LEXICON GRÆCO LATINVM OVVM:

IN QVO EX PRIMITIVORVM & SIMPLICIVM fontibus DERIVATA atque COMPOSITA,

Ordine non minus Naturali, quàm Alphabetico, breviter & dilucidè deducuntur.

IOANNIS SCAPVLÆ operâ & studio.

EDITIO VLTIMA, PRIORI LOCVPLEtior & correctior:

CVM AVCTARIO

Dialectorum omnium à IACOBO ZVINGERO Phil. & Med. Basil. in expeditas succinctasq; tabulas compendiosè redactarum.

Cum privilegiis Cæsareæ Majest. & Regis Galliarum.

BASILEAE,

APVD HENRICPETRINOS.

M. DC. XXIIX.

EXTRAICT DV PRIVILEGE DV ROY.

HENRY par la grace de Dieu Roy de France & de Nauarre. A nos amez & feaulx conſeillers, les gens tenans nos Cours de Parlement de Paris, Thoulouze, Rouen, Bordeaux, Dijon, Aix, Grenoble & Bretaigne. Baillifs, preuoſts, Seneſchaulx de dicts lieux, Lion, Poitiers, Orleans, Bourges, Champaigne, & à touts nos aultres iuſticiers & officiers, qu'il appartiendra ſalut. Noſtre cher & bien aymé Sebaſtian Henricpetri, bourgeoys & imprimeur de la ville de Basle, nous à faict remonſtrer qu'il imprime, le Lexicon Scapulæ, de nouueau reueu & corrigé: Laquelle impreſſion il à faict non ſans grands frais, & craint qu'ayant faict telle aduance quelque autre imprimeur de ce royaume vouluſt imprimer ou faire imprimer ledict liure, & par ce moyen le fruſtrer de ſes frais, deſpens & peines, ce qui tourneroit à ſon grand prejudice & intereſt, Nous ſuppliant ſur ce luy pourueoir. A ces cauſes deſirans ſubvenir audict expoſant. Nous auons interdict & defendu, interdiſons & defendons à tous imprimeurs & libraires de noſtre royaume, d'imprimer, diſtribuer, vendre, faire imprimer, diſtribuer, vendre & mettre en vente le dict liure, ou aucun extraict ou abbregé d'iceluy, ni le deguyſer pour l'expoſer en vente, ſans le conſentement dudit expoſant, ſur peine de confiſcation d'iceulx, d'amende arbitraire, & de tous deſpens dommages & intereſts enuers luy. Voulons en oultre que mettant ou faiſant mettre par luy au commencement ou à la fin dudict liure, ces dict preſentes, ou vn brief extraict d'icelles, qu'elles, ſoyent tenues pour ſignifiees & venues à la congnoiſſance de tous. Sans ſouffrir ne permettre luy eſtre faict mis ou donné aucun empeſchement en contraire. Car tel eſt noſtre plaiſir. Donné à Paris le x i i i. Iour de Mars L'an de Grace, mil. ſixcens quatre & de noſtre Regne le quinzieſme.

Ainſi Signé.

Par le Roy en ſon conſeil

Et plus bas

Perrot

AMPLISSIMIS AC

MAGNIFICIS VIRIS CONSVLIBVS

ET SENATORIBVS INCLYTÆ

Bernatum Reipublicæ, dominis ſuis

plurimùm obſervandis.

ON vos latet, Viri ampliſſimi, tuendæ pietati, ſine qua nullum regnum, nulla Reſpub. diu ſtare poteſt, perneceſſariam eſſe legitimam puerorum inſtitutionem, ſiquidem jam inde ab initio, quum vos Deus Optim. Maxim. ex denſa errorum & ſuperſtitionum caligine, ad apertam verbi ſui lucem evocare dignatus eſt, ſcholas erexiſtis, Bernæ potiſſimùm & Lauſannæ, quibus omni pietatis & eruditionis laude inſignes viros hinc inde accitos præfeciſtis. Quin etiam ſtudioſos, undecunque advenerint, in veſtram tutelam ſuſceptos, ſummâ benignitate complexi eſtis; pauperiores verò non exiguo numero, ſi modò bonæ indolis ſpeciem præ ſe ferrent, idoneis ſtipendiis ad literarum ſtudia invitaſtis. Quod ut ſummâ animi alacritate à vobis inſtitutum fuit, ita etiam in eo non minori conſtantiâ perſiſtitis: quippe qui dirutis ac ſolo æquatis veteribus ædificiis, quæ veſtris ſcholis inſervierant, nova, veſtro ſplendore digna, Bernæ extruxeritis, atque etiamnum Lauſannæ extruatis, nulliſq; ſumptibus parcatis, ut & Muſæ, & Muſarum cultores utrobiq; commoda aptaq; habeant domicilia: unde colligunt ij quibus ex præteriti temporis recordatione nota perſpectaq; eſt veſtra in literarum ſtudioſos munificentia, nihil à vobis prætermiſſum iri, ut veſtræ illæ Academiæ, viris pietate omniq; eruditionis genere præſtantibus abundent, in eisq; tùm divinarum tùm humanarum literarum ſcientia accuratiùs quàm anteà unquam tradatur. Ad quod efficiendum præter gloriam immortalem, quam veſtræ illæ ſcholæ vobis pepererunt, & cumulatiorem indies reddituræ ſunt, non parum animos veſtros accendere atque inflammare debet fructus longè uberrimus, quem ad vos veſtramq; Regionem, nec non ad alios longo locorum intervallo à vobis diſſitos, dimanaſſe non ignoratis. Nam ſi agricolæ tantum laboris, operæ & diligentiæ iis agris, aut arboribus excolendis impendere conſueverunt, ex quibus fructum aliquem ſe percepturos ſperant, quid in re tam fructuoſa fieri decet? Ex iis certè qui partim in veſtra ditione, partim apud exteras nationes Rerumpublicarum Eccleſiarúmve gubernacula tenent, permultos eſſe conſtat, qui non aliunde quàm ex veſtris illis gymnaſiis, tanquam ex equo Trojano prodierunt. Nec dubium eſt, ſi ſincerioris doctrinæ, optimarumq; artium atque linguarum ſtudia veſtro favore complexi, veſtra auctoritate

tueri, vestris opibus juvare & ornare indefessis animis perrexeritis, quin multò plures multoq; doctiores inposterum prodituri sint. Quæ res Patriæ ornamento, Ecclesiæ emolumento, Deoq; inprimis honori cedet. Enimverò si in me vel tantillum est eruditionis (quod planè sentio quàm sit exiguum) id vestro beneficio me consecutum esse profiteor. In vestra enim Lausannensi schola à pueris sum educatus, illic me vestrâ liberalitate aliquandiu juvistis, studiaq; mea promovistis, illic primùm me ad publicam functionem evocatum vestro præsidio fovistis. Quum igitur studiorum meorum fructũ vobis acceptum ferre meritò debeam, nec pro vestrorum in me beneficiorum magnitudine gratiam referre valeam, nemo opinor erit, qui audaciæ aut temeritati vertat, si hunc primum fœtum, qui & apud vos natus est, & cujus absolvendi causa me à mea provincia tandiu feriari permisistis, quãdiu necessitas postulavit, vobis nuncupem dedicemq;: ut meæ erga vos observantiæ & gratitudinis testimonium apud omnes extet, meoq; exemplo veluti classico, complures alios, non minùs vobis devinctos, ad eandem gratitudinis significationem excitem. Eum ut pro vestra humanitate & in literarum studia amore æqui boniq; consulatis, etiam atque etiam obsecro: idq; futurum mihi persuadeo, si eum Juventuti, cùm alibi, tùm in vestris scholis (in quarum potissimùm gratiam susceptus editusq; est) literis Græcis operam danti prodesse intellexeritis. Nam si parentibus accepti sunt, qui liberorum utilitati consulere nituntur, minimè vereor quin hic meus conatus Vestræ Amplitudini gratus futurus sit: quum hoc unum spectaverim, ut vestris scholis aliquid utilitatis afferrem, quas non secus ac liberos vestros singulari benevolentiâ complectimini. Et quemadmodum in augusto ædificio struendo, qui minutis lapidibus, terræ, arenæ, & aliis id genus importandis manum admovent, opus cum præcipuis illius architectis promovere dicuntur: ita huic vestro tam præclaro cœpto, quo adolescentum studia juvare magis magisq; cogitatis, hanc meam qualemcunque operam quasi symbolam nonnihil subsidij allaturam esse existimavi, donec majora præstare mihi concedatur.

Deus Opt. Max. Vestræ Reip. statum quàm diutissimè incolumem sua virtute tueri & conservare, vestraq; consilia suo spiritu gubernare dignetur: ut vestro præsidio pietas sarta tecta vigeat, literarum studia floreant, omnia denique tùm publicè, tùm privatim vobis felicissimè succedant. Basileæ octavo Kalendar. Decembr. M. D. LXXIX. *quo anno Bernensi scholæ coronide impositâ, Lausanensis gymnasii fundamenta jacta sunt. Quod faustum felixq; esse velit præpotens rerum omnium opifex & moderator Deus.*

VESTRAE AMPLITVDINI

addictissimus JOANNES SCAPULA.

LECTO-

LECTORIBVS GRÆCÆ LINGVAE STUDIOSIS S. D.

VABVS potissimùm de causis, ut mihi quidem videtur, plerique Græcarum literarum studium aspernantur, aut certè segnius amplectuntur. Una est, quòd earum præstantiam & utilitatem non satis perspectam habeant. Verissimè enim cecinit Poëta, *ignoti nulla cupido.* Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc unum dicam, quod omnino persuasum esse debet, absque Græcæ linguæ peritia saltem mediocri doctum haberi posse neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit consecutus. Nulla enim est ars, nulla scientia, quæ illius adminiculo carere possit. Altera est, quòd Græca lingua permultis longa, salebrosa, ac difficilis ad discendum videatur. Nam quum vitæ huius curriculum Deus Opt. Max. brevissimis ternis circumscripserit, facilè ab earum rerum studio absterrentur adolescentes, quas non nisi multo labore longóque temporis intervallo percipi posse arbitrantur, ad ea quæ minus difficultatis præ se ferunt, minúsque temporis requirunt, animum adjiciant. Hinc illa liberalium artium & disciplinarum compendia emanârunt, quæ studiosis non solùm utilia, sed etiam necessaria esse docti semper iudicârunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adolescentum animos, ab huius linguæ tàm eximiæ, tàm utilis, tàm necessariæ studio, deterritos fuisse atque etiamnùm deterreri constet: operæprecium me facturum existimavi, si eam (contra vulgarem illorum opinionem, à quibus immensa atque inexhausta esse prædicatur) tùm brevem tùm facilem esse demonstrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendiosior neque expeditior via occurrisset, omnes eiusdem originis voces, quæ in superioribus Lexicis alphabetico ordine scriptis sparsim leguntur, in unum veluti fasciculum congessi: primariæ tanquam basi ac radici cæterarum primum locum assignaui: huic reliquas inde ortas primò simplices, deinde compositas certo ordine digestas subiunxi. Hoc enim pacto futurum speraui, non solùm ut singulis (quæ tanquam membra hinc inde dispersa atque dissipata cernebantur) suo loco collocatis, integrum corpus repræsentaretur, quod uno intuitu cerni posset, sed etiam ut primitivorum, in quibus intelligendis omnis aut certè præcipua versatur difficultas, exiguum esse numerum cuivis pateret. Primitivorum enim propriâ & nativâ significatione cognitâ, derivatorum quantocunque fuerint numero significationes assequi quàm non sit difficile, nemo ignorat: siquidem derivata suorum primitivorum vim sequi, composita suorum simplicium significationem retinere solent: non secus ac liberi parentum, ex quibus progeniti sunt, ingenium referre, rivi fontium ex quibus scaturiunt, proprietatem resipere, surculi stirpium & radicum, ex quibus pullulant, naturam servare consueverunt. Singula autem ad suum primitivum ita revocavi, ut interim quæ remotiori ratione ab eo deducuntur, illic indicata tantùm suâ serie tractanda reservaverim. Nam quum ex his plurima multiplicem ac diversam sortiantur originem, sæpenumero dubium incertúmque est quo potius referri debeant. Varia enim sunt hominum iudicia, verissimúmque illud est, quod vulgò iactari solet, *quot capita, tot sententiæ:* adeóque quotidiana experientia testatur, tàm varium & mutabile esse unius eiusdémque hominis iudicium, ut quod modò

probârit, idipsum mox improbet, & contrá. Multa etiam t, quorum etymo n licèt unicum efferatur, ab aliis recipitur, ab aliis verò r iatur: malui autem suum cuique iudicium liberum relinquere, quàm audac uidquam pronunciare. Etyma verò ex optimis quibusque scriptoribus d pta adscripsi, non quidem quæcunque inveniri potuerunt, (quum ex iis no ica sine dubio sint futilia & ridicula) sed quæ rationi magis consentanea vis t: cuiusmodi etiam nonnulla adieci, de quibus penes alios erit iudicium. C in re eò audacior fui, quòd pleraque ex iis, quæ à me profecta esse putabam, a is iam annotata postea animadverterim. Enimverò idem nobis faciendur bitror, quod antiquos illos Platonem, Aristotelem, Plutarchum, & alios cla mos viros fecisse videmus, qui vocum origines diligenter investigârunt, & e ominis notatione veritatem rerum scrutati sunt. Refert A. Gellius Labe m Antistium Latinarum vocum origines rationésque percalluisse, eáque scie ad enodandos plerosque iuris laqueos usum fuisse. At quisquis Græcarun ctionum origines rationésque percalluerit, haud dubiè eâ scientiâ instructu erosque nodos, qui apud probatos autores passim occurrunt, enodabit: err s plurimos præsertim ex cacographia natos emendabit: de propria cuiusque v s significatione rectè iudicabit. Quamvis autem illi plurima etyma solerter e gitata tradiderint, minimè tamen dubium est, quin multa posteris investi ida reliquerint.

Primam sedem interdum nomi nterdum verbo minùs scrupulosè assignavi: sequutus ordinem, qui mihi in aque classe visus est commodior & facilior.

Nonnunquam derivata in di plurésve classes pro diversa primitivi significatione distinxi: ubi tamen obse ndum est, unum idémque derivatum aliquando in singulis classibus adscrib prout ad diversas significationes extenditur: ut videre licet in Ἀγορὰ, in Ἄγω in Αἰτία, in Ἅλς, in Ἅπτω, in Ἀρχὴ, in Κῆδος, in Κλείω, & aliis nonnullis.

Composita à suis simpl ous seiuncta iuxta seriem alphabeti collocavi, eáque pro variis formis in varias dem classes distribui.

Inter composita ea tar m adscribere placuit, in quibus primitivum, cuius tractatio præcessit, ultimum ocum occupat: ne eadem sæpiùs iterarentur.

Multa superflua, ulta νόθα και κίβδηλα, quæ Lexicis perperàm intrusa sunt, rescidi: & peregri a & barbara non pauca, (qualia sunt Hebraica aut Syriaca ἀδὰρ, ἀῤῥαβὼν, γεένα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον, item Latina, ut ἀρτεμὼν artemo, ἀσάριον assarius, ἄλιξ alica, δήκοκτα decocta, δηνάριον denarium, δικτάτωρ dictator, ἔγεστα egesta, εἰδοῖ idus, ἰοῦστος iustus, κάγκελος cancellus, κεντυρίων centurio, κῆνσος census, κοδράντης quadrans, κολωνία colonia, κουστωδία custodia, λεγεὼν legio, λέντιον linteum, λιβερτῖνος libertinus, μάκελλον macellum, μέλκα melca μεμβράνα membrana, μόδιος modius, μοῦστον mustum, νοτάριος notarius, νοῦμμος nummus, ξέστης ξεστὸς sextarius: unde ἡμιξέστης semisextarius, ὀξύγγιον axungia, οὐγκία uncia, πραικόκκια vel πρεκόκκια præcocia, πρητήριον vel πραιτώριον prætorium, πωμήριον pomerium, ῥῆμος remus, ῥέδα rheda, σαξίφραγον saxifragum, σικάριος sicarius, σιμικίνθιον semicinctium, σουδάριον sudarium, σπεκουλάτωρ speculator, σοῦβλα subula, ταβελλιὼν tabellio, ταβέρνη, ταβερνεῖον taberna, τραβέα trabea, τρακτὸς tractus, τίτλος titulus, τέσσαρα tessera, φέκλη fæx, φενεστέλλα fenestella, φενόλης penula, φόρον forum, φραγέλλιον sive φραγγέλιον flagellum, φραγγελλοῦν flagellare) hæc, inquam, non nisi à recentioribus Græcis usurpata, qui ea à Romanis sumpserunt, exclusi. Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis, non à Græcis petenda esse duxi. Ex his tamen omnibus nonnulla in suam seriem irrepsisse deprehendentur.

Homi-

Hominum & locorum propria (nisi quum fiunt appellativa) non adscripsi: quòd peculiares de ijs extent libri. Verbalia à præteritis passivis formata (quorum quæ à prima singulari fiunt, vel in μα, vel in μων, vel in μος desinunt: quæ à secunda, vel in ις vel in ία præcedente σ, aut ξ, aut ψ: quæ à tertia, vel in της, τικὸς, vel in τος, vel in τήριον, vel in τον finiunt) verbis passivis proximè subiunxi, ut formationis ratio meliùs apparerent.

In hoc autem opere absolvendo quum plurimum temporis contrivissem (remorante me partim operis ipsius prolixitate, partim functione meâ, partim deniq; privatis occupationib.) incidi forte in thesaurum ab Henr. Steph. constructum: cuius solâ inscriptione lectâ, existimavi me actum egisse. verùm quum thesaurum illum penitiùs introspectum, præter alia multa à meo consilio discrepantia, diverso etiam ab eo quem secutus fueram ordine scriptum fuisse, re ipsa cognovissem, idq; amicorum oculis subiecissem, eorum iudicio fretus, multisque rationibus adductus, hæc tandem in lucem prodire permisi. Ac verò ne thesauri illius Herculeo sanè labore compositi autorem bene de litteris meritum debitâ laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar: quid illi acceptum feram, fateri non gravabor. Quum enim in eo thesauro tanquam in penu locupletissimo dictionum vim & proprietatem meliùs exprimi, significationes distinctiùs collocari, pluribus aptioribusq; exemplis confirmari, diversas constructiones diligentiùs observari, denique quæ tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastæ, grammatici, & alij in Græcæ linguæ cognitione excellẽtes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, pleniùs contineri & accuratiùs quàm in superioribus Lexicis collecta exhiberi comperissem, ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodavi, consultis ijs quoq; authoribus ex quibus illa in thesaurum fuerunt relata. paucissima ex plurimis exempla selegi: loquendi formulas non nisi magis necessarias apposui, ne liber in nimiam molem excrescens lectori tædium afferret, emptorémve pretij magnitudine deterreret. Sicut autẽ in eo thesauro multa vocabula adiecta sunt, quæ in alijs Lexicis desiderantur: ita etiam non pauca testimonio munita huc accessisse, si quis collationem instituat, sæpius deprehendet: atq; adeò quamplurima ab ijs qui diurnâ nocturnâq; manu versant exemplaria Græca quotidie indici posse non est dissimulandum: præsertim verò ex compositis, in quorum numero, utpote penè infinito, sitæ sunt illæ Græcorum divitiæ tantopere iactatæ: verum de eorum significatione, quantocunq; agmine inveniantur, ex aliis eiusdem formæ compositis, quæ satis numerosè hîc inserta sunt, quum non solùm iudicare, sed etiam (quod semper licuit semperq; licebit) innumera ad eandem formam fingere, & in usum proferre cuivis in Græcis authoribus vel mediocriter versato facilè sit, non est quòd ea quisquam cum studiorum suorum detrimento hinc abesse putet.

Quoniam porrò propositũ initio mihi fuerat, primitiva cum simplicib. derivatis, ordine alphabetico disponere: ideo derivata à primitivis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec nõ obscuriora quædã composita duabus lineolis iuxta eorum seriem inclusi, arbitratus quãlibet vocem à quolibet repertum iri: simplicẽ quidem aut suo loco, aut in illis de quib. dixi lineis: compositam verò in simplici, consideratâ posteriore eius parte, atq; ideò terminationes compositorũ in quib. simplicia non ita facilè apparerent, peculiari indici inserere decreveram. Verùm ab amicis monitus, me hoc compendio tyronibus non satis facturum, alium indicem ita construxi. Dictionibus alphabeticâ serie dispositis, primitivas maiusculis literis descripsi: derivatas, idẽ literarum initium habentes, & primitivum suum proximè vel præcedentes vel sequentes, in suo primitivo quærendas esse ostendi, adiectis his vocibus, *cum derivatis:* Exempli gratia: quum ἀγγαρεῖα, ἀγγαρεῖον ἀγγαρευτὴς, ἀγγαρεύω ἄγγαρος sese in sua serie proximè sequãtur, eorum primitivum ΑΓΓΑΡΟΣ solùm adscripsi,

adſcripſi, addito, *cum derivatis*: reliqua ibidem quærenda eſſe indicans. Sic φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικὸς, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος quæ initiales literas & ſyllabas ſimiles habent, in ſuo primitivo φιλόσοφος ſine ratione notato inveniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicavi, partim oblivione, partim aliis de cauſis prætermiſſas. Dictiones per dialectum aliquam à communi uſu deflectentes (quæ poëtis ſunt familiares, necnon interdum ſolutæ orationis ſcriptores, Herodoto & Hippocrati Ionica dialecto uti ſolitis) in peculiari licabit tractatus de dialectis, ut eas hîc annotare non fuerit neceſſe. Paſſivæ verborum terminationes ſæpiùs in activis erunt quærendæ. Quæ habent duplex σ aut duplex τ, alterutro duntaxat modo ſcripta invenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ habent, cum σ ſcripta quærentur.

Hæc ſunt de quibus vos, candidi Lectores admonendos eſſe exiſtimavi: ut & ſcopum mihi propoſitum & methodum à me ſervatam intelligeretis, ac proinde minore cum moleſtia in hoc opere verſari poſſetis: ex quo ſi quid opis & adiumenti veſtris ſtudiis accedere ſenſero, me ſuſcepti laboris, quidquid moleſtiæ & tædii attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oſcitanter aut perperam ſcripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata ſunt) eorum veniam me à vobis impetraturum ſpero, ſi errare humanum eſſe cogitaveritis: ſquamvis tenues & perexiguæ ſint vires iuvandi ſtudium mihi non defuiſſe vobis perſuaſeritis: ſi denique temporis & otii in hiſce perficiendis demenſi brevitatem cognoveritis. Non enim quod volumus id poſſumus, neque quod poſſumus, id per otium præſtare ſemper licet. Valete.

IN

IN IOANNIS SCAPVLAE LEXICON GRÆCO-LATINVM ad Lectorem.

Atlantem memorat vetum veneranda vetustas
Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quòd astrorum motus, Solisq́ labores,
Et Lunæ instabiles noverit ille vias.
At SCAPVLAM, quem nullo probè non cognita Græci
Vocula sermonis, syllaba nulla fugit,
Quidni (par causa est) communem imitata priorum
Hellada posteritas sustinuisse queat?
Pondus utri gravius? dicat quem pressit utrumq́.
Utilius sed utrum? Græca revolve, scies.
Tu tamen hæc inter, SCAPVLAE grave, faveq́,
Tot peregrè advectas dum tibi promo opes.
Quas si quis numeret, numero contenta eodem
Discere quot stellas axis uterq́ rotat.

In idem:

Assere nunc geminos vario sed tempore Atlantas:
Cœlifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos cœli percalluit ignes:
Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

In idem:

Qua SCAPVLA ex varijs veterum penetralibus olim
Carpserat, in propriam condideratq́ penum
Nunc eadem referans, magno sibi parta labore
Prodigus exiguo dat potiunda tibi.
Quotquot enim superant Græcæ vel frustula linguæ
Hic totidem Latijs reddita, Lector, habes.

AD STVDIOSAM IVVENTVTEM ex Horatij consilio.

Graijs ingenium, Graijs dedit ore rotundo
Musa loqui, Graijs sponte Minerva venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergò,
Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos inquam Juvenes, vos exemplaria Græca
Versate assiduâ nocte dieq́ manu.
At cuncta ut pateant, nec quicquam fortè legenti
Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit SCAPVLA hicce comes, quo fido interprete voces
Quamlibet abstrusas, quilibet excutiat.

BELLVMBRANI.

In ejusdem Lexicon.

Κείμενον εἰνὶ λόγοις Ἑλλήνων πλέον ἐκεῖνον
Προφρονέως ἡμῖν πολλοὶ ἔδειξαν ἀεί.
Προφρονέως μὲν ἔδειξαν· ἔμιξεν δ' ἐσθλὰ κακοῖσι,
Μέτρα βίβλου τοίης ἀγνοέντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα νόουν· οὐμὴν ὄνον οὐκ ἐτάλασσαν
Ἀντλεῖν, οὗ δέεται ἔργα τάδ' ἀργαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΛΗΝ νῦν Φοῖβος φωτὶ ἔφαινε
Δεινύμενον μεθόδου ἤματ' Ἀχαιὰ νέῃ.
Οὗτος ἄρ εἰν ὄρχοις ἀρχήμοσι πᾶσαν ἔθηκε
Λέξιος εὐπορίη τὸν κόπον ἐξαρύων.
Ὄρχατον εὐανθῆ εὗξεν, συνάγειρεν ἁπάσας
Εὐτάκτως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμου.
Ἀμφοτέραι φίνυν τὴν δέλτον χερσὶν ἕλοιντο,
Ἑλλάδος εὐμαθίης πάντες ὅσοισι μέλει.

In idem.

Natræ miraris opus, quo germina stirpi
Artifici nexu tam bene iuncta vides.
Naturam sequitur, methodo qui compare voces
Explicat, annectens ordine quamque suo.
Qui fontes harum reserat, rivosq́ sequentes
Jsua deductis flumina cogit aquis.
Is CAPVLAE labor est. fruere & mirare vicissim:
Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

VITI MERKELII.

IOAN. SC. Lectori.

MOmus ait nihil eſſe noui dare lexica: verùm
Hoc ego contendo Lexicon eſſe novum:
Eſſe novum nihil eſt, inquit, niſi conferat: atqui
Non caret hæc nouitas vtilitate ſua.
Quæ prius hîc illîc variè diſperſa iacebant,
Hîc ſunt ad proprium cuncta reducta locum.
Hîc voci ſedes defertur prima parenti,
Quam certo ſoboles ordine ſubſequitur.
Hîc multa à nullis tractata prioribus inſunt,
Fertilis ex doctis Hellados hauſta libris.
Nil igitur temerè ſtatuas: ſed perſpice, Lector,
Maturo expendens ſingula iudicio.
Tum ſi quod ſtudijs opus afferat hocce levamen,
Faverit optatis aura ſecunda meis.
Si minùs id proſit, ſequere vtiliora docentem:
Ingenij vires quod potuêre, dedi.

LEXICON GRAECO-LATINVM.

A

Prima est apud Græcos litera quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Præfixo articulo neutrius generis, in utroque numero declinatur, quum alioqui sit indeclinabile: idem & de reliquis est intelligendum. ¶ Interdum est nota numeralis, significans primum, sicut βῆτα secundum, γάμμα tertium: & sic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliadis sive Odysseæ vocatus fuit ἄλφα, secũdus βῆτα, tertius γάμμα, & sic deinceps. Vt autem hæ literæ, quum numerales sunt ab aliis discernãtur, lineolam illis quidã superponũt, alii accentũ acutũ. ¶ In Apoc. cap.1. ἐγώ εἰμι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Christus esse A, quòd omniũ rerũ principio sit antiquior: dicitur esse Ω, quòd sit omni fine posterior, ut verè sua illi constet æternitas.

In compositione verò, multiplicem habet usum. ¶ Aliquando est στερητικὸν, (q.d. privativũ,) i. privandi vim obtinet. ut βέβαιος. stabilis, ἀβέβαιος. instabilis sic κακὸς, ἄκακος. σοφὸς ἄσοφος. γαμῶ. ἄγαμος. φθαρτὸς, ἄφθαρτος. Sic & in verbis, ἀδέξιος ἀπειρος, ἀχαλίνωτος &c. Quòd si dictio, cui præfixum est α, à vocali incipiat, inter utramq; vocalẽ plerunq; interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut in αὐάξιος, αὔτιος ex α & ἄξιος ἴσος. Aliquando in hac significatione opponitur particulæ δύ: ut δύμορφος, ἄμορφος. δύχειρες, ἄχειρες. ¶ Contrà est aliquãdo ἐπιτατικὸν, (q.d. intensivum) h. e. vim addit significationi, vel magnitudinem, vel multitudinem denotando, ut in ἀχμὴς, ἄδικος, ἀγχάλη, ἄξυλος, &c. ¶ Interdum est ἀθροιστικὸν, q.d. coacervativũ seu collectivũ, ut in ἅπας, ἀολλέες. In his tamen potèst α censeri ἐπιτατικὸν. In quibusdã etiã vocib? ὁμοῦ (i. simul) significare traditũ est, ut in ἀδελφὸς, ἀκήλεθος, &c. ¶ Interdum indicat similitudinẽ vel æqualitatẽ, ut volunt quidã in ἀδελφὸς, ἀγάστωρ ἀγάλακτος, ἀπάλαμνος. ¶ Interdũ significat μίωσιν, inquit Eustath. qui ἀμαζόνας dictas esse vult quasi μονομάζους. Sic & in ἀπλοῦν, qd̃ sonat μόνον πέλον, i. οὐ. q.d. ἄπελον. ¶ Interdum significat ὀλιγον, vel μικρὸν. ut ἀμαθὴς pro ὀλιγομαθὴς, sic ἄφρων ἀντὶ μικροφυὴς. ¶ Aliquando idem quod σὺς, ut ἄδαὶ pro σὺν δαὶ, & ἀπέναντι pro συμπέραντι, item ἀδάμας quasi συνδαμάσας. ¶ Aliquando significat κακὸν: ut in ἄδηλος & ἄδηλία apud Sophoc. Et in ἄδωρος, ut ἄδωρα δῶρα apud eundem. Sic in ἀφυὴς, ἄξυλος, &c. ¶ In una eademq; voce nonnunquam duplicem accipit interpretationem: interdum enim vel στέρησιν vel κακὸν significat, ut in ἀκερδὴς. Aliquãdo vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse censetur: ut in ἀολλέες, ἅπας. In quibusdam vocibus accipitur vel privativè, vel pro ὁμοῦ: ut in ἄκοιτις: ἄλοχος. In aliis significat vel μικρὸν vel κακὸν: ut in ἀφυὴς. Vbi verò nulluni ex præcedẽtibus usum habet, pleonasticũ esse putatur: ut in ἄσωχυς ἀντὶ τοῦ σάκυς ἀσταφὶς pro σταφὶς ἀποαίρω ἀντὶ τοῦ ποαίρω. ἀλαπάζω pro λαπάζω. ¶ Interdum α geminatur, & est aut utrumq; privativũ: ut in ἀάατος apud Hom. ex nomine ἄατη, in αὐάπτης pro ἄπτης ex πτηὸς in αὐάπτυς pro ἄπτυς ex πτωΐω μαι: aut est prius α ἐπιτατικὸν, & posterius στερητικὸν, ut in ἀάχετος, inquit Eustath.

A᾽ (cum spiritu aspero & accentu) articulus est postpositivus neut. gen. plur. num. significans, quæ: ab Ὅς, de quo vidè suo loco. ¶ Est & pronomen possessivum pro ἑὰ, sua: ut τὰ ἃ ποδὸς δὼ χεῖρ᾽ ἔκαστος. apud Homer. Sic ὃς pro ἑὸς etiam ponitur.

A᾽ (cum aspero & circumflexo) est adverb. apud Dores significans, quò, ὅπου ut Theocr. Idyll. 13. Ὁ᾽ δὲ ἃ πόδες ἄγον ἐχώρει, quo pedes ducebant, ibat. ¶ Apud eundem poëtam ἃ πίχος, scholiastes exp. κατὰ πίχος, addens subaudiendum esse imperativum ἔρχου. ¶ Est etiam adverbium similitudinis apud Hom. Iliad. ζ. Αἶκε κακὸς ἅ, νοσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο: ubi tamen quedã exẽplaria habent ὡς pro ἅ. ¶ Est & particula admirãtis, inquit Suid.

A᾽ (cum tenui & circũflexo) vox est hominis succẽsentis, quiritantis aut cõmiserãtis, ut Lat. ah, hei, heu. Est etiã perterriti ac perturbati: Vt Lat. ehem. vel cho. Est & admirãtis, vt Lat. vah. aut cho: ut sæpe apud Hom. Ἆ δῖλε, & Ἆ δῖλοι &c. Est etiam optantis, utinam: ut testantur Hesychius, Suid. & Eustath.

A᾽A᾽ (geminatum, tenui & circumflexo notatum) adverb. hominis perterriti, vel deterrentis, seu reprimentis, Aristoph. in Pluto, ἄ ἄ, τὼ δ᾽ ἄδα μή μοι προσφέρε᾽. Et in Vesp. ἄ ἄ, τί μέλλεις δρᾶν. Eurip. in Oreste. Α᾽ ἄ, τί δῆτα μέλλετ᾽ ἐξακείζετ᾽ αἰθέρα Πτεροῖς. ¶ Item ἄ ἄ, vel ἃ ἃ, sæpe est dolentis atque ingemiscentis, aut quiritantis adverb. ut Lat. heu heu. Eurip. in Rheso, Α᾽ ἄ, ὀδυνῶ με τέρεα. & in Oreste, Α᾽ ἄ, ἄδικ᾽ ἄδικα τοτ᾽ ἄρ᾽ ἔλαχον.

Α᾽ ἃ, adverb. ridentis: ut & apud Lat. ha ha he. Eustath.

-Α᾽Α᾽Ζ Ω, Fut. ἀσω, Præt. ακα, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Aristotel. in Probl. sect. 34. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὰν, ἀάζουσι δ᾽ θερμήν. ☞ fictum à sono quem inter exhalandum edimus.

Α᾽ασμὸς, ὁ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

Α᾽άτω, vide in Α᾽πάω. Α᾽βάκιον, &c. in Α᾽βαξ.

Α᾽Β Α᾽Α Ε, utinam. Hesych. ¶ Est etiam idem quod φεῦ, heu, ut in Epigr. Α᾽βάλε χιμερίῃ με κατέκλυσε κύμασι πόντος.

Α᾽Β Α Ξ ακος, ὁ, abacus. Persio est tabula in quam mathematici numeros, lineas, aut quasvis figuras seu digrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiam pro quavis tabula calculatoria. vide ἀβάκιον. ¶ Item abacus Macrobio, tabula aleatoria, sive alveus aleatorius, σανὶς πεπλυμένη inquit Eustath. ¶ Item tabula sive mensa, cui vasa qualibet ad usum quotidianum comparata imponebantur, Ammon. ¶ Item canistrũ, ut colligitur ex Poll. l. 6. c. 12. Numeratur etiam inter vasa sive instrumenta coquinaria, apud eundem ejusdem libri cap. 13. ¶ Vitruvio abacus significat tabulam quadram, quæ supponitur epistyliis sive capitulis columnarum. Idem abacum in podiis vocat planitiẽ, quæ sedilis vicem præbet. ¶ Observatum & illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eadem. qua discus, notione, inquit Cæl. Rhod. ¶ Α᾽βαξ pro ἄλαλα vide in Βάζω.

Α᾽βάκιον, ου, τὸ, pro ἄβαξ, tabula calculatoria. Polyb. lib. 5. ὄντως γάρ ἐστιν ὅτοι παραπλήσιοι τοῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψῆφοις. Hinc ortũ, ut peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacũ vulgaris cõsuetudo vocaverit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. ut suprà in Α᾽βαξ. Plut. in Catone. κονιάσαι τὸν ἀβάκιον καὶ τῶν γραμμάτων ἐπανορθῶσαι. ¶ Item vas ad ferenda opsonia commodum. Poll.

Α᾽βάκισκος, ου, ὁ, tessella pavimenti, apud Ahen. lib. 5.

Α᾽Β Α Ρ, αος, τὸ, placentæ genus, apud Aeschylum.

Α᾽Β Ρ Α, sive ἄβρα, ης, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honestiora ministeria domi suæ alunt, quibusque utuntur pedissequis. Eustathius annotat esse vocabulum ἐθνικὸν, à Græcis (ut & alia multa) usurpatum. Legitur apud Menandrum in Pseudocle. & Genes. 24. & Exod. 2.

-Α᾽Β Ρ Ο᾽Σ, ου, ὁ, mollis, effœminatus, delicatus: ut ἁβρότερος γυναικῶν, apud Lucianũ. ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herodot. in Melpomene. Α᾽γαθυρσοὶ δὲ ἁβρότατοι ἀνδρῶν εἰσι, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Dicitur & de re: ut ἁβραὶ κλίναι, Aeliano apud Suidam. Et ἁβρὸς λειμὼν exp. καιρότερος καὶ θηλύτερος, quoniam prata, quò floridiora & viridiora, eò sunt pulchriora. Α᾽βρὰ τραπέζα exponitur πολυτελής. ¶ Item festivus, lepidus. Luc. in Iudicio dearum, τὰ γὰρ ζειώδη κεῖνα, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον ἐστὶ καὶ τρυφερῶν. ¶ Item magnificus, gravitatem præ se ferens, elatus: unde ἁβρὸν βαίνειν apud Eurip. in Med. magnificè sese inferre.

☞ Etymologicus deducit ex α privativo & βάρος, ut sit quasi ἄβαρος, ὁ κέφως βαίνων. alii ab ἅπτω, ut sit q. ἁπαφὴς, qui facilè tangi potest.

Α᾽βρῶς, molliter, delicatè, festivè, magnificè, &c. Eurip.

Α᾽βρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. Xenoph. Pæd. lib. 8.

Α᾽βρουσύνη ἡ, idem Eurip. Exponitur etiam φαιδρότης.

Α᾽βρύω, f. ῦσω, orno, splendidum reddo. Aeschyl.

Α᾽βρύομαι, ornor, nitesco, cultũ mihi cõparo. Cum dativo rei, Athen. lib. 12. οἷς ἕν᾽ ὁ τῶν γυναικῶν ἀβρύεται βίος. Item glorior, insolesco, magnificè me infero. Plato in Apol. ἔγωγε καὶ μάλιστα σμικρυνόμενος τε καὶ ἠρεμούμενος αὖ εἰς ἠπιότητα τοῦτο.

Α᾽βρίζομαι, idem quod ἁβρύομαι, Hesych.

Composita.

Ε᾽ναβρύω, idem quod ἁβρύω.

Ε᾽ναβρύομαι, idem quod ἁβρύομαι.

Παναβρος, omnino mollis, omnino delicatus.

Πόδαβρος, qui mollibus delicatisque pedibus est. Themist.

A'BPO'TH, ης, ἡ, nox. Aliquando per se ponitur: aliquando cũ nomine νυξ, & tum plenus est sermo: ut Il. ξ, ἐσσύμενον ἔλθῃ Νὺξ ἀβρότη. ☞ derivatur à βροτὸς, i. moralis, præfixo α privativo, quòd noctu lateant mortales. οὐ γὰρ βροτοὶ ἐν νυκτὶ φάσιν, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐσπερῶν βροτῶν, i. quod privata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, & Etymol.

A'βροτέρω, ῶ. F. ήσω, P. ηκα, noctu occurro. Hesych. Significat etiam pecco.

A'βροτήμων, ονος, ὁ ἡ ή, peccator, peccatrix. Hesych.

A'βροτήνη ή, peccatum, ἁμαρτωλή. idem Hesych.

A'βροτίζω, F. ξω, P. χα, aberro in via, aut in nocte evagor. Il. κ, μήπως ἀβροτίζομεν ἀλλήλοισιν, i. ne aberremus alter ab altero. ubi Eustath. ait ἀβροτίζειν esse aut τὸ βροτὸν ἀπατυγχάνειν οὐ ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ οὐ ἀβρότῃ ἀπατᾶσθαι. i. in nocte evagari. Hesychius dicit, ἀπὸ τῆς ἀπατυχῆν τ βροτὸν τῆς βροτῆς μὴ τὴν συνάντησιν, i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occursum.

A'βροτία, ας, ἡ aberratio, deflexio de via. Eustath.

A'μβροτῶ, (assumpto μ) aberro, ut & ἀβροτίζω. Il. ω, - ἴνχεσι μὴ γὰρ Η μὲν, οἱ δ' ἀλλήλων. Il. ε, Η' ἀμβρότες, ἐσθλ' ἔτυχε, ubi annotat Eust. hæc proverbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi proposuerant: atq; idem his duobus verbis significari ὁτι παραλλήλως: fieriq; ἠμβρότες vel ex ἀβρότω, per pleonasmum τῆς μ, vel ab ἤμαρτες, mutando α in ο, & trajiciendo ρ, nec non inserendo β, ad elegantiorem sonum, ut fit in μαμβρὸς, & in μισημβρία, aliisque hujusmodi.

A'μβροτὰν cum μ, exp. ἁμαρτεῖν, & ἀπατυχεῖν βροτῆς. Item κρύπτειν, apud Hesych.

A'BPOTONON sive ἀβρότονον, τὸ abrotonum, herba seu planta perpetuò virens: ☞ sic nominata, ἀπὸ τοῦ ἐσὶν φαίνεσθαι ἀβρὸν καὶ ἁπαλὸν, quòd aspectu sit mollis & tenera. Nicander in Ther. Ναὶ μὰν ἀβροτόνοιο, τό τ' ἄγριον οὖρος ἐλάσσῃ Ἀργιλιῶ τὸ βάτοιο. Vide Theophrast. hist. plant. lib. 6. cap. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότονον. vide & Dioscor. l. 3. c. 29.

A'βροτόνινον & ἀβροτόνιτες, ου, ὁ, confectus ex abrotono. ut ἀβροτόνινον ἔλαιον sive ἀβροτόνινον μύρον, apud Dioscor. lib. 1. cap. 61. Et ἀβροτόνιτης οἶνος, apud eundem lib 5.

A'BPYNA, τὰ, Hesychio συκάμινα μέγα. Sic & apud Athen. lib. 2. A'βρυνα συκάμινα ἃ καλεῖσιν οἱ νῦν μέγα.

A'BYPTA'KH, ης, ἡ, barbaricum edulium, ex pomis, cardamo, granis malli punici, & ejusmodi aliis quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo, Ἔστι δὲ Μηδῶν γάμος, σύστα καρδάμων Πλείστων ποιεῖται καὶ πόσεως ἀβυρτάκη. Vtitur eo vocabulo & Menander in Cecryphalo, teste Suida: & Alexis apud Athen. l. 3. Luc. in Lexiph. κωμῳδίας annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. symp. 4.

A γάκμεν, ἀγάζομαι, vide in A'γάω.

A'ΓΑΘΟ'Σ, ῆ, ὁ, bonus, probus: ut ὁ ἀγαθὸς αὐλητὴς. & ἀγαθὴ γυνὴ. Plat. & Xenophon. Dicitur & de re, ut ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βυλή. ¶ Item fortis, strenuus. Il. ρ, Τὸν μὲν γὰρ πάντων βέλος ἄπλετον ὄφρα φέρῃσι, Η' κρατὸς ἢ ἀγαθοῦ. Et Thuc. lib. 2. εἰ δὲ ἀγαθοὶ πιθήσονται ἴσοις φρονήσασιν ἄθλοις ἀρετῆς. ¶ Item prudens. Apol. Hom. Il. τ, Μηδ' ἅτινος ἀγαθὸς ὡς ἐὰν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eust. significare vel strenuum vel prudentem. ¶ A'γαθὰ πράγματα, res secundæ apud Thuc. lib. 3. In eadem significatione usurpatur & ἀγαθὰ sine substantivo, Xen. Sic ἀγαθῇ τύχῃ. Lat. quod faustũ felixq; sit. ¶ A'γαθὴ ἑλαία, Il. ψ, lautum & opiparum epulum. ¶ Item præstans, excellens, ut βοῦς ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ τὸ πολεμικόν. Et pro eodem, ἀγαθοὶ ὡς τὸ πόλεμον, apud Plut. Et ἀνὴρ ἐς πάσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eundem. ¶ Item peritus vel aptus: ut ἀγαθὸς φαλιώτης, ἀγαθὸς τοξοτὴς, ἀγαθὸς συβδύτης. Et cum infin. ἀγαθὸς ἱππάσασθαι, Plut. peritus equitandi. ¶ Item utilis. Cum genit. Theophr. ἀγαθὸς τὰ ἱερῶν νόσον, utilis adversus comitialem morbum. Cum dat. ut Od. ρ Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθῷ φάτο' ἐμμεναι ἀνδρὶ πτωχῷ. Et cum præpositione πρὸς: ut ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη. Theophr.

A'γαθὸν, ὄ, τὸ, (substantivè) bonũ: ut ἀγαθὸν ὁ χρόνος σὸν αὔξει πρόσφορον ἁμῷ. Cic. interpr. ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. Tradunt quidam ἀγαθὸν non præfixo articulo de quolibet bono usurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τ' ἀγαθὸν de summo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, utilitas: ut ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Item Pæd. 3. σὺν τῇ σῇ ἀγαθῷ, ἢ σὺν τῇ σῇ ζημίᾳ. cũ infin. Il. ω, - ἀγαθὸν ᾗ γυναικὶ ὡς σὺν φιλότητι Μίσγεσθ', utile est, juvat, confert. ¶ A'γαθὰ (plur.) opes, facultates, & cujusvis generis bona. Xen. πολλῶν ἢ ἀκμὴν πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ¶ Pro beneficiis: ut ἀγαθὰ ποιεῖν vel ἐργάζεσθαί τινα beneficia conferre in aliquem, apud Isocrat. & Luc. ¶ Pro virtutibus & dotibus. Isocr. de pace, τοῖς μὲν ἀγαθοῖς οἷς ἔχουσι, σὺν τῇ ψυχῇ, τούτοις κόσμεῖται καὶ τοῖς ὠφελείας ὧν δεήσονται, τυγχάνουσι.

☞ Fit ἀγαθὸς ex ἀγασσὸς (quod est verbale ex ἄγαμαι seu ἀγάζομαι) assumpto σ, & mutatione τ in θ, inquit Etymol. & Eust. Hic tamen ἄγαμαι hac voce includi tradit, atque ideo nullum nec comparat nec superl. habere. Irregulares autem cõparativi sunt ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείττων, κρέσσων, λωίων χείρων. Et superl. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

A'γαθῶς, utiliter. Hippocr.

A'γαθότης, ητος, ἡ bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum) Greg. A'γαθοσύνη idem Rom. 15.

A'γαθὸς, ὄς, ὸν, probus: ἀγαθὴ, proba, rectè & cum virtute facta vel dicta. Suid.

A'γαθύνω, F. υνῶ, bonum efficio, beneficio afficio. Dionys. Areop.

A'γαθύνομαι, bene affectus sum. Nehem. cap. 2. & Dan. 6.

A'γαθίζομαι, bona dico. Aristoph. δεῖ τὰς ἑτέρας καὶ ἀγαθίζομθρὰς λαθεῖν.

A'γαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio fasciculus fili seu staminis colligati, glomus. unde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorũ glomi, apud Poll. proverbiũ de opibus extructis & affatim cumulatis: sumpta metaphora à glomere textorio, qd' ex plurimis filorũ convolutorũ gyris cõstat. Apud Suidam legitur etiã αὖτ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: qd' proverbium esse dicit ἐπὶ τῶν σὺ παχόντων ἀνθ' ὧν δύνηρέτησεν ἕτερον. ac si ἀγαθίδες essent acervi seu cumuli bonorum. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὸν σπερμοῖδα. Eust. Hesych.

A'νδραγαθία, ἡ strenuitas, fortitudo. Aristoph. in Pluto. Itẽ actio digna forti viro. quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. Xen. & Plut. Item officium viri boni, probitas.

A'νδραγαθίζομαι, fortem virum me præsto. fortiter me gero. Et probum virum me præsto. Thuc. l. 3.

A'νδραγαθέω, ῶ, idem, & quidem frequentius. Plut. ὁ δ' ἐγκελευσάμενος αὐτοῖς ἀνδραγαθεῖν τοῖς περὶ αὐτὸν ἠγωνίσατο. Et cum accus. apud eundem, καὶ πολλὰ μὲν ἀμφόρεις χώραις ἀνδραγαθήσειν ἐπώμνυε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν, ipsæ autem res ἀνδραγαθεῖσθαι, i. fortiter geri.

A'νδραγάθημα, τὸ facinus viro forti dignum, actio viri fortis, & res fortiter vel præclarè gesta.

A'νδραγαθητὴς, οῦ, qui facinora edit viro forti digna, virum fortem se præstans, fortiter se gerens.

Αὐθραγαθὴς, ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo.

Καγαθὸς, ut καλὸς κἀγαθὸς, i. καλὸς καὶ ἀγαθὸς, bonus, strenuus, honestus.

Καλὸς ἀγαθὸς (id est, καλὸς καὶ ἀγαθὸς,) probus, bonus, honestus, qui est absolutæ & consummatæ probitatis. Aristot.

Καλοκαγαθία, ἡ probitas, integritas & honestas. Xen. Apud Isocr. est καλοκαγαθίας τρόπων. morum honestas seu integritas.

Καλοκαγαθὸς, ὸν usurpatur pro καλοκάγαθος, apud Plut.

Μισαγαθία, ἡ odium bonorum, seu bonarum rerum.

Παναγαθὸς, omnino bonus, optimus, Plat. epist. 8.

Πατραγαθία, paterna strenuitas, patris aut patrum strenuitas & fortitudo. Plut. in Apoph.

Φιλαγαθὸς, amans bonorum.

A'φιλάγαθος, qui non est φιλάγαθος, Exponitur & benignitate carens.

Εὐπαιδευταγαθὸς, qui honestis delectatur studiis, & virtutem amplectitur, apud Strab.

Ἀγαῶ, ἀγαίω &c. vide in A'γάω.

A'ΓΑ'ΛΛΩ, F. ῶ, P. αλλα, orno, insignio, decoro. Plat. de leg. lib. 11. ὅταν ἀγαλλῃς ὑμεῖς. Aristoph. in Pace, καί σε θυσίαισιν ἀγαλλέμεν. ☞ Eust. ex ἀγάω deductum vult. Alibi verò scribit ἀγάλλομαι, dici quasi ὡς ἄγιον ἢ ἄγαν ἄχομαι.

A'γάλλομαι, ornor, insignior, decoror: sed usurpatur potiùs ut deponens, pro, exorno me Il. σ. - τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλετο. ✎ Item glorior: ut ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ. glorior hac re, jacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infin. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμεθα βοηθήσειν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. Cum dat. rei Od. ε - νῆες ἀγαλλόμεναι διὸς οὔρῳ. Xen. εἰ γεραίτεροι ταῖς τῶν νεῶν ἁμαξαῖς ἀγάλλονται. Invenitur & cum accus. Epigr. lib. 3. Et cum infin. apud Non.

A'γάλμα, τὸ, ornamentum, oblectamẽtum. Hom. & Aeschyl. ¶ Item simulachrũ, statua, Herod. & Plat. Ponitur & pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα Cicero formas interpr. Vsurpatur & metaph. ut ἀγάλματα ὀδύνης, Syn.

A'γαλμάτιον, ου, τὸ, statua parva, imaguncula. Luc.

A'γαλματόω, ῶ, in statuam verto. Licophr. in Alex.

A'γαλλιάω, ῶ, & ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequẽtia sunt apud Eccl. scriptores pro exulto, lætitia gestio, ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idem Act. 16. ἠγαλλιᾶτο πανοικὶ πεπιστευκώς Et Apoc. 19. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1. Pet. 4. χαίρετε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. τέρπομαι καὶ χαίρω ἀγαλλιῶμαι.

A'γαλλίαμα, τὸ, & ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, Luc. 1. ἦν ἔσχε χαρὰ σὺν καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Naz. ἀκλινῆ ὕμνῳ ἀγαλλίασιν καὶ σύφροσύνην ἀκοιτὶς θείαις.

A'γλαὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐπαγάλλομαι (compos.) pro ἀγάλλομαι, exulto Il. π. Μηδ' ἐπαγάλλεσθ' ὀλοῷ πολέμῳ καὶ δηϊοσύνῃ. Item superbio, efferor, μὴ ἐπαγάλλεσθ' ὑβριστὰς apud Basil.

Α'ΓΑΛΛΟΧΟΝ, lignum quoddam eſt, quod ex India atque Arabia deportatur, thuia ligno ſimile, odoratum, & guſtu adſtringens, ut inter alia tradit Dioſc. lib. 1. cap. 21.

Α'γαμαι, vide in Α'γάω.

Α'ΓΑΝ, adverb. nimis, immodicè, ſuprà modum. ut ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur & pro valde, vehementer. Xenoph. Pæd. 1. περὶ ἀφροδισίων ἁ μὲν ἐγκρατεῖς ἀγαθὸν ἁ δὲ ἀκρατεῖς κακὸν ἄγαν. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adjectivi, ut ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœmin. ἡ ἄγαν, & in neutro τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris adverbiis. ☞ In compoſitione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: ut ἀγακλεὴς, ἀγάῤῥοος, &c.

Α'ΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, τῶ, F. τήσω, P. τηκα, doleo, i. doloris ſenſu afficior. Dioſc. lib. 5. cap. 76. ἀγανακτεῖν τὰς ὀδόντας ἐν τῇ γνάθῳ. ¶ Item indignor, ſtomachor, ægrè fero. Et conqueror, Iſocr. de Pace, ἀγανακτῶμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν σπένδοις σπουδὴν ἐχόμεν. Sæpè etiã dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι. Et cum Præpoſit. ὑπὲρ aut περὶ, in caſu rem ſignificante. In caſu autem ſignificante perſonam, dicitur ἀγανακτεῖν τινι, & πρός τινα, & κατά τινος. ¶ Item gemo στένω, apud Plat. inquit Heſych. ☞ Sunt qui ex ἄγαν & ἄχθομαι compoſitum dicant. Ego ex ἄγαν & ἄγνυμι (frangor) cujus præteriti tertia perſona ἄγηται, derivari poſſe exiſtimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

Α'γανακτησαίμην dicitur voce media pro ἀγανακτήσαιμι. Luc.

Α'γανάκτησις, εως, ἡ. dolor, doloris ſenſus. Plat. ¶ Item indignatio, ſtomachatio. Thuc.

Α'γανακτητός, ή, ό, unde ἀγανακτητὸν, indignè ferendum, querendum. Plat.

Α'γανακτικὸς, ἡ, ὸν, querulus, qui facilè queritur & ægrè fert caſus incommodos: Plat.

Compoſita.

Διαγανακτέω, ῶ, peregrè fero, indignor.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob.

Περιαγανακτέω, valde indignè fero Hippocr. ep. ad Demag.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condoleſcentia. apud Ariſtot.

Ὑπεραγανακτῶ, ſupra modũ indignor, vehementiùs ſtomachor vel cõqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τέτε pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τέτε.

Α'γαλέος, vide in Α''γω, i. frango.

Α'γανὸς, vide in Γαῦος. At ἄγαν ος in Α''γω, i. frango.

Α'γάομαι, vide in Α'γάω.

Α'ΓΑΠΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honeſto & inhoneſto amore uſurpatur. Xen. apomn. 1. τὰς πόρνας ἀγαπῶμεν μᾶλλον ἢ τὰς ἑταίρας. Dicitur aliquando ἀγαπῶ τῆτο αὐτὶ σπένδω, vel ἀγαπῶ τῆτο πρὸ σπένδω, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τῆτο πρὸ πλέονος τὸ σπένδω. Item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infinit. ἀγαπῶ τῆτο ποιῆν. Ariſtot. Occon. 2. ἀγαπῶντες τέλειομα φέρειν. ¶ Item amicè & hilariter accipio, Od. ψ, Οὔνεκά σ' ἐς τὸ πρῶτον ἐπὴλ ἴδον, ὦδ' ἀγάπησα. ¶ Item oſculor, ut ait Euſt. ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum eſſe, & pro, ſatis eſſe, ſufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, ſecundo loco contentum eſſe. Et Thuc. lib. 6. τὸν ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπῶ τοῖς δεδιπλωμένοις, acquieſco arbitrorum ſententiæ. In qua ſignific. ἀγαπῶ idem eſt cum ἀρέσκομαι. Et cum infinit. ἀγαπήσας λαβεῖν τοῦτο. apud Herodian. Et cum partic. Luc. ἀγαπῶ σωθὲν μιᾶ.

Α'γαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor. Ariſtot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: unde ἀγαπώμενος & ἀγαπωμένη pro, ἐρώμενος & ἐρωμένη, amaſius & amaſia, ſeu amica. Luc.

Α'γάπημα, τὸ, dilectio. Item res ſeu perſona quæ diligitur. Crates Philoſ. in quodam Epigram. χαῖρε θεὰ δεσποίν' αὐθρώπων ἀγαθῶν ἀγάπημα. (toria.

Α'γάπησις, ή, pro ἀγάπη. Plut. ἀγάπησις ἐρωτική, q. d. dilectio amatoria.

Α'γαπητικὸς, ή, όν, idem cum ἀγάπησις, Suid.

Α'γαπητὸς, ή, ὸ, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, jucundus. Ariſt. Eth. lib. 9. cap. 12. τοῖς ἐρῶσι τὸ ὀρᾶν ἀγαπητόταται ἐσι. ¶ Exp. & unicus: ut Xen. πῶς ἀγαπητὸς, & παρθένος ἀγαπητή. Et Homer. ἀγαπητὸς ἡ ὸς: filius certè, qui unicus eſt, magis diligitur. ¶ Itẽ ἀγαπητόν ἐσι, cũ infin. boni cõſulendũ eſt. Ariſtot. Eth. l. 9. cap. 10. ἀγαπητὸν τὸ φίλους ὀλίγους σῴζειν. i. bene nobiſcum agi putandum eſt, ſi vel paucos inveniamus amicos.

Α'γαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. interdum cupidè & libenter. Dem. Item ſatis, ſufficienter. Herodian. δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὑτὸ, oportet unumquemq; ſuis contentum eſſe.

Α'γαπητικὸς, vim diligendi habens, Heſych.

Α'γαπητέος, ε, ὸ, amandus. Plat. de Rep. lib. 2.

Α'γαπητέον, ſubaud. ἐσὶ interdum dicitur pro, acquieſcendum eſt, contentum eſſe oportet.

Α'γάπη ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπη, communia Chriſtianorum convivia, ſic vocata quòd retinendæ mutuæ charitatis cauſſa eſſent inſtituta. Iud. epiſt. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπη, pro φιλημα. Euſtath.

Α'γαπάζω, apud poëtas pro ἀγαπῶ, amo. Muſæus, ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἑῆων. Item comiter & blande atq; hilariter aliquem excipio, benevolentiæ ſigna alicui exhibeo, amplector ſeu amplexor. Od. π. Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει. ¶ Eurip. in Phœn. uſurpavit pro procurare, ἐπιμελείας ἀξίων. νέκυν τοι παῖδὸς ἀγαπάζων ἐμὸς &c. cadaver condens ſeu procurans, exequias præbens.

Α'γαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ.

Compoſita.

Α'μφαγαπάω, deamo, valde amo, charifsimũ habeo. poëticum.

Α'μφαγαπάζω, idem, Α'μφαγαπάζομαι, voce media pro eodem

Περιαγαπάω, valde amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. l. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. utitur & Dem.

Α'ΓΑΡΙΚΟ'Ν, ῦ, τὸ, agaricum: radicis ſeu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de qua Dioſc. initio libri 3. & Plin. l. 52. cap. 9. Eſt & ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rurſum Dioſc. in præfatione libri 6.

Α'ΓΑΣΥΛΙΣ, frutex unà cum radice, unde Ammoniacum liquorem eliciunt, ut tradit Dioſc. lib. 3. cap. 98.

Α'γαυὸς, &c. vide in Α'γάω.

Α'ΓΑ'Ω, γῶ, F. ήσω, P. ηκα & (quod magis eſt in uſu) Α'γάομαι, ῶμαι, demiror, cum ſtupore miror, ſtupeo. Od. σ. Οὔτε τι θαυμάζειν τοσσύνδε, οὔτ' ἀγάασθαι. ¶ Item pro invideo vel μέμφομαι, teſte Euſtath. Od. ε. Οἵ τε θεοὶ ἀγάασθε καὶ οὐδρόσιν οὐνάζεσθε. ¶ Idem Euſt. ann. ſignificare etiam odiſſe, apud Hom.

Α''γη, ἡ, admiratio, ſtupor, obſtupefactio. Od. γ, ἄγη μ' ἔχει. Sic & Od. σ, ¶ Apud Tragicos honor, veneratio, Heſych.

Α'γητὸς, ή, ὸ, admirabilis item invidioſus. Suid. Heſ. Etym.

Α'γητὸς, ὴ ὸ, admirabilis, ſtuporem excitans. Il. ε, εἶδος ἀγητόν. Et Plut. in Pericle. χρήμασιν ἥσων ἀγητοί. Et

Α'γαὸς, ὴ, ὸ, (Aeolicè pro ἀγαὸς, à γάω ſecundum alios tamen à γαίω) admirabilis, præclarus, illuſtris, Heſ. Item venerandus, σεμνὸς Euſt. Il. γ. κήρυκες ἀγαοί. ¶ Ponitur pro ſuperbo & arrogante, apud Hom. ἀγαοὶ μνηςῆρες.

Α'γαύομαι, admiror. Opp. Hall. 4. Εἰδ' ἀγαυόμβροι πολυήρατοι. Α'γαυὸς, vide in Γαῦος.

Α'γάω, p γωμάζω, admiror, inquit Euſt. Idẽ alibi exp. σπληπτῶ, obſtupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi & μέμφομαι. ſuccenſeo, indignor.

Α'γάομαι, uſitatius eſt quàm ἀγάω, & ſignificat etiam, admiror, inquit Etym. Od. υ, ἀγασόμβρε κακὸ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντος, alii μεμφομόμβρε. ¶ Item ſuccenſeo, indignor, vel invideo. Cum dat. Heſiod. in Erg. Τῷ δή τοι Ζεὺς ἀγαίεται, ubi tamen exponitur etiam μέμφεται. item ὀργίζεται. Et cum accuſ. Plut. ἐδὲ ἀγάομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus invideo. ¶ Item invideor, φθονᾶμαι, Suid.

Α'γαμαι, idem in proſa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγάομαι, admiror. Conſtruitur cum accuſ. vel rei vel perſonæ. Dicitur enim ἄγαμαί σε τὸ φρόνημα, & ἄγαμαί σε τὸ φρονήματος, (ſubaudito adverbio σφόδρα) i. admiror tuam prudentiam, vel admiror te ob tuam prudentiam. Et cum genit. Plut. ἀγάμβροος τῆς παρρησίας. Sic & Dem. pro cor. πῶς γὰρ ἂν τις ἐμὲ ἀγάσαιτο τῶν αὐδρῶν σπένων τὴν ἀρετῆς; Vide & ἀγάζομαι infrá. ¶ Item laudo, probo, Plat. ἄγαμαί σε τὴν ἀπόκρισιν. ¶ Afferuntur & aliæ ſignificationes pro, indignor, invideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo ſumit hoc verbum ſua tempora.

Α'γαμμένως, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: ut ἀγαμμένως λέγειν. Ariſtot. Rhet. 3. Exp. & libenter.

Α'γάμενος, poëtico pleonaſmo dicitur, pro ἄγαμαι Od. σ, Οὔτε τι γωμάζειν τοσσύνδε, οὔτ' ἀγάασθαι.

Α'γάζομαι, ejusdẽ cũ præcedentib. ſignificationis & originis: à quo hæc tẽpora frequẽtia ſunt apud Poëtas (quædam & apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμβρην. fut. ἀγάσομαι. aor. 1. ἠγάσθην, aor. med. ἠγασάμβρην. Et part. ἀγασόμβρος, ἀγασθὲς, ἀγασάμβρος, & poëticè ἀγασσάμβρος. Significat igitur admiror, ſuſpicio. Variè conſtruitur. Cum accuſ. rei. Il. θ, Μῦθον ἀγασσάμβροι. Sic Iſoc. in Paneg. ἀγασθῆναι τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Et cum dat. rei, Xen. Pæd. 6. ἀγασθὲς τοῖς λόγοις. Iungitur & perſonæ caſib. vel genitivo: Xen. ἄγασαί τε αὐτὸ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος, αὐτὸ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ὅταν τινὶ ἀγασθῶ τι φαῦλον pro, γωμάσω τινὰ inquit. vel accuſ. idque frequentiſsimè. Il. γ, τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθὲς τὴν γυναῖκα. Interdũ jungitur caſibus rei & perſonæ ſimul. Xen. ἠγάσθην αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τος, vel ἠγάσθην τὸν πρᾶξαντα αὐτό. ¶ Item veneror. Anth. epig. l. χρυσαυγέι νῶ, Ὡς θέμις, ἡ πλήμων Γῆ σε ἠγασάμβρη. ¶ Item indignor, ſuccenſeo. Il. ν, ἔφασκε Ποσειδάων ἀγάσασθαι Ἡμῖν. Et cum acc. Od. β. ἀγασόμβροι κακὰ ἔργα ubi volunt quidam ſubaudiri ἐμέ. ¶ Item invideo. Il. ψ, ἀγασσάμβροι δὲ νίκην. Et cũ accuſ. rei. Od. δ. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρέπον ἀγάσσεται θεὸν αὐτός. Vide & ἀγάσμαι ſuprá.

Α'γασμα, ατος, τὸ veneratio, vel quæ veneramur, Suid. Heſ. Euſt.

Α'γασὸς, ή, σὸν, admirabilis, admiratione ſumm dignus. Xen. Hell. 2. σπένον δὲ κρίνω τὸ αὐδρὸς ἀγασόν. Apud Dem. εἶδος ἀγασὸν,

σὸν, vel ὑποπληκτικὸν, i. ſtuporem afferens: vel ἐπίφθονον, invidioſum, Euſtath.

Α᾽γαθὸς, Α᾽γάομαι, Α᾽γαμαι, quomodo huc pertineãt, vide ſuis locis.

Compoſita ex Α᾽γαμαι *& ἄγαστος.*

Α᾽ξιάγαστος, admiratione dignus, admirabilis. Syn.

Ε᾽ξάγαστος, admirandus, Heſych.

Ε᾽παγαμαι, admiror ob.

Υ᾽περάγαμαι, demiror, vehementer & ſupra modũ miror. Suid.

Α᾽γγεῖον, &c. vide in Α᾽γγ-.

ΑΓΓΑΡΟΙ, οἱ, Perſico vocabulo, à Græcis tamen poſtea recepto, dicebantur regum nuntii ſeu tabellarii: tabellarii qui ex ſucceſſione literas perferũt: Perſica conſuetudine. Solebant enim reges Perſarum certis ſtationibus diſpoſitos habere tabellarios & nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferretur. Aeſchylus ἄγγαρον πῦρ, adjectivè dixit pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur. ¶ Ponitur, ἄγγαρος, latiùs etiam pro quovis, qui aliquid bajulat: exponiturq; ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἀγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc eſt, manſiones ac diverſoria in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penſo divertebant.

Α᾽γγαροφορέω, ῶ, bajulo veluti ἄγγαρος. Suid. Euſt.

Α᾽γγάρης, idem cum ἄγγαρος.

Α᾽γγαρεύω, cogo ſeu adigo ad miniſterium ἀγγάρων præſtandum. Interpres Matth. c. 5. annotat ἀγγαρεῦσαι eſſe cogere ad currendum, vel ferendum aliquid: quoniam curſoribus illis Perſarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cujusvis equos vel naves, aut ipſos etiam homines rapere ad curſum, ut hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. ſimpliciter accepit *pro*, cogo, adigo, compello.

Α᾽γγαρευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid angariat & cogit ad curſum aut aliquod aliud ſervitium obeundum. Heſych.

Α᾽γγαρεία, ἡ, dicitur officii illius præſtatio, hoc eſt: quum quis ad currendum vel bajulandum aliquid adigitur. Et coacta ac invita ſervitus, & ſervitium quod aliquis vi adactus obit. Legitur in Pand.

Α᾽γγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipſe curſus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγήιον. Herodot. lib. 8.

Α᾽ΓΓΕΛΛΩ λῶ, P. κα, nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio, Hom. & Thuc. Et apud Plut. in Parall. ἀγγέλλει ἐς τὸν πόλεμον τὸν νίκαν. Participium ἀγγέλλων nuncians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herodot.

Α᾽λέγω fit αὐλέγω & κατ᾽ ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato ν in γ, inquit Etym. Euſtathio autẽ ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci.

Α᾽γγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut perſona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Ajace, Τἀμὲ γὰρ τἀδ᾽ ἐστὶ τεθνάναι ἀγγέλλομαι. Α᾽γγελμα, τὸ, nuntium, res quæ nuntiatur. Herodot. 7, τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Α᾽γγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuntius, nuntia. Xen. Pæd. 2. τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστέλλας ταῦτα, ἔπεμψε. Et Il. ω, ἄγγελος μήτηρ. Sic ἄγγελος Ἴριος, Il. β. ¶ Pro nuntio Dei, καθ᾽ ἑξοχήν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item pro ἄγγελμα ſeu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thucyd. 7.

Α᾽γγελικὸς, κὴ, κὸν, angelicus, ad angelũ pertinens. Greg. Naz. ἀγγελικοὶ διηνεκεῖς. ¶ Α᾽γγελικὴ, ſaltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Athen. lib. 14.

Α᾽γγελίας, ου, ὁ, poët. idem quo ἄγγελος.

Α᾽γγελιώτης, ου, ὁ, idem Callim. & Muſæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, nuntia. Callim. ¶ Α᾽γγελιῶτις πτέρυξ, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελικὴ. (Α᾽γγελίεια θεᾶ.

Α᾽γγελίεια, ἡ, itidem poët. pro nuntia. Orph. in hymno Aurorę.

Α᾽γγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, i. res quæ nuntiatur. Thucyd. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ε᾽υβοίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ο, ἀγγελίην φέρειν. Et Luc. ἀγγελίας ἀγαφέρειν. ¶ Item rumor, fama. Thuc. lib. 6. καὶ νεῶν αὐτῶν οἱ ἀγγελίαι διαίνασι τὸ θεῖον. ¶ Pro relatione, ſecundum quoſdam, apud Herodot. lib. 1. πρὸς μαντήιον τὸ ἀγγελικὸν, exp. primas partes in conſulendo oraculo & referendo.

Compoſita ac primùm ex ἀγγέλλω *& verbalibus cum præpoſit.*

Α᾽ναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio, expono, refero, narro. Cum dativo rei & accuſativo perſonæ, ſicut ἀγγέλλω.

Α᾽ναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in Pericle, αὐτὸς ἀγγέλλη τεθνεὼς αὐτός.

Α᾽παγγέλλω, idem quod ἀπαγγέλλω. Il. ι. ἀπαγγεῖλαι ἢ τύχεσθαι Χρυσοῦ Δωροῖσιν. Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ Ἰνδῶν βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινά. Plut. ἀπαγγέλλω ἐις ὑμᾶς, Demoſthen. Dicitur & ἀπαγγέλλειν τινὶ τινος. Plut. ¶ Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes. Plut. ¶ Pro denuntio. ut ἀπαγγέλλω σοι ἄγαν, affertur ex Libanio, *pro*, denuntio tibi litem. ¶ Item pronuntio, enuntio, i. cæptum mentis eloquor, Dem. διὰ τοῦτ᾽ ἀπαγγέλλων, δικαίως τὸ δίκαιον πᾶσιν τοῖς ἀκούσι. Item memoriter recito, Syneſ.

Α᾽παγγέλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plat. Xen. Plut. Et voce media pro ἀπαγγέλλω, Plat. Pol. lib. 2.

Α᾽παγγελία, enũtiatio, pronũtiatio. Videtur ſumi ab Herm. pro ἑρμηνεία. Significat etiã recitationẽ quæ fit memoriter, Syn.

Α᾽παγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, nuntius, index. in Anth. Epigr.

Α᾽παγγελικὸς, enuntiativus. Affertur ex Seneca & τὸ ἀπαγγελικὸν pro enuntiatione.

Διαγγέλλω, nuntio circunquaque, vel per diverſa loca, divulgo, Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πτῶσιν εἰς τὰς πόλεις. A᾽ Bud. exp. etiam, denuntio, offero, prodo. ¶ Item pro edico vel indico, ut ἐπαγγέλλω. Herodian. lib. 1. τῆς τε ἐξόδου διαγγελθείσης. Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renuntio, refero. Xen. Pæd. 8. εἰσαγγέλλειν περὶ ἐμοῦ. ¶ Item defero, poſtulo, accuſo, in jus voco. Iſocr. φεῦγε ζεύγνυε, Εἰσήγγελκεν ἐις τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατὴρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγέλας pro delatore, apud Iſæum. Dicitur & εἰσαγγέλλω περὶ σοῦ. Plut. Εἰσαγγέλλομαι, renuntior, referor. Dem. Item deferor, accuſor. Dem. Plut.

Εἰσαγγελία, delatio, accuſatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur Εἰσαγγελία, vide Harpocr. & Pollucem.

Α᾽πὸ εἰσαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læſæ majeſtatis reus.

Εἰσαγγελεύς, έως, ὁ, q nuntiat advẽtũ alicujꝰ. Peculiariter dicitur de eo qui apud regem aut principẽ hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventũ, & illũ ad eũ admittẽdi Bud. admiſſionalẽ vocat, αὐλὸν εἰσαγγέως, apud Herodot. & Luc. ¶ Item delator. propriè ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μέμψις, inquit Suid.

Εἰσαγγελικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens, Poll.

Ε᾽ξαγγέλλω, renuntio, certiorẽ facio. Proprie eſt nuntiare iis qui foris ſunt, ea, quæ intus fiunt. Plat. ἵν᾽ ἐξαγγέλλοιεν τοῖς βασιλεῖ τὰ δεῖ τὰ ποιμνία. In malã partem interdũ, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόῤῥητα, efferre arcana ſeu ſecreta, vel prodere, evulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themiſt. ἐξαγγέλλειν ἐις τὰς πόλεις. Item nuntio, ſeu nuntium perfero, ſeu juſſa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enuntio, indico. idem quod ἑρμηνεύω & ἀπαγγέλλω. Hermog.

Ε᾽ξάγγελος, ε, ὁ καὶ ἡ, de quo nuntius allatus eſt, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ε᾽ξαγγελικὸς nuntiativus. Apud Ariſtot. in Probl. ἐξαγγελικὸς τῇ διανοίᾳ, qui ad intelligentiam referri poteſt.

Ε᾽ξάγγελος, ε, ὁ καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris ſunt, ea, quæ intus fiunt, Heſych. & Amm. Sumitur & generalius. Thuc. 8. ὡς τὸν φύλακα τοῦ στρατεύματος ἐξάγγελον γίγνεσθαι. ¶ Item index, qui in fabulis eſt nuntius aliquid de ſcena afferens: ut in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ε᾽ξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntium. Item evulgatio. Item enunciatio, ἑρμηνεία, Hermog.

Ε᾽παγγέλλω denũtio, indico: ut ἐπαγγέλλω πόλεμον vel πολεμεῖν, Polyb. Sic Thuc. φαλλὸν τε ἐπαγγέλλων, ἐς τὰς ξυμμαχίας. ¶ Item denuntio & condico, hoc eſt, conſtituo. Plut. in Demetr. ἐπεὶ δὲ εἰς Λακεδαίμονα ἦλθε, αὐθις ἀκλήτους ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. ¶ Item denuntio & edico. Cum infin. Dem. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγελλόμενοι ὁ δήμαρχος τοὺς ἀφεστηκότας πολίτας ἢ ξενίζειν. ¶ Item edico, pronuntio, i. promitto in publicum. Herodian. πρό τε δήμου τοὺς νομεῖς ἐπαγγεῖλαι, i. congiaria pronuntiavit. ¶ Item indico, profiteor, vel ſignifico me velle Xen. Pæd. 8. πολλάκις δὲ ὁμῶμοι σὸν ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις ſæpe amici non ſignificant in rebus neceſſariis quid ſibi opus ſit. Item defero, nomen alicujus defero. ut ἐπαγγεῖλαι πρὸς τοὺς ἔφορους. Ε᾽παγγέλλομαι denuntior, indicor, condicor. ut δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna condicta. ¶ Ité ꝓmittor, ὧν δὲ τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ὑπεληλυθότα, neq; promiſſa, neq; minæ, Greg. ¶ Ité deponens ſig. poſco, vel ſignifico me velle, ſignifico, quid mihi opus ſit, quod vim habet verecũdę petitionis Dem. pro cor. ἃ δ᾽ αὖ αὐτὸς ἐπαγγέλλεται ἡδέως, ῥᾳδίως μὲν ἐπὶ Φιλίππῳ δέδεται. ¶ Itidẽ dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτῷ τὰ μὲν ἀργύρια τελεῖν τελεωτάτια. Et Xen. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν, polliceor me doctum. ¶ Item profiteor, ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xen. Apomn. l. 1. Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, vendito me, glorior. Xen. Oecon.

Ε᾽πάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promiſſio. Iſocr. Itẽ profeſſio, Plat.

Ε᾽παγγελικὸς, ad promiſſionem pertinens.

Ε᾽παγγελικῶς, per promiſſionem. B.

Ε᾽παγγελία, denuntiatio. Item promiſſio. Plut. Et ſæpe in novo Teſt. Item genus quoddam accuſationis, apud Poll.

Decompoſita. Α᾽νεπάγγελτος, non denunciatus, non indictus, ut πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, ſua ſponte aliquid faciens. Iſocr. at Demoſt. αὐτεπάγγελτος ἂν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοηθήσ, ultro ſubvenias, non expectes dum rogeris. (Plut.

Κατεπαγγέλλομαι polliceor, vel etiam effusè ꝓmitto. Dem. &

Καταγγέλλω interdũ idẽ quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nuntio. In Actis Apoſt ſæpè pro annuntiare. ¶ Item indico. ut καταγγελλὼν πόλεμον Plut. ¶ Et pro obnũtio. unde καταγγελεύς, & κατάγγελος. ¶ Item defero, accuſo. Herod. ὅσοι δεατόδες κατηγγέλθησαν.

Καταγγελία, patefio per nuntiũ. Item indicor. Itẽ accuſor.

Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.

Καταγγελεύς, annuntiator, denuntiator. Act. Ap. cap. 12. Exponitur & obnuntiator. à Bud.

Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decompoſita. Α᾽κατάγγελτος, non indictus. ut ἀκατάγγελτος πόλεμος. Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ε᾽κγε-

Ε᾽κκωμῳγέλω, ῥ. κωμῳγέλω, Plut. in Rom. ἐκκωμῳγέλας ἀγῶνας qui ludos indixit.

Προκαταγγέλω, prænũtio, antè denuntio. Act. c. 3. & 2. Cor. 9.

Μεταγγέλλομαι, promitto. (πάγελος ἀθανάτων.

Μεπάγελος, internuntius, seu nũtius. Il. ο, Iris dicitur θεοῖσι με-

Παραγγέλω, denuntio, condico, ut constituentes solent. Plat. in Phæd. παρηγγέλμεθα ἔν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς παρ᾽ἐμὲ πιοῦσι εἰς τὸ ἑωθινὸν ἅμα ἡμέρᾳ. ¶ Παραγγέλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. condico cœnam. invito ad cœnam. ¶ Item in Pand. Græcis, mulier prægnans post divortium dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ, quum marito denuntiat se prægnantem esse ex eo: & maritus ἀπαγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. ¶ Παραγγέλλειν εἰς δίκην diem dicere in judiciis publicis, denuntiare judicium. ¶ Item jubeo, impero, denuntio hoc esse faciendũ. Xen. Pæd. 6. παραγγέλλειν τοῖς ἑαυτοῦ ἑπομένοις. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur quum milites per manus dant præceptũ imperatoris παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis ut arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico. Actor. cap. 5. Item denuntio, i. accerso amicos, Lys. pro Eratosth. φόνου, καίτοι γε, ὦ πρωτόλλη, οὐκ ἂν δοκῶ ὑμῖν τοῖς ἐπιτηδείοις μεθ᾽ ἡμέραν παραγγέλλας, ἵν᾽ ὡς ἀσφαλέστατα μὴν αὐτὸς εἰσήλθον. Hinc factum (inquit Bud.) ut παραγγέλλειν petere significet, i. ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis & eos accersebant ἐπὶ τὴν συναρχαιρεσίαζειν. Plutarchus, οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, οἰκείῳ χρώμενοι χρηνῷ. Idem in Cæsare, αὐτάρκως δοῦναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν δὶς ἐνιαυτὸν, ἅμα τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè qui ambit, & est candidatus. ¶ Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam sumo. Syn.

Παραγγέλλομαι, unde τὸ παραγγέλλόμενον, quod imperatur, mandatum, ut παραγγέλλόμενα ποιεῖν. Xenoph.

Παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xenoph. Est etiam interdictum vetitumque Dem. & pro hortamento consilioque. Isocr. ad Dem.

Παραγγελμᾰτικὸς, præceptivus, denũtiativus, itẽ adhortativus.

Παραγγελμᾰτικῶς, præceptivè, denuntiativè, tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur & adhortativé.

Παραγγελτικὸς præceptorius. Item prohibitorius, Bud.

Παράγγελσις, præceptum, mandatum, vel ipse præcipiendi actus. Xen. & Plat.

Παραγγελία, idem Arist. eth. 2. Itẽ ambitus, prehensatio, petitio magistratus cũ prehensatione. App. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.

Decomp. Α᾽ντιπαραγγέλλω, vide παραγγέλλειν, de muliere dictũ. ¶ Item competitor sum alicui magistratum petenti. Appian. Πομπήιον δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν αὐτιπαρήγγελλε Δομίτιος. ¶ Α᾽ντιπαραγγελία, ipse actus τῷ αὐτιπαραγγέλλειν, sive de marito dicatur, sive de competitore.

Α᾽παραγγέλτως, sine mandato, sine cohortatione. Polyb.

Συμπαραγγέλλοντες, competitores, apud Dionys. Halic.

Περιαγγέλλω, nuntio circumquaque. Thucyd. περιαγγέλλοντες τὴν ἐπιχείρησιν. Idem lib. 2. καθ᾽ ἕκαστον τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, per urbes denuntiabant. Περιαγγέλλομαι, ut παρασκευὴ περιαγγέλλομένη κατὰ πόλεις apud eundem Thuc. lib. 4. apparatus bellicus, qui per urbes denuntiatur.

Προαγγέλλω, prenũtio, Xen. Pæd. 3. οἱ μὲν θεοὶ μόχλου ἕνεκα προαγγέλλουσι & προάγγελσις, prænuntiatio. (γέλλεται.

Προάγγελος, prænuntius vel prænuntia. προάγγελοι καὶ προόδρομοι νόσου, Plut.

Προσαγγέλλω, nuntio, ut ἀγγέλλω. ¶ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se

Προσάγγελος, emissarius. B. (ipsum apud Luc.

Προσαγγελία, nuntiũ. pro, ἀγγελία, apud Polyb. exp. & προσαγωγὴ,

Συναγγέλλω, simul nuntio. (ab Hesych.

Συνάγγελος, qui unà mittitur nuntius.

Υ᾽παγγέλλω, q. d. clàm nuntio. Musæus, Νύμφαισι λαθριδίοισιν ὑπαγγελέουσα Λεάνδρῳ.

Υ᾽πάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid,

Alia composita ex Α᾽γγελος *&* ἀγγελία *sine præpositione.*

Α᾽νάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Α᾽νάγγελος μάχη pugna nuntio carens, i. ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus. (exequitur.

Ἀρχάγγελος, archangelus; qui angelicam functionem primus

Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est, qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. Thuc. lib. 3. αὐτάγγελοι οἱ αὐτοὶ ἰδόντες.

Αὐτάγγελος, nuntius qui rei interfuit, qui nõ alio utitur nuntio, Arrian. 4. αὐτάγγελος τῆς ἁλώσεως ἐχώρουν. (Plut.

Εὐάγγελος, lætus & faustus nuntius. qui fausta nuntiat. Eurip. &

Εὐαγγέλιον, ε, τὸ, faustũ felixq; nuntiũ. lętũ nuntiũ. App. de nece Ciceronis, τῷ Α᾽ντωνίῳ εὐαγγέλιον ἀμφιφέροντες. veteres plurali numero sæpiùs usurpârunt. ἐπ᾽ εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ, Aristides, τὰ εὐαγγέλια χάρεις, Luc. gratia quæ habetur pro læto nũtio. ¶ Peculiariter aũt εὐαγγέλιον κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur à Christianis annũtiatio insignis illius beneficii à Christo in humanũ genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberavit. Interdum per metonymiã pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Euangelia quatuor numeramus. Interdũ etiam ipsam doctrinæ Euangelii promulgationẽ declarat. ut 1. ad Cor. 9. ἐπὶ τῷ εὐαγγελίῳ ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic ejusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Od. ξ. v. 152. -εὐαγγέλιον δέ μοι ἔσσο. Et Ω᾽ γέρον, οὔτ᾽ ἄρ ἔγωγε εὐαγγελίου τόδε πίσω, Plut. opusc. Vtrum Athen. &c. εὐαγγέλιον ἐκ φιδιτίᾳ κρέας ἀπέστελλαν. ¶ Item εὐάγγελια, plur. num. sacrificium ob lætum nuntiũ. Isocr. in Areop. ἐπὶ τοσούτοις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἤδη πεθύκαμεν. Xen. Ε᾽λλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.

Εὐαγγελικὸς, euangelicus, ad euangelium pertinens.

Εὐαγγελίζω & εὐαγγελίζομαι, lætum nuntium affero, læta nuntio. Vox media usitatior est apud veteres scriptores, quã activa. Arist. in Equit. -λόγους ἀγαθοὺς φέρων, εὐαγγελίσασθαι πρῶτον, ὑμῖν βούλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adjunctum habet accus. Antiphon. ὡς ὡξ τὴν παῖδα μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενον. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriam nuntio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ᾽ ἐξοχήν. Interdum absolutè, ut 1. Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, ut Act. 8. vel rei, ut Actor. 10. Gall. 1. & Actor. 5. Interdum cum dat. ut ad Rom. 1. Ponitur etiam passivè, ut 1. Pet. 1. & ad Heb. 4.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Euangelista. Sic vocãtur in novo Testamẽto qui erant secundi ab Apostolis, quosq; illi tanquam assectas & collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Euangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: ut ad Eph. 4. Postea verò ædificatis jam ecclesiis, quum & Apostolorum & Euãgelistarũ munus desiisset, translatũ est nomẽ ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Ioanni tributum pro cognomine, ut ab altero Ioanne distingueretur.

Θεαγελάς, ου, qui promulgat vel denuntiat solennitates quæ πανηγύρεις dicuntur.

Ι᾽σάγγελος, angelis par & æqualis aut similis, Luc. 20. cap.

Ι᾽σαγγέλως, ut ἰσαγγέλως βιοῦντες apud Areth. non aliter ac an-

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians. (geli.

Κακαγγελία malus nuntius.

Κακάγγελος, Soph. dicit τὰ κακὰ ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

Παλιναγγελος, nuntius. qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych. (Aristoph.

Ψευδάγγελος, nũtius mẽdax, falsa nuntiãs. ὁ ψευδῆ ἀγγέλων. apud

---

Α᾽ΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas, quodlibet: velut doliũ, mulctra, urna &c. Il. β, Ο᾽ψλιοσὸν τ᾽ ἴλιά, ἢ ἄγγεσιν ἄρσαν ἅπαντα. Aristot. de mundo ἅπερ ἐξ ἄγγεος ῥίψεις σφαῖραν, &c. in prosa tamen sæpiùs usurpatur ἀγγεῖον.

Α᾽γγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum. Plut. ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Et Diosc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ καταθέσεα τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. Apud Aphrod. Probl. lib. 2. ἀγγεῖα ἰαθεικὰ exp. medicinales cucurbitas. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum sive receptaculum sanguinis. Vnde, ἀγγειολογῶ. Gal. ad Glauc.

Α᾽γγειώδης, ες, ὁ ἡ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantivè ἀγγειώδες, capacitas tanquam vasis.

Α᾽γγείδιον, ου, τὸ, diminut. vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον, Suid.

Composita.

Ε᾽ξαγγίζω, evacuo è vase. Hippocr.

Καταγγίζειν, in vas defundere vel condere. Diosc.

Κενεαγγία, & Ionicè κενεαγγέη, ἡ, vasorũ vacuitas, & inanitas, & peculiariter vasorũ corporis: pro, inedia, fames, Hippoc. Poll. l. 6. c. 6. scribit Plat. comicum dixisse & κενανγίαν. (γεῖαι.

Κενεαγγικὸς, ut κενεαγγικὴ πάθη, apud Hipp. idem quod κενεαγ-

Κενεαγγικὸς, eorũ more quib. vasa sunt vacua in Coac. progn.

Κενεαγγέειν, habere vasa vacua & inania. Hippocr. Α᾽ Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicũt, decapulare, deplere & transfundere. Græci synonymo verbo ἐφέσσειν. Diosc. Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, elutriatio, decapulatio. Diosc.

-Α᾽ΓΕΙΡΩ, F. ἀγέω, F. ἄγηρκα, & Att. ἀγήγερκα (ab ἄγω ut vult Eustathius & Etym.) cõgrego, colligo. Hom. Il. γ, πόλιν ἐπισπάσασ᾽ ἐπίρρυτα ἐρίνεος ἀγείρας. Thucyd. ξυμμάχους τε ἀγείροντες: sed frequentiùs συναγείρω in prosa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, mendicorum more colligo, corrogo, circulatorum more peto. Cũ accus. rei. Od. ε, -ὡς αὖ πύρνα κατὰ μνηστῆας ἀγείροι. Eust. annotat hinc esse ἀγερτάζειν, & ἀγύρτης, & ἀγυρμὸς. Et cũ dativo personæ. Luc. ὡς ἀγείρουσι τῇ μητρὶ σωὶ αὐλοῖς. Sic & Plut. ἀγείρειν τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa, ut refert Eust. ex Aelio Dionys.

Α᾽γείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Α᾽γείρεσθ᾽ ὑμεῖς ἐς φρένα, dicit idem, ut Lat. recolligere se, vires, animum. Il. χ.

Α᾽γερμὸς, οῦ, ὁ & Α᾽γερσις, ἡ, collectio, congregatio. Poll.

Α᾽γερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo.

Α᾽γερέθομαι, congregor. Il. α, -ἐς Αὐλίδα νῆες Α᾽χαιῶν Η᾽γερέθοντο

Η᾽γερόμην, ἤμην, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ, -ἵνα μάλ᾽ σφιν ἐν-φρονέοντε ἠγερέσθην.

Α᾽γερόμενος, part. per syncopen pro ἀγερόμενος, congregans, qui congregatur. Od. θ, -ἐμνώοντο βροτοὶ ἀγορήν τε κἠέδνα Α᾽γυιεύων.

Α᾽γερῶ, Α᾽γερε, quomodo huc pertineant, vide suis lo-

Composita, ac primùm ex ἀγείρω cum præpositi.

Διαγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Od.ξ, ἐσαγερθῶ λαός. Item activa signif. pro recollego: ut, -ἐσαγείρῃ θυμόν. Il.ο & φ.

Ἐπαγείρω itidem pro ἀγείρω. Il.α, λαὸς ἐπαγείρειν.

Ἐπάγερσις, idē quod ἄγερσις. Herod. ἐπάγερσιν δ' στρατῆ ποιέεται

Περιαγείρω, circumquaq; congrego, undiquaque colligo.

Περιαγείρομαι, à circumfluentiū multitudine circundor. Plat. Poll. lib. 5. ὥσπερ οἱ νικηφόροι περιαγερόμδ ἀθληταί.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω.

Συναγείρομαι, idem Od.ξ, -ὅσσα ξυναγέρθη Ὀδυσῆος. Item cōgregor. &c.

Alia composita formata tanquam ab ἄγερομαι syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτάγρετος, ε. ὁ ἡ ἡ, quē quis pro suo arbitrio eligit & capit. ὁ αὐτόθεν ἀγερόμδ. Od.π, Εἰ γάρ πως ἔην αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν.

Ζωγρέω, ῶ, vegeto, vivifico, quasi ζωλὼ ἀγείρω, inquit Eust. vide & in comp. ex Ἄγρα.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenoph.

Παλινάγρετος, Eust. exp. ὁ ἐπὶ μεταμέλει αὐτάπαλιν ἀγερόμδος. Dicitur παλινάγρετον, qđ revocatur, retractatur, quod revocari, retractari potest. Il.α, -ἃ δὲ ἐμοὶ παλινάγρετον, ἀδ' ἀπατηλόν, &c.

Παύαγρον, ε, τὸ, retis genus: quasi τὸ παύον ἀγεῖρον, vel παύθην ἀγερόμδον, quòd undiq; contrahatur ad comprehendendam prædam, vide & in comp. ab Ἄγρα.

Συναγερόμδος, pro συναγερθείς, vel συναγερθεὶς, congregatus.

Ἀνδράγελαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ab Ἄγρα.

Aliud genus compositorum ab ἠγερέομαι formatorum.

Θυμηγερέω, idem quod θυμὸν ἀγείρω. Od.η, Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων.

Ὀμηγερέες, congregati simul. Il.α, Οἱ δ' ἐπὶ τὴν ἦγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐβόησαν.

Νεφεληγερέτης, ε, ὁ, nubes cogens. Iovis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide & in comp. ab Ἀγείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Iovis epith. Hesych.

Προσηγερέων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

-Ἀγέλη, ἡ, armentum, grex. Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλη, ut Il.λ, & σ, & Od.μ. Vtitur & fine hoc genit. Od.ξ, Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Apud eundē dicitur etiam de equis. Il.τ, ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θρέψαντες ἄγαυοί. Dixit etiam λύκων ἀγέλην Bianor in epigr. ¶ Dicitur & de avibus. Sic Soph. in Ajace, πτηνῶν ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens, κατ' ἀγέλην, gregatim. ¶ Dicitur & de hominibus, ut Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλαι. Et Athen. ἀγέλη μισθοφόρων. ☞ Etym. deducit ab ἄγω, i. duco.

Ἀγέληθεν, ex armento, è grege. Apoll. Rhod. (Phil.

Ἀγεληδόν, gregatim. Iliad. π. Et metaph. turmatim, acervatim.

Ἀγελήτης, ε, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ut βῆς ἀγελήτης.

Ἀγελαῖος, ε, ὁ, idē. ut βῆς ἀγελαίη, Od.κ. Et ἀγελαῖα ζῶα, quæ Cic. cōgregata & cōgregabilia vocat, quidā gregalia, alii socialia interp. apud Arist. Pol. 1. ubi his opponūtur ἀπορφοδικά. ¶ Item trivialis, vilis; ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖοι λίθοι, ἀγελαῖαι ἰχάδες, Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖοι ἄρδεις, Athen. Dicitur & de hominibus, ut Lat. gregarius, ut ἀγελαῖοι σοφισταί, Isocr. in Panath.

Ἀγελαιών, ῶνος, ὁ locus armenti, locus in quo pascitur armentum: vel in quo stabulatur. Suid.

Ἀγελαῖος, ία, ον, congregatilis, Athen. lib. 7.

Ἀγελάζω, f. σω, congrego. (& αὐτοσυγκένες, &c.

Ἀγελάζομαι, cōgregor, aggregor. Arist. ἀγελάζονται ἢ ἀφάτῃ

Composita.

Ἀπημβελάς, ε, ὁ, Hesych. exp. ὁ ἀπημέζων τῇ ἀγέλῃ μὴ συνιποζωτικόμδος, i. qui spernit gregē & ab armento se abgregat. in Epigr.

Ἀπημβελέω, ῶ, gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 31. ἀποπλανᾶται τῆ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀπημβελήσωντες ἀποπλανηθῶσιν ἀπὸ θηλέων.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. & consocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι, exp. gregatim vivo, apud Aphr. de anim. lib. 2.

Συναγελασμὸς, aggregatio. armenti sive gregis in eundem locum congregatio. Item consociatio in Geop. (λαῶν.

Συναγελαστικὸς, cōgregabilis, ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ & ἀγελαῖα.

Ἄγε'ομαι, vide in Ἄγω, duco.

Ἀγερμὸς, &c. vide in Ἀγείρω.

Ἀγερέθω, in Ἀγείρω.

-Ἀγέρωχος, ε, ὁ ἡ ἡ, superbus, insolens, aut valde honorātus. Apud Hom. ἀγέρωχοι dicūtur τρῶες, Il.γ, Et ῥόδιοι, Il.β. Apud Plut. in Artox. ὀδὲ παπίνων, ὀδὲ ἡσυχαῖος, ἀλλὰ πρᾳὺς καὶ ἀγέρωχον εἶχε τὸν τρόπον. Eustath. ἀγερώχους exponit ὑπερηφάνους, & scribit ita dici quasi ἀξιώσεως ἄγαν γέρας ἔχειν, ut ἀγερώχῳ in ἀγέρωχῳ contractum fuerit. Quidam hominem incompositis moribus & ostentatorē sic appellare solent, ut fit translatio ab eo quod elatū est & leve, unde fit ἀγέρωχος quasi ὁς ἀγείρει αὖ ῥᾴδιον ὑπὸ ὄχεσι, i, quem facile vehat currus. Idem Eust. ait Periclymenum ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi ἀγόρδμον ῥᾳδίως καὶ χειόμδον ἐς. ὁ καὶ βάλοιτο, quod videlicet in quodlibet animal & quamvis arborem se transformare posset. Hesych. verò tradit Rhodios dictos esse ἀγερώχους, quod quùm insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγέροντες ὄχλοι (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosa vertendum, ferox. ☞ Apud Etymol. est, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γαυριᾶν.

Ἀγερώχως, superbè, ferociter. Pol. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως.

Ἀγερωχία, ἡ, superbia, ferocia, Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem.

Ἄγημα, vide in ἀγέομαι, inter der. ab Ἄγω, i. duco.

Ἀγὴς, ἀγίζω, &c. vide in Ἄγω. Ἀγωγὴ, in Ἄγω, duco.

Ἀγυιεύς, vide in Ἄγω, i. duco.

-Ἅγιος, ε, ὁ, sanctus, item purus, venerandus, pius. Plut. in Probl. τῇ ἢ τιμῇ ποιεῖσιν αὐτὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον ἢ ἄσυλον. ¶ Ἅγιον, τὸ, (substantivè) ut ἅγια ἁγίων, sancta sanctorū, locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum itur simpliciter ἅγια.

☞ Etym. dicit ab ἄζω fieri ἄζιος, deinde ἅγιος. Alii formare malunt ab ἄγος significante rem sacram. Sunt & qui deducant ab α privat. particula & γῆ, quasi à terrenis rebus segregatus.

Ἁγίως, sanctè.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Pro quo & ἁγιοσύνη vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum.

Ἁγιόω, ῶ, sanctifico, sanctum reddo.

Ἁγιάζω, σω, sanctifico, consecro, item veneror.

Ἁγιάζομαι, sanctificor, consecror.

Ἁγιασμὸς, ὁ, sanctificatio, purificatio, Greg.

Ἅγισμα, τὸ, idem Suidas accipit pro templo, in Psal. David.

Ἁγιωσύνη, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Ἁγιαστήριον, ε, τὸ, exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Παναγὴς, omnino sanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus. Damasc. τρισάγιος ὁ θεός.

-Ἀγκὰς, ἀδος, ulnæ, inusitatus nominativus, *secundum quosdam*, à quo est accus. ἀγκὼς apud Poëtas, ut ἀγκὼς ἑλᾶν, Od.η. in ulnas sumere, ulnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν, Iliad.ξ, habere in ulnis, amplecti. Alii tamen ἀγκὼς adverbium esse putārunt, ejusdem formæ cum αὐθαδὼς & ἑκὼς. ☞ Etym. ex ἀγκὼν deducit.

Ἀγκάζω vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in ulnas sumo, ulnis amplector, ulnis attolo. Il.ξ, -οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζονθ' ὑψόσε μάλα μεγάλως.

Ἀγκάλη, ἡ, ulna. Ex ἀγκὼν factum interjecta syllaba αλ tradit Eust. Luc. in dial. Nept. & Nereid. ἔχουσα τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Vsitatius est plurali numero ἀγκάλαι. Sic Xenoph. Pæd. 7. ἐν ταῖς ἀγκάλαις φερόμδοι αὐτὸς ἀγαπῶντες. Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, sinus portuum.

Ἀγκαλικῶς, q.d. ulnatim, vel ulnari quadam complexatione, amplexabundē. Eust.

Ἀγκαλίζομαι, ulnis amplector, in ulnis gesto. Ἀγκάλισμα, τὸ, quod ulnis amplexamur, vel qđ in ulnis gestamus. apud Luc.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, idē apud poëtas quod ἀγκάλη itidemq; usitatior est plur. num. ἀγκαλίδες, sicut & ἀγκάλαι. ¶ Item manipulus. Plutarcho interprete. fasciculus quem ἐν ἀγκάλαις gestare possis. Plut. in Romulo. vide Hesych. Poll. & Eust.

Ἄγκαλον, idem quod ἀγκαλὶς, fasciculus. Hom.

Composita ex ἀγκάλη & derivata.

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interpr. amplexabundè gesto, amplexor, accipio in ulnas, ulnis complector, Greg.

Εὐάγκαλος, ε, ὁ ἡ ἡ, quem facilè complecti possumus. Item portatu facilis. Aeschyl. Aelian.

Παραγκαλίζομαι, idē qđ ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicuntur bajuli & calones παραγκαλίζεσθαι, quū de onere suo aliquid subducunt. Poll.

Παράγκαλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophocl. in Antig. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παράγκαλισμα.

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci quod ἀγκαλίζομαι sive ἐναγκαλίζομαι.

Ὑπαγκάλισμα, pùer qui in ulnis gestatur, apud Suid.

-Ἄγκιστρον, ε, τὸ hamus. Od. ἁλιεὺς ἰχθυάασκον ὑπαμπεῖς ἀγκίστροισι, piscabantur uncis hamis. Et Luc. in Tim. ἡ πενία ἐμπαλιν, ἐξώδης τε καὶ αὐλακώδης, καὶ μυελὸς τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα. ἐξ ἅπαντος δὲ σώματος ἔχουσα, ὡς πολυσπάσμοις αὐγὰς ἕλκοι, ἐς μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι, i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet, &c. ¶ Capitur & pro quovis unco secundum quosdam. ☞ Etym. ab ἄγω derivat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Ἄγκιστρον, pro ἄγκιστρον, apud Basil.

Ἀγκιστρόω, σ, f. ώσω, hamo capio. Ἠγκιστρωμένος, hamo captus. Synes. Et per metaph. qui ita detinetur ut elabi seu effugere non possit. vélut, hamo captus piscis. Apud Plut. ἠγκιστρωμένα ἀκίδες τῶν οἰστῶν, hamatæ cuspides sagittarum, pro, hami formam habentes.

Ἀγκιστρωτὸς, ὸν, ὁ, hamatus, hami formam habens.

Α᾽γκιστρεύω, hamo piſcor. Item cum accuſ. pro ἀγκιστρόω, adhamo: interprete Bud. ¶ Per metaph. eſt Heſychio θηρεύειν, venari & θελκάζειν, inescare, quia ἕλκειν hamo præfigi ſolet.

Α᾽γκιστρέα, ἡ, piſcatio quæ fit hamo. hamatilis piſcatus, apud Plat. de leg.

Α᾽γκιστρευτὴς, hamiota. Α᾽γκιστρευτικὴ (ſub. τέχνη) ars piſcandi, ars hamatilis. Poll. (lib. 4.

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, (comp.) exp. frequentia hamorum. Ariſt. de an.

Α᾽γκοίνη, ἡ, ulna. Et frequentius ἀγκῶναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, ulnæ, Poëticũ eſt. Od. λ, Γέναττ᾽ ὐ ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Et Iul. in Epigr. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὤλεσε μητρείαις. Fit ex ἀγκὼν quaſi ἀγκώνη, mutato ω in οι inquit Euſt.

Α᾽γκοινίζω, ulnis amplector. idem quod ἀγκαλίζομαι.

Α᾽γκος, εος, τὸ, vallis, convallis. Il. υ, Ὡς δ᾽ ὁπὸ καπνὸς βάθε ἄγκεα θεσπεσιὰς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέιο. Xen. ἀνάβ. 4. dicit ὐ δεῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη eſſe δύσπορα καὶ τραχέα καὶ λάσια. ¶ Item editus locus montis, ut inquit Bud. Dici δὰ τὸ ἀγκεῖσθαι, (quod pro ἀνακεῖσθαι per ſyncopen à poëtis uſurpatur) tradit Euſtat. Etym, verò δὰ τὸ συγκεκλεῖσθαι καὶ σωρεύεσθαι τὰ ξύλα.

Α᾽γκίον, ου, τὸ, vallis parva, vallicula. Ariſtot.

Compoſita.

Βαθυάγκης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundas valles habens. ut in Anth. epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

Μεσάγκεια, ἡ, exp. vallis.

Μισάγκεια, locus in valle in quo fit miſtio aquarum ſeu in quem confluunt & ingurgitantur aquæ. Item ipſe aquarum gurges ibi collectus. Hom. Il. σ.

Συνάγκεια, convallis, i. locus in quo duæ valles inter ſe conveniunt. Sunt qui idem eſſe putent cum μισάγκεια. A Suida exp. συνάγκειαν τόπον, unde apud Theoph. συνάγκειαν φυτεύειν.

Α᾽γκτὴς, &c. vide in Α᾽γχω.

Α᾽γκύλη, ης, ἡ, iaculi genus. Sic uſus videtur Eurip. in Oreſte, ſcribens, Ὁ μὲν πέτρας, ὁ δ᾽ ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. ¶ Α᾽γκύλῃ fuiſſe lorum medio jaculo alligatum, (Latinis amentum dicitur) videtur ex his ſcholiaſtæ Euripidis verbis poſſe colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τῦ ἐπαγκυλίσθαι. ἢ διότι ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενοι ῥίπτουσιν. Quin etjam ἀγκύλῃ dictam fuiſſe anſam aliorum jaculorum (id eſt lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, lib. 4. ἐστὶ δὲ ἡ γρόσφη ἐοικὸς ξύλον, οὐ χεῖρος ἐκ ἧς ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xenophon de collarijs canum loquens dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρί. i. anſas, lora videlicet quibus digiti inſerri poſſent, Heſychius quoque ἀγκύλας teſtatur dicta lora in calceis. ¶ Α᾽γκύλη, incurvatio cubiti, inflexio cubiti. ἡ καμπὴ τῦ ἀγκῶνος, inquit Heſychius. In qua ſignific. accipitur in Hippiatria. Suidas ait ἀγκύλῃ ſignificare opus quoddã tabernaculi Moſis, i. opificium quoddam circa ſtructuram tabernaculi, hoc autem dicit, quia LXX. Interpr. vocem Hebraicam קְרָסִים tranſtulerunt ἀγκύλας. Exod. cap. 26. ¶ Α᾽γκύλη (inquit in lex. Bud.) pro ſuffragine accipi videtur apud Baſil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theophr. in hiſt. eccleſ. 4. ἄλλοι τὰς ἀγκύλας ὑπεκκεκμηκότες τὰς δεξιὰς, poplitibus dextris ſucciſis. ¶ Itẽ genus poculi, inquit Athen. l. 15. Heſych. ait eſſe genus poculi cottabis aptum. Item Ariſtophanis ſcholiaſtes ait ἀγκύλῃ appellari ipſam cottabi projectionem. ¶ Α᾽γκύλαι præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celſus lib. 5. Sic & Paulus Aegineta ἀγκύλας & ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum aſtrictiones, τὰς τῶν ἄρθρων πυκνώσεις. ¶ Α᾽γκύλη ὐ γλώσσης, ſive ἀγκύλιον, eſt Aeginetæ vitium linguæ, vide Α᾽γκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα.

Α᾽γκύλιον, ου, τὸ, hamus catenæ, ἀγκύλια, οἱ περίοδοι τῦ ἁλύσεων. ¶ Α᾽γκύλια, ancilia, genus quoddam ſcutorũ ſeu peltarum, ut Plut. vult in Numa. ¶ Α᾽γκύλιον, vitium quoddam in lingua quod & ἀγκύλη dicitur, & ἀγκυλόγλωσσον.

Α᾽γκυλέομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, P. ημαι, unde ἕρως κεραυνὸν ἠγκυλημένος, apud Athenæum, manu tenens quaſi jam vibraturus: ut διηγκυλημένος.

Α᾽γκυλόομαι, ῶμαι unde Η᾽γκυλωμένος, qui morbo laborat, ἀγκύλη & ἀγκύλωσις dicto.

Α᾽γκυλίζομαι, jaculor, ἀγκύλλω vibro.

Α᾽γκυλιστὴς, ῆ, ὁ, jaculator. Etym. Euſtath.

Α᾽γκυλιδωτὸν, pro ἀγκύλλω ἔχον apud Hippocratem, i. anſulatum, ſive anſulam vel annulum habens.

Compoſita.

Διαγκυλέω & Διαγκυλίζω, & Διαγκυλόω, idem ſignificãt. Dicitur διηγκυλίσθαι, teſte Heſychio, digitos amento jaculi inſeruiſſe: & generaliùs etiam, paratum eſſe, nimirũ more jaculatorum qui immiſſis in amentum haſtæ digitis, jaculari parati ſunt. Reperiuntur apud Xen. Herod. &c.

Ἐναγκυλέομαι, idẽ quòd ἀγκυλέομαι, & quidẽ frequentiùs. Plut. ἰδών τινα τῶν ἑταίρων τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον. i. amentantem.

Μεσάγκυλον, amentatum jaculum. μεσάγκυλα δόρατα. Arrian. in 6.

Α᾽γκύλος, η, ον, aduncus, curvus. ut ἀγκύλα τόξα. Il. ζ. Item curvus, incurvus, & σκολιὸς, i. tortuoſus. ut exp. Heſych. ¶ Metaphor. etiam aliquando uſurpatur, ut Latinè tortuoſus: ut ἀγκύλα ἐξωτήματα τῶν στρίξων, apud Luc.

Α᾽γκύλως, aduncè, tortuosé.

Α᾽γκυλόεις, εσσα, εν, ὁ, in fœm. g. ἀγκυλόεσσα, in neutro ἀγκυλόεν, poëticè, pro ἀγκύλος, η, ον.

Α᾽γκυλόω, ῶ, curvo, incurvo, tortuoſum reddo.

Α᾽γκυλόομαι, ῶμαι, recurvor, incurvor. Ariſtoph. ἠγκηλαμμένος ὄνυχας, curvatos ſeu curvos habens ungues. Et Gal. ad Glau. πολλὰ γὰρ ἤδη τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκαμπυλωμένα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia ſignif. vide in Α᾽γκύλη.

Α᾽γκύλωσις, incurvatio, recurvatio. Item peculiariter morb. quidam in articulis. apud P. Aeginetam.

Α᾽γκύλη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (mine.

Κατηγκυλωμένος, (comp.) pro ἠγκυλωμένος dicitur à Greg. de ho-

Α᾽γκύρα, ας, ἡ, ancora. Hinc ἄγκυραν αἴρειν, ancoram ſolvere, vel potius eximere, evellere, tollere: quod fit quum in altum navis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἄγκυραν αἴρειν κελεύσας, ὡς ἔδοσε, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν δὲ ἀνάγκη. ¶ Metaph. uſurpatur pro præſidio, ſeu ſubſidio. ut apud Eurip. Hecuba filium ſuum vocat ἄγκυραν οἴκων, præſidium & quaſi columen ſuæ familiæ. Luc. μία μοί ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄθρυπτος, i. una mihi fortaſſe illa ancora adhuc non madefacta eſt, nondum omnia expertus ſum, nondum omnia conſumpſi defenſionis ſubſidia. ¶ Item uncus. Theophraſtus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσὶ, τὰ δ᾽ ἀγκύραις ἴσως κελεύοντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale. apud Epicharmum. (& fluo.

Grammatici deducunt ἀπὸ τῦ ἀγκύλης ῥέειν, à curvitate

Α᾽γκυρόω, ῶ, F. ώσω, ancora ſive ancoris firmo, aut fundo. Per metaph. ἀγκυροῦσα λόγος dicta eſt oratio Epiphanij, quæ ancoræ vicem præbet ad fidem Chriſtianam adverſus ejus hoſtes firmandam & fulciendam.

Α᾽γκυρίζω, F. ίσω, ſupplanto, verbum eſt palæſtricum, ut inquit Ariſtoph. ſchol. in Equit.

Α᾽γκύρισμα, τὸ, ſupplantatio. Suid.

Α᾽γκύριον, ου, τὸ, dimin. ancora parva, Lu. ἀγκύριον αὐαστάσιμος.

Α᾽γκών, ῶνος, ὁ, cubitus ſive cubitum. Tradunt propriè eſſe locum curvaturæ, ſeu flexus brachij, ἀπὸ τῦ ἀγκεῖσθαι ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὄστεον, i. quòd ſuperjaceat unum os alteri: ſed pro toto cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα eſſe quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ, τὸν ἐπ᾽ ἀγκῶνος κεφαλλὼ κλίνεν. Et Athen. lib. 4. ὀκνεῖν τὸ ἀγκῶνα ἐπὶ τὸ σφυρὸν κεφάλαια ἐρείδειν. ¶ Significat etiam, *ut volunt quidam*, curvaturam manus. Sic accipi putant quidam. Il. λ, Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσῳ, ἀγκῶνος ὑπερθεν. Ponitur & pro quocunque flexu membrorum, ut πρὸ χειρὸς ὡς ὠθισθέντα τῇ πολυρρᾳ, πυρὸ τὸν ἀγκῶνα τὸ ὤμυ. In equis genuum flexuræ ſic appellantur in Hippiatria, ἄρξον φλεβοτομεῖν ὑπὸ τὸν ἀγκῶνα τὸν βραχίονα. ¶ Α᾽γκῶνας Vitruvius appellat conflexum qui rectum angulum deſcribit. Transfertur & ad alia. Vnde Plinius Latinè cubitum appellat, lib. 3. & lib. 2. Tribuitur etiam parietibus, muris, promontorijs, flumini. Sic Il. π, ἐπ᾽ ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Et Herod. in Euterpe, Νέλος ἀγκῶνα, Nili flexum ſeu brachium appellat. Transfertur & ad littorum ſinus. ut apud Soph. in Ajace maſtig. Οἱ δὲ ἑσπέρης ἀγκῶνας, οἱ δὲ μάλιστα Ζητᾶτ᾽ ἰόντες. Itẽ ἀγκὼν, rupium ſive petrarum ſinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus ſcorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες, cornua citharæ, Heſych. Item in foribus pars quæ alio nomine ὠσθήκη appellatur.

Α᾽γκωνίσκος, ου, ὁ, (dim.) parvus cubitus. ¶ Metaphoricè. Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῇ σύλῳ τῇ μιᾷ ἀνθαπτομένους ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ. Vbi vetus interpres incaſtraturas vertit: quidam recentiores, denticulos, alij cardinales: alij, ex Vitruvio cõmiſſuras & catenationes. ¶ Α᾽γκωνίσκοι, inquit Suidas, inſtrumenta ad afficiendum ſupplicio, inſtrumenta tortoria.

Α᾽γκωνίζομαι, ſinuo me, vel ſinuor, per ſinus quoſdam quaſi flexus me verto. De fluvio dictum ab Euſt. in Dionyſ. de ſit. orb.

Α᾽γκών, Α᾽γκαί, Α᾽γκάλη, quo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽παγκωνίζομαι, cubitos intendo. Heſych.

Γαλιάγκων, qui eſt brevibus lacertis. ſive ἀπὸ τῶν γαλῶν, i. à felibus, ſive aliunde ducto nomine, inquit Gal. vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor, ſedeo in cubitum reclinatus vel recumbens. apud Suid.

Διαγκωνισμὸς, reclinatio in cubitum.

Ἐναγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus inſero, ut cubiti emineant. Ariſtoph. in Concionant.

Ἐπαγκωνίζομαι, exp. ἐπαναγκάζομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello ſive ſubmoveo, aut arceo importunè cubito propello, & obuios vel admotos protrudo. Luc. in Timone, de quodam helluone. περιαρπάζων ὡς ἔτυχε πίνων τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενον. Capitur & generaliùs pro, repudio, ut & ἀπαγορεύομαι: cubito enim olemus ob-

lata rejicere, quum pudet accipere. Alciphr.in epist. παραγκωνίσασθαι τὰς ἐρωτικὰς βολὰς, χρυσίον πέμπειν, i. summovere ab amica & longè amoliri,inquit idem Bud.

Υ παγκώνια, τὰ, cubitalia. quæ cubitis supponuntur.apud Gal. com. in 2. τῶν ἐπιδημιῶν.

Α'ΓΛΑΟ'Σ, ὴ, ὸν, splendidus, clarus, fulgens,illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀνέφελον τε καὶ ἀγλαὸν. Cic.interp. fulgentem sine nubibus atris. Sic Odyss. γ, ἀγλαὸν ὕδωρ aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher. ut Od.ξ, τέκνα τέκνα ἀγλαὰ μητρί. Et Hesiod.in Erg. ἀγλαὰ μητέρα.

Ab ἄγλη, i. splendor. vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt.

Α'γλαΐα,ὴ, splendor, nitor. Hom.Hesiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus, decus. Hom.Od.ρ. Sic & Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas sive lætitia & gloria apud Soph. in Electra, Μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπαναίσιμος ἰὰς ἀύσαντες ἔρξαι Sic Hesiod.in scuto, Οἱ δ' αὖθρες ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε τέρψιν ἔχον. ¶ Item una ex tribus Gratijs. apud Hesiod.in Theog.

Α'γλαΐζω.Fut.ίσω illustro,i.illustrem & splendidũ reddo,splendescere facio, apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro, orno.Hom.Od.σ.

Α'γλαΐζομαι, splendeo vel splendesco,niteo,splendidus reddor. Apud Dionys.Areop.pro irradior. Item illustror,illustris reddor,ornor,decoror. Pind. de Olymp.1. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικῆς ἐν ἀοιδαῖς.Exponitur &,gaudeo.

Α'γλαΐσμα τὸ,ornamentum,honestamentum.Aeschyl.

Α'γλαϊστὸς, optabilis,pretiosus,Hesych.

Α"γλαυλος, pro ἀγλαὸς,splendidus,pulcher. Nicand. in Ther.ubi tamen quidam legunt ἀγλαυρός.

Composita ab ἀγλαΐζω.

Α'παγλαΐζω, dehonesto. Anth.Epigr.

Ε'παγλαΐζομαι, exulto ob, vel insolentiùs me effero ob, me jacto ob.Il.σ, ὃ δὲ ἐφημὶ Διηνὸν ἐπαγλαιεσθαι.

Κ'παγλαΐζω, oblecto.Aristoph.

Προσαγλαΐζομαι, adornor.

Α'ΓΛΗ, ἡς, apud Hippocr. in Prorrh. majore, ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς ὑπολάδα ἀλη, subalba cicatrix in oculis:in Conc.præmot. οἱ λάδανα ἀλίζοντες ἐπιπάγει, ut in lexico Hippocrateo tradit Gal.

Α"ΓΛΙΘΕΣ, οἱ, alliorum capita, seu nuclei: quæ alio nomine ῥῖζες dicuntur, à Theophr. γέλγις, ab alijs ὄνυχες & σκελίδες: à Columella spicæ. Diosc. lib.2.cap.182. de allio, καλεῖται δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας, ἄγλιθας, Aristoph. in Acharn. (scilicet σκορόδων) τοὺς ὀρωρυχότας μύες Πάσασθαι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε, quorum alliorum capita veluti agrestes mures paxillo effoditis.

Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Εὔαγλις;bonas seu pulchras habens spicas seu nucleos:de capite allij.Nic.in Alexiph. Εὔαγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ποθεῖσα.

Α"γμα, &c. vide Α"γω,i. frango.

Α'ΓΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, castus,purus,pudicus. ut ἁγνὴ γυνὴ, apud Plut. Et δέμας ἁγνὸν, corpus castum, seu impollutum, apud Naumach. Et cum genit. ut ἁγνὴ τῆ ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis, Plut..Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptijs, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo scelere contaminatus. Soph. in Antig. ἡμεῖς ἁγνοὶ τοῦπὶ τῷδε τῷ πόρῳ. Et cũ genit. ut ἁγνὸς φόνου. cæde non contaminatus, purus à cæde, Plat.de leg. Sic ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eurip.purus à Cerere, panis expers. Item qui nullo quovis modo pollutus est. Plut. ἐν κεφ. ῥωμ. negat ἁγνὸς fuisse eos quorum funus curatum fuisset, & quibus structum sepulchrum tanquam mortuis.

Apud Etym. scribitur ἀγνὸς & dicitur esse ab ἀγάζω, facto inde ἰσχνὸς, à quo per syncopem ἀγνὸς: ut à πάζω fit παγὸς. Legitur & pauló antè ἀγνὸς ab ἄζω deductum:ut sit ἀγὸς, ἀγανὸς & ἀγνός.

Α'γνὴς,έος, ὁ καὶ ἡ, pro ἁγνὸς sive ἁγνὴ etiam dicitur apud poëtas.

Α'γνῶς,castè,purè,pudicè.Hes,in Erg.ἁγνὼς καθαρῶς. (patur.

Α'γνότης,ητος, ἡ, castitas, castimonia, p quo ἁγνεία sæpius usur-

Α'γνεύω,castus sum, castitatem sive castimoniam colo,purus & impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes. Plut. in κεφ.ῥωμ.Διὰ τοῦτο νενόμισται τὰς ἁγνεύοντας ἀσπαρέων ἀπέχεσθαι. Hesychius significare ait, purus sum à rebus venereis & à mortuo. ¶ Item cum genit. purus sum, impollutus sum hac vel illa re.abstineo hac vel illa re.Plut. σώφρων ἀφροδισίων ἁγνεύουσα καὶ οἴνου καὶ ψυδρολογίας. Et cum infinit. Herod.lib.1. οἱ μὲν δὴ ἁγνεύσαντες ἔμελλον μηδὲν κτένειν, ἢ μὴ ὅσα θύεται, à cujusvis animalis cæde temperant, nisi eorum quæ immolant. ¶ Item in activa signif.pro ἁγνίζω,purum reddo,expio,lustro.ut ἁγνεύειν τὴν πόλιν,apud Antiph.

Α'γνεία puritas,castitas, castimonia. Isocr. Soph. Item in activ. signif.expiatio,lustratio.

Α"γνευμα pro,ἁγνεία, apud Eurip.

Α'γνευλικὸς, ὴ, ὸν, castitatis aliquid habens, castitatem aliquatenus servans. Α'γνευλικὸς ζῶα. Aristot. opponit θῆς ἀφροδισιαστικῆς, i.castæ ibidinosis.

Α'γνιστήριον,ου, τὸ, locus in quo mens expiari debet & à contagione vitæ civilis expurgari, vel locus religiosus in quo animi à contagione vitæ civilis purgantur.Greg.

Α'γνίζω, purifico, lustro, expio. Plut. in Rom.καθαρμοῖς ἁγνίσαι τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rhod. ἁγνίσαν οὐδμὰ μήλων, ¶ Item corrumpo,apud Soph.

Α'γνίζομαι, purificor,expior. unde ἁγνισμὸς, expiatus, purificatus. apud Greg.

Α'γνισμὸς,ου, ὁ, purificatio,expiatio,lustratio,Plut. Item adolitio.Pro eodem dicitur etiam ἄγνισμα, τὸ.

Α'γνιστικὸς,ὴ, ὸν, expiandi sive lustrandi vim habens, expiandi facultate præditus:ut ἁγνιστικὸν πῦρ,Eust.in Hom.

Α'γνιστήριον,ου, τὸ, locus ubi fit expiatio. vel id quo fit expiatio.

Α'γνίτης,ου, ὁ, expiatus à scelere.aut qui expiavit aliquem.Hesych. ut ἁγνίτης Ἄλης, divinum sal.apud Lycophr.

Α"γνος, quomodo huc pertineat,vide suo loco.

Composita.

Α"ναγνος, non castus,impudicus,impurus.Greg.

Α'φαγνίζω,purifico,expio.Hreg.

Δύσαγνος, malè castus,hoc est,impurus,spurcus.

Καθαγνίζω, purifico, vel expio.Eurip. πυρὶ καθήγνισαι δέμας, exp. κεκάθαρται, καθωσίωται. Apud Soph. in Antiq. κύνες καθήγνισαν pro μὴ ἅγνως ἐκόμισαν,inquit schol.

Παύαγνος, omnino castus,castissimus,purissimus.

Προαγνεύω,prius purifico seu lustro.

Α"ΓΝΟΣ,ου, ἡ, frutex quidam in arborem assurgens,qui Latinè vitex. Dicitur quasi ἀγνὸς, ut colligi potest ex his Dioscoridis verbis, lib.1. c.136. ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν ταῖς θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας ἐπὶ στρωμνῆς χρῆσθαι αὐτῇ. Pro quibus Plinius hæc, alij ἄγνοι vocant, quoniã matronæ Thesmophorijs Athenienſium castitatem custodientes, his folijs cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγαλμα pictum tradit. Apud Theophr. ἄγνος exp.amerina.Item pro pisce,apud Athen.

Α'γνώδης, q.d.viticeus.

Ε'λαάγνος,ου, ἡ, oleagnus, agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens: cujus descriptionem habes apud Theophr.de hist. pl.lib.4.c.11.

Α"ΓΝΥΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores:qui & λᾶες nominantur. Poll.l.7.c.10.

Α"γνυμι, &c. Α"γημαι, &c. vide in Α"γω.

Α'ΓΟΡΑ', ἡ, forum.Locus ἐς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (i.in quem congregatur populus)inquit Eust.derivans ab ἀγείρω,ut & Etym. Od. β, κηρύσσειν ἀγορὴν δὲ κεκλῆσθαι φασὶν ἀπὸ τοῦ Α'χαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur judicia. forum judiciale. αὐτὴ ἡ βουλευτηρία sive δικαστηρία. Xen. Hell.5. οὐ μὴν ἀλλὰ ἡμῖν βουλὴ ἐκάθητο, οὐ τῇ ἀγορᾷ τοῦτο. Dem. pro cor. καὶ τῶν ἀγορᾶν περιέρχομαι. Α'γορὰ πλήθουσα, apud Aristot. hora qua refertum est hominibus forum. ¶ Item concio,i.ipsa multitudo congregata. Il. α, λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Α'χαιῶν Sic apud Aeschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, concionem advocare. ¶ Item concio. i. oratio quæ apud concionem populi habetur. ut Od. θ, -οὔτε πόνων σε ἐόντα, οὔτ' ἀγορέων. Item pro ipsa facultate concionandi, quæ & ἀγορητὺς vocatur.Il.β, -ἀγορῇ νικᾷς ἥρων ἅμα Α'χαιῶν, Et Il.σ, -ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονες ἐσὶ καὶ ἄλλοι. ¶ Item locus in quo res venales exponuntur. forum rerum venalium. Dem. Philip.3. ἐξ ἀγορᾶς, ὑπὲρ ἧς ταῦτα. Et cum genit. Aristot.7.polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων forum rerum venalium. Sic Thuc.lib.7. ἡ ἀγορὰ τῶν πωλουμένων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro venire solent.Aristot.Oecon.σιτηγήσουσιν τὸν σῖτον πάντα καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον, καὶ τἄλλα ἀγορᾶν. Xen. ἀγορὰ εὐωνος, annona vilis. ¶ Item emptio,Pol.

¶ Derivata ab ἀγορᾶ, i. forum judiciale.

Α'γοραῖος,ὴ, ὸν καὶ ἡ, forensis,ad forum judiciarium pertinens.Herodian.7. ἐκ τῶν ἀγοραίων διαφορᾶς. Et Plut. in Fab. ἀγοραίου χάριτος, forensis gratia. ¶ Ité forensium rerũ peritus,vel forensibus rebus aptus.Plut.in Pericle, ἀγοραῖος ἦν καὶ πολιτικός. ¶ Vide & alias signif.in derivatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium.

Α'γοράζω,F.άσω, consulto,delibero. Propriè de deliberationib. quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, i. in foro judiciali. Hes. vide & alias signif.in derivatis ab ἀγορὰ,i.forum rerum venalium.

Α'γοράομαι, ὦμαι, unde ἠγοράοντο primo versu Il. δ, videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul & concionabantur. vide Eust. (la,loquutulejus.Suid.

Περιαγορᾶται, qui circa forum versatur, circumforaneus,rabu-

Α"γυιος & ἀγύτης, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

*¶ Derivata ab ἀγορὰ,*i.oratio quæ.&c.

Α'γορεύομαι, ὦμαι, F.ήσομαι, P.ημαι, concionor. δημηγορῶ, Il.α, Οὓς σφιν δῶ φρονέων ἀγορήσασθαι ἠδὲ μετεῖπε. ¶ Item simpliciter pro λέγω, i.dico,poëticum.

Α'γορητὴς,ῆ, ὸ, cõcionator, orator. Il. α, -λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, vocatur Nestor.Α'γορητὴς,ύος, ἡ, concionandi ars sive facultas. eloquentia in cõcionando, eloquentia.Od.θ,-οὔτε φυὴν,οὔτ' ἄρ φρένας,

φρένας, οὔτ' ἀγορητύν A'γορητὸς, ὁ, unde superl. ἀγορητότατος pro λογιώτατος, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

A'γορεύω, F. σω, idem quod ἀγορεύομαι, verba facio pro concione: ac propriè in consessu hominum verba facio & concionor. Dem. pro cor. ὡς ὁ μὲν ὁ κήρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur & λόγον ἀγορεύειν, pro orationem habere. apud Phil. in Heroicis. & ἀγορὰν ἀγορεύειν, Il.θ. Per catachresin ponitur & simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, & dat. personæ. Il.η. οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα τοῦτ' ἀγορεύεις. Sic Herodot. l. 6. πέμπων κήρυκα ἠγορευέσφι πάλαι. Interdum cum gemino accus. rei & personæ. ut Od.σ. Δαμοῖτ' οὔτέ κε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdum mutatur accusativus rei in adverbium. Luc. in Dial. ἁλιεῦς inscripto, ἔλεγε τὰ δίκαια κακῶς ἠγόρευον. Iungitur & præpositionibus ut Plat. de leg. ἀγορεύω ὑπὲρ Διός. Et Aristot. l. 7. eth. c. 1. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Apud Arist. autem in Ranis, -ἀγορεύω τινὶ Ε'μὲ μὴ βασανίζειν, pro veto, seu prohibeo quis me torqueat.

A'γορέω, F. ήσω, eiusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat usitatum: nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere cum Eust. qui περιηγορεῖν ex ἀγορέω deducit.

Composita ac primum ex ἀγορά & ἀγορέω, sine præpositione.

A'λληγορέω, ῶ, (quasi ἄλλο ἀγορέω, i. ἀγορεύω,) alijs verbis significo, sub alijs verbis allegoricè significo, apud Arethã, in Apoc. 15. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt. Sic ἀλληγορεῖν τὸ μῦθον, apud Synes.

A'λληγορῶ, dicuntur ea quorum interpretatio affertur diversa à verbis quib. scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

A'λλήγορημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

A'λληγορητὴς, οῦ, ὁ, interpres allegoriæ. (Fab.

A'λληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Vide

A'λληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus ἀλληγορικοὶ ὀνειροι, Eust. Et ἀλληγορικὴ μεθοδος apud Hermog.

A'ναλληγόρητος (*decomp.*) qui citra allegoriã exponitur. Eust.

Δημηγόρος, ου, ὁ, qui ad populum in cõcione verba facit. orator. concionator. Xen. &c. Accipitur & pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Item adjectivè, q.d. cõcionatorius, oratorius. ut δημηγόρους τιμὰς apud Eurip. & δημηγόρον ἦθος in Epigr.

Δημηγορία, oratio ad populum, concio. Item ars oblectandi studiosa potiùs quàm commodandi; ut Bud. ex Platonis Gordia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίαν δημηγορικὴν τε καὶ δικανικὴν διδόντες. Item concionandi & verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένωνται.

Δημηγορέω, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Demosth. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγορεῖντες, concionatores. Est & δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui. populariter magis quàm veraciter loqui. Plat. in Gor.

E'τυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρος, q.d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρος, divina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Dam. 37. Et pro theologo apud eundem.

Γ'ισηγορέω, ex æquo loquor. i. æquè liberè loquor, pari libertate loquendi utor. Γ'ισηγορῶν μετὰ πάντων, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Γ'ισηγορία, æqua loquendi libertas sive potestas. Et generaliter pro juris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti. (Rep. 2.

Κακηγορέω, maledico, vitupero, convitior. κακηγορεῖν τινα, Plat. de

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορίστορος & κακηγορίστατος, apud Poll.

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia, apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum: unde κακηγορίας δίκη, apud Dem. actio injuriarum.

Κακήγορον, ου, τὸ, pro eodem, & ibid.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia: seu vana & futila verba. Plat. pol. 10.

Κραμηγορέω, verba ardua & grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices seu scyphos loquor. Athen. l. 11.

Κυλικηγόρος, qui inter scyphos verba facit. qui inter pocula fabulatur.

Λαδεσηγορέω, procaciter loquor. vel præceps sum in loquendo, incontinens sum in loquendo. ut λαδεσοσμέω.

Λαδεσηγόρος, ου, ὁ, procaciter loquax. vel qui incontinentis est oris, ὁ λαδεὸς ἐν τῷ ἀγορεύειν, ut Eust. exp. Il. ψ.

Μακρηγορεῖν, longa uti oratione, prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός.

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor. exp. etiam magna jacto. Luc. de sacrif. πρέπειν (οἶμαι) ἅπασι μεγαληγορεῖν. ¶ Interdum μεγαληγορεῖν τι, pro magnificè de re aliqua loqui, magnificis verbis rem aliquam extollere. Herod.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens, jactabundus. Xen. Luc.

Μεγαληγορία, magniloquentia, magnificentia verborũ. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodib. Eurip. φύλακες νυκτηγοροῦσι.

Νυκτηγορία, quum noctu aliquid nuntiatur. Eurip.

Σεμνηγορέω, magnificè loquor seu prædico, cum gravitate loquor, apud Phil.

Σεμνηγόρος, qui graviter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio gravitatem præ se ferens.

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicujus tractatio. Dionys. Long.

Υ'μναγόρας, ου, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. ut ὑμναγόρης A'πόλλων, in Epigr.

Υ'ψηγόρης, vel ὑψηγόρεας, ου, ὁ, & apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρεας, q. d. altiloquus. qui magnificè & tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. α. & Od. ε. & Basil. Pro eodem est ὑψηγόρος apud Suid. & Etym. (Greg.

Υ'ψηγορία, q.d. altiloquentia Et generaliter pro superbia.

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρος vel χρησμηγόρης aut χρησμαγόρης, vates, oraculorum editor. Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. & Aeschyl. in Prometh.

Ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax. Hesych. (phr.

Ψευδηγορία, ipsa mendacij actio, seu mendacium dicere. Alci-

Alia composita, ex inusit. ἀγορέω: cum præposit.

A'παγορέω, accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod & voce media dicitur ἀπαγορέομαι. Aristot. in Probl.

A'πάγορημα τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα & ἀπαγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accusatio, querimonia. apud Suid.

E'παγορῶ, accuso, intuso. Item queror seu conqueror.

E'παγορία, accusatio seu incusatio, querela. Dion. Legitur & apud Suidam ἐπαγορίαν ἔχειν.

Κατηγορέω, ῶ, accuso, reprehendo, adversus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. Interdum cum genit. personæ: ut Isocr. κατηγορεῖσι τινὲς ἡμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βουλευομένων. vel cum genit. rei. ut Dem. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Et cum duplici genit. Phalaris Megarens. κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς αὐαλγησίας, ὅτι, &c. stupiditatem meam condemno. Interdum cum genit. personæ & accusativo rei: Plut. in Lycurgo, τοῦδε κατηγορεῖσιν Α'γησιλάου. Et contrà annotatur dici, κατηγορῶ σε φόνου. Iungitur etiam accusativo, vel personæ: ut Chrysost. ad Rom. 4. ὁ σέβεται τὸν σέβασμα κατηγορεῖ. vel rei: ut Xen. τῶν ἄλλων μωρίαν κατηγορῶ, Nonnunquam cum præpositione. Dicitur enim κατηγορέω κατά τινος, apud Dem. accuso te. Et κατηγορῶ σου περὶ τούτου, apud Thuc. Et κατηγορῶ τούτου περί σε, apud Plut. ¶ Item indico, arguo. Demosth. ἔστι δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δηλοῦν καὶ κατηγορεῖν, ὅτι παῦε τὸ πεῖραμα κατεσκευάκασι. Apud Luc. πολλοὶ κατηγορέοντες ἄπρεπον καλίαν, exp. ineptiam multam præ se ferentes. ¶ Κατηγορῶ τοῦδε σκέπτου, vel ἐπὶ σκέπτου, vel περὶ σκέπτου, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo, Phil. Aristot. Plut.

Κατηγορέτωρ, ορος, accusor, reprehendor. Dicitur τοῦδε κατηγορεῖται σου, de hoc accusaris. q.d. hoc dicitur adversus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de. Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τινος, pro, appellatione ipsa significari & declarari, vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. l. 14.

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur, crimen quòd alicui obijcitur. Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accusatione ex Plat. de leg. lib. 6. ¶ Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgò prædicatum. Aristot.

Κατήγορος, accusator. Aesch. in Ctesiph. & Xen. apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio, Κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc. & alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μου. Dem. accusatio mei. in pass. signif. ¶ Apud Dialecticos sunt κατηγορίαι decem, ad quas vox omnis simplex refertur. vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accusatorius, ad accusationẽ pertinens. Itẽ pro accusatore, sive delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ θέσις, pro ἀποφαντικὴ, cui opponitur ἀποφατικὴ, dedicativa & abdicativa.

Decomp. A'κατηγόρητος, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

A'ντικατηγορῶ, vicissim accuso, recriminor. A'ντικατηγορέομαι, vicissim accusor. ¶ A'ντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud Dialecticos quæ vicissim prædicantur, i. quæ inter se vicissim prædicati & subjecti vicem obtinent. Arist. & Philop.

A'ντικατηγορία, mutua accusatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ, ἡ, qui vel quæ facilè accusari potest. adversus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. τῶν Α'θηναίων εὐκατηγορήτων ὄντων πόλιν.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, præcedens accusatio. Thuc.

Περοσκατηγορέω, insuper accuso, ultrà accuso. Xenoph. ἐγὼ δὲ οὐ περοσκατηγορήσω ὅτι, &c.

Συνκατηγορέω, simul accuso. ¶ Item simul prædico, ea significatione qua vulgus κατηγόρημα, prædicamentum vocat. Συνκατη-

κατηγόρημα apud dialecticos. q.d.comprædicamentum. A' quibusdam redditur vox consignificativa, i. significans alijs adjuncta, non per se. ut omnis, nullus, quidam, Συγκατηγορημάτικος, consignificativus, Συγκατηγορηματικῶς, consignificativè.

Παρηγορέω, hortor. παρακαλῶ. Hesychius. Apoll. Rh. Arg. 2. παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiva ita sumitur, ut παρηγορέαθ ἀπίστως ὑπὸ βασιλῆος. ¶ Item, consolor. Item consolandi gratia dico. ut apud Apoll. Rhod. τί δὴ μοῖ τῶνδε παρηγορέεις, i. παραμυθῇ τί με λέγεις; consolatoriè dicis? ¶ Item solor. (eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem) Plut. in Publ. χαλεπὸν μὲν ἁμῆς παρηγορεῖ. Item, lenio, mitigo, quod & Lat. Solor. Plut. τὸ μὲν ἄσεβὲς ἐπιφέρειν πειρᾶσθαι καὶ παρηγορεῖν αὐτούς.

Παρηγόρημα, adhortatio. Item consolatio. Vel hortamentum, solamen.

Παρηγορητὸς, ex Cicer. citatur, pro, consolabilis.

Παρήγορος, hortator vel hortatrix. Item cõsolator vel cõsolatrix. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. παρήγοροι μῦθοι, verba consolatoria.

Παρηγορία, adhortatio, item consolatio, mitigatio. Plut de exilio, παρηγορίαν εἶναι, μὴ σωτηρίαν τῶν λυπούντων. (Gal.

Παρηγορικὸς, cõsolatorius, cõsolandi vel leniendi vim habẽs.

Decomp. Ἀντιπαρηγορέω, vicissim consolor, mutuam consolationem affero.

Ἀπαρηγόρητος, insolabilis, qui consolatione flecti non potest. Plutarch. in Galba, ἀπαρηγορήτοις τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exp. nullam principum consolationem admittebant.

Ἀπαρηγορήτως, insolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος, vix consolabilis, consolatu difficilis.

Δυσπαρηγορήτως, ut δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix posse consolatione flecti, sive leniri.

Εὐπαρηγόρως æquo animo. q.d.facilem se prebendo, cõsolantibus, vel facilè consolationem admittendo. in epist. Plutarch.

Προσηγορέω, exp. compello, saluto, προσαγορεύω.

Προσήγορημα, alloquium. Et apud Euripidem, salutatio.

Προσήγορος, compellator, alloquutor, salutator. Aesch. in Prom. Τεῖχος τ' ἄπιστον οὐ προσήγορος δρύες, quercus quæ unumquenque venientem ad se compellabant, oracula fundentes, unde fatidicæ vocantur à Seneca. Cum genitivo apud Soph. in Antigona, Πῶς ἐκφίλημα δύμφιτον προσήγορος; i. supplex precib. uti salutarẽ deam. ¶ Apud Them. Phys. l. 5. ἀδὲν δὲ τέλος ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῷ κατοδῇ, ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τε καὶ προσήγορον, exp. familiare.

Προσηγορικὸς, compellativus, salutativus. προσηγορικὸν, quo utimur in compellando, vel salutando.

Προσηγορία, alloquutio, alloquium: appellatio, compellatio. Item appellatio quod est nomen, ut quũ dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, appellationem habere ab aliquo, denominatum esse ab aliquo. Apud Hermog. nomen appellativum.

Decomp. Ἀπροσηγόρητος, insalutatus. Cicero in epist. de Pompejo fugiente loquens, urbem, omnes nos ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilij relinquebat.

Ἀπροσήγορος, qui se cõpellari sive salutari non permittit præmorositate. vel activè, qui non lubẽter compellat sive salutat.

Ἀπροσηγορία, neglectum salutandi officium. q.d. Insalutatio. vide proverb. apud Eras. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquijs, cui opponitur εὐπροσήγορος, Poll.

Δυσπροσηγόρως, ita ut alloqui difficile sit. Poll.

Εὐπροσήγορος, libenter salutans, affabilis, qui benignè & comiter appellare solet, Isocr. Εὐπροσηγορία, affabilitas. Isocr. ad Demon. τῷ μὲν τρόπῳ γίνε φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις οὕτως οἰκείως ἐντυγχάνειν.

Φιλοπροσήγορος, salutandi studiosus. Isocr. Φιλοπροσηγορία, salutandi studium. Isocr.

Συνηγορέω, ῶ, patrocinor, patrocinio meo defendo, causam alicujus ago. Dem. & alij, cum dat. Invenitur etiam συνηγορεῖν ὑπέρ τινος, apud Aristot. in Rhet. l. 1. ¶ Interdum est assentior, astipulor, apud Dem.

Συνηγόρημα, aff. pro, defendor patrocinio.

Συνήγορος, advocatus, patronus, ita dictus quòd veluti loquatur cum eo cujus causam defendit & tuetur. Aesch. in Ctesiph. ¶ Fuit & magistratus quidam. Meminit Arist. & Harp.

Συνηγορία, patrocinium, defensio causæ. Syn.

Συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν, patrocinij merces, videlicet drachma. Aristoph. in Vesp.

Ἀσυνηγόρητος (*comp.*) patrocinio destitutus. Basil.

composita ex ἀγορεύω.

Ἀναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio, vel significo, prædico. Demost. pro corona, ἢ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένη χρυσῷ στεφάνῳ. Et pro appello, palam appello, seu voco. Plut. in Demetrio, ἢ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. ¶ Item saluto. eo sensu quo dicitur salutare imperatorem. Et pro, declaro vel renuntio, ut declarare consulem, vel renuntiare. Plutarch. in Galba, ἀνδρεμόλεον Γάλβαν ἀναγορεῦσαι. Herodian. στέφανόν τε ἀναγορεύειν, ἢ πατέρα καλεῖν, i. augustum illum declarat.

Ἀναγορεύεσθαι, pass. sequitur activi significationes. Demosth. pro cor, ἐστεφανῶθαι ἢ νικᾶν ἀναγορεύεσθαι.

Ἀναγόρευσις, proclamatio, prædicatio. Dem. ¶ Item renuntiatio, declaratio.

Ἀντιναγορεύω, contradico seu obloquor. Aristoph. ἀντιναγορεύειν τοῖς ἄρχουσι τὰς παροιμίας.

Ἀπαγορεύω, veto, interdico. Herod. ἀπηγόρευον Σκύθῃσι ἐπιβαίνειν τῆς ὀπισθίης γῆς. Idem in Thalia, πολλὰ τῶν μαντηίων ἀπαγορευόντων. Et cum μὴ (quæ abundat) ut Aeschin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ἀποδότους. Plat. Pol. l. 1. ἔμοιγε ἀπηγόρευες ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκεινοίμην. Item cum accusat. Plut. in Theseo, ἀπαγορεύω σοὶ τὸν φόνον. ¶ Item fatisco, elassesco, defatigor, frangor. Synes. μήτε ἐκεῖναί ποτε φεύγειν τοὺς ὠδῖνας ἀπαγορεύσαιεν, pro μὴ ἐκκάμοιεν, ne elassescant. Interdum cum dativo rei, ut ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demost. Et cum πρὸς habente accusat. apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς κρύον. Et cum participio, ut apud Xenoph. in Cyneg. ὥστε ὅντε λέγων ἔτε ἀκούων οὐκ ἐκείνῃ ἐδεῖς ἀπαγορεύει. ¶ Item animum despondeo, animo concido, spem abijcio. Plutarchus in Galba, ἐδὲ τὴν ἐλπίζοι ἐκλιπεῖν, ἐδὲ ἀπαγορεύσειν πάντα πάσιν ἕως οἱ οὐκ ἐν ὄντες ἐκ μαύτης.

Ἀπαγορεύομαι, vetor. Plut. in Solone, ὧν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἡμετέροις νόμοις ἀπηγόρευται, Idem in Fabio, ἀπηγόρευται κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι.

Ἀπαγόρευμα, interdictio. Et peculiariter vetitum & interdictum magistratus (sicut ἀπόρρημα) oppositum τῷ προστάγματι, apud Plutarch. Paul. jurisc. edictum prohibitorium appellat.

Ἀπαγόρευσις, ἡ, interdictio, ἀπαγόρευσις συμβολικὴ ἢ πάσων, mysticum quoddam signum ut à thiasis abstinerent. Quint. l. 9. c. 2. ¶ Item defatigatio, citatur ex Plut. in Antonio,

Διαγορεύω, explicitè dico & distinctè, tracto, differo, disputo, apud Dionys. Areop. ¶ Item sancio, edico, διαπείζω, διαγγέλλω, Hesych. vel nominatim edico. Item preconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, cavere, Theod. Hist. eccles. 4. νόμος διαγορεύει σαφῶς καὶ ἐξεστίας ὑπαίσσειν, lex claris verbis cauet. Item. iubeo, itemque veto. Plut. in Gracco, τῷ δὲ μεταπαρακίῳ δημηγορήσειν ἐπὶ τέλους καλούμενῳ πάλιν, ἢ καλούμενῳ, imperavit. Idem ὡς ἀνθρώπῳ τοῦτο διαγορεύσας, pro potestate hoc vetans. Interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, ut διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι. ut scribit idem ex Suida, qui addit apud Isæum διαγορεύων accipi pro διαφορᾷ καὶ ἐναντία λέγων. Item cum accusativo personæ, apud Luc. διαγορεύειν κακῶς πλάστωνα, verba mala jacit in Plat.

Ἐξαγορεύω, profiteor, in publicum & palàm effero, notum reddo. Plut ad Col. ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. ¶ Est etiam eloqui, exprimere, enarrare, inquit Bud.

Ἐξαγόρευσις, indicatio rei arcanæ. Item confessio, declaratio ejus quod in mente habemus. Greg. vide & Poll.

Ἐπαγορεύω, insuper dico: facto alicui dictum aliquod adijcio.

Καθηγορεύω, defero, indico, i. κατηγορῶ, arcanũ enuntio, prodo. Isocr. κατηγορεύειν τ' ἀληθῆ, & Thuc. κατηγορεύω τῷ φίλῳ, citatur pro, ad amicũ querelã defero. Suid. genitivo personę jungi ait.

Καθηγόρευσις, delatio, arcani enuntiatio. Apud Plut. de orac. pro expositione sive significatione. ἐπομβὴ θεὸς τὰ ὠφέλιμα κατηγόρευσις.

Προαγορεύω, prædîco, prænuntio, item præmoneo. Xenoph. Ped. 3. ἐὰ δ' ἄλλα φεύγοντα λήψοιθε, προηγόρευεν ὅπως ὡς πλεμίωγρήσοιθε. ¶ Significat etiam denuntio, præcipio, edicto præcipio aut veto, præconis voce denuntio. Thuc. lib. 1. ἢ τὰς Ἕλλησι προαγορεύσιν οἰκήμενος ἀφίενω. Ipse etiam præco προαγορεύει dicitur proclamare, apud Herod. in Thalia, κήρυξ προηγόρευε καὶς ὡμέσιος. ¶ Item testor, contestor, apud Synesium. ¶ Et cum accus. rei. ut προαγορεύω πόλεμον, indico vel denuntio bellum, apud Thuc. & Them. ¶ Προαγορεύω κέλευσιν, diem dico, Plut in Agesilao, Bud. ait προαγορεύειν apud Plat. de leg. esse eorum qui diẽ dicebant ob cædem admissam: qui indicebant accusationem, ut rei in sordib. essent, & interim ἐξόμβροι essent τῶν ἱερῶν.

Προαγόρευσις, prædictio, prænuntiatio. Hipp. libr. 2. aphor. ¶ Est & προαγόρευσις dicta de reis cædis, quibus interdicebatur sacris, donec lata esset sententia. Poll.

Προαγορευτικὴ, (scil. ἐπιστήμη) ars divinandi seu prædicendi.

Προσαγορεύω, compello, saluto, Thuc. l. 3. ἢ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωριᾶδα γλῶσσαν ἱέντας. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, salutare imperatorem, apud Herodianum. Idem δεξιοῦσθαι & προσαγορεύειν copulat. lib. 1. & 2. Cum infinitivo Xenoph. προσαγορεύω σοι χαίρειν, te saluto, tibi salvere dico. Et Plato de leg. προσαγορεύειν χαίρειν, jubeo valere. Item, appello, nomino. Apud Naz. προσαγορεύεται τὰ θειοῦδα, hujusmodi vocatur nominib.

Προσαγόρευσις, compellatio, salutatio. Luc.

Προσαγορευτικὸς, compellativus, salutativus, vel salutatorius: ut κλητικὴ προσαγορευτικὴ apud gramm.

Decomp. Ἀνθυπροσαγορεύω, resaluto.

Συναγορεύω, astipulor, assentior, συναγορεύω σοι τοῦτο. Thuc. in his tibi assentior. q.d. tecum dico. Itẽ tueor & defendo sententiam aliquam. Xen. Est etiam, tueor causam alicuius, patrocinor. (quod & συνηγορῶ) Athen. Ὑπατείδης συναγορεύων τῇ Φρυνίῃ.

φρωνῆ. Thuc. ..ἢ ἠπείλησε ἢ πῷ γε Δαρείῳ ξυναγορεύσοντι τοῖς ἑαυτῶν καὐτοῖς. Apud Philonem, οἱ συναγορεύοντες, qui causas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio, ὅσα περὶ ἱλαστικὰς θεῶν συναγορεύειν οἱ μαντεῖς ἐπῴδοῦσι, quæ vates fieri renunciabant.

Συναγορεύω, verba subjicio, vicissim respondeo, sermonem excipio, Lucian. Item subjicio, i. post factum verba addo, apud Theodor. in hist Eccl. ¶ Item nuncupo, dicto. Plut. ὁ Ἀλεξανδρεὺς Καισαρίωνα ὑπαναγορεύουσιν. Xenoph. in Oecon. τὰ ὑπαναγορευόμενα γραφήν. Et pro, dicto, i. suadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. τότε μὲν ἀδεῶς κινητέον, ὅταν γε καὶ τὰλλα ὑπαναγορεύῃ, τὲς δ' ἑτέρως, ἢ δ' ἐ τἄλλα σύμπαντα ὠφελητέον. Apud Synesium, ὡς ἐκέλευσε ἡ δύναμις ὑπαναγορεύουσα, exp. ut facultas suppeditavit. ¶ Item pro ἐμπλοκὴν ὁῶ. Suid.

Συναγορεύομαι, idem quod ὑπαναγορεύω apud Basil.

Συναγόρευσις, dictatio, ipsa dictandi actio. Item hortatio. Iosseph. ὑπαναγόρευσις Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu sive impulsu.

Συνεναγορεύω τινός, loquor pro aliquo, i. in defensionem alicujus, patrocinor alicui. Aristot.

¶ *Derivata ab* ἀγορὰ, *i. forum rerum venalium.*

Ἀγορᾶδε, pro εἰς ἀγορὰν (Ionice, pro εἰς ἀγορὰν) in forum. Hom.

Ἀγορῆθεν, pro ἐξ ἀγορᾶς, è foro. idem.

Ἀγοραῖος, α, ον, in foro versans, ad forum rerum venaliũ pertinens, circumforaneus, ἀγοραῖος ὄχλος, Xenoph. Hell. 6. turba in foro versans, turba circumforanea. ¶ Aristot. pol. 4. tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον, quæ in vendendo & emendo occupata est. Sic Luc. Act. 17. προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἀνδρας. Dicitur & ἀγοραῖος Mercurius: qui & ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγοραῖος (ut & Lat. circumforaneus) pro vulgari, triviali, vili. contempto. Aristoph. in Ranis, Μήτ' ἀγοραίοις, μήτε κοβάλοις, ὥς φασι νυνί, μηδὲ πανουργοις. Et ἀγοραῖα καὶ κωμικὴ ὀνόματα, apud Lucian. Et Aristot. Eth. 8. φιλίαν opponit τῇ ἐλαττωτέρᾳ. Ἀγοραιότερος, α, ον, pro ἀγοραῖος, circumforaneus, in foro versans. Athen. lib. 10. ὡς καὶ πολῦς ὁ ἀγοραιότερων ἐκ τοῦ ὀμφυθὲν συγκυλιόμενος. Potest & accipi pro ijs qui inter circumforaneos contemptiores erant.

¶ Ἀγοραῖος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

Ἀγοραίως, (q. d. circumforaneè) scurriliter, nõ graviter. Plut.

Ἀγοράζω, in foro versor. Herodot. in Mel. κἀκμαθόντες ἀγοράζοντα κτείνουσι. Sic. Thuc. l. 6. καὶ ἐπελθόντες ἠγόρασαν ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὤμοις ἑξὶς Λακεδαιμόνι. ¶ Item, emo, mercor. Aristoph. in Plut. τὰς ἀδελφὰς ἀγοράσαι χιτώνιον. Isocr. ad Nicocl. δῶρεὰς ὑμεῖς πολὺ πλείονος ἀγοράζετε παρὰ τῶν διδόντων ἢ πωλέντων.

Ἀγόρασμα, emptio. Aristot. in Oecon. Et res empta. Plur. nu. ἀγοράσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales. Aesch. adversus Ctesiph. τὰ τὰ ἀγοράσματα ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος. ¶ Polluci & Hesych. ἀγοράσματα sunt ὤνια. Suidæ autem αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγόρασμος, emptio.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, emptio. Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio: ut ἀγορασία καὶ πρᾶσις, emptio & venditio. in Pand.

Ἀγορασείω, empturio: ut ὥσπερ τὰ ἰχθυοπωλεῖα ἀγορασείων φαίνεται.

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, emptor. Aristot. in Oecon. 2. ὥσπερ δὲ τὰς συωνοῦς τὸ ἀγοραστὸν ἔλεγον, &c. peculiariter emptor opsoniorum, opsonator. Iul. Poll. & Athen. l. 4. Sic apud Menand. in Phania, φειδωλὸς ὢν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Ἀγορᾶστικὸς, κὴ, κὸν, ad emptionem pertinens. Plato in Soph.

Composita ab ἀγοράζω.

Ἀντωνοράζω, vicissim emo.

Ἐξαγοράζω, pro simplici ἀγοράζω. Interdum pro redimo, cùm genit. rei & accus. pers. ut ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης πομπῆς.

Παραγοράζω, opsonia coëmere.

Ὀβραγορέλιποι γαλαθηνοὶ, porculi, subrumi, (*hoc est*, qui adhuc sub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. l. 4. Laconicum est vocabulum.

Πολλαγοράσας, multa emens, emax. vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præmo.

Προαγόρασις, præemptio.

Προαγοραστὴς, ἐ, ὁ. præemptor.

-Ἅγος, εος, τὸ, veneratio, res quam veneramur, res sacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio & lustratio, apud Soph. in Phæd. ¶ Item piaculum, scelus: per antiphrasin, vel potius per εὐφημισμὸν, ut vult scholiastes Sophoclis. ¶ Exponitur & piaculare crimen: ut apud Herod. l. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγεϊ οἰκήσαι, eum piaculari crimine tueri. Ἄγειν ἐλαύνειν, apud Thuc. scelus expiare, *hoc est*, sceleratos ipsos, qui piaculum admiserunt exterminare, pro quo dicit Soph. uno verbo ἀγηλατεῖν. In qua signif. scriptum invenitur etiam ἄγειν, cum tenui. Eust. deducit ab ἄζω, i. veneror. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere, citans hosce Homeri locos, ἄγη μ' ἔχει. & ὡς σε γυῖα ἄγαμαι.

Ex derivatis autem & compositis quædam alteram tantùm, quædam utramque retinent significationem.

Ἀγὴς, ἀγοῦς, ὁ ἢ ἡ (pro quo frequentius usurpatur, comp. συνάγης) sceleſtus, devotus, sacer. qui piaculum commisit. Hipponax, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ βυπόλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω Fut. ίσω, sanctifico, consecro. Item adoleo, sanctè uro. Aristoph. in Pluto, Ἔπειτα τοῦθ' ἥγιζεν ἐπὶ σέκταυλικά.

Ἁγίσσω, sanctifico, item perago quæ ad sacrificium pertinent. Suid, Exponitur etiam, veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. ἁγισσῶ σοι τὰ θεῖα. Item castimoniam servo. Dem. contra Neæra, ἁγίσσων καὶ ἁγνὴ καθαρὰ καὶ ἀγνὴ ἀπὸ τῶν ἄλλων τῶν καθαρσίων καὶ ἀπ' αὐδρὸς συνουσίας Scribitur & ἁγισέω, ῶ, apud Hesych.

Ἁγισία, ἡ, sanctimonia, puritas. Item cultus deorum, Suid. Exponitur etiam, sacrorum, peractio, ceremoniarum peractio: item sacrum, res divina. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγισία, Et ipsæ ceremoniæ ἁγισεῖαι dicuntur apud Isocr. in Busir.

Ἀγηθέω, immundus sum & sordibus inquinatus. Il. ζ. σατὸς ἴππῳ ἀγηθήσας ἐπὶ φάτνῃ. At ἀγηθὼς vide sua serie.

Ἅγιος, Ἁγνὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναγὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, impurus, Suidæ. item purus, Hesych.

Ἐναγὴς, idem quod ἀγὴς, impurus & sacer, piacularis. Plut. περὶ τῆ Ἡρόδοτ. κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. Thuc. ἢ ἀπὸ τούτου ἔδοξε φόνῳ ἐναγεῖς ἢ ἀλιτήριοι τῇ θεῷ ἐκπεσεῖν, quasi quorum capita devota deæ atq; sacrata essent. Sic Aeschin. ἐναγὴς ἔσῃ Ἀπόλλωνος. ¶ Item pro pio & sancto, ut ὅσιος.

Ἐναγῶς, piè, sanctè. Philo de vita Mos. lib. 3. ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόχθον ἢ κρεῶν ὅλων.

Ἐναγικὸς, piacularis de re dicitur, ut ἐναγὴς de persona. Plut. in pol. præc. ὁ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν ὡς σπανιζόντων τὰς κόπτωνας ἐναφοδιάσας. Ἐναγίζω, sacra mortuis facio, parento. Paus. ὅτε ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσαι ἢ τοῖς πασὶν ἐνήγιζέ τε ἢ ἠύχετο. Item cum accus. pro immolare. vel simpliciter pro offerre parentandi causa, sive pro parentatione, ut apud Plut. in Solone. ἐναγίζειν βοῦν. Et apud Herodot. ἥρωα ἐναγίζουσι, heroi parentant. Etym. vult inter cætera significare φονεύειν, i. occidere.

Ἐναγισμὸς, ὁ, parentatio. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, parentare mortuis. Pro eodem dicitur & ἐνάγισμα vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα, inferiæ.

Ἐξάγιστος, ον, ὁ ἢ ἡ, sceleſtissimus, impurissimus. Dem. & Aeschin.

Εὐαγὴς, sanctus, sacer, purus: ut εὐαγέων ἱερουσολύμων. Nonn. Sic apud Phil. εὐαγὴς πρᾶξις. Apud Aristot. de mundo, κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος. expon. mundus claritate sinceriſsima præditus. Interdum εὐαγὲς ἐστι, exp. fas est. Plut. Alias signif. vide in comp. ex Ἅγω.

Εὐαγέως sanctè, purè, rité.

Εὐαγέω, οῦ, sanctè ago, purus sum. Theocr. id. 27. Αὖτός τ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἀδοίμι.

Εὐαγὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, purus, splẽdidus. Aristoph. in Nub. δροσερὸν φύσιν εὐάγη. Vide itidem comp. ex Ἅγω

Καθαγίζω, cõsecro. Exponitur etiã, solvo justa, perago exequias, offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulcro. Lucia. de luctu, τρέφοντα τοὺς παρ' ἡμῖν χοὰς ἢ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῷ τάφῳ. Ponitur sæpe pro adoleo, uro, cremo: ut καθαγίζειν τὸ σῶμα, apud Plut. Item uro ad odorẽ excitandũ: ut apud Paus. τῶν δὲ ἱερείων τὰς μηρὰς ὑφ' αὑτὰ δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι. καὶ σμύρναν δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλοις τῇ πυέρᾳ συγκαθαγίζουσι. ¶ Apud Soph. significat, polluo, teste Hesych.

Καθαγισμὸς, consecratio. Item parentatio: parentalia, apud Luc. de luctu.

Συγκαθαγίζω, (*decomp.*) unà consecro, unà adoleo. Item unà uro. apud Paus. vide in καθαγίζω.

Παναγὴς, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus,

Παναγὴς, ίδος, ἡ, exp. dies sacra. (Hesych.

-Ἀγοστὸς, ὁ. secundùm quosdã est interior manuũ pars. alijs manus pars extrema: alijs cubitus, ulna: alijs palma, οὗ φασὶ ἀγαγόντα τὸ ὀστᾶ ἐπὶ δακτύλων, ἢ ἄγγιστα καὶ τὰς σκυτάλιδας καμπτομένων, inquit Eust. alludens ad etymon. Hom. Il. λ. Il. ν. Il. ξ. Il. ρ. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ. Sic apud Theoc. idyll. 17. Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ φθιμένοιο θέλκτο' ἀγοστῷ.

-Ἄγρα, ας, ἡ, captũra, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. ἁλιεὺς inscripto, σώπησον, ὦ φιλόσοφε, καὶ τὴν ἄγραν φθείρεις. Sic Xen. in Cyn. οὐκ αὖ ἔλοιεν ἄγραν. ¶ Item ipse venandi actus. Od. χ. χαίρεσκε δὲ τ' αὐτῷ ἄγρη. Sic Plut. symp. 8. πάντες ἰχθυοπῶν ἄγραν καὶ συναλιεῖαν. Ἄγρη πόντου, marina piscatio. Nonn. Εὐθηρον ἄγραν, facilis & secunda venatio. in Epigr. Ab ἀγρὸς quidam derivant, fortasse quòd agri sint venationi apti.

Ἄγρηθεν ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας. Apoll. Arg. 2.

Ἀγρεύω, F. εύσω Præ. εύκα. venor sive feras sive aves sive pisces: venatu capio. Xen. in Cynegetico. τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν. ἀλλὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. ¶ Item, capto, per metaph. (ut apud Lat. venor & aucupor) ut ἀγρεύειν δίκαν, apud Phal. in epist. Sic ἀγρεύω ὕπνον, in Epigr.

Ἀγρεύμενη, venatu capior. Isiodor. in Epigr. de polypo & lepore, ἀγρευθεὶς δ' ἥρευσε, captus cepit.

Ἄγρευμα

Ἄ̓ρδυμα, τὸ, quod venatu captum eſt, præda venatu quæſita Lycoph. Item metaph. ut præda Lat. captura, res quovis modo capta & ſtudio ac labore parta. Ἀρδύματα, ſpolia vocat Eurip. in Androm. inquit Heſych.

Ἄ̓ρδυσις εως, ἡ, venatio, ipſe venādi actus, prædatio, captura.

Ἀρδυτής, οῦ, ὁ, venator. Callim. & Theocr.

Ἀρδυτὴς, idem. apud poëtas.

Ἀρδυλικὸς, κὴ, κὸν, venandi peritus. ut Ἄ̓ρτεμις ἀρδυλικὴ τῶν θηρίων, Euſt.

Ἀρδύς, έως, ὁ, qui eſt ſuper venationem. i. venationi præfectus, Neptuni epith. apud Lucian.

Ἀρέμων, venator. Heſychio.

Ἄ̓ρεμον, ab Aeſchylo dicitur ridica, vel lampas aut haſta, ἀπὸ τοῦ ἀρδεύειν καὶ λαμβάνειν.

Ἀρέω, ῶ, F. ήσω, Pr. ηκα, idem quod ἀρδεύω, ut in Epigr. Phaniæ.

Αἶτε σύ γ' ὐ κύρτῳ μελανευέδας, αἴτε λιν' ἀρεῖς Μορμύρον. Imperat. ἄρει hortandi vim habet, idemq; valet apud Poëtas, quod age, age dum, agesis. eſtq; translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione. Il. ε. Od. φ. Et in plur. ἀρεῖτε, Od. υ.

Ἀρεσία. ἡ, idem quod ἄρδυσις, venatio, in Epigr.

Ἀρόω. ῶ, F. ώσω, Pr. ωκα, idem quod ἀρδεύω.

Ἀρόωσα, idem quod ἀρδεύω, & de omni genere venationis dicitur, ut de piſcium venatione. Od. ε Ἰχθῦς ἀρόωσαν.

Ἀρώσης, ου. ὁ, venator. Item operarius, Heſych. ¶ Item genus phalangij, Nicand. in Theriac.

Ἀρώσωρ, idem puod ἀρώσης, apud eundem in Alexiph.

Ἀρωτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Item ruſticus.

Ἀρίζομαι, irritor. Factū eſt ἀπὸ τοῦ ἀρδομένων ζώων, inquit. Erotian. qui ἀρίσθωσιν apud Hippocr. exp. ἄρρας χρίζωσιν.

Ἄ̓ρκυς, & Γερὸ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναρία, ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Ἀνδράρια, τὰ, ſpolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) prædatur. Homer. Il. ξ, Οἵ ῥ' ἐς δὴ πρῶτ' βροτόεντ' ἀνδράρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ' ἐπεί, &c. Euſtathius duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀρδύματα ἢ ἀγρεύματα.

Ἄ̓παρος, infelix circa venationes, infelix venator. Heſych.

Ἀπαρόω, ſpolio. unde ἀπαρδυθείς, Heſych. exp. ἀφαιρεθείς.

Βαλανάρα, ἡ, clavis dicitur : παρὰ τὸ ἀρδύειν τὴν βάλανον. Xen. Hell. 5.

Βοάρια, τὰ, ſpolia, quæ ἐκ τῶν βοῶν ἀρδύεται, i. ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάριον, ου, τὸ, clypeus è boum agreſtium pellibus, ut docet Euſt.

Γαλεάρα, ἡ, accipitur pro decipula vel potiùs pro cavea ferrea & quodam carceris genere. apud Athen. Pollux lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαρόω, ῶ, infelici captura utor, malè & infeliciter venor.

Δυσαρία, mala ſeu infelix captura & venatio.

Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix ſum, prædæ copiam habeo. Athen. & Plutarch.

Εὐαγρία, ἡ, felicitas & bonus ſucceſſus in captura, proſpera captura. Item pro feritate & ruſticitate: apud Lucian.

Ζαγρεύς, à poëtis dicitur Bacchus, quaſi ὁ παὶν ἀγρεύων. Intelligunt autem τὸ χθόνιον, Διόνυσον, quem Plutonem eſſe exiſtimāt: Pluto enim defunctorum animas venatur & captat.

Ζωγρέω, ῶ, F. ήσω, Pr. ηκα, vivum capio, à cæde conſervo, vitæ alicujus parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, i. ἀγρεύω. Il. ζ, Ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. Thuc. lib. 2. ἄνδράς τε τὰς μὴ ἀπέκτειναν, ἀλλὰς ζωγρήσαν. Sic apud Xen. & cæt. ¶ Item vivifico, vegeto, vegetum reddo. Il. ε, ὡδὲ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακὰς κινκαφώτα θυμόν. ubi Euſt. exp. ὠφελοῦσα ζωπυρεῖ, ἀγείρουσα τὸν ζωόν. Alibi dicit ζωγρεῖν eſſe τὸ ζώντας ἵνας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide & in comp. ab Ἀγείρω.

Ζωγρία, ἡ, ipſe actus capiendi vivum aut vivos: unde ζωγρία λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωγρεῖν, capere aliquem cum vitæ conſervatione. Scribitur & ζωαγρία apud Polyb.

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, vivarium. Euſtathius ſcribit peculiariter dici de piſcibus. Dicitur tamen & de alijs animalibus.

Ζωάγριον, ου, τὸ, præmium pro vita ſervata. Herodot. δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσῳ, muneribus donabuntur ob ſervatam Crœſo vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem ſpiritum vix trahenti. Hom. Odyſſ. θ, -ὅτι μοι πρόσθεν ζωάγρι' ὀφέλλεις.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura, venatus. Item captura. i. res capta.

Θηραγρέτης, ου, ὁ, venator.

Κρεάγρα, ἡ, inſtrumentum ad eximendas ex aheno carnes, fuſcina & harpago παρὰ τὸ κρέα ἀγρεύειν. Ariſtoph. in Equit. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τὸ ὀρχηπέδιον ἐλκηθίμιλλον ἐς κεραμεικόν.

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, idem. in Epigr.

Μοιχάγρια, quæ perſolvit, qui in adulterio eſt deprehenſus. vel quæ pro comprehenſione mœchorum perſolvuntur. Od. θ, -τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Μύαγρος, ου, ὁ, qui mures venatur ſeu captat. idem cum μυοθήρας, ſerpentum ſpecies. Eſt & herbæ nomen.

Μύαγρα verò, muſcipula, decipulum, inſtrumentum quo mures capiuntur.

Μύαγρος, qui capit muſcas. Nicand. in Ther. Eſt & herbæ nomen, Dioſc. l. 4. c. 117.

Ὀδοντάγρα, inſtrumentum chirurgicum ad evellendos dentes, forfex, forficula. Plut.

Ὀφθαλμοδύτης, ου, ὁ, auceps.

Ὀστάγρα, ἡ, forceps ſeu volſella qua oſſa eximuntur. Gal.

Παύαγρον, ου, τὸ, retis genus, ſic dictum quaſi πᾶσαν ἄγραν ἀρδύον, omne genus prædæ capiens, Iliad. ε. vide & in compoſitis ab Ἀγείρω. Dicitur & Παναγρον.

Ποδάγρα, pedicula, tendicula, apud Xen. pæd. lib. 1. & apud Plut. in Erot. θήρασιν ἐπῆξε ποδάγρας. παρὰ τὸ ἀρδύειν τοὺς πόδας. vel quaſi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα. ¶ Eſt etiam articularis morbus: quum pedum articulos noxius humor infeſtat. Athen. l. 12. καθάπερ νόσῳ τινὶ ποδάγρας τελείως ἡμέρας. Et Plut. ποδάγρας ἀπαλλάττει.

Ποδαγρὸς & ποδαγρικὸς, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagroſus. Dioſc. Τὰ ποδαγρικὰ, ſub παθῆ, podagrici dolores. ſeu morbus podagricus, podagra. apud Theophr. Idem Dioſc. l. 5. c. 138. ποδαγρικὰς ἐπωιδὰς vocat medicamenta quæ podagram lenire poſſunt.

Ποδαγράω, ῶ, ſive ποδαγριάω, ῶ. podagra laboro, podagricus ſum. Vtrumque legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Dionem, δεινῶς ποδαγρῶν. Et Dioſc. l. 2. c. 39. ποδαγριῶντες καὶ χειμετλιῶντες ὠφελεῖ.

Πολύαγρος, qui multam capit prædam. in Epigr.

Πυράγρα, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. Il. σ. Od. γ. Pro eodem in Epigr. dicitur πυραγρέτης καρκίνος.

Ῥίζάγρα, inſtrumentū quo chirurgi ſpicula extrahunt. Paul. Aeg.

Σύαγρος, qui ſues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam ſubſtantivè de apro, ut ibid. Ath. annotat.

Συαγρὸς five συάγριος, aprugnus, qui eſt ex apro: ut συάγριον κρέας, apud Dioſc.

Συαγρίδες, piſcium genus, apud Athen. l. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas & irretitas tenet, ut ποδάγρα pedes, q. χεὶρ ἄγρα. ἢ ἄγρα ποδὸς ſeu ποδῶν. Sunt tamen qui hæc derivari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ut ſit quaſi χειράλγια ποδάλγια. &c. poſito ρ pro λ.

Ἀ̓γρός, οῦ, ὁ, rus, ager. Od. α ἐπ' ἀγρὸν ὑοφορβόν, Herodian. lib. 1. ἐπ' ἀγρῶ διαστήμαι, ruri ago. Ariſtotel. pol. 5. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quiſque poſsidet. Od. ψ, Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον, Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item ruſticitas. ut ἀγρῷ πλέως, plenus ruſticitate, Heſych. Etym. dicit παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ fieri ἀρὸς καὶ ἀγρός. Paulò pòſt deducit παρὰ τὸ ἄρλω, ὁ σημαίνει τὸν σίδηρον, ut ſit ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, adverbia, pro quibus in proſa ſæpe dicitur ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρόν, i. in agro vel ruri, ex agro ſeu rure. in agrum ſeu rus.

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, agellus, apud Arrianum.

Ἀγρότης, ου, ὁ, agreſtis, ruſticus. ut ἀγροτέρα ἐλαία, in Epigr. pro, ἀγρία, agreſtis olea. Homerus & αἶγας (capras) & ἡμιόνους (mulas) ἀγροτέρας vocat ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (cervas) idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd natura agros & ſylvas colant. unde & cerva ſylvicultrix apud Catullum. Sic Dianā cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ. cui Xenophon. vota facere vult venatores. Poſsit etiam exponi venatrix. ut ſit idem quod ἀγρεύς

Ἀγρότης, ητος, ἡ ruſticitas. Ἀγρότης, ου, ὁ, ruſticus vir. Od. π, -οἷσί τε τέκνα Ἀγρότῃ ἐξέλονθο, i. homines ruſtici. Exp. etiam, venator, ab Heſych.

Ἀγρότις, ἡ, ruſtica mulier, i. ruri educata. In Epigr. ἀγρότις κόρη pro Diana. Et ἀγρότις αἰγανίη, ibid. Exp. & venatrix.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, homo ruſticus. Il. λ, -κωφύες τε καὶ αὐήρες ἀγροιῶται.

Ἀγρεῖος, ου, ὁ, ruſticus, idem quod ἀγρότης. Suid ex Ariſtoph.

Ἀγροικος, & ἀγροϊκος, Atticè, ruſticus, qui in agro vivit. Ariſtoph. in Nub. -ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεος. ¶ Ité adjectivè, ruſticus. ut ἀγροικος βίος, apud eundē. Et apud Luc. ἀγροικος γνώμη. ¶ Item imperitus, inſcitus, illepidus, inurbanus: qua in ſignif. dicitur etiam ruſticus metaphoricè. Plat. in ſymp. ὡς ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζων. Et Plut. in Artox, ἔδοξεν ἂν ἄχαρις εἶς παρεῖναι καὶ ἄγροικος. Apud Ariſtot. Rhet. 1. opponitur τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem ſignif. metaphor. ſæpè uſurpatur compar. quum innuitur non planè ruſticus, ſed duntaxat aliquantùm ruſticus ſubruſticus & ſubagreſtis Lat.

Ἀγροίκως, ruſticè, ruſticō more. Theocr. in Bucoliſco. -ἀ μεμφόμενος Ἀγροίκως φιλέῃ. Item imperitè, illepidè. Philoſtr. in epiſt. Et ἀγροικοτέρως, ſubruſticè, Plat. Pol. 2.

Ἀγροικία, ἡ, ruſticorum habitatio, locus in quo ruſtici habitant, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Euſt. ager, rus, villa. Plut. ¶ Item ruſticitas, inurbanitas. Ariſt. in Eth. & Rhet. l. 3.

Ἀγροικικὸς, ἡ, ὁ, ruſticanus. ut ἀγροικικὴ παροιμία, in can. 17. Chal. conc.

Ἀγροικίζομαι, F. ίσομαι, ruſticè ago vel loquor, ineptio. Plat. in Theæt. ἐγὼ τοῦτο φιλολογίας ἀγροικίζομαι. (bus. Heſ.

Ἀγροικάζομαι, ſum ἄγροικος, ſum ruſticis & agreſtibus mori-

Ἄ̓γρ-

Ἄγριος, α, ον. agrestis, rusticus, ruralis. De rebus dici solet quas agri producunt. ut sunt herbæ, quibus Latini sativas seu hortenses opponunt. Sic ἄγρια μῆλα, quæ & ἀγελαιόμηλα. Sic ἄγριος ἐλαία sive ἀγρ. quæ & ἀγριελαία dicitur. Sic & animalia quædam, ad differentiam aliorum ejusdem generis quæ inter homines aluntur, & οἰκοτροφῶ vocatur. ut ἄγριοι ὄρνιθες, qui & ὀρεάγροι. item oves ἄγριοι σῦες, qui & σύαγροι, ut plurimum verò ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim, nõnunquã & quæ terra gignit. ut apud Xen. in Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκεκόμισται, τὰ δὲ ἄγρια γῆς ἀβλεπτεῖ. ¶ Itẽ ἄγριος Bud. exp. rusticus, qui urbanitatẽ non novit nec ferre potest, qui & ἄγροικος vocatur. Aristot. Eth. 4. ὁ δ' ἄγριος ἐν τοῖς τοιούτοις ὁμιλίας ἀχρεῖος. Quidam exp. agrestis moribus, incultus, horridus, & insulsus. ¶ Itẽ ἄγριος (sicut Lat. agrestis) per metaphoram pro fero sumitur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habẽs, qualis est animalium quæ fera dicuntur. Nam ἄγρια interdum absolutè dicuntur ipsæ feræ, subaudiendo ζῶα, ut Latinè feræ absolutè dicitur. subaudito subst. bestiæ, aut belluæ, aut animantes. Hom. Il. ε, Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε πτέρφι οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur & ἄγρια θηρία. ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, immitis, atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Il. α, itidemq; apud Plat. in Minoë, copulantur ἄγριος & χαλεπός. Apud Xenophon. ἄγριοι & πῆμα opponuntur, Pæd. 1. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus. Il. ρ, ἄγριος πόλεμος. Ἄγριος θυμός. Il. ι. Et ἄγριον μῖσος, apud Lucian. Ἄγριον ἔλκος, Theophr.

Ἄγρια ponitur etiã pro, ἀγριότης, feritas. Il. ω, -λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν. Item adverbialiter pro, ἀγρίως. Hesiod. in Asp.

Ἄγρια δεξιμμύς. Fœmininum est ἀγρία, agrestis, sylvestris, fera. Item ἀγρία, arboris nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Ἀγρίως, ferè, immaniter.

Ἀγριάς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, agrestis. Nicand. Apollon. Arg.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ, pro ἄγριος, agrestis. Item pro ἀγριοποιός, i. ferum sive feros reddens, feritatem inducens. apud Nicand.

Ἀγριότης, ητος, ἡ feritas, immanitas. cui opp. πραότης apud Plat. in symp.

Ἀγριωσύνη, ἡ, idem in Epigr.

Ἀγριώδης, ες, ὁ ἡ, ferus. vel feritatem præ se ferens.

Ἀγριόω, F. ώσω, agreste reddo. Item effero, i. efferatum reddo. vel simpl. exaspero. In passiva voce & signif. frequentius usurpatum reperitur ἀγριῶμαι.

Ἀγριωτός, ῆ, όν, efferatus.

Ἀγριαίνω, F. ανῶ, idem quod ἀγριῶ. sed minus usitatum. ¶ Item tyrannũ facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter positũ, ferocio, ferociter ago, efferor. Plut. de aud. ἀγριαίνουσιν ὡς τὰς παρόψεις. Don. Hal. Archæol. 1, ἡ δὲ λύκαινα ἐ μόλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀσφάδυ.

Ἀγριαίνομαι, ᾶνμαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum. Plut. Plat.

Ἀγριάζω, ferus fum, vel potiùs ferus fio. Hesych.

Ἀγριαῖος, α, ον, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγριαῖα τοῖς ἡμεροῖς, ut ostendit Eust.

Ἄγρωστις, ἡ, herbæ species, de qua Dioscor. lib. 4. c. 30. & Theophr. l. 1. hist. pl. & Aristot. l. 5. de nat. pl. & Hieronym. in c. 10. Oseæ παρὰ τ' ἀρὸν dicta, quòd ibi proveniat: hinc comp. Καλαμάγρωστις, arundinaceum gramen, de quo Dioscor. l. 4.

Ἄγαγε, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄγαγρος, α, ὁ, vel ἡ, caprea, capra vel caper sylvestris. Dicitur & αἰγάγελος, pro αἰξ ἄγελος.

Ἀπαγελόω, ῶ, agreste seu sylvestre reddo. Item effero vel exaspero, irrito. Theophr.

Ἀπαγέλωσις, ipsa actio qua aliquid sylvestrescit. mutatio in sylvestrem naturam. Item efferatio, exasperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor. Gregor.

Βοάγριον, α, τὸ, clypeus è boum agrestium pellibus, ut docet Eust.

Διαγελάνω, effero vel exaspero, exacerbo.

Διαγριαίνομαι, efferor vel exasperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, idem quod ἀπαγριόω.

Ἐξαγέλωσις, idem quod ἀπαγέλωσις.

Ἐξαγελαίνω, idem quod ἀγελαίνω, sed magis usitatum.

Ἐπάγριος, pro ἄγριος, agrestis, ferus.

Ἐπαγριόω, idem quod ἀπαγριόω, sed minus usitatum.

Ἱππάγροι, equi sylvestres seu feri.

Ὄναγρος, α, ὁ, asinus, ferus.

Ὀναγρίου χρῶμα, color qualis est onagrorũ, i. color cilicinus.

Παναγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl. -ἅπας σκυλάκων παναγρίαις.

- Ἀγυιά, ἡ, vicus, via. ea significatione qua dicuntur viæ urbis pro vicis. Il. ε. Γλίσ ἐξαλάπαξε πόλιν χήρωσε δ' ἀγυιάς, Xen. pæd. 2, ἐπεὶ δὲ κατιόντα τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὸ βασίλειον φέροντα ἐθεώτεραν ἔσαν ἢ ἐπὶ μετώπου παῦσαι ἐνεγ. ❧ Hesych. ἀγυιαὶ ait appellari ab ἄγειν & γῆα, quòd per eam ducamus γῆα (membra) i. incedamus. Etymolog. & Eust. simpliciter ab ἄγω deducunt: ut αἶθυια ab αἴθω, & similia. A Suida autem ἀγυιαὶ exp. αἱ ἐπιμήκεις ὁδοὶ, i. longæ viæ: quod non habeant γῆα (i. membra:) neque κάμψεις, flexus, anfractus. Vel ab αἴσσω derivatur. ut Stephanus ex Heracleone refert. ¶ Ἀγυιὰ item vicinia, inquit Hesych. addens exponi etiam γειτονία. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diversa sunt.

Ἀγυιεύς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens, inquit Hesych. Vel (ut alii) columna ante fores stans, in summa parte acuta. Vel (ut Eust.) columna Apollini sacra stans pro foribus. Apollo quoq; sic nominatur, quasi viis præpositus urbanis, vel quia in viis colitur, q. d. viarius. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα σὺ μέμνησό μου. Sic & apud Aristoph. in Vespis, cujus vide schol. vide & Suid. & Macrob. In accusat. plur. facit ἀγυιέας & ἀγυιᾶς per synæresin, vel per synalœphen. ut apud Aristoph. & Dem. κιονίσκων ἀγυιᾶς.

Ἀγυᾶτις, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιάτις, ιδος, ἡ, ut ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur ut ἀλεξίκακος, inquit Eust.

Ἀγύω, eo. Non conjugatur ultra præter. imperf. ut nec ὀπύω, & similia.

Εὐρυάγυια, (comp.) ας, ὁ & ἡ, latas vias habẽs, ut Il. β, -πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.

Ἀγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo collecta atq; congregata. idẽ quod ἀγορά, & ab eadẽ origine: παρὰ τὸ ἀγείρειν, unde ἀγορὰ ἀγορὶς & Æolicè mutato ο in υ ἄγυρις, ut tradunt grammatici. Od. γ, Ἵξον δ' ἐς Πυλίων αὐδητὰν ἄγυριν τε & ἕδρας. Et Il. ω, Ἐννῆμαρ δ' ἄγυριν μὲν ἐποιήσαντο θεοὶ πάντες.

Ἀγυρίω, congrego, in unum cogo & colligo. Hesych. (ἀγυρέω.

Ἀγυρίζω, idem Hesych.

Ἄγυρσμος, ου, ὁ, congregatio, collectio. Hesych.

Ἀγυρμός, οῦ, ὁ, idem cũ ἄγυρις, ejusdemq; originis. Hesych. ¶ Item circuitio quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρειν significante inter alia περιέρχεσθαι καὶ περιστοιχεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τοιούτῳ. ut apud Eust. tradit Aelius Dionys. Hal. Vtitur Athen. lib. 8.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, is qui congregat & cogit in unum. ὁ ἀγείρων. Et peculiariter qui populum congregat. Hesych. & Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores & præstigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua ostentant, eaque prædicantes divendunt, miserè simplici populo imponentes. Eust. Sic dicti non tam quòd ἀγείρουσι καὶ συναγείρουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι & περιάγουσι. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt & divinandi peritiam jactant, apud Suidam. ¶ Ἀγύρτης, exponitur etiam ab Hesych. & Suid. πρόσωπον, ἐπαίτης, πλάνος, mendicus, qui circumit & stipem petit. Apion in Epigr. Καππάδοκα γνίμλω πε λαὸ φλέβα μητρὸς ἀγύρτης. ¶ Est etiam nomen jactus tesserarii, teste Suida. Hes. & Eust. ¶ Adjectivè quoq; exp. συρφετώδης, confusaneus, item φιλοκερδής, item ἰδιώτης, Hesych. & Suid.

Ἀγυρτικός, & ἀγυρτώδης, pertinens ad ἀγύρτην. vel qualis est ἀγύρτης, ut ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba & multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plut. Et ἀγυρτικὴ μάντις, apud eundem. Et ἀγυρτικὴ λογοποιία, quales sunt circulatorum.

Ἀγυρτώδης, exp. & συρφετώδης, à Suida.

Ἀγυρτεία, circulatio, præstigiæ, impostura.

Ἀγυρτὸς, ῆ, ὁ, congregatus, collectus.

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρέω & ἀγείρω, congrego, cogo & colligo in unum. Odyss. τ, ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον ἔσσετο, θυμῷ χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὰ ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere seu colligere.

Composita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorum colligit. Μητραγύρται (inquit Bud.) qui stipem cõgebant matri deorum, tympana gestantes. Quo nomine οἱ φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες significantur, natioque hominum præstigiatrix, & circulatrix & flagitatrix stipis. Plat. in lib. 2. de Rep. ἀγύρτας vocat. Aristot. Rhet. 3. ἔφη ἀμύητον αὐτὸν εἶναι. ἔ γὰρ εὖ μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν ἀλλὰ σφόδ' ἔχον. Solebant autem hi μητραγύρται μυᾶν τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ut Suid. tradit.

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deûm cogo stipem. Athen. l. 12.

Ὀμήγυρις, εως, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum. Il. υ. Ἄψ ἰμὲν ἄλυπόν δὲ θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων.

Ὀμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere. Od. ὡς πρὶν κεῖνον ὁμηγερίσασθαι. Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν.

Πανήγυρις, εως, ἡ, publicus cœtus seu conventus, publica celebritas, ut quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu tota aliqua gens unum in locum convenit, velut in Græcia ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemeasis: festo item sacrorum Eleusinorum, Panathenæorum & similium. Apud Demosthen. pro cor. in psephismate Byzantiorum, ἐς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγύρεις, Ἴσθμια & Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Apud Gregor. δεινὸν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τὴν οἰκουμένην τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miserum est præteriisse celebrem mercatum & postea negotiationem requirere. Pompas etiam, spectacula aut convivia quæ publicè à regibus principibúsve exhibentur πανηγύρεις nominant. Athen. lib. 5. de Antiocho, ἤγαγε δὲ καὶ ἐπὶ τὴν πανήγυριν τὴν πομπείων ἅπασι ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian.

l.3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, ἅς τε ἡ πανηγύρεις τῇ δήμῳ παρέχε. Dicitur autem ἀγελύειν πανήγυριν, apud Xenoph. Et contrà, πανηγύρις σωτηρίαν, apud Isocrat. Sic πανηγύρεις συγκροτεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν σωτελεῖν, apud Athen. ¶ Hesychio est etiam laus encomiúmve alicujus in publico conventu decantatum: pro, πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridæ ἐπὶ δαΐφῃ πανηγύρεις, apud Athen.lib.4.

Πανηγυρικὸς, ἡ, ὁ, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conveniens: ideoque celebris, festus, item theatralis, pompaticus, splendidus, ut πανηγυρικὴ ἡδονὴ, apud Plut. Et apud eundem πανηγυρικὴ πρᾶγμα. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ laudem personæ reive alicujus in cœtu celebri decantantes. Plut. & Isocr. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος pro turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus, Isocr. Metaph. verò & καθ' ὑπερβολήν. Plut. in symp. 4, τὸ ὅπως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικὸν: quod ex multis diversísque mixtum & conflatum sit. ut πανήγυρις, ex omnigena hominum colluvie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè, pomposè, splendidé. Gre. Pol. Plut.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω sive σωτελῶ, festum panegyrin agito. festum ludósve panegyricos celebro, ferior. Herodian. lib. 1, ὁ δῆμος μὴ τὴν ἑορτὴν ἐπανηγύριζε Item panegyricas orationes habeo. Poll. Transitivè quoque usurpavit Greg. pro, panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico. ubi ait πανηγυριοῦντα τὸ δῶρον.

Πανηγυρισμὸς, festi panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut.

Πανηγυριστὴς, ἡ, ὁ, qui panegyricũ festũ ludósve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosq; cõventus celebro.

Συμπανηγυρίζω, unà festum ludósve panegyricos celebro, Exp. & concelebro. (scunt.

Παρθεναγύρται dicuntur qui confratriæ divæ virginis stipé po-

Σεμνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta. Plato in legibus.

Α'ΓΧΙ, (adverb.) propè, juxta. Cum Genitivo, ut ἐγγὺς & πλησίον Iliad.θ, - πύργα δ' Ἀχαιῶν ἄγχι βέβυντο. sic ω. - ἄγχ' αὐτὸν καθίζεν πότνια μήτηρ. Interdum cum dativo, ut Iliad.ψ, - πέλα δὲ σφίσιν ἄγχι βίοιο. Item sine casu. Iliad.π. Α'γχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore. ut Iliad.π. - ἢ ἐλάσσεται ἠδὲ Α'γχι μάλα, i. & venturus est valdè propè, i. brevi.

Α'γχιστα proximè. Iungitur itidem genitivo, vel dativo. Οἱ ἄγχιστα τῶν βίου ὄντες. idem quod οἱ ἐγγυτάτω βίου ὄντες & οἱ ἐγγύτατοι βίου, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam & sine casu ponitur: ut ἄγχιστα οἰκῶν, apud Hom. proximè similis, i. maximè similis. nam & Erotianus apud Hippocr. ἄγχιστα exp. μάλιστα.

Α'γχιστος, ἡ, ὁ, ἡ propinquissimus, proximus. Apud Euripid.

Α'γχιστος πατρὸς τοῦ βίου, genere proximus patri.

Α'γχιστεὺς, έως, ὁ, cognatus, propinquus, Luc. in Timone. εἶπε τῶν γνώμων Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτὸς ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτὸς ὤν. ¶ Ponitur etiam pro συγγενὴς, ut vult Hesych.

Α'γχιστεύω, genere propinquus sum, H. ¶ Item propinquitatis jure ad successionem venio. Isæus, γνώσεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ μὴ ἀγχιστεύειν, τοῖς οἰ' ἐξ ἐμείων γεγονόσιν ἔδοκ ἐῶ. Iure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶ Item cum accus. Iosue 20, jure cognationis rem venditam redimo: & Ruth. capite ultimo, propinquitatis jure duco uxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύσαί σε ἀγχιστεύσω σε ἐγώ.

Α'γχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis jus, propinquitas generis, cognatio. Item jus successionis legitimæ. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex (inqt) refert hæreditatem amitinis vel patruelibus, vel agnatis. Item exp. jus succedendi ab intestato. ¶ Α'γχιστεία ἡ πρὸς τὸ θεῖον, Plutarchus de flamine dixit, qui accedit Deo proximè.

Α'γχιστεῖον, ου, τὸ, idem Soph. in Antig. κατ' ἀγχιστεῖα, pro κατ' ἀγχιστεῖαν, ut notat Schol.

Α'γχιστικὸς, ἡ, ὁ, (adject.) ad ἀγχιστεῖαν pertinens, ad cognationem pertinens, ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammonium, jura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας.

Α'γχιστίνδην, secundum gradum propinquitatis, pro gradu propinquitatis. Moschopulus, ἀγχιστίνδην γαμεῖ ὅταν εἰς γάμον ἄγηται τὴν ἐγγυτάτω τοῦ βίου, i. ἀγχιστίνδην, matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est. ¶ Α'γχιστίνδην, jurans, i. propè aras jurans, apud Solonem, Hesych.

Α'γχιστῖνος, ου, ὁ, vel Α'γχιστῖνος: q.d. ppè stãs, Eust. Il. ι, de ovib. Αἱ μὴν τ' ἀγχιστῖνες ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Alię ppè alias stãtes, & minimo spatio invicẽ distantes, aliæ aliis cõtiguæ, addensatę, coacervatæ & quasi conglobatæ, aut ad differentiam caprarum, quarũ αἰπόλια πλατέα dicit Hom. quòd aliæ ab aliis longiùs distantes pascantur. Eustathius admonet, vocis hujus antepenultimam per η scribi, ut ab ἄγχι & ἑστὼς factam, mutando ε in η: quum cætera derivata ab ἄγχι servent ejus ι.

Α'γχῦ, idem quod ἄγχι. Herodot. l. 1, παντὸς δὲ πυθμένος ἄγχῦ εἶναι ὕδατος ὥστε φέρειν ἐς κώπαν. Comparat. ἀγχοτέρω, propinquius. Vnde nomẽ ἀγχότερος, propinquior. Superl. ἀγχοτάτω, proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, genere proximi.

Α'γχόθι, idem quod ἄγχι sive ἄγχῦ. Od. ν, - ἀγχόθι δ' αὐτῆ

Α'γχόθεν, cominus, è propinquo.

Ἐναγχος, (comp) paulò antè, modò, nuper. Aristoph. in Nub. ἐναγχος γάρ ποτε τὼ' ἀλφιζομηθοῦ παρεκόπτεν. Dionys. Halyc. l. 6. ἔναγχος δὲ δὴ τοῦ χρόνου, exponitur, nunc autem.

-Α'ΓΧΩ, F. ξω, P. χα, strangulo, suffoco, constringo fauces, Luc. in dial. ἀπάκτε, τί ἄγχεις ὦ περιπίπλαε τὴν ἑλένην πρὸς πατρός; quid strangulas Helenam, &c. ¶ Accipitur & pro, quovis modo constringo sive coërceo, pro πρὸς φίγγω sive θλίβω. Luc. in Lapit. δεῖ ἄγχω τὰς μαθητὰς, ἵνα μὴ κατὰ καιρὸν ἀπόθωσι τὰς μισθούς, ab Hesych. ἄγξαι exp. etiam frænare.

Α'γχομαι, strangulor, suffocor, &c. Item mœrore afficior. Libã.

Α'γχόνη, ἡ, suffocatio, strangulatio. Diosc. l. 6, cap. 24. ¶ Item laqueus, restis. Luc. in Tim. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ πρᾶγμα βίοις αὐθῖς, ad restim res rediret. Et pro suspendio, i. ipsa actione quæ est in suspendendo. Philo de mundo, θάνατον ἢ καθαρὸν τὸ δ' ἀγχόνης ὑπομένειν. Item pro re quæ angit & cruciat aliquem. Aeschin. τοῦτ' ἐπαιρε. τοῦτο δὲ ἄρα ἐκεῖ ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, i. hoc illum angebat vel cruciabat.

Α'γχονιμαῖος, α, ὁ, ad laqueum pertinens, ut ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata.

Α'γχονάω, ῶ, F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo.

Α'γκτὴς, ῆρος ὁ. in quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth. 3. exp. fibula. ἀγκτῆρας ἐπιθέναι, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Hesych.

Α'γκτειάζω, F. σω, ancture constringo, constringo fibula quæ ancter dicitur.

Α'γκτεισμὸς, constrictio per ancterem.

Α'γαλιάζω, F. σω, suffoco, strangulo, ἄγχω, Hesych.

Α'γχουσα, ἡ, anchusa herba. de qua Dioscor. l. 3, c. 23. Quidam ἀγχέουσαν vocãt ad differentiam participii ἄγχουσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν videtur, quòd habeat vim suffocatoriam & strangulatoriam.

Α'γχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco & coloro. Ψευδάγχουσα herba quę veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

Ο'γχνη sive ὄχνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'νδραγχος, ου, ὁ, virorum strangulator. ὁ τὰς ἄνδρας ἄγχων, carnifex, tortor.

Α'νδραγχος, idem ut vult Eust.

Α'νθαγχη, q.d. præfocatio obluctans & obsistens. Sic appellantur inveterati fauciũ tumores, qui discuti nõ possunt, ex Vlp.

Α'πάγχω, suffoco, strangulo, laqueo interimo, suspendo strangulans. Od. τ, ὁμὴ λαιὸν ἀπάγχων.

Α'παγχομαι, suffocor, strangulor, frequenter pro strangulare seipsum, mortem sibi laqueo conscíscere. Thuc. οὐκ ἔστ' ὅπως ἀπάγχονται. Et Theocr. idyll. 3, ἀπάγξασθαί με ποιήσεις.

Α'παγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. Α'παγχονίζομαι, strangulor, suspendor cum strangulatione. Laërt. in Diog. ἰδὼν ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπαγχονισμένας.

Α'παγχονάω, ῶ, idem quod ἀπαγχονίζω. Chrysost. ἀπηγχονῆσθαι ὑπὸ τῶν σίτων.

Ἀργυρέγχυη, fictitia vox, q.d. argentangina. Vsurpatur de iis qui muneribus corrupti tacent. Vide Gall. lib. 11. c. 9. & Plut. in vita Demosth.

Δεσμάγχης, ου, ὁ ἡ, collum constringens & suffocans.

Διάγχω offoco, suffoco, strangulo. (ὑπὸ κρύους.

Κατάγχω, offoco, suffoco, Basil. λιμῷ κατάγχόμενον, πνιγόμενον

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur & alia anginæ species, quam scribit Aëtius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota, factaque difficili respiratione, cogantur ægri aperto semper ore respirare, & canum in morem linguam exerere. Quidam apud Hippocratem significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiæ sensu & spirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμαγχία, ας, fame neco, inedia neco, q.d. fame strangulo. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. Vnde λιμαγχονήμενον apud Basil.

Ὀροβάγχη, dicitur caulicus quidam, quoniam eruo adnascens ipsum πνίγει, θλίβει καὶ πελεκᾷ τὸν αὐχένα, ut docet Dioscor. & Theophr. Vide & Plin.

Παρδαλιαγχὴς, aconiti genus pantheras suffocans & strangulans. Plin. l. 18. c. 27, & l. 27, c. 2, & Aristot. de anim. lib. 9. cap. 6. Dioscor. l. 4, c. 77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo, q.d. circumstrangulo, circumjectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt. Vide Paulum Aegin.

Συναγχικὸς, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παρασυνάγχη, alia anginæ species quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Aeg.

Υ'άγχη, angina porcina, anginæ species qua sues corripi solent. Plin. l. 8, c. 51.

Σπέρμα-

Σύμμιγε, quomodo hùc pertineat. vide suo loco.

Α ΙΚ, F. ξω P. ἧξα. & Atticè ἄγηχα, & pleonasmo literæ ο, ἀγήοχα. Sic aor. ἤγαγον, & Atticè ἤγαγον, quod maximè est in usu. Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grammatici, & tunc exp. duco, adduco. Dicitur autem ἄγω σοὶ τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε, adduco, tibi hunc. Et ἄγω σε simpliciter, & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Ipsa etiam ὁδὸς (i. via) dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, i. ducere aliquò: quo sensu & ferre usurpatur Latin. ut apud Plat. in Apol. τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὸν πολλὸν στρατὸν, i. qui maximas copias duxit ad Trojam. Cicer. interpret. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusativo, ut ἄγειν ἐπὶ φάλαγγα apud Xenoph. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, & tum exp. affero. ut ἄγειν δῶρά τινι, afferre alicui dona, apud Xenoph. Sic apud Isocr. ὅτε βασιλεύσιν ἐθνάρχας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ ζυγὸν εἰς γασμόν. Et pro invehere, ut Dem. pro cor. πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγειν, bellum in Atticam invehis. Quum autem inanimata (veluti naves aut currus) dicuntur nos ἄγειν, tunc exp. vehere: ut Xen. ἁρμάμαξιν ἄγουσι τὰς γυναῖκας. ¶ Metaphoricè usurpatur etiam pro adducere, ut ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. adducere ad felicitatem. Item pro abducere. Il. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγεσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere. ut apud Dioscor. ἄγειν βρέγμα, ἔμμηνα, γάλα, ciere urinam, menses, lac. Sic κοιλίαν ἄγειν, ciere alvum, apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere. ut Il. β, κῆρες γὰρ ἄγον μέλαναι καὶ Ἰφθιμοι. Interdum cum accusat. & infinit. Apoll. Arg. 1, Εὖτ' ἀὴ ἄγη χρέος, αὔδρας ὑπὲρ ἅλα ναυτίλλεσθαι. Significat interdum & quandam violentiam, & exp. rapere, trahere: ut apud Aeschin. contra Ctesiph. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάζειν ἀποκρίνεσθαι, ad tribunal & judicium rapere. Ἄγειν καὶ φέρειν, est diripere, populari & expilare. Isocrat. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τὰς πολεμίας. Metaphoricè etiam usurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumpta à bello translatione, pro, quasi hostili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ καίειν. ut Xen. Ἀν. 3, ἦγον καὶ ἔκαιον τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout varia significantibus accusativis jungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: ut Gal. ἑβδόμην ἄγων σκέψιν τὴν νύκτα, septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, agere diem: & ἄγειν ἑορτὴν agere festum: ἄγειν πανήγυριν, ferias agere. At ἄδειαν ἄγειν, in securitate agere. Aliquando utendum est verbo, sum: ut ἡσυχίαν ἄγειν. Dem. quietum esse σχολὴν ἄγειν, otiosum esse. ἄγειν ἀπαρασίαν, jejunum esse, apud Aristoph. ἄγειν πένθος, in luctu esse. quę phrases uno verbo etiam exprimi possunt hoc modo, quiescere, otiari, jejunare, lugere. ¶ Iungitur & variis præpositionibus. Cum ἀμφὶ posito, sæpe exprimitur per verbum habeo. ut ἀμφὶ τιμῆς ἔχειν τινὰ apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere, ἄγειν δι' εὐχῆς, apud eundem in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi possunt etiam hoc modo: honore prosequi vel honorare, optare. Sic ἀμφὶ φροντίδα ἄγειν, curæ habere, vel curare. ἀμφὶ φυλακὴν ἔχειν, custodiam agere vel custodire. Cum σύν. ut ἄγειν σὺν τιμῇ, Paus. pro ἄγειν ἀμφὶ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν σὺν ἀδελφαῖς, Syn. in sororum numero habere, sororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro ducere, i. æstimare: ut ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ duco te æqualem mihi, te æquè ac me æstimo. Arrian. Sic παρ' ἐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysost. τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγωμεν, hoc pluris æstimemus quàm pecunias. ¶ Item pro, appendo, ἕλκω. ut apud Plut. in vita Demosth. de Harpali calice, πόσον ἄγει; Dem. contra Timocratem. τὸ ἀκινάκιον τὸ Μαρδονίου ὃς ἦγε τελανταίους δυοκαίδεκα. ¶ Item duco, i. rego, moderor. Plut. τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic opp. ἄγειν τὴν ναῦν, gubernare navem, Hall. 2. ¶ Apud Gal. ad Glauc. lib. 1, ἄγειν τὰς πυρετούς, exp. tractare. ¶ Item pro formare, instituere. Luc. In Anach. ὑπὸ παιδείας ἐλαθυθείοις ἄγειν τε καὶ πείθειν αὐτούς. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare. Plut. Videtur aliquando peculiariter sumi pro allicere seu pellicere. Herodian. libr. 3. παῖδας ἄγειν, δῶρα ἀμνησίαν. ¶ Item absolutè, i. sine casu positum, ire, agere se: unde & ἀγωγὴ, i. vicum seu viam urbis dici volunt. Sic utitur Homer. ut notat Hesych. Sic & Matth. cap. 26. & Ioan. cap. 11.

¶ Item Ἄγω, F. ξω, P. ἦχα, Aor. 1, ἦξα & Atticè ἔαξα, significat frango, rumpo. ut ὕλην ἄγειν, apud Homer. 1, κλᾶν, ut exponi posse ait Eust.

Huius postremæ significationis derivata & composita separatim apponentur, post omnium derivatorum & compositorum ad præcedentes signif. pertinentium enumerationem.

¶ *Derivata ab Ἄγω, i. duco.*

Ἄγε, adverb. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω: idem quod Latin. age, agedum, agesis, eia, quando compellatur unus: quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur. Sic apud Lat. agedum plurali etiam jungitur. Odyss. θ. Ἀλλ' ἄγε Φαίηκων βητάρμονες. Sæpè additur particula δή. ut Xenophon. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Aristoph. in Plut. ἄγε δή, ἄγε μοι, pro ἄγε, εἰπέ μοι. In Plur. Odyss. φ, ἀλλ' ἄγετε μνησῆρες. Et Xen. Pæd. 5. ἄγετε εἶνον καζαλείπομεν.

Ἀγόμαι, F. ἀξόμαι P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, advehor. Dicitur non solùm de rebus animatis, sed etiam de inanimatis Xen. Pæd. 3. τὰ χρήματα ὅσα σοὶ αὐτὸς ἀγόμενα τύχοι. ¶ Usurpatur & pro adducor, abducor, deducor, ἀγεσθαι τὸν ἐπὶ θανατῳ apud Paus. rapi vel trahi ad mortem. ubi sub. ἐδόν. ¶ Interdum usurpatur & pro habere, ut & φέρεσθαι. Sic Greg. in epit. Basilii, τὰ μὲν ἐν ἡμέτερα ὅπη πρὸς θεῶν φίλον ἀγέσθω, i. sic res nostræ sese habeant: sic nobiscum agatur. ¶ Item ἄγεσθαι & φέρεσθαι, diripi, spoliari, vexari hostili more. Aristophan. & Isocrat. ¶ Ἀγεσθαι φόνῳ apud Plut. homicidii accersi, sive arcessi. ¶ Item regor, gubernor. ¶ Item formor, instituor, educor. Xenoph. οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, à pueritia bene instituti. Et Aristot. in Eth. ἤθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Usurpatur & de canib. a Xen. in ἀποκυν. 4. ¶ Item oblector, ducor delectatione alicujus rei. Plut. in Ant. ὁρῶν δὲ τὸν δῆμον ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. ¶ Ité ἄγομαι deponens pro ἄγω, duco, ut πόσον δή ἄγεσθε στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. ¶ Item pro, mecum duco, inquit Bud. ut convocatus umbram ducit, Xenoph. Pæd. 2. καταμαθὼν γὰρ τὸν παξίαρχον σιώδεσπινον ἀγόμενον αὐθρα ὑπὸ ἱερέως. Item affero, Od. ζ, -ίνα κλυτὰ εἵματ' ἄγωμαι Εἰς πόδα μὴν πλυνέουσα. ¶ Ἄγεσθαι σὺν τιμῇ, apud Herodotum, idem quod ἄγειν σὺν τιμῇ, honore prosequi. ¶ Item veho, trajicio, Xenophon. γέμει γὰρ τὸ πλοῖον φορτίων ὅσα ναύκληρος κέρδους ἕνεκα ἄγεται. ¶ Item in nexum abduco. ¶ Item pro accipere, admittere. Xen. Pæd. 1, ἴσασι γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμαχίους, i, quibus conditionibus in societatem ascivit. ¶ Item pro fovere & protegere, ut gallina pullos suos. ex Aristot. an. 9, αὐαπαύουσι δὲ ὑφ' ἑαυτὰς ἀγόμενοι ζοὺς νεοττοὺς καὶ οἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. ¶ Ité pro accipere mulierem in matrimonium, ducere in uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ. Plut. in Solone. i. seni puellam uxorem ducenti. Sic apud Aristophan. νύμφην ἄγεσθαι: Et ἄγεσθαι γυναῖκα, uxorem ducere, matrimonium contrahere. unde ἠγμένος γυναῖκα, pro marito, Arrian. Aliquando tamen non additur accusativus γυναῖκα. Interdum usurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat uxorem, i. de patre filio suo uxorem stipulãte, h. e. μνηστευόμενος. Paus. Ἀγαθοκλῆ τῷ υἱῷ Λυσανδρου γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα. Et Plut. in Catone, τῷ δ' υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, h. e. despondendam curavit.

Ἡγμένος Suidæ πεπαιδευμένος, erudité.

Ἀγωγὴ, ἡ, ductus, adductio: & abductio. item portatio sive importatio, vectio, vectura, advectio. ut ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiam onus quod vehitur, inquit idem Suid. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου. Aristot. Rhet. 1. ductus & sensus legis. ¶ Item eductio. ut ἀγωγὴ ἐμμηνίων, eductio menstruorum, ipse actus ciendi menstrua. Dioscor. ¶ Item mutatio, apud Aristot. quum dicit ῥύσεσις ἐστιν ἀγωγὴ εἰς ὑσίαν. Ita Alex. Aphrod. in Topic. 6. ¶ Item institutio, educatio. ut ἀγωγὴ παίδων. Plut. Et Luc in Nigrino, ἡλικίας τε καὶ τὸ πρότερον ἀγωγῆς ἐσχάτης. ¶ Item ratio victus, diæta. ut ἐμψυχικὴ ἀγωγὴ, apud Gal. Et ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ apud eundem. Et ἀγωγὴ θερμοδυτικὴ, apud Dioscor. ¶ Item pro ἀγωγὴ & δίαιτα, Aristot. ¶ Item cultus in herbis & arboribus sive cultura. Theophr. histor. pl. 1. ¶ Item contextus ductusq; & structura orationis oratoris. Dion. Hal. ¶ Ité via. Et profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Hesych.

Ἀγώγιμος, ος, ὁ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd. 6, πεῖραν ἐλάμβανε τῶν ἀγωγίμων, experiebatur quàm facilè aut qua ratione ea vehi possent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci potest. Plut. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, proclivis sive pronus ad voluptates. ¶ Item quem advehere licet, aut qui advehi solet. vel qui importari potest ex uno loco in alium. ut Plut. in Lycurgo, ἀγώγιμον οὐκ ἐῶ τὸ σίδηρον νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. ¶ Item ἀγώγιμον, onus quod vehitur. Apud Basil. ἀγώγιμα, merces quæ navi vehuntur, merces, apud Dem. ¶ Item ἀγώγιμοι, dicuntur quasi ductiles, οἱ κατεδεδικασμένοι, i. judicati: aliique in quos jus est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliâ ob causam. ἵνα μὴ ἀγώγιμος ᾖ τοῖς, Dem. πρὸς Νικοφ. i. ne addicar cui debeo. Vide plura in Comm.

Ἀγωγὸς, ὸν, ὁ ἡ, dux viæ, ὁδηγὸς, inquit schol. Thucyd. l. 2. Ἀ Suida exponitur πρόπομπος. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut illiciendum. ut apud Max. Tyr. ἐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Item educendi vim habẽs sive eliciẽdi aut ciendi: ut ἀγωγὸς ἐμμηνίων, apud Dioscor. Et Plut. in Lycurgo, δημάμεις αὐθρώπων ἀγωγὸς, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione adducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς, qui habet hanc δημάμιν ἀγωγὴν Ab Hesych. exp. etiam ἐπίβολος.

Ἀγωγὸς, ὁ, subst. aquæ ductus. ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, dux viæ sicut ἀγωγός ¶ Item qui litem intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi, Xen. Pro eodem dicitur ῥυθμαγωγός.

Ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Ἀγώγιμα, ῶν, unde ἀγωγίμου pro ἀγώγιμος, ductus vel qui ducitur. apud Herodot.

Ἄγημα, τὸ, agmen elephantorũ, equitũ & peditum quod regem anteibat, Hesych. & Suid. Apud Eust. exp. cohors ex selectis

equitibus & gravis armaturæ militibus. Plut.in Eumene, τοὺς ἐρρωμενεστάτους ἱππεῖς τελακοσίους ἐκ ἄγημα σωτῆρας. Et Xen.in Laced.Pol.λαχὼν τὸ ἄγημα τῶν πρώτης μοίρας ὁ βασιλεύς. Exp.& cohors ex ſelectis equitibus & gravis armaturæ militibus.

A'γητὴρ, ῆρος, ὁ, vector. Item pars colli quæ eſt inter σφυρὸν & φάρυγα, à vehendo, ut quidam putant. Vide Poll.

A'γήτωρ, dux, Eurip. Φοίνισσ. ἀγήτωρ μελέων.

A'γινέω, ῶ, (poët.pro ἄγω, à quo fit ἀγνῶ, ut οἰχνῶ ex οἴχω: deinde per pleonaſmum literæ ι, ἀγινῶ) affero, apporto, adveho. Od. ζ, ἑπόμενος ἐπ' ἦμαθ μῆλον ἀγινέῖ.

Comp. A'παγινέω, ῶ, idem quod ἀγινέω. ut ἀπαγινεῖν φορτία, apud Herodot. Et ἀπαγινεῖν ἀργύριον vel φόρον, pendere tributum. apud eundem.

E'παγινέειν, adducere, admovere. Herodot. ἐπαγινέειν σφίσι αἶγας, admovere ipſis capras.

Καταγινέω, ῶ, deorſum fero vel veho, deveho, è loco ſuperiore fero. Od.κ, -ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλιν.

A'ξω pro ἄγω, formatum è futuro. ut οἴσω pro φέρω. Od.ξ, A''ξεθ' ὕδωρ τ' ἄεθλον. Et Il.θ, E'κ πόλιος θ' ἕλκεσθε βόας.

Comp. A'νάξω pro ἀνάγω: unde ἀναξιδίρεα. Ceres dicitur quæ munera ex terra ſubvehit & ſubmittit.

A'γείλω, A'γείρω, A'γιὰ, A'γών, A''κτος, A''ξιος, Αὐγὴ, H'γέομαι, Γ'ξος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione

A'νάγω, ſuſtollo, tollo, ſubveho, erigo, ſurſum veho. q. ἄνω ἄγω. Retinet tamen in quibusdam ſignif. vim præpoſitionis ἀνά. Iſocr.in Helene, εἰς θεὸς ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plut.in Numa, ἀνῆγθη εἰς τιμὴς, ad honores evehebatur. A'νάγω τὴν ναῦν navem ſubduco vel ſubveho, *pro*, è portu in altum educo, è portu ſolvo. ¶ Item reduco, refero, Ariſtot.pol.5. ταύτα γὰ ἀναγάγει τὴς αὐτὴ τυραννικὴ φύσις τοὺς ὑποθέσθς. Item refero (eo ſenſu quo dicitur referre ad Senatum) ut εἰς τὴς ἀρχὰς ἀνάγειν. ¶ A'νάγειν ἐπὶ πέδα, referre pedem, Xen. Item redhibeo, apud Platon. ¶ Item offero. προσάγω, Act.7. ¶ Item pro ἄπαγω, abduco. apud Xen. ¶ Item rejicio, emitto, ut ἀνάγειν οἶμον. Gal.& Dioſcor. ¶ Item educo, extraho, ejicio, itidem apud Dioſc.ut ἀνάγειν σκόλοπας. ἀνάγειν τὸ ὀστᾶ. & ἀνάγειν τὸν πυθμένα. ¶ Item evado apud Ariſtot.lib.de part.an.4. ¶ Item retrocedo, ἀναχωρῶ Xen.Pæd.3, παρηγύνησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους. ¶ Item inſtituo, educo, doceo. Xen. ¶ Item indico ſceleris autorem & in eum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. ſæpe quod eſt Ionicæ linguæ, ut ait Euſt. Sic Il.θ, Οἱ δέ π εἰς Ἑλίκωνα τε ἠδ' αἶγας ἄγωσι.

A'νάγομαι, ſuſtollor, tollor, &c. Greg.& Matth.cap.4. Item reducor, referor. Ariſtot. Item educor, extrahor, elicior. apud Alex.Aphr. ἀνάγεται τὸ πτύαλον. Item inſtituor, educor. Xen. καλῶς ἀνηχθάσας κυνὰς. Item abſolutè poſitum, ſolvo, è portu ſolvo. Nam qui ſolvit è portu, in altum educitur ſive ſubducitur aut ſubvehitur. Il.α, ἀνάγοντο μετρατὸν δύω A'χαιῶν. Et Xen.Hel.1, ἀνήχθη δύθ' Ὑθέης. Interdum cum ἀπὸ. ut ἀνήχθων ἀπὸ Βρυνδεσίου apud Plat. de leg. ſolvi à Brundufio. Dicitur etiam ἀνάγειν ναυσὶ, apud Xen. Et apud eundem ipſæ naves dicuntur ἀνάγειν. Apud Platon.de leg. ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, *p*, paro me ad interrogandum, accingor ad interrog. Item pro, ἄγομαι, ut ἀνάγειν γυναῖκα, Herod.ducere uxorem.

A'ναγωγὴ, ἡ, ſubductio, ſubvectio, elatio. apud Greg.Naz. Peculiariter ſic appellatur à theologis intellectus noſtri veluti ſubvectio ad inveſtigãdum reconditiorem alicujus loci ſenſum. Item ſic dicitur ἔκβασις, exitus è portu, vel q. d. ſolutio è portu. quia tum naves è portu in altum ſubvehuntur. Dicitur & ἀναγωγὴ τῶν νεκρῶν, à Dem. Item reductio, relatio. Ariſtot. τῶν μετὰ τὰ Φυσ. lib.4. Item rejectio, emiſsio. ut ἀναγωγὴ αἵματος, Gal.& Dioſcorid. Item redhibitio. Plat. Item inſtitutio, diſciplina. ut ἡ τῶν παίδων ἀναγωγὴ, Plut. Sic & ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, apud Theophr.

A'ναγωγὸς ζωὴ, dicta eſt à Dionyſio theologo vita quaſi ſublimipeta. ¶ Δυνάμεις ἀναγωγὸς, exp. ſubductrix facultas ſive potentia. Sic apud Athen.lib.1, ἡ πτύαλα ἐσὶν ἀναγωγὰ, vim habet extrahendæ ſeu eliciendæ ſalivæ. At ἀνάγωγος, vide in comp.ex ἀγωγὴ ſine præpoſitione.

A'ναγωγικὸς, ὴ, ὸν, q. d. ſubvectivus, ſubvectitius. Areth.in Apoc.cap.16. A'ναγωγικὰ (inquit Bud.) dicuntur myſtica, & quæ à ſenſibus nos ἀνάγουσι (i.ſubvehunt vel ſubducunt) ad intellectualia. Vnde νῆες ἀναγωγικὰς apud theologos, quũ ſenſus literalis, ut vocant, in ſpiritualem vertitur. & ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ ſenſus remotiſsimos atque abſtractiſsimos exquirit. A'ναγωγικῶς, myſticè, apud Greg.Naz.

A'ναγωγὸς, έως, ὁ, quod alligatur alicui rei, quaſi ad eam ſuſtollendam. Euſt.

Decomp A'νταναγω & ἀνταναγομαι, ex adverſo in hoſtem prodeo, obviam hoſti prodeo. Propriè ſonat, ſolvo ad prodeundum in hoſtem. Thuc.l.8, ὅτι τῆς A'θήνης ἀνταναῦν ἠ αὐτοί.

Δυσπαράγωγος, qui ægrè rejicitur vel excreatur. Dioſc.

E'παναγω, reduco. ut ἐπαναγεν τοὺς φυγάδας ἐς τὰς πατρίδας. apud Platon. ἐπαναγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucem reducere. Item revoco, ut Plut.epiſt.7. ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, me revocavi à malis quæ tum erant. Apud Aeſchin. in Cteſiph. ἐπαναγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν ἀρωλίαν, me refero ad pacem, i.orationem refero. Item reduco, i.retrorſus ago, ut Xen. πρὸς ἀναγκαίαν τινὰ ἀφορμὴν, ἐπαναγει δ' τὸ ἀφελιμὸν. Item rejicio ad majorem poteſtatem, ut & ἀνάγω, Ariſt.Pol.4, ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, rejiciantur plebiſcita ad magiſtratus. Item poſitum ἀμεταβάτως pro redire, Heſych. E'παναγωμαι idem quod ἀνταναγω. nam exp.è portu erumpo in hoſtem, ut cum eo conflicturus. Polyb. & Herodot. A'ντεπαναγω, viciſsim ſeu è contrario reduco & reveho. Thucyd.lib.4, ἀντεπαναγόμενοι πρὸς A'θηναίων ναῦς ἐκκαίδεκα.

Εὐαναγωγος, qui facilè rejicitur ſive excreatur. Dioſc.

Υ'περαναγωμαι, clàm è littore ſolvo & enavigo, navem aſcendens lateo, & me mari ſubduco. Thuc.

A'πάγω, abduco. Sæpe oppoſitum habet προσάγω. ut Ariſtot. Probl. ſect.31, ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει αὐ τ βέλτιστα ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπαγ. Interdum *pro*, avoco, ut & Lat.abduco. Thuc.lib.2. ἐκ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. ¶ Interdum *ſignificat peculiariter*, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco, ad ſupplicium rapio aut ad judicem. Demoſth. ¶ Item reduco. Ariſtoph.in Nub. A''παγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε. Et Ariſtot. Oecon.2, οἰκέτας πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε. ¶ A'πάγειν φόρον. pro afferre tributum, citatur ex Ariſtoph. Et ἀπάγειν δασμὸν. Xen. pendere tributum.

A'πάγομαι abducor. Itẽ ad ſuppliciũ rapior. Itẽ [illegible] activa ſignif. pro abduco mecum. Xen. Item pro [illegible] pello. ut apud Lyſiam, ἀφ' ἁπάντων ἀπάγεσθαι καὶ δοκεῖν [illegible]

A''παγε, apage, apageſis. Adverbium eſt [illegible] minantis: vel potius imperativus verbi [illegible] poſitus, ſive uſum adverbii habens. Inter [illegible] ut apud Greg. ἄπαγε τῶν ἀλλων ὀνομάτων [illegible] tanquam Deo quicquã ſervile intel[illegible] ſcriptura. Frequenter. ut Philo de vita [illegible] βούλομαι τῶν ὠφελημάτων. Sic Syn.ep.3, ἄπαγε τὸ τόμου. Et cũ εἰς. ut [illegible] ἀπαγε εἰς ἀμαθείαν, proverb.apud Ariſt. Vide Erasm.

A'παγωγὴ, abductio. Item peculiariter, abductio in carcerem, conjectio in carcerem. apud Polyb.& Eſajæ 4, cap. Item ſcriptum [illegible] magiſtratui exerebatur de conjiciendo quopiam in carcerem. Vide Suid.Heſych. & Poll. Item reductio. ut εἰς τὸ ἀθλιωτέρων ἀπαγωγὴ Bud.

A'παγωγὴ vocatur etiam ſyllogiſmus apud Ariſtotelem, in quo de minoris certitudine dubitatur, quæ tamen æquè aut magis credibilis eſt ipſa concluſione: vide cap.18, l.2, pr.anal. ubi aliam τ ἀπαγωγῆς ſpeciem conſtituit.

A'παγωγὸς, ὁ, ἡ, abductor, expulſor, expellendi vim habens. cui opponitur ἐπαγωγὸς. Gorg.in Encom.Hel. αἱ γὰ εὐθεῖαι ἀφελόμεναι, ἐπαγωγαὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγαὶ δ' λύπης γίνονται, i.adductrices voluptatis, abductrices mœroris.

A''παικτος, abductus, A'πακτόω, ῶ, pro ἀπάγω, abduco. Soph.in Ajace, Καὶ δῶμ' ἀπάκτα.

Decomp. Συναπάγω, ſimul abduco, ſimul abripio. Vnde συναπάγομαι, ſimul abducor, ſimul abripior. ad Gal. cap.2. Et 2.Pet.3.

Διάγω, traduco, trajicio, tranſmitto, ut ἀφῆκε τὴν φαλαγγα. Item ἄγω σε πρὸς τὸν, tranſmitto te, vel adduco, apud Syn. Dicunt etiam ἀφῆκε τὸν βίον, trajicere vitã. Sic ἀφῆκε τὸ γῆρας, τὸν αἰῶνα, τὸ χρόνον, τὴν ἡμέραν, apud Xen. Ponitur abſolutè & pro degere, vitam traducere, vivere. ut ἀφῆκε ἐν εὐδαιμονίᾳ. Ariſtoph. Et apud Dem. ἀφῆκε ἡδέως. Et generaliter pro verſari, ut Lat.dicunt agere in aliquo loco. Herod.lib.1, τὸ πλουτεῖον ἀφῆκεν ἐν προσεἰῳ τῷ Κορινθίων. ¶ Item rego, vel facio ut vivas. Iſocrat. χρὴ τὸς βασιλέας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι ἀφῆκειν, i.ita regere & ducere ut in concordia vivant. ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philoſtr. ἀφῆκε τὸν λόγον, à ſermone te avoco. ¶ Item diduco, divarico. Ezech.cap.17.

Διαγωγὴ, traductio, trajectio. tranſportatio. Item traductio, *eo ſenſu quo dicimur vitam traducere*. Ariſtot.Pol.8, πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγὴν. ¶ Eſt etiam inſtitutum vitæ. Ariſtot.in Polit. Et Plat.itidem in Polit. ¶ Item oblectamentum quo tædium vitatur, ut ſunt ludicræ actiones & παιδιαὶ inquit Bud. ex Ariſtot. & Strab. ¶ Item ſtatio. Herodian.lib.4, νύκτωρ ἀφῆκε τὰ πυρὰ ἐς ἀσφαλεῖς ἀφαγωγὰς τὰς ναῦς κρατερωτάτας.

Διαγωγὸν τέλος, vectigal. Strab.l.4.

Διάκτωρ ὁ, internũtius. A' Suida & Heſych. exp. etiam ἀφήνεος. Ex hujus genitivo factus nominativus Διάκτορος, exp. ὁ ἀφήνων τὰς ἀγγελίας q.d. qui trãſmittit nuntia. Mercurii epith. Il.β, Ζεὺς δῶκε ἀφκτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Non. βίᾳ ἀφκτόρος ὥρη, hora vitæ nuntia, vel adminiſtra. Διακτόρως ab H.exp. pacificé. Διακτορία, functio perferendi mandata, ut faciunt internuntii. vel id miniſterium, apud Theophr. de hiſt.pl.l.4, c.12.

Decomp. E'νδιάγω agito ſeu dego in. verſor in.

Ὑποδιάγωγος, citatur pro, qui eſt jucundi convictus. ex Dioſc. Προδιάγωγὴ, aff. pro, aquæ ductus longior, Plut.

Συνδιάγω, ſimul dego. ut συνδιάγω ὑμῖν, vobiſcum dego ſeu verſor. Dioſc. & Ariſtot.

Εἰσάγω, induco, introduco, intromitto. Iſocr. ad Nicocl. τὰς σὰς ἀδικίας

ἀσάγω. Sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς ἐσάγειν ¶ Item introduco, ut quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. ¶ Item in judicium sisto. Dem. ἐσάγειν ἐς τὸν ἀγῶνα. Dicebatur autem ἐσάγειν interdum actor, interdum reus, qui & ἐσαγόμενος ἐς τὸ δικαστήριον dicitur a Dem. ¶ Item in unum adduco. ut Il. α. - πολεμόνδε μὲν ἐσάγουσι. Item pro ἀπάγειν vel ὑπάγειν accipitur. Il. τ, Λαοδίκῃ ἐσάγουσα γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.

Εἰσάγειν, activa etiam significatione usurpatum reperitur. ut Aristot. ἀλλὰ μὴν ἐσάγει τοῖς περὶ ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, i. introducūt. Exp. & accersunt. Item passivè pro, introducor, &c.

Εἰσαγωγὴ introductio, intromissio, importatio. Syn. Item constitutio judicii in aliquem. Item scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, & ad eam lectores velut introducimus, i. ad ejus cognitionem.

Εἰσαγωγεύς, qui actionem rei dare potest, & lege agere jubere. Demosthen.

Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) ut εἰσαγώγιμος τροφή, apud Arist. in Rhet. qui aliunde importatur & advehitur. ¶ Εἰσαγώγιμος δίκη, lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest. Dem. & Isocr.

Εἰσαγωγικός, q. d. introductorius. Sic dicitur liber aliquis seu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquā disciplinam velut introducūtur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν qd datur pro importatione.

Decomp. Ἀντεισάγω, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco. αὐτεισάγειν τὸν ἑαυτῆς γνώμιμον, Greg.

Ἀντεισαγωγή, introductio quæ fit vicissim vel in alterius locū. Est & figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπεισάγω, superinduco, superintroduco, aliunde inveho, ascisco. Athen. Φίλιππος τὴν Ὀλυμπιάδα τὸν Κλεοπάτραν ἐπεισαγών. Sic & Chrysost. & Basil. Ἐπεισαγωγὴ q. d. superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde invehimus sive ascisc imus. in epist. ad Heb. & apud Thucyd.

Ἐπεισαγώγιμος, invectitius, importatus aliunde, q. d. superinductitius. Sic Plat. lib. 2. de rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur. Ἐπείσακτος, ε, ὁ, ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος. Demosth. ἐπεισκλῶ σίτου χρήματα Exp. etiam, adventitius, ascititius. Ἐπείσαγμα, τὸ id quod superintroductum est. incrementum, accessio. Soph. in Philoct. δεινόν γε τὸ πείσαγμ' ἔθισμάτων, ubi tamen quidam legunt τὸ πίσαγμα. Ἀντεπεισάγω vicissim seu è contrario introduco.

Παρεισάγω penitùs introduco, insinuo. Plut. in Galba. Τὸ Ὄθωνα παρεισῆλθε ὁ Οὐῖνιος, insinuavit in aulam & protulit, Παρείσακτος, irreptitius. qui se clàm insinuavit, ad Gal. cap. 2. Item advena, adventitius. Suid. Apud Greg. παρείσακτον peregrinum & insolitum.

Προεισάγω, prior induco seu antè introduco. Aristot. pol. 7, c. 17, ἐδεῖ πώποτε παρῆκεν ἑαυτὸν προεισάγειν.

Συνεισάγω, simul introduco. mecum intromitto. Chrysost. παῦλα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγε αὐτῇ. Exp. & confero, apud Synes. ep. 44. δοκεῖ μοι συνεισενέγκαι τινὰ γνώμιμον. Exp. & confero, *eo sensu quo dicitur*, *conferre in commune*. Συνείσακτος, simul introductus. qui vel quæ unà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3. Concilii Niceni pro aliunde importato & externo. ¶ Peculiari autem significatione dicebatur socius sociáve cœlibatus, sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam. Vide Bud.

Ἐνάγω, induco, i. impello, incito. Synes. τοῦτο συνῆγε αὐτὸς πρὸς τὴν ἀδικίαν. Construitur & cum præpos. εἰς ¶ Interdū ἐνάγω τοῦτο, suadeo hoc, apud Thuc. ¶ Item accuso, defero, Basil.

Ἐνάγομαι, inducor, impellor, incitor. Greg. Item accusor, deferor, Basil.

Ἔναγωγή, accusatio, delatio, apud Suid.

Ἀνταναγωγή, vulgò exp. compensatio: videtur tamen potius esse mutua accusatio.

Ἐξάγω, educo. ut ἐξάγειν στρατὸν, apud Thuc. lib. 4. Sic Lat. educere copias seu exercitum in aciem. Et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, educere ad venationem, Xen. Item pro educere milites extra vallum, B. Interdum est exporto. ut ἐξάγειν σῖτον, apud Dem. Item proveho. ut apud Herod. l. 3, ἐπὶ πλοῖον αὐτὸν ἐξαγαγόντα τοῦ ῥεύματος. ¶ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q. d. educere seipsum, è vita scilicet) vim sibi afferre, mortem sibi consciscere, Synes. ad Anastas. Apud Diosc. l. 4. c. 76, ἐξάγει τὸν ζῆν, vitā adimit. Item ut (ὑπάγω) induco, impello, incito. Thuc. lib. 6, οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον, Sic lib. 3, ἐξάγουσιν ἐς τὰς κινδυνώδεις. ¶ Item pro, expello, depello, apud Isæum. ¶ Item ἀμεταβάτως positum pro, exeo, egredior. Apud Hom. & Xenoph.

Ἐξαγωγή eductio, exportatio. ut ἐξαγωγὴ σίτου, Isocr. Itē mors infesta. Alex. Aphr. ἐξαγωγὴ δύλου, mortem sibi cōsciscendi data occasio. ¶ Exponitur etiam subductio alvi.

Ἐξαγώγιμος cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur: ut contra τὰ εἰσαγωγιμα, merces quæ importantur. Aristot. Oecon. 2.

Decomp. Ἀνεξάγω, vicissim educo, è contrario educo. sub. milites. Plat. in Publ. ἀντεξῆγον τοὺς Ῥωμαίους οἱ Ὕπατοι.

Διεξάγω, traduco, ἄγω. ut διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vitam traducere, sed apud Polyb. est vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego, transigo, *eo ferè sensu quo dicitur negotium transigere*. Et pass. διεξάγεσθαι, transigor. Plut. de fato, ἀμφισβήτητον ἐστὶ νόμῳ ἀκλεθῶ τῇ τῶν πάντων φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα. per rerum naturam agunter & traducuntur, inquit Bud. Διεξάγειν τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. controversiam dirimo. Διεξαγωγή, traductio, ut & Διαγωγή. Syn. ¶ Item transactio, compositio. controversiæ diremptio, apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficilè educitur vel exportatur. difficilis exportatu.

Ἐπεξάγω: Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum progreditur. ut ἐπελαύνειν equitatus. De exercitu dicitur viam faciente composito agmine. Apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. l. 2, ἀλλ' οὐκ ἀκίζου ὅπως στρατηγὸς ὢν σὺν τάξει ἐπεξῆγε.

Ἐπεξαγωγή, progressio exercitus composito agmine. vel eductio exercitus. Bud.

Ἀντεπεξάγω, ex adverso progredior, vel in occursum. invadenti hostiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Παρεξάγω & αὐτοπαρεξάγω, duco exercitum in hostes, infesto exercitu eo in hostes. Dem. in epist. Philippi.

Προεξάγω, prior educo. ut vulgò exponitur.

Συνεξάγω, simul educo. ut συνεξάγειν στρατόν. Exponitur etiam, simul expello.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho, Chrysost. de sacerd.

Ἐπάγω, induco, inveho, infero. Plat. in Timæo, τὴν νόσους γῆθεν ἐπάγουσα φθίσεις ποιεῖ. Item importo, ἔξωθεν ἄγω. Interdum ascisco, vel accerso. In qua signific. frequentiùs dicitur ἐπάγεσθαι. Et pro, cito autorem & laudo testem. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic & ἐπάγειν δίκην τινὶ, apud Demost. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, plagas infligere alicui. Item, pro, impingo vel illido. ut Aristophan. in Vesp. ἀλλ' ἔπαγε τὸν σὸν γνάθον, impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. ¶ Item porto, veho, Thuc. l. 1, δῆλον γὰρ ἅμαξαν σκευοφόρον ἀλλήλοις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero post aliud, adjicio, alia atque alia addo. Plut. in Lycurgo, ἐπάγων τῷ λόγῳ ἔργα, verbis opus subjungens. ¶ Item stipo, obstruo. Theophr. καὶ τοῦτο ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ. ¶ Item impello, incito. Thuc. l. 1, αὐδρες τε Ἀθηναῖοι ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Et pro, flecto, persuadeo, vt Lat. adduco. Od. ξ, Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐπὶ ξείνοισιν ἔπῃσιν, Οἷόν σ' ἐξ ὀμφῆς ἐπάγαγον, ἠδέ σε πείθω. ¶ Ἐπάγω Πέρσας, apud Herod. lib. 6. duco exercitum adversus Persas. ¶ Ἐπάγων, οντος, ὁ, artemo, trochlea in cujusdam machinę radice colloeata. Vitruv. l. 12.

Ἐπάγομαι introduco sive induco, apud Thuc. Item importo. Thuc. lib. 1. ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται ἐπάγονται. Item accerso & ascisco. Demosth. αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δηλέαν, sponte sua servitutem sibi ascisc unt. Huic significationi vicina est qua ponitur pro, cito autorem & laudo testem, qui enim citat autorem, eum velut ascisc it. Arist. de part. an. l. 3, οἱ γὰρ λιγυσταὶ τῶν ἐπαγόμενοι τὸν Ὅμηρον. Apud Xenophon. exponitur etiam, adipiscor. Item pro interjicere, intercalare apud Herodotum in Euterpe. Item pro, superinduco, superinveho. Plat. de leg. lib. 11, μετρίαν μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur & pro inconsiderato duco. Herdot. lib. 7, πολὺ πολλῷ ἐπαγόμενος στρατῷ. Et pro, flecto, persuadeo, Philo de vita M. lib. 2, πάντως ἐπάγεται τὸ σωτήριον. Citatur ex Plut. ἐπάγεσθαι τοῖς πολεμίοις pro congrediuntur cum hostibus. Dicitur passiva signif. παρεπόμενα, quæ sequuntur, quæ adjiciuntur.

Ἐπάγελμος, Ionica syncope pro ἐπαγώγιμος.

Ἐπαγωγή, importatio, ut Thucyd. l. 5, ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Item invasio hostilis, apud eundem Thuc. Item pellacia & illecebræ. Platon. lib. 2, de Rep. Item ordinum series & consequutio deinceps continuata. ut in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alii post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum cum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. & Fab. inductio appellatur. Aristot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductivus, i. vim habens inducendi. ut ἐπαγωγὸς ἡδονῆς. Item vim habens persuadendi, persuasorius, blandus, pellax, illecebrosus. frequens est apud Thuc.

Ἐπαγωγεῖς, dicti certas quasdam lites ἐμμίσθους ἐπάγοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, præputium Diosc. lib. 3, c. 25, ubi ἐπαγώγιον ita dictū annotat Marcell. quod ducatur & reducatur. vel ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπαστῆρι, ut videtur Hen. Steph.

Ἔπακτος, adventitius, translatitius & profectitius, ut apud Herodot. in Polym. ἀρετὴν ἔπακτος, virtus quæ aliunde accessit, Ἔπακτος ἀνὴρ, apud Soph. externus vir. item ἔπακτος ὄμβρος, imber impetuosus & procellosus, teste Suida. Ἔπακται ἡμέραι, interjecti dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis. Ἔπακτον ὅρκον, apud Isocrat. ad Demosthen. exp. jusjurandum delatum, & ab alio impactum non sponte susceptum.

Ἐπακτὴς, ῆς, ὁ, venator, Eustathius ait sic dictos esse vena-

tores, vel ὡς ἀεὶ τὰ ἐπαγρεμένης, οἷον κυνός, ἢ ὅπλα: vel, ὡς ἐπαγρεμένης τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντας. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοὶ οἱ τὰς κυνὰς ἐπάγοντες, & δίκτυα καὶ ὄλκας.

E'πακτῆας, venatores, iidem qui & ἐπακτῆρες. Hesych.

E'πακτρὶς, ίδ. ἡ, (& apud Nicand. ἔπακτρον, ου, τὸ,) navigiolū, navigiū piscatoriū. Xen. Hell. 1, σὺν πλοίοις τελέοις καὶ ἐπακτρίδι.

E'παλκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, illex, illecebrosus: ut Dioscor. ἐπαλκὴ δὲ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, ignari suavitate ejus magnopere trahūtur, vel alliciuntur. ¶ E'παλκεῖς λόγοι, habentes ἐπαγωγὴν i. inductionem. E'παλκῶς, per inductionem, utendo inductione, singula æstimando percurrendoque. Aristot.

Decomp. Κατεπάγω, aff. *pro*, induco, invito, infero.

Συνεπάγω, expon. colligo, constringo, adduco. Συνεπάγομαι, unà mecum duco.

Κατάγω, deduco, deorsum ago sive duco, quasi κάτω ἄγω, Plut. in Numa κατάγειν τὴν Δία μαγεύσασθαι φάσκουσι, deduxisse Iovem arte magica, sicut Virg. dicit, *cœlo deducere lunam*. Apud Lucian. κρόκην κατάγειν, & ἕλικα κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2, ὁ Ἑρμῆς κατάγει τοὺς τετραπλουμένους, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν esse deducere à capite ad finem: ut κατάγειν τὸ γένος, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem scribit, *pro*, deorsum agere, esse theologicum verbum, cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) appellere navem seu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herodot. 3, in mare deducere seu devoluere. Item, duco. ut apud Syn. κατάγειν πομπὴν, ducere pompam. Sic κατάγειν θρίαμβον, apud Plutar. in Fabio, ducere triumphum. ¶ Apud eundem in Lycurgo, καταγαγὼν οὖν τὸν πολέμιον χρυσὸν, exp. qui ex bello aurum reportavit. ¶ Item reduco Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὖθις εἰς ἑαυτὴν, qui urbem in pristinum statum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio. reduco in patriam. sæpe apud Thuc. Xen. Paus.

Κατάγομαι, deducor, descendo, hinc καταγόμενοι ἀπὸ ἡρώων, exp. à genere descendentes. Et apud Plut. in Numa, καὶ ὡς ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγειν τὰ σπέρματα τῶν ἀκεραίων δοκοῦντων, ad hunc deduci stemmata. Item appello in, &c. appello in portum sive applico, καταίρω: cui oppon. ἀνάγομαι, solvo è portu. Item reducor in patriam. Hinc καταγόμενοι, reduces. Item diversor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B.

Κατάγωγὴ appulsus in portum, applicatio, Arist. Est etiam reditus exulum in patriam. Item mansio & diversorium. statio. apud Herodot. Appian. & Herodian. Item sedes, i. locus sedendi, apud Lucian.

Καταγώγιον, diversoriū. Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. mysticus, apud Areop.

Κάταγμα, τὸ, quod netur, glomus.

Decomp. E'πικατάγομαι, post alium applico vel appello. Dicitur à Thucyd. navis ἐπικατάγεσθαι, quæ appellitur post aliam. lib. 4.

Συγκατάγω, unà reduco, adjuvo in reducendo exulem, vel reducentes adjuvo. Isocr. & Aeschin.

Μετάγω, transfero, traduco. Interdum, dimoveo. Herodian. l. 3, πᾶσιν τὸν ἀρχὸν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν & τοὺς στρατιώτας μεταγαγεῖν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7.

Μετάγωγὴ, translatio, traductio. Μεταγωγὸς, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὸν ἥκοντα παρήγαγον, in medium produxerunt. Luc. παρήγαγόν με μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit. Plato de leg. lib. 4. παρήγαγον αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῖς λόγοις. Lysias, τοῦτον παράγω εἰς τὸν δῆμον, testem producit in medium. ¶ Item deduco. Plut. in Lycurgo, παράγων ἄχρι τῆς τέκνα τὸν ἄνθρωπον, quum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, i. derivare. ut apud Plut. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquam fossis in planiciem derivare. Vsurpatur & à grammaticis pro derivare: unde παράγωγα derivata. ¶ Item promoveo, proveho, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς. Chrysost. ¶ Item differendo & disputando fallo. Alex. topic. 1. Item, verba do, & à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere. ut παράγειν ἀναπαίοντας, apud Platon. 2, de Rep. Sic Plut. in amat. narrat, οἱ τοὺς ἐφόρους ψεύδεσι λόγοις παραγαγόντες. Item pro depravare vel potius pervertere. apud Philostr. & Antiphontem. Accipitur & pro pervertere, in propria significatione. unde παραγωγὴ, perversio. Est etiam verbum militare significans, porrò agere & promovere ordines ab altitudine in longitudinem, atque etiam transversos agere. id quod fit ad porrigendam frontem & circumveniendos hostes. Xen. ὁπότε παρῆγον οἱ δεκάδαρχοι εἰς μέτωπον. Citatur ex Xenophon. & pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo. ut Matth. 9, & 20. cap.

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thuc. lib. 2, ὑμᾶς δὲ μήτε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Item lib. 1. κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. Et alibi, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Item pro prætereo, ut παράγω. 1. Ioh. 2, ὅτι ἡ σκοτία παράγεται. Et pòst, καὶ ὁ κόσμος παράγεται & ἐπιθυμία αὐτῆς.

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum: Hesych.

Παρακλικὸς, qui vel quæ vim habet producendi in lucem sive proferendi.

Παραγωγὴ, productio, *quo sensu dicitur producere in medium vel in rerum naturam*. Item deductio, derivatio, apud grammaticos, volunt item nonnulli ab iisdem sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adjicitur: dicitur & μεταπλασμὸς pro eodem. Item deceptio: Dem. ψευδεῖ λόγῳ & παραγωγαῖς λέγων. Item productio & traductio ordinum ab altitudine aciei. Item perversio in Hippiatria, οὐκ ἔστιν ἀνάβολή, ἀλλὰ παραγωγή.

Παράγωγος derivativus, deductivus. Vocabulum gramm.

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium, seu portorium circumvectionis. Polyb. ἄξιός τις καταλύσαι αὐτοὺς τὸ παραγώγιον. Vide Poll. Παραγωγιάζειν, portoriū exigere, vectigal poscere. Polyb. ἀναγκάσαι αὐτοὺς ἀποστῆσαι τοῦ παραγωγιάζειν, desistere eos coëgerunt ab exigendo portorio.

Decomp. Α'νθυπαράγω, hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. ἀνθυπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀνθυπαγωγὴ, apud eundem Polyb.

Εὐπαράγωγος qui vel quæ facilè decipitur. cui verba dare facilè est. Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circunduco, circumago. Plato de leg. lib. 10, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μία ἐστὶ περιάγουσα ἡμῖν πάντα, quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. in Vespis, Φέρε νυνί σε τοῦδε τοῦ ζυγίου περιάγω. ¶ Item circumago, *id est*, verso, unde περιακτός. ¶ Item circumeo, lustro. ut Matth. 9, περῆγεν ὁ Ἰησοῦς πὰς πόλεις πάσας. Et alibi sæpe. Sic & ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιαγεῖς ὦσι pro, vides circumvagantes. Est etiam converto. Plat. Pol. 2, ψυχὴν τὴν σφενδόνην τῷ δακτυλίῳ περιαγαγὼν ἔσω εἰς τὸ ἔσω τῆς χειρός. Cicer. Off. 3, interpr. ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat. ¶ Item perduco, tandem deduco vel adduco, Aristot. Pol. 2, καὶ μικρὸν περιάγειν τὴν ἑτέραν πολιτείαν. Et Herodian. libr. 4, ἐς αὖθις τε μᾶλλον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ¶ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, attrahere manus post terga vel retorquere, vincire, Plut. ¶ Item redigo, afficio tandem. Dioscor. 6, χρῶνται γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις ἐς ὁμοιοτρόπως περιάγουσι τὸ τῶν παθῶν εἶδος, ad similes affectiones redigunt.

Περιάγομαι etiam dicitur *pro*, circumago, mecum duco, Xen. Pæd. 2, περιάγη τῶν τὸ μειράκιον. Item pro, adduco tandem. significat &, sensim ægreq; fio. Herodian. ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περήχθη, i. adductus est tandem ad conditiones concordiæ & amicitiæ. Item *pro*, redigor, περιαχθήσῃ εἰς τὸ, &c. redigeris, &c. apud Them. Vide Comm. Bud.

Περιαγωγὴ, circumductio, circumactio, vel circumactus, Aristot. & Plut.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

Περιηγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, (*apud poëtas*) rotundus, q. d. circumactus aut circumactilis: idem quod περιφερὴς, ut περιηγὲς ἄγκιστρον. Significat & curvum, ut apud Apoll. Rhod. περιηγὴς ἀκτὴ, exp. curvum littus. Sic περιηγὲς τεῖχος apud Dionys. de situ orbis. Item astrictus, circumvinctus, q. d. circumadductus: ut περιηγέες χεῖρες.

E'ρωῖ, apud quendam poëtam.

Περιάκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, versatilis. Athen. καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων δίφρων κοσμοῦσάζουσαι θέσεις.

Decomp. Α'ντιπεριάγω, in contrarium converto. Syn. ad Anast.

E'μπεριάγω, circundo.

Εὐπεριάγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω & συμπεριάγομαι, mecum duco vel mecum quoquo versum duco. Xen. in Hierone, ὡς πλουσιώτατοι ἂν οἱ οὕτω σὺν ἑαυτοῖς ἄγοιεν καὶ ἄλλους ὠφελοῦντες συμπεριάγοιεν. Συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plat. Pol. 7.

Προάγω, deduco, perduco, promoveo, proveho. Xen. προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν. apud Plut. προάγειν εἰς ἀξίωμα, provehere ad dignitatem vel honores. Sic & apud eundem in Galba προῆγε πλείους ἐφ' ἡμιονίας. ¶ Item proveho vel impello, incito, stimulo. Isocrat. ad Philip. ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Sic Aristot. Rhetor. 3, προάγει εἰς γέλωτα, & προάγειν εἰς πάθη. Et cum infinit. Thucyd. προάγει τινὰ κινδυνεύειν. ¶ Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7, in lucem profero vel produco. ¶ Item produco, de lenone dictum: unde προαγωγὸς. ¶ Item educo, abduco. Cum accus. & genit. Aristot. Oecon. 2, προάγων αὐτοὺς τῆς πόλεως μικρόν. Sic Eurip. προάγειν δάκρυα ὀμμάτων, emittere sive effundere lachrymas. ¶ Item *neutraliter*, præeo, prægredior, præcedo. Plut. de musica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere nec subsequi. Xen. in Cyneget ἐφ' ὅτῳ αὖ τύχωσι προάγουσι, temerè procurrunt. Et cum accus. frequenter apud Matth. & Marcum. ¶ Item, progredior, procedo. Aristot. Oecon. 2. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆλθε, ad hunc modum progressum faciebat. Sic Luc. προαγαγεῖν πρός ἄνδρα, Et metaph. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatemq; evadit. ¶ Προάγειν etiam dicitur ductor exercitus cum agmi-

agmine procedens. Polyb. ¶ Item præcello, anteeo. Dioſc. προάγω δὲ πασῶν τὸ ῥιζίον ἡ ἰρεμινθίνη.

Προάγομαι, provehor, evado. Demoſt. ἐπειδὴ ὡς εἰς τοῦτο προήχθην τοὺς λόγους, quando huc uſque ego dicendo provectus ſum. Apud Xenoph. ὄπισθεν, i. εἰς φιλοσοφίαν προαχθείσας, exp delapſos. Item provehor, ut provehor ad honores, Plutarch. Idem Plut. activa ſignificatione copulavit, ἡμᾶς δὲ προάγεσθαι. ¶ Item, pellicio, adhortor, impello, Ariſt. Pol. 2. προάγεται τοὺς πολίτας ὁ τύραννος ποιῆσαι πᾶσαν, i. allicit, impellit.

Προηγμένα & ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota & remota interpretatur. Idem προηγμένα vertit etiam, producta, præpoſita & præcipua: ἀποπροηγμένα, rejecta. De finibus lib. 3.

Προαγωγὴ, promotio, provectio. Et peculiariter, provectio ad honores. Plutarch. οἱ εὐ προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti. Item pro inſtitutione (quæ ἀγωγὴ appellari ſolet quaſi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum qualis à lenonibus fit. lenocinium, προαγωγεία.

Προαγωγὸς, perductor, ſive productor, leno, proſtitutor, qui alio nomine μαστροπὸς. Aeſch. contra Timarch. καὶ τὸν προαγωγὸν γράφεσθαι κελεύει.

Προαγωγικὸς, q. d. ad lenocinium aptus. A' Bud. exp. qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionyſ. Areop.

Προαγωγεὺς, idem.

Προαγωγεύω, perduco, perductor ſum, proſtituo. Phocyl. Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, Metaph. pellicio quibuſdam verborum lenocinijs aut alijs artibus. Apud Xen. οἶδα μὲν, ἔφη, ὅτι Καλλίαν τινὰ τοῦτο προαγωγεύοντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ.

Προαγωγεία, perductio, lenocinium, προαγωγή. Cicero introductiones mulierum atque adoleſcentulorum nobilium appellauit προαγωγείας, Epiſt. ad Att. lib. 1. Legitur & προαγωγία apud Poll. & Suid.

Προσάγω, adduco, admoveo. cui opponitur ἀπάγω. Ariſtotel. Probl. ſect. 31. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει αὖ τι βέλτιον ἰδεῖν, ὁ δὲ πόρρω ἀπάγει Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admovent. Item offero, ut Ariſtoph. in Pluto, δεῖπνον καὶ μᾶζα προσάγειν. Et Chryſ. τοὺς ὕμνους τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ¶ Item adhibeo, admitto. Iſæus, οὔτε δίκας προσῆγεν. ¶ Item injungo, impono. Apud Herod. προσάγειν ὅρκους, deferre jusjurandum, jurejurando adigere. ¶ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, referre ad populum. Ariſtot. ¶ Item neutraliter poſitum, accedo, propè accedo, appropinquo. Plutarchus in Galba, προσῆγεν ἐπασσυμβόλοις ταῖς ξίφεσιν. Idem in Pomp. τοῖς πεντακόσιοις ἔτεσι προσῆγεν, proximus erat 40. annis. Et cum πρὸς: ut apud Hippocr. ὡς δὲ τὸ ὀδοντοφυὲς προσάγουσι. Item allicio, concilio, Plut. in Public. ἐμμελῶς προσάγω φοβερὸν ἀνδρα.

Προσάγομαι, ad me attraho. Plat. l. 5. de Rep. ἐκεῖνόν τε προσαγάγηται, &c. Item aſciſco, προσκτῶμαι, ut apud Plut. in Rom. προσάγεσθαι ἔθνη πολέμῳ. Item allicio, concilio. Iſocr. in Plat. ἀξιώσετε προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Idem παρὰ μὲν τῶν ἠπείρων προσάγεσθαι τὰς δὲ τῶν ἄλλων θαλαττοκρατίας προσάγεσθαι. Item pro accedo. ut προσάγω. apud Gregor. ἵνα μᾶλλον προσάγωνται τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Ariſtot. in probl. προσάγομαι τροφὴν, pro, cibum capio.

Προσαγωγὴ, acceſſus, aditus. Plut. Item acceſſus & aditus ad principes, qui datur per illorum emiſſarios, hinc προσαγωγέας dictos, ad Epheſ. 2. & ad Rom. 5. Sunt qui admiſſionem vertant. Item appropinquatio. unde προσαγωγὸν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propiùs admovere copias ſuas. Item exp. adjunctio, apud Thucyd. lib. 1. Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum acceſſione fit ſenſim creſcente. Luc. in Zeuxide.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebroſus. Thuc.

Προσαγωγεὺς, qui aditum præbet, admiſſionalis. Item, conciliator, interpres, ſequeſter, emiſſarius. Plut. in lib. περὶ πολυπρ. dicit tyrannos inviſiſſimos reddi per eos qui aures illorum & προσαγωγεῖς appellantur. Chriſtum Gregorius noſtrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem & interpretem.

Προσαγωγίδης. idem qui & προσαγωγεὺς, Plut. in lib. περὶ πολυπρ. Eraſm. προσαγωγίδας, interp. exploratores.

Προσαγώγιον, ὁ, τὸ, inſtrumentum fabrile quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid. Eſt etiam Λιβόδητης. Heſych.

Συνάγω, congrego, colligo. ut συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, ſummam colligere, apud Ariſtotel. Συνάγειν εἰς ταὐτὸ aff. ex Dem. pro, in unum colligere. Συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare invidiam. ¶ Item concludo, ratiocinor, quod & colligere dicitur. Philop. in Proclum. ¶ Item cõtraho quod apertum eſt, id eſt, claudo. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς, Ariſtoph. in Neb. contrahere ſupercilia. Et συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα, apud Xen. Apud Ariſtot. lib. 2. hiſt. an. διοίγοντες καὶ συνάγοντες θηρεύσει τὰ ἰχθύδια, τὰ μικρά. ¶ Item intendo, augeo. Greg. ἀεὶ τὸν πόθον ἀλλήλοις συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. ¶ Item conjungo, conſocio. Ariſtot. de mundo, τὸ ἄρρεν συνάγειν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia cõſtructione dixit συνάγειν αὐλητρίδας εἰς κηδείαν. Hom. συνάγειν ὑσμίνην & συνάγειν ἄρηα (pro) conferere pugnam. q. d. conſociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro conferere manus, dixit in Publ. Ponitur & pro concilio, apud Herodian. lib. 4. σπανίζοντας τὰς ἀδελφὰς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο. Et alibi ſæpe. Idem alibi dicit, συνάγειν τὰς παῖδας εἰς φιλίαν. ¶ Item compoto, apud Athen.

Συναγωγὴ, collectio, congregatio, ipſe colligendi ſeu congregandi actus, ut apud Thuc. lib. 2. Συναγωγὴ τοῦ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item cœtus, concilium, conventus. In Teſtamento novo dicitur *peculiariter* de conventu Iudæorum ſeu loco ipſo in quem convenire ſolebant ad ſcripturam tractandam. Quidam exp. collegium. Matth. 10. ¶ Item cumulus, acervus. Baſil. συναχθῆναι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alex. Aphrod. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio. ut σεμνὸς ὢν ὁ τῆς τοῦ προσώπου συναγωγῆς &c. apud Iſocr. ¶ Et concluſio, συμπέρασμα, Themiſt.

Συναγωγὸς, collectivus. aptus ad colligendum vel conjungendum. ut δεσμὸς συναγωγὸς, Plat. in Timæo.

Συναγωγεὺς. collector, coactor. Lyſ. συναγωγεῖς τῶν πολιτῶν. Item congregator & conciliator, apud Plat. in ſymp.

Συναγώγιον, convivium quod ex ſymbolis fit. compotatio. Athen. l. 8.

Συναγώγιμος, collectilis, collatitius. ut συναγώγιμα δεῖπνα, apud Athen. quæ & τὰ συναγώγια.

Σύναγμα, τὸ ſedimentum, lotii quaſi collectio. Gall. Hippoc.

Σύαξις, collectio, congregatio, conventus. Euſt. Sic peculiariter dictus eſt à quibuſdam theologis conventus qui fiebat ad celebrandum cœnam Domini: item celebratio ipſius cœnæ.

Συνακτὴς, ῆος, ὁ, collector vel contractor & aſtrictor. Peculiariter ſic vocatur ſubligaculi ſeu femoralium quoddam genus, quod deſcribitur à Ioſepho in Antiq. Συνακτῆρα, ὁ τὸ, accumulatio, cumulus. Heſych.

Συνακτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus, aptus ad colligendum ſeu cogendum. unde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, diſgrego, diſpello, 4. Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγος, ſynagoga motus. cui interdictum eſt ſynagoga. Ioan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps ſynagogæ. vel præfectus ſynagogæ. apud Marcum & Lucam. Ponitur & adjectivè: ut ἀρχισυνάγωγος ἐφέτης apud Areopag. quæ eſt puæcipuè autor congregationum.

Ἀσυνάγωγος, à ſynagoga alienus. à ſynagoga excluſus.

Ἀσυνάκτος, qui vel quæ congregari non poteſt. inſociabilis. Activè etiam dici putatur *pro*, ὁ μὴ συνάγων, i. συμβαίνων, ut apud Eurip. ἀσυνάκτοις λόγοις.

Δυσσυνάκτος, qui difficulter cogi ſeu colligi poteſt.

Ἐπισυνάγω, aggrego, poſt alium colligo ſeu congregro, vel inſuper colligo. Interdum ſimpliciter pro συνάγω. Polyb. Et Matth. 23, & Marc. 13 c. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio. 2. Theſſal. 2, cap.

Εὐσυνάγωγος, qui vel quæ facilè cõgregari poteſt. Item εὐσυνάγωγος τοῖς πεμπομένοις, Ariſtot. Poll. 8. Locus in quem facilis eſt importatio.

Ὑπάγω, ſubduco, clàm eximo. Il. λ, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεύς, ἐκ τε κονίης, Ἕκ τ' αὐδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν, Dioſc. ſubducere alvum. Sic Gal. ὑπάγειν τὴν γαστέρα. Apud Hom. Il. π, ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo ejus poſteri dixerunt (ut annotat Euſt.) ὑπάγειν ζυγῷ, ſub jugum ducere, ſubdere jugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν ἡσυχῇ τὴν δικέλλην, in Timone. ¶ Item ſubjicio, ſubdo jugo. Ariſtid. τὰ θῆλα τοῖς ἀρρέσιν ὑπάγειν. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello, pellicio. Xen. in Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐπέδρας ὑπάγειν. ¶ Item defero, in judicium adduco, accuſo. Xen. ἡμεῖς μὲν ἕν τοῦτον ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ὑμᾶς, poſtulamus proditionis, vel reum facimus. Pro eodem dicitur & ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 3. quod Bud. exp. deferre & ad judicium exhibere judicandum. Dicitur & ὑπάγειν τινα θανάτου, apud Herodot. & Xenoph. accuſo te criminis capitalis. Et ὑπάγειν δικαστηρίοις, apud Luc. ſubjicere judicijs. ¶ Item neutraliter poſitum *pro*, me ſubduco, retrocedo. ut ἀναγκάζομαι ὑπάγειν, apud Ariſtot. Citatur ex Ariſtoph. ὑπάγετ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, *pro*, ſubducite vos è via. ¶ Item de animalibus dictum, ſubfido, demittor, & clunem ſubmitto in coitu. Ariſtot. lib. 5. an. ¶ Item pro προάγω, procedo, progredior. Plut. ¶ Et ſimpliciter pro, eo. Ariſtoph. in Nub. ὑπιγε, τί μέλλεις; Et ſæpè apud Matth. Marc. & Ioan.

Ὑπάγομαι, ſubducor, jugo ſubdor. ut apud Luc. ὑπαχθησόμενος τῷ ζυγῷ. Item pro, ſubjicio mihi, ſubjugo, apud Luc. Item pro, clàm induco, &c. ut ὑπάγω. Apud Herodian. αὐτὸς, ἐφ' ἃ ἐβούλετο ὑπηγάγετο. Apud eundem legitur ὑπάγεσθαι εἰς φιλίαν. Demoſth. pro cor. dicit, εἰς ἔχθραν καὶ μῖσος καὶ ἀπιστίαν τῶν πόλεων ὑπηγμένων ὑπὸ τούτων, impulſis & provectis. Et cum infinit. apud Demoſth. ὑπαχθῆναι πόλεμον συνφέρειν, impelli ad bellũ inferendũ. Et pro, dolo adduci, decipi. Plut. Apud Dem. ὑπῆκται exp. à Bud. productus eſt vel adductus, protruſus. Ité

ο ſuadere. apud Xenoph. ἀναγ. lib. 2. Item deferor, accuſor. Xenoph. ¶ Item, inſurgo, apud Xenoph.

Ὑπαγωγή, ſubductio, ut ὑπαγωγὴ κοιλίας Dioſc. Eſt etiam ἀναχώρησις, quod fit quum receptui canitur. cui opponitur ἡ ἔλιξις apud Thuc. quæ quia interdum ſubdola eſt ad pelliciendum hoſtem in inſidias, ideò ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω ſignificante ἐξαπατῶ & pellicio. ¶ Item ſubmiſſio & ſuccidua exceptio maris. Vnde ὀχέων ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Ariſtot. de hiſt. an. l. 6.

Ὑπαγωγός, ſubductivus, vim habens ſubducendi, ut ὑπαγωγὸς κοιλίας, Dioſc.

Ὑπάγωγος, inſtrumentum fabrile. Sunt qui tomentum eſſe putent aut aliquid hujuſmodi quod calones oneri ſupponunt, ut pulvini uſum præſtet: quale eſt quod Feſtus ceſticillum appellat. Ariſtoph. in Avib.

Decomp. Ἀνθυπάγω, recriminor, viciſsim accuſo. Thuc. 3. αὐθυπάγωτοι τοὺς πλεισταρχους φεύγετε ἄνδρας.

Ὑπερβάλλω, exupero, excello. apud Suid.

Ὑπερβαλλόντως, (q.d. exuperanter) ſupra modum.

Alia compoſita: formata ex ἀγωγὴ ſeu ἀγωγός, citra præpoſit.

Ἀγκαλιδαγωγός, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, qui manipulos ſeu faſciculos (propriè φρυγάνων) vehit navigio aut ſuper jumento. Poll.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos ſeu faſciculos vehere. Euſtat. ex Pauſan.

Ἄναγωγος (accentu poſito in antepenult.) ος, ὁ ἡ, q.d. ineducatus, qui inſtitutus non fuit, qui caruit inſtitutione. Eſt enim compoſitum ex α privat. & ἀγωγή. Exponitur etiam cui non contigit inſtitui ut decebat. ut ἀνάγωγοι παῖδες. & ἀνάγωγοι κύνες, apud Xenoph. ¶ Item contumax. intractabilis, quaſi qui duci nequeat. ut ἀνάγωγος ἵππος, equus indomitus. apud Xenoph. ¶ Item diſſolutus, intemperans, petulans. Plutarch. ¶ Item indoctus, imperitus, ἀπαίδευτος, apud Athen. Expon. etiam ineptus. At ἀναγωγὸς, vide in ἀνάγω. Ἀναγώγως, contumaciter. Item petulanter, injuriosè, contumelioſé. Athen. 13. Item imperitè, indoctè, ineptè, apud eundem. Item citra inductionem & certam quandam cohærentiam, quæ ſpecies argumentationis dicitur ab Ariſtot. quum quis per plura ſingularia progrediens, univerſale aliquod probat: id quod Platoni frequentiſsimum eſt.

Ἀναγωγία ἡ, defectus diſciplinæ. Item diſſoluta vita, & animus juvenis indomitus. Plut.

Γερουσαγωγός, qui ſenem inſtituit ſeu erudit.

Γερουσαγωγεῖν, ſenem inſtituere, mores ſenilis formare. Plut.

Δημαγωγὸς, q.d. plebis ſeu populi ductor. qui plebem ſcit ducere quò vult, cujus conſilio & quaſi ductui plebs obſequitur utpote qui ſit gratioſus. Ariſtot. Pol. 4, & Plat. 5.

Δημαγωγία, ἡ, popularitas, gratia & auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum ſibi populum utitur. Plut.

Δημαγωγέω ῶ populum duco & impello quocunque volo. Dicitur & de eo qui favore populi aucupatur, per quem eum ſibi obſequentem reddat. Plut. in Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τοῦ ὅπως ἐξέσται δημαγωγεῖν ἀσφαλακιζόντων τοὺς πολλοὺς ἀμεμπτότερος. Apud Iſocr. exp. populum ſive remp. moderari. in hoc ad Nicocl. loco, καλὰς δημαγωγήσεις ἐὰν μή τε ἄρχῃ ὁ νεωτέρων ἐὰς μή τε ὑπερζέοντι ἐπιθυμῶν φέρεσθαι. Latiùs etiam extenditur pro conciliare ſeu allicere gratiam, emereri. Cum accuſ. apud Plut.

Ἀνδημαγωγέω, ῶ, viciſsim populum mihi concilio. Euſt.

Decomp. Ἐνδημαγωγῶ, idem.

Καταδημαγωγῶ, idem. Syneſ. unde καταδημαγωγέομαι. Plut. in Pericle, cum accuſ. ſuperans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, unà concilio gratiam. vel ad conciliandam gratiam juvo. Plut.

Δουλαγωγῶ, in ſervitutem redigo. Theophr. cum accuſ.

Δυσάγωγος, ος, ὁ ἡ, qui difficilè ducitur & impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, contumax. ut δυσάγωγος ἵππος, contumax equus.

Ἐλεφαντάγωγος, qui elephantem agit. ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Εὐάγωγος, ductilis, qui facilè duci poteſt: unde pro tractabili & docili accipitur. Ariſtot. Pol. 7.

Θεαγωγία, exp. deorum ſeu ſuperorum evocatio, apud Naz. 6.

Ἱππαγωγὸς, q.d. equorum ductorius. ut ἱππαγωγοὶ νῆες, naves ad trajiciendos equos. Philoſtr.

Κουφαγωγὸς, leve onus ferens. Xen. de re eq.

Καναγωγὸς, canum ductor. Xen.

Λοχαγὸς, ductor λόχης, i. turmæ.

Λαφυραγωγέω, ſpolio, prædor, deprædor, diripio, Propriè eſt ſpolia abduco. Plutarch. de lib. ed. πόλεμος δὲ λαφυραγωγεῖ ἀρετήν.

Μυσταγωγὸς, ος, ὁ, vel ἡ, initiator ſicut μύστης, qui initiatur ſeu initiatus, ſacris videlicet. Greg. Eſt etiam is qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt, ducere ſolet. ſi credimus Ciceronis orationi in Verr. 4.

Μυσταγωγία, officium ejus qui μυσταγωγὸς vocatur. vel actio illa initiandi ſacris. Vnde exp. &, initiatio in ſacris. Greg.

Μυσταγωγέω, ῶ, initio ſacris. myſteria doceo ſeu ſacra. Greg. cum accuſat. Μυσταγωγητὸς, ad ſacra myſteria jam introductus, initiatus.

Μειαγωγέω, ῶ, ſignificat τὸ μεῖον ἄγω, minus pondero. In Appaturijs patres pro filijs offerebant ovem. eam ferunt oportuiſſe aliquanto minus pendere ſolito pondere, ideoq; τὸν φράτερας ἐπὶ τὸ σταθμὸν τὸ ἱερέως ἐπιφωνῆσαι μεῖον. Inde μειαγωγεῖν eſt dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Ἀμειαγώγητος χρῆμα, res quæ non minus ponderare dicitur: ſeu quæ non ponderatur. cujus pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω, mortuos duco. Luc.

Νωτάγωγὸς, dorſo vehens, dorſuarius, In Hippiatr.

Ξεναγωγὸς, ductor hoſpitum. idem cum ξεννήτης, de quo infrà. ξεναγωγὸς eſſe dicuntur qui hoſpites ad ea quæ viſenda ſunt, ducere ſolent: quos Bud, perductores vocat.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hoſpitem ad ea quæ viſenda ſunt. Item hoſpitem ſuſcipio, hoſpitio ſuſcipio.

Decomp. Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hoſpite. Euſtat. in Proœm. in Iliad.

Ὀδοντάγωγὸν, ὃ, τὸ, dentiducum. Cæl. Aurel. Chron. l. 2, c. 4.

Οἰναγωγὸς, vinum vehens. ſeu vehendo vino aptus. ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ὁπλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus, milites armatos vehens. ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς.

Ὀχλαγωγὸς, qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulatores. Ioſeph. contra Appionem lib. 2.

Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum ſeu popularem turbam concito, Strabo lib. 4. Eſt etiam idem quod δημαγωγῶ. Vnde Bud. vertit etiam, plebem ad res novas ſolicito, factioſæ turbæ ducem me præbeo.

Ὀχλαγώγιον, quum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand.

Παιδαγωγὸς, pædagogus, pueri inſtitutor ſeu puerorum, & eorum quaſi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alij exp. ductor pueri ſeu puerorum. Sunt & qui ex Terentio exponant, magiſter. Frequens apud Plutarch. Luc. & Xenoph. Invenitur & παιδαγωγὸς παίδων, apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. ut quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plutarch.

Παιδαγωγία, ἡ, inſtitutio puerilis quæ proficiſcitur à pædagogo. ipſa actio inſtituendi pueros & mores eorum formandi. Plut. Et generalius etiam, inſtitutio. unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. in Numa. Translatum eſt etiam ad plantas, ab eodem Plut. in lib. de pueris educandis: τὸν μὲν (πλάτανον) ὀρθὴν παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνεσθαι καὶ τελεσφόρα.

Παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸ, ad pædagogū ſeu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis eſſe ſolet pædagogorum.

Παιδαγωγικῶς, pædagogorum more, Naz.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, q.d. locus in quo pædagogus puerum inſtituit. Et pro ludo literario, apud Dem. pro cor.

Παιδαγωγέω, ῶ, inſtituo pueros. vel inſtituo tanquam pueros aut puerum. Eurip. in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω ἐγώ. Quidam interp. erudire apud Luc. Et pro moderor & rego, Gregor. item pro fræno. Item à veſtigio ſequor ſectorq; Plato de Rep. l. 10.

Παιδαγωγέομαι, ὲσομαι, ego puer inſtituor. vel inſtituor ut puer, Item generalius pro, inſtituor, erudior ad rem aliquam, apud Plutarch.

Decomp. Ἀπαιδαγώγητος, ος, ὁ ἡ qui inſtitutus non fuit in pueritia. qui caruit inſtitutione pædagogi. Item qui regi nequit. vel qui rectorem & moderatorem non habet. apud Ariſtot. eth. l. 4. c. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ, præſertim verò in metaph. ſignificatione. ut Ἀλκ. παιδαγωγεῖν τὸ καιρὸν, Plutar. in Sertorio, moderari occaſionibus, dirigere opportunitates. vel accommodare ſe tempori, ſervire tempori. Sic & in Numa, Ἀλκ. παιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν.

Μεταπαιδαγωγέω ῶ, aliter erudio & inſtituo. mutato inſtitutionis genere erudio. apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, in diverſum inſtituo, apud Lucian.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Ῥυμαγωγὸς, lorum quod fræno inſeritur & quo equus ducitur, habena vel lorum equi. Xenoph. in Hipp. Dicitur & ſimpl. ἀγωγός.

Σιταγωγὸς, frumentum vehens, ſeu frumento vehendo aptus. ut σιταγωγοὶ νῆες, Thucyd. naves frumentariæ. Sic & Xen. Hell. 5. σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιταγωγία, frumenti advectio.

Σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho, commeatus adveho. σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Luc. frumentariam advehere.

Σκευαγωγὸς, vaſa ſeu inſtrumenta vehens. ut σκευαγωγοὶ ἅμαξαι. Poll. Dicuntur & σκευαγωγοὶ, qui vaſa & utenſilia caſtrenſia bajulant aut vehunt. Xen. Pæd. 8.

Σκευα-

Σκευαγωγία, vasorum, utensiliumq; castrensium vectio.

Σκευαγωγέω, ῶ, vasa & utensilia castrensia veho seu bajulo, sarcinas & impedimenta veho. Apud Dem. & Aeschin. σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀχρείων.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè educo. Luc. de Danao. σκληραγωγῶ τὰς θυγατέρας, ἢ αὐτουργεῖν διδάσκει.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chrysost. de Sacerd. σκληραγωγία τοῦ σώματος.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago, deprædor, spolio. Hes. & Eust.

Ὑδραγωγὸς, aquam educens. ut ὑδραγωγὸν φάρμακον apud Actuar. Exp. etiam aquator, i. cui aquandi seu aquæ aduehendæ cura commissa est. Accipitur, & substantivè pro aquagio seu aquæ ductu, id est, ὑδραγωγία, & ὑδραγωγεῖον, ut Ecclesiastici c.24. Et 4.Reg.c.18.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Ὑλαγωγία, ipsa lignorum vectura seu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conveho, materiem comporeo. B.

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens. Et subst. in fœm. gen. fenestra. ut apud Luc. Δι' ἧς φωταγωγεῖ.

Φωταγωγία, lucis seu luminis allatio. item illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ῶ illumino, & pro. instituo in divinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ, fræno duco, ut sessor equum. Et pro fræno, rego ac moderor. Metaph. moderor ac rego veluti fræno, fræno. refræno. Luc. cum accus. & Iacobi c.3.

Χειραγωγὸς, qui manu ducit: ut cæcum ducere solemus cui viam præimus, ὁ χεῖρα ἄγων. ut act. Ap. c.13. Et apud Plut. Interdum generaliter pro deductore seu duce. ut apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu seu deducendi. A Suida exp. auxilium.

Χειραγωγέω manu duco, ut cæcus duci solet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasique viam præit ad ornamenta magnaque fastigia assequenda. Herodian. lib.6. κατ' ὀλίγον αὐτὴ χειραγωγοῦσα τὴν τύχην.

Ψυχαγωγὸς, ductor seu deductor animarum, ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ἅδου, Hesych. Mercurij epith. Item qui animas ex inferis educit & evocat, responsaq; ab ipsis de rebus quæsitis postulat. Plutarch. Item qui animos hominum flectit & ducit quò vult. ut Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni ajunt. ut sit qui animas captivas in suum servitium abripit.

Ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi & flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Aristot. de arte poëtica, ἡ δι' ὄψεως ψυχαγωγικὴ, appositissima res ad alliciendos & oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio, ut quum animæ sacrificijs & carminibus educuntur seu evocantur ab inferis, & interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita sunt. Gregor. Naz. contra Iul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio & oblectatio. Athen. lib.4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco seu educo. Luc. Item animum flecto & attraho seu allicio: animum oblecto. ut apud Athen. lib.13. Interdum cum accus. construitur, & exp. animum oblecto, seu animum allicio. ut apud Polyb. λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει. Et Isocr. in Euag. encon. ταῖς συμμιξίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Χολαγωγὸς, bilem ducens seu educens. Gal.

Alia composita ex ἄγω, itidem sine præpos. diversam à superioribus terminationem habentia: quorum tamen quædam retinent α verbi ἄγω, quædam id mutant in η.

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, præses, dux, autor. Isocr. ad Nic. ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, autor generis vel princeps generis. Ἀρχηγικὸς, principalis, præcipuus. Areop.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præses, princeps, dux, apud Herodot. & Xen. Doricè ἀρχαγέτης pro eodem. Ἀρχηγίτης, fœm. gen. ut ἀρχηγέτης Ἀθηνᾶ. Plut. in Alcib.

Ἀρχηγετεύω, principatum obtineo, præsum. Ἀρχηγετέω, idem.

Ἀρχηγετέω, ῶ, incipio, auspicor.

Βωάγος, ου, ὁ, armenti ductor. Βωαγὸν, οῦ, τὸ, ὑπὸ βοῶν ἑλκυσμένον ξύλον, ut tradit Hesychius dicens Laconica esse hæc duo vocabula.

Εὐαγὴς, ές, ὁ, ἡ, apud Suid. exp. εὖ ὠφελημένος. Sic εὐαγέες μέλισσαι, in Anthol. Epigram. lib.1, exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur & facilè. Sic εὐαγὲς πνεῦμα apud Herodot. in Euterpe, ventus secundus, & ad optatum portum ducens seu ferens. Vide etiam aliam signif. in comp. ex Ἄγος.

Θερήγιον, ου, τὸ, currus quo messis importatur. ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, ut à quibusdam exp. teste Hesych.

Ἱππηγὸς, idem quod ἱππαγωγὸς. Diodor.

Κορηγέω, ῶ puellam seu virginem abduco. Hesych.

Κυνηγὸς, venator, venatrix: q.d. canum ductor.

Κυνηγία, ἡ, venatio, venatus. Sophoc. in Ajace. Κυνήγιον pro eodem. Plut. in Alex.

Κυνηγέω, ῶ, venor. Athen. l.12. τὰς θήρας ἐκυνήγευν. Et pro vestigare hominem, apud Plat. in Epist. Κυνηγεσία & κυνηγέσιον, venatio, venatus. Xen. Plut.

Κυνηγέτης, venator, Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix. Hom. & Xen.

Κυνηγετικὸς, ad venationem seu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis studiosus. vel venationi deditus & aptus, apud Athen. Item (subaudito subst. λογος) liber de arte venandi, Xen. Κυνηγετικῶς (quasi dicas venatoriè) venatorum more, vel venatoria arte.

Decomp. Συγκυνηγος, ου, ὁ, venationis socius, simul venans.

Συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. Inde συγκυνηγέτης, idem quod συγκυνηγός.

Φιλοκυνήγος, venationis amans, venationis studiosus. Plut.

Λοχαγὸς, qui ductat cohortem seu centuriam quæ λόχος dicitur. Ductor λόχου: seu ὁ στρατηγὸς ἢ ἄρχων τοῦ λόχου, Aristot. Xenoph. Plutarch.

Λοχαγία, præfectura cohortis. Aristot. Pol.6.

Λοχαγέω, ductor sum λόχου, cohortem duco. Item insidijs struendis sum præfectus. Xen.

Λοχηγέω, Ionicè pro λοχαγέω. Λοχηγετέω, ductor sum λόχου.

Λοχαγέτης, Doricè pro λοχηγέτης, cohortis ductor, seu λοχαγός.

Μοιραγέτης, parcarum dux seu qui fatum prævius anteit. Alciphr. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μουσηγέτης, Musarum ductor. Apollinis epith. Plutarch. Vide Pausaniam.

Ναυηγὸς, navium ductor. classis præfectus. Item naufragus. Vide & comp. ab ἄγω, frango.

Νεκυηγὸς, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit. Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγὸς, de quo suprá. ¶ Item ductor seu dux externorum militum, qui præest seu imperat externis militibus. Thuc. & Xen.

Ξεναγέω, ῶ, idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt apud Lucian. cum accus. Hesychius & Suidas volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Greg. & Plat. Item, peregrinos instituo moribus patrijs. Theodoretus historiæ eccleiast. l.1.

Ξεναγία, munus ejus qui est dux militum externorum. Ita vocatur etiã certus militum numerus: de quo lege Aelianum.

Ξυλαγὸς, qui ligna vehit, lignator vel etiam qui ligna bajulat. ξυλαγοὶ naves apud Vlpian. naves lignariæ, quæ ligna convehunt. Ξυλαγέω, ῶ, ligna veho vel porto. ligna conveho vel bajulo. Poll. lib.7.

Ὁδηγὸς, dux viæ seu itineris. Plut. in Alex. Ὁδηγία, deductio.

Ὁδηγέω, dux itineris sum. duco τῇ ὁδῷ ἄγω. Cum accusat. Phocyl. & Act. c.8.

Decomp. Καθοδηγὸς, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux viæ sum, deduco.

Καθοδηγία, deductio. ut ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco & monstro viam. Epigr.

Προοδηγὸς, dux viæ, perductor.

Οὐραγὸς, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat, (quod οὐρὰ nominatur) seu extremi agminis dux. Cui opponitur λοχαγός. Xen. & Polyb. Vide & lib. de vocab. milit.

Οὐραγία, extremum agmen. Polyb. & Plut.

Οὐραγέω, extremum agmen duco. apud Suid.

Ἀπουραγέω, (*decomp.*) idem cum οὐραγέω. Bud. ex Polyb.

Ὀχετηγὸς, qui rivos ducit. Il.φ. Nonn. generaliùs etiam usurpavit fœm. gen. pro, ductrix, ut ἔρχεται ὕδρη Εὐσεβίης ὀχετηγός.

Ὀχετηγία, rivorum seu aquarum ductus, irrigatio.

Ὀχετηγέω, ῶ, rivos seu aquas duco, irrigo per rivos.

Ποδηγὸς, (pro quo Doricè ποδαγὸς) q. d. pedum ductor, i. qui pedibus viam monstrat præeundo. idem cum ὁδηγὸς, dux, in Epigr. Et pro assecla, Soph. in Antig.

Ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro. Plato epist. 7. αὐτὸν χωρὶς τοῦ διάξοντος ποδηγεῖν, se absq; viæ indice dirigere, seu gressum suum dirigere absque duce, ut ij, qui norunt quà eundum sit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, οῦμαι, deducor & dirigor, viam faciens. Vel ducor ab aliquo præeunte & pedes meos veluti ducente, id est, via mihi monstratur, ducor. Gal. & Athen. Συμποδηγῶ, (*decomp.*) unà duco seu deduco, & viam commonstro.

Ποδηγέτης, ου, ὁ, idem cum ποδηγός. Lycophr. ποδηγέτης σκότου λαμπτὴρ, fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ. ut ποδηγετεῖν ὡσεὶ τὴν ἀλήθειαν, Philo de vita Mos. l.3.

Πυραγετέω, ῶ, in igne verso & candefacio. Hom. Item uro & incendo, apud Basil.

Πυραγετῶ, ῶ, pro eodem. Πυράγετωσις, actio ipsa in igne versandi.

Σιτηγὸς, οῦ, ὁ, idem cum σιταγωγός. Σιτηγέω, idem cum σιταγωγέω. Dem. σεσιτηγηκότες ὡσεὶ τοὺς Ῥοδίους, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, dux exercitus. seu qui exercitum ductat. ὁ ἄγων τὸν στρατὸν, imperator. ut ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. in Cyn. Et cum genit. ut ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, Athen. l.10. Sic στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Act.4. præfectus templo, qui præest custodiæ templi.

Στρατη-

Στρατηλὶς ναῦς. interdum exp. prætoria navis.

Στρατηλία, ἡ imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plut. & Aristot. Et pro peritia τῆς στρατηλῖν. Lucian. & Plutarchus.

Στρατηλάω, ῶ, affecto seu ambio στρατηλάω, imperatoris officio fungi cupio, exercitum ductare cupio: vel etiam præfecturam seu prætura affecto. Ioseph.

Στρατηλικὸς, ὴ, ὸν, imperatorius, ut στρατηλικὰ σοφίσματα, Plut. in Fab. callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit: id est στρατηγήματα. ¶ Item peritus scientiæ imperatoriæ, qui imperatoris seu ducis officio fungi probè novit, vel aptus ad obeundum munus imperatorium. Plut. Isocr. Aristot. ¶ Item qui vel gessit dignitatem imperatoriam; vel ad eam gerendam deligi solet, quomodo apud Latinos prætorij dicuntur & consulares. Plut. & Luc. Item pro prætorius, (acceptum possessivè) ut οἱ στρατηλικοὶ στρατιῶται apud Herodian. milites prætoriani. Item (absolutè fœm. gen.) dicitur στρατηλική, (sub. ἐπιστήμη seu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur, peritia ducendi exercitus: quæ & στρατηγία. Aristot. Ethic. 1, cap. 1. Dicitur & substantivè τὰ στρατηλικά, sicut τὰ πολεμικά. Στρατηλικῶς, imperatorié.

Στρατηλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στρατηλική, ut στρατηλὶς πύλη, porta imperatoria seu prætoria, id est, per quam imperator aut prætor educere exercitum solet, Plutarchus. Et στρατηλὶς ναῦς, navis qua prætor seu imperator vehi solet. Thucydides & Plutarchus.

Στρατήλιον, ου τὸ, domicilium τοῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoris, Suidas ex Plut. Accipitur & pro prætorio, apud eundem Plut. & Synes. Pro castris accipitur apud Sophoc. in Ajace. Pro eodem scribitur & στρατηγεῖον.

Στρατηλάω, ῶ, exercitum duco, τὸν στρατὸν ἄγω, dux sum exercitus, exercitui præsum, imperatoris & præfecti officio fungor. Interdum absolutè. ut Isocr. ad Philipp. οἵ τινες ἀμφότερα μὲν ἐδημαγώγουν, & πολιτευόμενοι & στρατηλεῖν. Et apud Athenæum lib. 12, στρατηλεῖν σὺν ἐπιστροφῇ. Interdum cum dativo personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, ut apud Plutarchum, στρατηγοῦντες Οὐιτελλίῳ. pro Vitellio ducentes exercitum, Sæpe cum genit. ut apud Plutarchum, τῆς πατρίδος στρατηλεῖν. patriæ ducem se præbere. Et Thucyd, libro 1, ἐστρατήγει τῶν νεῶν, navalium copiarum dux erat, classi præfectus erat. Interdum cum accusat. itidem pro, dux sum. Demosth. στρατηλεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinitivo, & signif. stratagemate molior, militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso λαθεῖν τὸν Κράσσον ἀπολάστους τοὺς παῖδας στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes & molientes.

Στρατηλάομαι, ᾶμαι, imperio ducis pareo, imperatori subjectus sum, ut milites & cohortium præfecti, regor ducis imperio. Demosth. στρατηλᾶσθε ὑπ' αὐτοῦ, Apud Synes. ὑπὸ λιμοῦ στρατηλᾶσθαι. Dicitur & πόλεμος στρατηλᾶται, pro, geri, administrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro κακοστρατηγέομαι, stratagemate vincor, seu vincor arte imperatoria, Greg.

Στράτηγμα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab imperatore editum, vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur callidum facinus seu solers consilium quo imperator exercitus hostem circumvenit. Plutarch. Isocr. Στρατηγηματικὸν, idem quod στρατηγικόν. ut στρατηγηματικῶν idem quod libri quos Frontinus conscripsit.

Στρατηγίτης, idem quod στρατηγός.

Decomp. Ὑπηστρατηγος, ου, ὁ, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, &, proprætor, legatus prætoris, legatus consulis. Pro legato prætoris, apud Democr. ¶ Item contrariæ partis imperator, hostium imperator, apud Thucyd. & Plutarch. Ὑπηστρατηλάω, ῶ, imperatoris locum obtineo. Item, sum hostium imperator.

Ἀποστράτηγος, cui imperatoria dignitas est abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium est abrogatum, exautoratus. Dem.

Ἀρχιστράτηγος, summus imperator qui inter alios duces & imperatores principem obtinet locum, 1. Reg. cap. 12.

Ἀστρατηγικὸς, ὴ, ὸν, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator, unde superl. Ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, aff. ex Cic. epist. ad Atticum. Ἀστρατηγησία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia, seu ductandi exercitum imperitia.

Ἀστρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Att. 13, lib. 7. Exp. & duce carens. Ἀφηστρατηγέω, munus imperatoris obeo.

Εὐστρατηγέω, ῶ, aff. pro, bene impero exercitui.

Καλοστρατηγέω, ῶ, stratagemate supero, solerte & imperatorio aliquo facinore subjugo, bellica astutia decipio. Plut. cum accus. Inde particip. καπεστρατηγημένος, stratagemate circumventus, astutia imperatoria oppressus.

Παραστρατηγέω, ῶ, imperatoris exercitus assessor sum & collega, præter summum imperatorem etiam ipse dux sum exercitus, idem quod συστρατηγῶ, Plutarch. Aff. παραστρατηγοῦντες etiam *pro*, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Συστράτηγος, qui & ipse στρατηγὸς est. qui & ipse dux seu imperatoris officio fungitur. seu collega imperij militaris. aut collega in prætura. Thuc. lib. 2. Συστρατηγέω, ῶ, unà στρατηγῶ. sum etiam ipse στρατηγὸς, collega sum in ductando exercitu. seu in prætura præfecturáve collega sum. ¶ Interdum cum accus. ut & στρατηγῶ, *pro*, unà & ego stratagemate aliquo molior seu machinor. Strabo l. 6, συνεστρατήγει τῷ παιδὶ τὴν κάθοδον, unà cum patre stratagematis quibusdam astutis moliebatur reditum Syracusas.

Ὑποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) imperator qui summo imperatori paret. Alij exp. imperator secundarum partium. Poll. l. 1, c. 10. Ὑποστρατηγέω, ῶ, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab imperatore obtineo.

Ταριχηδὸς, qui salsamenta advehit. Apud Athen.

Ὑδρηδὸς, sulcus aquarius, aquæ ductus. aquagium. Hesych.

Φορτηδὸς, item φορτωγωγὸς, sub. ναῦς, onera vehens navis, & q. d. onerum vectrix: quæ Lat. oneraria.

Φορτηδὸς, de bajulo etiam dictum fuisse ab Aeschylo testatur Pollux.

Φορτηία, aff. pro eo mercaturæ genere quæ exercetur navibus onerarijs. affertur ex Aristot. Polit. 1, Φορτηικὸς, ut φορτηικὰ πλοῖα, apud Xen. onerariæ naves.

Φορτηίω, ῶ, onera fero.

Χοληδὸς, bilem educens, seu bilem evacuans & purgans. bilem expellens. Hippocr. apud quem & χοληγὸς, pro eodem & χοληγωγικὸς.

Χορηγὸς, dnx & magister chori, qui chorum ducit. qui chorum anteit, choragus. Item is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumptibus. seu qui choros celebrandos agitandosq; certa mercede suscipit à populo. Vide Demetr. Byzantium libro 4, περὶ ποιημάτων. & Athen. lib. 14. & Libanij argumentum in orat. Dem. contra Mid. Ab his choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuêre qui sumptus aliquos præberent, quivis suppeditatores seu subministratores. Plut. in Pericle, δαψιλὴς ὢν χορηγὸς τῆς γυναικὸς, largus subministrator. Et Chrysost. ἡ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ σπερμολογικὴ χορηγὸς, omniumque aliorum suppediatrix, est oratio. Dicitur & χορηγὸς pro χορηγὸς, qui chorum ducit ὁ τὸν χορὸν ἄγων. Hesych.

Χορηγία, ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione sumptuum in ludos choricos, ut apud Plutarch. ἡ χορηγία πολυτελὴς παρασκευαζέσθω. Hinc generaliter ponitur pro quavis erogatione & largitione seu suppeditatione, necnon pro ipso sumptu seu impensa. Philo de vita Mos. li. 1, χορηγίαις ἐθελὼν αὐτέπων, nullum sumptum recusans, Polybius, ποίαις ἡμιν ἀμέσοις ἡ χορηγίαις;

Χορηγεῖον sive χορήγιον, & χορηγέον, ου, τὸ, locus in quo chori seu chorcæ ducuntur. locus choris destinatus. Item locus in quo chorus à chorago suis ornamentis instruitur & apparatur. Vitruvius lib. 5, cap. 9. Vide & Poll. lib. 4, cap. 15. Significat ipsum etiam instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandoque choro necessaria sunt. ornamenta & instrumenta chorica quæ choragus suppeditat τοῖς ἀγωνιζομένοις. Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum & pro apparatu, vel etiam loco unde apparatus depromitur, accipi potest apud Athen. lib. 12. Et generaliter pro quavis schola & ludo, ut & χορηγὸς pro quovis magistro.

Χορηγέω, ῶ, chori dux sum, chorum duco, choro præeo, seu chorum erudio & doceo. Aliquando & generalius *pro*, doceo, erudio, Dorica dialecto. veluti Epicharmus in Vlysse transfuga usurpasse comperitur. ¶ Item choragus sum, choragi munere fungor, hoc est, choris sumptus præbeo. choros adorno meis sumptibus, ludos choricos meis sumptibus publicè edo seu exhibeo. Demosthenes, Isocr. Plutar. Item *pro*, sumptus præbeo & magnas pecunias erogo, more choragorum. Cum dativo personæ, Aristot. Ethic. 4, cap. 2, ἡ κομψοδὶς χορηγῶν. Item præbeo, suppedito, subministro, largior. Demosth. ad epist. Phil. βασιλέα τῶν Περσῶν χρήμασι χορηγεῖν ἡμῖν πεπρεσβεύοντας. Et Polyb. l. 3, τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος δαψιλῶς μὲν ἐχορήγει τὰ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, liberaliter suppeditabat exercitui res ad victum necessarias.

Χορηγεῖσθαι dicitur aliquis cui sumptus præbentur & subministrantur. seu cui suppeditantur omnia. seu cui suppeditant & suppetunt omnia, vel qui instructus est, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες. ut pueris optima suppeditentur. Et cum Dat. instrumen. Aristot. Ethic. 10, cap. 9, dicit Solonem beatos censere τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, vel suppeditantur. Sic & Diodor. σωίσῃ τόλμη κεχορηγημένη. Item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur pro, præberi, suppeditari, subministrari. Theodor. hist. eccles. lib. 3, τοῖς ἄρτι χορηγουμένοις δωρεαῖς τοὺς ἐλπιζομένους πιέμμασι.

Χορήγημα, τὸ, id ipsum quod χορηγεῖται, id quod subministratur seu suggeritur. Vel etiam id ipsum quo aliquid suppeditatur & instruitur, suppeditatio. Plut.

Decomp.

Decomp. Α᾽ντιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi. qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio choragō splendore & magnificentia choragij. Exp.&, qui contrà suppeditat.

Α᾽ντιχορηγέω, ῶ, sum antichoragus, in choragia certo. Dem.

Α᾽χορήγητος, qui non χορηγεῖται & suppeditatur. cui non subministratur, qui non suppetit. ut apud Aristot. Polit.4. ἀχορήγητόν τε ἅπαν ἢ τῶν ἀναγκαίων, rebusque etiam necessarijs non suppeditari, id est, carere, seu egere rebus necessarijs. Ponitur & sine casu. Ethic. lib.1. Α᾽χορηγία, ἡ, aff. pro inopia commeatus, ex Polyb.

Ε᾽πιχορηγέω, insuper præbeo, insuper subministro & suppedito, insuper sufficio & suggero, Exponitur & suppedito, subministro. ad Coloss. cap.2. ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus transitivè usurpat pro, suppeditari, id est, rebus suppeditatis subministratisque instrui.

Ε᾽πιχορήγημα, τὸ, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem, suppeditationis corollarium. Budæus significare ait etiam corollarium legitimi & constituti cibi : possèque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea quæ postremo loco præbentur sodalibus. ut τὰ ἐπιδιόρθωμα quæ ultimo loco eduntur. Athen. lib.4. Ε᾽πιχορηγία, ejusmodi suppeditatio qua aliquis suppeditatur instruiturq; re aliqua, ad Ephes.c.4.

Καθυχορηγέω, absumo suppeditando, absumo in choragia, consumo in magnificentia & apparatu ludorum choricorum. item suppedito, largior, erogo : vel etiam effundo & largè contribuo, teste Budæo. Plut.

Παραχορηγέω, idem cum χορηγέω. suppedito, subministro, præbeo. Athen.lib.4. Παραχορήγημα Poll.lib.4. cap.15. dicit fuisse ἐπίταρτον ὑπηρετής τι προσθέγξασθαι, ut in Aeschyli Agamemnone.

Συγχορηγέω, ῶ, simul præbeo seu subministro, confero. Vel simul choragus sum, confero & ipse aliquid in choragium.

Composita remotiora.

Α᾽μηξα, Α᾽νάγκη, Α᾽ναξ Θέλγω, Θήγω, Ἰαχὼ, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Derivata ab ἄγω i. frango.

Α᾽γνύω & ἄγνυμι, frango, rumpo. Vsurpatur potius quàm ἄγω, sed tempora, sumit ab ἄγω, Fut. ξω, Perf. ἦχα Aor.1. ἧξα, & Atticè ἔαξα. Eustath. ait apud Hom. ὕλαι ἄγαν exponi posse κλᾶν, id est, frangere. Il. ρ, Τὴς δ᾽ ἐξ ὠχρὸν ἔαξε.

Α᾽γνυμαι, frangor, rumpor, Od. κ, νηλὴν θ᾽ ἅμα ἀγνυμένάων. Hesiod. ὡς δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἦχώ. Herod. πολλαμοῦ δὲ καὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύμενον. Præt. med. ἦγα, inusit. pro quo Atticè ἔαγα in usu est. Il. ο, πάλιν ἄγηλε ὀξέες ὀγκοι, pro ἐάγησαν, fracti sunt.

Α᾽γή, ἡ, fractio, ruptio, fractio fluctus, inquit Suid. & Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, curruum fracturæ sive fractiones. Eurip.

¶ Α᾽γη, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vulnus, quasi fractura cutis, Hesych. Vide & in Α᾽γόω.

Α᾽γμα, τὸ, fractio vel potius fragmentum. Exp. & κάταγμα.

Α᾽γμὸς, ὁ, idem quod ἄγμα, fractio. vnde Hippocratis libri περὶ ἀγμῶν. ¶ Α᾽γμοὶ, loca montosa & præcipitium habentia, abrupta sive prærupta loca. Nicand. in Ther. πολλὰ τὰ φάσγανα τραχέες ἀγμοί. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κνώδαλα φυνιόεντα καὶ περιδόσκεται ἀγμοῖς, exp. αἰγιαλεῖς, littora.

Α᾽γχαλος, ὁ, pro quo dicitur ἠγχαλέος, exp. mutilus, ruptus, fractus, cavus, qui facilè frangi potest. unde, ἠγχαλέως κάλπιν ἀναχεομένην, apud Etym. ex quodam poëta.

Α᾽γνος, fractus. Suidæ ξύλον ἄγανον vocatur lignum fractum, vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγκανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καταλλήλως, i. κατάλληλα.

Α᾽κτη, Α᾽κτὶς, Α᾽ξίνη, Α᾽ξων, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Α᾽αγὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, qui vel quæ frangi non potest, infragilis, validissimus. Od. λ, Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκειον, αἰὲν ἀαγές. Sic Apoll. Rhod. σθένος ἀαγὲς dixit, pro ἄθραυστον. Ab Etym. exp. & πολυθραύστον, ut α vim augendi habeat.

Ε᾽ναγεῖς loca in quibus stantes naves à ventorum injuria tutæ esse possunt. ubi ἰωὴ, id est, πνοὴ ἄγνυται, quòd ventus non possit illuc pervenire, inquit Eustath. Od. ε.

Κατάγω, (pro quo dicitur καθαγνύω & καθάγνυμι) confringo, perfringo, diffringo : vel simpl. frango. Plat. in Phædro, ἢ μὴ ἐπιχεῖν καθαγνύουσι μέθῃ μηδὲ, &c. Et Xen. ἢ τὰς ψυχὰς καταγνύουσι, frangunt animos, metaphoricè pro, enervant. Καθαγὼς ὀστᾶν & καταγὼς ὀστᾶν, apud Gal. os fractum.

Καταγὼς τὰ ὦτα, apud Philost. in Heroicis, aures fractus, pro fractas habens aures. Dicitur & κατάγμαι, unde καταγμὸς apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura. Dios. ὀστῶν κατάγματα. Pro eodem dicitur κατεαγμα, apud Hippocr.

Καταακτὴς, ὁ, fragilis. Dios. Κατάκτης, fractor.

Decomp. Α᾽μυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum seu amygdalorum fractor. Et de homine & de instrumento ligneo aut lapideo quo conteruntur. Athen. lib.2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nucifrangibulum. Instrumentum quo franguntur nuces. Athen lib.2.

Δυσκάτακτος, difficilis fractu, apud Dios.

Ε᾽πικατάγνυμι, aff. pro, insuper frango, ex Aristot.

Περικατάγνυμι, q.d. circunfringo, pro, circunquaq; frango; vel in circuitu. Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ω᾽οκάταξις, ovorum fractio. Lucian.

Ω᾽τοκάταξις, εως ἡ, aurium fractio. Poll. lib.2. Exponitur & aurium contusio ex ictu & plaga. Ω᾽τοκάταξις, ἰδιωτικὸν, dicitur is cui aures fractæ sunt, ut ὠτοθλασίας, Hesych. Suid. Eust.

Κυμοτωγὴ, dicitur pro ἀκτὴ, ubi τὰ κύματα ἀγνίωται. Herodot.

Ναυαγὸς, ὁ, naufragus. Xen. Hell. 1, ὃν αὐέλοντο τὸς ναυάγους.

Ναυαγία & ναυάγιον, naufragium Lucian. ναυαγία χρησάμενος, naufragium passus. Idem Luc. in Herm. εἰ ἐκ ναυαγίων ἀπὸ σωθεὶς, ex naufragio servati. Ponitur & metaph. Plut. in lib. περὶ πολυπ. ναυάγια οἴκων, ἐκπεπτώκοτες ἡμεμόνων. ¶ Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento navis, aut ijs quæ facto naufragio reperiuntur & colliguntur, ut sunt tabulæ ex naufragio. Thucyd. τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς αὐέλοντο. Sic & Xen. Hell. 1, αἰωρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Et Plut. ἐπὶ λεπτῆς ναυαγίου διαφερόμενον. Metaphoricè in hac quoq; signif. capitur. Plut. in Polit. præc.. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτείας.

Ναυαγέω, naufragium facio. Dem. & Metaph. pro, jacturam facio, vel naufragio amitto. Gregor. ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Ναυηγὸς, ὁ, Ionicè pro ναυαγὸς, naufragus. In Epigram. ναυηγὸς νεὼς, & ναυηγοὶ ἄεμοι. & ναυηγὸς μόθος. Vide & in compos. ex Α᾽γω i. duco, Ναυηγὴ & ναυήγιον, naufragium, poëticè pro ναυηγία & ναυάγιον. Ναυηγέω, pro ναυαγέω, reperitur & apud Polyb.

Περιάγνυμι, vel περιαγνύω, circumfringo, confringo torquendo, contorqueo. Chion in epist. ad Matridem, τὴν περιαγνύων τὸν βραχίονα.

Περιαγὴς, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr.

Σταγάω, constringo. Od. ξ, νῆας ξυνέταξεν ἄεικαι.

Α᾽ΓΩ᾽Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, vel certamina ludorum. Expon. & simpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera distinguuntur additis adjectivis, ut apud Xenoph. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, certamen equestre & gymnicum. Sic apud Plut. ἀγῶνες τραγῳδῶν & αὐλητῶν & κιθαρῳδῶν, &c. Sic apud Athen. ἀγὼν πολυπ σίας, & ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, i. certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemæa, Pythia, Isthmia, Olympia. Apud Lucian. in Anach. metaphoricè, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, aliena à re & instituto, pro quo idem dicit ἔξω τῆς πράγματος. ¶ Significat & ipsam spectantium certamen multitudinem, ut Il. ω, Αὐτὰρ ὁ᾽ ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἔκηρσι Ε᾽σκίδναντ᾽ ἰσᾶσι. ibi annotat. Eust. ἀγῶνα esse τὸ πλῆθος. Dicitur & de cõgregatarum navium multitudine. ut Il. ω, Αὐτὰρ μὴν ἐγὼ μνέω νῆάς σ᾽ ἀγῶνι. ¶ Significat & locum in quo certamen ipsum editur, itidem apud Hom. sæpe & Thuc. ¶ Ponitur & pro templo, Il. η, (ut volunt Etym. & Eust.) Αἶψα μοι σὺν πάσῃ θεὸν ὁδὸν ἔμμεναι ἀγῶνα. aff. ex vet. gramm. & pro κύκλος, & κυκλοτερὴς τόπος. ¶ Item certamen, bellum. Demosth. pro cor. ὡσθ᾽ ὑπὲρ τοῦ Φίλιππον ἰὼν περὶ ὁ ἀγὼν. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit. ¶ Est & generaliter concertatio quævis seu contentio, studium & contentio vehemens circa rem quampiam. Qua in signif. Isocrates pluralem etiam numerum usurpat, sive pro conatibus qui summa contentione fiunt. Apud Plut. εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περὶ ἴσου, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur & ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. ¶ Item actio fabulæ in scena. videliçet de qua certatur in theatro. Aristot. de poëtica. ¶ Item actio forensis. Isocr. in Paneg. ὡσθ᾽ τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων ποιεῖσθαι. ¶ Item periculum, judicium, reatus. ut εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι, periculum creare, in discrimen vocare, accusare, & καθιστὰς εἰς ἀγῶνα, postulatus, reus, qui in reatu est. Demosth. Interdum conjunguntur ἀγὼν, & κρίσις, ab Isocr. & Demost. ¶ Item periculum, discrimen, in prima signif. ut ὁ περὶ ψυχῆς ἀγὼν, vitæ discrimen, Xen. Et apud Eurip. in Med. καὶ ταρὶ᾽ ἀγὼν μέγας, ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστὸν, &c. Et in hoc maximum discrimen est, utrum malum capias an bonum, vel potius res est plena aleæ & periculi.

Α᾽γῶνα παρέχειν, Esa. c.7. pro, molestiam exhibere.

¶ Grammatici hanc vocem deductam putant ex γωνία & α privat. ut sit ὁ γωνίαν σὺν ἔχων τόπον, & proinde κυκλοτερὴς, vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quòd afferat molestiam.

Α᾽γωνίζομαι, F. ισομαι (& Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ισμαι, certo, certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philostr. ἀγωνίζομαι τὸ λύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα apud Plat. & ἀγωνίζομαι μάχην apud Plut. Dicitur & ἀγωνίζομαι τῷ πρός τι, apud Xen. Pæd. 1, pro. hâc de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ ὑμῖν καὶ δόξης, De pro cor. i, certo de honore & gloria, aut consequenda aut conservanda. Dicit idem Dem. ibidem ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro tuenda & conservanda libertate. ¶ Item prælior, prælium ineo, πολεμεῖ. apud Xen. in Apomn. & Thuc. lib. 1. ¶ Item ago fabulam, i. ὑποκρίνομαι ἀγωνίζε-

θαι

δικῇ δραμεῖν, actione fabulæ certare adversus alium, Dem. Aristot. ¶ Item certo judicio, ut faciunt qui causam orant apud judices. apud Dem. & Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, provocationis causam judicio persequi, appellationem in judicium deducere. ¶ Item causam dico, periclitor judicio, ut ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Demosth. falsi causam dicere, reum falsi esse. Et generaliter pro, periclitor.

Ἀγωνισμα, τό, certatio, certamen, Plut. ¶ Item palma, i præmiũ certaminis, ut tradunt Suid. & Hesych. ¶ Item à Suida exp. studium, diligentia. Sic Aristid. in Panath. εὐήθη τὸν ἀγώνισμα ποιεῖσθαι, in hoc unum omni studio incumbens. ¶ Item ostentatio quæ fit in turba, sive apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenij sui vult edere. Dicitur de sophistis sæpissimè ingenij ostentandi causa decertantibus orationum politarum & comptarum scriptione. Ab Hesych. exp. ὀχλικὴ ἐπίδειξις. ¶ Item actio fabulæ. Apud Aristotelem ἀγώνισμα ποιεῖν, fabulam agere. Item recitatio ab Aristot. ita dicitur, ut Bud. ait.

Ἀγωνισμὸς, ὃ, ὁ, certatio, itidem ut ἀγώνισμα. Dion. hist. l. 16.

Ἀγώνισις, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

Ἀγωνιστὴς, ὃ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil. Apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, i. ad certamina exercitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. Item actor scenicus, ludio, histrio. Demosth. & Athen.

Ἀγωνιστήριον, ι, τὸ, locus certaminis, i. in quo certamẽ committitur. Arist. in Panath Item quod datur certatoribus, Hesych.

Ἀγωνιστικὸς, ὃ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. Apud Arist. Rhet. ι, ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur is qui aptus est ad certamina. Ἀγωνιστικῶς, certatoriè, certatorum more.

Ἀγωνία, ἡ, certamen, ἀγών. Isocr. in Euag. περὶ τῶν μυστικῶν, ὃ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντες. ¶ Hesychius ait significare palæstram, item bellum. apud Eurip. in Troadibus. ¶ Item angor, trepidatio, animi æstuatio. Propriè est timor quo corripitur is qui in certamen descensurus est: sed per catachresin ponitur pro quovis timore. Aristotel. in Probl. ait esse timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggressuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damascenus esse dicit φόβον ἀπατυχίας. Demosth. pro cor. ἔτι δ' ἐγὼ ὁ Φίλιππος σὺ φόβῳ ὃ πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Ἀγωνικὸς, ὴ, ὸν, ad certamen pertinens. Pind. in Isth. hym. 4, ἀγωνικοὶ πόνοι vocat labores qui sunt circa certamina. Ἀγώνια ἐργάζεται, vocat. Greg. Naz. bona contentione summa comparanda. ¶ Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præses, à Pind. in Isth. hym. 2. Eustathius autem ἀγώνιος Ζεὺς vult esse apud Aeschylum τὸν ἀγορανόμον, i. fori præsides, aut (ut & Suidas) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens seu habens, ἀγωνίαν καὶ φόβον ἐμποιῶν. Sophoc. in Ajace. ¶ Item angulo carens. vide in compositis ex Γωνία.

Ἀγωνιάω, ῶ, certo, ἀγωνίζομαι, apud Isocr. teste Suida. ¶ Item anxius sum, doleo vel angor metu. Plut. in Demetrio, ὡς ἐκεῖνος ἐστὶ δεινὸς ἀγωνιᾶν τὸν περὶ τῶν πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὸν ὑποστάντων ἔφοδον. Et cum infin. ut apud eundem, τὰ μὲν ἡγούμενα λέγειν τὸ φανούμενον. Et cum μὴ, apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ ἀσφαλῶσι τὴν ἐπιβολήν. Dicitur etiam ἀγωνιῶν is qui alioqui metu vacuus sit, quum nimirum aut sperato bono excidit, aut in ipso periculo quod metuebat, est constitutus. Item ab Hesych. exp. periclitor.

Ἀγωνιῶμοῦ, aff. pro ἀγωνιῶ, Aristot. Rhet. 1.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ trepidator, formidator, apud Diog. Laërt.

Ἀγωνιάζω pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aff. ex Philostrato.

Composita: ac primùm ex ἀγών & ἀγωνίζομαι aut verbalibus.

Ἀναγώνιστος, ὁ, ἡ, qui non certat. qui certamen non experitur, iners. vt αὐαγώνιστος ἀθλητὴς, apud Xenoph.

Ἀνθαγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui. prælio aliquem excipio. Cum dat. Xen. Præd. 1. Item *pro*, adversor, refragor. apud Thucyd.

Ἀνθαγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui in certamen prodeunti se opponit. qui certamen suscipit adversus alium, adversarius. Plut. Exponitur etiam, æmulus. ut apud Isocr. τῶν μειζόνων αὐτοῖς ἀγωνιστὴς, superiorum æmulus.

Decomp. Ἀνανθαγώνιστος, ου, ὁ, ἡ, cui nullus in certamine se opponit, vel supponere potest. adversus quem nemo certare potest. Vnde pro inexpugnabili & invicto ponitur. Thucyd. lib. 2. & Herodian.

Δυσανθαγωνιστὴς, exp. molestus adversarius.

Δευτεραγωνιστὴς, qui secundas fabulæ partes agit. Dem. & Luc. *pro*, secundarius. qui secundas partes agit. Dem. & Luc.

Δευτεραγωνιστῶ, secundas fabulæ partes ago. Item secundam orationem habeo in judicio. δευτερολογῶ, Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior. ut Διαγωνίζεσθαι περὶ τῆς πολιτείας apud Xen. Pæd. 1. Dicitur & Διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, apud eundem. ¶ Item certo ad finem, sive ad extremam dimicationem. Bud. ex Aeschin. ¶ Et pro conari, apud Gazam.

Ἐναγωνίζομαι, vt ὑπαγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo, Plut. apud Thuc. Ζηλοῖ δ' ἥρως ὅσοι τὴν γῆν φαρέσκετε δῃδὶ ὑναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, qui fauistis Græcis aduersus Medos pugnantibus.

Ἐξαγωνίζομαι, vnde decomp. προεξαγωνίζομαι, antè pugno, priùs certo. Aristot. Rhet. 3.

Ἐπαγωνίζομαι, post alium certo. Greg. in Encomio. Macc. προεπαγωνίσασθαι παῖδες, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, secundo loco causam orare, vel perorare, ut inquit Budæus ex Liban. in argum. orat. in Androt. Apud Plutarchum in Fabio, ἐπαγωνιζόμενον τὴν Ἀννίβα, exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Καθαγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accus. apud Luc. Plut. & ad Heb. 11, cap.

Καθαγωνισμὸς, expugnatio, subactio. Thuc.

Decomp. Ἀνηκαθαγώνιστος, inexpugnabilis. Chrysost.

Δυσκαθαγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαθαγώνιστος, expugnatu facilis. vnde ex consequenti accipitur pro parùm valido.

Προαγὼν, præludium certaminis. Plut. Item præludio actionis oratoriæ. Plut.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. & Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, sive pugno, propugno. Philo, ὧν ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι κεφάτατος ὤν,

Προαγωνιστὴς, propugnator. defensor. Luc.

Προαγωνιστικὸν, præjudicialis causa, ut vulgò exp.

Πρωταγωνιστὴς, histrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in scena agit. Plut. Interdum additur genitivus δράματος, ut apud Lucianum de cal. Exponitur & actus princeps & quasi præsultor. Item antesignanus, Oecumenio in Acta. Transfertur & ad quemlibet qui primum in quovis certamine atque adeò in quovis negotio locum tenet, princepsque est.

Πρωταγωνιστέω, ῶ, id est, προταγωνιστὴς εἶμι, primas partes in scena ago. Non solùm autem de actoribus scenicis dicitur, sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τῶν τὴν προτελοῦσαν λαχόντων, primam orationem habeo in judicio. Liban. apud Demost.

Συναγωνίζομαι, vnà cum alio certo, q. d. concerto, certamen adjuvo, certaminis socius sum. Ponitur *pro*, opem fero, auxilior, apud Thuc. sæpe. Συναγωνίζομαι τούτοις, apud Demosth. ad hæc conficienda operam meam unà impendo. ¶ Item *pro*, patrocinor. Apud Platonem in epist. πολλοῖς συναγωνιούμενος, multos meo patrocinio juvi.

Συναγωνιστὴς, certaminis socius, certanti opitulans.

Τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit & ultimas. ut in vita Aeschinis legitur. unde hoc illi Demosthenes pro cor. probrosè objicit. Item de vili & contempto homine dicitur.

Τριταγωνιστῶ, tertias fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Ὑπεραγωνίζομαι, cum genit. ut ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro civitate, propungo seu defendo urbem.

Composita facta ex ἀγωνία & ἀγώνιος.

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius sum. Citatur ex lib. 2, Macchab. c. 3, ἀγωνιῶντες *pro*, trepidantes. Item Διαγωνιάω μὴ, vereor ne, apud Suidam.

Ἐναγώνιος, ου, ὁ, ἡ, ad certamina pertinens, certaminibus seu ludis aut spectaculis conveniens, Plut. Lucianus autem ὑναγώνιον νόμον dixit legem athleticam. Sic & ὑναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto, tanquam certaminum præfectus, & ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine versatur. Chrysost. ¶ Item ad certamen compositus & comparatus, certamini accinctus. Synes. A Plut. ὑναγώνιος ἐδὼς appellatur quæ in prælio gestabatur. Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum & pro forensi, ut à Dionys. Halic. ¶ Item pavidus, apud Basil.

Ἐξαγώνιος, ου, ὁ, ad certamen non pertinens. qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ: aut *generalius* quæ ad rem de qua agitur non pertinent: quæ sunt παρέργα, vel ἀπερισκόλουστα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, ὃ πόρρω τοῦ πράγματος.

Συναγωνιάω, unà cum alio anxius sum, anxietatis alicujus vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plutarch. de Socr. dæmonio, αὐτὸν δὲ τὰς φίλας συναγωνιώσας ἄγχους ὃ κύκλῳ παρεῖναι.

Ἀδαξέω, vide ὀδαξέω, in Ο δάκω. Ἀδδίω.

Ἀδαρκης, ου, ὁ, adarces: quædam quasi concreta salsilago. vide Dioscor. l. 5, c. 137, & Plin. l. 32, c. 10, & l. 20, c. 22,

---

Ἀδελφὸς, ὃ, ὁ, frater. propriè frater uterinus, fit enim à dictione δελφὺς, (i. uterus) & α significante ὁμοῦ *pro* ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Aristotel. Polluce, Athenæo, Etymologo, & alijs. aut etiam à nomine δελφὸς, quod prisca Græco-

Græcorum lingua (ut Numenio placet) unum significat. unde ἀδελφὸς dicitur frater quasi iam non unus. Vide Macrob. Saturn.lib.1.c.17. Apud Plat.de leg. ὁμοπατρίοι ἀδελφοὶ fratres ex eodem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομητριοι, fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρὸς, avunculus. ¶ Item adject. pro, geminus. Xen. χεῖρε τε & πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφα ἐφυσεν ανθρώποις, quecunq; gemina hominibus creavit. ¶ Itidem adjectivè, similis, congruens, germanus. Plato in Phædone, & τἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφα, καὶ ἀδελφῶν ἐπιθυμιῶν ὀνόματα. Sic Isocr. in Busir. ἀδελφὰ τοῖς εἰρημένοις. Et cum dat. Basil. ἀδελφὰ τούτοις.

A'δελφη soror, germana, ὁμομητρία ἀδελφὴ, soror ex eadem matre. Aristoph. in Nubibus. ¶ Item similis, congrua. Plato ep. 7. πρέφασιν ἀδελφὴν τῆς προδοσίας.

A'δελφότης, ητος ἡ, fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores.

A'δελφικὸς, fraternus. Chrysost.

A'δελφικῶς, fraternè. Ioseph.

A'δελφίζω, F.ίσω, fratrem meum appello. fratris appellatione voco, fratrem esse dico. Isocr. in Aeginetico, ἔτι νυν ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειροῦσιν. ¶ A'δελφίζεσθαι est etiam οἰκειοῦσθαι, apud Hippocr. ut Gal. & Erot. exp.

A'δελφιξις, fraterna communio & societas, qualis est fratrũ: seu fraternitas, germanitas. apud Hippocr.

A'δελφεὸς, ὁ, poëtis idem quod ἀδελφός. Il.β. κῆθυμὸν ἀδελφεόν. Vtitur & Herod. Dicitur & ἀδελφιὸς ab iisdem. A'δελφιὰ, soror. Sophocl.

A'δελφίδιον, τὸ, diminut. fraterculus. apud Aristoph. in Nub.

A'δελφιδεῦς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel sorore: aut sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida. ἀνεψιός. Plut. in Publ. πρὸς θάτερον ἀδελφιδῶν ἐξάγεται κατηγορῶν. fit per contractionem ex ἀδελφιδέος, ut docet Etym. Legitur autẽ ἀδελφιδέος, apud Herodot. lib.6.

A'δελφιδὴ, neptis ex fratre vel sorore.

Composita.

A'νάδελφος, ος, ὁ & ἡ, fratre carens seu fratribus. Xen.

A'νδράδελφος, levir, mariti frater.

A'νπάδελφος, qui est loco fratris, vicem præstans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, frater ex utroq; parente. Soph.

Ἐξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynichus. Ἐξαδέλφη, ἡ ἐνγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, in Pand. Δυοξάδελφοι dicti filii duorum ἐξαδέλφων. Bud.

Μητραδελφος, matris frater, avunculus.

Μισαδελφος, fratris seu fratrum osor.

Μισαδελφία, fratris seu fratrum odium. Plut.

Πατραδελφος, patris frater, patruus.

Συναδελφος, qui fratrem seu fratres habet, cui opponitur αὐάδελφος apud Xenoph.

Φιλάδελφος, fratris seu fratrum amans. Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem seu fratres propensus. Plutarch. Apud Christianos sic vocatur amor quo sese prosequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος, falsus frater. qui fraternitatẽ Christianam mentitur, 2.Cor.11, & Gal.2.

-A'Δ Ε'Ω, ῶ, F.ήσω, P.ηκα, placeo. Item gratificor. Il.γ, Ὡς ὄφελον θεὸς ἄτατός μοι ἀδεῖν κακὸς. Et apud Hipponact. ἄδηκε βουλὴ, placuit consilium. Et Herodot. in Terps. καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἀδήσεις, i. & hæc faciens Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem & pro, assentior, in Calliope, ἐγὼ δὲ ἓν τούτῳ οὔτε μή τε Αἰγινήτῃσι ἄδωμι, μήτε τοῖσι τοῦτο λέγουσι. Vbi observandum ἄδωμι tanquam ab ἄδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui vide in A''δω.

Formatur ex ἥδω, (i. delecto) cujus fut. 2. ἀδῶ, inquit Eust.

A''δη, ἡ, lætitia, gaudium. ἀφροσυνὴ, inquit Etym. Ab eodem exp. & ἀρέσκεια.

A'δυσιὴ, ἡ, voluptas. Hesych.

A'νδάνω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αὐτάδης, (comp.) ες, ὁ καὶ ἡ, (q. d. sibi placens) arrogans, superbus. De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (ut quidam dixit) sic ut cæteros omnes præ se contemnat. Exp. & pervicax. Sic dicitur quasi αὐτάδης, id est, αὐτῷ ἀδὺς, ex eo quòd sibi placeat, & quidem ita ut etiam congressus aliorum vitet & cum nemine commercium habeat, ut scribit Aristot. eth. lib.1.

Αὐθαδῶς, arroganter, superbè.

Αὐθάδεια & αὐθαδία, ἡ, arrogãtia, superbia, pervicatia. Plat. in epist. ἡ αὐθάδεια, ἐρημία ξυμοικος. ¶ Opponitur comitati à Theophr. inquit Bud.

Αὐθαδιάζομαι, arroganter me gero, superbè me gero. pertinaci superbia utor & contumacia, ut qui supplicare judicibus non sustinet, Plat. in Apol.

Αὐθαδίζομαι, apud Greg. exp. pertinaciter resisto.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia: vel potius arrogans dictum seu factum. Aeschyl. in Prom.

Composita.

A'παυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι. Plat.

E'παυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem. apud Suid.

Υ'παυθαδίζομαι, q.d. subarroganter me gero.

-A'ΔΗΜΟΝΕΩ, ῶ, F.ήσω, gravissimè angor & præ mœrore concido animo, penè exanimor ac deficio præ dolore. Eustat. deducit à nomine ἄδη, (i. satietas) ut sit, quasi nimia dolorũ satietate fatisco. Item terreor, terrefio, paveſco. Xen. Hell. 4, dixit ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Et Matth. 26, cap. de Christo dixit, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. ¶ Quidam exp. sum externus & extra populi consortium vivo. tanquam sit compositum ex α & δῆμος.

A'δημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens & tristitia. ut ἀδημονία ψυχῆς Plut. in Numa, æger animus.

A'δημονιάω, ῶ, idem quod ἀδημονέω seu ἀδημονία κατέχομαι. Hes.

-A''ΔΗΝ & A'δηλα, (adverb.) affatim, abundè, largiter. Ponitur interdum absolutè, ut Il.ε, Α'νδρῶν ἐλομένων ἐωθότες ἔδμεναι ἄδηλα. Sic & in prosa sæpè. Interdum cum genit. ut Il.τ, ἄδηλα ἐλάσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide, τοιούτων ἄδηλα ἔχομεν. de iis satis superque. Sic dicitur & ἄδηλα ἔχειν τῆ φαγῆν. Ab Hesych. exp. etiam ἀθρόως & ἀδεῶς.

Etymologistes derivat ab adverbio δηλω, quod signif. diu: ut præfixo α congregandi significationem habente, & cum pleonasmo literæ δ, fiat ἄδηλα. Eustathius vult ἄδηλα significare propriè ad satietatem usque: & cognationem habere cum verbo ἀδέω ac nomine ἄδη tenui spiritu notatis, existimat: unde & simplici δ scribi mavult, sicut ἀδινὸς ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδέω derivatum esse ἄδηλα. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἄδηλα esse Atticam vocem, pro δαψιλῶς. Reperitur etiam aspirata prima hujus adverbii litera.

A'δέω, ἄδη, A'δω, A'δινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

A'ΔΗΝ, ά, ὁ, glandula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara & friabilis. Autori definit. med. est συστροφή τις ξηρὰ & σκιρρώδης. Vide & Alex. Aphr. Probl. 12. l. 12. & Poll. l. 2.

A'δενώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, glandulosus. ut ἀδενώδης σὰρξ, apud Gal.

A''δης, vide in A'ϊδης.

-A'ΔΙΝΟΣ, ῆ, ὁ, confertus, densus, multus, frequens. ut Il.β, -μελιοτάων ἀδινάων. Et ibidem, μυιάων ἀδινάων. Etymol. ait esse ab ἄδηλος significante ἀδιαλείπτως, i. semper, unde ἀδινὸς pro ἀδιαλειπτικὸς, i. continuus & intermissionem non habens. ¶ A'δινὸς γὰρ, Iliad. ψ, confertim veniens gemitus. A'δινὸν κῆρ, Od. τ, Hesychius vult esse animum qui assiduè contristatur. A'δινὰ δάκρυα, Apoll. Arg. 3, confertæ & densæ lachrymæ. vel miserabiles lachrymæ. ¶ A'δινὰ μῆλα, Od. α, ab Etymol. exp. oves non magnæ. A' Didymo exp. graciles. ¶ Etymol. ἀδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

A'δινῶς, confertim. vnde comparat. ἀδινώτερον. Od. ω. ¶ Eustath. vult significare etiam ἠρεμα. Il.τ, ἀδινῶς αὐχενάκεσι. ubi tamen quidam exp. confertim & miserabiliter.

A'δμωλία, &c. vide in Γ'σημι.

A'ΔΡΑ'ΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam, de qua Plin. lib. 13. cap. 22, & Theophrast. hist. pl. libro 1, cap. 7, & lib. 3, cap. 16. & lib. 4, cap. 4.

-A'ΔΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, à Suida & Hesychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, crassus. Apud Herodotum lib. 1, καρπὸς ἀδρὸς, exp. fruges adultæ, ἀδρὸν δένδρον, apud Dioscor. lib. 1, crassa arbor, dura arbor, speciosa & fortis. Apud Plutarch. opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo, ἐπιτάσσει δὲ τοῖς μὲν ἀδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Et apud Athenæum copulantur μέγας & ἀδρὸς, lib. 6. Item Plutarchus in Solone πῦρ ἀδρὸν appellat ignem validum. Apud Aristophanem ἀδρὸς πόλεμος, magnum bellum, i. acre seu vehemens. A'δρόπεδον explicatur etiam habitior, & ἀδρότερον ἅμαξαν, liberaliùs & largiùs cibare, apud Gal. Etymol. exp. χονδρὸς, derivans ab ἥδω, delecto. nam (inquit) ἡδόμεθα τοῖς μεγάλοις & χονδροῖς, delectamur magnis & χονδροῖς. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μεγας καὶ ἀδρὸς τὴν ψυχήν. Isocr. in Panath. τοῖς ἀδροτέροις αὐτῶν & πολὺ βελτίοσιν ἐνιμᾶσθαι. χαρακτὴρ ἀδρὸς, character uber, Gell. interpr.

A'δρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. & crassitudo, abundantia. Hom.

A'δροσυνὴ, ἡ, idem, *sed magis poëticum*, Hesiod. in Erg.

A'δρύω, F.υνῶ, crassum reddo, in justam magnitudinem vel crassitudinem adduco. Theophrast. de causis pl. 4. ἀδρύει τὰς ὄγκους, exp. crassiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἀδρύομαι, apud eundem.

A'δρύομαι, crassesco, crassus fio. justam crassitudinẽ aut magnitudinem acquiro, aut ad justam crassitudinem pervenio, turgesco, grandesco. Herod. lib. 1. E'ξανδρύεσθαι (comp.) ad perfectam

fectam venire granditatem ſeu maturitatem. Hippocr.

Α᾽δρωσις, εως, ἡ, craſſatio, maturitas, perfectio fructuũ. apud Ariſtot. & Theophr.

Α᾽δρόω, ῶ, F. ώσω, ad maturitatem pervenio, adoleſco. Plat. Pol. 6. τῶν ἧ σωμάτων ὧν ᾧ βλαστάνῃ τε καὶ ἀδρῶται.

Α᾽δρέω, ῶ, F. ήσω. idem quod ἀδρόω. Nonnunquam & neutraliter ponitur, ſicut ἀδρωίω unde ἠδρηκὼς, adultus, apud Dioſc. l. 2.

Α᾽δρησις, εως, ἡ, maturitas, apud Baſil.

-Α᾽Δ Ω, F. ἄσω, ſatio, expleo, Il. ε, -ᾶμαι ἄσαι ἄρηα. Et Il. ε, Οὔ ψε τ᾽ ἄσαμι ϖοθεούμὸν, κῆ οἶνον ἐπιχώρ. In paſſ. voce idem ſignificat, Il. τ, Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Α᾽σασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. in Alexiph. Α᾽σαι δὴ πολίοιο μυοκτόνος ἄρσεν᾽ ἀϑλῳ, i. κρέασον. ſchol. At ᾄδω cum α diphthongo impropria, vide in Α᾽άδω. ¶ Dictum quaſi ἀηδὼ per contractionem, ex adjectivo ἡδύς. Vide & ἀδέω, infrá.

Α᾽σηνής, ἡ, faſtidium, (*quod ſæpe conſequitur ſatietatem*) item nauſea. Dioſcorides αὐορεξίαν ἰῶντα ϛομάχῳ ἄσῳ πεφυκυῖαν. De animi etiam moleſtia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας ϖαρέχῃ. Volunt quidam eſſe idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἄλυσις.

Α᾽σηρὸς, ἁ, ὁ, faſtidium afferens, moleſtus. Α᾽σηρῶς, moleſtè.

Α᾽σώδης, εος, ὁ ϛ ἡ, faſtidio & nauſea laborans, ex repletione cibum faſtidiens. Gal. in Præd. Hippoc. ἐπὶ τῶν μὴ ἡλιουμένων ἀσωδῶν, τ᾽ ἡμουντων, &c. Et ἀσώδεις ἀλγήσεις, nauſeoſæ affectiones, ut quidam exponunt. Nauſeoſa etiam res ἀσώδης dicitur, ut κρεόμενον ἀσώδες, apud Dioſc.

Α᾽σάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauſeo, faſtidio laboro. unde Α᾽σᾶται apud Hipp. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit πυρέσσει, item ϖεσσηρῶς καὶ ἐπαχθῶς ἀλγεῖ τινι. Et ἀσώμενοι idem quod ἀσώδεις. Gal. lib. 7. ϖερ. ποιεῖ ϖρὸς τὰς ἀσωμένας. Dicitur etiam de animi moleſtia. unde apud Herod. ἀσηθέα τὴν ψυχὴν.

Α᾽σμὸς, εος, τὸ, (vel Α᾽σμὸς, ἄσμου, ὁ, juxta Etym.) ſatietas, defatigatio (*quæ eſt laboris velut ſatietas*) tædium ſatietatem ſequens, id eſt, faſtidium. Il. λ, de lignatore. ἐπεὶ τ᾽ ἐκορέσσατο θυμὸν Τέμνων δρυόεσσα μαχηρὶ, ἄσμὸς τέ μιν ἵκεϖ θυμόν. Euſtathius deducit à verbo ἀδέω, quod dici fertur pro ἀνδέω. alii contrà à nomine derivatum eſſe verbum exiſtimarunt. Nonnulli verò ab ἄσμαι. quidam, & ab ἀδέω. ¶ Ab Heſychio exponitur quoque ὄξος, i. acetum, citante Dinolocho.

Α᾽σμενος, η, ον, ὁ, abundans, largus, ſatietatem adducens. Aff. ex Sophrone.

Α᾽σμαι, abundé. Vide ſuo loco.

Α᾽δέω, (tenuato α) F. ήσω, tædio afficior, *propriè pro defatigatione*. Il. κ Μήτοι μὴ κεμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ ϛύπῳ labore fatigati & inſomnia. Od. α, - μὴ ξεῖνος αὐτηθὴς ὀρυμαγδῷ Δείπνῳ ἀδήσεται, i. ἀνδιδῷ. Vult enim Euſt. ἀδέω per craſin factũ eſſe ex ἀνδέω. Quidã ab ἄδω deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Heſychio ſunt ἄδω ἔχοντες καὶ ϖεϖληρωμένοι. Dicitur & ἀδδηκότες pro ἀδηκότες. ut Il. κ, ϖεμϕώτῳ ἀδδηκότες. At Α᾽δέω cum aſpero, vide ſuo loco.

Α᾽δημονέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α᾽τος, ος, ὁ ϛ ἡ, inſatiabilis: per craſin pro ἄατος, ex α privat. & ἄσυ. Iliad. ε, τίσον ἔβρεχε Α᾽ρης ἄτος πολέμοιο. At ἄατος vide in Α᾽άω.

-Α᾽ΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamẽ Herod. 1, ἐπιτελεσάντων δὲ τῶν Περσέων τὸ ϖροκείμενον ἄεθλον. Odyſſ. Θ, Αὐτὰρ ἐπεὶ ϖάνϑ ϖαίσμεν ἐτέρφϑημεν φρένα δαῖτι καὶ ἀείδλοις. Etymolog. ait ſignificare etiam locum certaminis. ¶ Item labor. ut ἄεθλοι Vlyſſis. Odyſſ. α. Vbi Euſtathius ait ἀέθλους appellari quaſi ἐϖὶ ϖᾶσι οὓς ἕκαστος αὐτὸς ἐϑέλει, quos quis nolit. ut ſit ex α privativo & verbo ἐϑέλειν. At Etym. ἄεθλον (*in neutro genere pro præmio certaminis*) vult ex ἐϑέλειν eſſe compoſitum & α epitatico: ut ſit quaſi quod quis valde velit & cupiat, τὸ ϖάνυ ἐϑελητόν. Idem dicit à τλῶ (*tolero*) factum eſſe τλὸν, & α præfixo ἄτλον, mutato τ in ϑ, ἄϑλον.

Α᾽έϑλον, ου, τὸ, præmiũ certaminis de quo reportata eſt victoria. Il. ψ, Νηῶν, δ᾽ ἔκφερε ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. η, Χρήσϑω δὲ τίνα ϑῶμεν ἀοιδᾶς ἄεθλα; ¶ Item ἄεθλα pro, ἄεθλοι, i, labores. ut in Anth. Epigr. Χαῖρ᾽ Ἰϑάκη μετ᾽ ἄεθλα, μετ᾽ ἄλγεα πικρὰ ϑαλάσσης.

Α᾽εθλοτοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπαθεια, miſeria, ab Heſychio exp. ἀγωνία.

Α᾽έϑλιος, ου, ὁ ϛ ἡ, præmium reportans, ἀϑλοφόρος. de homine & de equo dicitur. Callim. Poteſt & ἀέϑλιος ἵππος intelligi ſimpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen.

Α᾽έϑλιον, ου, τὸ idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ, - ἄτε ποσσὶν ἀέϑλια γίνεται ἀνδρῶν.

Α᾽εθλεύω, F. σω, certo, dimico, pugno. Il. δ, Α᾽λλ᾽ ὅγ᾽ ἀεθλεύειν ϖρονεαλίζεϑ. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ω.

Α᾽εθλεύων ϖερὶ ἄνακτος ἀμειλιχος.

Α᾽εθλοθετὴρ, ῆρος, ὁ, certator. ἀϑλητὴς in proſa.

Α᾽εθλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, idem quod ἀεθλεύω. Herodot. 1, συνεχέως δὲ καλῶς ἀέϑλεον ϖρὸς τὸν Τεγεήτας.

Α᾽εθλητὴρ, ῆρος ὁ, idem quod ἀεθλοθετήρ. Α᾽εθλητὴς, idem.

Α᾽έϑλος, ου, ὁ, certamen idem in oratione ſoluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit, craſi literarum α & ε. Α᾽έϑλοι Πυθικοὶ, Soph. in Electra: certamina Pythica. Α᾽έϑλοι ἡρακλείδης, Herculis labores, apud Iſocrat. Dicitur & de quovis labore ſeu laborioſo negotio. ut Plut. in Cam. ἔτος ὑπέστη τὸ ἄϑλον ἐκεῖνος.

Α᾽ϑλον, ου, τὸ, certaminis præmium, *quod victori datur*. idem quod νικητήριον apud Xen. Hell. δ. Vſurpatur & pro cujusvis egregii facinoris præmio. Thuc. l. 2, οἱ δὲ ἀγαθοὶ ϖεμϕόντων τοῖς ϖερσόντασιν ἄϑλοις ἀρετῆς. In malam partem etiam uſurpatur pro mercede alicujus ſceleris, i. pœna. apud Lyſiam. Item pro ἄϑλος, i. labor, ærumna. in Epigr.

Α᾽ϑλεύω, certo, certamen ineo: (ut ἀεθλεύω) apud Apoll. l. 2. Aliquando ſignificat κακοπαθῶ, i. mala tolero, exerceor malis.

Α᾽ϑλέω, F. ήσω, P. ηκα, idem in proſa quod ἀεθλέω in carmine.

Α᾽ϑλημα, τὸ, certatio, certamen. Aliquando ipſum certamen athleticum quod certatur. Plut. in ſymp. Aliquando ipſa certandi actio, i. ἄϑλησις.

Α᾽ϑλησις, ipſa certandi actio, certatio athletarum, ſive exercitatio athletica. Aliquando & de quavis certatione ſive exercitatione, *pro*, ἄσκησις.

Α᾽ϑλητὴς, οῦ, ὁ, certator, athleta. propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus eſt. ut ἀϑλητὴς ϖολέμου, apud Suid.

Α᾽ϑλητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. *ſed poëticum eſt*.

Α᾽ϑλητικὸς, ἡ, όν, athleticus, ad athletas pertinens. athletis conveniens. ut ἀϑλητικοὶ ἀγῶνες, apud Plut. Α᾽ϑλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma, Ariſtot. Pol. 8.

Α᾽ϑλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

Α᾽ϑλιος, ος, ον, miſer ærumnoſus, malis exercitus. ut ἄϑλιος ὁ Ἀχιλλεὺς, apud Plat. Apud Iſocrat. ad Nic. copulantur ἀϑλιώτατος & δυσυχέστατος. Α᾽ϑλίως, miſerè, ærumnosé. ut ἀϑλίως ἀλάκειμαι, miſerè me habeo, Dem. Α᾽ϑλιότης, ητος, ἡ, miſeria, ærumna.

Compoſita.

Α᾽ναϑλος, ος, ὁ ἡ ἡ imbellis, certaminibus inhabilis.

Ἀρίϛαϑλος, præſtantiſſimus in certaminibus. in Epigr.

Διαϑλέω, ῶ certo, concerto. Heſych. cum accuſ.

Ε᾽παθλον, ου, τὸ, idem quod ἄϑλον, præmium certaminis. Et generaliter pro quovis præmio ſeu mercede. Herodot. lib. 1.

Εὐαϑλος, ſtrenuè certans. Pind.

Καϑαϑλέω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do, aut me exerceo. Plut. de liber. educ. ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτὸς καϑαϑλεῖν ϑέλοις, jaculandi peritia inter ſe certantes.

Πανϑαθλος, omnium certaminum peritus.

Παναθλιος, omnino miſer, miſerrimus. Soph. in Philoct. Et in fœm. ϖαναθλία Eurip.

Πεντέαθλον ſive ϖεμϖαθλον, quinquertium. quinque certamina, ϖυγμὴ, δρόμος ἅλμα. δίσκος, ϖάλη. Herod. ϖεμϖάθλων ἐπασκήσας.

Πεντέαθλος ſive Ποίμαθλος, ου, ὁ, quinquertio. qui illis quinq; certaminibus victor evaſit. vel victor quinque gymnaſticorum certaminum. Plut. Item qui ſe illis quinque certaminibus exercet. Pauſan. Eliac. δ, 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ ϖεμϖάθλος, qui omnes philoſophiæ partes complexus eſt. B.

Πεντεαθλέω, ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum certo. Pauſ. Eliac. δ 2.

Πολύαϑλος, qui multa vicit certamina.

Συνάεθλος, certaminis ſocius, certaminis adjutor.

Συναϑλέω, ῶ, ſimul certo. ſum particeps certaminis aut adjutor. Ex Chryſoſt. de ſacerd.

Τελσάϑλιος, ter miſer, miſerrimus, infeliciſsimus. Luc. in Sõ.

Φίλαϑλος, amans certaminum aut etiam laborum.

Α᾽ΕΙ, *adverb.* ſemper, perpetuò. Demoſth. contra Midiam, ἀεὶ γὰρ ϖαυσόμενον ϑεοῖς ἐχθρὸν ϛ βδελυρὸν, ſemper & ubique diis inviſum. ¶ Ponitur aliquando cum articulo præpoſitivo. ut ὁ ἀεὶ χρόνος, ſub. ὤν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες ϑεοὶ, immortales dii, apud Xen. ¶ Nonnunquam dicitur ἀείποτε *pro* ἀεὶ, apud Thucyd. Dicitur & ἐς ἀεὶ itidem pro ἀεὶ, & *aliquando pro*, in perpetuum. Scribitur & ἀιαεὶ conjunctim. ¶ Item ἀεὶ *pro* συνεχὲς, ſine ulla intermiſsione. Odyſſ. β, - δύο δ᾽ αἰεὶ ἔχεν ϖυτεῴας ἐρέας. Dicitur ἀεὶ etiam de brevi tempore, ut docet Suid. ex Homero ἔχων κήτην ἐμβρὺες ἀεί. Idem annotat & Euſt. Il. ψ. & alibi. Sic & ἐσαεὶ apud Soph. τ᾽ ἐσαεὶ λειπλατὲς χρόνου. ¶ In compoſitis interdum amittit ι, ut ἀσία quod vide in Νάω. Apud Eurip. in Medæa, ϑοὺς ἀεὶ accipitur *pro*, ἕως ἄρξῃ, hucuſque.

Αἰεὶ apud poëtas pro ἀεὶ, dicitur. Nõnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factũ eſſe contendunt, ι abjecto. Il. β, σκῆπτρον ϖατροώιον ἄφϑιτον αἰεί. Αἰεὶ, idem apud poëtas quod αἰεί. Il. α, - ϑεοὶ αἰεὶ ἐόντες.

Α᾽ίδιος, ος, ον ϛ ἡ, ſempiternus, perpetuus, æternus. ut αἰδίου ϖόντου Heſiod. Et αἰδίου δόξα, immortalis gloria, Plutarc. in Pericle. ¶ Τὸ ἀίδιον ſubſtantivè ponitur *pro*, æternitas. Hinc ἐξ ἀιδίου, ab æterno, ab ævo. ἐς ἀίδιον, in æternum, in ævum. Ab ἀεὶ derivat H. Steph. ſicut à ſemper ſit ſempiternus.

Α᾽ιδίως, ſempiternè, in perpetuum.

Α᾽ιδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas. ut apud Ariſtot. 2. de mundo, ἀιδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος, (*comp.*) coæternus, unà æternus: ut Chriſtus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

Α'ΕΙΔΩ, F.σω, P.κα, cano, canto, carmine celebro, apud poëtas: ex quo fecerunt ſcriptores proſæ ᾄδω. Interdum ſine caſu: ut Odyſſ.θ, ὁππότε δημὸς ἐποτρύνῃσιν ἀείδειν. Sæpe cum accuſativo: ut Il.initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accuſativo perſonæ, Theocrit.Id.in Char. Μῶσαι μάν θεὸν ὦτι, θεὸν θεαὶ ἀείσατε. Item cum dat. ut κείδω σοι cano tibi, id eſt, in tuam gratiam: Odyſſeæ χ, ὅς τε θεοῖσι κὴ αὐθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poëtis, ut de oratoribus λέγειν. Fit ex α epitatico & verbo ᾄδω, cognoſco: quòd rerum multarum cognitio poëtis tribueretur.

Α'εισμα, τὸ, idem quod ᾆσμα, cantilena ſeu canticum. ut οἰκτρὸν ἄεισμα apud Greg.

Α'οιδή, ἡ, cantio, cătilena, carmen. ut ἀοιδὴ νεωτάτη, Od.α. Et ἀοιδῆς ἐπιτιμήσω. Od.φ. ¶ Expon. & fama. Od.γ, κὴ οἱ Α'χαιοὶ Οἴσουσι κλέος οὐρὺ κὴ ἐσομένοισιν ἀοιδήν. Et Od.ω, conjungit ἀοιδὴν & φῆμιν.

Α'οιδὸς, ὁ, cantor. Homer. & Heſiod. ¶ Item poëta. Apoll.Argon.1, οἱ πρόσθεν ἀοιδοί, antiqui poëtæ. ¶ Item adject. ὁ κὴ ἡ, canorus. Callim. Μουσάων ὄρνιθας ἀοιδοτάτους. Item celeber, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος. ut ἀοιδοτάτη πόλις, in Epigr. urbs decantatiſſima.

Α'οιδοσύνη, ἡ, idem quod ἀοιδή.

Α'οίδιμος, ε, ὁ κὴ ἡ, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quovis modo celebratur, & cujus clarum eſt nomen. Tam de re quàm de perſona dicitur. apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον. ¶ Apud Homer. in malam etiam partem uſurpatur, ut & famoſus & nobilis apud Lat. Iliad.ζ, Α'νθρώποισι πέλωμεν ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι i. famoſi.

Α'ο.Δάω ῶ. idem quod ἀείδω. Od.κ, Καλὸν ἀοιδάων.

Α'ΐδω, idem quod ἀείδω ſeu ᾄδω. Annotat Heſych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere.

Α.'ᾄω (cum ᾱ) F. ᾄσω, & ᾄσομαι, P. ᾆκα, idem quod ἀείδω, & ex eo factum unde & α habet ι ſubſcriptum ᾄδω, cano, canto. ᾄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athen.libr.4. ¶ Item cum accuſat. nonnunquam pro, cano, interdum pro, decanto, celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Dem. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον. Ariſtoph. in Nub. canere carmen de laudibus alicujus. Pro, celebro, in paſsiva præſertim voce ponitur. ut Luc.in Somn. ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. Propriè autem ᾄδεσθαι dicitur quod verſibus decantatur.

Α.ᾆσμα, τὸ, cătieum, cantio, cantilena, carmen. ut ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luc. & ᾄδειν ᾆσμα, Plut.

Α.ᾄσμάτιον, ε, τὸ, cătiuncula. Α.'σμὸς, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib.4.cap.9.

Ω.'δὴ, ἡ, idem quod ᾆσμα. Xen.Pæd.1, Δᾴδω σύγκρατον ἔχειν κὴ σὺν λόγῳ κὴ σὺν ᾠδαῖς.

Ω.'δὸς, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro ſcolio (*id eſt, cantilenæ genus*) dabatur. apud Athen.

Ω.'δικὸς, ὁ, canorus. ut φθόγγος τῆς κύκνου, apud Luc. ¶ Item cantandi peritus, muſices peritus, Athen.12. Ω.' δικῶς, canoré. Ariſtot.

Ω.' δεῖον, ε, τὸ, q.d. cantilenarium. Locus (inquit Heſych.) in quo rhapſodorum commiſsiones fiebant, item citharœdorũ priusquam theatrum eſſet conſtructum. Vel locus (ut alii exponunt) formam theatri habens, in quo ſolent poëtæ ſua poëmata recitare antequam in theatro recitẽt. Vide Suidam, & ſchol. Ariſtoph. in Veſp.

Α'ηδὼν, &c. quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'ντάδω, contrà cano, occino. Capitur etiam *pro*, compono carmen adverſus aliquem, apud Luc. teſte Budæo.

Α'ντῳδὴ, cantus quo alteri occinitur, cantus alteri reſpondẽs. Apud Comicos ſic vocatur ἀντιστροφή, inquit Suid.

Α'ντῳδὸς, qui cantu mutuò reſpondet, qui occinit. Suidas ex Epigramm.

Α'πᾴδω, in cantu diſcrepo, diſſono, ſum abſonus. Interdum ſine caſu, ut apud Ariſtot. in Probl. Interdum cum dat. ut Plat. de leg.lib.7, δεινὸν γὰρ ὅλῃ τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδειν. ¶ Et metaph. *pro*, diſcrepo, diſſentio. itidem cum dat. apud Dionyſ. Areop. Et cum genit. apud Iuſtin. Mart. Τῆς Ὀρφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, ab Orphei poëſi diſcrepat. Et cum πρὸς, ut Plutar. ἀπᾳδήσας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν. Et ſine caſu apud Luc. ἐν ἀκροάσει ἀπᾴδων, *pro*, abhorrens.

Α'πῳδὸς, ὁ, ἡ, abſonus, diſſonus. Item abhorrens. Item non placens. Item qui malum ſonum edit.

Α'πῳδέω, ῶ, idem quod ἀπᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, diſſono. ut Heracl. apud Ariſtot. συμφωνίας συμφερόμενον κὴ διαφερόμενον, συμῳδὸν κὴ διᾴδον.

Ε'ξᾴδω, excanto, i. incantatione libero, carmine obligatum alio carmine ſolvo. *Cui ſignif. opponitur* ἐπᾴδω. Item incantationibus ſive cantibus ejicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto, Plut. in Symp.

Ε'πᾴδω poëticè, & ἐπᾴδω in proſa, accino. Cum dat. Xen. ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὀ μήρου. Et apud eundem, ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. ¶ Item incanto. Chryſoſt. κἂν μυριάκις ἡμῶν ἐπᾴδωσι τὰς ἀκοάς. ¶ Ε'πᾴδω σοι τοῦτο, inculco tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter & inſto adhortando. Ε'πᾴδομαι, incantor, carmine illicior. Et pro activo, ut ἐπᾴσομαι ὑμῖν, apud Luc.

Ε'πασμα *pro* ἐπῳδὴ, incantamentum. Gregor. Vocantur item ἐπάσματα, cantilenæ quales pueris nutrices canunt. ut vulgò annotatur.

Ε'παοιδὴ & ἐπαοιδία apud poëtas, & ἐπῳδὴ in proſa, incantatio, Cicer. cantio, & Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel *ſimpl.* carmen. Odyſſ.τ, ἐπ' ἀοιδῇ δ' ἕλκαμα κελαινὸν Ε'σχον. Polyb. apud Suid. πίσης ἐπῳδῆς κὴ γοητείας & βασκάνου πεῖραν ἐλάμβανον. ¶ Item verſus intercalaris, qui & ἐπιμελῴδημα, & πεῖσμα, ut ſcribit ſchol. Theoc.

Ε'πᾴδιον, quod odæ accinitur. vulgò verſiculum vocant, Bud. annotat. in epiſt.

Ε'πᾳδὸς. incantator. Euripid. in Hippol. Α'ἰ' σὸν ἐπῳδὸς κὴ γόης πίφυκ' ὅδε; Item Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud, Ε'πῳδῶν librum veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd ſingulis longioribus verſibus ſinguli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus eſſe in quo verſus ita inter ſe connexi ſint, ut alter ſine altero audiri non poſsit: quorum prior ἀσῳδικὸς, i. præcinens: poſterior ἐπῳδικὸς, quaſi ſuccinens vocatur: ut in elegiis hexameter eſt ἀσῳδικὸς. pentameter, ἐπῳδικός.

Decomp. Ε'ξεπᾴδω, excantare, ſeu incantationibus permulcere & delinire. Sophocl. in Oed. Colon. Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδοντες.

Καπεπᾴδω, incanto. Plat. in Gorg. κὴ καπεπᾴδοντές τε & γοητεύοντες. Item mulceo ut incantatores ſolent, *ſic tamen ut in bonam partem nõnunquam accipiatur.* ut apud Greg. καπεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere tanquam carminibus. Dicitur & καπεπᾴδω σε, *pro*, cantu te oppugno, vel cantu expello. apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, ſimul incanto, unà cum alio incanto. Et τοῦτο συνεπᾴδω. hoc ſimul accino.

Καθᾳείδω, poëticè, & κατᾴδω in proſa, occino, cantu obſtrepo. Eurip. Et *pro*, incanto. ut apud Herodot. κατᾳείδειν αὐέμῳ. Vide Bud.

Παραᾳείδω, ut παραείδω σοι, cano apud te. Od.χ.

Παρῳδέω, ῶ, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. Parodias ſcribo. Laërt. in Bione. ¶ Ab Heſych. exp. etiam χλωάζω.

Παρῳδὴ, canticum vel carmen ad alterius ſimilitudinẽ compoſitum, apud Athen. lib.14. Abuſivè etiam in verſificationis ac ſermonum imitatione ſervatur. Vide Quint. lib.9, cap.2.

Παρῳδὸς, parodiarum ſcriptor, ut Sopater. apud Athen.

Παρῳδία, idem quod παρῳδή. unde παρῳδῶ, ποιητὴν, Ath.l.15. Eſt (inquit Camer.) quum alterius poëtæ verſus jocosè in aliud argumentum transferuntur. Eſt etiam παρῳδία. Hermogeni, quum quis ubi partem aliquam verſus protulit, reliquũ à ſe (*id eſt, eſno*) oratione ſoluta eloquitur.

Παρῳδικὸς, *adject.* ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω, circunquaq; cano q. circumcino. Plutar. κωνώπων χορῷ περιᾳδόμενον, culicum turba perſtrepens.

Περίᾳσις, q.d. circuncentus, vel circumſonantia. Plut.

Περιᾳοιδὸς exp. ὁ ἐγκύκλιος ᾠδὴ, ab Heſych. & Suid.

Περιᾳδέω, ῶ, incantamentis & magica arte circumvenio & obtundo. Bud. ex Luc.

Προᾴδω, unde προάσμα, τὸ, præcentio, *hoc eſt*, cantus præludium. id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicitur, in citharæ pulſatione προαυάκρουσις & προκρόασις. Προῳδικὸς, vide ſuprà cùm ἐπῳδικὸς in ἐπῳδὸς. (εισμα.

Προσᾴδω, accino, ut προσᾴδω τοῖς μέσοις, apud Ariſtoph.

Προσῳδὸς, qui muſicis inſtrumentis accinit. Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci inſtrumenta muſica quę pulſantur, quia ſolet illis vox accinere. ¶ Item conſonus, congruens, non diſcrepans. quaſi cantu congruens. vel cantum congruentem habens. Pro quo frequentiùs dicitur συμῳδὸς.

Προσῳδία, accentus, apud gramm. Modulatio quæ ſyllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiam, teſte Polluce.

Προσῳδικὸς, ad accentus pertinens. ut προσῳδικοὶ κανόνες, apud gramm.

Προσῴδιον, canticum quod diis canitur. A' Suida exp. ὕμνος. Vide & ἀσῳδεῖον in comp. ex ὠδὴ.

Συνᾴδω, concino, conſono, conſonum cantum edo. cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur *pro*, conſentio, aſtipulor. Cum dat. Ariſtot.

Συνῳδὸς, concinens, conſonus, cantus ſocius. Luc. Apud Ariſtot. Eth.1, lib. Non abſonus, congruus. Apud Ariſtoph. συνῳδὰ σοι φρονῶ, *pro*, συνᾴδω σοι, tibi aſtipulor.

Συνῳδία, concentus. Luc.

Υ'πᾴδω, ſuccino. Apud Luc. ὑπᾴδειν & περιᾴδειν copulantur.

Alia compoſita: ex ᾠδὴ & ᾠδὸς facta ſine præpoſit.

Ἀρῳδοὶ dicti rhapſodi, utpote quibus agnus proponeretur præmium recitationis verſuum. Euſt.

Αὐλῳδὸς, ὁ, ὁ, tibicen. Athen. lib.12.

Αὐλῳδία, ἡ, tibiarum cantus.

Αὐλῳδικός, ad tibiarum cantum pertinens. ut αὐλῳδικὸς νόμος. Item tibiarum cantus peritus. ut αὐλῳδικὸς ποιητής.

Θεσπῳδός, & poëticè θεσπιῳδός, vates fatidicus. Idem quod θεσπ. ἀοιδός, apud Hom. Poëtarum & vatum epith.

Θεσπῳδέω, ῶ. vaticinor, oracula cano seu fundo. In Axiocho, οἱ ποιήμασι θλιβεροῖς τὸ καθ' ἑαυτοὺς τὸν βίον θεσπῳδοῦσιν, carminibus vitæ miserias canunt.

Θεσμῳδῶ, leges & instituta sacra cano seu do. Areth.

Θρηνῳδός, qui carmen lugubre seu carmina lugubria canit. Et peculiariter, qui conductus plorat in funere, ut ait Horat. Alii θρηνῳδούς, propriè dictos putant quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους. qui lugubria carmina aliis præcinunt.

Θρηνῳδία lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum.

Θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαρῳδός & κιθαρῳδοιδός, ἕως, ὁ, citharœdus, qui cithara canit. vel qui citharam pulsans simul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus est. citharæ pulsandæ eiúe accinendi peritus. Aristoph. in Vesp. & Plut.

Κιθαρῳδία, ἡ, citharœdica modulatio, citharæ cantus. Plut.

Κιθαρῳδικός, citharœdicus, Aristoph. in Ran.

Κιθαρῳδέω, ῶ. cithara cano, vel citharâ pulso eiú; accino. Plut.

Κωμῳδός, q. d. κῶμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus, comœdiæ actor. Alii tamen partim à κῶμος seu κωμάζω, partim à κῶμα deducunt. ὅτι ἐν κώμαις κώμους ἤδον.

Κωμῳδία, ἡ, comœdia. Vide Aristot. in lib. de poët. scholiasten Aristoph. item Eust. & Etymologicon non Donat. Suidas κωμῳδίας ait dici etiam ὕβρεις & λοιδορίας & ἐμπαιγμοὺς, itidemq; Eust. tradit. κωμῳδίαν veteres definiisse ψόγον & αἰσχύνην.

Κωμῳδικός, pro, comicus. ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conveniens. ut κωμῳδικὸν ἔπος, apud Aristoph. comica carmina. Κωμῳδικὰ παίγνια. Demetr. Phal. comœdiæ convenientia. Ab Eust. exp. etiam ψογερός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno, irrideo: ut videlicet in vetere comœdia fiebat. idem quod σκώπτω, cum quo etiam copulatur apud Aristoph. in Pluto. & apud Athen. Κωμῳδήμα, τὸ, quod dicitur mordendi causa & ridicula. Bud.

Decomp. Ἀνακωμῳδέω, ῶ, comicè decanto vel dico: vel etiam comicè taxo. Basil.

Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω.

Ἐπικωμῳδῶ, pro eodẽ. vel etiã, insuper irrideo. Plat. in Apol.

Παρακωμῳδεῖν, obiter perstringere & taxare. seu aliquo modo taxare & perstringere, idque comico more.

Ὑποκωμῳδέω, ῶ, subrideo more comico, tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.

Λυρῳδός & λυρῳοιδός, ἕως, ὁ & ἡ, lyricen. qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδός, lyricè, seu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus, lyrica modulatio.

Μαγῳδός, Histrionum genus ad Comicum accedẽs. Athen. l. 14. Et μαγῳδία, ibidem.

Μελῳδός, cantor seu modulator carminum quæ mele vocantur, vel *generalius*, modulator. Luc. in Alcyone. Ἀ Cam. exp. etiam modorum artifex.

Μελῳδία, modulatio, item harmonia. apud Athen.

Μελῳδέω, ῶ, modulor, cano cum modulatione qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Athen.

Μελῳδητός, qui canitur cum modulatione. Plut.

Decomp. Ἐμμελῳδέω, ῶ, modulando pronuntio, modis musicis mando. Greg.

Προσμελῳδέω, ῶ, admodulor.

Μονῳδός, poëta qui sub una tantùm personæ argumentum aliquod exponit. Lycophron in sua Alexandria. unde μονῳδικὸν ποίημα, poëma eo modo compositum. Item μονῳδοὶ, qui soli cantant aliquid sine choro, ut Electra Sophoclea in luctu & dolore.

Μονῳδεῖν & Μονῳδία, est quum unus tantùm in scena canticum recitat & non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τοῖς θρήνοις, factum inde est ut μονῳδεῖν usurpatum fuerit pro θρηνεῖν, & μονῳδία pro θρῆνος, nænia, carmen funebre.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto. Pro quo dicitur *proverbialiter*, palinodiam cano, retexo orationem. ¶ Item metaph. apud Luc. καὶ παλινῳδῶν πάλιν τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus ad vitia prolabuntur, velut etiam bene actam retractantes vitiis se dedendo.

Παλινῳδία, recantatio vel cantus priori contrarius, inquit, Hesych. Vel sententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid. canere palinodiam. Apud Isocrat. in Helenæ encomio παλινῳδία vocatur Stesichori recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδός, ὄν, ὁ καὶ ἡ, vario modulamine canens. cantum variare peritus. ποικιλῳδὸς σφιγξ, Soph.

Ῥαψῳδός, carminum contextor & quasi consutor, qui ea poëmata quæ rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiod. à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φατὲ, σύτε καὶ Ἡσίοδον ὁ ῥαψῳδός. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle in Oedipo de tyranno. Frequentiùs *pro* rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδὸς interpretatur carminis heroici recitatores, apud Plat. de republica 3, ἐὰν ῥαψῳδοί τε ὦμεν καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δημώδεστοι. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ὀμηρισταὶ, ut scribit Athenæus lib. 14.

Ῥαψῳδία, cõtextura carminum (*hexametrorum præsertim*) & quasi consarcinatio: de qua lege in Ῥαψῳδῶ. Aristoteles *de poëtica* κριθεὶς Χαιρήμων ἐποίησεν ἱππικώτατον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Idem Rhetoricõn 3, ℂ δὲ εἰς τὸν τραγικὸν καὶ ῥαψῳδίαν ὀψὲ παρῆλθεν. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poësin, in unum quasi corpus consutam, quum antea ejus membra divulsa à quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur: (& citatur ex Luciano ῥαψῳδία τῆς ἰλιάδος ac testatur Eustathius veterem quam Homeri poësin eo nomine appellasse) sed ita inscribuntur singuli etiam libri. ¶ Est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. & Hes.

Ῥαψῳδέω, ῶ, carmina contexo, & quasi consuo aut consarcino. παρὰ τὸ ῥάψαι ᾠδάς ad quod etymon alludens Pindarus rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur, & *pro*, carminibus decanto, sive celebro: propriè autem, carminibus heroicis & quidem ita contextis. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἐν τοῖς παιδικοῖς τὰ ἀνδρεῖα ἐν τῷ πολέμῳ. Interdum etiam significat, carmine heroico perscribo, vel trado, ut apud Lucianum, ἐπὶ ἓν μοι ἐκ ἀληθοῦς ἄνδρ Ὁμήρου ℂ Ἡσιόδου ᾠδὴ εἰς ἕν ῥάψωσιν. ¶ Frequentissimè usurpatur *pro*, rhapsodias recito, vel carmina recito alicujus poëtæ, *ex eorum numero qui rhapsodi vocantur*. Isocr. in Panath. ῥαψῳδεῖν τὰ ἐκείνου, de Homeri & aliorum poësi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Ipsimet quoq; autores sua poëmata ῥαψῳδεῖν dicuntur ut apud Platonem Homerus & Hesiodus, Politicõn 10. Lucianus autem quendam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Invenitur dictum & de recitatione scriptorum historicorum, ut apud Lucianum περὶ τῶν ἐπὶ τὸ μεῖζον διαβολῶν δὲ τοιαῦτα ὡσὰν συγγραφικὸν πλάσμα ἢ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὸ αὐτὸ ῥαψῳδῶν, τύπτε, &c. ¶ Item Ῥαψῳδεῖν, loquaciter aliquid recensere, oratione redundanti uti, apud Greg. in Epist.

Ῥαψῴδημα mendacium, nugæ, Hesychio & Suidæ.

Decomp. Ἀπορραψῳδῶ, verba fundito, inaniter multa proloquor. Xen. Pæd. 3.

Ἐπιῤῥαψῳδῶ, recito more eorũ qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Luc.

Καταῤῥαψῳδεῖν nugari.

Ῥαψῳδοὶ *pro* ῥαψῳδοὶ & ῥαψῳδία *pro*, ῥαψῳδία quidam scribendum putaverunt, quòd in componendis vel recitandis rhapsodiis virgam lauri manu tenerent. Vide Eust.

Σιχῳδοὶ, itidẽ qui & ῥαδῳδοὶ, per σίχον intelligendo ῥάβδον. Eust.

Τραγῳδός qui cantando caprum meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur. Nonnulli ex amurca *olei face* tragœdiam vocari maluerunt, ideoque primùm vocatam fuisse τραγῳδίαν. Extat libellus de tragœdia & comœdia, quẽ consule. vide & Athen. lib. 2. & Eustath. apud quos plura reperiuntur de etymo hujus vocis. Porrò τραγῳδοὺς propriè ajunt nominari actores tragœdiarum. Usurpatum reperitur tàm de poëta quàm de actore tragœdiæ.

Τραγῳδία dicitur ἡ ἐπὶ τράγου ᾠδή. Passim, p fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est. Vide Plat. in Minoë, & Aristotel. in lib. de arte poët. & Erasm. in Chiliad. Vt plurimum circa res graves & atroces versabatur id fabulæ genus: ideoque interdum *pro*, δεινοπάθεια accipitur, teste Suida ex Aristoph.

Τραγῳδίσκιον, q. d. tragœdiola, i. parva vel levis tragœdia.

Τραγῳδικός, pertinens ad tragœdum: seu tragœdorum proprius. Aristoph. in Ran. Pro quo dicitur sæpiùs τραγικός.

Τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto. Plut. Exp. & tragicè decanto, apud Luc. & Demosth.

Decomp. Ἀτραγῳδῶ, ᾷς, ὁ καὶ ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est. tragico fastu & ostentatione carens. Luc. Ἐκτραγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero. ut τραγῳδέω. Ἀ Bud. exp. cum ingenti commiseratione narro, Greg. Item tragicè aliquid narro, apud Theophr. Item admirationem cieo, vel ita narro ut in admirationem evadere rem velim, Polyb. Item tragicè augeo & amplifico, apud Polyb. τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγεμόνων ἐκτραγῳδήσει καὶ σωιεξήσει.

Ἐπιτραγῳδῶ, idem quod præcedens, apud Theophr. & Plut. in Pericle. Προσεπιτραγῳδεῖν, pro eodem.

Παρατραγῳδέω, tragicè exaggero vel exclamo. granditate verborum tragica rem effero. Παρατραγῳδῶ, exp. tragicus.

Προστραγῳδῶ, tragicè exaggerans addo, ut Strabo. Προστραγῳδῶν ἢ τούτοις Καλλισθένης, Exp. etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδός, tragicus. qui nimirum ob musti utrem certat carmine. seu qui poëmata agit canitque perunctus fæcibus ora. ut loquitur Horat. Aristot. de arte poët.

Τρυγῳδέω, ῶ, exp. κωμῳδῶ. Sunt qui dicant esse convitiis & dicteriis incessere perunctum fæcibus ora, quoniam olim plaustris insidentes & perunctis fæcibus ora invehi solebant in obvios quosque. unde & proverb. ex plaustro loqui.

Τραγῳδία, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία. Ἀφ' τὸ μηδὲν εἶναι ᾠδὴν πρὸς τὸν ἀρχαῖον, τρυγὶ χρίσαντας τοὺς ὄψεις. vel quoniam τράγα ἔπαθλον ἐλάμβανον, id est, νέον οἶνον. sunt enim & qui musti utrem eis præmii vice dari se fuisse dicant. Vide Athen. lib. 2.

Ὑμνῳδός, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat. Gregor. Nazian. cum genit. dixit, ὑμνῳδὸς θεᾶς ἁγνῆς, quod exp. hymnos de divina majestate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio: vel etiam hymnus qui decantatur apud Phalarin epist. 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto, carmina decanto. Plat. de leg. lib. 3. Interdum pro, oracula edo, responsa do. ut Eust. apud Dionys. de situ orbis annotat. Et pro ἀμείψας ᾄδην, Eust.

Φιλῳδός, studiosus cantus, Aristoph. Φιλαοιδός, idem.

Χορῳδία, chori cantus. Plat. de leg.

Χρησμῳδός, q. d. oraculorum cantor. qui oracula edit. sortilegus, fatidicus. Plato in Apol. Socr.

Χρησμῳδία, vaticinium, oraculum. vel vaticinatio. Poll.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor, divino, Xen. in Apol. Socr. βέλομαι ἐγὼ χρησμῳδὸς σοὶ π. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur seu respondetur. Plat. in epist. κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἐστί, modo edita oracula rata sunt futura. Apud Aretham χρησμῳδᾶται, Bud. exp. oraculum mihi datur, divinitus mihi revelatur.

Χρησμῴδημα, quod oraculo editū est, oraculum, vaticinium. Suid.

Ψαλμῳδός, qui psalmos canit.

Ψαλμῳδία, psalmorum cantatio, decantatio carminum seu cantilenarum, *earum peculiariter quas David cecinit olim psallens seu lyram tangens*. Greg.

Ψαλτῳδός, videtur esse ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων, & idem cum ψαλμῳδός, qui canit carmina seu cantilenas quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent. Vel etiam qui voce simul canit & psallit. ut fit ex Ψάλτης. Paralip. lib. 2. cap. 5.

Ψαλτῳδέω, ῶ, cano simul voce & psallo. Paralip. lib. 2. cap. 6.

Ψαλτῳδία idem cum ψαλμῳδία.

-Α'ΕΙΡΩ, F. ἀερῶ, tollo, attollo, erigo, eveho, κυφίζω, quasi ἐς ἀέρα αἴρω, inquit Eustath. Il. η, ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. Et Il. θ, - Διὸς ἄνθρ' ἀπὸ πολὺ μέγιστον ἔγχος ἀείρας, i. attollere.

Ἀείρειν τὰ ὅπλα, apud Apoll. in Argon. quidam exp. tollere arma seu ferre. At Il. τ, ὅπλα (i. *arma*) dicuntur ἀείρειν Achillem, id est, pennarum more in altum erigere. Θάρσος ἀέιρεν metaphor. dicitur, ut Lat. animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere: ut Il. ζ. Μή μοι οἶνον ἄειρε. ¶ Item simul necto. de qua signif. vide in compositis ex Εἴρω, i. necto.

Ἀείρομαι, in significatione activa pro ἀείρω. ut Il. ζ, Τῶν ἓν ἀειρομένη Ὑπερείη Λερναίη Ἀθάνη. ¶ Apud Herod. l. 7. ἀειρόμοι πόλεμον τὸν βαρβαρικόν, bellum barbaro inferentes. Alii exp. bellum adversus barbarum suscipientes. Item pass. tollor, attollor, erigor, evehor, apud Hippocr. Hom. & alios.

Ἀείρω, *adverb.* cum portatione, vel portando.

Ἀερέω, idem quod ἀείρω, & ab eo formatum: ut ἀγερέθω ab ἀγείρω. ¶ Interdum etiam pro κρεμῶ, i. suspendo, ut vult Eust. Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι, unde ἠερέθοντο, Il. 3. Pro eodem reperitur & ἠερέθομαι in præsenti, formatum ex præterito imperfecto, secundum quosdam. ut Il. γ, -φρενῆς ἠερέθοντες. Exponitur autem interdum, ἐς ἀέρα αἴρομαι, in aërem attollor. ut Il. φ, ἀκροδόης ἠερέθοντες. Exp. & κρέμαμαι, *id est*, pendeo, pendulus vel suspensus sum, in propria signif. ut Il. β, -ἱδρῶτι παγχύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebant vel suspensi erant. Accipitur & metaphoricè pro, inconstantem esse, vel nihil certi & constituti habere. animi dubium esse. ut Latinè, suspenso animo esse dicitur, qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. ut Il. γ, Αἰεὶ δ' ὀπαδὸν ἀέρθαι, ἀνδρῶν φρενῆς ἠερέθονται, juvenum mentes semper sunt instabiles.

Ἀερσίζω, F. σω, tollo, attollo, porto. Apoll. Argon. 2, -ἐπωμαδὸν ἠέρσιζεν ἐὸν ὄγδοον ἡλικίπιον κάρη, portabat sublatum in humeros.

Ἀερτάω, idem quod ἀειρτάζω. Vnde pass. ἀερτάομαι, ῶμαι, cujus præt. ἀέρτημαι, suspensus sum, in Anth. Epigr.

Ἄορ & Ἄορος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναείρω, tollo in altum, attollo, elevo. ut Il. ψ, Ἤ μ' αὐάσας ἦ ἐγώ σε. Accipitur etiam pro, tollo & aufero. ut Il. ψ, Μηριόνης δ' ἀνέαιρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τεῦκρον.

Ἀναερτάζω, idem.

Ἀνταείρω, contrà attollo, adversus quemquiā attollo. Et αὐχαίρομαι pro eodem. Herodot. αὐτὰ εἴρεται σφι χέρας.

Ἐξαείρω, extollo, elevo. Hippocr.

Ἐπαείρω, superattollo, attollendo impono. Herodot. ἐπάειρον ἀμφοτέων. Et simpl. pro attollo, erigo, & excito, sollicito.

Παραερτάομαι & παρηερτάομαι, attollor, suspendor: unde Il. π, - παρηερτήθη δὲ κόρυς.

Alia comp. ex ἀείρω in ηορ- dissentia, sive ἠορ- cum η diphthongo impropria. Vtraque enim scriptura reperitur.

Ἀπήορος, ος, ὁ, ἡ, idem. ut in Epigr. κλῶνες ἀπηόροι.

Ἐπήορος, sublimis. Apollon. Arg. 2, ἐπήορα δήσατ' ὄφρ' ἔτι. Reperitur ὀχεπήορος apud Greg. καὶ κρημνῶ μὲν ἐβήκεν ἐπήορον.

Κατηορος, dependens, emissus. Apoll. Arg. lib. 2.

Δυσάμμορον τελαμῶνα κατήορον.

Μετήορος, sublimis. apud poëtas *pro* μετέωρος. Il. θ, - τὸ δὲ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. ¶ Capitur etiam pro, suspenso & animi dubio. Item μετήορον, quod instabile est, tanquam in aëre suspensum, ut, -μετήορα θηλέα φωτῶν.

Μετέωρος autem, vide sua serie.

Παρήορος & Συνήορος, quamvis sint ejusdem terminationis, non sunt ejusdem originis. Vtrumque vide inter *comp.* ex Εἴρω, i. necto.

-Α"ΕΛΛΑ, ἡ, procella, turbo. Dicta putatur ἀπὸ τοῦ ἄειν, i. spirare, & ἑλεῖν convolvere seu intorquere. Vnde & exp. ἄημα συστραμμένον, & ἀνέμων συστροφή. Secundum quam etymologiam ἄελλα est turbo velut crispans mare. Il. ν, Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀπέλαυνε θύελλα. Il. λ, -ὑπαὶ ἐρύσει ἴσον ἀέλλῃ. Iliad. β, -ὣς ἄρα τοῖς ἄελλαι Χειμέριαι ἐλέσουσιν.

Ἀελλόδης, ες, ὁ, ἡ, procellosus. Exp. & velox, à Suida.

Ἀελλής, ες, ὁ, ἡ, procellosus, turbinis in morem convolutus, ut Il. γ, -κονίσαλος ὦρτο ἀελλής.

Ἀελλήεις, εντος, ὁ, idem. Vnde fœm. ἀελλήεσσα, procellosa, ut apud Nonn. ἀελλήεσσα πορείη, cita via & velox.

Ἀελλέω, ῶ, F. ήσω, convolvo, vario. Hesych.

Ἀέλλομαι, flo, spiro.

Ἀελλώ, nomen uni ex harpyis inditum, quàm pernicitate sua æquet ἀέλλας & ventos rapidissimos. Hesiod.

Ζάλη & Κονίσαλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

-Α'ΕΞΩ, augeo, accumulo. Odyss. ο, -ἀλλά μοι αὐτὴ Ἔργον ἄεξοιεν θεοί. ¶ Item proveho, promoveo. Hesiodus Ἔργων initio. Ῥεῖα δ' ἀείξειλον μινύθει ἔπος ἄδηλον ἀεξεῖ, i. facilè (*Jupiter*) illustrem attenuat, & ignobilē provehit. & in hoc Callimachi versu, Οὐκ ἀρετῆς ἄτερ ὀλβος ἐπίστατο ἄνδρας ἀέξειν. Etymon vide in Αὔξω.

Ἀέξομαι, pass. augeor, vel cresco. Il. λ, καὶ ἀέξεθ' ἱερὸν ἦμαρ.

Αὔξω, F. αὐξήσω, & Præteritum ηὔξηκα, Aor. 1, ηὔξησα tanquam ab αὐξέω. Idem quod ἀέξω, augeo. unde opponuntur αὔξειν & μειοῦν apud Aristotelem Rhetor. 2. Isocrat. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι. i. res parvas verbis augere facilè est. Αὔξειν τιμαῖς, augere honoribus, & ornare, apud Xenophontem. ¶ Item in pass. signif. augeor, cresco. ut apud Alexandrum Aphrod. αὔξεται τείχη, crescunt capilli. ☞ Eustathius postquam dixit ἀέξειν esse ἀφαιτότονον verbi αὐξάνω, (*quod & de act. voce intelligendum est*) addit. esse ἔχω ἔξω pro ἐπίχω, & ἀέξω pro σὺν ἐπίχω, ac per crasin ἄξω, sed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω, dicit αὔξω cum pleonasmo Aeolico litere ν. & ἀέξειν esse τὸ μὴ ἐπιγενὸν τῆς κατὰ φύσιν ἀφαιρήσεως, ἀλλ' ἐς μέγεθος ἀφχωρεῖν μεῖζον τῆς καθ' ἡλικίας.

Αὔξομαι, pass. augeor, cresco, incrementum accipio. Dem. Xen. Isocrat. Item vires accipio, invalesco, roboror. Xen. Pæd. 6, τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὐξήσεται. Nonnunquam ponitur *pro*, inclarescere & potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementum. Athen. 7.

Αὐξητικός, ὴ, ὸν, augendi vim habens. Vt αὐξητικὴ δύναμις, apud Aristot. ¶ Accipitur etiam passivè, *pro*, crescens, excrescens, vel crescendi aut excrescendi vim habens. Theophrast. ἔστι καὶ ἓν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μᾶλλον μόνα, οἷον ἐλάτη, φοινίξ, κυπάρισσος. καὶ ὅλως τὰ μονοστέλεχη, id est, (Plinio interprete) in longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, & si qua unistirpia.

Αὔξη, ἡ, incrementum, apud Suidam, qui exponit etiam βλάστησις, i. germinatio.

Αὐξὶς unde αὐξίδες apud Aristot. de animal. lib. 6, thunnorum piscium fœtus, quæ paucis diebus adolescunt.

Αὔξιμος, ος, ὁ, ἡ, idem quod αὐξητικός. A' Bud. in lex. expon. ad auctum & incrementum accommodatus. Xen. in Cyneg.

Αὐξάνω idem quod αὔξω.

Αὐξάνομαι, idem quod αὔξομαι. ut αὐξάνουσι τείχη. apud Arist.

Αὐχμός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Comp. ex αὔξω & derivatis inde.

Ἀμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infra quam rami fuêre præcisi, ut tradit Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 8.

Ἀναύξητος, ος, ὁ, ἡ, qui augeri non potest. incremento carens. Aristot.

Ἀναυξής, ές, ὁ, ἡ, qui non auget, qui incrementum non dat. ut ἀναυξὴς τρόπος, apud Theophrast. ¶ Accipitur etiam passivè *pro*, qui non augescit. qui incremento non augetur. Aristotel. in 1, de cœlo, ἀγλίνθιον & ἄφλοιον καὶ αὐαυξὲς καὶ αὐακοίωτον. Reperitur & ἄναυξον neutro genere, idem significans quod αναυξές. Plut. de anima. solert. ἀλλὰ ἀτελὲς μᾶλλον καὶ ἄναυξον.

Δυσαύξητος, qui difficulter augescit & increscit. Theoph.

Δυσαυξής, idem. Theoph.

Ἐξαύξω, sive ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo. seu supra modum augeo.

Ε᾽ξαύξω immodicè augeri & excrescere. Bud. ex Theophr.

Ε᾽παύω, sive ἐπαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Theophrast. de caus. pl. lib. 1, περὶ δὲ τὴν ἐπαυξῆ δυνατὸν τὴν τοιαύτην. Et Dem. ἐπαυξῆσαι τὴν πατρίδα patriæ gloriam augere & amplificare.

Ε᾽παύξησις, augeri, amplificari, crescere.

Ε᾽πίδοσις, incrementum, accrementum, seu accretio, augmentum.

Ε᾽πίκτησις, idem. Plat. de leg.

Εὐαυξής, qui bene seu facilè augescit & increscit. Theophr.

Παλιναυξής, recrescens, renascens. Non. Παλιν αὐξης τιμή.

Παραυξάνω, sive παραυξάω, augeo, vel obiter augeo.

Πε᾽ραυξησις, incrementum, accretio. Dioscor.

Πολυαυξής, multum augescens. qui multo incremento augetur, qui est multi incrementi. (Theophr.

Προαυξάνω sive προαυξάω, antè augeo. Et in pass. προαυξάεται apud Προαυξεῖς, ut προαυξεῖς morbi dicuntur ab Hippocr. qui accidunt acutè jam progressis, ut Gal. exp.

Προσαυξάνω sive προσαυξάω adaugeo, insuper augeo.

Προσαυξησις, accretio, accrementum.

Συναύξω sive συναυξάνω simul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, uberiorem reddo. Aristot. in Eth.

Συναυξάνομαι, simul cresco seu augeor, cum aliquo cresco seu accresco. Herodian. lib. 1.

Ὑπεραύξω sive ὑπεραυξάνω, supra modum augeo.

Ὑπεραύξησις, supra modū augesco vel cresco. Vel (ut Bud. interpr.) nimiùm cresco. Andoc.

Α᾽ερόβατος, ἐρέω περιπάτω vide in Α᾽είρω.

Α᾽ερολόγος, ἀείρω, λέγω, &c. vide in Α᾽ήρ.

-Α᾽ετός, ὁ aquila: de cujus avis generib. vide Plin. lib. 10. c. 3, & Aristot. [illegible] lib. 9, cap. 32. Α᾽ετὸς ἐν νεφέλαις, proverb. de quo vide Suid. & schol. Aristoph. & Aristid. in Panathen. ¶ In ædificiis ita vocatur τὸ τοῦ τριγώνου, dictum etiam ἀέτωμα, ut Suidas tradit. ¶ Hesychio est etiam uniuscujusque radii in rota ferramentum, ut Poll. quoque lib. 1, ait.

¶ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἀίσσω τὸ ὁρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀὲ ἐπτὸς ὁρᾶν. quod posterius etymon affert etiam Eust.

Α᾽ετώδης, ες, ὁ, ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, aquilarum genus, interdum etiam mos aquilinus.

Α᾽ετωμα, τὸ, idem quod κέρας peculiariter dictū de fastigio ædificiorum aquilæ volantis specimen repræsentante. Eust. Galeno est illud quod triangulari forma supra tectum elevatum est. Ἀετώδης, pullus aquilæ. (in lex. Hip.

Α᾽ετίτης λίθος, lapis aëtites. de quo Dioscor. & Plin.

Α᾽ετικός, aquilinus. ut ἀέτιον πλεῖον & ἀετιον κρέας, apud Suidam.

Α᾽ετός, pro ἀετός (Atticè vel Ionicè) aquila. Odyss. ο, δεξιὸς ὄρνις.

Αἰετός. Vtitur & Herod. ¶ Item aquila: piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem hist. animalium, lib. 5, cap. 5.

Αἰετώδης, ες, ὁ, qui ex aquilarum genere est, seu aquilis similis. Oppianus de venat. lib. 3. Αἰ. ἠνίοχα φύλα πολύζωοί τε κορῶναι.

Composita.

Α᾽ιετὸς θαλάσσιος sive ἁλιαίετος aquila marina. Aristot. de animal. lib. 8, cap. 3. Et Levit. cap. 11.

Βυσσαετός, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης ἢ τῶν ἀκροπόλεων, ut refert Hesych. quod q. d. aquila raptrix τῶν βύρσης: per iocum autem ita vocat Athenarum urbem.

Γυπαιετός quidam exp. adūca aquila apud Aristoph. in Ranis.

Γυπαίετος, aquila vulturis speciem referens. Aristot. de animalibus, lib. 9, cap. 32.

Ἱππαίετος grandis aquila, aut monstruosum animal ex aquila

Μελαναίετος aquila nigra aut pulla. (& equo.

Νυκταίετος aquila nocturna.

-Α᾽ήρ, ὁ pro vario spiritu varia significat. Α᾽ὴρ igitur cum tenui, significat aëris vacuitatem: ut tradunt Etymol. & Eust. derivantes ex α privat. & ὁράω, quoniam τὰ ξηρὰ ἰσχνὰ ἑαυτῶν ἐστερηται καὶ ὑγρᾶς. Hesiod. γίνεται σάος ἀνὴρ ἰδόντι καὶ ἐπακούσαντι. ¶ Significat etiam τὸ ἀχλύωδες καὶ ὑγρὸν τοῦ ὠκεανοῦ ἀέρος, inquit Eustat. & Etym. à qua est verbale ἄημα, de quo vide suo loco.

Α᾽ίζω, vel cum aspero significat veneror, colo, σέβομαι: ut tradunt Etymol. & Eust. derivantes à χάζω significante ὑποχωρῶ, quoniam ὁ σεβόμενος, τοῦτο ὑποχωρεῖ τῷ σεβομένῳ, i. quem veneramur, via ei cedimus. ut apud Soph. σέβειν ἄζονται, exp. σεβόμενον. Sed magis est in usu vox passiva.

¶ *Derivata ex Α᾽ίζω cum tenui.*

Α᾽ζαλέος, siccor, aresco. Il. ο, de populo *arbore* succisa, Η᾽μὸς τ᾽ ἀζαλέος, κεῖται πολυμήλου παρ᾽ ὄχθαις. ¶ Ab Hesych. exp. etiā ἀγανακτῶν ex Eurip. Sic & Hesiod. in Theog. -νεοκηδὴς θυμῷ ἄζηται.

Α᾽ζη, ἡ & Ionicè ἄζη, ἡ, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Ab Hesych. exp. ξηρασία, κονιορτὸς, σβεσις. Od. χ, σκῶπες ἠὲ κύνες πεπαλαγμένοι ἄζῃ. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus, aut squalor, apud Nicand. in Ther. Δείρῃ μὲν πυρὸς ἄζη τε κραιαλέοιο μορφώ.

Α᾽ζαλέος, α, ον, ὁ, ἀζαλέη, ἡ, ον, aridus, siccus. Il. λ, Πολλὰς δὲ θρῦς ἀζαλέας, &c. Et Od. ι, Φερε δ᾽ὄβριμον ἄσκον ἀζαλέης. Et Il. η, βοὸς ἀζαλέιο, scutum sicco bovis tergore intectum.

Α᾽ζάνω, idem quod ἄζω, Suid.

Α᾽ζάω idem. Α᾽ζάωσαι pro ἁζοῦσθαι, sacrificare. Hom. hymno in Venerem. Α᾽ζόμενος τὸν ἐμὸν θυμὸν ἀνὰ μέγαν οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Α᾽σσα, ἡ, ὄρνις quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Γαιάζω (corrip.) ex γαῖα) vehementer vera dicere. Suidas.

¶ *Derivata ex Α᾽ίζω, cum aspero*

Α᾽ζόμαι idē quod ἄζω, sed magis in usu. Il. Α. Ἀζόμενος δὲ θεὸν μέγαν ἀζέσθω. Et Il. α, Α᾽ζόμενοι Διὸς υἱὸν ἰοκρεμέα reverentes.

Α᾽γω, Α᾽γη Ο᾽σα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

-Α᾽ΗΔΩΝ, όνος, ἡ, luscinia, ab ἀείδω, Aeolica mutatione diphthongi α in η. Hesiodus ad Etymologiam alludens videtur τὴν ἀηδόνα vocasse ἐπιθηλυκῶς ἀοιδὸν Od. τ, γεγωνὸς ἀηδών. Lycophron sirenas appellat ἀηδόνας ὡς καλὸν ᾠδοὺς inquit Eust. i. lenit. vè canentes. ¶ Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, & λωτίνας ἀηδόνας tibias. ¶ Sunt qui ab ἀὲ & ᾄδω derivari velint, quòd luscinia semper cantet. ubi semel incœperit.

Α᾽ηδών, όνος & ῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophoc. in Ajace, Οὐδ᾽ οἰκτεῖρας γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Η᾽σθ᾽ οἷα μύρεται.

Α᾽ηδονίς, luscīniola, vel luscinia. Theocritus Idyl. η. αἴκα ὁμοῖος Μισῳδὸς Δ. φωνὰς τᾶσιν ἀηδονίσιν, si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt luscīniæ. (μέλος ἐπὶ σκέλεσιν.

Α᾽ηδονιδεύς, έως, ὁ, idē quod ἀηδών, Theocritus, Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι.

Α᾽ηδονιος, α, ον, ἡ, ad luscīniam pertinens, ἀηδονίος, ᾠδή, luscīniæ cantio, & pro eodem ἀηδόνειος μέλος. Var.

Α᾽ήμων ἄημι, &c. vide in Α᾽ω.

-Α᾽ΗΡ, έρος, ὁ, aër, *unum ex quatuor elementis*, ἀὴρ ὑγρασία, apud Athen. lib. 8, aëris vel cœli temperies. Apud Plut. dicit quidam poëta, πατὴρ τὸν ἀέρα, Lat. haurire aërem. ¶ Πρὸς τὸν ἀέρα ἀλάλησθαι, apud Aristoph. sub dio cōmorari. Apud Plut. ὕπαιθρος ἀήρ, aër qui undiq; patet. ¶ Vsurpatur etiā in plur. num. ut ἀέρων φθοραί, aërū corruptiones, pestilentiæ. sic ἀέρων διαφθορὰ, apud Chrysost. ¶ In fœminino genere fig. caligo, aër tenebrosus. ut Il. ε. Οἷα δ᾽ ὑπὸ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Et Od. ι, Α᾽ὴρ γὰρ ἐμοὶ νηυσὶ βαθεῖ᾽ ἐκάλυψε, quem locum vide apud Gell. li. 13. cap. 19. Exponitur etiam ἀφάνεια: Sunt qui accipiant pro inferis seu infernis tenebris apud Theocr. Idyl. 17. Α᾽έρα πᾶν κένευπτον, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, ubi tamen potest & pro tenebris accipi. Iuxta Erotianum in suo lex. ἀὴρ est etiam noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Sophoclis schol. dicit ἀὴρ ὁ ἀναπνεόμενος. Ibidem ait esse graveolentem halitum per sedem. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι βαλανείου χρονίσας. ¶ Etymol. dicit derivari vel ex αἴρω, quia in aëre animalia quædam αἴρονται. i. sursum attolluntur, aut quod aër sit κοῦφος, i. levis. (nam αἴρειν est κουφίζειν) aut ex ἄω, i. spiro, & ejus motus ventum efficiat. Quod posterius etymon affertur etiam ab Eust. quem vide Il. ε. Quidam grammatici censent derivari ab α privat. & ὁρᾶν, quòd aër sit per se obscurus, sed illuminetur à stellis & sideribus. Quæ etymologia convenit cum ea signif. qua ἀὴρ exp. ἀφάνεια, & ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon hujus vocis investigans dicit, ἢ ὅτι ἀεὶ περὶ τὸ κάτω τῆς γῆς ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ, ἢ ὅτι πνεύματός ἐστιν μέτοχος.

Α᾽έριος, α, ον, ὁ vel ἡ, aërius, qui est in aëre, ad aërem pertinens. Apud Aristot. de mundo. ἀέριος φύσις aëria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, i. in aëre viventia.

Α᾽ερία ἡ, *substant.* caligo, apud Aetolos, ut inquit Hesych.

Α᾽εριώδης, idem quod ἀέριος. aërius. Dicitur & Α᾽ερώδης pro eodem. ut Dioscor. 5, ἀερώδης τὸν χρόαν. ¶ Α᾽ερώδης significat etiam obscurus, caliginosus. Hesych.

Α᾽εροειδὴς, ες, ὁ, ἡ, ἰδὲ quod ἀερώδης. Item multus, immensus. Hesych.

Α᾽ερόεις, εσσα, όεν, ὁ, obscurus, caliginosus. poëticum est.

Α᾽ερόζω, aërius sum. aut aëria sum natura præditus. ut ἀεροίζων ἀτμὸς, apud Dioscor. Ità qui purus est aëris modo, non crassus.

Η᾽ήν, ένος, ὁ vel ἡ, pro ἀὴρ apud poëtas. pro tenebris, caligine, seu nubilo aëre ut plurimùm usurpatur, idque fœminino genere potiùs quàm masculino, & opponitur τῇ αὐθέρι Il. ε.

Η᾽εροῖ, *adverb.* ex aëre pro ἀπ᾽ ἀέρος in Anth. Epigr.

Η᾽ερόεις, εσσα, όεν, ὁ, tenebrosus, caliginosus. ut παχέες ἠερόεις, Il. θ.

Η᾽έριος, α, ον, ὁ, aërius, per aërem gradiens aut potius volans. qui est in aëre. Il. γ. Η ἠερίοις γήραος, aëriæ grues. ¶ Est etiam matutinus, ab ἠώς, de quo vide in Αἴω.

Α᾽ΰω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διαέριος, pro ἀέριος, à Luciano novè & jocosè dictum pro διηέριος, apud Hom.

Διηέριος ἢ ἠερίος, aërius. unde διηερίαι ποτέονται, Apoll. Arg. 2.

Δυσαέρης, ες, ὁ, ἡ, malum habens aërem. Strabo.

Δυσαερία, ἡ, malus aër, aëris intemperies. Idem Strabo.

Ε᾽ναέρια, τὰ, quæ sunt in aëre, aëria.

Ε᾽ναερίζειν. in aërem subvehere. Hesychio μετεωρίζειν.

Ε᾽ξαερόω, in aërem converti, in aërem abire, evanescere. Hippocr. de nat. infant. ἐξαερῶται γὰρ ὑπὸ τοῦ αἵματος.

Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli. Bud.

Α᾽ήσις, ἀήτη, &c. vide in Α᾽ω.

Α᾽ΗΣΥΛΟΣ, Orion apud Etymol. pleonasmum habere scribit

ſcribit pro ἄσυλος, ab ἄσης ſignificāte βλάβη. exponit autem ὁ μὴ ἁρπαδίως ἢ ἕτερος. in quo peccatum eſt. inconveniens. Idem Etymol. ſcribit ἀσυλία dici τὸ μὴ τέρπειν, facta compoſitione ex α privativo & verbo ἅδω, ut idem ſig. quod ἀηδή, moleſta & ingrata. Hom. Iliad. ε, ἦ τ' αἰεὶ ἀσυλα ἔργα μέμηλεν.

Α'ΗΤΟΣ, exp: ἀκόρεστος, ἄπληστος, inſatiabilis, inexplebilis. Item πολὺς, μέγας, ἀμέτρητος. Il. φ, Θάρσος ἄπλητον ἔχουσα. Sic & Heſych. ἀήτης, Aeſchylum in Athamante pro μεγάλας uſurpaſſe annotat.

Α'ΘΑΡΑ, & Atticè ἀθάρη, Aeolicè autem ἀθήρη transpoſitis literis (*ut tradit Schol. Ariſtoph. in Plutō*) pultis ſeu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. ſcribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθάρην edere. Apud Plinium ἀθήρη legitur, qui hanc vocem Aegyptiam eſſe tradit. Quidam tamen ab ἀθὴς derivari putant.

Α'θήρωμα, (quod & ἀθέρωμα) tuberculum in capite naſci ſolitum, cui ſubeſt aliquid pulticulæ ſimile, ut ſcribit Celſus libro 7. cap. 6.

Α'ΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω, ſugo, vel mulgeo, ſuctu vel mulctu detraho, Exponitur enim ἀμέλγω, item ἥλαζω, ab Heſ. Legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal. & Erotian.

Α'θηλὶς, pro attractione poni videtur. apud Hippocr. de artic. χρονιωτέρη μὴ ἄθηλὶς &c.

Α'θερίζω, Α'θερίνη, ἀθερώδης, vide in Α'θὴς.

Α'ΘΗ'Ρ, έρος, ariſta, pars ſpicæ acuta. Α Galeno exp. quod in hordeo acuminatum eſt. Ab Erotiano autem, ἀθέρες illa tenuiſſima quę ſunt in ſummitate hordei. Sic Dioſcorides quoque ἀθέρας de avena uſurpat. ¶ Generaliter & de fruméti ariſtis (*quæ propriè dicuntur Latinis ariſtæ*) à Xen. uſurpatur, quum dicit, τὸ πλῖον τῶν ἀθέρας ἀφαιρεῖν. Sic & à Luciano in Anacharſide, τῶν μὴ ἄχυρα & τοὺς ἀθέρας ἀποφυσᾶν. unde & ἀθέρες, expoſuerunt quidam veteres grammatici, ψάχνες ἀχρεῖοι, (q. d. ſpicæ degeneres) ut ſint ita dicti quaſi ἃς οὐκ ἔστι θερίζειν. Quæ etymologia ponitur ab Euſt. ¶ Α'θὴς (inquit Gal.) ſignificat apud Hippocratem non ſolùm quod in hordeo acutum eſt, ut in lib. 2. de morbis: ſed & ejus partis ſummum quæ in cuſpide ſagittæ πώγων (barba) appellatur, ut τὸ ἐπὶ ſ. lib. 5. Citatur ἀθὴς pro mucrone gladii. apud Plut. in Catone, τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ἐπασάσθ & κατενόησεν ὡς δὴ ἄδηλον ἐξωθῶν τὸν ἀθέρα & τοῦ ἀκμῆ ἀφιλόνικον. ubi tamen alii aliquid particularius eſſe putant. Heſychius Aeſchylum ait ἀθέρα vocaſſe τὸν ἐπιδορατίδα, lanceæ cuſpidem. (Gazæ.

Α'θερώδης, ες, ὁ & ἡ, ariſtatus, ut ἀθερώδης ψάχνος, ariſtata ſpica.

Α'θερίζω, F. ίσω, vilipendo, parvipendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθέρας. Euſtathius dicit ἀθερίζειν dici ſumpta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων, quas agricola οὐκ ἀξιοῖ θερίζειν, i. metere dedignatur. Iungitur accuſativo, ut Il. α, -ἧ οὔ ποτέ μ' οἴῳ ἀθερίξει. Od. θ, Τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀνανίνομαι, ἠδὲ ἀθερίζω, Apud Apoll. Rhod. Arg. 2, genit. jungitur, -νύμφης ἀθερίζε λιταῖων.

Α'θερίνη, ἡ, atherina, piſcis. Ariſta, Gazæ apud Arist. lib. 6, de hiſt. anim. cap. 17. Euſt. ab ἀθερίζω deductum videri ait.

Α'θέρες, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α'θέρεξ, & per pleonaſmum literæ ν, αὐθέρεξ, ικος, ὁ, idem quod ἄθὴς, ariſta. Heſychius αὐθέρικας inter cætera ſignificare ait non ſolùm τὰ τῶν ψαχύων ἄκρα, ſed etiam τὰ ἐν τοῖς ψάχυσι κέντρα. Heſiodus de Iphiclo loquens, Α''κρον ἐπ' αὐθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, Α'λλ' ἐπὶ πυκνομίλων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι, &c. Sic quidam exp. αὐθερίκων. Il. υ.

Ε'ξαθερίζω, (*comp.*) *idem quod* ἀθερίζω.

Α'θὴς, vide in Α'θέρες.

Α'θλεύω, ἄθλος, ἆθλον, ἄθλον, &c. vide Α''εθλος.

Α'ΘΡΑΓΕ'ΝΗ, ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt. Vide Theophr. hiſt. pl. lib. 5. cap. ultimo.

Α'ΘΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ησα, video, cerno, intueor. Cum accuſ. ut Ariſtoph. in Nub. ἀθρήσω τοῦτον ὅ τι δρᾷ. Interdum cum præpoſitione εἰς. ut Il. κ, ἤτοι ὅτ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀθρήσῃς. ¶ Item diſpicio, circumſpicio, conſidero, perpendo. Itidem cum accuſ. ut Iſocrat. ad Philipp. ἔπειτ' ἀθρήσατε καὶ σκέψασθε τὰς τῶν ἄλλων συμφορᾶς. Interdum ſine caſu, vel cum ὅπως: ut Xen. in Symp. ἀθρητέον δὲ καὶ πῶς ποτέ, &c. vel cū πότερον, ut Plat. in Crit. οὐκ ἐσκόπων δὴ ἄθρει πότερον, &c. vel cum μὴ, idem in Gorgia, ἄθρει μὴ τοῦτο ἦ τὸ ἀγαθὸν, &c. ☞ Deductum eſſe putatur à verbo θεάομαι per ſyncopen, præfixo α epitatico: vel à δρῶ (cerno) præfixo itidem α epitatico, & θ verſo in Θ. Utramque etymologiam habent Etymol. & Euſt. Aſpirari autem illud α ſecundum Atticos tradit idem Euſt.

Α'θρήματα, videntur eſſe dona quæ offerebantur ſponſæ quum ſeſe primùm retegebat & dempto velo ſponſo & cognatis præbebat conſpiciendam, quæ & θεώρητρα eandem ob rem nominabantur, Heſychio ſunt munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbios.

Α'θρέω, videre cupio. Suid.

Compoſita.

Α'ναθρέω, ῶ, perſpicio, attentè conſidero. Thuc.

Διαθρέω, ῶ, diſpicio. Ariſtoph. in Nebi. φρόντιζε δὴ & διάθρει.

Ε'νατθρέω, ῶ, cōſpicio, conſpicor. Il. γ, Εἴτω ἐσαθρήσῃσιν Α'λέξανδρος.

Ε'ναθρεῖν, fixis oculis intueri. H.

Καθαθρέω, ῶ, inſpicio vel perſpicio. Heſych.

Περιαθρέω, ῶ, circunſpicio, attentè ſivè diligenter cōſidero, Heſ.

Περιάθρησις, circunſpectio, diligens conſideratio.

Α''νθρωπος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α'ΘΡΟ'ΟΣ, ος, ὁ, confertus, in unum collectus, coacervatus, aut denſus, frequens, aut univerſus, ſimul totus, ſimul omnis. ut ἀθρόα πόλις apud Thuc. Sic ἀθρόος ὁ λαός. Sic λέμβος ἀθρόος, in Epigr. ¶ Frequenter in plur. num. uſurpatur. Il. τ, -ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, Luc. in Pſeud. διμυρείων πυκνὰς ἀθρόων ἀποκομιδάς. Apud Xen. ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσκεδασμένοις, i. diſperſis. Apud Hom. ſæpè eſt ἀθρόα παύτα, ut Il. χ, Od. α, Od. β, Apud Gal. ad Glau. 1. ἀθρόαι κενώσεις, exp. effuſæ evacuationes. Sic & κένωσις ἀθροωτέρα, ibid. ¶ Α'θρόον ajunt Euſt. & Etym. ſign. etiam ἀφνίδιον repentinum, εἰωνὲ τὸ δίχα θρῦ. In qua ſignif. tradit idem Euſtathius Atticos ſolitos tenuare, ob α privativum: at quum ſignificat ὁμῦ, tunc aſpirari (ut moris eſt α collectivum) ut ſit ἀθρόον quaſi ἅμα θρῦ, i. unà cum ſtrepitu: vel ἀθρόον dicatur quaſi ἅμα θορὸν, i. πηδῆσαν. Ait præterea Etymologicus hanc vocem pro repentino, ἀπροπαροξυτόνως, pro collecto παροξυτόνως, ſimul & διασυρόντως. ¶ Α''θρος autem properoxytonon vide in compoſitis ex Θρέω.

Α'θρόως, confertim, universè, ſummatim. Exp. & cōfeſtim. Luc. ἐμπεσὼν ἀθρόως, totus repentè lapſus. Pro ἀθρόως dicitur interdum ἀθρόον adverbialiter. ut apud Thuc. ἀθρόον ἐμβοήσαντες.

Α'θροότης, ητος, ἡ, univerſitas, *q. d. confertitudo*. Alex. Aphr.

Α''θρυς, idē quod ἀθρόος & eſt factum ex eo per ſynæreſin: ideoque quidam cum circumflexo ſcribendum putârunt: ſed conſuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum & ut tenui ſpiritu notaretur, licet Atticè aſpiretur. Ariſtoph. ἑστῶτες ὥσπερ τὴν ὁρεοκόμους ἄθρους. Sic ἄθρων τρατόπεδον pro exercitu confertim copijs inſtructo. Habet & comparat. ἀθρέστερος, apud Athen. & Gal.

Α'θροίζω, F. σω, P. κα, congrego, colligo, cōgero, coacervo. Plato epiſt. 7. ἐς μίαν πόλιν πᾶσαν Σικελίαν ἀθροίζειν. Et Iſocr. de pace, μὴ ἐξ ἁπαύτων αὐθρώπων εἰκῆ πολὺς πολίτας ἀθροίζουσαν.

Α'θροίζομαι, cōgregor, colligor. Plut. in Rom. ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτὸς, cōfluentes ad illos. Apud Plat. ἀθροίζεσθαι ἐς ἑαυτὸν, Bud. exp. contrahi in ſeipſum, *hoc eſt*, apud ſe eſſe.

Α''θροισμα, τὸ, cōgregatio, i. res congregata. cœtus vel acervus ſeu congeries. Exp. & πλῆθος, multitudo. ut ἄθροισμα νεῶν.

Α'θροισμὸς, ὁ, & ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, i. ipſa congregandi actio.

Α'θροίσιμος, q. d. congregatorius, ſive cōgregatitius. ut ἀθροίσιμος ἡμέρα, apud Greg. dies quo populus congregatur.

Α'θροιστὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector.

Α'θροιστήριον, ου, τὸ, congregationis locus. (habens.

Α'θροιστικὸς, congregativus, collectivus, vel vim congregandi

Συναθροίζω, (*comp.*) coacervo, colligo. Syneſ. ep. 141. ἐπεὶ τότε μὲν ὤμιλον ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸν συναθροίσῃ. Apud Plat. in Phædone, συναθροισμὸν ψυχὴ αὐτὴ ἐς αὑτὴν, videtur eſſe quod Cic. dicit Tuſc. 1. animus à negotio omni ſevocatus, & ſecum eſſe coactus. Συνάθροισις & συναθροισμὸς, coacervatio, congeries. Eſt tamen συνάθροισις potius ipſe coacervandi actus. Et συναθροισμὸς, id quod coacervatum eſt, *ideoq; rectè exponitur*, congeries. Eſt etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vide Quintil. lib. 8. c. 4. Vide & apud Rutil. Lup.

Α'ΘΥ'ΡΩ, ludo, luſito. ut pueri quiſquilias colligentes humi & conſtruentes. Apud Herodian. παιδίον ἀθύρον exp. puer ludibundus. Dicitur de quovis luſus puerilis genere. Philo, ὡς παῖδες παρ' ἀκταλοῖς ἀθύροντες, οἱ ψάμμου χειλόφρυς ἀνίσταται. Generaliter etiam de quovis ludente dicitur, & exp. παίζω, Euſt. vult ex α privat. & nomine θύρα eſſe factum, quaſi qui ἀθύρει 'privatam januam mentem habeat. cujus derivationis rationem nimis longè petitam eſſe ſuſpicans H. Steph. dicit ἀθύρειν ideo ſignificare ludere, quòd extra fores domus potius quàm in ipſa domo ludi ſoleat. Idem Euſt. tamen etiā ait à θύω derivari, i. proruo, prorumpo. Etymologus quoque ἄθυρμα dicit eſſe παρὰ τὸ ἄγαν θύειν & additum eſſe ρ, ut in ἄϊδρις pro ἄϊδις. Et tunc α erit epitaticum.

Α'θυρμα, τὸ luſus ludus, ludicrū. Proprie luſus puerilis, Il. ο παίσας ἀθύρμασι πιέσειεν. ¶ Item oblectamēta. Od. σ, -δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ. Exp. & κοσμήματα i. ornamentum. Suid. ex Epigr.

Α'θυρμάτιον, ου, τὸ, diminut. Luc. in dialogo Doridis & Galateæ de Cyclope loquēs, ἐφ' ᾧ ἀθυρμάτιον ἀγρίου σκύλακος, geſtabat urſi catulum, obl. ſuum, vel delicias ſuas.

Α'θυρόομαι, idem quod ἀθύρω, ſimplicito, ſic ludendo. exultim ludo.

Compositæ.

Α᾽ναδυομαι, τὸ, idem quod ἄθυρμα, ludus. vel id quo quis ludit.
Προσαθύζω, ludo cum, colludo cum, Hesych. (Eust.
Σκαθύζω, ludibundus fodio seu fodico. vel fodiens seu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκαλεύω seu σκαλίω & ἀθύζω. Alicubi tantùm scr. vel fodico vel ludo. ut exp. ab Hesych. Aristoph. in Pace tribus mutavit, plenire seu corre Ἤν μάχωμ' ἰδών, ἐπῆλθε μ' ἡ βάκη σκαλαθύζων, i. σκαλεύων, ut exp. Sch. Σκαλαθύγμα, q.d. fodicatio o ludicra Σκαλαθύγματα, ludicra, seu ludicræ res. Aristoph. in Nub.
Συναθύζω, simul cum alio vel alijs ludo. Mosch. idyll. 2, Τῆσιν αὖ συνάθυζεν.

Αἰ, particula si. Vtuntur hac particula Dores. Theocrit. Αἰ τί μιν ἀδικήσαμι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, ἢ αἰ ἄλλα τοὶ Δακεδαιμόνιοι ἐπιτήδεια ἔχητε. Plutarchus in Lycurgo, αἰ θέλῃς, θεῖραν λάβε. Item Dorice. ut apud Thucydidem, eodem libro, εἰ μὲν κατὰ τὰς ξυνθήκας. Apud Hom. frequenter cum particula κε sive κεν. Iliad. ψ, ἢ κε σὺ νῦν ἐμὸς ἔσσο παῖς, si parueris, si pareas. Iliad. θ, αἴ κεν ἐγὼ τὸν φῶτα δαμάσσομαι ἠὲ καὶ ἄλλος. Et αἴ κέ τινας apud eundem, si quo modo, si fortè aliqua ratione, Iliad. α, & β. Apud eundē, αἴ κέ ποθι, vacāte τινὶ, Αἰ μή, nisi, ἐὰν μή apud Theocritum, Idyll. 5. Αἰ μὴ τὸ φλάσυμι. ¶ Vt autē ἐὰ pro εἴθε interdum ponitur, sic & αἰ. Ferè autē subjungitur γάρ. ut Iliad. β, Αἰ γὰρ Ζεὺς πατήρ τε Ἀθηναίη τε Ἀπόλλων Ἠδ' ὧδε πάντας Ἀχαιοὺς ἐθέλοιεν &c. Odyss. υ, Αἰ γὰρ τέκ' ἔξεπε ἔστω τελέσαι Κρονίων. & Herodot. lib. 1. αἰ γὰρ θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι ἐλθεῖν. Gregorius Naz. junxit aoristo indicativi, Αἰ θάνον, οὐ τοι μιχθέντος τοιαῦτα χρόνῳ ἐτόλμησας. Est autem αἰ pro αἴθε per apocopen, ut Suidas tradit, Etymologicus vult αἴ dici pro ἐὰ significante ἔθε, mutato ε & α. At αἱ, est plurale articuli præpositivi fem. g. à sing. ἡ, ut αἱ γυναῖκες.

Αἶ, vel Αἴ, hei, heu. Sheu. Αἶ (inquit Eustathius) est etiā δυσφορικὸν, i. quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes. Item θρηνητικὸν, i. quo utimur alicui succumbentes. ut apud Aristophanem πάλαι, hei miser. Suidas autem scribit, αἶ cum tenui & circumflexo esse θρηνητικὸν luctus significationem habens, vel luctui aptum. Icidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hac in significatione circumflecti. At Eustathius, αἶ pro εἴθε, utinam: & pro ἀ, si: item quum est θρηνητικὸν, δυσφορικὸν, μακρόκλιτον, eodem accentu acuto notat. Rarò autem solum positum, frequenter geminatum reperitur. In Adonidis epitaphio invenitur & solum & geminatū. ut Κάτθανε δ' ἁβρὰ Κυθέρεια, καὶ αἶ in versu sequenti, Ὤμοι τὰ παιπαλέεσσιν, καὶ αἰ δρύες αἶ τ' Ἀδώνιν. Ibidē circa finem, Ὑμὰς δ' ἐκέτ' ἀενάοις ὀδύρμοις μέλπω· ἀδύτοις δ' αἶ αἶ Ἀ αἶ ἐς τ' Ἄδωνιν ἔλθ' ταλέον, αἰ ὑμῖν. Ponitur & absque casu, ac tum ferè geminari solet. Soph. in Ajace, Αἰ αἰ, πάλαι μὲν ὄντ', &c. ¶ Interdū terq; quaterq; repetitur. ut apud Luc. in dial. Philop. αἰ αἰ αἰ αἰ τὸ κενεὸν ἐλπιδίων. At αἱ, est plurale artic. postp. fœm. g. à sing. ἡ, quæ. Apud poëtas significat interdum etiam, hæ, vel illæ.
Αἰάζω, Αἰανδς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἶα, vide in Γαῖα.

Αἰάζω, F. ξω. lugeo, lamentor. Fit ab αἰ, i. heu, ut docent grāmatici. Soph. in Ajace, νῦν γὰρ πάρεστι σοὶ θέλουσι πενθεῖσθαί. Cum acc. ut in epitaphio Adonidis, Αἰ αἰ ἔτ' Ἄδωνιν ἐπαιάζουσι Ἔρωτες.
Αἰαγμὸς, ὁ, gemitus, lamentatio. Eustathius Αἴαξ dictum ait παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμῶν παθεῖν. ex eo quòd passus esset digna gemitibus.
Αἰακτὸς, ἡ, ὁ, defletus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus, lugubris. Ex Aristoph.

Composita.

Δυσμίακτος, ὁ, ἡ, gravitèr aut miserabiliter defletus. Exponitur & qui non facilè lugetur. & qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Macchabæorum tertio, οὐκ ἐπὶ πικρᾷ καὶ δυσμίακτῳ θανάτῳ. Exponitur & lugubris, ut sit pro αἰακτός. Item qui non facilè lugeat, ἀσυνκατάβλητος.
Ἐπαιάζω, adflamentor, illacrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ὑπὸ τῷ γράμματι ἔχον ἐπαιάζοντα τὸν νεκρόν. Idem in libro de luctu, ὡς τὰ μνήματα ἐπαιάζοντες.
Υπαιάζω, q.d. sublamentor. Ex Epigr.

Αἰανὴς, ἐς, ὁ, ἡ, vel Αἰμανὴς, ἐς, ὁ, ἡ, gravis & acerbus vel luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse ab αἰ αἰ factum. Idem ait λιμὸν αἰανῆ appellari vel famem gravem & molestam, ab αἰ αἰ: vel perpetuū, ab αἰεί. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἔμοιγε αἰανῆ τᾷ γᾷ, vult contrà ex hoc nomine fabricatum esse illam particulā αἰ: & esse hîc αἰανῆ pro θρηνητικήν. Idem in hoc Ajacis hemistichium, -νυκτὸς αἰανὴς κύκλος, ait αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ὁ ἀφώτιστος, i. tenebrosus, vel perpetuus.
Αἰνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽ΙΕΙ, adverb. indignantis seu dolentis, ut οἴμοι, teste Suida & Hesychio. Aristoph. Αἰεί, τί λῃρεῖς; Idem αἰεὶ πάλαι, hei mi-

ser. Interdum admirantis, teste eodem H. Aristoph. in Neb. Αἰεὶ πτερὸν γ' οἶδα, &c. i. papæ. Ponitur & ἐπὶ ἄπαν, ut annotat Suid. differens ex Aristophane. Αἰεί, οὐκ ἔστιν ἀλλὰ τῶν πάντων ἀεί.

Α᾽ΙΑΝΕ, ης, ἡ, (& Ionicè ἀορίστως) Αἰγανίς, ίδος, τὸ, jaculum vel spiculū, tragula. Hesych. ἐστὶ τὰ ἀγκυλωτὰ ἰχθυόβολα, quod hastarum seu jaculorum aut spiculorum amenta sive ansæ fierent è loris caprinis: alijs tamen ita hæc jacula nominata dicentibus quòd εὐθετοῦσιν ἐς αἰγῶν ἄγρας, quòd apta sint capiendis capris. Odyss. δ, Δίκτυα πάντα πέρασεν ἐν ᾧ ἐνίκησεν ἐὼν ἐς. Apollon. Rhod. Argon. 2. ὀρέξαο Πηλιὰς Αἰγανέη. Suidæ est jaculum parvum ex solido ferro: Eustathio genus hastæ leve & longum, παρὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἵεσθαι, quòd in capras mitteretur.

Α᾽ιγιδλω, vide in Α᾽ίσσω.
Αἰγίη, αἰγίκος, &c. vide in Αἴξ.

Α᾽ΙΓΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, populus: seu propriè populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, ut videre est apud Theophr. hist. plan. li. 3. cap. 1. & de caus. pl. lib. 5. cap. 8. itemq; apud Dioscor. lib. 1. c. 114. & Aristot. de gener. anim. lib. 1. cap. 18. Homeri schol. deducit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὐξήσεως. Homerus hanc arborem vocat μακρὰν, Od. κ, & μακεδνὴν Od. η, Gaza lib. 3. gram. docet deduci à verbo αἴσσω. Schol. verò Apollonij παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας αἴσσειν ἢ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κατὰ γῆς νάειν τὰ τῶν αὐξόμενα.
Ἐξ ἧς γράφεται dicitur ἠλάτινη, (populus alba) i. in nigram mutari, ut testatur Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 21.

Α᾽ΙΓΙΑΛΟΣ, ου, ὁ, litus, ora maritima. Athen. ex Theophr. ὁ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. ☞ Quidam deduxerunt παρὰ τὸ πλὴν αἰανῆ γεύσεως εἶναι τὸ ἁλός. Mihi facilior & simplicior videtur deductio παρὰ τὸ ἄγειν πλὴν ἀπὸ. ut & synonymum ἀκτὴ ab eodem ἄγω (i. frango.) deducitur.
Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: ut αἰγιαλίτης ἄμμος, Dioscor. l. 5. Exp. & in litore habitans. in fœm. gen. αἰγιαλῖτις, ιδος, litorea. ut αἰγιαλῖτιδα χηλὴν dixit Archias in Ant. epigr.
Αἰγιαλώδης, ους, ὁ, ἡ, idem.
Αἰγιαλὼς, piscator, litoreus, quasi in litore degēs, apud Alciph.
Παραιγιαλίτης, (decomp.) exp. ut αἰγιαλίτης, apud Athen.

Α᾽ΙΓΙΘΑΛΟΣ, ου, ὁ, parus. avis inimica apibus, apud Arist. hist. an. lib. 8. c. 3. & lib. 9. c. 15. & 40. Vide & Plutarch. in l. de odio & invidia.
Α᾽ΙΓΙΘΟΣ, ægithus: avis de qua vide Arist. hist. an. lib. 9. c. 1. & Plin. lib. 10. cap. 74. Scribitur & αἰγίθος, à Gaza vocatur salus.

Αἰγινόεις, αἰγίλις, &c. vide in Αἴξ.

Α᾽ΙΓΛΗ, ης, ἡ, fulgor, splendor. ut χαλκῆ αἴγλη Il. β. Sic αἴγλη ἠελίου ἢ σελήνης, Od. ζ. Apud Aratum ὀλιγη αἴγλη. Cic. exiguo cum lumine. Aristides in Romæ encomio, ὥσπερ τὸν ἥλιον ἁπάντων αἴγλη ἔχει. Poëticum tamen est. ¶ Hesychio est etiam χιτὼν, apud Soph. in Tereo. χιτὼν & πέδη, apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλα sed αἴγλα μυσίλη, idem quod μυσίλη, Poll. lib. 6. cap. 12.
Αἰγλήεις ουτος, fulgens, splendidus, coruscus. Il. α. αἰγλήεντος ὀλύμπου. In fœm. gen. αἰγλήεσσα, splendida. In obliquis fit etiam crasis. Reperitur enim αἰγλῶσα pro αἰγλήεσσα, ut ἀμφιγυήεις pro ἀμφιγυήεις, apud Hom.
Αἴγλαξ, Γλαύξ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Παναιγλήεις, omnino lucidus splendidusque, Eurip.
Σαξέπταιγλος, ου, ὁ, ἡ, fulgorem avertens. Aristoph. in Neb.

Α᾽ΙΓΥΠΙΟΣ, ου, ὁ, à veteribus dicebatur qui à recentioribus, γὺψ, ut tradit Suidas, i. vultur: avis prædatrix & rapax, ex aquilarum genere. Iliad. ω, οἰωνοῖσι γαμψώνυξι ἀγκυλοχείλαις. Soph. in Ajace, πατησόμεσθα δ' ὥστε πτηνοὶ ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Herodot. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque Scholasticus αἰγυπιὸν & γύπα de eadem volucre dici hoc epigr. innuit. Καὶ τὸ μὲν Τιτυὸν καὶ γλῶ δύο γῦπες ἔδουσιν. Ἡμᾶς δὲ ζωοὺς τέσσαρες αἰγυπιοί.
Α᾽ΙΓΩΛΙΟΣ, nomen avis nocturnæ seu noctivagæ. ululam Latini appellant. Scribitur & αἰγώλιος. vide Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 17.

Αἰδέομαι, αἰδέσις, αἰδήμων, &c. vide in Αἰδώς.

Α᾽ΙΔΗΣ, apud poëtas, & ᾅδης in soluta oratione, ου, ὁ, Orcus, tartarus, inferi. Od. μ, ὑπὸ ἠλέκτορι δόμῳ ἀΐδαο. Et Il. φ, Πέμψειν ἐς ἀΐδαο. ubi subauditur δόμον vel alius ejusmodi accusativus. ¶ Nonnunquam est ipse deus inferorum Pluto. Il. ο, Ζεὺς ἐγὼ, πρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. ¶ Item mors, in Anth. Epigr. Ἡ δ' ἀϊδὴς μέλλουσα περιφθίσειν δύστηχον ὠδῖνα. ¶ At ἀϊδὴς vide in comp. ex Εἴδω, i. video. ☞ Fit ex α privat. & ἰδεῖν aoristo 2. verbi ἔδω, i. video. Est enim ἀΐδης locus tenebricosus, & (ut dixit Virg.) sine luce domus. Vide etiā ᾅδης in fine hujus classis.

Α᾽ϊδηλος,

Α᾽ιδηλ@-ος, ὁ ἡ ή, tenebricosus, ut Soph. in Ajace, ἀΐδηλον ἀΐδην, Vide & alias signif. in comp. ex Εἰδω, i. video.

Α᾽ιε, ἀιεί@-, pro αἰὲν. Il. α, -ψυχὴ δ᾽ ἀΐεται ὅπερ ὄνειρος. Et Od. κ, -ψυχὴ δ᾽ ἀΐδος δὲ κατῆλθε. & Od. λ, -ἐδὴ δόμον ἀΐδ@- εἴσω. (μον.

Α᾽ιδόσδε & Α᾽ιδος δόμον, adverbialiter ponuntur pro εἰς ἄϊδ@- δόμ@-

Α᾽ιδωνεύς, εως, ὁ, Pluto, deus inferorum. Hes. ἰδ᾽ Α᾽ιδωνεὺς ἠρπασε.

Α᾽ιδώνι@-, ος, ὁ ἡ ό, Iethalis. Hesych.

Α᾽δης (cum α habente ι subscriptum) ου, ὁ, in prosa idem quod ἀΐδης, ex quo factum est per synæresin. Ponitur sæpe ἐπιστολικῶς. Dicitur enim εἰς ᾍδου. sub. οἶκον, & ἐν ᾅδου, sub οἴκῳ.

Α᾽ίδ@-, vide in Α᾽ιά.

-Α᾽ΙΔΩ᾽Σ, ό@-, & per crasin ους. in dat. αἰδοῖ, in accus. αἰδῶ, vel αἰδῶ, ut quidam, pudor, verecundia. Interdū in bonam partem, ut apud Soph. αἰδῶ λαβεῖν, pudore tangi. Et Il. ο Ω᾽ φίλοι, αἰνέως ἐστὲ καὶ αἰδοῦς θεσθ᾽ ἐνὶ θυμῷ. Α᾽χιλλεὺς τ᾽ αἰδεῖσθε. Et cum genit. ibidem, & αἰδεῖσθέ τοι ἀνὴρ θυμῷ Α᾽χαιῶν ἀγαθόν περ, i. verecundiam vobis incutiant alij homines. Quatenus sit laudabilis αἰδὼς, vide Aristot. Eth. lib. 3. cap. 11. & lib. 4. cap. 15. Interdum in malam partem. ut apud Hom. Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. ¶ Item reverentia, venerátio, observantia, per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reveremur & colimus. Xen. Pæd. 1. τοσοῦτον ἄλλων αἰδοῦς πεύξῃ. Od. θ, ἡμῖν ἔμμορε αἰδοῦς ἴσης καὶ αἰδοῖ. Apud Plut. in Rom. αἰδὼς τὸ βασιλεως, regis reverentia. Idem in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ ἐμοὶ πάντες πάλαι. i. reverebantur & honorabant eum omnes. ¶ Item membrum genitale, inguen, pudenda. Il. β, Κ ἀπανεύθ᾽ ἡδὲ χιτῶνα πατὴρ αἰδῶ ἀμφικαλύπτῃ. Et Dionys. Halic. in ἔχ Υπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δορυφ. ☞ Etym. & Eust. τὴν αἰδῶ dictam volunt à non videndo ex α privat. & verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos avertere. unde proverb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, de quo vide Erasm. in Chil.

Αἰ@-, ᾶ@-, ῶ, idem quod αἰδώς.

Αἰδεσ@-, ᾶ, ό, venerabilis. veneratione dignus, venerandus, reverendus. Ody. ξ. θ. φίλ@- πάντεσι γλυκίων, Δεινός τ᾽ αἰδεῖός τε. Et Od. λ. Καί ε᾽ αἰδεσιμώτερ@- & φίλτερ@- αἰδόμενον ἔθηκα. Item in activa signif. verecundus. Od. ϱ, -κακὸς δ᾽ αἰδεῖ@- ἀλήτης. Et Il. β, παρθέν@- αἰδοίη.

Αἰδοίως, adverb. cum reverentia, cum observantia. Od. τ.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, subst. inguen. In plur. αἰδοῖα, pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant παρὰ τὸ οἰδαίνειν ἀν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα, quasi οἰδοῖα, Thuc. 1. Ἀμφισβήτησιν ἔχοντες πρὸς τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et Herodot. 1. ἐκ τ᾽ αἰδοίων τ᾽ ὑγιατέος. A᾽Gaza exp. testiculi, coles.

Αἰδοιώδης, ε@-, ὁ ἡ ές, formam inguinis habens. inguinis speciem referens. Athen. 7.

Αἰδοιῖκ@-ος, ᾱ, ὁ, ad inguen pertinens. ut αἰδοιϊκὴ φάρμακα, apud Aeginet.

Αἰδοῖ@-, poëticè pro αἰδοῖ@-, ut ὁμοῖ@- pro ὁμοῖ@-, venerabilis.

Αἰδέομαι, ῆσομαι, F. ἐσσομαι, & ήσομαι, præt. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην idem quod ἐντρέπομαι, veneror, revereor, veneratione prosequor. Cum accus. Xen. Pæd. 1. αἰδεόμεθ@- τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεούς, apud Hom. & Il. χ, -πάλαι σ᾽ αἰδέο, & μ᾽ ἐλέησον. ¶ Interdum est potius, timeo, vereor. ut Il. χ, Αἰδέομαι Τρῶας & Τρῳάδ@- ἑλκεσιπέπλους. Sic Ilia. ο, Αἰδεῖσθαι βασιλῆ@- οὐρανίῳ αἰδοίοιο. ¶ Item pro, pudet me, verecundor, verecundia tangor. ut αἰδέομαι πάντα, horū me pudet. Plut. Od. ζ, -αἰδέομαι γὰρ Γυμνὸν θεσθαι. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ζ, καὶ παρεόντ᾽ ἀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, & injuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαν αἰδεσθεῖσ᾽ ἀείσω, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiam placeo, exoro. Dem. contrà Aristocr. & φεύγειν ἐᾶν αὐ αἰδεῖσθαι τινὰ τῶν ἐν ἡλίᾳ & πεπονθότων, Vide Harpocr. & Hesych. Usurpatur & in signif. pass. utpote cujus inveniatur act. αἰδέω, & compositum καταισθέω. Sic apud Dem. ἠδεσμένῳ@-, exoratus, placatus.

Αἰδήμων, ον@-, ὁ ἡ ή, verecundus. Athen. de Isocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατ@-. Ponitur in virtute apud Arist. in eth. lib. 2. & 4.

Αἰδημόνως, verecundè, pudenter; cui opponitur θρασέως apud Xen. in symp. Αἰδημονέω, ῶ, F. ήσω, verecundus sum, verecundiam servo.

Αἰδὼς, εως, ἡ, veneratio, reverentia. Item (ut inquit Bud.) venia & misericordia, & personæ periclitantis respectus & tuitio. ultionis animadversionisq; remissio. Dem.

Αἰδέσιμ@-ος, ᾱ, ὁ ἡ ή, in oratione soluta, pro poëtico αἰδοῖ@-, venerabilis, reverentia dignus. Apud Greg. est, dignus qui exoret. ¶ Apud Pausan. αἰδέσιμον, Bud. interpr. inviolatum, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio. q. d. venerabilitas. Pro quo elegantius usurpatur τὸ αἰδέσιμον, ut apud Lucian. in Nigrino, τὸ σεμνόν καὶ τὸ αἰδέσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.

Αἰδεσοί, ᾶ, ό, reverentia dignus. idem quod αἰδέσιμ@-, sed minus usitatum. Plut.

Αἰδομαι, etiam dicitur pro αἰδέομαι. ut Od. θ, Αἰδὼς γὰρ Φαίηκας. Et Plut. in symp. 3. ἐκβάλλειν τὸ ὁμιλοῦντων τὸ αἰδόμενον.

Composita.

Α᾽ναιδὴς, έ@-, ὁ ἡ ές, impudens, inverecundus. Od. ϱ, Ὡς ἴδες ἠερόεντα καὶ ἀναιδέα κύνα πάντα. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα. Aff. & pro eo cujus nos non pudet. ut ἀναιδέστερ@- ἢ ἀκλαύστοις, minimè pudendus intemperantibus. Metaph. tribuitur etiam rebus sensu carentibus. ut λᾶας ἀναιδὴς, Il. ρ, & Od. ι. ἀναιδὴς πέτρη, Il. ν, Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum adverbialiter ponitur, ut ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aspectu esse, impudentiam oculis præ se ferre.

Α᾽ναιδέως & ἀναίδην, impudenter.

Α᾽ναίδεια, ή, impudentia, inverecundia. Hom. Demosth.

Α᾽ναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero. Hinc ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor. Aristoph. in Equit.

Α᾽ναίδητ@-ος, ὁ ἡ ή, accipitur pro ἀναιδὴς, impudens.

Α᾽ναιδήμων, ονος. absque ulla reverentia, & q. d. irreverenter: seu absq; ullo pudore, impudenter. Gal.

Α᾽παιδίων, ωνος, ὁ, q. d. pudenda mutilo, præputium seco, circumcido. Poll. lib. 2.

Ε᾽παισχέομαι, ύνομαι, pro simplici αἰσχέομαι, erubesco, verecundia afficior. unde ἐπαιδεσθήσομαι, apud Eurip. me pudebit. Ε᾽παιδεσθὲς, reveritus. Plat. de leg.

Κατασχέω, ῶ. (quod & αἰσχῶ, sed rariùs) erubescere facio, pudore perfundo, & ad venerationem cogo vel impello, flecto animum, Plut.

Καταισχέομαι, ύνομαι, revereor, valdè revereor. Aristoph. in Nub. κατασχεθῆναι παρεῖσα Δίκα. Item pro, perpudet, Plut.

Κίναιδ@-, cinædus; pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt. ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, i. τὸ αἰδοῖον. vel quasi κενὸς αἰδοῦς Plut. in Polit. ¶ Sic dicitur & gemma quę erythræus etiam lapillus appellatur. Arrian.

Κιναιδία, cinædica obscœnitas sive impuritas aut impudicitia. Aeschin.

Κιναιδέζομαι, cinædicè me gero. impuritate & obscœnitate cinædos imitor. Κιναίδισμα, obscœnitas cinædica, apud Eust.

Κιναίδιον, avicula quæ & ἰυγξ, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὸ αἰδοῖον, unde & σεισωνυγὶς, dicitur. Lat. motacilla.

Α᾽κίναιδ@-, (decomp.) exp. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui cinædus non est, sed castus & pudicus. Suid.

Κυναιδ@-, impudens ut canis. Hesych.

Κίναδ@-, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αἰὲ αἰεὶ, vide in Α᾽ιά.

Αἰετὸς, vide in Α᾽ετὸς.

-Α᾽ΙΖΗΟ᾽Σ, ῆ, ό, (pro quo & ἀΐξηλος) juvenis. qui juvenili robore viget: παρὰ τὸ ἀεὶ ἀΐσσειν, facta compositione ex α epitat. & verbo ζέω, quòd juvenes ferveant & calidiores sint atq; animosiores. Il. υ, τὸν ἀρηΐθοον αἰζηόν. Il. ξ, βὴ δὲ κελεύθου αἰζηός. Hesiod. in Erg. τὸν ἀρηιφίλητος αἰζηὸς ἐπιβᾷ, juvenis quadragenarius. Rursum pro νεῶν seu ἀκμαίων adjectivè: Iliad ω. Α᾽ίεσαν ἐσσύμενοι@- αἰζηῶν τε κρατερῶν τε, juveni, & robusto, seu florenti annis & valenti viribus. Dicitur Αἰζηί@- quoque pro αἰζηός, ut ὁμηί@- pro ὁμηῖ@-. Hesiod. αἰζηῖ@- ἀνηρ.

Αἰθάλη, &c. vide in Αἴθω,

Αἴθε, vide in εἰ.

-Α᾽ΙΘΗ᾽Ρ, έρ@-ος, ὁ, æther. ut apud Eurip. Ὁρᾷς τὸ ὑψὲς τόνδ᾽ ἄπειρον αἰθέρα, Cicero interpr. Vides sublimè fusum immoderatum æthera. ¶ Interdum aër. ut Od. ο. Λάθρῃ ὑπαὶ ζόφον ἦλθε δι᾽ αἰθέρ@-. Illud Arati, -τὸν αἰθέρ@- ὠσφρήσασθαι, Cicer. vertit, Naribus humiferum duxêre ex aëre succum. Aliquando apud Hom. exp. ab Eust. altissimus aër, & luce resplendens aër, sive splendor qui est circū aërem, ut Il. θ, -ἐρεμνὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑπερφίαλον ἄσπετον αἰθὴρ. Nonnunquā etiam αἰθέρια, aër serenus & sudus, ac minimè nubilus. ut Il. ϱ, Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ᾽ αἰθέρι. Usurpatur & fœminino genere, ut Il. ϖ, Αἰθέρ@- ἐκ δίης. ¶ Capitur etiam pro cœlo, deorum domicilio. ut & æther Latinè. Apoll. Arg. 1. -ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειραν, ad cœlum manus tollebant. Et apud Sophoclem, αἰθέρα δῦναι, cœlum subire. Idem periphrasticè dicit ἀερίαν αἰθέρα pro ἀερῶν. Hesychius scribit etiam significare inflammationē, atq; ita usurpasse Eurip. in Troad. Dativum αἰθέρι, poëtæ adverbialiter interdum usurpant, pro ἐν αἰθέρι. Sic & accus. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα Homer.

☞ Anaxagoras à verbo αἴθω deducit, ætheris nomine ignem significans, quod superiora igne sint plena. At Aristot. in lib. 1. de mundo ait cœli & siderum substantiam appellari ætherem, non ab αἴθεσθαι, i. ardendo: sed ἀπὸ τοῦ ἀεὶ θεῖν, ex eo quòd semper currat.

Αἰθέρι@-, ος, ὁ ἡ ό, æthereus, ad ætherem pertinēs. Interdum est epithetum Jovis apud Aristot. & Luc. Pro αἰθέρια ponitur itidem apud Arist. in lib. de mūdo, ἡ ὑπὸ τὸν αἰθέριον & θείαν φύσιν.

Αἰθέρος, purè & mundè, instar τῶν αἰθερίων quæ terrenis sunt puriora.

Αἰθερώδης, ε@-, ὁ ἡ ές. ætheris naturā habens, ætherem referens, ut apud Gal. ad Glauc. 3. αἰθερώδες πνεῦμα τὴν οὐσίαν, pro spiritu tenuissimo. Item pro αἰθέρι@-, apud Iust. Martyrem.

Αἰθερώδη etiam aff. pro αἰθερώδης.

Αἴθερ@-, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽ΙΘΡΑ, vel Ionicè αἰθρη, aëris ſerenitas, aër ſerenus & ſudus. cui opponitur ἀὴρ, Iliad. ϱ. ἀλλὰ σὺ μοῦνος ὑπ᾽ ἠέρι ἧσαι Α᾽χαιῶν, Ποινησον ἐπ᾽ αἴθρῃ. ⇝ Fit ab αἰθήρ, ut tradit Euſt.

Αἶθρος, ου, ὁ, pruina, frigus matutinum. Od ξ, Αἴθρῃ κε καμόντα, δεδμημένον ἠῶθι εἰς οἶκον, A᾽ Suida exp. τὸ καῦμα.

Αἴθρος, ου, ὁ, flans à ſerena parte cœli ventus. Heſ.

Αἰθρινὸς, ἡ, ὁ, matutinus. Heſ.

Αἰθρέω, ῶ, conturbo tempeſtate ſeu procella. Heſych. & Suid.

Αἴθριος, α, ὁ, ſerenus, ſudus. ut apud Dioſc αἴθριον καπύημα. Theocritus Id. 4. Χῶ Ζεὺς ἄκοκα μὲν τέλει αἰθριος, ἄκοκα δ᾽ ὕῃ. Nunc pluit & claro nunc Iuppiter æthere fulget. ¶ Αἴθριος ἠχώ. apud Nonn. periphraſticè pro tonitru. ¶ Item ſubdialis, qui eſt ſub dio, qui eſt ſub aëre, vel ſub Iove frigido, ut apud Luc. τὸ αἴθριον τ᾽ αὐλῆς, ſubdialis pars atrij. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. ἢ ὁλυσσώλων πάγων ἄιθρια ϛ ὁλύσμοβρος φλὺγμ᾽ βέλη. Et tunc fit ab αἴθρη.

Αἰθρία, ἡ, aër ſudus & ſerenus, ſerenitas, ſudum. Vide Ariſtot. de mundo. Huic opponitur ὀμίχλη. ¶ Exp. & nocturnum ſerenum, apud Herodot. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam ſub dio.

Αἰθριάζω, F. άσω, ſereno, ſerenum reddo, illuſtro. Ariſtoph. in Probl. αἰθριάζειν τ᾽ ἀέρα & ἐπινεφῆ ποιεῖν opponit. ¶ Item pro, in ſereno cœlo verſor, apud Greg.

Αἰθριάω, nocturno ſereno expono. ſeu ſub dio per noctem expono. Hippocr.

Compoſita.

Α᾽λεξαίθαλον, aff. ex Soph. pro θερμὸν σκέπασμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum.

Α᾽παιθριάζω. ſereno. Ariſtoph. ὁ Ζεὺς ἀπαιθριάζει τὰς νεφέλας.

Διαιθριάζω, abſolutè ponitur, apud Xen. pro differenare, Exp. & ſub dio agere.

Ε᾽ναίθριος, ſubdialis, qui eſt ſub dio, ut ἐναίθριοι τόποι, Theophr.

Ε᾽ξαιθριάζω, ſereno cœlo expono. Exp. &, in ſereno habeo, ſub dio teneo. Item ad ſolem expono, inſolo.

Συνεξαιθριάζω, (*decomp.*) ſub dio unà pono.

Μιξαίθριον, vel (ut alij) μιξαιθρία, ſerenitas pluvijs hyemalibus permixta. Affertur ex Hippocr. & Theophr.

Υ᾽παίθριος, & ὑπαίθριος, idem quod ὐπαίθριος. unde ἐν ὑπαίθροις τόποις, Luc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Xen. ſub dio. Υ᾽παθρα, τὰ, pro caſtris Polybium dixiſſe putat Bud.

Α᾽ΙΘΥΙΑ, & Ionicè Αἰθυη, ἡ, mergus: avis de qua vide Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. cap. 60.

Α᾽ΙΘΩ, uro, incendo, accendo. Cum accuſativo. Herodot. in Melpomene, τ᾽ θέλοντες ἥκιστά τε ἐς τὼ χώρω ϛ πῦρ αἴθοιεν. ¶ Interdū *eſt neutrū abſolutū*, ardeo, fulgeo, pro ἄιθομαι. Sophoc. in Ajace, -ἰώιχ᾽ ἑσπέριοι Λαμπτῆρες σέλας ἦθον, ardebāt, vel fulgebāt. Αἴθουσα, ἡ, *particip.* quæ urit aut uritur. quæ ardet, quæ ſplendet. ¶ Interdum tranſit in nomen ſubſtant. & ſignificat porticum domus: diciturq; αἴθουσα vel quaſi αἰθομένη ὑπὸ τ᾽ ἡλίε, quæ calefit aut illuſtratur à ſole: vel ἀπὸ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τ᾽ χειμῶνα, quòd hyeme calefiant homines in ea, ut Etymol. ait Od. σ, -ὄφρ᾽ ἴκετ᾽ αὐλὴν Αἰθούσης τε θύρας Il. υ, Ε᾽λθόντες δ᾽ ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεσῆς λίθου σηοῖν ἐφίζανον. Sunt autem ἄιθουσαι ξεσταὶ, ut Euſtathius ait, ſub diales porticus ex politis lapidibus factę. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare συλωπὸς ἕδρας ait.

Αἴθομαι, paſſ. ardeo, uror. ut ἀιθόμενον πῦρ, Iliad. π, & apud Pind. initio Olymp. hymni 1.

Αἰσήρ, ῆρος, ὁ, incenſor, qui incendit. Opp. de piſc. lib. 5. Δαλὸν ὑὸς μύστων μεγάρων αἰσῆρα φέροντες.

Αἴθος, εος, τὸ, ardor, æſtus, Heſych. ¶ Dicitur etiam πῦρ ϛ ἡ φλὸξ, inquit ſchol. Apollonij Argon. 3. τ᾽ δ᾽ ἀμφὶ τεθμὸν αἴθος Βάλλεν ἀϋτεόντων.

Αἰθὼν, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item ambuſtus. Euſtathius ait αἰθὼν apud Ariſtoph. ſignificare ἀπλῶς πανταχοῦ καιόμενον, i. in carbones redactū. Callim. in hymno in Dianam ποδιλὼ αἰθὼ appellat cinerem nigrum, ut ait ſchol.

Αἰθήσας, αντος, ὁ, ex uſtione niger vel etiam ruber. ut apud Nicand. in Alexiph. αἰθήσαντος ἰχῖνος.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ἡ, ϙ facilè cōburitur, ut ἄιθωνα ξύλα apud Etym.

Αἰθύλικες, puſtulæ in ſumma cute, ex igni, aut aliunde. dictæ ἀπὸ τ᾽ αἴθειν. Vide Erotiani & Galeni lexicon in Hippocr.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item καυστικὸς (combuſtorius) comburendi vim habens. ut apud Lycophr. πρηστὴς αἴθων. ¶ Significat & ſplendidum. ut αἴθων σίδηρος, apud Hom. exp. ferrum ſplendidum aut nigrum, ut inquiunt, gramm. ἄιθωνες λέβητες lebetes ſplendidi & nitentes, aut qui igni uruntur, ut ait Euſt. ¶ Item metaphorirè αἴθων dibitur equus, leo, homo: à colore niger ſeu rutilus. aut fervidus. qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. & Soph.

Αἰθάλη, ἡ, fuligo, λιγνὺς, apud Dioſc. & Gal. & Luc. Exp. & cinis, & nigrum illud quod ex camino ſolligitur. Vertitur etiam, faville, à Gaza, in Alexandr. Aphrod. lib. 1.

Αἰθαλος, ου, ὁ, ſubſt. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adject. uſtus, toſtus, ardens, apud Pind.

Αἰθαλόεις, ουτος, ὁ, fuliginoſus, fuligine oblitus. ut Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ab Heſiodo. Ἰτē ardens, reſplendens, coruſcus, ſplendidus. ut αἰθαλόεις κεραυνὸς, apud Heſiod. αἰθαλόεν μέγαρον, Od. χ, domus reſplendens igni.

Αἰθαλώδης, ες, ὁ, ἡ, fuliginoſus, fumeus, obſcurus. Ariſtot.

Αἰθαλέος, α, ὁ, cineritius πεφρώδης, inq. t ſchol. Nicand. in Ther.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens aut ardorem ſeu æſtum ſectans. ardore gaudens. ut πέτηνες αἰθαλίωνες apud Theocr. Idyll. ζ.

Αἰθαλόω, ῶ, F. όσω, P. ωκα, uro, cōburo apud Eurip. & Lycoph. Item nigrefacio, nigrum reddo. Propriè fuliginoſum facio. in cinerem & favillam redigo. Apud Dioſc. (ut Bud. ait) eſt uro ad fuliginem colligendam. Apud eundem ἀιθαλῶ λιγνυὼ, exponitur colligo fuliginem, facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, ὸν, ὁ, uſtus, combuſtus. apud Lycophr.

Αἰθύσσω, ſplendeo: ut in Anth. Epigr. li. 4. Αἰθύσσων λιτυαρῆς αὐδὸς ὕπαξε κώμης. ¶ Item calefacio. item incendo. apud Suidam. Exp. & moveo, item concutio. ut apud Athen. ἀιθύσσ᾽ φρενίας. ¶ Item *in ſignif. neutra* prorumpo apud Suid. Exp. & ῥιπίζω. item extendo. Vide Heſych. & Suid.

Αἴθυγμα, τὸ, Suidas ait de igne dici. Exp. & κίνησις, ὅρμημα ῥίπισμα, & Latinè, ſuſcitabulum. vel fomes & incendium. Metaphoricè pro incitamento ſeu incitabulo. Et citatur hîc Polybij locus, ἐγκαλεπῆσι λιτὰ ϛ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς ἀντὰς δυνοίας αἰθύγμασίν.

Αἰθὴς, Α᾽ίμα, Η᾽ίθεν, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽ναίθω, uro, accēdo. Moſchus in Amore fugitivo, Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τ᾽ ἄλιον αὐτὸν αὐαίθει.

Α᾽ναιθύσσω, idem cum αἰθύσσω, Etym.

Α᾽ποιθαλόω, comburo, apud Baſil.

Κατιάθω, idem quod αἴθω. Eurip.

Κατειθαλόω, idem quod αἰθαλόω. Apud Luc. dicitur Vulcanus κατηθαλωμένῳ τὸ πρόσωπον ὑπὸ τ᾽ ἀσθόλε, uſtulatam faciem habens fuligine.

Κόμαιθος, ου, ὁ ϙ ἡ, cujus coma ignei coloris eſt, Lycophr.

Κυμαίθη, capræ ſeu vaccæ nomen apud Theocr. Acolicè ut putatur pro κύμαιθα παρὰ τὸ τὰς κύμας αἴθειν, idq; ξανθὰς ἔχειν.

Παίμαιθος, totus lucidus ſplendidusq; Heſych.

Παραιθύσσω, idem cum ἀιθύσσω. Epigr. Apud Pind. θόρυβον παραιθύξε μέγαν, tumultum magnum excitavit.

Πυραίθω, ignem facio, ignes excito.

Α᾽ΙΚΑ᾽ΛΛΩ, F. αλῶ, blandior, aſſentor, adulor, palpum obtrudo. Cum accuſativo apud Philoſtratum de vita Apollonij l. 2. c. 5. de elephanto, προσιόντες, τῇ προθυμίᾳ ἀικάλλει, adblanditur proboſcide. Sic & apud Ariſtoph. in equit. Τὰ μὲν λόγι᾽ αἰκάλλει με. Heſych. & Suidas exp. ἡπαδῶ. Idem Ariſtoph. dicit in illa eadem comœdia. Η᾽κουσ᾽, ἐδήσατ᾽, ἐκολάκευ᾽, ἐξηπάτα, ubi ſchol. ait idem his verbis ſignificari: & eſſe αἰκάλλειν propriè canis qui auribus & cauda blandientis ſignum præbet. Addit idem ſchol. poſſe à gallinaceis eſſe translatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache, -πρὸς δόλον αἰκάλλων κυνῶν, i. aſſentans impudenti mulieri, ut ſchol. ait. ⇝ Α᾽κηλῶ deduci quidam putaverunt, i. demulceo. Hen. Steph. ſuſpicatur à κάλλω deductum eſſe, quòd aſſentatores pulchrè & bellè in ore habere ſoleant, atq; adeò pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant.

Αἰκαλῶν, ονος, ὁ, aſſentator, adulator. Heſych.

Υ᾽παικάλλω, (*comp.*) q. d. ſubaſſentor, clàm aſſentor.

Α᾽ΙΚΙ᾽Α, ἡ, verbera, verberatio, pulſatio, plaga. Propriè ſignificat indigna verbera, i. quibus aliquis indignè afficitur. aut pulſationem indignam & cōtumelioſam. Generaliter autem eſt injuria quæ fit alicui eum cædendo aut pulſando. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Bud.) actio injuriarum ob verbera, apud Iſocr. contra Lochit. Plato de leg. βίαιον ϛ τὰ τ᾽ αἰκίας πᾶν γένος. Ibidē αἰκία γονέων, pulſatio parentum. Dem. in Euergum Mneſibulum ait αἰκίαν eſſe χεῖρας ἀδίκως, i. vim quæ manu infertur. ⇝ Fit αἰκία ex ἀεικία, (i. indignitas, indecentia) inquit Euſt. At contrà ſchol. Soph. vult dici ἀπὸ τ᾽ μὴ ἐοικυίας. Vide ἀείκεια, in comp. ex Ε᾽οικα, i. ſimilis ſum.

Αἴκιον, α, τὸ, læſio, damnum, apud Herodot.

Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulſo, crucio. Bud. ait poni pro, contumeliosè tracto, ſævio in aliquem. item contumeliosè mutilo & trunco. item flagris cædo. Soph. in Ajace, ἀλλὰ μ᾽ ἀ Διὸς ἀλκίμου θεὸς ἀλέκτριον αἰκίζει. Sed uſitatior eſt vox paſſ. αἰκίζομαι, activa ſignificatione. Plut. πᾶσιν αἰκίαν αἰκιστέμβῳ ἀπέκτεινε. Iſoc. in Paneg. ἀδελεῖς γὰρ ἡμᾶς ἔστιν αἰκίζεται τὰς οἰκέτας. Apud Soph. in Ajace, Καὶ νεῶν κατ᾽ οἴκους συοδέτους αἰκίζεται, i. μαστίζει. ¶ Ἰτē αἰκίζομαι *in paſſ. ſignif.* pulſor, verberor, crucior. &c. unde ἠκισμένοι τὰς ῥῖνας, mutilati naribus. Strab.

Αἰκισμὸς, ὁ, verbera, pulſatio, plaga, flagellatio. Dem. Phil. 4. πληγαὶ ϛ τὸ σῶμα τῷ αἰκισμὸς. Αἴκισμα, τὸ, idem. Α᾽Lyſia ponitur pro mutilatione corporis.

Αἰκίσιμα, ἡ, quæ pulſat, &c. Suid.

Αἰκισικὸς, ὸν, ὁ, ad pulſandum proclivis, contumelioſus.

Κατειαικίζω, (*comp.*) defœdo, contumeliosè injuriēq; fœdo. Od. τ.

Α῎ΙΜΑ, ατος, τὸ, ſanguis, cruor, χαῖε ῥέκτα αἵματι, Il. θ, & ο, & υ, Itẽ αἷμα ῥέον ἐξ ὠτειλῆς, Iliad. δ, Iliad. α, Αἷ ἰὰ θι αἷμα κελαινὸν ἐρεώησι δαῖε δηϊοί. ⌐ Etym. deducit ἀπὸ τῦ αἴθειν. fortaſſe propter calorem cujus ſanguis fomes eſt. ¶ Item cædes, homicidium. unde apud Demoſthenem, ἐφ' αἵματι φόνῳ, ob cædem exulare. Sic utitur & Sophocles, item Eurip. in Oreſte. ¶ Heſychius ait Sophoclem. in Electra αἷμα vocaſſe τὰ μάχαιρα, i. enſem. quod & Suidas annotat. ¶ Item, conſanguinitas. Ariſtoteles Pol. 2. ὁ μὲν γὰρ ἀδελφὸς αὐτῦ ταυτοσαρκίδιός ἐσι, ἢ κατ' ἄλλα τινὰ συγγένειαν, ἢ ταυτὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophoclem οἱ ταυτὸς αἵματος, conſanguinei. ¶ Item genus, ſemen. Iliad. ζ & υ, Τοίτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. ubi per γένος pater conſideratur, in αἷμα autem mater, ut Heſychius tradit. Et pater filium vocat ſanguinem ſuum. Od. ω. Εἰ ἐτεὸν γ' ἐμὸς ἐσσι καὶ αἵματος ἠμετέροιο.

Αἱμάτιον, ου, τὸ, q.d. ſanguiculus, exiguus ſanguis.

Αἱματικὸς, ῆ, ὸν, ſanguineus, conſtans ſanguine. ut αἱματικὸς χυμὸς, Alex. Aphr.

Αἱματίνος, η, ον, idem, ſed minus uſitatum.

Αἱματηρὸς, ſanguinolentus, cruentus. Soph.

Αἱματόεις, εσσα, εν, ſanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, ες, ους, ὁ καὶ ἡ, ſanguinolentus, ſanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem eſt quod ſanguineus, ſanguine præditus. apud Ariſtot.

Αἱματία, ας, jus nigrum quod uſitatiſſimum Lacedæmoniorum erat edulium: ut ait Poll. Αἱματίδης χοιρὸς, apud Athen. inteſtinum fartum ſanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmatites: lapis ſic dictus vel quòd ſanguinis colorem referat, vel ab effectu, quòd ſanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. cap. 16. & Dioſc. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, ſanguinaria. unde αἱματῖτιδος φλεβὸς apud Hippocr.

Αἱμάτη, ης, enſis, gladius, apud Soph.

Αἱματίζω, ſanguinem elicio. Ariſtot.

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore ſeu ſanguine inficio. ſanguinolentum reddo. Item interficio, ut Heſ. & Etym. tradunt.

Αἱματέομαι, cruentor. Item in ſanguinem vertor. Gal.

Αἱμάτωσις, & ἐξαιμάτωσις, aff. pro ſanguificatio, ſanguinis generandi munus, ex Gal.

Αἱμάσσω, & Atticè αἱμάττω, F. ξω, P. χα, idem quod αἱματόω. Soph. ἐν τοιοῖς δὲ χεῖρας αἱμάξαι βοθύς, manus cruentare. ¶ Interdum ſignificat, vellicando ſanguinem elicio. vellico ita ut ſanguinem eliciam.

Αἱμάσσομαι, cruentor, ſanguine inficior. apud Soph. & Luc. Exp. & occidor. apud eundem Soph.

Αἱματώδης, ες, ους, ſanguinolentus. ut αἱματώδεις ῥανίδες, apud Eur.

Αἱμασιὰ, ᾶς, ſepes. Propriè (inquit Suid.) ſepes quæ ſpinas habet: Sic dici ajunt, quia αἱμάσσοντες earum ſpinis qui eas ingrediuntur. Theocr. ¶ Item macies, ſeptum murale exponitur apud Herodot. lib. 1. Αἱμασιάδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ſepis vel maceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱμασιαὶ. Exp. & macerioſus, apud Plat. de leg.

Αἱμόδης, ες, ους, ſalgamarius, apud Dioſc.

Αἱμηρὸς, idem quod αἱματηρὸς, ſuprà, Heſych. Suid.

Αἱμόω, ῶ, idem quod αἱματόω, Heſych.

Αἱμαλέος, ſanguineus, cruentus. in Epigr.

Αἷμος, ου, ὁ, locus arboribus denſus aut fruticibus, dumus.

Αἵμων, ονος, ὁ, ὁ, cruentus. Eurip. At αἵμων pro δαίμων, i. peritus. Il. α, αἵμονα δῆϊν.

Αἱμαία συκῆ, ficuum genus in Paro inſula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Αἱμύλος, Α῎μυον, Α῎μυσα, quò huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita. Exquibus deſinentia in μων poëtica ſunt.

Α῎ναιμος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, ſanguine carens. Ariſtot. Exp. & exanguis.

Α῎ναιμι, ſine ſanguine.

Α῎ναιμία, ας, ſanguinis privatio, q.d. carentia ſanguinis.

Α῎ναιμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄναιμος, Hom. Il. ε.

Α῎ναίματος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Athen.

Α῎ναιμακτος, nõ cruẽtus aut cruentatus, nõ ſanguinolentus. Vnde & ἀναιμακτὶ, adverb. non cruentè, ſine ſanguine. Heſ.

Α῎ναιμωτεί, q.d. incruentatè, abſq; cruentatione. Latini dicere ſolent, incruenta pugna, vel Marte incruento. Ennius dixit, ſine ſanguine & ſudore. Scribitur & ἀναιμωτί. Hom. & Apoll. item Luc. Herodian. Plut. & alij.

Α῎ναδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, ruta ſylveſtris. Sic dicitur quòd ejus flores, ſi digitis terantur, ſanguineo ſucco manent. Vide Dioſc.

Α῎ναιμος, qui eſt ejuſdem ſanguinis, τὸ αὐτὸ αἵματος ὤν. unde ἀνάιμονι, fratres, Heſychio. Citatur ex Anthol. Epigr. Et ἀνάιμονι, idem, apud Lycophr.

Α῎φαιμάσσω, ſanguinem elicio, ſanguinem detraho. ut ἀφαιμάξαι τὸ ζέον, in Hippiatria. Α῎φαίμαξις, ſanguinis detractio.

Δίαιμος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ. ſanguinolentus, cruentus, apud Erotian.

Ε῎ναιμος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, ſanguine præditus. Herod. Θεὸς τοι θεοὶ γίγνονται ἀναίμοί τε καὶ σαρκώδεες. ¶ Item ſanguinolentus, cruentus, ſanguine adhuc ſtillans. ut ἕναιμον ἕλκος, & ἕναιμον τραῦμα, apud Dioſc. ¶ Item ἕναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri injicitur, ut tradit Gal. Ideò exponi ſolet, medicamentum ſiſtendo ſanguini aptum.

Ε῎ξαιμος, ſanguine deſtitutus. qui multum ſanguinis effudit, exanguis. Plut.

Ε῎ξαιματόω, in ſanguinem verto. apud Aphr. in Probl. Ε῎ξαιμάτωσις, ipſa actio vertendi in ſanguinem. ſanguinis effectio; à Bud. exp. ſanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ε῎ξαιματωλικὸς, vim generandi ſanguinis habens. apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω. (*decomp.* τῶ, unà cruento. Et paſſ. συνεξαιματέομαι, unà cruentor. Philo de vita Moſ. lib. 1. συνεξαιματοῦνται δ' αὐτοῖς λίμναι.

Ε῎ξαιμόομαι, cruento, vel valde cruento. ut apud Syneſ. ἐξαιμόῦντων τ' ἴσον.

Ι῎σχαιμος (quaſi ἴσχων αἷμα) ſiſtens ſanguinem, ſiſtendi ſanguinis vim habens, aut aptus ad ſiſtendũ ſanguinẽ. ut ἴσχαιμον φάρμακον apud Gal. & Aegin. Item herba à ſiſtendo ſanguine ſic appellata, quæ & ἰσχαίμων, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 9. c. 15.

Καθαιμάω, ſanguinolentus, cruentus. ut καθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Καθαιματόω, cruento.

Καθαιμόομαι, itidem *pro*, cruento, vel valdè cruento. Καθαιμακτὸς, cruentatus, cruentus.

Λειφαιμος, (ὁ λειποῦμεν αἵματος) cui ſanguis deficit. cui minus eſt ſanguinis quàm oportet. Gal. Exponitur etiam decolor & pallidus.

Λειφαιμέω, ῶ, ſanguine deſtituor. exanguis & pallidus reddor. Ariſtot. in Probl.

Ο῎λιγόαιμος, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum eſt ſanguinis. apud Alex. Aphr.

Ο῎λιγαιμία ſanguinis paucitas.

Ο῎μαιμος, conſanguineus: frater vel ſoror, apud Soph. Interdum & adjectivè ponitur. unde ὅμαιμον πῆμα apud Soph. in

Ο῎μαίμων, idem. Poëtica ſunt. (Antig.

Ο῎μαιμοσύνη, conſanguinitas, in Anthol. Epigr. Eſt item fraternitas.

Decomp. Αὐθόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Σιωόμαιμων, frater vel ſoror.

Πολύαιμος, multum ſanguinis habens. ſanguine abundans. Gal. ad Glauc.

Πολυαιμία, ſanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo ſanguine. Ariſt. de gen. anim. lib. 4.

Πολυαίματος, idem quod πολύαιμος, Plut. in ſymp. 5. πολυαίματον τὸ ὕδωρ.

Συναιμος & συναίμων, conſanguineus, frater, vel ſoror. Poëtica ſunt ambo.

Υ῾περαίμωσις, nimia ſanguinis abundantia. Poll.

Υ῾φαιμος, ſubtus ſanguinẽ habens. cui ſubeſt ſanguis. in Epigr.

Φιλαίμων, & φιλαίματος, ſanguinis amans, ſanguinis avidus, ſanguinarius. φιλῶν τὸ αἷμα, Heſych.

Κύαμος, Πόλεμος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Α῎ΙΜΥ῎ΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, feſtivus, lepidus, affabilis. Ab Heſychio exp. ἀστεῖος. Item σωφρὼν, & ὀξὺς εἰς τὸ λέγειν. Vſurpatur nonnunquam de perſona. ut Plutarch. in Eumene, ἐπεὶ μὴν ἦν δεινὸς, αἱμύλος δὲ καὶ πιθανός. Anthol. Epigrammatum. 3. κέρδη αἱμύλα. Sæpiùs de ipſa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ δὴ αἱμύλον τι καὶ φορτικὸν ἔχειν τὸ τῦ Δημοκλείδε, i. aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus, αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ λόγων σοῦ. ¶ Item *in malam partem*, illecebroſus, deceptor, blanditijs decipiens. Heſiod. in Theog. δόλῳ φρένας ἐξαπάτησας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Plat. αἱμύλος ἔρως, exp. impoſtor, pellax. Exp. & aſſentator. ⌐ Quidam volunt eſſe tanquam formã, diminutivi factum ab αἵμων, pro δαίμων, i. peritus. Euſtathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἱμυλία, ας, feſtivitas, lepor. Plut. οὔτε ἁρμονία & σωφροσύνης ἔχει τοσῦτον αἱμυλίας & χάριτος.

Αἱμύλιος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱμύλος. ut αἱμύλιοι λόγοι, apud Hom. & Heſiodum.

Αἱμύττω, decipio. unde χρεμύλος vir quidã dictus ab Ariſtoph. quaſi αἱμύττων τὰς χρεωφειλέτας, i. decipiens creditores.

Αἵμων, vide in Δαίμων.

Α῎ΙΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, dictum fabuloſum, aut proverbiale, ſermo ſeu oratio proverbialis. Euſtathio eſt oratio fabuloſa & obſcura & figurata: quæ & griphus & ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ ſequuntur, Αἶνος eſt oratio fabuloſa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur, ut ait Lucillius Tarræus in primo de proverbijs. A῾ brutis animantibus, ut apud Archilochum, αἶνος ἦν ἀνθρώπων ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Heſiodus, Νῦν δ' ἴθι αἶνον βασιλῆας ἐρέω, καίπερ ἰρηξ. &c. A῾ plantis autem, ut apud Callimachum, ἄκρης δὴ τὸν αἶνον. ἔ, ποτὶ Πύλον δαφνίδιον, &c. Videtur pro παροιμία poni à Theocrito, quum ἐν Κωμάσταις dicit, Αἶνος ὑπὸ λέγεται τῆς, ἔσα & ταῦρος ἀν' ὕλαν. ¶ Item ſimpliciter pro quo-

libet

libet dicto capitur, ut inquit Eustathius. Od.ξ, Ω῾ γέρον, αἶνός μοί τις ἀμύμων ὃν κατέλεξας. ¶ Item assensio, συγκατάθεσις, ut ait Eustathius: hinc fieri dicens αἰαίνεας pro μὴ συγκαθιᾷς. Sic & αἰνεῖν pro assentiri usurpatur. ¶ Item laus, encomium, aut oratio laudatoria. Od.φ, -πῶς χρὴ μητέρ᾽ αἶνε; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen.15. quidam poëta, Εἰρεσίῃ γλώσσης ὑποτέμνομεν εἰς μέγαν αἶνον.

Αἰνίσσομαι, & αἰνίττομαι (Atticè) obscurè significo, obscurè vel occultè innuo, involucro quodam verborum significo, ænigmaticè significo. Item alludo ad aliquid. Cum accus. ut Plato in Apol. τοῦτ᾽ αὖ εἴη ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, πλέγλ᾽ ὁ θεὸς ἢ ποτε αἰνίττεται; Greg. Naz. de bapt. τὸν ὑπόγυιον αἰνιττόμενος. Interdum cum præpos. εἰς vel πρὸς: ut apud Aeschin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμέ, i. occultè me significans. Et αἰνίττομαι τοῦτο πρὸς τὸ ἀέρος, per hoc significo aërem, Plat. Aliquando & cum infinit. ut apud Plut. in Themist. αἰνίττομαι παρέχειν τὰ ἐγκλήματα. Dicitur & αἰνίττομαί τι τοῦτό ἐστι, pro, occultam seu obscuram do hujus rei significationem. Ponitur etiam absolutè. Arist. Rhet. 3. μεταφορὰ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Vsurpatur & in passiva signif. ut χρησμὸς ἠνιγμένος apud Aristoph. oraculum obscurè editum. Et apud eundem, τὰ δὲ ἠνιγμένα quæ aptis ænigmatis significata sunt.

Αἴνιγμα, ατος, ὁ, ænigma. Athen.10. Sæpè dicitur δι᾽ αἰνιγμάτων, i. per ænigmata, obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c.

Αἴνιγμα, ατος, τὸ, idem. Quidam exp. scirpus, ambages verborum, oratio verborum involucris tecta. Apud Athen.10. Dicitur δι᾽ αἰνιγμάτων, ut & δι᾽ αἰνιγμῶν, Et ἐν αἰνίγμασι, i. obscurè, occultè. ¶ Item pro occulta significatione alicujus rei apud Areth. in Apoc. ¶ Thebanis λοχον etiam significabat, ut refert Eust. quia οἱ λοχαῖοι βάλλοντες κρύπτεσθαι καὶ λανθάνειν ὡς ἐκ τοῦ σκότου αἰωρῶ ἦσαν.

Αἰνιγματώδης ες, ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus, ænigmaticè (i. obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, per ænigmata. Athen.10.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, sermone obscuro utor.

Αἰνιγματισμὸς, sermone ænigmatico uti solitus. qui sermone ænigmatico uti gaudet, apud Greg.

Αἰνικτὸς, ὴ, ὸν, ænigmaticè & obscurè dictus, ænigmaticus, obscurus. Suid. ex Soph.

Αἰνικτήριος, ος, ὁ καὶ ἡ, idem Αἰνικτηρίως, ænigmaticè, obscurè, cum involucris & ambagibus verborum. Aeschyl. in Prometheo.

Αἶνη, ἡ, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib.8. εἰ ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, i. esset in maxima existimatione inter duces.

Αἰνέω, ῶ, F. ἐσω vel ήσω, sed ήσω magis antiquum est, & à poëtis Ionicè usurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. ἤνεκα, laudo. Exp. & approbo, seu comprobo. Od.ω, Οἱ δὲ σὺν αἰνήσαντιν ἀκέοντες κακὸν ἔργα. ¶ Item assentior. Cum dativo personæ apud Apoll. Arg.2. Α῾γκαίῳ δὲ πόλεις ἤνησαν ἑτοίρων, i. Ancæo multi ex socijs assensi sunt. ¶ Interdum pro παραιτέομαι, renuo, recuso. Sic sumi dicit Plut. apud Hesiod. Νῆ᾽ ὀλίγῳ αἰνεῖν, μεγάλῃ δ᾽ ἐν φορτίᾳ θέσθαι. ¶ Item subigo ordea, madefaciens aqua: ut ait Aelius Dionysius apud Eust. At in hac signif. Pausanias ibidem scribit αἰᾶν non αἰνεῖν, dicens ἀνᾶν significare πλύνειν apud Pherecratem & Aristoph. in Pace. unde comp. πλυνοαύη.

Αἰνάω pro αἰνέω interjecto ι.

Αἰνέομαι, ήσομαι, pro αἰνέω Hesych.

Αἴνημι pro αἰνέω dicunt Aeoles, inquit Corinthus, Hom. -οὔ μιν ἔγωγε Αἴνημ᾽. ὁ γὰρ, &c.

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio vel assensio. Αἰνέσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνεσία quoque reperitur apud Callim. & Apoll. Rhod.

Αἰνετὸς, ὴ, ὸν, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, de prædicator. Hippocr. περὶ τέχνης.

Αἰνίζομαι F. σομαι, idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. & admiror, ab Hesych. Il.ν, θεὸν δή σε βροτοὶ αἰνίζομ᾽ ἀπάντων. Sic & Il.θ, ¶ Item pro αἰνίσσομαι, pro quo & αἰνίζω, obscurè significo, apud Eust. & Suid.

Composita ab αἶνος & αἰνέω.

Ε῾παινος, ου, ὁ, laus, laudatio, ut apud Plat. ἔπαινον ἔχειν, laudari. Et Xen. οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. ¶ Item pro oratione quæ habetur in laudem alicujus, citatur ex Plut. in Lycurgo. Ε῾παινὴ, Hesych. ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά. Vide in Αἶνος.

Ε῾παινέω, ῶ, F. ἐσω & ἑσομαι (& interdum apud poëtas ήσω) laudo. Isocrat. in Panath. πρῶτοντες αὐτὸν ἐπῄνεσαν. Dicitur & ἐπαινῶ σε τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο, in hoc te laudo apud Plat. Et ἐπαινεῖσθε τῆς τέχνης, sub. ὕνεκα, apud Iulian. Imp. in epist. ¶ Item approbo, assentior, ut exponit Eust. Il.β, μῦθον ἐπαινήσαντες. Et cum dat. Il.σ, Ε῾κτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ πολλά νυ.

Ε῾παινῶμαι, laudor. Interdum cum accus. solo, interdum & quidem sæpiùs cum accus. præpositione interjecta, ut Philost. ἐπαινῶμαι τὴν καλλίαν. Apud Luc. ἐπαινεῖται ἐς τὸ κάλλος, laudatur ob pulchritudinem. Ε῾παινέμενος, qui laudatur, qui laudem meretur. Ε῾παινεμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diodoro.

Ε῾παινετὸς, laudandus, vel laudabilis.

Ε῾παινετὸς, τὴ, τὸν, laudabilis, laude dignus, laudatus. Chrysippus, τὸ δὴ δρεπτὸν, ἐπαινετόν. Et ἐπαινετὸς τὸ ἦθος, pro οὕνεκα τοῦ ἤθους.

Ε῾παινετῶς, laudabiliter, ita ut laudem mereatur. Ε῾παινέτης, ου, ὁ, laudator. Ε῾παινετικὸς, laudatorius vel ad laudandum propensus.

Decomp. Α῾ντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo. Xen.

Α῾ξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis. Xen.

Παρέπαινος & παράψογος, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro.

Προεπαινέω, priùs laudo, vel ante alium laudo.

Συνέπαινος, adject. astipulator vel astipulatrix. qui vel quæ assentitur aut cõprobat. ut συνέπαινός ἐμι τῷδε, cõprobo hoc.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo, Aristot. Rhet. 3. Item comprobo, astipulor, assentior. Plut. apud Herodot. ἡ συνεπαινία, dissentio vel dissuadeo.

Υ῾περεπαινέω, ῶ, supra modum laudo, apud Aeschin. & Arist.

Κατανέω, ῶ, comprobo, annuo, assentior, acquiesco. Thuc. li.4.

Αἰτιόομαι δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατανεῦσαι. ¶ Item concedo aliquid petenti, annuo petitioni alicujus. ut τῷ πόλει vel τῷ θυγατέρα κατανεῦσαι, Eurip. & Plut. Sunt qui interp. spondeo vel despondeo.

Κατάνευσις, exp. assensus vel approbatio: item sponsio.

Decomp. Συγκατανεύω, adject. qui vel quæ assentitur, astipulator vel astipulatrix. Demosth. Συγκατανέω, ῶ, simul approbo, vel simpl. approbo, assentior, astipulor, Xen.

Συγκατάνευσις, idem quod κατάνευσις.

Παραινέω, ῶ, suadeo, hortor. Item admoneo. Dicitur παραινέσαι τινὶ τοῦτο, vel παραινέσαι ποιεῖν τοῦτο, Plat. Xen. Thuc. Plut. Interdum cum solo dativo personæ pro, consilium do alicui. Et παραινέσαι ὅπως χρὴ ποιεῖν, consilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendũ sit. ¶ Interdum pro, admoneo simul & præcipio, vel præcepta do. ut Bud. exp. apud Isocr. ad Philipp. ¶ Interdum etiam videtur esse jubentis pro imperio, sive imperantis aliquid fieri, inquit Henr. Steph. ut apud Aristoph. in Ranis, πόρραινῶ σοι σιωπᾶν.

Παραίνεσις, adhortatio, admonitio, consilium quod dàtur. Thuc. Xen. Isocr. Gellius ad castigationem & emendationem pertinere vult lib.6. cap.14.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor.

Παραινετικὸς, κὴ, κὸν, adhortatorius, suasorius, monitorius, ut παραινετικὸς λόγος, Isocr.

Παραινετικῶς, exhortativè, exhortatoriè, more exhortantis, vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (apud Comp.) simul exhortor, unà cum alijs hortor. vel simpliciter pro παραινῶ. Suid.

Πολύαινος, ος, ὁ ἡ, multũ laudatus, multa laude dignus. ut Vlysses apud Hom. Il κ. Ex eodem aff. & pro, loquax, garrulus. Il.λ.

Ποτέαινος, recens. q.d. recens & jam modò dictus. Hesych. Eust.

Σωαίνω, assentior. Item comprobo, approbo. Philo de vita M. l.1. ὡς ἀνυδριάσως σωαινεῖν ἑτοίμως ἔπεσθαι. Apud Xen. Pæd.8. βέλομαι δὲ ταῦτά σοι σωαινέσαι.

Σωαίνεσις, comprobatio, assensus.

Σωαινέτης, comprobator, qui assentitur.

Σώαινος, pro eodem, Exp. enim ὁμόδοξος ab Hesychio.

Υ῾περαινετὸς, supra modum laudabilis.

Composita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro & velut per ænigma. tacitè & obscurè innuo. Basil. & Plut.

Υ῾παινίττομαι, subobscurè declaro sive innuo. ænigmaticè significo. tacitè & occultè innuo. apud Demosth. & Plut.

Αἰ῾νὸς, ὴ, ὸν gravis, horrendus, horribilis. Il.θ, αἰνὸν ἄχος, gravis mœror. Od.μ, αἰνότατον κακὸν, gravissimum malum. Iliad. ζ, φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπὸν. Hesiod. in Ergois. -ἐπεὶ χαλεπή τε καὶ αἰνή. Od.λ, Ω῾ς οἱ αἰνότερον κεχύτερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνόθωτος Κρονίδης, Iliad. α & ξ, In compositione gravem seu horrendum, item malum & infelicem significat, ut in αἰνόγαμος, αἰνόδρυπτος, &c. Significat etiam vehementiam, ut in αἰνοθίας. ¶ Αἰνὸν ὄνειρον apud Homerum exponit Eustathius obscurum & ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. ¶ Αἰνὰ, adverb. pro αἰνῶς. ut αἰνὰ χολώθη apud Callimachum hymno in Delum, graviter succensuit. Fieri volunt à δεινὸς, abjecto δ & mutato ε in α: cujus etymologiæ meminit etiam Eustathius. vel à δαΐς, pugna. ut fiat δαϊνὸς & δαινὸς, abjecto autem δ, αἰνὸς. H.Steph. ab adverbio αἰ mavult deducere: aut etiam ex αἰανὸς ab αἰ derivato per syncopen factum esse dicit.

Αἰνῶς, graviter, horrendé. Il.κ, -ἀλλὰ μάλ᾽ αἰνῶς δείδω, graviter metuo, vel gravissimè. Potest etiam exponi valde. ut Il.γ. Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεὰς ἐς ὦπα ἔοικε, immortalibus deabus valde similis est facie. Od.α, φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, diligebat vehementer.

Αἰνόθεα,

Αἰνοτὴν, à re gravi & horrenda. Il.η, Ἡ μὲν δὴ λάθεν πάντε γ' ἔοντε κακὸν αἰνῶς, ex malo malè, vel, cum gravi malo, à gravibus malis, sive post gravia mala.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas. Exp. & σβαρότης.

Αἰνῶς, quomodo huc pertineat, vide in Αἶ.

Α'ΙΝΥΜΑΙ, capio: idem quod λαμβάνω & αἱρέω, Od.φ, λὰξ παρὰ σφυρὸν αἴνυτο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od.ξ, ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος αἴνυται. capit me desiderium Vlyssis. Sic Hesiod.in Asp. Τοῖσι γὰρ κεφαλῇ πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Affertur & αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, fructus terræ capio. seu percipio fructus quos terra dat.

Composita.

Α'παίνυμαι, aufero, detraho, adimo, ἀφαιρῶ.

Α'ποαίνυμαι, idem. Il.ν, Τρῶας, τοὺς κλυτὰ δῶρα ἀποαίνυμαι, quæ interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od.ξ, ἦσιν δ' ἀποαίνυτο νόστον, reditum adimebat. ἀφῃρεῖτο.

Ε'ξαίνυμαι, eximo, vel extraho, Hesych.

Περαίνυμαι, aufero. Hesych.

Περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod περιαιρέομαι. Expon. & περιλαμβάνω, περιέχω.

Αἴξ, αἰγὸς, ἡ capra. Interdum & ὁ αἴξ, caper, ut apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἰγας οἱ Μενδήσιοι, Et Aristot. de nat.anim.3, αἰγὶ φυσῶνται τὸ ὦῤ. Apud eundem de nat.an.l.8. αἰξ ἄγρια, caper sylvestris. Et apud Hom. αἰξ ἀγρία, Lat. caprea. Eustath. vult Attico more in masculino genere usurpari. Fieri ajunt à verbo αἴσσω: ut sit primum αἰξ, deinde per synæresin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, signum cœleste. Vide Proclum. ¶ Item avis quædam in aquis versans. Citatur ex Aristot. de nat.anim.lib.8.cap.3.

Αἴγλη, ης, ὁ κ ἡ, caprinus, hircinus. Il.κ, & Od.ζ, Α'σκῷ ἐν αἰγείῳ, Apud Athen. τυρὸς αἴγλη, & κρέα τὰ αἰγλα. Αἰγεη etiam pro eodem dicitur, unde fœmininū αἰγέη. quod absolutè nonnunquam ponitur, pro, pellis caprina: subaudito nomine δορᾷ, Herodot. in Melp. Dicitur & αἰγῆ, per contractionem, ut λεοντῆ κυνῆ pro λεοντέη, κυνέη, &c.

Αἰγινόεις, ντος, ὁ, (adject. poët.) capris abundans, ut αἰγινόεντα οὔρεα, apud Hom.

Αἰγίσκος, ου, ὁ, caper juvenis, qui Lat. dicitur hœdus, & à Græcis etiam ἔριφος. Αἰγίδιον, ου, τὸ, idem.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis caprina. idem quod αἰγέη. ¶ Item ægis, munimentū pectoris. Quidam scutum esse volunt, ut docet Eust. Il.ο. In qua signif. nōnulli volunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, sed ab αἴσσω, vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ σεμιδάλεως inquit Dionysius apud Eust. ¶ Item quiddam quod nec ditullio pini arboris innascitur, apud Theophr.

Αἰγὼν ῶνος, ὁ, caprile. At Αἰγων, ωνος, nomen pastoris, Theocr.

Αἰγιλὸς, herba quædam capris grata. Theocr. Id.5, κ' ἐμοὶ μὲν ἁπαλὰ κύπειρον τε κ' αἰγίλον αἶγες ἔδοντι.

Α'ΙΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, varius, variegatus. Il.η σάκος αἰόλον. Et, Il.ε, τάφρεα αἰόλα. Sic & nox dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (ut volunt gramm.) diversis stellis sit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. i. multiplex, implicitus, ambagiosus ut apud Lycophr. Ε'λυσε χρησμοὺς, ὡς πρὶν αἰόλον τόμον, unde αἰολόστομος. Eust. in Od.κ, ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Aeolum: à quo proverbialiter dicatur etiam qui versutus sit. ¶ Porphyrius vult significare velocem, & deduci ab ἄελλα. unde αἰολόπωλος expon. τὰς πόδας ὠκύς. Itidem Eust. Il.τ, annotat πόδας αἰόλος ἵππος, idem esse ac ποδάργος, i. celeripes. ¶ Ita etiam dicitur scari piscis altera species, ut refert Eust.

Αἰόλλω, vario, variego, Nic. in Ther. Α'λλῳ δ' ἐχιολοάκοπι λεπὶς πεφιμένα κύκλον Ποικίλον αἰόλλει. ¶ Exp. & verto, volvo. Od.υ, γαστέρα συῒ καὶ σιτῳ αἰόλλων. Exp. & τολυπῶ.

Αἰόλλομαι, varior, variegor. Item varius fio. Hesiod. in Asp. Ὅτ' ὀμφακες αἰόλλονται.

Αἰολεύω, ἑω, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλητος apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat & turbatus.

Αἰολάω, seu αἰολάομαι, vagor, erro, ut exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego. item versutè ago. Item Aeolico sermone utor: ἀπὸ τῶν Αἰολέων.

Αἰολίας, ου, ὁ, piscis nomen apud Athen. lib.1.

Composita.

Κορυθαιόλος, ου, ὁ κ ἡ, variam habens galeam, *id est*, variegatam, ut κορυθαιόλος Ε'κτωρ. Il.β. Exp. &, ornatam habens galeam. ¶ Vel qui est αἰόλος ἀς μάχῃσι μετ' ὄπλοισι, quæ ὅπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante πάχυσι: qui armatus, celer est ad pugnam, i. agilis & expeditus. q. d. expeditè pugnam iens, bellicosus. Scribitur & κορυθαίολος. ¶ Κορυθαίολα νείκη. Aristoph. in Ran. jocosè dixit ad κορυθαίολον Hectorem alludens i. acres & asperæ pugnæ, Steph.

Παναιόλος, omnino varius, multùm variegatus, ornatu multùm vario insignitus. ut σάκος παναίολον apud Hesiodum. Exp. παμποικίλος ab Hesych.

Α'ΙΟΝΑ'Ω, ῶ, aspergo, perfundo, καταυλέω. Gal. αἰονεῖσιν ἐλαίῳ Idem, ἐλαίῳ αἰονᾶν & χρή. Idem cum alia cōstructione usus est, αἰονᾶν δὲ τὸ μὴ πολὺσι δ' ὕδασι θερμῷ. Exponitur etiam, desuper irrigo, & superfundo. Etymol. αἰονᾶν exponit. καταχέειν & λέειν, idem καταυλεῖν.

Αἴονησις, εως, ἡ, perfusio, καταύλησις, ut Erot. exp. apud Hippocr.

Composita.

Ε'παιονάομαι, ῶμαι. perfundo, irrigo, Nic. in Alexiph. ut 462.

Α'λλοτε πυελέοισιν ἐπαιονάασο λοετροῖς, aliàs calidis perfunde lavacris.

Καταιονάω, idem quod αἰονάω: nam Galen. καταιονᾶν ἐλαίῳ & αἰονᾶν pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfusio, fotus. καταιόνησις ἡ κ' κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust.

Α'ΙΠΥ'Σ, έος, ος, (fœm. gen. αἰπεῖα, neut. αἰπὺ,) altus, excelsus, in edito loco positus. Il.β, -Δίστ' αἰπὺ πολίεθρον αἰπὺ τεῖχος apud eundem, αἰπὺς δῆλος apud Hesiod. αἰπεῖα κολώνη, Il.β. ¶ Item gravis, ingens. Item difficilis, ut Lat. arduus, gravis, ut αἰπὺς πόνος. Sic αἰπὺς ὄλεθρος, grave exitium, Il.ε.

Αἰπύτης, ητος, ὁ, idem cum αἰπὺς, altus.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celsitas, ὕψος. Apud Eurip. πρὸς αἶπος ἔχετο, exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάμοι τὸν, labor. Hesych.

Αἰπὸς, πὴ, πὸν, idem quod αἰπὺς, πεῖα, πὺ. ut πόλιν αἰπεὶν, Il.ν.

Α'πήεις, εντος, ὁ, idem. ut Apoll. Arg.2, Καύκασον αἰπήεντα. In anth. epigr. αἰπήεσσα κατωγὶς, alta procella.

Αἰπήνος, ὁ, idem quod αἰπὺς. ut Γ'λιον αἰπεινὴν, Il.ε. Πήδασον αἰπεινὴν, Il.ζ.

Α'πυώλης, idem Aeschyl. in Prometh.

Αἶρα, ας, ἡ, malleus, σφῦρα, ut Etymol. exp. afferens ex Callimacho, λάθρῃ δὲ πυρ' Η'φαίστοιο κάμινοις Ε'ρρεφον, αἱρέων ἔργα διδασκόμενοι, Hesychio quoque est σφῦρα, nec non ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonōs scriptum αἱρᾶ. Derivat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum, vèl per metathesin à ῥαίω, pro ῥαῖρα, à quo itidem ῥαιστὴς dicitur malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὸ τυπτόμενα. ¶ Est etiam semen frumentaceum ex frumenti corruptione proveniens. quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥαίω, i. φθείρω, ut tradit Etymol. Suidæ est frumenti corruptio: Hesych. verò αἶρας exp. ἀγελίας βοτάνας, herbas agrestes seu sylvestres. unde & σῖτοι καθαροὶ αἱρῶν, apud Theophr. hist. plant. lib.8.cap.5. & αἱρῶν ἄλοιρα apud Hippocr. Est & aliud vitium quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: veruntamen ἀθλιώτης ἐστὶν ὥσπερ αἶρος βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τῆς αἶρας esse μονόλοπον scribit idem lib.1, ejusdem operis, cap.8.

Αἰρινὸς, ἡ, ὁ, loliaceus.

Αἰρινος, ου, ὁ, loliaceus, è lolio confectus. ut αἴρινον ἄλοιρον apud Dioscor.

Αἰρώδης, εος, ὁ κ ἡ, lolio plenus, in quo multum est lolii: seu permixtus lolio, Theophr. ¶ Exp. & loliaceus.

Ε'ξαιρόομαι, (*comp.*) ῶμαι, in lolium vertor seu trāseo, Theophr.

Α'ΙΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα (aor.2, εἷλον, & Fut.2. ἑλῶ, ab inusitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum judicio magis recepta sunt quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur) capio, prehendo, comprehendo, corripio vel invado, occupo. Il.α, -κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Xenoph. Pæd.1, ἤρκει πινὰς αὐτῶν, Apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, occupare imperium. Sæpè significat cursu capere, *id est*, currendo assequi & comprehendere, Xenoph. Pæd.4, τὸ μὲν φεύγειν αἱρεῖν, τὸ δὲ ἐπακολουθοῦντα αὖ ἀπωθεῖσθαι. Hinc & venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῖν lepores, & apud Lucianum in dial. Ven. & Cupidinis. de Diana ἐρᾷ θήρας καὶ ἐλάφων καὶ νεβρῶν αἱρεῖν τε διώκουσα καὶ καθυποξδύειν. Per metaph. inanimata quoque (velut ἵμερος, δέος, λήθη, &c.) apud poëtas præsertim dicuntur nos αἱρεῖν, ut Iliad. λ, μηδέ πω ὕπνος Αἱρείτω, neque somnus quenquam occupet. Il.β, -μηδέ σε λήθη Αἱρείτω, neque te capiat oblivio. Iliadis γ, -καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, incessit me cupido, sive desiderium, Od.α, ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἥρει. ¶ Item, deturbo, everto. Et expugno, subigo. ut Basilii, ὡς ἡμᾶς γε οὐκ αἱρήσεις, nos nō expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. expon. vincere judicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν apud eundem, obtinere causam suam in accusando aliquo. vincere accusando. ¶ Item convinco & damno, pro quo dicitur & ἁλίσκω. Aeschin. in Ctesiph. μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας σκαιὸν τῶν Γ'λλίων τὸν δῆμον τῶν Α'θηναίων. Sic & Aristoph. in Nub. κλέωνα δώρων ἑλόντες, & metaph. convinco, evinco. ut ὁ λόγος αἱρεῖ. apud Herodot. & Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ apud Aeschin. ratio evincit vel dictat. ¶ Item, pro αὐξάνω, interficio. Sophocles apud Suidam, πόλεμος δὲ δὴν ἀνδρα ἐκὼν αἱρεῖ πονηρὸν, i. nullum improbum occidit ultrò.

Αἱρέομαι, ῆσομαι, F. ήσομαι, aorist.1, ἡρέθην, aor.2, ἑάλομαι, (in activa significatione) capio, sumo. Od.ξ, δόρπον ἕλοντο. Thuc. τὸν δὲ ὕπνον τε καὶ σῖτον

σιτου αἱρεῖσθαι, cibum & somnum capere. Aliquando exp. capesso, ut αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις. Sic & apud Xenoph. αἱρεῖσθαι τὴν ὁδόν. ubi tamen quidam malunt vertere, eligo. ¶ Item antepono & pluris facio, aut etiam malo. In qua signific. jungitur interdum cum ἀντὶ, ut Aristot. eth. 9. αὐτὸ πάντων αἱρεῖσθαι καὶ τὸ καλὸν, honestatem præferens omnibus rebus. Xenoph. ἐλέσθαι δηλαδὴ αὐτὸ τὸ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle servire quàm bellare, vel præferre servitutem bello. Interdum cum ὡς. Herodot. 1, πόλεμον ὡς ἐλαχίστης αἱρέεται. Sic Plutarc. ἡσυχίαν ὡς τιμῆς αἱρεῖσθαι. Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo, αἱρεῖσθαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Sic Xen. αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ αἰσχρῶς ζῆν. Poni etiam pro volo annotatur, ut apud Isocrat. in Evag. αἱρεῖσθαι καταλιπεῖν. Sic οὐκ αἱρεῖσθαι, nolo, apud Laërt. ¶ Item, eligo, deligo. Dem. αἱρεῖσθαι φίλους, αἱρεῖσθαι τὴν ὁδὸν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eundem, eligere judicem, vel (ut alii) designare, creare. ¶ Item, opinor, censeo, sectam aliquam consector, ut philosophi faciunt. ¶ Item, in passiva signific. capior, comprehendor. item reus peragor, convincor, manifestus sum, ἁλίσκομαι. item eligor, deligor, vel designor, creor, frequentissimè de magistratibus.

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως, Thuc. ¶ Item, electio, vel optio. Isocrat. de pace. περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντες, in electione rerũ errantes. Αἵρεσιν διδόναι, optionem dare. Dicitur etiam αἵρεσις στρατηγῶν, electio vel creatio imperatoris. ¶ Item, conditio, ut in Pand. καλὴ αἵρεσις, bonis conditionibus. ¶ Idem est etiam quod γνώμη, animus, hoc est, voluntas & propositum, apud Polybium. ¶ Item secta, dogma. Nonnulli quum de philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæresis. Apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, & ἐμπειρικὴ αἵρεσις. ¶ Item, apud eccles. scriptores, dogma orthodoxæ fidei consonum.

Αἱρεσιάρχης, ου, ὁ, hæreticus, in Pand. Et αἱρεσιῶτης, fœm. gen. unde αἱρεσιῶτης πλανίτιδα, recepta apud hæreticos.

Αἱρέσιμος, qui capi potest. Xen. Pæd. 5.

Αἱρετὸς, ὴ, ὸν, eligendus præ aliis, q. d. eligibilis, optabilis, expetendus, ut βίος ἄλυπος αἱρετὸς, Aristot. in Rhet. Hinc comparat. αἱρετώτερος, potius eligendus, optabilior. Et in neut. gen. αἱρετὸν τέον ἐστὶ, optabilius est, satius est. ¶ Item electus, delectus, vel creatus, ut ἄνδρες αἱρεθέντες δικασταί.

Αἱρέτης, ου, ὁ, elector, unde αἱρέπις, ἡ, electrix, Sapient. 8, αἱρέτης τῶν ἔργων.

Αἱρετικὸς, ὴ, ὸν, qui eligit aut qui aptus est ad eligendum. Exp. & pass. qui deligitur. Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, sub conditione factum, in Pand. ¶ Apud Eccles. scriptores sic dicitur qui à recepta sana doctrina ita aberrat ut contempto Dei & Eccles. æ ipsius judicio in sententia permaneat, & Ecclesiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω, Fut. ίσω. Perf. ικα, eligo, deligo, optabile judico, amplector, ut ἠρεμίλῳ αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Damag. Sic & Matth. 12. ¶ Item, sectæ hæreticorum adhæreo: Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas, αὐέπως βίῳ αἱρετισάμενοι.

Αἱρετιστὴς, ῆ, ὸ, qui sectam aliquam suscepit. Laërt. Item, sectator, qui partes alicujus sequitur, Polyb.

Ἕλκτος, ὴ, τὸν, qui capi seu prehendi potest. Hom. Il. ι.

Ἕλκω, Ἑλκύω, Ἕλκομαι, Ἕλκυσα, Ἕλκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναιρέω, ῶ, aufero tollo. Plut. in Numa, ὀκτὼ πόλεως αὐτοῖς τῶτο. Item, everto, ut αἱρεῖν πόλεις, Demosth. Dicitur & αἱρεῖν τὰς νόμους, abrogare leges, apud Aeschin. ¶ Item, è medio tollo, interficio. ut αἱρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam: propriè quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio, unde & αἱρεθεὶς ψῆφοι, quibus oppon. σώζεσθαι. ¶ Item capio, in manus sumo. Propriè tamen est, è terra sublatum accipio, seu tollo de terra. Thuc. αἰρόντες ὅσα ἐξέβαλον. ¶ Ἀναιρεῖν dititur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone, αἱρεῖσθαι ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, utrisque responsum dedit. Dicitur & αἱρεῖσθαι τὸ μαντήϊον, apud Herodot. Et cum accus. ut Plato de leg. 9. ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς αἱρεῖ.

Ἀναιρέομαι, ῆμαι, activa signif. pro αἱρεῶ, aufero, tollo, apud Plat. de leg. lib. 11. αἱρεῖσθαι τὴν παρακαταθήκην. Et pro tollere, id est, è medio tollere, abolere, abrogare, & pro circumducere, vel expungere. ut αἱρεῖσθαι τὴν συγγραφήν. Et pro interficere. apud Polyb. ¶ Ponitur & pro auferre, i. ut sortem propriam accipere, apud Paus. Pro verbo αἱρεῖσθαι (quum vinco, & reporto præmium significat) Cicero solet dicere, auferre. ¶ Ἀναιρεῖσθαι παῖδας, tollere liberos, dicitur duplici signif. pro suscipere. Sic Plutarch. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνελόμενος, & pro, non exponere, sed educandos curare. Sic Hermogen. περὶ διαίρεσεων, Ἐπὶ τῶ τελάκοντος τυραννον ἐξετίθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὸν γόνον, Μεγαρεῖς ἀναιρέμενοι ἔτρεφον. Est præterea αἱρεῖσθαι, tollere mortuos ad sepeliendum. Dicitur autem vel αἱρεῖσθαι πιὰ, vel αἱρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, sive τοὺς τετελευτηκότας, i. sepelire, apud Isocrat. & Dem. Sic dicitur & αἱρεῖσθαι τοὺς ναυαγοὺς, apud Xenoph. ¶ Item capio, sumo in manus. Et propriè, è terra sublatum capio, sive tollo de terra. ut ἀναιρεῖν suprà. Hesiod. Χερσὶν ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀείρας λᾶαν ἀλεφαρ. Et Aristot. de mundo, ὁ μὲν ἀστὶς ἀναιρεῖται. ¶ Item suscipio, aggredior. ut αἱρεῖσθαι πόλεμον, Plat. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, apud Xenoph. Ἀναιρεῖσθαι πόνους, apud Herodot. ¶ Item, pro excipere, recipere ad sese. Bud. ¶ Citatur & pro eligere, ex Chrysost. ¶ Item, pro demereri sibi aliquem, conciliare sibi aliquem, conciliare sibi gratiam alicujus. Xen. Pæd. 2, ποίῳ σὲ ἔργῳ αὖθις ἔτ' ἂν αὐξήσειας; ¶ Item pro concipere & gravidam esse apud Herodot. ¶ Item in pass. signific. auferor, tollor. ut αὐξηθῆναι τὸ ἀμφίστομον. Gregor. Item evertor. Dem. ἢ αὐξηθῆναι αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur & νόμοι αἱρεῖσθαι, abrogari. Item interficior. ut αἱρεῖσθαι ὑπὸ σιδήρου, Philoni. Item tollor, (de puero exposito dictum) apud Isocrat. ad Philipp. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, sive quod à vate editur. Ἀναιρήματα χρημάτων, receptæ & dissolutæ pecuniæ, apud Demosth.

Ἀναίρεσις, ὴ, ablatio, sublatio. Item eversio. ut ἀναίρεσις τῆς πόλεως. Item, abrogatio, antiquatio, abolitio, rescissio, ut ἀναίρεσις τῶν νόμων. Item interfectio. Item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, sublatio cadaverum ad sepeliendum, vel (ut alii) cadaverum collectio. unde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δίκαι.

Ἀναιρετὴς, ῆ, ὸ, ablator, sublator. Item eversor, & interfector, interemptor. Ἀναιρετικὸς, exitiosus. lethalis, morifer. ut ἀναιρετικὸν νόσημα, apud Aristot.

Decomp. Ἀνταναιρεῖσθαι, vicissim sumere seu accipere.

Ἐπαναίρομαι, ῆμαι, signif. act. suscipio, capesso, Luc. ¶ Item de medio tollo & neco. apud Polyb. ¶ Item signif. pass. ultra concipior, de fœtu dictum. apud Herodot. Ἐπαναίρεσις, occisio, cædes, apud Polyb.

Προσαναιρέω, ῶ: insuper occido. Herodot. lib. 1. προσανεῖλον δὲ καὶ τοὺς παῖδας τὸ Κλεανδρου. ¶ Item, insuper respondeo, de oraculo dictum. Plut. de defectu oracul. τὴν Πυθίαν προσαναιρεῖν. Προσαναίρεμαι, insuper suscipio, Thuc. lib. 7.

Συναναιρέω, ῶ, simul perimo, simul aufero. Al. Alphr.

Ἀνθαιρέομαι, ῆμαι, in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus. Plato de leg. lib. 6, ἄμεινον ἀνθαιρεῖσθαι καὶ τοῦδε. Et cum genitivo personæ, ἀνθαίρεμαι τούτου, apud Syn. ¶ Interdum etiam significat, antefero. antepono. q. d. præligo. cum accus. & genit. apud eundem Syn.

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero, adimo. Dicitur ἀφαιρεῖσθαι τῆτο, & ἀφαιρεῖσθαι τινά τινος, & frequentius ἀμφαιρεῖσθαί τινά τινος. Reperitur & ἀφαιρεῖσθαι ἀπό τινος, apud Plut. in lib. de Rep.

Ἀφαιροῦμαι, ῶμαι, (pro quo & ἀπαιρεῦμαι apud Hom. & Herodot.) itidem pro, aufero, adimo, detraho. Dicitur ἀφαιρεῖσθαί τινά τινος, & ἀφαιρεῖσθαί τινά τινος: interdum etiam ἀφαιρεῖσθαί τινα ἀπό τινος apud Herodot. Plut. Xen. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Dem. ἀφαιρεῖσθαι τινα εἰς ἐλευθερίαν apud Luc. est vindicare in libertatem, vel asserere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τι πινος apud Dem. exp. ejus animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item pass. signif. ἀφαιροῦμαι τῆτο, aufertur mihi hæc res. Sic ἀφαιρεῖσθαι τὸν ἐχθρὸν apud Plut. in Public. regno spoliatus, cui regnum adeptum est.

Ἀφαίρεμα, vel ἀφαίρημα, τὸ, ablatio, vel potius quæ aufertur Greg. ¶ Item, quod pro donario eximitur & seligitur. Exod. cap. 35. Item, alicæ genus ita dictum à cortice sive tunicis zeæ ablatis, apud Plin. Ἀφαιρεμαλικὸς, & ἀφαιρημαλικὸς, q. d. ablativus. Apud philosophos pro abstracto: quasi dicas abstractorius. Vide Bud. Comm. Ἀφαιρεμαλικῶς vel ἀφαιρημαλικῶς, q. d. ablatoriè, vel abstractoriè. per abstractionem, apud Phil.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, detractio. cui opponitur προσθεσις, apud Plut. & Aristot. Apud gramm. est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Item, quod ex cæsi animalis interaneis extrahitur. Athen. lib. 8.

Ἀφαιρετὸς, ὴ, ὸν, qui vel quæ auferri potest. Item, exemptilis, ut cortex arboris exemptilis, cui oppon. αὐαφαίρετος.

Ἀπάρεσθαι pro ἀφαιρεῖσθαι apud Herodot.

Decomp. Ἀναφαίρετος, qui vel quæ auferri non potest. ut virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα.

Δυσαφαίρετος, ablatu difficilis, qui ægrè adimi potest.

Ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Dem.

Ἐπαφαιρέω, ῶ, insuper demo seu detraho, Gal.

Παραφαίρεσις, ademptio.

Προαφαιρέω, antè adimo seu aufero, præcerpo.

Προσαφαιρέω, ῶ, insuper aufero. Dem.

Διαιρέω, ῶ, divido, distribuo. Plut. in Pericle, εἰς ὀκτὼ μέρη διελὼν τὸ πᾶν πλῆθος. Apud Plat. de leg. διαιρεῖν κλήρους. ¶ Item pro, findo, vel seco. ut διελόντες τὸν ὀροφὸν apud Thuc. & Xen. Sic Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ Διαιρεῖσθαι τοῦδε, explano hoc B. ex Theophr.

Διαιρέομαι, ῆμαι, act. fig. pro, divido, partior. apud Platonem in Phæd. Et pro, explico, differo: itidem apud Plat. de Rep. Vide exempla apud Bud. Item pass. pro dividi, distribui: ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. Διηρημένως, divisim, separatim.

Διαίρεσις, divisio, distributio, Aristotel. Apud gramm. opponitur συναιρέσει. Exponitur & discriminatio, differentiarumq; adnotatio, earumque rerum quæ ad rem constituendam pertinent apud Theophr.

Διαιρε-

Διαιρετὸς τὸν, q.d. divisibilis. qui dividi potest. Exp. &, separabilis. Ant. Arith. 1, συνεχὲ & διαιρετὸν inter se opponit. Apud Xen. Ped. 4, opponitur συνῆγετω & exp. διαιρετὸς ἐπὶ πολύ, quæ divisus est. ¶ Item, fissilis. ¶ Διαιρετῷ λόγῳ explicabilis sermone, Thuc. lib. 1. διαρετὸν, divisim, separatim.

Διαιρετικός, ἡ, όν, divisor, distributor. apud Greg. Naz. Διαιρετικὸς, vim aut facultatem dividendi habens vel separandi. aptus ad dividendum. Plut. de primo frigido, ᾗ ὅλως τὸ μὲν πῦρ διαιρετικόν ἐστι καὶ διακριτικὸν, i. omnino dirimit ac dissipat ignis.

Διαιρετικῶς, q. d. cum quadam dividendi facultate. Exp. & divisim. Plut.

Decomp. Α' διαίρετος, individuus, inseparabilis, ἀχώριστος, Aristot. Item pro non diviso, citatur ex Aristot. Pol. 2.

Α' νδιαιρετέω, ῶ, ex opposito divido, oppono ad divisionem. Aristot. top. 6. Α' νδιαιρετικὸς. divisio ex opposito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος, difficilè divisibilis, cujus divisio difficilis est.

Εὐδιαίρετος, qui facilè dividi potest. facilè scissilis, Theophr.

Καταδιαιρέω, ῶ, divido.

Προσδιαιρέομαι, insuper divido, nova divisione utor, aliam divisionem adjungo. Aristot. Rhet. 3.

Συνδιαιρέω, simul divido, simul distinguo. apud Gregor. Naz.

Υ'ποδιαιρέω, subdivido, particulariùs divido. Υ'ποδιαίρεσις, subdivisio. Apud Dialecticos utrumque.

Ε'ξαιρέω, ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plato in Cratylo, ἐξαιρεῖν τὸ ῥᾴμμαθ & ἐπιβάλλειν inter se opponit. Isocrat. in Panath. πρεσβείας ᾗ λόγους ἐξαιρεῖν ἐπιχειρῶ τοὺς ἀμφοτέρους. ¶ Item secerno, seligo, deligo tanquam eximium. Il. π, Κέρβερον ἐξ Ἅιδαο μοι ἄγαγε ἔξελον ὡς Ἀχαιῶν. Xen. Pæd. 7, ἀκριβῶς τοῖς θεοῖς ᾗ τερπνὴν συνέλθοντ' ἐξελεῖν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc. lib. 4, τὴν Νίσαιαν οὐδὲ τειχιστὸν ἐχόντα, νομίζοντες, ἐὰν πεῖν βοηθησάντων τινῶν, ἑξέλοιεν, &c. Et Herodian. lib. 3, παντὶ θυμῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Dicitur & de hominibus pro subjugare. apud eundem Thuc. lib. 8.

Ε'ξαιρέομαι, in act. sig. eximo, extraho: ut apud Hom. & Hesiod. ἐξέλεθ' ἕρκεος. Sic apud Plat. in Ione, ἀλλ' τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τῶν νῦν, τούτοις χρῆται τοὺς ἀγαθοὺς ᾗ χρησμῳδοῖς. Sic Isocr. τὰς ψυχὰς ἐξαιρεῖ τῶν πολιτῶν. Dicitur & ἐξαιρεῖσθαί σε τάττε: ut apud Plut. in Rom. βίᾳ ἐξελέσθαι τὰς ἀδικουμένας. ¶ Item, secerno, seligo. ut apud Homer. sæpe. Sic apud Xen. Pæd. 5. λύσιν ἐξηγέομαί σοι αὐτίκα. ¶ Item effero, expono, ut Demosthen. in Dionys. ἐξαιρεῖται τ' σῖτον τὴν ῥόδον κἀκεῖ ἀποδίδοται. ¶ Ε'ξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν apud Lysiam, Isocrat. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, seligo, deligo tanquam eximium. Odyss. ξ, καί μοι μάλα τύγχανε ταῦτα. Τῶν ἐξαιρούμην μνοσικία. Et Xen. Pæd. 5, λύσιν ἐξηγέομαί σοι αὐτίκα. ¶ Item in pass. sig. eximor, extrahor. ut ἐπιδεῖν τὸ ἄλγος ἐξαιρεθῆ, Cicer. interpr. quum dolor detractus esset. Interdum cum accus. ut apud Plat. in Gorg. ἐξαιρεθῆναι τὴν ἀδικίαν ἀπὸ τῆς ψυχῆς; i. quibus exempta est injustitia. Item deligor, secernor. ut apud Thucyd. lib. 3, Δημοσθένει ἐξῃρῆσθαι, Demostheni exemptæ sunt.

Ε'ξαίρεσις, exemptio, eductio. ut ἐξαίρεσις λίθων, apud Herod. Peculiariter autem quæ exenterando eximuntur. ut apud Eust. ἐδείξε ταῦτα τὰ σπλάγχνα μὴ τῆς ἐξαιρέσεως. ¶ Item locus in portu in quem merces è navibus eductæ exponuntur. Poll. l. 9. ¶ Ε'ξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur adversus eum qui servum abduxisset, & liberum asseruisset. Suid.

Ε'ξαιρέσιμος, ος, ὁ ᾗ όν, exemptilis, qui eximi potest. ut ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Aristotel. in Oecon. & Cic. in Verrem.

Ε'ξαίρετος, exemptus è numero, selectus, eximius, præcipuus. ut ἐξαίρετοι γυναῖκες Il. β, & κάρτοι ἐξαίρετοι, Od. δ. Apud Thucyd. ἐξαίρετον ποιεῖν, seligere, seponere. Significat etiam receptum. *id est*, exceptum, & qui non venit in sortem, Bud. ¶ Item, peculiaris, apud Dem. qui & copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Aristidem, ἐξαίρετον τοῦ ἡλίου δύσεως, exemptum à Solis occasu.

Ε'ξαιρετὸς (oxytone) qui ejicitur, vel potiùs ejectitius. Suid.

Ε'ξαιρέτως, eximiè. Item præcipuè, præsertim, in primis, vel potissimùm, peculiariter. Herodot. & Plut. Ε'ξαιρετέος, evertendus, dignus qui evertatur. Polyb.

Ε'ξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus.

Decomp. Προσεξαιρέομαι, insuper eximo seu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, unà diripio sive populor. adjuvo in diripiendo. Demost.

Υ'περαιρέω, ῶ, & Υ'περαιρέομαι, ούμαι, clàm aufero vel averto, interverto, subduco, subtraho. Luc. ¶ Est etiam ὑπεξαιρέμαι, excipio sive recipio, *id est*, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Est etiam (ut vult idem) excipio, *id est*, in pacto contineri nolo. ut apud Athen. lib. 10. Υ'περαίρεσις, subtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem lib. 3, cap. 8.

Ε'φαιρέομαι, ούμαι, pòst eligo, post alium eligo, *id est*, substituo in locum alius qui fuerat electus, vel pass. pòst eligor, &c. Thuc.

Καθαιρέω, ῶ, dejicio, deturbo, deduco. Aristoph. in Neb. καθελοῦμι νύκτωρ τὸν σελλίου. Ponitur etiam metaphoricè ut & dejicio Lat. Theodor Eccles. hist. 2, καθεῖλε τοῦτο ἐπίσκοπον, episcopum abdicaverunt & dejecerunt. ¶ Item, everto, diruo. Thuc. 3, ᾗ τάχ' καθελεῖν. Item everto, subverto, pessundo, metaphor. signif. apud eundem. ¶ Item *pro*, abrogo, rescindo. ut καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno. apud Basil. Item occido, interimo. apud Soph. in Trach. ¶ Item comprimo, reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo, extenuo. ut καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὴν ὀψωφαγίαν apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἄχθος apud Plut. Καθαιρεῖν ὀφθαλμούς, Il. λ, & Od. λ, & ω, claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρεῖν ἀγῶνα. vinco certamen susceptum. Plut.

Καθαιρέομαι, dejicior, everto. Item imminuor. ut act. Ap. c. 19.

Καθαίρεσις, dejectio, deturbatio. Item eversio, subversio, cædes. ut καθαίρεσις Ἰλιάνη, apud Herodian. lib. 3. Item damnatio. apud Basil. Item depressio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. & αὔξησις apud Aristot.

Καθαιρέτης, dejector, eversor. Thuc. Exp. & demolitor, vastator, interfector. Καθαιρετικὸς, evertendi vim habens. unde καθαιρετικὰ φάρμακα Gal. quibus reprimuntur & minuuntur quæ supra modum aucta sunt.

Decomp. Α' καθαίρετος, exp. inexpugnabilis vel qui pessundari non potest, qui everti non potest. ut πύργος ἀκαθαίρετος. Suid.

Δυσκαθαίρετος, qui vix everti potest.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè everti potest.

Δυσπαρακαθαίρετος, qui difficulter detrahi seu demi potest. Theophr. lib. 5. hist. pl.

Συγκαθαιρῶ, unà everto, in evertendo adjuvo. Theophrast. ¶ Aff. ex Herodoto συγκαθαιρέει ἀγῶνας pro συγκαθαιρῶ, exp. certamina obtinet, vel vincit.

Παραιρέω ῶ, diruo, aff. ex Thuc. Invenitur & apud Eurip. παρῃρέθαι pro, detraxisti.

Παραιροῦμαι, adimo, aufero. Cum accus. apud Dem. & Arist. Interdum cum duobus accus. ut Aristid. in Panath. Ξέρξῃ παρέλοντο τὰς ἐλπίδας τὰ καθ' αὑτούς, Xerxi spem suam expectationemq; abstulerũt. Item cum accusativo & genitivo. Xenoph. βουλόμενοι τοὺς σωτῆρας αὐτῶν παρελέσθαι. Dicitur & παραιροῦμαί σε τάττε, privo te hac re. adimo tibi hanc rem.

Παραίρημα, quæ adimitur aut detrahitur. Exp. & recisio. Thuc.

Παραίρεσις, ademptio, detractio. Arist. diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω, ῶ, circumaufero vel in circuitu. Item pro circumcido, amputo. Theophr. de causis pl. lib. 3, cap. 16, περιαιρεῖν τὴν θάλλειαν τῶν κλάδων. Item detraho. ut Herodian. lib. 2, τὰ τε ξιφίδια περιαιρεῖσιν αὐτῶν.

Περιαιροῦμαι, idem. ut περιαιρεῖται τὸ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (sicut ἀφαιροῦμαι) ut Demosth. in Midiam ἐπὶ περιαιρεθεὶς ἕτερ τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι. Idem pass. auferor. ité evertor. περιαιρεμένη ἄμπελος. vitis putata. Περιῃρημένος, exponitur etiam eversus, vel profligatus apud Thuc. Aff. ex Demosth. & *pro*, excutio, abstergo.

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio. Theophr. de hist. pl. lib. 4, cap. 17, περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ. Περιαιρετὸς, exemptilis. ut περιαιρετὸν ὀφθαλμοῦ, Luc.

Εὐπεριαίρετος, (*comp.*) qui facilè detrahitur, Theophr.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo. ut apud Luc. καθάπερ ὁπόταν τὰ μισθὸν προαιρῶν.

Προαιρέομαι, ούμαι, in signif. act. præfero, antepono, præopto, malo, q. d. præcligo. Herodot. lib. 6, τὸ παρεόν κινδυνεύειν προαιρέομαι μᾶλλον προσλόμενος αἰεὶ δεξιὸν τὸν πημόν. Interdum cum αἱρὲ aut μᾶλλον. ut Xen. ζώειν αὐτ' αὐτῶν προαιρετέον ὦ. Arist. Pol. 5. c. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον κερδαίνειν. ¶ Item, constituo, statuo, mihi certum est. Item consultò seu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur & aliæ expositiones pro loco. Dicitur autem προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο, mihi propositum est hoc facere. Et προαιροῦμαι τοῦτο, (non sequente infinitivo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Aristot. in ethicis, προαιρεῖσθαι quidam exp. eligere: alii consilium capere: alii consectari seu amplecti certo cõsilio, aut etiã consectanda proponere. ☞ Dicitur autem προαιρεῖσθαι quasi πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, ut tradit Aristot. de voce προαιρετὸν agens.

Προαιρετὸς, spõtis humanæ & arbitrarius, Aristot. in Eth. Προαιρετὸν, quidã exp. id de quo consilium capitur. alii id ad quod certo proposito ferimur. vel id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus τὸ πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Προαιρετικὸς, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur. cum genit. apud Aristot. Eth. 5. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ σύνεργοι exp. actiones à proposito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικαὶ κινήσεις voluntarii motus.

Decomp. Α' προαιρεσία, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Hippocr. ep. ad Demag.

Α' προαίρετος, involuntarius. Dicitur ἀπροαιρέτως, quod non fit ex certo proposito & consultò. Arist. Ethic. cap. 8.

Α' προαιρετως, involuntariè, non sponte, non consultò, non de industria.

Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αὐτοπροαιρετως, suo ipsius arbitratu, sua sponte. Bud.

Προσαιροῦμαι, allego, insuper lego, sive deligo. ad numerum antiquum addo & mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἐπέσυρον αὐτῷ προσελόμενοι Κορνήλιον. Sic & in Public. προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, allegit sibi collegam.

Συναιρέω, ῶ, simul everto, simul profligo. Thucyd. 2. ἀλλὰ πάντα ξυνήρει, καὶ τὰ πυκνὰ ἀμύητα δεργασθύμενα. ¶ Item contraho in unum. Item simul complector quasi contrahendo. Odyss. υ, χλαῖναν μὲν συνελὼν κὠκέα τοῖσιν εὐώλεν. Dicitur & de sermone. ut Thuc. πολλὰ ἂν τις ἔχων ἐπαινεῖν, μώλιστα αὖ δηλώσειεν, id est contrahens in pauca. paucis complexus. Et per dat. ut apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι ἐπεῖν. Et per accus. Greg. in Iul. lib. 1, καὶ συνελόντα φάναι, τίνα τούτων &c.

Συναιρέμαι, simul evertor. Thucyd. lib. 8, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθησόμενα, simul universa eversum iri. ¶ Item contrahor. A Gramm. συναιρεῖται dicitur vox in qua fit synæresis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio. Gregor. Apud gramm. est figura quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur.

Ἀσυναιρέτως, (dec.) q. d. incontractè, pro, absq; cõtractione. Eust.

Ὑφαιρέω, ῶ. subtraho. Il. β, ὑπὸ δ' ἦρεον ἑρμάτα νηῶν. Apud Thucyd. pro, subduco, lib. 4. καὶ Ἀθηναῖοι ῥᾷον καθαιρήσεσθε, ὑφαιρεῖντες αὐτῶν τὰς ξυμμαχίας.

Ὑφαιρεμαι, pro eodem. Plut. in Themistocle, ὑφηρημένῳ τὸ ὕδωρ καὶ παροχετεύσας. ¶ Item surripio, suffuror. Arist. de anim. lib. 9. ὑφαιρεῖται τὸ κέρασμα ὁ ἰκτῖνος, τὸ αὐτὸ ἔχη suffuratur corvo.

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio. Item diminutio. Hesych.

Ὑφαίρετια, ἡ, obstetrix, Hesych.

Ἀνυφαίρεσις, (decomp.) subtractio, aut subductio mutua. quũ quid vicissim alicui subducimus aut surripimus. Greg.

Alia comp. ex αἵρεσις, sine præpos.

Ἀρχαιρεσία, ἡ, & in pl. ἀρχαιρέσια. item ἀρχαίρεσια, τὰ, comitia q. d. electio magistratuum. Aristot. & Plut. & Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitiis interfum, ad comitia eo. Item creo & designo in comitiis magistratum, Plut. Exp. & magistratum ambio. Plutarc. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adjuvo, canditato faveo. Plut.

Σιτηρέσιον, τὸ, demensum, i. est, frumentum quod quis singulis mensibus à σιτομέτρῃ aufert, stipendium. Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentũ & stipendium præbeo. Aristot. Oec. 2.

Alia comp. ex αἵρεσις sine præpos.

Αὐθαίρετος, ὁ καὶ ἡ, voluntarius, spontaneus, sponte invectus, ut ἥκειν αὐθαίρετος, Xen. αὐθαίρετος πόλις, Pyth. in carm. aur. ¶ Apud Thuc. lib. 1, ἕως ἔστι αὐθαίρετα ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία, in amborũ arbitrio & potestate posita. A schol. exp. αὐτεξούσιος. Αὐθαιρέτως, ultro, sponte.

Εὐαίρετος expugnatu facilis, facilè expugnabilis. Xen. Item quĩ facilè eligi potest, electu facilis,

Παλιναίρετος, rursum creatus, qui post abrogatum ei magistratum, rursum creatur magistratus. Vide Hippocr. & Suid.

Παλιναίρετος οἰκοδομήματα, ædificia quæ fuerunt diruta, deinde instaurata, Pindaro in Dith. inquit idem Harpocr. Citatur & ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα ἐξ ἀφθαρσίας.

Ἀ Ἴ P Ω, F. ἀρῶ. P. ἦρκα, tollo, i. attollo, sursum tollo, eveho, subveho. Il. ε, -ὡς εἰδόντε νέκυν αἴροντας ἀχαιούς. Apud Aristophan. in ὀνείρ. χεῖρας αἴρειν, expon. manus attollere, vel porrigere. ¶ Item, augeo amplifico. Demosthen. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νυνὶ αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν, amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio, sumo. Soph. in Antig. -μύδρους αἴρων χερί, sumere in manum, Aristophanes in Ranis, αἶρε πλῆκτρον, cape plectrum. Sic & metaphoricè, ut αἴρειν θάρσος, apud Eurip. sumere fiduciam, sumere animos. Contrà αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Ajace, concipere timiditatem, metum in se admittere. ¶ Significat & afferre: ut Aristoph. in Pace, Ἀλλ' αἶρε μῦζαν ὡς τάχιστα κανθάρου. ¶ Item tollo, id est, aufero, de medio tollo, everto: ut apud D. Ioann. αἶρε τὸν τόπον καὶ ἔνδον, Et Lucam 23. αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν. ¶ Item, moveo, id est, solvo, proficiscor, abeo. In qua significatione interdum absolutè ponitur, nonnunquam cum dativo νωσὶ, aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ juncta genitivo. Thucyd. Dicitur & αἴρειν τῶν νεῶν, ut Latinè solvere navem & ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: ut apud Thucydidem lib. 1. Item αἴρειν, castra movere. item de quavis profectione terrestri. Plutarchus in Publicola, αἴροντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides, ἄραντες ἐπορεύθησαν ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. Putatur factum ex ἀείρω, sicut φαίνω ex φαείνω. ¶ Observandum est autem aoristum ἆρα & ἄρασθαι interdum habere ι subscriptum, interdum non habere & sic in cæteris modis, itidemque in compositis.

Αἴρομαι, F. ἀρέσομαι, P. ἦρμαι, (in activa signif.) tollo, erigo: ut αἴρεσθαι πανίσια, erigere vela. Plutarcho. Item porto, gesto, vel potius gestandum tollo. Plutarchus in Antonio. τῶν δὲ ὀθονίων ἤδη μεμετρημένοις φορεῖν μέλλουσιν αἴρεσθαι. Apud Demosthen. ἀφόρμοι ἐπὶ τῶν ὤμων. Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est quàm φέρειν: ut apud Aristophanem in Ranis, Οὓς σὺν αὖ ἄραντ' ἐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, id est, quos ferre non posint, quos non tulerint vel centum Aegyptii. Sic apud Euripidem in Oreste, Ἣ σὸν αὖ ἄραντ' ἄχθος αὐθρώπου φύσις, quod non natura humana patiendo ferat. ¶ Item, sumo, capio, capesso, πόνον αἴρεσθαι, laborem sumere. Soph. in Ajace, Δίκας ἀρούμην τῶν φονευσάντων πάρα, pœnas de interfectoribus sumerem. Sic apud Euripidem in Rheso, φυγὴν αἴρεσθαι, fugam capessere. ¶ Item fero, reporto, ut αἴρομαι κλέος apud Homer. & Hesiod. Sic αἴρεσθαι νίκην apud Plutar. in Themist. Et μισθὸν αἴρεσθαι Il μ. Accipitur & in malam partem: ut κακὸν φάτιν ἄρη, apud Soph. in Ajace, reportes infamiam. ¶ Item suscipio, id est, incepto, aggredior, ut apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, suscipere bellum aut aggredi. Possit etiam exponi, bellum inferre, ut apud Thuc. 1. πῶς χρὴ ἐκείνους τούτοις ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, his bellum inferre. Apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, suscipere periculum quod & adire vel subire dicitur. ¶ Item, (passiv. signif.) tollor, attollor, evehor. Item erigor. Luc. in Somnio, ἀρθεὶς δ' ἐς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Demosthenes de Philippo, Olynth. 2, ἀφ' τούτων ἦρθη μέγας, q. d. per hæc evectus est ad magnam potentiam, vel evasit magnus. Vsurpatur μεταφορικῶς etiam aliter: ut quum dicitur ἀρθεὶς ταῖς ἐλπίσι. Interdum & ἄρεσθαι per se ponitur. ut apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἤχθετο, καὶ μὴ χαρᾶς ἐς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, & cum gaudio in forum concurrebat. ¶ Item, tollor, auferor: unde ἀρθεῖσα τραπέζα, sublata mensa vel remota.

Ἀειρομένου ἡλίου, apud Aristot, exp. sole abeunte.

Ἄρσις, εως, ἡ, elevatio, sublatio, evectio, ut ἄρσις τῶν κυμάτων, apud Arist. de mundo. Sic ἄρσις τῆς ζύμης apud Naz. tumor fermenti. ¶ Itẽ ablatio, detractio. Diosc. l. 5. c. 157. ἄρσις τειχῶν ἄρσις.

Ἄρδην, exp. altè, agiliter, apud Soph. in Ajace. ὑπὸ τῶν ἄρδην Ἑλλήνων πάθρων ὑπερ; Ab. Eustat. exp. φορητόν, apud Euripid. in Alcestide, - νέκυσι ἤδη πρόπολοι Φέρεσιν ἄρδην ἐς παφὸν πυρόν. ¶ Item penitus, funditus, prorsus, omnino. Aeschin. contra Ctesiph. τὰ δὲ δὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν πόλεων ἄρδην ἀνατετραφότα. Et Eurip. in Phœnissis, τί μ' ἄρδην ὧδ' ὀπλίζεις Κρέων;

Ἀρτῆρες, arteres: massæ lapideæ vel metallicæ, ansa vel manubrio addito, quò commodè levari possint ab athletis. Artemid. lib. 1. Vide ἀλτῆρες in Ἅλλομαι,

Ἄϊρα, Ἀϊρώεα, Ἀέειρα, Ἀείρω, Ἀέρδην; Ἄερτος, Ἀρμαλιά, Ἀρνέημαι, Ἄορ. Ἀόρατος, Ἠέρα, singula quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Composita.

Ἀναίρω, sustollo, sursum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀνταναίρω contrà attollo, sustollo, erigo. Expon. & contrà destruo.

Ἐπαναίρω, elevo, attollo. Thuc. l. 7, ἐπαναῆραι τὰ βακτηρίαν.

Ἀντανίρω, contrà attollo, adversus quempiã attollo, ut αὐτανίρω τὰ χεῖρας. ¶ Dicitur etiam scopulus αὐτανίρειν, contrà assurgere, apud Strab.

Ἀνταναίρομαι, idem quod αὐτανίρω, ut χεῖρας αὐταναιρομένας, Thuc. 3. Et ὅπλα αὐταναιρόμενα, apud eundem lib. 1. ¶ Capitur etiam pro, resisto, reductor, renitor. Dicitur autem αὐτανίρειν seu αὐτανίρεσθαί τινι ut apud Luc. & τοῖς πᾶσι, apud Plut.

Ἀνταναίρεσις, insurrectio, q. d. ipsa actio attollendi manus adversus aliquem.

Ἀνταίρτης. Hesych. tyrannus qui insurgit adversus regem.

Ἀπαίρω proficiscor navi, solvo. Item aliquando simpliciter discedo, abeo. Polyb. lib. 2. ἀπῆρε μὲν τῆς φιλίας εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρόσοδον, proficisci ad legationem, apud Dem. Dicitur & ἀπαίρειν ἐπ' οἶκον, vel, οἴκαδε, solvere domum. redire domum. Interdum cum genit. ut apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπαίρας τῆς Συρίας, ἦλθεν ἐς τὴν Νικομήδειαν. Sic apud Eurip. ἀπῆρας πατρίδος. Interdum etiam sine casu. Dem. οἱ πρεσβεῖς ἀπῆρκασιν οἴκαδε. Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur, ut Lat. sólvo navem. Herodot. ὡς ἀπαίρασι τὰς νῆας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Item tollo, aufero, detraho.

Ἀπαίρομαι, auferor, ut apud Euangelistas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, profectio, abitio, discessus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ, supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες, sarcinæ & vasa quæ secum ferunt ii qui alicunde proficiscuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37, & Iudith. 2. Item supellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικὸς, ad profectionem paratus. Hesych.

Συναπαίρω, *Decomp.* simul abeo, simul migro.

Διαίρω, tollo, attollo, erigo. ut διῆρε τὸ πόπαλον, apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἀῶα, ut apud Xen. in Ἵππ. & διαίρειν ἐς ὕψος, apud Greg. & Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα apud Dem. in Mid. aperire os: hiscere, mutire. ¶ Item trajicio. Polyb. 1, καὶ διέβαινε τὸ πόρον ἀσφαλῶς.

Διαίρομαι, tollo, &c. Apud Aristot. de mundo, διαρθρῶν pro διήρασα διηρθρῶσθαι, erectus, sublatus. Item pro διηρῆσθαι, ut apud Luc. & Plut. διηρθρῶσθαι τὰ ἀκρώρεα.

Διάρμα, elatio. Hermogen. Item trajectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Διάρσις, elatio, sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum, unde ἡ ἐκ διάρσεως μάχη. Polybio lib. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσηρέθησαν ἡ τράπεζα apponitur mensa. Cam.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo. ut ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristot. de mũdo. Exp. & in sublime rapio. apud Luc. ¶ Item effero, exporto. ut apud Euripidem, ἐξαίρειν ζωὸν, efferre ad moriendum. & ζῶντας ἐξαίρειν χθονὸς, pro, è terra feras excitat. ¶ Item aufero,

eximo.

eximo. Plato in Gratylo, Σαρ[illegible] Ἡφαίστου ὄνομα. Xen. ἐξαίρειν τὸ στρατόπεδον. Et Gal. ἐξαίρειν τὸ ἀναπαυόμενον. ¶ Item me vecto, curro, Polyb. ἐξαίρειν τὰς παρὰ τὴν πρώτην ὁρμάς.

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. πολλοὶ τὴν ἐξουσίαν μεγάλην Gal. εἰς ὄγκον ἐξαίρουσιν. Plut. ἐξαίρεσθαι τοῦ ὑπὲρ πεφαλῆς ἑαυτῶν, apud Aristidem. ἐξαίρεσθαι ἐπὶ τοῖς μεγάλοις πράγμασι, erigi ipse, Sopat. Itidem apud Plat. de leg. ἐξαιρόμενοι τοῖς μεγαλοπράγμοις, fastu elati. item, effero, exporto. Od. ν. ¶ Item, eximo vel tollo apud Plat. eximo vel promo, cum præpos. ἀπὸ apud Synesium.

Ἔξαρσις, sublatio, ipse extollendi actus. Item ablatio, exceptio. Ἔξαρμα, sublatio. Et peculiar. poli sublatio sive elatio. cui opponitur κλίσις inclinatio. Dicitur πόλος ἔξαρμα & ἐξάρσεως ἀλίσις, apud Strab. Exponitur & impetus.

Decomp. Ὑπεξαίρομαι (ὑποξαίρομαι, eximo, summoveo, rejicio. Plato, in Theæt. εἶθ' ὑπεξαιρούμενοι ἢ καὶ ἀποβάλλω. Item clàm de medio tollo. Xen. ὅταν δὲ τὰς αἰδοίους ἀφῇ τὸν φόβον ὑπεξαίρωνται.

Ἐπαίρω, (& apud poëtas ἐπαείρω) attollo, erigo. ut ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Dem. pro cor. ¶ Item metaph. ut Lat. erigo. Item impello, incito, stimulo, accendo. Dem. pro cor. οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὐδὲν ἄλλο ἐπῆρε. Idem in Mid. ἀ νῦν ἐπαίρεί αὐτὴν ὑβρίζειν. Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Demosth. pro cor. τὰ δὲ τότε πόλεις καὶ χρήματα ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic part. ἐπηρμένος pro ἐπηρκὼς, apud Plut. Itē metaph. impelior, adducor, erigor. Thucyd. lib. 3, ἢ κέρδει ἐπαιρόμενοι. Sic ἐπαίρεσθαι ἐλπίδι, erigi spe, seu excitari. Et cum infin. Isocrat. ad Philipp. ἐπῆρθην πάλιν συγγράψαι καὶ σοί. Item pro efferri, insolescere. ἐπηρμένος & ἐπαιρόμενος, elatus. Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἔκ τινος apud Polyb. Et aliquando ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι. ut apud Xen. apomn. l. 1, ἐπηρμένον ἐπὶ τούτῳ, sed frequentius ἐπαίρεσθαί τινι Xen. Thuc. & Herodian.

Ἔπαρμα & ἔπαρσις (quod frequentius est) elatio, elevatio, sublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi, insolentia. Greg. voluptatis etiam hanc significat: quum Stoici definierunt ἡδονὴν, ἄλογον ἔπαρσιν ψυχῆς παρὰ τὸν κατὰ λόγον.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem ferè quòd ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, stimulo. apud Aristoph. in Lysistr.

Συνεπαίρω, ut tollo. Exp. & unà excito. Xen.

Ὑπεξαίρω, attollo, subveho in altū. Item effero animo. Plut.

Καταπαίρομαι, efferor, seu effero me adversum. Gregor. Náz.

Καταπλέω, (de navigātibus) appello, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μὲν ἕκαστος τὰς πλοῦς τοὺς εἰς Κόρινθον. Et *pro*, descendo, sæpè apud eundem, ut testatur Bud. Exp. etiam, advenio, proficiscor, & aliis modis, quum de iis dicitur qui terra iter faciunt. Vide B.

Κατωθοῦμαι, repulsus navium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω, (*comp.*) decumbo, delabor, q. d. defilio super. Plutarchus Περὶ ἀποθνήσκειν ἀθυμοῦντας ἀλλοτρίοις νεκροῖς, ὥσπερ ὄρνις ἀργὸν ἐπικαταίρειν. Exp. cæ, descendo, & deferor.

Λογχήτης, ου ὁ, ἡ, lanceatus, qui lancem fert: à λόγχη & ἄειρω: apud Eurip. vide in comp. ex Ἀείρω.

Μετατίθημι, transfero, inquit Bud. Theophr. de caus. pl. l. 1, τὸ χθονήσασαν ὑπὸ τῆς ξηρᾶς τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν. unde μετηρμένος, translatus. Est etiā muto, trāsmuto ut scribit idē Bud. ex Dem.

Μέταρσις translatio. ut μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophrast. Est etiam mutatio, transmutatio.

Μετέωρος, sublimis, altus. Dicuntur peculiariter μετέωρα, quæ à circulo Lunæ ad situm usque terræ pertinent, ut scribit Plut. libr. 3. de placitis philos. ¶ Apud Herodot. in Polym. μετέωρα ἰχθύων, quæ altum tenent & in salo sunt.

Μετεωρόω, in altū vel sublime tollo. unde apud Herodot. μετεωρωθὲν ὑπὸ φέρεσθαι in sublime evectum.

Ξιφήρης ες, ὁ, ἡ, ensifer. Ἄειρω & ξίφος. Vide & comp. ex Ἀείρω.

Ὑπάειρω, è solo in sublime veho. Aff. ex Eurip.

Ὑποδεής, ὁ, ἡ, qui è solo in sublime evehitur, sublimis. Aristoph. in Avib. & Luc.

Ὑπήνεμος, idem apud Nicand. in Ther.

Προαίρω, progredior. Plut. in Apoph. Lacon. προῆλθεν ὡς φίλον ἀσπασόμενος.

Προσαίρω, affero, exhibeo. ut apud Pherecr. προσήνεγκε τὸ κανοῦν. Item sumo. ut προσηρμένος τροφὴν Gal.

Προσπάρμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Προσπάρσις, exhibitio cibi, vel usus cibi. Hippocr.

Συναίρω, unà cum alio attollo, adjuvo in attollendo. Item cum alio tollo, *id est*, aufero. mecum tollo. ut apud Aristot. de gen. an. lib. 2, ἐπ ὅταν συναίρῃ ἄλλα ἀφαιρῶμεθα. ¶ Item συναίρειν & συναίρειν λόγον μετὰ τινος, Matth. 18. conferre rationes cum servis. ¶ Item adjuvo, opitulor. Philop. in Procl. lib. 2, ἅμα τε καὶ συναίρειν τοῦ Πλάτωνι βουλόμενος τὰ τοῦ κόσμου χρήσιμα ἐπαγγελλόμενος. Vbi Bud. verti posse existimat vel opitulari vel astipulari.

Συναίρομαι, itidem *pro* opitulor. (& quidem frequētius quàm συναίρω.) Herodian. libr. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Dicitur etiam συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον vel τὸν κινδύνου, apud Thucyd. tibi opem fero in periculo.

Ὑπάειρω, attollo, elevo.

Ὑπεραίρω, extollo vel effero suprà. Interdum simpl. extollo sive effero, ut Luc. in dial. Ἔρωτ. ὅσοι τῶν φιλοσοφίας ὀφρῶν ὑπερῆραν αὐτοὺς τοὺς κροπόφρυς ὑπερήρασι. ¶ Item, exceedo, supergredior, antecello, supero. Plut. in Lyc. ὑπερῆρε τὴν δόξαν τοὺς πάντας. Interdum cum genit. ut Pausan. τὰ μὲν δὴ Ῥωμαίων ἤδη πολὺ δή τι ὑπερῆρε τῶν παντοίων τοῦ κόσμου. Interdum sine casu ponitur: ut ὑπεραίρουσι ἁμαρτίαι apud Greg. Dicitur & de navigantibus, sicut κατάειρω, Polyb. lib. 1, Ἄνναν τὸ πέλαγος ὑπεραίρας ἐνέβαλε τοῖς τῶν τριακοντόρων ναυσὶ, *id est*, superato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exuperor, superor. Gregor. τῶν τὸν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἀκμὴν πάντα βαλὼν ὑπεραιρόμενον τοῦ κράτους. Item efferor, extollor, vel me extollo, me effero, 1. Theff. c. 2. & 2. Cor. c. 12.

Ἀμάρης, Βάρης, Ἡπαρ, Μάγαρος, Ὄναρ, Ὑπαρ, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

Ἀΐς, vide in Ἀΐδης.

Ἀΐσα, ἡ, interdū est Parca, *id est*, dea fati præses, ut Il. υ, Ἄσσά οἱ αἶσα γενομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ. Sic & Od. η. Interdū ipsum fatum, vel quod fatale est. Cū infinitivo. Od. ξ, ἔτι γὰρ νύμφαι αἶσαι βιοῦναι, id est, adhuc mihi fatum est vivere: vel potius fatale est. Sic Il. ω, εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι. ¶ Item sors: ut κακὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Odyss. ι & τ. ¶ Item pars, portio, ut Od. ε, λαῶν ἀπὸ λαὸν ἕλοντες αἶσαν. ¶ Item officium, unde κατ' αἶσαν, officiosè, decenter, ut ait Bud. Il. ζ, Ἕκτορ ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, ἀδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aff. & pro insania, ex Soph.

Αἶσα, sors, dicitur quasi ἡ ἀεὶ ἔσα, ut docet Arist. de mundo. Autor Etymol. vult, esse quasi ἡ ἀεὶ ἴσα, i, par semper, & quæ nunquam mutatur. Vel à δαίω, i. divido, quasi δαῖσα adjecto δ quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη. i. unicuique divisa.

Αἴσιος, α, ὁ ᾱ, ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus. ut Xen. Pæd. 1, ἁρπαγὴ γὰρ βέρουσι αἴσιοι. Sic ὄρνιθες αἴσιοι. Plut.

Αἰσίως, faustè, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo sive faustum. Αἰσιόομαι, ῶμαι, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιόομοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, α, ὁ ᾱ, ἡ, fatalis. ut αἴσιμον ἦμαρ. Il. θ, & χ. Nonnunquā dicitur αἴσιμον ἐστι. pro αἶσά ἐστι, ut Il. φ. ¶ Item αἴσιμον, decēs quod est ex officio. ab Hesych. expon. δεξιὸν, ἀγαθὸν, συμφέρον. Il. ε, ὅτ' ἄλγεα αἴσιμα ἀδῇ, Odyss. θ, Τίσιν αἴσιμα πάσσε ¶ Od. ξ, αἴσιμα ἔργα exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictū qui colit officium vel quī facit quæ decet. Od. ψ, πρὶν ἧ φρεσὶν αἰσίμη ἦσθα.

Αἰσιμία, ἡ, divinatio, μαντεία. Exp. & τὸ καθῆκον, officium quod decet. Suid.

Αἰσιμόω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπαίσιος, α, ος ᾱ, ον, infaustus, mali augurii, inauspicatus, ut ὄρνιθες ἀπαίσιοι. Eust. Et σύμβολος ἀπαίσιος, omen infaustum. Synes.

Ἐναίσιμος, α, ος ᾱ, ον, (diversè accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens. ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β. Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. δ. ¶ Item qui decenter & ex officio aliquid facit aut dicit, qui se decenter gerit, qui scit quid deceat, idque observat. Item æquus, æqui amans. Iliad. ζ, Δαιμόνι' οὐκ ἂν ἔπειτα τοι αὐτῆς τοῦ αὐτῆος ἐναίσιμος εἴη, Ἔργων ἀπιμήστε μάχης. Et Od. ρ, ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, facere quæ sunt ex officio. Apud Apoll. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον, adverbialiter positū pro ἐναισίμως, Il. ζ, οὐδ' ἄλιον ἐναίσιμον, ὡς ὀνείδεις.

Ἐναισίμως, decenter. Ἐναισιμία, ostentū, prodigium. Hesych.

Ἐξαίσιος, quasi ἐξω ὧν τοῦ αἴσιος, iniquus, qui fit aut dicitur contrà quàm deceat. ut πρᾶγμα ἐξαίσιον Od. δ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ θεόθεν, Il. ο. ¶ Item ingens, immensus. ut ἐξαίσιον κακὸν Syn. apud Polyb. ἐξαίσιος πάτος. Apud Xen. ἐξαίσιοι ὄμβροι. Dicitur & μεγάθει ἐξαίσιον, inusitata quędā vis. apud Plat. ep. 7. & Luc. in Alcyone.

Παραίσιος (& παρασιτμος) infaustus, inauspicatus, dirus. idem quod ἀπαίσιος. ut Il. ε, παρσίσια σήματα. Dicitur & παρασίτμον, quod fit contrà quàm decet, sive præter officium. Hesych.

Ἀΐσων, ἄλσα: accipitris species apud Arist. hist. an. lib. 9. cap. 36. Meminit & Plin. lib. 10. cap. 8.

Ἀΐσθάνομαι, (F. αἰσθήσομαι, P. ἤσθημαι, aor. med. 2, ἠσθόμην) sentio, propriè sensu corporis. Cum genitivo: ut αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, sentio frigus. Interdum de iis quæ auriū sensu percipiuntur *pro*. audio: ut apud Xen. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorē. Aristoph. in Nubib. ἤσθου φωνῆς. Dicitur & cum accusativo, αἰσθάνομαι τῶν φωνῶν. Sic Aristoph. in Plut. dixit αἴσθηται ψόφου, & ἤσθητο τὸν ψόφον, Thuc. dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. auditione audio. Latinè fando audio. Refertur & ad alios sensus: sicut & sentio. Latiné. Nonnunquam absolutè ponitur, ut apud Aristoph. in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλον ἔστι μαιευτικὸς. Εἰπερ θεὸς γέρ ἐστιν, σὺν αἰσθήσεται, i. quin & multo magis flagris cædendus est: nam si deus est, nō sentiet. ¶ Frequenter ad animū trāsfertur (ut sentio Latinè) *pro*, mente capio, intelligo, animadverto, cognosco. Iungitur cū participio, vel nominativi casus, ut αἰσθάνομαι φερόμενος ἐς τὰ κοίλα, sentio me ferri. Aristoph. αἰσθάνομαι ἔξων, sentio me habiturum. vel accusativi casus. ut Aristoph. in Plut. ἀλυκτιῶντ' αἰσθάνομαί μ' ἐγώ, si mœrentem me animadvertisset. Xenophon. αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα ὥσπερ ἴσχνα, intelligo hæc ita se habere. Interdum cum participio genitivi

casus. Idem, ἠδησαν ἂν πῶ ποτέ μεν ἢ ψοὐδεμιᾶ πατρεῖδος, ἢ, &c. Nōnunquā cū accusativo, absq; participio. Idē Pæd. 1. αἰσθάνομαι τὰ τῶ πελεμίων. Isocrat. ad Demonicum, ὅπω τῶν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, sic illorum mentem cognosces. Habet & genitivū in similibus phrasibus, ut αἰσθάνομαι σ' τ' λόγων ἡδυπήθων. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς παρ' αὐτὸν ἀσθενείας, suam imbecillitatem sentiens, suæ imbecillitatis conscius. Apud Thuc. jungitur genitivo, interjecta præpositione παρ', lib. 1, παρ' ὧν ἐσθ' αἰσθάνεσθ' ἡμῖν γε δοκεῖτε. ¶ Vsurpatur etiam pro, scio, apud Arcopagitam, ut ait Bud.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus, Aristot.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus, ut, εἰσὶ γὰρ ἀνθρώπινοι σώματος αἰσθήσεις πολλαί. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστικὴ, sensus audiendi. Apud Athenæum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, sensio, ipsa actio vel passio sentiendi. Thucyd. 2, τὸ μὲν λυπεῖν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, mœror seu molestia sensum habet unicuique, i. vim hanc ut sentiatur, vel unusquisque mœrorem sentit. Apud Plutarchum πῶς αὖ πως ὕστ' ἐχθρ. &c. τῶν κρυπτομένων καὶ ὑγιαινόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι, non sentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1, ψύξεως τινὸς αἴσθησιν ἔχουσι, expon. frigoris sensu afficiuntur, i. frigus sentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur, Xenophon. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, sensu affici alicujus rei. vel rem aliquam sentire, Isocrates ad Demonicum. Dicitur Ἀμφοῖν ἦν τὴν αἴσθησιν πινός, qui non sentit hoc vel illud, apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam & cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium: *pro loco.*

Αἰσθητὸς, ἡ, ὸ. (sensibilis, sensilis) sub sensum cadens, qui sensu percipi potest: ut αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens sub sensum aurium. αἰσθητὰ Cicero interpretatur sensus movētia. Αἰσθητὰ & νοητὰ opponi solent.

Αἰσθητῶς, (q.d. sensibiliter) ita ut sensu percipiatur. Plut de primo frigido, ᾧ μὲν οὖν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικὸς, ἡ, ὸ, sentiendi vim habens, sensu præditus, ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, sentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam passivè, quod sensu percipi potest, quod sub sensus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὀδὼν αἰσθητικὴν explicatur, dolor qui sentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, sentiendi instrumentum. Nonnulli exp. domicilium sensus. Interdum cum genit. exp. simpl. instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, instrumentum audiendi vel auditus: *id est*, auris. Sic αἰσθητήριον ὁράσεως, instrumentum videndi seu visus, *id est*, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt.

Composita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum, defectus sensuum, stupor, sensuum sive sensus vacuitas. Athen. 12. ¶ Item, stoliditas, dementia, stupor, stupiditas. Demosth. in Timocratem.

Ἀναίσθητος, ος, ὁ, ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi, non sentiens. Galenus, αἰσθητῶν ὑπάρχει ὢν πάσχῃ, non sentit quæ patitur. Apud Platonem, αἰσθητὸς τ' κακῶν, nihil mali experiens, nihil mali sentiens. Item in passiva significatione, qui non sentitur, sensum effugiens, qui sub sensum non cadit. Sic ἀναίσθητον κίνησιν apud Thucyd. lib. 4. ¶ Item stupidus, quasi sensu communi carens, stolidus. Demosth. pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν ὅπως σκαιὸς ἢ κὴ ἀναίσθητος Αἰσχίν. Apud Thucyd. τὸ ἀναίσθητον substantivè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, sine sensu, sine sentiendi facultate. Metaphoricè pro stupidè, stolidé. unde ἀναισθήτως ἔχειν & ἀναισθήτως διακεῖσθαι, stupidum esse, apud Isocratem.

Ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu, interprete Cicerone. Apud Basilium ἀναισθητεῖ, cum genitivo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, non sentio, ἀλλ' ἐλεῶ αὐτὸ τὸ ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τ' συμφορῶν. Capitur & metaphoricè. Demosthen. pro corona, ἐπιπέσμιλε δ' ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ τυχόν. μὴ ἀναισθητεῖν ὅμως δ' ἐπιπέσμιλε, stupidus & quasi communi sensu carens.

Ἀναισθητοῦμαι, idē quod ἀναισθητῶ, sed Atticos tradunt grāmatici ἀναίσθητος ἔχειν dicere vel ἀναισθητᾶν, non ἀναισθητοῦσθαι.

Διαισθάνομαι, perſentisco, perſpicuè percipio, vel planè sensu percipio. Aristot. de gen. anim. lib. 5. λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, οὐ μὴν τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι.

Δυσαίσθητος, sensu non valens, hebetem sensum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, expon. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (substantivè) hebetudo sensus.

Δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio. Gal.

Ἐπαισθάνομαι, sentio pro αἰσθάνομαι. Greg. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τῶ κρύους ἀφ' τῶν ἔκστασιν. Et de rebus quæ sensu animi percipiuntur: ut apud Sophoclem, -δδὲν τῶν σ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνεται τ' συμφορᾶν. Et cum accusativo intelligo, audio: ut Soph. -τὸν σὸν ὡς ἐπηλθόμην μόχον.

Ἐπαίσθημα, exp. sensus, effectus sensus, *id est*, sensus. Plut.

Decomp. Ἀνεπαίσθητος, qui non sentitur. Luc. & Areopag.

Ἀνεπαισθήτως, ita ut non sentiatur. Συνεπαισθάνομαι, una sensum & fructum percipio, ut exponitur apud Greg.

Εὐαίσθητος, sensu valens, sensum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότερος τ' ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (substantivè) sensus vigor, apud Galenum.

Εὐαισθησία, pro eodem, ut apud Laërtium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀφροσύνης, sensuum vigor & integritas.

Καταισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph.

Παραισθάνομαι, in sensu fallor, nō sum satis cōpos exacti sensus. Plat. in Thæet. ὅσα τε παραγκύκων ἢ παροδῶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεται λέγεται. Exponitur etiā percipio, certior fio, cū genit. Xen.

Προαισθάνομαι, præsentio, antè sentio. Plut. in Publicola, τῶν ἐπιόντων προαισθάνομαι. Apud Thuc. cum genit. προαισθάνεται τὸ φανερὸν, præscire adventum exercitus. Προαίσθησις præsensio.

Συναισθάνομαι, unà cum alio sentio, *id est* sensu percipio. Plut. de civili charitate loquens, συναισθάνεσθαι & συναλγεῖν ἀλλήλοις, sensu rei alicujus unà tangi. ¶ Dionys. theol. ὅταν γὰρ & ἡμεῖς ἐσμεν συνησθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis cōscii nostri sumus & sic novimus.

Συναίσθησις, apud medicos, q.d. conscientia morbi. Bud.

ΑΪΣΙΜΟ'Ω, ῶ, F. ὥσω, P. ωκα, insumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym. vide in Ἀναισιμόω, comp.

Composita.

Ἀναισιμόω, οῦ, pro eodem. Eust. vult. αἰσιμεῖν esse sumptus facere in ea quæ decet: αἰσιμεῖν esse fortasse sumptus facere in ea quæ non decet. Sumitur tamen αἰσιμεῖν utplurimum pro αἰσιμεῦν: ut αἰσιμώσῃ τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios absumptum est, sive impensum. Apud Herodot. autem ἀναισιμώθη ἐκ τῆ τάφρη γῆ, exp. egesta est è fossa humus.

Ἀναισιμώμενος, Hesych. exp. ἀναλίσκομενος, sumptus. Καταναλίσκεται.

Καταναισιμεῖν, unde apud Hippocr. καταναισιμεῦται, Gal. exp. καταναλίσκεται.

ΑΪΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo. Itē erūpo, prosilio. In usu est potissimùm apud poëtas in Anth. epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀνὴρ ἀΐξασα δ' ἥπατος ἦλασε λόγχῃ. Eustathius vult apud Homerum esse, festinare, & ῥαδίως ἀπίσσειν. Vtitur tamen & in aliis significat. Il. ο, Ἵππους ἀΐσσων. Apud Soph. κατ' ἴχνος αἴσσω, vulgò exp. per vestigia feror. Hom. φάσγανόν ἀΐξας, exp. ense insurgens. Item ἀΐξας τοῖς ὅπλοις, concussis armis proripiens sese. & ἀϊξάντες δορὶ apud Euripidem, Marte perciti. Cicero vagari interpretat⁹ est in hoc Homeri loco, τοὶ δὲ σκιοὶ ἀΐσσουσι. Est in usu & in soluta oratione, licet rariùs. Laërt. ἀΐξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, impetu cōtendere, ut Bud. exponit. Idem apud Plat. ἀΐξειεν αὐ ἐπᾶν. exp. cum impetus subire posit dicere. Apud Plut. in Pompeio, ἐπὶ δὲ Θεσπιὸν αὖθις ἀΐξας, interpret. κίξας. insiliens.

Ἀΐσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, prosilio, exilio, Il. γ, -ὣς δὲ μοι ἔγχος Ἠϊχθη πεπάλαμαι ἐπάσσυτον, *id est*, exiliit. Hesiod. in Theog. -χέρες ἀπ' ὤμων αἰχ -θη, i. cū impetu erumpebāt, ut exp. Steph.

Ἀϊγδὶν, adv. ró. impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 1. -ἠ ἄσεμεν ἠὲ λίγιστα.

Αἰγὶς, procella. vide καταΐσσω. vide & in Αἴξ.

Αἰκὴ, ἡ, motus alicujus qui irruit. violentus motus. impetus. Il. ε, ἀδ' ἄρα τοι γε τόξων αἰκὴς ἀμφὶς μῆλον ἀδὲ τ' ἀκόντων.

Αἴκες, idem quod αἰκαλόεσσα, à nominat. sing. αἴξ.

Αἴσσω etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo, &c. Vnde & αἴξω, irruam, & ἦξα. irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ἦξα pro, frustra laboravi. apud Soph. in Ajace, ᾗ φρενὸς τί ἀνυσλόμενον ὧδ' ἦξεν χέρα. *id est*, manum violentè admovit seu cum impetu, ut exp. Steph.

Αἰξ, Αἰγὸς, Αἰχμὴ, Αἰσυητὴς, Ἄτη, Ἀγυιὰ, quomodo huc pertineāt, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀναΐσσω, ruo, prosilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ, -οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνΐξαν γελόωντες. Et Il. χ, v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν, erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ὑλαγμὸν ποιήσῃ τῶν κυνῶν.

Ἀνάσσω etiam pro eodem dici annotatur, & aff. ex Aristoph. Pluto. Ἔφθην' ἀνάξας.

Ἀπαΐσσω, prosilio, cū impetu abeo. Ex Soph. citatur pro, vi irruo.

Διαΐσσω, cum impetu transeo. Aeginet. Exponitur & emico, ut Ἀφ' ἵππου διαΐξασα ἀστραπὴ, emicans fulgur.

Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Εἰσάσσω pro eodem aff. ex Aristoph. in Nub.

Ἐξαΐσσω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξάσσω, idem. Apud Aristoph. in Pluto, ἐξηυτέλιζ' ὃν ὄλβο δήκοντ' ἐκ τῆ νεώ.

Προεξαΐσσω, prior prorumpo.

Ἐπαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ. Ἡ μοί μοι μάλα πολλὰ πολοὶ ἐπῆσσαν μελίῃσι, in me irruebant hastis. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφος, pro, ensem cum impetu movens in aliquem.

Καταΐσσω, cū impetu delabor, deferor cum impetu. Et simpl. pro Καταΐξ, procella, ut quæ cum impetu ingruat. (irruo.

Καταιγὶς, idem quod αἰγὶς, sed usitatius est. Aristotel. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μὲν ἐστι πνεῦμα αὐθαδες τύφῳ ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici solet seu procella ingruente aut delabente cum impetu. Hom. Il. β, Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ κυμαίνῃ βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Ἀκρῳ βαθὺλήϊον ἐλθὼν Ἀκρῳ ἐπαιγίζων.

Καταϊγδὸν, impetuosè seu irruendo. Apoll.

Decomp. Προσεπικαταϊγδὸν, exp. antrorsum cum impetu. Apoll. Arg. 2. -ἔτυχε κύμασι λάδρῃ, Προσεπικαταϊγδὸν κοίλης ἀλὸς.

Κορυθαίξ, ικος, ὁ, galeam quatiens cū impetu, vel cujus galea vanè agitatur. Vnde pro impetuoso vel violento, pro strenuo

denique

denique ac forti accipitur, ut κορυθαίολος.

Μελανανίς, atro nimbo seu procella horrens, præ turbulenta vi & horrore nigricans. ex Plut.

Μιπίσσω, exp. μεταδιώκω, insequor. Il. φ, Καὶ μέ μεπιξας μάρψῃ ταχέσσι πόδεσσι.

Μεταιγδήν, insequendo cum impetu. Apol. Arg. 2.

Παρσίσσω, prætereo, pertranseo. Propriè autem, cum impetu pertranseo. Exponitur etiá proripio me raptim, prorumpo. Il. ε, Ἀλλὰ παρήϊξεν λελιημένος, &c.

Πολυάϊξ, exp. impetuosus, varios impetus seu motus habens, πολυόρμητος, ὁ πολλὰς ἄϊπας ἔχων. Exp. & valde turbulentus: ut κῦμα τος πολυάϊξ. Il. ε. Sic πολυάϊξ πόλεμος, Il. α.

Συναίσσω, simul irruo, unde apud Hesiod. Καί τε συναίκτην ὡσεὶ ζωοὶ ὣς ἐόντες, i. simul irruebant, vel, in se mutuò irruebant.

Συναίγδην, simul, uno impetu. Vide Suid.

Τελχίνες, (Od. τ, Δωελίες τε τριχάϊκες,) volunt esse ὧν αἱ τὰ φαλάκρας τρίχες αἰσσουσι, τυτέσι σείοντα κὴ πόλεμον, id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. Quidam annotant ita dici, qui assiduè versantur in prælijs, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas: è quibus plerunq; capillorum quadam similitudine propendent equinę setæ. Exp. & capillati & quassantes crines. Sunt & aliæ expositiones, quæ vide apud Eust. (Βωμὸς ἐπαίξας.

Υπαίσσω, clàm prosilio. Exponitur & subrepo, apud Hom. Il. ϛ.

Ἀναξ & Ναιφάσσω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Αἰσής, vide in Αἴω.

Ἄϊσος, &c. vide in Εἰδω, i. scio.

ΑΪΣΛΟΣ, ε, ὁ, iniquus, nefarius, flagitiosus. Od. α & ε, Μήτις ἔπι φρονέων, ἀγαθὸς κὴ ἤπιος ἔσω Σκηπτοῦχος βασιλεύς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς. Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' ἔην κὴ αἴσυλα ῥέζοις. Item, Il. υ, bis, Ἦ μὴν κερδίμοις γ' ἐπὶ αἴσυλα μυθήσασθε.

Eustat. derivat παρὰ τὸ τῆς αἴσης συλᾶσθαι, quasi αἰσόσυλος, aut simpliciter παρὰ τὸ συλᾶν, ut sit α epitat. & pleonasmus τῆς ι, aut παρὰ τὸ ἄσυ (quod est βλάβη) τὸ αἴσιον, hoc est, δίκαιον. aut simpliciter παρὰ τὸ ἄσυ, i. βλάβη, pleonasmo τῆς ι. unde & synonymum ἀήσυλος deductum putatur, pleonasmo τῆς η. Eadem habet etiam Etym.

ΑΪΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, certaminis præses & curator. ἀγωνοθέτης, sive βραβευτὴς, apud Homerum. Od. θ, αἰσυμνήτα δ' ἐγὼ κέλομαι σύνεσσι παῦροι ἀνέρες Δήμιοι: ut sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως νεμητὴς τῶν δημίων κατὰ τὰς ἀξίας, ut ait Budæus. Eustathius autem ex Aristarcho docet αἰσυμνητὴς esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert & alias etymologias, ut αἰσυμνητὴς sit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. Fuerunt autem ita appellati olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem, ejus operis l. 4. ait quosdam μοναρχεῖν à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, rex certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas, data cuipiam per electionē. nam Aristot. Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (ut inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero. Euripidi in Medea: ut docet Hesych. Eurip. verba hæc sunt statim ab initio, τὴν μὲν κρέοντος παῖδ' ὃς αἰσυμνᾶ χθονός.

Αἰσυντὴς, ῆος, ὁ, sive Αἰσυτὴς. Secundum quosdam, idem qui & αἰσυμνητὴς: ut quasi ὁ πρῶν καὶ αἴσιμα. Secundum alios αἰσυτὴς dicitur adolescēs, qui valde est robustus: ex α epitatico & σάω, i. ruo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυτὴς, decens, moderatus: derivando ab αἶσα. Secundum quosdam, pastor. Aut, qui facilè huc illuc movetur, ab αἴσσειν. Hæc Eustathius in illum Il. ω, versum, Βῆ δ' ἰέναι κέρῃ αἰσυτῆρι ἐοικώς.

ΑΪΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas. Xen. Pæd. 2. ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τῶ ἀνδρὸς ὑπερέβαλλον αἴσχει, ut viderunt faciem hominis fœditate modum omnem excedentem. vel supra modum fœdam & deformem. Sic apud Plut. πίθηκος αἴσχος μετέχει. ¶ Item probrum, dedecus, infamia. Od. σ, Σοί κ' αἶσχος λάβοι τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιθ. Et Il. γ, copulantur αἴσχεα κὴ ὀνείδεα. Etymol. vult per synæresin factum esse ex ἄϊσχος, deducto ex α privat. & ἴσχω. ut sit quasi quod quis habere nolit.

Αἰσχέω, ῶ, F. ήσω, dedecoro, infamo. Αἴσχεσις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, ᾶ, ὁ, turpis, fœdus, deformis: cui opponitur καλὸς. Plut. in præc. connub. τὰς μὲν αἰσχρὰς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τὰς δὲ καλὰς, &c. Αἰσχρὰ ἔπεα, Il. ζ. & ν. & ω. ¶ In neut. gen. αἰσχρὸν (velut substantivum) turpitudo, probrum, dedecus. Dem. pro cor. σωσόντι αἰσχρὰ τὰ τοῦ κὴ ὀνείδη. In comparativo gradu αἰσχρότερος vel αἰσχίων. In superl. αἰσχρότατος & αἴσχιστος. Ponitur & adverbialiter αἴσχιστα pro, turpissimè, fœdissimè. ut αἴσχιστα πεποίηκας. Αἰσχρῶς, turpiter. Il. ψ, Τὸν δ' αἰσχρῶς ὀνείειστον. (νίαν φέρε.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas. Expon. & obscœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ κὴ ἡ, turpis. In Anth. epigr. Αἰσχρημόνων ἔνδησα κὴ ἀπαθέλμους αἰκάγκη.

Αἰδώς, οῦς, ἡ, pudor. Propriè dicitur, quum ob turpia erubescimus, Vnde à philosophis definitur, metus justæ reprehensionis. Vide Gell. lib. 19. cap. 6. Interdum tamen est αἰδὼς, id est, verecundia seu honestus pudor, ut apud Soph. in Ajace, ἧς δὴ ὦ πάρεστιν αἰδὼς ἥδ' ὁμοῦ. Et apud Isocr. ἐγὼ μᾶλλον σωτῆρ πρέπειν νόμον, αἰδῶ, δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰδοῖ ποιεῖ τὴν πόλιν, dedecore afficere civitatem. Quod Plato in Apoll. dicit αἰδοῖν τὴν πόλει προσάπτειν. Interdum significat stuprum alicui illatum. Isocr. in Paneg. ἔλεγε δὲ παίδων ὕβρεις, κὴ γυναικῶν αἰδοῦς.

Αἰδέω, F. έσω, pudefacio, erubescere facio. Item, dehonesto, fœdo, deturpo, cui opponitur τὸ καλλύνω, Il. σ, χάριεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον. Significat & infamo, dedecoro, dedecore afficio. Il. ζ, Μηδὲ γήθει πατέρ' αἰδοίῳ. Interdum stuprum offero. vitium offero, stupro. Lys. ἐάν τις παῖδα αἰδῇ βίᾳ.

Αἰδέομαι, f. έσομαι, pudefio, me pudet. Cum inf. Het. 1. αἰδέομαι δοκοῦσιν. Sæpe cum part. Xen. Pæd. 3. αἰδέομαι παρεῖναι, Dem. pro cor. πεπιστεύκασι δ' οὐκ αἰδοῦμαι κατηγορεῖν. Cum dat. ut apud Xen. Pæd. 5. αἰδέομαι τῇ αἰτίᾳ, Aristoph. in Nub. αἰδέομαι τοῖς αἰδοῖς. Et sæpe cum accus. Od. φ, Ἀλλ' αἰδέομαι φίλον ἄνδρα. Græc. τὸν μεταίτιον αἰδέομαι. Cum hoc casu sæpe significat revereri. Interdum cum præpos. ἐπὶ vel ἐν. ut Æsch. contra Ctesiph. αἰσχύνεσθαι ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, eum suorum peccatorū pudet. Et Thuc. l. 2. οὐδεὶς ἔφυγεν αἰσχυνόμενος. Sic ad Philip. 1. ὃν ἂν ὀδένει αἰσχυνθήσομαι. ¶ Item pro αἰδέσμαι, revereor. Isocr. ad Dem. τοὺς γονεῖς ἡμᾶς τοὺς φίλους αἰσχύνη. Sic Xenoph. Pæd. 1. αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. (Phocyl.

Αἰσχυντὸς, ή, όν, pudendus, cujus nos pudere debet. citatur ex

Αἰσχυντηλὸς, ή, ον, verecundus, pudibundus. Aristot. in Eth. pro eodem ponit νέος ἀνὴρ μᾶλλον καὶ αἰσχυντηλός. Item, αἰσχυντηλὸν, pudorem movens seu afferens, vel pudendum. Arist. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia, habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè, pudibundè.

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος.

Compositæ.

Ἀναίσχυντος, ου, ὁ κὴ ἡ, impudens, inverecundus. Dicitur & de persona & de re. Dem. Thuc. &c.

Ἀναισχύντως, impudenter, inverecundè, Plat.

Ἀναισχυντία, ας, ἡ, impudentia, inverecundia. Plato in Apol. & Aristot. Rhet. lib. 2.

Ἀναισχυντέω, ῶ, impudenter ago, impudentia utor, impudēter me gero. Iungitur cum præpos. πρὸς & περί. ut ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter resisto veritati. Apud Isocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, hujus rei me non pudet.

Ἀναισχυντηλῶ, idem quod ἀναισχυντέω.

Decomp. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia utor. Plat. in Apol.

Ἀπαναισχύνομαι, impudenter attento. apud Chrysost.

Δισαισχύνομαι, vereor, erubesco: ut αἰσχύνομαι.

Ἐμπαισχὴς, ές, ὁ κὴ ἡ, cum turpitudine conjunctus, turpis. Suid.

Ἐμπαισχύνομαι, erubesco, verecūdor, me pudet, vel valde erubesco, ἐπαισχύνομαι τὴν ὀνομίδα, Herodot. Et cum accus. ut ad Rom. c. 1. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic Marci 8. Cum partic. apud Soph. οὐδ' ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infin. ut ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Ἀνεπαίσχυντος, (decomp.) inverecundus, impudens, Basil. in epist. pro ἀναίσχυντος. Ἀνεπαισχύντως, inverecundè, impudenter, pro, ἀναισχύντως. Naz.

Καταισχύνω pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Καταισχύναι παρθενίαν apud Plut. in Numa, quæ virginitatem polluit. Ἀ Bud. exp. notam & infamiam inuro. apud Antiph. μηδὲ καταισχύνῃ τὴν παιδίαν ὑμῶν ἀπαιδίᾳ. ¶ Item vitium vel stuprum offero. Lys. ἐάν τις παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀκουσίας καταισχύνῃ γυναῖκας. Καταισχύνομαι, pudefio, dedecoror, probro afficior. Interdum pro, erubesco, me pudet. Isocr. καταισχυνθέντες δ' οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τὴν ἡμετέραν, quum eos virtutis nostrorum puduisset.

Παναισχὴς, omnino fœdus, penitus turpis, turpissimus. Παναίσχιστος, superlat. in Anth. epigr.

Ὑπεραισχρὸς, supra modum turpis seu fœdus, apud Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

ΑΪΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, peto, postulo, posco. Cum acc. rei: ut Xen. Hell. 1. περὶ αὐτῆσαι χρήματα λαβεῖν. Cum accus. personæ: ut Xen. Pæd. 4. σὲ ὅπ ἐμὲ ἤτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅπ λαμβάνεις. Cum accus. personæ & rei simul, ut idem. Xen. Pæd. 8. ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σῖτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πίειν. Sic Aesch. in Ctesiph. μέλητε δ' αὐτῆν τὴν θεὸν ταχαῖα. Dicitur etiam αἰτῶ τοῦτο παρὰ σοῦ, peto hoc abs te. Et cum infinit. Il. ζ, ἤτεε σῆμα ἰδέσθαι, petebat videre. Sic & αἰτῶ λαβεῖν, apud Isocr. in Areop. & Aristoph. in Pluto.

Αἰτέομαι, ούμαι, idem quod αἰτῶ eamdemq; servat cōstruct. ut δίκην αἰτοῦμαι, apud Aristoph. in Nub. æqua postulo. Et αἰτεῖσθαι

τὰ χαλὰ παρὰ τῶν θεῶν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. significat etiam utendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor, &c. apud Thuc. Plat. & alios.

Αἴτημα, τό, petitio, postulatio, postulatum. Vide Bud. in Pand.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem. Isocrat.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, petitor, postulator. apud Suid. Αἰτητὸς, ὴ, ὸν, petendus. qui peti debet vel potest. Αἰτητικὸς, ὴ, ὸν, petax, *id est*, propensus ad petendum, flagitator & procax, apud Aristotel. in eth. lib. 4.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω (sed apud poëtas duntaxat) *id est*, peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè & neutraliter. ut Od. ϱ, & τ. Aliquando cum accus. ut Od. ϱ, Αἰτίζων ἀνήλεος.

Αἴτης, ου, ὁ, mendicus. ἐπαίτης.

Αἰτωλὸς, ὴ, ὸν, tecto scommate ponitur pro αἴτης. ut Eust. annotat Od. ξ. Alioqui nomen est proprium.

Composita.

Α'παιτέω, ῶ, reposco, repeto, exigo. Cũ duobus accus. Aristoph. in Nub. ἀπαιτῶν με τἀργύριον. Luc. ἀπαιτῶ τὸ ὀφειλόμενόν παρὰ σοῦ. Et ἀπαιτεῖν δίκας, pœnas expetere. Dicitur & ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere. Luc.

Α'παιτοῦμαι, reposcor, exigor. Cum duobus itidem accus. Dicitur enim ἀπαιτοῦμαι τὸ χρεών.

Α'παίτησις, repetitio, exactio. Α'παιτητικὸς, promptus ad reposcendum vel qui frequenter reposcit, seu qui reposcere solet.

Decomp. Α'ντιαπαιτέω, vicissim reposco, seu exigo. Thuc. 3.

Προσαπαιτέω, insuper reposco seu exigo.

Ε'ξαιτέω, ῶ, posco, mihi dari peto. Dicuntur ἐξαιτεῖσθαί τινα, & ἐξαιτεῖσθαί τινα. ἐξαιτεῖσθαι ἐπὶ θανάτῳ, exposco ad pœnam. Ε'ξαιτεῖσθαι εἰς βάσανον, exposco ad quæstionem. in qua signif. ἐξαιτεῖσθαι frequentissimè usurpatur sine adjectione, apud Isocr. Plut. &c.

Ε'ξαιτοῦμαι, exposcor ad pœnam. ut Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur & significatione act. pro ἐξαιτεῖν, *id est*, deposcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Item (significatione itidem activa, & quidem præcedenti contraria) pro deposcere reum, deprecari rei pœnam. noxæ & periculo reum eximere Aeschin. ἐξαιτεῖν γραφὰς τῶν παρανόμων, postulant reorum delationes precibus suis condonari. Xen. anab. li. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, *id est*, deprecata. vel cum deprecatione sua periculo eum liberasset. Et simpliciter pro impetrare, ut apud Eurip. ἐξαιτοῦμαί σε τὸ σφάλμα τοῦτο. Et Plut. ἐξητήσατο τὴν Α'ντωνίου δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, à judicibus exoravit, vel deprecatus est. ¶ Sumitur & passivè in hac posteriori signific. apud Lysiam.

Ε'ξαίτησις, ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet. postulatio ad quæstionem. Item, deprecatio pro reo. Bud. ex Dem.

Α'ντεξαιτέω, ῶ, (*decomp.*) contrà seu vicissim exposco.

Ε'παιτέω, ῶ, insuper peto vel post aliud peto. Il. ψ. Item stipem peto, mendico. Athen. l. 8.

Ε'παίτησις, mendicacio.

Ε'παίτης, ου, ὁ, qui stipem petit seu corrogat. mendicus. Item, circulator & γοητοποιὸς, inquit Bud. apud Chrysost.

Μετανιτέω, ῶ, inter alios peto, vel unà cum alio vel alijs peto. Unde etiam ponitur pro, partem peto: sicut μεταδίδωμι, *pro*, partem do, inquit Bud. Sic Dem. ἢ παρὰ τούτων ἀφ' ὧν ἐλήφασι, μετανιτεῖν. Item, stipem peto, mendico. quasi unus post alterum peto. vel post petitum unum alterum peto, ut exponi posse scribit Steph. Ponitur interdum absolutè, interdum cum accusativo. ut apud Luc. οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μετανιτοῦσι.

Μετανίτης, mendicus, idem qui & ἐπαίτης apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor. Exp. & recuso, aversor, repudio. ut παραιτεῖσθαί τινα. Plut. deprecari & recusare supplicium. Sic παραιτεῖσθαί τὸν φόνον. Aristid. & Plut. παραιτεῖσθαί τὸν πόλεμον apud eundem Plut. in Pericle. Sic παραιτεῖσθαί δεῖπνον apud Halic. recusare prandium. παραιτεῖσθαι γυναῖκα apud Plut. in Apophth. uxorem repudiare. Et cum infinit. citatur ex Porphyrio, παραιτήσομαι λέγειν, *pro*, supersedebo dicere. ¶ Item, deprecor, veniam peto. vel veniam impetro, exoro. ut παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν apud Herodot. in Clione, deprecari vitam, orare ut vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαί τινα, apud Plut. Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro apud Aristoph. Herodot. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαί τινα, *id est*, aliqua de re apud Aristid. ¶ Item, deprecor, i. depello seu removeo quasi deprecando. ut παραιτοῦμαί σε τὰ μέμψεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuso. apud Lucam c. 14. ¶ Item, pro simplici αἰτοῦμαι, precor, rogo, ut deprecor (interdum pro simplici precor) vel pro postulo aut posco, ut docet Bud. Sic Aristoph. in Equit. οἵδ' αὖτὸς παραιτησόμεθα, unam hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην apud Menand. Dicitur & cum infinit. παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν & παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio. sæpiùs pro vehementi precatione, quàm pro recusatione ut apud Plat. in Gorg. οἵκτου μὲν ἴσως καὶ λιτῆς καὶ φίλων παραίτησις ἐν ὀχλῳ μὲν οὔσης τοῦ κελεύσεως, χρήσιμος, amicorum preces supplices & deprecatio apud pop. multum valent. Item, veniæ petitio, apud Thuc. libr. 1. & Plut. in Numa. Est etiam venia, *id est*, gratia & indulgens cõcessio, inquit Bud. ex Plat. de leg. l. 11. Item, excusatio, apud Synes. & Basil.

Παραιτητὴς, deprecator. Παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Α'παραίτητος, ου, ὁ, ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens. Plato. θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος δίκαιος. Apud Plut. in Pericle, ἀπαραίτητος τοῖς ἁμαρτάνουσι, severus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita M. ἀπαραίτητος τῷ ὀργῷ, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, ut ἀπαραίτητος δίκη, & ἀπαραίτητος ἱμωρία, apud eundem Phil. Apud Plut. Diosc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. inevitabile periculum. Α'παραιτήτως, inexorabiliter, cum severitate inexorabili. Thuc. Plut. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Aeschyl.

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus.

Προσαιτέω, ῶ, insuper peto. Xen. in Apol. Socr. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν. ¶ Item, stipem peto, mendico. ut ἐπαιτῶ & μεταιτῶ. Isocr. in Areop. ἠδὴ προσαιτῶν τὸν συγχαίνοντας. Προσαίτης, qui stipem petit, mendicus, Plut. Chrysost.

Α'ΐΤΗΣ, ου, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inscribitur αἴτης, ubi annotat scholiastes τοὺς ἐρωμένους à Thessalis vocari αἴτας (sicut Alcman etiam τοὺς ἐπερωτωμένους κέρως appellat αἴτας) παρὰ τὸ τοὺς ἐρῶντας αἰτεῖν καὶ ἐπαιτεῖν τοὺς ἐρωμένους. Sic & Etym. & Eust. apud quos plura vide. ¶ Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, impetuosus.

Α'ΙΤΙ'Α, ὴ, causa, ratio. Plato in Timæo, Διὸ δὴ τῶν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπεκτήνατο, hanc rationem habuit ut absolveret. Cicerone interprete. Idem αἰτίαι πρῶται, causæ primæ. Dicitur etiam apud Isocr. τότε τὴν αἰτίαν ἔχω, vel τότε τὴν αἰτίαν σοι ἀναπέμπω, aut ἐπιφέρω, *pro*, hoc mihi acceptum fertur, hujus rei causa sum vel dicor esse. ¶ Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔχειν τοῦ πολέμου, culpam belli sustinuit, culpatus fuit ob bellum. Dicitur & αἰτίαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, apud Luc. insimulor, mendacij. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accusor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur & αἰτίαν ἔχειν τινός. Thuc. accusari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel οὐ αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur *pro*, accuso, insimulo, culpo, apud Thuc. Pro eodem dicitur & οὐ αἰτίᾳ τίθημι, & αἰτίαν σοι ἀναπέμπω apud Isocr. His contraria sunt, αἰτίας λύειν, αἰτίας ἐξιέναι, culpa liberare, crimine absolvere. Αἰτίαν ὑποδέχεσθαι. (inquit Bud.) in se crimen recipere. In plurali, sæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, & οὐ μεγάλαις αἰτίαις ἁλοὺς, gravia crimina mihi objiciuntur.

¶ *Derivata ex* Αἰτία, *i. causa.*

Αἴτιον, ου, τὸ, subst. causa, ratio. ut αἴτια κύρια & αἰτιωτέρα, causæ principales & perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικὰ causæ antecedentes. αἴτια προσεχῆ, proximæ causæ. Gregorius Naz. τὸ προῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, causalis: ut αἰτιώδεις συνδέσμοι, apud Gramm.

Αἴτιος, ου, ὁ. fœm. αἰτία, neut. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in causa est. vel causa rei alicujus. autor. Aristoph. in Plut. πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν & τῶν ἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' ἔν αἴτιον ὅλη, &c. quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Aristotel. de mundo, ἡ ὑπ' ἐκείνου δυνάμεις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. Aliam signif. vide in Αἰτία, i. culpa. Comparat. αἰτιώτερος, qui magis est causa vel in causa Superl. αἰτιώτατος, qui maximè est in causa. Xen. & Thuc.

Αἰτιάομαι, ῶμαι. F. ἀσομαι, causam attribuo seu assigno, causam esse dico, acceptum fero, imputo. Aristot. de nat. an. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, causam cibis attribuunt. Apud Theophr. de causis plant. lib. 5. cap. 8. ἀμφοῖν τοῖν αἰτιάσασθαι τῆς τῶν ἀσθενειῶν, utrumque aliquis imbecillitati imputaverit. Plato in Phædro, ἐγὼ αἰτιάσομαι τοὺς ἐνθένδε θεούς, hoc acceptum genijs loci refero. Expon. etiam causor. ut apud Dem. pro cor. ἐκ δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ἠπάτᾶσθαι. Aliam signif. vide in ἀιτία, i. culpa.

Αἰτιατὸς, q. d. causatus, *id est*, ex alio tanquam ex causa procedens. ut, ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ ἐστιν αἰτιατὸς, ἀλλ' ἀιτιατὸς καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς αἰτιον ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατὸν, id cujus causa seu ratio redditur. Exp. &, id quod pro causa sive ratione affertur.

Composita.

Α'ναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cujus causa nulla est. ut ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc sensu dicitur θεὸς ἀναίτιος apud Damasc. & Greg. Naz. Item, qui in causa non est cur aliquid fiat. qui non est autor, qui in causa non est hujus vel illius rei. Cum genit. ut apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam signif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Α'ναιτίως, absq; causa, fine causa, nulla præcedente causa. ut Alex. Aphrod. μηδὲν ἀναιτίως γίνεσθαι. Sic à theologis dicitur Deus esse ἀναίτιος.

Ε'παιτιάομαι, causam seu causas assigno. Plato in Phædro. ἀδί

πινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον ἐς τὸ ξυγκοσμῆσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτο. Aliam ſignif. vide in Αἰτία, i. culpa.

Μετοίκη, qui unà cum alio in cauſa eſt alicujus rei. particeps. Xen. Hell. 5. εἰ μὴ ὑφαγεῖς καὶ οἱ μετοίκοι τὸ ἔργον. Exp. & ſimp. autor & cauſa alicujus facti, à Bud. & citatur ex Herodoto, ὃς μάλιστα μετοίκιος τὸ φόνε ἦν δέε.

Συμμετοίκη (comv.) ut συναίτιος, adminiculum primæ cauſæ, inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παραίτιος, qui ex parte in cauſa eſt: vel qui in cauſa eſt, autor. pro αἴτιος. Exp. &, ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τὸ ἦθος παραίτιον ἡδονὴ οὐκ ὀλίγον.

Προαιτίαμαι, ῶμαι, cauſam aſſigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui ſimul cum alio vel alijs in cauſa eſt alicujus rei. autor. Xen. Pæd. 1. ἡδονῆς μὲν ἁπάντων συναίτιος ὢν, πόνε δὲ ἀδελφός.

Συναίτιον, ε, τὸ, ſubſt. cauſa adiutrix vel adjuvans cauſa.

¶ *Derivata ab* αἰτία, *i. culpa, crimen.*

Αἰτιος, ε, ὁ, F. αἰτία, neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpandus, accuſandus, qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor. Il. γ, οὔτι μοι αἰτίη ἐσσι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσι, non mihi in culpa es, dij certè culpandi ſunt. Herodot. lib. 1. ἀδὲν ἑαυτοὺς αἰτίης ἀπαιτέοντες ἐποίησε. Ab Euſtat. exp. ſons vel reus, & ſupplicio dignus. ¶ Apud Dioſc. κακοφορβίης αἴτιος, exp. veterno obnoxij.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, accuſo, culpo, criminor. Dem. pro Cteſiph. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνου ἑκόντος αἰτιάσομαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. Apud Chryſoſt. αἰτιῶμαί σε ὡς ὑπερηφανίαν, accuſo te ſuperbiæ. item, in paſſ. ſignif. accuſor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, ἃ γὰρ τὸν αὐτὸν ἔχει λόγον αἰτιᾶται ὁ αἰτιώμενος, i. ſi dignus eſt qui accuſetur vel reprehendatur.

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accuſatio. Plut. in Publ. τὸν δὴ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐολεσκῶν ἐλάμβανον. Vſurpatur & pro κακία, crimen. Heſych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα, A. Bud. exp. accuſatio & querela.

Αἰτιατικὸς, ἡ, ὁ, criminatorius, accuſatorius, ut αἰτιατικὴ θέσις, apud gramm.

Αἰτιάζω idem quod αἰτιάομαι.

Αἰτιάζομαι, accuſor, culpor, ut exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι συνηδέως, qui ob id incuſabantur quaſi id obſtitiſſent.

Compoſita.

Ἀναίτιος, ε, ὁ καὶ ἡ, à quo culpa rei alicujus abeſt, culpa vacans, non accuſandus, ut ἀναίτιος ἀφροσύνης apud Xen. dementiæ non accuſandus. Item, inſons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν, - ἐπεί τοι ὑμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι.

Ἀναίτιος, inculpatè.

Ἐναίτιος, qui eſt in culpa, culpandus, ut ἐναίτιος τούτῳ. Thucyd.

Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, criminor, accuſo, vel incuſo, inſimulo, culpam in aliquem cõfero. Dem. in Mid. ἐγκαλοῦσί μοι φόνε, criminatus me homicidij. Et Plato in epiſt. ἐγκαλοῦμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam rejicio.

Συνεγκαλέομαι, (decomp.) ſimul criminor, ſimul vel unà accuſo. Plin. in Pericle, ὃς συνεγκάλεσε τῷ Λακωνισμῷ.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, criminor, accuſo, inſimulo. Cum accuſ. apud Dem. κατηγορῶν τοῦτο, hæc criminis loco objiciens. ¶ Κατηγορηθεὶς paſſiva ſignificatione apud Polyb. lib. 3.

Ἀκατηγόρητος (decomp.) ε, ὁ καὶ ἡ, q. d. non accuſabilis) inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Heſych.

Μικραίτιος, de parvis rebus expoſtulans, vel parvâ ob cauſam.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, antè criminor, antè accuſo. ad Rom. cap. 3.

Προσεγκαλέομαι, οῦμαι, inſuper accuſo vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini ſeu facinori, non inſons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiã ὑπαίτιός εἰμί σοι. obnoxius ſum tibi. Xen. & ὑπαίτιός εἰμι τοῦδε. Plut. Τὸ ὑπαίτιον. (ſubſt.) culpa. Bud. in epiſt. 1. Ὑπαίτιον, reddendo ſe crimini obnoxium, reprehenſionem merendo.

Ἀνυπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ non affinis: ut ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui levi de cauſa quemvis culpare ſolet. Xen. Exp. etiam, cõtentioſus, litigioſus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, ſubſt. exp. propenſio ad accuſandum, apud Plut.

Αἴφνης, αἰφνίδιος, &c. vide in tertia claſſe compoſitorum ex φαίνω.

Αἰχμή, ἡ, cuſpis, mucro, ut αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro haſta ſive lancea uſurpatur. Exponitur & haſtile, ſpiculum, telum, ut Il. μ, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ὀξυόεσσαν. Pro bello etiã ſumitur, ut τὸ εἶλε αἰχμή, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, αἰχμῇ πρόσεκτήσατο πολλὴν χώραν. Dicitur ἀπὸ τοῦ αἵματος χεῖν, id eſt, à fundendo ſanguine: vel ab αἴσσω, ut tradit Etym.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicoſus, Il. β, αἰχμητὴς κρατερός. Αἰχμητὶς, bellatrix, haſtæ perita.

Αἰχμάζω, F. άσω, jaculor, vibro, Il. δ, Αἰχμὰς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι.

Αἰχμίον, haſta. Heſych.

Compoſita.

Ὁμαιχμος, ε, ὁ καὶ ἡ, ſocius in bello, commilito.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli ſocietas. Herodot. ὁμαχμίαν συνετίθεντο πρὸς τὸ Πέρσεων. Ὁμαίχμιος, pro eodem. Heſych.

Μεταίχμιον, ε, τὸ, ſpacium inter duas acies. τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id eſt, τραπεζοειδὲς. Vel quaſi μεσάχμιον, ut tradit Euſtath. Eurip. in Phœniſſis, - καὶν μεταιχμίοις Ὄχθοις σωθῆναι ἐμβάντα στρατηλατᾶν. Per catachreſin, dicitur & de interſtitio quod eſt inter res quaslibet. Herodot. ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τῶν χθονῶν κεκτημένων.

Πεντάχμος, quinque cuſpides ſeu mucrones habens, in quinque cuſpides ſeu mucrones diviſus. Epigr.

Συναίχμος, idem quod ὁμαιχμος. Suid. & Heſych.

Αἶψα, (adverb. temporis, poët.) ſtatim, continuò, vel citò, celeriter. Il. β, αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν, &c. Sic alibi ſæpè. Euſtat. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρὸς, ε, ὁ, celer, citus. Od. δ' - αἰψηρὸς δὲ νέος κέρυος ἐπὶ ῥόον. Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρός. ut docet Heſych. unde λαιψηρὰ γόνατα, & λαιψηρὸν ὁδεῖν, & λαιψηρὰ βέλη, apud Hom. Schol. Ariſtoph. & Suid. deducunt à ψαίρω.

Αἴδω (poëticum) audio. Cũ genit. Od. ξ, οἱ ἧ βοὸς αἴοντες. Ariſtoph. in Nub. ἄϊε σῆ πατρὸς, patri tuo auſculta. Cum accuſ. Il. κ, Νέστορα δὲ πρῶτον κτύπον αἴε. Αἴοντες, Heſychius exponit etiam αὐτοανόμοι. ¶ Item exp. ἀκοπνέω, in qua ſignif. derivatur ab ἄω. Il. ο, ἐπεὶ φίλον αἴον ἦτορ. Euſt. exp. ἀκόπνεον.

Ἀΐδω (pro quo dicitur & αἰδέω) idem quod ἀίω, id eſt, ἀκούω, αἰδέομαι, & ex eo factum eſſe tradit Euſtath. Item, pro ἀκοπνέω, vide in Αω.

Οὗας, & ἕας, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. Φηγογῆς εἰσαΐοντα. Cum accuſ. Epigr. lib. 4. - πεπίγων εἰσαΐοντα μέλος.

Ἐπαΐω, audio. Item, intelligo, ſentio. Ariſtoph. in Veſp. καταγελῶμαι δὲ σὺκ ἐπαΐων, non ſentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, ſermonem Romanum intelligo. Cum accuſ. Soph. τὴν Βαρβάρων γλῶσσαν σὺκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gorg. σὺκ ἐπαΐεις ἃ δὲν ὠφελοῦμεν.

Ἐπαΐων, ε, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum eſt, qui innotuit. Herod. in Euterpe, ὡς ἐπαΐων ἐγένετο τὸν ἐργασμένον, quod ubi reſcitum eſt eum feciſſe. Apud eundem ἐπαΐσι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehenſi.

Ἀνεπαΐστος, (decomp.) non inauditus, vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 9. Exp. & ἄγνωστος, ab Euſt.

Αἰών, ῶνος, ὁ, ævum, æternitas. Dicitur quaſi αἰεὶ ὤν, ut docet Ariſtot. 1. de cœlo. Phil. de mundo, ὁ δὲ αἰὼν οὔτε παρελήλυθεν ἐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, ab ævo, ab æterno, & εἰς αἰῶνα, in æternum, pro quo & εἰς αἰῶνος. ¶ Item ſeculum, i. 70. annorum ſpacium, juxta Hieron. Περὶ αἰῶνος, apud Areop. ante ſecula. ¶ Item vita, tempus vitæ hominis, ut & Lat. ævum, apud Hom. Herodot. & Xen. in hac ſignif. ponitur etiam fœminino genere apud poëtas. Il. χ, - αὐτὰρ ἐπὴν δὴ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. ¶ Item, ſpinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum.

Αἰώνιος, ε, ὁ καὶ ἡ, æternus, ſempiternus. Pat. Plut. & alij. ¶ Item, ſeculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰώνιος: ut Herodot. teſtatur lib. 3.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. Et in paſſ. ſignif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Compoſita.

Δηθαίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, longævus, annoſus. Heſych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themiſt. & Greg.

Συνδιαιωνίζω (decomp.) unà ſum æternus, æternitate cum alio ſeu aliis frior. Greg. (ſcr. Soph. in Oedip.

Δυσαίων, cui ærumnoſa eſt vita, qui vitam miſeram degit, mi-

Εὐαίων, cui vita eſt beata, qui beatam vitam degit, beatus. Apud Soph. in Philoct. vocatur ὕπνος δύαιων, i. ὁ ηδιστος ὕπνος τὸν αἰῶνα. ut ſcribit ſchol. In Epigr. εὐαίων βίος, q. d. vita ævi felicis.

Μακραίων, longævus, annoſus. Soph.

Προαιώνιος, qui fuit ante omne ævum ſeu ante ſecula, omni æternitate prior. Greg. Naz.

Αἴρω, F. ἄρω, in ſublime attollo, ſurſum tollo, elevo, effero, eveho, ſubveho. Item, ſuſpendo, Demoſthenes pro corona, ὅφελε τὸς παρείας ἁλίσκων ἢ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἴωρῶν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες αἰωρῶσι τανυπτερύγων ἐπὶ νώτων Νίκαι ἰσοπέθμους ἡϊόας ἀθανάτων. Ab ἄϊρω fieri αἰωρῶ, interjecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰωρᾶμαι, ſurſum vel in ſublime attollor, evehor, ſubvehor, volvor, ſpe ſuſpenſus ſum, & rebus novis immineo. Plut.

Αἰώρημα, τὸ, elatio, elevatio, exaltatio, ſubvectio. Item, ſuſpenſio, in Anth. epigr. Et pro geſtatione accipitur & penſili quodam exercitamento, apud Dionem.

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Ἀίωρα ἡ κρεμάθρα, hoc eſt, vas penſile, apud Plat. in Phædone. ¶ Item geſtatio, vel penſilis exercitamenti genus, ut ſunt lecti penſiles quibus ægroti utuntur. Plut. & Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. ſuſpendium, vel ipſe funis, quo quis ad ſuſpendium utitur. Item ὕψωσις, ἔπαρσις, id eſt, elatio, exaltatio. Suid. & Euſt.

Ἐώρα pro αἴωρα ſcribunt Græci lexicographi. Sic ἐωρεῖσμαι, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω & ἐωρίζομαι.

Compoſita.

Ἀπαωρέομαι, ῆμαι, in ſublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Bud. etiam, dependeo, ſuſpenſus ſum. Luc. ἄλλοτε ἄλλου πλὺ τοῦ γοῦς ἀπαωρεόμενος. Apud Heſiod. ἐπὶ ζώνῃσι δράκοντες Δοιὼ ἀπηωρεῦντο, dependebant.

Ἐπήορος, idem quod ἀπηωρημένος. Od. μ. ἀπήορος δ' ἔσαν ὀζοί.

Ἀπαώρησις, ſuſpenſio, qua aliquid ſuſpenditur, & dependêre ſinitur.

Ἐναωρέομαι, ῆμαι, ſuſpenſus agitor. Apud Hippoc. ὀφθαλμοὶ ἐναωρέμενοι, exp. oculi inſtabiles & qui perpetuò moventur.

Ἐναώρημα, apud Alex. Aphr. exp. quod in urina ſublime ſupernatat ſpecie araneæ.

Ἐπαωρέομαι, ῆμαι, attollor, efferor, erigor. Herodian. κέφοις καὶ μεταύριος ἐπαωρέμενος ἐλπίσι, ſpe inani elatus & geſtiens. ¶ Item impendeo, immineo, ingruo. Herodian. li. 5. ξίφος ἐπεστεῶς τοῖς αὐχέσιν ἐπαωρέμενον. Apud eundem, κίνδυνος ἐπαωρέμενος periculum impendens. Item immineo, hoc eſt, occaſionem quæro. Plut. in Timol. ἐπαωρέμενοι τοῖς πράγμασι. (vox.

Κατεπαωρέομαι, ῆμαι, depêdeo. Heſiod. ὑσμῖναι καὶ ἡνίοχοι κατεπαωρεῦντο φαεν.

Μετέωρος, ſublimis, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παραωρέω, ῶ, ſuſpendo, eo ſenſu quo dicitur collo ſuſpendere.

Παραωρεῶμαι, ſuſpendi. Herod. in Polym. ἐγχειρίδια παρεωρεῶντο δεξιὸν μηρὸν παραωρεόμενα ὑπὸ τῆς ζώνης. Apud Herodian. lib. 3. παρηρτῆτό τε αὐτῷ ξίφος, enſe accinctus erat.

Παραώρημα, in quod ſuſpenditur, id quo aliquis cinctus eſt. Item, laqueus ſuſpendio aptus. Poll.

Ὑπεραωρέω, ῶ, ſuperextendo, ſuperappendo. Dioſc.

Ἀ Κ Α Δ Η Μ Ε Ι Α, ſive Ἀκαδημία. Athenis dictus fuit locus quidam publicus ab Academo quodam qui eum conſecravit, vel ab Echedemo, ut quidam volunt, unde & Ἐχεδημία vocata fuit, ὡς τινὲς δήμεια, ſive Ἐκδημεια. ut Plut. in Theſeo refert. Conſitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidemq; erat gymnaſium in quo ſeſe philoſophi in primis exercebant, ut & in Lyceo. Vide Plut. in Sylla dicit, ἐπιλειπόσης ἤδη τῆς ὕλης, ἐπέχειρει τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, & τοὺς τε Ἀκαδημείαν ἔκειρε δενδροφορωτάτους περιπάτους ὅσους καὶ τὸ Λύκειον. Et Ariſtoph. in Nub. locũ fuiſſe indicat etiam exercitijs dicatum. ait enim, Ἀλλ' ἴθι λιπαρὸς γε καὶ δεινὸς γυμνασίοις ἀλᾳτῆσαι, Οὐ σωμύλων καὶ τοὺς ἀγορᾶ κροκοδειλοποιοὺς, Ἀλλ' ἐς Ἀκαδήμειαν καπὸν ὑπὸ τὰς μορίας ἀποθρέξῃ. decurres ſub ſacris Minervæ olivis. Vide & Pauſ. in Attic. ¶ Ἀκαδημία ἔτι dicta fuit nova ſecta philoſophorum qui in Academiæ gymnaſijs docebant. ut apud Plut. initio Bruti, Διαφερόντως δὲ ἐσπουδάκει περὶ τὸν ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν νέαν & μέσην λεγομένην Ἀκαδημείαν ἐκ παύνυ φιλοσόφως, ἐξήρητο τῆς παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοὶ nominabãtur qui ſeſe in Academia exercebãt docendo & diſputando. Athen. l. 11. Λέοντος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Et aliquando poſt, τινὲς δὲ ἐσπουδάκασι περὶ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες αὐτοσχεδιάζοντες & ἀδόξως βιοῦντες. Itidem Luc. in Piſcatore, διεξέρχομαι δὲ οἱ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς ὅσων τῶν ἄλλων ἐσμὸν ἐστὶ λωποδυτικώτερον.

Ἀκαίνη, Ἀκαινα. vide in Ἀκή.

Ἀ Κ Α Κ Α Λ Ι Σ, acacalis, ſemen fruticis cujuſdam naſcentis in Aegypto. Dioſc. lib. 1. cap. 119.

Ἀ Κ Α Λ Η Φ Η, ἡ, urtica: herba quæ & κνίδη appellatur, de qua Dioſc. lib. 4. ¶ Eſt & animal marinum, de quo Gell. lib. 4. c. 11. Vide & Ariſtot. hiſt. anim. lib. 4. & Athen. lib. 3.

Ἀκαλὴ Sic dictam volunt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλλὼ ἀφλὼ vel per antiphraſin. παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλλὼ ἄφλω, quippe ἧς οὐκ ἔστιν ἀκαλλὼς ἀπλεος. Scribitur & ἀκαλύφη.

Ἀκαλὸς, vide ἠκαλὸς in Ἠ κα.

Ἀ Κ Α Ν Θ Α, ἡ, ſpina, vepris, ſentis, aculeus, ἄκανθα ἀγρία, ſpina ſylveſtris, Dioſc. ἄκανθα λευκὴ, ſpina alba, Dioſc. In plur. ἄκανθαι, ſpinæ, quales ſunt in rubis. Dioſ. ἡ βάτος ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Dicuntur & ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc. & Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, ut hyſtricis, echini, piſcium, &c. apud Athen. & Plutar. ¶ Eſt & ſpina dorſi. Herodot. in Melp. ἐπειὰν νεκρὸς ἐκδύσῃ παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσσωσι μέχρι τοῦ τραχήλου. Vide Galen. ¶ Item pro σπάρτῳ τῷ ὀξυκάνθῳ, inquit ſchol. Nic. in Ther. ¶ Deniq; ἀκανθώδεις dictæ ſunt per metaph. (ut Lat. ſpinæ) difficultates, moleſtiæ, ſive ſalebræ, ſcrupuli, ut apud Athen. ἀκανθώδης ὁ ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων ἁλίσκων. Dicta eſt ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκλὼ quia ſpinæ ſunt acutæ ſeu acuminatæ.

Ἀκανθὶς, frutex eſt qui (ut ait Dioſc.) ſpinas habere creditur. Dicitur & Arabica ſpina. Eſt etiam avis nomen, apud Ariſtot. quam alii Ibin, alii cerduelem. dicta à ſpinis quibus paſcitur. Vide Ael. lib. 17. Ἀ κέδνοι κέρυδι καὶ ἀκανθίδες. Eadẽ dicitur & ἀκανθυλλὶς, teſte ſchol. Theoc. ¶ Sunt etiam qui adjectivum eſſe putent, apud Phaniam in Anthol. Epigr. χαλκίδας ὡς δ' ἀκανθὶς φιλὰ ἀκανθίδας.

Ἀκανθίον, ου, τὸ, q. d. ſpinula. ¶ Eſt etiam herba ſimilis albæ ſpinæ. Dioſc. Scribitur & ἀκανθίον.

Ἀκανθος, ου, ὁ, acanthus arbor, de qua Theophr. lib. 3. hiſt. pl. c. 4, ſic dicta quia ſpinis plena eſt. Sunt qui fruticem, ſunt qui ſpinoſam eſſe herbam tradant. ¶ Item echinus ſeu erinaceus: vel (ut alii) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferè corpus. Idem dicitur & ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal.

Ἀκανθώδης, ες, ὁ ἡ, ſpinoſus, ſpinis abundans vel ſpinas habens. Theophr. Item dumoſus, ſenticoſus. Herodot. 1. ὦν χάρ τις χώρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. Item, aculeatus, aculeis horrens. ¶ Item, metaphor. difficultatibus & moleſtiis plenus, ut βίος ἀκανθώδης. apud Suid.

Ἀκανθικὸς, κὴ, κὸν, ſpinoſus, idẽ quod ἀκανθίνος, apud Theophr. Ἀκανθικὴ, appellatur & lachryma helxines herbæ. Plin.

Ἀκανθῆες, ων τος, ὁ, idem quod ἀκανθώδης: ut ἀκανθῆες πετάλοιον. Nic. in Ther.

Ἀκάνθινος, η, ὁ ἡ, ſpineus, ex ſpinis factus, ex ſpinis contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος, apud Euang. Et ἀκάνθινα ξύλα. Dioſcor.

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, ſpinetum, ſenticetum. Moſchop. & Euſt.

Ἀκανθόω, ῶ, F. ώσω, ſpinoſum ſeu aculeatum reddo.

Ἀκανθέομαι, ſpinoſus ſeu aculeatus fio vel ſum, ſpinis ſeu aculeis horreo, Theophr.

Ἀκανθίζω, ſpinosũ reddo. Exp. &, ſpinoſus ſum, ſpinis horreo.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ ſpecies, ut ait Heſych. At Suidas tradit eſſe ejus epithetum, ex eo quòd inter ſpinas canat. ¶ Item, ſpinax piſcis, apud Ariſtot. de nat. an. l. 6. c. 10. Vide & Athen. lib. 7.

Compoſita.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ ἡ, ſpinis carens ſeu aculeis, non aculeatus, apud Theophr.

Ἐξακανθῶ, idem quod ἀκανθῶ.

Ἐξακανθέομαι, aculeis horreo. Sumitur & metaph. ut apud Baſil. in epiſt. ad Libanium, μέμψεσι δέ ποσι καὶ ἐγκλήμασι παρεμπεσοῦσι ἐξηκάνθωται.

Ἐξακανθίζω, (q. d. ex ſpino) ſpinis privo, ſpinas evello.

Ἐπακανθίζω, leviter aculeatus, ſpinis ſubhorrens. Theophr.

Ἐρπάκανθα, herba quæ & ἄκανθα. Putatur ita vocata quòd foliis ſuis longiùs ſerpat, hæreat & nitatur. Dioſc. lib. 3, cap. 19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη, ſentis canina, de qua Ariſt. anim. lib. 5.

Λευκάκανθα, ſpina alba, ἄκανθα λευκή. Vide Dioſc. lib. 3. cap. 22.

Μονάκανθος, ου, ὁ ἡ, unicam ſpinam habens. Ariſtot.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta ſpina. arbor eſt, de qua Dioſc. lib. 1. cap. 123.

Περικαρπιάκανθος, ſpinas habens in vitio fructum cingente. Theophr.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hiſt. pl. lib. 6. c. 4. numeratur inter ſuffrutices qui præter ſpinam folium habent, ut phleos, ononis, tribulus.

Πολυάκανθος, genus ſuffruticis, ſic dictum à multitudine ſpinarum. Theophr. hiſt. pl. lib. 6.

Πτερράκανθος, ramos habens ſpinoſos ſeu aculeatos, apud Theophraſt.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυρράκανθα, pyracantha, planta quædam. Dioſc. & Nicand.

Τραγάκανθα, (q. d. hircina ſpina) frutex eſt, de quo Dioſcor. & Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ ἡ, ita dicitur planta quæ folijs eſt ſpinoſis ſeu aculeatis: ut acanus, eryngium, enicus. Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 1.

Χονδράκανθος, ſpinam habens ex cartilagine, ſeu ſpina cartilaginem habens, cartilagineus.

Ἄκανος, vide in Ἀκή.

Ἀ Κ Α Ρ Ν Α, ἡ, acarna: genus ſuffruticis apud Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 3. & 4. pro quo quidam legunt ἄκαρνα, Heſychio eſt δάφνη, laurus.

Ἄ Κ Α Τ Ο Σ, ὁ ἡ, genus navigij actuarij. In Anthologia epigram. Λυδαίης ἀκάτοιο τριηκοσίης ὅτε ναύτας Δάσυτερον ἐχ' ἄϊδης παύτας ἀρπιφάλης. Apud Herod. eſt navis oneraria, in Polymnia ſcribente, καὶ τὰς ἐν τοῖσι ἀκάτοισι σπαγγοῖσι ἐὸ ζωὸς, i. in acatis frumentarijs. Quidam poëta apud Athen. l. 1. Φορτηγὲς videtur ἐπιτηδείως appellare ἀκάτους; dicens Φορτηγὲς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς παμίας. ¶ Bayfius de re navali, Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide & Luciano de veris narrationibus, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τῷ ναυῖ (ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατιωτάμιλλο. ¶ Item, genus poculi, metaphoricè ſic dicti à magnitudine vel à concavitate Euſtathius ſcribit eſſe φιάλῃ πλοιοειδῆ. Tradit Etym. deduci

deduci ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς pleonasmo τοῦ α, (ut & Lat. actuaria navis, quæ facile huc illuc agi & duci potest) vel à nomine ἀκτὴ utpote quæ ἀπ' ἀκτῆς ἐς ἀκτὴν ἀφικέσθαι τοιεῖ.

Α'κάτιον, ου τὸ parva acatus. Apud Thuc. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν. schol. annot. esse navigiolum, quod utrinque remis agatur, in quo unusquisq; remigum binos remos ducat. Vide Bayf.

Α'κάχμι, &c. vide in Α''χω.

Α'κεσώς, vide in comp. ex Κεάζω.

Α'ΚΕ'ΟΜΑΙ, ᾶσμαι, F. ἐσομαι & ήσομαι, sano. medicor, medeor: ut Il.π. Α'λλὰ σύ γ' ᾧ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, ulcus hoc sana, ulceri huic medere. Apollon: Argon. 2. ἕλκεά τ' ἀνδρῶν Οὐτιδανῶν ἀκέοντο, Rursum Hom. dicit ἀκέσσαι δίψαν, Iliad. χ, sedare sive restinguere sitim. ¶ Item mederi, metaphoricè. Herodot. in Thalia, ὅτιν δὴ ἀκεόμενοι τὰς ἐπιφερόμενα. Od. κ, ἀλλ' ἀκέσσατε φίλοι, ἁμώμεθα καὶ σὺν ὑμῖν. Idem Il. ν, Α'λλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον ἀκεσσάμενοι δὲ φρένες ἐσθλῶν. ¶ Capitur & pro, expiare, apud Platonem Pol. 2. ὑπόσας τις ἐπῳδαῖς ἢ ἐπί τε ἀδικήμασί τισι γέγονεν αὖτε ἢ προγόνων, ἀκέσασθαι, mederi sceleribus, i. scelera expiare. ¶ Item pro sarcire, resarcire Aristotel. de phalangio, πάλιν ὁμοίως πρὸς τὸν ἦπαρ, ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διερρωγός. Sic Lucianus ἀκέσασθαι τὰ διερρωγότα. Idem μισθὸν ἀκέσθαι τὸ σκαφος ἢ ὑποδήματα. ¶ Item sarcire, metaphoricè, Xenoph. λύπας τε φίλων τοὺς δὲ ἀγνοίαν ἐπῳδῇ γνώμῃ ἀκέσασθαι i. damna quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire cōsilio conabatur. Α'κέω etiam inveniri testatur Hesychius, qui ἀκέῃσι exponit θεραπεύσει. à quo Α'κέσασθαι interdum passivè accipitur pro, sanari. Item pro sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pausaniam, sanato autem morbo. & Hes. ἀκεσόμενα exponit θεραπευόμενα.

Α''κεσμα, ατος, τὸ, & ἀκεσμὸς ὁ, sanatio, medicatio, medela. Exponitur & ὕγιασμα sanitatis recuperatio. q.d. convalescentia.

Α'κέσμιος, ος, ὁ ἡ, sanabilis. idem quod ἀκέσιμος.

Α''κημα, ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμα sive ἀκέσμὸς, sive ἄκεσις, aut ἄκος. Il. ο, ἐπὶ δ' ἔλκεϊ λυγρῷ Φάρμακ' ἀκήλατ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

Α''κεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα. Erotianus apud Hippocratem ἀκέσεις, exponit ἰάσεις. Exponitur etiam ὕγιασμα, valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Α'κέσιμος, ος, ὁ ἡ, sanabilis, medicabilis. ἀκεσὸς. Item valens ad sanandum.

Α'κέσιος dicitur Apollo quasi ἀκέσιμος, à facultatè sanandi qua præditus est. nam & arti medicæ præesse fertur.

Α'κεσὸς ὁ, ὁ, sanabilis medicabilis. idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν.

Α'λλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσσάμενοι δὲ φρένες ἐσθλῶν, exp. faciles emendatu sunt, mentes virorum bonorum.

Α'κεσὴς, οῦ, ὁ, medicus. Et metaphor. sartor, Xen. Pæd. 1.

Α'κεστὶς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύει ὁ χαλκὸς, ut habet Dioscor. l. 5. c. 84.

Α'κεστικὸς, ad medicinam pertinens. vel medicandi peritus. Item q.d. sartorius. vel ad sarciendum aptus: aut sarciendi peritus. Α'κεστικὴ (s. τέχνη) ars medicandi. vel ars sarciendi Plut.

Α'κέστρια, ἡ, medicatrix. Item sartrix.

Α'κέστρα, ἡ, acus, Luc. in dial. Merc. & Char. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστοῦ, acum ad velum sarciendum.

Α'κέστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀκεσὴς, medicus. Apud Eurip. ἀκέστωρ φοίνιος. Α'κεστικὴ, ἡ, medicina, ars medica: Apoll. Arg. 2.

Α'κεστικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens. Α'κεστικῶς, q.d. medicinaliter. Α'κεστὴς, & per syncop. ἄκεστις, medicatrix utrumque apud Hippocr.

Α'κίομαι, Ionica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π, ἱπποὶ ἕλκε' ἀκεσσάμενοι. Et metaph. Od. ξ, Νῆας ἀκεσσάμενον τὰς οἱ ξυνέλασσαν ἄελλαι, resarcientem naves. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῷ ἀκεσσαμένη.

Α''κος, εος, τὸ, medela, remedium, ἐμβρύθμιος ἄκος, vide apud Colum. l. 7. c. 3. Et metaph. κακοῦ ἄκος Il. ι, ἄκος ποιεῖσθαι apud Plut. remedium afferre.

Composita.

Α'νήκεστος, ος, ὁ, ἡ, insanabilis, immedicabilis. cui nullum remedium adhiberi potest. ut ἀνήκεστον νόσημα. Dicitur & ἀνήκεστος ἀλγηδὼν & ὀργὴ ἀνήκεστος. à Plut. Dicitur & ἀνήκεστον κακὸν, malum gravissimum, vel inexpiabile, apud Isocr.

Α'νηκέστως, insanabiliter. ut ἀνηκέστως ἔχω, insanabili morbo teneor. Item gravissimè, exitialiter. Exp. & crudelissimè, apud Herodot. & Plut.

Βελοδόκην, ης, τὸ, q.d. telorum remedium. Sic à quibusdam dicitur ὁ Νικτάμος, ut habetur apud Dioscor.

Ε'ξακέσμαι, ᾶσμαι, medeor, sano vel persano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. δ & Od. γ. placare iram. Et pro sarcire, Eust. Invenitur eadem sig. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέω, ῶ.

Ε'ξάκεσις, sanatio.

Ε'ξακεσητήριος, sanandi vim habens. Exp. & expiatorius.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poëtas interdum. (Strab.

Παυακὴς, ές, ὁ ἡ, omnia sanans. omnib. morbis medens. ex

Πανάκεια, ἡ, omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quasi omnia sanans. de qua vide Dioscor. lib. 3. &

Theophr. & schol. Nicand. Eadem herba dicitur & πάνακες & πάναξ à Galen. ad Glauc. lib. 2. unde ὁ ποπάναξ, panacis succus. Dioscor.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace confectum. Dioscor. l. 4. c. 72.

Α''ναξ. Φάρμακον, quomodo huc pertineant. vide suis locis.

Α'κέων & ἀκλὼ, vide in comp. ex Χαίνω.

-Α'ΚΗ, ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acies ferri. In compositione præsertim usurpatur. hinc formantur & deducuntur sequentia. Etym. deducit ab ἧκω, ut sit quasi ἧκη vel ἀκή, ἡ λᾳὸ πάντες ἰοῦσα.

Α'κάζω, acuo. Α'κάζομαι, acuor: unde ἀκασμὸς, & sine incremēto ἀκασμός: deinde ἀκαχμὸς; mutato σ in χ acutus. Od. α. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ, id est; ἠκονημένον, vel ἐσμιλωμένον, inquit Hesych. vide Eust.

Α'κὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine sive acie, ut ὀνύχων ἀκὶς, in Anth. epigr. Apud Dioscor. l. 3. ἀϋάγκ ἀκίδας, alij exp. aculeos, alij cuspides, quidam & spicula. Quidam volunt peculiariter esse sagittæ cuspidem.

Α'κιδώδης, ες, ὁ ἡ, cuspidis sagittæ formam habens, acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Α'κιδωτὸς, ὴ, όν, q.d. cuspidatus: (tanquam ab ἀκιδόω) ut ἀκιδωτὸν βέλος.

Α'κωκὴ, ἡ, idem quod ἀκὴ, (& ab ἀκὴ formatum per reduplicationem, ut tradit Etym.) mucro, cuspis, acumen. Il. χ. Α'νὴρ δ' ἀπάλοιο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή. Et Luc. in dial. Antisth. & Cereris; τῇ πέλτῃ ἀπερείσασθαι τὸν στρατιώτην ἢ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή.

Α''καινα, ἡ, & Ionicè ἀκαίνη, idem quod ἄκανθα, teste Hesychio. ejusdemque est originis. nimirum παρὰ τὸν ἀκήν. Item virga pastoralis aculeo præfixa, à Thessalis primùm inventa, ut annotat schol. Apollon. lib. 3. Ab hujus similitudine sic dicta est etiam virga illa decempedalis qua mensores in agris dimetiendis utuntur, ut idem schol. tradit, afferens hunc Callimachi versum quo ambas illas signif. complexus est. Α'μφίπεσον κέντρου τε βοῶν καὶ μέτρου ἀρούρης. Has ἀκαίνας. Eustath. scribit esse κάμακας denominatas παρὰ τὸ τρείσειν τὴν καίνεσθαι τοὺς ἐελίσσοντας τὴν γῆν, οἷς δὴ αὐτὴν ἡ ἴση διείσπεται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Α''καν, ανος, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα & ἄκανθα, ejusdemque originis. Hesychius. Euripidem ita nominare ait spinas quibus dorsum piscis horret, addit tamen esse etiam κανθάρου εἶδος. ¶ Est etiam herba quædam seu frutex spinosus & aculeatus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. & lib. 1. c. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4.

Α'κανικὸς, acanicus, qui acani est, vel qualis est acani. Theop.

Α'κανώδης, q.d. acanaceus, speciem acani gerens, seu qui ex acani genere est, ut quum dicitur planta aliqua esse ἀκανώδης.

Α'κάνιον, diminut. spinula. Hesych.

Α'κανίζω, acanum imitor, acani speciem gero. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Α''κμὴ, Α''κων & ἄκνης, ἀκωντίζω, &c. Α'κμὴ, ἀκμάζω, &c. Α''κωνα, Η''κω, singula quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Α'ήκης, εος, ὁ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non est facta acies, seu qui cote non est factus acutior, obtusus, hebes, ut ἄηκες ξίφος, apud Suid.

Α'μφήκης, εος, ὁ ἡ, utrinq; acutus, anceps, ex utraq; parte incidens, quasi ἀμφιακὶς, ut ἄμφηκες ἔγχος apud Soph. in Ajace, apud Aristoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, i. ancipitem usum habens.

Α'νακωχὴ, inducia, pars sequestra, requies à bello. Herodian. l. 6. ἔχειν δὲ ἀνακωχὴν μίλησιν τῷ βαρβάρῳ. ¶ Et generaliter, requies, laxamentum, ut ἀνακωχὴ κακῶν. Thuc. Dictum παρὰ τὸ ἀνῶ τὰς ἀκωκὰς ἔχειν. (id est, quod surfum versus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore) tradunt schol. Thuc. Suidas & Etymologus, atque alij quidam grammatici. Vide & αὐχὴν inter composita ab Ε''χω.

Εὐήκης, valde acutus, q.d. bene acutus. Apol. Arg. 2. Οὐ'ήκεα φάσγανα. Sic alibi δι'ήκης αἰχμὴ exp. ἡ διὰ τοῦ ἀκοῦς ἔχουσα.

Νεήκης, ut νεήκες ξίφος, ensis quem aliquis nuper seu recens exacuit, Hesych.

Περιήκης, acutus, vel admodum acutus.

Προήκης, præacutus. Hesych.

Ταναήκης, & τανυήκης, protensam habens aciem, five longam τὸ ἀκὸν ἔχων παρατεταμμένον, ut ταναήκης χάλκεος, & ταναήκεα ἄορ, apud Hom. ¶ Item protensus, longus: tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τανύω factum, minimeq; nomen ἀκὴ inclusum habens, ut scribit Eust. Il. π. τανυήκεας ὀϊστοὺς, id est, ὀκτεταμμένους.

Ταυάκιδες, protensam habens aciem, ab ἀκὶς, idem quod τανύηκες, sive ταυύκες, apud Hesych.

Α'κιδνος, vide in comp. Κινέω.

-Α'ΚΙΝΑ'ΚΗΣ, Etymologo jaculi Persici genus, παρὰ τὸν ἀκὸν. Hesychio est non solùm hasta Persica (ut Suidæ quoque) sed etiam ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodoto;

rodoto, qui in Polym. ait, ᾗ Περσικὸν ξίφος, τὸ ἀκινάκλιον καλέεσι. Scythis quoq; peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerunt & per eum jurárunt. Luc. in Anacharſ. ἔστιν ὡς ἐμοὶ δοκεῖν διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκλιν. Et in Scytha, πρὸς ἀκινάκης ᾗ Ζαμόλξιδος, τῶν παρ' ἡμῖν θεῶν. Apud Herodotum per ω ſcribi, ὠκινάκης, annotat Etymol. quaſi nimirum ὠκεῖαν id eſt, (ὀξεῖαν) ἔχων τὴν ἀκλύν.

A'ΚΙΝΟΣ, acinus: herbæ genus quod & ἄκων nominatur, Latinè ocimaſtrum. Vide Dioſc. l. 3. c. 5. & Plin. l. 21. c. 27.

A'κὶς vide in A'κή.

A'ΚΚΩ, ᾶς, ἡ, Acco. mulier quædam notæ ſtultitiæ, quæ ſolita ſit ad ſpeculum cum imagine ſua, perinde atq; cum alia muliere confabulari: ut hinc vulgò, quæ ſtultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur, & A'κκᾶς nomine compellarentur. Illud etiam moribus hujus mulieris adfuit, ut recuſaret quæ tamen cupiebat.

A'κκίζομαι, ſimulatè recuſo, fictè aſpernor, fingo me nolle quũ maximè velim. Eſt etiam generaliter, ſimulatione utor, idem quod πρόσποιῆμαι. Plut. in Symp. 1. μικρὰ μὲν ἔν ἠκκίσατο παρατρέμοι. Et Syn. epiſt. 121. σὺ δ' ἀκκιῇ καὶ κατέρωνδύσῃ. Sæpe de mulieribus dicitur, & ſcortis quæ ut pluris ſe addicant, moroſiora ſe præſtant, nec facilè ſe exorari ſinunt. Significat etiam (ſi Suidæ credimus) idem quod γυναικίζομαι & μωραίνω. Vide Eraſm. in proverb.

A'κκισμὸς, ᾶ, ὁ, ficta recuſatio. ſimulatio qua quis utitur fingens ſe accipere nolle quod tamen vult. Philoſtr. in epiſt. λάβε, λάβε καὶ σύ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τὸ σῶφρον. Eſt etiam ficta recuſatio in alia qualibet re. Luc. παῖζε δὴ πρὸς ἐλὰν ἀκκισμόν, ſublata omni tergiverſatione, ut exponit Eraſm.

A'ΚΜΗ, ἡ, cuſpis ſive acies. Il. κ, ἐπὶ ξυρῆ ἵσταται ἀκμῆς. Sic dicitur à Plut. ἀκμὴ ὀνύχων, pro quo Plin. dixit aciem unguium. Sic ἀκμὴ ὁμμάτων, apud Aelian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. Exp. & νεότης à Suida. Medici ἀκμὴν ætatem conſiſtentiæ & virilem appellant, ab anno 28. ad 42. Sic quidam accipiunt ut apud Ariſtot. Ethic. 8. cap. 1. ubi amicitiam τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς ἡλικὰς πράξεις conferre ait. Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας & ἡλικία τῆς ἀκμῆς, apud Gal. Sic ἀκμὴ τοῦ βίου apud Xen. Et ἀκμὴ τοῦ ζῆν, apud Athen. Dicitur etiam abſolutè nonnunquam: ut οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma ſunt ætate & vigente. exp. & juvenes, adoleſcentes. Sic apud Luc. εἰς ἀκμὴν καθέζη. Sic apud Iſocratem ſæpe. Dicitur & de alijs: ut νοσήματος ἀκμή, morbus jam adultus, ἀκμὴ ὀδύνης, ἀκμὴ κακῶν. A'κμὴ ἀγῶνος. Bud. exp. intenſio certaminis, apud Pauſ. Sic θέρους ἀκμὴ, æſtatis vigor, id eſt, illud æſtatis tempus quò maximè viget calor. ¶ Eſt etiam cujuſque rei ſummum incrementum, inquit Bud. quem vide. ¶ Eſt etiam καιρὸς, inquit idem Bud. i. punctum ſive articulus temporis quo res aliqua agi debet: momentum, ut apud Heſiod. ἀκμὴ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ. Dicitur interdum ἀκμὴ καιροῦ: interdum καιρὸς ὢν ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam ſolùm ἀκμὴ cum infinit. Iſocr. ad Nic. κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν. Idem ad Philipp. πράττεσθαι νῦν ἀκμὴ ἔληφεν. ¶ A'κμὴ dicuntur etiam variſquia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, ut docet Caſsius Probl. 33. ☞ Deducitur ab ἀκὴ, pleonaſmo literæ μ, quod etymon cõvenit primæ ſignificationi, aut à κάμνω, unde per ſyncopen κμῶ, & α privativo, quod iuventus non facilè defatigetur, ut nec ſol qui ideo ἀκάμας ab Homero dicitur, vel à κάμνω ſignificãte πνῶ, & α epitatico, quòd in vigore ætatis labores faciliùs ſuſcipiantur & perferantur. Quod etymon convenit ſecundæ ſignif.

A'κμαῖος, α, ον, vigens ætate, florens ætate, integer ævi. De eo dicitur qui ætate viget ſimul & robore. ἀκμαίων λίχνη apud Plut. Dicitur interdum ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν. Transfertur & ad alia ut ἀκμαιότατος χυμὸς, maximè vigens hyems. Apud Gregor. μεσημβρία τὸ τὲ φῶτος ἀκμαιότερον. Apud Luc. ἀκμαῖος τὴν ὀρχήν. Et ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, in Anth. epigr. ¶ Item pro, tempeſtivus, ut in Anth. epigram. ἀκμαῖος ῥοθίῃ νηὶ δρόμος. Et Soph. in Ajace, Πᾶ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, ἐβάην, μάλοι, quàm tempeſtivus, ſi acceſſerit, adveniat. ¶ Item maturus, ut ἀκμαία παρθένος apud Luc. nubilis virgo.

ἀκμάζω, F. σω, vigeo vel floreo ætate, ætate ſum firma. Item ſum vegetus & validus per ætatem. polleo juvenili robore. Iſocr. de pace, τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. A'κμάζοντας νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία. Et per metaph. pro florere, vigere, pollere quacunque re, ut ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodot. Et apud Aeſchin. in Cteſiph. ἀκμάζων ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ πόλει στρατιᾷ. Apud Plat. in Fab. ἀκμάζων πρὸς δύναμιν. Dicitur de variis etiam rebus: ſicut & ἀκμὴ. ut ἀκμάζον νόσημα, ἀκμάζων πόλεμος. A'κμάζοσης ἡμέρας apud Herodian. ipſo meridie. Et apud eundem ἀκμαζούσης νυκτὸς, nocte intempeſta. Xen. ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, adultis jam frugibus. Apud eundem ἀκμάζει τὰ πράγματα, expon. res ſunt in ipſo articulo, res ſunt in cardine.

A'κμαστὴς, ῆ, ὁ, ſtrenuus, validus, robuſtus. Herodian. lib. 1. νεανίσκον γυμναίου τε καὶ ἀκμαστὴν πεῖθοι.

A'κμίλος, ᾶ, ὁ, adultus vel florens & exuberans. ut inquit Bud. ex Od. ψ, A'κμίλος γαλέθων, Ivo jejunus, vide in I'κμάς.

A'κμὶλ, adhuc, etiam nunc. idem quod ἔτι. Videtur hoc adverbium dici κατ' ἔκθεσιν, quaſi κατ' ἀκμὴν, in ipſo negotij fervore. ut ἀκμὴν φιλοσοφῆς apud Iſocr. ad Dem. ſedulò, ſtrenuè, aſſiduè, ſummo ſtudio philoſopharis. ¶ Item, etiam eo tempore, apud Polyb. ubi tamen quidãm exp. aliquandiu.

Compoſita.

E'νακμὴς & εὔακμος, vegetus, robuſtus.

E'νακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invaleſco. Suid.

E'ξακμάζω, idem quod παρακμάζω, vigere deſino.

E'πακμος, ον ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔακμος. Dioſc. E'πακμον. Bud. eſſe dicit, quod eſt acie exacutum. vel quod aciem ſeu cuſpidem habet, ex Dioſc.

E'πακμάζω, vigeo, vegeta ſum ætate. Et ἐπακμαστὴς, vigens, adoleſcens, validus, vegetus.

E'πακμαστικὸς, invaleſcens paulatim. vel ſenſim efferveſcens, apud Gal.

Παρακμὴ, vigoris remiſsio, languor, quum res aliqua inclinat & minuitur. Apud Gal. πυροξυσμῶν παρακμαὶ, acceſsionum remiſsiones, quas vulgò declinationes medici appellant. Sic παρακμὴ πυρετοῦ, & cujuſvis morbi, tempus quo ſe remittit & miteſcere incipit. ¶ Item ſenilis ætas & flacceſcens, quando jam robur cõſeneſcit.

Παρακμάζω, vigorem languidiorem habeo, vigor meus elangueſcit aut jacet. vel vigorem amitto, flacceſco. hoc autem quia fit in ſenectute præcipuè, exponitur & conſeneſco, marceſco ætate, florem ætatis amitto, ad effœtam ætatem vergo. Particip. παρηκμακὼς propriè, vigoris tempus egreſſus aut vegetam ætatem. Exp. & emeritus, qui conſenuit. ¶ Transfertur & ad alia, ut & Lat. marceſcere, flacceſcere. Xenoph. in Symp. τὸ μὲν τοῦ ὥρας αὐτῷ πάνυ δήπου παρακμάζει. Sic apud Plut. in Bruto. ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρασβῇ τὸ τῆς ὀργῆς, i. quum deferbuerit ira.

Παρακμασις, vigoris amiſsio. q. d. effœtatio, ut & quidã exp. apud Theophr.

Παρακμαστικὸς, cujus remiſſus eſt vigor. ut παρακμαστικὴ ἡλικία apud Gal. ætas jam vergens & inclinata: Et παρακμαστικὸς πυρετός.

Συνακμάζω, ſimul vigeo & ætate floreo, ut συνήκμαζε Γοργίᾳ, B. Συνήκμασεν αὐτῷ, exp. tẽporibus ejus floruit ſeu claruit. Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζειν τὸ πῶρι. Epigr. lib. 2.

Υ'περακμος, ætatis florem egreſſus, vel qui exceſsit ætatis vigorem, ætatem vegetam egreſſus. 1. Cor. 7.

Υ'περακμάζω, ætatis vigorem excedo. vel vegetior ſum quàm &c. Vtitur hoc verbo Myron Prienenſis apud Athen. lib. 14. εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὸν οἰκεῖον ἐπιφανείαν.

A'κὴ, vide in A'κέω.

A'ΚΟΛΟΥΘΟΣ, ὁ καὶ ἡ, pediſſequus, vel pediſſequa, comes, aſſectator, Demoſth. contrà Midiam, ἀκόλουθος πρᾶξις ἢ τέλος ἔρως αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκόλουθον ὄχλος, inviſus ſive odioſus ob comitum turbam. Apud Platonem in Sympoſio, διὸ δὴ καὶ τὴ Α'φροδίτῃ ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ ἔρως. Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid ſequitur vel conſequitur. conſequens. Cum genitivo, ut τάτε ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarch. ἀκόλουθον & ὑποπεπτωκὸς opponuntur. ¶ Item ἀκόλουθος, conſentaneus, congruens, conveniens. Hermogenes, καὶ γένοιτο ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demoſthenes pro corona, ἀκόλουθα τοῖς πράττειν. Apud Xenoph. in Oecon. cum genitivo ἀκόλουθα ἀλλήλων exponitur conjuncta inter ſe. A'κόλουθον vult Suidas ſignificare ſimile, hoc in loco, ἀκόλουθον ἀπίδα τὸ τέλος τῆς ὠφελείας συνεργείας. A'κόλουθον, ſub. ἐστὶ, conſentaneum eſt, vel reliquum eſt. Greg. de divinitate ἐσθῆσιν δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς. Apud Baſilium, ἀκολουθότερον ᾖν, magis conſentaneum erat. ☞ Componitur ex particula α ſignificante ὁμοῦ & κέλευθος.

A'κολούθως, conſequenter, ut apud Dioſc. 6. ἀκολούθως τούτοις, conſequenter his, poſt hæc. ¶ Item convenienter, conſentaneè. Plutarchus, ἀκολούθως τούτῳ ἔφητεν.

A'κολουθία, ας, ἡ, aſſectatio, comitatus. Syneſ. epiſt. 101. ἐς τὸν ἀκὸς, ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ὀλιγίστων. A'κολουθίαν φύσεως ἀσασσόμενον. Philo de vita Moſ. l. 2. ubi exponitur, ſectam. ¶ Item conſequentia, conſequutio. Philo de mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, i. continet diſſolutionis conſequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν Herodianus dicit pro, per gradus quoſdam. ¶ Item convenientia, congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, congruenter, convenienter. Philo de vita Moſis, l. 3.

A'κολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, ſequor, aſſector, comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, & μετά τινος, interdum & κατόπιν τινός. Luc. in dearum judicio, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτε μοι. Demoſth. in Androtionem, πράξας ἀκολουθεῖν μετ' ἐαυτῶ. ¶ Exponitur etiam famulor, pediſſequus ſum, vel à pedibus ſum, aut ſequor

quor tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν, consentaneum esse, convenire, congruere. ut ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter se conveniunt & congruunt, sive consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro, consentaneum est, vel potius consequens est. Arist. in Pæd. ὀλυεῖν μὲν γὰρ ὄνος, ἀκολουθεῖ τὸ εὖ ἔναι. ¶ Item ἀκολουθεῖν, sequi aliquem vel aliquid, i. formam ejus sequi, imitari. Luc. εἰ δίκη φαίνοιτο, τῷ γὰρ τότε σώματι φασὶ τὸν τυράννους ἀκολουθήσοντας, καὶ μιμησομένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, sequi aliquem, i. alicujus exemplum, alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, assequi intelligentiam orationis, intelligentia consequi orationem, Plato in Phædro.

Ἀκολούθημα, τος, τὸ, & Ἀκολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consequutio. Item affectatio, vel consectatio. Aristot. Nic.

Ἀκολουθητικὸς, ἡ, ὸν, sequax, sequi solitus, vel proclivis ad sequendum aut consectandum. Aristot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ τοῖς θεοῖς τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις. Item 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3. ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, sequax rationis, vel propensus ad sequendum rationem id est, rationi obtemperandum.

Composita.

Ἀνακόλουθος, ος, ὸν, ἡ, (q. d. inconsequens) non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον, (inquit Erasmus) est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὲν, & non sequatur δέ. ¶ Item, non consentaneus ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. ut inquit Bud.

Ἀνακολουθία, ας, q. d. inconsequentia. ut ἀνακολουθία orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis quæ jam dicta sunt. Demetr. Phal.

Ἀντακολουθέω, ῶ, vicissim sequor, Laërtius in Zenone, τὰς δ' ὀρέξεις φασὶν αὐτακολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ἐξακολουθέω, ῶ, sequor, consequor. vel usque sequor. 2. Pet. 2.

Ἐπακολουθέω, ῶ, subsequor. vel simpl. sequor. Plut. in Camillo, τὰς ἄλλας σκέλδυσιν εὐ τάξει ἐπακολουθεῖν. Plat. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Dicitur & ὄπιθεν ἀκολουθεῖν τινι, apud Aristoph. Sic & Matth. 10. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro affectari tam in bonam quàm in malam partem, apud Aeschin. ¶ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινί, & apud Plat. de rep. 2. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, persequi opus aliquod. Exp. & operi instare seu rei agendæ. Sic & 1 Tim. 5. Et pro affectari, inquit Bud. apud Aeschin. Item persequor, sector. ¶ Item, animadversione & intelligentia cõsequor dicentem, apud Plat. in Phædone.

Ἐπακόλουθημα, τὸ, quod consequitur ex alio. appendix.

Ἐπακολούθησις, consequentia, consequutio. Plut.

Ἐπακολουθητικὸς, q. d. consequutus. qui consequitur. qui respondet & refertur. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, consectarium.

Καθακολουθέω, ῶ, sequor, sector, seu assector. Item, sequor, (id est, assentior, accedo opinioni) vel obsecundo, obsequor Greg.

Παρακολουθέω, ῶ, sequor, assector, comitor. Luc. in Alcyone, παρακολουθεῖ τοῖς ὠφρόποις ¶ Item ad animum translatum, animadversione & intelligentia assequor dicentem, Aeschin. ¶ παρακολουθεῖν σύμφωνος. Sic & Lucæ cap. 1.

Παρακολούθησις, sequela, consequentia. Vide Geil. lib. 6 cap. 1.

Decomp. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè consequi possumus. Quintil. lib. 4. cap. 1. δυσπαρακολούθητον causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur. Εὐπαρακολούθητος, quem intelligentia facilè consequi possumus, intellectu facilis. Aristot. rhet. lib. 1. Item acutus ad res intelligentia consequendas. qui facilè res intellectu percipit. Hesych.

Συμπαρακολουθῶ pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè, apud Plat. in Polit. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρηκολούθηκας.

Συνακόλουθος, comes. Quidam exp. correspondens.

Συνακολουθία, correspondentia.

Συνακολουθέω, ῶ, simul sequor, comitor, assector. Plato epistola 7. ἡμεῖν ξυνακολουθήσαν θεῷ Διονύσιον, Isocr. in Areop. συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις ἡ τῶν ἀμαθείαις αὐθις. stultitia divites comitatur. ¶ Et pro, sequor, imitor, apud Athen. lib. 1.

Φιλακόλουθος, qui libenter sequitur, qui libenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph.

Ἀκόνη, ἡ, cos. Isocr. ἡ γὰρ ἀκόνη, αὕτη μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ, cos non secat, sed gladios acuit. Ξυρὸς ἂς ἀκόνῳ, sub. ἔπεσε. & ἀκόνῳ στίζεις, vide Eras. ¶ Item thya arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta. & apud Theophr. hist. pl. lib. 8. ut annotat Gal. in lex. Etym. deducit ab ἀκή, pit. & κονέω significante φθείρω & λεπτύνω, aut etiam idem quod σύνειμι. vel ab ἀκή.

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, acuo, exacuo. Luc. in Tim. ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσωντες ἐπισκοπήσωσι. ¶ Meraph etiam pro, incito, impello. Herodianus, ἐς ὠμότητα ἠκόνησαν τὸν τῆς Μαξιμίνου ψυχήν.

Ἀκόνημα, ατος, ἡ, acuor, exacuor. Item in act. fig. Xen. Hell. 7. πάντες δὲ ἠκονῶντο κὴ λόγχας.

Ἀκόνημα τὸ, incitamentum. Meraph.

Ἀκόνιον, ου, τὸ, cos seu coticula. Dioscor. lib. 1. cap. 130.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitum herba venenata, de qua Dioscor. lib. 4. & 6. Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus seu ἐν ταῖς ἀκόναις provenit. Quod etymon sequutus Ovid. Metam. l. b. 7. cecinit: Quæ quia nascuntur dura vivacia caute Agrestes aconita vocant. Et Plin. lib. 27. cap. 3: Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant: (& ideo accinitum aliqui dixêre) nullo juxtà ne pulvere quiddam nutriente. hanc aliqui rationem nominis attulêre. Alli quoniam vis eadem in morte esset quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, statimque admota velocitas sentiretur. Theoph. hist. pl. lib. 9. cap. 16. ἀκόνιτον, appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proveniat. Steph. τὰς ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum ἀφ' τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων, quoniam ibi multi fiunt lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum alio nomine dictum κάνειον, ἀφ' τὸ (inquit) πρῶτον εὑρεθῆναι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ.

Ἀκονιτικὸς, ex aconito confectus, vel Aconiti aliquid mistum habens. Xenoph. de venat. ἁλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ ἀφ' ὑλοτομίαν ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.

Composita ab ἀκονάω.

Διακονάω, acuo sive exacuo.

Καθακονάω, ῶ, acuo, corrumpo & attenuo atterendo, ut cos acuens ferrum, illud atterit & attenuat. Eurip.

Νεακόνητος, ος, ὸν, recens acutus. schol. Soph. in El. & Hesych. Νεηκόνης, idem Hesych.

Παρακονάω, ῶ, exacuo, incito. Xenoph. Pæd. 6. παρακονᾶν ψυχὴν dicit pro, animum exacuere ad fortitudinem.

Προσακονάω, insuper acuo.

Ἀκοντίζω, &c; vide in Ἄκων.

Ἄκορνα, ἡ, nomen plantæ quæ reponitur inter φυλλάκανθα, à Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 16. Vide & lib. 6. cap. 3. & 4.

Ἄκορον, herba quædam de qua Dioscor. lib. 1. cap. 1. & Theophrast. hist. pl. lib. 2. & Plin. 25. cap. 13.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Dioscor. lib. 5. vinum ex acoro confectum seu acoro condîtum.

Ἄκος, vide in Ἄκεσις.

Ἄκοστον, ου, τὸ, hordeum: Item generalius quivis cibus, seu quod vis alimentum. ut Eust. docet. Il. ζ. Hesych. Cypria dialecto τὸν κριθὸν vocari ἀκοστὸν annotat. Vtitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκι δ' αὐθρύψειας εἰ ὀπταλέῃσιν ἀκοστὸς, id est εἰ πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit schol. qui κριθίνῳ πλησμονίῳ, hic verbis indicari ait. & ἀκοστὰς dici τὰς κρίθας, παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι πινομένας.

Ἀκοστέω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum, Il. ζ. ubi ait, Ὡς δ' ὅτε τις σταθμὸς ἵππων ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ ποδὶ πειρὸν κροαίνων, εἰωθὼς λέσσεται εὐρρεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustath. annotat, ἀκοστήσας secundum veteres esse abundare esu hordei. Alios verò ἀκοστήσας interpretari ἀντὶ τοῦ ἄχος σὺν τῷ ἴσταται: quosdam lacessîre ἄχθος vel potius ἄκος τὸ στάσιμον ἢ τὴν τῆς τροφῆς ἀπολαύσιν. Alios autem velle hoc ἀκοστήσας per syncopen dictum pro ἀκολαστήσας seu ἀκολάστως ἀφιστεμένους, nonnullos interpretari ἡσυχάσας, nimirum παρὰ τὸ ἀκλὴς (ἤγουν ἡσύχως) ἐλθεῖν. Esse alios qui scribant ἀμυσήσας, & exponant ῥυπανθέντες, sordibus coinquinatus: derivantes hoc verbum ex α privativo & μῖτος, significante sordes, ideoq; poëtam subjunxisse, ἐὐθὼς λέεσθαι. Eædem propemodum expositiones habentur apud Etym. Meminit & Hesychius harum interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro σὺν ἄχει γλιχόμενος, quasi ἀχθήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθίσας, ἀδηφαγήσας, ὕδλον πληρωθέντες, videlicet ἀπὸ τοῦ ἄκος τῆσαι, hoc est λαμβάνειν. poni autem ἄκος ἐπὶ τῆς ἀπαυσίας τοῦ πιεῖν καὶ τῆς δίψης patere ex Homerico hemistichio, πίοντ' ἀκείοντό τε δίψαν.

Ἄκος, &c. vide in Ἄκων.

Ἀκούω, Fσω, P. κα. Aor. 2. ἤκουον, audio, auribus percipio. Cum genitivo personæ: ut Il. τ'. ἀκούοντες βασιλῆος, Xenophon. αὐτοῦ & τοῦ φίλου ἀφλεγμάνου, audivi ipsum de amicis etiam differentem. Cum genitivo rei: Plut. in Othone, ἤκουσε θορύβου & βοῆς ἐπὶ θύραις, pro foribus tumultum & clamorem audiit. Cum accusativo rei, Xen. ἀκούειν τὰ ἀκουστά. Sic ἀκούειν φωνήν τινος, Dem. & Isocr. Odyss. γ. μῦθον ἄκουσας. Cum genit. personæ & accus. rei, Xen. τοῦ πολλῶν ἔφη ἀκούειν, hoc se ex multis audire dicebat. Sic & Plut. & Dem. & alii. Cum præpositione: ut τοῦτο ἀκούω παρά σου, vel πρός σου, hoc audio ex te, apud Herodor. &c. Dicitur & ἀκούω τοῦτο τοῦ σοῦ. & ἀκούω τοῦτο τοῦ τὸ πραγμάτων. & ἀκούω ταῦτα τῶν πέρι. & ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων περί. & ἀκούω σοῦ τοῦτων. & ἀκούω τοῦ σου, non præcedente accus. Cum participio accusativi casus. ut ἀκούων σεῦ ὄντα, audio te esse. ponitur etiam interdum absolutè. Iliad. ο, Οὔατ' ἀκουσμὸν ἐπὶ- ¶ Item audio, i. mihi dicitur, ut Hesiod. in Erg. Εἰ δὲ κακὸν

ἄπαις, τέχνα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσῃς, si malum verbum alii dixeris statim ipse aliud pejus audies, i. tibi dicetur. Sic & Plutar. λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούσιν, ἃ μὴ θέλουσιν. ¶ Item audio, i. intelligo, ex auditu scio aut rescisco, vel didici. ut Xen. Pæd. 1. ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα Δημοσθένους τὸν Κῦρον. Cyrum jam res viro dignas gerere audiit vel intellexit. Et Il. ω, Καί σε γέρων τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ¶ Item audio, auditor sum discipulus sum. Laërt. Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, οὗτος δὲ τοῦ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. ¶ Item audio, dicto sum audiens, ausculto, obtempero. Plut. in Lycurgo, σὺν ἀκέρδει πειθομένους τοῖς σωφρονεῖν μὴ δυναμένοις, imperare nescientibus parere non sustinent. ¶ Item audio, i. intelligo & interpretor, ut docet Bud. Themistius in 2. de anima, ἀπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, hæc simpliciùs intelligenda. ¶ Item audio, i. vocor appellor, dicor. ut ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocr. Sic Luc. ἀεὶ αὐάρομαι πλουτάθων ἀκούειν. Apud Herodot. τότε δὲ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν σοφώτατοι. Dicitur & κακῶς ἀκούω ἀπὸ τούτου, malè audio, vituperor & contra. εὖ ἀκούω, bene audio, laudor, Plut. & Plat. & Thuc.

Ἀκούομαι, pass. audior. Hom. & Plut. &c. Item media voce, (unde F. ἀκούσομαι. P. Atticum ἀκήκοα) activâ habet signif. ut ἀκούω. Luc. τὰ δὲ μεῖα τοῦ πεπαίζειν οὐκ εὖ φρόνιμα ἀκούεσθε. Plut. in Camillo, πολλὰ δὴ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες αὐθρώπων Dem. pro cor. ἅπερ ἐκ τοῦτων ἀκούεσθέ μου, quæ meritò ex me audietis.

Ἄκουσμα, τὸ res quæ auditur. Apud Xen. ἔπειτα dicitur esse ἡδίστου ἄκουσμα. Exp. & auditio. ¶ Item, auditio discipuli, i. quod audit discipulus ex præceptore. Apud Isocr. ad Dem. quidam exp. præceptum. ¶ Item, auditio, fama, rumor. Hesych. Ἀκουσμάτιον, auditiuncula. Exp. narratiuncula, sermunculus. Luc.

Ἀκουστής, οῦ, ὁ, auditor. Isocr. Item discipulus Dionys. Hal. 1.

Ἀκουστὸς, ὸν, ὁ, (q.d. audibilis) sub auditum cádens, qui audiri potest. Xen. & Isocr.

Ἀκουστικὸς, ὸν, ὁ, ad auditum pertinens, sive sensum audiendi. ut ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. auditus sensus, sive audiendi. Sic πόρος ἀκουστικὸς, appellatur foramen teres quod est in medio aurium. meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodisæum. ¶ Exponitur etiam auditu valens, acri auditu præditus. ¶ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant.

Ἀκοὴ, ἡ, auditus, sensus audiendi, vel aurium, vel auditus. facultas audiendi. Item, auditus, auditio *id est*, ipsa audiendi actio. Thuc. 7. ἔκπληξιν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem simul & auditus privationem. Ἀκοῆς ἄξιος, auditu dignus, sive auditione, *id est*, qui audiatur. Sic ἀκοὴ οἶδα, auditu novi vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur & ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Plutarch. de audiendo. ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξερρύη τὸ ἡδὺ, simul auditionis voluptas effluxit, *id est*, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ¶ Item auris. ut plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, ut ὄψεις, pro oculis. Luc. in Philop. τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή πως ἔτι ἀκούσωμι τούτου, aures obturo, ne adhuc audiam ista. Aeschin. in Ctesiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, obrepentes vestris auribus. ¶ Item, aures, Cicerone interpr. nam quod Plato in Timæo dicit, ἀεὶ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, nec auribus egebat. ¶ Item, auditio, *id est*. rumor, sive fama. Plat. in Timæo, ὁ δὲ ἔτι μείων λόγον εἰσηγήσατο ἢ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex fama vetusta. Et numero etiam plurali Thuc. lib. 1. τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, sive de rebus præteritis. ¶ Item, obedientia, citatur ex 1. Reg. cap. 16.

Ἀκυὴ, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ, auditus. auditio. Il. π, ἔκφατον δ' ἔτε γίνετ' ἀκυὴ. Et Od. ἀλλ' ὁ μὲν ἐδὺ μετὰ πασιν ἀκουέμεν.

Ἀκουτίζω, F. ἴσω. apud Græcos bibliorum interpretes exp. audire facio. Psal. 50. ἀκουτιεῖς μοὶ ἀγαλλίασιν. In Cant. Sol. cap. 2. ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου. ¶ Ἀκουτίζειν τὸ λόγῳ, citatur ex Aristot. pro, obtemperare rationi.

Ἀκουτιστὴς, οῦ, ὁ, obtemperans, obediens. Bud. ex Aristot.

Ἀκροάζομαι, audio, in prima sig. Od. ι. Δουτυμάδης δ' αὖ δῶματ' ἀκροάζοντας ἀοιδῆς. At Il. δ' ἀκροάζοις δώματος, vocari ad cœnam.

Ἀκροόμαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, inaudio, vel auscultо. Sophocles in Electra. Ἥλεις Μέναμψ σὺ τᾷ κρύπτῳ γόῳ.

Ἀντακούω, viciſſim audio. Sophocles, Σὺ δ' αὖ πάκουσον τοῦτο, ὡς τεχνάψεται, hoc viciſſim audies, *id est*. hoc tibi viciſſim dicetur.

Διακούω, audio (ut discipulus loquentem præceptorem audit) Plut. in Ciceron. διήκουσε Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, auditor fuit Antiochi, *id est*, discipulus. Interdum cum genitivo rei quæ à præceptore docetur: ut Δημοσθένους μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentiùs cum accusativo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitivo: ut apud Laërtium, de Eudoxo, τοῦτο τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonem epist. 7. Διωνός τε ἅτα Δημηνιότας, exp. quia à Dione nonnulla fuerant edocti. ¶ Item. ad finem usque audio. Xenoph. ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως Δημόσθενος κατακούσῃ. videtur tamen posse & pro simplici ἀκούειν sumi ¶ Item pro ἀκούω. Plato Polit. τὰ δὲ τινῶν Δημήτρου, hoc ex aliquibus audiviſti, vel auditu cognoviſti. Xen. Pæd. 1. διήκουε πάντα. Rursum. Plat. 1. de Republ. Δημόσθενες τὸ λόγου, sermonem audire. Et in pass. voce Δημοσθένους ἀκούειν, auditu rarum.

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, exaudio (ea significatione qua dicitur à Cicerone, ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam) Thuc. lib. 5. τοῦ Ἀλκιβιάδου κατακοῦσαι τοῦ ἑσήκοου. Ponitur & pro, pareo, ab eodem Thucydide lib. 1. & alibi. In Testamento novo, & apud LXX, interpretes pro, exaudio (illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic & pass. Εἰσακουσθήσομαι, exaudior, preces meæ exaudiuntur: ut Matth. 6. ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur & ipsa precatio εἰσακουσθῆναι, ut Luc. 1 διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ¶ Item simpliciter pro, ἀκούω, apud Sophoclem, τοῦ δ' εἰσέκυρε τ' ἀνδρός.

Ἐνακούω, q.d inaudio, audio.

Ἐνήκοος, exp. audiendi facultate præditus. Poll.

Ἐξακούω, audio, exaudio. Plutachus in Fabio, ἐξακούοντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, quum vocem clarè non exaudiſſent.

Ἐξάκουστος φωνὴ, apud eundem in Numa, vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest.

Ἐπακούω, exaudio. ut ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, apud Plutarchum. Sic Lucianus in Timone, ἐπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Item, audio *id est*, sum dicto audiens. Hesiod. καί νυ Νίκης ἐπακούει. ¶ Item ex præceptore audio & disco: ut, ἤρετο δὲ γεωμέτρης: ἐς μυσικὴς ἐπακούων. ¶ Item, pro, ἀκούω audio Homerus Odyſſ. ξ. v. 328. Διὸς βυλῇ ἐπακούσῃ. Idem cum accusativo itidem, Ἠελίου δ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum cum accusativo rei & genitivo personæ, in Caucaso, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκοός σου. Apud Herodot. cum rei etiam genitivo, βυλευμάτων ἐπακούειν. Sic & Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακουσμὸς, exauditio. Affertur ex Aretha.

Ἐπακουστὸς, qui auditur, vel inaudiri potest.

Ἐπακοὸς, auditor Hesiodus in Oper. ἀοιδῆς ἐπακοὸν ἐόντα.

Ἐπήκοος, idem. ut Plato de leg. lib. 6. ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τοὺς δικῶν. Apud Xen. autem εὐαβ. . . ἐπὶ δ' ἔσηνων ἐς ἐπήκοον, in locum unde exaudiri possent.

Κατακούω, exaudio. Plato in Euthydemo, ὁ δὴ οἷός τε ἦν τοὺς πολλοὺς καταβοᾶν τοῦ ὄχλου. Sic utitur & Thuc. 2. ¶ Item dicto sum audiens, obtempero. Demosthenes Olynth. 1. καὶ γὰρ ἀνήθης τε καταβοᾶσαι τινός ἐσι.

Κατήκοος, ὁ, ἡ, dicto audiens, morigerus. Plato Pol. lib. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Viciſſim verò πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονοῦντος à Plutarcho in Fabio, consilio prudentis obtemperans. ¶ Item, subjectus alicui, qui est in ditione ac potestate alicujus. Pausanias in Atticis, ὄντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοι ἐμὶ pro, sum tibi subjectus. ¶ Item, attentus, ut ἔσο κατήκοος ex epigr. citatur. attentus sis, audi. Sic apud Platonem in Axiocho, κατήκοος λόγου, pro ἀκροατὴς, auditor.

Παρακούω, perperam audio, *vel* non rectè audio, fallitur meus auditus, seu falluntur aures meæ. Plato in Theæteto, παροροῦσί τε καὶ παρακούουσι καὶ πολλοῦ, in plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. *vel*, eorum oculi, aures & mens in plurimis falluntur. Plato in Pratogora, ὀρθῶς ἀκούειν & παρακούειν inter se opponit. Budæus apud Galenum, παρακούσας γάρ τις, ἅτε πολλῶν θεωρημάτων. exp. κακῶς σωθείς, & οὐκ ὀρθῶς ἐπαίων τῶν λεγομένων. Sic & Plutarch. lib. utra anim. prudent. παρακούοντες οἱ ποιοὶ βοείαις θρίξιν οἱουπερ ὠσὶ τοὺς ὁμοιοὺς χρῆσθαι τοὺς παλαιούς. Exponitur etiam, oscitanter & negligenter audio, apud Polybium, παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et, οὕτως καὶ παραλόγως ἀεὶ τὸ Κλεομένους παρήκμε. ¶ Item, audiens sic transmitto quasi non audierim, apud Syn. epist. 5. ὅτι τις ἀσεβῆ συῳδὸν ἰδὼν παρεῖδεν ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Vbi verti etiam potest, se audiſse diſſimulavit. Sic etiam Lucianus initio orat. quæ inscribitur judicium vocalium, ἐπακήκοον οἷμαι τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, audire me diſſimulabam. ¶ Item audire nolo, apud Polybium. Hinc & pro, dicto audiens non sum, non obtempero, non pareo. Luc. in Caucaso, ἀλλὰ δεῖ αὐασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τὸ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Item, clàm & quasi furtim audio, clàm sermonem subolego. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτησίππου παῖς ταῦτα παρακηκοὼς hæc clanculum audiendo cognoverat. Exp. & subauscultо. ut Aristoph. in Ranis, καὶ παρακούων διατορῶν, ὅταν λαλήσι. Et in Epigr. παρακηκοὼς νεῦ ὅτι τίκτει. Sic apud Luc. in lib. de merc. cond. ὁ μὲν παῖς, ἀνὴρ ἐπιστεπτόμενος παρακούσας δεσπότου. Apud Aristotelem Ethic. 7. cap. 6. ἔοικε γὰρ ὀργὴ ἀκούειμέν τι τοῦ λόγου παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν ἀκροατῶν, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ὑπολαμβάνουσιν, &c. quidam παρακούειν exp. nonplenè audire. Alii negligenter & oscitanter audire. ¶ Item, pro ἀκούω. Herodot. παρακούειν τοῖσι τέχνῃσι, audio ne illius artificio. Item. Plat. epist. 7. δεῖν γὰρ μηδὲν ἄνδρα παρακούοντα ἀξίου λόγου πρᾶγμάτων, ὅ μὴ θεὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, audientem de rebus magnis sermones.

Παράκουσμα, prava doctrina, quam quis à malo præceptore didicit

didicit. vel exitiosum acroama, quum quis malè audiendo mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' οὕτως τυραννούσι πέρπων, ἄλλως τε ϛ ζῆς τῶν παρακεκομμένων μεστῆς. & alibi, ἄλλοι παρακεκομμένων τινῶν ἐμμεσῶ τῷ κατὰ φιλοσοφίαν, vide Bud.

Παρακοή, idem quod παράκουσμα. Plat. epist. 7. Δεῖ τοὺς ὑπὸ τ' ἄλλων παρακοὰς. ¶ Item inobedientia, inobsequentia. Exp. & contumacia. Syn. epist. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, ϗ θάνατος ἡ παρακοή.

Παρήκοος, idem, ac παρακόων & ἀπήνης, immorigerus, inobediēs.

Προακούω, prius seu prior audior, ante audio & cognosco, præsentio. unde participium præt. med. προακηκοότες, qui priores audierunt, qui præsenserunt vel præsenserant.

Προσατούω, insuper audio. Plut. in lib. de audiendo, σὸν αὖ ἀκοῦσ ὀΐομαί σε προσακοῦσαι τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, simul audio.

Συνήκοος, q.d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q. d. subausculto. Simpliciter ponitur pro, auscultо. Sic janitor dicitur ὑπακούειν, auscultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic & act. cap. 12. ¶ Item, respondeo, apud Hom. Od. α & Theocr. in Hyla. Quæ significatio sumpta est ex consequente. Item, sum dicto audiens, auscultо, pareo. Cum genit. Thuc. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Athenienſibus subjecti. Apud Theophr. ὑπακούειν ψυχῆς, obnoxium esse frigori. Sæpiùs cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσωμεν. Sic Dem. ὑπακούσομαί σοι. Dicitur & ὑπακούω τοῦτο pro πείθομαι τοῦτο & ὑπακούω σοι τοῦτο, Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπειδὴ ὑπακοή μοι τὸ πρᾶγμα, postquam res succesſit mihi ex animi sententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis sensum assequi & mente comprehendere. Item intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. Vulgò subaudire vocant. Ptolem. μεγαλης συντάξεως. lib. 1. ϗ ἐπὶ τῶν ἐξῆς δὲ λαμβανομένων τοῦ Φερεκύδου τὸ ὅμοιον ὑπακουέσθω. Sic & apud gramm. passim. ¶ Item, pro ἀκούω, Iliad. ϛ. v. 484. ὁ δ' ἐμμεμαὼς ὑπάκουσε. Sic & in principio Iliad. Θ, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον.

Ὑπακοή, obedientia. Rom. cap. 5. ubi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, subjectus, qui parat. qui imperio subest. Arist. in Pluto. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖ γὰρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sæpiùs cum genit. Herod. ὑπήκοος τῆς βασιλέως. Sic πόλις ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων, civitas quæ est in ditione Ath. Apud Xen. ὑπήκοον ἔχειν habere in potestate & ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatem redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobsequens. ut ἀνυπήκοος τῷ λόγῳ, Plat. in Tim.

Προσυπακούω, præterea subaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit.

Alia comp. formata ex tertia præt. paſſ. ſing. ſine præpoſitione.

Ἀνήκουστος, ος, ον, non exaudibilis, qui audiri non potest. ¶ Ἀνήκουστον (ait Bud.) non auscultandum, & idem ferè quod ἀτέλεστον non perficiendum, non concedendum, in hoc Antiph. loco, δήσεται ἀθέμιστα ϗ ἀτέλεστα ϗ ἀνήκουστα ϗ θεοῖς ϗ ὑμῖν. Citatur ex Epigram. ἀνήκουστα πάθη, pro, non obedientia.

Ἀνηκουστία, contumacia, q.d. pervicacia, contemptus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legibus 2. ἀφροσύνας ἐμπίπλαται ϗ ἀνηκουστίας ὑπ' τοῦ τοιούτου τῶν πέλας. Citatur & ex lib. 6.

Ἀνηκουστέω, ῶ, pr. priè quidem non audio: sed capitur pro, non obtemperо, non sum dicto audiens, non auscultо. Iliad. ο, ἐπεὶ ἄρα πατρὸς αὐτοῦ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλωνος. Pro quo poëtæ dicunt etiam νηκουστέω, ῶ, ut Iliad. υ, ἐπεὶ ὑποσίχων Νηκουστησε θεᾶς.

Ἀξιάκουστος, auditu dignus. Xenophon. ἀξιοθαυμαστοί τε ϗ ἀξιάκουστοι, digni qui spectentur, & digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστής, οῦ, ὁ, delator seu corycæus principis alicujus. qui quæ passim audit, notat, & ad dominum suum defert. Plutarchus & Aristot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam: ficut ὠτακουστῶ. Herodot. & Xenophon. & Plut. vide & Athen lib. 6.

Alia compoſita: formata ex ἀκοὴ ſeu Aor. 2. ἤκουον i item ſine præpoſit.

Ἀνήκοος, ος, ον, qui non audit vel qui non audiit, expers auditionis. ut apud Xenophon. ἐπαίνῳ ἑαυτὴν ἀνήκοον εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitivus: ut σὸν ἑκάστῃ ἀνήκοον με ἀπελθεῖν, non me fines priusquam te audiero, abire. Alicubi exponitur erram ignarus, imperitus, ut apud Synes. de insomniis, τοῦτο φορτικῶς ὠμίλησε τῷ ποιητῇ, ϗ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire & auscultare monenti non vult, immorigerus.

Ἀνηκόως, ut ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, non audiviſſe. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus sum astrologiæ.

Ἀνηκοΐα, (q.d. auditionis carentia) non audire. Plut. l. de garr. ϗ τοῦτο ἔχει πλεῖστον κακὸν ἡ ἀσιγησία, τῷ ἀνηκοΐαν. Idem circa initium libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, σὸν ἀνηκοΐαν δὲ καφότητα περιμένομεν.

Ἀρίνηκος, valdè attentè audiens, ut apud Nonnum. Φθογγῆς ἡμετέρας ἀρίνηκα. poeticum.

Αὐτήκοος, qui ipsemet audivit. q. d. qui suis ipse auribus audivit. ut apud Thuc. lib. 1. αὐτήκοοι δὲ βεβληκότες ἐπ' ἀμφοῖν αὐτῶ Παυσανίᾳ λέγουσιν, q.d. suis ipsi auribus audire. Plut. de liber. educ. αὐτοὶ τῆς τέχνης μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γένοιντ' ἂν παράπαν οὔτε αὐτήκοοι. ¶ Item qui est sui juris, qui nullius est subjectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui gravi est auditu, cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νόσοι, obtundentes auditum & hebetantes venti, Hippocr. aphor. lib. 3.

Βαρυηκία, auditus hebetatio, auditus tarditas, seu gravitas ib dem.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. vel, qui auribus parum audit. Ponitur & pro immorigero seu inobsequente. Δυσηκία, difficultas auditus. A' quibusdam exp. etiam, aurium tarditas. item, inobsequentia.

Δυσηκοΐα, difficilè audire. ¶ Item, immorigerum esse.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. ut apud Hippocr. aphorism. lib. 3. aquilones faciunt πνεύματα εὐηκοώτερα. ¶ Item, qui facilè auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Aristot. in Probl. Διὰ τί εὐηκοώτερα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. ¶ Accipitur & pro, morigero seu obsequente. Aristot. Ethic. 1. πέφυκε γὰρ τῷ λόγῳ τὸ τῶν ἐγκρατῶν. ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τῆς σωφροσύνης ϗ ἀνδρίας. Sic Theophr. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν.

Εὐηκοία & Εὐηκεῖν, contrarias habens signif. proximè præcedentibus Δυσηκοία & Δυσηκεῖν. (κρον τὸ ζῶον.

Ὀξυήκοος, qui acuto est auditu, qui acutè audit. Basil. τὸ δὲ ὀξυή-

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi, cui opp. βαρυηκία.

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit. qui libenter audit. Interdum cum genit. ut φιλήκοος μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas, audiendi studium. Isocr.

Φιληκεῖν, auditionis studio teneri. Polyb. lib. 3.

Ἀκρεμών, ονος, ὁ, ramus major, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Etiæ cap. 13. Redditur & stipes à Gaza apud Theophr. de causis plantarum, τὰ γὰρ ἀπὸ παραπαδόν ϗ ῥίζης ϗ κλῶνος, ὃ παύεται δυνάμει οὐ ϗ ἀπὸ ξύλου ϵ ἀκρεμόνων, καθάπερ ἀμπέλου ϵ συκῆ. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας, ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. Ἀ Suida & Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοί, κλάδοι. Sic & ἀκρεμὼν apud Poëtas interdum generaliter pro quovis ramo. ¶ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαρφῆς, id est, fœniculi lib. 3. cap. 18. ¶ Metaphoricè ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ὄζῳ ἄρηος, ut tradit Eustathius. ϛ Etym. dedecit ab ἄκρος, i. summus, quòd fit in summitate arboris. ὁ ἐπ' ἄκρῳ τῷ δένδρῳ ὤν. Quidam verò dictum volunt quasi ὁ ἐπ' ἄκρῳ μίμων.

Ἀκρεμονικὸς, ἡ, όν, adject. ut ἀκρεμονικὴ ἀποφύσις apud Theophr. lib. 4. ramorum grandium proventus.

Ἀκριβής, ἐς, ὁ, ἡ, diligens, accuratus, exquisitus. Isocr. ad Nic. ἀκριβῆ ποιεῖ τὰ δοκιμασίας τῶν σιωόντων. Ἀκριβὴς λόγος, exquisita & accurata ratio, apud Arist. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosth. pro cert. Dicitur & de persona, ut ἀκριβὲς τῶν ἐργασίαν, apud Luc. Etym. certus, exploratus. ut ἀκριβὲς σημεῖον, ἀκριβὴς μνήμη, certa memoria, apud Dem. ¶ Item plenus, justus, inquit Budæus Gal. ἀκριβὴς τεχνίτης, & ἀκριβὲς ἐργασήλας. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἄγειν τὰ ἀκριβῆ, interdum ponitur pro ἀκριβῶς. Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad supremum ascendatur. Quod est exquisitæ perfectæq; diligentiæ.

Ἀκριβῶς, diligenter, exquisitè, accuratè, Dem. ¶ Item planè, plenè & perfectè, penitus. ut Luc. χρόνῳ λοιπῷ ἀκριβῶς. Idem ἀκριβῶς μέλειν. item certò. ut ἀκριβῶς οἶδα. Dem. ¶ Item summo jure q.d. supra modum accuratè, nimis accurato studio, apud Isocr. cui oppon. ἐπιεικῶς. Sic ad Nicocl. ἀκριβοῦς πρὸς μικρῶν ἐξέτασιν. Apud Thuc. lib. 1. ἀκριβῶς πέφανται, exponitur αἰσθάνεσθαι, severè.

Ἀκρίβεια, ἡ, summa cura, summum studium, accurata diligentia ut μετ' ἀκριβείας πράττειν. & apud Aristot. δι' ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor juris, Bud. in Pand. ¶ Item, tenacitas, parcitas. Plut. in Pericle χαλεπῶς ἔφερε τὴν τῶν πατρῴων ἀκρίβειαν, γλίσχρα ϵ κατὰ μικρὸν αὐτὴν χρηγοῦντος.

Ἀκριβόω, ῶ. β. ώσω, planè cognosco, compertum exploratumq; habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herodian. ὧν τὰ Ῥωμαίων σὸν ἀκριβῶσιν. Xenoph. Pæd. 1. ἀνάγκη ἡμᾶς ϗ λίαν ἀκριβῶν τοῦτο ἐδιδάξε. ¶ Item summa & exquisita diligentia aliquid facio, omnibus numeris absolutum reddo. Interdum etiã, facio ut quis sit accuratus, exquisitus. Sic Dioscor. lib. 2. ἀκριβοῦν τὰς ἀφορμὰς dixit. ¶ Iungitur etiam cum περί. Aristot. lib. 5. de gener. an. cap. 1. ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων accuratè colorum differentias perdisco, aut pernosco. Et cum παρὰ apud Matth, c. 2.

Ἀκριβοῦμαι, dicitur res aliqua, i. accuratè fieri, summa cura & diligentia elaborari. ¶ Item pro, penitùs cognosci, pernosci. Hinc præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus.

Ἠκριβωμένως, accuratè, idem cum ἀκριβῶς.

Ἀκριβάζω, idē quod ἀκριβόω, Sed Pollux ait esse ἀπηρόκωλον. Citatur ex Ecclesiast. cap. 46. ἠκριβακότη, quod exp. probatus est.

Ἀκριβασμός, exquisita perpensio & examinatio inquit Bud. Dionys. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Proverb. Sal. cap 8.

Ἀκριβαστής, οῦ, ὁ, diligens inquisitor, accuratus explorator, Bud.

Composita.

Ἀπακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio, summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiam, ad normam exigo.

Ἀποκριβόμαι, idem. Greg. σὺ ἀρετῆς εἶδος ὑπ' αὐτῶν ἀποκριβοῦσθαι, exquisitè compositum. Sumitur & passivè, unde particip.

Ἀπηκριβωμένος, factus ad amussim vel unguem, affabre factus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένοι λόγοι, exp. dilucidè & planè exornata oratio.

Ἀπηκριβωμένως, absoluta & perfecta diligentia, ad amussim. Ἀ Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra ullum figmentū.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω, Aristot. in Eth. 10 ¶ Item diligenter caveo, & exactè stipulor, inquit Bud. Item, exactè respondeo, *id est*, statis horis evenio. Arist. de hist. an. libr. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπανόρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ἐξακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω.

Ἐξηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idē quod ἐξακριβῶ Vtitur Liban. in epist. ad Bas.

Κατακριβόω, accuratè & exquisitè rimor.

Ὑπερακριβής, supra modum accuratus.

Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

Ἀκρίς, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus. βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρέσσει. Et Matth. cap. 3. ✠ Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ὀστέων ἐχούσας ἐν τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, locustula, parvula locusta.

Ἀκροάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. Cum genit. personæ, Plato in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσασθε οἱ νέοι. Cum genitivo rei: ut apud Isocr. in Plat. μετ' ὀλίγοις ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. Cum rei accus. Aeschin. contra Ctes. ὥσπερ ἐπῳδὴν ἢ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμενοι. Sic Luc. ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα. Interdum sine casu ponitur, ut apud Isocr. Et ἀκροώμενος, auditor, Plut. ¶ Item, audio discendi causa Damascenus, ὃς ἠκροᾶτο λόγων μεγίστων καὶ σοφίας τινὸς μεκρυμμένης. ¶ Item audio, ausculto, pareo. Apud Plut. in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῖς πρεσβυτέροις, parere imperanti. Sic Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic & Thuc. lib. 3. ✠ Etym. dicit ex ἀκόω fut. 2. verbi ἀκέω, fieri ἀκροάω, pleonasmo iterato.

Ἀκρόαμα, τὸ, quod auditur, idem quod ἄκουσμα & in bonam & in malam partem. Sic Xenoph dicit laudem esse ἀκρόαμα ἡδύ, ad convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur apud Athen. & Plut. Sic & acroama à Cic. ulurpatur pro Sestio, & Verr. 6.

Ἀκροαματικός, ad auditionem pertinens, vel in auditione consistens. ut ἀκροαματικὴ διδασκαλία. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio ipsa audiendi actio. ut apud Aeschin & Isocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Item recitatio. ut ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ apud Luc. Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare. ut supra significavit audire. Item pro ipso loco ubi fit ἀκρόασις videtur Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. ὅταν ὁρᾶν ἐν ταῖς ἑδραῖς τε τὰς ἀκροάσεις καὶ ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καὶ ἀμφιθέατρος.

Ἀκροατής, οῦ, ὁ, auditor, qui audit Isocr. & Dem. Et ✠ discipul. Isoc.

Ἀκροατικός, ad audiēdum pertinens. ut ἀκροατικὸς μισθὸς apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, auditorium locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de Aut,

Composita.

Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus auditu Xen.

Ἐπακροάομαι, auscultо. Ἐπακρόασις, auscultatio auditio.

Παρακροάομαι, ῶμαι, idem quod παρηκόω, perperam audio. & non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Ioseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατής, ex Cyrillo affertur pro eo qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt & falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus qui acroamatis delectatur.

Ἄκρος, ου, ὁ, summus, *id est* extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, *proverb.* summis digitis attingere. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedum unguibus ingredi. Apud Apollonium Arg. 1. ἄκρα ἴχνη, summa pedum vestigia, vel summæ pedum plantæ. ¶ Item summus, *id est*, supremus, in summo positus, altus: ut ἄκρα κορυφὴ ὄρεος, apud Aratum pro quo dicit Homerus ἀκροτάτη κορυφή. Sic apud eundem Aratum ἄκρα χθονί. Apud Sophoclem autem in Ajace ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè summus, summum sive supremum gradum obtinens in re aliqua. perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: ut τετραγωνιστὴς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sic ἄκρος νομοθέτης. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τινὶ τέχνην, sub. καὶ summus in sua arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Vsurpant etiam de re: ut ἄκρα τροφή, apud Platonem, Et ἄκρα φιλία, apud Basilium. Ἄκρον, τό, (substantivè positum) extrema pars, extremitas, & ἄκρα extremitates cujuslibet rei, Item, ἄκρα termini, fines, τὰ πέρατα. Est etiam Ἄκρον summitas, summa pars sive suprema, vertex, cacumen. ut Hom. ἄκρον Ἴδης ὑψηλῆς, cacumen Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρεος, & ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur & per se positum ἄκρα. ut apud Herodotum. Ponitur ἄκρον & pro ἀκρότης, i. summus gradus: ut εἰς ἄκρον σοφίας ἐλθεῖν, qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: ut ἄκρα φέρειν, in Anthol. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, quum est summè siccum. Dioscor. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ἐψυγμένα, &c. adeò conducit ut nihil supra.

Ἄκρα, ας, ἡ, (substantivum) summitas, culmen, fastigium. Bianor. in Anthol. Epigr. Ἦεπεν ἐξ ἄκρης δόμου ἀφρός. Ἄκραν καθόπιθε ἔχων apud Dioscor. lib. 5. cap. 77. summitatem levitatis habere, i. summum gradum levitatis. Item, summitas montis, vertex seu acumen. Greg. ἔτι δὲ τὰς πρόσοδους τὰ ὄρη τρεφόμενα τῆς ἄκρας ἀπαλεπόρμους. ¶ Item promontorium. Paulan. ἀπὸ δὲ σταδίους ἄκρα κωλιάς ¶ Item ἀκρόπολις. Hesiod. Aeschines, ἢ δὲ σὺν θεῷ κρηπὶς σύνεγγυς τῇ ἄκρᾳ ἐ παρέδοσαν. Plut. in Coriolano. ἀναγαγόντες αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, ὥστε ὅσον κατὰ τὴν πανσελήνου φάραγγα. ¶ Capitur ἄκρα, & pro extremitate.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τοῦ ὄρεος. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια, dicuntur extremæ partes, sive extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρίψις Sic Dioscor. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. ¶ Aristoteles sic vocat (ut ait Bud.) extremam partem digitorum sub unguibus latentem, & extremas partes ossium. ¶ Item ἀκρωτήρια, (ait idem) pinnacula. & prominentiæ ædificiorum. apud Plut. in Cæsare. ¶ Sunt etiam rostra navium & ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια, Vitruvius lib. 3. vocat angularia & mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut. σω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo aliqua corporis parte, mutilo. ut apud Athen. lib. 5 ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chrysost. in epist. ad Rom. cap. 1. ὅτι τῷ φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, imminuunt naturæ vim. ¶ Item rostra adimo: Herodot. in Thal. τὰς πρῴρας ἠκρωτηρίασαν.

Ἀκρωτηριάζομαι, mutilari, labefactari. Apud Herodianum, ἢ ἠκρωτηριάσθησαν ἂν ὀλίγοι ἐν ἀμαχέτῳ χάρακι. Item in Act. signif. metaph. unde apud Demosth. ἠκρωτηριασμένους τὰς ἐαυτῶν ὑπὸ πατρίδας, pro ἠκρωτηριακότες. Et Xen. Hell. 6. ὁ μὲν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

Ἀκρωτηριασμός, οῦ, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicujus partis amputatio.

Ἀνακρωτηρίαστος, (comp.) non mutilus, integer, incolumis. Eust. Il. α.

Ὄκρις, ιος, ἡ idem quod ἄκρον, summum cacumen, Od. ι. v. 399. Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ σαρκίνη, prominentia oblongior.

Ὀκρίοις, οντος, ὁ, prominentias oblongas habens Il. ϑ βάλον λίθῳ ὀκριόεντι ubi quidam exp. τραχεῖ aspero, At ὀκρύοεις, vide in Κρύος.

Ὀκριάω, itidem exp. τραχύνω, exasperari Od. σ.

Ἄκροπις vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ἡ οἷον ἄκρον ἑαυτῆς μὴ ἀπτυπτῶσα. vide Gal. in lex.

Ἀκρέμων, Ἀκρεῖς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Δειλακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, extremè timidus aut miser. Aristoph. in Plut.

Δειλακρεῖον, pro eodē apud eundē in Avib. ὦ δειλακρεῖον σύ, &c.

Δεινακρος, pro δεινὸς ἄκρος, summoperè acutus. Bud.

Ἐξακεάζω, idem quod ἀκεάζω, apud Euripidem.

Ἔπακρος, in ſummitate anguſtus, in anguſtũ deſinens. Hippocr.

Ἐπάκριος, q. d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Iupiter quòd in montium cacuminib. dicatæ ei eſſent aræ. Heſ. & Euſt.

Ἐπακρίζω, dixit quidam *pro*, ad ſummum perduco, ad finem impono, ut teſtatur Heſych.

Ἀνακρεὶς, apud Callim. dicitur apis eſſe epith. ut quæ omnia florum faſtigia pervolitet.

Τριακρεία, Sicilia, ſic dicta ℘ tres habeat ἄκρας *id eſt*, promontoria. Lilybæum, Pachynum, Pelorum. Vide Steph. Strab. Plin.

Ὑπερακρία, montium cacumina. Herodot. τὰ δὲ ὑπερακρία ἔδωσαν Καρσί.

Ὑπερακρίζω, per ſummum evado, ſupero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. ἢ τὰ τάχη ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δώμάτων, *pro*, ædibus imminet deſuper.

Φαλακρὸς, & ψακρὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἄκτη, ης, ἡ, littus, acte. Il. σ, Ἄκτὴν ἀσπιέβαινον, Od. ο, ἐπὶ ψαφάτὴν ἀκτὴν ἰζάκης ἀφίκηαι, &c. Iliad. μ, λιμέσιν τε ℘ ἀκταῖς. Vtitur & Strabo & Luc. Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd undæ littori alliſæ frangantur. ¶ Eſt etiam maritimus locus ut ſcribit Heſych. Apud Herodot. ſæpe pro ora, i littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges ut Iliad. ν ἢ ἴδοι Δημητέρος ἀκτήν. Legitur & ἀλφίτου ἀκτή, Od. ξ, & Od. β. & Il. λ. vide Euſt. ¶ Item ſambucus, de qua Dioſc. l. 4. c. 174. Dicitur & ἀκτὶς, ab eodem Dioſc. lib. 2. c. 187. Vnde Ἀκτῖνος, ου, ὁ, ſambucinus. ut Ἄκτινον ξύλον apud Theophr. Et (*comp.*) χαμαιάκτη, humilis ſambucus, humi ſparſa acte. Dioſc.

Ἄκτιος, ου, ὁ ἢ littoralis. Ἄκτιος Pan. apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκτοῖς ὑπὸ τῶ ἁλιέων ἰδρυμένος. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item Ἄκτιος & ἐπάκτιος Apollo à loco quodam Magneſio dicto ἀκτή. autor Steph.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore ut apud Phaniã in Anthologia epigrammatum ἀκτίτης κολαμδοτής.

Ἀκταῖος, α, ον, littoralis, maritimus, actæus. Apud Heſych, ἀκταῖον ἰχθύες, littorales piſces.

Ἀκτάζω, unde particip. ἀκτάζων exp. ἐξανιστάμενος, exurgens. ſeſe elevans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τί δ' οἱ πολλοὶ βέλοντται ὥσπερ ἰχθῦν, ὅταν ἡδέως γλυκέως παρακολάντες ἀλλήλες λέγωσι, Σήμερον ἀκτάσωμεν; ἐχὶ τὸ παρ' ἀκτῆ θέριον ἡδίον ἀποφαίνουσιν, ὡς πρὸς ἐσίν; quia nimirum piſcium copiam præbet. Innuit igitur ἀκτάζειν eſſe, in littore indulgere genio.

Compoſita.

Ἐπάκτιος, α, ὁ ℘ ἡ, (quaſi ἐπ' ἀκτῆ ὤν) ad littus ſitus, littoreus, littoralis, maritimus. ut apud Soph. in Trach. ἐπακτίαι Τίρυνθι ſchol. exp. παραθαλατίαι. Sic ἐπάκτιος οἶκος. At ἐπάκτια πόσεα, exp. oves juxta littus paſcentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῆ ἀκτῆ τιμώμενος, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1.

Παράκτιος, α, ον ἢ ἡ, idem quod ἐπάκτιος, littoreus, littoralis, maritimus, Aeſchyl. in Prom. Ἔντοθεν οἱ ῥήσασα τὴν παρακτίαν Κίλικα γῆν. Sic Soph. παρακτίας λιμῶνας dixit.

Παρακτίδιος *pro* παράκτιος (ſicut παραθαλατίδιος pro παραθαλάσσιος) ut παρακτίδιον κῦμα in Anthol. epigr. littoreus fluctus, *id eſt*, qui ferit littus.

Ἀκτὶς, ῖνος, (itidem ab ἄγω, frango, ſecundum quoſdam) radius Solis. Luc. in Anachar. ſ. οὐκέτι πίλος δέομαι, ὁ τὴν ἀκτῖνα καλύπτων καὶ θερμότητας τῆς κεφαλῆς. Od. ε, Οὐδέ ποτ' ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἐϐάλλων. Ilia κ. Αἰνῶς ἀλτίνεσιν ἐσικότες ἠελίοιο. ¶ Capitur & pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατεκαυμένην γὰρ αὐτὸς (τῷ κεραυνῷ) καὶ ἀπεσκληκυῖαν εἶδε δύο ἀκτῖνας αἱ μέσαι. Ἀκτὶς etiam dicitur *pro* ἀκτίν. Antiphilus in Anthologia epigr. Ἤδη σβεννυμένην με νέα κατέφθισεν ἀκτὶς. Exp. & ſambucus vide Ἄκτη. ¶ Sic etiam vocatur (teſte Pauſania apud Euſtath) vas in quod conjiciuntur oboli.

Ἀκτινωτὸς, ἡ, ὁ, radiatus tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινηδὸν, in formam radiorum vel radii, apud Lucianum.

Εὐάκτις, (*comp.*) pulchros habens radios apud Moſchop.

Ἄκυλος, ου, ἡ, glans, iligna, fructus ilicis. ut Theophr. docet. hiſt. plant. lib. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. lib. 2. Itidemque Theocr. Idyl. 5.

Ἀκωκὴ, vide in Ἀκή.

Ἄκων, & Ἄκυος οντος, ὁ, jaculum ſpiculum, miſſile, telum. In Anthol. epigr. κῆ γᾶς ἥλασε δίαιτος ἄκων, (Ab ἀκὴ ſignificante ὀξύτητα fit ἄκων, inquit Euſtath. unde & ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam.) Od. ξ, Εἵλετο δ' ὀξυὸν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Ariſtid. in Romæ encomio, οἱ ἓν ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς πεσόντες, ἁλλήλες ἐγκαταλαμϐάνουσι. ¶ Ἄκων verò, *id eſt*, invitus, vide in comp. ex Ἑκών.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, idem quod ἄκων, ſed frequentiore in uſu, præſertim in proſa. Xenoph. Hell. 4. ἦρεν τε ἐδένα ἐξ ἀκοντίε βολῆς. Sic & Thuc. lib. 5. Et Callim. apud Athenæum, Πολλοὶ κῆ φιλέοντες ἀκόντιον ἥκασ' ἑρωτες, Οἰνοπότην. Interdum pro teli jactu ſumitur, ut apud eundem Xenoph. κῆ ὅπως μὴ αὖθις ἀκόντιον ἀφικνῆται

ἀκοντίζη τὸν φόϐητρα. ¶ A Macedonibus dicta fuit & ſpina dorſi, teſte Heſychio.

Ἀκόντιας, ου, ὁ, jaculus, ſerpentis genus. Luc. de dipſad. Βυσσήσης ℘ ἀκοντίας ℘ ἀμφισϐαίνης κῆ δράκοντες. Nicand. in Ther. σοὶ δ' ὅσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μόλυροι, ubi ſchol. dicit ἀκοντίας eſſe τὰς κῆ τὰ ἀκόντια ἀφιπτέμενας addens eſſe & alia animalia quæ ita vocentur ἀφ' τὸ ὁρμᾶν ὡς περ τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίαι, ſtellæ ſic dictæ quod jaculi modo ferantur.

Ἀκοντιὰς, herba quæ medetur canib. morſis à ſerpẽtibus, Heſych.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod à ſanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur Heſych.

Ἀκοντίλη, Heſychio idem ſerpens qui & Ἀκοντίας.

Ἀκοντίλη, idem ex Nicand.

Ἀκοντίζω, jaculor, jaculum vibro, vel intorqueo, ſeu ſpiculum, aut telum. Xenoph. Pæd. 1. ὥσθ' δὲ τάξις μεθ' αὑτὸν ἕξεσθαι ℘ ἀκοντιζῖν. Interdum cum accuſativo rei vel perſonæ: ut Iliad. ξ, ἀκοντίζον ἓν ἅμαδας Αἰχμὰς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, apud Plutarchum, ὥσθ' τῆς Ἡρόδ. κτλ. Cum perſonæ accuſativo ſignif. jaculo peto ſeu ferio. ut apud Herodotum, ἀκοντίζων τὸν σῶ, τῶ μὴ ἁμαρτεῖν. Sic Xenoph. ἀκοντίζη τὸν φόϐητρα. Dicitur & ἀκοντίζω ἐς τὸν, ut Thuc. lib. 7. Interdum cum dativo rei, ut apud Hom. ἀκοντίζειν ἔγχεϊ, & δορί. Interdum & cum genitivo perſonæ, ſubaudita præp. κῆ, ut Il. ε, Ἔκτορ δ' αὖτ' Αἰνείαο ἀκοντίσε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Muſæo, ἀκοντίζοντες ἀήται.

Ἀκοντίζομαι, ῥαϐ. jaculo ſeu petor. unde ἀκοντιστέος.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμὸς, ου, ὁ, jaculatio, jaculi ſeu teli jactus, Xen. Hell. 4. ὡς ὑπὸ ἀκοντίσματος ἐ σφισίσιν ἔϐαλλε τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. Ἀκόντισμα (q. d. jaculamentum) pro vulnere quod eſt jaculatione ſeu jaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως.

Ἀκόντισις, jaculatio. Suidas.

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ jaculator. Interdum jaculandi peritus. ut ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα, apud Theocr. Od. σ, Ἣ μὲν ἀκοντητὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀΐς ὧν. Thuc. lib. 1. πολλὰς ἢ ἕξόδους τε κῆ ἀκοντιστάς.

Ἀκοντιστὺς, ύος, ὁ, ἡ, jaculatio *vel* jaculandi ars, ſeu peritia. Hom. Il. ψ, deſcribens illa quatuor celebria certamina. ἐγὼ δὲ πύξ γε μαχήσεσθαι, ἠδὲ παλαίσειν, Οὐδέ τ' ἀκοντίσιῳ ὑπείξεσθαι, ἠδὲ πόδεσσι θοῦσιν.

Ἀκοντιστὴς, jaculandi peritus. Xenoph. Pæd. 7.

Compoſita.

Ἀνακοντίζω, ejaculor. Herod, metaphoricè dicit in Melpomene, αὐανακοντίζει ἐκ μέσε τε ἄλος ὕδως ψυχρὸν ℘ γλυκύ, aqua erumpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur etiam jaculor.

Διακοντίζω, jaculor, idem quod ἀκοντίζω. Poteſt etiam ἀφ' ἃ eſſe ἐπιτατικὸν, ſicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xenoph. Ex eodem ἀφ' ὃ κοντιζόμενοι ἢ ἀφ' ὃ ξεδυσόμενοι, paſſivè. (Thuc. lib. 2.

Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum. Exp. & miſſilia ingero.

Ἐξακοντίζω, jaculor, jaculum emitto ſeu telum. Plut. in Artoxerxe, ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν. Xen. Hell. 4. τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες.

Ἐξακόντισμα & Ἐξακοντισμὸς, jaculatio. Annotatur eſſe etiam fulgoris genus in aëre. Ariſtot. de mundo. Eſſe item ſcatebram, ſanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.

Ἐπακοντίζω, itidem pro jaculor. (βάλλω ὄνομα.

Ἐπακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio. Heſychius eſſe dicit & Ἱππακοντισμὰ, equeſtres jaculatores qui ex equis pugnãt jaculis.

Καταακοντίζω, jaculis confodio, ſeu telis, vel miſſilibus. Herod. libro 4. διώξαντες τὸν Μαρπάλιον κατεκόντισαν.

Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν γὰρ κατὰ περοῶν αὐτὸ κατακοντίζε φασίν.

Πεζακοντισὴς, q. d. pedes jaculator. Polyb.

Πελακοντίζω, jaculis undique ferio.

Προσακοντίζομαι, inſuper jaculis confici or.

Ὑπερακοντίζω, ſupra jaculor, ſeu ultra, aut ulterius, jactu jaculi vinco. Frequentius eſt in metaphorica ſignificatione *pro* ſupero. Exponi etiam poteſt, antecello. Ariſtoph. in Avib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν τοῖς μηχανεῦσι. Idem in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερεκκοντίζε.

Ὑπερακοντίζομαι, eadem ſignif. metaphorica apud Alex. Aph. cum genit. τὸ Ἀσκληπιᾶ δῶρον πασῶν τῶν κῆ τὸν βίον χρείων ὑπερεκοντίσθη καλὰ τὸν ἀξίαν.

Ἀλάϐαστρον, ου, τὸ, vel ἀλάϐαστρος, ου, ὁ, vel ἡ, alabaſter: vaſis unguentarii genus longitudine faſtigiata in pleniorem orbem deſinens. vel forma turbinata ſine anſulis. Sic appellatur vel quaſi ἃ λαϐεῖν (prehendere) propter lævorem ſit ἀδυνάτον. vel ἀφ' τὸ μὴ λαϐὰς ἔχειν, quòd anſas non habeat: ut tradit Methodius apud Etym. Vtitur Plut. in Alexandro, & Matth. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάϐαστρον accipitur pro lapide alabaſtrite.

Ἀλαϐάστριον, ου, τὸ, parvus alabaſter. Poll.

Ἀλαϐαστίτης, ſub. λίθος, alabaſtrites lapis marmoris genus ita dicti quòd ex eo alabaſtra conficerentur. Dioſc. l. 5. Et fœm. gen. ἀλαϐαστῖτις ſive ἀλαϐαστίς: ut ἀλαϐαστὶς πέτρα, eadẽ quę ἀλαϐαστῖτις λίθος. Athen. lib. 5. (λάϐαστρον.

Ἀλάϐας, abſq; ε, apud Heſych. & Menandrũ invenitur pro ἀ-

Ἀλαζὼν, όνος, ὁ ℘ ἡ, jactator, oſtentator, glorioſus, ventoſus, ſuperbus, arrogans. Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen

hoc inditum fuiſſe iis qui ſe & ditiores eſſe ſimulant & magis ſtrenuos quàm ſint: & ea quæ præſtare non poſſunt, pollicentur: ut ἀλαζὼν στρατιώτης. A Greg. Naz. ζωὸς dicitur ἀλαζὼν ὄρνις. Et ἀλαζὼν γυνή. Plut. in Pericle. ☞ Ab Euſtath. exp. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν, vagus, erro, planus, circulator. Errones certè mendaciis inſtructiſſimi eſſe ſolent, & ſeſe ubique jactando falſa plurima veris intermiſcent. Hinc factum ut, qui majora de ſe ſuiſq; prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunque tandem conſilio id faciant, ſive mentiendi libidine ducantur, ſive ſpe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè & inaniter vivens. Quidam malunt deducere ab α epitat. & λάζομαι (ſumo) ut ſit dicatur qui ſibi multum aſſumit tribuitque.

Ἀλαζονικὸς, ὴ, ὸν, oſtentatorius, jactatorius, ad oſtentationem pertinens. Item oſtentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν oſtentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, me oſtento, me vendito, iactator ſum, ſive oſtentator, de me falſa prædico, glorior. Iſocr. de ſoph. νυνὶ δ' οἱ βλημῶντες λίαν ἀπερισκέπτως ἀλαζονεύεσθαι, πιπτήκασιν ὥστε, &c. Apud Ariſtoph. exp. ψεύδομαι. Apud Arist. in Oecon. Γυνὴ ἡδη ἀλαζονεύεται, exp. mores mentiri & ſibi effingere falſos.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, jactatio, oſtentatio, gloriatio propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item facinus inſolentiæ, inſolenter factum. Aeſch. in Cteſiph.

Ἀλαζονεία, ἡ, jactantia, jactatio, oſtentatio, venditatio, gloriatio, hominum eſt plura quàm præſtare poſſint pollicentium, cui contrària eſt εἰρωνεία, quæ diſſimulat ea ſe præſtare poſſe quæ poteſt. Vide Ariſtot. in Eth. & Rhet. 2. Exp. etiam vaniloquētia.

Compoſita.

Ἐπαλαζονεύομαι, ut ἐπαλαζονεύομαι τούτῳ jacto me hac de re.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad oſtentationem. Ariſt. rhet. lib. 2.

Κατηλαζονεύομαι, jactabundè aliquid dico vel facio. Item arroganter & vanè cōmemoro. Demoſth. ἅπερ φησὶ κατηλαζονεύεσθαι πρὸς ὑμᾶς αὐτόκα δὴ μάλα. Apud Iſocr. περὶ ἀντιδόσεως κατηλαζονεύεσθαι πρὸς πολίτας, jactare ſe & gloriari de divitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus oſtentator. Apud Athen. lib. 6.

Φιλαλαζὼν, oſtentationis amator. Bud.

Α'ΑΑΛΗ', ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etymol. exponitur, & ἀλάλη tumultus, & inarticulata vox ab ἄλα accuſativo nominis ἅλις, i. mare: quod perpetuò ſtrepitum edit inde faciendo ἄλη, deinde per reduplicationem ἀλάλη unde (inquit) ἀλαλάζω, & ἀλαλητός. Euſtathius citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμοιο θύραζε, ἐγχέων παροίμιον, eſſe Doricum ait, verſo η in α, Suidas ac clamationem chori eſſe dicit ἀλαλὴ ἐν παιᾶσι. Reperitur & apud Plutarchum, ex quodam poëta. μανίαι τ' ἀλαλαί τ' ὀρινόμβριμα ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ.

Ἀλάλητος, ὄ, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλή. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris. apud Homerum ſæpe. Il. π, οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχυσε μάχηνιὼν Ἀχαιούς Il. δ' Ὡς Τρῶων ἀλαλητὸς ἅμα στρατὸν οὖρος ὀρώρει. Heſiod. in Theogonia, οἱ δὲ ξυνίσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibuſdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α eſſe πλεονασμὸν, in hoc nomine, deducētibus è λαλέω. Aliis pro ὁμοῦ, ut ſit quaſi ὁμηλητός.

Ἀλαλάζω, F. ξω. clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio. Xen. Hell. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Eſt autem propriè clamorem tollo cum animi alacritate, & exultabundè, atque in ſignum victoriæ. Plat. in publicola, ἐπὶ μὲν ἀλαλάξαι πάρεσται μέγα & θαρραλέον. Apud Iul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυάλιον. Apud Arrianum autem lib. 6. legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Vnde & ἀλαλάξατε. Suidas explicat κροτήσατε, i. plaudite. ¶ Interdum *pro*, clamorem triſtem tollo. Vnde & ululo exponitur, ut Marci cap. 5. item Hierem. cap. 4. Nonnus, Ταρβαλέοι δ' ἀλάλαζον. ¶ Item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam ſignif. quidam ex Græcis grammaticis propriam eſſe putaverunt.

Ἀλαλαγμὸς, ὄ, ὁ, vel Ἀλάλαγμα, τὸ, clamor lætus militum. Veget. & quidam recentiores barritum vocant, alii jubilationem, Cæſar ululatum lib. 5. de bello Gall. ¶ Item, victorialis hymnus, ut tradunt Suidas & Heſych.

Ἀλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. ἀλαλαγαῖς ſchol. exp. τοῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς.

Compoſita.

Ἀνταλαλάζω, viciſſim vel contra clamorem attollo, ſc. clamando alala. Aeſchyl.

Ἐπαλαλάζω, alala clamo ob. vel lætus acclamo. Aeſchyl.

Ἀλάλκω, vide in Ἄλκη.

Α'ΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, ſum vagus & erro: ut Il. ζ Ἕπτι δὲ κατὰ πεδίον, τὸ Ἀλήϊον οἷον ἀλᾶτο, i. ſolus vagabatur. Et Vlyſſes ἀλώμενον, Odyſſ. ε. ¶ Item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανᾶσθαι τῷ νῷ, incertus ſum quid agam, animi pendeo.

Ἄλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλανήμα, ut ait Euſtathius, ita exponens & hunc Sophoclis locum κακῶς πανήγυριν τὸν ἄλημα φράζει.

Ἀλήμων, ονος, ὁ, ἡ, erro, vagus Od. τ, Τοιοῦτον πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἀνδρες ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiā πτωχοὶ ut in Anth. Epigr. l. 1. Ἀμφω μὴ πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonnū ἀλήμονες tr. nslatè ſig. peccatores nam qui peccant, errant & à recta via deflectūt.

Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem ſchol. ait ſignificare peritiam locorum.

Ἄλητης, ου, ὁ, vagus, erro Od. ρ, Πολλάκις δόσκον ἀλήτη & ξ, ἀνδρὸς ἀλήτου ψεύδοντα, ¶ Aliquando tanquam adjectivum ponitur: ut ἀλήτου βίου ἔλαθε, apud Herodot. vagam vitam maluiſti. Ἀλήτις, ιδος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ Item mendicus, apud Baſilium.

Ἀλητεύω, F. εύσω, vago, erro. Od. ρ, Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κακὰ δῶμα Ἀνέρος αἰτίζων.

Ἀλητεία, verbale, erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη,

Ἄλη, ης, ἡ, erratio, vagatio. Od. φ, Ἤδη μοι ὀλέσσειν ἄλην τ' ἀκαμισίην τε. Od. ο, ὅτι μ' ἐπαυσαν ἄλης & ἀιζυοσύνης. Item metaphoricè pro anxietate animi, qui eſt veluti ejus vagatio.

Ἀλάομαι, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud Eurip. ἀλαίνων μανίαι.

Ἄλημι, idem quod ἀλάομαι, vagor. infinitivus ἀλῆναι, unde ἀλήμεναι. Il. ε, Ἀργείους ἐκέλευσε ἀλήμεναι αὐτὰρ δὲ παύεσθαι. Heſych. exponit συσκοτοῦναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta eſt explicatio pro ἀθροίζεσθαι, congregari.

Ἀλάλημαι, ab ἄλημι, per reduplicationem, unde paſſivū Ἀλάλημαι idem quod ἀλᾶσθαι ſive ἄλημι, vagor, erro. Vnde ἀλάλησαι. Od. ο, δόμων ἄπο πᾶσι ἀλάλησαι. & infinit. ἀλάλησθαι. Od. ε, ἠδὲ τε σὲ χρὴ Πόντου ἐπ' ἀτρυγέτοιο κακὰ πάσχειν, ἠδὲ ἀλάλησθαι.

Ἀλαλύκτημαι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerū, vide in Ἀλύσσω poſt Ἀλύω.

Ἀλύω, Ἀλάομαι, Ἠλεὸς, Ἠλίθιος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀπαλάομαι, deerro, vagor. Heſiod. in clyp. Herc. αὐτὰρ δ' ἀπαλήσεσθαι ἄλλη Χάρις οὐδρὶς ἐών.

Ἐπαλάομαι, pervagor, peragro: ut Od. ο, πολλὰ παθὼν & πόλλ' ἐπαλαθείς, Οἰκαδε νοστῆσ.

Α'ΛΑΟΣ, ῆ, ὁ, cæcus, luſcus, ſecundum quoſdam à verbo ἀλάομαι ἀλᾶς τὸ ἀλᾶσθαι καὶ τὴν πορείαν, ſecundum alios ex α privativo, & λάειν quod eſt videre. Od. θ, Καί κ' ἀλαὸς ἔα ξείνε ἀλαμενέναι τὸ σῆμα Ἀμφαφόων, vel cæcus. Itidemque Odyſſ. α, μένει & ἀλαῆ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς utitur teſte Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφος, nubes obſcura, ſeu caliginoſa & atra.

Ἀλάης, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teſte Hippocrates in lib. de locis in homine, ἀλαὲς nominavit φῶτα quæ eſſet veluti cæca & inviſibilis.

Ἀλαόω, ῶ, cæcum reddo, excæco, τυφλόω. Hom. ei genitivum ὀφθαλμοῦ etiam addit. Od. ι, ὃν ὀφθαλμὸν ἀλάωσαν: privavit, orbavit.

Ἀλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas oculi ſeu oculorum orivatio ſeu orbatio. Odyſſ. ι, αἴ κεν τίς σε κακῶν ἀνθρώπων, Ὀφθαλμὸν ἑλὼν ἀπαμείρῃ ἀλαωτύν, ſi quis te mortalium interroget de turpi cæcitate & luminis orbitate: Φάσθαι Ὀδυσῆα πολυπήθιον ἐξαλαῶσαι, dic Vlyſſem te excæcaſſe.

Ἐξαλαόω, ῶ, (*comp.*) excæco. Vide ἀλαωτός.

Α'ΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, triſtitia, moleſtia. Il. β, Θήσῃ, χθὶ ἔτ' ἔμεμλες ἐπ' ἄλγεά τε τοίσιν τε Τρωσί. Sic & Od. ζ Ariſtoph. in Pluto, ἐπεὶ χθὲς τῶν ἀλγῶν κατέτηκα. Item ἄλγεα. calamitates, mala. Il. α, ἢ μύρι' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ☞ Eſt ex ἀλέγω (curam gero vel ſolicitus ſum) ut vult Etymol.

Ἀλγίων, ἄλγιος & moleſtior, moleſtiſsimus, gravior graviſsimus. Iſocr. in Hel. Enc. πρὸς ἐστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ διδόντα, Soph. ζ τῶν ἀπαιόντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ ἄλγιον. (ἀλγηδόνος.

Ἀλγινόεις, εσσα, ὁ, moleſtus, acerbus. Heſiod. & Nic. Scribitur & Ἀλγυόεις, F. υσω, dolore vel mœrore afficio.

Ἀλγυόομαι, mœrore afficior: cui oppon. ὀφελάνομαι. Xen. νόσοις ἀλγυνόμενον.

Ἀλγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, & ad corpus. Cum dat. ut ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τὸ φίλαν. Cum accuſ. ἀλγεῖν θυμὸν γυναικὸς, Iulian. in epiſt. ad Amerium. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gal. Ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur & ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς apud Dem. ponitur etiam ἀλγῶ abſolutè apud eundem Dem. & Il. β. & θ.

Ἄλγημα, τὸ, dolor, ægritudo. ut ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Gall. & Hippocr.

Ἄλγησις, idem. Suid.

Ἀλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. & Xen.

Ἀλγηρὸς, ὄ, ὁ, moleſtus, dolorem afferens. Heſych.

Ἀλγινὸς, ὄ, ὁ, moleſtus, aſper, gravis, dolorem ſive triſtitiam afferens. Xen. & Plut. Et τὸ ἀλγινὸν, dolor: & τὰ ἀλγινὰ, dolores, ærumnæ.

Ἀλγινᾶς, moleſtè, cum dolore.

Ἀλεγινὸς, pro ἀλγινὸς, gravis, moleſtus. Il. β. Item difficilis. ut Il. ε. Ἀχαλεῖ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Vide item χλεγγεα in comp. ex. Ἄγγελος.

Composita.

Ἀναλγής, ές, ὁ ἡ ἐς, vel ἀνάλγητος, ος, ον, indolentia præditus, doloris expers, carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adjungitur accus. ut apud Luc. in Timone, ἐ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφῦν, nisi est is cui lumbi dolere nequeant. Sic. ἀνάλγητος τὰς ὀδύνας. Item qui nullum in animo dolorem concipit ex re ulla. qui dolore non tangitur, aut tangi non potest, Thuc. l. 3. οἱ μὴ ἀναλγήτερον οἱ ἀμφοῖν ἐπιθαλάσσιοι φανῆναι unde capitur pro stupido, & torpente. Item pro crudeli, & nullum commiserationis affectum habente. ut ἀνάλγητον Ἀγαθῶν, apud Soph. pro ἀσυμπαθῶν. Item ἀναλγὴς sive ἀνάλγητος dicitur res quę dolorem nullum adfert. ut ἀναλγὴς πάθος, apud Eurip.

Ἀνάλγητος, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupide Et pro inhumanè & crudeliter accipitur, apud Soph.

Ἀναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stoliditas. Plut. & Dem.

Ἀπαλγέω, ῶ, dedoleo dolere defino. Suid. ex Thuc. Sic & ad Ephes. cap. 4. Exp. & ἀπογινώσκω, apud Polyb. i. animum desponde o.

Βαρυαλγὴς, gravi dolore percitus, qui graviter dolet.

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod grave m dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor sive morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, & loquaci maledicentia. apud Euripid. in Med. & Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoveo, ut quidam exp. Naz. orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγέοντων.

Διαλγὴς, qui perdolet & vehementi dolore excruciatur. Plat. in Alex. Δι' ἀλγήσας ψυχῆς.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo vehementi dolore discrucior. Plut. de discernendo amico ad adul. ἐπιπόνων πικρῶς, ἔνιοι ὥς παρεδὲν ἐξονειδίζοντες, ἄχρις ἂ Δι' ἀλγήσας ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ λύπης καὶ ὀργῆς, ἀμφοτέρως τῷ ξιφιδίῳ πολλῶν αὐθαίρετον.

Δυσαλγὴς, gravem & difficilem afferens dolorem, ideoque ægrè tolerabilis. Plut. & Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius, sicut δυσπάλαγητος quoque exponitur, difficilis ad dolendum, Poll. ex Eupol.

Θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo Od. ψ, ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet. aut dolorem cordi afferens. Gal. ex Hip.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis vel potius dolor oris ventriculi & morsus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore conjunctus. vel cordis dolorem inv hens. Hippocr. prorreth.

Καταλγωδέω, dolore & molestia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet Plut. in Symp. sept. sap. σοῦδ' ἀπὸ τοῦ κεφαλαλγὴς ἐ βαρὺς ἐ ἀνάγωγος, &c. Capitur & activè pro dolorem capitis afferens, dolorem capitis excitãs. Dioscor. de vino refinato, πάντες κεφαλαλγεῖς οἱ ἐκεῖθι. Sic Philo de vita Mos. l. 1. ξηρός τε γάρ ἐστι κεφαλαλγής. Reperitur & κεφαλαλγὴς, ές, ὁ, apud Plat. in præc. sanit. τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φοίνικος κεφαλαλγῆ λέγουσιν εἶναι, pro quo Xenoph. dicit κεφάλαλγῆ

Κεφαλαλγικὸς, idem. Gal.

Κεφαλαλγία, capitis dolor. Hippocr. Arot. Plut.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet; doleo ex capite. Hippocr. aphor. l. 5.

Κεφαλαλγικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς, & κεφαλαλγικὸς. Athẽ.

Ὀδονταλγία, dentium dolor. Dioscor.

Ὀδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Περιαλγὴς, qui valde dolet. Vtitur Plato.

Περιαλγέω, ῶ, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει, casum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet.

Ποδαλγὸς, & ποδαλγικὸς, idem Dioscor.

Ποδαλγία, pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra laboro.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ, (condoleo,) una doleo. Aristot. rhet. l. 2. οἱ γὰρ φίλοι συναλγοῦσι. Dicitur & σύναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. ἐκεῖς ξυναλγοῦσι τύχας.

Ὑπεραλγὴς, qui supra quam dici potest dolet.

Ὑπεραλγῶ, perdoleo, suprà modum doleo. Aristot. Rhet. 2. ἐκ τοῦ ὑπεραλγεῖν ἐπ' ἀλγοῦντι, κόλακος σημεῖόν ἐστι. vel vicem alicujus doleo, ut ὑπεραλγῶ σε, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠταλγία, aurium dolor. Dioscor. l. 2.

Ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius. Sin de re aliquâ dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Dioscor. l. 3. Ὠταλγάω, pro eodem. Dioscor. l. 2.

- Ἀ Λ Δ Ε Ω, ῶ, F. ήσω, augeo; do incrementum. Eustathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω, Etymon vide in ἀλδήσκω.

Ἀλδήσκω, augeor, cresco, incrementum accipio: ut Il. ψ, Λητὶς ἀλδήσκοντος. Vbi Eust. vult propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductũ, mutatione literæ ρ in λ. Idem alibi ex ἀλδῶ deducit. ἀλδῶ aũt ab ἄλλομαι sive ἄλδομαι, quòd ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliãt.

Ἀλδαίνω, augeo, do incrementum sive augmentum. Od. σ. & ω, μέλε' ἠλδανε ποιμνίῳ λαῶν.

Ἀλδαίνομαι, augeor, cresco. Hesych.

Ἄλθω, Ἄλμαι, Ἄλσος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄναλδης, ές, ὁ, ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Ἄναλτος, exp. ἀναλδὴς & ἀναλθὴς, ἀπαυξὴς, ut ἄπαλτον ἄλφιτον, apud Hippocr. apud Hom. Od. σ, γαστὴρ ἄναλτος, Eust. exp. inexplebilis seu insatiabilis venter. vide & in comp. ex Ἄλις.

Ἀναλδήσκω, succresco, augeo. Apoll. Rhod. Arg. 3. Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲς χθονός. (καρπόν,

Ἀναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. ἔτος ἀναλδαίνω.

Ἐναλδέω, q. d. intrinsecus augeo. Nic. Δεινῶ βρωμήσαντος ἐναλδέσσασι κορυσσῶ.

Εὐαλδὴς, bene & feliciter crescens. Bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδέως, exp. feliciter & cum profectu Hippocr.

Μεταλδήσκω, affertur ex Apoll. pro, produco.

Νεοαλδὴς, nuper auctus vel qui recens excrevit. Hesych.

Ἀ Λ Ε Ά, & Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor sive tepor qui est ex sole, in locis apricis: transfertur & ad quemlibet calorem. ut Od. ξ, Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω ἀλέη τε χρήσῃ. Apud Athen. 7. χαίρει δ' ἀλέᾳ δὸς ἐ πρὸ τῶν ἄμμων προσέρχεται. Sic & Hippocr. ὅταν ὦν ἀλέη γένηται. Dicitur aũt quasi ἀελία, à verbo ἀάω, inquit Etymologicus At ἀλεὴ, vide in Ἀλέω, i. fugio.

Ἀλεινὸς, ὄν, ὁ, calidus, tepidus. ut ἀλεινὴ χάρις, Herodot. & Xenoph.

Ἀλεωὸς, pro eodem. Ἀλεὸς, idem.

Ἀλεάζω, tepeo, caleo, calore fruor. Aristot. in Probl. sect. 1. θερμὴ γὰρ λέαει δᾶλα πυκνὰ ἀλεάζων. Exp. etiam θερμαίνω, ab Hes. & Gal.

Ἀλεαίνω, idem quod ἀλεάζω, caleo Aristot. in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία ῥᾷστον πέπτει, ὅταν ᾖ ἀλεαίνει μᾶλλον. Habet & signif. act. pro, calefacio. Hesych.

Ἀλεαίνομαι, calefio. Hesych.

Ἀλεὸς, ὄν, ὁ, calidus, tepidus, Hesych. Interdum pro ἀλεὸς, Doricè.

Συναλεαίνω, (comp.) concalefacio, calorem adjuvo. apud Plut. Exp. & confoveo, ex Catone.

Ἡπίαλος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

- Ἀ Λ Ε Γ Ω, F. ξω, curo, ratione habeo alicujus, curam gero. Cum genit. Il. θ, οὐ σεῦ ἔγωγε Σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. Arg. 2. τὸν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγω. Cum accus. Il. η, Ἥφαιστον ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ: Apollon. οἷον ἐμῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. idem quod ἀλέγω, ut Il. ϑ, σεῦ γ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Χωομένης.

Ἀλεγεινόω, accurro, paro, apparo, ut ἀλεγεινόει ὁλητά. Od. ν.

Ἀλεγήνὸς, curæ plenus, molestus. ἀλγήνὸς. Vide & in Ἄλγος.

Ἄλγος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνηλεγὴς & ἀνηλεγέως, adverb idem quod. ἀπηλεγὴς & ἀπηλεγέως. Sed sunt rariora.

Νηλεγὴς, etiam dicitur & νηλεγέως pro iisdem, apud Hesych.

Ἀπηλεγὴς, ές, ὁ, ἡ, atrox sævus, quasi nullius curam & quasi respectum habens. Epith. mortis apud Greg. Naz.

Ἀπηλεγέως, atrociter. sævè: itẽ, apertè, intrepidè: quia quos nullius cura seu respectus movet, non trepidant, ideoque apertè agunt. Od. α, ἴν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως δάσσεπω. Apol. Arg. 2. Ὡς φάτ' ἀπηλεγέως, ubi exp. ἀπλῶς καὶ ἁπλῶς. Ἀπήλεγες etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Ἀπηλεγέω, non curo, non temno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγὴς, Eust. putat posse intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω, Vide & in comp. ἀλέγω, i. cubo.

- Ἄ Λ Ε Ι Σ Ο Ν, ῆ, τὸ, poculum Suidæ: Hesychio poculum torno factum vel potius cælatum, (nominatum dicitur quasi ἐ λᾶϊον seu λιστὸν, non læve, sed τραχὺ ταῖς ἐμπαίσμασι, seu ζωγραφίαις διαφόροις ἐμπεπαισμένον. pocula enim emblematis & cælaturis ornata, sunt asperiora) Od. γ, Τοῦ νεκτάρεον θέσπεσε δῶκε χρύσεον ἄλεισον. Et libro sequente Menelaus Telemachum alloquens ait, Δῶκε κελεύσας ἄλεισον, ἵνα στυφελιγμένα θείοιεν Ἀμφιάδις, ἐμείθεν ἐπερχομένῳ ἔμμεναι πάντα. Dicitur & masc. gen. ἄλεισος, ut Eust. annotat ex quibusdam gramm. ficut σύμβολον & σύμβολος. ¶ Est etiam acetabulum os, coxendicis. Apud Athen. l. 11.

- Ἀ Λ Ε Ί Φ Ω, F. ψω, P. aor. ἀλίλιφα, ungo, lino, illino. ut ἀλείφων μύρῳ ungere unguento. Sic ἀλείφειν μέλιτι. Ἀλείφῃ ἔλαιον. Eust. exp. κονίᾳ χρίῃ. Interdum ponitur absolutè: ut Il. ω, ἀμφὶ δ' ἀλεῖψαι. ¶ Item, incito, instigo. acuo, excito, exhortor. apud Basil. Theodor. & Appianum inquit Bud.

Ἀλείφομαι, linor, ungor, unde apud Xen. ἀλιφόμενος μίλτῳ Po-

nitur ſæpè abſolutè: ut Xen. Hell. 4. πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐδειπνησαν. In voce med. ἀλειψάμενος, qui ſe unguento unxit, unguento delibutus. Dicitur & de athletis, qui ſe unxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τό, unctio, ipſa ungendi actio. Plut. ¶ Item id quo ungimur, apud Athen. l. 10. Ἀλειμματώδης, unguenti formam habens. Hippocr.

Ἄλειψις, εως, ἡ, unctio. Plut.

Ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor, qui ungit: peculiare fuit hoc nomen unctoris athletarum in gymnaſio. Plut. Vſurpatur etiam metaph. ¶ Item excitator, cohortator. Greg. Ἀλείπτρια.

Ἀλειπτήριον, ου, τό, pars quædam balnei, inquit Poll. Ἄλειπτρον ου, τό, vaſis unctuarij genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, ατος, τό, id quo ungimur, unguentum. Interdum oleum: Item adeps, apud Hom. & Heſiod.

Ἀλφάπτης, ου, ὁ, ut panis ἀλίφαπτος, cum adipe commixtus. Euſt.

Ἄλοιμος, ου, ὁ, tectorium parietum. Euſtath.

Ἄλοιφή, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ. & σ. & Il. ι.

Ἀλοιφεῖον, ου, τό, quo utebantur ἀλειπτοι. Euſt.

Compoſita.

Ἀνηλιφής, έος, ὁ ἡ, non unctus, non illitus. Νηλιφὴς, idem. Dicitur peculiariter de naue.

Ἀνηλειψία, ἡ, non ungi: vel non unctum eſſe, unctionis intermiſſio aut ſqualor ex diutiùs intermiſſa unctione. Polyb. l. 3.

Ἀνήλιπτον, indelebile. Et pro eodem ἀναπάλιπτον, apud Euſt.

Ἀπαλέφω, q. d. deungo, *id eſt*, quod ungendo ſeu illinendo adhæſerat, abſtergo: unde pro deleo, ſeu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur & metaphoricè. Phocyl. in admon. Μὴ μιμεῦ κακότητα. δίκη δ' ἀπάλειψον ἁπάντων, ubi tamen quidam malunt legere ἀπάμειψον. Ἀπαλλιμμένον ἔγκλημα, judicium obliteratum & circumductum. Ἀπάλοιφὴ, litura, deletio.

Διαλέφω, exp. deleo: ut ἐξαλέφω. Alioquì ſignificat etiam perungo, perlino.

Ἐναλέφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἔναλειμμα, τό, id quod illinitur, ſeu id quo illinimur.

Ἐξαλέφω, idem quod ἀπαλέφω. Sed uſitatius eſt, Xen. Hell. 2. τισὶν ἐξαλέφω σὺν τῷ κωδίῳ. Metaphor. apud Iſoc. πῶς ἂν τὰ πατρῷα φιλίας ἐδ' ἂν ὁπῶς αὖθις ἐξαλέψειεν. ¶ Interdum & pro ἀλέφω, ungo, lino: unde apud Thucyd. ἐξαλληλιμμένον τεῖχος, exp. κεχρισμένον.

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξάλειπτρον, unguentarium vas, apud Poll. & Suid.

Ἐξαλίπτης, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis.

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, ſeu obliteratur. Herod. l. 1. metaph. τὸ δὲ λυπῆσαν δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hell. 2.

Ἐπαλεῖφω, q. d. ſuperinungo, ſuperlino, aut ſuperillino: vel pro σὺναλέφω. ¶ Metaphoricè *pro*, acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τό, inunctio, vel potiùs id quod ad inungendum adhibetur, id quod inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus unguentis & perfrictionibus corporis morbos curans: medicus reunctor, vel unguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτική, profeſſio illa curandi unguentis & perfrictionib.

Καθαλέφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic κατάλειπτος μύρῳ, ex Ariſtoph. *pro*, illitus unguento, ſeu inunctus.

Μιλτηλιφὴς, έος, ὁ ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus ſeu rubricatus.

Μυρεψαλοιφεῖν, unguentis ſe illinere. apud Poll.

Μυρεψαλοιφία, unguentorum illitus. Plut. ſymp. 4.

Νεηλιφεῖς οἰκίαι, domus recèns illitæ. Ariſtot. in Probl.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. ſiccè ungo, in ſicco ungo, vel ungo abſque balneo, *id eſt*, balnei uſu: vel ſub dio, & ad ſolem ungo, ut fiebat in palæſtr. Plut. Vide Euſt. & Bud.

Ξηραλοιφία, q. d. ſicca unctio. Suid. & Euſt.

Ξηράλειψις, idem. Heſych.

Παραλέφω, illino. Ariſt. rh. 3. αἱ πίθοι τῷ σπάλακι παραλέφουσι.

Περιαλέφω circũlino, circumungo: ut περιαλέφω τὸ πηλόν. Theop.

Περιαλαλίφομαι, illinor: unde περιαλήλιπται, illitus eſt, apud Ariſtot. de an. l. 9.

Πισσαλιφὴς, pice unctus: peculiariter dicitur de navi, ut & κηλιφὴς. apud Euſt.

Προαλέφω, priùs ungo, antè inungo.

Προσαλέφω, allino, ſeu illino. Od. κ.

Συναλέφω, ſimul ungo, collino. Frequenter metaph. ponitur *pro* ſimul miſceo, commiſceo, confundo, in unum contraho. Quæ ſignif. potiſſimùm reperitur apud Theologos. ¶ Item, pro ἐξαλέφω metaphoricè ſumpto, citatur ex Ariſtot. Rhet. 2. τὰ τῆ φαῦλα συναλέφειν.

Συναλοιφὴ, commixtio, apud theologos. ¶ Apud grammat. duarum vocalium in unam ſyllabam coaleſcentia.

Ὑπαλέφω, ſublino, ſubterungo, & q. d. ſubungo: ut ὑπαλέφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et ὀφθαλμοὶ ὑπαλληλιμμένοι, apud Xen. ¶ Item metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τό, ſublitio, inunctio. Ὑπάλειπτον, quod illinitur.

Ἀ Gal. exp. ἔγχρισιν φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. ὦδε γυναικεία eſſe ſcribant medicamentũ quod ſpecillo illinitur.

Ὑπάλειπτρον, ου, τό, q. d. illitorium, id quo ad illinendum utimur. ſive ſpecillũ, ſive ſpathe, ſive ἀμφιβύλωσιν, ut ſcribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, unctor eſſe cupio, aliptas amo vel inter aliptas verſari amo. Exp. & delector pigmentis, & unguine.

Φιλαλοιφέω, delectari pigmentis, & unguine.

Ἀ ΛΕΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulſo. Il. φ, ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic & Il. ε. ¶ Interdũ opitulor, auxilior, opem fero. ut Il. α, ἀλεξέμεν μεμαῶσι. Et Il. ζ Φᾶεν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ ἔρανὸν ἀστεροέντα Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Xen. Pæd. 4. τύχοις φασὶν αὐτάγκλιτα ἂν ἀγαθὰ ὥσπερ ἡμῖν ἀλεξεῖν. ☞ Fit ex ἄλκω, interjiciendo ε ejus futuro ἄλξω.

Ἀλέξομαι & ἀλεξέομαι, in voce media idem quod ἀλέξω, vel ἀλεξέω. Il. ο, ἀλέξασθαι μνήσαιντο. Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῆσις. Qui infinitivus reperitur & apud Hippocr. & Herod. & apud Xen. Item ἀλεξησάμεθα apud eundem Xen. ἀνάβ. 7.

Ἀλέξημα, το, id quod arcet. q. d. propulſamentum aut defenſaculum. Syn. ὁ κυκεὼν τῆς θερινῆς ὥρας ἀλέξημα, æſtatis ardorem arcens. Pauſ. in Phocicis, ἀλέξημα ἐς δίψαν.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulſatio, defenſio, opitulatio. Heſych.

Ἀλεξητὴς, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulſator, depulſor. Item defenſor, auxiliator. Il. υ. ἀλεξητὴς μάχης. Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητήρ.

Ἀλεξήτειρα, ἡ, propulſatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr, lib. 4. ἀλεξήτειρα ἣ τέκνα.

Ἀλεξητήριος, ου, ὁ ἡ, defenſorius, propulſatorius, depulſorius, remedium præſtans. ut ἀλεξητήριος παρομία, Athen. l. 15.

Ἀλεξητήρια ῥίζαι, radices remedia afferentes.

Ἀλεξητήριον, ου, τό, (ῥιβῆς.) munimen. Quidam exp. amuletum. remedium. Xenophon. antias equinas ἀλεξητήρια ποὺς τῶν ὁμωμόκοτων vocat, & aures aſini appellat ἀλεξητήρια τῶν ὠφελιμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νόσων, remedia morborum.

Ἀλεξητικὸς, depellendi arcendique vim habens.

Ἀλέξητος, ὁ ἡ, defenſorius. Ex Anth. epigr.

Ἀλέξιον, ου, τό, idem quod ἀλεξητήριον Nicand. in Ther.

Ἀλεκτὴς, & ἀλκτὴς, idem quod ἀλεξητὴς. Pind. poëticum eſt.

Compoſita.

Ἀπαλέξω & ἀπαλεξέω, ῶ, propulſo, repello. Il. ω, Ἀλλ' ἴθι νῦ μοι ἀλύξον, ἀπάλεξον δέ με κῆρα. ¶ Item pro opitulari, auxiliari. Ἀπαλέξομαι, pro eodem.

Ἐπαλεξέω, opem fero. Il. ϑ, αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς τῷ ἐπαλέξησιν ἀπ' ἀμφοῖν ἐσσομένοιν.

Ἀ ΛΕΩ, F. έσω, Pr. εκα molo. Plutarchus, ὅλα μὴ βέλεσιν πραγματα ἔχειν ἀλῶν ἑαυτῷ ἐπιπλοῦν τὸ σιτίον. Ariſtoph. in Nubibus. κἄχρυς γυναῖκ' ἀλᾶσαν. ¶ Item vito, caueo. In qua tamen ſignif. uſurpatur potius ἀλέομαι. ¶ Item congrego. nam ἀλέσσι, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζουσι.

Derivata ab ἀλέω. i. molo.

Ἀλέομαι, ἤμαι, molor. unde ἀλεστὸς, molitus, apud Dioſc. Apud Ariſtot. probl. ſect. 6. ἀλέρθρου λίθος, lapis qui molitur, i, qui molafrangitur. (Dioſc.

Ἀλεστέον, molendum eſt. Ἀλεστέος, στέα, στέον, molendus, da, dum.

Ἀλεσκή, ἡ, exp. acus, gluma, apud Ioſeph. antiq. Iud.

Ἄλεσις, ου, ὁ, molitio, molitura, ipſa molẽdi actio. Plut. in Prob.

Ἀλετὼν, ῶνος, ὁ, piſtrinum apud Athen. (Rom.

Ἀλέτειρα, ἰδος, ἡ, molitrix, molitoris uxor. Od. ν, Ἀλετρεύω, idem quod ἀλέω. Od. ν, Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλας ἔπι μηλόπα κωρεπόν.

Ἄλευαρ, ατος, τό, far. na: propriè frumenti, ut ἄλφιτον hordei, Euſt.

Ἄλευρον, ου, τό, propriè idem eſſe volunt quod ἄλευαρ. Plato. lib. 2. de rep. βρέψουσι γὰρ μὴ τὰ κεφαλῆς ἄλφιτα σκυλαζόμενοι, οὐδὲ τὰ πυροῦ ἄλευρα. Herod. ἄλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίεον. Apud Dioſc. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, ut quidam exp. Dicitur tamen de farina etiam hordacea. reperitur enim & κρίθινον ἄλευρον apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur. unde ἄλευρον κυάμου, Dioſc. lib. 3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolii, & ἄλευρον ὀρόβων, apud Gal. &c.

Ἀλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus. ex farina conſtans. ut ἀλευρίτης ἄρτος, apud Athen.

Ἀλήθω, F. ήσω, P. ηκα, & Atticè ἀλήλεκα, molo in Anth. Epigr.

Ἀλήσιμος, ον, molitum frumentũ apud Herod. & Thuc.

Ἄλητον, ου, τό, pro ἄλευρον, Erotian. Etym.

Ἀλήσιον, quidquid moli poteſt. Heſych.

Compoſita.

Ἐπαλετεύω, idem quod ἀλετεύω, Apoll. Rhod.

Καταλέω, commolo, mola frango. Herodot. & Hippocr.

Κεγχραλίτης & παπαλίτης, ου, ὁ, mili molitor. qui milii grana mola frangit. Gall. apud Hippocr.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipſin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc eſt, τὰ νεωστὶ ἀληθεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Demoſth. pro Cteſiph. teſte Harpoc. Vide & comp. ex Ἐλαύνω.

¶ *Derivata ab ἀλέω, i. vito, caveo.*

Ἀλέομαι, vito, caueo. Il. ε. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

Ἀλκὴ, ἡ, vitatio, effugium. Il. χ. ν, 509. Ab Heſiod. in Erg. δέρματα dicun-

dicuntur ὑπὲρ ἀλιὴ, q.d. vitatio pluviæ, i. præſidium adverſus imbrem.

Ἀλεωρη (Ionicè pro ἀλεωρα) idem quod ἀλεὴ, evitatio, Il. ω, -οὔτε φόβος μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. E. Heſiod. in Erg. χρειῶν τε λύσιν, λιμοῦ τ' ἀλεωρὴν. Item (ut ait Bud.) ſuffugium, tutamen, munimentum, apud Ariſtot. l. 4. de part. τὴν πρὸς τὸ σῶμα ἀλεωρήν.

Ἀλάω, per epenthefin. τῦ ν, idem quod ἀλέω, inquit Euſtath.

Ἀλαεῖν, in voce media itidem ſcribitur, vitare, cavere. ut Il. ω, Μωῦνι ἀλαώμεθα. Et Od. ξ, Οὔ φασι ἐκὼν ἑκὼν τὸν ἀλάσεσθαι ἠπεροπῆα.

Ἀλέασθαι, itidem pro ἀλάσασθαι ſæpe uſurpat Hom. ut Il. ν, μάχεσθον δὲ οἱ ἔπειτ' ἀλέασθαι. Et alibi.

Ἀλεείνω, effugio, evito. Odyſſ. π, ἀλέεινε δ' ὑφορβόν. Et cum inf. Il. ζ, Κεῖνον μὲν ῥ' ἀλέεινε.

Ἀλεεινός, ή, ό, vitandus, effugiendus, fugiendus: (& ex conſequenti) malus, perniciosus Phocyl. ὑπερβασίαι δ' ἀλεειναί.

Ἀλιτηρός, Plutarchus vult eſſe dictum, ὃν ἀλάσασθαι δεῖ μᾶλλον ἢ μάχεσθαι καὶ δεῖται ἔχειν, id eſt, quem vitare ob improbitatem, bonum & utile erat. vide & comp. à Τηρέω.

Ἀλύσκω, F. ξω, tanquã ab ἀλύζω (evito, effugio, declino. Odyſſ. χ, -ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. σὺν ἀλύξετον μόθου κυκλίου. Alicubi non ſignificat ullam fugã (ut annotat Euſtath.) ſed ſimpliciter declinare, & eſſe extra conſpectum alicujus propter loci intervallum: ut Od. μ, Ἀλλ' ὅτε δὴ δεύτερος ἠὼς ἦλυθ' ἐξ, ἐτάρους.

Ἀλυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Odyſſ. ῥ, ὕδωρ ἀλυσκάζειν. Interdum abſolutè ponitur pro φεύγειν, fugere. Il. ψ, νόσφιν ἀλυσκάζω πολεμίζειν. Et Il. ε, Οὐ γάρ μοι γλυκίων ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Exp. & πλανᾶσθαι, ab Heſych.

Ἀλυξις, εως, ή, evitatio, effugiũ, fuga mali, anxietas apud Hipp.

Compoſita.

Ἀπαλύομαι, devito, ſeu evito, effugio Nicand. in Ther.

Δυσάλυκτος, vix evitabilis.

Ἐξαλέομαι, idem quod ἀλέομαι. unde ἐξαλέσιος. apud Apoll. Rho. Ἐξαλύομαι, pro eodem. Soph. Μίαν νύκτα ἐξαλύσομαι θεᾶς.

Ἐξαλεύασθαι. idem quod ἀλεύασθαι, evadere effugere ex Heſiod. Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. Et Ὑπεξαλέασθαι, (*decomp.*) q.d. furtim ſeu clam evitare, aut effugere.

Ἐξαλύξαι, & Ὑπεξαλύξαι. effugere, ſubterfugere, devitare apud Heſiod. in. Τοίην ὑπεξάλυξε βαρὺν χόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι voce media Sophocl. in Ajace maſtig.

Σμερδαλέος, aſpectu horrendus. Euſt. dicit eſſe ὃν οἱ βλέποντες ἀλεείνουσι, quaſi compoſita vox ſit σμέρδειν, & ἀλεείνειν, vide & Μέρδω.

Ὑπαλύομαι, fugio, elabor. Apud Heſiod. βροτῶν ὑπαλύεο φῆμιν.

Ὑπαλύξαι, ſubterfugere, effugere. Od. ε, Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Citatur & pro, devito, refugio. ex Phocyl.

Ὑπάλυξις, effugium, devitatio. Ἐξυπάλυξις, (*decomp.*) idem, apud Orph.

¶ *Derivata ex* ἀλέω, i. congrego.

Ἀλεότης, ητος, ή, collectio, congreſſus. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀλεῖος, ſive ἀλέος, congregatus & collectus in unum, confertus. Gal. in lex. Hipp. Vide & in Ἄλις.

Ἄλη, vide in Ἀλάομαι.

Ἀληθής, ές, ό, ἡ, verus, verax. ut ἀληθὴς λόγος, Dem. Et ἀληθῆ λέγω, Xen. Pæd. 1 revera. Λέγειν παληθῆ vera dicere apud Iſocr. X. n. Dem. Item certus. ut in proverbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάρδεσι. Apud Ariſtot. ἀεὶ ἐμοὶ σὺ εἶ ἀληθὴς, exp. non eſt rectum, non convenit. ¶ Ab Heſych. exp. & μνήμων, memor: κυρίως σημαίνει τὴν μνήμην. Sed de etymo plura vide in ἀλήθεια.

Ἀλήθη, (proparoxyt. Atticè) *adverb.* revera, verè, profectò. Ariſtoph. in equit. Ἀλήθη δῆτα κρηνοχυτρολήκυθον εἶ. ¶ Eſt item nonnunquam adverbium admirantis. ut apud eundem in Plut. ἐκεῖνον ὁρῶ δῶ πάνυ. Ἀλήθη, ὦ δαιμόνιε τῶν πάντων δ' ἀμμένων.

Ἀληθῶς (Ionicè ἀληθέως) verè revera, haud dubiè, certè. ut τὰς ὡς ἀληθῶς δίκας, apud Plat. in Apol. Et apud Dem. contra Mid. ἡ ὡς ἀληθῶς μήτηρ. Ἀληθέστερος, verius. Ἀληθέστατα, veriſimè. Plut. Dem.

Ἀλήθεια ή, (Ionicè ἀληθείη) veritas. cui opponitur ψεῦδος ſeu ψευδολογία, apud Plut. & Iſocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν, & μετ' ἀληθείας & ἐπ' ἀληθείας, & τῇ ἀληθείᾳ, vel τῆς ἀληθείας: pro ἀληθῶς, verè, revera. Dicta autem traditur ἀλήθεια, ex α privat. & λήθη, oblivio. ut ſit q.d. carentia oblivionis (nulla enim eſt in veritate oblivio, quæ mendacii comes eſt. Hinc illud, mendacem oportet eſſe memorem) vel quaſi ἀλάθεια, quod ſemel eruta minimè latere poſſit, aut contrà, quòd veritate nihil ſit occultius. ut hîc alicubi dixit. Illic verò privat. Platoni autem in Cratylo dicta videtur quaſi θεία ἀλη. divina quædam animi vagatio &

Ἀληθότης ητος, ἡ, pro ἀλήθεια Dionyſ. Areop. (anxietas.

Ἀληθίζω, vera dico, apud Plut. Ἀληθίζομαι, idem. Herodot.

Ἀληθεύω. verum dico, vera loquor. cui opponitur ψεύδομαι. Interdũ cum accuſ. ut apud Hom. πάντα δ' ἀληθεύσω. Et Xen. Λέγειν ἐθέλω ὅτι οὐ μὴ ἀληθεύσω. Item verus ſum. Ariſtot. eth. 9. ἐφ' ὅσον, ἐκάτεροι λέγουσι καὶ πῇ ἀληθεύουσι.

Ἀληθεύομαι pro ἀληθεύω. verum dico. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τούτοις ἔφη, ἐγὼ ἀληθεύομαι δίδωμί τε σοι τοῦτο ἐμαυτὸν καὶ λαμβάνω τοῦτο παρὰ σοῦ. Interdum paſsivè verè dicor, verus ſum. Greg. δῶρ τοῦτο, ἢ ἀληθεύεσθαι μόνον ἢ ψεύδεσθαι.

Ἀληθολογής, ές, ό, verax, ad veritatẽ dicendã proclivis. Ariſtot.

Ἀληθινός, ή, ό, verus, verax, ut ἀληθινοὶ λόγοι apud Plut. ¶ Item non fictus, non fucatus, nihil fictitium habẽs: ut ἀληθινοὶ φίλοι Dem. Philip. 3. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus. ut ἀληθινὴ πόλις, & ἀληθινὴ σοφία apud Plat. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Dioſc. l. 1. c. 161.

Ἀληθινῶς, verè, veraciter. Iſocr.

Compoſita.

Ἀπαληθεύω, verum dico, vera prædico.

Ἐπαληθεύω, verum eſſe declaro, cõfirmo. Cum accuſ. Thuc. Luc.

Πανάληθης, omnino verus. Plato de re. lib. 9. (Ariſtot.

Συναληθεύω, ſimul ſum verus. ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, apud

Φιλαλήθης (non φιλάληθης) veri ſeu veritatis amator vel amatrix. veritatis ſtudioſus vel ſtudioſa. Laërt.

Φιλαλήθως, veritatis amore vel ſtudio. Euſeb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, ſtudium veritatis.

Ἀλήθω, vide in Ἀλέω, molo. Ἄλης, vide in Ἄλις.

Ἄλημα, ἀλήμων, &c. vide in Ἀλάομαι.

Ἄλθω, & ἀλθέω & ἀλθαίνω, ſano, medeor, ab ἄλδω, ut tradit Euſt. & Cym. ¶ Eſt etiam augeo.

Ἄλθομαι, & ἀλθέομαι, ἄλημαι. ſanor. Il. ε, Ἀλθέσκετο κῆρ, &c.

Ἄλθος, ους, τό, ſanatio medela, medicamentum Heſych.

Ἀλθήεις, ſanitati conferens, ſalubris, θεραπευτικός. Nicand.

Ἀλθήκιον. idem quod ἄλθος, medela, remedium Nic. in Ther.

Ἀλθαία, ή maluæ ſylveſtris genus. Sic appellata eſt ob eam quæ poſſet medendi vim. Sunt qui & ἀριστολθαίαν dictam tradant. Vide Dioſc. & Theophr.

Ἀλθήσκω, idem quod ἀλθέω ſive ἄλθω.

Ἄλθησις, ſanatio, apud Hippocr. ut annotat Erot. & Gal.

Compoſita.

Ἀνάληθες, aff. pro, immedicabile, inſanabile, ex Hippocrate. Idem uſurpavit & pro, non augeſcens, non creſcens.

Ἀπαληθέομαι, idem quod ἀλθέομαι. Il. ϑ, Ἕλκεα πάντα ἀπαληθήσεσθον.

Συναληθής, ές, ὁ, ἡ. membra tanans, membris ſanitatem afferens.

Δυσαλθής, ſanatu difficilis, ægrè ſanabilis. ut δυσαλθὴς ἕλκη, apud Dioſc. Sic δυσαλθεῖς νόσοι, i. δυσιάτοι. Item per metaph. in Epigr. δυσαλθὴς ἀϋτή. Δυσάλθητος, idem Nonno.

Ἐπαληθέω, curo, ſano.

Εὐαλθής, ſanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθής, multa vi medendi pollens. varium ad medendum præbens uſum. Dioſc. lib. 3. cap. 163.

Ἀλία, ἁλιαρός, ἁλιάς, vide in Ἅλς.

Ἀλίκτης Ος, ος, ό, ſimilis, ὅμοιος. Il. ζ, Ἐκτορέῃ δώσω ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀντιθέῳ.

Compoſita.

Ἐναλίγκιος, idem Od. ν, Ἀνδρὶ φέρουσα θεαῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντι. Et cum accuſ. rei, præter dat. perſonæ. Od. ω, ἀοιδὸς Τοιῇδ' οἵῳ δὴ ἔπι τοῖς ἐναλίγκιος αὐδὴν. Heſiod. in aſpide, οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε γόημα Γεγάσσιν.

Πανάλιγκιος omnino ſimilis. Nicand.

Ἀλίζω, vide in Ἄλις & Ἅλς.

Ἀλικής, ἀλινός, &c vide in Ἅλς.

Ἀλινδέομαι, vide in Ἀλίω.

Ἄλις, Paulo Aeginetæ & recentioribus medicis dicitur quæ Latinis, alica, Græcis χόνδρος.

Ἅλις, &c. vide in Ἅλς.

Ἄλις, adverb. ſatis, abundè. Cum genit. ut in prov. ἄλις δρυὸς, ſatis quercus. Sic ἀλὶς, ἀφύης apud Suid. Et apud Eurip. ἄλις ὀδυρμῶν ἐμῶν. Sine genit. pro, affatim, magna copia. ut Od. ξ, Ἦ ἄλις ἡμῖν ἀλήμονες ἀσὶ ἔασιν; Odyſſ. ν, Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε πολὺς ἐνεῶν τά θ' ὑφαντά. Interdum dicitur ἔχ ἄλις, ſub. ἐστὶ non ſat eſt. Pro quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, niſi etiam, &c. ut Il. ε, Ἦ ἔχ ἄλις ὅσσ' ἤδη τάδε χείρεσσι πέπαλται, οἷ δέ τε καὶ θεὸν αὐτὸν; Il. ε, Ἦ ἔχ ἄλις ὅτι γυναῖκας ἀπαλοχίδας ἠπεροπεύεις; ¶ Item conferrim, concervatim. Il. ϑ, Νῦν μὲν τοῦτ' ἄλις πεποτήαται, οἷ δέ τε σεῦθε. Il. χ, Ἀμφὶ δὲ μιν ἄλοσσε τε καὶ ἐνάτιζες ἄλις ἦσαν. Fit ὁπὸ τῆς ἅλος, utpote cui ἡ ἀφρὸς ἐστὶ τὸ ὕδωρ, inquit Etym.

Ἄλια, ας, ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, ut ἄλιον ποιησάμενοι, & ἄλιον ἀποιησάμενοι τῶν Περσέων Perſarum concilium coëgit. Alias ſignif. vide in Ἅλς, mare.

Ἀλίζω, congrego, coacervo. In qua ſig. uſurpatur potius συναλίζω. Vide & inter derivata ex Ἅλς, ſal.

Ἅλις ſive ἁλής, ές, ὁ, ἡ, condenſus, confertus, coacervatus, frequens eſt apud Hippocr. qui & aliquando dicit ἅλις ἀθρόον, & ἅλες συχνόν. Sic & apud Hom. Il. ψ, ἁλοὶ ὕδατι, aqua collecta & coacervata. Frequens eſt & apud Herodot. plur. num. ἁλέες, in unum congregati. item conferti frequentes, denſi.

Ἀλίως, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim.

Ἄλλος, ἄλλων, &c. ἀλλοῖος, Ἠλίθιος, quomodo huc pertinentia, vide ſuis locis.

compoſita

Compoſita ex ἁλίζω.

Συναλίζω, Suidæ συναθροίζω, congrego. Propriè eſt ξύλα ἁλίζω.

Προαλίζω, antè congrego & in unum cogo. Ioſeph.

Συναλίζω, congrego, coacervo, cogo. Herodot. in Euterpe, ἐς μίλιν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντα, i. συναγαγόντα. Xen. Pæd. 1. καὶ πεζὰς πολλὰς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. Luc. de luctu, ἐπῳδὴν συναλισθῆναι πολλοί.

Ζάλη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Aliud genus compoſitorum.

Ἄναλτος, ut Od. σ, ὄφρ' αὖ ἔχῃς βόσιν ἠδὲ γαστέρ' ἄναλτον. Euſt. exp. inexplebilem ſeu inſatiabilem, ὃς μηδέ ποτε ἅλις ἔχεσθαι. Vide & comp. ex Ἄλθω ſeu Ἄλδω.

Βιοθαλμὸς αἰών, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q. d. βιότου ἅλις ζῶν.

Σεμίδαλις, Φιάλη, Φύξηλις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Θαλία, vide in Θάλλω.

ΑΛΙΣΓΕΩ, ῶ, contamino, polluo. Verbum uſitatum Græcis Bibliorum interpretibus. ut cap. 20 Eccleſiaſtæ, ἁλισγήσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἐδέσμασιν ἀλλοτρίοις. Sic Daniel. / cap. 2. ἁλισγηθῇ, polluatur, contaminetur Et Malach. 1 ἠλίσγησα, contaminavi: & ἠλισγημένος, polluctus.

Ἁλίσγημα, τὸ, contaminatio ſeu contagio ex cibo vetito. ut cùm aliquis ſeſe idolothytorum eſu polluit. Act. cap. 15.

ΑΛΙΣΚΩ, capio, F. ἁλώσω, P. ἥλωκα & Atticè ἑάλωκα, tanquam ab ἁλόω, aoriſt. 2. ἅλων, unde particip. ἁλούς, tanquam ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. & aoriſt. 2.) habent ſignif. paſſ. Xen. Pæd. 7. ἐυλακῆσαι τὴν πόλιν, καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. Et Iliad. β, & οἳ πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Cum dat. ut ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore apud Luc. Cum genit. ut ἁλῶναι αὐτῆς λέγεται apud Philoſtr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captus fuiſſe. quaſi ſubaudiatur dativus ἔρωτι. Et cum genitivo rei. ut apud Luc. τῆς κόμης ἁλούς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi ut apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febribus. Sic ἁλοὺς μανίας apud Soph. correptus inſania. ¶ Item, deprehendo, convinco, reum perago, damno. unde ἡλωκὼς ſive ἁλούς, deprehenſus, convictus, damnatus. Demoſthenes, ἀσεβῶν τοῦτο ἥλωκε, convictus eſt, tenetur, damnatus eſt impietatis. Apud Ariſtophanem, ἁλοὺς μιᾷ. Demoſthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ unica ſententia damnari. Dicitur & κλεπτῶν ἥλωκε. item κλοπῆς ἥλωκε. ſicut apud Plutarchum. ἁλόντες δρᾶσαι. Interdum huic verbo jungitur præpoſitio ἐπὶ cum dativo, ut ἁλόντα ἐπὶ φάσεσι apud Herodianum, damnatum ſeditionum, vel ob ſeditiones. Sic Plut. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς.

Ἁλίσκομαι, capior, convincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκεται ἤ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσιν, &c. Idē Hell. 3. ἵνα τοὺς λῃστὰς ἁλίσκωμεν. Ἁλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, convinci falſi teſtimonii, Ariſtot. in Rhet. Ἁλίσκομαι ψευδόμενος, convincor mendacii. Xen.

Ἅλωσις, q. d. captura, Τροίας ἅλωσις, apud Plat exp. Trojæ expugnatio vel everſio, aut excidium. ¶ Exp. & deprehenſio apud Plat. de leg. lib. 11.

Ἁλώσιμος, ος, ον. qui poteſt capi ſeu expugnari. expugnabilis, ut ἁλώσιμος πόλις, Plut.

Ἄλωτος, ὁ, idem quod ἁλώσιμος. Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἅλωτα, morbis & ſenio obnoxia.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀναλίσκω, abſumo, conſumo, impendo. Cum accuſ. ut ἀναλίσκειν χρήματα aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον aut λόγους, &c. Dicitur & ἀναλίσκειν ἐς τᾶδε. Xen. ἀνήλωκα τὰ χρήματα ἐς τοὺς στρατιώτας. Sic Ariſtoph. εἰς τοὺς τριήρεις οἷς μὲ ἀναλᾶν ταῦτα καὶ τὰ τέκνα. Dicitur & ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτοις, apud Plat. ¶ Item, mercedem do, vel impenſas ſuppedito, inquit Bud. ex Dem. καὶ ἐπωκρύτῃ δεκάριον ἀναλίσκειν. ¶ Item, conſumo, extinguo, perdo. Iſocr. κρίνω γὰρ ἡ χρόνῳ ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε Xen. Pæd. 1. ταχὺ δὲ τὰ ὑπὸ τῆς παραδόσεως θηρία ἀνηλώκει.

Ἀναλίσκομαι, abſumor, &c. Item in act. ſig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg.

Ἀνάλωμα, τὸ, impenſa, ſumptus, Dem. Thuc.

Ἀνάλωσις, inſumptio, conſumptio. ut ἀνάλωσις ἰχθύων, apud Luc.

Ἀναλωτής, οῦ, ὁ, conſumptor, abſumptor, impenſor, apud Plat.

Ἀναλωτικὸς, ὴ, ὸν, abſumptivus, conſumptivus, apud Greg.

Decomp. Ἀπαναλίσκω, *idem quod* ἀναλίσκω. Thuc.

Ἐξαναλίσκω, abſumo. item exhaurio. Phil. de mundo, Δυσεξανάλωτος, qui non facilè conſumitur.

Ἐπαναλίσκω, inſumo.

Καταναλίσκω, conſumo, abſumo, impendo. Iſoc. καταναλίσκειν τὸν τῆς βίου χρόνον τοῖς τῶν λόγων φιλοκαλίαν.

Παραναλίσκω, obiter & præter deſtinatum impendo. perpetam conſumo Greg. de bapt. ἢ πόλεμος παρανάλωσεν. Παρὰ ἄναλμος, ſumptus ſupervacaneus & inutilis. Plut. Exp. & additamentum ac velut appendix impenſæ deſtinatæ.

Πολυανάλωτον, τὸ, in quod multa inſumuntur.

Προαναλίσκω, priùs conſumo, antè abſumo, Herodian. lib. 6.

Προσαναλίσκω, inſuper conſumo. Dem.

Συναναλίσκω, unà ſumptum facio. Xen.

Ὑπαναλίσκω, ſenſim vel clàm conſumo.

Φιλαναλωτὴς, qui lubenter ſumptus facit. cui opp. Φειδωλὸς apud Plat.

Κατακαλίσκομαι, citatur ex Herodoto *pro*, convincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, priùs capior, antè capior. Plut.

Προσαλίσκομαι, inſuper capior: item inſuper condemnor. Ariſt.

Compoſita: formata ex ἁλωτὸς, ſine præpoſit.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, haſta vel cuſpide haſtæ captus) armis captus, captivus. ut αἰχμάλωτοι γυναῖκες, Plut. Et αἰχμαλώτοις νῆες. & πόλεως αἰχμάλωτοι, apud Iſocr. & Plut. Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia quæ & αἰχμάλωτα abſolutè dicuntur apud Xenoph. Dem. & Philoſtr. in Heroicis.

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδες χέρες, captivæ manus *id eſt*, ejus qui eſt captivus, vel ejus quæ eſt captiva. Sophocl. in Ajace.

Αἰχμαλωτεύω, & Αἰχμαλωτίζω, captivum abduco, vel in captivitatem, bello captum abduco, vel in ſervitutem abduco. Rom. cap. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas. Apoc. c. 13.

Συναιχμάλωτος, (*decomp.*) concaptivus, captivitatis ſocius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

Ἀνάλωτος, qui capi vel expugnari nequit. inexpugnabilis. Iſocr. in Buſir. enc. ἀνάλωτος μὲν ὢν καὶ ὑβρισμένος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. ¶ Interdum etiam, non captus, non expugnatus. ut apud Thuc. ὀυόμενος τὴν Νίσσαιαν ἔτι καταλιπόντας ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος χρημάτων, Plut. in Pericle. qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δηΐάλωτος, bello captus. Eurip.

Δικτυάλωτος, reti captus. in retitus. Syneſ.

Δορυάλωτος, haſta captus, idem quod αἰχμάλωτος. Xen. Plut. &

Δυσάλωτος, difficilis captu. ut δυσάλωτον χωρίον, Plut. Et δυσάλωτος τοῖς νόσοις, apud Dioſc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi poteſt. expugnatu facilis. ut εὐάλωτοι πλέπτειν, Naz. Apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἡμιφημερινοῖς, obnoxii febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à bellua captus.

Νεάλωτος, nuper captus. Heſych. Affertur & νεαλὴς pro eodem: ut νεαλὴς ἰχθῦς. Apud Polyb. & Plut. νεαλὴς miles, recens & integer, & qui nondum depugnavit. Vide & in comp. ex Ἅλς.

Κνωδάλων, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΑΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, aliſma: plantæ nomen apud Dioſc. lib. 3. cap. 169. & Plin. lib. 25. cap. 10.

Ἅλισμὸς, vide in Ἅλς.

ΑΛΙΤΕΩ, ω, F. ήσω, *vel* Ἀλέτω, cujus aor. 2. ἅλιτον, pecco, delinquo. Exp. & ſcelus admitto. Propriè (ſecundum quoſdam) admitto quippiam in Deum. Exp. etiam violo, item offendo. Etym dicit ἀ λιτὴ fieri ἁλιτῶ, & eſſe λιτὴς ἡ ἱκεσίας περὶ ἐμοῦ precatione & ſupplicatione privor. ἢ ἀπὸ τῆς ἄλης τῆς πλάνης. I. .., Ἐγὼ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἥλιτεν, ubi Bud. putat poſſe etiam exponi decipere ſeu fallere. ¶ Ἁλιτεῖν eſt etiam aberrare, ut inquit Euſt. inde derivans plurima. ¶ Item, vagari.

Ἁλιτέομαι, ῆμαι, vel ἁλείτομαι, aut ἁλίτομαι, unde aor. 1 ἠλιτόμην, idem quod ἁλιτέω, pecco. Od. ε, Ἀθηναίην ἀλίτοντο, peccaverunt in Minervam. Et Od. δ, ἀλλὰ νυ μέλλω Ἀθανάτους ἁλιτέσθαι, Et Il. ω, Διὸς δ' ἁλίτην αἰφετμήν, peccem in Iovis mandata. Ἁλιτημόσυνος (pro ἁλιτεμόσυνος) eſſe traditur per metaplaſmum) peccans, peccator, vel nocens. idem quod ἁλιτήμων. Hom.

Ἅλίτημα, τὸ, peccatum, ſcelus, flagitium. ἁμάρτημα.

Ἁλιτήμων, ονος, ὁ ἡ, peccator, peccatrix. Nonn. Quidam exp. ἁλιτάνδυτος, *id eſt*, cui ſupplicari non poteſt. qui ſupplicando exorari non poteſt. inexorabilis. Il. ω, Οὔτε γὰρ ἐς' ἄφρων, οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Euſt. exp. etiam, qui ſponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui ſciens prudens q; peccat.

Ἁλιτηρὸς & ἀλιτήριος, ος, ον, peccator, ſceleratus, flagitioſus. Euſtathius ex ἥλιτον vult eſſe factum utrumq;. At Plutarchus vult eſſe dictum ὃν ἀλόντα δεῖ μοχθηρίαν κακὴν ἔχειν, *id eſt*, quem vitare ob improbitatem bonum & utile erat.

Ἁλιτήριον, (inquit Bud.) pernicies, internecio, peſtis, de homine dictum. Aeſchines de Demoſthene, ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε. Sic & Demoſthenes vocavit Aeſchinem. Sic dicitur etiam qui piaculum admiſit in Deum. ut ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Syneſ. & Thuc. ¶ Item, erro, Heſych.

Ἁλιτηριώδης, ες, ὁ ἡ, execrabilis, piacularis, ut οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Plat. de leg. Item exitialis, peſtifer cum dat. apud eundem.

Ἁλιτὴς, οῦ, ὁ, peccator, ſceleratus. Il. θ, αἰσὼ ἁλιτός. Heſychius ex ἁλιτήριος per ſyncreſin eſſe deductum putat, ſicut Etymol. per ſyncopen.

Ἁλιτεία, ἡ, peccatum: & pro eodem ἁλιτροσύνη. Heſych. Ἁλιτήσιος, ος, ὁ, peccator, Heſych.

Ἁλιτραίνω, pecco, ſcelerate ago. Heſiod. ὅς τις ἁλιτραίνῃσι. Ἁλιτραίνομαι, idem apud eundem.

Ἁλιτρόσυνη

Ἀλιτάω, idem quod ἁλείπω, sive ἁλιτέω, peccō. Suid. & Eust.

Ἀλιτημέω, idem. Invenitur & ἁλιταίνομαι pro eodem. Hesiod. in Erg. Οἵ τε τοῦ ἀφραδίῃς ἁλιτήμενοι ἐφράσαντο τεκνῶ, qui peccant in orphanos.

Ἀλίτης, ου, ὁ, idem quod ἁλιτρός. Odyss. υ. Φάτο γὰρ τίσασθαι ἁλέτας. Scribitur etiam ἁλίτης. apud Etym. item ἁλοίτης. Ἄλιτης, exp. etiam ξένος, peregrinus ab Hesych.

Composita.

Νηλιτὴς, peccati & culpæ expers, ex νὴ privat. & ἁλίτομαι. Hesych. Exponitur & cōtrario sensu pro, nimium delinquens, scelestus. Od. π, & τ, Αἵτε σ' ἀτιμάζουσι κῆρ αἰὴ νηλίτιες εἰσὶ, i. improbe, scelestæ.

Παραλίλειφα, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apoll. Rhod. Arg. 2. παρηλίτες τὰς θεούς.

Ἀλίω, Ἐλίσω, voluo, voluto, Plut. idem quod ἑλίω, & fortasse ex eo factum.

Ἀλίστρα, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia. Pol. (λίω.

Ἀλινδέω, ῶ, idem quod ἁλίω, & ex eo formatū sicut κυλινδέω ex κυλίω. Ἀλινδέομαι, οῦμαι, idem quod ἑλινδέομαι, voluor, volutor. Plut. Ἵππος δὲ τρέχων ἀλλὰ ἁλινδέμενος ἐφαίνετο.

Ἀλινδήθρα, ἡ, idem quod ἁλίστρα. Aristoph. in Ranis.

Ἀλίνδησις, volutatio. apud Hippocr. de diæta.

Composita.

Ἐναλινδέω, involuo. Hippocr. Συναλινδέουσιν αἱ σωλῆνες συμφορῇσι.

Ἐξαλίω, evoluo voluendo ejicio, seu emoveo. Item, è volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet. Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήνικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic & in Xen. Oecon. ὁ πατὴρ ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπῆγε.

Ἐξαλίστρα, idem quod ἁλίστρα. Poll.

Ἄλκη, ης, ἡ, robur, vires. Hom. Il. τ. de pane & vino loquens, τὸ γὰρ μέγ' ἐστὶ ἄλκαρ ἀνδρὸς ἄλκη. Od. ι, Αὐτὰρ ἐπηλύσιος μεγάλων ἐπιμάρπτον ἀλκῶν. Apud Plut. aliquando copulantur ἀλκὴ & δύναμις. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. υ, Ἕν θ' Ἀχιλλῆα Τρῶσιν θῆκε φρεσὶν ἐμμεναι ἀλκήν. Sic & Thuc. εἰς ἀλκὴν τρέπομαι. Item, auxilium remedium. Od. χ, ἠδέ τις ἀλλοκὴ γίνεται ἠδὲ φυγή. Hesiod. in Ergois. - κακὴ δέ τοι ἔσται ἀλκή. idem in Theog. κακὴ δέ τ' ἐγίνετο ἀλκὴ Ἀνδράσι. Ab Hippocr. quoq; sæpe ita usurpatur.

Ἄλξ, inusitatus nominativus, cujus dat. ἀλκὶ frequens. ut Iliad. ν, aper, & Od. ζ leo dicitur ἀλκὶ πεποιθώς. Alii ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum derivant.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.

Ἄλκιμος, ου, ὁ, ἡ, idem quod ἀλκήεις, sed magis usitatum. Il. π. Ἄλκιμον αὐδρα φοβεῖ. Iliad. ε & υ, Ἄλκιμον ἦβος. Xen. Hell. 7. τῶν μὲν συμμαχων ἀλκιμώτατοί εἰσι, Et Pæd. lib. 1. Ἄλκιμος εἰς ἀλκὴν, viribus prævalens.

Ἄλκαρ, ατος, τὸ, auxilium, remedium. Item tutamen, munimentum, præsidium. Il. λ, Ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2 ὑπὲρ ἐμεῖο φίλοις Ἄλκαρ.

Ἄλκω, baryt. F. ξω, vel Ἀλκέω circumfl. F. ἀλκήσω, themata inusitata, unde formantur sequentia.

Ἄλκησις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. ut inquit Bud.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. ut δρῦς, ἀλκτῆρος, ut Il. σ, & apud Hesiod. Item ἄρεως ἀλκτηρ apud Hom. Ἀλκτῆρες adminicula ad transiliendam fossam apud Arist. in Probl. & Gal. & Luc. Ἀλκτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλκτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59 Ἀλκτήριον, τὸ, remedium, auxilium, q.d. propulsatorium seu depulsorium. ut ἀλκτήρια νόσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλάλκω, & interdum ἀλαλκῶ (factum ex ἄλκω, vel ἀλκῶ, per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Il. Φ. Τρῶεσσι δ' ἀλοιγὸν ἀλάλκοις. Et Il. τ, τῷ μὲν ἐγὼ περιοσσόμενος ἀλαλκεῖν ἄρεια φῦλα Μύκης.

Ἀλαλκτήριος, ου τὸ, idem quod ἀλκτήριον.

Ἀλκάζεσθαι, fortiter agere, pugnare. apud Etym.

Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis quoniam eam quatiendo sibi animos, & robur excitat, ut Homerus quoq; docet.

Ἀλκέα, ἡ, alcea: herba ex sylvestrium maluarum genere, apud Dioscor. lib. 3. cap. 164. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Ἀλέξω, vel ἀλεξέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄναλκις, ιδος, ὁ, ἡ, instrenuus, ignavus, imbellis. cui opp ἄλκιμος. Od. γ. & Il. ν & ρ

Ἀναλκεία, ἡ, ignavia. Il. ζ.

Ἀπαλάλκω, propulso, repello, abigo. Odyss. θ, Μνησῆας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορεόντας. Il. χ, Ὡς σὺ νῦν ἔθ' ὅσ σῆς γε κυύας κεφαλῆς ἀπαλάλκοις.

Γυαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorū robur. Cam. ex Opp. (ut mauult Steph.) quæ nititur membrorū robore.

Ἐπαλξις, pinna, propugnaculū muri. Hom. Herod. Thuc. Ἐπαλξιτης λίθος, q.d pinnalis lapis, lapis qui est supra pinna. Etym.

Ἑτεροκλὴς, έος, ὁ, ἡ, ὁ ἑτεροκλησιάκη μάχης, apud Hom. Il. η, victoria ancipitem martem habens & q.d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεροκλέα victoriam, quia, (ut idem alibi scribit) ἐπαμείβεται ἀνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper

tribuit ἀλκὴ. Alibi tradit ἑτεροκλὴν vocatam quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit & comparat ἀλκὴ. Affertur & alia expositio, ut νίκη ἑτεροκλὴς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη. Apud eundem Homer. - ἑτεροκλέα δῆμον ἔχοντες. exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴ διδόντες, B. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (ut testatur idem) ἑτεροκλέα νίκη dixit pro victoriam in alteram partem inclinare. Apud Nicand. in 2. versu Theriacōn, λύσιν θ' ἑτεροκλέα κηδέων, schol. exponit αὐτιπαξὴ ἀλκὴ τὸ πόνου, quasi quæ ex altera parte præsidium afferat. Ex Nonno citatur ἑτεροκλεῖ θεσμῷ, pro diverso. Ἑτεροκλέως, ancipiti marte, ut apud Hero. ἑτεροκλέως ἀγωνιζόμενοι ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.

Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych.

Χαλκὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀλκιβιάδιος, sive Ἀλκιβίειος, ου, ἡ βοτάνη. dicta anchusiæ quædam species, & τὸ ἔχιον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui quum à serpente ictus esset, eo commaducato & plagæ impositō sanatus est, ut tradit schol. Nicandri sic canentis in Ther. Ἐ δὲ λιὼ δ' Ἀλκιβίῃ ἔχε θεσφεσίοιο ῥίζου. Meminit & Dioscor. lib. 4. cap. 24. & 27 & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἀλκύων, &c. vide in compos. ex Κύω in utero gesto.

Ἀλλά, conjunctio adversativa, sed, at, verùm, autem. ¶ In principio sententiæ significat, at, atqui. Dem. Ἀλλὰ παραπεσὼν Ἐ αν μὲν ἔνοχοί τις, τιμήσατω. ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σκήψεις καὶ παραφασεις ἐρεῖ. ἀλλ' ὁ δίκαιος, sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. atqui id iniquum est. ¶ Item, imò verò. Dem. Νὴ Δί', ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἔσηκε, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temere; positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως τοῦτησι, παρὰ τὴν Ἀθηναίαν ἔσηκεν, imò verò, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. ¶ Interrogationibus etiam adhibetur pro, an, utrum. Demosthenes pro corona. Τί γὰρ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' αὖ αὐτοὺς οὐ τότε τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὖτοι τῶν εἰρήνην ἐβουλεύεσθε, quam tandem ob causam eos evocaretis? ad pacem? at pax erat omnibus. an ad bellum potius? at ipsi de pace in cōsilium ibatis. ¶ Exponitur &, quamobrem. Plat. de leg. 7. ἀλλ' ὅστις τῷ ζῆν ἡμῶν καὶ τὸ φρονεῖν μάλιστ' ἐστὶ κηδεμών. ¶ Exponitur, & nempe, quum est assentientis & approbantis quod dictum est. Plato Politicō 2. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidē, λόγῳ παῦδ' ἅμιλλαν τὸν ἀνδρας, ἀλλὰ μᾶν, ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶ Exponitur etiam tamē, vel quanquam, apud Apoll. Arg. 2. ἀδὲ τις ἔτλη κῆρ μὴ λάθρῃ νίλω δὲ φορεύμενον, ἀλλ' ἀπὸ πηλοῦ ἐσθλὸν ἐόντα ἐσῶσε. ¶ Item adhortantis adverbium ait esse Corinthus apud Atticos. ut apud Hom. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεχώμεθα, ubi tamen adhortandi vim habere videtur ἄγε potius quàm ἀλλὰ, sicut & in multis aliis locis hæc duo conjungūtur apud eundem poëtam. ¶ Item pro ἦ autem Od. π, Εἰ δ' ὑμῖν, ὄδε μῦθος ἀφαυδάτω, ἀλλὰ βέλεσθε Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα Eust. ¶ Item pro δὴ sequente γὰρ, paulò post, ut Od. κ, Ὦ φίλοι, ἦ γάρ που κατὰδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς αἰδαο δόμους; πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπελθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὀφρ' ἡμῖν βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης. vide Eust. ¶ Interdùm est supervacaneum in principio sententiæ: ut Il. ψ, Ἀλλ' ὅς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν, οἷσι πεποιθώς, Eust. ¶ Ἀλλ' ἔ, sed etiam, verum etiam, præcedente ὲ μόνον, vel μὴ μόνον, vel ἐχ ὅτι: ut ὲ μόνον ἔπραξεν ἀλλὰ καὶ ἔρραψεν. Theophr. ἐχ' ὅτι αὐτὸ αὐ, ἀλλὰ ἔ δυσχερέστερας καὶ καλλίστας ἐποίησε: Sæpè ἀλλὰ & quum est solum exp. sed etiam. Isocr. in Areop. οἵτε τὰς οὐσίας ἔχοντες ἐχ' ὅπως ὑπερεώντων τὰς καταδεεστέρου προσήοντες, ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς συδεύσαις, non solùm non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, ἐχ ὅπως χάριν ἔχῃς αὐτοῖς, ἀλλὰ μισθάσας σαυτὸν κῆ τυπτων πολιτεύῃ. ¶ Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, quinetiam. Xenophon. ἀπομν. 2. ἀλλὰ καὶ κομιούντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινα ἔφη, τὰς μὲν οἰκέτας, &c. ¶ Ἀλλὰ δὴ καὶ, atque etiam, quinimo, ut ait Budæus, citans hunc locum Libani. ἀπιστῶ ὅπῃ αὐ βέλομαι, ἀλλὰ ἔ δὴ καὶ βολεμίως. ¶ Ἀλλὰ γὰρ, sed enim, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αὐτιάσαιτ' αὖ τις, sed enim omissis quorum, &c. Aut verum enimuero iis omissis. Nonnunquam inter ἀλλὰ & γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' ἃ γὰρ ἐπίστασαι. & in Protagora, ἀλλ' ἃ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Aristoph. ἀλλ' οὐκ ἐθέλει γὰρ μανθάνειν. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, ut annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μὲν μικρὸς Ἀμβολῆς ἢ φεύλην κατηγόρων ὑπηδυώδυον, ἀλλ' ἃ, &c. at enim ego fortasse in judicium tractus eram levis criminis. aut, &c. Ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis: Plato Politicōn 12. ἀλλὰ γὰρ φήσ τις, ἃ ῥᾴδιον λαμβάνειν κακὸν ὄντα; ἁδὲ γὰρ ἄλλο ἁδεῖ; &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ usurpatur. Lucianus ἀλλὰ καθέζηται τινες (φησ;) εἰσὶν οὐ αὐτοῖς, at enim improbi qui dam sunt inter eos. ¶ Ἀλλὰ δὴ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim in interrogatione. Plato Politicōn 2. ἀλλὰ δὴ θεὸς οὔτε λαμβάνειν, οὔτε βιάζεσθαι δύναται. ¶ Ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὲν

μὴν, at verò atqui, enimuero. Plato. Pol. 6. ἀλλά γε, ἦ δ' ὅς, ὁ τὰ ἐλάχιστα ἂν ἀφῶ πραξάμενος ἀπαλλάττοιτο, at verò (inquit ille) qui ita perfunctus fuerit vita, maximum quid peregerit & confecerit. ¶ Ἀλλὰ μήν, at verò etiam in consequentia orationis. Idem Pol. 2. ἀλλὰ μὴν οἴμαί γ' ἔτι τοῦτο δῆλον ὡς ἐάν τι τινὸς πυθῇ ἔργου καιρὸν, διόψυται, at verò etiam illud notum est. Item, atqui sive at verò in assumptione. Lucianus, Εἰ γάρ ἐσι βωμοὶ, ἐσὶ καὶ θεοί. ἀλλὰ μὴν ἐσὶ βωμοί. ἐσὶν ἄρα καὶ θεοὶ, si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ: sunt ergo etiam dii. Item pro, enimvero in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ & μὴν duobus tribúsve vocabulis: ut apud Plat. in epist. ἀλλὰ ποιόν τι μὴν τοῦτ' ἔσι τὸ ἐρώτημα; Ἀλλὰ μὴν οὐδέ, neq; verò, sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνῶθι σῶν γε. ¶ Ἀλλὰ μήτοι, atqui, ut exp. in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μήτοι καὶ ὅτι γ' ἐγὼ, Σιμωνίδη γε ὁ ῥάδιον ἀπιστεῖν, τοῦτο μήτοι σοί γ', τι ποτὲ λέγει ἀγνοῶ. ¶ Ἀλλά γε, ἀλλ' ἔν γε, ac certè, saltem. Item, sed tamen. Gregorius, Καὶ εἰ μὴ μετρίως, ἀλλ' ἀμυδρῶς γε, at certè exiliter, vel saltem exiliter. Isocrates, εἰ μηδὲν, ἀλλὰ πλεονεκτεῖσιν, ἀλλ' ἔν γε ἐλπίσι γε ἀπραδοίας ὑπερέχουσι, si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certè quòd bona spe fruuntur. Et pro ἀλλά γε positum nonnunquam ἀλλὰ reperitur, id est. at certè, saltem. Aristot. Εἰ μὴ πᾶσι δικαίως ἀλλὰ γ' ἁπλῶς φυλάς. Ἀλλ' ὅμως, sed tamen, attamen. Apud Demosth. identidem pro, at nihilominus & tamen, nec minus tamen & pro eodem, ὅμως δ' ἔν. ¶ Ἀλλὰ νὴ Δία in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως. at fortasse, at enim fortasse, vel, sed scilicet. Demosthenes πρὸς Λεπτίνην, Ἀλλὰ νὴ Δία σκέψονταί ἴσως ἔνιοι πρὸς τοῦτο, ὅτι ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξαπατηθεὶς τὸν δῆμον, ἀφ' οὗ τοῦτ' εἴρηκε τὸν νόμον, sed scilicet hoc dicturus est vel. at fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε τοῦτο τὸ γράμμα ἐγέγραπται, atenim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet. ἀλλ' ὅλης ἴσως, &c. Bud. ¶ Ἀλλ' ἤ nisi, præterquam. Plato de rep. 1. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, nihil volentes laudare; nisi divitias, vel præter divitias. Aristoteles Ethic. 5 οὐκ ἀδικεῖ ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκὸς, non facit injuriam nisi per accidens. Item post ἄλλος, Xenophon, τίνες ἄλλοι αὐτοῖς καταλείπονται χρηταὶ ἀλλ' ἢ ἀδικοί τε καὶ ἀκρατεῖς; Dicitur pro eodem πλὴν ἀλλ' ἤ. Suidas ἀλλ' ἤ ait & pro ἤ simpliciter poni. item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, & interdum pro ἄρα simpliciter. ut apud Platonem, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστερῶμεν. ¶ Ἀλλ' ἔπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exponitur nisi. ¶ Ἀλλ' ὅτι, nisi quòd. Synesius, ὁ δὲ πόρρω πόδας ἐποίει τὸν κίνδυνον, ἀλλ' ἕτερον ὧν ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἐδόκει ἡ ναῦς ἐφέρετο Non aliud erat nisi quòd: vel quàm quòd. ¶ Ἀλλὰ μὴ, interrogativum est pro, nunquid igitur? sed nunquid? idem quod ἄρα μή. Xenoph. in 4. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γ' μεῖς βυλόμεθα, ἔφη, Οὔκουν ἔγωγε, ἐφ' Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Ἀλλὰ μὴ (absque interrogatione positum) non autem. Isocrat. τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. ¶ Ἀλλ' ἄρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μή. Plato de leg. 10. ἀλλ' ἄρα τισὶ πονηρείας τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τύχης ὦν, &c. utrum tandem similes sunt, &c. Ἀλλ' ἔ & ἀλλ' ἆρ' interrogativè ponitur pro nónne, annón. Lucianus, ἀλλ' ἆρ' σὺ τοιοῦτος, οὐκ αὖ ἔξαρνος γ' ἴσως; annón tu talis? certe quidem tute ipse non negabis. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ αὖ τοῦτ' οὕτως ἔπεισεν; Imò verò nónne statim hoc dicerent? Ἀλλ' οὐκ (sine interrogatione) pro, non etiam, vel non item & pro, non autem, vel non potius, ut ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' ἆρ' ὁ μακάριος οὗτος, non etiam sic fecit beatus ille vir Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristoph.

Α'ΛΛΑΣ, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (secundum quosdam) seu botulus, aut botellus. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta & intestina bubula & vervecina. Apud Athenæum lib. 14. σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. Apud Aristophanem in Equitibus, ὁ Ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' ὠφελ' ὁ πωλοῦσιν ἐξὸς τὰς ἡμιλίας, πωλεῖν τε τὰς ἀλλᾶντας; Fiebat autem ἀλλᾶς (ut in schol. Græcis legitur) ex carnibus & farina subacta, quæ in φύσκῃ, (id est, intestinum crassum) conjiciebatur. ¶ Videtur & pro σύτερον generaliter accipi, ex Suida qui hunc affert ex incerti nominis autore locum. αὐτὴ προπύλαι ἔσησαν τῷ φρατηγῷ σημεῖον ἀλλᾶντας τε αὐτοῖς ἀποκρεμάσαντες ἵνα πολεμίοις σιτίον γέλωτα ἐπιτυθῶσι ζον.

Α'ΛΛΑΣΣΩ (& frequentius Attico more Α'λλάττω) F. ξω. P. χα, muto, immuto. Plato Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, suam faciem in varias formas mutare. ¶ Item, permuto. ut ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13 πᾶν διανοίγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vulvam asinæ mutabis ove. ¶ Apud Euripidem reperitur etiam ἀλλάττειν τι αὖτί τινος: ut, αὖτὶ τῶν δέ μοι χάλκεα τεύχεα ἠλλάξατο, talem gratiam mihi retulerunt pro his. Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Α'λλάτομαι, F. ξομαι, mutor, immutor: ut 1. Cor. cap. 15. πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλαοσόμενα σολαί. ¶ Item muto, immuto, apud Platonem. ¶ Item commuto, permuto: ut σὺν ἀλλάξασθαι τῆς ἐλευθερίας τὴν περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apoph. Lac. Persarum regnum libertati non permutârit, vel libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παρασκευὴν ἐλπίδα ἐλθόντες οὐ ἠλλάξαντο. Sæpe etiam cum οὐτὶ. ut ἀλλάτομαι τύχην οὐτὶ τύχης. Aristides ἡδονὰς οὐτὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο. ¶ Exponitur interdum redimo: ut apud Luc. in Tyrannicida, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶ Item (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Aristot. Pol. 2. ὁ γὰρ ἀλλατόμενος τὸ δεσμίῳ ὑποδήματος οὐτὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id est, qui vendit ei qui; vel qui permutat cum eo qui calceo indiget. Plato de Rep. 2. τὰ μὲν αὑτὸ ἐργαζόμενα ἀλλάξασθαι τοῖς τὰ δεσμοῖς ἀποδόσθαι, argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὑτῶν ἀλλάξασθαι. ¶ Interdum exp. redimo: ut apud Lucianum dicit tyrannicida. ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem mea cæde, id est, cæde à me perpetrata. ¶ Pro instauro, citatur ex 3. Regum cap. 21.

Α'λλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγή, mutatio, commutatio, permutatio quidam exp. precium, ut Matth. 6.

Α'λλαξις, εως, ἡ, idem.

Α'λλακτικὸς, ἡ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans, apud Aristot Ethic. 5.

Α'λλακτὸν, ὅ, τὸ, lignum quo gestabantur onera, ita dictum à permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Α'λλαγὴ, ῆς, ἡ mutatio, commutatio, permutatio, unde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, permutationem facere, permutare. ¶ Item contractus & commercium, Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, κάμηλος, teste Pollvce. ¶ Apud Gregorium exponitur, vicissitudo: ut ἀλλαγὴ χωνῶν, ἀλλαγὴ ὡρῶν, vicissitudines temporum anni. ¶ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, ut docet Eustathius.

Α'λλὰξ adverb. permutatim mutatis vicibus, vicissim. Ab Hesychio exponitur. ἀνταλλαγμένως.

Composita.

Α'νταλλάσσω sive Α'νταλλάσσομαι, & sæpius Α'νταλλάττω & Α'νταλλάττομαι. Atticè, immuto, Item ἄλλο αὐτ' ἄλλο ἀσφέρω. Bud. Plutarchus, αἰτήσαντες τὴν δικαιοσύνῃ τῶν ὀνομάτων ἀξιώσεως ἐκ τὸ ἔργα. Demosthenes pro corona, τῆς ἐπὶ τοῖς λοιδορίαις ἡδονῆς καὶ χάριτος τῆς πόλεως συμφέρον αὐταλλαττόμενοι.

Α'νταλλάσσεσθαι, capitur etiam pro compensare, sicut & Α'ντισταλλάσσεσθαι, inquit Budæus.

Α'νταλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, commutatio. Exponitur etiam conventio, & citatur ex Gaza de senectute.

Α'νταλλαγὸς, ὸν, ὁ, ἡ, pro alio permutatus. Suidas.

Α'νταλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam, id quo dato aliquid redimitur. Matthæi capite 16. Marci capite 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Pro reconciliatione citatur ex Ecclesiastici capite 44. Νῦν ὁ καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο εἰς ἀντάλλαγμα.

Α'νταλλακτικὸς, permutatorius, commutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam αὐταλλακτικὰ verba sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, & alia hujusmodi.

Α'παλλάττω dimitto, arbitre jubeo, vel permitto: ut ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit. Et Plutarchus ἀπαλλάξας τὰς πρεσβείας, abire à se jubens clientes & comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρέως, dimisit creditores, vel liberavit, vel etiam absoluit creditores. ¶ Interdum est dimitto placatum & munere corruptum apud Demosthenem καλὰ Τιμοκράτης. ¶ Nonnunquam est, amitto, summoveo, expello. Thucyd. 1. Ἐκέλευε αὐτὸν τλῶτε Δασκυλίτην, σπεισάμενον παραλαβεῖν, Μεγαβάτῃ ἀπαλλάξαντα ὃς ὑπέρτερον ἦρχε. ¶ Aliquando cum accusativo personæ genitivum rei habet. diciturque ἀπαλλάττω σε τούτου, & tunc pro significatione genitivi vel sonat itidem, summoveo, amoveo, aut removeo: vel (quod multo frequentius est) libero. Herodot. 4. ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ ἀσχολίης, quum exercitum Mesopotamia summovisset. Plutarch. in Solone, ἀσχολιῶν βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, cives ab illiberalibus artificiis removere. Cum iisdem casibus est frequentissimum & pro, libero: ut συμφορῶν ἀπαλλάττειν τινὰ, & ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν & ἀπαλλάττειν φόβου vel δέους, & ἀπορίας, apud Isocr. Sic apud Demosthenem Philipp. 1. ἐγὼ ἀπαλλάξω σὲ τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγεμών. Apud Aristoph. in Pluto. Τοῦτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Invenitur & cum accusativo rei pro tollo, aufero, aboleo. unde apud Dioscoridem & Plutarchum ἀπαλλάττειν αἰχμάλωτα. ¶ Interdum sumitur & pro tollo, id est, è medio tollo, interimo, ut Theophr. de hist. plant

lib. 9. de raditib. exitialibus loquens, ὡ μὴ παραχρῆμ ἀπαλλάττωσι τὰς αἰσθανομένους. Alicubi reperitur etiam cum accusativo pariter & genitivo reiungitur apud Euripidem. Ἐπιτολὼ τῶν ὧν ἀπαλλαχθῆναι χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, evado, defungor, liberor. Aristot. Probl. sect. 5. Ἀλλὰ τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κόμιζε τε παλλάκις καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, faciliùs evadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, seu defunguntur. Xenoph. Pæd. 4. καὶ πότερον οἱ μάχεσθαι βέλοντες ῥᾷον ἀπαλλάττοιεν ἢ οἱ μὴ βέλοντες. Iungitur ἀπαλλάττω & cum aliis adverbiis: ut apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι. quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν ὁ πονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅπερ ἢ αὐ συμβουλὴν ἤκουσε, ἄριστα σφᾶν ἀπηλλάττειν εἰς τὰς δίκας. Bud. interpretatur, exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Aeschines Demosthenem objiciens eodem loquendi genere usus est, orat. in Ctesiphontem. οὔτε πόλιν γὰρ οὐδ' ἰδιώτης, οὐδὲ ἑλλὴς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε. Δημοσθένει συμβέβηκε χρηματίζειν. Ex Xenophonte præterea affertur σὺν αἰσχύνῃ τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι, ro, turpiter & male incœpto abire. Citatur & ἀπαλλάττειν τῆς ἡγεμονίας, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro, intereo, morior. Theophr. χέρσῳ δὲ ἀπαλλάττειν τὰς, &c. In Axiocho Platonis; ὃς ἂν ἐθέλῃ πολίτης ποιεῖσθαι, ἥδιον ἀπαλλάττεται τὸν ζῆν.

Ἀπαλλάττομαι, dimitto. Item discedo, abeo, exeo, digredior. Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν αὐτῷ συμφυὴς ᾖ, ζῇ· ὅταν δὲ τοῦτο ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Sic apud eundem apomn. libro 1. ἐκεῖνοι ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Apud Aristot. Oecon. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, se recipere. Interdum etiam per se ponitur pro, discedere è vita. Dicitur & ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: ut ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. libr. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item, abhorreo, ut apud Lucianum ἀπηλλάχθαι τῆς ῥᾳθυμίας, καὶ τῆς ῥητορικῆς ἀφέσεως. Sic & apud Thucydem & Herodianum. ¶ Item, liberor, solvor: ut ἀπηλλάγησαν ἐλευθέρας, liberæ fuere servitute. Isocr. Et φόβου ἀπαλλάξοντες, Xen. Pæd. 5. Ibid. μὴ νόσου ἀπαλλαγῶσι. Apud Isocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, solutus his, vel potius, qui hæc missa fecit. Apud Thucyd. lib. 3. αἰσχύνης ἀπηλλαγμένοι, exp. turpitudine vacantem. ¶ Item, activa significat. pro, dimitto, citatur ex Xenoph.

Ἀπαλλαγή, ἧς ἡ, discessus, migratio, ut ἀπαλλαγὴ ποιεῖσθαι, apud Dionysium Halic. lib. 7. migrare, solum vertere. Ἐκ βίου ἀπαλλαγή, apud Xenoph. discessus è vita. Quod & ζωῆς ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per se ponitur eadem signif. ut apud Theophr. Item liberario, exitus (metaph. signif.) Isocr. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγὴ. Demosthen. pro corona, τὸν ἐκ τοῦ πολέμου πέρας καὶ ἀπαλλαγὴν Φιλίππου.

Ἀπαλλάξις, idem quod ἀπαλλαγή.

Ἀπαλλάξειν, liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib. 1. ἀπαλλάξοντες δὲ καὶ Μηδικὸν πόλεμον.

Ἀπαλλακτικός, liberandi vim habens, absolutorius, ut apud Dioscor. lib. 3. cap. 83. τρόφων ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. libefatorie, absolutorie. Hesych.

Decomp. Δυσαπαλλάκτος, quo vix liberari possumus. Aristot. & Isocr. Δυσαπαλλακτία, apud Plat. in Philebo, exp. difficultas rejectionis. Quidam exp. vix posse à se amittere.

Ἐξαπαλλάττομαι, discedo. Hesych.

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari possumus. Aristot. in Prob. εὐαπάλλακτος ὕπνος vocat ex quibus facilè excergefimus.

Διαλλάττω, muto, permuto, Xenoph. Hell. 1. σὺν τῷ Ἀλλαττείῳ τὰς ναυάρχας, in mutandis nauarchis, quum alium alij subinde substituerent. Plato de Rep. lib. 2. αὐτὰ ἀργύρια διαλλάττειν, pretio permutare & vendere. ¶ Item prætereo. Xen. Hellen. 4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος Ἀλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἐφέρετο. ¶ Item differo, discrepo. Herodotus, Διαλλάσσοντες εἶδος εἶδεν ἕτερος Thuc. 3. σὺν γὰρ τῇ Διαλλαττούσῃ τῆς γνώμης καὶ οὐ Διαφερούσῃ τὰ ἔργα κατίσασιν, in discrepantia studiorum & voluntatum. Philo de mundo, ψυχικῇ φύσεως τρισὶ διαλλαττούσῃ, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. οὐ γὰρ διαλλάττομεν, in quibus differimus, vel dissentimus. Porphyrius, Διαλλάττει τὸ ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodotum, Διαλλάττω τὴν γνώμην, animo sum discordi. ¶ Apud Xenoph. in Athen. pol. videtur significare, dirimo pugnantes, ut contendentes. ¶ Item reconcilio. Isocr. ad Philip. καὶ Διαλλαξαι τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themistocle dixit Διαλλάττειν τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. Διαλλάττουσι ἐκέλευον. Interdum item inter amicos dirimo ex compromisso, ut apud Demosth. ἐπιτρέψαι Διαλλάξαι διαιτηταὶ ἡμῖν αἱρούμενοι πρὸς Νεαίρας τὸν υἱὸν ἀγωνιζομένης Στεφάνου καὶ Φρυνώνδου.

Διαλλάττομαι, permuto, ut Herodot. Διαλλάσσουσι τὰς πόλεις, ¶ Item differo: unde διαλλαγμένος, differens, diversus: ut apud Thucydidem, καὶ τοῖς ἔθεσι διαλλαγέντα. ¶ Item reconcilior, in gratiam redeo cum aliquo: ut Διαλλαττόμενος τοῖς ἀπόροις. Isocr. in Evagora. Apud eundem in Pan. eg. Διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur & Διαλλάττομαι πρός τινα τῶν τότε.

Διαλλαγή, differentia. Dion. Halic. in Isocr. τὴν ἡ Διαλλαγὴ ἐδήλωσεν αὐτοῖς. ¶ Item reconciliatio: ut Διαλλαγὴ ἐγένετο. Usurpatur potius plur. num. ut apud Isocr. ποιεῖσθαι Διαλλαγὰς πρός τινα & εἰς Διαλλαγὰς χωρῆσαι, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum judicum. Bud. Comment. ex Dem.

Διάλλαξις, differentia, discrepantia, & dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plut. in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἐστί.

Διαλλακτὴς, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. Vel conciliator. Item arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Dem. Διαλλακτὴν ἑλέναι φίλων, primo cuique arbitrium eius rei permittens.

Διαλλακτὴς, ῆος, ὁ, poëticum pro Διαλλακτής. Aeschylus in trag. ἐπὶ ἐπὶ Θήβας.

Διαλλακτήριος, α, ὁν καὶ ή, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et Διαλλακτήριοι διαιτηταὶ, quos compromissarios jurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum & conventum partium arbitrum eligentium, non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum. Bud. in Com.

Decomp. Ἀδιάλλακτος, (q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest, unde ἀδιάλλακτος ἐχθρός. Demosth. Philipp. 4. & ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, & capitales inimicitiæ, seu capitale odium. Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάττω, contra permuto, muto in contrarium modum. Ἀντιδιαλλάττομαι, quidam exposuerunt etiam variare. in neutr. signif.

Δυσδιάλακτος, difficilis reconciliatu, non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλακτος.

Ἐναλλάττω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλακτος, facilis reconciliatu, placabilis.

Συναλλάττω, concilio, reconcilio.

Ἐναλλάττω, immuto, permuto. Sophocles in Aiace, συναλλαξον ἡδὺς Τὸν τοῦδ' ὕδειν ἀεὶς μῆλα καὶ ποίμνας πόσιν. Reddit etiam vario, vices alterno: & usurpatur neutraliter. Vide Bud. Com.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. Unde particip. συναλλαγμένος, permutatus, cujus ordo permutatus est, inversus. Apud Thucydidem, libr. 1. ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις συναλλαγησιν, exp. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus. Ἐκ συναλλαγμένως, ordine permutato seu commutato, ordine inverso. Naz. πρὸς τὸν χρονικῶς λεγομένων, συναλλαγμένως ἀναφέρεται.

Ἐναλλαγὰ, exp. permutatio, & pretium in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐναλλαγὴ, ῆς, ὁ, eodem. Ar. stoteles de part. animalium lib. 3. Ἀλλ' ἐν φύσεως ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ, permutato ordine, seu inverso, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versa, è contrario, ut interpretatur Budæus apud Aristot. ἐναλλὰξ ἡδέων καὶ ἀηδείων τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. Citatur & ex Aristophanis Nubibus, ἔχειν τὼ πόδ' ἐναλλάξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλάξ, apud Agathiam Suidas exp. ἐμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, & ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα. (passiva signif.) mutatur color. Apud Theophrastum, immutor & degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro Διαφέρω, differo. Themist. in lib. 1. de anima, μείζους μὲν δὴ μείζου καὶ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diversum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τῶν αὐτοῦ τὸν ἑαυτοῦ γόμφωσιν, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem ἐξαλλάττου δὲ ὀλίγον ἀπὸ τῆς νεώς, à nave huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp. transire.

Ἐξαλλάττομαι, mutor, immutor. Soph. in Aiace, Καιρὸν ὃς πᾶσι μηδὲν ἐξαλλάσσεται. Ἐξήλλαγμαι, immutatus sum, diversus sum, differo Dioscorides, ἐξηλλαγμένα τῶν πάντα τῆς ἡμέρας.

Ἐξηλλαγμένος, diversus, differens, itidem cum genitivo. Interdum cum πρὸς: ut apud Theophrastum de historia plant. lib. 4. καὶ πολὺν ἐξηλλαγμένα πρὸς πάντα. Interdum cum genitivo abhorrens, alienus. Isocr. de pace καὶ παρὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur & sine adiectione pro peregrino, inusitato & inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ, immutatio, diversitas, degeneratio, apud Theophr.

Ἐξαλλαγὴ, ῆς, ὁ, idem. apud Strabonem.

Decomp. Δυσεξάλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ἐ*παλλάττω*, alterno, varius ſum, non eodem tenore procedo, viciſſim hoc atque illo modo procedo: ut *ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες*, apud Ariſtot. dentes ſerrati, *i. eſt*, breviores alternis & longiores. ¶ Ἐ*παλλάττειν τῇ ῥάχει τῶν ἰχθύων*, apud eundem de hiſt. an. lib. 2 alternantem naturam habere & quæ in piſcium naturam quod immodo tranſeat. Idem in polit. *ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν* dixit *pro*, in vicina eſſe & confinio, ita ut facilis tranſitus ſit ab alteris formis ad alteras. Apud eundem in Probl. *ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις*, inter ſe non cohæreſcunt. Ἐ*παλλάττειν* etiam dicitur, alterum pro altero accipi, & loco alterius eſſe, ut apud eundem de vitæ brevitate, *ἐπαλλάττῃ τὰ νοσώδη τῇ φύσει σώμασι τοῖς βραχυβίοις*.

Ἐ*πάλλαξις*, alternatio. Item, indiſcretus ab altero in alterum tranſitus, alterius viciſſim & alterius motio indiſcreta, ita ut oculum fallat. Sic apud Ariſtot. *δακτύλων ἐπάλλαξις*, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus & demittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Ἐ*πάλλαξ*, pro *σπάλαξ*. Xen.

Decomp. Ἀ*νεπάλακτος*, non alternans, ſeriem continuam habens. Ariſtot. de animal. libro 2. de dentibus loquens, *ζῶα ἀνεπάλακτα*, vocat quibus ſunt dentes continui, ut bos, equus, &c.

Κ*αταλλάττω*, commuto. Pro qua ſignif. tamen dicitur potius *καταλλάττομαι*. ¶ Item, reconcilio. Interdum & concilio. Ariſtot. Oecon. 2. *κατήλαξεν αὐτὸς πρὸς ἀλλήλους*. Apud Paulum epiſt. 2. ad Cor. cap. 5. *ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ*. A Budæo exponitur etiam, ad concordiam & contubernium addo. Greg. *καὶ τότε τὸν βίον ἅπαντα κατήλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν*.

Κ*αταλλάττομαι*, reconcilior, redeo in gratiam: dicitur q; itidem *καταλλάττομαί σοι* & *καταλλάττομαί σοι*. Apud Soph. in Ajace *θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλῳ*, ſubaudiri volunt *σὺν* ſine ante *χόλῳ*, vel præpoſitionem *σὺν*. ¶ Item commuto, permuto. Ariſtot. Ethic. 3. *τὸν βίον πρὸς μικρὸν κέρδη καταλλάττοντες*. Exponitur & compar o, concilio ex Dinarcho, *καταλλάξασθαι τῶν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων*, ob iſtorum gratiam emerendam leges iſtis condonare. Ponitur & *pro*, addico, vendo q; & à me alieno. Herod. lib. 2. *ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξαι*.

Κ*αταλλαγή*, commutatio, permutatio. Ariſtoteles Oeconomicôn 2. *τὸ νομισθὲν τῶν καταλλαγῶν*. Item, reconciliatio. Paulus loco modò citato, *καὶ ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς*. Apud Ariſtoph. *καταλλαγὴ πολέμου*, pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Moſis lib. 2. *στέφανοι ὑπολειπόμενοι πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθις ποτε γενησομένων*.

Κ*αταλλάγδην*, per commutationem ſeu permutationem, mutuò, viciſſim, è converſo.

Κ*αταλλακτός*, reconciliatu facilis. Ex Ariſtot. Rhet. lib. 1. citatur, pro placidus & facilis.

Decomp. Ἀ*κατάλακτος*, qui reconciliari non poteſt, quo cum rediri in gratiam non poteſt, implacabilis. Ἀ*καταλλάκτως*, irreconciliabiliter, implacabiliter: ut *ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν*. Dem. Et *δημόσιον ἀκαταλλάκτως πρὸς ἡμᾶς ἔχειν*, qui odio capitali nos proſequitur.

Ἀ*ντικαταλλάττομαι*, (itidem ut *καταλλάττομαι*,) commuto, permuto. Ariſtot. Ethicôn 8. *ἕτερον αὖ ἑτέρῳ αὐτὸν καταλλάττοντα, οἷον ἡδονὴν αὖ ἀντ' ὠφελείας*. Sic Antiphon. *τὴν ἰδίαν ψυχὴν αὐτὴ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι*. Iſocr. ad Philippum, *ὑπὲρ ἅπαντα μὲν ἀδύνατος εἶ τὸ ζῆν ἀντικαταλλαττόμενος*, &c. apud Dem. Philipp. 2. *μηδὲ καταλλάξεσθαι δεόμενος χρήματα μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας δύναμιν*. Jungitur & genitivo pro compenſare: ut *ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο σοί*. item mercari, apud Herodian. *ἅπαν χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν*. Paſſiva etiã ſignificatione citatur ex Ariſtotele magn. moral. lib. 2. *ἀντικαταλλάττεται τὸ συμφέρον ἡδονῇ*, voluptas commodo rependitur, ſeu compenſatur. Et ex lib. 1. *τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεται τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις*, ut quæ apud eos ſint, commutentur cum illis quæ apud alios. Ἀ*ντικαταλλαγή*, commutatio. Item, commercium, emptio, mercatio.

Ἀ*ποκαταλλάττω*, reconcilio, gratiam diremptam & ſolutam ſarcio, & amicitiam reduco.

Δ*υσκατάλακτος* & Εὐ*κατάλακτος*, (oppoſita) difficilis reconciliatu & facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Π*ροσκαταλλάττομαι*, reconcilior. Ariſtot. rhet. lib. 5.

Μ*εταλλάττω*, muto, immuto. Thucydides lib. 8. *ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τῆς τοῦ δήμου διοικήσεως*. Iſocrates ad Demonicum, *ὁμοίως γὰρ ἀχρεῖον μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν*. Sic & *μεταλλάττειν τὸν βίον*, vitam cum morte commutare, mori, apud eundem. Pro eadem ſignif. dicitur & ſine illo accuſ. *βίον*, qui tamen ſubauditur, ut Polybius lib. 2. Ἀ*ντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος*. Plutarchus. *τὸ δὲ φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν*. Dicitur etiam *μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν*, mutare aliam regionem, migrare è ſua regione. Antiph. *οἱ δὲ προσηξεῖντο ἀποθήσειν μᾶλλον ἢ ζῶντες ἑτέραν μεταλλάξειν χώραν*. Apud Platonem (inquit Budæus) *μεταλλάττειν* eſt inverſo ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: & quum alter alterius fungitur officio, & alter alterius præmia occupat. Quæ enim ſic fiunt: *μεταλλαττόμενα* ab eo dicuntur.

Μ*εταλλαγή*, & Μ*εταλλαξις*, mutatio, immutatio. Xenophon. Pædiæ 6. *ἡ τῶν μικρὸν μεταλλαξις*. Et in Cynegetico, *μεταλλαξις τῶν σημάτων*.

Π*αραλλάττω*, alterno, alternatim ſeu permutatim vario, alternis hoc & illo modo facio: ut fabri *παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας*, apud Ariſtotelem, i. dentes ſerræ alternos variant, vel alternis hinc & illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter poſitum) apud Iſocratem in Evagora: *τὴν δόξαν παραλλάττειν*, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo, pertranſeo, Xen. Hell. 5. *ἐπεὶ δὲ παρῆλαξαν οἱ πρῶτοι τῶν ἀνέδρων*. Sic apud Syneſ. *τὸν Φάεθον μύρμηκα παρηλάξαμεν*, præterlimus, vel præverimus. Et pro ſuperare, *id eſt*, vincere. Ariſtot. Meteorol. 1. *πολὺ δυνᾶται τῇ ταχεῖ παραλλάττειν, ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον*, vincere, celeritate. Affertur ex Cebete Thebano, *τούτους τοὺς μαθήματικοὺς παραλλάττουσι*, *pro*, prætereunt, vel prævertunt, antevertunt. Et ex Plutarcho in Themiſt. *παραλλάττει τόπον οἰκεῖον*, locum illum declinat. Et ex eodem in Camillo, *παραλλάττων δὲ τοὺς ἐρρηγορότας, τῷ φοβεῖσθαι πεπαιρόμενον*, *pro* vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, *παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν*, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm conſtitueram. Herodot *ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες*, qui modico ſpacio ab occurſu aberraverunt. Plat. *ἅτε ἐ παραλλάττουσι τὰ αἰσθήσεων τὰ σημεῖα*, non aliud pro alio offendunt & nanciſcuntur. ¶ Item (neutr. poſitum) pro Δ*ιαλλάττω*, differo, diſcrepo. Item vario. Theophr. de hiſt. pl. lib. 6. *ἡ δὲ ῥίζα τοῦ κυπείρου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει αὐωμαλία*. Plutarch. in Dione, *γυναῖκα, μηδὲν ἐοικυῖαν τραγικῆς παραλλαττούσῃ*. Et *παραλλάττει* (ſine caſu) refert, i. differentiam facit, & ad rem pertinet, apud Theophr.

Π*αραλλάττομαι*, à quo participium *παραλλαγμένος* differens, cum genitivo. Item (ſine caſu, inuſitatus. Diodorus, *παρηλλαγμένος τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις*.

Π*αραλλαγή*, & Π*αράλλαξις*, differentia. Theophr. Apud Plat. in Theæt. *παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν*, exp. diſcrepantia cogitationis à ſenſu. Plato pro hallucinatione etiam & aberratione poſuit, vt ſcribit Bud.

Π*αράλλαγμα*, idem. Ex Plutarchi Numa affertur *παράλλαγμα τῆς αὐωμαλίας*, viciſſitudo inæqualitatis.

Π*αράλλαξ*, alternis, alternatim. Item alternante, ſeu alternata ſerie. Apud Thucydidem. *νῆσοι παράλλαξ καὶ κατὰ τοῖχον κάλπαι*, non recta ſerie porrectæ, ſed ſitu alternante. Soph. in Ajace, *ἕρπε παράλλαξ τοῦδε* hæc viciſſitudinem habent.

Decomp. Ἀ*παράλακτος*, non differens, non evarians, per omnia ſimilis: ut apud Gregorium *εἰς ῥητόρων* Chriſtus dicitur *ἡ ἀπαράλακτος εἰκών*. Ἀ*παραλάκτως*, abſque ulla differentia, ſimiliter per omnia, apud Damaſc. Ἀ*παραλαξία*, non mutari immutabilitas, conſtantia.

Σ*υναλλάττω*, paciſcor cum aliquo, contraho pactiones, apud Ariſtotelem in Ethic. *ἀλλ' οἷς τινα δεῖ σπένδειν τε καὶ πίστιν συναλλάξαι τοῖς*, qui bona fide in rebus contractis verſantur. Et apud eundem *συναλλάττειν* & Δ*ιαλύεσθαι*, contrahere pactiones & contractas diſſoluere. ¶ Item congredior cum aliquo, rem habeo item verba facio, apud Sophoclem in Oedipo, *μὴ ξυναλλάξαι τί πω*. ¶ Item, coniunctionem cum aliquo concilio, vel *ſimpliciter*, concilio. Sophocles, *Εὐνῆς τε τῆς ἧ συναλλάχθης ἐμοί*. Et apud Euripidem *συναλλαχθεῖσα γάμοις*. Interdum & *pro*, reconcilio, ut Thucyd. lib. 1. *ἀλλὰ τὰς τε φιλίας δεόμενοι συναλλάξαι σφίσι*. Et apud eundem *συναλλάσσεσθαι*, reconciliari.

Σ*υναλλαγή*, commercium. Item conciliatio. Apud Soph. *σὺν ξυναλλαγῇ λόγων*, exp. in commercio ſermonis, in commutandis verbis.

Σ*υνάλλαγμα*, commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Item, contractus, Ariſtot. Ethic. 5. ¶ Item, peculiari ſignificatione, *γαμικὸν συμβόλαιον*, ut ſcribit Heſych. Ab eodem Heſychio exponitur & *συνάλλαξις*.

Σ*υναλλαγματικός*, q. d. commercialis, ad contractus pertinens.

Σ*υναλλαγματικῶς*, per commercia vel per contractus.

Σ*υνάλλαξις*, idem quod *συνάλλαγμα*, Item commutatio. Plato de legibus.

Σ*υναλλακτής*, conciliator. Ἀ Baſilio (inquit Budæus) pro conſorte & ſocio negationis poni videtur, vel ſimul contrahente, *id eſt*, paciſcente.

Σ*υναλλακτικός*, conciliativus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus ſeu efficax. Item commercialis, ut *συναλλακτικὸς νόμος*.

Decomp. Ἀ*συνάλλακτος*, cum quo contrahi vel commercium haberi non poteſt. Ἀ quibuſdam redditur inſociabilis. Dicitur etiam cui nihil eſt commercij cum vita civili, quales decet eſſe τοὺς *μάγειρους*: ut inquit Budæus, ex Baſilio. Exponitur etiam qui reconciliari non poteſt, implacabilis.

Εὐ*συνάλλακτος*, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi poteſt.

Ὑ*παλλάττω*, muto, immuto. Apud Galenum *ὑπαλλάττειν ἀπὸ τοῦ ἐπικειμένου*

παρ[illegible] Gregorius in Iulianum, καὶ ῥᾳδίως ἑαυτὸν ὑπαλλάττων ταῖς ἀδίκοις, in alias aliasq; formas immutans. Sæpe etiam pro αὐτῷ κατ' ἐμέ, unum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγή, immutatio. Est & schema orationis.

Ὑπάλλαγμα, commutatio subsidiaria, res succedanea & quæ vicem aliorum præbet. Aristot. eth. 5.

Ὑπαλλακτικός, permutativus, alternativus: ut ὑπαλλακτικὴ στάσις apud rhetores:

Deriv. Ἀντιπαλλαγή, commutatio mutua: ut apud grammat. εἰς παλλαγὴ πλῶσεων.

Ἀλλάων, ἀλλοῖος, &c. vide in Ἄλλος.

ΑΛΛΟΜΑΙ, F. ἅλμαι, salio, salto. Xenoph. de eq. arte ἀλλ' ἰὼ ἰὼ μόνον ὅπως τινὰ ἐπελθόντα, ἀλεῖται. Idem, καὶ εἰς πῦρ ἄλοιτο, vel in ignem saliat, aut insiliat. Sic & apud Lucian. Arist. in Nub. ψύλλ' αὐ ὁπόσους ἄλοιθ' ἡδὺς αὐτῆς πόδας, pulex quot pedes suos saltaret, i. saltando emetiretur. Ἄλτο apud Homerum sæpe pro, salijt, ex ἄλατο (pro ἥλατο, ex ἠλάμην) factum per syncopen: tenuatur autem ob sequens τ, ut docet Eustathius. ἄλτο ἐπὶ (cum accusativo) insilijt, apud Homerum. ἄλτο κατ (cum genitivo) desilijt, apud eundem. & ἄλτο χαμᾶζε, in terram desiliit, vel prosilijt, apud eundem. Iliad. υ.

Ἅλμα, τος, τό, saltus. Od. θ, Ἅλμασί γ' Ἀμφίαλος πάντων περιφερέστερον ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primas motus, vel prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesychius. ¶ Item, pro ἄλσος, Etym. ¶ Item κλάδος, apud Aeoles, ut ait idem Etym. ab ἄλδω deducens, unde & scribit ἄλμος.

Ἅλσις, εως, ἡ, saltatio, saltus. Item palpitatio. Aristot. de anim. lib. 3. c. 33. μέσον τοῦ ἅλσεως κύτος. Exp. & αὔξησις.

Ἀλτικός, ἡ, όν, saltatorius, ad saltationem sive ad saltum pertinens, ut κωμικὸς ὄγκος. ¶ Item, homo ad saltationem habilis, saltationi aptus, exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8. κηδὲ ἐσθίοντας ὅπως πᾶν ἀλτικὸς ἔσει. Exp. & saltator.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres: sunt pilæ sive massulæ plumbeæ, quibus utraq; manu se librabant qui certabant halmate, *id est*, saltu, ut certius assilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Cornario in comment. in libros Gal. περὶ πόσεως. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit κῶνους σιδηρᾶς quo utebantur οἱ σωμασκοῦντες ἐν ταῖς γυμνασίοις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ φερόμενοι ἥλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. & Paul. Aegin.

Ἅλδω, Ἅλσος, Ἀρτηρία: quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀγάλλομαι, quomodo huc pertineat, vide in Ἀγάλλω.

Ἀνάλλομαι, assilio vel insilio, & q.d. suoersilio. Xen. de art. equ. κἄπ' ὀχήσας μὴ ἀνάλλεσθαι. Sic dicitur & αὖ ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic oppon. καταλλεσθαι.

Ἀπάλλομαι, desilio, ex uno loco in alium salio. Item resilio. Aristoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τὴν Σωκράτους ἀπάλατο.

Ἀπάλσις, resultatio. Ex Aristot. Probl.

Ἀπάλτης, resiliens. d. sych.

Διάλλομαι, transilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι, vel ἐσάλλομαι, insilio: ut ἐσήλατο πυγὸς κορυτῆρας, in Anth. epigr.

Ἐνάλλομαι, insilio. Apud Greg. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infestis aliquem impetere & ferire. Apud Aristoph. in Vesp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Synes. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, insultare legibus.

Ἐξάλλομαι, desilio, exilio, apud Ioseph. hinc ἐξάλλομαι, pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens. Il. ο, & Apoll. lib. 2. Arg.

Ἔξαλμα, (q.d. exultio sive desultio) eruptio.

Ἔξαλσις, exultus, saltus. Hippocr.

Ἐφάλλομαι, insilio, insersilio. Item struo. Dicitur ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἐπιβαίνειν ἐφ' ἵππου. Et ἐφαλλόμενος, qui insiluit.

Ἐπάλλομαι, apud poëtas pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens. Sic decomp. κατεπάλλομαι, itidem exp. insiliens. Apollon. Argon. lib. 2.

Ἔφαλσις, insultus.

Ἐφιάλτης, sive ἐπιάλτης, q.d insultor seu insultator. Incubum nonnulli & incubonem vocant. Malum est quo correpti invadi se ab aliquo & magno pondere opprimi, atque adeò suffocari imaginantur. Vide & Macrob. l. 6. 2. in somn. Scip.

Ἐφιάλτιον, vel ἐφίαλτον, dicta herba Paeonia, quòd adversus ἐφιάλτην valeat.

Ἴξαλος, ab aliis exp. qui saltu ingreditur, saltator. impetuosus, ab aliis salax, & (ut etymologi volunt) ὁ ἀεὶ τὰς θηλειὰς ἰξύας ἡτοι ὀσφύας ἀλλόμενος, ut τραγὸς ἴξαλος, in Epigr. caper saltator, seu salax, quidam exp. τέλειος, apud Hom. Il. σ. τέρον ἐὺ ἔρδοντ' ἰξάλε αἰγός.

Ἴαλη, ἡ, (substant.) vestis est pelle caprina, apud Hippocr. de fractur. scribitur & ἰξαλή, ut παξαλή, λεοντῆ, &c.

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon. ἀνάλλομαι, Xenophon. ἀπ' ὀχήματος καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, unde apud poetas μεταλλῶ sicut ἐπάλλω, exp. ἐφαλλόμενος.

Προάλλομαι, prosilio, vel præsilio, apud Suid.

Πρόαλσις, exp. declivis. Il. φ, χάλαζα σοι πρόαλσις.

Ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, vitra salio. Arist. de anim. lib. 9.

Ὑπερόλλυμι & per syncopen apud poëtas pro ὑπερβάλλομαι.

Αἰχμαλώς, Ἀσπάλιος, Παμφάλαιος, φάλαινα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΑΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud. Od. ξ, Ἄλλον γέ τ' ἄλλοισιν ἀοιδὴ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis delectatur studiis. Il. π, ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achivis. Τὶς ἄλλος, quispiam alius. ἄτις ἄλλος, si quis alius. Ἄλλος παρ' ἐμέ, vel ἄλλος ἢ ἐγώ, vel ἄλλος αὐτ' ἐμέ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item, aliter, ut apud Arist. in eth. ἔστι γὰρ φίλος, ἄλλος αὐτός, est amicus alter ipse. ¶ Item, reliquus, ut ἄλλος ὑμιλος, ἄλλο σῶμα. Et ἄλλη κοιλίη apud Hippocr. Et πάλλα per τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. ¶ Apud Eurip. ἄλλα exp. ratione non consentanea. Dicitur etiam ὦλλος pro ὁ ἄλλος per synalœphen, apud Suid.

Ἄλλως, aliter, alio modo, alia ratione. Aristot. de mundo, ἄλλως πως λογισμῷ ἀόρατον ὄν, non aliter aspectabilis quàm. Ἄλλως πως ποιεῖν, Xen. aliter facere. ¶ Item, alioquì. Aristoph. in Ran. οἱ φύσει δ' ἄλλως κράτιστοι. Dem. οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Ἄλλως τε, præsertim, & præsertim, apud Xen. Luc. Plat. & alios. Interdum sign. deinde, præterea, adhæc, ut apud Luc. & Areop. ¶ Item, ἄλλως, frustra, incassum. Plato in Phædone, τῷ μοι δοκῶ αὐτὰ ἄλλως λέγειν. Sic fere, οὐκ ἄλλως, non absre, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλανᾶσθε, temerè vagàris.

Ἄλλη, adverb. interdum pro ἄλλως, aliter, ut Il. ο. Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βάλεται ἄλλῃ. Plato de rep. 4. οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. ¶ Item, aliò, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ε, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Sic Xen. Hellen. ἄλλαι ἄλλῃ ἀχθεσθέντες ἀπῆλθον, aliæ aliò discesserunt. Dicitur & ἄλλῃ που, aliò aliquò. Interdum pro, alibi, alio in loco, alia in parte: ut ἄλλῃ τοῦ τείχους, alia in parte muri. Dicitur & ἄλλῃ πῃ, ut ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλως, accusativus adverbialiter positus reperitur. Plat. in Euthyd. ἄλλως δ' ἄλλως ἀποβλέποντες εἰς ἡμᾶς, exp. hinc atque illinc.

Ἀλλυδίς, alibi, vel aliò sive aliorsum, ut ἀλλυδὶς ἄλλος & ἀλλυδὶς ἄλλα, apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi, alio loco. Od. ξ, ἐπὶ δὲ πόσις ἄλλοθ' ὄλητο. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ' ἐδαμοῦ, alibi nusquam. Reperitur & ἀλλοθὶ γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliundè. Od. ι, -ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. Apud Dem. οὐκ ἄλλοθεν ἐδάμοθεν, aliunde nusquam.

Ἄλλοσε idem quod ἄλλῃ, aliò Thuc. ὅπως μὴ ἐπιβοηθήσει ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ που, aliò quopiam.

Ἀλλαχόθι, & ἀλλαχόθεν, & ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε.

Ἀλλαχῆ, idem quod ἄλλῃ, aliò, vel alió. Xen.

Ἀλλαχῇσι, aliò, ut ἄλλοτε ἀλλαχῇσι πωλέονται.

Ἄλλοτε, aliàs, alio tempore. Luc. in Anach ἄλλο τε ἦεν, aliàs quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλῳ χρώμενα. Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, subinde, identidem.

Ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, interdum, dicunt Dores, ut ὄκκα pro ὅτε, & πόκα pro πότε. Theoc.

Ἆλλοτ', utrum, nunquid. Plato pol. 1. ἆλλό τι οὖν ἰατρὸς ὢν ἐπιστήμων ἰατρὸς ἄν εἴη κεκριμένος ἰατρὸς, &c. hunquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Idem in Critone, ἆλλο τι ὁμολογοῦμεν; nunquid fateri necesse est? vel quid aliud quàm fateamur?

Ἀλλοῖος, α, ον, alius atque alius, diversus, varius. Odyss. π. Ἀλλοῖος μοι ἔξειν ἐφαίνεο νέον ἢ πάροιθεν, diversus ab eo quem eras antea. Plato in apol. εἰ μή τι ἔσπασται ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί, nisi quid agebas diversum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. lib. 4. ἀλλοιότεροι ἐγίγνοντο τὰς γνώμας.

Ἀλλοιότης, ητος, ἡ, diversitas. Exp. & variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, diversum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio. Plato probl. 2. ἥκιστα ἀλλοιοῦται τὴν κτῆσιν. Thuc. lib. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo, non esse eodem animo quo antea.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. Ἀλλοιωτὸς, ὴ, όν, mutabilis, mutationis capax, mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, ὴ, όν, immutatorius, immutativus, ad immutandum aptus, ut ἀλλοιωτικὴ δυνάμις. Alex. Aphrod. lib. 2. Probl. 60.

Ἀλλότριος, α, ον, alienus, non proprius. qui est alterius. Aeschines contra Ctesiphonem, Μηδὲν τῶν ἀλλοτρίας, ἀλλ' ἐκ τῶν οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Odyss. ω, ἢ ἔμπορος ἐλήλυθας νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, in naui aliena; Apud Demosthen. pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶ οὔτε τῆς ἑαυτῆς πατρίδος, οὔτε τῶν τρόπων, nihil agens alienum neque à sua patria, neque à suis moribus v. l. nihil dissentaneum, nihil discrepans. Nonnus ὕδωρ πίδακος ἠρείης ἀλλότριον, aqua diuersam naturam habens à fonte terrestri. Apud Athæneum lib. 3. Ἐμβρυῶν ἀλλοτριώτερον, παρεμφερῶν συγχύσεως. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, pro qui

remotissimo est necessitudinis gradu. ¶ Apud Homer. ἀλλότριος φῶς, exp. externus vir, à nonnullis hostis. Od. π, & σ.

Ἀλλοτρίως, alienè. Item alieno animo (cui oppon. οἰκείως) ut apud Isocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo esse ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Ἀλλοτριότης, ητος, ἡ, q.d. alienitas, sumitur ferè pro alienatione animi. Plato, Demost. Plut.

Ἀλλοτριόω, ῶ, alieno, abalieno, alienum reddo. Xen. Paed. 6. τοῦτο δὴ τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριοῦσι τὴν χώραν. Ἀλλοτρίωμα, alienor, abalienor. Dem. & Thuc. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

Ἄλλων, λοις, (& fœminino gen. λαις,) λως (& neut. gen. λα) exponitur Latinè interdum per adverbia, invicem aut mutuò, interdum per nomina, alter alterum, vel alij alios, ut φιλεῖσθαι ἀλλήλως, amant se invicem vel mutuò. Apud Isocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter se dissidere. Ponitur & cum præpos. ut σὺν ἀλλήλοις, & μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter sese. Dicitur & ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ὑπ' ἀλλήλων, Quint. exp. lib. 5. c. 10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur. Cicero, sub eandem rationem cadentibus. Interdum exp. ultro citroq; ut δῶρα πέμπειν ἀλλήλοις, ultro citroque mittunt munera.

Ἀλλήλιζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Hesych.

Ἀλλάττω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex ἄλλος.

Ἀλλαλλάξως, à Suida exp. ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοφασκος, ος, ὁ ἡ, ab alio ad alium se conferens, nunc huic nunc illi adhærens, qui est modò harum, modò illarum partium, mutabilis, instabilis. Martis epith. apud Hom. Il. ε.

Ἀλλοιμος, difficilis & morosus, utpote qui ἄλλῳ ὁ μίσγεται, unde ἀλλοιμοῖοι τιγέοντες, apud Etym.

Ἄλλοπος, ος, ὁ ἡ, exp. alius post alium, ex Aristot. de an. lib. 9.

Ἕτερος, inversus & contrarius, præposterus. Theocr. idyll. 6. Πάντα δ' ἐναλλὰ γλοιοῦσι, καὶ ἀπίτυς ὄχνας ἐνείκαι.

Ἔξοχος, ab aliis diversus, insuitatus, egregius. Item ἔξοχον, peregrinum. Ex lib. 2. Reg. cap. 6. & Iudith. cap. 3.

Ἐξόχως, alio modo & planè insuitato, insuitatè. Item mirum in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb.

Παντάξοχον, (*decomp.*) omnino alienum.

Περίσσος, aliis præstans, eximius. Vnde περίσσα adverbialiter pro περισσῶς, eximiè, supra alios, vel supra modum, vehementer. apud Hom. & Soph.

Μᾶλλον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἀλλοῖος.

Ἀναλλοίωτος, immutabilis, invariabilis.

Δυσαλλοίωτος, qui vix immutari potest, apud Alex. Aphr.

Ἑτεροιόω, ῶ, altero, muto.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari potest.

Προαλλοιόω, ῶ, prius altero, ante immuto.

Συναλλοιόω, ῶ, simul immuto.

Composita ex ἀλλότριος.

Ἀλλοτριόω, ῶ, abalieno, alieno. Aristot. rhet. lib. 1.

Ἀλλοτρίωμα, abalienor.

Ἀλλοτρίωσις, abalienatio, alienatio. ibid.

Ἐξαλλοτριόω, ῶ, abalieno, i. emancipo & divendo alienis. Strab.

Composita ex ἄλλήλων.

Ἐπάλληλος, ος ὁ ἡ, q.d. alius super alium, vel post alium: aut alter super vel post alterum, creber & continuus, ut Budæus exponit apud Alciphr. epist. 24. ἀλλ' ἤδη καὶ χὼ πυκνὴ ἐπάλληλος φερομένη. Ἐπάλληλοι item plur. num. crebri, frequentes, alij super alios, vel alij ex alijs, ut apud Herod. lib. 1. ἐπάλληλοι καὶ ἀνάλαφοι τὸ σῶμα τὴν ἡδονήν. Apud Phil. ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταί, exp. fulgetra & tonitrua alterna crebraq;.

Ἐπάλληλα, (inquit Bud.) alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio & intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ἐπαλλήλοις.

Ἐπαλλήλως, serie continua & sine intercessione. Dioscor. lib. 1. cap. 167.

Ἐπαλληλία, series continua & sine intercessione, vicissitudo perpetua Bud.

Decomp. Ἀμφιπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος. ἀμφιπαλλήλοις κύμασι. Basil. crebris fluctibus. Interdum ἀμφιπάλληλοι, alterni.

Ἀμφιπαλληλία, ἡ, q.d. alternitas. Item continuitas. Bud.

Κατάλληλος, ordine consentaneo compositus, apud Aristot. Item congruus vel congruens, consentaneus sibi, respondens. Aristot. Apud Dioscor. καταλληλα φάρμακα, exp. idonea remedia, congrua medicamenta. Apud Polyb. καταλλήλα adverbialiter ponitur pro καταλλήλως.

Καταλλήλως, congruenter, convenienter, cum quadam ordinis velut consequentia, vel congruenti serie. Naz.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens. Item cohærentia quadrans.

Decomp. Ἀκατάλληλος, incongruus, dissentaneus, non habentes respondentes inter se partes. Item inconcinnus, concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἔοικεν ἀσθενῆ καὶ ἀκαταλληλα εἶναι.

Ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè. Exp. & αὐαρμόστως.

Μισάλληλοι, mutui osores. Μισαλληλία, mutuum odium.

Παράλληλος, exp. à Bud. æquidistans, apud Polyb. Ἐκ παραλλήλου apud Syn. exp. ex altera parte, vel altrinsecus. Grammatici οἱ παραλληλοι, poni dicunt voces synonymas quæ velut inter se componuntur, ut τυχὸν ἴσως. Παράλληλοι & παράλληλα, inter se posita, ut quæ sibi mutuò respondeant. ¶ Item, παράλληλοι, circuli. Plin. lib. 6. cap. 33. Vulgò παράλληλοι κύκλοι. exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Iidem παράλληλα in sphæra, lineæ rectæ paribusq; inter se spatijs in altum surgentes.

Παραλλήλως, per duorum inter se compositionem, duo inter se componendo. Exponitur etiam compositè, comparatè. Aristot.

Παραλληλία, apud gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias.

Παραλληλίζω, compono inter se & comparo, apud Eust.

Παραλληλισμός, apud eundem.

Ὑπάλληλος, subalternus. ut ὑπάλληλα ἐπιστήμαι, apud Aristot.

Φιλάλληλοι & φιλαλληλία, mutuò se amantes, & mutuus amor.

Ἄλμη, vide in Ἅλμη.
Ἄλμη, ἀλμυρὸς, &c. vide in Ἅλς, sal.
Ἄλξις, vide in Ἄλκη.

Ἀλάω Ἀλῶ, Fut. ήσω, vel άσω, trituro: ut 1. ad Timoth. c. 5. βοῦν ἀλοῶντα φιμώσεις, non obligabis os bovi trituranti. Sic apud Xen. ἀλοᾶν τὸ σῖτον. Exp & tero, contero. ¶ Item, comminuo, frango, & quasi variis ictibus contundo, pulso, verbero, flagris cædo. Aristop. ἡ μητὴρ ἠλόησεν, ἡ παιδὸς γνάθον ἐπάταξεν, matrem pulsavit. Apud Aelianum, οἱ μὲν πυγμαῖς, οἱ δὲ ῥοπίοις ἀλοῶντες αὐτὸν, i. tundentes, percutientes. Derivatur à nomine ἄλως, unde exp. ἐπὶ τῆς ἄλω πατεῖν ἢ τρίβειν τοὺς στάχυας, ideoq; quidam aspirandum censent.

Ἀλοάομαι, ἀλόωμαι, trituror, teror, apud Theophr. ἀλοώμενα σὺν τῷ σπέρματι, exp. trita semina, vel tritura excussa. Item verberor, flagris cædor. Synes. ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκοθεν βαδίζει τὸ χρυσίον ὅσον, ὁ δεσπότης ἠλόηται.

Ἄλοητός, ἠ, τὸ, tritura, apud Xen. Itē trituræ tempus, apud Suid.

Ἀλοιάω, ῶ, pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, percutio, tundo. Il. ι, Πολλὰ δὲ καὶ γαίῃ πολυφόρβῳ χερσὶν ἀλοίᾳ.

Ἀλοιτής, ῆς, ὁ, contusor, item percussor, pulsator. ut ἀλοιτῆρε σιδήρῳ, apud Nonn. Et in Anth. epigr. ἀλοιτῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Composita.

Ἀπαλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοάω, tero. Item contundo, confringo, apud Hom. Ἀπηλοημένος σῖτος, apud Demosth. dicitur frumentum ex area convectum postquam tritum fuit.

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω, contundo & confringo. Il. σ, v. 522. ἀπηλοίησεν. Eust. exp. κατηλόησε.

Ἐπαλώσης, apud Xen. in Oecon. qui bobus terentibus moderatur, ut scribit Bud.

Καταλοάω, ῶ, idem quod ἀπαλοάω. Eust. Καταλοιάω, idem Eust.

Μητραλοίας, matris percussor vel interfector, matricida.

Πατραλοίας, patris percussor seu pulsator. Item parricida, patris interfector, vel etiam patriæ perditor, apud Aristot. Rhet. 2. & Aristoph. in Nub.

Συναλοάω, contero, contundo & confringo: unde συναλοῆσαι, apud Plut.

Συναλοιάω, idem. Apud Athen. lib. 8.

Ἄλοη, ης, aloë: herba quam describit Dioscor. lib. 4. c. 25. & Plin. lib. 27. c. 4. Sic etiam dicitur ejus succus.

Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem solvendum, aloëm habens.

Ἀλόϊτις, à quibusdam dicitur ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη, (*comp.*) lignum aloës, quod ἀγάλλοχον appellatur.

Ἀλοιάω, &c. vide in Ἀλοάω. Ἀλοιτὴς, vide in Ἀλιτέω.
Ἀλοιφή, &c. vide in Ἀλείφω. Ἀλοκίζω, vide in Αὖλαξ.

Ἅλς, ἁλὸς, mare. In qua signif. est gen. fœm. ut apud Hom. sæpe πολιῆς ἁλός. ¶ Item sal: in qua signif. est gen. masc. ut Il. ι, ἁλὸς θεῖον. Apud Aeginetam ἅλς Ἰνδικὸς, sal Indicum. Ἁλὸς ἄνθος, flos salis, vide Dioscor. Sed sæpiùs usurpatur pluraliter. Odyss. λ, & ψ, ἐν δὲ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον ἄδμης ἔδεσιν. Plut. περὶ πολυφ. τὸν ῥυπῶντα μόνον ἐκείνου χρόνῳ τῷ ἁλῶν συγκατεδηδεκὼς μέδιμνον. Item ἅλες, sales, sermonis lepos & urbanitas. Plut. in symp. 5. Vide Bud. Item ἅλες, convictus & communio, & fodalitatis necessitudo, apud Aesch. de falsa leg. Apud Chrysost. ἁλῶν κοινωνήσαντες, fodales, convictores.

¶ *Derivata ab* Ἅλς, *mare.*

Ἅλοθεν, ex mari, ἐξ ἁλός. Hom.

Ἅλαδε, ad mare, εἰς ἅλα, ut ἅλαδε πρηέγυσιν, apud Hom.

Ἅλιος, ος, ὁ ἡ, marinus, ut ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Hom. & ἅλιαι θεαὶ, marinæ deæ, Il. α, & τ. ¶ Item vanus, inanis,

nis. irritus: ducta significatione à mari, ut volunt grammatici vel quòd mare res quædam vana & inutilis esse videatur, ante inventas naves, vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina, ut apud Hom. ἐχ ἄλιον βέλ⊙. Sic ἐχ ἄλιον ἐπ⊙, Il. ω.

Ἄλιον, adverbialiter etiam ponitur pro, frustrà, incassum. Il. ν.

Ἀλίως, frustra, incassum Soph. in Philoct.

Ἀλιόω, ῶ, vanum reddo, irritum reddo, effectum habere non sino. Il. π, Οὐδ' ἀλίωσε βέλ⊙, non irritum emisit telum.

Ἁλιεύς, έως, ὁ, piscator. Hom. Est etiam piscis cuiusdam nomen, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, piscor. Sæpe absolutè, interdum & cum acc. Bas.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus. Aristot. Pol. 1. οἱ μὲν ἀπὸ ληστείας ζῶσι, οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur & ἀλεία.

Ἁλιευτικὸς, ἡ, ὁ, piscatorius, ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. Ἁλιευτικὴ, sub. τέχνη, ars piscatoria. Invenitur etiam ἁλιευτικὸν, & in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu sive tractatibus de arte piscatoria. Athen. 7.

Ἁλιὰς, άδ⊙, ἡ, navicula, cymba. Quidam piscatoriam naviculam interpretati sunt, quasi ab ἁλιεύς. derivatum sit. Apud Aristot. lib. 4. anim. cap. 37. ἁλιὰς βάτραχ⊙, exp. rana piscatrix.

Ἁλιάδαι, ἁδ. οἱ, propriè piscatorum filij. Captus pro ipsis piscatoribus. Soph. in Aiace Τὶς σὺ πάμβι πὶς σὺ φίλοις ὢν ἁλιαδᾶν.

Ἄλιμ⊙, marinus seu maritimus. Hesych. Ἄλιμος sive ἄλιμ⊙ dicitur etiam quidam θάμν⊙ φρύγανον, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις & φρυγανώδεσι φύεται, ut refertur Dioscor. l. 1. c. 121.

Ἄλιμος, autem vide in comp. ex ἅλιμος.

Ἅλις, ἁλία, ἁλίζ⊙, ἥλι⊙, Σάλ⊙, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀγχίαλ⊙, ς, ὁ, ἡ, mari vicinus, ad mare situs, maritimus, littoralis, ut δάφνη ἀγχίαλ⊙. Apoll. Arg. 2.

Ἀμφιθαλασσία, ἡ, *id est*, ἀπερισταμένη ὑπὸ θαλάσσης, ἡ δύσερμ⊙. Dicitur sic Lemnus insula, quoniam est ἄμικτος, ἡ δυσπρόσιτ⊙ τοῖς πλοῖ ἁλὰ περῶσι, seu quia οἱ πλοῖ ἁλὰ περῶντες ei nequeunt μιγνύναι.

Ἀμφίαλ⊙, circumquaq; habens mare, circundatus vel cinctus mari ut circundantur insulæ. Epithetum insulæ.

Ἐνάλι⊙, ς, ὁ, ἡ, (interdum & ἀναλία fœm. gen.) marinus, ut ἐνάλια ζῶα. Aristot. de mundo, marina animantia. Apud Soph. ὠάλι⊙ λεὼς exp. in mari versans. Plut. ὠάλιον ἔργον, exp. illud rem in mari gestam. ¶ Item maritimus. ut apud Aristot. de mundo. βρύουσα γῆ νήσοις πελαγίοις καὶ ἠπείροις. Pro eodem citur & ἀνάλι⊙ metri causa inserto ι: ut ἀνάλιοι φῶκες, in Anth. epigr. piratæ.

Ἔξαλ⊙, extans mari, extra mare positus, cui opponitur ὕφαλ⊙ apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἐξάλοι ἰλίσκοι

Ἔφαλ⊙ & ἐφάλι⊙, ad mare situs, maritimus. Il. 8. Κάμηλόν τ' ἐφάλον. Sunt qui ἐφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ.

Παράλ⊙, maritimus Soph. in Aiace, παραλία τ' αὐτῷ. Sic πάραλ⊙ γῆ apud Thuc. ¶ Πάραλ⊙ item navis apud Athenienses, quam ad certos tantùm usus adhibebant, prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι & qui in paralo nave remigabant, seu propugnabant, vel etiam parali navis vectores. Et pro quibusvis remigibus. Aristoph. in Ranis.

Παραλία⊙, idem quod πάραλ⊙, maritimus. Philo de mundo. ἀ παραίσιον μόνον ἀλλὰ καὶ μεσαγαίοις μοῖραν καταπόντων. Et παραλία πόντ⊙, maritima pinus. Theophr. Dicitur & παραλία, sub. χώρα, maritima ora. Plut. & Aristot. Rhet. 3. Et metri causa παρράλια. Παράλιοι ὄρνιθες, apud Soph. marinæ aves.

Πλησιάλ⊙, maritimus, mari vicinus, idem quod ἀγχίαλ⊙ apud Poetas. Πλησίαλον subst. maritima ora apud Athen.

Πρωτάλ⊙, primùm mare expertus ναυτοπλόκος, Hesych.

Ὑπερίαλ⊙, & metri causa ὑπερηέριαλ⊙, maritimus. q. d. qui est supra mare, mari impositus; vel mari imminens, ut ὑπερήριον πτολίεθρον. Dionys. Alex.

Ὕφαλ⊙, (cui opponitur ἔξαλ⊙) qui est sub mari, sub mari latens, vel qui est intra mare, ut in Epigr. ὕφαλ⊙ πέτρα. Apud Alciphr. ὕφαλον δίκτυον, rete in mare demissum & conditum. ¶ Per metaph. subdolus, versutus. q. d. sub pectore latentem habens fraudulentiam, ut ὕφαλον ἦθος, quod & ὕπαλον. ¶ Item aliquantum salsus. Dioscor.

Ὠκύαλος, velox in mari, velociter per mare currens. Navis epith. apud Hom.

Αἰγιαλὸς, Ζάλη, Ἠπιάλ⊙, Κορύαλλον, Κυάναλον, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

¶ *Derivata ab ἅλς, ἁλός, sal.*

Ἁλίσω, affertur ex Symmacho pro, in salis modum contero. Vide & in ἅλς mare.

Ἀλίαι, ἡ, vas in quo sal terebatur, aut in quod reponitur. Hesych. Ἁλίαρ⊙, sale condit⊙. Eust. Ἀλίδες, vasa buxina in quibus sal terebatur, ut ait Iul. Pol.

Ἁλίζω, F. σω, salio, sale conspergo, sale condio.

Ἁλίζομαι, salior. Marci 9. Apud Aristot. de anim. lib 8. ἁλιζόμενον ἐσθίατε, oves quæ salem cum pabulo devoraverunt. Et ἁλισθὲς, salitus, in anth. epigr. Vide & aliam significat. in Ἅλις, suprà.

Ἅλισμὸς, ῦ, ὁ, salitura, ipse actus saliendi seu sale condiendi. Item maris jactatio. Bud. ex Dioscor.

Ἅλιν⊙, ς, ὁ, qui è sale est, confectus è sale, apud Herodot. ἁλίνων χόνδρων.

Ἅλας, ατ⊙, τὸ sal, ut ἅλασιν ὕες, apud Suid.

Ἀλυκὸς, ὴ, ὸν, salsus, ut ἀ υκὴν ὕδωρ, apud Aristot. Et Ἀλυκὸς τὴν γλῶσσ, salsus gustu, apud Dioscor.

Ἁλυκότης, ητ⊙, ἡ, salsugo, salsedo. Theophr.

Ἁλυκὶς, ίδος, ἡ, (ut quidã annot.) idem quod ἁλυκότης. ἁλυκίδας tamen apud Strabonem sibi videri appellatas salinas, scribit B.

Ἁλυκώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, ὸν, apud Theophr. exp. salsus. Scriptum reperitur etiam per λι. Item plenus humore ἁλυκῷ. apud Hippocr.

Ἅλμη, ἡ, salsugo, salsilago, vel aqua salsa. Od. ε, ἁλὸς ἐπιβρῶσι ἅλμη, ubi tamen quidam exp. mare. Theophr. φαίνεται δὴ ἡ ἅλμη ἐκ ὅλου ἐπιπολάζειν. ¶ Item, muria. Dioscor. ταριχεύεται σὺν ἅλμῃ. Sic & apud Athen. sæpè. ¶ Item metaph. pro lepore, venustate & urbanitate. Sic apud Eust. ἅλμη σὸν ὤπασεν αὐτῷ.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria conditæ oleæ. Quidam exp. condit. neg.

Ἁλμώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, ὸν, salsuginosus. Theophr.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη, muria apud Dioscor.

Ἁλμύω, muria condio, in muria servo. Ἁλμύομαι, in muria servor, unde ἁλμυθεὶς, apud Dioscor. in muria servatus.

Ἅλμυσις, εως, ἡ, muria, propriè ipsa actio servandi in muria.

Ἁλμυτὴς, ῆ, ὁ, qui condituras quasdam facit in muria qui in muria servat quæpiam. Exp. & salgamarius, apud Dioscor. l. 1. c. 27.

Ἅλμυρος, ὰ, ὸν, salsus, salsuginosus, ἁλυκός. Homerus, ἁλμυρὸν ὕδωρ, (salsam aquam) appellat marinam aquam. Od. ι. Apud Xen. Pæd. 6. ἁλμυρὸν ὄψα, salsa opsonia. Item, amarus ut ἁλμυρὰ δάκρυα. Et metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, ut exponit Eustath.

Ἁλμυρώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, ὸν, salsuginosus.

Ἁλμυρότης, ητ⊙, ἡ, salsugo. Alex Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ῖδ⊙, ἡ, idem. Theophr.

Ἁλμυρίζω, salis saporem refero.

Composita.

Ἄναλ⊙, sale carens, insulsus, non salitus. Aristot. in Probl. Et Marc. cap 9.

Ἄναλτ⊙, ut apud Hippocr. ὠὸν ἄναλτον. Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ ἀλμυρὸν. Salis expers. Sic & apud eundem ἀναλτότατ⊙, & ἀνάλτ⊙ τυρὸς. Similiter & Dinarchum usurpasse hanc vocem ὡσπερ τὸ χωρὶς ἁλῶν, refertur Suidas. Aliam signif. vide & in comp. ex Ἀ, & ἅλλ⊙.

Ἄναλμος, ς, ὁ, ἡ, non salsus, idem quod ἄναλ⊙. Creatur ex Xenoph. Τὰ ἄναλμα, quæ non fuerunt in salsuginem immersa. q. d. salsuginis expertus, apud Theophr.

Ἔφαλμος, muria conditus, ut ἐφάλμου ἀμυγδάλας, apud Plut.

Κάμηλ⊙, sale conspersus, apud Athen. lib. 4.

Καμηλὸς, salsus vel aliquantum salsus, aliquanta imbutus salsedine, ex Nic. Alexiph.

Μυσάλμης, ε, ὁ, exp. avarus, quasi victitans è divisione salsamentorum, à μυσίλλω & ἅλμη.

Νεάλης, nuper sale conspersus, ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμέν⊙. Vide & composita ab Ἁλίσκω.

Ὀξάλμη, ac dalmata. Quidam exp. acetum salsum. Apud Dioscor & Aristoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη, (decomp.) oxalme cum thymo trito. sive confectio ex thymo trito & oxalme. Dioscor. lib. 5.

Σηπεδόνάλμη, muria in qua intritum allium. Aristoph. in Equit.

Σωσαλίζομαι, aff. pro κρεανωθῶ ἁλῶν καὶ ταριχῆς, ut quidam interpr.

Ὑφάλ⊙, aliquantùm salsus. q. d. subsalsus Dioscor. lib. 3. c. 153.

Ὑφάλμυρος, subsalsus, aliquantùm salsus, vel potius aliquantum salsuginis habens.

Ὑφαλμύζων ἐπίπαγος, concreta salsilago, gelata salsugo, apud Dioscor. lib. 5.

Ὑφάλμυρος, subsalsus, salsuginosus, ut ὑφάλμυροι τόποι. Dioscor. lib. 3. cap. 153.

Ὑφαλμυρίζω, aliquantũ sapore salis refero. Plut. in causis nat.

Ἄλσις, vide in Ἅλλομαι.

Ἄλσος, εος, τὸ, lucus, locus omnis arboribus consitus alicui Deo consecratus. Od. ζ ἄγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. Plut. in Numa ὠ ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλση exp. saltus, vel nemorum saltus. Eustathius deducit ex ἄλλομαι, quòd stirpes & arbores sibi sponte saliant, *id est*, trescant.

Ἀλσώδης, ε⊙, ὁ, ἡ, ὺ, ut ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. loca lucorum amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proveniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηίδες νύμφαι, nemorum nymphæ. Apoll. Rhod.

Ἀλσίνη, ἡ, alsine, herba ita vocata quòd in lucis nascatur. Dioscor. lib. 4. & Theophr.

Ἅλτῆρες, ἁλτῆρος, vide in Ἅλλομαι.

Ἄλτη, ἡ, lignum cui infigitur stiva. Poll. l. 1. b 2.

Ἅλυκὸς, &c. vide in Ἅλς, sal. Ἁλύσκω. &c. vide in Ἀλέω, vito.

Α᾽ΛΥΩ,F.σω,errabunda mente afficior & incerta, impotenti q; consilio,mœrore confectus & ob id inquietus oberro, ut Bud. interpretatur.Lucian.de Tyr. ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθας ἀλύουσα, καὶ τὸν τῆς ἔρωτος ἀποκλαυμῶν. Sic Il. ultimo (de Achille Patroclum lugente) πάτε δ᾽ ἀρηΐθοος ἀϊδρείῃσιν ἀλύων παρὰ νῆας ἀλάλκοι. ¶ Item oberro & temerè expatior: apud Plutarch ubi de Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat: ait, ἀπολωλὼν ἐρημίας ἀφόρου σὺν ὀλιγοις φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Eustathius inter alia significare ait ἐν ἄλῃ καὶ παρόδῳ τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλᾶν (vagor) quòd qui anxij sunt, vagari soleant, vel ex λύω & α privativo: ut sit ἀλύω, quasi solutionem malorum non invenio. Erophilus medicus ἀλύειν & πλανᾶσθαι synonyma esse voluit,ut tradit Erotianus. Sic ἀλύων & πλανώμενος copulat. Plutarch. in loco paulò antè citato. ¶ Item, animo concido, & langueo præ consilij inopia & mœrore, ut apud Plut.in Cicerone, οὕτως δ᾽ ἀλύων καὶ μειρακιωδῶς κατήει εἰς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. ¶ Interdum (inquit Plutarch. de poët. aud.) significat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi animo) & ἀπορεῖσθαι, anxium esse: ut apud Hom. Ὡς ἔφατ᾽ ἠδ᾽ ἀλύοντ᾽ ἀπεθήσατο τοῖο τέρετο, δ᾽ αἰνῶς. Odyss.ε, Τὸν μὲν ἔπειτ᾽ ἔρριψεν ἀνὸ ἴον χερσὶν ἀλύων, Bud. exp. stomachans. ¶ Item gaudeo, exulto, superbio. Odyss.σ, Η᾽ ἀλύεις ὅτι σ᾽ ἔοικεν ἐνίκησας τ᾽ ἀλήτην, an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel,an te gaudio effers? Sic & Soph. ἐᾶτέ με᾽ ὦ᾽ν ἀλύειν, permittite me sic lætari. ¶ Significat etiam, insanio: secundum veteres, ut tradit Eustathius. ¶ Item, μηδὲν πράττω, nihil ago, otiosus sum, vivo in otio, ut apud Plut. in Romulo, ἀλύων τὸν σχολῆς, & ἀλύειν σχολῆς οὔσης, in Artoxerx.

* Α᾽λύειν, quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt quum significat ἐπαρεῖσθαι, i. efferri: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoq; tradit pro μεγηθύειν aspirari, ἀπὸ τῆς ἁλέας: pro ægrè ferre, tenuari. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλήειν cum η.

Α᾽λυσμός, idem quod ἄλυς, anxietas animi, mœror.

Α᾽λυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων, Hippocr.

Α᾽λύσις, idem quod ἀλυσμός. Gal. in lex. Aliam signif. vide in comp. ex λύω.

Α᾽λυς, ὁ, vel ἡ, oberratio & expatiatio quæ temerè fit, ut ab iis qui non habent quod aganc. Plut. in Probl. Rom. καὶ παλαίστρας πολλὰ ἄλλως καὶ σχολὴν σύνταξον τῇς πόλεσι καὶ κατασχολίαν. ¶ Item, anxietas mentis mœror. Plutarch. πῶς αἱ λῦπαι καὶ ἄλυς ἀπὸ ἑαυτῶν ἀποκόπτει. Aliter ἐξάρσεις καὶ φρενήματος ἀφαλύσεις τὰ ἄλλα καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Α᾽λύσκω, anxius sum, vel anxio sum animo, indignor. Aut, rabie percitus sum, insanio. ¶ Item, tremo. Hes. Vide Eust. in hunc versum 70. Homeri, Il. χ. Οἵη ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσκοντες ἀδὲ θυμῷ. Hinc Α᾽λαλύκτημαι fract. pass. ab ἀλυκτᾷ facto ex ἀλύσκω, interiecta syll. λα nisi malis ab ἀλύκτημι. vide Eust ubi expon. ἀλαλύκτημαι, apud Hom. διαφερόντως & ἀδημονῶν. Cic. interpr. non sum compos mentis.

Α᾽λυσταίνω, imbecillus sum, viribus sum cassus. Hesych. Eust. Scribitur & ἀλυσθαίνω, apud Nic. in Ther.

Α᾽λυσταίζω, idem quod ἀλύω. Hesych.

Α᾽λύσκω (unde ἀλυσκάζω) deductum it idem ab ἀλύω quidam tradiderunt: quod negat Etymologicus, vide in Α᾽λέω, vito.

Α᾽λυδμαίνω, Hesychio est ἀλύω, ἀπορῶ. animo sum perplexo & dubio quid agendum sit ¶ Item χαίρω, gaudeo.

Α᾽λύζω, idem cum ἀλυδμαίνω & ἀλύω.

Α᾽λύζεται, apud Hippocr. exp ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Α᾽λυκταζομένη, Hesych. exp. ἀθησμία, incompositus status, tumultuatio.

Α᾽λυκτάζω, exp. metuo, anxius sum. Apud Herod. Budæus exp. animo concido, consternatus sum.

Α᾽λυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. σὺν ἡσεμῶ, non sum quietus, vide & in comp. ex λύω.

Α᾽ΛΦΑ, primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur & pro eo qui primas teneat aliqua in re, ut initio libri dictum est.

Α᾽λφω vel ἀλφάω, invenio. ab alpha deductum secundum nonnullos: secundum quosdam contrà, ἄλφα ab ἀλφάω. Verbo ἀλφάω, utuntur apud Suidam Eupolis & Aristophanes & Menander. Habetur & apud Eurip. in Medea, φθόνου πρὸς ἀσῶν ἀλφάνειν δυσμόχθῳ. Α᾽λφω autem habetur Od.ο, ὁ, δ᾽ ὁμῶς μυελὸν ὦνον Α᾽λφοι. & Od.ε, ἵνα μοι βίοτον πολυν ἄλφοι. Et Il.φ, ἐκφυγέμεν ἔλιον δὲ βοῒ ἦλφον.

Α᾽λφάνω, pro eodem dicitur, apud Hesychium.

Α᾽λφαιω, idem quod ἀλφάνω sive ἀλφάνω. Hesych.

Α᾽λφαδέω, αῖ, idem apud Hesychium.

Α᾽λφάζω, excogito, νοῶ, ἐπινοῶ Varinus.

Α᾽λφέω ῶ, invenio, idem quod ἀλφάνω, & sequentia.

Α᾽λφὴ exp. inventio. item honor.

Α᾽λφιστὴς, ῆ, ὁ, inventor. excogitator. Hesiodus. αὐθράσιν ἀλφηστῆσιν Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφηστοί, quòd artes & sententias invenerint. Sic item dicuntur (ut scribunt Etymol. & Hesychius) honorati viri. ¶ Item, pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes & in venerem proclives appellati fuerunt ἀλφησταί, vide Athen. Etym. & Eustathium.

Α᾽λφίζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽ναλφάβητος, qui nec ἄλφα quidem novit, illiteratus. Apud Athen. l 4.

Ε᾽ξάλφω, idem quod ἄλφω. Hesych.

Α᾽ΛΦΙΤΟΝ, ῳ, τὸ, farina hordeacea, propriè: ut ἄλευρον triticea. Plato lib. de rep. 2. ὁκμὴν τὰ κεγχρῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, οἱ δὲ τὰ πυρῶν, ἄλευρα. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν πυρὸς βάσκε παλαιὸν ἄλφιτα ἀκτῆς. Bud. annotat. ex Etymologista & Dioscoride ἄλφιτον esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo: ut ὠμήλυσιν ex crudo: & Plinium ἄλφιτον polentam identidem vertere. ¶ Α᾽λφίζω (plur. num.) victus, ad victum necessaria, ut τὰ ἄλφιζα σὺν ποιεῖσθαι, victum suppeditare. Aristoph in Nubibus, Τί δέ μ᾽ ὠφελήσετ᾽ οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιζα; Quid vero me juvabunt numeri ad quærendum victum? vide Erasm. in proverb. τὰ πρὸς τἄλφιζα. Luc. in Gallo, πρόδοξ᾽ ἔσῃ τῷ ἐς τὰ ἄλφιζα πεποιηκάς, Reperitur in alio loco Aristoph. ἄλφιζα pro ὑσία: ubi dicit, ἅπ κηδὲ τῶ παρόντων ἀλφίτων.

Α᾽λφι, per apocopen pro ἄλφιτον, apud poëtas interdum reperitur vide Hesych. & Suidam.

Α᾽λφιτεύς έως, ὁ, farinam faciens. Suid.

Α᾽λφιτῆον, ου, τὸ, pistrinum. Bud. ex Polluce.

Composita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conspergo. Aristoph. in Nub.

Ε᾽παλφιτόω, idem, apud Athen. lib. 10.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ ἡ, ut πολυάλφιτον κεγχρὴ, Theophr. hordeum multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ: parcè, Suid.

Α᾽ΛΦΟΣ, οῦ, ὁ, albæ vitiliginis species, vide Celsi. lib. 5. cap. 28. & Dioscor. lib. 3. c. 52.

Α᾽ΛΩΠΗΞ ηκος, ὁ, vulpes. Ab ἀλῶ (i. decipio) ut ὤψ ὠπὸς, oculus. ita nominata, à fallendis oculis. Vel à παίζω ἡ ὐ τῇ πολιᾷ παίζουσα, Etymol. Eustathius derivat παρὰ τὸ ἀλᾶν, τὸ πλανᾶν. ¶ Metaph. homo astutus: aliquando etiam, fraudulentus. Sic Lucæ cap. 13, εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, dicite vulpi illi ¶ Item, vulpecula quædam volucris, Aristot. lib. 2. de an. ¶ Item, piscis quidam. ¶ Item, genus quoddam saltationis apud Hesych. ¶ Item alopecia, Callim. v. de ἀλωπεκία. ¶ Item ἀλώπηκες partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alij exponunt interiores lumborum musculos, ex Poll.

Α᾽λωπὸς, exp. astutus, fraudulentus. Hesych ex Soph.

Α᾽λωπέκιον ου, τὸ, vulpecula.

Α᾽λωπεκις, ίδος, ὁ, ἡ, catulus vulpis. Item canis, è vulpe & cane progenitus, qui & κυναλώπηξ, teste Xenoph. in Cyneg. ¶ Item, vitis genus, quæ unde nomen acceperit indicat Plin. lib. 24. c. 3.

Α᾽λωπεκώδης, ες, ὁ, ἡ, vulpinus Item vulpem imitans astutus & fraudulentus more vulpis. dolis & imposturis utens.

Α᾽λωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη, per contracta. Et metaph. pro astutia seu fraudulentis artibus, apud Plut.

Α᾽λωπεκίας, ου, ὁ, q.d. vulpinaris.

Α᾽λωπεκίζω vulpinor, astutè ago, fraudulenter ago, dolis utor. Aristoph. in Vespis, σὺν ἔστ᾽ ἀλωπεκίζειν.

Α᾽λωπεκία, ἡ, defluvium capillorum, aut generaliter pilorum, unde Gal. ¶ Item vulpis latibulum seu cavernula. Hesych. & Etym. Exp. & galea, à Suida.

Α᾽λωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

Α᾽λωπεκίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere τῶ σελαχίων. Plin. lib. 32. c. 11. & Athen. lib. 8.

Composita.

Ε᾽χιναλώπηξ, echino vulpes.

Κυναλώπηξ, q.d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q.d. vulpisimia, vel simivulpa, animal apud Ael.

Χοιραλώπηξ, q.d. vulpanser.

Α᾽ΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur seu triturātur frumentum. Xen. in Oecon. δι᾽ ὅλης τ᾽ ἄλω οἴσεται σοι τὰ ἄχυρα, & ibidem aliquoties. Plut. in Amat. narrat. σύντυχόσα γεωργοῖς ἐν ἄλῳ σῖτον σωπᾶσι. Eustathius vult ab ἀλὶς seu ἁλίζω derivari, docetq; ideo spiritu aspero notari. Etymologistes quoque ita scribit. Α᾽λως, ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὸν τῶ ἀσταχύων σωρόν. ¶ Item corona, circulus siderum. Aristot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa solem & lunam. Secundum Hesych. Solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferentia & orbis apud Aeschylum. Item circulus in oculis inter σφενδόνη & ἴριδα, vide Iul. Pol.

Α᾽λωικὸς, ή, όν, arealis, cuius usus est ad areas. In anth. epigr.

Α᾽λώϊος, ου, ὁ ἡ, idem, ut ἀλαῖα ἔρση, apud Nicandrum.

Α᾽λῶα, festum Athenis in honorem Cereris agi solitum ab agricolis jam comportatis frugibus. Philochorus ita nominatum ait, quòd illius festi tempore homines morarentur in areis.

Α᾽λωὰς, ᾶδος, ἡ, Cereris epith. q.d. arealis.

Α᾽λων, ωνος, ὁ, area, idem quod ἄλως. Matth 3. & Luc. 3. Reperitur etiam scriptū ἀλὼν, ἀλῶνος. ¶ Α᾽λὼν ἁλωνὴ. Dan. 3. exp. area æstiva

Α᾽λωτίζω,

Ἀλωνίζω, in area verſor ſive commoror. Heſych.

Ἀλωνίς, ἡ, idem quod ἄλων, Athen. Exponitur & tanquam fœm. ab ἀλωνεύς, quæ areæ eſt, vel ex area.

Ἄλως, vel ἄλωη, area, idem quod ἅλως & ἄλων ut, εὐτροχάλῳ ἐν ἀλοῇ apud Heſiod. in Erg. Et Il. ε, περὶς κατ' ἀλωάς. ¶ Item locus vitibus aut arboribus conſitus, vinea, arbuſtum, viridarium. Item campus frumentarius. Vel ſata, ſegetes, ut quidam exponunt. Il. ι, Χωσαμένη οἱ οὔτι χαλύπτεται γείνατο δ' ἄλωήν Οἰνεύς ῥεξ. Il. σ, Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γείνατο ἄλωῆς. Odyſſ. ν, οὐτά δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωὴ Ἐρίζωται. Item Il. ε, ἔρκεα ἔσχεν ἀλωάων ἐριθηλέων. Reperitur etiam cum ſpiritu aſpero, ſicut & ἅλως, ἅλων, ἁλωνία.

Ἀλωεύς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, & generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno.

Ἀλοάω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Εὐαλωσία, (Iud.)

Εὐρύαλος, ωος, & εὐρύαλος, ε, ὁ ἡ, ἡ, (comp.) latam ſeu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

Ἄλωσις, ἀλωτὸς, vide in Ἁλίσκω.

Ἅμα, (adverb. temporis,) vnà cum, ſimul cum, eodem tempore. Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ apud Aratum, pariter cum ſole, ſimul cum ſole, ἅμ' ἐμοὶ, apud Ariſtoph. mecum. Σόλων ἅμα ἐγήρασκε Ἀναχάρσιδι, Solon eodem tempore quo Anacharſis natus eſt. Interdum aliter exponitur: ut ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. ſimul atque dies diluxit, diluculo, prima luce, ἅμα τῷ ἦρι, apud Thuc. ineunte vere, ἅμα ἕλμῃ, ſimulatque inciſio facta eſt, ἅμα τῇ φανῆναι, ſimulatque viſus eſt vel apparuit. ¶ Cum ſubiunctivo, ἅμα αὔξηται, apud Plat. ſimulatque ad pubertatem venerit. ¶ Cum participio, Xen. Hell. 4. ἅμα ταῦτα λέγων ἠσθάνετο dum hæc diceret, inter loquendum, ἅμα δὲ λαβὼν ἐσήνεγκε μικρὸν, ſimul atque accepit, aliquantiſper conticuit. ¶ Sequente κ, vario exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμεν καὶ κατεγνώκαμεν, ſimulatq; audivimus aliquid conſtituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπέσβεσε πολὺ φλέγοντα, καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, ſimul ac magna vis eius exceſſit, corpus tacitum reliquum refrigerari videtur. ¶ Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ſimul dictum & factum, vel dictum factum.

Ἄμυδις, Aeolicè idem quod ἅμα, ſimul, vnà, pariter. Od. ξ, Ζεὺς δὲ ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

Ἀμφὶ, & Θαμὰ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἄμφω, &c. vide in Ἄμφος.

Ἀμαιμάκετος, ε, ὁ ἡ, quidam exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo eſt in prælio admodum prono. Alii exp. inexpugnabilis, indomitus, invictus. derivantes itidem à μαιμάω, impetum facio, & α particula augmenti, ut Il. ζ, Χίμαιραν ἀμαιμακέτην: & Heſiod. ἀμαιμάκετος πῦρ. Nonnulli exp. immenſus, derivantes ex μῆκος. unde ſit μῆκος, μήκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος, Sic Od. ξ, ἰσόν' ἀμαιμάκετον νήα, vide Euſt. & Etym.

Ἀμάλθεια, ας, ἡ, dicta fuit capra cœleſtis, à qua lactatum fuiſſe Iovem perhibent, unde Callim. hymno in Iovem, τὸν ἦ που μοῦνον Αἰγὸς ἀμαλθέης. Eius cornu omnium rerum copia abundaſſe fertur: unde proverb. Εἷς θ' ἵνα μοι βίος ἦεν, Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Quid revera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων ſeu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè & translatè Cicer. ad Attic. lib. 1. epiſt. 12. dicit. Cuius apud Amalthæam tuam victimis. Ab eodem Cicer. Ἀμαλθεία & Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta, ut epiſt. 15. eiuſdem libri.

Ἀμαλθεύειν, diſcere, propagare aut nutrire in modum τῆς τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Heſych. & Etym.

Ἄμαλλα, ἡ, manipulus, faſciculus manipulorum. Citatur ex Soph. παρὰ τὸ ἅμα ἀναλίζεσθαι τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἁμᾶσθαι, ut ſcribit Euſt. quæ & apud Etym. habentur.

Ἀμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Euſt. expon. δραγματεύω.

Ἀμαλλιον, ε, τὸ, funis ad ligandas ἀμάλλας. Euſt.

Ἁμαλὸς, molliter, imbecille. Exp. etiam, μετεώρως, δυσκόλως, ἀσθενῶς, ab Etym. & Heſyc. Quid ſignificet Hippocrati, vide in Gal. lex.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω. Heſych.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti teneram quiddam & molle. Lycophr. ἠμάλαψε κόρακας κύων.

Ἀμαλδύω, idem quod ἀμαλάττω: itidem ab ἁμαλὸς deductum, ut vult Euſt. ¶ Capitur & pro, demolior, everto, ſolo æquo, ut Il. μ, Τεῖχος ἀμαλδύναι. Exp. & deleo, oblitero.

Ἀμαλδύομαι, corrumpor. Item evertor, deſtruor. Il. η, Ὡς καὶ τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνητον Ἀχαιῶν. Apud Hippocr. ἀμαλδῦναι & ἀμαλδύνεσθαι, exp. ἀφανίζεσθαι & ἀμαυροῦσθαι.

Ἀμάνδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primum ἀμάνδαλον, evanidum, abolitum: deinde per tranſpoſitionem literarum ἀμαύδαλον, quo utitur Alcæus.

Ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, lædo. Heſych.

Ἀπαμαλδύνω, (comp.) dicitur itidem pro, perdo, corrumpo, abolco. Greg. in Carm. Ἀφρασίην ἠελίου, ἠλίῳ δὲ νέφος Καλὸν ἀπημάλδυνε.

Ἄμαξυ uvæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbuſtiva quæ arbores ſcandit, vide Heſych. & Suidam qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum & Sapphonem, vide & Etym.

Ἄμανιται, οἱ, dicuntur fungi quidam, apud Dioſc. Oribaſ. P. Aeginet. Nic. Myrepſum.

Ἅμαξα, ης, ἡ, currus, plauſtrum. Od. η, ἅμαξαι τετράκυκλοι, currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἁμάξῃ τετράκυκλος. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Eraſm. Reperitur etiam ἄμαξα cum tenui, unde ἡμέδλων ἐπ' ἄμαξαν & apud Heſiod. λέγατ' ἀμάξης. Euſtathius tenuari dicit ſecundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἄγλη τὰ ἀμάωμαι, ab advehendis meſſibus: aſpirari autem ſecundum hanc παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξων. ¶ Item ἅμαξα, ſeptentriones à figura plauſtri. Gell. lib. 2. cap. 21. Il. σ, Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἁμαξήρης, ες, ὁ ἡ, plauſtrarius, plauſtralis, ut ἁμαξήρης τρίβος apud Eurip. via plauſtraria.

Ἁμαξιά, vel potius ἁμαξιὰ, ἡ, via qua plauſtrum agitur.

Ἁμαξιαῖος, α, ὁ, plauſtralis, plauſtrum implens: ut ἁμαξιαῖος λίθος Xen.

Ἁμαξικὸς, ἡ, ὁ, plauſtralis, ad plauſtrum pertinens. Exponitur etiam plauſtrarius ſive carpentarius.

Ἁμαξίτης, ε, ὁ, plauſtralis, curſilis, ut ἁμαξίτης φόρτος, in Epigr.

Ἁμαξιτὸς, ὸν, ἡ, via vehicularis, via plauſtraria, via per quam agitur currus vel agi poteſt. Apud Herodotum, ſpatii quantum opus eſt ad agendum currus. Vnde & ſic appellata fuit via publica. Il. χ, τέτρηνε δ' ἀμφοτέρωθεν ὑπὲρ κατὰ ἁμαξιτὸν ἰοῦσαν. Vtitur & Xen. Hell. 2.

Ἁμάξιον, ε, τὸ, plauſtellum, apud Suid. Heſ. & Euſt.

Ἁμαξιδὸς, έως, ὁ, aurigator, auriga. Heſych.

Ἁμαξεία, ἡ, onus quod vehitur curru, ſarcina quæ vehitur plauſtro Suid.

Ἁμαξεύω, plauſtrum duco, aurigor. Plut. in Eumene, & Arrian. l. 2. de Alex.

Ἁμαξεύομαι, plauſtro vehor.

Ἁμαξεύω idem quod ἅμαξα factum καὶ παραγωγὴν. Euſt.

Ἁμαξὶς, ίδος, ἡ, plauſtellum, parvus, currus, apud Ariſtoph. in Nubib. ¶ Item placentæ genus, ut annotat ſchol. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀναμάξδυτος, ε, ὁ ἡ, ut ἀναμάξδυτος τόπος, locus per quem agi plauſtra nequeunt; q. d. plauſtris impervius. Herodot.

Ἐξαμάξω, aff. pro; convitior, quaſi de plauſtro convitia fundo.

Καθαμάξεύω, curru tero, currum agito per, unde ὁδὸς καθηκαξδυμένη, via plauſtris trita. Hinc per metaph. καθημαξδυμένος dicitur quicquid eſt tritum, trivile. Scribitur & καθαμαξεύω.

Ἄμαρα, ἡ, & Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, ſulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Iliad. φ, Ὡς τ' αὐηρὸς ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελαύδρου Ἄμφω πρὸς κήπους ὕδατος ῥόον ὑγρὸν ἄρουραν, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξέκλιδε βάκχαν, ἐδεῖ, ὀχετεῦσαι. Heſychius & Etymol. dicit ſcribunt quaſi ἀμαρόν, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἄμην αἴρεσθαι; ligone enim ſeu rutro fiunt eiuſmodi ſulci. A quibuſdam exponitur etiam cloaca, meatus ſubterraneus. Exp. etiam, meatus & foſſa. Ἀμάραι Etymologo ſunt etiam cavitates illæ & meatus in auricula: metaphoricè ἀπὸ τῶν ἐχετῶν, δι' ὧν τὸ σὺ τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ; per eas enim, veluti canales & tubulos ſordes & retrimenta capitis deferuntur.

Ἀμαρεία & ἀμαρεὶς, idem cum ἀμάρα.

Ἀμαρείαιον ὕδωρ, aqua quæ per ἀμαρείαν ducitur, aqua per aquæ ductus influens, cuiuſmodi ſulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia & inciles, ſeu inlices & inlicia, quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hiſt. pl. l. 2 cap. 8.

Ἀμαρεύω, permeo more aquarum quæ per aquarios ſulcos deriuantur & deducuntur, apud Heſych. exp. διοδεύω.

Ἀμάρδυμα, aquæ aut ſordes quæ per aquarum ſulcum defluunt. Exp. & cloaca. Heſych.

Ἀμαρεῖν, idem. Heſych. exp. ſequi: more nimirum aquæ quæ per aquarium ſulcum τῆς ὀχετηγοῦ ductum ſequitur.

Ἀμάρακος, ε, ὁ, ſive Ἀμάρακον, ε, τὸ, amaracus ſeu amaracum: herbæ nomen eſt, quæ & σάμψυχος ſeu σάμψυχον dicitur, ut Dioſc. teſtatur l. 4. c. 47. & Plin. l. 21. c. 11.

Ἀμαρακινος, η, ον, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus, ut ἀμαρακίνου αὐθος, flos amaracinus, ſeu flos amaraci: apud Dioſc. lib. 2. c. 94. Et ἀμαρακίνου μύρου apud Athen. l. 5. & 12. Et ἀμαρακίνον ἔλαιον apud Dioſc. lib. 1. c. 19.

Ἀμαρακόεις, εσσα, εν, amaraco ſimilis. Nicand. in Ther.

Α'ΜΑΡΤΑ'ΝΩ, F. ἁμαρτήσω, Aor. 2. ἥμαρτον, aberro, ut apud Isocr. ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberrare à via. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, aberravisse ab omni æquitate. Item aberro, non attingo scopum aut metam. Il. ξ. τὸ γὰρ ῥ' ὀϊστὸς τυτθὸν ἁμάρτεν. Sic apud Xen. Pæd. lib. 8. οὔτε καὶ μόνον βάλλης σὺν αὐ ἁμαρτοῖς ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Apud Hom. Od. λ, ἁμαρτάνειν μύθων, errare in verbis vel circa verba. Item ἀποτυγχάνω, frustror, ut ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, qui frustratus est sua spe. ¶ Item erro, fallor, hallucinor, erratum committo. Plato Poll. 1. ἁμαρτάνουσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errant homines. Et cum accus. apud Gal. ad Gl. 2. ἅμα δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Soph. Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λόγοις ἔπη. Absolutè etiam ponitur, ut Plut. in Lisimachi apopht. σὺν ἔστι τὸ πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, non licet in bello bis errare. Sic Plat. Polit. 1. ἀλλὰ τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ¶ Item pecco, delinquo, peccatum admitto, ut Xen. Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκᾶς ἁμαρτεῖν. Ἁμαρτεῖν εἰς τοὺς γονεῖς, peccare in parentes. Apud Thuc. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat. Ponitur etiam absolutè interdum apud Hom. & Isocr.

Α'μαρτάνομαι, peccor, ἁμαρτάνεται dicitur quod peccatur, quod perperam seu improbè fit aut dicitur, τὰ παρὰ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xen. Apud Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ὄντα & ἁμαρτανόμενα opponuntur, ut & apud Plut. διόρθωμα & ἡμάρτημα. ¶ Apud Porphyr. ἡμαρτημένως γραφαί, depravatæ scripturæ. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, ut Lat. peccatur. ¶ Item ἁμαρτάνομαι, privor. Od. ι, Χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσειε ὀπωπῆς, me privatum iri oculis.

Α'μάρτημα, τὸ, erratum, peccatum, lapsus. Aristot. rhet. 1. ait ἁμαρτήματα esse quæ non committuntur improbitate, & quæ non sunt παράλογα, vide eundem & Eth. 5.

Α'μαρτησκής, ἐς, ὁ, offensator, qui sæpe offendit in re aliqua, errare solitus in re quapiam. Aristot. eth. 2.

Α'μαρτὰς, ἁδος, ἡ, apud Iones idem quod ἁμαρτία sive ἁμάρτημα, ut ἁμαρτάδα ἀζήμιον, apud Dionys. Hal.

Α'μαρτικὸς, ἡ, ὸν. erroneus. Bud.

Α'μαρτωλὸς, ὁ ἡ ὸν, peccator vel peccatrix. In novo Test. ponitur pro, qui peccatis est deditus.

Α'μαρτία, ἡ, error, peccatum, delictum. Isocr. Dem. Plut. & alij.

Α'μαρτέω, ῶ, vide ὁμαρτέω.

Composita.

Α'ναμαρτησία, ἡ, non peccare aut peccavisse, vel peccare non posse.

Α'ναμάρτητος, ος, ὁ ἡ, qui non peccavit. Gal. ad Glauc. lib. 1. μόνος οὐδεὶς ἐς ἀνθρώπινον βίον ἀναμάρτητος ἔλθοι τοὺς ἐμοὺς, solus hic in medicando nō peccaverit, quantum quidem id ab homine fieri potest. Item qui peccare nequit. Plato de rep. lib. 1. πότερον ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν. Et Xen. Hell. 6. ὁρῶ γὰρ οὐδὲν ἀνθρώπων ἐθελοντὰ ἀναμάρτητον ἅπαντα. Dicitur etiam, τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία, seu ἀναμάρτητον εἶναι. Res etiam aliqua & actio dicitur ἀναμάρτητος, in qua nihil peccatum est vel peccatur. Xen. Pæd. 8.

Ἀναμαρτήτως, sine peccato, ita ut non peccaris vel non pecces vel peccare nequeas, rectè & iustè. Sic Xenophon dicit ἀναμαρτήτως ζῆν. ποιεῖν. Et Isocr. ἀναμαρτήτως ζῆν.

Α'φαμαρτάνω, aberro, ἀποτυγχάνω. Antiph. ἀφαμαρτάνοντες ὧν ἐπινοήσωσί τι θρᾴσται. Il. χ, Φίλτατε δὴ περὶ σεῖο ἀμαρτὼν, orbatus patre. Est enim δὴ ἁμαρτὼν pro ἀφαμαρτών,

Διαμαρτάνω, aberro, ut Διήμαρτανεν τῆς ὁδοῦ. Thuc. Sic Διαμαρτάνειν τῆς πατρὸς apud Plut. tota errare via. ¶ Item aberro, assequi nequeo vel efficere quod conor, excido. Isocr. ad Philip. οἱ δ' ὀλίγοντά τε μὴ διαμαρτὼν ὧν ἐπεθύμησαν. Διαμαρτάνει τῆς ἐλπίδος apud Luc. dicitur qui excidit sua spe, quem sua spes frustratur. Apud Isocr. Διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν ἔχων τυγχάνω, fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro erro, allucinor. Sic γλώττης dicitur Διαμαρτάνειν apud Isocr.

Διαμαρτία, ἡ, aberratio, item error, ut Διήμαρτία τοῦ τόπου, apud Plut. aberratio à loco.

Ἐξαμαρτάνω, erro, pecco. Xenoph. Pæd. 3. ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια τοῦτ' ἐγὼ νομίζω. Plato de rep. 1. ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Et pro, aberro, nō assequor: eique opponitur κατορθῶ, apud Isocr. ¶ Item pecco, delinquo, admitto aliquid in quemquam, iniuria afficio, ut Plato in Minoe, πολλὰ, θεὸς κατὰ λόγον κατ' ἔργον ἐξαμαρτάνει. Interdum dicitur τοῦτο ἐξαμαρτάνω εἰς σε, vel ἐξαμαρτάνω σε, apud Isocr. ¶ Item, peccare facio, ut 4. Reg. 10 ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι, cuius potius usurpatur præt. ἐξημάρτημαι pro mendoso & in quo erratum seu peccatum fit, apud Aristot. Pol. 4.

Ἐξήμαρτημένως, mendosè. Item perperam. Plato de leg.

Decom. Α'πεξαμαρτάνειν peccare, delinquere.

Προσεξαμαρτάνω præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Συνεξαμαρτάνω, una erro, unà delinquo. Isocr. τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, consuetudinem habere cum iis qui unà delinquunt.

Νημερτὴς, verus, q. d. in quo dicendo non erratur. Il. α Νημερτὲς μοι σήμα τόδε χεῖρ' ἐκτανύσειν. Et Od. γ, ὅππως νημερτέα εἴπῃ. Eustathius tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον ἢ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ ἀληθές. Ponitur νημερτὲς adverbialiter etiam pro verè. Νημερτέως, verè, ut Od. 1, Νημερτέως γὰρ μοῦ ἔνισπε.

Παραμαρτάνω, aberro.

Συναμαρτάνω, simul erro, unà erro, apud Phal.

Α'ΜΑΡΥ'ΣΣΩ, splendeo, fulgeo: Hesiod. in Theog. ὡς δὲ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης κεφαλῆσιν ὑπ' ὀφρύσι πᾶσι ἀμάρυσσε, ex oculis fulgebat seu micabat. Nonn. Κιονέων ἀμάρυσσε λίθων ὑπερόχθιον αὐγὴν, fulgorem emittebat, seu fulgore nitebat columnarum. Epig. 1. 4. ἀμαρύσσετε ἄνθεσι λειμών, floribus splendet.

Α'μαρυγὴ, ῆς, ἡ, & Α'μάρυγμα, ατος, τὸ, splendor, fulgor, seu micans fulgor, micantes radii. Apud Apoll. Rhod. Argon. 2. ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt crebræ vibrationes & micationes oculorum, seu συνεχὴς κίνησις. Et ἠλίου ἀμάρυγμα apud eundem Argon. 4. Sic & Hesiodus, Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσαι, charitum micantes & vibrantes oculos. Minus propriè ποδῶν etiam ἀμαρύγματα dicuntur & ἀμαρυγαὶ, quum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes, ut iis micare videatur: sumpta metaphora à stellarum aut oculorum vibratione quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. ἀκριβῆ μεσῶν Φαίης οἷα περ ἵππων ἀμάρυγά. Odyss. θ, Μαρμαρυγὰς ἠδὲ ποδῶν, pro τὴν κοπετώδη καὶ ἀσχήμονα κίνησιν. ¶ Α'μαρυγαὶ dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ, apud Pollucem lib. 2. alio nomine ῥυτίδες dictæ. ¶ Α'μάρυγμα Suidæ est etiam ἄδολος.

Α'ΜΑΥ'ΡΟΣ, ᾶ, ὁ, obscurus, qui non bene videtur & apparet: interdum etiam, evanidus & similis ei qui extinguitur, ut ἀμαυρὸν λυχνίδιον, apud Luc. lychnus obscurus & parum lucis præbens. Sic Philo de vita Mos. lib. 2. ἦπερ ἀναδιδομένη φλὸξ ἀμαυρὸν καπνὸν ἀφίησι μυχομένου πυρός, obscura caligine flamma. Et Plutarchus (de sole) φαίνεται δὲ ἡμῖν οὐ ὁμοίως δυσφανὴς καὶ ἀμαυρός. Odyss. ο, εἴδωλον ἀμαυρόν. Metaphoricè quoque usurpatur Plutarchus in Public. ἀμαυρότερον πως δόξαν, obscurior & ignobilior. Itidemque Hesiod. in Erg. Τὸ δεύτ' ἀμαυροτέρη γένεη. Dicitur & ἐλπὶς ἀμαυρὴ, spes obscura & non penitus certa. Arrianus.

Α'μαυρῶς, obscurè & ita ut oculis vix percipi queat: metaphoricè & generalius, ita ut vix sentiatur. Plut. de deo Socr. ἔπειτα καθάπερ ἀμαυρῶς ῥοίζῳ λινοῦ τοῦ κεφαλῆς ἀπελαυνομένης.

Α'μαυρόω, ῶ, obscuro, obfusco, infusco, oblitero, & tantum non extinguo: ut ἀμαυρωθὰς τὰς ὄψεις, cui tenebræ offusæ sunt oculis & hebetata atque retusa acies visus. Itidemque ἀμαυρῶσθαι dicuntur ea quæ disparere & delitescere incipiunt, paulatimque evanescunt obruta tenebris. Item metaphorice, ut quum Plutarc. de Herodoto dicit, τὸ Λεωτυχίδου τιμὴν μεγίστων ἡμαυρῶκε πρᾶξιν. Itidemque ἀμαυροῦσθαι quæ evanescunt & dispereunt, paulatimque in nihilum rediguntur, ut quum Aristot. dixit Ethic. 10. cap. 4. διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Philo de vita Mosis lib. 1. τέκνων τοὺς δ' Ἰουδόκου φασὶ μυθεύειν ἀμαυρωθῆναι, coniecturis sagacibus orbatam. Sic Plutarchus in Pericle, τοῦ πανδήμου ἡμαυρωμένου τὸ ἀξίωμα, à multitudine orbatos sua dignitate.

Α'μαύρωσις, ἡ, obscuratio, metaph. etiam, hebetatio & obtusio. Diosc. lib. 7. cap. 17. ὀφθαλμοῦ τε ἀμαύρωσιν ἐπιγίνεται, oculi hebetantur, seu oculorum caligo oboritur.

Α'μαυρωλυκὸς, ὁ, obscurandi vim habens: seu obscurans, & hebetans.

Μαυρόω ῶ, per aphæresin pro ἀμαυρόω, obscuro: item deleo, extinguo, perfundo. Hesiod. in Erg. Ῥεῖά τε μιν μαυρῶσι θεοί.

Μαυρὸν, pro ἀμαυρὸς, Hesych. & Suid.

Ἐξαμαυρόω, ῶ, (comp.) obscuro, oblitero.

Ἐξαμαύρωσις, obliteratio. Plut.

Α'ΜΑ Ω, F. ἥσω, meto. Aristoph. in Equit. ἀλλότριον ἀμᾶν θέρος, alienam metens messem. Eust. quosdam ab ἅμα derivasse tradit, ut esset ἐφ' ᾧ πολλὰ ἕλκω. Hesychius ἀπὸ τοῦ ἅμα αὐέχειν. ¶ Item colligo, accumbo. Il. ω Λαχνήεντ' ὄρεσφιν λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Et Apoll. Arg. 15. ἄστεον ἀμήσαντες Φυλάδα. ¶ Item abscindo, demeto. Hesiodus in scuto, οἵγε μοὶ ἤμαν Α'γμῆς ἐξάπασι κραιπνοσύνῃσι πετηλα. Od. φ, - ἀπ' οὐαλὰ νηλεῖ χαλκῷ Ῥίνας τ' ἀμήσαντες, abscindentes.

Α'μῶμαι, ἀμᾶμαι, metor. Theophr. de tithymallo, ἀμῶνται δὲ ὅταν ἄρξηται περιφλοιοῦσθαι. Frequentiùs usurpatur in signif. activa pro ἀμᾶν. Interdum absolutè. Hesiod. in Erg. χρυσὸν δ' ἀμᾶσθαι. Et ibidem cum accus. ἀλλ' οὔ φρονα κάρπιμον ἀμᾶσθαι. ¶ Item metaph. fructum & utilitatem decerpo, ut Plut. αὐτὴ τοῦτης (ὕβρεως) τὸ διαίτης τῆς ἐλευθερίας ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate.

Α'μητὸς, ὸς, ὁ, messis, ea quæ metuntur, vel collectio frugum. Item ipsa metendi actio. Hesiod. in ἡμερ. Ὧρῃ ἐν ἀμήτῳ, tempore messis. Apud Luc. περὶ καιρῶν ἀμήτου, de metendi temporibus. Α'μητὸς, ὁ, messis tempus, tempus & conditionis frugum, καιρὸς ἀμήτου Hesych.

Α'μητὴρ, ῆρος, ὁ, messor. Il. λ, Α'μήτορα, ἡ, mulier quæ metit.

Α'μη, ἡ, exp. falx messoria, item farculum, seu rutrum. Aesch. in Cresph. ἔχουσ' ἄμας καὶ δικέλλας. Reperitur & aspiratum ἅμη. Alii ab ἅμα adverbio, alii ab ἅμᾶν deducunt. Est etiam hausto-

ſtorium inſtrumentum, apud Plut. in lib. de ſol. anim.
Α᾽μμα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽παμάω, ῶ, vel potius ἀπαμήσομαι, ῶμαι, demeto. Heſych.
Διαμάω, ῶ, & Δι᾽αμήσομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdum, pro abſcindo. Il. γ, v. 359. Α᾽ὐλακὸν ἣ παραὶ, λαπάρῳ Δι᾽αμήσῃ χαλκῷ Ε᾽γχος, abſcidit. Polyb. autem Δι᾽αμήσασθαι dixit pro everſere & accumulare, ut Bud. ſcribit.
Ε᾽ξαμάω, ῶ, ἐξαμήσομαι, ῶμαι, demeto, abſcindo. Soph. Γοῦς ἅπαντος ῥίζωι ἐξημημένος, exp radicem habens exectam.
Ε᾽παμάω, ῶ, vel potius ἐπαμήσομαι, ῶμαι, colligo, coacervo, accumulo metentium more. Od. ε, αὐτὰρ ἐπαμήσας ξερσί. Citatur ex Herodoto. Theophr. & Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, terram aggerere.
Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo, aggero. Il. ω.
Περιαμάω, ῶ, circumcirca meto ſeu demeto. Heſych.
Προσαμάω, ῶ, vel potius προσαμήσομαι, ῶμαι, inſuper aggero vel accumulo.
Α᾽ντιπροσαμῶμαι, (*decomp.*) è contrario aggero. Xen. αὐτὸν προσαμήσασθαι τῇ γῇ.
Πυραμή, ἡ, falx qua triticum demetitur. falx meſſoria.
Πυραμητὸς, meſſis tritici vel tempus meſſis.
Κάλαμος, Πόλεμος, Φοιτάμος, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuis locis.

Α᾽ΜΒΗ, ης, ἡ, ſupercilium petræ, ſupercilioſa eminentia petræ. Hippocr. in l. b. περὶ ἄγρων, ἄμβιν δὲ ἐκάστου μικρὸν ὑπερέχουσιν ἐπὶ τὸ ἰσχίον τῆς ἀριστερῆς Galenus ſcribit τὴν ἄμβιν & τὸ σκέπαρνον Hippocrati eſſe εἶδος τῆς ἀβολῆς τοῦ ὀδόντος. Idem comment. in lib. Hippocr. de artic. meminit etiam μηχανικῆς λέξεως ἄμβης. Cur autem ἄμβη nominetur, idem docet his verbis, comment. in l. de articulis, τὴν καμπὴν τοῦ ὑλὸς γράφων σαφῶς, ᾗ κῶλον πέρας ἐπικαμπὴς ἔφυσε ἄμβωνι παραπλησίως ὅλον αὐτὸ περιπεφραγμένον ἄμβωνι ἄμβην αὐτὴν ἰατροί. Quibus ſubjungit, διωνύμως δὲ ἐστὶ καὶ ἡ ὀφρὺς οἷον κῶλον λοπάδων πέρας τὸ ἄνω γινόμενον περὶ τὸν ὀφθαλμὸν κυκλοτερῶς, addit quoque comicum quendam ἐπικωμῳδῶν ἐπὶ πᾶσι, ἵνα πολλῶν ὄντων τῶν λοπάδων τὰς ἄμβωνας ἀφελῇς: dicere autem maſculino gen. ἄμβωνας Atticos, fœminino verò Ionas ejuſmodi χήματα vocare ἀμβάδας. vide ἄμβων.

Α᾽μβανός, ὁ, idem quod ἄμβη Heſychius teſtatur. Aeſchylũ ἄμβωνας vocaſſe acclivitates & faſtigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiã τὰ χείλη τῶν λοπάδων, inquit Aelius Dion. παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς βάσιν ἔναι, quaſi ἀνάβωνες, inquit Etym. vide Euſt. & Poll. l. 6. c. 6. & Ath. l. 11. & Erotianũ. Vide plura & in Α᾽μβη, ex Galeno. Vide & Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex Concilio Laodic. can. 15.

Α᾽ΜΒΙΞ, ικος, ὁ, ab Heſychio exp. olla, cadus à Plinio calix interpretante verba Dioſcoridis quæ ſunt lib. 5. c. 119. Itidem ab Athenæo numeratur in poculorum cenſu, lib. 11.

Α᾽ΜΒΛΥΣ, εῖα, ὐ. obtuſus, hebes. proprie de ferro cujus acies eſt obtuſa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ πρῶτον ἄμβλεῖ ξιφιδίῳ μάλις αὐαρεῖν τὸν ὠμον ὑπῆρξεν, quo tanquam obtuſo pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum: vnde ἀμβλὺ ὁρᾶν. ¶ Metaph. languidus, remiſſus, ut ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Eurip. remiſſus ad curſum, non acer. Sic apud Plut. ἀμβλυτέρως ἐποίησε πρὸς τὴν μάχην.

Α᾽μβλύζω, adverb. obtuſiſſimè, ut ἀμβλύτατα ὁρᾶν. Plut. de leg.
Α᾽μβλύτης, ητος, ἡ, obtuſitas, hebetudo. Item, tarditas, remiſſio animi per metaph.
Α᾽μβλύνω, obtundo, retundo, hebeto, obtuſum reddo & hebes. ¶ Item cardo & impetum frango & retundo. Plut. in Pericle, τὴν θηλύτητα ἀμβλύνουσα.
Α᾽μβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, ſicut & activum. Thuc. lib. 2. τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ χρόνῳ αὐτὴ ἀμβλύνεται.
Α᾽μβλυντήριος, ἔα, ὸν, hebetativus, hebetandi vim habens, vel vim hebetativam. Dioſc.
Α᾽μβλυωπέω, cæcutio, caligo, allucinor, ſum luſcioſus, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. ἵνα καλῶ σοι ἀμβλυωπῶ τοῖς τὸ ψῶς. Et Hippoc. de locis in hom. τοῖσι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν.
Α᾽μβλυωμμὸς, ὁ, hebetudo & obtuſio viſus, oculorum, retuſa acies, & veluti cæcutientia. Hippocr. Α᾽μβλυσμὸς, reperitur pro eodem apud eundem
Α᾽μβλώσσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώπω, & ex eo factum eſt, ablato per ſyncopen ν. Nicand. in Ther. ὄμμασιν ἀμβλώσσει. ¶ Item abortior, abortivum pario. Vide ἀμβλύω.
Α᾽μβλεὺς, έος, ὁ, idem quod ἀμβλυς. Arat. ἀμβλεῆσι κεφαλῇσι.
Α᾽μβλόω, ῶ, f. ώσω, obtundo & hebeto, idem quod ἀμβλυνω. ¶ Item, abortior, abortivum pario: ſed frequentius uſurpantur comp. ἀπαμβλόω & ἐξαμβλόω. Dicitur ſecundum Euſtat. mulier ἀμβλώσαι, quaſi ἀπαβάλειν τὸ μήτρας τὸ ἔμβρυον.
Α᾽μβλόομαι, ώμαι, hebetor, hebeſco. Theophr. in 4. de pl. ἀμβλύνεται γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.
Α᾽μβλωμα, τὸ, vel Α᾽μβλωσις, έως, ἡ, obtuſio & hebetatio, ut Α᾽μβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortivus, partus abortivi infantis, ἀμβλώσεως κινδυνώδης, apud Greg. abortionis pericula.

Α᾽μβλωθρίδιον, ου, τὸ, idem quod Α᾽μβλωμα, fœtus abortivus. Item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum, ſive elidendum.
Α᾽μβλώσκω & ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκεσθαι, faciunt abortiri. Α᾽μβλύσκω etiam legitur apud Heſyc. in eadẽ ſign. Α᾽μβλυπαίω, idem, apud Poll.

Compoſita.

Α᾽παμβλυνω, habeto, obtundo: ſeu hebetiorem & obtuſiorem reddo, unde ἀπαμβλυνθεῖσαν εἰς τὰ πράγματα, dicitur is cujus veluti acies ad res gerendas neceſſaria obtunditur. Plut. Item, acuo id quod obtuſum fuerat, acutum reddo quod fuerat hebetatum, ſeu hebetudinem demo. Suid.
Α᾽παμβλόω, ῶ, idem quod ἀμβλόω. Plut
Ε᾽ναμβλυνω, hebeto & obtundo in, hebetem & languidum reddo in.
Ε᾽ξαμβλόω, ῶ, apud Ariſtoph. & Plat. idem quod ἀμβλόω.
Ε᾽ξάμβλωσις, & ἐξάμβλωμα, abortus. Hippotr.
Ε᾽ξαμβλίσκω, & ἐξαμβλώσκω, abortio, abortum facio ſeu pario illud apud Aelianum, hoc apud Dioſc.
Ε᾽παμβλίσκω τὸς καρπὸς, aff. pro, excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.
Καταμβλυνω, hebeto, obtundo. Soph. καταμβλυνῶν κέαρ.
Κορύμβλη, ἡ, braſſica: utpote ἀμβλυνουσα τὰς κόρας. Pro eodem dicitur per ſyncopen κρύμβη. Κορυμβίδιον, ου, τὸ, diminut. Κυνοκόρυμβη, canina braſſica
Υ᾽παμβλυνω, q. d ſubobtundo.

Α᾽μβρόσιος, &c. vide in comp. ex Βροτός.
Α᾽μβων, vide in Α᾽μβη.

Α᾽ΜΕΙ᾽ΒΩ. F. ψω, commuto, permuto, muto, Iliad. ζ, Οἵ ποτε Τυδείδῃσι Διομήδεα τεύχε᾽ ἄμειβον Χρύσεα χαλκείων, unicum Diomede Tydei filio ſua permutabat arma pro aureis permutans æreis. Apud Hermog. ἀμείβειν ὄνομα αὐτὶ ὀνόματος, nomen cum nomine commutare, nomen aliquod alio permutare. Apud Iulianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleontis more, vel colorem ſubinde mutans. Sic Luc. in Anacharſide, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, ſubinde terram mutans. ¶ Item, alterno, ut Iliad. λ, Ε᾽ντροπαλιζόμενος ἀλλοτε γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulum alternans genua, i. paulatim & ſenſim progrediens. ¶ Item ſuccedo, ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, ſibi invicem ſuccedentes librarii celeres. Α᾽μείβει, exp. itidem Δι᾽αδέχεται à ſcholiaſte Euripidis, in hoc ejus verſu. Καὶ μὴν ἀκούειν καινὸν ἐκ καινῶν τόδε. ¶ Item, prætereo, pertranſeo: ut πεζὸς πόντον ἀμείβειν, & ἀμείβειν τὴν ὁδὸν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν, quod exp. etiam viam pergere. Apud Apollonium γαῖαν ἄμειβον, prætereibant, prætervehebantur. Ariſtid. in Panat. τὴν Δῆλον τῶν ἡμερωτάτων ὑπάρξαι πολέων, σπουδὴν δὲ σώζουσι πόλεις ὥσπερ ἐν ἠπείρῳ ἀμειβόμεθα ἔθνη τε καὶ, prætereuntes binas ternasque urbes. ¶ Α᾽μείβοντες, tigna ædificium ſuſtinentia, vel trabes ædificium ſuſtinentes, quæ ſeſe invicem fulciunt. Il. ψ, Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀμείβοντες τέκτονες, ἠγορέοντε Δάματος ὑψηλοῖο.
Α᾽μείβομαι, (activa ſignificatione) permuto, commuto. Plut. de exilio, ἀμείβομαι γῆν Ε᾽ρέτριαν, cœlum cum terra commuto Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, civitatem ſubinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto uxores, identidẽ uxorem muto. in Anth. epigr. κύκνοι ἀμειψάμενοι exp. in cygnum mutatus. Eſt etiam, muto more mercatorum, ut apud Apoll. l. 2. ὦνον ἀμείβου βιοτήσιον, exp. merces eſculentas permutant. ¶ Itẽ (*abſolutè poſitum*) alterno. Il. ι, Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὴν ἔχον, alternantes agebant vigilias, vel alternis agebant vigilias, id eſt, viciſſim. At Od. α, ἀμειβόμενοι κατ᾽ οἴκους exp. alii alios per ſucceſſionem excipientes. Apud Gregorium, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνον τῶν ὑδίων ἀμείβεται, exp. his vigiliis ſuccedit, has vigilias excipit, has ſequitur. ¶ Item, tranſeo, pertranſeo. Il. ι, & κ, & alibi, ἀμείψετε ἕρκος ὀδόντων, pertranſierit vallum dentium. Il. ο, Θρῴσκων ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον ἀμείβεται. Capitur etiam μεταβαλεῖν pro, traduco, traiicio, quod eſt quaſi dicas tranſire facio: ut in Anthol. epigr. κεκύων φόρτον ἀμείψαμένη, exp. quæ traieci, tranſvexi. Apud Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi lanuas. Alii tranſire hîc quoque interpretari malunt. ¶ Item remuneror, gratiam rependo, vices refero, par pari refero. Apud Dem. ἀμείβομαι τοῖς ὁμοίοις, par pari refero, *vel*, paria facio. Dicitur pro eodẽ τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Baſilio. Dicitur & ἴσοις ἴσα ἀμείψασθαι. Α᾽μείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, cum fœnore referre beneficium. Α᾽μείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις, apud Chryſoſtomũ, contraria rependere: ut quum malum beneficio reddimus. Interdũ habet accuſativum: ut Herodian. δώροις τε αὐτὸς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, i. donis eos remunerabatur. Α᾽μείψομαί σε τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, apud Luc. remunerabor te ob iſtam æquitatẽ, vel remunerabor iſtam tuam æquitatem, digna iſta tua æquitate tibi repẽdam. Sic dicitur ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, & ἀμείβεται αὐτὸν ἡ τύχη, pro his gratiã illi refert fortuna. Interdũ cum participio ponitur: ut ἀμείβεται δ᾽ ὁρῶν, vices refert in conferendis beneficiis, beneficia rependit beneficiis, beneficentia reſpondet alteri. ¶ Item, vices ſermonis reddo, i. reſpondeo, reſponſum do. apud Homerum ſæpe: ut Od. μ, Α᾽τὰρ ὅτ᾽

πίκρα δ' Εὐρύλοχος συνερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ, Od. β. - ἀδελῆς ἔτλη Τηλεμάχῳ μύθοισιν ἀμειψασθαι χαλεποῖσιν. Interdum absolutè. ut Il. κ, Μισπάων δ' αὖ ἄκουεν ἀμειβόμενα ὀπὶ κηλῇ. Sic & apud Plut. in Othone, ἐκείνων, τὴν ἀσπαγεδόνα μὴ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, quum illi clamore bellico salutationi respondissent. vel, quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui salutatus resalutat: ἀσπαζόμενός με ἡ γυνὴ, κἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, ego illi respondeo similiter, vicissim saluto, salutem reddo. Apud Synes. ἀγγέλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, sibi invicem respondere mittendo nuntia, i. sese mutuò certiores facere. ¶ Item (passiva significatione) ut ἀμείβεται φόνος, apud Eurip. reponditur cædes, vicissim fit cædes.

Ἀμοιψις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. apud Dionys. Halic. Item retributio, compensatio, ἀμοιβή.

Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio. Apud Plut. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν exp. permutatio decem minarum, quod decem minis permutari potest. ¶ Item, vicissitudo: ut apud Plat. de legib. 2. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαὶ, festorum vicissitudines. ¶ Item, compensatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, pensatione meritorum ut Od. α, - σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς, Luc. in Caucaso, τοιγαροῦν μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύματος, hanc mihi pro consilio gratiam retulistis. Item, retributio (*in malam partem*) pœna, supplicium. Od. μ, Εἰ δέ μοι ἐς πόσιν βοῶν ἐπιειμένε ἀμοιβὴν. Hesiod. in Ergois, Ἔργων αὖτ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβὸς, ὁ, ἡ, ut ἀμοιβὸς χάρις, gratia mutua, gratia quæ vicissim refertur: ὠὴ ἀμοιβός.

Ἀμοιβαῖος, α, ον, mutuus, alternus: ut ἀμοιβαῖος λόγοι. Dicitur & ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὸς χάρις, sive ἀμοιβή. Dionys. Areop. ἐγὼ ὅτι ἀμοιβαίων ἕξει τὴν ἀποκλήρωσιν ἐκεῖνος δὲ οἶδε, novi pro meritis præmium & pœnam laturum esse quenq;. Apud Nonnum, ἀμοιβαῖος τοῖχος, exp. paries respondens & è regione positus.

Ἀμοιβαίως, adverb. vicissim, alternis Bud.

Ἀμοιβὰς, ἀδος, ἡ, mutatoria, permutatoria: ut Od. ξ, χλαῖνα ἀμοιβάς.

Ἀμοιβαδὸν, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. lib. 2. Ὡς οἵγ' ἀμφὶ λοιβὴν ἀμοιβαδὸν ἠγερέωντο. Sic illi se vicissim compellabant.

Ἀμοιβαδὶς, idem quod ἀμοιβαδὸν, sed magis est poëticum. Apoll. lib. Arg. 2. Ἀμφὶς δ' ἐρέσσον ἀμοιβαδὶς: Pro ijsdem usurpant poëtæ etiam ἀμοιβηδὸν & ἀμοιβηδὶς, ut producant pennlt. Reperitur etiam ἀμοιβηδὶν: ut apud Apoll. Arg. 2. ἀμοιβηδὶν ἐλάασκον, alternis remigabant.

Ἀμοῦν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀλφιαμοιβὸς, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Aristoph. in Nub.

Ἀνταμείβομαι gratiam rependo, compenso. idem quod ἀμείβομαι. Theocr.

Ἀνταμοιβὴ, compensatio. Ἀνταμοιβὸς, idem.

Ἀπαμείβομαι. F. ψομαι, vicissim respondeo. Potest exponi etiam respondeo. Est frequens apud Homerum, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, ut Il. κ, & Od. μ, & δ. Et apud Xenoph. αὐτὰρ ὁ. Κλεαρχος μὲν ἐν ὅπλοις εἶπε. Τισσαφέρνης δ' ὧδε ἀπημείψατο.

Decomp. Ἀνταπαμείβομαι, idem.

Ἀργυραμοιβὸς, nummularius, argentarius. Theocr. idyl. 12. Ἀργυραμοιβικῶς, nummulariorum more.

Διαμείβω, vel potius Διαμείβομαι, permuto. ut Plut. in Aristide, ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείβοντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν πόλιν, permutârunt cum illis locum. Idem in Cimone, διημείβετο πρὸς αὐτὸν τὰ μάχιμα. Alicubi dicit, παῖδα Διάμειψαι πρὸς ἀργύριον κενὸν, permutare pecunia. Et inversa constructione Διαμειβόμενος τὸ πλέον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, Basilium, & alios, pro Διαμειβόμενος τὴν ἀρετὴν τῷ πλέτει.

Διάμειψις, permutatio. Plut. in Fabio.

Ἐναμοιβαδὶς, permutatis vicibus, vicissim. Apoll. Rhod.

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, immuto, in varias formas muto. Item rependo, retribuo. Aeschyl. in Prometheo, κηκῖδι ποινὰς τοῖς ἐμ' ἐξημείψατο. retribuit mihi istas tam graves pœnas.

Ἐξάμειψις, immutatio, item vicissitudo: ut apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ' ἔρανον ἐξαμείψεις καὶ ἐπάνοδοι, exp. cœlestes vicissitudines & conversiones.

Ἐξημοιβὸς, ὁ, permutatorius: ut ἔμπωλα ἐξημοιβὰ, apud Homerum, quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ, v. 249.

Decomp. Παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor. Apoll. Rhod.

Ἐπαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, permuto. Il. ζ, v. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομαι arma inter nos (vel invicem) permutabimus. Item, Iliad. ζ, v. 339. - νίκη δ' ἐπαμείβεται ἀνδρας, victoria alternat homines.

Ἐπαμοιβὸς, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2. - ἅμα ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρυσσε Ἄτλας.

Ἐπαμοιβαδὸν & Ἐπαμοιβαδὶς, (q.d. permutatoriè) per vices. Odyss. ε. ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exp. σωμαδὸν & ἐπιπεπλεγμένως.

Ἐπαμοιβὸς, permutatorius: ut Od. ξ, - καὶ πολλὰ χλαῖναι ἐπαμοιβοί τε χιτῶνες.

Γεραμοιδοὶ, sacrilvates. Hesych.

Μεταμείβω, transmuto. Mosch. idyll. 1. Ἐκ βοὸς ὀκταέτεος πάλιν μετεμειβόμεν γυναῖκα.

Μετάμειψις, transmutatio.

Παραμείβω, vel παραμείβομαι, permuto. Apoll. Arg. 2. - παρέτρεχον γένος ἀνδρῶν, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβων. ¶ Item prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo: ut κόλπῳ παραμείβομαι, apud Apollonium. Et apud Nonnum παραμείβω δρόμον. Syn. παραμείψας τὰς σελίδας. Sæpe etiam passiva voce παραμείβεσθαι eadem significatione: ut apud Xen. Pæd. 5. παραμείβομαι δὲ τὴν πόλιν τὰ ἐρατὰ μάτα. Plutarch. παραμειψάμενος Λάκωνας. Apoll. Arg. 2. τὸν παραμειβόμενοι. Interdum sine casu, ut παραμειβόμενοι πόλεμοι, apud Luc. Sic apud Hesiod. Ἦ δ' ὅρα παραμείβηται, μινύθη δέ τοι ἔργον. ut dicitur tempus præterire, elabi, & fugere.

Προαμείβομαι, responsione præoccupo.

Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat, mensarius, numularius.

Ἀμείνων, vide in Ἀγαθός.

ΑΜΕΛΓΩ, Ε. ξω, mulgeo. Ἐζόμην δ' ἥμελγόν οἷς κὴ μυκηθμὸς ἄμελγας. Theocr. in Cyclope, τὴν παρῆσαν ἄμελγε, mulge eam quæ adest. Suidas & Eust. ex ἀμέργω factum esse volunt. ¶ Peculiari significatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos avello (quod fures facere solent) ut annotant Suid. & Aristoph. schol. in Equit. ἦ σὺ πρόσθεν ἀμέλγεις τὰ ξένια τὼς κομπήμυς; i. eos decerpis tanquam fructum.

Ἀμολγὸς, ἐως, ὁ, mulctra. Theocr. idyll. 8.

Ἀμολγαῖος, adiect. ut ἀμολγαῖος μάσθος in Anth epigr. mamma quæ mulgetur. Apud Hesiod. ἀμολγαίη μάζα, ex lacte facta.

Ἀμόλγης, ου, ὁ, tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur vesperi & extrema nocte, ideò pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur interdum per se, interdum cum genit. νυκτὸς, ut Il. ο, & χ, & Od. δ, & alibi. νυκτὸς ἀμόλγου.

Ἀμολγίζω, ab Hesych. exp. μεσημβρίζω.

Ἀμέργω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀναμέλγητος, non emulctus, vel qui mulgeri nequit.

Ἀνημέλκτος, non mulctus. vel qui non mulgetur. Od. ι.

Βωμολγὸς, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ἱππομολγὸς, ὁ, ἡ, equimulgus vel equimulga.

ΑΜΕΡΓΩ, exugo. Propriè exugo oleas, & amurcam exprimo, ut probari posse videtur ex ἀμόργω. Dicitur & μέργω, ut tradit. Eust. addens verum ab altero factum sit non constare. Sunt & qu ἀμέλγω pro ἀμέργω, dici velint, sunt qui contrà. Exponit Eust. & κερπολογεῖν, i. fructum decerpere.

Ἀμόργη, ἡ, vel potius ἀμοργὴ, amurca, olivæ expressæ recrementum, apud Dioscor. & alios. Apud Theophr. de plan. l. 1. cap. 13. & Gal. ad Glauc. exp. fæx. olei. ¶ Item Ἀμόργη, herba quædam purpurea, ut scribit Etymol. apud eundem coloris genus esse scribit Methodius. Hinc Ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, Hesychio teste, est καλάμη quædam, ex qua fit σάδυμα ἢ ὕφασμα ἢ χιτὼν. Ἀμόργινος, η, ον, ὁ, ἡ, colorem habens ἀμόργης purpureus, ruber. ut ἀμόργινος χιτωνίσκος. Ἀμοργίδιον, vestimentum ex amorgide, apud Aristoph. in Lysistr.

Ἀμοργὸς, ὁ, ὁ, qui exugit oleas. qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, ου, ὁ, qui exugit, ἀμοργοὶ (ut inquit Eustath.) dicebantur oratores qui ad rempubl. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur ijdem & μοργοί.

Ἀμοργίτης, ου, ὁ, placentæ genus. Hesych. & Athen.

Μόργνυμι & Ὀμόργνυμι & Ἀμέλγω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἀμέρδω, vide in comp. ex Μέρδω.

ΑΜΕΥΩ, sive ἀμεύομαι, transeo, pertranseo: Quæ significatio datur verbo ἀμείβω, & ἀμείβομαι, unde & deducitur hoc verbum secundum quosdam. Etym. exp. πορεύομαι, i. vado.

Ἀμοῦσιμος, ον, ὁ ἡ, pertransibilis. ut ὅπως κὴ ἀμοῦσιμον, apud Apoll. Rhod. qua transiri potest.

Ἀμὴ, vide in Ἀμάω, Ἀμὴ, &c. vide in Ἀμάς.

ΑΜΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, placentæ genus lacteæ, apud Aristoph. in Pluto, Ἄμητά τε προσεπέμψεν ἡμῖν τυτνί, vide schol. & Athen. libr. 14.

Ἀμητίσκος, ου, ὁ, parvus ἄμης. apud Athen. lib. 14.

ΑΜΙΑ, ας, ἡ, amia: piscis genus apud Athen. lib. 7. & Plin. l. 9. c. 15. & Aristor. hist. an. l. 6. c. 17.

☞ Dictas ἀμίας. Athen. vult ὅτι ἐκ μιᾶς φέροντες, ἀλλ' ἀγαλλόν. Sed & Aristotelem scribit nominatas dicere, παρὰ τὸ ἀμφίσκειν τὰς παραπλησίους. esse enim συναγελαστικὰς. Lascaris in epigr. dicitur interpretatus esse amentum.

ΑΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, certamen, contentio. Aristot. Rhet. 1. ὅπου γὰρ ἄμιλλα, οὐ ταῦτα,

τοῦτο τὸ νίκη ἐστί, vbi est certamen, ibi est victoria. Plutarch. in Sym. 5. πρὸς τὸ ῆθος γενομένους ἀμίλλας, certaminibus adversus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg ἄμιλλα ἀρετῆς, versus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἄμιλλα ἀρετῆς, exponitur studium virtutis. Isocr. in Panegyr. περὶ τούτου ποιούμενοι τὴν ἄμιλλαν, de hoc contendentes. Apud Demosth. τὴν ἀμίλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ τοῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Budæus reddit certatim contendere.

Α᾽μιλλόπρων, contentiosior. Hesych.

Α᾽μιλλάομαι, ῶμαι. F. ήσομαι, certo, contendo. Plut. in Apoph. ἀμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, certantes inter se de victoria. Idem in Numa ἀμιλλᾶσθαι τὴν τεχνίτιδα ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. Interdum dicitur ἀμιλλᾶσθαί τινι pro πρός τινα. Aliquando cum dativo instrumentali, ut ἀμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equestri certamine contendentes. ¶ Α᾽μιλλᾶσθαι πρὸς τοῦτο, enitor ad hoc, certatim contendendo ad hoc. Isocr. in Areop. ¶ Pro æmulari, id est, invidere, poni videtur apud Greg cum dativo, inquit Bud.

Α᾽μίλλημα, τό, certatio, contentio.

Α᾽μιλλητής, ῆς, ὁ, certator. Soph. in Antig. Α᾽μιλλητῆρες, ες, ὁ καὶ ή; q.d. certatorius, certativus, ut ἀμιλλητῆρες ἵπποι, apud Aristidem, certatores equi.

Α᾽μιλλητήριον, ου, τό, locus in quo certatur. Suid.

Composita.

Α᾽ναμίλλητος, ος, ὁ καὶ ή, de quo certamen & contentio non est, non controversus. Exp. & non contentiosus.

Α᾽ντίμιλλος, qui alicui in contentione, seu certamine adversarius est æmulus.

Α᾽ντιμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, & ἀντιφωνίζειν, ut apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto & contendo cum, Plut. in Themistocle, Διεμιλλάτο τῷ Κίμωνι περὶ δόξης.

Ε᾽ναμίλλιος, certans, & contendens cum, nõ cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus. Aristot. Pol. 3.

Ε᾽ναμίλλως, ita ut contendi & comparari in certamine possim, pariter. Isocr. in Panath.

Ε᾽ξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu eiicio: vel in certamine expello. Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνται σε γῆς; exp. ἐλαύνουσι.

Ε᾽φάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine & contentione. Isocr. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος γένοιο τοῖς τῆς πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, ut sis patris studiorum æmulus, ut apud Dem. in Epit. φιλοτιμίᾳ ἐφάμιλλος. Et Isocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ δόξαν ποιεῖν τῇ ἐκείνου κατέστησε. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur paritas & æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. & Isocr.

Ι᾽σάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine.

Παράμιλλος, citra certamen victor.

Α᾽ΜΙΣ, ίδος, ή, matula seu matella: vas vrinarium. Suid. ex Aristoph. Legitur & apud Athenæum lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait.

Σκωραμὶς, ίδος, ή, vas in quo ventris onus deponitur. Aristoph. in Concion.

Α᾽μμα, &c. vide in Α᾽πτω.

Α᾽ΜΜΙ, εως, τό, nomen seminis cuiusdam cumino minoris: de quo Dioscor. lib. 3. cap. 7. & Plin. lib. 20. cap. 15. ¶ Α᾽μμι etiam & ἄμμιν Aeolicè dicitur, nobis.

Α᾽μμιχα, ἀμμίχθω, vide in comp. ex Μίγνυμι.

Α᾽ΜΜΙΟΝ, ου, τό, minium. Dioscor. lib. 5. cap. 110. ubi tamen quidam legunt ἀμμώδιον.

Α᾽μμος, &c. vide in Ψάμμος.

Α᾽ΜΝΙΟΝ, ου, τό, membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes involuens. Vide Gal. & Theophilum anatom. lib. 5. cap. 18. & Poll. Quidam ab ἀμνὸς, ab eius videlicet mollitie seu teneritudine: alij à μῆν deduxerunt, ut fit quasi τὸ αὐτὸ μῆνος. ¶ Eustath. Od. γ, ἀμνίον dici scribit vas quo iugulati animantis sanguis excipitur, quasi ἀμνοῦ ὂν, hoc est: μῆνος sive αἷματος στεγανόν. Cretenses verò ἄμνιον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων ἐδέχοντο, ἀμνιὸν ὂν, παρὰ τὸ αἷμα.

Α᾽ΜΝΟΣ, ου, ὁ, agnus, ἀμνὸς κεράστης, apud Nic. in Alex. Atticè aspirari scribit Eust. Etym. à μῆν deducit, præfixo α privativo, ut dicatur quasi ἄμηνος, vel, à μηνὸς significante mollem pilum, seu tenerrimam & mollissimam lanam cum qua nascitur: ut sit ὁ ἐστερημένος τῶν πιπτόντων τριχῶν.

Α᾽μνή, ή, agna. Orph. Argon. ἐπ᾽ αὐτῇ δὲ ῥέγλάγε ἀμνῆς. Scribitur & ἄμνη.

Α᾽μνὶς, ίδος, ή, & Α᾽μνὰς, άδος, ή, idem quod ἀμνή, i. agna Theocr.

Α᾽μνὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνὸς, agnus.

Α᾽μναμος, ου, ὁ, ῦδος, ή, nepos: Suidas & Etym. propriè dici volunt de ovibus, utpote derivatum ab ἀμνός. Pollux lib. 3. cap. 2. poëticum esse ait.

Α᾽μνίον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α᾽μοιβή, &c. vide in Α᾽μείβω.

Α᾽μολγὸς, &c. vide in Α᾽μέλγω.

Α᾽ΜΟ᾽ΡΑ, exp. similago cocta cum melle; opus pistorium ex melle. Athen. l. 14.

Α᾽μορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle, panis mellitus dulciarius. Paralip. l. 1. c. 14.

Α᾽ΜΟ᾽ΡΒΟΣ, ου, ὁ, pro diversa signif. diversam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινός, tenebricosus obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait παρὰ τὸν ὀρφνὸν exempto ν & verso φ in β, vel ex ἄμορφος, mutato accentu & φ itidem in β converso. ¶ Exponitur & ἀκόλουθος, comes, assecla, sectator, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit schol. Callim. Suidæ ἀμορβὸς est ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, mutatione unius literæ ex ἀμορμός. Callim. hym. in Dian. Οὔνεκα Δηϊδὶ συνατέρας πίμπεν ἀμορβάς.

Derivata ex ἀμορβὸς, i. σκοτεινός.

Α᾽μορβαῖος, ος, ὁ καὶ ή, tenebricosus, obscurus. Exp. & βυκολικὸς seu ποιμενικός. Nic. in Ther. ἀμορβαίοις τε χαράδραις.

Α᾽μορβὴς & ἀμορβὲς, significat mediam noctem, teste Etym. qui ex ὀρφνὴ derivatum ait, quasi ἀμορφνὴς.

Derivata ex ἀμορβὸς, i. ἀκόλουθος.

Α᾽μορβὰς, άδος, ή, pedissequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. Τῇ δ᾽ ἅμα νύμφαι ἕποντο ἀμορβάδες.

Α᾽μορβεύω, sequor, assector. Nicand. Βυκολίοι ζυγέεσσιν ἀμορβεύουσιν ὀπηδοί. Idem in Ther. Νωθεῖ γὰρ κώμοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ Δαῖτα. Vide schol.

Α᾽μορμεύω, etiam dicitur pro eodem, item ἀμορμεύομαι, sequor, comitor, unà proficiscor, unde in Epigr. ἀμορμεύσασα pro συνωδοιπόρησα.

Α᾽μορβεὺς, exp. pastor, apud Oppian. lib. 3. de venat φῶτες ἀμορβῆες. Potest tamen etiam exponi, sequaces.

Α᾽μόργη, &c. vide in Α᾽μέργω.

Α᾽ΜΟΣ, ου, ὁ, unus, aliquis. Esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. α. ¶ Doricè pro ἡμέτερος, apud Poëtas. ¶ Α᾽μὸς autem, i. quando, vide in Η᾽μὸς.

Α᾽μόθεν, alicunde. apud Hom. Od. ι, & Plat. lib. de leg. ζ.

Α᾽μῆ, & ἀμᾶς, & ἀμῇ, quæ composita cum alijs particulis usurpantur, ut ἀμηχέπη, quodammodo, quadantenus, quoquo modo, vel quovis modo, ut Agathias apud Suidam, ἔδεξε οἱ ἀμηχέπη δοκησιφροσύνῃ τῇ ψευδείᾳ.

Α᾽μωσγέπως, pro eodem apud Plut. in Pericle.

Α᾽μηχέπως, apud Aristoph. in Acharn. Χ᾽ὡς μὴ ἥδη μισθοφορᾶν ἀμηχέπως, scholiastes exp. ubique, ubivis.

Α᾽μηχέποι, quemcunque ad locum. Hesych.

Composita.

Μηδαμὸς, (tanquam μηδὲ ἀμὸς) ne unus quidem, nullus. Herod.

Μηδαμᾶ, nusquam, nullo in loco. Luc.

Μηδαμόθι, nusquam, nullo in loco.

Μηδαμόθεν, idem.

Μηδαμόθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῆ, nusquam nulla in parte.

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. Interdum dicitur μηδαμῆ μηδαμῶς, & tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμινὸς, qui nullius est pretij. Hesych.

Οὐδαμὸς, quasi οὐδὲ ἀμὸς, ne unus quidem, nullus, idem quod μηδαμὸς, vnde apud Herodot. οὐδαμοὶ, pro οὐδένες. Et genit. οὐδαμῶν ἀνθρώπων.

Οὐδαμᾶ γῆς, apud Aristidem.

Οὐδαμόσε, idem quod μηδαμόσε.

Οὐδαμόθι, idem quod μηδαμόθι. Dicitur & οὐδαμόθι τῆς γῆς, apud Luc. ut Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμόθεν, idem quod μηδαμόθεν, ut οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demosth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῆ, idem quod μηδαμῆ, nusquam, apud Dionys. Areop. Hinc οὐδαμῆ ἄλλη, nusquam alibi. Sæpius sig. nullatenus, nullo modo, Plato de rep. lib. 1. τῶν μὲν οὐδαμῆ συγχωρῶ. Dicitur & οὐδαμῆ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μυδαμῶς. Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῆ οὐδαμῶς. ¶ Accipitur & pro, nequaquam, minimè.

Οὐδαμινὸς, ὸν, ὁ, qui nullius est pretij, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινὸν, apud Chrysost. & οὐδαμινέστερον apud eundem.

Α᾽ΜΠΕΛΟΣ, ου, ή, vitis, vinea. Od. ι, ἠδὲ ἄμπελοι αὖτε φέρουσιν οἶνον ἐρεπτάφυλον. Apud Dioscor. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λεύκη, ἄμπελος μέλαινα.

Α᾽μπέλινος, ου, ὁ καὶ ή, viteus, vitigeneus, vinealis, ut ἀμπέλινα φύλλα Aristot. apud Herodot. οἶνος ἀμπέλινος, & ἀμπέλινος καρπός.

Α᾽μπέλεος, idem. ut ἀμπέλεος βότρυς.

Α᾽μπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. Α᾽μπελόεσσα γῆ & ἀμπελόεν πεδίον, solum vitibus consitum, vinetum.

Α᾽μπελῖτις

Ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra quæ & φαρμακῖτις: ut extatur ex Dioſc. lib. 5. c. 173. Sic dicta quòd adverſus innaſcentes vitibus vermes illini ſoleat.

Ἄμπελιον, ε, τό, viticula, apud Ariſtoph.

Ἀμπελιὼν, ῶνος, ὁ, vinetum, vitibus conſitus locus. Pro eodem dicitur & ἀμπελεὼν Atticè.

Ἀμπελὶς, ίδος, ἡ, avis quædam, cuius meminit Ariſtoph. & Poll. lib. 6. Eadem dicitur & ἀμπελιὰν, ᾶνος, ὁ, Poll. l. 6. c. 9.

Compoſita.

Ἀγελάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, labruſca.

Κιοσάμπελος herba quædam, de qua vide Dioſc.

Ξηροαμπέλινος, ut ξηροαμπέλινος χρὼς, colorem habens vitibus arefactis ſimillimum, vide Suid.

Πολυάμπελος, vitibus abundans.

Ἄμπρον, ε, τό, funis per iuga tentus, ad quem iugatis bobus magna onera curribus impoſita trahuntur Helcium vocat Apuleius, unde helciarij, qui funibus veluti boves iugati onera trahunt, dictum quaſi ἄμπερόν τι ὂν καὶ ἁμαξικὸς τῶν ζυγῶν δεδεμένον, inquit Etymol. qui tamen addit ita etiam dici poſſe lignum quod iumentorum cervicibus imponitur.

Ἀμπερόω, traho, more boum ſeu iumentorum τῷ ἀμπέρῳ συνδεδεμένων. Sic uſurpavit Callim. teſte Etymol. Itidemque Lycophron dixit, Ἄχλαινον ἀμπερώσασιν ἠλίῳ βίον, nudam trahent ſtulti vitam. Abuſivè dicitur etiam pro baiulare & ſuccollare, inquit Bud.

Συναμπερόω, unà traho, ut iumenta trahunt plauſtrum, in trahendo adiuvo. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. & Plut. in Cat. maiore.

Ἄμπυξ, υκος, ὁ, vel ἡ, funiculus auratus quo comæ in equorum frontibus ſparſæ colligantur. Tribuitur etiam mulieribus, & ſic nominatum fuit vinculum illud quo conſtringebantur fluxi crines, & virtā quæ comis iam colligatis ſuperinducebatur: λέγει τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, eò quòd cohibeat crines, teſte Euſt. ut Il. υ, Τῆλε, γ' ἀπὸ κρατὸς χέε σὺν σφίγγῳ σιγάλοεντι, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Idem Euſt. rurſum addit ἄμπυκας, dici κατὰ μεταφορὰν, in equis fræna. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ, à Sophocle in Philoctete dicitur rota: λέγει τὸ κυκλοτερές. Ariſtoph. ſchol. ἄμπυκα generaliùs etiam dici ait τὸ περίτρητον, & apud ipſum comicum ita dici operculum vaſis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, ſed καθ' ὑπερβατικῶς. Locus eſt in Acharn.

Ἀμπυκτῆρες, idem quòd ἄμπυκες & quidem peculiariter in equis, apud Aeſchylum, in tragœdia quæ ἐπιγράφεται ἐπὶ Θήβαις inſcribitur, vbi vide ſchol. Ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Oedipo coloneo vocantur phaleræ vel ipſi ἄμπυκες ſeu ἀμπυκτῆρες.

Ἀμπυκίτης, aff. pro λῃδημοσύνη.

Ἀμπυκίζειν, religare, item frænare, & coronare. Euſt.

Ἀμπυκίζειν, Euſt. annotat. dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας: idque ipſum ſua ætate uſurpatum fuiſſe pro τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖν, hoc eſt, antias & capronas (ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem deflauunt) religare & adſtrictos tenere.

Compoſita.

Ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim.

Κυανοάμπυξ, ceruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Λιπαράμπυκα Θασίαν, Ariſtoph. in Acharn. vocat lagenam ſeu phialam vini Thaſij.

Μονάμπυκες πῶλοι unum tantùm habentes ἄμπυκα ſinguli. Euripides ita vocare dicitur τοὺς κέλητας.

Παραμπυκία, Euſtath annotat vulgarem linguam ſolere dicere ἐπὶ τειχῶν.

Παραμπυκίζειν, idem Euſt. inveniri ait *pro*, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro ad cohibendos & conſtringēdos crines ne diffluant & latiùs ſpargantur: item aureis frænis inſignis (de equo dictum.) Vide Euſtathium.

Ἄμπωτις, &c. vide ἀναπίνω, in comp. ex πίνω.

Ἀμυγδαλέα, & Ionicè ἀμυγδαλέη, & per contract. ἀμυγδαλῆ, amygdalus ſeu amygdala arbor, quæ & nux græca dicitur. Dioſc. li. 1. c. 177. Etymon vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur & ἀμύγδαλος, ε, ἡ, apud Luc.

Ἀμυγδάλη, fructus illius arboris, qui & ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala & amygdalum nominatus. Dioſc. Vocatas τὰς ἀμυγδάλας Herodian gram. ait παρὰ τὸ ἐν ταύτῃ τὸ χλωρὸν ὡσανεὶ ἀμυγδὰς ἔχειν πολλάς, teſte Athenæo lib. 2. Sic Etym.

Ἀμυγδάλινος, ε, ὁ, amygdalinus, *hoc eſt*, confectus ex amygdalis, ut ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Dioſc. l. 1. c. 39.

Ἀμυγδαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp. l. Probl. 6

Ἀμυγδαλίτης, ε, ὁ, amygdalites, aliquam ſimilitudinem habens cum amygdala Plin. l. 26 c. 8.

Ἀμύγδαλον, ε, τό, amygdalum: fructus amygdalinæ arboris, qui & ἀμυγδάλη, apud Athen. lib. 2. & Theophr. & Dioſc.

Ἀμυγδαλώδης, ες, ὁ, ἡ, ἀμυγδαλῆς, εος, ὁ, idem quod ἀμυγδώδης. Nicand.

Ἄμυγμα, vide in Ἀμύσσω. Ἄμυδις, vide in Ἄμα.

Ἄμυδρος, obſcurus, ſubobſcurus, vix apparens, exilis, tenuis, idem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. τοπῆσιν ἀμυδροτέρῃσιν ἰάπτει, obſcurioribus & exilioribus ictibus. Idem de aſpide, ἀμυδρότερον ὀλάκης ἄλλων, exilius & tenuius cæteris venenatis ſerpentibus. Ἀμυδρὸν φῶς, lux obſcura & cæca, quæ non multum ab ipſis differt tenebris. Sic Thuc. lib. 6. ἐπὶ ᾧ νυὶ δηλόν ἐστι ἀμυδροῖς γράμμασι λέγων τάδε, obſcuris literis quæ vetuſtate attritæ & exeſæ vix apparent. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὴς καὶ ἀμυδρόν: item ἀμυδρὸν ἢ δυσφαίνοντα. Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, obſcura & cuius aliquæ adhuc extant reliquiæ, Plutarchus in Alcibiade metaphorā ſumpta ab iis quorum levia adhuc cernuntur veſtigia. At ἄμυδροι τόποι eidem ſunt οἱ κατ' ὄχθους καὶ ἄγαν ῥέοντες. παρὰ τὸ μυζεῖν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἄμυρος, apud Etym. & apud Heſych.

Ἀμυδρὸν & Ἀμυδρῶς, obſcurè, exiliter, ut quum ἀμυδρὸν ſeu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod & ἀμαυρὸν ſeu ἀμαυρῶς ὁρᾶν.

Ἀμυδρόω, ῶ, obſcuro, hebeto, unde ἀμυδρόομαι, apud Dionyſ. Areop. hebeſceńs, deficiens.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obſcuratio, hebetatio, ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμυδρότης, ητος, ὁ, idem quod ἀμυδρός. Nicand.

Ἄμυγμος, ου, ὁ, ἡ, dictum putatur quaſi ἀμύγμων, ut ſit ὁ μὴ ἔχων τὸ μυγμῆς, hoc eſt, τὸ λίαν μυκτήρων ἦχος, quo irridere aliquem ſolemus & ſubſannare: aliis etiam dictum volentibus quaſi ἀμώμων. Vtut ſit, ſignificat eum, in quo nihil culpari reprehendique poteſt, nihil derideri & ſubſannari. Odyſſ. ξ, Ὦ γέρον, ὦ ἄνθρωπε μάλ' τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Od. τ, Οὐ δ' αὖ ἀμύμων αὐτὸς, ἐπεὶ κ' ἀμύμονα εἰδῇ, Τῷ μέν τε κλέος οὖρὺ λάβῃ ξείνοι φορέοντι. Apud eundem ſæpe propriis nominibus iunctum legitur, & tunc exponi poteſt etiam, laudabilis, aut laudatiſſimus, celeber, præclarus, ut Il. ζ, ἀμύμονα Βελλεροφόντης. Odyſſ. υ, Ὀδυσῆϊ ἀμυμονίδῃ. Exponi poteſt etiam, egregius, ſtrenuus, ut Il. ε, ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἄμυμον dicitur, elegans, ſcitum, ut Il. ι, Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκα ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. ¶ Apud Hom. Od. ο, θεῶν ἀμύμονι πομπῇ, exp. fauſtis deorum auſpiciis, bono ductu.

Ἀμύνω, auxilior, opem fero, ſuppetias eo, ſuccurro, aliquem defendo, vel ab iniuria defendo. Iliad. φ, ἀεὶ γάρ τοι ἀμύνεσκε θεοὶ αὐτοί. & ibid. Τρωσὶ παρεστήμαχ' ἠδ' ἀμύνειν. Iſocr. ἦκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt vobis auxiliaturi; venerunt vobis ſuppetiaturi. Xenophon. Pæd. 3. μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτοὺς, ἀλλ' ἀμύνειν ἠδὴ τοῖς ἐκείνοις ἢ ἑαυτοῖς ἢ τοῖσιν αὐτοῖς. ¶ Item propello, propulſo, arceo, paſſim apud Hom. cum accuſ. & dat. ut Od. ϑ, Αἶψα δὲ πεύκεσσιν ἀμύνομεν νηλεὲς ἦμαρ, ab urbe & liberis arcens crudelem diem; vel propulſans. Sic Il. ι, ἀμύνων νηυσὶ θοῇσι πῦρ ἐϊσέλαες, arcere vis ignem à navibus, defendere naves ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitivus, ut Il. ο, αὐτῷ κῆρας ἀμύνων, & Il. ο, Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdum additur præpoſitio, ut Od. ρ, ἀρνὸν ἀπὸ οἴκου ἀμύνω. Sic & apud Apoll. Arg. 1. ἀπὸ μητρὸς ἄμυνον λοιβήν. ¶ Item ulciſcor: ut ἀμύνω σοὶ σὸν πεφνηκότα, ulciſcor te mortuum, ulciſcor mortem tuam, q. d. propugno pro te mortuo.

Ἀμύομαι, dimico pro, propugno pro, tueor, defendo. Apud poëtas aliquando cum genit. ut νεῶν ἀμύεσθε. Iliad. μ. Et cum accuſ. ut Il. ε, ἀμύεσθαι σίχας αὐδρῶν. Aliquando cum præp. περὶ, ut ἀμύεσθαι περὶ πατρίδος, pugnare pro patria. Sic Il. σ, Οἳ μὲν ἀμυομένων περὶ νέκυος περὶ τε πεφνάτων. In proſa etiam ſic uſurpatur. Cum præpoſ. ὑπὲρ: ut apud Plut. ἀμυομένων ὑπὲρ βασιλέως. Sic & apud Dem. & Xen. Cum præpoſ. πρὸς: ut ἀμύεσθαι πρὸς τὸ ἀδελφῆς, pro ſorore propugno, ſororem defendo, apud Plut. in Probl. Et cum accuſ. ut ἀμύεσθαι τὴν Ἑλλάδα, apud Plat. de leg. Pro Græcia dimico vel propugno, Græciam tueor, vel defendo. ¶ Item, iniuriam propulſo, vim arceo, reſiſto, tueor me adverſus aliquem. Cum accuſat. Xen. ὅπλα κτῶνται οἷς ἀμυνοῦνται τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma quibus iniuriam inferentibus reſiſtunt, vel iniuriam illatam propulſant. Sic ἀμύεσθαι τοὺς ἐπιβουλεύοντας, tueor me adverſus eos qui me adoriuntur. ¶ Item ulciſcor. Cum accuſ. ut Hom. Odyſſ. μ, Τὸν δέ κ' ἀμυνάμενοι. Demoſth. Phil. 3. ἢ ὅπως ἀσφαλέστατα ἀμυνούμεθα, tutiſſimè & facillimè ipſum ulciſcemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἀμύνεσθαι. Dicitur etiam ἀμύεσθαί τινα ὑπὲρ τούτου. Iſocr. ad Philippum, ἡμεῖς δ' οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάσχομεν, ἀμυνάμενοι ἐλάμβανον αὐτούς, ulciſci eos ob iniurias quibus nos affecerunt, vel, pœnas ab eis repoſcere iniuriarum. Dicitur & ἀμύεσθαί τι τινα: ut apud Lucianum, ἀμυνόμενός σε τὸν γέλωτα, ulciſcor te ob riſum, vel vicem reddo tui riſui. ¶ Item arceo, propello, propulſo: ut ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ. Il. λ, & ν. Sic apud Plutarch. in Publicola, ὅτε ἐπὶ τοῦ γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, hoſtes pro ponte hoſtes arcebat. ¶ In bonam etiam partem ſumitur pro ἀμείβεσθαι: ut ἀμύνεσθαι εἰς ἴσους, pari pari referre, apud Ariſtot. in probl. Sic & apud Thuc. ἀμύνεσθαι τοῖς ὁμοίοις.

Ἀμι..., Attice pro ἀμυνῶ, ut διωκῶ pro διώκω, Aristoph. in Nebulis. ἀμυνάγετέ μοι τυπγίδιον, opem fert mihi vapulanti.

Ἄμυνσις, ης, ἡ, ultio, vindicta, propulsatio injuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitivo, ut Alexander apud Suid. ποιεῖσθαι ἄμυνσιν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficii compensatio, retributio. Suid. Eust.

Ἀμυνσίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικός, Hesychius & Suid. Hinc ἀμυνσίας θυμός, apud Comicum, inquit Eustath. animus ultionis cupidus, vel ulciscendi.

Ἀμυντικός, ή, όν, ad injuriam propulsandam aptus, instructus ad defensionem, ἀμυντικὴ δύναμις ἡ πρὸς τοὺς πονηρούς, Plat. in epist.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, auxiliator, vel ultor. Iliad. ο, ἀμύντωρ Ζεύς, Od. π, Καί φασιν ἀθανάτοιν Ἀθήνη στυγερὴ Διὶ πατρὶ Ἀρείῃ, ἠέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genitivo, propulsator, expulsor: ut Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντής, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator vel ultor, vel propulsator. ¶ Item pars cornu cervini, apud Aristot. in 6. de hist. an. ut in suo lexico Budæus scribit.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ, ἡ, q.d. auxiliatorius, propulsatorius, expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes excisi serrative. sic dicuntur quasi ad vim propulsandum apti. Ἀμυντήρια ὅπλα apud Diodorum, arma quibus vis repellitur.

Composita.

Ἀντιαμύνομαι, vicissim auxilior.

Ἀπαμύνω, propulso, propello, arceo. ut Il. α, ἠμὲν ὅπως λοιγὸν ἀμύνῃ, Sic & apud Herodot. ἀπαμῦναι σφι τὸ κακόν.

Ἀπαμύνομαι, injuriam propulso, resisto, ulciscor hostem. Od. π & λ, & apud Basil.

Ἐξαμύνομαι, defendo, tueor. Aff. ex Eurip.

Ἐπαμύνω, defendo ab injuria, auxilior, succurro. Cum dat. apud Isocr. ¶ In Epigr. τῷ δούλῳ ἐπαμῦναι, exp. ulciscor.

Ἐπαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ.

Περιαμύνω, protego & defendo è circumstantibus periculis. Plut. in Alcib.

Περιαμύνω, ut περιαμύνω σε, q.d. ἀμύνω περὶ σοῦ, protego te.

Προσαμύνω, vel προσαμύνομαι, insuper auxilior. Il. β. & Plut. in Romulo.

Συναμύνω, unà opitulor. Eurip.

Χειμάμυνα, hyemis injuriam arcens. Ita dicitur læna quædam crassa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Eust.

Ἀμύσσω, Attice pro ἀμύω, ut διωκῶ pro διώκω, Aristoph. in Nebulis. ἀμυσάγετέ μοι τυπγίδιον, opem fert mihi vapulanti.

Ἄμυσις, ης, ἡ, ultio, vindicta, propulsatio injuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitivo, ut Alexander apud Suid. ποιεῖσθαι ἄμυσιν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficii compensatio, retributio. Suid. Eust.

Ἀμυσίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικός, Hesychius & Suid. Hinc ἀμυσίας θυμός, apud Comicum, inquit Eustath. animus ultionis cupidus, vel ulciscendi.

Ἀμυντικός, ή, όν, ad injuriam propulsandam aptus, instructus ad defensionem, ἀμυντικὴ δύναμις ἡ πρὸς τοὺς πονηρούς, Plat. in epist.

Ἀμυντήρ, ῆρος, ὁ, ἡ, auxiliator, vel ultor. Iliad. ο, ἀμύντωρ Ζεύς, Od. π, Καί φασιν ἀθανάτοιν Ἀθήνη στυγερὴ Διὶ πατρὶ Ἀρείῃ, ἠέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genitivo, propulsator, expulsor: ut Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντής, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator vel ultor, vel propulsator. ¶ Item pars cornu cervini, apud Aristot. in 6. de hist. an. ut in suo lexico Budæus scribit.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ, ἡ, q.d. auxiliatorius, propulsatorius, expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes excisi serrative. sic dicuntur quasi ad vim propulsandum apti. Ἀμυντήρια ὅπλα apud Diodorum, arma quibus vis repellitur.

Composita.

Ἀντιαμύνομαι, vicissim auxilior.

Ἀπαμύνω, propulso, propello, arceo. ut Il. α, ἠμὲν ὅπως λοιγὸν ἀμύνῃ, Sic & apud Herodot. ἀπαμῦναι σφι τὸ κακόν.

Ἀπαμύνομαι, injuriam propulso, resisto, ulciscor hostem. Od. π & λ, & apud Basil.

Ἐξαμύνομαι, defendo, tueor. Aff. ex Eurip.

Ἐπαμύνω, defendo ab injuria, auxilior, succurro. Cum dat. apud Isocr. ¶ In Epigr. τῷ δούλῳ ἐπαμῦναι, exp. ulciscor.

Ἐπαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ.

Περιαμύνω, protego & defendo è circumstantibus periculis. Plut. in Alcib.

Περιαμύνω, ut περιαμύνω σε, q.d. ἀμύνω περὶ σοῦ, protego te.

Προσαμύνω, vel προσαμύνομαι, insuper auxilior. Il. β. & Plut. in Romulo.

Συναμύνω, unà opitulor. Eurip.

Χειμάμυνα, hyemis injuriam arcens. Ita dicitur læna quædam crassa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Eust.

Ἀμύσσω, vel Ἀμύττω, F. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, discerpo, carpo. Proverbium est apud Suidam, μηδ' ἄκουσα ἀμύξῃ τὸν ἀγαθὸν, probos ne spina quidem vellicaverit, aut pupugerit. Il. τ, - χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδὲ παρειὰ ἁπαλὼ δεδρυφότε καλὰ πρόσωπα. ¶ Ab ἀμάω, inquit Etymolog. fit ἀμάσσω, & mutato α in υ, ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) scarifico. Pollux. ἔστω δ' ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ οἱ νῦν καθαρπάζειν. ¶ Item, metaphoricè, animum exulcero, saucio animum alicuius, apud Basilium. Aeschines in epistolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχων τὸ τῆς γναμπτοῦ ἀμύξει, quòd mentem exulceret (dolorem videlicet refricando.) Homerus Iliad. α, - σὺ δ' οὐδὲ θυμὸν ἀμύξεις.

Ἀμυγμός, οῦ, ὁ, laniatus & laceratio cutis, proprié. Soph. verò dixit etiam πολιᾶς ἀμύγμοισι χαίτας pro, vellicatus aut evulsiones canæ comæ. Idem & ἀμυχὴ dicitur.

Ἀμυξις, εως, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio. Item scarificatio.

Ἀμυξή, ῆς, ἡ, idem quod ἄμυξις.

Ἀμυξί, adverb. q.d. vellicatim, discerptim. Nicand.

Ἀμυκτηρός, οῦ, ὁ, vim habens dilacerandi & dilaniandi. Cæl. Aurel. Chron. lib. 2. cap. 6.

Ἀμυκτικῶς, idem quod ἀμυξί. Nic.

Ἀμυχή, ῆς, ἡ, idem quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφέλκει, i. lacerationes plangentium sustulit. ¶ Ἀμυχαὶ Dioscorid. interpretes parva hulcera sive hulcuscula vertunt. quidam hulcuscula cutis: ut l. b. 7. c. 3. ἐχ ὅτῳ δ' αὐλαβητέον τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λυσοδήκτων. ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἐμφερῆ. Sunt & qui tubera liventia interpretentur.

Ἀμυχί, adverb. cum vellicatione, superficialiter: quasi radendo summam cutem.

Ἀμυχηδόν, adverb. apud Etymologistem exp. ἄκροις δακτύλοις, primoribus digitis, vel summis digitis. Videtur tamen potius significare, in lacerationis aut vellicationis modum, aut per vellicationem, & quasi quis diceret, vellicatoriè, seu vellicatim, discerptim.

Ἀμυχώδης, ες, ὁ, ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr. Coac. progn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

Ἀμυγδαλία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Καταμύσσω, lacero, laniatu saucio, perstringo. (Ita videlicet ut ratrum terram, & telum cutem perstringit leviterque saucia, non profundum imprimens sulcum, quod & ξέειν dicitur) Il. ε. Πρὸς χροὸς ἐσσυμένη καταμύξασθε χείρα ἀραιλί. Athen. lib. 2, καταμυχθὲν τῷ κυμβίῳ ὑπὸ κωνοβάτου.

Περιαμύσσω, sive Περιαμύττω, circumscarifico, circumcirca saucio. Metaphor. in Axiocho, δεῖ δὲ ποικίλως περιαμύττων πονεῖν, saucians, lacerans.

Ἀμφί, præpositio quæ variis casibus juncta varia significat.

Cum Genit. significat de. Od. θ, Ἀμφ' Ἀρετῆς φιλότητος ἐΰ στεφάνους τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. ἀμφί τε ἀστέρων ἠρώτα. Item propter. Apoll. Arg. 1. τῆς δ' ἀμφὶ δούλῳ ἐμήνατο βαρείαν, propter hanc, huius causa vel gratia; huius nomine. Item πρός, per. Apollon. Arg. 2. Φοίβῳ τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἴνεκεν Ἥρης Αἰσομαι, oro atq; obtestor per Phœbum. Item, circa, ἀμφὶ πόλιν οἰκεῦσι. exp. circa urbem habitant. apud Herodot.

Cum dat. significat etiam πρός, de. ut apud Sophoclem in Aiace, ἀμφὶ μοὶ τάδε τίσουσιν οἱ ἀχνύσ, id est, πρὸς τάδε. Sic & Herodotus, ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτῆς δύο ἐκφέρεται λόγω, de ejus morte duplex vulgatur fama. Od. ξ, κακὴ φρεσὶν ὧδε βεβλῆ Ἀμφ' ἐμοί. pro πρὸς ἐμέ. Sic & ἀμφὶ βουλάσιν & ἀμφὶ γάμῳ, apud eundem. Ponitur etiam pro, circa vel circum; idq; frequentissima & maximè recepta significatione præsertim apud Homerum. Hesiodus, Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀεσσι ἀλκτῆρα σίδηρον. Hom. Od. ξ, Ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀραρίσκε πέδιλα. Apoll. Arg. 2. Ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, æreas galeas circumcapita posuerunt. vel, capitibus circumposuerunt. Sic & apud Theocritum, ἀμφὶ στῆθεσι, circa pectus. Item propter: ut ἀμφὶ φόβῳ apud Euripidem scholiastes exponit Διὰ τὸν φόβον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli exponunt propter Helenam pugnare vel Helenæ causa. Item pro κατά, contra Sophoc. in Aiace, λόγος ἀνέπαρα τὸν μὲν Ἀτρειδῶν κάθα, Τὸν δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, id est, κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, adversus Ulyssem.

Cum accus. (apud prosæ scriptores potius quàm cum dativo) significat circa. ut ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa urbem. Apud Xen. Pæd. lib. 5. ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, circa cœnam occupatus erat. Dicitur eodem sensu nonnunquam, εἶναι πρός τι, & γίνεσθαι πρός τι. Apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον quæ ad prandium pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, subaudi ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Il. γ. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην Socrates. Sic & in obliquis casibus. Synesius, παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑτέρου Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τῶν ἑταίρων Παύλου καὶ Διονυσίου. Aliquando hac phrasi denotatur & homo & comitatus eius: ut apud Thucydidem, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον. Pisander cum sociis. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον, apud Xenophontem, Cyrus & ejus milites: vel, Cyri milites. Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus & ejus sectatores. vel, Orphei sectatores. Item pro, circiter. Lucian. ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίας. Idem, ἀμφὶ τὸ ἑβδομηκοστὸν ἔτος τοῦτον ὃν ἀπέθανον, quum annos esses natus circiter quinquaginta. vel quum circa quinquagesimum esses annum.

Ἀμφί πρός, cum accus. positæ, ἀντὶ τοῦ παρὰλληλα, pro alterutra sola. Iliad. β. Ἀμφὶ πρὸς κρίλιον. Interdum πρός præponitur, posita post ipsam particula τε, itemq; post ἀμφί. ut Il. ρ, πρός τ' ἀμφί τε πάφλον. Sic Apoll. Arg. 2. ὄφις πρὸς ἀμφί τ' ἔρυτο Ἀθήνας. Suidas ἀμφὶ πρός. exp. ex utraq; parte.

Ἀμφὶ pro πρός & σύν & ἐπί, & pro δύο, in compos. Eust.

Ἀμφί, adverb. sine casu, ut & circùm Latinè aliquando. Exponitur & circumcirca. Apoll. Arg. 2. ἀμφὶ δὲ πῆληξ, ibidem, - ἀμφὶ δὲ Κάλχῳ Ἔνδυτα καὶ τεύχεα κατέπηξαν.

Ἀμφίς, (aliud adverb. ex ἀμφὶ præpositione factum, addita littera σ) Utrinque, ab utraq; parte. Iliad. ε πηλεῖδε ἄξονι ἀμφίς, id est, ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At Il. η, Ἠχ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοτε ἀμφὶς ἐόσας. ubi ἀμφὶς idem ait significare vel in circuitu, aut circumcirca: vel pro ἀμφὶ (circum) accipi: ut intelligatur ἀμφὶ τὸ τεῖχος ἔσας. Apud Hesiod. in Erg. Παῖδα μάλ' ἀμφὶς ἰδεῖν. ¶ Item sine, seorsum. Cum genit. ut ἀμφὶς Διός, absque Iove, vel seorsum à Iove, apud Homerum. Interdum cum verbo junctum idem significat: ut ἀμφὶς φρονέειν, seorsum deliberare vel consultare. Diversa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχοῦσθαι, quasi διχοφρονεῖν. ¶ Item extra, itidem cum genit. ut apud Hom. ἀμφὶς ὀδὸς θραμέεσθαι, id est, ἐκτὸς, inquit Eust. ¶ Item inter, in medio. Il. γ, - ὀλίγη δ' ἔπι ἀμφὶς ἀρούρης, parum erat terræ inter utrosque.

Διαμφὶς, (comp.) utrinq;. Item seorsim. Dionys. de situ orbis.

Διαμφίδιος, (q.d. seorsim positus, separatus) diversus, alienus. Hesych.

Ἄμφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀμφισβητέω, F. ήσω, controversor, contendo de re aliqua, disceptro. ut apud Plat. in Protag. καὶ δεῖ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μοι, ἐρίζειν δὲ μή. Sic apud Aristot. Rhet. 1 ἐπεὶ δὲ πολλάκις ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν δεῖ τὸ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Jungitur & dativo rei. ut Aristot. Ethic. 6. ἀμφισβητεῖ τοῖς Φανομβίοις σύαργῶς, controversatur de iis quæ evidentia sunt. vel adducit in controversiam ea quæ, &c. Et infinitivo: ut apud Demosthenem in Paragr. ad Apat ὅτι ἡμῖν ἀμφισβήτησιν ἔστιν μὴ οὐ ναυμαχίαν ποιήσασθαι σε, contendo te non recte dicere. ¶ Item, contendo in judicio, litigo, ambigo. Isocr. ad Nicocl. τοὺς κρίσεις περὶ ὧν αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητοῦσι, μὴ πρὸς κρίσεις, noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre, vel de

quibus inter eos ambigitur. Aristot. Pol. 4. ὁ γάρ πωλητὴς γένηται ἐν ἀμφισβητήσιμον τοῦτο τὸ ὀνόματος. ¶ Item ἀμφισβητεῖ τοῦτο, vel τάτε, aut τοῦτο τάτε, contendo de hoc tanquam ad me pertinente, hoc mihi vendico. ut apud Themistium, ἐὰν τὸ πράγματος ἠμφισβήτην, si rem vendicarem mihi, ut Bud. interpr. Apud Demosth. in epist. Phil. ἀμφισβητῶν τῶν ὑμῖν ἀποκεκοσμημένων. Isocrates in Evagora, ἀμφισβητοῦντες τοῦ βασιλέως. Aristot. Pol. 3. ἀμφισβητοῦσι τοῦ τὸ πράγματος ἰσότητα. Additur interdum dativus personæ, ut apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σοί τ ἀρχῆς, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2. οἱ ἀμφισβητοῦντες πρὸς ἁπλᾶσιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα.

Ἀμφισβητεῖν, inquit Suid. est μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' οἷον χωλὸς βαίνετο καὶ ἀμφιδάλλειν, quasi ἀμφισοβατεῖν. Affertur & aliud etymon, παρὰ τὸ ζητέω, quasi ἀμφιζητέω.

Ἀμφισβητήσιμος, ambigor, in controversiam venio seu adducor. ut τοῦτο ἀμφισβητεῖται, hoc controversum est), unde τὰ ἠμφισβητημένα, res controversæ. Exp. & controversia mihi movetur, apud Demosthen.

Ἀμφισβήτημα, τὸ, controversia. Item, quæstio inter disputantes agitata.

Ἀμφισβήτησις, εως, ἡ, controversatio, disceptatio, contentio. Isocr. Item dubitatio. Item actionis quoddam genus apud Pol.

Ἀμφισβητήσιμος, ς, ὁ καὶ ἡ, controversus, in controversia positus, de quo controversia est, de quo disceptatur, dubius, de quo dubitatur. Xen. Demost. Aristot.

Ἀμφισβητητικὸς, ς, ὁ, contentiosus, id est, contentionib. deditus

Composita.

Ἀναμφισβήτητον, non controversum quod constat & convenit.

Ἀναμφισβητήτως, sine controversia, citra controversiam, procul dubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, ῶ, controversor. disceptro Dem. pro cor. αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφισβήτησις, altercatio. vel dubitatio.

Ἀμφώ, ambo, vel ambæ. Odyss. σ, τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέχον. Apud Hesiod. ἄμφω γε μὲν ἐθέλοντε. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν, ut ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus: qui dativus χεροῖν interdum subauditur. Fit ab ἀμφίς.

Ἀμφότερος, ἀμφοτέρα, ἀμφότερον, uterque, utraque, utrumque, Il. δ. Ἀμφοτέροι νόσφιν ἴσαν ἑλατῆρε τε κῦδος. Sic & Od. υ, Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἄγλαϊα, &c. In duali: Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐν τῇ Ἑλλάδι ἡγεῖσθαι. Et Od. ξ, Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μνησώμεθα ὁρμηθέντε. In plur. ἀμφότεροι, utriq;, frequentissimum est apud utrosque scriptores. Ἀμφοτέραις χερσὶ, ambabus manibus qui tamen dat χερσὶ sæpissimè subauditur & in prosa & in carmine.

Ἀμφοτέρως, utroque modo. Aristot. rhet. 2. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον adverbialiter, ut Il. δ, & ν.

Ἀμφοτερωμάχις, idem.

Ἀμφοτέρωθι, utrobique. Ἀμφοτέρωθεν, utrinque. Ἀμφοτέρωσε, utroque, in utramque partem.

Ἀμφοτερίζω, in utramque partem vergo. Item utrinque cingo vel attingo, Strab. lib. 6.

Composita.

Ἐξαμφοτερίζω, utraque re excido. Item in dubio pono, dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in utramq; partem vergo, ancipitem me præbeo, & mediam naturam habeo, inter duo aut plura genera ita intercedo, ut nullo in genere planè censeri possim. Aristot. de part. anim. lib. 3, φανεὶη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τύπος τὴν ἡμᾶς ἐν ὁ ωλῶ. ubi quidam interpr. ancipiti inter hæc esse specie. Construitur & cum ἐπὶ vel πρὸς, cum significat anceps. & ambiguum esse. ut Aristot. in Eth. 7. ¶ Item utrique sufficio. Aristot. de gen. lib. 4. ἡ δὲ φύσις ἐκ δύο ἀτόμων πολυχρόων ἔτυχε ὡς τ' ἐπαμφοτερίζειν. B. Et pro alternare. Plutarch. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententiis. ¶ Item, in neutras partes transeo, integrum me & medium præbeo, ut apud Plut. τὰς δὲ Βοιωτὰς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

Σύναμφω, ambo, q. d. simul ambo. Polyb. lib. 1.

Συναμφότερον, q. d. simul utrumq; Et pro ἀμφότερον, utrumq; Plat. Thuc. Dem.

Ἄμωμον, ς, τὸ, amomum: nomen fruticis cujusdam & aromatis, apud Dioscor. & Theophr. Κινάμωμον, vide suo loco, infrá.

Ἀμωμίτης, ς, ὁ, amomum similitudine aliqua referens. Dioscor.

Ἀμωμις, ιδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta quòd amomo similis sit. Dioscor. lib. 1. c. 14.

Καρδάμωμον, aromatica planta, à cardamo denominata. vide Plin. Dioscor. Theophr.

Ἀν, conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva. ut Demosthen. ad Aphobum, ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξω ζητῶν, ἐζήτησεν ἂν μὲ τὸν πόδα τὸν χρέφοντα τὰς μαρτυρίας. Hîc alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παρατατικὸν μελλοντικὸν, inquit Bud. Sic apud Aristot. in 10. Ethic. μᾶλις' αὐ τοῦτο δυνάσαι δεῖξαι αὐ ὁτιοῦν τῶν ἀρεταῖων νομοθετικὸς γένοιτο. Et apud Aristophanem in Vespis· ἐγὼ γὰρ ἐσθ' αὐ ὀρνίθων χάλα αὐτὶ τοῦ βίᾳ λάβοιμ' ἂν ἔ με νῦν ἀποστερεῖς. Ejus usus exemplis colligendus est. ¶ Cum Indicativi plusquamperfecto. Demost. contra Midiam, χρησιμώτατος γὰρ αὐ ἦσαν ἅπασιν essent enim omnium utilissimi. Vel, esse possent. Cum præterito perf. Item, ἐπὶ μᾶλλόν γε ὀλίγου αὐτὸς πάλαι αὐ ἀπολώλατε, jampridem perijissetis. vel, jampridem fieri potuisset ut perijissetis. Cum præt. plusquamperf. Demosthen. τῶν ἀδικημάτων αὐ ἐμεμνήσθ' ἕκαστος, ἃπ ἔδει ἐμὲ γέγραφε. Cum Aor. 1. μὴ αὐ ᾠήθη τήμερον ῥηθῆναι, non putasset. Cum Aor. 2. ut εἶπον αὐ, ἐ ἀκηκόειν, dixissem si audivissem. Cum optativi etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. Cum præsenti: Lucianus, καὶ σὺ τοῦτο πάσχοις αὐ σοὶ πόλις ἡ Ἀθηναίων δοκεῖ αὐ φλύειν χάριεν ὁμολογεῖσαι. Sic, τί αὐ λέγοιμεν, cur diceremus? vel, cur dicamus? Cum Aoristo, δοκῶ αὐ ἁμαρτάνειν ἅς τ' ἔφηβός ἐστιν ἅπτ καὶ παροῦσιν, non dijudicaveris, vel dijudicare non possis. Lucianus, ἀγνοῶν γὰρ ἑαυτὸν δοκῶ αὐ ἀμάρτοιμι. Demosthenes, πῶς αὐ ἀμότερος συνοφαίνοις γένοιτο, Iliad. ε, Τυδείδη δ' οὐκ αὐ γνοίης ποτέροισι μετεῖη, non cognoscres, vel non animadverteres. five non animadvertas, aut non animadverteris, aut animadvertere non possis. Iliad. ε, Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ αὐ Διὶ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc vel cum ipso Iove dimicet, sive dimicaret aut dimicare posset, vel possit. Iliad. α & β, Η' γὰρ αὐ Ἀτρείδη νῶϊ ὕστατα λωβήσαιο, alioqui enim nunc postremùm Atrida convitiareris, aut potius, convitiatus esses Sic Plato de rep. lib. 8. ὁ γὰρ αὐ τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐσήσατο, alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur & χάρ τ' αὐ, pro χάρ τοι αὐ ut apud Xenophontem, σμικρὸν χάρ τ' αὐ ἐστὶ τὸ Κῦρε. Item αὐ cum optativo post relativum. Xenophon. λέγε ἃ σὸν αὐ τις βούλοιτ' ἀκοῦσαι. ¶ Cum Subiunctivo etiam collocatur. Isocrat. in Panegyrico, ὥστε γὰρ ἀμφοτέρων ὑμᾶς πιπαίσασθε, ὡς τε ἄρξετ' αὐ διδάξητε καὶ αὐτοὺς, ita exp. ut optimè docere possitis. Galenus libr. Meth. 10. ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς αὐ σοι γένηται διελομένῳ τοῦτο, &c. consideratio exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si dividas, &c. Lucianus, ὁπόσῳ αὐ ἦ Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, qualiscunque sit, filius est Neptuni. Demosthen. ὃ λέγων σ' ἐχρῆν ὅτι αὐ βουληθῇς. Sic παρασκευάζει πάντα ὅσα οἴεται σωθήσεσθαι αὐτοῖς. Habet conjunctivum αὐ, & quum annectitur adverbiis temporis, ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ & apud poetas οὖτε: unde ὅτ' αὐ, ὁπότ' αὐ ἐπ', αὐ, & οὖτ' αὐ: vel potius conjunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπαὶ, οὖταν: ut & ἐπήν αὐ, passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπὴν αὐ. ¶ Cum infinitivo tria tempora significat, inquit Bud. Demosth. ἀφεῖμεν μικρᾷ βοηθήσαι τοῖς πόνοις ὑμῖν δοκῶ, ἢ μικρᾷ ἀναλῶσαι αὐ, τὰ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν, ἐθέλειν οἱ πλέονες, vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse? vel modica pecunia emptum voluisse, ne justam collationem præstare cogerentur? Sic & Xenoph. Hell. 6 δοκῶ ποιήσασθαι αὐ. Jungitur cum futuro plerunq; in verbis quæ futurum poscunt. ut νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ ἐλπίζω, προσδοκῶ, & similibus. Antiph. ἐμοὶ χρῆσθε. Ἐλπίζων ἅπτος αὐ ἄριστα πράξειν. Isocrat. in Busiride, ἡγοῦμαι σὺ τότε μᾶλις' αὐ δίδαξαι μηδέν. Idem de pace, οἶμαι πάντας αὐ ὑμᾶς ἡδέως ἀκούσεσθαι. Fit tamen & aliter in iis verbis interdum: ut Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάσαις σὺν τῷ πολέμῳ ἴσῃ αὐ χρόνῳ τότε παύσειν. Xenophon. ἐξ ὧν ἐλπίζω, ἐὰν τῷ πρὸς ἐμὲ ὀρθὸν προσποιῶ, σφόδρ' αὐ σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἔργων ἐργάτην ἀγαθὸν ἡγεῖσθαι. Lucianus, οἵᾳ ἡμᾶς ἐρέτην αὐ. Putas nos esse navigaturos? Herodotus, οἱ δὲ ἐπ' ὠφελείᾳ ἔφασαν ἐρέσειν αὐ τοῦτο, illi negaverunt se ullius rei gratia id facturos. Jungitur etiam αὐ (inquit Budæus) quum vim habet ὁμωνύμου, cum præter. infinit. Demosthen. πρὸς πάντας. Ἀλλὰ παντὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν βαρβάρων αὐ ἐκινδυνεύθη. Xenophon. Pædiæ 4. καὶ εἶπεν· ἔγωγε ὅτι τάχιστα ἐκεῖσε μάλιστα πάντως σὺν τῷ στρατεύματι κατελθὼν αὐ λύσαιμι τὸ ἀμφὶ σεαυτὸν ἔχον. Ponitur & cum plusquamperf. ut idem in Oecon. dixit, ὅτι μὲν δεῖ τὰ χρήματα ἐπίστασθαι κτᾶσθαι αὐ. ¶ Cum participio etiam jungitur idque non raro. Cum præsenti, ut Demosthenes Olynth. 3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' αὐ ἔχων εἰπεῖν. Isocrat. ad Philippum, δίκαιον δὲ δοκεῖ αὐ ἄλλως ἡσυχίαν ἄγοντα, πολλὰ ἐ δέοντα, &c. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Cum Aoristo etiam sæpe. Demosthenes, ὑμεῖς δ' οἱ μεμψάμενοι πολλὰ καὶ δίκαια αὐ ἐκείνοις ἐκτήσω, &c. Qui succensere poteratis. Aristoteles, τοῦτον δὲ ἐν τρόπον καὶ τὸν στενὸν λέγεται ἀ στενοχωρεῖσθαι, ὡς ἀναχώρησιν τ' αὐ καὶ τοῦ αὐτὸ ὁρμεῖν ἔκειτο, i. quod nisi foret, suopte quæque nutu separata essent & dissipata. ¶ Convenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æschines contra Ctesiphontem, σὺ γὰρ αὐ κώμῳ ἐπορεύου, σὺ γὰρ αὐ πρεσβεύοις μᾶλλον πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ὅπως κινδυνεύσεις; tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Quum autem sine γὰρ ponitur, non habet eandem vehementiam, ut illud Demosthenis pro corona, τί ποιεῖν αὐ ἦν τί οἴεσθε λέγειν τὸν ἀσεβῆ ἀνθρωπον τοῦτον; quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, τὸ χρέος αὐ τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐμοῦ ἀπολωβῶντος, ἐκεῖνα διώκοιτε. ¶ Apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus) in Panegyrico, τοσοῦτον ἐπιποιήσω τοσοῦτο ὅσον πρὸς αὐ τὰς ἑαυτῶν χώρας, πορεύσεσθαι; tam enixè contenderunt, tam accuratè præsto fuerunt,

runt, quam facere potuissent, si suum ægrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξαν μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωρεῖν, τὰ δ' ἔπειτα τάξει σὺν αὐ, non etiam, non item concederem. Interdum ponitur αὖ præcedente ἐά, ut Demost. ὅπ τῶν ἀδικημάτων αὖ ἐμέμνηθ τῶν ἑαυτῦ, ἐᾶν ταῦτ' ἐκεῖν' ἐᾷν γράφῃς. Plato in Apologia. ἐγὼ πάλαι ἐπιχείρησα πράττειν τὰ πολιτικά, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jam pridem Rempub. tractare aggressus fuissem, jam pridem periissem. Aeschin. ἐὰν σωφρονεῖτε, ἐᾶν αὖ ἀνομάζειν τὸν νόμον τῦ δήμου, si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. ¶ Quædam sunt genera, in quibus αὖ in priore, ἐὰ μὴ in posteriore collocatur: ut apud Xenoph. lib. ἀ πομν. 1. οὐκ ἂν αὖ ὡς ἐλεγχθείη ἐὰ μὴ ἐπίστασθαι ἀληθῆ δόξαν. Interdum verò πάλιν ἐὰ: ut apud Isocratem, οὕτως οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγοιμεν, πάλιν ἐὰ δόξαι, &c. ¶ Aᾶ geminatum, ait Budæus, sibi magis παραπλήσιον videri quàm ὁμοιότητα in hoc Xenophontis loco Pæd. 5. ὅσῳ δ' ἂν τελεύτερον συσκιάζωμεθα τῇ σώματι, τόσῳ τὰς ἐπιούσας ἡμέρας ἥδιον ἂν ἀναπνεύσωμεν τῇ ψυχῇ καὶ εὐθυθήσομεθα. Idem alibi αὖ esse πλεονάζον dicit in hoc Platonis loco, in Alcibiad. 2. ἀλλὰ καὶ ἄξιον αὖ ἡγεῖσθαι, ἐὰν μὴ παρόντες τυγχάνοι. ¶ Aᾶν pro ἐὰν εἰ, vide in Eι. ¶ Item pro αὖθις, vide in Aῦά.

Aᾶνά, (*præpositio*) per: Odyss. ξ. Χώρου ἀν' ὑλήεντα, per locum sylvosum. Et αὖθι δήμου, Odyss. τ. per populum, inter cives. Item, Ἐμβρίθων δ' ἀνὰ ἄστυ ἰὼν ὡς ἐπρέσβευεν, incedentem per urbem. Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη σκεδαννύμενοι, palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, per viam, in via. Et apud Dioscorid. ἀνὰ πᾶν ἔτος, per singulos annos, quotannis. Exponitur & apud: ut πολλὰ δ' ἐγὼ χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, apud Aegyptios multum pecuniarum collegi. Aᾶνὰ τόμον ἔχειν, in ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eustathius, Iliad. ε. Sic & ἀνὰ μέσον, exp. ἐν μέσῳ, & ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει. Invenitur sæpè scriptum ἀναμέσον, conjunctim, & ἀναμέρος. ¶ Apud Poëtas cum dativo sig. cum: ut Il. α. Χρυσείῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, unà cum aureo sceptro. Vel (secundum alios) ἀνὰ pro ἄνω. Sunt qui & pro circa hic accipient. Significat & super apud eosdem, sæpè quidem cum dativo: interdum tamen & cum accusativo, apud Homerum, ἐπὶ δὲ ἁρμαθὰ ἀνὰ βωμοῖς. &, ἀνὰ χαίτας ἄκερσε. & apud Pind. χρυσίας ἀνὰ ἵππους. Cum accusat. ut ἀνά τ' ὄψια καὶ μέλεα κάμε. Eustath. Idem in hunc locum. Iliad. ε. Ὣς ἔπιον, ἀνὰ νηὸς ἔδυν, ait ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpositione una pro alia: aut esse pro εἰσέδυσαν νῆας, subaudita ἐπί. ¶ Aᾶνὰ pro ἀνὰ interdum ponitur à Poëtis, sequente etiam consonante. Cum dativo: ut αὐ βωμοῖσι, apud Hom. Cum accus. ut αὐ τύργας, & αὐ δόναξας, apud eundem. Sic & apud Hesiodum, ὀπίσω φερέοικος αὖ φυτὰ βαίνῃ. Sæpe & in verbis ex ἀνὰ compositis: ubi fit tmesis, ponitur αὐ pro ἀνὰ: ut Odyss. ξ. αὖ δὲ συῶήσι ἴστασ': pro αὐτοῖς δὲ συσῶήσι. ¶ Aᾶνὰ πόλεμον ἄλεια, apud Herodot. exp adversus flumina navigare, vel adverso flumine navigare. ¶ Aᾶνά cum accusativo declarat etiam æqualem quandam distributionem: ut apud Dioscor. l. 2. c. 91. ἀσπαλάθου τῆς ξυλοβαλσάμου ἀνὰ δραχμὴν μίαν. μίξον δὲ κιννάμωμον καὶ νάρδου ἀνὰ δραχμὰς δύο, ξυλοβαλσάμου ἀνὰ δραχμὴν μίαν, xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ cinnamomi, cardamomi & nardi singulorum uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ. apud eundem, singulorum drachmas duodecim. Sic & Matth. cap. 20. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt singuli denarium. Luc. 9. μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, singuli binas tunicas. Ioan. 2 ὑδρίας χωρούσας ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydrias capientes singulæ binos aut ternos metretas. Rursum Luc. 9. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. ¶ Vacat etiam interdum, ut Apoc. c. 21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου, & duodecim portæ, duodecim margaritæ, unaquæque portarum erat ex uno margarite: vel, & singulæ portæ è singulis erant margaritis. ¶ In compositione sæpè significat iterationem & velut redintegrationem: ut in ἀναβλαστάνω, repullulo, ἀναβιόω, vel ἀναβιώσκω, reviviſco. Interdum significat retrò: ut in ἀνέλκω. Frequenter ponitur pro ἀείρω, sursum, ut in ἀναβάλλω, attollo: ἀείρομαι, ascendo: ἀνίσταμαι, sursum erigor. Aliquando simplicis significationem auget, ut in αὐξάνω, αὐλίζομαι, αὐλίζομαι. Sæpè etiam vacat, ut in ἀναρπάζω, ἀναπαύομαι, ἀναγγέλλω. Interdum mutatur in ἀμ, sequente β, vel π, ut in ἀμβάλλω, ἀμπνέω, pro ἀναβάλλω, ἀναπνέω: vel mutatur in ἀγ, sequente κ, ut in ἀγκείνω pro ἀνακείνω: aut χ, ut in ἀναχαλάζω, pro ἀναχαλάζω. Et in ἀν, sequente alia vocali: ἄνδεμα, pro ἀνάδεμα: ἄνστρεφα, pro ἀναστρέφω. ¶ Aᾶνα verò est Vocat. nominis ἄναξ. Il. γ. Od. ε. & alibi. Ponitur & per apocopen pro ἀνάστα, surge.

Aᾶνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

AᾶΝΑΓΑΛΛΙΣ, ιδος, ἡ, Anagallis: herbæ nomen, de qua Dioscor. lib. 2. c. 209. & Plin. lib. 25. c. 13. Meminit Suid. etiam & Gal. 6 simpl.

AᾶΝΑΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas (vel ab ἀνάω, i. regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη, pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα κρατοῦσα, ut vult Etymol. Aristotel. de mundo aliud etymon sequutus, dixit, οἶμαι δὲ τὴν τοῦ ἀνάγκην τὸν ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι πολλὰ τὸν θεὸν, οἱονεὶ ἀκίνητόν τινα οὐσίαν ὄντα, i. existimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm deum, veluti qui sit immobilis substantia.) Xenoph. Pæd. 2. ἡ γὰρ ἐπιδιδάσκαλος τούτων ἁπάντων τῆς ἀνάγκης, non est magistra ulla horum melior quàm necessitas. Demosthen. Olynth. 1. εἰς ἀνάγκην ἐλθεῖν ποιεῖν, veniamus in necessitatem faciendi, cogamur facere. Apud Eurip. ἐς ἀνάγκην κέρμαι, ad necessitatem adducor imponitur mihi necessitas, cogor. Dicitur & ἀναγκή μοι τοῦτο ποιεῖν, necesse est mihi hoc facere, cogor hoc facere, apud Demosth. Xenoph. & alios. Dicitur & πάντως ἀνάγκη, omninò necesse est, apud Greg. Pro eodem usurpatur ἀνάγκη, ὑπ' ἀνάγκης, ἐκ τῆς ἀνάγκης, ἐξ ἀνάγκης, necessitate, necessariò, coactè, invitò. ¶ Exponitur etiam, fatum, fatalis necessitas. Plutarch. ἀ δὴ καὶ ἐοικεν κατέλαβεν ἀνάγκη μανέας Μακεδόνων ξύμμαχον. Euripides ἀνάγκας θεῶν appellavit calamitates fatali quadam necessitate à diis impositas. ¶ Item ἀνάγκαι, tormenta, quæstio. ut in epitome Polybij, τὰ ἐπὶ τοῖς ἀνάγκαις ὀργανα, quæ alibi τὰ ἐπὶ τοῖς βασάνοις ὄργανα dicit. Et Plutarch. in Publ. ἐπὶ τοῖς ἀνάγκαις τοῦτ' αὐτὸ ἐζητήθη τοῦτο, ne quæstio quidem hoc illi expressisset.

Aᾶναγκαῖος, α, ον, necessarius, necessariò eveniens, coactus. Item ἀναγκαῖον, quod ex necessitate fit, & vitari nequit. Demosthenes pro corona, ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, peccata quæ necessariò consequuntur, peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολεμισταί, qui ex necessitate & coacti pugnant. Odyss. ω. μάθον ἀναγκαῖον, expon. ἀναγκαστικὸς, quo imponimus necessitatem, & cogimur aliquid facere, Od. ε. Dicitur & ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est. ¶ Item necessarius, cujus usus est necessarius. ut τῦρ ἀναγκαῖον τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων. Apud Thucydidem, τὰ πρὸς τὸν ἑκάστου ἡμέραν ἀναγκαῖα, res quarum usus singulis diebus est necessarius. Sic ἀναγκαῖα τῷ βίῳ, res ad vitam necessariæ, apud Isocratem, in Panegyr. Item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, & quæ maximè conducunt. Demosthenes pro corona, μικρὰ δ' ἀκούσεται ὑμῶν αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖος exponitur utilis, fructuosus. Sic apud Homerum, ἀναγκαῖος δμώες. ¶ Item necessarius, necessitudine conjunctus. Xenophon. Hell. 5. ἀναγκαῖος μοι ὢν τυγχάνει καὶ ἐπιτήδειος. Et Isocr. τοὺς μὲν δ' ὁμοῦ συγγενείας ἔχοντες, οἰκειοτέρως σφᾶς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς συμφορᾶς τῶν ἀναγκαίων παρέχον. ¶ Item ἀναγκαῖα (substantivè) necessitudo, affinitas, propinquitas. Herodot in Clione. Aᾶλυάττεα γὰρ ἐγνωσαν δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρυήνιδι Aᾶναξάρεω παιδὶ αἰδοῖ τῇ ἀναγκαίῃ ἰσχυρῇ συμβάσιος ἰσχυρῆς σὺν ἐθέλειν συμβῆναι.

Aᾶναγκαίως, necessariò, ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λόμπον, necessariò ignis calidus est, & lac candidum. Isocr. ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν πρᾶξαι, i. necesse est. Cicero ἀναγκαίως ἔχει vertit, sic jubet necessitas.

Aᾶναγκαιότης, ητος, ἡ, necessitudo, id est, propinquitas generis. Lysias.

Aᾶναγκάζω, F. σω, cogo, compello, adigo. Isocr. ad Philipp. τὰ δὲ συμφέροντα θέλοντος, τῶν δὲ παρόντων καλῶν ἀναγκάζοντος, utilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus. Exponitur etiam à Budæo urgeo, vexo.

Aᾶναγκάζομαι, cogor. Plat.

Aᾶναγκαστὸς, ὴ, όν, coactus, non voluntarius. Thuc.

Aᾶναγκαστῶς, coactè. 1. Pet. 5.

Aᾶναγκαστικὸς, ὴ, όν, qui cogit, qui necessitatem imponit.

Aᾶναγκαστικῶς, idem.

Composita.

Aᾶναναγκαστος, voluntarius, minimè coactus. Item ἀναναγκαστεῖν, ex voluntate manans, quod præter voluntatem non fit. Arria.

Aᾶναναγκάζω, in vitum cogo.

Eἰσαναγκάζω, idem quod αὐαγκάζω. Plat.

Eξαναγκάζω, cogo, compello, excito, urgeo, instigo, apud Xen. τὸν ἀρχίαν πληγὰς ἐξαναγκάζοντα.

Eπάναγκες, ες, necesse, necessarium. Demosth. ἃ δὴ ποιεῖν τοὺς ἀστυγνώτας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τὰς δὲ πατρίδας χρημοτίζειν ἐπάναγκες. Plutarch. in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι τῷ σεσιλαν τὸν πατέρα, necesse non esse. In Act. Apost. c. 15. πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, præterquam hæc necessaria. Item adverbialiter, necessariò, apud Dem.

Eπαναγκάζω, cogo, compello. Dem. & Andoc.

Καταράγκη, violentior amoris illecebra. unde ἐρωτικὴ καταράγκη. Synes. ¶ Item catanance, herba, cujus duæ species, quæ ambæ feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Dioscor. lib. 4. c. 134 Meminit & Plin. l. 27. c. 8.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, persuasio cum necessitate conjuncta, i. cui vis adhibetur. Vtitur Cic ad Atticum.

Προσαναγκάζω, insuper cogo. Et simpl. cogo, Plat.

Συναναγκάζω, simul cogo. vel simpl. cogo. Polyb. & Xen.

Χειραάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendam alvum. Aet.

Α᾽ΝΑΓΥΡΙΣ, ἐος, ἡ, & Α᾽ναγυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, Anagyris sive Anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου, apud Dioscor. lib. 3. cap. 117. & Plin. l. 27. c. 4.

Α᾽ΝΑΙ᾽ΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto. Item inficior. Interdum cum infin. ut Iliad. σ. Ἐπ᾽ Ἀριστάρχοις ἀναίνεται μὴ ἐ κομιζεῖν. Sæpè cum accus. Odyss. γ. de Clytemnestra, τὸ μὲν μὴ ἀναίνεσθαι ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2. ὡς μηδενὶ ἀναίνεσθαι ἔργου, ἀλλὰ πάντα νομίζειν πρέπειν οὕτως πράττειν ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, i. ut nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator jusserit. Habet & accusativum personæ, pro, repudio, respuo, (& secundum quosdam) aspernor. Odyss. θ. Τῶν δ᾽ ἄλλων ὑπέρ κε᾽ ἀναίνομαι ἠδὲ μάχεσθαι. Demosth. εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστὴν, i. respuis socerum præ nobilitate tua: vel non agnoscis esse socerum tuum, ut interpretatur Budæus.

Eustath. deducit ex οὐ (i. assensio) præfixo α privat. & interjecto ν euphoniæ gratiâ. Quidam volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum: & ex ἀνεναίνομαι factum dicunt ἀνεμέμομαι, deinde sublato ε, ἀνώμοται.

Α᾽παναίνομαι, (compos.) Aor. 2. ἀπέπιον ἀπίω, renuo, respuo, recuso, rejicio. Cum accusat. Odyss. κ. Ἔνθα σὺ μηκέτ᾽ ἔπειτ᾽ ἀπεναίνεο νόστον ἱκέσθαι. Et Iliad. η. Οἱ δ᾽ ἐ γνώσαντες ἀπέπιον ἠναντίον ἔκτορος. Hesiodus, Ῥηίδιον γὰρ ἔοντα ἀπαίνεσθαι, βόες δὲ ἅμ᾽ ἕξαν, Ῥηίδιον δ᾽ ἀπαναίνεσθαι. Vsi sunt hoc verbo etiam interpretes Bibliorum, ut Ecclesiastic. cap. 4. ἐκτὸς θλιβόμου μὴ ἀπαναίνου. Citatur & ex Psalmo 76. cum infinitivo, ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.

Α᾽ΝΑΞ, κτος, ὁ, (pro ἄνακς, inserto τ per pleonasmum) rex. Odyss. ε. Γουνοῦμαί σε, οἷός τε ἀνάκτων πάντες ἔασιν. Iliad. α. Α᾽τρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque: ut Iliad. β. Ἑρμείας δὲ ἄναξ, Odyss. μ. Θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. In vocativo ἄνα: ut Odyss. ε. Ζεῦ ἄνα. Isocr. in Evagoræ encomio, κρεῖττον, οἶμαι, τῶν ἐξ αὐτῶν γενομένων ἀνδρῶν ἐστιν ἱδιώταις ὀνόμασι προσαγορεύοντα, ἀλλὰ τὸν μὲν, βασιλέα καλοῦντα, τοὺς δὲ ἄνακτας τοὺς δὲ ἀνάσσας. Ωὖναξ etiam sæpè dicitur pro ὦ ἄναξ: ut initio Argon. Orphei, Ωὖναξ Πυθῶνος μελέων, ἑκατηβόλε, μείλιξ. Vbi scribitur etiam, Ωὖνακ & Ωὖναξ, tanquam coalescente α cum ω, Soph. οἴκτιρε δ᾽ ὦ ναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Odyss. κ. Ὡς δ᾽ ὅτε δμῶες ἀμφὶ ἄνακτα κιοῦσι δεδιήτην ἰόντα Σείριον· αἰεὶ, &c. Odyss. ε. δμῶες & ἄνακτες appellantur famuli & domini. Item Odyss. α. οἴκοιο ἄνακτ, domus dominus.

Α᾽νασσα, ης, ἡ, regina. Apud Homer. ab Vlysse vocatur ἄνασσα, regis etiam filia. Od. ζ. Ἀλλά μοι ἄνασσα ἐλέαιρε.

Α᾽νάσσω, F. ξω, regno, impero, regno potior five imperio: tam cum genitivo, quàm cum dativo. Iliad. α. Τενέδιόν τ᾽ ἰφι ἀνάσσεις. Odyss. λ. Ζωὸς Φαιήκεσσι φιλοξείνοισιν ἀνάσσω. Hesiod. σὺ δ᾽ ἁπαλέξασιν ἀνάσσειν. Iliad. α. Πάντων μὲν κρατέεις ἠδὲ, πάντεσσι δ᾽ ἀνάσσεις, Γῶσι δὲ σημαίνειν.

Α᾽νάκτωρ, ορος, ὁ, rex, vel herus, dominus. Item Deus. Hesych.

Α᾽νακτόρεια, ας, ἡ, regnum, imperium. Item dominium.

Α᾽νακτόρειος, ος, ὁ καὶ ἡ, sive ἀνακτόριος, regius vel herilis. Od. ο. Δεσπότης ἁμὲ ἔοικεν ἀνακτορείησιν ἐποίσω.

Α᾽νάκτορον, ου, τὸ, regia, palatium. Et plurali num. pro eodem, ἀνάκτορα. Est etiam ἀνάκτορον, templum. Apud Dionys. Areop. habetur ἱεροῖς ἀνακτόροις. Et peculiariter templum Cereris secundum Hesychium. ¶ Α᾽νάκτορα, (inquit Budæus) Theodor. Eccles. hist. l. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur, vel loco edito aut pro adyto altaris.

Α᾽νακτόριον, (substantivè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur tamen ex Herodot. ἱερὸν ἀνακτόριον.

Α᾽νακῶς, regiè, regaliter, Suid. ¶ Item sedulò, cum cura & diligentia: ut ἀνακῶς ἔχειν τινός, curam alicujus gerere, apud Herodot. & Thuc.

Composita.

Α᾽μφιάνακτες, dicti dithyrambici Poëtæ, quòd subinde his verbis uterentur. ἀμφὶ μοι ὦτε Φοῖβε ἄναξ Δήλιε. Suid.

Α᾽μφιαναπτίζειν, procemio uti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas & Arcadius. Aristophanis enarrator, quem vide in Neb.

Χειρωνάξ, opifex, operarius, q. d. manuum suarum dominus, qui manibus imperat, ut hoc vel illud agant. Plut. in Polit. præc. πᾶσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρώναξι.

Χειρωναξία, ἡ, opus quod manibus fit. Apud Aeschyl. & Herodotum.

Χειρωνάξιον, ου, τὸ, aff. ex Aristot. Oecon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικὸς βίος, vita eorum, qui manuum labore victum quærunt.

Α᾽νάγκη, quomodohuc pertineat, vide suo loco.

Α᾽ΝΑΡΙΘΗ, ης, ὁ, animal è cochlearum genere. Athen. l. 3. meminit hujus ἀναείτης, Ibycus quoque & Epicharmus.

Sunt qui κατὰ στέρησιν existiment ἀναείτην dici quasi ἀνηέτην, quoniam scopulis tantùm adhæresat, nec ut neritæ innatet: ut & ἀνηέτης. Etymol. à Νηδὺς, derivatum ait.

Α᾽ΝΔΑ᾽Ν Ω, placeo. Il. α. Α᾽λλ᾽ ὅτε Α᾽τρεΐδῃ Α᾽γαμέμνονι ἰδὲ καὶ ἄλλοις θυμῷ. Et Od. θ. τεῖχα δὲ σφισιν ἰδὲ σφίσιν βυλὴ. Annotat Eust. fieri ab ἥδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, & κιχάνω ex μήθω. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἄδω, ut λαμβάνω à λάβω.

Composita.

Α᾽φανδάνω, displiceo.

Α᾽φάδιος, hostis, Hesychio. Pro quo & Α᾽νφάδιος dici ait.

Α᾽φανδία, (eodem autore) est ἡ πολεμικὴ ναῦς, dicta ἀφ᾽ τὸ ἀφανδάνειν.

Ε᾽παυδάνω, complaceo, gratus sum. Iliad. η. ἐμοὶ ἐπαυδάνει ἔπτως. Odyss. π. Τῶν σοὶ ἐπιῴδανε μῦθος. Ε᾽φανδάνω, idem. Il. η. βυλὴν ἡμῖν ἐπέφραδε οἵην ἐφιῴδανε μητίοωσι.

Α᾽ΝΔΗΡΟΝ, ου, τὸ, Hesychio est summitas, cacumen: Item fluviorum labra. Scholiastes Theocriti exponens hoc hemistichium Idyll. 5. de rosis & anemone, τῶν ἄνθηρα παῤ ἀμφοτέροις πεφύκῃ, scribit ἄνθηρα ibi dici flores vel cacumina: propriè verò ἄνθηρα esse τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, παρὰ τὸ ἄνω διέχειν ἄνθη, hoc est, labra seu aggeres fluviorum: Idem scribit Etymologus & Eustathius. nec non Harpocration & Suidas. Theophr. parietibus etiam tribuit sub fin. lib. 7. hist. pl. vide & Poll. l. 2.

Α᾽νδρᾶς, ἀνδρικὸς, ἀνδρόω, &c. vide in Α᾽νήρ.

Α᾽ΝΕΔΗΝ, Hesychius exp. effusè, afferens ex Aeschylo φαίνεται ἀνέδην, addensque, dici κατὰ στέρησιν τὸ ἔσω, quod est ἰσθμούς, ἀναστάτους γενομένους ἤδη ἐκ τῆς ἐδάφους ἀνεσκημένης. Itidemque Etymologus: qui præterea exponi ait ἀκολασταίνοντας, & derivari ab αὐίημι: Eustath. etiam exp. αὐέτως καὶ ἐλευθέρως, licenter, impunè & nullo prohibente, ac quasi dicas, laxatis plenis habenis, velut in hoc apud Suid. Arriani loco, Τοῖς φρέασι φύλακας ἐπέστησαν ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως ἕκαστος ἐθέλει ὑδρεύεσθαι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεπέρασαν μὴ ἀχθόμενοι. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: Item largiter, ad satietatem usque. ¶ Item, & pro palàm, apertè, apud Demosth. πομπείας τῆς ἀνέδην αὐτοῦ γεγενημένης.

Α᾽ΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus. Arist. de mund. scrib. τὰ δὲ ὑπὸ ἀέρος πνεόντα πνεύματα καλεῖται ἀνέμους· αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἀναπνοάς, flatus qui in aëre flant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit sive ἄνεμος, sive πνεῦμα, docet his verbis: ἐκ τῆς ἐηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ταχὺ ψύχεις ὠθήσασα ὥστε ῥεῖν ἄνεμον ἐγένετο. ἐοίκεν γάρ ἐστιν ἕτως ταχὺ ὑπὸ πολὺς ῥέων ὁ ἀὴρ, ὅσις ἄνεμος καὶ πνεῦμα λέγεται, id est, à sicca (exhalatione) oriri solet ἄνεμος, quum à frigore ita protrusa est illa ut fluat: nihil enim est hîc aliud quàm aër multus fluens & coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμων sive ἀνέμους, pro ἄνεμον sive ἀνεμους simplicit. ut Homer. Odyss. β. πέπνυτο μὴτις πνοιῆς ἀνέμοιο. Et Odyss. ε. λιάδη Ἐ ωνειὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur ἀνέμου θύελλα sive ἄελλα, venti procella: Od. κ. οἳ δ᾽ ἐφέροντ᾽ ἀκαχὴν ἀνέμοιο θυέλλη. Aratus, ἐὰν δέ κε νηὶ γ᾽ ψόθεν ἐυστομήσῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, (Cicer. interp.) Sin gravis incidere vehementi flamine ventus.

Ab ἄω sive ἄημι (id est, flo, spiro) derivatum putatur quasi ἄεμος, & interjecto ν, ἄνεμος.

Α᾽νεμώεις, ωεντος, ὁ, ventosus. Poëticum est: sed usurpatur potiùs ἐν ἐμφέσει. (bens.

Α᾽νεμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, vento plenus, ventosus, venti naturam ha-

Α᾽νεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio. Luc.

Α᾽νέμιος, ος, ὁ ἡ, item ἀνεμίδιος, item ἀνεμιαῖος, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus: ut ἀνεμίδιον ὠόν. Ἀνεμιαῖον κύημα, exp. fœtus evanidus. Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, homo levis, inconstans.

Α᾽νεμίζω, vento impello sive agito.

Α᾽νεμίζομαι, vento impellor, sive agitor. in ep. Iac. c. 1.

Α᾽νεμίδιον, q. d. ventulus. Plat. in Theæt. γένημον ἀνεμίδιον, τυγχάνει.

Α᾽νεμώνη, ἡ, anemona: herba quædam apud Dioscor. l. 2. c. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. μηδὲ σεβελήτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, id est, vana verba, frivola, nugatoria, inquit Bud.

Α᾽νεμώλιος, ος, ὁ ἡ, ventosus, vanus, irritus, inanis, (quasi ἀνεμόωλος, inquit Etym. Od. θ. & λ. ἀνεμώλια βάζειν. Vide & in comp. ex Ὄλλω.

Η᾽νεμος, poët. pro αὔεμος.

Η᾽νεμόεις, ωεντος, ὁ, ventosus, ventis perspirabilis. Odyss. τ. πόρε δ᾽ ἴκμενον πόντος ἰὼν ἐμφέσσας. ¶ Et metaph. altus, quod loca altiora ventis magis pervia sint: ut ἠνεμόεσσα Γύλιος. ¶ Item celer, & ventos velocitate assequens: apud Oppian. l. 3. πτερύγεσσι ἰὼν ἐμφέσσας.

Η᾽νεμώδης, idem quod αὐεμώδης.

Composita.

Α᾽λεξάνεμος, ος, ὁ ἡ, ventos arcens. Odyss. ξ. χλαῖναν εἵσατ᾽ ἀλεξάνεμον.

Α᾽νιῶνεμος, ventorum expers, tranquillus: ἀνιώνεμος γαλήνη, in Epigram.

Α᾽νιωνεμία

Α᾽νωμαλία, ventorum expers tranquillitas. Aristot. in Probl.

Α᾽πάνεμος, ventos non habens, aut à vento procul remotus. Hesych.

Διανεμάω, idem quod ἀνεμάω. Exponitur etiam, ventis expono. In epigr. Διανεμαμένας ἡθεμας, jubas vento expassas.

Δυσλίνεμος, difficiles & malos ventos habens, ventis vexatus, δυσλίνεμος χθών, apud Dionys. de situ orb. ventis vexata regio. Exo. & graviter olens & fœtens.

Ἐξανεμόω, ῶ, vel potius ἐξανεμέομαι, pass. de segetib. dictum quum jam matureſcentes perflatu nimio exinaniuntur & quasi eventilantur, apud Theophr. de hist. pl. lib. 8. c. 10. Ab Aretha dicitur ἐξανεμωμένος, ἡ ἀσελίζων, i. inventum evaneſcens, ut tradit B.

Ἐπίνεμος, ventoſus, vanus, evanidus, talis qui in ventos abiturus ſit. apud Suidam.

Εὐάνεμος ſeu εὔνεμος, bonos & proſperos ventos habens. Et metaph. ſerenus, pulcher. Apud Eurip. εὔνεμος λιμήν, à ventorum injuria tutus portus.

Ἰσάνεμος, par vento, velociſſimus. apud Eurip.

Κατάνεμος, ventis obnoxius ſeu expoſitus ventoſus.

Κωλυσάνεμος, ſeu κωλυσανέμης, fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, ſeu arceret. Laërt.

Λωταδάνεμος ὥρα, tempus quo ſilent venti, clementia temporis. apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 5.

Μετανεμίας πῶλος, pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, ut illi qui apud Homer. πέλοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.

Νήνεμος, ventos non habens. Item ſerenus, tranquillus. item quod ἀνήνεμος. Item ἄπνους. Heſych. ut Il. θ, νήνεμος αἰθήρ.

Νηνεμία, ventos non habens, ſerenitas. Propriè de ſerenitate aeris dicitur. Νηνεμέμενον, quod à ventis non amplius agitatur: tranquillum. Heſych.

Πανσάνεμος, ventos ſedans ſeu placans. Aeſchylus vocavit. Πανσάνεμον θυσίαν, ſacrificium quo impetramus ſedationem ventorum.

Ποδήνεμος, q. d. pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans: pedibus celer. ut ποδήνεμος ἔρις. Il. ε.

Προσήνεμος, vento expoſitus, auræ patens. προσηνέμου ἄλως, Xen. προσηνέμων ἢ πνευματώδης, Theophr. & ἐν προσηνέμῳ, in aura. Xen. in œcon. λικμᾶν ἐν τῷ ὑπηνέμῳ μέρει τῆς ἄλω, ὅπου ἂν ᾖ προσηνέμος.

Πυρήνεμος, ignem ventilans, ut πυρήνεμος ῥιπίδας. in Epigr.

Ὑπήνεμος, auræ patens, i. vento expoſitus: ut ὑπηνέμου νεοττία, vento expoſitus nidus, *hoc eſt*, non occultus & in terra defoſſus. Ariſtot. de hiſt. anim. Nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, ut apud Xen. in Oeçon. & apud Theophr.

Ὑπηνέμιος, ventoſus (q. d. ſubventaneus) cui ſubeſt ventus. Dicitur de ovis irritis & ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter ſe libidinis imaginatione concipiunt. Plin. lib. 10. cap. 58. Ariſtoph. apud Athen. lib. 9. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνεμίαι βίᾳ πίπτουσιν ὡὰ πολλάκις. Legitur & apud Ariſtotelem aliquoties. Huc autem Lucianus alludens in lib. de ſacrificiis, dixit Iunonem ſine congreſſu virili concepiſſe Vulcanū ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis ovis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον quicquid eſt inane, vanum & futile. unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de audiendo. Sic Lucianus ὑπηνέμια ὀνείρατα dixit futilia. At Græci poëtæ ὑπήνεμον variè uſurpant. unde apud Nonnum ὑπηνέμιος πέτης, & ὑπηνέμιον πνεῦμα.

Α᾽νεν, (*alterò*.) abſq; ſine. αὐδῆ ἠχῆς, ſine ſono, ſine ullo ſono. Interdum exponitur citra: ut αὐδῆς τῆς πρὸς ἄνδρας ὁμιλίας, citra virilem congreſſum. Α᾽ψυχα πλεύσαντες, exceptis alis. Hæc Epicuri verba ὡς ἔστιν ἡδέως ζῆν αὐδῆ φρονίμως, Cic. exp. non poſſe jucundè vivi, niſi ſapienter vivatur. Idem hunc ex Timæo Platonis locum χρεὼν δὲ δὴ πυρὸς ἀδὲν αὖ ποτε ὁρᾶσθαι γλαυκῷ, ἀδὲ ἁπτόν, ἀνεῦ λίνου τέρεθος, τέρεθον δὲ ὡς γῆς: ſic reddit, nihil porrò igni vacuum videri poteſt, nec verò tangi quod careat ſolido: ſolidum autem nihil quod terræ ſit expers. Poſtponitur nonnunquam: ut ὧν ἀνεῦ, & τούτων ἀνεῦ.

Α᾽νεύδω & Α᾽νεύδω, (apud poëtas tantùm) pro eodem. Iliad. χ, Οἳ δ᾽ ἀνεύδομεν ἄκοιτιν. Iliad. α, Μὴ σύγ᾽ ἀνεύδοντα ἐμεῖο. Interdum potur ſine caſu.

Α᾽νις, poëticè pro ἄνευ. Nic. in Alexiph.

Compoſita.

Α᾽πάνευθε & ἀπάνευθεν, ſine, vel procul à, aut ſeorſum. ut Iliad. α, ἀπάνευθε θεᾶν. Iliad. υ, Εἶσας μὲν ῥ᾽ ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. ζ, αἳ δὴ ἀπάνευθεν ἴσασι.

Κάνις, Doricè pro ἡ ἄνευ, etiam ſine. Ariſtoph. in Acharn. πρέπει θ᾽ ἑκάστῃ κἀνὶς τὼ πατρὸς πιεῖν ἐφ᾽ ἁλὶ τὼ μείζονε. Apud ſchol. verò ſcriptum κἀννὶς, duplici ν, exponentem itidem ἡ χωρίς.

Α᾽ΝΕΨΙΟΣ, ὁ, conſobrinus, amitinus, patruelis, fratris vel ſororis filius. Dicitur interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιός, & ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Iſæus ὁ νόμος διδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Plutarchus Theſeum & Herculem appellat ἀνεψιούς. Homer. Il. ι, Η᾽ μὲν πολλὰ ἑτοῖσι καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες, ubi Euſta-

thius ait dici ἀνεψιούς, τοὺς τῇ γλώσσῃ, ὡς λύκοι μέροπες πολὺν ἀνεψιὸν εἶναι δὲ ἀνεψιοὺς qui poſtea nominati ſunt ἐξάδελφοι,

Etymologiſtes deducit παρὰ τὸ αὖθις φάναι, ut ſit ὁ αὖθις γεννηθεὶς ἐκ συγγενείας.

Α᾽νεψιὰ, ᾶς, ἡ, conſobrina, patruelis. Xenoph. συνεπλήσατο πρὸς ἐμὲ ἀδελφαῖς τε καὶ ἀδελφιδαῖς, καὶ ἀνεψιαῖς. Plutarchus in Solone. ἀνεψιὰ μητρὸς, conſobrina matris.

Α᾽νεψιότης, ητος, ἡ, q. d. conſobrinitas, vel patruelitas, gradus propinquitatis quam ἀνεψιοὶ faciunt & ἀνεψιαί. Apud Demoſthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Α᾽νεψιαδοῦς, ὁ, filius conſobrini, ſive conſobrinæ, ſive patruelis, vel amitini. Demoſthenes fratris & ſororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, & eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione adverſus Stephanum.

Α᾽νεψιαδῆ, filia conſobrini, vel conſobrinæ, ſive patruelis, vel amitini.

Α᾽νεψιάδης, vide apud Poll. & Suidam in vita Heſiodi.

Compoſita.

Αὐτανεψιὸς, pro ἀνεψιὸς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. Ab Euſtath. dicitur Glaucus αὐτανεψιὸς, Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi ſorore natus erat.

Ἐξανεψιὸς, ex parte conſobrinus. Iul. Pol. lib. 3.

Α᾽νέω, vide in Αἰνέω. & in comp. ex Ἐ᾽ω, mitto.

Α᾽νεως, vide in Αὔω, clamo.

Α᾽ΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba quæ ſic appellatur ſecundum Etymologiſten, παρὰ τὸ αὔω θεῖν, quòd citò creſcat. Ariſtoph. in Nub. ὃ δ᾽ αὖ αὔηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν.

Α᾽νήθινος, η, ον, anethinus, ex anetho confectus ex anetho conſtans: ut ἀνήθινος στέφανος, apud Theocr. Et ἀνήθινον μύρον, apud Dioſc. lib. 1. c. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex ejuſdem l. 5. c. 67.

Α᾽ΝΗΡ, ἀνδρός, ὁ, (in obliquis caſibus ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, dicunt poëtæ: in proſa autem uſurpantur ἀνδρός, ἀνδρὶ, ἄνδρα. Vocativus eſt ἄνερ.) variè ſumitur. ut & vir apud Latinos. Interdum ſimpliciter pro ἄνθρωπος, homo. ut ἔχαθεν ἀνδρῶν. Sic dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, & ἄνδρες ἀγωνιστὴς à Demoſthene: & paſſim ἄνδρες Α᾽θηναῖοι. Sic & κατ᾽ ἄνδρα, in ſingulos viros, per ſingulos viros, viritim. Uſurpatur itidem pro ἐκεῖνος, apud Gregorium identidem: ut ὅ, τε γὰρ ἀνὴρ αὐθέντης λύω, erat enim ille. Item ἐχώρει τις ἐπὶ τὸν ἄνδρα ἀλεξόμενος, adverſus illum. ¶ Item vir, i. mas, maſculus. Plato de legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, carens liberis maribus, maſcula prole carens. De tauro etiam dicitur in Anth. epigr. ut Virgil dixit, Vir gregis ipſe caper. ¶ Item vir, i. non eviratus, habens ſua virilia, non cunuchus. ut in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνὴρ τε κοὐκ ἀνὴρ ὀρνιθά τε κοὐκ ὀρνιθα ἰδὼν τε κοὐκ ἰδών, &c. ¶ Item vir, i. virilem ætatem habens, vir ætate. Plutarch. in Alcib. ἡ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συναυξήσαι τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐγγεγράφθαι, εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, εἰς ἄνδρας ἐκχωρεῖν, ad virilem ætatem pervenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiam εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν & προελθεῖν ab Aphthonio, item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι Romani dicebant virilem togam ſumere. Dicitur & ἀνὴρ τέλειος apud Xen. Pæd. 8. ¶ Item vir, i. virili animo præditus, ſtrenuus, fortis, magnanimus. Il. θ, Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ χάρμης ἀλκῆς, & apud Thucydidem ſcholiaſtes ἄνδρες exponit ἀνδρεῖοι. Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicunq; aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: & non eſſe ἄνδρες, qui ſervile quidpiam & abiectum facere ſuſtinent: ut Xenophon. in Hierone, ἄνδρες ἡγοῦνται ἐπ᾽ ἀνθρώπους μόνον νομίζεσθαι. Herodotus in Polymnia, δῆλον δὲ ἐποιεῦντο ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν ὀλίγοι δὲ ἄνδρες, multos quidem eſſe homines, paucos autem viros. Aeſchines in Cteſiphontem, πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς ἡ πρᾶξις. ¶ Item vir, i. maritus, Plutarchus in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. μόναι γὰρ, ἔφη, πόλεμον ἄνδρας. Odyſſ. ζ, Ἀνδρά τε ἧς οἶκον ἧς ὁμοφροσύνην ὀπάσσαι Ἑλλάδι. Et Odyſſ. α, ἡ καὶ ἐμὴν μητέρα δῶσω. Cum genitivo: ut ἀνὴρ ἐκείνης, maritus illius, Athen. l. 12. Dicitur item ἀνδρὸς ὡραία virgo nubilis, temeſtiva viro.

Etym. deducit ab αὔω ſeu αὐύω, perficio.

Α᾽νδρόθεν, (adv. poët.) ex viro. in Anth. epigr.

Α᾽νδροτής, ῆτος, ἡ, virilitas, fortitudo. Il. π.

Α᾽νδρόμεος, α, ον, humanus. Iliad. υ, χροὸς ἀνδρομέοιο. Odyſſ. ι, ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

Α᾽νδρακὸς, (*adverbium poeticum*) viritim, pro quò in proſa dicitur κατ᾽ ἄνδρα. Odyſſ. ν, Ἀλλ᾽ ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακός.

Α᾽νδρεῖος, α, ον, virilis, i. ad virum pertinens. ut ἱμάτιον ἀνδρεῖον, apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ἐπειδὴ ἐγένετο ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ἡ δὲ γυναικεῖα. Invenitur etiam τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili apud Lucianum, & ἀπέσπασε τὸ ἀνδρεῖον μόριον ἀνέφυν. Numero plurali ἀνδρεῖα erant σύσσιτα quædam apud Cretenſes, ſicut φειδίτια apud Lacones. Athen. l. 5. Verùm antiquiores Lacones non φειδίτια vocabant, ſed ἀνδρεῖα, ſicut & Cretenſes, uſ-

les, ut inquit Aristoteles. Poll.lib.2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα foeda itia publicè epulantium, à virorum appellatione: quòd soli viri huiusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, ut quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρῆος, virilis i. strenuus, fortis, virum se præbens. Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in epitaphio, ὅτῳ ἐστὶν ὁ σώφρων καὶ ὅτου ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. Hic erit ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur ἀνδρεῖος ὡτὸς ἅ. ¶ Ἀνδρεῖα, absolutè, virilia.

Ἀνδρέως, viriliter, strenuè, ut virum decet. Aristot. Rhet. 1.

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilitas, i. strenuitas, fortitudo, animi robur, animi præstantia. Aristot. Rhet. 2. καὶ σώφρονες μὲν ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖοι μετὰ σωφροσύνης. Invenitur autem scriptum modò ἀνδρεία, modo ἀνδρεῖα. Item ἀνδρεία, virilitas, virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionicè dicitur ἀνδρηίη pro ἀνδρεῖος. & ἀνδρηίη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρεικός, ἡ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hell. 6. χορὸς ἀνδρεικός, ex viris constans. ¶ Item virilis, i. strenuus, fortis. ἀνδρεῖος. Platoni μίλανες dicuntur esse ἀνδρεικοί. Tradit Eustathius, quamvis ἀνδρεῖος & ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρεικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρεικὸν quicquid est viro forti dignum ἀνδρεικὸς πόνος, apud Lucianum, labor virilis, i. virum fortem decens, viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter aliquando etiam validè, robustè, ut apud Aristophanem in Equitibus, πῶν ἀνδρεικῶς. A Budæo expon tur vehementer apud Dioscoridem ἀνδρικὰς δὲ ποιεῖ πρὸς παλαιὰ ῥεύματα.

Ἀνδρίζομαι, virilem ætatem ingredior, ad firmam & robustam ætatem pervenio: Budæus ex Polluce exponit, vir fio. Apud Luc. in Anacharsi. ἀνδρίζεσθαι τῷ σώματι exp. corpore corroborari, robur virile assumere corpore. ¶ Item viriliter ago & fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδρίσασθαι καὶ προθυμητέον ὑμῖν ἐστίν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more viri: ut ἀνθρωπίζομαι, ago more hominis vel more humano. ¶ Item, ad fortitudinem me comparo. ut Arist. Eth. hic. 3. ἅμα δὲ καὶ ἀνδριζόμενοι σὺν οἷς ἐστὶν ἢ ἀλκὴ ἢ καλὸν τὸ ὑπομένειν. Dicuntur ἀνδρίζόμεναι mulieres naturam muliebrem fortibus factis superantes, quales à Latinis appellantur viragines.

Ἀνδρίζω, virili quippiam ago Suid.

Ἀνδρισὶ, viriliter, strenuè. Aristoph.

Ἀνδρῶδης, ες, ὁ, ἡ, virilis ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20. τῶν τε γυναικείων καὶ τῶν ἀνδρώδων.

Ἀνδρόω ῶ, virilem reddo, virile robur ministro. Bud.

Ἀνδρόομαι, ωμαι, virile robur, vel ætatem virilem assumo. Ad virilem ætatem pervenio, vir fio, togam virilem sumo: Herodotus, τὰ δὴ ἀνδρωθέντες δηθὲν ποιήσουσι. Et Aristot. Ethic. 10.

Ἀνδρωθῆναι, etiam dicitur quæ cum viro consuevit, cui virginitatem vir eripuit. Hesych. Idem ἀνδρώσασθαι exponit συνήνεσθαι.

Ἀνδρωδὴς, ες, ὁ, ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus, forti animo præditus, magnanimus, Plut. & Aristot. ἀνδρωδὲς, τὸ, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, ut virum decet. Isocr. in Panath.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. Aristoph. τὰ δικαστήρια καὶ τοὺς τοὺς ἀνδρῶνας πάντα πιήσω. Græci ἀνδρῶνας appellant οἴκους ubi convivia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant: ut scribit Vitruvius lib. 6. cap. 9.

Ἀνδρεῶν, etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. ubi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεών in carmine per epenthesin literæ ι.

Ἀνδρωνῖτις, ἰδος, ἡ, idem quod ἀνδρεών. Plut. de non irascendo, δι' ὧν οἱλοι τὸ ὑμῆν ἐν τῇ γυναικωνίτιδος εἰς τὸν ἀνδρωνῖτιν σὸκ οὖ μεταικίζουσιν.

Ἀνδρεῖον, ου, τὸ, homulus, homuncio, homunculus. Aristoph. ἀνδρείοις καὶ ἀνδρεάσι.

Ἀνδρεῖον, (aliud. dim.) homulus, Synes.

Ἀνδρεῖσκος, homuncio.

Ἀνδριὰς ἀντος, statua, simulachrum, propriè statua viri. In epistola Phil. ad Demosthen. ἀνδριὰς αὐτοῦ χρυσοῦς ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Aristot. Poll. 5. ἀνδριὰς τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον. Copulantur sæpe ἀνδριὰντες & γραφαὶ, apud Plutarchum.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua.

Ἡνορέα, seu Ionicè ἠνορέη, idem quod ἀνδρεία sed est poetica hinc dat. ἠνορέηφι. Pro eodem dicitur & ἀνορέα, apud Theocr.

Ἀνορέος, virilis, fortis. Soph. ἀνόρεος πόλεμος, pro ἠνόρεος.

Composita: ac primum vocantia ἀνδρ.

Ἀνανδρος, ὁ ἡ, ἡ, qui non se præstat virum parum virilis, minimè fortis, instrenuus, ignavus. Item effœminatus, mollis. Isoc. in Encom. Evag. ἐξ ἀνανδρων δὲ πολεμικούς. Aesch. in Cresiphon. τὸν ἄνανδρον καὶ λίαν ποτὲ τῶν πάντων. Plut. in Solone, ἀνανδρίαις καὶ γυναικώδεσι πάθεσι. Et ἄνανδρον, (substantivè) ignavia. Thuc. l. 3. ¶ Item (secundum quosdam) dicitur qui est eviratus. ¶ Ἄνανδρος γυνὴ innupta mulier, viro carens mulier, i. marito apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος apud Chrysost.

Ἀναύδρως, non viriliter, ignavè. Isocr.

Ἀναυδρεία, ignavia, instrenuitas. Demosth.

Ἀναυδρόομαι ῶμαι, ignavus reddor. A Gregorio poni videtur pro evirari seu virilitatem deponere, ubi de Gallis sacerdotibus loquens, dicit, ἢ φθείρει τὸ κολαστήριον τῶν αὐλῶν κλυδωνίοις καὶ ἀναυδρωμένοις ὑφ' ἅλμυρος, Bud.

Ἀνταυδρος, in a sus virilocum substitutus, succidaneus.

Ἀπαυδρᾶν, Hesych. desicari & fastidire virum.

Αὐταυδρος, ut navis capta αὐταυδρος ἐστὶ, cum ipsis hominibus. Sic Polyb lib. 16. σωιέειν τὴν μὴν πολιορκίαν αὐταυδρον κελεύων.

Αὔταυδρον, (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐταυδρὶ, unà cum ipsis viris. Polyb. 55. à tergo, τὸ ὅλον αὐτάνδρὶ σκάφος ὑπεχέρσιον γένεται τοῖς ἐχθροῖς.

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρέω, ῶ, terreor, paveo, 2. Mac. & Eust.

Ἐξανδρόομαι, ωμαι, vir fio, in virum me ado. Aristoph.

Ἔπανδρος, virilis, virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerva, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἐπανδρον καὶ φρεγωπὸν αὐτῆ ἀναθῆσαι πολὺ ἔχον. (lib. 2.

Ἐπανδρόω, ῶ, viris impleo. virili prole habitatū reddo. Apoll. Arg.

Εὔανδρος, ut εὐανδρος πόλις, strenuos seu fortes viros habens civitas, quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. in Nubib. εὐανδρογλῶ Κέκροπος.

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρίας. ¶ Item virilitas.

Εὐανδρέω, ῶ, bonis viris & acribus abundo. apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρέομαι, pro eodem. Plut. ἐμέλον πολυανδρεῖας τὰς οἴκους ἀναγκαίον καὶ τὸν πλείονα τῆς γῆς τὸν πλησιέστατον, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖας. Item Εὐανδρῶ, vigeo & virilis sum, Suidas, & Plutarchus in Camillo.

Ἡμίανδρος, semivir (eo sensu quo sacerdotes Cybeles vocantur semiviri) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

Θεάνδρικος, dicitur de Christo apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια apud eundem & Damasc.

Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignavia. Soph. in Aiace δειλίαν & κακανδρίαν, coniungit, timiditatem & ignaviam.

Κένανδρος, viris vacuus. A Suida exp. vir vanus, & futilis.

Κενανδρία, vacuitas virorum. Aeschyl.

Λειπανδρεῖν, viris defici, virorum penuria laborare.

Λιπανδρία, virorum penuria. Suid. Λιψανδρία, idem Hesych.

Λιπανδρεῖον, quidam expon. decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγάλανδροι, magni viri & fortes.

Μεάνδρες, qui virum in se irruentem excipit & sustinet. in Epig.

Μονανδρέω, ῶ, unicum maritum habeo. Suid.

Νομανδρία, ας, ἡ, pop, cœtus virorum pastoritius.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate & penuria laboro. Plut. ἀπεπλήρωσε τὴν βαλλὼ ὀλιγανδρεῦσαν, ad paucos viros redactum. Sic Thucydides, πολλοὶ γὰρ φθειρόμενοι ἐν τῇ ναυσὶ καὶ τῷ σκαφῶν, ἀπιγλύμενοι ἐς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρίᾳ κατέσχεν.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὸ ὀλιγανθρωπίᾳ.

Πολυάνδρος, multos viros habens, ut apud Non. γυνὴ πολύανδρος.

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo. cui opponitur λιπανδρῶ. Strabo lib. 8. Πολυανδρέομαι, idem.

Πολυανδρεῖον τάφος Hesych. πολυχώρητος, qui multos capit. Et substantivè apud Suidam πολυανδρίον, τὸ τάφος, μνῆμα, cœmiterium, & κοινοτάφιον, locus sepulturæ destinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Ael. διαψαντες δὲ τὰς νεκρὰς ἐφεζόσανθ' ἑκάστοις πολυανδρείοις. Nazianz ἐν ναὸς βεβλημένης ἀγίων ἁγίοις καὶ ψυχομένης αὐτὴ ναοῦ πολυανδρεία.

Σάκανδρος, pudendum muliebre. Aristoph.

Ὑπανδρος, qui vel quę sub viro est, viro subiectus, viro obnoxius: ὕπανδρος γυνὴ, Paul. Rom. 7.

Φίλανδρος, amans viri. ut φίλανδρος γυνὴ, quæ mariti amore tenetur. In malam quoq; partem φίλανδρος γυνὴ & μοιχευτρὶς à Platone dicitur in Sympos. virosa & impudica.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti. Plut. de Penelope in vita Hom.

Aliud compositorum genus, in ἄνειρος.

Ἀμαζόνειρος, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent & æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abnuerent. Latini viragines dicunt.

Βωλάνειρος, ος, ὁ, alens & educans viros. unde Φθία βωλάνειρα, Il. α, virorū strenuorū & fortium educatrix. Comp. ex βῶσις & ἀνήρ.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium uxoris Herculis. Compositum ex δηΐος & ἀνήρ, διὰ τὸ κατὰ τὴν μνηστείαν τῷ ἀνδρὶ. Eustath.

Κυδιάνειρος, gloriam viris afferens, claros viros habens, ut κυδιάνειρα ἀγορὴ, apud Homerum & alibi πατρὶς κυδιάνειρα.

Aliud compositorum genus, in ἄναξ.

Ἀγάναξ, ακος, ὁ, Hesych. interpretatur, ἀγαπητὸς, τῶν ἀνδρείαν ἢ, ὑπὸ τῶν ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Vide Ἀγλώναξ.

Ἡμιάναξ, semivir, idem quod ἡμιανδρος.

Μεγάναξ, magnos viros faciens. & (ex consequenti) superbos, epithetum divitiarum apud Pindarum. μεγάνακος ἔξοχα πλούτου. Μεγαλώναξ, idem. (viris.

Πολυάναξ, multos viros habens. Eurip. δρόνοι πολυάνακες, frequenti

Συγάναξ, odio prosequens viros. Aeschyl. in Prometh. Amazonum exercitum συγάνακας vocat.

Τρυσιάναξ,

Τερετίνω, virgam atterens, i. conficiens, excrucians, emacerans. Soph. in Philoct.

A lind compositorum genus in λώω.

Ἀγαπλώω, utilitatis & fortitudinis amans. vel virorum amans. Dionys. Periheg.

Ἀγλώω, admodum virilis, seu strenuus, fortissimus. vel, superbus, ferox, præfidens, q. d. animum virilis, modò in laude, modò in vituperio ponitur. ut τὸ ἄγαν τῇ λιώοπι χαίρω. Vel est compositum ex ἀγὼ & λιώομαι, ut sit qui virilitatem admiretur, aut qui aliis ob virilem animum admirationi sit. vel ex ἄγα & ἀιδῆς, ut sit qui viros decat, qui viros præsit & imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. ι, οἳ ἀγλιόωσ' ἐνὶ κῆρ ἄκοπις. Sic Od. υ, proci dicuntur ἀγλιόωντες, apud eundem ἥμενος ἀγλιόων in laude potius dicitur Od. δ.

Ἀγλωΐα, virilitas, strenuitas. Et interdum audacia, seu præfidentia, superbia. Il. χ, Καὶ δή μιν κατέπαυσεν ἀγλωΐσιν ἀλεγεινῆσι. Et in oratorum. ἀγλωΐσεται, Il. ι, Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγλωϊεῖται ἐπ' ἐμοί. Ἀγλωΐσεω, superbio.

Ἀδεώνης, Asteriadis epith. apud Aristoph. q. d. adjuvans viros.

Ἄνλωτος, idem quod αὐανδρος; ignavus. Exp. etiam invalidus, imbecillis. Hom. & Hesiod.

Ἀπατιλώω, virum decipiens. Nonn.

Εὐανωρ, bene virilis seu bene viriles & strenuos faciens. Epitheton apud Hom. τὸ οἶνος. Est etiam χαλκὸς dictus εὐάνωρ, ut ait Eust. quod armis quæ antiquitus ex ære fiebant, munitiores & animosiores essemus. quomodo & æs quod ad lebetes & tripodes conferebatur, εὐλίωρον χαλκὸν apud Homer. vocari ait: & οἶνον εὐλίωρα. ut idem οἰδήεν.

Λιποσλώω, maritum deserens. adultera, ex scholiaste Euripidis in Orest.

Ὀλεσλίης, viros perdens, hominibus perniciem afferens. Hesiod. in Theog.

Ῥηξλίως, viros frangens. Vel, virilitate & strenuitate, frangens & perrumpens, ut sum agmina (ἀπὸ τῦ ῥήξαι τὰς ἀνέρας. Vel ἀπὸ τῦ ῥήξαι τῇ λιώσῃ.) fortis, strenuus, bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. ν. Achillem vocat ῥηξλίωρα, θυμολέοντα.

Ῥηξλιωρία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Ὀπάζ, θάρσος μοι Ἀρῆς τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη καὶ ῥηξλιωρίαν.

Ὑπερλιώων, ωνος, ὁ, supra modum virilis, fortis. ut ὑπερλιώονες ἥρως Ἀχαιῶν, & apud Hesiod. βασιλῆας ὑπερλιώονας. Annot. Eust. ὑπερλιώων & ἀγλιώων idem aliquando esse, & in malam partem accipi etiam ὑπερλιώων, ut sit qui supra modum & supra quàm viros deceat, robore utatur, superbus, ferox.

Ὑπερλιωρέω, supra modum virilis & fortis sum. supra quàm viro dignum sit, robore utor, ferocio, superbio.

Ὑψλιώων, ονος, ὁ, alta seu celsa virilitate præditus, celsos viros faciens: sic apud Nonn. ὑψλιώονα λαμπάδα.

Φθισλιώων, homines perdens, hominib. exitiosus. Epith. belli. Il. β.

Ἀνθερικός, ὁ, vel Ἀσφόδελος, ὁ, asphodeli fructus (vel secundum alios) asphodeli caulis. Vide Theoph. hist. pl. l. 7. c. 12. & Dios. l. 2. c. 202. & schol. Theocr. idyll. 1.

Ἀνθερικώδης, ες, ὁ, ἡ, antherici formam referens.

Ἀνθερίξ, vide in Ἄνθος.

Ἄνθος, εος, τὸ, flos secundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, quod sursum ascendat dum crescit. Odyss. χ. χάλκεα δὲ ἄνθεα ἔπλεον Il. ε, αὐτὰρ ἐπὶ λόφῳ Il. β, αὐτὰρ ἐπὶ ἀκροτάτῃσιν ἀείρεται ἄνθεσι χαλκός. In genit. plur. dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τῦ ἀνθῶν item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθάω. Plut. in præc. de san. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Reperitur tamen etiam ἀνθῶν. ut ap. Athen. l. 2. σῦκα τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μᾶλλον συνίεμεν. Et 3. ἀμφισβητῆ ἢ περὶ τῶν ἀνθῶν σύκων. Xen. in Cyneg. Ἅ ἀνθῶν τῶν ὀσμῆς. ¶ Dicitur & aliorum rerum quam herbarum & stirpium, ut ἄνθος ἁλός, flos salis. Dioscor. l. 5. & apud Iulium Pollucem ἀνθέμιος χρυσῦ ἄνθος. Apud Plut. πορφύρας ἄνθος. Apud Hom. πυρὸς ἄνθος. ¶ Capitur etiam metaphorice. ἥβης ἄνθος, Il. ν, Καὶ οἱ ἐχέτην ἥβης ἄνθος ἐπηρεφὲς ἔμμεναι. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῦ ὥρας. unde apud Plat. ἀνθοῦντες τῷ ἄρᾳ. Item decor corporis, apud Plat. in Symp. καὶ ἀνθ' ἁπάσης ὧν τῆς ψυχῆς πέρι, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ ἐξέρχεται ἔρως καὶ κατέδυ. ¶ Item pro κόσμος: ut apud Aeschyl. in Prometh. Τὸ σὸν δὲ ἄνθος παντέχνως πυρὸς κλαπέν.

Ἀνθηρός, ά, ὁ, floridus, florulentus. Dicitur ἀνθηρὰ non solum herbæ & stirpes, sed aliæ res metaphoricè: ut colores. Plut. de adul. discer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum est & jucundum aspectu. unde ἀνθηρὸν & τερπνὸν copulantur nonnunquam, ut apud Plut. in Pericl. τῆς χρόας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα & τερπνόν. Interdum etiam quod est jucundum auribus. unde apud Isocr. ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον ἀκοαῖς, Plutarchus hominem quoq; ἀνθηρὸν dixit, de adul. discer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item, amœnè, jucundè, ut ἀνθηρῶς λέγειν, Isocrates adversus Sophistas.

Ἄνθινος, ὁ, vel Ἄνθεος, floridus, florens: ut ἀνθινοὶ στέφανοι apud Plut. floreæ coronæ, i. factæ ex floribus. Vocatur mel. ἀνθινος, quod vere factum est, ὡραῖον autem, quod æstate.

Ἄνθινα, dicuntur etiam vestimenta, ἀνθινοι χιτῶνες, apud Athen. lib. 12. ἀνθινοις στρωμασι, apud eundem l. 4. στολὴ ἀνθινή. Plut. in Hel.

Ἀνθώδης, floribus plenus, florulentus. Theophr. hist. l. 1. c. 21.

Ἀνθωδία, ης, ἡ, (poët.) floriditas. Citatur ex Anth. epigram. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, Ἔανθον, floreo. Usurpatur sæpe metaph. ἀνθοῦσαι παρῆαι, florentes genæ vel floridæ genæ, quæ & ἀμαθεῖς. Od. λ, περὶ σφῶιν ἰὼν κροτάφοισιν ἰάλλω Ἀνθήσας, πυκάσσω τε χρυσῷ ἀνθεῖ λάχνῃ. Hinc & ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, apud Platonem & ἀνθοῦντις ἀκμῇ, citatur ex Dio. c. l. 1. c. 151 florentes ætate. Item floreo, splendesco, niteo. Xen. Paed. δ. ὡς τὴν πορφύραν μὲν χαλκῷ, λευκὴν δὲ φοινίκῃ πᾶσαν ἡράπα. Item floreo, i. inclarisco, celebror, & illustris sum, in pretio & honore sum. Aristoph. οὐ γὰρ ἐγὼ γ' δίκαια λέγων νῦν ἀνθῶν idem, τοῦτο γὰρ αὐτὸ μάλιστα. Demosth. Olynth. 2. τὸ δικαίως ἐᾶν μὴ ἀπιστεῖν, μὴ βραχὺ χρόνον αὐτὴν, ἀλλ' ἐφ' ἅπασι γε διὰ παντὸς ἀνθεῖν. Sophocl. ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν, αἳ τύχῃ τοῦ χρόνου δὴ, &c. ¶ Item cum Dativo, scateo, exubero. Lucianus, τὸ δὲ ἀριστερὸν ἱερεῖον ὀχῇ ἀνθοῦν χολῆς ἡμόλυβδον καὶ πάσης τῆς ἀχρήστου ἐνεργείας.

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως ἡ, florum emissio, florum productio, vel floris q. d. efflorescentia, florescentia, ipsa florendi actio. At ἀνθημα potius usurpatur pl. num. pro ἐξανθήματα.

Ἀνθηκὸς, ἡ, ὁ, ad florendum aptus, sive idoneus, florendi vim habens, item flor bus fœcundus.

Ἀνθηλὴ, ης, ἡ, est flos evadens in lanuginem, πάππον à quibusdam appellatam. Dioscor. lib. 3. A quibusdam panicula exponitur, & dicitur esse in frugibus certis (ut in panico & milio) item in plantis quibusdam lanosus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioscoridem ἀνθηλὴ καλάμων.

Ἀνθήλιον, ου, τὸ, floriculus. Dioscor. libr. 3. περὶ μυρσάλας ἀνθηλιὸς μικρὸς μηλίνοις lib. 4. κυκλίοις ἐχόμενος ἀνθηλίοις σφόδρα ὁμοίοις.

Ἄνθη pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Theophr. hist. pl. l. 7. κριθὴν τὸ μὲν δεύτερον τῷ ἄνθει ἀφόρων ποιεῖται. Ἄνθη tamen pro ἄνθος, flos, ut docet Nicandri scholiastes. ex Philostrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, (q. d. floralia) ita dicebantur Bacchanalia. Hesych. Etymol.

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, mensis octavus apud Atticos, quo ἀνθεστήρια celebrantur, ducta appellatione ἀπὸ τῦ ἀνθεῖν, quod tunc terra florere incipiat, ut Etymologistes scribit: sive quòd terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octavum mensem fuisse Aprilem, ex Macrobio. Satur. lib. 1. c. 14. † & ex Philostrato. Gaza tamen Novembrem esse censuit. Vide Erasmum in proverbio, Θύραζε κάρες σοκέτ' ἀνθεστήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo, variegate distinguo, multiplici materia & venustate exorno. Halic. in Isocrate, ἀνθίσαι βυλόμενος τὸν λόγον, concinnitatem & nitorem orationi addere.

Ἄνθεμον, ου, flos, κατὰ γλῶσσαν, ut vult Eustat. unde ἀνθεμίς. Apud Aristoph. ἔχων στέφανον ἀνθέμων, Suidas exp. rosarum. ¶ Item herba quædam de qua Theophr. de pl. l. 7. c. 13. ¶ Ἄνθεμον, saltatio quædam apud Athen. l. 14.

Ἀνθέμιον, ου, τὸ, herba quæ & gith, ut vulgo annotatur.

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄνθεμον, flos. ¶ Item, athemis, quæ ab aliquibus argemona. Vide Dioscor. lib. 3. c. 154.

Ἀνθεμόεις, όεσσα, όεν, floridus, vernans. Iliad. β, λειμὼν ἀνθεμόεις, pratum floridum. Hesiodus itidem ὑγρὰν ἀνθεμόεσσαν dixit. Λίθος ἀνθεμόεις, (secundum gramm.) aut variegatus & veluti florum coloribus pictus aut pro ἀναθημωθικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθεμα, quod idem sit ἀνάθημα. Vide Eust.

Ἀνθεμώδης, ες, ὁ, ἡ, floridus. idem quod ἀνθεμόεις. Hesych.

Ἀνθεμίζομαι, F. ίσομαι, pro eo quod Livius deflorari dicit, & Græci τὸ ἄνθος λύειν, apud Aeschyl.

Ἄνθιας, ου, ὁ. piscis quidam à floriditate dictus. Aristot. lib. 6. an. cap. 17. Vide Athenæum.

Ἀνθρηνα, τὰ, flores, & ἄχρια λάχανα, τὰ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἀνήθοις, ut quidam annotant. Apud Etym. scribitur ἀνθρύσκα per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam salsolam vocat Ruellius. De quâ vide Gal. 6. Symp. Dioscor. l. 3. c. 153. Plin. lib. 21. c. 29. anthyllion vocat. & anthyllida lib. 26. c. 8. Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, idem Plinio.

Ἀνθέρεων, ῶνος, ὁ, mentum. ἀπὸ τῦ ἀνθεῖν, quod in eo barba efflorescat. unde & ἀνθοῦσα παρειὴ dicuntur & δύανθες. Suida teste sic dicitur etiam λάρυγξ: quo cum facit Cæl. quoq; Aurelianus, sic scribens Chron. lib. 1. c. 3. ex utraque parte gutturis, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant, nos rumam. Et acut. morb. lib. 3. cap. 3. gutturi, vel tonsillarum vicinitati, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant. Homerus tamen apertè discrimen facit inter λάρυγγα seu λαιμὸν, qui Latinis est gula seu guttur, Il. υ, ὁ δ' μιν φθάμενος βάλεν ὀξεῖ λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεδνὰ, guttur seu gulam sub mento. Quo modo accepit & Il. γ. canens, Οὓς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνι ὀχὸς τέτατο τραφαλείης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. Nonnus & pro ore posuit καθαγνισικῶς: dicens ἐπὶ πατρὸς ἀνθερεῶνα.

Comp. ac primùm in ἄνθης, desinentia.

Ἀνανθής, ές, ὁ ἡ, flore carens, ut Theophr. hist. plant. l. 1. ἀνανθῶν δενδρων. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι & ψυχῇ. Plato in Sympos. Exponitur etiam, floris infœcundus, florem non proferens.

Δισανθής, duplicem florem habens, ut apud Theophr. αὐτη διανθὴς, hist. plant. lib. 1. cap. 21. de rosa & lilio.

Ἐλλοβοανθής, florem in siliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθής, pulchrè floridus, ὡραῖος. Invenitur & superl. εὐανθέστατος. Accipitur & pro venusto: unde εὐανθὴς γλῶσσα apud Suid.

Εὐανθέω, bene & fœliciter seu pulchrè floreo.

Κολοβοανθής, mutilum florem habens, vulgo exponitur minutulum florem edens, & dicitur ononin herbam flore pumilo esse & in siliqua, ob idque κολοβοανθὴ & ἐλλοβοανθὴ dici à Theophr. lib. 6. c. 5.

Κολοβοανθεῖν, florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 8.

Λευκανθής, florem album habens, unde λευκανθὲς κάρηνον: apud Soph. canum caput, per catachresin.

Λευκανθίζω, albi floris more candeo. Hesych.

Ὀψιανθής, serò florens, tardè florens. Theophr. huic oppon. ταχυανθής.

Πολυανθής, multos habens flores, floribus abundans: ut ἔαρ dicitur πολυανθὲς passim à poëtis. Sic ὕλη πολυανθὴς Od. ξ.

Πορφυρανθής, qui purpureo flore est.

Πρωϊανθής, matuè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco de narcisso loquentis, ὀψιανθὲς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιηλικιὲς, ἢ πρωϊανθές· ὁ ποτέρως δὴς λαμβάνει τὴν ὥραν.

Φυλλανθής, herba inter ἐπιγλοφυλλα, apud Theophr.

Aliud genus comp. in ἄνθος & ἄνθη.

Ἴανθος, ου, ὁ, Hesyc. dicit esse florē & purpureum quendā colorem. Ἰάνθινον χρῶμα, color purpureus seu violaceus. Plin. lib. 21. ca. 6. & 8.

Μελάνθιον πόα, sive Μελάνθιον, melanthium: herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 22. & Dioſc. lib. 3. cap. 93.

Μίνανθος, ου, ὁ, mensiflora, apud Theophrastum hist. plant. lib. 4, cap. 11. ubi tamen & μίναθος scribitur.

Μηλάνθη, sive μηλολάνθη, scarabeorum quoddam genus. Eust. scribit esse animal vespa maius, & nasci ὁπὸ τῆς μηλέων ἀνθήσεως, aut μηλέαις advolare, quum florere incipiunt Dicitur & μηλολόνθη. Est & lusus puerilis genus, de quo vide Schol. Aristoph. in Nub. item Suid. Eust. & Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: seu uva germinans, apud Aristoph. & Eurip. Plerique dicunt esse florem labruscæ seu vitis agrestis, vel vuas ex labrusca pullulantes. Dioſc. lib. 5. c. 2. & 5. ¶ Est etiam herba de qua vide Dioſc. lib. 1. c. 135. & Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. ¶ Est etiam avis nomen apud Aristot. hist an. lib. 9. cap. 49.

Οἰνανθίνος, œnanthinus, ex œnanthe factus, ut οἰνανθίνον ἔλαιον Dioſ. l. 1. c. 57. Et οἰνανθίνον μύρον. Et οἰνανθίνος οἶνος apud eundē.

Οἰνανθὶς, ίδος, ἡ, flos vitis seu vua germinans.

Πισσανθος, picis flos. Vide Gal. lib. 2. de simpl. medic. facult.

Φάλανθος, caluus. Suid φαλακρός.

Χάλκανθος, ου, ὁ, & Χαλκάνθη, ἡ, & Χάλκανθον, ου, τὸ, atramentum sutorium, ut interpretatur Celsus, est succus concretus, ex chalcitide genitus & efflorescens. Vide Dioſc. lib. 5. cap 114.

Ἴος, ου, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Comp. ex ἀνθέω, cum præpoſit.

Ἀνανθέω, ῶ, refloresco.

Ἀπανθέω, ήσω, defloresco, florem seu flores amitto, ut λειμῶνες ἀπανθήσαντες. parta quæ florere desierunt. Plato in Symp. metap. usus est αὐανθεῖ γὰρ ἀπανθήσῃ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν ὧν ἐπιζητεῖ ἐρᾶν.

Ἀπάνθησις, floris seu florum amissio, ipsa defloreſcendi actio, Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de cauſ. pl. lib. 5. ὅταν ἐπινιφθῇ καὶ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo defloreſcit.

Ἐξανθέω, ῶ, efflorescо, ex Num. 17. cap. Interdum contrà *pro*, de floreſco, ἀπανθῶ. In metaph. ſignificatione multo frequentius eſt, interdum *pro*, ſcateo, ut apud Thucyd. lib. 2. φλυκτίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξανθήσας, puſtulis paruis & ulceribus ſcatens. Greg. de leproſo ſcribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Interdum *pro*, pullulo vel emergo. Plut. in Theſeo. ἐξέλυθησαν οἱ κακίαι. Ariſtot. Metaph 3. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ ὑπολήψεως ἐξέλυθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν ἐφημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡδακλατίζειν. A Baſilio ponitur etiam (inquit Bud.) *pro*, per ſumma emineo & erumpo. Interdum & acc. iungitur *pro*, emitto. Plut. in Alex. de naphtha loquens, ἅμα τῷ ἁλῶναι καὶ ἅψαι, ἐξέλυθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεχέθη πᾶν. Sic uſus eſt lib. qui inſcribitur γυναικῶν ἀρετεῖ

Ἐξάνθημα, quod efflorуit, q. d. efflorescentia. Laërt. in Diog.

Ἐξανθήματα, dicuntur puſtulæ ſeu papulæ, per metaphoram. Ex Ariſtot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται λεύκη, de anim 3.

Ἐπανθέω, ῶ, ſuperfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod ſuperfloret ſeu ſuperfloreſcit, i. quaſi in ſuperficie efflorescit, ut Ariſtoph. in Nub. τοῖς μήλοισιν ἐπλύθε χνοῦς, lanugo malis ſuperfloreſcebat. Metaphoricè frequentius uſurpatur *pro* enitere, effulgere, exiſtere, conſpicuum eſſe. Ac primùm de colore. Lucian. (de facie muliebri loquens) χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, *id eſt*, ἐπιπρέπειν. Sic dixit Syneſius, καὶ αὐτὸς ἐπανθεῖ μοι καὶ τῆς παρείας ἐρύθημα. Apud Herodotum, ἐπανθέουσα ἄλμη exponitur exudans ſalſuſugo. Ad alia etiam multa transfertur, ut apud Ariſtoph. καὶ τὸ τερπνὸν ἀτυχῶς ἐπανθᾷ. Luc. de narratione dilucida loquens, ἔπειθε τὸ σαφὲς ἐπανθᾶτο τῇ λέξει.

Ἐπάνθησις, q. d. ſuperfloreſcentia.

Παραανθέω, *idem quod* ἀπανθῶ, defloreſco. Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παραανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum conſenuerit ira & deferbuerit.

Προανθέω, præfloreo: ante alia floreo, flore prævenio.

Συναανθέω, ſimul floreo, una floreo.

Comp. ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro, Metaphoricè, decerpo ſeu colligo, (apis more flores legentis.) Lucianus, αὐτὰ γὰρ ἄφνω τοῦτο, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, ἢ καὶ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενον. Plutarch. de audiend. poet. ὁ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῇ κάλλει καὶ τῇ καθαρότητι τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo, inquit Bud. unde χλαμύδες διηνθισμέναι. Plut. in Philopœmene. Idem interpr. eleganter & variè concinno, item elegantia & varietate diſtinguo, & concinno, in hoc Herodiani loco, τὴν δὲ κεφαλὴν ὁπόσοις στέφανος λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένος. Baſil. ad divites, ἔδαφος τοῖς ψηφῖσι διηνθισμένον, vermiculatum pavimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibuſdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμὸς, exp. eruptio puſtularum.

Ἐπανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianū, inquit Bud. Idem eſſe vult floridis coloribus illuſtro, floribus ſpargo, apud Greg. in lib. de homine. πῶν ὅσον ἐστὶν ὁ καλὸς τε καὶ ἀγαθὸς συγκεκραμμένον ἔχει τὴν γνῶσιν, τοῖς δὲ αἰσθήσεως ἡδονὰς ἐπηνθισμένον.

Ἐπανθισμὸς, exornatio ſeu illuſtratio quæ fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Dioſc. *pro* flore.

Περιανθίζω, floribus undique orno, vel floridis quibuſdam coloribus. Greg. (teſte Bud.) περιηνθισμένον dixit τὸ περικεχρισμένον, iucundo colore. Item translatè, orno, apud Cyrillum, περιανθίζειν λόγοις τὴν ἀληθείας δόξαν.

Compoſita ex ἄνθεμον.

Βοάνθεμον, herbæ nomen, idem quod χρυσάνθεμον.

Ἡράνθεμον, ου, τὸ, anthemidis ſpecies, ſecundum Dioſc. lib. 3. cap. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthenum vocari tradit, quoniam vere floreat.

Κηράνθεμον, annotatur Dioſcoridi idem eſſe quod Ariſtot. lib. 9. hiſt. cap. 40 ἠκτέαν θεόν, Varroni erithace; Plinio cerinthus & ſandaraca, Gazæ & Marcello cerago.

Κυανάνθεμον, herba quædam, de qua Dioſc.

Λευκάνθεμον, anthemidis ſpecies, ut tradit Dioſc. lib. 3. c. 154.

Μελάνθεμον, Plinius anthemidem ſic ab aliquibus vocari ſcribit lib. 22. cap. 21.

Πολυάνθεμος ὥρη, floridum tempus, ex poematis Mimnermi.

Χρυσάνθεμον, & Χρυσανθέμιον, ου, τὸ, herba eſt quæ alio nomine helichryſon dicitur & amarantus, item buphthalmus & chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibuſdam calendula, & cotula non fœtida, vel anthemidis ſpecies coloris lutei eſſe putatur. Vide Dioſc. lib. 4. c. 57. 59. Plin. lib. 21. c. 6. & 25.

Ἄνθραξ, ακος, ὁ, carbo, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι, apud Athæneum lib. 3. Apud eundem lib. 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων & οἱ ἀπὸ πράνου opponuntur. Ἄνθρακες ἡμμένοι, carbones accenſi, i. prunæ. Interdum tamen ἄνθρακες (ſine adiectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus, gemma, quædam ἄνθρακος σφαγὶς Eccleſ. cap. 35. ¶ Item, carbunculus, hulcus quoddam, ſive exulceratio ſimilis iis quæ uſta ſunt; ut Paulus Aegin poſt Galenum docet. ¶ Suidæ piſcis genus eſt quod ſuper carbones aſſatur.

Ἀνθρακὶς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congeſtis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας, dicit eſſe piſces minutulos ſuper carbonibus aſſari ſolitos.

Ἀνθρακιὰ, ᾶς, ἡ, carbonum ſtrues, carbonum congeries ſeu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν προέσσας ὀβελὸς ἐφύσσετε πᾶσας. Athen. lib. 8. τῶν ἰχθύων διὰ ὀπτηθέντων σωὶ ἀνθρακιᾷ. Apud Dioſc. lib. 5. ἀνθρακιὰν πεσοῦσαν ἀμύειν. ¶ Item, carbonaria fornax. Theophr. in 5. τέμνουσι ἐξηθεῖσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ δένδρα τὰ ξύλων εὐφυᾶ. Idem, εἰς μὲν τὴν ἀνθρακιὰν τὰ θειοῦται ζητοῦσι.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater ut carbonarius, titionarij faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀποδεῖ πολλοῦ κατωπτημένος. Bud.

Ἀνθρακώδης, ους, ὁ ἡ, niger ut carbo, colorem carbonis habens.

Ἀνθρακῶδες (poëticum) ut ἀνθρακῶδες πυρσὸν, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

Ἀνθρακώδης, ους, ὁ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

Ἀνθρακοῦς, οῦ, ὁ, carbonarius; eadem forma qua dicitur κεραμοῦς pro laterario.

Ἀνθρακόω, carbones conficio. Theophr. φαῦλον δὲ τὸ ξύλον ποιεῖν τὸ καίειν καὶ ἀνθρακοῦν. Exponitur etiam, titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τὸ, carbunculus, parvus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item, parvus caminus. Item μικρὸν τετράπους. Item χυτρόπωλιον, Heſych.

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto
Ἀνθρακῶσις, in carbones redigi. (torreo, asso.

Ἀνθρακίζω, idem quod αὐθρακόω apud Aristoph.

Ἀνθρακίζειν, apud Aretam in Apoc. carbonis seu carbunculi speciem præ se ferens aut colorem habens, τὸ παζ῟ον ἐρυθρὸν. ἢ αὐθρακίζον. Composita.

Ἀπαυθρακόω, ῶ, in carbones verto seu redigo, incendo ita ut in carbones redigam.

Ἀπαυθρακόομαι, ωμαι, in carbones redigor. ut ἀπ' ἀπλωθράκωμαι ὅλ῟ο ὁ κακοδαίμων ἢ ζέω apud Lucianum.

Ἀπαυθρακίζω, idem quod αὐθρακίζω, ut apud Aristoph. βουῶ ἀπλωθράκιστ' ὅλον, πλακοῦντ' ἐπ' ὤπτε. Apud eundem ἀπαυθρακίζομαι exp. ἄνθρακας ζωπυρεῖσθαι, vel ὀπτὰ ἐσθίομαι. Suidas dicit esse commedere αὐθρακας piscium genus quod assum editur. item ὀπτὰς ἐσθίειν, vel αὐθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀπαυθράκισμα, τὸ, quidquid tostum est in prunis, teste Bud.

Ἀπαυθρακὶς, ίδ῟ος, ἡ, piscis cui convenit assatio. Est & placentæ genus, secundum Hes. Vide & Athen. lib. 3.

Καταυθρακόω, ῶ, F. σω, idem quod ἀπαυθρακόω. unde καταυθρακωμένος, quod ex Soph. citat. B. in suo lex. Hes. addit, καταπεπωθρακῶσθαι esse etiam καταπεπῆσθαι.

ΑΝΘΗΝΗ, crabro, vespa. Vtroque modo enim exponit Gaza. Aristoph. in Nub. τὸ ὀφθαλμὸν κεντούμεν῟ον ὥσπερ ὑπ' ἀνθηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poëtas abuti pro ape. Hes. ait, esse genus apis.

Ἀνθηλώνιον, ου, τὸ, favus vespæ. Suid. & Hesych.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ, ἡ, homo. Ἄνθρωπ῟ος ἀγαθὸς, apud Platonem in Minoë. Ἄνθρωπ῟ος ὠνὴς μόνης τῆς ἀναξόγμων, ἄλλως δὲ ἐ ποινηὸς, ἀλλὰ κ῍ πανύ χρησὸς, apud Demosth. adversus Midiam. Aeschines tamen αὔθρωπον pro viro dixit, scribens. αὔθρωπ῟ος κ῍ γυνὴ. Cicero αὔθρωπον, hominis naturam aliquando vertit. ἐτ διαλυομένης δὲ ἢ ἀνθρώπου, quum hominis natura morte dissolvitur. Apud eundem ἀνθρώπου φύσις, humana natura. De muliere etiam dicitur. Demosth. ὡς ἐπὶ παράπ῍. (de matrona loquens) ἀδημονοῦσης δὲ ἢ ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτ῟ος ἔρως κατέχει τὸν ἄνθρωπον. ☞ Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quasi ἀναθρῶν ὀπωπὰς. Ab Etymologiste dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ὀθρεῖν, i. à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiam pertinet illud Ovidij: Pronáq; quum spectent animantia cætera terras, Os homini sublime dedit, cœlumque videre Iussit, & erectos ad sidera tollere vultus. Apud Theophrastum, παρὰ τὸ ἀθρεῖν τὰ ὀπωπά.

Ἀνθρωπότης, ητ῟ος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπ῟ος, η, ον, ὁ, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens. ut ἀνθρώπινα πεάγματα apud Plat. ἀνθρώπινον χρῆμ῟α apud Luc.

Ἀνθρωπήϊος, ου, humano more, hominum more, vel ut homines decet, humanitus. Ἀνθρωπείως φρονεῖν, apud Aristot.

Ἀνθρωνὴ῟ος, Ionicè pro ἀνθρώπ῟ος, humanus. Ἀνθρωπίνη sub. δορὰ, pellis hominis, vel corium hominis. apud Herodot. Dicitur & per contractionem ἀνθρωπῆ, sicut πραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro πραγὴ λεοντὴ, λυκὴ, hircina, leontina, lupina, sub. pellis.

Ἀνθρώπιν῟ος, η, ον, ὁ κ῍ ἡ, idem quod ἀνθρώπ῟ος, ut ἀνθρώπινον χρῆμ῟α apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμὸς. Rursum apud Plat. ἀνθρώπινος ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη. in fœm. gen. ut ἀνθρωπίνη σοφία apud Xen. ἀνθρωπίνη φύσις. apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρώπινον, humanæ naturæ conveniens, quod est secundum conditionem humanæ naturæ, apud Xen. Pæd. 1. ἀνθρώπινον μὲν τὸ μεγίστην μέμφ῟ον πάθος. Et Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, i. ab humana natura non aliena. Invenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον pro, conditio humanæ naturæ. vel res humanæ. ut Plat. in epist. τὸ γὰ ἀνθρώπινον ἢ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. κ῍ τὸ ἀνθρώπινον, ut sunt res humanæ. Ἀνθρωπινώτατ῟ος, superl. gradu usurpatur pro ἀνθρωπινώτατ῟ος, à Strab. l. 15.

Ἀνθρωπίνως, humanitus, hominum more, ut fert humanæ naturæ conditio. ut ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, ut decet humanam naturam. Dem. in Aristot. νόμ῟ος ἀνθρωπίνως κ῍ καλῶς κεῖμ῟αι, quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικὸς, ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Arist. Plut. Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως. Luc. in Zeuxide, κ῍ σχέσει ἀνθρωπικῆ.

Ἀνθρωπέη, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ, sub. δορὰ. Herodot. vide ἀνθρωπίν῟ος suprà.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. & Xen. Idem significat ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, & ἀνθρωπίσκ῟ος, ου, ὁ, apud Aristo.

Ἀνθρωπόομαι more hominum ago, ea quæ sunt hominis usurpo, ut Bud. exponit apud Aristot. ethic. 10. Quidam interpr. ex natura humana ago; vel ea ago quæ ad hominem spectant.

Ἀνθρωπίζω, homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus sum. Et pro, humaniter ago, humanum me præbeo, apud Archiatam in epist. ad Dionys.

Ἀνθρωπίζομαι, (apud Theologos Græcos) homo fio, ut apud Greg. & Damasc. Christus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμὸς, ου, ὁ, humanitas, i. humani & compositi mores, non efferi. Aristoph. οἱ δ' ἀπαίδευτοι ἀνθρωπισμ῟ου δέονται.

Ἀνθρωπῶδ῟ος, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωπώδης, ε῟ς, ὁ κ῍ ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Composita.

Ἀπάνθρωπ῟ος, ου, ὁ ἢ ἡ, inhumanus, immanis, crudelis. Soph. Item carens hominibus seu hominum frequentia. Luc. in Caucaso, ἔρημ῟ον κ῍ ἀπάνθρωπ῟ον, ἢ γῆν.

Ἀπανθρώπως, inhumaniter, crudeliter.

Ἀπανθρωπία, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

Ἀπανθρωποῦμαι, inhumanus sum, vel à consortio hominum abhorreo. Hippotr. in epist. ad Philop.

Αὐτάνθρωπ῟ος, ου, ὁ, homo ipse, per se hominis idea. Arist. eth. 1.

Ἐναυθρωπέω, ῶ, F. ήσω, & Ἐναυθρωπίζω. F. ίσω, inter homines versor & ago. Peculiariter hoc verbo utebantur veteres theologi de Christi inter homines conversatione loquentes.

Ἐναυθρώπησις, conversatio vitaq; Domini nostri hominis inter homines. seu ærumnosa dei inter homines apparitura, dei incolatus, deus per ora hominum grumnosè traductus sub integumento & persona justæ humanitatis, apud Dion. & Greg.

Ἐξάνθρωπ῟ος, ut ἐξάνθρωπ῟ος ἢ συμφορὰ, apud Athen. quæ ex homine ratione prædito insanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat.

Ἐξανθρωπισθῆναι, ex homine in aliam quasi naturam verti, ex hominum numero eximi, hominem esse desinere.

Ἐξανθρωπέω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dæm.

Ἡμιάνθρωπ῟ος, semihomo. Luc.

Ἀυκανθρωπία, ἡ, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur, & donec illucescat circa mortuorum corpora versantur.

Ἀυκάνθρωπ῟ος, fœm. gen. pro eodem morbo. Alii exp. in masc. gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur & κυναν θρωπία & κυνάνθρωπ῟ος.

Μισάνθρωπ῟ος, oσ῟ος hominum, inhumanus, quo nomine dictus est Timon apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines. Hippocr. epist. ad Demag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo sum, idem quod ἀπανθρωποῦμαι.

Ὀλιγανθρωπία, paucitas raritasq; hominum Thuc. lib 5.

Πολυάνθρωπ῟ος, multos homines habens, frequens hominibus. Aristot. Pol. lib. 7.

Πολυανθρωπία, multitudo & frequentia hominum.

Συναυθρωπέω, ῶ, cum hominibus conversor & consuesco. Plut.

Συναυθρωπεύω & συναυθρωπίζω, idem. Συναυθρωπεύομαι, idem. Theophr. 3. de pl. κ῍ τὰ μὲν ἄγελα, πὰ δ' ἡμερα, ὥσπερ πῶν ζώων τὰ συναυθρωποῦμενα κ῍ τὰ δεχόμενα ἦθος. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur.

Ὑπεράνθρωπ῟ος, qui est supra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπ῟ος, amans hominum, studiosus hominum, humanus. Syn. Herodian. Res quoque ea quæ humaniter & benevolè præstatur, φιλάνθρωπ῟ος, dicitur: ut apud Dem. φιλάνθρωπον ἢ ποίησας, & φιλάνθρωπα λέγειν apud eundem. ¶ Est etiam herbæ nomen inde dictæ quòd hirsuta quum sit, vestibus hominum adhæreſcat, ut tradit Plin Vide Dioſc. lib. 3. cap. 104. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, dexteritas quædam benevolentiaq; erga omnes homines promiscua.

Φιλανθρώπως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus sum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et pro, humaniter tracto, apud eundem Poll. lib. 3.

Φιλανθρωποῦμαι, idem Dem. ὡς παροψησθ. φιλανθρωποῦμ῟αι πρὸς αὐτές, exp. in comitatem benignitatēq; compositus.

Φιλανθρώπευμα, liberale facinus & benignitatis plenum (ut exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. Ἀφιλάνθρωπ῟ος, humanitati non studens, inhumanus. Ἀφιλανθρωπία, inhumanitas. Ἀφιλανθρώπως inhumaniter.

ΑΝΙΑ, ἡ, mœror, tristitia. Odyss, ἡ, ἀνία κ῍ πολὺς ὕπν῟ος. Et alibi, αὖθις πόνος κ῍ ἀνίη. Soph. ὅσας ἀνίας καὶ κατασκάφας φθίνεις. ☞ Etym. deducit ab ἰάω, (i. sano) unde fit ἴα. & præfixo α privat. interjectóq; ν, ἀνία. Plato in Cratylo, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι. quod impediat ire.

Ἀνιαρὸς, ᾶ, ὁ, mœrorem afferens, tristis, mœstus. Ἀνιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς apud Aristoph. hostibus gravis & molestiam afferens. Xen. Pæd. 1. ἀνιαρὸς κ῍ πανδρωπὸς ὢν σιωπᾷ δήπου. Apud Dem. pro cor. τὰ ἀνιαρὰ, res adversæ. Apud Herodot. & poëtas ἀνηρὸς, (pro ἀνιαρὸς) unde comparat. ἀνηρότερ῟ος.

Ἀνιαρῶς, molestè, acerbè, cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν.

Ἀνηρὸς, , idem quod ἀνιαρὸς & ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasmum literæ γ, ut vult Etym. Sed pro pernicioso potius accipitur. Vtitur Nicander.

Ἀνιώδης,

A'νιάδης, ες, ὁ ἡ, molestus, injucundus. Theophr.

A'νιάω, ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἐχθρὰς ἀνιᾷν. Item pro lædere & dolorem inferre corpori apud Gal. ut ait Bud.

A'νιάομαι, ῶμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo. Xen. Pæd. 8. διαπαντὸς ἰσχυρὰς ἀνιᾶσθαι. Cum dat. Od. ο, ὀ γάρ μοι θυμὸν ἀνιᾶται παρεόντι.

A'νιάζω, idem quod ἀνιῶ. Od. τ, τῦτον ἀνιάζει. Capitur & pro pass. ἀνιᾶσθαι. ut θυμῷ ἀνιάζων. Il. φ, & Od. χ, Item Od. θ, ἀνιάζεσιν ἑταῖροι. *Composita.*

A'ναιδης, seu ἀνιδρις, ες, ὁ ἡ, non habens αἰδῶ, mœrore carens Exp. etiam ἀβλαβὴς, i. innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. & superbus, ab Hesych. & Etym. sed tunc ab ἰδία potius deducitur.

Δυσανίης qui & δυσανίης, qui mœrorem levi de causa concipit. vel (ut inquit Gal.) cuires, parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. & anxius. Vtitur Hippocr. Antiph. Aristot. Gal.

Εὐανίης, qui moderatè dolores fert, lenis. Hesych.

Ἀνυσανίας, ες, ὁ, mœrores & tristitias solvens. Apud Aristoph. in Nub. λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, dissolutor mœrorum quos pater ex magnis his malis percipit.

Συναπανιάομαι, ῶμαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

Τ'ραυσάω, dolore facio, dolore afficio. Τ'ραυσμαι, doleo, indoleo. Aristoph. in Nub. ἔωθεν τραυσεῖται τὴν νεμελίαν.

Βαλανεῖον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

A'ΝΙΣΟΝ, ες, τὸ, seminis cujusdám nomen anisum. Vide Dioscor. lib. 3. cap. 65. & Plin. lib. 20. cap. 17. Scribitur etiam ἄνισον.

A'ΝΟΊΑΙΑ, sive A'νοπαία ἡ, legitur. Od. λ, (de Minerva) Ο'ρνις δ' ὡς αὐόπαια διέπτατο. Vbi quidam dicunt nomen & genus esse ἀνὴρ ἀετὸς ἦεν ἡ φλὼξ εἰσιόντι: quidam accipiunt pro ἀόρατον, ἀφανὴς, ἢ σόφρων τὸ ὄψιον. Herodianus properispœmenos scribit αὐοπάα, dicens esse neutrum plurale adverbialiter positum pro αὐοπαίως, hoc est, ἀορατως: ἢ στέρησιν δ' ὁτιανοῦν. Alii adverbialiter itidem accipiunt, pro αὐὰ τὰς ὤπας. Alii accipiunt pro αὐὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῦ ὀρυφῆς, quæ κοινὴ καπροδόκη vocatur. ut Pherecrates quoque αὐοπαίαν esse dicit τὴν τετρημμένην κερκαμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀρυφῆς. Itidemq; Eustath. exponi annotat ἀφ' ὀπαίας κερκαμίδος ἡ τὴν κοινὴν ἔχῃ. Hiq; divisim videntur scripsisse ἀν' ὀπαίαν, ut ij etiam qui exponunt αὐὰ τὰς ὤπας. Alij rursum qui ὑφ' ἓν legunt & nomen esse volunt, pro ἀωφερὴς usurpatum ajunt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαλίμως δ' αὐόπαιον. Quidam ἀωσόπαια scribunt, & eo nomine intelligunt hirundinem. Vide Eustathium, brevium scholiorum autorem & Etymologum. Hesychius etiam expon. αὐὰ τὴν ὀπὴν τῦ θύρας, sive ἀνὰ τὴν ὀπὴν εἰδέα: item ἄφωνον, ab ὄψ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herodot.

A'NTI, (*præpositio*) pro, ut Iliad. ν, τρεῖς υἱὸς ἀντὶ πεφάσθην, tres pro uno interfectos esse. Xen. Hell. 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ βασιλέως ζητεῖν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel alium amicum quàm regem. Sic sæpe exp. loco, vice, instar: ut Alex. Aphrod. ἀντ' ἱματίων ἐνείβαλε πτερὰ pennas vestimentorum loco aut vice. Iliad. ι, ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ ὅντε Ζεὺς κῆρας φίλησιν loco multorum populorum, vel instar multorum pop. Sic ἀντὶ πολλῶν ἂν ἠθροίσω, multorum instar fueris, vel esse possis. Ab Hesychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam, propter, (vel per ablativum) gratia. Aristoph. in Nubibus, ἀντὶ τέτε τῦ διδάγματος μόνε Διαλφιτώσω σε κύκλῳ τὴν κεφαλὴν πόνον, i. hujus præcepti gratia, vel propter hoc præceptum. Demosth. pro corona, ἅπαντα μ' ἐξωτᾶς ἀντὶ τοίας ἀρετῆς ἀξίως τιμᾶν. Sic ἀνθ' ὅτε exp. cujus rei gratia, quamobrem Demost. ὡς ἐγὼ μὲν τὰς θεὰς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτε. Lysias, ἡμῖν ἡ αὐτοῖς ποῖς τὴν πόλιν ἔχθρα ἀνθ' ὅτε τοιαῦτα ἐπάλμησαν εἰς αὐτὸν ἐξαμαρτεῖν. Sic dicitur ἔχθρα ἀνθ' ὅτε, causa est quamobrem. Pro ἀνθ' ὅτε dicitur etiam ἀνθ' ὧν, quod ex ponit Budæus, pro eo quòd, propterea quòd, idcirco quòd. Lucian. ἀπόδος αὖθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ¶ Accipitur etiam pro ὑπὲρ, & commodum ac utilitatem declarat: ut Matth. 17. στατῆρα λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμῦ καὶ σῦ. Et cap. 20. δῶναι τὴν ψυχὴν αὐτῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν. Sic & Marci 10. cap. ¶ Interdum finem designat: ut 1. Cor. 11. ἡ γυνὴ ἀντὶ περιβολαίε ὀφείλει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς pro velamine, i. ut esset velamen. Sic & Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat, ut in ἀντίθεος, ἀντιπάντερα, ἀντίχθες. sæpe significat vicissitudinem: ut in ἀντιμισθῶ ἀντιδίδωμι, ἀντιπάσχω. Sæpissimè signif. contrà, adversus, ut in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω, &c.

A'ντία, ες, ὁ, adversus, ex adverso stans, è regione positus, vel ex adverso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obvius. Aliquando sine casu ut Il. α, ἀλλ' ἀντίοι ἔσαν ἅπαντες. & Il. λ, Ἀρτυνθὴ δὲ μάχη, σὰν δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7. ὡς εἶδεν ὀν τῷ ἀντίῳ παῖδα προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. Aliquando cum genitivo, ut Iliad. ε, ὅς ῥα τοῦ' ἀντία ἔλθοι. & Il. λ. Ὅς ῥα τοῦ' Ἀτρεΐδαο Ἀχαιμένου ἀντίος ἦλθεν. Invenitur in prosa ἀντία Λέσβου, qui est è regione Lesbi. Apud Plutar. cum dativo, in Camillo ἔχων ἵππον, ἐξήλασεν ἀντία ἀλλήλοις μεγάλῳ, i. rendens adversus magnum virum. Herodotus, ἀντία ἐθήνατο τὸ ὅπλον αὐτοῖς.

A'ντλος, ἀύλος, ἡ, & in plurali ἀντλίδες, tonsillæ, ut Celsus vocat: quæ & παρίσθμια dicuntur. Esse partem corporis propriè, & non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1. de part. corp. hum. Vnde autem dictæ sunt, testatur idem lib. 2. αἱ παῖδες δὲ λεγόμεναι ἐν τῷ στόματι ἀμφίοξιν τὸ σῶμα ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεται, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

A'ντίον, *adverbium*, ex adverso, è regione. ἀντὸς δ' ἀντίον ἵξεν Ὀδυσῆος. Capitur & *pro*, contra, adversus: ut ἀντίον ἴστασθαι, item ἀντίον αὐδᾶν, & ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾶν, Od. ο, exp. respondere: & Il. α, ἀντίον εἶπε, contra dixerit. ἀντίον ἐλθεῖν apud eundem poëtam est ἀπαντῆσαι, Eustathio, i. obviam venire. ¶ Est etiam liciatorium, *hoc est*, lignum teres quo circumacto textores licium intendunt. ut Poll. quoque docet, lib. 7. cap. 10. In qua significatione legitur lib. 2. Reg. cap. 21. Itidemq; Paralyp. l. 1. cap. 11. Nec non apud Aristoph. in Θεσμοφ. Hinc μεσαντίον lib. 1. Reg. c. 17.

A'ντία, adverbium aliud, significationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τοῖσι ἀντία δεσποίνης φάσθαι. Od. ο, quidam exponunt coram domina, alij adversus dominam: ut ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι, apud eundem. Iliad. υ, &, ῥηΐδιον ἀντία θεῶν. Iliad. χ.

A'ντιάω. ῶ, idem quod ἀντάω, occurro, obviam eo vel obviam venio, obvius fio. Apoll. Arg. 2. ἀντιάσετε ἀνδράσιν ὀξείοις, Gregorius, Η' πυρὸς ἢ θεοῖο φασεφόρε ἀντιάσουσιν, vel in ignem, vel in Deum incursuros. ¶ Capitur item *pro*, assequor, consequor. ut in Anthologia epigr. ἀντιάσας γήρᾳ, senectutem consequutus. Sic Iliad. α, ἀργυρὸν κίονας αἰγῶν τε τελείων Ἑκάτεσσι ἀντιάσας. Sophocles, οὔτε τὸ πέφυκὸς ἀντιάσας, οὔτε γῆθεν παρ' ἡμῶν. ¶ Item, precor supplex, supplico. Soph. in Ajace, Καί σ' ἀντιάω πρός τ' ἐφεστίε Διός.

A'ντιάομαι etiam invenitur. Apoll. Arg. 2. καὶ ὑπέιχετο ἀντιάασθαι, occurrere armatus, contrà tendere, tendere adversus eum. In altera autem significatione. Il. ω, Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμε.

A'ντιάζω, (idem quod ἀντιάω) obviam prodeo. Plutarch. in Dione, ἄλλων ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ ἐνθυμῶν ἐπαίρεσθαι τ' Δίωνα. Apud Lucianum quoq; cum dativo sicut & ὑπαντιάζω. Apud Herodotum cum accusativo *pro*, obviam procedo infestus, tendo adversus aliquem: ut ἀντιάζω τ' Ἀραβίων στρατόν. Item ἀντιάζω μιν τὸν ἐπίουλον. Apud eundem ἀντιάζει ἐς πέλαγος, exp. in pelagus obviam contendit.

A'ντιόω, ῶ, vel potius A'ντιόομαι, ῶμαι adversor: sto contrà, tendo adversus. Apud Herodotum, ἀντιῶμαι τὸν βάρβαρον, tendo adversus barbarum.

A'ντικρὺ, (*adverb.*) contra, adversum. Cum genit. ut Il. θ ἴαλος Ἑκτορος ἀντικρύ. Item ex adverso, è regione: ut ἀντικρὺ Χίε è regione insulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè, palam. Il. η, Α'ντικρὺ δ' ἀπέφημι, i. φανερῶς, Hesych. Eust. ¶ Item, penitùs: ut Il. γ, Α'ντικρὺ δ' παρὰ λαὸν ἰὼν Δόμπησε χαλκῷ.

A'ντικρυς, pro ἀντικρὺ ponitur aliquando, i. è regione, ex adverso, ut apud Thucyd. in 2, οἱ ὁμβροι σύλας τὰς ὕδρας τῦ οἰκήματος ἔσαν, καὶ ἄντικρυς ὁδὸν ἐς τὸ ἕξω. frequentissimè *pro*, apertè, palàm apud Luc. & Plutar. Demosthenes ἄντικρυς & σαφῶς copulat in Aristocrate.

A'ντα (*adverb. poet*) coram, palàm, ante oculos, in conspectu. Item apertè, manifestè. A'ντα ἰδών. Il. ε & χ. Et ἐς ἄντα ἰδεῖν. Od. ο. Sunt tamen & qui ἐσάντα conjunctim scribant hîc & alibi. sicut & σἀντα, quod Hesych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè, ut A'ντα παρειάων χροιὴν λιπαρὰ κρήδεμνα, i. ante genas, vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι, vel σῶναι, esse ex adversa parte, stare contrà, esse adversus aliquem, adversari alicui. Il. ε.

A'ντλον, etiam pro ἄ & ε usurpatur, ut Od. β, Θεῷ ἐναλίγκιον ἄντλον. Et Iliad. τ, ἄντλον ἀσπιδέων, quod Eust. esse idem ait quod ἀντωπήσας.

A'ντιος, adversus. Item adversarius, hostis. Eurip. ἀντία πολεμία. Et Apoll. Rhod. ἀντίον δαίμονα. Vide Hesych.

A'ντάω, ῶ, F. ήσω, occurro, obvius fio, obviam eo, Cum dat. Soph. Μή σοι γένωμαι δύσβολος, ἀντίος θέλων, tibi obvius factus Et cum genit. Il. ω, Α'ντήσω γὰρ ἐγὼ τε δ' ἀνέρε. ¶ Exp. & consequor, nanciscor, itidem cum genit. ut Od. ε, λῦτησας ὀπωπῆς, i. ἔτυχες. Sic & apud Herodot. λῦτησας ξεινίων μεγάλων.

A'ντίω, Ionicè pro ἀντάω. Il. η, οἱ δ' λῦτιον ἀλλήλοισι.

A'ντησις, occursus. ¶ Item ἀντήσεις, supplicationes, supplices preces. Hesych. A'ντηδλω, suppliciter. Hesych.

A'ντω, idem quod ἀντάω, occurro, obvius fio. Sed magis in usu est ἄντομαι. Il. ο, ἀλλήλοισιν Α'ντεσθ' ὁμοίῃ βαλόντες. ¶ Item supplico. Eurip. in Med. ἀλλ' ἄντομαί σε τῆς δὲ πρὸς γενειάδος, precor te per istud mentum.

Composita: ac primùm ex ἀντὶ *formata.*

A'ντωτὸν, idem quod ἀντίον ut ἐς τὸ ἀντωτὸν, in ulteriorem scilicet continentem. Καθωτὸν pro eadem significatur ex Epigr. κατωτὸν ὄμμα βαλόντες.

E'ναντὶος, ες, ὁ, pro ἀντὶος, adversus, qui est in conspectu seu coram

ràm, qui est è regione, oppositus. Il. ζ. v. 251. Ἕνθά οἱ ἀντόδυρ᾽ ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Sic & paulò antè, Ἀλλάμαι κεφαλῶν ἑτέρωθεν ἐναντίος. Sic & apud Xenophontem, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, obvertere hostibus. q. d. adversa hostibus ponere. Thucydid. lib. 1. οὐ γὰρ ἐμαχέσω ἐναντίαι ἀλλήλαις τὰς ναῦς ἐπίῃσαν. Et Dioscor. ἐναντίαι ἀλλήλοις φύλλα, lib. 4. adversa inter se folia. Ἐξ ἐναντίας (adverbialiter) ex adverso è regione, adversa fronte. quod & una voce scriptum invenitur Ἐξεναντίας. Aristot. de mundo, ἡμέρας ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίῳ τῇ σελήνῃ. Ponitur Ἐξεναντίας & pro, econtrario, contrà. Ἐναντίον, (adverbium) itidem pro, ex adverso, adversum, coram. Odyss. ζ. Αὐτὰρ δ᾽ οὔπω φάνετ᾽ ἐναντίον. Et Iliad. α, σφῷ πατρὸς ἐναντίον exp. obviam fio patri, Thucydides lib. 6. ἀλλ᾽ ἐναντίον ἀπιόντων ἤδη λέγειν. Plato in epistol. καὶ ἐμὲ τότε ἐναντίον διηρώτησας, & me coram illis interrogasti. Et ἐναντίον βλέπειν. Demosthenes. ¶ Ἐναντίος, adversarius, hostis. Hesiodus in Theogonia, Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι, Xenophon. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντιοῦσθαι πράξεσι dicitur quod sit adversus aliquem, apud Demosthenem pro corona. Et ἐναντίον, adversus. ut Iliad. ο, Ἕκτορα καὶ Τρῶεσιν ἐναντίον. In prosa dicitur etiam ἐναντία adverbialiter. Thucyd. 2. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἔδοσαν ἡμῖν ἐναντία θυσάμενοι. ¶ Item, Ἐναντίος, adversus, contrarius. Luc. in Herc. οὐ πόλεως ἀντιτάττεται, ἢ τοῖς ποσὶ αὐτεράδει, ὡς τὸ ἐναντίον τῆς ἀρωγῆς ἐξυπλάζοντες, Cicer. ad Platonem, καὶ τὰ ἐναντία & καὶ τἀναντία, exp. contrariè & contrariis cursibus. Xenoph. Hell. 4. ἀπικεράσθων τὰ ἐναντία λέγοντες τῇ συμφορᾷ, contraria utilitati. Sed frequentiùs dicitur τἀναντία, & ἐναντίως. Aeschin. τἀναντία τῶν καλῶν. Plat. de rep. 1. περὶ δὲ ἀδίκου πάντα τἀναντία ἐπάσχομεν. Dicitur & cum dativo. ut Aristot. Pol. 5. ὥσθ᾽ οἱ μὲν δὴ σφαλερὸν, ἐναντία δὲ τούτοις κέρδος ἡγοῦνται, καὶ τἀναντία τούτοις. Isocr. τἀναντίον δὲ πέπονθε τοῖς πολίταις τῶν ῥητόρων. Interdum sequentem habet particulam ἢ (ut Latinè contra habet partic. quàm) Plat. in Symp. ἢ οἶσθα ὅτι τἀναντίον ἐστὶν πᾶσι τοῦ ἐλέγχου; Sic Demosthenes, ἐναντία ἢ ἔοικε. Aristoph. τἀναντίον δρῶν, ἢ προσήκει. Habet & comparativum ἐναντιώτερος, & superlativum ἐναντιώτατος. Adverbialiter ponitur ἐναντίον pro, econtrario, contrà: vel τἀναντία Xenoph. ἐς, τἀναντία τούτων ἐγκρατὴς μᾶλλον ἐστὶ τοῦ σώματος ἡδονῶν. Contrà quam isti. Sed & καὶ τἀναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitivo. Aristot. in Probl. ἐναντίως αὐτῶν ἔχει.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, apud philosophos.

Ἐναντιόομαι, ωμαι, adversor, repugno, obsto. Isocrat. τούτοις μὲν οἷς νόμοις ἐναντιοῦσθε. Dicitur etiam ἐναντιῶμαί σοι ἐς ταὐτό, Thuc. l. 1. Et ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοῦτο, huic rei adversarius, Plut. in Pericle. Et apud eundem in Camillo, οἱ αὐλῆται πρὸς αὐτόν. Et cum infinitivo apud Platonem in Apologia, μόνος ἐναντιοῦμαι ὑμῖν ἐθέλων ποιεῖν παρὰ τὸν νόμον, repugnabam vel obsistebam quo minus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρός τινα est contradicere his, ut apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐνάντωμα, τὸ, quod adversatur seu obsistit. Thucyd. Demost. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. lib. 5.

Ἐναντίωσις, repugnantia. Isocr.

Decomp. Ἀπέναντι & ἀπεναντίον, ex adverso, è regione, contra & coram, in conspectu. Matth. 21. & 27. Item adversus, apud Plut. Dicitur & ἀπεναντίας, pro eodem, apud Chrysost.

Κατάκαντι & κατεναντίον, & κατεναντία, idem quod præcedentia, sunt tamen usitatoria. Lucian. κατάκαντι Ὀλυμπίων, ex adverso Olympiorum. Et Greg. κατάκαντι κυλίε πραχηλιᾶν, adversus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἄκρης, i è regione. ex adverso. Ibidem κατεναντία νήσου. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθον ἀγῶνος, exp. descenderunt in certamen. Cum dat. significat adversus, apud Hesiod.

Ἐπεναντίωσις, contrarietas, contrarium. idem quod ἐναντίωσις. Hippocr. lib. 2. aphor.

Ὑπεναντίος, pro ἐναντίος, adversarius, hostis. Hesiod. ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν, & Polyb. τῶν ἅλωσιν αὐτῶν καὶ τὰ πεπραγμένα τῶν ὑπεναντίων. Exp. & subcontrarius, apud Aristot. Pol. 2. Ὑπεναντίως, adverb. ut ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, sibi mutuò adversantur, inter se repugnant. Ὑπεναντιώσεως, itidem pro ἐναντιώσεως: ut ὑπεναντιώσεως ἐμπίπτουσι, Plutarch. in Pericle, adversans illis.

Καζύπνον, pro αὖπνον, citatur ex Epigr. καζύπνου ὄμμα βαλόντης.

Συναναβαίνω, occurro, idem quod συναντάω in prosa: unde συναναβαίζων, apud Soph.

Ὑπαναβαίνω, occurro, obviam eo. idem quod ὑπαντάω & ὑπαντιάω, Luc. ἐπεὶ δὲ ἀμφικόμεθα, καὶ ὑπεβαίζομεν ἡμῖν, ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Item hostiliter occurro, incurro (sicut & αὐλάζω) ut apud Plut. ὑπαυλάζουσι τοῖς πολεμίοις in adversos hostes incurrunt.

Ὑπαυλάω, idem quod in prosa, ὑπαντάω, occurro.

Composita ex αὐλικός.

Ἀπαυλικρὺ, è regione, ex adverso. Paus. in Lac. ἀπαυλικρὺ δὲ ἦτε ἀνεμοζόμβη κολώνα. Dicitur etiam ὀπ᾽ ἀπαυλικρὺ pro ἀπαυλικρύ. Καταυλικρὺ, è regione, ex adverso. ut καταυλικρὺ τῆς ὄψεως. Arist. de mundo, καταυλικρὺ ἀκμηλῶν δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur & ὀπ᾽ κατωπικρύ.

Composita ex αὐτόω & αὖτος.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω & ἀπαντήσομαι apud Thucyd. & Xen.) venio obviam, obviam procedo, occurro. Dicitur ἀπαντᾶσθαί σοι, vel ἀπαντᾶσθαί σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον, apud Thucyd. Dicuntur & οἱ ἀπαντῶντες obvij, qui occurrunt apud Lucianum in Nigrino. Exponitur etiam. me confero, me offero, præsto sum, cum ἀς vel ὡς. Aristoteles Ethicῶν 9. καὶ ἐς τὰ κήδη ἥ μάλιστα οἴονται δεῖν τὰς συγγενεῖς ἀπαντᾶν, ad funera deducenda se conferre & offerre. Et ἀπαντᾶν ὡς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonij. Exponitur &, adesse ad judicium die vadimonij. Item, ad vadimonium: vel ad vadimonij diem occurrere. Sic ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν δίαιταν, Demosth. in Midiam. Et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾶν, à Laërtio dicuntur. in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro convenire, coire, cogi. ex Aristotele. ¶ Item ruo, invado, & erumpo, Greg. ἐπ᾽ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾶ τὸ ἑαυτῶ συμφορεῖν. Citatur ex Reg lib. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τέτης, irrue in hos. Et ex Plat. ἀπαντᾶν εἰς τὸ ἀγῶνα: Et Luc. ἀπαντᾶν ἐπὶ τὴν μνησικάκειαν: Ex Demosth. ἀπαντᾶν εἰς τὴν τιμωρίαν, obviam ire & deprecari pœnam. Ex Aristot. Pol. ἀπαντᾶν ὡς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item contingo, evenio. Alex. de fort. εὐ ἀπαντήσῃ σὺν τῇ σκάπτῃ θησαυρῷ λίνος δύρεσις. Et ἀπαντῶντα, apud Xen. oblata & fortuita, non arrogata aut impetrata, ut auguria oblata & auspicia. Item (de persona dictum) pro, incido, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, & eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾶν συγγράμμασι, & ἀπαντᾶν τῇ δράμᾳ. ¶ Item respondeo. Isocr. in Busiride: ἴσως ἂν οἷς ἐρωμένοις ἀπαντήσομαι, &c. Plut. ὡς δ᾽ ἠρώτων ἕκαστον ἀπαντῆσαι. Ponitur & pro, respondeo, id est, eventu convenio & congruo. Synes. ᾧ τῶν λόγων τραφοῦσι τὰ παρὰ τύχης εὖ ἀπαντᾷ καὶ λόγῳ, cui in literis educato fortunæ bona, ut par erat non respondent.

Ἀπάντημα & Ἀπάντησις, occursus, obviam itio. Item responsio. Plut. in Pol. præc.

Ἀπάντημαι, resisto. Citatur ex Eurip.

Ἀπαντίζω, unde & συναπαντίζω, concurro, apud Themist.

Decomp. Προαπαντάω, (q.d. præoccurro) obviam præcurro. Προαπάντησις, obviam itio qua prævenitur aliquis. Est etiam quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est: ut in lexicis annotatur.

Δυσαύητος, ος, ὁ καὶ ἡ, cuius malus seu finister est occursus, cui occurrere malum est & periculosum. Vel cui occurrere difficile est. ut δυσαύητον θέαμα, apud Lucianum.

Δυσαύης, (vel Δυσαυτὴς,) pro eodem apud poëtas. ut Opp. de venat. lib. 3. Φοβέω δὴ δύο φῦλα δυσαυτέα, καὶ χαροδόντε, finistri & inauspicati occursus. Citatur & ex Nonno.

Εὐαύητος, contrarium præcedenti.

Καταυτάω, ῶ, devenio, evado. Polyb. in 4. πολλάκις τὸ τολμᾶν πέρατον εἰς αἰσχος καὶ εἰς τὸ μηδὲν κωλύοντας ἐλθεῖν. Καταυτήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Act. cap. 21. devenimus. ¶ Καταυτᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀχλεροσυνίλην, retorquere in seipsum, citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obvius fio, incido in aliquem. Hesiod. οἱ κέν σε συναντῶσι: Συναντήσομαι, pro eodem Herodian. l. 8. καὶ δὴ ἵνα δαίμονα συμπάντων τῇ Μοχλίᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciam. ¶ Item, pro, evenio, Laërt. in Diogene, ὥσθ᾽ λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συμπεπτωκέναι εἶναι γῆν ἄοικον, ἄπολιν, &c.

Συναντάω, etiam dicitur, apud Nonn.

Συναάτημα, occursus. eventus. Eccles. 2.

Συμπάσχομαι, occurro, idem quod συναντάω in prosa.

Ὑπαντάω, vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, obviam procedo. Herod. ὑπαντῶντι ἢ διαφυγοφορέοντες, idem, καὶ δὴ δωμαΐοι προσελθόντες, ὑπαντιάζουσι αὐτοῖς. Sunt qui exponant, honoris causa obviam procedo.

Ὑπαντάω, pro eodem. in Anth. epigr. ὑπαντῶσιν Ἑρμῆν.

Ὑπάντησις, occursus.

Ὑπαντάομαι, occuro. Herodian.

Decomp. Ἀνυπαντάω, accurro.

Προσυπαντάω, venio in occursum. obviam eo.

Aliud genus compositorum in ανης desinentium: quæ vel ex ἄνεμος sunt ortum, vel ex αὐτάω formata videntur, licet ab eorum significatione rem edant.

Ἀναύης, ες, ὁ καὶ ἡ, ἐς τὸ ἀναυτες, acclivis, arduus, sursum tendens. ut αὐαύτης ὁδός, ut Plat. 2. de rep. Annotat Suidas, quicquid sit ἀναυτες, id etiam esse κρήμνους, at non viceversa, id enim quod κρήμνους sit, abruptum esse & inaccessum, quod & non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κράτηνες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ acclusiva sunt & in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ significat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερὲς, quodque opposita habeat ῥᾴστα, ἡδέα, τερπνά. Ἀναυτα, τὰ, poët. pro αὐαύτη, acclivia, ardua, alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. & Hesych. τὰ μὴ βεβρεγμένα, apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ κεκλιμένα, παρὰ τὸ αὐαίνειν ὅ ἐστι κρέμασθαι πήσειν.

Ἐπαύτης, acclivis, Suid. interpretatur ὑψηλὸς, apud Thuc.

Καταύτης, declivis, perclivis, deorsum vergens: cui oppon. αὐαύ-

της & προσώπης, ut Suid. testatur, ut κατάντη ὁδὸν apud Aristoph. & κάτωπες, è regione. Apud Hesych. autem ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν, Xen. Hellen. 3. καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπικυλίνδειν πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, ut κατ' κρημνὸν, apud eundem Hes. Κάτωθε τὺ (poëticè) κατωφερῆ, Suid. & pro κατωτάτη, à κατώτης. Κάτωθε, adverb. sursùm deorsum, ἄνωθε κάτωθε. Luc. σὺ δὲ ἄνθλιε τὰ μὲν παρεσκήμμεν, τὰ δὲ βάδιν ἄνωθε πολλὰ καὶ κάτωθεν. (διαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) προελήλυθε ἱδρῶτας & πνυγμοὺς, i. sursùm deorsùm cursitans. Sic apud Homer. Il. ψ, Πολλὰ δ' ἄνωθε, κάτωθε, πάρωτότε δόχμιά τ' ἦλθον.

Παρώτης, acclivis pariter & declivis, obliquus.

Πάρωθε, τὰ, poëticè pro παρωτὴ, & (ut Hes. exponit) τὰ παρὰ τὸ αὐτικρὺ, οἷον τὰ λόφια καὶ παρατετραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Προσώπης, arduus, adversus, præruptus, ut προσώπης χωρίον, Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. Xen. in Apoll. Socr. σὺν δὲ πρὸς πάντα πάντα προσώπης: item λόγος προσώπης.

Προσώπως, asperè, hostiliter, infestè, ut apud Diod. προσώπως λέγων.

Α'ΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Dicitur & Α'ντλία. Od. ο, Α'ντλῳ δ' ἐν δίπτησε πιτύος ἀπάλιν κηΐ. ubi Didymus exponit τῇ αὐτλίᾳ ᾗ τὰ λύλοιπα, & Pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Α'λίμβροτος ἐς αὖτλον ἐμπεσὼν λέβητος. Sunt & qui ita accipiant. Odyss. μ, ὄφρα τάχιστα παύσω Εἰς αὖτλον κατιχνῶ. ¶ Item, acervus manipulorum. Hesych.

Etym. scribit deduci ἀπὸ τοῦ αὐτλᾶν ἀπὸ καρπτεῖν ἐπεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ ἀφ' ὧν ἐσφιγμένων τόπων ἀεισερχόμενον.

Α'ντλίον, ου, τὸ, vas quo aqua sentinæ exhauritur, quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητής. Eust.

Α'ντλία, ας, ἡ, secundũ Budæum, ministerium & pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Onirocr. εἰς αὐτλίαν καταδικασθῆναι.

Α'ντλέω, ῶ, haurio, exhaurio, Propriè, exhaurio sentinam, ut usurpatur à Luciano. Aristot. Oecon. 1. τὸ γὰρ ὑδρῶ αὐτλεῖν τοῦτ' ἐστι. D. Ioannis cap. 2. αὐτλήσαι πηγὴν & φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur αὐτλᾶν positum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. Φαῦλον ἀεὶ πίθος ἐστὶ τετρημμένον, εἰς ὃν ἀπίθως, Α'ντλᾶν τὰς χαρίτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. ¶ Item pro exhaurire laborem, exantlare. Aeschylus in Prometh. vincto, Ε'γὼ δὲ τλὰς παρῆσσα αὐτλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, αὐτλεῖν βίον, ærumnosam vitam exantlare. Lucianus, αὐλιζῶν πολυετῆ διατρίβειαν ἐν ἠπείρῳ τινί.

Α'ντλημα, ατος, τὸ, haustus. Exponitur etiam perfusio apud Dioscor. lib. 4. cap. 64. & τὸ αὔτλημα ἢ αὐτλητὸν αὐτὸ ὑπνοποιόν ἐστι. ¶ Est etiam vas ad hauriendam aquam, haustorium, vel haustrum. D. Ioann. cap. 4. αὔτλημα σὸν ἔχεις, pro αὐτλητήριον.

Α'ντλητὴς, οῦ, ὁ, vel Α'ντλητὴς, ῆος, ὁ, haustor. Α'ντλητὴς exponitur etiam ab Hesychio, cadus nauticus. Secundum Eustath. autem αὐτλιαντλητὴρ vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶ Est & cyathi nomen apud Athen. qui & ξυστὴς dicitur.

Α'ντλητήριον, ου, τὸ, idem vas quod & αὐτλητὴς. Dion. οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ μεγάλα τὰ αὐτλητήρια ἔχον.

Composita.

Α'παντλέω, ῶ, haurio alicundè, exhaurio. Capitur etiam metaphoricè pro, hauriendo minuo: ut apud Aeschylum in Prometheo vincto, τί σοι Οἷός τε ἦν τοῦ δ' ἀπαντλῆσαι πόνου; Apud Euripidem, ἀπαντλοῖμ' ἂν βάρος ψυχῆς, i. ἐπικουφίσαιμι, allevârim, allevare possim. Vel lenierim.

Α'πάντλημα, quod haustum est. Α'πάντλησις, εως, ἡ, haustio, exhaustio.

Διαντλέω, ῶ, exhaurio: unde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς ἀμφιτλὰς' ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias, i. tolerans, sufferens.

Διάντλεσμα, idem: apud eundem in Androm.

Διαντλήσιμα πόνων ἐς ἀΐδαν, labores exhauriam.

Ε'ξαντλέω, ῶ, exhaurio, haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῶσί με, καὶ ἀποθάνω ἐξαντλῶν. Idem in Hermotimo, ἐπιῤῥεῖ γὰρ καὶ τὴν παροιμίαν τὸ πεῖραμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem in Timone, ὡς σὺ ἐκεῖνα μὲν ἀπήμων λακυζόμενος καὶ λαφυστόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶ Item, pro exantlare & perferre, inquit Bud. Sic Euripides ἐξαντλᾶν ὀδύνας, exantlare luctus.

Decomp. Μεταξαντλέω, ῶ, haustum transfundo. Athen. lib. 5.

Ε'παντλέω, ῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: ut ἐπαντλῶ ὕδωρ, haustam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλᾶν. Et metaphoricè pro, impleo, unde apud Plutarchum, ὄρεγε δὲ καὶ τὸ βίᾳ τὸ ὀδυνηρὸν & τὸ πολλὰς φροντίσιν ἐπιπλησσόμενον. Et τὸ λόγων ἐπαντλεῖν eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio, ut Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1. ἀναπεπλησμένοις ὡσὶ τὸ πέπτωκε μυρίας ἀμβολὰς ἐπιπλώτλων. ¶ Apud medicos ἐπαντλᾶν, & καταντλᾶν & ἐπιβρέχειν, & καταιονᾶν, infundere ad fovendum, vel infusione fovere Gal. & Dioscor.

Ε'πάντλημα & Ε'πάντλησις, infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimùm gratia, vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fovendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, & fomentum. Dioscor. lib. 2. ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, eius fotus gangrænæ utilis est. Ε'πάντλησις, infusio aquæ in hominem qui lavatur, Budæus ex Galeno.

Κάταντλος, idem quod ὑπέραντλος, de quo infrà. Poll.

Καταντλέω, ῶ, hausta aqua perfundo, & propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, ut apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ' ὅλον ξυνήγαγον τοῦτό σου κατάντλησιν, his accusationibus te aspergetur has, accusationes in te fundet. Plato de rep. lib. 7. ἢ φιλοσοφίας ἐπὶ τελέοις γέλωσι καταντλήσομεν, maiore ludibrio philosophiam afficiemus. ¶ Apud medicos, καταντλᾶν ὕδατι θερμῷ, perfundere seu fovere aqua calida. Sic passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, i. eo foveri pars ægra.

Καταύτλημα & καταύτλησις: idem quod ἐπάντλημα & ἐπάντλησις, Dioscor. lib. 1.

Περιαυτλέω, ῶ, circunfundo. Plut. περὶ ἀδολεσχ. Item περιαυτλέμενον pro καταντλέμενον. Dioscor. lib. 2.

Προσαυτλέω, ῶ, haurio, idem quod αὐτλέω. Affertur & pro fovere, ex Alex. Tralliano.

Ὑπεραυτλος, ut ὑπέραντλον σκάφος, cuius sentina exundat, inquit Bud. Transfertur & ad alia pro, redundans, exuberans, circunfluens, ut ὑπέραντλος ὕβρεως τὸ βίος, apud Luc. Cum genitivo interdum ponitur: ut ὑπέραντλος συμφορᾶς apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat; & maior est quàm ut ei ferendæ par sit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Lucian. pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d. putei haustor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laërtium & Suidam.

Α'ΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrum, locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. scr. καὶ ἐς οἷον αὔτρον καταφυγὼν κατῆλθε καὶ μυρίοις & δράκουσι ἐς ταυτὸ συμπεφυκόσι.

Α'ντρεώδης, ες, ὁ & ἡ, antris plenus, cavernosus, σπηλαιώδης. Hes.

Υ'παντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui sub antro est vel in antro degit: ut ὕπαντρος γῆ, & ὕπαντρος πέτρα.

Α'ΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poetas, ambitus & circumferentia propriè currus. Hesych. Α'ρμοῦ δ' οὐ ποίησε τὰς αὔτυγας ἀμφαραβίζων. Il. λ, καὶ αὔτυγας οἱ ὦκὺ δίφρον. Interdum pro toto curru: ut in Ant. epigr. Transfertur & ad alia. Est enim & αὐτυξ ἀστρολόγων, orbis clypei. Iliad. ζ. Dicitur & ἐπὶ ζυγῷ τῆς κλίμακος, inquit Eustathius, unde & αὔτυγα χορδῶν dixit Euripides. Item αὔτυγι μηρῶν in Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. Dicitur etiam ἑρμοῦ αὔτυξ, sicut & ἑρμοῦ ἀψὶς, axis cœli. Denique & temporis αὔτυγα dixit Nonnus, quasi gyrum temporis seu circulum, quòd tempus circumagi & circumvolui videatur.

Α'ντυγωτὸς, ὸν, ὁ, colligatus, alligatus in modum τοῦ ἀντύγος.

Composita.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ & ἡ, pulchram circunferentiam aut orbem habens. Οὐάξων, Suid.

Θρασυσώντυξ, frangens canthum seu orbem curtus, apud Aristoph. in Nebulis.

Ὑ'ψάντυξ, altè cameratus, altos fornices habens. ¶

Α'ντω, vide ἀνταίω, in Α'ντί.

Α'ΝΥ'Ω item αὐύω, vel αὐύτω, perficio, efficio, conficio, patrago, expedio, ut ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδὸν, & ἀνύειν δρόμον, passim invenitur. Apud Dem. ὡς δ' ἀδόλως λῦνε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoveret. ¶ Cum participio accipitur pro, prosum, confero. Thuc. lib. 2. ἐφόρει δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, & λίθους, καὶ γῆν & εἴ τι ἄλλο ἀνύτην μέλλοι ἐπιβάλλόμενον. ¶ Exponitur etiam impleo: ut λῦνε γῆρας, in Epigr. ¶ Item consumo, ut Odyss. ω, Αὐτὰρ ἐπηδὴ σε φλὸξ λῦσεν Η'φαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, destruo, ut docet schol. Soph. item pro, occido. ¶ Item, impetro, obtineo, consequor, ut in Anth. epigr. λῦσαι μοι τοῦδ' ὦ μειρῶν, hoc à Parcis impetravi. Et Aristoph. in Pluto, ἀνύσῃ πάλαι σε. ¶ Item, pro σπεύδω, festino, propero, ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' ἀμέλει χρὴ σ', ἀλλ' ἀνύτειν. Et particip. ἀνύσας pro, confestim, propere, ut apud eundem in Nub. αὖσιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua signif. scribi cum spiritu aspero docet Suidas, item Eust. ex Aelio Dionysio.

Α'νύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυόμενος, exp. occisus. ¶ Item, pro ἀνύω. Od. π, ἀνύσασθαι πάλιν ἔργα unde λῦσασθαι pro λῦσαι.

Α'νυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, seu affectus. Il. β, αὔυσις δ' οὔτοι ἔσσεται αὐτοῖς. Item profectus. Odyss. δ, ἐπεὶ σὸν ἄνυσιν ἴνδ' ὀμόμην, quia non nanciscemur aliquid commodi ex fletu.

Α'νύσιμος, ος, ὁ & ἡ, effisax, effectum magnum habens. Item, conducibilis, utilis. Plato de leg. 4. τῷ κράτιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præsentissimum.

Α'νυσίμως, efficaciter, perfectè. Suid.

Α'νυστὸς, ὴ, όν, qui effici potest, ἀνυστὸν καθίστησι, effici potest, & ὡς ἀνυστὸν ἐστι, quoad fieri potest, pro viribus, Plutarchus in Lycurgo. Item ἀνυστὸν, promptum, facilè. Budæus ex Phalaridis epistolis.

Α'νυ-

Ἀνυσικὸς, ὄς, ὁ, vel Ἀνυτικὸς, efficax, effectum magnum habens. Xen. αὐτὰ ταῦτα πάντα χρημάτων ἀπὸ γεωργίας, efficacissima & promptissima opum comparandarum ratio.

Ἄνω, poëticè pro αὖθι, Od. γ, οὔθ' ὅ γ' ἔπειτα Ἴλιον ἄνω ὄδε, id est, Ἴλιον καὶ ἐπελήλυθεν. Inde & apud Aristophanem partic. ἄνων. Ἄνω adverb. vide sua serie.

Ἄνομαι, idem quod ἀνύομαι. Apoll. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνομένοιο, exp. recèns desinente die. i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνόμενον ἔτος, exactus annus.

Ἄνα idem quod ἄνυσις, apud Callim.

Ἤνυστρον, υ, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum & ruminantium, ex eo dictus (ut putatur) quoniam in eo ἀφανύεται καὶ πέπτεται ἡ τροφή, conficitur & concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δέγ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑὸς Καθεψόμην ἁρπάσας, κἄτ' ἐκπιὼν τὸ ζωμὸν ἀναπονήσω, Λαρυγχῶ τὰς ῥήτορας. Vide & Arist. de part. animalium lib. 3. c. 14. & histor. animalium lib. 2. c. 17. Pro eodem dicitur & εὔυστρον.

Ἀνὴρ, Ἀνάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit. Hesych.

Ἀνύωτος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finem perduci nequit: ἀτέλεστος. Od. π. αὐτοὺς ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνύω, idem. ut αὐτοὺς τέλος λαμβάνειν, ad finem non perducitur. Et ἀνύω αἰών, in epist. Phalar. Hesychio etiam est σύσκολος & ἀκατόρθωτος. ¶ Item, inanis, μάτην. ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt: ut Philo de mundo, ἔννοιαν ἀνύτου πραγματεύεσθαι εἰς τὸν θεὸν οὖσαν. ¶ Suidæ significat etiam, multus, innumerabilis, infinitus, immensus. ut μόχθος ἀνύτου, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Διανύω, seu Διανύτω, confici, perficio: ut Ἀφανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Xenoph. ἃ πόδες ἀφανύσι. Διανύεσθαι, significatione activa citat Bud. ex Ptol.

Διάνυσμα, τὸ, iter, itineris confectio. Polyb. Quidam exp. progressus. Ἀφάνυσις, idem. apud Ptolem.

Δισλύντως, effectu difficilis Suid. & Hesych.

Ἐξανύω, perficio. Soph. παύθῃς θέσμι' ἐξανύσασ. ¶ Item occido: ut Il. λ, ἦ θὴν σ' ἐξανύσω γε καὶ ὕστερον ἀνθεσόλησας.

Decomp. Δυσεξάντως, effectu difficilis. δυσεξάντως δεσμὸς, inenodabilis nexus. Eurip.

Συνεξανύτω, simul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Hesiod. νίκη ἐπανύσθη, i. ἐτελεσθη.

Εὐάνυστος, effectu seu confectu facilis.

Κατανύω, conficio, peragor. ut καταυύειν τὸν πορείαν. & καταυύσαι δρόμον. Plutar. Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur consumere in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς ἐκ πολέμου ἅπαν τὸν ὅσον ἐδεσι κατανύουσι. Apud Sophoclem, φίλης γὰρ ἐκπεφεύγασι κατανύσσαι, duplicem (ut annotat interpres) admittit expositionem, nam vel significat nacti sunt, (qui enim aliquid peragit, idipsum adipiscitur postquam perfecit) vel contra illum peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque & absolutè reperitur: ut κατανύω εἰς λιμένα, pervenio in portum: ut Budæus annotat.

Καταύσμαι, Eust. exp. absumo. Od. ξ, πίνεσκέ τε αἴθοπα οἶνον Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνυστα.

Παναύτως, qui omnino effici potest. Suid.

Προανύτω, antè vel citiùs perficio. Xen. Pæd. 2. ἵνα γὰρ ὁρωμένοις ἐκεῖνος πλέον ὡς αὐτὸς ὢν χρήζοιμι.

Ὑπανύω, ministro.

Ἄνω, (adverbium loci) suprà, vel sursum: cui opponitur κάτω, infrà. atque ut hoc à κατά, ficillud fit ab ἀνά. Significat tam in loco, quàm ad locum. οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis, ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκροπόλις. Item à Philostrato & aliis rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Odyss. λ, Λᾶας ἀνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὸ ἄνω, superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. ut ἄνω τῶν πραγμάτων apud Aeschinem ὡς πλαγιότης. Copulantur sæpe ἄνω & κάτω. Lucianus ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι ὠδίνουσαν. sursum deorsum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι vult Budæus esse, toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τὰς νόμους φέρειν, Demosth. in Midiam. Plato in Philebo, κἀὰν γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥᾷ. Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μιγνύναι, Gal. deniq; ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare. Demosth. Vide Erasmum in proverbio sursum ac deorsum. ¶ Est etiam ἄνω adverbium temporis, unde οἱ ἄνω χρόνοι, apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, apud Diodorum Sicul. Apud Philostr. οἱ ἄνω τοῦ αὐτοῦ, ejus majores. Ἀνωτέρω (pro quo & Ἀνώτερον comparativus gradus, superius, altius: ut μικρὸν ἀνωτέρω τούτου. Et pro, superioribus temporibus, vel altius repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω ἐδέη πρηγμάτων προσωτέρω μνήμην.

Ἀνώτερος, superior, unde & ἀνωτερικὸς: vel ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φλέγματα sunt contraria τοῖς κατηλεγθεῖσι. Ἀνώτατος, superlativus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι τοῦ αὐτοῦ τῆς αἰθέρος. & ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus.

Ἄνωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. Apud Herod. ἄνωθεν τῆς φαλαγγος, è loco qui suprà exercitum. In novo Test. sæpe ponitur pro ἐξ ἀνωθεν. Ὁ ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoq; significationem habet. unde οἱ ἄνωθεν, majores, avi. Capitur etiam p o, à principio, apud Dem. Itē, pro, altius repetendo, ut docet Bud. ex Dem. & Themistio. Item pro, dehuo, de integro, ut apud Ioan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: ut οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Composita.

Ἐπάνω, cum genit. supra, ut apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Sic ἐπάνω βίστων εἰμί. Interdum significat, supra quàm, amplius quam. 1. Cor. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14. ἠδυνάσθη γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam adverbiis temporis, ut 1. Cor. 13. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die & deinceps.

Ἐπάνωθι, cum genit. idem: ut in Epigr. Τῆς κλιτὺς ἐπάνωθι τὰ φορτία πεσόντα τετάκασι.

Ἐπάνωθεν, desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ πᾶσα ἔδυη ἐπάνωθεν exp. in vertice montis.

Ὑπερβάνω, cum genit. supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπερβαίνω τὸ πεῖραν τῶν χειρῶν ἐπιλῆψαι τοῦ ὀργάνου. Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: ut & cap 1. καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς: ubi vetus interpres exponit longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro, sursum in cœlis.

Ὑπερθάνωθεν, de loco superiori, desuper.

Οὐρανὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀ'ΝΩΓΩ, F. αὐάξω, aor. 1. ἤυξα, præt. medium ἦυγμαι seu αὔυγμαι: jubeo, hortor, suadeo, instigo. Od. ὲ, Ἐρρέτω, ἐμὶ μὲν κεῖνος ἐπιτρύνει καὶ ἀνώγει. Od. π, Αὐτός τε κτείνειν τοὺς τ' ἄλλους πάντας αὐήνα. Od. κ, Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρύνω καὶ ἀνώγω. Præteritum med. sæpe pro præsenti accipi solet. ut Od. γ, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἀνώγα. In passiva quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui αὐᾶκτοι, exponit κελεύστοι. ☞ Eustath. ab αὔω, id est, αὐύω derivatum esse scribit, ut ex τεῦ, τεύω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur, ut Od. ξ, Αἴγυπτον δὲ μὲ ἠνωγεὸς ἀνώγει νοστήσειν. Il. β, στυφελίζων λαὸν αὐήγει, populum jubebat silere.

Ἀνωγὴ, ῆς, ἡ, jussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid.

Ἀνωγὶς, ίδος, ἡ, idem. Item βέλευσις. Hesych.

Ἄνωχμον, τὸ παρακέλευσμα. Hesych.

Ἀ'ΞΙΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiam securis. Il. ο. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχονται. Xen. Hell. 3. πολλὰ δὲ ἔφη, πολλὰς δὲ ὠθειλήσειν, πολλὰς ἢ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Il. ν, Ἀξίνῃσι δ' ἐλαίνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, εὐξέϊ. ☞ Vult Eustathius, ab ἄγω significante κλᾶν, frangere, derivatum esse.

Ἀξινάριον, υ, τὸ, item. Ἀξινίδιον, parva ascia, dolabella, securicula; secundum quosdam.

Ἄ'ΞΙΟΣ, α, ὁ, dignus. Xen. Pæd. 5. σὸν ὦ ἐπαίνῳ σοὶ ἄξιος ἐλθεῖν μᾶλλον ἢ μέμψεως. ubi præter genitivum ponitur dativus personæ. Idem. apomn. l. i. ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, dignum morte censebat civitas. Verùm sæpiùs ponitur cum solo genitivo. Dem. in Mid. ἀφείμην πολλῶν θανάτων ἂν ἐμοῦ ὄντος ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἄξια ἐπιμελείας, digna studio & cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, & ἄξιος τοῦ παντὸς, apud Aristoph. cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquando additur dat. ut ἄξιος πλείστου καὶ πλείστῳ ζῆν, maximi faciendus ob divitias & nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciendus ab omnib. qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείστου ἄξιον exp. operæ precium. ut apud Andocidem, ὅπως μοι πλείστου ἄξιον ἐγένετο. Cum infinitivo, ut apud Plat. in Apolog. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτίσαι; Et Soph. ἄξιος ζῆλωσαι τυχεῖν. Aristot. eth. 3. ἄξιον ζῆν τὸν ἀνδρεῖον, æquum est ut vir fortis vivat. Xen. ἄξιόν ἐστι ἐμοὶ μισεῖν αὐτὸν, par est ut eum oderim. ¶ Item pro ἀντάξιος, æquiparandus. ut Il. Ϝ, νεῖ δ' ἐσθλὸς ἐσθλῷ ἄξιοι ἐσσομένῳ ἔνεκεν. Sic & Il. ο. ¶ Item æstimationem habens & pretium; æstimabilis. Plut. οὔτε τριῶν ἀξιαὶ ἁπάντων κτημάτων, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἥκων ἔχων ἄλλα πολλὰ χρυσοῦ ἄξια. Demosthenes, ἄξια συμπράττειν εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretiosus, magni pretij. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες ἔπι ἔνιοι ἄξιον ἔχει. ¶ Apud Atticos, capitur etiam pro εὐωνος; (ut discimus ex Polluce, Suida Eustathio, & aliis) i. vilis. unde ἀξιώτερον & ἀξιωτέρω, vilius, vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερόν τὸν σῖτον ὠνήσεσθε. Aristoph. in Equit. Οὐπώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè. pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: ut Demosthenes Philip. 2. πάντες μὲν ἂν γλίχοντες λέγειν, ἀξίως δ' ἅπαν ἀδεῶς δεδιώπτων. Frequentius cum genitivo. ut apud Isocratem, καὶ σοφιστὴν, ὃς ἂν ἀξίως μὲν λέγῃ τῶν πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων. Et ἀξίως τοῦ ἀδικήματος. apud Aeschin. pro dignitate sceleris. ¶ Item, pro εὐωνως, vili pretio: ut ἀξίως πεπρᾶσθαι, apud Poll.

A'ξια, ἡ, dignitas, meritum. ut κ τὸν ἀξίαν apud Plat. Isocr. & alios, pro dignitate, pro meritis. Dicitur & ὡς ἀξίαν, pro eodem. Et ὑπὲρ τὸν ἀξίαν, ultra quàm meremur, apud Areop. Et παρὰ τὸν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ Item, dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν κ τὸν ἀξίαν τὸν ἑαυτῆς. Et οἱ ἐπ' ἀξίας, magistratus, Lucian ¶ Item æstimatio. Apud Basil in epist. κατ' ἀξίαν εὐτελές, exp. æstimatu vile. Sic & apud Xen. & Plat. ¶ Item, justum pretium. Xen. ἀλλ' ὀλίγου ἔλαττον τ' ἀξίας λαβών, minus justo pretio. Et apud Aeschinem, τ' ἀξίας ἀποδιδόναι, justo pretio vendere. Et apud Aristotelem ethic. 9. τὸν ἀξίαν τάττειν, indicare (quod institoris est & venditantis merces, Item justa merces, digna merces. Arist. Ethic 9. ὃ γὰρ ἀποχρήμαθ' ἡ ἀξία μισθοῦται, neq; enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur.

A'ξιότης, ητος, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

A'ξιόω, ῶ, Fut. ώσω, dignum esse censeo. Cum genit. Plato in apologia, σὺκ ἄδικον ἡμᾶς ὑμῶν ἀξιῶν κακῶς ὀδενός. Sæpius cum infinit. p-o, æquum esse censeo. Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοῖς διὰ τοὺς πόνους καλλυμναίζειν αὐτὸς ἀξιῶσθαι. ubi quidam exp. operæ pretium esse existimamus: alij exp. volumus. ¶ Item peto, postulo: ut χρόνον ἀξίαν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ objecta ipsis erant. ¶ Item existimo, puto. Plato in Apologia Socr. ἀξιώσατε κ ὑμεῖς διὰ τίνας με κατηγόρους γεγενῆσθαι. Et pro δοξάζω κ δογματίζω; & quasi axioma constituo, apud Aristot. in Probl.

A'ξιόομαι, ῶμαι, dignus censeor, dignus habeor: ut apud Plut. in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur. Item ἀξιωθεὶς vel ἠξιωμένος τέτων, qui hæc emerunt, qui hæc est consequutus tanquam is dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς affectus honore, quo dignus est habitus, quem dignati sunt alij honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur. ἀξιωθεὶς τ δωρεῶν, donatus muneribus quibus dignus censebatur.

A'ξίωμα, τὸ, dignitas, autoritas, amplitudo οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus, qui honores gerunt. & εἰς ἀξίωμα παράγειν, ad honores provehere. ¶ Apud Dialecticos enuntiatio, enuntiatum, effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellârunt, inquit Donat. in Terent. Vide.

A'ξιωματικὸς, ὴ, ὸ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus majestatis, augustus. Dionys. Halic. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι λῆσαι κ τὸν ἐραστὴν, κ μεγαλοπρεπέστερος φανῆναι, κ ἀξιωματικώτερος. Item, dignatione & majestate venerandus, dignitate oris præditus, ut apud Plutarchum de Pompeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν, substantivè pro amplitudine & dignitate, ut ait Budæus, reservandum. Idem in commentariis scribit: autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικὸν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, ut autoritas instrumenti. Item ἀξιωματικοὶ, qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

A'ξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς λέγειν, aliquid ut axioma ponere, quod vulgò dicunt aliquid pro una maxima ponere.

A'ξίωσις, εως, ἡ, idem quod ἀξίωμα. unde οἱ ἐν ἀξιώματι & οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem sunt. Est etiam amplitudo, ut ait Bud. Et ἀξίωσιν. Plut. in Cæsare non semel vocat postulatum, ut ait idem. Apud Thuc. est existimatio vel præsumptio & fiducia sese non spernentis.

Composita.

A'νάξιος, ον, ὁ, indignus. It idem cum genit. Dem.

A'ναξίως, indignè, secus ac dignitas ac merita postulant, immerito. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυσχεῖν. Item cum genit. ut ἀναξίως ἡμῶν, non pro vestra dignitate.

A'νταξίος, æquiparandus, æqualis pretij: ut χρυσὸς ὅσου ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. λ, Γ'ανδρὸς γὰρ αὐτῆς πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenoph. πολλῶν οἰκετῶν οἶμαι αὐτάξιον ἕνα, existimo multorum servorum instar esse.

A'ντιαξιόω, ῶ, vicissim peto. Bud.

A'πάξιος, α, ὁ, indignus. Plato ep. 7 σὺκ ἀπάξιον ἀκῆσαι νέα κ μὴ νέα. A'παξια, ἡ, indignitas.

A'παξιόω, ῶ, dedignor, non dignor, indignum judico, contemno. Ponitur interdum absolutè, ut μηδὲ ἂς ἀπαξιότω ἡ τύχης πτεῖσμα νομίζεσθαι, ὅτι, &c. Interdum cum infinitivo, ut apud Herodian. l. b. 7. τὸ δὲ ἄλλον ἐκφέρειν ἠξίουν κ μᾶλλον ἀπαξιοῦντο ὑπ' ὀλίγων καταφρονηθῆναι. Interdum cum accus. ut apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τ Μάρκιον μεμάλωπε τὸν ὑπατείαν σὺκ ἐκδεχόμενος, ἀ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν ἀλλὰ τὸ φρόνημα διδιὼς αὐτῆς. Plut. de defect. or. πῆ μὲν ὑποφρομένων κ ἀπαξιώντων τὸν κακίαν, πῆ δὲ πάλιν αὖ προσιεμένων, aversantem & aspernantem vitia. Interdum cum genitivo rei & accusativo personæ, ut apud Aristotel. de mundo. ἀ δὲ αὐτὸν τ κομιδῶν ἀπηξίωσε. A'παξιῶν, renuens, invitus, dedignans. Plut. αὐτὸς δ' Μίλωνα μεθύοντα ἐθέλειν φασὶν ἀπαξιῶσαι.

A'παξίωσις, dedignatio, contemptio, despicientia. Polyb.

E'παξιος, dignus. ut ἐπάξιος γάμου apud Sophoclem. Gregorius, ἵνα τ ἀοιδίμων ἐξορμᾶν κ φυγὼν δ' αὐθὶς ἐπάξιον, dignius & magnificentius.

E'παξίως, dignè, pro dignitate & merito. Nazianz. ἐπαλάζειν τ ἐπαξίως.

E'παξιόω, ῶ, postulo, rogo. ut exp. apud Soph.

Καταξίως, dignè, pro dignitate: ut καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem pro mea dignitate.

Καταξιόω, ῶ, dignor, dignum judico. ὑμῆς ἀξιῶ. Suid. in pass. signif. plerunque cum genit. construitur, & significat dignus judicor aut sum qui, &c. ut Lucæ 7. καταξιώθητε ἐκφυγεῖν τούτων πάντων. Ejusdem 20. οἱ καταξιωθέντες δ' αἰῶνος ἐκείνης τυχεῖν. Interdum cum genit. ut 2. Thess. 1. ἵνα τ καταξιωθῇ ὑμᾶς τῆς βασιλείας δ' θεῦ.

A''ΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξω, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Il. ε, καὶ τὸν μὲν ἔρρηξε διαὶ τροχὸν ἄξονος ἄκρου. Xen. Æcd. 6. de bellicis curribus loquens, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ σωτριβήσεται, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram itidem ἄξων δ' κόσμου vocatur axis mundi, apud Aristot. & Procl. ¶ Sic vocatur etiam spondylorum secundus qui est immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienses ἄξονες erant axes ligneæ in quas leges Solonis erant incisæ. Vide Gell. lib. 2. c. 12. & Bud. in comm. ¶ In Solomonis proverbis legitur pro tramite & orbita.

A'ξόνιος, α, ὁ, ἡ, ad axem pertinens. In epigr.

Composita.

A'προξόνιον, ου, τὸ, i. τὸ ἄκρον δ' ἄξονος, summa pars axis, apud interpr. Apollonij.

A'μφαξονεῖν, (inquit Eust.) proverbialiter ἀπὸ δ' ἄξονος, κ τῶν ἐχόντων ὥσπερ ἀρμάτων εἴτε ἁρμαξῶν, dicitur τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθὸν, non rectà incedere seu progredi: exorbitare. Secundum Pausan. usurpatur de iis quibus genua infirma & fracta sunt.

A'ντάξων, ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀνταρκτικὸς, quoq; dicitur. Budæo ora australis nobis ignota, ex Cic. fusc. quæstion.

E'παξόνιος, διφρος, currus qui in axem voluitur.

A'οιδὸς, &c. vide in A'είδω.

A'ΟΛΗΣ, έος, ὁ κ ἡ, cujus pluralis ἀολέες, conferti, densi. Od. ξ, βαῖνον δ' ἐν ἐλεοῖσιν ἀολέες. Etym. ἀολέες exponit συνηθροισμένοι, congregati. & fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ ἁλέες. Eustathius vult in hoc nomine α esse vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικὸν, qui ἀολέες exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι κ συνειλημμένοι.

A'ολίζω, Fut. ίσω, confertos reddo, congrego. Hom. Il. ζ, ἀολίσσασθε γεραιάς.

A'ολλεω, ῶ. idem. Hesych.

A'ολλὸν, (adverb.) simul. Mosch. idyll. 2.

A''OP, ορος, τὸ, ensis, vel A'ορ. Od. κ, Σπασσάμενος ξυνήκεες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. Sic apud Hesiod. ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξὺ. Il. υ, Τὸν μὲν ἔπειτ' βαλὼν, τὴ ῥ' ἔδυ χαλκὸν ἄορ τύψας. Ab A'είρω deducit Etymolog. ¶ A''ορες dicuntur Hesychio γιγαντες, item tripodes quidam. ut apud Hom. Od. ρ, Αἰτίζειν ἀκάλυς, σὺκ ἄορας ἀδὲ λέβητας.

Χρυσάορος, ορος, ὁ κ ἡ, (comp.) ensem aureum gestans. Hesiodus. A'πόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Dicitur & χρυσάορος, ος, ὁ, pro eodem. Il. ε.

A'ΟΡΤΗ, ἡ, arteria magna, quæ à sinistro cordis sinu exoritur, apud Aristot. de part. anim. l. 3. Sic appellata fuit quòd ἀορτὴ significet ἀγγεῖον, i. vas. Est enim sanguinis conceptaculum, ut ibidem Aristot. scribit. Ex Poll. annotatur, œsophagon κ τὸν βρόγχον, in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας & βραγχία & ἀορτὰς appellant. Traditur, Galenum de anatomia arteriarum, & lib. 16. de usu partium τὸν ἀορτὸν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, & spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, nativumq; calorem per diastolen & systolen temperat. A'ορτὰ sunt etiam vestium conditoria, & arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίστη. Vide Poll.

A'ΟΡΤΗΡ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis quo ensis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ, Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ ὠδὲ ξιφέεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Et Od. ν, - δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον κ ἀσπίδα πήληκα, Πυριὰ ῥωγαλέα, τὰ δὲ φόρεεν ἦος ἀορτήρ. Existimatur esse à verbo αἴρω: ut inde primùm factum sit ἀορτὴς, deinde ἀορτὴρ per pleonasmum literæ ε.

A'ορτάω, unde ἀορτηθεὶς, in Anth. epigr. appensus loro, affixus.

A''ορτρον, appellatur ab Hipp. pars pulmonis utrinq; suspensa & separata, quàm & ἀορτεῖν, dictam fuisse dicimus ex Dioscor.

A'ΠΑΛΟΣ, ὴ, ὸ, tener, delicatus, mollis. (A' nomine ἁφὴ, i. tactus) secundum Etymologistem & Eustath. fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἁπαλὸς, quasi tactui cedens: quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: contrà quæ sunt dura, vocantur ἀνάπτυπα.) Dicitur tam de persona quàm de re. Od. φ, χέρας ἀτειρέας ἁπαλάς. Et Iliad. τ, ἁπαλοὶ πόδες, molles pedes. Sic & τυρὸς ἁπαλὸς, caseus mollis, in Anthol. epigramm. Item

ἁπαλὸς

ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle seu tenerum, apud Dioſc. Quidam tamen pro novo vino accipiunt. Dicuntur & σπία ἁπαλὰ, cibi delicati. Item χρωμαὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. ¶ Item mollis, id eſt, non vehemens, lentus. ut ἁπαλὸν πνεῦμα, apud Athen. In anth. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, mollis aura. Α᾽παλὸν γελάσαι, Od. ξ, molliter ridere.

Α᾽παλῶς, molliter.

Α᾽παλότης, ητος, ἡ, tenerituda, mollities. Plat. in ſymp.

Α᾽παλύνω, tenerum reddo, mollio, emollio. Xen. in Laced. Pol. ἀπαλύνειν & ἀβρύνειν, poſuit pro, emollire & quaſi deliciis frangere. Capitur etiam pro, delicatè & molliter attingo & tero, ut ait Bud. ex Xen.

Α᾽πάλιας, ου, ὁ, hœdus tenellus ſeu delicatus, hœdus adhuc mollis & teneræ ætatis. ut Diog. Laert. tradit.

Α᾽πάλιον θῦμα. Heſych. δελφάκιον, porcellus, porcus delicatus, ea enim victima eſt tenerrima & delicatiſſima.

Α᾽μαλὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παναπαλὸς, (comp.) tenerrimus, molliſſimus. Hom.

Α᾽ΠΑΞ, ſemel: ut Od. μ, ὅπτ᾽ ἄλλοι ἅπαξ θνήσκεσ᾽ ἀνθρωποι, quum alij homines ſemel moriantur, non bis. Ponitur cum genitivo interdum: ut ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, ſemel in anno, & ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ſemel in die. Apud Herodot. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, ſemel in vita. ¶ Exp. & omnino, prorſus.

Compoſita.

Εἰσάπαξ, (quod & diviſim εἰς ἅπαξ) apud Dem. Olynth. 2. ſemel, vel ſemel duntaxat.

Ε᾽φάπαξ, idem.

Καθάπαξ, ſemel, omnino, prorſus. Dem.

Α᾽ΠΑΡΓΙΑ, ἡ, apargia: herba inter ἐπιγάφυλλα, apud Theophr. pl. lib 7. cap. 9.

Α᾽ΠΑΡΙΝΗ, ἡ, aparine: herba de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 14. & Dioſc. lib. 3. c 92. & Plin. lib 27. c. 3.

Α᾽ΠΑΤΑ᾽Ω, ῶ, ἠσω, fallo, decipio, impono, ſeduco, ſonat quaſi ἀπάγω τὸ πάτῳ. Od. ε, οὐκ ἀὐάγαγε. Ἀλλὰ παρὲξ ἐθέσπισε παρφάμενος ἐπέεσσι, ἐοῖσι ἀποπτήσας.

Α᾽πατεόμαι, ῶμαι, decipio, fallor. Thuc. lib. 2. ἀπατηθέντες ὑπ᾽ αὐτῶν ἐξομολογίας τινός.

Α᾽πάτημα, τὸ, fallacia, impoſtura, captio.

Α᾽πατηλικὸς, fallax, fallandi arte inſtructus.

Α᾽πάτη, ἡ, deceptio, fallacia, fraus, dolus. Hom. Plat. Xenophon. Plut. &c.

Α᾽πατηλὸς, ἡ, ὁ, fallax, deceptorius. Exp. & fraudulentus, doloſus, captioſus. Hom. Plat. Luc.

Α᾽πατηλὸν, ου, ὁ, ἡ, idem. Od. ξ.

Α᾽πατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, impoſtor. Xen. Plut.

Α᾽πατεῖα, τὰ, fallaciarum ſolennitas, inquit Bud. ex Euſeb. chronic. Vide Suid. & ſchol. Ariſtoph.

Α᾽πάω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Διαπατάω, ῶ, fallo, decipio. idem quod ἀπατῶ. Ex Plat. de legib.

Δηλοπατία, ἡ, ſervorum ſeductio.

Δυσπάτητος, ου, ὁ, ἡ, difficilis deceptu.

Ε᾽ξαπατάω, idem cum ἀπατάω, Dem. Olynth. 3. αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, ſeipſum decipere. Xen. Pæd. 3. σὲ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐθελήσῃς ἐξαπατήσουσα αὐτὸν, ὅτως ἐξαπατήσουτα ὥσπερ οὐ λις τυφλὸς ἢ κωφὸς ἢ μηδὲν ὁπὧν φρονοῦντας ἐξαπατήσεσ.

Ε᾽ξαπατῶμαι, fallor, decipior. Xen. Pæd. 8. ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Activè etiam uſurpatur ab Ariſtot. in Probl. ſect. 28.

Ε᾽ξάπάτη, fallacia, deceptio. Greg. Naz. σοφὸς ἐξαπάτλω τῶν ἀνθρώπων.

Ε᾽ξαπατάω, poëticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Heſiod.

Decomp. Α᾽νεξαπάτητος, qui falli non poteſt ſeu decipi. Ex Ariſtot. Pol. 8. pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος.

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu.

Προσεξαπατάω, ῶ, eludo, contrario ſenſu eludo, illudo. Ariſtot. Rhet. 3.

Συνεξαπατάω, ſimul decipio. Demoſth.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi poteſt. Ariſtot. lib. 2.

Ξεναπάτη, vel ξεναπάτια deceptio hoſpitis, vel hoſpitum. Illud affertur ex Eurip. hoc ex Plat. epiſt.

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hoſpitum ſeu peregrinorum deceptor. apud Euripid.

Ψευδαπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor, ſeu mentium. In epiſt. ad Tit.

Ψευδαπατάω, ῶ, mentem ſeu mentes decipio. Et ſimpl. decipio. Gal. 6.

Α᾽παυρέω, vide in Αὐρέω.

Α᾽ΠΑΦΩ, & Α᾽πάφω, idem quod ἀπατῶ ab eo deductum. ſed poëticum eſt. Euſtathius tamen vult ἀπάφεσθαι propriè eſſe δι᾽ ἀφῆς ἀπατᾶσθαι, & ſcribit Aeolicum eſſe verbum.

Α᾽πάφομαι, idem. unde ἀπάφοιθε, apud Hom.

Α᾽πάφισκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Compoſita.

Ε᾽ξαπάφω & ἐξαπαφῶ, & ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπάφω. Apoll. lib. 2. Ρ᾽έλπε ἐξαπάφων παρελέξατο, Heſiod. in Theog. Δῖος νόος ἐξαπαφίσκω.

Ε᾽ξαπάφομαι, pro eodem. unde ἐξαπάφοιθε, apud Hom.

Παραπάφω, ſive παραπαφῶ, idem. Apoll. Arg. l. 2. Α᾽πόλωνα παρήπαφε. Apud Hom. Od. ξ, παρὰ μ᾽ ἤπαφε δαίμων, per tmeſin.

Α᾽ΠΕΙΛΕ᾽Ω, ῶ, F. ήσω, minor, mini or, interminor. Aliquando ponitur cum ſolo dativo perſonæ, aliquando cum dativo perſonæ & accuſ. rei. Od. ν μάλα δ᾽ ἀμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει Xen. Pæd. 6. ἡ δὲ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύει, τοῖς δὲ κακιωμένοις ἀπειλεῖν ἐγκυρεῖ. Iliad. o, ἄλλο δέ τοι ἐρέω ἠδ᾽ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. Alicubi dativus perſonæ ſubaud. eſſe videtur ſed relinquitur. Iliad. φ, ἀπειλήσας δ᾽ ἀπέπεμπε. Demoſthenes Philippi. 1. ἀπειλῇ καὶ λόγοις ταραττόμενοι, ὡς ἐγὼ φημι, λυπεῖ. Itidem nonnunquam cum ſolo accuſativo rei, ut ἀπειλεῖν γαμεῖν, apud Herodotum morem minitor. Dicitur etiam ἀπειλᾶν τινί μή. ut apud Xenoph. Pæd. 4. Apud Ariſtophanem autem in Pluto, ἠπείλησ᾽ ἐν ὡς τὸν ἡσυχίαν μόνος βαδίσειν. Et cum infinitivo, ut apud Aeſchinem. ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum pro dativo perſonæ ponitur genitivus cum præpoſitione κατά. ut apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τῶν μὴ ὑπακουόντων, ingentes mulctas minitans ei qui non paruiſſet. ¶ Item, pro αὐχεῖν ſive καυχᾶσθαι, gloriari. ut Il. θ, Ω᾽ς ποτ᾽ ἀπειλήσ. Et Od. θ, Η᾽μὲν ἀπείλησας βαθέμηνας εἶναι ἀείσας.

Α᾽πειλέομαι, ῶμαι, minis terreor, ut apud Xen. in ſymp. οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλᾶμαι ἀλλ᾽ ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις.

Α᾽πείλημα, ατος, τὸ, minæ. ut ἀπειλήματα νόμιμα, apud Plat. de leg. minaces leges, vel plenæ minarum.

Α᾽πειλήτης, ου, ὁ, minator, minax, cujus fœm. ἀπειλήτρια, comminatrix. ut ἀπειλήτρια φωνὴ, apud Nonn. ¶ Item, jactator vanus, ut accipit Euſt. Il. η, Ω᾽μοὶ ἀπειλητῆρες.

Α᾽πειλητὴς, οῦ, ὁ, idem quod ἀπειλήτης, ut ἀπειλητῆρες λόγοι apud Herodot.

Α᾽πειλή, ἡ, comminatio, minæ. Hom. Dem. Plut. Apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp. periculum ſtrangulationis. ¶ Eſt etiam gloriatio, καύχησις, inquit Euſt.

Compoſita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpoſitis minis territo: vel etiam ſimpliciter, minitor. Aeſchin. in Timarch. p. 12. Διαπειλησαμένων τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρα τοῖς ξένοις.

Ε᾽παπειλέω, ῶ, minor, comminor. Il. α, λαῷ δ᾽ ἐπήειδε τὸν ἔπειτα ἐπηπείλησ᾽ Ἀχιλλ. Soph. in Aiace, ἐμοὶ τάδ᾽ εἶπεν ἐπηπείλησ᾽ ἔπη, mihi aſperis verbis comminatus eſt.

Προσαπειλέω, inſuper minitor, minas addo.

Προσαπειλὴ, adjecta interminatio, minæ additæ.

Συναπειλῶ & συναπειλῆμαι, comminor. Euſt.

Α᾽ΠΕΛΑΙ, Heſychio fana & ſacraria, conciones, cœtus, comitia.

Α᾽πελάζειν, Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Heſych. Apud Plut. in Lycurgo.

Α᾽πελάται, qui ſacrorum participes ſunt. Heſych.

Α᾽ΠΕΛΟΣ, dicitur hulcus & vulnus: πάσῃ τὸ μὲν σφέατα ἐλάζειν τῶν σάρκας, ἀλλὰ διηνεᾶς. Vel τὸ ἀφελίμβρον, Ionicè φ verſo in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τῆ Θεσσαλικῶν ἀπέλλης, ἅπερ ἐστὶ πολυφάρμακος. ut ſignificet τὸ ἀθεράπευτον, incurabile. Etym. & Euſt. Uſus eſt Callim.

Α᾽ΠΗΝΗ, ἡ, rheda, vehiculum mulare, vehiculum, quod muli juncti trahebant. ut Pauſan. docet Homerus quoque eam vocat ἡμιονείην ἄμαξαν. Od. ζ, idem Iliad. ω dicit, σεῦδε μὲν ἡμιόνους ἕλκειν περὶ ἀπήνην ἀπήλιον.

Α᾽πήνη ἀγώνισμα, certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ: quum muli rhedæ junctis certantur, ſeu quum certatur vehiculo mulari. Poll. lib. 7.

Α᾽ΠΗΝΗΣ ἐος, ὁ, ἡ, immitis, inclemens, ſævus, crudeli. Od. τ, Οὐ μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔφ ἡ ἀπηνέα εἰδῇ. Et Il. ψ, ὄφρα τοι νέος ἐστὶν ἀπήνης. Iliad. ο, ἀπηνέα μῦθον. Apud Ariſtophanem in Nub. ὅπως τοῖς ἐξωθεν μηδὲν δείξεται ἀπηνές: exp. acerbum ſeu aſperum, inſolens. Dictum τὸν ἀπηνία volunt quaſi ἄπωθεν ὄνασθαι ἀφ᾽ αὑτῶν, vel quaſi ἀϋτῆς μὴ ἔχοντα, metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχουσῶν ἵππων.

Α᾽πηνὰς, inhumanus, durus, ſeu immitis. idem atq; ἀπηνὴς, Heſ.

Α᾽πήνεια, ας, ἡ, Suidæ ἀπανθρωπία, inhumanitas.

Α᾽πηνέω, ῶ, unde ἀπηνώθη, quod Suidas affert & exp. ἀμὸς ἐγένετο ἢ immitis & crudelis factus erat.

Α᾽ΠΙΟΣ, ου, ἡ pirus arbor, proprie pirus ſativa, nam ἄχρας eſt pirus agreſtis: quæ tamen differentia non ſemper obſervatur. ¶ Item pirum fructus, apud Athen. & Dioſc. lib. 1. c. 168. Sic dicitur (inquit Euſtath.) quæ non habens ποτὸν. Alii ab Apia regione deducunt. Ad eam primum allata fuerit hæc arbor. Pro fructu legitur καὶ πῖον etiam maſc. gen. apud Plat. in

legib. ut teſtatur ſchol. Ariſtoph. Ἄπιοι πίπτουσι, pira matura. Dioſc. lib. 5. ¶ Ex Theophr. affertur pro herba quæ & ἰχὰς dicitur. Et pro fungi ſpecie. ¶ Item ἄπιος, ὁ, longinquus, remotus. Vide in Ἀπό.

Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Suid.

Ἀπίτης οἶνος, vinum ex piris factum.

ΑΠΛΟΟΣ, & per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, ſimplex, non involutus. ut ἁπλοῦς λόγος, apud Iſocr. & ἁπλοῦς μῦθος, apud Eurip. Sæpe etiam dicitur ὡς ἁπλῷ λόγῳ, ut apertè breviterque dicam. ¶ Ἁπλοῦς αὐτὸς, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro ſtulto apud Iſocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νῦν ὄντας ἔχοντας. ¶ Item, ἁπλοῦν, plenè verum & ſine controverſia, ut ait Bud ex Plat. in Phædro. Ἄπλουν verò vide in comp. ex Πλέω. ☞ Euſt. cenſet dictum ab α particula μόνωσιν ſignificante, & πέλω, ſum, quaſi ἄπελον.

Ἁπλῶς, ſimpliciter, ſimplici via & ratione, non accuratè: ut ἁπλῶς ἀπεῖν apud Iſocr. cui opponit. ἀκριβῶς. ¶ Item, leviter. Eurip. οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item, ſimpliciter, uno modo. Plut. de poët. aud. τὸ ποτὲ μὲν τοῦδε τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. ¶ Item, ſimpliciter, id eſt, per ſe, ſine adjectione. apud gramm. ¶ Item, ſimpliciter, i. candidè, ſine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάσης ἐρρήθη τὸν λόγον. ¶ Item, omnino prorſus. ut ὡς ἁπλῶς ἀπεῖν, ut ſummatim dicam. Dem. Philipp. 1. νυνὶ δὲ ἃ γιγνόμενα πάντ' ἁπλῶς ἐδεῖν ὑπεσταλάμεθα πεπαῤῥησιάσομαι.

Ἁπλότη, ἡ, ſimplicitas. Syneſ.

Ἁπλότη, ητος, ἡ, idem. ut ἁπλότης τῶν τρόπων.

Ἁπλοϊκὸς, ἡ, ὁ, ſimplex, candidus, apertus. ut ἁπλοϊκὸς αὐτὸς, apud Luc. cui oppon. πανοῦργος. Et ἁπλοϊκὸς λόγος, ſicut & ἁπλοῦς.

Ἁπλοϊκῶς, cum ſimplicitate, candidè, ſine fuco.

Ἁπλοΐς, ΐδος, ἡ, veſtis ſimplex. cui opponitur διπλοΐς. Hom.

Ἁπλοΐζομαι, ſimplicem & candidum me exhibeo, ſimplicitate utor. Xen. Apomn. 4.

Ἁπλόω, ῶ, expando, explico, extendo.

Ἁπλόωμαι, ώμαι, expandor. Vnde particip. ἁπλωμένος, expanſus. Capitur etiam à Dionyſio Areop. pro, ſingularis & ſimplex, & ἰδιωμένος, inquit Bud.

Ἁπλοῦς, οῦ, ὁ, ſimplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo & derivatum eſt. Eupolis, οὔτ' ἂρ πολυπράγμων ἐστὶ ἀλλ' ἁπλοῦς. Ἁπλοῦς, ῆ, ὁν, idem cum ἁπλοῖς, ſimplex, non admodum ampla, ita ut duplicari ſeu corrugari nequeat, ut ἁπλῆς χλαῖνα. Suid. apud Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀνα-πλόω, ῶ, explico. expando. Dioſc. 2. c. 189.

Ἁπαξ-απλῶς, in univerſum, omnino. Exponitur etiam ſine delectu à Budæo in hoc Luciani loco, τὸ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζων.

Ἐξ-απλόω, ῶ, expando, explico.

Φιλ-άπλους, ſimplicitatis amans. Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem. apud Lucianum.

Ἀπό, (*præpoſitio olim genitivo regens*) a, abs, ab. Propriè & ſæpiùs jungitur inanimatis, ut πλεῖν ἀπὸ animatis. ut ἀπὸ νηῶν, à navibus. Ἀπὸ σώματος ἀπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης ἀπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, ab illo tempore ἀπὸ γενετῆς, à nativitate, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, à principio uſque ad finem. Jungitur tamen & inanimatis: ut Iſocr. de pace πᾶς συμφορᾶς πᾶς ἀπ' αὐτῶν γεγονυίας. ¶ Item poſt. qua ſignificatione dicitur etiam à: ut ἀπὸ δείπνου, poſt cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γεγονότος ἔργων, poſt munera militaria peracta, vel poſtquam munera militaria obiiſſet. ¶ Item, è: ut ἀπὸ τειχέων μάχεσθαι, ἀπὸ τῶν νεῶν, pugnare è muro vel è navibus Xen. ¶ Item, ex, ut Xen. λαμβανόμην δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς ἐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra neque ex domibus. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, apud Thuc. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo jure, ſic ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æqua conditione, vel æqua conditione. Ἀπὸ μέρους, ex parte. Ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Pæd. 3. ex bello vivere. Sic apud Iſocr. ἀπὸ δουλοσύνης ζῆν. Sic apud Ariſtoph. ἀπὸ κοινῶν πλουτεῖν. ¶ Item de. ut apud Iſocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, abſumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνεῖν, cœno de tuo. ¶ Item per: ut Il. θ, Τόξα ἀπὸ κρατερῆς, Τρώων ὀλέκοντες φάλαγγας. Plut. de Alex. fort. l. 1. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγὸς ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς, οὐθὲν τὸ κωλῦον. ¶ Item abſque. Thucyd. lib. 6 ἔλεγε ὡς τὰς Ἀθηναίους αὐλίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, i. χωρὶς ὅπλων, inquit ſchol. Sic ἡ ἀπ' ἀνδρὸς ἔσται, quæ caret viro, vidua, ὁ ἀπ' ὀμμάτων, qui eſt ſine oculis, oculis captus. ¶ Item pro ὑπὸ, præ. ut ἀπὸ χαρᾶς, præ gaudio. Sic ἀπὸ τῆς λύπης κεκμώδηκα, præ mœſtitia dormiens. ¶ Ἀπὸ cum genitivo ſuo aliquando nomine uno reddendum: ut οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων apud Laërtium, mathematici, ſic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philoſophi & literati. vel ſtudia literarum tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici: & οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, concionatores. ¶ Aliquando redditur per adverbium, ut ἀπὸ τοῦ εἰκῆ, vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. Sic ἀπὸ φανερῶν pro φανερῶς, apud Thuc. & ἀπὸ σκηνῆς pro σκηναίως apud Hom. ¶ Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικρᾶς πάνυ ἐξέλω μηχανέσεως, i. parva impenſa, parvis ſumptibus. ¶ Interdum abundat. ut ἀπ' ἐρανόθεν, & ἀπὸ νόσφιν, apud Hom. pro ἐρανόθεν & νόσφιν. Sic ἀπὸ μακρόθεν, Matth. 26. ¶ Ἀπὸ retracto in priorem ſyllabam accentu ſunt qui velint propriè ὀνομάζειν ἄποθεν, i. procul. ut in illo dicto, ἀπ' οὐατῶν ἔπη ἕπεται. hic ἀπ' ἐλπίδος, procul à ſpe, ἄπο παρείδω, procul à patria. Exp. etiam longè, ἄπο γνώμης, longè à ſententia animi. ¶ Sic & pro eodem ἄπο θυμοῦ Item cum πρὸ vacante: ut apud Hom. ἄπο πρὸ οἴκων, procul ab ædibus. ¶ In compoſitione interdum ſignificat ex: ut ἀπελπίζω, ſpero ex, apud Lucam cap. 6. Interdum ſig. extra, vel procul, ut in ἀπόμαχος. ¶ Interdum ponitur pro rurſum, ut in ἀποκαθίζομαι, & ἀποκαθιστάω. Interdum privat: ut in ἀπόειτος, ἀποδιδύσκω, ἀπόμαντος, &c. aut negat: ut in ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. Aliquando ſignificat intrò vel intus, ſivè inter: ut in ἀποκαίω, ἀποφορέω, ἀποστέγω, ἀποσώζω. Aliquando auget. ut in ἀποθνῃσκω, demiror. Aliquando vacat: ut in ἀποθεραπεύω.

Ἄποθεν, vel ἄποθε, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, procul ab Alba. Ponitur & ſine caſu.

Ἀπώτερος & ἀπώτατος, remotior, remotiſſimus. quibus uſitatiora ſunt adverbia ἀπωτέρω, ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit.

Ἄπιος, longinquus, remotus. ut ἀπία γῆ. apud Hom.

Ἀπόθι, poëticè pro ἀπό: ut Il. ἀπόθι νόσφιν ἑοῦς.

Ἀπολαύω, vide in comp. ex Λάω.

Ἄπος, εος, τὸ, Euſt. ex Eurip. affert pro κόπος, labor. Sed ſemel tantùm apud eum reperiri ait. Locus eſt in Phœniſſ. ubi Creon Tireſiæ ad ſe peregrè feſtinanti ait, ἀλλὰ σύμπεμψον, θέος, Καὶ πνεύμα· ἄθροισον κἄπος ὀκναλῶν ὁδοῖς, vires collige & ſpiritum, deponeq; ex itinere contractam laſſitudinem ſchol. quoq; bis exp. κόπους δοῦναι: alios tamen pro ὕψος accipere annotans, addensq; abuſivè hîc dici poſſe pro μῆκος quoq; poſitum.

Ἅπτω, necto, annecto, alligo. In anth. epigr. lib. 1. Χρυσὸν αὐτῇ δῶρον ἐλιπε βρόχον. αὐτὰρ ὁ χρυσὸν ὃν λίπεν ἐκ δώρων ἦψεν ὀρεσβρόχον, i. laqueo collum nodavit, vel alligavit. Et Plato in Cratylo. τὸ δὲ ἅπτειν, τῇ δήξει τοῦτ' ἔστιν. Sunt qui ſumi putent etiam pro σφίγγω ſed multò frequentior eſt uſus compoſitorum. ¶ Item accendo, Ariſtoph. ἅπτε πρὸ λύχνου. Sic λύχνον ἅπτειν, Luc. 8. & 11. & 15.

¶ *Pertinentia ad priorem ſignif.*

Ἅπτομαι, nector, annector. unde ἀπτόμενος & ἠμμένος, annexus, aptus, apud Ariſtot. de part. anim. lib. 2. Citatur & ex Plut. Τὸ φρονεῖν τῇ λογιζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, cum rationali animi parte conjungitur Affertur etiam pro συμφύομαι, i. hæreo, conglutinor, ex Theophr. ¶ Aliam ſignif. vide poſt huius derivata.

Ἄμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus. Item illaqueamentum. Dionyſ. Alex. ἀναλύεται ἄμμα φαρέτρης. Legitur & apud Plut. in lib. de prud. an. Τοῖς ἄμμασι τῶν βρόχων, de arundine piſcatoria. Et ἄμμα κορείας, vinculum virginitatis, in Anth. epigr.

Ἀμμαπίζω, nexibus & vinculis involvo. Heſych.

Ἄμμα, τὸ, nervus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. & arcus, item veſtimentum. Callim.

Ἄψις, ΐδος, ἡ, exp. connexio, vinculum, ut ἀψῖδες λίνα, Iliad. ε. Exp. etiam teſtudo, fornix, arcus. Sic ἄψις τροπαιοφόρος, arcus triumphalis. Dion. ¶ Item, curvatura rotæ. Heſiod. Dicuntur item ἀψῖδες, circuli in ſtellis, teſte Plinio.

Ἄψος, εος, τὸ, membrum. Od. ο. Εὖδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψεα πάντα, id eſt, ſoluta ei ſunt omnia membra dormienti. Vulc. Etym. ἄψια propriè eſſe junctiuras membrorum.

Ἅπτομαι, tango, attingo. ut ἅπτεσθαι νηός, Il. β Et 1. ad Cor. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. ¶ Item metaph. taxo, increpo. Herod. in Therpſich. ἑστῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἁπτόμενοι κατυπερθωμοί. Expon. etiam invado. Sic dicitur à Plut. in Publicola, ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμός, fames invadere cives. ¶ Item attingo & tracto artem aliquam & illi ſtudeo, inquit Bud. ut ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, apud Plut. Sæpe exp. capeſſo. ut apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας, ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων. Exp. & aggredior. ut apud Thuc. ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων, & ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, & ἅπτεσθαι τῶν περὶ τὸν πόλεμον. ¶ Item, attingo, guſto, eſito. Bud. ex Plut. & Laërt. Sic & apud Thuc. lib. 2. in deſcriptione peſtilentiæ, τὸ μὲν ὄρνεον καὶ τετράποδα ὅσα εἰωθότα ἀνθρώπων ἅπτεσθαι.

Ἅψις, εως, ἡ, tactus. Item contrectatio & attrectatus. apud Ariſtot.

Ἁπτὸς, ή, όν, qui tangi poteſt, ſub tactum cadens. Plato. Plut.

Ἁπτικὸς, ή, όν, tangendi vim habens, tangendi facultate præditus. ut ἁπτικὴ αἴσθησις.

Ἁφή, ἡ, tactus, ſenſus qui manuum miniſterio fit. contrectatio. ut ἁφὴ ἐνδίδωσι, tactum ſui præbet, tangi poteſt. Significat etiam manuum functionem, apud Plat. in Axiocho. ¶ Eſt etiam ictus percuſſio. Aliam ſignif. vide in ἅπτω, incendo.

Ἁφάω, ῶ, F. άσω, contrecto, tracto. Il. ζ. ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

Ἁφάσσω, idem. Apoll. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἁφάσσει. Item demulceo.

Α᾽ναλές, Α᾽ναλός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Comp. ex ἅπτω, (necto) vide post omnia composita ex ἅπτομαι, tango.

Composita ex ἅπτομαι, tango: ac primùm cum præpositione.

Α᾽μφαφάω, ῶ, contrecto, & q.d. circumattrecto. Od. θ. Idem quoque in passiva voce significat. ut Od. ο.

Α᾽νθάπτομαι, vicissim aliquid aggredior, vicissim manus injicio. Herodot. Exponitur ab eodem & capesso, ex Plat. & Thucyd. Capitur etiam *p.* ο, attingo. Aristophanes in Ranis, πολὺ μόνων τ᾽ ἀνθάψεται. Dicitur etiam ἀνθάπτειν φρενῶν, res quæ tristitiam nobis affert, apud Eurip. in Med. Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ε᾽νάπτομαι, tango, attingo. Aristot. metaphys. 1.

Ε᾽φάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Aristot. eth. 3. ἐφάπτεται τῆ τέλους. Et pro tangere. ut τ᾽ κεφαλῆς ἐφήψαθ᾽. ¶ Item, capesso, vel attingo, inquit Bud. ex Plat. Et *pro*, assequor. ut ἐφάπτεσθαι τ᾽ ἀληθείας, apud Plat. ¶ Idem affert & *pro* vindico, ex Plat.

Ε᾽παφή, attactus, contractus, contrectatio. Plato in Tim.

Ε᾽παφάω, ῶ, & ἐπαφάομαι, ῶμαι, contrecto, tango. Naz. Item demulceo, apud Mosch. idyll. 2. ἐπαφώμενος ἠρέμα χλειτέϊη.

Ε᾽φάπτωρ, exp. captator apud Aeschyl. in Suppl. Α᾽γαν ἠλόντες ῥυσίων ἐφάπτορες.

Decomp. Α᾽νέφαπτος, intactus, apud Suid. Α᾽νεπαφος, idem. Et interdum purus, sincerus, integer. ut αὐεπαφος ὑπόθηκη, apud Dem. intactum pignus, nemini oppigneratum.

Πληρεφάπτομαι, leviter attingo, stringo. Plut.

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio & aggredior. ut συνεφάπτεσθαι τ᾽ ἔργα apud Plut. Exp. etiam, adjuvo.

Καθάπτομαι, tango animum alicuius meis dictis. Il. α, Α᾽λλὰ σὺ τόν γ᾽ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι. ubi exp. etiam, demulce, delinito. ¶ Quidam etiam interpr. perstringo, lacesso, incesso, taxo, increpo. Thuc. lib. 6. ἐπεὶ δὴ μὴ Νικίας καθήψατο. ¶ Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων (inquit Bud.) testari, testem laudare & vocare citareq; apud Herodot. ¶ Καθηψάμην τυραννίδος, tyrannidem invasi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενοι, Gal. exp. αἰσθανόμενοι σφοδρῶς.

Καθαπτὸν ὀργάνου, quod tangitur seu pulsatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perstringimus, mordacia dicta.

Παράπτομαι, obiter & in transcursu tango. Item perperam tango quum tangendum non sit, aberrante manu attingo. In Hippiatr. παρέσκαψεν, φυλακτόμῳ μὴ παρήψη τῆ τοιούτῳ. Exponitur etiam demulcendo decipio.

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Προσάπτομαι, leviter tango, primoribus digitis attingo. Xenoph. Aeschin.

Προσαφή, attactus. Dioscor. lib. 3.

Composita ex ἅπτος, sine præpositione.

Α᾽απτος, ος, ὁ, ἡ, non tangendus. ut ἄαπτοι χεῖρες, apud Hom. & Hesiod. quas nemo possit attingere, i. inaccessas. Exp. & quas nemo possit lædere: ab ἰάπτω.

Α᾽νατος, intactus. Hesych.

Χερσαπτάζω, manu contrecto.

Composita ex ἁφὴ itidem sine præpositione.

Α᾽ναφής, ές, ὁ, ἡ, intactilis, apud Plut. & Naz.

Εὐαφής, qui facilè tangi potest. facilè contrectabilis.

Εὐάφως, decenti tactu, apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἁφάω & ψάω, seu ψάω, cuius aor. 1. est ἔψηλα: proprieq; de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἁφᾶν. Etymologicus ex μῆλα (i. oves) deducit, & ἁφάω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. de arte equestri, ἢ ἅπτεσθαι ἢ χρὴ ὧν ψηλαφωμένων ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro perscrutari (sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quæ runt) ut apud Polyb. τὰ ἀέρια φύσει ποικίλα καὶ πεῖραμα ἐδάσατο καὶ πᾶσιν ἐπίνοιαι ἐψηλάφα. Pro eodem ponitur etiam Ψηλαφέω, & Ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, cõtrectatio, palpatio. Plut. καὶ δ᾽ ἑαυτὸν ἔπαιρον. copulat. γαργαλισμὸς & ψηλαφήσεις.

Ψηλαφητὸς, ὸν, ὁ, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest.

Ψηλαφία, ἡ, tactus, contactus. ut ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφώδης, ες, ὁ, ἡ, qui sæpius ψηλαφᾷ. Hippocr.

Decomp. Α᾽ψηλάφητος, intactus.

Ε᾽πιψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantùm digitis attingo. Plato de rep. lib. 2.

Κόλαφος, Κρόταφος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita habentia ψ.

Χερσψία, ἡ, manu tangere seu attingere. Bud. apud Plut. luctæ genus esse tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum est & res manu conserta geritur, ex Polyb. Apud medicos annot. esse levem frictionem quæ fit suspensa manu & leviter attingendo: & à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. c. 4. manutigium vocari.

Χορδαψὸς, ὅ, ὁ, sive Χόρδαψος, tumor tenuis intestini ut videatur ad chordæ similitudinem involutum, ut scribit Gal. lib. 6. de locis affectis. Vide & Aetium l. 13. Sic autem dicitur quod qui manum loco dolenti admoverit is veluti τ᾽ χορδῆς ἅπτεται. Aretæus tamen derivat ab ἕψησις significante μάλαξις & χορδὴ quod est σίτερον.

Α᾽νεψὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Sequuntur comp. ex ἅπτω, i. necto.

Α᾽νάπτω, adalligo, religo, appendo, suspendo ad. Od. γ. Πολλὰ δ᾽ ἀγάλματ᾽ ἀνῆψεν. ¶ Item, circumpono, appono alicui quasi ei alligans. ut in Epigr. lib. 1. μέμψιν αὐάπτειν ἑνί. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ μὲν παῖσαι τ᾽ χαμαικῶν εἰς τὴν Η᾽ραν ἀνῆπτον. Ibidem, Μοναίσιον τὴν χάριν αὐτῶν beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τὴν ὀχλικὴν τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τ᾽ Πύθιον ἀνῆψε. Alex. de fato, αὐάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τ᾽ γινομένων, i. sibi causam vendicare. Exponitur etiam αὐάπτειν ἑνί, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam eius autorem.

Α᾽νάπτομαι, adalligor, &c. Od. μ, ὡς οἱ αὐτῆ πείρατ᾽ ἀνήφθω. Item act signif. religo. ut Eurip. in Medea, Ε᾽κ τ᾽ οἱ αὐαψάμεθα πτυμνήτιν κώλων. Et ex Philostrato, ἀναψάμενοι τὸ πλοῖον. Item circumjicio, induo. ut Epigr. lib. 6, στέρνοις νεβρείην ἀνάπτομαι. unde metaph. πέρᾳ αὐάνομαι Apollonio pro ἀναδήσομαι.

Decomp. Ε᾽ξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ᾽ ἐπωτίδων ἀγκύρας ἐξανῆπτον.

Α᾽φάπτω, suspendo. unde ἀπαμφάω, suspensus. Herodot. Item applico, admoveo. Suid. Apud Appianum, ξύλα ἐμελλον ὡς καταπλήξειν ἐν χερὸς ἐς τὰς ἐλέφαντας ἀφάπτειν, idem Suidas exponit προσκολλᾶν.

Ε᾽νάπτω, alligo, adalligo. item illigo. Basil. τῇ πώλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adjungo.

Ε᾽νάπτομαι, alligor, annector. Item committo, coagmentor. unde apud Aristoph. Ἰφάκῃ κύτει συνημμένῳ, commisso, coagmentato. Est συνημμένος & indutus. ut apud eundem comicum, διφθέραν συνημμένος. Sic & apud Lucianum, καὶ γὰρ τὴν διφθέραν συνῆπτον τὴν Γλεοντος. Et in ejusdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γλῶν ἐργάζομαι.

Ε᾽ναμμα, vinculum. Ε᾽ναμμα τῆς ἀγκύλης, apud Plutarchum in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jaculi.

Ε᾽ξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule, ἐγὼ γὰρ ὁ ζωγράφος οὐδὲν ἐξάφθην τοῖς σειραῖς τοῖν δυσμενῶν ἀρχῶν, quum enim pictori reliquum jam nihil esset unde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, appendere pondus.

Ε᾽ξάπτομαι, actiui significationem retinet. ut ἐξημμένος κορυφῆς, apud Areop. à summitate dependens. apud Polyb. & Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων, exp. hærere vestigiis.

Ε᾽φάπτω, alligo. Ε᾽φάπτομαι, alligor. Item impendeo. Il. β, Τράπεζαι δὲ κύδει ἐφῆπτο.

Ε᾽φαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ε᾽φάψις, exp. vinctura, apud Gal.

Ε᾽φαπτὶς, ίδος, ἡ, vestis militaris genus. Athen. lib. 5. Α᾽nonnullis exp. sagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur. apud Strab. lib. 7.

Καθάπτω annecto, alligo, appendo. Xenoph. ἐμβαλέτω τὸ σῶμα εἰς τὰς ὁδούς, καθάπτων τὰς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτω ζιγαρῆν ὑμῶν ἀμφὶ τὰς ἐπιστολάς, i. copulo & invicem devincio. Item induo. Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, ὴ, όν, ligatus, vinctus, astrictus. Item indutus, amictus, apud Aristoph.

Κάθαμμα, vinculum, nodus, ut κάθαμμα λύειν, proverb.

Decomp. Περικαθάπτω, alligo, vel circumalligo, apud Dioscor.

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo. ut περιάπτω βραχίονι λίθους, Dioscor. lib. 2. Item *pro*, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τ᾽ ἀγαθόν. Et μεγάλας δὲ ὑμᾶς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando *pro*, imponо, imprimo, injungo. ut Plut. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύλον περιάπτειν. Sic Aristoph. in Plut. πολὺ τῆς οὐσίας περιῆμμ᾽ αἰσχίον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι.

Περίαπτομαι, act. signif. circumnecto, &c. ut Luc. περιάπτουσι τῆς ζορηθρῷ κεφαλῇ σὺν τῇ ῥήθρᾳ. Sic Plut. in Pericle, περιαπτομένη λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur & circumalligatur alicui, sed peculiariter περιάμματα, appellantur quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur. unde amuleta interpr. Budæus. Dioscor. de hippoglosso, δοκεῖ δὲ ἡμῖν περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγέσι.

Περίαπτον, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα. Dioscor.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, προσαρτῶ. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem προσάπτω σοι τιμάς, tibi honores attribuo, te honoro, te colo. In malam par-

tem interdum: ut apud Isocratem in Busiridis encomio, πλειόνων αὐτῷ τὸ μέγεθος παρανομίαν προσῆψας. Et προσάπτω σοι τοῦτο, hoc tibi attribuo, tanquam autori, hujus te autorem facio. Lucianus de literarum inventione loquens, Σιμωνίδῃ δὲ οἱ μὲν προσάπτουσι τὴν προμήθειαν τούτων.

Συνάπλω, colligo, conjungo. Synesius epist. 57. τί δὲ συνάπλειν πρὸς τὰ κεχωρισμένα παρὰ τὸ θεῖον; Plutarchus in Lycurgo, συνάπλειν τὴν αὐθάδειαν τῇ μετριότητι. Idem de puer. educ. ἵν' ἐφεξῆς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ὀρθὴν τῶν νεῶν ἀγωγὴν συνάψω, conjungam, contexam: vel adiungam, attexam. Et metaphoricè συνάπτων οἰκείᾳ καὶ τὰς νήσους πρὸς ἀλλήλας, in Philostratis epist. Xen. Ἀφ' ὧν ἡ φιλία Ἀφροδιτομάθη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Bud. exponit etiam coalescere facio, ferrumino, conglutino, apud Theophr. Apud Plut. συνάπτειν τὴν μάχην, conserere prælium, manus conserere. Sic & συνάπτω σοι πόλεμον vel πρός σε, Eurip. Thuc. Item συνάπτω σοι εἰς χεῖρας, Plut. in Pericle. ¶ Exp. etiam contraho. ut συνάπτω γάμον. Eurip. Et κἀμοὶ σοι συνάψαι, apud eundem. item συνάπτειν κακόν τινι, apud Eurip. ¶ Item neutraliter hæreo. ut apud Theophr. ὃ συνάπτει τῇ γῇ, quod non hæret solo. ¶ Apud Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus est. ¶ Item convenio, congruo, quadro, consentaneus sum. ut apud Aristot. πύροι συνάπτοντες εἰς ἓν, meatus in unum coëuntes. ¶ Item appropinquo, advento. Polyb. lib. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σελεύκειαν.

Συνάπτομαι, colligor, connector, conjungo. Syn. Item voce media pro contrahere. ut συνάψασθαι κἀμοί. Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον. Luc.

Συνάμμα, τό, copula, vinculum. Plut. Aristot.

Σύναψις, conjunctio, connexio. A Bud. exp. cohærentia, apud Aristot.

Συναπτός, continuus. ut συναπτὸς σύριγξ, in Pand. Item pro συνάπτων, colligans, connectens, apud Aristoph. in conc.

Συναπτικός, colligatorius, colligandi vim habens.

Συναφή, ἡ, idem quod σύναψις, cui opponitur Διάζευξις. ut apud Plut. de fratam. φιλίᾳ μὲν ἡ Διαφερόμενοι μυσικῷ φθόγγοι Διάζευξιν ἐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum peculiariter dicitur de commistione corporum maris & fœminæ. unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονή, voluptas, quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem. Basilius usurpavit de conjunctione conjugali, nam virum & uxorem vocat etiam συναφεῖς καὶ τὸν βίον. Chrysostomus συνάφειαν μέλας dixit metaphoricè.

Συναφής, ές, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, contiguus.

Decomp. Α συνάπτος, non conjunctus, non cohærens. vel qui conjungi & cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis.

Ἐπισυνάπτω, insuper adnecto. Plut. in Camillo, πόλεμον συὸ δίκῃ ἐπισυνάπτουσι.

Παρασυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Unde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, subcontinuativa conjunctio.

Τελαπτὸν, ου, τό, texum quoddam tenue & bombycinum magni pretij, quod crinibus obducebatur. Ezech. cap. 16.

Composita ex ἄμμα sine præpositione.

Ἀνάμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculo seu nodo carens. enodis. Xen.

Δεκάμματος, apud eundem Xen. decem ἄμματα habens.

Τελαιοθηλάμματος, apud eundem, constans triginta ἄμματα.

¶ *Derivata ex ἅπτω, accendo.*

Ἄπθομαι, accendor. ἡμμένος σφιλωτὸς, palus accensus vel ignitus. Aristoph. in Pluto. Item metaph. ut ἀπθομένης τῆς μέθης, q. d. quum incalesceret ebrietas.

Ἀφή, incensio, accensio. ut apud Herodot. lib. 7. περὶ λύχνων ἀφάς. Aliam signif. vide in Ἅπτω, tango.

Composita.

Ἀνάπτω, accendo, incendo. Plat. in Timæo, φῶς ὁ θεὸς αὐτῷ ἐν τῇ περὶ γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Et πρὶν αὐαπτόμενον τὸν πρῶτον, apud Plutarchum in Camillo. Item incendo (metaphoricè) suscito, exuscito. Chrysostomus, μηδὲ τὸ καιόμενον ἤδη πέρας αὐάψαι πάλιν. Aeschines, καὶν ταῦτα αὐαφθέντος τὸν δῆμον ἢ πάλιν ἐκκύσαντος. Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, spiritum traho, citatur ex Aristot. in Probl.

Ἀνάπτομαι, incendor. Item metaph. exuscitor.

Ἐνάπτω, idem. Α cuius pass. ἡ κίζα γῆν ἐνημμένη, apud Aristoph.

Ἐξάπτω, accendo, succendo. Plato epist. 7. ἐξάπτει τὸ χυμόν. Et ἐξαπτόμενα καὶ συνυόμενα, apud Synes.

Ἔξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio. apud Alex. in Probl.

Εὐεξάπτος, accensu facilis. Eust.

Ἐφάπτω, idem ἐφημμένος, accensus, ardens. Et metaph. Il. φ, Ἐξ οὗ δὴ καὶ πάσιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται, contentio exarsit.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit.

Λυχναψία, ἡ, lychni seu luminis accensio.

Ὑφάπτω, succendo. Xen. Pæd. 5. τὸ μὲν πῦρ τὰς ἀπθομένας καίει, οἱ δὲ καλοὶ κ' τὰς ἄποθεν θερμάνσεις ὑφάπτουσι. ubi metaphoricè accipitur. Φέψαλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'ΠΥ'Ω, F. ύσω, sono, sonitum reddo: interdum & vociferor, clamo. Epigr. l. 1. (de hirco vitis palmites rodente.) Τῷ δ' ἵπος ὀν γωίης τόσον ἄπυε, Τεῦχε κύριστε Γναδμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. Hesiod. Κύκνοι ἀϊξάσκουσι μεγαλ' ἠπύοντες. Interdum accipitur p. o, sono, i. loquor. ut apud Herod. πίνα γλῶσσαν ἀνθρώπου ἀπύουσι, i. φθεγγόμενα. Significat etiam dico. ut apud Soph. in Aiace, chorus Ajacem investigans ait, τὶς αὖ δή μοι τὸν ὠμόφρονά γε, εἴ ποθι πολλάζοιτ' αὖ, ἀνθρώπων ἀπύοι; quis mihi dicat immitem Aiacem sicubi errantem viderit? ☞ Ex ἔπω derivatum volunt κατ' ἀποκοπὴν, ut ἀρχαλέον ex ἔργον.

Α'πύτης, ου, ὁ, à vetere quodam ἐπηλυδὸς dictus est præco, utpote cuius proprium sit clamare. vide Eust. Il. ν.

Η'πύω, idem quod ἀπύω, sono, clamo, voco. Od. κ.

Η'πύτης, vociferator, clamator. Il. η, ἠπύτα κήρυξ.

Comp. Α'νηπύω, idem quod Α'πύω, apud Mosch. Idyll. 2.

Βεληπυὼν, dicitur ὁ βελεσσῶν ἠπύων, vehementer clamans. Martis epith. Iliad. ν.

Α'ΠΦΥ'Σ, à pueris dicitur κατ' ἀποκοπὴν pater: ἀφ' ἧς πάππος, ut annotat schol. Theocr. idyll. 15. vide & Eust. Il. ι.

Α'πφὰ, teste Suida, est soror is & fratris ἀποκόρισμα.

Α'πφιον, Eust. dicit esse ἀποκόρισμα ἐρωμένης.

Α'πφάδιον, idem esse dicit ἐρωμένῃ ἀποκόρισμα, apud Athen. l. 13.

Α'πφὰ, quoq; pro patre accipit Hesych. lib. 4 Reg. cap. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum, sed retentum ex textu Hebraico, in cuius versione exp. etiamnum.

Α'πωδεν, ἀπώτερος, &c. vide in Α'πό.

Α'ΡΑ, sæpissimè vacat apud Hom. ut Il. ι. Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Et Od. ζ Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε. In prosa quoq; vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi tandem. ut apud Xen. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοί, οἵους ἄρα ἐχθροὺς ἐτιμῶμεν. Præcedente autem ἐὰ vel αὖ exponit fortè. ut Dem. εἴπερ ἄρα ἐστὶν ἄξιος. Et αὖ ἄρα τοῦτο λέγω. Sic & Xen. ἐὰν μὴ ἄρα, nisi fortè. Apud eundem Xen. τίς ἄρα exp. quisnam. ¶ Interdum significatutiq; nempe. Luc. καὶ δὴ τὸ γοῆς ἐκφύσας, Ἐπλώιζε ἄρα, ἔφη, ὑμῶς ὦ ξένοι. ¶ Α'ρα, vel ἄρα ἔν, aut ἄραγε, igitur, ergò, interdum præpositum, interdum postpositum: Plato de rep. l. 5 ἄρα ἓν ἂν τόδε διόδια γένοιτο. Philo de mundo, ὅπου ποτ' ἐν ἄρα τὰς ῥίζας ἐκφῦναι σκεπτέον, ubinam igitur radices egerit considerandum. Apud Xen. ἐπὶ ἄρα γε ἡ γῆ, Bud. exp. ita ne terra quidem. Pro ἄρα dicitur apud poëtas aliquando ἄρ, & ῥα, ablato α in fine vel in principio.

Α'ρα (interrogativum) an, utrum: Aristoph. ἆρα πώποτ' ἐφυακίζων; desines' ne imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. in Neb. Α'ρά γε τοῦτ' ἄρ' ἐγώ ποτ' ὄψομαι; ¶ Α'ρά γε & ἆρ' οὖν, utrum, ἆρά γε ponitur & pro, nunquid: de qua signif. vide paulò pòst in ἆρα μή. Interdum ἆρ' ἔν, nónne igitur? Α'ρά ποτε; utrum tandem? Synes. ut docet Bud. ¶ Α'ρα μὴ, nunquid & utrum, quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. Sic & ἆρά γε expon. nunquid, apud Aristoph. in Pluto ἆρά γε δοκοφαίνω, &c. Sic in Neb. ἆρά γε αὐδᾷσι, &c. ¶ Α'ρ' οὐκ, nónne. Interdum verò ἆρ' ἔν ἐ pro eodem.

Καδδύρα, seu καδδ' ἄρα, poëtica & Aeolica syncope pro κατὰ δ' ἄρα.

Α'ΡΑ', ἡ, preces. vel supplices preces. Od. ὃ, Θεὰ δὲ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Et Il. ο, ἀρὰ ὧν ἀίων. Herodotus in Eratone. Α'είσιον ἀρὴν ἐποιήσαντο πᾶσαι χθονός. ¶ Item imprecatio, diræ. Aeschines, ἀρᾶσθαι τὸ ἱερὸν καὶ ἐναγῆ ἔσεσθαι καὶ τὴν ἀρᾶν εἴσεσθαι. Plato, ἀρᾶς Διὸς ἐνεχέσθω. ¶ Item noxa, damnum. Od. ρ, ἀρὴν δὲ τόδε οἶκε ἀμαυρίην.

Ἀραῖος, α, ον, imprecationibus diris devotus, apud Soph. in Antig. Activè etiam sumitur pro eo qui imprecatur & diris devovet apud eundem in Trach. ¶ Item noxius, ut exp. Hesych. apud eundem Soph.

Ἀράομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, precor, vota facio. Il. α, Πολλὰ δ' ἵ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο καὶ πατρί. Et Il. ζ Δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι θ' ἑκατόμβας. Cum Infinitivo. Od. τ, Καὶ δή μ' ἀρᾶσθαι πάλιν ἐλθέμεν οἶκον ἐς μεγάροιο. Sophocles, ἥ σε πολλάκις θεοῖς ἀρᾶσθαι ζῶσ' ὡς δύσμορ' ἠθέλησ' ἐμοῦ θανεῖν. Apud Herodot. cum accus. ἀρᾶσθαι κακά τινα. ¶ Item imprecor: ut ἀρᾶσθαι ἀρὰς, apud Euripidem, imprecari diras. Et Dem. ἀρώμενος ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ. ¶ Ἀρημένος, læsus, damnum passus, Odyss. ι.

Ἀρᾶσιμος, ου, ὁ, detestabilis. Suid.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. precator) sacerdos. Il. α, Ἀρήτερα, in fœm.

Ἀρητὸς, ὴ, ὁ, precibus expetitus. Item ejusmodi quem deprecari debeamus. Item diris devotus. Item perniciosus. vide Eustathium.

Ἀρειὰ, ἡ, minæ, verba minacia & quibus etiam alicui imprecamur. Il. ε & υ.

Ἀρεῖν, pro ἀπολλύειν, minor. Etym.

Ἀρῖλλ vel ἄρης, ἄρεος, &c. Α'ρεσον, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'λεξιάρης, ου, ὁ, fœm. ἀλεξιάρη, q. d. depellens imprecationes & diras. Apud Hesiodum, νεκὺς ἀλεξιάρη exp. depellens damna vel noxas.

Α'ναρρόμαι, ῶμαι, imprecationem aut votum factum revoco. Suid. ex Callisth.

Δημάρη-

Δημόσιος seu δημόσιος, α, ον, populi votis expetitus. Herodot.
Δωσιάεια, mala seu dira dantes. Hesych.
Ἔναρος, α, ον, diris devotus. idem.
Ἐξαράσασθαι, vota persoluere, inquit Suid.
Ἐπαρά, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ι.
Ἐπαρόομαι, ῶμαι, imprecor. Aeschin. ἐπαρώμενος αὐτὴν τὴν ἐξώλειαν. Dicitur & ἐπαρᾶσθαι ἀρᾶς.
Ἐπάρατος, execrabilis. Phocyl.
Ἐπάρατος, α, ον, ἡ, execrabilis, diris devotus. Thuc. Aesch. Et ἐπαρατότατος, apud Synes.
Κατάρα, imprecatio, execratio. Plut.
Καταράομαι, ῶμαι, execror, diris devoveo, imprecor. Interdum sine casu, ut apud Aristoph. in Vespis, - ἢ μὴ με δέηαι ἐς σε βλέψαι ἢ τὸ παιδίον, ὁπότε ἄριστον παρεσκήνα. Καταρασάμενος ἢ τὸν θορύβους. Interdum cum dativo personæ solo, ut apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; Interdum cum dativo personæ & accus. rei, ut l. 2. epigr. Ἢν μὲν ἔχῃς ἐχθρὸν Διονύσιε, μὴ καταρᾶσθαι τὴν τύχην τοῦτο, μηδὲ τὸν Ἀμφικράτη, ne impreces. Interdum cum accusativo rei aut personæ solo, ut καταράσασθαι τὴν φάσιν apud Aristidem. Matth. 5. εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς.
Κατάρατος, diris devotus, execratione dignus. Demosth.
Decomp. Δημοκατάρατος, à populo diris devotus, populo execrabilis & invisus. Naz.
Ἐπικατάρατος, execrabilis. Ioh. ζ.
Παραρητὸς, cui supplicatur, aff. ex Cyrillo.
Πολυάρητος, multis votis exoptatus. Od. ζ.
Ἐχάρη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀ̓ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ strepitus, κτύπος, ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit ὅτι non tam asperum significare sonitum quàm ἄραβος. Homerum enim ὅτι πεῖν de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀραβεῖν, Iliad. ε, Δόρπησεν δὲ πεσών. ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiodus, Δεινὴ δέ σφ' ἰαχὴ ἄραβός θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stridor dentium, ut in frigore & consternatione. Quo modo Hom. Iliad. κ, usus est, quum de Dolone dicit, - ἄραβος δὲ διὰ γόμφοι γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπ' ἀδείης. Etymologistæ ἄραβος est ἡ ἐν ἄρει βοή, ut fit quasi ἀρά-βοος. Vel, ἡ ἐν ὄρει βοή, quasi ὄραβος, vel, ἡ ἐπὶ τῷ ἔραι βοή, quasi ἔραβος.
Ἀραβικὸς, ὴ, όν, ut ἀραβικὴ πνοή, Hesych. interpretatur πνεῦμα ἰσχυρὸν καὶ ἀνεμῶδες: ut sit ventus repentinus & procellosus.
Ἀραβίδες, venti pulverem excitantes, οἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί. Hesych.
Ἀραβέω, ῶ, F. ήσω, strepitum seu fragorem edo. Il. ε, Δόρπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Reperitur etiam cum accusat. ut μάστιγα δράβησαν ἐδίωκες, apud Apoll. Argon. 2.
Ἀμφαραβέω, ῶ, (*comp.*) circumstrepo. Il. φ.
Ἀμφαραβίζω, idem, ut apud Hesiod. in scuto Herc. Ἀμφὶ δὲ δοῦπος ἐγένετο ἀμφαραβίζων.

Ἀ̓ΡΑΔΟΣ, ου, cordis pulsus post vehemens exercitium, ut Nicandri schol. annotat in Ther. ἄραδον κακὸν ὥπασε τύφας. vide & Gal. comment. 2. in l. de victu in morb. acut. Videtur ab ἀράσσω derivatum, significareque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur.
Ἀραδέω, ῶ, turbo seu commoveo & conturbo. Hesych.

Ἀ̓ΡΑΙΟΣ, ου, ὁ, rarus, tenuis, spongiosus, cui opp. πυκνός. Iliad. κ, Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Dioscor. lib. 5. cap. 102. ὀδόντων καθαρὸν ἀραιόν. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς apud medicos, pulsus rarus, & ἀραιὸν πνεῦμα, spiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. τῶν ἐπιδημ. Hes. in Erg. Τετράδι δ' ἀρχεδομῆ νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς, leves, agiles. Item, tenuis & angustus apud Hesiod. - ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστιν. ¶ Item, imbecillis. Iliad. σ, de Vulcano, χωλεύων ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ¶ Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, significavit apud veteres, ut scribit Ruff. ventrem & universa intestina. Nic. in Ther. loquens de viperæ fœtibus, Οἳ μητρὸς ἀραιὰν Γαστέρ' ἀναβρήσσοντες, ἀμοιβαίης ἐξεγλύουσι. Unde etiam μεσαραῖον appellatur quod idem est atque μεσεντέριον. ¶ Ἀραῖος autem, vide in Ἀρά.
Ἀραιῶς, rarè, raris intervallis, leviter. Item μὴ ἠρεμαιδίως, apud Suid.
Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa: cui opponitur πυκνότης, densitas, ῥαιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas. Bud. de placit. phil. lib. 4. ῥαιότης τῆς γῆς, raritudo terræ.
Ἀραιόω, οῦ F. ώσω, rarefacio, relaxo. Gal. τὰ μὲν πύκνωσιν ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ῥαιοῦσι, τὰ δὲ πλήσει τοῖς χέουσι. Aphrodis. lib. 1. Probl. πρὸς τὴν πλοῦτον τὸ ἀεὶ ῥαιούμεθα, ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιωμένων τόπων.
Ἀραίωμα, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas. Luc.
Ἀραίωσις, rarefactio, attenuatio. Aristot. de mundo.
Ἀραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens.
Μεσάραιον, ου, τὸ, idem quod μεσεντέριον, quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positum. Alij dicunt esse membranam venis, arteriis, neruisque contextam, per cuius vasa (quæ μεσαραϊκαὶ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.

Ἀ̓ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Gal. de aliment. facult. lib. 1. cap. 17. Vide & eiusdem libri cap. 27. & Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 8.
Ἀράκις, ίδος, ἡ, species leguminis, Gal. dicitur pro eodem & ἀράκιον & ῥάκισκος, apud Gal.

Ἀ̓ΡΑΚΤΟΝ, ου, ὁ, atramenti sutorij species quædam. Dioscor. lib. 5. cap. 114.

Ἀράομαι, &c. vide in Ἀρά.

Ἀ̓ΡΑΣΣΩ vel Ἀράττω, F. άξω, Eustathio propriè est τὸ ἀπὸ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ ἄρης, amputo, abscindo, Il. ν, Δηΐπυρον δὲ Ἕλενος ξίφει κεδνὴν ἠλασε κόρυσθαι Θρηικίῳ μεγάλῳ ἀπὸ ῥ τρυφάλειαν ἄραξεν. ¶ Item pulso, tundo. Syn. (de quodam supra modum superbo & elato) ἔτυψε ἀράσσας τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. ¶ Est etiam illidere, συγκρούειν. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ¶ Metaphoricè item de verbis probrosis dicitur, ut apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, convitiis impetebant. Dicitur & ῥάσσω pro eodem quod vide suo loco.
Ἀράσσομαι, amputor. Item pulsor, ut Greg. τῶν θυρῶν ἀρασσομένων. Item collidor, ut apud Alciphr. in epist. οἱ αὐλοὶ πρὸς ἀλλήλους ἀρασσόμενοι.
Ἄραγμος, ου, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus ἄραγμοι δεσμῶν apud Euripidem, fragor vinculorum, ῥάγμος τῶν στέρνων, percussio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Oedip. Col.
Ἄρασις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπαράσσω, deiicio, deturbo, depello. Il. ξ. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε αὐτὴν σὺν πήληκι κάρηνα. Sic Herod. in Vrania. τὸν ἐπιβάντα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς δυσάσας νηὸς βάλλοντες ἀπήραξαν.
Διαράσσω, pertundo, perrumpo, perfringo. Hesiod. in scuto Herc. Ἀμφὶ δὲ μέγα σάκος ἄραξα, per tmesin pro, διήραξα.
Ἐναράσσω, illido, Pausan. in Messen.
Ἐξαράσσω, exturbo, effringo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ dicitur pro, verbis probrosis incessere. Aristophanes in Nebulis, ἀλλὰ σὺ μὲν ἐξαράττει πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι.
Ἔξαγμα, ατος, τὸ, fractura, συντέτριμμα, ut Gal. apud Hippocr. exponit.
Ἐπαράσσω, irruo, illidor, impingor, incumbo: ut Bud. in Com. exp. ex Synesio.
Ἐσαράσσω, repello, unde ἐσαράξαντες ἐς τοὺς νέας.
Καθαράσσω, idem quod ἀράσσω.
Καπνὸς αὐεμος, ab Alcæo & Sapphone dicitur τὸ σπινθηραμμένον πνεῦμα καὶ καθαρράσσον, ἀπὸ τοῦ καπνοῦ ὁρμιὸν ἔχον.
Προσαράσσω, allido, προσκρέω Suid. προσβάλλω, συγκρέω. Bud. Alciph. τῶν κυμάτων τὰ μὲν πρὸς τοῖς πέτραις προσηράσσετο, τὰ δὲ εἴσω αὐοισθέντα ἐρρήγνυτο. Greg. de homine, τοῖς σύνθεσι προσαρασσόμενον προσβολαῖς.
Συναράσσω, collido, συγκρέω, confringo. Luc. ἐμοὶ δοκεῖ ἔφη σπαράξαι τοῖς ὀδοῦσι. Item confligo vel confligor. Aristot. de mundo, σπερματίζοντων αὐτῶν τῶν ἀέρων.
Συναράσσομαι, collidor, confrigor. Luc.
Ὑπαράττω, succutio, apud Suid.

Ἀ̓ΡΑΧἸΔΝΑ, ης, ἡ, planta quædam ex genere τῶν ἀμφιπόρων, de qua Theophr. pl. lib. 8. cap. 1. & 11. & Plin. lib. 21. cap. 21.
Denominata videtur ab ἄραχος ob similitudinem aliquam, unde Plinius per κ scribit ῥαχίδνα, & Theophr. dicit c. 11. τῆς ῥαχίδνης & τὰ ὁμοῖα τῇ ῥάκι.

Ἀ̓ΡἈΧΝΗ, ης, ὁ, araneus vel aranea. Hesiodus in Ergois, νῆα νήματ' ἀερσιπότητος ῥάχνης. Suidas, distinguit inter ἀράχνης & ἀράχνη, ita ut ἀράχνης, sit animalculum ipsum, ῥάχνη tela, quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est apud Plutarchum in lib. utra anim. prud. τὴν ῥάχνης ἔργα (inquit) κωνεῖον ἐστὶν γυναιξὶ ἡ ἥρας συγλωττοῦσι ῥάχτην.
Dictam volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα ἄρειν τὸ ἴχνη.
Ἀράχνη, ης, ἡ, araneæ tela propriè, ut volunt gram. item aranea, sicut ex præcedent. patet, & ex Dioscor. lib. 2. cap. 68. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τόχ' ὁ ἐρροίζησε δι' αὐτέρος ἐν μὲν ἀράχνῃ Τὰς πόδας ἐμπλεκθεὶς ὕπλος ἐνεμέσα.
Ἀραχναῖος, α, ον, ad araneam pertinens, aut ab aranea factus, ut ἀραχναῖος μίτος, in Epigr. & ῥαχναῖα νήματα.
Ἀράχνεος, pro eodem: ut testatur Suid. Ἀραχνικὸς quoque idem Suidas ex Callia citat.
Ἀραχνώδης, ους, ὁ, ἡ, araneosus. Citatur ex Aristot. lib. 5. Animal. cap. 23. exponiturque araneæ speciem imitans.
Ἀράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela. Odyss. π, Ὀ δυσσῆος δὲ πυκὺν χῆτει σὺν δόμον ἡμὲν ἀράχνια κεῖται ἔχοντα. Item, araneus & aranea. Aristot. τῶν δὲ ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Item (ut apud Latinos araneum) vitium est olivis & vitibus peculiare. Theophrast. hist. plant. lib. 4. cap. 17.
Ἀραχνιώδης, ους, ὁ, ἡ, araneosus,

Ἀραχνιόω, ὦ, F. ώσω. Et pass. ἀραχνιῶμαι, araneis squaleo, araneis vitior, ut annotat Bud. ex Aristot. de apibus, ἅτ' ἀραχνιῶντα τὰ κηρία.

Ἀναβρίχαθος, vide in Ἀβρίχαθος.

ΑΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalper sutorius, seu scalprum sutorium: ut exp. schol. Nicandri in Ther.

ΑΡΒΥΛΗ, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus cavi & profundi, denominatum (ut Galen. comment 4. in lib. Hippocr. de articulis testatur) παρὰ τὸ δρυβάζεσθαι τοῖς ποσὶν quasi ἁρμύλη, ut vult Etymologus. Eurip. in Oreste, Σίγα τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τιθείς, μὴ κτυπήσῃς μηδέ· ἔσω κτύπος Καλχηδόνιος χλαίνους, apud Soph. in Troilo exp. Talaribus ad ipsa usque calceamina demissis.

Ἀρβυλίς, ίδος, ἡ, idem, apud Theocr. Idyll. 7.

Ἀργαλέος, vide in Ἔργον.

ΑΡΓΑΣ, serpens, aut genus serpentis: quidam draconis epithetum esse volunt. Hoc nomine vocavit Demosthenem Aeschines propter mores ferinos & agrestes, vide Hesych. Suid. Harpocr. & Plut. in vita Demosth. Pro ὄφις dicitur & ἄργης, apud Gal. in lex. Hippocr.

ΑΡΓΙΛΟΣ (seu ἄργιλλος) ου, ἡ, terra alba & pura, ab adiect. ἀργός, i. albus, vel ab ἄργης, pro ἄεργος, ignavus: propter sterilitatem. Aristot. in Probl.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argillosus, argillaceus. Exp. & ῥυπαρός. Item ἀργιλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά. Suid.

Composita.

Λευκάργιλλον, vocant Greci candidam argillam qua in Megarico agro utuntur, sed tantùm humida frigidaque terra. Plin. li. 17. cap. 7.

Ὑπάργιλος, subargillus. vel subargillaceus. Theophr. lib. 9. c. 4.

ΑΡΓΟΣ, ου, ὁ, albus, ut Il. α, Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπώχετο καὶ κύνας ἀργούς, i. λευκούς, vel pigros, vel celeres per antiphrasin. Odyss. ο, χλοῦα ἀργιόωσα, Eustath exp. album anserem, vel pigrum & desidem, vel domesticum, & cicurem, mansuetum. ¶ Item otiosus, piger: in qua signif. vide inter comp. ex Ἔργον.

Ἀργαῦτες ταῦροι, albicantes tauri. apud Pind. ut refert Eust.

Ἀργεννός, ῆ, όν, albus, candidus. Il. γ, Ἀργεννὸς etiam reperitur in eadem signif.

Ἀργεστής, οῦ, ὁ albus. Noti epith. Item velox, Item ventus quidam, Hom. Aristot. vide Gell. lib. 2.

Ἀργής, ῆτος, ὁ, albus, candidus Il. γ, καὶ ἀχλὺς ἀμφὶ ἑαυτῷ ἀργῆτι φαεινῇ. Item velox, ut ἀργῆτες κεραυνοί, apud Aristot. de mundo.

Ἀργές, εος, ἐπος, per μεταβολὴν & συγκοπὴν dicitur pro ἀργής, apud Hom. Il. λ, ἀργέτι δημῷ. Et Il. Φ, ἀργέτα δημόν.

Ἄργης, ητος, ὁ, albus, splendidus, & idem quod ἀργής. Hesych.

Ἀργός, ὁ albus Luc. ἡ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις κεραυνός.

Ἀργινόεσσα, ὁ albus, splendidus. Il. β, hinc ἀργινῆσσαν, per contract. τὸ ἀργινόεσσαν dictæ insulæ quædã ob terrã argillaceam.

Ἄργιος, α, ον, albus, celer Hesych.

Ἀργαίνω, F. ανῶ, albico. Eust. ex Eurip. Alcm. & Opp. de ven. l. 3. Ἐπεὶ δὲ ἀργαίνουσιν ἔχει.

Ἄργεμον, ου, τὸ, seu Ἄργεμος, ου, ὁ, secundum Poll. seu Ἄργεμα, τὸ, oculi hulcusculum quod in iridis circulos nascitur, partem aliquam candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant, ἐπαργέμους vocat Poll. lib. 2.

Ἀργεμώνη, argemone herba, sic dicta quòd argema & nubeculas sanare dicitur. Dioscor. lib. 2. cap. 208. & Plin. lib. 25. c. 9.

Ἀργύφεος, albus. Mosch. idyll. 2.

Ἄργελος, Ἄργος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Κνήμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias, apud Theocr.

Κωνόσαργες, gymnasium quoddam Athenienſium dictum à cane albo inquit Eust.

Παράργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus: παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λέπος, inquit Eust.

Νίφαργος, nive candens, albens ex nive qua obrutus est. Exp. & albus instar nivis.

Πόδαργος, albos vel celeres pedes habens.

Πύγαργος, nates albas habens, unde & pro effœminato accipi queat. Substantivè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quæ albicilla Latinè dici posse existimatur. Apud Eust. est una ex tribus ἐφωδιῷ speciebus.

Χηλάργης, qui est velocib. seu albis chelis vel ungulis. Equi epith.

Ἔναργής & Πέλαργος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΑΡΓΥΡΟΣ, ου ὁ, argentum. Od. ζ & ψ, Ὡς δ' ὅτ' ἂν χρυσὸν περιχεύσῃ ἀργύρῳ ἀνὴρ ἴδρις. Et Od. δ. Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Xen. Pæd. 8. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες ὅταν τελευτήσω, μήτε σὺν χρυσῷ θῆτε μήτε σὺν ἀργύρῳ Athen. 6. ὁ δ' ἄργυρος ὀλίγου δεῖν σὺν τοῖς μετρίοις. Παρὰ τὸ δέργειν, τὸ λευκήν.

Ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus, ut ἀργύρεος κρητήρ. Od. δ & ο. Hesychius vult significare etiam splendidum & pulcherrimum, item splendidum & nitidum. In prosa per contractionem dicitur ἀργυροῦς, οῦν ὁ, ut ἀργυροῦς ἥλιος. Plut.

Ἀργυρόω, ῶ, F. ώσω, argento, deargento. Plut.

Ἀργυρώματα, vasa argentea, apud Laert. in Arcesi. Item Polyb. & Athen. pro vasis argenteis, seu ornatu vel suppellectile argentea. Quidam exp. argentum mensale.

Ἀργυρόω, (inquit Bud.) argentum effodio, i. μεταλλεύω. Strab.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina, item argentarii officina, & argentaria. Strabo, Alciphr. & Xen.

Ἀργυρικός, ῆ, όν, pecuniarius, ut ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

Ἀργυρίς, ίδος, ἡ, argentea phiala. Athen.

Ἀργυρῖτις ψάμμος, argentea arena, Dioscor.

Ἀργύριον, ου, τὸ, argentum, nummi argentei. Matth. c. 26. Et generaliter pecunia, ex quocunque sit metallo. Xen. Plut.

Ἀργυρίζω, flagito vel aufero argentum. Exp. & concutio.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror. Bud. ex Dem.

Ἀργυρισμός, capturarum consectatio.

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola. Aristoph. in Pluto.

Ἀργυρίτης, qui pecunia abundat.

Composita.

Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecuniis destitutus, pecunias non habens. Plato de leg. 3.

Ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto, *hoc est*, argento muto. Artemid.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, *id est*, vendo. Themist. in Sophista, τὸν οἶνον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam exigo pecuniam, in Pand.

Ἐξαργυρόω, ῶ, adæro, *id est*, ære æstimo. Bud. in Pand.

Ἐξαργυρίζω, in argentum redigo, i. pecunia permuto, pecunia vendo. Thuc. lib. 8.

Ἐπάργυρος, inargentatus. Herodot.

Ἐπαργυρόω, inargento, argento obduco, Athen. lib. 8.

Καταργυρος, inargentatus, argenteus. Athen. lib. 4. Dipnos.

Καταργυρόω, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil nisi accepta pecunia facit. Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ὁ, spuma argenti: medicamentum metallicum non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum vel eius arena ab argento aut auro secernitur, vide Dioscor. lib. 5. cap. 102. & lib. 6. cap. 27.

Λιθαργύριον, exp. ὁ ποδονιπτήρ. Athen. lib. 10.

Ὁλάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est. Athen.

Παναργυρος, totus argenteus, ex solido argento constans, Hesych.

Περιαργυρόω, argento circumobduco: Athen. lib. 11.

Πολυάργυρος, multum argenti habens.

Ὑδράργυρος, argentum vivum, ut exp. apud Dioscor. lib. 5. cap. 102. & lib. 6. ca. 29. Metallum est in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum & valde mobile. Nomen ex aqua & argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. Alex. Aphrod. vide & Plin.

Ὑπάργυρος, subargenteus: in quo argentum mixtum est, ut Eurip. ὑπάργυρος χθών, propter metalla.

Φιλάργυρος, amans argenti, cupidus pecuniæ, avarus: Plut. & φιλαργυρώτατος, apud Xen.

Φιλαργυρία, argenti amor pecuniæ cupiditas, avaritia, Plut.

Φιλαργυρέω, ῶ, pecuniæ avidus sum. 2. Macch.

Decomp. Ἀφιλάργυρος, non amans pecuniæ, non avarus.

Ψευδάργυρος, adulterinum argentum, ex Strab.

Ἄεδλον, vide in Ἄεθλον.

ΑΡΔΙΣ, ίδος, ἡ, cuspis teli, apud Herod. Exp. & aculeus sagittæ aff. & plur. ἄρδιες ex Herodoto *pro*, pharetræ.

Etym. deducit ab ἄρω, quod est ἁρμόζω.

ΑΡΔΩ, F. σω, irrigo. ¶ Item potum præbeo, adaquo, aquatum duco, ut Bud. interpr. apud Herodot. τὸν ἵππον.

Ἄρδομαι, irrigor, ut Ibycus apud Athen. lib. 13. κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοαῖς ὑπὸ ποταμῶν.

Ἄρδμός, ῆ, irrigatio, item æquatio: Il. σ, & ν, Ἀρδμὸς pro eodem Nic.

Ἀρδαύιον, ου, τὸ, vas in quo pecudes adaquantur. Vel potius, certa pars vasis quod κεραύνιον appellabatur: Lege Poll. Eustath. Hesych. Suidam.

Ἀρδλόω, idem quod ἄρδω, irrigo. Item adaquo, Theophr.

Ἄρδλωσις & ἄρδλωμα, irrigatio vel adaquatio.

Ἄρδα, inquinamentum. apud Gal. in lex. Hippocr.

Ἄρδαλος, idem. Exp. & qui mundè non vivit, Hesych.

Ἀρδαλόω, ῶ, inquino, conspurco, apud Erot. & Gal.

Ἄρρω vel ἄρσω. Ἀλδέω, ῶ, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Διάρδω, idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω, idem. Arrian.

Καπάρδω, idem. Citatur & metaphorica signif. *pro*, perfundo laudibus, ex Aristoph. in Acharnens.

Νεοάρδης, ους, ὁ καὶ ἡ, nuper irrigatus. Il. Φ.

Προσάρδω,

Προσάρδω, irrigo, unde pass. Προσάρδομαι, irrigor & alluor.

Ἀρεκά, vide in Ἀρά. Ἀρέων, vide in Ἄρης.

Α'ΡΕΣΚΩ, F. έσω, P. ήκω, placo, seu amicũ reddo, ut Il. ι, & τ, Α'ψ ἐθελω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω (apud Homeri posteros) placeo. Xen. πολλαχοῦ βέλτιστ' ἀρέσκων, Dicitur & ἀρέσκω σε, apud Thuc. Plat. Synes. placeo tibi, probo me tibi. Dicitur & ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi lúdere vel libet, ut apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita, Plut. Ab ἄρω formari volunt, vel potius à futuro ἀρῶ. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus.

Ἀρεσκόντως, adv. rb. graté. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, seu amicum reddo, ut Od. θ, Τοὶ γὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. Sic & Xen. dixit ἱεροῖς θεὸς ἀρέσκεται. ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re satis fit mihi, acquiesco, placet conditio. Luc.

Ἀρεστός, ή, ὁ, placitus, gratus. Plut. Ἀρεστὸν, Bud. idem esse ait quod Latinis decretum & placitum.

Ἀρεστηρίδιον, ὁ, libum. genus placentæ diis consecratum. Etymol. Eustath.

Ἀρεστήριον, ὁ, τὸ, exp. sacrificium.

Ἀ'ρεστος, ή, ὁ, blandus, placendi studiosus, gratiæ aucupator & captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibus quæ gratiam in re. Aristot. in Eth. lib. 2. 3. 4. & 9.

Ἀρεσκευόμαι, F. εύσομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago & blandior. Plut.

Ἀρέσκευμα, τὸ, blanda appellatio, & adulatoria. Plut.

Ἀρέσκεια, ή, Bud. interpr. comitas affentatrix, facetosa urbanitas, lepos in sermone. Theophr. Laërt.

Ἀρετή, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνθρωπάρεσκος, ος, ὁ, ἡ, hominibus placere studens, hominum favorem aucupans, idem quod ἄρεστος, 1. Cor. 6.

Ἀνθρωπάρέσκεια, ή, studium placendi hominibus.

Ἀπαρέσκω, displiceo, non placeo, improbor. Thuc. οὐ δῆλον ὅτι ἐπὶ τοῖς πλείοσιν ἀρέσκοντες ἐσμὲν, τοῖς δ' αὖ μόνοις σὺν ὀρθῶς ἀπαρέσκομεν. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο displicet mihi istud, item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accus. ut Plato, σὲ μὲν δὴ μετ' ὀλίγων ἀπαρέσκει. Cum accus. rei, significat improbo, repudio, ut apud Bibliorum interpr. Eccles. 21.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, demereor, cum Accus. ut Il. π.

Ἀπάρεστος, ος, ὁ, ἡ, ingratus, iniucundus, talis ut placere non (possit.

Αὐτάρεστος, sibi ipsi placens. Hesych.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεστος, ineptus gratiæ aucupator. Apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas, morosus. Isocr. Et neutro gen. δυσάρεστον, morositas, offensio. Δυσαρεστῶ, morosè, offenso animo.

Δυσαρεστέω, ῶ, nõ hilariter affectus sum, implacidè me habeo, morosum me præbeo (ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt & iactãtur) Synes. Itẽ offenso sum animo, apud Polyb.

Δυσαρέστησις, displicentia sui & tædium. Plato in Axiocho & Polybius.

Ἐξαρέσκομαι, placo. Xen. in Oecon. ἐξαρέσκεσθαι θύοντας.

Ἐξαρεσκάζομαι, idem.

Ἐπαρέσκομαι, placo reconcilio.

Εὐάρεστος, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans, Bud. ex Xen. Εὐαρέστως, blandè, ut εὐαρέστως ἔχειν.

Εὐάρεστος, bene placens, gratus, placidus. Basil.

Εὐαρέστως, graté. In epistola ad Hebr. cap. 12. εὐαρέστως τῷ Θεῷ, adeò ũt grati simus Deo.

Εὐαρεστέω, ῶ, libens acquiesco & hilariter comprobo. Plut. Item placeo, apud Basil.

Εὐαρεστῶμαι pro εὐαρεστῶ, apud Diodorum. Εὐαρέστησις, placabilitas, animus non æger, & placidè composita mens. Aristot.

Εὐαρεστήλιος, placatorius.

Συναρέσκει, (imperson.) complacitum est, συνήρεσκε τοῖς πολλοῖς. Dem. & Xen.

Ἀρετήνω, apud Eust. videtur idem esse.

Composita.

Ἀναρέτης, ες, ὁ, cuius gravis est virtus & pernicioſa, qui virtute abutitur qui virtutem habet ad malos usus. Il. π.

Ἐπάρετος, ος, ὁ, ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. lib. 2. ἐπάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergó.

Φιλάρετος, virtutis studiosus. Aristot. eth. lib. 1. c. 8.

Α'ΡΗΓΩ, F. ξω, auxilior, opem fero, propriè in bello: nam ab Α'ρης deducitur. Iliad. α, ἤ ῥά μοι ἀρήξειν ἔπεσιν ἠὲ χερσὶν ἀρήξειν. Xen. Pæd. 1. τοῖς φίλοις ἀρήγειν, & in Oecon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Apud Eurip. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι πένησι, arcere cædem à fi.iis vel propulsare.

Ἀρηγών, όνος, ὁ, ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defensor. Il. δ.

Ἀρωγός, idem quod ἀρηγών, Hom. Ἀρωγή, ή, auxilium. Il. δ, & ψ.

Composita.

Α'παρήγω, auxiliando propulso.

Α'παρωγός, opitulator.

Ἐπαρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Iliad. α, ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι.

Ἐπαρηγών & ἐπαρωγός, pro ἀρηγών & ἀρωγός, Apoll. Sic ἐπάρωγή pro ἀρωγή. Apoll.

Συναρήγω, simul auxilior. Συναρωγός, auxiliator.

Α'ΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Il. α, Δαναοὶ ἠρᾴποντες Α'ρηος. Et Il. ε, Α'ρεῖ ἄρες, βροτολοιγῷ μιαιφόνῳ τῷ ἑσπόμεσθα. Item prælium. Iliad. β, Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, Et Il. σ, Αἰνῶς πως σὺν νηυσὶν ἄρεως ἀλκτῆρες ἐκάντην, Sic & apud Sophoclem in Antigone. ἄρης pro πόλεμος. Significat & peculiari significatione τὸν φρενῶν πόλεμον ὀρμῶν, inquit Eustathius: ut Iliad. ξ, - οἷ δέ μιν Α'ρης Δεινὸς ὑπαλύσκοντα. Schol. Sophoclis in quodam Aiacis loco vult accipi pro λύσσα sive μανία. ¶ Item vulnus, plaga, Il. ν, οὗτα μάλιστα γίνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Item pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Qua in significatione usus est etiam Sophocles in Aiace, πεφόβημαι λιθόλοβον ἄρλιν ξυναλγεῖν μ' τοῦδε πηδήσαντος: ubi tamen schol. exp. φαύλως. ¶ Item pro ferro, de qua signif. vide Eust.

Ἀρηΐς, άδος, ή, Martia, bellicosa, ex Apoll. Arg. 2. ἀρηΐδα Μενάλιππον.

Α'ρειος, ος, ὁ, Martius, ad Martem pertinens. Il. δ, Pro eodem dicitur & ἀρήϊος, ut τεύχεα ἀρήϊα, & σῦτα ἀρήϊα, apud Hom. Item bellicosus, ut Il. π, ἀρηΐφιλος Α'χιλλεύς.

Ἀρείων, ον, ὁ, ἡ, præstantior, Propriè, Marte præstantior, armis præstantior. Exp. & melior. Sic & ἄρειον præstantius, melius: Hesych. in Erg δικαιότερον ἢ ἄρειον.

Α'ριστος, ος, ὁ, præstantissimus optimus. Propriè Marte præstantissimus seu armis. Dicitur tamen à Plut. ἄριστος τὰ πολεμικὰ vel σὺν τοῖς πολεμικοῖς: Et ita capitur generaliter. Sic & Il. τ, Ζεὺς ἀγαθὸς βουλῇ ὑπατος καὶ ἄριστος. Et Il. γ, εἰδὼς ἄριστε: Et Il. ψ, νέῳ ἄριστε. Apud Thuc. ἄριστοι ἀπαιδεύτου, lib. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, ut ἄριστον σῶμα: Xen. Apud Hom. ἀρίστη βουλή.

Α'ριστα, adverb, præstantissimè, optimè. Od. ν.

Α'ριστεύω, præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Aristot. Isocr. Plat.

Α'ριστεύω, præstantissimus sum, fortissimè me gero. Xen cum genit. Item strenuum me præsto, fortissimè dimico Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi.

Α'ριστοδίκης, ου, ὁ, qui quasi ita comparatus sit natura, ut omnium fortissimè se gerat.

Α'ριστεύς, έως, ὁ, qui omnium præstantissimè se gerit, omnium fortissimus, ut ἀριστῆες Δαναῶν apud Hom. item ἀριστῆες pro optimatibus seu proceribus, & quibusuis qui primarij sint inter alios, ut Od. ζ, & ο.

Α'ριστεία, ή, exp. fortitudo, strenuitas, Soph. Herodian.

Α'ριστεῖον, ου, τὸ, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergo. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, ut σοφίας ἀριστεῖον, Plut. in Themist.

Α'ριστερὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Α'ριστον, Ἀρήγω, Ἀρετὴ, Α'ρέσκω, Ῥ'ήσκω, Ἀρόω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἄριστος.

Παναρίστος, q. d. omnino præstantissimus, longè præstantissimus, quàm optimus, Hesiog. in Erg.

Τεισαριστεύς, pro, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit, fortissimus. Hermog.

Ἀρθμὸς, &c. vide in Α'ρω.

Α'ΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus, articulus, naturalis ossium compages, ut definit Galen. libro de ossibus, Soph. in Trach. Μάψαις ποδὸς νιν ἄρθρον ἢ λιγύζεται, ubi lentescit vinculum compagis. Apud Dioscor. ἄρθρων ἀλγήμασι, ἄρθρα λελυμμένα. Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit in Thalia, τῆς ἵππου τοὺς ἄρθρους ἐπιφαύσας τῆς χελέος. Metaphoricè dicitur etiam de voce, ut ἄρ-

Α'ΡΕΤΗ, ή, virtus, propriè virtus bellica. Nam ut virtus à viro: sic ἀρετὴ ab ἄρης deduci existimatur. Afferuntur tamen & alia etyma, nimirum ut dicatur ἀρέτη, παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ ἐρατὴ, ἢ ἀπὸ τοῦ πεπῶσθαι τὰ στοιχεῖα, ἀρετὴ ἡ ἑπέρατος κτῆσις, ἧς ἐρῶσιν ἢ αἱροῦνται πάντες, ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἢ πᾶσιν ἀρέσκουσα, ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ ἀναιρῶ. Il. ψ, οὐτὸς ἀνὴρ ἐρέων ἀρετῇ τε βίηφι τε. Il. υ, ποδῶν ἀρετὴν καὶ φάτιν. Et ἀρετὴ ἵππου. Il. ψ. ¶ Apud prosæ scriptores ἀρετὴ interdum est virtus generali appellatione, ut & apud philosophos oppositam habens κακίαν. interdum peculiarius, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ τῆς χώρας, regionis præstantia aut bonitas, i. feracitas, apud Plat. de leg.

Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem assequor, i. quæ virtutem comitatur, ut quidem interpretatur H. Steph. Alii exp. feliciter procedo. Od. θ, οὐκ ἀρετᾷ κακὸς ἔρχα, vulgò exp. non rectè succedunt. Alii non reddũt beatum, vel ad felicitatẽ nõ perveniunt.

ῆρον τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare. Aristotel. libr. 4. anim. ¶ Est etiam vox grammaticorum.

Etymologistes deducit ab ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις, aut ab ἄρχω verso τ in θ.

Ἀρθρικός, ή, όν, articularis, articulis quadrans & conveniens. Hippocr. Item ex articulis laborans, podagricus vel chiragricus, articularis.

Ἀρθρῖτις, ίδος, ἡ, artuum seu articulorum dolor: articulorum morbus, seu morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

Ἀρθριτικός, ή, όν, articulorum morbo laborans. Aretæus. Dioscor.

Ἀρθρώδης, ες, ὁ ἡ, articulosus. Xen. Aristot.

Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, articulo, fingo, formo, ut ἀρθρῆναι τὴν φωνήν. Est etiam articulatim, distincteq; formo & explico, explano.

Composita.

Ἀνάρθρος, ος, ὁ ἡ, ον, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus. Aristot. Item metaph. debilis, artuum beneficio destitutus, apud Soph. & Eurip. in Oreste. Dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον, apud Plut.

Ἀναρθρία, ή, articulorum seu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo. Apud medicos est, jungo, annecto. Est etiam effingere & conformare, exprimere: ut apud Plat. in Symp. Item membratim & artuatim absolvo, compono, exactè fingo. Item explico. Budæus ex 1. Eth. 7. Ponitur & pro explanare, lib. 1. Metaphys. 9. & in 1. de gen. anim.

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura. Et pro artuum articulate. Plut. Est etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικός, ή, όν, articulandi & membra cõmitendi vim habens.

Decomp. Ἀδιάρθρωτος, inarticulatus, articulis nodisque non distinctus, ut pedes elephantorum. Ἀπάρθρωτος, articulis membrisq; suis non distinctus. Luc.

Ἔναρθρος, articulatus. Athen. lib. 8. Ἐνάρθρως, articulatè seu articulatim.

Ἐξαρθρος, ex articulis suis emotus, luxatus. Suid. Significat etiam eum cui articuli naturaliter extant & prominent. Hippoc. & Galen.

Ἐξαρθρέω, ῶ, articulis seu artub. emotus sum. Gal. & Hippocr.

Ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus à sua sede recessit. Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus suis locis emoveo. Aristot. Ἐξάρθρωμα, sive ἐξάρθρωσις dicitur quum os citra fracturam suo loco movetur.

Καταρθρόω, articulo.

Παραρθρέω, ῶ, ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum & detortus, paululum luxatus sum. Gal.

Παράρθρημα, τὸ, parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum à suo loco naturali excessit. Παράρθρησις, idem.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

Προσάρθρωσις, ossium motorum commissura naturalis, idem quod ἄρθρωσις. Hippocr.

Συνάρθρος, articulo copulatus.

Συναρθρόω, ῶ, q. d. coarticulo, compingo, ex Ethic. 1.

Συνάρθρωσις, compages ossium. Hippocr.

Ἀ PI, vocula quæ præfixa vocabulis apud poëtas significationem auget, significans idem quod ἄγαν, valde. ut in ἀείδηλος, ἀειδέκερως, &c.

Ἀ PIΘMOΣ, ου, ὁ, numerus. (Etym. deducit παρὰ τὸ ἄρω, unde ἀρμὸς, mutato spiritu, & pleonasmo τοῦ θ ἡ, ἀειθμὸς, quòd fiat ἐκ μυριάδων ἀμοιρῆς.) In quibusdam loquēdi generibus accusativus effertur per ablativum. Xen. Hell. 3. παρόμοιοι τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Sic δέκα vel δώδεκα ἐπὶ τὸν ἀριθμόν, numero sunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμὸς, denarius numerus. Sic ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretij: ut apud Aristoph. in Nub. ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, σφέδανος. Sic apud Horat. nos numerus sumus.

Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, numero. Cum accusativo, Hom. Xenoph.

Ἀριθμέομαι, pro eodem ponitur, apud Thuc. & Aristot. ut docet Bud. Item passivè, numeror. Hom. Luc.

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.

Ἀριθμητὸς, numerabilis. Ἀριθμητικὸς, numerandi peritus. Itē ἀριθμητικὴ, sub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, κὴ, κὸν, ad arithmeticam pertinens, ut ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Aristot.

Composita.

Ἀνάριθμος, ος, ὁ ἡ, ον, innumerus. Et pro eodem ἀνήριθμος, apud poëtas. Accipitur etiam pro homine qui in nullo numero est, *id est* pro vili. ut apud Soph. in Ajace.

Ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero. Ἀναριθμέομαι, pro eodem ex Dem. Ἀνάριθμητος, innumerabilis. Item immensus, ut Soph. in Ajace. ἀναρίθμητος χρόνος.

Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo, vel simpl. numero, enumero, recenseo. Xen. Isocr.

Ἀπαριθμέομαι, idem. apud Xen. ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, quum recensuisset universum exercitum. Item numero, enumeror. apud Isocr.

Ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio. Item pro προβολή.

Διαριθμέω, ῶ, & Διαριθμέομαι, dinumero, distinctè numero, numerando discerno, enumero. Plato lib. 7. de leg.

Διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio. Vitruu.

Ἐναρίθμιος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur. Plat. in Philebo.

Ἐναριθμιος, qui annumeratur, annumeratus, in numero habitus. Hom. Basil.

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero.

Ἐναρίθμητος, idem cum ἐναρίθμιος.

Ἐξαριθμέω, ῶ, enumero, recenseo. Isocr. de pace.

Ἐξαριθμέομαι, ῶμαι, pro eodem. Greg. Ἐξαρίθμησις, enumeratio.

Εὐαρίθμητος, numeratu facilis. Item paucus. Plato in Apolog. & Sympos.

Ἰσάριθμος, numero par & æqualis. Herodian. Ἰσαριθμος pro eodem. In plur. ἰσάριθμοι, totidem.

Καταριθμέω, ῶ, enumero, connumero, vel simpl. numero. Plut.

Καταριθμέομαι etiam dicitur pro eodem, tam in passiva voce quàm in media, apud Isocr. Aeschin. & Polyb.

Decomp. Συγκαταριθμέομαι, simul enumero, ex Aristot. in prædicamentis.

Μεταριθμέω, ῶ, annumeratus, connumeratus, ex Apoll.

Νήριθμος, idem quod ἀνήριθμος.

Ὁμαρίθμος, qui eiusdem est numeri.

Προαρίθμησις, prænumeratio. Greg.

Συνάριθμος, qui eodem numero continetur & eum auget, ex Phalar. Συνήριθμος, idem. in Epigr.

Συναριθμέω, connumero. Aristot. rhet. lib. 1.

Ὑπαρίθμησις, q. d. subnumeratio. Ex Greg. Naz.

Ὑπεραριθμος, qui est ultra numerum, q. d. supernumerarius.

ΑPIOBAPZANIOΣ, nomen emplastri, de quo vide Galen. lib. 1. περὶ κράσεως, & Paul. Aegin. lib. 3. cap. 23.

ΑPIΣ, ίδος, Suidas dicit esse instrumentum fabrile. Meminit & Poll. lib. 7. Est etiam herba quædam. Gal.

ΑPIΣTEPOΣ, ά, όν, sinister, lævus, ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν, ad sinistram manum. Apoll. lib. 2. Ἐν δεξιερῇ, Il. β, siniſtrorsum. Herodot. ἀριστερῆς χερὸς ἐσιόντι, ad siniſtram manum intranti. Dicitur & ἐπ' ἀριστερά, siniſtram versus, siniſtrorsus, apud Plut. in apoph. Et ἐς ἀριστερὰ, ad siniſtram, apud Herodot. ¶ Ἀριστερὰ veteres vocabant τὰ ἀνατολικὰ, ut contrà δεξιὰ, τὰ σεληνιτικὰ, ut annotat schol. Soph. in Aiace. Apud Hom. Od. υ. ἀριστερὸς ὄρνις, infausta avis. Ἀπὸ τῆς ἀρίστης κατ' αὐτὴν φύσιν, ἢ κατ' εὐφημισμὸν, inquit Etymol. & Eust.

Composita.

Ἀμφαριστερὸς, ά, όν, lævus utraque manu, qui dextra ut siniſtra utitur, q. d. ambisiniſter, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ex Aristoph. Exponitur etiam siniſter & infelix.

Ἐπαριστερὸς, siniſter, ineptus. Pro quo Phrynich⁹ vult dici σκαιός.

Ἐπαριστερότης, (q. d. siniſteritas) ineptia, insulsitas. Aristot. in lib. de virt. & vitiis.

Ἐπαριστερῶς, siniſtrè, ineptè. Plut.

Ἀ ειστόω, &c. vide in Ἀ ερης.

ΑPIΣTON, ου, τὸ, prandium. (Sic dictum quasi ἀόριστόν τι ὂν, ut pote ἀόριστον κατὰ καιρόν, vel quod πρὸς τὸν Ἄρεα (i. ad bellum) proficiscentibus appararetur, vel à nomine ἀρὰ: i. à precibus: quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Vide Plut. in Symp. lib. 8. cap. 6.) Apud Thuc. ἄριστον ποιεῖσθαι, prandere, quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

Ἀριστάω, ῶ, idem quod ἀριστοποιέομαι, prandeo. Athen. l. 4. & Plut.

Ἀριστίζω, prandio excipio, prandium præbeo. Aristoph. in equit.

Ἀριστωτὸς, ή, όν, prandii tempus. Hesych.

Composita.

Ἀνάριστος, ος, ὁ ἡ, ον, impransus, non pransus, qui prandium non sumpsit. Possit etiam exponi, prandio carens. Vtitur Xen. & Plutarchus.

Ἀναριστάω, ῶ, non prandeo; unde partic. ἀνηριστηκὼς, qui pransus non est. Hippocr. Ἀνάριστος, impransus. Aristoph.

Καταριστᾶν, prandere. Athen. lib. 10.

Ὀλιγαριστία, ή, prandium præparcum, quum pauculo cibo in prandio contenti sumus.

Προαριστάω, ῶ, prius prandeo. Laërt.

Συνάριστος, compransor, qui simul prandet. Xen.

Συναριστάω, ῶ, simul prandeo.

ΑPKEYΘOΣ, ου, ὁ, iuniperus, dicta παρὰ τὸ τὴν ἀρὰν καθαίνειν, id est, βλάβην, quòd celet noxam, habet enim spinas occultas quibus pungit. Sic appellatur & arbor & eius fructus, ut inquit schol. Nic. in Ther.

Ἀρκεύθις, bacca seu fructus iuniperi. Et pro bacca cedri. Dioscoridi est etiam ipsa arbor, lib. 1. cap. 104.

Ἀρκεύθινος, iuniperinus. ut ἀρκεύθινον ἔλαιον, Dioscor. lib. 5. Et ἀρκεύθινα ξύλα, lib. 3 Regum. c. 6.

Ἀρκέω ῶ, propulso, ut Il. ο, Οὐ σοι κῆτός γε πεδὸν δὸν χρεὼς ἤρκεσ' ὀλέθρου. Et paulò antè πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, ubi sub. accus. ὄλεθρον vel θάνατον. ¶ Item auxilior, opitulor, βοηθῶ, ut δρκᾶν φίλοις, apud Soph. ¶ Item sufficio, satis sum, item par sum, satisfacio. Plato de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσουτῳδὶ πλῆθος; Chrysost. σὸν ἀρκῶ ὡς τὸ πρᾶγμα τοῦτο ὄγκον. Cum dat. Synes. πῶς ἀρκέσω μεμημένος ἐχέτας σιωπᾶν, par esse potero solicitudinibus. Ἀρκᾶν res etiam dicitur, ut ἀρκεῖ μοι ταῦτα, sufficiunt mihi ista. Exp. &, his sum contentus. unde τὰ ἀρκοῦντα, quæ sufficiunt, quæ satis sunt, apud Xen. In hac signif. frequenter additur nominativus, ut Isocr. de pace. σὸν ἤρκεσε δίκαιος ταῦτα ἐξαμαρτεῖν.

Ἀρκούντως, adverb. sufficienter, satis, abundè. Thuc.

Ἀρκέομαι, οῦμαι, sufficio, par sum. Thuc. Frequentius est pro, contentus sum, acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus & acquiescit, illæ ei sufficiunt. hinc ἀρκεσθὲς τάττις apud Plut.

Ἄρκεσμα, τὸ, auxilium. Hesych. Ἄρκεσις, εως, ἡ, idem. Item utilitas, ut exp. apud Soph. in Oedipo Col.

Ἀρκεσίς, ὁ, ἡ, sufficiens. Ἀρκεσὸν, sufficit, satis est. Matth. 6. Et adverb. ἀρκεσίως, sufficienter, satis. Hesych.

Ἀρκτικός, ὸ, ὸν, ἡ, propulsatorius, vim propulsandi habens. Nic. Ieem adiuvans, utilis, apud eundem Nic. Item sufficiens, in Anth. epigr. Dicitur de re & de persona. Exp. & ἕτοιμος, paratus, ab Hesychio.

Ἄρκτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνταρκέω, ῶ, sufficiunt mihi vires ad resistendum, par sum ad resistendum. Et simpl. pro resisto, apud Suid. Budæus vult αὐταρκᾶν esse ad ultimum usque obsistere, & non cedere, apud Plat. in epist. ad Dionys.

Ἀπαρκέω, ῶ, sufficio. Ἀπαρκᾶ pro ἀρκᾶ, sufficit, satis est.

Ἀπδρκὴς, sufficiens.

Αὐτάρκης, ες, ὸν, ἡ, sufficiens (q. d. sibi sufficiens; vel per se sufficiens) sufficientes ad aliquid vires habens. Cum inf. ut apud Herodot. l. 8. αὐτάρκεις ἐσορῦσι αὐτοῖσι τοῖς ἐπιβαλλόμενοι. Sæpe ponitur cum præpositione πρὸς habente accusat. apud Thuc. Xen. & alios. Item qui sufficere sibi putat quæ habet, qui sua sorte contentus est, ut quum dicitur, μόνος οὐ αὐτάρκης ἀνθρώποις πλάσιος ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus esse possit, unde ei opp. σύδεὴς, apud Aristot. Eth. 10.

Αὐτάρκως, adverb. satis, sufficienter. Herodian. unde αὐταρκέστατα, apud Xenoph. apomn. l. 1.

Αὐτάρκεια, ἡ, animus sua sorte contentus. Exp. & frugalitas, apud Polyb.

Αὐταρκέω, ῶ, sufficio, satis sum, duro, id est, non deficio.

Βιάρκης, ad vitam sufficiens, vitam & victum suppeditans.

Γιάρκης, membris valens & vegetus.

Διαρκέω, ῶ, sufficientes vires habeo, par sum. Luc. Διαφερεῖν πρὸς τὸ δίψος. Et Διαφερᾶν σὺν τοῖς κακοῖσι apud eundem. Et Διαφερᾶ λύπη, Phalaris. ¶ Item duro, perduro, permaneo. Luc. δυσὶ δὲ καὶ ἑπτὰ ἡμέρας διαρκέσειν οἱ πολλοί. ¶ Item suggero, suppedito, ut Διαφερᾶν τοῖς γεωργοῦσι, ex Plut. in Solone.

Διαρκὴς, sufficiens, abundè instructus, qui satisfacere potest. Theophr. de caus. pl. l. 2. Διαρκὴς ἐς ἄμφω ἡ φύσις. Item durans, perdurans, Gal.

Διαρκῶς, sufficienter, perseveranter. Xen.

Διαρκεια, exp. perpetuitas, continuatio. Hermog.

Ἐξαρκέω, ῶ, sufficio, sum satis. Xen. Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τὰς ἀγαθὰς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Itidem cum πρὸς aut ἐς. Et cum infin.

Ἐξαρκούντως, sufficienter, satis, quàtum satis est, abundè. Isocr.

Ἐξαρκὴς, sufficiens, Hesych.

Ἐπαρκέω, ῶ, propulso. Il. β, ἀσπίδι οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὀλέθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ἐπαρκέσαι κακότητα, ærumnam propulsare. defendere ab ærumna. Et pro opitulor, opem fero. Soph. σέ τοι μόνον δεδορκὼ ποιμένων ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Eurip. in Hecuba, φίλοις ἐπάρκειν. At in Oreste, cum accus. loco dativi: σε μὴ ἐπαρκέσω. ¶ Item suppedito, suggero, ut Xen. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδεόμην ἀμέλει φέρεσθαι. Et cum Attico genitivo apud eundem, πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. Ethic. 9. ἐπαρκεῖ τῆς σοφίας τοῖς γνωσθεῖσι. Interdum cum solo dativo, ἐπάρκειν τοῖς δεομένοις, subvenire egenis, ut Aristoph. in Pluto, Isocr. & Dem. ¶ Οὐκ ἐπαρκεῖ πάσα γαστὴρ, Alex. Aphr. non sufficit venter ad concoquendum.

Ἐπαρκούντως, sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Soph.

Ἐπάρκεια, ἡ, auxilium. Eurip. Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione.

Ἐπάρκεια, auxiliator. Ἐπάρκιος, pro ἄρκιος. Epigr. lib. 1.

Εὔδορκὴς πόλις, urbs munita, & ad propulsandos hostes sufficiens. Strabo.

Ζωαρκὴς, vitam adiuvans, vel ad vitam sustentandam sufficiens, ut ζωαρκὲς πνεῦμα apud Nonn.

Καῖαρκέω, sufficit.

Ὀλιγαρκὴς, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.

Ὀλιγαρκία, vel ὀλιγάρκεια, animus paucis contentus. Greg. Pro eodem dicitur & τὸ ὀλιγαρκὲς substantivè, Luc.

Παναρκὴς, undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens.

Παυταρκὴς, omnibus sufficiens, seu omnes iuvans. Aeschyl.

Πολυαρκὴς, ad multa sufficiens, vel multum sufficiens. Item diu durans. pertinacis usus, inquit Bud. ex Luc.

Ποδάρκης, pedibus suis valens, pedibus celer. Il. α. Poëticum.

Προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior.

Ἄρκτος, ου, ὁ, ἡ, (vel Ἄρκος, de qua infrà) ursus, vel ursa, Luc. in Demonact. τὸν γλυκὺν οὐ ἄρκτος ἀγρεμὰ φιλοσοφοῦντα. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. & Oribas. quem interpretes ursam vocant. ¶ Est præterea signum cœleste quod Latini Septentrionem, Vrsam, & Græci à similitudine ἅμαξαν etiam, i. currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis septentrionali: ut apud Herodot. lib. 2. διέπεμψε κῆρυκα ἐς τὰ ἀρκτικώτατα ἔθνη, καὶ πρὸς παῦλαν τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπὶ ἄρκτου Ῥωμαίοις διαδεδεγμένων ἐθνέων, &c. Etym. ab ἀρκῶ derivatum vult pleonasmo ου̃ τ pro ᾶ̓ρκος: quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῇ, & hyemem transigit sine congesto victu.

Ἀρκτεῖος, α, ον, ursinus, ut ἄρκτειον σίαρ.

Ἀρκτὴ, sub. δορὰ, ursina scil pellis.

Ἀρκτικὸς, ὴ, ὸν, septentrionalis, ut πόλος ἀρκτικὸς, cui oppositus ἀντάρκτικος.

Ἀρκτῷος, α, ον, arctous, septentrionalis. Herodot. lib. 2.

Ἀρκτεύω, in ursæ occisæ honorem virgines Dianæ consecro. vide Harpocr. Suid. & Hesych. item Poll. & Cælium l. 26. c. 19.

Ἀρκτεία, illa consecratio virginum Dianæ.

Ἄρκιον, herba de qua Dioscor. lib. 4. ca. 106. & Gal. simpl. 6. & Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄρκιος, α, ον, ὁ, ἡ, septentrionalis, ut ἄρκιος πνοὴ, Eust.

Ἄρκιος, α, ὸν, idem quod ἀρκτῷος, ut λίπος ἄρκιον.

Ἄρκιλοι, οἱ, ursorum catuli. Eust.

Ἀπαρκτίας seu ἀπαρκίας, ου, ὁ (com.) ab ursa seu septentrione flans ventus. Gell. lib. 2. cap. 22. Aristot. de mundo.

Ἄρκυς, υος, ὁ, ἡ, rete. Xen. in Cyneget. τὰς δὲ ἄρκυς Φασιανοῖ καὶ Καρχηδόνιοι λεπτὸ λίνο. καὶ τὸ αὐτὸ ἄμα καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ τοῖς ἄρκυσι, retia servantes, ut Bud. interpr. Pollux vult ἄρκυς magnitudine inferiores esse quam δίκτυα & σύδαμα, κεκευφάλαι, autem καὶ χῆμα similes. Eustath. ex Pausaniæ auctoritate ab ἄρκος derivatum vult, utpote ursis venandis destinatum. Suidas vel ab ἕλκω, verso λ in ρ, vel ab ἀρδεύω, vel ab ἔρχω, τὸ κωλύω. Hesychius exponit etiam μεσάγκυλον: & in plur. Ἄρκυα δίκτυα, λίνα. Item etiam exp. reticulum ornamentum muliebre.

Ἅρμα, ατος, τὸ, currus, quadrigæ. De equis propriè dicit annotat Eust. Odyss. ε, Ἵπποισι πρέπεμψέ τε ἅρμα λοῦσαν χρυσόζυγον. Accipitur etiam (ut annotat vulgò) pro pondere & onere. Hierem. ca. 24. Ab ἄρω derivari docet Eust. ex Aristarcho.

Ἁρμάτιος, α, ὸν, ὁ, curulis, ut ἁρμάτιον μέλος apud Eurip. in Oreste.

Ἁρμάτιος, α, ὸν, idem, Xen.

Ἁρματῖται, οἱ, bigales, bigarij.

Ἁρματεύς, έως, ὁ, curulis, Athen. lib. 1.

Ἁρματεύω, F. εύσω, aurigo, Eurip. in Oreste.

Ἁρμάτιον, α, τὸ, curriculum, parvus currus.

Composita.

Βαρυσάρματος, ου, ὁ, ἡ, currum gravans, apud Hesych. in Asp.

Ἑρυσάρματος, currum trahens. Il. π, ἑρυσάρματες ὦκεες ἵπποι, per metaplasmum pro ἑρυσάρματοι inquit Eust.

Ῥιμφάρματος ἁρμιλλα, certamen quod citato & celeri curru fit. Soph. in Oedip. Colon.

Ἁρμαλιὰ, ἁρμάδιος, ἁρμάζω, ἁρμονία, &c. vide in Ἄρω.

Ἄρνα, &c. vide in Ἄρις.

Ἀπαρνέομαι, ήσομαι, recuso. Item nego, inficior. Od. ω. Η' δ' αὖτ' ἀρνεῖται συγχὲ γάμον. Et Od. ϑ, Οὐκ ἐς οὐσὶ ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Apud Demosth. in orat. pro corona, Ὃ τῶν ἀρνύμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον τοῦτον τὸν χρόνον, exp. recusans, & detrectans. Apud eundem Philip. 3. ἀδὲ ὦ ἀρνηθεὶς ἐμοὶ ὡς σὸν ἐστὶ τοῦτο. Apud eundem, ὑπὲρ ὧν ἤρνηται μὴ λαβεῖν, &c. Ἀπὸ τὸ ἄρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τὴν παραίτησιν. Etym. Solemus enim quum quid petenti recusamus, tollendo aut removendo manum id significare.

Ἄρνησις, εως, ἡ, recusatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian.

Ἀρνητικὸς, κὴ, κὸν, negativus, ut ἀρνητικὴ μοῖρα apud gramm.

Composita.

Ἀπαρνέομαι, ῆσομαι, pernego, ut apud Plat. φόνου ἀπαρνήσιμοι. Ponitur absolutè apud Plat. epist. 7.

Ἄπαρνος, α, ον, ὁ, ἡ, qui prorsus inficiatur, qui pernegat. Suid.

Ἐξαρνέομαι, ήσομαι, idem quod ἀπαρνέομαι. Et interdum pro simplici ἀρνέομαι Aesch. σὸν ἐξαρνᾶμαι πράξιον.

Ἐξάρνησις, negatio, inficiatio.

Ἐξαρνητικὸς, inficiandi peritus. Aristoph. in Nub.

Ἐξαρνος, α, ον, ὁ, ἡ, q. d. negator, inficiator. Ponitur cũ verbo ἀρνέομαι

pro ἐξαρνᾶμαι, inficior. Dem. ἔξαρνος ὢν μὴ πεῖσαι σόν. Apud Isocr. ἔξαρνον εἶναι τοῖς τῶν χρημάτων. Dicitur & ἔξαρνος εἰμί τινος. ut apud Dem. & Isocr.

-Α'ΡΝΥΜΑΙ, capio, recipio, consequor. Propriè autem volunt esse, dando ἄρνα pro eo aliquid vicissim accipere: per catachresin verò permutare, sic & ἀπὸ τοῦ πωλεῖν esse πωλᾶν, & ab ὄνος secundum quosdam ὀνεῖν, quòd in pecoribus veterum divitiæ & commercia consisterent. Hinc μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, apud Aristot. & Plat. quod & uno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἄρνυμαι κλέος apud Eurip. consequor gloriam. Apud Hom. videtur potius significare, capto & consequi seu adipisci conor, quàm capio & consequor. Il. χ, εἰπὲ δὲ ἐχ ἱερῆιον ἠὲ δὲ βοείην Ἀρνύσθην. Sic πημὰ ἄρνυμαι, conor pœnas sumere. Iliad. α, & ε. Item pro αἴρεμαι, apud Plat. de leg. lib. 12. ζωὴ αἰσχρὰ δεινῷ μὲν πάσχειν μηδὲν ἧττον ἢ μετ' αὐδρείας κεκλῆσθαι δὲ ἀμείνων δοκεῖν.

Composita.

Α'πάρνυμαι, aufero, ἀφαιρῶμαι, Hesych.

Μισθαρνεῖν, una voce dicitur, pro, μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, mercede operam suam locare. Aeschin. contra Ctesiph. τὸ δὲ μηδεμίαν παραλιπεῖν ἡμέραν, ἐργαζόμενον καὶ μισθαρνοῦντα. Dicitur & de meretricio quæstu, ut apud Philon. de vita Mos. l. 1.

Μισθαρνητικὸς, ή, όν, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνητικὴ, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνοῦντικὸν Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνοῦν, eadem sign. qua μισθαρνεῖν, unde μισθαρνοῦντικὸς, idem cum μισθοφορικός.

Μισθαρνὴς, οῦ, ὁ, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μισθάρνης, aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ή, mercedis acceptio: vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ. quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Aristot. Polit. 1. ca. 7. Accipitur pro quavis etiam opera quæ mercede alicui locatur. Dem. Bud. est, opera quæstuaria, locatio operæ suæ.

Μισθαρνικὸς, ή, όν, ad eos pertinens qui operas suas mercede locant. Aristot. Polit. 8. cap. 1.

Decomp. Α'ναμισθαρνέω, ῶ mercedem capio.

Α'ΡΟΝ, ου, τὸ, arum: herba ex dracunculi generibus apud Theop. hist. plant. lib. 2 cap. 20. & Dioscor. lib. 2. cap. 197. Plin. lib. 24 cap. 16. unde & Athen. li. 9. δρακόντιον (inquit) ὁ οἱ τοι ἄρον, ὀργωνία. Hesychio est etiam πευβλίον μέγα.

Ἀρίσαρον, herba pusilla, eiusdem ferè cum aro generis.

Ἡδύσαρον, frutex qui & πελεκῖνος, Lat. securidaca: sic dictus à suavitate odoris. Vide Dioscor. l. 3. c. 147.

-Α'ΡΟ'Ω, ῶ, F. ὅσω, aro, ut ἀρόης χθόνα, Hesiod. in Erg. Et Od. ι, Οὔτε φυτεύσει χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόσει. Vtuntur & prosæ scriptores. ☞ Παρὰ τὸ ἄρης ὁ σίδηρος. σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ. Etym.

Α'ρόσις, aratio, ut ἠγῆς ἀρόσις, apud Aristoph. Exp. & ager frumentarius.

Ἀρόσιμος, arabilis. Ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

Α'ροῖς pro ἄρόσις, aratio. Apoll. Argon. 2 βοῶν ἄροῖς μέλει, boum aratio. Item annus. Soph. secundum Eust. Ἀροτὸς, ὄ, ὁ, arandi tempus, apud Theophr. Item ἀρότος, ὁ, ἡ, arabilis, qui arari potest. Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator, ut βῶν ἀροτῆρα, Hesiod.

Ἄρότης, ου, ὁ, idem quod poëtis ἀροτὴρ.

Ἀροτήριος, ος, ον, arabilis, in Epigr. Ἀροτήσιος, ος, ον, ad arationem pertinens. Apud Arat. ἀροτήσιος ὥρη, arationis tempus.

Α'ροτον, ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut.

Ἀροτικὸς, ή, όν, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis.

Ἀροτώδης, ους, ὁ, idem quod ἀροτὴρ.

Ἀροτώδω, aro, apud Nonn. Ἀροτώδης, arator in Epigr.

Ἀροτιάω, idem quod ἀροτρεύω, sed usitatius. Ἀρατιάζω, idem, unde ἀροτρίασις, aratio.

Ἀροτρεύω, aro, aratro findo. Ἀρότρευσις, aratio.

Α'ρόσαν, apud Gregor. pro ἀρεῖν, arare.

Α'ρουρα, ης, arvum, arata terra, ager. Exp. & campus. Hom. Soph. Pro segete poni scribit Bud. Apud Aristot. Generaliter etiam pro terra, unde ζάδωρος ἄρουρα, apud Homer. & Hesiod. Item terræ mensuræ centum cubitorum. Eustath. ex Herodoto, apud quem & Bud. scribit idem ferè esse quod iugerum.

Ἀρουραῖος, ος, ον, ad arvum pertinens, in arvo nascens, ruralis.

Ἀρούριον, ου τὸ, rusculum, agellus, in Anth. Epigr.

Comp. Ε'πάρουρος, qui circa arvum opus facit, agricola. Hom. Exp. etiam, hortulanus mercenarius, ex Hesychio.

Α'ρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'νήροτος, inaratus. Hom.

Α'φαρία, ῶν, idem quod ἀρόσιμος.

Γεωάρης, ου, ὁ, qui terram arat, agricola, in Epigr.

Δυσήροτος, aratu difficilis.

Εὐήροτος, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάροτος etiam dicitur apud Arch. in Epigr. & εὐάροτον πεδίον, apud Apoll. Arg. lib. 2.

Καθαρόω, ῶ, idem quod ἀρόω, ex Aristoph.

Ὀλιγηρόσιος, ος, ον, tenue arvum Epigr.

Ὀψαρότης, qui serò arat, serus arator. Hesiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ, circumaro. Citatur ex Plut.

Προηρόσια, sacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

Πρωτηρότης, qui primus aravit vel arat. Hesiod. in Erg.

Α'ΡΠΑΖΩ, F. σω, (& Dorice ξω, inquit Eust.) rapio. Aristoph. in Pluto, μῶν ἐκ κέλοφας, ἀλλ' ἅρπαγας; Item corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὸ τόξα κατεῖδεν τὴν λοιμὸν τὰς Ἀχαιὰς correpto arcu. Et metaphoricè pro, citò intelligo & mente percipio, quasi mente corripio, ex Sophocle citatur, Ἁρπάζω σε τὶ πυρὸς, eripio te ex igne.

Α'ρπαγμα, τὸ, rapina. Plat. de leg.

Ἁρπαγὸς, ὄ, ὁ, q. d. raptitius.

Α'ρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπαγμα, quod raptum est, rapina, præda rapta. Ioseph. Item furtum, concussione quæsita pecunia, inquit Bud. apud Aeschin.

Ἁρπαγμὸς, ὄ, ὁ, raptus, ipsa rapiendi actio, direptio, in qua significatu usitatius est ἁρπαγή.

Ἅρπακτὸς, ὄ, ὁ, raptus, ereptus, furto ablatus. Hesiod. in Erg.

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor: pro quo in prosa ἁρπακτὴς. Iliad. ψ, Fœm. ἁρπάκτρια, raptrix, in Epigr.

Ἁρπακτικὸς, rapiendi peritus, rapax. Et adverb. Α'ρπακτικῶς, rapaciter, cum rapacitate. Item festinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπάγδην apud poetas.

Ἁρπαγὴ, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμὸς, ut ἐφ' ἁρπαγὴ τραπέσθαι apud Thuc. & Xen. Et ἁρπαγὴ ποιήσασθαι apud Thuc.

Α'ρπάγιμος, rapto quæsitus. Item abreptus, ut ψυχὴ ἁρπάγιμη, in Epigr.

Ἅρπαγη, harpago, instrumentum uncos habens quo vasa ex puteis retrahuntur, ut inquit Hesych. Exp. & κρεάγρα, vide Poll.

Ἁρπάγια, dicta quædam vasa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Α'ρπαξ, αγος, ὁ, rapax. Interdum cum genit, ut ἅρπαξ τῶν δημοσίων, apud Arist. in Neb. Reperitur & ἁρπαγίστατος superl. ¶ Item substr. rapina, Hesiod. δῶς ἀρχὴν, ἅρπαξ δὲ κακή, item harpago, idem quod ἁρπάγη, Poll.

Ἁρπαλέος, ος, ον, ὁ ἡ, ut ἁρπαλέα κέρδη, apud Hom. lucra quæ avidè rapiuntur: hoc est, quorum cupidissimi sumus.

Ἁρπαλέως, raptim, cum festinatione, prompté. Itè avidè Od. ζ.

Ἁρπάλιμος, Hesych. idem cum ἁρπαλέος.

Ἁρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμος, celer. Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Hesych. ut Il. ν, Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρας.

Α'ρπη, ης, falx. Item ensis falcatus. Hesiod. Δεξιτερῇ δὲ πελέκιον ἔλλαβε ἁρπὴν, &c. ¶ Item avis quædam aquilæ similis, sive ex aquilarum genere. Il. τ. ¶ Item stellæ quædam parvæ & crebræ quæ in summa Persei dextra manu notantur (unde illud, ἧπερ τὼ ἁρπὴ καταστερίζονται) nam harpen poetæ Perseo affinxerunt. ¶ Item apud medicos (ut in lexicis annotat.) humor quidam ex flava bile totum corpus latè corripiens.

Ἁρπῶ, aff. pro rapio. Et ἁρπῶμαι pro, falce utor. rapio.

Ἁρπεδὼν, όνος, ὁ, ἡ, funiculus, apud Suid.

Ἁρπεδόνη, ης, funis, laqueus. Xen. Est etiam instrumentum quo filum rotula glomeratur, in Epigr.

Ἁρπεδονίζω, illaqueo. Hesych.

Α'ρπυιαι, αἱ, rapaces quædam deæ. Hesiod. in Theog. Eust. scribit fuisse dæmonia alata quæ etiam homines vi raperent, unde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyis dilaniatus dicebatur, Scribit idem esse etiam ventus καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς.

Composita.

Α'ναρπάζω, abripio, sursum rapio. Il. ι, ὅτε μιν ἐκόμισσεν ἀνήρπασε φοῖβος Ἀπόλλων. Interdum subitò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio, vel de medio tollo. Item sedibus evello. Α'ναρπάζομαι: abripior, sursum rapior. Sic Plutar. in Rom. ἀνήρπασμένος εἰς ὕψος, sublimis raptus ad deos. Item subitò è medio tollor. Luc. ὥσπερ ἄρας ἀνηρπάσθης. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. οὐκ ἀνήρπασμένῳ καὶ λῃῳ ὁ ταῦτα γράψας. Item sedibus evellor. Aeschin. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro ἀναρπάσω, ut apud Plut.

Α'νάρπαστος, ος, ον, ὁ ἡ, abreptus, sursum raptus. Item repentè aut subitò raptus. Luc.

Decomp. Προαναρπάζω, antè seu prior ἀναρπάζω. Dem.

Συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sursum.

Α'φαρπάζω, abripio, rapio. Aristoph. in Pluto.

Α'φαρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item discerpo. Apud Xen. Διαρπάζειν πόλιν

Διαρπαγὴ, direptio.

Decomp. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus.

Ε'ξαρπάζω, eripio, cum accus. & genit. Plut. Ε'ξαρπάζομαι, eripior Demosth.

Θυάρπαξ, αγος, ὁ ἡ, qui sacra rapit. sacrilegus.

Καθαρπάζω, corripio. Ex Aristoph.

Μεσοδάρπαξ, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Προαρπάζω, præripio. Greg. Προαρπαγὴ præreptio.
Συναρπάζω, corripio. Aristoph. in Nub. πρὶν συναρπάσαι.
Υ̓φαρπάζω ſurripio, clàm rapio. Aristoph. in Nub.

-ἈΡ̓Ρ̓ΑΒΩΝ, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum ſumpſerunt, ערבון vocant id omne quo dato confirmatur promiſsio. ideò quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quaſi quoddam teſtimonium & obligamentum datur: pignus verò, (hoc eſt ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Vtitur Paulus ad Eph. c. 1, & 2. Cor. c. 1, & 5, & Plut. in Galba.

Ἀρραβωνίζω, arrhabone confirmo contractũ emptionis Heſych.

-ἈΡ̓Ρ̓ΗΝ, vel Ἀρσήν, ενος, ὁ ἡ, mas, maſculus, de ſexu dictum, apud Ariſtoph. ἆρ' ἐστὶ τῶν ὀνομάτων μηδὲν σε δεῖ ἅπερ ἄρρεν ἐστὶν ἅπαξ εἰπεῖν ἀλλὰ τῶν θήλεα. Dicitur etiam de plantis: apud Theophr. ut quum dicit duo genera ῥαγυλίδων eſſe, ἄρρενα καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες itidem apud Athenæum. Ἀρρεν verò ὠὰ, maſculos edentia. Metaphoricè ſignificat ſtrenuum, fortem, & qui effœminatus non ſit. Syneſius, ἐγὼ γέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ὀρρέν εἰμί. Plutarc. παραμυθητ. Παρασκευάζειν αὐτὲ τὸν ὑπομενόντα ἄρρενα καὶ θυμοειδῆ. Et ἄρσην βοή, ἄρσην ῥώμη, ἄρσην ἀκμή. Ἀρρενα vel ἄρσενα. Heſychio ſignificat etiam τῶν κωδύλων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ εἰς κωλότητα ἐμπίπτοντα. Euſtath. ab ἄρδην derivat, (ſicut ab ὕω ὑός) ἀφ' ὧν τὸν ἀπερμάτικὸν ὑποτίθησι.

Ἀρρενικὸς vel Ἀρσενικὸς, ὄν, ὁ, maſculinus. ut ἀρσενικὸν ῥῆμα apud grammaticos. Ἀρρενικὸν verò ſeu Ἀρσενικὸν (quod Euſtath. ἰδιωτικῶς ὀρσενίκιον dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, ut tradit idem Euſtath. De quo Dioſc. l. 5. c. 121. Plin. l. 33, c. 4.

Ἀρρενικῶς vel ἀρσενικῶς, maſculino genere, Athen.

Ἀρρενώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, virilis, fortis. Ἀρρενωδῶς, maſculè, fortiter.

Ἀρρενόω, ῶ, F. ώσω, maſculum reddo. Syn. epiſt. 146, ἐπιθυμήσας ἀρρενῶσαι τὴν ἐρῶσαν σε ψυχήν. Et in paſſ. Ἀρρενοῦσθαι, maſculeſcere.

Ἀπαρρενόω ῶ, (comp.) idem cum ἀρρενόω.

Ἐρσην, Ionicè pro ἄρσην ſeu ἄρρην, Herodot. ἐρσένων βοῶν. Idem πάντα τὰ ἔρσενα. & τὸ ἔρσεν prôles virilis.

-ἈΡ̓Ρ̓ΙΧΑ̃ΣΘΑΙ, in altũ ſcandere manibus & pedibus, (quod & ἀναρριχᾶσθαι dicitur) Heſychio. Etymon vide in ſequenti.

Ἀναρριχᾶσθαι, idem, Suidæ. Ariſtoph. ſimpl. pro ſcandere uſurpavit, in Pace, Ἐπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιεῖσθον, ὡσὰς ταῦτ' ἀναρριχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. ubi ſchol. annotat, derivatum eſſe ex ἀρόχη καθ' ὑπεξαίρεσιν μόνον quaſi ἀρραχιᾶν. Suidas ἀναρριχωμένους exponit etiam ὁρμῶντας ὁρμῶντας, arripiens, prehendens.

ἈΡ̓Ρ̓ΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, cophinus, ſeu vas vimineum. Etymolog. Euſtath. & Heſychio. Non idem tamen prorſus eſſe quod κόφινος, ex Ariſtoph. patet, dicente in Avib. Ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἴων τοὺς ἄρριχους Καὶ τὸν κόφινον ἀπαυλίσας ἐμπίπλη πλέρων. Euſtath. & Etymol. tradunt Attiços maſculino genere dicere τὸς ἀρρίχους, Ionas autem fœminino τὰς ἀρρίχους. Plutarch. lib. περὶ φιλοσοφίας, ἀλλὰ ἰχάδων ἄρριχον ἡσθῆναι κομίζων. vide Ariſtoph. ſchol. & Suid. dicitur etiam ἄρσιχος, apud Diod. Siculum, ubi exponitur loculus. Exponitur etiam ciſta lignea & arcula ſeu capſula.

-ἈΡΣ, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, agnus, vel agna. Il. γ, Οἷσπερ ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἕτερον δὲ μέλαιναν. Iliad. α, Αἶψα πως ἀρνῶν κνίσσας αἰγῶν τε τελείων Βάλεται ἀπάσας. ubi Euſtath. dicit addi τελείων, ut poëta ſignificet agnos grandiores, quum ἀρνες ſint immaturiores adhuc & minores. Euſtath. tradit ἄρνες non habere nominativum monoſyllabum, ſed ἀρνὸς, ὁ, & per ſyncopen νὸς: eumque vel ab ἀρὰ eſſe, quòd in votis faciendis precibúsve agni ſacrificarentur: vel à ῥῶ, ut ἀταφὶς à ταφὶς. & ſimilia.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Suidas exp. agnina pellis unà cum lana. Ariſtoph. Item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat. in Symp.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Heſ.

Ἀρνειος, α, ον, agninus, ἀρνεια κρέα. Luc. ἄρνειος φόνος, agnina cædes. Sophoc.

Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, agnus adultior. Il. β. vide Euſt.

Ἀρνίον, ου, τὸ, agnellus.

Ἀρυδητὴς, οῦ, ὁ, urinator. vide Etym. & Euſt. Il. ω.

Ἀρυδητήρια, τὰ, exp. urinatorum exercitia.

Ἀρυδυτὴς, οῦ, ὁ, piſcis, qui & ἱππουρις. Euſt. ex Athen.

Ἀρνυμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἐὐάρνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens agnas ſeu oves. Dicitur & εὐάρνιος, ιος.

Πολύαρνος, ον, ὁ καὶ ἡ, multos agnos habens. Iliad. β. Et per conſequens, dives. Dicitur & πολυάρνιος, Od. λ. & πολυάρνιος.

Υ̓πάρνιος, agnũ ſub ſe habens. ut ὑπάρνιος ποίμνη apud Heſych. Υ̓πάρνιος, idem.

Μάρναμαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἀρσενικὸς, ἄρσην, &c. vide in Ἀρρην.
Ἀρσις, vide in Αἴρω, Ἀρσιχος, vide in Ἀρίχινος.

ΑΡΤΑΒΗ, ης, ἡ, artaba: menſura Perſica, tribus chœnicibus, Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teſte Herodoto, lib. 1, pag. 49. Apud Aegyptios autem artabam facere modios viginti, ſcribit Hieron. in cap. 5. Eſajæ.

-ἈΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interfector ut παιδὸς ἄρτεμις κληθήσεται. Euſt. dictum tradit quaſi τὸν εἰς ἄρτια τεμνοντα.

Ἀρτεμίω, ῶ, concîdo in fruſta. Itè trucido, ἀρτεμῶσιν αὐθρας. Eurip.

Διαρτεμίω, ῶ, (comp.) idem.

-ἈΡΤἈΩ, ῶ, F. ήσω, appendo, ſuſpendo. Ἀὴρ verbo ἄρω.

Ἀρτάομαι, ῶμαι, appendor, ſuſpendor, pendeo: ut apud Syneſ. ep. 4, τοῖς ἓν οὐ τῷ τοιῷδε πολέσιν ὑπὸ λεπτῷ φασὶ μίτῳ τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, illis è tenui filo vitam eſſe ſuſpenſam ajunt. Gregor. Naz. οὗ ἤρτηται τὸ σῶς, unum ex altero pendet. Metaphor. eſt etiam, pendeo animi, & ſpem meam in aliquo collocatam habeo, ut inquit Herodian. lib. 4, ἤρτηται νῦν πᾶσι ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας αὐθρείας τε καὶ πίστεως. ubi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem veſtram recumbit & fidem.

Ἀρτῶμαι ἔκ τινος, adjunctus ſum alicui, ſocius vel comes ſum alicui, & aſſecla. Xenoph. Hell. 6. Ἑτῶν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένων πόλεων.

Ἀρτημα, τὸ, quod ſuſpenſum eſt vel appenſum. Item appendix. Item peculiari ſignif. lorum ex quo marſupium dependet, vide & Heſych.

Ἀρτάνη, ἡ, laqueus. Item ſuſpendium. Soph. in Antig. ¶ Poll. eſt etiam ἀσαρκὸν ὀλαμῶνα ὃς τις αἱρεῖται τὸν ζυγὸν.

Ἀρτέμων, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναρτάω, ῶ, ſuſpendo. ut αὐαρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, ſuſpendo me laqueo. Ἀναρτᾶν ἑαυτὸν ἑτέρῳ τινα apud Dem. Metaphor. dicitur pro ſpem ſuam & præſidium in aliquo locare, & cum eo vitæ ſubſidia ſociare.

Ἀναρτάομαι, ῶμαι ſuſpendor. ut αἰωρημάτῳ & ἅρματι. apud Philoſtr. ſuſpenſus è curru. Et met. Dem. ἀναρτωμένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Dicuntur & ἐλπίδες αἰωρῆσαι, ſpes pendere. Et apud Luc. ὡς τῷ ἐμῷ νόμῳ αἰωρημένοι, è nutu meo pendentes. Et apud Plutarch. in Oth. πάντων ὡσὲ τὸν αἰωρημένων τοῖς ὄψεσι, quum omnes ex ejus vultu penderent. Apud Herodot. αἰώρημα, cum inf. ſuſpenſus ſum deliberatione aliquid agendi. ¶ Item pro ἀναρτῶ, ſuſpendo. Item concilio mihi & aſciſco, amicitiaque devincio, Xen.

Ἀναρτησις, εως, ἡ, ſuſpenſio. Item metaphor. obſtrictio, devinctio, quæ fit bene merendo de aliquo.

Ἀποαρτάω, ῶ. ſuſpendo, appendo. ut ἀποαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τέτε. Lucian. Item (q. d. ſeorſum ſuſpendo) dirimo, diſtraho, diſſocio. Lucian.

Ἀποαρτάομαι, ſuſpendor. Item dirimor, ſeparor, diſto. Item aberro, longiùs digredior, apud Xen.

Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio. Plut.

Ἐξαρτάω, ῶ, ſuſpendo, alligo, annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἧς ἐπιφέρεσθαι ζώνης τὸν τραχηλον σὺν βρόχῳ Et metaph. Syneſ. epiſt. 109. Τοσέτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν, ex tot judicibus nos ſuſpendunt, ex tot hominum judicio pendere nos faciunt. Item devincio, id eſt, amicitiam alicujus concilio quaſi eum ſuſpendendo ex meo nutu. Syneſ. epiſt. 98, ἐξηρτήσω σαυτὸν καὶ ἐποίησας ἑνὶ σός. Item elevo, tollo ſurſum. ut interpr. Bud.

Ἐξαρτάομαι, ῶμαι, depĕdeo, pendeo. Ariſtid. in Panath. ὃ δὴ τέτε ἐξήρτηται, ex hoc dependet. hujus eſt appendix. Et pro magnopere deditus ſum. unde præt. ἐξήρτημαι conjunctus ſum, adhæreo. Plut. in Anth. τὰ δὲ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τέτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel ſubjacet. Item conjunctus & connexus ſum, conjunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, aſſurgit, attollitur, Bud.

Ἐξάρτημα, appendix. Ἐξάρτησις, ſuſpenſio.

Ἐπαρτάω, ῶ, ſuſpendo deſuper. unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet. Aeſchin. in Tim. Ἐφόβησε ἐπήρτησε τοῖς ἀκροωμένοις, metum injeci. Et ἐπηρτημένος κίνδυνος apud Herodian. periculum impendens.

Παραρτάω, ῶ, ſuſpendo è cingulo, vel ſuccingo ut enſem. Luc. de Herc. Ἑ τὸν γωρυτὸν παρήρτητο

Παράρτημα. quicquid ita ſuſpenſum geſtatur. quidquid ab alio dependet & annexum eſt ut appendix. quicquid applicatur & admotum ſuſpenditur. Luc.

Περιαρτάω, circum appendo, ſeu alligo.

Προσαρτάω, ῶ, appendo. Προσηρτημένος, appenſus. Et metaphor. deditus alicui rei & velut ex ea pendens.

Προσάρτησις, q. d. appenſio, additamentum.

Συναρτάω, ῶ, appĕdo, annecto. Eurip. in Med. συναρτήσας γόμφοις. Συναρτᾶμαι, appendor, annector, connector. ut συνηρτῆσθαι τῇ

φλεβί, venæ connectitur, Aristot. Item adhæreo. Item sequor. Bud. ex Plut.

Συνάρτησις, connexio rerum & colligatio, quum una ab altera dependet. Plut.

Decomp. Ἀσυνάρτητος, non connexus, non cohærens: seu qui connecti & cohærescere nequit. Et *pro*, non cõsentaneus, non conveniens, ineptus, ex Greg.

ΑΡΤΕΜΗΣ, έος, ὁ καὶ ἡ, incolumis, integer. Il. η, Ὡς εἶδεν ζωόν τε & ἀρτεμέα φρεσίνῃσι. ☞ A nomine ἄρτος, vel q. ἀπημής.

Ἀρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. lib. 4.

Ἀρτεμέω, ῶ, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Nonn.

ΑΡΤΕΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: h. e. velum navis majus. utitur Lucas Act. c. 27. Item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere quod πολύσπαστον nominatur. Vitruv. l. 10. cap. 5. ☞ Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἀρτῆσαι: posterior παρὰ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tolluntur, ut Alciatus sentit.

ΑΡΤΕΟΜΑΙ, ῶμαι, apparo, paro, ut apud Herodotum, χρήματα νέα, & ἀρτέεσθαι ἐς πόλεμον ἐξ ἠπείρου. ☞ Ab ἄρω.

Composita.

Ἐπαρτής, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus, qui est in promptu. ut Od. θ, & ἐπαρτέες εἰσὶν ἑτοῖμοι. Sic ἐπαρτέες νῆες, ἐπαρτέα πάντα apud Apol.

Ἐπαρτία, ἡ, apparatus, παρασκευή, Hesych.

Παραρτέομαι, ῶμαι, præparo, struo, apud Herodotum. Et παραρτέεσθαι στρατιὴν, comparabat exercitum, apud eundem.

ΑΡΤΗΡΙΑ, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. ut apud Soph. πολύμηνος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphrod. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces. Ruffus Eph. tradit arterias à vetustis Græcis venas vocatas fuisse. ☞ Volunt dictam λάτο τῆ τὸν ἀέρα τηρεῖν, ut refert etiam Phalar. vel ab ἄλλεσθαι, quasi ἀλτηρία, verso postea λ in ρ.

Ἀρτηριακὸς, ή, όν, arteriacus, ad arteriam pertinens. ut ἀρτηριακὸν πάθος, raucitas, ut scribit Paulus l. 3, c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βραγχώδης, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. Ἀρτηριακὴ (non addito vel τῆς αὐλοῦ vel alio quopiam nomine) dicitur à recentioribus medicis (ut ait Gal.) τὸ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακον.

Ἀρτηριώδης, έος, ὁ & ἡ, arteriosus, ut anatomici interpr.

Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἄπυρὸν ᾖ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριάζειν δοκεῖ καὶ βραχὺ ἀναπνεῖν ὡς τραῦμα. Bud.

ΑΡΤΙ, modò, paulò antè, nuper. Aristoph. in Nebul. ἀνῆρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat. in Epigr. ἐς φάος ἄρτι μολόντα, recèns nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, jam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δικαιοῖτε, an nunc flectis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quum primùm emergit, Sic Ioh. 9, πῶς ἂν ἄρτι βλέπει; Ἀπ' ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, ut Ioh. 1, & Matth. cap. 26. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, usq; in tempus præsens. 1. Cor. 4. Ἕως ἄρτι, idem Ioh. 5. ¶ In multis comp. significat perfectionem, ab ἀρτίος: ut in ἀρτιπῆς, ἀρτιμελὴς, &c.

Ἀρτίως, idem cum ἄρτι, modò, nuper. Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Apud Aeschin. ὅτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, expon. quum recèns rediisset, vel paulò antè. Aliam signif. vide in Ἄρτιος.

ΑΡΤΙΟΣ, ος, ὁ καὶ ἡ, ppriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur ut nihil neque desit neque superfit. quem τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστὶν. ut ἄρτιος ἀριθμὸς, par numerus, cui opponitur περισσὸς, impar. Plut. de defect. orac. τῷ περισσῷ τὸ ἀρτίως κεκρημένον. Sed & illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι. ut apud Luc. in Hermot. οὕτω μὲν γὰρ, ὡς ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. Hinc factum quidã existimant, ut ἄρτιος per metaph. significet integrũ & perfectũ. ut Luc. de Vulcano loquens in lib. de sacrif. Ἐκ δὲ ἄρτιον τὸν πόδα. Et 2. Tim. 3, c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. ut perfectus sit homo Dei, &c. Exponitur & ἡρμοσμένος. Il. ε, φρεσὶν ἄρτια ᾔδη. Et Od. ϑ, ἄρτια βάζειν, i, consentanea loqui, ut interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄρω. (pro ἄρτι.

Ἀρτίως, *adverb.* integrè, perfectè. Item cohærenter & aptè. Item

Ἀρτίακις, pariter, i. pari numero. Ἀρτίακις καὶ περισσάκις, Plut.

Ἀρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, σκοπεῖσθ' οἱ ἀρτιάζοντες ἀρτιάζομεν χρυσοῦς.

Ἀρτιασμὸς, ὁ, lusus eorũ qui ludũt par impar. Arist. Rhet. 3.

Ἀρτίζω, (cum suis compositis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ sunt usitatiora) significat non solùm compingere seu componere ac coagmentare: sed etiam complere, perficere, & absolutum reddere. Apud medicos usurpatur etiam *pro* luxata membra in suum locum restituere. Denique etiam *pro* sarcire quod ruptum est & dissolutum. (πίζουσι.

Ἀρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Hyla, νύμφαι χρὸν ἀρ-

Composita.

Ἄπαρτος, impar, σὺν ἄρτιος.

Ἀπαρτίως, expon. ἀπηρτισμένως καὶ ἀκεραίως, apte. Hipp. Ἀπαρτίσασθαι πωλῆσαι, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

Ἀπαρτίζω, perfectũ & absolutum reddo, omnibus numeris, expleo. τὸ ἀρτίως, *id est*, ἀναρμόττως συναπλῆσαι ferè absolutè ponitur, inquit Bud. ut Arist. Pol. 5, ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, ut æquare prudentiæ & gravitate moris posse magnitudinem dignitatis & principatus. Quare & pro quadrare ponitur. ut apud Aristot. ὡς τὴν ἀπαρτίζουσαν ὄψιν. Et pro adæquare. Vide Bud. Item pro dispertire, dividere.

Ἀπαρτίζοντως, *adverb.* perfectè, expleto numero. ita ut nihil desit, nihil superfit, inquit Suid. (té. vide Suid.

Ἀπαρτὶ exp. ἀπηρτισμένως, *id est*, plenè, omnino & q. d. exple-

Ἀπαρτίζομαι, *pass.* perficior, absolvor. ut κόσμῳ ἀπαρτισθείς, apud Basil. Item dividor. Ioseph. de antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.

Ἀπαρτισμὸς, perfectio. ut Lucæ 14. cap.

Ἀπαρτιστικὸς, q. d. absolutorius, ad perfectionem & consummationem rei alicujus conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idem quod ἀπαρτίζω, B. ex Themistio.

Ἐξαρτίζω, absolutũ reddo, absolvo, expleo. ut act. Apost. cap. 21. Item apparo, adorno, instruo, vel perfectè instruo. 2. Tim. 3.

Καταρτίζω, *pro* ἀπαρτίζω, perficio, absolvo, absolutè compono. ut Lucæ 6. cap. Interdum pro accommodare & concinnè aptare, coagmentare, aptè componere. ut ad Hebr. 10, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. & 1. ad Cor. c. 1. & ad Rom. 9. Item ex multis unum compono, ut Dioscor. in præf. libri 6, τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, edulia è multis rebus concinnata & composita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atq; unanimitatem reduco, perturbatos & seditionem agitantes sedo ac compono. Herodot. in Terpsich. μέχρι ἓ μὲν Πάριοι κατηρτίσαντο, diremptos consociârunt, dissidentes conciliârunt. Item reconcinno, resarcio, instauro. ut Matth. 4, & ad Gal. ult.

Κατάρτισις, εως, ἡ, perfectio, absolutio. Item instauratio. ut 2. ad Cor. cap. ult.

Καταρτισμὸς, idem. Apud Aeginetam, restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Item reconciliatio. Item reconcinnatio, ipsa resarciendi actio, instauratio.

Καταρτιστὴς, reconciliator. Herodot. in Terpsich.

Decomp. Δυσαπάρτιστος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè absolvo, 2. ad Cor. c. 9.

Παρασκευάζω, apparari. Hesych.

ΑΡΤΟΣ, ος, ὁ, panis. Ab ἄρω significãte προσφέρω, inquit Etym. quasi ὁ καθ' ἑκάστου τῶν σωματικῶν προσφερόμενος. Cui etymo assentitur Eustathius quoque. Sed additur & alia ratio ab Etymol. videlicet ἀπὸ τοῦ ἄρειν καὶ κυφίζειν τὸ ἀλώμενον. Videtur etiam ab ἄρω deduci posse, ut sit ἄρτος cibus corpori congruus: sicut ab eodem ἄρω deducitur ἄρμαλία, cibus.

Ἄρτος ναυϊκὸς, Luc. panis nauticus ¶ Suidæ est etiam ψωμὸς, panis frustum, bucella. Alex. Aphrod. in Probl. πάχεσι γὰρ αὐτοῦ & ἀθρόως μέγισιν ἄρτοις καταπίνοντες.

Ἀρτίσκος, ος, ὁ, parvus panis, aliis, pastillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, parvus panis. Laërt.

Composita.

Διαρτίζω, subigo & panem informo, ut quum massa in panes informatur. Bud.

Ἡμίαρτος, Hesych. esse dicit speciem panis hemicycli figura, *id est*, lunata. Legitur & ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλαρτία, festum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis, q. d. paucitas panis. Suid.

Τραξάρτης, ος, ὁ, panivorus. nomen muris, ἀπὸ τοῦ τρώγειν ἄρτον, *id est*, ex eo quòd panem edat, seu rodere soleat. apud Hom. βατραχομυομ.

ΑΡΤΥΩ, & ἀρτύω, (interjecto ν) apparo, adorno, instruo, struo. Odyss. π. v. 448. τῷ δ' ἤτυον αὐτὸς ὄλεθρον. Et ξ, λόχον ἤρτυμεν ἀρτύοντες, i. παρασκευάζοντες vel συνάπτοντες, Hesych. apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, insidias struxerunt. Il. ο. v. 203. Υἱὸς μὲν ἤρτυνεν ἀέλπτως καλέσασα. Ἔνθα & Τρώεσσιν ἀνάπαλον, quod Eustath. exponit ἀναρρόπως ἐμφέρον. ¶ Item condio. Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. ☞ Eust. ab ἄρω deducit, posse & ab ἀρτέω deduci. ut χύω à χέω.

Ἀρτύομαι & ἀρτύνομαι, apparor. Item condior. Item *pro* apparo. vt Iliad. β. v. 55.

Ἄρτυμα, τὸ, condimentum. Plut. de lib. instit. ἡ ἀνάπαυσις, τῶν πόνων ἄρτυμά ἐστι.

Ἀρτυματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis usum habens. ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipsa actio condiendi.

Ἀρτυτὸς, exp. condimentarius seu conditaneus. Dioscor. lib. 2.

Ἀρτυλικὸς, pro fructibus cinaræ (qui vulgò artichaux) affertur ex Alex. Trall.

Ἀρτὺς, exp. amicitia: item σύνταξις. Ἄ"ρτιων, exp. ἄρχων. Sed tradunt alii ἀρτύνας fuisse ἀρχόντων. Epidauriorũ peculiare nomẽ.

Ἀρτυάν ex Herodoto aff. pro quibusdam Argivorum magistratibus.

Composita.

Ἀ"ναρτύω adorno, struo, molior.

Ἐ"ξαρτύω, adorno, apparo, instruo. Polyb. 5, ἡ ταῦτα ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. ἐξήρτυε δὲ ἡ τόλμα ναυλικόν. Apud eundem ἐξαρτύεσθαι ponitur interdum significatione act. ut l. 1, ναυλικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς.

Ἐ"ξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ἐ"παρτύω, apto, adapto. Od. θ. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, instruo. Plat. de leg.

Decomp. Προκαταρτύομαι, compono, ex multis unum facio.

Ὀ"ψαρτύω, opsonia condio & instruo vel apparo. apud Suid.

Ὀ"ψαρτυσία, ἡ, conditio & instructio opsoniorum. vel etiam ars condiendi & apparandi opsonia.

Ὀ"ψαρτυτὴς, ἐ, ὁ, opsoniorũ conditor vel instructor. Poll. l. 6.

Ὀ"ψαρτυλικὸς, pertinẽs ad eũ qui opsonia condit vel instruit. popinalis, culinarius. ut ὀψαρτυλικὸν βιβλίον, apud Athen.

Ὀ"ψαρτυλική, ars coquinaria, seu coquorum artificium.

Παρατύω compono, accommodo. Ex Basil. epist.

Συναρτύω, apparo, instruo, adapto, Apoll. Arg. 2.

Ἀ"ΡΥΩ & Ἀρύτω, F. ὑσω, haurio, ex profundo traho. Item simpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω derivant verso s in υ, Hesiod. Οἱ γε μὴν ἐτράποντο πρὸς ἧρυν, hauriebant. Epigr. l. 4, ἰδὼν. αἰνυσθε βοώτην, haurientem intuitus pastorem. Et metaphoric. apud Apoll. Argon. lib. 3. Καὶ νυ κε οἱ κῆρ πᾶσιν ἀπὸ σηθέων ἀρύσαντι Ψυχὴ, i. exhauriens. Passiva quoque vox activam significationem habet. Aristophan. in Neb. Νέλαι σοφιστὰς ὑδάτων χρυσοῖς ἀρύτοις σοφίσιν. Plato de leg. ὧν ὁ μὲν ἀρυτὴρ ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε.

Ἀρυτὴς, ἠ, ὁ, cochlear, concha, haustrũ, i. instrumentũ coquinarium quo ex aheno hauritur aliquid. Diosc. lib. 2, c. 84.

Ἀρυσὶς & ἄρυσις & ἀρύσιχος, Aristoph. schol. est vasculũ aptum ad hauriendum: ut cotyla, cyathus, calix. Athen. libr. 2, & Aristoph. in Vesp.

Ἀρύταινα, ἡ, est ἔδελος λεκανίδος, ut Eust. annot. Numeratur & inter vasa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρυσαινὶς, ἡ, idem videtur significare quod ἀρύταινα. Athen.

Composita.

Ἀ"ναρύτω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Ἀ"ναρυσὶς, vas in quod vinum hauritur. Hesych.

Ἀ"παρύω vel ἀπαρύτω haurio ex. Interdum metaphoricè *pro*, detraho velut hauriendo, seu minuo. Plut. Pro eodem usurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι.

Ἐ"ξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ἐ"ξάρυσις, exhaustio. Gal. in lex. (τομιμ.

Ἐ"παρύω & ἐπιρυτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι seu ἐπαρύτω.

Ἐ"παρυσὶς, ἴδος, ὁ, idem quod ἀρυσὶς seu ἀρύταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐ"παρυσὶς, ἰδος, ἡ, idem. Exod. c. 37, & Num. c. 4.

Ἐ"τιήρυσις, dicitur tudicula seu cochlear quo τὸ ἔτυρον ἀρύομεν five ἀρύτομεν, id est, quo pultem ex olla haurimus. Aristoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo jus hauritur vel despumatur, quod cochleare à quibusdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυβος, five κοτυληρρύβος, ου, ὁ ἡ, vola haustus. vel quantum utraque mánu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυβος, calice haustus. vel tam exundans ut calcibus hauriri queat. Hesych.

Οἰνήρυσις, vasculum quo vinum hauritur. Aristoph. in Acharn.

Ἀ"ΡΧΗ, ἡ, principium, initium, exordiũ. Il. λ, -κακὲ σ' ἐγὼ οἱ πέλον ἀρχή. Plat. Pol. 2. ἀρχὴ παντὸς ἥμισυ μέγιστον. Ἀρχὴν ποιήσασθαι, initium facere, incipere, Isocrat. Ἀρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, apud Plat. de leg. à quo & ἀρχὴν ἄρεσθαι dicitur in Tim. Exponitur & fundamentum: ut ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epist. fundamenta jacere. Ἀρχὴν, interdum adverbialiter ponitur, significans principiò, ante omnia, in primis, primò. ut apud Plat. in Axiocho, & apud Luc. & Ioh. c. 8. ubi variæ afferuntur expositiones ab interpretibus. Apud Thucyd. οὐδὲ πρεῶντα ἀρχὴν, exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1, τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν μὴ καμεῖν τὸ πρᾶτόμενον, τοῦτο σοι ὅτι μέλει, tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet. ¶ Item ἀρχὴ, principatus, imperium, dominatus, ditio. Thucyd. lib. 2, τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυτῶν, Plat. de rep. imperium in nautas. Item magistratus, ut in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἀνδρὸς δείξει, Aristot. in eth. lib. 5, c. 3. In qua significatione dicitur & plur. num. ἀρχαὶ apud Thuc. lib. 2.

Derivata ab ἀρχὴ *principium,*

Ἀρχῆθεν (*adverb. poëticum*) ab initio. Herodot. in Thal. & Philo.

Ἀρχαῖος, α, ον, pristinus, antiquus. ut ἐς τὸ ἀρχαῖον Aristoph. in pristinum statum. Et ἀρχαῖος ἑταῖρος, apud Xen. Item antiquus, vetustus, priscus. ut apud Synes. ἰθὺς ἀρχαίου καὶ πατρίου. Item stultus, ineptus. Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερος ἃ τὸ δέον τοῦτο.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, fors usurarum. Subauditur autem substantivum δάνειον five δανείσμα, quod aliquãdo additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicujus pro sorte & capite unde fructus & reditus manat, adeò ut τὰ ἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, avita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more. antiqua morum simplicitate, absque malitia. Interdum *pro*, stultè. Dem.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas. Pausan.

Ἀρχαϊκὸς & Attice ἀρχαϊϊκὸς, ἡ, ὁ, antiquitatẽ seu antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, five in moribus, five quod artem attinet. Plut. in Public.

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua simplicitate seu rusticitate. Item stultè.

Ἀρχαΐζω, antiquitatem seu antiquos imitor.

Ἀρχαϊσμὸς, veterum seu priscorum imitatio: in primis autem in sermone seu dictione. unde figuræ nomen est apud gramm.

Ἀ"ρχω, incipio, initiũ facio. Od. γ, -μύθων ἦρχε. Et Il. α, -ἦρχε γοῆσιν, verba facere cœpit. Item sum principiũ seu origo. vel autor sum. Thucyd. ἡδὲ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo, apud Thucyd. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χερῶν ἀδίκων, qui prior lacessivit aut iixam aut bellum & qui prior percussit, ut Bud. interp.

Ἀ"ρχομαι, incipio, initium facio, vel initiũ sumo, Od. ο, ἤρχετο μύθων. Sic ἄρχομαι συγχύσεως. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτου, Dem. & Luc. Et ἄρχομαι ἐκ τῆσδε τῆς ἀρχῆς, apud Xen. ¶ Item pro ἀπάρχομαι, Od. ξ, Παίδων ἦρχε μελέων. ¶ Item *pro*, initiũ habeo. Greg. de theol. lib. 1, ἐστι ἄρχεται γὰρ ἀπὸ χρόνου ὁ χρόνων δεσπότης.

Ἄ"ργμα, τὸ, vel potius ἄ"ργματα, τὰ, primitiæ, ἀπάργματα. Od. ξ.

Composita.

Ἀ"γαθαρχία, ἡ, boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionysio Areopag. Hinc ἀγαθαρχικὴ τελὰς ab eodem appellatur.

Αἱρεσιάρχης vel αἱρεσιάρχου, hæresis autor, *id est*, sectæ, à quo secta quæpiam initium cœpit. Et apud Eccles. scriptores, autor dogmatis à religione Christiana alieni.

Αἱρεσιαρχεῖν, esse autorem sectæ.

Ἀ"ναρχος, ον, ὁ ἡ, principio carens. de Deo solo dicitur. Exp. & æternus. Greg. Vide & aliam signif. in ἀρχὴ, principatus.

Decomp. Συναίναρχος, unà cum alio carens principio, coæternus. ut Christus dicitur Patri συναίναρχος.

Ἀ"περχαιόω, ῶ, F. ώσω: antiquum reddo, obsolescere facio.

Ἀ"παρχαίωμαι, antiquus fio, obsolesco. unde ἀπηρχαιωμένη λέξις.

Ἀ"περχαίζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Item antiquitatis formam tribuo, apud Athen. dipnosoph. lib. 1,

Ἀ"παρχαίνω, primitias solvo & decerpo. Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem, vide Bud. Et cum ἀπὸ, apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accus. Il. π. & Odyss. ξ. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum geniti. apud Gregor. Ἀ"παρχὴ, ἡ, & frequentius ἀπαρχαὶ, primitiæ. Plutarc. & Plat. Ἀ"πάργμα, vel potius ἀπάργματα, primitiæ. Gregor.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis & familiæ autor. à quo genus (i. familia aliqua) originem & initium sumpsit.

Ἐ"ναρχομαι, incipio, auspicor. Plut. in Cic. ἡ μάλις συνήρξαθ' Ἑλλάς.

Decomp. Προεναρχομαι, antè incipio.

Ἐ"ξαρχῆς pro ἐξ ἀρχῆς ab initio, à principio.

Ἐ"ξαρχω, incipio, auspicor. Odyss. οἱ μάλιστ' ἐξάρχετες. Et Xen. Pæd. 7, παιᾶνα ἐξάρξω. Ἐ"ξάρχομαι, idem. ut Xenoph. ἐξάρχεσθαι παιᾶνα, Hellen. 3.

Ἐ"ξαρχος, inceptor. Item princeps rei alicujus conficiendæ. Basil. Ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. & præcentor.

Ἐ"ξάργματα, τὰ, primitiæ. Item dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus.

Ἐ"παρχομαι, auspicor, cœpi. Il. α.

Ἡραρχὼς, à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, suprema divinitas. Deus supremus, ad quem omnia referuntur. apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui supremæ divinitatis est, qui summi Dei est, divinus. ut θεαρχικὸν πνεῦμα, Areop.

Καπάρχω, primus facio vel dico. Interdum absolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitivi. ut. Xen. lib. ἀπομν. 2. καπάρχομαι τοῦ καλοῦ εἶναι, prior illũ invitarem. Item autor sum alicujus rei, exemplum præbeo, Athen.

Καπάρχω μάχης apud Eurip. & καπάρχω τοῦ πολέμου apud Plut. Invenitur & καπάρχειν λόγου apud Plat. in Euthyd. Item προεξαρχὴν, Aristot. unde ὁ καπάρχων, præcentor, præsultor.

Καθαρχὴ, initium, exordium. Polyb. Exp. & libatio, primitiæ.

Καπάρχομαι, incipio, inchoo, ut καπάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polyb. Est etiam victimam ferire, & ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. & Plut. ¶ Item hostiam & sacrificium libo. quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. ἐπεὶ δὲ αὐτοῦ κατὰ τὸν βωμὸν καπήρχοντο.

Καπάργματα, primitiæ. Eurip.

Decomp. Προκαπάρχω, (q. d. præexisto) anteverto, antegredior. Gal. ἅπαντά τε τὰ προκαπάρχοντα τῆς νόσου. Item præpolleo, antiquiore loco numeróque habeor. Areop.

Προκαπαρξις, principiũ, origo. Sic προηγεμονικὸς, principalis, originalis, primarius. Basil.

Προκαπάρχομαι, auspicor. Synes. Προκαπάρχασθαι δίκης, in Pand. contestari litem. Προκαπάργματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem & sacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium substantiæ, vel substantiarum. aut dominium seu imperium in substantias. Areop.

Πατελάρχης, ου, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præstantiæ ratione. Sic n. David patriarcha vocatus putatur.

Πατελαρχικὸς, ad patriarchas pertinens.

Πατελαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατελαρχία, apud Dionys. Areop. paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior injuriam facio. in epist. Phalar.

Ὑπάρχω, initium do, primus facio aut dico. autor sum. vel initium rei do, ut Andoc. οἱ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἀπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Et Dem. pro cor. Ἀφῶ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. Capitur & in malam partem. ut apud Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης, prior infero injuriam. Sic ὑπάρχω βίας apud Plutarch. ¶ Item sum, existo. Aristot. de part. an. lib. 1, πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Et Poll. 5, ὑπάρχει μίσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odium existit. ¶ Exp. etiam suppeto. ut Demosth. ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem, τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχουσα οὐσία, quæ suppetunt facultates, bona quæ adsunt, vel præsentia bona. ¶ Ὑπάρχω σοι apud Dem. adsum tibi, i. sto à tuis partibus. Ὑπάρχειν est etiam (inquit Bud.) licere, contingere, evenire. ut ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro necesse esse: ut ὑπῆρχεν αὐτῷ φοβεῖσθαι τὸν χαλκιδέα, ἢ τεθνᾶναι, &c. Apud Aeschin.

Ὑπαρχή, ῆς, initium, ortus. unde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab integro, Aristot. Item beneficium ultrò collatum, *id est*, prior beneficentia, quæ & προῦ παρχή, Bud.

Ὑπάρχομαι, incipio, ut Gal. γράφειν ὑπαρξάμενος, scribere cœpi.

Ὑπαρξις, εως, ἡ q. d. existentia. A Bud. exp. substantia, subsistentia. Apul. rod. Item bona, facultates. Polyb. & ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτὸς, ὸν existentiam habens.

Ὑπαρξιακὸς q. d. substantivus.

Decomp. Ἀνυπαρξία, q. d. inexistentia. Apud Areop. pro interitu. Ἀνύπαρκτος, non existens, vel qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. de prud. anim.

Αὐτύπαρκτον, per se subsistens. Hesych.

Προϋπάρχω, interdũ pro ὑπάρχω, ut οἱ προϋπάρχοντες τῷ ποιεῖν εὖ, qui beneficentia prieveniunt. Sic & cum genit. apud Isocr. προϋπάρχειν τῆς εὐεργεσίας. Hinc τὰ προϋπηργμένα apud Dem. beneficia in quempiam antea collata. ¶ Item sum antè, præcedo tempore. ut προϋπάρχοντες νόμοι. Dicitur & προϋπηργμένα pro προϋπαρξαντα, antecedentia facta, Dem. προϋπαρχὴ, antegressa beneficentia, beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Eth. 9, Προϋπαρξις, q. d. præexistentia. Propriè Deo tribuitur, ut qui sit ante τὸ ὑπάρχον. Damasc. vide Bud.

Συνυπάρχω, simul sum. vel unà sum. Philo de mundo.

Φιλάρχαι, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

¶ *Derivata ab ἀρχὴ, i. principatus.*

Ἀρχικὸς, ῆ, όν, (inqt Bud.) imperitandi peritus vel cupid⁹. unde ἀρχικῶς ἔθνη Isocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xen. apomn. l. 1, qui hominib. dominari novit. Itè simpliciter pro imperatore vel gubernatore: apud Synes. & Aristot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia. Paus. Et pro ipso magistratu, Bud. ex Aristot. ¶ Item tabularium, i. armarium & instrumentum publicum in quo acta publica asservantur. Plut.

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q. d. imperiolum) parvum imperium. Item parvus magistratus, magistratus pedaneus, ut Bud. vertit apud Demosthen.

Ἄρχω, principatũ obtineo, impero, imperium teneo, dominor, præsum. Item magistratum gero, seu magistratu fungor. Il. ι, Ἀτρεΐδη σὺ μὲν ἄρχε. Et Il. π, Ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In prosa cum genit. ut Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. Et Thuc. lib. 2, ἄρχειν τῆς φαλάγγος, ducem esse seu imperatorem.

Ἄρχων, ου, principatum obtinens seu imperium, qui præest vel præfectus est. magistratus. Aristot. de mundo, οἷον φαπὸς ἄρχοντι ἡ πόλεως, ἡ οἰκίας. Et sine genit. apud Polyb. & alios. Item peculiariter sic dicebatur Athenis, qui ita præerat judicibus, judiciorumq; moderator erat, ut Romæ prætor. vide Bud.

Ἄρχομαι, sum sub principatu seu dominatu, sum sub imperio, subsum imperio, mihi imperatur. Sepè exp. pareo, obtempero. ut Plut. in apoph. ἄρχομαι τῶν νόμων, obtempero legibus. Et ἄρχομαι ταῦτα, Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio vel dominatu seu ditione alicujus, subditi, qui & ὑπήκοοι. Xen.

Ἄρχμὸς pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχὸς, ῶ, ὁ, princeps, qui imperium obtinet, dux. vox est poëtica. ¶ Item podex. Item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχὸς, i. princeps, quasi ἄρχαμος. Od. ξ, -συβώτης ὄρχαμος ἀνδρῶν.

Ἀρχέω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. ε, Ἀρχέουσιν Τρώεσσι καὶ κρατέρας ὑσμίνας.

Composita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præses. Soph. in Ajace.

Ἄναρχος, principe seu duce vel dominatore carens. qui nullius dominatui subest. Il. β, & Plat. de leg. lib. 12.

Ἀναρχία, status eorum qui principe seu dominatore carent. Philo de vita M. lib. 3, & Xen. Hell. 8. ¶ Item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent. detrectatio imperii. Item soluta licentia, qua unusquisque pro libidine omnia agit. Bud. ex Aristot.

Ἄναρχος, ου, ὁ, ἡ, nullius imperio subditus. Thucyd. lib. 5.

Ἀριστάρχω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Pol. 2.

Ἀριστάρχειον, templum Dianæ sacrum.

Ἄσυλάρχης, ου, ὁ, inviolabilis & sacer magistratus, quales erant tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem spoliare aut violare nefas est. Dionys. Hal. lib. 7.

Βιάρχος, victui seu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω, ῶ, consilii vel curiæ sum princeps. Aristot. Pol. 4.

Γυμνασιάρχης vel γυμνασίαρχος, gymnasii præfectus. Aesch. Dem.

Γυμνασιαρχία, gymnasii præfectura. Isocr.

Γυμνασιαρχέω, ῶ, gymnasio præfectus sum.

Δεκάρχης, sive δέκαρχος, & δεκαδάρχης sive δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemviri. Priore utitur Herodot. pro decano seu decurione.

Δεκαδαρχία seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura. Item decemviratus, *hoc est*, decem virûm collegium & potestas. Plut.

Δεκαδαρχεῖν, decurionẽ vel decemvirum esse, apud Hesych.

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris præest, duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, apud Hesych. exp. dux duodecim virûm.

Δήμαρχος, populi princeps, *id est*, tribunus plebis. Plut.

Δήμαρχοι apud Athenienses erant cujusq; municipii principes qui agros describebant & album asservabant, & municipes quum opus erat convocabant, & suffragia dabant & pignora capiebant. Suid. unde apud Aristoph. in Neb. δίκην με δήμαρχός τις. Impropriè dicitur & δήμαρχος φαλάγγος, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικὸς, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens.

Δημαρχέω, ῶ, tribunus plebis sum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος.

Δικαιαρχία, justũ imperiũ, Hesychio, vel etiã justorũ imperium.

Ἀδικαίαρχος, (*decomp.*) injustus magistratus. ut expon. apud Cic. ad Att. lib. 2.

Διοσάρχας βασιλῆας, vocat Sophocles Menelaum & Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant & imperatores Græcarum copiarum. Ideò & δικρατῆας.

Δύσαρκτος, ου, ὁ, ἡ, imperii habenas difficulter admittens, qui regi sese imperio vix finit, contumax.

Εὐσαρχία, difficultas imperandi, quando imperatori milites vix obediunt. Appian. bell. civil. lib. 5.

Ἐθνάρχης, gentis præfectus. Luc. in Macr. & 2. ad Cor. c. 11.

Ἐθναρχία, præfectura gentis. In lib. Maccab.

Εἰκοσάρχης, viginti virûm præfectus. Hesych.

Εἰλάρχαι, idem qui ἰλάρχαι, turmarum præfecti.

Εἰρωναρχης, magistratus quidã apud Iuriscõsultos, inquit Bud.

Εἰρωναρχία, idem Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum ut ἡγεμονία.

Εἰρωναρχῶ, fungor irenarchia, corrigendis morib. præsum. B.

Ἑκατοντάρχης sive ἑκατόνταρχος, centurio, ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων, Xenoph.

Ἑνωμοτάρχης, quasi ὠμοτάρχης, qui præest certo numero militum, qui ὠόμοσθαι erant, vide Aelian. Hesych. Suid.

Ἑξαρχος, dux, princeps. ut ἑξαρχος τῶν ἱερῶν, Plut. in Numa.

Ἐπάρχω, impero, imperito, dominor. Xen. χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocrat. in Paneg. Item præsum, præfectus sum. ut Herodian. ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν φαλαγγιτῶν ὀκτώ.

Ἔπαρχος, præses, præfectus. ut ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τῆς φαλαγγος, vel τῆς αὐλῆς, &c. apud Plut. Ponitur & sine adjectione, apud Herodian.

Ἐπαρχία, præfectura, provincia. Plut.

Ἐπαρχιώτης, provincialis, qui est ex provincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ, provincialis mulier. in Pand. ut scribit Bud.

Decomp. Νυκτίπαρχος, præfectus vigilum, in Pand. De luna etiam dici potest. Bud.

Ἐργανεάρχης, qui stipibus erogandis præest, vel qui est caput collegii.

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ. Bud. (ctæ. Ex Laërtio.

Εὔαρχος, bonus ductor & imperator. Item moriger, imperio parens, regi facilis,

Εὐαρχία, ductus principatusque probus.

Ζυγαρχία, duo currus. Aelian.

Ζώαρχος, qui animanti præest, qui uni præst elephanti.

Θηραρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. rector elephantorum, seu qui præst elephantis.

Θηραρχία,

Θηρεσαρχία, imperiū ejus qui præest belluis; imperiū in belluas.

Ἐπιθηρεσάρχης, (decomp.) qui aliis θηρεσάρχοις præest. A Gaza exp. duplaris ferarius.

Ἐπιθηρεσαρχία, duplaris feraria.

Θιασάρχης, sacri chori princeps, princeps & antistes sacrificantiū vel solenni cœtu. Deum colentiū. Luc. in Nigr. (Areop.

Ἱερεύς, qui sacris præest, vel qui sacris præsit ordinib. Dion.

Ἱερεσχία, sacrum imperium, seu in rebus sacris imperium.

Ἱερεσχικός, ad eum qui sacris præest pertinens.

Ἱερεσχικῶς, more eorum qui sacris præsunt.

Ἱερεσχέω, ῶ, præsum sacris ordinibus, sacro imperio fungor sacroq; magistratu. Bud. ex Dionysio. Et ἱερεσχεῶς, hujusmodi imperio ac præfectura regi.

Ἱλάρχης, præfectus agmini equitum 64. Ἱλαρχία, functio illa.

Decomp. Ἐπίλαρχία, duæ turmæ, seu agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur.

Ἵππαρχος, & ἱππάρχης, equitum magister seu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magistri equitum dignitas, q. d. magisterium equitum, præfectura equitum, seu præfectura equestris. Xen.

Ἱππαρχικός, ad magistrū seu præfectum equitum pertinens. Xen. Item præfecturæ equestris peritus.

Ἱππαρχέω, ῶ, præfectus equitum sum, magistér equitum sum. Xen. Interdum cum genit. pro ἄρχω, capitur. ut Dem. ὧν ἱππαρχεῖν παρ' ὑμῖν ἠξίωσεν ἱππέων.

Ἱππαρχεῶς, regi ab Hipparcho. Aristot. Pol. 3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 1024, ut traditur in lib. de ordinibus milit.

Κατάρχω, imperito, dominor, præsum. Plat. in Protag. τοῦ δὲ κατάρχειν τὸ λόφῳ.

Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest. thesaurarius.

Κειμηλιάρχιον, ου, τό, locus in quo pretiosa supellex reconditur.

Κώμαρχος vel κωμάρχης, pagi præfectus. Xen.

Οἰνωνάρχος, cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Hesychio.

Ληξίαρχοι, magistratus quidā Athenis qui tum alios tum eos qui jam suæ tutelæ facti erant & jam poterāt ἄρχειν τῶν λήξεων, id est, hæreditatis paternæ, in albū civitatis inscribebant. vide Pol.

Ληξιαρχικὸν, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui jam tutelæ suæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεων ἄρχειν, hoc est, τῶν κλήρων τῶν ἰδίων. Bud. ex Isæo. Demosth. & Aeschin.

Λῃστάρχος & λῃσταρχης, princeps prædonum, princeps latro. Posteriore utitur Plut. prius aff. ex Clem. Alex.

Λιμεναρχία, portus seu portuum præfectura, munus ejus qui est portus seu portuum præfectus.

Λιμεναρχίς, portus seu portuum præfectus, qui præest portui seu portubus.

Μεραρχία, agmen constans è viris bis mille quadraginta octo. Hujus agminis dux dicitur μεραρχης. Aelian.

Μόναρχος vel μοναρχης, monarcha. qui solus dominatur seu imperat, Aeschyl. Thuc. Aristot. Ionicè μώναρχος, apud Herod.

Μοναρχία, solus dominatus, unius imperium, monarchia. Herodotus.

Μοναρχικὸς, ad monarcham pertinens seu ad monarchiam. Et monarchiæ favens. Appian.

Μοναρχέω, ῶ solus impero, seu dominor. Interdum genitivum habet. ut apud Strab. l. 5, ὑπὸ τῶν Σύλλα μοναρχησάντων Ῥωμαίων. Et pass. μοναρχέομαι, ab uno solo regor, unius duntaxat dominatui subsum.

Μυριάρχης sive μυριαρχος, qui decem virūm millibus præest, decem millium præfectus. Xen.

Ναύαρχος, navium præfectus, navarchus, classis præfectus. Thucyd. Aristot.

Ναυαρχία, præfectura navium seu classis. Thuc.

Ναύαρχις, ίδος, ἡ, navis quæ classis præfectus vehitur. quidam prætoriam navem appellant.

Ναυαρχέω, navibus præsum, navarchum ago. Xen. Isocr.

Νομάρχης, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Aristot. in Oecon. lib. 2.

Νομαρχία, dignitas ejus qui præfecturæ imperium obtinet: aut ipsa præfectura.

Ὀλιγαρχία, ἡ, paucorum dominatus. Thuc. Peculiariter etiam, paucorum eorumq; divitum dominatus. Plat. de rep. lib. 8.

Ὀλιγαρχικὸς, ad oligarchiam pertinens. Et oligarchię favens, paucorum dominatu gaudens.

Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες, pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. & Aristot.

Οὐσιαρχία, vide in comp. ex ἀρχή, i. principium.

Παντάρχης, ου, ὁ, omnib. imperans, omnium dominus. Aristoph.

Παντηγυριάρχης, qui præest πανηγύρει. cui commissa est cura τῆς συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυριν. Plut. in Symp. 5.

Πέζαρχος peditum præfectus. Xen.

Πειθαρχέω, ῶ, pareo, obedio. Act. Apost. c. 5. Propriè esse videtur parere præfecto seu principi aut magistratui.

Πειθαρχία, obedientia, apud Phil. (Aristot, & Plut.

Πειθαρχικὸς, qui facilè paret, qui promptus est ad parendum.

Πεντάδαρχος, sive πενταδάρχης, ου, ὁ, qui quinque viris præest, quincurio. Xenoph.

Πενταρχία, quinqueviratus. Aristot. Pol. 5.

Πεντακισχίλιαρχος, qui quinquaginta millibus præest. Thuc.

Πεντακισχιλιαρχία, munus & dignitas qua quis militibus quinquaginta præest. vel quinquaginta virorum principatus.

Πεντακοσίαρχος, quingentorum militum præfectus. Plut. in Alex. Idem dicitur πενταρχοσιάρχης. Aelian.

Περιπολάρχης, sive περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. l. 7.

Πολέμαρχος, dux belli, penes quem belli administrandi summa potestas. Bud. annot. in Pand. scribit hodie marescallum nōminari, tribunum militum. Latinè posse vocari. vide & Harpocr. item Suid. & schol. Thuc. item Aristot. Polit. 6.

Πολεμαρχία, munus polemarchi.

Πολεμαρχικὸς, ad polemarchum pertinens. Athen. l. 5.

Πολίαρχος, præfectus urbis vel urbium. princeps urbis vel urbium, Eurip.

Πολιαρχέω, ῶ, urbis præfectus sum, urbi præsum. Syn.

Πτολίαρχος, poëticè pro πολίαρχος Et πτολιάρχης, idem.

Πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολύαρχον, subst. pro πολυαρχία, multorum dominatus. Naz. τὸ πολύαρχον φυσιῶδες, ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet.

Σιτάρχος, sive σιτάρχης, præfectus annonæ. apud Athen. lib. 4.

Σιταρχία, munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ annonæ præfectus sum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία Athen. l. 6.

Σκοπάρχης, sive σκόπαρχος, speculatorū seu exploratorum præfectus. qui speculatorib⁹ seu exploratorib. præest. Xen. Pæd. 6.

Σπουδάρχης, magistratibus gerendis studens, i. qui magistratus ambit. Xen. in Symp. Σπουδαρχίδης, idem. Aristoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, studium gerendorum magistratuum. ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, sive σπουδαρχιάω, ῶ, magistratibus gerēdis studeo, magistratus ambio. Syn. Aristot.

Στόλαρχος sive στολάρχης dux classis, qui præest classi. Hesych.

Στρατάρχης, dux exercitus. Philo de vita Mos. l. 3.

Στρατάρχέω, ῶ, dux sum exercitus, exercitui præsum.

Στρατάρχία, præfectura exercitus. Phil. de vita Mos. l. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus castrorum, qui castris præest.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum.

Συνάρχω, unà impero, seu dominor, unà magistratu fungor, collega sum in magistratu. Dem.

Συνάρχων & συνάρχος, collega.

Σχολάρχης, scholarcha, i. qui scholæ præest.

Σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum, scholæ præsum. Laërt. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest seu turmæ, aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero qui dicitur σύνταγμα vide Suid.

Ταξιάρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam exp. centurio. Pro decurione usum esse Polyb. & Plut. testatur Bud.

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ præfectus sum, sum centurio, vel cohortis præfectus sum. aut etiam, ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses. Soph.

Τελεστάρχης, tanquam cerimoniarum cōditor appellatur Christus à Dionysio Areop.

Τελεσαρχία, principatus in cōdendis ceremoniis. Pro summa divinitate, atq; adeò pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui & ἀρχιτελώνης. Cyrill.

Τετράρχης, qui quatuor λάχεις præest, tetrarcha, Luc. 9.

Τετραρχία, ejusmodi munus, apud Aelian.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Luc. 3.

Τοιχάρχος, qui præest navis parietib. vel potius, qui præest laterib. navis seu remigibus qui sunt in latere navis. Poll. libr. 1.

Τοπάρχης, loci præses. qui loco alicui præfectus est, seu præest: ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Gen. c. 41, & Dan. c. 4.

Τριήραρχος seu τριηράρχης, triremis seu triremium præfectus: Item qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. Poll.

Τριηραρχία, præfectura triremis seu triremium.

Τριηραρχικὸς, ad trierarchiam pertinens. ut τριηραρχικὸς νόμος, Demosth.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere.

Τριηράρχημα, sumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ, ultra justum tempus obeo munus trierarchiæ, ut Bud. interp. ex Demosth. (Suid.

Τριτάρχης, qui præest tertiæ parti tribus. vide Harpocr. Poll.

Ὑπάρχω, impero, imperium gero, præsum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δὲ δυτυχίᾳ διλώσηκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τετάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.

Ὑπαρχος, præses, præfectus, rector provinciæ. Herod. Xen. Propriè qui sub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp. Συνύπαρχος, (q. d. compræfectus) collega ejus qui est ὕπαρχος.

Φαλαγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi.

Φαλαγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præest.

Decomp. Διφαλαγάρχης, seu Διφαλάγαρχος, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγαρχία, ejusmodi præfectura.

Φίλαρχος, imperii seu imperandi cupidus.

Φιλαρχία, imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Φρατριάρχος, præfectus curiæ seu sodalitii quod φρατρία vocabatur. Demosth.

Φρούραρχος, sive φρουράρχος, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus. Xen.

Φρουραρχέω, ῶ, præsidiariis militib. præsum, seu præfectus sum.

Φύλαρχος & φυλάρχης, tribus præfectus. qui tribui præest. princeps tribus, tribunus. Herodot.

Φυλαρχία, præfectura tribus.

Φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps. præsum tribui, sum tribunus. Aristot. Pol. 4. & Xen. de arte eq.

Χιλίαρχος, sive χιλιάρχης, qui mille viris præest. mille militum tribunus. seu simpliciter, tribunus. Plut.

Χιλιαρχία, imperium in mille viros. præfectura mille virûm seu militum, seu tribunatus militum, apud Plut.

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris seu militibus præsum. sum tribunus militaris.

Ἄ̓ΡΩ, apto, adapto. Vel neutra signif. cõgruo. Thema quidem est inusitatum, at ab eo formata quædam tempora non rarò apud poëtas sunt in usu. Futurum Aëolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ) unde infinit. ἄρσαι, & particip. ἄρσας & ἀρσάμενος: ut Il. α, ἀ σφισι κῆρ θυμὸν, i. animo & desiderio congruentes: Odyss. ω, Νῆ ἄρσας ἐρετῆσιν ἐείκοσιν: ubi ἄρσαι νῆα est munire & instruere: quod qui facit, aptam reddit. Sic Apoll. Argon. 2, ἀασίσιν ἄρσασι νῆα.

Ἄ̓ρομαι, aptor, adaptor, hinc ἄρθην pro ἄρθησαν, *id est*, συνηρμόσθησαν, apud Hom. Il. π, v. 210. Μᾶλλον ἢ τίχες ἄρθεν, &c. Aor. Med. ἁρσάμενος pro ἄρσας, apud Hesiod. Ἁρσάμενος πολεμήσι, *id est*, aptè fabricatus. ut quidam interpr. Præter. med. ἄρηρα, unde Od. ε, Οἵ φ' ἀῶ μὲν κεν ἀλέρατ' ἐν ἀρμονίησιν ἀρήρῃ. Et Il. γ, ὅ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει. ubi expon. ἥρμοστο, hastam quæ ejus manu quadrabat, *hoc est*, quàm facilè vibrabat. Apud Apoll. ἅλμα ἄρηρεν ἅλμῳ, exp. coheret. Od. η, ἀρηρότα σκολόπεσσι τείχεα, i. munita. Aff. ex Eurip. ἄρηρε *pro*, decretum & statutum est. In activa signific: Odyss. ε, κῆ ἁρμονίῃσιν ἄρηρε, compegit. Item ἤραρε pro ἄρηρα. ut Il. δ. ἤραρε τίκτων, adaptavit. Et Od. ε, κῆ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam interpr. confirmavit. alii exhilaravit. alii satisfecit animi sui desiderio. Item ἄραρε pro ἄρηρα, ut in Epigr. ἄραρε πέδα exp. accommodavit pedem. hinc apud Hom. ἀραρὼς cum dat. *pro* compactus, aptatus, innexus. ut Il. γ, & alibi.

Ἄ̓ραρα (præsens à præt. med. ἄραρα formatũ) idem quod ἄρω, apto, adapto. Iliad. π, Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἐὺ ἄρμενος ἁρπυκτοῖσι λιθοισι δώμασιν ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων. Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὁμαλόεσσαι.

Ἀραείσω, idem Od. ξ, Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀραείσατο πέδιλα.

Ἄ̓ρμος, congruens, aptus, accommodus, per syncopen pro ἀραρυῖα Hesiod. in Erg. μήλα γὰρ νύτοι ἄρμος ἔπτω. Apud eundem in Asp. Οἵ ῥά μιν ἠσπαίροντα ἓξ ἄρμοι παῦται παρῆκαν, quidam exp. necessaria. ¶ Ἄ̓ρμος, ου, ὁ, & ἄρμον, ου, τὸ, velũ, carbasus. Eustat. ex Od. ε, unde comp. τριάρμονος νεῶς, trinis velis instructa navis. ¶ Hippocrati ἄρμον, idem est quod ὄχανον. ut ἄρμα μηχανῆς.

Ἄ̓ρη, utilitas, apud Aeschyl.

Ἄ̓ρμη, ῆ, Hippocrati dicitur, πᾶσι σιλφοδὸς πραυμάτων, teste Erot. Apud eundem, Galenus exp. futura in capite.

Ἁρθμός, ὁ, amicitia. Inde ducta signif. quòd per amicitiam apta voluntatum conjunctio & veluti coherentia quædam esse soleat. Etymol. affert ex Apollon. ἀρθμὸν ἐθέντο κῆ σφίσιν.

Ἁρθμία, ἡ, amicitia concordia.

Ἄ̓ρθμιος, ου, ὁ, amicus. Herodot.

Ἁρθμέω, ῶ, amicitiæ vinculo jungor cum alio. Il. ν. v. 302.

Ἁρμός, ὁ, apta commissura, coagmentatio, compages. Xen.

Ἁρμῇ, (*adverb.*) cõgruenter. Ἁρμῇ autem, (cum tenui) nuper: apud Aeschyl. in Prom. & Theocrit. Id. 4. Eustathius tamen etiam in hac signif. ἁρμῆ scribit, & ait existimari vocem esse Syracusanorum, & dici per systolen pro ἁρμῇ, ut ἐξοῖ pro ἔξω & ἔνδοι pro ἔνδον apud Theocr. Vide & Etym.

Ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, F. σω quadro, congruo, convenio, utpote aptè cohærens. Xen. Pæd. 1, v. 7, ἔγνων βέλτιον εἶναι ἀμφοτέροις τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Apud Isocr. τόδε πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, hoc ad vitæ consuetudinem accommodum est. Et sæpè cum infinit. ut Isocr. de pace, ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐκ κῆ πρὸς τοιοῦτον ἁρμόζει διαιτᾶσθαι πρεσβεύειν. ¶ Item apto, adapto, aptè coagmento. Od. ε. Τέκτηνεν δ' ἄρα πάντα κῆ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Bud. interpr. constituere & temperare civitatem. ¶ Item jungo connubio, nuptui do, despondeo. Appian. ἥρμοσαν δὲ τῷδε τῷ λέοντι τὴν Πομπηίου θυγατέρα Μαρκέλλῳ.

Ἁρμόζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmentor. unde ἡρμοσμένη ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. Item activa significatione pro ἁρμόζω, apto. ut Odyss. ε, ἀρμόζεο χαλκῷ Εὐρέϊ νῆα τάμνων, i. apta, aptè compinge. Sic & Plut. in Solon. τοὺς νόμους ἁρμόζει τοῖς πολίταις, leges accommodat civibus. Dicitur etiam vir ducere puellam vel uxorem. ut apud Herodot. in Terpsich.

Ἁρμόζοντως, congruenter, convenienter.

Ἁρμονή, apta junctura, compages, coagmentatio. Luc.

Ἁρμοστής, οῦ, ὁ, moderator. quo nomine Lacedæmonii appellabant quos suis urbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.

Ἁρμοστρίς, idem, Hesychio.

Ἁρμοδὸς, ὸν, ὁ, conveniens, congruens. Apud Athen. lib. 13.

Ἁρμόδιος, ου, ὁ, congruus, aptus.

Ἁρμονία, ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Homer. Aristot. ¶ Apud musicos expon. concentus. Vide Aristot. de mundo, & Plat. de leg. lib. 2. Apud eosdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι esse quatuor. de quibus Luc. in harm.

Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens. Interdum musicus, musicæ peritus. Plat. in Phæd.

Ἁρμαλιὰ, ἡ, cibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν ἢ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Hesyc. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι δίκην ἅρματος φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod.

Ἀριθμὸς, Ἄ̓ρθρον, Ἄ̓ρμα, Ἀρτάω, Ἄ̓ρτυς, Ἀρτύω, Ἀρτίω, Ἄ̓ρτος, Ἀρέσκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ, hostis, cui cum altero non convenit. Il. ω, v. 365. Οἵτοι δύσμαχοί εἰσι καὶ ἀνάρσιοι ἀλλήλοισιν ἔασιν. Sic & Od. ξ. Item ἀνάρσια, intolerabilia, item iniqua. Suid. & Hesych.

Ἐπάρω, idem quod ἄρω. ut Il. ξ, - πυκινὰς δὲ φρένας σὺν θυμῷ ἐπῆρσε. Κλισίῃ κευπτῇ, i. ἐφάρμοσε, inquit Eust.

Ἐπάρμοσε pro ἁρμόσε ex Hesiod. aff.

Ἐπαρηρὸς, Homero συνηρμοσμένον.

Ἑρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpè, apti socii. sodales quorum nobis apta est societas. Vel, socii cum quibus bene nobis convenit. Exponitur etiam, qui amicitia inter se aptè juncti sunt, vel apto quodam amicitiæ vinculo inter se juncti.

Εὐῆρις πρεσβίτις, apud Pausan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborata anus, nisi fortè legend. εὐεργής. (bet.

Ἑρίηρος, ut ἑρίηρος ἀοιδὸς, Od. α, cujus cantus harmoniam habet.

Θυμαρὴς, ές, ὁ ἡ, animo conveniens, animo placens, gratus. Hom. Pro eodem dicitur & θυμήρης, ut Od. κ. Et θυμήρεις αὐτῷ φίλους apud Herodian. lib. 8. carissimos.

Θυμαρέω, ῶ, animo meo placet. Theocr. Idyl. 27, v. 9.

Θυμαρέμενος, idem Nic. in Alex.

Κλινήρης, ες, ὁ ἡ, qui lecto affixus est. Dicitur plerunque de eo qui adversæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plut.

Λογχήρης, qui lanceæ manum aptat, ut is qui eam gestaturus est, seu etiam gestat. Eurip.

Νεωρὴς, apud Soph. in Electra exp. νεωστὶ ἁρτηρμένος.

Ξιφήρης, ες, ὁ, qui gladio manum aptat, ut is qui vagina ensem educturus est. Herodian. Vide in comp. ab Αἴρω.

Παμήρης, omnibus placens. Hesych.

Πάραρος, ὁ ἡ, non bene compositum corpus habens, vel non bene compositam mentem habens. apud Theocr. Vide Eust.

Ποδήρης, ες, ὁ ἡ, idem cum ποδήνεκὴς, ad ipsos usque pedes promissus, ad ipsos pedes pertingens, seu dependens. Xen. Pæd. 6, σὺν ἀσπίσι τοῖς ποδήρεσι. Plutarch. ποδήρης πώγων καθεῖται. barba ad talos usque promissa dependet. Sic ποδήρεις χιτῶνες rursum apud Xenoph. Vide & comp. ex ἔρεσσω.

Προσάρω, pro, adapto. Exponitur etiam convenio, ut προσαρμόζω. Hesiod. in Erg. Γόμφοισιν πελάσας πρόσαρηρε ἰσαθοῆι.

Πυλάρτης, ες, ὁ, habens portas validas & bene compactas. Epith. Plutonis, Il. θ, & Od. λ.

Σωάρω, coagmento, compingo. Apollon. lib. 2, θοῖς σωαρημένα γόμφοις, compacta, coagmentata.

Τειχήρης, qui se continet intra muros, Thuc.

Τοξήρης, arcu & jaculis instructus, Eurip.

Τυμβήρης, aptatus & conditus monumento.

Φρενήρης, ες, ὁ ἡ, mentis compos, aut cordatus. Herodot. Luc.

Χαλκήρης, æreus, conglutinatus ære, ære compactus. Hom.

Χοήρης, aptus τοῖς χοᾶσι, Eurip.

Χρυσήρης, ex auro aptatus & fabricatus. Eurip.

Ἐναρὰ, Λαρὸς, Ὄαξ, Ὄμαρτη, Ὄμηρος, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

Composita ex ἁρμόζω, & ἁρμονία.

Ἀναρμόζω, seu Ἀναρμόττω, adapto, copulo. Halicarn. lib. 4, πρεσβυτέρῳ τῷ πρεσβυτέρων ἀναρμόσας.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconveniens, minimè conveniens, non quadrans, non habilis. Xenophon. scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, ut ait Bud. ¶ Item compositus, ineptus. Aristoph. in Nub.

Ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, inepté.

Ἀναρμοσία, ἡ, incongruentia, inconvenientia. Plat. Plut. Apud Luc. ponitur pro ineptia, Budæo teste.

Ἀναρμοστέω, ῶ, sum ἀνάρμοστος, i. non congruo. non convenio, non quadro. Plato de leg. 4.

Ἀναρμόδιος, ου, ὁ ἡ, non idoneus. Theophr. Exp. & inconveniens & incongruens.

Ἀφαρμόζω vel ἀφαρμόττω, nõ convenio, dissonus sum. cui opp. ἐφαρμό-

ἐφαρμόζω. Basil, Exponitur & accommodo, apud Luc.

Βηπάρμονες, Hesychio sunt οἱ ἀχρηστοὶ οἱ ἀπὸ πολλῶν ὀχλημάτων dicti ἀπὸ τῆς ἁρμονιώδους βαίνειν: quoniam apto & concinno gressu incedentes saltant. Od. θ, Α'λλ' ἄγε Φαίηκες βηπάρμονες ὅσσοι ἄριστοι πάντατε. Βηπαρμὸς dicitur saltatio ista quam οἱ βηπάρμονες desaltant, apto & concinno incedentes gressu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1.

Διαρμόζω vel Διαρμόττω, disjungo; disgrego. Eurip. in Oreste, ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας ἀπὸ σφῶν δισσοὺς, avellés pcul à domina.

Δυσαρμοστία ἡδονῶν, apud Plut. de viro & uxore discordibus.

Ε'ναρμόζω, vel Ε'ναρμόττω, concinno, coapto. Halicarn. de Isocr. εἰς ἁρμονίαν ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam adjungo, adapto, *id est*, cum alijs apto, apud Synes. Plut. Paus. Item apto, accommodo. Synes. Neutraliter quoq; usurpatur, apud Greg. & Plut. pro convenire, quadrare, cohærere.

Ε'ναρμος, concinnus, aptus.

Ε'ναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελής, Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ἆσμα, ἐναρμόνιον κρᾶμα. Transfertur etiam ad alia & significat, concinnus, aptè compositus. Philo de mundo. πέφυκεν ἐναρμόνιον τὸ τοῦ κόσμου μέρη ἑνοῦσθαι, continuam digestionem & cohærentem. Sic Plut. de def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου συστάσις.

Ε'ναρμονίως, compositè ad musicæ melodiæ modulos. ut ἐναρμονίως ᾄδων. Eust.

Ε'ναρμονικὸς, ή, όν, ad harmoniæ musicæ modulos compositus. & ἐναρμονικὸν, melodiæ musicæ quoddam genus, de quo Macrob. l. 2. c. 4. in Som. Scipn. Ptolem. in Mus. Plut. Vitr. l. 5. c. 4. & Cæl. Rhod. l. 9. c. 3.

Ε'ξαρμόζω, vel ἐξαρμόττω, harmonico concentui non sum consonus. Exp. & avello, disjungo.

Εὔαρμος, aptus, habilis, dexter, quadrás. πρὸς ταῦτα εὔαρμος, apud Isocr. & Basil.

Εὐαρμοστῶς, aptè, concinnè. Isocr.

Εὐαρμοσία, aptitudo, dexteritas, lepos, Plut. in Pomp. & Plat. 3. de rep.

Εὐαρμοστέω, ῶ, sum εὔαρμος, & concinnus. Hippocr.

Ε'φαρμόζω, vel ἐφαρμόττω, adapto, accommodo, Hesiod. ταῦτα δὲ οἱ χρεὼ κόσμον ἐφήρμοσε πολλὰς ἀθλῶν, Philo de vita M. lib. 2. ἅπαντα ἁρμόνιος ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesium exponitur inserere vel adjungere, epist. 4. ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐφημερίσι σοὶ ἃς ἐπῳδὴν ἐποίησα, τῷ ἐπιστολῷ ἐφαρμόσας. ¶ Item neutraliter, congruo, convenio, cohæreo, quadro & consentaneus sum. cum dativo vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accusativum.

Ε'φαρμογὴ, convenientia, cohærentia, quadratio. Plut.

Καθαρμόζω, adapto, compono.

Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem. Apud Sophoclem, Πεπίστωται ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, exponitur βοηθῆσαι.

Μεταρμόζω, vel Μεταρμόζομαι, transmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: ut apud Basil. Interdum exp. commuto, verto, transfero. ut sæpe apud Phil. Item apud Luc. emendo & castigo. i. meliorem reddo, inquit Bud. Idem Bud. μεταρμόζομαι, tradit in malam partem poni à Greg. pro, in deterius formo, vel in pejus digero.

Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus. Suid.

Περιαρμόζω, circumapto, circumádapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, τοῖς ὠσὶ περιαρμόζει λεπίδα χαλκῆν.

Πολυαρμόνιος, multas harmonias habens. Bud. ex Plat.

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, adapto, accommodo. Plat. in Timeo, καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσήρμοττεν. Cicero interpr. atq; ita medio medium accommodans copulabat. Plut. in Sol. πρὸς γάμους νόμοις προσαρμόζων.

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, (q. d. coapto) coagmento, concinno, aptè compono. ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. ¶ Item neutraliter; congruo, convenio, quadro. Xen. ἀλλ' οὐ τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροὶ ποτε συναρμόσονται εἰς φιλίαν.

Συναρμόττεσθαι, apud Plat. in Timæo; Cicero exp. copulantur.

Συναρμοστὴς, coagmẽtator, cõtinnator. Ex Naz. affertur *pro*, conciliator, ἐγὼ τότε συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος. Ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστὴν, reipubl. moderatorem.

Decomp. Εὐσυνάρμοστος, qui facilè aptari & coagmentari potest.

Ἁρπαγὴς, vide in Ἁρπάζω.

-Α'ΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum (fortasse ab ἄρ, seu ἄρι particula intensiva, & ὄζω seu ὀδμὴ, unde & à Suida exp. εὐωδίαμα μυρεψικὸν) Plut. in Alex. ὀδώδει δὲ θαυμάσιον οἷον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων οἴκου. ¶ Apud Aristoph. pro ἀρωτῆρι, & apud Eupolidem pro ἄμφιτον, ad Ἀρόω pertinet.

Ἀρωματικὸς, ή, όν, aromaticus, odoratus. Plut. εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἰσχύν.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromatites, Dioscor. lib. 5. cap. 64. ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, i. ex aromatis confectum; lib. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur l. 37. c. 10.

Ἀρωματώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, aromata redolens, odoratus. Ath. lib. 11.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, aromata resipio. Ath. Probl. l. 1. ἡ δρακὼ κομᾷ ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis seu odoramentis imbuo. Dioscor. ἀρωματιστέον δὲ σεσηπὸς μὴ χιόνιον καὶ τριώβολον, ἐπὶ δὲ ἐλάφειον, καὶ μυελὸν τοῦδε ζώσης τὸ πρόσωπον τρίβειν.

Υ'παρωματίζω, (*comp.*) subodoratus sum. aromata aliquatenus redoleo. Dioscor.

Α'ΡΩΝΙΑ, ας, ἡ, à quibusdam dicitur mespilus arbor, teste Dioscor. l. 1. c. 171.

-Α'ΣΑΜΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, solium balneatorium, peluis. Od. σ, Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βαίτης ἐυξέστους λέσσοντο. ☞ Eustath. dictum vult, παρὰ τὸ ἄσιν seu ἄσαι (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulum scribi testatur) μινύθειν, à sordibus diminuendis, *id est*, eluendis. ¶ Est & poculum, inquit Pollux.

Α'ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, asarum, herba quæ & νάρδος ἀγρία dicitur, quia nardi vim habet, ut post Dioscor. testatur Plin. l. 12. c. 13. Alij esse Virgilianum baccar volunt, quia & ipsum appellari nardum rusticum Plin. testatur. ¶ Hesychio est etiam ἀσάρωτον, pavimenti genus, sic dictum quòd scopis nõ verreretur, sed spongijs mundaretur. Vide Plin. l. 36. c. 25.

Α'σαρίτης οἶνος, vinum asaro conditum, apud Dioscor. l. 5. c. 60.

Α'ΣΒΟΛΗ, ης, & Α'σβολος, ου, ὁ, ἡ, fuligo. Quidam exp. λιγνὺς, tradentes ex Galeno esse vaporem terrestrem ex materijs immodicè assis ustisq; Ath. l. 13. Τὰς ἀφρώδεις πυρίδας ἔχει τις; ζωγραφοῦσι ἀσβόλῃ. Aphr. l. 2. Probl. ὀρέγονται ἀσβόλης ἢ ὀσράκων. ☞ Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν (ὅ ἐστι ῥύπον) βάλλουσαν μὴ ὄψεως.

Α'σβολίεις, εσσα, ον, fuliginosus, apud poëtas.

Α'σβολώδης, ους, ὁ, ἡ, idem in prosa.

Α'σβολόω, ῶ, F. ώσω, fuligine inficio. Athen. l. 13. Α'νθρακον ἄχρι τοῦ σώματος ἠσβολωμένον. Α'σβολάω etiam reperitur. unde Α'σβολήεις apud Hes. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ὑψηλόν.

Α'ποσβολόομαι, ώμαι, F. ώσομαι, (*comp.*) fuligine excutio, ut Ruellius interpr. apud Dioscor. l. 5. cap. 87. Apud eundem alibi, ἀποσβεσθῇ exp. in fuliginem evanescat, seu transeat.

Α'ΣΕΛΓΗΣ, ες, έσ, ὁ καὶ ἡ, petulans, insolens, protervus; improbus, seu petulanter & protervè injurius. idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. in Panath. τὰς μὲν δικαίους καὶ σεμνὰς, τὰς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid. ἀσελγὴς καὶ βίαιος ἐς ἐμέ. Pollux quoq; annotat Eupol. ἀσελγῆ αὔεμον vocasse τὸν βίαιον, ventum violentum. Interdum specialiter pro lascivo ponitur, & eo qui petulanter indulget libidinibus stuprisq; violentis. Luc. ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, asinis lasciviores. Itidem Bud. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate & stuprorũ flagitiosa consuetudine: & Dem. comment. τὸ ἀσελγὲς accipi pro ἀκρασίᾳ. ☞ Denominatum volunt ab urbe quadam Selge, aiuntq; α hic esse στερητικὸν, quòd omnes ejus urbis incolæ probi & modesti essent, alijs contrà epitaticon τὸ α esse dicentibus, omnesq; illos cives fuisse improbos & petulãtes.

Α'σελγέως, seu ἀσελγῶς, petulanter, protervè, improbé. Plut. in Hellen. Dem. in Mid. Isocr.

Α'σέλγεια, ας, ἡ, petulantia, protervia, improbitas, seu petulans & proterva injuria. Dem. & Aesch. Item pro lascivia & proterva libidine. Philo de vita M. l. 1. Ἀφ' ὧν τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας.

Α'σελγέω, εῖς, petulãter & insolenter ago, seu protervè & improbè ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἰς ἕνα pro petulanter in quempiam esse injurium, per petulantiã aliquem pulsare aut convitijs proscindere. item *pro* petulanter & lascivè agere & lascivire, protervis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.

Α'σελγαίνω etiam dicitur pro ἀσελγέω eadem signif. apud Dem. & Aeschin. Et pass. Α'σελγαίνεσθαι Budæus affert *pro*, petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod & ἐπασελγαίνεσθαι, dicitur.

Α'ναπασελγαίνομαι, (*comp.*) petulanti injuria afficiõr, petulanter & lascivè in me agitur. Aristoph. in Vesp.

Α'ση, ἀσηρὸς, &c. vide in Α'ω, flatio.

-Α'ΣΘΜΑ, τὸ, flatus, anhelatio. Apoll. Arg. 2. ἀλοὸν ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Est etiam vocabulum medicum: anhelationem & suspirium appellant Scribonius. Plin. Seneca. Celsus l. 4. c. 4. difficultatem spirandi vehementiorem nominat. ut spirare eger sine sono & anhelatione non possit. Vide Gal. & Aret. ☞ Derivatur à verbo ἄω, i. flo, spiro, vel ab ἄζω significante τὸ ἀθρόως πνεῦσαι τῷ σώματι θερμῷ.

Α'σθμαντικὸς, ή, όν, ad anhelationem seu suspirium pertinens, ut ἀσθμαντικὸν πάθος. Et ἀσθμαντικοὶ, anhelatores Plinio, suspiriosi, Marcell.

Α'σθμάζω, anhelo. Suid.

Α'σθμαίνω, idem. Aret.

Composita.

Ε'πασθμαίνω, idem.

Υ'περασθμος, admodum anhelans.

Α᾽ΣΙ᾽ΝΗ, ἡ, asine, apud Theophr. lib. 2. cap. 25. de cauſ. pl. herba quæ alijs ſeſe implicat. Quidam vocant clematitidem & convolvulum.

Α᾽ΣΙ᾽ΡΑΚΟΣ, apud Dioſc. lib. 2. c. 57. locuſtæ genus eſt pinnis carens & prælonga habens crura.

-Α᾽ΣΙΣ, εως, ἡ, limus, cœnum, ἰλύς. Euſt. dicit eſſe ſordes ſiccas in aqua, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω. Il. φ, -τόσσιν οἱ ἄσιν κεφαλὴ ἐπεφύκει ἀλαπάδνῳ. Nicand. in Ther. -νίλυσε πολύσιν ἐς ἅλα Νέλῳ πηλοσάρμῳ κατέχουσιν ἄσιν. ¶ At ἄσις (cum ι ſubſcripto) eſt ab ἄδω, cano.

Α᾽σιος, α, ὁ, limoſus. ἰλυώδης, ut Euſtath. inter alias multas expoſitiones, hunc Il. β, locum, Α᾽σίῳ ὑπὸ λειμῶνι, exponit.

Α᾽ΣΚΑ᾽ΛΑΒΟΣ, ſive Α᾽σκαλαβώτης, animal culum ſimile lacertæ, domus parietes perreptans, Plin. ſtellionem vocat. Vide & Ariſtot. hiſt. an. lib. 9.

Α᾽ΣΚΑ᾽ΛΑΦΟΣ, aſcalaphus: avis nomen, apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 2. ☞ Suidas dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλεῖς τὰ ἄφης, & ſignificare λίαν σκληρόν. Itidemq; Etym.

Α᾽ΣΚΑΛΩ᾽ΠΑΣ, gallinago: avis gallinæ magnitudine, apud Ariſtot. l. 9. hiſt. anim.

Α᾽ΣΚΑ᾽ΝΘΗΣ, exp. grabatus, vilis lectulus. Ariſtoph. in Neb. ἕξει τ᾽ ἀσκαυτίῳ λαβών. Dicitur eſſe & ſpecies ὀλίφης. In Epigr. pro ſepulchro etiam poni tradunt.

Α᾽ΣΚΑΡΙΣ, ίδος, ἡ, genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Α᾽σκαριδιάδης, ſcatens aſcaridibus. Hippocr.

Α᾽σκεθής, vide in comp. ex Ε᾽χω unde χέθω.

Α᾽ΣΚΕ᾽Ω, ῶ, F. κήσω, exerceo. Xen. Pæd. 2. ἀσκεῖν τὰ σώματα ὡς ἰσχύῃ. Apud Herodot. ἀσκέων πεντάεθλον, exercens pentathlon, vel exercens ſe pentathlo. Xenoph. Pæd. lib. 8. ἢ ἀσκεῖν αὐτόν τε καὶ τοὺς σωματοῦ τὰ πολεμικά. Apud Iſocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀγωνιστάς. Interdum etiam exp. colo. ut ἀσκεῖν τὴν ἀρετήν, Xen. colere virtutem. Sic Iſocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, & ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp. operam do, vaco, ut λόγους ἀσκεῖν, & ἀσκεῖν τὴν τέχνην, Et ἀσκεῖ ποιεῖν, apud Xenoph. ¶ Item doceo (inquit Bud.) apud Plat. in Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Ariſtophanes ἀσκεῖν τὴν τ᾽ ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκεῖν κρατεῖν, Ariſtot. vincere docens. Item elaboro, concinno, elaboratè concinno, orno. ut ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. α, v. 440. Philo de vita M. l. 3, ὡς δὲ τοῖς ἐθάσασιν ἤσκησεν αὐτός. Herod. in 4. κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπέπλεκτο ξανθάς, καὶ εἰς κεφαλὰς τὰς Γερμανικὰς ἠσκημένας. Apud eundem ἀσκεῖν γλῶτον, exp. nutrire barbam. ☞ Quidam λαὸ τὰ ἀσκεῖ (ab utre) deductum volunt, ut propriè de jis qui utres conficiunt, enuntietur. Metaphoricè etiam de reliquis artibus mechanicis & ſedentarijs.

Α᾽σκέομαι, ἔσομαι, exerceor. Item doceor, ſtudeo, παιδεύομαι. Sic apud Greg. λόγους ἀσκέμενοι, literis ſtudentes. Sic & apud Athen. ἀσκηθὲς τὰ πολεμικά. Et apud Luc. ὡς τὰ ἄθλα ἀσκεῖσθαι. Item onor, ὄγκ. ut νόμοις ἠσκημένα, apud Herod. in 4.

Α᾽σκημα, τὸ, id in quo nos exercemus. Xenoph.

Α᾽σκησις, εως, ἡ, ipſa actio ſe exercẽdi, exercitatio. Xen. Plut. Et peculiari ſignif. ponitur pro ſtudio quod certæ cuipiam philoſophicæ ſectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis in rebus divinis, & earum meditatione, apud Baſil.

Α᾽σκητής, ἐ, ὁ, q. d. exercitator. Cũ genit. apud Xen. Sine adjectione pro athleta, apud Plat. de rep. l. 3. Et apud eccleſiaſticos ſcriptores, qui in divinarum rerum meditatione ſe exercet.

Α᾽σκήτρια, ἡ, puella aut quævis mulier quæ meditationi rerũ divinarum ſe dicavit. Moniales quidam vocant.

Α᾽σκητικὸς, ἡ, ὁ, ad exercitationẽ cõparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autẽ peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis. unde ἀσκητικὸς βίος, apud Theod.

Α᾽σκητήριον, α, τὸ, (q. d. locus meditationis ſeu exercitationis) ſeceſſus exercitatorius, ſeceſſus, quem incolebant οἱ ἀσκηταί, cœnobium, monaſterium. Greg.

Α᾽σκητὸς, τὴ, τὸ, elaboratus, arte elaboratus, affabrefactus, ut Odyſſ. δ, ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸν λέχος. Item ornatus, apud Theoc. Dicitur ἀσκητὸν, quòd exercitatione conſequi poſſumus. Ariſtot. eth. 1. & Xenoph. apomo. l. 1.

Compoſita.

Α᾽νασκησία, ἡ, non exerceri vel exercitatum eſſe: inertia, imperitia. Poll.

Α᾽νάσκητος, inexercitatus. Xen. Pæd. 8. Phil. de vita M. lib. 1. & Plut.

Α᾽νασκήτως, inexercitatorum more, ſine exercitio. ut ἀνασκήτως ἔχοντες ἅμιλλαν ἐποιήσαντο, i, οἱ ἀνάσκητοι.

Διασκέω, ῶ, exorno. unde διεσκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati, apud Athen.

Ε᾽ξασκέω, ῶ, exerceo. Item exorno, como. Item elaboro, affabrefacio. Bud. ex Athen. & Luc.

Ε᾽ξασκέομαι, exerceor. Xenoph. ὧν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ἦσαν οἱ ἱππεῖς.

Ε᾽πασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam. Herod. ἐπασκήσας παγκράτιον. Apud Ariſtoph. in Nub. σοφίαν ἐπασκεῖν.

Ε᾽πασκητὴς, exercitator. athleta.

Κατασκέω, ῶ, exerceo, erudio. Κατησκημένος, exercitatus, eruditus. Baſil.

Προασκέω, ante exerceo. Aphthon.

Σωμασκέω, ῶ, corpus, exerceo. de gymnaſticis exercitationibus, quales ſunt athletarum peculiariter dicitur. Athen. lib. 12.

Σωμασκία, corporis exercitatio. Xen.

Φωνασκὸς, ὁ, qui vocem exercet: *id eſt*, vocis exercendæ magiſter. Alex. Aphrod. & Gal.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis. Theophr.

Φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo ſub magiſtro. Dem. Φωνασκούμενος, ἔσομαι, q. d. vocem exerceor ſub phonaſco.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitijs incumbo, hyeme exerceor. Pol.

Α᾽ΣΚΟ᾽Σ, ὄ, ὁ, uter utris. Il. ω, Α᾽σκῷ ἐν αἰγείῳ, in utre caprino. Et alibi ἀσκὸς βοός, pellis bovis. De hominis corpore etiam dicitur vel vivo vel mortuo. Vide Euſt. Item de homine obeſo, & vini gurgite, Antiph. apud Athen.

Α᾽σκίτης ὑδέρος, hydropis ſpecies in quo humoris aquoſi copia cum pauciſſimo ſpiritu in membrana abdominis interiore inter peritonæum & inteſtina veluti in utre quodam continetur.

Α᾽σκωμα, τὸ, pellis muniens remos qua parte ſcalmo incumbunt. Heſych. Suid. & ſchol. Ariſtoph. Exp. & lorũ quo remus ſcalmo alligatur. apud Ariſtoph. in Acharn. Vide & Poll.

Α᾽σκωλια, τὰ, feſtum Bacchi Athenis, in quo ſuper ἀσκοὺς inflatos & unctos unico pede ſaltabant ut delabentes riſum excitarent. Sunt qui derivent ab ἀσκὸς & ἅλλομαι.

Α᾽σκωλιάζειν, ſuper utrem ſalire: itẽ ſaltare unico innitendo pedi. apud Ariſtoph. in Pluto, & Plat. in ſymp. Exp. & claudicare. Vide Poll. Heſych. & Euſt.

Α᾽σκωλιασμὸς, ſaltatio illa τ῀ ἀσκωλιαζόντων.

Α᾽σκίον, α, τὸ, utriculus, parvus uter. Plut. Α᾽σκίδιον, idem apud Ariſtoph.

Α᾽ΣΚΥΡΟΝ, α, τὸ, ſive ἀσκυροειδὲς, hyperici genus eſt. de quo vide Dioſc. lib. 3. cap. 172. & Plin. lib. 27. cap. 4.

Α᾽σμα, ἀσμάτιον, vide in Α᾽ειδω.

-Α᾽ΣΜΕΝΟΣ, α, ὁ, gaudens. Item libens. Il. υ, -ὅς καὶ νεῦ φύγοι ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. Plat. in ſymp. ἀσμένη ἤκουσε. ☞ Ab ἧσμαι præterito verbi ἥδομαι fit ἡσμένος, ex quo ἄσμενος, inquit Etymol. Irregul. comparat. ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερος, itidémq; ſuperl. ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτατος.

Α᾽σμένως, cum gaudio, libenter. Α᾽σμενέστατα, libentiſsimé. Plat. pro quo & ἀσμενώτατα.

Α᾽σμενίζω, F. ίσω, libens ſuſcipio & comiter accipio, idem quod φιλοφρονέομαι, ut apud Aeſch. epiſt. 5. ἑκουσίως ἠσμένισεν ἡμᾶς, Et *pro* acquieſco. ut in eadem epiſt. cum dat. σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ. Apud Plut. ἀσμενίζω ἐδέσμασιν, libens comedo.

Compoſita.

Ε᾽ξασμενίζω, delector aliqua re, acquieſco. cum dat.

Τελεσάσμενος, admodum lubens, lubentiſsimus. Xen. Anab. 3.

Υ᾽περασμενίζω, libentiſsimè amplector. & ſuſcipio. Plut.

Α᾽ΣΠΑ᾽ΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amicè accipio, amanter cõplector. Item ſaluto. Il. κ, v. 542. τοὶ δ᾽ χαρέντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἕπεσί τε μειλιχίοισι, ubi Euſtathius ſcribit eſſe ἀσπαίρεσθαι, & quaſi ἐς ἑαυτὸ σπᾶσθαι, Od. γ, v. 35. Χερσίν τ᾽ ἠσπάζοντο ἑδριόωντες ἄνωγεν, idem ſchol. exponit. ἐσπάσωντο καὶ ἔλκον ἑαυτοὺς δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς. Scribit etiam pro oſculari, ſolitos veteres addere dativũ φιλήματι. Xen. Pæd. 6. ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὡς ἐκὸς ἐκ δυσελπίστων. Ariſtoph. in Nub. Στρεψιάδη ἀσπάζομαι, exponitur ſaluere jubeo. Syneſ. ἄσπασαι κἀκεῖνον παρ᾽ ἐμοῦ, ſaluta illum verbis meis. Α᾽σπάζεσθαι αὐτοκράτορα, ſalutare imperatorem, ſalutando appellare. Plut. ¶ Item amplector, amo, cupidè apprehendo. ut ἀσπάζομαι χρήματα. Plat. de rep. lib. 1. Et Xen. de canibus ſallacibus loquens, ἀσπαζόμενοι δὲ τὰ ψεύδη, fallax veſtigium amplectentes pro certo.

Α᾽σπασμὸς, ὁ, amplexatio, ſalutatio. 1. ad Cor. cap. 16. & alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, Matth. 23. & Marc. 12. & Luc. 11. τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγορᾶις.

Α᾽σπασμα, res quã amplexamur. Plut. in conſol. ad uxorem. πάντων ἡδίστων ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρεῖχεν ἑαυτόν.

Α᾽σπαστὸς, ὄ, ὁ, quem quis amplecti velit. amplectendus, optatus. acceptus. Od. ψ. Herodot. comparativo ἀσπαστέστερος, uſus eſt, pro gratiore. Apud Heſiodum ἀσπαστὸν, adverbialiter etiam.

Α᾽σπαστῶς, libenter. Herodian. lib. 2. οἷς πιστεύσας ἡ ἀλβίνου τὴν ἡμιόλιαν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

Α᾽σπα-

Α᾽σπασὶς, ύδ-, ἡ, ſalutatio, apud Callimach.

Α᾽σπάσιος, ου-, ὁ, poëtis. idem quod ἀσπαστὸς.

Α᾽σπασίως, lubenter. Il. φ.

Α᾽νταπασάζομαι, (cõp) reſaluto, viciſsim amplector. Bud. ex Plut.

Α᾽σπαίρω, vide in σπαίρω.

Α᾽ΣΠΑ᾽ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aſpalathus: frutex multis ſpinis horrens. vide Dioſc. l. 5. c. 19. & Plin. l. 12. c. 24. & l. 24. c. 13. Theocr. ſcholiaſtes eſſe ſpinę genus ait venenatæ: quippe quo percuſsi cervi emoriantur. ☞ Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀπασπαζεσθαι, ἤγουν ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè evelli ſive eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plut. l. 10. de rep. refert tyrannos aſpalathi ſpinis apud inferos laniari.

Α᾽ΣΠΑ᾽ΡΑΓΟΣ, ſive ἀσφάραγος, (Atticè) ου, ὁ, aſparagus. Ita dicitur quòd primùm in lucem prodit oleris germẽ priuſquam in folia explicetur: ſive recentiſsimus turio qui edendo eſt. Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et Athen. l. 2. ¶ Itẽ planta quædam, cujus meminit Dioſc. l. 2. c. 152. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 9. & ſimpl. medic. l. 6. Meminit Theophr. & alius aſparagi quem in cenſu τῶν ἀκανθικῶν ponit hiſt. pl. l. 1. c. 16. & l. 6. c. 1. & 3. Item ἀσφάραγος gula, guttur: ſecundum quoſdam παρὰ τὸ σφαραγᾶν, ἤγουν. quoniam δι᾽ αὐτῆς ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ. Vide & σφάραγος.

Α᾽σπαραγιὰς, ᾶ, ἡ, aſparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.

Α᾽σπαραγωνία, ramuſculus aut frons ex aſparago illo ſpinoſo. Plut.

Α᾽στεῖος, vide in Ε᾽στι, ſequor.

Α᾽ΣΠΙ᾽Σ, ίδος, ἡ, clypeus, ἀσπὶς τευχέη, Il. π, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θέσθαι, Il. λ, Et φαεινὴ ἀσπὶς, Il. χ, Et ἀσπίδας δύκυκλους. Il. ξ, plura ἀσπίδος, epitheta vide apud Pollucem, παρ᾽ ἀσπίδα καθίσαι, in clypeum ſe locare, apud Xenoph. idem eſt quod ad ſiniſtram. Ponitur etiam pro ipſo clypeatorum agmine, ſeu ipſis clypeatis, Herod. ἀσπὶς ἐκτακισχιλίη. Luc. ἀσπὶς ζωστὴ ἄρχειν. Item ſerpentis genus. Paul. Aegin. l. 5. c. 18. ☞ Euſtath. derivat ab ἀ στερητικῷ, & σπίζω, id eſt, σπατάνω, ἡ μὴ πολὺ τῆς μεσηΐας μεμηκυσμένη ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς ἓξ μὴ ἐς μῆκος ἐπιτεταμένη, Ariſtoph. verò ſchol. etiam ab ipſa aſpide, ἀφ᾽ ᾧ τὸ ἐς κύκλως πολλὰς ἑλισσόμενον (τὸ ζῷον τοῦτο) κατάδηλον. κυκλικὴ γὰρ ἥπερ οἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν ὡς Αἰσχύλος, Α᾽λλ᾽ οἷς πολλοὶ, ἀσπίδος κύκλον λέγω.

Α᾽σπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. item miles. Euſt.

Α᾽σπιδὴς, έος, ὁ ἑ, ἡ, in clypei modum rotundus, Od. λ.

Α᾽σπιδὸν, q. d. clypeatim, teſtudine facta.

Α᾽σπίδιον ου, τὸ, parvus clypeus. Α᾽σπιδίσκος, ου, ὁ, idem. Et ἀσπιδίσκη, etiam pro eodem. Heſych.

Α᾽σπίζω, F. ίσω, clypeo protego & defendo.

Α᾽σπιστὴρ, ῆρος, ὁ, clypeatus. Soph. Α᾽σπιστὴς, ου, ὁ, idem. Il. δ.

Compoſita.

Ἀργύρασπις, ιδος, ὁ ἢ ἡ, argenteum clypeum geſtans. Athen. l. 12.

Γλωσσάσπις, qui ſe lingua ut clypeo defendit, cui lingua clypeus eſt, qui ſe facundia tuetur. Bud.

Ἐνασπιδόω, ῶ, clypeo armo. apud Phavor.

Θυρεάσπιδες, exp. ſcuta.

Λεύρασπις, album clypeum habens. Il. χ.

Ὁμόασπις, unà cum alio clypeum geſtans. commilito. Epigr.

Παρασπίζω, à latere ſtans clypeo munitus pugno. Plut.

Παρασπιστὴς, qui à latere ſtans clypeo munitus pugnat.

Προασπίζω, clypeo objecto protego. propugno. Herodian.

Προασπιστὴς & προασπιστὴς, propugnator. qui inter clypeatos primus certamen init.

Ῥιψάσπις, clypeum abjiciens & fugiens. ignavus. Poll. ex Plat.

Συνασπίζω, cõfertis clypeis pugno, teſtudine facta pugno. Luc.

Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.

Συνασπιστὴς, qui unà ſic pugnat.

Συνασπασπίζω, (*decomp.*) ſimul dimico. Luc.

Ὑπασπίζω, unde Ὑπασπιστὴς, clypeatus, ſatelles. Eſt etiam adjutor, defenſor, apud Eurip. in Phœniſſ.

Ὑπασπίδιος, clypeo tectus, Hom. Soph. Eurip.

Decomp. Ἀρχυπασπιστὴς, primarius & princeps inter ὑπασπιστὰς. Plut. in Eumen.

Ὑποπασπίζω, clypeo protego, propugno. Polyb. Baſil.

Ὑποπασπισμὸς, defenſio, propugnatio.

Ὑποπασπιστὴς propugnator.

Φίλασπις, clydeum ferens, clypeatus. Hom. hym. in Mart. Item bellicoſus, in Epigr.

Χάλκασπις, æreum clypeum geſtans. bellicoſus. Eurip. in Iphig. Aulid.

Χρύσασπις, aureum clypeum geſtans. Poll. Eurip. in Phœniſſ.

Α᾽στα, vide Α᾽στυ.

Α᾽ΣΣΟΝ, dicitur pro ἐγγὺς ſeu πλησίον, i. propè, ſeu propius. Iliad. ζ & υ, Α᾽σσον ἴθ᾽ ὡς κεν θᾶσσον ὀλέθρῳ περάσῃ ἵκηαι, propius accede ut eo citius ad exitij metam pervenias. Cum genit. Il. χ, Τάφῳ ἄσσον ἴσαν ταὶ᾽ ὤμοισι κλίνωντες. Compar. ἀσσότερος, & Superl. ἀσσότατος; Athen. l. 13. unde adverb. ἀσσοτέρω & ἀσσοτάτω, in epigr. propiùs, & proximè.

Ἐπασσύτερος, facere aliquid dicuntur qui id faciunt unus poſt alium continua ſerie ſequentes. Il. ο, Ὡς τότ᾽ ἐπασσύτερω Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Iliad. α, Θῆκαν ἐπασσύτερον, è veſtigio unus ſuper alium, vel etiam conferti, crebri: ut ſchol. exp.

Α᾽ΣΤΑΚΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, aſtacus ex genere τῶν καρκίνων apud Ariſtot. anim. l. 4. c. 2. & Plin. l. 9. c. 31.

Α᾽ΣΤΑ᾽ΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Heſych. Suid. Perſicum eſſe vocabulum ait ut & ſynonymum ἄγγαρος.

Α᾽στᾶος, &c. vide in Α᾽στυ. Α᾽στέω, vide in comp. ex ἵστημι.

Α᾽ΣΤΗ᾽Ρ, έρος, ὁ, ſtella. Iliad. δ, v. 75. Οἷον δ᾽ ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Η᾽ ναύτῃσι τέρας, Iliad. ε, Α᾽στὴρ ὀπώρινὸς ϑαλίγκιος, pro ſydere quo canicula dicitur.

Α᾽στερίζειν, reperitur pro καταστερίζειν quod eſt uſitatius, in ſtellam vertere. unde ἠστερικέναι, apud Plut.

Α᾽στέριος, α, ὁ, ſtellans, ſydereus. Suid.

Α᾽στέρος, ου, ὁ, ſtellans. Α᾽στέριος λίθος, aſteria gemma, de quâ vide Plin. l. 37. c. 9.

Α᾽στέριον, phalangium, apud Nicand. in Ther.

Α᾽στερίας, ου, ὁ, ſtellaris, ἀστερίας ἰχθὺς, avis de quâ Ariſtot. an. l. 9. c. 1.

Α᾽στερίσκος, ου, ὁ, ſtellula, aſteriſcus. Erat nota (ut refert Euſt.) literæ X ſimilis, quatuor punctis diſtincta, ſingulis in ſingulis angulis. ſolebat addi locis inſignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετημένοις. ¶ Eſt & herbæ nomen apud Theophr. l. 4. c. 13.

Α᾽στερόεις, εντος, ὁ, ſtellatus, Suid.

Α᾽στρον, ου, τὸ, aſtrum, ſydus, ſignum ſeu ζῴδιον multos habens ἀστέρας. Ponitur & pro ἀστὴρ, ut apud Lat. ſydus pro ſtella. Iliad. κ, Α᾽στρα δὲ δὴ τότε πρῶτα φάνη, &c. Ariſtot. de mundo, τῶν μὲν ἀστέρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον, canis ſeu canicula. ut apud Xen. τῷ ἄστρῳ ἐπίστος.

Α᾽στρικὸς, ῆ, όν, ſideralis.

Α᾽στρῶος, α, ον, ſidereus. ut ἀστρῶα σώματα, Alex. Aphr. in Probl.

Compoſita ex ἀστὴρ.

Διάστερος, ου, ὁ ἡ, ſtellis diſtinctus, ſtellatus. Metaph. apud Luc.

Ἑξάστερον, Plejades, à ſex ſtellis, licet ſeptem videantur. Euſt. ex Arato.

Καπύστερος, ſtellatus, Naz. or. de cauda pavonis.

Καταστερίζω, ſtellis diſtinguo. ut Bud. interpr. apud Proclum. Exponitur etiam, in ſtellarum numerum refero.

Compoſita ex ἄστρον.

Α᾽νάστρος, ου, ὁ ἢ ἡ, aſtris carens, non ſtellatus. Damaſc. Item obſcurus.

Ἔναστρος, aſtris apertus. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 18.

Κυνάστριον, canicula. Poteſt eſſe etiam diminutivum à κύων.

Α᾽ΣΤΡΑ᾽ΒΗ, ἡ, ab Heſych. exp. lignea ſella ſeu ephippium ligneum quod manu tenent ſeſſores. Euſtathius etiam interpretatur ſellam & σαγμάριον, apud Athen. lib. 3. Dicitur etiam de mulis aut alijs jumentis doſſuarijs, ut apud Dem. in Mid. ☞ Dictam ἀστράβιον volunt παρὰ τὸ μὴ στρέβεσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, ut ſcribit. Demoſth. comment.

Α᾽στραβάριον, mulionum proprium eſt qui jumenta agunt doſſuaria. Poll.

Α᾽ΣΤΡΑ᾽ΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod ἀσπόνδυλος ſeu σφόνδυλος, ſpondylus, vertebra. Il. ξ, Τὸν ῥ᾽ ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν σωτῆρι χαλκῷ Νέαιθον ἀστράγαλον. ¶ Item, talus, i. oſsiculũ prope quadratum intra infimos tibiæ & ſuræ proceſſus comprehenſum, ut neq; videri neq; tangi poſsit. Talum Latini appellãt. Xen. de re eq. ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc. τῇ ὀπτῇ ἀστραγάλων μίξιν ποιοῦντες. Pro tormenti genere quæſtionibus peculiari accipiunt apud Diod. ¶ Item ἀστράγαλοι quidam luſorij ſunt, quos Latini itidem talos appellant, & taxillos. Il. ψ, ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι χολωθείς. Et Plut. in Alc. ἔπαιζον ἀστραγάλοις ἐν τῇ στοᾷ. ¶ Sunt & apud Architectos ἀστράγαλοι quidam, à ſimilitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ & eorum quibus pueri ludũt. Vitruv. l. 3. c. 3. ¶ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam parvus ramo & folio ciceris: Latini talum, glandulam & ficum terræ vocant. Vide Dioſc. lib. 4. cap. 26. & Plin. lib. 26. cap. 8. ¶ Adjectivè etiam uſurpavit Theocritus Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.

Α᾽στραγαλίτης, ου, ὁ, aſtragalo ſimilis, aſtragalum ſimilitudine referens. fœm. gen. ἀστραγαλίτης dicitur à quibuſdam ἡ ἴασις quam aliqui ἰλυσκὼν appellant, ex Gal. l. 1. περὶ κράσεως.

Α᾽στραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, parvus talus.

Α᾽στραγαλίζω, talis ſeu taxillis ludo. Poll. l. 9. & apud Athen. l. 6. Pro eodem & αὐαστραγαλίζω.

Α᾽στραγαλισις, luſus taxillorum. Ariſtot. Rhet. l. 3.

Α᾽σραγαλώτὸς, ε῎, ὁ, talos implicitos habens, ut ἀσραγαλωτὴ μάσιξ, flagellum cui osicula ejusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas. Plut.

Α᾽σρίαι sive ἀσρίες, taxilli, Eust. Scribit Etym. ἄσρις ex ἀσραγαλ῀ dictum esse, ut λάσεις ex λάσαυρ῀, &c.

Α῎σειχ῀, idem quod ἀσραγαλ῀, Hesych.

Α᾽σείζειν pro ἀσραγαλίζειν, Hesych. Eust. Poll. lib. 9.

Composita.

Α᾽ναασραγαλ῀, talo seu talis carens.

Α᾽ναασραγαλίζειν, propriè esse videtur τὸ μὴ ἐς ἀσραγάλες αὐαβρίπτειν, seu τὸ μὴ ἐπὶ ἀσραγάλοις αὐαβριφθῆναι παίζειν. Ponitur pro ἀσραγαλίζειν apud Athen. lib. 6.

Η῎μιασράγαλον, semitalus.

-Α᾽ΣΤΡΑ᾽ΠΤΩ, fulguro. Α῎σραψεν (inquit Eust.) videtur fieri παρὰ τὸ ἀσέρας ἰάπτειν, i. ἀσεροειδεῖς βέας πέμπειν. Il. ι, Ζεὺς ἀσεράπτει Et Il. ρ, Α᾽σεράψας δ᾽ ἐμάλα μεγάλ᾽ ἔκτυπε. Arist. rhet. 2. οἷον ἐὰ ἤσραψε καὶ ἐβρόντησε. Ite῀ fulgeo, coruſco, mico, -῀ ἀσραπ῀ω σίδηρον. Opp. de ven. lib 3. Xen. in Cyn. ἀσραπ῀ωσιν ὄμμασιν. Aristot. de mundo; ἀσπίδολον χρυσῷ ῀ ἠλέκτρῳ καὶ ἐλέφανλι ἀσραπ῀ζα, Α᾽σραπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, fulgetra, seu fulgetrum. Aristoph. in Nub. βροντὴ δ᾽ ἐρράγη δι᾽ ἀσραπήν. Vnde oriatur ἀσραπὴ, docet Aristot. de mundo, & Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. ¶ Item metaph. fulgor, splendor. ut ὅπλων ἀσραπή.

Α᾽σραπαῖ῀, q. d. fulguralis: ut ἀσραπαῖα ὕδαλα, Plut. in symp. aquæ fulgurales, i. quæ cadunt quum fulgurat. Α᾽σραπαῖ῀ αὔρει῀, Aristot. meteor. 2. (q. d. ventus fulguralis) ventus qui fulgura ciet. ὠσραπαῖ῀ Ζεύς, fulgurator Iupiter, apud Athen. de mundo.

Α᾽σεροπὴ, ἡς, poetis idem quod ἀσραπὴ, fulgur. unde ἀσεροπητὴς, Iupiter fulgurator. Il. α.

Σπεροπὴ, pro eodem & σέρεψ. Soph. Ite῀ pro, fulgor, splendor, ut χαλκὸς σεροπὴ, Hom. Sunt qui ἀσεροπὴ factum dicant ex σεροπὴ, non contrà. σεροπὴ autem dici velint παρὰ τὸ σερεῖν ὀπωπὰς, sive παρὰ τὸ σερεῖν τὰς ὤπας τῶν ὁρᾶν.

Composita.

Α᾽ποασραπ῀ω, fulguro, coruſco. vel circunquaque fulguro. Neutrum. Interdum activum fit, sicut ἀπολάμπω, fulgorem ejaculor. Luc. in somn. εἶων τὴν αὐγὴν ἀποασραπ῀ειν.

Decomp. Α᾽νθαποασραπ῀ω, sive αὖθαποασραπ῀ω, contrà fulguro. è contrario fulguro, vel ex adverso, fulguro adversus fulgurantem. ut apud Luc. ἀνθασραπ῀ων ὄμμασι κερασνοῖς.

Διασραπ῀ω, fulguro. q. d. diffulguro.

Ε᾽νασραπ῀ω, (q. d. infulguro) exp. interno splendore radio.

Ε᾽ξασραπ῀ω, (q. d. effulguro) fulgur emitto.

Καθασραπ῀ω, fulgore vel fulgetra illustro, inquit Bud.

Κασήσραψε, impersonaliter positum *pro*, fulguravit: affertur ex Plut. in Galba.

Περιασραπ῀ω, splendore circũdo, illumino, illustro. ut Bud. interp. apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum. Act. c. 22.

Προσασραπ῀ω, affulgeo, ut ἐφ᾽ ὅπλοις ἀσραπ῀ντες τείχη, affulgere muro.

Σωασραπ῀ω, pariter coruſco, Naz. Nazianz.

Α῎σρον, &c. vide in Α᾽σήρ.

-Α῎ΣΤΥ, ἄσε῀ος, τὸ, urbs, astu. Il. β, Πολλοὶ γὰρ κεῖ᾽ ἄσυ μέγα Πελάσγια ἐπίκρονοι. Et Thuc. lib. 1. καθ᾽ ἕκασον ἄσυ. Peculiare fecerunt Athenienses urbis suæ nomen per antonomasiam, sive per exochen, sicut πόλις peculiariter vocata est Alexandria. ¶ Eumolpus deducit παρὰ τὸ αὖον ἵσασθαι. ἐπὶ μεσπώρᾳ γὰρ κέκτηνται αἱ πόλεις, inquit schol. Apoll.

Α᾽σὴς, ε῎, ὁ, civis. Fœm. ἀσὴ Xen. Plut. Α᾽σοὶ & ἄσαι, peculiariter vocati sunt cives Athenienses.

Α᾽σιηὸς, ε῎, ὁ, (& aliquando ἀσυηὸς) qui in urbe habitat, cui opp. ἄγροικ῀, apud Luc. item urbanus, scitus, festivus. Item prudens, circumspectus.

Α᾽σιηῶς, festivè & prudenter. apud Suid.

Α᾽σιατικὸς pro ἀσιηὸς, aff. ex Sozomeno ἀσιατικὸς παρθένος.

Α᾽σεῖ῀ος, ε῎, ὁ, idẽ quod ἀσιηὸς, urbanus. Eust. Hesych. Et metaph. festivus, lepidus. Item comis. Isocr. Xen. Item venustus, elegans, honestus. act. Apoll. 7.

Α᾽σείως, urbanè, festivè, &c. Plut.

Α᾽σῆτης, ητ῀ος, ὁ, ἡ, festivitas, urbanitas. Α᾽σῆσυνη, idem.

Α᾽σείζομαι, urbanitate sermonis utor, facetus sum. Plut.

Α᾽σεισμὸς, ε῎, ὁ, urbanitas, festivitas.

Composita.

Ε᾽νασείζομαι, inhabito. Hesych.

Προάσειον, ε῎, τὸ, suburbium, suburbanum. Reperitur & πρόασειον, metri causa.

Προασειακὸμβρ῀ος, Suid. ἀσεῖόν τι πρόασήπον.

-Α῎ΣΦΑΛΤΟΣ, ε῎, ἡ, bitumen: pinguis & oleosus, succus plurima aerea & ignea substantia temperatus, ideoq; flammam promptissimè concipiens. Vide Dioſc. lib. 1. c. 100. & Plin. lib. 35. c. 15. Alex. Aphr. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον neut. gen. usurpasse. ¶ Dici παρὰ τὸ σφάλλειν Suidas innuit, dum eam scribit πρωτίστην ἀσφάλειαν ποιεῖν τοῖς κτίσμασιν, ὥστε τοὺς ὑπὸ τοῖς πολίταις τοῖς λευκοῖς λίθοις συμμιγῆσιν ἰσχυροτέραν γίνεσθαι τὴν τοίχων σύνθεσιν.

Α᾽σφαλτήτης, ε῎, ὁ, cujus fœm. ἀσφαλτῖτις: ut ἀσφαλτῖτις λίμνη, lacus bitumen fundens. Suid.

Α᾽σφάλιον, dicitur quoddã πτέφυλλον seu ὀξυπτέφυλλον, quoniam ejus foliorum, ubi adoleverunt, ἀσφάλτου ὀσμή ἐστι, teste Dioſc. l. 3. c. 123.

Α᾽σφαλτίζω, bitumen refero, bitumini similis sum, Dioſc. l. 1.

Α᾽σφαλτόω, ῶ, bitumine illino. Genes. c. 26.

Α᾽σφάλτωσις, bitumĩnis illitus; q. d. bituminatio.

Πισσάσφαλτ῀ος, (*comp.*) pix bitumine mixta. bitumine genus picem odore referens, Vide Plin. & Dioſc. Marcellus empiricus. Latinis dici scribit rubricam Scythicam.

Α᾽σφάραγ῀ος, vide in Α᾽σπάραγ῀ος.

Α᾽ΣΦΟ᾽ΔΕΛΟΣ, ε῎, ὁ, asphodelus: planta ex genere τῶν βολβωδῶν. Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. & Plin. l. 21. c. 17. & Dioſc. l. 2. c. 199. ¶ At ἀσφοδελὸς, oxyton. prati epithetum est apud Hom. ut Od. λ & ω, -κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα, videlicet ubi asphodeli proveniunt.

Α᾽σφοδελώδης, ε῎, ὁ, ἡ, asphodelo similis. seu qui de asphodeli genere est.

-Α ΣΧΑ᾽ΛΩ, mœreo, doleo, tristitia affectus sum. Item indignor, agrè fero. ut ἀχάλλειν ἐπὶ τῷ διδόναι εἰκῆ. Dem. in Mid. Apud Xen. de re eq. ἀχαλλῶν τὴν τραχύτητα. ¶ Ab ἄχω deducunt Etymol. & Eust. ut sit, ἄχω, ἀχάλλω deinde interjecto σ ἀχάλλω. Addit Eustathius. ἀχάλλειν esse ἄχεσι ἄλις ἔχειν.

Α᾽χαλάω ῶ, idem signif. sed est magis poëticum. Il. β.

Σιωαχάλλω, (*comp.*) condoleo. Σιωαχαλάω, ῶ, idem. Aeschyl. in Prom. vincto, σοίσιν ὲ σιωαχαλᾶ Μόχθοις.

Α᾽σώδης, vide in Α῎δω, Α῎σωδος, &c. vide in comp. ex Σώζω.

Α᾽ΤΑΛΟ῎Σ, ε῎, ὁ, tener, juvenilis. παρὰ τὸ ἀπαλὸς, ἢ τροπὴ ἢ κῆ, σέρησιν, παρὰ τὸ τλῆναι, ὁ μηδέπω σθενάμβ῀ καλοπαθεῖν, qui per tenerem ætatem tolerandis laboribus nondum par est. juvenis, juvenilis. Apud Hesiod. πῶλοι ἀπηλὰ φρονέοντες, exp. puerum puerilia sapientem. Sic & Il. σ, v. 567.

Α᾽πάλλω, (vel ἀτάλλω) delicatè nutrio, tanquam tenellũ puerũ, magna cura educo. Soph. νέαν ψυχὴν ἀπάλλων. Exp. & adolesco, cresco. apud Hes. in Erg. Est etiã σκιρτᾶν. Il. ν, ἀτάλλε᾽ ἢ κήτε᾽ ἐών᾽ αὐτῷ, ubi exp. lusitabant. Α᾽πάλλω, idem. ut Od. ο & ξ.

Α᾽τάλμ῀ος, pueriles lusus. saltus pueriles. Hesych.

Α᾽ΤΑ᾽Ρ, pro conjunctione ἢ vult sumi Eust. Il. χ, Ε῎στε, ἀπέρ τε ἔφης, &c. Item *pro*, sed, verùm, cæterum. Plato de rep. 2. ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκων῀ ἠσασάμην ἀπὸ ἓν ὅτε σαύτῃ ἥδετο, i. quum aliàs semper, tum præcipuè per id temporis ingenio Glauconis sum oblectatus. Vide plura apud Bud.

Αὐτὰρ, pro eodem, vide suo loco.

-Α᾽ΤΑ᾽ΡΜΥΚΤΟΝ, Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ μύον, ἀτενὲς παρὰ τὸ ἀτερ καὶ τὸ μύειν. ut apud Euphorionem, ἀτέρμυκτον, τερπνὸν ὄμμα. vel τὸ ἄφοβον, παρὰ τὸ ταρμύσσω, τὸ φοβεῖν. Idem quod ἀταρβὲς seu ἀπάρβητον, intrepidum, imperterritum, impavidum. ut schol. quoque Nicandri exp. in hoc Alexiph. loco, ὀξὺ μέλ῀ βοάσουσιν ἀταρμύκτῳ φρεσίας οἴστρῳ. Significat etiam τὸ θρασὺ, ut Etym. addit.

Α᾽ταρπὸς, &c. vide in comp. ex Τρέπω. Α᾽ταρτηρὸς, vide in Α᾽πάω

-Α᾽ΤΑ᾽ΣΘΑΛΟΣ, ε῎, ὁ, ἡ, damnorum magnorum autor, pernicious, improbus, sceleſtus. Item vecors. ἀτασθάλῳ αὐθρὶ ἔοικας. Od. θ. Et ἀπάσθαλ῀ ὕβρεις. Od. π. Et ἀπάσθαλα μηχανάασθαι, ibidem. & apud Hesiod. in Erg. Et ἀπάσθαλοι ἔρπτες apud Hippocr. epist ad Demag. ¶ Παρὰ τὸ ἀτῶ τὸ βλάπτω vel παρὰ τὸ τῆς ἄτης ἅλλειν, *id est*, πονηρὸς, inquit Etym.

Α᾽τασθαλία, ἡ, improbitas damna inferens seu damna inferre gaudens. Item protervia, petulantia. Exp. & temeritas, item vecordia. Hom. Hesiod.

Α᾽τασθάλλω, improbè ago, protervè me gero. Hom. Od. σ.

Α᾽τασθαλέω, idem. Greg. in Carm.

Α῎ΤΑ᾽Ω. F. ήσω, lædo, noceo, noxam seu damnũ infero. Dicitur & ἀτίω, pro eodẽ, ut Il. υ, Αἰνέα τίς σ᾽ ὧδε θεῶν ἀτέουσα κελεύει, &c.

Α᾽τόμαι, ώμαι, lædor, damno afficior. Soph. in Ajace, ἀτώμενον νεῶ.

Α῎τω, & per pleonasmũ ῎σα ἀάτω. idẽ quod ἀπάω. Od. λ, Α῎σε μὲ δαίμων῀ οἷσα κακὴ. Od. κ, Α῎σασί μ᾽ ἑταροὶ κακοῖς Et alibi passim.

Α᾽άσκω, idẽ quod ἀάτω. aor. 1. ἄασα, med. ἀασάμην. pass. ἀάσθην. Ionico & poetico more. sine augmento, sæpe apud Hom.

Α῎τη, ἡ, noxa, damnum, clades, Il. β, & ι. Ζεὺς μὲ μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Idẽ dea quædã damna & infortunia hominibus immittens, cujus descriptio est Il. ι. Et Il. τ, -ἄτη ἡ πάντας ἀᾶσας.

Α᾽τηρὸς, ε῎, ὁ, noxius, damnosus. Et pleonasmo syllabæ ζαρ, ἀταζηρὸς pro eodem. ut apud Hesiod. ἀταρηϊοῖο γλυκέος. Et ἀταρτηρὸν ἔπη, Il. α, Aff. & ἀταρτῆναι, *pro*, nocet, fatigat, Hesych.

Α᾽πάτη,

Α᾽πάτη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽ατος, ον, ὁ ἡ ἡ innocuus, innoxius, noxæ ſeu damni expers. ab α privat. & ατη, vel contrà, valde noxius, ab α intenſivo.

Α᾽ατος, innoxius: vel nõ innocuus, noxius, vel valde noxius. Nam ἀτη (inquit Euſt.) per privationem fit ἄατος, innoxius: & per ſecundam privationẽ ἀάατος, non innoxius, ſed noxius. vel multum noxius, ab ἀατος, noxius & per epitaſin ἀάατος. Il. ξ, ἀάατον συῤῥὸς ὕδωρ. Et Od. χ. κεφαλὴ ἀάατος.

Α᾽γαπόμαι, damno afficior, Iudor. Heſych.

Α᾽κήρατος, immortalis, incorruptus. Euſt. vult eſſe dictum à κὴρ & ἄτη.

Α᾽κηράσπετος, pro eodem, idem deducit à κὴρ & ἄση. vide in compoſ. à κήρ.

Α᾽κήλητος, aff. pro ἄκηλος, innoxius: dãnoſus. ex Soph. in Oed. Col.

Α᾽κιτέι, ſine damno, impunè, Scribitur & ἀκατί, id eſt, ἄνευ ἄτης ἢ βλάβης, apud Soph. in Antigone. & Plat. de legib. lib. 9.

Ε᾽ξάτης, indemnis (quaſi ἔξω ἄτης) qui incolumis evaſit. qui defunctus eſt malo. Plato in Phæd. ἐξωὺτὴ ἐποίησε τὸ αὐτῷ ἔχον ᾧ. Item ſanus, apud Hippocr. teſte Gal. Item mente motus & furens, apud Etymol.

Α᾽Τᾼ, quippe, utpote, nimirum, vel quãdo, quia. ut apud Plat. in Tim. ἅτε σὸκ ἀπολλῦπον ἑαυτὸ, quia nunquam deſeritur à ſe. Poſsit etiam exponi, quippe quod, utpote quod. Aliquando exponitur tanquam, ut ἅτε μανικός.

Α᾽ΤΈΜΒΩ, contriſto, triſtitia afficio. Od. β, Ε᾽ξ ἕ ἀτέμβει ϑυμὸν ἐνὶ ϕήϑεσιν Α᾽χαιῶν, Item privo. Vult Euſt. eſſe dictum quaſi εἰς ἄτλω ἐμβιβάζειν, ſicut ἀτέμβεσϑαι quaſi εἰς ἄτλω ἐμβαίνειν.

Α᾽τέμβομαι pro ὀδυνῶμαι. Et pro τέρομαι, apud Hom.

Α᾽ΤΕΡ, ſine, abſq; citra. idem quod αὖσι, ut Od. μ, ἄτερ κεμάϑοιο τέλεσσαι. Interdum poſtponitur ſuo genitivo. ut apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. πάλιν ἄτερ ἰϑυμλίοιο.

Α᾽τερϑε ſive ἄτερϑεν, idem quod ἄτερ, abſq; ſine. Soph. in Ajace, ἄτερϑε τῶνδε, præter hunc. Interdum ſign. ſeorſum ab.

Α᾽πάτερϑε & ἀπάτερϑεν, (comp.) ſeorſum ab. Il. ε, Αἰνείαν δ᾽ ἀπάτερϑεν ὁμίλου ϑῆκεν Α᾽χαιῶν. Sic & Il. β.

Α᾽τέω, ᾶτη, ἀτηρὸς, vide in Α᾽πάω. Α᾽πατάω, vide in Α᾽ζηλός. Α᾽τλας, in comp. ex τλάω.

Α᾽ΤΜᾹΝΟΣ, ου, ὁ, & Α᾽τμιδῶ, οῦς, ὁ, famulus, ſervus. Illud apud Heſych. & Euſt. legitur, hoc apud Etym. & Suid. Etym. ſcribit dici ἀτμιδῶ per ſyncopen pro ἀπημίδω à πημή: quoniam οἱ δειλοὶ ſunt ἀπαϑεῖς & inhonorati.

Α᾽τμία, ἡ, ſervitus: interdum etiam infortunium, calamitas. Aff. etiam pro, adminiſtratio, ex Epigr.

Α᾽τμίος, ſchol. Nic. exp. πολυκατέργαστος, πολυδέλδυτος, μὴ καϑαπαϑείας χρύσιμος. Epithetum eſt olei, apud Nic.

Α᾽τμόω, exp. ϑηλάσω per ſyncopen pro ἀτμήσω, Etym.

Α᾽ΤΜΟ᾽Σ, ου, ὁ, flatus, halitus, vapor, fumus. Plutarchus, ἀδημονᾶσιν ὅταν ἀτμοὶ πονηροὶ τῇ αὐαγμιᾷ τῆς πικρᾶς συνιστάμενοι τῶν ψυχῶν αὐαιρεϑῶσι φλεβίδιοις, Apud Dioſc. (de piſſelæi confectione) ὅταν ἐν τῷ ἀναφερομένῳ ἀτμῷ χρύπτωσι λιϑάρυρον (τὸ ἔλαιον) Plin. vertit, velleribus ſupra halitum ejus expanſis. Factum eſt ab ἄω, flo.

Α᾽τμή, ἡ, & Α᾽τμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀτμὸς, Heſych.

Α᾽τμώδης, ες, ὁ ἡ, vapores multos emittens. vaporiferus.

Α᾽τμίζω, F. ίσω, vaporo, exhalo. Heſych.

Α᾽τμισμὸς, οῦ, ὁ, vaporatio.

Α᾽τμισις, εως, ἡ, idem.

Α᾽τμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morb. lib. 4.

Compoſita.

Α᾽πατμίζω. exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur & paſsivè ſeu neutraliter, ſicut ἐξατμίζειν pro evaporari ſeu expirare, apud Ariſtot. teſte Bud.

Ε᾽ξατμίζω, exp. vulgò, exſorbeo. Eſt tamen potius, vaporem elicio. Bud. exponit, exhalationem ſubduco. ex Ariſtotel. Probl. 1.

Ε᾽ξατμίζεσϑαι, evaporari, exuctius reddi, areſcere, q. d. ἐξικμάζεσϑαι expirare idem quod ἀναγμιᾶσϑαι. Ariſtot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero. ut Bud. exp. Ariſtot. in meteorol.

Υ᾽πατμίζω, vaporem ſubduco.

Υ᾽πατμισμὸς, ſuffitus vaporem eliciendo factus, Dioſc. lib. 3. cap. 26.

Α᾽τος, vide in Α᾽δω.

Α᾽ΤΡΑΚΤΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, fuſus. Plut. in Probl. Rom. de ſponſa, εἰς φίλον ἥκιστα τῶν ἀτρακτων, ἐοικὸς δὲ ϕυσικῶς τῇ ὑγρᾷ Γαίδρος. Ariſtot. de mundo, τὰ ϕερὶ τὰς μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον εἰς τοῦτο πως νεύει, quæ de Parcis & fuſo feruntur, huc tendunt. ¶ Metaphoricè à fuſi aut colus ſimilitudine ἄτρακτος dicitur jaculum ſeu ſagitta. Soph. in Philoct. ὀϊστοὶ βαλοὶ Νεοπτολέμου. Item mali nautici pars quædam, quod ſupra antennam eſt.

Α᾽τρακτυλὶς, ίδος, ἡ, dicitur ſpina quædã conico ſimili, quæ antiquæ mulieres fuſos inde aut colos fabricabantur. quæ de re vide Theophr. & Dioſc. & Theocr. ſchol. ac Plinium, Theocr. metri cauſa dicit ἀτρακτυλίδες geminò λιγδύλ. 4. quomodo & apud Dioſc. ſcriptum eſt.

Α᾽τραπὸς, ἀτραπιτὸς, vide in comp. ex. Τρέπω.

Α᾽ΤΡΑ᾽ΦΑΞΙΣ ſeu ἀτρϕάξυς, atriplex: oleris genus, de quo vide Dioſc. lib. 2. cap. 145. Legitur & ἀδρϕάξις & αὐδρϕάξις apud Theophr. & Hippocr.

Ψευδατρϕάξις, fictitia & emẽtita atriplex, Ariſtoph. in Equit.

Α᾽ΤΡΕΚΗ᾽Σ, έος, ὁ ἡ, verus, certus. Euſtathius ἀτρεκὲς αὖ ϕασι exponit τὸ ἀληϑὲς, ἢ μὴ ψευδὸν τὸ ὅλον. Iliad. β, ἀτὰρ δ᾽ ἀμϕοτέροιϑεν ἀτρεκὲς αἶμα ἔοσσαν βαλών. Ex Euripide affertur ἀτρεκὴς δόξα, fama tam certa ut negari non poſsit. Interdum ἀτρεκὲς adverbialiter ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocritum, ἀδὲν νυ ἀτρεκὲς. Ex quatuor etymologijs, quas affert. Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, ut fiat vel à τρέχω, quaſi, ἀτρεχὴς, i. ὁ μὴ παραστρέχων τὸ ἀληϑὲς, ſeu ὃν οὐδεὶς δύναται παραδραμεῖν δι᾽ φρονῶν, vel à τρέω (timeo) quaſi ἀτρεκὴς, & per pleonaſmum literæ κ, ἀτρεκὴς. quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehenſionem, ſicut ij qui mentiuntur.

Α᾽τρεκέως, verè, certò. ut ἀτρεκέως ἀγορεύειν. Od. α, & Il. ο. Apud Herodot. ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, compertum habeo, certò ſcio. Pro eodem dicitur & ἀτρεκεός.

Α᾽τρέκεια, ἡ, veritas. Herodot. Nonn. Epigr.

Compoſita.

Νηατρεκὴς, idem quod ἀτρεκὴς. Νηατρεκῶς, verè, certò. Lycophr.

Παναληϑὴς, omnino verus, veriſsimus, certiſsimus. in Epigr.

Παναληϑῶς & παναληϑέως, veriſsimè, certiſsimè.

Α᾽ΤΤΑ, Atticum eſt pro ἄσσα, quod quidam ex ἀ & σὰ Megarenſium lingua ſignificante ἕνα, compoſitum prodidêre. utitur Hom. Il. α, ϕοβέζεαι ἄσσ᾽ ἐϑέλησϑα. ¶ Α᾽σσα verò vel ἄττα, ſignificat ἕνα, aliqua, quædam. Od. τ, Εἴπερ μοὶ ὅτ᾽ ἔπειϑ᾽ ἅσσα ϕίλοι ἥρωϊ, ἑμμεμαῶτες ἕσπ, ubi tamen ſupervacuum eſt: ſiquidẽ ὁποῖα ἅσσα nihil aliud ſignificat quàm qualia. Demoſthenes quoque & alij qui lingua Attica ſcripsêre, uſurpant. ¶ Α᾽ττα eſt etiam vocabulum quo juniores compellant ſenes quaſi pater: ut Achilles. Il. ι, Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic & Od. π.

Α᾽ΤΤΑ᾽ΓΑΣ, ſive Α᾽πάγας, avis eſt picto dorſo. Vnde ſervos ſtigmaticos ſeu Threcijs notis compunctos Ariſtophanes in avibus per jocum ἀπαγὰς nominat. De hac ave vide apud Athen. lib. 9. Legitur & ἀπάγω apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. cap. 26.

Α᾽ΤΤΑ᾽ΡΑΓΟΙ, οἱ, puſulæ ſeu minuta fragmenta quæ pani nimium cocto deraduntur aut ſpontè decidunt. Vide Poll. lib. 7. c. 5. & Athen. l. 14. & Euſt. Od. ι & ρ.

Α᾽ΤΤΑΤΑΙ, interjectio eſt, quæ idem valere dicitur quod atat apud Latinos, & βαβαὶ ſeu ϕεῦ apud Græcos. Ἀτταταιὰξ autem, ſtentis interjectio ſeu exclamatio eſt.

Α᾽ΤΤΈΛΑΒΟΣ, ſive Α᾽πέλαβος, ſpecies parvarum locuſtarum. Vide Hieron. comment. in Nahum proph. c. 3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄπιδιν, i. à ſubſiliendo.

Α᾽ΤΤΩ, profilio, ſubſilio, ſubſulto. Demoſt. ἄπτων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc profiliens. Scribit Etym. ex ἄσσω pro ἄϊσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in π, ἄπτω.

Compoſita.

Διάπτω, profilio, deſilio huc & illuc, emico. Ariſtot. de mundo, οὐ δὲ τῇ πυρώσει οὐσία τὰ τε σέλα διάπτει. Φλόγες ἀνιοντίζουσιν.

Διάπτομαι, profilio, emico, & quaſi raptim elidor. Plat. in Cratylo, τὸ γὰρ διαπτόμενον καὶ τὸ ἠϑροισμένον, σημεῖα ἀπείκασμά ἐστι.

Εἰσάπτω, exp. inſilio.

Ε᾽ξάπτω, exilio, ſubſilio, ἐξάπτεσϑαι ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in ſomnis excitantur.

Decomp. Διεξάπτω, erumpo, profilio, raptim emico. Ariſtot. de mũdo, οἱ δ᾽ ἐκ κόλπων διεξάπτοντες αὔρημοι, ἐγκολπώσιμ καλοῦσι.

Α᾽ΤΥ᾽ΖΩ, F. ξω. terreo, metu percello: vel etiã perturbo. Item, obſtupefacio, ſtupore percello, attono. Theocr. Idyll. 4. Αἰολικὸν τὸ ῥῆμα. τέρας γέ τυ ϑυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat & obſtupefaciat.

Α᾽τύζομαι, terreor, metũ percellor: vel etiã metuo, horreo. Homerus Iliad. ζ, Α᾽ψ δ᾽ ὁ πάϊς ϖρὸς κόλπον ἰδρίζωνος ἀϑλίνϑη ἰάχων, πατρὸς ϕίλοιο ὄψιν ἀτυχθείς, territus conſpectu patris, exhorreſcens conſpectum patris. Frequentiſsimus apud eundem eſt uſus participij ἀτυζόμενος, pavefactus, attonitus, conſternatus. Interdum cum infinit. Iliad. χ. Αἰ ἐμοὶ σϕίσιν ἐκὼν ἀτυζομένῳ ὑπαλύξαι, metuentem interire. hoc eſt, metuentem ſibi ab interitu. Contra aliquis δεῖ ἤδη, ἀτύζεσϑαι dicitur, quum

quum ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem sollicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

Α᾽τυζηλος, ὁ, ἡ, terribilis, terrificus. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2.

Α᾽ῦτω, vide in Α᾽τάω.

ΑΥ̓, rursum. Item retro, retrorsum, apud poëtas. unde αὖ ἐρύειν apud Hom. quod & conjunctim αὐερύειν scribitur. Interdum αὖθις αὖ ponuntur ὐπερπλεονασμῷ. Dem. ἢ ἀπεστάλατ᾽ αὖθις αὖ τὰς πρέσβεις, Ponitur etiam, pro, viceversa: & pro, contra. ut Dem. ὀλίγ᾽ ἐστὶν ὀφλεῖν τῶν ἡμετέρων ἐχθρῶν πρόπαλον ὀφλεῖν ἀφ᾽ ἡμῶν τὰ κράκινα, ἡμῖν δ᾽ αὖ ἀπὸ πολλῶν παλά. ¶ Item pro, vicissim. Aristid. 115. νῦν δ᾽ ὧν αὖ ἢ τοσοῦτον πόλεων ἡδὲ ἐτίμησεν ὑπεῖνον τοῖς τῶ θεῶν ἡμᾶς. ¶ Item δ᾽ αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, τοιοῦτοι μὲν οἱ τοὺς θεοὺς γιγνόμενοι, ὅταν δ᾽ αὖ ἢ τοῖς ἄλλοις ὁμιλήσωσιν ἀνθρώποις. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ ad imitationem latratus canum. ex Aristoph. in Vespis.

Αὖτε pro αὖ, rursus. Apoll. Argon. 2. πῶς αὖτε πόσιν ἄλοχος ἔμι κέλλοιο; Iliad. γ, Δαὴς αὖτ᾽ ἐμοὶ ἔσκε κυνώπιδος, ἣποτ᾽ ἔλυγε, accipitur pro δέ. ¶ Ité pro, posthac, poni censet. H. Steph. Il. ι, εἰ δέ κε καὶ τὸ ἑκὼν μέγα Περάμοιο γένος δώωσ᾽ ἀλαπάξαι, Νῆα ἅλις, &c.

Αὖθι, rursus, iterum, αὖ. Item αὖθι, & αὖτις pro αὖθις. apud Homerum frequentissimum est. Interdum cum πάλιν ponitur, ut Il. β, ἐθέλω μιν πάλιν αὖθις (vel αὖτις) αὐτὸς ὑμῖς ἀγλαΐσαρ. Ita & apud Aristoph. Sic etiam Dem. αὖθις, αὖ. Rursum Iliad. α, ἣ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et αὖτις ἴκωμαι, Od. ξ, pro ἐπανέλθω. ¶ Item, in posterum, posthac, postea. Od. ξ, αὖθις δὲ κτείναιμι. Plato in Apoll. εἰ τι νῦν, ἐὰν τε αὖθις ζητήσητε ταῦτα, ἕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὴν αὖθις χρόνον, in posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, posterum tempus, sequens tempus, apud Philonem. Item οἱ αὖθις, posteri, ex Isocrate. Item retro, ut tradit Eustath. Il. γ. ¶ Item pro αὐτόθι, vide in Αὐτός.

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις, (ut αὖθις) in posterum, in futurum, posthac. Plat. de rep. lib. 1. τῶν εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τὰ εἰσαῦθις δείσας ὡς πηγήν.

Ε᾽ξαῦτις pro αὖτις sive αὖθις, rursus, denuo. Iliad. γ, ἐξαῦτις μαχησόμενος. Hesiod. ἐξαῦτι ἀμείβεσθαι.

Αὐαίνω, vide in Αὔω.

ΑΥ̓ΓΗ, ῆς, ἡ, splendor, lux. Il. χ, Α᾽μφὶ δ᾽ ἄρα σφιν ἀθανάτοιο βροτοῖσιν ἐλάμπετο ἔκλε αὐγὴ ἠδὲ πυρὸς αἰθομένοιο, ἠ ἠελίου αἰνύντος. At αὐγὴ πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur: ut Od. ζ. ἡ δ᾽ ἧστ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶ Αὐγὴ ἡλίου accipitur etiam pro die. ut apud Nicand. in Ther. ¶ Item αὐγαὶ, oculi, ut exp. apud Nic. in Alex. Η᾽ ὀθ᾽ ὑπὸ ζοφερῇσι νυκτὸς κεκαλυμμένῃ αὐγαῖς. Ab ἄγω deducit Etymol. utpote δι᾽ ἧς ἀγόμεθα. Posit & & ab αὔω deduci, quod affertur pro splendeo.

Αὐγήεις, εντος, ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet. ut apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, F. άσω, illustro. Naz. in orat. de pascha, ἐφανὸς ἡμῖν ὅλον αὐγάζων ¶ Item video, aspicio, intuecor. apud Soph. & Phil. ¶ Neutraliter etiã reperitur pro splendeo, illucesco. 2. Cor. 4.

Αὐγάζομαι, illustror. Ité pro, video, cõtemplor. Hom. Hesiod.

Αὔγασμα, τὸ & αὐγασμὸς, ὁ, splendor.

Αὐδή, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽ναύγητος, obscurus, ater. Aeschyl. in Prometh.

Α᾽ντανγὴς, ές, ὁ, ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens.

Α᾽ντανγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.

Α᾽ντανγία ἡ lucis seu splendoris reflexio. lux reflexa, q.d. oblucentia, vel offulgentia. apud Plut.

Α᾽παυγὴ, ἡ, splendor lucis effulgentia. fulgetra, inquit Bud.

Α᾽παυγάζω, splendorem relido ut corpus splendidum. vel lucem edo.

Α᾽παύγασμα. effulgentia, relucentia. Greg.

Α᾽παύγεος, ὁ, ἡ, fulgidus, lucidus. apud Hesych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, unà effulgeo, Basil.

Διαυγὴς pellucidus, translucidus, limpidus. ut, Διαυγὲς ὕδωρ in Epigr.

Διαυγία, perlucens splendor. Διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo. Plut. de fulg. ἡ δὲ πανὴ κατὰ χρόαν διαυγάζει. Neutraliter quoque. diluceo, diluesco. Polyb. 3. ἅμα τῇ διαυγάζειν. Sic & 2. Pet. 1.

Διαυγασμὸς, ὁ, translucens splendor. Plut. de plac. phil. de fulgure.

Ε᾽παυγάζω, luminis radijs illustro & splendorem affero. idem quod αὐγάζω. In voce pass. aliquando signif. splendesco. aliquando splendeo.

Ε᾽παύγασμα, splendor.

Ε᾽πιαυγάζω, inspicio. affertur ex Epigr.

Κατανγάζω, illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro luceo, splendeo.

Κατανγάζομαι, illuminor, illustror. Greg. Item video, specto, aspecto. ut Epigr. lib. 1. Ζῶ & κατανγασόμενος, Iovem spectavi.

Καταυγασμὸς, illustratio, illuminatio.

Κυανανγὴς, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. Et in Epigr. ἰὼ κυανανγές.

Λιπανγὴς, splendore seu lumine defectus. obscurus. Orph.

Λυκανγές, crepusculum matutinum. Luc. in Somn.

Μαρανγᾶν. exp. perstringi lumina. Vtitur Plut. aliquoties.

Μελανανγὴς, atrum splendens. ater. Eurip.

Παναυγὴς, omni ex parte splendidus.

Παρανγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dionys. de situ orb.

Περιανγὴς, circunquaq; splendens, perlucidus. Plut.

Περίανγος, ος, ὁ, ἡ, undiquaq; splendidus. Arist de mundo.

Περιανγάζω, splendore luceque circunfundo, circunquaque illumino, collustro. Heliodor.

Πυρανγὴς, igni fulgens vel qui ignei fulgoris est. igne rutilans.

Σκιανγέω, ῶ, cæcutio, more eorũ qui ex umbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in Gloss. Hipp.

Συναύγασμα, corradiantia. ut Bud. interpr. apud Plut.

Τηλανγὴς, longè splendorem suum spargens, eminus splẽdens. Hippocr. epist. ad Demag.

Τηλανγῶς, splendorem suum largè spargendo. Hes.

Τηλανγέω, ῶ, longé splendorem spargo, eminus splendeo.

Τηλαύγημα, & τηλαύγησις, splendor longè dispersus, aut eminus apparens.

Υ̓παυγὴς, qui est sub luce.

Υ̓παυγάζω, q.d. subsplendesco.

Φερανγὴς & φερεανγὴς, lucifer. lucem ferens seu afferens aut splendorem. Item lucidus. Ex Epigr.

Φαντανγὴς, splendidus.

Φαντανγία, splendor. Suid.

Χρυσανγὴς, auri in modum splendens.

Χρυσανγέω, ῶ, auri in modum splendeo. auro splendeo & niteo. Epigr.

Χλοανγὰς, virore nitens, vel virentium splendorem referens. Ex Luc.

Ψεφανγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.

ΑΥ̓ΔΗ, ῆς, ἡ, vox, oratio, sermo. Il. α, Τὸν δ᾽ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Quidã deducũt ab αὔω significãte φωνῶ. Alij à nomine αὐγὴ κατὰ πρόσωπον, utpote ὃ ἧς αὐγάζεται τὸ τῶ νῶ.

Αὐδήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ. v. 407.

Αὐδάω, ῶ, F. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, ut Il. α. Interdum cum accus. ut Il. σ. Et pro, alloquor, ex Od. ε.

Αὐδάομαι, ώμαι, pro eodem, apud Soph. & Eust. Citatur & ex Herodot. pro, loqui.

Composita.

Α᾽ναυδος, ος, ὁ, ἡ, voce carens, mutus. Od. ι, ἄπνους ὣς καὶ ἄναυδος, Et ἀναυδὸν ἔρεξεν, apud Soph. in Ajace, exp. nefandum factum.

Α᾽ναύδως, mutè, tacité. Hippocr.

Α᾽ναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.

Α᾽ναυδὴς, ές, ὁ, ἡ, ineffabilis, aut non fandus, nefandus: Item activè pro, non loquens, mutus.

Α᾽ναύδητος, ος, ὁ, ἡ. non dicendus, non commemorandus, apud Soph. in Ajace. Item pro ἀνάυδος, apud Nic. in Alexiph.

Α᾽ντανδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo.

Α᾽παυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo. ut apud Aristoph. ἀπαυδᾷ μὴ δύνειν. A᾽ quibusdam exp. jubeo: contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educ. τοῖς αὖτὲς ὑπερμέτροις ἐπιβάλλουσιν, οἷς ἀπαυδῶντες ὑπέπτωσι. Apud Luc. ὑπὸ λιμοῦ τρίτῃ ἐξῆς ἡμέρᾳ ἀπηυδηκὼς. triduana fame confectus. vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate deficior. apud Hippocr. ut vult Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Est autem apud solos poëtas, & quidem tragicos præsertim usitatum.

Ε᾽ναυδος, voce præditus, vocalis, Hesych. Pro quo & ἐναυδής. Exp. & ἔμπνους, spirans.

Ε᾽ξαυδάω, ῶ, cloquor. Il. α, ἐξαύδα μὴ κεύθε νόῳ.

Ε᾽παυδήσαι insuper dicere. Alij exp. alloqui.

Καταύδησις, exp. vociferatio.

Μετανδάω, q.d. interloquor, cum dat. ut Od. α. Φαίηκεσι μετηύδα. Item alloquor: cum accusativo personæ. ut Apoll. Arg. 2.

Αὐτὰρ ὁ τὸν γ᾽ ἐπέεσσιν ὑποφθιάλοισι μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor. Od. ο.

Προσανδάω, ῶ, alloquor, compello. ut Od. ξ, Ο᾽ δυσπὰ προσεφώνεεν.

Decomp. Α᾽προσαύδητος, non compellatus. Item insalutatus. Exp. & colloquij expers.

Συναυδάω, ῶ, (q.d. simul loquor) consentio, assentior. Item pro confiteor, apud Soph.

Ο᾽μαυδὸν, quomodo huc pertineat, vide in Ο᾽μός.

ΑΥ̓ΘΈΝΤΗΣ, ου, ὁ, diversam habet signif. & etymologiam, Idem enim est quod αὐτέντης: (ex quo & factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert. seu ὁ ἐξ ἑαυτῶ ἐπὶ ἴον φόνον ἱέμενος, veluti αὐτόεντης ὢν, inquit schol. Apollonij. ut apud Eurip. αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui illis ipsis manibus

manibus cædem patrârunt. Apoll. Arg. 2. αὐθαίρετος Ἀ μύντιος, percussores Amyci. Etymologo est ὁ φονεὺς, ὁ ἑαυτὸν κτιννύων, seu ὁ ἑαυτῷ βάλλων ὅις σύτσι, i. ὅις βέλεσι: & Eurip. schol. ὁ δὲ αὐτὸς ἰὼς τὸ ξιφος. Dicitur adjectivè & φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Aeschyl. in Eum. Οὐκ ἂν ὀχλοίης ὅμαιμος αὐθέντης φόνος; consanguineorum cædes propria manu patranda non est. ¶ Apud recentiores significat dominus. qui pro arbitrio & autoritate sua quiduis agendi potestatem habet. ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, ᾧ ὢν αὐτεξούσιος, ὃ μὴ ἄλλῳ, ἀλλ' ἑαυτῷ ὤν, inquit Etym. derivans παρὰ τὸ αὐτὸ & τὸ σύτης. Exp. etiam autor.

Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud jurisconsultos authentica instrumenta & scripta dicuntur quæ certam & justam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib. 9. epist. 18.

Αὐθεντία, ῶ, autoritatem meam accommodo. seu autoritate mea probo, aut autorem me præbeo. Basil. Apud Paul. 1. ad Tim. cap. 2. uxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum usurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (comp.) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud. Greg.

Αὖθι, ὦθις, vide in Αὖ.

Α Υ'Α Α Ξ, ακος, ὁ, sulcus. ἡ δὲ ὀρότερα εἰς μῆκος ὁμὴ, ut explicat Eust. dicens ἀφὸ τοῦ σκοπίμως σκάπτειν παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακ' ἐλαύνοι ἐθέων. Et Philo, αὐτεμόγπις εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur & ὤλαξ, ακος, ἡ, & ἄλοξ, οκος, ἡ, seu per metathesin ὦλξ, quod metaphoricè etiam accipitur: ut apud Eurip. in Phœniss. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκας δαιμόνων βίᾳ.

Αὐλακίζω & ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδεόμην τὸ χωρίον.

Composita.

Διαυλακίζω, q. d. persulco, peraro.

Κατωλακίζω & καθαλοκίζω, sulco. unde per tmesin apud Eurip. κατ' ὄνυξιν ἠλοκίσμεθα.

Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, & (per consequens) paucos agros. Suid.

Ὁμαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur. vicinus, & per syncopen ὁμῶλαξ, ακος, ὁ ᾗ ἡ, idem. Apoll. 2.

Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius. Bud.

Α Υ'Λ Η, ἡ, arula, atrium. Athenæus lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum & vacuum ante ipsas ædes expositum, qui à ventis perflatur. unde & de subdialibus locis usurpatur apud Hom. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον, appellarum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in ejusmodi locis subdialibus, stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo, ut Il. δ. Ὅσσοι πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασι. Sic & Od. ξ. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: sic dicta quòd ante ejusmodi domos essent ampla loca subdialia: vel quòd satellites ibi solerent παραυλίζειν, ut scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα τι καὶ δυσχερὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν ἔναγε: Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ος, ὁ ᾗ ἡ, ut αὔλειος θύρα apud Plat. in symp. exp. januâ vestibularis & atriensis. Dicitur & ἡ αὔλειος sub. θύρα, ut apud Plut. in Pompeio.

Αὐλικὸς, ἡ, ὁ, aulicus. qui est ex alicujus principis aula. Plut. in Polit. præc. οἱ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem. ut Plut. ἐδὲ φοβηθήσεται τὸ αὐλικὸς καλεῖσθαι καὶ θεραπευτικός.

Αὐλαία, ἡ, aulæum. item tentorium. Plut.

Αὔλιον, ος, τὸ, stabulum. Item domicilium, propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. ἑαθμούς τε & αὐλια.

Αὔλις, ίδος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur. Item tentorium, castra. Il. ι.

Αὔλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia. vesper. Eust.

Αὐλέτης, ου, ὁ, villicus.

Αὐλίζομαι, stabulor, de ovibus, Od. μ. de suibus, Od. ξ. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. & Xen. sæpe. Α Bud. exp. & stationem habeo, item excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio. Hesych.

Composita.

Ἀγραυλος, ου, ὁ & ἡ, in agro sive in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur Od. μ. & Il. ω. Ipsi quoque pastores apud Homerum & Hesiodum, ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλὴς, ἐος, ὁ & ἡ, idem quod ἄγραυλος. ut ἀγραυλεῖ κοίτῃ, apud Nicandrum quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro.

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, stabulor in agro, pernocto in agro. ut ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Evang. cap. 2.

Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum, seorsum pernocto.

Ἀπαυλίσιμος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens. in Anth epigr.

Ἀπαυλισμὸς χλανὶς, apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die qui ἀπαύλια, dicitur.

Ἀπαύλια, τὰ, dies quo spōsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat. item dona quæ sponsæ dantur, teste Polluce. Acron dicit fuisse diem quo nupta ad parentes redire solebat.

Βοαύλον, ος, τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βόαυλος, idem Theocr.

Ἔναυλον, ου, ὁ, stabulum, & spelunca, Hesiod. Item domicilium. Idem. Item ὁ αὐτὸς, τῆς αὐλῆς. Vide & in comp. ex αὐλὸς.

Ἐναυλίζομαι, stationem habeo, castra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναύλισμα, domicilium. Suid. Ἐναυλισήριον αὔτρον, stabulare antrum.

Ἔπαυλον, ου, ὁ, stabulum. Item casa. Il. ψ.

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut. Ἐπαύλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι; ut ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad urbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur & sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.

Θυραυλος, ου, ὁ & ἡ, ante fores jacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: seu ante fores pernoctare, aut jacere. Luc. de merc. cond. πολλῆς μὲν τῆς ἀφοδρομῆς, στενοχώρους δὲ θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adject. ut θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.

Θυραυλέω, ῶ, ad fores seu ante fores pernocto aut jaceo. Item foris ago, extra domum versor. Xen. in Oecon. τὴν μὲν γὰρ γυναῖκα κάλλιον οἴκοι μένειν ἢ θυραυλεῖν. Item, in castris & stativis permanere, urbem non ingredi, nec sub tecto esse, apud Arist. & Plut.

Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, ἀφὸ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. schol. & ex eo Suidas: uterque cultros intelligens. ii enim plures in una vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας, appellat, à nomine μαυλὶς: in Theriac. κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἀραξεν Μαυλίδι χαλκείῃ: ubi schol. quoque exp. æreo seu ferreo cultro. Rursum μαυλὶς, Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Vnde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, ut leno.

Μέσαυλος, ου, ὁ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in Medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse januâ quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur & adjectivè ὑγρὰς μεσαύλους.

Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον, in eadem significatione apud Suidam. Item μεσαύλιον vocabatur κρῆμνόν τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλέμβολον, inquit Eust.

Μόναυλος, qui solus stabulatur aut habitat.

Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

Ὀρέαυλος, in montibus stabulans, monticula. Opp. l. 3. de venat.

Ὀρέσταυλος, idem. Nonn.

Παραυλίζομαι, juxta cubo vel excubo. Athen. lib. 5.

Πρόαυλον, seu Προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item, προαύλια, plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια dies qui eas sequitur.

Προσαυλίζω, in aula sto.

Προσαύλιος, ad aulas pertinens.

Συναυλία, cohabitatio. Item cōtubernium conjugale, conjugium apud Aristot. in polit. & Greg.

Συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis sum. Item congregor, convenio. Propriè convenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Vsus est & voce activa idem Xen. Hell. 1. συναυλίζων πρὸς τὸν σκηνοῦν τὸν ἑαυτοῦ.

Ὑπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Ajace exp. qui est in tentorio.

Χάραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

Α Υ'Λ Ο Σ, ὅ, ὁ, tibia. Il. κ, Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴ, ὀμαδόν τ' ἀνθρώπων. Sic apud Athen. lib. 8. αὐλῶν βόμβος. Apud Luc. in Harm. ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβές, Idem ad dicent. Prom. & σὺ ῥυθμῷ ἔθεινε ποῖος αὐλός. Deducitur vel ab ἄω (i. flo) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum & in rectitudinem productum. Od. χ. αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut eiaculamur. Apud Hom. Od. τ, Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, ου, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quavis fistula & tubulo. Αὐλίσκοι οἱ, inaures. Hesych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apoph. ἀλλὰ ψάλλειν ἢ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, καὶ τόρευσον μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλῶ.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen.

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll.

Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3.

Αὐλητὴς, ῆος, ὁ, tibicen. Αὐλητηρία, theca tibiarum. Hesych.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina. quæ tibia canit. Αὐλητρίδιον, q.d. tibicinula. Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen. Dem. Xen &c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinem pertinens. Αὐλητικὴ (sub. τέχνη) ars tibia canendi. Item αὐλητικὸς, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt. apud Athen. lib. 15.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, & apud poëtas, ἡ, paronymum est τῆ αὐλῆ significans παρεμπίπτη τόπον, ut Eustathius tradit. Sic. ποντίας αὐλῶνας schol. Sophoclis in Trach. esse dicit mare longum & arctum: seu tractus maris longos & angustos, ut freta sunt, exponens tamen etiam loca maritima angusta: ut sunt Isthmi. Hesychius Aeschylum dicit αὐλῶνα vocasse fossam: ut Eust. quoque. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum τῶν αὐλῶν. Dicuntur αὐλῶνες etiam valles seu conualles, referunt enim & ipsæ sua figura αὐλὸν, utpote quæ sint arctiores cæteris campis & oblongiores. Theophrast. hist. plantarum lib. 9. cap. 7. Plut. in Fab. & Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus strictus & longus per quem aqua ducitur.

Αὐλώνιον, ου, τὸ, parva vallis,

Αὐλωνίζω, in valle dego. Suid.

Αὐλωτὸς, ὴ, όν, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis, seu fistulis. ut αὐλωτοῖ φίμοι, apud Aeschyl. Vide Hesych. Poll. & Eust.

Αὖλαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄναυλος, ου, ὁ & ἡ, tibiarum expers. Plutarch. θυσίας μὴ δεῖ ἀχόρους & αὐλοῦ ἴσως, quæ sine tibiarum cantu fierent. Ἄναυλα, *adverb.* sine tibiis. Idem Plut. κεφ. Ῥωμ. Καίτοι ἥπτετο θεσμοθεσία τῶν ἱερέων αὐλοῦ τεθνάναι. Ἄναυλος est etiam imperitus artis tibicinariæ, apud Luc.

Βομβαύλιος, tibicen, qui novit βομβεῖν αὐλόν. Hesych.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur. Διαυλεῖον, ου, τὸ,) Aristophanis schol. esse dicit, quum in scena tacentibus omnibus, intus tibicen caneret.

Διαυλωνία, Eustathio est locus angustus in quo aves sylvestres capiuntur.

Διαυλωνίζειν, Suidas esse dicit fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert *pro*, meatus longos tranfire, dicique tradit de Aqua marina terras subeunte & in fontes percolata. Vide & Athen. lib. 5.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi hujusmodi, ut quum ad metam perveniissent, flenctentes eò rursus recurrerẽt unde cursum inierant, i. curriculum duplex. Ita Bud. in Pand. ubi addit Vitruvium δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. διαύλοις κυμάτων φορεύμενος, reciprocis fluctuum cursibus. ¶ Est etiam mensura duorum stadiorum, *hoc est*, mille & ducentorum pedum.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, canaliculus in dioptris quo visus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμψιδίαυλος, ου, ὁ & ἡ, q.d. in diaulo reciprocans.

Δολίχαυλος, ου, ὁ, ἡ, longas tibias seu fistulas habens. Eust.

Δύσαυλος, infelix ob tibias. ut δύσαυλος ἔρις, in Epigr.

Ἔναυλος, tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant. ut ἔναυλοι λόγοι apud Eust. ἔναυλος φωνὴ apud Luc. Item flumen per angustum iens. Et fossa angusta. Vide Eust.

Ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta est qui tibiæ sonum amplius non edit. Pol. lib. 4.

Ἐξαυλίω, ῶ, q.d. extibio. unde ἐξηυλημμένος, q.d. extibiatus, metaph. de inveteratis rebus dicitur, ut docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλίω, ῶ, idem. Παρεξηυλημμένος, extritam fistulæ lingulam habens. extritus. Aristoph. in Acharn.

Ἐπαυλέω, ῶ, incino seu præcino. accino tibia. Luc. de sacr.

Ἰαμβαυλεῖν, Iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος.

Καταυλέω, ῶ, tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur. ut apud Greg. μὴ ἀκούω καταυλήσωμεν.

Καταύλεμαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis personо. Luc. Strab. Plut. Item exibilor & derideor.

Καταύλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. lib. 4. cap. 12.

Decomp. Προκαταύλησις, quum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra & exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur & leniuntur: ut Bud. exp. Theophr.

Κερατίνης, qui cornu in tibiam aptato canit, cornicen. Dicitur & κερατοτύλης,

Μίμαυλος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. lib. 19.

Μιμαυλεῖν, exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum unicum & simplicem edens. ut quidam interp. μόναυλος κάλαμος apud Eust. Item qui ejusmodi organo utebantur, quem Eust. καλαμαύλην & ῥαπτὸν αὐλὸν quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ concentus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius & simplicis cantus. Athen. lib. 4.

Μοναυλέω, ῶ, tibia unius concentus cano. Plut. in Cæs.

Ὁμαύλος, consonus. Soph. in Oed. tyr. φωνέσασα γῆρυς ὁμαύλως.

Πάραυλος, à tibiæ sono discrepans, absonus. Soph. in Ajace.

Πλαγίαυλος, qui obliquis tibiis canit. Et subst. obliqua tibia apud Theocr. idyll. 23.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibia cano. Eust.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3.

Προαυλέω, ῶ, in tibiarum cantu præludo. Aristot. rhet. 3.

Προσαυλέω, ῶ, accino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit. vel qui tibiis quodammodo persuadet.

Παραυλικὸν ὄργανον, Bud. vocat bombardas, quòd fistulas referant & ignem emittant.

Ῥαπταύλης, qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

Στομαυλέω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Συναυλος, consonus. ut ξυναύλου βοᾶ, apud Aristoph.

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia, *id est*, tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus. aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara & tibia συμφωνεῖ. Athen. lib. 14. Transfertur etiam ad fletum & lamenta. ut apud Aristoph. in Equit. & Synes. epist. ad fratr.

Τυμπαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβοις μέλη αὐλῶν. Gal. Hos. τυμπαύλας Latini fiticines vocant. Scribit enim Nonius fiticines dici qui apud funeratos & sepultos, *id est*, jam fitos canere soliti erant honoris causa cantus lamentabiles.

Ὑδραύλις, εως, ἡ, sive ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: musicum instrumentum. Vide Athen. lib. 4. & Vitruv. lib. 10. cap. 13.

Ὑδραύλης, qui ex hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω, ῶ, succino tibia. Luc. Athen. lib. 6.

Φίλαυλος, amans tibiarum cantus. Aristot. Eth. 10.

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur. ut testatur Aristot. polit. 8.

Αὔξαίνω, αὔξω, &c. vide in Αὔξω.

Αὔος, αὐότης, &c. vide in Αὔω.

Αὔρα, ας, ἡ, aura, ventus levior. expiratio ex humido prodiens, ut Aristot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu ἀcuto in penult. notari scribit. Sic Aristoph. in Ranis, Αὔρα τις ἀσέπνυσε μυσικατάτη. Invenitur tamen & αὖρα. Xen. Hell. δ. ἐμοὶ αὖρα φέροι θέοντες. Idem Δημοσθένης αὔρας dixit in Sympos. Et αὔρας ἠρεθίω. apud eundem. ☞ Etym. deducit ab ἄημι. Quidam à verbo ἄω, spiro.

Composita.

Ἄγλαυρος, aff. *pro*, pulchras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. pro quo facta metathesi literarum tradit schol. Nicandri dici ἄρρεν αὖρος.

Ἄγχαυρος, ου, ὁ, diluculum, crepusculum. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἤτοι πλησίον ἔχειν τὴν αὖραν, ut Suidas exp.

Ἄναυρος, ου, ὁ & ἡ, auræ expers. Item substant. torrens. Apoll. Arg. lib. 1.

Ἀναυράω, ῶ, eripio, aufero, θυμὸν ἀπηύρα. Il. ζ. & apud Hesiod. Quidam ab αὖρα deducunt, ut sonet αὐάπτουσιν ἀφαιρεῦμαι. Alii ab εὖρα.

Εὔαυρος, in quo auræ sunt, auris apertus seu pervius. Theophr. hist. pl. lib. 8. cap. 11 χωρίον εὔπνουν & εὔαυρον ἀεί.

Ἐπαυρέω, ῶ, & ἐπαυρίσκω, item ἐπαύρομαι, fruor, utilitatem & fructum percipio. Cum genit. ut ἐπαύρεσθαι βιότοιο, apud Apoll. Sic Hippocr. Περσῶν ὅλβου ἐπαυρέσθαι. Interdum cum accus. Andocides. τί ποτε ἔστι τοσοῦτον ἀγαθὸν ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμὲ ἐπαυρέσθαι, si vos oportet aliquid fructus & utilitatis ex me percipere. Ponitur & absolutè apud Hom. & Hippocr. ¶ Accipitur & in malam partem *pro*, damnum accipio, pœnas luo. Interdum absolutè: ut Il. ζ. τῷ κεν μὲν ἐπαυρήσειεν εἴω, quare suspicor eum fructus ejus mali percepturum, i. damna inde passurum & pœnas daturum. Interdum cum genit. Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξὺν πίσσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. α, ἵνα πάντες ἐπαύρωσιν βασιλῆος. Item cum accus. Od. σ, μή τι λίην κακὸν & μεῖζον ἐπαύρῃς, ne fortè & majus damnum capias. ¶ Item assequor, consequor, contingo. Il. ο, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, &c. antequam attingerent & assequerentur corpus. Il ψ, λίχνα δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, cave saxum attingas. Item pro consequi, nancisci, Apoll. Arg. 2. εἰκὲ ἑοῦ λοίου κυδερνήτῃφιν ἐπαύρῃ, i. τύχῃ.

Ἐπαύρεσις, fruitio. Thuc lib. 2. Scribitur & ἐπαύρησις.

Μαψαύρα, αι, leves auræ, venti leves. Hesiod. in Theog.

Πόδαυρος, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

Πέταυρον & Σταυρὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Ἄῦριον, ου, τὸ, crastinum die. Odyss. α, Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον (sub. ἡμέρα) crastina dies. Sic dicitur εἰς τὴν αὔριον, in diem posterum. Et εἰς αὔριον pro eodem. ☞ Eustath. vult fieri ab ἄω significante splendeo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρα: juxta illud.

Αὔρη δ' οὐ ποταμὸς ψυχὴ πυῒ ἠῶϊ ἔοικε.

Αὐαίζειν,

Αὐελίζειν, procraſtinare, in craſtinum differre. Item algere. Etym. *Compoſita.*

Εἰσαύριον, ſive ἐσαύριον, quod & diſiunctim ἐς αὔριον, cras, vel in poſterum diem, poſtridie.

Ἐπαύριον, poſtridie. Dicitur & ἡ ἐπαύριον, ſicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον, perendie, ut ſcribit Budæus. Dicitur & ἡ μεταύριον, ſub. ἡμέρα.

Θησαυρὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Αὐστηρὸς, ἡ, ὁ, auſterus: ut αὐστηρὸς χυλὸς, auſterus ſapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, auſterum vinum, Dioſc. Et αὐστηρὸς ἀνθρωπος, auſterus, ſeverus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis & tenuis menſa. ☞ Deducitur ab αὖος, ſicco. Nam αὐστηρὰ ſolent linguam ξηραίνειν καὶ τραχυνειν βαθέως, ut docet Actius.

Αὐστηρῶς, auſterè, ſeveré. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρότης, ητος, ἡ, auſteritas: item ſeveritas. Alex. Aphrod.

Ὑπαυστηρὸς, (*comp.*) ſubauſterus. apud Dioſc.

Αὖ τάρ, autem, ſed, item, cæterùm, apud Hom. ſæpe. Pro eodem dicitur & ἀτὰρ, ex quo & Euſtath. factum eſſe putat interjecto υ.

Αὖπι, vide in Αὖ. Αὔυτμη, vide in Αὔω.

Αὖτμη, ης, ἡ, halitus, ſpiritus. (παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Euſtath.) Il. ι, ἐσσὶ αὖτμὴ ἐν ἠθεσι μᾶλλον. ¶ Item vapor, fumus Odyſſ. π, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή. Sic apud Heſiod. in Theog. κάμετο γαῖα αὐτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὦς. ubi tamen quidam ardorem ſignificare volunt.

Αὐτμιὼ, οῦς, ὁ, idem quod αὐτμή. Il. ψ. Od. γ.

Αὐτόματος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex ſeipſo aliquid faciens, non alieno impulſu, ſponte ſua, ultroneus. ut Il. β, αὐτόματος ἦλθε, ſponte venit. Et morbi apud Heſiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, non acceſſiti. Αὐτόματοι μηχαναὶ dicuntur, quæ per ſe moventur: ut horologia. Apud Dem. αὐτόματος θάνατος, exp. mors naturalis quæ nulla extrinſecus vi coacta venit. Interdum αὐτόματον dicitur quod fortuitò evenit. Dicitur & ταυτόματον pro eodem. Quid ſit αὐτόματον & quomodo à τύχῃ differat, docet Ariſtot. Phyſ. 2. & Plut. in lib. de fato. Vide & Themiſt. & Alex. περὶ ψυχῆς. ☞ Compoſita dictio pleriſq; videtur ex αὐτὸς & μάομαι, (excitor, promptus ſum) ut ſonet quaſi ἀφ' ἑαυτῆ σφοδρῶς ὁρμώμενον, à ſe ipſo inductus, & excitatus: vel ex αὐτὸς & μάτην, in qua ſententia fuit Ariſtotel. & Euſt. Hippocrates de arte, quaſi alludens ad etymon dicit, τὸ δὲ αὐτόματον, ἃ φαίνεται ἰσχὺν ἔχον ἀδεμίλιον, ἀπὸ ἧσσον ὁρμᾶται μᾶλλον, ut dicatur αὐτόματον quaſi αὐτὸ μὴ ὂν.

Αὐθομάτως, ſponte, ultrò, ſine alieno impulſu. Item fortuitò, temerè. Plut. Pro eodem aff. αὐτομάτως & αὐτομάτη ſeu αὐτοματί.

Αὐτοματία, ἡ, fortunæ temeritas, eventus fortuitus. Plut.

Αὐτοματίζω, ſponte facio. Xen. Ariſtot.

Αὐτοματισμὸς, actio quæ ſponte fit.

Ἀπαυτομάτιζω, (*comp.*) ſponte ſubminiſtro. Philo de vita Moſ. lib. 1. πᾶν ἀπαυτοματίζοντα.

Αὐτὸς, αὐτὴ, αὐτὸ, ipſe, ipſa, ipſum. Pronomen eſt relativum. Xen. Pæd. 1. σημαθέντων δὲ τῶν Ἀσυάγγ ὅτι πολέμιοι εἰσὶ σὺν τῇ χώρᾳ, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, ὁ υἱὸς αὐτῆ ὡσαύτως. ¶ Interdum eſt demonſtrativum. Luc. in Hermot. αὐτὸ ἔφησθα ὦ Δυκῖνε τὸ μιγνύμενον. Interdum pronomini demonſtrativo additur: ut Ἀθηναῖοι αὐτοὶ ἔβοι, Thuc. lib. 6. Sic apud Plut. de Socr. dæm. ἐκεῖνον μὲν ἐν αὐτὸν ἔφησε. Iungitur interdum & cum ἐγὼ, & cum σὺ, quòd & Latini imitantur. Invenitur αὐτόπτης apud Ariſtoph. ut ipſiſſimus apud Plautum. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus perſonis, Thuc. lib. 8. ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτὸς. ¶ Affertur & *pro*, ipſemet, ex Il. γ. & Ioh. cap. 4. ¶ Item qui ſponte aliquid facit. ut apud Hom. μὲ ἀποδύοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνειεν. ¶ Ponitur & *pro*, ſolus, aliorum ope non adiutus. ut apud Hom. αὐτὸς περ ἐὼν πεδομάχοισιν ἐμίχθη. ¶ Item *pro*, idem apud Eurip. & Soph. In qua ſignif. interdum præponitur articulus ὁ, ut Xen. Hell. 5. τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic ἐς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in unum eundemque locum.

Ὁ αὐτὸς, idem. Neut. τὸ αὐτὸ, pro quo dicitur & ταυτὸ, vel ταυτὸν, idem. ut Ariſtoph. κατὰ ταυτὸ. Plat. de leg. ταυτὸν δικαστήριον.

Ταυτότης, ητος, ἡ, idenditas. Ariſtot. eth. 8.

Ταυτίζω, pro ἐς τὸ πάτιον, tanquam unum & idem cenſeo & pono, apud Philop.

Αὖθι (*adverb.*) ibi, illic. Interdum etiã *pro*, hìc. Hom. Thuc. & Xen.

Αὐτόσε, illuc, huc. Item eòdem, ut exp. apud Plat. de rep. lib. 2.

Αὐτόθι, ibi, illic, vel iſtic. Αὐτόθεν, illic, inde, vel iſtinc. Alicubi exp. & ab hoc tempore. Item ex tempore, teſte Bud. Item *pro*, confeſtim, protinus (ut idem Budæus ſcribit) vel jam inde apud Polyb.

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, & ex eo per ſyncopen factum. Hom. Item *pro* huc, apud Apoll.

Αὖτως ſive ὥτως, ſic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. Significat etiam ἀπλῶς, ὡς ἔτυχεν, utcunque. item temerè, fruſtra. Hom.

Αὔτης οἶνος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide & in comp. ex Ἔτος.

Αὔτικα, ſtatim, illicò, ut αὐτόθεν. Item primo quoq; tempore: tum apud poëtas tum apud proſæ ſcriptores. Item in præſens, in præſentia, ſæpe apud Thuc.

Ὠὗτος, Ionicè dicitur pro αὐτὸς, ipſe: apud Herodot.

Compoſita.

Ἑαυτῆ, ſuiipſius: ἑαυτοῦ, ſibiipſi: ἑαυτὸν, ſeipſum. Plur ἑαυτῶν, ſuiipſorum: ἑαυτοῖς, ſibijpſis: ἑαυτοὺς, ſeipſos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur ſecundum declinationem ſimplicis pro nominis αὐτὸς. Interdum ponitur αὐτῆ pro ἑαυτῆ, & αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ. pro quibus ſunt qui malint ſcribere αὑτῆ & αὑτοῦ cum ſpiritu aſpero. Ponitur etiam ἑαυτῆς in ſecunda perſona pro σεαυτῆς, itidemque ἑαυτοῦ pro σεαυτοῦ, &c.

Ἑαυτὸν Ionès dicunt pro ἑαυτὸν, ſeipſum. Sic & ἑαυτῆ pro ἑαυτῆ, apud Hippocr. & Herodot.

Ἐμαυτῆ, meijpſius: ἐμαυτοῦ, mihi ipſi: ἐμαυτὸν, meipſum. in duali & plur. declinatur diviſim, integris videlicet caſibus utriuſque ut: νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, & ſic deinceps. Ponitur & αὐτῆ pro ἐμαυτῆ, itidemq; in cæteris caſibus.

Ἐξαυτῆς, vel diſiunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, ſtatim. q. d. ex hac ipſa hora. Videtur enim ſubaudiri ὥρας. Marci cap. 6. & ad Philem. cap. 2.

Καταυτοῦ, ibi, Apoll. Arg. 2. καταυτοῦθι δηριθῶμαι,

Καθαυτὸν pro καθ' αὑτὸν, per ſe, ſua ſponte vel ſeorſim.

Καυτὸς, Attica ſynalephe dicitur pro ὁ αὐτὸς, & ipſe in Epigr.

Μετεπειτα, mox, ſtatim, poſt.

Παραυτὰ (quòd & παρ' αὐτὰ) ſimulatq;. Et pro παραυτίκα.

Παραυτοῦ, confeſtim, & quaſi jam hinc ex hac ipſa hora. Arrian. Παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. & Xen.

Σεαυτῆ, tuiipſius: σεαυτοῦ, tuiipſi: σεαυτὸν, teipſum. Dicitur pro iiſdem, σαυτῆ, σαυτοῦ, σαυτὸν. Talis autem eſt hujus pronominis uſus in ſecunda perſona, qualis ἐμαυτῆ in prima.

Φίλαυτος, ſibi charus, ſui diligens, qui ſe diligit, qui nimis ſibi placet. Ariſtot. Rhet. 1. & Eth. lib. 9. cap. 8. Eſt etiam φίλαυτος ὁ αὐτῆ σῖτον παντα περαίτερω ἐν τοῖς καλὸν τὸ λυσιτελές.

Φιλαυτία, ἡ, amor ſuiipſius, nimius ſui amor, nimium ſui amantem eſſe.

Ὡσαύτως, eodem modo.

Αὐχέω, ῶ, F. ήσω, glorior, jacto me. Thuc. lib. 2. πάντες ἀνχῆσιν ἀπεῶσδ, gloriantur omnes pulſos eſſe. Et cum accuſ. Ariſtid. μόνοις γὰρ ἔξεστιν ὑπάρχειν ἡδέως καὶ ἀνχήσασθαι τε ἐν πολιτείαις ἀνχῆσαι. ☞ H. Steph. ab ἀνχῶ deducit: alii contrà ἀνχῶ ab αὐχέω derivant.

Αὐχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio.

Αὔχημα τὸ, idem. Thuc. lib. 2. Accipitur & in bonam partem, à Damaſceno.

Αὐχητικὸς, ἡ, όν, q. d. jactabundus, gloriabundus, vel ad jactantiam comparatus.

Αὐχήεις, εντος, ὁ, ἡ, idem quod ἀνχητικὸς, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri & cui cervix eſt erecta.

Καυχάομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Δυσανχὴς, ές, ὁ ἡ, difficilis gloriator, moleſtus ſeſe jactitando. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3.

Ἐξαυχέω, ῶ, glorior, vel valde glorior.

Ἐπαυχέω, ῶ, glorior ob aut efferor ob. ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, glorior ob ea quæ dicis. Ariſtoph.

Κενεαυχὴς, vanè jactabundus, vana jactans. Il. θ.

Μεγαυχὴς, magna jactans. In Epigr. Μεγάλαυχος, idem. vel ſimpl. jactator. Item μεγάλαυχα, res magnæ jactantiæ plenæ, apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia. Plut. de inſtit. lib. μεγαλαυχίας ἐμπίμπλαντες.

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magna jacto ſeu grandia. vel jacto me de magnis rebus. aut ſimpl. jacto.

Ὑπεραυχέω, ῶ, valde glorior, vel me jacto. Phal. in epiſt. ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστοῖς.

Ὑψαυχέω, ῶ, idem quod ὑψαυχενέω, cervicem effero. Phocyl. ὑψαυχῶ εἰ ὁ πολὺς πλοῦτος.

Αὐχὴν, ένος, ὁ, cervix. τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Ariſtot. anim. 1. ¶ Item metaph. anguſtia loci, anguſtus locus, ut Lat. fauces. ut apud Herodot. in Melp. αὐχένα βοαστόρεω. Et in Erat. αὐχένα χρυσοῦνσθαι. ¶ Item pars clavi & gubernaculi in quam gubernator incumbit. Poll. lib. 1. ☞ Deducitur ab αὐχμὸς, ob ſiccitatem & duritiem, diciturq; αὐχλῶ quaſi αὐχμιλῶ. vid. Euſt.

Αὐχένιος, ου, ὁ ἡ, (q. d. cervicalis) ad cervicem pertinens. αὐχένιοι τένοντες. Od. γ.

Αὐχένιον (ſubſt.) Euſtathio eſt. πηδάλιον.

Αὐχενίζω, cervicem incido, cervicem frango. Soph. in Ajace. ¶ Eſt etiam (inquit Bud.) loro caput equorum complecti &

conſtringere, ad hoc ut venæ intumeſcant & ſanguis detrahatur ſcalpro. Et ἀυχενισθῆς, lorum quo id fit.

Αὐχέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco

Compoſita.

Α᾽ναύχενος, cervice carens. Ariſtot. de an lib. 3.

Α᾽παυχενίζω idem quod ἀυχενίζω. Apud Philoſtr. in heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον, quidam exp. frænare taurum. Et *pro*, contumaciter reluctari. apud Phil. de mundo. ut Bud. interpr.

Βραυχύχλων, qui humeros adducens cervicem contrahit, quales in judicio naturarum Ariſtot. infidioſos eſſe ait.

Γυλιαύχλων, qui collo eſt gracili & prælongo. Ariſtoph in Pace.

Διαυχενίζομαι, cervicem attollo ſeu erigo, quod de equis primùm, deinde per metaph. de ſuperbis dicitur Vide Poll.

Διαυχένιος μυελός, exp. cervicis medulla, q. d. cervicalis medulla. apud Plat.

Δολιχαύχλων, cervicem prælongam habens. Eurip. in Iphig. Aul.

Ε᾽ναυχένιος, qui in collo eſt. vel collo injectus, collo inſertus. ut ἐναυχένιος βρόχος, in Epigr.

Ε᾽ξαυχενίζομαι, unde Ε᾽ξαυχενισμὸς, excervicatio, & contumacia pervicax. ex Hieron. in cap. 3. Nahum. Proph.

Ε᾽παυχένιος ζυγὸς, jugum quod cervici imponitur.

Ε᾽ξαυχλῶ, cervicem elatam & arduam ſeu procerã habẽs. Hom.

Κυρταύχλων, cui in curva eſt cervix.

Λασιαύχλων, hirtam & villoſam cervicem habens. apud Hom. & Ariſtoph.

Μακραύχλων, cui collum eſt prælongum. Eurip.

Μεσαυχένιος, exp. media cervice ligati.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod poſt cervicem eſt. Poll. l. 2.

Παραυχένιος, collo impoſitus & aptatus. ut παραυχενίη φορέτρη, in Epigr.

Παραυχενίζω, exp cervicem demitto, propendeo collo devexo.

Περιαυχένιος τρεπτὸς, torques, quæ cervici circumponitur.

Σκληραύχλων, qui dura eſt cervice, cui indomita eſt cervix. Suid. Plut. ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς.

Στεναύχλων, pro τεναύχλων, arctæ cervicis ſeu anguſtæ. Epigr.

Υ᾽παυχένιος, cervicis ſubactus, qui eſt ſub cervice. Υ᾽παυχένιον, (ſubſt.) cervical quod cervici ſupponitur. Luc. in Somn.

Υ᾽ψαύχλων, elatam cervicem habens. Et metaph. ſuperbus, quòd ſuperbi elata cervice incedere ſoleant.

Υ᾽ψαυχενίω ῶ, & Υ᾽ψαυχενίζω & Υ᾽ψαυχέω, ῶ, cervicem effero, cervice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem & de ſuperbis hominibus. Plut.

Υ᾽ψηλαύχλων, idem cum ὑψαύχλων. unde Υ᾽ψηλαυχενία. Xen.

Φριξαύχλων, habens cervicem horrentem ſetis. ut ἡμίονον φριξαύχενα quidam poëta vocat apud Plut.

Χλωραύχλων, lũſcinia, quia luteus orbis collum ejus circundat. Sim.

Α᾽ΥΧΜΟ᾽Σ, ῦ, ὁ, ſiccitas ex vehementi æſtu cui opponitur ἐπομβρία apud Ariſtoph. in Nub. Philo de vita Moſ. lib. 1. Οἷς δὲ αὐχμὸν τε καὶ φλογμὸν ὁ μέσῳ χλιμῶνι ὠθεῖται. Exp. & ſqualor. ut ἀυχμῶ πολέως, ſqualore obſitus. ☞ Fit ab ἄυω (ſicco) pleonaſmo literæ χ. Etymol. tamen affert & alias duas etymologias: vel ab ἄζω ſignificante itidem ſicco, pleonaſmo ϝ v. vel ab ἄυξω augeo per antiphraſin. ex ſiccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, æſtuoſus, aridus præ æſtu. Item ſqualidus. Syneſ. Gal.

Αὐχμήεις, εντος, ὁ, ſqualidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρὸς, ῆ, ὁ, ſqualidus. Luc. Item obſcurus caliginoſus. 2. Pet. 1.

Αὐχμάω, ῶ, areo præ æſtu. Syneſ. Item ſqualeo.

Αὐχμέω, ῶ, idem.

Ε᾽ξαυχμέω, ῶ, idem. Ε᾽ξαυχμῶσθαι, ſqualleſcere, exareſcere, apud Theophr. lib. 5. de cauſ. pl. Ε᾽ξαυχμεῖται, exſiccatur. apud Diog. Laërt. in Zen.

Αὐχλῶ quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Α Υ᾽Ω, ſicco, arefacio. item accendo. In qua ſignif. quidam ſcribunt potius ἄνω cum aſpero. ut Od. ε, ἵνα μὴ πρόθεν ἄλλοθεν ἄυσις. ¶ Item clamo, reſono, boo ut Il. υ, αὖε δ᾽ Α᾽θήνη, & paulò pòſt, αὖε δ᾽ Α᾽ρης. ¶ Item ſplendeo, λάμπω, ut vult Etym. unde & deducit ἄυριον, quidam etiam ἀυγὴ & ἠὼς, de quibus vide ſuis locis. ¶ Item flo, ſpiro, ut ait idem Etym. In qua ſignif. itidem eſt inuſit. & dicitur ἄω. ¶ Euſt. αὔσαι ait ſignificare etiam tangere: unde eſſe χεραῦσαι, ſignificaos χεροὶς αὔσαι. ¶ Item dormio, ut inquit Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐν δ᾽ ἀμαθήσιν ἢ ἐν ἁματροχιῇσι κοῖλα σίβδον εὐδυκὲς ἄυει. In qua ſignif. dicitur ἰαύω.

¶ Derivata ab ἄυω, i. ſicco, accendo.

Αὖος, ου, ὁ, ſiccus, aridus. ut ξύλα αὖα, Od. ε. & σ. Et apud Plat. de leg. ὕλη ἄυη καὶ ξηρά.

Αὐότης, ητος, ἡ, ſiccitas, ariditas. Αὐόνη, idem Etym.

Αὐαλέος, α, ὁ, idem quod ἄυος. Heſiod. Αὐσταλέος item. Nonnunquam & pro ſqualidus, ſqualens. Apoll. Arg. 1. αὐσταλέος κονίῃσι.

Αὐαίνω, arefacio. Αὐαίνομαι, arefio.

Αὔασμος, exiccatio. Item ſiccitas.

Αὔανσις, arefactio. Item ſenium & tabes plantarum.

Αὐανλικὴ νόσος, morbus exiccans corpus.

Αὐσηρὸς, Αὐχμὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽ναύω, aff. *pro*, accendo.

Α᾽φαύω, idem. Et *pro*, exarefacio. apud Ariſtoph.

Α᾽φαυάνω, idem. apud Theophr.

Decomp. Ε᾽παφαυάνω, exſicco, deſicco. Ariſtoph. in Ran.

Διαυαίνω, perarefacio, deſicco. Suid.

Ε᾽ναύω, accendo, torreo. ut πῦρ ἐναύειν, Herod. Xen. Dinarch.

Ε᾽ναύεσθαι, accendi. Plut.

Ε᾽ναυμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium. item ſuſcitabulum, ut quidam interpr. ex Nonio. Item metaph. ſpmes, fax, *id eſt*, incitamentum. Herodian.

Ε᾽ξαύω, accendo, torreo ὀπτῶ. Euſt. ex Plat. comico. Ε᾽ξαυαίνω exarefacio, Συνεξαυαίνω, ſimul arefacio, ſimul exicco.

Καταύω, torreo. Item ἀφανίζω. Euſt. ex Alcmane.

Καταυαίνω, arefacio. Vide Bud.

Πύραυνον, ου, τὸ, inſtrumentum quo prunæ ardentes inferuntur menſæ, vel igniarium, materies arida accendendo igni. Poll. παρὰ τὸ πῦρ ἀναύειν εἰς τὸ αὐτό.

Πυραύστης, ου, ὁ, beſtiola, quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur.

Α᾽φαυρὸς, Βαλανεῖον, Βάναυσος, Κεραυνὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ Derivata ab αὔω, i. clamo.

Α᾽ὐω, per dialyſin, idem quod ἄυω. ut Il. β, Αὐσαίτων ὑπ᾽ Α᾽χαιῶν.

Α᾽ὐτέω, ῶ, idem ut Il. μ. v. 160.

Α᾽ὐτὴ, ἡ, clamor, vox. Od. ϱ, v. 434. Interdum ex conſequenti pro bello ut Od. λ, v. 382.

Αὐδὴ, Αὐλὸς, Οὖας, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽μφαύω, circumſono.

Α᾽ναυος, ου, ὁ ἡ, vocis expers. Et propriè clamoris expers. Item mutus.

Α᾽νεως, idem quod αὔαυος, ex quo deducitur Attice pro ἄναος. vel Il. γ, ἄνεῳ᾽ ἐγήνετο. Α᾽νεω adverbialiter *pro*, muté. Od. ψ.

Α᾽ναύω, exclamo. unde ἀναύσαι, Theocr.

Ε᾽νὸς, ὸν, ὁ, mutus. Ariſtot. in probl. οἱ κωφοὶ γίνονται.

Ε᾽νότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas. Scribuntur hæc & gemino ν, apud Ariſtot. & Plat.

Λαὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Περιώσιος, vide in Ο᾽σιος.

Α᾽ΦΑ᾽ΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæq; ſpecies eſt, de qua Dioſc. lib. 2. & Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 8. & Gal. de alim. fac. lib. 1. cap. penult. Vide & Plin.

Α᾽ΦΑ᾽Ρ, (*adverb.*) ſtatim, continuò. ut in Od. ἄφαρ κρᾶναι τελέθουσιν, exponunt αὖθι. Sunt qui ab ἅπτομαι derivent exponentes ἐχόμεναι καὶ ἅμα τῷ ἅπτεσθαι. Etymologus quatuor ſignificare ait: τὸ ἐχόμενον, ut, ἄφαρ δέ σε παλλὰς ἔγχει ἐμῷ: item τὸ ὠθούμενον & παραχρῆμα, ut, ἄφαρ δὲ τε χῆτες ἀμειψιν ἐσσὶ καὶ ἡμῖν: nec non τὸ αὐθίδιον, ut, Ὡς δ᾽ ἄφαρ ὁπ Τρῶας ἐλασσάμενοι μένυχας ἵππους: denique τὸ ῥᾳδίως, ut ἄφαρ δ᾽ οἱ ἄγγελος ἦλθε. Inde compar. ἀφάρτερος, celerior, velocior, pernicior, ut Il. ψ, Τῶν δ᾽ ἵπποι μὲν ἔσαν ἀφάρτεροι.

Α᾽φαρὲ, idem. Etym. & Suid. Apud Euſt. ſcribitur ἀφαρέ.

Α᾽ΦΑ᾽ΡΚΗ, ἡ, apharca: arbor ſemper virens, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 5. cap. 15. & lib. 3. cap. 4.

Α᾽φάσσω, ἀφάω, vide in Α᾽πτομαι.

Α᾽ΦΑΥΡΟ᾽Σ, ᾶ, ὁ, imbecillis, debilis. Heſiod. ἀφαυρότατοι δέ τε ἀνδρες. Et Il. η, ἀφαυρότερος χειρός τε μάχης τε. ☞ Euſt. deducit ab ἄυω ſignificante ξηραίνω. Etymologus autem ab α epit. & παῦρος, quaſi ὁ ἀγαν παῦρος καὶ ὀλίγος καὶ ἰσχνάμενος.

Α᾽ΦΕΛΗ᾽Σ, ὲς, ὁ καὶ ἡ, ſimplex. Luc. ὡς ἀφελὴς πᾶς ἐστι καὶ ἀπλοῦς. Item ἀφελὴς διαίτα & λιτὴ dicitur quæ eſt ſimplex ſeu tenuis & frugalis, omniſque luxu carens. Et ἀφελὴς λόγος apud rhetores, oratio ſimplex & fuco carens. Heſychio eſt illæſus, purus, integer, cui nec ſuperfluum quippiam in corpore eſt nec deeſt. Idem πεδία ἀφελῆ, dici ſcribit τὰ στυφελρα, arboribus conſita. ut apud Ariſtoph. in Equit.

Α᾽φελῶς, ſimpliciter, nudè.

Α᾽φελεία, ἡ, ſimplicitas. Plut.

Ζαφελὴς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α᾽ΦΕΝΟΣ, ὁ vel τὸ divitiæ, opes: ſeu reditus, cenſus & quidem propriè unius anni, ut volunt grammatici. Dicunt enim εἶναι τὸν ἀπὸ σοῦ σοῦ (ὅ ἐστιν σεαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, ſeu τὸν ἀπὸ τῆς σεαυτοῦ γεγενημένων τινὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ εὐπορίαν: πλεῖον verò τινὶ ἀπὸ πολλῶν. Il. α, ἄφενος δὲ πλεῖον ἀφύξειν. Heſiod. in Erg. Εἰς ἄφενος ὠρόμενον,

Α᾽φνὸς, εῶ, τὸ, idem cum ἄφενος, ex eoq; per ſyncopen factum. Pind. οἱ δ᾽ ἄφνει πεποίθασιν.

Α᾽φνὸς, ſive ἀφνειὸς, ὸς, ὁ, dives, opulentus. Modò cum genit. modò cum

dò cum accuſ. paſſim apud poëtas. Superl. ἀφνειότατος & ἀφνειέστατος.

Α᾽φνόομαι, diteſco. Cratin. Pro eodem aff. ἀφνέω ſeu ἀφνῶ.

Α᾽φνόω, dito, πλουτίζω.

Ῥυηφενής, έος, ὁ ἡ, (comp.) cui affluunt opes, vel affluens opibus, opulentus. Dionyſ. de ſitu orbis.

Ῥυηφένεια, opulentia, affluentia divitiarum ſeu opum, apud Callim. παρὰ τὸ ῥυλίω τὸν ἄφενον, inquit Etym.

Α᾽φή, &c. vide in Α᾽πτομαι.

Α᾽ΦΘΑΙ, αἱ, ſunt in oris ſuperficie ulcera maligna & ſerpentia, ignea quadam caliditate præuita, quæ præcipuè infantes vexant. Vide Gal. Poll. & Cæl. Rhod. Occupant aliquando & alias partes veluti teſtes: ut videre eſt apud Gal. l. b. 9. τῶν κατὰ τόπους, & apud Paulum lib. 3. cap 54. Hippocrates & de fiſtula pulmonis uſurpavit lib. 2. de morbis. ✠ Fortaſſe ἀπὸ τῆς ἁπλόης, (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Α᾽φιάω, ῶ, aprhis laboro. Hippocr.

Α᾽φθάω, idem cum ἀφθῶ. Cæl. Rhod.

Α᾽φιώδης, ες, ὁ ἡ, aprhis laborans Hippocr.

ΑΦΙ᾽Α, ας, ἡ, planta quædam, de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 8.

Α᾽φλαστον, vide in comp. ex Φλάω. Α᾽φρὸς, &c. vide in Α᾽φρος.

Α᾽φνω, vide in comp. ex Φαίνω Α᾽φείζω, &c. vide in Αφρός

Α᾽ΦΡΟΔΙ᾽ΤΗ, ης, ἡ, Venus. Ita dicta quod è maris ſpuma ortum habuerit, teſte Heſiodo, quem & Plato atque alii in hoc etymo ſequuntur. Ariſtot. autem ita vocatam tradit, quòd ſeminis natura ſit ἀφρώδης, i. ſpumoſa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens ἀφροδίτῳ dici ait, quod ſit ἀφροσύνης θεά. ¶ Pro venerea libidine (quam & ἀφροδίτης ἔργα vocant poëtæ) interdum ponitur. ¶ Item venuſtas, lepos, gratia, decor ut & Lat. Venus. Lucian. in Scytha, Ἐπαύτῳ ἀφροδίτη ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ πειθὼ ἔχει.

Α᾽φρὰ, apud Nicand. pro ἀφροδίτη.

Α᾽φροδίσιος, ου, ὁ, venereus. Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereæ. Luc. item feſtum veneris, apud Athen. Α᾽φρόδισιον, ου, τὸ, ſing. num. ſtatua ſeu ſignum Veneris, ut ſcribit Bud. & Veneris ſacrificium apud Athen.

Α᾽φροδισιακὸς λίθος, aphrodiſiaca gemma. Plin. lib. 37.

Α᾽φροδισιὰς, ab Apuleio vocatur acoron, quam ab Italis veneriam appellari addit.

Α᾽φροδισιάζω & ἀφροδισιάζομαι, venerem exerceo, utor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι paſſ. múliebria pati. apud Athen.

Α᾽φροδισιασμὸς, rerum venerearum uſus. Ariſtot. Hippocr. aphor. lib. 6.

Α᾽φροδισιαστικὸς, ὴ, ὸν, ſalax, libidinoſus. Ariſtot. Athen. Apud medicos eſt etiam, venerem ciens, libidinem movens.

Compoſita.

Α᾽ναφρόδιτος, ος, ὁ ἡ, ὸν, a venere alienus, invenuſtus. Luc.

Α᾽ναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido. Item invenuſtas, inelegantia.

Ε᾽παφρόδιτος & ἐπαφροδίτος, venuſtus, jucundus. Xen.

Ε᾽παφροδισία, ἡ, venuſtas, lepos, elegantia. Appian.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus. Ita dicitur qui utriuſque ſexus membrum habet, & virile & muliebre, q. d mixtum genus è Mercurio & Venere

---

Α᾽ΦΡΟΣ, ὁ, ſpuma Lucio in pſeud. ἀφρὸς ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα Nonn. ἀπείρων ἀφρὸν ὀδόντων. Sic ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου, &c. Ariſtoph. ἀφρὸν vocat etiam ſpumoſum excrementum teſte Heſych. ¶ Item piſcis qui & ἀφρύς, & ἀφύη.

Α᾽φρώδης, ους, ὁ, ἡ, ες, ſpumoſus, ἀφρώδεα γλίσχρα. Epigr.

Α᾽φρωδέστατος, ος, ὁ ἡ, ον, idem. Poll. lib. 4. Hippocr. aphor. lib. 7.

Α᾽φρόω, ῶ, ſpumo. Heſych.

Α᾽φρίζω, ἴσω, idem ſpumeſco, ſpumam excito.

Α᾽φλοισμὸς, ὁ, pro ἀφρισμὸς, mutatione literæ ρ in λ, & pleonaſmo τὸ, inquit Etym. & Euſt. idem quod ἀφρός.

Α᾽φρὺς, ſeu ἀφείτης ſeu Α᾽φρὸς, apua piſcis, ita dictus quòd è ſpuma naſcatur. Dicitur & ἀφύη. Vide Athen & Plin. Vnde ἀφυᾶμα χρῶμα, Hip. apuæ modo albidum, apuam referens. Et ἀφύομαι, apud Hipp. exp. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. apud Athen.

Compoſita.

Α᾽ναφρος, ſpumæ expers, non ſpumeus ſeu ſpumoſus. Hippocr. lib. περὶ χυμῶν.

Α᾽παφείζω, deſpumo.

Ε᾽ξαφείζω, deſpumo. Ε᾽ξαφείζεσθαι, in ſpumam redigi.

Ε᾽παφείζω, deſpumo, in epiſt. Iudæ. Ε᾽παφρος, ſuper quo ſpuma eſt, apud Gal.

Υ᾽παφρος, ſpuma tectus, ſpumoſus, non manifeſtus, ex Eurip.

Α᾽ΦΥ᾽Ω, i. q. haurio, hauriendo promo. Od. ι. πολὺν οἶνον ἠφύσαμεν. Et Nonn ἠφυσεν ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύης, i. apuæ piſcis do quo ſuprà in ἀφρὸς, colore) ſignificat dealbor, λευκὸς γίνομαι. ut teſtatur Gal. in lex. Hipp.

Α᾽φύομαι, idem quod ἀφύω, haurio. Od. ι, & κ, ἐκ ἀφυσαμένη᾽ ὕδωρ

Α᾽φυσμὸς, ὁ, hauſtio, exhauſtio. Suid.

Α᾽φύσω. idem quod ἀφύω, unde & derivatum eſt, i. haurio, promo hauriendo. Il. α, Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Et metaph. ibidem ἄφενος ἐκ πολλὸν ἀφύξει, acquiſiturum eſſe.

Α᾽φύξιμος, qui hauritur. Nicand.

Α᾽φυσγετὸς, hauſtus. ut apud Nic. νέκταρ ἀφυσγετόν. Α᾽φύσγετον Heſychius exp. συρφετὸν ἀναθαρσίαν, κόψιον, derivatque vel ab ἀφύω, ut ſit τὸ ἀφυσόμενον ὑπὸ τῶν ῥεύματος: vel à φαύω, ut ſit τὸ μὴ ἀπὸφθόγγῳ τῇ καταφορᾷ τῶν ῥευμάτων. Il. λ. de torrente montano, πολλὸν δέ τ᾽ ἀφυσγετὸν ἐς ἅλα βάλλει. Vbi Euſt. quoque ſignificare ait τὸν ἰλυώδη συρφετὸν, eſſeq; ὠνομοπεποιημένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω.

Compoſita.

Διαφύσω, Heſych exhaurio, expromo. Il. ε, Δῖος δ᾽ ἐντερα χαλκὸς ἤφυσε. Eſt enim tmeſis pro διήφυσε. Od. τ, πολλὸν δὲ διήφυσε σάρκος ὀδόντι, dente multum carnis exhauſit ſeu extraxit velut hauſtu.

Ε ξαφύω, exhaurio. Od. ξ, εἶνον ἐξαφύοντες.

Υ᾽πεξαφύω, ciàm exhaurio. Apoll. Arg. 2. πολεῖς δὲ πέρην νάυμοι ἐασιν ὅππη ὑπεξαφύοντες.

Α᾽ΧΑ᾽ΝΗ, ἡ, genus menſuræ frumentariæ apud Perſas, teſte Heſychio & Euſt. Vtitur Ariſtoph. in Acharn. ἀχάνας ὀδὸν ἐχρυσιωλίγα.

Α᾽χανὶς, ίδος, ἡ, diminut. apud Euſt.

Α᾽ΧΑ᾽ΤΗΣ, achates: ſub. λίθος, gemmæ nomen teſte Suida: ita dictæ quòd in Sicilia primùm juxta flumen ejusdem nominis reperta fuerit. Plin. lib. 37. cap. 10. dicit eam eſſe numeroſam, varietatibus diverſis mutantibus cognomina ejus. vocatur enim (inquit) φαιαχάτης, πεφαχάτης, σαρδαχάτης, αἱματαχάτης, λευκαχάτης, ὀνυξαχάτης, velut arbuſcula inſignis: μιλτοχάτης, quum uri ur, myrrham redolens: κηραλοιφαχάτης, guttis aureis ſapphiri modo diſtincta, qualis copioſiſſima in Creta, ſacra appellata.

Α᾽χεδὼν, vide χέω, in com poſitis verbi χράω.

Α᾽ΧΕΡΩΙ᾽Σ, populus alba, ab Acheronte denom nata putatur Il. Η ἐλπε δ᾽ ὡς ὅτε τις δρῦς ἢ ἴριπευ ἢ ἀχερωΐς Η᾽ἐπίτυς βλωθρή

Α᾽χέω, vide in Α᾽χος. Α᾽χίω vide in compoſitis ex Ε᾽χω.

Α᾽ΧΘΟΣ ους, τὸ, pondus, onus. Il. σ, ἐπὶ οἱ ἄχθος ἀρέσσῃ. tellutis inutile pondus ¶ Ità metaph. dolor gravis, moleſtia. Soph. ἄγαν γ᾽ ὑπερῆλθε ἄχθος ὠδῖνων, dolorem & moleſtiam intulerunt ✠ Ab ἄχος factum eſſe docet Euſt. pleonaſmo τοῦ θ,

Α᾽χθεινὸς, ὴ, ὸν, oneroſus, gravis, moleſtus. Xen.

Α᾽χθηρὸς, έος, ὁ ἡ, idem. Heſych.

Α᾽χθηρῶς, gravatè vel grauatim. Poll. lib. 3.

Α᾽χθομαι, F. ἐσομαι vel ἠσομαι (tanquam ab ἀχθίομαι, ἴσομαι) gravor, pondere premor, ingemo ſub pondere. Od. ο, Α᾽λλ᾽ ὅτε δὴ κοίλην νῆῦς ἤχετο ζίσι νέεσθαι. Item eadem metaph. qua Lat. gravatè fero, pro moleſtè fero, ægrè fero. ut ἄχθομαι τῆς οἰκίας, apud Plut. Sæpiùs cum dat. ut Ariſtoph in Nub. σὺ τούτοις τοῦ χρόνου ποτ᾽ ἀχθεσθῇ. Aliquando cum ἐπὶ. ut Xen. ἐπὶ τοῖς οἰκέταις ἀχθόμενος. Interdum cum accuſ. Atticè. ut Il. ε, Δίλιν ἄχθομαι ἔλκος. Et cum partic. Χ. in. Pæd. 3. ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς. Cum ὑπὲρ. ut apud Plat. in Apolog. ὑπὲρ τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. vicem poetarum dolens. ¶ Item ſuccenſeo. Plat. in Apolog. καί μοι μὴ ἄχθεσθε λέγοντι τἀληθῆ.

Α᾽χθηδὼν, όνος, ἡ, dolor, triſtia. Plat. Thuc.

Ο᾽χθέω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽νδραχθὴς, έος, ὁ ἡ, viro ponderoſus, viro gravis, virum grauans ſiue onerans, aut ſufficiens ad onerandum virum (id eſt, virile robur) deſiderans. Od. κ.

Α᾽παχθὴς, grauis, moleſtus.

Α᾽παχθίζω, grauo.

Δυσαχθὴς, collo oneroſus, apud Soph.

Δυσαχθὴς, oneroſus, moleſtus grauis: & ita quidem ut non niſi ægrè & difficulter ſufferri queat. Heſych.

Ε᾽παχθὴς, oneroſus grauis. Item moleſtus, inuidioſus. Aeſchin. Plat. Plut.

Ε᾽παχθῶς, moleſtè.

Ε᾽πάχθεια, ἡ, moleſtia, offenſa.

Ε᾽παχθίζω, onero. Philo.

Ε᾽πάχθομαι, idem quod ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.

Decomp. Α᾽νεπαχθὴς, non oneroſus, non moleſtus. Α᾽νεπαχθῶς, non moleſtè, non grauatè. ut ἀνεπαχθῶς φέρω non grauatè fero. Thuc. Item non inuidioſè. ut apud Hermog.

Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.
Μολιβάχθης, q.d. plumbigravis. Ex epigr.
Νωθάχθης, morbo gravatus, æger. Oppian.
Οἰναχθής, vino gravatus, ebrius. Hesych.
Σεισάχθεια, ἡ, q.d. onus excussum Plut. in Cæs.
Σπερμαχθής, cui spira (caudæ) gravis & ponderosa est. Nicand.
Συναχθομαι, condoleſco, vicem alicujus doleo. Isocr. συνάχθομαί σοι τῶν παρόντων.
Ὑπερχθομαι, aff. ονο, valde doleo.
Ὠμαχθὴς, humeris gravis, humeros pondere suo & gravitate premens. Epigr.

Α᾽ΧΑΥΣ, ύω, ἡ, caligo, nebulosa quædam obscuritas. Gal. comment. 2. in Proreth. lib. 2. ἀχλὺν nominari dicit aëris perturbationem, cujus crassamentum sit medium inter nubem & nebulam, nebula spissius, tenuius autem nube. A cujus similitudine ἀχλὺς dicti oculi quoddam πάθος, in quo nimirum ἀμβλύτης ἀχλύος ὀιονεὶ βλέπει. Accipitur & generalius pro, tenebræ, obscuritas. Od. υ, ἠέλιος δὲ Οὐρανῷ ἐξαπόλωλε, νοκτὶ δ᾽ ἐπιδρομὲ ἀχλὺς, sole operto nubibus subsequuntur tenebræ, & caligo.
Α᾽χλυεις, εντος, ὁ, caliginosus, nebulosa obscuritate tectus. Hes.
Α᾽χλυώδης, ες, ὁ ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Hippocr. aphor. lib. 3.
Α᾽χλύω, caligo, obtenebror, offuscor. Od. μ, & ξ, ἠχλυσε δὲ πάντος ὑπ᾽ ὀφρύσι. Activè etiam usurpatur pro, obtenebro, offusco caligine nebulosa, apud Greg. in carm.
Ἐπαχλύω, (comp.) idem quod ἀχλύω. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. ὡς πρίν τε νέῳ ἐνὶ ἠμαθὶ μιλίῳ Η᾽ἴδεν ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλυόωσαν ἰδέσθαι.
Ἐπαχλυόω, obtenebro, apud Arat.

Α᾽ΧΝΑ, sive, Α᾽χνη, ης, ἡ, gluma, acus: tenue illud spicæ involucrum, aut tenues paleæ quæ frumento permixtæ dum triturantur vētilando ab eo segregantur. Iliad. ε, Ὡς δ᾽ ὅτε τε πνοιὴ Ζεφύρου ἰερὸς κατ᾽ ἀλωὰς Α᾽ὶδηλον λικμώντος. Α᾽λὸς ἄχνη, spuma maris quæ ei fluctuanti innatat, Il. δ, & alibi. Et δακρυων ἀχνη, apud Soph. in Trachin. qui & pro rore ἄχλυς usurpare dicitur. Et Aeschylus πυρὸς ἄχνὴν pro fumo. Denique & alia tenuissima ramenta aut frustula ἄχνης nomine dicuntur. ut χαλκίτιδος ἄχνη, minutissimæ particulæ & veluti flos, aut etiam favilla. Plut. symp. lib. 3. Et pro lanugine, in Epigr. lib. 7.
Α᾽χνώδης, ες, ὁ ἡ, similis τῇ ἄχνῃ. Hesych.

Composita.

Α᾽λοσάχνη, ab Arist. & aliis composita voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἀχνὸν vocat, sed aridam maris spumam intelligunt.
Α᾽νδράχνη portulaca. Dioſc. lib. 4. cap. 91.

Α᾽ΧΟΣ, ες τὸ, dolor, mœror, tristitia, παρὰ τὸ ἀσχετικὸν μόγος, καὶ τὸ χαίνειν, ut Eust. tradit, dicens tamen alibi esse τὸν ἄγαν συγχυσιν ὑπὸ τῶν ἐπιταλαιπώρων, ἢ τὸ χῶ, τὸ χέω. Od. δ, Τὸν δ᾽ ἄχος ἀμφεχυτο θυμοφθόρον. Xen. pæd. 6. ἄχος ὠὸν ἔλαβεν.
Α᾽χνυτικὸς, ἡ, ὸν, dolorificus, molestus. Suid.
Α᾽χέω, F. ήσω, doleo, ægrè fero, tristor. Cum gen. ut Il. ζ. τῆς ὄγε κεῖτ᾽ ἀχέων. Et cum accus. ut Hesiod. in clyp. Herc. ὃν ἄτιμον ἀχέων, calamitatem suam dolens. ¶ Item pro ἠχέω, de quo mox.
Α᾽χθω, idem: inde enim & derivatur, interjecto υ. Od. σ, & φ.
Α᾽χνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ. ἢ γὰρ ὀδυρομὲν σὺν σῇ ἐτέρωθεν ὑμοῖσιν Α᾽χνυμαι. Α᾽χνὺς, ύω, ἡ, mœror.
Α᾽κηχέω, dolore, afficio. Od. ο, ἡ ἐμφύλιος ἦκαχ᾽ ἀποφθιμένη, i. mœrore & tristitia affecit.
Α᾽κήχεμαι, pass. unde ἀκήχατο, apud Hom. ι. λυσσῶντο. Et ἀκηχεμένος Od. λ.
Α᾽κηχέω, ῶ, F. ήσω. Et ἀκαχήμι, tristitia afficio. Unde pass. ἀκαχήμαι, tristitia & mœrore afficior. Od. θ, ἐγὼ δ᾽ ὀρόων ἀκαχήμαι.
Α᾽καχίζω, F. ίσω, idem quod ἀκαχήμι. unde in passivo Il. ζ, μήτηρ τε τέκοι ἀκαχίζοι θυμῷ.
Α᾽κήχεμαι, tristor. Il. ε, Η᾽δὺ δὲ ἐς Διφρον ἐβαρυσε ἀκηχεμένη φίλον ὑπνος.
Α᾽κηχεδών, όνος, ἡ, tristitia, mœror.
Α᾽χαία Cereris epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide schol.
Α᾽χάλλω, ἀχαλάω, Α᾽χθος, Φάρμακον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Α᾽ΧΡΑΣ, άδος, ἡ, pirus sylvestris, quam quidam piraſtrum vocant. Dioſc. lib. 1 cap. 169. Dicitur & de fructu quoque piraſtri. ut quum Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 6 dicit ἀχράσι πιαίνεσθαι τοὺς ὗς, sues saginari piris sylvestribus. Sic & Aristoph. in conc. & Dioſc. loco citato.
Α᾽χράδινον ξύλον, lignum piraſtri, apud Dioſc. lib. 6. cap. 24.
Βαλλαχράδης, (comp.) qui pira sylvatica jactu decutiunt. Sic sese Argivorum puer per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert. in Hellen. quæst.

Α᾽χρι vide in Μέχρι.

Α᾽ΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, festuca Xen. in Oecon. ὧν δέ τις λικμᾷ σὺν τῷ ὑστωνέμῳ ἀχύρῳ, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι καὶ τοῦτο σὺν τῇ ἀχυροδόκῃ ἔσται τὸ ἄχυρον. A Budæo exponitur etiam folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρον à Xenophonte vocari etiam aristas cum culmo excussas, *id est*, stramenta. Apud Hippocratem ἀπὸ τοῦ ἴσχνου τὰ ἄχυρα ἀπαστάσσει, Celsus exp. in adjunc-

to pariete si qua minuta eminent carpere.
Quidam quasi ἀέχυρον, alii, ὡπὸ τοῦ μὴ ἐχεσθαι dici putarunt.
Α᾽χυρὼν, ῶνος, ὁ, item Α᾽χυρεὼν. Hom. (qui & ἀχυρεὼν) idem quod ἀχυροδόκη, q.d. palearum receptaculū. Exp. & acervus palearum.
Α᾽χυρώδης, ες, ὁ ἡ, acerosus. Aristot.
Α᾽χυρόω ῶ paleis sterno & respergo. Aristot. in Probl. Item paleas admisceo, apud Theophr.
Α᾽χύρωσις, (q.d. paleatio) constructio quæ fit paleis. Exp. & paleata constructio. apud Aristot. de nido hirundinis.
Α᾽χυρίδες paleolæ.
Α᾽ναχύρωτος, (comp.) ut ἀϋαχύρωτος πηλὸς, lutum aceribus seu paleis non subactum, lutum non aceratum, lutum non paleatū. apud Poll. lib. 7. ex Aristoph.

Α᾽ΧΩΡ, ῶρος, ὁ, manans capitis ulcus. Celso & Plinio. Inde nomen habuisse Galen. prodidit, quòd non amplum χῦρον, (i. locum) occupet, sed angustis spatiis conclusus, tenuem etiam humorem contineat. Exp. & furfur, sordes capitis: quasi ἀχνὼρ, ab ἄχνη, it quit Etym.

Α᾽Ψ, retro retrorsum, in aversum. ut ἄψ ἰσθι, regredi, reverti. Od. ο, ὃ δέ σε φημι Α᾽ψ ἰσθαι κενεόν. ¶ Item rursus, iterū. Il. α, Α᾽ψ ἐς κλισίην ἴσσε μέγα ξίφος, iterum in vaginam intrusit, in vaginā reposuit seu recondit. Et alibi ἄψ δ᾽ αὖτις, rursus autem, ὡς παραλλήλως ponitur his duabus particulis synonymis.

Α᾽ΨΙΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, absinthium: herba summæ amaritudinis, unde & βαλανικὸν nomen invenit, de cujus generibus multa Dioſc. lib. 3 cap. 25. 26. 27. Plin. lib. 27. cap. 7. Pro eodem legitur & ἀψινθος in Apollonian. cap 28. Ita dictum putatur quasi ἀπὶ θιον ὁ σὺν ἄνθος πικρότητα
Α᾽ψινθίτης οἶνος, vinum absinthio conditum, de quo Dioſc. lib. 5. cap. 49. Colum. lib. 12. cap. 35. & constant. Cæs. Geopon. lib. 8. cap. 20.

Α᾽ψιθος, ἀψὸς, vide in Α᾽πτω

Α᾽Ω, F. ησω, flo, spiro Apoll. Arg. lib. 2. Βορέης ἄησι ἔρος.
Α᾽ημι, idem quod ἄω, sed multò usitatius. unde ἄη, flabat, Od μ. v. 325. Et partic. ἀείς, ἀεντος. Legitur & ἀΐων, Od. γ, v, 182. 183. cujus tamen thema esse inusit. ἀεμνα tradit Eust.
Α᾽ημα, pro ἄημι. unde ἄηθ. Apoll. Arg. 2. μεγάλα σφίσιν ἔρος ἄηθε
Α᾽ημα, τος, flatus spiritus. Soph. Α᾽ησις, idem Eurip.
Α᾽ήτης ου, ὁ, ventus. Od. ε. Interdū dicitur ἀνέμοιο ἀήτης, ut Il. ε.
Α᾽ήτη, ἡ, idem apud Hesiod. in Erg.
Α᾽ητος, flatibus & ventis expositus. Suid. Exp. & insatiabilis. Item magnus apud Aeschyl. Il. φ. Ἥρης ἀητος ἐχεσα.
Α᾽ὴμαι, Α᾽τμὸς, Α᾽ὕτμη, Α᾽ὖρα, Αὐλὸς, Αὐλὴ Α᾽ὴρ, Α᾽νεμος, Α᾽ίω, Α᾽ω, quomodo huc pertineant, videsuis locis.

Composita

Α᾽κραης, ές, ὁ ἡ, dicitur ventus flans in superficie, flans per summa. ὁ ἄκρως ἀείς, Od β. Sunt tamen qui exponant, ὁ ἀκρατος & ὁ ἀμιγὴς ὑδατος seu ἀκρήνης, vide Eust.
Α᾽λιαὴς, per mare flans, in mari flans. unde ἀλιαέες venti. Od. δ. Διάημι, perflo, perspiro. Hesiod. in Erg. cum genit. Διάω, idem. Od. ε, Τὸν μὲν ἄρ οὔτ᾽ ἀνέμων Διάει μένος ὑγρὸς ἀέντων.
Δυσαὴς, graviter spirans, graviter strepens in spirando. ut Od. ν, ἀνέμων δυσαήων pro δυσαέων. Et δυσαὴς ζέφυρος. Vide Eust.
Εὐαὴς (q.d. bene spirans) fauciter spirans salubriter spirans Herodot. in Euterpe, ἐναέει τε καὶ εὐάητα παρέχεται. Apud Hesiod. χάρις ἐν εὐαέι.
Ζαὴς, vehementer flans seu impetuosè flans. Iliad. μ, ἄνεμος ζαὴς.
Τ᾽περαὴς, desuper flans.
Δίαιος, quomodo huc petineat vide suo loco. Ἐλώλη, vide in Ὄλλω.

Α᾽ΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos. ex ἄω, significante πνέω. nimirum ἡδύ τι ἀσπνεῖ. Et per metaph. cujusque rei præstantissimum, ut λῆμα ἄωτον, οἶος ἄωτος, Od. α. item simpliciter pro ἄριστον. vide Eustath. Theocritus Herculem vocat ἄωτον ἡρώων, & Pindarus ἄωτος patriæ suæ athletam quendam. Hesychius masculino etiam genere ἄωτον accipi indicat pro αὐθος & ἄριστος. ¶ Α᾽ωτος autem, i. auribus carens, vide in comp. ex Οὖς.
Α᾽ωτίω, ῶ, flores carpo seu decerpo. Hesych. Suid Eustath. quoque ὕπνον ἀωτεῖν, apud Hom. esse ait dormire somnum suavem & curis solutum ac veluti floridum. ut Il. κ, & Od. ν.
Α᾽ωτόω, idem Hesych. Item pro texere & dormire, affert Eust. ex quodam veteri Lexico.

B

Nota est secundæ apud Græcos literæ, quam βῆτα appellant: ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro π uti dicentes βατᾶν & βικὸν pro πατᾶν & πικρὸν: Macedones autem pro φ, dicētes Βίλιππον, Βερονίκιλα & βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερονίκιλα & φαλακρὸν, testatur Plutarchus in Hellen.

lenicis quæſt. ¶ Eſt numeralis etiam nota ſignificans duo: idque vel ſola, vel junctа alii ſignificanti decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at ſi acutum accentum præfixum habeat ima ſiniſtri lateris parte, διχίλια notat, *id eſt*, duo millia, ſeu bis mille, hoc modo ,β.

Β Α, apud Hermippum eſt vocula riſus ſonum imitans. Eſt etiam eorum qui ſe mutuò inclamant. vide Euſt.

Β Α Α'Ρ Α Σ, radix quædam apud Ioſeph. de capt. Iud. nomen habens loci in quo naſcitur.

Βαβάζω vide in Βάζω.

Β Ά Β Α Ι, papæ admirantis adverbium. Plato, βαβαί, ὡς δ' ἐγὼ ὦ φιλε Γλαύκων ὡς ἐρρωμένῳ, &c. Interdum cum genit. ut βαβαὶ τῆς σοφίας. Nonnunquam etiam geminatur, ut apud Athen. lib. 4. Βαβαὶ βαβαιαὶξ, Schol. Ariſtoph. ait eſſe χαιρίσαντος pro φεῦ φεῦ. In hoc Ariſtoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιαὶξ, ὡς μεγάλα κἠδρίμεια Τοισι Μεγαρεῦσιν ἐπέβαλε τὰ κλαύματα.

Παπαί (ſynonymum τοῦ βαβαί) quo & Latini utuntur. Luc. cum genit. παπαὶ τῆς ἐπαίνου Ὄμηρε.

Ὑπαπαί, nautica acclamatio, apud Ariſtoph. in Ran. & in Veſp.

Βάδην, βαδίζω, &c. vide in Βαίνω.

Β Ά Ζ Ω, (poët.) F. σω, & ξω, P. αχα, loquor, dico, verba facio. Interdum ſine caſu, ut Od. λ, Αἰὲ ἀκοῦσ' ἔβαζε. Interdum cum accuſ. rei. ut Od. θ. ἄεθλια βάζειν. Et cum gemino accuſ. rei & perſonæ. ut Il. π, πιθοῦσα μ' ἀληθέα μυθον ἔβαζες.

Βαζόμαι unde βεβάκατο, Od. ϑ, v. 407. quod Euſtath. exp. πφλυάζηται, jactat, jactabundè dictum eſt & q. d. deblateratum eſt.

Βαξις, εως, ἡ, ſermo, oratio. Soph. in Electra. ¶ Item rumor, fama Eurip. & Soph. in Ajace. ¶ Exp. & vaticinium, apud Apoll. Arg. 2. Γλαυκηιά τε βάξις.

Βαττάζω, mare culatè loquor, inarticulatam vocem edo. Heſych. Βαττακὶξ & βαβάκτης, loquax. Item nugator Euſt.

Βάκχος, Βαμβαίνω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἀβάκεω (comp.) F. ήσω, ignoro, taceo, ob ignorantiam quod dicere non habeo. Od. δ. οἱ δ' ἐβάκησαν ἅπαντες.

Ἄβακις, εος, ὁ ἡ, taciturnus, mutus. Item, quietus, placidus, mitis. Soppho. ἀλλ' ἀβακὴ πάμφερσα' ἔχω. Ἀβακέως, quietè placidè. Etymol.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ ἡ, murus. Item ſtultus. Heſych. Suid.

Ἀβακίζω idem quod ἀβακῶ, Ἀβακίζόμενος apud Anarch. quietus, non tumultuoſus. Etym.

Βαθμὸς, &c. vide in Βαίνω.

Β Ά Θ Ο Σ, εος, τὸ, profunditas. Xen. Pæd. 7. βάθος τῆς ὕδατος. Ab eodem τὸ βάθος τῆς φάλαγγος dicitur quòd à fronte introrſus protenditur, ut inquit Bud. Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, ut in hoc Polybii loco, de caſtrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τῆς μήκους ἑκάστης σημαίας. diminiata ad longitudinem altitudine ſigni vel cohortis cujusq; Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitiſſimus, ſeu imus. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐκ τοῦ βάθους ἀφιεμένους. exp. ex imo Et εἰς βάθος penitus vel introrſum. Interdum etiam profunde alte. ¶ Item metaph. ut κακῶν βάθος apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. Ἐβάθυνε ἐρωτος ἀνδρός.

Βαθυς, εῖα, ὁ, profundus ut βαθὺς πόλεμος. Hæc ſignificatio partim per metaph. partim per catachreſin ad multa extenditur, ut ἐν βαθείᾳ apud Herodian. Et ὕπνος βαθὺς apud Lucian. Et βαθυγήρως, apud Syn. & Baſ. exp longa vel extrema ſenectus. ¶ Item craſſus, obeſus, ut inquit Bud. ex Theophr. Comparat. βαθύτερος & βαθύων, item βάσσων, profundior. Superl. βαθύτατος, & βάθιστος, profundiſſimus.

Βαθέως, adverb. profundè.

Βαθυτης, ητος, ἡ, profunditas.

Βαθυνω, profundum facio, in profundum fodio, profundè excavo. Il. ψ. v. 421.

Βάθυνμα τὸ, profunditas, altitudo. Theophr. pl. lib. 4.

Βεθος, profunditas, fundum; idem quod βάθος, unde & derivari ſcribit Etym. ut πούθος ex πάθος, pleonaſmo, τοῦ ϑ, & χρόπη in ϑ. Od. α, γαλαόσης βεθήκασιν. Et alibi ſæpe.

Compoſita.

Ἀβαθὴς, ές, ὁ ἡ, profunditate carens, Gal. lib. 2. ad Glauc.

Ἀγχίβαθης, vicinus profundo, qui prope fundum eſt, *id eſt*, profundus, alt us. Od. ε.

Ἀμετρόβαθης, immenſa profunditate præditus.

Ἐμφρόνως, ſapiens, prudens: ſapientes enim profundas habere ſolent cogitationes, & res quaſi altè introſpicere. Heſych.

Ἰσοβαθὴς qui paris & æqualis eſt profunditatis.

Μελανοβαθὴς, niger ex profunditate. Aeſchyl. Apoll. l. 4.

Ὑψίβαθης, altè profundus ſeu altè prominens. Oppian.

Πολυβενθὴς, multas profunditates habens, unde πολυβενθέα κύτεα λίμνης, apud Homer.

Β Α Ἰ Ν Ω, F. βήσομαι, P. βέβηκα, à βάω. Aor. 2. ἔβην à βῆμι, gradior, incedo, eo, unde μεγάλα βαίνειν, de inceſſu ſuperbo. Et ἁβρὰ βαίνειν, de inceſſu molli, apud Luc. Sic & ἴσα βαίνειν, Demoſth. Sic & βαίνειν εὐρυθμῶ. apud Luc. & Plat. Et βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, apud Plut. Item abeo. Il. ι, ὡς μὴ κῆρες ἔσαν θανάτοιο φέρουσαι. ¶ Præt. βέβηκα, ſitus & fixus ſum, fundatus & firmatus ſum: ut βεβηκυῖας τὰς οἰκίας εὖ δαπέδῳ, Xen. Et βεβηκὼς pro firmo & conſtanti. vide Bud. Et τὸ βεβηκὸς pro firmitate & ſtabilitate, ex Plut. ¶ Item βαίνειν & βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur pro inire & miſci. apud Arſtot. de anim. lib. 3.

A βάω autem licet inuſitato reperiuntur formata quædam tempora apud poëtas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα, unde particip. βεβαώς. Repertur & βέβαμεν pro βέβηκαμεν. Sæpe etiã dicitur βη pro ἔβη, & βαὼ pro ἔβαν ſeu ἔβησαν. Et in imperat. βᾶ pro βάθι.

Βῆμα, τὸ, greſſus, paſſus. Xen. ¶ Item locus dicendi in concione aut judicio tribunali: ut apud Ariſtoph. in Pluto, ἐπὶ τὸ βῆμα τοῦ κηρυκίου. in caſtris verò ſuppeſtum vocant. unde apud Plutarch. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος concionatores.

Βηματίζω, F. ίσω, exp. τὸ τοὺς ποσὶ μετρεῖν Ruſtico eſt, per paſſus metiri, ut quum millia paſſuum Romani diſtinguebant per octona ſtadia, ut inquit Polyb. lib. 3.

Βηματιστὴς, οῦ, ὁ. qui per paſſus metitur. Athen. ¶ Item qui ſedet pro tribunali, judex.

Ἀκροβηματίζομαι, (comp.) ſto in ſummo ſuggeſto vel tribunali. Heſych.

Βάσις, εως, ἡ, greſſus, apud Soph. Item pes. ut apud Plat. interpr. ἥδεσι βάσεσι ἐπαυλιζόμενος πόλεως. Vnde metaphoricè in iis quæ rhythmo conſtant, pedem quoq; ſignificat, ſeu (ut Bud. vocat) clauſulam rhythmi, & rhythmum ipſum, & partè rhythmi. Vide Bud. comm. ¶ Eſt etiam vocabulum mathematicorum, ut βάσις κέντρου, baſis centri, punctum medium. ¶ Item apud architectos, fulcimentum & quidam veluti pes columnarum, ſtatuarum, ſeu fabricarum, quæ à fundamento conſurgunt & ſuperpoſitæ fabricæ ſuſtinent pondus.

Βάσεις, étiam vaſorum, dicuntur ea quæ eorum collocandorũ cauſa parata ſunt: ut ſunt orbiculi. Huic oppon. ἀντίβασις.

Βάσιμος, ος, ὁ ἡ pervius. Gal. Item ſtabilis, fixus, conſtans. ut βάσιμος πῆξις apud Naz.

Βατὴς, ῆος, ὁ, qui graditur ſeu incedit Heſych. ¶ Item limen apud Poll. ¶ Item in πεντάθλῳ ἅλτικῳ eſt, unde curſores deſiliebant. Heſych. & Euſtath. ¶ Item meta apud Poll. lib. 3. cap. 30. ¶ Apud Nic. in Ther. ex. βακτηρία.

Βατηριος, ος, ὁ, ſcanſorius, Phocyl.

Βατὸς, ὸν, ὁ, pervius. ut βατὴ γῆ apud Naz.

Βατεω, ῶ, F. ήσω, vado. inuſitatum eſt, niſi in compoſitione. Item calco pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. in Hell.

Βατόω, F. ώσω ineo. Dicitur de coitu animantium. Theocr. Idyll. α. Ὦ τᾶλος ἐκκ ἰσορρῆ τὰς μηκάδας οἷα βατεύῃτας.

Βάδην, gradatim, pedetentim. de toto gradu, Xen. Plut.

Βάδω, F. άσω, vado. Βάδος, ος, ὁ, iter Ariſtoph. in Avib.

Βαδίζω, vado, eo. Dem. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Et Plut. βαδίζω πρὸς οἰκίαν.

Βαδισμὸς & βαδισμὸς, inceſſus, greſſus. Luc. βάδισις, εως, ἡ, idem Ariſtoph. in Pluto.

Βαδιστὴς, curſor. Eurip. Βαδιστικὸς, pro eo qui ferendo ambulationis labori eſt idoneus, apud Ariſtoph. in Ran.

Βαθμὸς, ῦ, ὁ, gradus Heſych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis & honoris. Greg. Item limen. Eſt etiam nomen militare, Erym.

Βαθμὶς ίδος, ἡ, gradus ut in ſcala. Soph. Βαθμίδες, ſunt etiam baſes quædam ac ſinus in brachii ſive humeri oſſe, utrinque ſingulæ, in quas quum extenditur flectiturq; tota manus, ulnæ ipſius coronæ ſive proceſſus ingrediuntur.

Βαθμηδὸν, gradatim.

Βάθρον, ου, τὸ, gradus, ſcala. Herodian. ¶ Item ſedes, ſcamnum, ſubſellium. Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum, baſis. Plat. in Phæd. ἐν ἀγνῷ βάθρῳ βεβᾶσιν. Item ſolum. ut Soph. in Ajace, ᾧ πατρῷον ἑστίας βάθρον.

Comp. Πρωτοβάθρος, ος, ὁ, qui in primis ſubſelliis ſedet aut qui in ſubſelliis judicialibus primus ſedet. Ariſtoph. Πρωτοβαθρίου, ῶ, F. ήσω, in primis ſubſelliis, aut in ſubſelliis primum colloco, in lib. Eſther.

Βάσσω, apud poëtas pro βαίνω. ut Il. α. βάσσ' ἴθι.

Βιβάω, ῶ, & Βίβημι pro βαίνω, ſunt itidem poëtica. ut Il. γ. μακρὰ βιβάσθων, idem ut μακρὰ βιβάσθων. Il. (βιβάζω.

Βιβάζω, F. άσω, admiſſario admoveo, admitto animalia ad coitum. Ariſtot. hiſt. an. 6. Eſt etiam in eo.

Βιβάζομαι, admiſſario admoveor, ineor. Ariſtot.

Βίβασις, εως, ἡ, erat Laconicæ ſaltationis genus, quaſi admiſſionem dicas; & in hac victoribus præmia propoſita non modò pueris, ſed etiam virginibus. Subiliendum tamẽ erat ac pedibus attingendæ nates, & numerabantur ſaltus. vide Rol.

Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admiſſarius.

Βαιὸς, Βαλὸς, Βάραθρον, Βινέω, Βίσσος, Βῆλος, Βῆσσα, Βαμὸς, quomodo huc pertineant, vide ſingula ſuo loco.

Compositæ ac primùm ex βαίνω, & derivatis cum præpositione.

Ἀμφιβαίνω, circumambulo, circumeo, obeo, circumgradior, circumincedo. Euripides ἀμφιβαίνει μοι θράσος, fiducia me circumit, vel potius circuit, incessit me fiducia. Il. ζ, πόθος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam invasit, vel occupavit. Item metaphoricè, protego, tueor, defendo, (in compositione quidem cum accus. ut Il. α, ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας, at quum sit dialysis cum dativo, ut Il. ε, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε) sumpta metaphora (inquit Eustathius) à brutis animantibus quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia.

Ἀμφίβασις, circumventio. Il. ε, Item protectio, defensio, Eust Exponitur etiam disceptatio, contentio, altercatio. apud Herodot. Dicitur & ἀμφισβασίη pro eodem.

Ἀμφιβέβαα, (poëticum thema ex præt. ἀμφιβέβαα) idem quod ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίσβαινα, ἡ, serpens quædam ita dicta quasi utrinqué grada. dicitur enim antrorsum & retrorsum incedere.

Ἀναβαίνω, ascendo, conscendo. Il. α, ἀνέβη μέγα ἔρανον. Sic ἀναβαίνειν ἄρμα, Od. ο, & Xen. Pæd. 6. Et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, conscendere equum, apud eundem, Pæd. 7. Dicitur & absolutè pro conscendere navem ut Il. α. ¶ Item ineo. ut τῷ ἵππον ἀναβαίνειν. unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵππους, admissarii equi. ¶ Item pervado, perambulo, incedo per Od. ζ. Ἐκ γάρ σφι τέτατο φάτις αὐθρώπους ἀναβαίνειν Ἐρυθήν. ¶ Apud D. Matth. cap. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι, exp. emerserunt spinæ, vel succreverunt.

Ἀναβαίνομαι, ascendor, conscendor. ut ἵππος ἀναβαινόμενος, apud Xen.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio. Xen.

Ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis.

Ἀναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor. Et peculiariter, qui conscendit equum. Xen. Ἀναβάτης, equus admissarius.

Ἀναβαθμὸς, ου, ὁ, ascensus, Suid. Item gradus scalæ. Interdũ & sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Exod. 20.

Ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus.

Ἀναβασμὸς, idem quod ἀναβαθμὸς, Hesych.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, pulpitum, scala, item subsellium.

Ἀναβάθρα, ἡ, scala navis. Luc.

Ἀναβαδὸν, scansim. Aristot. Ἀναβάδλω, pedibus in altum exporrectis five extensis. Aristoph.

Ἀμβαίνω, etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω, ut Il. κ, ἐσκροῖς ἀμβαίνοντες. Ἄμβασις pro ἀνάβασις, apud poëtas.

Ἄμβατὸς pro ἀνάβατός.

Δησάμβατος, idem quod δύσβατος.

Decomp. Ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus qui sessorem non habet, qui caret equite. Aliis, qui conscendi non potest.

Ἀναναβαίνω, pro ἐπαναβαίνω.

Εἰσαναβαίνω, inscendo, ascendo. Hom.

Ἐπαναβαίνω, superascendo. Item supergredior. Aristot. Item de coitu animalium *pro*, post alium ineo. Aristot. de anim. 6.

Ἐπαναβασις, pro ἀνάβασις. Synes. epist. 11. & 96.

Ἐπαύαβαθμὸς, gradus. Plat. in Symp.

Προαναβαίνω, prius vel prior conscendo.

Συναναβαίνω, simul ascendo.

Ἀντιβαίνω, contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo. Capitur *pro*, adversor, refragor, renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα τῇ ποιήσει. Et Plutarch. in Lyc. αὐτιβαίνων ὡς δημοκρατίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν (teste Bud.) resistere quum homo impulsus, tamen renititur. Luc. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τὸ Ἔρμῆ, ὅμως αὐτιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, i. obstare, vel malè cedere, ut idem scribit, ex Paus. in Arcad.

Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, vel ex adverso itio, unde etiam occursus exponitur. Capitur & pro refragatione.

Ἀντιβάτις, capitur pro repagulo januæ, quod veluti renititur & obsistit. Ἀντιβατικὸς, vulgò exp. obvius.

Ἀποβαίνω, desc. endo. Il. γ, Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. Legitur & ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, apud Luc. descendere ex equo. Sic & ἀποβαίνειν νεὼς, & interdum ἀπὸ τῆς νεὼς. ut & ἀποβῆσαι ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur & ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. descendere in terram, i. è navi in terram. ¶ Item discedo, abeo. ut Il. ζ, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη: Interdum & morior, ut exp. Suid. ¶ Item evenio, contingo, accido. Isocr. de pace, ὧν μὲν γὰρ ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. Interdum etiam ἀποβαίνειν est succedere: ut Phalarin, ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non successit, & cujus eventus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. ¶ Ità evado. Luc. Ἄρα σοὶ ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Et Theocr. in Hyla. ἐς ἁλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη. ¶ Item certo certamen quod ἀποβάτης appellatur

Ἀπόβασις, descensus. Thuc. Isocr. Item eventus, exitus. Plutarch.

Ἀποβάτης, q. d. descensor. Ita vocatus fuit quoddam certaminis equestris genus, quod qui certabat, dicebatur ἀποβάτης, teste Suida. Et hinc ἀποβατικοὶ τροχοὶ dicebantur.

Ἀποβατήριος, Iouis est cognomentum. Hesych.

Ἀποβάθρα, ἡ, scala qua è navi descenditur. Luc. Thuc. Item olla pedes habens, inquit Suid.

Decomp. Ἐξαποβαίνω, descendo ex. Od. μ.

Εὐαποβατος, facilem habens descensum.

Διαβαίνω, transeo, trajicio. Herodian. 6. Διαβῶσι τὰς ποταμούς. ¶ Item divarico, sto cruribus diuaricatis, Plut. Xen. Aristot. & alis.

Διαβάσις, transitus, trajectus, trajectio. Xen.

Διαβάτης, trajector.

Διαβατὸς, qui transiri & trajici potest. ut fluuius vadosus.

Διαβατικὸς, q. d. transitiuus, qui transeundi & penetrandi vim habet.

Διαβατήρια, τὰ, sacrificia pro transitu, seu sacra ante expeditionem. Thuc. Plut. Xen.

Διαβάθρα, scala nautica, pons. ¶ Item scala qua scanditur in mutos. Strab.

Διάβαθρον, ου, τὸ, calceamenti quoddam genus. Athen. lib. 13. & Poll.

Διάβημα, τὸ, transitus seu transitio. Item gressus. Naz.

Διαβησάω, (q. d. transiturio) transire cupio. Suid ex Agathia.

Διαβήτης, ου, ὁ, Plut. in Polit. præc. pro perpendiculo ponere videtur. ¶ Est item circinus, à diuaricatis cruribus. vide Aristoph. schol. in Nub. ¶ Item sipho, ut Columel. lib. 3. cap. 10. scribit. Item morbus de quo vide Gal. de loc. affect. lib. 6. & Paul. Aegin libro 3. capite 45.

Decomp. Ἀδιάβατος, qui transiri & trajici nequit.

Ἐπιδιαβαίνω, post alium qui transiit, etiam ipse transeo. Xen. Hell. 5.

Προεπιβαίνω, prior seu priùs transeo. Xen.

Εἰσβαίνω vel ἐσβαίνω ingredior, ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, Herodot. Apud poëtas ἐσβήσαι actiua etiam significatione *pro* imponere. ut Il. α, ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ, imposuit naui.

Εἴσβασις, ingressus.

Εἰσβατὸς τόπος, locus quem ingredi possumus.

Decomp. Ἐπισβαίνω, etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro ἐσβαίνω. Xen. Hell. 3.

Συνεισβαίνω, simul ingredior συνεισέβησαν σκάφος. Eurip.

Ἐκβαίνω, egredior, exeo. Od. ε, Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Thuc. μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Et cum genit. non addita præpositione, sæpe. ¶ Item digredior. Xen. Hell. 7. αὖθις ἐς τοῦτο ἐξέβην ἐπάνειμι. ¶ Sic & cum aduerbio ad locum aut præposit. ἐς, Eurip. Plut. ¶ Item transgredior. ut Plat. Polit. 1. τὸ τῦτο ἐκβαίνοντα χαλάζουσι. ¶ Item exitum habeo, euenio, item euado, Dem. Olynth. 1. ὡσὲ γὰρ τὸ τελευτῶον ἐκβαν, &c. ¶ Item educo, q. d. egredi facio. Odyss. ω. οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔθησαν.

Ἔκβασις, egressus, Odyss. ε. v. 410. Item exitus, euentus apud Areop. Et euasio, Apoll. 2. Item figura, apud Quintil. libro quinto.

Ἐκβάσιος, Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. lib. 1.

Decomp. Ἀνέκβατος, ex quo non est egressus.

Ἐξεκβαίνω, egredior.

Εὐέκβατος, facilis egressu. Hippocr.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro, apud Herodot. Bud. exp è naui in nauem transeo. apud Antiph.

Παρεκβαίνω, ingredior, abscedo. Hesiod. κὴ μή τι παρεκβαίνῃσι δικαίης. ¶ Item excedo, ut παρεκβαίνειν τὸ μέσον, apud Aristot. Apud Plut. in Numa, παρεκβαίνειν τὰ γενομισμένα, transgredi. ¶ Item degenero. Aristot.

Παρέκβασις, digressio. Item transgressio, excessus. Theophr. Aristot. Apud Rhet. digressio à propósito, & quasi euagatio.

Παρεκβατικὸς λόγος, quæ dicuntur per digressionem.

Παρεκβατικῶς, per digressionem.

Ἐμβαίνω, ingredior, ut apud Plut. ἐμβαίνειν ἐς τὰς τριήρεις. Et ἐμβαίνειν ἐς τὸ κίνδυνον, subire periculum. ¶ Item ingredior, i. gradio, vel gradum facio. ut πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, apud Luc. ¶ Ἐμβαίνειν τινὶ insultare alicui, Od. κ. ¶ Apud Herodot. lib. 4. εὐέβησε ἐς φροντίδα, in solicitudinem conjecit, cura affecit.

Ἐμβαθμος δικαστὴς, in Pand. ordinarius judex. Bud.

Ἔμβασις, ingressus, introitus. Item solium in quo nos lavamus, ex Dioscor. lib. 6. & Alex. Aphr. Ἐμβασίος Apollo, in littore consecratus quum nauem conscensuri essent.

Ἐμβατὴ, itidem exp. solium. Ἐμβάτης, sessor, Eurip.

Ἐμβάτη, calcei quidam vel cothurni, Poll.

Ἐμβατὸς, qui ascendi potest.

Ἐμβατὴς, pro balistæ foramine citatur ex Vitruv.

Ἐμβατήριος, q. d. ingressitius. ut ἐμβατήριος ῥυθμὸς, & ἐμβατήριος παιὰν, Plut. ad quos prælium committebatur.

Ἐμβαδὸν, pedestri itinere, Il. ο. ¶ Est & nomen significans τὸ τῶν ἐπιπέδων χωρίων χώρημα Boëtio est arca, inquit Bud.

Ἐμβάδες, cothurni, Poll. Ἐμβάδιον, calceus vel solea, Ari-

Ἔμβαθρα τὰ, calceamenta quædam (stoph.

Ἐμβατόω, pedem infero, pedem pono. Aliquando cum accus. aliquando cum dat. aliquando cum ἐς.

Decomp. Α᾽νέμβατος, cui inambulari insistive nequit. Alii exp. inaccessus, avius.

Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus & calcari nequit. Alius inaccessus, invius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior. ut νηὸς ἐπεμβαίνειν apud Nonnum & apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ & remiges. Item insulto, premo. Soph. in Electra. Ἐχθροῖσιν αὐτὸς ζῶν τ᾽ ἐπεμβλῶμαι ποδί. Exponitur etiam ἐφίδομαι. quod & significat interdum insulto in metaph. signif. Ἐπεμβασις, ἡ, incursus. Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigram. Προσιπεμβαίνειν, insuper inscendere, vel insuper insultare.

Εὐέμβατος, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κενεμβατέω, per inane gradior. Plut.

Μεταμβαίνω, transcendo, ut qui uno mutato navigio aliud conscendit. Plut. μετεμβὰς εἰς μυοπάρωνα,

Προσεμβαίνω, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Diosc. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, exp. descendo in aquam.

Ἐπιβαίνω, conscendo. ut ἵππων ἐπιβήσομαι, Il. ε, Et Luc. ἐπιβὰς τῶν πλοίων. Apud Thuc. 1. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβαίνειν. Item cum accus. sine præposit. interdum pro conscendere, interdum pro ingredi. ut Κολχίδα γῆ᾽ ἐπιβάντες, Apoll. 2. Et λειμῶν᾽ ἐπιβάντα, Soph. in Ajace. Item cum dat. ut ἐπιβὰς τοῖς ῥώμασι, ex Plut. apoph. ¶ Aliquando exp. invado. ut ἐπιβαίνειν χαίης, Odyss. ξ. Sic ἐπιβαίνειν τῆς Α᾽ττικῆς, apud Dem. Et cum dat. ut Xenoph. Pæd. 5. ἐπιβῶμαι τῷ Α᾽σωπίῳ. Et cum accus. ut apud Sophocl. in Ajace, σὲ δ᾽ ὅταν πλησμὴ ἐπιβῇ. ¶ Apud Matth. 21. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, exp. insidens asinæ. ¶ Item pervenio. ut Xenoph. ἐπὶ ἕκαστον ἀφιεμένων βελῶν, ad telorum jactum pervenerunt. Et ἐπιβῆναι δόκλεης. Iliad. Θ, facere ut quis ad gloriam perveniat. ¶ Item ingredior, i. gradior, incedo. ut Plutarch. in Lyc. ῥυθμῷ τε ᾠδὴν ἐπιβαινόντων.

Ἐπιβήματα, species saltationis. Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, qui inscendit, inscensor. Od. σ, v. 262. Item pro ἐπιβάτης seu ἀναβάτης. item pro mobili & agili. Accipitur & pro ὀχυδρὸς, ut Od. ψ.

Ἐπίβασις, scansio Phil. de mundo. Item basis, fundamentum.

Ἐπιβασία, occupatio rei alienæ. Hyperid. apud Poll.

Ἐπιβατήριος, scansorius. ut ἐπιβατήριον μηχανὴ: machinæ scandendis muris accommodæ, quæ & ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Synes. metaphoricè usus est pro honoribus & iis rebus quibus ad majus fastigium ascenditur. ut Bud. exponit.

Ἐπιβάτης, inscensor, vector, eques. equo insidens. Greg. Item qui nave aut sua aut conducta utitur. Plerunque pro classiario milite capitur, & qui non remigandi causa, sed tantùm pugnãdi navem conscendit. Polyb. lib. 16.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. Et τὰ ἐπιβατικὰ, milites classiarii, apud Aristot.

Ἐπιβατὸς, qui conscendi potest. ut ἐπιβατὸν τεῖχος, Plut. Ἐπίβατος (proparoxyt.) subditus, obnoxius. Bud. ex Areth.

Ἐπίβαθρον, naulum, merces pro conscensa navi. Od. ο.

Ἐπιβάθρα, ἡ, pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. apud Arrianum interpr. Item metaph. pro gradu & via ad rem aliquam. Suid.

Ἐπιβατεύω, sum epibates aut vector. Item ascendo. ut apud Luc. cum genit. ¶ Item vehor, supergredior, innitor. insisto, incumbo. Greg. ¶ Item invado, & occupo, mihi usurpo. ut Plut. in Ant. Συρίας ἐπιβατεύσῃ ἐμοὶ λόγου. ¶ Item pro inire. de animalibus dictum: vide schol. Aristoph. in Ran. ¶ Apud Xen. in Symp. ἐμβατεύειν τι, exp. percurrere.

Ἐπίοδα, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Decomp. Α᾽νεπίβατος, inaccessus. ad quem accedere non licet. Plut. in Lyc.

Α᾽ντεπιβαίνω, vicissim inscendo: vel contrà conscendo.

Καταβαίνω, descendo. Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. ¶ Item descendo, i. demitto me. Basil. ad Lib. ἕτω δυνηθέντα τοῖς παιδιαῖς ἐμὲ καταβῶναι. ¶ Item incurro, competo, congruo, apud Aristo. Poll. 7.

Καταβασμὸς, ὁ, descensus.

Καταβάδλω, tanquam descendendo.

Κατάβασις, descensus.

Κατάβατης, q. d. descensor.

Κατιέβασις, etiám dicitur apud poëtas, pro κατάβασις, item κατιβάτης pro καταβάτης. ut κατιβάτης Ζεὺς, κατιβάτης κεραυνὸς, de quibus Eustath. Et fœm. gen. κατιβάτις κέλευθος apud Apoll. exp. declivis via. Item κατιβατὸς pro καταβατὸς, ut κατιβατὰ ὕδατα ἀνθρώποισι, per quas descendere possunt homines.

Decomp. Α᾽ποκαταβαίνω, exp. descendo.

Ἐπικαταβαίνω, exp. itidem, descendo.

Προκαταβαίνω, antè descendo.

Προσκαταβαίνω, q. d. insuper descendo. Affertur ex Cebet. *pro* descendo.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. A᾽ Polybio ponitur *pro*, descendo in locum hosti æquum. ¶ Apud Aristot. Pol. 7. εοῦ, convenio, incurro, i. competo. A Polybio ponitur *pro*, demitto me, dedo me, flecto animum meum. Συγκατάβασις, demissio. Synes. Greg. Συγκαταβατικῶς, cum demissione, apud Areth.

Ὑποκαταβαίνω, clàm descendo. Thuc. οἱ ἐκ τοῦ τείχους ὑποκατέβησαν, exp. è muris descenderunt.

Μεταβαίνω, digredior, transgredior, transeo. Aristot. Pol. 7. ἐξὸ δ᾽ ὅθεν ἀρχόμενοι δεῦρο μετέδημεν.

Μετάβασις, transitio.

Μεταβατικὸς, q. d. transitivus, ut μεταβατικὴ κίνησις, apud Phil.

Μεταβατικῶς, ut μεταβατικῶς κινεῖσθαι, apud Phil. quæ transitu moveri & quasi locali motu uti queunt.

Decomp. Α᾽μετάβατα ῥήματα, apud gramm. verba intransitiva.

Α᾽ντιμετάβασις, obluctatio in transitu. Plut.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo. ut παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. ¶ Item prætereo. ut Arist. in Oecon 2. παρέδη τρεῖς ἡμέρας.

Παραβαίνομαι, transcendor. unde παραβαθεὶς νόμου, Thuc. 3. violata lex.

Παράβασις, transgressio. ut παράβασις τοῦ νόμου. ¶ In comœdiis quid significet, vide apud schol. Aristoph. Hinc παραβατικὰ μελῳδία, verticuli quibus hujusmodi παράβασις constat.

Παρεμβασία, poëtis idem quod παράβασις. unde & pro delicto apud Hesiod. in Theog.

Παραβάτης, transgressor, violator legis. Item qui è curru pugnat. Xen. Pæd. 7. Pro eodem dicitur & παραβάτης apud Homer.

Decomp. Α᾽παραβατος, ut ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.

Α᾽παράβατον ἱερωσύνη in epist. ad Hebr. cap. 7. ex. sacerdotium quod præterire non potest: & ex sequenti, sacerdotium perpetuum. Α᾽παράβατος δυνάμις pro ἀλήπτου apud Galen. καὶ τότε, & apud Paulum Aegin. compositio cujus facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homer. circumeo protegendo, vel circumeundo protego.

Περιβάδην, ex Polluce exponitur pedibus alternatim motis.

Προβαίνω, prægredior, antegredior, præcedo. Aristot. ὁ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ᾽ ὑπακολουθεῖ. Et metaph. antegredior, ante eo, i. antecello, supero. ut Il. ζ, v. 125. ἀτὰρ μὴν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων Σῷ θούρῳ. Ab Hesiodo accipitur & *pro*, præsum, imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε. ¶ Item progredior, provehor, metaph. etiam Polyb. καίπερ εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας & τόλμης ὥς τε, &c. Et προβεβηκὼς, qui progressus est aut progressum ad aliquid fecit De tempore etiam dicitur. unde προβαίνοντος χρόνου, progressu temporis. Itidem προβεβηκὼς τὴν ἡλικίαν vel τῷ χρόνῳ, qui est ætatis provectæ Vsitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adjectione. Item progredior, i. prodeo. ut προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost.

Πρόβασις, prægressio vel progressio. Exp. & βοσκημάτων κτῆσις ab Hesych.

Προβάδλω, inter progrediendum, inter eundum, apud Hesiod.

Πρόβημα, exp. progressus. A Suida exp. saltus apud Aristoph. in Pluto.

Προσβαίνω, ascendo, conscendo. Il. β, Η᾽ὼς μὲν ῥα θεὰ προβεβήκεσαν μακρὸν Ὄλυμπον. Cum dat. in soluta. or. ut Plut. προσέβη τῷ κρημνῷ & προσβᾶσαν ἐκνεῖ μεγάλῳ. Est etiam accedo, unde πρόβασις pro accessu apud Polyb. At. Il. ε, λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, calcibus insultans.

Πρόσβασις, ascensus. Item accessus, apud Polyb.

Προσβατὸς, ut χωλεὸν οὖδας ὁ προσβατὸν ἀνάτῳ. ex Xen. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat.

Decomp. Α᾽προσβατος, inaccessus. ut Luc. in Cauc. ἀπότομοι πέτραι & ἀπρόσβατοι.

Συμβαίνω, congredior, pedem confero. Soph. in Ajace, Οὐ᾽δὲ μὴν φῆς δεῖ συμβλῶμαι ποδί. ubi schol. exponitur συνελθεῖν. ¶ Item convenio, transigo, paciscor, fœdus ineo. Thuc συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι & ὅπλα, cum illis pepigerunt, vel fœdus inierunt Alibi cum πρὸς jungit ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et συνέβησαν ἐς τοῦτο ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. καινὴ ξυνέβημεν, inter nos convenit. Idem in Ranis, Οὔτε γὰρ Α᾽θηναίοις συνέβαινεν Αἰσχύλος, non conveniebat Athenienſibus cum Aeschylo. ¶ Item consentio, ut apud Synes. epist. 58. ἐν τούτῳ δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, lingua cum mente consentiebat: Et συμβαίνει, convenit, consentaneum est, sæpe apud Aristot. ¶ Item contingo, evenio. Dem. συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν: Et Thucyd. lib. 2. ξυνέβη δὲκαὶ Α᾽θηναίοις τόδε, hoc Athenienſibus usu venerat. Sæpissimè ponitur cum infinit. Apud Plat. epist. 7. cum participio, ξυνέβη γιγνόμενος. Et impersonaliter συμβαίνει, contingit, evenit. Τὰ συμβαίνοντα, & τὸ συμβαὶν, seu συμβεβηκὸς, quod contigit. interdum, eventus exp.

Συμβεβηκότως, per accidens.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, casus fortuitus. Item propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddens, inquit Suid. vide & Ammon.

Σύμβασις, compositio, pacificatio: Thuc. lib. 1. περὶ ξυμβάσεων ἐχώρουν: Et ξυμβάσεων ποιησάμενοι. lib. 1. Item fœdus, pactum,

ctum, conventum, ſæpe apud Ioſeph. Συμβασέω, compoſitionis deſiderio teneor, apud Thuc.

Συμβατικὸς λόγος, apud Thuc. & Plut. ſermo de pace componenda. Συμβαλικὸς, q.d. pacificatorie, Plut. Συμβατήριος λόγος, ut συμβαλικὸς, apud Thuc.

Decomp. A'σύμβατος, qui compoſitionem non admittit, qui à pacificatione eſt alienus. Plutarch. τὰ ἀσύμβατα, Greg. quæ diſſident. Item non conveniens, non congruens, incohærens, A'συμβάτως, alieno à compoſitione animo. Plut. Δύσκυμβατος, ægrè coiens ſeu conveniens, ægrè ſociabilis, Plut. Symp. 4.

E'πισυμβαίνω, q.d. ſuperaccido, inſuper accido. Bud. exp. poſteà accido, accedo, ut qualitas ſubſtantiæ. Baſil. vide Themiſtocl.

Παρασύμβασις, idem quod σύμβασις. Luc.

Υ'περβαίνω, tranſgredior, prætergredior, tranſcendo. Herodot. ὑπερέβησαν τὸ τύφρος, turrim tranſcenderunt. Iungitur tamen potius actuſ. ut Chryſoſt. τὰς ἐρωὰς ὑπερβῶσι. Apud Arr. autem. lib. 6. cum κῆ habetur, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὸ τεῖχος, muros tranſcendiſſe, & ita perveniſſe in urbem. Et peculiariter pro aſcendere ſuggeſtum, ex Ariſtoph. Conc. Eſt etiam excedo, ſupero. ut ὑπερέβησε πάσαν ἀβρίαν. Plutarch. in Numa, omnem abſurditatem exceſſit. Genit. etiam habet pro ſupero, antecello, præſto, ut τινὶ τῶν ἄλλων ζώων ὑπερέβησαν αὐθρωποι, Ariſtot. de mun. Υ'περβαίνοντες, dies intercalares. Bud. ex Macr. Idem B. ὑπερβαίνω, exponit etiam prætereo, apud Aeſchinem. ¶ Item tranſmitto, i. non dico, Iſocr.

Υ'πέρβασις, pro quo Υ'περβασία. apud Poëtas, tranſgreſsio. & metaph. delictum. Heſiod. ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Υ'περβατὸς, qui tranſcendi ſeu tranſiri poteſt. Sed ὑπερβατὸν à rhetor. dicitur trajectus verborum ordo, quæ quaſi tranſcendant. vide Fab.

Υ'περβατῶς, exp. in tranſitu, in tranſcurſu, i. defunctorie, perfunctorie. Hippocr.

Υ'περβάθμιος, ſupergrediens. Areth. in Apocal. 890. Et alibi pro immodico. Bud. Υ'περβάθμιον τόδε πέμπειν, non juſto paſſu gradatim progredi, ſed tranſultare aliquem locum. Ammon. in Ariſtot. Categ.

Υ'ποβαίνω, (q.d. ſubgredior.) deſcendo: unde ὑποβαίνειν ſubeſſe & inferiorem eſſe, unde ὑποβέβηκε apud Hermog. ſubeſt, ſecundarium eſt, *id eſt*, minus præcipuum eſt: vel, tanquam ſpecies eſt ſub genere. vel, eſt tanquam fundamentum. Et apud Platonē, ὑποβέβηκυῖαν, p deſcēdere, i. decreſcere, inferius eſſe. & apud Suidam, inferiore conditione eſſe. Item apud Dionem Areopagitam, ὑποβεβηκὼς, cum gen. inferior. cui opponit. ἐπανάβεβηκὼς. ¶ Item pro retrogradi apud Gal.

Υ'πόβασις, ſubucula, ſubligaculum, Heſych. ¶ Pro baſi ponitur apud Areop. in ſchol.

Υ'πόβαθρον, ου, τὸ, fulcrum, vel potius ſolum, ex Xen. Apomn. 2.

Υ'ποβάθρα, ἡ, idem. Cyrill. Exponitur etiam fundamentum & ſcabellum. Quidam exp. etiam ſubſellium.

Compoſita nomina, in βας deſinentia.

Χιονόβας, per nives gradiens.

A'λίβας, Κορύβας, Λυκάβας, O'κρίβας, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Alia comp. in βάμων deſinentia.

A'κροβάμων, ονος. ὁ ἡ, ſummis pedum digitis ingrediens, erectus incedens. Propriè, erectus in ſummos pedum digitos, apud Baſilium.

Βρομοβάμων, Panis epith. apud Theocr. idyll. 32.

Δίβαμος, ου, ὁ β ἡ, qui duobus pedibus incedit. bipes Eurip.

Ι'ππόβαμων, qui equum conſcendit, eques. Eurip. στρατὸν ἱππόβαμονα, equeſtres copias. Apud Ariſtoph. ἱππόβαμονα ῥήματα, grandia verba & quæ quaſi equo invehuntur ſublimi & magnifico.

Λοξοβάμων, obliquè incedens. Heſych.

Μονοβάμων, ut μέτρον μονόβαμον in ovo Simmiæ Rhodii, metrum ſingularis inceſſus.

O'πιθοβάμων, qui retrorſum redit, qui retrò cedit, retrogradus. in Epigr.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum ſcandit, vel qui per cœlum graditur. Suid.

Ταχυβάμων, celerigradus. unde Ταχυβάμονες ὄρκοι, apud Suidam.

Τετραβάμων, quadrupes. Eurip. in Phœniſſ. ἅρμασι τετραβάμοσι quadrigis, curribus quatuor rotarum. vel quadrijugis curribus.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos pedes habens. Panis epith. eſt apud Ariſtoph. Latini capri pedem vocant.

Υ'ψιβάμων, ſive ὑψίβατος, altigradus, altè gradiens, altè vel in alto incedens. Heſych.

Alia comp. in βάτος, βατέω, βάτης deſinentia.

A'βατος, ου, ὁ ἡ, inacceſſus, invius, impervius, avius. ut ὁδὸς ἄβατος, via invia. A'βατος E'λλὰς, Iſocr. ad Nicoclem, inacceſſa Græcia. liberum & tutum acceſſum non habens. ¶ Item acceſſu vel aditu difficilis. acceſſum ſive aditum difficilem habens. pro δύσβατος: ut ἄβατος ἐρημία apud Aeſchyl. ¶ Item ſacer, non adeundus, Suid. Sic apud Plutarch. περὶ πολυπρ. τόπους ἀβάτους ποιεῖσι. Sic & Dei templum ἄβατον ſibi eſſe dicit Theodoſius, apud Theodoritum, quod ipſis etiam ſervis eſſet ἄθυτον. Hinc & ἄβατον ſubſtantivè poſitum apud Plut. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. ¶ Item deſertus, deſolatus. Suid.

¶ A'βατος ἔλαφος, non inita cerva. Luc. Idem ἵππος ἀβάτης vocat quibus nondum quis inſedit.

A'βολικὸν, dicitur à Plat. animal terreſtre, quod terram (ſolidum elementum) calcet, A libi ξηροβατικὸν appellat.

Αἰροβατέω, ῶ, F. ήσω, incedo per aërem, gradior per aërem. Ariſtoph. in Nub.

Αἰθεροβατέω, per ætherem incedo, Luc. Αἰθερεμβατέω, idem, in Epigr.

A'κανθοβάτης, ου, ὁ, per ſpinas ſeu ſentes gradiens, q.d. ſpinigradus. ut ἀκανθοβάτου σῆτες, in Anth. epigr. in fœm. gen. ἀκανθοβάτης, ut ἀκανθοβάτης ἀκελὶς.

A'κροβατέω, ῶ, ſummis pedum digitis gradior. in digitos erigor, Luc. Item ſuperbè incedo, apud Suid.

A'κροβαλικὸς, exp. ſcanſorius, ut Vitruvio.

A'λίβατος, marigradus. apud Athen.

Βουνοβατέω, ῶ, per colles gradior ſeu incedo.

Δενδροβατέω, arbores ſcando. Epigr.

Δύσβατος, qui difficulter adiri aut ſcandi poteſt, impervius. Herodian. lib. 4. Δύσβατον ſubſtantivè neut. gen. adeundi ſeu tranſeundi difficultas, apud eundem lib 2.

Δυσβατοποίημα, difficilem aditum aut tranſitum facio Xen.

E'γγέβατα, τὰ, hydraulica organa quæ aquam bibentia tandem movent figilla cæteraque, quæ delectationibus oculorum & aurium ſenſus eblandiuntur, teſte Vitruv. lib. 10. cap. 12.

E'λεοβάτης, qui per paludes graditur. Aeſchyl.

Εὔβατος, qui facilè adiri aut tranſiri poteſt, pervius. Xen.

H'λίβατος, tàm altus aut profundus ut ab ejus acceſſu aberres. παρὰ τὸ ἁλιτεῖν ὅ ἐστι δύπτυχὴν βάσεως. Euſtath. vel tam altus ut ſoli uni pervius ſit. Il. ο, ἥυτε πέτρη Η'λίβατος μεγάλη. Sic ἠλίβατος ὄρος, apud Apoll. lib. 2 Et apud Eurip. in Hippol. Η'λιβάτοις ὑπὸ κλιμαξὶ χθονίοις.

Ι'ππόβατος, qui equum conſcendit. apud Herodot.

Ι'πποβάτης, idem.

Decomp. Τετρικποβάτης, qua quidrgiis conſcenſis iter facit, qui quadrigis vehitur.

Κερασβάτης, qui cornuum adminiculo ſcandit. Heſych.

Κεροβάτης, idem.

Κερασβατέω, poſitum ſua ſerie huc transfer.

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia & loca prærupta ambulat, ut illi qui murum aſcendunt. Sed dicitur de funambulis & petauriſtis. Naz. Dicitur & κρημνηβάτης.

Κτηνοβάτης, qui ineunt jumenta. in Pand. Bud

Λεόβατος, q.d. lævigradus. Apud Athen. lib. 7. piſcis nomen eſt.

Λεωβάτος, ου, ὁ, via publica & vehicularis: à populi per eam commeantis frequentia. Heſych.

Λοξοβάτης, idem quod λοξοβάμων. Heſych.

Λυκοβατίας, ſylva in qua lupi morantur. Heſych.

Ναυβάτης, qui navē conſcendit, qui nave vehitur. Soph. in Ajace.

Νευροβάτης, qui nervis ſeu funibus nerveis inambulat. Iul. Firm. funambulus.

Ξηροβαλικὸς, qui in ſicco ambulat. Athen.

O'νοβάτις, quæ aſinum conſcendit, eoq; vehitur, mulier in adulterio apud Cumanos deprehenſa, in forum deducebatur, & ſaxo impoſita omnibus proponebatur, indeq; aſino impoſita per civitatem vehebatur, quā infamia notatam, ὀνοβάτην appellabant. Eraſm. in Chil. ex Plut.

O'νοβατέω, aſinum admitto, i. facio ut aſinus equam ineat. Xen. de re equ. ἕ εἶνεκα ἡ ἵππος ἀσπάζηται πρὸς τὸν ὀχέα τὰς ἵππους ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες. ubi tranſitivè capitur. Pollux autem neutraliter dicit de ipſis aſinis equas ineuntibus, lib. 5. cap. 15.

Ορεσβάτης, qui montes ſcandit ſeu pererrat. Soph. Pro eodem dicitur & ὀρεσβάτης.

Ορεσβατέω, montes ſcando. Plut.

Ορθοβατέω, erectus ſeu rectus incedo.

Πηλοβάτης, qui per lutum graditur. Nomen ranæ, in βατραχομ.

Σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco, Bud. exponit, pervulgo, traduco, omnium oculis expono: dicens tractum eſſe ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia privata ſic traducebat, Heraclit. ac Hermodot. ἵν' ἔχοντες δίκην ὧν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσωνται, & φθονισάζοντες, σκηνοβατῶσιν αὐτὰν τῷ μοχθηρίαν, i. & ſuam ipſi flagitioſam vitam infament & inſigniant. Qui enim in ſcenam prodeunt, omnibus noti ſunt.

Decomp. E'νσκηνοβατέω, ῶ, & paſſ. E'νσκηνοβατέομαι, οῦμαι, in proſcenium prodeo.

Σκωληβάτης, animalculum frumento noxium, teſte Heſychio. Vermiculus eſt, ſecundum quoſdam.

Σκωληβατίζειν, (tanquam ab alia origine) affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Στυλοβάτης, columnæ baſis ſeu pes. Vitruv. l. 3. c. 3. & l. 4. c. 7

Σχοινοβάτης, qui funi junceo inambulat, funambulus.

Σχοινο-

Σχοινοβατέω, funi ceo funi inambulo. seu simpl. funi inambulo.
Ταχυβάτης, idem quod ταχυβάμων, q. d. celerigradus, pernix. Euripides.
Τραχυβατέω, & Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo. Hippocr. ep. ad Demag.
Υγροβάτης, per humida ambulans. unde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant. Apud Athen. ex Plat. in Polit.
Υλεβάτης, q. d. sylvigradus qui per sylvas graditur. Apud Athen.
Ὑψιβατῶ, q. d. altigradus, altus. ut ὑψιβατῶ περίπεσε, Sophocl. in Ajace.
Φαλλοβατέω, ῶ, super phallo incedo. Luc.
Χαλκοβάτης ἐσχάρα ἐστί, qui æri seu æreis fundamentis insistit. ut χαλκοβατὲς δῶ. Il. α.
Χιμαιροβάτης, dicitur Pan. in Epigr. quod exp. initor capellarum.
Χοροβατέω, ῶ, choros agitatum vado. Suid.
Κρᾶβατος, Πρόβατον, quomodo huc pertineant, vide suis locis

Composita ex βάω, aut βαδίζω.

Ἀποβαδίζω, abeo, discedo.
Διαβαδίζω, pertranseo. Bud.
Ὀροβάδες, quæ montes pererrant, ferarum epith.
Γάβδος, quomodo hucpertineat, vide suo loco.

Composita ex βάσκω.

Διαβάσκω, pro διαβαίνω, Ἀ Suid. exp. διέρχομαι & φοιτῶ.
Ἐπιβάσκω, activa signif. sumitur. Il. β, κραιπνὸν ἐπιβασκέμεν ἱπποσύνας Ἀχαιῶν, inducere in exitium. q. d. imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.
Παραβάσκω, apud Hom. pro παραβάτης εἰμί.

Composita ex βιβάω.

Προβιβάω, ῶ, progredior. idem quod προβαίνω, Od. ο.
Προσβιβάω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro, ἀφίξεται ἀπίστων προσβιβᾶσα. ex quibus si quis fidem non habeat.
Συμβιβάω, ῶ, una eo, comitor. Hesych. Item συμβιβῶ σε, pro συνάπλω σε, δίδωμι σε, apud eundem.

Composita ex βιβάζω.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono. ut ἀναβιβάζω ἐφ' ἅρμα. Apud Xenoph. ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, instruere equo, dare equum. Metaphoricè usurpavit Plut. ἀναβιβάζειν εἰς ἀμείνω, pro, ornare honoribus. promoveo seu provehere ad honores. ¶ In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. τίνα γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησόμενον ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. Item passivè imponor, attollor. Item in equum tollor. apud Xen. Item producor in medium.

Decomp. Ἐπαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q. d. superascendere facio. Thuc. 3. κ᾽ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, sublatis in turres pluribus.

Ἀποβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. lib. 7. ἐς τὴν Ταναγρέων ἀπεβίβασαν αὐτούς, Et apud Plut. ἀποβιβάσας τούτους, πάλιν ἀνήχθη. Quidam etiam exp. trajicio, transmitto.
Διαβιβάζω, trajicio, transmitto, διαβαίνειν facio. Xen. Herodot.

Decomp. Συνδιαβιβάζω, una traduco.

Εἰσβιβάζω, inscendere facio. Isocr. de pace, τοὺς ἄλλους πολίτας, εἰσεβίβαζον.
Ἐκβιβάζω, è navi educo & emitto, exire facio. Xen. Hell. 1. idem quod διαβιβάζω. Ἐκβιβάζειν τὸ στράτευμα, Bud. in Pand. exp. exequi.
Ἐκβιβαστὴς, οῦ, ὁ, idem Bud. exp. exactor rei judicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in jus vocat.

Decomp. Μετεκβιβάζω, alio expono, transpono. Thuc.

Ἐμβιβάζω, impello, induco: introduco: cui opponitur ἔξω. Plat. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Sic & apud Dem. & Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι.

Decomp. Ἀντιμβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo. Dem. Philip. 1. ἐᾷ' ἑαυτὸς πάλιν αὐτὶ μβιβάζειν.

Ἐπιβιβάζω, ascendere facio, induco, adduco. Plat. epist. 7. ἐς πλοῖον ἐπιβιβάσας. Sic & Luc. 10.
Καταβιβάζω, descendere cogo. deduco. Plut. in Them. καταβιβάζει τὴν πόλιν πρὸς θάλατταν. Synes. cum accus. & genit. dixit, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἀναρτήσας ἑαυτῆς τῆς καταβιβάσας τὴς φιλοσοφίας ἀξιώματος, Apud Dioscor. verò, καταβιβαθὲν ἄχρι τρίτου τῆς ἑψήσεως, exp. redactum ad tertiam partem decoquendo.
Μεταβιβάζω, transfero, averto, aliò adduco. Aristoph. in pace, νῦν γὰρ δαίμων φαυλότης ἐς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. Est etiam, ab opinione deduco, μεταπείθω. Apud Alex. Aphrod.
Προβιβάζω, produco, ob oculos pono Act. 19. ¶ Item produco, *id est*, impello & porro ire facio, promoveo *hoc est*, augeo, & ad ampliora proveho, apud Greg. Item proficere facio & progredi. Xen. Apomn. 1. Cliens itidem & litigator patroni causam acturi os faciens atq; instruens, ὡς τὸν προβιβάζειν dicitur. Apud Arist. neutraliter capitur *pro*, prius ineo, in 5. de hist. an. de capro, ὀχεύειν ἢ ἑαυτὸν προβιβάσας ἄλλῳ.
Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio, promoveo, fisto, statuo, loco. Plut. in Pompejo, ὡς οἱ τὰ παῦτα παραβάλλοντες αὐτὸν τῷ προσβιβάζοντες ἀξίως. Item, incito, impello, adduco, verbis vide lices. Luc. Aristoph. Xen.

Συμβιβάζω, concilio, coire in amicitiam facio, ad amicitiam fœdusque adduco. Thuc. συνεβίβασε δὲ ὁ τὸν Γερδικκαν Ἀθηναίοις. ¶ Item compingo, coagmento. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter se committendo aptando que coire faciunt. Item accommodo & ad cohærentiam adduco, convenire facio, confero. Greg. contra Iul. Apud Plat. in Hipp. min συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, mente recolo quæ dicta sunt eaq; invicem confero, ut si consentanea sint, intelligam. ¶ Item conjicio. Act. Apost. cap. 16. ¶ Item doceo, instruo, apud Esaiam 40. & 1. Cor 2.

Συμβιβάζομαι, concilior. Thuc. Item compingor, coagmentor, &c. ut ad Col 2. & ad Eph. 4.

Συμβιβασμὸς, pactum, transactio, concordia. in Pand.
Συμβιβασις, ep. πεῖσις, διδαχὴ, πίστις. Hesych.
Συμβιβαστικὸς, pacificatorius. Plut.

Ὑπερβιβάζω, exp. traduco, trajicio, transfero, transcendere facio.
Ὑπερβιβασμὸς, οῦ, ὁ, figuræ nomen apud grammaticos: ut quum vel accētus vel litera ex una syllaba in aliam traducitur: quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγὼ, in κραδία pro καρδία. Sic & Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat quum κάρλος ponitur pro κεφάτις.
Ὑποβιβάζω, opponitur τῷ ἀναβιβάζω, ut Bud. scribit. ¶ Est etiam subduco. Dioscor. lib. 3. cap. 35. ὑποβιβάζουσι τὸ πυχολῶδη. ¶ Item minuo. Hesych.

Ὑποβιβαστικὸς, subducendi vim habens.

Decomp. Δυσυποβίβαστος, subductu difficilis. Dicitur de cibo qui ægrè per aluum subduci potest.

Composita remotiora.

Ἄβαξ, Ἀκρωβύς, Ἄμβη, Ἀμφισβητέω, Ἀτέμβω, Θάμβος, Κύβος, Λώβη, Πρόβατον, Πρόσβυς, Ῥαμβὸς, Σκαμβὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

ΒΑΙΟΣ, ὸν, ὁ, paruus, βαιὸς ἰδεῖν, parvus aspectu. βαιὸς πέτρος parvum saxum. Et κατὰ βαιὸν, *id est*, κατὰ μικρὸν apud Dionys. de situ orbis. Oppian. in comparat. dixit βαιοτέροισί τ᾽ ἐφωπλίσατο λαγωοῖς, in minores lepores armantur. ¶ Item modicus, paucus, seu (quod proprie βαιὸς significare Suidas dicit) unus: ut apud Soph. πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλὰς ἔχων λοχίζων ἀνδρας: idem in Ajace. Ὁ δ᾽ εἶπε τοῦς μὲ βαιά, ἀεὶ δ᾽ ὑμνέμενα & adverbialiter apud eundem, Τί βαιὸν ἔτος σύτρεπη τῆς συμμάχου, Quid tam parum curas? ⊰ Etym. deducit à βάω. Vnde & sequens ἠβαῖος.

Ἠβαιὸς, idem quod & βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradunt τὸ διὰ σμικρότητα βαίου μὴ ἔχον. q. ἀβαιόν τι ὄν: vel per ἀποβολὴν τοῦ η, ἀβαιὸς factum. Il. β, ἔστε περ ἠὲ ἠβαιὸν, ne tantillum quidem.

ΒΑΙΣ, five βαῖον, ramus, palmæ arboris. Ioan. c. 12. ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Sic Macch. lib. 1. cap. 13. μετὰ βαΐων. ⊰ Etym. deducit παρὰ τὸ βία τίλλεσθαι, quod non facilè revelli possit.

ΒΑΪΤΑ, five βαΐτη, ἡ, læna consuta ex corio seu pellibus. Idem quod Actius σισύρα, vide schol. Aristoph. in Vespis, & Poll. lib. 7. & 10.

ΒΑΙΩΝ, ὼνος, ὁ, piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλεννος, ut refert Etym. Hujus meminit Athen. lib. 6. vide & Eust. Il. ν. & Eras. in Adag.

ΒΑΚΑΝΟΝ, apud Alexand. Trall. & P. Aegin. dicitur esse raphani, i. brassicæ semen: seu ἡ πυελίτης. Apud eundem P. Aegin. est medicamentum quoddam hepaticon διὰ βαλαύστου, quod & à Nicol. Alex. describitur.

ΒΑΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, Suidæ & Hesychio, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus & mulierosus. Menandrum in Hymnide pro mulieroso posuisse testatur idem, Hesych. idem exp. eunuchus, exsectas, eviratus, spado, castratus. ⊰ Etym. βάκηλον pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, *id est*, ἐπ᾽ ἀφροδίσια τὸ αἰδοῖον μὴ ἔχοντα. Nam κήλων, inquit, τὸ αἰδοῖον dicitur. Sic utitur Antiph. apud Athen. lib. 4.

ΒΑΚΚΑΡΙΣ, five Βάκχαρις, baccar seu bacchar. baccaris, five baccharis: herba odorata, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 51.
Βακκάρεον five βακχάρεον ἔλαιον, oleum seu unguentum ex baccari. Hippocr.
Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi baccari inungit. Hesych.

ΒΑΚΤΗΡΙΑ, ας, ἡ, bacculus, scipio. Plutarch. in Lycurgo, Φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες ἀπέμαθον, baculum gestare. Xen. Hellen. 6. τὸν μὲν τινα βακτηρίᾳ, τὸν δὲ τῷ σώματι ἐπιτάξειν. Item βακτηρία γεροντική, apud Theophr. scipio senilis, baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt & βακτήριον, neutro genere apud Aristoph.
Βακτηρίζειν, baculo inniti, scipione se fulcire σκηπίωνι ἐρείδεσθαι, seu σκηπίζεσθαι. Gregor. Naz de baptismo, βακτηρίζοντες πεσοβυλικῶς, senum more baculis innitentes.
Βάκτρον, ου, τὸ, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo per syncopen

copen factum eſt, *id eſt*, baculus, ſcipio. Eurip.

Βακτεδίω, idem quod βακτηδίω.

Βάκτεδμα, τὸ, nixus ille in baculum. Item baculus ipſe quò nitimur & quo fulcimus nos. Eurip.

Βακτιασμὸς, ὅ, ὁ, genus laſcivæ ſaltationis apud Poll. l. 4.

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immiſſo percitus *ἀπὸ τοῦ βάζειν*, ſignificante φλναρεῖν, ut ſit βάκχος, qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Alii ad immanem bacchantium ululatum ſeu boatum referre malunt: & derivare tanquam à βοάζω. ¶ Item Bacchus, ipſe Liber pater ſeu Dionyſius. ¶ Item piſcis nomen apud Athænum & Plinium, lib. 19. cap. 17.

Βάκχη, ἡ, furore percita. Item peculiari nomine βάκχαι, quæ & Mænades, Bacchi ſacerdotes quæ furore ab illo immiſſo agitabantur. Et βακχίδες pro eodem. Ariſtot. & Plut.

Βακχεῖος, ου, ὁ, furore Bacchico afflatus, Bachicus, ad Bacchum pertinens. ut Βακχεῖα, ὄρχησις, Plat. ¶ Item pes quidam ex brevi & duabus longis conſtans. ut μελήμων, eo quòd hymnis in Bacchum & dithyrambis eſſet uſitatiſſimus. Hinc παλιμβάκχειος & ἀντιβάκχειος, apud Fab. l. 9. c. 4.

Βακχεῖον, templum Bacchi. Plutarc. βακχεῖα, ſacrificia Bacchica, Ariſtoph.

Βακχικὸς, ἡ, ὸν, bacchicus.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, bacchor, bacchanalia ago, furore bacchico agitor, vel furore afficior ſeu rapior. Plat. in Ione. ¶ Interdum generaliùs *pro* furo bacchantium more. Theodor. hiſt. eccl. lib. 1. Nonnunquam *pro*, inſoleſco cum quodam furore. vel furibunda quadam inſolentia feror. ut βακχεύθεὶς ὑπὸ ἐξουσίας. ¶ Item βακχεύω interdum tranſitivè *pro*, bacchari facio, in furorem bacchicum impello. Theodor. hiſt. eccl. 3.

Βακχεία, ἡ, bacchatio. Plut. Herodian.

Βάκχευμα, τὸ, idem, τὰ βακχεύματα, plur. num. bacchationes. item bacchanalia. Plut.

Βακχεῖος, Dionyſii epith. in Epigr.

Βακχειακὸς ῥυθμὸς, bacchicus.

Βακχευτικὸς (q. d. bacchativus.) ad bacchationem ſeu ad bacchantes pertinens.

Compoſita.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ ἡ, alienus à baccho, vel bacchici numinis expers. Aut malè bacchans. Eurip. in Oreſte. Exp. & valde bacchans. Nonnus ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat vino carentem.

Βακχέβακχος. acclamatio quæ fiebat Dionyſio in ſacrificiis. Ariſtoph. vide Euſtath.

Ἐκβακχεύω, vehementer bacchor, debacchor. vel tranſitivè, in bacchicum furorem impello.

Ἐκβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

Παράβακχος, aff. *pro*, furore correptus, debacchans.

Συμβακχεύω, unà bacchor. vel unà cum aliis bacchanalia celebro.

ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ ου, τὸ, balineum balneum. Plut. οὔτε γὰρ βαλανεῖα, οὔτε λόγια μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. Dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αὔειν. Suidas enim glandibus veteres veſci ſolitos fuiſſe docet, earumq; putamina ſuccendiſſe. D. Auguſt. in libris confeſſ. refert. βαλανεῖον appellari, quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, *id eſt*, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur & apud Etymol.

Βαλανεύς, έως, ὁ balneator. Plat. Pol. 1.

Βαλανεύω, F. εύσω, propriè, aquam in balneo miniſtro: deinde de quovis miniſterio dicitur. Ariſtoph. in pace, κἀγὼ μαστὸν βαλανεύσω, ipſe mihi miniſtrabo.

Βαλανεύτης, ου, ὁ, balneator. Suid. Βαλανεώτης, pro eodem, Suid.

Βαλανὶς, ίδος, & βαλανίσσα, ἡ, balneatrix.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans, Propriè quercus fructum eſſe volunt: deinde ad ſimiles aliarum quarundam arborum fructus tranferri. Marcellus tradit fructus longiores hoc nomine contineri: unde βάλανοι δρύϊναι, πρίνιναι: & Σαρδιανικαὶ quæ caſtaneæ (ut Plinius docet) dicuntur, & Εὐβοϊκαὶ, pro iiſdem: item βάλανοι φηγὸς & φοινίκων (quæ comp. voce φοινικοβάλανοι appellantur & δάκτυλοι) & Διὸς βάλανοι, quas Dioſc. caſtaneas vocat, Hermonax autem & Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos eſt etiam celebris βάλανος μυρεψικὴ, quam Plin. & Aet. μυροβάλανον, dicunt: glans unguentaria: fructus arboris myricæ ſimilis, magnitudine avellanæ nucis: quæ quòd in Aethiopia, Aegypto, Arabia & Petra, oppido juxta Iudæam naſcatur, Αἰθιοπικὴ, Θηβαϊκὴ, Αἰγυπτία, Πετραία, Συριακὴ, & Αἰγυπτία dicta eſt. ¶ Eſt etiam glans, id eſt, arbor ipſa glandifera: ſpecialiter arbor quædam apud Theophr. lib. 4. cap. 2. quam à fructu nomen obtinuiſſe ſcribit. Eſt etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, ut Athen. indicat. lib. 3. & Ariſt. lib. 4. anim. ¶ Eſt præterea medicamentum quod in glandis formam effictum, ſedi imponitur ad dejiciendam aluum. ¶ Eſt item extremi penis carnoſa ſubſtantia in glandis ſimilitudinem facta. ¶ Item obex, peſſulus, μοχλὸς, propriè Ariſtophanes & Thuc. ſchol. eſſe vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν, σιδήριον, quòd & μάγγανον vocetur, ferrum quod init μοχλὸν & à clave ducitur ac reducitur. Thuc. τὰς πύλας ἔκλεισε, τοξικῷ ἀκοντίῳ αὐτὸ βαλανώσας χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Βαλανηγὰ, τὰ quæ in glandario genere comprehenduntur, ut αἰτηγὰ, κραγηγὰ, βοτρυηγὰ, τραχηγὰ, Theoph. & ὀρακηγὰ, Ariſtot.

Βαλανώδης, ες, ὁ, ἡ, glandibus plenus.

Βαλανίζω, glandes excutio. Epigr. lib. 2. Item glandem ſedi ſubjicio, apud medicos,

Βαλανίτης, balanum ſeu glandem referens, ut βαλανίτης λίθος apud Plin. lib. 37. cap. 10.

Βαλανῖνος, qui è glande unguentaria fit. ut βαλανῖνον ἔλαιον.

Βαλανόω, ῶ, obice trajecto obſero, ut annotat ſchol. Ariſtoph. in Avibus.

Compoſita.

Ἀντιβάλανος, Heſychio eſt ἡ κηκὶς, galla. quoniam eam fert ὕδρυς αὐτὶ βαλανίδος, loco glandis. Qua de re vide Plinium lib. 16. cap. 6. & 7.

Μυροβάλανος, glans unguentaria. de qua Aet. lib. 10. c. 11. Apud Ariſtot. de pl. lib. 2. cap. ult. μυροβάλανοι, arbores quædam ſunt de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Aegyptiæ poſtquam maturuit.

Χρυσοβάλανος, glans aurea. Gal. lib. 8. τῶν καθ' ἱπποκράτην.

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, ſeu βαλαύτιον, ου, τὸ, crumena, marſupium. Plato de republica 1. τὰ βαλαύτια ἀποτέμνειν, (quod & βαλαντιοῦσθαι) Herodian. 5. βαλαύτια τε χρημάτων μεστὰ δέλεαρ ἐφόδιος: Epigr. lib. 1, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν. Deducitur à verbo βάλλω. Vnde Plutarchus velut ad ejus etymum alludens in lib. περὶ φιλοπλ. ſcripſit. ἀλλὰ συγκλείειν καὶ ἀποῤῥάπτειν ὥσπερ βαλλάντιον, ἵνα στέγῃ καὶ φυλάττῃ τὰ εἰσβληθέντα μένοντα. Quibus ſubjungitur, καίτοι τὸ μὲν βαλαύτιον, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται ῥυπαρὸν καὶ ῥυσσῶδες.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΑ'ΛΑΥΣΤΙΟΝ, flos mali punici ſylveſtris, ut tradit Dioſc. lib. 1. cap. 155. & Plin. lib. 13. cap. 19. & lib. 23. c. 6.

ΒΑΛΒΙΣ, ἰδος, ἡ, eſt locus unde ii qui curſu certant, emittuntur, ut docet Pollux: carceres Latini vocant. Ariſtophanis ſchol. ſcribit dictum hoc vocabulum eſſe vel ἀφ' ὃ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕπληγος βεβηκυίας τοὺς δρομέας: vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλειν βάλλω, (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἅλομαι quaſi ἅλσις, & facto ὑπερβιβασμῷ, βαλβίς. Euſtathius etiam à βάλλομαι deducit. Ariſtoph. in Equit. Ἅφες, ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τὸν ἵππον. ¶ Metaphoricè accipitur pro initio. ut apud eundem Ariſtoph. in Veſpis, Καὶ μὴν δύ' ἢ γ' ἀπὸ βαλβίδων ἤδη τῆς ἀρχῆς ἀπεδίεξω τῆς ἡμετέρας. ¶ Apud Soph. in Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλάξαι, ſchol. exponit, κεφαλίδων τῶν τάχους, metaphora ſumpta à curſoribus. ¶ Βαλβίδες Euſtathio ſunt etiam inciſuræ & eminentiæ per quas in puteos deſcenditur. ¶ Apud Hippocratem βαλβὶς eſt, concavitas oblonga, autore Galeno: & τὸ ἄχνη ἑκατέρωθεν ἐπαναστάσεις, ut Heſychius ſcribit. ¶ Eſt etiam βαθμὸς ἔρεισμα, eidem Heſychio, gradus & nixus.

ΒΑ'ΛΛΩ, F. βαλῶ, P. βέβληκα, jacio, jaculor. Interdum abſolutè. ut Dem. Philipp. 3. καὶν μηπω βάλλῃ, μηδὲ ξεδύνῃ. Interdum cum accuſ. ut βάλλει λίθον. Sic & metaph. βάλλειν λόγον, apud Gregor. Et cum dativo inſtrumenti. ut Xen. βάλλειν ξύλῳ. Et Eur. βάλλειν πέτροις, petere lapidibus ſeu inceſſere aliquem. Sic Il. σ, Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκηρεσιν ἐγχείῃσιν. Dicitur etiam metaph. λόγῳ βάλλειν. ¶ Interdum *pro*, attingo, item ferio, figo, faucio. Il. ν, ἐδ' ἔβαλ' αὐτόν. Et Il. β, Βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Invenitur & βάλλειν σκοπὸν apud Greg. attingere ſcopum, pro quo dicitur & βαλεῖν ἐπὶ σκοπὸν, à Xen. ¶ Item jacio, projicio ῥίπτω, ut Il. β, ποτὲ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, ſceptrum in terram projecit. Et Od. ζ, Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem jaciebat. Apud Apoll. Arg. 2 ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, jacit devolvit. ¶ Item emitto. ut βαλεῖν δάκρυ apud Hom. & Eurip. emittere lacrymas & profundere. ¶ Item pono, immitto. ut Il. ε, Πάνθια δ' ἐν χείρεσσι βάλον. Et εἰς οἶνον βάλλειν, Od. δ. Sic & metaph. βάλλειν ἐν θυμῷ vel ἐν φρεσὶ, paſſim apud Hom. *pro*, verſare in mente, ſeu in animo cogitare. Apud Matth. cap. 25. βαλεῖν τὸ ἀργύριόν τινος τραπεζίταις, tradere vel committere menſariis. aut ponere apud menſarios. Apud Liban. βάλλειν δύο ὀβολοὺς, ſolvere duos obolos pro καταβάλλειν. ¶ Il. θ, v. 306. ἑτέρωσε κάρη βάλε, quidam exp. aliò caput vertit, ſeu flexit.

Βάλλομαι, jacior, projicior, &c. ¶ Item pro activo βάλλω: ut βάλλεσθαι ἐν θυμῷ ſeu ἐν φρεσὶ, apud Hom. ſæpe. Et pro eodem βάλλεσθαι εἰς νοῦν apud proſæ ſcriptores, quod exp. animadverto, intelligo, item animum appello. Apud Herodot. βάλλεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, apud ſe cogitare, in animo verſare. Item jacio. ut βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας apud Plutar. jacere fundamenta libertatis. Et Phocyl. Μηδέ τις ἢ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλητον, nemo manum injiciat.

Βλῆμα, τὸ, jactus, vel potius ictus,

Βλητὸς, ῆ, ὸ, ictus, item attonitus. Hippocr. Βληκὼς, ictibus seu vulneribus patens.

Βλῆτρον, ι, τὸ, clavus ferreus, pessulus. Suid.

Βλητρίζειν, sunt qui accipi putent pro ῥιπτάζειν, i. jactare, apud Hippocr. lib. 3. de morbis. Βλητρισμὸς, ῆ, ὸ, jactatio. Hippocr.

Βλίδω, q. d. jactim, jaciendo. Hesych.

Βολὴ, jactus, coniectus, coniectio, ut βολὴ ἀκοντὸς, βέλους, λίθου, &c. ¶ Item, ictus, plaga, ut Od. ε, v. 160. & Od. ε, v. 283. ¶ Item, pro ἀποβολὴ, abiectio, amissio, ex Theophr. de caus. pl. αἰθὴρ ποιεῖ βολάς.

Βόλος, ου, ὸ, jactus. A' Bud. exp. retis jactus, rete piscatorium, i. funda. Plut. & Aristot. Reperitur & βόλος δικτύου, apud Aristoph. ¶ Item, βόλος πέσσινος ἢ κυβευτικὸς, pro aleæ jactu, Bud. ¶ Item βόλος ὀδόντων, dentium amissio. Aristot. de hist. an. 6.

Βολωδης, ες, ὸ, impetuosus, ut βολωδης θυμὸς apud Eust.

Βολὶς, ἰδος, ἡ, jaculum. Suid. βολίδες ἀραπῶν, Sapient. 5. ¶ Item funis alligato plumbo quo nautæ deprehendunt fundum maris. Βολίζω, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. cap. 27.

Βολέω, ῶ, jacio. Il. ε, ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ.

Βολεὼν, ῶνος, ὸ, fimetum, sterquilinium, ἀπὸ τοῦ βάλλειν ἦγουν ῥίπτειν. Eustath. dicit Atticum esse & à βολὴ derivari, eiq; ἀκόλουθον esse τὸ βόλιζον ἢ βόλιζον ἐπὶ κόπρου νοεῖσθαι.

Βόλιζον, ου, τὸ, (secundum Eust.) seu βόλιζος, ου, ὸ, (secundum schol. Aristoph.) stercus bubulum, ut Pollux ostendit. Theophr. lib. 3. cap. 7. αἷς ἂν βολίτῳ φυτεύητε σπέρμα. Βολίζινος, η, ὸ, stercoreus. Aristoph.

Βόλιζος, ου, τὸ, seu βόλιζος, ου, ὸ, idem quod βόλιζον. Dioscor. l. 2. c. 98.

Βολιτίνη, polypodum genus Hippocr. teste Gal. Item βολιτίνη nominatur.

Βαλέω, ῶ, inusit. unde fut. βαλῶ, apud Aristoph.

Βαλητὸς, ὸν, ὸ, ἡ, jactus, ut λιθίνη βαλητὸς, Athen. lib. 9.

Βαλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudiantium more salto, apud Athen. lib. 8. Legitur & in can. 52. concil. Laod.

Βαλισμὸς, tripudiatio, chorea. Athen.

Βαλὸς, ὴ, ὸ, nomen equi Achillis, apud Hom. Item varius. Exp. & velox, & derivatur à βάλλω, quia ἴσχυ φέροντα τὰ βαλλόμενα. Scribitur & βάλιος, in Epigram. βαλίαι ἔλαφοι, exp. varij cervi, maculosi. Βαλίοι ἄνεμοι, exp. ἴσχυες & rapidi.

Βέλπερος, Βέλος, Βελόνη, Βαλβὶς, Βαλαύριον, Βυθὸς, Βλαξ, Βλυχρὸς, Βλωμὸς, Οὐέλος, Οὔολος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Comp. ex βάλλω, ac primùm cum præposit.

Ἀμφιβάλλω, circumjicio, circumpono, circum do. Od. ξ, Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophen pro ἀμφέβαλον ἐμοὶ, mihi circumposuerunt, mihi circundederunt. ¶ Item, comprehendo, amplector, complector. Od. ε, Καὶ κέρας, ὡς οἱ χαῖρες ἐχαύδανον ἀμφιβαλόντι. Item, induo, ut ἀμφιβαλέσθαι κῶας συγχεῶ ὀλλοσιῶνα, apud Euripidem, induens capiti tristem servitutem. ¶ Item, dubito, ambigo. Greg. de homine, ὅτι γὸ ἄλλο τὸ παρὸ τοὺς αἰθέρας ὁ νοῦς ἐστὶν, οὐκ οἶδα· εἰμαι δὲ τῶν ἐμφερόντων ἀμφιβάλλειν.

Ἀμφιβάλλομαι, pass. circumjicior, circumponor, circundor. ¶ Item accingor, induor, vel accingo me, induo me, cum acc. significante (ut plurimum) aliquod armorum genus, unde Hes. exponit etiam ὁπλίζομαι. Od. χ, Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν ἀμφεβαλόμην. Phocycl. Τὸ ξίφος ἀμφιβάλλου μὴ ὡσεὶ φόνον, ἀλλ' ὡς ἄμυναν, præcingere ense.

Ἀμφίβλημα, τος, indumentum, vestimentum. Apud Eurip. in Phœn. πανοπλία ἀμφιβλήματα, indumenta armorum omnis generis, vel indumenta cuncta quibus quis armatur.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, omne instrumentum ad circundandum. Peculiariter autē rete, vel (ut quidam volunt) retis genus. Quidam exp. verriculum, alij funda. Matth. 4. ¶ Item metaph. tunica, apud Soph. in Trach. Ἀμφιβληστρικὴ, ars piscatorum qui utuntur ἀμφιβλήστρῳ.

Ἀμφίβολος, ἔως, ὸ, piscator. Esa. cap. 19.

Ἀμφίβολος, ου, ὸ, ἡ, qui undiq; feritur. Thuc. l. 4. εἴ τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες ἐκεῖ αὐτεῖχον, hi quum undiq; ferirentur, non jam hosti resistere poterant. ¶ Item metaph. ambiguus, anceps, dubius: ut λόγοι ἀμφίβολοι. Isocr. ἀμφίβολος φήμη, Plut.

Ἀμφιβολία, ambiguè. Athen. Ἀμφιβολία, ambiguitas in sermone. Item certitudo consilij de re quapiam.

Ἀναμφίβολος, (decomp.) qui non est ἀμφίβολος, minimè dubius, non ambiguus seu anceps, indubitatus. Vnde οὐκ ἀμφιβόλως ἔχειν dicitur quod ἀμφίβολον non est, dubium & ambiguum non esse.

Ἀναβάλλω, quasi ἀνὼ βάλλω, sursum tollo, attollo, erigo, ἀναβαλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xenoph. idem quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum. Apud Aristotelem in Probl. ἀναβάλλειν τὸ ὄμμα τοῦ & καταβάλλειν τὸ ὄμμα opponuntur, attollere oculos & demittere oculos, Apud Xenophon. Pæd. 8. ἀναβάλλω γῆν, egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλειν, erumpere aquam quasi subsilientem. ¶ Item sterno & excutio, ut equus sessorem, inquit Bud. apud Xen. ¶ Item remoror, protraho. Dem. τοὺς λόγους οἷς ἀναβάλλεται ἡμᾶς. ¶ Item, differo, ut in proverbio, ἐχίνου τὸν ἀναβάλλου. Sic & Od. τ.

Ἀναβάλλομαι, sursum tollor, attollor, tollor, ut ἀναβάλλομαι ἐς ἵππον. ¶ Item induor. Aristoph. in Vesp. ¶ Item, resupinor. Ἠρυθρόμαι. Dionys. Halic. ¶ Capitur & pro, differo, prorogo procrastino. Plut. in Them. πᾶν ἀναβάλλεσθε ἐς τὴν ἡμέραν ἑκάστην. Et aum inf. Xen. Hell. 1. ἀεὶ ἀναβάλλεταί μοι Ἀγησίλαος. Vsurpatur & passivè pro, differor. Isoc. ἐν ἐς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεται τὰς ἡμετέρας. ¶ Item, ad judicium alterius reijcio, arbitrio alterius permitto. Luc. ¶ Item, idem quod προοιμιάζομαι præfationem dico, præludium canrus facio: cum accus. apud Isocr. in Panath. & cum inf. Od. α. ¶ Apud Herod. ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς μισοξείνους, exp. adversus Messenios prælia suscipere.

Ἀνάβλησις, dilatio, procrastinatio. Il. β.

Ἀναβλήδην, amictim, ut ἀναβληδὴν οὐδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictum circumiacere.

Ἀναβολὴ, egestio. Capitur & pro terra egesta. ¶ In prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine. unde ἀναβολὰς ποιεῖσθαι, differre. ¶ Item, cunctatio, ut vult Eust. ¶ Item amictus. Synes. ¶ Item, proœmium carminis, sive initium. Aristoph. in Pace.

Ἀναβολὰς, id in quod impositio pede conscendimus equum. Item homo cuius ministerio utimur ad hoc ipsum. Plut.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus, pallium. Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, amictorium quo humeri operiuntur: inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores elevetur.

Ἀμβάλλω, Ionica & poëtica syncope pro ἀναβάλλω. Sic Ἀμβληδὸν pro ἀναβληδὸν, seu ἀναβολάδην, quod exp. ὑπὸ σφετερίης, Iliad. χ. Ἀμβολάδην pro ἀναβολάδην, procrastinando. Item cunctanter, & segniter. Herodot. Ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ, dilatio, cunctatio, Luc. & pro terræ egestione. Ἀμβολὴ, idem, i. cunctatio & mora, in Epigr. & apud Apollon. Arg. lib. 3.

Ἀμβολὰς, ᾶδος, ἡ, terra egestitia seu fossitia. Suid.

Decomp. Ἐπαναβάλλομαι, de die in diem differo. Itē superinduo, vel induo. Suid. Ἐπαναβληδὸν, q.d. superiniectim. Herod. ἐπαναβληδὸν ἐμαχέσαντο φορέσει, Bud. exp. amictim, superiecta veste.

Ἐπαμβληδὸν, differendo, tergiversando. Hesych.

Προαναβάλλομαι, præludo. Isocr. in Panath.

Προσαναβάλλω, insuper sursum jacio. Aristot. de mundo.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor. ex Phalar. epist.

Ἀνταναβάλλω, contrà jacio, ex adverso jacio. Item in alterius locum jacio unum pro alio jacio vel injicio. ¶ Item vicissim jacio, ut αὐτιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους, Luc. conferre sermones inter se.

Ἀντιβολὴ, collatio, ut αὐτιβολὴ λόγων. ¶ Citatur etiam pro αὐτιπροβολὴ, ex Plat.

Ἀντιβολέω, ῶ, occurro. Cum dat. ut Il. π, Τοιῶτοι δ' ἔπιές μοι ἐπήνοσιν αὐτιβολῆσιν. Et alibi sæpe. Iungitur etiam genit. pro μείλιχα & ἐπιτυχεῖν, ut Il. δ, μάχης αὐτιβολῆσαι. Et Od. φ, ἐπὶ τοῦ αὐτιβολήσης. Item supplico, oro, obsecro. παρὰ τὰ αὐτοῦ πόδων βάλλεσθαι τὰς ἱκετηρίους, i. ῥίπτοντας, inquit Eustat. Cum accus. ut Aristoph. in Nub. αὐτιβολῶ σε. Demosth. in Mid. pro obtestari & obtecrare, αὐτιβολοῦντος τὰ τοιαῦτα καὶ λιταρεύοντος τὸν αὐτῶν.

Ἀντιβόλησις, supplicatio, deprecatio. Plat. in Apoll. Ἀντιβολία, idem. Eust. apud Eupol.

Decomp. Καταντιβολέω, ῶ, precor. Προσαντιβολῶ, ultra supplico vel obsecro.

Ἀποβάλλω, abijcio, reijcio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur σώζω, interdum & ἔχω. item, κτῆμαι, apud Xen.

Ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Ἀποβάλλομαι, abijcior, reijcior, repudior, respuor. Item amittor. ¶ Item activa sig. abijcio, &c. ut ἀποβάλλεσθαι δόξαν. Luc.

Ἀπόβλημα, τὸ, ϙ abijcitur. seu reijcitur. q.d. rejectamentum.

Ἀπόβλητος, η, ον, ὁ, ἡ, abijciendus. reijciendus, repudiandus, respuendus. spernendus. ut ἀπόβλητα δῶρα. Il. γ, & Luc.

Ἀποβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere potest aut solet. cum genit.

Ἀποβολὴ, abjectio, rejectio, repudiatio. Plat. de leg. lib. 12. τὴν τῶν ὑπὸ πολεμίων σωθέντων ἀποβολήν. Item amissio, jactura, ut χρημάτων ἀποβολή.

Ἀποβολὸς, abjector, rejector, ut ἀποβολὸς ὅπλων, apud Plat.

Ἀποβλιμαῖος, α, ον, ὁ, ἡ, pro ἀποβολὸς, apud Aristophanem de pace, -δύσεως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Decomp. Ἀναποβλητος, qui amissus non est vel amitti nequit. Laërt.

Ἀσπιδαποβολὴς, ῆτος, ὁ, qui clypeum abijcit, desertor militiæ. Aristoph. in Vesp.

Προσαποβάλλω, insuper amitto. Aristoph. in Nub.

Συναποβάλλω, simul abijcio, vel simul amitto.

Διαβάλλω, traijcio, transmitto, transfero. Herodot. ὡς Ἀγαβάλοι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. οὐκ ἔτι Παυσανίᾳ τὰ Ἀχαϊκὰ πρὸς τὴν αὐτοῦ πατρὸς ἦτορ Ἀγαβαλόντων. Plutarchus cum accusativo, Ἀγαβαλὼν τὸ ὄνειρον, Ἀπολλωνίαν αἰρεῖ. ¶ Item, traijcio, i. transfigo. unde Dioscor. lib. 4. c. 76. ὁ φλοιὸς Ἀγαβληθεὶς λίνῳ. ¶ Item calumnior, obtrecto, apud Luc. in lib. περὶ Ἀγαβολῆς. item generaliter, criminor, insimulo. Dicitur autem Ἀγαβάλλω τι, ὡς φαρμακίᾳ, vel ὡς φαρμακείᾳ ὄντα, vel ὡς φαρμακὸν ἄντα, vel φαρμακίᾳ ἄντα. Dicitur & Ἀγαβάλλω τι ἐπὶ τούτῳ, item Ἀγαβάλλω τι εἰς τοῦτο, & πρὸς τοῦτο. Dicitur & Ἀγαβάλλω αὐτὸν τῷ μετρίῳ πλῆθει. Plut. in Othone.

¶ Expo-

¶ Exponitur etiam invidiam conflo, in invidiam adduco, odiosum reddo. Quinetiam res quæpiam dicitur Διαβάλλειν eum qui propterillam malè audit. Herod. lib. 6. hinc & Διαβεβλημένος, qui invidiæ laborat vel infamia, infamis, ignominiosus. Et ὁ Διαβεβλημένος βίος. Herodot. l. 7. Generalius etiam Διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est: unde apud Herod. lib. 7. τὰ θρύλλησθ' ὑπὸ πάντων διεβέβλησθε, exp. tritum jam vulgatumq; apud omnes erat. Item pro συγκρούω (inquit Bud.) inimicos reddo. Plato de rep. lib. 6. μὴ Διαβάλλωμεν ἐμὲ τῷ Θρασυμάχῳ ἀρτι φίλους γεγονότες. ¶ Item, decipio, fallo. Herodot. in Terps.

Διαβολή, ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herod. in Polymn. Διαβολὴ γάρ ἐστι ἀξιόπιστος. ¶ Item, accusatio, delatio, ut apud Isocr. φύλακες τοὺς Διαβολέας, καὶ ψευδεῖς ὦσι.

Διάβολος, calumniator, criminator, obtrectator. Apud Athen. unde superl. Διαβολώτατος. Aristoph. in Equit. ¶ In sacris literis ita dicitur qui Satan Hebræis, vel quòd Deum apud homines calumnietur, vel quòd hominibus Deum infensum reddat.

Διαβόλως, calumniatoriè, criminatoriè. Thuc. Διαβολικῶς, ad diabolum pertinens, diabolo conveniens, vel à Diabolo prodiens.

Διαβολία, ἡ, ex. plum, apud Herod. lib. 2.

Decomp. Ἀδιάβλητος, ὁ, ἡ, quem calumniari non possumus, in quem calumnia non cadit.

Ἐνδιαβάλλω, calumnior, plus tamen est quam Διαβάλλω.

Εὐδιάβλητος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ patet.

Εὐδιάβολος, idem. Aristot. Rhet. 1.

Προδιαβάλλω, antè calumnior, anteverto in calumniando, unde apud Aristot. Rhet 3. τὸν Διαβεβλημένον ἄνθρωπον, homo de quo adversa concepta est opinio.

Προσδιαβάλλω, insuper calumnior, calumniam augeo. Plut.

Εἰσβάλλω, injicio, immitto, impono. cui opp. ἐκβάλλειν πρόσθεν. Herodot. Vsitatius in neutra significatione pro, ingredior, introeo, cum εἰς. Sic fluvij dicuntur ἐσβάλλειν εἰς τὸν πόντον, influere in mare, Polyb. ¶ Item ingredior hostiliter, irruo, invado, irrumpo, aggredior, ut ἐσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. Thuc. Ἐσβάλλω, Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἰσβολή, ingressus, introitus frequentissimè de hostili ingressu unde & exponit. incursus, irruptio, item expeditio. Polyb. & Herod. Est etiam aggressio, unde & ἐσβολὴ τῶν πυρετῶν. Et locus ad aggrediendum seu invadendum opportunus, apud Herodian. lib. 3. Item ingressus fluminis & ostium. Item ingressus & principium, proœmium, ut ἐσβολὴ τοῦ λόγου, & ἐσβολαὶ τῶν λόγων, D. Hal.

Decomp. Δυσέσβολος, & Atticè δυσέσβολος, in quem erumpi ægrè potest, invasu difficilis, ut regio inaccessa exercitui. Plut.

Εὐέσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens, ut εὐέσβολος χώρα.

Παρεσβάλλω, latenter invado, clàm aggredior. Bud.

Συμπαρεσβάλλω, simul aggredior seu invado. Gal. ad Glauc. ἀπὸ κεφαλῆς ἄλγημα συμπαρέβαλεν.

Ἐκβάλλω ejicio, expello. ut Dem. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος pro quo & ἐκβάλλειν per se interdum ponitur apud eundem. Dem. ablegare, patriæ finibus expellere. ¶ Item, excutio, ut ἐκβαλεῖν τὴν θύραν. Dem. excusso ostio. ¶ Item, peculiari significatione, partum ejicio, seu fœtum abigo aut expello. Theophr. ¶ Item, rejicio, repudio. Plat. ¶ Item exeo erumpo. Plato in Phædone περὶ δὲ τοὺς τούτων τοὺς μέσον ἐκβάλλ.

Ἐκβλητος ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur, ut apud Heraclitum, νέκυες κοπίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον, apud Eurip. maris ejectamentum.

Ἐκβολή, ejectio, expulsio. Item ejectio mercium in tempestate, jactura. Bud. ex Dem. Item eruptio ut ἐκβολὴ σίτου. Thuc. Item exitus, ut ἐκβολὴ τοῦ ποταμοῦ, exitus fluminis, ostium. Item digressio, ut ἐκβολὴ τοῦ λόγου, digressio ab instituto sermone. Thucyd. lib. 1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα. Bud.

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, pro purgamento argenti. Strab.

Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ, ejectitius. Ἐκβόλιμον & ἐκβολιμαῖον βρέφος, expositus infans.

Ἐκβόλιον, ὁ, τὸ, (q.d. adjectorium) medicamentum ejiciens seu abigens ex utero fœtus enectos. Dioscor. l. 2.

Ἐκβολίτης οἶνος, vinum quo partus ejicitur.

Decomp. Διεκβάλλω, traijcio, per medium emitto & traijcio. Bud. ex Gal. Διεκβολή, traiectio. Item eruptio & exitus per locum angustum & interceptum. Bud. ex Diodoro.

Προεκβάλλω, antè ejicio, priùs emitto.

Περιεκβάλλομαι, unde ἀπεριεκβλητος γραμμή, lineæ ulterius productæ, apud Geometras.

Πυροεκβολεύς, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus. Item silex scintillas edens. Πυρέκβολος, ignis elisus. Bud.

Συνεκβάλλω, unà ejicio.

Ὑπεκβάλλω, pro παρέχομαι & ἀμείβομαι, apud Apol. Rhod.

Ἐμβάλλω jaculor in aliquem injicio, immitto, ut ἐμβάλλειν πῦρ, apud Thuc. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, injicere fræna equo. Item conjicio, impello, intrudo, ἐμβάλλειν ἵνα εἰς τὰ δίκτυα. Xenoph. ¶ Item, insero, interfero. Item intercalo. Dem. ἐμβάλλειν τὴν δεξιὰν, inserit dextram. Item insero, de arboribus dictum, unde Demosth. ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἐμβεβλημένα. ¶ Item ingredior, ingredior cum impetu, irrumpo, impetum facio, incurro. Sic flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. Antiph. ¶ Apud Hom. ἐμβάλλω κώπας, exp. incumbo remis.

Ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, injicio, ut εἰς νῆα ἐμβάλλεσθαι τινα, apud Dem. & Plut. in animum inducere, animo concipere. Item impono ut σπεῖρα ἐμβάλλεσθαι. Luc.

Ἔμβλημα, emblema: quod operi cuipiam injicitur & inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari significatione ἐμβλήματα fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorumq; ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut quoties libitum esset, revelli possent. Vide Bud. in annot. pr. & Cæl.

Ἐμβολή, injectio, & q.d. insertio ut ἐμβολὴ τοῦ ἄρθρου. ¶ Item, irruptio, impressio, impetus irruentis aciei, ut ἐμβολὴ τῆς φρατρᾶς. Dicitur & de aliis rebus ut ἐμβολὴ χαλάζης, ex Aristide. ¶ Quidam etiam interp. rostrum navis. Item ostium fluminis, ut ἐκβολή. Bud.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ, ut ἐμβολάδες ἄπιοι. Aristoph. pira insitiva.

Ἐμβολεύς, q.d. injector, Epigr. Item aggressor, invasor.

Ἐμβόλιμος, (q.d. injecticius) intercalaris, insertus, intercalatus: unde ἐμβολιμοθήμερα. Plut. Ἐμβολιμαῖος, ος, ὁ, idem.

Ἐμβολίσματα, panni diversi hinc inde consuti. q.d. injectamenta pannorum Ἐμβολισμὸς, intercalatio.

Ἔμβολον, (q.d. iniectorium) instrumentum rusticum ad injiciendum in terram & depangendum. Exponitur pastinum vel paxillus quo semina depanguntur, apud Theophr. de hist. pl. lib. 2. ¶ Item vectis, repagulum.

Ἔμβολον, vel ἔμβολος, rostrum navis. Polyb. Item ἔμβολος, Aeliano, acies cuneata. Item in curru dicitur illud quod Axi insertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Ἀντεμβάλλω, vicissim injicio, vel in locum alterius injicio seu repono. Rependo, refundo, vicissim repono. Bud. ex Theophr. ¶ Item contrà irruo, contrà facio impetum, ut ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς, apud Synes. impetum ex adverso moliri.

Ἀντεμβολή, iniectio, seu repositio unius in locum alterius. Item incursus seu incursio quæ fit vicissim, impetus q. fit ex adverso. Item αἱ ἀντεμβολαὶ, summæ cardinis partes quę in cavū induuntur vel eæ partes ossium quæ in vertebras prominent, inquit Bud.

Δεκήρεμβολος, denis instructus rostris. Sic & Aeschylus vocavit Nestoris navem.

Διεμβάλλω, injicio seu injicio per.

Δυσεμβόλος χώρα, in quam non facilè irrumpere hostes possunt, apud Aristot. polit. 7.

Ἐμπεμβάλλω, q. d. superinjicio. Alium super alium immitto, intercalo, interfero. Plat. Luc. Item ἐμφυτεύω ut ἐμβάλλω, Bud. Item superadjicio seu actuarium addo Luc. Item urgeo, impello. Xen. Item in alium irrumpo, super alium ingredior, ut fluvius in alium fluvium incidens. Ἐμπεμβάλλομαι, devoro. Basil.

Ἐμπεμβολή, figura oratoria non admodum absimilis parenthesi de qua Hermog & Bud. in comm.

Εὐεμβολος χώρα, in quam facilè irrumpere hostes possunt.

Κοιλέμβολος, ος, τὸ, vocabulum militare est, ἐπὰν αὐτὴ αὑτῇσιμος ᾖ· φοβερὰ γὰρ ἡ ἐπόρμησις κέρδεσι σεσάφηται, τὸ δὲ ἡγεμόνα Διφυάτην.

Κυανέμβολος, ος, ὁ, ἡ, cæruleum rostrum habens. Aristoph. in Equit. & Ran.

Παρεμβάλλω, interjicio latenter, interfero, clàm immisceo, Gal. & Theophr. Item intercalo, ut παρεμβεβολημένον, Cic. in ep. exp. intercalarem. Et pro, inculco extra rem. ut Dem. in Timocr. αἰσχρὰς ὑποψίας παρεμβάλλειν. ¶ Παρεμβάλλω ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand. intercedere, fideiubere. ¶ Item παρεμβάλλω dicitur imperator quum in acie instruenda milites ordine certo locat. Polyb. hist. 2. ¶ Item, tentoria colloco ordinibus distincta, atq; inter se paribus spatiis congruentiq; positu respondentia. Polyb. Et generalius pro, castra loco: apud 70. Interpr. Παρεμβολή, interiectus, interiectio. Item intercalatio, interfitio subdola, & interiectio rei nihil ad rem pertinentis. Dem. ¶ Item, tentorium positus & metatio ordinatione castrensi constans. Item intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. Item castra. Plut.

Παρεμβολικὸς, castrensis. Plut. Παρεμβόλια τὰ, intercalatio reticulorum, verbum venaticum, ex Poll.

Προεμβάλλω, interpono, interijcio. Aristot. Rhet. l. 3. Προέμβολος, ος, ὁ, & προεμβολον, ος, τὸ, & προεμβολις, ιδος, ἡ, lignum quoddam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Hesych. Suid.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio, impello.

Συριγγοέμβολος, vel συριγγεμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obsessorum ducitur. Συρέμβολος, per syncopen, idem ut Eust. docet.

Τριέμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις, triplici armatum rostro. Aristoph.

Ὑπερεμβάλλω, intermitto.

Χαλκέμβολος, æreum seu æratum rostrum habens, ut χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naves. χαλκεμβολὰς, άδος, in fœm. gen. idem apud Eurip.

Ἐπιβάλλω, injicio, vel potius superinjicio, ut ἐπιβαλεῖν ἵνα τῷ χάρᾳ

χάρᾳ, apud Luc. iniicere manum alicui. Sic ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, apud Synes. & Herodian. ¶ Item, impono. ut ἐπιβάλλειν φρεγγίδα, apud Herodot. ἐπιβάλλειν φάεμμακα, apud Gal. Et ἐπιβάλλειν τέλος seu φόρον, apud Aristot. vectigal imponere. ¶ Item, adjicio, addo, de tempore, aut pretio dictum, apud Plut. & Aristot. ¶ Item, tendo aliquò, vel aliquo pervenio felici rectoque cursu & quasi collimando. Od. ο, v. 295. Ἦ ῥ Φέρης ἐπιβαλλεῖ. vide Eust. ¶ Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, πατρικὴ ἡ ἀλκὴ ἐπιβάλλουσα. Exponitur &, incido. unde τὰ ἐπιβάλλοντα quæ incidunt. ¶ Item, aggredior, capesso, incœpto. ut ἵνα τοὺς ἀγῶνας ἐπιβάλλῃ πρώτοις μάχεσιν, Plut. ¶ Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet. Herodot. Sic & Lucæ cap. 15. Dicitur & τὸ ἐπιβάλλόν σοι, sub. μέρος, quantum in te est. ¶ Item, claudor, operior, Bud. ex Aristot. lib. de part. anim.

Ἐπιβάλλομαι, superijcior, inijcior: & interdum activè *pro*, injicio. Hesiod. in Op. ἔπειθ' γ' ἐπιβησόμενος βάλοιο. ¶ Item induor, vel induo. ut apud Gal. ἐπιβεβλημένος σινδόνα, indutus sindone. ¶ Et pro jacere, seu mittere. ut apud Theophr. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλως βλαστάς. ¶ Item capesso, aggredior. Item incito. Et quidem interdum *pro*, manum admoveo, tum in propria, tum in metaph. signif. apud Polyb. ¶ Interdum cum genit. *pro*, cupio: ut Il. ζ. Μάκρις νὺξ σύαρον ἐπιβαλομόρδου. Affertur & ex Arist.

Ἐπίβλημα, quod adijcitur seu additur, additamentum & auctuarium, Matth. 9. ¶ Item, vestimentum exterius, amiculum, stragulum torale, apud Gal.

Ἐπίβλης, ου, ὁ, pessulus, repagulum, vectis. Sic appellatur ex eo quòd foribus injiciatur, seu obdatur. Iliad. ω. Ἐπίβλητις, Hesych. idem. Item crabs seu tignum.

Ἐπίβλητος, adjectitius.

Ἐπιβλητικῶς, dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ἐπιβόλιον, q.d. injectum, vel superiniectum. Apoll. Arg. 2.

Ἐπιβολή, injectio, impositio. ut χερῶν ἐπιβολή, in Papd. apud Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, exp. impositiones laterum, vel structuræ. Ἐπιβολὴ πέτρας seu φόρου, impositio tributi, qua in signif. ponitur etiam sine adjectione, ut ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν apud Lys. imponere mulctam. Item incubitus, eo sensu quo dicitur mens incumbere in rem quampiam, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Est item infestus & hostilis accessus, impetus & incursus aciei. Plut. Item aggressio, incœptatio, incœptum, propositum, institutum. Diod. Polyb. Item defensio, propugnaculum. ut exp. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. exponitur &, transitus, apud Polyb.

Ἐπίβολος, compos. Et pro fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat. Vide ἐπήβολος infrà.

Ἐπίβολον, idem quod ἐπίβλημα, ex Ezech. cap. 13.

Ἐπήβολος pro ἐπίβολος (licentia poëtica) propriè dicitur qui eompos factis est rei cujuspiam, & ad eam veluti collimavit: sed generaliter apud Hom. capitur pro eo qui aliquid adeptus est. Od. β, ὑ γὰρ νηὸς ἐπήβολος. ἐσθλῶν ἐρεπτώ, Γίγνομαι, Arist. in eth. l. 1. ἦ καλῶν καγαθῶν ἐπήβολοι. Ἐπήβολος, ab Eust. exp. ἐπιτυχὼς.

Ἐπόλη, ἡ, fibula, παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, unde & σύστημα dicuntur.

Decomp. Δυσεπήβολος, conjectu difficilis, quem contingere & assequi difficile est, apud Suid.

Εὐεπήβολος, idem quod ἐπήβολος, Suid. Εὐεπήβολως, manifestè, rectè. Suid.

Μεγαλεπήβολος, qui magnis rebus manum admovet, ardua capessens, magna aggrediens. Suidæ.

Προεπιβάλλω, q.d. præinijcio. Polyb.

Συνεπιβάλλω, competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλομαι, unà aggredior. Lucian. συνεπιβάλλεσθαί μοι τὸ ἔργον, unà mecum opus aggredi.

Καταβάλλω, dejicio, deturbo, prosterno, everto. Thuc. l. 3. κατέβαλε τὰς ἐρημώσεις. Et metaphoricè *pro* evertere. ut καταβάλλειν τὰ μητρῷα τῆς πόλεως δίκαια, apud Synes. Et καταβάλλειν ὑπὸ τῶν ἵππων, apud Xen. ¶ Item, conjicio. ut καταβάλλειν εἰς φόβον, conjicere in metum, terrere. Sic Plat. καταβάλλειν εἰς φθόνον, conjicere invidiam. Et Eurip. καταβάλλειν εἰς συμφοράς. ¶ Item abjicio aut projicio. ut apud Xen. Pæd. 2. καταβάλλειν ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν γῆν. Apud Plut. καταβάλλειν ἑαυτὸν abjicere se, vel se demittere. ¶ Item telis peto & obruo, sterno, vel potius petitum atque adeò obrutum prosterno. Polyb. in 5. καὶ τὸ μὲν Γαλατῶν σῶμα ὀλίγους κατέβαλον. Xen. οὐδὲν ἧττον ἔβλαπτον, καὶ πολλοὺς αὐτῶν κατέβαλλον. Apud eundem Xen. Pæd. 4. καταβάλλει τὴν ἀρχήν, exp. sternit vel conficit. ¶ Item, solvo, persolvo, pendo. ut καταβάλλειν τὰ προστιμήματα, Luc. naulum solvere. Sic Demosth. ζημίας καταβαλεῖν. ¶ Apud Herodian. lib. 1. ἐπὶ δὲ καταβαλοῦσι τῇ ἕκτῃ ἡμέρᾳ, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον πεπλήρωτο, quidam exp. postquàm spectaculi dies adfuit. Καταβάλλομαι, dejicior, prosternor. Et metap. *pro* despectui habeor, negligor, unde καταβεβλημένον φρόνημα, spiritus abjecti & demissi. Item *pro*, conjicior seu retrudor. citatur ex Theophr. de caus. pl. l. 3. Item activè *pro*, ordior, præmolior auspicorque, præstruo, & quasi fundamenta jacio, ut καταβάλλεσθαι θεμέλιον.

Καταβόλημα, quicquid exterius parti superjicitur, sive fimbria, sive aliud quid simile, apud Hippocr. in lib. de arte. Καταβλήματα, in theatro dicebantur aulææ aut tabulæ pictæ quæ ad argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικός, dejiciendi & prosternendi vim habens. Xen.

Καταβολή, jactus qui fit ex alto deorsum. ut ad Eph. c. 1. ὡς καταβολῆς ῥόμβου. Καταβολὴ σπέρματος, jactus seminis, sementis. ¶ Item pensio. ut καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ δημόσιον, Dem. pendere pensiones. Est & vocabulum per metap. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est, ut sunt καταβολαὶ τῶν τελωνησίων, apud Plat. & Aristot. ¶ Καταβολὴ πυρετοῦ, accessio febris. Dem. & Gal. ¶ Pro calumnia, citatur ex Cleobuli jambico, φθονῶν καταβολὴ βίον λυμαίνεται.

Καταβολεύς, έως, ὁ, quod vis emporium & maritimum oppidum quod olim dicebatur ἐπίνειον, inquit schol. Thucyd.

Καταβολικός, aptus ad dejiciendum, pro καταβλητικός, ex Plut.

Κάταβλημα, pro καταβόλημα. Hesych. usurpari ait pro ῥῖσμα.

Καταβολέω, ῶ, animam ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. Vide schol.

Decomp. Ἀκαταβλητος, qui dejici non potest. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. ponitur ἀκαταβλητος λόγος.

Ἐπικαταβάλλω, demitto, ut Xenoph. de canibus, ἐπικαταβάλλεται δὲ καὶ τῶν ὤτων.

Παρακαταβάλλω, depono aut abijcio aliquid propè suum locum. ut Il. ψ, Αὐτὰρ ἐπεὶ παῖδα παρακάββαλον ἀπὸ θῶκον. ¶ Παρακαταβολήν, etiam dicebantur qui de bonorum aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant, qua is qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret, ut tradit Poll. ut παρακαταβάλλεσθαί τι τὸ κλῆρος, apud Isæum. Latini dicunt sacramento agere vel contendere. Vide Bud. in comm. Παρακαταβολή, actio hæc, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant. Dem. contra Pant.

Προκαταβάλλω, q.d. præjacio. Chrys. προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ ἀνέκφορα. ¶ Item repræsento, ante diem solvo. Προκαταβάλλομαι, præstruo. Greg. in Iul. 1. Προκατάβλημα, quod solvitur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium. Προκαταβολή, idem Suid.

Προσκατάβλημα, est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani & alij qui altero tanto mulctabantur. B. Item accessio, corollarium, accessio sortis. apud Demosth. ἢ Ἀριστερός.

Μεταβάλλω, inverto, vel obverto, ut μεταβάλλειν τὰ νῶτα. Il. θ, v. 94. & apud Greg. Apud Xen. μεταβάλλειν τὴν γῆν, verrere solum arando. ¶ Item muto. Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβάλλει τὴν πέψιν ὡς ἀποσιγωγῆς. Item mutor. Thuc. 2. ὑμεῖς δὲ μεταβάλλεσθε, vos autem mutamini. Sic & Aristot. polit. 5. μεταβολὴν ἡ τάξις ἔσχε, mutatus est ordo. ¶ Apud Alex. Aphr. μεταβάλλειν τὸν τροφίμου, exp. concoquo cibum. Item migro, in aliam regionem commeo. ut apud Aristot. de hist. anim. 8.

Μεταβάλλομαι, muto. Xen. οἱ μεταβαλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους ἢ θάλπους οὔσης μεταβάλλονται. Sic Aristoph. in Vesp. μεταβαλοντὸ τὰς τρόπους. Item mutor, convertor. Plut. μεταβάλλειν εἰς πᾶσαν μεταβολὴν, in omnes facies se vertere. Et pro transferre aff. ex Xen. καὶ τὸ τὸ δόρυ εἰς ζυγὸν σὺν μεταβαλλόμενον. Item transfertor. ¶ Item transeo, i. sum transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενοι πρὸς αὐτόν. Item transeo & degenero de una speëie in aliam. Gal. ¶ Item, me pœnitet, muto mentem. Thuc. ¶ Item vendo & permuto. Aristoph.

Μεταβλητικός, mutabilis. Theophr. lib. 6. de caus. Et qui mutationem facit, Aristot. Μεταβλητική, permutatoria ars, apud eundem. Aristot.

Μεταβολή, mutatio, commutatio. Eurip. Thuc. Item paraphrasis. Μεταβολεύς, qui merces mercibus aut etiam pecuniæ commutat. Μεταβολεύς, έως, ὁ, negotiator, propola. Idem quod μεταβολεύς. Μεταβολικός, mutabilis, commutabilis.

Decomp. Ἀμεταβλητος, immutabilis, semper idem. Ἀμεταβλησία, immutabilitas. Ἀμετάβολος. Idem quod ἀμεταβλητος. Ἀνταμετάβολή, ex adverso mutatio.

Δυσμεταβλητος, difficilis mutatu. Plut.

Εὐμεταβλητος, facilè mutabilis. Aristot. Rhet. lib. 1. Εὐμετάβολος. idem.

Συμμεταβάλλω, unà mutor. Συμμεταβάλλομαι, exp. deficio, abscedo; ἀφίσταμαι.

Παραβάλλω, objicio (eo sensu quo dicitur objicere edendum brutis) Plat. in Phædro, παρέβαλε ταῖς ἵπποις τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Item projicio, vel conjicio, ut exp. apud Thucyd. lib. 2. & 6. ¶ Item, flecto, detorqueo, ut ὀφθαλμὸς παραβάλλειν. apud Aristoph. & Luc. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν de eo qui auscultandi gratia convertit caput & admovet. Exponitur & admoveo apud Theophr. τὰς ἀμπέλους ἡμῖν παραβάλλειν. ¶ Item, committo. ut Aristid. παραβάλλοντες μεσῶν τοῖς τῶν πολεμίων κινδύνοις πόλιν. Item depono, i. depositum do, & apud sequestrem depono. ¶ Item, accedo & appropinquo, ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεανύμῳ παραβαλλόντων εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονάς, Aristot. appl care se ad voluptates. ¶ Item transmitto, traijcio. Thuc. πρὸς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, traiecturas esse, vel appulsum iri. ¶ Item, confero,

comparo. Dicitur autem παραβάλλω τάτῳ & πρὸς τοῦτο. Lucian. Isocr. Aristot. Item laxo. Suid. ex Aristoph.

Παραβάλλομαι, objicior, ut παραβληθὲς ζώοις, apud Ath. obiectus bestiis. ¶ Item objicio & ostento. ut apud Dionem, πόρρωθεν δέχιλὼ ἐλαύνειας παραβαλλόμενοι Συρακουσίοις. Item proijcior. unde apud Thuc. παραβεβλημένοι λίθοι. Item depono, i. depositum do, ut apud Herodot. ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, exp. utroque deponente liberos suos. Item decipio, Suid. ex Thuc. ¶ Item conferor, comparor. Xen. πρὸς ποῖον κτῆμα τὸ ἄλλων παραβαλλόμενον φίλον ἀγαθόν. Item proiecta audacia periculum adeo, & ψυχικὸν ὠμόν. Il. ε, Αἰεὶ ἐμὸν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sic & Thuc. l. 3. dixit παραβαλλεσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο.

Παραβλημα, quod objicitur animantibus comedendum, pabulum. Hom. Παραβλητὸν & παραβλητὸς, adiectitius, comparabilis. Παραβλήδην, per comparationem. Item simulatè, dolosè, obliquè. Il. δ.

Παραβολὴ, comparatio, collatio, In Evangelio significat ænigmaticam vel allegoricam comparationem, aut etiam allegoriam & ænigma. ¶ Item, concursio. Est etiam sectionis conicæ appellatio. Item apud Arithmeticos & geometras, partitio seu divisio, contraria ratio multiplicationi. Παραβολικὸς, comparativus, apud Eust. & cæteros grammaticos. Παραβολήδω, & per syncopen metri causa παραβολάδην idem quod παραβλήδην vel παραβεβλημένως. Παράβολος, ὁ ἡ, audax, confidens, temerarius periclitator, ad audendum proiectus. Frequentius de re dicitur, quam de persona παράβολον ἔργον. Polyb. audax facinus. Item periculosus. ut παράβολον φάρμακον. Plut. Παραβόλως, temerè, audacter, proiectè audacia. Plut.

Παραβόλιον ἢ παράβολον, ab Aristot. vocatur sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponit. Poll.

Dec. Ἀνθιπαραβάλλω, confero, confero inter se. Plat. in Apoll. αὐτὰ παραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, casus meos cum illorum casibus conferenti. Et Plut. in Them. αὐτὰ παραβάλλων τοὺς ἑαυτῶν πολίτας πρὸς ἐκείνην πρᾶξιν. Ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, conferor.

Ἀντιπαραβολὴ, comparatio, collatio. Aristot. Rhet. 3.

Ἀπαράβολητος, qui comparari cum alio non potest, dissimilis. Theophr.

Ἐμπαραβάλλομαι, inijcio, indo. Phalar. in epist.

Προσπαραβάλλομαι, ut apud Thuc. προσπαραβάλλοντες σφίσι λίθους, aggerunt in suum usum lapides. (Phil.

Φιλοπαράβολος, qui proiecta audaciæ facinora amat. Plut. in

Περιβάλλω, circumijcio, cingo, circundo, ut περιβάλλειν τὸ δεσμὸν τοῖς σκέλεσιν. Gal. ad Glauc. apud Aristot. περιβάλλειν τείχεσι τὴν πόλιν, q. d. circundare mœnia urbi, urbem mœnibus cingere. Metaph. apud Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ, irretire, implicare, vel involvere calamitatibus. ¶ Ità induo, amicio, Herod. χλαμύδι περιβάλλεσθαι. ¶ Item amplector, amplexor, amo. Cum acc. Plut. Xen. Synes. Item supero, ὑπερβάλλω. Od. περιβάλλειν ἀπάτῃσι δόλοισι.

Περιβάλλομαι, circumijcior, cingor. Item activè circumijcio, cingo. ut ξίφος περιβάλλεσθαι ὤμοις. Od. ξ. Sic περιβάλλεσθαι πίφρον τῇ πόλει & περιβάλλεσθαι ἱερὰ κύκλῳ. apud Xen. ¶ Item induo, vel assumo, capesso. ut Plut. ἐκ τούτων περιβαλλόμενος στρατόπεδα καὶ ὄχλους. Apud Luc. & Isocr. περιβάλλομαι δυνάμεις, exp. cingo me & circundo sepioq; potentia & copiis. περιβάλλεσθαι τὸ σχῆμα, personam indui. Xen. Legitur & περιβάλλεσθαι ἑαυτῷ, vel ἱμάτιον, ut Act. Ap. c. 12. ¶ Item amplector, i. colligo, comparo, quæro. ut δόξαν περιβάλλεσθαι Xen. Et πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polyb.

Περίβλημα, quod corpori circumijcitur. indumentum, amictus, & idem quod περιβόλαιον. Anacharsi. Περιβληδὴν, vox rhetoribus usitata, ut περιβληδὴν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit. cui opp. ἀπερίβλητος λόγος.

Περιβολὴ, amictus, vestitus. Item cultus gestamen. ut à B. exp. apud Basil. Idem pro copia sumi posse tradit. ¶ Item amplexus, fotus. Bud. ex Xen. ¶ Item, comprehensio & summa rei. Itē ambitus orationis & periodus. Isoc. Et schema quoddam orationis & sententiæ. Hermog. Περιβόλαιον, amictus, amiculum, indumentum. Soph. Περιβολὴ, ἡ, ambitus, septum. Thuc. Syn.

Decomp. Ἀπερίβλητος λόγος, oratio cui περιβολὴ adhibitæ non sunt. Herm.

Ἐμπερίβολος λόγος, cui opponitur ἀπερίβολος καὶ καθαρός.

Προσπεριβάλλω, insuper circundo, circundo, circumplector, circumvallo. Thuc. προσπεριεβάλλω τεῖχος τῇ πόλει. Προσπεριβάλλομαι, idem. ut apud Plut. in Them. προσπεριβάλλεσθαι τὸ πέλαγος τοῖς ναυσί. Item ultra modum amplector. Bud. ex Dem. Phil. 1.

Προσβάλλω, proijcio. Aristoph. in Plut. παιδάριον τοῖς ἰχθυδίοις προσβάλλειν. Dioscor. l. 7. c. 2. Φλέγμα ἐκ βήσσης προσβάλλει. Item antè jacio, ut vult Eust. ¶ Item emitto, profero, produco. ut ὠὸν προσβάλλειν. Dioscor. l. 1. c. 189. item promo, de promo, profero. ut Matth. 12. ¶ Item, propono, objicio, in quæstionem adduco. Sic ἐρώτημα προσβάλλειν. Plut. in Lyc. Apud Soph. προσβάλλω ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς, exp objicio me imprecationibus. Apud Luc. προσβάλλω ἐμαυτὸν μέσον sisto, repræsento.

Προσβάλλομαι, profero, item sisto, vel præsentem sisto, ut προσβάλλεσθαι μάρτυρας, apud Isocr. & Dem. proferre vel producere testes. ¶ Item designo, creo. Vide Bud. ¶ Item præfero, vel præmetre fero. Dem. pro corona, τῶν ἀγαθῶν προσβαλλομένους ἐλπίδας. Et Greg. τὸ λεόντειον μοὶ τὸ ἀδὲ προσβεβλημένον. ¶ Item, objicio, obtendo. item protendo seu prætendo. Aeschin. προσβαλλόντα γέ τι πρὸς τὰ αἰσχύνης, prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. pro cor. τῶν προβεβλημένων ἐγὼ πρὸς τὴν Ἀττικὴν, hæc ego obtendi Atticæ, i. hæc propugnacula opposui, his propugnaculis agrum Atticū circummunivi. Sic & προσβεβλημένος τὴν ἐκκλησίαν apud Naz. defensor seu propugnator ecclesiæ. Alicubi exp. oppono. Xen. προσβάλλεσθαι πρὸς τοῦτο ὅτῳ ἄμεινον πολιτεύεσθαι. Sic & Naz. προσβαλὲ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ πυθόμενον. Item metaph. obtendo, & prætendo, i. prætexo, apud Basil. ¶ Item, in tumulo, postulo, reum defero, diem dico. Dem. ἐὰν μὴ προβεβλόμενον αὐτόν. ¶ Item, despuo, aversor, execror. Plut. Vide Bud. ¶ Item pro ὑπερβάλλομαι, supero. Od. τ, v. 218. ¶ Item, passivè, designor, creor, proponor, προβαλλόμενα, quæ proponuntur & in quæstionem adducuntur, quæ & προβλήματα. Dicitur etiam προβέβλημαί τινι, hoc mihi obtentum est vel prætentum. Item pro obducis. Naz. καὶ παχὺ τὸ περίτειον προβεβλημένοις, crassa hac obductis caruncula.

Πρόβλημα, obiectaculum, quod objicimus pro munimento seu tutamine. munimen seu munimentum, tutamen, propugnaculum, tegmen. Sæpe cum gen. ut πρόβλημα κακῶν. Aristoph. in Vesp. propugnaculum adversus mala. Et πρόβλημα τοῦ σώματος, corporis munimen. Et metaph. propugnator & defensor, ut πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, apud Luc. ¶ Item, prætextus apud Soph. in Phil. ¶ Item, quod explicandum proponitur, quæstio, propositum. Aristot. ¶ Item, periculum. Polyb. ἀπέλυσε τοὺς μισθοὺς τοῦ προβλήματος, liberavit maximo discrimine. Προβληματώδης, in quæstione & disceptatione positus. Plut.

Πρόβλης, ητος, ὁ ἡ, proiectus, prominens. Il. β, Od. ε.

Πρόβλητος, proiectus. ut dicitur foràs proijci. Soph.

Προβλητικὸς, proijciendi vi præditus. Greg.

Πρόθεσις, obiectus; i. ipsa velut actio objiciendi & opponendi aliquid, seu prætendendi. Plat. Sæpe accipitur pro πρόβλημα. Ἀ Budæo exponitur munimentum tutelare, tutela, integumentum, lorica. Item propugnaculum & castellum, ambitusq; mœnium hostilem impetum arcens. ut Xen. τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς προκείμενα appellat προθέσεις τῆς χώρας. Item proiectura & protectum, prominentia, pars prominens vel tecti vel suggrundæ vel rei cuiuscunq;. Et metaph. prætextus, quod prætenditur & prætexitur. ¶ Item, status pugilis in procinctu stantis, occasioniq; inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in carceribus equos currumq; sustinentis. Plut. in Cæs. ἐν προθέσει εἶναι, in procinctu esse. ¶ Item, intentio & objectio judicii dictati, quasi petitio digladiatoris. Hermog. Et ibidem pro intentione accusatoris. Et apud Isocr. pro actione quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντούντων. ¶ Fuit etiam actio Athenis adversus eos qui aliquam injuriam die festo & solenni intulissent. ut annotatur ex Vipiano in orat. Dem. contra Mid. ¶ Item nominatio & proditio. ex Greg.

Προβόλαιον, tutamen. Προβόλαιος, autem dicitur in oraculo de hasta directa quasi ad pugnam. apud Herodot. in Polymn.

Πρόβολος, scopulus eminens qui æstū maris frangit. Bud. Trope è verò pro tutore, propugnatore, defensore, & præsidio.

Πρόβολοι, sunt etiam in pontis constructione trabes pro fulturis, atq; pali lignei fistuca adacti; quas sublicas à Cæsare, & Livio sublicia vocari scribunt. Plut. in Cæs.

Προβόλιον, venabulum. Xenoph.

Προβολεὺς, exp. productor, apud Dionys. Areop. & Greg.

Decomp. Ἀνθιπροβάλλομαι, contrà propono & nomino designandum. Plat. de leg. 6. Ἀντιπροβολὴ, comparatio in nominando, quæ & ἀντιβολὴ dicitur

Ἐπιπροβάλλω, superinijcio. Plut. in Rom.

Προσβάλλω, adijcio, i. figo, applico. ut προσβάλλειν τοὺς ὄψεις. Plut. Naz. adjicere oculos, obtutum figere. ¶ Item, admoveo. Galsικύαν μείζω ὑπὸ τὸ πτυὸν προσβαλών. Apud Plut. προσβάλλειν ἀδικίαν τινί, exp. irrogare infamiā, inurere ignominiam. ¶ Item allido, collido, impingo, confligo. Plut. de Brut. ἐξ ἐφόδου προσβαλὼν τὸ τεῖχος ἀπέβαινεν. ¶ Item new-aliter, irruo, adorior, invado, impetum facio, irruptionem vel impressionem facio. ut προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, & προσβάλλειν πόλει, vel τάχει, seu ἐρύμνῃ, &c. Sæpe apud Thuc. vel πρὸς τὴν πόλιν, τεῖχος, ἔρυμα, &c. apud eundem. Dicitur & de accessu minimè violento & infesto. ut Luc. τίς ἡ φωνὴ προσβεβληκυῖα ἡμῖν πόρρωθεν: quæ vox aures nostras incessit?

Προσβάλλομαι, adijcior. ut προσβαλλομένη ὄψις, oculi qui adjiciuntur, obtutus qui figitur. Item injicior, imponor, ut Dioscor. lib. 8. προσβάλλεται τοῖς δήγμασι. Item προσβαλλόμενον dicitur id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit & appellitur, & id quod oppugnatur.

Προσβλητὸς, adiectus seu adiectitius. Ierem. cap. 10.

Προσβολὴ, adjectus seu adjectio, conjectus. ut προσβολὴ τῶν ὀμμάτων. Plat in Theæt. Item admotio. ut σικύας προσβολή. Dioscor. lib. 7. Apud Plut. symp. 4. exp. contagio. Item commissura. Item inflictio. ut προσβολὴ τῆς ἀλμίας. Item appulsus. ut προσβολὴ ἡλίου, προσβολὴ τῆς νεώς. Item impressio ruentis aciei impetusq; militum

militum cuneatim incurrentium, unde ἐκ προβολῆς, apud Philoſtratum, primo ſtatim impetu. Eſt & athletarum, quum inter ſe aggrediuntur. Et petitio gladiatorum ad vulnera inſtigenda. Exp. & oppugnatio, apud Thuc. Apud eundem προσβολαὶ exp. alicubi, tumultuariæ pugnæ. ¶ Item violentia, & impreſſio præpotentis aut tyranni, Greg. Apud Gal. πυρετῶ προσβολή, pro acceſſione febris. Bud. pro ἀσβολὴ poni ſcribit. Item noxa, offenſio, Syneſ.

Προσβάλλομαι, Doricè pro προσβάλλομαι, adorior, aggredior. Item coërceo, caſtigo vel ſimpliciter, increpo. Il. ε. v. 874.

Dec. Α' προσβλητος, Suid. ſtrenuus. Item ἐκ ἔχων λόγον μεθοδικόν.

Συμβάλλω, conjicio, ut apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. συμβάλλει τὰ χάδρα εἰς τὰς νίκας. Frequentius metaph. *pro*, conjicio, i. conjectura conſequor. Plato in Crat. εἰς ἓν τι ἔχῃς συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Item, intellectu aſſequor, ut apud Cebetem, δι' ἐρημίας συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. ¶ Item, conjungo, ut συμβάλλειν τὰς δεξιάς, apud Eurip. Item connecto, contexo. Philoſtr. in Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item commiſceo, ut quum ab Arriano fluvij quatuor dicuntur, συμβάλλει τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Item neutraliter *pro*, coëo: de rebus quæ inter ſe coniunguntur & commiſcentur, ut Ariſtot. de venis loquens, ἢ συμβάλλουσιν ἀλλήλοις. Item *pro* congredior, & occurro, ut Appian. εἴθε αὐτῷ συμβάλῃ. ¶ Item, committo, ut committimus aliquos ad certamen, ut συμβάλλειν τοὺς δυνάμεις, apud Plut. & ἀλεκτρυόνας συμβάλλειν, apud Xen. & Aeſchin. Interdum & *pro*, committo aliquos, i. ſibi invicem inimicos reddo, ut συμβαλεῖν αὐθρας φίλους, Xen. Pæd. 6. & apud Euripid. συμβάλλω σοι ἀγῶνα. Et *pro*, committo pugnam, pugno, ut: ut συνέβαλον ἐκείνοις πολεμίοις apud Polyb. & apud Iſocr. πρὸς τοὺς προγόνους συμβάλλοντες. ¶ Item, confero, ut apud Eurip. συμβάλλειν τινὶ λόγους, conferre ſermones cum aliquo. Item comparo, apud Herodot. cum dat. Apud Ariſtot. eth. 2. cum πρὸς, ut πρὸς πολλὰς συμβάλλοντες. ¶ Item utendum do, commodo. Et fœnero. Ariſtoph. in Conc. Item paciſcor, contractus, conventaq; ineo, Bud. ex Iſocr. & Dem.

Συμβάλλομαι, conjectura aſſequor. Pauſ. in Meſſ. οἱ μαύτεις ἀπέφηναν συμβάλλεσθαι τὸ ἀφηρημένον. Item intellectu aſſequor. Plut. in amat. narr. συμβάλλεσθαι τὸν πρᾶξιν οἰκείαν. Item computo, rationem ſubduco, ſupputo. Herodot. in Erat. συμβάλλεσθαι ἐπὶ δακτύλων τὰς μυριάδας. Item occurro, unde συμβολημῶν, & pro eodem συμβλημῶν, obvius. Item confero, i. contribuo. Xen. Hinc metaph. & *pro*, proſum, adiuvo. Dicitur autem συμβάλλομαι τάδε, vel πρὸς τάδε, five εἰς τόδε, apud Herod. Xen. Plat.

Σύμβλημα, commiſſura. Eſai. c. 42.

Σύμβλησις, idem, Exod. 26.

Συμβλητὸς, conferendus, qui comparari poteſt. Theoc. Ariſtot.

Συμβλητικὸς, qui poteſt conferre.

Συμβολὰς, έως, ὁ, piſcatorum inſtrumentũ, circa & retia texunt.

Συμβολὴ, ἡ, ipſe actus conijciendi. Item coniectura. Plut. Item conjunctio, commiſſura, ut συμβολαὶ τῶν ὀστῶν. Plat. in Tim. Item locus ubi confluunt fluvij velut aquas coniungentes concurſus confluentium. Arr. Item commiſſio ſeuparium comparatio ad pugnam. Herodian. Item commiſſio prælij, conflictus, congreſſus apud Herod. & Xen. Item collatio quæ fit à ſingulis in commune, collecta, apud Athen. & Plut.

Σύμβολον, ου, τὸ, nota, ſignum, indicium. De variis rebus dicitur. De ſigno militari. Herodian. 4. τὰ τῶν φαλαγγίων σύμβολα. Et pro eo quod potius inſigne appellatur apud eundem. Herod. l. 2. Et pro teſſera. ¶ Dicebatur etiam ſignum quoddam, vel teſſera quam publicè dabant civitates quibuſdam hominibus ſibi amicis, ut hoſpitaliter & amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Bud. ex Lyſia. Apud Poll. l. 9. accipi putatur pro ea teſſera, quam numariam Suetonius appellat. Item teſſera theatralis, quæ in congiariis jaciebatur à principe, largitionisque ſpeciem numerumq; notis oſtendebat, quæ omnia principis liberalitate obtinebatis, prolata teſſara, cui fortuitò obtigerat. Dion. Item pro omne, quòd rei futuræ ſignum ſit. Exponitur & præſagium. Item augurium. Apud Plut. & alios σύμβολα, Pythagorica ſigna ſunt occultæ cuiuſpiam rei, unde & quidam exp. ænigmata. Item ſimilitudo & quædam naturæ communitas. Ariſtot. de gen. & interitu lib. 2. Ducta (ut volunt quidam) ab hoſpitalibus ſymbolis metaphora, ut ſit velut ſocietas quædam & neceſſitudo ex hoſpitio contracta. Item commiſſura, apud Plat. in ſymp. Item quod confertur, collecta collatio, ſicut & συμβολή. Hinc σύμβολον Apoſtolicum, quia (inquit Auguſt.) collata in unum totius catholicæ legis fides ſymboli brevitate colligitur. Item pactum, conventum, Ariſtot. Pol. 3.

Σύμβολος, ου, ὁ, vel σύμβολον, ου, τὸ, omen, apud Syneſ. & Greg. Exponitur & augurium, auſpicium. Plat. & Xen. Σύμβολος exponitur etiam obvius, unde συμβολεῖν & συμβολήσαι, obvium fieri, occurrere, apud Heſych.

Συμβολικὸς, ænigmaticus, allegoricus. Item ſignificativus.

Συμβολικῶς, ænigmaticè, allegoricè. Item coniecturaliter, i. per comparationem præteritorum & futurorum.

Συμβόλαιον, (frequentius quàm σύμβολον) pactum, conventum Dem. ἢ συμβόλαια ποιοῖς συμβάλλοντες. Exponitur & commercium, item negotium, apud Syneſ. & Bani. Συμβόλαιος δίκη, controverſia vel judicium de pacto & contractu. Thuc.

Συωηβολία, occurſus pro συμβολία. Item caſus vel ſucceſſus. ut exp. apud Poll. pro συμβολιαῖ. Eſt autem η pleonaſticum.

Συμβάλλω τὰ, texta vide Hermol. in cap. 48. lib. 8. Plinij.

Decomp. Α' σύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. Bud. ex Ariſtot.

Α' σύμβολος, qui ſymbola non confert. Gell. l. 6. c. 13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ ſymbola non conferunt. Metaph. pro inerti & inutili, & qui nihil in medium attulit. Bud. ex Plut. in Coriol. Α' σύμβολος, ſine ſymbolo, ut ἀσυμβόλως δειπνεῖν.

Α' προσυμβολιάω, ῶ, occurro. Heſych.

Βραχυσύμβολος, qui parvum ſymbolum ad convivium confert. in Epigr.

Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen.

Εὐξύμβολος, cum quo facilè paciſcimur, facilis in commercio. Xen. Item εὐξύμβολον σημεῖον, ſignum fauſti ominis, ſignum fauſtum. Εὐσύμβλητος, facilis ad coniectandum. Aeſchyl.

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in ſpiram convolvit & complicat. ſchol. Ariſtoph.

Ὑπερβάλλω, (q. d. ſuperjicio) exupero, excello. Item ſupero, vinco. Cum accuſ. perſonæ & dativo rei, & tam in bonam quàm in malam partem. ut ὑπερβάλλειν τῇ φιλοπονίᾳ. apud Xen. Et ὑπερβάλλειν πολλῷ τέλμῃ τι ἢ μιαρίᾳ. Item peculiari ſignif. auctione ſupero, pluris liceor. Bud. ex Andoc. ¶ Item, excedo, cui opponitur ἐλλείπω & ἀπολείπω, apud Ariſtot. in eth.

Ὑπερβάλλομαι, exupero, Xen. Pæd. 5. τὰς δ' ὑπερεχούσας ἢ ἀγαθοῖς ὑπερεχομένους. Item in aliud tempus rejicio, differo, apud Luc.

Ὑπερβεβλημένως, ſupra modum.

Ὑπέρβλητος, excellens, Demoſt. Ὑπερβλήδην, exuperanter.

Ὑπερβολὴ, exuperatio, exuperantia. Iſocr. Ariſtot. & alij. Eſt & figura apud Rhetores. ¶ Item exceſſus, ſæpè apud Ariſtot. cui opponitur ἔλλειψις vel ὕστερα. Interdum exp. quod eſt nimium. Item tranſmiſſio apud Polyb. ἡ τῶν Ἀλπέων ὑπερβολή. Et apud eundem ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν & ὑπερβολαὶ (ſine adjectione) cacumina montium, juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Item dilatio. Herodot. ὑπερβολὴ κακῶν ἐγίνετο Καρυστίοισι. Caryſtiis clades dilata fuit. Item ſectionis comicæ appellatio, ex Archim. Ὑπερβόλαιος, ſuperlatus. Plut.

Ὑπερβολικὸς, excedens, nimius. Ὑπερβολικῶς, ſupra fidem. Plut.

Ὑπερβολάδην, ſupra modum. Theogn. Ὑπερβολία, exceſſus, injuria. Heſ. Ὑπερβολιμαῖος, ἡ ὑπερβολὴ ἀν, vel ὑπερβολῆς χρόνος. Ὑπέρβολος, (ſ. λίθος) ſaxum quod injici ſolebat iis qui in mare demergebantur. Ariſtoph. in Equit.

Decomp. Α' ὑπέρβλητος, qui ſuperari non poteſt, quum nihil antecellit. Item nimius. Dem & Iſocr. Α' ὑπερβλήτως, ultra modum. Ariſtot. Rhet. lib. 1.

Εὐϋπέρβλητος, ſuperatu facilis, facilè ſuperabilis.

Ὑποβάλλω, ſubijcio, cui opponitur ἐπιβάλλω, ut apud Athen. πρὶν μὲν ὑποβαλεῖν τὴν Μιλησίων ἐρέμνην, αἰῶνα γ' ἐπιβαλεῖν ξυσίδα. Et metaph. ὑποβάλλεσθαι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς, apud Iſocr. ſe ipſos calamitatibus ſubijciunt. ¶ Item ſuggero *videlicet* commonefaciens Xen. ἢ ὑποβάλλω γιγνώσεσθαι ὧν δεῖ ἐπιλανθάνεται. Et ὑποβάλλοντός τινος. Herodian. cuiuſdam admonitu. Item pro interfari, ſermonẽ interpellare, & præproperè excipere. ut Aeſch. in Ctеſ. αὐτοῖς ὑποβαλεῖν. ¶ Item ſuppono. Vide ὑποβάλλομαι.

Ὑποβάλλομαι, ſupponor vel ſubiaceo, ut ὑποβάλλεσθαι τὰ ἴχνη, ex ſchol. Ariſtoph. Item ſubijcio, ſubſterno, ut ὑποβάλλεσθαι παρφυρίδας, Luc. Item ſuppono, ut mulieres αἱ τὸν σῶμα ὑποβαλλόμεναι. Baſil. Item falsò quippiam mihi adſcribo. Strabo, παλλακίσια ὑποβαλλόμενον. Item per interpretem loquor. Bud. Item pro προβάλλομαι & ὑποτίθεμαι. Vide Bud.

Ὑπόβλημα, ſubſtramen Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, ſuppoſititius, ſubditivus, ut ὑπόβλητα βρέφη. Et metaph. fictus, falſus, ut ὑπόβλητον λόγον, & ὑπόβλητον σῆμα, apud Soph. Et ὑπόβλητον πρόσωπον, homo ſubditicius, apud Plat. Ὑποβλήτως, ſuppoſititiè.

Ὑποβλήδην, ſubijciendo, vel interpellato ſermone, excipiendo verba dicentis modum finita, obſtreperè, interfando. Iliad. α.

Ὑπόβολὴ, ſubjectio, & q. d. ſubſtractio apud Athen. 2. Item ſubjectio rei falſæ pro vera, fraus. Baſil. Item admonitio. Xen. Pæd. 3. Item ſubjectio, *hoc eſt*, ſermonis interpellatio, unde ἐξ ὑποβολῆς. Diog. Laërt.

Ὑποβολιμαῖος, ſuppoſititius, ſubditicius, cui opp. γνήσιος, apud Dem. Metaph. etiam capitur, ut δίνοια ὑποβολιμαία apud Plut. & ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑπόβολος, monitor, qui admonendo atq; hortando ſubijcit & ſuggerit. Plut. & Phil. Item interpres. Euſt. Ὑπόβολος, ου ὁ καὶ ἡ, pignerationi obnoxius, obiectus pro pignore. Ὑπόβολον, etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεὰ, ut tradit Bud.

Ὑπόβολον, apud Suid. pro ὑπόβολος, reperitur in priore ſignif.

Ὑβάβαλλα, Doricè pro ὑποβάλλω. Iliad. τ.

Dec. Α' ὑποβάλλω, viciſſim vel è contrario ſubijcio. in ſerm. etiam dictis alicuius αὐτοβάλλειν, aliquid dicimur, i. contra ſeu vice verſa ſubijcere aut objcere, ut apud Aeſch. in Cteſiph.

Καθυποβάλλω, subijcio.

Περιυποβάλλω, q.d. præsubijcio, ferè idem quod præstruo, præmolior, & fundamenti loco pono. Themist. de anim. 2.

Alia composita sine præpositione ac primum in βλὴς aut βλητὸς desinentia.

Ἀ'βλὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, nondum iactus, nondum coniectus, ut ἰὸς ἀβλὴς, Od. δ.

Ἀ'βλητος, ος, ὁ, ἡ, idem, ut ἄβλητα βέλη, tela nondum missa. Item non ictus, vel non ictus sagitta, quem sagitta seu telum non ferit. Il. δ.

Ἀ'ποπαιοβλὴς & ἀρτεμιδόβλητος, vide in σελιδόβλητος.

Ἀ'ρροβλὴς, fidere caniculæ percussus, fideratus. Propriè dicitur de plantis novellis quum siccata tellure humorẽ trahere nequeũt aut fideræ quocunq; modo afflantur, unde homines arescente corpore ἀρροβλῆτες, i. fiderati dicuntur. ut Bud. in Pand. docet.

Ἀ'ρρόβλητος, idem. Theophr. lib. 5. de caus. pl. c. 10.

Διόβλητος, à Iove ictus, i. fulmine tactus. Eust.

Κεραυνοβλὴς, fulmine ictus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Λιθοβλὴς, lapidibus petitus seu impetitus. Epigr. lib. 1. At λιθοβλητος οὐσιχία, de jactu lapidum quasi collimante, se de collimatione cum jactu lapidum facta.

Νιφοβλὴς, nivosus, nivibus rectus Epigr.

Νιφοβλὴς, in quem nives jactatæ decidunt, nivibus obrutus. ut νιφοβλῆτες ἄλπεις in Epigr.

Ποθοβλητος, desiderio tactus vel captus, ut ποθοβλῆτι μέεμνεν apud Nonn. Item cupidinis telis ictus, in Epigr.

Σεληνοβλητος, (q.d. à luna percussus) lunaticus, lymphaticus. dicitur frequentius σεληνιακὸς. De mulieribus dicitur σεληνόβλητος & ἀρτεμιδόβλητος, ut ἀπολλωνιόβλητος & ἡλιόβλητος de viris.

Τειχοβλὴς, ος, ὁ, murorum seu mœnium deiector. Hesych.

Χιονοβλητος, nive obrutus sive conspersus, nivibus tectus, Aristoph in Nub.

Alia composita ex βολὴ aut βόλος aut βολέω facta, itidem sine præpositione.

Ἀ'βολος, ος, ὁ, qui nondum amisit dentes ætatis indices, ob idq; adhuc juvenis est. Bud. ex Aristot. Ait Suidas ita etiam dici pullum qui nondum habeat dentem γνάμονα.

Ἀ'βολήτωρ & ἄβολις, idem quod ἄβολος. Suid.

Ἀ'γκυροβόλιον, ancora. Bud. Ait Suid. esse ferrũ navigij. Plut. Sunt q; esse scribant instrumentũ ad jaciendam vel tenẽdam ancorã.

Ἀκανθοβόλος, jaciens spinas vel emittens spinas. Nicand.

Ἀκοντοβόλος, jaculi vibrator, jaculator. Opp. de venat. lib. 3.

Ἀ'κροβόλος, ος, ὁ, ἡ jaculator, propriè qui è summitate loci alicujus jaculatur, vel summitatem versus. Ἀ'κροβολὸς, idem, unde in Anth. epigr. ἀκροβολῆς ἀκίδες.

Ἀ'κροβολίζω & frequentius ἀκροβολίζομαι, jaculor. Propriè ex edito quopiam loco iacula emitto: quasi ἐξ ἄκρης βάλλω, aut summitatem vel cacumen aliquod versus jaculor & jaculationem dirigo quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo. Exponitur etiam certaminis prælud a facio, ferentarior um dimicatione utor. Sunt & qui exp. pugnam lacesso, apud Luc. & Xen. Thuc. &c. Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι (ut & velitor apud Latinos) ut apud Herodian. l. 8. ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι. Ἀ'κροβολισμὸς, ος, ὁ, jaculatio. Plat. de leg. l. 7. item velitatio, velitaris pugna, præludium pugnæ. Luc. Xen. Et metaph. pro velitatione quæ fit verbis. Ἀ'κροβολιστὴς, οῦ, ὁ jaculator, veles, ferentarius, apud Aelian. Ἀ'κροβολιστικὸν, velitum tela apud eundem.

Ἀ'κτινοβόλος, radios jaciens, radios ejaculans. Ἀ'κτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut.

Ἀ'κτινοβολέω, radios jacio, radios ejaculor, radio. Ἀ'κτινοβολοῦμαι, apud Athen. irradior.

Ἀ'νθοβόλος, flores jaciens vel emittens.

Ἀ'νθοβολέω, ῶ, flores jacio, spargo flores.

Ἀ'οσθὴν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀ'ρροβολία, ἡ, (q.d. fideris percussio) sideratio. Theophr. de caus. plant lib. 5. c. 10.

Ἀ'ρροβολέομαι, οῦμαι fidere (caniculæ) percellor. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 11. Ἀ'ρροβολησία, idem quod ἀρροβολία, ibidem.

Ἀ'ρρόβλητος, fideratus. Hesych.

Ἀ'ρροβολισμὸς, q. d. fideris percussio, sideratio, morbus arborũ afflatarum fidere, quocunq; modo id acciderit. Bud. in Pand.

Δεξιοβόλος, qui dextra manu jacit telum.

Δευτεροβόλος, qui secundùm dentes indices jacit. Poll.

Δίβολος, ος, ὁ, ἡ, ut δίβολος ἄκων, apud Eurip. alii exp. telum anceps. Alii tela bina, Δίβολος χλαῖνα, idem quod διπλῆ. Hesych. & Poll. Διβολία, apud Plut. in Erot. idem quod διπλῆ, seu δίβολος χλαῖνα esse videtur.

Δικτυβόλος, qui rete jacit, piscator retiarius.

Διόβολος, à Iove missus, ut exp. apud Eurip. Possit esse etiam idem ac διόβλητος.

Δισκοβόλος, qui discum jacit, qui discum in sublime iaculatur.

Δροσοβόλος, rorem iaciens, rorem spargens. ut δροσοβόλος ἀὴρ, Theophr. l. 3. c. ult. de caus. pl. aër. roscidus, rorulentus. Et δροσοβόλοι χῶραι, apud eundem. (Poll. l. 9.

Δύσβολος, cui iactus malè cedit, ut cui alea infelici iactu cecidit.

Εἰνοβολεῖν, Etymol. Athenienses esse dicit conijcere seu conjectari, παρὰ τὸ ἀκαίρως ἢ ὡς ἐτυχε βάλλειν. Metaph. ab iis qui temerè & prout casus fert tela coniciunt.

Ἐ'κηβόλος, eminus jaculans, ab ἑκὰς & βολὴ, mutato α in η, metri caus. Il. α. Epith. Apollinis pro quo & ἑκατηβολέτης dicitur.

Ἐ'κηβολία, iaculatio è longinquo. Il. ε, Ἐκηβόλως, longè seu procul iaculando. Synes. epist. 133.

Ἐλαφηβόλος, qui cervos iaculis figit ut ἐλαφοβόλος. Ἄγρευς apud Plut. Generaliter pro quovis ferarum agrestium venatore capitur, ut Eust. annot. Il. ο. Ἐλαφηβολία, cervorum iaculatio, cervorum venatio. Soph. in Aiace. Ἐλαφηβόλια τὰ, festum, apud Pinocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut.

Ἐλαφηβολιὼν, ὼνος, ὁ, Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. Dicitur autem poëticè ἐλαφὴβ. pro ἐλαφοβ. verso ο in η metri causa, ut annotat Eust.

Ἐ'πεσβόλος, verba probrosa in aliquem iaciens, verbis probrosis impetens, conviciator, blatero, ἐπεσιν, ὡς βέλεσι βάλλων, ut Eust. exp. Il. β, Ἐ'πεσβολία, ἡ, convitium, nugæ Od. δ.

Ἐ'πεσβολέω, ῶ, verbis probrosis impeto. Ἐ'πεσβολέων, idem ac ἐπεσβόλος.

Εὐθυβόλος, appositus: metaphora sumpta ab arte iaculandi recta ad scopum, ad quem iactus dirigitur, tendens. Phil. de mundo. Εὐθυβόλως, recto & destinato iactu, rectè. Idem Philo. Et Basil. Εὐθυβολία, rectus iactus, recta coniectura. Εὐθυβολέω, directè coniicio. Idem Philo.

Ἡλιοβόλος, qui Solis radiis quasi feritur, Soli expositus. Theoph. Θηροβολεῖν, feras iacere seu ferire, ut faciunt venatores. in Epigr.

Ἰθυβολος, qui rectà iactur seu proiicitur.

Ἰοβόλος, qui sagittas eiaculatur. Item venenum eiaculans, venenatus, ut ἰοβόλα ζῶα, apud Herodian. lib. 3.

Ἰοβολέω, ῶ, sagittas iaculor, sagittas emitto. Epigr. Item venenum iaculor seu emitto, veneno inficio. Ἐ'νιοβολέω, (decomp.) pro eodem. Hipp. ep. 10.

Ἰχθυοβόλος & ἰχθυοβολὸς, qui tridenti pisces figit, piscator.

Ἰχθυοβολέω, ῶ, piscor.

Κερατοβόλος, ut κερατοβόλον πέρμα, semen quod cornu contigerit, seu in cornu inciderit, Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14 Metaph. significat durum, præfractum, intractabile, ut apud Platonem, ut docet Plut. Symp. 7. Probl. 2.

Κεραυνοβόλος, fulminis iaculator, ex Luc. Κεραυνοβολία, fulminis iaculatio. Κεραυνοβολέω, ῶ, fulmen iaculor, fulmine peto.

Κερατοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum, ut est funda. Epigr.

Λαγωβόλος, lepores impetens, ut πλωτὰ λαγωβόλα, in Epigr.

Λαγωβόλον, ου, τὸ, lignum quo lepores fugientes petuntur. ut exp. apud Theocr. idyll. 4. & 7. Λαγωβολία, venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur apud Callim. Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur Suid.

Λιθοβόλος, lapides iaculans, lapidibus impetens, ut λιθοβόλος μηχανὴ, apud Ioseph. Et λιθοβολοῦσι αἰγῆπες, qui lapides iacet. Thuc.

Λιθοβολέω, ῶ, lapido, lapidibus peto, lapidibus cornu. Marc. 12.

Μηλοβολέω, ῶ, malo seu malis peto. Et πρὸς ἀφροδίσιον venereum aliquid illecebra invito seu incito: quòd μῆλον Veneri sit sacrum, vide schol. Theocr. & Aristoph.

Νιφόβολος, idem quod νιφοβλὴς, suprà, ut νιφόβολον πεδίον, apud Plut. in Sertorio.

Οἰστροβολέω, ῶ, œstro exagito, stimulo. Epigr.

Ὀ'ξυβολῶ, celeriter iaculor, in iaculando celer sum.

Ὀρθόβολος, qui recta proiicitur, id est quod ἰθυβολος Hesych.

Ὁρμιηβόλος, piscator, quoniam τὴν ὁρμιὴν, i. lineam piscatoriam in aquam iacit ad capiendos pisces. in Epigr.

Ὀ'φιοβόλος, serpentis percussor. Epith. Apoll. in ovo Simiæ Rhodii.

Ὀφθαλμοβολέω, oculos iacto seu conijcio.

Παλιμβόλος, veteratorius, veterator. Plut. in Themist. δολερὸς καὶ παλιμβόλος αἰὼν. Exponitur etiam inconstans, mutabilis, qui facilè in diversum resolvitur. Παλιμβολία, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. Suid.

Πετροβόλος, lapides eiaculans. Xen. Polyb. Et apud Ioseph. antiq. l. 9. πετροβόλα τε καὶ δουροβόλα ὄργανα, machinæ quæ lapides eiaculantur. Πετροβολικὸς, idem. ut πετροβολικὸν ὄργανον, apud Poly.

Πλίσποβολος, qui taxillis ludens plurima puncta jactitat aut facit. Πλεσποβολῶν, ludere taxillis. Πλεσποβολὸς παιδιὰ, vide Poll. de πλεσποβολίνδα, apud eundem.

Πρωτοβόλος, qui primus iaculatur. Epigr. Πρωτοβόλος ἵππος, equus qui primos dentes emittit. Eust.

Πρωτοβολέω, primus iaculor. Plut.

Πυροβόλος, ignes iaculans, vel aptus ad iaculandos ignes. ut πυροβόλα μηχανήματα.

Ῥιζοβόλος, qui radices emittit & quasi eiaculatur.

Ῥιζοβολέω, ῶ, radices mitto, radices ago. ut ῥιζοβολεῖ τὸ κράτος, in Epigrammat.

Ῥινοβόλος, ut ῥινοβόλῳ παταγῳ, in Epigr. expon. sono naribus edito & impulso.

Σιδηροβόλος, ferrum iaculans, ut σιδηροβόλος μηχανὴ,

Σιγβόλιον,

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, & σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, horreum in quo frumenta reponuntur, granarium. Poll. Suid. Apud Plut. in Graccho ψηφοκαδάζειν σιτοβόλια, Bud. putat. signif. tesseram frumentariam.

Σκιρρόλος, convitiatorius, impostorius. Item convitiator, impostor. Callim. Σκιρρόλλω, convitior, cor impeto verbis mordacibus. Est enim apocope ex εἰς κίαρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item ποικίλλω. ut Aristoph. schol. exp. in Equit. ἢ μὲν σκίρρολλε πονηρά. Et σκιρρολίω, ῶ, idem. Hesych.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem coniectæ uvæ calcantur. Scribitur & σταφυλοβόλιον, pro loco ubi uvæ reconduntur. Poll. l. 7.

Σταχυοβολέω, ῶ, spicas iacio, seu spicas emitto, protrudo aristas. Theophr.

Τηλεβόλος, longè seu procul iaculans, eminus feriens. Strab. li. 4. τηλεβολώτερον βέλος, Et τηλεβόλος ἰὸς. l. 6. Epigr.

Τοξοβόλος, qui iaculis ex arcu emissis impetit, iaculator, seu qui arcu petit, ὁ τοξοις βάλλων.

Τριβόλος, ου, ὁ, tribulus herba, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11. & Diosc. l. 4. c. 15. Nomen à triplici cuspide habet ad cuius formam factæ sunt machinulæ ferreæ tetragona formæ, quæ quacunq; in partem incubuerint, unum aut duos aculeos semper protendunt, muricesque à Latinis dicuntur: sic utitur Plut. in apoth. de Scipione. Item τριβόλοι in frænis sunt quæ lupatis adduntur, ut sua asperitate equos oris dolorisque coerceant. Poll. l. 10.

Τυροβόλιον, ου, τὸ, id in quod coniiciuntur caseï, fiscella, schol. Theocr. in Idyll. 11.

Φιλοβολίτης, qui super amicum se coniicit, officij gratia: ut qui sui corporis iniectu febricitantis horrorem cohibet. Aff. ex Aristot. Probl.

Φυλλοβόλος, folia abijciens, folia amittens, cui folia decidunt.

Φυλλοβολία, foliorum amissio.

Φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt, apud Theop. Item folia spargo. Herodian. Φυλλοβολῶσαι apud Herodian. foliis consp ergere seu frondibus. Sumitur & passivè apud eundem.

Χαλαζοβολέω, of grandine ferio. in Epigr.

Χιονοβόλος, qui nives cœlitus iaculatur, ut Iupiter qui ningit. Potest dici & de ipso cœlo seu aëre, apud Plut. in Apopht.

Χιονοβολέω, of nivibus deiectis obruo. Diodor. Sicul.

Ὠκυβόλος, celeriter feriens, Pernix. Aristot. & in Epigr.

Al. a comp. remotiora.

Ῥαβδάχος, aff. ex Aristoph. in Equit. pro marsupio ab ῥάβδον & βαστάζειν, vide Poll.

Σκύλαξ, Σκύβαλον, Σύμβολος, quomodo huc pertineãt, vide suis locis.

ΒΑΛΑΩΤΗ, ᾶς, ἡ, marrubium nigrum, teste Dioscor. l. 3. c. 117.

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balsamum, de quo Theophr. hist. pl. l. 9. c. 6. Dioscor. lib. 1. c. 18. Plin. lib. 12. c. 25. Gal. de antidotis l. 1. Strab. Geogr. l. 16. Iustinus hist. l. 36. & Pausan. & Bœoticis.

Βαλσαμώδης, appellata est κωμῳδία, quædam, ab odore simili, teste Plin. l. 12. c. 19.

Βαλσαμίνη, dicitur à quibusdam τὸ βάφος μύρου. Ex Dioscor.

Composita.

Καρποβάλσαμον, balsami fructus. Dioscor. & Gal.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami, seu quòd è balsamo cæditur, ut sarmenta & surculi, vel ipse etiam frutex integer. Vide Dioscor. l. 1. c. 18. & Plin. l. 12. c. 25.

Ὀποβάλσαμον, succus qui ex balsamo manat. Dioscorid. Plin. Theophr.

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, inarticulatè loquor, confusum quendam sonum edo, balbutio. Bion in quodam idyllio. Βαμβαίνῃ μογλωσσα, ᾗ ὦ πόσε θ' ἁνὴρ ἀέθλει. Ab Βάζω, quidam deductum putant. ¶ Item dentes quatio præ metu, seu crepito dentibus: ut exp. Il. x. Vide Eust.

Βαμβαλίζω, præ frigore tremo. Vide Eust.

Βάμμα &c. vide in Βάπτω.

ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, ου, ὁ, ἡ (componitur ex nomine βαῦνος, i. caminus, fornax, & verbo αὔω, i incendo: quasi βαύκαυσος) q. d. qui caminum accendit ad conficienda suæ opera qui igne ad conficienda sua opera utitur. Generaliter ita vocatur artifex mechanicus, qui quampiam artem mechanicam tractat sive qui manibus sibi victũ quærit. Exp. & artifex illiberalis vel sordidus. Item sedentarius artifex: seu sellularius. Luc. de sacrif. ἀλλὰ βαύανον ἢ χαλκέα ἢ πυρίτην. Dicitur & de re: ut βάναυσος τέχνη. Aristot. Et βαύανσον ἔργον, apud eundem. Et βάναυσος βίος, apud Luc. Apud Plat. βάναυσος φιλότης, exp. trivialis amicitia. Item pro ineptè magnifico, apud Aristot. eth 4. inquit Bud.

Βαναύσως, adverb. ut βαναύσως τραφείσης citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait, q. d. παχυμερῶς.

Βαυανσία, ας, ars quæ ad caminũ exercetur, vel opus quod ad ignẽ conficitur. Exp. & ars liberalis. Plut. Item pro inepta magnificentia & quæ aliquid prodigalitatis habet. Aristot. eth. 4.

Βαυανσικὸς, ad eos pertinens qui βάυανσοι appellantur, vel ad eorum artem, apud Xenoph. in Oec. βαυανσικὴ τέχνη, eædem quæ & βάναυσοι.

Χαροβάυσος, (comp.) idem qui & βάυσος. Poll.

Βάξις, vide in Βάζω.

ΒΑ'ΠΤΩ, ψω, mergo, immergo, ut apud Arar. τὸ μὲν εἰς κεφαλὴν μόλα παύτα βάπτων ὠκεανοῖο. Pro quo Cicero. Hic caput & superas potis est demergere partes. ¶ Item tingo (quod fit immergendo) Od. ι. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ. in Epigr. ἐς ὕδατα κρουσὸν ἔβαψε. Diosc. l. 1. βάπτειν τείχας. Apud Soph. βάπτειν ἔγχος, inficere, imbuere. Apud D. Lucam. c. 16. v. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, ut intingat extremum digitum suum in aquam. ¶ Item lavo. Suid. ex Aristop. ¶ Βάπτειν etiam neutraliter navis dicitur apud Eur. in Oreste, pro ἴσχναλος γίνεσθαι. ¶ Βάπτω schol. Nicandi exponit etiam δρύομαι & γεμίζω, i. haurio, impleo hauriendo, in Alexiph. ἢ αὐτὸν ἄλλα βάπτε. Sic apud Eurip. in Hecuba, Βάψασ' ὕδατος, &c.

Βάπτομαι, mergor, item lavor.

Βάμμα, τὸ, tinctura, seu id ipsum quod tinctum est. Plat. de leg. 12. Est etiam idem quod ἐμβάμμα, intinctus, i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Diosc. l. 3. c. 94. Schol. Nicand. annotat sic vocari omne ὑγρὸν: &, si solum fine additione ponatur, significare *acetum*. Βαμμάτιον, ου, τὸ, diminut. Athen. lib. 9.

Βάψις, εως, ἡ, q. d. tinctio, ipse tingendi aut mergendi actus. Βάψις χαλκοῦ ἢ σιδήρου, temperatura æris & ferri. Poll. ex Antiphone.

Βαπτὸς, ὸν, ὁ, tinctus, infectus, sc. colore aliquo. Aristophan. in Pluto. Apud Eurip. βαπτὰ κρήνης πηγαῖ exp fontem laurigerum fluens. ¶ Est etiam lapis seu gemma sic dicta ex tinctura. Plin. Βάπτειρα, tinctrix Poll. ex Eupol.

Βαπτικὸς, ὴ, ὸν, tinctilis.

Βαφὴ, ἡ, immersio. Soph. in Aiace. Item tinctura, color, Philostr. Theoph. Apud Plut. metaphoricè pro macula. Item color fucatus apud Philostr & Herodian.

Βαφικὸς, ὴ, ὸν, tinctorius, unde βαφικὴ, sc. τέχνη, tinctoria ars.

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor.

Βαπτίζω, mergo seu immergo: vt quę tingendi aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. de superst. τὸ βάπτισον σεαυτὸν εἰς ἡλίου λουτρὸν. Item mergo, submergo, obruo aqua. Item abluo, lavo. Marci. 7. & Luc. 11. Apud Christianos autem βαπτίζειν de solenni illo mysterio initiationis dictum qua Christo initiamur, nomen suum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι, mergor, submergo. Et metaph *pro*, obruor. Plat. in Euthydemo, ἐγὼ γοῦν βαπτιζόμενον τὸν μειράκιον, &c. i. argumentis Sophisticis obrutum. Et Plut. in Galba, de Othone, περιζωκὼς χιλίων μυελάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένῳ.

Βαπτισμὸς & βάπτισμα, mersio, lotio, ablutio, ipse immergendi item lavandi seu abluendi actus, Marci 7. Item baptisma apud Christianos scriptores.

Βάπτισις, pro lavacro, ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lavacrum. Βαπτιστὴς, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναβαπτιστὴς, q. d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam sectæ deditus.

Ἀποβάπτω, intingo, immergo leniter. Diosc. l. 5. ἀποβάψας εἰς ὕδωρ.

Ἐμβάπτω, immergo, intingo. Aristoph. in Nub. ἐνέβαψεν εἰς τὸν μηρὸν αὐτῆς τὸ πόδι. Ἐμβάπτομαι, etiam pro eodem.

Ἔμβαμμα, τὸ, intinctus, embamma. Xen. Pæd. 1.

Ἐμβάφιος, exp. bibulus. Ἐμβάφιον, ου, τὸ, vas in quod intingitur. Galen. apud Hippocr. idem est quod ὀξύβαφον.

Ἐμβαπτίζω, immergo. Metaph. apud Synes.

Ἐπιβάπτω, immergo, intingo. Ἐπιβαπτίζω, idem.

Καταβάπτω, demergo, obruo.

Καταβαπτίζω, idem. Καταβαπτιστὴς, opponitur βαπτιστῇ, apud Greg.

Alia composita sine præposit. facta ex ἔβαφον aut ex βαφεύς.

Ἄβαφος, ον, ὁ ἢ ἡ, non tinctus.

Αἱματοβαφὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, sanguine tinctus, cruentus Sophocl.

Ἀκροβαφὴς, summa parte tinctus. In Anth. epigr.

Ἀνθοβαφὴς, exp. tinctor.

Δίβαφος, bis tinctus: ut δίβαφος πορφύρα.

Δρυοβαφὴς, querculi (i. quercus cortice) tinctus.

Κισσοβαφὴς, hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφὴς & κοκκινοβαφὴς, cocco tinctus, coccineo colore infectus. Athen.

Κροκοβαφὴς, croco tinctus. Aeschyl.

Μελαμβαφὴς, niger ex tinctura, seu nigro colore imbutum.

Ὀξύβαφος, seu ὀξύβαφον & ὀξυβάφιον, acetabulum. Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Pol. Hinc ad mensuræ nomen translatum est, quæ quartam heminæ partem contineret, quadrantale. Item finus profundiores ossium capita excipientes anatomici vocant ὀξύβαφον & κοτύλην.

Ὀψοβάφιον, ου, τὸ, vasculum in quo opsonia apponuntur. Poll.

Πολυβαφὴς, multum tinctus.

Πορφυροβάφος, qui purpuræ liquore tinnit vestes aut lanam. Poll. l. 7.

Υακινθινοβαφής, hyacinthyno tinctus colore, Xen. Pæd. 6.
Ὑδροβαφής, aqua tinctus. Poll.
Ὑοσκυαμοβαφής, tinctus colore hyſcini herbæ. Luc. in ſomn.
Χολόβαφος, felle ſeu bile tinctus, χολοβαφίνη, felle ſeu bile imbuta: ideoque flavo ſeu aureo colore imbuta. Talis enim fellis & bilis naturalis colore eſt. Arquatos etiam ſeu ictero & aurigine laborantes χολοβάφους nominari aiunt, videtur enim eorum facies perfuſa eſſe flava bile & felle.
Χολοβαφος, poeticè metri cauſa inſerto ι, pro χολόβαφος, apud Nic. in Ther.
Χρυσοβαφής, auro tinctus ſeu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.
Ψυχροβαφής, frigida tinctus ſeu imbutus, in frigidam demerſus.

Alia comp. itidem ſine præpoſitione, retinentia πτ.

Ἄβαπτος, ε, ὁ ἡ, ut ἄβαπτος σίδηρος, non temperatum ferrum.
Ἀβάπτιστος, ε, ὁ ἡ, immerſabilis, qui vel quæ mergi nequit. Pindarus hoc epith. ſuberi tribuit.
Ἀβάπτιστον, ε, τὸ, (ſubſt.) cerebella, chirurgorum inſtrumentum, ſic dictum quaſi quòd non mergatur. Nam ita confectum fuiſſe aiunt ut altius defigi non poſſet, ne cerebri membranam læderet.
Κρυσταλλοβαπτος, idem quod κρυσταλλοβαφής.
Πορφυροβαπτος, purpureo colore imbutus aut tinctus. Ath. l. 12.

ΒΑΘΡΟΝ, ε, τὸ, exp. foſſa, profunditas, fovea in terra excavata. Sed peculiariter dicitur de foſſa aut hiatu terræ profundiore. Athenis peculiariore adhuc nomine ſic dictus fuit locus profundus in quem noxii & capitis damnati deturbabãtur. Suid. & Harpocr. Sic apud Xen. Hell. 1. ἐὰν καταγνῶσθη ἀδικεῖν, ἀποθανόντας εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Et apud Ariſtoph. in Nub. ἐδεῖτο σε καλύσαι σαυτὸν ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους. Metaphoricè pro exitio ſeu pernicie uſurpatur Demoſt. in Philipp. ut annotat Harpocration. Propriè aiunt βάραθρα vocari excavata loca, in quæ demerguntur flumina: παρὰ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingreſſu, vel quaſi ἄβατα, quòd ex cavitate pervia non ſint, nec adeunda, vel παρὰ τὸ βαθὺς, ut eſt apud Etym. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.
Βαραθρώδης, ες, ὁ ἡ, qui barathro ſimilis eſt, profundæ nimirum altitudinis & voraginoſus. Plut. in Lyc.
Βέρεθρον, ε, τὸ, Attiecè pro βάραθρον dici tradunt. Il. Θ, ἦχι βάθιστοι ὑπὸ χθονὸς ἦεν βέρεθρον, ubi terra profundiſſimo hiat barathro. utitur & Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 1.
Βεθρον, quoque dicitur per ſyncopen, teſte Etym.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ, ε, ὁ ἡ, barbarus, pronuntiatione vitioſa, & inſuavi utens literaſque malè exprimens, blæſorum balborumque more. Hanc enim primã vocabuli huius ſignif. fuiſſe Strabo libr. 14. ſcribit, per onomatopœiam factum eſſe addens. Quum Græci (inquit) hoc vitium in peregrinis linguis animadverterent, eos per convitium βαρβάρους appellare cœperunt, quaſi craſſilingues ſeu durilingues: tandem verò omnes qui adverſo ab illis ſermone vterentur, hoc nomine appellarunt. Quidam tamen ſcripſerunt peregrinos homines Athenis linguam Græcam diſcentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem βάρβαρ ſubinde incidere ſolitos. Βάρβαροι opponuntur Græcis apud Plut. in Conſol. & apud Philoſtr. in epiſt. Dicitur βάρβαρος & pro barbaricus, ut βάρβαρος γλῶσσα, Sophoc. βάρβαρος πόλεμος, Thucyd. bellum barbaricum, id eſt, barbaris illatum. Et βάρβαροι ἔμπλαστροι, pro barbaricis emplaſtris. Interdum ἡ βάρβαρος, ſub γῆ. vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur & τὸ βάρβαρον pro barbaris. Apud D. Paulum βάρβαρος, cuius eſt peregrinum & ignotum idioma, ut 1. Cor. c. 14. v. 11. ¶ Item qui barbarè loquitur, qui barbariſmum committit. Luc. in Solœc. ¶ Item agreſtis, qui agreſtibus moribus eſt præditus, item inhumanus, ferus. Plut.
Βαρβαρόω, ῶ barbarum reddo, i. agreſtem & ferum, vel ferocem effero, efferatum reddo. Exponitur etiam barbarorum poteſtati ſubiicio. Βαρβαροῦμαι, efferor, barbarus fio. Eur. in Or.
Βεβαρβάρωται χρόνος ἂν ἐν βαρβάροις. Sic & in Machab.
Βαρβαρίζω, barbaris faveo, à barbarorum partib. ſto. Xen. Hel. 5 Item barbaros imitor, barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iis dicitur qui barbaros in ſuo ſermone imitantur, eum videlicet corrumpentes. Plut. περὶ δυσωπίας.
Βαρβαρισμός, barbariſmus. Euſt.
Βαρβαριστί, barbaros imitando, barbaricè, barbarico more. Plutarch. de Al. fort.
Βαρβαρικός, κὴ, κὸν, barbaricus. Interdum, ad barbarorum mores accedens, aliquid barbaricum habens, ut βαρβαρικὸ πέπλον.
Βαρβαρικῶς, barbarico more, barbarè.

Compoſita.

Ἐκβαρβαρόω, idem quod βαρβαρόω. Iſocr. in Evag. τὴν δὲ πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, effectus barbarus, qui barbaros mores induit, ibidem.
Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, ſemibarbarus.
Μισοβάρβαρος, oſor barbarorum.
Τελεβάρβαρος, ε, ὁ ἡ, ter barbarus, valdè barbarus, ut Εὐφυΐδην τελεβάρβαρος. Plut. de liberor. educ.
Φιλοβάρβαρος, barbaros amans. Item barbariem amans, & (ex conſequenti) oſor elegantiæ.

ΒΑΡΒΙΛΟΣ, propriè vocatur arbor ex oſſe mali Perſici nata, ut tradit Florent. Geop. l. 10. Apud Euſt. legitur neutro gen. τὸ βάρβιλον: quo nomine à quibuſdam dici ſcribit fructum cornĩ arboris, quem ab aliis nominari ait πίπλαξιν, ab aliis μόρακον.

ΒΑΡΒΙΤΟΣ, ε, ὁ vel ἡ, & Βάρβιτον, ε, τὸ, barbitus ſeu barbitum: inſtrumentum muſicum multis intentum chordis, unde & Theocr. dixit, Βάρβιτον ἐς πολύχορδα. Neanthes apud Athen. l. 4. Ἀναξιμένης δ' ὕστερον εὑρεῖν εſſe tradit τὸ βάρβιτον. Etym. ſcribit vocari quaſi βαρύμιτον, utpote qui βαρέαν τὴν φωνὴν καὶ φθόγγον ἀφίησι. μίτους enim dictas fuiſſe τὰς νεύρας, quoniam ante nervorum uſum utebantur lineis ſtaminibus.
Βαρβιτίζω, barbitum pulſare, barbito canere. Poll. ex Ariſtoph.

Βάρδις, vide in Βαρδύς.

ΒΑΡΙΣ, ε, vel ἴδος, ἡ, navigium, navis: vox Ionum propria, ut teſtatur Corinthus. Herodotus verò Aegyptiacum quoddam fluvialis navigii genus ex ſpina, βάριν nominari autor eſt. ¶ Suidæ & Heſychio βάρεις ſunt etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, item & σφαῖραι. Hieronymus in Hieremiæ cap. 17. βάρεις dicit eſſe turritas domos: & in Oſeæ c. 9. magnas & in modum turrium ædificatas domus, vide eundem & in Pſal. 44.

Compoſita.

Ἄβαρις, cui non eſt βάρις, ideoque in continente degens. Heſyc.
Βαβάραι, Heſych. cui magna eſt baris. Dicitur etiam de homine magno & ſtupido. Vide in comp. ex Βάρ.

ΒΑΡΟΣ, ε, τὸ, pondus, onus, παρὰ τὸ βαρέως, inquit Etym. utpote ad quod tollendum opus ſit magna vi & robore multo. Xen. Pæd. 6. οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους κάτω κυρτοῦνται. ¶ Metaph. pro moleſtia. Xen. χρὴ τὰ βάρη μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, unde & Ariſtot. eth. 9. ca. 11. ¶ Item alia metaph. (ut pondus apud Lat.) Plut. in Pericle, ὁδὸς ἔχων ἱππήρρυτον καὶ ἀξίωμα πρὸς ἐναντίους ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο. Item, gravitas, metaph. Plut. in Demetrio, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος καὶ ὥραν ἔχει, paulò poſt, σεμνότητα βασιλικὴν eadem de re dicit.
Βαρέω, ῶ, gravo degravo, deprimo pondere. Luc. βαρύνει γὰρ τοῦτο τὸ πρόθυμον σωμάτιον.
Βαρέομαι, ῆμαι, grauor ut ὕπνῳ βεβαρημένος, in Epigr. Apud Herodian. pro βαρύνομαι, i. graviter ferre, ſeu indignari, cum accuſ. ἐβαρέθη σε αὐτὸν τὸν δυσμένειαν.
Βάρημα, τὸ, gravitas, pondus.
Βαρύδιον, ponduſculum, B. ex Syneſ. 14.
Βαρὺς ύος, ὁ, ponderoſus, gravis, cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. & in Minoe. Apud Nic. βαρὺς ἀνὴρ, exp. robuſtus. ¶ De ſono etiam dicitur. Xenoph. in Cyneg. τὰς τῶν τῆς φωνῆς ποιάμβων, ὀξὺ βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα & βαρεῖα συλλαβὴ opponuntur. ¶ Βαρεῖαι χεῖρες. Il. α, ſunt etiam manus violenti. ¶ Item gravis, i. moleſtus, odioſus: de perſona & de re, apud Herodian. lib. 7. & 2.
Βαρέως, graviter, moleſtè. βαρέως φέρειν τι, graviter ferre & iniquo animo. Xenoph. Pæd. 2.
Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Plut. Exp. etiam moroſitas, ut apud Iſoc. Eſt etiam ſchema orationis, apud Hermog.
Βαρύω, gravo, premo. Od. ε, ὄμβρος γὰρ ἐβάρυνε. Apud Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, capitis gravedinem afferre. ¶ Item metaph. moleſtia afficio, ut βαρύνειν τὸν δικαστὰς, Xen.
Βαρύομαι, gravor, premor, ut βαρύομαι τὴν κεφαλὴν, capitis gravedine afflictor. Exp. & graveſco. Sic Polyb. βαρυώμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Item moleſtia afficior, gravi dolore afficior. Thuc. l. 2. ἐβαρύνοντο & χαλεπῶς ἔφερον. Et cum dat. apud Xen. βαρυνόμενοι τοῖς πεπραγμένοις. Sæpe & cum accuſ. pro graviter fero. Sic. Plut. in Camillo, βαρυνόμενος τὴν ὀλιγαρχίαν.
Βαρύνω, pro βαρύομαι, gravor, premor. Heſiod. in Erg. βαρύνεται δὲ θ' ὑπ' αὐτῆς, Apoll. Arg. 2. καμάτῳ τε καὶ ἀρετοῖς βαρύνοιτο,
Βαρῖνος, barinus: piſcis genus quod nec ovum, nec ſemen genitale ſeu fœtificum habet. Ariſtot. hiſt. an. l. 4.
Βεκάδης, Βείδω, Βείζω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀβαρὴς, ές, ὁ ἡ, non oneroſus, minimè gravis, levis, ut ἀβαρὲς σῶμα, Ariſtot. in 1. de cœlo. Item metaph. non moleſtus, non gravans. 2. ad Cor. 11. Item ſtultus. Heſych.
Βεβάρας, qui inſtar bovis eſt gravis, i. tardus & ſtupidus. Item μεγαλοαύχης παρὰ τὸ μεγάλως βάρειν ἢ μέγα βάρος ἔχειν. Heſych.
Βυθοβαρὴς, in profundum delabens præ pondere. Heſych.
Ἐπιβαρέω, ῶ, aggravo, ingravo, vel degravo, premo, gravibus detrimentis implico, gravi damno afficio. Bud. ex Appiano civil. bell. l. 4.
Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens, in Epigr.
Καρηβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro, vel gravor capite & tentor. Luc.

ror. Luc. Hermot. καρηβαρῆντας ὑπὸ τῆς μέθης. Plut. in Artox. τῷ μὲν σώματι καρηβαρῆντα τὸ ὀφθαλμόθμον. Dicitur & καρηβαρεῖν τινὶ κεφαλῇ, apud Arist. de part. an. lib. 2. Pro eodem dicitur & καρηβαρέω, ῶ, & καρηβαρόω, & καρηβαρεῖ, apud Eust.

Καρηβαρία, vel καρηβάρεια, gravedo capitis. Gal. & Hippocr.

Καρηβαρικός, (q.d. gravedinosus) gravedinem capiti inducens, caput gravans. Dioscor. l. 5. & Hippocr. aphor. l. 3.

Καρηβαρίτης οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit vel capitis gravedinem afferens.

Καρηβαριόω, idem quod καρηβαρῶ, apud Poll. l. 2.

Καταβαρέω, ῶ, degravo, pondere deprimo. Καταβαρύω, idem.

Οἰνοβαρής, vino gravis, vino gravatus, ebrius. Il. α.

Οἰνοβαρέω, vel οἰνοβαρεῶ, vino gravis sum, vino sepultus sum. Od. ι, & α.

Χαλκοβαρής, ære gravis, firmus, solidus. Il. ο, ὁς χαλκεβαρής.

Χειροβαρής, pondere suo manus gravans, ponderosus, vel tantus quantus onerandæ manui satis esse possit.

Ἀ Ἐρὸς, Λάθρος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΒΑΣΑΝΟΣ, ου, ὁ, lapis quo probatur aurum, lapis index, lapis Heraclius, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius. lib. 33. c. 8. ¶ Item probatio, explorātio, inquisitio, examē. Synes. epist. 44. τὸ μὲν λῆμα πάσης ἐλήλυθε βασάνου μείονος καὶ ἠνῳδύμου τοῦ ἀληθείας. Philo de vita Mos. l. 3. τὸ δὲ ἰῶ ἄρα βάσανος ἀκριβεστέρα τῆς ἐκάστου διανοίας, index certissimus. Dicitur & βάσανον δίδωμι τινος. apud Xen. Pæd. γ. & βάσανον λαμβάνω τινός, apud Plut. periculum facio. ¶ Item peculiariter, inquisitio quæ fit per tormenta, quæstio. Item tormenta. Isocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος ᾖ περὶ αὐτῶν. Pro tormentis impiis, plurali numero ponitur apud Demosth. & Herodot. Generaliter de quibuslibet etiam cruciatibus dicitur, unde βάσανοι Matth. 4. etiam morbi appellantur, qui nimirum ægrotos acerrimis doloribus excruciant.

Βασανίζω, explōro, probo examino, periculum facio. Aristoph. in Ranis. κατ' ἐπος βασανίζειν φησὶ τὰς τραγῳδίας. Plato βασανίζειν τοὺς ἐμπείρους ἔφησε, experientia probare. ¶ Item torqueo ad eruendam veritatem, quæstionem habeo de aliquo. Plutarch. de garrul. βασανίζειν καὶ στρεβλοῦν τὸν ἀλάστορα. Generalius etiam accipitur pro, torqueo, affligo & quocunque modo vexo.

Βασανίζομαι, explōro, probor, &c. Apud Plat. de rep. 2. βεβασανισμένον ὡς δικαιοπράγου, quasi quodam examine ad justitiam probatus. Et Thuc. l. 8. βασανιζόμενον τὸν τῶν πεντακοσίων. Generalius etiam accipitur pro torqueri & quocunq; modo vexari, apud Matth. & Marcum. Quinetiam à Matth. navigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

Βασανισμός, ου, ὁ, exploratio, quæstio seu tormenta, cruciatus. Apoc. c. 9.

Βασανιστής, explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Apud Dem. τὸν βασανιστὴν Μνασικλέα, exp. quæstionis habendæ moderatorem & arbitrum.

Βασανίστρια, fœm. eadem signif.

Βασανιστήριον, (q.d. exploratorium) instrumentum ad explorandum. ut βασανιστήριον λυδόν, est lapis Lydius. ¶ Item locus in quo habetur quæstio. Item generalius, locus cruciatus, ex Synesio.

Βασανώδης, idem quod βασανίζω. Hesych.

Ἀ βασάνιστος, (comp.) ου, ὁ ἡ ὁ, inquit Suid. non examinatus, vel non exercitus, & non probatus. Apud Antiphonem ἀβασάνιστοι πρᾶγμα, res tormentis non examinata, de qua quæstio non est habita. ¶ Item exercitus doloris, apud Aelian. in lib. de providentia, inquit Suid. Apud Hesych. exponitur etiam μὴ κολαζόμενος, i. qui non punitur. Item ἄτρωτος, invulnerabilis.

Ἀ βασανίστως, inexplorate, re non examinata, vel non discussa, sine certa probatione, absque examine, aut examinatione. Thuc. & Plut.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ, εως, ὁ, rex. Il. β, ὃς περιφέρεται βασιλῆος. Apud eundem Hom. βασιλῆες & ἄνακτες dicuntur etiam quilibet clari & excellentes viri, ut inquit Eust. apud quem plura vide. ☞ Quidam deduxerunt à βάσις & λεὼς. ut qui sit βάσις τοῦ λεῴ, quod in eo fundata sit populi salus. Ammonius vult dici quasi ἀσινοῦς, ut qui sit inviolabilis. Plura vide apud Etym. ¶ Item regulus, avis. Aristot.

Βασιλεύτερος, qui regiam majestatem magis præ se fert quàm cæteri. angustior. Item pro βασιλικώτερος, i. regno dignior, vel aptior. Il. ι. Od. ο.

Βασιλεύτατος, regno dignissimus. Il. ι, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.

Βασίλειος, ὁ ἡ ὁ, regulus, regalis. Herod. l. 3. Et βασιλήϊος, Ionica dialysi, idem. unde Βασληΐς, ἰδος, ἡ, regia, adiect. ut βασληΐς ἕμπη. Il. γ. & Hes. in Theog. & Βασληΐς ἀρχή, apud Eurip.

Βασίλειον, ου τὸ, regia, sc. domus, ut in Græco quoq; δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7. Βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ης, regina, seu (ut apud antiquos Eust. usurpatum fuisse tradit) domina. Od. α.

Βασιλείδης, ου, ὁ, regis filius. Suid.

Βαδιλή pro βασίλεια, Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικός, ῆ, όν, regalis, basilicus, regius. Isocr. Plut. & alii tam de re quàm de persona dicitur. Βασιλικὸν, à recentioribus appellatur ocymum. Item genus satyri quod palmā Christi vocant. & ἄμμι apud Hippoc. ut multi volunt. Est & emplastri nomen.

Βασιλικά, ῶν, regia domus. Et Basilica, peculiari signif. domus ampla & spatiosa causarum cognitioni destinata, quòd principes eò ad jus dicendum venirent. Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter. Isocr. ad Plut.

Βασιλίνδα, ludi genus est in quo qui sorte rex factus est, faciendā imperat: cui verò servum esse sorte obvenit, imperata facit. Poll. l. 9 de conviv. ludis.

Βασίλιννα, ἡ, regina, apud Menand.

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, substantivè reginam significat: ut apud Athen. ὑποδέξαι βασιλίδα: activè verò dicuntur βασιλίδες ἰχάδες, apud Eust. αἱ ἐκ τῶν βασιλέων σύκων. Item βασιλίδες, calceamenti genus. Poll.

Βασίλισσα, ἡ, regina. Plut in Apopht.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Athen. Item stella in corde leonis: & avicula quædam, & serpens de quo Plin. l. 8. c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, impero. Interdum absolutè ponitur, ut apud Plut. Ἀνιέναι βασιλεύοντος. Plerunq; cum genit. ut Isocr. βασιλεύω τῶν Ἀσίας. Et cum dat. apud Hom. Il. β, v. 206. Peculiariter in sacris literis significat, regem creo. ut 1. Reg. 8. βασιλεύσον αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio gubernor, sub regio imperio sum. Plut. & Synes. Βασιλεύεσθαι γένος ἀνθρώπων, qui ferre regnum apti sunt natura, apud Aristot. Polit. 3.

Βασιλεία, ἡ, regnum, regia potestas. Plat. Xen. Βασιλείη resolutione Ionica pro eodem, apud Herodot.

Βασιλεύω, F. εύσω, q.d. regnaturio, regnum affecto. Eust.

Βασιλίζομαι, regis more ago, regiam speciem præfero. Appian. in Mith. & 3. bel. civil.

Composita.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ ἡ ὁ, regem non habens, sub rege non vivens. ut Θρᾷκες ἀβασίλευτοι, apud Xen. 5. Hellen.

Ἀβασιλεύτως, adverb. sine rege, sine regio imperio.

Ἀνθυπασιλεύς, έως, ὁ, (q.d. prorex) qui regis locum obtinet.

Διαβασιλίζομαι, idem quod simplex. Eust.

Ἐμβασιλεύω, regno in, regno inter. Od. ο, τὴν δ' ἀμφοτέρῃσι πάσῃ τῆς ἐμῆς ἐμβασίλευε.

Μεσοβασιλεύς, interrex. Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum. Plut.

Μικροβασιλεύς, parvus rex, minor rex. Eust.

Μισοβασιλεύς, regis aut regum osor. Plut.

Παμβασιλεύς, omnium rex, summus rex. Aristot. in Polit.

Παμβασιλεία, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merum seu summum imperium. Aristot. l. 3. Polit. c. 11. 12.

Παμβασίλεια, omnium regina, summa regina. Aristop. in Nub.

Συκοβασίλισσα, τὰς regiæ ficus, τὰ βασίλισσα σῦκα. Athen.

Συμβασιλεύω, unà regno, simul regno. 1. Cor. 4. & 2. Tim. 2.

Φιλοβασιλεύς, regis amans. Plut. in Aristoph. Φιλοβασίλεος, ου, ὁ ἡ ὁ, regiæ potestatis amans. Plut.

Φυλοβασιλεύς, q.d. rex tribus seu tribuum Poll.

Βάσιμος, βάσις, vide in Βαίνω.

ΒΑΣΚΑΙΝΩ, F. ανῶ, P. κα. fascino quod à Græcis factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quasi φασκαίνω, (παρὰ τὸ φάσις καίνων) oculis occido i. afficio. Sic apud Aristot. sect. 20. Probl. 34. ἐπιλέγουσι γάρ, ὅταν τὸ αὐτῆς πρόσωπον ἰδόντα τὸ προσφέροντα μεταδιδόντες, ἵνα μὴ βασκάνῃς με. Sic apud Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 53. διὰ τί ἐνίους βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας. Sic & apud Plutarch. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invideo, quoniam qui fascinant, id faciunt quòd invideant, ut colligere est ex iis quæ leguntur apud Alex. Aphr. l. 2. Probl. 53. Dicitur aut βασκαίνω σοι, apud Demost. & βασκαίνω σοι τοῦτο aut τοῦτο, apud Philostrat. & βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ, apud Luc. Reperitur & cum genitivo solo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo, apud Dem. & Plut. ut testatur Bud.

Βασκάνομαι, fascinor. Theocr. idyll. 6.

Βάσκανος, ου, ὁ ἡ, fascinator, fascinatrix ὁ τοῖς φάσι καίνων quasi φάσκαινος, ut βάσκανος ὀφθαλμός, Plut. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invidus. Plutarc. Exp. & obtrectator, malevolus, apud Dem. usurpatur in fœm. gen. apud Aristoph. in Plut.

Βασκάνως, invidè, animo invido.

Βασκανία, ἡ, fascinatio. Aristot sect. 20. Probl. 34. Item invidia seu invidentia. Phil. de vita Mos. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

Βάσκανον, ου, τὸ, fascinum. Exp. & odium. vide Poll.

Composita.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ ἡ ὁ, invidia vacuus, non invidens, non invidus. Exp. Ἀ ψθόνος, apud Suid.

Ἀβάσκαντος, cui nemo invidet, tutus ab invidia, invidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur, quod invidias hominum avertit, seu quòd fascinationes ab invidiæ profectas avertit. Dioscor. lib. 3. Ἀβασκάντως, circa invidiam. Epigr. l. 1.

Καταβασκαίνω, idem quod βασκαίνω, Plut. Symp. 5. lib. Probl. 7.

Προσβα-

Προσβασκαύιον pro βασκαύιον, à nonnullis usurpatum fuisse ex Phrynicho annot.

Βάσκω, βασμὸς, vide in Βαίνω.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, sive βασσάρη, nomen calceamenti cuiusdam, ita dicti παρὰ τὴ βάσει αἰρησεύσαι. ut Etym. tradit. ¶ Idem annot. propriè significare τὴν βακχὴν, & Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius verò βασσάρας esse dicit Bacchi nutrices, ita nominatas ἀφ' ἧς βάσιν ἐπ' ὄρη ποιεῖσθαι ἀφ' ἧς μανιῶδες. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat, ut αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι, dicuntur, Bacchico quodam & lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. ¶ Accipitur & pro vulpe: in qua signif. dicitur & βάσσαρος secundum Herodotum, ut refert Etym. itidemq; Suid.

Βασσάρειος, vulpinus. Hesych.

Βασσαρὶς, (diminut.) significat non solùm τὴν βασσάραν τὴν βακχὴν, sed etiam τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, ut Etym. testatur. Item pro meretrice. ex Epigr.

Βασσαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus. in Epigr.

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto, ut baiuli onera portantes. Aristot. de mundo, βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, baiuli, geruli. Scribit tamen Suidas βαστάζειν, Atticis non esse ἄραι, sed rem aliquam manu contrectando eius pondus explorare, ut Od. φ, v. 405. Αὐτὰρ ἐπὴν μέγαν τόξον ἐδάσσατο καὶ ἴδε πάντη. ¶ Idem Suidas exponit etiam δοκιμάζω. ¶ Pro sepelire affertur ex Soph. in Aiace, κακῶς φάσιν τοὔπερθε φέροντες ὡς με βαστάσῃ.

Βάσταγμα, τὸ, onus quod portatur.

Βαστεγὴ, onus, βάρος. Hesych.

Composita.

Α'βάστακτος, ε, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importabilis) portatu impossibilis: ut ἀβάστακτον φορτίον.

Α'βαστάκτως, ita ut portari non possit. Hesych.

Ἀναβαστάζω, idem quod βαστάζω, vel porto sublatum in altum, seu tollo in altum ad portandum. Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσας τὸν αὐτόπτην.

Διαβαστάζω, idem quod βαστάζω.

Δυσβάστακτος, portatu difficilis: ut Matt. 23. Δυσβαστάκτως, cum difficili portatione, ita ut vix portari possit. Hesych.

Εὐβάστακτος, portatu facilis, Aristot. Rhet. l. 1.

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero. Exp. & confero, item comparo, ex Iobi c. 18.

Ὑποβαστάζω, sustineo.

Φορβοβαστάκτης, ε, ὁ, baiulus, apud Suid.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ε, ὁ, exp. mulierosus, cinædus, effœminatus. Ab Aeschine hoc nomine Demosthenes vocatur, quoniam κεκαμάδηκεν ἐπὶ μαλακίᾳ, ut scribit Harpocration. vide & Plutarc. in vita Demosth. A' Batalo quodam tibicine, qui mollis esset & effœminatus, significatio illa tracta est. ¶ Item podex, apud Eupol. ut scribit idem Harpocration.

Βαταλίζομαι, mollem effœminatamq; & turpem vitam ducere.

Βατεύω, βατέω, &c. vide in Βαίνω.

ΒΑ'ΤΟΣ, ε, ὁ, rubus, sentis. Od. ω, βάτων ὄψεσιν, propter rubos. Apud Dioscor. lib. 4. c. 39. est βάτος Ἰδαία, rubus Idæus. Sic dicitur per antiphrasin quasi βατὸς: quod sit prorsus ἄβατος, i. inaccessus propter minores & nocentes spinas. ¶ Est & piscis nomen, qui & βατὶς. Aristoph. schol. ¶ Est & mensuræ genus, Hebræis peculiare, ut Luc. cap. 16. ¶ At βατὸς, ὄ, ὁ, vide in Βαίνω.

Βάτιον, ὄ, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur, ut Aristoph. docet in Pluto. vide schol.

Βάτινον, dicitur fructus rubi, teste Gal. de alim. facult. l. 2. cap. 13. ¶ Item βάτινος, adiect. rubeus, i. qui est è rubo.

Βατώδεις, εσσα, ὁ, rubeus, i. qui est ex rubo, vel rubo assimilis, apud Theocr.

Βατώδης, ε, ὁ καὶ ἡ, idem apud Athen. l. 2. ut βατώδες μέρος.

Βατία, ἡ, Il. β. in Bœotia collis quidam circa Trojam, dictus ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ αὐτὸν βάτου, q. d. rubetum.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua. Plin. l. 2. cap. 15. ¶ Item piscis qui & βάτος, apud Athen. l. 4. & 7. ¶ Est & avis apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Composita.

Κυνόσβατος, ε, ἡ, & κυνόσβατον, ε, τὸ, rubus caninus, q. d. sentis canis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. & l. 9.

Πολυβάτης, rubis abundans. Nicand.

Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi serpens. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ε, ὁ, rana, dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum & βότραχος pro βάτραχος, apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοᾶν τραχέως ἔχειν, ut Etymol. docet. Autor Batrachom. βάτραχος ὑψώσιος ὠχρὸν ἐλέμας ὕδωρ λοιχῶ. ¶ Est etiam piscis nomen quem Plinius modò batrachum, modò ranam vocat. Aristot. autem inter σελάχη recenser. ¶ Item tumor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Aëtius. ¶ Hesychio est etiam species ἑχάρας.

Βατραχὶς, ε, ὁ καὶ ἡ, q. d. ranalis, ut βατραχὶς μῦς, apud Suid.

Βατραχὶς, ἰδος, ἡ, vestis ad ranarum colorem accedens. vide Aristoph. schol.

Βατράχιον, ε, τὸ, ranunculus, herba de qua Dioscor. l. 2. c. 25.

Βατραχίσκος, ε, ὁ, pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis. Plin. l. 37. c. 10.

Βατραχίζω, in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro, in modum natantis ranæ extendor, quum de luxatione membrorum agitur.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ε, ὁ, Battus, nomen cuiusdam Cyrenæorum principis, qui exili voce præditus & balbus fuit, vide Herodot. lib. 4. Hinc βατταλογέω, loquor ut Battus ille.

Βαττάλιζω, idem cum βαττολογέω, balbutio, lingua titubo & hæsito, in loquendo sum impeditus instar Batri illius, Cicer. ad Att. lib. 6. ep. 5. & Luc. in Ione tragœdo, de Timocle quodam. Hesychius tamen τὴν μίμησιν τῆς φωνῆς vult factum esse, ut βαρβαρίζειν & ποππύζειν. Ponitur & pro blaterare, garrire, nugas effutire.

Βαττωσιμὸς, ε, ὁ, titubantia & hæsitantia, linguæ impedimentum & offensio in loquendo. Theophyl.

Βαττολογὴς, ε, ὁ, titubator, hæsitator, qui impeditè loquitur vel etiam nugator, blatero.

ΒΑ'ΥΖΩ, latro, ὑλακτῶ, verbum fictum ex canum voce quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, ut baubari apud Latinos, Dores Βαῦσδειν dicunt. Theocr. idyll. 6. Α'λλοι τὸν ἄλλον ἔπιτον σκοπὸς· ἁ δὲ βαῦσδ' ἐὸς ἄλλα δερκομέα. Et Plut. in lib. an. seni c. resp. κακῶς γὰρ βαύσαντο οἱ μὴ γινώσκοντες, κακῶς Ἡσίοδον. Ab Hesych. exp. & obscurè seu occultè loquor.

Βαυκάλιον, ε, τὸ, baucalium: dicitur vas angusti oris à sono, quem edit dum aqua ei infunditur, tunc enim veluti βαῦζει & baubatur. Alex. Aphr. Probl. 94. l. 1.

Βαύκαλις, pro vase ad refrigerandum ponitur in Epigr. l. 2.

Δυσβαύκτος, (comp.) quem canes vix minimo latratu sunt prosequuti.

ΒΑΥΚΟ'Σ, ε, ὁ, jucundus, Hesych. delicatus. Etym.

Βαύκαλος, idem. Etym.

Βαυκίζομαι, delicior, lascivio, Hesych. Etym.

Βαυκισμάτια, delitiæ.

Βαυκισμὸς, species saltationis, Hesych. Etym. Poll.

Βαυκίδες, calceamenti genus. Poll. l. 7.

Καταβαυκαλήσεις, cantiones quibus nutrices sopiunt pueros suos, teste Athen. l. 14.

ΒΑΥ'ΝΟΣ, ε, ὁ, fornax, caminus, Eust. & Aristoph. schol. Quidam Peloponensium vocabulum esse putarunt. Etymologus ab αὔω significante καίω, deduci putat.

Βαύνη, idem. Hesych.

Βαύασσος, Κρήτες, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βαφὴ, &c. Βάψις, vide in Βάπτω.

ΒΑΑ'ΛΑΩ, F. αλῶ, mulgeo, sugo. Pluto, Δαμαγνίζων βάκκλον πολὺ βδάλλοντας. Ab Aristot. de muliere etiam dici testatur Bud. Afferur & βδέλλω pro eodem.

Βδέλλομαι, mulgeor, βόες βδάλλονται γάλα, apud Aristot. Idem, βῦς βδάλλεται ἀμφορέα, amphoram lacte implet. Item voce media, mulgeo. Nic. in Alex. ἦς σύγε βδήλαιο νέον γλάγος οὐδὲ πίθηαι.

Βδύλσις, mulctus. Item succus. Gal. de sympt. 4.

Βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. Theocr. idyll. 2. Etym. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. ¶ Est etiam bdellium arbor, Hesychio teste. Sic & apud Arrianum, Dioscor. Gal. vide & Plinium. Dicitur & βδέλλιον. Dioscor. l. 1. c. 81.

Νεοβδάλλων γάλα, lac recenter mulctum.

ΒΔΕ'Ω, F. έσω & ήσω, flatum ventris emitto, pedo. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ τῶν δέους βδέσαι δυμήτριον γαλῆς. Ibidem cum accus. ὁ λιβανωτὸν γὰρ βδέω. Sunt qui accipi etiam pro fœtere putent, ex consequenti, ut σίλφη βδέουσα, apud Gal. & Aët.

Βδέλος, flatus ventris, exp. & crepitus. Item fœtor extinctæ lucernæ,

Γαλεόβδολον, (comp.) frutex urticæ similis: de quo Dioscor. lib. 4. c. 95. Sic dictus quoniam folia eius manu trita γαλεῆς βδέλλου odore suo referunt.

Βδέννυσθαι, apud Suidam. & βδέννεσθαι, flatum ventris emittere, ut βδεῖν.

Βδύλλω, idem quod βδέω. Hesych. ¶ Item timeo, tremo. Apud Aristoph. in Equit. καὶ γὰρ οἵτε πολέμιοι δεδιάσι αὐτὸν, ὅτε πένης βδύλλει λεώς.

Comp. Ὑποβδύλλω, clàm flatum ventris emitto. Luc. ὑπεβδύλλε ὑπὸ τῶν δίων.

Βδελύσσομαι, & βδελύττομαι, execror, abominor, detestor. Propriè, averſor ob fœtorem. Ariſtoph. in Pluto. σὲ δ' ἀφ' τοῦτ' οὐδὲς ἐβδελύττετο. Exp. etiam, formido, exhorreo. Idem in Nub. Affertur & βδελύττω ex Can. 9. Conc. Antiocheni.

Βδελυγμὸς & βδέλυγμα, execratio, abominatio. Item res execranda ſeu abominanda. Lucæ 16. Eſt etiam fœtor. Etym.

Βδελυγμία, ἡ, execratio, abominatio. Chryſoſt. Item pro nauſea, apud Xen. Exp. & fœtor.

Βδελυκτὸς, execrabilis, abominabilis. ad Tit. c. 1. cui opponitur ἀβδέλυκτος, apud Aeſchyl.

Βδελυρὸς, qui eſt frontis proſtitutæ, protervus, flagitioſus, impurus. Ariſtoph. in Ran. & Nub. & Dem. in Mid. De eo propriè dicitur qui perdita quadam impudentia præditus ſit; ut apud Theophr. in Charact. & Plut. de Inſt. lib. Βδελυρῶς, flagitioſe, impurè ut βδελυρῶς βεβιωκέναι. Dem. Βδελυρία, ἡ, ſumma & perdita impudentia, ingens protervia. Plut. in Demetr. Item flagitioſa & impura vita. Aeſchin. in Timarch.

Βέβαιος, α, ὁ ἢ ἡ, ſtabilis, firmus, ut βεβαία εἰρήνη. Iſocr. & Xen. firma pax. Item (de perſona dictum) is de quo fiducia concipitur, is de quo nobis aliquid certò perſuademus. Vnde βέβαιον ἐμὶ τῦτο ποιήσειν, certa fides habetur mihi hoc facturum me eſſe. ut apud Thuc. 3. ⌐ Deducitur à βαίνω, ſed à βέβαα pro βέβηκα formatur.

Βεβαίως, firmè. unde βεβαίως ἔχειν, à Plat. dicitur quod firmum eſt. Exp. & certò, exploratò.

Βεβαιότης, ητος, ἡ, ſtabilitas, firmitas. Ariſtot. Ethic. l. c. 10. Exp. etiam conſtantia.

Βεβαιόω, ῶ, Ion. ῶσω, ἡ, ſtabilio, firmo, firmum reddo, tutum reddo. Item confirmo, ut βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην. Herod. 4. Sic & νόμους βεβαιῶσαι. Dem. ¶ Apud Iuriſconſultos, præſto ut habere liceat ei cui ſtipulatione & ſponſione evictionis cautum eſt. vide B.

Βεβαίωμαι, fidem facio, pro comperto habeo, affirmo, confirmo, Plat. & Paul. Item, ſtabilio, &c. Thuc. lib. 6. τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι.

Βεβαίωσις confirmatio, confirmamentum Thuc.

Βεβαιωτὴς, ῆ, ὁ, confirmator, ſancitor, Plut. Βεβαιωτικὸς, confirmativus. Euſtath.

Compoſita.

Ἀβέβαιος, α, ὁ ἢ ἡ, inſtabilis, inconſtans. Exp. etiam, minimè firmus, non hærens firmiter. Plut.

Ἀβεβαίως, inconſtanter.

Διαβεβαίωμαι, affirmo. Phal. & Plut.

Ἐμβεβαιόω, ῶ. conſtabilio, confirmo, ut ἐμβεβαιῶσασθαι τὸ νικᾶμεν, Plut. in Lyc.

Ἐπιβεβαιόω, ῶ, item ἐπιβεβαίωμαι, confirmationem addo. q. d. pòſt confirmo.

Καταβεβαιόομαι, ῶμαι, affirmo. Plut.

Βέβηλος, vide in Βηλός.

ΒΕΒΡΑΔΕΣ piſces quidam, apud Athen. l. 7. Iidem dicuntur & βεμβρεσόδες, & μεμβρεσόδες. ibidem.

Βείνω, vide in Βινέω.

ΒΕΛΟΣ, εος. τὸ, telum, jaculum, ſagitta, haſta miſſilis, πᾶν τὸ πόρρωθεν βαλλόμενον, ut Euſth. explicat. Alibi tamen ſcribit propriè eſſe τὸ τῆς ὀϊστῦ σιδήριον: indeq; ipſum totum βέλος nominari frequens apud Hom. Ἐνὸς βελῶν εἶναι, exp. intra teli jactū eſſe, cui opponitur ἔξω βελῶν εἶναι apud Herodot. ¶ Item quum Deo tribuitur, fulmen: ut apud Herodot. βέλος ἐνέσκηψε θεὸς, Deus fulmen jaculatus eſt. ¶ Euſtathio eſt etiam ipſe ictus & dolor ex ictu illatus ut Il. ξ, κεφαλὴ δὲ οἱ ὄσσε νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔλε θυμὸν ἐρύκανα. ¶ Βέλος ὀξὺ, metaph. extremus dolor parturientis, Il. λ.

Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Il. ο. ¶ At βέλεος, piſcis quidam apud Athen. l. 7.

Βελεσίτης, ου, ὁ, lapis qui ſagittæ effigiem repræſentat, ex ampla radice definens in tenuiſſimam aciem.

Βελόνη, ἡ, acus. Eupol. apud Poll. ¶ Eſt etiam nomen piſcis apud Ariſtot. & Athen. Βελονὶς, ίδος, ἡ, acicula.

Οὐέλος, verū, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ ἢ ἡ, arcens ſive depellens ſagittas, in Anth. Epigr.

Ἀκροβελὶς, ίδος, jaculi genus. Suid.

Ἐμβολὴ βέλεμνα, intercapedo & interſtitium quod eſt intra teli jactum, i. quod teli jactum non excedit. Polyb.

Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, eminus jaculans, ὁ ἑκάθεν βάλλων, vel ἑκάθεν βέλεσιν αἰεὶ ὢν, de Apolline, Il. α.

Ὀξυβελὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, acutam habens cuſpidem. Il. δ. Exp. etiam qui celeriter jaculum mittit apud Diodor. l. 20.

Τριβελὴς, tres cuſpides habens. Epigr.

Χρυσοβέλεμνος, aureis inſtructus jaculis, aureis ſagittis jaculans in Epigr. dicitur de Apolline.

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, α, ὁ, melior, præſtantior. Heſiod. in Erg. Οἶκον βέλτερον εἶναι, domi eſſe, melius eſt. Phocyl. Βέλτερος ἀλκήεσσα ἔφυ στοφιστιμίῳ αὐήν. Ariſtoph. ſcholiaſtes in poſitivo gradu exponit φρόνιμος.

Βελτίων, ονος, ὁ ἢ ἡ, idem. Dem. Thucyd.

Βελτίονως, melius.

Βελτιόω, ῶ, meliorem ſeu melius reddo. Philo de vita M. l. 3.

Βελτίωσις, εως, ἡ, in melius provectio. Phil. de vita. M. l. 2.

Βέλτιστος, optimus. Thuc. Plut. Βέλτιστα, optimè.

Ἀβέλτερος, α, ὁ, ſtolidus, amens, ſtultus, vecors, veſanus. Suidas & Heſychius exponunt, ὁ τὸ βέλτιον γινώσκων. Simplicius in Epictetum ait, ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτε σὺν ἔχῃ τινὲ συγκρινόμενον, βελτίων φαίνηται, i. quum non habet cui collatus, melior videri poſſit. Apud Athen. ἀβέλτερος & ἔμφρων opponuntur.

Ἀβελτέρως, ſtolidè, ſtultè. Plut.

Ἀβελτέρως, pro ἀβέλτερος, Euſt. ex Herodiano.

Ἀβελτερία, vel potius ἀβελτηρία, ſtoliditas, ſtultitia, amentia, veſania. Plut. ¶ Pro ignorantia quæ prudentiæ opponitur, ſæpe apud Demoſth.

ΒΕΜΒΗΞ, ηκος, ὁ, turbo, trochus, inſtrumentum quod pueri ſe exercentes torquent. Scribitur & βέμβιξ per ι. Suid. ex Ariſtoph.

Βεμβηκιάω, ῶ, circumeo, aut in gyrum eo in modum turbinis, circumvertor & circumagor. Suid.

Βεμβηκίζω, circumverto, & circumago in modum βέμβηκος, in gyrum ago velut turbinem, apud Suid. ex Ariſtoph. in Veſp.

Βεμβὶξ, etiam per ι ſcribitur, & dicitur non ſolùm de trocho & turbine quem verbere rotant pueri, ſed etiam de turbine aëreo & de aquarum vortice. Heſych. ¶ Eſt & inſectum quoddam volucre (quod & βεμβὶς nominatur, unde βεμβίδιον diminut.) Nic. in Ther.

Βεύθος, vide in Βάθος.

ΒΕΡΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teſte Euſtathio, concha & oſtreum quod uniones & baccas continet. Athen. l. 3.

Βέρεθρον, vide Βάραθρον.

ΒΕΤΙΟΝ, betium herba de qua Dioſc. l. 3. 27.

ΒΕΥΔΟΣ, veſtis genus varium aut purpureum, ut ſcribit Etymol. afferens ex Callimacho, Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ποικίλα βαύδεα ἔχουσι. Didymus verò, βαύδεα exponit δέρματα dici ſcribens quaſi ραύδεα, ut ſint βύσεα δέρματα, in quibus eſt αὐδέν: vel etiam τὰ αὐδέα παρέχοντα ἡμῖν. Herodian pleonaſmo ſic τὸ παρὰ τὸ αὐδέν dici autumat. Apud Poll. lib. 7. ſcribitur βαύδος, quod inter genera veſtium numerat.

ΒΗ, Suida teſte eſt imitatio vocis ovium apud Atticos: ut apud Cratinum in Dionyſ. Alexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λίγων βαδίζει.

Βήζω, Heſych. exp. φωνῶ.

Βήκη, Heſych. capra. Βήκα quoque dicta ſunt πρόβατα, teſte eodem Heſych.

Βληχάομαι, vide ſuo loco.

ΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, limen domus. Il. α, ὑπὲ βηλῷ ἁγιστέοιο, à divino ſeu cœleſti limine. ⌐ A βαίνω derivatum putatur.

Βέβηλος τόπος, quem (q. d. cuius limen) ingredi cuilibet fas eſt. Et ex conſequenti exp. profanus. Orph apud Iuſt. Mart. ἤρατο δ' ἐπίπλοας βεβήλοις.

Βεβηλόω, profano, contamino. Heſych & Suid.

Ἀβέβηλος, ὁ ἄβατος ἢ ἱερὸς, Euſt. Et ex conſequenti, non profanus: & interdum etiam ſacroſanctus. Et de re & de perſona. Plut.

Βῆμα, &c. vide in Βαίνω.

ΒΗΞ, χὸς, ἡ, tuſſis. Dioſc. l. 1. c. 158. βῆχα χρονίαν. Maſculino etiam genere reperitur apud Thuc. μὴ βηχὸς ἰσχυρᾶ.

Βηχικὸς, ad tuſſim pertinens, tuſſicularis. ut βηχικὰ φάρμακα, & βηχικὰ ἀνωμάλως. Dioſc.

Βήχιον, herba tuſſilago dicta, & tuſſicularis. Cæl. Aurel. & Dioſcor. l. 1. in præfat.

Βήττω, tuſſio. Xenoph. Pæd. 2. Βῆγμα, id quod tuſſiendo expuitur. Quidam ſcribunt cum ρ, βρήσσω & βρῆγμα.

Compoſita.

Ἀναβήττω, extuſſio, tuſſiendo expuo ſeu excreo: vel ſimpliciter, expuo, excreo, ut apud Gal. ἀναβήττων αἷμα ὅτι τὸ πνεύμονος. Ἀναβήττομαι, extuſſior, expuor, reijcior, apud eundem.

Ἀποβήττω, extuſſio, tuſſiendo ejicio. Hippocr. in Progn. μήτε πύον ἀποβήσσοντες.

Ἐκβήττω, extuſſio, apud Gal.

Ὑποβήττω, ſubtuſſio. Luc. in ſomn.

ΒΗΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, beryllus: gemmæ ſeu lapidis preciosi

nomen

nomen. Tryphiod. in poëmatio de excidio Troiæ, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ αἰμαλέης ἀμεθύστου. ¶ Est & herbæ genus, teste Hesych. apud Dionys. de situ orb.

Βηρύλλιος λίθος, idem cum βήρυλλος, Ezech. c. 28.

- BHΣΣAI, αἱ, ut Græci lexicographi & schol. tradunt, dicuntur οἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, loca in montibus per quę gradi possumus: seu loca arboribus frutetisq; condensa: qui Latinis dicuntur saltus. Sunt qui interpretentur etiam convalles, valles profluas. Il. ϱ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κυνὸς θαλερὸς τ' αἰζηὸς Γ' ἠΐδλως σκέδασσεν ἐλιξάμενος ἀφὸ βήσσας. Et Il. π, Οὔρεος ἐν βήσσης.

Βησσήεις, σσα, όν, saltuosus: vel flexuosus, habens multas semitas. Hesiod. in Erg. ἄγκεα βησσήεντα.

BI'A, ας, ἡ, vis, robur. Il. η, & λ, & Od. ξ, βίη δὲ μοι ἔμπεδος ἔπλ, utitur & Xen. Hell. 6. ¶ Item vis, i violentia, item violentus impetus. Il. α. τὼ ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγει τὴν τιμωρίαν καὶ ὠμότητα. Dicitur βίᾳ & πρὸς βίαν, per vim. Hinc βίᾳ ἡμᾶν, Thuc. nobis invitis. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, invita multitudine. Et ἀνάγκης βίαν ἐπίνομεν, coacti bibebamus, apud Aristoph. ¶ Item βίαι, iniuriæ, contumeliæ, quæ per violentiam fiunt. Od. π, βίας ἀπὸ δέγμενος ἀνδρῶν.

Βίαιος, α, ὁ (& interdum ἡ) violentus, injurius, ut ἔργα βίαια apud Hom. apud Plut. de leg. τὰ βίαια, quæ vi aguntur. Apud Xen. & Luc. βιαίου ἢ πικρᾶς, vim & injuriam inferre; cui respondet, βίαιον ἢ πάσχειν apud Thuc. Hinc & βιαίων δίκη, actio de vi illata. Dicitur & de persona, apud Thuc. ¶ Item coactus, ut βίαιοι φωναί, apud Greg.

Βιαίως, vi, violenter, ἐξ.

Βιάω, ῶ, F, ήσω, vim affero, urgeo, vel violenter urgeo, opprimo. Il. π, ἕως γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.

Βιάομαι, ῶμαι, idem quod βιάω. Od. λ, οἱ κακὸν βιόωντι. Ex Hesiod. aff. ro, vim infero, vitio.

Βιάζω, idem quod βιάω. Od. μ, μὲ βιάζεται μᾶλλον ἐόντα.

Βιάζομαι pro eodem frequentius usurpatur in prosa cum accus. vel personæ, vel rei. Redditur interdum etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infinit. apud Luc. & Plut. Item conor, nitor, summa vi contendo, itidem cum infin. οὐ βιάζ μαχέσχε. Plut. Item stupro, stuprum infero, quod & Lat. dicitur vim infero, cum accus. Plut. ¶ Item passivè, opprimor cogor, &c. Xenoph. & Plut.

Βιασμός, ᾶ, ὁ, violatio, vis adhibita seu illata. Dioscor.

Βιαστής, ᾶ, ὁ, qui vim infert, violator. Naz. Βιαστικός, qui vim afferre potest, ut βιαστικὸς νόμος, lex qui cogit, ex Plat.

Βιὸς & Βίος, & Βιαιὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀβίης, ου, ὁ καὶ ἡ, valde robustus. Ex α augente, & βίη, i. robur: pro πολυβίης, vel contrà invalidus, minimè robustus, imbellis, si α sit privativum. Item non violentus, violentia non utens. Item qui violentiam aut vim non novit, vel cui vis non infertur, vel qui coactus & per vim nihil agit, liber. Aliam significationem vide in compos. ex Βίος.

Ἀβίητος, ος, ὁ καὶ ἡ, non factus per violentiam, nō violentus. Item non coactus. ¶ Item inexpugnabilis, ineluctabilis, robustus.

Ἀβιήτως, sine violentia, non violenter, non coactè.

Ἀβρόβιος, ου, ὁ, immani robore & vi præditus, strenuus, bellicosus, in Anthol. epigr.

Ἀντίος, ία, ον, adversus, contrarius, adversarius, quasi ἀνταῖον βίαν ἔχων, vel secundum Etym. ὁ ἀνανεμόμενος τῇ βίᾳ, i. dimicans. Il. α, ἐκ β, αὐτοῖσιν ἔπεσι μάχεσθε. Ἀντίον & αὐτίον & αὐτίον (adverb.) contrà, è contrario, ex opposito. Item ex adverso, è regione, coràm, in conspectu. Il. π & η, & Il. φ.

Ἐναντίος (decomp.) adversarius, q. d. vim & potentiam contrariam habens. Et adverb. ἐναντίον, adversus, contrà, apud Hom.

Ἀντιβιάζομαι, reluctor vim adhibens, vi obsisto. Philo de mūdo

Ἀποβιάζομαι, vim affero, vi cogo. Plut. in Cariol. ὅπως δ' ἡμῶς ἡ ἰσοτιμία πολλοῖς ἀποβιάζεται. ¶ Enitor ut mulier in partu, apud Aristot. de hist. an 7. inquit Bud. ¶ Passivè etiam capitur pro, vi cogor. apud Plut.

Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo.

Εἰσβιάζομαι, vim infero, violenter aliquid facio. Dem. ¶ Item vi ingredior, q. d. per vim irrumpo. Sic Plut. in Numa, ἐσβιάζονται τὰς οἰκίας.

Ἐκβιάζω, vi exturbo, vi compello ex uno loco seu statu in alium. Plut. symp. 4.

Ἐκβιάζομαι, vi adigo, per vim compello, apud Herodian. & Plut. Item exprimo, extorqueo Budæo.

Decomp. Ἀνεκβίαστος, qui vi compelli nequit, cui vis nulla fieri potest, inviolabilis, Plut. Ἀνεκβιάστως, inviolabiliter.

Δυσεκβίαστος, cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax. Plut.

Εὐρυβίης, cuius vis & robur latè se extendit, latè potens. Hesiod.

Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo. Καταβιάζομαι, idem. Item passivè, opprimo, urgeor. Plut.

Παραβιάζομαι, vi detorqueo. Plut. Item urgeo, cogo, Plut. & act. cap. 16.

Περιβιάζομαι, antè vim infero. Plut. in Camillo.

Προσβιάζω, adurgeo, instando cogo. Thuc. Προσβιάζομαι, idem apud Plut. symp. 4. τῇ προσβιάζομαι τὴν φύσιν, vim afferentes naturæ. Item passivè, cogor. Thuc.

Συμβιάζω, seu συμβιάζομαι, simul vim infero, unde συμβιασμός, apud Dem. exp. simul occupata.

Ὑβρίζω, ἡ, modum excedens vis, iniuria. Suid.

Ὑπέρβιος, omnem vim excedens, omni vi superior, violentus. ut Il. σ, θυμὸς ὑπέρβιος. Od. α, ὑπέρβιος ὕβρις. Hesiod. in Erg. ὑπέρβιον ἀγχόθι κείρας.

Ὑπέρβιον, adverb. ultra vires, per vim. Ὑπερβίως, idem. Il. ϱ.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præpolleo. Thuc. l. 2.

Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

Βιβάζω, Βιβάω, vide in Βαίνω.

BI'BAOΣ, ου, ἡ, liber. Demosth. pro cor. τὰς βίβλους ἀπεγίνωσκεν. Luc. in Herod. de libris eius loquens, ἄρχει τῶν καὶ μέσας κλιθῆναι τὰς βίβλους αὐτῶν. ⊱ Etym. deducit ἀφὸ τοῦ τὰς βίβλους βάκιδας αὐτῶν. Eustathius autem ἀπὸ τῆς βύβλου, ex qua olim fieri solebant libri.

Βιβλάριον & Βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellulus, in Apoc. c. 10.

Βιβλίον, ου, τὸ, libellus, Sæpe pro βίβλος, liber. Luc. de hist. scrib. τοῦτο μὲν οὖν ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τῆς βιβλίου ἐπέγραψεν. Et λεπτόγραφα βιβλία, apud eundem. Item idem quod χαμμαστῶν. Exponitur & tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

Βιβλιακὸς, librorum voluptator, in librorū lectione versatus. Plut.

Βιβλίδιον, ου, τὸ, libellus. Dem. Βιβλίδριον, idem. apud Eust.

Βιβλὶς, ίδος, ἡ, libellus, aut funiculus è papyro plexus. Etym.

Βιβρώσκω, vide in Βρώσκω.

BI'KOΣ, ου, ὁ, ab Hesych. exp. vas aut urna habens ansas. Ab Hieronymo apud Esa. cap. 19. exp. doliolum. Eubulus apud. Athē. lib. 1. γαμικὰ & βίκους pro eodem accipit. Sic Xenoph. apud Suid. ἔπεμπε βίκους ἐπιδεᾶς οἴνου.

Βικίον, ου, τὸ, urnula, urceolus, doliolum: vel lagenula aut etiam vasculum. Diosc. l. 1. c. 96. Βικίδιον, idem apud Suid. ¶ Item βικίον, vicia, apud Asianos, ut tradit. Gal. de alim. facult. lib. 1. c. penult.

- BINE'Ω, ἐῶ, ineo, coëo, idem quod βαίνω unde derivari putatur. Aristoph. in Ran. πῶς γὰρ ἂν χοιρίδιον. Ὥσπερ γε πίνειν οἶδε κοὐ βινεῖν μόνον.

Βινλιάω, ᾶ, inire seu coire cupio, coitus libidine prurio, apud Luc. Aristoph. & Athen.

Βάω, idem quod βινέω, & ab eadem origine deflexum. Hesych. βάειν, apud Solonem esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire. Aff. & βάνλιζον pro βινλιᾶν.

Composita.

Ἱππόβινος, ου, ὁ, in modum equarum coiens, i. valde libidinosus. Aristoph.

Ὑποβινλιῶντα βρώματα, edulia quæ libidinem prorirant, ex Menandro.

- BI'OΣ, ου, ὁ, vita: cui opponitur mors, ut πέρας τοῦ βίου, finis vitæ, Xen. Pæd. 8. Et ἀφὸ βίου, per totam vitam. Plut. ¶ Item vita, i. mortales & humanum genus. Aristot de mundo. συνεπιμαρτυρεῖ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὸν αὐτὸν χώρον ἀποδοὺς θεῶν, i. assentiuntur mortales omnes. ¶ Item victus, annona. Item bona, facultates. Et generaliter res ad vitam necessariæ Xen. Hellen. 7. ὁ γὰρ βίος τοῖς πολίταις ἡμῶν ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Sic dicuntur βίον περιζεσθαι & συλλέγεσθαι & κτήσασθαι & πιεῖσθαι, victum quærere seu comparare apud Aeschin. Dem. Herodot. Xen. ⊱ Dici volunt παρὰ τὸ μὴ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν. ¶ At Βιὸς, ου, ὁ, quidam exp. arcus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν σύρσιν βίας, vi enim intendendus est. Alij exponunt nervus arcus, itidem παρὰ τὴν βίαν, quia vel vim arcui addit vel vi contenditur. Il. ο, ὅτε μοι βίον ἐκβαλε χαλκὸς, Νεύρῃ δ' ἐξίηκε ἰὸν εὐσφόρον.

Βιόω, F. ώσω, vivo, κατ' ἐξοχὴν βιῶν, Luc. Reperitur etiam βιῶμι & βιῶς & βιοῖεν (apud poëtas & Herodotum) quorum themata in usu non est.

Βιόομαι, ώμαι, idem. ut apud Plat. ad Col. Ἡμεῖον βίον βιοσώμεθα. ¶ Transitivè apud Hom. pro vivifico. Od. θ, σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κήρη. ¶ Item passiva significat. ut καλῶς βεβιωμένος βίος, benè acta vita.

Βιώσκομαι, vivisco apud Aristot. in Meteorolog.

Βίωσις, εως, ἡ, vita, i. ipsa vivendi actio. Act. ap. c. 26.

Βιώσιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, vitalis, i. qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, apud Suid. Βιώσιμον βρέφος, vitalis infans, & βιώσιμος βίος. Βιωσίμως, vitaliter, ut βιωσίμως ἔχω, vitalis sum, apud Naz.

Βιωτὸς, ή, όν, vitalis, ut Plato in Apol. ὁ δὲ αὐτάρκης βίος, ἡ βιωτὸς αὐτάρκεια. Aliquando βιωτὸν, in neut. gen. vivendum. Luc. σὺν ὄφλῳ βιωτὸν αὐτῷ.

Βιωτικὸς, ή, όν, ad vitam sustentandam & victum comparandum industrius aut intentus. Aristot. hist. an lib. 9. Item ad vitam sustentandam & victum conquirendum pertinens. 1. Cor. 6.

Apud

Apud Theologos *pro* ſecularis, item pro eo qui laicus eſt, i. prophanus, non monachus. ſeu pro eo qui huius vitæ ſecularis curis & negotiis addictus eſt, aut eo qui ad huius mundanæ vitæ uſum tantummodo ſpectat, ut annotat. Bud. ex Baſil.

Βιωλικῶς, ut fit in communi vita. Item populariter.

Βίοτος, ου, ὁ, (apud poëtas idem quod βίος) vita. Il, ἡ, βιότοιο πολυτή. Item victus, id unde vivitur, res ad vitam ſuſtentandam neceſſariæ, bona, fortunæ. Od. α, ἀλλότριον βίοτον κατιδέσθαι.

Βιοτή, ῆς, vita. Xen. Pæd. 7. τὸν δὴ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν.

Βιότης, ητος, ἡ, idem. Theodor. in Eccl. hiſt. Βιότου, victus exiguus. Ariſtoph. in Pluto.

Βιοτήσιος, ου, ὁ, ἡ, vitalis ut βιοτήσιον ὕδωρ. Nonn.

Βιοτεύω, vivo, vitam dego, victum quæro. Xen. Pæd. 3. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Βιοτεία, ἡ, vitæ inſtitutum, vita apud Xen.

Compoſita: ac primum ex βίος.

Ἄβιος, ου, ὁ ἡ, inops, cui non ſuppetunt ad victum neceſſaria. comp. ex α privat. & βίος, victus. Luc. in dial. Achillis & Antilochi, πηδύσονται ἄβιοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσι. ¶ Item dives, apud Antiph. ab α augendi vim habente, & βίος, victus. ¶ Item longævus, ut quidam expon. Iliad. ν. ab α epitatico, & βίος, vita. ¶ Item qui caret muliere. Strab. ¶ Vide & alias ſignif. in compoſitis ex Βία.

Ἁβρόβιος, mollem & delicatam vitam agens, molliter & delicatè vivens. Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀθεσμόβιος, qui exlegem & injuſtam vitam degit. Nonn.

Ἀμφιβίος, ſive ἀμφιξόϊτης, in plauſtro vivens.

Ἀμαυρόβιος, languidè vivens. in Epigr.

Ἀμιμητόβιος, cuius vita inimitabilis eſt.

Ἀμφίβιος, quaſi utrinq; vitam habens, ancipitem vitam habens i. modò in aqua, modo in terra vivens, anceps, ut ἀμφίβια ζῶα, Cicero vocat beſtias ancipites.

Ἁρπαξίβιος, è rapto vivens, apud Athen.

Βραχυβίος, qui brevis eſt vitæ. cui breve vivendi tempus conceſſum eſt. Athen. 7. Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas.

Δαμόβιος, longævus, apud Aeſchyl.

Ἔμβιος, cui vita ſeu vitalis aliqua vis ineſt, qui vitam inſitam habet, vividus, vivax, ut ἔμβιον φυτόν. Theophr.

Ἑξαμηνόβιος, qui ſex menſes vivit, qui ſemeſtrem vitam agit. ut Plin de lacertis.

Ἐνυδρόβιος, vivens in locis ἐνύδροις, in aquis degens, in undis vivens, aquatilis, aquaticus.

Εὐβιος, benè & commodè vivens. Ariſtot. an. hiſt. lib. 9.

Εὐβιότος, idem ibidem.

Ἡμερόβιος, qui in diem vivit, ut ſolent mendici omnes, ſed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philoſophus, qui ipſe victū diurnum quotidie mendicabat.

Decomp. Καθημερόβιος, qui in diem vivit, præſentibus rebus contentus, atq; ex parato, minimè ſolicitus de futuris.

Κακόβιος, malè, i. duriter vivens. Plut.

Κοινόβιον, q.d. vitæ communicata ſocietas. Gell. lib. 1. cap. 9.

Λιπόβιοι, qui vitam deſeruerunt, vita functi, mortui. Heſych.

Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longævus. Luc. Vnde μακροβιώτερος, apud Ariſtot. & Luc.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitæ longitudo. Ariſtot. rhet. lib. 1.

Μελάμβιος, qui nigram, i. obſcuram vitam degit.

Μικρόβιος, qui exiguæ vitæ eſt.

Ναυσίβιος, qui in navibus ſeu ex navibus vivit. Alciphr.

Νυκτίβιος, & νυκτερόβιος, noctu vivens, noctu vagans & victum quærens, interdiu verò latitans: ut noctuæ & veſpertiliones vel (ut Heſych. expon. ὁ σὺν νυκτὶ ὡς σὺν ἡμέρᾳ λάμπων.

Οἰόβιος, qui ſolitariā vitam degit, qui in ſolitudine verſatur. Suid.

Ὀλιγόβιος, pauco (i. brevi) tempore vivens.

Ὁμοιόβιος & ὁμοιοβιότος, ſimili victus ratione utens, qui ſimili victu utitur.

Ὀρέσβιος, qui in montibus degit, monticola. Oppian.

Παλίμβιος, redivivus.

Πυρόβιος, in igni vivens.

Συνόβιος, qui ſicis victitat. Item qui victū ſibi parat ex συκοφαντίᾳ.

Σύμβιος, qui alicui convivit, contubernalis. Ariſtot. Ethic. 9.

Τρυγόβιος, fæce victitans, apludam edens & floces bibens. Gel.

Τρυσίβιος, vitā vexans vitæ moleſtus, vitam excrucians, ὁ τρύων ἢ βλάπτων τοὺς βίους, inquit. Euſt. i. vexans & moleſtans in quærendo victu, vel ſe tantū non enecans in victu ſibi comparando

Ὑγρόβιος, qui in locis humidis vivit. Piſcatoris epith. apud Nonn.

Φερέσβιος, ferens vitam, vel ferens quod ad vitam degendam neceſſarium eſt, frugifex. Epith. eſt Solis aliquando apud poëtas, aliquando terræ.

Χερόβιος & χερσόβιος, manibus, (i. manuum labore) vivens.

Decomp. Ἀποχερόβιος, vel ἀποχερσοβιώτης, ex manibus victitans, manibus victum quærens vel manuum labore victitans. Suid. & Poll.

Ὄλβος, Πρέσβυς, Φέρβω, Φοῖβος, quomodo huc pertineat, vide ſingula ſuo loco.

Comp. ex βιόω *cum præpoſit.*

Ἀναβιόω, ῶ, reviviſco, apud Suid. & Athen. lib. 9. unde ἀναβιωνὰς, qui revixit, redivivus.

Ἀναβιώσκομαι, idem. Plat. in Phædone. Interdum, reviviſcere facio, vitæ reſtituo, exſuſcito, apud eundem.

Ἀνάβιωσις, q.d. reviviſcentia, reditus ad vitam, reſurrectio à morte.

Ἀποβιόω, ῶ, morior, vivendi finem facio, unde ἀποβίωσις, mortuus eſt apud Artemidorum.

Διαβιόω, ῶ, vitam tranſigo ſeu traduco. Xen. & Luc. Interdum additur accuſ. ut Iſocr. in Evag. Διαβεβιωκὼς αὐτὴν βίον. Apud Plut. in Public. ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, quibus exilium ſuſtentare poterunt.

Ἐμβιόω, ῶ, q.d. inviviſco. Theoph. & in paſſ. voce, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ.

Ἐμβίωσις, q.d. inviviſcentia.

Ἐπιβιόω, ῶ, ſupervivo, ultrà vivo, ſuperſtes ſum, ἐπιζῶ. Plato in epiſtol. εἰς αὖ ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιβιώσῃ.

Καταβιόω, ῶ, vitam tranſigo, vel etiam ad exitum perduco. Herodian. & Plutarch.

Decomp. Ἐγκαταβιόω, vitam conſumere. in Plut.

Συναπαβιόω, ῶ, unà vitā tranſigo, vel extremam vitam tranſigo.

Περιβιόω, ῶ, incolumis vivo, vel ſupervivo, ſuperſtes ſum, ut ἐπιβιόω, Plutarch. in Antonio, ἀπολαυομένῳ δὲ τούτῳ, μὴ φθονεῖσθαι.

Προβεβιωμένα, τὰ, vita anteacta. Plutarch. de lib. inſtit. τὴν δόξαν προβεβιωμένων, gloriam vitæ anteactæ. Sic & apud Syneſ. & Herodian.

Συμβιόω, ῶ, convivo. Luc. in vitarum vend. συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός. Iungitur συμβιόω dat. vi præpoſitionis, ut Dem. ἐγὼ μὲν δὴ ταύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem pro cor. ἀγαθῇ δὲ (ἔχ ἀρᾶς,) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς.

Συμβίωσις, convictus, inter illos qui ſimul vivunt & contubernales ſunt, dicitur eſſe συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitæ conſuetudo. Plutarch. de marito & uxore dicit in Pericle, εἴθε τῆς συμβιώσεως σοι οὕσης αὐτοῖς ἀρεσκούσης. Vſus eſt & Cicero ad Atticum, lib. 3.

Συμβιωτής, convictor, contubernalis. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ (i. Auguſti) appellat. Interdum compotor exponi poteſt, veluti quum de paraſito dicitur: ut apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς *ſine præpoſit.*

Ἀβίωτος, ου, ὁ ἡ, non vivens, non vitalis, ut ἀβίωτος βίος, apud Dem. Ariſtoph. Syneſ. Sic ἀβίωτος αἰών, apud Xen. Pæd. 3. Exp. & miſer, iniucundus. Ἀβίωτον ſubſt. abſolutè ponitur pro ἀβίωτος βίος, apud Aeſchin. in Cteſ.

Ἀβιώτως, cùm tædio vitæ. Plutarch.

Ἀξιοβίωτος, dignum vita.

Ξηροβιωτικὸς, qui in ſicco vivit, terreſtris. Ex Platone.

Χειροβίωτος, vide ſuprà in χερόβιος.

Βλαισερὸς, βλάβη, &c. vide in Βλάπτω.

ΒΛΑΙΣΟΣ, ου, ὁ, valgus, cui diſtorta ſunt & prava crura, & cui genua ac tibiæ converſæ ſunt. Gal. de cauſis morborum, κωλῶν δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὸ ἔσω κλῖνον ῥέπον, ῥαιὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Xenophonti ſunt equi βλαισοὶ, quod vitium eſt tale ut interius atterantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. ☞ Autor Etymologici affert ex quodam, ὁ τὰς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, & addit, qui literæ λ ſimilis eſt. Et ſubiungit βλαισὸν dictum eſſe τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴχνος τῶν ποδῶν. Vide Bud. in prior. annot. in Pand. & Alex. Aphrod. Probl. 24. lib. 2.

Βλαισότης, ητος, ἡ, diſtortio. Ariſtot. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, diſtorqueo. Ariſtot.

Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης, blæſitas.

Βλαίσια, in apibus Ariſtoteli ſunt eadem quæ βλαισοὶ, blæſa. hiſt. an. lib. 9. cap. 40.

Βλεσὸς: idem cum βλαισός. Ἀ pleriſq; exp. cui membra ſunt reſoluta. Sic dicitur & cui lingua impedita eſt qui & τραυλὸς. Vtitur ſæpe Hipp. & Gal. Scribitur & βλεσσὸς, apud Poll.

ΒΛΑΞ, ακος, ὁ, piſcis quidam omnino inutilis & qui nulli animanti eſt eſui. Etymol. dicit ne canibus quidem edulem eſſe. Heſychius eum fœtidum eſſe tradit. ¶ Item qui ſubmiſſus eſt aut abiectus præ luxu vel præ fatuitate, ut exp. Euſt. qui vult à βλᾶ per ſyncopen facto ex βάπτω eſſe βλάζω, unde fiat βλαξ. Affertur apud Etym. etiam aliud etymon à μαλακὸς. Exp. etiam, ſocors, hebes, ignavus, iners, ſupinus. Xen. Pæd. 1. δίδωκα μὴ παντάπασι βλάξ ἢ ἠλίθιος γίγνεσθαι: Dicitur & βλαξ ἵππος, apud eundem, cui oppon. ὑμοσοδὴς. Legitur & ſuperl. βλακίστατος, apud eundem in Apomn.

Βλακικὸς, ἡ, ὁ, ſocors, ignavus, iners, piger, apud Xenoph. Apud Luc. ſtolidus.

Βλακικῶς, ignavè, ignavorum & inertium more. Ariſtoph. in Avib.

Βλακωδὴς, ες, ὁ ἡ, idem quod βλακικὸς. Poll. Βλακωδῶς, idem quod βλακικῶς.

Βλακεύω, ſocordiæ me dedo & inertiæ, ſocorditer me gero. Xenoph. in Laced. Polit. Erotianus ait eſſe ἐπὶ πολλῶν ἀμαρτίαν, metaph. ab illo piſce, quia ὁ τῷ σώματι ἀζηχὴς ἀλυσιπόλυτος

ἔχω Item ὀλιγωρεῖν (contemnere) & μὴ νωθρέως ἢ ὀλιγωρίας τὰ πράττειν. ¶ Item per delicias conſumo bona, per nequitiam vivo inquit Bud. (νωθρεύομαι.

Βλακεύω Euſt. ait eſſe μαραίνειν, deſipere. apud Xen. autem, Βλακεία, ἡ, ſocordia, inertia, ignavia. Xen. Pæd. 7.

Βλάκευμα, quod per ſocordiam fit.

Καταβλακεύομαι, (comp.) idem quod βλακεύομαι ſeu βλακεύω. Hinc καταβλακευμένοι καὶ κάτω μένοντες, Greg. ſocordiæ dediti, vel in mollitiem inertiamq; effuſi. Item luxui dediti, vel in deliciis vitam agentes.

Καταβλακευμένως, ſocorditer, per ſocordiam, remiſſo animo, remiſſe. Ariſtoph. in Pluto.

ΒΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω. lædo, damno afficio, noceo, Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψειε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur & dij βλάπτειν quum cladem ſeu noxam aliquam immittunt, ut Il. ψ, βλάψεν γὰρ Ἀθηνάη. Et Xen. in Symp. ὡς μηδεὶς βλάπτῃ. Cum gen. ut Od. α, βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, ſeu itineri alicuius impedimentum afferre.

Βλάπτομαι, iniuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. Thuc. Xen. Item pro ἀζημιόπλητος & ἐμποδίζομαι. (vide Euſt.

Βλάμμα, τὸ, detrimentum.

Βλάψις, damni illatio, noxa. Plat.

Βλαπτικός, nocivus, lædendi & damnum inferendi vim habens.

Βλάω, idem quod βλάπτω: unde Il. τ, βλάβεται δὲ γένναι ἰόντι.

Βλάβη, ἡ, noxa, damnum, detrimentum. Plat. Thuc. Ariſtoph. Plut.

Βλαβή, ῆς, ὁ, ἡ, τὸ, idem. Plat. de leg. 8. & Ariſtoph. in Ran.

Βλαβερός, ά, όν, noxius, damnoſus, detrimentoſus. Plat. & Xen.

Βλαβόεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph. κανέα βλαβόεντα πῶμα.

Βλαυτὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

compoſita.

Ἄβλαπτος, ος, ὁ ἡ, noxæ expers, cui non nocetur, Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβής, ές, ὁ ἡ, innocuus, innoxius, non nocens, ut ἡδοναὶ ἀβλαβεῖς, Plat. 2. de rep. Item incolumis, illæſus, inoffenſus, noxæ expers. Xen. 5. Cyri Pæd. ἡ τὰς ἑαυτῆς αὐδρας ἀβλαβεῖς ἀφ' ἡμῶν πείθεσθαι παρέχεται.

Ἀβλαβῶς, innocuè, innoxiè. Item inoffenſè, illæſè.

Ἀβλάβεια, ἡ, innocentia. Cicer. lib. 3. Tuſcul. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀνθλάπτω, viciſſim lædo ſeu noceo, læſus lædo.

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo. Ἀποβλάπτομαι, lædor, damnum accipio. Item privor, iacturam facio, apud Soph. in Aiace, Τοῖς δ' ἀποβλαφθεῖσιν ἀρτίως φίλοις, privatam tali amico.

Ἐπιβλάπτω, inſuper noceo & damnum infero. Thuc. lib. 4.

Ἐπιβλαβής, noxius, damnoſus, detrimentoſus.

Decomp. Σωεπιβλάπτω, unà lædi ſeu cui noceri facilè poteſt.

Εὐβλαπτος, qui lædi ſeu cui noceri facilè poteſt.

Θεοβλαβής, q. d. cui à Deo damna & pœna infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abſtulit intelligentiam. Bud. exp. adverſo numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira ſtoliditas apud Aeſch.

Καβλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Naz. in Orat. Ariſt. Rhet. 3.

Νοοβλαβής, mente læſus, cui læſa eſt mens, qui non eſt ſanæ mentis, mente captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo. Chryſoſtom.

Φρενοβλαβής, mente læſus, mente captus. Hippocr. epiſtol. ad Demag. Φρενοβλαβῶς dementer inſanè more eius qui mente eſt læſus, & mente captus. Herodot. & Hippocr.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia. apud Heſych. & Suid.

Κοσμοβλη, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ἀμβλύς.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ F. βλαςήσω, Aoriſt. 2, ἔβλαστον, germino, fruticor vel frutico, *de plantis*. Et generaliter *pro* naſcor, originem duco: unde apud Soph. ἐξ ἀρίστου δυοῖν βλαστόν. Idem, ὅστις αὐθιγενὴς φύσιν βλαστών. Aeſchylus, Ἀφ' ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βελεύματα. ¶ Ité produco. Alex. Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας ἐ βλαστάνει.

Βλάστημα, τὸ, germen. idipſum quod germinando prodijt. Gregor. Iſocrat.

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. & fructuũ inchoatio.

Βλαστητικὸς, ἡ, ὸν, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη, ἡ, germen, propago. Theophr. Βλάστη ζώων, metaph. Plato incrementũ vocat. Et Plut. de Niobe, βλάστας τέκνων βεβηθυῖα.

Βλαστὸν, ὸ, τὸ, pro eodem. Nicand.

Βλαστὸς, ὸ, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικὸς, ad germinandum propenſus. Theophr.

Compoſita: ac primùm ex βλαστάνω.

Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renaſcor. Interdum pro βλαστάνω. Plat. de leg. l. 8. ξυμπέφυκε τοῦ ὄντος ἀεὶ ἀναβλαστανόντος.

Ἀναβλάστημα, quod renaſcitur. Poll.

Decomp. Σωαναβλαστάνω, unà germina protrudo. Theophr. hiſt. plant. lib. 3. c. 6.

Ἀποβλαστάνω, germino, *vel potius*, egermino.

Ἀπόβλαστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, ut apud Plat. in Symp.

Ἀπόβλαστησις, germinatio.

Διαβλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. l. 4. de cauſ. pl. c. 9.

Διαβλάστησις, germinatio.

Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. c. 3.

Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod germinavit.

Ἐκβλάστησις, egerminatio. Dioſc. lib. 1. ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

Ἐπιβλαστάνω, ſupergermino, inſuper germino. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 7. Ἐπιβλαστέω, idem. Ἐπιβλάστησις, ſupergerminatio.

Ἐπιβλαστικὸς, ſupergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementum germinis accipio.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Παραβλαστάνω, circumpullulo, & renaſcor, ſeu (ut alij exp.) adnata emitto. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8.

Παράβλαστημα, quod ita circumpullulat & renaſcitur. Poll. l. 7.

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παράβλαστος, ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibuſdam παραβλάστου ſunt adnata, aliis adnaſcentia ſive appendices, atq; ramuli qui iuſto germini adnaſcuntur & ſuccreſcunt, quaſiq; proles nova atq; aſcititia, è caule ſponte pullulant quos ſi ab radice pullulent, ſtolones potius Latinè dici poſſe ſcribunt, quæ ipſi Plinio inutilis ſit fruticatio Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 4.

Παραβλαστὸς, ὸν, ὁ, qui ſic adnaſcitur & renaſcitur pullulando. Theophr.

Decomp. Ἀπαραβλαστος, nullam ſobolem proferens non renaſcens. Theophr.

Προβλαστάνω, prægermino, prius germino. Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. c. 16.

Πρόβλαστημα, quod prægerminavit, præcedens germen.

Πρόβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatum annotat Cæl. Rhod. quia egerminantibus vitium palmitibus illi fieret divina res, vel quum eaſdem forent putaturi.

Ὁμοιοβλαστάνω, ſimiliter germinare, germinis ratione convenire

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. cap. 25,

Ὑπερβλαστὸς, germinationis modum excedens. Theophr.

Ὑποβλαστάνω, ſuppullulo.

Alia compoſ. facta ex βλάστη *ſeu* βλαςός.

Ἄβλαστος, ος, ὁ ἡ, ὸν, non germinans, ſine germine, non pullulans, infœcundus. Theophr. cui & opponit βλαστητικός.

Ἄβλαστος, idem quod ἄβλαστος. Theophr.

Ἀβλαστέω, ῶ, non germino, vel malè germino. Ἄβλαστος, non germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀεβλαστὸς, ſemper germinans.

Ἀϊβλαστέω, ῶ, ſemper germino. Ἀϊβλάστησις, perpetua germinatio.

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.

Ἀνάβλαστος, ut αἰπόβλαστον ἀφίησι. germen emittit, ex Theophr.

Ἀρτιβλαστὴς, recens, germinans. Theophr. (mino.

Δυσβλαστὴς, difficulter germinans. Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter ger-

Εὔβλαστος, & εὐβλαστὴς, bene germinans. Theophr. Εὐβλαστία, ἡ, & εὐβλάστεια, ἡ, copioſa germinatio. Theophr. Εὐβλαστέω, ῶ, bene germino. Idem.

Κακοβλαστὴς, & κακόβλαστος, malè germinans. Κακοβλαστέω, ῶ, malè germino. Theophr.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens.

Νεόβλαστος, qui noviſſimè germinavit.

Ὁμοβλαστὴς, ſimul germinans.

Ὀψιβλαστὴς, & ὀψίβλαστος, ſerò germinans. Ὀψιβλαστέω, ῶ, ſerò germino. Theophr.

Παλιμβλαστὴς, & παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr.

Πολυβλαστὴς, multum germinans. Πολυβλαστία, uberrima germinatio.

Πρωϊβλαστὴς, & πρωΐβλαστος, maturè germinans. Theoph.

Πρωϊβλαστία, matura germinatio, ſeu præcox germinatio.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνόβλαστος, densè germinans.

Συμβλαστὴς, congerminans. Item germinationẽ juvans. Theoph.

Ταχυβλαστία, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΑΑ'ΤΙΟΝ Βυζάντιον, apud Actuarium & recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. Cauſam appellationis huius expoſuit Leonh. Fuch. de comp. medic. l. 1.

Βλάψις, vide in Βλάπτω.

ΒΑΑΥ'ΤΑΙ, οἱ, genus calceamenti. ſicut & βλαῦδες. Heſychio. Plato in Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη συντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, &c. Et apud Athen. l. 12. βλαύτας σύρων.

Βλαυτίον, ὸ, τὸ, crepidula ſeu ſandaliolum. Athen. l. 8. Legitur & apud Ariſtoph. in Epigr.

Βλαυτᾶν, induere aut verberare ſandalio. Heſych.

Ἄβλαυτος, (comp.) exp. excalceatus, diſcalceatus, qui nudis pedibus incedit. Heſych.

Βλέμμα, &c. vide in Βλέπω.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ης, ἡ, mucus: frigidus humiduſq; ſuccus quem omnes φλέγμα vocant, ut ſcribit Gal. lib. 2. de facult. natur. Hippocrates ita nominare conſuevit craſſiorem pituitam, qualis è cerebro per palatum & nares deſcendit.

Βλεννώδης, ες, ὁ ἡ, ὸν, mucoſus Hippoc. Βλεννὸς, adiect. idem. Peculiariter

liariter de homine ignavo & stulto, seu segni & fatuo, teste Hesych.

Βλακώδης & βλεύω, unico ν scripta reperiuntur.

Βλαύνα, quoq; & βλαυνώδης, ireperiuntur pro βλαύνα & βλαυνώδης, apud Hippocr.

Πλαύνα, idem quod βλαύνα, mucus.

Πλαυνηρὸς, mucosus. Gal. in lex. Hippocr.

Α'λαυνὴς, (comp.) muco carens. Apud Athen. libr. 7. est piscis nomen.

-ΒΛΕΠΩ, F. ψω, aspicio, intueor. (ἀπὸ τῆ βάλλειν ὦπας, ut tradunt grammatici) Cum εἰς, ut Dem. & Aeschin. βλέπειν εἰς τὰ τέτων σώματα. Et cum πρὸς ut Xen. βλέπω φιλοφρόνως πρός σε. ¶ Interdum βλέπω πρὸς τέτο, rationem huius rei habeo. Bud. ex Aristot. ¶ Dicitur & βλέπειν πρός τινα, vel εἴς τινα, pro, aliquid ab eo expectare, aliquid sibi de eo polliceri. ¶ Cum adverbio, ut ἄνω βλέπειν, & κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere oculos, & dejicere oculos in terram. Res etiam inanima dicitur βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de anim. lib. 2. ¶ Item videndi facultate sum præditus, ut Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ βλέποντες ἴσῖ τυφλοῖς ἡγέμονες. ¶ Interdum pro, vivo ut Soph. in Aiace, ἴσως ἴσκει βλέποντ' ἔτι μοι, πόθεν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. Et Eurip. in Hecuba, βλέπουσι φίλοι, cui itidem opp. mortuus. ¶ Item caveo, ut βλέπετε δὲ τὴν ζημίαν, apud Marcum cap. 8.

Βλέμμα, τὸ, aspectus, intuitus, vultus, τὸ βλέμμα ἥμερον, Luc. qui est mansueto aspectu.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eustathius addens leonum esse proprium, significareque terrere vel solo aspectu, aut huc & illuc conversis oculis circumspicere. Vide etiam in ἐρέμνω & φλὲψ. Iliad. θ, & μ, θεσπεσίη βλεμεαίνων. Apud Gregorium. Εἰ δὲ σὺ κρύπτεις τόσον ἐπισπλάσῳ βλεμεαίνεις. Bud. exponit si fucata facie tantum efferris. Hinc compositum, Α'βλεμὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, eidem Eustath. est ἀόργητος ἀήθρεμος, ἠπιοήθης, ἄβλημος, ἀθρασὴς: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Exponitur & νάρθηξ, πιερεμβής: item ἀτερπὴς & κακός. Nicand. Vnde adverb. ἀβλεμέως, ignavè, remissè. Poll. Suid.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus, ipsa tuendi in actio.

Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen, apud Athen. lib. 7.

Βλέπος, ές. τὸ, idem quod βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

Βλέπησις, idem. Eust.

Ἀσύστατα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'βλεπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Α'βλεψία, ἡ, cæcitas. Theophylactus epist. 10. Item confiderantia.

Α'βλεπέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos averto apud Suid. ¶ Item cæcutio. Euseb. Apod. 8. ¶ Item pecco, delinquo.

Α'βλέπημα, peccatum, delictum.

Α'ναβλέπω, suspicio, sursum aspicio, oculos sursum attollo quasi ἄνω βλέπω. Xen. Pæd. 6. ἀναβλέψας εἰς τὸν ἀέρα ὁρᾷ. Et Pæd. 1. ὅσῳ ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. ¶ Item rursum cerno vel video, visum recupero, apud Aristophanem, Platonem, & Matthæi 20. Exponitur etiam à Bud. post cæcitatem oculis restituor.

Α'νάβλεμμα, aspectus vel intuitus in sublime. Xenophon. in Cyneg.

Α'ντιβλέπω, obtueor, contra aspicio, ex adverso intueor. Quidam exp. adversis oculis intueor. Apud Luc. in piscat. ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contra lumen aspicere. Et cum accus. apud Synes. πῶς ὀφθαλμοῖς ἡμῶς ἀντιβλέψετε; Bud. exp. nos rectà aspiciet? vel aspectum nostrum sustinebit?

Α'ντίβλεψις, obtutus.

Decomp. Α'νεντιβλεπτος, ος, ὁ καὶ ἡ, in quem defigendi non sunt oculi, contra quem oculi non sunt attollendi. vel contra quem non ausit quisquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτος, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

Α'ποβλέπω, respicio, intueor, oculos converto ad. Xenophon καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπῃ. ¶ Item suspicio, i. admiror & colo, teste Bud. Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ σέβεσθαι αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσῃ. Apud Xen. Hellen. 6. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, patria tua te respicit, i. à te pendet, in te spem suam collocat. ¶ Item rationem habeo, vulgo dicitur respectum habeo. Isocr. ad Philipp. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν ὅτι, ἢ δικαίως ὦ ἄνδρες συγγνώμην ἔχοιεν, rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Rursum ἐκ τοῦτων κτήσῃ ἀποβλέψας ποιήμασι τοὺς λόγους. ¶ Item spectо, i. mihi ante oculos propono, Aeschin. in Ctesiphontem, ζητῶ πυθέσθαι πρὸς τί ὦν ἀποβλέποντες ἀποψηφίσεσθε τὸν γραφὴν, i. quo spectantes, vel qua ratione moti vel quid vobis ante oculos proponentes. Gall. ad Glaucon. ἀποβλέπω εἰς τὰς τῶν νοημάτων φύσεις. ¶ Item spectо, prospicio, prospectum habeo. Plut. ἀποβλέπει πρὸς ἡδονὰς ἀεί. Item spectо, i. pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα.

Α'ποβλέπομαι, voce pass. significatione activa. Lucian. εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται.

Α'πόβλεμμα, respectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Α'πόβλεπτος, conspicuus, celeber, apud Suidam.

Διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro.

Ε'μβλέπω, intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα πυρωπικῶς.

Ε'μβλεμμα, intuitus, rectus aspectus. Xen.

Ε'πιβλέπω, intueor, cum accusativo, ut ἐπιβλέπειν τὴν γλῶ. Lucian. Item ad animi oculos translatum, ut ἐπιβλέπειν τοὺς τῶν ἄλλων ἀτυχίας.

Κατὰβλέπω, deorsum aspicio, & defixis in terram oculis despicio. Poll.

Κατωβλέπων, οντος, ὁ catoblepon: bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed ad terram versus intuens, vnde & nomen. Aelian. hist. an. lib. 7. cap. 5. A' Plinio catoblepas dicitur, lib. 8. cap. 21.

Κατάβλεψ, deorsum respiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνοβλὼψ, ῶπος, ὁ, cui est caninus aspectus. Dicitur de impudente.

Ο'ξυβλεψία, ἡ, visus acutus, seu visus acumen. Hesych.

Παραβλέπω, limis aspicio, straborum more, vel obliquis oculis aspicio, cui opponitur ἀτενίζω, apud Aristotelem Meteororum libro 1. ¶ Exponitur etiam, malè video, negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, torvè aspicio, ex Aristophan.

Παράβλεψις & παραβλεμμα, aspectus qualis est straborum.

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ, strabus vel straba, limis aspiciens. Iliad. ι, παραβλῶπες τ' ὀφθαλμὼ, strabæ oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, strabi oculi. Luc. de Thersite.

Περιβλέπω, circumspicio, παύτη πρὸς περιβλέψασα. Luc. ¶ Item metaph. pro, affecto apud App. bell. civil. 3. ἀρχὴν ἔθνους καὶ στρατιᾶς αὐτῷ περιβλέπει, i. affectabat, circumspiciebat unde pararet. Apud eundem στρατὸν περιβλέπεσθαι, expon. lustrare, recognoscere. ¶ Est etiam admiror. ¶ A' Synes. & pro, complector, poni scribit Bud.

Περίβλεπτος, (q.d. qui circumspicitur) conspicuus, spectabilis, spectatissimus. Item illustris, celeber. Item qui est admirationi. Xen. Plut. Isocr. Lucian.

Decomp. Α'περιβλεπτος, incircumspectus, non circumspectus. Suid.

Προβλέπω, prospicio, prævideo. Ad Heb. 11. τὸ θεὸν περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aspicio. Aristoph. in Pluto, προσέβλεψέ μοι πως. Et Plutarchus in Public. προσέβλεψεν αὐτὸν ἱλαρῷ προσώπῳ.

Υ'ποβλέπω, (q.d. subaspicio) deiectis oculis aspicio. A' Bud. exp. limis oculis aspicio, sicut & παραβλέπω, apud Aristot. item apud Lucianum, ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸ πολιτικὸν δεινόν. Apud eundem exp. & improbè vel torvè aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus & aversamur, ideo exponitur etiam, suspicor, suspectum habeo, averfor, contemno. Luc. in convivio.

Υ'πόβλεψις, & ὑπόβλεμμα, aspectus qualis ex limis oculis vel torvè intuentium.

Υ'ποβλεπτικῶς, limis oculis aspiciendo vel torvis pro quo dicit Hom. ὑποδρα. Bud. ab Oecumenio in acta scribit accipi *pro*, oculis invidis & malevolis.

Βλεσὸς, vide in Βλαισὸς.

Βλέφαρον, vide in Φάρος.
Βλέψις, vide in Βλέπω.
Βλήδω, βλῆμα, βλητὸς, βλῆτεον, vide in Βάλλω.

-ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ovibus & capris, ut apud Aristophanem in Pluto, βλαχώμενοί τε προβάτων ἀρνῶν τε κιναβρώντων μέλη. Aristophanes in Vespis ad puerulorum vagitum transtulit, τὰ δὲ παιδάρια συγκύπτοντ' ἄμμα βληχῶντα. Eustathius vult, à βὴ derivatum esse βλῆχη, includens ei & nomen ἴυγος, ut βλῆχη sit ὁ τοῦ βὴ ἦχος.

Βλήχημα, ατος, τὸ, & Βλῆχη balatus Od. μ, οἷόν τε βλαχλώ. Aeschyl. in trag. quæ ἐπὶ τοῖς ἐπτὰ Θήβας inscrib. βλαχὰς (Doricè pro βλῆχὰς) vagitus infantium appellavit.

Βληχώδης, ές, ὁ καὶ ἡ (q.d. balativus vel balatorius) mente similis ovibus, Suidas.

Βλῆχω & βλήχων, à Theophrasto & aliis nominatur ἡγλήχων, dictamus seu pulegium sylvestre, de quo vide Plin. l. 20. c. 14. ubi dicit gustatum à pecore capriſq;, balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum est, ut apud Aristoph. in Pace.

Βληχρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'βληχὴς, ἑος, ὁ ἡ, balatus expers. in Epigr.

Καβολληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

-ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, debilis, imbecillus. Alcæus, βληχρῶν αὐέμων ἀχάμαντοι πνοαί. Nicander, βληχρὸν μυὸς οἷα μυλησόρος ὐγρὸν ἀγροῖ νύγμα. Et apud Galen. βληχροὶ πυρετοί. quo & Alex. Aphr. utitur. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆχθαι, ut sit ὁ καταβεβλημένος καὶ πεπλωκώς. ¶ Quidam contrà, βληχρὸν pro valido & robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à βέβληκα ut βληχρὸς sit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον, ᾶ, τὸ, filix herbà, schol. Theocr. pro quo βλῆτρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν seu βλήχων, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. ut à Gal. exponitur.

Α'βληχρὸς, aut (ut alii) Α'βληχρὸν, itidem pro, imbecillus, invalidus, infirmus. Iliad. Ψ, Νήπιοι, οἱ ἄμμι δὴ τάδε τέχεα μηχανόωντο. Α'βληχρὰ, ἀδυνάτως. Α'βληχρὸς γὰρ ἅπασι, invalidos reddens mortuos, autore Eust.

Α'βληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus remissus & quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus. Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est privativum, in illa autem supervacaneum.

Α'βληχρὴς, ἑος, ὁ ἡ, idem apud Nic.

Βλιμάζειν, vide in Θλίβω.

-ΒΛΙ'ΤΟΝ, ου, τὸ, blitum: genus oleris insipidum & vile, unde proverbio dicitur, blito despectior. Dioscor. & Theophr. Apud Suidam scribitur βλίτιον. ☞ Fortasse ita dictum quasi βλητὸν, i. abjiciendum, propter inertiam & inutilitatem, seu vilitatem. Feluit tamen blitum à βλάξ deducit.

Βλίτας & βλίτωνας. Hesych. dici scribit stultos. Βλιτάδας, Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτώδης ἀνὴρ, fatuus. Aristoph. in Nub.

Ο'νοβλίτῳ, species bliti, linguæ similis.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è favis aut uberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à θλίβω, ut βλίτω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel adimo, castro favos. Aristoph. in Equit. ἀλλὰ καθαίρξας αὐτὸν βλίτεις. Vide Poll. l. 2.

Βλίτομαι, ut βλίτεται σμιλῶν ὀλύγχας, castrantur favi unius alvei duobus sextariis:

Α'ποβλίτω, (*comp.*) idem quod βλίτω. Aristoph. in Avib. ὁ δ' ἀπέβλιτε θυμιάπον μυ, ubi vide schol.

ΒΛΥ'ΖΩ, & βλύω, F. ύσω, scaturio, mano. in Epigr. κύλιξ θλύσεις λυαίῳ, scateat & manet multo vino. ¶ Item activè, effundo, emitto abundanter. Nonn. ἐθλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et in Epigr. ἡδὺ μέθυ βλύζων. Metaph. apud Eur. λέγουσι μύθους ὧν βλύων ἀφιγόμην. ☞ Dictum à murmure & sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυσηλὶς, ίδος, ἡ, q. d. scaturitrix, ut in Epigr. βλυσηλίδι χειρὶ, manu scaturiente & fluente.

Composita.

Α'εκβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Α'ναβλύζω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum, vel simpl. scaturio. Propriè dicitur de fonte. Athen. αἰεβλυζον ἓξ ἐξ αὐτῆς κρουνοὶ δύο. Aristoteles tamen de mundo, dixit φλόγες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, flammæ quæ è terra eruperant.

Α'ναβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Α'ναβλύες, fontes. Hesych.

Α'ποβλύζω, scaturio, emitto aquas, ut fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut & βλυζειν. ¶ Item evomo, per vomitum effundo. Iliad. ι, οἶνος ἀποβλύζων.

Ε'κβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

Ε'πιβλυδὸν, abundè, effluenter, apud Athen. lib. 6.

Ο'μβροβλύζων, pluviam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo & reijcio, evomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris effluo, ubique ac passim scateo. Aristot. de mundo.

Υ'περβλύζω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. Areop. Chrysost. Greg.

Υ'περβλυσις, exuberantia.

Βλωθρὸς, vide in Βλώσκω.

-ΒΛΩΜΟ'Σ, ῶ, ὁ, bucella, ofella, vel fragmentum. ☞ Α'βάκωμα, deducit Eustath.

Βλωμίλιοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. lib. 3.

Ο'κτάβλωμος ἄρτος, panis octo bucellarum, seu octo turundarum, apud Hesiod.

-ΒΑΩ'ΣΚΩ, F. ώσω, advenio, vel eo. Nican. in Ther. ὅταν βλώσκῃσθε καθ' ὕλιν Δέρκητον. schol. exp. μολεῖσθε, αὐασπερφόμενον. Ab Etymolog. exp. αὐξάνω, qui & derivatum ex μολέω dicit, τροπῇ & συγκοπῇ.

Βλῶσις, adventus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp. etiam ἔβρα, in hoc semijambo. Δίφρος τέτυκται βλώσις.

Βλωθρὸς, ᾶ, ὁ, altus, celsus, procerus: ut Hesychio βλωθρὴ est ὑψηλὴ ἡ φερομένη καὶ αὔξουσα καὶ ὑψουμένη: itidemq; schol. Apoll. ἀπὸ τοῦ αὐξομένου μηλίσκου: derivantibus παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν, ὃς π. ἦεν ὡς ἀγερωὶς Η'ὲ πίτυς βλωθρή. Od. ω, Στὰς ἄρ' ὑπὸ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud Nic. in Ther. βλωθροῖο πυρίπνοος, schol. exponit non solùm μακρᾶς & μεγάλης, sed etiam χλωρᾶς.

Composita.

Α'προβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. 2. ἄφρη ἀποβλώσκουσιν μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο Δύῃ, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in. Od. π, Οὐκ ἔμελεν μοι ταῦτα μεμαθήκοντι ἔρεσθαι Α'γυιὰς καταβλώσκουσα. Ab Hesych. exp. καταπίπτω & ὑποφεύγω.

Προβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ, μὴ πήγαιεν Προβλώσκειν. Exp. & protubero.

ΒΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, & sæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. Il. β, μακρὰ βοᾶν. Et Plut. an. sen. admin. τὸ μέγα βοᾶν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum, clamando seu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ' ἀποκλείειν ἐδόαν τὴν δῆμον καταλύοντες. Apud Soph. βοᾶν μέλος, clamore sublato cano. ¶ Item, inclamo, clamando voco, ut Luc. in Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, ἐδόᾶς ὡς ἐωυτὸν ἀληθῶς βοᾶν. ¶ Item celebro: unde βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, ut κῦμα βοᾶσα. Il. ξ.

Βόημα, τὸ, (pro quo Doricè βόαμα,) clamor, ut apud Aristoph. in Nub. πολέμοιό τε βόαμα.

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio Od. α.

Βοὴ, ῆς, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna: ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleat, ut βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ Item pro auxilio aff. ex Aeschyli schol.

Βόης, ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας, quoque reperitur & βώσομαι ac βώσεται, apud Poëtas & Ionicos scriptores pro, βοήσας, βοήσομαι & βοήσεται, per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, βεβωμένα, fama celebrata, celebria.

Βωτὶ, quoq; idem quod βοᾷ, facto βοητὶ à βοήσω, deinde per contractionem βωτὶ, unde ἐπιβωτᾷ, apud Herodot. inquit. Eust.

Βωτῶ, ejusdem significationis est, quod ab illo βωτὶ derivat idem Eustat. & exp. αἰαβοᾶμαι vel ἐπικαλέομαι. Vtitur Hom. Od. μ, & Theocritus Idyll. 5.

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. lib. 7. παρὰ τὸν βολὸν, dictum esse scribit. Pro eodem dicitur & βόηξ, & βῶξ per contractionem.

Βάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'μφιβόητος, ος, ὁ ἡ, circumquaq; celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigr.

Α'μφιβώτης, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych. ex Ione in Teucro.

Α'ναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo: est enim αὐὰ epitaticum. ¶ Interdum significat, clamando profero magna voce dico vel elata voce declamo, ut Plat. epist. 7. παντοῖα ἀναβοᾶν. Item clamando voco, inclamo, apud Aristoph.

Α'ναβόησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

Decomp. Ε'παναβοάω, acclamo. Aristoph. in Pluto.

Α'ντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo: vel vicissim clamo. Item reclamo.

Διαβοάω, divulgo, rumorem dissemino. Et q.d. per clamorem huc illuc spargo. Thucyd.

Διαβοάομαι, ῶμαι, frequentissimum est tam in bonam quàm in malam partem pro, celebror, fama percrebresco. Plato in epist. τοῦτο διαβεβόητον. Plut. in Pericle. διεβοήθη ὡς τὸν ὀπὸν ὠθρώπευε.

Διαβεβόητος, divulgatus, rumoribus crebris dissemiatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quam bonam partem. Lucian.

Ε'κβοάω, exclamo. Basil. οἱονεὶ παιδιὰ ἐκ τῶν πλησίον ἐκβοωμένη. Item proclamo, unde ἐκβεβοημένος, fama celebratus, celeber. Ex Herodot. Item cum clamore erumpo, apud Thuc. lib. 1.

Ε'κβόησις, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ε'μβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo. Thuc. lib. 4.

Ε'πιβοάω, inclamo. Thuc. lib. 5. τῷ Α'γιδι ἐπεβόησε.

Ε'πιβοάομαι, ῶμαι, invoco, imploro auxilium, cum clamore obtestor. Thuc. lib. 3. θεὸς τὸς ὁμοβωμίους καὶ ἡρωὰς τῶν Ε'λλήνων ἐπιβοώμενοι, Ponitur & pro, celebro, in ore habeo, apud Alex. ὡς ἐπιβόημα.

Ἐπιβόημα, τό, acclamatio. Thuc. lib. 5.

Ἐπιβόητος, celeber, diffamatus, & in bonam & in malam partem. Thuc.

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus infector. Thuc. κατεβόων αὐτῶν πολλὰ ὡς τὸν ὄχλον οἱ δημαγωγοί, invehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro, apud Plut. in amat. narrat. κατεβόα τῶν Βακχιάδων.

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristop. in Equit. particip. καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. in 5. civi.

Κατάβοησις, convitiũ, incusatio, ut militum in imperatorẽ. Plut.

Κατάβοη, idem quod κατάβοησις, seu (ut Bud. exp.), reclamatio, invectio, querela. Thucyd.

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, divulgo, decanto. Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quàm in bonam partem. Plut. in Themist. περιβόητος νίκη. Et apud Dem. pro Ctesip. αἰχρᾶς καὶ περιβοήτους τούτους. Pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος: ut περίβωτος Γλαῦκος, in epigr.

Περιβοήτως, clarè, manifestè. ex Demosth.

Προβοάω, q. d. præclamo, cohortor.

Alia composita, sine præpositione.

Ἄβόητος, ος, ὁ καὶ ἡ, tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Ἀβοητί, tacitè, sine clamore.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, loquax, blatero, q. d. qui intempestivè clamat.

Ἀστυβοήτης, in urbe clamans, vel per urbem clamans. Epith. κήρυκος, παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοάω, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Erasm. in Chil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δόκτυλος, apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεί, q. d. cum ipso clamore. Vrbem capi dicunt αὐτοβοεί, quæ statim capitur & quasi primo incursu. Thuc. 3.

Ἐγερσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. voce excitans.

Ἡδυβοάς, iucundum clamitans, vel suavem vocem edens, canorus. in Epigr. lib. 1. κόσμος ἡδυβόας.

Καλαμοβόας, q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum. apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Κορυβοάω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, & caput clamoribus oppletum habeo. Ael. Dionys. apud Eust.

Κορυβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eustath. quia τὴν τοῦ βοᾶν κορυβάζων, inter vociferandum cucurriens.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans. Epithet. gallinacei, qui ab Ovid. dicitur lucis prænuntius ales. Apud Athen.

Χαλκοβόας, ære canens seu clamans. Soph.

Κορυβ-, Θόρυβος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Βοάδελον, βοέη, βόειος, βοεύς, vide in Βῦς.

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, ad clamorem accurro) supperias eo; auxilio venio, seu ad auxiliandum. Apud Xen. βοηθοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα. Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα. Thuc. lib. 4. Interdum cum ἐς, ut Xen. in Hellen. 1. αὖθις ἐς χαλκηδόνα ἐβοήθ. Interdum cum dat. ut Thuc. 3. ἔτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. & occurro hostibus, vel propugnatum accurro, apud eundem Thuc. & Xen. & Isocr. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero, ut βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr. Apud Xen. additur accusativus rei, τοῖς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύνασται, Dicitur & βοηθῶ σοι τάτῳ, hac re te adiuvo. ut apud Xen. Hell. 6. & alibi. ¶ Item patrocinor. Aeschin. in Tim. μὴ βοηθήσῃ τῇ τε πόλει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις καὶ ὑμῖν ἐμοιγε.

Βοηθέομαι, pass. auxilio juvor, mihi feruntur suppetiæ. Plat. Dios.

Βοήθημα, τό, auxilium. Aristot. Rhet. l. 3. Item remedium. Plut. Exp. & medicamentum, apud Gall. ad Glauc.

Βοηθητικός, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθικός, auxiliaris, qui auxiliari potest, vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθικὸν εἶναι τοῖς φίλοις.

Βοηθός, & (apud poëtas) βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. βοηθοὺς ὁρμῶμεν σοι.

Βοήθεια, ή, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, & quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἐς Πύλας. Et βοήθειαν μεταπέμπεται. Isocr. in Archid.

Composita.

Ἀβοήθητος, ος, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. ¶ Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. lib. 1. & Dioscor.

Ἀβοηθητί, citra auxilium.

Ἀβόηθος, ος, ὁ καὶ ἡ, cui succurri non potest, ut ἀβόηθον φάρμακον, immedicabile venenum. apud Theophr. lib. 5. hist. pl. Sic & ἀβόηθος πληγή, apud Polyb. lib. 15.

Ἀντιβοηθέω, vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7. αὐτὰ βοήθησε δὲ αὐτοῖς ἀδάς.

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβόητος, idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendam auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut.

Ἐκβοηθία, ή, exp. proruptio, apud Thuc. lib. 3.

Decomp. Ἐκπεβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. lib. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, ad auxilium ferendũ supervenio, cum dat. Thuc. Her.

Ἐπιβοήθεια, auxilium.

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis.

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb.

Προσβοηθέω, ad opitulandum accurro. Thuc.

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum convenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas unà cum aliis convenit, auxiliaris.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ου, ὁ, fovea, scrobs: cavitas profundior in terra aut lapide. Od. ζ, Στεῖον δ' ὑπὸ βόθροισι: de lotricibus quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ, Βόθρον ὀρύξας, ὅσσον τε πυγούσιον ἑκάστῃ καὶ ἑκάστῃ. Ion. trag. apud Plut. in Conf. ad Apoll. βόθρους λιπεῖσα πενθητηρίους. ¶ Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. ☞ Παρὰ τὸ βάθος, quasi βάθρος, inquit Etym.

Βοθρεῖον, tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cavum & lacunosum vestigium.

Βόθριον, ου, τό, parva fovea seu scrobs, à cuius cavitate dentis alveolus & cavitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur ulcus corneæ tunicæ cavum, angustum, punctura rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo, B. ex Cyrillo, sonat q. d. in foveam traho.

Βοθρίων, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xenoph. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθρίους, pedales scrobes. Et βοθρίους βαθυτέρους τριήμι ποδίου, scrobes sesquipede altiores. Βόθριοι apud Aristot. de mundo numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

Ἐμβοθρος, foveam in se habens vel qui in fovea est.

Ἐμβοθρόω, fieri ἔμβοθρον, incavari in scrobẽ, seu foveam. Hip.

Μεταβοθρόω, mutato scrobe planto, transplanto. Hesych.

Περιβοθρόω, ῶ, scrobem seu foveam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de caus. pl. l 5. c. 18.

Βοΐδιον, βοΐδης, βοΐδιον, βοϊκὸς, vide in Βῦς.

Βολαῖος, &c. in Βάλλω.

ΒΟΛΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, bulbus, ἄγριόν τι κρόμμυον, ut Eust. explicat, addens ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν αὐαβαλλόμενος. Aristoph. verò schol. exponit ὕδνον, i. tuber terræ. Theophr. ὑπὸ ῥίζας δὲ, σκόροδον καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρμον. Bulborum genera vide apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 13. Plin. lib. 19. c. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ & tunicatæ, ut lilij, croci, squillæ, arundinum & similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioscor. verò lib. 1. c. 124. βολβὸς καλάμου Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem unde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ. Paulus Aegin. dicit lib. 6. cap. 17. de pterygio, βλάπτει δὲ τὸ ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τὴν συνολκὴν τὸν βολβὸν τῶν κινήσεων.

Βολβίνη, ή, bulbine, bulbi quædam species, ut Theophr. lib. 7. c. 13. docet, & Plin. lib. 18. c. 5.

Βολβώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, bulbosus. Theophr.

Βολβάριον, ου, τό, bulbulus. Epict.

Βόλβιον, ου, τό, idem Hippoc. verò l. 2. γυναικείων aliud est: scribit enim de hoc, conspici ἐν πυρετοῖς, Αἰγυπτίοισι δὲ μάλιστα δριμὺ, ὅμοιον κυμίνῳ Αἰθιοπικῷ, vide Galen. ἐν τῇ τοῦ Γλωσσοκομικοῦ ἐξηγήσει.

Βολέω, βολεῶν, βολὴ, Βόλιτον, &c. vide in Βάλλω.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, bombus, sonus quem edunt apes. Vnde βομβήσασα μέλισσα, in Epigr. Transfertur & ad alios sonos, ut ad sonum tonitrus. ☞ Factum est per onomatopœiam, ex sono βόμ, βόμ, seu ex imitatione soni literæ β, ut ῥοΐζω à ῥ, & σύριγξ à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristoph. in Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Transfertur & ad alios longe diversos sonos: nam & tonitru dicitur βομβεῖν, item ὄμβος, nec non remi, quum pulsant æquor, seu sulcant. Odyss. μ, Τὼ δ' ἅμα δεσμῶν ἐκ χερῶν πέπτατ' ἐρεσσόμεθ' Βόμβησεν δ' ἅμα πάντα κατ' ῥόον. Apoll. Arg. 2. Κοίλην ὑπὸ πηλυγγες ὑπὸ σπιλάδεσσι τετυχέας Κλυζόμενος ἄλλος ὑπόδυνε βόμβεον, i. ἤχουν. Quod autem Sappho dixit βομβεῖ δέ μοι, Catullus interpr. sonitu suopte tinniunt aures.

Βομβήεις, εντος, ὁ, bombum edens, ut in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam, stridulus.

Βομβητὴς, idem quod βομβήεις, in iisdem. Epigr.

Βομβηδὸν, adverb. edendo bombum, cum bombo, Apoll. Arg. 2. de apibus, Βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβὰξ, aliud adverb. jocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem adverbij βαβαῖ, inquit Eustat. Βομβαλοβομβὰξ, apud eundem Aristoph.

Βομβαίνω, videtur esse, sonum bombo similem edo, apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώσσῃ.

Βομβύλη, ἡ, apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, ut quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam anguſti oris, vide schol. Apoll.

Βομβύλιος, aut etiam βομβυλιὸς, idem quod βομβύλη. Sunt qui culicem interp. apud Isocr. ubi scribit quosdam βομβυλίων laudationem scripsisse, vide Athen. & Suid. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam poculum anguſti oris, βομβεῖν ἐν τῇ πόσει, ut ille ait. Et βομβυλιὸς ἀνθρωπος, proverbialiter de inutili. Suidas.

Βομβυλιάζω, ventris murmur edo. Aristot. in Probl. διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ διὰ τῶν δεδόπες.

Βόμβυξ, υτος, ὁ, bombyx, vermis ille qui telas araneorum modo texit ad vestem luxumq; fœminarum, quæ bombycina appellantur, inquit Plin. quem vide lib. 11, c. 22. item Aristot. Poll. & Athenæum.

Βομβύκιον, diminut. idem ex Aristot. de anim. 5. Item βομβύκια, quæ & Plinio bombycina. Aristoph. in Nub. loquens de cicadis & culicibus & iis quæ ἐγκέλαδα vocantur, ait καὶ τὰ διαῤῥῶτα ζῶα κωλεῦσιν μὴ παρὰ ἓν βομβύκια, quoniam videlicet bombum aliquem edunt.

Βομβυκίας πέλαμος, bombycia arundo. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. & Plin. lib. 16. c. 36.

Composita.

Διαβομβῶ, ut Ἀμφιβομβοῦσαι λέξεις ἢ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς. Dionys. Areop. stridentes vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ. Bud.

Ἐμβομβέω, ῶ, bombos edo in, resono in. Synes.

Ἐπιβομβῶ, bombo seu bombis assono. Exp. & bombos edo & strepitum facio.

Περιβομβῶ, bombo circumsono. Item circumstrepo, apud Suid.

Περιβομβέομαι, persono, apud Nazianz. περιβομβοῦσαι τοῖς τούτων λόγοις πᾶσαν ἀκοήν.

ΒΟΝΑΣΟΣ, sive βόνασος, animal sylvaticum & cornigerum est, teste Aristot hist. animal. lib. 2. c. 1. de quo multa idem ejusdem operis lib. 9. c. 45, ex eo Plin. lib. 8. cap. 15. Reperiri ajunt & βόννασος & βόνασος.

ΒΟΡΑ, pabulum, esca, cibus, sed proprie brutorum. Aristot. Ethic. 3. ὁ δὲ λέων δύρων ἢ ἀδίων ἧττον φοβερός, ὅταν βορᾶ ἔχῃ. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς θηριώδεσι συνεβόρα, ἔστιν οἷς καὶ τε καὶ ὄρνισι βορά. Ex Herodoto citatur & pro cibo humano. Etym deducit παρὰ τὸ βόω.

Βορὸς, (vel βόρος, ut alij) edax, unde superl. βορώτατος. Luc. γυπῶν ἀπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτηδειότατε.

Βόρεος, Βορέας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Αἱμοβόρος, sanguivorus pro αἱματοβόρος,

Ἀνδροβόρος, ος, ὁ καὶ ἡ, virivorus, virorum devorator, homines vorans ut ἀνδροβόροι κύνες.

Ἀνθρωποβόρος, q. d. hominivorus, homines vorans.

Ἀνθρωποβορέω, homines voro.

Γυμνοβόρος, membra depascens, ut γυμνοβόροι πῦρ, in Epigr. Et γυμνοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, q. d. populivorus, qui bona populi absumit & profligat: ut δημοβόρος βασιλεύς, Il. α.

Δημοβορέω, ῶ, populum voro.

Decomp. Καταδημοβορέω, idem.

Διάβορος, peresus seu exesus: vel qui peredit seu exeditur. Sophoc. in Trach. item peredens, exedens apud eundem in Phil.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus. Hesiod.

Θηρίβορος, à feris adesus seu comesus. Θηρόβορος, idem Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens. ut θυμοβόρος ἔρως. Il. τ.

Θυμοβορέω, ῶ, animum exedo tristitia, macero me ægritudine animi. Hesiod. in diebus. Καταθυμοβορέω, idem. Pythag.

Ἰξιβόρος vel ἰξοβόρος, viſco vescens. q. d. viscivorus.

Ἰοβόρος, venenivorus, venenatus. Oppian.

Κυκλοβόρος, circulator, qui in circo declamitat & inde quæstum facit. Aristoph.

Κυκλοβορέω, circulatorem ago, circum quæstui habeo: vel circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λιβόρος, exp. tenuiter & frugaliter eductus, vili & tenui assuetus victui.

Λυχνοβόρος, lychni vorator: vel ellychnij vorator, ut λυχνοβόρος μῦς. in Epigram.

Μολοβρός, dici putatur quasi ὁ μᾶλλον ἐπὶ τῷ βορᾷ, qui cibi causa ventitat aliquò, ut sunt mendici & parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

Μυχοβόρος, qui in cavernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos devorans. Greg.

Νεόβορος, recèns adesus. Hesych.

Νυκτοβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυληβόρος, qui lignum exedit seu vorat, ut vermes. Hesych.

Σαρκοβόρος, carnivorus. Greg.

Σκυβιβόρος, dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris & clam devoret. Eustath.

Χολιβόρος, bilis in modum exedens & erodens. Nic. in Ther. Ὠμοβόρος, crudivorus, ὠμόβρωτες ὠμοβόροι. Apoll.

Λάβρος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΟΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ, cœnum limus. Plut. de Socr. dæm, σύες ἀπαντῶσιν ἀβρόοι βορβόρῳ τεθέλπλεοι. Sic & in prov. ὗς ἐν βορβόρῳ κυλιομένης, apud Naz. Et 2. Pet. c. 2. ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. in Lexiph. τοσοῦτον βόρβορον σωρεύσαντες καταπλύτλακας μου. Propriè ἡ ἐκ τῆς βορᾶς κόπρος.

Βορβορώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, cœno plenus, fœculentus, cœnum referens, ut πηλὸν βορβορωδέστερον. Plat. (tamino.

Βορβορόω, ῶ, cœno obduco, in cœnum converto. Item cœno contamino, apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero. ut Dioscor. lib. 5. βορβορίζων ἐν τῇ γεύσει, cœni saporem referens. ¶ Est etiam cœno inquino.

Βορβορέη, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορίζω, exclamo. Aristoph.

Καταβορβόρωσις, cœni oblitio: vel dejectio in cœnum. Plut.

Ὑποβόρβορος, ος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus. q. d. cui subest cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥΖΩ, strepitū edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. Verbum est à sono fictum.

Βορβορυγμὸς, quidam interpr. intestinorum tumultus & strepitus. Dioscor. lib 6.

Βορβορυγὴ, idem. Pro eodem dicitur & κορκορυγή.

Κορκορυγὴ, idem quod βορβορυγὴ, apud Hesych. Accipitur & generalius pro strepitu, ut annotatur ex Aeschylo.

Κορκορυγᾶν, de ventre dictum apud Aristoph. pro, strepere, latrare. Vnde κορκορυγμὸς, strepitus ille.

Διακορκορυγέω, (comp.) strepitum edere cogo, apud Aristoph. in Nub.

Διαβορβορύζω, idem quod βορβορύζω. Hippocr. aphor. l. 4.

Διαβορβορύζομαι, idem. Hippocr. lib. 5.

ΒΟΡΕΑΣ, ου, ὁ, boreas, aquilo. Od. ξ, ἐπιλέσθαι βορέη αὐέμῳ, &c. Aristot. de mundo, βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες αὔραι καλοῦνται. ¶ Item pars à qua flat βορέας, pars aquilonaris, i. septentrionalis, ut apud Thucyd. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur ad septentrionalem urbis partem.

Apud Etym deducitur à βορᾶ, vel quod nos βορᾶς avidiores ac edaciores reddat, vel quòd frugibus incrementum præbens βορᾶν (alimentum) nobis ministret. Alij dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ βέειν, quoniam ut violenti flatus est, ita etiam sonori. Vide Gell. l. 2. c. 22.

Βορέηθεν, apud poëtas, à parte septentrionali, à borea.

Βορεηλίδες ἀκταί, aquilonaria littora, ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ος, ὁ καὶ ἡ, borealis, aquilonaris, ut βόρεια πνεύματα. Theophr. Τὸ βόρειον, (subſtantivè) aquilonaris pars, septentrio. Et plur. τὰ βόρεια, pro eodem. Βορεαῖος, idem, in Epigr.

Βορηΐς, apud poëtas pro βόρειος, Apollod. Arg. 1. βορηΐδαι υἱῆς. Item βορεάς, pro eodem.

Βορρᾶς, idem quod βορέας. Βόρρᾶθεν, à borea, ab Aquilone. Theodor. histor. Eccl. 4.

Βορρᾶον, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur pro, βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum, vel potius pro, βόρειον πνεῦμα.

Composita.

Ὑπερβορέας, ipse boreas.

Καταβορρᾶς, ος, ὁ καὶ ἡ, boreæ expositus. boreæ obversus, ut καταβορρᾶς οἰκία. Aristot. in Oecon.

Παραβορρᾶς, qui transverso borea perflatur, qui à latere aut in orbem perflatur à borea, apud Theophr.

Προσβόρειος, five προσβορρᾶς, qui à borea perflatur, ad boream vergens. ex Theophr.

Ὑπερβόρεος, q. d. superborealis superaquilonaris. Dicti sunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat boreas, ut Servius etiam testatur. Et pro ijs qui ex remotissima quapiam regione adveniunt, apud Luc.

Βόσις, βόσκω, &c. vide in Βόω.

ΒΟΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ, & βόστρυξ, χος, ὁ, cincinnus, capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent. Aristoph. in Nub. ὡς ἔθηκ' ἰδὴν' ἀδελφῇ τὸν βόστρυχον. Etymol. deducit à βότρυς, ut dicatur quasi βότρυχος: quia (inquit) μετὰ χήματος βοτρυοειδοῦς ἀπήρτηται, unde apud Apoll. πολλοῖσι βοτρυόεντες ἐπερρώοντο, Sic apud Luc. ἐκατέρωθεν καθαλμὸς βοστρύχους. ¶ Item βόστρυχοι, cirri, animalcula pennata de genere insectorum, ex Aristot. de anim. lib. 5.

Βοστρυχώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. Eurip.

Βοστρυχῶδον, in cincinni modum seu cirri, in formam cincinnorum

Βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro, calamistris inuro. Etiam metaphoricè, ut Dionys. Halic. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν & βοστρυχίζειν. ¶ Sunt & qui accipi putent pro, cirros gestare.

Βοτρυχῶμαι, unde partic. βεβοτρυχωμένος, cirratus, cincinnatus, Βοτρύχιον, q.d. cincinnulus.

Composita.

Διαβεβοτρυχωμένος, idem quod βεβοτρυχωμένος. Archil.
Βυβόστρυχος, ε, ὁ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.
Γεόστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Olymp.
Καταβόστρυχος, crinium cincinnis obtectus. Suid.

Βοτάνη, &c. βοτὴς βοτός, &c. vide in Βόω.

ΒΟΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus seu botryo, uva. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. ὅταν ἄρχωνται βότρυς ἐκφύειν οἱ βότρυες. Aristoph. in Ran. βότρυος ἑλικα πωλοπόνου. ¶ Eust. herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat, de qua vide Dioscor. l. 3. c. 180.

Βοτρυηρὸς, ᾶ, ὁ, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere comprehenditur. Et τὰ βοτρυηρὰ pro ipsis botrys.

Βοτρυίτης, ε, ὁ, & βοτρυίτις, ιδος, ἡ, botrytes & botrytis, ut βοτρυίτης λίθος, botrytes gemma.

Βοτρυόεις, όεντος, ὁ, racematus, racemosus, racemi in modum collectus & intortus. Athen. l. 10. & in Epigr. Metaph. apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πλόκαμοι βοτρυόεντες.

Βοτρυώδης, ες, ὁ ἡ, racemosus. Athen. Dioscor.

Βοτρυὼν, όνος, ὁ, botryo.

Βοτρυμία, vindemia. Hesych.

Βότρυχος, botri acinorum pediculus, seu radix è palmite prodiens, unde acini ipsi dependent. Gal. 2. de alimentis.

Βοτρύδιον, ε, τὸ, acinus. Dioscor.

Βοτρυδὸν, in modum racemi instar acinorum. Il. β, de apibus.

Βοτρυδὸν δὲ πέσοντι ἐοικότες.

Βοτρυδὸν δὲ πίπτουσι ἐπ' ἀλλήλοισιν.

Βοτρύομαι, ῶμαι, exp. racemor. Theophr. l. 1. de caus. pl. c. 22.

Βρύπεα, residuum post calcatarum uvarum pressuram.

Βοτάλιον, &c. vide in Βᾶς.

ΒΟΥΒΩΝ, ῶνος, ὁ, inguen. Luc. ὅσον ἀπὸ βουβῶνος, usque ad inguina. Il. δ, βελέων ἀπὸ βουβῶνα. Alex. Aph. l. 2. probl. 1. 2. φλέγμασια περὶ βουβῶνα. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Poll. l. 2. & Alex. Aphr. l. 2. Vsurpatur & pro tumore qui in alia quavis corporis parte oritur, ut in axillis & collo.

Βουβώνιον, ε, τὸ, bubonium, dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Dioscor. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.

Βουβωνιάω, ῶ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina, vel simpliciter, tumore laboro. Aristoph. in Ran. ὧν τῶν κόπων γὰ τὼ νεφρὼ βουβωνιῶ, tumores & inflammationem in renibus sentio.

ΒΟΥΛΗ, ῆς, ἡ, consilium, ut ἐσθλὴ βουλὴ apud Hom. & βουλὴ ἀγαθὴ apud Dem. pro eodem. Et δίδωμι βουλὴν τοῦ εἰδέναι, dare consilium de re aliqua. Xenoph. Pæd. 7. Exponitur & γνώμη sententia, voluntas, decretum: vt Il. α, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, & Il. β, ὅσοι ἡ βουλῆς ἐπίκουροι. ¶ Aliquando exp. consultatio, deliberatio, ut apud Plut. in Galba, πεφύκησι βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Item, consilium, consensus eorum qui consilium dant, senatus. Item locus in quem conveniunt. Il. β, βουλὴν ἄρρητον μεγαθύμοισι γερόντων. Et Dem. pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Et apud Herod. l. 2. κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, in curiam se contulit, apud Herdot. l. 2. Sic. Xen. Hell. 7. ἐσπεύδων εἰς τὴν βουλήν.

Quidam deducunt à βέλομαι. Alii ἀπὸ τοῦ βάλλω (metaphora ducta à sagittariis qui scopum ad quem collineant, βάλλειν, i. assequi & ferire dicuntur) quasi βολήν.

Βουλαῖος Ζεύς, consiliarius Iupiter, vel consilij præses. Plut.

Βουλεία, functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, & quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

Βουλῆς, ῆτος, ὁ, senator. Thuc. 3. ἐτύγχανε γὰρ ἡ βουλῆς ὤν.

Βουλεύω, Fσω, consilium agito, consulto, delibero. Il. α, Τὼς ἄρ' ὅγε βουλεύσας τε διέτμαγεν, re ita deliberata discesserunt. ¶ Item, cum accus. delibero, meditor, cogito, animo agito, molior. Item statuo, delibero. Od. κ, αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσεμεν. Sic βουλεύειν θάσσον & τὴν ἀπέδρασιν apud Luc. Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Thuc. 4. optimè tibi consulo, optimè tibi consultum esse volo. ¶ Item, sum senator. Sic Dem. ὃς ἐπάραπτε, dicit γράφω ψήφισμα βουλεύων. Sic & apud Xen. apomn. l. 1.

Βουλεύομαι, idem quod βουλεύω, consilium agito, delibero, &c. Plerunque sine casu. Isocr. βουλεύου βραδέως. Et δὴ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι. Plat. rectum ineo consilium, rem bene perpendo. Interdum cum πῶς, & cum εἰ, & cum ὅτι. Lys. in Alcib. ὃς ὅτι τῶν ἀφ' ἑτέρων αὐτὸν κακῶς βουλευσάμενον, qui male de suis rebus cõsuluerunt. Et βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, cogitare de commeatu. Aliquando cum accus. vt Il. β, Νῶϊ δὲ κακὰ μητίσασθαι περὶ τῷ βουλεύσαντε, dolum improbum commentus est. Sic & apud Thuc. Herod. & alios. Cum inf. ut βουλεύομαι μεθίστασθαι. ¶ Item, passivè sig. Dem. βουλευθῆναι καλῶς δοκεῖν. Et τὰ βεβουλευμένα, consulta, decreta. Demosth.

Βούλευμα, consultatio, deliberatio, vel potius consilium quod consultando seu deliberãdo capitur. Aut. simpl. consiliũ. Thuc.

Βουλεύματίον, q.d. consiliolum, ex Soph. & Aristoph.

Βούλησις, consultatio, deliberatio. Aristot. Rhet. l. 1. βουλεύεται δίκη, lege Harpocr.

Βουλευτὸς, ὴ, ὸν, in consultationem seu deliberationem cadens. Aristot. in ethic.

Βουλευτὴς, ᾶ, ὁ, senator, ut βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luc.

Βουλευτικὸς, consultus, apud Aristot. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens, ut βουλευτικοὶ νόμοι. Dem. βουλευτικὸς ὄρκος, Xen. Βουλευτικὸν, τὸ, senatorum concilium. Syn. Item senatoribus assignatus theatri locus. Aristoph. Vide eius scholia & Poll.

Βουλευτήριον, ε, τὸ, curia. Plut.

Composita.

Ἄβουλος, ε, ὁ ἡ, consilio carens, consilij expers, inconsultus, inconsideratus non circunspectus, imprudens. Item stultus, amens. Significat & κακόβουλον, i. malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν ἄβουλον ἐᾶν; Sic apud Thuc. ἀβουλοτέρων exp. κακοβουλοτέρων.

Ἀβούλως, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circunspectè, stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβουλότερον, (comparativi gradus) inconsultius, imprudentius, Ἀβουλόταπα, superl. inconsultissimè.

Ἀβουλᾶ, idem quod ἀβούλως. Suid.

Ἀβουλία ἡ, consilij inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia. Isocr. Item pro δυσβουλία, seu κακοβουλία, ut exp. apud Soph. in Electra.

Ἀνδρόβουλος, virili & generoso consilio utens.

Ἀιολόβουλος, varius & versutus in consiliis suis, qui consilia sua variare & vertere novit prout res exigit. idem cum αἰολομήτης

Ἀριστόβουλος, cuius optimum est consilium. (Oppian.

Αὐτοβουλος, sua sponte, suo instinctu ipse nimirum per se volens, non ab alio ut id vellet instigatus.

Βαθύβουλος, profundi consilij prudentissimus. Nicand.

Διαβούλιον, consilium, sæpe apud Polyb. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, & pro consilio seu cogitatione. Suid.

Διαβουλία, idem. Διάβουλος pro δίβουλος. Hesych.

Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διαγινώσκω.

Δίβουλος, qui duplicis est consilii. Hesych.

Δύσβουλος, cuius malum vel infelix est consilium.

Δυσβουλία ἡ, malum consilium, infelicitas consilij. Aristoph.

Εἰκαιοβουλία, vanum consiliũ, temeritas in capiendo cõsilio. Hesych.

Ἐπιβουλὴ, (q. d. consilium adversus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. Ἐξ ἐπιβουλῆς apud Thuc. & Plat. ex insidiis.

Ἐπίβουλος, insidiosus Xen Pæd. 1. Ἐπιβήλως, insidiosè, dolosè. Cuius superl. ἐπιβουλόταπα apud Synes.

Ἐπιβάλλω, (q. d. cõsilium adversus quempiam ineo) insidior, insidias struo. Item insidiosè molior. Cum accus. Herod. ἐπιβουλὴν ἐπανάστασιν, rebellionem moliri. Sic ἐπιβάλλειν δοκιμήσιν, Thuc. Item cum accus. & dat. ἐπιβουλὴν ἑαυτῷ ἐπιβαλεῖν. Herodot. Et cum inf. τοῦτ' ἐπιβουλὴν ποιεῦν. Aristoph. in Pluto. Et ἐπιβαλόντα λαβεῖν. Demost. Cum dat. item iunctum significat etiam, molior, capesso, immineo: ut à Bud. exp. apud Lys. ἐγὼ δὲ ἐδόκουν αὐτὸν ζῆν ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἐπιβουλεύοντα, mori debebat qui talia moliretur. Apud Synes. ἐπιβουλεύειν τοιούτῳ. exp. inhiare divitiis. Apud Plat. ep. 7. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrannidi, affectare tyrannidem. Apud Plut. in amat. narr. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, insidiari tyranno. Accus. etiam iung tur pro insidiari, vt Dem. ὡς ἐμοῦ ζῶντος ἐπιβεβουλευκότος. ¶ Alicubi exp. etiam simpliciter, consilium ineo seu capio, delibero, ut apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύσαντες ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, insidiis peror seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg.

Ἐπιβούλημα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Item insidiæ.

Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως ἡμῶν φόνος, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.

Ἐπιβουλευτὴς, insidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατιᾶς, qui exercitui insidiatur. (φάρμακον. Luc.

Ἐπιβουλευτὸς, insidiatorius, insidiosus, unde ἐπιβουλευτότατον

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. Τὸ ἀνεπιβουλευτον, q. d. immunitas ab insidiis.

Ἀντεπιβουλεύω, vicissim insidior, insidianti insidio, contrà tendo insidias.

Ἀρτεπίβουλος, pani insidians nomen muris apud dom.

Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.

Δυσεπιβούλευτος, qui insidiis peti circumvenirive difficulter potest, cui non facilè fiunt insidiæ. Xen.

Εὐεπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ.

Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo. Thuc.

Προεπιβουλεύομαι, insidiis prævenior, prior incido in insidias.

Συνεπιβουλεύω, unà insidior.

Εὔβουλος, cuius bonum est consilium seu felix. Item consultus, prudens. Thuc.

Εὐβούλως, prudenter.

Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilii felicitas.

Διοβουλέω, ῶ, proprio consilio nitor.

Κακόβουλος, cuius malum est consiliũ. Apud Aristoph. exp. stultus,

Κακοβελία, malum consilium, consilij perversitas.
Κοινοβελαι, senatores. Hesych.
Κοινοβελέω, ῶ, communiter consulto.
Μεταβελος, qui citò mutat consilium. Aristoph.
Μεταβελλόμαι, muto consilium, me pœnitet. Luc.
Παραβελλόμαι, perperam consulo. Philipp. c. 2.
Ποικιλοβελος, in consiliis suis varius & callidus, seu simpliciter, astutus, versutus, callidus, vafer. Promethei epith. apud Hesiod.
Ορθοβελος, recta consulens.
Πολυβελος, cui multum est consilij, valdè prudens, ut πολυβουλος Αθηνη, Il. ε, & Od. ω.
Προβελος, qui pro alio consultat & in eius commodum. A Bud. exp. primarius in consilio, apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in urbe consul & provisor. Plut. Apud Aristot. προβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur.
Προβελλω, consilio prospicio vel provideo, vel simpliciter, prospicio, provideo. Thuc. 3. προβουλευσας ὑμῖν ὅπως μηδὲν ὡν πάλαι δεήσει. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Polit. 4. ᾧ ἐπιμελὲς ἔσται τῆ δήμῳ προβουλεύειν ὅπως ἀσχολῶν ἔσται. apud Dem. verò & Plut. in Sol. προβουλεύειν τῆ δήμῳ, exp. consilio seu deliberatione populū prævenire, consultare de re quapiam priusquā populo cōsultatio proponatur Bud. scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quādo ante comitia populi ea res consulendo censendoq; in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβουλευμάτων, q. d. prædeliberatum. Apud Aristot. autem Ethic. lib. 5. cap. 8. generaliore sig. προβουλεύσεως seu προβουλευσάμενον, aliquid facit, qui certo consilio id facit & præcedente deliberatione.
Προβουλεύμα, decretum quod ex consultatione consequitur, & q. d præconsultatione. Dionys. Hal. senatusconsultum.
Decomp. Απροβούλευτον, ut ἀπροβούλευτον γνώμη, de qua non consultatum est in curia antequam ad populum refertur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα. Harpocr. ex Dem. in Androt. Απροβούλευτον est apud Aristot. in Ethic. quod fit non præmeditatè, & non præcedente consultatione, seu deliberatione. ¶ Item, ἀπροβούλευτος, act. d citur (ut Lat. inconsultus) qui res in consilio agit: unde & ex Cebete affertur pro temerario. Απροβουλεύτως, non præmeditatè, absq; præmeditatione, ut apud Plat. de leg. l. 9. φόνον ἀπροβουλεύτως πεπραγμένον.
Συμβελια, (& συμβουλία, Xen.) consilium quod alicui datur. A Bud. exp. consilium, consultatio, admonitio. Plat. in Protag. ἢ εἰς συμβελλω τινὰ τῶν φίλων ἢ πολεμίων.
Συμβελος, qui consilium dat, consiliarius, consultor. Apud Dem. pro cor. σύμβελον ποιήσασθαι, in consilium adhibere. Dicitur & σύμβελος ἐμοί σοι, pro συμβελλόμενος σοι.
Συμβελιον, consilium quod aliqui simul ineunt, simul initum consilium. Matth. 12.
Συμβελλόμενος, consiliū do, consulo, suadeo hortor, author sum, ut συμβελλόμενος σοι ποιεῖν. Dem. Item συμβελλόμενος σοι ἀεὶ τάττε. Plat. & Xen. consilium tibi do de hac re. Item pro ἐπιβελλόμενος, insidior.
Συμβελλόμενος, consilium peto, in consilium adhibeo, consulo Xen. anab. 2. συμβελευόμενοί σοι χρὴ ποιεῖν Apud Plat. συμβελεύεσθαί τινι περὶ τῶν προσφόρων, consilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.
Συμβελευσις, idem quod συμβελή.
Συμβελευμα, consilium quod datum est. Xen.
Συμβελευτης, senator.
Συμβελευτικὸς, ut συμβελευτικὸς λόγος, oratio quæ consiliū dat. vel oratio suasoria. Aristot. Apud Herm. συμβελευτικὴ ἰδέα, genus deliberativum. Συμβελευτικᾶς, dando consilium, hortativè.
Decomp. Ασύμβελος, consilio vacans, inconsultus.
Απασυμβελλόμενος, dehortor, dissuadeo. Ex Phalaride in epist.
Ταχύβελος, qui celeris est consilij, i. qui citò & repentè consilium capit: aut qui citò ex uno consilio ad aliud transit.
Υποβελλόμενος, insidias struo, insidior. Lucian. in somn.
Υστεροβελος, qui post factum consultat.
Υστεροβελία, serum consilium, sera pœnitentia, in proverb. Salom 16. & apud Greg. teste Bud.
Σίβυλλα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, in 2. persona βέλῃ. F. λήσομαι, P. λημαι, volo. Cum inf. ut βέλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. & βέλομαι κοπῆσθαι. Luc. in somn. ¶ Cum accus. rei, exp. etiam, cupio aliisq; item modis. Greg. βέλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, omnia tua causa cupio. Thuc. βέλεσθαι τὰ Συρακουσίων, studiosum esse Syracusanorum. Item malo, præopto. Iliad. α, βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Item volo, censeo. Them. Phys. l. 3. βέλονται γὰρ εἶναι ἀφώνημα & ὃ μηδὲν ἐστι σῶμα. ¶ Item, possum, ut Aristot. Pol. l. 2. ἢ βέλτιστ' γ' ἦν ἤδη τότ' εἶναι πόλις ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν ἅπασι.
Βέλημα, τὸ, voluntas. Synes.
Βέλησις, εως, ἡ, idem. Xen. Pæd. 5. Exp. & sententia. apud Thuc. 1.
Βεληθὲς, ἔος, ὁ, sub voluntatem cadens. Aristot. eth. 3.
Βουλὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Αβούλω, ῶ, f. ήσω, nolo. Plat. de rep. 4. & Dem. epist. 3.
Αβούλητος, ος, ὁ, ἡ, qui non vult, ut ait Suidas. Item ἀβούλητον quod nolumus, quod præter voluntatem accidit, involuntarium cui opponitur βουλητὸν, apud Plat. de leg. 5. Αβούλητα πράγματα, adversæ res. Dion. Hal. ἐξ. 11. Αβούλητος βίος, vita non placens, non optabilis ex Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς.
Αβουλήτως, involuntariè, non ex animo, præter voluntatem, cui oppon. ὐπὸ βουλήσεως, apud Dem.
Προβούλω, inus. unde tamen προβέβουλα apud Hom. malui, vel malo. Il. α, ἢ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κασσάνδρης ἀλόχου, eam malo quàm Clytemnestram, antepono Clytemnestræ.

ΒΟΥΝΟΣ, ὁ, collis, tumulus, clivus. Epigr. l. 2. in deformes, ὧν δ' ἐπὶ βουνὸν Υψηλὸν σῶμα κἀνυτὸν ἐσοψόμεθα. Exponitur etiam cumulus, acervus. Hesych. verò βουλοὶ sunt βωμοὶ, aræ seu altaria. Vocem esse Aphricam, & à Græcis usu receptam Eustathius ait sub initium Od. τ.
Βουνώδης, εως, ὁ, ἡ, collibus seu tumulis frequens, clivosus, vel colli similis, tumulis speciem gerens.
Βούνιον & βουνιὰς verum quæ napi genus est. Dioscor. & Plin. Ψεῦδος βούνιον, (*comp.*) herba quæ bunium verum mentitur. Vide Dioscor. & Plin.
Βουνίτης οἶνος, vinum ex bunio. Dioscor. l. 5. c. 56.
Βουνὶς γῆ, apud Aeschyl. exp. terra collibus frequens.
Βουλίζω, accumulo, aggrego. Ruth. 2.

ΒΟΥΡΑΣΣΟΣ, sive βόρασος, fructus qui clauditur spathe elate, i. palma suo involucro inclusa. Dioscor. l. 1. c. 151. ὁ προβλήμενος δ' ὑπ' αὐτῆς κηρὸς, ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' οὐίων ᾗ βόρασσος.

ΒΟΥΣ, οὸς, ὁ, & ἡ, & βῶς, Doricè, bos, vacca. Il. ψ Πολλοὶ μὲν βόες ἦλθον ἀγηνορέες ἐρίκερων ἀμφὶ σιδήρῳ Σφάζόμενοι. Od. ο, Ἦλασε βόας ἐς εὐρυάγυιαν Ἄπὸ τοῦ βόω seu βόσκω, quòd homines pascat laboribus suis. ¶ Synecdochicè in fœm. gen. capi pro pelle bovina. Eustath. tradit: indeque apud Hom. βόες τυκτὰς, & βόες αὐάς dici scutpeos ex bubulo corio. Il. μ, Οἱ δ' ἐπὲκ ἀκμήλας ἄραρον τυκτῆσι βόεσσι. Il. η, Οἱ δ' ἐπὶ δεξιὰ εἶδον ἐπ' ἀριστερὰ νωμῶντας βῶν Αἰζηῶν, unde & Hesychio est μάστιξ, flagellum, sub ex bubulo corio facta. ¶ Metaph. dicitur de homine stupido, vt Eust. docet, vnde οὐ βῶς οὐ αὐλέω κρίνεται, proverbium ἐπὶ ἀχρήστων. ¶ Est & piscis nomen quem bovem Plin. etiam appellat, de quo Hesyc. l. 4. de histor. animal. & l. 6. c. 12. Item placentę species apud Eust. unde ἀκμηθέσσα βῶς. ¶ Olim erat etiam numisma Atticum, bovis nota percussum: unde ἐκμεμορμένοι arma apud Homerum & βῶς ἐπὶ γλώσσῃ βεβαβεῖν, proverbium in eos qui pecunia corrupti aut meru muta dicenda reticent, de quibus Bud. id l. de asse, & Pollux lib. 9 de κυτρόποδας apud eundem Pollucem βῶς dicitur. ¶ Item, in vestib. futurarum missuras βῶς vocatas fuisse idem autor testatur l. 7.
Βοάριον, ου, τὸ, ad boves pertinens, boarium.
Βόϊος, ου, ὁ, & βόειος, poeticè, bubulus, bovinus. Od. ξ, Δέρμα βόϊον Sin βόϊα κρέα, pro quibus absolutè βόϊα etiam Alex. Aphrod. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. βόϊα ῥήματα, grandia verba, sesquipedalia. Βοέα sive Ionicè βοέη, & (poeticè exempto η) βοέη, sub. δορὰ, bubula pellis: item clypeus è bubulo corio factus. Il. χ, ἐπεὶ ἔχε ἰερὴν ἐὺ βοείην Αρηΰφιλον.
Βοφακὴς, & Βοφκὴς, ῆς, ὁ, è bubula pelle factus: item bubulus. Thuc. l. 4. ζεύγεσι βοφκοῖς, iugis boum. Item βοφκὸν, τὸ τῶν βοείων κρέας, bubula, ut ὑὸν suilla. Bud.
Βοὸς, ὑός, ὁ, lorum è bubulo corio factum. Od. β. Ἔλκον δ' ἐκ λαυκὰ ἐϋτρέπτοισι βοεῦσι.
Βοϊκὸς, ῆ, ὸν, bubulus, ut & βοεικὸς.
Βοίδιον, & βοϊδάριον, τὸ, bucula, buculus, Athen. l. 12. In Epigr. Βοίδιον, etiam reperitur tribus syllabis.
Βέβελα, bubulae carens. κρέα βέβελα. Hesych.
Βέβαλος, ου, ὁ, & βέβαλις, ίδος, ἡ, bubalus. Aesychyl. Λεοντοχάρῃσιν βέβαλιν νεαίτερον Soph. γυναικὶ βέβαλιν. De hoc animali Aristot. l. 8. anim. & Herodot. ¶ Βεβώλιον, pudendum muliebre: & cucumis sylvestris apud Hippocr. teste Hesych. Apud Gal. verò in lex. Hippocr. legitur βεβάλιον, σίκυος ἄγριος, apud Poll. & Hesych. numeratur inter brachialia ornamenta.
Βέτης, ου, ὁ, bubulcus, Suid. Adiectivè verò capitur βέτευφόνον, quod tragicè dici posse pro ἐκατόμβη tradit Eustath. i. bubulam cædem, seu boum mactationes & immolationes.
Βῆκος, & Βηκεῖος, ου, ὁ, ἡ, idem Theocr. Idyll. 4, Ἐργατίνα βηκεῖε. Βῆκος Doricè dicitur pro eodem, i. bubulcus, messor, apud eundem Theocr.
Βωνίτης, ου, ὁ, bubulcus. Hesych.
Βοίδης, ου, ὁ, πρᾶος, εὐήθης. Eust. ex Menand.
Βε, particula nominum quibus præponitur significationem augens: à bovis magnitudine (ut & ἱππος) veluti in βέβοσις, βεγαΐος, βωκόρυζος, βέλιμος, βέπαια, βέπαιος βέφαγες, &c.

Composita.

Αβότης, ου, ὁ, bobus carens. Hesiod. in dieb. κραδίλῃ δ' ἔδακ' αὐδὴς ἀβότῃσιν, Ab etym. exp. ἀκτήμων, ἄπορος. Vide & in comp. à βοῦς.
Αλφεσίβοιαι, αἱ, quæ boves inveniunt. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, i. virgines ἀλφεσίβοιαι, quæ propter formam sponsos inveniant, à quibus munera accipiant boves potissimùm. Boves enim fuerunt præcipuæ opes antiquorum.

Διηβόειος,

Δεκάβοιος, ᾱ, ὁ, decem boum (i. eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Plut. in Theseo.

Δωδεκάβοιος, duodecim boum (seu ejus nominis nummûm) pretio æstimabilis.

Εἰκοσάβοιος, sive ἐικοσιβοιος, (per pleonasmum τῦ ι, & πρωτῆ τῦ ᾱς α) viginti boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Od. α.

Ἑκατόμβοιος, centum boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Il. 3. & Bud. in l. de asse.

Ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per syncedochen partem capiendo pro toto. Alij intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id est, ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. Alij finitum numerum pro infinito acceperunt.

Ἑκατόμβαια, τὰ, festum quo hecatombe peragebatur. Eust.

Ἐννεάβοιος, novem boum (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis. Il. ξ.

Ἐπίβοιος, ᾱ ὁ ἡ, ut ἐπίβοιον ἦμαρ, sacrificium post seu præter bovis immolationem, apud Lycurgum.

Ἑπτάβοιος, ex septem bubulis pellib. factus. Il. η. Metaphoricè capitur pro, impenetrabilis & infractus, ut θυμοῖ ἑπτάβοιοι, apud Aristoph. in Ran. Pro eodem reperitur & ἑπτάβοιος, apud Soph.

Ἐχέβοιον, ᾱ, τὸ, lorũ aratro bovem adjungens & applicans. Pol. l. 2.

Ἴτρυον, & ἰτυοδὺς, lignum aratri longius quod inter utrumque bovem medium est, & cui boves quasi assistunt, temo. quod enim in curru & ἀπλοΐῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἰτυοδύς, ut tradit Eust. Hesiod. in Erg.

Μεσόβοιον, & μέσυον, (Poëticè) ᾱ, τὸ, medium inter boves junctos lignum, ut Suid. exponit. Aliis lorum quo temo jugo alligatur. Hesiod. in Erg.

Μεσυβόω, ῶ, jungo boves. Abusivè verò ad alia quoque animalia transfertur. Varin.

Πολυβότης, multas boves seu multa pecora habens. Il. ι.

Τετράβοιος, quatuor boum, (seu eius nominis nummûm) pretio æstimabilis.

Ὠμόβοια, sive ὠμοβόα, sive ὠμοβόη, è crudo bovis corio factus. Epigr. lib. 2. Herodot. Ὠμοβοίη, Doricè pro cruda bovis pelle.

BO Ὦ, ῶ, Ε. δσω, & ὥσω, (ut tradit Eust. deducens inde βόσις & βοτὴρ, item βώτωρ, pasco. Thema insit. pro quo in usu est βόσκω, inde derivatum.

Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus. Il. ε.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor. hinc fœm. βότειρα, apud Eust.

Βοτηλικὸς, ᾱ, ὁ, pastoralis.

Βοτίδες, casæ pastorum, gurgustia. Plut.

Βοτὸς, exp. προφὴ seu βοσκὴ, Suid.

Βοτὸν, ῦ, τὸ, pecus, idem quòd βόσκημα, propriè pecudes quæ pascuntur. Soph. & Aristoph.

Βοτόμια, τὰ, pascua. Thuc. ὡσὲι βοτομίαν, pascuorum nomine.

Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor, idem quod βοτὴρ, Od. ξ.

Βώτης, ᾱ, ὁ, pastor, cuius fœm. βῶτις, βώτιδος. Eust.

Βοτάνη, ἡ, herba, gramen. Hom. Theocr. Dioscor. Plut. & alii.

Βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus, i. vel ad herbarum genus accedens: vel herbis abundans, herbidus.

Βοτανικὸς, herbarius, ad herbas pertinens, seu qui de herbis est, ut βοτανικὴ φάρμακα, Dioscor.

Βοτάνιον, ᾱ, τὸ, herbula, herba pusilla, seu parva.

Βοτανίζω, herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare & runcare. Βοτανισμὸς, evulsio herbarum, runcatio.

Βόσκω, F. βοσκήσω, pasco. Od. ξ. αἰπόλια πολλὰ πατὲ αἰγῶν βόσκεσι ξῆνοι. Item alo, sub more pecudum. Od. α, πολλὰς βόσκει γαῖα. Passivum quoque frequenter usurpatur in iisdem signif. Od. φ, παῦρ βοσκόμενοι λειμῶνι, Aristot. de mundo, ζῶα τὰ μὲν ἀέρι ᾗ ἐπὶ γῆς ᾗ ἐν ὕδατι βοσκόμενα.

Βοσκὸς, ὁ, pastor. Βοσκὴ, ἡ, pastus, pabulum, apud Athen. l. 13.

Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens. Nicand. in Ther. ¶ Est & avis marinæ seu palustris nomen, similis anati, vt scribit Aristotel. hist. an. l. 8. cap. 3. ¶ Est etiam picis aridæ species quædam, de qua Dioscor. l. 1. c. 98.

Βοσκάδιος, ᾱ, ὁ, pascua carpens, altilis, apud Nicand.

Βόσκημα, τὸ, pecus, animal quod pascitur. Xen. Hellen. 4.

Βοσκηματώδης, ες, ὁ ᾗ ἡ, exp. pecuarius, ut βοσκηματώδης αὐχὴν, apud Eust.

Βόσκησις, pastio.

Βοσκητέον, pascendum.

Βρώσκω & βιβρώσκω, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita ac primùm ex βόσις.

Βέβοσις, εως, ἡ, voracitas. Hesych.

Βεβόσιον, ᾱ, τὸ, locus ubi boves pascuntur. Callim. Strab.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas seu ubertas, bonum nutrimentum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18.

Συβόσιον, ᾱ, τὸ, grex suum qui pascuntur. Il. ν. 679. & Od. ξ. ν. 101. Item subile, hara, stabulum in quo sues nutriuntur, Suidæ.

Χηνοβοσία, anserum pastio.

Composita ex βοτὴρ, βοτὸς, &c.

Ἄβοτος, pascuis carens, in quo pecudes pasci nequeunt: vel etiam qui depastus non est. Hesych.

Ἄβοτις, ι, ὁ, egenus, non habens unde pascatur, vel nõ habens pecora, ut ἀβότης ἀνὴρ, apud Hesiod. Vide & in comp. ex Βῶς.

Ἀγροβότης, ᾱ, ὁ, qui in agris pascit. Soph.

Αἰγιβοτὴς, ᾱ, ὀῆς ἡ, capris pascendis aptus. Od. ι, Αἰγιβοτὴς δ' ἀγαθὴ τε βόεσσι.

Αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor. in Epigr.

Βεβοτὴς, bobus pascendis aptus. Od. ι.

Γρεανοβοσία, grex gruum pascentium.

Δαμαλιβοτὴς ἄκρη, depastus à buculis, in Epigr.

Εὐβοτὴς, pascuus, pascuis abundãs, pascendis pecorib. aptus. Plut. in Cam. θρέμμασιν εὐβοτὴς χώρα. ¶ Item bene pastus. Theoc. Id. 1.

Λάβοτος, admodum abundans pascuis. Item abundans pecoribus. Hesych.

Θηροβότης, à feris depastus. in Epigr. Item feris pascendis aptus.

Ἱπποβότης, ᾱ, ὁ, qui equos pascit, qui equos alit, videlicet ad equestria certamina, eques. Eurip. in Or. Ἀτρέως ἱπποβότα. Apud Plut. ἱπποβότου in Chalcidensium repub. vocantur qui opibus & gloria præcellerent.

Ἱππόβοτος equos pascens seu alens, equestris, ut ἱππόβοτον Ἄργος apud Hom. ab equorũ qui ibi alebantur copia. Itẽ equis pascendis aptus, ut ἱππόβοτος χώρα. Od. δ. Sic ἱππόβοτον πεδίον apud Eur.

Λεπτοβοτῶ, deficitur herbis, gramine & pabulo caret, apud Plut. in apophth.

Λιβότης & λιβοτὴς, qui segetem depascit. Fœm. λιβότειρα sive λιβοτείρη, Ionicè, quæ segetes depascitur & arva vastat. Hom. πρὸ vocat λιβοτείρια.

Μελιαβόστεια, ab apibus depastus. Nonn.

Μελιαβόστιον, herba apiaria. schol. Theocr.

Μηλοβότης, vel μηλοβοτὴς, ovium pastor, opilio, apud Hom. Il. σ. & in Anth. epigr. Μηλοβοτέω, ῶ, oves pasco.

Μηλόβοτος, ab ovibus depastus, seu quem vel quam oves depascuntur. Exp. etiam, vastus, desertus, ut μηλόβοτος χώρα, apud Isocr. & Herodian.

Οἰοβότης, solus seorsum ab aliis pascens. Soph. in Aiace.

Παμβώτης, ᾱ, omnes pascens, omnium altrix. Soph. in Phil.

Παμβοτῶν, totus herbaceus.

Περιαβόστος, pastu seu cibo superabundans, ut περιαβόστος τράπεζα, apud Nonn.

Πολυβότης, multis pascendis aptus. Πολυβότειρα, multorum altrix, quæ multos pascit seu alit. Il. γ, ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ.

Σύμβοτος, compascuus.

Συβώτης, suum pastor, subulcus, apud Hom. in Od. & Plat. Pol. 2.

Συβωλικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis proprius, ut συβωλικὸν μέλος seu αὐλημα, carmen seu cantilena porculatorum. Pol. l. 4. c. 7. ex Plat. comico. Συβώτεια, ἡ, subulcorum propria, vel subulca, mulier quæ porcos pascit.

Ὑοβότης, qui sues pascit, subulcus.

Χηνοβοτία, grex anserum qui pascuntur. Plat. in Polit.

Composita ex βόσκω.

Αἰγοβοσκὸς, ὁ, caprarius, caprarum pastor, idem quod αἰγιβότης.

Ἀποβόσκημαι, depasco. Aristoph.

Γηροβοσκὸς, qui aliquem in senectute alit, ut liberi qui parentes senes alunt dicuntur γηροβοσκοὶ à Xenoph. in Oecon.

Γηροβοσκία, actio illa nutriendi. Plut.

Γηροβοσκέω, ῶ, in senectute alo. Bud. Γηροβοσκῆμαι, in senectute alor. Plut. anseni administr. resp. Scribitur & γηρῶ.

Ἐκβόσκω, depasco, absumo. Alex. Aphrod. ὑπὸ παλλῆς ὑγρότητος ἐκβοσκησάσης τὴν ὑγρὰν γένεσιν ἡ ὄψις. In pass. quoque voce eadem significatione usurpatur apud eundem, ὑγρότητα ἐκβοσκούμενον ἡλίου, exhauriens.

Ἐλαφοβοσκὸν, ᾱ, τὸ, elaphoboscon, herba valens contra serpentũ omniumque aculeatorum ictus, quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, t Plin. tradit. Vide & Dios. l. 3. c. 8.

Ἐπιβόσκω, pasco, seu pasco super. Homerus in Batrach. Οὐ τοῦτλοῖς χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, non pascor betis virentibus. In pass. voce capitur etiam pro depasco, absumo. Herodian. l. 1. πάντα ἐπιὼν τὰ ὄψε ἐπιβόσκεσθε. Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, depastio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. vlt. χαλεπὴ δὲ ἡ ἐπιβοσκήσας, ὅτι συνεπιφέρουσιν ἄμα τῇ τροφῇ καὶ φθορέα.

Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis. Aristot. l. 4. de partib. animal.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βώτωρ & βωτὴρ, pastor. Od. ν, τέως ἐπιβώτορε μήλων.

Καταβόσκω & καταβάσκημαι, depasco.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor, apud Luc.

Πολυβοσκὸς, Terræ epith. Pind. q. d. multialtrix. (situ orbis.

Περιβόσκημαι, circumpascor. Item circumhabito, apud Dionys. de

Πορνοβοσκὸς, ὁ, ἡ, leno, lena: qui vel quæ scorta & meretrices alit.

Πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium. Aeschin. contra Ctesiph.

Πορνοβοσκέω, ῶ, lenocinium facio, i. meretrices & prostibula alo, lenocinor, alieno amori servio. Hermog. Aristoph. & Plut. in apophth. (lupanar.

Πορνοβοσκεῖον, ᾱ, ὁ, locus in quo meretrices & scorta aluntur,

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis. Cicero elephantorum manum appellat. Tribuitur & muscis, item sepiis, loliginibus, & loliis piscibus ab Aristot. an. l. 4.

Ὑοβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius, porculator; porcarius: idem quod συβώτης.

Χηνοβοσκὸς

Χλωοτόσκος, qui anſeres alit vel paſcit, apud Athen. l. 9.
Χλωοτόσκια, anſerum paſtio ſeu paſtura. Poll. & Heſych.
Χλωοτόσκιον, ου, τὸ, grex anſerum qui paſcuntur.
Χλωοτόσκειον, locus in quo aluntur altiles anſeres. anſerarium.
Χοιροβοσκός, ſuum paſtor, ſubulcus, porcorum paſtor.

Β Ρ Α Β Ε Υ Σ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis, iudex certaminis, vel arbiter & moderator. Plat. de leg. l. 12. γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτης καὶ βραβεύς. Soph. Ὅταν γὰρ ἐσεκήρυξαν βραβῆς δρόμον. Transfertur ad eum qui aliarum rerum ſit arbiter, atque adeò aliorum etiam factorum det præmia Eurip. in Oreſte, Νίκης βραβῆς, q. d. cauſæ rectores, i. judices. ☞ Volunt gram. à ῥάβδος, derivari, hoc eſt, à virga quam βραβεύοντες & gymnaſiarchæ geſtare ſolebant, ut apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam βραβεύειν & ῥαβδοῦχον pro eodem poni à Platone in Protag. ſcribit Bud.

Βραβεύς, idem quod βραβεύτης, ut in epigr. antiquo apud Demoſth. ὃν ἐστέφανον Ψύχας, ἀλλ' ἀξίως κοινὸν ἅπαντες βραβέα.

Βραβεύω, præmium do certaminis. Item certaminis ſum arbiter & moderator, βραβεύειν ἅμιλλαν dixit Plut. in lib. de prud. animal. apud Greg. περὶ φιλοπτωχίας, βραβεύων δικαίως γάμῳ καὶ ἀγαμίᾳ. Bud. exp. utriſque jus ſuum tribuens. ¶ Generaliter ponitur pro, moderor, diſpenſo, (more eorum qui brabeutæ dicuntur) vel moderator ſum & diſpenſator, ſum arbiter, ſum præſes. Syneſ. de amorib. loquens, οἷς ὁ ἐφεσὸς βραβεύει θεός, quorum Deus arbiter eſt & moderator diſpenſatorque. Iſocr. in Areop. ὡς γὰρ τὴν κληρώσει τὸν τύχῃ βραβεύειν, arbitrari, ſtatuere pro ſuo arbitrio, inquit B. l. Et Dem. καὶ τὰ ἆθλα δίκαια βραβεύειν. Et βραβεύειν τὸν δικῶν. Plut. in Pompeio & in Cic. exp. judicio præſidere ſeu præeſſe, cauſæ judicem eſſe.

Βραβεύεσθαι, diſpenſari, regi tanquam à brabeute. Polyb. & Plut. in Camillo.

Βραβευτής, οῦ, ὁ, idem quod βραβεύς. Et metaph. ut Ariſtot. rhet. 1. καὶ ὁ δικαίως βραβευτὴς ἐστιν ὁ ὀρθῶς, q. d. juris moderator.

Βραβεία, actio ipſa moderandi certamen & de eo ſtatuendi. Exp. & dijudicatio ſeu diſceptatio, ex Eurip. in Phœniſſis.

Βραβεῖον, ου, τὸ, victoriæ præmium, 1. Cor. 9. ¶ Item, ſceptrum regium. Etymol.

Compoſita ex βραβεύω.

Καταβραβεύω, H. Steph. exp. debito brabio privo ſeu fraudo. Apud D. Paulum ad Col. 2. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω, vide varias interpretationes, in annot.

Καταβραβεύομαι, debito brabio fraudor. Demoſth. in Mid.

Παραβραβεύω, idem ſignificare putatur quod καταβραβεύω, Heſych.

Β Ρ Α Β Υ Λ Α, τὰ, pruna Damaſcena, Suid. & ſchol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios & Siculos βραβύλια nominare τὰ κοκκύμηλα. Sic & Theocr. idyll. 7. Ὅσπικες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε. Et idyll. 11. Ὅσσων ἔαρ χήμιλον, ὅσσον μᾶλον βραβύλοιο Ἄδιον. Vide Gal. lib. 2. de alim. & l. 6. καὶ τέπας. ☞ Sic autem dicta eſſe refert idem Athen. ex Seleuci gloſſis, quòd ſint δύσηλια & τὸν βορέα ὑπεκφεύγοντα.

Β Ρ Α Γ Χ Ο Σ, ου, ὁ, vel ος, τὸ, raucedo, raucitas, à nomine βράγχος, (quod vide in βρίγχος) quoniam faucibus accidit. Ariſtot. in Probl. βράγχοις ἁλίσκονται. Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ὁ, ὡσανεὶ ῥεύστης βράγχος τραχεῖα.

Βραγχώδης, raucus. unde φωνὴ βραγχώδης. Aphrod. vox rauca & aſpera.

Βραγχιᾶν, idem.

Βραγχάω, ῶ, rauceſco. Ariſtot. in Probl. Βραγχάω, idem. Poll.

Βράγχια, τὰ, branchiæ quibus piſces ſpirant (inquit Bud.) quæ & illis ſunt loco pulmonis datæ, ut ſcribit Ariſtot. de reſpir. ¶ Itē pro faucibus porci apud Ariſtot. inquit idem B. qui & βραγχίων πνεύμονος ἕνεκεν, apud Plut. interpr. inteſtinis pulmonis fiſtulis coarctatis.

Ἀμφιβράγχια, (*comp.*) loca circum tonſillas. Gal. in lex. Hipp.

Β Ρ Α Δ Υ Σ, έως, ὁ, tardus, cui opponitur celer. Od. θ, κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύ. Plato in Apol. βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. ¶ Item, tardus, i. ſegnis: cui opponitur ὀξύς. Thuc. l. 8. Et βραδὺ pro ſegnitie apud eundem lib. 1. ¶ Item, tardus ingenio, Suid. ex Ariſtoph. Compar. βραδύτερος & βράσσων apud Hom. pro βραδίων vel βραχίων. Superl. βράδιστος, & βράστος, pro quo & βάρδιστος dicunt poëtæ metri cauſa traiectis literis, ut Iliad. ψ, & alibi. ☞ Quidam deduxerunt à βαρὺς, metatheſi τοῦ ρ, & pleonaſmo τοῦ δ.

Βραδίως, tardè, ſeró. Item ſegniter, cunctanter, ut βραδύτερον βραδίως, apud Thucyd. Iſocr. & Ariſt. Βραδύτερον, tardius, ſerius, ſegnius. Aff. & βράδιον pro eodem ex Heſiodo. Βραδύτατα, tardiſſimè lentiſſimè, apud Ariſtot.

Βραδυτής, ῆτος, ἡ, tarditas. Item ſegnities. Il. τ, Herodian. 3.

Βράδος, pro eodem, ut dicitur τάχος. Xen. de arte eq. μήτε τῷ ἄγαν τάχει μήτε τῷ ἄγαν βράδει.

Βραδυνω, tardo, cunctor. Philoſtr. in epiſt. οὐκ ἀ μέλλουσι μέλλων καὶ βραδυνῶν ἐπ' ἀπιέναι. Herodian. l. 3. ὁ δὲ παῖς ὑπὸ πολὺ νοσῶν καὶ ὥσθ' ὑπὸ τὸν χειμῶνα βραδυνῶν.

Compoſita.

Ἐμβραδύνω, immoror, moror in, ut ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ.
Ἐπιβραδύνω, immoror, ultrà moror. Luc.

Β Ρ Α Ζ Ω, Fut. σω, ferveo, bullio. Apud Suidam ἔβρασεν, exp. æſtuando expulit aut vi æſtus & agitationis eiecit. Pro eodem ponitur & βράσσω. Heſychius enim exp. ζῶ. Vtitur Nic. in Alexiph. Neut. abſol.

Βράζεται, vi æſtus & agitationis expellor. Epigr. lib. 3. ὀστέα δ' αὖτε βεβραχυῖα ψυχρῇ τῇ δὲ πάρ' ἠϊόνι.

Βράσσεται, idem. Apud Apoll. Argon. 2. ὕδωρ βρασσόμενον, exp. effervеſcens. A Bud. exp. agitari, jactari, concuti, apud Baſil. & Gregor. Et βράσσεται ὑπὸ τοῦ γέλωτος, riſu concuti, vel quati, ex Luc.

Βράσμα, & βρασμὸς, ebullitio, fervor. Item agitatio, velut aquæ bullientis, ut inquit Bud. ex Greg.

Βρασμωτώδης γέλως, riſus immodicus quo ita concutimur ut venter doleat. Greg. de Iul.

Βρασματίας, qui fit cum βράσμᾳ, aut βράσμασι ſimilis, ut βρασματίαι ὀσμαὶ, qui & βράσται.

Βράσται ὀσμαὶ, Ariſtot. de mundo ſunt ſurſum deorſumq; ad angulos rectos iactantes: à ſimilitudine aquæ effervеſcentis. Iidem & βρασματίαι dicuntur, quia βρασμάτων modo fiunt.

Compoſita.

Ἀναβράζω, & ἀναβράσσω, fervefacio, bullire facio, ſeu fervere facio. Dio. l. 1. καὶ ἀνέβρασον τὰ παλαιά. Et Ariſtoph. in Ran. κρέα εὖ βεβρασμένου ὀρνιθίου.

Ἀνάβρασις, æſtuatio, ebullitio, aquæ æſtuantis ſeu ferventis ſubſultatio, hoc eſt, quum aqua fervens ebullit & ſubſultat.

Ἀνάβρασος, ὁ καὶ ἡ, ferve factus, ut ἀνάβρασον ὕδωρ apud Dioſc. apud Ariſtoph. in Ranis, ἀνάβρασα κρέα, carnes elixæ.

Ἀποβράζω, vel potius ἀποβράσσω ſeu ἀποβράττω, fervendo ſeu æſtuando expuo ſive eructo, per æſtum expuo. A Bud. exp. etiam exæſtuo, ex Iuſtino. Ἀποβράζω etiam pro defervеſco capitur Budæo teſte.

Ἀποβράσσομαι, per æſtum expuor ſeu evomor, aut eijcior. Philo de mundo, ὅσα ὥσπερ αἰγιαλὸς ἐῶν ἐκβράττεσθαι, ab æſtu eijci in littora.

Ἀπόβρασμα, ſpuma. Item furfur tritici. Heſych.

Ἐκβράζω, bullire ſeu fervere facio.

Ἐκβράζομαι, ebullio, effervеſco, Chryſoſt. εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐκβραζόμενοι.

Ἔκβρασμος, ebullitio. Ἔκβρασμα, quod erumpit quaſi bullendo, unde ἐκβράσματα, papulæ ardentes, ex Gal.

Ἐκβράσσω, æſtus impetu eijcio ſeu expuo. Ἔκβρασμος, ipſa ejiciendi actio quæ fit ab æſtu. Ἐκβράσματα θαλάσσης, eiectamenta maris.

Β Ρ Α Θ Υ, ſive Βράθυς, herbæ quæ Sabina ſive Savina dicitur Latinis: Græcis alio nomine βάραθρον, βάρον, βάρυτον, ut eſt apud Dioſc. l. 1. c. 105. & apud Apuleium in lib. de nomin. & virtut. herb.

Βράσμα, βράσσω, vide in Βράζω.

Β Ρ Α Χ Ἰ Ω Ν, ονος, ὁ, brachium, lacertus. Eurip. in Hecuba, οὔτε γὰρ φέρειν ὅπλα Οὔτ' ἔγχος οἷός τ' ἰὼν νέῳ βραχίονι. ☞ Etymol. vult dici quaſi βραχυκίων, vel quòd fit βραχίων, (i. βραχύτερος) τῶν λοιπῶν μέρεσι τῶν χειρῶν. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docet Camer. ex vet.

Βραχιόνιον & βραχιονιστὴρ, ornamentum brachij, armilla. Xen.

Compoſita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candida brachia habens. Item pulchra.
Περιβραχιόνιον, idem cum βραχιόνιον, Xenoph.
Σκυτοβραχίων, coriaceum ſeu loreum brachium habens. Athē. 12.

Β Ρ Α Χ Υ Σ, έως, ὁ, brevis, (cui opponitur μακρὸς, longus) parvus, exiguus. ut Hippocr. ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρή. Apud Luc. ἐν βραχεῖ exp. brevi tempore, ſubitò, repentè. Sed ſæpius ſignificat quod Latini dicunt, paucis: pro quo dicitur etiam frequenter ἀλλὰ βραχίων, ut apud Dem. & Luc. Κατὰ βραχὺ, exp. ſenſim, paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, paulum, interdum & pauliſper, ut Act. Ap. 5. Exp. & parum, ut βραχὺ φροντίζειν. Ariſtoph. & Demoſth. parum curare. Dicitur deniq; βραχὺ, quod eſt parvum, i. parvi momenti ſeu pretij, unde βραχέως ἀξιοῦν, apud Plat. de legib. pro contemnendo. ¶ Βραχέα τὰ, brevia (ut Virg. In brevia & Syrtes.) Et βραχέα tanquam à βράχος, ut apud Plutarch. de anim. prud. ὅπως οὖν ἐνεχθήσεται βράχεσιν οὐδὲ ἀς τέναγος. Et Polyb. ἢ ταῖς βραχέσι προσπίπτων. Bud. ſcribit βράχη à Polluce nominari inter navigandi offendicula, & ſubiungit ex Herodoto, ἐπικέσθαι ἐς θάλασσαν ὀκέλει πλωτὸν ὑπὸ βραχέων.

Βραχέως, breviter, paucis. Exp. & modicè, leviter, apud Gall. ad Glauc. 2 βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas, cui opponitur μῆκος, apud Plat.

Βραχύνω, breve reddo, corripio.

Βραχυντικὸς, breviandi vim habens.

Βραχίων, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Composita.

Ἀμφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis. Pes est in carmine sic dictus, quòd primam & ultimam habeat brevem, longam autem mediam, cui opp. ἀμφίμακρος.

Ἔμβραχυ, parvum, minimum, Suid. Item, prorsus, ut uno verbo dicam.

Ἐμβραχὺ seu ἐπὶ βραχὺ, ad breve tempus.

Κατὰβραχέα, paulatim, ex Plat. in Tim. Καταβραχὺ, idem. Item haud ita multo pòst. Scribitur & divisim κὴ βραχύ.

Τετράβραχυς, pes in carmine tribus brevibus syllabis constans.

ΒΡΑΧΩ, (verbum ἀνομοιοπροσωπίας) sono, sonitum seu crepitū edo, teste Etymolog. Hesiod. ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τύμπανα. Il. ε, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βαλτοσύνῃ, crepuit gemuitq; sub pondere.

Βρέγμα, vide in Βρέχω.

ΒΡΕΜΩ, F. μῶ, fremo, murmuro. Il. θ, κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρεμέτ. Transitivè apud Nonnum πολύστομον ἔβρεμε μοῦσαν ἠχώ, q.d. vocem cum fremitu edebant. ¶ Item, fremo, i. fremembundè minor, ut Bud. interpr. in his Greg. τέτῳ βρέμοντι κὴ τῷ ὀμκλησίας κλαίοντι βεβυκμένῳ, ὁ γλυκάδας εἰσακήκοε.

Βρέμομαι, idem, vt Il. β, βρεμέται, pro βρέμει.

Βρόμος, ου, ὁ, fremitus, ingens sonitus, fragor. De sono maris dicitur & de ventis in Epigr. item de terræmotu, apud Aristot. De ignis etiam crepitu seu fremitu, apud Strab. vt inquit Bud.

Βρομέω, idem quod βρέμω. Apollon. Arg. 2.

Βρόμιος, Bacchus. Dongis Βρομιάζομαι, bacchor. Ex Epigr.

Βροντὴ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβρεμὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, fremitus seu crepitus nullos edens.

Ἀβρόμος, ου, ὁ ἡ ἡ, fremitu seu crepitu magnum edens, valde perstrepens. Item valde vociferans, multum clamans, clamosus, tumultuosus: vt fit à βρόμος, præfixo intensivo α. Hom. Il. ν de Troianis, Ἔκθορε Πανθοΐδης ἀβρόμου μεμαῶτες ἑσπόμην, Ἀβρόμοι, αὐϊχμοί, id est, πολεμόμοι καὶ πολύμοι, ut habetur in paryis scholiis, ab Eust. exp. ἀπὸ βοῶν καὶ ἀχῆς. ¶ Item fremitum seu crepitum nullum edens. Hesych.

Ἀλιβρόμος, (q.d. mari fremus) marinum quèndā fremitum edens.

Βαρυβρόμος, gravifremus, gravitrepus, horrisonus. Aristoph. πόντου κελαδεῖν, βαρύβρομον. Et βαρυβρόμος βροντὴ, apud Luc. in Timone.

Ἐμβρέμω, & pass. voce Ἐμβρέμομαι, infremo.

Ἐπιβρέμω, q.d. adfremo. Sed Il. ε, Ἐν στέλαι μεγάλῳ τότ' ἐπιβρέμει ἀνέμοιο, activè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit.

Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω. Oppian. de venat. l. 3.

Ἐριβρεμέτης, q.d. grandifremus, grandistrepus, ut Iupiter ἐριβρεμέτης apud Hesiod. magno cum strepitu seu fragore tonans.

Ἐρίβρομος, idem.

Μελίβρομος, melleum & dulcem sonitum edens, vt μελίβρομος αὐλός, in Epigrammat.

Περιβρέμω & περιβρομέω, circumfremo, apud Apoll. Arg. 2.

Πυριβρεμέτης, ignifrepus vel in igne stridens. Il. ξ, v. 396.

Ὑψιβρεμέτης, Iupiter ab Hesiodo & Hom. dicitur, q.d. altifremus, altistrepus. Exp. & altitonans.

ΒΡΕΝΘΟΣ, avi, quædam quam nonnulli κόσυφον vocant. Sunt qui anatem esse putent. Aristoteles hist. animalium, l. 9. c. 8. εἰσὶ οἱ λαλοῦντες θαλάσσης ζῶντες, πολεμικοὶ ἀλλήλοις, οἷον ἔρενθος καὶ λάρος. ¶ Sic dicitur etiam ὁ τῶν βρένθων, pro arrogantia. Sic Eustat. accipi apud comicum transfertur, sed usurpatur apud Athenæum sub finem l. 13. Etymologicon βρενθύομαι, quod sequitur.

Βρενθύεσθαι dici μύρον. Ita Athenæus & Eust. tradit Eust.

Βρενθύεσθαι, fastuosum & arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nubibus, Οὔπω βρενθύῃ τοῖσιν ὀδοῖς, κὴ τὸν φθαλμὸν πυρπολᾷς; fastuosè incedis, superbe te infers. Cuius loci meminit & Plato in Symposio sub finem. Rursum apud Aristoph. in Pace, τῷ δ' ἦτορ φρονήματος, βρενθυσταὶ πρὸς φάος ἐλθεῖν ἀξιοῖ. Possit etiam exponi, ira tumet, indignatur animirum superborum more. Exponitur etiam, fremo, graviter mecum immurmuro, ut apud Luc. βρενθύομαι ἐπὶ. ab Eratosthene exp. magnum quiddam secum murmurans. Παρὰ τὸ μετὰ βάρους ἠχεῖν, ὅ ἐστιν ὀρμᾶν, inquit Etym.

ΒΡΕΤΑΣ, τὸ, simulacrum defunctum παρὰ τὸ βροτοειδὲς εἶδος, teste Hesychio & Ammonio. Aristoph. in eq. Θεῶν ἐστι πανταπασῶν πολὺ βρετάς. Aliquoties repetitur apud Athen. lib. 15. Pollux tamen reiicit, sed immeritò. Vtitur enim & Eurip. in Iph. Taur. in Iove & alibi.

ΒΡΕΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recèns editus. Plut. in Lyc. οὔτε τὰ βρέφη ἀπ' οἴνου θρέψαντος αἱ γυναῖκες. Apud Luc. νήπια βρέφη. Et βρέφος, ab infante Greg. Dicitur etiam de fœtu brevi edendo vt Diosc. l. 5. c. 74. τὸν τῷ βρέφη ἐκβαλεῖν ποιοῦσι. fœtus expellit & abortus facit. Sic & Lucæ c. 1. Dicitur & de animantium ratione carentium fœtu, vt apud Herodot. de fœtu mulæ. Et Il. ψ, βρέφος ἡμιόνου καιόμενον ἵππον, mulino gravidam fœtu.

Traditur factum vel ex τρέφος, mutato τ in β: vel ex φίβος, κὴ μετάθεσιν.

Βρεφύλιον, ου, τὸ, infantulus.

ΒΡΕΧΩ, F. ξω, madefacio, intingo, macero. Item irrigo. ¶ Item, bibo. Athen. ex Antiph. ἐκ δὲ ταχέως ἀνεψυλλᾶς βρέχεν. ¶ Item, pluo, apud Matth. Lucam, Iac. I. & in Apoc. ἔβρεξεν ὗσιν.

Βρέχομαι, irrigor, vt Antiph. artifices quæ sunt παραφθείροισι χλαμύδοις dicit die noctéque βρέχεσθαι. Et βεβρεγμένος, madefactus. Exponitur & ebrius.

Βροχὴ, ἡ, madefactio. Item pluvia. Matth. 7.

Βρεχμὸς, ὁ, ὁ, & βρέχμα, sinciput. Il. ε, Κυβίσταλος ἐκκυρίην ἐπὶ βρεχμῷ τε κὴ ὤμοις ἄλτο μάλ' ἐσπάκει. Vbi Eustath. scribit hanc partem ita vocari, quod in infantib. sit non solùm tenera, sed & valde humida, ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, i. madefacta (esse.

Βρέγμα, pro eodem. Alex. Aphr. Probl. l. 2.

Βρύχιος, submersus, Suid. Apud Apoll. Rhod. βρυχίης ἁλὸς, exp. βρυχώδους, q. d. submersorii maris. Vide & in βρύχω. Eustathius per onomatopœiam factum esse scribit. Sed Etymol. à βρέχω deducit.

Βράγχος, & βρόγχος, item βρόγχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ ἡ, non madefactus, siccus, ut ἄβρεκτος παλάμη, Nonno manus non madefacta.

Ἄβροχος, idem, ut ἄγκυρα εἰς ἄβροχος, Luc. ¶ significat etiam interdum ἀβόμβρον, i. imbre seu pluvia carentem.

Ἀβροχία ἡ, siccitas humoris, aut imbrium penuria.

Ἀλίβρεκτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus in Anth. epigram.

Ἁλίβροχος, mari irriguus, qui mari abluitur, ut apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πέτρῃ ἁλίβροχοι.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ ἡ, undique madefactus, omni ex parte madidus. Item undique madidus, i. vino macens.

Ἀναβρέχω, madefacio.

Ἀναβρέχω, fut. ξω, forbeo vel potius resorbeo. Inusitatum est thema, ut ait Eust. a quo tempus formatum reperitur apud Hom. ἀνὰ δροφέξεις, ἀναδρόξασα, ἀναδρῆναι & ἀναδέδροχεν, ut Od. μ, Ἀλλ' ὅτ' ἀναδρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et Il. ν, ἀναδρόξασα χέρνιβας, i. καταπίοῦσα, inquit Eust. & Od. λ, ὕδωρ ἀναδροχέν.

Ἀποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, imbuo, macero. Dioscor.

Ἀποβρέχομαι, perfundor, madefio, aqua diluor vel maceror.

Ἀπόβρεγμα, dilutum, aqua ea qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum fuerit aut innatarit, ut apud Dioscor. ἀπόβρεγμα σμύρνης, myrrhæ dilutum, maceratæ myrrhæ liquor, aqua in qua myrrha macerata fuit. Sic ἀπόβρεγμα θρέμματων, apud eundem, ut ἀπόβρεγμα φυκῶν.

Ἀπόβροχὴ, perfusio, madefactio. Gal.

Decomp. Ἐναποβρέχω, macero, perfundo, pro ἀποβρέχω οὖν.

Προαποβρέχω, prius irrigo & humecto. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἀρτίβρεκτος, nuper madefactus, nuper irrigatus, in Epigr.

Διαβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Gæopon. σῖτος διαβροχὰς, maceratu facilis.

Διαβροχὴ, idem quod ἀποβροχὴ. Διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus, cui opponitur ἄβροχος.

Δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus seu immersus.

Ἐμβρέχω, (q.d. immadefacio) immergo. Apud Dioscor. ἐμβρεχόμενα μύρα, exp. insperta unguenta.

Ἐμβροχὴ, irrigatio: quæ videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et simpliciter pro irrigatione seu perfusione.

Ἔμβρεγμα, id in quo aliquid tingitur & madefit, vel etiam quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur.

Ἐπιβρέχω, perfundo, ut Dioscor. ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον ὄξει δι' ἀψινθίου. ¶ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, pluere super peccatores, apud Naz.

Ἐπιβροχὴ, perfusio.

Ἡμιβρεχὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, dimidia ex parte rigatus, semimadidus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. ca. 28. Item ἡμιβρεχὲς ἕρεμνος, ex Epigr. eadem signif. Ἡμίβροχος, idem.

Καταβρέχω, perfundo. Item mergo. Theophr. Προκαταβρέχω, (decomp.) antè perfundo.

Καταβρόχω, idem quod ἀναβρόχω. Od. δ, Οἷς τε κατὰ βρόδεσιν ἐπέλῃ Πολύβροχος, multum madefactus. (κρηπὶς μιγέη.

Ποντόβροχος, mari madefactus, in mare immersus. Item in mari submersus. Ex Maccab. 3.

Προβρέχω, præmadefacio, priùs macero. Vnde προβρεχὴς, præmadefactus, antè maceratus.

Προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefactio.

Ὑποβρέχω q.d. submadefacio, aliquantùm madefacio, vel irrigo, aut imbuo, ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter vino, aliquantulum appotus, subuvidus vinoque madens. Luc. in som.

Ὑπόβρυχος, idem quod βρύχιος, sed usitatius Apoll. Arg. 2. Κάτω ὑποβρύχιος Σειρωνίδος ὑόλλυ ἴμνης.

Βρῦγμα, βρύσσω, vide in Βρύκω

ΒΡΙ, particula est epitatica significans ἀγαν. Ex hac vult Eust. esse βλαισρὸς, ὄβριμος, βριμῶμαι sive βριμᾶσθαι, atq; alia quorum

tamen alia quoque aſſertur deriuatio. Strabo autem autor eſt βεῖ pro βελτίω & βελαρὸν ab Heſiodo dici, ſicut κεῖ pro κείμενον Homerus dixit. Sophocles ῥᾴ pro ῥᾴδιον.

-ΒΡΙΆΩ, F. άσω, robuſtum reddo, robur indo. item robuſtus ſum, robore polleo. Vel, potentem reddo. item, potens ſum. Vtranq; autem ſignif. habet in hoc Heſiodi verſu initio Ergon, Γ'εἰα μᾶλλον βελάει, ῥεῖα δὲ βελάοντι χαλέπτῃ. Apud Theogn. Ε'ξ ὀλίγων βελάει καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν, exp. ex paucis multiplicat. ☞ Etym. vide in Βελαρός.

Βελαρὸς, ὁ, robuſtus, validus. Hom. Etymologus deducit à βία, quaſi βιαρός. Euſtathius à part. βεῖ.

Βείμη, ἡ, robur, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μηδείης ποτὲ βείμη φαρμάκῳ.

Ο'βελμὸς, (vel Ο'μβελμὸς) robuſtus, validus, præualidus. Item, impetuoſus. Il. ν, Ὄβελμον ἔγχος, valida haſta. Il. δ' Ὄβελμον ὕδωρ, impetuoſa aqua, vel rapida. In malam partem ſæpe ponitur pro violento, ſeu eo cuius violenti ſunt & furentes impetus. Heſiod. in Theogonia. Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὀβελμοί, σὺν ὀνόμασι. Vbi legitur & Ὀμβελμοί. ☞ Euſtathius à βεῖ deducens Ὄβελμος, dicit per pleonaſmum & παραγωγὴν fieri. Vide & in Ο'μβος.

-ΒΡΙ'ΖΩ, F. ίσω vel ίξω, poſt cibum ſomno grauatus dormio aliquantillum, propriè enim eſſe tradunt τὸ μετὰ βρωσὶν ὑπνοῦσθαι (quaſi βοείζω) generalius autem καθεύδειν, Homer. Il. δ, Ε'ὖδ' ὅτε μὴ βείζοιμι ἰδὼν Α'χαιμένιον δίον. Heſychius tamen βείζει, exponit etiam ἐσθίει, πίεζει, κύει.

Βειζῶν, ſomniorum vates. Athen. l. 8.

Compoſita.

Α'βείκτος, vigil, inſomnis. Item ſurdaſter. Heſych. & Suid.

Α'πεβείζω, idem cum βείζω. Opp. de venat. l. 3. οὔποτε γὰρ δὴ Γ'ύπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἀπεβείξαντες ἔλοντο. In Epigr. ἀπεβείζει ὕπνον, Suid. ἀπέβειξεν exp. ἀφύπνωσεν, edormiuit.

-ΒΡΙ'ΘΩ, F. ώσω, ſum grauis, ingraueſco, onuſtus ſum. Item deorſum vergo præ pondere propendeo. Heſiod. in Erg. Ε'κατέαν βείθοι Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν, id eſt, βαρυώσαις, inquit Tzet. Philo de vita M. l. 3. ἅπασα δῆτα βλαστὴς ἐξέφυσε, καὶ τὰ' δύφορίας καρπὸν ἔνεγκεν ingraueſcebat. Syneſ. De inſ. ὥστε καὶ βείθον τὸν κάκης συγκαταφανῆ τῇ ἐφέσει αὐτῆς βαρυνθῆναι ψυχήν. Item deorſum vergo, inclinor, propendeo. Ariſtot. probl. ſect. 15. ὅταν δὲ βείσῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Philo de mundo τὰ μὲν δὴ πορῶδες σωμα εἵλκυε γῆν, ἀπὸ δὲ τοῦ αὐτοῦ νοσικὸν βείθειν ἀναγκάζει, deorſum vergere, vel peſſum ire. In hac vergendi ſignificatione adiungitur ſæpe κάτω. ¶ Interdum eſt cum impetu inclino, ideoque exp. incumbo, ingruo, impreſſionem facio, vt Plut. in Cæſare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἔβεσαν. ¶ Interdum exp. onuſtus ſum, plenus ſum, abundo. vt Il. σ, Ε'ν δ' ἐπίθει ταφυλῆσι μέγα βείθουσα ἀλωήν. ☞ Schol. Apollonii factum dicit ex particula βεῖ. H. Steph. à βαρὺς deductũ eſſe arbitratur per ſyncopẽ pro βαρύθω, mutato υ in ι. ¶ Item metaph. polleo: Soph. in Aiace, Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδέν', εἰλὼν πλέον Η' χρεὼ βείθοις, ἢ μοῖρ' ἔχῃ πλέον βάθος.

Βείθημα, idem quod βείθω, ſum grauis, &c. præt. med. βέβεμμαι. Il. π, Ω's δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβεμται χθών. ¶ Item, plenus ſum, onuſtus ſum. Dionyſ. Alex. βεβεμμένος ἀμφίλαλος. Et βέβειθε ὀλκὰς in Epigr. Ibidem, βεβειθὼς ἰὼ ορέη metaph. Heſiod. in aſp. πέπλα βειθήματα ταχέων.

Βεβειθῶς, grauatè Heſych.

Βείθος, εος, τὸ, pondus, grauitas. Ariſtot. Βειθοσύνη, idem, apud Hom. Il. ε & μ.

Βειθὺς, έος, ὁ, ponderoſus, grauis. Il. ε, Ἔγχος βειθὺ, μέγα, στιβαρόν.

Βεῖ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'βειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pondere ſeu grauitate carens, leuis, apud Eur.

Α'πεβείθω, degrauo: vel præ pondere & grauitate deuergo, vt & βείθω, actiuè & neutraliter capitur.

Διαβείθω, grauo, onero. Heſych.

Ε'μβειθὴς, ponderoſus, grauis. Plut. de orac. defectu, τὸ ἐμβειθὲς καὶ ποτυμερές. De animi etiam rebus dicitur. vt Plato epiſt. 7. ἦθος φύσει ἐμβειθὲς, mores natura graues. Perſonæ quoque tribuitur, & exp. grauis. item conſtans, apud Plut. in Demetrio, apud Herodian. li. 3. ἐμβειθὲς καὶ θρασὺ νεανίαν, exp. ferocem & audacem iuuenem. A pud Phyl. ἐμβειθέστερος ἐπαναστάσεως ἐδέησε, exp. aſperius inſurgendum fuit.

Ε'μβειθῶς, ponderosè, cum pondere. Item metaph. cum grauitate, grauiter, conſtanter. Item aſperè, Herodian. 4.

Ε'μβειθία, ἡ, grauitas, ponderoſitas. Item metaph. grauitas, conſtantia.

Ε'πιβείθω, ingruo magno cum pondere. vt Il. ε, ὅτ' ἐπιβείσῃ Διὸς ὄμβος. Il. η, Μήποτ' ἐπιβείσῃ πόλεμος. Item impreſſionem facio. App. De bello ciuili l. 4. ἀπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβεισαύτων εἷς ἀπέθανε, πολλὲς δὲ πατείνας, multis vnà impreſſionem facientibus oppreſſus. ¶ Item actiuè, degrauo, prægrauo. Chryſoſt. νεκροὺς αὐτῷ ἐπιβείθων φαντασίας.

Καταβείθω, ingraueſco. Item onuſtus ſum. apud Heſiod.

Περιβείθω, vndiquaque grauo & onero.

Σιδηροβελὴς, ferro grauis.

Υ'περβελὴς, præponderoſus, grauiſſimus. ὑπερβελὲς ἄχθος, Soph. grauiſſima moleſtia.

-ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, ᾶμαι, fremo ira, excandeſco. Xenoph. Pæd. 4. ἐντεῦθεν δὲ ἐβρεμᾶτο τῷ τε Κύρῳ & τοῖς Μήδοις, τῷ καλλιπόλεως αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, excandeſcebat, fremebat ira in Cyrum. Pauſanias dicit βρεμᾶσθαι eſſe μετὰ ὀργῆς ἀπλῆς ἐκφοβεῖν. Aelius Dionyſius exponit ἀπλῶς. ☞ Euſt. deducit à particula βεῖ. Poſſit & à βρέμω deductum videri.

Βρεμᾶσθαι, etiam dici ex quorundam ſententia refert Euſt.

Βρεμηδὸν, cum fremitu, & q.d. fremebundè. apud Nonn.

Βρέμημα, ab Heſych. exp. ἐπιπλῆξις.

Βρεμαίνω & βρεμαίνομαι, excandeſco.

Βρεμάζω, leonis voce vtor. Heſych.

Ε'μβρεμᾶσθαι (comp.) vt ἐμβεβρεμᾶσθαί τινι, (q.d. fremere in aliquem) comminari, grauiter interminari. vt exp. apud Matth. & Marcum. Apud Ioh. 11. συνεβρεμήσατο exp. infremuit.

ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, briſſus: echini marini genus eſt apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. cuius mentio apud Athen. quoque l. 3.

-ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur. Galenus tradit Hippocrati eſſe vel totam aſperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor geoponic. βρόγχον appellat in hirco, quod Varro gurgulionem. ☞ Etymologiſtes ἀπὸ τοῦ βρέγχεσθαι deducit.

Βρόγχια (diminutionis forma) aſperæ arteriæ cartilagines penè circulares in totum pulmonem diuiſæ Exp. &, pulmonis concauitates, ex Alex. Aphr. Inuenitur & βρόγγια pro eodem.

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, veſtimenti apertura qua collum inſeritur inter induendum. ex Ioſepho de antiq. Iud.

Βρόχθος, ὁ, idem quod βρόγχος, guttur. Theocr. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο καὶ βρόχθιον ἠχέτα. Et pro lagena. ex l. 2. epigr. ¶ Significat etiam ὀλίγον πόμα, inquit ſchol. Nicand.

Βροχθώδης λίμνη, caua vel ſicca, aut parum aquæ habens palus, Nicand. ſchol. & Etym.

Βροχθίζω, ſorbeo, glutio, voro, helluor, vt inquit Bud. ex Ariſtot.

Βρόγχος & Βρόχος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex βροχθίζω.

Α'πεβροχθίζω, idem quod βροχθίζω.

Καταβροχθίζειν, deglutire, vorare. Lucian.

Βρόμος, &c. vide in Βρέμω.

-ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitrus, vel tonitru. Il. Φ, Δεινὸν δὲ βροντὴν ἐβράγη δ' ἀσπετόν. Et Βρονταὶ plur. num. apud eundem, item apud Xenoph. & cæteros. ☞ παρὰ τὸ βρέμειν.

Βροντῶν Ζεύς, q.d. tonitrualis Iupiter, tonitruum autor.

Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in ſcena tonitrum edens, i. fragor tonitrum imitans. Vide Poll. & ſchol. Ariſtoph. item Euſtath.

Βροντία, lapis quidam à tonitru nomen habens. Vide Plin.

Βροντάω, ῶ, f. ήσω, tono. Od. ξ, Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Et βροντᾷ impersonat. Item βεβρονταῦσθαι attonitum eſſe. Βρόντημα, τὸ, tonitru. Aeſchyl. in Prome.

Compoſita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè fulminans, Iouis epith.

Ε'κβροντάω, ῶ, tonitru omitto.

Ε'λασίβροντος, à tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis eſt tonitrus, vt ἐλασίβροντα ἔπη apud Ariſtoph. ὥσπερ τὰ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Ε'μβροντάω, ῶ, attonitum reddo, (in propria ſignific.) Vnde ἐμβεβροντημένος dicitur qui redditus eſt attonitus. Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum eſſe, i. ſtupidum, quaſi fulmine ſtupefactum. Apud Luc. item, ἐσήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ τὸ μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος.

Ε'μβροντησία, ſtupor quo percelluntur attoniti, vel, ſtupor qualis eſt attonitorum. Vnde pro veſania ponitur.

Ε'μβρόντητος, attonitus. Item, veſanus. Demoſth. pro cor. ἐμβρόντητε ἔτι καὶ νῦν λέγεις;

Ε'πιβροντάω, ῶ, vnde ἐπιβρόντητος, Soph. idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam vecors, veſanus, cui tonitrua mentem perculere.

Καταβροντάω, ῶ, aduerſus aliquem tono, vel tonitru obſtupefacio, ſeu attonitum reddo.

-ΒΡΟΤΟ'Σ, ὁ mortalis, vt βροτὸς αὐὴρ, Il. ε. Sed frequentius βροτοὶ ſine adiectione vt Latinè mortales pro hominibus, vt Od. α, οἷον δὴ νυ θεὸς βροτοὶ αἰνὰ δώωται.

☞ Quidam deriuant à ῥέω, vt dicatur quaſi ῥοτὸς, i. ὁ σὺν ῥοῇ ὤν, quòd nihil ſit magis fluxum quàm homo. ¶ Βρότος autem vide in Βροτόω.

Βροτὸς, ὸν, ὁ καὶ ἡ, & Βρότιος, mortalis, ad mortalem ſeu mortales pertinens, humanus, vt βρότιος χεὼς, Heſiod. in diebus, mortale corpus.

Βροτήσιος,

Βροτήσιος, idem unde βροτήσια ἔργα, Hesiod. humana opera.

Βροτόω, ῶ, facio Βροτὸν, reddo hominem mortalẽ. unde apud Greg. Naz. in Trag. βροτωθῶμαι, mortalem fieri. Et βροτοστόμβος, factus homo. ¶ rem inficio βρότῳ & cruore. cruento. unde βεβροτωμένα τεύχεα Od. λ, (Nam Βρότος, ὁ, est sanies, pulverulentus sanguis, i. pulvere permixtus. ut Od. φ, Οἱ κ' ὑπονιψάντες μέλαιναν βροτὸν ἐξ ὠτήλεων. Vnde & βροτόεις, εντος, ὁ, sanioſus, sanie respersus. ut εἵματα βροτόεντα passim apud Hom. & Hesiodum. Et comp. Καταβροτόω. cruore inquino, cruento.)

Βρίθω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκεσιμβρότος, ὁ, ἡ mortales sanans. Orph.

Ἄμβροτος. (*inserta littera* μ, euphoniæ gratia) immortalis. qualis est deorum immortalium. vel dis immortalibus dignus. Exp. etiam incorruptus. divinus. Dicitur enim θεὸς ἄμβροτος, & ἄμβροτα ἵματα, & ἄμβροτα τεύχεα apud Hom. & ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, apud eundem. Invenitur etiam ἄμβροτος pro eodem ut in Carm. Pythag. θεὸς ἄμβροτος. Item *pro*, sine mortali, nullum mortalem, (i. nullum hominem) habens. ut ἄβροτος ἐρημία, apud Aeschyl. Item ἄβροτον exponitur à Suida ἄψυχον, ἀναίσθητον, inanimatum, sentu non præditum. Exponitur & ἀπάνθρωπον, inhumanum.

Ἀμβρόσιος, ὁ, immortalis. divinus, idem quod ἄμβροτος, ejusdemque originis, ut κάλως ἀμβρόσιον, Od. σ. ¶ Interdum *pro*, dulcis aut placidus ut ἀμβροσίῳ ὕπνῳ, Iliad. κ. Et ἀμβροσίῃ νυκτὶ, il. β.

Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, divina. apud Hom. ¶ Item ambrosia, cibus deorum, (ut nectar, potus.) ut ex Sapphone, ἀμβροσίας κρατὴρ ὀκέρᾳ & ex Anaxandride, Δαφνίνῳ τ' ἀμβροσίαν. Quidam existimârunt fuisse etiam aliquid liquidum, & de potu dici, ut vicissim, νέκταρ de cibo alicui dictum invenitur. Et pro quodam suaveolente oleo seu unguento accipi ab Hom. quidam putârunt. Vide Eust. ¶ Item, flos quidam: unde ἀμβροσίη, floridus. Vide Eust. item Dioſc. ¶ Est etiam nomen malagmatis contra febres efficacis, de quo apud Paulum l. 7. cap. 18. ¶ Est & antidoti nomen apud Celsum l. 5. c. 23. ¶ Est & pharmacopolis species, de qua vide Gal.

Ἀμφίβροτος, à quo fœm. ἀμφιβρότη apud Hom. ut ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circundans seu circuntegens hominem, vel undique tegens.

Δαμασιβροτος, Sparte, virorum domitrix Sparte. Plut. in Agesil.

Ἐναρίμβροτος, interfector hominum vel interfectrix. ut ἐναρίμβροτος αἰχμή.

Πληθυμβροτος, plurimos mortales seu homines habens, abundans hominibus. apud Eust.

Σαοσίμβροτος, servans homines.

Τερψίμβροτος, delectans seu oblectans homines. ut τερψίμβροτος ἠελίου, Od. ι.

Φαεσίμβροτος, lucens hominibus, lucem hominibus præbens. ut φαεσίμβροτος ἠελίοιο, Od. κ. & apud Hesiod.

Φθισίμβροτος, hominum interemptor, vel interemptrix.

Ἀβροτη, quomodo huc pertineat vide suo loco.

ΒΡΟΥΚΟΣ, Ionibus est species locustarum, teste Hesychio, qui etiam addit. Cyprio. viridem locustam vocare βρέκαν. Scribitur & βρέξος l. 3. Reg. cap. 8. ☞ Derivatur autem παρὰ τὸ βρύκειν τὸ ἐσθίειν, quasi βρύκος, unde & μάστιξ σιτοβόρος à Nicandro vocatur.

Βροχὴ, vide in Βρέχω. Βρόχθος, vide in Βρόγχος.

ΒΡΟΧΟΣ ε, ὁ, laqueus. Thuc. 2. βρόχους τε προβαλόμενοι. Propriè esse volunt laqueum i. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi quod βρόχος dicitur. Od. χ. ἀμφὶ δὲ πάσας ἁβρὸς βρόχος ἦεν. Herodian. 7. ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸ πρόσχημα, ὡς βρόχῳ ἢ βίᾳ ἀνεπαύσατο. A. Bud. exp. etiam, transenna, tendicula. Idem ex Polluce interpr. macula retis quatuor modis constans: & apud Xenoph. βρόχους maculas.

Βροχος μύρος, q. d. laquearis mors, apud Non. βαιὰν ἐβέλῃ βρόχον

Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. idem quod βρόχος. (μύρου.

Composita.

Ἀποβρόχω, illaqueo, laqueis implico, ex Epigr.

Ἐμβροχος illaqueati, laqueis implicati,

Ὑδροχον ἄμμα, nexus multos habens laqueos. Epigr. pro laqueo.

ΒΡΥΚΩ, mordeo, rodo, mando. apud Aristoph. initio avium, Βρύκειν ἀπεδόθαι φησὶ μυρτέας δακτύλους. Et Athen. lib. 3. ἐνθεὶς δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκειν ἕως ὀδῆσι τὸν ἰχῶρα, mandentem seu mordentem dentibus. Item devoro, seu deglutio & κατεσθίω, apud eundem Athen. l. 7. μοναρχίαν ἐρῶν πάλιν, τὰ παρῷα βρύκει κἀπαδᾷ. Et l. 8 βρύκειν δ' ἅπαν τὸ παρόν. Eust. βρύκειν esse dicit παρὰ τὸ μέλα ἤχειν ποιεῖ ἐσθίειν.

Βρύγμα ατος, τὸ morsus, δῆγμα. Nicand. in Ther.

Βρυκεδανὸς, edax, vorax Hesych.

Βρῦκω, quomodu huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποβρύκω, demordeo, abedo, apud Athen. lib. 13.

Καταβρύκω, commando, comedo. Apud Athen. lib. 14.

ΒΡΥΝ, vox infantium, seu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, ut apud Aristoph. in Nub. Εἰ δή γε βρεῖ ἐπῃς, ἐγὼ γνώσομαί σ' ὅτιὴν ἐπέχοις.

Βρύω, ύσω, seu subbibo. Aristoph. in Eq. Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύων τὸ καθ' ἡμέραν. Ibi. n. Symmachus exp. ὑπονίπτων, dicens hoc vocabulum factum esse ὑπὸ μιμήσεως τῆς τῶν πωδῶν φωνῆς.

ΒΡΥΟΝ, ε, τὸ, muscus. Aristot. lib 8. anim. & φῦκος & τὸ βρύον, & algæ species & muscus. Βρύον θαλάσσιον, muscus marinus, alga. ¶ Item, herba lupus salictarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item, herba quæ & λαχανὶς, quæ super saxa nascitur & torulentis petris adhærescit. ¶ Item, uva, i. fructus populi albæ, ex quo populneum unguentum conficitur. ¶ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καυκαλὶς, teste Dioſc.

Βρυώδης ες, ὁ, ἡ, muscosus. Item, mollis, friatilis, fluxus. Galen. ad Glauc. lib. 1. Βρυώδη & ἀμφίβιον σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Eidem Gal. lib. 3. Meth. med. βρυωδὲς dicitur quid molle nimium est, & more algæ fragile, vel potius in morem algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q. d. muſco oppleo, βρυωθεὶς, i. muſco oppletus, muſco obſitus. Aristot. de color. 386.

Βρυόεις, εντος, ε, idem quod βρυώδης, muscosus.

Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba, Dioſc. l. b. 4. cap. 184. Rursum l. 3. cap. 140. tradit τὸ φύλλον sive ἐλαιόφυλλον à nonnullis βρυωνίαν vocitari: & quod in ejus genere ἡμερόγονον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ὑπτιεζὲ βρύον. unde & nomen ei impositum esse videtur.

Βρυωνὶς, à Nicand. in Ther. dicitur bryonia, i. vitis alba.

ΒΡΥΤΟΝ, ε, τὸ, sive Βρύτος, ε, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordeaceum, cervisia. Athen. enim l. 10 τὸ κριθινον οἶνον à nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Aeschylo. Sophocle, Archilocho. Ibidem Hecataeus Pæonas dicit πίνειν βρύτον ἀπὸ κριθῶν. ut Theophrastus quoque hist. plant. lib. 4. cap. 10. ὡς βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἕψοντι, in bryto hordeaceo decoquunt.

ΒΡΥΧΩ, F. ξω, frendo, strideo. ut βρύχειν, τοὺς ὀδόντας, frendere dentibus, act. Ap. 7. Apud Apoll. Arg. 2. βεβρυχὼς, absolutè, frendens. Dicitur apud Hom. de fluctuum strepitu, Il. ρ, βέβρυχε μέγα κῦμα. ¶ Item βρύχειν (aut cum Etym. βρύχιον) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. Hinc. βρυχτὸς febris.

Βρύχης, ε, ὁ, ἡ, frendens, fremens. ut apud Apollon βρυχὴς ἀλὸς. Vide & in Βρέχω.

Βρυγμὸς, οῦ ὁ stridor dentium, Suid. Hesychio est etiam.

Βρύγδην, quidam exp. cum stridore dentium. Alii exp. strictim. Aff. ex Epigram.

Βρυχάομαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus, sed dicitur & de nonnullis aliis feris.

Βρύχαμος, Βρυχηθμὸς, rugitus.

Βρυχὴ, idem apud Apoll. Βρυχηδὸν, cum rugitu. Item cum fremitu. in Epigr. Βρυχαλέος, rugiens.

Βρυχάομαι, ῶμαι, apud Nic. schol. exp. ejulo.

Composita: ac primùm ex βρύχω.

Ἐπιβρύχω, exp. infremo Aff. ex Epigr. ἐπιβρύχω ὀδόντας.

Ἐλβρύχης, valde mugiens. Hesiod. Theog. v. 832. Ταύρου ἐλβρύχαο μυκηθμοῦ ἄκουτος. Dicitur etiam ἐλβρύχος, ut ἐλμυκὸς: Suid. ex Epigr. de tuba ἐλβρύχων παυσαμένη κελάδου. quod exp. πολυήχων.

Καταβρύχω, pro βρύχω de leone dictum in Epigr.

Περιβρύχομαι, exp. circumfrendo.

Ὑποβρύχιος, idem quod βρυχιος Apoll. Arg. 2.

Composita ex βρυχάομαι.

Ἀναβρυχάομαι, infremo, fremitus seu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suidam accipitur pro, cum fremitu & rugitu desideo.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, rugio, vel vehementer rugio.

Ὑπερβρυχάομαι, valde rugio seu mugio.

ΒΡΥΩ, F. σω, scateo, scaturio. pullulo. Aristot. de mundo, ἐξ ἧς ἡ γῆ φυσὶς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, i. scatens, inquit Bud. Dicuntur etiam φυτὰ βρύειν & πηγαὶ. ut βρύουσιν αἱ πηγαὶ apud Basil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ ναάμασιν. Cum quo casu significat & circumfluo, diffluo, plenus sum. ut apud Aristoph. βρύων μελίτταις & πανδάκτοις. Sic πόλεις τοῖς ἡδοναῖς βρυούσης, Liban. ad Basil. Et in vet. proverbio. (quod à Plut. & Galeno aliisq; multis refertur) ἄκλαυτος ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Iungitur & accus. ut apud Greg. ἐὰν λείψανα ἕλκεως τοῦ ἄμορφον ποιήσειν, ἀπεξέσθης ἢ τῆς καινῆς ὕλης. Sic in Iac. epist. c. 3. πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. Absolutè etiam ponitur: ut quum βρύειν terra dicitur, germina emittens Xen. ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσι. Et βρύουσα, ἄμπελος, apud Dioſcor. pubescens vitis: Item φυτὸν βρύον, planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam sententia tradit Eust. Vult. & Poll. dici μᾶλλον ἐπὶ Βρύσις, q. d. scaturitio, apud Eust. (ἐλαίων,

Βρυάζω pro βρύω. apud Eust. Ab Hesych. exp. θάλλω. Affertur & pro γαυριῶ, ἥδομαι.

Compoſita.

Α᾽ναβρύω, ſcaturio, ſubſilio. Hom.

Ε᾽μβρυο, υ, τὸ, (q.d. τὸ ἐντὸς τ῀ μητρὸς βρύον) infans utero concluſus. infans qui in utero geſtatur Lucianus· ἢ γὰρ ἐκείνη ἔχει ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον Et paſſim apud Dioſc. ἔμβρυα κτείνειν. & ἔμβρυα ἄγειν vel κομίζεσθαι, item τιθηνεῖσθαι ἔμβρυα ὀλοβάλλειν. ¶ Et generaliter, fœtus qui eſt in utero. Dicitur enim & de brutis. ut ἐλεφάντων ἔμβρυα, apud Ariſtot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος. de fœtu qui à paucis diebus ex utero prodierit. Od. ι, de brutis, ἐζόμην δ᾽ ἤμελλον ὀΐς τε μηκάδας ἄγειν, Πῶϊ τ῀ μοῖραν τε τῶν ἐμβρύων ἦκεν ἑκάστῳ. Ariſtot. de avibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro ſolo ἔμβρυον dixit.

Ε᾽μβρυος, adject. vè (ut σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἐμβρύον κατάζεσον μ῀ πτισαύης.) item genitalis, vel prolificus, ut B. vertit apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. cap. 1. ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τινὰ ἔμβρυον ὑγρότητος, humorem prolificum, ve σύμφυτον, inquit Bud.

Ε᾽πιβρύω, pro βρύω, ſ. ateo, plenus ſum. Alciphr. σύμεστός ἐστι κάμηλος μηδώσιν ὥδε κ῀ σκώληξιν ἐπιβρύουσιν.

Πηγαβρυτος, ε, ὁ, & ἡ, à fonte ſcaturiens.

Βρῆμα &c. vide in Βρωσκω.

Β Ρ Ω᾽ Μ Ο Σ, ε, ὁ graveolentia, fœtor. apud Dioſc. Item ſig. & apud Cyrill. um, οἱ δίκαιοι ἅλας θεῖον οἱ ἁμαρτωλοὶ βρῶμος κ῀ δυσωδία. Videtur factum eſſe per contractionem pro βαρύοσμος a βαρὺ & ὄζω ſeu ὀδμή.

Βρωμεῖω ῶ fœteo. Idem Cyrillus, πῶς βρωμιοῦσι τῶν ἀκαθήκτων τὰ τοιαῦτα ἐν τ῀ς λαγνείας σὺν ὄπιον τὸ θεῖον.

Βρωμώδης, εως, ὁ & ἡ, graveolens, virus redolens, fœtidus, ſæpe apud Dioſc. & Athen. Βρωματώδης pro eodem aff. ex Dioſc. l. 4. c. 247.

Compoſita.

Α᾽βρωμος, ut ἄβρωμοι ἰχθύες apud Athen. qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item mare dicitur apud Dioſc. ἄβρωμον γίνεσθαι, i. virus deponere & ſalſuginem, ut interpr. Bud.

Υ᾽πόβρωμος, q.d. ſubuiroſus, aliquantulum fœtidus. ut ὑπόβρωμος τ῀ ὀσμ῀ qui eſt odore ſubviroſo.

Β Ρ Ω᾽ Σ Κ Ω, & Βιβρώσκω & Βιβρώσκω, F. ώσω, comedo, depaſco. Il. χ. Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ᾽ ἐδὺ δὲ τε μιν χόλος ᾐνός. Callim. hymno in Iovem, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κυρίον ἔδρως. Il. σ. Ὣς μοι βεδρώθοις Πείσιθε Πειρίθοός τε πᾶσ῀ς. In paſſ. βέβρωμαι, comeſa, adeſa. Α᾽ βόω fit βόσκω, unde βρόσκω, & βιβρώσκω.

Βρῶμα, τὸ, cibus, edulium, eſca. Xen. Pæd. 4. Item quod exeſum & eroſum eſt Dioſc. lib. 1. cap. 142.

Βρωματίζω, cibum do. Greg.

Βρώμη, cibus, τροφή. Od. κ, ἐσθίετε βρώμην.

Βρῶσις, εως, ἡ, cibus & ipſa comedendi actio. Hom. & Xen. Item adeſio & eroſio. ut Matt. 6.

Βρώσιμος, ε, ὁ & ἡ, edulis, eſculentis, qui comedi poteſt.

Βρωσιάω, eſurio, edere cupio.

Βρωτὴρ, ῆρος q.d. comeſtor, qui comedit. ut βρωτῆρες ὀδόντες Nic.

Βρωτὸς, ὴ, ὸ, qui comedi poteſt, veſcus, edulis, eſculentus. apud Athen. In genere neutro βρωτὸν frequentiſsimè pro edulibus ſeu eſculentis capitur. Βρωλιμὸς, ε, ὁ, edax, cibi avidus.

Βρωτὺς, ύος, ἡ, cibus, eſca. Il. τ. Od. σ. Βρωτὴμη, apud Athen. pro pane furfuraceo.

Βρωμάομαι, ῶμαι, eſcam appeto, vel eſcam appetens & famè ſentiens rudo, aut præ fame rudo, de aſinis enim propriè dicitur. Vide Paul. apud Euſt. vide & Etymol. Suid. Schol. Ariſtoph. Affertur & pro, fœteo: & dici traditur propriè de leonibus & hircis & ſimilibus malè olentibus.

Βρώμησις ruditus Poll.

Βρωμήτης, ου, ὁ, q.d. ruditor. Nic. pro eodem & βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nic. Habetur & βρωμητὴς, apud Etym.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α᾽ναβρώσκω (pro quo & ἀναδιβρώσκω dicitur) corrodo, exedo.

Α᾽ναβρώσκομαι vel ἀναδιβρώσκομαι, exedor, corrodor, unde ἀναδιβρωσκόμβροι ἕρπητες dicuntur à Gal. qui & κατεδιόμβροι.

Α᾽νάβρωσις, corroſio vel exeſio. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται.

Α᾽ναβρωλικὸς, corroſivus, exeſivus, corrodendi ſeu exedendi vim habens, ut apud Alex Aphr. ἀναβρωτικὸς καρκίνος.

Α᾽πόβρωσκω comedĕdo abſumo, abedo. Α᾽πόβρωθεὶς, exeſus, eroſus. Epigram. (eſſe.

Διαβρώσκω, ſeu Διαβιβρώσκω, peredo. unde Διαβεβρωθὼς, pereſum

Διάβρωσις, pereſio, eroſio. Aet.

Διαβρωλικὸς, peredendi ſeu erodendi vim habens. ut Διάβρωλικὰ φάρμακα.

Ε᾽κβρωμα, edulium quod editur. Α᾽ Soph. in Trach. ſcobs ſeu ſcobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔβρωμα, q. d. edulium vel eſca ſerræ, ſeu quod ſerra comedit.

Ε᾽μβρωμα, exoneramentum Item eroſio. ſeu idipſum quod eroſum eſt, ut ἐμβρώματα ὀδόντων apud Dioſc. cavernæ dentium.

Ε᾽μβρωματίζω, cibum edo idem quod βρωματίζω.

Ε᾽πιβρώσκω, inſuper comedo. Callim.

Κατάβρωμα, eſca, cibus.

Περιβρώσκω, circumcirca adedo, circumrodo.

Περίβρωσις, eroſio in ambitu, circumroſio.

Προβιβρώσκω, antè comedo. unde προβεβρωθὴς, ante comeſus.

Υ᾽ποβρώσκω, q. d. ſubedo, aliquantulum edo. unde ὑποβέβρωται ſubroſus eſt.

Aliud genus compoſitorum, citra præpoſitionem.

Α᾽βρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, non exeſus, non adeſus. In Anth. epigr.

Α᾽βρωσία, ἡ, cibi penuria. Poll.

Α᾽βρωτος, ε, ὁ & ἡ, non exeſus. vel qui exedi non poteſt aut non ſolet carnem & teredinem non ſentiens. Dioſc. ¶ Item non eſculentus, non aptus eſui. Plu. ſymp. 8. Aff. & pro, ὄνησις, ex Soph. Α᾽βρωτον ὄργανον Sophocles vocavit quod Hom. ἀθηρολοιγὸν, ut inquit. Euſt. At Heſychius dicit eſſe cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθὴρη dicta ſive ἀθηρά.

Α᾽λίβρωτος, ſal comedens. ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exeſus, pro quo dicitur & ἁλίβρως.

Α᾽νδροβρὼς hominum vorator.

Βάβρωσις, εως, ἡ, magna fames. Item triſtitia, acerbus dolor. Il. ω & Nicand. in Ther.

Εὔβρωτος, qui comedi facilè poteſt, veſcus, edulis. Athen. lib. 3.

Ἡμίβρως, ſemieſus, ſemiadeſus. Epigr. Ἡμίβρωτος, idem ut ἡμίβρωτοι χλῶες, apud Xenoph. anab. 2.

Θηρόβρωτος, à feris voratus.

Θρασπόβρωτος, corroſus & exeſus à vermib. qui ψῖπες dicuntur

Ἱππόβρωτος, ab equis devoratus. (Theophr.

Ἰχθυόβρωτος, à piſcibus depaſtus aut depaſcendus. Plut.

Κυνόβρωτος, à canibus exeſus.

Λυκόβρωτος, à lupo manſus aut roſus aut morſus. Plut. in ſymp.

Νεόβρως, modo paſtus, qui non ita dudum cibũ ſumpſit ex. Hipp.

Οἰωνόβρωτος, ab avibus devoratus, quem alites depaſti ſunt. apud Heſych.

Παιδοβρὼς, puerorum vorator. Saturni epith. Euſt. (c. 5.

Σητόβρωτος, à tinea adeſus vel comeſtus: a σὴς, τὸς, ὁ, tinea. Iacobi.

Σιδηροβρὼς, ferrum edens, ſeu ferrum adedens Cotis epith. apud Soph. in Ajace.

Σκωληκόβρωτος, à vermibus exeſus ſeu eroſus, corroſus à vermibus. Act Ap. cap. 12 & apud Theophr.

Τειχιβρῶτες, pilos arrodentes Ita dicuntur tineæ, teredines & id genus animalcula. Ariſtoph. in Acharn.

Ὠμόβρωτος, qui crudus comeditur. Nic. Alex. apud Eurip. in Herc. fur. λύσσα ὠμόβρωτος.

Β Υ᾽ Α Σ, ε, ὁ, bubo avis nocturna, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 8, c. 3. Dion. in hiſt. Rom. βυᾶ ὠφθῆναι σὺν τέρατος λόγῳ, fuiſſe ait.

Βύζω ſeu βύσσω eſt τὸ βύειν, i. buboni, quem queri & gemere ferali carmine dicunt Latini poetæ. bubulare. Dion. βύας ὑπὲρ αὐτ῀ κρήμνῳ ἔδοξε. Aliam ſignif. vide in βύω.

Β Υ᾽ Β Λ Ο Σ, ε, ἡ papyrus Aegyptia. item herba quædam ſimilis papyro. Vide Euſt. & Suid. quoniam autem chartæ ex byblo fieri ſolebant. ideo βύβλος pro libro accipitur, ſed ſcribitur & βίβλος: de quo vide ſuo loco.

Βύβλινος, ε, ὁ, papyraceus Exp. & cannabeus item ſcirpeus. ut βύβλινα ὅπλα apud Herodot. Apud Heſiod. in Erg. βύβλινος οἶνος. vinum ex Bybio civitate.

Βυβλίον, ε, τὸ papyracea charta in qua nihil ſcriptum eſt. ¶ Item, funiculus nauticus, non tamen ex byblo (i. papyro Aegyptia) confectus, ſed ex herba ei ſimili.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro. in Epigr.

Βίβλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Βύζω, βύζω, vide in Βύω.

Β Υ Θ Ο Σ, ε, ὁ, fundum, ima pars, imus gurges. Soph. ἐς βυθὸν πεσεῖν. Et ἐκ βυθ῀ſ. funditus. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐκ τ῀ς βυθ῀ς ἑλκύσαι τ῀ς φυγ῀ς σκέπης.

Βύθιος, qui eſt in profundo, profundus. Luc. Et βυθία ναυμαχία in Epigr. quæ fit ſub fluctibus. Et τὰ βύθια, aquatilia.

Βυθίως, ſub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum jacio, demergo. Polyb. 2.

Βυσσὸς, Ioncè idem quod βυθὸς, apud Herodot. inquit Suidas. ut ἐς βυσσὸν χωρεῖν, peſſum ire. q. d. in imum gurgitem delabi.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo.

Βύσσωμα, τὸ, profunditas. Ex Epigram.

Compoſita.

Α᾽βυθος, ε, ὁ & ἡ, profundiſsimus. Propriè, fundo carens. Plato in Parmenide.

Α᾽βυσσος, ε, ὁ & ἡ, idem ut λίμνη ἄβυσσος, Ariſtoph. in Ran. lacus ſeu palus fundo carens, immenſæ altitudinis ſeu profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, immẽſa profunditas. Strab. lib. 17. Sic ἄβυσσα χάσματα apud Eurip. in Phœniſsis. & ἄβυσσον πέλαγος apud Aeſchylum. Quidam tamen non à βυσσὸς deducunt, ſed à βύω (tego, operio) & α intendendi vim habente. ut ſit locus qui à multitudine aquarum operitur. ¶ Item (*ſubſtantivè poſitum*) abyſſus, vorago aquarum. Aliquoties extat in novo teſtamento.

Ε᾽μβύθιος,

Ε'μβύθιος, idem quod βύθιος, ut ἐμβύθιος πίτυλος in Epigram.
Καβυθίζω, idem quod βυθίζω. Hippocr. epist. ad Demag.

ΒΥΚΑ'ΝΗ, ἡ, buccina. Suidæ ὄργανον μουσικόν: qui Moſen dicit βυκανίσαι ἐξ ἀγνύρας δύρᾶν.
Βυκανίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.
Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator: apud Dionyſ. Halicarn. Apud Polybium verò legitur & Βυκανιτης lib. 2.
Βυκανιστήριον, idem quod βυκάνη.

ΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, Aetius lib. 10. cap. 29. eſſe dicit hordeum madefactum quod germen emiſit: deinde cum ligulis enatis toſtum eſt. Euphorion verò βυίλω appellat mare. ut πολύτροφα δάκρυα βυίνης.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis. ut βόϑοι βύρσαι. Dioſc. bubula coria. Plut. in Alex. βύρσαι τινὲς ξηραὶ καὶ κατεσκληκυῖαι. Idem τοὺς Λέωνδρον εἰς βύρσαν ἐναμψαντες κατεπόντισαν, i. in culeum. Forſan παρὰ τὸ βύω.
Βύρσινος, η, ὁ, coriaceus. Apud Ariſtoph. βύρσινλν ἔχω, exp. flagellũ.
Βυρσεὺς, coriarius. Act. 10.
Βυρσεύω, corium concinno ſeu apparo.
Βυρσόω, ῶ, corio contego.
Βυρσὶς, (*dimin.*) corium, pellis, δέρμα. Heſych.
Compoſita.
Α'βύρσευτος δορὴ, non concinnata pellis.
Καταβυρσόω, ῶ, idem quod βυρσόω. apud Thucyd. 7. τὰς γὰ πεφόρας καὶ τῆς νέως αὖϑις ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, η, ὁ, byſſus: lini quoddam genus apud Indos, teſte Poll. lib. 7. ¶ At βυσσὸς, vide in Βυθός.
Βύσσινος, byſſinus, qui ex byſſo eſt. ut βυσσίνη σινδὼν apud Herodot. Et βύσσινον φάρος, apud Plu. Apud eundem βύσσινα ῥήματα, exp. gravia atq; ornata verba.

ΒΥ'Ω, F. σω, obturo, obſtruo. Bud. ex Athen. ἔβυσα ἀφ' οὗ τὸ στόμα βύω. ¶ Item, impleo. ¶ Eſt etiam tego, unde ἀκρόβυστος.
Βύομαι, obturor, &c. Dioſc. lib. 5. cap. 31. πῆμα λίνῳ βεβύσθω, foramen lino obſtruatur. Item impleor: unde νήματος ἀσκηϑὲν βεβυσμένον. Od. δ. Apud Herod. ἐβέβυστο τὸ στόμα, exp. os turgidum erat.
Βύσμα, τὸ, q. d. obturamentum. Et pro genere marſupii ſeu peræ, Poll. Βύσρα. pro eodem.
Βυσικὸς, ἡ, βεβυσμένος, oppletus, refertus. ex Ariſtoph. τὸ βυσικός.
Βύζω, idem quod βύω (unde & derivatum eſt) confertim impleo & velut intrudendo. ¶ Budæus tradit eſſe etiam τὸ βρεφύειν, vagire. Altam ſignif. vide in Βύας.
Βύζην, confertim, densè: more τῶν βυζομένων ſeu βεβυσμένων. apud Arrianum & Thuc. lib 4.
Βύκται, Homerus appellat ventos qui velum implent & diſtendunt turgido ſuo flato, ut refert Etymol. vel qui mugire & murmurare videntur. Od. κ.
Βυσὶ quoq; dicitur pro βύω confercio, oppleo, obſtruo. Ariſtophanes in Pace Χρυσίῳ τῶν ταῦτα ποιούντων ἐβύσην τὸ στόμα.
Compoſita.
Α'κροβύστης, ου, ὁ. (q.d. in extremitate tectus, i. extremam colis partem tectam habens) præputiatus præputium habens. Chryſoſt.
Α'κροβυσία, ἡ, præputium, cui opponitur περιτομὴ, ad Rom. 2.
Α'ποβύω, obſtruo, obturo. Suid.
Ε'μβύω, idem quod βύω.
Παρεμβύω, (*Decomp.*) q.d. interobturo. Item interfarcio & per media ſpacia inculco, ut Bud. interpr. apud Luc.
Ε'πιβύω, obturo, obſtruo. Ariſtoph. in Pluto, τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.
Ε'πίβυσμα, obturamentum, vel obturatrix, obſtructrix. Luc. in Lexiph.
Κυψελόβυστος, dicitur vel obſtructus ταῖς κυψέλαις, & ſordibus aurium: vel cui αἱ κυψέλαι aurium foramina & auditorii meatus obturati ſunt. Luc. in Lexiph.
Νεβυσικὸς, mente refertus. Νεβυσικῶς, exp. prudenter. Per jocum ficta ab Ariſtoph.
Παραβύω, inculco, infercio, & quidem juxta ſeu præter alia. Luc. in Lexiph. ζημίαν ἡγῆ αὖ μὴ παραβύσης αὐτό τι, καὶ τῷ λεγομένῳ μηδ' αὐαγκαῖον ἦ. Sic idem rurſus κἀκεῖνό τι παράβυσον. Et inter comedendum παραβύεται τὰς σιαγόνας, qui buccas inculcat ori.
Παράβυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur, ut τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magis ſarcinis infercIuntur.
Παρόβυστος κλίνη, Heſych. dicitur lectulus, quoniam majori lecto velut inculcatur. Item παρόβυστος, occultus, latens. ut apud Syneſ. de inſomn. εἰ δὲ τερπνὸν γῆς ἡδυάσης ἐν παραβύστῳ φύεται τε καὶ τρέφεται, in occulto terræ marisue loco. Propriè verò in convivio παρόβυστος ſedere vel ἐν παροβύστῳ dicitur is, qui aliis convivis velut intruditur à convivatore, aut qui ſupervenions ſeipſum intrudit, ut οἱ παρόβυστοι & οἱ γαλεοτοποιοὶ interdum etiam familiares. Plut. Symp. lib. 1. Probl. 2. ὁ Λαμπρίας ἐν παρόβυστος καθήμην.
Περίβυω, circum obturo. Apud Luc. in ſomn. τὰ αὐχένια περιβύσωσιν αὐτῷ πυκνότερα, exp. cervicalia illi ſupponentes.

Προβύσαι τὸν λύχνον, emungere lychnum ardentem & ellychnium promovere, Poll. à προβύω. Vtitur Ariſtoph. in Veſp.
Α'βυσος, quomodo huc pertineat, vide in compoſ. ex Βυθός.
Σιπύη, vide ſuo loco.

ΒΩΛΟΣ, ου, ἡ, gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι ἀφανλύωνται ὥστε ἐπεγείρειν τὸν κοινωτόν. Pro quo Columella, quum omnis gleba refringitur & reſoluitur in pulverem. Theoph. lib. 5. c. 19. ἀφιχεῖν τὰς βώλους, diffundere glebas. Xen. Pæd. 8. ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ αὐτελών. ¶ Et βῶλος Α'ρμενία, apud medicos gleba Armenia, ſeu bolus Armenia: lapis colore pallidus, friabilis velut calx & aſter Samius de qua Aet. lib. 2. cap. 12. Vide & Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro ſeu fundo capitur. Syneſ. epiſt. 38. τῶν παλαιῶν βώλων ὑποτιλῆ τῇ συγκλητῷ ἀφιδεξάμενος. ¶ Metaphoricè maſſam ſignificat. ut βῶλος σιδήρου, Eccleſ. cap. 22. Et βῶλος χρυσέα Apoll. Rhod. ſchol. ex Euripide citat pro ſole. ¶ Περῶσα βῶλος, & ἀμφότερος, & ſic deinceps, in navi quid ſit tradit Pollux lib. 1.
Βωλώδης, ες, ὁ, ἡ, glebioſus ſeu glebaceus & glebę ſpeciē gerens.
Βώλαξ, ακος, ἡ, glebula, idem quod βῶλος. Βωλάκιον, ου, τὸ, glebula.
Βωλάριον, ου, τὸ, glebula. Bud. ex Strab.
Βωλίνας καλιὰς, Heſych. dici ſcribit lateritias domos: coquuntur enim lateres è gleba. q.d glebaceos nidos, domicilia è gleba.
Βώλιον, ου, τὸ, idem. Ariſtot.
Βωληδὸν, glebæ modo.
Βωλίτης, ου, ὁ, boletus: fungi genus ſic dictum quòd convolutum ſit & quaſi globoſum: (voluam enim, ut ſcribit Plinius terra prius gignit, ipſum poſtea in volua, ceu in ovo eſt luteum) vel à colore τῆς βώλου, hoc eſt, rubricæ illius qua pictores aurum operibus ſuis inducunt.
Compoſita.
Α'δρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui craſſis ſeu grandibus glebis eſt, vel plenis glebis. Dioſc. lib. 1. cap. 81.
Βραχύβωλος, parvas ſeu paucas glebas habens. Epigr.
Ε'ρίβωλος, gleboſus admodum gleboſus. Il. φ.
Ε'ριβώλαξ, ακος, ὁ ἡ, idem. Il. α.
Κλασιβώλαξ, glebas frangens Epigr.
Μακρόβωλος, qui longis eſt glebis, cui opponitur μικρόβωλος.
Μεγαλόβωλος, qui magnis eſt glebis.
Μελάμβωλος γῆ, terra nigris glebis, ideoq; fertilis. Opp. de venat.
Μικρόβωλος, qui parvis eſt glebis. (lib. 3.
Ο'λεσίβωλος, glebas perdens, glebis nocens.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, baſis, ſeu (ut Euſt. explicat à βαίνω deducens) κτίσμα ἢ πλῶς ἐφ' ᾧ ἔστι βλῶναί τι καὶ τεθλῶσαι. Odyſſ. η, Χρύσειοι δ' ἄρα κῆροι ἐύδμητων ἐπὶ βωμῶν Ε'ρυσαν αἰθομένας δαῖδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες. ¶ Item, ara. Eurip. in Hecuba, ἵνα σοὶ βωμὸς. Et Herodot. βωμὸν ποιεῖσθαι, aras erigere. Synecdochicè capitur & pro ipſo templo. apud Soph. in Oedip. tyran. ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.
Βώμιος, ὁ ἡ, q. d altarius. Euripides, βώμιοι ἐχάραι, q.d. foci altarei. Apud eundem βώμιοι ἐπιστάται, aræ præfecti.
Βωμὶς, ίδος, ἡ, (*diminut.*) q.d. arula. Herodot.
Βωμιστρία, ἡ, quæ ad aras ſacra peragit, ſacerdos ſeu ſacerdotiſſa. Nicand. in Alexiph.
Βώμωσις, εως, ἡ, aræ extructio. Heſych. (ara capitur.
Βωμοξέστης, ου, ὁ, idem quod βωμολόχος, ſacrilegus. Item, pro parva
Βωμόκωμα, τὸ, ſcurrile factum aut dictum. Heſych.
Compoſita.
Α'μβωμοῖς, Aeolica ſyncope poëtæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. Il. θ. Α'ϑεμιζε δ' ἀμβωμοῖσι i. ἐτίθει αὐὰ βωμοῖς.
Α'ποβωμος, ου, ὁ ἡ, ab aris alienus ſeu remotus, profanus. Heſych.
Ε'πιβώμιος, ου, ὁ ἡ, altari impoſitus. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ καὶ ἄπαρλον, ignem ſupra ara accendens. Et ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras.
Ε'πιβωμίζω, ad aras ſacrifico. Heſych.
Ο'μοβώμιος, ου, ὁ ἡ, cui ara cum alio communis eſt, idem quod σύμβωμος. Thuc. lib. 3. Ἰωνες τὰς ὁμοβωμίους καὶ κοινὰς τῶν Ε'λλήνων ἐπιβοώμενοι.
Παραβώμιος, qui apud aram eſt, qui à latere aræ eſt. Soph. in Oed. tyran.
Περιβώμιος, qui circum aram eſt.
Σύμβωμος, qui in eadem cum alio ara collocatus eſt, ejuſdem aræ particeps. Bud. in lex.

Βοῦς βοὸς, vide in Βοῦς. Βώτης, βώτου, vide in Βόω ſeu βόσκω.

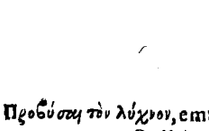

Γ

Γ Tertiæ apud Græcos literæ nota eſt, ſignum item numeri ternarii: at præfixam à ſiniſtri lateris ima parte habens acuti accentus notam ternarium millenarium ſignificat. hoc modo ,Γ, ſeu ,γ.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ λίθος gagates lapis. nomen habet loci & amnis Gagis Lyciæ, teſte Plin. lib. 36. cap. 19 De eodem multa Dioſc. l. 5. c. 146. & Orpheus in poematio περὶ λίθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæſt. 64.

-ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, Hesych. sagena, seu rete piscatorium. Idem & γάγγαμον dicitur & γαγγάμεον. Vide Poll. lib. 10. cap. 3. & lib. 2. Ponitur & pro cimento, quoniam nervorum plexu refert piscatorum γαγγαμώδη figuram. (nans.

Γαγγαμώδης, qui rete ipsum in aquam injectum extrahit, pisces ve

-ΓΑΓΓΙΤΙΣ λίθος seu γαγγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluvio Lyciæ reperitur.

Ἐγγαγὶς πέτρη idem. Nican. in Ther. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέλιν καίων ἐγγαγίδα πέτρην.

ΓΑΓΓΛΙΟΝ, τό, nervi præter naturam contortio. Vide autorem definitionum medicarum qui Galenus esse creditur. Poll. Actuar. & Poll. lib. 4. Vide & Cels. lib. 7. cap. 6.

Γαγγλιώδης, ες, ὁ ἡ, ganglio similis, qui è ganglionum genere est. Hippocr. de artic.

ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, gangræna: partis alicujus mortificatio, cui non ocyùs succurratur, non modo pars ipsa quæ laborat, sed & aliæ vicinæ partes, in seq; totus homo deniq; intereat. Vide Gall. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. art. 50. de tumoribus. cap. 8. Paul. Aegin. lib. 4. c. 9. Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν lib. 2. cap. 30. Cell. lib. 5 cap. 26. Etymologus esse dicit πάθος διαβρωθὲν σαρκῶν, derivatum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per detrimentum.

Γαγγραινικὸς, ὴ, ὸν, gangrænicus, gangræne similis.

Γαγγραινᾶν, gangræna laborare, aut gangræna corripi. Dioscor. lib. 1. cap. 187.

Γαγγράνωσις, εως, ἡ. dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινᾶν. Hippocr. de fract. Gal. comm. 2. in eum librum.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum supellectile, & instrumento suo, seu tributa & reditus, aut res pretiosas. Idem exponit etiam opes, divitiæ: Suidæ θησαυρὸς, thesaurus, i. supellex & opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ Πτολεμαῖος βασιλεία τῶν ἀλλων ἐπεδείκνυτο τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. cap. 11. τὰ μάτια τὴν ἄλλην γάζαν κρίνει.

-ΓΑ'Ι Α sive γαῖη, ἡ. (poët.) terra tellus. Od. ε. & ι, γαῖαν ὁμῶς καὶ πόντον. Et Hesiod. in Erg. τλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, τλείη δὲ θάλασσα. ¶ Item regio, patria, ut Od. θ, Εἰπὲ δέ μοι γαῖαν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι, οὔπω ἔγωγε Ἠῶ γαίης δυώδεκα φαινομένην περὶ ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe etiam dicitur ἀπὸ τῆς γαίας. ¶ Item terra, i. ipsum terræ solum & illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quacunq; re sit strata. ut Il. φ, ὁ δ' ἄρα πέδιλα ἐπὶ γαίῃ κάτο τεθεί. Et Il. α. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ¶ Dicitur & αἶα per aphæresin pro γαῖα, ut φυσίζοος αἶα, Il. γ.

Γαιήϊος, α, ον, terrestris, terrenus γαιήϊος αὔρης. Nonn.

Γαιώδης, ες, ὁ ἡ, terrenus. Γαίηθεν, à terra.

Γαῖος, ὁ, ἀπὸ γῆς καὶ αὔρας, & γαῖος βῆς, ὁ ἐργασιμὸς, Eust.

¶ *Derivata tanquam à γέα, quod extra compositionem inusitatum est.*

Γεηρὸς, ὸν, ὁ, terrenus. Suid.

Γεώδης, ες, ὁ ἡ, terreus, terrenus. Plat. in Axiocho, σῶμα γεῶδες

Γῆ, ἡ in prosa usurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. τᾶ quam à γέα. Doricè δᾶ pro γᾶ. Theocr. Id. ζ

Γήϊνος, ὁ ἡ, & Γήϊος, terrenus.

Γήϊτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hesych. Γῆτης per contract. pro eodem apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου τὸ, agellus, fundus exiguus. Xen. Pæd. 8.

Γῆθεν è terra.

Γείτων, Γῆρας, Γύα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

composita.

Ἀγχίγειος, ος, ὁ, ἡ, terræ nostræ vicinus. Affertur ex Dionysio pro, conterminus.

Ἀμφίγειος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dionys. de situ orbis.

Ἀνώγαιος, ω, ὁ ἡ, qui supra terram est ὁ ἀὼν τῆς γῆς, ut ἀνώγαιον οἴκημα apud Suidam.

Ἀνώγαιον, vel ἀώγεον, ου τὸ cœnaculum, ὑπερῶον. Mar. 14. & Luc. 22. Dictum sic volunt tanquam partem domus non infirmam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam verò scribunt sic vocatum quòd subductus sit à solo. Pro eodem scribitur & αὐώγαιον.

Ἀπόγειος, à terra remotus. Plut. & Aristot. Ἀπόγεια, τὰ, retinacula navium. funes quib. navis alligatur in littore. unde ἀπόγεια λύειν, apud Luc. oram solvere. ¶ Ἀπογεία, ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur. cui contrarius est qui dicitur τροπαία Aristot. in Probl. ¶ Ἀπόγειον, vocabulum mathematicum, vide in ἐπίγειον.

Ἀπογαῖος, idem quod ἀπόγειος. ut ἀπόγαιος αὔρης, ventus qui & ἀπογεία.

Ἀπογαιόω, ῶ, f. ήσω, in terram verto, unde ἀπογαίωσις citat Bud. ex Artemid.

Βαθύγειος, cujus solum profundum est. Βαθύγειος idem Phil.

Ἔγγαιος, ος, ὁ ἡ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut.

Ἔγγυος, idem ut ἐγγαίους πηγὰς ἔχων, in ipso solo fontes habens.

Ἔγκτησις, ποσσessio quæ in terra est. Ἔγκτησις Suidæ est etiam ἀσφαλὲς.

Ἐνοσίγαιος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ. Neptuni epitheton παρὰ τὸ σείσαι τὴν γῆν (secundum quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ν. Geminatur autem littera ν, ad fulciendum metrum. Dicitur & ἐνοσίγαιος pro eodem.

Ἔπιγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ἔπίγειον, idem ut ἐπίγλυον φυτὸν apud Philonem. Ἔπίγλυον, ου, τὸ, apud Ptolemæum dicitur traditur apsis ima planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur. pars terris citima, in cujus curvatura atq; margine quum planeta stationem fecerit, terra propinquissimus tunc comparet, ut remotissimus cum evagatione in ὑπογείῳ in summaque apside constiterit. vulgò augem vocant. Ἐπίγεια, τὰ rudentes & funes quibus navis littori alligatur.

Ἐπιγῆτις, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur ἡ κλημαπὶς, ut est in appendice Iosc. ad lib. 4. cap. 7. Nominis ratio esse putatur quòd humilis sit & per terram spargatur.

Εὔγεως, ω, ὁ ἡ, cujus solum bonum est, fertilis.

Εὔγειος, idem Dioscor. lib. 3. cap. 53.

Γῆσγαιος, terræ æqualis.

Καταγαῖος sive κατάγειος & κατώγεως subterraneus: cui opponitur ἀώγεως.

Κατάγαιον, cœnaculum in ima domus parte, ut ἀώγεων in suprema. Genes. 7. Dicunt κατάγαιον ut ὑπόγαιον, vocari ædificium quod non plano pede construitur, sed ut in substructionibus subterraneisq; operibus. Καθαγεῶται, Hesych. qui inhumant mortuos.

Λεπτόγαιος & Λεπτόγεως, cujus solum tenue est & non pingue, ut λεπτόγαιος πατὶς apud Lucian. cujus solum macrum est: cujus agri sunt parùm feraces Λεπτόγειος. idem. Athen.

Λευκόγαιος, cujus terra alba est.

Λιπαρόγεως, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λυπρόγαιος, gracile & macilentum solum habens. Λυπρόγαιον, τὸ, ὁ, gracilitas. apud Suid.

Μαλακόγαιος, mollem terram habens. Strabo.

Μελάγγεως, cujus solum nigrum est. Μελάγγειος, idem Theophr.

Μεσόγαιος & μεσόγειος, mediterraneus. Pauf. Et in fœm. gen. μεσόγεια mediterranea regio. Thuc. lib. 6.

Μεσογαῖος idem quod μεσόγαιος. Phil. de mundo. Μεσόγαια, ἡ, item quod μεσόγεια. Thuc. lib. 1.

Περίγαιος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. lib. 2 Probl. Item qui circum terram est, nec in altum elevatus terræ proximus circum terram hærens. Philo de vita Mos. lib. 2.

Πρόσγαιος, terræ propinquus & contiguus, humilis. Aristot. de mundo, & Philo de vita Mos. lib. 1.

Σκληρόγεως, durum solum habens. ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ solum durum. Philo de mundo.

Ὑπέργαιος, qui supra terram est.

Ὑπόγαιος, subterraneus. Herodian. lib. 1. Ὑπόγαιον, idem apud Athen. lib. 2. Ὑπογεώς, ω, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Χρυσόγαιος, aurum habens solum seu auream terram.

Ἄγιος, Μεγας, Πέλαγος, quomodo huc pertineant. vide suis locis.

ΓΑΙΣΟ'Σ. Suidæ & Hesychio est genus armaturæ: itidemq; Polluci, qui Lybicum esse ait. Legitur in libro Iudith cap. 9. ἤλπισαν οὐ δόρασιν καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ σφενδόνῃ. Reperitur & paroxytonos scriptum, ut Iosuæ cap. 8. ἔκτεινον τὸν γαῖσον σου ὃν τὴν γαῖσον σου ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæum lib. 6. de Romanis, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν ὃ ἔμαθον ἡμεῖς χρῆσιν παρὰ Γόμφων, γαίσων. Latini neutro gen. gæsum seu gesum dicunt.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor. Iliad. α, & λ κύδει γαίων.

Γαῦρος, Γηθέω, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Βαγαῖος, ος ὁ, (comp.) qui valde se jactat, magnus jactator. Il. ν. v. 824. Αἶαν ἀμαρτοεπὴς, βαγαῖε, ποῖον ἔειπες. Vide varias hujus nominis expositiones apud Eustathium. Ἀ Plutarcho in quæst. Gr. exponitur μεγάλαυχος.

-ΓΑ'Λ Α, κτος, τὸ (tanquam à γάλακος) lac. Il. οἱ ἀμελγόμενοι γάλα λευκὸν. Apud Dioscor. γάλα ἐμπυλιασθὲν, lac cui admistum est coagulum. & γάλα χλιὸν lac tepidum. Dicitur quasi γανα, ἀφὸ τὸ ἐξαύτου γανοῦν, inquit Eust.

Γαλακτώδης, ες, ὁ ἡ, lacteus. Apud Dioscor. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac.

Γαλακτόομαι, ωμαι, lacteſco, in lac vertor, ad lactis naturam aut colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλακτωσις εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτιάω, ῶ, lacte plenus vel plena sum. Hesych.

Γαλακτικὸς, lac referens, lacteus, ut γαλακτικὸν αὖγος, Dioscor. l. 1. c. ult.

Γαλάκτιον, ου, ὁ ἡ, unde τὰ γαλάκτια, lactucæ.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum emittat. Dioscor. lib. 5. cap. 150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cælo, lacteus orbis. Item

γαλαξίας,

γαλαξίας, lapis qui & μάργοχθος, dicitur item λευκογραφὶς. Dioſc. lib. 5. c. 152.

Γαλαθινὸς, ἕ, ὁ, lacteus. ut νεῦροι γαλαθινοὶ, Odyſſ. δ.

Γάλιον, ε, τὸ, galium. herba quædam dicta ſic ἀπὸ τῆς γάλακτος πηγνύειν αὐτὸ πητύας, teſte Dioſc. lib. 4. c. 9. ubi & γαλάτιον nominari ait & γαλέερον.

Γλάγος etiam dicunt poëtæ pro γάλα, ut Il. β, γλάγος ἄγγεα δοῦσι, Γαλαγόης & γλαγερὸς, lacteus.

Γλάγων, lacteſcens & nondũ ſatis adultus. in Epigr. de ſemine.

Γλὰξ, eſt ſpecies herbæ lactificæ, Etym. dicta per ſyncopen quaſi γάλαξ, Apud Dioſc. lib. 4. cap. 141. nominatur γλαύξ.

Γαυλὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex γάλα.

Ἀγάλακτος, ε, ὁ ἡ, carens lacte. ut γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Non. de cæco ſignificat, qui nondum guſtavit lac.

Ἀγάλακτοι νομαὶ, autore Galeno, paſcua quæ lacti inepta ſunt.

¶ Item, lacte abundans: ut α hîc epitaticum ſit.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ (ex α ſumpto pro ὁμοῦ) fratres: quaſi qui ſint collactanei: aut qui idem lac ſuxerint. Exp. & conſanguinei, æquales, i. ætate pares.

Ἀγαλακτοσύνη, conſanguinitas. Heſych. Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

Ἀπογαλακτίζω ablacto, à lacte depello. Ἀπογαλακτισμὸς, ablactatio.

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, ſpuma lactis, ſeu ac ſpumoſum: *hoc eſt*, tantopere agitatum, ut totum in ſpumam verſum ſit. Gal. meth. med. lib. 7. & Aethius.

Ἔγγαλον πρόβατον, lac habens ovis, pro ἔχον γάλακτον. Heſych.

Ἐγγαλακτόμαι, pro γαλακτόμαι. Theophr.

Εὐγάλακτες, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino & lacte miſtis, cujus mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticam ſcribens fœminarum incommodis auxiliari ſuo οἰνογάλακτι.

Ὁμογάλακτος, collactaneus. Ὁμογάλακτες, collactanei, apud Ariſtot. lib. 1. polit. cap. 1. (Arrox,

Ὀξύγαλα, ατος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit ſeu coacuit, Plut. in

Ὀξυγαλάκτιον, ex oxygalacte factus, ex acido lacte cõfectus. ut ὀξυγαλάκτιον τυρόν. Gal. de aliment. facult. lib 3. cap. 17.

Ὀρνιθόγαλον, herbę nomen apud Dioſc. l. 2. c. 174.

Πολυγάλακτος, & apud poëtas πολυγάλακτος, lacte abundans.

Πολύγαλον, autore Dioſc. lib. 4. c. 142. γάμνιον eſt ex eo denominatum quòd γάλα δοκεῖ πολὺν ποιεῖν. Plinius polygalam vocat, tradens & ipſe eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα, coloſtrum, i. lac primum poſt partum quod ſponte

Συγγάλακτος, idem quod ὁμογάλακτος. (concreſcit,

Τυρόγαλα, ſerum. Heſych.

Compoſita ex γλάγος.

Εὐγλαγὴς, ές, ὁ ἡ, lacte abundans. Athen. lib. 11.

Περιγλαγὴς, idem. Il. ω.

Πολυγλαγὴς, idem.

Γαλέη, (in proſa γαλῆ) feles, catus. In Batrach. Μῦς ποτε δι' ψαλίδος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et apud Theoc. in Adonia Ζεῦ γαλέαι μαλακῶς χρήζουσι καθεύδειν. Lucian. ἀρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plutarch. de curioſ. καθάπερ ὅταν γαλῆς παραφραμούσης αἴρωσιν οἱ μύες & ἀποκρύπτωσιν. ¶ Expon. & muſtela. ut γαλῆ κατοικιδίου apud Dioſcor. muſtela quæ in domibus noſtris oberrat. Et γαλῆ ἀγρία ſylveſtris muſtela.

Γαλεὸς, muſtellus, piſcis de quo Ariſtot. hiſt. ani. 6. Idem & γαλέα dicitur Suidæ.

Γαλεώδης, ες, ὁ ἡ, ut γαλεώδη τῶν ἰχθύων, Ariſtot. de an. 2. vocat inter piſces muſtellinum genus.

Γαλεώτης, ε, ὁ, ſtellio, ut interpr. Donat. in Ther. Ariſtoph. in Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur & ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philoſtr. Item Athen. piſcis qui & ξιφίας.

Γαλὸς, έως, ὁ, catulus, felis. Heſych. ex Cratino.

Μυογάλη, (comp.) mus araneus. Dioſc. lib. 2. c. 73. Dicitur etiam μυγαλῆ, & μυγαλέη, Dioſc. lib. 7. cap. 9. ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morſis. Nicand. in Ther. Τυφλοῦ τε σμερδνοῦ τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσιν Μυγαλέος. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, ut Amyntas apud ſchol. Nicandri ſcribit. Apud Plut. reperitur etiam μυγάλη paroxytonως.

Γαλήνη, ης, ἡ, ſerenitas, tranquillitas. Odyſſ. ε, Καὶ τοτ' ἔπειτ' αὖεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et κύματος γαλήνη. Plutarch. Γαλήνη Euſtath. apud Hom. accipit etiam adverbialiter pro γαληνῶς. Od. π, οἱ δ' ἐλάσσαι γαλήνη. Metaphoricè etiam dicitur de ſerenitate vultus & hilaritate. apud Plut. Euſt. à γελάω. derivat, ut dicatur quaſi γελαλήνη. Sic Ovid. dicit, ridet vultu fortuna ſereno. Idem Euſt. etiam à γάλα derivat. ut & Etym. fortaſſe reſpicientes ad illud Od. π. Λᾶας δ' ἀμφὶ γαλήνῃ.

Γαλήνιος, ε, ὁ, ſerenus, tranquillus ut γαλήνιον πέλαγος apud Luc. Metaph. Eccl. hiſt. lib. 2. γαλήνιῳ βλέμματι, vultu ſereno.

Γαληνιαῖος, idem.

Γαληνιάω, ſerenus ſum, tranquillus ſum, θάλασσα γαληνιῶσα: & metaph. apud Greg. γαληνιᾶτε νόες.

Γαληνίζω, (q. d. ſereneſco) ſerenus fio, tranquillor. τὸ γαληνίζον τῆς θαλάττης ἀδυνόν.

Γαληνισμὸς, ε, ὁ, ſerenitas.

Γαληναία, poët. pro γαλήνη. Euſt.

Γαληνὸς, ε, ὁ, idem quod γαληνίος. Luc. γαληνὰ ἄπαυστα ἔστω. Et metaph. Plato in Ax. γαληνὸς δέτις ἐκ πολλῶν ἀγῶνος βίου.

Γαληνώδης, ες, ἡ, ſerenus. Luc.

Γαληνόω, ῶ, ſereno, tranquillo. Plut. in Cæſ. κὴ γαληνώσας τὸ περιπλοῦν ῥεῦμα.

Γαληνὸς, item pro γαληνὸς. Bud. Ariſt.

Γαληρὸς, idem quod γαληνὸς. Etym. Heſitẽ Euſt. Γαληρὸς, idẽ Heſ.

Γλαυκὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω, activè & metaph. ſignif. ſereno, tranquillo. Ariſtoph. τῶν δ' ἀνέμων πεπαύσατο διεγαλήνισεν.

Ἐγγαληνίζω, idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΓΟΥΙΣ, εως, ἡ, frutex urticæ ſimilis, qui & γαλεόβδολον dicitur, teſte Dioſc. lib. 4 cap. 95. & Plin. lib. 27. cap. 9.

ΓΑΛΛΟΣ, ε, ὁ, Heſychio cui amputata ſunt virilia, exectus, eviratus, ſpado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ὀργιαζόμενος, quaſi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρῶν, ὃ οὔτε ἀνὴρ ὢν οὔτε γυνὴ. vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem lavabatur. Etymol. Sic in Epigr. γαλλὸν νεήλυτον. Et Plut. in libro adverſus Coloten, ὃν δὲ μάγον ἐλαυνέτω δέμνιον, ἀλλὰ τῆς ἀσταλωτῆς, οἰκίνης, ἢ τὰς γάλλας πλημμελῶς ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι.

Γαλλικὸς, ε, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum eſt, ut γαλλαία. Κυβέλη, apud Naz. quoniam ei οἱ γάλλοι ὀργιάζοντες.

ΓΑΛΩΣ, ῶ, vel ωος, ἡ. Et γαλόως, όω, glos, ſoror mariti, vel uxor fratris. Hom. Vide Euſt. & Poll.

Γαλεώνη, Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟΣ, ε, ὁ, gener. item ſocer, πενθερός. Item frater uxoris: nec non maritus ſororis, ſecundum quosdam, ut inquit Bud. Odyſſ. ε, Οἷς σοὶ γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσι. Et apud Soph. καὶ δύσας κακοῖς γαμβροῖς. Item generaliter pro affini, apud Hom. & Herodot. Vide & Poll. & Euſt. Quidam gramm. volunt à γαμῆσαι fieri γαμπρὸς, deinde per ſyncopen & epentheſin literæ β, γαμβρός.

Γαμβρεῖον, ε, τὸ, unde γαμβρεία, dona aut convivia generi. Heſych.

Γαμβρεύω, connubio jungo. Item connubia jungo vel ſocio, ut exp. vulgò Deut. cap. 7.

Compoſita.

Ἐπιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. affertur *pro*, generum eſſe (qua in ſignif & ἐπιγαμβρεύσασθαι citatur) item generum facere dando filiam. Et ἐπιγαμβρεύσαι αὐτῷ, ex Gen. *pro*, duc eam uxorem Vide & Matth. cap. 22.

Ἐπιγάμβρευσις, connubiorum junctio.

Μελλόγαμβρος, ε, ὁ, qui brevi futurus eſt gener, i. ducturus eſt uxorem. Heſych.

Ὁμόγαμβροι, qui ſimul generi ſunt, *hoc eſt*, unius ejuſdemq; ſoceri ſocrúſue generi. qui duxerunt ſorores. Poll.

Σύγγαμβροι mariti duarum ſororum. idem quod ὁμόγαμβροι. Poll.

ΓΑΜΕΩ, ῶ, F. ήσω, uxorem duco, vel duco in uxorem. Il. ι, Κέρῃ δ' ὃ γαμέει Ἀγαμέμνονος. Thuc. ἐγεγαμήκει θυγατέρα Θεαγενοῦς, filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel ſibi matrimonio junxerat. Euſtathius annotat γαμῆσαι eſſe mariti qui dicitur γυναῖκα λαβεῖν. γαμίσαι autem parentum eſſe, qui dicuntur γυναῖκα δοῦναι. ¶ Γαμεῖσθαι dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι. Idem in Lyc. ἑτέρῳ γεγαμημένη. Etymon vide in Γάμος.

Γαμησείω, nupturio, nubere cupio, quum de muliere dicitur At quum de viro, uxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, ε, ὁ ἡ, nuptialis, conjugalis, connubialis, ut γαμήλιον λέχος, γαμήλιος ὠδὴ, γαμήλιον αὔλημα. ¶ Γαμηλία, ſportulæ nuptiales, Bud. apud Dem. ¶ Γαμήλια τὰ, feſta nuptialia ſeu convivia, aut ſing. feſtum nuptiale, celebritas nuptialis, vel epulum nuptiale. Greg.

Γαμηλιὼν, ὠνος, à celebratione nuptiarum dictus menſis October, vel Ianuarius, ut vult Gaza.

Γαμέτης, ε, ὁ, maritus. Xen. Pæd 4. Γαμετὴ, uxor. Dicitur & γαμετὴ γυνὴ apud Lyſ. Γαμέτις idem. in Epigr.

Γάμος, ε, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ apud Xen. ὡραία γάμου puella: cui oppon. ἄωρος πρὸς γάμον apud Plut. in Lyc. ¶ Item pro celebritate nuptiali & epulo. Od. α, Εἰλάπιν', ἠὲ γάμος. Dictum putant γάμον nonnulli quaſi δάμον, παρὰ τὸ δαμάζειν, domare: unde dicuntur virgines ἀδάμαστοι, & Hom. dicta eſt παρθένος ἀδμὴς, nondum à marito domita. Euſtath. ait παρὰ τὸ δεδμῆσθαι ἀλλήλοις τὸς συζύγας, quia ſibi devincti ſunt conjuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens ut apud Plat. γα-

μικοὶ νόμοι. Τὰ γαμικὰ, nuptiæ. Thuc. lib. 2.

Γάμιος, poëtic. pro γαμικὸς ut γαμίη σύνη, Oppian. de venat. 3.

Γαμίζω, nuptui collocо, jungo matrimonio. Greg. ὃ γὰς νέας γαμίζεις χήρας. Dicitur & γαμίσκω pro eodem: unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo usus est Aristot. in polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Γαμιξὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco. Δάμαρ, vide in Δαμάω.

Composita.

Ἀγάμητος, ος, ὁ ἡ, qui uxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

Ἄγαμος, idem. cœlebs, vel fœmina innupta. Il. γ. v. 40. & Xen. in Symp. Ἐτ ἀγαμος γαμος, Soph. in Oedip. tyr. Ἀγάμια & ἀγάμιον, cœlibatus. Hesych.

Ἀδύνατος, ος ὁ ἡ, junctus vel juncta infelici matrimonio.

Ἀπερόγαμος, nuptiis privans. Nonn.

Ἄπειρόγαμος, nuptiis non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

Ἀρτίγαμος, qui nuper uxorem duxit, vel nova nupta.

Δευτερογαμεῖν, secundò nubere, secundas nuptias celebrare. in Pandect.

Δίγαμος, veteres Latini dici putârunt eum qui prima uxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentioribus δίγαμος dici viros censent qui vivente uxore eaq; vel adhuc legitimè conjuncta, vel injusto divortio separata alteram superinducunt: mulieres verò δίγαμοι, quæ a viris meritò repudiatæ aliis postea nuberent.

Διγαμία, ἡ, secundæ seu iteratæ nuptiæ.

Ἐγγαμίζω, idem quod γαμίζω in Pand.

Ἐγγαμίζω, idem. unde ἐγγαμίζεσθαι, Matth. 22. Ἐγγαμίσκω, idem: unde ἐγγαμίσκεσθαι, apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι apud Marcum.

Ἐπιγαμέω, ῶ, q. d. super duco uxorem. vel insuper duco uxorem. Andoc. ἐπιγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα.

Ἐπίγαμος, nuptii proximus vel proxima, nubilis. Herod. & Dem. Ἐπιγαμία, affinitas, cognatio: Aristot. rhet. l. 1. Et jus contrahendi affinitatem. apud Xen. Pæd. 3.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit connubium. Etym.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ.

Θνητογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis & Pelei nuptiæ.

Κακογάμιον, ος, τὸ, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non habita fuit, quarum haberi debuit rerum ratio. nuptiæ malo consilio contractæ. ut exponit H. Steph.

Κερδογαμέω ῶ, lucri gratia uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore.

Κοινογάμια, communes nuptiæ & promiscuæ. apud Athen. li. 13.

Λυσίγαμος, soluens vel qui soluit nuptias. Epigr.

Μελόγαμος, qui vel quæ brevi nuptias contrahet.

Μιαιγαμία, pollutæ nuptiæ: ita vocat Suid. filiorum Sethi & Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui unicas nuptias contraxit. unicam habens uxorem.

Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος.

Οἰόγαμος, idem quod μονόγαμος. Exponitur & de fœmina unum habente virum. Epigr.

Ὀψίγαμος, qui serò uxorem ducit, & quæ serò nubit.

Ὀψίγαμιον, seræ nuptiæ. Apud Poll. ὀψιγαμίης δίκη.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Od. α.

Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas uxores duxit. vel qui multis viris nupsit. Πολυγαμία, q. d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta. vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος, qui vel quæ prior nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur, Poll.

Σύγγαμος, uxor. q. d. nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγγαμος pro rivali. Eurip.

Τελεσσίγαμος, nuptias perficiens. Nonn.

Ὑπεργαμία, seræ nuptiæ. Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans.

Γ Α'ΜΜΑ gamma nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γάμμα ἑκατέρωθεν τὴν ἑαυτῶν τάξιν ποιήσαντες παντοῖ ἄμαχοι μάχοιντο. Et apud Plut. in Problem. Romanis Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμματι.

Δίγαμμα, (comp.) digamma. duplex gamma. Aeolica litera, & figura & vi similis Latinæ F. sic dicta quòd duorum γ sibi super impositorum formam gerat. Priscian. l. 1. cap. 3.

Γαμφηλαὶ, Γαμψὸς, &c. vide in Κάμπτω.

Γ Α'ΝΟΣ, ους, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. virum dicitur βόστρυχος γάνος ἐν δαπί. ¶ Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γανόω, lætitia afficio, voluptatem afferro. unde pass. γανόωμαι, apud Aristoph. exp. ἡδύνομαι, lætus sum. ¶ Item splendeo, ut γανώσαι ἀσπίδες in Epigr. splendentes clypei.

Γάνυμα & γάνωσις, lætitia. Item splendor, nitor.

Γανώδης, ὑγλιχρὸς γῆ, exponitur plenum & lentum solum, apud Theophr.

Γανάω, ῶ, luceo, splendeo, niteo. Hesych. Aff. & γανδάω pro eodem.

Γανύμαι, gaudeo, lætor. Invenitur & γανύσσομαι cum ν. Proprie est lætо quodam vultu advenientem prosequor. ut Il. ξ. Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.

Γανύομαι, pro eodem unde γανύσσομαι, Il. ξ, A quo fit γανύσκομαι, unde γανύσκοντας apud Eust.

Γανυὸς, hilaris, item jucundus, Hesych.

Composita.

Ἄγανος, ος, ὁ. comis, mitis, lenis, placidus, mansuetus. Od. α. ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔσω. Et ἀγανὰ ἔπεα. Iliad. β, blanda verba dicuntur. ubi Eustathius annotat deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico q. d. verba quibus quis γάνυται. ¶ Item per antiphrasin pro sævo, ut est in lex rhet.

Ἀγανὴς, ος, ὁ ἡ, pro eodem.

Ἐπιγανύομαι, insulto. Exp. & χαίρω. gaudeo, lætor. Apud Apoll. Arg. 2. ἠδὲ γανύθη Εἶα ἀπερεσίοισιν ὀνάσσαι.

Περιγανόω, ῶ, lætitia & voluptate circumfundo, exhilaro. ut Theophyl. περιγανῶσαι τὸ οἶνος τὰς οἰνόφλυγας ἐς ὑπαίθριον.

Ὀγίγιον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Γ Α'Ρ, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper subjungitur, ut Latinè, enim. ¶ Adhibetur etiam interrogationibus, Plato de rep. 2. ἆρα οἱ ἔμποροι, ἦ γάρ; vel, i. nónne? ita. Sic & Il. ε. Ἀλλ' ἴμεθον, ἐπεὶ γὰρ τοι Ἀχαιῶν ἄμμε ὁμοῖον, &c. vide Bud.

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ, splendeo, moveor seu vibro, palpito: item multiplico, Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenum & refertum esse, abundare ut apud Cratinum, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις, i. πλήθει. Et apud Sophron. ἁ δὲ οἰκία τᾶ θηρυρωμήτων γάργαιρε.

Γάργαρα ponitur pro multitudine. ut in Λίμναις, Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσα γάργαρ' ἐστία. Et in tragœdia χρημάτων τε γάργαρα. Itidem Aristophanes ψαμμηκοπολογάργαρα dixit pro ἄφατος πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabulis quorum utrumque denotat multitudinem.

Καρκαίρειν & Καρκίνος, quomodo huc pertineant. vide suis locis.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, F. ίσω, titillo. vide pass. Item metaph. titillo, i. lætitia afficio. Cebes. Theb. de voluptate loquens ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸ ἀνθρώπου.

Γαργαλιζαζτitillari. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰς μασχάλας. Affertur & pro prurire, ex Plato in Phædro.

Γαργαλισμὸς, ος, ὁ, titillatio. Plato.

Γάργαλος pro γαργαλισμὸς apud Luc. in somn.

Δυσγάργαλος sive δυσγάργαλις, & δυσγαργάλιστος, (comp.) qui fere titillari & contrectari manibus ægrè sinit, ut equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus vel distringi strigili. ut δυσγάργαλις ἵππος apud Xen. in lib. de re eq.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur. fistula quasi spiratur. vide Alex. Aphr. Esse à sono fictum vocabulum tradunt Alex. Aphrod. & Etym. & Eust.

Γαργαρίζω, gargarizo. unde γαργαρισμὸς σύφα, Dioscor. li. 1. dum gargarizatur.

Γαργαρισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

Ἀναγαργαρίζω (comp.) gargarizo, fauces colluo. ut ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aqua. & ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι, id quo fauces colluuntur. Dioscor. lib. 2. cap. 67.

Γ Α'ΡΟΝ, ους, τὸ, garum: liquamen seu sanies piscium sale conditorum & maceratorum primùm è garo pisce fieri solitum unde & nomen habet. vide Gal. & Dioscor. Dicitur & γάρος, ους, ὁ, apud Athen. lib. 2. & Alex. Aphr. lib. 1.

Composita.

Οἰνόγαρον, garum vino mistum. vide Aet. lib. 3. c. 85.

Ὀξύγαρον, garum aceto conditum. apud Athen. lib. 9.

Ὑδρόγαρον, garum quod aqua dilutum est. Aet. l. 3. c. 84.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, ῆρος, ερα, & per syncopen γαστρὸς, γαστρὶ, accus. γαστέρα, vocat. γάστερ. (fœm. gen.) venter. Od. δ. & μ, ἔτερε δὲ γαστέρα λεμὸς. Dicitur mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, ut apud Herodot. & Paul. vel ἐν γαστρὶ φέρειν, ut apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi ingeruntur & coquuntur, apud Gal.

Γάστρις, gulosus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in avibus. Citatur & compar. γαστρίστερος ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes dicti ἑλμινθες, Suid.

Γαστρίζω, ventrem expleo, ventrem saburro. Item opiparè & lautè accipio. Luc. ἐχέλυν ὦ Δρόση γαστρίσω τὸν δρόμωνα. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστρίζομαι, ventrem meum saburro, helluor. apud Athen. 4. & Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluvies.

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, gulosus lurco, &c.

Γαστρώδης, ες, ὁ, ventrosus, ventriosus.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, parvus venter. Aristoph.

Γάστρη & γάστρα, fundum vasis, ut γάστρη πρίποδος apud Hom. Dicitur & de navi, significatq; ejus fundum, i. carinam vel (ut alii vocare malunt) alveum.

Composita.

Ἀ'γάστωρ, ορος, ὁ, frater qui eodem ventre prodiit. uterinus. quasi ὁμογάστωρ Hesych.

Γλωσσογάστωρ seu γλωττογάστωρ, qui lingua victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.

Ἐ'γγλωττογάστωρ. (*decomp.*) pro eodem. Aristoph. in avib.

Ἐ'πιγάστριον, ου, τὸ, (q.d. superventrale) quod est à pectore ad pubem usq; vel pars supra umbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem quæ ab imis costis ad pubem usq; protenditur, quòd ventri incumbat. Exp. & abdomen.

Ἐ'υγάστωρ, ingentem habens ventrem. ventrosus, ventriosus.

Κοιλογάστωρ, qui est cavo ventre.

Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus. Hesych. Ζωγογάστωρ, pro eodem.

Ὀ'λβιογάστωρ, ventre beatus. qui se ventre bene curato beatum existimat. qui beatitudinem in suo ventre ponit, i. ventris sui voluptate metietur. apud Athen. l. 9.

Ὀ'μογάστωρ & ὁμογάστριος, idem quod ἀγάστωρ. Il. φ. & ω.

Πλατυγάστωρ & πλατυγάστης, qui est lato ventre. Aristot.

Προγάστωρ, cui venter prominet, ventriosus.

Προγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.

Ὑπογαστρίζομαι. saturor. Poll.

Ὑπογάστριον, (q.d. subventrale) imus venter, pars infra umbilicum usq; ad pubem. A' quibusdam exp. pubes. vide Poll.

Χειρογάστωρ & ἐγχειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat qui manuum labore vivit.

Θυγάτηρ quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΑΥΛΟ'Σ, ὰ, ὁ, mulctra, quæ & mulctrum, & mulctrale. vas lacti recipiendo, παρὰ τὸ γάλα. Od. ξ. Ἐν δὲ σκάφοι ἀγλαὰ πάντα Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα τοῖς ἀρμέλγω. Φ. Γαῦλος autem priore circumflexo, navigii genus Aristoph. in Avib. γαῦλον κτήσομαι καὶ ναυλήσω. ¶ Item cortina Eust.

Κυβρογαυλος. (*comp.*) apud Soph. in Antiq. Iud. exp. labrum conchæ speciem.

ΓΑΫ'ΡΟΣ, ὰ, ὁ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est & exultat. aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Eurip. ἰες, γαῦρος ὅλεθρε. Luc. γαῦρος δ' ὑπὸ τῷ λόγῳ μετεώρος ἁμι. Plut. in Apoph. ἱλαρὸν καὶ γαῦρον. Dicitur & γαῦρος τὸ φρόνημα. elatus animo, apud Aristoph. Itidemque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Eurip. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione apud Plut. in Ant. ¶ Ἀ'γαυρος fit γαύρος (sicut ἀγαυὸς fit ab ἀγαύω) deinde γαῦρος, & interjecto ρ, γαῦρος. Alii derivant ab ἀγαυὸς, abscisso α.

Γαυρόω, ῶ & Γαυρόομαι, ῶμαι. superbio. glorior, efferor. Phocyl. Μὴ γαυρᾶ σοφίῃ. Plut. in Cor. γαυρούμενον δ' ἡδονῇ ἐς αὐτόν.

Γαύρης, & Γαύρηξ, Hesych. idem quod γαῦρος.

Γαυριάω, ῶ, superbio. glorior, efferor, me jacto. Dem. pro corona. ἀδὲ τῶν ἡττῶν, ἃ ταύτῃ γαυριᾶς, ἐφ' ἃ γενέσθαι ὤφθης πρότερος. Plut. in Lyc. γαυριάντες ἐπὶ τῷ σιγῆσαι τὸν πρόσωπον. Et γαυριᾶν, de equo exultante. apud Xen. de arte eq.

Γαυρίαμα, gloriatio, exultatio.

Γαυριακὸς, ὴ, ὸν, elatus. superbus.

Γαυρότης, ητος, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.

Composita.

Ἀ'γαυρὸς, ὴ, ὸν, superbus, insolens. Nic. in Ther. fit à γαῦρος, præfixo α intensivo, vel ab ἀγαυὸς, interject. Utriusque etymologiæ meminit Eust.

Ἀ'γαυρόω, ῶ, valdo insolesco, valde me effero. Etym. & Methodio. Ἀ γαυρίαμα, τὸ, insolentia, elatio animi. Hesych.

Ἀ'γαύρισμα, genus luctæ esse credit Eust.

Ἐ'κγαυρόομαι, ῶμαι, insolesco, insolens vel superbus fio, aut arrogans, superbio. Item activè, effero, jacto. Aff. ex Eurip. ἐκγαυροῦμαι τὸ ἄξιόν μου πένθος, dignitatem viri exaggero.

Ἐ'πιγαυρόομαι, ῶμαι, efferor animo & ferocior reddor ob. Apud Xen. Pæd. 2. ἐπιγαυρωθὲς exp. lætior factus.

ΓΑΥΣΟ'Ν, Hesychius exp. σκαμῶδον, στρεβλὸν, κυρτὸν, curvum, tortuosum, intortum. Vtitur Hippocrates: sed Gal. annotat. vocem hanc non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse debeat ne ἐξωμίδας an σκαμμώδας.

Γαυσόω, reddo γαυσὸν incurvo, intorqueo. Hesych.

ΓΕ', syllabica adjectio, quidem certè, utiq;. Sæpe vacat præsertim aliis vocibus adjuncta, articulo autem ὸς frequentissimè. ¶ Item saltem. Dem. ἐὰν μὲν ὅλον, μέχρι γε, si non summam, saltem partem. Sæpius sine accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γα. ut apud Aristoph. in Acharn. ἐγὼν γα, pro ἐγὼν γε, ego quidem.

ΓΕΓΩΝΑ, præt. med. verbi γνάω, metathesin habens pro γέγνωα. Significat autem illud γνάω, licet inusitatum sit γνωτὸς βοᾶν, seu ἐξάκουστον βοᾶν, teste Eust. i. ita clamo ut vociferor ut intelligar, seu ut audiator & intelligatur clamor meus, adeoque clare vociferor. Od. ε. & ζ. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Et Il. ω. γέγωνε δὲ πᾶν κλισίηνδε ἄκουστον. Didymus inquit γεγωνεῖν esse τὸ εἰς πάντων ἀκοὰς ἀφικνεῖσθαι τὴν φωνήν.

Γεγώνω (præterito medio in præsens transeunte) idem quod γέγωνα. Affert enim Eust. ex Soph. τί γέγωνας; Pro eodem dicitur etiam γεγωνέω, ῶ, lapse apud Homer. Usus est & Xen. in Cyneg. ὁ ἀρκύων γεγωνάτω, vociferetur, clamet.

Γεγώνησις, vociferatio, altus clamor. Plut.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω, Thuc. l. 7.

Γεγωνὸς, ὸν, ὁ, alto clamore enuntiatus, seu clarus: ita pronuntiatus ut audiri & intelligi possit. ut γεγωνὸς λόγος apud Philem.

Ἀ'ντιγεγωνέω, ῶ, (*comp.*) reclamo. in Epigr.

ΓΕ'ΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum vallem Hinnon declarat, in qua olim sub superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeò pro ipso supplicio & cruciatu quo afficiuntur cum Satana & angelis ipsius, sicut Erasmus & alii multi annotârunt. Vtuntur novi Testamenti scriptores & Theologi hac voce: de qua vide & Jerem. c. 7.

ΓΕΊΝΟΜΑΙ, gignor, nascor. Od. ϑ. τῷ μὴ γένεαὶ ὄφελον, Il. υ, ὅσσά οἱ αἶσα γενέσθαι ἐπήνυσε λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Hesiod. Γενόμεθ' οὔτε φερέσβιοι ἀναλίγκιοι οὔτε νόημα. Præt. med. γέγαα, (solis poetis in usu) natus sum: interdum & simpliciter sto, sum. unde γεγαὼς particip. Apoll. Arg. 2. κασιγνήτῃ γεγαῶτι. Od. δ. νέῳ γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ. Et in infin. Dorice γεγάμεν. Aor. medius ἐγενάμην in frequenti usu est in activa significat. pro genui, procreavi. dicitur q; & de viro & de muliere. Il. ε. Ἡ δολίην οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. il. ε. Ἐκ γὰρ ἐμοῦ γένος ἐστὶ καὶ ἐκ πατρὸς γενέσθην. Sic Il. α. ὃν δὲ σὺ γείνατο μήτηρ. Xenophon in Symposio Socratis, de utroque parente simul dixit ὃς σὺ πεποίηκας σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τῇ γειναμένῃ. Idem in Apomnem. τὰς γενομένας appellavit matres, scribens, ἐμοῦσαι δὲ παῖς γενομένη, ἀπέρριψε τὸ σπέρμα φέων.

Γιγνομαι & γίνομαι (ἐγιγνόμην, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ωμαι. Aor. 2. med. ἐγενόμην, pass. γενήσομαι, tanquam à γείνομαι, nascor. orior. Plut. epist. ἐκεῖνος ἡμῶν ἀεὶ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν. Apud Xen. γεγονὼς ἐπ' ἐκείνοις, natus annos 20. τὰ γιγνόμενα, quæ proveniunt, facta, pro natis. Thuc. ¶ Item sum, fio unde γέγονα, fui vel factus sum. Thuc. ἰσοπαλὴς ἡ μοῖρα γίγνεται. Et οἱ ἐν ἡμιώβολον γιγνόμενοι, Dem. qui ex trium assium γίνομαι σοι δὲ ἐχθρὰς. Aristoph. Item tibi inimicus. idem Aristoph. γέγονας ἀληθῶς λέγεσθ' ὡδοῖ; nánè factus es dives? ¶ Pro loco variè vertitur habita ratione prepositionis cui adjungitur ut apud Thucydidem de caus. pl. 3. γίνεται πρὸς ἐπὶ πᾶσι, ens signi adjicitur γίνεσθαι. Φ' ἑτέροις, Thucydidis inniti, in alios spem collocare γίνεσθαι ἀπό τινος, ab aliquo dependere. Itidem sine præpositione. ut γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen urbi inditum est. Frequenter exp. accedere, evenire, contingere. ut τί γέγονε, quid accidit? Xen. Hell. 5. πρὶν τὰ νεῶ πεπραγμένα γενέσθαι. Thucyd. apud Isocr. γίγνεται μοι τοῦτο ποιεῖν. ¶ Γίνομαι πρὸς τοῦτο, vel ἐν τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ versor in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plut. Isocr. Plat. ¶ Item venio, pervenio, accedo. ut Herodot. ἐπεὶ ἐγένετο ἐπὶ Γωβρύην ποταμῷ, ubi venit vel pervenit. hoc Thuc. ἐγένοντο πρὸς τοῦτο μῶ. Plut. in Fabio. γίνονται πάλιν ὑπὸ ταῖς Ῥωμαίοις, veniunt in potestatem, vel redigentur in potestatem. ¶ Γίνεταί σοι καλῶς, bene tecum agitur. Dem. ω.

Γένεσις, εως, ἡ, origo, ortus. ut γένεσις ἡμῖν, πολεμίων, &c. apud Plat. Est etiam id ipsum quod ortum est. ut apud Plat. in Tim. ὁ μὲν γὰρ πρὸ γένεσιν ἐστιν, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀληθείᾳ, Cic. exactè. unum enim ad id, quod ortum est æternitas valet, tantum ad fidem veritas. Item genitura, nativitas. Epigr. l. 2.

Γενέσια τὰ, γενέθλια, dies natalitius. apud Herodot.

Γενεσιακὸς, ὴ, ὸν, idem quod γενεθλιακός.

Γενετὴρ, ῆρος, ὁ genitor. Aristot. Γενετρὰ, genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, genitor. Plut. Est item ἐπίθ. Ἥλιος, Hesych. unde apud Soph. ὁ Διὸς γενέτης.

Γενετὴ, ἡ, ortus, nativitas. unde ἐκ γενετῆς, ab ortu Hom. & Aristot.

Γενετυλλὶς, ίδος, ὁ, ortus & generationis antistes dea, Aristoph.

Γενετωρ, ορος, ὁ, genitor. Aristot. (Plin.

Γενητὸς, ὴ, ὸν, qui ortum habet, qui gignitur aut genitus est. Plat. in

Γένος, εος, τὸ, genus progenies. γένος δὲ μοι οὐδὲν ὄφελος. Herodian. lib. 1. ἡμᾶς δὲ τὸ σὸν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. ¶ Metaphoricè etiam capitur ut Lat. genus. ut apud Plat. epist. 3. τὸ τῆς φιλοσοφίας γένος. Et ibidem, τὸ ἀνθρώπινον γένος, mortalium genus. ¶ Et etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος. unde γένει διαφέρειν, genere differre. Aristot. ¶ Item sexus Plato in Symp. τὸ τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον γένος vocat. ¶ Item γένη, liberi. Bud. ex Hermog.

Γενῆται, οἱ, qui ejuſdem generis & familiæ ſunt, gentiles. ex Iſæo. Sic etiam in Athenienſium repub. dicebantur qui ejuſdem γένους eſſent. Vide Poll. l. 7.

Γενικὸς, ἡ, ὸν, generalis. ut γενικαὶ ἀρεταὶ τέσσαρες apud Suid. Item genitivus. ut γενικὴ πτῶσις apud gramm. Γενικῶς, generaliter.

Γενυᾶς, ᾶ, ὁ idem quod γένυς, συγγενὴς, ἔκγονος, Suidæ. Plato in Philebo, νῦν ἐπὶ γένυσι τῶν πάντων αὖτις λεχθέντος.

Γενεὰ, ᾶς, genus, progenies. τούτου τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος δίκημα ἔσχηκα. Et Philo de vita Moſ. κατελείπομεν παῖδα παιδὸς καὶ παῖδας ἐκγόνων ἐκγόνους. Item generatio, genitura. ut φύλλων γενεαί, Il. γ. Exp. etiam ætas, ſeculum: quod temporis ſpatium alii triginta annorum, alii centum, alii ſeptem faciunt. Alii quantulamcunq; hominis ætatem intelligunt. ut ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, noſtro ſeculo, noſtra memoria. Demoſth.

Γενέθλη, ἡ, genus, ortus, origo. ut ἐξ ἀνέρος γενέθλη, Il. β, Et Γενέθλοι, progenies, γόνημα. Oppian. de ven. 3. & Soph. in Elect.

Γενέθλιος, ος, ὁ καὶ ἡ, natalis, natalitius. ut γενέθλιος ἡμέρα. Et γενέθλιοι θεοὶ apud Plat. de leg. 8. Γενέθλια, τὰ, natalitia, i. convivia ſolennia in honorem natalis. Lucian.

Γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens. ut γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλιὰς, ἀδος, ἡ, idem quod γενέθλιος. Nonn.

Γενεθλίδιος, ος, ὁ, natalis, natalitius. Epigr.

Γένναι, ἡ, progenies, genus Xen.

Γενναῖος, ος, ὁ, generoſus. Ariſtot. eth. 1. c. 10. & Luc. de cal. Item ingenuus. Ariſtoph. in Ran.

Γενναιόφρων, ονος, ὁ, ἡ. ὁ καὶ γενικὸς, ſeu (ſecundum antiquos) συγγενὴς ἢ ἔμφυτος, Il. ε, Οὐ γάρ μοι γενεῖον ἁλυσκάζουσα μάχεσθε. Item ingenuus. Plat. 2. de rep. Item nobili & generoſa ſtirpe ortus. Thuc. l. 2. Sic & apud Plut. γενναῖος ἰχθὺς, & γενναῖος ἵππος apud Herodian. Item generoſus, i. ſtrenuus. Herodian. l. 2. γενναῖος ἐνθυμηθείς. Item validus, vehemens ut γενναία δίνη apud Soph. in Ajace.

Γενναίως, generosè, fortiter. Herodian. l. 1.

Γενναιότης, ητος, ἡ, generoſitas. Eurip. Polyb.

Γενικὸς, ἡ, ὸν, generoſus Plat. in Phædro. Γενικῶς, generosè, fortiter. Item ingenuè.

Γένας, ου, ὁ, avunculus, frater matris, Heſych.

Γεννάω, ῶ, F. ήσω. genero, gigno Xen. εἰδῆται τὰς γυναῖκας σε. De mulieribus etiam dictum reperitur. ut Lucæ 1. Sic & γεννήσασα dicitur genitrix. Metaphoricè quoq; capitur, ut pario apud Lat. Plat. in epiſt. βλάπτων ἡδονὴ τὴν ὑπὲρ τὸν γονέα. Γεννῶμαι, paſſ. naſcor. ut ἐγεννήθη Τελαμῶνος, Iſocr. Item mediæ vocis, idem quod γεννάω. ut apud Plat. in Tim. δεῖ δὲ μιμεῖσθαι θεὸν αὐτὸν ἐγεννήσαντα.

Γέννημα, τὸ, quod natum ſeu procreatum eſt, progenies Γεννήματα, plur. num dicuntur liberi. apud Plut. de leg. & alibi. Exp. etiam fructus & fœtus terræ ac enaſcentia germina Polyb.

Γέννησις, εως, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp.

Γεννητὴς, ἐ, ὁ, generator. Plat. Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens. Plat. de leg. Γεννήτρια, ἡ genitrix. Γεννητὸς, ὴ, ὸν generatus, genitus. Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. Γεννητὸν, adverb. q. d. genitè, in modum geniti ſeu generati. Naz. Γεννητικὸς generandi vim habens, cui vis ineſt genitalis. Alex. Aphr.

Γονὴ, ἡ, genitura, fœtus, ſeu fœcura, proles. ut γονὴ παιδῶν. Il. ω. ſic γονὴ τέκνων, apud Eurip. Item genitura, fœtus, i. infans editus. Luc. Dicitur & de brutorum fœtura. apud Aeſchin. in Ctef. Extenditur & ad fructus. ut in Plat. axiocho ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur & genus apud Athen. & Soph. Exp. & partus apud Eur. in Phœn. περὶν ἐς φῶς μητρὸς ὀμφὴ γονῆς μολεῖν. Item ſemen prolificum, genitura. Heſiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῆ πιπλαγχθῆναι μελέων. Γονὰς. ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inſerviunt, tradit Gal. comm. 3. ἐς τὸ περὶ ἄρθρων. (c. 24.

Γονὴ, eſt etiam nomen paſſi ad conceptum perutilis. Aegin. l. 6.

Γόνος, ου, ὁ, (itidem ut γονὴ,) exp. generatio. apud Hom. Od. λ. & τ, ubi tamen exponi etiam poſſe γόνος ſcribit Euſt. Apud Hom. γόνος ſæpe ſignif. qui generatur, fœtus, proles. Sic dicitur Achilles θεᾶς γόνος, Il ω. Item ſemen, quod genitura etiam dicitur. Ariſtot. Γονὰς autem oxyt. (quo quo γενὸς Ionica epentheſi apud poëtas) fœcundus. γόνιμος. Eſt & ſubſt. pro fœcundo & fertili loco, vel ſolo, apud Hom. ut quũ dicit γενὸν Ἀθηναίων.

Γονόεις, εντος, ὁ, fœcundus, fertilis.

Γόνιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, genitalis prolificus, fœtificus. ut γόνιμος θερμότης, apud Plat. de leg. Et γόνιμος ὑγρότης apud Theophr. ¶ Item fœcundus, fertilis. ut apud Phil. de vita M. libr. 1. γῆ πρὸς παῦλα γονιμωτάτη Item metaph. (ſicut & fœcundus Lat.) γόνιμος ποιητὴς, apud Ariſtoph. Interdum cum genit. ut Ariſtot. de mũdo, νέφος ἐπὶ πολὺ γόνιμον ὕδατος. Γονίμως, fœcundè.

Γονεὺς, έως, ὁ, genitor, pater. Γονεῖς, pater & mater. parentes. Heſiod. Ariſtoph. Plut. Γονεύω, fortifico, ſigno: item concipio. Bud. ex Theoph. Γονέα, ἡ, fœtificatio.

Γνήσιος, ος, ὁ, originem habens legitimam, & minimè ſpurius. legitimus. ut γνήσιοι παῖδες, & γυνὴ γνησία. Exponitur & germanus. Sic γνήσιος ἀετὸς, Ariſtot. Aquila germana, & incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri poteſt quaſi γενήσιος, vel etiam γνησίως, Γνησιότης, id quod eſt legitimum. Ariſtot. rhet. l. 1.

Γνησίως, germanè, legitimè, non adulterinè.

Γόνυ, Γωνι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex γένομαι, quæ terminatione quidem eadem ſunt cum compoſitis ex γῆ, ac ſignificatione ſunt diverſa.

Ἀγενὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, qui ſemper fuit & erit, ſempiternus. Plato in Symp.

Αὐτογενὴς, idem quod αὐτοπηλύτης, Il. ο, & τ.

Ἀλλογενὴς, è mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus ἐπιθετικῶς, quia eſt orta mari, ut canit. Ovid.

Ἀρτιγενὴς, recèns genitus, modò ortus.

Αὐτογενὴς, indigena. apud Luc. in Hermot. & Plut. de prud. an. Item perennis, ut αὐτογενὴς πόλεμος. Philo de vita Moſis l. 1.

Αὐτογενὴς, ſponte ſua natus, qui ipſe ex ſe eſt, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum.

Ἀφρογενὴς, è ſpuma ortus. Veneris epith. Ἀφρογένεια etiam dicitur

Βουγενὴς, è bove ortus ſeu genitus. Apibus hoc epith. tribuitur quod ex bovinis oſſibus naſcantur.

Γηγενὴς, è terra ortus ſeu natus. Soph. Γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Ariſtoph. in Neb.

Διογενὴς, è Iove ortus, Iove editus. ut διογενὲς τέκνον, apud Soph. de Pall. διογενὲς Φῶς apud Eurip.

Ἔγγενὴς, innatus, ingenitus ut Bud. interpr. apud Soph. in El. Vide & in comp. ex γῆ. Ἐγγενῶς, i. γνησίως, apud eundem.

Ἐνδογενὴς, intus genitus, ſeu domi natus.

Ἐπιγενὴς, affertur pro indigena. Poteſt exponi etiam natus póſt.

Ἡμιγενὴς, ſemigenitus. apud Plat. in Tim.

Ἠερογενὴς, manè ortus. ὁ σὺν ἕῳ γενόμενος. vel aëre genitus, aëre natus. Apoll. Arg. 2. de aurora, ἐφαιδρύνθη ἠερογενὴς. Ἠερογένεια. pro eodem. Il. α.

Θεογενὴς, Deo genitus. Deo natus. Nonn.

Θαλυγενὴς, è fœmina ortus, muliebris. Plato de leg.

Ἰθαγενὴς, rectè i. legitimè natus. Od. ξ. Et ἰθαγενὴς πολίτης, indigena civis. Ἰθιγενὴς, etiam ſcribi annotat Euſt.

Κυπρογενὴς, in Cypro natus. Κυπρογένεια ἡ, epith. Veneris, quòd ibidem & nata eſſe credatur & religiosè colatur. Heſiod. in Theogon.

Μεσογενὴς, qui mediæ eſt ætatis, ὁ σὺν μέσῃ τῇ ἡλικίᾳ γεγενώς. Heſych.

Μοιρογενὴς, felici fato natus. Il. γ.

Μονογενὴς, unigena, unigenitus. Plato in Tim. Μονογενὴς poëticè ν metri cauſa inſerto, pro eodem. Μονογενὴς ὑὸς πάϊς, apud Heſiod.

Νεογενὴς, nuper natus, recèns natus. Plato in Theæt. Νεηγενὴς, apud poëtas pro eodem Dicitur & Νεογενὴς pro eodem. & νεογενὸς, ν in λ mutato. Et Νεογενλαῖος pro eodem.

Νεογνὸς, idem. Factũ eſſe per ſyncopen pro νεογενὸς, tradit Euſt.

Νεφελογενὴς, nube genitus, nubigena. Epithetum eſt Centaurorum, item Phryxi & Helles: quorum illi ex nube qua Ixion deceptus eſt, hi ex Nephele nati fuerunt. vide Euſt.

Οἰκογενὴς, domi noſtrę natus, non emptitius ſeu adventitius, vernaculus. Plut. & Ariſtot. Interdũ pro verna ſeu ſervo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiã domeſticus. Heſych.

Ὀφιογενὴς, ſerpentigena. Strab.

Ὀψιγενὴς, ſerò genitus, tardè natus.

Παλαιγενὴς, q. d. olim genitus: unde ponitur pro priſco ſeu vetuſto. ut apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φατῶν μνήσομαι. Item pro annoſo ſeu ſene, apud Ariſtoph.

Παλιγενὴς, renatus. Nonn.

Πολυγενεῖς, ῶν, οἱ, diverſis parentibus nati.

Πρεσβυγενὴς, priſcus q. d. antiquus natu. Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas. Plutarch. Symp.

Πρωτογενὴς, primigenitus, primigenus, primitivus. Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, ſenior.

Πυρογενὴς, igni ſatus, igni genitus. Apud Eurip. πυρογενὴς πολέμου exp. ἀπίθανος, ἀνήμερος. nam quum ignis ſit res ſæva ſæva itidem ſunt quæ ex eo nata ſunt. Innuit autem per πυρογενῆ πολέμου enſem quoniam in igni ferrum molliri & cudi ſolet.

Πυρογενὴς, ex frumento ortus. Epigr.

Τριτογενὴς, & Τριτογένεια, ἡ, Minervæ epith. ita dictæ quòd vel ad Tritonem fluvium ſeu paludem nata ſit, cujus accolas ei ſacrificare tradit Herodotus. vel quòd è Tritone, i. Neptuno orta ſit, ut Libyæ incolæ opinantur. vel quod è capite Iovis prognata exiſtimetur. Τρίτων enim caput eſt Cretenſium lingua. vel quòd tertia menſis die nata eſſe credatur. vel (activè accipiendo) quòd tria hominibus ingeneret, νοῦν, μνήμην, φρόνησιν, ſeu (ut Empedocles vult) σὺν λόγῳ ἕδνα κλῶς τὸ νοηθέν, ὀρθὸς πρᾶπίδων αὐτός. vel quod τὸ πρῶτον ἐγγένηται τοῖς ἐχθροῖς, inquit Euſt. ¶ Τριτογένεια apud Ariſtoph. in Neb. (ut ſchol. tradit) eſt genus ſaltationis.

Ὑπογενὴς, ex materia ortus, Orph.

Ὑστερογενὴς, poſterior natu ſeu ortu. Syneſ. epiſt. 105.

Χαμαιγενὴς, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Heſiod. in Theog.

Secundum compoſitorum genus ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, abſum, ut ἀπογιγνόμενος τῆς μάχης, ex Herodot. qui abeſt

abeſt à prælio. Thucyd. 1. τῶν ἀμαρτημάτων ἀπομόχθοι, qui à maleficiis abfuiſtis. ¶ Item, decedo, cui opponitur παρεγίνομαι, accedo: apud eundem libr. 2. πορεύομαι δὲ αὐτὸς ἀπερίγνεῦ μὴ ἐδὲν τῷ στρατῷ, ἀμηλικόσω, παρεγίγνετο δὲ. Apud Ariſtot. autem in Phyſiognom. ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι & ἀπολείπειν. Et apud Gregor. ἐπιγίνεσθαι, & ἀπογίνεσθαι, accedere ſeu advenire, & abſcedere. ¶ Item pro, deſum apud Andocidem. ¶ Item, morior, Thuc. l. 2. τὰ μὲν ὄντα τῶν ἀπογιγνομένων.

Διαγίνομαι, interſum, (eo ſenſu quo dicitur ſpatium aliquod temporis interfuiſſe) Plut. ἐτῶν διαγενομένων διακοσίων, ducentis annis interlapſis. ¶ Item duro, permaneo, perenno. Plat. in Apol. ζωσαδε ἐτη διαγένεσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλὴς διαγένεσθαι, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro, evado apud Syneſ. ἐ διαγένοιμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐγγίνομαι, inſum, vel innaſcor. Plat. de rep. 1. ἐν ἐλαττόνεροις τὸ δίκαιος ἐγγενομένη ἀδικία μείζω ποιεῖ κακίας, apud Xen. ὀρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγενομένην. ¶ Item interſum interjicior, (de tempore dictum) ut διαγίνομαι. Thuc. 1. χρόνου ἐγγενομένου. Idem lib. 8. διαφορᾶς ἐγγενομένης. Et χρόνων ἐγγενομένων apud Demoſth. capitis interim multis annis. ¶ Ἐγγίνεται cum infin. licet, facultas eſt. Aeſchin. ἐμοὶ δ' ἐξεγένετο παρελθεῖν. Sic Plut. ὡς ἐγένετο τῷ ἀνδρὶ συμβῶναι.

Ἐγγίνομαι, enaſcor, oriundus ſum, ut in hoc hemiſtichio, οἱ γῆς ἐξεγένοντο. qui è terra nati ſunt. Plin. in lib. de virtutibus mul. ὃ δὲ τὰ τοιαῦτα δυνάμενος καὶ δυνάμενος ἐ δυνάμενος, ὅθεν ἐξεγένετο, in uteros matrum unde editi eſſent. Sic mid. Oniocr. 1. τὸ δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἧς ἐξεφύη τις ἐ ἐξ ἧς γέγονε. Ἐγγίνεται cum infinit. licet, &c. ut ἐγγίνεται Aeſch. in Ctes. ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο αὐτοῖς ποιῆσαι. Et apud Herodotum, ἐξεγένετό μοι ἀπικέσθαι πίσας, facultas detur contingat mihi Athenienſes ulciſci.

Ἐπιγίνομαι, ſupernaſcor, ſeu poſtnaſcor. unde οἱ ἐπιγενόμενοι dicuntur poſteri. Iſocr. in Helene, διαύτης δὲ τῆς γυναικὸς ἐδένα τῶν ἐπιγενομένων ἀξιωθῆναι. Sic apud Thuc. ſæpe. ¶ Item adnaſcor. ut Theoph. de cauſ. 6. ζητήσειν αὐτὸς ἀφ' ὅτου ποτὲ ἕκαστοις ἐγγένεται ἢ ἐπιγένεται καὶ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. ¶ Item ſuccedo ſubſequor, ſequor, apud Thucydidem ſæpe. ut τὸ δὲ ἐπιγιγνόμενον θέρος, & χρόνῳ, item τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. pro ſuperveniente apud eundem Thuc. accipitur hîc οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς καὶ νύκτα Philo de mundo ζῴοις ἐπιγίνεται τελοῦντι. Item exoriens exiſto: ut apud Xenoph. ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Ἐπιγίνομαι oppoſitum τῷ ἀπογίνομαι, vide ſuprà.

Ἐπίγονα, τὰ, quod ad aliquam rem quaſi ſuperaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu conſequitur.

Καταγίνομαι, verſor & ſum occupatus. ut γεωμετρίᾳ ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ ποσὸν καταγίνομένη συνεχές, ἀκίνητον. Item Gregor. in Epitaph. in patrem tuum, θαυμάζειν ὅτι περὶ μὲν τἄλλα ἐτω καταγεγήραμεν ὡς μόνα πρὸς ἀφηλίαν ἔχοντες. Apud Demoſth. in Midiam, in teſtium quorundam verbis, ponitur pro moror, i. habito.

Μεταγίνομαι, ſum poſt Heſych.

Μεταγενής, unde μεταγενέστερος, qui poſt natus eſt, minor natu.

Παραγίνομαι, adſum, interſum, ut ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι apud Aeſchin. Et cum dat. perſonæ Plat. de rep. Σοφοκλέα ποτὲ παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ τι, adfui Sophocli quum interrogaretur. vel interfui interrogationi propoſitæ Sophocli. vel, me præſente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ exp. ſiſti judicio. Dicuntur παραγίνεσθαι & qui adſunt alicui in judicio, ut advocati. Plato de rep. 2. παραγενόμενον δικαιοσύνῃ κατηγορεῖν. A Budæo exponitur & præſidio eſſe, apud eundem Plat. de rep. 10. ¶ Item ſupervenio, Xen. παρεγένετο (Ἱππίας) τῷ Σωκράτει λέγοντι ταῦτα. ¶ Item evenio: apud Syneſ. lib. de inſomn. τὸ, τε ἡδέως καὶ τὸ πραγμάτων, ἐ τῷ παραγενομένοις ἐπιτυμοῦσιν χρήσασθαι. ¶ Item advenio, venio, accedo, eo. ut apud Xenoph. Pæd. 8. ταχὺ μὲν ὅποι ἐδεῖ παρεγιγνόμεθα. Et παραγίνεσθαι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, Aeſch. Rurſus Xen. l. 4. ἢ δύνηται ναῦς ἡμῖν παραγενέσθαι. ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur ſata quæ è terra erumpunt & germinant, Theophr. de cauſ. l. 4. διὸ ταχύ τε παραγίνεται ἐ τῶν τοῦτο τῷ ὥρᾳ φύεται. Et ſic identidem eum uti ſcribit.

Συμπαραγίνομαι, (decomp.) ſimul adſum, ſimul advenio ex Chryſoſt. in epiſt. ad Philip.

Περιγίνομαι, ſuperſum. ut apud Ariſtoph. in Pluto, περιγίνεσθαι & ἀπολείπειν opponuntur ſicut Lat. ſuperesſe & deeſſe. Sic & apud Plat. de leg. l. 5. περιγίνεσθαι & ἐκλείπειν ſunt oppoſita. Et pro ſupereſſe, reliquum eſſe, reſtare. Demoſth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, & quæ inde ſuperfuiſſent. Sic τὸ περιγιγνόμενον ἀργύριον, ex Iſocr. ¶ Item ſuperſum, i. evado, ſaluus evado, incolumis ſum, ſervor à morte. Demoſth. ὅπ ἐχοῖς τι ἔτι περιγένεσθαι. Thuc. 1. ἐκ τῶν κινδύνων καὶ περιγενέσθαι. ¶ Item Bud. περιγίνεσθαι, interpr. etiam ſuperesſe, promptum eſſe, integrum eſſe, πλέον ἔναι. ut Ariſtippus interrogatus πότερον αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίᾳ, (inquit) πότερον ἐγνῶτο, & πότερον ἐνικήσεν τῶν ἄλλων. Exponitur &, obvenire, contingere: ut apud Thuc. 4. ὥστε ἀμαχητὶ αὐτῷ περιγενέσθαι αὐτοῖς ὧν ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8. ἐπὶ ἐ τῇ νίκῃ πᾶν ὁ καιρὸς αὐτοῖς περιγίνεται. Vtitur & in malam partem eodem libro, ὅθεν αὐτῷ περιγενόντο ὡς μὲν τῶν οἰκείων μῖσος τε ὀργή. Περιγίνομαι item ἐς ἐναντίον συμβαίνω, Bud. ¶ Item Περιγίνομαι, ſum ſuperior, vinco. Od. θ. v. 102. ὅστον περιγινόμεθ' ἄλλων πυξ τε, παλαισμοσύνῃ τε, καὶ ἁλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. l. 8. περιγίνεσθαι τῶν πολεμίων, & alibi ſæpe, non additio genitivo. Interdum additur & dativus rei: ut Xenoph. περιγίνομαί τινι τάχει. Et cum accuſ. περιγίνεσθαι τὰ ὀλύμπια, apud Plutarchum. Περιγενητικὸς, vincendi vim habens. ut ἀμφοτερικὴν περιγενητικὴν ἀπάντων. Plutarch.

Προσπαρέγγινεσθαι (decomp.) ſuperesſe, apud Dem.

Προγίνομαι, ſum antè, antecedo, præcedo (unde οἱ προγεγενότες vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur majores) Thuc. initio lib. 1. καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, & omnium ſuperiorum maximè memorabile. Ariſtot. ethic. 3. c. 2. προγίνεσθαι & παρακολουθεῖν opponit. ¶ Item procedo, ut Il. σ. Οἱ δὲ πρὸ πρόγονοντο.

Προγενέστερος, qui antè natus eſt, qui ætate antecedit. major natu, in qua ſignif. Hom. addit dativum γενεῇ. Il. η. Ἦ ὄφρα γενεῇ προγενέστερος ἔμμεναι ἄλλων. Et pro, antiquior προγενέστερος ὁμόνοια. Syneſ. de inſom. Apud Plut. in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι exp. priſci. Et ſuperl. προγενέστατος, antiquiſſimus. A Budæo redditur etiam autor gentis apud Polybium, ἄρχεται ἀπὸ τῶν προγενεστάτων τῶν παρόντων.

Προσγίνομαι, adnaſcor, item accedo, Bud. ex Baſil. Fi opponitur ἀπογίνομαι apud Thucyd. Apud eundem προσγενόμενα ναυτικὰ exp. acceſſione claſſis. Sic προσγενόμενος in Plat. Tim. accedere. Bud. vertit etiam acceſſionis vice cedere, apud Phil. Et προσγενόμενοι τῇ βασιλεῖ. ex Plut. Themiſt. exp. regis ſocietatem ſequuti.

Συγγίνομαι, ſimul ſum converſor, Syneſ. θεωρία δὲ ἐ περὶ τὸ εὖ ἀξιοῖ συγγίνεσθαι. Herodian. l. 7. τῶν τε θεραπαινῶν πᾶσιν ἡ συγγένοντο τῷ Ἀλεξάνδρῳ. Sæpe dicitur pro converſor (eo ſenſu quo dicitur & congredior, vel conſuetudo mihi eſt cum aliquo, & venio in colloquium) unde apud Plat. de rep. 1. χαλεποὶ ἐ ξυγγενέσθαι εἰσὶ, ex. diffi. lis eſt eorum conſuetudo. Xen. Pæd. 7. πλὴν τοῖς φίλοις αὐτὸν χολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. Affertur & συγγίνεσθαι λόγῳ ex Ariſtot. Rhet. Et συγγίνεσθαι λόγου τινὶ ex Ariſtoph. in Nubib. q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cum dat. rei, ut συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ, verſari in ſtudio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. verſari in penuria, paupertate premi. ¶ Item, concumbo, coëo. (in qua ſignif. dicitur & congredior, conſuesco, conſuetudinem habeo) Plato de rep. 1. οἱός τ' ἐ γυναικὶ συγγένεσθε. ¶ Item ſimul ſum. adſum, auxilior Sophocl. ὧδε συγγενέσθε.

Προσυγγίνομαι, (decomp.) antè congredior ſeu colloquor. Thucycid. l. 8.

Tertium compoſitorum genus ex γένεσις.

Θεογένεσία, ἡ, regeneratio, baptiſmus, apud Dionyſ. Areop. Vocabulum theologicum, quaſi divinæ & priſtinæ originis noſtræ inſtauratio.

Πολιγενεσία, ἡ, q. d. renaſcentia, ſecundus ortus, inſtauratio. Philo de mundo & Plutarch. περὶ σαρκῶν. Item univerſalis reſurrectio: & pro baptiſmo, apud Dionyſ. Areop. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας apud Naz. lavacrum quo antiqua noſtra origo inſtauratur.

Quartum compoſitorum genus ex γένετης.

Ἀΐδιγένετης, ὁ, ὁ qui ſemper extitit vel eſt ſempiternus. Et αἰωνογένετης pro eodem, verſus gratia inſerto. Il. β.

Ἀθρηγένετης frigus & pruinam, vel ſerenitatem inducens. Od. ε,

Καὶ βορέης αἰθρηγένετης μέγα κῦμα κυλίνδει.

Γηγένετης, idem quod γηγενὴς Plut. in Apophth.

Ἐκγεν-ης, ους, ὁ, oriundus, ortus ex. ut ἐκγένετα Λακεδαίμονος apud Eurip.

Εὐγένετης, præſtanti genere ortus, generoſus. Epigr.

Τηλυγένης, ſive τηλύγετος, natus procul abſente patre. Item quem parentes in ſenecta genuêre ideoque præ cæteris dilectus. interdum exp. unicus. Heſych. Suid. Plut. Sæpe utitur Homerus. Videtur dictum quaſi τηλυγένετης.

Παγγενέτης, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

Quintum compoſitorum genus ex γενὴς.

Ἀγένητος, ους, ὁ, ἡ, ortum non habens; cujus origo nulla eſt. Plato in Phædon. ἀρχὴ δὲ ἀγένητον, Cicer. interpr. principii nulla eſt origo. Eſt etiam non factus, infectus apud eundem in Gorg.

Θεογένητος, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, & Dionyſ. Areop. baptiſatus.

Διόγνητος, a Iove ortum habens, a Iove genitus, ideoque nobilis, generoſus. idem quod διογενὴς. Heſiod. διόγνητος ὅλος. Eſt autem per ſyncopen metri gratia factum ex Διογένητος.

Ἐφιγένητος, inſenter factus. Ignis epith. apud Orph.

Καγγένητος, ους, ὁ, frater; idem quod κάσις, frater ex utroq; parente, i. germanus, Il. ζ. & τ. Dicuntur etiam καγγενῆς consobrini, fratrum vel ſororum filii. Et generaliter pro conſanguineis poni teſtatur Euſt. Il. α. Fœmininum eſt καγγενὴ, ſoror, germana. Iliad. ο. & ω. Et Soph. ¶ Accipitur καγγενὴς etiam adjectivè

a. jectivè pro, fraternus, germanus. Soph. in Antig. φίλη δ' ἔσοι κασιγνήτου γυναί.

Decomp. Αὐθαδασίγνητος, germanus, genuinus frater. Il. γ. & π.

Αὐθαδασιγνήτη, soror germana, soror genuina seu nativa.

Μητροκασίγνητος, matris frater, avunculus.

Μητροκασιγνήτη, matris germana, i. matertera.

Πατροκασίγνητος, patris frater, patruus. Hesiodus, λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους.

Νοθογενήτης, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est ut sit nothus. Hesych.

Sexum compositorum genus, ex γενής.

Ἀγενής, ές, ὁ ἡ cui γένη, i. liberi non sunt. ἄπαις. Suid. ex Ilæo. Item ὁ μηδὲν ὢν τῇ γένει, ἀνανδρος, minimè generosus, degener, cui opp. εὐγενής. Herod. l. 4. & 7. & Plut. in Symp.

Ἀγένεια, ἡ, ex non. δυσγένεια, Suid.

Ἀλογενής, qui vel quæ est alius gentis. aliunde genus habens, cui contr. αὐτογενής.

Αὐτογενής, indigena. Vide paulò antè in compositis ex γείνομαι.

Γηγενής, cui gens è terra est.

Διγενής, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus. Theophyl. epist. 43. τὸ δηλυὲς ἡμιανδρίον.

Δυσγενής, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus.

Δυσγένεια, ἡ, ignobilitas. Plut. Item animus de gener, ignavia. Philo de mundo & Plut. de lib. educ.

Ἔγγενής, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Aeschin. Aliam signif. vide in primo genere compositorum.

Ἑτερογενής, qui alterius est generis, cui contr. ὁμογενής. Aristot.

Εὐγενής, claro & nobili genere ortus, generosus. Aristot. l. 1. an. & Herodian. lib. 7. Tribuitur & rebus inanimatis, ut εὐγενὴ δένδρα, apud Phil. εὐγενῆς πυροί, apud Gal. ad Glauc. Item generosus, i. strenuus. Aristot. & Philo de vita M. Item ingenuus. Aristot & Philo. Εὐηγενής, idem pleonasmo τὴν ἡ, Eust.

Εὐγενῶς, generosè. Plut. Εὐγένεια nobilitas. Aristot. in Pan. Item ingenuitas. Synes. epist. 1.

Εὐγονώτερος, lata generationes habens. Nonn. (Dioscor.

Ἰδιογενής, propriũ & privatum genus habens, sui generis. Bud. ex

Ὁμογενής, qui ejusdem generis est, propinquus genere cognatus, Eurip. in Phœniss. ¶ Apud Philosophos & Logicos est, qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμογενῆ vocantur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογενῆ μέρεα apud Gal. dicuntur partes corporis similares. Ὁμογένεια, cognatio. Ὁμογενῶς, ejusdem generis complexu, ejusdem generis ratione.

Ὁμόγνιος, per syncopen factum videtur pro ὁμογένιος. Et ὁμόγνιοι θεοὶ penates dii, apud Plat. de leg. At ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Iupiter, ex Synesio.

Ὁμοιογενής, qui similis & propriè ejusdem est generis.

Ὁμοιογένεια, generis similitudo.

Παγγενής, qui omnium generum est. Παγγενῆ, adverb. per omnia genera, generaliter.

Συγγενής, generis propinquitate conjunctus, cognatus. Plut. in Fab. Συγγενὴς τῷ Φαβίῳ. Metaphoricè etiam capitur, ut & Lat. cognatus affluis, ut συγγενὴς τῷ πράγματος, apud Plat. epist. 7.

Συγγένεια, ἡ, cognatio affinitas. Plat. Luc.

Συγγενικὸς, ἡ, ὁ, idem quod συγγενής. Plut. in Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina. Idem in Per. συγγενικὸν νόσημα, gentilis & hæreditarius morbus, συγγενικαὶ τρίχες apud Aristot. pili congeniti, qui & συγγενεῖς. (scribit.

Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata. Synes. epist. 155. Pollux barbarũ es-

Τεγενής, tertia perfectus generatione, ut vermes insectorum. Bud. ex Gaza.

Τεγένεια, tertius generis gradus. Strabo l. 2.

Septimum compositorum genus ex γενέθλη.

Ἀγενέθλος, ος, ὁ ἡ, cui γενέθλη aut γένεθλον, non est.

Ἀεισγενέθλου χῶρος, locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigrammat.

Ἀριγενέθλος, idem quod ἀρτιγενής.

Αὐτογενέθλος, cui ipsi ex se ipso genus est. Nonn.

Καρπογενέθλος, Apollo, generator fructuum. in Epigr.

Προγενέθλος, origine aut nativitate antecedens, antè genitus. Nonn.

Ὑψιγενέθλος, in alto natus. ut ὑψιγενέθλου θεὸς, apud Nonn.

Octavum compositorum genus ex γένια.

Ἀγένιος, ος, ὁ ἡ, ignobilis, ignobili loco natus, ut ἀγένιος ἢ εὐπατρίδης. Luc. Item degener, ignavus, minimè generosus, cui opponitur γενναῖος, apud Plat. Accipitur etiam pro, abjectus, vilis, humilis, & interdum copulatur cum πανοῦργος. Dicitur de persona & de re. (animo. Dem.

Ἀγένιως, ignavè, parùm viriliter, remissè, remisso vel abjecto

Ἀγένια, ignobilitas generis. Aristot. el. Pol. Item ignavia, mollities animi. Exp. & timiditas, à Suida. Ἀγένιες, (*substantivè*) idem.

Ἀεγένιος, sempiternus, cujus γένια est sempiterna. Plat. 6. de leg.

Nonum compositorum genus ex γενέα.

Ἀγένητος, non genitus, non generatus Naz. in Orat. de Filio. ¶ Item non generans. Theophr. de caus. pl. l. 6. ἀγένητον τὸ ἀλλ-

μυρόν. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus. Hesych.

Ἀγενησία, q. d. ingeneratio, ingenitum. Naz. in orat. de Filio.

Φιλαγένητος, cui τὸ ἀγένητον placet. Naz.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, regigno. 1. Pet. 1. Ἀναγέννησις, regeneratio, i. baptismus. Greg.

Ἀναγενάω, genero, produco.

Ἀρτιγένητος, modò natus, ut βρέφος ἀρτιγένητον.

Ἐπιγενάω, adgenero, insuper genero. Ἐπιγενηματικὸς, ἡ, ὁ agnatus, i. ἐπιγενὴς, postea natus. Bud. ex Greg.

Προσεπιγενάω, insuper adgenero vel ingenero.

Προγενάω, ῶ, antè genero. Προγενήτωρ, ορος, ὁ, progenitor. Eur.

Πρωτογένημα, τὸ, quod primum enatum & eductum est. Exodi 23.

Συγγενάω, congenero. Συγγενήτωρ. q. d. congenitor, ut συγγενήτωρ τέκνων, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato de leg.

Ultimum compositorum genus ex γονὴ, aut γόνος, aut prat. γέγονα.

Ἄγονος, ος, ὁ ἡ, non natus, cui γονὴ vel γόνος non est, infœcundus, sterilis, cui oppon. γόνιμος Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit. Ἀγονία, sterilitas, infœcunditas.

Ἀγονέω, ῶ, sterilis & infœcundus sum.

Ἀμφιγυος, ὑος privignus, qui ex priore est uxore. Hesych. Etym.

Ἀμφιγυοι, οἱ, duabus matribus geniti. q. d. quorum diversa est genitura vel diverso semine geniti. Hesych.

Ἀνδρογόνος, virum generans vel gignens. Hesiod.

Ἀνθρωπογονία, ἡ, hominum generatio, quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum. Aratus.

Ἀπόγονος, ος, ὁ ortus, oriundus, seu nepos, posterus. Isocrat. in Evag. τίνων ὢν ἀπόγονος; quib ortus majoribus? Paull. in Mess. πρὸς ἀπόγονος, prone, os, ἀπόγονος τέταρτος, abnepos. Adjectivè etiam capitur, & ad res inanimatas transfertur, ut ἀπόγονα τὰ δείπνων, hæc è conviviis oriuntur. Apud Hippocr. ἀπόγονα (ut Gal. annotat) quidam exp. γόνιμα, alii ἄγονα.

Ἀπογονὴ posteritas. Bud. ex Pand.

Ἀεσίγονος, ex Nonno exp. optimæ prolis parens, secundum quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀρισγόνος.

Ἀρρενόγονος, ος, ὁ ἡ, masculos procreans, mares generans. Dioscorid. l. 3.

Ἀρρενογονία, masculorum generatio seu procreatio.

Ἀστιγονος idem quod ἀρτιγενής, modò genitus, modò natus. Oppian. de venatione l. 3.

Ἀρχαιόγονος, antiquus. Aristot. Ἀρχαιογονία, antiquitas. Basil. Dicitur & Ἀρχεγόνος pro ἀρχαιόγονος, Greg.

Αὐτόγονος, ipse per se genitus, ipse à se ortum habens. Nonn.

Βλαψιγενία, (q. d. *fœtus seu partus læsio*) dici fertur quum apes morbo, ignavia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Δεκαγενία, ἡ, generatio ad decimum usq; gradum, Luc.

Δίγονος, geminus seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.

Διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio.

Διπλογονέω, ῶ, bina pario, seu bis pario.

Ἔκγονος, ος, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. & Herod. l. 5. Ἐκγόνη, ἡ, neptis.

Ἔκγονον, ος, τὸ, fœtus, fœtura. Bud. ex Synes.

Decomp. Ἀπέκγονος, pronepos.

Διεκγονος, atnepos. Διεκγόνη, atneptis.

Τετρέκγονος, trinepos, Τετρεκγόνη, trineptis.

Ἔκγονος, ος, ὁ, idem quod ἀπόγονος, apud Antiph. & Plat. Adjectivè etiam capitur. ut apud Plat. de rep ἔκγονοι χώρης τραχείας, oriundi è regione aspera. Et ἔκγονος παιδιᾶων, disciplinis imbutus & literarum quasi alumnus apud eundem.

Ἀπέκγονος, (*comp.*) abnepos.

Ἐπίγονος, ος, ὁ, pòst natus. Bud. ex Plat. de leg. 5.

Ἐπιγονὴ, instauratio generis, subsidium generis. Luc.

Ἑπιρόγονον ζῶον dicitur mulus, quòd sit è diverso semine prognatum animal. equino videlicet & asinino. Item de lupo cervario d. cipitest, qu. Græci θὼς est.

Εὔγονος, ος, ὁ ἡ, fœcundus, ad generandũ & procreandũ habilis.

Εὐγονία, fœcunditas. Xen. in polit. Laced. Εὐγονέω, ῶ, fœtifico Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ζωογόνος, ος, ὁ ἡ, vitalis, vivum & animale generans, ut ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum, genitale semen. cui opp. ἄγονον. ¶ Item numerus septenarius, quòd infantes septimo mense nati vivant facilius quam qui sequenti: quâ de re Alex. Aphr. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Bud. ex Theophrast. Ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens. Philo de vita Mos. l. 3.

Ζωογονέω, ῶ. animal procreo, animale & vivum gigno seu produco animo, fœtifico. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæq; & fruges quum vermes procreant seu vermiculantur. Theoph. de vitiis frugum. Ζωογονέμενα activa etiam signif. capitur pro ζωογονῶν, ut Bud. ann. ex Theophr.

Θεογονία, deorum generatio, Deorum ortus. Hesiod.

Θεόγνια, τὰ, Deinatalis, ut exp. apud Demosth.

Θηλυγόνος, fœminam procreans, ut θηλυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θηλυγόνον, à Dioscor. dicitur phylli species quædam, quòd faciat θηλυτοκεῖν.

Θηλυγονία,

Θηλυγονία, ἡ, fœminarum procreatio. Item cognatio, i. propinquitas à matre. Herodian. 2.

Καρπογόνος, fructum gignens, frugifer. Καρπογονία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt. ex Polyb.

Καρποτοκέω, ῶ, fructū gigno, fructum edo seu fero. Theophr.

Κεφαλιγόνος, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων, in capite fœtum habens. Papaveris epith. Nicandro in Alexiph. Κέφλη autem per syncopen factum ex κεφαλὴ Macedonicè mutato, φ in β.

Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio. Ioseph. de antiq. (neratio.

Κυρογονία, apud Hippocr. περὶ γονῆς, puerorum siue puellorum ge-

Κοσμογονία, mundi generatio. Laërt.

Νεόγονος & νεογνός, recens à partu, recenti partu editus, recèns natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem affertur ex Isæo νεογελὴς, & ex Hom. νεογλὸς, Od. μ.

Ὀλιγογόνος, paucos genera ns aut procreãs, infœcundus. Aristot.

Ὀμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὀμόγονα, τὰ, quę ejusdem sunt generis, ὁμοφυῆ.

Ὀμόγνιος idem cum ὁμόγονος.

Ὀνειρογόνος, in somnis genituræ profluvium.

Ὀνιδογόνος, ex ave natus. Eur p. (dam.

Ὀρνιθογονία, avium generatio seu origo. Ita vocatur liber qui-

Ὀψίγονος, serò genitus. Philo de mundo. Ὀψίγονοι dicuntur etiam posteri, qui serò, i. longo pòst tempore nascuntur. Oda, unde & ὀψιγονία, ας, τὸ, pro posteritate capitur.

Παιδογόνος, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens Exp. & prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in Epigr. Item fœcundus. apud Theophr.

Παιδογονία, liberorum procr tio. Plat. de leg.

Παλαιγόνος, prisc us, ut παλαιογόνων Κεκροπίων, in Epigr. Dicitur etiam παλαίγονος pro eodem.

Πηλόγονος, cui genus è luto est, è luto natus. Πηλόγονοι dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putentur. Callim.

Πολύγονος,) vel forsan πολυγονος) fœcundus. Oppian. lib. 3. de ven. Et Herodot. libr 8 Πολύγονον etiam herba est, quam Latini sanguinariam vocant Sic dicta (ut Plin. scribit l. 27. c. 12.) à quibusdam ob multitudinem seminis: vel (ut Scribonius Largus vult) quia multa est & ubiq; nascitur. Vide Diosc. l. 4. c. 4.

Πολυγονία, fœcunditas. Areop.

Πρόγονος, progenitor. idem quod πρόπαππος. Plat. 10. de leg.

Πρόγονος πατρὸς, avus, Plat. πρόγονος τεταρτος, abavus. Item autor gentis alicujus ut apud Isocr. τὸ δὲ γένος τῶν τοιούτων πρόγονος ὁ Αἰακός. Πρόγονοι in plur. dicuntur οἱ πάτερω. majores, prædecessores ut vulgò vocant. Thuc lib. 2. & Herodian. lib. 2. Et metaphoricè pro ἀρχηγοί. ut apud Soph. in Ajace. & apud Aristid. ¶ Πρόγονος, adjectivè etiam capitur. ut πρόγονον γῆρας. avitum genus. ¶ Item, privignus. B.

Προγόνη, privigna. Theophr. in inst civil. Προγονικὸς, avitus. Philo de vita Mos. l. 1. & Herodod. l. 7.

Πρωτόγονος primigenitus, primigenus, primitivus. Il. ψ.

Πυριγόνος, ignem generans. Plut.

Στιγόνος, qui in cum usum nascitur, ut esui sit. Nic. in Alexiph.

Σύγγονον, cognatus, idem quod συγγενής. Item germanus. Eurip.

Τεκνογονέω, ῶ, liberos gigno seu procreo. in Epigr.

Τεκνογονία, liberorum procreatio. Hippocr. in epist. ad Demag.

Τελεογόνος, perfectum pariens. Τελεογονία, perfectæ generatio

Τελεόγονος, perfectè generatus, vitalis. Et τελεόγονα, perfecti

Τελεσιγόνος, fœtum perficiens. prolificus. (fœtus.

Τηλεγόνος, in longinquo solo natus.

Τριγονία, ἡ, tertium genus, ut nepos. Dem.

Τριγονίω, ῶ, tertiò genero vel pario. Theophr. de caus. pl. li. 1. cap. 9.

Γωνὴ, Λάγγης seu Λάγγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΕΙΣΟΝ, vel γέσσον, ου τὸ, suggrunda seu suggrundium, i. pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur. vide Poll. & Etym. Apud Eur. in Or. Ἡ πρὸ δὲ θριγκῶ κρῶτα σωφρώσω σέθεν, Ῥῆξας παλαιὰ γέσσα, τεκτόνων πόνον. Schol. dicit γέσσα idē esse quod θριγκὸς, i. λίθους τὰς ἐξοχὰς τῆς δωμάτων ἐπικειμένους. Metaph. capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γέσσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et γέσσα ὀφρύων, ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt. quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.

Γεσσόομαι, ώμαι, in suggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Γέσσωμα, τὸ, suggrundatio, q. d. suggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.

Γέσσωσις. imbricatio, suggrundatio.

Γέσσον, ου, τὸ, Suid. idem est quod γέσσον. Item γῆσσον pro eodem apud eundem.

Composita.

Ἀγέσσωτος, suggrunda non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym.

Ἀπογεσσόω ῶ, F. ώσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. ὥσπερ κεκραμένῃ ἀπογεσσωμένῃ πόρρωθεν, οἷα ἔχει σῖα τῶν τετραπόδων, aures longæ imbricatæque amplis suggrundis.

Ὑπόγεσσος, ου, ὁ, ἡ, qui sub suggrundiis est. unde ἀείζωον majus Plin. ὑπόγεσσον vocari scribit, quoniam in suggrundiis fere nascitur.

ΓΕΙΤΩΝ, ονος, ὁ, ἡ, vicinus. Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plutarch. ἃ ἐᾶ μεζελαμβάνων ὕδωρ ἐς ἀπορίαν τὸς γείτονας. Item vicinus, i. affinis, similis. Lucian. σκόπει εἰ οὐ γείτονα ἐστὶ τὰ δόγματα, specta num inter se affinia sint & consentiant.

Volunt deductum à γέα quasi γείτων, vel à γῆ quasi γήϊτων.

Γείτειρα, ἡ, vicina. ut πέκτων τέκτειρα.

Γειτνία, ἡ, vicinitas. apud Plat. l. 8. de leg. & Aristor. rhet. l. 2.

Γειτονέω, ῶ, vicinus sum. Plat. & Phocyl.

Γειτόνημα, τὸ vicinitas. Plat. l. 4. de leg. Γειτόνησις, idem.

Γειτνιάω, idem cum γειτονέω, Apud Alex. Aphr. Γειτνιάσματα, idem apud Hippocratem.

Γειτόσων, ωνος, ὁ, vicinus. Epigr.

Γειτνια, ἡ idem quod γειτνία, vicinitas, vicinià.

Γειτνιάω & γειτνιάζω vicinus sum. ut Herodot. l. 6. πρὸς τὸς γειτνιῶντας & ὁμοφύλους βαρβάρους, adversus vicinos barbaros. Et γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quoad similitudinem Luc. de hist. scrib.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Ἀγείτων, ονος, ὁ, ἡ, vicino carens, cui vicinus non est.

Ἀγρογείτων, habens vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam. Plut.

Ἀλιγείτων, mari vicinus.

Ἀστρογείτων, ita editus, ut videatur astris vicinus. Aeschyl. in Prometh.

Ἀστυγείτων, urbi vicinus. Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo, ut apud Plut. in Rom. ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, civitas Romæ propinqua. Apud Aristot. Pol. 7. ἀστυγείτεσι πόλεμοι, Ἀστυγειτνικὸς, idem, ut ἀστυγειτνικοὶ πόλεμοι.

Κακογείτων, malus vicinus Soph. in Phil.

Ποταμογείτων, fluviis vicinus. Est & herba de qua Diosc. l. 4. c. 101.

ΓΕΛΑΩ, ῶ, F. άσω & άσομαι, rideo. Luc. τί γελᾷς, quid rides? Dicitur & γελῶ ἐπί τινι cum dativo vel personæ, vel rei, ut Γ. β & ψ, apud Xen. in Oecon. & Aristoph. in Pluto. rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Ajace, ὡς ἐχθρὸς γελᾷς, pro ἐπ' ἐχθροῖς, de inimicis, i. de infortuniis inimicorum. Apud eundem γελᾷν κακοῖς vel ἐπὶ κακοῖς, exp ridere ob mala, insultare malis. Xen. Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μαλιστα γέλα. ¶ Item rideo, irrideo. Naz. γελῶσι τὰς σφαιρισμούς. Apud Aristoph. in Nub. ὅσοις τύθοισι γελᾷ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poëtæ pro splendere, nitere, renidere, floridum esse Hesych. & Eust. Etymon. vide in γέλως.

Γέλασμα, τὸ, risus. Metaph. apud Aeschyl. in Prometh. πεπάνω τε κυμώτων αὐηρυθμον γέλασμα.

Γελάσιμος, ος, ὁ, ἡ, ridiculus risu dignus. Luc.

Γελαστικὸς, ἡ, όν, risor. qui velut quandam ridendi artem facitat, in qua signif. de Democrito dicitur. ¶ Γελαστῖνοι dicti sunt & dentes qui risu nudantur, quasi renidentes. Poll. lib. 2. Item rugæ & veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt.

Γελασιάω, ridere cupio.

Γελαστὸς, ὴ, ὸν, risu dignus, ut ἔργα γελαστά, Od. θ, γελαστὴς, οῦ, ὁ, risor vel irrisor. Suid.

Γέλαστος, ου, ὁ, ἡ, risus: Callim. Γελαστικὸς, κὴ, κὸν, ridendi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικὸν, apud Sextum Phil. & Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, risus. (vel γέλως ῶ, unde accus. γέλων. & dat γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωϊ) Od. σ, τοῦτό γε γέλωϊ, risum alicui movere. quod & γέλωτα παρέχειν dicitur frequentissimè. Transfertur etiam ad maris serenitatem: de qua metaph. lege Eust. Ab ἕλη deducunt, i. calor. Sic & Hom. è caloris copia risum profluere indicare videtur, ubi dicit γέλωτα ἄσβεστον, i. risum majorem quàm qui extingui possit: sumpta metaphora ab igne. Od θ, Ἄσβεστος δ' ἀρ' ὀρώρει γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.

Γελοῖος, η, ον, ridiculus, risu dignus. Dicitur & de re & de persona Plat. ¶ Γελοῖα, aliquando exp. ludicra, jocosa, unde & opponuntur σπουδαίοις. ut apud Isocr. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίοις χαίρων. ¶ Sic & Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum & γελοῖον substantivè dicitur pro joco. ut apud Plut. in Pol. præc. & alibi, & γελοῖος, qui est jocosus, facetus Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est, ut apud Plut. οὕτω τὸ γελοῖον exp. risus excitandi gratia. Dicitur & γελοῖος apud poëtas.

Γελοίως, ridiculè. Luc. Aristot. rhet. 3.

Γελοιάζω, ridicula seu jocosa dico, jocor. Plut. in Apoph. Luc.

Γελοιασμὸς, jocatio, apud eundem Plut.

Γελοιαστὴς, jocator, Item facetus: Basil. & Greg.

Γελῶ, aff. pro scurra. ex Epigr.

Γαλιάω, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita.

Ἀγέλαστος, η, ὁ, ἡ, risu minimè dignus, sed indignatione, Suid. ¶ Item aff. sig. risus expers. Sic appellati fuerunt Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus, ut qui nunquam risissent.

Α᾽γελαστ, *adverb.* ſine riſu, citra riſum. Plato in Euthyd.

Α᾽γελασία, riſus abſtinentia, vel q.d. carentia riſus.

Α᾽γελασέω, ῶ, non rideo, riſus expers dego, riſu abſtineo. Heracl. in epiſt.

Α᾽γελαστικός, ὁ, à Suida exp. qui ob inutilia, & minimè ſeria ridet atq; gaudet. Eraſmus hoc proverbiali novęq; compoſito verbo dictum fuiſſe ait nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur.

Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo. cum accuſ. Lucian. ¶ Item metaph. de ſerenitate & tranquillitate. apud Plut. in Cæſ. & Theophr. de hiſt. pl.

Ε᾽γγελάω ῶ, irrideo, illudo. cum dat. ut ἐγγελᾶν τινι, illudere alicui.

Ε᾽πεγγελῶ, (*dec.*) Juſitatius & ſignificantius eſt *pro*, illudo, inſulto. Plut. ἐπεγγελῶντες αὐτοῖς ἐχθροί. Sic & Soph. in Ajace.

Ε᾽γγερσίγελως, dicitur Bacchus riſum excitans, in Epigr.

Ε᾽κγελάω, riſum effundo ſeu emitto, in riſum erumpo. Od. σ.

Ε᾽κγελως, riſus effuſus.

Ε᾽πιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. in Apoll. Socr. τὸν γὰρ λέγεται καταψήσασθαι αὐτὸ τῷ κεφαλῷ ἐπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Item *pro*, illudo, inſulto. ut apud Luc. de Vulcano qui Martem & Venerem in adulterio deprehenderat, ὥστε καὶ ἐπιγελᾶ αὐτοῖς ἐφεστώς. Apud eundem, ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδάνιον. ¶ Ε᾽πιγελᾷ τὸ κῦμα. apud Ariſtot. in probl. exp. fluctus ſuperfringitur.

Η᾽δύγελως, q.d. dulce ridens.

Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xenoph. Cum Dat. apud Herodot.

Καταγελῶμαι, irrideor, ridiculus ſum. Plato de rep l. 1. καταγελώμενοι μῦθοι, ridiculæ fabulæ.

Κατάγελως, deriſio, irriſio. Xenoph.

Καταγέλασμα, τὸ, deriſus. Poll. l. 6. c. 4.

Καταγέλαστος, ridiculus, i. in deriſum incurrens, qui derideri ſolet, aut etiam deriſione dignus. Plato, Plut. Iſocr.

Καταγελάστως, ridiculè. apud Aeſchin. & Xen. Καταγελαστικῶς. deridendo vel deriſorum more. Poll. (Cteſ.

Decomp. Ε᾽γκαταγέλως, qui irridetur, ridiculus. Aeſchin. in Εὐκαταγέλαστος, deriſu facilis. Alii exp. ridiculus, contĕnendus.

Προσκαταγελάω, ᾷ, inſuper irrideo.

Υ᾽περκαταγέλαστος, valde ridiculus. Plut. (Hell. 7.

Κλαυσίγελως, fletus cum riſu. lachrymæ riſui intermiſtę. Xenoph.

Παγγελοῖος, omnino ridiculus. apud Luc.

Πρηΰγελως, ωτος, ὁ, placidum ridens, placido vultu ridens.

Προσγελάω, ῶ, arrideo. Cum accuſ. vi præpoſ. Eurip in Medea, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, arridens imagini in ſpeculo.

Σπουδογέλοιος. q.d. cujus ſtudium eſt ridiculum. ex Strab.

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, riſus amans, qui lubenter ridet. Zephyri epith. in Epigr. & Ariſtot. Rhet. 1.

Φιλογέλοιος, qui jocos & facetias amat, qui libenter jocis utitur. Ariſtot Rhetor. 1.

Φιλογελοιαστὴς, apud Poll. qui jocatores amat, qui lubenter jocatur.

ΓΕ᾽ΛΗ, ης, ἡ, exp. variæ & omnis generis merces: vel etiam ſarcina variarum mercium. Pollux eſſe κωμικώτερον ait. Pro eodem dicitur ῥῶπος: de quo vide ſuo loco.

ΓΕ᾽ΛΙΣ, ιος, & Γελὶς, ἰδος, ἡ, allii caput ſeu nucleus aut ſpica. apud Theophr. Hiſt. pl. 7. c. 4.

Γελιδόω, in γελίδας evadere, ſeu in nucleos dividi, in ſpicas diſcerni. Theophr. ibidem.

Γελοῖος, γέλως, &c. vide in Γελάω.

ΓΕ᾽ΜΩ, plenus ſum, onuſtus ſum. Propriè dici putatur de navi oneraria. ut Xen. γέμει φορτίων ὅσαν αὐκλῆς κέρδος εὔνεκα ἄγεται. De aliis etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4. οἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλὰ ἀγαθῶν γεμούσας. Plato in Apoll. Α᾽ναξαγόρου βιβλία γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur & de rebus animi ut apud Plutarch. de exercitu Pompeii in Pharſalia, τοῖς ἐλπίσι διεφθαρμένοι, καὶ γέμοντες αὐοήτου θράσους. Et apud Iſocr. πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες.

Γέμος, plenitudo, Heſych. (pono.

Γεμίζω, impleo. Ioh. 2 γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Item onus impono.

Γέμισμα, τὸ, q.d. impletio vel implementum.

Γόμος, ου, ὁ onus navis, merces quæ ſunt in navi. Poll. Apoc. 18.

Γομόω, ῶ, onero.

Compoſita.

Α᾽πογέμω, depleo, demo ei quod plenum eſt.

Α᾽πογεμίζω, exp γεμίζω.

Καταγέμω, idem quod γέμω.

Γενὰς, γλύφλη, &c. γλύεσις, γλυετὴς, &c. γλύνα, γλυνάω, γλύος, &c. vide in Γένομαι Γενέσιον, &c. in Γένυς.

ΓΕ᾽ΝΤΑ, Heſychio ſunt, carnes, viſcera. Nicand. in Alexiph. Α᾽λθαίνει δὲ γλύνα συός. Sic Callim. Γεῖτα βοὸς μέλδοντες, ubi exp. etiam, artus, μέλη.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ᾽, ῆς, ἡ, gentiana: herba inſignis amaritudinis: denominata à Gentide ſeu Gentio inventore, teſte Dioſc. l. 3. c. 3. & Plin. l. 25. c. 7. Rurſum Dioſc. l. 2. c. 12. dicit γλυκειανῆς ῥίζης gentianæ radicis.

ΓΕ᾽ΝΥΣ, υος, ὁ, mentum Eurip. in Phæn. ἐπεὶ γ᾽ ἐκείνων γλύνες ἐμῶν σκιάζεται. Et apud Theocr. canities ἐς γλύνα ἔρπει. ¶ Item mala, maxilla, apud Ariſtot. lib. 3. de anim. ἢ συμβάλλουσιν αἱ γλύνες, quæ maxillæ cum faucibus coëunt. Et in Phyſiogn. ἡ ἄνω καὶ κάτω γλύνες. Tribuitur etiam lepori à Xen. ¶ Item acies, ut acies gladii. Epigr. 6. ἢ ξιφέων ἐξεκόλαψε γλύνες. Item ſecuris ſeu bipennis & gladius, teſte Heſych. Cujus ſignificationis hanc rationem eſſe ſuſpicatur H. Steph. quòd ut γλύνες, (*maxillæ*) mandendo abſumunt & profligant, ita ferrum ictus inferendo.

Γένειον, ου, τὸ, mentum. Xen. in ſymp. & Plut. in Camillo. ¶ Alicubi exp. & γνάθος, maxilla, mala. ¶ Item barba. Il. γ, καὶ ἐκάλεε χθιζὸν γλύεις. Dicitur & de brutis, ut de leone apud Luc. Sæpe invenitur γλύφα plur. num. pro γλύφον. ut apud Pauſ. Plut. & alibi.

Γενειάσθαι, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.

Γενειήτης, ου, ὁ, barbatus. Ionicè pro γλυφήτης, cujus fœm. eſt γλυφήτις. Luc. Legitur & ſine ι γλυεάδης apud Athen. l. 7.

Γενύω, ῶ, ſ. ήσω, barbatus ſum, barbam geſto. Ariſtot. & Theoc.

Γενύάζω, idem Od. σ.

Γενυάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.

Γενὰς, άδος, ἡ, lanugo prima qua genæ veſtiuntur. Interdum & generaliter pro barba. Naz. σὺ δὲ τῆς γλυεάδος διδάσκεις τὴν γένειαν. Et γλυεάδης, pilii ipſius barbæ. Od. π. ¶ Item γλυεὰς, exp. mentum.

Compoſita: ac primùm ex γλύνες.

Ο᾽ὐγλυνις, id quod infrà labra in maxilla inferiore eminet. Poll.

Χαλκόγλυνες ἄγκυραι, ærata anchora q.d. æreas malas habens, æreis armata maxillis. Pind.

Compoſita ex γλύειον, i. mentum.

Διγλύειος, qui mento eſt bipartito. Bud. ex Gaza.

Λειογλύειος, lævę mentum habens. Herodot. in Terpſich.

Μακρογλύειος, qui longo eſt mento. Bud.

Ο᾽ξυγλύής, qui acuto eſt mento. Bud.

Προγλύής, cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.

Υ᾽πογλυειάζω, mentum prehendo ejus quem rogo. Heſych. Apud Syneſ. de Vlyſſe & Cyclope, ὁ δὲ ὑπογλυειάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας μὴ δριμύζοντον αὐχρώπιον ἔχειν, exp. mentum ejus demulcens vel erigens & vellicans, ut fieri ſolet.

Χαλκογλύεια ἔμβολα, roſtra æreas malas ſeu maxillas habentia, pro roſtris ætatis, ex Epigr.

¶ *Compoſita ex γλύειον i. Barba.*

Α᾽γλύειος, ου, ὁ, imberbis ut πυρριχιστὴς ἀγλύειος, Lyſim. Τὸ ἀγλύειον, q.d. barbæ carentia.

Α᾽γλυείως, q.d. imberbiter. Philoſtr.

Ἀρτιγλύειος, qui nudiuſtertius barbam emittere cœpit. Et ἀρτιγλύειος χνόος, in Epigr. q.d. lanugo barbæ nuper enatæ.

Βαθυγλύειος, q.d. profundam barbam habens.

Εὐγλύειος, pulchram barbam habens. Et ſimpliciter, barbatus. Item villoſus.

Η᾽μιγλύειος, ſemibarbatus.

Η᾽ὐγλυής, idem quod εὐγλυής, diſſoluta particula εὖ. ut λὶς ἠὐγλύειος. Item πόρδαλις ἠὐγλύειος. Hom.

Κακογλύειος (q.d. malè barbatus) qui eſt tenui barba.

Λειογλύειος, quidam exp. cui tenuis & mollis eſt barba.

Μαδησιγλύειος, qui eſt fluxa & rara barba. Camer.

Προγλύής, exp. promiſſam habens barbam.

Υ᾽πομυειάσκω, exp. τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γλύειον.

ΓΕ᾽ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, grus: avis vigilans, & prudens, de qua Ariſtot. ¶ Eſt etiam genus ſaltationis ſeu choreæ, teſte Poll. l. 4. c. 14 ſic dictæ à quadam volantium gruum ſimilitudine. Poll. ibidem. ¶ Item ſcenica quædam machina qua utebantur in ſcenis ad corpora rapienda è ſublimi. Aliæ quoque machinæ ſubvehendis attollendisq; oneribus comparatæ, γέρανοι vocantur, itemq; grues apud Latinos. Dicitur eſſe & pila lignea in qua farina pinſitur ſeu tunditur. Heſych. ☞ Etym. γέρανον avem dictam vult quaſi γηρύον, ἀπὸ τῆς τῆς γῆς ἐρευνᾶν ἀπέρματος: eſt enim ἀπερμολόγος avis.

Γεράνιον, ου, τὸ, grus. idem quod γέρανος machina. Item herba quædam ſic dicta à gruini capitis imagine in ſummo ejus cacumine viſenda. de qua vide Dioſc. l. 3. c. 131.

Γερανίτης λίθος, geranites lapis: à gruis collo dictus. Plin. lib. 37. c. 11.

Υ᾽πογέρανοι, qui magnis gruibus ceu equis invehuntur. Lucian. in vera hiſt.

ΓΕ᾽ΡΑΣ, ατος, αος, & ως, præmium, munus, honorarium, honor. ll. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτὸς ἑτοιμήσατ᾽, ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέρας ἔω. ubi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, ſicut & alibi ſæpe. Frequens eſt apud eundem poëtam, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Thucyd. 1. πρότερον δ᾽ οὐκ ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Ibidem, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Plut. in Camill. γεγενῆσθαι τυχεῖν ἄλλων. ☞ Plut. libr. an ſeni reſp. gerenda ſit, deducit à γήρᾳ,

γέρων, senex, quòd senes maximè sint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γέρας derivare.

Γερᾰσμιος, ᾱ, ον, honoratus, honore & præmio dignus. Nicand. in Ther. ¶ Item honorificus μεγίστιμα ἱερά. Orph. ¶ Aff. & pro senili, ex Eurip.

Γερᾰρὸς, honorandus, venerandus, augustus. Il. γ.

Γεραίρω, præmio dono aliquem, muneror honoris causa. orno. Od. ξ. & Xen. Pæd. 8

Γερεζω, præmio dono vel honoro.

Γερήνιος, α, ον. Nestoris est epith. apud Hom. Il. 6. γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Eust. exp. σύντμησον, γέρον, παρὰ τὸ γέρας.

Γέρων & Γέρας, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita

Ἄγερας ος. præmio carens. Il. α. vide in Γέρας.

Ἐπιγεραίρω, insuper muneror. vel honore afficio. Xen.

ΓΕΡΡΟΝ, ου, τὸ, scutum Persicum vimine textum. Apud Xenoph. in Pædia Cyri sæpè occurrit. Legitur & apud Herodot. Arrian. & Plut. de ejusmodi scuto. sunt qui crates interpretentur. nam revera erant à vimine textæ crates quibus clypeorum seu scutorum loco utebantur. unde & generalius quidam exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, πεῖσμα. Per catachresin autem γέρρον, nominatur omne defensaculum, teste Harpocratione, qui à Demosth. in orat. pro Ctesiph. γέρρα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παραπετάσματα. Strabo quoq; ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus tegantur, γέρρα appellat.

Γερρᾶλφ. Suidæ & Hesychio sunt storeæ ex vimine aut junco.

ΓΕΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. Plato. Pol. 2. τῷ γέροντι τῷ γραῒ πρεσβυτέροις γιγνομένοις. Γέροντες, senatores, curia Laced. constans ex senat 24. vel ex 28. vide Aristot. in Pol. & Plut. in Lyc. & Herodot. in Erat. Dicitur & de rebus inanimis, ut γέρων πέπλος, apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetustate trito. ¶ Item pro colu ex qua suspendi solent stupæ & fuso versato fila trahi, Pollux affert ex Pherecrate,

Deducunt alii παρὰ τὸ εἰς γλῶ ὀρᾶν (ut Lat. filicernium) quòd senes præ curvitate terram inspiciant. vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ἐρᾶν, quòd propinqui morti jam de sepultura solliciti sint. Alii à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur.

Γεροντικός, senilis. unde γεροντικὴ ἡλικία, & γεροντικὰ λεκτὰ, Plato de leg. 6. Γερονταικῶς, seniliter.

Γεροντικός, senilis. Poët.

Γεροντίας, patruus, apud Laced. vide Eust,

Γεροντικάω, ῶ, senium & delirium respio. vel, senile delirium respio. Laërt. in Plat.

Γερόντιον, ου, τὸ, senecio: diminut. à γέρων apud Aristoph. in Nub.

Γερόντειος, ον, ad senes pertinens. vel qui est senum. Item qui senes decet. Item qui senibus pro honorario datur. ut γερόντειον οἶνον & γερόντειον ὄρκον, apud Hom. vide Eust.

Γερουσία, ἡ, senatus, Plut. Γερουσιαστὴς, senator. Polyb.

Γεραιὸς, senex vir. Et γεραιὰ, senex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item senilis. ut γεραιὰ χεῖρ, Euripid. Compar. γεραίτερος, apud Xenoph. Et superl. γεραίτατος. Aff. & γεραὸς pro, senex, honoratus. ex Epigr.

Γέρας, Γερᾶα, & γεραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita

Ἀβλωγέρων, qui in senectute literis operam navare incipit: quia Minerva studiis præesse credebatur.

Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem, Il. γ. & Aristot. in fine lib. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam senatores.

Ἡλιγέρων, senecio, herba cui nomen hoc datum, quia vere canescit, ut docet Plin. lib. 25. cap. ult. unde & Dioscor. lib. 4. cap. 97. & Theophr. lib. 7. cap. 7.

Μυκαλογερόντιον, ου, τὸ, filicernium somnolentũ, senex dormitator, Etym.

Νωδογέρων, senex & edentulus. (vixit

Τελιγέρων, q.d. trisenex. in Epigr. dicitur de Nestore qui 3. ætates

Τυμβογέρων, senex capularis, filicernium. idem qui ὁ γέρων τύμβου, Euripidi.

Τυφογέρων, fastuosus senex, Aristoph.

Ὠμογέρων, cui cruda & viridis senectus. vel (ut alii) cui licet seni caput non est canum. Il. ψ.

ΓΕΥΩ, F. σω, gustare facio, gustum præbeo. Plat. Pol. 7. γεύσειν ἄμματος ὥσπερ τὰς σκύλακας. Et cum accus. Eurip. in Cycl. Βέλτιον σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. apud Plut. in Numa. δέλτος ἐγεύσατο λιμὸς ἐλευθερίας. ¶ Item pro γεύομαι, intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺ γεύσας τὸν αἰῶνα.

Γεύομαι, F. σομαι, gusto, degusto. Cum genitivo sæpe jungitur. Apud Soph. γεύσασ' ἁπάντων πρῶτα exp. degustare universum exercitum. ¶ Item experior. ut γεύσασθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γεύσασθαι, πένθους, Eurip. Et γεύσασθαι χερῶν. Il. υ. Et γευσόμεθ' ἀλλήλων. Il. υ. experiamur alter alterum. Et cum accus. ut ad Heb. 6. καλὸν γευσαμένους θεοῦ ῥῆμα.

Γεῦμα, τὸ, gustus, & q.d. gustamentum. Eurip. in Cyclope.

Γευματίζω, gusto.

Γεύστης, ου, ὁ, gustus. apud Nicand.

Γεῦσις, εως, ἡ, gustus, gustatus, Aristot. eth. 3.

Γευστὸς, ὴ, ὸν, q.d. gustabilis, vel gustu percepribilis. qui percipi seu sentiri gustu potest. Item quem gustare & quo uti pro cibo possumus.

Γευστικὸς, gustatorius, ut γευστικὴ δύναμις Alex. Aphrod.

Γευστήριον, gustandi instrumentum. Item poculum quo vinum degustatur, apud Athen. lib. 11. vide Poll.

Composita

Ἄγευστος, qui gustari non potest, vel qui gustatus non fuit: ut Plut. symp. 8. πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀθεράπτων πρότερον ἡδέως νῦν γέγονεν. Activa significatione sæpiùs ponitur, pro eo qui non gustavit. ut ἄγευστος ὕπνου apud Suidam pro ἄπνους. Et metaph. pro, expers, ἄπειρος. ut apud Xen. τῶν μὲν περὶ τὸν ἔρωτα ἡδονῶν ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἀπήρκεσε σωφροσύνη. Sic & Luc. in Nigrino, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας. Invenitur etiam πρωτοκῶν ἄγευστος αἰῶν. apud Soph. in Ant. g.

Ἀγευσία, jejunium. inopia: hoc est nihil gustasse.

Ἀναγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. in Nub. metaph. ἀναγεύσω σ' ὑμᾶς, specimen vobis præbere.

Ἀπογεύομαι, degusto. Plat. de rep. 1. οἱ λίχνοι τῶν ἀεὶ παραφερομένων ἀπογευόμενοι.

Οἰνογεύστης, vinum gusto. Athen. lib. 9. ex Antiphane.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo. q. d. obiter gustare facio, ut quidam exponunt ex Plut. in Lycurgo. παρεγεύσατο τῆς φρονήσεως.

Προγεύομαι, prægusto. Anaxilas apud Athen. 4. προγευσεπίσασα τοῦ ποτοῦ ἡ γραῦς τὸ ποτόν.

Προγεύστης, prægustator, apud eundem Athen. ibidem.

Προγευματίζω, antè gusto. Aristot. de anima lib. 2.

Προγεύστης, idem cum προγεύστης.

ΓΕΦΥΡΑ ας, ἡ. pons. Il. ε. Θοῶς γὰρ ἐμπεδὸν ποίεμεν τοῖσι ἐοικὸς Χειμάῤῥοος ὅς ὥκα ῥέων ἐκίδνησι γεφύρας. Τὸν δ' οὔτ' ἄρτε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν. Apud Plut. in Quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Apud Herodian. ζεύγνυειν γέφυραν, & λύειν, sive διαλύειν, sæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι, apud Homerum sunt etiam intervalla & semitæ inter binos aciei instructæ ordines per quos ultrò citrò; commeare licet, ut annotatur ex Eustathio in Il. δ. Etym. deducit à γῆ & φυρῶ, ut sit quasi γήφυρα, i. ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα καὶ ἐφ' ὑγρῷ τόπῳ κειμένη. vel sic. Alii (inquit) ἡ ἐφ' ὑγρᾷ γῇ, quasi γέφυρα ὕλης ὄσα, quod etymon traditur & ab Herodiano gram. apud Eust. Affertur & tertium παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς εἰς γλῶ μεταφέρειν, quasi γήφερα.

Γεφυρόω, ῶ, ponte seu pontibus jungo, pontem impono. ut γεφυρῶν ποταμὸν, ponte jungere fluvium. Quidam interpr. pontem imponere fluvio, & pontem construere supra fluvium. Herodianus lib. 7. Sic & apud Luc. τὰς ποταμοὺς γεφυροῦσιν νεκροῖς, cadaveribus tanquam ponte jungere fluvios.

Γεφυρᾶς, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte jungitur seu cui pons imponitur. Herodian. & Plut.

Γεφύρωμα, τὸ, ipsum opus jungendi fluvium ponte. Vulgò expon. transitus.

Γεφυρωτὴς, ᾶ, ὁ, qui pontem seu pontes construit.

Γεφυρίζω, propriè è ponte scommata in aliquem jacio. Et generaliter pro, scommata in aliquem jacio, seu probra, derideo, cavillor, subsanno. Plut. ἔδοξε δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ποσσυχθίζειν μᾶλλον, ὅτι τὸν Μήδιππον ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρησαν. Aff. & ex Polyb.

Γεφυρισμὸς, ᾶ, ὁ, actio illa jaciendi scommata & deridendi.

Γεφυριστὴς, ᾶ, ὁ, qui scommata è ponte jacit in aliquem. Hesych. Item pro cavillatore seu irrisore. Plut. in Sylla.

Composita

Ἀποτεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω.

Καλλιγέφυρος, ut ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluvius pulchrum pontem habens, pulchro ponte junctus. Eurip. in Rheso.

Γεώδης, Γῆ, γήδιον. vide in Γῆ α.

ΓΗΘΕΩ, ῶ, F. ήσω, gaudeo, lætor. Od. ο, οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν. Et Il. α γηθήσῃ & κεχαρήσῃ pro eodem. Interdum cum dat. ut Hesiod. μύθῳ γηθήσας. Interdum cum accusat. Il. ι, τὸν κεν τάδε γηθήσειεν; Interdum cum præpos. κατὰ, ut Il. ν, γηθήσειν κατὰ θυμόν. Interdum κατὰ subauditur. ut Il. Ω, γήγηθέ τε φρεσὶν ποιμήν. Legitur & præt. γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) unde γεγηθὼς apud Demosth. pro corona, ὃν ἐπὶ μοὶ τοῖς ἑτέροις εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ & γεγηθὼς κατὰ τὸν ἀγῶνα ἀπέλεγχομαι.

Γηθῶ etiam barytonè dicitur, unde est γηθόμενος, ut tradit Eust.

Fortasse à γαίω, deductum est, sicut κηθῶ à κυέω.

Γεγηθότως, adverb. cum gaudio, læto animo, Bud.

Γῆθος, εος, τὸ, gaudium, Hesych.

Γηθοσύνη, ἡ, pro eodem. Il. φ. ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ.

Γηθόσυνος, adiect. lætus, lætabundus. ut γηθόσυνοι ἱερεύοντες. Il. υ.

Γηθοσύνως, adverb. lætè, lætabundè. Hippocrat. in epistola ad Demag.

Compositа.

Ἀμφιγηθέω, unde ἀμφιγέγηθα, valde gavisus sum. q.d. circumquaque gavisus sum.

Δαφνογηθής, ές, ὁ ἡ ἡ, lauro gaudens. ut δαφνογηθὴς Ἀπόλλων, in Epigr.

Ἐπιγηθέω, ut ἐπιγηθήσας ἔϊσθε, lætatus super his, vel de his.

Εὐγαθητὸς Dorice pro εὐγηθητὸς delectabilis, jucundus.

Ἀυγοκηθής, lyra gaudens. Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηθής sive μελιγαθής, melle gaudens, melleus. Pind. apud (Athen.

Περιγηθής valde lætus. Hesych.

Πολυγηθής, multum lætitiæ afferens. ut Hesiod δῶρα Διονύσου πολυγηθέος.

ΓΗΘΥΟΝ sive γήθυον, τὸ, est planta quædam similis ampelopraso, teste Eustathio, qui ejus etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀνατέλλειν, seu τὸ γήθειν ὑγιὲς ἔχειν ἑρμηνεύων: addit etiam, vocari & γηθυλλίδα sive γαθυλλίδα & ἐπιγηθυλλίδα. Etym. γήθυον esse ait χλωρὸν κυομένου, dicique quasi ἐκ γῆς ἔθυον, utpote αὐτόθεν ἐκ τῆς γῆς ὂν vide & Theoph. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Legitur & apud Aristoph. in Ranis.

Γηθυλλὶς ίδος, ἡ, idem cum γήθυον. apud Epicharm. in Philoctete & apud Athen. lib. 9.

Περομυογήθιον, ου, τὸ, cromyogetium: olus mixtæ naturæ ex getyo, & cæpa. Unde Gaza exp. cæpigetium, apud Theophr. hist. pl. lib. 4.

Γῆϊος γήϊος, vide in Γαῖα.

ΓΗΡΑΣ, ατος, τὸ, senectus ut ἐπὶ γήρως ἐλθὼν apud Hom. & Xen. in Laced. pol. διέπρεπεν ὅτι τιμιώτερον εἶναι τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. Galeno γῆρας τὸ ἀνόσως ἔχειν, (inquit Budæus) quum in tabem eger ex febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili & arido. Et γῆρας ὄφεως ἀπολύσασθαι apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem. Sic uritur & Aristot.

Sunt qui γῆρας ἀπὸ τοῦ γέρας, sunt & contrà qui hoc ab illo deductum velint, ut dictum est in Γέρας. Aristot. autem de animal. gen. lib. 5. hoc nomine indicari γενητὸν tradit, nimirum inde deducens.

Γηραιὸς, senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr.

Γηγενέτης, idem apud poëtas. Aff. & ex Philone.

Γηγενάω, se senio Γηγενάω, ῶ, F. ήσω. Idem Hom. Xen. Plut.

Γήρασμα, τὸ, q.d. senescentia. Γήρανσις pro eodem apud Aratum.

Γέρας, Γραῖα, & γραῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositа.

Ἀγήρατος, ος, ὁ ἡ ἡ, senectutis expers. Aristot. de mundo.

Ἀγήρως, pro eodem apud poëtas, ut Hesiod. ἀθάνατος νόμῳ ὃ ἀγήρως.

Ἀγήρως, ω, ὁ ἡ ἡ, idem apud Hom. & Hesiod. Sic & Thuc. 2. ἀγήρως ἔπαινος, immortalis laus. Accusativus ἀγήρω, sine re peritur interdum masc. gen. ut ἀγήρω βίον, apud Plut. interdum fœm. gen. ut ἀγήρῳ ψυχῇ, apud eundem, pro quo legitur & ἀγήρων. In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc. 2. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον.

Ἀπογηράσκω, idem quod γηράσκω Hippocr. aphor. lib. 2.

Βαθύγηρως, ω, ὁ, profundam senectutem agens, decrepitus.

Ἐξηγεράσκω seu ἐξηγέω, ῶ, q. d. infenesco Hippocr. aphor. lib. 2.

Ἐξήγημαι, id est infenescimus. Plut. in Carone.

Ἐληγέρως, ὁ, Cereris epith. Ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ἠλίου ἕλης γηρᾶν. vide Eust.

Ἐννεάγηρως, novem senectutes (i. ætates) vivens. Cornicis epith. apud Arat. (peio.

Ἑκατόγηρως, extremam senectutē agēs, decrepitus. Plut. in Pom-

Εὔγηρως, senio felix: seu cui commoda & beata senectus obtingit. Aristot. & Plut. Dici putatur & αὔγηρος, unde fit superl. αὐγηρότατος Hesych. & Suid. (Rhet. l. 1.

Εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda & beata senectus. Aristot.

Καταγήρως, aff. pro. consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Καταγηράσκω, senesco. Hesiod. Αἶψα γὰρ οὐ κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι.

Decomp. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco in Bud. ex Dinarcho.

Συγκαταγηράσκω, consenesco, una senesco. Laërt.

Παραγηράω, ῶ, deliro pro senectute, item senectute conficior.

Παραγήραμα, deliramentum.

Περιγηράσκω, consenesco, inveterasco.

Συγγηρεύς, έως, ὁ, q.d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγγηράσκω, consenesco.

Ταχύγηρος, citò senescens. unde ταχυγήραος, apud Hippocr.

Ὑπέργηρως, (q.d. supra modum senex vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in dial. Terps. & Diris.

ΓΗΡΥΣ, υος, ὁ, ἡ, vox, φωνή. Iliad. λ, Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς γρόος, οὐδ' ἓν γνοῦς, nec una vox. Plut. de orac. Pyth. ἐκ γὰρ ἑνὸς γῆρυος ἡ γῆρυς οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις οὐδὲ τὸ μέτρον ἁπλοῦν ἐστιν.

Γηρύω, sonoslo quor, dico Hesych.

Γήρυμα. idem. Hesiod. in Erg. Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον.

Κήρυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositа.

Βροτόγηρυς, ὁ, mortalium vocem habens, i. qualis est hominum qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco humanam vocem usurpante.

Ἐλεγηρεῖς, Hesych. exp. μεγαλοφώνοις.

Εὔγηρυς ἀοιδὰ vocalis cantus. Apud Aristoph.

Μελίγηρυς, melleam vocem edens, suavisonus. Od. μ de Sirenibus, Περὶ γ' ἡμέων μελίγηρυν ὀπὶ τομάοντων ὄσσε ἀκέσσας. Et Pind. Olympiad. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni.

Μελιχόγηρυς, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica

---

Γῆτης, vide in Γαῖα.

ΓΙΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, acini vinacei lignum seu nucleus, i. quod in acino vinaceo lignosum, ossëumve aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. Athen. lib. 14. ἔξελε μὴ τὸ βοτρυδὲς πρὸ τοῦ τὸ γίγαρτον ἐξαφεῖναι. ¶ Sic dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut schol. quidam Aristoph. annotat. in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα: vel similis γιγάρτοις, proximè accedens ad γίγαρτα.

Compositа.

Ἀγίγαρτος βότρυς, botrus acinis carens. Geopon. lib. 4.

Ἐκγιγαρτίζω, nucleum eximo. Dioscor. lib. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, uvæ passæ eximo nucleos.

Καταγιγαρτίσαι, exp. acinos eximere vel conterere. Exp. etiam, καταθλίψαι in modum τῶν γιγάρτων: diciturque ex consequente significare συντρῖψαι, conire. Aristoph. in Acharn.

ΓΙΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas: immanis inusitatæque proceritatis homo. quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Iovem ipsum oppugnare ausos. Od. η, Ὡς ἄρχιε φῦλα γιγάντων. Et Od. κ, οἵη περ θεοῖσιν ἐοικότες ἀνέρες αἰεὶ γίγασι Eustath. à γῆ & γᾶ deducit, quia è terra nati ferebantur. Etym. παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἰσόν.

Γιγαντεῖος & γιγάντειος, α, ὁ, gigantæus seu giganteus. qui vel qualis gigantum est, ut γιγαντείοις χερσὶν. in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum similis. quali. est gigantum. Philo de vita Mos. lib. 1.

Γιγαντιάω, ῶ, gigantes imitor. gigantum similis sum: corporis videlicet immani mole vel fortitudine. apud Suidam.

ΓΙΓΓΙΔΙΟΝ, ου, τὸ, gingidium: herbula ex olerū genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, & amariore radice, ut inter alia tradit Dioscor. l. 2. c. 167. Idem ex eo refert Plin. lib. 20. c. 5.

ΓΙΓΓΛΥΜΟΣ, ῦ, ὁ, Hesychio est cardo portæ qui cum ipsa porta vertitur. vel potius ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coëuntia clavo trajecto portam sustinent, & in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad ἀναστροφὴν transfertur. Vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item suavii genus, Hesychio.

Γιγλυμόω, structuram habere ginglymo similem. vel per ginglymum jungi. Hippocr. lib. de artic. vide Gal.

Γιγλυμώδης, figuram habens ginglymi, similis τοῖς γιγλύμοις. Reperitur & γιγλυμώδης, apud Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 4. similiter & γίγλυμος apud Suidam.

ΓΙΓΓΡΑΣ, ου, ὁ, parvula quædam tibia lamentabilem flebilemque emittens vocem, teste Polluce lib. 4. cap. 10. ubi dicit Phœnicum quidem eam esse inventum, Caricæ autem musæ πρόσφορον, ita dominatum ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum lib. 14. γίγγρας est αὐλήσεως εἶδος. Ab eodem Athen. lib. 4. cædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam, itidemq; ab Hesychio, nec non γιγγίαι.

Γιγγαίνω, tibia illa, quæ gingras dicitur, cano. ut apud Athen. lib. 4. γιγγαίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες.

Γιγγαντὰ μέλη, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud Athen. ibidem.

Γιγγασμὸς, cantus seu sonus & γίγγρα ab Hesych. exp. sonus.

Γίγνομαι, vide in Γένομαι.

Γίνος, vide ἶνος seu ὶῶν.

ΓΙΝΩΣΚΩ vel γιγνώσκω P. ἔγνωκα, F. γνώσομαι, tāquam à γνόω, ῶ. Aor 2. ἔγνων (unde γνῶθι in imperat. γνοίην in optat. & γνῶ in conjunct. tanquam à γνῶμι) nosco, cognosco, novi. ut γνῶθι σεαυτὸν Xen. Pæd. 8. ἐκ τοιῶνδε τεκμαιρόμενος γινώσκω. Cum particip. ut γινώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, apud Xen. Apud Aristoph. in Pluto. γιώσκω ἥττων ὤν, cognosco me inferiorem esse. ubi exponi etiam potest, intelligo vel animad verto. Et ἔγνωσαν ὑπερπεπρωμένοι, apud Thuc. cognoverunt se dimitti. ¶ Aliquando & pro, agnosco. Cic. apud Democr. οὔτις με ἔγνωκεν, exp. non me quisquam agnovit. ¶ Item censeo, existimo, judico, statuo. Xenoph. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν ἄνευ νικᾶν τοὺς μὲν φίλους, δ' ποιεῖν, i. censes, existimas, judicas. Apud Plut. ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Luc. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεύς, iniqua in me statuit Jupiter.

¶ Item.

¶ Item ſentio. Luc. lib. de ſacrif. ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, quæ de ipſis ſentiunt. Sic apud Xen. Apomn. l. 1. περὶ τούτων ἔτω γινώσκω, de his ita ſentio. hæc mea eſt de hiſce rebus ſententia ſeu opinio. ¶ Item cognoſco, i. conſuetudinem habeo, coëo. ut apud Matt. & Luc. c. 1. Sic & Plut. in Alexandro. οὔπω ἄλλου ἐγνω γυναῖκα περὶ γάμου πλὴν Βαρσίνης. Et in Romulo, ἔγνω τὴν Λαρεντίαν, itidemque alibi. ☞ Euſtathius ex Heraclide tradit à verbo νοῶ fieri νοίσκω, & per ſyncreſin νώσκω, & addito Aeolicè γ, γνώσκω: (quia & pro νοῶ Aeoles dicunt γνοῶ unde cum privat. α, ἀγνοῶ.) ex γνώσκω autem omnino per reduplicationem fieri γιγνώσκω

Γιγνώσκομαι, & γιγνάσκομαι, præt. ἐγνώσμαι, noſcor, cognoſcor. Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι quæ conſtituta eſt ſeu decreta. Thucyd. lib. 3. ὡμὸν τὸ βούλευμα & μέγα ἐγνῶσθαι. Sic part. ἐγνωσμένος, decretus, ſtatutus. apud Luc. & Iſocr.

Γνάσις, εως, ἡ, cognitio. Ariſtot. Luc. & alii. ¶ Item ſcientia, doctrina, ſapientia, apud Græcos bibliorum interpretes, itidemque 1. Cor. cap. 8.

Γνώστης, ου, ὁ. cognitor. item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωτὴρ, ῆρος, ὁ, exp. cognitor, explorator. Vtitur Xen. Pæd. 6.

Γνωτὸς, ὴ, ὸν, ὁ, qui cognoſci poteſt. Xen. Hell. 2. Affertur & pro, cognitus, notus: ex Greg. μηδενὶ γνωτὸν τοῦ.

Γνωστικὸς, ἡ, cognoſcendi facultate prædituſ. Greg. Nazian. Item γνωστικοὶ hæretici quidam ſic dicti ob inſignem eruditionem quam ſibi vendicabant. Γνωστικὸς, cum cognoſcendi facultate, ita ut adſit cognoſcendi vis. ut γνωστικῶς ἀδύνατον apud Dionyſ. Areop.

Γνωτὸς, ὴ, ὸν, notus, cognitus. Soph. in Oedipo tyranno, γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. Capitur interdum & pro conſanguineo. ut Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ πατρόθεν ὄμμιν ἐόντες, exp. συγγενεῖς. Item pro fratre. ut Iliad. γ, θάλαμον γνωτός τε λιπῆσα. Itidemque Il. o & χ.

Γνώμη, ἡ ſententia, opinio, ut ἐμὴ γνώμη. Interdum exp. propoſitum, voluntas, conſilium, cogitatio: aliisque modis pro loco. Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχει περὶ τῆς Δηλιάδος τοῦ στρατεύματος; quæ eſt tua ſententia, quid ſentis de? Thuc. lib. 2. γνώμην ἔχοντες οἱ πλεῖν μὴ ἐκπλεῖν, ſentientes non eſſe navigandum, vel ſtatuentes non navigare. Apud eundem ſæpe γνώμην ποιεῖσθαι (ſequente infinitivo) ſtatuo, delibero, cogito, vel decrevi, ſtatui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, ſententiam pronuntiare. Cum præpoſ. ut ἀπὸ γνώμης τινός, ex ſententia & conſilio alicujus, apud eundem Dem. apud Thuc. lib. 4. ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, exp. ſuopte conſilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης, apud Dem. uno conſenſu. Κατὰ γνώμην, ex animi ſententia. Παρὰ γνώμην, contra animi ſententiam. At κατ' ἐμὴν γνώμην, mea quidem ſententia, meo quidem judicio. Dativus γνώμῃ ponitur interdum adverbialiter pro, conſultò, de induſtria. ¶ Item decretum, ſenatuſconſultum, Bud. ex Plut. ¶ Item conſilium, prudentia. Dem. τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων αὐθρώπων ἐστί. ¶ Item ingenium, Ariſtoph. Ἀμείνων τὴν αὐτοῦ & τῆς γνώμης ἀποπράσω. ¶ Item mens, animus. Lyſ. ταῦτα παύσω εἰς τὴν γνώμην ἀσήν, hæc mentem ſubibant, Thuc. lib. 5. γνώμην ἔχειν τοῖς τὴν ἡσυχίαν, eſſe animo ad pacem propenſo, inclinare ad pacem. Exp. & ſpectare ad pacem. Iſocr. in Trapez. πῶς οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Idem in orat. de pace. Οὕτω γνώμην ἔχουσι περὶ ἡμῶν, eo fuerunt animo in nos, i. ita infenſo. ¶ Item ſententia, i. dictum aliquod inſigne ad vitæ inſtitutionem pertinens. ut γνώμαι τῶν ποιητῶν apud Iſocr. & Aeſchin. Hinc ſunt quæ ſequuntur.

Γνωμικὸς, pertinens ad ſententias, ſententioſus. ut γνωμικὸς λόγος. Damaſcenus γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, quod conſtituimus, propoſitum. Γνωμικῶς, ſententioſè, Plut.

Γνωματεύω, apud Euſt. ſententiam eloquor ſeu loquor, ſententioſum dictum profero. Exp. & dignoſco, judico, apud Philoſtr. in vita Apollonii lib. 2. Invenitur etiam apud Syneſ. & Themiſt. Γνωμάτευμα, τὸ, dictum ſententioſum. Euſt.

Γνωμίδιον, ου, τὸ, ſententiola. Ariſtoph. in Equit. Exp. etiam, ratiuncula, apud eundem.

Γνωμηδὸν per ſententias. ut apud Dionyſ. Hal. lib. 8. γνωμηδὸν πωυθάνεσθαι, quum videlicet ſenatores ſingulatim rogantur per ſententias.

Γνώμων, ονος, ὁ, vel ἡ, cognitor ſeu cognitrix, index. Exponi etiam poteſt explorator vel exploratrix. Xen. Apomn. 1. τίς δ' αὖ ἄθησις ἧς γλυκίων καὶ θριμέων, ἢ ὅς γλαφυρὰ τέτυγται γνώμων ὑπερφάθη. Et Plut. de prud. anim. ἀλαπέδα ποιεῖσθαι γνώμονα τῆς τοῦ πάνυ σοφίστου. Exp. & prudens apud Soph. ¶ Item ſtylus horas indicans, ſolisumbilicus, cujus umbra internoſcuntur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cum genit. ὡρολογίου ut apud Plut. in Plat. quæſt. Exp. etiam, veruculum quod ſtans in medio annuſio collocatur ad umbras indagandas. unde & σκιαθήρας dicitur vide in Vitruv. l. 1. c. 6. Ibi eſt & machinula quæ adhibetur in deſignandis urbium viis, ad avertendam eis vim ventorum moleſtam. Exp. & norma, quæ eſt pars & geometrici & architectonici inſtrumenti, qua recti anguli deprehenduntur. vulgò quadra vocatur apud Herodot. Sic & apud Luc. ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ τὴν γνώμονα τὸν κατ' ἀρετὴν βίον. ¶ Item dens pullinus: ſic dictus quoniam ex eò pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoſcitur, ut inquit Etym. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, Xen.

Γνωμονικὸς, ἡ, ὸν, peritus, ſciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικὸν γὸ ἀνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Bud. in ann. ſcribit. γνωμονικὸν eſſe partem aſtrologiæ quæ ſolariorum diſcriminatis umbris horas gnomone pernotat. Vitruv. autem lib. 1. c. 3. architecturæ partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, noſcito, agnoſco. Plutarch. in amat. narr. τόδε τὸ φώνημα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώνα ἐστί, vocem illam. ut quæ Phoci eſſet, agnoviſſe. Sic Herodian. l. 1. γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, agnita Commodi manu. ¶ Item cognoſco, novi. Iſocr. πῶς γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, οἱ ποῖοί & τίνες εἰσίν. Sic ad Philip. c. 1. τὴν τιμήσομαι, ὃ γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do ſive præbeo, notifico, declaro, indico. Greg. σκιὰν γνωρίζειν τὴν ἀμαρτίαν. Sic ſæpe in novo Teſt. ut Ioan. c. 17. Rom. c. 9. Epheſ. cap. 1. & alibi. ¶ Ponitur pro σωίζειν καὶ σερέχειν, ut exp. Bud. ex Plut. in Fabio, & γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἡ γυνή, conciliat illi & inſinuat.

Γνωρίζομαι, agnoſcor. ut Herodian. lib. 2. τὸ ὄμμα τὸ ἀνθρώπειον ἀμνημόνευτον ὂν, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, detonſa barba ne agnoſceretur. Item cognoſcor, unde ἐγνωρισμένος, cognitus. Item notus fio, innoteſco, patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem ſive aliquid agnoſcimus. Indicium. Syneſ. Luc. Plut. Xen. Gal. ¶ Item inſigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut civitas viſenda eſt, apud Greg. in oratione de Baſilio. Sic apud Alexand. Aphr. in præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, inſignia geſtat Philoſophiæ. Plur. num. γνωρίσματα, ſunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam ſignificatione. ἀνάγραμμα etiam dicuntur ut apud Pauſ. in Atticis, κρητῖδας Αἰγέα ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θῆναι γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί.

Γνώρισις, εως, ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato πολλὴν χάριν οἶδα σοι τῆς θεαυτήτου γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens, & q. d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος, ου ὁ καὶ ἡ, notus, cujus notitiam habemus. Dem. Olynth. 3. & Plut. in lib. de Pythi. orac. Exp. etiam cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, ſocius, quî cum conſuevimus. apud Plat. Dem. Xen. Ariſtot. &c. ¶ Peculiaris magis ſignif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταί. apud Suid. Sic & Plut. in lib. de virt. moral. αὐτὴ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐφεστὼς καλέμβροτος & ὄντως. Γνωρίμως; familiariter. more eorum qui ſunt familiares. Exp. & planè, liquidò.

Γόγγρα, γογγρέα, quomodo huc pertineant, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex γινώσκω cum præpoſitione.

Ἀναγινώσκω, agnoſco. Ariſtoph. in Ranis, ἐμοῦ μόνου με σεσεδόκασι, ὅτι κοὐδένες εἰσὶ ἀναγνῶναί σ' ἔτι; ¶ Item pro, διαγινώσκω, dignoſco, internoſco, apud Herodianum lib. 7. οἷ τε ῥάβδοι ἐδεδήνεον, ὅπερ ἐστὶ σύμβολον ἐς τὸ ἀναγνῶναι τὰς βασιλικὰς ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν. ¶ Item pro ſimplici γινώσκω. ut Iliad. ν, μάλιστα γὰρ ἀνὴρ αὐτὸς ἀείγνω, pro ἔγνω, inquit Euſt. ¶ Item ſuadeo, & perſuadeo. Sæpe apud Herodot. ut ἀναγινώσκεις βασιλέα στρατεύεσθαι, i. ſuades. Idem dicit, αὐτὸν ἀναγνῶσι Πυθίῃ λέγειν, i. perſuaſit. Sed hæc ſignificatio Ionum propria eſſe putatur. ¶ Item lego ea ſignif. qua dicitur lego librum ut apud Xen. in Symp. τὸ τε ἐπὶ τῇ προχείρῳ ἅμα ἀναγινώσκειν, ἢν βιβλίον τι ἐπιδιδῷ, καὶ γράφειν τε καὶ ἀναγινώσκειν, ἴσως μὲν ἔστι τι ἐσίν.

Ἀναγινώσκομαι, agnoſcor. Item dignoſcor. Item perſuadeor. Item legor. ut apud Plut. in public. αὐτὸν ἀναγνωσθῆναι τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio, ἀναγνώρισις. Item lectio, i. quod legitur. Syneſ. Item recitatio. Baſil.

Ἀνάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipſa legendi actio. Plut. de præc. ſan. Item perſuaſio. Suid. ex Herodoto.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector. cujus munus eſt legere alicui ſcriptum quodlibet. ut ὁ ἀναγνώστης τοῦ Καλλισθένους, apu Plut. in Alexand.

Ἀναγνωστικὸς, exp. ad legendum aptus. Ἀναγνωστήριον, (q. d. lectorium) locus in quo legi ſolet.

Decomp. Ἀντιαναγινώσκω, q. d. viciſſim legere. Ἀντιαναγνώστης, qui viciſſim legit. Exp. & qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epiſt.

Ἐξαναγινώσκω, perlego; legendo evoluo. Plut. in Catone Vtic. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον. (ſæpe.

Ἐπαναγινώσκω, relegò, vel etiam lego. Epict. ἐπαναγνοὺς Χρύσιππον. Εὐανάγνωστος, lectu facilis. ut εὐανάγνωστος βίβλος. Arit. Rhet. 3. Μεταναγινώσκω, de ſententia deduco. Μεταναγινώσκομαι, de ſententia deducor: unde μετανεγνώσθη apud Soph.

Παραναγινώσκω, q. d. juxta lego. Aut, ex adverſo & altrinſecus lego. ut apud Dem. quum duæ leges è duobus leguntur, ut fiat contentio legum.

Πολυαναγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Ὑπαναγινώσκω pro προαναγινώσκω, præcognoſco.

Φιλαναγνώστης, cupidus legendi, ſeu ſtudioſus legendi. Φιλαναγνωστεῖν, cupidum eſſe legendi libèter lectitare. ex Diod. Siculo.

Ἀπογινώσκω non agnoſco, abnuo, improbo, rejicio. Syneſ. τὸ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν τῆς φύσεως

τὸ ἀπογινώσκω ἐς ἥρωας οἰκειότητα, i. naturâ humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Et cum genitivo. ut apud eundem Synes. in epistola ad Troilum, τέτων ἔν σὺ γε, ἀπεγνωκυῖα πρόσημεν τὸ συλλογίζων τοῖς νόμοις, jam primùm isti ab hac sorte rejiciendi. ¶ Item pro, statui vel statuo hoc non esse faciendum. ut apud Plut. cum inf. ¶ Item absoluo, hoc est, judico crimen nõ esse perpetratũ. inquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω. ut Aeschin. adversus Crtesiph. μήτε ἀπογνώτω μηδὲν, μήτε καταγνώτω πρὶν ἀκοῦσαι. Sic apud Demosthenem judices ἀπεγνωκότες & καταγνωκότες inter se opponuntur: item ἀπογινώσκεσθαι φυλῇ, & καταγινώσκεσθαι. In hac autem signif. jungitur interdum accusativo rei: ut ἀπογινώσκειν τὴν ὠδῖνα, vel τὴν γραφὴν, apud Dem. aut accusativo personæ, ut ἀπογινώσκειν τινὰ τὰ ἐγκλήματα, absoluere aliquem à crimine. Item renuntio, valere jubeo, salutem ultimam dico, ut in tab. Cebet. ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ rejicimus. ¶ Item despero. quæ signif. frequentissima est. Sæpè cum genit. ut Dem. ἀπεγινώσκειν ἑαυτῶν. Plut. in Alcibiade, φοβούμενοι δὲ τὰς ἐλπίδας ἐν παντάπασι τῆς σωτηρίας ἀπεγινωσκόν. Interdum cum inf. ut Plut. ἀπεγινώσκον συνιέναι τὰς πολεμίους, desperabat fieri posse, ut, &c. Sic ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, despero futurum ut audiam. Jungitur etiam accusativo. Aristot. ethic. l. 3. c. 6 οἱ μὲν γὰρ ἀπεγινώσκουσι τὴν σωτηρίαν. Et sic sæpe apud Plut. Apud Dem. ἀπογινώσκω σε, exp. spem nullam in te habeo.

Ἀπογινώσκομαι, desperatur de me. Plut. in Galba. τὰ Νέρωνος ἀπέγνωσται παντάπασι, res Neronis prorsus desperatæ erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπεγνωσμένος, desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. & Plut.

Ἀπεγνωκότως, desperatè, per desperationem. ἀπεγνωκότως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere.

Ἀπόγνωσις, desperatio.

Ἀπογνώστης, exp. ἀνέλπιστος. q. d. desperator, qui desperat vel qui desperare solet.

Ἀπόγνοια, ἡ, idem quod ἀπόγνωσις. Thuc. lib 3.

Διαγινώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno. ut διαγινώσκειν τὸ δίκαιον, Aristoph. ¶ Item statuo, delibero, decerno. Herodian. 4. δίεγνω δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν χρηναῖον. & Luc. ἐ κλαίειν διέγνωκας, si flere statuisti.

Διάγνωσις, dignotio dijudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

Διαγνώστης, dijudicator, qui dignoscit seu internoscit. Isocr.

Διαγνωστικὸς, qui est dignoscendi & dijudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

Διαγνώμη, statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, disceptatio, consultatio. Thuc.

Διαγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod Διαγνώστης, Suid.

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω, exp. recognosco, iterum decerno.

Προδιαγινώσκω, antè considero seu perpendo, animo percipio. Thuc. lib. 1.

Συνδιαγινώσκω, ex Herodoto aff. *pro*, assentior.

Ἐπιγινώσκω, agnosco. Basil. in epist. de vita solitaria, ἐπέγνων σε τὴν ἐπιστολήν. Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, partum agnoscere. Verbum est jurisperitorum. Et pro simplici γινώσκω, ut Matth. 11. οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱός.

Ἐπίγνωσις, ἡ, agnitio Herodian. l. 7. πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum ἐπίγνωσις ἀληθείας, & ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμη, ab Hesych. exp Διάγνωσις. item συγγνώμη.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cognitor, inspector, qui ad cognoscendum, judicandum, seu arbitrandum aliquid accitus est, Luc.

Εὐεπίγνωστος, (*decomp.*) cognitu facilis. Hesych.

Καταγινώσκω, cognosco, intelligo, percipio. Xenoph. τὸν δὲ γνώμῃ σωτηρίᾳ μιμνήσκοντες, κρεῖττον καὶ ῥᾷον καὶ κερδαλεώτερον καταγινώσκειν πεφάνησαν. ¶ Item sentio de seu judico & existimo, de. ut καταγινώσκω σε τόδε, hoc de te judico & existimo, ex Dem. Item arbitror, judico. ut καταγινώσκω σε ἁμαθίαν, vel κακίαν vel φθόνον & similia, judico imperitum, &c. itidem ex Dem. Apud Synes. φυγὴν καὶ δίωξιν ἡμῶν καταγνῶσι, fugisse nos & perterritos fuisse arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo, Herodian. τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνωκότες. exp. ita timiditatis me arguere. Exp. & contemptui habeo. ut apud eundem, καταγνὺς τὸ μὴ ῥαθυμίαν, alterum quidem ut desidem contemptui habuit. ¶ Item damno condemno. ut καταγινώσκειν ἑαυτῆς, seipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, capite damnare. exp. & adjudicare morti. Sic καταγινώσκω σε φόνου, damno te homicidii, vel, ut homicidam. Pro quo dicitur etiam inversa constructione καταγινώσκω σε φόνε, apud Lysiam. Apud Plat. in Apoll. πολλὴ γέμει κατέγνωκας ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Iudith. κατέγνωσαν τὸ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. exp. noluerunt mihi venire obviam.

Κατάγνωσις, exp dãnatio, seu cõdemnatio. Greg. & Thuc. li. 3.

Decomp. Ἀκατάγνωστος, qui talis est ut damnari non possit, aut etiam reprehendi. in quem reprehensio non cadit ad Tit. cap 2.

Προκαταγινώσκω, antè damno seu condemno. Exp. & præjudico, præjudicio condemno Dem. Thuc. Luc. Προκατάγνωσις, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præjudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. & præjudicatio, item præjudicium.

Μεταγινώσκω, sententiam muto, consilium aliud capio. Interdum reddi potest, resipisco, nec pœnitet. Thucyd. lib. 3. μεταγνῶναι τὰ πεφοδεδεγμένα. Sic & Eur. in Medea μετάγνωθι δὲ τὰ πρόσθ' ἁμαρτήματα. Invenitur etiam μεταγινώσκειν ἐπί τινι, apud Luc. & Herodian. Et μεταγινώσκειν ἐπί τινι, præposit. apud Phistrat. in epist.

Μετάγνωσις, mutatio sententiæ. vel pœnitentia. Pro quo legitur etiam μετάγνοια, ut ἀπόγνοια pro ἀπόγνωσις.

Παραγινώσκω, præter jus & æquum statuo, vel perperam statuo & judico. ut Xenoph. Apomn. lib. 1. οὐδὲν ἐθέλειν ὑπὲρ τούτων ἐμοὶ αὐτῷ παραγνῶναι τὰς δικασάς. Apud Philostrat. cum gen. παραγινώσκοντες τῶν δικαίων, iniquè statuentes: quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τῶν δικαίων γινώσκοντες.

Προγινώσκω, prænosco, præcognosco vel præscio, præscisco. Ité præsentio, præsentisco. Thuc. lib. 2. ἢ οὐ τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Vtitur & Hippocr. & Gal.

Προγινώσκομαι, prænoscor, præcognoscor. unde προγνωσθεὶς. apud Herodian.

Πρόγνωσις, prænotio, præcognitio, præscientia, præsagium. De hujus vocabuli usu in arte medica, vide Gal. (futura.

Προγνώστης, præscius futurorum. cui est facultas præsciendi,

Προγνωστικὸς, adject. ut προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus vel præsciendi vis, Phil. de vita Mos. l. 3. Interdum qui valet facultate præsagiendi seu præsciendi, apud Gal Προγνωστικὸν, subst. præscitum. Extat & opusculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω, q. d. simul sentio, i. ejusdem sum sententiæ, cõsentio, apud Plut. in Coriolano, συνέγνωσαν ὀργῇ τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς Δρωμαίων τῶν Μαρκίου πρακτέας. i. consenserunt, vel assensi sunt. ¶ Item conscius sum. Herodot. συγγινώσκομέν σφι ἡμῖν ἐ ποιήσασι ὀρθῶς. Greg. ἰδιώτας γὰρ οἱ συνεγνωκόσας καὶ ἐ τῆς ἐμῆς τῶν βασιλέως ἀνάξιας. unde participium συνειδὼς pro conscio: sed in plur potius dicitur præfixo articulo. ¶ Item ignosco, veniam do vel tribuo. Cũ solo dat. ut συγγνῶθι μοι, Aristoph. Cum dat. & accus. ut συγγινώσκω σοι τὴν ἁπάτης, ignosco quòd decepti sis.

Συγγινώσκομαι pro συγγινώσκω, i. conscius mihi sum. Herodot. ἑωυτοὺς συγγινωσκόμενον εἶναι κακὸν τὸ ἔξεον, sibi conscii se inferiores esse. Item *pro*, ignoscor, Euripides, συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. Item pass *pro*, mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut veniam consequor. Synes. ἢ οὐκ ἀξιοῖ συγγνώσεσθαι nec volo mihi ignosci. vel, nec dignum me venia existimo. Dicitur & συγγινώσκεται μοι, mihi ignoscitur.

Συγγνωστὸς, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur. venia dignus. Plut.

Συγγνώμη, q. d. ignoscentia, venia. συγγνώμην ἔχειν, veniam dare seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Aristot. Pro eodem dicitur & συγγνώμην διδόναι, apud Polyb. & alios. Interdum tamen συγγνώμην ἔχειν passivè dicitur cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est, ut apud Plut. adversus Colot. & Thucyd. lib. 3. συγγνώμης τυγχάνειν sive τυχεῖν, veniam consequi vel impetrare, apud Isocr. Dicitur & συγγνώμην λαμβάνειν apud Dem. ¶ Apud Aristot. eth lib. 6. cap. 11. quidam exp. moderatio animi & æquitas. quidam interpr. consensus, i. venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam indulgentia, item concessio, permissio, 1. Cor. 7. τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. ¶ Item subaudito vel addito ἐστὶ frequens est *pro*, venial dignus est vel dignum est (prout postulat locus) veniam mereatur, venia tribuenda est. ¶ Item status unus ex assumptivis, quum reus crimẽ quod objicitur, transfert in rem aut personam quæ judicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. concessio à Trepez. exp. Latinè dici etiam potest venialis status, & deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus. facilis in danda venia. facilis in cõdonandis peccatis. Exp. etiam indulgens, item clemens, mitis, misericors. Comparat συγγνωμονέστερος, ut συγγνωμονεστέρα ψυχὴ, apud Synes. animus ad misericordiã propensior.

Σύγγνωμον, in neut. gen. ponitur passivè *pro*, συγγνώμης ἄξιον, venia dignum, apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγγνώμων, consentiens, qui est ejusdem sententiæ. Plato de leg. lib. 6. ὑμῶν δὲ ἡμῖν βαλόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα καὶ ἀμφοτέρους γίγνεσθαι.

Συγγνωμονικὸς, idem quod συγγνώμων, in prima signif. apud Aristot. eth. l. 4. c. 5. & Rhet. 2. Vsurpatur etiam pro συγγνωστὸς, venia dignus, cui ignosci debet. apud Aristot. eth. 5. & 7. Συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenso, clementer.

Decomp. Ἀσύγγνωστος, indignus venia, indignus cui ignoscatur. Ἀσυγγνωστὸν, ita ut agnosci non possit vel non debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus: aut etiam, qui veniam non dat. apud Dem. Exp. etiam, immitis, immisericors.

Alia comp formata ex secunda aut tertia persona sing. præt. pass. sine præpositione.

Ἀγνωσία, ἡ, ignoratio. vel non cognoscere. Thuc. & Eur. Apud Pol.

Poll. est etiam ignobilitas: seu ignobilem esse, inglorium, in celebrem.

Ἄγνως-ω, ὁ ἡ, incognitus, ignotus. Od. β, & ν, & a 9. Ap. cap. 17. Apud Thuc. l. 3. ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσταν καὶ ὠμοφαγοι εἰσιν, ignotissima lingua, i. ignotissimo sermone utentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur pro, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Activam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone, δοκιμωτάτων γὰρ δὴ καὶ ἀγνωσιν ἀνθρωπίνων, ἄγνωσιν ὅσων, καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον, ubi exp. ignaram. Ἀγνῶς ignote. item ignobiliter, inglorié.

Ἄγνως, ὄτ-ω, ὁ ἡ, idem cum ἄγνως-ω, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. & alios. Item ignobilis, inglorius, celeber. apud Eurip. Item ignarus, inscius, apud Xen.

Ἀγνώς, (adverb.) ignoranter, insciente, per ignorantiam, per imprudentiam, Phoc.

Ἀγνώσω, ignoro, nescius sum: apud Musæum; Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ἀπάτωρ-ω ἐσ θαλάσσης. Ἀγνωσάσκω, idem, unde ἀγνώσασκε, Od. ψ.

Ἄγνωτ-ω, ὁ ἡ, idem quod ἄγνως-ω, incognitus. Soph. in Oed. tyr. γνωτὰκ' ὄσκ ἀγνωτά μοι.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio. Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quàm & ἀληθότητα.

Ἀλλόγνωτ-ω, aliis notus. & (ex consequente) nobis ignotus. unde ponitur pro extraneo sive peregrino, Od. β. ἀλλογνώτῳ σὺν δήμῳ. Eustathio est etiam ὁ πολέμι-ω, vel ὁ ἄλλα γινώσκων ἢ περ ἡμεῖς.

Ἀξίγνωτ-ω, valde notus vel celeber. Od. ϱ.

Αὐτόγνωτ-ω, unde apud Soph. in Antig. σὲ δ' αὐτόγνωτ-ω ὄλεσ' ὀρφὰ exp. αὐθαίρετ-ω & ἰδιογνώμων πρόσ-ω.

Δύσγνως-ω, cognitu difficilis.

Εὔγνως-ω, cognitu facilis. Exp. & bene notus.

Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa Bud. ex Areop.

Θεόγνως-ω, Deo cognitus. Epigr. (Act. cap. 1.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cordium.

Πολύγνωτ-ω, multis notus seu cognitus.

Comp. ex γνώμη & γνώμων, itidem sine præpos.

Ἀγνώμων, ον-ω, ὁ ἡ, mente carens, consilio carens, judicio carens: stolidus, apud Herodot. exp. & amens, apud Plut. Ab Hesych. exp consilii expers & sensu carens. Sic Aeschines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta & ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum: cui opponitur πολυγνώμων, apud Plat. in symp. Sic usurpatur & superl. ἀγνωμονέστατ-ος apud Xen. apomn. l. 1. ¶ Item improbus, iniquus, ut ἀγνώμων πολίτης apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγνωστ-ω, & ἀσυγγνώμων, qui veniam non dat, & (per consequens) inclemens, Xenoph. Pæd. 4. λίγετται ὑμὲς ἕνεκ' ἐμεῦ ἀγνώμων. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum, vel inficiator debiti. Poll. ¶ Item qui est ejusdem sententiæ, pro ὁμογνώμων, Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Oedipo; Φοίβω τε κἀμοὶ μὴ ξυνὼν ἀγνώμονες, ubi tamen exponitur etiam ἀσύγνωστοι. ¶ Item à nomine γνώμων, præfixo α privativo) ἀγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur. annosus, aut certè non amplius juvenis. Poll. Pro eodem affertur & ἀπογνώμων.

Ἄγναμ-ω, ου, ὁ ἡ, idem quod ἀγνώμων. Usurpatur præsertim in genere neutro, & substantivè pro, res iniqua & injusta. Luc.

Ἀγναμψῶς, sine consilio, sine judicio, stultè apud Demosth. & Xen. Item iniquè. unde ἀγναμονέστερον, iniquius. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum Poll.

Ἀγναμοσύνη, ης, q. d. consilii carentia. Apud Bud. exp. stoliditas apud Herodot. in Melpom. ὥστε ἀγναμοσύνῃ τεραπόμενοι. ¶ Item pro imperitia. ut vult Poll. ¶ Item improbitas, iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum & iniquum aut factum stultum, quod stultè, sine ratione & judicio fit. Aristid. in Panath. ὧδε δ' ἐχόντος δὲ ἑτέραν ἀγναμοσύνην ἔτι μείζονα. unde & ἀγναμοσύνως apud Plut. in Pericle, ἀγναμόνως facta. ¶ Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγναμονέω, ῶ, F. ήσω, ignoranter & imperitè ago, imperitè versor in re aliqua, Poll. ¶ Item iniquè & improbè ago, incuso Bud. significat etiam ἀχαριστεῖν, apud Plut. in Camillo. Sic & apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ. pro cor. ὥστ' ἂν ἡγ ωμονήκε συ' ἐς ἡμᾶς. ¶ Apud Liban. ἀγνομονεῖν ὧδε τῶν ἐκτίσιν, non agnoscere debitum q.d. iniquè agere circa solutionem. ¶ Idem Bud. ait etiam esse debitum inficiari.

Ἀγναμοπάθεια, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. ¶ Significare dicit & ἀχαριστεῖσθαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ, contrariæ sum sententiæ, contraria sentio, dissentio, refragor, apud Xen.

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων, Hesych.

Ἀργυρογνώμων, argenti spectator. (ut Bud. exp. in annotat. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. & Aristot. rhet. l. 1.

Αὐτογνώμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam duntaxat sequitur sententiam. A. Bud. exp. qui ex sui animi sententia judicat, vel ex sua conscientia, ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονία, ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu & meo arbitratu facio vel indico & decerno. (Id.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud

Διγνωμ-ω, ου, ὁ ἡ. qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, incertus: ut δίγνωμ-ω λόγ-ω, vel de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διγνώμων, cujus diversa est sententia, cujus sententia dissidet ab alius sententia. Exponitur & duplici tractus sententia.

Διγνωμονέω, ῶ, dissentio, dissideo. Xen. exponitur & duplici sententia distrahor. (Id.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ, diversa sen-

Ἑτερογνωμοσύνη, diversa sententia. Ioseph.

Εὐγνώμων, æquus & bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerum æstimator. Aristot. ethic. lib. 6. Exponitur etiã à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de persona, sed etiam de re. apud Athen. lib. 12.

Εὐγνωμόνως, ita ut æquum sit rerum æstimator, ita ut æquum & bonum virum te præbeas, ita ut ex æquo & bono agas. Exp. & bona fide. Apud Luc. δύγνωμόνως φέρειν sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi & probitas, bona mens. Item virtus ea quæ beneficium & fidem bonam agnoscit. Quidam interpr. etiam æquanimitas & candor. Aeschin. in Ctesiph.

Εὐγνωμονῶ, idem Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse. (Polyb.

Ἡδυγνώμων, exp. consiliis & responsis oblectans, i. prudens, apud

Ἰδιγνώμων, qui sibi propriam & peculiarem sententiam habet. A. Bud. exp. qui ex suo arbitratu privatoq; sensu statuit, Aristot. ethic. 7. cap. 9.

Ἱππογνώμων, qui equas gravidas ab aliis internoscit. Item ὁ μεγαλογνώμων: ab ἵππ-ος epitatico.

Ἰχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia sive pertinax. A. Bud. exp. pervicax, tenax, q. propositi Aristot. eth. 7. cap. 9.

Ἰχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu pervicacia, in sua sententia. A. Bud. exp. propositum tenax, & validum. Ioseph.

Λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia. Exp. etiam acer, acutus.

Μαλακογνώμων, qui molli est mente seu animo, i. mitis Aeschyl.

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo; qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam, qui est animo excelso. Xen. ¶ Item qui grandibus sententiis utitur, apud Philostratum epist. 13.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus; aut animus magna cogitans, sive gerendis rebus magnis deditus. Item, grandiras sententiarum. In qua signif. ponitur & τὴν μεγαλόγνωμον, substantivè. apud Xen. (dentes sententia.

Μονογνώμονες qui unius sunt sententiæ, vel ab una sola depen-

Νοσογνωμονικὴ, τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum. cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens, Hesych.

Ὁμογνώμων, qui ejusdem est sententiæ.

Ὁμογνωμονέω, ῶ, ejusdem sum sententiæ. idem sentio, consentio, assentior. Dicitur ὁμογνώμων-ῶ σοι, & ὁμογνωμον-ῶ σοι καὶ τάδε apud Xen. de hoc tibi assentior. Dicitur & ὁμογνωμον-ῶ σόι ταῦτα, apud Aristot. eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit & judicat: ut ὀρθογνώμων ψυχὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus.

Παθογνωμικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur; improprie de symptomate & quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de d. ff. morb.

Πολυγνώμων, qui est multi consilii. Apud Platonem in symp. pro multùm perito seu multarum rerum perito, cui opponitur ἀγνώμων.

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit. princeps senatus.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus q. d. naturæ cognitor, vel peritus judicandi de natura, qui hominum mores naturas q; ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία, & Φυσιογνωμοσύνη, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur. Aristot.

Φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens vel conferens: Et τὰ Φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, de natura judicandi peritus sum, vel de natura judico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in Physiog. Est etiam, (ut tradit Bud.) diligèter cognosco faciem alicujus & adnoto, ut postea noscatur. Dem. orat. 1. in Aristog. Φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is cujus natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cujus natura ex aspectu judicatur aut saltem conjectura fit. Aristot. ibidem.

Composita ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστ-ω, non agnitus aut qui talis est ut agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui notitiam

non venit, vel qui talis est ut innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.

Ἀναγνωρίζω, agnosco. Plato in Polit. δεῖ δὴ τὰς συγγενεῖς ἡμῶν ἀεὶ ῥᾳθύμως ἀφ' ὧν λόγων ἀναγνωρίζειν.

Ἀναγνωρίζομαι, agnoscor.

Ἀναγνωρισμός, οῦ, ὁ, agnitio. Synes. epist. 100. Ἀναγνώρισμα, τὸ, idem: interdum est potius specimen & documentum, teste Bud.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, idem quod ἀναγνωρισμός, apud Plat.

Διαγνωρίζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap. 2. ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος, exp. divulgaverunt, notum fecerunt.

Δυσγνώριστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest. vel qui non facilè notificari potest seu innotescere.

Εὐγνώριστος, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest, vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

Γλάγος, &c. vide in Γάλα. Γλάμα, &c vide in Λήμη.

ΓΛΑΝΙΣ, ίδος, piscis genus, apud Athen. lib. 7. & Suidam & Aristoph. in Equit. vide & Plin. lib. 9. cap. 43. ab Hesychio scribitur γλανὶς, exponiturq; etiam ἀργὸς, iners.

Γλανὸς, ab Hesych. exp. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 5.

Γλαξ, vide in Γάλα. Γλαφεὶς, vide Γλάφω.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ὁ, glaucus, cæsius. Aristotel. de mantichora fera, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρίτου. pro quibus Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, i. oculis esse cæsiis. ut apud eundem in Probl. sect. 10. Διὰ τί οἱ λάσιοι ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοί. Dicitur & γλαυκὸς τὸν ὀφθαλμὸν vel τὸ ὄμμα, apud Basil. ¶ Γλαυκὴ θάλασσα apud poëtas, cæruleum mare. Pro quo dicitur & γλαυκὴ sine adjectione (sicut & ὑγρὴ) ab Hesiodo in Theogon.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color, seu cæsius. ut γλαυκότης ὀμμάτων. Aristot. 5. de gen. anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu Γλαύκωσις, εως, ὁ, glaucedo (ut vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo quum præter naturam glauescit. vel (ut alii definiunt) transmutatio humoris cristallini in glauceum, vide Galen. Ruf. Aeginetam, &c.

Γλαυκὸς, glaucus. ut γλαυκίων κόκκων, acinorum glaucorum. Theophr. lib. 2. hist. pl. c. 2.

Γλαυκίαω, ῶ, glaucis oculis terribiliter intueor. ut γλαυκιόων leo, Hom. & Hesiodo. Item pro, glauesco. Dionys.

Γλαυκίον, avis à glaucis oculis nominata, Eustath. ¶ Item herba quædam & ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha, sed pro herba invenitur potius γλαύκιον. Hinc Διὰ γλαυκίου, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. & Plinium.

Γλαυξ, ulula, noctua. ut in proverb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel ἀθήναζε, noctuas Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Dioscor. Engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat, vide & γλαξ in Γάλα. Item saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εως, ὁ, & ἡ, noctuæ speciem gerens, Gaza interpr.

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab Etym exp. obtusè video.

Composita.

Ὑπογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo. unde passivum ὑπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ὑπογλαυκωθῶσι αὐτῶν τὼ ὄψιν λέγει.

Ὑπόγλαυκος, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, altero oculo cæsius.

Ὑπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκίσκω, subglaucus sum. Mosch. idyl. 2.

ΓΛΑΦΩ, F. ψω, cavo, excavo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspide. de leone loquens, πλευρὼς τε ὤμους Οὐρῇ μαστιόων ποσὶ γλάφει. ubi exponitur, fodit. Hesych. vult γλάφει esse γλύφει.

Γλάφυ, antrũ, spelunca, caverna. Hesiod. in Erg. γλάφυ πετρῆεν.

Γλαφυρὸς, ῆ, όν, cavus, profundus. ut γλαφυρὰ νῆες, & γλαφυρὴ πέτρη. Hom. Item scitus, elegans, venustus. q. d. scitè & eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus & varietate oblectans apud Plut. Item lautus, apud eundem. ut ἀστὸς & γλαφυρὸς βίος. ¶ Item, aptus & appositus, apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè. unde γλαφυρατέρως, Aristot. de anima lib. 1.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλύφω, scalpo, sculpo. Aristoph. ἔπαλαιτ' ἂν οὐδὲν οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν.

Γλύφομαι, scalpor, sculpor. ut γλύφεσθαι ἀδύνατος, qui præ duritie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ου, ὁ, sive Γλυπτὴς, ῆρος, ὁ, sculptor. Epigr. Γλυπτὸς, qui sculpi potest. item pro sculpto apud 70. interpretum quum de idolis dicitur.

Γλυφὴ, ἡ, sculptura. Item quod insculpitur. Plut. de prud. anim. Γλυφεὺς, sculptor. Γλυφεῖον, scalprum. Luc.

Γλύφανος, sculptorius, in Epigr. γλυφάνου καὶ ἄμυ.

Γλυφὶς, apud Hom. & Herodot. crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur. At γλυφίδες καλάμων in Epigr. cultelli calamorum incisorii & velut sculptorii.

Γλαφίδες & λᾶες apud Sophoclem in Priamo sunt εἰκῆ δομὴ σκάλη, teste Poll. l. b. 10. cap. 31. Etymologo quoque γλαφὶς est instrumentum quo excavantur & expoliuntur lapides, à γλάφω significante κοιλαίνω, per syncopen pro γλαφυρὶς, afferturque ex Callim. γλαφίδες σκαφυλή τε καὶ σιεμβὴ τε μολιβδίς. Latini cælum dicunt seu scalprum. Idem tamen Etymol. exp. etiam σμίλη, ῥίνη, ὄργυμα.

Γράφω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex γλάφω.

Ἀγλάφυρος inelegans, invenustus. Ἀγλαφύρως, inelegante, invenustè. Athen. lib. 10.

Διαγλάφω, cavo, sculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, insculpo.

Composita ex γλύφω.

Ἀναγλύφω, sculpo.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum, asperũ sculptura.

Ἀνάγλυπτος, ος, ον, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisq; asper Plin. lib. 33. cap. 11.

Ἀρτιγλυφὴς, ές, ὁ, ἡ, recens sculptus. ut ἀρτιγλυφὶς ξόανον Theocr. in Erg. (in Sol.

Δακτυλιογλύφος, ος, ὁ, qui annulos sculpit, aut cælat. Diog. Laërt.

Δακτυλιογλυφία, annulorum sculptura aut cælatura. Plato.

Διαγλύφω, undiq; scu po. vel q. d. persculpo.

Δίγλυφος, ος, ὁ, ἡ, bis incisus. vel gemina sculptura incisus.

Ἐγγλύφω, insculpo.

Ἑρμογλυφεύς, έως, ὁ & ἑρμογλύφος, (Mercurii sculptor, i. qui Mercurii statuas sculpit.) statuarius, qui lapideas statuas conficit. Luc. Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum. Ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina. Plut. in symp.

Εὐγλυφὴς, bene sculptus, bonam sculpturam habens. Εὔγλυπτος, idem. in Ep. gr.

Ἱερογλύφος & ἱερογλύπτης, ου, ὁ, (q. d. sacra sculpens) qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hierographica vocantur. Dicta autem ἱερογλυφικὰ, apud Aegyptios (inquit Bud.) sacra quædam monumenta non literis vocabula, sed sculptis rerum animaliumq; figuris significantia. Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor. Καλαμογλυφεῖν, calamos sculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio ut qui ob parsimoniam ἐναστυρτίο quoque herba satis vili desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam scalpendo collecto nasturtio vitam toleret.

Decomp. Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος. Aristoph. in Vesp. vocat eos qui supra modum restricti sunt & sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν, & τὸ κάρδαμον γλύφειν.

Καρδοπογλύφος, qui ligna scalpendo poliendoq; alveos confecit, qui κάρδοποι dicuntur, Poll. ex Gratini γέροσιν.

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornu scalpendo expolit.

Λιθογλυφὴς, in lapide insculptus. Λιθογλύφος, qui lapides scalpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, & Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Ποτηριογλύφος, poculorum sculptor seu cælator ex Euphorione.

Ξυλογλύφος, qui ligna sculpit. Hesych.

Στυγλογλύφος qui ligna polit seu sculpit. Hesych.

Τοκογλύφος, fœneratór, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plut. de aud. poëm. Videntur τοκογλύφοι propriè dici qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖν, tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est. item simpliciter, fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τριγλυφος, (q. d. trisculptus) tres sculpturas habens. Sunt quî in columnis sculpturam canaliculatam & striatam triplici sulco, τριγλυφον dictam putent. Vide Vitr. Dicitur & τὸ τριγλυφον, apud Athen.

Dec. Μεταξυτριγλυφίον, vel μεσοτριγλυφίον, intercolumnium.

Ὠτογλυφὶς, ίδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. li. 2.

Γλάχων, vide in Γλήχων.

ΓΛΕΥΚΟΣ, εος, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophyl. epist. 44. ἰχάδες πολλαὶ & γλυκεῖαι, καὶ μελιτίζουσαι, & πυκασαι

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum. οἷον πολὺ ἕψημα ἔχων, apud Eust.

Γλύκιον μύρον, q. d. musteum unguentum, de quo Dioscor. Item γλύκιον ἔλαιον, q. d. musteum oleum.

Γλυκὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγλυκὴς, ές, ὁ, ἡ, minimè dulcis. Propriè, musteam dulcedinem non habens. Luc. in Lexiph. οἶνος ἤδη μὴ ἀγλυκὴς, ἀπε-

πὶς

πτῶ δ' ἔστι. Metaphoricè pro insuavi & injucundo, apud Hermogenem de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλαδὴς ἐστι χεδὸν ἀεὶ ὁ λόγος.

Ἀγλαύκῳ, idem: unde ἀγλαύκιλλα γαλαοσαν apud Nicandrum in Alexiph.

Πολύγλαυκος, ου, ὁ, ἡ, musto abundans.

Γλάμη, vide in Λάμη.

ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, ut volunt nonnulli. Secũdum Pollucem verò lib. 2. est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Interdum pro toto oculo accipitur, ut Odyſſeæ 4. Πάντα δὲ οἱ βλίφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὖ ἐτέτυκτο Γλήνης καλυφθείσης. ¶ Sunt qui exponant etiam puppam. apud Hom. Il. θ, Ἔρρε κακὴ γλαφύρη, ſchol. exp. ἀδόκητος κόρη. ¶ Præterea ſunt qui γλήνω ſive κοτύλω ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicant cavitatem illam oſſis quæ aliud os in ſuum ſinum recipit, quæ commiſſura γίγλυμος, etiam vocari ſolet. ¶ Deniq; γλήνας nominari etiam apum favos teſtantur Etym. & Heſych. ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ αἴγλλω τὸ λαμπρύνω, ut dicatur quaſi αἰγλλήν. alii παρὰ τὸ γαλιόω per ſyncopen.

Γλιώεα, τὰ, ut Il. ψ, ὅς γλιώεα πολλὰ κεχαδὼς. quidam adjectivè exponunt, ſpectaculo digna: alii ſubſtantivum eſſe volunt & ſignificare mundum viſendum, aut imagunculas. Apud Aratum πόσμεα γλιώεα, Cic. vertit quadruplices ſtellas.

Compoſita.

Ἀγλαῦκος, ου, ὁ & ἡ, pupillas non habens, & ſynecdochicè, cæcus. Nonn.

Βούγλαυκος, bubulas pupillas habens, i. pulchras. bubuli enim oculi pulchri cenſentur. Nonnus, ὄμμα βουγλαύκοιο φορεύτης.

Δίγλαυκος, binas pupillas habens. Theocr. in Epigr.

Εὔγλαυκος, pulchras in oculis pupillas habens: item, bonas in oculo pupillas habens. acutum cernens. Oppian. de ven. lib. 3 Εὐγλαυκοι λύγκες πυρίγλαυκοί τε λέοντες.

Θεόγλαυκος, pupillas oculi divinas ſeu Deo ſimiles habens, aſpectu divino præditus, os Deo ſimilis. ut θεόγλαυκοι πρόσωποι apud Nonn. divina facies.

Γοργλαύκη, habens nigricantes pupillas in modum violæ quæ dicitur ἴον. Heſych.

Μελίγλαυκος, melleas pupillas habens, dulcis aſpectu. Heſych.

Μινόγλαυκος, monoculus, Heſych.

Νεάγλαυκος, novas habens pupillas, i. qui viſum recèns recuperavit.

Περίγλαυκος, undique circumſpiciens. Arat.

Περιγλαυκόομαι, ὦμαι, oculorum pupillis luſtro, circumſpicio. unde apud Theocr. Περιγλαυκώμενος ὄσσοις, de leone omnia colluſtrante oculis.

Πυρίγλαυκος, igneas pupillas habens. Oppian.

Τρίγλαυκος, tres habens pupillas. ut τριγλαυκα ἔρματα, Il. σ. inaures triplicis pupillæ formam geſtantes.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, ῶνος, ἡ, pulegium: herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, à βληχὼ, i. balatus, quòd pecoribus guſtata dum floret, excitet balatum, teſte Dioſc. l. 3. c. 36. Doricè γλάχων vocatur: ut βλάχων pro βλήχων, unde Ariſtoph. in Acharn. ταύτῃα τῆς γλάχωνος. Sic & Theocr.

Γληχωνίτης οἶνος, vinum è pulegio confectum ſeu pulegio conditum. Dioſc. l. 5.

ΓΛΊΝΟΣ, ſeu γλῆνος, genus aceris campeſtre, præcipuo cãdore ac criſpum. Quidam exp. Gallica. Vide Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 11.

ΓΛΙΣΧΡΟΣ, ος, ον & ὁ, ἡ, lentus, viſcoſus, tenax, glutinoſus. Dicitur & de ſolidis corporibus & de humoribus. Hipp. de nat. hom. τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι. καὶ βία μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴ μέλαινα: nama μέλαινα χολὴ τῶν ἐν σώματι ἐνόντων χυμῶν γλισχροτάτων teſte eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. lib. 2. τῶν ἐχόντων ὀλκιμόν τι & γλίσχρον: de eduliis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ὀλκή. Et apud Dioſcor. lib. 3. ῥίζα γλίσχρα, radix lenta. ¶ Exponitur & lubricus. ¶ Item, tenax, parcus. Luc. γλισχρότερος πρὸς τὰς δωρέας. Dicitur & de re, & tunc exponitur potius, ſtrictus. Plutarch. in Lycurgo, γλίσχρον ἦθος αὐτοῖς ἐστι τὸ εὐπνουν. Apud Luc. γλίσχρα τέχνα, artes parum ſuppeditantes ad victum, artes jejunæ. Ab Heſychio, exponitur etiam valde ſordidus. ut ab Etymologo quoq;. ¶ Etymologo eſt & ὁ λίχνος & ἐπιθυμῶν ἐφυβρίστως: quaſi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel γλιχόμενος προφῆς ὑπὲρ τὸ δέον. Exponitur ab eo & ἀνυχὴς. ut γλίσχρων quoque apud Ariſtophanem à nonnullis accipitur pro ἐπίπονος, ærumnoſus. Reperitur & γλισχρός. unde γλισχρῶς.

Γλίσχρως, tenaciter, ſeu more eorum quæ viſcoſa & glutinoſa ſunt. apud Suid. Item lubricè, Heſych. & Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter. ut γλίσχρως ζῆν, Ariſtot. polit. 2. Item, vix, difficulter, ægrè. apud Plut.

Γλισχρώδης, ης, ὁ & ἡ, lentus, tenaxque & viſcoſus in modum eorum quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viſcoſitas, lentor tenacitasque glutinoſa apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. item tenacitas. parcitas. Plut.

Γλιχεράινω, γλίχερον, reddo. ut de paſſ. γλιχεραίνεται, viſcoſum ſeu glutinoſum fit, lenteſcere & tenaciorem reddi. Hipp. de art.

Γλίχερασμα, exp. γλιχρότης. Hippocr. & Gal.

Γλιχρεύομαι, parcus & reſtrictus ſum, tenax ſum & γλίχρος, more nimirum τῶν σμικρολογουμένων. Bud. & Euſtath.

Γλιχρων, ονος, ὁ, exp. ἐπιθυμητής, cupitor: λάτρις τῆς γλίχρας. Ariſtoph. in pace, ὦ γλίχρων, ubi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miſer & ærumnoſus.

Γλιχρία, ἡ, exp. miſeria, ἀσυχία.

Λίχρος, etiam ſcribitur, & λίχρως, apud Suid. & Heſych.

Compoſita.

Ἀγλιχρος, ος, ὁ, ἡ, non lentus, non viſcoſus. Hippocr. in prorrhet. 1. & Gal. comm. 3. in eum locum.

Ἐγλιχρος, viſcoſus, glutinoſus, lentus, tenax, cui in eſt τὸ γλίχρον.

Περίγλιχρος, circũcirca lentus & viſcoſus. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑπόγλιχρος, aliquantum lentus vel viſcoſus.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, ἐπιθυμῶ. Interdum cum infin. Iſocrates in Panath. ζηλώντων ἐμὲ μιμεῖσθαι γλιχόντων ἐμοῦ. Sic Demoſth. Philip. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἄξιος δ' ἐπαῖειν ὀδὲς δεδεμώνται. Itidemq; Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξευμίσασθαι Πύθαγόραν, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accuſativo. Philo de mundo, ἀναγκαῖον ἐν τῷ τε κόσμῳ φύσιν γλίχεσθαι τῷ ὅλῳ διαμονῆς, cupere & velle univerſi incolumitatem. Aliquando cum genitivo. Ariſtot. de mundo. τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται. contraria appetit natura. Sic Ariſtoph. Τί δῆτα τῶν δὲ τῶν κακῶν ὧν πᾶς γλίχῃ; Apud Herodot. γλιχόμενος τῆς ἐλευθερίης, ſum ſtudioſus libertatis. Heſ. γλίχεται exp etiam πάσχει, quo ſignificatu & γλιᾶσθαι dicitur.

Γλίχος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΓΛΟΙΟ'Σ, ᾶ, όν, interdum eſt adjectivũ, & exponitur ab Heſych. in. alidus: item ſordidus Ariſtophanis ſcholiaſtes (in hoc Nubium loco, κἰναιδὸς, πύῃμην, μιαρὸς λης, ἄθλιος, γλοιὸς) annotat γλοιὸς idem proj emodum valere quod μιαρὸς λης, translatum que eſſe ab oleo quod in balneis effuſum concrevit. Nam ut id τὸ ἐπιλαμβανόμενον διολισθάνειν πέφυκε, ita & γλοιὸν dici qui tali præditus eſt ingenio, ut, διολισθάνειν elabique poſſit è creditorum manibus. Ad mores itaq; translatum ſignificare, qui mente ſeu ingenio eſt lubrico & mutabili. Exp. & malignus, malis imbutus moribus. item qui ſordidis eſt moribus. ¶ Interdum eſt ſubſt. & ſignificat ſordes olei, *hoc eſt*, ſordes quæ in balneis atq; etiam palæſtra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur, Latinis ſtrigmenta. Aliæ quoque ſordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. l. 7. ὥσπερ ἔγχελυς κῆ γλοιᾶ.

Γλοίης, ητος, ὁ, idem quod γλοιὸς, adject. Etym. & Heſych. Et γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio & prava indole, teſte eodem Heſych.

Γλοιάζω, Gal. in lex Hipp. exp. conniuendo oculos obvolvo.

Γλοιώδης, ες, ὁ, ἡ, ſtrigmentoſus, ſtrigmentorum ſimilis. ſtrigmenti modo craſſus & glutinoſus ſeu viſcoſus. Dioſc. lib. 5. c. 92. Et τὸ γλοιῶδες ſtrigmentum. Dioſc. l. 2. c. 205.

Γλοιωδῶς, ab Heſych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum. item conniventer.

Γλοιῶσθαι, lenteſcere ac viſcoſum reddi in modum ſtrigmenti. Dioſc. l. 5. c. 92. τρίβεται ἕως ἂν γλοιωθῇ.

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, ᾶ, όν, nates, clunes: carnes in ſumma femoris parte protuberantes, quæ ſedentibus pulvini vicem præſtant. Hom. Il. θ, 338. Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων σὺς ἀρείῃ κὲ λεοντ☞ Ἀπτηται κατόπισθε Γ' σχία τε γλουτός τε Herodot. ἀπὸ τῶν γλουτέων τὰ ἄνω.

Γλουτία, naticulæ. dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia ad latera meatus illius ſita. Nam perinde ac nates prominent, ſeſeque contingunt.

Compoſita.

Ἀπόγλουτοι, qui clunibus videntur eſſe deſtituti, qui exilib. ſunt clunibus depyges.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, nates ſub clunibus ſunt, i. quiddam commune clunibus & femori, ut ait Ariſtot. qui nomen hujus partis dicit eſſe ὑπογλουτίδα, de animal. lib. 1.

ΓΛΥΚΥ'Σ, έα, ύ, dulcis. ut μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. auct. τὰ γλυκέα σιτέεται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας. Et γλυκὺς οἶνος, apud Dioſc. & Athen. Plut. ad Col. ὡς δὲ γλυκὺ τὸ μέλι, & πικρὸς ὁ ἅλμος. ¶ Transfertur ad multa, pro ſuavi ſeu jucundo. ut γλυκὺς ὕπνος apud Hom. & αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. 2. πόλεμος γλυκίων. Dicitur & γλυκύτερος in comp. itidemq; γλυκύτατος in ſuperlat. ¶ Item, γλυκὺ vini dulcis genus. Lat. paſſum. Dioſc. ἐπιδίδοναι οἶνον ἢ γλυκὺ Idem, σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. ¶ Item γλυκὺ, fel, per antiphr. Plin. & Cæl. Aurel. Chron. lib. 3. cap. 1. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ γλεῦκος.

Γλυκεῖα, ἡ, abſolutè & ſubaudito ſubſtantivo dicitur ἡ γλυκυῤῥίζος. teſte Heſych. & Theophr. prædulcis enim eſt. Ab Hippocrate eadem vocatur γλυκύμη, ut Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo. ut γλυκύτης οἴνου apud Athen. Item ſchema orationis.

Γλυκερὸς, ᾶ, ὁ, poëtis idem quod γλυκύς. ut μέθυ γλυκερὸν, Odyſſ. ϛ. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. ε. Et comparat. γλυκερώτερος, Od. ι.

Γλυκήεις, εντος, ὁ, dulciuſculus, ſubdulcis, vel dulcis, ut γλυκήεντι ποτῷ. Nic. Alex. quod quidam pro paſſo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xenoph. in Oecon. ἀπὸ τῆς ἡλίκης γλυκαίνειν τὰς σταφυλάς.

Γλύκανσις, q.d. dulcificatio.

Γλυκάζω, dulceſco, vel ſubdulcis ſum, ut γλυκάζων οἶνος. Dioſc. & Athen.

Γλύκωτμος ſive γλυκασμὸς, dulcedo. Legitur & γλυκισμὸς, apud Athen.

Γλυκυσίδη, ἡ, glycyſide, herba de qua Dioſc. l. 3. c. 157., & Plin. lib. 25. c. 4.

Compoſita.

Ἄγλυκυς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de cauſ. pl. lib. 6.

Ἀναγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo.

Ἔγγλυκος, cui aliqua dulcedo ineſt, ut οἶνος ἔγγλυκος, Dioſc.

Ἐγγλύσω, indulco, dulcedinem infero Herodot. l. 2. (de loco) ἐγγλύσαι ἐπιεικέως.

Ἐπίγλυκυς, dulcis, vel ſubdulcis.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco ſeu indulco.

Καταγλυκαίνω, dulce ſeu ſuave reddo. Item mulceo, apud Greg. ποιητὴν μέτρῳ καὶ μύθῳ κατηγλυκασμένον πρὸς ἀκρόασιν.

Ὀξύγλυκυς, dulciter acris. ut ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ apud Ariſtoph. Apud medicos ὀξύγλυκυ eſt potus qui paratur dulciſſimis favis maceratis & decoctis. Reperitur & ὀξυγλυκὲς apud Gal. cõm. 3.

Ὑπόγλυκυς, ſubdulcis, aliquantum dulcis.

Ὑπογλυκαίνω, ſubdulcem reddo, efficio aliquantum dulcem.

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet, Ariſtot. in Problemat.

Γλύμμα, γλύπτης, γλύφω, vide Γλάφω.

ΓΛΩΣΣΑ, & Atticè, γλῶττα, ης, ἡ, lingua. Il. α, Τὸν ἐκ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Iſocr. ad Demon. σοφοὶς μὲν γὰρ ἡ γλῶττα σαφεστέρα τῆς ἀξιοῦσης. Apud Herodot. & Thuc. ἀπὸ γλώσσης ἐπεῖν, ore ſuo dicere. ¶ Apud Ariſtoph. in Veſpis, πᾶσιν γλῶτταν βασανίζειν, excute omnem linguam, i. omnem dicendi facultatem. ¶ Item lingua, i. ſermo unicuiq; genti peculiaris, vel potius ſermonis forma, γλώσσης χαρακτὴρ, Herodot. l. β, Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic ἀγνωστοτάτῃ τὴν γλῶσσαν, Thucyd. 3. maximè ignoto ſermone utentes. Plut. de defectu oracul. γλώσσαις πολλαῖς ὑ ἤσκηθ' χρῆσθαι, ἀλλὰ δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδίδαξεν. ¶ Item, peregrinum vocabulum. Ariſtot. de poët. ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφορὰν. Ibidem γλῶττα eſt vocabulum alicujus gentis ſeu populi proprium, quod alii uſurpando ad ſe transferunt: ut σίγυννον, Cypriis quidem eſt proprium, at nobis eſt γλῶττα. Galeno eſt vocabulum obſoletum. Idem interpretationem vocum obſcuriorum Hippocratis γλωσσῶν ἐξήγησιν inſcribit. ¶ Γλῶσσα αὐτῆ, lingua ſeu lingula tibiæ. Theoph. & Dioſc. alio nomine γλωσσὶς ſive γλωττὶς. Γλῶσσαι præterea ab Iſæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, ut ſcribit Pollux: γλώσσας autem ὑποδημάτων intelligi calceamentorum vincla putat Camer.

Γλωσσηματικὸν vocabulum, peregrinum vocabulum, &c. ut dictum eſt in γλῶσσα. Dionyſ. Halic.

Γλωττηκὸς, ἡ, ὁ, ad linguam pertinens.

Γλωσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lingulatus, Vitr. linguæ ſpecie & forma. Item linguax & loquutuleius, lingulax. Bud. ex Eccleſ. c. 8.

Γλωσσάριον, ου, τὸ, lingua ſeu ligula, parva lingua.

Γλωσσὶς ſeu γλωττὶς, ἰδος, ἡ, lingua ſeu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca avis, dux coturnicum, l. 6. animal.

Γλωττισμὸς, ᾶ, ὁ, oſculum quo linguæ baſiantium ſe contingunt mutuò. ex Epigram.

Compoſita.

Ἀγυκλόγλωσσον, ου, τὸ, eſt vitium linguę quod infantibus adnaſcitur: filum vulgariter nuncupatur. Dicuntur & ἀγκυλόγλωσσοι, ii qui hoc vitio laborant quaſi ἀγκύλλω ſive ἀγκύλιον τὴ γλῶσσαν ἔχοντες. Vide Aeginetam & Aethium.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, linguam non habens, elinguis. ut ἄγλωσσος λάγος, apud Athen. ¶ Itẽ, qui loqui non poteſt. qui obmutuit. apud Suid. ¶ Itẽ, dicẽdi imperitus. apud Ariſtoph. ¶ Itẽ barbarus, apud Soph. in Trach. Οὐθ' Ἕλλας, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca nec barbara. ¶ Ἄγλωσσος αὐλὸς, tibia linguam non habens.

Ἀγλωττία, ἡ, q.d. elinguitas, obmutęſcens taciturnitas.

Ἀγλωσσέω, ῶ, Heſych. eſt δυσφημῶ.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος, Atticè, loquax, garrulus, cujus lingua nulla janua coërcetur, nullis foribus cohibetur, effrænem linguam habens. Eurip. in Oreſte, Ἀ. τίς τις ἀθυρόγλωσσος ἰαχύων πρὸς θύρας. Ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effrænata lingua.

Ἀλλόγλωσσος, alia lingua utẽs, ſeu diverſa, externus, peregrinus.

Ἀμφοτερόγλωσσος, utramque linguam habens. In utramque partem diſputans. Sic vocatur Zeno apud Plut. in Pericle.

Ἀνθρωπόγλωττος, qui humana lingua loquitur. Ariſtot. de pittaco loquens.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, agnina lingua, ſeu plantago. Dioſc. l. 2. c. 153.

Βαθύγλωσσος, diſertus. Suid.

Βαρύγλωσσος, cujus lingua gravis eſt, maledicus.

Βύγλωσσος, boum linguæ ſimilis herba, ut Plinius docet, Dioſc. neutro gen. βύγλωσσον, vocat: linguam bubulam quidam appellant, Marcellus borraginem. ¶ Item piſcis qui Latinè ſolea ex Plin. & lingulaca ex Plauto & Varr.

Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda eſt, tardiloquus. τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus, Thuc. lib. 8. & Plut. in Alex. ¶ Item interpres, Bud. ex Plutarch. in Themiſt. ¶ Item διήγημος, Heſychio.

Διπλόγλωττος, duplicis linguæ Διπλογλωττία, ἡ, duplex lingua.

Ἐπιγλωσσὶς, ſeu ἐπιγλωττὶς, ἰδος, ἡ, lingua ſeu ligula. Plinius minorem linguam interpretatur. Eſt autem Polluci caruncula palato annexa interius juxta radicem linguæ, cujus acutior pars fauces verſus ſita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, & ne ad illud operculum reſultet. Vide & Gal. 7. de uſu partium. Item Plin. & Macrob.

Ἐπιγλωττίζομαι, exp. convitium facio, ſeu λοιδορῶ & βλασφημῶ. Suid. Ariſtoph. in Lyſiſtr. περὶ τῶν Ἀθηναίων δ' οὐκ ἐπιγλωττίζομαι.

Ἐπιγλωσσάομαι, ᾶμαι, lingua effero, deblatero. Aeſchyl. in Prometh.

Ἑτερόγλωσσος, qui alterius & diverſæ linguæ eſt. 1. Cor. 4.

Εὔγλωσσος ſeu εὐγλωττος, diſertus, facundus. Ariſtoph.

Εὐγλωττία, rectè loquendi facilitas, facundia, ſuavitas ſermonis Bud. ex Chryſoſtom.

Εὐγλωττέω, ῶ, facundus ſeu diſertus ſum.

Εὐθύγλωσσος, q.d. rectilinguis, verax & liber. Pind. Pyth. ϛ.

Ἡδύγλωσσος, ſuavem & jucundã linguã habens. Pro quo Doricè ἁδύγλωσσος, apud Pind. Olymp. ιγ, ἁδύγλωσσος βοὰ κάρυκος.

Θεόγλωσσος, cui divina lingua eſt, qui Dei lingua loquitur. θεόγλωσσος βίβλος, dicitur ſacra ſcriptura.

Θρασύγλωττος, q.d. audacilinguis, audax verbis.

Θρασυγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum.

Ἱερόγλωσσος, ſacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, aut linguam equinam Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen. (referens.

Κακόγλωσσος, malæ & ominoſæ linguæ, κακόγλωσσοι βολαὶ, miſerabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba.

Καταγλωττίζω, ſuavior lingua ori inſerta, ut teſtatur, Poll. oſcula jungo columbatim, collabello oſculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Ariſtoph. in Acharn. διέβαλε καὶ ψοῦδη κατεγλώττιζε μου.

Καταγλώττισμα, τὸ, ejuſmodi oſculum, apud Ariſtoph. in Nub. Exp. & obtundens loquacitas. Καταγλωττισμὸς, idem oſculum.

Κυνόγλωσσον, q.d. canina lingua, plantago minor, Dioſc.

Μελίγλωσσος, mellitã linguam habens, cujus ſuavis eſt oratio, Apud Ariſtoph. in avib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminũ.

Ὁμόγλωττος, qui ejuſdem linguæ eſt. Xenoph. Pæd. 1.

Ὁμογλωττέω, ῶ, eadem lingua utor.

Παγγλωσσία, ἡ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. β.

Παλίγλωσσος, qui eſt abhorrente lingua, i. ſermone, Pind. in Iſth. ϛ. ὃσ' ἐστιν ἔτω βάρβαρος οὔτε παλίγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. α. ſignificat εὐανθὲς ἄφθεγμον. Ex Polluce exponitur etiam, malè ominans, levis, maledicus.

Περίγλωσσος, eloquens. Pynd. Pyth. α.

Περιγλωττὶς, ἰδος, ἡ, involucrum linguæ, Athen. l. 1.

Πλατύγλωττος, latam linguam habens. Ariſtot.

Πικρόγλωσσος, cujus lingua eſt amara, maledicus.

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum eſt. Plut. in ſym. Item multarum linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonea. Et πολύγλωσσος βοὰ, in Electra, q.d. multitudinis. Item multiloquus.

Πρόγλωσσὶς, ἰδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Ταυύγλωσσος, linguam extenſam ſeu protenſam habens, ut ταυύγλωσσοι κορῶναι, Od ε.

Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q.d. ſublinguium. Ariſtot. lib. 2. anim. de cervorum vermibus, τὰ ὑπογλωττίδια καλούμενα.

Ὑπόγλωττον, laurum Alexandrinã ab aliquibus vocari author eſt Dioſc. l. 4. c. 132. Ita nominatum ſcribit Gal. ſimpl. lib. 8. ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκρους ποιεῖται γλωσσαειδεῖς.

Ὑπογλωσσὶς, ἰδος, ἡ, intima lingua, i. ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Eſt etiam morbi nomen, id eſt, (ut Poll. tradit) abſceſſus ſub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item, coronæ genus. Poll.

Χαριγλωσσέω, ῶ, ſive χαριεγλωττέω, ῶ, gratiam lingua aucupor, habeo linguam gratiæ aucupatricem, *qualis eſt aſſentatorum lingua*, ad voluptatem vel potius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem. ad gratiam loquor. Athen. lib. 4. ἃ γὰρ χαριεγλωσσεῖν ἡμῶς ἠμεῖς. Apud Aeſchyl. in Prom. vincto. Γνώσῃ τάδ' ὡς ἔτυμόν γ', οὐδὲ γὰρ μάτην χαριτογλωσσεῖν σὲ μοι, ſunt qui velin ſignificari gratiam fictam, eſſe enim (ut exp. ſchol.) μέχρι γλώσσης χάριν

σης χαρίζεσθαι, & οὐκ ἔργοις, non re factisque, sed lingua tantùm & verbo tenus gratiam gratificari. seu verbotenus officiosum esse. pro eodem dicitur & γλωσσοχαριστέω.

Γ Α Ω Χ Ι Σ, vel γλωχίν, ῖνος, ὁ, ἡ, exp. angulus, acies, cuspis. Hesychius dicit propriè γλωχῖνας nominari τὰς τῶν ἀκίδων ἐξοχὰς καὶ τὰς τῶν ξυγῶν γωνίας. Epigr. l. 1. πλάτις γλωχῖνα σιδήρεα. lati ferri cuspidem.

Γλῶχες. spicæ vel aristæ ut exp. schol. Hesiod in asp. Τῆμος δὴ κίγχροισι πέλει γλῶχες τελέθωσι.

Composita.

Πολυγλώχιν, multos habens angulos, anguloſus, seu multas habens cuſpides epith. cervini cornu apud Nicand. in Ther.

Ταυγλώχιν, ῖνος, ὁ ἡ, aculeos seu cuſpides extenſas habens ac promiſſas. Od. θ. ταυγλώχινας ὀϊστούς.

Τετραγλώχιν, quatuor cuſpides seu angulos cuſpidatos habens. In Epigr. Ἐρμῆ τετράγλωχιν.

Τριγλώχιν, tres cuſpides habens, tricuſpis, triſulcus. Il. ε. ὀϊστῷ τριγλώχινι.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuſpidem seu æreum angulum. Il. χ. Στὴ δ' ἀρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος.

Γ Ν Α Θ Ο Σ, ου, ἡ, mala, maxilla, Apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἡ ἄνω γνάθος, inferior & ſuperior mala. Volunt fieri à γνάπτω ſignificāte idem quod γναμπτω derivatum à κάμπτω.) ab Herodot. (ut tradit Camer) ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipſis dentibus. ut Ariſtoph. in Veſp. ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge maxillam tuam. ¶ Item buccas. ut γνάθους φυσᾶν, apud Dem. buccas inflare. unde φυσίγναθος. De animalibus quoque dicitur, ac præſertim de equis. ut Euripid. in Alceſtide, de Diomedis Thracis equis, Οὐκ ἀμαξήρεις χαλινὸν ἐμβαλὼν γνάθοις. Sic & Xen. de art. eq.

Γναθόω, ῶ, cædo in malas seu maxillas. Heſych.

Γνάθων, ωνος, ὁ, paraſitus. Heſych. Sic a bucca bucco pro ſtolido apud Plautum dicitur. H. Steph. exiſtimat. γνάθωνα, dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μώσημα ἔχει γνάθοις, cui reſpondet ψωμοκόλαξ, id. paraſitus.

Γναθμός, οῦ ὁ, idem quod γνάθος mala, maxilla. & ab eo formatum (ut volunt quidam) interjecto μ, Il. α. γναθμὸν δεξιτερόν. Et Od. ο dicuntur proci Penelopes ridere γναθμοῖς ἀλοτρόποις.

Composita.

Ε'τερόγναθος, ου, ὁ ἡ, (*de equo dictum*) qui non ſimiles habet γνάθους. Xenoph. (inquit Camer.) eſt equus oris contumacis, is plerunq; qui habent μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xen. dicitur ἄδικον τὸν γνάθον ἔχων, ut teſtatur Bud. Idem ſic alibi dici ſcribit, qui in latus unum duntaxat flectitur. Ab Etym. & Heſ. exp. ὁ σκληρόστομος. A' Suid. ἀπτὴς.

Παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum. Euſt.

Πλησίγναθος, maxillas implens seu buccas. ut ψωμὸς πλησίγναθος.

Φυσίγναθος, buccas inflans, ſuperbus. pro quo dicitur in proſa τὰς γνάθους φυσῶν. Eſt & nomen ranæ. apud Hom. in Batrachom.

Γνάμπτω, vide in Κάμπτω.

Γνάπτω, ſive γνάφω, &c. vide in Κνάπτω.

Γνήσιος, &c. vide in Γίνομαι.

Γ Ν Ο Φ Ο Σ, ου, ὁ, caligo tenebræ. ad Hebr. c. 12. καὶ γνόφῳ καὶ σκότῳ καὶ θυέλλῃ. Apud Ariſtot. de mundo, μυρίων τινῶν γνόφων συμπλοκαὶ δόξης, cōflictationes aëriæ caliginis vel opacitatis. ¶ A' πὸ τοῦ νέφος (inquit Euſt.) νόφος, καὶ γνόφος, aſſumpto γ ex Aeolica dialecto: ὁ ἄκλους ὀνόφος. Etymologus quoq; hujus derivationis memini. Addit etiam, vel à νέφω, νόφος, & γνόφος, per pleonaſmum literæ γ vel à δνοῦν (inquit) & νέφος fit δνοφος & per ſyncopen ὀνόφος ac γνόφος.

Γνοφάδης, ες, ὁ καὶ ἡ, caliginoſus, tenebroſus. Aff. & *pro*, ater ex Euripid.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obſcuro. Aff. & γνοφῶ pro eodem.

Γνὺξ, vide in Γόνυ.

Γνώμη, &c. γνωρίζω, &c. γνῶσις γνώσης &c. vide in Γινώσκω.

Γ Ο Α'Ω. F. ήσω, gemo, deploro, defleo. Od. κ, Ε'ζόμενοι δὲ κατ' οὖδας ἐπὶ γόον, τίλλοντό τε χαίτας. Et cum acc. Odyſſ. λ, σὸν πότμον γοάων. Verbum eſt poëticum, & à ſono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω gemo, &c. Xen. Pæd. 4. πολλὰ γοωμένη. Reperitur & γοήμενος Il. ξ, tanquam à γόημι, ſeu γοάνω. Affertur & ſignif. paſſ. γοηθέες, ex Epigr. *pro* deſletus.

Γοημων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, gemebundus, flebilis. in Epigr.

Γόος, ου, ὁ, luctus ut συνεροῦς γόους & κρυεροὺς γόους apud Hom.

Γοώδης, ες, ὁ ἡ lugubris, flebilis, lamentabilis Γοερὸς, idem, Luc. & γοερὸν τι μυκᾶσθαι.

Γόης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

A'βρογόος, molles gemitus & mollia lamenta edens. Aeſchyl.

A'γος, luctus expers.

Μαζαγός, ου, ὁ, qui ob mazam. Heſych.

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans & quiritans. hirundinis epith. apud Heſiod. Scribitur & ὀρθογόη, id eſt, ſublata & intenta voce.

Γ Ο Γ Γ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, congrus seu conger: piſcis de quo Ariſtot. hiſt. an. l. 8. & Plin. 9. c. 10. & Athen. l. 7. Ita dictus (inquit Etym. παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐσθίω, facto diplaſiaſmo, quoniàm ἀπεσθίει τοὺς πολυποδώδεις τοὺς πολεκτάνας. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teſte Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 13. hoc eſt, eminentia quædam rotunda in trunco arboris. à cujus ſimilitudine dicitur γογγρὼν, ἡ βρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr. epidem. l. 6. ubi vide Gal.

Γ Ο Γ Γ Υ Ζ Ω, murmuro, ut untur Evangeliſtæ, Matth. Luc. Ioan. Dicuntur & columbæ γογγύζειν, teſte Poll.

Γογγυσμός, οῦ, ὁ, murmuratio. Exod. 16.

Γογγυσής, οῦ, ὁ, murmurator. Γογγυσικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propenſus. Nazianz.

Composita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Luc. c. 15.

Καθαγογγύζω, adverſus aliquem murmuro, obmurmuro.

Γογγύλος, &c. vide in Στρογγύλος.

Γ Ο Ή Σ, ητος, ὁ, incantator, præſtigiator. qui præſtigiis, aliisve malis artibus imponit. Herodot. in Melpom. κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἀνθρωποι ἔτοι γόητες εἶναι. Ab Aeſchin. in Ctesiph. μάγος & γόης copulatur. A Plat. in ſymp. γόης & φαρμακεὺς & σοφιστὴς. Pro quovis etiam impoſtore capitur, atque interdum copulantur ἀπατεὼν & γόης, ut à Plut. de Sybyll. orac. Euſt. à γόος derivat divinus γόητα eſſe τὸν μὴ γόῳ ἑπαΐδοντα, unde apud Soph. Θρῃκῶν ἐπῳδὸς ἀκεστὴς, Θρηκίῳ πιθήσας.

Γοητικὸς, incantatorius, præſtigiatorius, ad incantandum ſeu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, faſcino, incantatione ſeu præſtigiis decipio, illicio, pellicio. ut γοητεύειν τὸν σελλιστὴν καὶ κιθαιρῳδὸν, Plut. de def. orac. Apud Plat. Bud. exp. ſtupore affectum decipio.

Γοητεύμα, τὸ, incantamentum, præſtigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.

Γοητεία, ἡ, idem. vel ipſa actio incantandi & præſtigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

A'γοήτευτος, qui faſcinari non poteſt.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè faſcinari poteſt. Et qui non facilè vel illecebris vel ſtupore obligatur, Bud. ex Plat.

Κατεγοητεύω, præſtigiis illudo, idem quod γοητεύω.

Γόμος, &c. vide in Γέμω.

Γ Ο Μ Φ Ο Σ, ου, ὁ, cuneus, clavus. Od. ε, de navi, Γόμφοισι δ' ἄρα τοῦγε ἑ ἀρμονίῃσιν ἄρηρε. Ariſtot. Metaph. 9. pro clavo, μᾶλιστα δ' ἔστι φύσει θύειν καὶ δίκα, ὥσπερ ὥσα κόλλη ἢ γόμφῳ ἢ σευδέσμη, Cic. apud Plut. in Tim. γόμφοι cuneolos vertit: ubi tamen (inquit Bud.) clavos potius ſignif. videtur, quum ſic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος.

Γομφόω, ῶ, clavis compingo. Item ſimpl. compingo, coagmento. Ariſtoph. in equit. γομφόω γὰρ τὰ παύματα καὶ κολλάω.

Γόμφωμα & γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio, Bud. ex Plut. Exponitur, & compages, contabulatio. Item γόμφωσις apud medicos, ſpecies συναρθρώσεως, quum os oſsi clavi modo infigitur, ut inquit Gal.

Γομφωτὴς, coagmentator, qui compingit.

Γομφωτὸς, coagmentatus, compactus. Γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, i. id quo fit coagmentatio, clavus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit ſecare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clavorum modo genis infigantur.

Γομφίασις, morbus dentium. vel gingivarum molarium, vel (ſecundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt & qui γομφίασιν, de mobilitate dentium interpretentur: apud Dioſc. Et γομφιασμὸς, confractio dentium, vel ſtupor dētium. Heſych. & Suid.

Composita.

A'γόμφωτος, ου, ὁ ἡ, nullis compactus clavis: vel etiam generalius, qui coagmentatus & compactus non eſt: ſumpta metaphor. ab iis quæ clavis ſunt compacta.

Ε'υγόμφωσις, ωσις, ἡ, compages dentium, quę & γομφίασις, Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπους, & Dioſc. lib. 2.

Πολύγομφος, ου, ὁ ἡ, multos habens clavos, ſeu multis clavis compactus. ut πολύγομφος νεῶς, apud Heſiod. in Erg.

Γόνδος γονὴ, γόνος, &c. vide in Γίγνομαι.

Γ Ο Ν Υ, τὸ, (genit. τοῦ γόνυος, & per metatheſin γυνὸς pro quo dicitur & γόνατος, tanquam à γόνας. Plur. nominat. γοῦνα pro γόνατα genit. γούνων pro γονύων, dat. γούνεσι pro γονύσι) genu. γόνυ κάμπτειν, Il. ι, genu flectere. Il. χ, Ὡς οἱ ὑπὸ γούνατα καὶ ποδὸς ἀκὺ πετέσθην

Plut.

Plut. in quæſt. Rom. ὁ δὲ θεσπεσιῳδὸς τῶν γόνασι. Dicitur & θεσπεσίῃσι γούνασι. ¶ Γόνυ καλάμου, apud Herodot. in Thalia internodium arundinis, apud Plin. & Colum. Dicitur etiam de vite, apud Philoſtratum in Geroicis. ☞ A' pleriſque deducitur γόνυ παρὰ τὸ κωνεῖν, τὸ ἐνεργεῖν δὲ αὐτὸ, οἷον κόνυ τι ὄν.

Γανις, ιδ. ὁ, idem quod γόνυ, ex Arato.

Γανύομαι, ὕμαι, genua amplectens oro, genua amplector ſupplex. Cum accuſ. Il. φ. Γανύμαι σ' Ἀχιλεῦ. Et Od. ο. πολλὰ λιτὸς γανύμενος.

Γανύζομαι idem ut Od. ν. Νεῦ δὲ σε θεὸς πατρὸς γανύζομαι. Et Il. χ. μή με κύον γέρων γανύζεο, μηδὲ γοῆϊν.

Γονατώδης, ες. ὁ, ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theoph hiſt. pl. l. 4. c. 12.

Γονατίζω ingeniculo, genicula flecto apud Poll.

Γονατόομαι, ὦμαι, geniculor, in geniculum nodor. Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 2.

Γυὺξ (adverb.) exp. ἐπὶ γόνυ, ſive ἐπὶ τὰ γόνατα, i. in genu, ſive in genua. ut Il. ν. Γυὺξ σ' ἕλε πὰρ οἰμώξας, exp ἐπὶ γόνυ ἔπεσε. Sic & Il. ε. & alibi. Exp. & genu flexo. Videtur dictum γυὺξ per ſyncopen quaſi γονύξ.

Γωνία, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀγόνατος, ος, ὁ ἡ, genu carens. cui non eſt genus. Ariſtot. in lib. περὶ πορείας ζώων. ¶ Item, non geniculatus.

Βαρύγυιος, ος, ὁ ἡ, gravis genibus. cui gravia ſunt genua, ideóque tarda. Expon. etiam, cui genua ſunt infirma. Βαρυγόνατος, idem. Theocr.

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Ἐνγόνασι, (aut diſiunctim ἐν γόνασι) q. d. ingenibus. ita dici annotatur ſtella quam Iul. Firm. ingeniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Ἐπιγυνίς, ſive Ἐπιγουνὶς, aut ἐπιγουνὰς, ιδος, ἡ, os toti genu ſuperjectum. ſeu os quo tegitur genu. Latinè mola & patella dicitur. Item ἐπιγυνὶς, muſculus ipſius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robuſtis corporibus apparent, bonæ conſtitutionis indices, inquit Camer. ex Od. σ, Οἵων οὐκ ἔμακεόν γ' ὀφέρων ἐπιγυνίδα φαίνει. Item genu, ut quidem exp. à Cicerone apud Aratum.

Ἐπιγυνίδιος, (adiect.) poſitus genibus. ut apud Pind. in Pyth. ode 9. ἐπιγουνίδιον βλέφος.

Εὐγόνατος, exp. pulchra genicula ſeu internodia habens. Pulchrè ſeu bene geniculatus.

Καμπεσίγυιος, incuruans genua. Sic dicta fuit Erynnys, quòd genua peccantium incuruet.

Μεσογονάλιον, ſive μεσογόνιον, ου, τὸ, q. d. quod eſt inter genicula, internodium calami ſeu arundinis. Theoph. l. 4. hiſt. pl. c. 12.

Ὀλιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis & longioribus internodiis. Theophr. de hiſt. pl. l. 12. Vide Plinium l. 16. c. 36.

Πολυγόνατος, multa genicula ſeu internodia habens. multum geniculatus, frequentib. geniculis cinctus. Πολυγόνατον, ου, τὸ, ſubſt. polygonaton, herba, à geniculorum frequentia.

Πρόγυν, exiſtimatur dictum per ſyncopen pro πρόγονυ, & hoc quaſi πρόγονυ, adverb. exp. in genua, ſicut & γονύξ, Il. ι. de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκου' Ἀϊδῆι καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ, Πρόγυν καταθεμένη ubi expon. εἰς γόνατα Accipitur & pro, funditus, radicitus: ut ὀλέσσαι πρόγυν, interire funditus, Od. ξ. & Il. φ.

Πυκνογόνατος, denſis geniculis conſtans. crebris diſtinctus geniculis & internodiis.

Ταχύγυιος, cui velocia ſunt genua. velox, celer.

Ὑπογόνατιον, ου, τὸ, quæ genibus ſubjicitur. Chryſ. li. de re divina.

Γόᾳ, vide in Γοάω.

ΓΟΡΓΟΣ, ὸν, ὁ, velox. citus: vel agilis, facilè mobilis, verſatilis. ut apud Hermog. κίνησις καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponiturque etiam, vividus, acer: item terribilis. ut in Epigr. γοργὸς ἄρης, Eurip γοργὸς ὁπλίτης. Xenoph. de re eq. ἵππος γοργὸς ἰδεῖν. Et τὸ γοργὸν motus citatus, agilitas: vel etiam acrimonia & vivacitas.

Γοργῶς, velociter, agiliter.

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas, curſus citatus. Hermog.

Γοργόομαι, fio γοργὸς, ſeu agiliorem & vivaciorem me præbeo. agilius & vivacius me infero. Exp. & ferocio, efferor. Xen. de re equeſtri, ὃ κυρίως μάλιστα τῷ κεφαλῷ, γοργύμενον.

Γοργύω, gradum cito, velocius gradior, feſtino. Heſych.

Γοργὼ, οῦς, ἡ, idem quod γοργότης, Heſychio. Eſt & nomen proprium mulieris apud poëtas. unde Γόργος & Γοργόνιος.

Γῆν, vid in Οὖν.

Γανάζομαι &c. vide in Γόνυ.

Γοώδης, vide in Γοάω.

Γοώδω vide in Γοάφω.

ΓΡΑΒΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur ilignum quernúmve lignum, quod fractum fiſſúmve & accenſum iter facientibus lucem præbet, teſte Athenæo lib. 15. Γραβίδες meminit Euſt. quoq; Athenæi illa verba referens, dicensque videri eſſe σκάφων εἴδος τι, ſi-

quidem πίσσαν καταζάζειν ἔχῃ, ut patet ex Theodorida Syracuſano ſic canente, Πίσσα σ' ὑπὸ γραβίνι ἑζεῖ.

ΓΡΑΪΑ, ας, ἡ, anus, vetula. Apud Athen. lib. 6. παρέσιον ἀκέσας ὑπὸ γραΐας τεφρόμυρον. Et Athen. l. 11. γραῦς φιλόινος. ☞ Deducunt grammatici vel à ῥαίω ſignificante φθείρω, vel à nomine γεραιὸς unde γεραιὰ & per ſyncopen γραῖα. ¶ Item, cutis circa umbilicum, quòd in ea rugæ ſenectutem indicent, ut Pollux ſcribit Ariſtot. in loco paulò antè citato, τὸ δὲ δέρμα ξηραινόμενον τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἐψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς.

Γραϊδίον, ου, ἡ, anus, apud ſchol. Hom. Il. γ.

Γραίδιον, anicula. Ariſtoph. in Pluto. & Demoſth. pro cor. Et pro eodem γράδιον, per ſynæreſin, Euſt.

Γραϊκὸς, ὴ, ὸν, anilis.

Γραιόομαι, ὦμαι, anus fio, ſeneſco.

Γραῦς, γραὸς, ἡ, idem quod γραῖα Athen. l. 11. γραῦς φίλοινος. Archilochus apud Plut. in Pericle, Οὐκ ἂν μύρεσι γραῦς ἐὼν ἁλίφεω. ¶ Item cruſtula rugoſa quæ concrevit & innatat polentæ, ut inquit Budæus, ex Ariſtotele de gen. anim. lib. 2. καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἐψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Ariſtoph. in Plut. ἅλμας γὰρ χύτρας ὁ γραῦς ἔπεσ' αὐτατί, cruſta pultis, ſive ſpuma quæ ſupernatat in olla. Dicitur & de lacte. ut apud Athen. 247. ᾧ γὰρ ἐφεστηκυῖα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, ut ſcribit Euſt.

¶ Eodem nomine dici ajunt & alarum fœtorem.

Γραώδης, ες, ὁ ἡ, anilis, ſenilis.

Γρηῦς, γρηὸς, γρηΐ, item Γρηὺς, γρηῦος, per dialyſin apud Hom. idē quod γραῦς. Od. τ. Εἰ μή τις γρηῦς ἐστι πολυπήκεΐ' εἰδυῖα. Od. α. γρηΐ σὺν ἀμφιπόλῳ. Od. σ. γρηΐ κεκμυνεῖσθον. Od. β. Ὡς ἂρ ἔφη, γρηῢς δ' ἡγεῶν μέγαν ὄρκον ἐπώμνυ. Scribitur & oxytonos γρηύς.

Γρηΐος, anilis, antiquus. Etym. & Heſych.

Ἀπογραΐζειν, (comp.) utitur ſcholiaſtes. Nic. exponens quod poëta dixit, ἀπαμύνοις τῷ γρύπι, in Alexiph.

Γράμμα, &c. Γραμμὴ, &c. γραπτὴς, &c. vide in Γράφω.

ΓΡΑΣΟΣ, ους, ὁ, ſordes quæ in ovium lanis colliguntur quæ οἰσυπος, etiam dicuntur. Etymol. ¶ Item alarum fœtor, axillarum gravis odor: itemque hircorum fœtor, ut docent Poll. lib. 2. & Suid. Sic. Ariſtot. in Problem. τὸ καλούμενον γράσος ὄζουσι, hirci virus olent. Pro eodem dicitur & γράσος & γρῶς, Suid. Plut. in apophth. Alex. αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσον οὐχ ὑπομένουσι, i. fœtorem qui militib. non delicatis ſubter alas & poplites ſudore & pulvere colligitur. ¶ Etymologo etiam, fatuus, demens.

Γράσων ἄνθρωπος, hircoſus, cui fœtent alæ. ut τὸν γράσωνι μὴ ὀργίζου, apud Suid. Ab Heſych. exp. & fatuus, demens.

Γραῦς, vide in Γραῖα.

ΓΡΑΦΩ, Γ. ψω, Ρ. φα, ſcribo, videlicet inſculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare & perarare de literis etiam dicunt. Il. ζ, πόρε δ' ὄγε σήματα λυγρὰ γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ δυμοφθόρα πολλά. ubi vide Euſt. de antiqua inſcribendi, i. inſculpendi literas conſuetudine. Et Il. ε, γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄγχι Αἰχμὴ Πελιαδάμαντος. ¶ Apud Homeri poſteros generaliter, ſcribere ſignificat. Aeſchin. in Ctef. περὶ τῶν συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Herod. γράφειν εἰς διφθέρας. Demoſth. γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. in Sol. Ἀμμέλαν τοὺς νόμους ἔγραφε. Apud Ariſtoph. γράφειν περί τινος, de re aliqua ſcribere, i. de ea tractare. ¶ Aliter etiam exp. pro vario accuſ. ut γράφειν τὸν πόλεμον. Dem. decernere bellū. γράφειν νόμον, Plut. legem ferre. γράφειν ψήφισμα. Dem. pro cor. rogationem ferre. Ἀμφισβητήσεως γράφειν, apud Aeſchin. judicium dictare, controverſiam conſtituere. ¶ Item, pro γράφεσθαι. accuſare. Bud. ex Syneſio. ¶ Item, adſcribo, annumero, Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν δὴ, ἔφη γράφετ' ἐν τῶν ἱππεύειν ἐπιθυμούντων. ¶ Item, pingo, ut εἰκόνα γράφειν apud Herodian. Dicitur & γράφω, accuſ. pro ut γράφομαι σε σοφιστήν. Plut. Item pro, accuſor. ut ἐγράφη παρανόμων τὸν ψήφισμα, Aeſchin. ¶ Item, pingor, ut γεγραμμένη εἰκών.

Γράμμα, τὸ, ſcriptum, liber. ut Callim. ἀλλὰ Πλάτωνος Ἐντὸς σῆς ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. libri Sybillini. ¶ Item γράμματα, epiſtola ſeu literæ ¶ Ariſtotel. γράμματα leges ſcriptas vocat, & artē ſcriptam, ut docet Bud. ¶ Item, γράμμα alibi ſcriptionem, i. ipſam ſcribendi actionem ſignificat ut apud Baſil. ἰδὲ νεὼς κατάρχομαι τῷ γράμματος αὖθι. ¶ Item, γράμμα, litera. ut quum Plut. dicit στέργω & στέργω differre οὐ γράμματι. Ita dicuntur. Ἐλεγειακὰ γράμματα, ſunt

ficut & Γραμμική, &c. ¶ Item γράμμα, literæ, i. doctrina quæ liter. rum mon.mentis continetur. ut in hoc senario, διωλεν ἀρᾶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. ¶ Item γράμματα, literæ & acta publica seu tabulæ publicæ, & tabellæ judiciales. item rationes argentariorum & similium hominum. item exempla & ἀπογραφαὶ, i. indices, quæ inventoria & reportoria à Iurisvotantur, inquit Bud ¶ Item, γράμματα pro διατάξεις, apud Aristoph. in Plut. o: quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque judicia exercere oporteret. ¶ Item γράμμα, pictura apud Greg. in qua signif. usurpatur potius γραφή. Item, scrupulum in Hippiatria, B.

Γραμματικὸς, ἡ, ὁ, q. d. literarius, γραμματικὸν ποτήριον apud Athen. l. 11. literis insculptum. Et γραμματικὴ (sub. τέχνη grammatica, literatura. Luc. in Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. Item γραμματικὸς, qui literas docet. literator, grāmaticus. Plut. γραμματικὸς ἐπιτηδεῖος παιδὶ καὶ δεῖται & γραφέως. Γραμματικῶς, grammaticè. Epipr. l. 2.

Γραμματικόομαι, grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεύς, έως, ὁ, scriba. Dem. pro cor. ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. Γραμματεῖς, in novo Test. dicuntur legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos tanquam sequestres, libri legis essent velut depositi. Apud Phalar. in epist. exp. librarius.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen libellus, & tabella, inquit Bud. Et testamentum & testamenti exemplum.

Γράμματα, significant & acta publica & documenta literaria, & syngraphum (unde tabulæ novæ dictæ) & tabellas judicum, Bud. Idem Bud. γράμματεῖον, exponit chirographum, cautionem. ex Pand. Item rationes argentarii. ¶ Item γραμματεῖον (inquit Pollux) Attici dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod & γραμματεῖον βοιώτιον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκιον. ¶ Apud Suidam est etiam, ludus literarius.

Γραμματεύω, f. εύσω, scribam ago. Xen. Hell. 5. & Dem. pro cor.

Γραμματεία ἡ, literatura ἐξαιθμησις, Suid.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epistolium. Antipho. ¶ Item, pro schedula testificantis. Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus. apud Plut. in παραμυθ. ad Apoll. Γραμματείδιον etiam pro eodem scribitur per ει, apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, literula. Suid. Item epistolium. B. ex Luc.

Γραμματίζω, unde μὴ γραμματισθέντα δοῦλον, literatus servus B. ex Pand Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarii magister. Plut. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet. hos literatores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorē & recitatorem. Accipitur etiam pro liberario vel scriba, apud eundem in Philebo. Γραμματικὸς, ἡ, ὁ, literatorius. grammaticus. Themist.

Γραμμάριον, ου, τὸ, scrupulum, seu scrupulus, i. 24. unciæ pars.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, scriptor. Epigr.

Γραπτὸς, ἡ, scriptus γραπτὸς νόμος, Alcyd. γραπτὸς νόμος, Naz. unde comp. Ἀγράπτος, non scriptus.

Γράπτης, ου, ὁ, rugosus. Eust.

Γραπτὸς, ύη, ὸν, inscriptio, (eo sensu quo dixit Plautus corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, scarificatio. Odyss. υ, γραπτοῖς ἀλείφων.

Γραφὴ, ἡ, scriptura, scriptio. Luc. de hist. scrib. καὶ παρ' ἐκείνων ἀπάντα μᾶλλον τῆς γραφῆς. Item scriptum. Thuc. lib. 1. Peculiariter interdum in novo Test. de certo quopiā scripturæ loco dicitur. ¶ Item, accusatio. Xen. Apomn. l. 1. unde ἀπὸ ταύτης γραφὴν, dicam impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula. Luc de cal. Dicitur & de fucata facie, tanquam & ipsa picta sit ut apud Theophyl. ep. 2.

Γραφεὺς, έως, ὁ, pictor. Isocr. Γραφεῖον, ου, τὸ, stylus, penicillus, Plut. de prud. an. Γραφείδιον, pro eodem.

Γραφικὸς, ἡ, ὸν, scriptorius, γραφικὸν μέλαν, atramentum scriptorium, seu librarium atramentum cujus ad scribendum usus est. Idem & γραφικὸν ῥεῖθρον dicitur in Anth. epigr. Γραφικὴ δύναμις, scribendi facultas cui oppon. αὐτοσχεδιαστικὴ γραφικὸς νόμος, lex scripta. Nonn. Herodotus à Plutarch. γραφικὸς vocatur tanquam scribendi peritus historicus. ¶ Item, arte pingendi valens, apud Luc. Et γραφικὴ, exp. pictura, apud Aristot. in Rher. pro quo & γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expressè, graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, stylus, penicillus, graphium vocat Ovidius, i. instrumentū quo in pugillaribus scribitur. Plat. in Protag. ¶ Itē, lineamentorū ductus & umbratilis pictura. Bud. in Pand. ¶ Exodi 32. ἔπλασεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formavit opere fusorio.

Γραφιον, etiam dicitur in eadem signif. qua γραφὶς.

Γραφίσκος Διοκλέους, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum, à Diocle autore dictum. Vide Cels. l. 7. c. 5.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea. Plat. in Protag. dicit γραμμαῖς παῖσι pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράφειν γραμμὰς τῇ γραφίδι, lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo dicitur circulus pupillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. ¶ Est etiam idem quod βαλβὶς, i. carceres unde cursores stadii cursum incipiebant. quoniam olim initium unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum linea itidem signabatur, ut apud Aristoph. in Achar. σπεῦσον νεῦ ὦ ὑμὲ, γραμμὴ δ' αὐτὴ, id est, jam instat certamen & agon. Et Eurip. in Antig. ἐπ' ἄκρας ἥκομεν γραμμὰς κανὸν ¶ Γραμμὴ, etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab utraq; parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, unde nonnisi quum res poscerent, calculus movebatur. Quo pertinet quod Eust. ex Theophrast. Κωλύον τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖσθαι lapidem a sacra linea moveri. Extrema experitur. Vide Pralimi Chil. in prov. Movelo talum à sacra linea. ¶ Γραμμὴς Poll. & Hesych. idem etiam tradit esse quod Διαγραμμισμός.

Γραμμώδης, ες, ὁ, ἡ, lineæ similis. Theophr. hist. pl. 4. c. 13.

Γραμμικὸς, ἡ, ὸν, linearis. ut γραμμικαὶ ὑποθέσεις apud Quint. l. 1. c. 10. demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item linearum peritus ex Plut. de exilio.

Γραμμισμὸς, (tanquam à γραμμίζω quod tamen ab Eust. ponitur) lusus τῶν γραμμῶν. de quo vide Poll. l. 9.

Compesita: ad primum cum præpos.

Ἀναγράφω, conscribo, scribo, perscribo, literis mando sive prodo. Dioscorides in præfatione identidem. & alib. Athenæus quoq; identidem sic usurpat: ut Μιθριδάτης δ' ἀναγράφει κίναμα Σωσίστρατον, i. pronidit. Sic & Libanius. Itidem ἀναγράψαι βίβλον apud Galenum ¶ Item proscribo vulgò edo, ut in programmate inquit B. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους εἰς τὴν στοὰν, & ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον τὴν ἐπιστολήν. Item, perscribo. in acta refero. ut docet Bud. Aeschines adversus Timarchum. καὶ τότε τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ὑμῖν παρακατέθεντο, i. quum in acta retulissent, quum perscribenda in tabulario publicò mandarent. ¶ Item inscribo, ut apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τῷ πόλιν, in tripode urbem inscribere. Sic ἀναγράφειν εἰς κανόνα τὸν λόγον apud Isocratem. Ἀναγράφειν κληρωτὰς apud Plutarch. in Pericle, exp. educere agri sortitiones. Item adscribo. ut apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ εἰς τοὺς φίλους, adscribere aliquem amicis referre in amicorum numerum. Item, pingo. ἀναγεγράφθαι τὸ κάτω πεφυκέναι, pingere & effingere ea qua delineata sunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis. ex Aristotelis Ethic. 1.

Ἀναγράφομαι, perscribor. Lucianus in Anacharside νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, leges grandib. literis perscriptæ, vel scriptæ. Item literis mandor, literis prodor, Luc. in Anach. ὥστ' ἀδιεξήτητος ἡμῶν ὁ κατὰ σὲ ἀναγραφθῶ literis mandetur literarum monumentis prodatur. Diosc. ἀναγράφεται ἐν τοῖς φυλλίνοις, i. (ut ait Budæus) adscribitur, censetur, proditur Item perscribor. in acta refero. Aristot. pol. 6. Et ἀναγράψασθαι. Aorist. 1. medius pro ἀναγράψαι. in acta referre. Aristotel. Oecon. 2. ἡμιζεῖαν τὴν τιμὴν ἐν ἀναγράπτῳ.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ, ἡ, perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus. ut ἀναγραπτοι λόγοι apud Theodoritum l. 5. Eccles. hist. 2. Item perscriptus. in acta relatus ut ait Bud. ex Basilio, καὶ οἱ βίοι τῶν μοναχῶν αὐθρῶν ἀναγραπτοι παραδεδομένοι, οἷον ἀκόλουθοί τινες ἐμψυχοι.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio vel perscriptio. Plut. in Pericle. τὴν ἐπὶ τοῖς βίοις ἀναγραφὴν ἐν ἀγορᾷ. ¶ Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio. Laërtius in Stilphone καὶ βαλόμενόν τινα αὐτῶν ἀπολωλότων ἀναγραφὴν λαβεῖν. Et liber censuum peracti. Plut. πλῆθος δὲ τῶν πολιτῶν τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα. ἀποστεῖλαι Καίσαρι. In præfatione Dioscoridis (ut scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum & historica traditione. ¶ Item præscriptio, acta, inquit Budæus, ex Aristotel. Εἰς Ἀναγραφὴν δημοσίαν, acta publica.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, perscriptor, scriba, ἀναγραφεῖς τῶν νόμων, apud Lysiam, magistratus ad leges Solonis exscribendas & in volumen unum redigendas creatus, ut tradit B.

Ἀναγραμματίζειν, transpositis literis efferre aut dicere, unde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζειν quæ trajectis literis efficitur.

Ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, literarū trajectio & transpositio: figura apud grammaticos qua vocabuli alicujus literis trajectis &, transpositis sit alia & diversum significans vox: χάλως, ὄχλως: ἀρετὴ, ἐραστὴ: φλύαρος, φλαῦρος: λιαρὸς, ἴλαρος: λόχος, ὀλίγος, λοιγὸς: ὄλιθος, λοῖθος: χλόη, χλωρὴ: ἄτλας, τάλας. Sic πέλας, λέπας: μῦθος, θυμὸς: ἅμαξα, ἁμάξια, ἧπαρ, ἄφρ.

Ἀντιγράφω, rescribo, vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo, apud Plut. & Julian. imperat.

Ἀντιγράφομαι, (inquit Bud. ex Polluce) observo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀπογράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί σοι, præscribo tibi, exceptione te ab accusatione repello, apud Aesch. in Timocratem. (scriptum.

Ἀντίγραμμα, contrarium scriptum, contraria scriptio, contra-

Ἀντιγραφὴ, rescriptio, ipse actus rescribendi, responsum quod datur per scriptum. Athen. 14. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν αὐτογραφῇ. Exponitur item αὐτογραφὴ βασιλικὴ, rescriptum regium, rescriptum imperatorium. Item rescriptio

ſcriptio & quaſi contraſcriptio, refutatio ſcripti. Plut. in Cæſare ſic appellat Anticatonem Cæſaris. ¶ Item pro αὐθωμοσία, apud Platonem in Apologia, ἢ τοῦτο δ' ὀμόσω σὺ τῇ ἀπογραφῇ. Vide Heſych. & Harpocrationem. ¶ Ἀντιγραφαὶ plur. num. apud Ariſtophan. in Nub. ἀσκωνιᾶδαι πρὰγμαθ' κἀνλιγραφάς. ſcholiaſtes tradit ſe appellari ſolitas lites omnes propter oppoſitiones eorum quæ objiciebantur.

Ἀντίγραφον, ου, ὁ καὶ ἡ, exemplum deſcriptum continens. Dem. τούτων σοὶ ἁπάντων στήλας αὐτιγράφους ἐστήσασθαι ὑμεῖς τι κἀκεῖνο, ubi ſignificare videtur (inquit Bud) cippos eodem exemplo ſculptos.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, exemplum libri & deſcriptio. Capitur generaliter pro exemplo ſcripti cujuslibet, ut αὐτίγραφον epiſtolæ apud Plutarch. in Alexandro. Dicuntur etiam αὐτίγραφα pro exemplaribus ſcriptorum alicujus autoris. Apud Athenæum lib. 2. & 6. τὸ τοιοῦτοις αὐτιγράφοις Apud Euſebium, αὐτίγραφα διημαρτημένα exemplaria mendoſa. ¶ Item cuſtodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεύς, obſervator coactorũ, i. eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicã pertinentem: qui à Græcis ὑπὸ λύτην, vulgò receptores appellantur. vel receptores particulares & horum obſervatores qui à Græcis αὐτηγραφεῖς, vocare poſſumus cuſtodes cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum. & de reditu ſuo. Et αὐτίγραφα dicebantur eorum ſcripta, quaſi contraſcripta. Dem. contra Androtionem, ἑνὸς αὐτιγραφεύς ἕκαστον ἐστάθη τῶν εἰσαγωγέων.

Ἀπογράφω, ab exemplari deſcribo, i. exemplum ſcribo, & ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, ἀπ' αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. ¶ Item, in tabulas refero, perſcribo, expenſum fero, vel acceptum refero. Lyſias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὑτοῦ ἑταίρων τὰ ὀνόματα. Demoſth. ἔγγυν τὴν αὐτοῦ ἀπογράψας αὐτὸς τὰς ἐπιτροπάς. ¶ Item enumero, indicem facio. Laërt de Ariſtot. συνέγραψε δ' πάμπολλα βιβλία, ἃ ἀνήλωθεν ἡγησάμενον ἀπογράψαι. ¶ Item, proſcribo. Pollux l. 8. δημεύσαι ἐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίαν ἀπογράφεσθαι. ¶ Item defero & ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt, Andoc. De myſteriis, αὐτὸς μὲν ἕτερος τοῦτα ἐμήνυσε, κἀπέγραψε τούτους. ¶ Item, nomen do & profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δ' ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφοιτο σφᾶς οἱ πολλοί, ἀλλ' ἐπικρύπτοιτο τὴν ἀκρίβειαν τῶν στρατιωτῶν σκοπεῖσθαι.

Ἀπογράφομαι usurpatur ſicut & ἀπογράφω, pro, do & profiteor, Plut. in Antonio, ἀπεγράφοντο δὲ οἱ φίλοι σωματοφυλακοῦμενοι ἑαυτούς. Eſt potiſſimum in uſu ariſtus medius. Xenoph. Hell. 6. ἀπογραψάμενοι δ' οἱ τῆς ὁμωμοκίας καὶ οἱ Θηβαῖοι, i. quum autem Thebani nomen dediſſent inter urbes fœderatas, vel quum autem Thebani inter fœderatos populos profeſſi eſſent. Et ἀπογράφεσθαι, ad nomina ultrò reſpondere in delectu militum. Plutarch. in Ageſilao σπεύδων τοὺς νέους ἀπογράφεσθαι τὸ βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν, ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους συλλεξάμενος ἀπέστειλεν. Dicebatur etiam de athletis. unde ἀπογραψάμενος πύκτης, pugil qui nomen ſuũ dedit, inter cæteros videlicet pugiles. vel, qui ſe adſcripſit numero reliquorum. ¶ Item, nomen do, ſeu profiteor in cenſu, vel cenſum profiteor. Ariſtot. Oecon. 2. Κύψελος ὁ Κορίνθιος δύξαμενος τοὺς ὀνους Κορινθίοις πᾶσι τῇ Διὶ ὠνὴν ἀπέδοσεν αὐτοὺς ἀπογράψας. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δεκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Sic & apud eundem Pol. 4. Et Lucæ cap. 2. ¶ Item, ſcripto denuntio, & quaſi proſcriptione (i. programmate) promulgo. Iſocr. in Areopagitico, ὑπὲρ ὧν ἐγὼ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι καὶ τὴν ἀποδοσιν ἀπεγραψάμην, i, denuntiavi & programmate edito profeſſus ſum concionem me habiturum. Demoſth. adverſus Evergum. ἔγωγε δὲ οὐκ ἀπεγραψάμην πρὸς αὐτὸν ἀμφισβητήσειν, i. experiri non inſtitit cum eo, nec eorum petitorem ſe conſtituit. Inde ἀπόλεψιν ἀπογράψασθαι, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item, adnoto. Baſil. homil. 6. in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράφεσθαι. ¶ Item in rationes & calendarium refero. ut πρὸς Τιμόθεον. Demoſth. ſcribit, ἀπεγράψατο δὲ τὴν τριακοντάμναν εἰς ἣν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Eſt etiam in acta referre. Baſil. de jejunio orat. 2. ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam in actis profiteri & promulgare, quod nunc juriſperiti inſinuare vocant. Ariſtot. Oecon. 2. νόμῳ δ' ὄντος αὐτοῖς ἀπογράφεσθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, δεηθέντες χρημάτων ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. ¶ Eſt etiam (inquit Budæus) libello dato peto ut qui judicium dictant. Plato de leg. 8. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραφόμενον, damnum injuria datum certa pecunia æſtimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores & canditati. Plutarch. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam urbanam petere cœpit. ¶ Item, paſſiva voce & ſignificatione, deſcribor, defero, annotor, in rationes & calendarium vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος apud Xenoph. Pæd. 8. παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et 6. ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοῦ τοὺς ἀποδιδοναι δόντας.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ, ἡ, (adject.) ab exemplari vel ad exemplar effictus. Laërt. in Oneſicrito.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ, (ſubſt.) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè deſcriptum vel exſcriptum dicitur. Cicero deſcriptionem imaginémve tabularum appellat in actione 5. in Verrem, αὐτὸ τὸ ἀπόγραφον τοῦ αὐτίγραφον. Idem lib. epiſt. ad Att. 12. circa finem libros ſuos philoſophicos ἀπόγραφα vocat, quaſi Græcorum ſcriptorum imagines & exempla.

Ἀπογραφή, actorum tabulæ & perſcriptio. Demoſthen. πρὸς Λεπτίνην, Καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐμοῦ ἐν τῇ παρὰ τοῖς σεσυφύλαξιν ἀπογραφῆς αὐτὸς ἴδοι. Item ἀπογραφὴ τῶν ἐπιμισθίων dicitur calendarium & ephemeris publicanorum, apud eundem. Eſt etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque & index in quo res enumerantur. Significat verò & ipſam rerum enumerationem ſeu recenſionem, ſicut αὐαγραφὴ apud eundem. Inventarium & repertorium juriſconſulti vocant. ¶ Item, deſcriptio vel conſcriptio verti poteſt apud Lucam Evangeliſtam, initio capitis 2.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ου, ὁ ἡ, publicano non cenſus nec ſcriptus, incenſus: inſcriptus quoque hoc ſenſu dicitur à Varr. & Lucill. Poll. l. 9.

Προσαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero. Lyſias adverſus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο μιᾶνει ὁ Μενέστρατος καὶ προσαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν.

Συναπογράφομαι, exp. mittor ad ſuffragia magiſtratus gratia. ¶ Item pictura, Polybio.

Διαγράφω, deſcribo, delineo. ut apud Platonem de rep. 6. ἀπογράφειν τὴν πόλιν. ¶ Item, conſcribo, deligo. ut Διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item, diſtribuo & diplomatibus publicis largior & divido. Plut. ἡ Λαύκιος μὲν διέγραψε τῆς αἰχμαλώτου. ¶ Item deleo, expungo, induco. Plut. in princ. libelli, utrum Athen. in bello an. &c. Θουκυδίδης σοι Διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, i. libri Thucydidis. Item pro ἀκυρῶν, abrogare, antiquare, abolere, inducere ut Διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, circumducere actionem & exactis eximere. Et accuſator dicitur ὑπογράφεσθαι τὴν κατηγορίαν, quando non inſtat accuſationi inſtitutæ. Quæ metaphora manavit à tabulis actuariorum & ſcribarum in quibus litium & actionum conteſtationes perſcribebantur, ut hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, deſcripta forma in ſcientiis demonſtrativis. Ἀ quibuſdam apud geometras exponitur ſimpliciter figura. Plat. Poll. 7. Διαπεπονημένοις Διαγράμμασι, quæ elaborata ſint figuris. ¶ Item perſcriptio & breviarium, qualia ſunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex cenſu ἀσφοραὶ deſcribuntur. B. ex Suida, apud quem & Διαγραφεύς, eſt qui hoc deſcribendi officio fungitur. ¶ Item Διαγραμμα quod Cic. ſcripturam vocat, vide paulò pòſt in Διαγραφη. ¶ Item, edictum, Plut. in Marc. Hinc, ὥστε γενέσθαι Διάγραμμα, apud eundem, i. edicere.

Διάγραπτος, δικη interlitalis & inducta.

Διαγραφεύς, vide in Διάγραμμα.

Διαγραφή, ῆς, ἡ. deſcriptio, delineatio B. ex Plat. Eſt etiam quod Cic. ſcripturam vocat *hoc eſt*, publicatorum acta & perſcriptiones. Item, antiquario &. peremptio rei cœptæ vel jam peractæ.

Διαγραφικὴ pro pictura in buxo ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inſcribo, i. intrà ſcribo. Χ. ἐγγράψας ἐς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγεγραμμένον χῆμα quod intus ita comprehenſum eſt ut tamen angulis lineam comprehendentem ſtringat. Item inſcribo, quo utebantur in liberorum profeſſione. Et *pro*, inſcribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demoſthen. κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅπ οὔτ' ἔλαβον δόσει τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσα. Apud eundem Demoſth. *pro*, in numeros militares refero, aut inter claſſiarios. Et ἐγγράψας apud eundem in orat. contra Ariſtoph. *pro*, inter ærios referre. unde exponitur & mulctare: ἐγγράφεσθαι, mulctari. Demoſth. ἐγγραφῶσι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, altero tanto mulctari. Et ἐγγεγραμμένοι εἰς ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quoniam nomina Athenis in arcem relata, vide Bud. in annorat. ¶ Item pro προσγράφω adſcribo, addo. ut Demoſthen. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. in Publ. τοὺς δ' ἐγγραφοῦσιν ὑπ' αὐτοῦ. Et ἐγγράφεσθαι εἰς εὐδόξας ſeu ἐγγραφῆναι, Demoſth. in album virorum referri. ¶ Item inſcribo, ſeu conſcribillo, ſcarifico B. ex Theophr. πολλοὶ ὑπὸ τῶν φλοιῶν ὑπεδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν.

Ἐγγράμματος, ſcriptus. ut ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφή, inſcriptio.

Ἔγγραφος, ſcriptus, ſcripto conſtans. in literas relatus. cui opp. ἄγγραφος. ut ἔγγραφος νόμος. Plut. in Lyc.

Ἐγγράφος, ſcripto, ſeu in ſcripto: aut cum ſcriptis.

Ἐγγράπτος, inſcriptus.

Decomp. Μετεγράφω, tranſcribo quod uno loco ſcriptum eſt, aliò tranſfero vel profeſſionem mutuo, ex Greg. de ſancto baptiſm. ἐὰ μὲν ἄλλως ἐγγέγραπται ὁ ἐμὸς ἀπαιτεῖ λόγος, ἀδύνατον μετεγράφηναι.

Παρεγράφω, falsò inſcribo vel adſcribo, ſubdolè interſero interpono quæ Plut. in Antonio, καὶ τούτοις παρεγράφων ἐβάλετο. Unde παρεγραμμένος, item, παρέγραπτος & παρέγραφος, adſcriptitius, non germanus. ut Hercules & Bacchus & Ganymedes à Lucian. dicuntur inter deos παρεγραμμένοι à Greg.

Greg. παρέγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et παρέγραφος πολίτης apud Athen. factitius civis, & quolibet modo civitatem adeptus.

Προσεγράφω, insuper adscribo, Bud. ex Dem. ἐκόπτω δ' ὑ προσεπιγράψαι τὴν ποίησιν τῇ Δημητρείᾳ.

Ψευδεγραφή, ἡ, falsa & ementita inscriptio. ψευδεγραφῆς δίκη, sive ψευδεγραφὴ δίκη, lis adversus quæstorem instituta qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suid. Vide & Harpocr. Poll. l. 8.

Ἐπιγράφω, inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅπως ἂν ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thuc. ἐπιγράψαντες ἐπὶ τρίποδα. ¶ Item, (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεγίνωσκε τὰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. ¶ Item, inscribo virgis, i. conscribillo, scarifico, perstringo, leviter vulnero; Il. δ, v. 139. Ἀκρότατον δ' ἀρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc adverb. Ἐπιγράδην. ¶ Item, viri rim collationem describo & indico. Aristot. Oecon. 2. ἐπέγραψε τοῖς πολεμιωτάτοις αὐτῶν τιμὴν ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, inscribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico. hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοπάτωρ ἐπιγραφόμενος εὐσεβείαν. Item ἐπιγράφομαι τοῦτον, hunc mihi ducem & autorem vendico & adscribo, Bud. ex Chrysost. Sic & apud Luc. ἐπιγραφόμενος τὸ Διονύσου & τὸν Πλάτωνα. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μυρίων, mihi ipse descripsi, mihi statui & imperavi. ¶ Item testium nomina do quos sum productur us, Bud. ex Demosth. τοὺς ἐπιγράψαντας μάρτυρας. ¶ Item, de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἀφοβον dixit, τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπέμνησαν, tanti damnaverunt quanti eam litem æstimaveram.

Ἐπίγραμμα, inscriptio, ἐπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ἢ τὸ ἐπίγραμμα ἐχ ὁμολογοῦσιν exp. litis inscriptionem non concedunt, i. e. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item peculiari signif. idem quod & Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον, dimin. Plut.

Ἐπιγραφή, inscriptio, titulus. Athen. lib. 13. ἡ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔχει τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo metaph. Polyb. 1. τὸν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio. Isoc. ¶ Item, descriptio tributi, ut munus ipsum publicum. Ἐπιγραφεύς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. Bud. Vide & Poll. l. 8.

Ἐπιγραβδὸν, adverb. apud Hom. strictim, perstringendo.

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ος, ὁ ἡ, non habens ἐπιγραφὴν seu inscriptionem. ut liber ἀνεπίγραφος, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος, cui non est inscriptum nomen ejus ad quem mittitur.

Ἀντεπιγράφω, vicissim seu loco alterius inscribo.

Παρεπιγραφή, figuræ nomen est, apud Interpr. Aristoph. in Nub.

Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. e. simul autorem eandem dico) Plut. in Pericl. graec. ὅθεν οἱ μὲν χαλοὶ καὶ δαίμονα καὶ τύχην τινὲς καλοῦσιν εὐσεβῶς συνεπιγράφοντες. consortem laudis faciunt, laudem impertiunt. Συνεπιγραφεύς, qui unà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitius & ementitum gerens titulum. Plut. Ψευδεπιγραφεῖν, falso nomine inscribere.

Καταγράφω, perscribo. ut νόμοι κατεγράφησαν εἰς ξυλίνας ἄξονας. Plut. in Solone. Item Καταγράφω στρατιώτας, conscribo milites. unde καταγραφόντες στρατιῶται, Polyb. Dicitur & de aliis quorum numerus perscribitur, ut apud Plut. καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες ὀκτακισχίλιοι ἐνήκοντα, ὑπὲρ Δημοσθένους. ¶ Item, delineo, Paus. τὴν δ' Μυΐαν τοῦτόν τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρράσιος καταγράψας. Et καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. de sphæra.

Καταγραφή, perscriptio. ut καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. Et conscriptio. ut καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, Polyb milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in sympos.

Κατάγραπτος, perscriptus. Item pictus, notis & punctis distinctus. Καταγράφω, idem apud Luc. ut testatur Bud.

Μεταγράφω, muto scriptum, Bud. ex Xen. Et μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere & circumducere, h. e. sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exp. μεταγράφειν τὴν ὑπογραφὴν τῆς διαιτήσεως, jam probatum arbitrium inducere. ¶ Item, pro ὑπογράφω, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam, in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγεγραμμένους ὑπὸ τῶν Ἀσσυρίων γεγραμμένων ἀνέγνωσαν. ¶ Item transcribo. ut μεταγράφω τοῦτο ἐς σε, Paus.

Μεταγραφή, descriptio libri & exemplum Julian.

Μεταγραφεύς, exscriptor, qui transcribere solet.

Παραγράφω, adscribo, juxtà scribo. Syn. τὸ παραγεγραμμένον τῷ σῷ ἐχέτω. Est etiam, annoto in margine. de qua signif. vide in παγεγραφή. Item appingo, Bud. ¶ Item præscribo, exceptione summoveo: pro quo dicitur & παραγεγράφομαι. ¶ Item, peream scribo. Dem. pro cor. Item παραγεγράφαμεν ὁμῶν lepidam latæ & rogatæ aliam legem obrego & oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo & me esse profiteor. Vide Bud. Exp. etiam prætexo, apud Polyb. τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον ἐγὼ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλανθρωπα παρεγραφόμην, i. negotium veterum amicitiæ specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoveo petitionem Demost. ad Pantæn. παρεγραψάμην μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένης τῷ γραφῇ φόνου παραγράψασθαι, accusationem transscribere & trãsferre, vel, i. demonstrare præterea accusare, & in eum, præterito alio, accusationem crimenque intendere. ¶ Item, præscribo finem. ut αὐτοχειρία παραγράψασθαι τὸν βίον apud Lys. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. e. sibi mortem consciscere. ¶ Item, sperno & rejicio, ex Nonno. s. με παραγράψασθαι.

Παραγράμμα, quod adscribitur ultra solitum & justum, Bud. ex Dem. Παράγραμμα, & Παραγραμματισμὸς (ἀπὸ παραγραμματίζω) scripturæ inversio, q. d. alliteratio. Aristot. Rhet. 3. Dicitur & τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Suid. παραγραμματισμὸν esse dicit quum γράμμα loco γράμματος ponitur. ut μυρσινῆν pro βυρσίνην, & κεκλοπιδῶν pro κεκροπιδῶν. Vide & Aristoph. schol. Docet Bud. ex Eust. παραγραμματισμὸν dici & vitium literas perversè pronuntiantium, ut si quis κόλακος pro κόρακος dicat. Παραγραμματίζω, paragrammate utor, seu alliteratione.

Παραγραφή, adscriptio & annotatio in margine. Item, scholium & annotationis signum in margine adscriptum. Isoc. ἐν ἐνδόσει. Ἀξιόλογος ὁ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωσις τοῖς ἐν ἡμέρᾳ. Inde paragraphi vel paragraphæ jurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus. Eust. ¶ Item præscriptio, præscribendi jus, exceptio. Apud Dem. pro cor. Bud. exceptionem & translationem interpr. Παραγραφικὸς ἀγών, litis contestatio super exceptione & translatione, quam Cicero translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 1. Hujusmodi est controversia apud Demosth. πρὸς Παντα ίνετον & πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur, de qua lege Hephæst. & schol. Aristoph. Sunt qui contra Bud. paragraphos jurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παρεγράπτος & Παρεγράφος, vocat Suid. spurios, peregrinos, videlicet per peram inscriptos.

Decomp. Ἀνθυπαραγράφομαι, exceptioni tenti occurro.

Ἀνθυπαραγραφή, formula qua quis occurrit ei qui acceptione utitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annot. in Pand.

Προπαραγράφω. adscribo, jam scriptis addo, ut interp. Bud.

Περιγράφω, circunscribo, Naz. ὥσπερ κύκλοι κέντρῳ περιγραφεῖσι τὴν πόλιν. Plut. in Romulo τὸ σύμμετρον καὶ γεγραμμένον. Et περιγραφόμενον χῆμα geometr. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præfatur. Arrian. Man. c. 10. τότε γὰρ ἡ ἐπιστήμων ἐκάστη περιγραψαμένη τὴν ὕλην ἐξ αὐτῆς. Xenoph. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις δίκαια περιγράφουσι τὸ ἔτος χρόνου. Hinc & pro coërceo, cohibeo, circumscribo ut Thucyd. ἐν ῥᾳδίᾳ δ' ἂν περιγράψαιτο, ex præscr. pro & non liberè laxeque. Apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον, i. e. finire seu claudere. ¶ Item, pro delineare, vel deformare rudius non exactè describere, apud Aristot. περιγεγράφθω μὲν ἐν τύπῳ τοιούτῳ. ¶ Item deleo, oblitero, aufero è numero. Aeschyn. περιγεγράφθαι ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, & quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest & finiri.

Περιγραφή, circumscriptio. Polyb. περίμετρον & περιγραφὴν pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens, ut scribit Bud. Ex eodem affertur & pro κυκλοφορή. ¶ Item delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta, Aristot. τὰ κακῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος, cui contr. περίγραπτος. ut Damasc. de Deo, ἀκαταλήπτως, ἀπερίγραπτος.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo.

Προγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 4. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic & alibi προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in avibus. ¶ Item pro, conscribo ex Aristot. Oecon. 3 χορηγὸς προέγραψε. & ex Plut. in Camill. προέγραψε γραπτὰς καταλογάς.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, seu tabella publicè proposita ut quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum signif. Δόγμα & quasi προέγραμμα, edictum.

Προγραφή, proscripto, ut Bud apud Strab. interp. de Sylla, loquentem. προγράφας ἢ ποιεῖν ἢ πάσχειν ἐκ τοῦ ἐναντίου περὶ παντὸς τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνίτου διέφθειρεν.

Προσγράφω insuper scribo, scriptis addo, adscribo. ut προσγράφειν τοῦτο πρὸς τοῖς ἀρίστοις. Exp. & adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βελῇ Οὐαλέριον. Et in Numa, Πυθαγόραν ἢ πολιτείᾳ προσέγραψαν.

Προσγράμμα, τὸ, quod jam ſcriptis additum eſt, adſcriptio.

Συγγράφω. conſcribo, ſcriptis mando, hiſtoriam ſcribo. Thuc. l. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. de hiſt. ſcrib. ἔγε τὰς παῤῥήσεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες. Plut. patres conſcripti. ¶ Item, συγγράφειν, & frequentius συγγράφεσθαι, ſcripto cavere, quod ſyngrapha dicitur ſtipulari ex Iſoc. & Xenoph. ac Theophraſto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conſcripſit, liber, opus. Xen.

Συγγραφή, ſcriptio, Ariſtid. ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de ſcriptione hiſtorica, Pauſ. ἡ μὲν δὴ ἐν πόλει ἐστὶν ἐπιθαλάσσῃ μέγα ἀδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Item ſcriptum, liber, ut idem Pauſan. ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ. ¶ Item, ſyngrapha, ſtipulatio & cautio. Thuc. vide Bud. qui & affert ex Dem. ἐπιδοὺς συγγραφὴν συγγράψαντι νομικήν.

Συγγραφεύς, ſcriptor, hiſtoricus. Item ſcriba, apud Thuc.

Decomp. Παρασυγγράφω, ῶ, contra ſyngraphæ conventa facio, fidem promiſſam in ſatisfando fallo, Bud. ex Dem.

Ὑπεργράφω, ſuperpingo

Ὑπογράφω, ſubſcribo, (tam in propria ſignif. quam in metaph.) aſtipulor, aſſentior, probo. Theodor. συμφώνοις γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχεί. Idem, ὑπογράψας τῇ σῇ Νικαίᾳ σωσίδῃ. ¶ Idem, q. d. ſub aliquo ſcribo, dictata excipio Iul. imper. σὺ δὲ ἔχων ἀδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sic & Plut. in Cæſ. ¶ Item, delineo, lineamenta duco, Ariſtot. de gen. 2. ἐγὼ δὲ οἱ γράφης ὑπογράψαντες τοῖς γραμμαῖς, ὅπως συναλείφῃσι τις χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc ſumpta metaph. dixit Iſocr. ὑπογράφειν χαλκοῦντας τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ λαμπρύνειν δυναμένοις, prima manu informare, & quaſi primis lineis deformare. Item exp. deſcribo, apud Baſ. in ep. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σε τὸ χαρακτῆρος, deſcribens & quaſi depingens animi tui formam. Sic & apud Plut. pro deſcribere, vel breviter definire, in lib. de fato. ¶ Item, pro προγράφω, præſcribo pueris, quos doceo ſcribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γράμμασι τὴν γραφίδι. Et metaph. idem de leg. l. 4. αὐτὸν προῆκεν παῖδα ὑπογράφοντα τῷ παιδί, quaſi præſcribentem quæ agere debeant & prælineantem quæ ſequi eos oporteat.

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel ceruſſa illinor, aut me illino. Lucian. καὶ τὼφθαλμὼ ὑπογραφομένω. Athen. de Sardanap. ὑπογέγραπται τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, ſubſcriptio. Item, quod ſubſcriptum eſt. Apud Antiph. τὸ σήλης τὸ ὑπόγραμμα, Bud. interp. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν στήλῃ, addens eſſe fortaſſe idem quod προγράμμα.

Ὑπογραμματεύς, ſcribæ vicarius, vel ſcribæ adminiſter.

Ὑπογραμματεύω, Bud. exp. facio ſcriptum, apud Antip.

Ὑπογραφή, ſubſcriptio. Et metaph. approbatio, aſſenſio. Baſil. Boſporio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. ¶ Item, deſcriptio primæ manus & delineatio, rudis & craſſa adumbratio, Plat. Et ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων apud Ariſtot. foſſa ducta & fundamenti circumſcriptio. ¶ Item, figuratum dictum & ridiculum, ex Herodian. l. 4. καὶ λέγειν ἐξ ὄχου ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus apud Luc. inquit Bud. Sic Chryſoſt. ὀφθαλμῶν ὑπογραφὴ καὶ παρειῶν ἐπιγραφή.

Ὑπογραφεύς, amanuenſis, qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

Dec. Προσυπογράφω, inſuper ſubſcribo, vel unà ſubſcribo.

Alia compoſita facta ex γράμμα, aut derivatis inde: citra præpoſitionem.

Ἀγράμματος, ος, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus. aut qui ne ipſa quidem literarum elementa novit. Luc. & Ath. l. 10. Item literis carens, literis non conſtans. ut ἀγράμματος ἰὴν, Athen. l. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rod.

Ἀγραμματία, ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria & q. d. carentia literarum. Aelian.

Δεκαγράμματος, decem literis conſtans. Athen. l. 10.

Ἑπτάγραμματος, qui ſeptem literarum eſt.

Ἱερογραμματεύς, q. d. ſcriba & velut commentarienſis rerum ſacrarum, i. myſticarum. ſacer ſcriba. Luc in Macrob.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum eſt, admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum eſt, quatuor literis conſtans. Sic apud Iudæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum ſtudioſus.

Φιλογραμματέω, ῶ literas amo. Bud. ex Plut.

Alia compoſita facta ex γεγραπται itidem ſine præpoſitione.

Ἀγεγραπτος, ος, ὁ, ἡ, non ſcriptus. Ἀγεγραπτος δίκη Polluci eſt ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ ἀμφισβητουμένη.

Νεόγραπτος, recèns ſcriptus ſeu pictus.

Νωτόγραπτος, cujus dorſum notis aliquibus inſcriptum eſt. ut νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Euſt. οἱ ἔχοντες γράμματά τινα περὶ τὰ νῶτα. Athen. l. 7. ex Ariſt. de hiſt. an. νωτόγραπτα λέγεται βαῶν, σκολιόγραπτα ϛ κοιλιάς.

Σκολιόγραπτος, tortuoſis notis pictus. vide νωτόγραπτος.

Alia compoſita facta partim à γραφή, partim à γράφω, itidem ſine præpoſitione.

Ἀγιόγραφος, ος, ὁ καὶ ἡ, q. d. ſanctoſcriptus. ut ἁγιογράφει πάλαι, apud Dion. Areop. ſacræ ſcripturæ libri. τὰ ἁγιόγραφα, ſancta ſcripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non ſcriptus. ut ἄγραφοι νόμοι apud eundem. Ἀγραφαδικία, crimina de quibus lex non ſcripta eſt, ut ait Heſych. & Suid. ¶ Ἄγραφα, Iudæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viva voce, inquit Eraſ. ex Chryſoſt.

Ἀγράφιον, ος, τὸ, (ſub.) unde ἀγραφίου δίκη, ut inquit Harpocr. actio adverſus eos, qui quum publico debitores eſſent, eoq; in tabulas publicas inſcripti eſſent, ante perſolutionem tamen ex iis expuncti. Vide Dem. in orat. κατὰ Θεοκρίνους. Etymol. dicit etiam fuiſſe adverſus eos qui inſcribebant eorum nomina quæ nihil deberent.

Ἀνθηρογραφέω, floridè ſcribi. Cic. ad Att. l. 2. ep. 6.

Αὐτόγραφον, ος, τὸ, ſcriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum ſcriptor, librarius.

Βιβλιογραφία, librorum ſcriptio. Dioſc. l. 1.

Γεωγράφος, ος, ὁ, qui terram ſeu terræ ſitum deſcribit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ deſcriptio.

Γεωγραφικὸς, ὴ, ὸν, ad terræ deſcriptionem pertinens, terræ deſcriptionis peritus. Et τὰ γεωγραφικὰ apud Cicer. in epiſt. ad Att. de terrarum deſcriptione commentarii.

Γεωγραφίω, ῶ, f. ήσω, terram deſcribo. Ariſtot. de mundo, ὡς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλώσσαις ſeu gloſſematum interpretatione ſcribit. Athen. l. 3.

Δασμογράφος, tributi ſcriba.

Δικογράφος, ος, ὁ, cauſarum ſcriptor. Budæo idem eſt quod δικηῤῥάπτης.

Δικογραφία, ας, ἡ, cauſarum ſcriptio ſeu concinnatio. Iſoc. περὶ αὐτῶν. Εἰδὼς οὖσας τῶν σοφιστῶν βλασφημίας περὶ τὰ ἐμὰ διαῤῥιβὰς, καὶ λέγοντας ὡς ἐστι περὶ δικογραφίαν.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, ſcriptorum prolixitas. Epigr.

Δουλογράφιον, ος, τὸ, in Pand. videtur eſſe aſſertio in ſervitutem. Bud.

Ἐικονογραφέω, ῶ, (verbum rhet.) rerum perſonarúmve imaginem oratione deſcribo. Dion Long.

Εὐγραφὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, bene ſeu pulchris literis ſcriptus aut pictus. Item bene ſcribens ſeu pingens. ut εὐγραφίων καλάμων, Epigr.

Ζωγράφος, ος, ὁ, qui animalia depingit, pictor. Luc, & Plut.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philoſt. ep. 39. ζωγραφίαι παρειῶν καὶ χλιδῶν βαφαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et ζωγραφικὴ (ſ. τέχνη) pictoria ars. Et τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi ſolent. ¶ Item, pingendi peritus, Bud. ex Polyb.

Ζωγραφίω, ῶ, pingo. Plat. Ζωγράφημα, τὸ, pictura, i. idipſum quod pictum eſt. Plat. in Phil. Et Plut. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ος, τὸ, officina pictoris.

Decomp. Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, vel depingo.

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo ſeu effingo.

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Phil. de vita M. l. 3.

Ἠθογράφος, qui ipſos etiam mores & ingenium hominis pingendo exprimit. Ariſtot. de Poët.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores ſcribendo exprimo. in vita Thuc.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. l. 9.

Ἱερόγραφα, ſive ἱερογραφήματα Dionyſ. Areop. divinarum rerum imagines ſeu adumbrationes.

Ἱερογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam ſigna.

Ἰχνογραφία, eſt quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat deſcriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter ſcribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans ſcriptura, ſcribendi pingendíve elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter ſcribo, καλῶς γράφω, Poll. Item fuco. Ap. Laërt. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp. oratio elegans & compta.

Κηρογράφος, qui cera ſeu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit. Athen. l. 5.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo. Athen. l. 5.

Λεπτόγραφος, exiguis & tenuibus literis deſcriptus. Luc.

Λευκογραφία, ῶ, albo colore depingo. Ariſtot. de poët.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis. Plin. quem vide & Aetium.

Λογογράφος, qui orationes conſcribit, orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum. ut Lat. rabula. apud Dem. & Dinarch. ¶ Latius etiam accipitur. Nam Hermog. Platonem quoq; vocat λογογράφον, & Thuc. λογογράφους vocat hiſtoricos in ſui operis præfatione.

Λογογραφία, orationum ſcriptio, aut etiam hiſtoriæ ſcriptio.

Λογογραφικὴ, (ſ. τέχνη) ars ſcribendi orationes. Plat. Item proſoluta oratione. Euſt.

Λογογραφέω, ῶ, ſcribo orationes forenſes, aut ſcribo hiſtoriam. Plut. de Dem. (c. 4. & 5.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum deſcriptio ſeu pictura. Vitr. l. 7.

Μισόγραφος, semiscriptus.
Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron & Xenarchus, apud Latinos Laberius. Vtitur Diog. Laërt.
Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plut.
Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.
Νομογράφος, q.d. legis seu legum scriptor, legislator. Suid. ¶ Item qui certos modos certamq; modulationem præscribit. ex Plat. in Phædro.
Νομογραφία, legum scriptio. Strabo.
Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Dem. ἀρχὴ τῆς νυκτογραφίας.
Νυκτογραφῶ noctu scribo.
Ὁλογραφέω, ῶ, integrum scribo. Plut. in probl.
Ὀνομαστογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.
Ὀνομαστογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. & nomenclatura.
Ὀνομαστογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.
Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.
Ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vend. ἡ πίσω δέ σοι ἡ γέμουσα ἔξω μεσὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.
Ὀρθογραφία, recta scriptura seu rectè scribendi scientia. In architectura est (ut Vit. trad. l. 1. c. 2.) recta frontis imago, modicèq; picta rationibus operis futuri figura. De qua & Bud. in Pand.
Ὀρθογραφέω, ῶ, rectè scribo.
Πεζογράφος, q.d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ. qui aliquid oratione soluta scribit.
Πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo, solutam orationē scribo.
Πλασμογράφος, figmentorum scriptor. Eust.
Πλασγράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit, falsarius. Artemid.
Πολιτογραφέω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono, B. ex Heracl. epist. ad Hermodot. & Ioseph. l. 1. Πολιτογραφεῖσθαι, civium numero asscribor. Laërt.
Ῥυπογράφος, sordidarum rerum pictor, quo nomine dictus est Pyrrichus.
Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius. qui notis scribit ut verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.
Σημειογραφέω, ῶ, notis utor, scribendi compendiis utor. notis verba oratoris subsequor.
Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. e. carminum dicacium seu mordacium, & dicteriis ac convitiis, atq; adeo maledicentia refertorum. qualis fuit Timon Philiasius. ap. Athen. Euseb. & Laërt.
Σιλλογραφία, sillorum scriptio.
Σκηνογράφος, qui scenas pingit.
Σκηνογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis & laterum abscedentium prominentiumq; adumbratio, & ad circini centrum omnium linearum responsus. Plut.
Σκηνογραφικὸς, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strabo.
Σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit, i. e. qui rem aliquam adumbrat.
Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. l. 2. de rep. σκιαγραφίαν δρεπὸς ἀφειγασμένον.
Σκιαγραφικὸς, ad umbratilē descriptionē pertinēs. umbratilis.
Σκιαγραφέω, adumbro, Greg. Apud Plat. l. 9. de rep. ἐσκιαγραφημένη ἡδονὴ, inanis & imaginaria.
Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.
Στηλογραφέω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.
Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.
Ταχυγράφος, exceptor, actuarius à scribēdi celeritate dictus. Syn:
Τοιχογραφέω, ῶ, muros depingo.
Καταστιχογραφῶ, in muro pingo aut scribo. Ex Strab.
Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo, vel monstra describo, Eratosth. apud Strab. l. 9.
Τεχνογράφος, scriptor artis alicujus, qui artis alicujus præcepta literis mandavit.
Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.
Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.
Τοπογραφέω, ῶ, locum describo. Strab.
Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor.
Τραγῳδογράφος, tragœdiarum scriptor. apud Polyb.
Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potius loco scripturæ utens.
Χειρόγραφον, ὁ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicujus scripta.
Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto: vel aliud chirographo conscribo. Bud. ex Pand.
Χρηστογραφία, utilis sive bona scriptura aut scriptio.
Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæ res gesta sit.
Χρονογραφία, temporum descriptio.
Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor.
Χωρογραφία, regionis descriptio.
Χωρογραφέω, ῶ, locos regionis alicujus describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.
Ψευδογραφία, ficta descriptio & falsa qua geometræ utuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam, falsa scriptura, & falsa delatio.
Ψευδογραφέω ῶ, falsò & mendosè describo, & apud geometras, perperam describo.
Ψευδογράφημα, mendosum ejusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.
Ψιλογραφέω, ῶ, scribo literam ψιλὴν, vox grammaticorum.
Ὡρογράφος, qui res gestas describit & distinguit per quatuor anni ὥρας & tempora, vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoq; anno evenerit. Plut.
Ὡρογραφία, ejusmodi descriptio seu annales.

Composita ex γραμμή.

Ἀγράμμος, ὁ, ἡ, lineis carens.
Αὐτόγραμμη, linea mathematica, Philopono.
Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.
Διαγραμμισμὸς, ὁ, ludi tesserarii species, de quo Eustath. & Poll. l. 9.
Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἣν ὁ πολύγραμμος καλεῖ ἐρυθρόγραμμος.
Εὔγραμμος, ος, ὁ, ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας.
Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν συνφασμάτων ἔχουσα ζωδίων, i. lineamenta scitè ducta. Bud.
Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis, ut εὐθύγραμμον σχῆμα, Aristot. Philop Strab. Plut.
Καμπυλόγραμμος, curvas lineas habens.
Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus. Arist. ap. Athen. l. 7.
Μονόγραμμος, q. delineatus tantùm non additis reliquis quę justam picturam absolvant. Vide Cæl. Rhod. l. 8. c. 19.
Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est.
Πεντόγραμμος seu πεντεγράμμος, qui quinq; linearum est, Luc.
Παραλληλόγραμμον, ος, τὸ, spatium quod lineis parallelis continetur. Bud. ex Boëthio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, ut scribit idem B.
Ποικιλόγραμμος, variis seu versicolor. lineis distinctus. varius, pictus, maculosus. apud Athen. l. 7.
Πολύγραμμος, multis lineis interstinctus, apud Athen. l. 7.
Τύπογραμμος, ος, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damascen. de Christo incarnato, τύπογραμμος ἡμῖν ὑπακοῆς γλωσσῶν.

ΓΡΑΩ, Fσω, comedo, ἐδία, ut apud Callim. Καὶ γὰρ ὁ αὐζηῶν ἔργασται κηδεμόνα. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, comede. Etym. & perispomenōs γρᾶσ dici innuit, cujus fut. esse γράσω. Inde Eust. derivat τὸ γράσιν, utpote ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένων: deducens inde & τὸ χρόνῳ διεφθαρμένῳ γραῶν & τῷ γράνῳ πίτυα. Etym. vult γράειν signif. etiam ξύειν, sculpere, inde deducens γράφω.

Composita.

Περίγρα, ἡ, instrumentum fabrile, denominatum παρὰ τὸ περιξγράειν, i. ἐσθιειν seu γράφειν τὸ ξύειν τὰ ξύλα οἷς ἐπισύρεται ἀφειμένη. Eust. Latini circinum vocant.
Πολυγράω Hippoc. dixit pro πολυφάγω multū comedēti, voraci.

Γρηγορέω, vide in Ἐγρηγορέω. Γρηπίζω, vide in Γριπόω.
Γρῆυς, γρηῦς, vide in Γραῖα.

ΓΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, rete. Ab ἀγρεύω, ut vult Etymol. & schol. Theocr. sed Eust. ex veterum gramm. sententia à γρῶ derivat quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτόν.
Γριπεύς, έως, ὁ, piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. & Eust. exp. etiam qui consuit & sarcit retia. Γριπεύω, piscor.
Γριπὶς τέχνη, piscatoria ars, in Epigr.
Γρίπων, idem quod γριπεύς, piscator. in Epigr.
Γριπίζω, piscor Hesych. Γρίπισμα, τὸ, lucrum, Etym. Legitur & γρηπίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.
Δυσγρήπιστος, (comp.) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. & Liban. in epist.
Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρίπος, rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item convivalis quæstio ænigmatica, Poll. Hes. Eust. schol. Aristoph. Ad alios etiam ænigmaticos & ambagiosos sermones extenditur. Griphos Lat. etiam appellarunt. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκύσας. Vide & apud Athen. Invenitur & τὸ γρῖφος apud Hesych.
Γριφώδης, ambagiosus & obscurus more griphorum. Exp. & intricatus, apud Naz. orat. 1.
Γριφόω, griphos dissolvo. Athen.

ΓΡΟΎΝΘΩΝ, Hesych. & Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primum docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟΊΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polyb. & Plutar. teli genus est quod exp. pilum, hastę cuspis quam terrę infigimus. Polyb. τοῖς μὲν γὰρ πεζικοῖς παρηγγέλκει μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Apud Plut. in Syll. βελοσφενδόνη καὶ γρόσφοι, exp sagittæ & glandes. Scribitur & κρόσφος.

ΓΡΥ (vel γρῦ) quicquid minimum est, Hesych. & Suid. Item ab

Hesych. exponitur &, sordes quæ sunt sub ungue. Suidas exponit etiam, genus quoddam parvi numismatis. Sunt qui suillam vocem esse dicant, quam edere solent ij, qui gravantur respondere. Hinc ἀδὲ χρὺ ὑποκρίνεσθαι, Apud Aristophan. in Pluto, negry quidem respondere, id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, ut apud Dem. de falsa legatione. Dicitur etiam de re quavis, ut à Iulio Imperatore, ἐμοί τε οὔτε χρὺ μετέδωκεν αὐτῆς.

Γρύζω, grunnio. Item hisco, ut apud Aristophan. in Plut. Γρύζειν ἢ ζημιοῦσθαι τῷ ἁρπάγματι; Apud Philostratem in vita Apollonij. ἀδαμὰς ἐφθέγξατο, ὁσὶ ὑπήχθη χρύξαι, Erasmus exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX interp. χρύζειν redditur etiam, mutire, ut Iosuæ cap. 11. Sed & canis apud eos dicitur χρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ. Exo. cap. 11. Suidas χρύζω exponit θρλῶ, item φανῶ.

Γρυσμὸς, grunnitus. Athen. l. 9. de sue.

Γρυκτόν ἐστιν ὑμῖν, hiscere audetis, apud Suid.

Γρυλίζω, grunnio. χρυλίζοντες χοῖροι. Aristoph. in Plut.

Γρυλισμὸς, grunnitus. Γρύλλη, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος, & Γρυλλίων, porcus apud eundem.

Γρύπη, ἡ, & χρυπάρια, τὰ, scruta, frivola. hinc χρυπόπωλης, scrutorum venditor, vilia scruta vendens. Et comp. ὀνχρυπεύω, scrutor. Hesych ἐξερεύνῶ.

Γρυμαία, peræ quoddam genus. Poll. l. 10. Hinc χρυμαιοπώλης, apud Luc. in Alexiph. qui peras vendit.

Composita.

Α'χρυξία, ἡ, silentium, quum ne hiscere quidem audemus, ὐδὲ χρύζειν. Pindar. apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis utilitatem percipiat, νικώμενοι αὖδες ἀχρυξίᾳ δέδεντσι, ne mutire quidem audent.

Α'ναχρύζειν, idem quod χρύζειν. Aristoph. & Xen.

ΓΡΥΨ, υπὸς, ὁ gryps, gryphus. avis genus adunco rostro in morem aquilæ. de quo vide Herodotum l. 1. & Paus. in Att.

Γρυπὸς, ὸ, ὁ, exp. qui naso vel rostro est adunco & inflexo. qui naso est aquilino. ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur χρυπὸς esse. Et Plut. in apopth. dicit Persas τῶν χρυπῶν ἐρᾶν, quòd Cyrus fuerit χρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item, incurvus, inflexus, uncus. ut apud Xen. Pæd. 8. τῶν μὲν γὰρ μεσῶν χρυπὴ ἡ γαζης γίγνεται, τῶν δ' ἀδέπανων, σιμή.

Γρυπότης, ητος, ἡ, incurvitas, aduncitas, & peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibid. & Aristot rhet. l. 1.

Γρυπόω, ῶ, aduncum reddo, incurvum & inflexum reddo. Alex. Aphr. & Harpocr. Γρύπωσις, incurvatio, inflexio ἐπικαμπή.

Γρυπάινω, incurvor. idem quod χρυπόομαι, Harpoc. ex Antiph.

Γρυπάλιον sive χρυπάνιον, senecio, Hesych. Harpoc. & Suid.

Composita ex χρυπός.

Ε'πίχρυπος, aduncus. vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr.

Υ'πόχρυπος qui est subadunco naso.

ΓΡΩ'ΝΗ, ης, ἡ, caverna, saxum exesum: à χράω, ut vult Eust. Nic. in Ther. ἐν χρώνῃσιν ἔδυκεν Μυοδόκῃσι. Eust. refert ex Ael. Dionys. esse locum cavum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Χρῶν, ῶν, ὁ, (adject.) cavus, profundus, capax. Nic. in Alex. Πελλίσιν ἐν χρώνῃσιν, ὅτ' ἔμελλεν πῖον ἀμέλξειν. Schol. enim ibi exp. κοίλοις καὶ βαθείαις καὶ δεκτικαῖς. Et Lycophron dixit, χρῶνον βόρεσθαι. Ab Hesych. χρῶνοι exp. qui audiunt & non loquuntur.

ΓΥ'Α, (seu γύη Ionicè) & Γύα, ας, ἡ, arvum. ut πυροφόροι τε γύαι. Et Eurip. in Hel. de Nilo, Ἀσυκῆς πικείας χθὼν ὑρεαύει γύας ¶ Item arvi spatium seu jugerum, Hesych. & Eust. ¶ Hesych. est etiam via & fossa. ✠ Fit παρὰ τὸ γαῖα, inquit Etym.

Γύης, ου, ὁ, pro eodem, ut testatur Eust. Plat. in 1. epist. ex quodam poëta affert, ὐδὲ γαίας δίγυπέδου ζημιοῖ βεβῶντες αὐτόχειρες γύῃ. ¶ Est & aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πελέκεις ἀκιώ-μεθα ἰτεόφιν. Δευὸς ἕλυμα, πρίνος γύης, ¶ In corpore humano dicitur etiam teretum colli ossiculorum seu vertebrarum cœtus. ut Camer. interp. apud Poll.

Γύαλα, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur. in Epigr. Item vela, antennæ, Hesych.

Composita.

Α'γχίγυος, ου, ὁ ἡ, arvis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀμφίγυοι ἀρεναίετται.

Αὐτόγυον ἄροτρον, apud Hesiod. in Erg. & Apoll. Arg. 3. dicitur cujus γύης clavis affixus non est, sed ἑλύμῳ naturaliter adnatus.

Δίγυος, seu δίγυος, qui duorum jugerum est.

Πεντηκοντόγυος, qui quinquaginta jugerum est. Il. ι.

Τετράγυος, qui quatuor jugerum est. seu quatuor laterum, i. cujus unum quodq; latus est τετράγυον. Od. ν.

Υ'πέργυος, qui jugeri spatium excedit, Hesych.

Υ'ψίγυος, alta jugera habens. ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus, Pind.

Ε'χθύη, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

ΓΥ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ, cavitas, κοίλωμα, Eust. Propriè vola, ut Etym. tradit. Od. ν, Ρ'ῆξε δ' ἰῶχμον γύαλον, i. τὸ κοῖλον ἰώχμου κύβος; ut Hesych. & Eust. exp. seu τὸ μέσον τοῦ ἰώχμου, ut Poll. Tribuitur & aliis rebus. ut apud Eurip. ἐν κραπίῃσι γυάλοις. Et apud Soph. ὦ κοίλας πέτρας γύαλον. Montibus etiam tribuitur, & tunc valles signif. ut apud Hesiod. in Theog. γυάλοις ὕπο Παρνησσοῖο. Et Eurip. γυάλοις ναρποφόροις, i. vallibus.

Γυαλὸς, οῦ, ὁ, qui manu comprehendi potest. ut γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι, apud Eust. Γύαλον verò ab Etym. exp. κύβον, λίθος τετράγωνον. Γυάλα, αἱ, Megarensium lingua pocula dicuntur, ut refert Athen. l. 11. ex Phileta.

Composita.

Ε'γχυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, q. d. in volam seu cavitatem manus do, in manum do. i. ἐγχυῶ, ἐγχειρίζω, ut Etym. tradit. vel (ut exp. Camer.) concilio & tribuo quod quasi manu teneatur. Il. α, Τιμὴν ἐμοὶ ὄφελλον ὀλύμπιος ἐγχαλίξαι.

Κραταιγύαλος, ος, ὁ ἡ, per syncopen pro κραταυγύαλος, cujus γύαλον firmum & forte est. Il. τ, Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, thoraces firmi.

Α'περιγυαλίζω, (dec.) idem. Hesych. etiam est ὑποκαθιῶ.

ΓΥΙΟ'Ν, ου, τὸ, membrum. Sed propriè γῆα, pedes, ut scribit Etym. seu (ut quidam alii) majora membra, ut pedes manusque deinde & de re reliquis omnib partibus dicitur. Eust. in hunc locum Iliad. ν, Οὐ γάρ ἔτ' ἐμπέδα γῆα ποδῶν ἰῶ ὀρμηθέντι, annotat, quum γῆα vocatur manus aut pedes, subaudiri genit. χερῶν seu ποδῶν. Usus est hoc nomine alio qui poëtico etiam Plut. in Aristide, ἐμόνον τῶν κεφαλῶν καὶ τῶν στέρνων, ἀλλὰ καὶ τῶν γήων χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ κοσμοῦντες ἐγκρατῶς, Γύον dicitur etiam totum corpus, apud Hipp. l. 6. Epidem. ut Gal. com. 4. annotavit. Scribitur & fine ι, ut & in compositis quibusdam videre est.

Γηόω, f. ώσω, membra frango, claudum reddo. Il. θ, Γηώσω μὲ σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Hesiod. in Theog. Ἠὲ γηωθείς. Item enervo & vires exolvo, apud Hipp ut exponit Gal. comm. τοῦ διαίτης ὀξέων νοσ. Significat etiam γηοῦν, apud eundem. idem quod ἐλάττονα γίνεσθαι, decurtari, ut explicat Gal. comm. 3. in lib. de artic.

Γηὸς, οῦ, ὁ, claudus, mutilus. unde apud Lycophr. γηὸς μοῖραι. Item νοσώδης, morbidus, Hesych.

Γυπτης, ου, ὁ, claudus. Hesych.

Οἰγυὰ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'γλαόγυος, ος, ὁ ἡ, pulchra membra habens. ut ἀγλαόγυον ἥβαν, Pind.

Α'γυος, membris carens, membris truncus & mutilus (manibus præcipuè & pedibus) Apud Hippoc. ἄγυα, Gal. exp. imbecilla, infirma.

Α'μφίγυος, unde ἀμφίγυα ἔγχεα, Od. ω, hastæ quæ possunt utrinque lædere γῆα, i. membra. Aliqui exp. quæ possunt utrinq; γῶσαι, i. claudos reddere. Quidam exp. etiam utrinq; acutæ hastæ. Sunt & qui exponant titubantes, & trepidæ dum vibrantur, & quasi claudicantes: juxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide apud Eust. & alias expositiones, Il. ρ.

Α'μφιγυήεις, εντος, ὁ, utrinq; claudus, utroq; pede claudus. Vulcani epithetum. apud Hom. Il. α, quasi qui sit utrinque γυὸς, i. e. claudus. Suidas autem exp. utrinq; læsa habens γῆα. aut qui utrinq; ferire potest & γηῶσαι. Apud Etym. exp. tardus in incessu, tardigradus aut ambobus pedibus claudus.

Α'μφιγυήω, ῶ, unde ἀμφιγυῶσαι, quod exp. ἀκρωτηριάσαι, i. extremas partes amputare. Ab Hesych. exp. etiam, ἐκπατάξω δὲ γλῶ πῆξαι, i. utrinq; terræ infigere, utrinq; depangere.

Α'πογυόω, ῶ, dear tuo, delumbo. membra debilito, enervo. Il. γ. Μὲ μ' ἀπογυώσῃς. Et Athen. l. 1. Τὸ οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυᾶν.

Ε'γχηόω, ῶ, in γῆα, (i. manus) do. Hesych.

Ε'νίγυος, uno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θρασύγυος, audax membris θρασύγυον νίκαν, fortis viri victoriam. ex Pind.

Καζηγυόω, ῶ, idem quod ἐγχηῶ. Gal. apud Hippoc.

Λιπόγυιος, artubus destitutus: & specialiùs, destitutus pedibus, mancus. in Epigr.

Λυσίγυος membra seu artus dissolvens. Λυσιγυῖα, membrorum luxatio & dissolutio, apud Hippocrat. in lib. de loc. in hom.

Νεόγυος, juvenilia membra habens, juvenis. νεογύῃς φῶτας, Pind.

Ο'ζεμόγυος, validos artus habens. ceti epith. apud Oppian.

Υ'πόγυος, qui jam quin manibus est, seu instans. Item recens. Pro quo & ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isoc. ad lib. Ἅπασι μοι ὑπογύοις ὖσιν τὸ τελευτῆσαι. Aristot. eth. 3. καθ' ὅσα βάναυσα ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Apud Herodot. lib. ὑπόγυος μνήμη, recens memoria. Ἐξυπογύου (scil. χρόνου) subitò, ex tempore. Aristot. eth. l. 1.

Υ'πογύως, nuper, recèns. Isoc. Υ'πογυώτερον, nuperrimè.

Α'γγὰ, Ε'χθύη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΓΥΛΙΟ'Σ, ου, ὁ, vasculum militare quo milites in itineribus utebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γύλιον fuisse vas vimineum, in quo milites asservabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur, unde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Πῶς πῆς φίς

πω ἡ ἐρ' ἔξω δλῦρο τὸν γύλιον ἐμοί. Item in Pace, ὅμοιον γυλίᾳ τραπωτικῷ. τραπωτικὸν πλέγμα Schol. ibi dicit esse ἐπιμήκες καὶ γενοστρωτόν. Item Hesych. scribitur γύλιος. Est & γύλος porcus castratus, qui & χοῖρος γύλιος, teste Suid.

ΓΥΜΝΟΣ, ή, ό, nudus Hesiod. in Erg. γυμὸ ὁ ἀσάρκεον, γυμνὸν δὲ βοωτῆν, Γυμνὸν δ' ἀμφὶ χιτῶνι, teste quibus. Virg. nudus ara, fere nudus. Et cum genit. ut γυμνὸς ἐδητύος, & γυμνὸ ὅπλων apud Herodian. Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ, nudo, denudo. ut γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. evaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem ¶ Item, spolio, privo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, ᾶμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor. ut ἐγυμνώθη ῥακέων, exutus pannis. Item spolior, privor. Plat. 2. de rep. γυμνοῦσθαι δὴ πάντων. Affertur & pro exhaurior. ex Nonno. ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν.

Γύμνωσις, nudatio.

Γυμνάζω, exerceo. Isoc. γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur & γυμνάζω τοῦτο, apud eundem in Hel. enc. Apud Xen. γυμνάζω τὰς παῖδας τοῦτο ποιεῖν.

Γυμνάζομαι propriè exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur & de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. & 2. ep. Pet. c. 2. Cum περὶ apud Aristot. pol. l. 6. Cum ἐπὶ, apud Isoc.

Γύμνασμα, τὸ, exercitatio. ut τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλήτων, Athen. l. 10.

Γυμνασία, ἡ, idem. Γύμνασις, εως, ἡ, idem.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, idem. apud Isoc. Aristot. & Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται.

Γυμνασὴς, ῆ, ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen. Γυμναστὴς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens. vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

Γυμνὰς, άδος, ἡ, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικὸς, ῆ, ὁ gymnicus: ut γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. & Thuc. Et γυμνικὸν σῶμα, Xen.

Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item γυμνήτης, ου, ὁ, miles levis armaturæ. Et γυμνήτης βίος, nuda vita, ex Epicur.

Γυμνῆτα, ἡ, levis armatura, i. miles levis armaturæ. Thuc. l. 7.

Γυμνητεύω, sum miles levis armaturæ. Item nudus sum, apud Bas. & 1 Cor. 4.

Γυμνήτες νῆσοι, quæ & Baleares & Callarides, ex Dios.

Γυμνησία, eædem. Steph.

Γυμνηλὸς, inops, Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus. ut equi ἀγύμναστοι, Xen. Pæd. 8. vel qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τούτων. ¶ Item pro πολυγύμναστος, valde exercitatus. Hesych.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. ut Xen. ἀγυμνάστως ἔχειν πρὸς πεῖναν καὶ πρὸς ῥῖγος, non esse exercitatos ad tolerandum frigus & æstum.

Ἀγυμνασία, cui oppon. γυμνασία, apud Aristoph. in Ran. Item pro inertia, & desidia.

Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (dec.) simul nudo.

Ἀπογυμνόω, ῶ, idem. unde ἀπογυμνωθεὶς apud Hesiod.

Ἀπογύμνωσις idem quod γύμνωσις.

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι exercendo me agito. Gal.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, ut ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Cæs. ἐγγυμνασάμενοι πολέμοις. Sic ἐγγεγυμνασμένοι ἁρπαγαῖς, exercitati in rapinis.

Ἡμίγυμνος, seminudus.

Καθαγυμνάζω, exerceo. Luc. ἵνα πολλαῖς ἀνάγκαις καὶ πόνοις αὐτὴν καθαγυμνάζωσι.

Παραγυμνόω, ῶ, nudo. Metaph. patefacio, revelo. Naz.

Προγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμνασὴς, qui præexercet, qui præexercendo præparat. Plato & Xen.

Πολυγύμνας, multum exercitatus, vel in multis.

Συγγυμνάζω, coexerceo, simul exerceo.

Συγγύμνασία, coexercitatio.

Συγγυμνασὴς, socius exercitationis. Plat.

Φιλογυμνασία amor exercitii, cupiditas exercitationis.

Φιλογυμνασέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ, αικὸς, ἡ, (tanquam à γύαιξ) mulier, fœmina. Il. λ, Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ μοι γυνὴ βάλοι ἢ πὰις ἄφρων. Et ἠλυτέρησι γυναῖξι, Od. ο, velut epitheticè. ¶ Item uxor. ut Il. ζ, ἥ τ' ὀλίγα φρονέουσα νοήμασιν οἶκον ἐνέχθει. Ἀνὴρ δὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Οὕτω γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ δίκαια πασχέτω. Plut. in pol. pr. καὶ ἀλεξάνδρῳ δ' ἔμελλε πρὸς γυ-

ναῖκας αὐδᾶν. Sic ἔγημε γυναῖκα. Od. ο. & ἠγαγόμην γυναῖκα, Od. ξ, Passivè autem γυνὴ γαμεῖται, Hesiod. in Erg. Hinc & γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter. ¶ Dicta autem γυνὴ, quasi γόνη, παρὰ τὸ γείνω, ut tradit Etymol. itidemq; Plato.

Γυναικεῖος, α, ον, muliebris, γυναικῶος κόσμος, mundus muliebris. Plato 2 de rep. Ἐν γυναικείαις ἱματίοις, Xen. Γυναικεία θεὸς, bona dea. Plut. in Cæs. & Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον, (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria, accipitur pro menstruis seu mulierum purgationibus. Aristot. de hist. an. l. 7.

Γυναικεῖος, resolutione longa pro γυναικεῖος.

Γυναικεῖον, ου, muliebre conclave, idem quod γυναικεῶον.

Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας.

Γυναικικὸς, ῆ, όν, muliebris, effœminatus. unde comp. γυναικικώτερος.

Γυναικώδης, ες, ὁ, ἡ, muliebris, effœminatus.

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, mulierum conclave, mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, & fœm. γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod γυναικών. Plut. & Dionys. Long. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μετὰ τῶν γυναικωνιτῶν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ἐστράτευσαν.

Γυναικίδιον, ου, τὸ, muliercula, uxorcula.

Γυναικίζω, f. ίσω, q. d. fœminam ago, cultu gestuq; fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur. ut apud Dionem γυναικίζει καὶ οἰκετικὰ ἐδίδου.

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminam degenero. Luc. ἐγυναικίζετο ἐς τὸ ἔτι μᾶλλον, fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, ῆ, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs.

Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Aristoph. in Thesmoph.

Γυναικιστὶ, (adverb.) muliebriter, mulierum more. Athen. l. 12.

Γυναῖον, ου, τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. Et Od. ο.

Γυνὶς, ίδος, ὁ, seminas, semivir. Plut. in Alex.

Composita

Ἄγυνος & ἀγυνὸς, ου, ὁ, uxore carens, cælebs. apud Poll. qui ἄγυνον citat ex Aristoph. Ἀγυνάικος pro eodem apud Poll.

Ἀνδρογυνὶς vel ἀνδρόγυνος, ου, ὁ, (q. d. maritofemina) vir pariter & fœmina. utrumq; habens sexum, vel utriusque naturæ. Plat. in symp. ¶ Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa fuere virilia. Vide Poll ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis & imbecillis, invalidus. ¶ Item effœminatus, muliebri & molli animo præditus. Suid. In paraboli. Solomonis capitur pro socorde & parum strenuo. ut scribit Bud.

Ἀπογυναίκωσις εως, ἡ effœminatio.

Ἡμίγυνος, vem mulie. Synes.

Καλλιγυναῖκες, ικος, ὁ καὶ ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetum diversis locis attributum à diversis poëtis tradit Eust.

Καθαγυναῖξ mulierosus. Καθαγυνὴς, idem.

Μισογυνὴς, ους ὁ, osor mulierum, osor uxoris apud Athen. l. 13.

Μισογυνέω, ῶ, odium mulierum.

Μισογυναῖος, idem cum μισογυνὴς Hesych.

Νεογυνὴς, qui nuper uxorem duxit. apud Poll.

Ὀρσιγυναῖκα, Bacchum poëta quidam dixit *pro*, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγυναῖος, α, ὁ, qui multas uxores habuit. Bud. ex Athen. l. 13.

Πρωτογυναῖκες, qui primùm uxores ducunt. Hesych.

Φιλογυνὴς, & φιλόγυνος, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Athen. l. 1. & 13.

Φιλογυναῖος, pro eodem. Φιλογυνία, ἡ, mulierositas. Scribitur & φιλογυναῖα.

Φιλογυναῖξ, αικος, idem quod φιλογυνὴς. Plat.

Λάγυνος, &c. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΥΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum è virili, qualus è vimine plexus. Luc. ἄρτος ὀπτὸς ναυπηκὸς ἐν γυργάθῳ ξηρός, Athen. l. 5. τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις ἀλφὶ τροχηλίων ἐς τὰ ξωφύρια λίθοι παρεβάλλοντο, in qualis è vimine plexis. Poll. l. 7. c. 30. & l. 5. c. 35.

ΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18 initio c. 10) in tritico quod florem in siligine. Dios. ἡ ἐξ αὐτῆς τῶν πυρῶν γύρις. Athen. l. 3. οἱ ἐκ γύρεως ἄρτοι ἡδύμολοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐανάδοτοι.

Γυρίτης, ου, ὁ, ut γυρίτης ἄρτος panis è polline. in Geop. l. 10.

ΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, curvus, incurvus. Item rotundus. Od. τ, γυρὸς ἔλυ ὦμοισιν. In anth. epig γυρὸν ἐπισκυνίου, exp. incurvum supercilium, vel inflexum. ¶ Item, pro scrobe. ex Theophr. γύρους ποιοῦντες, de caus. plant. l. 3. c. 5. ¶ Γῦρος autem gyrus, circulus, vel ambitus, ut exp. Bud. apud Plut. τὸν κλῆρον γύρου περὶ αὐτὸν ὁ Ποσπίλιος περιέγραψεν. Item placentæ quoddam genus, Athen. Scribitur & γύρος in omnibus signif.

Γυρόω, ῶ, incurvo, ut exp. apud Op. de venat. l. 3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄφερεν ἐς ἦτορ γυρώσασα. ¶ Item in gyrum colligo, in orbem verto. Γυρῶσαι φυτὰ apud Aratum, stirpes in scrobes condere.

Γυρῶσαι, apud Greg. exp. volui.

Γύρωμα, & Γύρωσις, circumactio in orbem. Expon. & circus apud Theophr.

Γυρόω, aff. pro γυρόω Et γυρία pro fossione, Gaz. apud Cic. de se.

Γυρός, orbicularis & in gyrum se revolvens. Θεοφερής, ap. Suid.

Γυρῖνος, rana rotundæ speciei, cui videlicet nondum sunt pedes inquit Eust.

Περιγυράδας (comp.) exp. περιφερείας, circumferentias. Hes. & Suid.

ΓΥΨ ὑπός, ὁ, vultur: qui & αἰγυπιός. Il. χ, - πάρα καὶ ἑκυῖες κὴ γῦπες ἔδοντες Κάμβον. Plut. οἱ γύπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τ̃ διεφθορότων σωμάτων φέροντες.

Γύπινος, ε, ὁ, vulturinus, qui è vulture est. Cujus fœm. γυπίνη, vulturina.

Γυπὴ seu γύπη, ἡ, vulturis nidus. Hesych. γύπαι sunt etiam, tuguria, lustra, domicilia subterranea, spelunc æ, quas & γυπάρια, nonari ait. ut apud Aristoph. in Equ. - οἰκεῖν' ἐν ταῖσι πηδάκναις Καὶ γυπαρίοις κὴ πορισθίοις.

Γυπάριον, vide γυπὴ præcedens.

Γυπόγυποι, οἱ (comp.) qui magnis vulturibus invehuntur. ut Luc. in vera hist. tradit populos esse quosdam.

ΓΥ Ψος, ε, ἡ, gypsum, cognata calci res, maximi usus in albariis, teste Plin. Vnde apud Pausan. ἄγαλμα ἐκ γύψε: & apud Athen. ἀλεῖψαι γύψῳ. Apud eundem l. 1. vinum Zacynthium, Δ̓φ' ὗ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴ ἀδικεῖ: ut apud Dioscor. quoque l. 5. c. 9. ὁ τὸν γύψον ἔχων οἶνος est κεφαλαιγής.

Γυψόω, ῶ, gypso illino, gypso induco & dealbo.

ΓΩΛΕΑ, ἁ, ἡ, speluncæ & latibula seu lustra ferarum. ut apud Nic. in Ther. Ἠ ὅτε σὺ τέκνοισι θρεπτομβροισιν ἀδοσκὴς Φωλεᾶ λοχάδι τ̃δε γωλεὰ δύψας ἰαύῃ.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus. Aristoph. in Vesp. κἀποδρὰς γδ ἐς τὴν γωνίαν, Plut. de dæm. Socr. ἐς τινα γωνίαν Ἐφεσύλε. Idem in lib. de frat. char. γωνίαν pro angusto loco dixit, ὑπὲρ οἰκηπέδε κὴ γωνίας ἀπὸς ἀδελφὸς Δ̓ημονομαχῆσιν. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito. ut Act. c. 26. λαμβάνειν γδ αὐτὸν π τέκνων ἐ πείθομαι ἀδέν. ἐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τ̃το. Contrà verò apud Matth. cap. 6. γωνίαις πῶν πλατεῖαι sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos. unde & quidam exp. angiportus. ¶ Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιόομαι, ῶμαι, unde γεγωνιωμένος, apud Dioscor. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.

Γωνίδιον, ε, τὸ, (q. d. angululus) parvus angulus, Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.

Γωνιαῖος, angularis.

Γωνιασμὸς, angulus concurrentium parietum, apud Suid.

Γωνιώδης, angularis, anguloſus. in angulum seu angulos exiens.

Γωνιωδῶς, in formam anguli. Eust.

Composita.

Ἀγώνιος, ε, ὁ ἡ, angulo seu angulis carens, vel nòn anguloſus. Theophr.

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis, summus vel imus angularis lapis. Ad Eph. c. 2. & 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem quàm summum.

Ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens.

Ἀπογωνιᾶσθαι, exp. in angulum se colligere. apud Theophr.

Διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta. Virg. lib. 9. c. 1.

Ἐγγώνιος, angulos habens.

Ἐξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg.

Ἐξαγώνιος, idem. At ἑξαγώνιος, vide in comp. ex Ἀγών.

Ἐπτάγωνα, quædam organa musica, q. d. septangula, apud Arist. l. 4. Polit.

Εὐγώνιος, in quo anguli recti cõstant, ut interp. B. ex Xen. in Oec.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. & rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de cœlo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus.

Παγγώνιος, q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.

Πεντάγωνος, quinq; angulos habens. ut πεντάγωνος λίθος.

Πολύγωνος, & πολυγώνιος, multos angulos habens.

Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus. ut τετράγωνος τάξις, Thuc. l. 4. τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippoc. Et metaph. τετράγωνον σῶμα, item τετράγωνος ἀνὴρ apud Aristot. eth. l. 1. & Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam.

Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo. ut apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et τετραγωνίζουσι γραμμαὶ, neutraliter apud Proclum in Euclid. Τετραγωνισμὸς, quadratio.

Τρίγωνος, triangulus, qui est trianguli seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triangulari. Est instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. l. 4.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triangularem formam. Plut.

Ἀγών, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΓΩΡΙΑ'Ω, ῶ, verbum est Laconicum quod exp. subsanno, amarulenter irrideo. apud Plut. in Lyc.

Δ

Δ, Quartæ apud Græcos literæ signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus accipe præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ,Δ seu δ. Dores & inprimis Bœoti, ea geminata utuntur in medio dictionum loco τ̃ ζ, dicentes θεόδδη pro θεόζη. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa. ut πολυδίψιον pro πολυΐψιον.

Δ Α, particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, ut δαφοινός.

ΔΑΓΥΣ, ῦδος, crystallus, vel glacies. Sunt enim qui δαγῦδι interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc. idyll. 2. Ἀλλ' ἐπάγλω δαγῦδι κεκολλὸν χρόα πεύθομεν ἴσως. Alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod & νύμφη & πλαγὼν dicitur. Alii corollam caput ambientem stringentemque, Alii bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur & δατύς.

ΔΑ'ΔΙΞ, ικος, mensura sex chœnicum capax. Poll. l. 4. c. 23.

Δαίδιον, δαΐδω, &c. vide in Δάς.

Δαίζομαι, δαϊμων, vide in Δαίω.

ΔΑΗΡ, έρος, ὁ, levir, mariti frater. Il. γ, Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε.

Δαὴ vide in Δέ.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ε, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis à poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω signif. γινώσκω, q. δαΐστος, teste Gaza. Item pro δαιδαλέος: ut Il. ξ, πῆσι δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον subst. pro δαίδαλμα & ποίκιλμα, Od. τ, - πέριξ δὲ δαίδαλον ἦεν.

Δαιδαλέος vel δαιδάλεος, ε, ὁ, artificiosus, artificiosè factus, varius, elegans, affabre factus, ut ζωστὴρ δαίδαλέος. Il. δ. Et κιστὴ δαιδαλέη, Hesiod.

Δαιδάλλω, artificiosè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio distinguo, variego. Il. σ, ποικίλον δαιδάλλων.

Δαίδαλμα, τος, artificiosum opus, opus summa arte elaboratum, opus vario artificio confectum.

Δαιδαλόω, à Pindaro dicitur δαιδάλλω.

Composita.

Ἀδαίδαλτος, ε, ὁ ἡ, artificio carens, non variegatus.

Λογοδαίδαλος, ε, ὁ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex. qui orationes vario artificio elaborat, & quasi variegat. Plat. in Phædro, τὸν γε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζαντίον ἀνδρα.

Ὀψοδαίδαλος, opsonium apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athen. quod esse potest & cujuslibet periti coqui.

Πολυδαίδαλος, multo & vario artificio elaboratus. Hom. Od. σ.

Χρυσοδαίδαλος, ε, ὁ ἡ, auro variegatus. Suidæ est pretiosus. Aliis, ex auro fabricatus.

Δαΐζω, vide in Δαίω.

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ε, ὁ ἡ, deus. (quasi δαήμων, ut & Plato vult in Cratylo:) quidam tamen & δαίμονας dictos ἀπὸ τ̃ δαίσασθαι crediderunt, quod sint διανεμητικὴ διοικητικὴ τ̃ν ἀνθρώπων.) Sæpe a. generaliter δαίμων vocatur (à poëtis præsertim) quivis deus vel dea: ut Il. τ, Οὐδ' ἐπιορκήσω θεὸς δαίμων. Item Il. ε, δαίμονα & θεὸν pro eodem in una eademque sententia dixit, Ὀππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ θεὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὀὔνεκ' ἔπειτα τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de dea Venere, Il. γ, ἦρχε δ' ἄρα δαίμων. Plato in universi moderatorem deum μέγιστον δαίμονα appellat. Interdum δαίμονες & θεοὶ tanquam diversa ponuntur: unde apud Aristoph. in Plut. κὴ θεοὶ κὴ δαίμονες. Aesch. in Ctes. ὦ γῆ κὴ θεοὶ ἐ δαίμονες κὴ ἄνθρωποι ὅσοι βάλεσθε ἀκέφν τὰληθῆ. Sic & Plat. in Tim. & lib. de rep. 3. atque alibi. Sic & apud Plut. sæpe. In hac autem signif. quidam deos indigetes vertunt. Philo existimavit ἥρωας & δαίμονας à Græcis appellatos fuisse quos Moses angelos vocaverit. Hesiodus in Erg. δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui & φύλακες θνητ̃ν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide & Plat. de rep. lib. 3. ¶ Sæpe exp. genius: ut ὁ δαίμων τὸ βασιλέως apud Plat. & Athen. Budæus δαίμονα esse dicit cujusque genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ. unde εὐδαίμονας & κακοδαίμονας esse appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων, pro malo. κακὸς, (ut Od. κ.) βαρὺς, συγερὸς δαίμων apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, unde κὴ δαίμονα, apud Luc. forte fortuna. adeoque interdum copulantur τύχη & δαίμων, apud Dem. Aeschin. & Plut. tanquam ὁμοῦ παρακείμενα. Apud Hippocrat. in epist. ad Damag. ἐπεὶ κατὰ δαίμονα πρ̃ῶτον ἱστοδρομήκεν ἡ ναῦς, Budæus exp. quando omnino prosperè navis velificata est. Est etiam sors vitæ, & idem Bud. interp. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In sacra autem Scriptura semper de spiritibus

noxiis

noxiis & impuris dicitur, qui & diabolī. itidemque δαιμόνιον & δαιμόνια.

Δαιμόνιος, α, ον ἢ ή, divinus, ad dæmonem pertinens. ut δαιμόνια πεάγματα apud Plat. in Apol. & apud Synes. Dicuntur & τὰ δαιμόνια (sine adjunctione) res divinæ, a Xen. apom. l. 1. Et δαιμόνιον πῦς in Epig. à Deo vel Diis immissus ignis. ¶ Ité divinus, qui divinum aliquid habet. A' Dem. pro augusto & venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem & rei & personæ. Exp. etiam, beatus. Il. β. Item admirandus, mirus. ut Epigr. l. 2. δαιμόνιος βροτός. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, miserandus, miser: ut δαιμόνια τύχη, pro dira & miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus: ut apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε ἀνδρῶν. Sic Il. α & β. & Aristoph. in Nub.

Δαιμόνιον, neut. gen. (sicut & τὸ θεῖον) numen supremum, Deus supremus & divinitas mundi moderatrix. Isoc. ἀπὸ τοῦ δαιμονίου. Apud Plut. in Galb. tonitrua & fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. Apud eundem vide libellum qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. ¶ Item pro spiritu impuro sive diabolo, in N. Test.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum. apud Aristoph.

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονιακός, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonib. possidetur, à dæmone inspiratus seu afflatus. ut δαιμονιακὸς φόνος apud Plut. in Pericle.

Δαιμονικός, dæmonicus, qui est dæmonis. ut δαιμονικὸν οἶστρον ὑποβρύχιον Chrysost. de Sacerd.

Δαιμονίζω, pro dæmone habeo, i. pro Deo. Hesych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor seu possideor. apud Evangelistas.

Δαιμονιάω, ῶ, sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro, insano, furore correptus sum. Plut. in Pericle, ὡς τὰ θεῖα δαιμονῶσι. Sic & apud Xen. apomn.

Composita.

Ἀγαθοδαιμονιστὴ qui parcè bibunt. vide Eras. in hac voce.

Ἀναδαιμονίζω, Hesych iterum sortiri.

Ἀνθρωποδαίμων, Deus ex homine factus. Suidas scribit ἄνθρωποδαίμονάς fuisse dæmones qui humano induti corpore, atq; sic & dæmones & homines existentes, totum orbē concusserint.

Ἀποδαιμονίζω, ab Hesych. exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui gravis & inimica est fortuna, infelix. ut ψυχὴ βαρυδαίμων. in Epigr.

Βαρυδαιμονία, gravis fortuna, grave infortunium. apud Lys.

Βαρυδαιμονῶ, ῶ, gravi fortuna premor, graviter mihi est infensa fortuna, miserrimus sum. ex Aristoph.

Βλεπεδαίμων, vulgò exp. retortis oculis, horrificoque aspectu intuens. A' Cam. exp. Strabus, quasi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit. Plut. περὶ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus. Naz. δεισιδαίμονα πλάνην.

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorúmve metus superstitiosus. Plut. in Alex. Est etiam religio. Bud. enim apud Athen. δεισιδαιμονία, περὶ ἐκεῖνος, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἤψατο τῆς πόλεως. religio civitatem invasit.

Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorū metu superstitioso teneor. apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus.

Δυσδαίμων τύχη, Plat. q. d. infortunatus casus.

Δυσδαιμονία, infortunium. Antocid.

Εὐδαίμων, fortunatus. felix. beatus. ut εὐδαίμων περὶ ὄλβιος, Hesiod. in Erg. Plat & Dem. εὐδαίμονες & μακάριοι copulant. Ap. Aristot. eth. l. 1. c. 3. εὐδαίμονες & κάλλιστοι opponuntur. Item dives, opulentus. apud Herodot. l. 1. & Xen. & Paus. in Phocicis.

Εὐδαιμόνως, feliciter, beatè, felicitèr. Plat. Isoc. Arist.

Εὐδαιμονέστερον, felicius. Εὐδαιμονέστατα, felicissimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. Plat. in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt.

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus sum, beatè vivo. εὐδαιμονέντες ζῆσαν, Xen. Pæd. 4.

Εὐδαιμονικὸς, ad felicitatem idoneus ad felicitatem pertinens. Item, beatus. ut Aristot. eth. 10. συέργια εὐδαιμονικώτατα.

Εὐδαιμονικῶς, beatè ex Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω beatū judico, beatum prædico. Aristot. τὸ τελευταῖον ἀθλίως, εὐδὲς εὐδαιμονίσῃ. Dicitur & εὐδαιμονίζω σε τῆδε, ut Luc. in Somn. Εὐδαιμονισμὸς, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prædicatio beatitudinis. Aristot. eth. 4. Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, sive id in quo felicitas collocatur. Plat. ep. 8.

Decomp. Εὐδαιμονέω, ῶ, feliciter vivo, felicem vitam dego in Thuc. l. 2.

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prædico.

Πανευδαίμων, omni ex parte beatus, felicissimus. Luc. in somn.

Τρισευδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatissimus. Luc.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum omnium. Luc. in somn. & Aristot. rhet. l. 2.

Ἐχθροδαίμων, invisus diis. Item infelix, apud Soph. ubi Oedip. de seipso dicit, πῶς ἐχθροδαίμων μᾶλλον αὖ γένοιτ' ἀνήρ.

Κακοδαίμων, infelix, miser. Luc. de sacrif. θεοῖς ἐχθρὸς καὶ κακοδαίμονας. Exponitur etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus.

Κακοδαιμονία, infelicitas. apud Synes. Pejus est, quàm μανία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, adversa fortuna conflictor. Phil. de vit. M. l. 3. & Laert. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperiis agor. Aristoph. in Pluto.

Decomp. Τρισκακοδαίμων, ter infelix, infortunatissimus. Aristoph. in Pluto.

Κοιλιοδαίμων, quorum venter Deus est. Athen. l. 12. μάστρων ὁ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπος.

Ὀλοιοδαίμων, fortunatus. Il. γ.

Σοροδαίμων, capularis dæmon. bustuaria larva seu sepulchralis, nam σορὸς capulum, i. sarcophagum significat. Plut. de inst. puer. scribit senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut & κρονολήρους.

Τριχοδαίμονες, dæmones peruncti fæcibus ora. Sic vocantur poëtæ qui fæcibus ora peruncti ne cognoscerentur, plaustris q; invecti sua poëmata canebant. Aristoph. in Nub.

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor. apud Greg.

Δαίνυμι, Δαίομαι, vide in Δάω.

Δαίρω, vide in Δέρω seu Δέρας.

ΔΑΪΩ, disco, doceor. In hac quidem significat. inusitatum est δαίω, sed usitata sunt formata ab eo tempora: ac primùm δέδαα (pro δέδηα) i. nevi, ut apud Hom. δεδάασι χεραίεσιν. Et pro do: ut Odyss. φ, ὃν ἤφασθα δέδαεν κῆ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνῃ παντοίῃ. Et partic. δεδαώς. Item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαηκα dictum putant, alii à δαέω inusit. formant. Od. θ, εἴ πού τι ἄέθλων εἶδέ τι κῆ δεδάηκε. Sic & passivum δεδάημαι, unde δεδαημένος & δεδαηκὼς convenit. pro perito. ut δεδαημένος ἱππων, Apoll. Arg. l. 1. Et cum accus. ut παλαισμοσύνῃ δεδαημένος, Epigr. l. 1. Reperitur & fut. δαήσομαι. Od. γ. Vitiatus & Aor. 2. pass. ἐδάλην, unde δαλῶμαι & δαλήμεναι ut δαλήμεναι πολέμοιο, pro γνῶναι καὶ πολεμεῖν. ¶ Item epulum præbeo. ut δαῖτα τινὰ epulum præbere alicui. Sic apud Herod. l. 1. τὸν Ἀστυάγεος ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. Δαῖτα γάμου, epulum nuptiale celebrare. ut Il. τ, δαῖσαι γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Sic & Eurip. dixit δαῖσαι δόμον ὑμέναιος. ¶ Item div. de, partior, (ut volunt gramm.) propriè de eo partiendi modo qui in conviviis erat. In hac sign. usitatior est vox pass. ¶ Item comburo, incendo. Il. ν. Μηδ' ὁπόταν Τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται Δαναῶν, δαίσωσι δ' ἀρείους ἄλκας Ἀχαιῶν.

¶ *Derivata ex δαίω, i. disco, &c.*

Δαίομαι, vide in Δάω.

Δαείω, apud Hom. pro δαίω. Il. φ, ὄφρα ἴδωμαι σὺν φρεσὶν ἠδὲ δαείω.

Δαήμων, doctus, i. gnarus, peritus. ut Od. θ, δαήμονι ἄεθλων. Superlat. δαημονέστατος, apud Xen. & Arrian. lib. 6.

Δαημοσύνη, ἡ, peritia, scientia. Apoll. Arg. l. 2.

Δάϊος, peritus, ἔμπειρος, in Epigr. δάϊς τεχνίτης. Item hostilis, vide in δαίω, i. uro.

Δάμων, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀδαὴς, ές ὁ καὶ ἡ, ignarus, imperitus. Herodo. in Terpsich. & Xen. Pæd. 1. Ἀδαὴς, imperité.

Ἀδάητος, incognitus. Hesiod. ὄσσ' ἀδάητα πέφασται.

Ἀδαήμων, imperitus. ut μάχης ἀδαήμονι φωτὶ, Il. ε.

Ἀδαημοσύνη, imperitia, apud Hesych.

Ἀπιδαὴς, qui nuper didicit, qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est seu mente perceptus. apud Suid.

Αὐτοδαὴς, qui ex seipso & sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ἐκμαθόντα, apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Ἐπιδαίομαι, cognosco, Hom.

Παντοδαὴς, (q. d. omniscius) qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laert.

Προδαίομαι, prænoscere, præscire. unde partic. προδαὴς ap. Hom.

¶ *Derivata à δαίω, epulum præbeo.*

Δαίνυμαι, epulor. Od. σ, v. 408. Ἀλλ' οὗ δαινύμενοι καθαπάστε οἶνα δοκεῖτε. Ponitur & simpliciter pro edere. Phocyl. Μηδὲ πηγεσίμον δαίσῃ κρέας.

Δαίσιμον, τὸ, edule. quod esui est. Hesych.

Δαίνυμι, epulas do seu tribuo. Il. ι, Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν.

Δαίνυμαι, epulor, comedo, depascor. Od. ι, ἡμεῖς δαινύμεθα κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Impropriè apud Plut. ex Pind. δαίνυσθαι βροτείοις πήμασιν.

Δαὶς, δαιτὸς, ἡ, epulum, epulæ. Od. θ. Αἰεὶ δὴ ἡμῖν δαὶς τε φίλη κιθάρις τε χορεία τε. Hesiod. in Erg. Τὰ φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν.

Δαίτη, ἡ, idem quod δαὶς. Il. κ, Αἰεὶ δὴ σὺν δαίτῃσι καὶ ἁλισπάστοις παρέεσσι. Et Apoll. Arg. 2. δαίτῃσιν ἀμφίεπον.

Δαίτηθεν, è convivio, ex epulo. Od. κ.

Δαιτάλεις, έως, ὁ, conviva, epulo. Athen. l. 6. & 14.

Δαιτάλεύω, ῶ, epulor, convivor. Lycophr.

Δαιτὺς, ύος, ὁ, idem quod δαὶς. Il. χ. v. 496.

Δαιτυμὼν, όνος, ὁ, epulo, i. qui epulas instituit. Odyss. δ, Δαιτυμόνων

νες δ' ἐς δᾶμον Ἴσον ἅπαν βασιλῆα. Item epulo, i. qui epulatur, Od. χ, μετ' ἀνδράσι δαινυμένοισι. Euſt. apud Hom. poſteros accipi ſcribit pro amicis qui ad epulum ſeu convivium vocãtur. Plat. l. 1. de rep. ὥσπερ δαινυμένοις τινὰ τῶν μέλλοντα ἑστιάσειν. Δαινυμένους pro eodem, Nonn. σὺν ἡδὺ δαινυμένῃσι.

Δίαιτα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Δαπύοσω, voro, helluor. Heſych.

Compoſita.

Α'βρόδαις, mollibus dapibus ſeu cibis delicatis inſtructus. apud Athen. l. 1.

Ε'νδαπτόμαι, ᾶμαι, f ήσομαι, (depon.) epulor. convivor.

Ε'πιδαπτόμαι, ᾶμαι, pro eodem. Heſych.

Η'μιδαὴς, έος, ὁ, ἡ. ſemeſus. in Anth. epigr. ἡμιδαὲς σιτάλον. Item ſemiuſtus, à δαίω, i. uro.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo. Nonn. (epuli.

Μεταδαίσμαι, quidam interpr. inter alios epulor. particeps ſum

Παιδαισία, ἡ, epulum, quum unuſquisq; ſua opſonia ſecum portans in medium conferebat: ut quum multis propoſitis edulibus, caperet quisq; quod vellet, ut tradit Ariſtoph. ſchol. in pace. Apud Herodot. in Terpſich. pro convivio opiparo & veluti ſaliari, Bud. poni ſcribit.

Ε'πίδαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata à δαίω, i. divido.*

Δαίομαι, divido, partior. Od. ο, v. 140. κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Item divido. Herodot.

Δαιτὸς, ᾶ, ὁ, coquus. nam coqui eſt dividere eſcas fruſtulatim & ſedentibus in menſa diſtribuere. Plut. in ſymp. & Od. ε. Item δαιτὸν exp. μεμερισμένον ἐν μεταφορᾷ ἐς τὰ κρέα μεριζόντων δαιτᾶ. ut Euſt. tradit. Il. δ'.

Δαιτροσύνη, ἡ, ſcientia miniſtrandi more δαιτᾶ. Od. ω.

Δαιτρεύω, more δαιτᾶ carnes diſtribuentis divido. Item δαιτὸν ago. Il. λ, τὸ δ' ἀλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν Δαιτρεῦσαι. Apud Apoll. Arg. 2. ἀλλ' ἴσως δαίτρευον ex mactabant.

Δαίζω, ίσω. & ξω, Il. β, κατὰ μὲν σφέτερα δαΐξαν, divido, partior. ut Od. ξ. v. 434. Καὶ τὰ μὲν ἑπτοίησε πάλιν διεμοιρήσε δαΐζων. ¶ Item diſcerpo, lanio. ut Il. σ, v. 27. φίλητι ἧ χερσὶ κόμην ἠὲ χροῒ κόψω δαίζων. ¶ Item occido: videtur propriè ſignificare, occido diſcerpendo, vel tanquam membratim concidendo. apud eundem.

Δαΐζομαι, divido. Il. ι, v. 8. Item concido. unde δεδαϊγμένος χαλκῷ, apud Hom.

Δαίομαι, divido, partior, ut δαΐζω, ex quo fieri videtur. Odyſſ. γ, Μοῖραν δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα Et Od. ο, κτῆμα δασσάμενοι. Ex Xen. Pæd. 4. κἄν τι μεῖον ἡμῖν δαίσωνται κέρδος ἡγησαίμεθα. Apud Heſiod. σπέρμα δάσασθαι, diſpertiri ſemina, ſeu diſpergere. Exp. etiam aſſigno, quia videlicet qui partitur ſuam cuique portionem aſſignat. ut apud Heſiod. Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ ἀλυτὰ δύμαθα ναίειν. Exp. & dilanio, diſcerpo. ut Il. ψ, Ἕτερος δὲῦ' ἐρύσσε δύσιν κυνὸς ὠμοβόεντος. Sic & Il. χ, Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ σῇ παῖδα δάσονται.

Δασμὸς, ᾶ, ὁ, diviſio, partio. Il. α. ἐπεὶ οὔ ποτε δασμὸς ἴσσεται. ¶ Item tributum, vectigal. quod qui tributum pendunt, illi ſolutionem inter ſe partiantur. hinc apud Xen. δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι, tributum pendere.

Δάσμη, τὸ, partitio. Δάσμευσις, idem. Heſych.

Δατέομαι, ῆμαι, idem quod δαΐζομαι, (ex quo etiam formari videtur) divido, partior. Il. ι. - δατεύμεθα κλῆρον. Α'χαιοί.

Δάτησις, Heſych. diviſio, partitio.

Δατητὴς, ᾶ, ὁ, diviſor, diſtributor. ex Ariſtot. Δατήτωρ, idem.

Δαὶς, Δῆρις, Δάζομαι, δάσμη, Αἶσα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex δαίω.

Α'μφιδαὴς, utrinq; ſecans. ut ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid.

Α'ναδαίομαι, ut ἀναδαιομένη γῆ, ager qui dividitur.

Γεωδαισία, ἡ, terræ partitio ſeu diviſio. Ariſtot. metaph. 2.

Ε'πιδαίσιος οἶνος, Suid. ὁ ἐπίκοινος καὶ ὁ μεριστὸς, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο ποτῶν. Aliis eſt μεμερισμένος. apud Call. hymn. in Iovem.

Η'μιδαὴς, ſemidiviſus.

Κρεωδαισία, carnium diſtributio, carnium in fruſta conciſarum diſtributio, viſceratio. apud Athen. l. 10. & Plut. ſymp. 2. probl. 10. Apud Syn. κρεωδαισίας ἀποχὴ abſtinentia carnium.

Κρεωδαίτης, ᾶ, ὁ, carnium in fruſta conciſarum diſtributor. Plut. loco paulò antè citato

Μεταδαίομαι, idem quod δαίομαι.

Χρηματαδαίτης, pecuniæ diviſor.

Compoſita ex δαιτὸς.

Α'δαιτον, non diſtributum, non diviſum. Heſych.

Α'δαίτευτος, ᾶ, ὁ, ἡ, q. d. δαιτεύσεως expers: ut μὴ δεῖπνον ἀδαιτεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

Ε'πίδαιτον, ᾶ, τὸ, opſonium. Heſych.

Compoſita: ex δαΐζω.

Α'δαὴς, non dilaceratus, non dilaniatus, purus. Heſych.

Αὐτοδαὴς, à ſeipſo interfectus.

Η'μιδαὴς, ſemiocciſus.

Συνδαΐζω, ſimul occido. Soph. ἀλλά με συνδαΐξον

Χειροδαὴς, manu ſeu manibus cæſus, i. interfectus. Soph. in Ajace maſtig. χειροδαὴς σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης, Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Epigr. Ὠμοδαὴς, crudeliter laniatus, vel qui crudus laniatus eſt. Heſych.

Compoſita: ex δαίζομαι.

Α'δας, non diviſus. Soph.

Α'δασμος, non ſolvens tributum. Heſych. ex Aeſchylo.

Α'ναδαίζομαι, iterum divido, rurſus partior. Thuc. l. 5. ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δαίζομαι, partior, divido, diſtribuo. ut exp. apud Plut. in Lyc. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum dividere. Apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν. Bud. expon. viritim dividere.

Α'ναδασμὸς, diviſio ſeu partitio quæ fit de integro. Item diviſio, partitio, diſtributio. Dem. Iſoc. Plut.

Α'νάδαστος, diviſus, diſtributus, ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel, γῆν, apud Ariſtot. pol. 5. exp. dividere, vel viritim dividere, vel æqua portione dividere. Sic & apud Plat. ¶ Item reſciſſus. ut Dion. hiſt. ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ παῖδα γένεται.

Α'ποδαίζομαι, divido, partior, impertior. Il. ε. Η'μισυ τοῦ σὺν ἄρεσσιν ἀποδάσσομαι. Et Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μέρεος.

Α'ποδασμὸς, diviſio, partitio. Item pars ſeu portio apud Suid.

Α'ποδάσιμος, portionalis ſeu partialis, h. e. pro parte ſeu portione cedens alicui, vel in diviſionem cadens cujus fit aut fieri debet diviſio, aut jam facta eſt.

Διαδάζομαι, diſpertior, divido, diſtribuo. ut διεδάσαντο ἐς φυλάς.

Compoſita ex δατέομαι.

Διαδατέομαι, diſpertior. Heſiod. in Theog. ἀποφθιμένῳ ἧ ἀλόχῳ κτῆσιν δατέοντες.

Ε'νδατέομαι, idem.

¶ *Derivata à δαίω, i. uro.*

Δαίομαι, incendor, uror, ardeo. Soph. in Trach. Ὅπως ἧ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο Φλὸξ αἰμαγενής.

Δαηθμὸς, incendium. Heſych.

Δαηὸς, Heſych. eſt. θερμὸς. Ité λαμπὸς, φαεσφανὴς. Et καυμαπρός.

Δαΐπις, ιδ, ἡ, fax magna & ardens. Item καυχηνιακῶς alii caput Gal. in gloſſ. Hippocr.

Δαΐς, ίδ, ἡ, fax accenſa ſeu ardens. Heſiod. ἀπ' αἰθομένων δ' αὐδὴν σέλας ἠλύφαζε. ¶ Item pugna. pugna ardens aut fervens. Il. ν, Ἀρῶνται ἧ τάχιστα μιγῆναι σὺν δαΐ λυγρῇ. ubi apocopen eſſe pro δαΐδι tradunt grammatici.

Δαὶς, ᾰδος. ex δαΐς per contractionem factum tæda, fax. Xen. Pæd. 7. πολλοὶ δᾷδα ἔχοντες ἢ ταχὺ πολὺ πῦρ τίθεται. Arrian. in Nab. σὺν ἔγχεσι δαΐς ἐένη καὶ λιπὼ φλόγα.

Δαδώδης, έος, ὁ, ἡ, tædaceus, tædæ ſimilis, ut δαδώδης χρῶμα, apud Theoph. Item tæda abundans. unde idem Theoph. πεύκην Γδαίδων dicit eſſe δαδωδεστέρων.

Δαδόω, ῶ, f. ώσω. in tædam convertor. Theoph. hiſt. Ὅταν αἱ ῥίζαι δαδωθῶσι καὶ φθείρωνται. Item activè, in tædam converto. Idem Theophr. de caut. pl. l. 5 c. 15. ὅταν αἱ ῥίζαι δαδώσωσι.

Δάδωσις, εως, ἡ in tædam mutatio. Theophr.

Δαδίον, ᾶ, τὸ, facula. Pro tædaria item materia apud Dioſc. accipi tradunt.

Δαδιώδης. idem quod δαδώδης. Theophr.

Δάϊ, ᾶ, ὁ, hoſtilis. Eurip. in Andr. Κῆ μὴν ἔν γένει δαΐας τόλμας ἰὼ ἔρεξ'. Et ἀνύχων δαΐα μύγμαθ' apud eundem. Et Soph. Τὸν δ' δαΐαις ἔπεφνον μάχαις. Et δαΐ πολέμοισι, formidoloſus hoſtibus, ex Eurip. Δάϊοι plur. num. (ut πολέμιοι, abſolutè & ſubſtan. capiendo) ſignif. hoſtes. Soph. in Oedipo Colon. Πέλοντ' πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχέρωθεν, αὐτόποιον ὀκνέων δαΐων, i. φόβημα τοῖς πολεμίοις ἡβῶσα. ¶ Atticè (ut tradit Soph.) capitur pro δύσλιος. ut in Ajace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον ἡβᾷς. ubi tamen ſunt qui pro αἰχμάλωτος, i. bello capta, accipiant. ¶ Aliam ſignif. vide in Δαίω, i. diſco.

Δάϊον, ᾶ, τὸ, ſignum bellicum. item τέρας. Heſych.

Δηΐς, ίδ, ἡ, Ionicè pro δαΐς, pugna.

Δήϊος, ᾶ, ὁ, hoſtilis, infeſtus. idem quod δαΐος. Il. δ, Δήϊον ἐς πόλεμον Il. β, πεῦσεν. ἧ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, infeſto igni. Il. ω, Α'νδράσιν ἐν δηΐοισι. Et plur. δηΐοι (ut δαΐοι) hoſtes. Il. γ & σ.

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, pugna, bellum. Il. ε, Εἶκε Διὸς θύγατερ πολέμου καὶ δηϊοτῆτος.

Δηϊόω, ῶ, igni & ferro vaſto, hoſtiliter depopulor aut occido. Il. ψ, Τρώων ὑπὲρ χαλκῷ δηϊόων.

Δηόω, ῶ, per ſyncopen dicitur pro eodem, etiã in proſa. Thuc. l. 2. ὁρῶσιν ἡμᾶς δηοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας. Media etiam voce ponitur. ut Ἐδήώσαντο τὴν νῆσον. Inſulam populari, apud Herodot. Et in paſſ. apud Thuc. l. 2. καὶ γῆς ἔξω δηωμένοις. Et καυχηνιακῶς apud Luc. διεδηωμένον τὸν πώγωνα, detonſo mento.

Δηΐάω, ſeu δηϊάσκω pro eodem. ut Apoll. Arg. 2. ἑαθμὸς πὴ αὐλια δηϊάσκον. Δηΐζω, idem.

Δαλὸς, ᾶ, ὁ titio, torris. Od. ε, Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν ποδαπὴ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς ζώοιο ἵνα μὴ ποθὲν ἄλλοθεν αὖοι. Sic Athen. l. 7. ἐνέκρυψε δ' ὥσπερ δαλὸν, εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur & pro titione extincto, ut Bud. ex Luc. annotat. Δαλοὶ in cœlo οἱ ἀφθόγγοις ἀστέρες. Bud ex Ariſtot. Meteorol. Heſych. μελάνυρον piſcem hoc quoq; nomine vocari ſcribit.

Δαυλὸς etiam dicitur, Euſt. teſte, pro δαλὸς, pleonaſmo Aeolico Ϝ v. Ab Etym. exponitur etiam ὁ καιόμενος καὶ δαυὸς, quoniam τὸ δαυ-

τὰ δαυσία παχέως καίοντες. ¶ Δαῦλον verò exp. δαυσύ: item ἠσίφλεκτον ξύλον, ab Hesych. Ab Etym. quoq; dicitur esse hirsutum & hispidum, ex Aeschylo, Δαῦλα δ' ὑπαὶ ὑὸς κῆρ ἀγριαύδα πυθμήν.

Α'ποδαυλίζω, (comp.) titione dedolare, vel contundere. Eurip. dixit etiam ἀποδαυλίζω ξύλα, fuste contundo.

Δάδ-, exp. lumen, ignis, lampas. unde δᾶδος μὴ χρεὼν ἴχνεσιν, apud Etym.

Δαυὸς, ὕ, ὁ, aridus, siccus. Etym. & Hesych. unde Δαῦ τε ξύλα δαυὰ πεπάσσαι. At Δάν- vide suo loco.

Δαναοὶ, οἱ, defuncti. παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρὸν, utpote ξηροί. Etym. ex Heracl. Perlicῶν l. 2. Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

Δανάκη, ἡ, nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis, quod defunctis in os ponebatur & Charonti persolvebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi τοῖς δαναοῖς ἐμβαλλόμενον.

Δ'λία, Δηλία, Δῆλ-, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Α'μφιδαίω, circumaccendo. Il. ζ. πόλεμός τε Α'ρη τόδ' ἀμφιδιδᾷ δῆϊ, circumardet.

Θεσπιδαὴς, divinitus ardens, vel diuinitus lapsus aut immissus. ut θεσπιδαὲς πῦρ. apud Hom.

Η'μιδαὴς, semiustus. Vide & alias signif. suprà.

Πυροδαίσιον, ν. τὸ, locus ubi ignem accendunt. focus, culina. Hesych. Πύρδαλον sive πύρδανον, igniarium, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem. Et pro πυροδαίσιον. Hesych.

Composita ex δᾶς.

Α'δαδ-, ὁ, ἡ, tædam non habens. Theoph.

Ε'νδαδ-, qui tædam in se habet. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 2. ἅπασα γὰρ ἐνδαὰς ὡς σύκη ταῖς ῥίζαις.

Ε'ὐδαδέω, ῶ, idem propè quod εὐδᾳδέω, seu εὐδᾳδῶ reddo. unde in pass. apud Theop. hist. pl. l. 9. c. 2. τοῦτο ὅταν ὀκπελεκήσωσιν, εὐ ἑτέρῳ (σύκῳ τινὶ) πάλιν εὐδαδοῦται.

Composita ex δαΐ-, δηΐ-, &c.

Α'δαῖον, ab Hesych. exp. quod devastatum & bello infestatum non est. vel etiam quod devastari & bello infestari nequit, nec βλάπτεται τῇ δαΐ λυγρῇ. Ab eodem exp. etiam, injucundum, ignavum.

Α'δήϊον, idem. H. affert pro ἀδάϊον.

Α'δήωτ-, ε, ὁ, ἡ, non vastatus. Xen. Hell. 3. τοὺς τῶν χώρων ἀδήωτον ἀφυλάκτως.

Καταδηΐδω & καθαδήω, vasto, devasto, deprædor, exscindo. Hes.

Μενεδηΐ-, ε, ὁ, ἡ, bellicosus, belligerans. Apoll. Arg. 2. μῆτιν ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, i. ἐμεμφίλητον ἐν τῷ πολέμῳ, παρὰ τὸ δηΐς,

---

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam cassiæ ab Arabibus sic dictæ. Dioscor. l. 1. c. 12.

ΔΑ'ΚΝΩ, (F. δηξῶ, vel δηξομαι, potius ab inusitato δήκω) mordeo. ut δάκνης καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plut. in Alcib. Apud Aeschylum χάμιον δάκνειν, Ciceroni est mordere frænum. Metaphoricè etiam (ut & mordeo apud Latin.) rebus inanimatis tribuitur corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus. Dioscor. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα. Pro quo Plinius, radix gustu acri mordet. Il. ε, δάκε δὲ φρένας Ε'κτορος ἱοῦ. Personæ etiam tribuitur, ut Aristoph. in Vesp. δάκνων σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον.

Δάκνομαι, mordeor. Xen. Pæd. 7. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη.

Δακνώδης, ε-, ὁ, ἡ, mordax. Gal. δακνώδες καὶ δριμύ. Item δακνώδης πυρετὸς dicitur à calore mordace & acrimonia sua pungente atq; rodente.

Δάκ-, ε-, τὸ, (propriè) animal morsu aut ictu homini nocens. Nic. in Ter. promiscuè & de aliis beluis ac feris dicitur. Eurip.

Δάκετον, ε, τὸ, pro eodem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 21. & Dioscor. l. 7. cap. 1.

Δῆγμα, τὸ. morsus. Plut. in Lyc.

Δηγμὸς, ὕ, ὁ, pro eodem. Plut. in Pericle, & de discern. am.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus, i. ipsa mordendi actio, rosio. Metaph. etiam capitur, ut & morsus apud Latinos. Plut. in Lyc.

Δηξ, κός, ἡ, vermis lignum corrodens. ut tradit schol. Hesiod.

Δηκτήρ-, ε, ὁ, ἡ, mordendi vim habens, mordax. Eurip.

Δήκτης, ε, ὁ, mordens, mordax. Plut. de discern. am.

Δηκτικὸς, mordax, mordendi vim habens. Athen. l. 3.

Δάκρυ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Α'ναδάκνω, remordeo, seu mordeo.

Α'νάδηξις, remorsus, remorsio.

Α'ντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo.

Α'ποδάκνω, demordeo, præmordeo.

Ε'νδάκνω, morsus infero. Plat. in Phædro, ὑποδακὼν τὸ χαλινὸν μεθ' ἁρπαγῆς ἔλκει.

Ε'πιδάκνω, mordeo.

Α'πιδήκ-, (dec.) mordacitatis expers, non mordens seu erodens. ut apud Dioscor. l. 5. c. 92. ἀπιδηκεῖς ἐμπλάστροις, emplastris quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω, mordeo. Hom.

Συνδάκνω, commordeo. Particip. συνδακὼν, corrodens.

Υ'ποδάκνω, submordeo, leviter mordeo.

Alia composita: citra præpos.

Κυνοδακτία, Hesych. ψώρα.

Λαφροδάκτ-, ε, ὁ, ἡ, clam mordens. in Epigr. l. 2.

Ορσοδάκνη, bestiola quædam quam Gaza mordellam nominari posse scribit: quasi ad mordendum concitata. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Τρίδακνος, ter morsus aut mordendus. Plin. l. 31.

Composita: formata ex δάκος.

Θυμοδακὴς, έ-, ὁ, ἡ, animum mordens se remordens. Od. θ. θυμοδακὴς γὰρ μῦθ-, ἐπώτρυνας δέ με εἰπών.

Λαιμοδακὴς, gulam mordens. Epigr.

Πωδακίτης, ε, ὁ, omnia mordicans, mordax. Plut. in Cat.

Composita, formata ex præt. pass. sine præpos.

Α'δηκ-, ε, ὁ, ἡ, non morsus seu morsibus & rosionibus non obnoxius. Plut. de Herod. ἐδὲ τοῦτο ἄδηκτον παρῆκεν, ne hoc quidem præterire potuit quin morsib. insequeretur. Item non mordax, cui nulla inest mordacitas. ut ἄδηκτον ἔλαιον, Dioscor. l. 1. c. 30.

Α'δηκτος, sine morsu,

Α'νθρωπόδηκτ-, ab homine morsus Dioscor.

Α'σπιδόδηκτ-, ab aspide morsus seu ictus.

Ερπετόδηκτ-, à reptilibus seu serpentibus morsus. Dioscor.

Ε'χιόδηκτ-, morsus seu ictus à vipera, apud Ceb. Theb. & Dioscor. l. 2.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus: peculiariter verò morsus serpentis apud Dioscor. l. 2.

Θηριόδηκτ-, à fera seu bellua morsus: peculiariter verò à serpente. Dioscor.

Κυνόδηκτ-, à cane morsus. Κυνόδηκτος, canum morsus.

Λαθροδήκτης, latenter & clanculum mordicans.

Λυσσοδηκτ-, à rabido cane morsus. Dioscor. & in Geop.

Ο'φιόδηκτ-, à serpente morsus. Dioscor.

Σκορπιόδηκτ-, à scorpione morsus. Dioscor. l. 1. c. 4. & alibi.

Φαλαγγιόδηκτ-, morsus à phalangio, aranei genere Dioscor.

Ω'κυδήκτως, celer morsu Limæ epith. in Epigr.

Δ Α'ΚΡΥ, υ-, τὸ, lacryma. Od. δ', Δάκρυ δέ οἱ ὑπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Il. ε, δ' ὀδύνῃ ἧ δάκρυσι κόλποι. & apud Thuc. δάκρυσι πλησθέντες. A' δάκνω derivatum volunt, ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς ἐκθλίβεται.

Δάκρυον, ε, τὸ, idem quod δάκρυ. sed apud prosæ scriptores usitatius est. Xen. Pæd. 5. πολὺ ἐπὶ μᾶλλον ὀκρατεῖς τῶν δακρύων.

Δακρυόφι, paragoge poëtica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (ut & lacryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit. item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theophr. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυόεις, εντ-, ὁ, lacrymabundus, lacrymosus. Hom.

Δακρυώδης, ε-, ὁ, ἡ, lacrymosus, luctuosus. Luc. in vit. τὰ αὐχμώδη πινα περιγιγνόμενα ὀίζουσι καὶ δακρυώδεα. Item in lacrymæ modum formatus. ex Teoph. hist. pl. l. 6. Δακρυώδες autem ἕλκος ab Hippoc. per metaph. ulcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis & cruda emanat.

Δακρυώδεστον, lacrymis & fletu dignissimum. Hesych.

Δακρύδιον, ε, τὸ lacrymula. Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonii, quam radice sua vulnerata fundit.

Δακρύω f. ύσω, lacrymor. Xen. Hell. 3. πιέζοντες φερούσας καὶ ἅμα χαρᾷ δακρυούσας. Apud Dem. δακρύω τὸν ἀποθανόντα, & δακρύω ἐπὶ νεκρῷ apud Luc. Διαδακρυμύω-, lacrymi stillans, ploratus, Aeschin.

Δάκρυμα, τὸ, lacryma.

Composita.

Α'δακρυς, υ-, ὁ, ἡ, non lacrymans. Plut. de Socr. dæm. ἔστ- δ' ἄδακρυς καὶ ἄπτυκτος. ¶ Item, lacrymarum expers qui sine lacrymis fit. Athen. 12. Sic ἄδακρυς νίκη & ἄδακρυς πόλεμος.

Α'δάκρυτ-, ε, ὁ, ἡ, non lacrymans. Soph. in Trach. Α'λλ' ἀστένακτος κ' ἀδάκρυτος. ¶ Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans. Soph. in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον ἐδεὶς φίλων σενάζει. Α'δακρυτὶ, adverb. sine lacrymis. Isoc. in Plataico, ἑβδόμην ἡμέραν ἀδακρυτὶ διῆγον.

Α'ποδακρύω, lacrymis prodo. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα νεῶ γνώμην ἐμήν. Exp. & illacrymo.

Α'ποδακρυλικὸ, τὰ, medicamenta lacrymas moventia, & postea expresso, vacuatoq; oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia & oculos exiccantia.

Α'ρίδακρυς, admodum lacrymans. Aristot. in probl. ὁ μῦς, λέληθ-, ὁ ᾧ δὴ δάκρυς.

Α'ρδάκρυ-ος, ε, ὁ, ἡ, idem.

Α'ρδάκρυβος, multum lacrymabilis. Item multum lacrymans. Hesych.

Αρτίδακρυς, qui recèns lacrymavit. Eurip.

Α'ρτιπαδακρύω, inordinatè seu intempestivè aut immodicè lacrymor. Α'ρτιπαδακρύει, exp. affatim lacrymatur.

Βαρύδακρυς & βαρυδάκρυ-, graviter lacrymans.

Γλυκύδακρυς, dulce lacrymans; dulces fundens lacrymas. Epith. Amoris in Epigr.

Ε'κδάκρυον, ε, τὸ, lacryma stillans, gutta inter lacrymandum cadens.

Ε'κδακρύω, illacrymor,

Ε'κδα-

Εὔδακρυς, q.d. qui in lacrymis eſt, cui lacrymæ oboriuntur.
Ἐπιδακρύω, defleo. ἐπιδακρύω τῷ τεθνηκότι, fleo ſuper defunctο, i. propter def.
Εὐδάκρυτος, pulchrè lacrymans. Philoſtr.
Καταδακρύω, deploro, defleo. Xen. Pæd. 5. κατεδάκρυσε τὸν ἑαυτοῦ τύχην.
Παυδάκρυτος, omnino lacrymabilis, ſeu (act.) ad omnia lacrymans. Soph. παυδάκρυτον βιοτὰν, vitam quæ tota in lacrymis degeretur.
Παραδακρύω, defleo. παραδακρύω σοι. Luc.
Πολύδακρυς, multum lacrymans. Item lacrymoſus, ſeu multarum lacrymarum autor. ut Il. γ, πολύδακρυς ἄρης. Sic & πολύδακρυς, πόλεμος dicitur.
Πολυδάκρυτος, multis lacrymis proſequendus. Il. ω.
Πολυδάκρυος, idem quod πολύδακρυς. Apoll. Arg. 2.
Συνδακρύω, collacrymor, unà lacrymor. Plut. de fuga.
Ταχύδακρυς, citò lacrymans. Luc.
Ὑποδακρύω, q.d. ſublacrymor.
Φιλόδακρυς, lacrymarum amans, i. qui libenter lacrymatur.

Δάκτυλος, ου, ὁ, digitus. Plut. de diſc. ad ἑνὶ κεφαλῇ, δακτύλῳ τῷ κεφαλῇ, digito uno caput ſcabere. Dicitur & δακτύλῳ ἄκρῳ τῷ κεφαλῇ κνᾶσθαι à Luc. in Rhet. did. Et apud eundem de ſcr. hiſt. δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, extremo digito attingere, i. leviter attingere. ¶ Item dactylus, per metricus, unde ὁλοδάκτυλος, verſus totus ex dactylis. Euſt. Item rhythmus dactylus. Ariſtoph. in Nub. & Plut. de muſica. ¶ Item graminis aculeati nomen, quod & πηχυόπους appellatur. Dictum à quinis aculeis quos ut plurimũ in acumine habet, & quia digitis medetur: teſte Plin. l. 24. c. 19. ¶ Item dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium ſimilitudine appellatum. Plin. l. 9. c. 61. ¶ Δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Dioſc. l. 1. c. 67. ¶ Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, dactyli Idæi, aſſeſſores matris Ideæ, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent, Euſt. vel quòd ſedulum Rheæ miniſterium exhiberent: quia digiti manus ſunt rerum omnium artifices. Poll. Reperitur etiam δάκτυλα plur. num. pro δάκτυλοι, per metaplaſmum poëticum. ☞ Derivari autem dicitur δάκτυλος à verbo δάκνυμι, q. δάκτυλος, διὰ τοῦτο γὰρ ἡ ὄψις γίνεται, aut παρὰ τὸ διδάξαι, aut etiam παρὰ τὸ δέχεσθαι, quaſi δέκτυλος: digitis enim accipimus quæ dantur, inquit Etym.
Δακτυλήθρα, ας, digitale, digitorum involucrum, Camer. ex Xen. Pæd. 8. ¶ Item tormentum quæſtionibus adhiberi ſolitum: forſan quod digitis pedum manuúmve injiceretur. Syneſ. epiſt. 58. ¶ Item & annuli pala. Cam. i. σφενδόνη.
Δακτυλικὸς, digitalis. ut δακτυλικὸν ὄργανον, & δακτυλικοὶ αὐλοὶ apud Poll. & Athen. l. 14.
Δακτυλιαῖος, α, ον, digitalis. Theophr. πάχος δακτυλιαῖον.
Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, (adject. ſ. g.) digitalis. unde δακτυλίδες uvæ digitali gracilitate.
Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. Cam.
Δακτυλίτις, ίτιδος, appellatur q.d. ariſtolochia longa, teſte Dioſc. l. 3.
Δακτυλωτὸς, ὸν, ὁ, digitatus. unde δακτυλωτὸν poculum, apud Athen. l. 11.
Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus, annellus. propriè qui digito ornatus gratia inſeritur. Plat. pol. 2. τῷ σφενδόνῃ τὸ δακτυλίῳ τοξεύοντα ἐνίοτε ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς τὸ ἔσω τῆς χειρός. Xen. de ven. retib. etiam δακτυλίους tribuit, i. annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis ſeu annulus ferreus quo teres lignum axem ambiẽs in extrema ſui parte vincitur. ¶ Item anus, ſeu podex, unde comp. καταδακτυλικὸς, ὁ σπουδαστικὸς καὶ τῶν πρωκτῶν. Ariſtoph. in Equit.
Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis, minimo proximus.

Compoſita

Διδάκτυλος, ου, ὁ & ἡ, qui duorum digitorum eſt. Theophraſt. hiſt. pl. l. 9. c. 5.
Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens, qui eſt duodecim digitorum.
Ἑξαδάκτυλος, qui ſex digitos habet, qui ſex digitorum eſt.
Ἐρυθροδάκτυλος, ἠὼς, aurora rubea, apud Ariſtot. rhet. l. 3.
Καταδακτυλικὸς, vide in δακτύλιος.
Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi ſunt digiti. Ariſtot.
Ὀλοδάκτυλος, vide in Δάκτυλος.
Πενταδάκτυλος, qui quinq; digitos habet, aut qui quinq; digitorum eſt. ¶ Eſt & herba hujus nominis. Dioſc.
Περιττοδάκτυλος, cui digitus unus ſupereſt, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.
Πολυδάκτυλος, qui multos digitos habet. qui multiplici pedum fiſſura digitatur, ſeu pedes in plures digitos diſcretos habens. ut πολυδάκτυλα ζῶα, apud Ariſtot.
Ῥοδοδάκτυλος, roſeos digitos habens. Auroræ epith. apud Hom.
Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens. fuſcinæ epith.
Τετραδάκτυλος, quatuor digitos habens. ut τετραδάκτυλοι aves ab Ariſtot. dicuntur.
Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum ſpatium explens. ſeu ſemidodrantalis. Dioſc. l. 1. c. 85.
Τριδάκτυλος, tres digitos habens. Item qui ternũm digitorum eſt, tripollicaris, Gaz.
Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. coloris. Phœnicei. Apud Ariſtot. Rhet. 3.
Χρυσοδακτύλιος, aureum geſtans annulum, in ep. Iacobi c. 2.

Δαλὸς, vide in Δαίω, i. comburo.
Δαμάζω, &c. vide in Δαμάω.

ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur à quibuſdam herba illa quæ ab aliis ἄλισμα, teſte Dioſc. l. 3. c. 169. & Plin. l. 25. c. 10.

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, domo, ſubigo. Item affligo, conficio, profligo. Item occido. Il. α, Εἰ δὴ ὁμῶ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Et Il. χ, ἄφαρ δέ σε παῖδας Ἀθηναίη Ἐγχεσιμώου δαμάσσαι. Δαμάζω, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χεροί τινος, i. imperio ejus ſubjicere, ei ſubjectum reddere. Sic & Apoll. Arg. 2. ὑπὸ παπῇ δάμασσε καὶ Φρύγας. Δαμάζομαι, domor. unde δεδαμασμένος ἵππος ſeu πῶλος cui oppon. ἀδάμαστος. Et apud Iſoc. in Arch. δεδεμασμένοι συμφοραῖς. ¶ Item voce media pro, domo: ut ἐπὰ μ' ἐδαμάσαντο οἶνῳ. Δάμασις, domitio, domitura. Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis ſubigitur fateri aut facere quod nolit. Aff. ex Eccl. hiſt. Δαμνάω, ῶ, idem. Il. ε, χαλεπὸς ἦ ἐ δεσμὸς ἐδάμνα. Et δαμνῶμαι pro eodem. unde δαμνᾷ. Il. ξ, pro δαμάζῃς domas. Δάμνημι pro eodem. ut Il. ι, τὸν μὲν ἐγὼ αὐτὸς δάμνημ' ἐπίστασιν. Et δάμναμαι pro eodem, Od. ξ, - ἀλλά με χῆρον Δάμναται. Item paſſ. ſignif. Il. λ.
Δέμω & δέμνημι, (inuſit.) unde Aor. poſt. ἐδάμην & δαμῶ & δαμῶμαι infinit. & δαμήμεναι & δάμεν pro ἐδάμησαν. Et part. δαμείς, frequenti in uſu apud Hom. Hinc & præt. δέδμηκα per ſyncopen pro δεδέμηκα & paſſ. δέδμημαι, apud eundem. unde partic. δεδμημένος. ut Od. ξ, Ἀΐδρα κῆ κεκμῶτα δεδμημένον, domitum ſeu enectum. Od. ο, δηθὰ μεμαὼς ὕπνῳ, ſomno domitus ſeu correptus. Et alibi δεδμημένος γήρᾳ, edomitus ſeu confectus ſenio. Sed ſunt qui hoc præt. formen à δαμάω unde ſit δέμω per ſyncopen. Vide δέμω etiam ſua ſede.
Δμῆσις, ἡ, domitio, domitura. Il. ε.
Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor. Δμήτειρα, ἡ, domitrix. Cereris epith.
Δμητὸς, domitus.
Δάμαρ, & inuſit. δάμαρς unde δάμαρτος, uxor. Il. γ, & Euripin Hecuba, huic opp. παρθένος ἀδμής.
Δαμάλη, vel δάμαλις, juvenca, bucula. ad Heb. 9. Item vitulus. Interdum general. pro vacca. Theoc. in Oarvſt.
Δμὼς, ὼος, item δμῳὸς, ῷ, ὁ, ſervus. Od. π, Τεῦ δ' ἐμὸς ἔσκε δμὼς ἀνδρῶν; Item δμῳὸς, (adject.) ſervilis, vernaculus, ex Epigr.
Δμὼ & δμῳὶς, ſerva, ancilla. ut Od. ο, ἀλόχῳ ἠδὲ δμῳῇσι.
Δμῳὸς, ſervilis. Epig. l. 1, δμῴον βρέφος, infans ex ſerva natus.
Γαμέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀδάμαστος, indomitus, qui domari nequit. Interdum verò, qui domitus non eſt. Il. ι, ἀίδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et ἀδάμαστος πῶλος Xen. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, quæ nondum nupſit, q. quę nondum ſubacta ſit ad ferendum mariti jugum. unde ἀδάμαστος θεὰ, Minerva, Soph. Poteſt etiam exponi, non compreſſa, ſicut & ἀδμής. Sic & ἵπποι ἀδμῆτες ἔπι ἧ ἔβαινε, Luc. in Zeuxide.
Ἀδαμενὶς, Heſych. validus, durus.
Ἄδμητος & ἀδμὴς, indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμής, nondum à marito domita, nondum maritale jugum paſſa, vel nondum compreſſa. ut & ἀδάμαστος. Ἄδμητις, Suid. pro ἀδάμαστος. Ἄδμης, ῆτος, ἡ, indomita: ſeu nondum domita & ſubacta, apud eundem Suid.
Ἀδάμας, αντος, ὁ, adamas. ita dictus lapis à duritie quaſi indomita. Qua de re lege Plin. l. 37. c. 4. Apud Heſiod. in Clyp. κωφὸν δ' ἐὐτυκτον ἔθηκε Δαίδαλέιον, ἀδάμαντος, admonet interpres dici de ferro. Sic & in Theog. πολλῇ ἀδαμάντος τετυγμένα δέπαστον. Ἀδαμάντινος, adamantinus. Aeſchyl. in Prometh. ἀδαμαντίνοις πέδαις. Metaph. ponitur pro validiſſimo. Aeſchin. in Cteſiph. χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ἡμῶν ἐτείχισε.
Ἀνθρωδάμας, αντος, ὁ, gemma quædam, ſic dicta quod hominum impetus domet. Plin.
Ἡμιδαμὴς, ſemidomitus.
Ἱπποδάμας, α, ὁ, equorum domitor, equorum domandorum peritus. Hom. Il. β, γ, & alibi.
Καταδαμάζω, domo vel potius edomo, perdomo.
Καταδεδάμασμαι, idem. in Epigr.
Κεκραξιδάμας, qui clamore & vociferatione aliquem domat, clamoſus. à κεκράζω. Ariſtoph. in Veſp.
Λαοδάμας, populorum domitor. Martis epith.
Νεόδμητος νύμφη, recèns domita & ſubacta à ſponſa puella, nova nupta.
Νεοδμήτοις γάμοις, nuper celebratæ nuptiæ. παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν οἰκίᾳ δεδμῆσθαι τῷ νυμφίῳ, ex Eur. Νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus. Hom.
Πανδαμάτωρ, omnia domans. Epithetum ſomni apud Hom. & fulminis. Luc. in Tim.

Πολυδε μυ, multos domans. Hesych.

Πωλοδαμέω, ῶ, pullos domo. Cum accus. signif. ut pullum domo & rudio, Soph. in Ajace.

Πωλοδάμης, ου, ὁ, equuleorum domitor, pullorum domitor, equorum domitor. Xen. in Oecon.

Τοξοδέτας, qui arcu domat & sagittis, sagittarius. ex Aeschyl.

Τοξόδαμος, arcu jaculis ve subactus. ex Tzetze.

Ὑποδάμνασμαι, subigor, subjectus sum, cedo. Od. γ.

Ὑποδμηθῆναι, domari, subigi. in Epigr.

Κάρδαμον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex δμώς.

Ἑποδμώτης, gemini & veri servi, qui ita ut veros servos decet serviunt.

Ὑποδμώς, idem quod δμώς. apud Hom.

ΔΑΝΑΗ, ης, danae, herba quæ à quibusdam laurus Alexandrina, teste Dioscor. l. 3. c. 147. Est & nomen proprium.

Δαυάκη, δαυακος, ἡ, vide in Δαω, i. uro.

ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, donum, munus. Euphorion, τὸ μὲν οἱ δάνος ὤπασεν Ἔκτωρ ¶ Item mutuum, δάνειον, Eccl. 29. Sic & τὸν δάνει λαμβάνειν, Bud. exp. mutuò accipere. ¶ Δάνον scribit Plutarch. in lib. de poët. aud. Macedones vocare mortem, unde esse ait ῥιγέδανον & significare κάθαπτον.

Δάνειον, ου τὸ, fœnus, mutuum, res alienum. Aristot. eth. 9, & Plut. de Alex. fort.

Δανειακὸς, (adject.) unde δανειακὴ χαμηλότης, cautio mutui, B.

Δανείζω, fœnero, mutuo do ad usuram. Plut. τοῖς γὰρ ἀπόροις ἐδανείζετο. Epigr. l. 2. πάντα δανείζεις. Est etiam mutuo do citra usuram, ut quidam annotant, ut apud Plat. de leg. 5. & Aristot. in Oecon. Affertur & δανίζω pro eodem, ex Epigr.

Δανείζομαι, fœneror, fœnore accipio: ut χρήματα δανείζεσθαι apud Aristoph. & ἀργύριον δανείζεσθαι. Xen. Et δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Demosth. Interdum omittur sine adjectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ὧν ἕτι ἀποδώσεσθέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ, &c.

Δάνεισμα, τὸ, fœneraticia pecunia. Item ipsa fœneratio, unde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζεσθαι. Thucyd. 1

Δανεισμὸς, ου, ὁ, fœneratio, mutuatio. unde δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα, Plat.

Δανειστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator, cujus correlativum est ὁ δανείζόμενος. Annotatur tamen accipi & pro eo qui fœneratur, & mutuò accipit.

Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœneraticius, Bud.

Composita.

Ἀνησίδωρος, ὁ, ἡ. Etym. eadem quæ & ἀνησιδώρητος. Διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ἀνιέναι.

Ἐκδανείζω, idem quod δανείζω, ut τὴν πόλιν ἐκδανεῖσαι χρήμασι, Aristot. Oecon. 2.

Ἐπιδανείζω, ultra fœnero, Aristot. Oecon. 2.

Καταδάνειστος, obæratus. Bud. ex Diod. Et κατεδάνειστος οὐσία, bona oppignerata creditoribus.

Προδανείζω, antè fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας, τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. in Pericle, προδανείσασθαι τὸν χρόνον.

Ῥιγέδανος, vide in Δάνος, & in Ῥίγος.

Δάος, vide in Δαίω, uro.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio, Xen. Pæd. 8. τὸν παῖδα ἔχοντα, παιδὰ καὶ δαπανᾶν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. Dem. δαπανᾶν τὴν οὐσίαν. Apud Thuc. δαπανᾶν τὴν πόλιν, Bud. interpr. exhaurire civitatem. Apud Synes. epist. 16. καὶ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων τῶν ἀπολλύντων ἡ μνήμη, paulatim me consumit, i. conficit. ✠ A verbo δάπτω deducitur apud Athen. l. 11.

Δαπανάομαι, ῶμαι, consumor, impendor. Habet & activam significat. ut Lysias, καὶ τοσούσας δαπάνας δαπανώμενον. Sic ἀδαπάνημέν apud Isocr.

Δαπάνημα, τὸ, quod in sumptum est, sumptus, impensa. Xen. Pæd. 8. δαπανημάτων δυτῆρες.

Δαπανητὸς, consumptorius, consumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, ος, ὁ, ἡ, consumptor, consumendi vim habens. ut apud Athen. καὶ δάπανον ὑγρῶν. Exp. & sumptuosus, profusus. ut ἐλπὶς δάπανος, apud Thucyd.

Δαπάνη, sumptus, impendium. ut ἐρήμης δαπάνη, Plut. Et δαπάνη χρυσοῦ & ὀργύρου, Thuc. l. 1.

Δαπανηρὸς, sumptuosus, qui magnos sumptus facit. vel qui libenter sumptus facit, profusus. Aristot. eth. 4. Apud Demosth. δαπανηρὸς πόλεμος, sumptuosum bellum, in quod magni fiunt sumptus.

Δαπανηρῶς, sumptuosè, magnis sumptibus. Xen. Hell. 6.

Composita.

Ἀ'δαπάνητος inconsumptus, inexhaustus: seu qui consumi & exhauriri nequit.

Ἀ'δάπανος, sumptu carens, non impendiosus, vel sumptum non faciens. Sed frequentius dicitur de re in quam sumptus non fit. Item qui consumi non potest.

Ἀ'δαπάνως, sine sumptu, sine impensa.

Ἐκδαπανάω, ῶ, idem quod δαπανῶ.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit. largus & liberalis in faciendis sumptibus, sumptuosus. Plut. sym. 2. Probl. l. 2.

Καταδαπανάω, idem quod simplex.

Καταδαπάνη, sumptus. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Πολυδάπανος, sumptuosus.

Προσδαπανάω, ῶ, insuper absumo seu insumo.

Σπλωοδάπανος, splenem consumens & minuens. Nic. Myrep.

Συνδαπανάω ῶ, una consumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum. Ὁ χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pavimento. Et Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ αὐτερεῖδη τὸ δαπέδου, ἀλλ' ὑπάκωσιν αἱ δάπιδες. ¶ Interdum est pomœr. solum. ut quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel urbis alicujus. ut in Anth. epigr. Dicitur & γῆς δάπεδον apud Aristoph. in Pluto. ✠ Eust. derivat ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram signif. prò γᾶ vel γῆ) & nomine πέδον. ut dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum. Invenitur enim apud tragicos γῆς πέδον & χθονὸς πέδον. Etymol. deducit & ipse ex πέδον, cui præmissa sit particula δα intendendi vim habens. ut sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος. fieri autem ait hoc δᾶ ex ζᾶ per metathesin literæ δ in ζ. Alii ex ἔδαφος derivarunt: ut sit quasi ἐδάφεδον. At Camerarius putat esse potius à δαπλῶ signif. κτίζω: sicut pavimentum est à pavio, i. ferio.

Composita. (*De quibus vide etiam in compositis ex* Ἔδαφος.)

Ἀ'λλοδαπὸς, ῆ, ὁ, (tanquam ἀλλοδάπεδος. nam à quibusdam exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλης δαπέδου) qui est ex alio solo non est nostro. qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Il. γ, Μιχθὲς ἀλλοδαποῖσι. Et Il. τ, ἀλλοδαπῷ οἱ δόμῳ. Sic Xen. Pæd. 8. πολίτης τοι αὖ ἄνθρωπος ἀλλοδαπῶν οἰκειότερος, ᾗ σύσκηνος τοῖς ἀπὸ κλίνης. Ἀ'λλοδαπὸν interdum vocatur quod est insitatum & insolens, seu formæ inusitatæ, ut apud Herodian. l. 1. ζῴά τε παντοῖα, χήνεσσί τε ἀλλοδαποῖς.

Ἐνδάπιος, indigena. Poll. lib. 3. poëticum esse dicit, cui synonymum ἔγχώριος, ἐπιχώριος, ἔντοπος.

Ἡμεδαπὸς, qui est è nostro (i. nostrate) solo, nostras. ὁ ἡμέτερος δαπέδου, q. d. ἡμεδάπεδος. Sæpè exp. & noster. apud Aristoph.

Παντοδαπὸς, (q. d. qui est ex omni solo) exo. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Interdum varius, multiplex, ut χιμαῖρα, & similia apud Plat. de rep. Sic παντοδαπώτατος, valde multiplex. apud Theophr. Apud Synes. παντοδαπὴ ἀρετὴ virtus omni generis. Sic παντοδαπὰ ζῷα, apud Aristot. Et παντοδαπὰ νοήματα, apud Aristoph. Aff. & παντοδαπῶς, ex Dion. Areop. & Herodian.

Παντοδαπῶς, omnifariam, omnibus modis, vel omni modo. omnimodè. apud Aristot. eth. l. 2. c. 6.

Ποδαπὸς, (q. d. ποίᾳ δαπέδῳ) ex quo solo, cujas. Plat. in Apol. Socratis, πόθεν ἦ ποδαπός.

Πολλαπὸς, etiam invenitur pro, qualis. Exp. & cujusmodi. Atq; adeò quidam annotat, πολλαπὸς dici ἐπὶ τροπῆς, sicut ποδαπὸς ἐπὶ χώρας. Hermog. de invent. σκοπητέον τὸ πεῦγμα πολλαπὸν ἔστι καὶ ἀγαθὸν ἢ κακὸν χρῆσιν, ἢ φαῦλον, considerandum qualis res sit, & qualis existimetur, bona an mala. Extat & apud Luc. cap. 1. & Mart. 8. & 1 Pet. c. 3. & alibi in N. Test.

Τηλεδαπὸς, qui è longinquo est solo qui ex longinquo solo advenit, ideoq; peregrinus. Od. ξ ξείνῳ ἱερεύσω τηλεδαπῷ. Et Od. ϑ, ἦλυθεν ἀνὴρ τηλεδαπός.

Ὑμεδαπὸς, vestras, qui est è vestro solo, q. d. ὑμεδάπεδος. Suid.

Δάπις, vide in Τάπης.

ΔΑ'ΠΤΩ. f. ψω, voro, dilanio, d. laniando voro. Il. π, (de lupis) Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν ἕξεσι δηώσαντες Δάπτουσι. Et Il. λ, (de leone) - αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè significat se ingurgitare ferarum ritu. ut legimus apud Athen. l. 8. Et Il. ψ, δαπτέμεν tribuitur igni. At Il. ν, de hasta dicitur, - ὅ τοι χρόα λειριόεντα Δάψῃ, i. discerpet. Alia metaphora usus est Greg. in carm. ἀγυιαλῆι ἡμῶν ἀνίᾳ Δάπτει.

Δάπτος, vorax. Apud Nycophr. δάπτοις μῦαι, mordaces muscæ δακνηραί.

Δάπτρις, lacerator, edax. Ex Epigr.

Διαδάπτω, idem quod δάπτω, per reduplicationem factum. Il. γ, Ὣ μοφάγοι μὲν ἔπειτα κύνες καὶ οἰωνοὶ κατὰ πᾶσαν διαδάπτεσαν. Et metaph. κτήματα διεδάπτεσαν, Od. ξ.

Δαπανάω, Δαψιλὴς, Δάπεδον, quomodo huc pertinent, vide suis locis.

Composita.

Ἀ'δαπτος, qui dilaniatus non est. vel qui dilaniari nequit. Hesy. exp. γυμνὸς ἄδερμος.

Διαδάπτω idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Il. φ, - Διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας, i. vulnerasti.

Καταδάπτω idem. ut Il. γ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πᾶσαν ἔδαψαν.

Καταδιαδάπτω, idem.

Περιδιαδάπτω, devorare, laniando absumere Hesych. & Suid.

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio. Aor. 2. ἔδαρθον. Fut. δαρθήσομαι, à δαρθῶ inusit.

in iſſt. Δερθᾶν etiam dicitur pro δαρθᾶν, dormire, per metathe-ſin. ut Il ψ, Α'λλ' ὦ ἀδεψήτῳ βοέῃ κὰ κώεσιν οἰῶν Ε'δράθην ὐ πεσόμαι. ☞ Etym. & ſchol. Ariſtoph. à δέρμα derivant δαρθᾶν ſive δερθᾶν. Dicit enim & hic καθεδαρθᾶν eſſe propriè ὐ δέρμασι κειμηθῆναι, i. in pellibus cubare.

Compoſita.

Α'ποδαρθᾶν, idem quod δαρθᾶν.

Καθαδαρθᾶν & καθεδερθᾶν, idem. Ariſtoph. in Nub. ἔασον ὦ δαιμόνιε καθαδαρθᾶν π. μέ. unde apud Plat. in Symp. καθεδεδαρθηκώς. Particip. paſſ. καθαδαρθὰς, qui obdormivit, conſopitus, apud Ariſtoph. in Pluto.

Decomp. Ε'πικαθαδαρθᾶν, indormire.

Συγκαθαδαρθᾶν, condormire, item concumbere. Ariſtoph.

Παραδαρθᾶν, & παραδεραθᾶν, juxta dormire, concumbere. Hom.

Δάρπις, δαρπὸς, vide in Δέρας.

Δᾷς, vide in Δαίω, i. comburo. Δασέως, vide in Δασύς.

Δ Α'ΣΚΙΑΛΟΣ, ε, ὁ, paſcillus. piſcis apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 8. c. 2.

Δάσμα, δασμὸς, vide in Δαίω, i. divido.

-ΔΑΣΠΛΗ῀Σ, ῆτ☉, ὁ, à nonnullis exp. magnorum malorum plenus, derivantibus à πλάω ſeu πιμπλάω ab aliis exp. δυσαρεσπέλας ☉, à πλάω per ſyncopen poſt o pro πελάω. Latinè exp. difficilis, gravis, atrox. Nonn. δασπλῆτα μοῖρα cùi νυκτὸς ἀνάγκη. Sic Epigr. lib. 7. quidam mortem vocat δασπλῆτα λῆψιν, gravem diſjunctionem animæ à corpore. Δασπλὴς quoque dicitur in fœm. genere. Od. ο, -ῆτὰ δασπλῆτις, ἐελμένος. Sic δασπλῆτις νόσος, apud Nonn.

ΔΑΣΥ῀Σ, έ☉, ὁ, denſus, conſitus, ut δασέα ὄρη, Xen. Pæd. 2. denſi montes, aut conſiti vel potius arboribus denſi, conſiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur & γῆ δασεῖα eſſe ὕλη πανταχόθι: cui apud Lyſ. ψιλὴ opponitur. ¶ Item piloſus, villoſus, hirſutus, &c. cui opponitur λεῖ☉. Ariſtot. ἔστι ἢ τῶν ἄλλων ζώων τὰ ἔχοντα τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δὲ ὕπτια λεῖα. ¶ Δασὺ πνεῦμα apud gramm. ſpiritus denſus, qui & aſper dicitur: cui oppon. ψιλὸν, tenuis. Legitur & δασεῖα προσῳδία apud illos, & δασὺ σύμφωνον, ut χ.

Δασέως, denſè vel aſpiratè: apud grammaticos.

Δάσ☉, ε☉, τὸ, locus arboribus denſus, ſylvoſus locus. Exp. & fruticetum.

Δασύτης, ητ☉, ἡ, denſitas. Item piloſitas, hirſutia. Apud gramm. aſpiratio vocum, quibus aſpirationis nota præfigitur, apud Athen. l. 9.

Δασύω, denſo, denſum reddo. Item piloſum reddo ſeu hirſutum. ex glabro piloſum reddo, Dioſcorid. δασύω τὰς ἀλωπεκίας. Item ſpiritu aſpero vocabulum noto, apud grammaticos.

Δασύομαι, idem quod τριχῶμαι, Ariſtot. hiſt. an. l. 3. δασύονται δὲ ποτὲ καὶ οἱ ὀφρύες ἔτως, &c. Item ſpiritu aſpero notor. apud grammat.

Δασυσμὸς, ῦ, ὁ, denſatio, denſitas. Apud Dioſc. δασυσμὸς φωνῆς, e. q. vocis denſitas & raucedo.

Compoſita.

Α'μφίδασυς, ε☉, ὁ, utrinque aſper, utrinq; hirſutus, utrinq; villoſus. Il. -ἔχε δ' ἀσπίδα ἀμφιδάσιαν.

Ε'νδασυς, piloſus, hirſutus. Dioſc.

Ε'πίδασυς, aliquantum denſus vel hirtus.

Ι'ππόδασυς, denſus inſtar equi. hirſutus ex ſetis equinis. Ilia. γ, & Odyſſ. χ.

Υ'πέρδασυς, valde hirſutus.

Υ'πόδασυς, aliquantum hirſutus.

Δατέομαι, &c. vide in Δαίω, i. divido.

ΔΑΤΙΣΜΟ῀Σ, ῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, & quidem ſolœcas, proverbio ſumpto à Datide quodam Perſa, qui quum ſatrapa eſſet in Græcia, Græceq; loqui affectaret, dicebat ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι: pluribus ſuper eadem re coacervatis ſynonymis, & barbarè poſito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato ſimul ſono. τῶν ὀρθοκωλοπλήκτων. Hunc Δατισμὸν Ariſtoph. in Pace, Δάπ☉ μέλ☉ vocat: Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἦκει τὸ Δάπδος μέλος, Ὃ δεφόμβιός ποθ' ἥδε τ' μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι.

ΔΑΥ῀ΚΟΣ ῦ, ὁ, Heſychio, audax. Item herba quædam Cretica, quam Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 15. neut. gen. δαῦκον appellat, Paul. Aegin. maſculino, ut & Dioſc. l. 3. c. 83. Δαῦκος, inquit, ὃν καὶ δέρκιον καλέσι. Itidem Gal. ſimpl. med. l. 6. tradit τὸν δαῦκον à quibuſdam vocari σαφυλῖνον.

Δαυκίτης οἶν☉, apud Dioſc. l. 5. c. 70. vinum è dauci radice contuſa & in muſtum injecta. vinum dauco conditum: quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt Nicandro: qui alioqui δαύκιον appellat τὸ δαῦκον, in Ther. Δαύκειον ῥίζας τε βρυωνίδ☉: vocans tamen & δαῦκον, περὶ νεοθηλέα δαύκα. ubi ſchol. annotat, ſcribi etiam Δαύκα, referens ex Antigono, δλαῦκον ὁμοίως δάφνη πικρὸν ἔνιον.

Δαυλὸς, vide δαλὸς in Δαίω, i. comburo.

Δ Α'Φ Ν Η, ης, ἡ, laurus. Od. ε, Υ'ψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές. Heſiod. in Theog. Καί μοι σκῆπτρον ἔδωκε δάφνης ἐριθηλέ☉ ὄζον. Ath. l. 2. δάφνης κλάδοι. Et l. 4. φύλλα δάφνης. Ab Ariſtoph. dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apollini ſacra eſt. vel quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari ſolerent victores. Δάφνη Α'λεξανδρεία, laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro ſimilis, quoniam Alexander ex ea coronas geſtare ſolebat. de qua Dioſc. l. 4. c. 147.

Δαφνᾶ☉, ᾶ, ὁ, Apollinis eſt epith. in Epigram. quoniam laurum peramat: unde & δαφνίτης dicitur.

Δαφνέας, (pro quo & Δαφνῆς dicitur per contractionem) laureus vel laurinus.

Δαφνιακὸς, it idem pro, laureus, ex Epigr.

Δαφνικὸς, ῆ, ὁ, laureus.

Δάφνι☉, laureus, laurinus, è lauro confectus. ut δάφνινον ἔλαιον, oleum laurinum, confectum è baccis lauri: quod & δαφνέλαιον dicitur. Dioſc. l. 1. c. 50. Et δάφνιν☉ οἶν☉, apud eundem, libro 5. cap. 37. Itidem, δάφνινον φύλλον, folium laurinum ſeu laureum.

Δαφνὶς, ίδ☉, ἡ, laurina ſeu laurea: & peculiariter laurea ſeu laurina bacca, fructus quem laurus fert. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 18. Et Dioſc. l. 1. c. 50.

Δαφνίτης, ου, ὁ, Apollinis apud Syracuſios cognomentum, teſte Heſych. de quo ſuprà in Δαφνᾶ☉. Sic dicitur & qui laurum ſimilitudine aliqua refert. Et fœm gen. δαφνῖτις vocatur planta quæ alio nomine δάφνη Α'λεξανδρεία, teſte Plin. l. 15 c. ult. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Dioſc. l. 1. c. 12. ſcribit caſiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν. quippe δηλαδὴ ὐ τῇ γεύσει ἢ σύφωνος μὴ πολλῆς πυρώσεως, ut folium & bacca lauri. quamobrem & daphnoidem eam appellari à mangonibus teſtatur Plin.

Δαφνὼν, ῶν☉, ὁ, lauretum, locus conſitus lauris.

Δαφνιὸς, vide in compoſitis ex Φόν☉.

-ΔΑΨΙΛΗ῀Σ, ε☉, ὁ καὶ ἡ, dapſilis, largus, copioſus, abundans, uber. ut δαψιλὴς χώρα, Plut. regio uber. φλὸξ δαψιλὴς, copioſa flamma. Gal. ad Glauc. 2. Chryſoſt. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς καὶ φιλάνθρωπος ἡ ὀπὸ τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνη, larga ſeu liberalis. Rurſum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius & magis opiparum. ☞ Quidam à δάπτω derivatum putant. quod & innuere videtur. Athen. l. 8.

Δαψιλῶς (vel δαψιλέως, ut apud Theocr.) largè, copioſè, ut δαψιλῶς τοῖς γραπώτοις χορηγεῖν, Herodian. l. 3. Item lautè, opiparè. ut ζῆν δαψιλῶς, Xen.

Δαψίλεια, ἡ, copia, abundantia Herodian. l. 3. τῶν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν καθελόμενος, i. rerum omnium copiam & abundantiam.

Δαψιλεύομαι, copioſè & abunder ſubminiſtro. liberalitate utor.

Compoſita

Ε'νδαψιλεύομαι. dapſilis & largus ſum in. Ex Pand. ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς δίαιτας, ſi adhuc ſuppetit tempus biennii.

Ε'πιδαψιλεύομαι, exp. addo corollarium & auctuarium, apud Syneſ.

Δ E', autem. verò. Sæpe ſubjungitur particulæ μὲν vim aduerſativam habens. ut σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δ' νήφω, es tu quidem ebrius, ego autem ſitio. Interdum vim habet velut diſtributivam, ſicut & μέν. ut Pæd. 2. ἁπαξάπασι μὲν πεζικὸν ἦν χιλίοις, πεζοὶ δ' ὁπλῖται δισμύριοι. Lucian. in Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ε'γὼ δ' ἐμὸς ἐμί. ὅτ☉ δὲ, ὁ Πλάτ☉. Frequens eſt autem hic uſus cum articulo, ut ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δὲ Alicubi verò & reperitur δὲ, ut Pæd. 7. τῶν δὲ ἀπάντων τῶν οἱ μὲν ἀπέθνησκον πανώλεθροι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν ἔσω, οἱ δ' ἐδόων, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γαυρέαν συνεδόων αὐτοῖς. Sæpe ponitur non præcedente μὲν, ac tum exp. verùm, cæterum, porrò. ut apud Xen. Pæd. 4. Μένας δὲ ὁ Κύρ☉ μέγιστον χρόνον αὐτῷ συνῆν τῷ στρατεύματι. ¶ Item δέ, ſed, verùm. Plat. de republ. lib. 10. τοῖς πρεσβύτατοις, αὐτοῖς ὅσοι μὴ ποιητικοὶ, φιλοποιητικοὶ δέ. ¶ Item pro δή, apud Plat. ¶ Pro γὰρ, Il. β, -ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. Sic Il. π. ¶ Aliis particulis præfigitur aut ſubjungitur, ut, καὶ δὲ, & verò, apud Xen. Hell. 4. Dicitur & δή τε, item, δέ τι, & δέ πε. ¶ Item δὲ interrogationibus reperitis ſervit. ut annotat Budæus ex Demoſth. εἶτα λέγεις ὡς ἐδὲν ὅμοιός ἐμοὶ σὺ εἶναι ἐγώ, σὺ δ' ὅμοι☉ Αἰσχίνῃ; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλ☉ δέ πε τῶν ῥητόρων; ἐγὼ μὲν γὰρ ἐδένα φημί. ¶ Δὲ apud poëtas accuſativo ſubjungitur pro ἐπὶ vel εἰς: ut ἀγγελῶδε, i. εἰς ἀγγελίαν.

Δὴ pro ᾶ, in interrogatione repetita, annotat Bud. ex Gregor. Apud Ariſtoph. in Pluto, πότε δὴ, quid ergo?

Μηδὲ, ὐδὲ, vide in Μὴ, & in Οὐ. Οὐδὲ, vide ſuo loco.

Δεέλη, vide in Δέιλος.

Δέησις, δεητικὸς, vide in Δέω, i. opus habeo.

Δεῖ impersonale, vide ibidem.

Δεῖγμα δειγματίζω. vide in Δείκνυμι.

ΔΕΙΔΩ. (F. δείσω, & δέισομαι, poët. P. δεδιήκω ex quo fit δεδίᾳ item poët. δείδιᾳ, unde particip. δειδιώς. Plusquamperf. ἐδεδοίκειν & ἐδεδίειν.) timeo, metuo. Il. χ, ἀλλὰ μάλ' αὖτως δείδω μὴ πάντων δεδίηται: deinde κατάπτωση. Sæpè & præt. δεδίωκα sive δεδίᾳκα (& δείδιωκα ac δείδιᾳκα apud poëtas) præsentis signif. obtinet. ut Il. α. Νῦν δ' αὖτως δείδιωκα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Il. σ, Νῦν δ' αὖτως δείδιωκα ποδώκεα Πηλείωνα. In prosa autem hæc præterita (quæ potius in usu sunt quàm præsens) aliter etiam construuntur. Interdum cum μή. ut δεδίωκα μὴ δ' οὐδεμιαν τῶν ἐπιτηδείων ἀπόληται. Dicitur & δεδίωκα μὴ οὐκ ut Xenoph. δεδίωκα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Et cum infinit. Il. η, Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δείσαν δ' ὑπεδέχθαι. Sic Gregor. ἔδεισα παραδέξασθαι. Cum accusativo autem, ut Dem. Philipp. 1. μισῶ τὴν οἰκέτου καὶ δέδοικα. Plutarch. de superstit. ὁ δὲ θεὸς δεδιὼς, παύτα δίδει, γνῶ, βάλατταν, &c. Dicitur etiam δέδοικα πρὸς σὲ & δέδοικα πρός σοι vel ἀμφί σοι Lat. metuo tibi Xen. Pæd. 1. δείσας πρὸς τε τὸν υἱὸν & τὸν Κύρον. Isocr. in Evag. πρὸς Κύπρον δεδιώς. Cum dat. Thuc. δείσας πρὸς τοῖς Λακεδαιμονίοις. Sic Il. ε. Οὔτοσι ἐμῇ κεφαλῇ πέρι δείδιε μήτι πύθηται, Καὶ σῇ. Cum ἀμφὶ eodem sensu, Gal. ad Glauc. 1. δείσας ἀμφὶ τῷ μεταρσίῳ.

Δεῖμα, τὸ, metus, terror. Plato de rep. ὑποψίας καὶ δείματος μεστός. ¶ Item terriculamentum. Hesych. ¶ Exp. & periculum. metus enim non nisi periculi est. Apoll. Argon. ἐμπεδοι ὀχαλείοις ὠὸ δείμασι.

Δειμὸς, ὦ ὁ, idem metus, terror. Hom. & Hesiod.

Δειμαλέος, α, ὁ, timidus. Item terribili & timore incutiens. in Epigr.

Δειματίας, ου, ὁ, timidus, pavidus. Epigr.

Δειματώδης, ες, ὁ & ἡ, terribilis, terrificus.

Δειμώδης, idem. Erotian.

Δειμαίνω, timeo, terreor. Plat. lib. 1. de rep. ὃν τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγερόμενοι δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω πρὸς τὴν Ξέρξεω, Xerxi metuo, de Xerxe sum solicitus.

Δειματόω, ῶ, terrifico, perterrefacio. Herod. ἐδειμάτωτε τὸν Ἴωνας.

Δειματόομαι, ωμαι, metuo, timeo. Plato in Axiocho, νῦν δ' ἐκεῖνός γε σεαυτὸν δειματόμενον περιείδες τὴν ψυχῆς, veritus ne spoliris anima. Et δειματόμενον, metu perculsa, apud Eurip.

Δειμαίομαι, ωμαι, metuo. Hesych.

Δειδήμων, ονος, ὁ & ἡ, timidus, meticulosus. Il. γ, Τρῶες δειδήμονες.

Δειδίσσω, & δειδίζομαι, timeo unde ὑποδείδισσω. Il. α, & Od. ε.

Δείλη, ἡ, nox quæ obscuritate sua terrorem facile incutit. Suid. & Eust.

Δειδίσκομαι, metuo. Eustath. pro quo & δεδίσκομαι. ¶ Item humaniter excipio. ut Odyss. σ, Καὶ δὴ παῖ χρυσέῳ δειδίσκεο, φάνη σόν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando significat etiam humaniter præbere, benevolo animo porrigere. Od. υ, Η, καὶ δεξιτερὴ δειδίσσετο χειρὶ παραστὰς, Καί μιν φωνήσας ἔπια πλεόνεσσι προσηύδα, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et Od. γ, οἱ δ' οἶνον ἔχεον χρυσέῳ ἐν δέπαϊ δειδισόμενοι δὲ προσηύδα.

Δειδίττω seu δεδίττομαι, f. ίξομαι, terreo, terrefacio. καὶ τὴν χάσμωδη δὲ δειττόμενον. ¶ Item metuo. ut δεδιξόμενοι, quod exp. φοβηθέντες. Eustathius tamen non à δείδω, sed à δίω deducit cui assentiri videtur Suidas qui & ipse δίωκα exponit.

Δειδίσσομαι, seu δειδίττομαι, Atticè, (poëticè per epenthesin literæ ι) itidem pro, terreo, terrefacio, metuere facio. Il. δ, Φράζεο μηδέ τι πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν. ¶ Item metuo. Il. β, ὄφρα σε ἴοικε κακὸν ὡς δειδισσέσθαι.

Δεδίσσομαι, terreo, seu territo. Hesych. & Eust.

Δίω, timeo. unde δίεε, Il. ι. Hinc & δεδίεκα deducit Eust. per anadiplasiasmum.

Δέος, εος, τὸ, metus. Thuc. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Apud Dem. Olynth. 1. Νῷ μὴ, exp. periculum est ne.

Δεῖος, ος, τὸ, (poëticè inserto ι propter metrum) pro eodem ut Il. κ, Χλωρὸς ὑπὸ δείους.

Δεῖδος, etiam reperitur pro metuere. ut apud Plut. in apoph. δείδος πρὸ βίου, ὁ φοβεῖσθαι, exp. de vita vereri, non metuere. Et alibi apud eundem.

Δεινὸς, Δεινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δείδω & δεῖμα.

Ἀδείμαντος, ον, ὁ καὶ ἡ, impavidus, intrepidus. Item terriculamentorum expers, spectris liber. ex Eurip. Ἄδεμος, ον, ὁ καὶ ἡ, idem. impavidus, intrepidus. Hesych. & Suid.

Ἐκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo, Plato de rep. 2. μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματῶσιν. neque filios territent matres.

Καταδείδω, pertimesco. unde καταδεῖσαι, formidare. Dem. in Mid. καταδείσαιτις τοῦτον καὶ τοῦτο θρασύνεται.

Περιδείδω, pertimesco. quasi undiquaque metuo. In βατραχομ. Πλεῖστον δὲ γαλέην περιδείδιε.

Προδείδω prior metuo, metum præsumo. unde προδείσας apud Soph. exp. ἐμφοβος.

Προδειμαίνω, idem.

Ὑπερδείδω, supra modum metuo.

Ὑπερδειμαίνω, idem.

Ὑποδείδω, subvereor, subtimeo, aliquantulũ metuo. Item simpl. metuo. Il. α, τὸν καὶ ὑποδείσασα μάλ' ἔκφατο μῦθον ἰοῦσα.

Ὑποδειμαίνω, idem.

Ὑποδιδίζω idem. Il. ε. Οὔτε βίας Τρώων ὑποδείδισαν οὔτε ἰωκάς.

Alia composita ex δέος.

Ἀδεὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, metu carens, metus expers, liber omni metu. qui non timet. ut παῖδες ἀδεεῖς, metu vacui, apud Luc. in Tyrann. Sic ἐπὶ τῆς παιδιᾶς ἀδεὴς καὶ ἀκίνδυνος γίνομαι, Ἀδεὴς βίος passivè, vita extra metũ posita, periculo carens. Alciphr. in 3. epist. Helieuticis, γεωργία δὲ σωτηρίαν καὶ τὸν ἀσφαλῆ καὶ ἀδεᾶ βίον ἀσπάσασα. Ἀδεὴς δίκης διδοῦσα. Plato in Symposio, timere de nihilo, omnia tuta timere. ¶ Item intrepidus, audax: nonnunquã, impudens. ut κύνου ἀδέος. Od. τ. ubi quidam exp. etiam, contumax, temeraria, aut temerarié.

Ἀδεέστερος, (comp.) metu liberior, securior, minus periculosus.

Ἀδειὴς, pro ἀδεὴς. inserto ι, poëticé. ut in Εἴωθε ἀδειὴς εἶναι. Il. η.

Ἀδεῶς, adverb. absque metu, securè, tutó. Dem. Olynth. 1. καὶ τὴν οἰκείαν ταύτην ἀδεῶς καρπώσομαι. Item impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, metus vacuitas, securitas, fiducia. Demosth. οὐδὲ Θηβαίων ἄδεια ὑπῆρχεν ἡμῖν, nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, securè ἀδεῶς, Et ἄδειαν ποιεῖσθαι. fiduciam sumo aliquid faciendi. ut ἄδειαν ποιησάμενοι σῶσαι τὴν πόλιν. Herodot. 1. οὐ ἀδείῃ ἐποιεῦντο λέγειν. haud pro tuto habentes, haud tutum eximantes proferre. Nonnunquam cum genitivo, ut ἄδειαν ἔχειν τῶν ὑπηκόων, à plagis est tutus, vel à plagis non timet. ¶ Item libertas, immunitas, licentia. ut παρέχειν ἄδειαν apud Plut. Sic δίδοναι ἄδειαν, libertatem dare aliquid faciendi, potestatem facere. Expon. & impunitas apud Herodianum. ¶ Exp. etiam ἀργία, i. vacatio. ut ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

Περιδεὴς, meticulosus, pavidus. Isocr. in Paneg. τὰ δὲ ψυχὰς ἀλλὰ τὰς μοναρχίας περιδεεῖς ἔχοντες. Et cum genit. Plat. epist. 7. ὃ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος ἐγιγόμην, quod pertimescens Dionys. ¶ Item formidulosus, i. qui timorem adfert aliis. Isocr. ad Nic. μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι.

Περιδεῶς, meticulosè, pavidè. Thuc. & Isocr.

Περιδεΐα, nimius timor. apud Suidam.

Ὑποδεὴς, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur. Iliad. ε, καὶ ὑποδεΐα δῆμον ἔχουσας. ubi Eust. ait esse syncopen pro ὑποδεΐα.

Ὑποδεὴς, subtimidus. Hesych.

Ψοφοδεὴς, ad quosvis sonos (seu crepitus aut strepitus) expavescens, i. admodum meticulosus, formidulosus, pavidus. Luc. in Scytha. ψοφοδεὴς περὶ τὰ ποδάρια.

Ψοφοδεῶς, meticulosè, timidè: vel potius, ita ut ad quosvis strepitus seu sonos (præsertim peregrinos auribus) expaveſcas.

Ὀῤῥωδέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὀῤῥωδέω.

Δείελος, &c. vide in Δέιλη.

Δεινάομαι, vide in Δίχομαι.

Δείκελον, vel δείκηλον, vide in comp. ex Εἴκω.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ, seu Δεικνύω, F. δείξω, Pr. εχα (tanquam à δείκω) ostendo. monstro. Od. μ, -αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Thucyd. 6. ἐκέλευσαν αὐτὸς, δείξας τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Est etiam ostendo, i. declaro, manifestum facio. Xenoph. δεικνύων ἑαυτὸν οἷος ὢν, Dem. Phil. 1. ἐγὼ τοῦθ' ὑμῖν καὶ δείξω. Sæpe cum partic. ut idem in Mid. δείξω πολλῶ μᾶλλον ἀνάστατον ἐκ σοῦ ὄντα ἄξιον. Thuc. lib. 4. ἐπειδή γε ὑμῖν φανερῶς ἔδοξεν ἕτοιμοι ὄντες ἀμύνεσθαι.

Δείκνυμαι, ostendor, monstror. Item manifestus fio. Apud Isocr. δέδεικται, exploratum est. q. d. certis indiciis compertum est. Apud Hom. δεικνύμενον pro δεικνύμενον, vide in Δέχομαι.

Δεῖγμα, indicium, documentum, specimen. nota & specimen. Isocrat. πρὸς αὐτηδέστερος. ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἐπιδείξεως δεῖγμα πρόσεσμεν. Luc. de Solone ἔστω σοι Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα, ὃ φιλοσοφίας τ' Ἀττικῆς. ¶ In Athenienſi foro sic vocabatur locus quidam in quo mercium specimina proponebantur. vide Etym. & schol. Aristoph.

Δειγματίζω, ostendo in exemplum: vel traduco aut θεατρίζω, ad Colos. cap. 2. Idem & παραδειγματίζειν dicitur.

Δεῖξις, εως, ἡ. ostensio, vel potius ostentatio. Herodian. 1. δύτοξίας μᾶλλον ἢ αὐδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. Est etiam indicium, argumentum ut apud eundē lib. 2. ἀλλὰ δείξεις καὶ πίστεις ἀνοίας. ¶ Δεῖξιν κατὰ τινος, instituere accusationem contra aliquem & eum deferre, inquit Bud.

Δείκτης, ου, ὁ. ostensor, demonstrator.

Δεικτικὸς, ostensivus, demonstrativus. δεικτικὸς δάκτυλος, Lat. index. Δεικτικῶς, demonstrativé.

Δάκτυλος & Δέκηλον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδείκνυμι vel Ἀναδεικνύω, demonstro, ostendo. pro simplici δείκνυμι. ¶ Item, designo, creo. Plut. in Cæsare, ὕπατον ἀναδείξαι ἑαυτὸν καὶ Γάιον. ¶ Item edo, ut ἀποδεικνύω. unde

ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item dico, consecro. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ σεβασῷ, templum dicatum Cæsari Augusto. ¶ Item instituo, constituo. ¶ Ἀναδεικνύναι πύλας ex Soph. citatur pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμι, demonstror, ostendor. pro δείκνυμαι. ¶ Item designor, creor. Greg. de Iuliano, ὁμοῦ τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι & ἀποδεδειγμένοι, inquit Bud. in prior. annot. ¶ Item edor, Greg. εἰς τὸν καινὸν τῶν κυβικλίων. Εἰ δὲ πελευτᾷ ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item, instituor, vel constituor. Gazæ.

Ἀναδήματα, Hes. figilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur item lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀνάδειξις, demonstratio. Item designatio, creatio. Item, dicatio, consecratio.

Ἀποδείκνυμι, demõstro, ostendo, rationibus seu argumentis demonstro, seu probo. ut apud Aristoph. in Nub. Ἔγωγ' ἀποδείξω, καί σε νεκήσω λέγων. Exponitur etiam interdum, planum facio. ut ἀποδεικνύντες λόγῳ. apud Herodot. in Terpsich. ¶ Item repræsento seu exprimo. Plato ep. 4. παρασκευάζει τὸν Λυκοῦργον ἀποδείξαι, ita te compara ut alter Lycurgus esse videaris. Quæ significatio affinis est primæ. Nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. ¶ Item, efficio, reddo, facio. ut apud Xenoph. Pæd. 2. βελτίους ἀποδεικνύω, pro quo alibi dicit βελτίους παρέχω. Plato epist. 5. ὐχρόνῳ ὀλίγῳ χρῦσων ἀπόδειξαν τὴν ἐμπροσθεν πολιτείαν. ¶ Item creo, & designo. Synes. ὁ ἀποδειχθεὶς στρατηγὸς δήμου. Et ἀποδεικνύναι στρατηγὸν, creare ducem. Herod. ¶ Item designo, constituo, statum & fixum facio. Dem. contra Timocr. ἀλλὰ τὴν τελευτὴν ἀποδείξαν ἐκκλησίαν sed tertiam concionem constituerunt & præfinierunt. ¶ Item edo, pario. ut ἀποδεικνύναι παῖδα. Isocr.

Ἀποδείκνυμαι, sæpe pro ἀποδείκνυμι usurpatur. ut apud Herodot. ἀποδεικνυμαι γνώμην. Et Xen. Pæd. 4. ἧ ἂ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, ἅδεν πώποτε ἀποδεικνύμην. Et pro, facio, efficio. apud Paus. δεῖ ἀποδειξάμενοι λαμπρὸν. Sic & apud Herodot. ἀποδειξάμενον μεγάλα ἔργα. ¶ Item (pass. signif.) ostendor, demonstror rationibus. Item designor, i. creor. item constituor, præfinior. unde ἀποδεδειγμένος designatus, creatus. item constitutus, præfinitus.

Ἀπόδειξις, demonstratio, declaratio, probatio, unde ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι, demonstrare, declarare, planum facere, probare, apud Aeschin. in Ctesiph. sed apud Areop. exp. argumentum sumere, conjecturam capere. Est etiam in hac significatione vocabulum dialectorum. item mathematicorum. ¶ Item specimen. ut ἀποδείξιν δοῦναι. specimen dare vel edere apud Plut. ¶ Item designatio seu creatio magistratus.

Ἀποδεικτὸς, ὸς, ὸν demonstrabilis, qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari cui opponitur ἀναπόδεικτος.

Ἀποδεικτικὸς, demonstrativus, demonstratorius, ad demonstrandum accommodatus, demonstrandi vim habens, seu probandi demonstrationibus aut argumentis. ut ἀποδεικτικὰ epicheremata, apud Hermog. & ἀποδεικτικὸς λόγος, apud Aristoph. lib. 2. Rhet.

Decomp. Ἀναπόδεικτος, qui demonstratus non est, nullis probatus demonstrationibus. Item qui demonstrari nequit, qui nullis probari demonstrationibus potest. Plut. in Coriol.

Ἀναποδείκτως, sine demonstratione & probatione.

Ἀνταποδείκνυμι, vicissim demonstro, contrà demonstro. Aristot. Rhet lib. 2.

Εὐαπόδεικτος demonstratu facilis.

Προαποδείκνυμι, priùs demonstro.

Προσαποδείκνυμι, idem quod ἀποδείκνυμι.

Διωδείκνυμι, ostendo, do documentũ & specimen. Bud. ex Plut.

Ἐκδείκνυμι, ostendo. Dicitur potiùs ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείκνυμαι & ἐνδεικνυμι, ostendo, indico & demonstro. Item præ me fero. Sæpe cum accus. ut Isocr. in Areop. πολλὴν σχολὴν καὶ συφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Aristoph. in Pluto. ἐνδεικνύμενοι ἔκαστος δύναμίν τινα, præ se ferentes. Item ostendo me, vendito, plausum capto. Plut. τοῖς σωφρόσιν ἐνδεικνύμενος, conjuratis se venditans, plausum à conjuratis captans. Item ἐνδείκνυμι, defero, accuso, postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, deferor, causam dico quòd circa publica secus aliquid admiserim. Plato in Apoll. καὶ ἐτοίμων ὄντων ἐνδεικνύσθαι με καὶ ὑπάγειν τοὺς ῥήτορας. Et pass. ἐνδείκνυσθαι δικάζῃ.

Ἔνδειγμα, indicium, documentum, Demosth.

Ἔνδειξις, ostensio, indicatio. Item ostentatio, venditatio. apud Aeschin. & Syn. epist. 23. Item delatio. unde ἐνδείξεις ἐνδεικτικαί.

Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Synes. ἔργον γραφέως συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν.

Ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius. Et adverb. ἐνδεικτικῶς, ostentatoriè, ostentabundè, cum ostentatione. Apud Gal. exp. per indicationem.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Bud. ex Greg.

Ἀντενδείκνυμι, contrà indico, contrariam indicationem habeo, apud medicos. Ἀντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatæ discussio, consilio capti & agitati diremptio: ut comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, & auspicia occenturicum.

Παρενδείκνυμι, ostentabundè in medium prodeo. Bud.

Συνενδείκνυμι conjunctam indicationem habeo, indicationi confero, q. d. simul indico. Gal. Therap. 9.

Φιλοδεικτέω, ῶ, lubenter me vendito seu ostendo. Eust.

Ἐπιδείκνυμι vel ἐπιδεικνύναι, item ἐπιδεικνύω, ostento, monstro, Item demonstro, probo, manifestum reddo. Isocrat. ἐπίδειξον αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ γεγραφότερον. Xen. Pæd. 4. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Cum inf. Xen. ἐπιδείξας φιλάδελφος εἶναι. Et cum partic. apud Isocrat. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιμεμελημένος. Item ostento, specimen aut documentum præbeo. Isocr. τὴν ἰσονομίαν καὶ σύστασιν ἐπιδεδειγμένους. ¶ Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα. Luc. edere spectacula. ¶ Ἐπιδείκνυμαι vel ἐπιδεικνύμενος λόγον, recito orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ, Budæus ex Plat. Dicitur & ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου.

Ἐπίδειγμα, indicium, documentum, Dem. ad Lepr. & Xen. Pæd. 8. Item quod ad ostentandam artem fit Xen. in Symp.

Ἐπίδειξις, ostentatio, specimen. Aristotel. in Polit. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, sapientiam ostentare, sapientiæ specimen edere. Item sophistica recitatio, & oratio ad ostentationem comparata, Plato.

Ἐπιδεικτὸς, demonstrativus. Item ad ostentationem comparatus, & q. d. ostentatorius. Ἐπιδεικτῶς, cum ostentatione, ostentatorié.

Ἐπιδεικτιάω, ῶ ostendere vel ostentare me cupio. Hesych.

Decomp. Ἀνεπιδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Greg.

Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo. Ἀντεπιδείκνυμαι, vicissim ostento.

Παρεπιδείκνυμι, ostendabundè profero. Plut.

Περιεπιδεικνύω, insuper ostendo seu demonstro.

Καταδείκνυμι, ostendo. Item instituo, Synes. πάλαι καταδεδειγμένον τοῦτο ποιεῖν. Et καταδεδειχθῶσαι ἔργων, apud Dem. Bud. interpr. edi.

Οὐρανοδεικτος, qui à cœlo ostenditur, seu ostensus est: ut αὐγὴ οὐρανοδεικτος. Hom. hym. in Lunam.

Παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo: ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud, i. illi admotũ, unde & confero exponitur. Isocr. ὥσπερ τὸν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν παραβάλλομεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες τοῖς καὶ τὸν ὄψιν ὁμοίαν ἔχοντας. ¶ Item pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2. ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πώτας τὰς φόρους ἐκ τῶν πόλεων. Pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum. ut παράδειγμα πατρίας apud Isocr. Exp. & documentum. ut Thuc. 3. παράδειγμα γὰρ τοῖς οὔπω τοῦ πάλας ξυμφορᾶς ἐγένοντο exemplo vel documento non fuerunt. ¶ Item exemplum quod adhibetur ad probandum vel illustrandum quod dicimus. Plut. de def. orac. παράδειγμα δὲ τοῦ λόγου Ξενοκράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τοὺς τριγώνους.

Παραδειγματικὸς, exemplaris, exemplis cõstans. ut παραδείγματικὸς συλλογισμὸς, & παραδειγματικὸν σύμπλεγμα, apud Herm.

Παραδειγματώδης, exemplaris.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando. exemplum ignominiosum in aliquem edo. Exponitur & traduco vel traduco palàm. ignominiæ expono, infamo, infamem reddo. ut Matth. cap. 1. & apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. ubi dicit Archilochum poëtam obscœnis versibus seipsum παραδειγματίζειν. (terris.

Παραδειγματισμὸς. traductio, qua quis exemplo statuitur ex-

Προδείκνυμι, premõstro. Apud Luc. in Herc. καὶ τὸ τόξον ὑπεπαφμένη ἀκριβέστερον προδείκνυσι expon. protendit. Exponitur, denuntio, apud Thuc. lib. 3. προδεδειχότων ὑμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως καὶ ἄδ.

Προσδείκνυμι, insuper monstro.

Ὑποδείκνυμι, (q. d. submonstro, subostendo) suggero, subjicio, submoneo, præmonstro. ut Matth. cap. 3. Sic & apud Isocr. in orat. ad Philip. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς ὃς δεῖ τὰς πολέμους συνάπτειν. Item simpl. pro, monstro seu ostendo, doceo tanquam præceptor. apud Isocr. & Xen. & act. Ap. c. 9.

Ὑπόδειγμα, documentum, apud Xen. de arte eq. Item exemplum, apud Polyb. Item pro exemplari, apud Laërt.

Alia comp. facta ex prima, aut tertia præt. pass. sine præpositione.

Ἀειδέλεκτος, (q. d. qui multùm ostenditur) inclytus. Hesiod. ἀειδέλεκτα τίκνα. Et cum genit. apud eundem. πάντων ἀειδέλεκτ' ἀνάκτων.

Ἀρτόδειγμα, sive ἀρτοδῆγμα, q. d. specimen panis, i. specimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδέλακτος, qui digito monstrat. Poll.

Δακτυλόδεικτος, qui digito indicatur Hesych.

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. Dem.

Χειρόδεικτος, quasi manu ostensus, manifestus, ex Soph.

Χειροδεικτέω, ῶ, manu ostendo.

ΔΕΙΛΗ, ης, ἡ pomeridianum tempus, quando jam Sol vergit ad

ad occaſum: quoniã tunc ἡ ἕλη τῦ ἡλίυ, cùδέει, ut Euſt. & Etym. tradunt. Ariſtot. in Probl. Διὸ τὸ ζέφυρ@ περὶς τὴν δείλην πνεῖ, περὶ δὲ ἕω, exp. horis pomeridianis, vel circa veſperam. Idem lib. 6, anim. cap. 8. ἀπὸ δείλης ἀρξάμην@, à pomeridiano tempore orſus. Theophr. hiſt. plant. lib. 9. cap. 18. περὶ τὴν δείλην γενέσ@, antequam eſſet meridies. Plerunque verò δείλης quum oppoſitum habet περὶ μεσημβρίαν. Geopon. βιβάζειν δὲ χρὴ μὴ πλείονας τ' ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, περὶ κ' δείλης, i. (ut Varro tradit de equis) admittere oportet bis in die, mane & veſperi. Xen. συναμάχεσθαι μ' τὴν ἡίονα μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινῦ, à mane ad veſperam. Complures etiam Δείλη (per ſe poſitum) exp. veſpertinum tempus. Illud enim Ariſtotelis περὶς τὴν δείλην interpr. veſpertinis temporibus. Sic & illud Plut. in Themiſt. μέχρι δείλης αὐτοχόντες, ad veſperam uſque, περὶ δείλην, circa veſperam: eodemque modo ὑπὸ τὴν δείλαν, & ἀμφὶ τὴν δείλην, & δείλης γηρώσης, veſperi ſeneſcentia. capitur enim illud δείλης adverbialiter, ſicut veſperi apud Latinos. Interdum additur ἑῴας, περσίας, ὀψίας, accommodaturq; omnibus diei partibus. ut δείλης ἑῴας ſub auroram. περὶ δείλης ἑῴας, ante crepuſculum. At δείλη περσία (inquit Euſt.) eſt tempus pomeridianũ. Sunt tamen qui δείλην περσίαν velint eſſe tempus matutinum. Δείλη ὀψία tempus veſpertinum ſub occaſum Solis, Demoſth. ἠρξάμεθα δὲ ἅμα ψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας. ὥστε σωιῶν ἐκέλευε τὸμὲν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότ@ ἤδη εἶναι. Thuc. l. 8. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν, Reperitur & δείλη μεσημβρία pro meridie: nec non δείλη ἑσπέρα pro veſpere. Herodian. lib. 3. ἤδη περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem jam diei veſper. Dici & Δείλης nominativo caſu, (ut fit. ὁ δείλης) exiſtimat Bud. afferens ex Hom. Il. φ, Ἔστιν ἡ ἠὼς, ἡ δείλης, ἡ μέσον ἦμαρ Ὅτ' ἂν ποτε τις κ' ἐμεῖο ἄφαρ ἐκ θυμὸν ἕληται.

Δειλινὸς, ῆ, ὁ, pomeridianus. ut δειλινὸν βρῶμα, ſeu ſubſtantivè δειλινὸν, merenda: Plutarch. δειλινὴ διήγησις, pomeridiana confabulatio. Τὸ δειλινὸν, adverbialiter dicitur pro δείλης, veſperi: Exod. 29.

Δείλεπο, (quaſi à Δείλεμαι, in pomeridianum ſeu veſpertinum tempus vergo.) Odyſſ. η, Εὗδον πανύχ@ κ' ἐπ' ἠῶ κ' μέσον ἦμαρ. Δείλεπ' τ' ἠέλι@ καὶ μὲ γλυκὺς ὕπν@ ἀνῆκεν.

Δείελ@, ε, ὁ κ' ἡ, pomeridianus, veſpertinus. Od. ε, ἤδη γὰρ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. δείλη Sic apud Apollonium Rhod. δείλε@ ὥρη, tempus veſpertinum. Item veſper. Il. φ, Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστέμμαι κ' ἀμυνέμεν ἠύτε κἔλθῃ Δείελ@ ὀψὲ δύων σκιάσῃ δ' ἱερὸν λαὸν ἅπαντα. ¶ Δείελον, ε, τὸ, merenda. Callim. Δείελον αἰτίζουσι, petunt merendam. vide δειλιῆσαι. Item crepuſculum, in Epigr. tempus pomeridianum.

Δειελινὸς ῆ, ὁ idem quod δειλινὸς, veſpertinus; ut δειελινὸς ζόφ@, apud Apoll. Rhod.

Δειελιῆσαι, exp. meridiari, merendam ſumere. Apud Homer. Odyſſ. ρ, σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. quidam exp. cœnans, cœnam ſumens, vide Euſt.

Compoſita.

Ἐπιδείελ@, ε, ὁ κ' ἡ, pomeridianus. unde ἐπιδείελα, (adverbialiter) poſt meridiem, pomeridiano tempore. Heſiodus in diebus, Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ.

Εὐδείελ@, bene ad Solis occaſum ſitus. δείλη κείμην@, ad δειλινὸν clima ſitus, ut Euſtath. exponit. Odyſſ. ι, Ναυσιτόῳ δ' Ἰθάκῃ δῦδείελον, vel δῦ τῆς ἕλης ἔχων, i. δύσκρατ@ & δύλ@: ut factum ſit ex δύειλ@ interjecto δ. Vel δυδηλ@ ſive δυσβόλ@ κ' δύσκρατ@, factum ex δῆλον (quod pro δῆλον per dialyſin dicitur) interjecto ι: unde & λόφ@ δυδείελ@ apud Pindarum, quoniam colles & inſulæ, Διὰ τὸ λοφώδες, conſpicui ſunt & viſu facilè terminantur.

Προδείελ@, exp. antemeridianus, apud Theophr. Idyl. 25. Quidam interpr. ante veſperam.

Ὑποδείελ@, ſubveſpertinus. Aratus.

-ΔΕΙΛΟ'Σ, ῆ, ὁ, timidus, ignavus: à δείδω, i. timeo. Ἔνθ' ὅ, τε δείλὸς ἀνὴρ ὅς' ἄλκιμ@ ἰέξεται ἠδ' ἀναμύνει. Ariſtot. eth. 2. ὁ γὰρ ἀνδρεῖ@ περὶς μὲν τὸν δειλὸν φησὶν φαίνεσθαι, περὶς δὲ τ' φασιν ὁ δειλός. Apud Plut. in lib. περὶ ὑγιειν. δειλὸς περὶς τὰ αἰσχρὰ κ' ἄπολεμ@. ¶ Item miſer. Sic Homer. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare ſolet. Idem cum genit. pro ſuperlativo ponit, ut δειλὲ ξείνων, Od. ξ, pro δείλοπατερ. ¶ Expon. etiam debilis, infirmus, ut δειλὸν γῆρας apud Heſiod. ¶ Item malus, improbus. ut Od. ϑ, v. 350. Δείλαί τοι δειλοὶ γε κ' ἐγγύαθεν ἐγγυάασθαι. Sic ſæpe apud Theogn. Dicitur & de rebus. ut Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε κ' ἐσθλοί. Cujus ſignif. occaſio inde ſumpta videtur, quòd ignavi pro hominibus nequam haberi ſoleant.

Δείλαι@, ε, idem quod δειλός. Exp. & δειλοπαῖος, apud Soph. in Trach: Item miſer, infortunatus, ut Ariſtoph. ſchol. exponit in Nub. ὦ δαίμονες δείλαι@ σὺ δεῦρο.

Δειλήμων, ον@, ὁ κ' ἡ, timidus.

Δειλαίνω, & δειλαίνομαι, timidus ſum, timidum me præſto.

Δειλόομαι, ῶμαι, timeo, paveo unde δειλωθὲς, territus.

Δειλία, ἡ, timiditas. Dem. in Mid. δειλίας κ' ἀνανδρίας σύνεγκ'. Herodot. lib. 7, Διὰ δειλίαν κ' φαυλότητα.

Δειλότης, ητ@, ἡ, idem.

Δειλιάω, ᾶσ, f. άσω, ob ignaviã & timiditatem refugio detrecto; periculum, timido animo ſum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pavor, formido. Plut. in Fab.

Δειλιαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Compoſita.

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido. Luc. ἐκ θανάτου ἀποδειλιᾶς.

Ἀποδειλιακότως, more eorum qui conciderunt animo & viribus, i. timidè, meticulosè, apud Poll.

Θρασύδειλ@, in quo audacia cum timiditate conjuncta eſt: ſeu qui temeritate præditus eſt, non ab animi tamen fiducia, audaciæ oſtentator, idem & timidus. Ariſtot. eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè & ignavè ſuccumbo, extimeſco. Herodian. lib. 2.

Κροκόδειλ@, ε, ὁ, crocodilus, quaſi crocum formidans: nomen quadrupedis mali & terra pariter ac mari infeſti. de quo vide Ariſtotel. Aelian. Plin. Herodot. ☞ Terreſtrem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον: unde & apiarij crocum alvearibus apponunt, quo conſpecto fugit. Maritimum autem παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, id eſt, littora. ¶ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæſtiones crocodilinæ & ἄποροι, apud Luc. κ' κροκοδείλας ποιεῖσι, κ' ποιοῦσι ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι.

Κροκοδείλιον, τὸ, herba eſt chamæleontis nigri figura, quæ & κροκοδειλιὰς. vide Gal. & Plin. Dicitur etiam à quibuſdam τὸ δίψακον autore Dioſcor.

Παιδειλ@, omnium timidiſſimus vel miſerrimus.

Δεῖμα, δειμαίνω, &c. vide in Δείδω.

Δειμάω, vide in Δέμω.

-ΔΕΙΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τὸ, gen. δεῖν@, dat. δεῖνι acc. δεῖνα. vocabulũ eſt quo utuntur (præfixo articulo) loco nominis ejus de quo loquuntur. Dem. de falſa leg. οὗτ' ἀπεῖν ὅπ ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα κ' ὁ δεῖνα, i. at hic & ille etiam habẽt. Idem ad Lept. πρὸ δεῖνι μεμφόμην@ κ' τ' δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic ſuccenſens, illum indignũ eſſe dictitans. Sed ubi non ita geminatur, ibi exp. quiſpiã, aliquis: item quidam. neſcio quis. Luc. ad indoctum, ἡ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεῖνα ἢ πρὸ δεῖνι ξυνεφοίτησε. Dem. pro cor. ὁ δεῖνα τὸν δεῖν@ τ' δεῖνα εἰσήγαγε. Et ſic ſæpe quum neminem certum nominare volunt Greg. ἐγὼ τῷ δεῖν@, κ' ἡ δεῖνά μοι μήτηρ.

Δεινέω, &c. vide in Δινέω.

-ΔΕΙΝΟ'Σ, ῆ, ὁ, terribilis, formidabilis, horribilis. Item gravis. ut Il. δ, δεινὸς θεός. Et Od. χ, δῆλος δ' ἐς ὧπα ἰδέσθαι, aſpectu terribilis. Et Od. ξ, Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et δῆνι κλαγγῇ, Iliad. α In ſoluta oratione, de re potiùs dicitur quàm de perſona. ut δῆνι ἀγκύλια, & δῆνι μάχῃ apud Xen. Sic dicunt δῆνα πάσχειν, gravi injuria affici. quod exp. etiam indigna pati. Sic & δεινὰ ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι. Sæpe etiam, dicunt δεινόν ἐστι, res eſt indigna, indignum eſt. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thucyd. 3. In plurali autem τὰ δῆνα ſæpe pro, mala, res adverſæ, calamitates, ærumnæ, interdum & pro, pericula, apud Thucyd. Et in ſing. ἐδὲν δῆνον μὴ, nihil periculi eſt ne, minimè timendum eſt ne, apud Thuc. & Plat. Idem Plato in Protagora δῆνον ſcribit eſſe κακὸν, quod dicatur δεινὴ νόσ@, item δεινὸς πόλεμ@, & δῆνη πενία, ſic gravem morbum, & grave bellum & gravem paupertatem dicunt Latini. Sic & δεινὰ συμφορὰ apud Iſocrat. graves calamitates. ☞ Etymol. ſcribit à δέ@ (pro quo & δεῖ@ apud Homer.) fieri δεινὸς, & per craſin δεινός. ¶ Item acri ingenio præditus, ſolers, vafer, callidus. Plato in Protag. Πρωταγόρας σοφὸς κ' δῆνός ἐστιν ἀνήρ. Dem. δῆνες opponit ἰδιώταις. Apud Xen. δῆνον πάλαισμα, exp. vafrum commentum. Ab Heſych. expon. ἐπραμμένον πανοῦργον, innuente factum παρὰ τὸ δεινεῖν, ut τρόφις παρὰ τὸ τρέφειν. Interdum pro, prudens: ut δεινὸς ῥήτωρ apud Iſocrat. ¶ Item peritus, gnarus, ut ῥήτωρ δεινὸς, peritus orator. Dicitur & δεινὸς τῦδε vel περὶ τῦδε, & ἐς τῦδε. Et cum infinit. ut δεινὸς γεγράφθαι, Plat. in Protag. peritus ſcribendi. Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet, Soph. & Plato. ¶ Ponitur etiam pro miro. item pro magno, i. eo quòd magnam vim & efficaciam habeat. Soph. in Ajace, δῆνόν γ' ἔπας, εἰ κ' ζῆς θανὼν, rem dixiſti miram. Eurip. in Med. δῆνὸν τὸ πίκτειν. ¶ Δεῖν@, &c. vide in Δίνη.

Δῆνως, terribiliter, horrendè, horrendum in modum. Item, mirum in modum. miré. Plut. in Luc. ὡσπερ τε δεινῶς διεστῆ περὶ τὸν ἄνδρα, miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro vehementer dixit apud Athen. lib. 9. νυῖ γὰρ πίνωμεν, δεινῶς πως ἅμ' ἐπιλήσομαι. Sic & Homer. pro λίαν, Apud Euripidem δεινῶς ἴσχει με τοῦτο γελᾶσαι, arduum eſt me hæc audere efficere. Et δῆνως ἔχω pro δεινοπαθῶ.

Δεινότης, ητ@, ἡ, atrocitas. Thuc. 3. καὶ ὧν πρόσθεν μέγιστον δεινότητα κεκτημένοι. Et δεινότης νόμων ibidem expon. acerbitas legum. ¶ Item (inquit Bud.) acrimonia mentis, perſpicacitas & ſolertia. Ariſtotel. Eth. 6. ἔστι δή τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. Demoſth. in orat. pro cor. δεινότητι & ἐμπειρίαν pro eodem ponit.

nit. Rursum Aristot. scribit παυσέγκλειαν esse δεινότητα σὺν ἐπαμφοτερῷ. Quo pertinet & illa significatio qua pro calliditate & vafritie capitur: ut quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. ἢ ὅση δεινότης ἰδίᾳ καὶ τῷ Φιλίππῳ ἐπεπράγει, Δεινότης appellatur etiã facultas dicendi. eloquentia. Thucyd. 3. μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρόμενος. Et alibi, Δι' ἀδεᾶ δεινότητα. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις; ut apud Isocratem. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ assurgit.

Δεινόω, ῶ, (ficut δεινοποιῶ) q.d. grave seu atrox reddo, exaspero, exaggero, amplifico. Thuc. 8. ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινώσας τὸν τῶν Ἀθηναίων. Sic Plut. in Per. δεινῶσαι τοὺς τοῦ πατρὸς συμφοράς.

Δείνωσις, (quæ & δεινολογία) exaggeratio hujusmodi. Sic peculiariter appellatur oratio quæ (ut scribit Fab.) rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Aristot. Rhet. 3.

Δεινωτικῶς, exaggeratoriè, cum exaggeratione.

Δεινάζω, ægrè fero, indignor. Bud. ex Macrob. lib. 2. cap. 13.

Αἰνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐνδεινος, gravis.

Παμδεινος, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus. ut παμδεινα πεπονθέναι, gravissimis injuriis affectum esse, vel atrocissimis.

Ὑπέρδεινος, supra modum gravis, seu atrox.

Δεῖξις, vide in Δείκνυμι.

-ΔΕΙΠΝΟΝ, ου, τὸ, cœna, ut tradit Plut. sic dictum scribens, vel ὅτι τῶν πόνων Δι' ὀναπαύσ. (ut Iliad. λ, ἦμος δὲ δρυτόμοις ἐπὶ δόρπα νήας ὁμαλίσσατο δεῖπνον) vel quasi Δι' ἀπεπονημένον, quòd non tam facile ut ἄριστον paretur. Xenoph. Hell. 5. ἢ ὅταν ταδὶ δεῖπνον ἐστὶ δεῖπνον ποιησάμενος ἅμα πονεῖ. Accipitur etiam pro cœna convivali aut epulo. unde δεῖπνα ποιεῖν apud Luc. & πρὸς δεῖπνον καλεῖν. Apud Homerum grammatici nunc πρωϊνὸν ἐμβρωμα esse volunt quasi μεθ' ὃ πονεῖν δεῖ, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen. certè lib. 7. νυκτερινὰ δεῖπνα ad differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss. ω, Δεῖπνον δ' αὖψα συῶν ἱερεύσατε. Eustath. exponit, Δι' ὀπτῶν σφάζετε. ¶ Item καταχρηστικῶς ponitur & pro ipso cibo, unde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro τρέφω, i. comedere. item & pro pabulo jumentorum. Il. β, Εὖ δέ τις ἵππους δεῖπνον δοῦναι ὠκυπόδεσσιν, i. χόρτον. At δεῖπνα γαλάοντος à Nonno dicuntur pisces.

Δειπνοσύνη, ἡ, cœna. Athen. lib. 4.

Δειπνάριον, ου, τὸ, cœnula. Epigr. Et Athen. lib. 4.

Δειπνίδιον, ου, τὸ, idem.

Δειπνέω, ῶ, cœno, Xen. Pæd. 4. δεῖπνόσω & ἀμφιέσομαι & καθεύδήσω. Interdum cum accus. ut δεῖπνεῖν ἀλλότρια, apud Xen. Interdum simpliciter pro comedere ponitur.

Δείπνημι, idem. unde apud Athen. l. 10. ἐπὶ πάλαι δεδείπνωμ.

Δειπνητικὸς, ἡ, ὸν, cœnandi desiderio captus, apud Athen. lib. 9. Item q. d. cœnatorius, seu ad cœnam pertinens. ut apud eundem lib. 4.

Δειπνητὸς, ἡ, ὸν, idem quod δεῖπνον. At δείπνητος (cum accentu in antepenult.) cœnæ tempus. sicut ἀμητὸς, & ἄμητος, Eustath.

Δειπνησὸς, ἡ, ὸν, idem quod δείπνητος, cœnæ tempus. Odyss. ϱ. Et Nic. in Ther. Ἀκρόνυχος δείπνησός.

Δειπνίζω, f. ίσω, cœnæ excipio, cœnam præbeo. Od. σ. Κατέπεφνε. Δειπνίσας. Et πυκίοις πολλοῖς δείπνιζεσκεν. Xenophon utitur & Plutarch. aliquoties.

Composita.

Ἄδειπνος, ου, ὁ ἡ, incœnatus, ut ἄδειπνος γυνὴ, Hippocrates aph. lib. 5.

Ἀναδείπνια, τὰ, postcœnia: seu mensa secunda & veluti iterata cœna: quum sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria. quæ ἐπιδορπίδες etiam nominantur & ἐπιτραπεζώματα, nec non ἐπώλια seu ἐπώνια, ut testatur Eust.

Ἀντίδειπνος, pro alio cœnans, loco alterius sumens cœnam. Ita dicitur conviva qui sufficitur in locum alterius, qui invitatus non venit, apud Lucian. in somn.

Ἄδειπνος, qui cœnam nõ finiit, qui jam cœnatus est quasi ὁ ὢν ἀπὸ δείπνου. ¶ Item incœnatus. ut ἀπὸ sit pro α privativo, Hesyc.

Ἀποδειπνέω, ῶ, cœnam finio. Athen. lib. 14.

Ἀρίστοδειπνον prandium cœnæ conjunctum.

Αὐτόδειπνος, qui vocatus secum ipse affert quæ cœnet. Hesych.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, & ἐπιδεῖπνις, ἰδος, ἡ, q. d. postcœnium seu secundaria cœna. Athen. lib. 14.

Ἐπιδειπνος, ἦλθε, cœna jam peracta venit. Luc. in Lexiphane, ἢ Δι' ὃ τοῦ ἡμῖν ἐπιδείπνι' ἀφίγμαι.

Ἐπιδειπνέω, ῶ, secundariam cœnam perago. Athen. lib. 14.

Ἐπιθυμοδόδειπνος, cœnarũ appetens seu cupidus quo nomine vocabatur qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non retinebat, sed tardius adveniebat.

Εὐδόδειπνοι δαῖτες apud Euripid. lauta & bonis epulis instructa convivia.

Θυμβρεπιδόδειπνος, (*decomp.*) qui thymbra super cœna utitur, aut thymbra super cœna cõtentus est, nõ nisi thymbra cœnitans,

---

Δειρὰς, δειρὴ, vide in Δέρη.

-ΔΕΙΣΑ, ης, ἡ, Suidæ, humor & stercus. Apud Eustath. scribitur δεῖσσα, qui itidem exponit, humor, derivans à δεύω. Etymologo etiam humidus & herbosus locus. item fœtor. derivatque non solùm à δεύω, sed etiam à δέω: quasi δέσα, ut sit ἡ δυσωδία quam fugimus.

Δεισαλέος, ου, ὁ, stercoreus. Suid.

-ΔΕΚΑ, decem. Thucyd. & alii. Οἱ δέκα, decemviri, ex Isocrate. Dicitur autem quasi δέχα, utpote derivatum à δέχομαι, ut scribit Etymol.

Δεκάκις, decies, Il. ι, δεκάκις τε & ἑκατόκις τόσα.

Δεκὰς, άδος, ἡ, decas, denarius numerus. Aff. & pro decuria, ex (Hom.

Δεκαδικὸς, decurialis. ex Xen.

Δεκαδικὸς, ἀργύριος, denarius numerus. Greg. Naz.

Δέκατος, decimus. ¶ Δεκάτη, decima pars. Xenoph. Hell. 3. ἡ τῶν Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur.

Δεκατοῦχος, qui est decem dierũ. Luc. βρέφη τὰ πεμπταῖα ἢ ἑβδομαῖα ἢ δεκαταῖα.

Δεκατεύω, decimo, decimam partem excerpo. δεκατεύειν τῶν ὑσίων. Plut. in Probl. suorum bonorum excerptam decimam offerre. Apud eundem in Cam. τὰ τῶν πολεμίων δεκατεύειν, ex bonis seu spoliis hostium decimas dare. Affertur à Bud. ex Herodoto *pro*, decimum quenque interficio.

Δεκάτευσις, decimatio.

Δεκατευτὴς, decimator, qui decimas exigit. Quidam exp. decuman⁹. Δεκατευτήριον, locus in quo decima persolvitur. Xen.

Δεκατόω, ῶ, (cum accus.) decimo, i. decimas accipio, ad Hebr. 7.

Δεκαπλοῦς, & Δεκαπλάσιος, decuplus. Item subst. δεκαπλασία, decuplum, seu decuplicatio.

Composita.

Ἀδεκάτευτος, non decimatus, de quo decima dempta non est seu persoluta. ut ἀδεκάτευτος ὑσία. Vtitur Aristoph. in Equit.

Ἀποδεκατόω, idem quod δεκατόω, decimas accipio. ut ἀποδεκατεῖν τὸν λαὸν, in epist. ad Hebr. cap. 7. ¶ Item decimas do. vt Luc. 18. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Ἀποδεκάτωσις, decimatio, decimarũ exactio, apud Epiphan.

Δευτεροδεκάτη, secunda seu secundaria decima. Heronym. in Ezech. cap. 45.

Δυοκαίδεκα, vel δώδεκα, duodecim. item δυώδεκα, pro eodem.

Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus. Areop.

Δυωδεκὰς, numerus duodenarius.

Δυωδέκατος, duodecimus. Hom.

Δωδεκάκις, duodecies. Δωδέκατος, duodecimus.

Δωδεκατεῖν, ut δωδεκάτῃ θαπτεται, die ab interitu duodecimo sepelitur.

Δωδεκαΐδες θυσίαι, sacrificia ex duodecim animalibus, quæ δωδεκηΐδες quoque dicuntur Ionicè & δωδεκῇδες, per syncopen. Item Δωδεκαΐδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex

Ἑκκαίδεκα, sexdecim seu sedecim. Apud Athen. (Paus.

Ἕνδεκα, undecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, undecimviri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cujus Demosthen. meminit in Timocr. & Plato in Apologia Socr. Item Hesych. & Suid.

Ἑνδεκάκις, undecies. Ἑνδεκὰς, numerus undenarius.

Ἑνδέκατος, undecimus. Hom. Hesiod. Plut.

Ἑνδεκατεῖν, qui undecima die aliquid facit. Interdum, qui undecimum diem agit.

Ἐπίδεκατος, decimus, vel qui ἐπὶ δέκα penditur, Xen. Hell. 1.

Ἐπωκάδ-

ἑπτωκαιδέκατος, septendecim. Ἑπτὼ δὲ φ τῷ, qui fit 17. die.

Τεσσαρεσκαιδέκατος, quatuordecim. Τεσσερακαιδεκατῷ, qui fit 14. die.

Τρισκαιδέκατος, tredecim. Herodot.

Τρισκαιδέκατος, decimustertius. apud Hesiod. & Plutarch. in Solone.

Δειπάζω, δέκομαι δεκτὸς, &c. vide in Δέχομαι.

Δέλεαρ, ατος, τό, esca qua animalia capiuntur. Aristot. τοῖς μὲν δελέασιν ἁλίσκονται πάντες, οὐ πάντες δὲ τοῖς αὐτοῖς, non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάθρᾳ ἐκ τοῦ ἀγκίστρου τὸ δελέαρ συγκλέψασας. Et metaphor. apud eundē, ὁ δὲ πισθὸν μοι δέλεαρ ῥιπίον Eurip. in Androm. Τοιόν σ' ἔχω τοι δέλεαρ.

Dictum volunt quasi δόλιαρ: Eust. verò à δέλος seu δέλω tum hoc, tum δολῶ derivat.

Δελεάζω, f. άσω, inesco, esca capio. Athen. lib. 7. de quodam pisce, ὃν ἑλκυσθεὶς ἢ ὑπὸ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰχθύδι caricam hamo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo de vita Mosis lib. 1. δελεάσας ἑλπίδι ἐλευθερίας ἐλπίδι τοῦ πολῆται, multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. lib. 2. πρὸς ποίησιν ὧν δελεάσαι τὸ ἄφρονα, ineſcās. Et in pass. apud Demosth. pro cor. χολῇ δελεαζόμενοι. Et γαστρὶ δελεάζομαι. apud Xen. illecebris ventris capior.

Δέλεασμα, ατος, τό, (q.d. ineſcamentum) quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis. illectamentum. Plut. in Pol. præc. νόμοι καὶ κίνδηλα τὰ τῶν ἄλλων ἡγεμόνων δελεάσματα. Δέλεασμάτιον, τό, diminut. apud Athen. lib. 4. ex Philoxeno.

Δελεασμός, illicium, illectamentum.

Δελεάστρα, ἡ, decipula, transenna in quam esca imponitur. Pol. lib. 10.

Δελεαστρεύς, έως, ὁ, & per syncopen δελαστρεύς, q.d. ineſcator. qui esca decipit. Piscatoris epith. ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Nicand. in Ther. Τοὺς ἀλὸς ἐξερύσαι δελαστρέας ἰχθυόλης.

Δελήτιον, ου, τό, idem quod δέλεαρ. Δελητήριον, idem Suidæ.

Δελέτρον, ου, τό, laterna. fax, apud Athen. l. 15. itidemq; Hesychio & Eust. Fortasse à δαλὸς facto ex δαΐω, quasi δάλεστρον.

Δέλτα, elementi quarti nomen, in ordine alphabetico.

Δέλτα τὸ καθ' Αἰγυπτίους vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα dicta fuit & quędam pars Aegypti à triangulari forma, vel potiꝰ diverſę ejus partes hoc nomen ſibi vendicârunt: de quibus lege Euſt. in Dionyſ. de ſitu orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre. ut tradit Euſt.

Δελτόω, ῶ, in formam literæ Δ effingo. unde apud Ariſtot. rhet. 3. δελτούμενα πολύθυρα ἀλφιτυκά

Δελτωτός, ad formam triangulā literæ Δ affictus, formam literæ Δ habens. Peculiariter δελτωτὸν dictum fuit ſignum quoddam cœleſte ab hac figura. Item δελτωτοί, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. Euſt.

Δέλτος, ου ἡ, pugillares qui forma literæ Δ plicabantur ſeu tabellæ. ſed poſtea δέλτος dictus fuit quivis liber, quacunque forma eſſet. Plut. de def. orac. ἔχουσα κατισφραγισμένα δέλτον. Ab eodem δέλτοι vocantur tabellæ judicum Romæ. Et δέκα δέλτοι, decem illæ tabulæ. Item δέλτος teſtamentum, i. tabulæ & ceræ teſtatoris, Luc. Affertur & gen. maſc. ex Plut. Item pro tabella pictoria, ex Epigr.

Δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ. libellus. Poll.

Δελτάριον, tabellula. Plut. in Ant.

Compoſita.

Δεκάδελτος νόμος, lex decem tabularum. Ex Dionyſ. Halic.

Δωδεκάδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

Δέλφαξ, ακος, ὁ vel ἡ, porcellus; propriè tamen δέλφακες ſunt porcellæ ſeu ſuculæ potius quàm porcelli, quaſi οἱ δελφύας ἔχουσαι, i. habentes vulvas, inquit Athen. lib. 9. Sic πὸς δέλφακας dixit Ariſtot. de an. l. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὸν ἔχον.

Δελφακεύς, exp. πλακεύς πὸς ὗς

Δελφάκιον, diminut. porcellulus lactens. Item pudendum muliebre.

Δελφίν, ῖνος, ὁ, delphin ſeu delphinus, piſcis de quo Athen. lib. 7. & 13. Ariſtot. & Plin. hiſt. animal. Hom. Il. φ, -νὸς δὲ δελφῖνος μεγακήτεος.

Δελφινίσκος, ου, ὁ, delphinulus, parvulus delphin.

Δελφίνιον dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ, teſte Dioſcor. lib. 3. cap. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis.

Δελφύς, ύος, ἡ, vulva, uterus. Poll. lib. 2. & Euſt. Citatur & ex Hippocrate & Lycophr. Hinc ἀδελφὸς, de quo vide ſuo loco.

Δέλφαξ, quo modo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ὁμόδελφος, q.d. couterinus, uterinus.

Δέμας, (indeclinabile) corpus: tā de inanimatis quàm animatis rebus apud poëtas. (✍ Dictum (teſte Euſt.) quaſi δῶμα ψυχῆς, domicilium animæ. Sunt tamen qui ſimpliciter à membrorum ſtructura denominatum velint, παρὰ τὸ δέμειν. Macrob. in ſomn. Scip. libr. 1. à δέω, i. vincio, deducit. nam ut conſtet animal. neceſſe eſſe ut in corpore anima vinciatur.) Il. α, ἐπεὶ οὐχ ὕβριν ἔοικε δέμας, ὁ δὲ φυλῶ, οὔτ' ἄρ φρεσίν. Il. ω, δέμας δ' ἐσθλὸς ἀγητός. ¶ Similitudinis quoq; particula eſt. ut Il. λ, Ὡς δὲ πυρὶ μάρνανθο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, inſtar flammæ ardebat prælium. ¶ Quidam σμηνῶς de membro etiam pudendo dixerunt.

Δεμάτιον, ου, τό, pro faſciculo, reperitur in Hippiatria.

Δέμβος, ου, ὁ ἡ, (comp.) corpore carēs, corpore exutus. Theoc. in idyllio quod Syracuſiæ inſcribitur, Ὦ πὰς ἀδεμάτα ψυχᾶς.

Δέμνιον, ου, τό, ſtratum, lectus. Il. ω, Δεμνί' ἐπ' αὐθαδίῃ θέμεθα καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν, σορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Od. θ, Βῆ ῥ' ἰέμεν ἐς θάλαμον, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο. Od. ξ. Η δ' ἀνέμυε ὡς ποιμὴ ἐπὶ σταθμῷ δέμνια κήρης. ✍ Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐπ' αὐτὸ μένειν. vel ſimpliciter παρὰ τὸ δέμειν, quòd ſit corporis quieſcentis domicilium.

Compoſita.

Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ ἡ, qui in ſtrato aut ſuper ſtrato eſt. Eurip.

Ὁμοδέμνιος, qui ejusdem ſtrati ſeu lecti particeps eſt. conjunx.

Ὀρεσδεμνιάδες, quæ ſtrata ſeu cubilia ſua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι μελίπεπλ, teſte Heſych.

Στυγοδέμνιος, qui ſtrata (conjugalia) odit. Epigr.

Φυγοδέμνιος, qui ſtratū maritale fugit: à conjugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria apud Nonn.

Δέμω extruo, ædifico, inuſitatum eſt præter præteritum perfectum & aoriſtum primum. Vnde δέδμηκε, ædificavit, Apoll. Rhod. Et δέδμηκας, qui extruxit. Eurip. Et in paſſ. Il. ξ, Πρὶν πύργοισιν ἐύσσαι ὑψηλὰ μέγα ξεστῇσι λίθοισι Πλήσιον ἀλλήλων δεδομημένα. Vox etiam media act. ſignif. habens, uſitata eſt. unde δέμομαι, ædificavit. in Epigram. Et apud Theod. in 1. Eccleſ. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸ μὲν εἰς ὁμόζυγα γεγυμνασμένον θαῦμα εὐφήμως, τὸν δὲ νεὼν σὺν ἡδονῇ δέμεται χερσίν, Vide & in Δαμάω.

Δομή, ῆς, ἡ, ædificium, murus, forma, aſpectus, Heſych. ¶ Item corpus ab egregia ſtructura. Apoll. Rhod. Arg. 2. Καὶ πλευρῇσι κήτεος δομὸν ἀπαλαῖσι ἰδυίῃ, ſtructura corporis, aut mole corporis, nam & de ædificiis uſurpatur. Nicand. in Ther. ἄκρῳ δ' αὖ κόχλοισι δομὸν ἰνδάλλεται ἄμῃ.

Δομαῖος, ου, ὁ, ad ſtructuram pertinens. ut δωμαῖον λᾶαν. Epigr.

Δομέω, ſtruo, ædifico. ſæpe apud Theod. Budæo teſte.

Δόμησις, ſtructura. Δεμάω ædifico, extruo.

Δόμος, ου, ὁ domus. Od. η. Δῖωσε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Heſiod. in Erg. σὺν ἀῤῥήκτοισι δόμοισι. Athen. l. 4. κορεσσάμενοι ἦ μείζας δόμους. Item ordo ſtructuræ & coriū. ut Bud. apud Herodot. interpr. Ἀμφὶ τετράκοντα δόμων πλίνθους, quod alii, per triceſimum quenque laterum ordinem, per ſtructuram laterum.

Δῶμος, metri cauſa inſerto υ, pro eodem in Epigr.

Δῶμα, τό, (factum ex δόμημα exempto μ, & η cum ω per craſin concreto) domus. Od. δ, δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου. Ibidem πολὺν ἀπὸ πασᾶν δωμάτων ναίεις. Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodē. ut Od. ο, ὑψερεφὲς δῶ. Et pro δώματα Heſiod. ναίει χρύσεα δῶ.

Δωμάτιον, ου, τό, domuncula. Heſych. & Suid. Item cubiculum, thalamus. Exp. & tectum & culmen. Plut. de fort. Rom. Ἀπίνᾳ ξυλίδι καλαβαίνοντα εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν φενεστέλλαν πυλῶν καλοῦσι. Apud Herodian. lib. 1, εἴς τε τὰ δωμάτια καὶ αὐλὰς αὐτάς, exp. tectum & culmen.

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, extruo, ædifico. Epigr. l. 3. τύμβον Ἀχαιοὶ Δώμησαν. Et in voce media, eadem ſignif. ἀμφὶ δὲ κλισίας ἑκάστῳ δωμήσασθε.

Δώμησις, εως, ἡ, ſtructura, ædificatio, οἰκοδόμημα, Heſych.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ ædificator, conditor.

Δωμητύς, ύος, ἡ, apparatus, ſtructuræ, κατασκευή Heſych

Δίμνιον, Δίμας, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex δέμω cum præpoſitione.

Ἀμφιδέμω, circumædifico. Ioſeph. libr. 6. τὸ ἱερὸν ἀμφιδάμασθαι, in circuitu templi conſtruxerant.

Ἀναδέμω, ædificiū inſtauro. Et ἀνάδεμμα voce media, p eodē.

Ἐνδέμω, obturo, ædificiis munio, aut muris. Herodot.

Ἐνδόμησις (quaſi ab ἐνδομέω) moles jacta ad reddendum navale portuoſum. Latinè pila. apud Ioſeph.

Προδομάομαι, ante conſtruor, præſtruor.

Compoſita: ex præpoſitio ſyncopen paſſo.

Ἀπύδμητος, ου, ὁ ἡ, altè extructus.

Εὔδμητος, ſive ἐύδμητος. benè ſeu pulchrè extructus, ſcitè eleganterq; ædificatus. Heſiod. εὐδμήτων ἐπὶ πύργων.

Θεοδμητος, à Deo vel diis ædificatus, à Diis extructus Il. θ, -θεοδμήτων ἐπὶ πύργων.

Μεσόδμη, vide in ſequentibus compoſitis ex δομή.

Νεόδμητος, recèns extructus.

Comp. ex δομή ſeu δομέω formata ſine præpoſit.

Ἀρίδδμος, ου, ὁ ἡ recèns extructus. Nonn.

Βυθοδομεύω, profundè cogito vel in animo verſo q. d. profundè ſtruo & molior. Eſt enim metaphora à fundamentis ædificiorum quæ profundè jaciuntur. Od. ε, καὶ νύ κε βυθοδομεύσας. Et Luc. de calumnia. ἢ βυθοδομεύσας τὸν ὀργήν.

Ἰσόδομος, æqualiter ſtructus. vide Vitruv. lib. 2. cap. 8.

Ψευδισόδομον, quum impares & inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. lib. 36. cap. 22.

Κηροδομέω, ῶ, ex cera ædifico, cereas ædes ſtruo, cereum domicilium fabricor, Phocyl.

Λιθοδόμος, faber ſeu Architectus lapidarius. qui ex lapidibus ædificia ſtruere novit, Xen. Pæd. 3.

Μεσόδμη, ἡ, (quaſi μεσοδέμη) magna trabs quæ per mediã domũ trajecta eſt per tranſverſum, ſuſtinẽs alias trabes minores aut pavimentũ eis impoſitũ. Vtitur Hippocrates in li. de articulis dicens. χρὴ δὲ καὶ ἐπαίνωσιν τὸ ἐπιγινόμενον ἀσφαλέως ὑπολαβεῖν πλατεῖ ἰσχίῳ καὶ μαλθακῷ, ἀνατείνοντι ἐς τὴν μεσόδμην. Et Homer. Od. τ, τοίχοι μεχάρεων καλή τε μεσόδμη Εἰλάπιναί τε δεκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. ¶ Item poëta μεσόδμην vocat, foramen in media navi cui malus inditur: niſi potius ſit trabs transverſa pertuſa per quam demittitur & à qua retinetur. Od. β, Ἱ'στὸν δ' ἐλάπινον κρίλης σύντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. Xen. Pæd. 6. & Plut. ſymp. 1.

Οἰκοδομικὸς, ad ædificatorem pertinens. Item ſtruendarum ædium peritus artifex. Plato Polit. 1. Οἰκοδομικὴ, ſ. τέχνη, ars fabricandarum & ſtruendarum domuum. peritia ædificandi.

Οἰκοδομικῶς, more eorum qui ædificandarum domorum ſunt periti, more ædificatorum.

Οἰκοδομία, ἡ, ædificatio, ædium ſtructura, ſeu ſimp. ſtructura. Thucyd. lib. 1.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, domũ ſtruo ſeu fabricor. Dem. in Mid. ἔτι πε οἰκοδομεῖ λαμπρῶς. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo, ædificandum loco. Luc. ὁ τῷ οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τὰς ἐργασίας ἐπισπέρχων. Interdum ponitur καθ' ὑπερβατικῶς cum accuſ. ejus rei quæ ſtruitur. ut νεὼν οἰκοδομεῖν, apud Thuc. lib. 3. Sic οἰκοδομεῖν ἱππῆας, αἰγιαλούς, &c. apud Xen. Pæd. 8. ἐπὶ ταύτῃ δὴ τῇ οἰκοδομεῖ τὰ ἄλλα φιλικὰ ἔργα, his ſuperſtruite veluti fundamento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα, τὸ, ædificium, ſtructura. Demoſth. Ariſtot.

Οἰκοδομὴ idem. in novo Teſt.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, ſtructura. Thuc. lib. 3. Οἰκοδομητικὸς, ad ædificatorem pertinens. Plato lib. 1. de rep.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars ſeu peritia ædificandarum domuum. architectonica.

Decomp. Ἀνοικοδομέω, reædifico, reſtauro, reſtituo. Act. c. 15. Herodian. lib. 8.

Ἀποικοδομέω, obſtruo. ut ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδὸς, apud Thucyd. Exponitur etiam, demolior, diruo, ædificatum deſtruo.

Διοικοδομέω, inter ædificandum ſeparo & deſcrimino, ſeu divido, Plato in Tim.

Ἐνοικοδομέω, ædifico in, ſeu inædifico. Thuc. lib. 3. & alibi.

Ἐνοικοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo in. Luc. de vita hiſt. καὶ σιδάδας ἐνῳκοδόμησε. (ſtruo.

Ἐξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificiũ perficio. Exp. & de-

Ἐποικοδομέω ædifico ſuper, ſuperſtruo. in epiſt. Iudæ, & apud Chryſoſt.

Ἐποικοδομέω, ῶ, ſuperſtruo, ædifico. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐποικοδομοῦμαι, ædificor ſuper, ſuperſtruor. Eph. c. 2. Ἐποικοδόμησις, ædificatio ſuper. ſuperſtructio. Apud rhetores exaggerationem ſignificat.

Κατοικοδομέω, ædifico, inædifico. unde Ἐγκατοικοδομέω, ædifico in vel ædificio includo. Plut. in Lyc. ἐγκατοικοδομεμυθὴν δύποιαν, opes quæ domi includuntur.

Μεταικοδομέω, ædificatũ muto, q^d ædificatum fuerat demolior & alio modo ædifico. Plut. μετῳκοδόμησε τὴν Πομπηΐου οἰκίαν.

Παροικοδομέω, juxta ædifico, juxta extruo Thuc. l. 7. παρῳκοδόμησαν ἡμῖν τεῖχος ἄπωθεν. Παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio aſtructum. Ariſtot.

Περιοικοδομέω, circum ædifico, in orbem ſtruo. Poll. li. 7. Item ædificiis excitatis circumvallo ſeu circuncludo. Thuc. lib. 3.

Προοικοδομέω, ædifico ſeu ſtruo antè, præſtruo. Poll.

Προσοικοδομέω, aſtruo, ædificatis addo.

Συνοικοδομέω, unà ædifico. Epheſ. cap. 2.

Ὑπερῳκοδομέω, ædifico ſuper, ſuperſtruo. (in Oec.

Φιλοικοδόμος, qui ædificare amat. qui amat τὰς οἰκοδομίας. Xen.

Πηλόδομος, è luto ſtructus, ſeu è limo ſtructus. in Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. Πηλοδόμος, qui è luto ſtruit.

Πηλοδομέω, ῶ, è luto ſtruo, è luto fingo. in Epigr. (de hirundine) πηλοδομεῖ θάλαμον.

Τειχοδόμος, ædificator ſeu ſtructor murorũ, qui muros ædificat.

Τειχοδομέω, ῶ, murũ ædifico ſeu extruo. in Epigr. & apud Poll.

Τειχοδομία, ædificatio ſeu extructio muri.

Comp. ex nomine δόμος.

Πρόδομος, ου, ὁ, anterior domus pars. veſtibulum. Suid. Heſych. Apud Hom. Iliad. ι, Euſtath. vult. πρόδομον eſſe interiorem partem porticus. Alibi vult eſſe idem cum αἴθουσα. ut Odyſſ. ο. ¶ Accipitur & adjectivè pro eo qui ante domum eſt: ut πρόδομος αὐγή. In Epigr.

Ὀπισθόδομος, poſticum. cui opponitur πρόδομος. Luc. in Tim. Item templi poſtica pars, ut Pollux teſtatur lib. 1. c. 1. Sic uſus eſt Ariſtoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεᾶ.

Compoſita ex δῶμα & δομέω.

Ἀδώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſtructus non eſt. ut ἀδώμητος πέτρη, apud Nonn. lapis rudis & quo ad ſtruendum ædificium nemo uſus eſt.

Προδωμάτιον, q.d. cubiculi ſeu thalami veſtibulum, Heſych.

ΔΕΝΔΑΛΙΔΑΣ, apud Eratoſthenem in commentariis primi libri Argon. Apollonii ſic canentem, Ἡ μὲν ἔπειτα ἔρεπτε ἐφ' ὑψηλῇσι πυλεῶσι Δενδαλίδας τοῦχος καλὸς ἠϊθέοισιν ἰδέσθαι. expon. panes ſeu mazas. vide Heſych.

Δενδίλλα, vide in Ἴλλος.

ΔΕΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, arbor. Xen. Hell. 6. συνεπίμασσον τοὺς οἰκέτας, καὶ ἐκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando poſt ſe gen. habet, & exponitur ſtirps, ut apud Phil. de mundo, τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, aëris & ignis ſtirpes. Apud Ariſtoph. δένδρον ἐλαίας. ut apud Cic. arbor fici.

Δενδρεον, ου, τὸ, pleonaſmo, τῦ ε, idem quod δένδρον. Od. ο, δενδρεον ὑψιπέτηλον. Il. γ, δενδρεῳ ἐρεζόμενοι.

Δενδρος, εος, τὸ, idem. Thucyd. τοῖς δένδρεσιν ἃ ἔκοψαν. Sic δένδρεσιν ὄμφαις, in Epigr.

Δενδρήεις, εσσα, εν, arboribus abundans. Od. ι, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι.

Δενδρώεις, pro eodem. Nonn.

Δενδρικὸς, ἡ, όν, arboreus. Theophr. Et τὰ δενδρικὰ, quæ arborei ſunt generis, apud eundem.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. lib. 36. cap. 11.

Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum. Suid.

Δενδρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, arboreus, arborarius. ut δενδρώδεσι νύμφαις, in Epigr. Item arboroſus, arboreus, i. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens. ut δενδρώδης πτύμαλος apud Dioſc. lib. 4. cap. 155.

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbuſtum, arboretũ, i. locus arboribuõs ciſtus.

Δενδρύλλιον, ου, τὸ, arbuſcula, parva arbos. Athen. lib. 14.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem Dioſc. l. 1. c. 148. Et δενδρύδιον, pro eodem.

Δενδρίζω, arboreſco, arboris figura ſum.

Δενδριάζω, inter arbores me abſcondo, in arbuſtis latito. Heſ. & Euſtath.

Δενδρόομαι, οῦμαι, arboreſco. Nonn.

Δένδρωσις, q.d. arboreſcentia.

Compoſita.

Ἀγλαόδενδρος, χώρη, regio abundans pulchris arboribus.

Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, arboribus carens, arboribus nudus.

Ἀδένδρου, ου, τὸ, mali corium, ſeu punici mali cortex. Heſych.

Ἀναδενδράς, άδος, ἡ, vitis arbuſtiva, vitis quæ eſt ſuper arbores, vitis arborẽ conſcendẽs, ſive arbores. ut ait Etym. Dicitur aũt abſolutè ſubaudito ſubſtantivo ἄμπελος. ut apud Theophr. l. 5. c. 5. de cauſis plantarũ, ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη. Et ſæpe apud Plut. ¶ De loco vitibus conſito, citatur ex Epigr. ¶ Ἀναδενδράδες pro arbuſtis, citatur ex Pſal. 99.

Ἀναδενδράτης οἶνος, vinum ex vite arbuſtiva. Athen. lib. 1.

Ἀποδενδρόω, arboreſcere. Theophr. lib. 2. de cauſ.

Εὔδενδρος, arboribus bene conſitus. εὔδενδρος παραδεισος, Nonn. ὕλαι εὔδενδραι, Herodian.

Ἰσόδενδρος, arborem æquans.

Κατάδενδρος, plenus & conſitus arboribus.

Λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corallium. ex Dioſc.

Πολύδενδρος, multas habens arbores, abundans arboribus, Theocr. idyll. 17.

Πολυδένδρεος, idem. Od. δ, κῆπον ἔχῃ πολυδένδρεον.

Ῥοδόδενδρον, arborem. Plin. lib. 16. cap. 20. & Dioſc. lib. 4. cap. 83. Ῥοδόδενδρος, idem. Ariſtot. de mir. auſc. ſub fin. Ῥοδόδενδρον, herba roſæ ſimilitudine. Vide Dioſc. lib. 4. cap. 83.

Ὑποδενδρόομαι, q.d. ſubarboreſco, paululum in arborem abeo.

Ὑποδενδρύζω, ſubitò & ex improviſo appareo, Heſych.

–ΔΕΝΟΣ, ου, ὁ, probrum, contumelia, Herodot. in Calliope, παρὰ δὲ τοῖς Πέρσῃσι γυναικὸς, καὶ οὐκ ἀνδρὸς, ὄνειδος μέγιστόν ἐστι, maximum apud Perſas probrũ eſt muliere ignaviorẽ vocari. ‖

Δενὸν, autem Heſych. exponit κακολόγον, maledicum. Etymon. vide in δενάζω.

Δενάζω, maledico, probris & contumeliis inceſſo. Sophocles in Antigone, ἀλλ' ὁ Ζεύς, ἐπὶ ψόγοισι θενάστοις ἐμέ. Idem in Ajace, παῖ λιγυρᾶς μούσης ἀνωλῆ, κακῶς θενάζων ἡμᾶς· ἃ θαλάμων κἀδδὰς οὐδὲν ἐδδιάζει, maledicis & probroſis inceſſens verbis. ſchol. exponit βλασφημῶν: qui à θενὸς derivatum hoc δενάζω ait & dici quaſi θενάζειν, ut ex φαεινὸς fit φαενός.

Δενωτὸς, convitiis & maledictis obnoxius, qui probris inceſſi ſolet vel debet.

–ΔΕΞΙΑ, ᾶς, ἡ, (ſub. χεὶρ) dextra, ſub. manus. ut τὴν δεξιὰν ὀρθοτάτην, Dem. & Plutarch. dextram porrigere & τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, Xenophon. Pæd. 4. Ἐκ δεξιᾶς, Ariſtophan. à dextra. Ἐν δεξιᾷ, Ariſtot. dextram verſus, dextrorſus. Interdum dicitur χεὶρ δεξιὰ, ut Ariſtophan. in Nub. κῦσόν με καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ☞ A verbo δέχομαι ὅτι δέχεται δ' αὐτὴς τὸ δίδόμενον, inquit Etymol. ¶ Item δεξιὰ, fides quæ per dextram data eſt, fides cujus teſtis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare & accipere. Et in plur. Xenophon. ἀνάβ. 2. καὶ δεξιὰς ἔδοσαν

τοῖς

τοῖς τῶν Ε'λλήνων φρατηγοῖς κ' ἔλαβον παρὰ τῶν Γ'αβίνιον. Rex Persarum apud eundem (inquit Cam.) πίστει δεξιᾷ, i. fide sua accersit. Apud Hom. δεξιὴ exponitur etiã pacta, conventa. Il. β. Σπονδὰς τ' ἄκεσαι κ' δεξιὰς ἧς ἐπίπιθμεν.

Δεξιάδω, à dextra. Hesych.

Δεξιός, ᾶ, ὸν dexter. Athen. lib. 7. δεξιὸς ὀφθαλμός. E'πὶ δεξιὰ, ad dextram, Aristot. & Luc ¶ Itẽ, faustus, prosper. ut δεξιὸς ὄρνις; Od. ο, & alibi. Et apud Xen. ἀστὸν. δεξιὸς φανεὶς στρατηγεῖ, i. prosperà; inquit B. qui & ab Alex. de fato δεξίον identidem sic accipi tradit. ¶ Item, dexteritate ingenii præditus, acutus, solers. Thuc. lib. 3. ἔοικε δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι οντες, δεξιοὶ κέκλωνται, ἢ ἀμαθεῖς, ἀγαθοί. Itẽ, pro scito, urbano, & lepido, apud Aristoph. & Plat.

Δεξιῶς, prosperè, feliciter. Her. 5. τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς κ' ὑστέρῳ πᾶσιν ἐμοὶ στρατηγοῦντι. Item cum dexteritate ingenii, scitè, solerter. Lucian. Item aptè: ut & δεξιώτερον, aptissimè, apud Aristoph.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas ingenii, solertia, cui oppon. ἀμαθία apud Thuc. ἀμαθία τε μετ' εὐφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετ' ἀηδίας.

Δεξιόομαι, ώμαι, dextram jungo, dextram porrigo, dextram prehendo, Aristoph. in Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντό κ' ἐδεξιοῦντο ἅπαντες. A' Bud. exp. festivè susscipio, benignè & comiter alloquor & appello, apud Arrianum, κ' τέτυς δεξιωσάμενός τε κ' τὰ εἰκότα μνησας ὀπέπεμψαν λέγεται. Item cum dat. ut Paus. κ' λόγοις τε χρήσοῦ, κ' ἔργοις δεξιώσασθαι. Et δεξιοῦσθαι δώροις, exp. donis invitare, vel donis persequi, donis accipere. apud Aristot. Sic δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, mensa accipere. Est item prehensare, ambire more candidatorum.

Δεξίωμα, id quod comiter accipimus & amplectimur. Eurip. Ω' χρυσὸ δεξίωμα κρείσσον βροτοῖς.

Δεξίωσις, dextrarum junctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt. prehensatio. Apud App. Budæus interpr. gratulationem.

Δεξιόομαι, idem quod δεξιόομαι, dextra prehenso. seu dextra prehensum amplector & excipio comiter. Apoll. Rhod. Arg. 2. Πολυδ' κεα δεξιόωντο.

Δεξιτερὸς, idem apud poëtas quod δεξιὰ. Et δεξίτερος, idem quod δεξιός. Il. α, Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' αὐχέν' ἔλασσε.

Composita.

A'δέξιος, cui contrarium est δέξιος, solers & lepidus. A'δεξιώτως, Bud. sine dextrarum apprehensione seu sine prehensatione.

A'μφιδέξιος, ambidexter, *hoc est*, qui sinistra perinde utitur ac dextra, cui sinistra non minus agilis est quàm dextra. idem cum ἀμφιδέξιος. Item qui est fausti auspicii. Hippocr. aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος ἀ γίνεται. A'μφιδέξιος σίδηρος, apud Euripid. ferrum anceps. & ἀμφιδέξιον ἔπος, Luc. anceps verbum.

A'μφιδεξίως, admodum dextrè & aptè. Athen. libr. 15. Δῆλον τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.

A'μφοτεροδέξιος, ambidexter. Eust.

A'λλαδεξιόομαι, vicissim dextrã porrigo. Apud X. (teste B.) significat vicissim dextras porrigere, ut solet inter se festivè salutantes.

Διαδέξιος, exp. dexter, strenuus, industrius. ex Herodoto. (tes.

Δοκησιδέξιος, qui sibi acutus videtur. ex Athen.

E'υδέξιος, qui est ad dextram. Item faustus.

E'υδεξιόομαι, ώμαι, dextra manu teneo vel amplector. Eurip. εὐδεξιώσω βωμόν.

E'πιδέξιος, dexter, qui est ad dextram. Aristot. in Probl. sect. 26. οἱ ἐπὶ δέξια & οἱ ἐπιδέξιοι, pro eodem. Item scitus, elegans, commodus, consentaneus, item urbanus, lepidus. Aristotel. eth. 4. ἐπ' ἐπιδέξιον, ἢ ἐπ' ἀντιστρόφους λέγει.

E'πιδέξιως, scitè, convenienter, decenter, lepidé. cui oppon. ἐπαισχρῶς, Bud. ex Athen.

E'πιδεξιότης, dexteritas. Plut.

Κατὰ δέξιος, pro κ' ἐπιδέξιος, apud Theocrit. in Epigr.

Παντοδέξιος, omnibus modis seu in omnib. dexter, dexterrimus.

Περιδέξιος, ambidexter. Il. φ. Apud Aristoph. περιδέξιοι λόγοι, qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur. Περιδέξια, dextralia, armillæ. Exod. c. 35. & Num. c. 31. & Esajæ 3.

Ὑπερδέξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra potest attolli supra aliquem. ut ὑπερδέξιος τόπος. Item superior, i. cujus superiores sunt vires. Dicitur & de re & de persona. Plut. in Numa, ὑπερδέξιος τῆς κακίας αἵρεσις, virtus vitio superior. Et ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ ex Polyb. 5.

Δέομαι vide in Δέω. Δέον, δέοντος vide in Δέω.
Δέσθαι, vide in Δείδω.

Δ Ε'Π Α Σ, αος, τὸ, poculum: vel etiam patera. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Od. σ. Καὶ δέπαι χρυσέῳ ἐμεδίσατο. Il. ο, Πάντα ἀνήριθμα, κ' δέπαστον. Odyss. π, Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα πεπυγμένα. Et apud Athen. l. 11. Η'φαιστοτύχες δέπας. Et in Epigr. δέπας ἐκ πετρώματος, poculum fictile.

Δεπάζω, bibo, Etymol.

Δέπαστρον, τὸ, poculum. Silenus enim & Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, & quidem peculiariter à Clitoriis, teste Athenæo lib. 11. ubi ex Antimacho affert, Νύμφαν δὲ δέπαστρα θοῶς βασιλῆος Α'χαιῶν. Item κρατῆρα παναρχύρεον ἢ δέπαστρα Οἰσύντων χρύσεα. Sic apud eũdem Athen. lib. 9. οἶνος δέπαστρον.

Δεπάστεον, potus è poculo hausti. Eust. Od. φ.

Δ Ε'Ρ Α Σ, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale esse volũt. alii de pelle ovina propriè dici putant. unde χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum, apud Poëtas.

Δέρος, εος, τὸ, idem quod δέρας, Ionicè, ut vult Etymol. Apoll. 2. A'ρκτου στρόφος δέρος σκαιῆ δέρος.

Δερβισὸς, Suidæ per pleonasmum τὸ β pro δελτὸς, i. δέρμα.

Δέρρις, εως, ἡ, idem. Thuc. 2. κ' περικαλύμματα εἶχε δέρρεις κ' διφθέρας. ¶ Item, vestimentum densum ex pilis, cilicium, ex Bibliorum interpretibus.

Δερρὶς, Hesych. περιδέραιον ἵππου. Δερρὶς eidem κυνάγχης περιαυχένιος. Δέρριον, cilicium. Δερρίδιον apud Suid. umbraculum coriaceum.

Δέρω, excorio, pellem detraho. apud Homer. ἔσφαξεν κ' ἔδειρεν: Metaph. *pro*, nudo, revelo, apertè dico, Bud. ex Luc. ¶ Item, cædo, verbero: Act. c. 5. δείραντες παρήγειλαν, &c. sed hac in signif. usitatius est δαίρω unde δῆρις quidam deducunt.

Δέρμα, τὸ, idem quod δέρας. Od. ξ, Τάμνων δέρμα βόδον ἐπίχρυσον. Item cutis.

Δερματώδης, ες, ὁ κ' ἡ, coriaceus. Item cuteus.

Δερμάτινος, η, ὸν, coriaceus, cutis speciem præ se ferens: Δερματίνη, ἀργύριον. Lyc. quod ex pellium venditione provenit.

Δερμάτιον, diminut. pellicula.

Δερμόω, excorio, pelle nudo. Item pudendi glandem detego, ex schol. Aristoph. Exp. etiam sanguinem poto.

Δερμηστὴς, animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Suid. Etym. Hesych.

Δάρσις, excoriatio. Gal.

Δαρτὸς, ὴ, ὸν, excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari solet. vel qui potest pelle exui. Apud Athen. l. 7. δαρτὰ sunt genera quædam piscium. Apud medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες sive ὑμένες testium. Item carnosa testium tunica. Pro eodem dicitur & δραστὸς. Vide Hesych.

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana vel potius ἐπίπλοον intestinis incumbens. Antimachus. χολαίδας δέρτροισι κεκλύψας. Quidam etiam esse putant illam duriorem rostri partem qua cibum capiunt aves: alii pro toto rostro accipiunt, apud Hom. Od. λ.

Δορὰ, ἡ, excoriatio. Item pellis. ut λέοντος δορά.

Δορὶς, ίδος, ἡ, culter coqui ad excoriandum, qui & κρεωδαιρὰς dicitur apud Poll.

Δορὸς, ὸς, ὁ, saccus, culeus: nimirum è pelle seu corio factus. Od. β, E'ν δέμοι ἄλφιτα κεῦθε εὐρραφέεσι δορεῖσιν. ¶ Est etiam apud poëtas genitivus per syncopen factus pro δέρατος, à nominat. δέρυ. (bre. Suid. & Hesych.

Δόρμος, ab Aristophan. in Ran. vocatur pudendum mulie-

Δέρη & δέρη, δόρυ, Δαρδάνη, quo huc pertinent. vide suis locis.

Composita: ac primùm ex δέρω, cum præp.

A'μφίδορος, utrinq; excoriatus, seu cui circumquaque detracta pellis est. ut Epigr. Καὶ σκύτος ἀμφιδορὲς σικύου ἀχαινέος.

A'ναδέρω, idem quod δέρω, excorio. Item metaph. nudo, revelo, apertè dico. Luc.

A'νυπόδορον, exp. cuticula tergori seu pelli opposita & subjecta. Suid. in Epigr.

A'ποδέρω, excorio.

A'ποδέρμα, cutis seu pellis detracta, spolium, exuvium.

A'ποδερματόω, excorio.

E'κδέρω, excorio.

E'κδορὰ, excoriatio, evulsio, apud Dioscor. πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, ad evellendas seu exterendas lepras.

E'κδορικὰ, τὰ, q. d. excoriatoria, medicamenta quæ urendi vi prædita cutem abradunt & exulcerant. Dioscor.

E'πίδερις, cáruncula illa quæ in media muliẽbris pudendi fissura subsultat. Poll. l. 2.

E'πιδερμὶς, quæ & ἐπιδέρματις, cuticulâ sensu destituta, & toti veræ cuti supertensa. Exp. & pellis quæ est inter digitos anserum & hujusmodi avium, ex Aristot.

Composita sine præpositione: ac primùm ex δέρμα.

Αἰολόδερμος, ος, ὸν κ' ἡ, variam habens cutem, i. variegatam.

Λεπτόδερμος, apella. cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri. Λιπόδερμος, idem.

Λιπτοδέρματος, & per syncopen λεπτόδερμος, tenuem pellem seu cutem habens.

Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus, corio munitus. cujus duritiei propemodum lapidea. Dicitur & de hominibus, Aristotel. in principio Rhet. πολλοὶ γὰρ εἰσὶ κ' λιθόδερμοι, &c.

Μαλακόδερμος, mollem cutem habens, seu putamen. ut μαλακόδερμα ὠά.

Παχυδέρμος, q. d. crassipellis, crassam pellem seu cutem habens.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ κ' ἡ, idem cum αἰολόδερμος. Eurip. in Iphig.

Σκληρόδερμος, durám habens pellem seu cutem, seu putamen durum.

Τραχυδέρμων, cutem seu pellem habens asperam & scabram. qui aspero & scabro integitur corio. apud Athen. l.

Composita ex δορὰ, itidem sine præpositione.

Α᾽δορ-ος, ὁ, ἡ, ἡ, non excoriatus. vel pelle carens: Hesychio est etiam uter, saccus, pera. Α᾽δορὲ, sine excoriatione.

Βυδορ-ος- boves excorians. Eustat. βύδορα ἤμαζε apud Hesiodum in op. & di. exp. dies in quibus boves & (ex parte totum intelligendo) quevis animalia excoriantur. Hesych. verò βυδόρα exponit μοχλῶν βόες δέρεσι. vel secundum alios. ἀσκῶν. At βυδόρα μῆλα apud Suidam, de iis qui ut in modum boum excorientur digni sunt.

Νεοδορ-ος, recens excoriatus. Sed νεόδορα βύρσα affertur ex Theophr. pro corio bovis recente, i. recèns detracto.

Παλινδόρια τὰ, vocantur. quæ veteribus calceis suppinguntur. Poll.

Composita ex δαρτὸς: itidem sine præpositione.

Α᾽δρτ-ος, ὁ, ἡ, ἡ, non excoriatus. Item qui flagris cæsus seu examinatus non est.

Νεοδαρτ-ος, recèns excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. λ & χ, pellis recèns detracta. Sic & Aristot. in Probl.

Δέργμα, δέργμος, vide in Δέρκω.

Δ Ε᾽Ρ Η & Δειρὴ, (alio accentu) ης, ἡ, cervix. Item collum. Eur. in Phœnissis, ἐπὶ δ᾽ ὠλένας δέρα φιλτάτα βάλλοιμι. Doricè, pro δέρη φιλτάτη. Od. χ, -ἀμφὶ δ᾽ πάσης δειρῆσιν βέρεθρον ἤσων. (Etymol. annotat de quadrupedibus propriè dici, ἀπὸ τοῦ σύρειν ὑποδέρειν) Orph. in Argon. v. 1011. Κάμα δ᾽ ἄφαρ κατέμηψε πελωρίη, ὅστε δράκοντ᾽ Ἰσοπαλὲς ἅπτῃ δολιχὸν δ᾽ ἀμφ᾽ αὐχένι δειρὴν Θῆκε καρηβαρέων φολίδων. ¶ Δέρη Hesychio est & jugum montis, qua significatione δειρὰς dicitur. Et δειρὴν ὄρεος Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειρὰς.

Δέιρις, Hesych. est idem quod δέρη, collum.

Δειρίον, ου, τὸ, collarium. Bud. ex Xenoph.

Δειρὸς, ὁ, collis. Hesych.

Δειρὰς, ἄδος, ἡ, jugũ montis. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ δειράδι Παρναασσίῳ.

Composita.

Αἰολοδειρ-ος, ου, ὁ, ἡ, ἡ versicolorem cervicem habens.

Δολιχόδειρ-ος seu δολιχόδειρ-ος (metri causa inserto υ) cervicem seu collum longum habens. Il. β.

Περιδέρεον, totus cervicis flexus atque circunductio. Poll.

Περιδέρεα-ος, ου, ὁ, ἡ, ἡ q. d. circũcollaris. ut τὸ περιδέρεον κόσμημα apud Plat. in Galba, de muliebri ornatu. Sic περιδερέαιος στέφανος, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. sym. 3. Substantivè etiam capitur περιδέρεον pro simplici δέρεον, i. collare, millum. Frequentius tamen pro ornatu collari seu monili. Herodian. lib. 5. περιδῤῥύτοις τε καὶ ψελλίοις κοσμεῖσθαι, monilibus & armillis. Sic & apud Plut. aliquoties. Scribitur etiam interdum gemino ρ, Περιδρεὲς, ἰδος, ἡ, pro eodem.

Ποικιλοδειρ-ος, habens collum varium, i. versicolor, maculosum, pictum.

Πολυδειρὰς, άδ-ος, ὁ, ἡ, ἡ, montium juga seu cacumina multa habens. Il. α.

Ταναοδειρ-ος, extensum seu protensum collum habens, cui procera cervix est. Aristoph. in Avibus.

Υ᾽ποδέρεον ου. τὸ, q. d. succollare, ornamentum colli.

Υ᾽ποδερὶς, idis, ἡ, torques, monile, Bud. ex Aristot. in fine. 5. de hist. anim. Est etiam extremi colli pars prior. Camer. vel ultima colli anterioris pars, cui proximè subest jugulum. Scribitur & ὑποδειρὶς

Δ Ε᾽ Κ Ω, video, aspicio, οῦμαι δέρκομαι ὁπ. ἐσιδεῖν ἐς ἅπαντα, acutis oculis unumquenque observo. Hinc est futurum secundum δρακῶ, & aorist. secundus ἐδράκον: & δρακεῖν in infinitivo.

Δερκόμαι, videor, aspicior. Sed in activa signif. potius usurpatur. Vnde apud Homerum, Il. γ, Δῶδν δερκόμενοι, χάμαζε δ᾽ ἔχεν ἀσπερχὲς Il. ε, Παύσατε παπταίνων. ὥστ᾽ αἰετὸς, ὃν ῥα τε φασὶν Ὑψιπέτῃ δερκιάδα. Et apud Plutarch. in Sol. δέρκονται εἰς ἥλιον. Et δέδορκα, οὐτ-ος, conspicatus, aspiciens, (ab ἐδέρχθην seu δέρχθην aorist. 1. poëtico. vidi,) apud Soph. in Ajace. Pind. apud Athen. l. 13. τοὺς δὲ Θεόξενα ἀκτῖνας ὥσπερ ἀμφιβλήστροις δρακεῖς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται. Et in præterito med. δέδορκα, ut ὀξὺ δεδόρκασι apud Luc. de cal. Vnde partic. δεδορκὼς, intentis oculis aspiciens, rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τῶν ἀθύμων, ὑπωπιάδισεν δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς μήτε σεσινωμένον.

Δέγμα, τὸ, aspectus. Eurip. in Phœniss. Δέργμος, ου, ὁ, idẽ. Hes.

Δέρξις, εως, ἡ, visio, actio ipsa videndi. Plut. de def. orac.

Δερκέσκω seu δερκεσκόμαι. idem quod δέρκω & δέρκομαι. Hom.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem q. δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. in Theog.

Δερκ-ος, ους, τὸ, oculus, visus. Nic. in Alexiph.

Δερκέων & Δόρξ, quòmodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Α᾽δερκὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, non videns, Hesych. Item obscurus. qui videri nequit. ἀφανὴς.

Α᾽δερκ-ος, ου, ὁ, ἡ, ἡ idem. non videns. Α᾽δέρκτως, adverb. apud Soph. in Oedipo Colon. ἢ πυμάτοισι τοῖς ἀδέρκτοις

Α᾽δρακὴς, ές, ὁ, ἡ, ἡ, qui visus beneficio destituitur. cæcutiens. Hesych.

Γλυκυδερκὴς, dulce videns aut aspiciens, seu dulcis aspectu.

Γυμνοδέρμων, nudus conspicior.

Διαδέρκω perspicio, trãspicio. Od. ξ, ὃ δ᾽ ὣς ἂν ναῦν διαδράκοι πολὺς ἀφρὸς.

Διαδέρκομαι, idẽ. ut διαδέρκομαι νεφέλης, perspicio per nebulã.

Εἰσδέρκω, intueor, inspicio.

Ε᾽πιδέρκω, inspicio, intueor. Hesiod. in Erg. Ε᾽πιδερκὴς, ες, ὁ, visus, sub aspectum cadens, quẽ intueri possumus. videndus, quem intueri & videre fas est. Plut. de aud. poëm. ex Empedocl.

Εὐδερκὴς, bene videns, oculatus, Hesych.

Λιθοδερκὴς γοργὼ in Epigr. quasi lapideo aspectu.

Ο᾽ξυδερκὴς, acutum cernens, acio oculorum acri præditus, perspicax. Vnde ὀξυδερκέστατ-ος. apud Herodotum.

Ο᾽ξυδέρκεια, ὁ, acumen visus. acies oculorum, apud Suid. Ο᾽ξυδερκὴς, ες, ὁ, visus acumini conferens. Ο᾽ξυδερκέω, ῶ, acutum cerno. Dicitur & ὀξυδερκὴς pro ὀξυδερκὴς. Vnde ὀξυδερκῆ & ὀξυδερκικὰ φάρμακα, medicamenta quæ oculos malè suo munere fungentes corrigunt. Sic ὀξυδερκία, acumen visus, Luc.

Ο᾽ξυδερκέω, ῶ, acutum cerno. Plut.

Παυδερκὴς, omnia videns seu intuens.

Περιδέρκομαι, circumspicio. unde περιδέρκεο, in Epigr.

Πολυδερκὴς, multos intuens, Hesiod. Φάος πολυδερκὲς ἠῶος.

Προσδέρκομαι, aspicio. Soph. in Oed. Col. λαβόσετ᾽ αὐτὸν προσδέρκου, προσφθέγξῃ παυσηχῆ.

Α᾽τρεκὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δέρμα, &c. vide in Δέρω. Δέρξις, vide in Δέρκω.
Δέρ-ος, δέρω, &c. vide in Δέρομαι.

Δ Ε᾽ΣΙ Ο Σ, ου, ὁ, apud Macedonas dicitur Iunius mensis, ut Suidas tradit. Legitur in titulo Concilii Nicæni, ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐνεακαιδεκάτῃ πρὸ δεκαπτείων Καλανδῶν Ἰουλίων, mense Desio decima nona die ante XIII. Kalend. Iulias.

Δέσις, δεσμὸς, &c. vide in Δέω, i. ligo.

Δ Ε Σ Π Ο᾽ Ζ Ω, F. όσω, dominor, dominium obtineo. Plato de leg. 5. τὸ μὲν ἓν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζουσα τοῦ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. πρὸς Φιλ. δεσπόζειν, ἀλλ᾽ οὐχ ἡγεῖσθ᾽ ἅπαντες ὑμεῖς πρέπειν πρὸς ὑμᾶς. Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere. ¶ Est etiam acquiri. Bud.

Δεσπόσυνα-ος, ου, ὁ, ἡ, herilis. ut δεσπόσυνα χρήματα apud Xen. in Oecon. Sic δεσποσύνης σκιᾶς dixit Eurip. ¶ Item, subst. filius herilis. apud Athen. l. 4. Et in fœm. gen. δεσποσύνη, ης, ἡ, filia herilis. Plut. in Lyc. ὧν ἐγένετο τὰς δεσποσύνας.

Δεσπόσιοι οἱ iidem qui δεσπόσυνοι. Eust.

Δεσποτὸς, ὸν, ὁ, dominabilis. Bud. ex Aristot. Polit. 7.

Δεσπότης, ου, ὁ, dominus, herus, propriè servi respectu dictus. Luc. in Nig. & Athen. l. 4. & 14. ¶ Item, cujus dominio homines aliqui, aut populus aut regio parent. ut δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, apud Aeschin. contra Ctesiph. Sic δεσπότης Ἀσίας apud Luc. Item rei possessa dominus. pro κεκτημένῳ. ut ἔδακτυλίου δεσπότης apud Luc. Fœm. est δεσπότις. apud Soph. Et δεσπότις, ιδ-ος, apud Eurip. & Plat. 3. de leg. δεσπότις αἰδώς. Et δέσποινα, ης, domina, hera. Plat. de leg. 7.

Δεσποτικὸς, herilis. ut δεσποτικὴν φιλίαν dixi in Epigr. & δεσποτικὸν δίκαιον apud Aristot. Eth. 5. herile jus. Itè qui dominari novit. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων apud Xenophon. Item imperiosus. dominandi cupidus. Aristot. Polit. 5. ἐλεύθερος ἀφαιρεθεὶς τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Sic Luc. Ptolemæũ dicit ἐν ἡλικίᾳ δεσποτικῇ πεφαμμένον.

Δεσποτικὸς, heriliter, dominorum more. Isocr. de pace.

Δεσποτέω, ῶ, f. ήσω, dominor. Plato in Tim. τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτεῖν.

Δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus. Isocr. Luc. Herodian.

Composita.

Α᾽δέσποτ-ος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, dominium non habens, nullius dominio mancipatus. Plutarch. de def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας. Α᾽δέσποτα sunt etiam, quæ ad fiscum devolvuntur, quia dominium nullum nec assertorem habent. Strabo l. 17. τῶν ἀδεσπότων, καὶ τῶν εἰς καίσαρος πίπτειν ὀφειλόντων. Interdum opponitur αὐθενδίκῳ. ut apud Plutarch. in Oth. ἀδέσποτος φήμη, fama incerto autore manans. Sic ἀδέσποτος ἐπίχαρμος, cujus incertus autor.

Α᾽δεσπότως, sine domino, item sine certo autore.

Ε᾽πιδεσπόζω, idem quod δεσπόζω.

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, dominus domus, herus, paterfamiliâs. apud Plut. in Probl. Rom. & sæpe in novo Test. Vtitur & Alexis, teste Poll. ¶ Item apud genethliacos, genituræ dominus, quem præsidem domicilii vocant.

Οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamiliâs pertinens. rei familiari conveniens, homini frugi congruens, vel patremfamiliâs decens. Cic. ad Atticum epist. 43. illa Silii & Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur.

Οἰκοδεσποτέω, sum paterfamiliâs, domui præsum, familiam rego, rem familiarem administro, i. Tim. 5. Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν, dicuntur quasi domini esse domicilii. Plutarch. de Placit. Philos. l. 5. c. 18.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, mascr. familias, q.d. domina domus: Plut. in Proverb.

Συνοικετία, ἡ, dominii societas, dominium duob. commune.

Φιλοδέσποτος, domini amans, seu dominii amás, i. qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. in Melp. de Scythis, οἱ πρῶτοι φιλοδεσποτίαν φασὶ ἔναι καὶ ἀδήσει μάλιστα. Τὸ φιλοδέσποτος, domini amor, seu dominii aliorum in se amor.

Φιλοδεσποτέω, dominum amo, seu dominatum amo aut affecto, apud Etym. & Suid.

Δεῦρο, &c. vide in Δέω i. ligo.

ΔΕΥΚΟΣ, ους, τὸ, apud Aetolos, inquit Etym. & Scholiast. Nicandri, est τὸ γλυκύ, i. dulce, dulcedo.

Composita.

Ἀδύσκης, ες, ὁ καὶ ἡ, exp. injucundus, amarus, acerbus, ut ἀδύσκης χόλωσα Apollonio, i. amara & falsa. Sic ἀδύσκης ὄλεθρος, amarum exitium, Eustat. qui tamen exp. etiam ἀδύκητος, derivans ἀδύσκης ex α priv. & Ionico verbo δέκω pro δέχομαι. Sic & ἀδύσκης φρήν idem expon. πικρός, & ἀδύκητος. Idem ἀδύσκης πότμος exp. ἀπροσδόκητος, inexpectatus, item ἀνήκεστος, ἀνίατος. Affertur & pro, nulla re indigens, ex α priv. & δέομαι, indigeo.

Παλυδύσκης, valde dulcis. Nicand. in Ther.

Δύομαι, vide in comp. ex Δύω, absum.

ΔΕΥΡΟ, & Atticè δεῦρι, huc, in hunc locũ. Od. ϱ Εὖ ἐλθὲ δεῦρο. veni huc. Sic il. γ. Δεῦρ' ἴθι huc ades. Demosth. de falsa leg. δεῦρο νῦν τὸ πρᾶγμα ἄγων ἐβάδιζε. Plutarch. in Galba, δεῦρο κἀκεῖ περιφερόμενος, huc & illuc jactatus. Idem in Coriolano, δεῦρο τὰ περὶ σοῦ τρέπε πρὸς ὑμᾶς, huc ad vos me convertere. Et Aristoph. in Nubib. βλέπε νυνὶ δεῦρο, huc respice. ¶ Dicitur etiã μέχρι δεῦρο, usq; huc, hucusq;. habetq; interdum significationem loci: ut apud Aeschinem. μέχρι δεῦρο ἱερὴ ἦν μοι, hucusq;, seu hactenus. Interdum & temporis: apud Platonem lib. 7. de legib. ὃς ἐξ ἔωθεν μέχρι δεῦρο ἀεὶ διελήλυθεμεν, i. ἕως τάνυν, hucusq;, ad hanc usq; horam. Eurip. in Medea, ἅπας γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τέτευκε βίος; usque adhuc. ¶ Aliquando ei præmittitur & articulus τό. Eurip. in Phœniss. ὦμμα παγχρῦ διοίσεον, Κἀκεῖσε κἀς τὸ δεῦρο, & illuc & huc. Sic Thuc. dicit μέχρι τοῦ δεῦρο, in hunc usque diem. ¶ Absolutè etiam nonnunquam ponitur, (omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili) pro, adesdum. Aristophan. in Pace. δεῦρο σύ, huc adsis tu. Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ædes mihi. Hinc factum est adverbium adhortandi, idem significans quod φέρε, ἄγε, age, agedum. Plato in Apol. καί μοι δεῦρο ἀπό, agedum dic mihi. Itidem & δεῦρί Nonn. pro ἄγε posuit. ¶ Usurpatur interdum & pro, hic. Apoll. Arg. l. 2. δεῦρο δαήμονες ὧδρες ἔασι, hic adsunt.

Δοῦρα quoque pro δεῦρο dici tradit Hesych.

Δεῦτε, huc agite: adverbium hortantis simul & accersentis Il. χ. Δεῦτε δύω μοι ἔπεσθον. Hesiod. initio Ergon, Δεῦτε Δὶ σὺν ἔπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. ἐκ παρακλήσε dicit Δεῦτ' ἄγετε, vacante altero illorũ. Il. γ. Plutarch. in Coriol. δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰόντες μετ' ἐμοῦ σωθῆναι θέλετε πικτερίας. Frequens in novo Testamento: ut Matth. 4. 11. 22. item 21. & 28. & Apoc. 19.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ᾱ, ὁν, secundus. Thuc. l. 6. νικήσας δὲ τῇ δευτέρᾳ τῇ πέμπτῃ ἐνικήθη. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia & virtute: ut secundus quoq; & alter apud Lat. Epigr. lib. 2. ἦλθ' ὁ δεύτερον Ἡρακλέα. Dignitate etiam & honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, i. secundus, inferior. apud Plut. Sic & res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur. itēq; aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ vel τίθησι, i. posthabet & postponit: apud Plut. Luc. & alios. ¶ Quum verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam posterior, vel etiam iteratus. ut δεύτερα φρονέοντες σοφώτερα. Dicitur verò venire δεύτερος χρόνῳ, qui venit post tempus statutum: & δεύτερος ἀνδρῶν, post alios, aliorum omnium postremus & ultimus. Dicitur & τῇ δευτέρᾳ apud Aristotel. in Oecon. postero die, postridie. Apud Herodot. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσεως, altero die ab incensione, postridie quàm incensus fuit. Apud medicos τὸ δεύτερον & τὰ δεύτερα dicuntur secundæ, i. fœtus involucrum & veluti secundus partus. Dioscor. lib. 1, cap. 87. ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει. Alii δευτέρια vocant. Et l. 3. c. 69. ἄγει δὲ καὶ ἐμμηνια καὶ δευτέρα. ¶ Item δεύτερα seu τὰ δεύτερα, secundæ partes secundi gradus præmia. Xenoph. Hell. l. 6. οἷον δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δεύτερά σοι δίδωμι. Dicuntur etiam δεύτερον, adverbialiter μετὰ, secundò, iterum. Hesiod. in Erg. σὺ δ' ὄφρα δεύτερον ἔσαι Ω δὲ ἔρδειν. Et Iliad. α. καὶ ἤρεθ' δεύτερον αὖτις. Adverbialiter itidem δεύτερα dicitur pro, secundo loco, pòst Xen. Hell. Ἰφικράτης δεύτερα μὲν τὸν Πελοπίδαν.

Δευτέρως, secundo loco, secundo ordine: seu secundò. Aristot. Ethic. l. 10. c. 5. & 8.

Δευτερόω, ῶ, secundò facio, itero, repeto. ut l. 3 Reg. c. 18. Itē pro, secundũ rectũ ingero. ut l. 1. Reg. c. 26. καὶ δεύτερόσω αὐτῷ Item pro traditiones doceo, ut testatur Hieron. in epist. ad Algas.

Δευτεροπαθής, ἐς, secundus actus.

Δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes vel vices: vel etiam secundus ordo, l. 4. Reg. c. 23. Δευτερώσεις dicuntur etiam traditiones hominum & veluti secundariæ leges, ut testatur Hieronymus.

Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, traditionum doctor. Hieron. in c. 2. Abacuc.

Δευτερεύω, ῶ, ὁ, exp. secundarius, vel secundanus, i. secunda die aliquid faciens. ut δευτερεῦσι ἤλθομεν. Sic Xen. Pæd. 5.

Δευτερεύω, secundus sum, secundas fero, secundum obtineo locum. Dioscor. l. 2. c. 47. σὺν μέλιτι κεράσας τὸ κύπειον, δευτερεύει δὲ τέτῳ τὸ Αἰγύπτιον. Plut. in Eumene, cum dat. δευτερεύειν αὐτῷ ἀπαξιῶντες, secundi ab eo esse, primas ei concedere.

Δευτερεῖα, τὰ, secunde, hoc est, secundæ partes, secunda palma, vel secundum præmium, id quod datur τοῖς δευτερεύσι. Plut. in Artox. σοὶ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς δευτερεῖα τῆς θυγατρὸς δευτερεῖα.

Δευτεριάζω, Bud. interpr. secundas partes ago, q. d. lampadã tibi trado ut mihi in actu succedas, apud Suid.

Δευτερίας οἶνος, lora: quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur, ut tradit Varro. Vide Poll. l. 7. & Plin. l. 14. c. 10.

Δευτέριον, ου, τὸ, secundæ. i. partus involucrum & veluti secundarius partus. apud Paul. Aegin. l. 6. c. 75. In qua signif. dicitur potius τὰ δευτερα. Aff. & δευτέριος (pro,) secundarius.

Δεύτατος, ultimus, postremus. Superl. est ex δεύτερος ut ὕστατος ab ὕστερος. Od. α, ὃς μὲν δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν.

Ἀμφιδεύτατος, (comp.) postremus, ὕστατος καὶ ἀκρεόβοτος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδεύτατα κρεῶν interpr. minutissimæ carnium particulæ, quoniam (inquiunt) in divisione & dissectione victimarum quod minutissimum est, postremum est.

ΔΕΥΩ, F. δύσω, rigo, madefacio, imbuo, tingo, Il. β, Ὥρῃ ἐν ἀμελγῇ ὅτε τε γλάγος ἀγλαὸν ἀρτύει δεύει & apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τὰ ἄμματος τὰς δακτύλας, ἀφεσπέρασε. Item misceo, subigo, mollio. Hesych. Apud Soph. ἐρεμνὸν αἷμ' ἐδεύσατο. exp. atrum fudi sanguinem.

Δεύομαι, rigor, madefio, imbuor. Il. ι, δεύονται δὲ δάκρυσι κόλποι. Et metaph. apud Luc. δεύομαι τῆς ποτῆς. Item pro δέομαι, egeo. (poëticè interpositio υ) vide in Δέω, i. egeo.

Δεῦμα, τὸ, irrigatio.

Δεῦτε, & Ζεύς, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Composita.

Ἀναδεύω, irrigo, imbuo, subigo. Plut. de primo frig. αὐαδεύοντες πολλάκις ἐλαίᾳ καὶ γάλακτι φύοντες, adipe & oleo sæpiùs inungentes & subigentes. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων νόμους, expon. infundo puerorum ingeniis mores.

Ἐλαιόδυτος, oleo imbutus, oleo rigatus. Epigr.

Καδεύω, madefacio. Hesiod. Fr. 2. κεφαλὴφι δ' ὑπέρθεν Πίλον ἔχεν ἀυκητὴν, ἵν' οὐδαμῇ μὴ καδεύσῃ, i. ὄμβρος ἔχῃ, inquiunt. Procl. & Moschop.

Προδεύω, antè imbuo, antè madefacio seu irrigo.

ΔΕΦΩ, F. ψω, excorio, pelle nudo. Item emollio, subigo, ut cum cera subigitur. Od. μ, v. 48.

Δέφεος, dicitur is qui sibi pelle nudat penẽ. Aristoph. in Equit. Οἵτε τὸ δέρμα τῶν δεφομένων ἀπέξεσθε.

Δεψέω, f. ήσω, subigo & emollio coriariorum more. unde δεψῆσαι, Hesych. μαλάξαι, Suidæ ἀπαλῦναι.

Composita ex δεψέω.

Ἄδεψητος, inelaboratus & rudis, nondum curatus à coriario seu pellione: ut ἀδέψητος βοέη, Od. ν.

Βοδέψιον, ου, τὸ, bovinum corium.

Βυρσοδέψης, ου, τὸ, coriari⁹, qui coria cõcinnat. Aristoph. in Pluto.

Βυρσοδεψικὸς, quo utuntur coriarii. vel ad coriorum concinnationem pertinens, ut βυρσοδεψικὴ ῥὰς, à Plinio coriarius frutex, à Colum. rhus sutorius, Apud Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, spurcitiæ pellium dum concinnantur.

Βυρσοδεψέω ῶ, Aristoph. coria concinno.

Γλωττοδεψέω, ῶ, fello, lingua morigeror.

Εὐδέψης, subactu facilis & emollitu. Hippocr. de artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα optimè subacta & curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.

Ῥιοδέψης, coriarius, idem cum βυρσοδέψης. Hesych.

Σκυδεψέω, ῶ, pelles mollio seu subigo, ut coriarii solent. Aristoph. in Pluto.

Σκυδεψικὸς, coriarius, qui pelles subigit & parat emollitque.

Σκυδεψικὸς, ἐς, ὁ, ad coriarium pertinens. Apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 23. σκυδεψικὴ κόπρος, sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasę. Quidam exp. fæces pellium.

ΔΕΧΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. γμαι, capio, accipio. Il. α. v. 226. Ἀλλ' ἄγε νῦν μάσιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα Δέξαι. Plut. in Themist. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Dicitur & πίστιν δίδοναι καὶ δέχεσθαι. Et δέχεσθαι τὸν ὅρκον. Aristophan. ¶ Item excipio, suscipio, Il. σ, ἐπεὶ ἐδέ με νοσφισσάμην Δέξατο σὺν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Et sine præpositione, ut δέχεσθαί σε χθών. Euripid. Sic δέχεσθαι τὴν τέχνην τὰς τραπέζας, Demosthen. Et cum solo accus. ut δέχεσθαι ξένους, Xenoph.

Xen. ¶ Item, admitto, recipio. Xenoph. Pæd. 4. δέχομαί σε ἱκέτην, admitto te ſupplicem. Greg. ἀδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, non admittis. Item *pro*, recipio in amicitiam & ſocietatẽ. Thuc. 3. ¶ Item *pro*, admitto: eo ſenſu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thucyd. 1. ἐδέξαντό τε τὰς λόγους. Sic δέχομαί σε τὴν εὐθυμίαν καὶ ἀγαπῶ Ἀλφειόντος, Plutarch. de Socr. dæm. ¶ Δέχομαι cum infinit. exp. volo, ſicut & ἐ δέχομαι, nolo. Iſocrat. οὔτε ταῦτα τότε δημηγορήσας ἐδεξάμην αὖ ζῆν. Aliquando exp. potius, non recuſo: ut apud Greg. καὶ παθεῖν τι ὡς καὶ τοῦτο δέχομαι. Item patior, ut apud eundem Greg. ἐ φέρε τ διωγμὸν, ἐδεχετο ἄοικον εἶναι καὶ ἀνέστιον. Item ſuſtineo (eo ſenſu quo dicitur ſuſtineo hoc facere) Plato de rep. 10. ποιᾶ δὲ ποιήσει ἃ σὺν ἐμοὶ ἐθέλει τι πονεῖν ἐν ἀρετῇ. Et Gregor. δέχεται ὑὸς ἀνθρώπε γλυφάς. Dicitur pro eodem & καθαδέχομαι. Item *pro*, ſuſtineo irruentem, ut apud Xen. Hell. 7. σὺν ἐδέξαντο τὸν ἐπέλασιν, ſuſtinere impetum. ¶ Item, expecto (pro quo in proſa dicitur potius ἀναμένω) Od. ι, Αἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μένων καλὸν ἐδεγμὸν Ἐνταῦθ' ἐλάσειεν. ¶ Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτῷ, in ſe recipere, præſtaturum ſe promittere, in qua ſign. dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶ Item, δέχεσθαι, interpretari (eo ſenſu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel in malam partem, i. accipere) Plato Dionyſio, σὺ δὲ αὐτὰ ὅπη βέλτιον δέξεσθαι τοῦτο δέχε. ¶ Eſt & verbum gramm. *pro*, intelligo, ut vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. de def. orac. οἱ μὴ καλῶς δεχόμενοι τὴν γλυφάν.

Δέχμην, per ſyncopen pro δεχόμην. Scribitur & δέγμην.

Δέχνυμαι idem qꝫ δέχομαι, accipio. Epigr. l. 6. Δέχνυσο μαρτυρίλιν.

Δεξαμενή, ἡ, receptaculũ, conceptaculum. Plato (ut inquit Bud.) materiã ſic vocat, quam etiã ὑποδέχεσθαι formarũ dicit. Interdũ peculiari ſignif. ſic dicitur aquarum receptaculum. hinc fit ut expon. etiam lacus, & ciſterna. Strabo (de Rom. loquens), ὥστε πᾶσιν οἰκίαν ἔχειν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας & κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, i. (inquit Bud.) ſubterranea conceptacula, ut ciſternas.

Δεκτὸς, q. d. accipibilis. ut de & *pro* grato (Lat. accepto) ponitur aliquoties in novo Teſt. (bilis.

Δεκτικὸς, capax, qui excipere ſeu admittere poteſt; ſuſceptiDέκτης, mendicus: ab accipiendo, quòd undique accipiat.

Δέκτειρα, ſuſceptor. Fœm. δέκτειρα, acceptrix, exceptrix, receptrix, i. quæ accipere ſeu excipere & recipere ſolet. in Epigr. & apud Aretin. l. 13.

Δεκτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus.

Δοχὸς ἡ, ὁ καὶ ἡ capax. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 6. (de terra nigra) ὑγρὸς ἅμα καὶ τὸ θερμὸν καὶ τὸ ὑγρὸν. Δοχαῖος, idem Nic. in Ther. σκαφίδεσσι δοχαίαις. Idem in Alex. δοχαίῳ Κλέωνι ξυμποτῆι.

Δοχὴ, ἡ, convivium: ab excipiendis convivis dictum. Luc. 6. c.

Δοχεῖον, ου, τὸ, receptaculũ, conceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματος ἐπὶ δοχεῖον. Δοχήϊον reſolutione Ionica pro eodem, in Epigr.

Δικομαι, Ionicè dicitur pro δέχομαι, accipio, recipio, frequens apud Herodot. qui & pro expecto uſurpavit. hinc derivata quæ ſequuntur, habentia κ pro χ.

Δέκεσθαι pro δεξέσθαι apud Homer. ab hoc Ionico δέκω ſeu δέκομαι derivat Euſtath. ut Il. ο, Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεκανόωνδε δέπασσιν.

Δεκάζω, corrumpo largitione vel munere. q. d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat. ut ſit quaſi δεχάζω ἀ δίχομαι, Iſocrat. θαυμάτων τῶν ζημίας ἐπικειμένης ἵνα τις ἀλῷ δεκάζων. Plut. in Galba, τὴν στρατιὰν ἐδεκάζε χρυσοῦ ἑκάστῳ Δαμνέων. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες. Luc. Item generalius, corrumpo, perverto. ut apud Syneſ. αἱ γὰρ δῶραι πολλαὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, pervertere ſententias. Exp. etiam, do decimam, à δέκα.

Δεκασμὸς, corruptio quæ fit largitione, corruptela judicii. Plut. hinc comp. Α δέκας κρίτης, Philoni judex qui non eſt corruptus accipiendis munerib. ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum ſe & ſincerũ exhibet, judicis incorrupti more. Α δεκάσως, incorruptè, ſinceré. Luc.

Δόκανα, τὰ, in agro Laced. dicti ſunt τάφοι quidam παρὰ τὸ δέκεσθαι τὰς παιδαρείδας, teſte Suida & Etym. meminit & Plut. in l. περὶ φιλαδ.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, Heſychio & Suidæ, ſpithama, palmus. Ariſtoph. in Equit. μεῖζον ἢ δοχμαῖν ἀμοῖν, duobus palmis majus erat. Poll. quoq; δοχμὴ & δακτυλοδόχμη vocari tradit quatuor digitos junctos & veluti concluſos ſeu coarctatos. idque & παλαιστὴ nominari. Euſt. cum Pauſan. δοχμὴ eſſe ait τὸν παλαιστὴν ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός, derivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, & paroxytonως etiam efferri.

Δέξι, Δοκὸς, Δάκτυλος, quomodo huc pertineãt, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſit.

Α'ναδέχομαι, ſuſcipio, recipio, excipio, tollo. Appian. apud A. Gell. l. 7. c. 8. (de delphine puerum amante) ἀπὸ ἓν καὶ περισπόμενον ὀίχηται ἀναδεχόμενος τ παῖδα ἐπὶ τ νῶτον, ſuſcipiebat puerum in dorſum, vel recipiebat dorſo, aut excipiebat dorſo, aut tollebat in dorſum ſuum. Item ſuſcipio apud me, recipio, receptum do alicui. ut ὁ δὲ ἀναδέξασθαι ἔσυς ἠθέλησε πολίτας τῶν ἐν μάχῃ ἀναστρεφομένων. Quo in loco ἀναδέχεσθαι. Bud. vult ſignificare, recipere, i. ſervare & colligere diſperſos. ¶ Α'ναδέχομαί τὸν παῖδα, penes me aſciſco puerum, Demoſth. adverſus Neæram. ¶ Item, recipio, ad me recipio, vel in me recipio, polliceor. Cum infinitivi futuro. Xenoph. Pæd. 6. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσσῳ πιστότερόν σοι φίλον, recipio, vel ad me recipio. Apud Demoſthen. τυθῆναι ἀναδεχόμενόν μοι παῖδα ἑστάναι. Item (cum accuſ.) μὴ ἄν τοῦτο παίσειν ἀναδέξαιθ' ἐφ' ἑαυτὸν τὰ ἐγκλήματα, omnia in ſe recepit. Α'ναδέχεσθαι δίκην, judicium promittere, quod faciunt ſponſores atque interceſſores vadimoniorũ, & qui judicatum ſolutum iri promittunt. Vide Bud. in pr. an. in Pand. ¶ Α'ναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα vel τὰ ἐγκλήματα, item αἰτίαν ἀναδέχεσθαι, apud Demoſth. in ſe crimen recipere, crimini ſe offerre, agnoſcere rem perpetratam, & ſe mandatorem profiteri. ¶ Α'ναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pœnas dare, Herodian. ¶ Exponitur etiam expecto, apud Suid.

Α'ναδοχὴ, receptio. Item, ſponſio, expromiſſio. Polybius, ἀπαραγαγεῖν ἀπέλυσε τὸν Λεόντιον ἄνευ τῆς αἰαδοχῆς.

Α'ναδοχὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Α'ναδοχεύς, έως, ὁ, receptor, receptum dans alicui. Item, repromiſſor, ſponſor. Plut. in Dione. Apud Dionyſ. Areop. ſic dicitur qui vulgò patrinus.

Α'νταδέχομαι, viciſſim accipio.

Α'ποδέχομαι, recipio, admitto. cui opponitur ἀπορρίπτω apud Lucianum, ἀρχαιομαθῶς ἐξεπαίζοντος, τὰ μὲν παρακεκινημένα ἀπορρίπτειν, ἀποδέχεσθαι δὲ τὰ δίκαια καὶ σύνηθα καὶ ἀκέλευστον τὸν τύπον. ¶ Item (ad res inanimas translatum) acceptum habeo, probo, approbo, aſſentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accuſativo rei. Plato de rep. libr. 2. ὅτε τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν τοῦτο ἀποδέχεσθαι Iſocrates ad Philippum, ἃ μὴ ἀποδεχόμενος τοὺς λόγους τοὺς οἰκείους. πολλὴ αὐ ἡσυχία ἔσται. Cum genitivo perſonæ, ut Plato de republica l. 2. οἶμαί σε τοὺς ποιητὰς, ἔστιν οὓς τῶν λόγων, σὸν ἀποδέχεσθαι, i. tibi non aſſentiri, non aſtipulari. Cum accuſativo etiam perſonæ (ſed rarius) conſtruitur. Iſocrat. ad Demonicum, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μὴ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Sæpè cum accuſativo rei & genitivo perſonæ. Plut. de muſica, ἀποδέχομαι μὲν ἐν τ σωτέσεως τ Διονύσου λύσεως. Annotant. grammat. dici ἀποδέχομαί σε τ ποιητὴν, & ἀποδέχομαί σε τὴν ποιητήν.

Α'ποδεκτέος, α, ον, ὁ, recipiendus, admittendus.

Α'ποδοχὴ, ἡ, receptio, admiſſio. Approbatio, cõmendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δώρημα, donum dignum quod acceptum habeatur, vel quod approbetur. Apud Dionyſ. Halic. ἀποδοχῆς ἠξιῶθη. Bud. exponit laude & commendatione dignabatur. Apud Laërt. ποιητὴς ἀποδοχῆς ἄξιος, probatiſſimus, ſpectatiſſimus.

Α'ποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium.

Α'ποδεκτὸς, ὴ, όν, (q. d. admiſſibilis) dignus admitti & recipi. Apud Baſilium gratus & acceptus, probatus.

Α'ποδέκτης, ου, ὁ, vel Α'ποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. receptor. Α'ποδέκται & ἀποδεκτῆρες, (inquit B.) ſunt coactores tributorum & vectigalium. Ariſtot. de mundo, ἐπὶ τοὺς τελώνας καὶ τὰς ἀποδέκτας.

Decomp. Εὐαπόδεκτος, idem quod ἐκτὸς.

Διαδέχομαι, excipio, ſuccedo. Propriè q. d. accipio per alium ſeu alios. ut τὴν βασιλείαν Ἀλφδέχεται, Herodian. 4. Sic dicitur τὴν ἀρχὴν Ἀλφδέχεται, item τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic & τὰ πατρίμια dixit Aphr. Ἀλφδέχεται πολλὰ πάθη τῆς συγγενείας, i. liberos ſuccedere multis morbis parentum. Iungitur & accuſativo perſonæ. apud Laërtium, διεδέξατο Σπεύσιππον, & Α'γεσίλαον Ἀλφδεξάμενος. Dicitur & res una aliam Ἀλφδέχεται. Baſilius de vita ſolit. δύναται πάλιν τὰς αἰαγνώσεις Ἀλφδεχόμενα.

Διαδοχὴ, ſucceſſio, ut Ἀλφδοχαὶ κλήρων, ſucceſſiones in hæreditatibus. Item ἐκ Ἀλφδοχῆς & κατὰ Ἀλφδοχὰς per ſucceſſionem, alii ſuccedente alio, ſeu per vices, viciſſim, per manus. Ariſtot. de mundo, τ φρυκτωρίαν καὶ τὰς Ἀλφδοχὰς πυρσούντων, ſpeculis per vices tollentibus accenſas faces: ſeu, ex ſpecula alia atque alia deinceps ſublatis ignibus.

Διάδοχος, ſucceſſor. Iſocr. ἡγεμὼν Ἀλφδόχους αὑτῷ τ κληρονομίας. Plutarch. in Lycurgo, Ἀλφάδοχον τῆς βασιλείας. Sic Ἀλφδοχοι dicuntur qui in imperio & prætura ſuccedunt. Xen. Hellen. 1. Apud Thuc. Ἀλφάδοχοι νῆες, naves ſuccedentes. Ἔργα Ἀλφάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Dec. Α'λφάδοχος, carens ſucceſſorib. jugis, perpetuus. Greg. Ἐκλαλφδοχὴ, ſucceſſio.

Εἰσδέχομαι, admitto intrò, recipio intrò. Εἰσδοχὴ, admiſſio.

Decomp. Ἐπισδέχομαι, inſuper admitto & recipio intrò.

Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio ſeu admitto.

Ἐνδέχομαι, excipio, ſuccedo. Herodot. τότε ἐνδέξασθαι τὴν βασιλήϊον. Sic ἐνδέχεσθαι τὴν ὀχλὴν, & Ἀλφδέχεσθαι, Pauſ. in Lac. *pro* eodem. ¶ Item, expecto. Baſil. ἐνδέχου πάντοτε. Μὴ λιμὸν ἐνδέχε Ἀλφ' χρυσὸν, μὴ αἰάμβε σιδηρίαν. Sic ſæpè in novo Teſt.

Ἐνδοχὴ, exceptio, ſuſceptio. Item expectatio. περισσοδοκία.

Ἐνδοχεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, ſive ciſterna, ſive alio hujusmodi, ut apud Joſephum, τῶν ἐνδοχείων πληθόντων τὸ ὕδατος.

Ἔκδεξις, exceptio, ſucceſſio: ut ἔκδεξις βασιλήϊος apud Herodot. ſucceſſio regni. Apud Hippocr. exp. ἀποδοχή.

Ἐκδεκτικὸς, ex Vlpiano exp. exceptorius.

Decomp.

Decomp. Ἀπεκδέχομαι, expecto, Σωτῆρος ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp.3. & alibi. Ἀπεκδοχὴ, expectatio. Damasc.

Συνεκδέχομαι, unà excipio seu recipio. Συνεκδοχὴ, synecdoche: figura gramm. de qua vide Fab.l.8.c.6. Συνεκδοχικὸς, synecdochen habens. Συνεκδοχικῶς, per synecdochen.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ἐνδέχομαι, admitto, recipio. Ἐτ κατὰ τοῦτο ἐνδέχεται τὴν αἰτίαν. Dem. crimen in se recipere. Ἐτ Phil. de mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittunt. Apud Thuc.l.3. ἀδὲ τοῦτο ἐνεδέχετο, probabat. ¶ Ἐνδέχεται (impersonaliter positum) fieri potest, facultatis est nostræ. Aristot. Rhet.1. ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πυθέσθαι. Demosthen. οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ ἐπεῖν, fieri non potest. Item usu venit, vel usu venire solet. Thuc. l.1. ἐνδέχεται γὰρ τοὺς ξυμφέροντας τῶν πραγμάτων ἐκ ἴσου ἀμφοῖν χωρῆσαι. Apud Isocrat. τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, exp. licet & concessum est. Et in partic. καθ' ὃ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit, Synes. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad ejus fieri potest.

Ἐνδεχομένως, quàm fieri potuit maximè. Pol.

Decomp. Ἀνένδεκτος, qui non ἐνδέχεται, non contingens seu accidens. vel nunquam contingens: ideoq; ἀδύνατος ut ἀνεγχείρητος. Greg. Hesych. ἀνένδεκτον exponit ἀπαράδεκτον,

Ἐπιδέχομαι, accipio, recipio, admitto. Exponitur etiam expecto & excipio.

Ἐπιδοχὴ, receptio. Exp. & susceptio. Item successio. Thuc.

Decomp. Ἀνεπίδεκτος qui capere seu percipere non potest, vel admittere, non capax, Bud. ex Gregor. πονηρὸν καὶ ἀνήμερον καὶ ἀνεπίδεκτον παντὸς λόγου. Et ex Basil. σὺν ἀνεπιδέκτοις ἐσι κακίας. Idem etiam significat quod ἀνένδεκτος & ἀνεγχείρητος, qui non accidit seu accidere potest.

Καταδέχομαι, recipio, admitto. cui opponitur ἀναβάλλω, Bud. ex Demosth. Et ex Pand. καταδέχεσθαι τὸ λεγόμενον. Idem interpr. probo, ex Basil. Et sustineo, (i. possum & non recuso) ex eodem.

Καταδοχὴ, receptio. ex Plat. de leg.

Παραδέχομαι, excipio, admitto. Plat. Ἡ φαύλη ῥίψασα τοῦ παντὸς ἀπαραδέκτου ἐκ τῆς πόλεως. Chrysost. παραδέχεσθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἡδονάς. Item accipio à majoribus, fama referente accipio. Plato de leg.4. φήμῃ γὰρ παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαριότητος ζωῆς. ¶ Item, suscipio, incepto; Bud. ex Dem. ¶ Παραδέχθη (pass. signif.) ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, ut medicina recipiatur.

Decomp. Ἀπαράδεκτος non receptus. vel qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam activè, non recipiens.

Δυσπαράδεκτος, difficilis admissu seu perceptu.

Εὐπαράδεκτος, acceptu (seu q. d. acceptatu) facilis, ex Basil. epist. ad Greg.

Προσδέχομαι, præterea accipio. ¶ Item admitto & probo. Polyb. τὸ προσδεξάμενον τοὺς συμμάχους ὁ δῆμος. Item expecto. Xen. & Hom. qui πολυδέγμων dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut ὑποδέγμων pro ὑποδεχόμενος.

Πρόσδεγμα, apud Soph. Trach. susceptio.

Προσδεκτὸς, acceptus, gratus.

Decomp. Δυσπροσδέκτος, qui ægrè admittitur seu recipitur, ideoq; ingratus, molestus. Plutarc. initio libelli de virt. & vit. λυπηρὸν καὶ ναυτώδη καὶ δυσπροσδέκτον παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parùm accepta & grata.

Εὐπροσδέκτος, acceptu seu receptu facilis. Item acceptus. 2.Cor.2.c.ad Rom.15. 1.Pet.c.2.

Ὑποδέχομαι, suscipio, excipio, recipio. Herodian.8. τὰς πύλας αὐτοῖς ὑποδέχονται & ὑποδεχόμενοι δόμων ἔσω, Hom. & ὑποδέχεσθαι οἰκάδε, recipere in ædes. Aristophan. Apoll.2. εἰς ὑποδέχεσθαι δόμοισιν Ὑπ' Ἀθήνης. Item ὑποδέχεσθαι, excipere familiariter. Item pro, excipere hospitio, Demosth. ad Timoth. Et Plat. l.12. Leg. & pro excipere seu accipere epulis. Antipho, ὁ μὲν ἡμᾶς Διὶ κτησίῳ καὶ Ἑρκείῳ ὑποδεχόμενος. Et Plut. in Alex. ¶ Ὑποδέχομαι (de muliere dictum) concipio, ex Xen. ¶ Dicitur & πῆμα (i. calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od.ξ. v.275. i. excipere seu adoriri vel invadere. ut quidam interpr. ¶ Item, excipio seu sustineo irruentem, resisto, ἀνθίστημι, apud Hom. & Xenoph. ¶ Item in me recipio, me facturum recipio, polliceor. Homer. Herodot. & Thuc. cum accus. item cum fut. infin.

Ὑποδεξιοῦμαι B. ex Herodoto, pro portu navium capace. At Ὑποδεξὶη, Il.ι pro apparatu quo quis excipitur.

Ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipse excipiendi actus. Herod.4. οὐ περιέψομαι παύτα ἐς ὑποδοχὴν τὴν Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum & convivium quo quis excipitur, Plut. ¶ Item receptatio. ut Thuc.1. καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὰς τῶν ἀφισταμένων, servorum fugitivorum receptationem. ¶ Item receptaculum, ut καθαπερ ἀγγεῖα ὑποδοχὰς ὁμοίους ὕδασιν, Aristot. Pol.7.c.11. ¶ Item, favor, subscriptio in causa & approbatio. apud Aesch. ἐν ἐξ ὑποδοχῆς ὧν ἔπαθε ποιῇ Φιλοκράτη.

Ὑποδοχεὺς, exceptor, susceptor. Et peculiari signif. qui excipit convivio, ἑστιατωρ.

Decomp. Φιλυποδόχος, qui solet excipere convivio.

Composita sine præpos. ac primum ex prima pers. præt.

Θεοδέγμων, Dei seu rerum divinarum susceptor. Nonn.

Κυμοδέγμων ἀκτὴ, fluctus excipiens littus. Eurip.

Νεκροδέγμων, mortuos recipiens. Ita dicitur orcus ab Aeschylo, quòd manes defunctorum excipiat.

Comp. ex tertia pers. præt. itidem sine præpos.

Ἄδεκτος, exp. non acceptus aut receptus, seu admissus: item act. qui non accipit, expers, exors, ut ἀδεκτος κακῶν.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοδέκτωρ ορος, ὁ ἡ, idem quod θεοδέγμων. Hesych.

Κακοδεκτάω, malè excipio. Hesych.

Παιδέκται, omnia continentes libri. omne rerum atq; doctrinarum genus continentes libri. Gel.l.13.c.9.

Παιδεκτὴς, οῦ, ὁ ἡ, omne seu omnia accipiens vel recipiens. ut Παιδεκτὴς φύσις apud Plat.

Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit & admittit saltantes, qui choreis præest. apud Suid.

Alia compos. habentia in penultima o sequente χ vel κ, prout vel à δέχομαι vel ab Ionico δέκομαι formata sunt.

Αἱμοδόκον ἀγγεῖον, vas sanguinem recipiens, sanguinis receptaculum. Suid.

Ἀνθοδόκος, ου, ὁ ἡ, flores recipiens. ut ἀνθοδόκος πλάξ, apud Mosch. Idyll.2.

Δωροδόκος, ου, ὁ ἡ, qui munera capit, qui muneribus acceptis corrumpi se patitur. sordidus. Dion. Long. Et apud Aristoph. δωροδόκοις πράγμασι.

Δωροδοκία, ἡ, munerum acceptio, sordes. Aeschin. contra Ctesiph. Dinar. contra Dem. Plut. in Artox. ¶ Est etiam crimen & judicium contra judices numarios & sordidos apud Lysiam. ¶ Ammonio est etiam numerum datio seu donatio.

Δωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, munera capio, accipio munera corrumpentia & sordida Dem. de falsa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Aeschin. δωροδοκῶ παρά τινος. Et apud Herod. ἐδωροδόκησεν χρήματα πολλὰ, multum pecuniæ per corruptelam dono accepit. Item, muneribus corrumpo. Laërt. in Xenocr. τὸν μὲν ἤδη ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδεὶς λεγέτω ἐπηγάγεσθαι.

Δωροδοκῆμα, accipio munera corrumpētia & sordida. Dem. de falsa leg. ὅτι ἢ τοῦτ' ἀπώλεσ' δεδωροδόκηται. Et τὰ δωροδοκηθέντα σοι, quæ muneribus corruptus fecisti. Aeschin.

Δωροδόκημα, τὸ, quod sordidè acceptū est, per corruptionem acceptum, munus quod sordidè accipitur. Dem. & Aeschin.

Decomp. Ἀδωροδόκητος, qui munera sordida non accepit, qui largitionibus & muneribus se corrumpi passus nō est. incorruptus. Aeschin. contra Ctesiph. Ἀδωροδοκήτως, sine munerum sordidorum acceptione, incorruptè, integrè. Dem. pro cor.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus. ¶ Item, sordida munera accipio. Aristoph. in Vesp. οὐ φησὶ λαστὰς καταδωροδοκῆσαι, negat se veritū dona cepisse. Et in passivo pro eodē apud eundem in Ranis, ἢ τὸ πόλεως χρήματ' ἐξολωλέναι ἄρχοντ' καταδωροδοκεῖ.

Ἐλαιοδόχος & ἐλαιοδόκος, oleum capiens. ut ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vas olearium.

Ἐμβρυοδόχος, receptor τοῦ ἐμβρύου. Luc. in Lexiph.

Ἐντοδόκος τροχιὰ, tudicula seu cochlear quo τὸ ἔντος δέχεσθαι & ex olla depromimus pultem. In Epigr.

Ἑστιοδόκος, idem quod ἑστιοδέγμων suprà. Nonn. Dicitur & pro eodem ἑστιοδέχος vel ἑστιοδόκος.

Θεσμοδοκέω, legem accepto & admitto.

Θυοδόκος, suffimentorū receptor. ut θυοδόκοι βωμοὶ apud Hesych.

Θυοδόκον, sub. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum.

Ἰοδόκος, sagittarum receptor vel receptrix. ut Od.φ, ἰὴ δὲ φαρέτρη.

Ἰοδόκος. Dicitur subst. antivè etiam ἰοδόκη, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, pharetra, sagittarum receptaculum. Apoll. Arg.2. Ἰοδόκη τετάνυστο κατὰ μέσσον ὤμοιο.

Ἰσοδόκη, ἡ, mali nautici receptaculum, Iliad.α, Ἰστὸν ἰσοδέκης πέλασσαν ἐστονόεσσαν ὑφῆτες.

Καπνοδόκη, & καπνοδόχη. item καπνοδοχεῖον, q. d. fumi receptaculū, caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη.

Κρεωδόκος, ad recipiendas & asservandas carnes factus. ut κρεωδόκον ἀγγεῖον.

Κρεηδόκος. pro eodem, in Epigr.

Κελοδόκη, sive κελοδόκη, ariétaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in l. de machinamentis.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium.

Μελανδόκος κίστη, arcula recipiēdo atrameto, atramentarium.

Μητροδόκος, à matre receptus. Pind. (In Epigr.

Μοιροδοκέω, partem capio, particeps sum. apud Suidam ex Anti-

Μυοδόκος, mures recipiens. (phonte.

Μυστοδόκος, dicitur οἶκος, domus quæ mystas recipit, apud Aristoph. in Nub. (κλινῆς.

Νεκροδόκος, idem quod νεκροδέγμων, de quo suprà. ut νεκροδόκος ξενοδόκος, vel ξενοδόκος, & poëticè ξεινοδόκος, (q. d. hospitū receptor seu susceptor) hospes. Exp. & caupo. Hom. Plut.

Ξενοδοχία hospitum exceptio seu susceptio. Xen. in Oecon.

Ξενοδοχεῖον vel ξενοδοκεῖον, locus in quē hospites recipiuntur. Quidam interp. hospitium, Potest exponi etiam, caupona.

Ξενοδοχέω, ῶ, hospites excipio, hospitio excipio, idem quod ξενίζω.

Οἰνοδό-

Ὁ δυιδέκης, q. in via excipit viatores. Vide & in comp. ex δοκίζω.

Οὐροδέχης, qui urinam recipit. ut ὑροδέκης κύστις, apud Alex. Alph. vesica quæ urinam recipit. Οὐηδέχης, pro eodem. in Probl. l. 1.

Οὐροδόχη, urinæ receptaculum. matula seu matella. vas urinarium. Sic potest dici etiam vesica.

Παυδόχος, ε, ὁ, & Παύδοκος, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adjectivè) omnes capiens.

Παυδοχὶς, ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Παυδοξ, οκος, ὁ, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Παυδοχὺς & Παυδοκεὺς, έως, ὁ, q. quilibet hospitio excipit. hospes meritorius. Plut. ἐφὶ ἀορ. Metaphoricè etiã capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας παυδοχῆ τε καὶ τροφῆ.

Παυδοκεύτρια, ἡ, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit. Aristoph. in Vesp. Item caupona ibid.

Παυδοχεῖον seu παυδοκεῖον, & παυδοχιον, ε, τὸ, taberna diversoria. publicum diversorium. ubi unusquisque hospitio excipitur. Plutarch.

Παυδονία, ἡ, promiscua omnium exceptio.

Παυδοκεύω, promiscuè hospitio excipio. Plato. l. 10. de leg.

Παυδοκεύσις, promiscua hospitum exceptio. Plat. l. 8. de leg.

Πολεμηδόκης, & Doricè πολεμωδόκης, bella suscipiens. in Epigr. epithetum est Minervæ.

Σιτοδόκος, capiens seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκη, receptaculum frumenti aut ciborum. Poll. l. 6. c. 7.

Σμιλοδόκος, qui excipit apum examina. ex Epigr.

Στομοδόκος, loquax, loquutulejus. Hesych. & Poll.

Τρυτοδόκη, per syncopen pro τρυτανοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigr.

Ὑδροδόκης, aquam excipiens seu recipiens. ut lacunæ, cisternæ, vasa aquaria & quævis alia aquæ receptacula. Adjectivè ὑδροδόκης κάλπος, Poll.

Χοληδόχος, fel seu bilem recipiens. ut χοληδόκης κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è jecinore manantem recipit.

Δεψέω, vide in Δέφω.

ΔΕΩ, F. δήσω δησα, & εδησα. ligo, alligo, vincio. Il. υ, Δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι. Thuc. 3. ἀλυσει δήσας πρὸς τὴν δᾶλον. Dicitur in secunda persona δεῖς in tertia δεῖ, potius quàm δᾷς, & δᾷ. Invenitur tamen δεῖν in infin. apud Plat. in Crat. τὸ δὴ ἁπλοῦν καὶ δεῖν ταυτόν ἐστι. Item vincio, in vincula conjicio, ut apud Demosth. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thuc. 8. καὶ ἄλλους ἔδησαν. Herodotus. δήσαντες ἐς πέδας. Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κωλύσαι. Vide Eustath. ¶ Item, absum. Cum genit. & infinit. Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, multum abest ut pro me ipso defensionem suscipiam. Sic ὀλίγου δέω δακρύσαι parùm abest quin fleam. Invenitur etiam apud Isocr. παρὰ μικρὸν ἐδέησε ἀποθανεῖν ἅπαντες, pro μικρὸν ἐδέησε. Impersonaliter etiã dicitur itidem cum genit. & inf. Plato in Apol. πολλοῦ δεῖ ἄτιτος ἔχειν. Sic πολλοῦ δεῖ τοῦτό με ποιεῖν. ¶ Interdum Δεῖ (impersonaliter usurpatum) significat, opus est. Cum genit. ut Plat. de rep. 2. πλειονων δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευὰς. Xenoph. pæd. 1. πολλῶν σοι δέησε, multis tibi opus erit. Apud Eurip. cum dat. personæ & accusativo rei, ὃ πολλοῖς μοι δεῖ. Item alia constructione dixit, ἓν δὲῖ μόνον μοι, una re est mihi opus. Reperitur etiam δέω pro, opus habeo, indigeo. Plato, παραδείγματος ὧ μακάριε οὐ μοι δεῖ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδῆκε. Itẽ δεῖ, oportet, par est, necesse est. Isocr. ἃ δεῖ πράττειν. Dem. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ βοηθείαις πολεμεῖν. Idem, δέησειν αὐτὴν, necesse futurum putavit.

Derivata ex δέω, i. ligo.

Δέομαι (& interdum δεῦμαι) ligor. Item vincior. unde δεδέσθαι, vincietur. in vincula cójicietur, Plat. & Xen. ¶ Item, media voce, idem quod δέω, ligo. ut Il. β, Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Alias significat vide in Δέω, opus habeo.

Δεσμὸς, ὅ, ὁ, (& in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. Il. ε. χαλεπὸς δέ ἑ δεσμὸς ἐδάμνα. Plut. de nõ fœner. ἀλύσεις ἔχουσας ἓξ δεσμά. Item nexus, ut apud Dem. in Timocr. ἤ τινι ἀποστερήσαντα δεσμὸν, si quis nexu mutilatus est. Ponitur & pro fasciculo, a pud Poll. & Eust. dicentes φρυγάνων δεσμοὶ. Dicitur & τὸ δέσμα, unde δέσματα, apud Hom. Il. χ. Od. α & φ.

Δεσμόω, ῶ, ligo, vincio. Itẽ colligo, connecto. Aphr. in Probl. ψάμμος ὑγρότητι δεσμεμένη. Et apud eundem, κύνες μόνοι δεσμοῦνται τῇ τοῦ ὀχέως. Interdum pro, in vincula seu in carcerem conjicio.

Δεσμώτης, ε, ὁ, vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur. captivus. Soph. Et δεσμᾶνις, (fœm. gen.) vincta, captiva. Soph.

Δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines. carcer. Vnde εἰς τὸ δεσμοτήριον εἰσαγόντων apud Dem. Interdum etiam vinculum, compes. q. d. ligamentum.

Δεσμεύω, ῶ. etiam dicitur, ut δεσμόω, unde ἐδεσμεῦτο ἀλύσεσι, Luc. c. 8.

Δεσμεύω, idem. Δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum.

Δεσμὸς (pro δεσμώτης, quod usitatius est) vinctus. qui est in vinculis. qui est in carcere. In novo Test.

Δέσμη, ἡ, fasciculus. Athen. Δεσμὶς, diminut. fasciculus. Ponitur & pro δέσμη.

Δέσμα, ατος, τὸ, pro δεσμὸς vinculum. Item fasciculus.

Δεσμάριον, ε, τὸ, parvus fasciculus. in Hippiatria, ὑποκάτω δεσμάριον ἐν.

Δέσις, ligatio, connexio, junctura. ut δέσις τῶν νεύρων.

Δετὸς, ligatus, vinctus. Δετὴ, pro facibus in fasciculum colligatis. Il. λ, Καιομέναί τε δεταί.

Δίδημι, idem quod δέω, ligo. factum esse ex δέω, cujus fut. δήσω, tradit Eust. sicut δίδωμι ex δῶ, cujus fut. δώσω.

Δέμας, Δῆμα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm præfixam habentia præpositionem.

Ἀμφιδέω, circumligo. Apoll. Rhod. Arg. 4. ὧκα δ' ἀμφίδεον Ἀμφι-

Ἀμφίδετος, utrinque ligatus, circumligatus. (δετον.

Ἀμφιδέτες, Hesych. armillæ, annuli, hoc est, orbiculi quibus vel manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligãtur & circundantur, idque vel ornatus causa vel captivi alicujus retinendi gratia. Dicuntur & ἀμφιδέαι, & in neutro genere ἀμφίδεα. Et metaph. ἀμφίδετον Hippocr. dicitur oculi matricis circumferentia & labrum, quod cucurbitæ labris simile esse ait.

Ἀναδέω, ῶ, religo, vincio. Plut. in Pericle ἀναδήσαι δᾴδας πρὸς ἕκαστον κέρας. Item redimio, corono, Thuc. libr. 4. χρυσῷ στεφάνῳ ἀναδήσαι. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Ἀναδέομαι, οῦμαι, vincior, coronor.

Ἀνάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur. corona. Eur.

Ἀναδεσμόω, religo, idem quod ἀναδέω.

Ἀνάδεσμη, ἡ, redimiculum, hoc est ornamentum capitis quo mulieres utuntur in religandis capillis ne sparsi fluant.

Ἀνάδεσις, religatio. Luc. ἀναδέσεις τῆς κόμης.

Ἀνάδετος, religatus, revinctus. Euripid. in Hecuba. πλόκους ἀναδέτους dicit vel quæ supra caput ligantur, vel quibus retingantur crines, ut τῇ ἀναδέσμῃ.

Ἀνάπεδος, ῶ, religo, illigo, prælego. Diosc. lib. 2. ἀποδήσας χάρτῃ Ex pass. ἀποδέσαι, apud Aristot. de gen. an. li. 4. τὴν δεξιὰν ὀρχιν ἀποδεσμήσας ἢ τὴν ἀριστερὰν.

Ἀνάπεδησις, religatio.

Ἀνάπόδεσμος, fasciculus. quod simul colligatum est. Apud Diosc. l. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa caput mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas continens, q. d. mammillare, apud Luc.

Ἀναποδεσμόω, ῶ, vel ἀναδεσμέω, colligo, religo. unde ἀποδεσμέομαι λίνῳ, Diosc. Ἀναποδεσμάω, idem.

Διαδέω, ῶ, revincio, redimio, obligo, cingo, Gal. ad Gl. χεῖρας καὶ πόδας ἀφεῖσι. Luc. διὸν ἀμφιθέμενοι τὴν κεφαλὴν διεδέδεσο.

Διάδημα, τὸ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quædam. diadema, corona. Vide Plutarch. in Lucullo.

Διαδεσμόω, pro ἀμφιδέω, ex Gal.

Ἐνδέω, ῶ, religo. Luc. Item appendo. Bud.

Ἐνδεσμόω, religo. (sequente abl.)

Ἐνδυσμεῖν, irretire, apud Greg.

Ἐνδέω, ῶ, illigo, astringo, implico, irretio. Il. β, ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Plato de leg. ἐνδέω ἐς νόμον. Ἐνδεδέσθαι ὅρκίοις, jurejurando obstrictum esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2. ἐνδεδεμένοι ἀστέρες, fixæ stellæ.

Ἔνδεσμα, τὸ, vinculũ quo aliquid illigatur: vel etiam id ipsum quod illigatur.

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo: item implico, irretio, involvo.

Ἔνδεσμος, illigatio, junctura: item illigamen, hoc est, id quo aliquid illigatur, vel illud ipsum, quod illigatur. Exp. vinculum, fasciculus. Diosc. l. 3. c. 97. ἔνδεσμον vocat linteum cui aliquid illigatum est. (Diosc.

Ἔνδεμα, τὸ, id quod illigatur. gestamen collo appensum,

Decomp. Χρυσόδετος, auro illigatus vel inclusus.

Ἐπιδέω, ῶ, obligo. ut Gal. ἐπιδῆσαι τὸ ἠλκωμένον μόριον. Et ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, obligata habens vulnera.

Ἐπίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Aristoph. in Vesp. Ἀ Bud. exp. fascia, apud Dioscor. αὐτὴ ἐπιδέσμου ἀφειμένη.

Ἐπιδεσμέω, ῶ & ἐπιδεσμεύω, obligo.

Ἐπίδεσις, obligatio.

Decomp. Ἀνεπίδετος, ε, ὁ, ἡ, non obligatus. Gal. ἕλκη ἀνεπίδετον ἐῶντες.

Καταδέω, ῶ, deligo, devincio, astringo, obstringo. Od. ξ, Ἔνθ' ἐμὲ καταδήσαν. ¶ Item, prohibeo, impedio, apud eundem. Ex Herodoto aff. pro, convinco. quia quem convincimus, velut obstrictum tenemus. Itẽ pro, incanto. Bud. ex Dionys. Areop.

Καταδέομαι dicitur pro, devincior, astringor.

Κατάδεσμος, vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Accipi etiam à Plat. l. 11. de leg. & 2. de req. pro incantatione scribit. Bud. Sic Synes. dixit. ἐπῳδὰς καὶ καταδέσμους καὶ ἐρωτικὰς καταναγκας. Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Κατάδεσις, astrictio. Et pro incantatione. apud Plat.

Decomp. Ἐγκαταδέω, illigo. Plato in Phæd. (de anima loquens) ἓ λύπαις σαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖ.

Περιδέω,

Περιδέω, circumligo, obligo. Xen. σακκία περιδεδεμένα. Aristoph. περιδησόμεθα πώγωνα. Et in pass. voce ac sign. Plat. de leg. 8. ὠτὶ ἱμᾶντων περιδεδέμεθα.

Προσδέω, ῶ, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίους σανίσι προσδήσας. Particip. προσδεδεμένος & προσδεθείς, alligatus. Et metaph. addictus. Προσδετος, alligatus. in Epigr.

Συνδέω, ῶ, colligo, simul ligo, connecto. Aristot. de mundo, φασὶ φειδίαν τὸ ἑαυτῆς πρόσωπον συνδήσειν τῷ ἀγάλματι. Et pro, coniungo, consocio, item concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τὰς τῶν αὐτῶν ἐργασίας. Plat. in epist. συνδήσειν πάλιν εἰς τὸν προϋπάρχουσαν φιλοτησίαν τε καὶ κοινωνίαν.

Συνδεσμος, colligatio, coniunctio, vinculum, copula. Eph. 4. c. ¶ Item, pars nervosa artus committens. Συνδεσμώτης, ου, ὁ, qui una vinctus est. Συνδεσμεύω, colligo, connecto. Polyb.

Συνδεσις, colligatio.

Συνδετος, colligatus Soph. in Ajace, συνδετὸς ἄγων ὁμοῦ τοὐργου.

Συνδετικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Ἀσυνδετος, non colligatus, dissolutus. Aristot. rhet. 3. unde ἀσυνδετως adverb. Ἀσυνδεσία & πολυσυνδεσία apud gram. figuræ inter se contrariæ.

Ἐπισυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Ὑπερδέω, superligo.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo. Vnde accipitur *pro*, calceo.

Ὑποδεδος dicitur pro calceare se, seu calceari. (cui opp. ὑπολύεσθαι apud Xen. discalceari) ut ἐμποδὼν ὑποδεδμενος qui præposterè se calceant. Item pro ὑποδέω: ut κοθόρνοις ὑποδεδος, Herodot. Et ὑποδήμασι ὑποδεδεντες Xen.

Ὑπόδημα, calceamentum, solea. Herodot. Xen.

Ὑπόδησις vel potius ὑπόδεσις, calceatio, calceatus. Xen. apom. lib. 1. ὑποδέσει ἀλαζονικῇ.

Ὑπόδεσμοι, Hippoc. fasciæ quæ fracturis post injectos pannos superdantur. Ὑποδεσμίδες, quæ ante injectos pannos adhibentur, ex Gal. Ὑπόδεσμα, pignus.

Dec. Ἀνυπόδητος, non calceatus, calceamentis carens: qui est nudis pedibus. Xen. Ἀνυποδητέω, ῶ, calceis careo, sine calceis incedo. Ἀνυποδησία, pedum nuditas. Plat. & Aristot. in probl.

Alia composita formata sive præpositione.

Ἄδεσμος, ου, ὁ & ἡ, vinculis carens, ut ἄδεσμος φυλακὴ, libera custodia. Ἄδέσμιος idem.

Βαρύδεσμος, gravi vinculo ligatus Nonno.

Ἐννεάδεσμος, qui novem vinculis seu juncturis continetur. exp. etiam πολύδεσμος, apud Nic in Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, & in plur. ζυγόδεσμα, lorum quo temo alligatur jugo. Collare etiam interp. Plut. in Alex.

Ἱππόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Κεφαλόδεσμος & κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κωνοδέσμιον, (q. d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod & κωνία vocant. Vide Poll.

Λινόδετος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo.

Ἀμπελόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse: alii quod simulachrum ejus rectum vitice ligari solitum fuerit: alii quod in densis arbustis vitice involuta fuerit reperta.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clavis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula. vinculis ferreis constrictus, ex Macchab. 3.

Στηθοδέσμη, ης, τὸ, fascia pectoralis. Vide Poll. l. 7.

Στηθοδέσμις, ίδος, ἡ, idem. Ieremiæ 2.

Κρήδεμνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Alia composita: ex tertia per ona præteriti pass. itidem sine præpositione.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ & ἡ, adamante ligatus seu vinctus. q. d. compactus clavis adamantinis.

Ἄδετος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber & solutus. Hippocrat.

Αἰχμοδετος, idem quod αἰχμαλωτος. q. d. hasta vinctus seu ligatus. quia captivi vinciri solent. Soph.

Ἀκρόδετος, in summo ligatus seu nexus. Epigr.

Ἀλυσίδετος, catena ligatus. Hesych.

Ἀμμοδετὴς, ῆος, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il. σ.

Ἐλεφαντόδετος, ebore revinctus.

Ζυγόδετης, idem quod ζυγόδεσμος.

Ἱππόδετης, ου, ὁ, qui equum ligat. ut ἱππόδετης ῥυτὴς, lorum quo equus ligatur. Soph. in Ajace.

Κηρόδετος, cera vinctus, cera conjunctus. Athen. l. 4. Dicitur κηρόδετον μέλι, quod in cereis favorum cellulis quasi illigatum contineatur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Aristoph. in Nub.

Μαχαιροδέτης, lorum, alligando gladio. Hesych.

Πηρόδετος, ἰμὰς, in Epigr. lorum quo pera ligata est.

Μελανόδετον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Hesiod. in Asp.

Οὐλοδέτης, merges: (ab ἅλος, i. fasciculus manipulorum hordei collectorum) Eust.

Οὐλόδετος, funiculus ex culmis contortus quo ἅλοι colliganter. Eust.

Πλημμυόδετον, ferrum illud quo radii colligantur mo diolorotæ Poll. l. 1.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus, Herodot. σὺν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in soleis ligneis ferro obvinctis.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Aesch. ap. Ath. 11.

Χρυσόδετος, auro ligatus Soph.

Composita remotiora.

Ἐπίλεδωνος, Κρήδεμνον, Πέδη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Derivata ex Δέω, unde impersonale δεῖ (i. abest, opus est, item oportet.)*

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter usurpatur in numerando: ut Demosth. ἔτη δυοῖν δέουσα εἴκοσι, i. anni duodeviginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Idem, πεντήκοντα μιᾶς δέουσης ἔλαβε τριήρεις. Et Thuc. δέοντος ἐνὸς τριακοστῷ ἔτει, q. d. trigesimo anno. uno deficiente. ¶ Item, quum oporteat vel oportuerit, sive quum deceat vel decuerit. item quum oporteret. Aristot. eth. 4. Et μὴ δέον, quum non oporteret. exp. & quum minimè expediret, commodúmve esset. Bud. ex Xen. & Luc. Interdum (nominis subst. naturam accipiens) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, ut Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, & τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et τὸ δέοντος μᾶλλον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Item τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. Dicitur & ἐς δέον, commodè, opportunè, utiliter. Et οὐ δέον, pro eodem. Et παρὰ τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia.

Δεόντως, decenter, commodè, rectè. Aristot. rhet. l. 1.

Δέομαι etiam dicitur *pro*, opus habeo, indigeo. Xen. Pæd. 7. Φυλακῆς δὲ τὸ σῶμα μηχανῆς δέομαι. Aristoph. in Ran. ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ σου. Apud Isoc. οἱ βίᾳ δεόμενοι. Dicitur & δέομαι (sine adject.) pro indigo seu egeno. Interdum cum inf. ἐδέου δέομαι λέγειν, Aeschin. Rursum cum genit. exp. quæro. ut Luc. ἀφορμῆς δεόμενος, occasionem quærens: itidemq; cum inf. apud Xenoph. ¶ Item, rogo, precor. ut δέομαί σε πίμψαι, apud Thuc. & δέομαί σε τοῦ, apud Dem. in Mid. Exp. etiam, imploro. ut apud Thuc. Ἀθηναίων δεομένων, Athenienſium imploranti, i. e. Athenienſium opem. Et alibi, ἐπικουρίας δεομένους, opem imploraturos.

Δέημα, τὸ, precatio, apud Suid.

Δέησις, εως, ἡ, indigentia, egestas, apud Antiph. ut tradit. Harpocr. ¶ Item precatio. ut δέομαι δέησιν, apud Dem. & Aeschin. Dicitur & δέησιν ποιεῖσθαι.

Δεητικὸς, precatorius, rogatorius. ut δεητικὸς λόγος, Plut. Item supplex. apud eundem sæpe.

Δοῦμαι, poët. pro δέομαι, egeo, Od. ξ. Τῷ ἔτ' ἐθῆκε δόμησεν, οὗ τὸ τοῦ ἄλλου. Exp. & privor, apud eundem: ut quum mortuos esse dicit ἡμᾶς δ' ὀνειμένους. Item inferior sum, ut Il. ψ, ἀλλά τι παύτῳ δοῦεαι Ἀργείων. ¶ Item irrigor, de qua signif. vide in Δοῦω.

Composita ab eodem δέω, aut δέομαι, i. egeo.

Ἀδεητος, ου, ὁ & ἡ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suid.

Ἄποδέω, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum gen. Athen. οἱ γὰρ σὺν τῇ Ῥώμῃ ἰσχυσάντων σὺν ὀλίγῳ ἀποδεῖν τῶν πρὸ τοῦ Ἀτλικοῦ πολεμοῦντων. Luc. φιλίας γὰρ πολὺ ἔστιν ὅσον ἀποδέοντες, longè remoti ab amicitia, vel alieniſſimi. Dicitur & de re, ut Herodia. γνώμῃ δὲ ῥᾴμῃ ἐδεμιᾶς τῶν ἀρχαίων ἀποδεῖσι. Sic. Plut. in Camillo, πόλις οὐδεμιᾶς ἀριθμῷ τῶν Ῥωμαίων σὺν ἀποδέουσα. Vsurpatur sæpe in recenſendo numero: ut apud Aristot. ἔτι δὲ πολὺ ἀποδέουσα ἑκατὸν, paulò minus centum, vel qui non multum absint à centum.

Ἄποδεᾶ, deest, deficit, abest.

Ἀποδεὴς, ἐος, ὁ & ἡ, inferior. ἀποδέων, cui deest, à quo abest, Plut. in Symp. 7. probl. 3. ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum, esse incipit.

Ἐνδεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, cui aliquid deest, imperfectus.

Ἔνδεια, penuria.

Ἐνδέω, deficior, opus habeo, mihi deest. Eurip. σὺνδεὴς ἐνδεὴς, nihil tibi deest. Sic & Plat. de rep. 1. Ἐνδέομαι usitatius pro eodem. Xen. Pæd. 6. γραμμάτων ἐνδεηθέντες. Et sic alibi sæpe.

Ἐνδεᾶν, defici viribus ad aliquid, impares habere vires. ut ἐνδεέστερος φύσεως, Theophr.

Ἐνδεᾶ, (impers.) deest, deficit, opus est. Herodian. ἐδέη ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσαι. Dem. Olynth. 1. εἰ μέν τι τῶν τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, ἐνδενὸς ὑμῖν στρατιὰ πόρου. εἰ δὲ μή, στρατιὰ μέν, μᾶλλον δ' ἅπαντα ἐνδεᾶ τοῦ πόρου.

Ἐνδεὴς, indigus. Isoc. ad Nic. ὃν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς ἐσμεν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε. Res quoque dicitur ἐνδεὴς, quæ non sufficit, vel cui aliquid deest quò minus plena sit & perfecta. Sic ἐνδεῆς στεφάνη. Thuc. l. 8. ¶ Item, inferior, minor, impar, ut Thuc. 2. τῇ πρώτῃ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. Sæpe cum genit. ut τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πράξαι, Thuc. inferiora & minora imperia, quæ non respondeant viribus. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδεια, sæpe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigenter, non sufficienter: ut ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς, indigum esse re aliqua. Item minus quã par vel opus sit, apud Thuc.

Ἔνδεια, ης, indigentia, penuria, inopia. Demoſt. Isoc. Plat.

Decomp. Ἀνενδεὴς, non indigus, sufficiens, cui nihil deest.

Apud Herodian. βίῳ ἀνενδεὴς, exp. vita omnib. bonis affluens.

Ἀνενδεῶς, citra indigentiam, h.e. affatim.

Καπενδεὴς, indigus, Bud.

Ἐνπιδέομαι, insuper egeo. Item simpl. pro, egeo. ut apud Plat. in Tim. ὁμμάτων τε ᾧ ἐπεδεῖτο ἀδὴν, Cicero interp. nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεὴς, indigus. Herodot. ἐπιδεέες τῶν πάντων.

Ἐπιδεῶς, non satis nec sufficienter. Plat.

Ἐπιδεύομαι, idem quod ἐπιδέομαι. Il. β, χρυσῷ ἐπιδεύεσθαι.

Ἐπιδευὴς, idem quod ἐπιδεὴς. Od. δ, πυρῷ καὶ κριθῇσιν ἐπιδευὴς.

Decomp. Ἀνεπιδεὴς, minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεεῖς τούτων ἅπαντων ἐσμέν.

Ἡμιδεὴς, cui dimidium deest, seu deficit, semivacuus, semiplenus. Poll. Synes. Themist.

Καταδεῖ, (impers.) opus est, Herodot. καταδεῖ δύο νηῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, opus est duabus navibus ad explendum numerum. Idem κατεδέησε μιῆς χιλιάδος ἄνδρας μυριάδες.

Καταδεὴς, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris. Apud Isoc. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῶν ἐλπίδων ἔλαβεν, gloriam minorem spe.

Καταδεῶς, ita ut aliquid desit.

Λεπτοδεὴς, egenus, inops, pauper.

Ὀλιγοδεὴς, qui paucis eget. Et paucis contentus.

Ὀλιγοδεία & ὀλιγοδείη, paucarum rerum indigentia. Suid.

Προσδέομαι, insuper egeo. Xen. προσδεῖσθαι χρημάτων. Apud Plat. in Tim. μὴ ἀδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, Cic. interp. quod nec desideraret alterum.

Προσδεῖ, insuper opus est. Exemplum vide in Ἔνδεῖ, suprà Thuc: προσδεῖ δὲ διδασκαλίας ἐμοί.

Προσδεὴς, qui insuper eget. Plat. in Tim.

Decomp. Ἀπροσδεὴς, non insuper indigus.

Σιτοδέομαι, ῆμαι, annona seu commeatu deficior.

Σιτοδεία, penuria rei frumentariæ, annonæ caritas. Isocr. de pace. σὺν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, annonæ caritate premi, rei frumentariæ penuria laborare.

Ὑπερδεὴς, multis indigens. Item metu superior. à δέος.

Ὑποδέομαι, Bud. ait significare vel egeo, vel rogo humiliter. Apud Greg. τὸ πτύειν, τὸ κοπιᾶν, τὸ ἀγωνιᾶν, τὸ ὑποδεεῖσθαι.

Ὑποδεὴς, inferior. Sed usitatior est comparat. ὑποδεέστερος, apud Thuc.

Ἀϊδυκὴς, Αἰδὼς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Δέομαι, *precor.*

Καταδέομαι, rogo, precor, obsecro. Plat. in Apol. σὸν αὖ ἐκεῖνός γε αὐτὸς καταδεηθείη.

Προσδέομαι, insuper rogo.

Συνδέομαι, simul precor, unà oro. Plat. in epist.

Ὑποδέομαι, rogo humiliter. Item egeo. Bud. ex Greg.

Δή, sanè, profectò, equidem. In carmine modò postponitur, modò præponitur: ac in soluta oratione postponitur duntaxat. Dem. Olynth. 1. οἷς δὴ χρημάτων, opus certè est pecuniis. Pro eodem dicitur & δήπου, & δήπουθεν: in carmine verò, δήρα, & ἦ δή. ¶ Item, porrò, vel verò: præsertim ubi δὴ est μεταβατικόν. velut in ἦ, δή, & post quædam verba imperativi modi, ut φέρε δή, ἰὼ δή. Itidem ἄγε δή, δεῦρο δή. ut Lat. age porrò, vel age verò, aut age iam, aut cedo dum. ¶ Item, igitur, proinde. Isoc. in Paneg. ὦν δὴ τούτων ῥᾴδιον κατιδεῖν, &c. ¶ Item, pro δηλαδὴ, videlicet vel scilicet. Plat. in Apol. ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου μοι ὑμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. ¶ Item *pro*, demum duntaxat ut in λέγω δή. ubi est ἐπεξεργαστικόν. Xen. ἐνταῦθα δὴ, tum demum. Item, etiam, quoque ut Aristot. eth. 10. Interdum καὶ δὴ ponitur *pro*, continuò & protinus, i. ideò: interdum & *pro*, iamjam ut docet Bud. ¶ Interrogationi etiam servit, ut Dem. τί δή ποτε; quid tandem? cur tandem? Et ποῖον δή, quale tandem? Plat. in polit. ¶ Apud Thuc. interdum est ironicum, pro δῆθεν, scilicet. ut lib. 3. ἡμεῖς δὲ αὐφνόμοι δή ὄντες. ¶ Est etiam sæpe expletiva particula: ut quum postponitur articulo subjunctivo. dicitur enim ὅς δή pro ὅς, qui Greg. ὁ δὴ λέγεται, quod dici solet. Sic ἃ δή, ἅ δή. Item cum οἷος & adverbio οἷον, dicitur enim οἷος δὴ & οἷον δὴ pro οἷος & οἷον. Iungitur & aliis adverbiis, ut ὅθεν δή, καθάπερ δή, ὥσπερ δή, νυῦν δή, ᾗ δή, pro quo poëtæ δὴ γὰρ dicunt, sicut δὴ τότε pro τότε δή. Dicitur & αὐτίκα δὴ μάλα apud Dem *pro*, quamprimum vel mox. Item δὴ pro ἦν, ut ὅπως δὴ & similia. Sic ὅθεν δή, *pro*, undecunque. Plat. in Phædro.

Δῆθεν, videlicet, scilicet, Thuc. lib. 1. ἀδὲ ᾗ ἐπὶ κωλύμῃ ἀλλὰ γνώμης παρουσέσθαι δῆθεν τῇ κοινῇ ἐπεξεβοήθουν. Vide Bud.

Δῆτα, igitur. ut τί δῆτ' αὖ ἔοικε ὅτι ἐπιθυμοῦντες, &c. quid igitur? Sic ποῖ δῆτα, Themist. Interdum verò ut expletivum exp. nam (quod & ipsum interrogationib. adhibetur:) ut τί δῆθ' ὁρᾷς; quid tandem vides? Aristoph. Et πῶς δῆτα; quo tandem modo? ¶ Interdum & *pro*, nempe, in ironia. scilicet.

Δηλαδὴ, (factum ex δῆλα οἷός ἐστι) videlicet. Item, haud dubiè, profectò. Aristoph. in Vesp. Εἶτα δῆτ' ἐπόλλ' ἔνεστι τῇ γήρᾳ κἄτ' Δηλαδὴ; Ponitur & extra interrogationem.

Δῆγμα, δηγμὸς, vide in Δάκνω. Δηδὰ, δηδοῦσι, vide in Δαΐω.

Δῄτα, &c. vide in Δαΐω, i. comburo.

ΔΗΚΤΑ, decocta, sub. aqua. Vox est Latina à Græcis usurpata, ut & ἐξύγιον, ὑγιὰ, φέκλη, λίστρα, & aliæ multæ. Legitur apud Gal. & recentiores medicos, & apud Athen. l. 3. πιεῖν ἢ τὸν δηκτὰν.

Δήκτης, &c. vide in Δάκνω.

ΔΗΛΕΩ, ῶ, f. ήσω, lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox media usitatior est quàm activa. Il. γ, Μή τις ὑπερβασίῃσι Διὸς ὁρκια δηλήσηται. Il. ι, Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντ', corruperunt & populati sunt. ¶ Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, ut tradit Eust. Od. θ, ὡς οἵ ἐπὶ δεσμὸν ἴσαν. Μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται. ¶ Est etiam deludo, decipio. Xen. ἐπῄρετό με ὅτι ἐξαπατᾶν, λέγων τε ὡς πολεμίους ὄντας ἐσὶ μοι, ἐπιδήνους τε ἀργύριον κίοδηλον, δηλοῖμι σε. ☞ Eust. à δάω deducit, formando à δηλὸς, ut sit propriè, τὸ κοινικῶς βλάπτω καὶ ὡσανεὶ δῃῶ δηλῶ καθ' ὁμοίωσιν.

Δήλημα, τὸ, nocumentum, pernicies. Od. ῥ, αὖτε μοι χαλεπὸν δηλήματα νηῶν. Γίγνονται.

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nocivus, pernicios us. Od. ε, Σχέτλιοι ἐσὶ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi & ζηλήμονες, teste Eustath.

Δήλησις, εως, ἡ, læsio, maleficium.

Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, nocivum (pharmacum) Plut. in Symp. πίνειν ἔνδοθεν, ποῖον δηλητήριον ἔτω ῥᾳδίως καὶ ἀφελῶς νόσον ἔλυσεν. Alex. Aphr. ἐκλέξασθαι dicit τοῖς ἀνθρώποις εἶναι δηλητήριον. Δηλητήριος adjectivè etiam dicitur. ut Herodian. l. 3, ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, venena quoq; dedit.

Δηλητηριώδης, ους, ὁ, ἡ, idem quod δηλητήριος adjectum. ut δηλητηριώδη φάρμακα, pro δηλητήρια. Eust.

Δηλαίνω, Hesych. idem quod δηλέω.

Composita.

Ἀδήλητος, ου, ὁ, ἡ, illæsus, ab omni noxa integer. Apoll. ἔδρην Ἀϊδὶ ἀδήλητον.

Διαδηλέω, ῶ, idem quod δηλέω, nisi quòd præpositio significationem auget, Od. ξ, ὀλίγα σε κύνες διεδηλήσαντο.

Θεοδήλητος, à Deo læsus. cui à Deo noxa seu damnum illatum est. Θεοδήλητος μεταφορικὸς in Epigr. cædes deorum noxa illata.

Κἰδδηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΗΛΟΣ, ος, ὁ, manifestus, perspicuus. Luc. δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς τοῦτο. Sæpe δῆλον esse dicitur quòd manifestum est adeò ut de eo constet Od. υ, νεῦσε δ' ἄρα δῆλον ὀδυσσῆϊ, σὴν εἰς νόστιμος ἐσσι. Xen. in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀπαυτήσει, manifestum est, palam est, patet, Demost. τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum ἐὰν, Luc. ἐὰν μὲν γὰρ δῆλον ἐ προνοίας τούτων ἕνεκεν ἐπιτελῇτε, nondum constat an, &c. δῆλον ποιεῖσθαι, Demost patefacio, declaro. Δῆλον ὑμῖν τοῦτο ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων: aut cum ὅτι, δῆλον ὑμῖν ὅτι ποιήσω, manifestus erat hoc faciens, &c. *pro*, manifestum erat eum hoc facere, vel palàm erat eum hoc facere. vel, palàm seu apertè hoc faciebat, ut quidam interp. Plut. in amat. narr. δῆλος ὑμῖν βαρέως φέρων τὴν ἀτυμίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ὑμῖν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς. Xen. δῆλός ἐσιν οὐκ ἐργασόμενος. Et cum ὅτι: Xen. Pæd. 3. ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι σὸν ἄκοντες μαχούμεθα, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλον εἰ ὅτι φήσεις. Δήλως, manifestè, apertè.

Δηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto, declaro. Isoc. in orat. contra Soph. τὴν ἐμαυτοῦ δηλώσουσι διάνοιαν. Et σαφῶς vel σαφέστερον δηλῶν, apertè vel apertissimè declarare. Interdum cum ὅτι: ut τοῦτο δηλοῖ ὅτι καὶ τὸ πρᾶγμα κατεσκεύακασι. Et ἐδήλουν ἀδὲν ὅτι ἴσασι *pro*, dissimulabant se scire. Iungitur & cum ἐὰ, & cum εἴτε etiam apud Xenophon. Apom. l. 2. δηλοῦσιν εἴτε τῶν δ' ἀρετῆς ὀδὸν τρέψοιντε ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε, &c. i. præ se ferunt utram viam inituri sint. Et cum participio: ut ἐδήλου πονηρὸς ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Apud Aristoph. δηλῶ πιὼν, ostendo me honorare.

Δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio est seu argumento, indicium. Plut. μέγα ἐστὶ τοῦτο δήλωμα σεσωπηκέναι. Δήλωσις, declaratio. (di vim habens.

Δηλωτικὸς, declarativus, ad declarandum aptus, vel declarans.

Δηλονότι, vide in Οἶτι. Δηλαδὴ, vide in Δή.

Ἥλιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄδηλος, ος, ὁ, ἡ, non manifestus, occultus, obscurus. Item, intertus, dubius. Athen. l. 6. πολλάκις καταναλώσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Dicitur & οὐκ ἄδηλός ἐμοι τοῦτο ποιήσων, pro δῆλός ἐμοι. Et cum fut. pass. ut οὐκ ἐῶ ἄδηλος λυθησόμενος. Isoc. in Pan. Sæpe & pro incerto ac non comperto ponitur. Plut. in Cor. ἄδηλος δ' ἦν ὁ πόλεμος τότ' ἔτι πρὸς ἕλληνας. Xen. Pæd. 1. τότε τις πιστεύῃ τοῖς ἀδήλοις. Et Thuc. 1. ἄδηλον δὲ ὁπότερ' ἂν ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλως ὄντος, quum incertum esset. Ἄδηλος τόπος, obscurus locus, i. tenebrosus seu tenebricosus, in Axioch. Plat. Apud Hesiod. vir ἄδηλος, vir obscurus (cui opp. clarus initio Ergon, Ἐσθλὸς δ' ἀρίζηλος μετανύδιος, κὴ ἄδηλον ἀέξει.

Ἀδήλως, non manifestè, obscurè. Thuc. 1. τὰ μὲν τοι βελτίστως ἀμφεσταλκότες, ἀδήλως ἠκροῶντο. Apud Paul. 1. Cor. 9. ἀδήλως, incertò.

Ἀδηλότης, vel Ἀδηλία (quod tamen rarius est) incertitudo. ut μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta & dubia. Hippoc. in ep. ad Demag.

Ἀϊδήλος, valde manifestus. Ἀϊδήλως, manifestè.

Αὐτοδήλος, per se manifestus.

Α᾽σαφὴς, non manifeſtus nec cognitus. ut ἀσαφὲς τὸ πᾶν, apud Plut. in Lyc. loca incognita.

Διάδηλος, manifeſtus, evidens, perſpicuus, apertus aut valde manifeſtus.

Ἔκδηλος, idem. Item conſpicuus; illuſtris, in Epigr.

Ἐκχόηλόω, idem quod δηλόω, ῶ.

Ἔνδηλος, manifeſtus, evidens, Heſych.

Ἐπίδηλος, manifeſtus. Ariſtoph. in Plut. βλέμμ᾽ ἴσὸν ἐπίδηλόν ἐστι παρανοίας τινός.

Ἐπιδηλότερος, manifeſtius, clariùs, apud Ariſtot.

Ἔυδηλος, idem Alex. Aphr.

Καταδηλος, idem. Vnde καταδήλοι γίνονται θεοστυγεῖς ἀδικίαι, Plato in Apol.

Παάδηλος, omnibus manifeſtus, manifeſtiſſimus.

Παραδηλόω, exp. ſubindico, repræſento.

Περίδηλος, conſpicuus, item perſpicuus. Heſych.

Πρόδηλος, manifeſtus. πρόδηλος ἡ κακία, Naz.

Πρόδηλος, manifeſtè. Apud Soph. θανεῖν πρόδηλος exp. mori inſigniter.

Προδηλόω, ῶ, antè declaro, antè manifeſto, præſignifico.

Κῶδηλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Δῆμος, ου, ὁ, populus, plebs. Propriè volunt ſignif hominum multorum cœtum: à verbo δέω, i. colligare: ut ſit δῆμος q. δεσμός. Il. β, Οἵ ῥ᾽ ὧν δῆμόν τ᾽ εὖ ἔδρακον ἠδὲ βοὴν πὰρ᾽ Ἐφύρου, quem ex populo, vel ex plebe: i. quem plebejum. Sæpe apud Demoſth. & alios, dividuntur Athenienſes εἰς τὸν βασιλῆ καὶ τὸν δῆμον, ſicut & Romani in ſenatum populumque Romanum. Apud Hom. δῆμον Τρώων, ab Euſt. exp. Trojanis. Apud Thuc. ὁ δῆμος & οἱ ὀλίγοι opp. ſonatq; δῆμος interdum idem quod ſtatus popularis, ſeu δημοκρατία. Exp. & tribus, ab aliis verò, curia. ut apud Plut. in Pericle, ubi τῶν φυλῶν & τῶν δήμων diſtinguit. Apud Plat. de leg. 6. δῆμοι & φρατρίαι conjunguntur. ¶ Item, (adject. Hom.) qui eſt ex plebe, plebejus. Item δῆμος γυνὴ (q. d. παιδίσκη) Archilocho, proſtibulum. Alii δημὼ hac in ſignif. ſcribunt. ¶ Δημὸς ſignif. etiam, pinguedo, adeps. Il. θ, Τρώων κρέα καὶ νηδὺν οἰνωπὸν δημῷ καὶ σίελῳ. Et ſic alibi quoque.

Δημόθεν, è populo, ex plebe. Od. τ. Δημόθεν ἄλφιτα δόντα.

Δημόομαι, ῶμαι, Suid. idem quod δημοκοπέομαι. Heſych. eſt δ᾽ Φραόρτομαι, δῆμον ἐμβαίνω δημοσίᾳ, πείθω ψηφίσῳ.

Δημώμαζε, eidem Heſych. πάγκαι. Pro quo Doricè δαμώμαζε, apud Ariſtoph. in Pace, ubi exp. vulgaria carmina, ſeu publicè cani ſolita.

Δημώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, plebejus, popularis. Herodian. l. 1. Item πανδώδης, Heſych.

Δημόσιος, α, ὁ, publicus. (cui opp. ἴδιος & interdum ἰδιωτικός.) Thuc. δημόσιος πλοῦτος, publicæ opes. Et δημόσιοι ἀγῶνες, Aeſchin. publici & ſolennes ludi. Item δημόσια ἀδικήματα, Hermog. publica crimina. εἰς τὸ δημόσιον φοιτᾶν vel ἀφικνεῖσθαι, in publicum prodire. ἐκ τοῦ δημοσίου τρέφειν, publicè alere. ἐκ δημοσίου, publico ſumptu. τὰ δημόσια πράττειν, publica negotia adminiſtrare vel rempubl. Δημόσιον, ſubſt. interdum vocabatur ipſum æ rium: ut εἰς τὸ δημόσιον καταπίνειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Dem. Bud. in Pand. δημόσιον vocari & fiſcum ſcribit. Sæpe apud eundem, & apud Aeſchin. δημόσιον vocatur reſpublica. Δημόσιον & pro carcere ex Thuc. affertur. l. 2. Epigram. δημόσιοι à nonnullis exp. præfecti carceris: ab aliis, miniſtri publici. A᾽ Demoſt. autem δημόσιον vocari τὸ αὐτηρᾷ φυλακῇ ſervari Bud.

Δημοσίᾳ, adverb. publicè, cui opp. ἰδίᾳ. Thuc. & Dem.

Δημοσίως, idem publicè.

Δημοσιακὸς, ἡ, ὁ, publicus. idem quod δημόσιος. ut δημοσιακοὶ θησαυροὶ apud Herodian. l. 2. ærarium publicum.

Δημοσιόω, ῶ, f. ώσω, publico. Thuc. l. 2. τὸν γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, agrum publicatum mercede elocarunt. ¶ Item divulgo. Plutarch. καὶ ἀδολεσχ. τὸ γὰρ ἀπόρρητον ἐκ τῆς ἰδίας οἰκίας πεφώραται δεδημοσιωμένον.

Δημοσιόω, activè, pro eodem. Syneſ. ep. 137. ὁ τὸ πεζὸν μὲν ἥκιστα δημοσιεύων, ἐν πολλοῖς δὲ σιωπῶν, φιλοσοφίαν ἐν ἀῤῥήτοις ἀῤῥήτως κτώμενος ἔχων. Item publicè edo. ut οἱ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες apud Naz. Dicitur etiam δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, rempubl. componere, & ad meliorem ſtatum redigere. ¶ Item, neutraliter publica civitatis negotia gero, idem ferè, quod πολιτεύομαι: cui opponitur ἰδιωτεύειν apud Plat. in Apol. Apud Phil. de vita M. l. 1. τοῖς ἐν ἀρετῇ πλεονεκτοῦσι ἐὰν ἐπιτρέψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, exp. quæſtum facere præſtareque.

Δημότης, ου, ὁ, homo plebejus, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πάντες καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χάριτες. Iſoc. in Panath. τὰς ἀπογεγενημένας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Ariſtoph. in Neb. ἐκ Κικυννῆς ἐστιν οἱ ἐμοὶ δημόται; mei tribules?

Δημοτικὸς, ἡ, ὁ, plebeius, popularis. Xen. contra Mid. κεἰ τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item popularis ſtatus amans, ſeu ad popularem ſtatum cõferens. Iſoc. in Pan. δημοτικὴ καὶ ὀλιγαρχικὴ. Ariſtoph. τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. Item popularis, i. e. popularium amans, plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλανθρωπότατος. Plut. in Oth χῆμα δημοτικῆς. Et ſuperl. δημοτικώτατος, apud Aeſchin. ut & δημοτικώτερος comp. apud Phil. Neutro genere τὸ δημοτικὸν, popularitas. ut τὸ δημοτικὸν ἦθος popularitas eius, vel popularè eius ingenium. Et τὸ δημοτικῶς ἐξίστασθαι, ap. Plut. in Rom.

Δημοτικῶς, popularitèr, more popularium ſeu plebeiorum. Exponitur etiam, humaniter.

Δημότικοι, plebeji, populares. unde apud Apoll. δημότερον γοναῖκες.

Δημοτιμάω, fut. ήσω, popularis ſum, municeps ſum. apud Heſych. & Suid.

Δήμιος, α, ὁ καὶ ἡ, publicus. Od. γ. πρῆξις δὴ ἦσθ᾽ ἰδίη, ἀ δήμιος, ἣν ἀγορεύω. Et Od. υ, δήμιος οἶκος. ap. Nonn. δήμιος ὅμιλος, plebeia multitudo. ¶ Item, ſubſtantivè capitur pro carnifice ſeu tortore. Aeſchin. de falſa legatione, παρέσται γὰρ ἤδη ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ αὐτὸν κελεύσει. Herodian. l. 3. Φοινὶς ἡ δήμιος. Et δημία, ης, ἡ, ſcortum, apud Cyprios. Heſych.

Δημεύω, f. εύσω, publico. Thuc. l. 5. τὰ μὲν τοι χρήματα ἰδημόσιωσε καὶ ἐδημεύσατο. Dion. Hal. l. 6. δημεύσαι ἡμῶν τὰς οὐσίας.

Δήμευσις, εως, ἡ, publicatio. Plut. Δημεύσιμα pro eodem.

Δημίζω, f. ίσω, populum decipio. Ariſtoph. in Veſp.

Δημίδιον, α, τὸ, popellus, plebecula. Ariſtoph.

Δημικίδιοι, pro eodem, apud eundem.

Compoſita.

Α᾽δημος, ου, ὁ καὶ ἡ, abſens à populo ſeu patria ſua, & peregrinans. Heſych. ex Soph.

Α᾽πόδημος, peregrè agens ſeu foris. qui peregrè abeſt domo, & quaſi à populo. Vſurpatur etiam de re: ut ἀπόδημος πόλεμος, bellum externum. Apud Hippoc. ep. ad Demag. ὑπαίτιόν μοι μεγάλως τὴν ἐμὴν γνώμην ἀπόδημος, longè abes à mea ſententia.

Α᾽ποδημία, ἡ, abſentia alicuius qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipſo actu proficiſcendi peregrè. Exp. & peregrinatio, in externas regiones profectio. Xen. Pæd. 3. ἐξ ἀποδημίας τινὸς ἀφίκετο. Plut. in Lyc. ἔγνω φυγεῖν ἀποδημίᾳ τὴν ὑπόνοιαν.

Α᾽ποδημέω, ῶ, f. ήσω, abſum domo ſeu patria, ſum peregrè, peregrinor à domo ſeu patria. q. d. abſum à populo ſeu à publico. Xen. Pæd. 7. ἂν᾽ ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, ἄν τε μὴ ἀποδημῶν. Interdũ cum λάθ᾽: ut ἀποδημῶ λάθ᾽ ἐμὸν πατρίδος, peregrinor à patria, dego peregrè. Item pro, peregrè abeo vel proficiſcor. Ariſtop. in Ran. πρὶν γῆς ἀποδημῆσ᾽; Plat. in Apol. ἀποδημήσας οὐδὲν δεῖ ἐς ἄλλον τόπον.

Α᾽ποδημητὴς, οῦ, ὁ, peregrinator; cui moris eſt peregrinari, vel peregrè abeſſe. Thucyd. l. 1.

Α᾽ποδημητικὸς, q. d. peregrinativus, i. peregrinari ſolitus.

Decomp. Συναπόδημος, qui ſimul peregrinatur, qui unà cum alio à populo ſeu gente ſua abeſt. Συναποδημέω, ῶ, ſimul peregrinor, peregrinationis ſocius ſum.

Ἔκδημος, qui à pop. diſſitus, & remotus eſt, qui extra populi alicuius fines eſt. Dicitur; de re & de perſona. ut ἔκδημος πόλεμος, exterum & longinquum bellum, Plut. Et Xen. Pæd. 8. ὅταν ὅτου ἔκδημός ᾖ, quùm verò peregrè abfuerit. Interdum cum genit. ſignif. abſens, foris agens, longinquus. ut apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, abſens ab hoc ſolo. Thuc. 1. ἐκδήμους στρατείας πολὺ μᾶλλον τῶν ἰκείων, longinqua bella procul domo.

Ἐκδημία, diſceſſus ſeu abitus è populo, peregrinatio, ſeu ſimpl. diſceſſus. Greg. Peculiariter etiam dicitur de diſceſſu ex hac vita, apud eundem Greg.

Ἐκδημέω, ῶ, è populo ſeu gente mea peregrè abeo, peregrinor. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὸν ἐκάδε. Et apud Naz. ἐκδημήσαμεν ἐκεῖσε θεόν.

Decomp. Ἀνεκδήμητος, peregrinationib. carens. ut ἀνεκδήμητος ἡμέρα, dies qua peregrinari conſuetudo aut fas non eſt. Plut.

Συνέκδημος, peregrinationis ſeu diſceſſus è populo ſuo ſocius. Item comes ut Act. 19. συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Item metaph. prò, è vita excedens; apud Greg.

Ἔνδημος, qui in populo ſeu intra populi fines eſt. vel qui eſt in civitate & domi. qui peregrè non it. Heſiod. in Erg. εἰδὲ δίκης ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι δίδοσθαι ἰθείας. Apud Ariſtot. ἐνδήμοι πράξεις, civiles & domeſticæ adminiſtrationes.

Ἐνδημία, quum quis intra populi ſui fines ſeu domi eſt, nec peregre abeſt. præſentia.

Ἐνδημέω, ῶ, domi ſeu apud populum meum dego. cui opp. ἐκδημέω & ἀποδημέω. Theodor. in 4. hiſt. eccl.

Ἐνδήμιος νόσος, morbus alicui regioni familiaris; & quodammodo vernaculus. apud medicos.

Ἐπίδημος ſeu ἐπιδήμιος, verſans in populo, & domi: cui opp. is qui peregrè abeſt. Apud Soph. ἐπίδημος φάτις (Doricè pro ἐπίδημος) rumor qui vagatur per populum. Od. α, ἐπιδήμιος μοῖρα, Euſt. exp. qui peregrè reverſus domi agit. Il. ι, ἐπιδήμιος πόλεμος, bellum civile, quod & domeſticum ac inteſtinum bellum appellatur. Apud Apoll. Arg. l. 2. Οὐδὲ δίκης αἰδοῦς ἐπιδήμιοι, non verentur publicè concumbere. Apud medicos dicitur νόσος ἐπιδημεῖν, aut ἐπιδημεῖν, vel ἐπιδημικὴ, i. morbus communis quidem & communi cauſa natus, non tamen patrius & familiaris, ſed potius externus & adventitius.

Ἐπιδημία, ἡ, adventus. Greg. ἐπιδημία τῆς σοῦ ἀνθρώπου.

Ἐπιδήμιος, ου, idem quod οἰκοδομῶν, adſum in urbe, domi in urbe ſum, domi ſum. Xen. Pæd. 7. ἔτ᾽ ἐπιδήμων αὐτὸς τυγχάνοι, ἄν τε μὴ ἀποδημῶν. Aeſchin. contra Cteſiph. οὐκ ἐπιδήμιος ἐστὶν ὁ Μακεδὼν Φίλιππος. Et ſimpliciter, præſens ſum. ut apud Syneſ. ep. 149. ἐμοὶ δὲ καὶ ἂν ἐπιδημεῖς τῇ μονῇ. Sic apud Callim. in hymno Apollinis dicitur Apollo in reddendis oraculis im-

ἐπιέναι, i. præsens esse, siquidem ea oracula certiora habebantur in quibus manifesta erat ipsius numinis præsentia. ¶ Item, in populo gratior, seu populatim gratior. ut ἐπιδημῶν νόσημα, Gal. ad Glauc. ¶ Item, publico me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo. Cuius contrarium est οἰκουρῶ. ut apud Dem. contra Mid. ¶ Item peregrè domũ advenio. Dem. ἐπεδήμησεν ὀψὲ τῆς ἀποδημίας, peregrè rediit. Aesch. ἐπιδημῶ ἐς τὴν πόλιν. Item peregrè advenio. Strab. ξένοι ᾗ σὺν ἐπιδημήσει ῥᾳδίως, peregrini verò eò non facilè veniunt. Seu simpliciter, advenio, Plato in Ione, πόθεν ταυτῶ ἡμῖν ἐπεδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ¶ Item peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. & Xen. ¶ Item, accedo, ut Bud. interp. apud Luc. ἔοικας σὺν ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ.

Ἐπίδημησις, adventus peregrè. Plat. epist. 7.

Ἐπιδημητικός, domi & quasi intra populi sui fines manere solitus, vel lubenter manens. ut ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι apud Basil.

Ἐπιδημιόω, apud poëtas pro ἐπιδημέω, i. domi & in urbe mea versor. ut Od. ϖ.

Becomp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, peregrè veniens aliquò diverto. Plat. de leg. 12.

Ἐνεπιδημέω, ῶ, peregrinor in. seu ut peregrinus commoror in. Cum dat. apud Athen.

Παρεπίδημος, qui peregrè advenit, peregrinus. Greg.

Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè advenio, hospes & advena sum. Plut. in symp.

Παρεπιδημία, peregrinatio. Plat. in Axiocho.

Προσεπιδημέω, idem quod ἐπιδημέω.

Κοινοδήμιον, ου, τὸ, publicum. Κοινοδημεὶ, vulgò, publicè.

Κρουσίδημα, populo aures obtundo, populum falsa bilance circunscribo, malitiosè in alteram partem impellendo. Suid.

Κρουσίδημος, qui eiusmodi fallaciis populum circumscribit. Hesych. Suid.

Μεσοδήμιος, idem quod σύδημος, qui in populo est aut versatur, Od. ν, μήτι κακὸν μεσοδήμιον ἔπ. ¶ Item qui præsens in populo est, cui opp. ἀπόδημος & ἔκδημος. Od. θ.

Μισόδημος, osor populi. Isoc. Plut. Xen. Item qui populi suæ civitatis osor est, ut apud Plut. in Pericle, Κίμωνα δέ, ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακιζόμενον.

Νεοδαμώδης, qui recens in populariũ numerum ascitus est. Thuc. l. 7.

Ὁμόδημος, qui eiusdẽ pop. & gentis est, popularis, gentilis. Item qui eum pop. facit, qui ad pop. mores se componit, popularis.

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo, civilem me gero, Bud. ex Plut. in polit.

Παύδημος, ad universum pop. pertinens, publicus. ut παύδημος μύλη, apud Apoll. Et παύδημος ἀγὼν apud Eurip. Et παύδημος νόσος apud Aegin. ¶ Est etiam universus. ut apud Soph. παύδημος στρατός. Item vulgaris, plebeius. ut παύδημος ῥητορική, apud Syn. ep. 1. Sic παύδημος μουσικὴ apud Athen. Et παύδημος ποιητική, apud Plut.

Παυδημεί, adverb. cum universi pop. multitudine, cum totius pop. frequentia. Thucyd. lib. 4. ἐσβεβλήκεσαν παυδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Plut. in apophth. παυδημεὶ κρατηθέντες, universi superati. Item in universum. ut apud Thuc. l. 6. ὁπλίζεσθαι ὅτῳ παυδημεὶ συμπροσίοιεν. Pro eod. dicitur & παύδημον. ut apud Isoc. in Hel. encom. Et παύδημον pro eodem.

Παυδημία, universus pop. universa pop. multitudo.

Παυδήμιος, publicus. ut παυδήμιον ἦμαρ, Nonn. dies publicus & festus. Item qui per totum pop. versatur. Il. σ, Ἦλθε δὲ ἐπὶ πλωχὸς παυδήμιος. In Epigr. l. 1. παυδήμιος ἄρχη, exp. universalis prosectio.

Φιλόδημος, amans populi. Aristoph. in Neb.

Φιλοδημότατος, superl. populi amantissimus.

Φιλοδημώδης, popularium amans, seu pop. status amans.

Φιλοδημώδης, idem quod φιλόδημος.

Δ Η Ν, (adverb. poët.) diu, Od. ξ, Ἠδη δηὼ ἀπεὼν, qui iam diu abest. Item dudum, pridem. Od. σ & υ, Ὀ δυσῶ δηὼ οἰχομένοιο, Vlyssis qui iam pridem decessit.

Δηωιός, ᾶ, ὁ, diuturnus, longævus, vetus. Il. ε, -ὐδὲ τὸ οἷδε κῆρ Φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅ τι μάλ' ἐ δηωιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, non diuturnum & longævum esse. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. γήρᾳ ῥηϊτὰ ἐπὶ δηωιὸν ἵκανεν. Idem l. 1. δηωιὸν adverb. posuisse dicitur pro δηὼ, diu. Δηωιὸς dicitur etiam anteacti temporis ratione, *pro*, qui iam pridem vel iam olim fuit. vetus, antiquus. Callimachym. in Iovem, Δηωιοὶ δ' ἐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Δηθὲ, diu. idem quod δηὼ, & ex eo factum. ut vult Etym. Od. α, & θ, -ἐπεὶ δηθὲ φίλων ἄπο πήματα πάσχεα. Hesiod. Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι diu admodum. Apoll. Arg. 2. οὐ μὴ δηθὲ, non diu pòst. i. paulò pòst. Ab Hesych. exponitur etiam, continuo temporis spatio, perpetuò.

Δηθάκι sive δηθάκις, idem quod δηθά. Ab Hesych. & Suid. exp. & sæpe, crebrò.

Δηθύνω, tempus duco, moror seu tardo. Il. α, Ἠ νῦ δηθύνουτ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et Od. ϱ, Μή σ' ου δυθύνειν, ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. 2. Οὐδέ μιν ἄκα Δυθύνειν.

Δηρὸς, ᾶ, ὁ, idem cum δηωιὸς, diuturnus, diutinus, longævus. Sophoc. πολύ με δαρὸν τε δὴ κατέχει ἀμφὶ Τροίαν χρόνον, multum & diutinum tempus. Doricè δαρὸν pro δηρὸν. Adverb. quoq; usurpatur δηρὸν pro σὺν ἢ δηθὰ diu, longum tempus. Od. τ, ἀδὲ πάλε φίλων ἧ πατρίδος αἴης Δηρὸν ἀπεσσεύετο. Apoll. dicit etiam ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, ad longum tempus: & μετὰ δηρὸν, s. χρόνον, post longum tempus.

Δηῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos & semisẽ. ut in Pand. tradit B. Vide & in Ἀσσάριον.

Δ Η̃ Ν Ο Σ, ου, τὸ, consilium. (ς Etymol δέω derivatum ait, eò quod diu sit consultandum: iubente & poëta Δηρὸν βουλεύειν ἐν ἔχῃ κῆ πολὺν ἄμεινον: vel à δέω signif. δέομαι.) Il. δ, ὡς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισι Ἠπια δήνεα οἶδε. Apud Suid. legitur etiam Δέινον τὸ βούλευμα.

Ἀδήνως, (comp.) improvisum. Etym. Ἀδήνεως, citra consilium, Gal. ab Hesych. exp. etiam, sine dolo & fraude simpliciter.

Πολυδήνης, consultus, prudens. Hesych.

Δηξ, δῆξις, vide in Δάκνω. Δηόω, vide in Δαίω.

Δ Η̃ Ρ Ι Σ, contentio, rixa. Item pugna. Hom. δῆριν ὀφέλλει. Et δῆριν ἔχοντες μάρναντο. ς Quidam à δαίρω, i. e. cædo, verbero, quidam à δαίω, i. divido, deduci volunt.

Δήρη, pugna, contentio, Hesych.

Δηριάω, & Δηριάομαι, rixor, contendo. Item pugno, prælior. Homer. & Apoll. Apud eosdem reperitur δηρίσασθαι & δηριηθῆναι, eadem signif.

Composita.

Ἄδηρις, non contentiosus, contentione carens. non controversus. in Epigr.

Ἄδηστος, idem. apud Nonn.

Ἀδηλίτως, absque contentione. Item sine controversia. absq; dubio.

Ἀμφιδηριάομαι, ἔσομαι, de re aliqua contendo, decerto. Simonides in suis Iambis de mulieribus. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Ἀμφιδήριος, victoria, Thuc. anceps victoria, q. d. utrinque contentiosa.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto, contendo.

Λογοδηρία, ἡ, verborum contentio seu pugna, altercatio inanis. apud Athanas.

Πολύδηρις, contentiosus, controversus.

Δηρὸς, vide in Διὼ. Δεῦρο, vide in Δή.

Δ Ἠ Ω, invenio, Etym. Sed crebriùs futuri habet significationem. Il. ι, Οἵ, κε δ' ὀπωπαλέψιν ἐπεὶ σύμπαν δήετο τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. ubi Eust. δήεται exp. ἀνήσεται, invenietis, & dicit inde deriv. Δηὼ, de qua in fabulis Sic δήσιν apud Apoll. exp. ἀνήσεσιν: apud quem & δήοιμι pro ἀνοίμι.

Δηὼ, οῦς, ἡ, dicta putatur Ceres. παρὰ τὸ δήω, τὸ ἀνήσω, quoniam filiam Proserpinam diu & diligenter quæsivit. Alii nominatam putant à δαίω signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsivit: vel κόπτω, quoniam aratro scinditur tellus. Sunt qui diminutivum esse velint à Δημήτηρ. Apud Athen. l. 10. ἐς πλατὺ στέγαστρον ἀγνῆς παρθένου Δηοῦς κόρης. Apud Aristoph. Δηοῦς κόραις Cereales fruges. Et apud Soph. Δηοῦς ἐν κλήροις, pro ἐν πεδίοις.

Δηῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΙΑ', præpositio, pro varia constructione varia significat. ¶ Cum genitivo: interdum significat, per. ut Il. γ, Διὰ μὲν ἀσπὶς ἦλθε φαεινῆς ὑμοβόλου ἔγχος, transiit per clypeum. Xen. in symp. Διὰ πυρὸς ἰέναι. In hac signif. nonnunquam à poëtis omittitur, ut Il. β, Ἔχοντες πεδίοιο μαχησόμενοι πρὸς ἄστυ, pro διὰ πεδίου. Hanc quoque signif. habet quum de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet. ut Isoc. in Archid. Διὰ τάντων οἴμαι πᾶσιν εἶναι φανερόν. Interdum subaudiendus relinquitur genitiv. ὅλης seu ὅλου, vel πάντος seu πάσης, ut Διὰ βίης, pro δι' ὅλης τῆς βίης. Διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης τῆς νυκτός. Interdum tamen Διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte & die. Interdum significat in; ut Xen. Pæd. 4. Διὰ πολέμου τὸ γῆρας ἄγων in bello senectutem transigens. Itidem de tempore dictum: ut δι' αἰῶνος, in ævum vel in æternum. Sic Διὰ παντὸς, in perpetuum, in omne tempus, perpetuò, semper. Sic & in his phrasibus: Διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. in manu habeo. Διὰ τιμῆς ἔχω, apud Herodianum, in honore habeo, Διὰ σήματος εἶναι, in ore esse, celebrari. Sic & cum verbis motum significantibus. Thuc. Διὰ μάχης ἰέναι, in prælium exire. Et apud Plut. Διὰ λόγων ἐλθεῖν, venire ad colloquium. Sic & apud Plat. de leg. 7. Διὰ φόβου γίγνεσθαι, in metu versari. Aliquando omittitur præpositio in: ut Διὰ πλειόνων, pluribus, δι' ὀλίγων paucis, Διὰ βραχέων, brevibus. ¶ Item exp. inter. ut Διὰ πάντων ἄξιος θεᾶς, inter omnia spectatu dignus. Herodot. Sic Διὰ νήσων, inter insulas. ¶ Item pro ἐν, ut apud Ath. βρώματα Διὰ χαλαζῆς καὶ μέλιτος χυνόμενα. In qua signi. ita usitata est medicis recentioribus hæc præpositio Διὰ, ut ctiam in nominandis quibusdam pharmacis eam nominib. agglutinent

glutinaverint. immutata illorum terminatione. Dicunt enim Διάχριδον κολλύριον pro Διὰ ῥόδων κολλύριον, i.e. collyrium ex rosis compositum. Itidem verò apud musicos in harmoniarum appellationibus, sunt qui Διὰ accipiant pro ἐκ. ut Διὰ πασῶν Διὰ πέντε. Sic Διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. Sic & apud Aristot. Διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, ex fluviis subvehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiam significando intervallo loci vel temporis. ut Διὰ πολλοῦ φυτεύειν, longis intervallis, seu longis interstitiis plantare. Διὰ χρόνου ἐώρακα αὐτόν, (sub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo intervallo eum vidi. Διὰ τρίτης, (subst. ἡμέρας) tertio quoque die. Διὰ πέντε ἐτῶν, post quinque annos, exactis quinq; annis. ¶ Nonnunquam redditur per ablativum. ut Διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, attramento scribere, apud Plut. in Solone. ¶ Nonnunquã redditur per adverb. ut δι' ἀκριβείας λέγειν, pro ἀκριβῶς, accuratè, exquisitè. Sic Διὰ τάχους, & Διὰ ταχέων, celerrimè. ¶ Cum accus. apud poëtas, pro κατ', itidem ut Διὰ cum genit. Od. ο, νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almam noctem, i. κατ'. Sic Od. η, βῆ Διὰ δῶμα, pro ἔβη κατ' δῶμα. ¶ In soluta oratione ponitur pro, propter, ob. ut Διὰ τοῦτο, & Διὰ ταῦτα. δι' ὃ, & δι' ἃ. Sic & δι' ἀρετὴν, propter virtutem, virtutis ergo, apud Plat. ¶ Sæpe apud Atticos accusativum pro genit. habet. ideoque exp. per, aut per ablativum sine præpos. ut Dem. Διὰ τὰς ἐκείνου ἐσπάθιλα, pro Διὰ τὴν ἐκείνου. ¶ In compositione interdum respondet particulæ Latinæ dis. ut Διαφωνεῖν, dissonare. Διασπείρειν, dispergere. In quibusdam verbis sonat, q. d. per medium. ut διεκπολεῖν, per medium classem hostium erumpere. Interdum vehementiam duntaxat addit. Interdum signif. continuum quid: ut in Διαβιόω, Διαμένω. Interdum auget, ut Διανοέομαι, persentisco. διορῶ, perspicio. Διὰ πολλοῦ vel Διὰ πολὺ, penitus. Il. ο. Διὰ πολὺ ἧν χαλκὸν ἐλάασε, i. ita ut trajecerit. ¶ Δία, Iovem, vide in Ζεύς, Iupiter. Δῖα, fœm. ex δῖος, vide in Δῖος.

ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, dicta est à Zoroastre malva hortensis, ut est apud Dioscor.

ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ, Pollux suo tempore dictum fuisse tradit, quod Attici suo tempore dixerunt σῆσαι τὸ σήμαινε καὶ σαφοῦς. Legitur Iudic. c. 16 Etym. vide in διασμός.

Δίασμος, τὸ, exp. licium, Iudic. c. 16. Derivari dicitur παρὰ τὸ Διάζεσθαι positum pro διάζεσθαι per pleonasmum βαί.

ΔΙΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Il. χ, Χείλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερφίαλον δ' οὐκ ἐδίηνε. Deducitur παρὰ τὸν Διὸς i. e. à dio seu Iove, unde Etymol. dicit propriè significare ἐκ τοῦ διὸς βρέχεσθαι.

Δίημι, perfundo, madefacio, διΰγραίνω, diluo. Bud. ex Theophr. & Dioscor.

Δίεμαι, idem. unde ὄξει διέμβρον schol. Aristoph. in Plut. exp. διϋγραίνων. Item perfundor, madefio. ut apud Dioscor. οἴνῳ διειμένας πολυτελῆ, madefactas, maceratas.

Δίεσις, perfusio, madefactio, percolatio. Dioscor. Item transmissio. vide in comp. ex ἵημι.

Διερὸς, humidus, madidus, cui humiditas inest. Apud Aristoph. διεροῖς μέλεσι quæ lacrymis madent. Et γῆ διερὴ apud Theophr. Apud Hom. διερὸς βροτὸς, cui vitalis quædam humiditas inest.

Διέρρα, margines fluminum, & αὐδηρά, Suid.

Composita.

Α'διανθὲς, herba perpetuò virens. alio nomine capillus Veneris. Ideo autem sic vocatur, quod ejus folium perfusum aqua non madescat, sed sicco semper simile sit, teste Plinio & Theophr. Theocr. χλοερόν τ' ἀδιάνθες. Et Nic. in Ther. Α'χρὰς τ' ἀδιάνθες vocat, quoniam ὑ χραίνεται à pluviis & aquis.

Α'μφιδιαίνω, circum irrigo & perfundo. in Epigr.

ΔΙΑΙΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu vivendi institutum, vivendi mos, vitæ genus. Thuc. l. 2. διαιταν μεταβαλεῖν. Sic & Xen Et Synes. ep. 148. ἵνα μὴ κρίνωσιν οἱ διεφθορότες τὴν διαιταν. Item victus. Interdum & pro certa quadam vitam instituẽdi ratione quod ad victum corporis attinet Luc. in Macr. διαίτῃ τῇ ἐπιτηδευομένῃ παρὰ ὑμῖν. Et ἀκριβὴς διαίτα Plut. & σύντελὴς διαιτα, Xen. quibus opponitur διαίτα ἐλευθέρα apud Herodian. l. 4. Dicitur & aliquis esse σύντελὴς περὶ τὴν διαιταν à Plut. Item σώφρων καὶ μέτριος τὴν καθ' ἡμέραν διαιταν ab Aeschine. Dicitur etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν διαιταν interdum pro διαίτα. ut apud Luc. & Plut. Item victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus & potio, verùm etiam exercitatio, somnus, vigilia, & cætera quorum moderatus usus ad valetudinem confert. unde διαίτα λεπτὴ, ἀκριβὴς, θερμοτέρα, ἀναληπτικὴ, &c. apud Gal. Derivari dicitur à nomine δαὶς, δαιτὸς, vel (ut alius placet) ἀπὸ τοῦ Διᾶσθαι, i. à perspirando: quasi Διᾶσθη, quia qui diætam agit, spiritus tantùm alimento est contentus. ¶ Item, habitatio, domicilium. Andocides, ἐπιθυμία τῆς μετ' ἐμοῦ πολιτείας καὶ διαίτης. Apud Herodot. Thuc. Plut. ἔχειν διαιταν, habitare vel vitam degere. Dicuntur & bruta suam habere διαιταν, ut apud Arist. de mundo. Affertur pro immoratione. ex Strab. l. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐπὶ διαίτης. ¶ Item, arbitrium, ut

διαιταν ἐπιτρέψαι, Demosth. Et ἐπιτρέπειν τὴν διαιταν, Luc. Item ἀποθέμαι τὴν διαιταν apud eundem in Dearum judicio, i.e. non accipio delatum arbitrium, arbiter esse nolo.

¶ *Derivata à διαίτα, i. vitæ genus, &c.*

Διαιτάω, ῶ, alo, nutrio, (sed certo victu & à medicis præscripto) ut διαιτᾶν νοσοῦντα, apud Gal. Sic & Plut. in Catone, Ἠναγκάσθην καὶ διαιτᾶν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι.

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego, agito, dego, Thuc. 2. ἡμεῖς ἀνειμένως διαιτώμενοι. Dicitur & de brutis: unde τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα apud Luc. Aliquando peculiariùs ad victum refertur: ut μετρίως διαιτώμενοι. Xenophon. qui frugi victu utuntur. Et δίαιταν διαιτάομαι μοχθηρὰν, Plat. in epist. intemperanter vivens. Item cum accusat. pro edere. apud Bas. πάντες τὰ κύκνων θηρῶσι. ¶ Item pass. certa illa victus ratione alor. apud Galen. Item pro τρέφεσθαι, ali, de avibus, Bas. dixit, γυψὶ ἢ σιτήρεις ἀπὸ νεκρῶν διαιτῶνται. Affertur & pro πολιτεύομαι ex Thucyd.

Διαιτέομαι, Ionicè pro διαιτάομαι. ut apud Luc. διαιταν ἐδιαιτέοντο, vitam agebant.

Διαίτημα, τὸ, vitæ institutio & disciplina, vitæ genus quod quisq; sequitur. Et Διαιτήματα plur. vitæ instituta, apud Thuc. l. 1. Pro victus ratione affertur ex Xen. & Gal.

Διαιτητικὴ τέχνη, in medicina est, q. d. ars victus ordinatoria, ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Composita.

Α'βροδιαιτία, ἡ, vita delicata, vita mollis, vitæ mollities seu lautitia, delicata seu lauta victus ratio. Suid.

Α'βροδιαιτος, ος, ὁ καὶ ἡ, vitam mollem agens, molliter vivens, delicata seu laura victus ratione utens. Aeschyl. in Pers.

Α'βροδιαιτόομαι ῶμαι, vitam mollem & delicatam ago. delicata victus ratione utor.

Α'γροδιαιτος, (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος) in agro vitam agens. aut agrestem seu rusticam vivendi rationem sectans. A Gell. l. 1. c. 5. ponitur pro, rusticus, i. insscitus, illepidus: quòd rusticum vitæ genus tale sit.

Ε'κδιαιτᾶσθαι, licentiosè vivo, insolenti quodam & minimè laudabili vitæ genere utor. Item in luxum effusus sum, luxuriosè vivo, ut Bud. interp. apud Appian. in Libyco. unde ἐκδεδιητημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Apud Thuc. l. 1. εἴ πῃ ἐξεδεδίητο τῶν πρότερον νομίμων, i.e. desciviſſet seu defeciſſet à patria disciplina. Philo, πρὶν αὖ ἐκδιαιτηθῆς τὰ πάτρια, priusquam à patriis institutis desciveris. Idem dixit, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται.

Ε'κδιαίτησις, q. d. discessio à diæta. mutatio instituti vitæ in pejus. Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων, defectio à disciplina patria. Item vita in luxum effusa.

Ε'πιδιαίτησις, pro ordinatione victus, aff. ex Dioscor. 4.

Εὐδιαίτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi. Xen.

Ἰσοδιαιτία, æqualitas victus, seu similitudo in victu.

Ἰσοδιαίτος, æquali seu pari cum alio vel aliis victu utens. aut simili vitæ genere utens.

Λιτοδιαίτος, vili & tenui assuetus victui. Τὸ λιτοδιαίτον, victus tenuis seu victus tenuitas & frugalitas.

Μεταδιαιτᾶν, vitæ genus commuto. apud Luc.

Ο'λιγοδιαίτος, modico cõtentus circa victum seu in victu. Athen.

Ο'μοδίαιτος, qui eodem victu seu eodem vitæ genere utitur. ut ὁμοδίαιτος ἅπασι apud Luc. Exp. & convictor. item contubernalis Ex. & sodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, convivere alicui, versari apud aliquem. Suid.

Προδιαίτησις, præparatio per diætam, seu diætæ præmissio.

Προσδιαιτάω, ῶ, victito apud.

Προσδιαίτησις, victus & conversatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui duram vitam vivit. qui victu utitur non molli nec delicato, seu duro. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, victus durus seu vita dura. Phil. de vit. M.

¶ *Derivata ex διαίτα, i. habitatio.*

Διαιτᾶσθαι, habito, commoror, versor, diversor. Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Et ἐν Βοιωτοῖς διῃτῶτο, apud Bœotios degebat.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus vel pars domus ubi habitamus. Xen. in Oecon.

Composita.

Α'διαίτητος, à Suida exp. alienus, insuetus.

Ε'νδιαίτημα, inhabito.

Ε'νδιαίτημα, locus qui inhabitatur, habitatio. Basil. πάντων ἐν ψυχρῷ καὶ φωτὶ ἐπιτηδεῖον ἐνδιαίτημα.

Ο'μοδίαιτος, contubernalis. Luc. in somn.

Παροδιᾶσθαι, versari apud aliquem. Suid.

Συνδιαιτᾶσθαι, cohabito, contubernalis sum. Plut. in Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶσθαι.

Συνδιαίτητος contubernalis.

¶ *Derivata ex διαίτα, i. arbitrium.*

Διαιτάω, ῶ, arbitror, sum arbiter. Plut. in Cam. ἀποδέσθαι τὸ βελτίστου τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι τοῦτο. Et cum dat. personæ. Dem. Διαιτᾶν ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controversiæ. Interdum pro conciliare & componere discordiam, itidem cum dat. apud Appian.

Διαιτήσιμος, arbitrarius, ex Isæo.

Διαιτητής, arbiter. Aristot. rhet. l. 1. & Dem.

Διαιτητήριον, locus in quo iudicant arbitri.

Composita.

Ἀποδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. absolvere. Demosth. ὅτε ἀπεδιήτησέ με ὁ Διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτᾶσαί με τὰς δίκας τὸν Διαιτητὴν absolvisse me controversiis.

Δυσδιαίτητος, cui arbitrium difficile est. de quo arbitrari difficile est.

Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facile est. Strab. l. 8.

Καταδιαιτᾶν, dicitur arbiter, i. condemnare. Demost. in Mid. τῷ δίκῃ ᾧ κατεδεδιήτηκε, τοῦτον ἀποδεδιητημένῳ ἀποφαίνειν, ut arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et ἐρήμῳ κατεδιήτησεν αὐτὸν καταδιαιτᾶσθαι, pro obtinere & vincere arbitrium. Item Dem. οὐτε ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τῷ δίκῃ αὐτῷ, negavit me arbitrium vicisse cum eo.

ΔΙΑΜΠΑΞ, in totum, κωφὸν Διὰ παντός. Hesych. & Suid. Exp. etiam, utrinq; Luc. διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τῶν πυγῶν. Idem quod Ἀμφιπερὲς & Ἀμφιπερέως.

Δίασμα, vide in Διάζομαι.

ΔΙΤΤΑ Ω, ῶ, exp. Διττῶ, percribro. Etymol. dicit Atticum esse, derivatumq; à σῶ. Gal. ad Glauc. l. 2. Διττῶν ἀποκείνω τὸ πίτυρον. Idem l. 3. κατὰ τόπους κρωμύλον κρῶτα ὁμῶς τε καὶ Διττώμενον καὶ λειόμυλον.

Προδιττάω, ῶ. (comp.) prius cribro, prius per cribrum transmitto, incerniculo præpurgo. Gal. ad Glauc. 2. ἀλλὰ προδιαττῶντες ἀποκεκριθώσι τὸ πίτυρον, sed prius incerniculo furfures secernunt.

ΔΙΔΑΣΚΩ, F. άξω, P. αχα, doceo. Od. θ, Η σέ γε μὲν δὴ ἐδίδαξε Διὸς παῖς ἢ σέ γ' Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2. τὰς μὲν διδάξας, τὰς δ' ἀναμνήσας ὑμῶν βάλομαι. Idem, τὰ συμφέροντα διδάσκειν τὰς πολίτας. Interdum dicitur διδάσκω σε ταῦτα: ut Aristop. in Nub. ἐδίδαξε δῆπου σοῦ παιδαγωγὸς τῆς βροντῆς μ' ἐδίδαξας. Interdum etiam dicitur πόσου διδάσκει, quanti docet. Sic διδάσκω μισθῷ, mercede doceo, Luc. Διδάσκειν δράματα, fabulam edere in theatro aut aliàs publicè, fabulam docere. Bud. ex Athen.

Διδάσκομαι, doceor, disco. Aristoph. in Nub. διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum est, docendum loco, vel mando. quo sensu dicitur pater διδάσκειν filium, Plat. in Protag. ἐπὶ τοὺς μὲν ἄλλα διδάσκοντας τοὺς ἡβᾶς. Sic utuntur & Xen. ac Aristoph. Item certior fio. edoceor. Paus. in Lac. Ὡς παρὰ τὸν κρεῶν ἐλθόντες διδάσκουσι τὸν ἄλλων τῆς Σπάρτης. Item in media voce pro διδάσκω, apud Aristoph. Et Luc. διδάξομαί σε ῥηθῆν.

Δίδαγμα, τὸ. documẽtum. Aristoph. in Neb. & Xen. de arte eq.

Διδαξις, doctrina, i. ipsa docendi actio. Greg.

Διδακτὸς, ὴ, ὸν, doctus. Ioh. 6. Διδακτὸν, τὸ, quod doceri potest: Isoc. contra Soph. μηδὲν ὑπείδω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. Item quod discipotest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ ζητῶ. Item quod docere licet docendum. Soph. in Trachin. διδαξον μήτερ, εἰ διδακτά μοι. Sic Plut. in symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ, &c. solis dicenda sunt & docenda.

Διδακτικὸς, aptus ad docendum, docendi artifex & peritus.

Δίδακτρον, ου, τὸ, præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur. Minerval. Latini appellabant.

Διδακτήριον, ου, τὸ, documentum. Hippo. de victu in morb. acut.

Διδαχὴ, ἡ, doctrina, instructio, admonitio. Thuc.

Διδάσκαλος, ου, magister, propriè literarum aut morum. Luc. διδάσκαλος τῶν Καίσαρος. Item pro quolibet qui rem aliquam docet. ut διδάσκαλος τῶν τοιούτων ἔργων, Isoc. διδάσκαλος ἢ μὴ ψυδέως. Xen.

Διδασκαλία, doctrina, disciplina, institutio. Xen. Pæd. 8. αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Διδασκαλίαν ποιεῖσθαι & διδασκαλίαν παρέχειν, Thuc. doceo.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis aut doctorius. ut διδασκαλικοὶ λόγοι apud Xen. apom. l. 1. Item qui docendi artifex est & peritus. Plat. in Gorg. διδάσκαλος ῥήτωρ. Τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus seu ratio. Διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in scholis. Polyb. in fragm.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, merces docendi, præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Idem quod δίδακτρον. Plut. in Alex.

Διδασκαλεῖον, ου τὸ, locus ubi docetur, gymnasiũ, schola. Thuc. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd. 3. δικαιοσύνης διδασκαλεῖα.

Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω. Hesiod. αὐτὰρ Ἀθηνὴ Ἔργα διδασκήσει.

Δάκτυλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδιδάσκω, iterùm doceo, aut perdoceo. Phil. de mundo, φθόνος ἢ ἔρις ἀναδιδάσκει. Vtitur & Aristoph. in Pluto.

Ἀποδιδάσκω, dedoceo. sicut ἀπομανθάνω, dedisco.

Ἐκδιδάσκω, edoceo. Bud. ex Antiph. ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἐκδιδάσκομαι, edoceor seu disco. ut ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶτταν, lingua Græca imbuor. Item edocendum loco vel curo. ut apud Eurip. in Med. παῖδας ἑλληνῶν ἐκδιδάσκεσθαι σοφές.

Ἐπιδιδάσκω, amplius doceo & demonstro. Plutarch. in Sol. & Plat. in Protag.

Ἐνδιδύσκω, doctrina imbuo.

Μεταδιδάσκω, dedocens priora nova doctrina imbuo. Plut. an seni admin. resp.

Προδιδάσκω, prius doceo. Thuc. l. 2. μὴ προδιδαχθῶσιν μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Media etiam vox pro activa usurpatur. Aristoph. in Pluto, Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτὸς με προδιδάξας.

Composita ex διδακτός.

Ἀδίδακτος, ὸς, ὸν, ἡ, indoctus. Phocyl. Ἀδίδακτον etiam dicitur quod aliquis ab alio doctus non est. ut ἀδίδακτον τὸ φύσεως δῶρον apud Luc. de hist. scrib.

Ἀπαδίδακτος, non ita pridem doctus seu edoctus. qui nuper seu recèns didicit. Appian. l. 3. bell. civil. τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὤν.

Αὐτοδίδακτος, qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à seipso doctus. Od. χ. & apud Xen. Αὐτοδιδακτος. exp. suapte natura aliquid faciens.

Αὐτοδιδάκτως, Bud. exp. naturæ instinctu.

Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio. Hippocr. ep. ad Demag.

Θεοδίδακτος, à Deo doctus, divinitùs institutus. 1 Thess. 4.

Μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus, Suid.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legis doctor.

Composita ex διδάσκαλος.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, luxuriosorum magister. apud Athen. l. 8.

Γεροντοδιδάσκαλος, senis vel senum præceptor. qui docet senes discipulos. Apud Plat. in Euthyd.

Γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet, ludimagister.

Γραμματοδιδασκαλιδης, idem Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Plut. & Luc.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor. Item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus. apud Synes.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta seu artem amandi tradens, amandi præceptor.

Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, alia & diversa ab illis quæ antè tradita sunt doceo, nova doceo. 1 ad Tim. 1. Vtitur & Basil. & Chrysost. & Theodor. in hist. eccl.

Ἱεροδιδάσκαλος, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item qui ad sacra initiat.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, mala doceo.

Καλοδιδάσκαλος, qui honesta docet.

Κυκλιοδιδάσκαλος, magister carminum quæ κύκλια dicuntur.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ scriptor. comicus poëta.

Κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia.

Λογοδιδάσκαλος, dicendi magister, artis dicendi magister.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor. Luc. c. 5.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet. Xen. in symp. & Athen. l. 1.

Τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet. Τραγῳδοδιδάσκαλος pro eodem. apud Luc.

Ὑποδιδάσκαλος, qui præceptori subest in docendi officio.

Χοροδιδάσκαλος, chori magister, qui docet eos quos in chorum recepit, quomodo canere debeant & quomodo saltare. Arist. pol. 3. c. 9. Plat. de leg. & Dem. in Mid.

Χοροδιδασκαλία, munus illud chorodidascali. Et pro peritia chori. affertur ex Xen.

Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor. qui doctoris titulum falsò sibi arrogat: vel etiam qui mendacia & falsa docet. 2 epist. Pet. c. 2.

Δίδημι, vide in Δέω.

Διδράσκω, vide in Δράω, i. fugio.

ΔΙΔΥΜΟΣ, ὁ, ἡ, geminus, duplex. (παρὰ τὸ δύο inquit Etymolog.) Odyss. τ, Αὐλοῖσιν διδύμοισι, duplicibus fistulis. Soph. διδύμων χεροῖν, duplicium manuum. Gregor. Naz. ἡ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius. Item δίδυμοι dicuntur duo qui uno partu editi sunt. ut Iliad. ψ, de duobus Actoris filiis, Οἱ μὲν ἔσαν διδυμοι. (ita enim quidam accipiunt: alii autem simpliciter pro δύο.) Ἀ poëtis & astronomis Castor & Pollux vocantur δίδυμοι. Et οἱ ὄρχεις, testes, honestiorè (ut ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. Vnde διδύμων σκληρίαι, & διδύμων Φλεγμοναὶ apud Dioscoridem. Dicitur & neutro genere δίδυμον, de gemino partu, seu gemina prole uno partu edita. Plut. in consol. ad Apollon. τὰ γὰρ δίδυμα τῷ ὁμοίῳ μᾶλλον παρεμφαίνει. Fœminino genere. Διδύμη dicitur radix ejus herbæ, quæ & ὄρχις nominatur. ut testatur Galenus in Lex. Hippocrat. Traditur enim herba illa habere radicem βολβοειδῆ, διπλῆν, ὀρχεσι ὁμοίαν. Vnde & διδύμη seu δίδυμον nominatur.

Διδυμότης, ητος, ἡ, duplicitas, gemina natura, seu geminitas. Exp. & geminatio.

Δίδυμόωνες dicuntur iidem qui δίδυμοι, gemini seu gemelli, gemina proles, uno partu edita. Il. π, Υἱὼ δύω ἐστὸν, διδυμάονε. Et simpliciter pro δύο, duo seu duplex. ut apud Nonn. διδυμάονα ἰχθύες, duo pisces.

Διδυμάω, geminos seu gemellos habeo, geminam habeo prolem. ut in Cantic. cantic. c. 4.

Διδύμιος, vide in Δίδυμος.

Composita.

Ἐπιδιδυμὶς, est propria & intima testium tunica, & illis omni ex parte contigua, dura, crassa, & admodum valida. Sic dicta, quòd testiculo, quem διδυμον vocant, superinducta sit. vide Gal. de semine l. 1. & in lex. Hippoc.

Τετράδυμος, quadrigeminus. Strabo (de mulieribus Aegyptiis) τετράδυμα τίκτει, quadrigeminos foetus edunt.

Τρίδυμος, ter gemini. ut τρίδυμος τίκτειν dicitur quæ triplicem edit partum.

ΔΙΔΩΜΙ, (Fut. δώσω) dono, do. Od. ω, Χρυσὸν μοὶ οἱ δῶκε· δι' ἐρεβεννῆς ἐπὶ τοῖ πέλωμαι, Plut. in Themist. ἐκείνῳ ἢ σοφίας ἀρίστιον ἔδοσαν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν δ' ἄλογον καὶ σύμμαχον. Exponitur etiam, concedo, permitto. ut Liban. παρεγραφὴν ὁ νόμος δίδωσι, lex illi concedit vel permittit. Synes. τοῖς αὐτήσεσιν αὐτῆς δέδωκα τὸ πᾶσιν ἀκεραίως ἐπεξελθεῖν. Idem, καὶ μοι δίδως ἐπεῖν πάντες σεσωσμένῳ. ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui, do in matrimonium, ut Il. λ, - δίδε σ' ὅμε θυγατέρα ἑῷ. Sic Thuc. 2. ἀδελφῷ ἑαυτῆς δόντι. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, ultrò citroq; matrimonia contrahebant. ¶ Item do, i. trado, vel offero, porrigo. Herodian. l. 1. ἀώρῳ δὲ αὐτὴ χειρανάγκῃ τε καὶ δίδυμα τῷ πρώτῳ πόσει, primum illi miscere atq; offerre poculum. Plat. in Prot. ὅτῳ τὸ χραμμένον δίδωσι, i. tabellam porrigunt. Et δίδυμα εἰς χεῖρας Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo: ut Thuc. 2, δίδοσαν ἑαυτὰς Ἀθηναίοις. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo, Plat. de leg. Sic Il. α, ἄλγε' ἔδωκεν, Et (inversa constructione) Od. ρ, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν, tradidit doloribus.

Δίδυμα, donor, trador, &c. Herodian. l. 8. ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, projiciebantur in flumen.

Δόμα, τὸ, donum: apud Plut. in apophth. & Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ, donatio, largitio, donum, munus. Hom. Plat. Isoc. ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò quoq; dicimus dose, Gal. & Aegin.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (& Δότης, ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8. δεσποινικῶν δοτῆρες. Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix. Hesiod. in Erg. θεῶν πάντων δοτείρα.

Δοτὸς, ὴ, ὸν, qui dari potest. Δολιχὸς, ad dandum propensus. A' Bud. exp. largitor, profusus. Aristot. apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, dativus vel dandi casus.

Διδόω, idem quod δίδωμι. unde διδώσομαι, Od. ν, & διδώσω, Od. ω. & alia.

Δώς, ἡ, (poët. indec.) idem quod δόμα seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δὼς ἀγαθή.

Δώτης, donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴς ac Δώτωρ pro donatore à poëtis itidem, & frequentius quidem quàm δώτης, unde passim legitur, Ζεὺς δωτῆρες ἐάων. Sic & δώτορ ἐάων, Od. θ.

Δωτίνη, ἡ, donum. ut Od. ι, Δώρης δωτίνῃσι. Δωτινάζω, dona recipio, Herodot.

Δώσων, qui quum semper polliceatur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atq; ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. vide Erasm. in prov. dosones.

Δῶρον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδίδωμι, emitto, reddo, produco, propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. καρπὸν ἀναδίδωσι. Item in Themist. ἀναδιδωσὶν ὀσμὴν. Apud Basil. in Hexaëm. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur & absolutè, ut ἀναδιδόασι πηγαὶ apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item *pro*, reddere, i. restituere: in Pand. sæpe inquit Bud. Sic & apud Luc. ἀναδόναι τὸ κιστύδιον. ¶ Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. permittere ut sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus, (*pro*) convivis apponere, inquit Bud. ex Athen.

Ἀναδίδομαι, pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neutrum. ut apud Luc. ἀναδοθῶσαι πηγῶν ἐάσω, pro ἀναδῦναι, i. erumpere vel scatere. Dicitur etiam de igne. ut ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flamma quæ erupit. vel flamma excitata. ¶ Item distribuor. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀναδίδηται τὸ σῶμα, flava bilis per totum corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale. *pro*, distribui per membra.

Ἀνάδοσις, productio. Item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. Ἀναδόσεις quibusdam exp. etiam, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. Apud Dion. Areop. Apud medicos distributio quæ fit per membra. digestio. Alex. Aphr. Probl. 1. Sic & ἀναδόσεις σπίνων. Item (ut inquit Bud.) distributio quæ fit in convivio. distributio ferculorum in conviviis. ferculorum structura. Athen. l. 5. ἀναδόσεις ἐποιήσατο κατ' ὀψάρια ἁλοιελῶν βεβρωμένων.

Ἀνάδοτος, ὁ, ἡ, redditus. ut ἀνάδοτος ἔπη, apud Thucyd.

Ἀναδοτικὸς, ὴ, ὸν, distributivus. ut ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν apud Greg. venter alimentorum distributivus.

Decomp. Ἀνυπαίδοτος, cui contr. εὐπαίδοτος. Athen.

Εὐπαίδοτος, ος, ὁ, ἡ, qui facilè digeritur & in membra distribuitur. Diosc. & Athen.

Συναναδίδομαι, quasi unà distribuor, vel una digeror. Aphr. in probl. συναναδιδόμενον τῷ ἄλματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Ἀνταπαδίδωμι, do vicissim, rependo. ut apud Xen. Pæd. 8. Apud Philost. ἀνταπαδιδόντες τὸν ἔλεον καὶ εἰλέας, commiserationem pro commiseratione rependentes. Apud Greg. dicitur Christus λύτρον ἐαυτὸν ἀντιπαδιδοὺς ἡμῶν, qui se redemptionis pretium dat pro nobis.

Ἀντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam & in malam partem.

Ἀνταπόδοτος, ος, ὁ, ἡ, vicissim datus, contrà datus, repensus pro alio, apud Nonn. Item qui remedii gratia contra malum quod piam datur aut adhibetur, Epig. l. 2. Τῆς γὰρ ἐπὶ κακῶν φάρμακον ἀντίδοτον. Ἀνταπόδοσις, ἡ, (subst.) antidotum (q. d. contrà datum) medicamentum quod datur adversus malum aliquod corporis, ut certam vim ad illud propulsandum habens. Præcipuè autem ἀντίδοτοι sunt quæ dantur adversus venena. Alex. Aphr. l. 1. probl. & Diosc. l. 1.

Ἀποδίδωμι, reddo retribuo, persolvo. Aristoph. in Neb. ἐὰν μὴ ἀποδῷτε παράγγελον. Idem in Ran. ἀποδοῦναι τὸ ναῦλον. Xen. Pæd. 8. τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, reddere corpus terræ. ἀποδιδόναι χάριν, apud Isocr. in Archid. referre gratiam. ¶ Aliquando simpl. exp. do, apud Hom. Sic & ἀποδοῦναι ὅρκους apud Dem. pro cor. dare jusjurandum. ¶ Capitur & *pro*, attribuo, assigno & tribuo, ut tradit Bud. ex Plat. & Aristot. Sic & Plut. in Themistocl. ἀπέδοσαν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα, primas partes ei tribuerunt. Item pro defero vel refero. ut apud Plat. de leg. ἀποδίδωμι εἰς τὸν δῆμον, defero ad populum. Item ἀποδιδόναι εἰς τοὺς κριτὰς τῷ κρίνειν, deferens vel referens ad judices. Item *pro*, tribuo, i. e. permitto seu concedo. Cum infin. ut Xen. Pæd. 7. ἀποδίδομι ἤδη γυναῖκί τε ἔχειν καὶ παῖδας ποιεῖσθαι. Item edo, promo. Aristot. de gen. an. l. 2. τὸ ἔργον αὐτῶν οὐ ἀποδίδωσιν. ¶ Item enarro, explico, de re proposita differo, apud Plat. in Tim. Est etiam exprimo, significantius dico, apud Themist. de anim. l. 2. Et *pro*, definio, seu describo.

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor. ut ἀποδίδοται χάριες, gratia refertur. ¶ Item vendor. Hesych. Item activè vendo. Thuc. l. 7. τοὺς ἄνδρας ἀπέδοντο, vendiderunt. Et cum genit. ut apud Aeschin. adversus Timocr. τὸ ἀξίας ἀποδίδοσθαι, justo pretio vendere. Et apud Herodian. l. 2. οἱ τῷ ἀρχῷ αὐτῆς χρημάτων ἀπέδοντο, qui imperium illi pecuniis vendiderunt.

Ἀπόδοσις, redditio, retributio, persolutio. ut χρέως ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου, vel χάριτος. ¶ Apud Hermog. respondet ἀντιθέσει, estque propositio propositioni respondens, & quæ illi quasi redditur. ¶ Item venditio, Poll. ¶ Item enarratio, explicatio, vel definitio. apud Themist. de an. l. 1.

Ἀποδόσιμος, ος, ὁ, ἡ, (q. d. reddibilis, vel restituibilis) qui reddi aut restitui debet.

Decomp. Ἀνταποδίδωμι, contrà reddo, vicissim reddo, ut ἀνταποδιδόναι ἔχω, sonum acceptum reddere vicissim, Dioni hist. l. 63. Item rependo, retribuo: tam in bonam quàm in malam partem. Aristot. eth. 9. Ἀνταποδίδομαι, contrà reddor, vicissim reddor, item retribuor. Ἀνταπόδομα, & frequentius ἀνταπόδοσις, retributio. Luc. 14. & ad Col. 3. Ἀνταποδοτικὸς, retributorius vel retributivus. Ἀνανταπόδοτος, ος, τὸ, redditionem non habens. schema est in oratione quum non redditur in fine prioris membri quod principio respondeat. Bud. in ann. in Pand.

Εὐαπόδοτος, redditu facilis. Item qui facilè egeritur seu excernitur. Athen. l. 8.

Μισθαποδοσία, mercedis seu præmii persolutio. Et pro ipsa mercede seu præmio. ad Hebr. c. 2. & 10. Μισθαποδότης, qui mercedem dat seu persolvit Greg.

Προσαποδίδομαι, insuper do, addo. Item reddo. Προσαπόδοσις, redditio, figura quædam oratoria.

Διαδίδωμι, trado per manus, Plat. de rep. 1. λαμπάδα ἔχοντες ἀλλήλοις διδόασιν ἀλλήλοις. ¶ Item distribuo, divido. Dem. ad Tim. Apud Plut. & Polyb. Διαδίδωμι λόγον seu φήμην, sermonem aut rumorem spargo. ¶ Item neut. *pro*, serpo per membra. B. ex Aristot.

Διάδοσις, traditio, quæ fit per manus. Item distributio. Dem.

Διαδοτὸς, qui per manus traditur, qui propagatur. ut Διαδοτὸς φήμη, & Διαδότης μυλυσμὸς, apud Synes.

Ἐκδίδωμι (q. d. extra do) edo. ut Diosc. l. 5. ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, edit fructum seu profert. Sic & ἐκδιδόναι βίβλον seu λόγον, apud Plut. ¶ Item dedo. Thuc. 1. ἃ ἐκδοῖεν αὐτὸν, σωτηρίας αὐτῷ τῆς ψυχῆς δόντες. Sic Plut. in Theseo. ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. ¶ Item *pro*, loco docendum. ut Bud. interp. apud Xen. ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνῃ ἐκδῷ. Et *pro*, loco faciendum. apud Dem. ἐκδοῦναι μοι Δημοσθένει στέφανον χρυσοῦν ὥστε κηρύξαι. Item, loco, i. do nuptui. ut ἐκδιδόναι τῷ ἐπικλήρῳ, in quadam lege apud Demosth. Interdum & fine adjectione. ut Thuc. 8. οὔτε ἐκδιδόναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. ¶ Item neutr. *pro*, influo, ilabor, me exonero, erumpo, de flavio dictum. ut ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον πόλεμον, Herodot. ¶ Item pro ἀποδίδομι, reddo. Il. γ, in fine.

Ἔκδοσις, deditio. ¶ Ἔκδοσις βιβλίου, editio, divulgatio libri. ¶ Item locatio. ut ἔκδοσις οἰκοδομήματος. Dicitur & ἔκδοσις θυγατέρων ποιεῖσθαι à Plat. *pro*, virgines nuptum dare. Sic ἐκδοῦναι θυγα-

τὸς ἔκδοσιν, Demoſth. ¶ Item nauticum fœnus, eidem Dem.

Ἔκδοτος, deditus, dedititius. ἐκδότως ποιεῖσθαι βαρβάροις, Iſoc. ſimpliciter pro ἐκδοῦναι, dedere.

Ἐκδότως, adverb. ut ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι, in fidem ſe permittere. Bud. in Comm.

Decomp. Ἀνέκδοτος, non editus, non vulgatus. ut liber ἀνέκδοτος. Item ἀνέκδοτος γυνάτης Dem. filia nondum elocata.

Δυσέκδοτος, ut δυσέκδοτος γυνάτης, q.d. non facilè locabilis.

Ἐπεκδοῦναι, inſuper elargiri.

Μεταδιδόμι, pòſt do, vel pòſt eloco.

Προεκδιδόμι, prius dedo, aut prius edo, &c. in Pand.

Συνεκδιδόμι, (de puella dictum) ſimul do nuptum, ſeu colloco, i.e. adjuvo ad collocandam puellam. Dem. & Lyſ. Sic Plut. συνεκδιδόντες πενομένοις γυναῖκας.

Ἐνδιδόμι, (q.d. intra do) in manus trado, porrigo. Eurip. ἐνδότω τίς μοι χεῖρὸς σημείωμα. Item dedo, præbeo, & affero. Ariſtoph. ἐνεδίδου ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. Thucydid. ἐνδοῦναι πόλιν, & ἐνδοῦναι τὰ πράγματα. Cum his accuſ. ἄγχω, ἀφορμῶ, πρόφασιν, λαβὴν & ſimilibus, exp. præbeo. Apud Plat. ἐνδιδόναι ὑπόψιαν, afferre ſuſpicionem. Apud Dem. ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, ſi tempus dederit ſeu permiſerit. ¶ Item neutr. cedo, non renitor ſeu obnitor, remiſſior fio, remiſſius ago, q.d. me trado. Thuc. 2. ὡς ἔδον ὡτὲς ἐνδόντας σφίσι ὑπάρχειν. Apud Ariſtot. ἐνδιδόναι τοῖς ἡδονῇ, & ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, cedere voluptati, ſuccumbere vel deditum eſſe voluptati. Apud Plut. ἰχὼς ἐνδιδόσης, exp. languentibus viribus. Dicuntur ἐνδιδόναι & eæ res quæ molles ſunt aut flexibiles, Ariſtot. probl. ſect. 5. Sic & Theophr. & Plut. ¶ Item ἐνδιδόναι indulgentem ſe præbere vel exorabilem, flecti precibus & quaſi cedere: Chryſip. ἀλλ' ἄφθογγον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς ἱκετεύουσι, &c. ¶ Item remitto, laxo, apud Greg. unde paſſ. ἐνδιδόσθαι, remitti, apud Arrian. 8. ὡς ἤδεν ἐνεδίδοτο ὑπὸ τῶν ἔνδον. ¶ Item pro ordiri & auſpicari, apud Ariſtot. Rhet. 1. ut docet. Bud.

Ἐνδεδυμένως, remiſsè, laxatis habenis.

Ἔνδυμα, remiſſio, laxatio, vel q.d. laxamentum.

Ἔνδυσις, remiſſio, laxatio. in ep. Hippoc. 134. ut inquit Bud. Eſt etiam inclinatio cedentis oneri. apud Ariſtot. de mundo. Capitur & pro ἐνδύσιμον ibidem.

Ἐνδύσιμος, ος, ὁ & ἡ, exp. gratuitus. apud Ariſtoph.

Ἐνδύσιμον, ου, τὸ, carminis vel orationis vel cationis exordium, auſpicatus rhythmi vel melodiæ, & præſcriptum quod dabatur ab ipſo chorodidaſcalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum eſt ut ἐνδύσιμον pro invitamento & occaſione data ponatur, inquit Bud. Apud Ariſtot. pol. 8. ἵνα ὥσπερ ἐνδύσιμον ᾖ τοῖς λόγοις, exp. ut vel exordium & præludium ſit & provocatio diſputationis. ¶ Exponitur etiam συγχωρητικὸν apud Greg.

Decomp. Ἀνένδοτος, non remiſſus nec languidus, vel in quo non eſt remiſſio nec languor. Item rigidus, non exorabilis.

Ἀνενδότως, non remiſsè, non languidè, non perfunctoriè, bona fide.

Συνενδιδόμι, unà cedo.

Ὑπενδιδόμι, paulatim cedo, clam cedo. Itè terga verto. Thuc.

Ἐπιδιδόμι, do inſuper, præterea do ſeu dono. Heſiod. in Erg. ἐγὼ δέ τοι ὧδε ἐπιδώσω. Οὐδ' ἐπιμετρήσω. Bud. à Dem. poni tradit *pro*, dare liberaliter. ¶ Ἐπιδίδομι ἐμαυτὸν (addito vel ſubaudito dativo) me trado ſeu dedo alicui apud Luc. Syneſ. Herodian. Aliquando & cum πρὸς habente accuſ. Herodian. l. 2. εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτῆς κίνδυνον ἐπεδίδουν αὐτόν. Et cum εἰς, ut apud Athen. ἐπιδιδόντες εἰς τρυφήν, deditos deliciis, effuſos in delicias. ¶ Item proficio, creſco, incrementum capio, augeor. Plat. ὡς σοι συνόντες πολὺ μᾶλλον εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδῶσιν. Idem dicit ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν. & Iſoc. ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν.

Ἐπίδομα, additamentum. Athen. l. 8.

Ἐπίδοσις, quod inſuper datur, acceſſio, additamentum, apud Xen. Interdum exp. largitio. Eſt etiam erogatio publicè facta. ¶ Item incrementum. unde apud Xen. in Oecon. ἐπίδοσιν ἔχειν, creſcere, augeri.

Ἐπιδόσιμος, addititius & qui ex additamento vel accremento eſt, ex acceſſione proveniens. unde & ἐπιδόσιμα δεῖπνα, apud Athen. l. 8.

Ἐπιδοτικὸς, ad ſuperaddendum ſeu ſupererogandum propenſus.

Decomp. Ἀνεπίδοτος, non proficiens, incrementum non capiens. ut ἀνωφελές τε καὶ ἀνεπίδοτον, ex Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 7.

Προσεπιδίδομι, inſuper addo ſeu adjicio.

Καθιδίδομι, indo. Accipitur *pro*, influo: Herodot. καθιδιδοῦσι ἐς τοὺς ποταμούς. Et Plut. in Fab. σῦκα τὰ ἐλη καθιδίδωσι.

Decomp. Ἐγκαθιέναι, exp. dimittere.

Μεταδιδόμι, dono partem, impertior, participo, communico. ut apud Herodot. Μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinq; talenta impertit. Sic & Ariſtoph. in Veſp. & Plat. ep. 7. Et cum genit. rei. Xen. χρὴ δὲ βάρεος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, moleſtia cum amicis communicanda eſt.

Μετάδοσις, communicatio, & q.d. impertitio: ut μετάδοσις τῶν κρεῶν, Ariſtid. Item erogatio, apud Plut. & Greg.

Μεταδοτικὸς, communicativus, qui libenter communicat ſeu impertitur. Item qui libenter erogat, erogatorius.

Decomp. Ἀμεταδότος, qui nihil impertitur, immunificus, avarus.

Ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo.

Δυσμετάδοτος, qui difficilè & non libenter impertitur.

Παραδίδομι, trado, dedo, expono. Herodot. in Terpſ. παρέδοσαν σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Luc. λήθῃ παραδιδόναι, oblivioni tradere. Sic γραφῇ παραδοῦναι, Greg. ut Lat. tradere literis. Et παραδοῦναι τῇ ἀμαξιχῇ τὸ χρόνῳ, Syneſ. tradere, poſteritati. ¶ Item per ſucceſſionem ſeu per manus poſteris trado. Plat. de rep. 2. γηραιοὶ τελευτῶντες ἄλλοι τοιοῦτον βίον τοῖς ἐκγόνοις παραδώσουσι. Sic apud Ariſt. Phyſ. 4. παραδεδομένον, à majoribus traditum. ¶ Item prodo apud Evangeliſtas, de Iuda proditore.

Παράδοσις, deditio, traditio, ut παράδοσις τῆς πόλεως, Thuc. lib. 3. Item traditio, h.e. doctrina quæ ore traditur. Quidam exp. inſtitutum. alii conſtitutio, præceptio. Sæpe in N. Teſt.

Παραδοτέος, qui veluti per manus tradi poteſt. Polyb.

Παραδοσείω (q.d. traditurio) tradere ſeu dedere cupio. Thuc. 5.

Decomp. Θεοπαράδοτος, divinitus traditus. Dionyſ.

Πατροπαράδοτος, à patre traditus. Ἀ patre acceptus. ut πατροπαράδοτος ἡγεμονία, à patre acceptum imperium. Item *pro*, patrib. traditus, i.à majoribus. Sic πατρόθεν παράδοτος διδαχὴ apud Euſebium.

Παρεκδίδομαι, idem quod παραδάλλομαι, depono, ſeu depoſito pignore certo: ex pacto certo: ſeu paciſcor. apud Ariſtop. in Nub. ταῦτα δὲ νῦν ἐμοὶ Εἰ μὴ πεπράμεταί ἐστιν ἀμίσκτεον, i. depone, depoſito pignore certa. Il. ψ, Δεῦρό νυν ἦ τρίποδος παρεκδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. paciſcamur. Sic & Od. ψ.

Παρέκδοσις, pactum, depoſitio pignoris & certatio ex pacto. Heſych.

Προδίδομι, prodo, ut προδιδόναι πόλιν, Xen. Hel. 1. Et προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις. Paus. Ἐρεχθεὺς προδοὺς ἡμᾶς φασι, Ariſto. in Veſp. Et προδιδόναι δίκην, cauſam prodere, i.e. prævaricari, Demoſth. Sæpe dicitur & pro deſerere, deſtituere ſuo auxilio, Thuc. l. 3. τὸ προδοῦναι αὐτὸς σφέτερ' αὖ καλόν. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, Ariſtoph. fruſtrari ſpem: & προδιδόναι τὸ καθῆκον. Luc. officium deſerere, officio deeſſe. ¶ Affertur & pro perdere ex Dem. & Plut. in Pericle. ¶ Item neutraliter pro deficere. apud Herodot. in Polym. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν οἷον. ¶ Item prius do, vel prior do. Rom. c. 11.

— Πρόδοσις, q.d. ante datio, aut elargitio aut erogatio. Dem.

Προδοσία, proditio. Thuc. Plut. Luc.

Προδότης, proditor Thuc. Iſoc. Plut. Et fœm. προδότης, proditrix. Eurip.

Προδοτικῶς, proditorius. Luc. & Plut. Προδοτικῶς, adverb. proditoriè, proditorum more. Luc.

Πρόδοτος, proditus.

Decomp. Καταπροδίδομι, idem propè quod προδιδόμι. Luc.

Παλιμπροδότης, Appian. de Metrodoro qui rurſus ad Pompejum ab Octavio tranſiit, ὧν φύσει παλιμπροδότης.

Προσδίδομι, inſuper do, participo, impertior. Xen. apomn. l. 1.

Συνδίδομι, q.d. ſimul do, do unum in locum: unde *pro*, congrego accipitur: ut & συνδίδοσθαι paſſ. pro congregari. apud Baſ. in Hexaem. ¶ Item pro ἐνδίδομι, i.langueo, vel *pro* ſubſido, conſido, apud Ariſtot. probl. ſect. 4.

Ἐπισυνδίδομι, (*comp.*) exp. invaleſco, accreſco.

Ὑποδίδομι, cedo.

Compoſita, ex δόσις ſine præpoſ.

Ἀδόσητος, exp. muneribus non corruptus. Heſych.

Δικοδοσία, ἡ, cauſæ dictio.

Δικαιοδοσία, (q.d. juris datio) juriſdictio. Polyb.

Θεοδόσητος, divinitus datus. Heſych.

Ἐγκυοδοσία, ſatiſdatio. Theophil. in Inſtit. civil.

Κληροδοσία, diſtributio quæ ſorte fit. vel id ipſum quod ſorte datur. Item partium diviſio, hæreditas. Naz.

Κρεωδοσία, carnium datio ſeu diſtributio, viſceratio. idem quod κρεονομία & κρεωδαισία. Plut. in Cemet.

Μικροδοσία, exiguæ donationes, parva munera. Polyb.

Μισθοδοσία, mercedis ſeu ſtipendii ſolutio.

Σιτοδοσία, frumenti largitio, diſtributio frumenti, frumentatio.

Compoſita ex δότης, itidem ſine præpoſitione.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator vel boni.

Ἀγαθοδότις, fœm. gen. bonorum datrix, apud Areop.

Ἀγροδότης, ου, ὁ, agrorum dator. Et *pro*, venationis dator: ab ἄγρα.

Ἀδώτης, non donans, qui nunquam donat. qui à donando eſt alienus. Heſiod. Δώτῃ μὲν τις ἔδωκε, ἀδώτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, panem do, i. panem aliquibus diſtribuo.

Βιοδώτης, & βιοδώτωρ, vitæ dator, vitam largiens. in Epigr. Reperitur & βιοδότης, apud Plat.

Γαιοδότης, terræ dator. Suid.

Γνωμοδοτέω, ῶ, conſilium do, ſententiam do.

Δικαιοδότης, juris dator, jura reddens, in cujus poteſtate ſunt judicia. Strab.

Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo. Idem Strabo. Vtitur & Plutarch. Item Syneſ.

Ἐργοδό-

Ἐργοδότης, qui opera distribuit. qui pensū dat. operis locator. Naz. Ἐργοδοτέω, opus locare, Bud.

Ζωοδότης, vitæ largitor. Dei epith. Ζωοδότειρα, vitæ largitrix. Hom.

Θεόδοτος, à Deo datus. Hesych. & Aristot.

Θερμοδότης, qui calidum præbet.

Θερμοδόται, quæ calidam seu caldam in balneis porrigit. in Epigram.

Καρποδότης, fructuum seu frugum dator vel largitor. Naz.

Κληροδότης, testator. in Pand.

Κληροδοτέω, ῶ, sorte distribuo. Naz.

Κρεωδότης, ου, ὁ, carnium dator seu distributor. Suid.

Μισθοδότης, qui mercedem dat. Aeschin. in Ctesiph.

Μισθοδοτέω, mercedem do, stipendium persolvo, Demosth. & Polyb. Dicitur autem μισθοδοτῶ σε, pro μισθὸν σοι δίδωμι.

Μισθοδατέομαι, mereo, mercedem fero: stipendio afficior. Syn. & Polyb.

Καταμισθοδοτέω, exp. largitione emo.

Ὀλβοδότης, divitiarum dator. Dicitur & ὀλβοδοτήρ.

Ὀλβοδότειρα, ας, divitiarū datrix, effectrix beatæ vitæ. in Epigr.

Πλουτοδότης, & πολυδοτήρ, qui divitias ministrat & suggerit. Hes.

Πλουτοδότειρα, divitiarum datrix.

Σιτοδότης, frumenti largitor seu distributor. Menand. & Synes.

Σιτοδοτέω, ῶ, frumentum do, frumentum distribuo & dimetior. Dem. σιτοδοτήσας τὸν στρατόν. Sic & Polyb. σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Et pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur, annonam accipio. vel etiam cibum capio, ut σὺ τῇ γλώττῃ ἐσιτοδοτοῦ τοὺς γραμματεῖς.

Σταθμοδότης, qui σταθμούς, i. mansiones distribuit & suam cuiq; assignat. mansionum curator. vel qui hospitia distribuit in comitatu principum. Plut. in Demetr.

Ὑπνοδότις, εως, ἡ, somni largitrix. quæ somnos præbet seu affert. somnifera. Sic ὑπνοδότειρα νύξ, apud Eurip.

Φωδότης, lucis dator.

Φωδοσία, q.d. luminis præbitio, illuminatio, Bud. ex Areop.

Χαροδότης, lætitiæ dator. Bacchi epith. apud Plut. in Ant.

Χειρόδοτος, q.d. manu datus. Poll.

Χρησμοδοτήσω, ῶ, oraculum edo. Poll.

Χρησμοδότημα, oraculum editum.

Ψυχοδοτήρ, animarum dator, qui animam & vitam largitur. Apoll. epith. in Epigr.

Ὡροδότης Ἀπόλλων, temporum seu horarum dator, in Epigr.

Δίεμαι, δίεσθε, δίεσσι, vide in διαίνω.

ΔΙΖΩ, idem quod ζητέω, ῶ, quæro. Apud Hom. accipitur *pro*, quæro seu disquiro mecum, animo agito & discepto mecum. Il. π, Ἕκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώρυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κὴ κλόνον ἀΐσσοντας ἐλάσσειε, Ἡλικας ἀς τεῦχος ὁμοκλήσειν ἀλίαστον. Hesy. δίζῃ exp. etiam φροντίζῃ.

Δίζομαι, idem quod δίζω, quæro. Nonn. Τιμὴν δ' ἠμετέρην ἐ δίζομαι, non quæro gloriam & honorem meum. Dicitur & δίζομαι ποιεῖν, i. studio facere, seu do operam ut faciam.

Δίζημαι, (f. διζήσομαι, tanquam à δίζεσμαι) idem. quæro, investigo. Il. υ, Αἴσιον Γρώτικε θὸν Φοίτιε ἀνὰ φρεσμόχθεα διζήμενος ἐξ πεῖ ἐφοῦσοι. Et Il. ε, πολυθρὼξ διζήμενος. Od. π. Φράσσομαι ἐ κεν νῶϊ δυνησόμεθ' ὠκυπόρειος Μάνῃ εὐδείελος ἄλλων, ἢ κὴ διζησόμεθ' ἄλλους, an etiam alios quæremus?

Διζήμων, ονος, ὁ κὴ ἡ, quæsitor, vestigator. Nonn.

Composita.

Ἀγαποδίζω, diligenter perpendo seu expendo, Hesych. & Suid. vide in compositis ex Πᾶς.

Decomp. Ἐπεισποδίζω, idem. Aristot. de gen. & cor. l. 1.

Ἐπιδίζημαι, insuper quæro. Mosch. idyll. 2. φίλας δ' ἐπιδίζεο ἑταίρας.

Δίημι, vide in Διαίνω.

ΔΙΚΕΛΑ, ης, ἡ, ligo bifidus, seu bidens, aut etiam bidens sine adiectione. Phoc. Εἰ δέ τις ἐ δεδίηκε τέχνῃ σκάπτοιτο δικέλλῃ. Apud Athen. l. 13. ἁπλῶς τῶν κοπτικῶν ἁψῖν τῶν οἰκείων· εἰλυομένου γὰρ δικέλλας. Ab Ἀκέλλω, i. moveo, Etym.

Δικελίστης, ου, ὁ, qui ligone utitur, fossor. idem quod σκαπανεύς. Luc. Ἀφ' ὧν τε δικελίστης κὴ δρυτόμος, ὡς ὁρᾷς, μισθὸν γεωργεῖ.

ΔΙΚΗ, ης, jus. justitia, fas. Idem quod θέμις. Hom. ut docet Eust. Hesiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπέκυρσε, βίης δ' ἐπιλήθετο πάμπαν. Hinc adverb. posita, δίκῃ, σὺν δίκῃ, σὺν δίκῃ, κὴ δίκλιν; iure, meritò, quibus opponitur παρὰ δίκλιν, contra ius & æquum. ¶ Fuit etiam habita pro dea justitiæ præside. Act. 28. & Aristot. de mundo. Apud Hom. exponitur etiam ritus, mos, consuetudo. ut Od. ξ, ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστί, &c. Hinc δίκλιν adverb. ponitur (sub. κὴ) pro, more, instar. Aristot. de mundo, κὴ ῥίπτουσι πολλάκις πατρικῶν δίκλιν. ¶ Item dica, iudicium, causa, actio, lis. ut λαγχάνω δίκλιν, litem intendo, vel edo iudicium & actionem. Ἐπάγω δίκλιν, litem vel crimen impingo. Apud Xen. δίκλιν ἐνεῖν, causam dicere. Vide plura apud Bud. in Comm. ¶ Item supplicium, poena: (quæ nimirum ex iudicio provenit) ut Aristoph. in Nub. δίκλιν τοῖς κόρεσι δώσω πρόσθεν, hodie dabo pœnas cimicib. Idem, δώσεις δίκλιν τούτων. Dicitur & δίκλιν πίνειν, & ἀποπίνειν. ¶ Etymon vide in Δίκαιος.

Δικανὸς, ὁ, causidicus. Hesych.

Δικανικὸς, ὁ, iudicialis. δικανικοὶ λόγοι, orationes iudiciales & forenses, Isoc. Item causarum agendarum peritus, causidicus, leguleius, iurisperitus. Xen.

Δικάω, ῶ, f. άσω, iudico, ius dico. Herodot. l. 1.

Δικάζω, f. άσω, ius dico, iudico, iudex sum, discepto controversiam. Luc. in Salt. κακῶς κὴ ἀδίκως ἐδίκασας. Et δικάσω σοι, ius tibi dicam. Hom. Plat. Xen. Apud Apoll. Arg. l. 2. δίκας λαοῖσι δικάζει, populorum disceptat controversias. Sic Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει.

Δικάζομαι, in ius voco, iudicio contendo seu disceptо, litigo. ut δικαζόμενος παρὰ γνωσὶ, Od. λ. Et Herodian. l. 4. ἐπ' ἀλέτρῳ τῶν δικαζομένων. Apud Luc. ἐπὶ μισθῶν τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur & δίκλιν δικάζεσθαί τινι. Item pass. iudicor. Thuc.

Δικάσιμος, ου, ὁ κὴ ἡ, ut δικάσιμος ἡμέρα, quæ & εὔδικος, in qua iudicatur aut iudicare licet, fastus dies. Poll. ex Menand. Sic δικάσιμος ὥρα, tempus iudicio præstitutum.

Δικαστὴς, οῦ, ὁ, iudex. Demosth. Thuc. Et fœm. δικάστρια, quæ est iudex. Luc.

Δικαστικὸς, ad iudicem pertinens, iudicialis seu iudiciarius. Aristoph. Item iudicandi peritus seu iudiciorum. Xen.

Δικαστικὸν, τὸ, merces iudicum, sportulæ iudiciales, sportularia pecunia, Bud.

Δικαστικῶς, iudicum more, ut fit in iudiciis. Luc. in Hermot.

Δικαστήριον, iudiciale forum, iudicum consessus, tribunal. Exp. & iudicium, apud Demosth.

Δίκαιος, iustus, æquus. Dicitur tam de re quàm de persona. ut δίκαιος ἀνὴρ, & δικαία ἀρχὴ, apud Isocr. Τὸ δίκαιον, (subst.) æquitas, ius. Hesiod. in Erg. κὴ μή τι παρεκβαίνωσι δικαίης, nec quicquam recedunt ab æquitate seu iure. Apud Aristoph. τὰ δίκαια κἀδικα, exp. quo iure quaque iniuria. Et in plur. τὰ δίκαια, iura. ¶ Δίκαιος (cum verbo substantivo) exp. dignus. ut apud Dem. in Mid. δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι, dignus morte. Sic & apud Aristoph. in Nub. ἀπολαβεῖν παρ' ὑμῶν δίκαιος εἶ, exp. dignus es qui argentum recipias, vel æquum est te accipere argentum. ¶ Apud Dem. δίκαιαι & μυριομέμφιμοι χάριτες, Bud. interp. iustam & legitimam gratiam. Et apud Herodot. ὀργαὶ δίκαιαι, iustæ orgyæ, i. e. plenæ. ¶ Aristot. eth. 5. c. 7. τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τοῦ δίχα, quasi δίχαιον, quòd in duas æquales partes rem scindat, neutri parti plus minúsve rata portione tribuens. Sic & δικάζω vult dici quasi δίχας ζῶ. At Plato putat δίκαιον dici quasi δίεσιον (i. e. διὰ ἰόν) per omnes res procurrens, ascita sibi litera κ ad elegantiorem sonum.

Δικαίως, iustè. Aristoph. in Plut. κὴ δικαίως κἀδίκως, per fas & nefas, quo iure quaq; iniuria, quacunq; ratione. Item meritò, iure. idem quod ἀκρίτως, Xen.

Δικαιοσύνη, ἡ, iustitia. Aristot. eth. 5. c. 5. Δικαιοσύνῃ Ζεύς, adiectivè apud Eust.

Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, iustum, æquum censeo, aliquando cum inf. Herodot. δικαιοῦσι Αἰγύπτιοι θύειν, æquum censent sacra facere. Sic Thuc. l. 2. δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι. Item censeo, iudico. Thuc. l. 4. εἶχε δ' ἡ ἀλήθεια καθ' ἣν ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, ac certè magis verùm erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienses censerent. ¶ Item purgo & excuso, Bud. ex Areop. ¶ Item condemno, Suidas. ¶ Item punio. Hesych. & Poll.

Δικαιοῦσθαι, ius pati, quod suum est auferre, cui oppon. ἀδικεῖσθαι, Bud. ex Aristot. Item iustificari. ¶ Item condemnare. Thuc. l. 3. ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, vos autem ipsos magis condemnaveritis.

Δικαίωμα, τὸ, iustè factum. Aristot. in eth. Idem etiam quod ὁμολόγημα, allegatum. Apud Aristot. in 1. de cœlo. τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, causæ præsidia, & firmamēta quib. causa nititur. Est etiam quæstio iuris, Bud. Et constrictio. Item instrumentum, litis cautio, caussificatio, in Pand.

Δικαίωσις, idem quod δικαιολογία, ut Suid. apud Lys. exponit. Harpoc. docet Thucyd. sæpe esse supplicium. Sic & apud Plut. de def. orac.

Δικαιωτήριον, ου, τὸ, idem quod δικαστήριον & κολαστήριον, ut Suid. exp. & Hesych.

Δικόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δικαιόω, i. supplicio afficio.

Δικίδιον, ου, τὸ, controversiola, Aristoph.

Composita: ac primùm ex Δίκη.

Ἀγνώδικος, Hesych. ignorans ius & fas.

Ἄδικος, ου, ὁ κὴ ἡ, iniustus, iniquus, improbus, iniurius. Dicitur tam de re quàm de persona, ut ἄδικος ἀνθρωπος apud Dem. & ἄδικος πόλις, apud Isoc. Ἄδικον, τὸ, (subst.) iniustitia, iniuria. ut Xen. Paed. 8. ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς κὴ ἄδικον τετραμμένοι εἰσὶν, ad impietatem & iniustitiam conversi sunt. Et Plut. in Peric. ἀδίκου δίκης ἄξιος, actio iniuriarum.

Ἀδίκως, iniustè, iniquè, per iniuriam, præter ius, & æquum. Dem. adversus Ctesiph. ἀδελφὸς ἀδελφὸν ἀδίκως ἠμύνατο. Item immeritò, absq; re, iniuria. Idem Dem. εἰκῇ καὶ ἀλόγως καὶ ἀδίκως αὐτοῦ ἐφθονοῦμεν.

Α᾽δικία, ᾶς, injustitia, iniquitas, improbitas. Scelus, injusta seu iniqua actio. Aristot. Plat. Plut. &c.

Α᾽δικέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, injustè seu iniquè ago, perperam ago, contrà jus fasq; ago, scelus admitto. Aristot. Rhet. ad Theod. 4. τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. ¶ Idem eth. c. 5. accipit pro ἄδικος εἶναι. ¶ Item cum accus. exp. injuria afficio, injuriam infero, contumelia afficio, injurius sum in aliquem, lædo. Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; qua in re injurius est Demosth. πάνθ᾽ ὅσα ἠδίκηκέ με, quæcunq; mihi intulit injurias. Dicitur etiam ἀδικεῖσθαι ὑπὸ τινος. Aristot. polit. 5. Et ἀδικεῖσθαι τῶν ἴσων τινί, apud Plat. de leg.

Α᾽δικέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, afficior injuria, injuriam accipio vel patior, lædor. Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτριον, mediocres injurias accipientes.

Α᾽δίκημα, τὸ, injusta actio, injuriæ illatio, maleficium, scelus, Xen. & Plut. Item crimen, quod contra patrię leges factum est, facinus contra leges admissum & capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Α᾽δικητικὸς, exp. proclivis ad injuriam inferendam. injuriosus. Plut.

Decomp. Α᾽ντιδικέω, ῶ, injuriam illatam ulciscor, seu vicissim injuria afficio, Poll. ex Demosth.

Ἀμφισβητέω, injuria afficio. Ἀμφισβητητὸς, injuria affectus. ap. Plat.

Εὐαδίκητος, qui facilè injuria affici potest, injuriæ opportunus, injuriæ obnoxius. Andocides & Luc.

Μεγάδικος, cui in magnis fit injuria. Μεγαλοδικητικὸς, ὴ, ὸν, Bud. interp. vehementer injurius, apud Aristot. in Rhet. à.

Μικροδικηλικὸς, cui opponitur μεγαλοδικηλικὸς, ibid.

Προαδικέω, prior injuria afficio, injuria lacesso. Dem. pro cor. ἂν ὑπ᾽ ἐκείνου προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ τὰ δίκαια πάντ᾽ Ἀθηναίων.

Συναδικέω, injuriæ inferendæ socius sum. Dem.

Α᾽τάδικος, qui judicatus quidem jam est, sed judicio irrito facto iterum judicandus. apud Suid. & Dem.

Α᾽ταδικία, ᾶς, lis seu judicium de re quæ judicata quidem fuit sed irrita facta est. Poll. ex Lysia.

Α᾽ντίδικος, adversarius in lite, litigans contra alium. Aesch. contra Ctesiph. & Matt. c 5.

Α᾽ντιδικέω, ῶ, contra litigo, adversus aliquem litigo, causam meam adversus alium tueor in judicio. A᾽ Bud. exp. ad causam occurro, judicio me fisto, liti me offero, è contrario respondeo in judicio ut adversarius. Apud Plat. de leg. l. 12. ἀντιδικοῦντες ἐκατέροι dicuntur actor & reus. Apud Aristoph. in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exp. defendere causam. Apud Dem. ἀντιδικεῖν ἀμφοτέρας dicitur adversarius, respondens ad calumnias.

Α᾽ντιδικία, ἡ ὑπὸ litigatio, oppositio mutua inter se litigantium.

Α᾽ποδικέω, ῶ, causam dico, causam meam defendo. Xen. Hel. 5.

Ἀρχίδικος, qui præest causis & judiciis. Poll. ex Demost.

Αὐτόδικος, qui seipso judice utitur, ut populus aliquis aut civitas quæ ipsa de controversia aliqua decernit, nec alius populi civitatis aut principis judicio stare cogitur. Thuc. lib. 5. καὶ Διλφὸς αὐτόνομος εἶναι καὶ αὐτοτελὴς, καὶ αὐτοδίκους, &c.

Αὐτοδικεῖν, apud Suid. ex Dinarch. pro ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ἀφαίρειν.

Διάδικος, ου, ὁ, litigator. in Pand.

Διαδικέω, ῶ, judicio contendo seu discepto. Plut. in Apophth. Item injuria afficio, vide suprà, in ἄδικος.

Δωτίδικος, qui dat pœnas, vel potius qui judicio se permittit: ap. Herodot. in Erat ἵνα δωτίδικοι ἔωσι, καὶ μὴ ἀδικέωσι φέροντες τὰ ἄγραια, i. ut juri essent obnoxii, & à mutua vi & rapinis abstinerent. Exp. & à quo pœna exigitur.

Ἔνδικος, injustus, ὁ ἔξω δίκης. Soph. ἀ γὰρ φιλεῖσιν αὖθις ἐνδίκως πάλιν. Item (subst.) ultor, defensor, vindex, assertor. Herod. 7.

Ἔνδικος, injustè. Soph. in Antig.

Ἐνδικία, ultio. Item juris cessio, remissio debiti, ex Dione.

Ἐνδικέω, ῶ, ulciscor, vindico. Dicturq; ἐνδικῶ σε, ulciscor te & scelus: & ἐνδικῶ ἐμαυτὸν, ulciscor illatam mihi injuriam. tueor me. Et ἐνδικῶ σε ἀπὸ σοῦ αὐτοῦ, Luc. c. 18. vindico te ab adversario tuo. ¶ Item ἐνδικεῖν, vendicare, actione in judicium deducta petere. ut ἐνδικεῖν τὸ πεφυγμένον, & ἡ τὸ ἴδιον ἐνδικοῦσα ἀγωγὴ, rei vendicatio. Bud. ex Pand.

Ἐνδικεῖμαι, pœnam luo. Greg.

Ἔνδικησις, ultio, Act. c. 7.

Ἐνδικητὴς, ultor, Greg. Item persequutor, cujus munus est in judicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent.

Decomp. Α᾽νενδίκητος, inultus.

Διενδικέω, ῶ, tueor, defendo: sive judicio, sive armis. B. ex Pand.

Α᾽διενδίκητος, indefensus.

Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q. d. judices Græciæ) sic vocati judices sacrorum certaminum, ut tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine, Paus. 4.

Ἑλλανοδικῶ, f. ήσω, judex sum sacrorum certaminum. Et ἑλλανοδικήσαντες idem quod ἑλλανοδικήσαι, Paus. Eliac. l. 1. & 2.

Ἔνδικος, justus. Soph. ὅστις τοῦτ᾽ ἔδρασ᾽ ἔνδικος, i. δικαίως. Sic Epigram. l. 2. Ἀδικεῖν λαοῖς ἔνδικος πυνθάνῃ, meritò pœnas luens.

Ἔνδικος ἡμέρα, fastus dies. Poll. Ἔνδικος κλῆσις Greg. quæ à judice statuitur.

Ἔνδικος, justè, jure, meritò. Plat. l. 11. de leg.

Ἐπίδικος, controversus; vel qui in controversiam deduci jure potest, de quo ambigitur inter partes. ut ἐπίδικος κλῆρος, Isæo. Metaph. Plut. ἐπίδικον νίκην vocat ἣ ἀμφίδοξον, ancipiti Marte diremptam, de qua ambigitur inter partes.

Decomp. Ἀνεπίδικος, purus & controversia vacuus, de quo nulla est controversia. ut κλῆρος ἀνεπίδικος, Dem. pro cor. Plut.

Ἐκκαιδέκατον, vadimonium desertum. i. ἐρήμην δίκη.

Εὐδικία, bonum jus, seu judicium syncerum. cui opp. πανδημία, Hom. Plut.

Εὐθυδικία, recta intentionis depulsio; justa & plena recusatio, quod fit quum is qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Dem. Ponitur & pro judicio recto & incorrupto. apud Poll.

Εὐθυδικέω, ῶ, collatis causæ firmamentis, quasi signis ambigo & litigo, rectà caput causæ peto. vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

Ἰθύδικος, ου, ὁ, cujus recta sunt judicia & justa. qui rectè & justè fert judicium. Hesiod. in Erg.

Κακοδικία, corruptum judicium, judicium perversum, crimen judicis corrupti. Plut. l. 11. de leg.

Κατάδικη, condemnatio, judicatum, seu res judicata, mulcta. Plut.

Κατάδικος, obnoxius è re judicata, qui dicitur & ὑπόδικος. Dem.

Λυσίδικος, qui lites dirimit vel qui jura dissolvit.

Μεσίδικοι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταί, ut qui medii in lite judicanda esse debeant, tum justissimi. Aristot. eth. l. 5.

Μισόδικος, qui jure agere odit, osor litigiorum, osor controversiarum judicialium. cui opp. φιλόδικος.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt judices nauticis litigiis cognoscendis deputati. Poll. & Hesych.

Παλινδικέω, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud. ὁ πολλάκις δικαζόμενος, Poll

Παλινδικία, actio restituta. Herodian. Plut.

Παλινδικέω, ῶ, controversiam judicatam refero. Bud.

Παύδικος, justissimus, seu omnino justus.

Παυδίκως, omnino justè. Eurip. apud Soph. in Trach. παυδίκως Σπάρτας γαπλοῦς πεδόθι, schol. exp. ἀνεπιδικάστως.

Πολυδικέω, ῶ, crebrò multumque judicio contendo, multa litigia moveo. Plat. de leg. l. 11. παρὰ πολὺν πολυδικεῖν.

Πραξίδικη, (q. d. actionum ultio vel ultrix) dea quæ actionibus seu factis nostris finem imponit, & eum quem merentur exitum. Hesych. & Suid.

Πρόδικος, patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit. Item tutor, curator. Xen. Hell. 4. ἢ προδίκου τοῦ παιδός. Suidæ est etiam arbiter, ex Aristoph.

Προδικία, exp. quodvis curationis munus. Plut. an seni capes. resp.

Προδικέω, ῶ, curo, procuro. Hesych.

Στηλοδικία, ᾶς, causas de quibus in judicio agitur inverto. Aristoph. in Neb. & Poll. l. 8.

Συνδικία, commune causæ patrocinium, lis seu causa communis, quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.

Συνδικος, ου, ὁ ἢ ὁ, (adject.) qui in causa patrocinatur. Isoc. Item subst. qui eandem causam defendit, Bud. Σύνδικοι, (inquit B.) dicuntur qui in secundis actionibus causam defendunt. Dem. Item qui à singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius provinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Inde factum ut syndici civitatum appellati sint.

Συνδικία, causæ patrocinium. Plat. de leg. l. 11.

Συνδικέω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor. ut συνδικεῖν ἄλλῳ apud Plat. de leg. 11. Συνδικεῖν dicuntur quoq; defensores civitatum qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur. Dem. περὶ Ἀσπ.

Τεταρτοδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in judicium protrahere nollent. Hesych. & Poll. l. 8.

Τρίδικος, supra modum justus, summè justus, Soph. in Ajace. Apud Poll. τρίδικος ἀγών, exp. ὁ τριῶν τῶν δίκην.

Τροδικέω, ῶ, defendo in judicio, patrocinor. Plat. in Phæd. τροδικεῖν τὸν λόγον, id tueri quod dictum est.

Τρόδικος, Bud. idem quod παρόδικος, i. e. obnoxius è re judicata. Exp. & reus. Plat. de leg. τρόδικος ἀσεβείας μηνέσθω τῷ ἐθέλοντι, impietatis reum agat qui velit. Idem τρόδικος ἔστω τῆς βλάβης, damni illati reus esto.

Φιλόδικος, litium amans, litigiosus. Aristot. Rhet. 2.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor, ut litigiosi. Thuc. & Aristot. Rhet. 1.

Φυγοδικία, ᾶς, detrecto certamen & judicium, ambagibus fugæ & strophis tergiversationum utor. cui oppon. αὐτοδικεῖν. Bud. ex Demosth.

Χειροδίκης, q. d. cui jus est in manibus, i. e. in manuum robore, qui manu jus disceptat, qui jus robore suo seu potentia sua metitur, Hesiod. in Erg.

Composita: ex δικάζω.

Α᾽δίκαστος, ου, ὁ ἢ ὁ, non judicatus, indemnatus. Nonn.

Α᾽ναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ antè quidem judicata fuerunt, sed irrita & nulla facta sunt: ut quum damnatus indi-

tus judicum ſententia oppreſſum ſe conqueritur, aut teſtimoniorum falſitate ipſos circumventos in judicando, ſeſe pollicetur oſtenſurum. Pollux ex Iſæo.

Α᾽ντιδικάζομαι, contrà judicio contendo. unde αὐτεδικήσαντο apud Poll ex Lyſia.

Α᾽ποδικάζω, abſolvo in judicio, ſententia mea abſolvo, cui opp. καταδικάζω ab Ariſtot. Sic & ab Antiph. cum accuſ. rei, ἢ δὲ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπέδικασαν, τοῦτο ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur & δίκην ἀποδικάσαι, i.e. ἀπολῦσαι, ἢ νικᾶσαν ἀποφῆναι, ut è Critia tradit Poll.

Α᾽ρχιδικαστής, οῦ, ὁ, judicum præfectus, magiſtratus Alexandriæ qui judicibus præerat, autore Strab.

Διαδικάζω, dijudico. Plat. de rep. 10. ὃς ἐπειδὴ ἀμφισβητήσεων, τὰς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Poll. ex Critia exp. etiam δι᾽ ὅλης τῆς ἔτους δικάζειν.

Διαδικάζομαι, judicio contendo, ſeu diſcepto, &c. ut δικάζομαι, Dem. περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῇ πρὸς ἀλλήλας ἀμφισβητήσεως. Et διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ apud eundem. Item ἀμφισβητήσεως. Plat. cauſam dicere. Apud Dinarch. ἀμφισβητοῦμεν τῶν ἐξ Α᾽ρείας πάγου βουλῇ περὶ ἀληθείας, in diſcrimen judicium que vocaturus vera nécne renunciârit.

Διαδίκασμα, actio, petitio. Lyſ. οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ ἀμφισβητούμενον, i. adjudicare mihi quod intendi.

Διαδικασμός, οῦ, ὁ, exp. lis, diſceptatio. Item jurgium.

Διαδικασία, idem. A᾽ Bud. exp. etiam altercatio, item controverſiosa duorũ diſceptatio. Et ἀμφισβητήσιμον γράφειν, judicium dictare, dicam ſcribere. ἀμφισβητήσιμον ἀναιρεῖν, actionem negare, agentem ſummovere. Item (peculiari ſignif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ε᾽κδικάζω, exp. judicia exerceo, ulciſcor.

Ε᾽κδικάζομαι, ex Iſocr. reum perago, injuſtum eſſe oſtendo judicibus. Et ἐκδικασθέντων δικῶν, peractis judiciis. Plac. d. leg. ἐπειδὴ αἱ κατ᾽ ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος ἔχωσι, τὰς πρόξεις νόμους γίγνεσθαι χρεών, exequutionibus rei judicatæ.

Ε᾽νδικάζομαι, judicio contendo ſeu diſcepto. Poll.

Ε᾽πιδικάζω, ſententia mea adjudico. Apud Ariſtot. eth 2. ἐπιδικάζοντος τῆς μέσης χώρας, exp. decertantem de medio loco.

Ε᾽πιδικάζομαι, Bud. exp. ſecundum me ſententiam fero, idem ſcribit ἐπιδεδικασμένον à Dem. vocari, qui hæreditatem jure obtinet ut judicio evictam & quæſitam. ¶ Eſt etiam, petere hæreditatem. Cum genit. apud Demoſth. ἐαὐτῷ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασόμενος τῶν κλήρων.

Ε᾽πιδικασία, actio legis ab eo qui hæreditatem petit.

Ε᾽πιδικάσιμος, exp. qui auxiliatur in judiciis. apud Luc. ἐπιδικάσιμος φίλοις.

Καταδικάζω, ſententiam fero adverſus aliquem, condemno. Syn. epiſt. 154. σὺν ᾗ αὐτὸς εἰς τὸ καταδικάσαι μοι. Et καταδικάζω σε ζημίαν. Item καταδικάζειν τὴν δίκην. Ariſtot. Et cum accuſ. perſ. Syn. ὁ καταδικάζων τῶν ἐπισκόπων τὸν ἐν τοῖς πράγμασιν. Et cum accuſ. & genit. (ſicut καταγινώσκω) ut apud Luc. ἁπάντων καταδικάσας ἑαυτὸν πολλῶν τὴν ἀπόγνωσιν. Sic καταδικάζω σε ἀδικίας vel ἁμαρτίας. Et καταδικάζεις σωφροσύνης ἐμοῦ ex Plutarch. accuſas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor. ut καταδικάσθησαν θανάτου morte mulctati ſunt. Plut. in apophth. Καταδικασθείς, & καταδικασθεὶς apud Iſæum dicitur etiam is, ſecundum quem judicatum eſt. Dem. δίκην ἐμπορικὴν καταδικασθεὶς. Et Menand.

Decomp. Προκαταδικάζω, prædamno. unde προκαταδικάζομαι apud Poll. ex Dinarch.

Προδικάζω, præjudico. Προδικασία, ας, ἡ, præjudicatio, ſeu præjudicium. Poll. ex Antiphonte. Προδικασία (inquit Suidas) dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menſes agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, una judico. Plat. de leg.

Υ᾽ποδικάζω, q. d. ſubjudico, unde ὑποδικάζων apud Poll. ex Lyſia.

Χαμαιδικάσται, pedanei judices. Bud. ex Pand.

Compoſita ex δίκαιος & δικαιόω.

Α᾽κριβοδίκαιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ſummo jure utens, ſummo jure agens. cui opp. ἐπιεικής. Ariſtot. l 5. eth. c. 10.

Α᾽κριβοδίκαιον, ου, τὸ, (ſubſt.) jus ſummum. juriſconſulti ſtrictum jus appellant. Ariſtot. ibid.

Διαδικαιόω, ῶ, juſtum cenſeo, ut juſtum aſſero & defendo. Thucydid. l. 4.

Φιλοδίκαιος, juſti amans. Philo de vita Moſ. lib. 2.

ΔΙΚΤΑΜΟΝ, ου, τὸ, dictamum: herba quam extrahendis ſagittis cervi monſtravére, percuſſi eo telo, paſtúq; ejus herbæ ejecto, ut tradit Theoph. hiſt. pl. l. 9. c. 16. & Plin. l. 8. c. 27. nec non Dioſc. l. 3. c. 37. ad quem ſcribitur & δίκταμνος fœm. gen. ut & δίκταμνον neutro gen. apud Aphr.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Dioſc. l. 5. cap. 57.

Ψευδοδίκταμνον, ου, τὸ, (comp.) pſeudodictamum. herba inde dicta, quia veri dictami ſpeciem mentitur. Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 16.

ΔΙΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete. Δίκτυα ſunt majores plagæ quæ in locis planis & ἰσοπέδοις tenduntur, ſicut σάγηνα quæ in vñs. ut tradit Poll. vide & Xen. in Cyneg. Hinc eſt δικτύοις περιβάλλειν apud Luc. & Plut. Et ὁ δικτύοις στεφανηδρόμος apud Herodian. l. 4. retibus impliciti. Dicitur etiam de reti piſcatorum, Od. χ. ¶ Heſych. eſt etiam media cribri pars, in quâ tenuia ſunt foramina. ☞ Derivat Euſt. à δίκω, i.e. βάλλω: ſicut ab eodem βάλλω, βόλος (quod affinem hunc ſignif. habet) deducitur.

Δικτύω, ῶ, ad retis formam compono aut fabrico. unde δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum. Bud. ex l. Reg.

Δικτυωτός, ή, όν, ad retis formam factus, reticulatus. Ezech. 41. & 4. Reg. 1. Suid. eſt etiam πολύπλοκος.

Δικτυεύς, έως, ὁ, Piſcator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Δίκτυννα vel Δικτύννα, ἡ, Diana. dicta ἀπὸ τῶν δικτύων. Orph. hym. in Artem.

Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. ſunt feræ quædam Lybicæ.

ΔΙΚΩ, jacio, dejicio. Eurip. in Phœniſſ. Κάδμος ἐμοὶ πάνδε γαῖ᾽ Τύριος, ᾧ πεπρασκεῖν μόχθος ἀθλήμασιν πόσιμα δίκης, πελεσφόρου δόσις χρησμῶν. ubi ſchol. exp. καταβαλεῖν.

Δίκος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Α᾽νδίκα (*comp.*) Aeolica ſyncope pro ἀναδίκω, ſurſum jacio. Heſ.

Α᾽νδίκτης, ου, ὁ, pro ἀναδίκτης, ſpecies laquei ſeu pedicæ, Suid. Etym. & Heſych.

ΔΙΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges. Heſio. in Theo. de Styge, Δίνης ἀργυρέης ἐλιγμῷ ἐς ἅλα πίπτει. Philo de mundo, τὸν συρμὸν δίνης βιαιοτάτης ἐρασθεῖσα κατεπόησεν, fluctuantis aquæ vortice. Plut. de forte Rom. ἐκ βαθείας τοσαύτης δίνης, velut exímo vortice ſuccrevit. Item aëris turbo. Empedocles apud Plut. ὁ δὴ αἰθὴρ ἔμβαλε δίνῃσιν.

Δινήεις, εντος, ὁ, verticoſus. Il. ε. Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι.

Δινέω, ῶ, ήσω, inſtar vorticis circumago, gyro, verſo, circumago. Heſiod. Ité neutraliter ſeu abſolutè pro, δινέομαι ſeu φέρομαι. Il. σ. Κῆρες δ᾽ ὀρχηδὸν ἐδίνεον. Et Apol. Arg. 2. ἀνὰ ἴσον ἐδίνεον.

Δινέομαι, ῆμαι, paſſ. verſor, circumagor, in orbem moveor. Il. π. οἱ μὲν ἔπειτα δινήσονται, omnia ſub uno ductore moventur.

Δίνησις, εως, ἡ, in vorticem ſeu gyrum circumactio.

Δινηθμός, οῦ, ὁ, idem.

Δινεύω, idem quod δινέω. Hom. Apoll.

Δινεύομαι, idem quod δινέομαι.

Δῖνος, ου, ὁ, idem quod δίνη, turbo, gyrus. Plut. καὶ γὰρ οἱ δῖνοι τῷ ἀμφικύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, i. turbines & gyri. Item pro turbine æthereo, apud Ariſtoph. in Nub. Item vertigo, i. e. affectus quo caput circumagi videtur. Item ſaltationis quædam ſpecies. Euſt. idem etiam eſt quod τόρνος, i. inſtrumentum quo ligna, ebur & alia hujuſmodi tornantur. Item quicquid turbinatum eſt. A᾽ cujus ſimilitudine apud antiquos dicebatur vaſculum fictile baſi carens, & ab inferiore parte rotundum. Athen. l. 11. & Poll. l. 6. & Ariſtoph. in Veſp.

Δῖος, α, ὁ, vorticoſus. Il. φ, ποταμοῖο κὰτ᾽ ἰθὺν ῥέεθρα. ubi alii legunt δίνοιο.

Δινωδης, ους, ὁ ἢ ἡ, turbines, aut turbineis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, idem ac turbinis circumago, torno. Euſt.

Δινωτός, ή, όν, turbinatus, tornatus. Il. γ, ἐν θαλάμῳ ἐϋναίεται λεπέεσσι.

Δίνω, idem quod δινέω. Heſiod. in Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἄκτην Δινέμεν, &c.

Δεύω, ῶ, ὁ, idem quod δίνος, poculi cujuſdam nomen apud Athen. l. 11. Item ſaltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur & δεῖνος pro δέδεινα, ut δῖνος pro δίδυνα, Heſych. Δεινὸς verò, vide ſuo loco.

Δεινόω, contorqueo, in orbem circumago. Δεινέω, idem.

Δείνωσις & δεδίνησις, exp. converſio. Heſych. & Suid.

Δεινωτὸς ή, όν, tornatus. Heſych.

Δεινεύω, idem quod δινεύω.

Compoſita.

Α᾽εδίνητος, ου, ὁ ἢ ἡ, ſemper in vorticem ſeu gyrum actus. qui ſemper teretì verſatur turbine, ἀεδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

Α᾽λιδινης έος, ὁ ἢ ἡ, qui in mari verſatur, qui per mare circumagitur ut ἐμπορίης ἀλιδινέος apud Dionyſ. de ſitu orbis. ubi tamen alii legunt ἁλιμηδέος.

Α᾽ναδινέω, ῶ, in vorticem ſeu gyrum revolvo. Heſych.

Α᾽ποδινέω, ῶ, devolvo.

Ἀργυροδίνης, εος, ὁ ἢ ἡ, argenteos vortices habens. Il. β.

Βαθυδίνης, ου, ὁ, profundos vortices habens, profundus. Heſiod.

Βραδυδινὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, qui tardo vortice circumagitur. Item tardus ad motum, ex Nonno.

Ε᾽νδινέω, ῶ, inſtar vorticis aut turbinis circumago.

Ε᾽πιδινέω, ῶ, verſo, gyro, in orbem ago. Cum accuſ. apud Hom. & Ariſtot.

Ε᾽ϊδινὴς, valdè vorticoſus.

Εὐδίνητος, facili verſatus turbine, qui faciles verſationes habet, verſatilis, Epigr.

Εὐρυδινης, ου, ὁ, latos vortices habens.

Η᾽ερσδινὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, aërem agitans. Poteſt exponi paſſivè, qui in aëre

in aëre agitatur, pro ἠεροδινητ⊙. ut in Anth. Epigr. ἠεροδινὴς αἰετὸς, aquila per aërem agitata, aut quæ agitatur per aërem.

Θεοδινὴς, qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulsus. ut θεοδινὴς ῥιπὴ apud Nonn. Et θεοδινὴς ὀμφὴ apud eundem, vox Dei instinctu edita.

Κορδύνημα, τὸ, Ionica vox signif. τὴν ἠφρηδαιείαν, παρὰ τὸ κόρδαξ δινεῖσθαι, ut Erot. tradit. & Corint. qui & σκορδύνημα, scribi indicant.

Μελανδίνης, nigros habens vortices.

Οἰστροδινητ⊙, ς, ὁ ϗ ἡ, qui ab œstro ictus in gyrum se agit, qui œstro agitante quasi rotatur, apud Aeschyl. in Prom. & Aristoph. Dicitur de Ione Inachia, de qua & Virg. Georg. l. 4.

Παλινδινητ⊙, qui reciproco vortice revolvitur. ut παλινδινητ⊙ θάλασσα, mare reciprocum, in Anth. Epigr. l. 1.

Παλινδινία, ἡ, vortex reciprocus. Hesych.

Περιδινὴς, qui vortice circumagitur. In Epigr. περιδινὴς κύρτ⊙, expon. versatilis nassa. Περιδίν⊙, ς, ὁ, idem, ut περίδινοι λεγόμενοι, Plat. de leg. i. πάμπολυ.

Περιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago. Aeschin. contra Ctesiph. ὅτι κύκλῳ περιδινῶν σεαυτὸν ἐπὶ τῷ ῥήματ⊙ ἔλεγες.

Περιδίνησις, in gyrum aut vorticem circumactio. Exponitur &, vertigo.

Περιδίνητ⊙, versatilis, πολύτροπ⊙. Dionys. de situ orbis.

Πολυδίνητ⊙, multos vortices habens.

Ῥᾳδινὸς, ῆ, ὁ, (ἀπὸ τοῦ ῥᾶον δινεῖσθαι) gracilis, tenuis, ut ῥᾳδινὰ σώματα apud Xen. ¶ Item agilis, celer, mobilis. Anacreon enim ῥᾳδινὰς πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Aeschyl. in Prom. ἀπ' ὀφθαλμῶν ῥᾳδινῶν exp. ab oculis mollibus. ¶ Item, mollis. ut πόδας ῥᾳδινὰς appellat Hesiod. pedes Veneris. Ponitur & pro imbecilli seu debili. unde apud Suid. ῥᾳδινὴ & κραιπαλὴ inter se opponuntur. ¶ Ῥᾳδινὰς ἄκοντας Hesych. appellasse fertur stridula jacula (sicut ῥᾳδινὴ μάστιξ apud Hom. exp. à quibusdam λιγυρὰ) Ibycus autem ῥᾳδινὰς κίονας excelsas columnas.

Σκοτόδινος, ς, ὁ, tenebricosa vertigo, quum omnia circumagi & in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeò ut æger visu privetur. apud Hippocr.

Σκοτοδινιάω, ῶ, vertigine tenebricosa laboro. Σκοτοδινία, tenebricosa vertigo. idem quod σκοτοδινέω. Et metaph. apud Athen. l. 5. σκοτοδινιῶντα ϗ μεθυσκόμενον τῇ τῆς παιδὸς ἕρωτι.

Στρεφεδινέω, in gyrum flecto, circumago & verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στρεφεδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur seu circumaguntur.

Σφονδυλοδινητ⊙, verticillo tortus, vel fuso tortus. in Epigram. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est.

Ταχυδινὴς, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis. Nonn.

Τροχοδινέω, in orbem circumago.

Φρενοδινὴς, mentem versans. ex Nonno.

Χρυσοδίνης, ς, ὁ, habens vortices aureos.

Ὠκυδινητ⊙, qui celeriter volvitur.

Ἔνδινα, quomodo huc pertineat, vide in Ἔνδυν.

Διξὸς, vide διττός. Διόθεν, vide in Ζεύς.

Διὰ, vide in Ὅς.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, ς, ὁ, Dionysus, Bacchus: à poëtis etiam dicitur Διώνυσ⊙ seu διώνυσ⊙, metri gratia producto ο. Il. ζ, Διωνύσοιο δὲ δῶρον.

Διονύσι⊙, ς, ὁ, Bacchicus. ut Διονύσι⊙ κισσὸς apud Dioscor. l. 2. bacchica hedera. Sic apud Athen. l. 2.

Διονύσια δῶρα, i. vinum.

Διονύσιον, ς, τὸ, (subaudito subst. ἱερὸν) Dionysii fanum, Bacchi templum. Paus. in Atticis. In plur. τὰ διονύσια, (sub. ἱερὰ) Bacchica sacra, festum in honorem Bacchi, Bacchanalia. Athen. l. 4. & Plut. sæpe.

Διονυσιάζειν, dicitur pro τὰ διονύσια ἄγειν, bacchanalia agitare, bacchicum festum celebrare. Athen. l. 10.

Διονυσιακὸς, ή, ὁ, Bacchicus vel bacchanalis. ut διονύσιοι ἀγῶνες, Athen. l. 11. & Διονύσιοι χοροὶ apud eundem l. 4.

Διονυσιὰς, άδ⊙, ἡ, idem quod διονυσιακή. Item herba quædam, de qua Dioscor. l. 3. c. 174.

Διονυσίσκ⊙, q. d. Bacchulus. ¶ Autor definit. med. Διονυσίσκους vocari dicit ossea eminentias, quæ prope tempora nascuntur.

Ἀπροσδιόνυσ⊙, (comp.) qui nihil ad rem facit. qui non est ad rem. Proverbialiter enim dicebant ἀδὲν πρὸς διόνυσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret.

Δῖ⊙, vide in Ζεύς.

ΔΙΠΛΟΟΣ, & contractè διπλῆς, ὁ, duplus. ut 1 Thim. 5. οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, duplici honore. Sic διπλῆς λόγ⊙, duplaris proportio, & διπλῆν ὄνομα, nomen compositum. διπλῆν κόκκινον, bis tinctum coccinum. Exodi 25. Eustath. tradit διπλῆν κατὰ μέγεθ⊙ dici, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν. ¶ Διπλῆς cum genit. duplo major quàm. Matth. c. 23. ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. ¶ Διπλῆς Marcello interdum signif. latus & grandis, ut apud Dioscor. l. 2. c. 213. quemadmodum etiam duplex ap. Virg. in Georg. duplici aptentur dentalia dorso. ¶ Δίπλοι in plur. num. accipitur etiam pro, duo ut δίπλοι βασιλῆες. ex Apoll. Rhod. item διπλόα ἡμέρη. ex Soph. ¶ Διπλῆς duplicem etiam & versipellem significat: ut contrà ἁπλῆς hominem simplicem. διπλῆς ἀνὴρ, Eurip.

¶ Διπλῆ nota est in comœdiis atq; tragœdiis, figura trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. & schol. Aristoph. in Pluto. Παρὰ τὸ δύο πέλειν, fit δυοπλ⊙ ϗ διπλό⊙, vel fit simpliciter à δὶς per adiectionem paragogicam, inquit Etym.

Διπλόη, ἡ, duplicitas. Themist. de an. l. 2. ¶ Item vafritia versutiaque, ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis, cui opp. ἁπλότης. Greg.

Διπλῇ, adverb. dupliciter. Synes. epist. 98. διπλῇ πεμφθήσομαι. Plato l. 1. de rep. διπλῇ οἱ ἄλλοι ἀποτάζονται αὐτῷ, duplo amplius quam cæteri.

Διπλοΐς, ΐδ⊙, ἡ, læna duplicata.

Διπλοΐζω, ῶ, f. ίσω, duplico Hesych.

Διπλόω, ῶ, f. ώσω, idem Plut. in Camill. κάμπτειν σίδηρον ϗ διπλοῦσθαι, flecti ferrum atq; duplicari.

Δίπλωμα, τὸ, vas duplex. Gal. l. 7. πῶν ϗ πόπανα. Sunt etiam διπλώματα (ut annot. Bud.) quas literas patentes nunc appellamus, cujusmodi sunt edicta & mandata principum regio signo sancta, & quas bullas pontificias vocant. Vide annot. post. in Pand.

Διπλάσι⊙, ς, ὁ, & Διπλασίων, ον⊙, ὁ ϗ ἡ, duplo major. Cum genit. ut apud Polyb. διπλάσι⊙ ἑαυτῆ φαίνεται, duplo maior apparet quàm sit. Aristot. de mundo, ὡς διπλασίονι τότων χρόνῳ. Interdum cum ἢ. Isocr. Plat. ¶ Item duplex, διπλοῦς. Thuc. l. 2. διπλάσιον πόνον ἔχειν. Apud Plat. διπλασίας τιμῆς ἄξι⊙, duplici honore dignus. ¶ Διπλάσιον ἔσθ⊙, in Anthol. epigr. l. 2. duplicata vestis.

Διπλασίως, adverb. ut διπλασίως ἐλάττω, Platoni de leg. duplo minora.

Διπλασιάζω, duplico, duplo majorem facio. Plut. de Socr. dæm. διπλασιάσασιν ὑπ' ἀηλίῳ βαμοῦ. Philo de vita Mos. lib. 1. διπλασιάσας τὴν χαρὰν.

Διπλασιασμὸς, duplicatio. Plut. περὶ ἀδολ.

Διπλάζω, duplex seu geminus sum. ut apud Soph. in Ajace. Τό τι διπλάζον, ὦ γύναι, μᾶζον κακὸν, majus sanè malum est quod duplex est. Exponitur etiam, duplico, gemino. ut διπλασπάζω. Menander, apud Athen. libro 8. Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται.

Δίπλαξ, ακος, ἡ, duplicata vestis. Il. γ, ϗ ᾗ μέγαν ἐσὸν ὕφανε.

Δίπλακα, μεσομφορέλιν. Legitur & διπλακι δημῷ. Il. ψ. Vide & in comp. ex Πλάξ.

Διπληκίδες, (sub. χλαῖναι) duplices lænæ. Poll.

Composita.

Ἀναδιπλόω, ῶ, reduplico. Ἀναδίπλωσις, q. d. reduplicatio. figura apud gramm.

Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω. Ἀναδιπλασιασμὸς, idem quod ἀναδίπλωσις.

Decomp. Ἐπαναδιπλόω, ῶ, reduplico. Ἐπαναδίπλωμα, id quod reduplicatum est, seu replicatum. Aristot. hist. an. l. 2.

Ἐπαναδίπλωσις, reduplicatio, geminatio, vel replicatio. Figuræ nomen est apud rhet. & gram. Ἐπαναδιπλάζω, duplico, repeto. Aeschyl. in Prometh.

Διάδιπλ⊙, duplex. ut ἀσπίδια διάδιπλα, exp. duplicia scuta. duplices clypeoli, apud Dioscor. l. 2. c. 105.

Ἐπιδιπλόω & ἐπιδιπλασιάζω, duplico, ingemino.

Ἡμιδιπλοΐδιον, ς, τὸ, dimidiata diplois. Alii exp. semicinctium. Aristoph. in conc.

ΔΙΡΚΑΙΑ, ἡ, herba quæ ab aliis κιρκαία dicitur, teste Dioscor. l. 3. c. 134. Δίρκαιον verò idem testatur vocari à nonnullis τὸ ἡλιῶκον, c. 83. ejusdem libri.

-ΔΙΣ, (adverb.) bis. Plat. in ep. δὶς τ' ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζᾷς, bis die impleri. Per syncopen pro διφάκις à δίφω, inquit Etym. ¶ In compos. retinet σ sequente vocali aut diphthongo: sequente autem consonante, interdum retinet, interdum amittit. ut διστέγνον⊙, δισμύρι⊙, δίκρυς.

Διττὸς & Atticè δίττης, ῆ, ὁ, duplex, geminus. in Epigr. δίττοὶ θεοί, duo dii. Διξὸς Ionicè pro διττὸς, apud Herodot.

Διτταάκις, bis.

Διτταάω, f. άσω, duplex sum. Eust.

Δίχα, dupliciter, bipertito, Od. τ, ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται, ἔνθα ϗ ἔνθα, Thuc. δίχα περίσωντες, geminas in partes quum serravissent. Aristot. Polit. 6. ἐὰν δίχα χρήσωνται διανεμήσαντες; si judicium æqualiter in duo dividatur. ¶ Item divisim, separatim, seorsim. Il. υ, θεοὶ δίχα θυμὸν ἔχοντες, divisis animis. Sic apud Thucydid. δίχα ὀνόματος, separatos. δίχα ποιεῖν, separare, sejungere, Xenoph. in Oecon. Genitivo etiam jungitur. ut δίχα πέφυκε τῆς ἑτέρας ab altero dissidet. Item, sine. q. d. separatim ab, seu seorsim ab, &c. Cum genitivo, Soph. in Ajace, ἐγὼ δὲ ϗ δίχα σοῦ πέποιθα τῆσδ' ἐπι-

τᾶτ' ἐπιπωάσῃν κλίσ. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνδρ. Διχάδε, idem quod δίχα. Plat. in symp. de Silenis, διχάδε ἀνοιχθέντες, in duas partes expansi. Bud.

Διχάζω, f. άσω, in duo divido, diduco, separo. A' cujus pass. est δεδιχασμένα ἀκήλων, apud Eust.

Διχασῆρες ὀδόντες, qui & ζωμᾶς dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interjecti, quoniam cibum dividunt comminuuntque, Poll.

Διχῇ, dupliciter, bifariam. Demost. Olynth. α, φημὶ δὴ διχῇ δοκεῖν ἐστὶ τοῦτον εἶναι τοῖς πεφυγμένοις. Διχῶς, pro eodem.

Διχόθεν, à duabus partibus.

Διχθὰ, dupliciter, poëticum vocabulum. Odyss. α, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Διχθὰς, άδος, ἡ, duplex, διττή. Musæus διχθάδι χέρσῳ.

Διχθάδιος, α, ον, idem quod διττός. Il. ι.

Διτταλός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex δίχα.

A'νδιχα, in duas partes, divisim. ut ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσι. Apud Phocyl. μήτ' ἐμπέσῃ ἀνδιχα νεῖκος. Item sine, cum genitivo. Epigr. l. 3. Μήτ' ἐρατῶν κώμων ἄνδιχα, μήτε λύρης.

Διανδιχα, itidem pro δίχα, dupliciter. Il. α, Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

-Δ Ι Σ Κ Ο Σ, ου, ὁ, discus, orbis ex ferro, ære lapide aut ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur. unde & à δίκω dictum volũt. Il. β, λαοὶ δ' ὑπὲρ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἰέντες. Od. θ, λάβε δίσκον Μέζονα καὶ παχύτερον. Et δίσκου ἀφέσεως, δίσκου ἀποπέμψεως, δίσκου σκέψεως. apud Poll. de disci ludo. Et δίσκων ψόφοι apud Plut. in Pericle. ¶ Numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur, ut & apud Lat. Poll. 6. Epigr. l. 2. Μή με κρύπτει δίσκων ἐπίκυρα λιμοφορίων, discorum esuriem afferentium. ¶ Dicitur etiam orbis Solis. Alex. Aphr. l. 2. ἐλάττων ἡ σελήνη φαίνεται τοῦ μεγέθους τὸν δίσκον πάντῃ κρύπτουσα ἡ σκιά, luna quum Sole minor sit, ejus orbem totum obscurare nequit.

Δισκέω, f. ήσω, disco ludo, discum jaculor. Od. θ. Est etiam in modum disci jacio.

Δισκεύω, f. εύσω, pro eodem. Philostr. ep. 43.

Composita.

A'ποδισκεύω, discum dejicio, seu in modum disci dejicio, ap. Eust.

Συνδισκεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis.

Δισσὸς, &c. vide in Δίς.

-Δ Ι Σ ΤΑ'Ζ Ω, f. άσω, vel άξω, dubito. (διχῶς βαλεύομαι, καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω καὶ ἀμφίνοιαν, (inquit Etym.) Synes. ep. 44. τοῦτο οὐκέτι μὲν δὲ ἐπαινέσῃ, μενδὲ δισταίσῃς, nec dubites. Pass. τὸ δισταζόμενον, de quo dubitatur, dubium.

Διαγμὸς, ὁ, dubitatio. Plut.

Δίστασις, pro eodem Demosth. ἀλλὰ δυστάσεως ἐψηφίσαντο.

Διστακτικὸς, dubitativus, ut apud gram. διστακτικὸς ἐπίρρημα.

Διστακτικὸς, idem. Item discretivus. Gaz. l. 4. gramm.

A'δίστακτος, (comp.) indubitatus, certus. apud Ptol. Sic ἀδίστακτος ἐλπὶς apud Oecumen. spes certa, vel activè quæ non dubitat.

-Δ Ι Φ Α'Ω, ῶ, f. άσω, quæro. Propriè, quasi palpando quæro. (Etym. enim deducit παρὰ τὸ ἅπτω tango, unde ἀφὴ & ἁφάω, ut sit pro ἁμφάω, exponitque ψηλαφῶ, ut & Hesych.) Il. π, τήθεα δίφῶν Πόντῳ ἐνιφυόεντι. Hesiod. πέλω δίφῶσα κελεινὸν tuam quærens domum.

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator.

Composita.

Ερεσοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor. Exponitur & subterranea scrutor, apud Aristoph. in Nub. ἔστι δ' ἐρεσοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν πέρατα γῆς.

Πραγματοδίφης, qui litem scrutatur seu lites. unde exp. advocatus. Suid.

Τοιχοδιφήτωρ, dicitur ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perscrutatur: nimirum qua parte possent aperiri, ut ita ad ædes via facta furari possit. Hesych.

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perscrutatio. Lusus quidam inventus ad risum excitandum: quippe quo oportebat aliquid post tergum revinctis manibus in fæcis catinum demersum, ore extrahere, ut tradit Poll. l. 9. A' verbo τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem perscrutor & quod demersum in ea est, perquiro.

Δ Ι Φ Θ Ε'Ρ Α, ας, ἡ, pellis seu exuvium, ut διφθέρα λέοντος. ¶ Membranæ etiam in quibus scribitur, διφθέραι appellantur, sunt enim & ipsæ ex animantium pellibus confectæ, unde proverbium, ὁ Ζεὺς κατεδὺς χρόνῳ εἰς τὰς διφθέρας, fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas in quibus facta hominum notet, & tandem aliquando ea insipiciens, beneficio vel pœna rependat. ¶ Herodot. lib. 5. τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando in penuria papyri utebantur membranis seu pellibus caprinis & ovinis. ¶ Adhæc διφθέραι nominant pelles tentorias, seu pelles quæ in castris σκηνῶν loco sunt, ut apud Athen. l. 12. ¶ Bulga ēt διφθέρα dicitur, i. saccus coriaceus seu pelliceus. Plut. in sympos. septem sapientum, ἐντεῦθεν νεωτέρους, ὡς ἐφαίνετο, νομοθετικοὺς, ἀναπτύξας τινὰ διφθέραν, ἐδίδαξεν ἡμῖν βρέφος γεγονὸς ἐξ ἵππου in bulgam enim seu saccum coriaceum involverat. ¶ Deniq; διφθέρα dicitur coriacea vestis, tunica è pellibus, quales sunt pastoritii rhenones, seu saga pellicea. Aristoph. in Nub. Ὥσπερ ὁ ποιητὴς σου διφθέραν ἐνημμένος: de caprario. Luc. in Timone, αὐτὴ μοναχὴς χλαμύδα τοιαύτην τὴν διφθέραν ἡ πρωτοκτὴ σοι πενία ἐφεστήθεικεν.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat ejusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam. Luc. in Tim. & Poll. l. 4.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem. unde fœm. διφθερίτης, Poll.

Διφθέριον, dicitur ulcus quoddam in Hippiatr.

Διφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio intego.

Composita.

Καταδιφθερόω, ῶ, idem quod διφθερόω. Plut. symp. 4. & Probl. 2.

Λευκοδίφθεροι, albis pellibus seu rhenonibus amicti. Hesych.

Υ'ποδίφθερος, exp. pellibus indutus, pelle vestitus. Luc. in Tim.

-Δ Ι'Φ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates & auriga sedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus quasi δίφορος, ut tradit Eustath. Il. χ. Ε'κ δίφρου ἑλ' ἔδησε. Synecdochicè verò pro toto curru, ut Iliad. κ, Δώσω δὲ δίφρον τε δύω τ' ἐυσαμένας ἵππους. Et Xen. Pæd. 6. τὰς ὕβρεις τῶν ἀρματείων δίφρους, ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Sunt qui bigam interpretari malint, i. currum bijugem. ¶ Est etiam sella. Il. ζ, καὶ ἔξεσο πρόσθ' ἐπὶ δίφρου. Et Plat. l. 1. de rep. καθῆσθαι ἐπὶ δίφρου. Apud Plut. δίφρος ἡγεμονικὸς, exp. sella curulis. Item scamnum quo gestantur infirmi. Bud. In plur. poëtæ in primis dicunt δίφρους metaplasmo generis pro δίφροι.

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis veho. Eurip. in Andr.

Διφρευτὴς, οῦ, ὁ, auriga, currus seu bigarum agitator. Soph.

Διφρεία, ἡ, aurigatio. Xen. Pæd. 6.

Δίφρακς, sella lecticaria. Hesych.

Διφρὶς, (q. d. sellularius) qui ita effœminatus est ut lecticaria sella gestari semper velit. Hesych.

Διφρίσκος, ου, ὁ, curriculum. Aristoph. in Neb.

Composita.

Ε'κδιφρεύω, è curru aut sella excutio aut deturbo.

Ε'νδίφριος, qui in curru est, sessor.

Ε'πιδίφριος, ου, ὁ ἡ, qui semper curru est aut sedet aut ponitur. Od. ο. Item pro ignavo & effœminato. Etym.

Ε'πιδιφριάς, άδος, ἡ, pars, (ut Eust. tradit) vel δίφρου, vel τοῦ ἅρματος αὐτυγὸς, ὡσεὶ λέγοι περατεῖται ἡ δίφρος. Etym. exp. currus circunferentia, quæ & αὐτυξ dicitur. Il. κ.

Δίχα, διχάζω, &c. vide in Δίς.

-Δ Ι'Ψ Α, ης, ἡ, sitis. Il. τ, γῦπα βαρεῖαι ἔτεινε, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Et κωλύειν δίψαν, apud Plut. In plu. αὐτοῖς πίνας δίψας παρασκευάζουσιν, apud Aristot. l. 7. eth. c. ult. Derivant gramm. ab ἴπτω, i. βλάπτω, ut sit quasi ἴψα.

Δίψον, ου, τὸ, pro eodem. Xen. Pæd. 8. δίψον δυσαλγὲς φέρειν.

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. δίψιος σὴψ apud Nic. Et δίψιος ὥρη apud Nonn. Reperitur & in fœm. gen. δίψια Atticè, ut δίψια κόνις apud Soph. pulvis siticulosus & aridus.

Διψαλέος, α, ον, sitibundus, siticulosus, ut μῦς διψαλέος, in Batr.

Διψὰς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida, ut διψὰς ἔχιδνα, vipera siticulosa. Epig. l. 3. ¶ Item subst plerunq; dicitur pro διψὰς ἐχιδνα, de vipera quadam specie, inde dictæ quòd qui ea morsus est siti inarescat. Nic. in Ther. ¶ Item spinæ quoddam genus apud Theophr. de hist. pl. l. 4.

Διψηδὸς, ά, όν, siticulosus, aridus. Synes. & Dionys. de situ orbis.

Διψώδης, έος, ὁ ἡ, siticulosus. Dios. Τὸ διψῶδες, q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. Plut. in Cor.

Διψήεις, idem.

Διψάω, ῶ, f. ήσω, sitio. Luc. τὸ μὲν διψῆν κάλλιον τῷ πιεῖν. Et cum genit. Herodot. διψῆν ὑδάτων μᾶλλον. Item metaph. pro, cupio, desidero, appeto, ut διψῶ παρείζεσθαι ὑμῶν, Xen. Pæd. 4. Et cum genit. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat. l. 8. de rep. Reperitur & διψέω. apud Athen. l. 2.

Διψητικὸς, ὁ, ὁ, sitim provocans, siticulosus. Dios. & Aristot. 3. de part. anim. Item sitibundus, sitiens, ut διψητικώτατος ἔλαφος. apud Naz.

Διψακὸς, ὁ, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renum ἀμβώτης appellatus, quem comitatur maxima sitis, ut tradit Aret. ¶ Est & nomen herbæ quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, inde dictæ quòd sit concavo alarum sinu in quo subsistit ros falsus, ut Plin. l. 27. c. 9. tradit. Vide Dios. l. 3. c. 12.

Composita.

A'δίψος, ου, ὁ ἡ, qui non sitit. Athen. l. 8. ¶ Item sitim sedans, & prohibens, ut ἄδιψα σῦκα, ficus sitim sedantes, Dios. l. 1.

Ε'πιδίψιος, siticulosus.

Καταδιψάω, ῶ, intensè sitio. Xen.

Πολυδίψιος, multum seu valde siticulosus, ut πολυδίψιον Α'ργος, Il. δ. Exp. & diu multumq; sititus, i. desideratus.

Φοβόδιψος, q. d. cum timore sitiens, de eo qui est à cane rabido morsus, qui & ὑδροφόβος appellatur.

ΔΙΩ, expello, abigo, vide δίομαι. ¶ Item timeo, unde δίε, Il. ι, & ε, time. Et δεδίεναι inde deducit Eust. per anadiplasiasmum vide & in Δείδω. ¶ Apud Hom. Il. χ, v. 251. ηὲ σὲ μὲν πρῶτα Πηλάμιε δίον, Eust. vult. δίον esse à δίω significante curro celeriter, & tanquam παρὰ τὸ δία, i. ἀέριον.

Δίομαι, expello, abigo, persequor, expello persequendo, summoveo. Iliad. ϱ, Οὔ ῥα κύνες τε, καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Item cum præposit. εἰς. Od. φ, Μή σε καὶ ὀπλοτέρους ὧδε ἐὼν ἀνὰ μέγαρα δίωμαι, βάπτων χερμαδίοισι.

Ἀποδίομαι, (comp.) exp. ἀποδιώκω.

Decomp. Ἐξαποδίω, seu Ἐξαποδίομαι, fugo ex. insequendo exigo & summoveo ex, ut Il. ε, αἵ κεν Ἄρηα Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

Διώκω. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΔΙΩΚΩ, ξω, (& interdum ξομαι) Pr. ὦκα, idem quod δίω ex quo & factum est per paragogen, ut inquit Etym. vel quasi δίω ὦκα, ut vult Eust. expello, abigo. Luc. διώκω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. ¶ Item *pro*, in exilium mitto, apud Herodot. ¶ Item persequor, insequor: ac propriè: cursu insequor fugientem. Il. ϱ, Ἕκτορ νῦν σὸ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Herodian. l. 3. Οὐρεσθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph *pro*, assequi conor, consector. Thuc. 2. τὰς πηγὰς διώκειν. Ἀ Bud. exp. etiam affecto, & expeto, ut Aristot. eth. 7. ἐπὶ ἡδονὴν διώκουσι πάντες, &c. Apud Luc. διώκει τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, consectare loca celeberrima, i. studiosè frequenta. Et Xen. χρὴ πρῶτον τοὺς τε φιλανθρώπους φιλεῖν καὶ τοὺς δικαίους διώκειν. ¶ Item persequor judicio, accuso, reum ago. Dicitur autem διώκω σε τοιούτου τινὸς δίκῃ seu γραφῇ, reum te hujus criminis facio, Dem. vel διώκω σε φόνου, reum te cædis ago. ¶ Item persequor oratione, describo. Xen. ὅπου πως διώκει Πρόδικος τὴν τοιαύτην χρείαν Ἡρακλέους πυθόμενον.

Διωκόμενος, idem quod διώκων, expello, &c. Od. σ, Οὔ ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκεσθαι οἷο δόμοιο. Item persequor. Il. φ, Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκεσθαι πυρὸς φόρου. ¶ Item pass. expellor, &c. Item, accusor. Et διωκόμενος, qui accusatur, reus.

Διωγμὸς, persequutio, item exagitatio, vexatio. In N. Test. & apud eccles. script. χριστιανῶν διωγμὸς seu διωγμοί. Est etiam expulsio & ejectio. Greg.

Διώγμα, id quod persequimur. Ἀ Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur. ¶ Item mysticum quoddã sacrum quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant. Sunt qui ex eo dictum putent quòd viros inde arcerent. Hesych.

Δίωξις, idem quod διωγμὸς, persequutio ut apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur qui persequuntur hostes. Sic etiam apud Aristot. eth. 6. δίωξις & φυγὴ opp. Item accusatio, actio, ut δίωξις κλοπῆς, accusatio furti, actio furti. Plut. in Pericle.

Διώκτης, ου, ὁ, persequutor, insectator. Et consectator, ut inquit Budæus.

Διωκτὸς, ὴ, ὁ, quem persequi debemus. Item quem consectari oportet, expetendus. Soph.

Διωκτὸς, pro δίωξις, persequutio, ex Lasc.

Διωκάθω, Atticè idem quod διώκω, ut ἀμυνάθω pro ἀμύνω. Apud Aristoph. & Plat. de eo dicitur qui judicio persequitur.

Ἰωκὴ, per aphæresin dictum putatur pro δίωκη seu δίωξις, persequutio, impetus. Il. ε, Ἔνθ' αὖτε δύω μὲν ἔγειρε, δύω δ' ἀλκὴ, δύω δ' ἰωκὴ ἔγειρε.

Ἴωξις, Hesych. & Suid. est δίωξις, persequutio, insectatio.

Ἴωχμος, ου, ὁ, idem quod ἰωκὴ & ἴωξις, persequutio hostilis, infesta insectatio. Il. θ. & apud Hesiod.

Δόξα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποδιώκω, expello ex aliquo loco, fugo aliquem. Aristoph. in Nub. σὺν ἀποδιώξεις σαυτὸν ὦν τῆς οἰκίας; non te ex ædibus propries?

Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ ἀποπαλινῳδία dicatur.

Ἐκδιώκω, idem. Et *pro*, mitto in exilium.

Ἐκδίωξις, expulsio.

Ἐπιδιώκω, persequor, insequor. Xen.

Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus.

Ἐργοδιωκτέω, ῶ, urgeo opus: Ex Græc. Bibl. interpr.

Ἱππηδιώκτης, qui equos agitat, qui equos ad cursum instigat.

Καλλιποδιώκτης, qui consectatur pulchros. schol.

Καταδιώκω, persequor. Plut. in Alcib. ἐπεὶ ψαθῶ καταδίωξεν ἅρμα σπουδάζοντες. Sic Xen. Hell. 1. εἰς τὴν Δήλαιναν κατεδιώκοντες.

Κνισοδιώκτης, qui nidorem sectatur, muris epith. apud Hom. in βατραχομυομ.

Κολοποδιώκτης, qui pueris exoletis & durioribus inhiat. ὁ ἄρρενα καὶ τὰς κόλοπας. Eust.

Κυκλοδιωκτος, in orbem actus, in orbem currere coactus. Epigr.

Μεταδιώκω, persequor, insequor. Item vestigo, inquiro, ut μεταδιώκειν τὴν ἀλήθειαν, apud Greg.

Μεταδιωκτος, persequendo captus, quem nacti sunt qui insequebantur.

Παλίωξις pro παλιδίωξις, (q. d. pòst insequutio) apud Hom. Vide & ἀναίωξις quod sequitur.

Προδίωξις & προΐωξις, q. d. præinsequutio, est eorum qui priores insequuntur. Hesiod. in Asp. Ἔνθ' ἦ προΐωξις τε παλίωξις τε τέτυκτο, ubi προΐωξις eorum est qui priores insequuntur, at παλίωξις eorum qui quum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur.

ΔΙΟΔΥΓΙΟΣ, α, ὁ & ἡ, exp. magnus & vehemens, longè lateque se extendens, ut δολοδύγιον κακὸν apud Suid. Et δολοδύγιον πνεῦμα in Epigr. Et δολοδύγια πεφάγμεθα Etym. res arduæ.

Διάνυσος, vide in Διόνυσος.

Δίαξις, vide in Διώκω.

Διᾶσις, δμητὸς, vide in Δαμάω.

ΔΟΠΑΛΙΖΕΙΝ, (apud Hom. exp. δονεῖν ταῖς παλάμαις, item δονεῖν καὶ πάλλειν: agitare & excutere manibus.) Qua expositione indicatur cõpositum esse vel ex δονεῖν & παλάμη. vel ex δονεῖν & πάλλειν. Il. δ, ἀνὴρ δ' αὖθ' ἑὸν ποδὶ λίζεν, i. agitabat. & percutiebat manibus. Et Od. ξ. v. 501.

Δονοπάλιξις, ἡ, exp. motus excussio quæ manibus fit. Suid.

ΔΝΟΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo, idem quod γνόφος, ejusdemq; formationis, nimirum à νέφος, unde νόφος, & accessione literæ δ, δνόφος. Etym. verò à γνόφος derivat mutatione literæ γ in δ, quam mutationem Eustath. scribit fieri σπανίως. Hesychius verò vult δνοφος esse Aeolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη, itidemque Etym. à δονεῖν & νέφος fieri dicit δνοφος, & per syncopen δνόφος.

Δνοφερὸς, tenebrosus, caliginosus, vel obscurus, ater. Il. ι, ὥστε κρήνη μελάνυδρος, ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Et Od. υ, νύκτα δι' δνοφερὴν ἐλάων. Et δνοφερὴ κήνις in Epigr.

Δνόφερος, idem Hesych.

Δνοφόεις, εντος, ὁ, pro eodem.

Δόγμα, &c. vide in Δοκέω.

ΔΟΆΡΑ, ων, ἡ, potio seu jusculum ex eo dictum quod ex novem speciebus fieret, ut Ausonius indicat hoc epigr. Δόδρας ποτὲς καὶ ἀριθμὸς ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμὸν, ὕδωρ πέπερι, quod quidã sic interpr. Dodra vocor, quæ causa? novem species gero, quæ sunt? Ius, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. Dicitur igitur à dodrante. dodrans enim dicuntur novem unciæ.

ΔΟΘΙΗΝ, ῖνος, furunculus, tumor ἀποστηματώδης ex crassis humoribus in carnosis plerunq; partibus consistens. Dioscor. l. 1. c. 184. δοθιῆνας καλάσαι. Aristot. de hist. an. l. 3. δοθιήνων & φυμάτων μεσός. Vide Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπους.

Δοιάζω, &c. vide in Δύο.

ΔΟΙΔΥΞ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius quo aliquid in mortario tunditur, aut miscetur, seu agitatur: idem quod ἀλοιτρίβανον. ut Poll. tradit. Aristoph. in Equ. ἐκ μὲν γὰρ οἰοῦθ' ἕτερον ἂν τῇ πόλει μέγας, ὃν ὧν ἔγωγε σοῦ δύω χρησίμω, δοίδυξ ὀδὲ τρύπη. ¶ Item cochlear quo ea quæ in mortario tusa sunt, colliguntur. apud eundem. Aristoph.

Composita.

Ἀναδοιδικύζω, commisceo, confundo. Propriè, pistillo in mortario commisceo. Hesych.

Διασοιδικίζειν, Hesych. est, indecenter saltare.

ΔΟΚΑΖΩ, f. άσω, observo, item expecto, ut apud Demet. Phal. πλοῦν δοκάζων, navigandi tempus observans vel expectans. ¶ Item puto, arbitror. unde δοκασᾶς apud Theocr. in fine Idyll. 1. Doricè pro δοκάσεις, putabis.

Δοκάζομαι, videor, unde δόδασται, (per syncopen) visum est. Il. ν, Ὧν δὲ δὴ οἱ φρονέουσι δόδασθαι κέρδιον εἶναι Βλῶσαι ἐπ' Αἰνείαν. Apud Apoll. ἐδόμην δ' ἤπιά δόδασθαι. exp. statuit, decrevit.

Δοκεύω, f. εύσω, idem quod δοκάζω, observo, expecto, item insidior. Il. π, ἐφοδμενέουσι δοκεύσας. Et Il. ψ, ἧ τὸν πεζὸν ἠὲ δοκεύσω, i. e. ἐπιτηρῶ.

Δοκέω, ῶ, idem quod δοκάζω, observo, expecto, unde particip. δεδοκημένος, qui observat, qui stat in insidiis, vel qui excipit. Il. ο. circa finem, Ἔνθ' ἂρ ὅγ' ἐκπάκλει δεδοκημένος, ubi Eust. venatorum esse verbum tradit feram expectantium. Hesiod. in Asp. ἦσο δ' ἀνὴρ ἀλκτὺς δεδοκημένος. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. Ἀμφὶς ὀπιπτεύει δεδοκημένος.

Composita.

Ἀγχιβόκος, ου, ὁ, ἡ, qui jacula observat, i. jaculorum ictus ut eos vitet. Etymol.

Ἀνεπιδόκητος, non expectatus, qui non expectatus venit. Theophil. l. 2, adversus gentes ex Simonide.

Καρδοδοκέω, ῶ, (quasi τῇ κόρυθι δοκεύω, inquit Suid.) solicitè & cupidè expecto, (tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum qui expectatur) Xenophon. τὸ προσδοκώμενον καρδοδοκοῦντες. Plut. ἐφεδρεύειν καὶ καρδοδοκεῖν τὸ μέλλον. Apud Eurip. in Troad. καρδοδοκεῖ Οἵαν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίησι κώπαις, exponi observat. Videtur poni & pro expectare apud Herodot. in Polymn.

Polymnia, παραδοκήσουζα τὸν μάχλον. Exponitur etiam ὑποβλέπων apud Aristoph. in Equit. Ἐπαραδόκησεν ἐς ἐμ' ἡβηλὴ πύλιν.

Παραδοκία, ἡ, solicita expectatio.

Decomp. Ἀπαραδοκέω, ῶ, expecto solicitè, expecto cum anxietate animi & magna solicitudine apud Suid.

Ἀπαραδοκία, expectatio solicita. Rom. c. 8. Hesych. est προσδοκία, ἀπεκδοχή.

Ὁδοδόκος, ου, ὁ, qui vias insidet & viatores intercipit, qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu insidiator viæ. Athen. l. 5. Eustath. annotat inseri ὁ euphoniæ gratia, sicut & in ὀλοοίτροχος.

Ὁδοδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insideo.

Προδοκάζω, idem cum δοκάζω, observo. Hesych.

Παράδοκος, ἡ, angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Eust.

Προσδοκάω, ῶ, expecto, vel spero. Aristoph. in Vesp. Μηδὲν περ' ἡμῶν προσδοκᾶν λίαν μέγα. Cum inf. Aeschin. προσδοκῶ ἀποδείξειν, expecto, confido. Sic apud Dem. προσδοκῶ κακὸν οὐ πρηνές. ¶ Item pro, arbitror, video, de præterita apud Plat. inquit Bud.

Προσδοκῶμαι, expector, speror, tam de persona quam de re. Τὰ προσδοκώμενα, quæ expectantur, quæ sperantur: & τὰ προσδοκηθέντα, exspectata, expectata.

Προσδόκημα, τὸ, expectatio. Plat.

Προσδοκία, idem. Dem. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας, Lat. in expectatione esse.

Προσδοκία κακῶν apud Aristot. eth. 3. ¶ Item metus. Thuc. l. 2.

Προσδοκιμος, ὁ, qui expectatur, de quo expectatio est. Thucyd. Hipposr.

Decomp. Ἀπροσδόκητος, inexpectatus, inopinus. Dicitur & de re & de persona. Thucyd. Exp. & activè, qui non expectat, apud eundem Thuc.

Ἀπροσδοκήτως, præter expectationem, ex improviso, inopinatò. ut ἐπιχειρῶν ἀπροσδοκήτως, Thuc.

Δοκέω, ῶ, f. ήσω, P. ηκα (sed frequentius ξω & ξα) videor, censeo. Xen. κἀν ἐγὼ δοκῶ μοι κίνδυνον τῶν ὑπαρχόντων, mihi video hoc periculum posse sustinere. Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Dicitur etiam δοκῶ μοι ποιήσαι τοῦτο, pro, certum mihi est hoc facere. Sic Luc. δοκῶ μοι ἐπιχειρῆσαι. Interdum impersonaliter, δοκεῖ μοι, videtur mihi. Aristoph. δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν, hæc non mihi videntur facienda, τοῦτο τοῖς ἔδοξε Κυρίοις, Plut. hæc Ciceroni probabantur. Sic τὸ δοκεῖν τινί, quod alicui probatur seu placet. Apud Thuc. παρὰ τὸ δοκεῖν ἡμῖν, supra nostram opinionem. Exponitur & convenit, ut Xen. Hell. 2. οἷς ἦν τοῦτο τε ἀρέσκοι, καλαμῶν φέρειν ἐδόκει, convenerat inter eos, conveniebat inter eos ut gestarent calamum. Sic participio, δόξαν, (absolutè) quum conveniisset. Herodot. δόξαν δὲ σφι ἐποίησαν λαβύρινθον. Thuc. τῇ δόξαν αὐτοῖς ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. Dicitur & δόξαν ἦν τοῦτο, à Plat. & Xen. *pro*, quum de his conveniisset. ¶ Ponitur etiam δοκῶ *pro*, in aliqua existimatione sum. Sic apud Eurip. in Hecuba, οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδόξοισι. Sic & ad Col. c. 2. ¶ Item existimo, puto. Xen. σὺ δ' ὧν τῶν φρονίμων τι δοκεῖς ἔχειν; Luc. ὅνου αὖτις ὀχεῖσθαι ἔδοξε. Apud Soph. in Ajace, σοὶ μὲν δοκῶν ταῦτ' ἔειν, ἐμοὶ δ' ἄλλα φρονεῖν.

Δοκεῖσθαι, interdum videri & censeri. Bud. ex Plat. Sic δέδοκται μοι καταθανεῖν, certò statutum est mori. Sic δεδόχθαι τῇ βουλῇ τῷ δήμῳ, apud Dem. decretum vel statutum esse à senatu & a populo: unde τὰ δεδογμένα decreta, placita, quæ & δόγματα.

Δέδοκται exp. & convenit, ut δέδοκται ἡμῖν, convenit inter nos. ¶ Item pro existimari, putari, unde δοκούμενον, quod existimatur, Bud. ex Plat. Idem affert ex Antiph. *pro*, existimari & suspectum esse.

Δόκησις, opinio, unde δόκησιν παρέχειν opinionem expectationemq; de se præbere. apud Plut.

Δόγμα, τὸ, quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma. Plut.

Δογματικός, qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. Strab. Sext. & Phil. Gaert. & alii. Item δογματικοὶ ἰατροὶ, Gal. ad Glauc. quod distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. Item ad præcipiendum compositus.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco seu inveho, dogmatis alicujus sum autor, dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. δόξει τοῦτό ἐστιν ὃ δογματίζομεν. Ἀπὸ Bud. expon. & decerno, apud eundem. Item ab Areopag. poni scribit *pro*, tueor dogma.

Δογματιστής, qui dogmatis alicujus seu aliquorum dogmatum est autor vel defensor. Greg.

Δογματικῶς, (*comp.*) prout vulgo seu populo videtur, ex vulgi opinione.

Δοκώ, in carmine, idem quod δόκησις, opinio. Vtitur quidam poëta apud Stob. philos. At δοκὼς vide in Δέχομαι.

Δοκιμος, ος, ον, probus, probatus, spectatus, ἀργύριον δόκιμον, Demosth. proba pecunia. Dicitur & de persona cujus spectata est fides & integritas, ut 1 Cor. 11. cap. Sic δοκιμώτατοι ποιητὴ. Plutarch. probatissimi vel spectatissimi. Alicubi exp. & acceptus.

Δοκιμή, ἡ, probatio, experientia, experimentum. Rom. 5. 2. Cor. 2. & alibi sæpe.

Δοκίμιον, pro eodem. Exponitur enim à Bud. probatio, exploratio, experimentum. Apud Herodian. δοκίμιον στρατιωτῶν, κάματος, exp. labore milites probantur.

Δοκιμάζω, probo, exploro, experior, examino. Isoc. τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν. Idem, δοκιμάζει τοὺς φίλους ἐν τῷ βίῳ ἀτυχίαις. Item æstimo, post examinationem agnosco aliquid seu perspicio. Item probo, i.e. approbo, comprobo, laudo: item in pretio habeo. Propriè autem approbo, utpote perspectum: ut Plut. de inst. lib. ἀλλ' ὡς ἐνὶ μάλιστα κατ' ἀξίας δοκιμαστέον ἐστί. Interdum ex consequente signif. eligo.

¶ Nonnunquam *pro*, consultum esse judico, vel utile esse censeo. Xen. apom. l. 1. τοῦτο πειρᾶσθαι ἐν πονεῖν ἐδοκιμάζε.

Δοκιμάζομαι, probor, approbor. Plat. Isoc. ¶ Item ad magistratum admittor moribus & meritis probatus. Demosth. in Neæram. Et etiam tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo. Demost. in Mid.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, Plutar. de inst. lib. δεῖ δοκιμασίαν λαμβάνειν τῶν παίδων. Item peculiari significat. exploratio & inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum censura. Vnde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν. Aeschin. in Timarch. censuram denuntiare.

Δοκιμαστής, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator. Chrys. & Luc. in somn.

Δοκιμαστικὴ, exploratoria seu examinatoria ars.

Δόξα, ἡ sententia, opinio. Thuc. l. 3. παρὰ δόξαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἁμαρτανῶν, contrà quam sentiamus. Arist. eth. 4. κατ' ἀλήθειαν & κατὰ δόξαν inter se opponit. Δόξαν ἔχειν τινός, opinionem habere de aliquo. Isoc. in exc. Evag. Dicitur & δόξαν παρέχειν vel παρέχεσθαι. Interdum δόξαν ἔχειν existimor. ¶ Item expectatio, ut quam dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, apud Thucyd. & Plut. ¶ Nonnunquam apud philosophos est idem quod dogma, sex axioma (inquit Bud.) aut propositio adeò fixa, ut axiomatis instar sit: ut apud Aristot. min. eth. 3. Inde & κυρίαι δόξαι Epicuri apud Cic. ¶ Item fama, rumor, & in bonam & malam partem. ut ἀρχὴ δόξα apud Solonem. Et χρηστὴ δόξα ex Plat. Et ex eodem. de rep. 2. ζῶντες ἐς κακὴν δόξαν ἄγαν (*pro*) infamare. ¶ Item, gloria, honor. Isocr. ad Phil. ἰσόρροπον τῇ πᾶσιν ὀνομαστὸν τὴν αὐτὴν δόξαν περιτιθέναι.

Δοξάριον, ου, τὸ, gloriola. Luc.

Δοξάζω, opinor, sentio, existimo. δοξάζω περὶ ψυχῆς ὅτι, Plat. de leg. Item *pro* sentire de se magnificè, B. ex Thuc. ¶ Item celebro, gloriosa celebratione colo. ut, δοξάζω τὸν θεὸν, sæpe in N. Test.

Δοξάζομαι, exîstimor. ut δοξάζομαι ἄδικος Plat. existimor injustus. Item celebror, prædicor, Matt. c. 6. Et ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένος, Polyb.

Δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur. Plat.

Δοξαστικὸν, ἡ, opinativa, opinio. Suid.

Δοξαστὴς, opinator. Δοξαστὸν opinabile apud Plat.

Δοξαστὸν, opinabile.

Δοξαπατὴς, qui vi opinandi præditus est. Aristot. in eth.

Compositarum primum ex ὁλοίκιος.

Ἀπροσδόκητος, inopinatus, improvisus. Thuc. Ἀπροσδοκήτως, ex improviso, ex inopinato. Greg. *Pro* eodem dicitur ἀδόκητος adverbo positum. & κατὰ τὸ ἀδόκητον, Thuc. l. 6.

Ἀντιδοκέω, ῶ, contra censeo, contrariam sententiam habeo, in contraria sum opinione. Xen. οἱ τῶν δικαίων αὖ πλέονες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ ἀντιλέγοντες.

Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor. Luc.

Ἀποδοκεῖν, non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ aeni[illegible] non facienda. apud Herodot. & Xen.

Εὐδοκέω, ῶ, probor, existimatione clara sum, celebror. Plut. in symp. sep. sap. ἐν τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ. ¶ Item εὐδοκεῖν bene affici erga aliquem. bene alicui cupere & eo oblectari. Diod. εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. Apud Polyb. placidè atque iescère, contentum esse.

Εὐδοκία, ἡ, affectus benevolus, propensa animi affectio, benevolentia gratuita. Vox est peculiaris divinis literis.

Decomp. Συνευδοκῶ, cum dat. assentior, consentiò, apud Athen. Sic & Act. c. 8.

Ὑπερευδοκῶ, maximè celebror, clarissima opinione seu existimatione præditus sum. Bud. ex Lys.

Καταδοκέω, ῶ, exîstimo, Καταδοκοῦμαι, exîstimor, suspicione opprimor. Bud. ex Antiph.

Μεταδοκεῖ μοι, mutua sententia (seu mutato consilio) censeo vel mihi videtur. Dem. ad Lep. (cretum fuerat.

Προδοκεῖται, prius decernitur. unde προδεδόκται, prius vel ante de-

Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoq; videtur oportere hæc fieri, censeo hæc facienda. Tuc. l. 8. τῇ σφίσιν δοκεῖ καθαιρεῖν, ἢ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν.

Συνδοκεῖν (inquit Bud.) dicitur quod inter multos convenit & communiter placet. Τὰ συνδόξαντα, conventa & pacta, in Pand. Et συνδόξασα ἡμέρα, dies constitutus vel status.

Ὑπερδοκεῖν, supra modum placere, perplacere, ut ταῦτα μοι ὑπερδοκεῖ, ex Philostr.

Composita ex δόκιμος, &c.

Ἄδοκιμος, ος, ον, ἡ, minimè probus, non probandus. Item adulterinus, non syncerus. ut ἄδοκιμον νόμισμα, Aristot.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ suæ est permissus.

Ἀδοκιμάστως, citra censuram, ut exp. Bud.

Ἀποδόκιμος, idem quod ἀδόκιμος, improbandus & rejiciendus.

Ἀποδοκιμάζω improbo, non approbo, rejicio. Cum accus. Isoc. Xen. &c. Item peculiariter signif. in censura noto vel prætereo, apud Lys. ut in quit Bud. in Comm.

Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, reiicior. unde ἀποδεδοκιμασμένος, rejectus, ejectus. Xen.

Ἀποδοκιμασία, ἡ, improbatio, rejectio.

Διαδοκιμάζω, internosco, dijudico. Xen.

Διαδοκιμαστικὸς, cui internoscendi & dijudicandi vis inest. Alii exo. probandi vi præditus.

Εὔδοκιμος, probatus & laudatus ab hominibus. Isoc. interdum & celeber, insignis, spectatus. dicturque εὔδοκιμος ἐις τοῦτο vel ἐπὶ τοῦτο, aut ἐπὶ τούτῳ. interdum & sine adjectione.

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, sermone hominum celebror, bene audio, in existimatione sum. ut εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot.

Εὐδοκίμησις, celebratio, gloriæ adeptio. Plat.

Decomp. Παρευδοκιμέω, fama & celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. in Eq. jungitur & accus. rei.

Παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor ab alio.

Ὑπερευδοκιμέω, est cel. berrimum esse seu clarissimum, Lys.

Συνδοκιμάζω, simul exploro simul probo. Isoc. ad Nic.

Composita ex δόξα.

Ἄδοξος, ος, ον, ἡ, inopinabilis, ut ἄδοξοι θεωρήσεις. Item ignobilis. inglorius. Isoc. in Evag. ἐξ ἀδόξου τὸ ὄνομα ἦν, ex ignobilibus claros. Item ignominia notatus: cui opp. εὔδοξος. Luc.

Ἀδοξία, ας, ἡ, infamia, dedecus, ignominia. Plut. ἀδοξίαν παρασκευάζει τινὶ, inurere notam ignominiæ. Ἀποτρίβεσθαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. Olinth. 1. abstergere ignominiæ notam.

Ἄδοξος, inglorè, ignominiosè, probrosè, ἀκλεῶς.

Ἀδοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius sum, ignobilis sum. in honoratus sum. Eurip. ¶ Item malæ sum famæ, malè audio, κακοδοξῶ. Plutarch. ¶ Exponitur etiam, non honestum puto, aud. Iosil. 9.

Ἀδοξέομαι, ούμαι, idem quod ἀδοξέω, inglorius & abjectus sum. apud Xen. in Oec.

Ἄδοξος, nihil opinans. Alex. in Top.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, aliud opinor quàm sit verè.

Ἀλλοδοξία, opinatio falsa de re aliqua.

Ἀμφίδοξος, de quo duplex est sententia sive opinio. de quo in utramq; partem disceptatur. anceps, dubius. ut ἀμφίδοξος νίκη apud Suid. Plut. in Fab. metaph. ἀμφίδοξον νίκης τὸ τῆς victoriam de qua ambigitur inter partes. Τὸ ἀμφίδοξον, Isubit. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 10. controversia positum. ¶ Item ἀμφίδοξον, quod est inter εὔδοξον & ἄδοξον.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, ambigo, dubito. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰθάκης.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, in controversiam venio. Suid.

Decomp. Ἀναμφίδοξος, minimè dubius.

Ἀναμφιδόξως, indubiè, indubitatè omnium consensu.

Ἀνάδοξος, contra sentiens, contrariam opinionem habens, contrarius in sententia seu opinione. Apud Greg. αἱ ἀνάδοξοι appellantur sententiæ fidei Christianæ.

Ἀνάδοξέω, ῶ, contrariam sententiam habeo vel sequor contrarium censeo, refragor. Polyb. l. 2. τοῖς πολλοῖς ἀνάδοξῶ, & παντελῶς ἀντιπαραφέρομαι αὐτοῖς.

Ἀνάδοξάζω, opinionis contrariæ sum, contrarium dogma habeo. ut quum philosophi dicuntur ἀνάδοξάσαι ἀλλήλοις. Laërt. ¶ Exponitur & vicissim glorifico.

Βαθύδοξος, celeberrimus. apud Pind.

Ἔνδοξος, opinabilis. Aristot. in Top. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πίθανὰ vocat argumenta dialectica. ¶ Item glorioſus, honorificus. item celeber, illustris. ἔνδοξοι τάφοι, Plut. in Pericle, honorificæ sepulturæ. Et ἔνδοξος ἀνὴρ, vir celebris. Athen. Apud Xen. ἔνδοξος ἐις τὰ πολεμικά. Ἐνδόξως, gloriosè, honorificè.

Decomp. Ὑπερένδοξος, supra quam dici possit glorioſus.

Ἐπίδοξος, de quo est opinio, qui existimatur futurus. Cum inf. Isocr. ἐπίδοξος γενήσεσθαι πονηρός. Idem ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. ¶ Item celeber, clarus, illustris. Plut.

Ἐπιδοξότης, ητος, celebritas magnificentia.

Ἐπιδοξάζω, ut apud Theoph. de caus. pl. l. 1. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενον ἐρρήθω, exp. id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum puteris.

Dec. Προσεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinatione. Quidam exp. coopinor. Gell. l. 19. c. 1.

Ἑτερόδοξος, qui est alterius opinionis seu diversæ. Exp. & qui est alterius sectæ. Luc.

Ἑτεροδοξία, opinio diversa, opinionis diversitas.

Ἑτεροδοξέω, ῶ, alterius vel diversæ sum opinionis. Peculiariter autem ἑτεροδοξεῖν, dicuntur quæ orthodoxiæ non assentiuntur, hist. eccl. l. 4.

Εὐδοξέω, idem quod εὔδοξος.

Εὐδοξία, celebritas, claritas nominis, bona existimatio. Isoc. Plat. Aristot.

Εὐδοξέω, ῶ, celebror sermone hominum, sum clarus. ap. Aesch.

Κακόδοξος, cujus prava seu perversa est opinio, qui malè sentit aliqua de re.

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Eccl. scriptores, ut Basil. & Theodorit pro hæretico dogmate. Vnde & τῆς ὀρθοδοξίας ab ipso Basilio opponitur. ¶ Item infamia, ignominia, ut τυγχάνειν κακοδοξίας, Xen.

Κακοδοξῶ, sum pravæ opinionis. ¶ Item malè audio, infamia laboro. Xen.

Καταδοξάζω, (q. d. contrà opinor) Bud. simpl. exp. opinor, existimo, apud Xen. ἢ εἰ κατεδοξάσαμεν μή τε ὦν ἄκρως σοὶ ἐλθεῖν.

Κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, seu amans.

Κενοδοξία, inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium, Chrys. κενοδοξίας προφήτας καὶ ἐπαίνους.

Κενοδοξέω, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus (vel ut Bud. apud Naz. & Chrys. exp.) inani gloria ducor.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, & μεταπείθομαι, ut Bud. exp. apud Plat.

Ὁμόδοξος, qui ejusdem est opinionis. ¶ Item pari gloria præditus, Greg.

Ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum, consensus in opinione. Aristot. eth. 9. ¶ Item par gloria.

Ὁμοδοξῶ, ejusdem sum opinionis, idem sentio.

Ὀρθόδοξος, cujus recta est opinio, cui opponitur κακόδοξος.

Ὀρθοδοξία, recta opinio, apud Basil. & Synes.

Ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio. Basil.

Πανδοξία, summa gloria.

Παράδοξος, qui est præter (seu contra) omnium opinionem, inopinatus. unde (ex consequente exp. & admirabilis, item incredibilis. ut παράδοξα ἀκούσματα, Luc. de cal.

Παραδόξως, præter omnium opinionem, incredibiliter.

Παραδοξάζω, inhonoro, dehonesto, infamo. Ex Deut. c. 28. & Eccles. 10. ¶ Item valde honoro, illustro, mirabile reddo. Exo. 3. l. 2. Macc.

Πολύδοξος, clarus, illustris.

Συνδοξάζω, conglorifico, simul glorifico, simul honoro. Vnde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως, Greg. qui pari honore afficitur.

Φιλόδοξος, qui opinionem seu opiniones sectatur, qui bona opinabilia sectatur. apud Plat. in lib. 5. de rep. ¶ Item gloriæ cupidus, ambitiosus Herodian. l. 3.

Φιλοδοξία, gloriæ cupiditas. Hippocr. in ep. ad Demag.

Φιλοδοξέω, sum gloriæ cupiditate, ambitiosè.

Φιλοδοξῶ, gloriæ sum cupidus. Item gloriæ servio.

Dec. Ἀφιλόδοξος, minimè gloriæ cupidus, non ambitiosus.

Ἀνηφιλοδόξως, gloriæ cupiditate certo cum aliquo.

Συμφιλοδοξῶ σοι, gloriæ tuæ servio.

Ψευδόδοξος, cujus falsa est opinio.

Ψευδοδοξία, falsa opinio.

-ΔΟΚΟΣ ου, ἡ, trabs, seu trabes, tignum. (ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὰ ἐπιπηδήματα βάρη.) Il. H δοκὸς ἡ δέρυ μέγα νηός. Aristoph. in Nubib. Δῆλος ἦθ' ὁλόγυαμαι τοῖς δοκοῖς τὴν οἰκίαν. Idem δοκὸν vocat etiam trabem qua portæ obfirmantur: in Vesp. Καὶ τὸν βάλανον ἔμβαλε πάλιν ἐις τὸν μοχλὸν, Καὶ τὴν δοκὸν προσθεὶς τὸν ὄλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκυλίσεις· ibi enim schol. ἐπιβάτην. ¶ Sunt & in meteoris δοκοὶ, à trabis figura dictæ. Plin. l. 2. c. 26. meminit & Hesych. ¶ Δοκὴν, idem Hesych. exp. τὴν ἀγχόνην. ¶ Eidem δοκὸς est speculatio, expectatio: pro quo alii paroxytonos δόκας, de quo vide in Δοκέω.

Δοκὶς, ίδος, ἡ, trabecula, parva trabs seu parvæ trabes. interdum et am simpliciter, trabs seu trabes. Hippoc. de fract. ¶ Δοκίδες Suidæ sunt etiam stellarum genus. ¶ Hesych. sunt etiam numeri quidam.

Δοκίδιον, ου, τὸ idem.

Δόκωσις, tectum, contignatio. Hesych.

Composita.

Διαδοκὶς, lignum transversarium quod cæteras trabes sustinet, Hesych.

Δοροδόκα Suid. idem quod δοκὸς, trabes.

Δολερὸς, δόλιος, &c. vide in Δόλος.

-ΔΟΛΙΧΟΣ, ου, ὁ, longus, prolixus, δολιχὸν δόρυ Il. v, longa hasta. Et δολιχὴν ἐλάτην, Apoll. longis remis. Et δολιχὰ πτυμνήσια, in Epigram. longi rudentes. Dicitur & de longitudine temporis, ut δολιχὸς πόνος & δολιχὴ νὺξ in Od. Sic δολιχοὶ γάμοι, in epigr. Item δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ¶ Item δολιχὸς, vel Δόλιχος (retracto accentu) certum curriculi spatium duodecim aut (secundum alios) viginti quatuor stadiorum. Metaphoricè laus ab Epicrate comico dicitur δολιχὸν τοῖς ἔπεσι τρέχειν, ut & Latini dicunt, vitam decurrere, & decursum vitæ spatium. ¶ Item legumen quoddam, phaselus, aut pisum, secundum quosdam. Quidam δολίχους cicerculas seu phaseolos ex Gal. interpr.

Δολιχεύω, f. εύσω, dolichum curro seu decurro, Epigr. lib. 2. Apud Phil. de mundo, δολιχοδρομεῖ τὸν τῆς φύσεως δρόμον, Bud. interp. naturæ curriculum quasi Circense peragit. Apud eundem in vita Mos. δολιχοδρομῆσαι ἄνω καὶ κάτω, sursum deorsum curritare.

Δολιχήρης, idem quod δολιχός.

ΔΟΛΟΣ, ου, ὁ, dolus. fraus. Hom. Il. ο, κακοτεχνῶν δόλων. Isoc. in Evag. οἱ μὲν δόλῳ καὶ τέχνῃ τοὺς ἀφυεστέρους τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem in Pluto δόλῳ contrarius est ἀπλοῖς τρόποις.

Δολόεις, εντος, ὁ, dolosus, subdolosus. Apoll. Arg. 2. δολόεσσαν δρῶγλην ἰτέης. Item dolosè factus, ut δέσμασι δολόεις, Od. θ.

Δολόω, ῶ, f. ώσω, dolo ago cum quopiam, decipio. Aristoph. in Eq. Est etiam adultero, ut δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Dicuntur & δολᾶν qui lanas tinguntur, teste Poll.

Δολωσις, deceptio. Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, dolosus. Hom. Hesiod. Soph.

Δολιότης, fraudulentia.

Δολιόω, dolo utor: apud Græcos Bibl. interp. ἐδολιώσαν ταῖς γλώσσαις.

Δολίζω, adultero. Dioscor. Δολιδίομαι, fraudulenter ago.

Δολερὸς idem quod δολόεις & δόλιος. Xen. Pæd. 1.

Δολερῶς, dolosè.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, gladiolus seu pugio occultus: quo nimirum dolosè aliquem petimus, plur. in Tit. Hesych. δόλωνες sunt etiam parva vela in navibus, itidemq; Poll. l. 1.

Δέλεαρ, Δόλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἄδολος, ος, ον, (c mp.) doli expers dolo carens, candidus, syncerus, ut φίλων ἀδολώτατε, Syn. Et ἀδολώτατον ἦθος apud eundem. Item non adulteratus, apud Aristid.

Ἀδόλως, citra dolum, candidè. Thuc.

Δόμος, vide in Δίδωμι.
Δόμος, &c. vide in Δέμω.

ΔΟΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo Cyparia, concava & crassa, apud amnes nascens, ut tradit Dioscor. l. 1. c. 15. (Eustath. derivari dicit à δονεῖν, quòd facilè à ventis agitetur.) Odyss. ξ, Ἀν δόναξ ἠὲ ἅλι ὑπὸ τοὔγεσι πεπτηῶτες κέαται. Vide & Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12. ubi Gaza cannam exponit. ¶ In Epigram. pro calamo scriptorio accipitur. Et δόναξ πληκτὸς pro sagitta in iisdem Epigr. & Il. λ. ¶ Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoq; ὑπολύριον à comicis dictum tradit l. 4. ¶ Sic etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus & oblongus sit, ut tradit Eust. & Athen. l. 3.

Δοναξοῦς, έως, ὁ, arundinosus. Il. σ.

Δοναξεῖον, τὸ, arundinetum.

Δοναξωδης, ες, ὁ ἡ, arundinosus. Apoll. Arg. 2.

ΔΟΝΕΩ, ῶ, f. ήσω, agito. Il. χ, de duobus, τὼ μὲν τ' ἀλόλω οἴστρῳ ἐφορμηθέντε ἐδόνησεν. Aristoph. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ πῶδε βορρύχων.

Δονέομαι, ῆμαι, agitor, commoveor, concutior. Theocr. dyll. ζ. Πολλὰ δ' ἐμὲ ὑπέβρεξε καὶ ἔρρεπε δονέοντα Αἰγαίου πλεύσαντα, σὺν Ἀντιόχῳ. Herodian. l. 7. πᾶν δὴ τὸ Λιβύων ἔθνος σὺν ἵπποις ἐδονεῖτο.

Δόνημα, τὸ, agitatio, motus. (pass. sign.) Luc. Δόνημα.

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio, ipsa actio agitandi, commovendi seu quassandi.

Δονδέω, f. δήσω, idem quod δονέω.

Δόναξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄδόνητος, ος, ὁ ἡ, immotus, inconcussus. Epigr. l. 7.

Ἄδόνητος, idem.

Ἀμφιδονέω, ῶ, utrinq; commoveo seu agito. Epigr.

Διαδονέω, ῶ, concutio, disturbo. Bud. ex Aesop.

Ἐκδονέω, emoveo. in Epigr. Παύτων δ' ἐκδεδόνητο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt.

Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer, qui alis circumagitur. Aristoph.

Πολύδονος, multæ agitationis.

Δόξα, &c. vide in Δοκέω.
Δορὼ, &c. vide in Δέρας.

ΔΟΡΞ, κὸς, ἡ, caprea, capra sylvestris, dama: quæ & ζόρξ. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἡ τῶν δορκάδων κόπρος ἀρωματίζει, damarum stercus aromata redolet. Παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω, quia hæc animantia sunt ὀξυδερκῆ, acuto visu prædita.

Δόρκος, ου, ὁ, idem. Dioscor. l. 2. c. 58.

Δόρκων ωνος, ὁ, idem, in Cantico cant. c. 2.

Δορκὰς, άδος, ἡ, idem. in eodem cant. & apud Dioscor. loco citato.

Δορκαδιαῖος, α, ον, qui dorcadis est seu è dorcade, ut δορκαδιαῖοι ἀμφάλαλοι apud Athen. l. 5. & δορκαδιαῖα κρέα.

Δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parva caprea seu dorcas. Esa. 13.

Δορκαδίζω, unde δορκαδίζων σφυγμὸς, species pulsus, apud Gal. in Isagoge pulsuum, sic dictus à dorcadum sim ilitudine ut testatur idem Gal. de diff. pulsl. l. c. 29. quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis. Suid. Meminit hujus tortorii instrumenti Greg. Naz. Invect. 2. in Julianum.

Δορκὶς, herba ead. cum dictamo apud Aet. ut tradunt nonnulli.

ΔΟΡΠΟΝ, ου, τὸ, & (apud Eust.) δόρπος, ου, ὁ, cœna. Il. τ, ἄμα δ' ἠελίῳ καταδυμένῳ Τρῶες μεγὰ δόρπον, parare cœnam, pro quo idem Hom. alibi dicit κνημοῖν δόρπον, & σιτίζειν δόρπον, & ἐπὶ δόρπα πονεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eundem est δόρπου ἐπιλαθέσθαι. & δορπεῖν ἐέδειν. & δόρπα μιῆσαι ἐλθεῖν μάλα περ χατέουσιν ἑλέσθαι. Item ἐπὶ δόρπου ἀέσθαι, & δόρπον ἐποίχεσθαι Cœnam sumere, δόρπον ἑλέσθαι, Il. ψ. Per catachresin simpl. pro. partu ponitur apud Opp. de venat. l. 3. Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλῃ, τὸ δ' ὥστε πόνοισι Eust. deducit, παρὰ τὸ δορυπαύειν, q.d. ἐν ᾧ δόρυ παύει, in quo hasta quiescit.

Δόρπη, ἡ, apud Erot. tempus vespertinum.

Δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis triu m dierum spatio durans) dicta (ut Suid. tradit) quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam convenirent. Apud Suid. scribitur δόρπια.

Δορπέω, ῶ, f. ήσω, cœno. Il. ψ, ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν.

Δόρπησις, εως, ὁ, hora cœnæ. Xenoph. anab. 1. Scribitur etiam δόρπισις.

Composita.

Ἐπιδόρπιος, ος, ὁ ἡ, ad cœnam utilis. Theocrit. Idyll. ιγ. ¶ Item q.d. postcœnius: ut ἐπιδόρπιος ὥρη apud Nonn. Et ἐπιδορπίους τρώπεζας, apud Athen. l. 4.

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q.d. postcœnium, cœna secundaria. Eust.

Ἐπιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, idem quod συνεσπερίζω, ut docet Athen. l. 14.

Ἐπιδόρπισμα, τὸ, quod in secundis mensis apponitur. Ath. l. 14.

Ἐπιδορπισμὸς, ὁ, cœnæ secundariæ sumptio. Athen. ibid.

Ἐπιδορπέω, ῶ, (q. d. supercœno) secundariam cœnam sumo. Poll. l. 6.

Ζοφοδορπίας, (q.d. tenebricosa cœna.) Quidam interp. ex Plauto, vesperna, i.e. serotina cœna.

Ζοφοδορπίδες, apud Plut. l. 8. symp. sect. 5. pro eodem quidam accipiunt.

Μεταδόρπιος, cœnatus, quum de persona dicitur, at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q.d. postcœnius. Od. δ, ὁ γὰρ ἔμπης Τέρπεται ὀδυρόμῳ μεταδορπίῃ. Μεταδόρπια, τὰ plur. num. secundæ cœnæ, postcœnia, παγκάμοις. Athen. l. 14.

Ὀμοδόρπιος, cœnæ socius aut participeps. Nonn.

Προσδόρπιος & Doricè ποσδόρπιος, ad cœnam utilis. Il. ι. Apud Apoll. Rhod. Arg. ποσδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam.

Συνδορπος, concœnator, conviva. συνδόρπιος. Nonn.

ΔΟΡΥ, genit. δόρατος & δορὸς per metathesin pro δόρυος, item δόρος apud Eurip. in Iphig. Dat. δόρατι & Doricè δορεῖ. lignum, ut vult. Eust. tam de ligno ex arbore excisa, quàm de eo quod in arbore adhuc est, & aliquando pro tota arbore

(Factum ex δέρω, ut σέρυον à ξύω, quasi δερυόν. ἡ πεφυκὼς δενδρέων, seu ξύλον οὐ δεδερμάδιον. nt tamen quia δοὺς tradendum potius sentiant.) Od. ζ. Ἔλλαβε δ' ἐξ ὄρεος μακρὸν καλλίσσευε δόρυ. Hesiod. δορὸς μέγα νήιον. ¶ Peculiariter accipitur pro hasta, Il. ψ, Ἐκ χειρὸς ἀφῆκε δόρυ μακρόν. Il. ν. ἀλλ' ἔχον ἔγχεα τοῖσι μαχήσεσθε σὺν τε δόρασι. Aristot. de Hippopotamo, τῷ δέρματι τὸ πάχος, ὥστε δέρατα πιεῖσθαι ἐξ ὧν τὰ ὅπλα quo tempore Hippopotami corii crassitudo talis ut ex eo hastæ fabricentur. Th. l. 6. μετὰ δὲ ταῦτα καὶ δόρατα ἐώπλισαν τοὺς πεζοὺς πελταστάς. Et ἀπὸ δοράτων μάχεσθαι, eminus pugnare, cui oppon. συστάδην vel συστάδον μάχεσθαι

Δορύσσω, f. ύξω. hasta pugno, unde δορυσσόντων μάχην apud Soph. in Ajace. Et δορύσσοντες πόνον apud eundem.

Δορύσσιον, ου, τὸ, hastile. spiculum, jaculum. Thuc. Luc. Plut.

Δορυσσαῖος, (q.d. hastilis) hastæ magnitudinem æquans, ut δορυσσαῖον μεγεθος

Δορυσσίζομαι, f. ίσομαι, hastis pugno.

Δορυσσμὸς, ὁ, pugna quæ hastis fit. Hesych.

Δόρυξι, ligna, à δόρυ, per epenthesin ξ, metri gratia, apud Hom. Od. ε, & Hesiod. in Erg. Item hastæ, pro δόρασι.

Δορύτης, ligneus. Od. τ, & Apoll. Arg. 2. Apud Nonn. δορυτὴν ἀναύρην, exp. spiculum.

Δῆρα, τὰ, plur. num. pro δόρατα seu δόρασι, genit. δήρων, dat. δήρεσι. Et in duali δήρε. Sic in sing. num. δηρὸς dicitur & δυρὸς. Eust. vult esse syncopen. Accipitur sicut δόρυ, pro lignis. (ut Od. ε, ὡς πάρ' ὃ τέμνετο δῆρα.) itè pro hastis, seu hastilibus spiculis, ut Od. α, ᾗ δύο δῆρε φυὴ ἔχων. Sic & Il. ω, μ, & alibi.

Δήρεος, ligneus, idem quod δορύτης. Athen. l. 9. & 13.

Δήρινος pro eodem, apud Hesych.

Composita.

Ἀδορυφία, ἡ, quum non gestantur hastæ. ut quum in pace sequestra cessatur ab armis. Inde fit ut & pro otiosa & ignava vita accipiatur. Suid. est etiam ἀργία.

Διαδορατίζομαι, hasta dimico. Polyb. l. 5. & Dion. Long.

Ἐπιδορατὶς, ίδος, ἡ, culpis hastæ. Plut. in apophth.

Δ Ο Υ Λ Ο Σ, ου, ὁ, servus: (cujus correlativum δεσπότης, & oppositum ἐλεύθερος. Xen. Pæd. 8. οἱ μὲν ἐλεύθεροι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. Plut. in Apophth. τὸν τοῦ Ἀσίαν κατακτησάμενον, ἐλευθέρους πρώτους ἔφη, δούλους δὲ ἀγαθούς. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem, ut δοῦλος καιροῦ, qui servit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, cui verba spiritus adimunt & libertatem. Et Eurip. in Autolyco, Γνάθου τε δοῦλος, νησίου θ' ἁσπηδόνος. Adjectivè quoque usurpatum reperitur. Thuc. lib. 8. τοὺς αὐθράποδα παύτα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. l. 3. de Græcis, Μακεδόσιν οὐ ἐλεύθερα καὶ Ἰωμαίοις δοῦλα γεγένηται. Et apud Aristot. pol. 1. δοῦλον δὲ τῷ φύσει μὴ ἑαυτοῦ ἀλλ' ἄλλου καὶ ἄνθρωπον τὸ τοιοῦτον. Apud Synes. epist. 57. πολλὰ δοῦλα τοῦ λόγου, multa parent rationi. Δούλη, ης, ἡ, serva. Plut. in Probl. αἵ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι παῦτες.

Παρὰ τὸ δύλω, inquit Etym.

Δουλόω, ῶ, ὁ & ἡ, servilis. Eurip. in Hecuba.

Δουλοσύνη, ης, ἡ, servitus. Od. ξ.

Δούλειος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, servilis, ut δοῦλος ζυγός, apud Plat. & Ionica dialysi. Δουλήιος pro eodem.

Δουλικὸς, ἡ, ὁ, servilis. Plut. in Alex. ὅπ δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾶν. Et δουλικοὶ πόλεμοι apud Athen. l. 6 Δουλικῶς, serviliter Luc.

Δούλιος, idem. ut δοῦλιον ἦμαρ, Il. γ. Et δούλιος τροφή, apud Soph. in Ajace.

Δουλὶς, ίδος, ἡ, serva. Poll. ex Hyperide.

Δουλάριον, ου, τὸ, servulus, Luc. in Lexiph.

Δουλόω, ῶ, in servitutem redigo, subjugo. Cum accus. apud Thuc. Plat. Xen. & alios.

Δουλόομαι, οῦμαι, voce media pro eodem apud Plat. Et metaph. δουλώσασθαι τὸν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro, frangere animum. Item pass. δουλωθῆναι τὸν γνώμην, frangi animo, ex Thuc.

Δούλωσις, subjugatio, in servitutem redactio. Thuc. 3.

Δουλεύω, servio, inservio, ut τοῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Xen. indulgere voluptatibus.

Δούλευμα, (poëticè) servitium, servitus. Eurip. in Oreste.

Δουλεία, ἡ, servitus. Thuc. ¶ Item servitia, servi. Bud. ex Thuc. Et δουλείη Ionicè pro eodem.

Composita.

Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, servos non habens. Plut.

Ἀδουλία, ἡ, quum quis servum non habet. Aristot. pol. 6.

Ἀδούλωτος, servus qui uni domino servivit, nec alii venditus fuit. Hesych.

Ἀδούλωτος, non redactus in servitutem, non subjugatus.

Ἀειδουλία, perpetua servitus.

Ἀμφίδουλος, utrinque servus, i. ex utroque parente servus. Hesy. Eustath.

Ἀποδουλος, ex servo genitus. Bud.

Ἐθελόδουλος, voluntarius servus. Ἐθελοδουλία, voluntaria servitus. Plat. in Symp. & Luc. in Nig.

Εὐδουλος, servis benignus aut benevolus. Athen. l. 6.

Ἡμίδουλος, semiservus. Eurip.

Ἱερόδουλος, sacris inserviens, ædituus. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillæ templi Delphici. Usi sunt hac voce Græci Bibliorum interpr. in lib. Esdræ c. 2. & 7. & 8. de Nathinnæis.

Κακόδουλος, malus servus, apud Poll. ex Cratino.

Καθουδουλόω, ῶ, idem quod δουλόω: ut Κέκρυφαν καθουδουλῶν, Thuc. 3. Isoc. in Evag. νῆσον τῷ βασιλεῖ ὅλην καταδουλῶσαι. Item metaph. καθουδουλωθῆναι τὸν γνώμην, Isoc frangere spiritus.

Καθυπόδουλος, pro ὑπόδουλος, apud Thuc.

Dicomp. Συγκαθουδουλόω, ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo. Poll. ex Hyperide.

Κοιλιόδουλος, ventris servus, ventri deditus.

Ὁμόδουλος, conservus. Plut.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, servitium gnavum & diligens præsente hero, quasi servitus ad oculum. Solet enim servos oculus domini ad labores subeundos acriùs excitare. Eph. 6. c. & Col. 3.

Παύδουλος, omnium servus. Epigr.

Πολύδουλος, qui multos servos habet.

Πολυδουλία, servorum multitudo. Poll.

Συνόδουλος, conservus, qui eundem dominum habet. Poll. ex Eurip. & Lys. Visitatum est in N. Test.

Συνοδουλεύω, unà servio. Apud Eurip. in Hec. ἐκεῖ δὴ γῆρᾳ δουλείᾳ θ' ἁλοίᾳ συνοδουλεύσω, quidam exp. comitem (vel sociam) habebo meæ senectutis servitutem.

Τελόδουλος, ter servus. Athen. l. 13.

Φιλόδουλος, servorum amans.

Δ Ο Υ Π Ο Σ, ου, ὁ, tonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur, Odyss. π. ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Iliad. ω, ὥρνυθ' ὑπὸ δοῦπος ὑπὸ χθονός. Odyss. ε. δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Iliad. υ, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. ☞ A sono victum est vocabulum.

Δουπέω, ῶ f. ήσω, sonitum aut fragorem edo. Il. ε, Δούπησεν δὲ πεσών, ὀρόθυνε δ' ὅτυχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2. παλύνῳ σὺν χερσὶ πάσσων Δούπησε.

Ἀδούπητος, strepitûs expers, seu strepitum non edens. Nonn.

Ἀνυπόδουπος, ex adverso sonans.

Βαρύδουπος, (& βαρύγδουπος per epenthesin δ & γ metri gratia) gravem sonitum edens, gravitonus. Nonn. & Mus.

Ἐνδουπέω, ῶ, insono. Od. ο, Ἄντλῳ δ' ἐνδύπησε πεσών'.

Ἐπιδουπέω, sonitum edo. Plut. in Eum.

Ἐξάδουπος & ἐξαύδουπος (interposito γ metri gratia) valde sonans. Hom. Od. ο & υ.

Κατάδουπος, ος, ὁ, ὁ, sonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta, ut Suid. exp.

Καθουδουπέω, ῶ, sonitum edo, ex alto videlicet decidens, cum sonitu decido aut collabor. in Epigr.

Μελίδουπος, mellistrepus.

Μεταδουπος, ος, ὁ & ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, i. casus pro sonitu qui casum sequitur, apud Hesiod. de dieb.

Περιδουπέω, ῶ, circumsono. Vnde ap. Philost. περιδουπεῖται ἡ ἀσπίς.

Γομφιόδοντα χαλινά, in Epigram. circa molares dentes strepentia fræna.

Δέρμα, δυέρ, &c. vide in Δόρυ.

Δοχαῖος, &c. Δοχμὴ, vide in Δέχομαι.

Δ Ο Χ Μ Ο Σ & Δόχμιος, ος, ὁ obliquus, idem quod πλάγιος, λοξὸς, σκολιὸς Nic. in Ther. Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιὸν τ' ὄφιν ἰήεαν ἀτραπὸν ἕλκων, Δοχμὸς ἀνακρούων ἰηγὸς δρόμον. Sic Theocr. δοχμὸς ὑπὸ πρεσβολῆς κλινθείς. Eurip. δοχμίαν κέλσθυον dicit, & Δῶμ' δοχμίων κλιτύων. Nonnus autem δόχμιον ὀμφὴν, perplexam & ambiguam. ¶ Item δόχμιος, dochmius: pes in quinq; syllabas excurrens, ut est apud Quintil. l. 9. c. 4. unde δοχμαϊκὸν μέτρον, metrum dochmio pede constans. ut Κλύειν μαίεπ τὸ ἐγχώριον. Schol. tamen Hephæstionis epitritum primum nominari δόχμιον ait, constantem una brevi & tribus longis, Etym. δοχμαϊκὸν esse tradit speciem antispastici metri: esseq; μετόμετρον ὑπερκαπάληκτον, ut: Ἐγὼ δ' οὔπω σοι, apud Euripid. in Phœniss. Ac alios quidem rhythmos, jambicum, dactylum, paeonem, epitritum, esse ὀρθὰς, ut qui ἐν ἰσότητι κεῖται: hunc verò non potuisse ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuisse δοχμαϊκὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κεῖται τοῦ εὐθέως κείμενου.

☞ Etym. δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, ut sit ὁ εὐχώρητος καὶ ὃν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι σὺν τοῖς εἰσόδοις.

Δοχμόω, ῶ, obliquo, incurvo. Nonn. αὐχένα δοχμώσαντες. Et Hesiod. in Asp. (de apro) ἠιγὰ δὲ τε λοξὸν ὀδόντα δοχμώσῃς, sese obliquans seu incurvans.

Δοχμαϊκὸς, vide in Δοχμὸς.

Ἀποδοχμόω, ῶ, (comp.) obliquo, incurvo. Od. ι, αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα καταδοχμώσας παχὺν αὐχένα, i. πλαγιάσας.

Δ Ρ Α Β Η, ης, ἡ, draba. de qua Dioscor. l. 2. c. 190.

Δράγμα, &c. vide in Δραγεῖν.

Δράινω, vide in Δράω.

Δ Ρ Α Κ Ω Ν, οντος, ὁ, draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκεσθαι, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψει καταπληττοντα. unde & γλαυκώπιδι Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nic. in Ther. quum ejus cum aquila pugnas describens, canit: Σπερχθεὶς τῷ λοξὸν ὑποδραξ ὄμμασι λάβοιεν. Sic & Il. β, dicitur. δράκων ἐπὶ νῶϊν δαφοινὸς Σμερδαλέος, i. e. ὄψει καθυπνωτικὸς, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Δράκων θαλάσσιος, marinus draco, Dioscor. l. 2. c. 13. ¶ Δράκοντες ex Polybio dicuntur quoque catellæ, armillæ, spintheres, brachialia, muræna læ, spathalia: à quo dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. τὰς ἀπὸ καρποῦ τῷ βραχίονος ἁλύσεις, ὡς ὄφελον ὄντως αὐτὰ χρυσᾶ δράκοντες εἶναι. ¶ Δράκων, laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur eodem autore & dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. ¶ Item draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribusque induratum annis.

Δρακόντιος, ος, ὁ, anguinus.

Δρακόντιον, herba, de qua Plin. l. 24. c. 16. ¶ Est quoq; nomen vitis apud Colum. ¶ Item morbi genus, de quo Aetius.

Δρακοντίας, ου, ὁ, anguinus, δρακοντίας πυρὸς apud Theophr. l. 3. c. 26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντίας ὄφις apud Athen. l. 3. dictus (ut Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quum & Hippocr. scribat, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et δρακοντίας λίθος, draconites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconum. De qua plura apud eum. l. 37. cap. 10.

Δρακοντώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, draconibus seu anguibus plenus, Eurip. in Oreste.

Δράκαινα, ἡ, dracona.

Δρακαινίδες, dracunculi pisces qui similes sunt graculo pisci.

Δραγμα, & c. δραξις, &c. vide in Δραττω.
Δραγυνω, in Τεχν.

Δ ΡΑ΄ΣΣΩ, ſeu Δραττω, f. ξω, prehendo, apprehendo, manu corripio, arripio. Il. ν, Ὡς ὁ μεν ἵππους καὶ ὄχεα κάλ' ἐταράξατο, Βεβρυχὼς, πόλεμόνδε νέεσθαι ἐπιθύμει δὲ μάχεσθαι. ubi Euſt. exp. ἁπλῶς ἐχώρει καὶ ἤθελεν. Et vere media. Græc. interpr. Iob. 5 ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράσεσθαι τῶν Χριστῶν παρθένους, apprehendere ſeu amplecti. Et δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere poſſeſſionem. Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς εὐφάσεως, arrepta occaſione; idem Bud. ex Libavio.

Δράγμα, τὸ, manipulus. Il. λ, τὸν δράγματι κυφὸν ἀμήσαι. Sic & Xen. Hell. 3. & Athen. l. 14. ¶ Abuſivè pro ipſa ſegete accipi videtur, in Epigr. l. 1. μηδὲ χαλάζῃ Ἄκρον ἀποξυφθῇ δράγματος ὀγνυμένου, ſegetis ſurgentis. ¶ Δράγματα Suid. ſunt etiam ἀπαρχαὶ primitiæ frugum ſeu fructuum quę decerpuntur. ut πρῶτα δράγματα Φυτάλιδος, in Epigr.

Δραγματεύω ſeu δραγμεύω, manipulos colligo. Il. σ.

Δραγμή, ἡ, Etym. eſt multitudo ſtipis & parvæ pecuniæ.

Δραξ, ακος, ὁ, pugillus, i. e. quantum pugno comprehendi poteſt. Chryſoſt.

Δραχμή, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀποδράττω, ſeu ἀποδράττομαι, decerpo.

Ἀπόδραγμα, quod alicunde manu carpitur aut decerpitur. Heſych.

Ἐπιδράττομαι, prehendo, arripio. Plut.

Περιδράττομαι, apprehendo. Bud. ex Aretha.

Περίδραξις, comprehenſio quæ fit manu in pugnum contracta. idem Bud. ex Plut. & Greg.

Δραστὴς, vide in Δέρας.

Δ ΡΑΧΜΗ, ῆς, ἡ, drachma. (ſ. a δράττομαι dicta, i. quæ tantum κερμάτων continet quantum aliquis manu in pugnum cõtracta capere poſſit, ut Theoc. ſchol & alii gramm. tradunt.) Eſt autem ſex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. l. 8. πλὼ τι μισθοφορέων ξυνετέθη, αὐτὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον ἕκαστον. Plut. in Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔλαττον ὄνειον ἐστὶ δραχμῆς. ¶ Eſt etiam ponderis nomen.

Δραχμιαῖος, α, ον, qui drachmæ pretium, pondus, aut menſuram æquat. Plat. in Crat.

Δραχμιδιαῖος, drachmæ pretium æquans, quæ drachmæ pretio æſtimatur, δραχμῆς ἄξιος. Poll. x. Ariſtoph. in Holcadibus.

Compoſita.

Διδραχμος, ος, ὁ ἡ, qui duarum drachmarum pretii eſt. Thuc. 3. & Ariſtot. Oec. 2. In neutr. gen. διδραχμον, nummus duas drachmas continens, Matt. 17. Poll. eſſe dicit quod olim vocabatur βῆς, Theſei numiſma.

Ἑξδραχμος, qui ſex drachmarum eſt. Et neut. gen. ἑξδραχμον, ſex drachmæ.

Ἑξαδραχμος, per eodem uſitatius eſt. Ariſtot. Oec. 2. πάξεις αὐτοῖς πυλῶ ἑξάδραχμον, pretium ſex drachmarũ. Et ἑξάδραχμον, neut. gen. ſex drachmæ. Idem Ariſtot. ὡσοῦπαξεν τοῖς ἀρχαίοις πυλῶν ἑξάδραχμα.

Πεντώδραχμος, qui quinque drachmarum pretii eſt. Herodot. πεντωδράχμους νέας ἀποδιδόμενοι, ſingulas naves quinis drachmis vendentes. Et neut. gen. πεντώδραχμον, numiſma quinq; drachmarum apud Cyren. Poll.

Πενταδραχμία ſeu πεντεδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ. Xen. in Hell. Demoſth. contra Demoſt.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æſtimatur. Plat. in Crat. Et neut. gen. πεντηκοντάδραχμον numiſma quinquaginta drachmarum apud Cyren. Poll.

Τετραδραχμος qui quatuor drachmarum pretii eſt. ut τετραδράχμῳ μεδίμνῳ, medimno qui quatuor drachmis venditur. Et neut. gen. τετράδραχμον, nummus valens quatuor drachmis. ut in Axiocho.

Τέτραχμον, pro eodem, per ſyncopen, ut tradit Euſt.

Τρίδραχμος, qui trium drachmarum pretii, ponderis, aut menſuræ eſt. Et τρίδραχμον, tres drachmæ, ſeu nummus tribus drachmis valens. Poll.

Δ ΡΑ΄Ω, ῶ, f. δράσω, facio, agoo. Ariſtot. eth. 7. ex Demodoco, Μιλήσιοι δὲ ἀξιοῦσι μὴ δοκεῖν εἰδέναι ἃ δρῶσιν οἷά φασι οἱ ἀξιοῦντες. Interdum eſt perpetro, Bud. ex Demoſth. Ponitur ὁρᾶν pro δράσαι, apud Ariſtoph. in Pluto. Τί ἀπὸ τούτου δρᾷ, faciam quæ ſequuntur. Et paulò poſt, τί δρῶ, λέγε. Sæpe πιθεῖν & δράσαι ut ſæpe reſpondentia ponuntur. Herodian. l. 4. δεινὰ δράσειν ἢ παθεῖν ἠλιθίους. Conſtructionem habet verbi ποιῶ, dicitur quę δρᾷ σε & σοὶ vel κακῶς: aut cum duob. accuſat. δρᾷ σε ἀγαθὸν ſeu κακόν. Soph. μὴ δρᾷ τὸν τεθνηκότα κακῶς. Dicitur & σοὶ δρᾷ σε aut κακῶς δρᾷ σε τοῦτο. ut Ariſtoph. ἀλλά τ' οὖ δρᾷν φησὶν ἡμῖν, benefacere nobis aliis in rebus; i. e. alia beneficia in nos conferre. Thuc. l. 3. ἐπὶ Λακεδαιμονίους ὀργὴν δεδρακότες ἐσί. Plat. ep. 7. πολλὰ κακὰ δρᾷν τοὺς ἄλλους. Δρᾷν etiam pro ſacrificare dicebant veteres, ut eſt apud Athen. ¶ Item, famulor, miniſtro, apud Hom. ¶ Item, fugio: in qua ſig. nif. inuſitatum eſt δράω. à quo tamen uſitata tempora formantur, itidemq; derivata & compoſita nonnulla. Affertur etiam δρῆμι itidem inuſit. cujus hæc compoſita tempora ſunt in uſu, ἀποδρᾶναι & ἀλωδρᾶσαι; & partic. ἀποδρὰς, ἀλωδρὰς. Aff. & aor. 1. ἀπέδρᾱν & δρᾶναι, unde ἀποδρᾶσα & ἀλωδρᾶσα.

¶ *Derivata ex δράω, i. facio.*

Δρᾶσθαι, fieri. unde δέδρασμαι. Apud Thuc. τὰ δὴ δεδρασμένα,

Δρᾶμα, τὸ, fabula, ut Lat. tragœdias & comœdias fabulas appellant. Luc. de cal. τὸν πρωτοτυπωτάτου δράματος. Sic ſæpe apud Athen. Interdum generalius, narratio, rei repræſentatio. apud Plat. de rep. l. 5. Exponitur etiam à Bud. actus ſeu facinus, apud Greg. Apud Theodoritum in Eccl. hiſt. ſæpe in malam partem pro facinore.

Δραματικὸς, adject. ut δραματικὸν διήγημα, Aphth. narratio dramm. tica, i. quæ dis eſt dramatum, videl. tragœdiæ vel comœdiæ. Δραματικὸς, ὦδος, exp. poëtica fabula. Item τὸ δραματικὸν opus vel poëma, in quo ſolæ perſonæ agunt abſq; poëtæ interloquutione.

Δραματίζω & ἀλωδραματίζω, ago fabulam. Bud. ex Laërt.

Δρᾶσις, actio. Δράσματα. Heſych. ſunt πανουργήματα.

Δρασέω, (q. d. facturio) facere ſeu parrare cup. o. Soph. in Ajace, ὡς τ' ἐδρασέων κακῶν. Δράσιμος, idem quod δραστήριος.

Δραστήριος, ἥριος, ὁ, acer ad res agendas, ſtrenuè & acriter res agens. Etym. Δράστης aff. pro eodem. apud Heſych.

Δραστικὸς, idem ſignif. eſtq; uſitatius, Thuc. l. 4. δραστήριος ἐς τὰ πολέμια, promptus ſeu impiger ad omnia. pro quo etiam per ſe dicitur δραστήριος. Ἀπὸ τῆς δραστηρίου, exponitur etiam induſtrius. Et aliquid dicitur eſſe δραστήριον, i. efficax, apud Syneſ. Significat etiam promptum ad quidvis audiendum. Interdum ſubſtantivè ponitur τὸ δραστήριον pro promptitudine & ſtrenuitate. apud Plut. Apud Thuc. 2. τὸ ἀπρᾶγμον & τὸ δραστήριον inter ſe oppoſuntur.

Δραστικὸς, ἡ, ὸν, efficax. ut apud Aegin. δραστικὰ φάρμακα. præſentiſſima medicamenta.

Δράω, f. ασῶ, idem quod δράω, facio. Il. κ, Ἀλλ' ἔτι που δράασκε.

Compoſita ac primùm ex δράω.

Ἄδρατον, Heſych ἄπρακτον, infectum, non factum. vel etiam quod nihil fecerit effecit, inefficax.

Ἀδρανσις, eſt. pro ἀπραξία, vita otioſa, deſidia, q. ἀδρᾶσία.

Ἀναδρᾶσαι, Heſych. pro ἀναπράξαι.

Ἀντιδράω, viciſſim facio. Paul. Ἀντιδρῶσαι οἷα ἔπαθον & οἷα αὐτὸς ἔδρασαν. Plat. in Crit. αὐτὸς ἔδρᾱν κακῶς πάντα malum rependere.

Εὐδρᾶν pro εὐποιεῖν, bene facere, beneficiis afficere: Ariſtot. eth. l. 8. εὖ δρᾶν ἀλλήλους προῃρημένους.

Συνδράω, exp. adjuvo, ex Eurip.

Compoſita ex δράνω.

Ἀδρανὴς, ἐος, ὁ ἡ, faciendi facultate deſtitutus. vim non habens faciendi infirmus, imbecillus. Epigr.

Ἀδρανῶς, imbecilliter.

Ἀδρανία vel ἀδρανέα, imbecillitas. ut γήρως ἀδρανίη, in Epigr.

Ἀδρανέω, ῶ, imbecillus ſum. debilis ſum, vel debilitatus ſum. Item langueo. Greg.

Ἐνδρανὴς, efficax, i. habilis ad faciendum. Suid.

Εὐδρανὴς, efficax. Εὐδράνεια, vires, robur ſeu habilitas ad res agendas. Heſych.

Λεποδρανεῖν, viribus ad agendum neceſſariis deſici, imbecillum eſſe, & ad res agendas inhabilem.

Ὀλιγοδρανὴς & ὀλιγοδρανίη, idem quod ἀδρανὴς & ἀδρανία.

Ὀλιγοδρανέω, languéo, ſæpe de ſpiritum vix trahentibus atque adeò animam agentibus. Sic ὀλιγοδρανέων de Patroclo Il. π, itidem de Hectore Il. χ.

¶ *Derivata ex δράω, i. famulor.*

Δρησμοσυνὴ, ἡ, pro δρασμοσυνὴ, miniſterium, vel potius ſtrenuitas & ſedulitas in miniſtrando, ut δρησσοσύνη. Heſych. & Etym.

Δρηστὴς, Ionicè pro δραστὴς (vel à δρήσσω poſito pro δράω) miniſter, famulus. Δρήστειρα, ἡ, famula, Od. κ. Δρηστήιον ἔργον, ſervile opus. Δρησσοσύνη, ἡ, miniſterium. Hom.

Compoſita.

Παραδράω, adminiſtro. unde παραδρώωσι apud Hom. Od. ο.

Ὑποδρῶ, famulor, inſervio. Il. β, ἀγαθοῖσιν ὑποδρώωσι,

Ὑποδρήσσω, idem, apud Apoll. Rhod.

Ὑποδρηστὴς idem quod δρηστὴς, apud Hom.

¶ *Derivata ex δράω, i. fugio.*

Δρασμὸς, fuga. unde δρασμῷ χρῆσθαι, apud Aeſchin. fugere. Et δρασμὸν βαλλάδην, Luc. in Hercule. Δρασμὸς Ionicè pro eodem.

Διδράσκω, fugio, aufugio. cujus compoſita potius uſurpantur.

Δρασκάζω, idem. ſed antiquum putatur.

Δραπέτης, ἡ, ὁ, fugitivus. Propriè ſervus fugitivus, ut δραπέτην μαστιγοῦν & καταλαμβάνειν apud Luc. Et δραπέται ποσὶ. Aeſch. Extenditur & ad alia, ut Lat. fugitivus & fugax. Sic δραπέτης κλῶψ, Soph. in Ajace. Et δραπέτης pro fugitiva ancilla. Poll. & Suid. ex Cratino. Sic δραπέτης τύχη. Theophyl. in ep.

Δραπετίδης, idem, pro quo Δραπετίδας apud Moſch. Doricè poſito α pro η. Δραπετίδας ἰμὼς ἔσην, in Idyll. quod inſcribitur Ἔρως δραπέτης.

Δραπέτισκος, servulus fugitivus.

Δραπετίνδα, Hesych. exp. Δραπετικῶς, i. e. fugitivè, seu fugaciter. Suid. genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradant in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret πηξῦ, φυλάττω, reliqui autem fugientes ne caperentur caverent.

Δραπετεύω, fugio propriè de servo fugitivo, aut de transfuga. Xen. τῶ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπέργυσι. Luc. ἢ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, νῦν μάλιστα ὡς ἐμέ. Item fugio servi fugitivi more: item generaliter pro, fugio. Interdum cum accus. rei. ut Syn. ἵνα δραπετεύσω ἕνεκα τῆς λειτουργίας.

Composita.

A'δραστος, minimè fugitivus. A'δρηστος, Ionicè pro eodem. Herodot. in Melp. αὐδρεφόποδα φιλοδίωκτον καὶ ἄδρηστα.

A'δράστεια, dea nomen est quæ & Nemesis & Rhamnusia. Sicque dicta putatur, quod eam effugere nemo possit. cui etymo assentitur Aristot. in lib. de mundo. Interdum exp. invidia: ut quum invidiosum verbum dicturi sumus, & deprecamur invidiam: ut ἀπέστω ἢ ἀδράστεια, exp. absit dicto invidia. Apud Eurip. in Rhesо, σοὶ δ' A'δραστείᾳ λέγω, exp. cum bona deorum venia dixerim, vel dico. Apud Plat. pol. 5. σφόδρα σοι ταῦτα ἢ A'δράστειαν χάριν, ἃ μέλλω λέγειν, exp. ejus quod dicturus sum, invidiam deprecor.

A'ποδράω, fugio, effugio, aufugio. Xen. αὖ πῆς σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ, Aristot. Oecon. 2 ἐὰν δέ τι ἀποδράῃ ἀνδράποδον. Et Plut. ἀποδεδρακέναι τῆς ἀδελφῆς. Inusu sunt etiam quædam tempora ab inusit. ἀποδρῆμι. ut particip. ἀποδρὰς & ἀποδρᾶσα apud Luc. & infin. ἀποδρᾶναι item aor. 1, ἀπέδρων, & ἀποδρᾶσθαι, apud Soph.

A'πόδρασις, fuga. Exp. & vitatio. Luc. & Plut. Apud Dem. ἀπόδρασις στρατείας, exp. desertio aciei, & detrectatio militiæ.

A'ποδιδράσκω, idem quod ὀιδράσκω, seu ἀποδράω. Aeschin. ἀλλ' ἐγκαλύπτομαι καὶ ἀποδιδράσκω.

A'ποδιδρασμίδα, nomen lusus puerilis ab aufugiendo ei impositum, Poll.

Decomp. A'ναποδρας, inevitabilis, qui vel quæ effugi non potest. Aristot.

Συναποδρᾶναι (tanquā à συναποδρῆμι) unà aufugere. Aristoph.

Διαδράω & Διαδιδράσκω, idem quod præcedentia. Greg. Διαδιδράσκοντες τὸ αἰσχρὸν τῆς λήξεως. Aff. ex Herodot. Διαδρήσονται & Διαδρήσονται.

Decomp. A'διάδρας, idem quod ἀναπόδρας. Et τὸ ἀδιάδρασον, ipsa inevitabilitas. apud Suid.

E'κδιδράσκω & Ionicè ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio.

Decomp. Υ'πεκδιδράσκω, subterfugio.

Υ'πεκδρᾶναι, effugere. ut ὑπεκδρᾶναι τὸ παρὸν, ex Herodo. presentes pœnas effugere.

ΔΡΕ'ΠΩ, F. ψω, & Δρέπομαι, decerpo, carpo, colligo. Exo. & vindemio. ῥόδον δρέπειν. Basil. Et δρέπειν τὸ αὐτῆ, quod & ἀποδρέπειν apud Plut. Dicitur & δρέπειν τῶν αὐτῶν, genitivo Attico. ¶ Transfertur & ad alia. Basil. σοφίας δρέπῃ καρπὸν ἡδίστον, fructum decerpis vel percipis. Et Epigr. affertur δρέπειν χαρίεντας & ὠνητὰς ἀφροδίτας. Ab Hesych. δρεπόμενοι exp. etiam ἀπολαύοντες, item λαμβάνοντες. Idem δρέψαι ait inter alia esse ὠφελῆσαι & ἀπενέγκαι. ✠ Cæterùm δρέπειν dictum videri tradit Eustat. quasi τὸ δρεῖν ἔπειν, i. e. συνεργεῖν. Idem alibi ait, δρέπειν, vetustorum, at δρέπειν, recentiorum scriptorum esse.

Δρεπτὸς, ἡ, ὁ, exp. qui percipi potest, quo quis frui potest. vindemialis. Hesych.

Δρεπτῆρες, eidem Hesych. sunt vindemiatores, τρυγητάι.

Δροπὰ, Hesych. ex Aeschyli Palamede pro δρεπτά.

Δρόπις, eidem Hesych. vindemia.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx. Hesiod. τεύξε μέγα δρέπανον. Item falx bellica. Xen. Pæd. 6. & alibi. Est etiam ensis falcatus. ut quo usus est Perseus, alio nomine ἅρπη.

Δρεπάνη, ης, idem quod δρέπανον, falx. Il. σ, Hesiod. in Asp.

Δρεπανίς, ίδος, ἡ, drepanis. avis apud Aristot.

Δρώπαξ, quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex δρέπω.

A'δρεπτος, non carptus. vel quē decerpere non licet. Hes. ex Soph.

A'ποδρέπω & ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. Hesych. & Plut.

Βαθυδρόπος, rubos decerpens. Hom.

E'κδρέπω & ἐκδρέπομαι, decerpo.

Καθυδρέπω, decerpo, stringo.

Νεόδρεπτος, recèns seu nuper admodum decerptus. Theocr.

Ψειροδρόπος, ου, ὁ, qui manu decerpit. vel qui manu non falce metit. Nic. in Ther.

Χεδροπὰ, τὰ, legumina, ἅπερ ἕλα. (dicta quasi χερσοδρόπα, ut videtur in nuere Nic. in Ther.) Theophr. de hist. pl. l. 8. Apud Hes. & Suid. legitur etiam χέδροψ, ex Thucyd.

Χεδροπώδης, ους, ὁ, ἡ, legumini similis. Athen. l. 9.

Composita ex δρέπανον.

A'δρέπανος, ου, ὁ, ἡ, falce carens. ut ἀδρέπανος γῆ, ex schol. Hesych.

Δορυδρέπανον, falx præacuta, inserta infixaq; longurio, non absimili forma muralium falcium, harpago. Epigr.

Μυοδρέπανον, εἶδος λίθου σὐπελῆς, Hesych.

Ξιφοδρέπανον, ensis seu gladius falcatus. Hesych.

Δρησμοσύνη, δρηστὴς, vide in Δρήω, famulor.

ΔΡΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro, lumbricus.

Δρίλακες, Eleis sunt βδέλλαι, hirundines, teste Hesych.

ΔΡΙΜΥ'Σ, έος, ὁ, acri gustu, acrem habens saporem seu pungentem. Dioscor. (de solano) ἧς ῥίζα δ' ἄδηι, δριμεῖα: pro quo Plinius. radix odorata, gustu acri. Xen. αἴσθησις γλυκέων καὶ δριμέων. H. Steph. exponi posse putat etiam, gustu vel sapore mordaci: ut ὀξὺς δριμὺ, acetum mordax. & apud Gr. g. copulari dicit δριμὺς χυμὸς & δακώδης, quasi ἐκ τῆς παραλλήλου. Apud Theoph. ἤκιστα σωληκῶται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη, Plin. interpr. minus hoc sentiunt arbores quæ amaræ sunt & odoratæ. Et apud Dioscor. ἰσχυρῶς δριμὺ, idem Plin. interp. vehementer aspero gustu. ¶ Ad multa etiam transfertur, pro acri & vehementi. ut δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Gal. ad Glauc. Et δριμὺ ῥεῦμα, Dioscor. Et μάχη δριμεῖα Hom. & Hesiod. Itidemque δριμὺς πόλεμος in Epigr. Aliquis etiam dicitur esse δριμὺς, i. asper. ut Aristoph. in Vesp. ἦ μὴν πολὺ δριμύπατός γ' ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigram. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα apud Herodian. exp. acerbum seu gravem vultum, alii truculentum. Apud Aristoph. δριμὺ βλέπων torvè intuens: posito δριμὺ adverb. pro δριμέως. ¶ Interdum est astutus. Synes. δριμύτατον ῥᾳδίως ἀνθρώπου ἔσεσθαι φάναι. Apud Eurip. sumitur etiam pro prudente & acuto: ut refertur apud Eustat. Aristoph. gramm. Apud Herodia. δριμύτεροι δ' ὡς φασὶ τὰς διανοίας οἱ ὑπὸ τῶν ἀνατολῶν ἀνθρωποι, exp. ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. ✠ Etymol. deducit δριμὺς παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δάκνω & μύω.

Δριμέως, acriter, vehementer. Aristoph. in Plut. ὑπὸ δ' ἔλεως βδέλλαι δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, acrimonia. Pro quo & acritudo, & acritas, item acor. Aphrod. probl. 2. γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος ἐξηρότητος. Item asperita, acerbitas, vehementia. ut δριμύτης πυρετοῦ, Gal. ¶ Item metaph. acumen, acrimonia, Plat. de rep. 7.

Δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio, ut Bud. interpr. apud Gregor.

Δριμύλος, (q. d. acriusculus) aliquantum acris seu acerbus. ut δριμύλα ὁμμάτια in Epigr.

Composita.

A'δριμυς, minimè acris, minimè acerbus.

Υ'πόδριμυς, subacris, subacerbus, aliquantum acris seu acerbus.

Δεί, &c. vide in Δρῦς.

Δροίτη, vide in comp. e Οἴτη.

Δρομάς, δρόμος, &c. vide in Τρέχω.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, ros. Aristot. de mundo, δρόσος ἐστὶν ὑγρὸν ἐξ ἀήρ ας κατὰ σύστασιν λεπτὸν φερόμενον. ¶ Δάκρυα, lacrymæ (ut & Latini poëtæ, rorem usurpant) Soph. ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις πεφυρμένον κόραις λυγρᾶς. ✠ A'ρέω, fit ῥόος, unde ῥόσος & δρόσος, vel à δρόω, i. fugio.

Δροσίτης, εντος, ὁ, roscidus, rorulentus. Apoll.

Δροσερὸς, ἁ, ὁν, idem. Aristoph. in Plut.

Δροσώδης, ους, ὁ, ἡ, ὠδες, idem. & est magis receptum in prosa.

Δροσίζω, ror. aspergo, irroro.

Composita.

E'νδροσος, rorem habens, roscidus,

Πολύδροσος, multum rorem habens, valdè roscidus.

Υ'πόδροσος, subroscidus.

Δρύϊνος, δρυμὸς &c. vide in Δρῦς.

ΔΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui unguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Arg. 2. δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. ✠ Volunt gramm. propriè esse, excortico arborem quæ δρῦς dicitur.

Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis vel laniatus. Hesych.

Δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio & laceratio quæ unguibus fit.

Δρύψελα. Etym. esse dicit λέμμασι, φλοιὸς, seu τὰς ἀποδρυπτομένας φλοιὸς, παρὰ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι. ut apud Parthen. Οὐδὲ πόροι ῥίζης δρύψελα Ποντιάδος.

Δρυπὶς, à Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut ἄκανθα & ἄγναθος.

Composita

A'μφιδρυφὴς, undique laceratus. in Epigr. A'μφιδρυφὴς, pro eodem ut Il. 6, ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος, q. d. circumlacerata faciem.

A'ποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo.

A'ποδρύφω, idem. ut Il. ψ & ω, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. A' Suid. exp. & excorio, pellem seu corium detraho.

Καθαδρύπτω, idem. ut κἀθαδρύψασα παρειὰς in Epigr.

Καθαδρύπτομαι χερῶν, ex Eurip. aff. pro lacerationibus manuum, i, quæ factæ sunt à manibus.

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror ac saucior. Il. ψ.

ΔΡΥ Σ, υὸς, ἡ, quercus. Hesiod. in Erg. οὔρεσι δ' ἐν δρῦς Α᾽χερὸς μάλ' ἰαφέρει βαλάνους, μίσση δ' μελίσσας. Et ἀχίζη δρυὸς. Od. ξ. Invenitur & Δρυὸς ἔλυμα apud Hesiod. in eod. opusculo, producto υ. Aristoph. in Nub. δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Affertur & δρὸς θαλασσία ex Comm. qui adjunctus est Dioscor. Δρῦς redditur etiam robur, quod species est quercus. Multi tradunt δρυὸς nomine Græcos omne arboris & ligni genus complexos esse: unde & vitem δρυὸν οἰνοκάρπινα quidam poëta appellavit.

Δρύϊνος, η, ον, quernus, roboreus, qui è quercu seu robore est. ut δρύϊνον ξύλον. & in Epigr. δρύϊνον μέλι. ¶ Est etiam serpens quidam de quo Dioscor. l. 7. c. 12.

Δρυμὸς, ὑ, ὁ, sylva querna vel glandifera. Bud. ex Polyb. l. 2. Et generaliter pro sylva seu nemore, ut Ἑρκύνιος δρυμὸς Strabonis Hercynia sylva. Aristot. de mundo, γῆ πεποίκιλται βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et Δρυμὸν neutro genere. ut κεραύνια δρυμά, Dion. Alex. Δρυμὸν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A᾽ Budæo tamen dumus & dumetum exp. apud Basil. εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι.

Δρυμώδης, ες, ὁ ἡ, sylvosus.

Δρυάδες, vide comp. ἀμαδρυάδες.

Δρυώδης, ες, ὁ ἡ, roboreus, quernus.

Δρυΐτης λίθος, dryites lapis seu gemma est è truncis arborum ligni modo ardens. Plin. l. 37. c. 11.

Δρύοψ, nomen avis. apud Aristoph. in avib.

Δρυς, (& δρῖς) sylva, saltus, nemus, ut apud Hesiod. ἀνὰ δρύα βησάμενος. A᾽ Bud. exp. senticetum, fruticetum, Od. ξ, ὅτε τε δρῖς ὑπὸ παλυσπερέος ὕλης.

Δρυάω, ῶ, arboribus & herbis vireo. Hesych.

Δρυάεις, εντος, ὁ, arborosus, virens. Hesych.

Δρύτη, Eust. πύλη ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Aesch. in Agamem. Scribitur & per οι diphthongum, teste eodem, & tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίτη, ac propriè est πύλη sive λάρναξ ἐπὶ πεθυεῖσι. Vide in comp. ex Οἴτη.

Δρύπτω & Δόρυ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α᾽δρυς, arboribus carens, seu vacuus.

Α᾽δρυα, navigia ex unico ligno, Cypriis. Hesych.

Α᾽κρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod & Cajus jurisconsultus annotavit. De arboribus etiam ex Theophr. & ex Xen. affertur in Oecon. Ex Plutarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτὴν κομιζομένων ἀκροδρύων, pro ostreis vel testaceis.

Α᾽μαδρυάδες (quæ & Δρυάδες) nympæ dictæ quòd cum quercubus nasci & cum iisdem interire crederentur. Plut. in Erot. ἀ γὰρ νύμφαι πρὸς αὐτοῖς δρυάδες εἰσὶν ἴσον δένδρεσι τὸν χρόνον αἷς ὁ λαχὼν σπορὰ. In epigr. legitur ἀδρυάδες pro ἀμαδρυάδες.

Γεραίδρυον, arbor annosa. ut in proverb. γεραὸν δρυὸν μεταφυτεύομεν, Vtitur Theophr. & Plutarch. item Iul. in ep. ad Liban. ὦ τῶν τοιούτων ἐδὲν γεραίδρυον ἐδὲ σαπρόν.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, medium arboris, cor arboris, seu matrix. Hesych.

Ἔνδρυον, seu Ἔνδρυος, remo. Et pro aratro, ex Hesiod. βοῶν ἐπὶ νῶτον ἰέναι Ἔνδρυον ἑλκήσοντα.

Ἔμβδρυς, q. d. veriquercus; apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Sic dictam volunt à Macedonib. quercum eam quæ dulcem glandem produceret.

Ἡμερίδρυς, arbor quædam glandifera, quæ & ἡμερίς. Theophr.

Καταδρυμὸς τόπος, Straboni pro sylvoso, ut annotat Bud.

Αἰνόδρυς, quibusdam dicta quę alio nomine χαμαίδρυς, teste Dios.

Μελαίνδρυς, thynni genus grandissimum, secundum quosdam.

Μελαίνδρυον, (q. d. nigrum quercus) medulla quercus, seu roboris. Theophr. μέλαινα γὰρ δὴ πᾶσα (μήτρα) ἡ τῆς δρυὸς ὡς καλεῖσι μελαίνδρυον. Est Plinio & herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter cervicem & ventrem sale conditas habet: sic dictum (ut scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide & de melandryis piscibus Plinium.

Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex suberis & quercus appellatione. vide Theophr. de hist. pl. l. 19. c. 15. & l. 3. c. 16.

Χαμαίδρυς, sive Χαμαίδρυψ, quercus humilis. Herba ex eo sic nominata, quod folia habet quæ sunt τῇ χίῃ δρυὶ ὅμοια: quibusdam & τράγειον nuncupata, teste Dioscor. l. 3. c. 112. & Plin. l. 24. c. 15.

ΔΡΩΠΑΞ, ακος, ὁ, dropax medicamenti species apud medicos, quæ & πίπλωσις. Vide Aet. l. 3. c. 190. & Paul. Aegin. lib. 7. cap. 19. παρὰ τὸ δρέπειν, videtur dictus δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπανον & evelluntur pili.

Δρωπαλίζω, idem quod πιπλῶ, i. agglutinatione piscis calidæ evellere pilos & deglabrare cutem. Demonax apud Luc. δρωπαλισθῆναι τὰ πρῶτα αὐτὸν κέλευσον.

Δρωπακισμὸς, ὑ, ὁ, dropacis applicatio. Dioscor. l. 7. c. 4.

Δυὰς, &c. vide in Δύο.

ΔΥΗ, ης, ἡ, infortunium, inopia, labores, ærumnæ. Ab Hesychio exp. οἴδεια, (forsitan innuente derivatum ex δέω, i egeo, opus habeo: sicut ἀχέω fit χύω.) Odyss. ξ, ἦ μάλ' με δὴν ἔχεν ἄλγεα πολλὰ, Affertur & ex Callim. πόλιν τ' ἄπαγεν ἀλάλκοι, Hᾶν ἐδέες πολέ.

Δυάω, in miserias & calamitates conjicio, infortuniis & grumnis implico. Od. υ, Α᾽λλά μοι δυόωσι πολυπλάγκτοιο Ὀδυσῆος, &c. Ionicè pro δύω. Item nugor, ineptio. Hesych. & Suid.

Δυερὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus. Suid. & Hesych.

Δυΐκὸς, &c. vide in Δύο.

ΔΥΝΑΜΑΙ, f. ήσομαι, p. ημαι, aor. 1 ἐδυνάσθην (tanquam à δυνάζομαι) possum. Cum inf. Iliad. α, οὔτε δυνήσομαι χραισμεῖν. Xen. Hell. 3. τὴν πόλιν μὴ βέλεσθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἑλεῖν. Cum superl. ut ὡς ἐδύνατο τάχιστα, Xen. quàm poterat celerrimè. Interdum impersonaliter ponitur δύνατται: ut apud Plut. de virtut. morali. δύνατται ἀρετὴ γενηθεῖσα καὶ μένειν ἄϋλον, fieri potest ut virtus sit, &c. Δύναμαι interdum jungitur dativ. ut δύνασθαι χρήμασι apud Lys. Et apud eundem δύνασθαι τῷ σώματι, valido esse corpore & robusto: apud Aeschinem verò, bene valere, i. e. firma esse valetudine. Interdum cum accus. Od. ξ, de Deo, δύνατται γὰρ ἅπαντα. Apud eundem Hom. & Thucyd. μέγα δυνάμενος, magna potentia præditus, potentissimus. ¶ Item δύνασθαι, valere, æstimari. ut Xen. anab. 1. ὁ σὺν Κύρῳ δυνάμενος ἐπὶ τὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Aristot. in Oec. ἐξέδωκε τὸν δραχμιαῖον δύο δυναμένου δραχμάς. Apud Aristoph. in Plut. τὸ τριβώνιον τί δύναται, exp. quid sibi vult?

Δυνάμεις, εως, ἡ, potentia, vis, vires, facultas. Xen. Pæd. 7. ὅσα κρείττω ἐστὶ τῶν ἡμετέρων δυνάμεων, quæ viribus nostris majora sunt. ἐκ δυνάμεων, (Thuc. & aliis) pro viribus. Pro quo dicitur & κατὰ δύναμιν, unde κατὰ δύναμιν apud Hesiod. ¶ Item, pro ditione apud Thuc. ¶ Item, scientia atque ars omnis, inquit Budæus. ¶ Item, medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) medicamenti compositio & structura. Gal. in lib. τῶν κατὰ γένη, ut τετραφάρμακος δυνάμεις & δυνάμεις ὀφθαλμικαί. Item exercitus, copiæ, Dem. pro Ctes. & Herodian. Sic & apud Xen. δύναμις ναυτικὴ, πεζικὴ, ἱππική. Et plur. ναυτικαὶ δυνάμεις, Polyb. Item (q. d. valor) pretium, Plut. in Lyc. δυνάμει ὀλίγῳ τὴν νομίσματα ἔδωκε.

Δυναμικὸς, ὴ, ὁ, valens, efficax. Et δυναμικώτερος, valentior, efficacior, apud Plut. & Dioscor.

Δυναμόω, ῶ, validum reddo, confirmo.

Δύνασις, idem quod δύναμις, Hesych. citatur ex Eurip.

Δυνηρὸς, ὴ, ὸν, potens, pollens. Bud. ex Basil in Hexaem.

Δυνατὸς, ὴ, ὸν, qui potest. *sequenti infinitivo*, Thuc. Interdum exp. potens, idoneus: ut λέγειν καὶ πρᾶξαι δυνατώτατος, Thuc. lib. 1. Aliquando δυνατοὶ dicuntur proceres, primores: ut οἱ δυνατοὶ Περσῶν, Thuc. 1. Item δυνατὸς, qui corpore valet. validus. Bud. ex Lys. ¶ Item, q. d. possibilis, qui fieri vel esse potest. ἐγένετο μὴ δυνατὴ ἀρχὴ, Isocr. Item δυνατόν ἐστι, cum infin. ut Isocr. οὐκ ἔστιν οἷς πολλοῖς ἀμφοτέροις δυνατόν ἐστι, quæ mali quoque efficere queunt. Dicitur etiam ὡς δυνατὸν βέλτιστος, apud Xen. & ὡς δυνατὸν τάχιστα, apud Plut. Dicitur etiam ἐς τὸ δυνατὸν & κατὰ τὸ δυνατὸν pro viribus.

Δυνατῶς, potenter, validè. Dicitur δυνατῶς ἔχω pro δύναμαι, possum.

Δυνατέω, ῶ, potens sum, 2 Cor. 13.

Δυνάστης, ου, ὁ, q. d. potentatum alicujus loci obtinens. Exp. optimas, primas, procer: quæ tamen in plur. usitatiora sunt. Xen. Pæd. 8 τότε παύεσθαι ἱππάδας οἱ δυνάσται πεποίηκασι.

Δυνάστωρ, idem: apud Eurip. in Iphig

Δυνάστις, mulier potentatum obtinens. Dem. Ph.

Δυναστικὸς, ad obtinendum potentatum aptus, vel potentatum referens. Aristot. poli. 6.

Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps. Plat. τῆς τῶν δυναστευόντων ἡγεμονίας. Apud Athen. δυναστεύσιν αὐτοῖς. ¶ Item, polleo opibus & potentia, apud Isoc.

Δυναστεύομαι, subjectus sum potentatui alicujus, vel imperio, ut δυναστεύεσθαι ὑπὸ μυελῶν Philon. & δυναστεύεσθαι ὑπό τινος, Galenus.

Δυναστεία, ἡ, potentatus, potentia, imperium, ditio. Thuc. 3. & Isoc. ad Nic.

Δυνάστευμα, quod subest potentatui alicujus seu imperio, ditio. Exp. & præfectura.

Δυναστευτικὸς, conveniens ei qui potentatum obtinet seu principatum, ut δυναστευτικὸν ἦθος, apud Dem. Phal.

Composita

Α᾽δύναμος, aff. pro ἀδύνατος.

Α᾽δύναμος, ος, ὁ ἡ, imbecillus, viribus defectus. ut senes ἀδύναμοι apud Alex. Aphr. Et οἶνος ἀδύναμος, Dioscor.

Α᾽δυναμία, ἡ, imbecillitas. Item virium defectus ad aliquid agendum, q. d. impotentia, i. nō posse. ut ἡ δ' ἀλγέων ἀδυναμίη, Antiph.

Α᾽δυνασία, ἡ, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. l. 7.

Α᾽δύνατος, ος, ὁ ἡ, (in activa signif.) non potens, non valens, invalidus ad aliquid. cui vires non suppetunt ad aliquid. Cum inf. ut apud Gorg. ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα ποιῆσαι, quia nō possum hæc facere. Sic ἀδύνατος ἀγαγεῖν, λέγειν, φέρειν, &c. Apud Xen. in Pæd. ἀδυνάτους ἡγούμενος γήρᾳ, fractus senio. Et apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοι εἰσιν, invalida habent corpora. Apud Thuc. ἀδυνάτοις χρήμασιν, invalidi pecuniis. A᾽ Suid. exp. etiam, mutilus.

mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item (in paſſ. ſignif.) q.d. impoſſibilis. ut ἀδηώατος βασάξαι, qui ferri non poteſt. Apud Xen. ἀδηώατον τοσάυτας φέρειν, impoſſibile eſt tot alere. Interdum cum dat. perſonæ: ut Plat. de rep. 2. ἀδηώατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὐτὸν ἀδικεῖν, Deus non poteſt. Apud Plat. in Tim. ἀδηώατον ἔν θεῶν πᾶσιν ἀπιστεῖν, Cic. expon. ac difficillimum factu eſt à diis ortis fidem non habere.

Α'δηωάτως, q.d. impoſſibiliter. item invalidè, abſq; viribus, ut ἀδηωάτως ἔχειν, apud Dem. invalidum eſſe. Α'δηωσι, idem, Heſ.

Α'δηωτέω, ῶ, non poſſum. Plat. de rep. 2.

Decomp. Ε'ξαδηωατέω, ῶ, idem.

Αὐτοδηώμων, per ſe potens, ut Deus. Greg.

Ε'νδηωαμόω, idem quod δηωμόω.

Ε'νδηωαμῶμαι, exp. etiam, convaleſco.

Ε'νδηωασόω, idem quod δηωασέω.

Ε'πιδηωασόω, poſt alium obtineo potentatum ſeu imperium, aut regnum impero ſeu regno poſt. Syneſ.

Ἰσοδηώμων, æquè potens. Aphr.

Ἰσοδηωμέω, ῶ, æquè ſum potens.

Καδδηώμην, (adverb. pro κὴ δηώμην) pro viribus, apud Heſiod.

Καταδηωασόω, potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. apud Greg. & Iacc. 2.

Καταδηωασόομαι, potentia alicujus opprimor. Aut, ſum ſub potentia alicujus. ut Act. c. 10.

Μεγαλοδηώμων, multum potens.

Μεγαλοδηωμόμενμαι, potentia præſto. Epict.

Παυτοδηώμων, omnipotens. Greg.

Παραδηωασόω, finul regno. ut B. interp. apud Syneſ. ὁ Ναρσῆ τῶν Πέρσῃ παραδηωασόσας τε καὶ ἐπιδηωασόσας qui ſimul & poſt eum regna vit. Item παραδηωασόοντες proceres, quaſi imperii participes. Thuc.

Α'ΥΝΩ, & Δύω, (ſec. pat. Δύομαι) & δῦμι, inverdo, i.q. de Neptuno, Δώσει δ' πόντοιό, Il. ζ, χθόνα δηώσειν. Sic & Sol occidens dicitur à poëtis δηῶσι κατὰ γῆν. Item qui occidunt, (i.e. moriuntur) dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, ſeu χθόνα: & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Il. γ. Dicitur etiam enſis δηῶσαι eum in cujus corpus penetrat, ut Il. π, -παῦλ' ἕστω ἔδυ ξίφος. Mars verò dicitur δηῶσαι enim quem furore ſuo pericum reddit: ut Il. ε, δῦ δέ μιν ἀρὴς Δεῖμός τε φόβος τε. Dicitur etiam res aliquâ ſubire animum: ut Il. π, ὥς μιν μεγάθυμον ἔδυ χόλος. Dicitur etiam ſol δύειν, (i. occidere) ſub. κατὰ γῆν ſeu γαῖαν, quod & in ſoluta oratione eſt uſitatum, ut docet Bud. qui & δύειν à Theophr. pro mergere ſe & immergere, ac δύεσθαι pro mergi & ſidere, ponit ſcribit. Sic & Philo de mundo, οὕτω καὶ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. ¶ Item δύνω ſeu δύω, induo: unde δηῶσαι τεύχεα & δῦναι σὺν τεύχεσι, apud Hom. Et metaph. δύεσθαι ἀλαλήν, apud eundem. ¶ Δύω, i. duo. vide in Δύο.

Δυσμὴ ἧς ἡ occaſus propriè de Solis occaſu: apud Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Et Ariſtot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολάς. Metaph. verò apud Heſych. & Suid. δυσμαῖς βίου, pro fine vitæ.

Δυσμικὸς, ἡ, ὸν, occidentalis, apud Ptol. & Suid.

Δύσις, εως, ἡ, occaſus Solis, Arat. & Ariſtot. de mundo.

Δύστης, ου, ὁ, urinator, Herodot. Item occidentalis. Strab.

Δυτικὸς, qui ſolet ſeu amat ſubire aquas, δυτικὰ ζῶα, apud Ariſtot. animantia quæ ſeſe demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Item occidentalis. ut ὁ δυτικὸς ἠέλιος, apud Alex. Aphr.

Δύσομαι (poëticè geminato σ metri cauſa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro tranſiit in præſens) idem quod δῦμι ſeu δύω. i. ſubeo aquas, mergor: ut Sol dicitur mergi Oceano quum occidit. Od. ο, Δύσετο δ' ἠέλιος. Et Heſiod. ἀρόβιος δ' ὀψοδυομένων, occidentium. ¶ Item, induo. Heſiod. Α'λλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρηΐα, age indue arma Martia.

Δύσπλω, f. ψω, aquas ſubeo, mergo. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Δύπτοντες κεφαλὰς, i. mergentes.

Δύπτης, ου, ὁ, urinator, qui aquas ſubit. Callim. Δύπτην τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Compoſita: ac primùm ex δηῶω ſeu δύω, i. ſubeo, ingredior,

Α'δυτος, ου, ὁ & ἡ, ad quem non patet ingreſſus. Vnde τὸ ἄδυτον ſubſt. locus templi ſecretior, ad quem ſoli ſacerdoti aditus patet. ¶ Item, non occidens.

Α'λιδύω, ſubmergo in mari, pro ἁλιδύω. Dicitur & ἁλιβδύω, per Aeolicum literæ β pleonaſmum. Heſych.

Α'μμοδύτης, q.d. arenam ſubiens. Serpens quidam Aetio.

Α'μμοδυώτης, idem in Anthol. epigr. Vide & ψαμμοδύτης.

Α'μφίδυμος, qui utrinque ſubire poteſt, ſeu geminos aditus & ingreſſus habens. ut ἀμφίδυμος λιμήν apud Callim. Et ἀμφίδυμοι ἀκταὶ apud Apoll. Rhod. Arg. 1.

Α'ναδύω vel ἀναδῦμι, exſto, emergo, prodeo ſurſum, erumpo ſurſum. Il. α. ἀνέδυ πολιῆς ἁλός, emerſit è mari. Item orior, ἀνατέλλω, inquit Bud. ¶ Item retrocedo, recedo. Od. ι, μή πως μοι ὑποδὲ ἐσσας ἀναδύῃ.

Α'ναδύομαι pro ἀναδύω, emergo, exiſto. Cum genit. v. ut ἀναδύεσκε κρήνης, apud Apoll. emergere è fonte. Et cum accuſ. Il. α, -ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emerſit ex unda maris. ¶ Item, reſpuo, recuſo, fugio, detrecto. Plut. Πέμπτῃ δ' τὰς πολλὰς ἀνεδύετο τῶν στεφηφορίας. Apud Syneſ. ἀναδύσασθαι τὰς ὁμολογίας, repudiare conditiones, Ariſtoph. in Ran. οὐκ ἀναδύομαι δ' ἀκκεῖν. ¶ Item retracto & muto quod pactum eſt. Luc. τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀναπολεῖς τὴν ὑπάρχειν.

Α'ναδυσις, emerſio, item retroceſſio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Sicul. l. 5. Item tractatio & mutatio ejus quod pactum eſt.

Decomp. Ε'ξαναδύομαι, pro ἀναδύομαι, emergo, exiſto. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχης, detrectare pugnam.

Υ'παναδύω, ſenſim vel clam emergo.

Υ'περεξαναδύομαι & ὑπεξαναδῦμι, exp. clam vel ſenſim emergo. apud Hom.

Διαδηώω vel Δηδύω, ſubeo per medium. A'Bud. apud Plut. exp. per mediam turbam elabor & evado. Apud Ariſtot. (de atomis) permeo, perlabor.

Διαδύομαι, idem quod Δηδύω, ut Δηδὺς τούτων πάντων ἡ φιλία διαδυομένη, Xen. Et Δηδύεται πρὸς τὸ ἔδαφος. Theophr. Item elabor, effugio: ut Plat. διαρρῶν ὅπῃ ποτὲ Δηδύσεται. Item ſubterfugio, detrecto.

Διάδυσις, permeatio. Item detrectatio, fugitatio fruſtratoria certamen detrectantis, Plut. in Dem.

Εἰσδηώω vel εἰσδύω, ingredior. Aphr. εἰσδηόουσι τὰς πόρους. Apud Herodot. εἰσέδυνε σφίσι δεινόν, π. exp. conſiderarunt rem eſſe indignam.

Εἴσδυσις, ingreſſus, introitus. ut εἴσδυσις μικρὰ. Ariſtot.

Decomp. Διεισδηώω, idem quod εἰσδηώω, Aphrod. διεισδηώῃ τὸν γλῶ & διεισδηώῃ εἰς τὰς πόρους.

Μετεισδηώω, tranſeo. ut μετεισδηώω εἰς ἄλλο.

Παρεισδηώω & παρεισδύομαι, idem quod εἰσδύω. Item irrepo, fallo incedendo & me inſinuando. Herodian.

Παρεισδυσις ingreſſus, introitus.

Ε'λδηώω vel ἐλδύω, elabor, emergo. ut ἐλδῦναι κακῶν, Eurip. Et ἐλδῦναι ὅλεθρ ν, effugere mortem. Item exuo, de qua ſignif. vide ſequentem compoſitorum claſſem.

Ε'νδυσις, amerſio.

Decomp. Διεκδυσις, ambages, fugæ & ſtrophæ tergiverſationum, inter apud Plut. interp. B. A'διεκδύτως, ſine tergiverſatione.

Παρεκδύω, exp. evolutio. item elabor.

Υ'παδύω, clam elabor.

Ε'λεοδηώτης, ου, ὁ, menſæ miniſter. ſic dictus Δηδὺ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι, Δηδυκῶν ὑπὸ τοῖς ἰσχίοις, inquit Athen. l. 4.

Ε'νδηώω, & Ε'νδύομαι ingredior, ſubeo. Et dicitur ἐνδύομαι τῷ, vel ἐς τοῦτο. Xen. Ariſtot. & Plut. Sic & ἐνδῦναι εἰς γαστέρας apud Ariſtoph. Et cum dat. ἐνδύεται πτέρυγι καὶ ἀσφυήτῳ. quod quidam interpr. infunditur. Sic paſſ. apud Plat. πλάτιστον καὶ ἐνδύεται τύπῳ. Item induo. vide in ſequenti claſſe comp.

Ε'νδυσις, ingreſſus, introitus. Heſych.

Ε'πιδηώω vel ἐπιδύω, ſuperoccido. ut ἡλίῳ dicitur ἐπιδῦναι τῇ ὀργῇ, i.e. occidere ſuper ira alicujus, quum poſt Solis occaſum iram retinet. Sic & Epheſ. 4.

Καπηλοδύτης, qui caponam ſubinde ingreditur, qui tabernam frequentat, Heſych.

Καταδηώω, vel καταδύω, penitus ingredior, ſeu in penitiorem locum, ingredior in profundum. καταδηώσῃ εἰς γλῶ. Ponitur etiam pro, abdo me. ut apud Luc. ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, i. latitans, abſtruſus. Item ſubeo quaſi in ſuffugium, apud Plut. inquit B. item verecundor, erubeſco, Chryſ. καταδύομαι μὴ παῤῥησίας ἐς τὸ δεκάστιλβ ἀπεῖσαι. ¶ Item demergo, ſubmergo, Thuc. καταδῦσαι μίαν ναῦν. Item ſubmergor. ut καταδῦναι ἢ ναῦς. Et καταδεδυκέναι καὶ ἁλάσσης, Herodot. Apud Luc. καταδὺς ſign. demerſus urinatorum more ſeu urinans. Accipitur etiam pro, in profundum defigo. Plut. in Rom. καταδῦσαι αἰχμὴν εἰς βάθος. Dicitur & Sol δῦναι ſeu δῦναι, occidere ſeu condere.

Κατάδυσις, receſſus, latibulum. Item immerſio. apud Areop.

Decomp. Ε'γκαταδηώω, ut ἐγκατέδυ ὕδωρ, in Epigr. ſubii aquas.

Προκαταδύω ſeu προκαταδηώω, antè demergo ſeu ſubmergo.

Συγκαταδύομαι, una demergor.

Νήδυμος, profundus; quem ſubire nequeas, aut unde vix emergere poſſis. ut νήδυμον ὕδωρ, ap. Nonn. Sic νήδυμος ὕπνος. Il. π. & ψ, profundus & altus ſopor. Sunt enim qui compoſitum velint ex νὴ & δηώω. alii factum dicunt ex νήδυς unde νήδυμος.

Παυδυσίη, ἡ, (q.d. univerſalis occaſus, quo videlicet ſidus aliquod prorſus occidit & occulitur) affertur ex Epigr. pro occaſu.

Παρεδύω & παρεδύομαι, idem quod παρεισδύομαι, irrepo ſeu obrepo, introeo, me inſinuando. Plat. & Dem.

Παρέδυσις, irreptio ſeu obreptio.

Τεωγλοδηώω, cavernam ſubeo, in cavernam me ſubduco, ſeu ingredior in cavernam. in Batrachom.

Τεωγλοδύτης & τεωγλόδυτος, qui cavernas ſubit. qui in cavernas ſe ſubducit. apud Ariſtot. de an.

Τεωγλοδυτικὸς, cavernas ſubiens. ut τεωγλοδυτικὰ ζῶα. Item pertinens ad troglodytas. ut τεωγλοδυτικὴ Α'ραβία, apud Dioſc. l. 2. c. 193. Arabia quæ à Troglodytis incolitur. Et apud eundem τεωγλοδυτικὴ σμύρνα, myrrha quæ in Troglodytarum regione naſcitur.

Τεωγλοδυτέω, ῶ, idem quod τεωγλοδηώω. Ariſt. l. 3. de part. an.

Υ'ποδύω, ſubeo, ſubingredior. ut τὸφαν ὑποδύ. Item ſubeo vel ſuſcipio: ut πόλεμον ὑποδύ. Apud Luc. ὑποδὺς de urinante dicitur. Pro eodem dicitur ὑποδῦμι & ὑποδύω, ut apud Alex. Aph. ὑποδυόμενος τὴν βάθραν. Ex Herodot. affertur & pro occulo, & pro induo ſub.

Υ'ποδύομαι, ſubeo, ſubingredior. ut ὑποδυόμενος τῶν κεραμίδων, apud Ariſtoph. ſubiens tegulas. Item in alia verbi ſubire ſignificatione, ut πόνον ὑποδύεσθαι apud Xen. Et ὑποδύεσθαι τὴν Δίκην, ſubire perſonam Iovis, agere perſonam Iovis. Item ὑποδύεσθαι χῆνας, apud Ariſtot. Interdum pro, ſubrepo, clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur & de eo qui ſe inſinuat in amicitiam alicujus. Budæus exp. colo & obſervo obſequioſè.

Υ'ποδύσομαι dicitur pro ὑποδύομαι, fut. pro præſenti, Od. ξ.

Υ'πόδυσις, exp. refugium.

Χαμαιποδύτης, qui ſubit ferarum latibula: ut urinatores piſcium latebras, & venatores ſylveſtrium ferarum luſtra. Vel qui antra & cavernoſas ſpeluncas ſubiens, ibi vitam degit: ut πωγωνοτροφωνοποδύτης à nomine χάραμος.

Ψαμμοδύτης, piſcis ſic dictus quod arenam ſubeat & in ea ſe occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur & ἀμμοδύτης. Et ἀμμοδυάτης in carmine.

Α'θυρος, quomodo huc pertinet, vide in βυθός.

Compoſita ex δύω, i. induo.

Α'μφιδύω, induo. unde part. ἀμφιδὺς, qui induit, indutus. Heſych.

Α'ποδύω, exuo, ut ἀπόδυσον τοῦτον, exue hunc. Aliquando cum duplici accuſ. ut ἀπόδυσόν σε τὸ ἱμάτιον, exuam tibi veſtem, Il. β. Dicitur etiam ἀποδῦσαι πυρὰ τεύχεα. Il. σ, arma exuere, i. armis ſpoliare. ¶ Item metaph. *pro*, libero. Cum accuſ. & genit. ut ἀποδύσασθε τῶν ἀμαρτιῶν.

Α'ποδύομαι, exuo. ut ἀποδύεσθαι τὰ γῆρας ſerpentes dicuntur, i. exuere ſenectutem. Item exuo me vel veſtimenta mea: ut faciunt luctaturi. Xen. in ſymp. ὅπως ἀποδύσηται με συγγυμνασιῶ ζητεῖν, ἵνα δὴ ἐν ὄχλῳ περιβάλωμαι ὅτῳ ἀποδύσομαι. ¶ Item, exuo, i. depono, excutio à me, vel non ſuſcipio. Polyb. l. 5. Φόβον ἀποδύεσθαι. Et *pro*, excutio, vel non ſuſcipio. Plat. de rep. l. 10. τὰ τε ἄλλα ἀποδυσάμενοι τὸν τῆς λόγου, à nobis excuſſimus, i. dicenda non duximus. ¶ Item, ſuſcipio, aggredior, inſtituo agere. accingor. ſumpta metaph. à luctaturis jam ſe exuentibus, & certamini accingentibus: ut apud Plutarch. de præc. polit. οἱ περὶ πάσων ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes reipubl. ſuſcipiunt. Apud Luc. in Aſinomo, καὶ ἐπὶ τὴν ἱερόσυλον τὴν Παλλάδιον ἀποδύσῃ. Apud Aelian. καὶ ἀποδύσασθαι ἐπὶ τὴν φιλοσοφίαν, ſtudio philoſophiæ ſe dedidit. Et enim infinit. ut apud Xen. in Oecon. τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδύῃ διδάσκειν; aggrederis & inſtituis docere? Vide Eraſm. in proverbio, aut abi aut exuere. ¶ Item, exuor, apud Ariſtoph. (in Lyc.

Α'πόδυσις, ipſa actio exuendi, veſtimentorum depoſitio. Plut.

Α'ποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi veſtimenta exuuntur. Peculiariter ſic appellatur locus ante balnea ubi ſe exuunt loturi. Vtitur Cicero l. 3. ep. ad Q. fratrem.

Decomp. Α'ναποδύομαι τοῖς πόνοις, viciſſim me accingo ad ſuſcipiendos labores. vel viciſſim labores ſuſcipio. ex can. Eph. concion.

Ε'ξαποδύω, exuo, Od. ε, Εἵματα οἱ ἐξαπέδυσε.

Ε'παποδύομαι, idem quod ἀποδύομαι, aggredior, accingor, adorior. Ariſtoph. ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα τουτωὶ τῷ πράγματι, hanc rem aggrediamur. Plut. in Marcello, ἅτε τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι.

Προσαποδύομαι præterea exuo, inſuper exuo, Bud. ex Greg.

Συναποδύονται, ſimul exuuntur, ſimul ſe exuunt.

Ε'κδύω, exuo. Xen. Pæd. 1. ἐκδύσας αὐτόν. Metaph. apud Plut. ἐκδύεσθαι τὸ ἄρχειν.

Ε'κδυμα, exuvium ſeu exuviæ. quod quis exuit.

Ε'κδυσις, exutio. vel emerſio.

Decomp. Μετεκδύω & μετεκδύομαι, ut μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτῶν φύσιν, Plut.

Παρεκδύω exutio.

Προσαπεκδύομαι, præterea exuo. Greg.

Συνεκδύομαι, unà exuo, ſimul depono. Plut.

Υ'πεκδύω, clam exuo ſeu excutio.

Ε'νδύω & ἐνδύω, & ἐνδύομαι, induo, (de veſte dictum) ut Il. β, μαλακὸν οἱ ἐνδῦναι χιτῶνα. Xen. ἐνδὺς πορφυρίδα. Et paſſ. ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur & ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ab Herodo. Item ἐνδύειν vel ἐνδύεσθαι ἑαυτόν. Xen. induere ſe laqueis. Apud Dioſc. ἐνδύσας εἰς δέρμα, pelle includens. Item ἐνδιδυκυίας ῥινὸς σηπίης ex Plut. in Publ. naſi depreſſi ac demiſſi ſimitas.

Ε'νδυμα, indumentum. March. 22.

Ε'νδυμάτια, (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum muſicorum (vel etiam ſaltationis) Argis introductum: ut autor eſt Plutarch. in lib. de muſica.

Ε'νδυμις, ιδος, ἡ, veſtitus, amictus. ex Polyb.

Ε'νδυσις, veſtimentum, veſtitus. Athen. 12.

Ε'νδυτὰ pro ἐνδύματα, indumenta. ex Epigr. Ε'νδυτὰ δ' ἑωυθὲς ἐκρέμασε πολυφλοισβος. Ε'νδυτὸν πέπλον, peplus quo quis indui poteſt, ex Soph. in Trach.

Decomp. Ε'πενδύω, & Ε'πενδύομαι, ſuperinduo. Item ſuperinduor. Plut. in Pelo. ἐοικότως ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς ὠμοπλάταις, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς ὠμοπλάταις. Ε'πένδυμα, q. d. ſuperindumentum. Ε'πενδύτης pro eodem, c. ult. Iohan. τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, ubi quidam amiculum, alii tunicam. interp. Sunt & qui induſium reddant.

Π'ακένδυτος, lacerata veſte indutus.

Συνενδύω, ſimul induo.

Λωποδυσία, ἡ, veſtium expoliatio. Λωποδυσίου δίκη apud Hermog. actio de expoliatione veſtimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum veſtimentorum.

Λωποδύτης, qui veſtimentis exuit & ſpoliat ſeu nudat. graſſator. Dem. in Epigr. ἀλλοτρίων λωποδύτην ἐπέων, compilatores & fures alienorum verſuum.

Λωποδυτέω, veſte exuo, veſtimenta furor. Ariſtoph. Ariſtot. & Plut. Apud Dem. Phil. 3, καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, rapinis infeſtare & compilare.

Περιδύω, circumveſtio, induo. ¶ Περιδύσω, Heſych. exp. ἀποδύσω. Itidem & Poll. tradit Hyperidem περιδῦσαι dixiſſe quod alii ἀποδῦσαι.

Ρ'ακόδυτος, pannis laceris obſitus. ῥακόδυτος πολὺ ap. Eur. in Rheſ.

Ρ'ακοδυτέω, ῶ, pannis laceris obſitus ſum. Chryſ.

Σισυροδῦται, ſiſyrna induti, i. e. tegmine ſeu operculo ſpiſſo. de canaris dictum à Lycophr. in Alex.

Υ'ποδύω, induo ſub. ut ὑποδῦναι χιτῶνας τοῖσι ἕλκεσι, Herodot.

Υ'ποδύτης, veſtis interior ſeu ſubucula. Euſt. & Heſych.

Decomp. Μεταποδύομαι, pòſt induo ſeu calceo. Ariſtoph.

Δ Υ'Ο, duo, δυοῖν, duorum, & fœm. δυοῖν, duarum. δυσὶ, duobus vel duabus. Xen. Pæd. 4. βουλοῖτ' ἂν φθαλμῶν περιεωρᾶσθαι ἢ δυοῖν ὥστοιν ἥκειν. Et cum plur. δυοῖν, περιβάτων ἀξία, duarum pecudum pretium, Plut. in publ. Interdum δύο ponitur ut indeclinabile *pro*, duorum ac duarum, & duobus ac duabus. ut ἀπὸ κεφαλῶν δύο apud Thuc.

Δύα, apud poëtas dicitur pro δύο. Heſiod. & Hom. ¶ Δύω (verbum) vide in Δυάω.

Δύοσον, ου, τὸ, ejuſdem eſt formæ cum πολλοσὸν, ὀλιγοσὸν, μυριοσὸν, &c. Vtitur ſchol. Euripid. & reſponderi ad ποσημόριον annotatur interroganti ποσημόριον, reſpondeatur, τὸ δύοσον, τὸ τρίτον, &c. vel τὸ δυόσον, τὸ τριτημόριον, &c.

Δυϊκὸς, ὴ, ὸν, dualis. ut δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm.

Δυϊκῶς, dualiter, numero duali.

Δυὰς, ἀδ. ος, ἡ, numerus binarius.

Δοιὼ, & plur. δοιοὶ, poëticè pro δύο, i. duo. Il. ω, Φῆ δοιὼ τεκέειν, ἡ δ' οὐ πω γεναῶ πολλὸν, Il. ε, δοιοῖσιν ἀρήϊσσιν ἐφῆκεν. Heſiod. δοιὰ δ' ἠέλιος ἄροσεμε.

Δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium, dubitatio, quum duabus menti propoſitis viis, neſcit utram ſequi debeat. Il. ε, Ἐν δοιῇ δ' σαωσέμεν ἢ ὀλέσσαι Νῆας. Callim. in iirio hymni in Iovem. Πῶς καί νιν Δικταῖον ἀέσσομεν ἢ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς· ἐπὶ χθόνα ἀμφέλασον.

Δοιάζω, dubito, διστάζω, Heſych. Item conſulto, delibero. Heſ.

Compoſita

Ε'νδυάζω, dubito, ambigo, hæſito. Heſych. Ε'νδυασμὸς, dubitatio, hæſitatio. eidem.

Ε'νδιάζω, dubito. Phil. de vita M. l. 3. σὸκ ἐνδιάζεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστεῖσιν. Plut. ἐνδιάζων τῇ γνώμῃ, alternante propoſito. Thu. libro 1. ὁ καὶ λόγῳ ἐνδιαβάλλων αἰσχρὸν, quod in dubium veniſſe turpe eſt.

Ε'νδιασμὸς, ὃ, ὁ, dubitatio. Ε'νδιάσις, addubitatio. Hermog.

Ε'νδιάσιμος, ος, ὁ ἢ ὸν, qui in dubitationem venire poteſt. anceps, dubius. Luc. in Scytha, ἐπισᾶσαι χρὴ τὸν χαλκὸν τοῦτο μόνον, καὶ σὸκ ἐνδιάσιμος τὸ σόν. Ε'νδιάσιμος, dubiè. Ioſeph. de antiq. ἐνδιασίμως ἔχειν, alternabat ſententia, erat animi dubius.

Ε'νδιασῶς, idem quod ἐνδιάσιμος. Ε'νδιάστως, dubiè, non conſtanter. Thucyd. l. 8.

Decomp. Α'νενδιάστος, ος, ὁ ἢ, ὸν, indubitatus, indubitabilis. Phil. de vita M. Α'νενδιάστως, indubitanter, haud dubiè. Idem eodem lib. ὡς ἀνενδιάστως συναναγεῖν καὶ ἐτοίμως ἐπεσθαι, ut ſine detrectatione rem comprobarent.

Συνδυο, duo ſimul, bini. Dem. contra Mid. συνδυο ἡμῶν τριηρέρχοι.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo. Ariſtot. pol. 6, οἱ συνδυάζοντες πρὸς τὴν ἱππικὴν δυνάμιν καὶ τὴν ὁπλιτικὴν, τὴν ἀρμόττουσαν ἔχειν ἅλαν. Et Xen. in Cyn. τὸ γὰρ ἥδιστον συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δ' ταύτην ἀγαθῶν. Neutraliter quoq; capitur pro paſſivo in propria ſignif. ſeu metaph. *pro*, conjunctionis vinculo copulor, converſor, conſuetudinem & commercium habeo, ut in Pſalmo 140. ἐ συνδυάζω μὴ τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτῶν.

Συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio. Ariſtot. pol. 4. ὥστε δῆλον ὅτι πρόποι γίνονται χορὸς τῶν δύο συνδυασμῶν. Dicitur etiam de conjugali conjunctione. Ariſtot. pol. 7. c. 16. Sic dicitur & ipſe coitus venereus, Athen. l. 7.

Συνδυαστικὸς, ad copulationem & conjunctionem aptus. Item copulatione & conjunctione gaudens. Ariſtot. eth. 8. ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅπερ πεκτοποιᾷ κηπευτικὸν ζώοις.

Dec. Α'συνδύαστος, ος, ὁ ἢ, ὸν, nulla copula aut conjunctione quaſi combinatus. aut qui copulari & conjungi cum alio nequit.

Δύεσθαι,

Δύπλω, &c. vide in Δωώω.

Δ Υ Σ, particula in compoſitione tantùm uſitata ſignificat ægrè, difficulter, vel infeliciter, malè. Interdum exp. in, cui reſpondet α privativum. Aliquando ſignificationem intendit. ¶ Eſt etiam participium aoriſt. 2. ἐδύω, à themate δῦμι.

Δύπης, δυπηρός, vide in Δωώω.
Δύω vide in Δωώω & in Δύο.
Δῶ, δῶμα, &c. vide in Δέμω.

Δ Ω Ρ Ο Ν, ου, τὸ, donum, munus. (✣ In qua ſignif. gram. à δίδωμι derivant. ut & donum à do, apud Latinos.) Plat. pol. 3. Δῶρα θεὸς πέμψειεν κὴ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. in Medea, πέμψειεν δῶρα κὴ θεὸς λόγῳ. ¶ Item, palmus minor qui quaternûm digitorum erat. idem quod παλαιστὴ, ſeu tertia pars ſpithamæ, ut tradit Euſtath. (✣ In qua ſignif. etiam à δίδωμι dictum videri poteſt, quòd eo donemus id quod donamus: vel quòd munera ſemper gerantur per manus palmum, ut inquit Vitruv. lib. 2. c. 3. Plin. l. 35. c. 14. Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: & ideo δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic. in Ther. (de baſiliſco) ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μήκης τε κὴ ἰθύ.

Δωρήτης, ου, ὁ, munerarius, muneralis. Plut. in polit. præc.

Δωρεὰ, ἡ donum, munus. Iſoc. in Plut.

Δωρεὰν (adverb.) dono, gratis. ut δωρεὰν τι διδόναι, dono aliquid dare, apud Plut.

Δωρέω, ῶ, ήσω, dono. Heſych. in Erg. Δῶρον ἐδώρησαν.

Δωρέομαι, οῦμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 8. τοῦ δὲ Υ ἕκαστον ἵππον κὴ ἅμα πολλὰ κὴ καλὰ ἐδωρήσατο. Herodotus, δωρέομαί σε τάδε τοιοῦσι, his de dono. ¶ Item paſſivè, donor. Soph. in Ajace, & Plat. in epiſt.

Δώρημα, τὸ, quod donatum eſt: munus. Ariſtot. eth. 1. c. 9.

Δωρηματικὸς, munificus.

Δωρητὸς, ὸν, ὁ, muneribus placabilis, qui muneribus demulceri poteſt, donis delinitus. Il. ι, Δωρητὸν τ' ἐπέλοιο. Item donatus, dono datus. Plut. in Cajo, & Dion. Long.

Δωρύπομαι Doricè pro δωρεῖσθαι.

Compoſita ac primùm ex δῶρον, i. donum.

Ἄδωρος, ου, ὁ & ἡ, donorum expers, qui munera non accepit, cui munus nullum datum eſt. Plut. in Pericle, ἀνὴρ ἀδωρότατος. Et cum genit. Thuc. χρημάτων δὲ ἀδώρους ἁπλῶς ἡμῶν ὁμοίως, pecunia planè incorruptiſſimus. ¶ Item, qui ὃ dat. Bud. ex Plat. in ſymp. Φιλόδωρος & ἀδώρμιος, ἄδωρος δυσδωρίας, qui dat benevolentiam, & non dat malevolentiam. ¶ Apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, exp. κακόδωρα. quaſi dona ab hoſtibus accepta, dona non ſint, aut ſint inauſpicata & exitioſa.

Ἀδώρως, ſine munerum acceptione, incorruptè.

Ἀδωρία, ἡ, quum quis donis corrumpi ſe non ſinit. apud Poll.

Ἀδώρητος. indonatus. Theocrit. Idyll. 16.

Αἱμόδωρον, herba de qua Theophr.

Αἰολοδώρος, varia donans.

Ἀναξιδώρα dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra ſubvehit & ſubmittit, i. e. fruges. Dicta eſt & αὐτοδώρα ab emittendis ex viſceribus ſuis donis, ἀφ' ὧν τὸ τὰς καρπὰς ἀνιέναι. Heſych.

Ἀνάδωρον, ου, τὸ, donum dono relatum.

Ἀνταδωρεὰ, ἡ, remuneratio. Ariſtot. eth. 4.

Ἀνταδωρέομαι, οῦμαι, viciſſim dono, aliud pro alio dono. Ariſtot. eth. 8.

Βιοδώρος, victum largiens, almus. Plat. 2. de rep. Terra etiam Βιοδῶρα dicitur.

Βοτρυόδωρος, botrorum largitor. Ariſtoph. in Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis epitheton à ruſticis ei impoſitum, quod ea vigente vineæ colantur.

Δεξιδῶροι, qui munera accipiunt, iidem qui δωροδόκοι, Suid.

Ζάδωρος, vocatur ab Hom. terra, quaſi δωρεμένη τὸ ζῆν, verſo ν in ε, ut tradit Euſt. quòd vitam & ad vitam neceſſaria donet mortalibus. Vult tamen. Plin. ἀπὸ τῆς ζάας, i. e. ſpelta, eſſe nominatam. Apud Nonn. ζάδωρον ὕδωρ, aqua vivifica.

Ζωόδωρος, vitam donans, Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.

Ἡπιόδωρος, mitia donans. Il. ζ.

Μεγαλόδωρος, qui magna dõnat valde munificus. Plut. in ſymp.

Μεγάδωρος, (poët.) idem. Opp. μεγάδωρος ἄρουρα.

Μεγαλοδωρία, munificentia, ſeu donorum magnorum erogatio. Herodian. l. 2. & 6.

Μεγαλοδωρεὰ, donatio magnifica, munificentia, largitio. Luc. & Herodian.

Ὀνησίδωρος, dans quæ juvent & proſint. Ὀνησίδωρα dicitur terra.

Πανδώρα, virginis nomen quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciſcerẽtur, miſerunt: dicta (ut tradit Heſiod.) ὅτι πάντες ὀλύμπια δῶρα τ' ἔχοντες Δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur & pro terra, quod omnia ad vitam neceſſaria nobis ſuppeditet. Ariſtoph. in avib. καλῶ τὸν παντοδώρα γῆσυ, i. τὴν γῆν, vide ſchol.

Πλουτοδώρος, locupletibus opulentis q; muneribus ornans. Heſ.

Ποικιλόδωρος, variis & multiplicibus muneribus ornans, varia donans. ut βασιλεὺς ποικιλόδωρος apud Nonn.

Πολύδωρος, multa dans. Il. ζ. Πολυδωρία, multorum donatio, munificentia multa elargiens. Xen. Pæd. 8.

Σαινίδωρος, donis adblandiens, ut canes cauda. apud Diogen. Laërt.

Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis. Plat. & Syneſ. Φιλοδωρία, donandi amor, liberalitas, munificentia.

¶ *Compoſita ex δῶρον, i. palmus, &c.*

Δεκάδωρος, qui decem palmorum eſt. ut δεκαδώρῳ ἀμφίξῃ, apud Heſiod.

Decomp. Ἑκκαιδεκάδωρος, qui ſedecim palmorum eſt. Il. δ.

Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum. ut δωδεκάδωρα κέρα, qualia apud Hom. ſunt ὀκταδεκάδωρα.

Δίδωρος, qui duorum palmorum eſt. Plin. l. 35. c. 14.

Ὀρθόδωρον, palma porrecta. Item interſtitium illud quod in palma porrecta atque explicata eſt inter καρπὸν & extremitatem digiti medii, quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus. Poll. l. 2. Aba liis exp. ſpithama, teſte Heſych.

Πεντάδωρος, qui quinq; palmorum eſt. Plin.

Τετράδωρος, qui quatuor palmorum eſt.

Δὼν, δῶντος, &c. vide in Δίδωμι.

Ε

Nota quintæ apud Græcos literæ; quam ἒψιλὸν vocant: ſignum etiam numeri quinarii: cui ſi à ſiniſtro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, ,Ε, ε. Euſt. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuiſſe etiam ἒ, ſed in verſu metri gratia adjecto, ι. ut in argumento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarchi libellum de ει apud Delphos. & Gell. l. 19.

Ε῎, he, dolentis eſt particula, quæ geminari ſolet, interdum & quater repeti. Aeſchyl. in Prometh. Α῎ μεραίνει με χρέιπτα Κίνησοι φοιζαλέοισι, ε, ε. Et paulò pòſt, ἰὼ μοι μοι, ε, ε, ε, ε. ¶ Item, ἑ ſe, pronomen eſt accuſ. caſus. Plat. pol. 1. ἐπέλαδε τὸ δραμόντα τὸν παῖδα θᾶττον εἰς ἑκκλεῦσαι ſe expectare. Od. χ. Εἰς ἑ καλέσασθε μνηστῆρας, ad ſe vocans Genit. eſt ὅ, ſui & οῦ pro eodem, reſolutione poëtica: & οὗ per ſynæreſin ſeu ſynalœphen. & εἷο per epentheſin ἕθεν (quod tamen & pro ἐμοῦ ſeu ἐμαυτοῦ accipitur apud Apoll. Arg. 2. Εἷο μὴ ὀδύ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, i. de me minimè ſollicitus ſum) & ἕθεν per paragogen, apud Hom. Dat. οἱ ſibi. Xen. Pæd. 7. ὑπερεφοβεῖτο μή οἱ πάππος ἀποθάνοι, ne ſibi avus morereturn. Nonnunquam pro αὐτὸς ponitur: ut Iliad. α. λῦσ' οἱ πόρε φοῖβος Α῎πολλων. Et ἑοῖ pro eodem, apud Hom. Ab Apollonio ἑοῖ ponitur etiam cum verbis primæ & ſecundæ perſonæ, pro ἐμοὶ & σοὶ, l. 3. In duali accuſ. σφῶε & σφὼ, ſeipſos, Iliad. α, lungitur item cum verbo ſecundæ perſonæ, pro vos duo, ibidem. Genit. & Dat. σφῶϊν & per contract. σφῷν, ſui ipſorum vel ſibi ipſis. Iliad. α. Καὶ σφῶϊν θὲς ἄγλαὸν, ipſis duobus. Conjunctum autem cum verbo ſecundæ perſonæ ſignificat, vobis duobus. ut Iliad. δ. In plur. nominat. σφέες, & σφεῖς contractim ipſi. Herodot. in Polym. Gen. σφεων, ſui ipſorum. In Epigr. σφέων ἀδελφὸν, ſuam ſororem. Et contractim σφῶν, pro eodem, apud Thuc. item ipſorum Et σφέων per epentheſin Ϝι, itidem pro, ſuiipſorum, ioſorum. Dat. σφίσι, ſibi, inter ſe. Thuc. Plat. Quum additur verbis aut aliis nominibus primæ perſonæ, ſignif. nobis. ut apud Apoll. ἄρη δ' ἡμῖν ὀνὶ σφίσι μηπάσασθαι inter nos ipſos. Item ipſis. Et σφὶ pro eodem, uſitatius apud poëtas & Ioues. Herodot. Item ipſis. (tam duobus quàm pluribus.) Od. δ. καὶ σφιν νῆα βοὸς πυρὸν πίονα θῆκεν. Accuſ. σφέας, ſe. Item ipſos, ipſas, ipſa: tam de duobus quàm pluribus. apud Herodot. Et σφᾶς pro eodem, i. ſe. Thuc. item ipſos Soph. Copulatum verbo primæ perſonæ ſignif. nos. Luc. κῇ σφᾶς αὖτὸς διήλυθμεν λόγους, inter nos ipſos. Σφὲ per apocopen pro σφέας, i. ſe. item ipſos, ipſas, ipſa. Apoll. Arg. 3. Item in ſing. num. pro, ipſum, ipſam. Soph. in Ajace. ἐγὼ σφ' ἀπείργω, ego eum prohibeo.

¶ *Derivata à pronomine ἑ & cæteris eiuſdem caſibus formata.*

Ἑὸς, ἑῆ, ὁ, ſuus, propriè de uno. ut docet Bud. εἰς ἑὸν νέεσθαι, domum ſuam ſe recipere, Apoll. ἑὸς δόμος, domus ejus. Od. ο. Ἑοῖο apud Apollon. lib. 3. ponitur pro primitivo ἕ, i. e. αὐτῆς. ¶ Adjunctum verbis primæ & ſecundæ perſonæ ſignificat, meus, tuus. Apoll. Arg. l. 2. ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, meis ædibus. Et libro 3. εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. ¶ Pluralibus adjunctum fig σφέτερος, ut apud eundem Apoll. κῆ πᾶσι περαίη Θρηίκης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς πεφάνηστ' ἰδέσθαι, i. e. ſuis. ¶ Conjunctum cum verbo ſecundæ perſonæ, ſignificat veſter. ut apud eundem lib. 3. Μητέρ' ἐμὴ ἀχέουσαν, ἀποπροπολὶ πόντος ἐκρίσθε, i. e. matrem veſtram. Οὑς dicitur pro eodem, ut σφὸς pro σφέος, apud eundem libro 1. Αὐτὰρ Υ̓λαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη Οὑν πόσιν, ſuum maritum. ¶ In plur. ἑὰ, ſua, dicuntur quæ quisque poſſidet veluti ſibi propria, h. e. bona. Hinc genit. ἑάων, bonorum: quòd ea quæ bona ſunt quilibet ſua facere ſeu ſibi aſciſcere conetur. ut apud

ut apud Hom. θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τῶν α. Vide O's etiam suo loco.

Σφωίτερος, α, ὁ, suus. Apoll. Arg. 3. ἕνεκεν ἀλκῆ Σφωϊτέρῃ παύτεσι μετέπιξεν Αἰολίδησιν. ¶ Cum verbo secundæ personæ sign. tuus. Apoll. ibidem. Item vester. Il. α.

Σφέων, ε, ὁ, suus. Apoll. Arg. l. 1. Ἠλθομεν ὥπις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα, redimus quisq; ad sua. Sic & apud Herodot.

Σφὸς, idem quod σφέος & ex eo factum, ut σφὰς ex σφέας. suus. Od. ξ, ἐπιπρόμολοι μνῆσι σφῇ. Hesiod. in Theog. ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσιν, cum filiis suis.

Σφίτερος, α, ὁ, suus. propriè qui plurium est, ut ἑὸς qui unius. Thuc. ὡς ἐς τὰς σφετέρας συμμαχίας. Apud Aristot. de mundo, τὸ χερσαῖον ζῶον εἰς τὰ σφέτερα ἤδη κατ' νομὰς διεξεπεύσαι, ad suas sedes consuetas. ¶ Cum verbis primæ & secundæ personæ sig. noster, vester, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel plur. vel singul. num. sunt. Hesiod. in Erg. Δεῦτε δὶ ἐνέπτω σφίτερον πάτερ' ὑμενέσσιν.

Σφετερίζω, f. ίσω, meum facio, in meum commodum converto, mihi assumo, mihi usurpo. Plat. de leg. 8. ἐὰν ἐσμὲν ἀλλοτρίας σφετερίζῃ πις. Media quoque vox in activa signif. usitata est. Xen. Hell. 8. Ἀγησίλαος Κόρινθον σφετερίζομένους.

Σφετερισμὸς, ε, ὁ, actio, qua quis aliena sua facit. Arist. rhet. 1.

Σφετεριστὴς, ε, ὁ, interversor. qui aliena vel ea quæ communia sunt, in suam solius rem vertit, Aristot. pol. 5.

Διασφετερίσασθαι, (comp.) sibi vendicare seu retinere, in suos & proprios usus convertere. Phil. de vita M. lib. 1. τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες, intercipere prædam.

Ε'Α, quidam gramm. tradunt esse ὀνωνήξεως adverb. ex Imper. ἔα pro ἔασα factum. Lat. exp. hem. Plat. in Protag. ὁ τῆς ὑβρεως ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες. ἡ χολὴ αὐτῶν, i. hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui & ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. ἔα, πῆς ἔδυ' ὁ ταφησόμενος ἀστός; Apud Aeschylum quoq; ἆ ἆ, & ἔα ἔα schol. esse ὀνωνήξεως adverbia scribit, & quidam hau hau interpr. Aliquando exp. ah: ut Marci c. 1. ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί; Sic & apud Aristoph. in Nub. ἔα, πῆς ἀστοῖσι ποτ' ἔδυ' ὁ θρίων; Apud Synes. ἔα, παυσώχης τ' ἀγορῆς αὐδῆεν οἰμαγὴ, γυναικῶν ὁλολυγμός. Bud. interpr. heu.

Ε'Α'Ν, si. idem quod ἐἀν. Cum subjunct. Plat. in symp. ἐαὶ εἷπω ἐτωσί. Aristot. de an. ἐαὶ μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄν ἵππον, nisi sit asinus quem equa lactaverit. Apud Marc. c. 10. ἀδέες ἐσιν, ὃς ἀφῆκε οἰκίαν ἕνεκεν ἐμοῦ ἐαὶ μὴ λάβῃ, &c. i. quin accipiat. Sic & Matth. 26. Reperitur & cum opt. apud Hermog. ἐαὶ μὴ τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν ἔσῃ μεγαλοδός. ¶ Interdum ἐαὶ sequente τε geminatur pro, sive, sicut εἴτε. Plat. de leg. 6. πάτε πηγαῖα ὕδατα, ἐαί τε τις πόσεως, ἐαί τε κρήνη ᾖ. Et ἐαί τ' ἔν pro ἐαί τε apud eundem l. 11, ἐαί τ' ἐν δέλτοι, ἐαί τ' ἐν ἐλεύθερον θεσμοῦσι.

Ε'αίπερ, si, item licet. cum subjunct. apud Plat. ¶ Ε'αὶ pro αὖ particula potentiali sæpe in Testam. novo: ut Matth. 8. ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐαὶ ἀπέρχῃ. Et 12. Sic & Act. c. 2.

Α'ν & λὶ, idem quod ἐαὶ. si. Dem. in Mid. ἵνα δήπου τῶν ἡγεμόνα αὖ ἀφέλῃ τις, οἴεται ὁ λοιπὸς χορός. Il. α, ἀδεὶ λὶ Ἀχαιμένονα ἄπτης. Herodot. λὶ ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. In Epigr. λὶ κ, quanquam.

Κἂν (comp.) pro κ ἐαὶ, & si: ut Aristoph. in Pluto, κἂν μὴν ἀποφήνω, &c. ¶ Sumitur & pro, quamvis, etiamsi. ut Dem. in Mid. θεῶτον μὲ ἀφαιρεθήσομαι τῶν νίκων, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Plato pol. 2. ὃν σὺ αὖ γιγνόμενον ἴδῃ ἀπατάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι. ¶ Item pro, sive. ut Synes. κἂν βέλητε, κἂν μὴ βέλητε. ¶ Dicitur & κἂν ἐ itidem pro, etsi, etiamsi. Cum Indic. Dem. θεὸς παρ. Κἂν ἐ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν. Cum opt. Aristoph. κἂν εἴ μι τύπτοις, σὸν αὐτέ ποιμί σοι. Reperitur & ἐ traiectum per tmesin post κἂν. Dem. ibid. κἂν ἀσέβειαν ἐ κατέγνωσαν οἱ τῆς πόλεως, &c. Apud Aristot. sæpe κἂν ἕτερόν τινα ἕτερον, & si quid simile, sub. ἐστί. ¶ Item, κἂν pro κ & ἂν potentiali particula, atq; adeò, etiam, apud Aristoph. Demost. & Xen. ¶ Item κἂν, saltem; Luc. initio Herodoti sive Aetionis, ἐ πέντε φημὶ ὅστε θεσπεσίως αὐτῷ ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἀπόντων. Dicitur & κἠν pro κἂν, vel κ αὖ, vel κ λὶ: ac sæpe pro, quamvis. ¶ Κᾶν (fine accentu) pro κ ἐν, vide in Ε'ν.

Ε'αὸς, vide in Ε'ω, i. induo.

Ε'Α'Ρ, ρος, τὸ, ver. Il. ζ. ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Apud Thuc. ὡς ἐς τὸ ἔαρ, sub vere. & ὡς ἔαρ ἤδη, appetente jam vere. Metaph. Demades apud Athen. lib. 13. τὸν ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. (Etymol. deductum vult ab ἔω, i. mitto, quoniam eo tempore terra omnia emittat.) ¶ Item, sanguis, quòd verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Affert. Eust. ex Oppiano. ¶ Item, pinguedo, apud Nic. in Alexiph. πεπηγυῖης ἠὲ ῥοώδους ἔαρ ἐλαίης. Affertur & ex Callim.

Ε'αρινὸς, ῆ, ὸν, vernus. ut ἐαρινὰ μῆλα, apud Diosc.

Ε'αρτος, ου, ὁ, vernus. Nic. in Ther. Γρόδε βοῆς πεπλημένος ἐαρτέρης.

Ε'αρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego. Athen. lib. 12. (de regibus Parthorum) ἐαρίζειν μὲν νομίζουσι Πάρθοι, χειμάζειν δὲ Βαβυλῶνι. ¶ Item, verno, i. vernam temperiem seu amœnitatem refero. Plat. in Axiocho, παντοῖοι δὲ λειμῶνες δὲ αὖ ἦσαν ποικίλοις ἐαριζόμενοι, prata autem floscul is distincta vernant.

Ε'αρ, ρος, τὸ, ver. factum ex ἔαρ epenthesi literæ ε, metri causa. Hesiod. in Erg. ἔαρος πολλήν. ¶ Item, sanguis, apud Eust. & Nic. in Alexiph.

Εἰαρινὸς, vernus. Hom. Hesiod.

Εἰαρίτης λίθος, idem qui αἱματίτης, ut Nicandri schol. docet.

Η'ρ, ῆρος, ver. (factum ex ἔαρ contractione ε & α in η) Aristoph. in Neb. ἦρος οὐ ὥρα χαίρων, verno tempore gaudens. Thuc. lib. 5. πλοῦτον τῶν τε χειμερινῶν ἅμα ἦρι, ineunte vere. ¶ Item, tempus matutinum seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, vel meridianum cum æstivo, & sic deinceps: vel quod diluculum homines ad consuetas operas excitet, ut ἦρ dictum sit ab ἄειρω. Od. υ, Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, summo mane venient.

Η'έριος, α, ὁ, matutinus, per pleonasmum ε, ut tradit Eust. Il. α. ¶ Exponitur etiam, aërius, ab ἠήρ pro ἀήρ: ut ἠέρια γέρανοι, aëriæ grues.

Composita.

Ε'ναελίζω, vetnum tempus dego in, &c. Plut. in Erot. Cum dat.

Συναελίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amœnitatem refero.

Ε'Α'Ω, f. άσω, aor. 1. ἔασα, sino, permitto. Cum infinit. Il. β, τόνδε δ' ἐᾶμεν Αὐτῷ σὺν Τροίῃ πόρσιν πιέμεν. Isocr. μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς μήτε ὑβριζόμενον ἀδικεῖσθαι. ¶ Item, prætermitto, omitto: cum infinit. ut ἐᾶν λέγειν. Interdum signif. sino liberum abire, non attingo. Dem. ἐᾷ δ' ὅτ' Εὐέργῃ πρᾶγμ' ἔχειν λαγχάνειν, ἔας αὖ με, i. reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses; ut Bud. interpr. ¶ Item, desino, cesso, Bud. ex Hom.

Ε'άομαι, pass. sinor, permittor, relinquor, omittor. Thuc. Aristot.

Εἰάω, poëtica epenthesi ε metri causa dicitur pro ἐάω, sino, συγχωρῶ.

Ε'α, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Παρεάω, transmitto.

Προεάω, insuper sino. Alij exp. simpl. sino; permitto.

Ε'ᾶδμος, &c. vide in Ε'πω.

Ε'Β Ε Α Ο Σ, sive ἔβενος, ου, ὁ, ebenus sive ebenum: lignum ex omni materie spississimum & gravissimum, cariem non sentiens, de quo vide Dioscor. lib. 1. cap. 130. Gal. in simpl. medic. Plin. lib. 12. c. 4. item Theoc. idyll 15. & Herodot. lib. 3.

Ε'βένινος, η, ον, ebeninus, ex ebeno factus.

Ε'Β Ι'Σ Κ Ο Σ, secundum medicos, herba quæ & ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus simpl. medic. l. 6. ἐβίσκον sive ἀλθαίαν esse dicit maluam sylvestrem. Dioscor. ἐβίσκον appellat, per ι. Plin. & Virg. hibiscum, præfixa aspiratione.

Ε'γγίζω, ἔγγιον, &c. vide in Ε'γγύς.

Ε'Γ Γ Υ' Η, ης, ἡ, sponsio, expromissio, fidejussio. (Ετ. παρὰ τὸ γνήσιον, quasi quæ σὺ γνήσις, i. manib. rem fide tuam deponat. σωαλλαγμα vel, ut Etym. vult. παρὰ τὸ γύη sive γῆ: quod terra reliquis elementis sit stabilior, quam etymologiam & Suidas sequitur.) Odyss. θ, Δειλαί τοι τῶν ὀφειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Ε'γγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere. ¶ Ε'γγύας παρέχειν, satisdare, offerre satisdationem. Theophr. in instit. ¶ Ε'γγύη est & ἡ χάμαι ὑπαγραφή, ut tradit Eust. ex Rhet. lex seu desponsio, Poll. Hesychio item σημεῖον σὺν ψυπκῇ.

Ε'γγυος, ου, ὁ κ ἡ, præs, 1. ut Ascon. exp. satisdationibus obnoxius. Lys. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἐκατὸν μνῶν κεκτημένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένους, eum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus à testatore. Ε'γγυος ἐσία, & ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia, i. oppignerata seu satisdationibus obnoxia. ¶ Ε'γγυος, ου, ὁ, (substantivè) sponsor, fideiussor, præs. Aristot. Oecon. 2. κατιδεῖν τὰς ἐγγύας ἔκατον ταλάντων, prædes dare 20. talentorum.

Ε'γγυάω, ᾶσ, f. ήσω, propriè esse volunt, in γύα seu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est, sub fide sponsionis trado. Antiph. ἐγὼ γὰρ τὸν αὐδρα δεδεμένον αὐτὸς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam despondeo & uxorem do. vel etiam desponsam trado. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Item spondeo, promitto, fidem do. Aristoph. in Pluto, Εἰ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμε', οἷόν τοὺς χύτρας, si mihi promittis venturum esse illum ad me.

Ε'γγυάομαι, ῶμαι f. ήσομαι, voce media, spondeo. Cum inf. Plut. in Fab. αὕτη μὲν ἐγγυᾶται σε μὴ λύειν σὺν τῷ στρατοπέδῳ. Cum accusat. us ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις apud Dem. contra Timocr. Dicitur & ἐγγύω ἐγγυᾶσθαι, apud Plut. in symp. & Odyss. θ, ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, apud Dem. recipio in me eventum rei, præsto eventum. Sic αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι, culpam præstare. Ε'γγυᾶσθαι γυναῖκα. Demost. uxorem desponsam accipere.

Ε'γγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium. ἐγγυήσεις συγκέμεναι, vadimonia constituta.

Ε'γγυητὴς, ου, ὁ, fidejussor, vas seu vadis, sponsor. Plat. Dem. Xen.

Ε'γγυητὸς, ῆ, ὸν, sponsionis intercessione promissus, aut spon-

sione traditus. unde ἐγγυητὴ mulier desponsa seu desponsata, conjugata. Demosth.

Composita.

Ἀμφιλέγγυοι, duo rei promittendi. Bud. Ἀμφιλέγγυον, ου, τὸ, (subst.) mutua fidejussio.

Ἀμφεγγύως, cum mutua fideiussione, invicem fideiubendo.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ ἡ, nulla sponsionis intercessione factus. Item non desponsus. Plut. Apud Poll. ἀνέγγυος γάμος opponitur τῷ ἐπεγγύῳ γάμῳ. Fœminino gen. de puella aut muliere dictum, est non desponsa, ut ἀνέγγυοι θυγατέρες apud Plut. in Rom.

Ἀνεγγυάω, ῶ, fideiubeo.

Διεγγυὰ, ᾶς, fideiussio.

Διεγγυάομαι, ῶμαι, sponsione facta recipio & libero, quod fit in assertione. Thuc. lib. 3. ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς πρεσβύταις διηγγυημένοι, hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Expon. & repignero. Dionys. Halic. lib. 7. διεγγυησάμενοι τὰ σώματα χρημάτων, repignerantes corpora pecunia numerata. vel quum pecunia vadis loco data corpora redemisset. Item oppignero. lib. 2. Esdr.

Διεγγυῶμαι, (voce media) spondeo, promitto, i. facturum me recipio. Synes. Ἕτοιμος δὲ καὶ σφόδρα διεγγυῶμαι.

Διεγγύησις, fideiussoris intercessio. Dem. Interdum est simpliciter, quum quis se rem præstaturum promittit, & effectum iri suo periculo recipit, inquit Bud.

Ἐνεγγυῶμαι, idem quod ἐγγυῶμαι. ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, spondeo pro amico.

Ἐγγυάω, ῶ, sponsione & fideiussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero. Dem. contra Tim.

Ἐγγυάομαι, voce media, expromitto. unde ἐγγυάομος, expromissor, fideiussor.

Ἐγγύησις, vadimonium, fideiussio, sponsio.

Ἐπέγγυος, sponsionis intercessione factus, cui contr. est ἀνέγγυος ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

Ἐγγύη, cuius tanta est autoritas, ut fidem eius sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicuius verbi. vel quo, aut cuius fide, ut idoneo & locuplete fideiussore, niti possis. Plut. in Publ. ἰδιώτου δένα νομίζων ἐγγύην ἀπαρρήτων πληκτὸν, cuius fidei concredere posset. Rebus inanimat. frequenter tribuitur. Apud Eurip. in Phœniss. τὼ δόσιν δ' ἐγγύην τὼ σφῶϊν πιστῶ, expon. ratum facio. Nonnunquam ita usurpatur ut par & idoneus apud Lat. i. de cuius fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis. Herodian. lib. 3. ὡς μηδεμίαν ἔναι δυνάμιν ἐξωθεν ἐχέγγυον μηδ' αὐτάρκειον πληθος στρατῶ, i. parem tantis opibus. Plut. in Pericl. δόξης βάρος ἔχων ἰσόρροπον δ' ἀξίωμα πρὸς τοσοῦτον ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, tanto par imperio. Τὸ ἐχέγγυον substantivè etiam capitur pro ἀσφαλὲς, seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2. τὼ τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φερνῆς προδόντας, prodita fide custodiaque.

Decomp. Ἀνεχέγγυος, contrarium τῷ ἐχεγγύῳ. Thuc.

Κατεγγυάω, ῶ, vadimonio, vel sponsione vel sadisdatione obstringo. Dem. contra Neær. κατεγγύησα αὐτὸν πρὸς τὸν πολεμάρχῳ, satisdatione eam obligavi apud magistratus. Apud eúdem ὑπὲρ τῶν ἀργυρίου τὼ ναῦν κατεγγυῶ καὶ τὰς παῖδας, pueros & navem pro credito pigneror, & manum prædibus bonis injicio, quæ bona satisaccepto habebam obnoxia. Et cum duobus accus. apud Plat. ταύτῃ τὼ ἐγγύᾳ τὰς αὐτίκειας κατεγγυᾶς, hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint obligari. ¶ Dicitur etiam κατεγγυῶ τὼ κόρῃ, despondeo vel desponsam trado. ut ἐγγυῶ.

Κατεγγυᾶς, etiam est διεγγυᾶς, & ἐγγυᾶς, ut πρὸς Πολέμαρχον, Κατεγγυᾶς τὰς ξένους.

Μεσέγγυος, ου, ὁ, qui ut sponsor intervenit. Bud. est interventor, sequester, intercessor.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel contendo. deponi apud sequestrem stipulor vel jubeo. de iis dictum redemptoribus, qui sequestratione pecuniæ sibi cavent. Dem. πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, δίδωσι τὸν ὄρκον αὐτῇ. Et in pass. τὸ μεσεγγυηθὲν apud Lys. & Plat. apud sequestrem depositum. Μεσεγγυησάμενος intercessor, sequester. apud Antiph.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipsum quod apud sequestrem deponitur. sequestrum, sequestratio. Xen. Item pro sponsione mercedis & pretio δωροδοκίας, pro pacta mercede occulta. Aeschin.

Παρεγγυὴ, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio.

Παρεγγυάω, ῶ, Suidæ est παρακαθέμαι, est item παρίημι. Ἀ Β. exp. per manus trado. Plut. ἐθέλειν δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπαιτεῖσθαι Δο, λοβέλλαι παρεγγυῆσαι, eiuratum magistratum tradere. Inde παρεγγυᾶν τὸ σύνθημα, dare tesseram Xen. Pæd. 3. ¶ Est etiam cohortor & adhortor, ut imperator milites adhortatur ad prælium. Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ δοκεῖν φεύγειν τὸ στρατὸν. Item jubeo. Xen. Pæd. 4. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπαναχάζειν, postquam ego referre pedem & milites se recipere jussi. Item mando, nuntio & indico. Synes. τὰς ὑπὲρ ἡμῶν δίκας καὶ κοινὴ καὶ καθ' ἑαυτὰ πᾶσι παρεγγυήσατε, i. indicite, imperate. Ponitur & pro denuntio, certiorem facio. Synes. βοᾶς δὲ γλυκύθυμος, ἐπειδὴ σὲ παρεγγύησεν αὐτῇ γῇ πελάσαι, θρὲς ἤδη πολύς. Item occurro, ex Polyb. frag.

Παρεγγυῶμαι, mando, jubeo. Plut. in Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευτῶν, illud ad extremum tibi præcipio.

Dec. Προπαρεγγυάω, ῶ, antè spondeo seu promitto. apud Suid.

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo. Construitur cum gen. & accus. eum significante pro quo fide jubetur. Dem. contra Onet.

Ὑπέγγυος, data fidejussione aliquid faciens, ut datis vadibus liberatus. ὑπέγγυα δανείσασθαι, quæ satisaccepto credita sunt. Apud Dem. ὑπέγγυα χρήματα, quasi bona prædia. ¶ Item, obnoxius & sponsione quasi addictus. apud Euripid. in Hecuba, cum dat.

Ὑπεγγύως, satisdato. ὑπεγγύως ὑποδέχεσθαι, satisdato promittere. ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur quæ & ὑπέγγυα, & ἔγγυα δανείσματα.

Φερέγγυος, idem quod ἐχέγγυος, ut Bud. tradit. Capitur frequenter *pro*, par & idoneus seu sufficiens alicui rei ut fidejussor locuples vadimonio. Herodot. ὁ φερέγγυος ἐμοὶ δυνάμιος τοσούτου παρέχειν ὑμῖν. Et Thuc Φερεγγυώτατος ἐφάνη πρὸς τὰ δηθέντα, adversus atrocia plurimum de sua virtute spopondisse videbatur.

Ἔγγυς, prope, idem quod ἀγχοῦ, σχεδὸν. (Suid. Eust. derivatum tradit παρὰ τὸ συνάγω, ut fit τὸ συνεγγὺς καὶ προσεχές.) Aliquando sine casu. Iliad. δ, Στῆ μεγάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δῖος Ἀγαμέμνων. Aliquando cum dat. Il. χ, ἐγγὺς δή τι κακοῦ Πριάμοιο τέτευκεν. Arist. in probl. ἐγγὺς ἐστὶ τῆ κοιλίᾳ. Aliquando cum genit. ut ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, confinis est imprecationi seu proximus. Arist. in probl. ἐγγὺς ἦλθεν ἔσφηλαν καὶ καβαλεῖν ἐπὶ ῥίψεως τὸν Ῥωμης, parum abfuit quin. Οὐδὲ ἐγγὺς post sententiam negativam eleganter ponitur *pro*, longè abest, nequaquam, Dem. contra Mid. ἐγὼ δ' ἐχέτω τοῦτο, οὐδὲ ἐγγὺς. Et pro cor. ἀλλ' οὐκ ἐποιεῖτο τοῦτο, οὐδὲ ἐγγὺς. Sine casu capitur etiam ut prope apud Lat. i. ferè, fermè, circiter. Xenoph. διακοσίων ἐγγὺς τεσσαράκοντα τάλαντα. Sic apud Thuc. ἐπὶ ἐγγὺς τριακόσια. Comp. gradus est Ἐγγύτερος, proprior, propinquior, similior, Dem. ἐγγύτερος λόγος, qui plusculum rationis habere videtur. Xen. Pæd. 8. ἐγγύτερον μὲν τοῦ ἀνθρωπίνου φαίνεται θεὸς ἐστιν ὕπνος. Cic. de senect. nihil morti est tam simile quã somnus.

Ἐγγύτερος, propius. Thuc. ἐγγύτερα τῆς πόλεως. Xen. τὰ ἐγγύτερα ὁρᾶν, quæ propria sunt. Plat. in Apol. ὅσῳ μοι ἐγγύτερος ἐστὲ γνῶναι, quanto mihi propinquiores estis genere. Superl. Ἐγγύτατος, proximus. Thuc. l. 8. μάλιστα δ' αὐτὸς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει. Et adverb. Ἐγγύτατα & Ἐγγυτάτω, proximè. Thuc. ἐγγυτάτω τούτων ἐχώρει μάχη, proximè ipsos. Xen. ἐγγυτάτω τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundem Thuc. ἐγγυτάτω τούτου διανοηθέντες, animo ad id proximè accedentes. Xen. ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, proxime id quod optimum est. Sic dicuntur οἱ ἐγγυτάτω aut ἐγγυτάτω ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. Capitur, ut ἐγγὺς, etiam sine casu *pro*, ferè, circiter. Thuc. l. 6 ἔτεσι ἢ ἐγγυτάτω ὀκτώ. Pro his reperitur & comp. ἐγγίων propius, & superl. ἐγγίστα, proximè.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas. Alex. Aphr. l. 2. probl.

Ἐγγυθέν, è propinquo, cominus. Item propè. Il. σ, ἐπὰ φόνον ἐγγυθὲν αὐτοῦ. Plut. ad Col. ἡ πόλις γάρ ἐστιν ὁ θεὸς ἐγγυθὲν βλέπει.

Ἐγγυθὶ poëticè pro ἐγγὺς, prope. Cum genit.

Ἐγγίζω, f. ίσω, appropinquo. Cum dat. Jac. 4. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquando cum εἰς. Matth. 21. ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρὸς. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὸν ἀληθινὸν παιδείαν, propius accedentes.

Ἐγγίσμα, ατος, τὸ, dicitur cranii fissura in qua os affectum loco naturali dimovetur & desidet, atq; ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Sic dicitur ὀστοῦ ἔγγυς, quòd os fractum ad subjectam membranam appropinquet. Meminit Gal. Ther. l. 6. & in defin. med.

Composita.

Ἔνεγγυς, prope.

Παρεγγυς, propiusculè. nam παρὰ hîc ἐλάττωσιν sign. ut in multis. Aristot. pol. 2. ἡ Κρητικὴ πολιτεία παρεγγυς μέν ἐστι τούτης, propiusculè accedit ad hanc. Aliquando habet plenam sign. ut παρὰ πολὺ apud eundem 6. δεῖ γὰρ ὅτε λίαν ὑπολείποιτο τῆς ἡλικίας τὸ πένητα τῶν πατέρων, οὗτε λίαν παρεγγυς εἶναι.

Παρεγγίζω, propiusculè accedo, aliquantulum appropinquo. Theophr. hist. pl. l. 3. cap. ult. (de smilace aspera) παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὸ καυλίον.

Προσεγγίζω, appropinquo, accedo. Marc. 2. μὴ δυναμένων προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

Συνεγγυς, prope. Aristot. pol. 2. συνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, inter se proximæ sunt.

Συνεγγίζω, appropinquo, coeo, συναπτω. Diosc. l. 3 c. 95. συνέγνατται ἡ ῥίζης τῷ συνεγγίζοντι τῷ φθινοπώρῳ, ætatis exitu quum appetit autumnus. Idem l. 2. c. 89. ἐπὶ τὸ μεταξὺ μέρος τῶν ὀφθαλμῶν, συνεγγίζον τῷ κυρτῷ κοίλον, in eo interstitio ubi pollex brachiali committitur.

Ἐγείρω, f. ἐρῶ, P. ἐγρω. Aor. 1. ηρα, expergefacio. ut ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. ε. Et ἐξ ὕπνου ἔγρε, Od. ο, è somno excitavit. Item ἐγείρω, vel ἐγείρω τοὺς νεκρῶν, excito à mortuis. item ἐγείρω νεκρὸς, excito mortuos, sæpe in N. Testamento. ¶ Item, metaphor. ut Iliad. λ, ἔγρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν, Et Iliad. σ, ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

Thuc. l. ϗ ἀδικήμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. Sic Lat. excitare pugnam, seu bellum. Item ἐγείρειν μάχην apud Hom. excitare animum. Apud Herodian. ἐγείρειν ὀργήν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. instigo. ¶ Item excito, i. extruo. Apud Herodian. ἐγείρειν τρόπαιον, excitare vel statuere trophæum.

Ε᾽γείρομαι, expergefio, excitor: ut ἔγρεο ὁ κοιμᾶδων, Eph. 5. Item excitor à mortuis, frequentissimè in N. Test.

Ε᾽γερσις, εως, ἡ, (q.d. expergefactio) excitatio. Item resurrectio. Matth. 27. Apud Herodot. ἔγερσις τοῦ τείχους, extructio, in altum ædificatio.

Ε᾽γέρσιμος, ut ἐγέρσιμον ὕπνον, q.d. excitabilis somnus, pro, somnus è quo aliquis excitari potest. Nonn.

Ε᾽γερτικὸς, excitativus, excitandi vim habens seu provocandi, ut ἐγερτικὸς μανίας.

Ε᾽γερτὶ, vigilanter. Eurip.

Ε᾽γρόμαι, per syncopen, pro ἐγείρομαι. Il. β, Ε᾽γρετο δ᾽ ἐξ ὕπνου. Aristoph. καὶν ἔγρῃ μεσημβρινός.

Ε᾽γρήσω, vigilo. Il. λ. Παύροι ἐγρήσσοντες.

Ε᾽γρηγορέω, ῶ, vigilo, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνεγείρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω. Hom. Od. κ. Demosth. Philipp. 4. Apud Phil. de mundo. ἀνεγείρειν τοὺς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, exp. attollere seu erigere oculos in cœlum.

Ἀνέγερτος, inexpergiscibilis, inexcitatus.

Decomp. Ἐξεγείρω, excito, exfuscito.

Ἐξανέγερσις, idem ac ἀνάστασις esse dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. ut διεγείρειν τὴν φυλακὴν ποιεῖν. Herodian. l. 2. Ex. pass. διεγερθὲις, expergefactus.

Διέγερσις, excitatio. Διεγερτικὸς, excitandi vim habens.

Decomp. Δυσδιέγερτος, excitatu seu expergefactu difficilis. Gal. apud Hippoc.

Εἰσεγείρω, q.d. incito, seu incitando compello intrò.

Ἐξεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βέλομαι.

Ἐξέγερσις, excitatio. idem quod ἔγερσις.

Ἐπεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph.

Κεφαλληγερέτης, dictus est Pericles; quod capite esset oblongiore ut docet Plut.

Νεφεληγερέτης, ὁ, nubes excitans. Iovis epith. apud Hom. Iliad. α. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. probl. 8. ἀέρα vocat νεφεληγερέτην. vide & comp. ab Ἀγείρω.

Νυκτεγερσία, ἡ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus surgit. Plut. in vita Hom. Et Strab. l. 8. Νυκτηγερσία pro eodem, q.d. noctisurgium. Νυκτεγερτέω, noctu excitor & surgo. vel excubias nocturnas ago. Plut. in Cæs.

Νυκτηγερτέω, de nocte surgo ad obeundum aliquod negotium. Them.

Προεγείρω, præexcito, antè excito. Προεγείρουσι οἱ νεκροὶ. Naz.

Συνεγείρω, simul excito, simul levo.

Composita ab ἔγρομαι facta.

Ἀνέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι, apud poëtas. Et ἀνεγρόμην apud Luc.

Ἐξέγρομαι, apud poëtas pro ἐξεγείρομαι.

Ζωγρέω, ῶ, in vitam revoco, exuscito, instauro. Epigr. l. 3. Vide & in com. ex Ἄγρα.

Νήγρετος, q.d. inexcitabilis. Apud Homer. sic dicitur somnus ex quo excitari nequeas.

Ἀνήγρετος, pro eodem. apud Nonn. ἀνήγρετος ὕπνος ὀλέθρου.

Ε᾽ΓΚΑΤΑ, τὰ, intestina, interanea, viscera τὰ σπλάγχνα. Il. λ. αἷμα μὲν ἐγκάτοισι παύσατε λαφύσσειν. Luc. in Caucas. γύπας ὧν ἐπέσπασε τὰ ἐγκάτα ἐξαιρήσοντες. Reperitur & dativus ἐγκάτοις, quem Etym. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι, ut πεφθοῖσιν ex πεφθαῖσι. Il. λ. μιχθήμεναι ἐγκάτοισι φωτός. Idem Etymol. derivat παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μηλῶν.

Ε᾽ΓΚΙΣΣΑ᾽Ω, ῶ, coitum appeto. vel concipio. Genes. 30. ἐγκίσσωσι τὰ πεφθαῖα εἰς τὰς ῥάβδους.

Ε᾽γκίσσησις, Suid. est initus, ὄχθησις.

Ε᾽ΓΚΡΙΣ, ίδος, ἡ, fuit opus pistorium & dulciarium è simila quod oleo inroquebatur & melle indulcabatur. Exod. c. 16 ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι. Et Num. c. 11. ἦν ἡδονὴ τῶν μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Meminit Athen. l. 14.

Ε᾽ΓΚΩ᾽ΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laudatio, laus. Apud Aristoph. in Nub. ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τινα, canere carmen de laudibus alicujus. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν & ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι pro eodem, in Panath. Apud Dem. Philip. 2. ὁ μὲν λόγος ἐστὶ περὶ ὑμῶν ἐγκώμιον, significat non tam laudem quàm laudis materiam & argumentum. ¶ Interdum est oratio scripta de laudibus alicujus. ut ἐγκώμιον Ἡρακλέους, Plut. discrimen inter ἐγκώμιον & ἔπαινον vide apud Aristot. eth. l. 1. c. 13. & Rhet. 1. Dictum putant ἐγκώμιον, ἀπὸ τῆς κώμης, quod olim soleret ἐν κώμαις, i. e. in triviis seu compitis cani.

Ἐγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, ut tradit Eust.

Ἐγκωμιάζω laudo, laude seu laudibus afficio. Aesch. in Ctes. ἐγκωμιάζειν τὸν ἐκείνου ἀρετὴν. Sic & apud Isoc. sæpè.

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικὸς, (q.d. laudativus, seu laudatorius) ad laudationem pertinens. ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα, Herm. pro genere demonstrativo. Item ἐγκωμιαστικοὶ ἄνδρες, Dion. Long. qui lubenter laudant: ad laudandum propensi.

Ἐγκωμιαστικῶς, q.d. laudativè, aut laudatoriè. eorum more qui laudationem aliquam scribunt.

Composita.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ illaudatus, nulla laude affectus.

Φιλεγκωμιαστὴς, est ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudib. delectatur, qui laudari cupit.

Ε᾽ΓΡΗΓΟΡΕ᾽Ω, ῶ, vigilo. Aristot. τὸ σύαιμον ϗ πᾶσα παῦλα ϗ κοιμᾶσθαι ϗ ἐγρηγορεῖν. Eustath. formari dicit ab ἐγείρω, cujus præt. ἤγερκα, med. ἤγερμαι, & Atticè ἐγήγερμαι, & cum pleonasmo literæ ε, ἐγρήγερμαι. unde ἐγρηγερῶ, servato ε primitivi. Illud autem præt. med. sæpe sumitur pro præsenti. unde part. ἐγρηγερὼς apud Plat. & Xen. vigilans. Pro eodem legitur & ἐγρηγορὼς. ut Iliad. κ, οἱ δ᾽ ἐγρηγορόωσι. Et imperat. ἐγρήγορθε, vigilate, excubias agite.

Ἐγρηγορότως, vigilanter, vigilando.

Ἐγρηγορσις, (q.d. vigilatio) vigilia. Apud Aristot. & Plut. de lib. instit. opp. ὕπνῳ, ϗ, somno. Exponitur etiam excubiæ. Item vigilantia. Ἐγρηγορεῖ, vigilanter. Ἐγρηγόρσιος, vigilias afferens, & somnum arcens.

Ἐγρήγορος, vigil. Thren. 4. Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν, à Basil. vigil, seu pervigil. Apud Aristot. ἐγρηγορικαὶ πράξεις dicuntur quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus.

Γρηγορῶ, etiam dicitur, pro ἐγρηγορῶ. ut Luc. 12.

Γρηγόρησις, vigilantia.

Γρηγορικὸς, apud Aristot. legi testatur Bud. ut ἐγρηγορικὸς.

Ἐγρήσσω, apud poëtas, idem quod ἐγρηγορῶ, vigilo.

Ἔγρησις, Gal. in lex. Hippoc. exp. ἐγρήγορσις, vigilia.

Διεγρηγορῶ, (comp.) vigilo, expergiscor. Herodian.

Διαγρηγορῶ, pro eodem.

Ἔγρομαι, vide in Ἐγείρω.

Ε᾽ΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, anguilla. Eust. vult hoc nomen esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύι χέεσθαι. Etym. autem ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύι ἔχεσθαι. Generaliter enim ἐν τῇ ἰλύι ut scribit Oppian. Il. φ, τάφρον τ᾽ ἐγχελύες τε ϗ ἰχθύες. Aristot. de hist. an. l. 8. ζῶσι γένναι ἐγχέλυες ϗ ἕπτα ἐκ τούτου ἔτη. Reperitur & masc. gen. ἐγχέλυες apud Luc. ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χλοερῶν διολισθάνοντες.

Ἔγχελις, εως, ἡ, idem. unde ἐγχέλεις, in plu. apud Aristoph. Aristot. Luc. Plut. Athen.

Ἐγχέλειος, α, ον, ὁ ἡ, q.d. anguillaris, seu anguillarius: ut ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro. Aristoph. in Acharn.

Ἐγχελεὼν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarium. apud Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἔγχος, εος, τὸ, hasta. Od. ο, ἔλετο δ᾽ ἄλκιμον ἔγχος. Et Il. γ, παρὰ δ᾽ ἔγχε᾽ ἀμαχητὰ πέπηγεν. Volunt gram. dici παρὰ τὸ ἔχειν, i. tenere) ¶ Item, ensis, ξίφος. Soph. ἀμφήκεις λαιᾶσιν ἐμαίετ᾽ ἔγχος. Apud eundem, φερωνυμίαν ἔγχος, metaph. pro βοήθεια.

Ἐγχεάς, sive ἐγχείη, ἡ, idem quod ἔγχος, hasta. Etymol. verò esse vult cuspidem seu ferrum hastæ: Il. γ. Μενελάου ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item pro peritia certandi hasta seu torquendi hastam. ut Il. β, Ἐγχείῃ δ᾽ οὐκέτι φημὶ.

Composita.

Κελαινεγχὴς, atram gestans hastam. Pind.

Χαλκέγχης, ου, ὁ ἡ, ærea hasta utens, vel ferrea. hastam æreâ cuspide præfixam gestans, armatus. Aut etiam, bellicosus. Χαλκεγχέων Τρώων, Eurip.

Ἐγχλωρύζω, &c. vide in Ἐνέχυρον.

Ε᾽ΓΩ᾽, & ἔγωγε Atticè, ego, equidem: pronomen primæ personæ, tum in carmine tum in soluta oratione. Apud poëtas dicitur & ἐγὼν Doricè: ut Iliad. α, τὸ γὸν ἐγὸν ἐρέω. item ἐγώνη itidem Doricè, ut τωὐτὸ pro σὺ. iidem Dores dicunt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ νη. In genitivo ἐμεῦ, & per aphæresin μεῦ. In dativ. ἐμοὶ & μοί. In accus. ἐμὲ & μέ. In duali nominat. & accus. νῶϊ, nos duo, & nos duos. Et νὼ (vel νῶ) per apocopen Ἴσ. Apud Aristoph. in Pluto, Βλέψαι ποιήσω νώ, quidam νῶ accipiunt pro accus. plur. ἡμᾶς, quidam verò pro sing. αὐτὸν genit. & dativo νῶϊν & per contract. νῶν, nostrûm duorum, vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς, nos. genit. ἡμέων, nostrûm. dat. ἡμῖν, nobis. Accus. ἡμᾶς, nos, & Ionicè ἧμέας, Aealicè ἄμμας, & interdum ἄμμες.

Ἐμὸς, ἡ, ὁ, meus. Hom. Xen. & alii. Τὸ ἐμὸν, res meæ. Soph. in El. Dicitur & plur. num. τὰ ἐμά. Interdum τὸ ἐμὸν & τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐγώ. apud Hom. Eurip. & Plat. Τὸ μὸν ἐμὸν, quod quidem ad me pertinet. Plat. in Tim.

Οὐμὸς & τἠμὸν & τἠμὸ per synæresin dicuntur pro ὁ ἐμὸς, & τὸ ἐμὸν, & τὰ ἐμά. Plat. in ep. ἐμὸς λόγος, i. meus. Syn. ἄκυρος τοιοῦτος ὡς ἔχω τἠμῷ, res meæ.

Ναίτερος, nostrûm duorum est. Il. ο, ναίτερον λέχος.

Ἡμέτερος, noster. Xen. Pæd. 4. ἀδὲν γὸ ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς

τοῖς. Apud poëtas ἡμετερόνδε, ſub. οἶκον, pro εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum noſtram. ut Od. ι, Ἐτ᾽ ἡμέτερα (ſub χώρα) patria noſtra. Thuc. l. 6. ¶ Item qui nobiſcum facit, qui à partibus noſtris ſtat. Thuc. l. 4 τὰ τε δὴ χωρία τὸ δυσέμβατον, ἡμέτερον νομίζω. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμᾶς: Gal. Therap. 9. τὸ δ᾽ ἡμέτερον ἐχ ὧδ᾽ ἔχει, i. nos aliter rationem noſtram comparavimus. ſeu noſtra ratio aliter comparata eſt, ut Bud. interp.

Ἡμῶς pro ἡμέτερος, apud poëtas, pro quo ſcribitur ἀμῶς ſeu ἀμὸς Doricè. Theocr. ἀμὸς κεκλήσεθ᾽ ὁ πύκτης.

Ἔδανος, vide in Ἤδυς. Ἔδαφος, &c.
Ἔδεθλον, vide in Ἔζομαι.
Ἔδεσμος, &c. ἐδητύς, &c. vide in Ἔδω.

Ἔ ΔΝΑ, ſeu potius ἔδνα τὰ, dos, munera quę ſponſus ſponſæ dat ſeu ii qui ſponſi nomine eam ambiunt. Il. π, Actoridis Echeclis filiam Ἡγάλεω παῖδα δύμαθ᾽, ἑκὰς πόρε μυρία ἕδνα. Et Od. λ, ac γ, Μνώμονι αὐτῷ ἄλοχον καὶ ἕδνα δώσειν. ☞ Etym. & Euſt. dici volunt παρὰ τὸ ἥδω, quaſi ἥδνα, quod iis exhilaretur & concilietur ſponſa ſponſo. vel παρὰ τὸ ἕζω, quaſi ἕδρανα & ἐνέδρανα τοῦ γάμου.

Ἔδιας, epulum quod acceptis munerib. ſponſalib. paratur. Heſ.

Ἔδι-χίτων, tunica quam primam ſponſa ſponſo dat, tunica jugalis & ſponſalis, vel etiam nuptialis.

Ἐδύειν eſſe dicitur dotem dare uxorem tradendo. in Epigr. πῶς ἐδύνω γυναῖκα; videtur tamen potius eſſe, datis jugalibus donis ducere.

Ἔδνητης ου, ὁ, ſocer, qui filiam elocat addita dote. Etym.

Ἔδνητη. Hſych. quæ ſponſo jam nupta eſt vel deſponſata: nimirum donata ab illo τοῖς ἕδνοις & donis jugalibus.

Ἔδνα, ſive ἔεδνα, pleonaſmo τοῦ ε dicitur pro ἕδνα ſeu ἔδνα. Od. ζ, θ, ο, π, & alibi. Item dos quam pater dat filiæ nubenti. ut Od. α, de parentibus Penelopes, Οἳ γάμον τεύξασι καὶ ἀρτιθύτοισιν ἔεδνα.

Πολλὰ μάλ᾽, ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.

Ἐδνώεις pro ἐδνώσας, dote data elocare. ut Od. β.

Ἐδνωτύειν pro ἐδνωτᾶν: ut Il. ν, ἐπεὶ ἔστοι ἐεδνωτύειν ἠκαχοί ἐμμι.

Compoſita.

Ἄεδνος. Heſych. exp. ἄφερνος, item πολύφερνος, i. dotis expers. & multa dote beatus. Nam ἀ in compoſitione & στερητικὸν eſt & ἐπιτατικόν.

Ἄεδνωτος, indotatus, propriè de ſponſa aut uxore quæ à ſponſo ſeu marito nihil accepit. Exp. etiam, innuptus: quia nimirum ſponſi & mariti ſolebant ἐδνώσασθαι ſuas γυναῖκας.

Ἀνάεδνος idem quod ἄεδνος, dote carens, indotata. Sic dicitur ſponſa & reſpectu ſponſi à quo ſponſalium munerum nihil accepit: & parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione, ut ἄφερνος & ἄωτος. ut Il. ι, ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος. Et Il. ν, Ἠ ῥα τεῷ Πριάμοιο θυγατρῶν ἕεδνα ἀείρω Καὶ ἀνάεδνον, petebat ſine dote ſibi dari.

Ἔδος, Ἔδρα, &c. vide in Ἔζομαι.

Ἔ ΔΩ, (præt. ἐδήδοκα, cætera tempora non ſunt in uſu) edo, comedo. Il. μ, ἔδ᾽ ὅσα τε πίονα μῆλα. Alexis apud Athen. l. 12. κἀνδρῶνι ὧν ἐδήδοκα. ¶ Impropriè de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus. Od. φ, Μὴ κέρα ἴπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et metaph. edi dicuntur κήδεσι, θυμός, & hujuſmodi. Od. ξ, Ἄλλοι δ᾽ ἡμέτερον κῆρ ἅλεται ἤπονον ἔδμεν. Od. ι, Κέρμεθ᾽ ὁμῶς κἠμοί τε καὶ ἄλλοισι θυμὸν ἔδοντες.

Ἔδμα, edor, comedor. Od. χ, Ὅσσα δὲ σὺν πόσει τῷδε καὶ ἐδήδοτον σὺν ἀοιδοῖσι. Et ἐδηδεσμένον apud Paulum. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2. ἐάν τις αὐτὰ ἔδηται, ſi quis eis veſcatur. Et Il. χ, Αἰόλαι δύλαι ἔδονται. Et Il. ω, Σὺ δ᾽ ἔδεαι κραδίην. Item pro ἐδέσμαι, edam. ut φάγομαι, πίομαι, Atticè. Ariſtoph. σὺν ὄφει τῶν γ᾽ ἐμῶν ἔδῃ, non de meis comedes. Sic Pla. de rep. ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. præt. méd. ἐδηδα, unde partic. ἐδηδώς.

Ἔδεσμα, τὸ, edulium, cibus. Iſoc.

Ἐδεστὴς, οῦ, ὁ, comeſtor, ἐδεστὴ κρεῶν ὠμῶν, carnib. rudis veſcéres.

Ἐδεστὸς, ὴ, όν, edulis, eſculentus. Bud. ex Ariſtot. Et ἐδεστά, plur. num. edulia, eſculenta.

Ἔδαρ, ατος, τὸ, idem quod ἔδεσμα. Et ſæpius εἶδαρ, per epentheſin τοῦ ι, metri cauſa pro eodem. apud Hom. ſæpe, ut Il. ν, & Odyſſ. α, ι, μ.

Ἐδεσματος, ου, ὁ, apud Perſas eſt ὠμοφαγύστης, præguſtator. poſtmodum verò ſic vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης Ἀθηναίας καὶ παραστάδης, ut Euſt. & Suid. tradunt ſeu ἐπιμελητὴς ὀψάπων, ut Heſych. Vide & Ammon.

Ἐδηδών, όνος, ἡ, phagedæna, ſerpigo. ab exedenda carne.

Ἐδητὸς, ὑ ος, ὁ, cibus. quod comeditur. Odyſſ. δ, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,

Ἐδήτια, τὰ, convivia publica. Plut. in Lycurgo.

Ἐδωδὴ, ἡ, cibus. quod comeditur, eſus, Plat. l. 1. de rep. σὺ τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσῃ παλεοντεκτεῖν. Apud Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ, exp. eſus viperarum, i quum eduntur viperæ.

Ἐδώδιμος, ε, ὁ ἡ, qui eſui eſt. edulis, eſculentus. Thuc. l. 7. & Dioſc. l. 3. c. 66.

Ἐδώδης, edax. Hippoc. de vuln. in cap.

Ὄδος, Ἔσθω ſeu ἐσθίω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνηδών, όνος, ἡ, aſpis. ſic dicta παρὰ τὸ αὐτὴν ἔδειν.

Ἀπέδω, abedo. unde in paſſ. οἱ τῆσι πληγαῖς ἀπηδεσθη τὸ ῥάμφος, Euſt. ex Plat. Sophiſta.

Ἐξέδω, exedo.

Θεσπήδης, ες, ὁ ἡ, corroſus & exeſus à tineis, apud Theophr. Dicitur pro eodem & ῥιπηδίζειν apud Theophr. Luc. Syn.

Dec. Ἀθεσπήδης, à vermiculis non arroſus ſeu exeſus. vel etiam qui à vermibus non arroditur. Theophr. hiſt. pl. l. 5.

Κατέδω, comedo. κατεδηδοκὼς τὰ παιχθέντα apud Poll. Et Il. ξ, θυμὸν κατέδων.

Decomp. Προκατέδω, ante comedo.

Περικατέδω, inſuper comedo. Apud Athen. l. 12.

Περιέδω, corrodo, circumquaq; adedo.

Προέδω, antè edo. unde προεδεσθίειν, q. præeſitare.

Ὠμήστης, ου, ὁ, crudivorus. qui crudis veſcitur. Dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. Il. λ, ἀλλ᾽ οἰωνοὶ Ὠμησὶ ἐρύουσι. In Epigr. l. 2. ὠμήστης θὴρ. Et αἱ ὠμήστης ἀπολλ. Arg. 2. Item ſævus & immitis. Il. ω, Ὠμήστης καὶ ἄπιστος ἀνήρ, crudelis & infidus homo.

Ἐλεδώνη, Μέλδω, Μελεδαίνω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἔεδνα, &c. vide in Ἔδνα. Sic Ἐείδω, vide in Εἴδω. Ἐείκω in Εἴκω. Ἐείκω in Ϝίκω. Ἐέλδομαι in Ἔλδομαι. Ἐέλπομαι in Ἔλπομαι. Ἐέργω in Εἴργω. Ἐέργω in Ἔργω. Ἐέρση in Ἔρση. Ἐές in Εἰς, seu Ϝύ.

Ἔ ΖΟΜΑΙ, f. ἑδέσομαι, ſedeo. Il. β, Ἔ ζεσθ᾽ ὀρθοὶ ἕδρης. Od. γ, Ἔ ξέμεν ἔζον. Θρῆκες κλισμούς τε θρόνους τε. Ἔ ζω, autem ſig. ſedere facio ſeu colloco, pono. Hom. ἕσσαν λόχον. Herodot. ἕστε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in ſolium poſuit. ☞ Ab ἔω colloco.

Ἕδρα, ἡ, ſella, ſedes. Xen. Pæd. 6. ἐκπηδήσους ἐκ τῆς ἕδρας. Apud eundem de re equ. ἕδρα ἵππου. ¶ Item ſella ſeu ſedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Pæd. 8. τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς καὶ ἕδραις καὶ πόσοις τιμᾶς ἐμέραμεν. ¶ Item, ſedes, i. οἰκεῖον ἦπαρ. Hippoc. ἐν τῷ μοχλικῷ. ¶ Item ſedes, i. domicilium. apud Soph. in Trach. Et apud eundem ἕδραι ναύλοχοι, navales ſtationes. ¶ Item, baſis & ſedimentum. Plut. in Dem. ¶ Item, apud medicos (ut & ſedes apud Lat.) dicitur meatus ventris inferior continendis tranſmittendisq; excrementis deſtinatus. Bud. ex Dioſc. ¶ Apud Hippoc. lib. de vuln. cap. eſt oſſis fracturæ ſpecies ejuſmodi ut in eo teli veſtigium remaneat atq; appareat quà telum impactum fuit. ¶ Item conſeſſus. Od. γ, Ἕζον δ᾽ ἐς Πυλίαν ἀνδρῶν ἀρηγόνα τε καὶ ἕδρας, i. συνέδρια. ¶ Item, ſeſſio, ſeſſitatio. Athen. l. 14. Οὐχ ἕδρας ἔργον ἐσθ᾽ ἀμιλλητοῦ. Sic & apud Thuc. l. 5.

Ἑδρᾶος, α, ὁ, ſedentarius, ſellularius, ſeſſilis. Xen. de rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. Item ſtabilis. ut apud Euripid. κρήνης ἑδραία, ſtabilis ſedeto. & ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia ſtabilem vitam agentia: quibus opponuntur νομαδικά.

Ἑδραίως, q. d. ſeſſim. apud Hippoc. Item ſtabiliter, firmiter. Herodian l. 3.

Ἑδραιόω, ῶ, ſtabilio firmo. Bud. ex Luc. Ἑδραίωμα, baſis, fundamentum, fulcimentum, firmamentum.

Ἑδραίζω, f. άσω, ſtabilio, firmo, fundo. Damaſc. ὁ ἑδραίσας τὴν γῆν ἐπ᾽ ἀδένος.

Ἔδρασμα, firmamentum, fundamentum.

Ἔδρανον, ου, τὸ, ſedes, Soph. Item ἔδρασμα, baſis. ex Epigr.

Ἐδρανὸς, ὴ, όν, ſtabilis, Ἐδρανῶς, ſtabiliter, apud Euſt.

Ἐδρήεις, εντος, ὁ, ſeſſilis, ſtabilis. Heſych.

Ἐδρικὸς, ὴ, όν, ad ſedem pertinens, ut ἑδρικὰ φάρμακα apud medicos, pharmaca ſedi accommoda. & ἑδρικὸν ἕλκη apud Aegin. ſedis hulcera. hulcera ſedem infeſtantia.

Ἑδράομαι, ῶμαι, ſedeo, ſedem habeo. Heſiod. in Theog.

Ἕδρον, ου, τὸ, conſeſſus. Heſych.

Ἔδος, ους, τὸ, ſedes, ſella. ut ἀσφαλὲς ἕδος, Od. ζ. & Plut. in Pericle. ¶ Item, ſolum, ἔδαφος. Euſt. ¶ Item ἕδασμα, Suid. i. baſis, firmamentum. ut πανύπερθε ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα, apud Heſiod. in Theog. ¶ Item delubrum, ædes ſeu ædicula. locus in quo eorum ſimulacra collocantur, apud Iſoc. τὰ τῶν θεῶν ἕδη. ¶ Item, ipſum ſimulacrum. Pult. in Solon. ἐξάψαντες ἐξ ἕδους κρόκιλον. ¶ Item (ſicut & ἕδρα & καθέδρα) mora. Interdum cunctatio, & q. d. ſeſſitatio aut deſidia. Soph. in Ajace, Χωρεῖ μὲν, ἐγκωμεῖ δ᾽ ὑπ᾽ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodot. l. 1. ἐφ᾽ ἑδρὴν εἶναι σφαπῇ μὴ ἔργον.

Ἔδελθον, ου, τὸ, idem quod ἕδασμα: item ἔδαφος.

Ἐδώλιον, ου, τὸ, ſedes. καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. ¶ Ἐδώλια peculiariter in navi dicuntur fori, i. tabulata in quibus remiges ſedent, tranſtra & juga à Lat. appellantur. Soph. in Ajac. ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἀχαιοῖσιν ἤδη ναυπηγῆς ἐδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος. Sic & Herodot. l. 1. Et Ariſtot mechanic. q. 7. ¶ In theatro etiam ἐδώλια vocantur ſubſellia è quibus ſpectatur. Poll.

Ἐδωλιάζω, f. άσω, ſedeo. Suid. Poll. l. 4.

Ἔδαφος, ους, τὸ, ſolum. Aeſch. contra Cteſ. ἐπὶ τὸ τῆς παιχθίδος ἐδάφους. ¶ In domo ſignificat pavimentum. ut apud Athen. lib. 12. ¶ Quandoq; pro fundo capitur. Ariſtot. l. 4. an. περὶ τὸ ἔδαφος τῆς θαλάττης, in fundo maris.

Ἐδαφίζω,

Ἐδαφίζω, f. ίσω, solo æquo. Item solo allido, seu simpl. allido. Syn. epist 57 μᾶλλον δὲ ὅσα ἐδαφιεῖ τὰ νήπια ὠμῶν πρὸς τὴν πέτραν. ¶ Item, pavio, pavimento. Theophr. 3. de caus. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς.

Ἔδαφιον, ου, τὸ, diminut. ab ἔδαφος. Eust.

Ἀπέδαν, ἐκ παιδὸς quomodo ex ἔδαφος facta sint vide suis locis.

Ἔδνα, ἰζω, ᾶ, ὁρῶ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primum ex ἕζομαι.

Ἀνίζω, sublatum sedere facio, sublatum colloco & pono. Il. ν.

Ἑς Νῆρον δ' ἀνέσαντες ἄγον ἑκατόμβοιον ἱερὸν.

Ἐφίζομαι, insideo, Iliad. γ, Δευδρεὺς ἐφεζόμενος. Item incubo. Bud. ex Theophyl.

Ἐφέδρα, &c. vide in sequenti classe compositorum ex ἕδρα.

Ἐφεδρὸς, τὸ, humile, Hesych.

Καθέζομαι, sedeo, idem quod ἕζομαι Plat. pol. 1. καθεζόμενα ἓν παρ' αὐτόν. ¶ Item, de exercitu dicitur pro, sedes suas locare, castrametari, Thuc 2 ἢ καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ, στρατοπεδεύσασθε ἐποιήσαντο.

Καθεσμὸς, ὁ, consessus, sedes. Aristoph. in Vesp.

Κάθεσις, sedes & domicilium, Hesych.

Καθέδρα, &c. vide in comp. ex ἕδρα.

Decomp. Ἀνθεζόμαι, ex adverso sedeo, seu consideo, oppositus alicui sedeo. Item ex adverso castra habeo, è regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo. Exp. etiam, ex adverso aciem instruo. apud Thuc.

Ἐγκαθέζομαι, insideo. Thuc. l. 3. ἐγκαθεζόμενοι ἐδήουν τὴν γῆν.

Ἐπικαθέζομαι, consido. Aristoph in Plut.

Παρακαθέζομαι, assideo à latere consideo. Plat. in Char.

Περικαθέζομαι, circumsideo, obsideo. idem quod περικαθῆμαι.

Προκαθέζομαι, præsideo. Cum genit. apud Greg. unde οἱ προκαθεζόμενες ὅλων, episcopi qui populo præsident apud eundem.

Προσκαθέζομαι, assideo. unde προσκαθέδησις apud Aesch. exp. assidebit. Metaph. apud Dem. in Olynth. de Philippo dicitur προσκαθέζεσθαι τοῖς προγόνοις, assidue incumbere antiquitati. Item obsideo, hostiliter consido. Thuc. 1. προσκαθεζόμενοι τὴν πόλιν, stativa habentes ad urbem.

Συγκαθέζομαι, consideo.

Παρεζόμαι, assideo, juxta seu à latere sedeo. Il. α, de Thetide. Ἥ ῥ' ἐρίη γὰρ σοί γε παρέζετο ἠλάσκοντι.

Πάρεδρος, &c. vide in seqq. comp. ex ἕδρα.

Πέζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἕδος.

Ἄφεδρος, ὁ, ἡ, purgatio menstrua mulierum, menses muliebres. Dioscor. l. 2. c. 85.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, latrina. Matt. 15 Dictum vocabulum à, seorsim sedendo.

Ἀφεδρόω, ῶ, f. ώσω, in sella sedeo. Hesych.

Ἀφεδρεία, ἡ, idem quod ἄφεδρος, apud Suid.

Δίεδρος, ος, ὁ, ἡ, dissidens. cui contrarium συνέδρος. Erat autem verbum augurale. Aristot hist. an. 9. Exponitur etiam substantivè Λεξ. φαν. ἡ λαμπὰς καθέδρα. apud Hesych. Citat Bud. ex Athen. l. 5.

Διεδρία, dissidium Aristot. hist. an. l. 9.

Δίεδρον, ου, τὸ, bitellium, sellæ genus. Δίεδρον, ου, τὸ, sellula. Suid.

Δωδεκαέδρος, ος, ὁ, ἡ, duodenos in situs sessilis. Plut. de placit. phil. l. 2. c. 6.

Εἰκοσάεδρος, qui vicenorum sessuum est. Plut. loco citato.

Ἔνεδρα, ἡ, insidiæ. Thuc. l. 3. οἱ ὑπὸ τῶν ἐνέδρων, qui in insidiis subsidenr. Idem lib. 23. dicit ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, insidias tendere, struere, collocare, ponere.

Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem, Act. c. 23. Item insidiosum.

Ἐνεδρεία, idem quod ἐνέδρα, insidiæ: Hippoc. ep. ad Demag.

Ἔνεδρος, ος, ὁ, ἡ, incola, inquilinus. Soph. in Philoct.

Ἐνεδρόω, insidior. Plut. in Fab. ἐνεδρόων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, insidias ei tendens. Et passi apud Xen. τὰ τῶν ζώων ὑπὸ τῶν ἐνεδρούντων quibusdam animalibus potu insidiæ struuntur,

Dec. Ἀντενέδρα, mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb.

Ἀντενεδρόω, insidias molior modò huic, modò illi. ut apud Hippoc. ep. ad Demag. αὐτοὶ ἐνεδρόωσι βασιλέας.

Ἕξεδρα, ἡ, exhedra. propriè (ut scribit Camer.) in ædificiis ædes addita porticibus. Bud. annot. exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum; i. claustris, vulgo capitula dicuntur. Exhedram enim à sedium frequentia & sessitandi commodicare nomen accepisse. Apud Cic. autem pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat. Plut. in Brut. τῆς ὑ βυλῆς εἰς τὰ ἐξέδρα περιελθόσης.

Ἐξέδριον, diminut. apud Cic. in ep. ad M. Fab. Gall.

Ἔξεδρος, ος, ὁ, ἡ, cui opp. ἔνεδρος, qui in sede & domicilio suo non est. à sede & domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph. in Philoct. οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔνδικος ὠνὴρ Eurip ἔξεδροι χθονὸς, extorres. Apud eundem metaph. ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Apud Aristoph. ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων, est vocabulum augurale, ut δίεδρος & συνέδρος.

Προεξεδρεία, alt. pro, prætorium.

Εὔεδρος, cui facilè insidetur. ut δίεδρος ἵππος, Xen.

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. insessio. Plat. pol. 1. ¶ Item, herba quam & Caucum appellant, sic dicta quòd arboribus insideat.

Ἐφέδρωμα, τὸ, natium prominentiæ super quibus sedetur. Cel. Rhod. l. 2. c. 46.

Ἐφεδρίζω, insideo. Peculiariter verò, insideo tergo alicujus quod fiebat in ludo, qui & ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, & ἐφεδρισμός. Vide Poll. & Hesych. Ἐφεδριστῆρες qui in illo ludo devicti manibus à tergo junctis insistentes portabantur.

Ἐφεδρὸς, insidens. ut Soph. in Philoct. matrem deûm ἔφεδρον θηροκτόνων λεόντων appellat, insidentem tergo leonum. Sic de exercitu in terram exposito. apud Eurip. ἐφεδρὸς γῆς στρατὸς. Et ἐφεδρὸς τοῖς ἵπποις pro ἔππος. ¶ Hesych. est etiam χρηστοτέχνης. ¶ Item, subsessor, insidiator. item qui eventum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Camer. Aristoph. in Ran. ἐφεδρὸς καθεδεῖται. Item ex Polyb. captator & observator occasionis. Item pro subsidiario & succenturiato subsessore apud Synes. ¶ Item, adversarius. Apud Eurip. in Phœniss. ἐφέδρους Ἀργείας ὁδοὺς, adversantes Argivo exercitui. ¶ Item successor, Herodot. in Terps. Interdum & substitutum significat.

Ἐφεδρεύω, insideo. Item subsideo, subsidens insidior. Et generaliter *pro* insidior. Plut. Ἀνίκα πᾶσιν ἐφεδρεύοι τὸς Herodian. ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, insidias suspectabant. Item victori immineo ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. Item immineo in calamitatem alterius. Et ἐφεδρεύειν τοῖς πόνοις καιροῖς. Bud. ex Polyb. captare occasiones ex locis & temporibus. ¶ Item, subsidio sum. unde ἐφεδρεύοντες dicuntur etiam triarii in postrema acie collocati, ex Bud. in annot.

Ἐφεδρεία, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus. ut ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφεδρεία, Aristot. Et etiam subsidium, præsidium. Polyb. 1. βελόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τῶν. Et ἐφεδρείας ἔχοντες πεζὸν. lib. 2 subsidii loco.

Dec. Παρεφεδρεύω σοι sum in statione ad te protegendum. Plut.

Καθέδρα, ἡ, sedes. sella. sedile. Xen. in Cyn. ἐπὶ τὰς καθέδρας ἔβαλλε. Herodian. lib. 1. ἃ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ περιφέρεια; ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, non in sella ipsa fastigium dignitatis sed in operibus situm. Accipitur etiam (ut ἕδρα) pro mora. Thuc. l. 2. ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον τῇ καθέδρᾳ ἔσχεν. ¶ Dicuntur etiam καθέδραι, dies luctus. Hesych.

Decomp. Προκαθεδρεία, ἡ, primus locus in consessu. prima sedes. Luc. 11.

Συγκαθεδρος, ου, ὁ, ἡ, assessor.

Ὀκταέδρος, qui octenorum sessuum est. Plut. de plac. Phil. l. 2. c. 6.

Πάρεδρος, assessor. ἡ πάρεδρος τῷ θεῷ μισιπόνηρος δίκη, Phil. de vita M. l. 2. Item πάρεδροι peculiari signif. assessores qui dabantur ἄρχοντι, Dem. in Mid. Vide Poll. l. dem postea συγκαθεδροι dicti fuerunt. Exp. & consiliarius, item auxiliarius & assecla. Πάρεδρον virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. annot. Cæl. Rhod.

Παρεδρία, assessio. Item dignitas eorũ qui πάρεδροι vocabãtur.

Παρεδρεύω, assideo. Item assiduus sum aliqua in re.

Παρεδρεύομαι, ῶμαι, assideo. Item voce activa παρεδρεύων. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Εὐπάρεδρος, qui constanter assidet. Item qui assiduus est aliquo in negotio. Hesych. Suid.

Συμπαρεδρεύω, idem quod παρεδρεύω.

Πλανησιέδρος, incertis sedibus errans, vagus. Sic Aristot. l. 1. animal vocat mobile.

Πολυέδρος, multas sedes habens.

Προέδρα, prima sedes, primum subsellium. Poll.

Πρόεδρος, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, præses, præsul, antistes. Et πρόεδροι, magistratus.

Προεδρία, (q. d præsidentia) sedis vel loci prærogativa. Herodian. l. 1. τὴν περὶ τὰς πανηγύρεις τῇ βασιλίδι γυναικὶ. Plut. περὶ ἀδυσωπίας; Ἡ τὸν φιλόπονον πόθος ἐπιζῆσαι τ' περὶ προεδρίας. Apud Aeschin. εἰς προεδρίαν καλεῖν & εἰς προεδρίαν ἥκειν; sedibus primis vel honoribus primis dignari.

Προεδρεύω, præsideo, sum præses. Cum genit. ut οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς. apud Dem. præsides senatus.

Προεδρεία, ipse actus præsidendi.

Παρέδρος, assessor. Item assiduus in aliqua re. seu assiduè occupatus. Hesych.

Προσεδρεία, perseverantia, qualis est ejus qui alicui semper assidet. Apud Syn. de insom. & in epist. exp. assiduitas. Apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio. vel simpl. obsidio.

Προσεδρεύω, assideo. Chrysost. προσεδρεύω τῷ δικαστηρίῳ. Item assiduus sum; assiduè incumbo. Aristot. pol. 8. προσεδρεύουσι τοῖς φιλοπονίαις. Ex eorundem pol. 2. πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. Item obsideo; Polyb. Item insidior. Chrysost. de sacerd.

Decomp. Εὐπροσέδρος, constanter assidens, & quasi à latere alicuius nunquam discedens. Item assiduus in aliquo negotio, ut εὐπάρεδρος. 1 Cor. 7.

Σωϊδεα, exp. statio. στάσις. Xen. τῆς σωϊδέας ἀπεχωρεῖν.

Σωϊδέδρος, consessor. Herodian. l. 1. σωϊδεδρός ἐστι θεῶν, consessor est deorum. Exp. & assessor apud Philostr. Apud Aeschin. σωϊδεδροι, exp. qui concilium celebrant. Apud Herodian. exp. etiam, consiliarius. Apud Soph. in Ajace, σωϊδέδρου κύκλου exp. coronæ

confidentium principum. Est & verbum augurale, ut διεδρᾶν & διεδρία, Συνεδρία, consessus.

Συνέδριον, consessus, consilium. Præcipuè autem ita vocatur consessus judicum. Vnde Aesch. sic appellat Areopagum. Exp. & collegium, apud eundem. Exp. & curia. ¶ Item, locus in quem conveniunt senatores. ut apud Herodian. συνῆλθον ἂν οἱ ἐς τὸ συνήθης συνέδριον, ἀλλ' ἐς τὸ Διὸς τὸ Καπετωλίου. Sic & apud Aristot de mundo.

Συνεδρεύω, confideo. A' Bud. exp. etiam, assideo in consessu. Item sum ejusdem curiæ, sum collega, sum ejusdem ordinis. Item consilia agito, consulto, apud Polyb.

Συνεδριάζω, consilium agito, vel sum in eodem conventiculo. ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo. Apoll. Rhod.

Ὑφεδρεία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo.

Σκηλοπένδρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἕδαφος.

Ἀνεδαφίστος, ος, ον, ὁ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus aut allisus non est.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo & everto. in Orac. Sibyll.

Κατεδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Περιεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

Alius formæ composita, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπὸς, ός, ὁ, (tanquam ἀλλόδαφος. Nam Eust. exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλης ἐδάφους, vel ὁ ἀπ' ἄλλοθεν ἐδεδιφώς) qui est ex alio solo non ex nostro. qui est ex solo peregrino. peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Idem de cæteris compositis similiter cadentibus dicendum, ἡμεδαπὸς, ὑμεδαπὸς, παυδαπὸς, ποδαπὸς, πηλεδαπὸς, &c. i. τῆς ἡμετέρας, ὑμετέρας, ὡσαυτὸς, πύξ, πῆλε τῆς ἐδάφους. Vide & in comp. ex Δάπεδον.

Ἔ Θ ΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries. cui videlicet φιλόκομαι de more curam impendunt. (✠ ab ἐθείρω, de quo in Ἔθος.) Il. π. μιαιφόνων ἔθειρα Αἵματι καὶ κονίῃσιν. Dicitur & de juba equorum. Il. θ. v. 41. Sic & in Epigr. ἐθείρης βόστρυχος.

Ἐθειρόδες pro ἔθειραι. Od. π.

Ἐθειρόω, comam colo, comam comptam habeo, comam nutrio & como. apud Theocr. idyll. 1. πᾶς δέ οἱ αὐδῆς καλὸν ἐθειρόωντες.

Ἐθείρομαι, idem. Hesych.

Composita.

Ἀγλαοέθειρος, splendidam comam habens.

Καλλιέθειρος, pulchricoma.

Λυσιέθειρος, capillos solutos habens, seu passos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

Ἔ Θ Ε Λ Ω, ſ. ήσω, volo. Od. γ. τὼ δ' ἐθέλων ἐθέλοντε ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε. Xen. Hell. 6. ἐδίεις ἀθελήκει μάχεσθαι. Idem Pæd. 5. οὐδὲν δέ πω ἐθέλησεν. Plat. de leg. ἐθέλω ἀρκούς, lubenter pareo. Idem in Phæd. λέγε· ἐθέλω, lubet dicere. Item volo, i. statuo, censeo, Herodian l. 8. de Beli, σέβεσθαί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθελοντες. ¶ Item Atticè possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ, ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδέ μιν ἔθελε σωσέμεν, ἀλλ' ἴσχεθε, Plato. τὰ χωρία ἀδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Pausan. in Laconic. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ σὺν ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρίνας τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi, ut Bud. interpr.

Ἐθελημός, ῆ, ὁ voluntarius, lubēs. Apoll. Arg. 2. & Hesiod. in Erg.

Ἐθελημῶς, voluntariè, ultrò, libenter. Scribitur & ἐθελήμως sicut & ἐθελημός.

Ἐθελήμων, ων, ον, ὁ ἡ, idem quod ἐθελημός. Plat. in Crat.

Ἐθελοντὴς, ῆ, ὁ. voluntarius ultroneus, lubens. Thuc. lib. 1. & 2. & Dem. pro cor. Ἐθελοντὴς, ἰδ ος, ἡ, voluntaria, lubens, ultronea. Syn. de insomn.

Ἐθελόντης, idem quod ἐθελοντὴς, apud Suid.

Ἐθελοντήρ, ῆρος, ὁ, idem apud poëtas. ut Od. β. v. 292.

Ἐθελοντηδὸν, adverb. ultrò, sponte, lubenter. apud Herodot. l. 1.

Ἐθελοντηδόν, pro eodem. Thucyd. l. 8. & Polyb.

Ἐθελοντὴ, pro eodem, apud Suid. Vtitur Plut. in Pericle.

Ἐθελόσπορος, ος, ὁ, idem quod ἐθελοντὴς. Xen. Pæd. 4. & 6.

Ἐθελούσιος, ultro, sponte.

Θέλω, fut. ήσω. volo, idem quod ἐθέλω. Xen. θέλε κελεύειν. Dem. θέλω λαμβάνειν. Ponitur & Atticè *pro*, possum, ut ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis: apud Plat. in Phæd. Sic etiam apud Eurip. ponitur *pro*, solet seu assolet.

Θέλημα, τὸ, voluntas, id quod volumus. Matth. 7.

Θελήμος, ος, ὁ, idem quod ἐθέλημος. (Apoll. Arg. 2.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius. spontaneus.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas, i. ipsa volendi actio, Hebr. 2.

Θελητὸς, ός, ὁ, cupitus. à voluntate nostra expeditus. 1 Reg. 15.

Θελητὴς, ός, ὁ, qui vult. Hesych.

Λᾶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐθλὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἐθέλω.

Ἀνεθέλητος, involuntarius, invitus. Exp. passi. etiam, improvisus, inexpectatus: utpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste & adversum accidit. ut ἀνεθέλητος συμφορή.

Συνεθέλω, simul volo. Xenoph. τοῦτο δὴ πάντες θεῶν συνεθελόντων γέγνοιτ' ἄν.

Ἄεθλος. quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex θέλω.

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius. Epigr. l. 2. Αὐτοθελὴς ἤδιτος ἀεὶ πότος.

Ἑτεροθελὴς, aliud volens. Damasc.

Κακοθελὴς, malevolus. Theophil. in instit.

Συνθέλω, simul volo. Aristot. ethic. 9. δύνοι γὰρ αὐτοὶ γένοντται καὶ συνθέλωσι.

Ἔθειν vide in Ἔω. Ἔθίζω, &c. vide in Ἔθος.

Ἔ Θ Ν Ο Σ, εος, τὸ, gens, natio. Thuc. 1. κατὰ ἔθνη καὶ κατ' ἄνδρας ἄσυ. Aesch. in Ctes. ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Item metaph. (ut Lat. genus & natio) pro ordine & societate ac genere hominū. ut τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Arist. Ἐκδημικὸν καὶ ξενικὸν ἔθνος, Plat. Sic & apud Hom. Il. ρ, ἔθνος ἑτοίμων. Et Od. λ, ἔθνεα νεκρῶν, Ἔθνεα de brutis etiam dicitur. ut & Lat. gens & gentes, ut apud Hom. ἔθνεα γυναικῶν, & γερόντων, & κύκνων, & μελιστῶν. ¶ Item ἔθνος pro γένος, i. sexus. Xen. in Oecon. ὥστε σὺν αὐτῇ ἔχοις διελεῖν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν τούτων πλεονεκτεῖ. ✠ Ab ἔθος autem deducit Etym. cui & Eust. subscribit.

Ἐθνικὸς, ad gentem aliquam seu gentes pertinens, vel genti alicui seu nationi peculiaris. ut ap. Herm. log. ἐθνικὴ λέξις. A' gram. vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, à gentis vel urbis appellatione deductum. ¶ Apud Eccl. scriptores signif. à Christiana religione alienus, prophanus.

Ἐθνικῶς more gentilium, more gentico.

Composita.

Ἀλλόθνης, ές, ὁ ἡ, alienigena, peregrinus.

Ὁμοεθνὴς, ejusdem gentis seu nationis. Aristot. rhet. l. 1.

Ὁμόεθνος, idem. Suid.

Ἔ Θ Ο Σ, εος, τὸ mos consuetudo. Isoc. ἔθος ἡδέως ἔπηκε τοῖς τυράννοις. Thuc. οὐ ἔθει εἶναι, in more esse. Dem. πωλεῖν τάττων τῶν ἐθῶν.

Ἐθὰς, άδος, ὁ ἡ assuetus, consuetus. Thuc. lib. 2. ἐθὰς γηράσκω. Plut. in Oth. ἔτι κάμνοντες ἐθάδες ὄντες, assueti laboribus. Idem ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων, multis laboribus assueti.

Ἐθήμων, ων, ον, ὁ ἡ, assuetus, consuetus. solitus.

Ἐθημοσύνη, ἡ, consuetudo, assuetudo. Suid.

Ἔθιμος, ος, ὁ, consuetus. assuetus. Suid.

Ἔθω, ex consuetudine facio. Il. π. Præt. med. εἴωθα, consuevi, soleo. ut εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. A' quo partic. εἰωθὼς, consuetus, solitus, ap. Plat. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more. παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem.

Εἰωθότως, consuetè, more solito.

Ἐθίζω, assuefacio. Luc. in Anach. τοὺς τὸν πόντον τὸν μικρὸν ἐθίζοντες. Isocrat. in Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι ταῖς τοιαύταις παραμυθίαις ἀφορμίζεσθαι. Item neutr. assuesco, soleo, apud Alex. Aphrod.

Ἐθίζομαι, assuefio. Cum infin. apud Xen. Pæd. 3. Idem Pæd. 1. dixit, σὺν τούτῳ ἔθει ἐνιδόντες. Et ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plat.

Ἐθισμὸς ὁ, assuefactio. item consuetudo. Et pro instituto, apud Plut. Ἔθισμα. idem Xen.

Ἐθιστὸς, qui consuetudine acquiri potest. Aristot. eth. 1.

Ἐθάω, de more aliquid facio. aliquid facere solo.

Ἦθος, Ἔθνος, Ἔτης, Ἔτις, Ἔθεν, quomodo huc pertineant singula, vide suo loco.

Composita.

Ἀπεθίζω, desuefacio, à consuetudine deterreo, consuetudinem tollo. Aeschin. contra Timarch. ἀλλὰ ταῖς τιμωρίαις τούτοις ἀπεθίζειν χρή.

Ἐνεθίζω, insuefacio, assuefacio. Herodia. ὑμᾶς χρὴ χρόνῳ ἀεὶ ἐνεθισμένους.

Κατεθίζω, consuefacio, item ex more facio. Polyb. l. 4. κατὰ τὰς τῶν θυσίας πάσας καὶ συνῳδὰς ὁμοίως αὐδράσι καὶ γυναιξὶ καθίδρυσαν.

Προεθίζω, prius assuefacio.

Προσεθίζω, assuefacio. Xenop. in Apol. Socr. κατεσκεύασε καὶ διετέλεσε προσεθίζων. Idem Pæd. 8. ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτὰς θεραπεύειν.

Συνεθίζω, consuefacio. Aesch. contra Ctes. καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ αὐτοπλέγειν. Isocr. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὁμοίως, consuescere eadem sentire.

Συνεθισμὸς, consuefacio, assuefacio. Bud. ex Ammon.

Εἰ, si. Cum indicativo, Xen. εἰ καλὴ ἔδοξε, si pulchra visa es. Cum Optat. εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον, si quem nancisci rentur, occiderunt, Thuc. Cum Subjunct. εἴ τις ἐπ' αὐτὸν ἴῃ βοηθήσων. Aeschin. Sequente αὖ, jungitur interdum præterito imperfecto: ut Plut. in Alex. vita & in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἐλαβον αὖ τοῦτο, si Alexander essem, ista accepissem. Interdum Aoristo jungitur. ut apud Plat. in Apol. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Interdum utraque particula (εἰ & αὖ) ponitur cum Optat. ut Dem. Olynth. 2. εἴ τις αἰρεσίν μοι δοίη, τοῦ τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχοιμ' αὖ ἐλοίμην. Jungitur variis particulis. Dicitur enim εἰ μὴν, εἰ ἄρα, εἰ ἆρ', εἰ δή, si quidem, si modo, εἰ που, si fortè, vel vel si quo pacto. εἰ γε, etsi,

etſi.etiamſi.ἐὰ μή,niſi,ἐὰ ϑὴ μή, ſin minus. alioqui. Aliquando tamen ἐὰ μὴ exp.ſi non,interjecto verbo inter ἐὰ & μή.¶ Interdum ἀ verti debet,an. ut Luc. πῶϛ μὲν ἀμείμνονα. Et Xen. ἐπηρώτα ἀ ἐλέξε. Item pro ὅπ,quòd. Dem. ἔχαιρον ἀ ϖϖοτε χή ¶ Item pro αἴϑε, utinam. Od.γ, Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσῶνδε θεοὶ δώωμιν ἀμεμφέϛεν. Luc. in Caucaſo,ἀ γὰρ ἠθέλοϛε ταῦϑ᾽.

Εἶπε, ſive. Ariſtoph. in Nub. καί μοι χὠ ξύμβολ᾽ ἔτ᾽ αὐτὰϛ γε-φλῶ διωκάϑω γραψάμενο᾽, εἴ θ᾽ ὅ,τι ποτὲ δρᾷ. Interdum dicitur ἔπε, & in altero membro ἔπε καί. Nonnunquam additur ἔν, quod abundat. Plat. in Apol. ἔτ᾽ ἔν ἀληθὲϛ, ἔτ᾽ ἔν ψεῦδοϛ.

Εἴϑε, utinam. Hom. Od.ξ, Εἰϑ᾽ ὡϛ πάντεϛοι, utinam ita ætate vigerem. Sic Plat. in Phæd. εἴϑε γράψαι ψε, utinam ſcriberet. Jungitur & indicativo. ut Xen. εἴϑε σοι τότε ϖαρεγενόμην ὅτε ἐδόκει σοι ϖαύϖα ἥδε. Et infin. ut in Epigr. εἴϑε μὲ ϖαλάξαι. Interdum inſeritur in hac conſtructione verbum ὄφελε. ut εἴ γ᾽ ὄφελ᾽ ἡ ϖαρμήτηρ ἀπολέϑαι ἥκιϛα, Ariſtoph. Dicitur & Αἰϑε pro εἴϑε.

Εἶ, (adverb. hort.) eia. Interdum cum verbo plur. num. ut Ariſtoph. in Pluto, ἀλλ᾽ εἶ ἀπαξάπαντεϛ ἐξ ἑνὸϛ λόγου ὀρχεῖϑε. Idem in Veſpis. εἶα νῦν γ᾽ ὦ ϖαιδία ϖαρ᾽ ἐμοὶ ϖαρὼν ϖαίζειν. Sic ὦ ϖαῖδεϛ ἐμοὶ ϖαρόντεϛ ϖαίζετε, &c. ¶ Εἶα verò Suid. & Heſych. eſt χόρτοϛ, gramen.

Ε Ἰ Α Μ Ε Ν Η, ῆϛ, ἡ, locus humectus & uliginoſus: locus irriguus & herboſus, viretum ſeu pratum. Iliad. δ, de populo arbore, Ἧ ῥά τ᾽ ἐν ἑλαμβῇ ἐλεοϛ μεγάλοιο ϖεφύκει. Et Iliad. ϖ, de bobus, Αἱ ῥά τ᾽ ἐν ἑλαμβῇ ἐλεοϛ μεγάλοιο νεμονϑ᾽. Sic Apoll. Arg. l. 2. βαϑυῤῥέοντοϛ ὑϕ᾽ ἑλαμβάϛ Υ᾽ ϖίοιο. Videtur deduci ab ἕα ſignificante gramen. Scribitur & ἰαμβῇ, apud Heſych. A Nicandro autem hæ ἑλαμβαὶ ſive ἰαμβαὶ dicuntur ἰαμνοὶ, in Ther. v. 29. & 200. & alibi.

Εἰανὸϛ, vide in Ἐανόϛ.
Εἴαϛ, &c. vide in Ἔαρ.
Εἴδω, vide in Λείβω.
Εἴγμα, vide in Εἴκω.

Ε Ἶ Δ Ω, video. unde ἄϊϛ, inquit Euſt. Hujus tamen activæ vocis exemplum in hac ſignif. non afferitur. At Aoriſt. 2. ἔϊδον & apud paſſivi ἰδὼν (vidi, intuitus ſum) frequentiſſimus eſt. Luc. ὅπ γαλεόπαιδα ἔϊδον. Od. ψ, Οὐκ ἰδὸν ἀ ϖυθόμην. Apud Thuc. ϖρὶν τὸν Βοϱγισέδωνα ἰδεῖν, idem eſt quod ξυντυγχάνειν, videre & colloqui. Sic apud Luc. σὲ μὲν ἰδὼν αὐτὸν, & σὲ μὲν ξυτύχοις αὐτῷ pro eodem. Tranſfertur ἰδεῖν & ad mentis oculos, ut & videre, pro, intelligere, animadvertere. Dem. ἀλλὰ χὴ τὸν ὀ ϖιθέϛ τῶν νόμων, ἔϊδε. ¶ Item ſcio, unde quidam formant optat. ἔϊδοιμι, ἔϊδοιϛ. & imperat. ἔϊδϑι, apud Hom.

¶ *Derivata ab ἔϊδω, i. video.*

Εἴδεμαι, paſſ. unde ἔϊδϑη, videtur, eo ſenſu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum. Il. ω, -πῶϛ ϕρεσὶν ἔϊδϑη εἶναι; Interdum ἐϊδόμην cum dativ. dicitur, qui apparet ſimilis, qui aſſimilatur, ut Il. ϛ, ἐϊδόμην κήρυϊ. ¶ Item activa ſignif. video, intueor. ut Il. ω, - ἐϛ ἀλλήλουϛ ϳϊδόντε. Aor. 1. εἰσάμενοϛ, exp. ἰϕάνϑη, item ϖροσιδόμενοϛ.

Ἴδε & ἰδέ, ecce. adverbia ex imperat. facta. Ioh. 1. ἴδε ἀμνὸϛ τοῦ ϑεοῦ, & alibi ſæpe in N. Teſtam. Ariſtoph. in Neb. Ἰδὲ ϖίεϛη. Sic & apud Luc.

Εἶδοϛ, εοϛ, τὸ, facies, forma, ſpecies. Iliad. γ, Δύϖαμιϛ εἶδοϛ ἄρηϊ. Apud Greg. λεόντεον εἶδοϛ ϖροϕάσκειν, leoninam ſpeciem præ ſe ferre. ¶ Item pro ſtatura: ut apud Heſiod. in Theog. ἰχὺϛ κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. ¶ Item apud philoſophos pro forma rei, inquit Bud. ¶ Item modus, ut apud Herodian. εἰϛ εἶδοϛ ϖάγηϛ, ad tiaræ modum. ¶ Item genus, pro quo exp. & ſpecies: ut τρίτον ἰδέαϛ εἶδοϛ apud Plat. Sic ἔϛι ϳ ϖαγὼν οἶνο εἶδη, Ariſtot. duo ſunt pæanis genera. ¶ Εἴδη Pindari ſunt qui dicta putent tanquam diverſa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti, quòd varia ſint poëmatiorum genera. ¶ Εἶδοϛ ſignificat etiam acetum, ſcribit Poll. l. 6. c. 1. ¶ Heſych. teſtatur accipi etiam *pro*, ardor, æſtus. ¶ Pro εἴδηϲιϛ, vide in derivatis ab εἰδω, i. ſcio.

Εἰδικὸϛ, & ἰδικὸϛ, ſpecialis: cui opp. γενικὸϛ, i. generalis. Gal.

Εἰδικῶϛ, & ἰδικῶϛ, ſpecialiter, ſpecialim.

Εἰδολόμαι, formam rei alicujus accipio, ſimilis fio, unde apud Nic. in Alex. μελίσσῃ ἀδηναῖϛ χροιλώ.

Εἰδάλομαι, ſimilis videor vel appareo, aſſimilor.

Ἰνδάλομαι, pro eodem frequentius. Iliad. γ, ὥϛ τε μοι ἀθηναίηϛ ἰνδάλεϛϑαι εἰσοψόωντι, aſpectu ſimilis videtur mortalibus. Alicubi ſimpliciter pro, videor, cernor, ut Ariſtoph. in Veſp. ὥϛ τε μοι γ᾽ ἰνδάλεϛται ὁμοιότατοϛ κληδῆϛι ἔναι ϖολίτηϛ. Apud Ariſtot. de mund. ϖαύϖ᾽ ἔϛι ϑεῶν ϖλήρη ὀϕθαλμῶν ἰνδαλήματα ἡμῖν, exp. omnia ſunt diis plena, quorum ſpectra oculis ab hominibus hauriuntur.

Ἴνδαλμα, ſimulacrum, ſpecies. Syneſ. de inſomn.

Εἰδάλιμοϛ, formoſus. Od. ω. Exp & ἐπιϛήμων.

Εἴδωλον, ου, τὸ, ſimulacrum, imago, effigies. Sic appellatur quicquid eſt quo repræſentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ vel etiam veræ. Item forma ac ſpecies rei in animo conceptæ, apud Hom. & Plut. ¶ Apud Eccleſiaſticos ſcriptores εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari ſignificatione vocantur ſimulacra numen aliquod repræſentantia, quod honore & cultu afficitur.

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, idoli ſeu idolorum templum. 1 Cor. 8.

Κατειδωλοϛ πόλιϛ urbs idolis dedita. Act. 17.

Ἐοικω, aſſimilo, comparo. Dicitur & ἴσκω pro eodem.

Ἰδέα (alicui & ἀδέα) ſpecies, ut ἀδέα τῶ ἀϱίϛου, apud Plat. ſpecies optimi. Sæpe etiam exp. genus, ſicut εἶδοϛ, ut apud Theophraſt. ἑϖτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν, ſeptem genera ſaporum. Item ἰδέαι formæ, ut Cic. interpr. apud Plat. De his lege Ariſtot. in Metaph. item ſpecies, i. pulchritudo, ut ἰδέα τοῦ σώματοϛ, apud Plutarch. in Pericle.

Ἴδιοϛ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἔϊδω, i. video.

Ἀειδὴϛ, έοϛ, ὁ ἡ, inſpectabilis, qui cerni non poteſt. Item obſcurus, tenebroſus, ut ἀειδὴϛ αὐγή. Lucill. quæ cerni nequit. Apud Phil. ἀειδὲϛ ὄμμα τῆϛ Δίκηϛ, exp. inſpectabilem oculum mentis. Item pro δυσειδὴϛ, deformis.

Ἀάδηλοϛ, (poët.) pro eodem. Item *pro*, valde conſpicuus: ut α ſit epitaticum, ex Nic. in Ther.

Ἀΐδηϛ, εοϛ, ὁ ἡ, idem quod ἀειδὴϛ, obſcurus, &c. Ἀΐδηϛ autem vide ſuo loco. Heſiod. ϛ᾽ οὖμ᾽ ἀϊδὲϛ ϖοίηϲεν ἀάσϖοϛοϛ.

Ἀΐδνοϛ, quoq; *pro*, tenebricoſus. Heſiod. in Theog. σὺν βίηϕι ϖοτὶ ἀϊδνὴϛ. Et apud Plut. initio Theſei, ϖηλὸϛ ἀϊδνόϛ.

Ἀΐδηλοϛ, ου, ὁ ἡ, tenebricoſus & obſcurus, ϖαρὰ τὸ μὴ ἔδεϑαι ϗ ὁρᾶϑαι. ¶ Item improviſus ſeu inexpectatus, inopinatus. Nic. in Ther. Βρύξαντοϛ οἱ ἀΐδηλοϛ ἐϖίδραμεν ἀνέμη ϕέρεϗη. ¶ Habet activam etiam ſignif. *pro*, reddens ἀΐδηλον, & è conſpectu tollens, ideoque noxius, exitioſus, peſtifer: vel etiam dignus qui pereat & ex conſpectu hominum tollatur, ut Il. ε, ἐγείναϛο ϖαῖδ᾽ ἀΐδηλον, filiam nocentem. ¶ Exp. etiam lucidus & qui præ cæteris conſpicuus eſt, ut ſit compoſitum ex α epitatico & verbo ἀδέϑαι. ut Il. β, ϖᾶϛ ἀΐδηλοϛ. ¶ Rurſus ἀΐδηλα dicuntur quæ non videre licet, quæ non omnibus conſpicienda dantur, arcana, ut apud Heſiod. l. 2. Erg. μηδ᾽ ἱεροῖϛιν ἐϖ᾽ αὐγὰϛ μίσγεϛαι ἀνϑρώϖοιϛι κυρήϲαϛ Μωμάδειαν ἀΐδηλα. ubi adverb. etiam accipi poſſe annot. *pro*, clam ſeu clanculum.

Ἀΐδηλοϛ, obſcurè. Item, ὀλεθρίωϛ. Il. Φ, σὺ δὲ κτάνεϛ ἀϊδήλωϛ.

Ἀ᾽ϖαϵίδω, inuſit. unde Aor. 2. ἀ᾽ϖέϵιδον. vide ἀϕοράω, in Ὁ᾽ϱάω.

Διειδὴϛ, perſpicuus, pellucidus, limpidus, clarus, h. e. qui perſpici & perviderì oculis poteſt. ut puræ & limpidæ arenæ, ut διειδὲϛ ὕδωρ apud Thophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 28.

Διειδόμην, idem cum διειδὴϛ. Apoll. Arg. 1.

Ἐ᾽νείδω, inuſit. unde Aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus ſum, & infinit. ἐνιδεῖν, intueri, inſpicere, videre in. Plat. ἀλλοτριότηϛ ἐνεῖδεϛ, ἐν ἐμοὶ ϖοήϲαϛ, in me vidiſti.

Παρειδέω (dec.) idem quod ἐνείδω. Unde παρειδὲν apud Ariſtoph. in Lyſiſt.

Ἐ᾽ϖεῖδον (ab inuſit. ἐϖείδω) vide ἐϕοράω, in Ὁ᾽ϱάω.

Κατείδω (inuſit) video, conſpicio, perſpicio, unde Aor. 2. κατεῖδον. Et partic. præd. med. κατοιδὼϛ, apud Plat. de leg.

Παρεῖδον (aor. 2. ab inuſit. παρείδω) viſu præterii, neglexi.

Παριδεῖν, oculò non attento prætermittere, negligere, unde apud Ariſtot. in Rhet. παριδὼν τὰ αὐτῶ. Vide παροράω, in Ὁ᾽ϱάω.

Περιείδω, inuſit. unde aor. 2. ϖερίδεῖν, circumſpicere. Iſoc. in Evag. ϖερίδεῖν εἴ τινεϛ αὐτῷ βοηθήϲουϛι Et Thuc. l. 4. ϖερίδεῖν τὸ μέλλον, rerum eventum ſpeculari. Item negligere, ſinere, pati. Herodot. l. 4. ἀλλὰ ϖερίδεϑ᾽ ϗδη ϖάϲχονταϛ. Idem (ſequente accuſ. cum part.) ἵν᾽ μὴ ϖερίδηται Δίκη ἁμαρτάνονταϛ αὐτούϛ, niſi eos diffugere ſiveritis. Idem, μὴ ϖερίδηϖε ἡμᾶϛ Δίκη ϕθαρένταϛ, ne ſinatis nos peſſundari.

Περιδόμαι, poëticè pro ϖερίδεῖν, facta ſyncope.

Προείδω ſive ϖροοράω, præ video, prior video. Odyſſ. δ, Μή ϖωϛ μὲ ϖροίδῃ ἢ χὴ ϖρίδηται ἐλέϖτωρ. Item præ video, i. provideo, proſpicio, video & cognoſco antequam fiat. unde ϖροϊδέϖτε apud Aeſchin. præ videatis, proſpiciatis. Præt. med. ϖροήδη, præviderat. Plut. de deo Socr. χὴ γὰρ ϖροήδη χὴ ϖρέλεγεν ὑμῖν τὸ Ἀ-ϖολλωνιάϵε μαλακίαν. Sic ϖροειδέναι, præviſſe, præcognoviſſe, præſenſiſſe. Partic. ϖροειδὼν & ϖροειδὼϛ, qui prævidit & præcognovit, præſcius ſeu præſciens. Et ϖροειδόμην pro eodem, apud Thuc.

Decomp. Ἀ᾽ϖροίδητοϛ, improviſus, non præviſus. in Epig. Ἀ᾽ίδηϛ ἀϖροίδητοϛ ἀμφεκάλυψε μυχὸϛ, improviſus & nec opinantem invadens. Item activè *pro*, imprudens, non proſpiciens quod eventurum eſt, ut in Epig. apud Suid. ἀϖροίδητοϛ ϳ Ἐγχέφαλοϛ ϖληξας, imprudens nec opinans.

Περοείδω, unde ϖεροεῖδον, aſpexi, vidi, Soph. in Ajace.

Σωείδω, inuſit. unde aor. 2. σωεῖδον, perſpicere, conſiderare. Vide & σωοράω in Ὁ᾽ϱάω.

Αἰδὼϛ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata ex ἔϊδοϛ.*

Ἀ᾽μοιδὴϛ, έοϛ, ὁ ἡ, aliam formam habens quàm antea, formam mutatam habens, Od. ν.

Ἀ᾽νείδεοϛ, ου, ὁ ἡ, forma carens, informis, ἀνείδεοϛ ὕλη, primum ſubiectum, Philopon. in Proclum.

Δυσειδὴϛ, deformis, turpis. Chryſ. Δυσείδεια, deformitas.

Ἑτεροειδὴϛ, qui vel quæ eſt alius ſpeciei, i. diverſæ.

Εὐειδής, formosus, pulcher. Plat. in Crit. γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής.

Θεοειδής, Deo similis, divina forma præditus. Il. γ, Ἀλέξανδρος θεοειδής. Et Phil. de vita M. l. 1. θεοειδέστατον ἄγαλμα, simulacrum perfimile divinæ formæ.

Θεοειδῶς, similiter Deo, ita ut divinam formam repræsentet, θείως. Suid.

Θεειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, per contract. pro θεοειδής. Od. ζ. καί σφιν νόος ἐστὶ θεειδής.

Θεειδία pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Ex Nonno. Sunt tamen qui ab ἀείδω, i. placeo, deducant.

Μονοειδής, uniformis, uniusmodi. Τὸ μονοειδὲς apud Plat. Cicero vertit, nihil habens admixtum, dispar sui atq; dissimile.

Ὁμοειδής & ὁμοιοειδής, ejusdem speciei, ejusdem generis.

Decomp. Ἀνομοειδής, diversæ speciei.

Πολυειδής, diversas species habens, multifarius. Luc. in som.

Πολυειδῶς, multifariam.

Sunt & alia ferè innumera hujus generis composita, ut ἀργυροειδής, βυσσοειδής, γαστροειδής, ἐπιστολοειδής, ἡλιοειδής, ὑμνοειδής, κηροειδής, νεφοειδής, in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ brevitatis causa sine detrimento hîc omittuntur.

¶ *Derivata ex εἴδω, i. scio.*

Εἰδήμων, idem quod ἴδω, scio. Xen. ἔσομαί σοι χάριεν. Præd. med. οἶδα, novi, scio.

Εἰδέω, ῶ, scio, f. ήσω, præt. ηκα. Εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, itidemq; particip. εἰδὼς ex ἐδηκὼς per syncopen factum esse putârunt quidam gramm. Il. υ, ὄφρ' εἰδῆς. Et Il. ξ. ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἠμενέμεν πολέμοιο. Particip. εἰδὼς cum genit. sciens, peritus, ut Il. β, τόξων εὖ εἰδώς. Et Il. ε, εὖ εἰδότε χάρμης. Et Il. ε, ἐπεὶ οὐ τόκου ἔμπης εἰδυίης τοκῆος, non antè experta partum.

Εἰδήμων, sciens, gnarus, peritus, poëticum. Εἰδημόνως, scienter, peritè, poët. Εἴδησις, scientia, peritia.

Εἰδότως, scienter.

Εἶδος pro εἴδησις & pro μαντικὴ, vide apud Eust. At *pro*, species, &c. vide Εἶδος in priori signif.

Ἴσκω, scio pro ἔοικα, ab ἔοικω, futuro verbi ἔδω. Sunt qui ab ἵστημι derivare malint. Apud Hom. ἴσκεν quidam exp. etiam ἔλεγεν, vel ὑπένοει, aut ἐκόμιζε.

Ἄϊστος, η, ὸν ἡ, (*comp.*) de quo sciri nihil potest, de quo quid factum sit, nec videndo nec ex aliis scisciendo cognoscere queas. Od. α, οἶχετ' ἄϊστος.

Ἀΐσω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio ut de aliquo nec sciri quippiam nec cognosci queat, deleo, extinguo. ἀφανίζω, Soph. in Ajace, σὺ γάρ μοι παντοῖ' ἠφάνισας δορί.

Decomp. Διαΐσσω, ῶ, idem. Soph. in Trach. αὐτὸν διήϊσσε.

Ἐξαΐσσω, idem quod ἀϊσσω.

Γνῶμι, ίσαμαι, & Γίστωρ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνάϊδω, quomodo huc pertineat, vide suo loco & ordine.

Διαειδέω, dignosco, cognosco, perspicio. Διαείδομαι, cognoscor & perspicior. Il. ν, ἵνα σε διαείδετον αὐδήσω.

Ἐξειδέναι, pernosse, probè cognitum habere & perspectum.

Ἐξοίδα, pro οἶδα. nisi ἐξ significat. augeat. Soph.

Κάτοιδα, itidem pro οἶδα. Soph. κἀγὼ τοιοῦτ' ὄπω λέγεις.

Προειδέναι, & poëticè facta syncope προϊδμεναι, scire supra, scire plus quàm. Il. ν, Τέκμωρ δὲ βαλὴ ἐθέλεις προϊδμεναι ἄλλων. Item pro negligere: de quo vide & comp. ab ἔδω in priore signif.

Περίοιδα, probè novi. Item supra alios novi. Hom. in Od. ἄλλων περίοιδε δίκας.

Προοίδω & προϊδέω, præcognosco, cognosco antequam fiat. Plut.

Προοίδως, qui præcognovit, præscius seu præsciens.

Προσοίδειναι χάριν, insuper gratiam habere. Plat. in Apol. Socr.

Σοφός, mihi conscius sum. Plat. in Apol. ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Invenitur etiam σοφός εἰμι τῷ δῆτα ἐργασαμένῳ. Dicitur & per dat. σοφός σοι δῆτα ἐργασαμένῳ. Et cum partic. præs. Isocr. in Areop. σοφὸς αὐτοῖς ἦκιστα χαίρειν. Interdum sine particip. σύνοιδά σοι τόδε. Xen. Dicitur & σεσυνειδέναι, ac σεσυνειδῶς, item σεσυνειδέναι & σεσυνειδῶς. Hinc ὁ σεσυνειδώς, conscius: & τὸ σεσυνειδός, conscientia. Plut. in public. ἐλαυνόμενον τῷ σεσυνειδότι τὸ πεπραγμένον.

Συνείδησις, conscientia, sæpe in epist. Pauli.

Dec. Ἀσυνείδητος ἐοῖς ἄλλοις, aliis inconsciis. Plut. in Apoph.

Εὐσυνείδητος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui benè sibi conscius.

Φιλειδήμων, sciendi seu cognoscendi cupidus, cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini ut proprium tribuit.

Εἶεν vide in Εἰμί.

ΕΙΘΑΡ, (adverb. poët.) statim, confestim. Il. ε, εἶθαρ ὃ δόρυ χροὸς αὐτίκ' ἔρηξε. Ab Hesych. exponitur etiam, heri.

Εἶθε, vide in Εἰ. Εἰκάζω, &c. vide in Εἴκω, Εἴκελος, vide in Εἴκω, similis sum.

ΕΙΚΗ, temerè, casu fortuito & sine consilio. Isoc. in Panath. τοῖς ἐκῆ ξυδίκως, ἢ καὶ ἐπέλθῃ, λέγουσιν Idem λίαν ἐκῆ, valde temerè & inconsultò. Ceb. Theb. πλανῶντας ἐκῆ, temere & fortuito casu vagantur huc illuc.

Εἰκαῖος, α, ον, temerarius, qui temerè aliquid facit. Apud Athen. l. 11. Unde τὸ ἐκαῖον, temeritas. Dicitur ἐκαῖον etiam id quod ἐκῆ & temerè factũ est vel fit. ut ἐκαῖα κήρυκος σκόλοψ in Epig. comg temerè discerptæ. Item, qui temerè & fortuitò se offert. ἐκαῖος ἀναγνώστης, exp. lector vulgaris & trivialis doctrinæ. Exponitur etiam levis, vanus, futilis. Hesych. & Suid.

Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, temeritas: vel futilitas, vanitas.

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem. Suid.

Ἀνεκαιότης, (*comp.*) cui contr. ἐκαιότης.

ΕΙΚΟΣΙ, viginti. Od. π, ἔκητι κῆρες. Et pro eodem ἔκητι Doricè & poëticè ἐείκοσι.

Εἰκάς, άδος, ἡ, vicenarius numerus, viginti. Item vigesima mensis dies, Aristoph. in Nub. Ὁ ἐῶν ἄγυσιν τὴν σελήνην ἐικάδας.

Εἰκαδίζειν, dicebantur Epicurei, quoniam τῇ εἰκάδι cujusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen.

Εἰκοσάκις, vicies.

Εἰκοστάπλασος, vigecuplus, vicies auctus. Plat. in Tim.

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, septem & viginti partibus major. Plat. in Timarch.

Εἰκοστός, ή, όν, vigesimus.

Εἰκοστάριος, vigesimanus, qui vigesima die aliquid facit.

Ἐείκοστος, poëtico pleonasmo τὸ ε pro ἔκητι, viginti. Sic ἐεικοστὸς pro εἰκοστός.

ΕΙΚΩ, f. ξω, similis sum. Aristoph. in Neb. τοῖς Ἱππακράτους ἴσα ἔρεις, similis eris. Exp. tamen ὁμοιῶ, ab Etym. & Eust. ¶ Item cedo, non repugno. Isoc. ad Dem. ξυμμάχοις μὲν ἔοικεν. Et Thuc. l. 1. ἔξεσι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ, cedere iræ. Idem lib. 1. & 2. dicit, ἄνδρα τοῖς ξυμφοραῖς, cedere calamitatibus vel succumbere. Exp. &, non resisto, vincor, morem gero, indulgeo, ut Od. ξ, Ἔνθ' οὔ τοι ἔοικε πεσεῖν. Sic ibidem πενίῃ ἔοικεν. Εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ, apud Hom. exp. impotens animi, impatiens iræ.

¶ *Derivata ex ἔοικα, i. similis sum.*

Εἴκαμα, idem quod ἔοικα. Il. α, ὅστε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔοικτον. Et Il. ψ, ἔοικε δ' ἠϊκέλῳ αὐτῷ, Præd. med. ἔοικα, itidem pro, similis sum. Hom. Xen. Dem. Item videor. Aristoph. ὡς ἔοικας, ut videris. Et cum infin. ut Plat. de leg. ἔοικα τυχεῖν, videor mihi consequuturus. Ἔοικε, (impersonaliter sumptum) videtur, ut ὡς ἔοικε, ut videtur, Plat. Plutarch. Item consentaneum est, par est, æquum est. Od. θ, ἐδὲ ἔοικε πεδὴν ἔπος ἀρήσασθαι. Item decet, cum dat. Plat. de leg. 9. ἔοικε γέ που παντὶ τῷ γέροντι πληγὴν, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν.

Εἰκώς, ότος, ὁ, ὸς, similis. Plat. Xen. Plut. Item consentaneus, conveniens, meritus. Od. α, γ. Herodian. l. 4.

Εἰκότως, adverb. similiter, simili modo. Item convenienter.

Εἴκασμα, τὸ, similitudo, imago.

Εἰκὼς, ότος, ὁ, ὸς, similis. Il. ψ. Et in fœm. gen. εἰκύῖα Il. τ, γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. Item verisimilis, probabilis, ut εἰκότες λόγοι apud Plat. Exp. alicubi &, decens.

Εἰκὸς, verisimile, probabile. Item consentaneum aut rationi consentaneum. Thuc. l. 3. & 6. Sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, vel ὥσπερ εἰκὸς, (veluti per parenthesin interjectum, exp ut verisimile est, ut cred bile est, vel ut æquum est, ut par est. apud Xen. Interdum etiam, ut decet seu ut decuit. Pro eodem dicitur etiam κατὰ τὸ εἰκὸς, & ἐκ τοῦ εἰκότος cui opp. παρὰ τὸ εἰκός. Int rdum verò additur genit. ut à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως, quod quidam exp. ultra quàm naturæ consentaneum sit. Alicubi verti debet, probabilitas, & quæ Plat. εἰκότα dixit, Cic. argumenta appellavit.

Εἰκότως, ut rationi consentaneum est, ut par est meritò, jure, Thuc. Plut. Xen. &c. Interdum ponitur in fine orationis *pro*, & meritò quidem.

Εἰκάζω, assimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Budæus ex Aristot. Item comparo. Aristoph. in Nic. κοντοῖς ἐοῖς ἔκασον αὐτούς. Thuc. 4. ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι, pro quo dicit Aristot. in 2. Meteorol. ὡς ἐκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Item figuratè loquor, dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Budæus ex Aristot. in Rhet. ¶ Item conjicio, conjecto. Thuc. Dicitur ἐκάζω τοῦτο vel ἐκ τούτου Plutarch. & Thuc. Nonnunquam etiam ὡς ἐκάσαι, vel ὅσον ἐκάσαι, *pro*, ut conjicere licet aut licebat vel licuit, apud Synes.

Εἰκάζομαι, assimilor, comparor, &c. Part. ἐκασμένος, assimilatus, effictus, item expressam imaginem habens.

Εἴκασμα, τὸ, simulacrum, effigies, imago. Plutar. ad Col. Item conjectura. pro quo & ἔκασμα apud eundem.

Εἰκασία, assimilatio, repræsentatio imaginis. Item comparatio. Item conjectura. Luc. Exp. & imaginatio. apud Plat. pol. 6. Ἀ Bud exp. simulacri effictio.

Εἰκαστὴς, conjector. Thuc. 1. Εἰκασταὶ λόγοι, verisimiles atq; opinabiles. Εἰκαστικὸς, (q. d. assimilatorius.) ut τέχνη εἰκαστική, Plat. in Soph. Item conjecturalis. Item εἰκαστικῶς adverbia, quæ dubitativa seu dubitandi vocantur, ut ἴσως.

Εἴκελος, η, ον, ὁ, similis, poët. Il. χ, ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἠλάμπετο εἴκελος αὐγῇ.

Ἰκελος, η, ον, ὁ, idem. Hom. Hesiod. Apoll.

Ἰκελόω, ῶ, assimilo, in Epigr.

Εἰκὼν, όνος, ἡ, simulacrum, imago, effigies, propriè hominis aliè animalis

animalis, aliúsve rei corporeæ. Aeschin. Isocr. Plut. & alij. Metaphoricè quoq; accipitur, ut apud Herodian. lib. 7. Est etiam figura orationis quæ exprimitur rerum aut personarum imago, ut docet. Quintil. lib. 5. cap. 11.

Εἰκὼ, οῦς, dicitur pro eodem. Aristoph. in Neb. τὰς ἀκριβεῖς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἰκοῦς μιμεῖσθαι.

Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, iconicus, omnibus lineamentis ad exemplar expressus. Mosch. in Epigr. lib. 2. Φαῖδρ' ἔγραψε λαοῦν ἐκονικὸν λοχόν, expressam accuratéque ad formulam redactam accepti lationem.

Εἰκόνιον, τὸ, imaguncula, icuncula. Plut. in Erot.

Εἰκονίζω, effingo, imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, iconicè exprimo, imaginem repræsento. Aphth. λόγ. ψυχῆς εἰκονίζων κάλλεσιν.

Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio, iconica repræsentatio. Est & figura orationis quam autor ad Herenn. effictionem vocat, quum exprimitur & effingitur verbis corporis cuiusdam forma, quoad fatis sit ad intelligendum.

Ἐοίκω, idem quod ἔοικα, unde pass. ἐοίκτην, similis est.

Εἴσκω, assimilo, comparo. ut Iliad. γ, ἔρριζε μὲν ἔγωγε εἴσκω. Vide Eust. Et Od. δ, Εἰδώλοι ποίησε, θεὰς δ' ἠΐκτο γυναικί.

Composita ac primùm ex ἔοικα, i similis sum.

Ἀεικὴς, ές. ὁ ἡ ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus. Item fœdus. ut Il. ad. β, ἀεικέα πληγήν, fœdis verberibus. Sic ἀεικὲς ἔργον apud eludi tur acutorem. Exponitur & indignus, ut Iliad. α, ἀεικέα λοιγόν. ¶ Item durus & asper, de qua signif. vide in comp. ab ἄεικω. Incedo.

Ἀεικία, ἡ, sive αἰκία, propriè indecentia, sed accipitur pro contumelia, pro turpi & contumelioso facto in aliquem: ideo exp. ndignitas, indignum facinus. Iliad. ω, & Odyss. υ & apud Herod. l. 1. ἐτόλμησας τὸν ὧδε πάθεα ἐόντα ἔσχατα παρ' ἐμοὶ, ἀεικὴν πειρῆσαι, tàne ausus es huius filium viri apud me primarij tam indignis concidere verberibus? Ab Hesych. ἀεικία expl. etiam, punitio, peccatum, infortunium. Item πάσχω τις λύμη.

Ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè indignis modis, contumelioſé. Sophocl. in Electra. Legitur & αἰκῶς, cùm simplici propter versum. Iliad. χ.

Ἀεικίζω, f. σω, indecenter vel indignè aliquem tracto, indignis modis aliquem tracto. Exp. etiam, contumelia afficio, fœdo Il. π, & τ, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Et Il. ω, γαῖαν ἀεικίζῃ μενεαίνων.

Ἀεικέλιος, ος, ὁ, idem quod ἀεικὴς. Od. ι. ἀεικελίῃ ἀλαωτύς, cæcitas indignè illata. Sic Odyss. ξ, ἀεικέλιον ἄλγος, indigna calamitas. Item vilis, contemptus, ut ἀεικέλιος ῥάκεσι, Iliad. ξ. Sic χιτῶν ἀεικέλιος. Od. ω.

Ἀεικέλως, indecenter, indignè. Od. ϑ.

Ἀεικία, Suidas accipit pro ἀεικέλια, hoc est, ἀπρεπῆτα, indecentia, indigna & minimè convenienția, ideoq; δεινά. ut Il. σ, παθὲν ἀεικέλια ἔργα. Alias expositiones vide in Ἐικὴς.

Ἀπείοικα, absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. προϊδ. γράσεων 2.

Ἀπέοικε, (impersonaliter) dissentaneum est, absre est, non decet, non par est. Plut. in Pericle.

Ἀπεικὼς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus. Bud. ex Arcad. 4. 5. 6. & Polyb.

Ἀπεικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, ab re, immeritò.

Ἀπίκως, idem quod ἀπεικότως. Plutarch. de def. orac. ἃ γὰρ ἀπίκως ἐστὶ, exp. quum incredibile non sit. Ἀπίκότως, idem quod ἀπεικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, absurdè. Isoc. Item immeritò. Thuc. lib. 1.

Ἔοικα, videor, idem quod ἔοικε. Od. ι, Ἔοικε impersonaliter, decet, par & æquum est. Od. ω, ἐρέω δέ τοι ὡς ἔοικε. In qua sign. interdum cum dat. construitur, ut Il. δ' Σφῶιν μὲν τ' ἔοικε μὴ πρόσθοισι μάχεσθαι ἐόντοιν. Ἔοικὼς (particip.) decens, conveniens, Arrian. l. 6.

Ἐοικὼς, decens, consentaneus ἐοικὲς, sub. ἐστὶ, consentaneum est, decet, par est, æquum est, apud Hom. Item τὸ ἐοικὲς, æquum & bonum, exp. & honestum. Arist. eth. 6. ¶ Item Ἐοικὼς, qui æquum, bonum amat, qui æquitatem stricto juri præfert. Arist. eth. 5. c. 10. Exp. etiam, lenis, mitis. item modestus, ex Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἦθος, præditus bonis moribus. Apud Isoc. in Areop. ἐπιεικὴς οἰκέτης, exp. frugis bonæ servus.

Ἐπιείκεια, ἡ, æquitas, æquum, bonum, summi juris moderatio, Isoc. Dem. Item clementia, lenitas: quum quis demissè cum cive agit. Plut.

Ἐπιεικῶς, non absurdè. Plut. in Sympos. Item moderatè. Plut. Item clementer, ex æquo & bono, benignè. Herodian. l. 8. Item valde. Plat. de leg. ἐπιεικῶς δὲ σμικρὰ συμβάλλοντες, valde opitulantur. Luc. πίνει ἐπιεικῶς. Est etiam παρὰ δόξαν καὶ παρ' ἐλπίδα, item ἐκουσίως, Suid.

Ἐπιεικόω, f. ώσω, ex æquo & bono ago, mitis sum.

Ἐπιεικίζω, ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. in Pand.

Decomp. Ἀνεπιεικὴς, æquum, bonum non colens. Item inclemens, inmitis. Thuc. lib. 3. Ἀνεπιείκεια, iniquitas, inclementia, duritas. Ἀνεπιεικῶς inclementer, iniquè.

Φιλεπιείκεια, amor τῆς ἐπιεικείας, animus æqui boniq; amans, æqui boniq; studium.

Κατοικὴς, idem quod ἐπιεικὴς. Hesych.

Μενοεικὴς, animo gratus, animum permulcens, μάλ' ἔοικὼς, à μάω, quo signif. δυνάμεις. ut Il. τ, μενοεικέα δῶρα.

Παρείοικα, aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Item videor. Παρείοικε, impersonaliter sumptum, aliqua ex parte consentaneum & conveniens est. Παρεοικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus seu conveniens.

Προσείοικα, assimilis sum. Plat. ep. 7. δ' χῆ προσεοικὸν ἡ τοιαύτη ξυμβουλὴ, voto assimile est tale consilium. Idem videor, τοιούτοις δέ τισι προσέοικεν ὁ γράφων τὸν νόμον, χρῆσθαι, i. videtur.

Προσοίκε, imperf. consentaneum & conveniens est. Greg. προσοίκε τῷ παρόντι. Προσοικὼς, assimilis. Aristot. Plut. Item consentaneus, conveniens, decens. Soph. in El.

Προσοίσκω, sum similis, ut προσοίσκει δέμας, corpore es similis, apud Eurip.

Αἰκία, Νάικω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ab εἰκάζω.

Ἀνείκαστος, ος, ὁ ἡ ὸν, qui nulla imagine adumbrari potest. Item quem nulla conjectura assequi possis. Suid.

Ἀπεικάζω, assimilo, effingo, exprimo. Isoc. ad Dem. & Luc. de sacr. Item comparo. Demost. & Aeschin.

Ἀπείκασμα, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀπεικασία, assimilata & expressa figura, ex Plat. de leg.

Δυσείκαστος, infeliciter expressus, conjectu difficilis. Suid.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo. Aristoph. Item assimilo ad similitudinem alicujus facio, apud Suid.

Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro, similis sum. Xen. Pæd. 1. ἡ τὸ κεκινημένον χωλὸν ἐξείκασε τῆς ἀκινήτου.

Ἐπεικάζω, conjicio, cõjecto. Item conjectura assequor. Soph. in El.

Εὐείκαστος, conjectu facilis. Hesych.

Κατεικάζω, suspicor.

Παρεικάζω assimilo, comparo. Cum accus. & dat.

Προεικάζω, conjectura præsentio, Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.

Προσεικάζω, assimilo, comparo. Plut. in Num.

Composita ab ἔικελος.

Ἀνδρείκελος, viro similis.

Ἀνδρείκελον, subst. simulachrum, statua. Anth. epigr. l. 4. Item coloris genus. Quidam exp. purpurissum. Xen. in Oecon.

Ἀφελής, ές, ὁ, idem quod ἀεικὴς.

Ἀφελίως, indecenter, indignè. Vide suprà, in ἀεικὴς.

Δείκελον, vel Δείκηλον, simulachrum, imago, in epigr. βέλος πυρὸς φόρος δείκελον ἀστεροφῶν. Item persona, unde dicitur personatus. Hes. Putant quidam de Iovis statua propriè dici, q. d. διὸς ἔικελον, & per abusum de aliis. Vide & der. à, Δείκνυμι.

Δεικηλιστὴς, vel Δηκελιστὴς, (Lac. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, ut quidam interp. Vide Hesych. & Eust. & Δεκηλίκτας pro eodem ex Plut. in Apoph. scribitur & δίκηλον & δικηλιστὴς sine diphth.

Ἐπείκελος, assimilis. Hesiod. in Asp. ἐπείκελον ἀθανάτοισι.

Θεοείκελος, Deo similis. Il. α. θεοείκελ' Ἀχιλεῦ. Dicitur de viris eximiis, & quæ diis æquiparandi videntur.

Θέσκελος, idem. ex eoq; factum per syncopèn & epenthesin σ, ut tradunt gramm. θέσκελος ὀμφὴ, divina vox, Nonn. Vide & comp. à κέλομαι pro κελεύομαι.

Θέσκελον, adverb. etiam capitur pro θαυμασιῶς, i. e. mirum in modum, Il. ψ, εἶκε δ' ἔπειτα θέσκελον ὠκὺ δραμεῖν.

Παμείκελος, ος, ὁ ἡ ὸν, omni ex parte similis, in Epigr.

Προσείκελος, assimilis.

Composita ab εἰκονίζω.

Ἀπεικονίζω, effingo ad imaginem seu ad exemplar. Phil. de mund.

Ἀπεικόνισμα, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad imaginem seu exemplar. Item effigies, ex Areop.

Ἐνεικονίζω, specto vel comparo imagine. Plut. de aud. off.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, omnibus lineamentis ad exemplar effingo, apud Suid.

¶ *Derivata ab ἔικω, i. cedo, &c.*

Εἰκτὸς, ad decendum aptus, facilè cedens.

Εἰκάθω. Atticè idem quod ἔικω.

Ἐκὼν, Ἑκηλος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀεικὴς, Etym. ait, significare σκληρὸς, i. durus & asper, ὁ μὴ ἔικων, non cedens. unde ἀεικέα λοιγὸν, Il. α. Sic & Hesych.

Ἐπείκω, concedo, Hesych. (& Greg.

Ἐπικτὸς, cedens, proclivis ad cedendũ. Item tolerabilis. Hom.

Εὔεκτος, ος, ὁ ἡ ὸν, facilè cedens, obsequens, morigerus.

Εὐείκτως, cum prompto obsequio, promptè.

Κατεικὴς, ές, ὁ ἡ ὸν, cedens, obsequens, morigerus.

Κεντρωτοεικὴς, stimulo seu calcari obediens, quasi ἔικων τῷ πτόρμῳ τοῖς κέντροις.

Παρείκω, cedo, item concedo, permitto, facultatem do.

Ὑπείκω, cedo. Thuc. l. 1. ὑπῄκουσε πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ ἄκων ὑπείκων. Sophocl. ὑπεικτέον ἦμῆ. Exponitur & obsequor, ut apud Apoll. Arg. 2. ἦσμοῖς γὰρ ὑπείξομαι. Sic & Iliad. α, ἐὰ δὴ τοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar, ubi accusativus regitur à præpos. ἐς vel κατά. Sic apud Xenoph. ὑπείξαι λόγῳ

λόγῳ. Ab eodem dicuntur ὑποείκειν quæ sunt χαλαρῷ & ὑγρᾷ cedere tactui, non resistere tactui, inquit B. At ὑποείκω σοι τῇ ἕδρᾳ, cedo tibi sede, ex Plut. in Apoph.

Ὑποείκω dicitur interdum à poëtis, eadem signif. ut Il. δ, πωῦ' ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.

Ὑπεῖξις, cessio. Item obsequium, ex Plat. de leg.

Ὑπήκοος, Atticè pro ὑπήκοος. Soph. in Elect.

Decomp. Ἀνθυπείκω, vicissim cedo, vicissim do locum, ex Plut. in pol. præc. Ἀνθυπεῖξις, ipsa ἐξ ἀνθυπείκειν actio: quum videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exp. & submissio, obsequium item modestia.

Ἀνύπεικτος, non cedens, inobsequens, immorigerus.

Νᾶκος & Νίκη, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

ΕΙΛΑΠΙΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium opiparum, compotatio: (ἀπὸ λάπτω sive λαπίζω, ἀφ' ὧν τὴν αὐτὴν παρασκευὴν μιγνύμενον καὶ δαπανῶν. λαφύσσειν γὰρ καὶ λαπίζειν τὸ σπεύδειν καὶ ἀναλίσκειν, ut Athen. tradit lib. 8. apud Aeschin. & Eurip. Eust. quoq; à λάπτω derivat, ἀφ' τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρότητος παρασκευῆς καὶ δαπάνου: addit tamen, antiqui grammatici εἰλαπινὴν esse δωρεὰν πολυτελῆ ὧν ἢ καὶ ἕλας ἢ ὁμοῦ ἐλαμφθησαν πολλοί ἐστιν. Secundum quos erit compositum ex ἕλη & πίνω. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέρων: ut & Athen. l. 8.) Od. α, Τίς δαὶς, τίς ἦν ὁμιλος ὅσον ἔσπετο, πῶτε δὲ σε χρειώ; Εἰλαπίνη ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὔτε ἔρανος τάδε γ' ἐστί. Od. λ, σὺ ἀφνειὸς αὐδήεις μετὰ δωματίοισιν ἀνάκτων, ἢ ἐρίνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίᾳ. Et Il. κ Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρεῖσιν.

Εἰλαπινάζω, epulor, convivor. Od β & ξ, Βᾶσ' ἰερὰ σφάγια ἑκὼν ἑκὼν πίανας αἶγας Εἰλαπινάζεσιν, πίνεσί τε αἴθοπα οἶνον.

Εἰλαπινασής, οῦ, ὁ, conviva. Il. ρ. Athen. l. 8.

Εἰλάπινος, vide in Ε' λάπτω.

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. Aristoph. in conc. ὦ πότνι' Εἰλείθυια μήμε φείδηται. Et pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. Eadem dea vocatur etiam ἐλάδυθ, unde in Epigr. μήχθου Ἐλάδυθες ἔκφυγες. ☞ Ab ἐλύθω, venio: quod invocetur ut fœtus veniat in lucem.

Ἐλείθυιον, templum Lucinæ. Eust.

ΕΙΛΕΩ, ῶ, f. ήσω, pro diverso spiritu diversa signif. ¶ Cum tenui signif. coarcto, cogo, concludo, in angustum redigo, in arctum cogo, congrego. Il. β, παρὰ νῆι πολυζύγῳ ἠὲ περ ἅπαντα χθαμαιὰ εἰλέωσιν ὀρεσκῴη τε θηλαίωσα. ¶ Cum aspero, sig. verso, circumago. Apoll. Arg. Νῆα δ' ἐπὶ πρῳρῆς ἕλικα ῥόπα. Item involvo, circumvolvo. Athen. l. 7. de pisciculo, Θέλουσι τούτῳ ἕλκης' ἐλισσόμῳ δεῖσθαι, &c. In qua tamen signif. scribitur etiam εἱλέω cum tenui spiritu qui & in deriv. quibusdam retinetur. Item insolo: de qua signif. vide in Ε' λη.

Derivata ab εἰλέω, *i. coarcto, &c.*

Εἰλέομαι, ἕσομαι, concludor, &c. Il. φ. - ἡμίσεες δ' Ε's πόρον ἐλεῦντο βαθύῤῥοον.

Εἴλω seu ἔλλω idem quod εἰλέω, i. in angustum cogo. Il. θ, πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων. ἕλκει δ' ὁμῶς ἀτάλαντος ἀρηϊ Ἕκτωρ, i. coactorum, confertorum. ¶ Item sæpe, verso, Aristoph. in Neb. Μὴ νεῦε πρὸς σωστὸν ἕλαν τὴν γνώμην ἀεί, pro te cum versus seu agites. ¶ Item arceo, prohibeo: unde ἀνάρμοστον Hesych. exp. ἀεργόμενον, ex Aesch. Bassaris, ἀ. ἕλλης apud eundem ἀεργὴ κώλυσις.

Εἴλη ἡ, agmen, grex, ut κατ' ἕλας, gregatim apud Homer. Et ἕλαι ἱππέων, agmina equitum. Alii etiam ὁπλιτῶν formam. Suid.

Γ' λη pro ἕλη, agmen. Plut. in Lyc. καθάπερ ὅταν ὁμηγυρῶσι τὴν ἡγεμόνα ἐπὶ ταῦτα, i gregatim, agminatim. Peculiariter verò est vocabulum militare, i. agmen sexaginta quatuor equitum. Alam alii interp. alii turmam.

Γλαδὸν, turmatim, catervatim, confertim, magno agmine. Il. ε. & Hesiod. in Erg. Εἰλαδὸν, pro eodem.

Ἕλλω, exp. ἕλκω, κατέχω. Hesych. Ἑλεδανὸς, ὁ, vinculum, restis, funiculus tortilis è vimine aut alia re quo stringuntur mergites & manipuli. Il. σ.

Εἴλαρ, ρος τὸ, propugnaculum intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam. Iliad. η, ξ, & alibi. Apud Suid. scribitur ἔλαρ.

Composita

Ἐξέλλω, exp. ejicio possessione. ex Dem.

Κατείλεω, colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plut. in Camillo.

Κατέλλω, coarctatum & quasi conclusum teneo, in angustum cogo, unde φωνὴ κατέλλουσα apud Erot. ex Hesych. quod exp. κατεχομένη.

Συνειλέω, coarcto, cogo. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Ὁμιλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Derivata ex* εἰλέω, *i. verso, &c.*

Εἰλεῦμαι, circumplicatus sum & involutus, ut terra circum axem mundi. Plat. in Tim. εἰλεῦμθη ἀεὶ τὸν ἀφ' ἑαυτῆς πόλον περιφερόμενον. Item versor Herodot. in Eust.

Εἴλημα, τὸ, involucrum, integumentum. Athen. ex Anacr.

Εἴλησις, εως, ἡ, idem quod περιστροφὴ, Apol. schol. vide & in Ε' λη.

Εἰλητὸν, Suid. idem quod συνεστραμμένως.

Εἰλητὸς, ὸν, ὁ, convolutus, vel convolubilis, schol. Aristoph.

Εἰλητικὸς, qui sese ἑλᾶ, ut ἑλκητικὰ ζῶα, animantia quæ tractim ambulant, i. quæ sese volvunt & trahunt inter incedendum.

Εἰλεὸς, ὁ, ileus, volvulus seu convolvulus, ut quidam interpret. Morbus est intestinorum, de quo vide Aretæum & Actuarium. Pro eodem dicitur & ἰλεός. ¶ Est & vitis species apud Athen. l. 1. Item uvæ species. Hesych.

Εἰλεώδης, ες, ὁ, ἡ, ileosus, qui ileo laborat. Aret.

Εἴλω, verso, στρέφω. Aristoph. in Neb. Vide alias signif. in der. ab ἑλέω, i. coarcto,

Εἰλινδέομαι, ήσομαι, verso. Bud. ex Alciphr.

Εἰλύω seu ἕλυμι, f. ύσω, verso, volvo, εἵλυε βίβλον, in Epigr. Reperitur etiam tenui notatum spiritu.

Εἰλύομαι, volvor, repto, de homine qui quum incedere nequit, repit. ut apud Soph. in Philoct. ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα, τοτ' αὖ εἱλυόμθ', πρὸς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. Item intego, induo. Il. ε, νεφέλῃ εἱλυμθόων ὠμοὺς Et Il. σ, εἱλυμθοι αὖθι χαλκῷ, Item involvo, occulto, Hom. Il. π, Od. ξ, & Apoll. Arg. 3.

Εἴλυσις, ἡ, involucrum, integumentum, indumentum, Od. ζ.

Εἴλυστις, ἐως, ἡ, idem quod περιεκὰς. ut Soph. schol. annot.

Εἰλυθμὸς, ὁ, latibulum. ex Nic.

Εἰλυὸς, ὁ, idem. Apoll. l. 1.

Εἰλύσσω, intego, involvo.

Εἱλυφάω, verso, torqueo. Il. λ, Παύτη τ' εἱλυφόων ἄνεμος φέρει. Εἱλυφάζω, pro eodem. Il. υ, Παύτη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἱλυφάζει. Neutral. quoq; ponitur pro pass. versor, torqueor. Hesiod. in Asp. Τῆλε δ' ἀπ' αὐθομάων δαιδὸς σέλας εἱλύφαζε Χερσὶν ὑπ' ἀνδρῶν.

Εἰλαμίδες Polluci dicuntur μηνίσκοι, i. membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ quod ὥσπερ μυελὸν εἱλοῦσιν.

Εἱλίσσω, vel εἱλίττω, volvo, verso, ut ἑλέω, à quo deducitur. Aratus, Μεσόθι πηδαλίης καὶ κήτεος εἱλίσσονται. Apud Aristot. l. 5. hist. anim. c. 22. εἱλίττεται τὰ σμιλία ὅταν ἐρίνεον σῦκον φάγῃ, exp. indemiantur initio caprifici alvei. Pro eodem dicitur & ἑλίσσω. Dionys. Alexand. Ἐξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγαίρεται ὁλκῷ εἱλίσσει. Apoll. Rhod. 2. εἱλίσσεται εἰς ἅλα. Sic & Lat. dicitur volvere undas fluvius, & pass. volvi in mare. Meraph. apud Synes. τέτρες εἱλίττων τὰς λογισμάς. Apud Homerum εἱλίσσω ὥσπερ τέρμα, Eust. exponit. κάμπτω.

Εἴλιγμα & ἕλιγμα, τὸ, volutatio, involutio. Bud. ex Th.

Εἱλιγματώδης, ες, ὁ, ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus. Dicitur & ἑλιγματώδης.

Ε'λιγμὸς, ὁ, vertex seu vortex, gyrus. Xen. Pæd. 1.

Ε'λικτὸς, ὁ, tortilis, tortuosus, apud Athen. l. 10.

Ε'λικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla. Polluci ἑλικτῆρες sunt inaures.

Ε'λίγδην, volutim, convolutim, volubiliter. Æschylus in Prometh.

Εἱλιξ & ἕλιξ ικος, ἡ, volumen, involucrum. Budæus ex Aristot. ¶ Item vortex, gyrus. Plut. & Aristot. ¶ Item extrema auriculæ ora. unde αὐτέλιξ appellatur opposita illi pars in cujus medio cavitas est quam κόγχλιν vocant. ¶ Ε'λικες dicuntur & cirri sive cincinni intorti. Poll. l. 2. ¶ Item ἕλιξ, clavicula, capreolus, i. coliculus viteus intortus ut cincinnus, qui vites ut teneat, serpit ad locum capiundum, ut Varro l. 1. cap. 31. explicat. Dioscor. l. 4. ¶ Unde ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine clavicularum & capreolorum denominatæ. Vitruv. l. 4. c. 1. ¶ Ε'λικες etiam geometris sunt spiræ sive lineæ sive circuli tortilis pampini modo circumductis, nec in se redeuntes. ¶ Ε'λιξ etiam vocatur tertia hederæ species, quam Lat. quoq. Helicen vocant. quasi claviculam. Plin. l. 16. ¶ Sic dicitur & machinæ cujusdam species qua Archimed. navim ingentem in mare deduxit, apud Athen. l. 5. ¶ Item ἕλικες armillæ sive inaures. q. d. volvulæ. Il. σ. ¶ Ε'λιξ est etiam pala anuli apud Ios. de antiq. ¶ Item anulus, δακτύλιος, Hesych. ¶ Ε'λιξ adjectivè etiam capitur pro intorto & implicito. Epig. l. 1. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομε ὤμοις, capillus retortus. Et pro volubili, ut ἕλιξ χρόνος apud Nonn. Ε'λικες βόες apud poët. dicuntur, ut gramm. exp. vel nigri, vel flexiles: vel à retortis carnibus, vel à crurum flexu. Il. σ. Od. α. Soph. in Ajace.

Ε'λικίαι κεραωνοὶ apud Aristot. de mund. οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, ut ipse declarat. Vbi Bud. heliciæ dicuntur fi lineari specie fulmina sunt conformata.

Ε'λικηδὸν, volutatim, in orbem seu gyrum. Nonn.

Ε'λικὸς, ὸν, ὁ, volubilis, tortilis, tortuosus, vorticosus. Unde superl. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήτου, apud Callimach. 1. vorticosissima aqua, quæ plurimis vorticibus circumagitur. Item niger. Eustath.

Ε'λικὴ, ἡ, ab Arcadibus salix dicitur: παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι, est enim tortilis & plexilis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

Ε'λίκη autem dicitur septentrio seu ursa major. Arat. itidem πάρα τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον ἤτοι ἄξονα.

Ε'λικοὶς & ἑλικῶπις, εντος, ὁ, tortuosus, voluminibus tortus: ut ἀσπίσιν ἑλικηβόωσαις apud Nic. in Ther. aspidibus sinuosis.

Ε'λικτὴρ

Ε῎λικων, ωνος, ὁ, Hesychio est filum quod manu è colo ducitur fusi: tortum & circumactum in terram defertur. Et ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, fuit instrumentum musicum ἐνευκόρδων, ut in Musicis tradit Ptolem. & Proclus apud Hesiod. unde Musas dici ἑλικωνιάδας putant nonnulli, quòd hoc instrumento musico gaudeant. Alii tamen ab Helicone monte denominatas tradunt.

Εἱλιγγες seu ἕλιγγες dicuntur à Poëtis lineæ illæ & quasi rugæ palpebrarum.

Εἵλιγξις, εως, ὁ, vortex, gyrus. Apoll. Arg. 4. ¶ Item tormen intestinorum στρόφος. Nic. in Alex. ¶ Item vertigo capitis. Suid. Scribitur & ἕλιγξις cum tenui. unde Εἱλιγγάω, ῶ, in verticem seu gyrum agor. στρέφομαι. Item torminibus ventris laboro. Item vertigine capitis tentor seu conflictor. Hesych.

Ἕλιγξ, γος, ἡ, vertex seu vortex. Diod. ἕλιγγες πολλαὶ τῆς φοβερᾶς σωτηρίας. ¶ Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente: ut Lat. æstus. Luc. πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δ' ὁ ἕλιγξ.

Ἕλιγξ, γος, ὁ, vertigo oculorum, seu (ut Aristoph. schol. annot.) σπάσις ὅτε τῶν ὀφθαλμῶν καρδίαν στρέφει. Plut. Item æstus & hæsitatio hominis qui quò se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus non videt. Plut.

Ἑλιγγιάω, ῶ, f. άσω, vertigine laboro. Alex. Aphr. l. 2. probl. Plat. in Prot. & Plutarch. in Artox. Item æstuo dubitatione, hæsito & quasi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam. Plat. in Cratylo & Gorgia. Item Plutarch. & Synes. epist. 44.

Ἑλελίττω, f. ξω, rapido volumine torqueo seu commoveo, seu convolvo vel circumago. Ab ἑλίσσω derivatur reduplicatione primæ syllabæ. Il. ϑ, Σείσατο δ' ἀνὶ ῥάχιν, ἐλέλιξε δ' ἄκροτον ὄλυμπον. Et Iliad. ρ, μάλα γὰρ σφᾶς ὦκα ἐλέλιξεν, admotum enim subitò eos perculit & tremefecit. Et Od. ξ, ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, subito motu concussa est & tremefacta.

Ἑλελίζω, torqueo, Nonn. ἐλελίζετο αἴθοπι νώτῳ.

Ἑλελιχμός, οῦ, ὁ, rapidus motus & concussio seu conquassatio.

Ἑλύω sive ἐλύω, involvo, implico, unde ἐλυδὲς, Il. ω, Item intego, καλύπτω, apud gramm.

Ἔλυμα sive ἔλυμμα, τὸ, dicitur pars aratri ubi clavus crassior dentale connectit cum temone, ut annotat Proclus apud Hesiod. derivans παρὰ τὸ ἑλύειν quod est καλύπτειν. Poll. l. 2. esse dicit ᾧ ὁ ζυγὸς συνήρμοσται. Vtitur hac voce Hesiod. in Erg. 2. Sunt qui existiment esse burim seu buram. Exp. & integumentum, operimentum, & indumentum. Hesych. & Suid.

Ἔλυμος, ου, ὁ, tibiæ genus è buxo. Poll. l. 4. c. 10. & Athen. lib. 4. Hesych. refert etiam theca citharæ & artus. Eodem teste est etiam σκυτώδες πῶμα. quod Suidas à Laconibus coqui & comedi ait. Eius meminit Diosc. l. 2 c. 120. panicum dicunt Latini meminit & Hippocr. γυναικ. l. 2.

Ἔλυτρον, sive Ἔλυτρον, ου, τὸ, involucrum, integumentum. Sic pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Poll. lib. 2. ἔλυτρα vocari partes illas ex quibus enascuntur, αἱ βλεφαρίδες. Et Hippoc. de artic. dicit τὸν νοπαῖον πεῖν ἐλυτρῶδες ἐλύτροις. Idem in insectis volatilibus ἔλυτρον dicitur crusta illa quæ pennis supervenit, easque veluti vagina claudit. Arist. hist. an. lib. 4. ἔλυτρα τοῖς πτερωτοῖς ἔχει, pennas crusta insectas habent. Necnon seminum folliculi seu utriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur. Diosc. l. 2. c. 111. Et l. 4. c. 167. Sunt qui ἔλυτρα propriè esse velint τὰ περὶ κυκλοτερῶν σκευασμάτων, ut nucum.

Ἐλυτρῶσαι, obvolvere, obtegere. Bud.

Ἴλλω, Ἑλῶ, Εὐλῶ, Εὔλεγξα, Ἑλασσάζω, Ἴλυς, Οὖλος, (i. crispus) quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἑλέω, ἕλλω ἑλύω, ἑλινδέω.

Ἀνελέω, ῶ, evolvo. i. involutum explico. ut ἀνελίσσων ζρᾶμμα πάλιν, Plut. in Consul. vel pro ἑλέω, volvo, voluto.

Ἀνέλλω, pro eodem. apud Suid.

Ἀνελέομαι, pass. evolvor vel volvor Hesych.

Ἀνέλιγμα, τὸ, evolutio, vel involutio aut involucrum, unde ἀνελίγματα dicuntur στρόφοι, i. tormina, ab Hippocr.

Διέλασις, (tanquam à διελέω) turbo, ut exp. apud Plat. lib. 5. de legibus.

Ἐνελέω, implico, involvo.

Ἐνελέομαι, implicor, involvor. Synes. Plut.

Ἐνέλιγμα, τὸ, volumen, involucrum. Ioseph.

Ἐνέλλω, idem quod ἐνελέω Thuc. l. 2.

Ἐνελινδέω, volvo, voluto. Synes. ἐνελινδεῖσθαι συχνοῖς, ἢ ἐν τύχαις ἢ πράξεσι.

Ἐξελέω, explico, evolvo, ut ἐξελεῖν τὸν βίβλον, revolvere librum.

Ἐξέλιξις, Alexandrini dicunt ἐπὶ τῶν ὀλιγοζώων, ut tradit Etym. forasse (ait) διὰ τὸν ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀναλυόντων ἑαυτούς.

Ἔξέλιξις, ἐξ. motus.

Καταλέω, pro involvo, aff. ex Lucian. vide & in comp. ab Εἱλέω in priori signif.

Ἐγκαταλέω, (dec.) involvo, implico.

Καταλύω, intego, occulto. Il. φ, καταλύμεν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν.

Περιελέω, circumplico, circumvolvo.

Περιέλιγμα, involucrum.

Περιέλιξις, circuitus, q. d. circumvolutio.

Προπελέω, idem quod συρίφω, Suidæ. Pro quo in prosa dicitur ἀποσείω.

Ἄελλα, Ἀελλὴς, Θύελλα, Ὄμιλος, Πέδιλον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἑλίσσω seu ἐλίσσω, ac derivata.

Ἀμφελίσσω, circumvolvo, vel circumquaq; volvo, aut utrinque volvo, circumplico. Dionys. de situ orb.

Ἀμφιελίττω, idem. Eurip.

Ἀμφιέλικτος, circumvolubilis, vel circumquaq; volubilis, ut ἀμφιέλικτος τροχός.

Ἀμφέλυσος, ου, ὁ, ἡ, qui utrinq; volvitur, qui utrinque agitatur sive pellitur. Apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, quæ remis utrinq; aguntur sive pelluntur.

Ἀνελίσσω, revolvo. Nic. in Alex.

Ἀνελίττω, idem quod ἀνελέω, evolvo quod est involutum, explico, ut τὰ βιβλία ἀνελίττειν, Xen. Luc. capitur & pro volvo, voluto, revolvo, verso.

Ἀνελίττομαι, evolvor, explicor: vel volvor, volutor, revolvor.

Ἀνέλιξις, evolutio, explicatio. Item volutatio, revolutio, versatio. Apud Plat. ἀνέλιξις τῶν παντὸς (autore Bud.) est revolutio cœli.

Ἀνθελιγμὸς Ionicè pro ἀνθελίγμος, οῦ, ὁ, contraria volutatio seu convolutio, contrarius vortex.

Ἀνθέλιξ, vide in simplici ἑλιξ.

Αὐτοέλικτος, ος, ὁ, ἡ, qui sua sponte vorticibus circumagitur, sua sponte volutatus, qui per se convolvitur aut contorquetur. Nonn.

Δυσέλικτος, q. d. difficilè evolubilis, ut δυσέλικτος λαβύρινθος apud Naz. labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ἐξελίττω, evolvo, explico. Xen. Hell. 4. & Pæd. 8.

Ἐξελιγμὸς, evolutio, explicatio. Vocabulum est militare, de aciei explicatione. Scribitur & ἐξελισμὸς pro eodem.

Ἐξέλιξις, idem quod ἐξελιγμός. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Dicitur & de equis (ut Bud. annot.) orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu & evolutu. Halicarn.

Ἰμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, ut ex veteribus tradit Eust. ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll.

Ἰμαντελικτῶσι, Democrito dicuntur qui veluti funes loreos tortuosis nodis implicant, i. qui nodos texunt & perplexi.

Καταλίσσω Ionicè pro καθελίσσω, obvolvo. apud Herodot.

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus seu sinuatus, apud Suid.

Περιελίσσω, implico, impleo in orbem.

Περιελίσσω, idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiam, circumverso, circumvolvo, roto.

Περιελίττεσθαι, circumplicari. Cum dat. Aristot. hist. an. l. 9.

Περιέλιξις, circumvolutio, seu vertigo.

Πολυέλικτος, & πολυέλικτος, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis & tortuosus. Apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, ævum multis vicibus evolutum.

Σωελίσσω vel σωελίττω, convolvo. Bud. ex Theophr. & Aristot.

Σωέλιξις, glomeratio, Bud. ex Aretæo.

Τετραέλικτος, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus, ut τετραέλικτος ὄφις, in Epigr.

Τετραέλιξ, ικος, aff. pro eodem.

Τριέλικτος, tridici volumine sinuatus, sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος ἰχναπέδη, in Epigr.

Composita ex ἔλυτρον.

Ἀνέλυτρος, ος, ὁ, ἡ, involucro nullo tectus, non habens ἔλυτρον, ut ἀνέλυτρα insecta apud Aristot. interpr. pennas nulla crusta tecta habentia.

Προσελυτρόω, ῶ, insuper circumposito involucro munio & intego, apud Athen. l. 11.

Εἴλη, ἕλησις, &c. vide in Εἰλέω.

Εἴλη verò vide in Ἔλη.

Εἶλυς, vide in Ἴλυς.

Ε῎ΙΛΩΣ, ωτος, ὁ, sive εἱλώτης, ου, ὁ, Helos sive Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur servus, minister: quoniam totum ferè servitium quo utebantur, erat ex Helotis captis: etenim quum diu & infestis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in servitutem sibi redigebant, & retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δῆλους, in majorem ipsorum contumeliam, alii tamen quævis mancipia sic ab iis appellata volunt in contumeliam Helotarum quibuscum semper eis bella erant & dissidia. Plutarchus initio Lycurgi, τοὺς Ε῎λωτας ἐποιήσαντο δήλους οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ ἕλωτες (inquit idem Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς ἐργάζονται τὴν γῆν, ἀποφορὰν τοῦ ἐγκειμένου τελοῦντες. Nec verò in agris solùm colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis utebantur, ac si strenuos sese præstitissent,

ſtitiſſent. manumittebant, ut colligitur ex Thuc. l. 4. Quoniam verò πάνυ ὑβριστικῶς ὡς τοὺς ἐχθροὺς ἔχθοντο οἱ Λάκωνες, ideò ſæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο: qu mobrem & ferè ſemper ſuſpecti erant. qua de re Athen. l. 14. & Thuc. in loco citato: item Plut. in Lycurgo. & Pauſan. in Attic. Rurſum teſte Plut. initio Demetrii, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολλὰ ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν, ἐπιδεικνύντες.

Εἱλωτικὸς, ἡ, ὁ, Heloticus, qui vel qualis helotum eſt. ut εἱλωτικὸς πόλεμος, bellum heloticum, apud Plut. de virt. mul. Apud eundem in Solone τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος, multitudo helotarum.

Εἵλωτις, ἴδος, ἡ, interdum pro εἱλωτικὴ, interdum pro ſerva, ancilla.

Εἱλωτεύω, ſum εἵλως, heloticum miniſterium præſto, ſervio. Iſoc. in Panæg. de Lacedæm. τὴν αὐτῶν πόλιν τοὺς ὁμόρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι.

Εἱλωτεία, ας, ἡ, helotici miniſterii præſtatio, ſervitus. δουλεία. Ex Plat. autem de leg. affertur εἱλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, ſervilis turba, ſervitia, mancipia.

Κατειλωτίζω, unde parricip. κατειλωτισμένος, in ſervitutem redactus, mancipatus. Suid.

Εἵαμαι vid. in Ἕω, induo. Εἱμαρμένη, vide in Μείρω.
Εἰμὶ, & Ἔἰμι, vide in Εἶμι. Εἶν, & ἐνὶ, vide in Ἐν.
Εἰνάκις, ἐνὰς, ἔνατος, vide in Ἐννέα.

ΕΙΝΑΤΕΙΡ, vel, (ut apud Suid.) ἑνάτηρ, ερος, ἡ, fratria, i. uxor fratris. Apud Euſt. exp. συννυμφος, & derivatur παρὰ τὸ ἐννάζω, ut ſit ὁ οἱονεὶ ἡ συνεννάτερα τοῦ ἄνδρος. Poll. lib. 3. ἑνάτηρας vocari tradit τὰς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Il. ζ. Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος; ἦ μεγάροιο; Ἦε πρὸς ἐλαλόων ἢ ἑνατέρων εὐπέπλων; Et Il. χ. itidem de Andromache, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ ἑνατέρες ἄλιες ἔσαν.

Εἰνεκα, v. de in Ἕνεκα.
Εἴνυμι, ἐνύω, vide in Ἕω induo.

ΕΙΡΓΩ. f. ξω, pro diverſo ſpiritu diverſa ſignif. Εἴργω igitur cum aſpero eſt includo. item includo carcere, conjicio in carcerem. Dem. κατὰ Νεαίρας, ἐάν τις ἀδίκως ἕρξῃ μοιχόν.

Εἴργω cum tenui, arceo, prohibeo, veto, excludo. Xen. apomn. l. 1. τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ἔργειν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, arcent liberos ab improborum contubernio. Et ſine præpoſit. Plut. in Cam. ἔργειν τῆς θαλάττης. Sic ἔργειν οἶνον, Gal. ad Glauc. l. 1. Et cum duobus accuſ. Ariſtoph. ἔργω σε τοῦτο, à talibus te arceo.

¶ *Derivata ab ἔργω, cum denſo.*

Εἴργομαι, includor, in carcerem conjicior. Dem.

Εἰργμὸς, ὁ, incluſio. Item in carcerem conjectio. Et adulterii deprehenſi detentio.

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer. Plut. in Cam. εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον in carcerem conjecit Manlium. Et metaph. Xen. Pæd. 3. ἃ νόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκλῄσας, τούτου τὰ εἱρκτὰς αὐτῷ ἑλαβε ποιησάμενος διάστασιν. ſibi imprudens carcerem & clauſtra præparavit. Ponitur & pro gynæceo & conclavi, apud eundem Xen. οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς.

Ἔργω, idem quod ἔργω. Od. ξ. τοὺς μὲν ἀρὰ ἕρξαν κατὰ ἤθεα κειμηθήων, incluſerunt.

Ἕρυμα, τὸ, ſeptum, clauſtrum. Soph. in Antig. Aliam ſign. vide in Ῥέζω.

Ἐρξάτης, ου, ὁ, coërcitor. ex Herodot.

Ἕρκτη idem quod εἱρκτὴ carcer. Herodot.

Ἕρκος, εος, τὸ, ſeptum, vallum, clauſtrum. ut ἕρκος κήπου καὶ οἰκίας καὶ ἑτέρων, inquit Euſt. Sic Od. ν. & Il. ε. Dicitur & metaph. ἕρκος ὀδόντων, i. labia. Il. δ. Sic ἕρκος ἀκόντων Il. ο, ſeptum & murus contra vim telorum. Item murus. Il. ο, Φοῖβος δὲ νῆας Ἕρκεϊ χαλκείῳ, muro aheneo. Il. α, (de Achille) ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο. Item murus aulam ambiens, ut tradit Euſtat. unde ἑρκεῖος Iupiter dictus, cui ibi ſacrificia fiebant tanquam ejus loci præſidi, & à quo conſervarentur omnes qui intra idem ἕρκος habitarent. Ex Soph. in Athamante citatur ἕρκεσι pro retibus. item ἕρκη in Troilo pro ὅπλα arma.

Ἑρκεῖος, dicitur Iupiter, præſes eorum qui ejuſdem aulæ & ſepti participes eſſent. Ἀ Bud. exp. ſeptitius & cortalis, apud Ariſtot. de mundo.

Ἑρκίτης, ου, ὁ, cuſtos. Suid.

Ἑρκίον vel ἔρκιον, ου, τὸ, ſeptum ſeu murus: propriè verò ſeptum circa aulam vel circa domum. Hom. Soph. Apoll.

Ἑρκάνη, ἡ ſepes, ſeptum. Euſtat. ex Ael. Dionyſ. Apud eundem Euſt. reperitur & ὀρκάνη.

Ἕρκατος, ου, ὁ, ſepes, ſeptum, murus. Heſych. apud quem eſt & ἕρκητος.

Ἐρκατόω, ῶ, obſepio, concludo, concluſum teneo. Od. ξ.

Ἐέργω, idem quod ἔργω, includo. Item contineo, complector. unde αὐτὸς ἐέργων, Homer. & Heſiod. Vnde & in Εἴργω cum tenui.

Ἐέργομαι, includo, ſepior, unde ἐεργμὸς, incluſus, ſeptus Apoll. Arg. 2.

Ἐέργνυμι, etiam dicitur pro ἐέργω. unde Od. κ. μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

Ὄρκος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex ἔργω, ſeu ἕργω.

Ἄρκτος, ου, ὁ, non ſeptus, nullo ſepto cinctus. Ἄρκτος.

Διείργω, diduco, dirimo, interſepio, diſpeſco. Thucyd. 3. χαράδρα αὐτὰς μεγάλη διέργει, dirimebat eorum caſtra. interſepiebat & à ſe invicem diſtinguebat. Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, brevi freto inſula diſtinguitur ab Attica.

Ἐνείργω, ſive ἐνειργνύω, & ἐνείργνυμι, includo. Phalar. ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ.

Εἴρεγμος, & εἴρξις, pulſus citharæ. Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chorda alligatur, Euphronio.

Καθείργω, ſeu Καθειργνύω, ſeu Καθείργνυμι, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Pauſan. τῶν Ἀλεξάνδρου ποτὲ λείουλα ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plut. in Lycurg. καθείργνυσιν ἐς οἴκημα.

Κάθειρξις, concluſio & coërcitio.

Decomp. Ἐγκαθείργω, & Ἐγκαθειργνύω, ſive Ἐγκαθείργνυμι, includo. Plut. de prim. frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη ἡ ὑποτρεφομένη θερμότης παρέχεται πολὺ βαθὺς ὑγροῖς, i. quæ (exhalatio) incluſa & recidiva humorem in fundo calore afficit.

Συγκαθείργω, ſive Συγκαθείργνυμι, unà cum alio concludo tanquam in carcerem. Luc. λεοντὶ συγκαθείρχθη.

Περιέργω, circumſepio, circumcludo. Thuc. l. 5. περιέρξαντες αὐτῶν τὸ μνημεῖον.

Συνείργω, concludo, cohibeo, coërceo, in cuſtodia teneo.

Συνέργω, idem. Apud Plat. in Timæo exp. copulo.

Συνέρξις, copulatio. Plat. in Tim. de copulatione viri & uxoris in nuptiis. Aff. & ex lib. 5. de rep.

Συνέργω, poëticè, idem quod συνείργω, Od. ι.

Compoſita ex ἕρκος.

Εὐερκὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, benè ſeptus, vel bonum pulchrúmve aulæ ſeptum habens. Odyſſ. ι. Item benè munitus ſeu ſeptus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τὰς πολεμίους.

Εὐερκῶς, munitè, bono ſepto. Plut. εὐερκῶς κεκαφάκωσι.

Εὐέρκεια, ſeu εὐερκία, munitio, ſeu bona munitio. Plat.

Ὁμοερκὲς, contubernium, unis iisdemque ſeptis contineri. Poll. ex Solone.

Πολιορκέω, ῶ, obſidione cingo, circumſedeo, obſideo. Propriè obſidione urbem cingo, ut locus aliquis ſepto cingitur. Interdum ſine caſu. Iſocr. Dem. Plutarch. Interdum cum accuſ. Plut. in Pericle, πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον. Sic & Herodian. l. 3.

Πολιορκοῦμαι, obſideor, obſidione cingor, circumſedeor. Aeſchin. contra Ctefiph. Herodian. l. 8. Interdum cum dativo inſtrumentali, in metaph. ſignific. Plat. de leg. πολιορκοῦσι συνοχαὶ γῆς, exp. agri anguſtiis preſſum.

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obſeſſor. Athen. lib. 3. Πολιορκητικὸς, obſidionalis: ut πολιορκητικὴ μηχανήματα. ſive ὄργανα.

Πολιορκία, ἡ, obſeſſio, obſidiū ſive obſidio. Thu. Iſoc. Ariſt. Plut.

Decomp. Ἀντιπολιορκέω, ῶ, viciſſim obſideo, obſeſſorem obſidione cingo premo que, obſideo eum à quo obſidebar anteà.

Διαπολιορκέω, ῶ, obſideo ſeu conſtanter obſideo.

Δυσπολιόρκητος, obſeſſu difficilis, qui obſidione cingi vix poteſt, vel qui obſidione ægrè capi poteſt.

Ἐκπολιορκέω, ῶ, obſidione capio & expugno. Thuc. l. 1.

Ἐκπολιορκοῦμαι, obſidione capior & expugnor, obſidione preſſus ſuccumbo: ibidem. Interdum cum ἑκὼν, & tunc exp. obſidione captum expugnatumque ejicio: ut apud eundem Thucyd. l. 1. ὑπὸ τῶν Βυζαντίων βίᾳ τῶν Ἀθηναίων ὑπαπολιορκηθείς.

Εὐλιπολιόρκητος, obſeſſu facilis, qui obſidione facilè capi poteſt.

¶ *Derivata ex ἔργω, cum tenui.*

Εἴργνυμι, idem quod ἔργω, arceo, veto.

Εἴργαθω, idem.

Ἔργω, idem quod ἔργω. Euſtath. Ἐράθω, idem.

Ἔργω, idem quod ἔργω. Il. δ. ἐέργῃ μῆλα πυδοῦς, arcere, prohibere. Apud Heſiod. τὸ μὲν πάμπαν ἔεργε ἀεσίφρονα θυμὸν, exp. averte.

Ἐέργνυμι, idem.

Ἄρκυς, Ὄρκα, quomodo huc referantur, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀπείργω, arceo, propello, repello, inhibeo, apud Suid. Ἀπέργω, idem Iliad ε.

Ἀπέρξις, inhibitio. Plut. de Soer.

Decomp. Συναπείργω, unà inhibeo.

Ἀπέργω, arceo, excludo, prohibeo. Cum accuſat. & genit. ut ἀπέργουσι τῶν ποιημάτων, apud Plut. de poët aud. Iſoc. in Archid. cum ἀπὸ, ἅπαντας ἀπέργειν ἀπὸ τῆς συμβολῆς. Bud. exp. detereo, abigo, apud Dem. πάντας ἀπέρξατε τῆς φιλομαθείας. Item inhibeo, prohibeo, i. impedio ne quid fiat: cum infinit. apud Soph. Et cum accuſ. ut τίς τοῦτ' ἀπέρξει; quis hæc inhibuit? Et ſine accuſ. ut ἀλλ' ἀπέργοι θεός. ſed prohibeat Deus, Deus avertat. ¶ Item dirimo, apud Arrianum, & ἀποτέμνομαι, pro eodem. Exponitur & divido apud Herodot. Item relinquo id eſt, prætereo apud eundem in Polymn. ταύτας τὰς πόλεις ἐξ δυνάμεως ἀπέργων παρεξίης.

Ἀπέργω,

Ἀπέργω, idem quod ἀπέργω, abarceo, excludo. Hippoc. Apud Herod. ἀπέργων ἐξ οὐνύμια χθρὸς, siniſtrorſum relinquens. Ibid. ἀπέργ Καππαδόκης, perſtringit Cappadocas.

Ἀποέργω & ἀπεργάθω, apud poëtas pro ἀπέργω.

Ἀπεργάθω & ἀπιργάθω, idem quod ἀπέργω ſeu ἀπείργω. Il.φ, & Od.φ, pro Διαχωρίζω, i. dirimo, ſeparo. Il.ε.

Ἐκείργω, ε, ὁ, procul arcens, ſeu expellens, aut abigens. Apoll. epithetum, qui ſic dictus putatur q. ἑκὰς ſeu ἔκαθεν εἴργων: quòd ſuis telis ſeu ſagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἔκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant. Il.α.

Ἐξείργω, arceo, excludo. Aeſch. πάντας ἂν ὁ νόμος ἐξείργε βήμαθος. Thuc.3. τῶν νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur.

Κατείργω, veto, arceo. Pauſ. ἐκ τῆς θαλάσσης κατείργον, liberum commeatum adimebat. Item cubigo, compello. Thuc.1. τὸ ἧσσον ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατέργεσθαι, inferiorem a potentiore cogi.

Κατέργω, repello. item vaſto. ex Herodot.

Περιέργω, circumquaq; arceo & prohibeo, videlicet ab ingreſſu aut egreſſu. Thucyd. l.2.

Προσέργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

Εἰρεσιά, vide in Ἐρέσσω.

Εἰρέω, εἴρω, vide in Εἴρω.

Ε͂ΙΡΗ͂ΝΗ, ης, ἡ, pax. Xen. Hell. 7. ἐκ εἰρήνη ἀλλὰ πολέμῳ μεταλλαγή. Idem Xen. εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμδιοῖς καὶ Χαλδαίοις: pacem facere inter, &c. Dicitur & εἰρήνην ποιήσασθαι apud Aeſchin. & πρὸς τὴν εἰρήνην apud Demoſt. Apud Plat. de rep. l.1. εἰρήνη τῶν τοιούτων, exp. quies ab hujuſmodi rebus. παρὰ τὸ εἰς ἐ. ἔρειν. Alii παρὰ τὸ ἔρειν, i. dicere: quod tempore pacis jus dicatur & lites verbis dirimantur.

Εἰρηνικός, ή, ό, pacificus, ad pacem pertinens, pacatus. Thuc. l.1.

Εἰρηναῖος, pacificè, placidè.

Εἰρηνικός, pacificus, pacatus. ut εἰρηνικὴ χώρα apud Herodian.

Εἰρηνικὸς λόγος, Iſocr. oratio de pace. Item pacis ſtudioſus. Iſoc. Item ad pacem pertinens. Εἰρηνικῶς, pacificè. Iſocr.

Εἰρηνεύω, in pace ago ſeu vivo, pace fruor, ad Rom. 12. & apud Dionem. Item paco, in pace contineo. Bud. ex Baſ.

Εἰρηνευομένη χώρα apud Polyb. l.5. exp. quæ bello non infeſta eſt, quæ à bello tranquillitatem habet. Apud Ariſtot. εἰρηνεύειν πρὸς τοὺς πολίτας.

Ε͂ΙΡΟΣ, ε͂ος, τὸ, lana. Od.δ. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς ἔριον ἔχουσα. Etymol. fieri ex ἔρος tradit, per pleonaſmum literæ ι, vel ἔρρω ſignif. κάμνω fieri ἔρρος, deinde mutato ρ in ι, ἔριος, quoniam multis laboribus paratur & colitur: Hen. Steph. deducit ab ἔρω, i. necto.

Εἰρεόν, idem quod ἔριος, lana. Il.γ. Εἰρεόνεος, laneus.

Εἰρεσιώνη, ή, ramus oleaginus lana obvolutus: quem circumpendentib. arborum fructib. ante januas ædium ſuſpendere ſolebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto. ut fuſius tradit Ariſtoph. ſchol. & ex eo Suidas. Vtitur Ariſtoph. in Pluto & in Veſp. & Plut. in Theſeo.

Ἔριον, ι, τὸ, idem quod ἔριος ſive ἐρίον, Hom. Od.δ. Plat. in ſym. Plut. de aud. Frequens eſt & plurium. ut apud Xen. ἐωνήθη τὰ ἔρια. Exp. & lanugo. apud Theophr.

Ἐριώδης, ε͂ος, ὁ ἢ ή, cui lana ineſt, lanatus.

Ἐριόω, ῶ, laboro circa lanificium.

Ἔριθος, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus. ἐριουργός. Quidam tamen ἔριθοι exp. γεωργοὶ, i. agricolæ, παρὰ τὸ τῷ ἔρᾳ ἐργάζεσθαι, i. τῇ γῇ. Il.σ, ἔριθοι appellantur ii qui metunt. Apud Heſio. in Erg. ἔριθος ponitur pro famula. Item ἔριθος, contentio. vide in Ἔρις.

Ἐριθεύω vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Expon. & laboro, ἐργάζομαι. Item ſervio. in lib. Tob. ἠριθεύετο ἐν τῆς γυναικείοις, exp. ibat ad opus textrinum. Legitur & apud Ariſtot. pol. l.5. c.3. Item contendo. Ἐριθεία, exp. μισθαρνία. item contentio, apud Ariſtot. citato loco, & Iacob. c.3. & 2. Corinth. cap.12.

Ἐρεία, ή, etiam dicitur pro ἔριον. Athen. l.5.

Ἔρεως, (adject.) laneus. Apud Dioſc. l.1. c.18. ἐρεᾶν ὕφος, laneum textum, lanea veſtis.

Compoſita.

Ἐξεριθεύω, Suid. exp. redimere, autorare. Quidam exp. quaſi mercede allicere.

Εὔερος, ὁ ἢ ή, bonam habens lanam. Hippoc.

Εὐέριος & εὐερής, bene lanatus, bona ſeu pulchra veſtitus lana. Ariſtoph. in Avib.

Συνεριθεύω, ε, ὁ ἢ ή, qui vel quæ lanificium ſimul exercet. ſocius. vel ſocia in lanificio. Interdum generalius, ſocius in aliquo opere. Od.ζ.

Φιλεριθεύω, exp. lanificii ſtudioſus. Ex Epigr.

Εἰρύω, vide in Ἐρύω.

Ε͂ΙΡΩ, necto. in qua ſignif. Etym. vult aſpirari ἔρω, ſed id non obſervatur. Hinc ἔρσος apud Herodian. exerens, extrahens. Bud. Apud Ariſtot. in Rhet. τῷ λέξει ἀνάγκη ἢ ἀρχομένῳ τῷ συνδέσμῳ μίαν, dictionem neceſſe eſt aut tractam eſſe & conjunctione unam. Euſtat. ἔρω eſt τὸ εἰς μάχλην συμπλέκω, derivanti inde ἐρίζω. ¶ Item dico. Item interrogo, ut tradit Euſt. in qua tamen ſignif. præſens ἔρω eſt inuſit. ſed fut. ejus ἐρῶ eſt frequentiſſimum. in Epigr. οὐ κακῶς ἐρεῖ, malè tibi dicet. Et apud Eurip. ἐρεῖ μι τάδε, hæc in me dicet. Apud Plut. ἐρῶν ᾠχετο ἥδε, prodiit ad dicendum. Pro quo ἐρῶ, poëtæ per diæreſin ſæpe uſurpant ἐρέω, i. dicam ut Od. ξ, ἐπος ἐρέω. Sic & Od. ω. Il. ψ, & alibi. Ponitur ἐρέω & pro, interrogo. Il. η, Γαύτων Ἀργείων ἔρεω ἠμὲν ἀριπρεπέα τε τέκνα τε. Item nuntio. unde aurora. Il. β, & alibi, Ζεὺς ἐρέσσει καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, i. ἀπαγγέλλουσι, inquit Euſt. Sic & Od. ψ, Τοῦτο πάρεξ ἐρέσσω, i. ἀγγέλλουσα. Præt. εἴρηκα. dixi. p. ἐρέρημαι, dictus ſum, tanquam ab ἐρέω, quod & in comp. obſervatur.

¶ *Derivata ab ἔρω, i. neto.*

Εἰρμός, ε͂, ὁ, nexus, ſeries. Phil. de vit. M. l.3.

Ἔρσις, εως, ἡ, nexus, plexus, religatio. Scribitur & ἕρσις apud Suid.

Ἐέρω, idem quod ἔρω, poëtica reduplicatione literæ initialis, ut in ἑάκω & ſimilibus. Vnde in paſſ. Od.σ, Οἷ ἕρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠελίοιο ὥς.

Ἔρμα, &c. Εἰμαρμένη, Εἰρμός, Εἶρος, Ἔρσις, Ὅρμος, Ὁρμηδός, Μέρμις, Σείρω, quomodo huc pertineant ſingula, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀείρω, dicitur q. ὁμοῦ ἔρω & συμπλέκω, inquit Euſt. i. ſimul necto & copulo. Iliad. κ, Σοὶ δ' ἅμα ἐρσενίμβοσι. ¶ At ἀείρω, i. tollo, vide ſua ſerie.

Ὅπως, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Decomp. Παρήορος, equus ad jugum devinctus, qui & παρόρμιος. ex ἀείρω (inquit Euſt.) ſignif. συζεύγνυμι. ¶ Item prominens ubique. Il. π, ἐπὶ δὲ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. Abeſt autem. Il. η, exp. παρηρτημένος, ὅτι κεχυμένος. item ἐλύντος, χαῶντος. atque ſumptum e metaph. ab equo qui παρήορος appellatur. ¶ Item ſtolidus, q. d. ornamenti non firmiter adhærens, ſed ab ea velut excurrit longius & evagatur: ducta ἀπὸ τῶν ἵππων παρήορων metaphora Il. ψ. Vide & in comp. ab Ἄειρω & Ἀείρω.

Παρηορία, ή, habena ſeu locus in quo equi qui παρήορος appellatur. ut Il. θ. v. 87.

Σωήορος, (itidem a Ἀείρω ſignificans ſuſpendo, innecto) congruens & velut apto quodam vinculo connexus. Od. θ. Exp. &, conſors comes, ſocius, Horat. Sonn.

Συωρεῖς, ἰδος, ἡ, vel ξυωρεῖς Attici, juges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium: quos & conjuges quidam vocari poſſe exiſtimant. Qua in ſignif. exp. etiam jugum: ut dicitur jugum boum. Dicuntur autem à verbo συωρέω, Euſt. etiam teſte, quaſi συωροεῖς. ſignif. etiam bigas, i. currum quem juges equi trahunt. Quidam interpr. & currum. Plut. in ſymp. ſep. ſap. τῷ ζεύγει τῶν ἑκκλησιῶν ἐκάστῳ συωρεῖς ἐκ τῶν δημοσίων ἐπεσήχθη. Interdum dicitur συωρεῖς πῶλοι, ut apud Pauſan. Eliacῶν. l.1. Dicitur etiam metaph. de hominibus amicitiæ vinculo conjunctis; apud Plat. in Phæd. Sic & Syneſius τὴν συωρεῖδα τῶν ἀδελφῶν vocavit concordiam fratrum. Συωρεύς, ὁ, bigarum auriga ſeu agitator, ſive auriga in prælio qui ξυωρείδα regit, teſte Bud. Quidam bigarium interpr. apud Luc. Συωρεχθόμενος, bigis vehor. Ariſtoph. in Nub. Σωρός, comes. Proprie de uxore dici exiſtimatur. Dicitur tamen etiam de marito. Vide Heſ. & Euſtath.

Συωροέω, ῶ, comitor, ſum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συωροῦσ' ἐλπίς. Τετρωρος & τέτρωρος, quadrijugus. ut τέτρωρος ὄχος apud Eurip. quadrijugo currus, i. in quo quatuor equi juncti ſunt. Ab ἀείρω ſignif. συζεύγνυμι, inquit Euſtat. Vide & comp. ab ὀχέω. In neutro genere dicitur τέτρωρον, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Item τέτρωρος ab Oribaſio & Rufo dicitur pars aſtragali talo ſuperior & ſurſum vergens: attamen & ipſe aſtragalus totus τέτρωρος dici poteſt à quatuor ipſius lateribus, dextro, ſiniſtro, anteriore & poſteriore.

Ἀνείρω, annecto, necto. ut ἀνείρω τὰς στεφάνους, Ariſtop. Item tranſfigo, ἀναπείρω. Hetych.

Διείρω, trajicio, inſero, Bud. ex Luc. Διὰ τῶν ὀδόντων τὴν ῥῆσιν μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, inſerens, trajiciens. Xen. Pæd. 8. de equitibus Perſarum regis, διειρηκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανονίων, ὥσπερ ἐν νεῷ ἐπὶ διάρσει ὅταν ὀρᾷ βασιλεύς. A Budæo exp. & tranſadigo, tranſſuo, inſuo, inſubulo, apud Dioſc. l.5. c.25. κεντεμοὶ καὶ διάρσις λίνῳ.

Περιδιείρω, (dec.) circumquaq; trajicio & inſuo.

Ἐνείρω, innecto, inſero, infibulo, implico, Dioſc. l.5. cap.81. Item conſero, apto.

Ἔνερσις, innexio. Thuc.

Decomp. Παρενείρω, infibulo. Item trajicio & penetro, intromitto. Plut. an ſeni admin. reſp. εἰς πόλλα παρενείρων. Item inſero, interſero, interjicio. Athen.

Ἐξείρω, exero (cui opp. ἐνείρω) extraho, eximo. Ariſtoph. in Equ.

Decomp. Προεξείρω, antè extraho ſeu exero. ut προεξερρυμένης τῆς γλώττης.

Περιείρω, circumannecto ſeu appendo.

Προσείρω, annecto. Suid.

Συνείρω, connecto, cohærenti ſerie continuo, ut συνείρω λόγους, Dem. pro cor. Interdum ſine caſu ponitur pro, continua oratio-

tionis ſerie differo, perpetua oratione declamo. ut apud Luc. σὺ μὲν τοίνυν τὴν κλοπῆς σωιρὰν, orationem perpetuam ordine. Item neutral. pro, cohæreo. Ariſtot. 2. Meteor. Διὸ τὴν θάλατταν ὑ φαίνουσι σωιέχειν. Idem l. 1. de gen. & corr. ὑποτίθενται τοιούτως ἀρχὰς αἳ ἐπιπολὺ δύνανται σωιέχειν, hujuſmodi principia ſtatuere quæ diu conſentanea eſſe poſſit & cohærere.

Σωιέχομαι, connector, item continuor. Ariſtot.

Σωιερμὸς, continuata ſeries. cohærentia, continua deductio, Dem. Phal. ἐν τῷ σωιερμῷ τῶν λόγων.

Σωιερκτικὸς, apud Ariſtoph. in Eq. quidam interpr. facilè orationes connectens & componens.

Derivata ex ἔρω i. dico, &c.

Εἴρομαι, interrogo, ſciſcitor. Il. α, - ἐτ' ἔρομαι οὔτε μεθυστερῶ. Et in Od. ἔρεο Νέστορ. In eadem, Οὔτις κέ σ' ἔρωμαι.

Ἔρομαι, in proſa pro eodem: quo tamen utuntur & poëtæ. Aor. 1. ἠρόμην unde ἐρέσθαι. Xen. ἤρετο, ἦ ὅτι πολέμιοί εἰσι; F. ἐρήσομαι, tanquam à contracto themate. Ariſtoph. ἐρήσομαί γε τυτί.

Εἰρέα, exp. concio, cœtus, apud Heſiod. in Theog. v. 801. δικάτῳ δ' ἐπιμίσγεται ὥπις Εἰρέας ἀθανάτων.

Εἰρέω, poët. dico. unde partic. Ionicum ἐρεῦσα, i. λέγουσα, apud Heſio. in Theog. v. 38. Εἰρεῦσαι τάτ' ἐόντα, τά τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα. Item interrogo. Heſych.

Εἴρην, ένος, ὁ, puer qui jam fari poteſt. Dicti ſunt ἐρένες à Lacedæmoniis (teſte Plut. in Lyc.) qui jam ſecundum poſt pueritiam annum attigerant. Et μελλέρενες (*comp.*) grandiſſimi pueri.

Ἐρέω, interdum exp. per præſens, dico, interrogo, nuntio: interdum per fut. dicam, interrogabo, nuntiabo. ut Il. φ, circa principium, Ἴππας δ' αὖτε ἔχε κραιπνώνυχας ὑ μεσάτροισι, Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆι σωιώσετο. Et Od. η, Τῶτο δέ τοι ἐρέω. Et Il. ζ. Ὥς ποτέ τις ἐρεῖ. Vide plura in Εἴρω, i. dico.

Ἐρέομαι, idem quod ἐρέω, interrogo. Il. α, ἐδ' ἐρέονθ.

Ἐρεείνω, interrogo, Od. η, μηδ' ἐρείνε. Et cum gemino accuſ. Od. α, - ἐπεὶ σύ με τόσ' ἐρεείνεις. Ἐρεείνομαι, interrogor. Item pro activo, interrogo. Od. ρ, - ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μῦθον.

Εἰρεσὼ, captivitas ſervitus. Od. θ, v. 528. Εἰρεσὸν ἀισυμάγησι πόνον τ' ἐχέμεν. Euſt. ab ἔρειν derivat, quoniam οἱ ὧν ἁλόντες καὶ τὸ ἔρειν, i. λέγειν, στέροντται, μὴ παῤῥησιάζόμενοι.

Ἔρις, Εἴρων, Ἐρύνω, Ἐρωτάω, Μέρομαι, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄφρὼν, vel ἄφρων, exp. ἄπρὼν, imperitus. Pro eodem aff. & εὔφρων, Heſych. Videtur comp. ex α privativo, & ἔρω ſeu ἔρομαι ſignificante interrogo. Interrogando enim doctiores fimus. Rurſum exyron ὡς ἀφρὸς exp. δυσυχὴς, difficili utens fortuna, infelix. Aſt. & pro ἄῤῥητον, ἀπαραίτητον, item pro ἀλώστητον, Suid. Heſych. Etym.

Ἀνερέω, ὦ, idem quod ἀνέρομαι ſeu ἀνερωτάω. Idem ĕt quod ἀναγερθίω. Ἀνέρομαι, interrogo, rogo. Plat. in Minoë, ὥσπερ ἐὰ ἀνερόμεθα πρὶν χρυσός. Interdum cum duplici accuſ. & perſonæ & rei.

Ἀνέρω, Ionica & poëtica epenteſi Ϝι dicitur pro ἀνέρω, interrogo. Sed frequentior eſt paſſiva vox ἀνέρομαι in hac ſignif. ut Od ω, γαῖαν ἀνέρεαι, de regione interrogas. Et Il. γ, τῶτο δέτοι ἐρέω ὅ μ' ἀνέρεαι,

Decomp. Ἐπανέρομαι, & (Ionica ſeu poëtica epenteſi Ϝι) ἐπανέρομαι, rurſus interrogo: vel ſimpliciter, interrogo. Ariſtop. μηδ' ἐπανέρῃ με, neq; interrogas me.

Ἀντερέω, ῶ, aliquando fut. eſt Ionicam habens reſolutionẽ vocalis circunflexæ pro αὐτερῶ, viciſſim dicam, contradicam, reſpondeo contradicens: aliquando præſens, ſed inuſitatius, ex quo præt. perf. αὐτέρηκα, contradixi. Ariſtoph. in Nub. τί δ' αὖτερᾶς ταῦτ' αὐτόν.

Ἀντέρομαι & αὐτέρομαι, viciſſim interrogo. Greg.

Ἄπρειν, ῶ, thema eſt in præſenti inuſitatum, uſitatiſſimum in præter. perfecto act. & paſſ. ἀπέρηκα & ἀπέρημαι, in fut. 2. act. quod eſt ἀπρῶ, & Ionicè ἀπρέω, reſoluta vocali circunflexa in ἐω. Signif. interdum, denuntio, renuntio, indico. Herodot. ἀπρέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renũtiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. Item dico non eſſe faciendum, interdico, veto, Ariſtot. pol. lib. 2. c. 3. μόνον ἀπρήκασι τὰ γυμνάσια, ſolis gymnaſiis eis interdixerunt. Τὰ ἀπρημένα, prohibita. Dicitur & ἀπέρηται ſequente infinit. aut ὅπως μὴ, apud Plut. & Plat. Item dico me non facturum, ſeu nego, renuo, recuſo, detrecto: aut etiam contradico. Herodot. ἀπρέικον τὸν τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίην, averſabuntur & renuent Græcorum ſocietatem. Dicitur præterea aliquis ἀπρηκέναι, i. e. animo concidiſſe, animum deſpondiſſe: vel etiam viribus concidiſſe, & fatigatus eſſe. ut apud Xen. λαγὼς ἀπρηκὼς, lepus fatigatus & curſu exanimatus. Et Plut. νομίζοντες ὑφ' ἡδονῆς, ἀπρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ triſtitia collapſi. Apud Plat. de leg. ἀπρηκότες γήρᾳ, confecti ſeu fracti ſenio. Infinitivus ſæpe exponitur per præſens, ἀπρεᾶν, interdicere, deficere. Sic καπρεᾶν, prodere: προπρεᾶν, prædicere, &c.

Decomp. Προαπέρηκα, prior animum deſpondi. Iſoc. in ep. ad Philip. ἐγὼ μὲν προαπέρηκα, τὴν δὲ πράξιν ὑμῖν ἀκριβῶς ἐλπίζω.

Διερῶ, differam: ſed magis eſt uſitatum præt. διέρηκα, (tanquam à διρέω) differui: item enarravi, diſtinctè commemoravi. Plat.

Διέρομαι, idem quod ἔρομαι. Il. α.

Ἐξερέω & ἐξερῶ, eloquar, dicam. Il. α, Ὧν δὲ γ' ἐξερέω. Item pro inveſtigare, perquirere. Od. τ, ἤ εἰς ἀποπλήξεις τ' ἐμὸν γόνον ἐξερέεσθαι; Sic & Od. δ, & ξ. in hac ſignif. uſurpatur & vox paſſ. Od. τ, ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere ſeu ſciſcitari.

Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω. Od. μ, πόθεν ἄλλος ἐξερεείνων, i. e. perquirens, perſcrutans. exponitur etiam, interrogo, ſciſcitor.

Ἐξέρομαι, interrogo. idem quod ἔρομαι. Il. υ, & Odyſſ. ν, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὰς, ſciſcitabatur.

Ἐξέρομαι, Ionicè pro eodem. Hom. Apoll. & Soph.

Διεξερέεσθαι (*dec.*) interrogare. Heſych.

Ἐπέρομαι, pro quo & ἐπρέομαι, & ἐπείρομαι Ionicè, interrogo, ſciſcitor. Vnde ἐπειρησόμενος apud Herodot. l. 1. interrogaturus, conſulturus.

Καπρέω, ῶ, dicam ſeu loquar contrà, obloquar, accuſabo, deferam. Xen. in Pæd. καπρῶ σε τῷ πάππῳ, deferam ſeu accuſabo te apud avum. Et Herodo. in Thalia, καπρέω αὐτὸς τὸν μάγον. Accipitur interdum etiam *pro*, dicam ſeu indicabo. aut edſſeram, proloquar. Ariſtoph. in Nub. καπρῶ τοίνυν σόν γ' ὑμῖν ἐλαύνειν πάλιν. Sic Syneſ. ὁ δὴ παρὼν ἔτος λόγος αὐτὸς καπρεᾶ, ipſum indicabit.

Προρρέω, ῶ, prædicam, prænuntiabo. Ariſtoph. apud Herodot. in Thalia, προερρέουσι τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδις τὸν Κύρου ἀκέστεα ἔκτεινε, exp. edicendi ſignificationem habet. Πρόρρητα, antè dictum eſt.

Προερέω, ῶ, alloquar, vel appellabo. Apud Herodot. προερέων, exp. conſulturus. Προερεῖν τὴν πόλιν, exp. laudare, ex Ariſtid.

Προσέρομαι, inſuper interrogo.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam, ex Demoſt.

Συνέρομαι, interrogo.

Ὅπως, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Εἴρων, ωνος, ὁ, diſſimulator in oratione, diſſimulatè loquens, qui aliter loquitur ac ſentit. (✓ A verbo ἔρω.) Ariſtot. ἔρωνα opp. ἀλάζονι, medium eſſe dicens τὸν ἀλαθῆ.

Εἰρωνικὸς, qui diſſimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνικῶς, fictè, diſſimulatè, ironicè.

Εἰρωνεύομαι, utor diſſimulatione in loquendo. Plat. in Apoll.

Εἰρωνευτὴς, idem qui ἔρων.

Εἰρωνεία, ἡ. diſſimulatio in oratione. Vide Cic. de orat. 2. & acad. q. l. 4. Vide & Quintil.

Compoſita

Ἐπῤῥωνεύομαι, ironicè loquor ſuper aliqua re. Appian.

Κατῤῥωνεύομαι, per diſſimulationem deludo. Item cavillor. Apud Syneſ. οὐ δ' ἀκμὴ καταῤῥωνεύσει, exp. ſimulabis te eam nihil facere. Et apud Aeſch. in ep. καταῤῥωνεύόμενοι τὰ συμφορᾶς, cavillari ſuum exilium & parvi pendere.

Εἶς vel ἐς, ad. Cum verbis ſignificantib. motum. Ariſtop. ἐς δίκαιαν ἔρχομαι. & ἐς ἐμὲ ἥκεις. Εἰς χρείαν ἐλθεῖν. Xen. Interdum jungitur genit. cum quo ſubauditur accuſ. vt εἰς ἄδου ſub. οἶκον vel τόπον. Interdum denotat uſum ſeu finem. ut λόγος ὠφελησείεις εἰς αὐδρεῖαν Xen. Pæd. 3. Et 1 Thim. 4. εἰς τέτο κοπιῶμεν.

Εἰς vel ἐς, in. Itidem cum verbis ſignificantibus motum. ut ἀφίκετο εἰς τὴν Φρυγίαν. Xen. Hell. 4. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἀκάδα. Sic & εἰς λόγους ἐλθεῖν, in colloquium venire. Plut. ¶ Ponitur & pro ἐν: ut εἰς ἐκκλησίαν κατιέναι, Aeſchin. in concione ſedeo. Et εἰς στήλην γράφειν, Dem. Καταφρονεῖν εἰς τὸ πολεμικὸν, Xen. Hellen. 7. contemni in rebus bellicis. ¶ Iungitur & quibuſdam adverbiis temporis, ubi ferè vacat. ut εἰς ἔτι ſive εἰσέτι, pro ἔτι εἰς αὖθις, ſeu εἰσαῦθις, pro αὖθις. Sic εἰς αὔριον pro αὔριον, cras. Sic εἰς ἀεὶ. pro ἀεὶ. εἰς πόσε pro πόσε. εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ. εἰς τὰ μάλιστα pro μάλιστα. ¶ Interdum exp. in, i. e. pro. ut εἰς πόλεμον παρεκάλ χρήματα. Iſocr. ſuppeditare pecunias in bellum. Sic Act. 4. οἱ εἰνοις ἐσόμεθα εἰς θεόν. Ἐς δημόσιον, & ἐς τὸ δημόσιον, pro viribus. ¶ Item in, i. adverſus, contra, εἰς τὸν δῆμον, adverſus populum, ex Aeſch. ¶ Interdum etiam in laudem ponitur, ut εἰς βασίλειον λέγειν, in laudem Baſilii dicere. Sic εἰς Εὐαγόραν apud Iſoc. i. de Evagora.

Εἰς vel ἐς, interdum exp. ob, propter. ut εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ob juſtitiam laudatur. Ariſtot. Et εἰς ὀλιγωρίαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν.

Εἰς, circiter, Thuc. εἰς αὖθις ἔτη ὀκτὼ καὶ ἑκατὸν μάλιστα. Sic Pauſ. εἰς τριακοσίους ἐγκύους σωιωθῆναι, circiter trecentos.

Εἰς, apud Thucyd. εἰς βελτίονας μνησθῆναι. Sic Pauſ. ἀβουλημόνως εἰς τὸς Μακεδόνας infamis apud Macedones. Sic Plut. λοιδορεῖσθαι εἰς ἅπαντας, apud omnes, vel coram omnibus.

Εἰς, uſq; ad. ut εἰς τόδε χρόνου, ad hoc uſq; tempus. Et εἰς τέτο, hactenus. Εἰς ἐμὲ, uſq; ad ætatem meam. Pauſ. Et εἰς ὅκου ſive εἰσόκου, uſque dum, donec. Il. ε, & Od. τ.

Εἰς poſitum cum nomine ſæpe per adverbium exp. ut εἰς ὑπερβολὴν, ſummè. Aeſch. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα. Luc. Sic εἰς βάθος, profundè, εἰς καιρὸν, opportunè, εἰς πάχος, celeriter, εἰς τέλος, omnino. Sic cum nominib. temporis ſignificationem habentibus: ut εἰς ἑσπέραν, veſperi, εἰς τὴν ὑστεραίαν, poſtridie, εἰς τρίτην ἡμέραν, perendie.

Εἰς, intra, ut apud Polyb. ἐ μάλις ἀπεσώθησαν εἰς τριακοστόπεδον. Sic & εἰς τριακοστὸν ἔτος, Xen. Pæd. 8 intra tricesimum diem, εἰς ἕκτην ἡμέραν τῆς ἀσθενείας, intra sextum diem. Aeschin.

Εἰς, per Xen. εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos ducere. Sic εἰς τέσσαρας ἔρχεσθαι ὁ λόχος, per quaternos. Apud eundem, εἰς ἕνα παρασκευὴ ἡ τάξις, exp. sigillatim Od. ξ, μεῖναι πλειστόφορον εἰς ἐνιαυτὸν, manſi per totum annum.

Εἴσω, in, intra. Cum accuſat. Il. α, - Ἴλιον εἴσω. Et Il. γ, - δώματα δῖα Ἀλεξάνδρου εἴσω. In proſa autem cum genit. ut εἴσω τῶν χάρακος, Plut. Apud Herm. g. εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, intra 30. dies. Apud eundem εἴσω πέντε ταλάντων, exp. intra quinq; talenta. Interdum ſine caſu, intra, Ariſtoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δύο ἐστίν. Cum articulo, ὁ ἔσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur & ἔσω.

Ἔσωθεν, intrinſecus. item intus, ut Matth. 7.

Ἔσχατος, intimus, penitiſſimus.

Ἕως, donec, quandiu. Soph. ἕως ἀπέψυξεν βίον. Xen. l. 1, Apomn. ἕως Σωκράτει συνήσιμι, quandiu manſerunt cum Socrate. Rurſum Soph. in Ajace, ἀρήγετ' ἐς' ἐγὼ μόλω, donec venero. Herodot. ἕως' ἂν πυθώνται. Sic Xen. ἕως' ἂν ἡ πολεμίως δέωσι, κελεύομεν πάντα ποιεῖν. Pro eodem dicitur & ἕστε, apud Apoll. Arg. 2. Ἕως ἐπὶ, uſq; ad. Arrian ἕως ἐπὶ κνέφας, uſq; ad diluculum.

ΕΙΣ, ἑνός, ὁ, unus. Fœm. μία, una. Neut. ἕν, unum. Dem. εἷς τῶν πολλῶν, unus è vulgo. Interdum ſupprimitur. ut Xenoph. τῶν τελέντων ὢν, unus ex triginta. Interdum exp. alter: ut Dioſcor. lib. 3. εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, alter alterius loco cedens. Mar. c. 14. εἷς καθ' εἷς, exp. ſingulatim. Sic & Ioh. c. 8. Apud Plut. καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν, ſingulos ſervos. ¶ Apud eundem Plut. εἷς παρ' εἷς, viciſſim. ¶ Γ' Φ' εἷς apud Dioſc. exp. ſigillatim. A gramm. verò dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, quæ velut uniuntur in pronuntiatione, quum alio qui divita ſint. ¶ In N. Teſt. interdum ponitur εἷς pro τὶς, ut Matth. 25. συνάγω μίαν. Et Marc. 14 εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων. Cum fœminino μία, interdum varia ſubſtantiva ſubaudiuntur. ut Iliad. β, Εἰ δέ ποτ' ἐς μείαν βουλεύσομεν, ſub. βουλὴν, q. d. in unum conſilium conſultabimus. Apud Ariſtoph. μίαν δικάσουσιν, ſub. δίκην. Et apud eundem μίαν ναυμαχήσωσιν, ſub. ναυμαχίαν. Et κατ' ἐμὴν μίαν, ſub. γνώμην. Sic apud Luc. cap. 14. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, ſunt qui intelligi poſſe dicant φωνῆς, ideoque exp. uno ore.

Ἑνικὸς, ad unum pertinens, ſingularis: ut ἑνικὸς ἀριθμὸς apud gram. cui opp. δυϊκὸς & πληθυντικὸς, dualis & pluralis.

Ἑνικῶς, ſingulariter. Naz.

Ἑνίζω, vnum ſeu vnitatem pono. Bud. ex Plut.

Ἑνόω, ῶ, vnio, aduno ſeu coaduno. Particip. paſſ. ἡνωμένος, vnitus.

Ἕνωσις, vnitio, adunatio. Ἑνωτικὸς, q. d. vnitivus, adunativus. vim vniendi ſeu adunandi habens.

Ἑνόω autem affertur ex Cyrillo pro. quatio, concutio. Vnde ἔνοσις, εως, ἡ, exp. κίνησις, motio, agitatio. Heſiod. in Theog. - οὖσις θ' ἁπάσης ὀρώρει. Et ibidem - οὖσις θ' ἱκανὰ βαρεῖα Τάρταρον. Pro eodem ſcribitur & ἔνοσις, vnde comp. συνοσίγαιος & συνοσίχθων, Neptuni cviſh. i. motor & quaſſator terræ: quæ & duplici ν ſcripta reperiuntur.

Ἑνότης, ητος, ἡ, vnitas. Apoll. Tyan. in epiſt.

Ἑνὰς, ἀδος, ἡ, vnitas, μονὰς. Ἑνὰς autem novenarius numerus, pro ἐννεὰς.

Ἕνεκα, per eo pleonaſmo τοῦ ε pro εἷς vnus. Heſiod. in Theog. - ὀφθαλμὸς ἕνεκα.

Εὐνὶς (maſc. & fœm. gen.) priuatus, orbus. vel priuata, orba, vidua. Iliad. χ, Οἵ τε μάλ' ἀμφὶ πόλιν τε καὶ εὐρέα τεῖχος ἔδειμαν, οὐκ ἐθέλον εὐνὶς ἔμεν. Euripides in fœm. gen. vſus eſt Etymol. παρὰ τὸ εἷς ἑνὸς dicit fieri ἕνις καὶ εὐνὶς. Aliam ſignif. vide in Εὐνὴ.

Compoſita.

Καθεὶς reperitur pro καθ' εἷς, vnuſquiſque, ſingulatim, vnus poſt alium. vt Macchab. libro tertio, ὁ καθεὶς τῶν φίλων, vnuſquiſque amicorum. Et ἐς καθεῖς, Marci 14. & Ioh. 8.

Μηδεὶς pro μηδὲ εἷς, nullus. Sophocl. vocauit μηδένας, nullius pretij homines. In fœm. μηδεμία, nulla. In neut. μηδέν, nullum. item nihil. vt μηδὲν λέγω apud Xen. & Ariſt. i. nihil dicere quod alicuius ſit momenti. Apud Soph. μηδὲν ἄνευ, mortuum eſſe, item perditum eſſe. Μηδὲν ἧττον, Iſocr. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non, vt & Lat. nihil.

Οὐδεὶς, pro οὐδὲ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neut. οὐδὲν, nullum, nihil, non, ſicut μηδέν.

Οὐδένεια, q. d. nihilitas. Plat. in Phædro.

Οὐδενόω, ῶ, f. ώσω, ad nihilum redigo.

Ἐξουδενόω, ῶ, nihilifacio. vnde ἐξουδένωσις, contemptus. q. d. nullius. Pſal. 30.

Ἐξουδενίω, ῶ, idem quod ἐξουδενόω, Eccleſ. c. 34. vnde ἐξουδένησις, contemptus. Et ἐξουδενητὴς, οῦ, ὁ, contemptor, qui aliquid nihili facit.

Οὐδείς, ἐνός, nemo. nullus. ex οὔτε & εἷς per craſin. Ariſtot. eth. 4. φερέσθω οὐθέν, nihil refert.

Οὐδένεια, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. in Paramyth.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, nihili pendo, pro nihilo duco, aſpernor. Luc. c. 23. Rom. 14. & 1. Cor. 1.

Ἐξουθένημα, τὸ, quod nihili ducitur. ſeu neglectus, contemptus.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo.

Ἐξουθενισμὸς, οῦ, ὁ, extenuatio. Iul. Firm.

Συνενόω, idem quod ἑνόω. Naz. συνιώσατο τῇ πατρὶ, cum parte unitus eſt, unione quadam cum parte junctus eſt.

Ἄφενος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Εἴσκω, vide in Εἴδω.

Εἴω, vide in Εἰς.

ΕΙΤΑ, poſtea, deinde. tum. Dem. Olynth. α, εἶτα Θετταλίας ἐπῆν. Greg εἶτα τί; quid tum poſtea? ¶ Interdum eſt dubitantis. anne, nunquid. Luc. in Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τὸ ὠμότητος αἰτιῶνται, ὅτι ἐπὶ λογιζόμοι παρὰ ποτέρων ἡμῶν ἰὼ ἡ ἀσφάτη τύτων ὀργή; ¶ Interdum in interrogationib. indignantis eſt, pro, itáne verò. Dem. εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; & non erubeſcimus? ¶ Interdum vacat. Euſt. teſte. ut εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. ¶ Εἶτεν & ἔπειτεν Ionica eſſe & ab Herodot. uſurpari pro εἶτα & ἔπειτα, ex Aelio Dionyſio annotat. Euſt.

Compoſita.

Ἔπειτα, deinde, poſtea, tum. Il. ψ, Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελῶν δόλιμαν ἡγ μᾶζον ἄεθλον, Ἡ' ἀϊπὺν νεῦ. Dicitur & Ἐς ἔπειτα, ſeu ἐς τὸ ἔπειτα, in poſterum, Thuc. 2. Et οἱ ἔπειτα ſ. ἐσόμενοι, poſteri. Thuc. l. 1. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, poſterum tempus. Et τὸ ἔπειτα, poſteritas. Ἔπειθ' ὕστερον, tum demum, deinde, inquit Bud. ¶ Ἔπειτα, interrogantis eſt cum indignatione, ut εἶτα, itáne verò? vel ſine interrogatione, ſed increpativè. Xen. ἔπειτ' ἐγὼ οἶει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; tu igitur non credis? ¶ Eſt nonnunquam παρασιωπητικὸν μαλικὸν & ἀργὸν, ut Euſt. teſtatur: (quemadmodum & εἶτα) Il. κ, Πῶς αὖ ἔπειτ' Ὀδυσῆι θεοὶ θάσσοι λαοῖσιν; Dicitur & Ἤπειτα, pro ἔπειτα, metri cauſa, ε in η verſo. Il. υ.

Decomp. Εἰσέπειτα, ſeu Ἐσέπειτα ſunt qui una voce ſcribant pro εἰς ἔπειτα & ἐς ἔπειτα.

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, apud Ariſtoph. in Pluto.

Μετέπειτα, poſtea, deinde, Od. ξ, ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα, Plat. ep. 8. τὸ μετέπειτα χρόνου ἡ τυραννὶς δωρεᾶ καθικέσθαι, poſtea, ſeu in poſterum tempus, in poſterum. Dicitur & ἐς τὸ μετέπειτα, ſicut ἐς τὸ ἔπειτα, in poſterum.

Κᾆτα, per craſin pro καὶ εἶτα, quod dubitantis quoq; eſſe Chryſoloras annotat.

Εἶτε, vide in Εἰ.

Εἴως, vide in Ἕως.

Ε Κ vel ἐξ, ex, è, à. Sed ἐκ adhibetur ſequente conſonante, ἐξ ſequente vocali. Il. α, - ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Xen. λαμβάνομαι ὃ οὔτ' ἐκ τῆς γῆς ἐδέδη, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Idē initio Paediæ, τοῖς καρποῖς τοῖς γενομένοις ἐξ αὐτῆς. Sæpe ponitur pro ὑπὸ: ut ἐκ φύσεως δεδόσθαι, à natura datus. ¶ Interdum ad originem refertur, ut οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem. nepotes illius. ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pauſanias. ¶ Adhibetur etiam in temporis ſignificatione, ut ἐξ αἰῶνος ab ævo. ἐκ νεότητος, à juventute. Sic ἐκ πολλῶν χρόνων, à longo tempore: ſed ſæpius omittitur χρόνος Sic & ἐκ παλαιοῦ, jam olim: Item ἐκ τότε, ex illo tēpore. ἐξ ὅ vel ὅσου, ex quo vel quanto, ſ. tempore. Interdum ſign. detur ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Dem. de meis pecuniis. Et ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, noſſe de nomine. ¶ Interdum non exprimitur niſi ſolo ablativo: ut Ariſtoph. ἐκ χερὸς ἀπώλεσε, manu interiit. ἐκ χειρὸς κατεναίζειν, manu occidere. Soph. in Ajace. Sic ἐκ παντὸς τρόπου, Iſoc. omni modo. ἐκ τούτου τοῦ λόγου, hac ratione: apud Dem. ¶ Accipitur & pro διά, i. per: ut Luc. ἐκ τῆς ἀσφαλείας λαμβάνειν, per eandem prehendere. Sophoc. ἐκ παντὸς ἁμαρτεῖν φαύλως ἐκ τοῦδε κοὐκ ἄλλου, per Teucrum. Item pro διά, i. e. propter, ut apud Xenoph. ἐκ τούτου ἐστὶ τῶν Κύρου φίλων λῶ, expon. hac de cauſa. ¶ Item pro κατά: ut apud Aeſchin. ἐκ τῶν νόμων, juxta leges, ex præſcripto legum. ¶ Item, poſt. Xen. Hellen. 9. ἐκ δείπνου, poſt prandium, à prandio. In qua ſignific. uſitatiſſimum eſt ἐκ τούτου, poſtea, deinde: deinceps. ¶ Item pro ἐκτός, extra, ἐκ παντὸς καθεδεῖναι apud Hom. vide Euſtath. ¶ Cum variis genit. exp. per adverb. ut ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter. ἐκ ῥιζῶν, radicitus. ἐκ θεῦ, divinitus. ἐκ περιουσίας, abundanter. ἐκ βουλεύσεως, conſultò. ἐκ χειρὸς cominus. ¶ Aliquando exp. in. ut ἐκ κοιλάδος & ἐκ κοιλοπέδης, in orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, in ſuperficie. ¶ Interdum apud poëtas abundat: ut ἐξ ἐρανόθεν pro ἐρανόθεν. ¶ In compoſitione interdum vacat: ut in ἐξεφίεμαι, ἐξαπατάω. Aliquando ornatum & vehementiam addit: vt in ἐκβαρβάρου. Sæpe ſignificat ἔξω, extra: vt in ἐκδικάω, ἐκκαλέω.

Ἐκτὸς, extra. Cum genit. vt ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere pedes extra lutum. Itidem aliquis ἐκτὸς πίνω γίνεται, extra quod manet & quo abſtinet. apud Plat. in epiſtol. Et ἐκτός τινος εἶναι dicitur qui extra aliquid conſtitutus eſt, ſeu qui ſine eo eſt. Plutarch. in vita Homer. Dicuntur & οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, homines illiterati. Et ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra culpam poſitus eſt. ¶ Item extra, *id eſt*, foras: vt apud Euripid. χώρει ἐκτός, prodi foras. Item extra, exterius, extrinſecus, foris ſeu forinſecus.

fecus. Od. ξ, Σταυρὸς δ' ἐκτὸς ἔλαστε. Τὰ ἐκτὸς, exteriora, quæ foris ſunt, apud Athen. l. 2. Et οἱ ἐκτὸς, exteri. ¶ Rurſum cum genit. ſign. citra, præter, ſine, abſque, ut apud Dioſc. l. 5. ἐκτὸς ὠδίνων τίκτειν. Apud Luc. ἐκτὸς ἐμοῦ niſi fortè.

Ἔκτοσε, extra vel e. idem quod ἐκτός. Od. ξ, ἔκτοσε χθρός.

Ἐκτόθι ſive ἔκτοθεν, idem extra, citra, ſine. Heſiod. in Erg. Pro eodem dicitur & ἔκτοθεν, metri gratia ejecto σ ut in ὄπιθεν. Apoll. Rhod. Arg. 2. Et pro deinde, ex eo tempore, ibidem. Ἐκτόθι & ἔκτοθι, extra. Nonn.

Παρεκτὸς, (comp.) extra. præter. Matth. 5. Item foris, forinſecus, extrinſecus.

Ἔξω, extra. Cum genit. & ap. Greg. ἔξω λόγου, extra propoſitum. Sic & Xen. Pæd. 4. ἔξω βελῶν, extra teli jactum. Dicitur etiam aliquis eſſe ἔξω αὐτοῦ, extra ſe, i. non eſſe apud ſe, non eſſe mentis compos, Dem. ¶ Item extra, i. foras ſeu foris: ut ἔξω ποιεῖσθαι, foras emittere. ἔξω ἀγαγεῖν, foris agere, Ariſtoph. Et ὁ ἔξω, qui foris ſeu forinſecus eſt, exterior, externus. ut τὰ ἔξω ἀγαθὰ, externa bona. Et, οἱ ἔξω apud Athen. exteri. Et οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damaſc. de profanis & ethnicis. ¶ Rurſum cum genit. ſignif. ultra, apud Xen. in Cyneg. Item præter, citra, abſque, ſine. ut Thuc. l. 3. ἔξω τῶν ἄλλων. Et l. 5. ἔξω τούτων, i. ἄνευ.

Ἐξώτερος, exterior. qui magis extra eſt. Matthæi c. 8 Inde adverb. ἐξωτέρω, exterius, vel etiam extra, ultra, citra: cum genit. ut ἔξω.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὁ, externus. at ἐξωτερικὴ πρᾶξις, externa negotia & forenſia. Ariſtot. pol. 7. Idem Ariſtot. commentationes quaſdam ſuas vocabat ἐξωτερικὰς, quoniam in his tradebat quæ ad res externas & civiles ſpectabant. trivialia & pervulgata. Vide Gell. l. 20 c. 4.

Ἐξώτατος, η, ὁ, extimus. qui maximè extra eſt. unde adverb. ἐξωτάτω, extimè, maximè, extrà.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω, extra, exteriùs, foris, forinſecus, extrinſecus. vel etiam ab exteriore parte. ut apud Xen. τὰ ἔξωθεν ἔργα, negotia forenſia. quæ foris & extra domum ſunt obeunda. Et apud Philoſophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, ſermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι, dicuntur ſtudia externa & profana, quas vulgò ſeculares diſciplinas appellant. Item ab externo vel externis. Plat. in Tim. πᾶν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, omne quod pulſu agitatur externo.

Ἐξωθικὸς, ἡ, ὁ, idem quod ἐξωτερικὸς, externus, ſeu qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiſcitur, ut ἐξωθικαὶ δίκαι, i. ξενικαὶ, Heſ.

Παρὲξ ſeu παρεξ (comp.) pro quo & πάρεξ ſcriptum reperitur, extrà, foris. Interdum cum genit. ut Iliad. κ, παρὲξ ὁδὸν ἐὺ νεκύεσσι. Interdum cum accuſ. Odyſſ. ο, Μή με πάρεξ ἄγε νῆα, extra navem. Rurſum Iliad. κ, Πολλῆσι μ' ἄτησι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. Interdum ſine caſu. Odyſſ. ι, λαβὼν ἐρεμύκετο κόνδυ Ὡς ἅπαξ παρεξ. Aliquando ſignif. παρά: ut apud Appollon. παρὲκ βαλλὼ, pro παρὰ βαλλὼ, præter. Ab Heſych. παρεξ exp. χωρὶς, ſeorſum, ſine. ut Il. ω

Ἔκας, (adverb.) procul, eminus, è longinquo. Cum genitivo. Od. σ, νηῶν ἐκὰς ἔλθομεν. Apud Herodot. ἐχ ἐκὰς χρόνου παρεῖναι ἐσβαλὼν, exp. non diu differet ingredi. Apud Thuc. ἐκὰς ὄντες longinqui.

Comparat. ἐκαστέρω, magis procul, longiùs aut ulterius: vt ἐκαστέρω τῶν Περσῶν, longiùs à Perſis. Superl. ἐκαστάτω, maximè procul, longiſſimè, ex Herodot. ἐκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longiſſimè.

Ἔκαθεν, idem quod ἐκὰς, eminus, è longinquo. Il. β.

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à jaciendo procul. Il. α, ubi & ἑκάεργος appellatur.

Ἑκάτερος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνεκὰς exp. ἄνω, ſurſum. Ariſtoph. in Veſp. Compoſitum ex ἐκὰς & α epitatico.

Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, deſuper, è loco alto & ſuperiore, Plutarch. Ponitur etiam pro, ab origine generis, & juxta ſeriem priſcorum ex quibus quis ortus eſt. ut τὰ ἀνέκαθεν λόγ. Μελάμποδος γενόμενος, originem ſeu genus ducens à Melampode. Sic Athen. l. 1. τοῦ Μετυλλωαίου Λέοντος, τὸ ἀνέκαθεν Ἀθωαίου, qui Athenienſis genere eſt ſi progenitores ipſius ſpectes à quibus ortum trahit.

Ἕκαστος, η, ὁ, quisque, ſinguli. Il. α, Οἱ μὲν κοιμέσονται ἔβαν οἶκον δὲ ἕκαστος. ut Lat. iverunt domum quisq; ſuam. Xen. Pæd. 3. ἦ ἄλλοτε ἐπὶ ἕκαστος ἄξιον ἦλθε. Herodian. l. 4. ἦ οἱ μὲν ἕκαστος ἀς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Iſocr. Διανεμεῖν ἴσως τὸ σωφρονεῖν ἑκάστοις, pro dignitate cujusque. Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστος, ſinguli. & τὰ καθ' ἕκαστον vel τὸ καθ' ἕκαστον, ſingula, ex Ariſtot. Dicitur & καθ' ἕκαστον, ſigillatim. Iſocr. Καθ' ἑκάστην ſub. ἡμέραν, quotidie. Dicitur etiam ἀς ἕκαστος (ut Lat. unuſquisq;) & πᾶς ἕκαστος, & αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις, apud Thuc. l. 3. & 4.

Ἑκασταχῆ, ubique, ubilibet, apud Suid.

Ἑκαστοχόθι, paſſim, ubique gentium. Dion.

Ἑκαστοχόθεν, undique, undelibet.

Ἑκαστοῦσε, quocunque, quoquoverſum, in quemcunque locum.

Ἑκαστοχῆ, ubilibet, ubique.

Ἑκάστοτε, ſemper & ubique. Athen. l. 2. Apud Herodot. ἐπιπάσαν, τῇσι πόλεσι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, exp. injungens civitatibus ut in quanque veniebat, uti paſcerent.

Compoſita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. ſeverus natura, rigidus, exactè rectum verumq; perſequens. Ariſtot. eth. 4. Et Plut. in l. de educ. puer ὅταν μὴν δὲ ἀποβλέψω ἴσως τὰς πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸν τρόπον, ὁμοφυίας καὶ τρυφερὰς, &c. Plato paſſim, præſertim in lib. de rep. αὐτοέκαστον vocat cujusque rei notionem & formam quam ideam appellat.

Αὐθεκάστως, rigidè, ſeverè. Plut. in Lyſ.

Καθεκάστοτε, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quotidiè.

Ἕκατερος, ὁ, alteruter, alter ex duobus, Thucyd. lib. 1. ἐς τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον ἴσως ἑκατέροις, cum alterutris ſe conjungere. ¶ Item utercunque, uterlibet, utervis. Luc. in Harm. ἐκείνοι μόνοι ἑκατέρου ὠσῶν δύω ἔφερον. Ariſtot. eth. 6. λητέον ἑκατέρου τύπου πῆς ἡ βελτίση ἕξις. ¶ Item uterque. Plut. in publ. ἀφθονίαν ἑκατέρου ὑὸν ὀνόμασι nomine filium utrunq; appellans. Idem de educ. puer. (loquens de Dione Syracuſ. & Epaminonda Thebano) ὧν ἑκατέρου Πλάτωνος ἐχρῆν θαυμάσαι. Sic paſſim apud Plat. Ariſtot. & alios.

Euſtathius ex Etymol. tradit hoc nomen comparativi formam obtinere, & ab ἑκὰς derivari, quòd quum de duobus dicatur, ὡς οἷα πολεμίων ἀφέστασιν ἐν δυνάμει, ἑκάθεν τῆς μάχης ἐσί.

Ἑκατερόκις, alterutra ſeu utraq; vice. Xen. Pæd. 4.

Ἑκατέρω, in utramq; partem. Gal. Apud Herodot. ἑκατέρω τῆ μεσαιτάτω ἐσί, exp. ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, utrinque. Herodian. Et ἑκάτερθεν, metri cauſa exempta ſyllaba, pro eodem. Il. γ & ε.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, utrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo, utroque modo.

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in utramque partem.

Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, genus ſaltationis in qua manus alternatim movere aſſueſcebant. Poll. l. 4. c. 14.

Ἕκατι, vide in Ἑκών.

Ἑκατόμβη, vide in Βοῦς.

Ἑκατὸν, centum. Thuc. lib. 6. ἐκατὸν καὶ ἑκατόν. Capitur interdum pro infinito, πολλοὶ, (ſicut & μύριοι) teſte Euſtath. Il. β, Τῶν ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσοι ἠερέθοντο. Heſiod. in Erg. ἑκατὸν δὲ τε δέρρεθ' ἁμάξης.

Ἑκατονταπλάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, centuplus. Et ἑκατονταπλασίων ſeu ἑκατονταπλάσιος pro eodem. Luc. 8.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ, centuria, centenarius numerus. Herodian. l. 1.

Ἑκατονταὶς, centies.

Ἑκατοστὸς, ἡ, ὁ, centeſimus. Herodor. Plut.

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, centuria. Plut. Xen.

Ἑκατοστύσαι κελῆ, centuplicatum hordeum. Gen. c. 26.

Διακόσιοι, οἱ, ducenti, duceni. Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, & ſic deinceps.

Διακοσιοστὸς, ducenteſimus. Et in ſing. num. apud Thuc. Διακοσίαι ἵππος, ducenti equites. Sic τελακοσιοστὸς, τετρακοσιοστὸς, πενταπακοσιοστὸς, ἑξακοσιοστὸς, & quæ deinceps usque ad denarium numerum ſuperſunt.

Ἐκεῖνος, η, ὁ, ille. Luc. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν τοσοῦτος μὲ. Idem Luc. in Harm. ἔτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐσὶν ὁ ἄθλιος αὐλητής. ¶ Accipitur pro reciproco apud Thuc. ὥσπερ ἐκείνων ἄλλως κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, i. pro ſe. Nonnunquam amittitur ε initiale ſequente vocali etiam apud proſæ ſcriptores. Iſocr. in Pan. ἄσπερ ἐγὼ φανερῶς ἐρήκως ἢ κεῖνοι πεπράξαντες. Dicitur & ἐκεινοσὶ Atticè pro ἐκεῖνος, Ariſtoph. & Luc.

Ἐκείνη, adverb. ſumitur pro, illa via, illa ratione. Budæus ex Plat. Item pro ἐκεῖ, illic. apud Thuc. l. 3. & 4. Capitur & pro, illuc ſeu ἐκεῖσε, ut annot. Euſt. Od. ν.

Ἐκείνως, illo modo. Syneſ.

Ἐκείνου, qui ex illo eſt, Ariſtot. 8. metaph.

Ἐκεῖ, illic. Plat. Et pro, illuc, eò. Chryſ. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos ſequuturos.

Ἐκεῖθι, illic.

Ἐκεῖθεν, illinc. Thuc. lib. 8. Ponitur & pro, illic, apud Greg. in Epitaph. fr.

Ἐκεῖσε, illuc, eò. Soph. ἐμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορεύσιον, eò vado quò eundem eſt. Interdum cum genit. ut apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄνειμι τῆ ῥοι τοῦ πρότερον ἐξέλιπε, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum pro, illic apud Naz. Baſil. & Greg.

Κεῖνος, dicitur pro ἐκεῖνος, ut plurimum apud poëtas & Iones, interdum & apud proſæ ſcriptores præcedente dictione in vocalem deſinente. Iſocrat. ad Phil. παρὰ τοῖς ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορεύομεν. Vnde Κείνη, illa ratione, illa via. Eurip.

Κείνως, illo modo. Plat. de rep. l. 2. Κεῖθεν, illinc. Il. ν.

Κεῖθι, illic. Κεῖσε, illuc, eò. Od. ο. Item illic. Apoll. Arg. 2.

Τεῖνος, Doricè pro ἐκεῖνος, ille. Plut. in Apoph. & Theocr. idyll. α. Γεινὲ, illic. Theocr. Idyll. ε. Τεινῆθε, illinc. Theoc. Id. γ.

Compositа.

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adverb. loci. Interdum, illic. ut apud Herodot. l. 7. ὅσοι ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Sic & l. 4. & 6. apud eundem. Interdum ultrà. Idem Herodot. l. 4. τὰ ἐπέκεινα μέχρι ἀναβλῆς, πρόσοικεν τῇ Γέτῃ. quæ verò ultra eas partes extendantur, usque ad orientem. In qua signif. nonnunquam casus additur, & præpos. vim obtinet. cui oppon. ἐπὶ τάδε, citra. Idem Herodian. l. 2. οἱ τὰ ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, satrapæ trans Euphraten Tigrimq; habitantes. Arrian. in 6. καὶ τὰ ἐπέκεινα ἔτι κάλπης ἐς τὰς Σκύθας. Apud Aristid. ὑπὲρ τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, exp. hæc sunt supra omnem democratiam. Est etiam adverb. temporis *pro*, ante. Isocr. ὑπὲρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus, retroactis temporibus. Idem in Hel. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον,

Κἀκεῖνος, per crasin factum est, ex καὶ & ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, & illic.

Κἀκεῖθεν pro καὶ ἐκεῖθεν, & illinc, seu & inde. Act. 7.

Ὑπερέκεινα, idem quod ἐπέκεινα, ut annotat Bud.

Ἔ̓ΚΗΛΟΣ, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, quietus, nil turbarum movens, mitis, lenis, pacificus. Od. ν. οὐδέ πιν ἔχει πόνος, ἀλλὰ ἔκηλος Ἠῶϊ οὐ Ἀτρείδαο δύμησις. Et Il. ε. ἔκηλοι Τέρπονται. Neutr. plur. ἔκηλα adverb. ponitur pro ἐκήλως. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἔκω τὸ ὑποχωρῶ, ὁ γὰρ ὑποχωρῶν (inquit) ἡσυχάζει.

Ἐκήλως, quietè.

Ἐκηλία, ἡ, quies. Ab Hesych. exp. ἀρλωΐη, φιλοτησία.

Εὐκηλος, ος, ὁ ἡ, Aeolico pleonasmo dicitur pro ἔκηλος, ut αὐτὸς pro ἁπὸς, teste Plut. de dialectis Homericis. Il. α, & ε, & Hesiod. in Erg. l. 2.

Εὐκηλία, idem quod ἐκηλία.

Εὐκηλήτειρα, ἡ, exp. quieris conciliatrix, placatrix. Hesiod.

Compositа.

Ἀκηλία, πᾶν, inquieta, irrequieta. Quidam exp. gravia & difficilia. Il. σ, παθέειν τ' ἀκηλία ἔργα. Vide & in comp. ex Ἔκω. i. cedo. & ex Ἐκών.

Παυσύκηλος, omni ex parte quietus. Apoll. Rhod. l. 3. ἐρεμνόθεν ἦ παυσύκηλος γένετ' αἰθήρ.

Ἔ̓κητι, ἐκόσιος, &c. vide in Ἐκών.

Ἔ̓κτατος, ἐκτός, ἔκτος, vide in Ἕξ, sex.

Ἑκών, &c. vide in Ἔχω.

Ἔ̓κωθεν, ὁπόθεν, &c. vide in Ἔκ.

Ἔ̓κτος autem vide in Ἕξ.

ΕΚΥΡΟΣ, ου, ὁ, socer, i. mariti pater: & fœm. gen. ἑκυρὰ, seu Ionicè ἑκυρὴ, socrus, i. mariti mater. Il. ω, Ἠ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς ἧ, πωτᾶ ὡς, ἠπίος αἰεί. Pro iisdem dicitur πενθερὸς & πενθερά.

Ἑκών, όντος, ὁ, voluntarius, spontaneus. Dicitur facere ἑκὼν qui sponte aliquid facit, vel sciens prudensq; & certo proposito, non coactus. Fœminin. est ἑκοῦσα. Il. ν, Οὔτις ἐπ' ἠμοῖ τῇδε ἑκὼν μετὰ σοῖσι μάχεσθαι. Dem. in Mid. οὐ μὴν ἑκὼν βλάψῃ, δι' ὃν ἂν οὐ δικαίως, ἀπολῇ τὸ βλάβος κελεύσαντι σπένδειν. Soph. in Ajace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, me non volente, me invito. Plat. in ep. st. ἑκούσης τῆς πόλεως, non invita civitate. Dicitur & ἑκὼν εἶναι. item ἑκόντες εἶναι, vacante infinitivo. ☞ Sunt qui dictum putent ἑκὼν quasi ἔκων ab ἔκω, i. cedo, non repugno.

Ἑκοντὶ adverb. ultro, sponte, voluntariè. Phocyl. Et Ἑκοντίως pro eodem, ex Arriano.

Ἔ̓κητι, dativus qui à poëtis adverbialiter ponitur cum genitivo, Hesiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἔκητι, Iovis voluntate, ita volente Iove. Exp. & ἕνεκα apud Hom. Item Ἑκήτι itidem pro ἕνεκα, apud Eurip. in Med.

Ἑκούσιος, spontaneus, voluntarius, consultò factus non per imprudentiam. Exp. & sponte susceptus, aut sponte factus. Aristo. ethic. 5. Item τὸ ἑκούσιον subst antivè pro libero arbitrio apud Philonem. Τὰ ἑκούσια, quæ sponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quæ non sponte fiunt.

Ἑκουσίως, sponte, ultro.

Ἑκουσιάζομαι, sponte offero.

Ἑκουσιασμὸς, spontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Ἄ̓κων, & (in prosa) ἄκων (comp.) invitus, fœm. ἄκουσα & ἄκουσα. Iliad. α, ἀνελὼν ἀεκήτορα ἠμῖο, me invito. Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, i. e. prudens, per imprudentiam. Dem.

Ἄ̓κητι, invitò. Ἄ̓κητι, cum genit. pro eodem. ut ἄκητι θεῶν, Od. γ. invitis diis.

Ἀεκήζω, poët. cogo. Ἀεκήζομαι, cogor. Od. σ.

Ἀέκουσα & ἀκούσιος, α, ὁ ἡ, non voluntarius, non ultroneus, ex voluntate nostra non proficiscens, cui opponitur ἑκούσιος. Herodot. Luc. Isoc. Apud Luc. κατὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non consultò: Apud Aristot. in eth. τὰ ἀκούσια, exp. invitè facta, invitè suscepta. Ἀκούσιος, invitò, præter voluntatem, per imprudentiam, non consultò. Aristot. rhet. 1.

Ἀκουσάζω, cogo & adigo aliquem ad faciendum aliquid contra voluntatem. Num. 15.

Ἀεκηλιὰ, τὰ, Hesych. & Etymol. exp. ἀκέσια, χαλεπὰ, ἃ σὺν αἰσχύνῃ πάθοι; invita & involuntaria, gravia & difficilia, quæ quis non nisi invitus patiatur: innuentes derivatum esse ab ἀέκων, vel saltem ejusdem cum eo esse originis. Alias signif. vide in Ἔ̓κηλος.

Ἔ̓ΛΑΙΑ, ας, ἡ, olea, oliva (arbor) Od. ν, ταναύφυλος ἐλαίη. ¶ Item olea, i. fructus olivæ. Dem. pro cor. ἐπιξαίνῃσδε σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Sic & apud Plut. de aud. pœm.

¶ Ἔ̓λαια, ας, ἡ, malcula & agrestis oliva. apud Iones, ut annot. Eust. Item ἀvis quædam, apud Athen. l. 1.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum, oletum, locus oleis consitus. Item cella olearia. Bud. ex Theod.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, olivo, olivas colligo. Poll.

Ἐλαιωτὴς, ῆος, ὁ, qui olivas colligit, qui olivat.

Ἐλαίνος, oleaginus, ex olea arbore factus. Il. ν.

Ἐλαΐνεος, idem. epenthesi ν. Od. ι.

Ἐλαὶς, ίδος, ἡ, oliva, olea arbor. Suid. Item αὐγίλωψ. Hesych.

Ἐλαΐζω, f. ίσω, oleas colo, ex Aristoph. in γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore sum.

Ἐλαϊσὴς, ῆος, ὁ, qui oleas legit.

Ἐλαὼν, olivetum, oletum. idem quod ἐλαιών.

Ἔ̓λαιον, ου, τὸ, oleum, olivum. Xen. in symp. Est annotat Hom. ἔλαια vocare unguenta. ut Odyss. β, ἀλλ' ἄγε δεῦτε ἔλαιον. Eodem Eust. teste ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoq; in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθῦς locus ubi pisces. Apud Hippoc. ἔλαιον ὗος dicitur pro ὕειον στέαρ, adeps suillus, ut ann. Erotian.

Ἐλαιώδης, ες, ὁ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis. Theophr.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo perungo. unde ἐλαιῶσθαι ἀλείφεσθαι, ap. Sopho in Troilo.

Ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, oleo imbutus.

Ἐλαιηρὸς, ᾶ ὁ, olearis, olearius, ut ἐλαιηρὸς ἐπίνυκτος.

Ἐλαινὴς, ῆνος, ὁ, oleosus, oleaceus. Nic. in Ther.

Ἐλαιάς, idem. unde ἐλαιάσσα νηδὺς, apud Sophoc. in Ulysse.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, pauxillum olei. apud Athen. l. 7.

Ἐλάα, ἡ, olivæ fructus; olea. Atticum esse Eust. docet. Aristoph. in Ran. & Athen. l. 2 & 4

Compositа.

Ἀγελαία, ας, ἡ, agrestis oliva, oleaster, apud Theophr. Potest etiam adject. pro ex oliva agresti factus, q. d. oleastrinus, ut σκυτάλῳ ἀγριελαίου, scuticam ex oleastro, in Epigr.

Ἀγελαλάα, subst. itidem pro oliva agresti seu oleastro dicitur. Dioscor. l. 1. c. 138.

Ἀνέλαιος, ος, ὁ ἡ, olei expers.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo & imbuo. Item in oleum verto. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Θυμελαία, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν & κνέωρον appellant, folia habens oleo foliis assimilia. Dioscor. lib. 4. cap. 173.

Θυμελαίτης οἶνος, vinum è thymelæa, seu vinum thymelæa conditum. Dioscor. l. 5. c. 78.

Καλλιέλαιος, ος, ὁ ἡ, frugifera olea: cui opp. ἀγριέλαιος.

Καλλιέλαια, oliva sativa, ut ἀγριέλαια sylvestris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum, oleum quòd è malis cedri fit.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera & oleo, cui affunditur & succus refrigerans. Apud Orib.

Κνηκέλαιον, oleum è cneco. Dioscor. l. 1. c. 45.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano. Dioscor. l. 1. c. 44.

Μελανθέλαιον, oleum melanthinum, oleum ex melanthio confectum: apud Dioscor. l. 1, c. 47.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtinum. Dioscor. l. 1. c. 49.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ vinum oleo mixtum. Gal.

Ὀλιγελαιόω, parvum olei fero, parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas. Theophr. de caus. pl. c. l. 6. 11.

Πετρέλαιον, petroleum: dicitur à quibusdam bitumen liquidum, quòd effluat è saxis. vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur.

Πικτέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. & Dioscor. & Gal.

Ῥαφανέλαιον, raphaninum oleum, ex raphani semine. Dioscor. l. 1. cap. 46.

Σηπτέλαιον, oleum lentiscinum, è lentisco factum oleum, χίνινον ἔλαιον. apud Dioscor. Vide & Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo misto. Dioscor. l. 2. c. 110. & Plut. in symp. 3.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes.

Φιλέλαιος, olei seu olearum amans.

Χαμελαία, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellũ. vide Dioscor. & Plin.

Ἐλασσέω, ἔλασις, &c. vide in Ἐλαύνω.

Ἐλάσσω, ἔλασσον, &c. vide in Ἐλαχύς.

Ἔ̓ΛΑΤΗ, ης, ἡ, abies. (☞ dicta παρὰ τὸ ἴλλειν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀναστρέφειν. unde & Odyss. ε, dicitur ἐλάτη ἀερομήκης.) Plu-

tarch. de Soer. στέφανος δυσεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. l. 12. c. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. ¶ Ἐλάτη. Galeno est tenerum palmæ germen. Vt autem Dioscor. ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. ¶ Eidem Dioscor. l. 1, c. 151. est involucrum fructus è palma nascentis. seu (ut Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ¶ Item palmula, h.e. extrema remi pars: seu remus, κώπη. Odyss. η, ἐύξεστον ἐλάτηισι πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. ἐλάτη δίκωπος exp. cymba, syn. ecdochicῶς. ¶ Item hasta, seu hastile ex abiete, sicut μελία. Hesiod. in Asp. Ἔγχεσιν ἡ δ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠρεγνῶντο.

Ἐλάπινος, η, ὁ, abiegnus. Et ἐλάπινον μύρον seu ἔλαιον, unguentum seu oleum ex elate. ¶ Ἐλατίνη herbæ nomen est, de qua Dioscor. l. 4. c. 40. & Plin. l. 27. c. 9.

Εἰλάπινος pro ἐλάπινος poëtæ dicunt, metri causa inserto ι, ut Od. ο, ἰσὸν ἐλάπινον, & ἐλάπιναι δοκοὶ, Od. τ.

Κεδρελάτη, dicitur Cedrus magna, abietem magnitudine æquans. Plinius.

Ἐλαύνω, f. άσω, P, κω, ab ἐλάω. agito. Il. ε, Αἶψα δὲ σὺν αὐτοὺς ἔλασσε πὶ ἅρμασι καὶ πεδίοιο. Et Il. α, ἐμοὶς βάσι ἤλασαν. Dicitur & ἐλαύνειν νῆα, Od. ο, agere navem. Et sine accus. interdum exp. remigo. ut apud Xen. εἰ δεῖ ἐλαύνειν δι' αὐτοῦ καὶ μέρος τὸ νεῶς ἀνέπαυσεν. Accipitur & pro equitare. ut apud eundem. Xen. ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἤλασε. item pro, expeditionem ago. ut ἐλάσειν εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Ἐλαύνεσθαι pass. agitari, agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι navis. Ponitur activa etiam significat. ut Il. λ, ῥοῦς' ἐλαυνόμενον. ¶ Item stimulo, incito, inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. Et pass. ἐλαύνεσθαι, stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενον, à conscientia scelerum stimulatus. Item, pro, exerceo, exagito. Paus. in Lacon. τὸ δὲ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Item pro, fatigo accipitur: & pro insequor, vexo. infector. apud Dem. sæpe, ut tradit Bud. Invenitur & pro persequi judicio, seu arcessere. ut ἐλαύνεται ἀσεβείας, imperatiu arcessitur. Item verbero, pulso, ferio. Et pro, excutio, ac propriè excutio feriendo. ut apud Apoll. χαμάδις δ' οἱ ἤλασ' ὀδόντας. Item pro, excito, cieo, moveo. ut Il. α, ἐν δ' ἔθεσαν κολεοὶ ἐλαυνέμεν. ¶ Item abigo, expello. quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω. ut apud Chrysost. δαίμονας ἐλαύνων. Sic ἐλαύνειν μιλίωμα δαιμονίε, Plutarch. in Rom. ¶ Item duco, i.e. ductile opus facio. ut apud Homer. ἀσπίδα χαλκείην Ἥφαιστος ἔλασεν. Et Dioscor. l. 5. ἐλαύνεται πίτυλα χρυσοῦ. Dicitur & ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum. & ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Iliad. μ. Item traduco, transigo. ut in Axiocho, ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία ἄχρι πόσου ἐλαύνεται δειλαίως; ¶ Interdum etiam neutrum est pro, promoveo, progredior, evado. ἐς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακὼς, Plutarch. qui eruditissimus evasit. Sic & Laërt. in Clitomacho, οὐ ἐς τοσοῦτον ἦλασεν ἐπιμελείας.

Ἐλάω, invenitur apud poëtas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾷν & pro ἐλάσαι ab Aristoph. ut docet Bud.

Ἔλασμα, τὸ, lamina ductilis. Dioscor. l. 5.

Ἔλασμος, ου, ὁ, idem. apud Suid.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio vide licet equorum seu currus. aurigatio. Item equitatio. Xen. Pæd. 8. Item expeditio. Arr. l. 6. ἐδέοντο τὸν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Apud Herodot. τὸν ἔλασιν ἐξηγέεται, exp. quæ ad transmittendum pertinent. Item remigatio. Item expulsio, abactio. ut ἔλασις βοσκημάτων, Thuc. l. 1.

Ἐλασία, ἡ, idem quod ἔλασις, equitatio. Xen.

Ἐλασίαι, expeditionem affecto & apparo. Luc.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc. Item impulsor, vibrator. Pind. Item expulsor, abactor.

Ἐλάτειρα, expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus, apud Aristoph. in Acharn. & equit.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat, apud Hippocr. teste Gal. Item succus ex fructu cucumeris agrestis expressus & in orbiculos coactus, Theophr. Et ipsum cucumerem ita dictum tradit Dioscor.

Ἐλατὸς, ductilis. Ex Epigr.

Ἐλασὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Etym. Ἔλασρον, id quod impellit, seu quo impellitur aliquid. Ἐλασρέω, ῶ, agito, impello. idem quod ἐλαύνω seu ἐλάω, unde & factum est, sed est ἰωνικώτερον. Il. σ, & apud Herodot. sæpe.

Ἐλάτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀπελαύνω, equitando revertor, seu equitans. Xen. in symp. Apud eundem exp. redeo, refero pedem. Apud Herodian. ἀπελαύνειν λείας, abigere prædas, agere prædas. Item cum genit. pro, abigo, expello. item repello, arceo. ut ἀπελαύνειν τῶ βωμοῦ, Lucian. Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isoc. repelli, repulsam pati. Item abduco, avoco.

Ἀπέλασις, abactio, profligatio. Hesych.

Decomp. Συναπελαύνω, una expello.

Διελαύνω, perequito, i.e. equitando iter perago. Xen. ἧσσε πόσιν ὁδὸν διήλασεν. Item decurro in armis. Item transfigo, trajicio. Luc. ὃν σὺ δορατίῳ διελάσας.

Διέλασις & διελασία, decursio militaris. Xen.

Εἰσελαύνω, invehor, ingredior equo vel curru. Plut. & Herodot. Generalius etiam pro, ingredior. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. & Plut. in Themist. Est etiam irrumpo, irruo, quocunque modo quis invehatur. Plut. in Phoc.

Εἰσελάσιμος ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. apud Plin. ad Trajan.

Ἐξελαύνω, expello, abigo. Odyss. ο, ὃν δ' ἔλασσεν ποθῆγος. Aesch. ἐξελαύνω πολεμίους ἐκ τῆς χώρας. Item erumpo equo. Bud. ex Xen.

Ἐξελάω, idem. Il. θ. Ἐξελῶ, Atticè pro ἐξελάσω. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐξελήλακα, Atticè pro ἐξήλακα, expuli, exegi. Aristoph. in Nub. Apud Herodot. ἐξελήλαμμα ποιήματα, exp. ductilia opera.

Ἔξελασις, expulsio. Item eruptio vel profectio quæ equo fit. Xen. Pæd. 8.

Ἐξελατέος, expellendus, abigendus.

Decomp. Ἀντεξελαύνω, ex adverso vel vicissim erumpo equo.

Διεξελαύνω, trano. ut διεξελάσειν τὸν πόρον ἵππῳ, ex Plut. in probl. Item pro, transmitto per fluvium, Bud. ex Greg. Item cum copiis perrumpo. Item victis & fugientibus instо.

Ἐκπεξελαύνω, progredior seu provehor equo. Exp. & immitto, erumpere jubeo, apud Xen. Hell. 5. Ἀντεκπεξελαύνω, ex adverso progredior. Exp. etiam, in occursum progredior.

Παρεξελαύνω, ultra progredior.

Προεξελάσειν, ante alios equo erumpere seu prorumpere.

Συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello.

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius. ex Herodot.

Ἐπελαύνω, infesto incursu in aliquem feror. Xen. χρὴ πίπτειν ἀλλοίοις ἐπελαύνοντα. Apud Herodot. ἐπελαύνω τὸν στρατὸν, exp. admoveo copias seu promoveo. Apud eundem ὅρκους ἐπήλασαν exp. ἐπηγάγοντο.

Ἔπελασις, expeditio adversum aliquem, invasio, impetus. Luc.

Καταλαύνω, depello. Exodi 31. c. κατήλασε μόχθον λεπτὸν, exp. vitulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, prætervehor, cursu alium supero. propriè currus est: sed de navi etiam dicitur, Od. μ. Item obequito, invehor, irruo in hostes. Xen. in Hippiarch. ὠφθύμως παρελῶσι ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Item equo provehor ante alios. Xen. anab. 1. παρελαύνω ἐφ' ἅρματος, provectus in medium. Dicitur & cum accus. pro, porro ago, prodire facio. Xen. ibidem, ἐπεὶ δὲ παῦλαν παρήλασαν. Item progredior, evado. Chrys. ad Cor. 1. εἰς τοῦτο παρήλασε μανίας. Item supero, vinco. Basil. in 2. de jejunio, & Laërt. de Pyrr.

Περιελαύνω, circumequito. Xen. Item abigo, cogo. Polyb. l. 5. Item vexo, violenter tracto. Basil.

Προελαύνω, ante signa vehor. Xen.

Προσελαύνω, advehor. Xen. cum dativ. item cum πρός. Dicitur & ὡσπερεὶ καὶ συνήθεσι ἡμέρᾳ à Luc. adventante die.

Συνελαύνω, adstringo, compello, cogo. in angustum redigo. Plut. de pr. frig. συνελαύνων τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, corpora frigore compellens. Idem, συνελαύνειν εἰς μάχην, coactus est pugna decernere. Luc. συνελαύνω σε πρὸς ἔσχατον πενίας, in extremam necessitatem redigo. Neutraliter etiam capitur pro, infesto animo concurro, congredior infesto Marte. Hom. βέλτερον αὖθ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα, i.e. συνελθεῖν εἰς ἔριν. Item activè, committo. ἐκέλευον ἀλλήλοισι χερσὶ μαχέσασθαι καὶ ξυνελάσασθαι ὧκα.

Composita ex secunda aut tertia personâ præs. pass. citra præpositionem: ac primùm quæ agitandi seu stimulandi, &c. signif. habent.

Ἀγήλατος, η, ὁ & ἡ, valida manu impulsus, ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος. Lycophr. Apud Suid. ἀγήλατοι, exp. fulmina.

Αἰγελάτης, ου, ὁ, caprarius. in Anthol. epigr. q. d. caprarum agitator. qui caprarum gregem agit.

Ἁμαξήλατος, ου, ὁ, ἡ, vehicularis via, plaustraria via, sub ὁδός.

Ἄνηλατος ἄκμων, indomita incus, ex lib. Iob.

Ἁρμαστηλασία, ἡ, currus agitatio, aurigatio, curule certamen. Xen. Pæd. 6.

Ἁρπαξηλάται, dicuntur οἱ τὰς ἀρπάκας ἐλαύνοντες, agasones, muliones. apud Luc.

Ἁρμαστηλάτης, ου, ὁ, auriga. Xen. in symp. Et per syncopen ἁρμηλάτης pro eodem.

Ἁρμαστηλατέω, ῶ, fut. ήσω, aurigor, certo aurigatione in curuli certamine. Xen. in symp. Ἁρμαλατέω, idem. Ἁρμαστήλατος, per quem currus agi potest aut actus est. ut ὁδὸς ἁρμαστήλατος, via vehicularis & curulis, plaustraria via, militaris via. Et ἁρμήλατος, idem.

Βοηλασία, ἡ, boum abactio. Il. γ.

Βοηλάτης, qui boves abigit, boum abactor, epitheton Mercurii. in Epigr. l. 2. Item qui boves agitat.

Βοηλάτις, ιδος, ἡ, boum abactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βοηλατική, ars agitandi boves.

Βοηλατέω, ῶ, boves agito seu impello. Poll. Aristoph.

Βεπελάται, οἱ, bubulci, quasi βεελάται, pleonasmo literæ π. Vide & in comp ex πέλω.

Διφρηλασία, ἡ, aurigatio. Pind. Διφρηλάτης, auriga. Διφρηλατέω, ῶ, aurigor, bigas seu currum agito. Soph. in Ajace.

Δυσήλατος, locus dicitur per quem difficulter agi vel ferri possunt equi locus equitatu difficilis unde δυσηλατώτερον πεδίον.

Ἐνήλατα, τὰ, Eurip. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα, οὕτω πήγνυται ἡ ἐλαία, ἐστιν τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ defiguntur & adigantur gradus scalæ. Eust. verò ἐνήλατα appellat ipsa βάθρα sive ipsas βαθμίδας quæ ἐνελήλαυται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Εὐηλάτου χωρίου, equitabilis locus. Xen.

Ζουγελάτης seu ζυγηλάτης, qui agit jugum boum aut jumentorum, qui boves agit, jugarius. Ζευγηλατέω, ῶ, jugum boum ago.

Θεήλατος, à Deo invectus, à Deo immissus, ut ξυμφορὰ θεήλατος, apud Eurip.

Ἱππηλασία, agitatio equorum pass. signif.

Ἱππηλάτης, idem quod ἱππήλατος. Ilin.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, equos impello, equito.

Ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis. Od. δ & ν.

Ἰχνηλασία, vestigatio, indagatio. Poll.

Ἰχνηλάτης, qui vestigia lustrat seu scrutatur, vestigator, seu qui vestigiis aliquem aut aliquid consequitur. Epigr. Dicitur & ἰχνηλάτης, pro eodem. Ἰχνηλατέω, ῶ, vestigiis aliquid consequor, vestigo. Phil. de mundo.

Καμηλήλάτης, cameli agitator: vel etiam camelorum agitator & dux.

Καμηλασία, ἡ, camelorum agitatio. Et καμηλίτης, pro καμηλάτης. Aristot. lib. de aud. mirab. & Herodian. l. 4.

Κωνηλασία, canum incitatio. Callim.

Κωνηλατέω, canes agito seu venor. Nic. in Ther.

Κωπηλασία, remigatio. Κωπηλάτης, qui remum impellit.

Κωπηλατέω, ῶ, remigo. Luc. de ver. narr.

Νηλάτης, remex. ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν. Hesych.

Οἰστρηλασία, quum quis œstro agitatur. Stimuli œstri quibus aliquis agitatur. Et meraph. pro stimulo seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur, seu pellicitur, apud Joseph. in Macc. b.

Οἰστρηλατέω, ῶ, œstro agito. Οἰστρηλατέομαι, œstro agitor, œstro exercer. Item furore & insania agitor, velut œstro. unde οἱ οἰστρηλατεόμενοι, Hesych. πυρώμενοι.

Ὀνήλατος, asinus agitator asilli. Plut. & apud Athen. l. 13.

Ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Aristoph.

Ποινηλασία quum quis in pœnam cogitur. quum pœna infligitur, seu imponitur. Ποινηλασία τὰ νόμιμα, ex Oecumenio, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus.

Ποινήλατος, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ exagitant, & in furias cogunt.

Ποινηλατέω, ῶ, furiis pœnalibus exagito. Et pass. ποινηλατέμμος, apud Suid.

Ῥινηλάτης, q. d. qui naribus, (i. e. narium olfactu) persequitur, seu olfaciendo sagax. Ἀνὴρ ῥινηλάτης κύων.

Ῥινήλατος, adject. odoratu atq; olfactu deprehensus. ut ῥινήλατον ἴχνος ex Oppian. odoratu atq; olfactu deprehensum vestigium.

Ῥινηλατέω, ῶ, naribus, (i. narium olfactu) persequor. ut canes ῥινηλατοῦντες, qui & ῥινηλάται, qui odores naribus velut attrahunt. Item metaph. persequor indagando sagaciter, vel indago sagaciter. Synes. μέτεισι τὰς φῶρας ῥινηλατοῦντες.

Τροχηλασία, rotarum agitatio & cursus. Hippoc. ep. ad Demag.

Τροχηλάτος, rota seu rotis agitatus. Soph. in El. & Eurip.

Τροχηλάτης, qui rotam agitat & impellit auriga.

Τροχηλατέω, ῶ, rotam impello & ad cursum incito. Item in modum rotæ agito & circumago. Eurip. in Orest.

Alia eiusdem formæ composita, abigendi & expellendi significationem habentia.

Ἀπηλαύνω, persequi, fugare seu in exilium pellere. Etym.

Ἀπηλατέω, ῶ, i. ἀπὸ τῆς ἐλαύνω, q. d. pecudem expello, scelus expio. i. scelestos ipsos qui piaculum admiserunt extermino. Soph. in Oed. Tyr.

Ἀποληλατέω, ῶ, (q. d. virum seu viros expello) in exilium pello, in exilium mitto. Plat. pol. 8.

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio seu ejectio. Thuc. l. 2. Plat. de leg. l. 12. Aristot. pol. 2. Sæpe cum genit. ut ξενηλασίαν τεχνᾶν ἐποίησε, Plut. in Lyc. Dicitur & de rebus quæ non secus expelluntur & reiiciuntur ac peregrini expelli submoveriq; solent. apud Plut. in apoph.

Ξενηλατέω, ῶ, peregrinos expello seu peregrinum. hospites expello. aut expello tanquam peregrinum, abigo ceu solent abigi peregrini. Ἀπο Bud. exp. externos ejicio. ut alienos abigo, ex Plut. symp. 8.

Alia eiusdem formationis composita, quæ ducendi significationem habent.

Ἐνήλατος, recèns malleo ductus, recèns cusus. Hesych. Apud Demosth. in orat. pro Ctes. νήλατα dicuntur recèns mollitæ farinæ ab ἀλέω.

Ἐξαπηλασία, exercitus eductio, expeditio. Plut. de fort. Rom.

Στρατηλατέω, ῶ, exercitum educo, seu educo exercitum in expeditionem, expeditionem suscipio aut bellum infero.

Στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem. dux agminis militaris, ut στρατηλάτης νεῶν, Eurip.

Σφυρήλατος, malleo ductus seu fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμμένος: ideoq; solidus, non cõflatus. Metaph. apud Plut. de Orac. Pyth. ὡς πυκνὸν ᾗ σφυρήλατον νῶν ἐν ὀλίγῳ πεδεἰχεσαν ὄγκῳ. Apud Diod. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatumq; est, non conflatum.

Ὁλοσφυρήλατος, qui totus malleo ductus est seu fabricatus. solidus. Ios. de antiq. Iud.

Ὑπηλάτα φάρμακα, medicamenta quæ alvum subducunt. Gal. ad Glauc. l. 1.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. Et pro eodem, χαλκέλατος, in Epigr.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo ex auro cusus seu fabrefactus, seu ex auro ductuli confectus. ut χρυσήλατος πέπλος apud Arist.

Ψυχρήλατος, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mittitur est, Plut. in Brut.

Ἔ Λ Α Φ Ο Σ, ου, ὁ, vel ἡ, cervus, cerva. Od. κ, ὑψίκερων ἔλαφοι μέγαν. Xen. Pæd. l. ἐλάφους δηλῶν πολύμηκες ἐμπεδοῦντας. ¶ Item placenta quædam quæ ἐλαφηβολία, festo Dianæ parabatur. Athen. l. 14. Eust. a. deduc. vel ab ἐλεῖν τὰς ὄφεις, (corpora intenuem mutato propter ϕ sequens) vel ab λέπειν τὰς ὄφεις. Plut. verò de prud. ait, ἐλαφρὸς τὸνομα πεποίηκε τὸ κοῦφον, ἀπὸ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τὸ ἕλκειν τὰ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἅπαντα ἕλκουσιν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐλάφειος, α, ον, cervinus. ut ἐλάφειος μυελὸς, apud Gal. medulla cervina. & τὸ ἐλάφειον, apud Dioscor. Et neutro genere ἐλάφιον subaud. κέρας vel κρέας, cervinum cornu aut caro. Suid.

Ἐλάφειος ἀνήρ, metaph. à cervis sumpta ab Etym exp. ὀλίγος, meticulosus. Ἐλάφιον Hesych. est κοῦφον, & Ἐλάφια apud eundem οἱ τῶν ἐλάφων ἀπράγαλοι, cervinitali.

Ἐλάφινος, η, ον, hinnulus. cervinus, νεβρός. Hesych.

Ἐλαφεύω, fugito & pavito more cervi.

Ἐλαφρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἱππέλαφος, ου, ὁ, equicervus. animal ita dictum à forma equi & cervi quam habet. Aristot.

Τραγέλαφος, ου, ὁ, hircicervus, animal hirci & cervi figuram mixtam habens. Cujus tum alii meminêre, tum Aristot. & Luc. necnon Plin. l. 8. c. 32. Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11.

Ἐ Λ Α Φ Ρ Ὸ Σ, ᾶ, ὁ, levis & celer instar cervi (☞ Dictum aliter volunt quasi ἐλαφήρης, ab ἐλαφος.) Ὀνείρατα ἐλαφρὰ θεῖα, Il. χ, κέρκος ἐλαφρὴ ἀετοῦ πετεηνῶν, volucrum vel avium. Plut. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ πόδωκες. Plat. pol. 2. ἐλαφρὸς πρὸς τὰ ἀθάνατα διάκειν. ¶ Item levis, cui opp. gravis est pondus. ut ἐλαφρὸς ἐώνης, Xen. Sic dicitur minor ἐλαφρὸς ἡλίου, illevatio, levior fieri. Ἐνελαφρίζω πόδα, levo pedem, non magni æstimare, apud Dioscor. l. 2. ¶ Item levis, non molestus nec difficilis, cui opp. φορτικὸς καὶ ἐπαχθὴς. Ios. τοὺς μὲν πλουσίους καὶ δυσὶ καὶ βαρυτέροις δείπνοις καὶ ῥᾳδίοις φέρουσιν, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτάτους τοῖς σώμασι παρεχοντας. Apud Dioscor. ἐλαφρὸν πῦρ, levis ignis, i. non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὰ ἡ δίκησις, facilis & levis petitio.

Ἐλαφρῶς, leviter, celeriter. ut πολλῷ ἐλαφρῶς, Od. ε.

Ἐλαφρία, ἡ, levitas. Hesych. Item paucitas. Suid.

Ἐλαφρόω, allevo.

Ἐλαφρίζω, fut. ίσω, elevo, Plut. de fort. Rom. & πλεροῖς ἐλαφρίζουσι κοῦφοις ἑαυτὸν, nec solitis tamen ipse pennis sublimis. Item allevo. Synes. de insom. τῆς τε ἀέρος ἐξέως ὡς ψυχρὸς ἐλαφρίζοντος αὐτὸν καὶ ἀναπομπεύοντος κηλῖδα τῆς χέρσου.

Composita.

Ἀπελαφρόω, sublevo.

Ἐπελαφρίζω, sublevo, tollo. Phil. de mundo.

Ἐπελαφρόω, idem. Unde συνεπελαφρόω, apud Herodot. simul allevo.

Ὑπερέλαφρος, perlevis, valde levis.

Ἔ Λ Α Χ Υ Σ, parvus, μικρὸς. ut ἐλαχὺ πάθος, in Epigr. exiguum & vile navigium. Et Od. ε, νῆσος ἐλαχεῖα. ☞ Deducit Etym. ab ἐλᾶν, τὸ ἀφαιρεῖν, ut sit ἀφῃρεθὲς & per consequens μειωθὲς. Affert. Eust. & ἐλαχὸς ex Callim.

Comparat. est Ἐλάσσων, sive ἐλάττων Atticè, minor. Dem. Item inferior. ut ἔλασσον ἔχειν, inferiorem esse, vinci & superari aliqua re, deteriore esse conditione. Dem. pro Cor. Sic Isocr. in Pan. ἐδένος ἔλαττον ἀμφισβητοῦσι τῶν, nullo loco serius. Item paucior. Plat. in ep. ὀκτὼ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκήκοε, non pauciores quàm triginta. Xen. apom. l. 1. ἐλάττους τοὺς βόας ποιεῖν, boum numerum imminuere. Ἔλαττον adverbialiter quoque capitur pro, minus, ut ἔλασσον ἄπωθεν apud Thuc. minus procul. i. propius. Dicitur & ἐλαχίων, pro ἐλάσσων.

Superlat. Ἐλάχιστος, η, ον, minimus. Thuc. Aristot. &c. Item paucissimus. Isocr. Plut. &c. Exp. & brevissimus, ut δι' ἐλαχίστων καιρῶν ἡγησόμενον. Ἐλαχιστέρος, minor, minimus. Ephes. 3.

Ε᾽λάχιστα, minimè. ὧν ἐλάχιστα, inprimis.
Ε᾽λαττονάκις, minus, rarius. 2 Cor. 8.
Ε᾽λαττόνως, minus. Plat.
Ε᾽λαττονέω, ῶ, minus fero. Item imminuo, minus reddo, unde apud Basil. ἐλαττονέμενον σῶμα.
Ε᾽λασσόω seu ἐλαττόω. ῶ, diminuo, imminuo. Thuc. Isoc.
Ε᾽λαττέομαι, diminuor, imminuor, auferor. Thuc. Item inferior sum, superor. Thuc. l. 1. ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores, Dem. pro cor. πολλὰ μὲν ἂν ἔχων ἐλαττέομαι καὶ τὰ τοῦδε ἀγῶνα Αἰσχίνης, longè inferior sum. Exp. etiam detrimentum accipio, pauperior fio.
Ε᾽λάσσωμα seu ἐλάττωμα, cui opp. πλεονέκτημα, inferiores partes & deterior conditio, diminutio. Item vitium, quo aliquis aliquo inferior est. Chrys. in Pand. sic appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malam fidem. Ponitur & pro victoria, pass. apud Polyb.
Ε᾽λάττωσις, imminutio, diminutio.
Ε᾽λαττωτικὸς, ῆ, ὸ, qui diminuit, non rigidus.

Ε᾽λάω, vide in Ε᾽λαύνω.

Ε᾽ΛΔΟΜΑΙ, cupio, desidero, appeto. Il. ε. Καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, πάντ᾽ ἐλδέτην ὅσα᾽ ἐπιδεύῃς. Il. ψ. de mulabus ligna trahentibus è sylva. Ε᾽λδόμενα πεδίοιο ἀλφηστῆσι πυκνά. Eust. derivari ait ab ἕλω quod est αἱρέω, ideoq; δυσπρόσλδος, ἔλδομαι.
Ε᾽λδωρ, τὸ, desiderium, cupido. ἐπιθυμία. Hesych.
Ε᾽λδομαίω, poëtico pleonasmo & dicitur pro ἔλδομαι. frequentissimum est apud Hom. Interdum sine casu. ut Il. η. Od. φ & ω. Interdum cum genit. ut Od. ξ. Interdum cum accus. ut Od. α. v. 409. Non nunquam cum infinit. ut Od. δ. Reperitur usurpatum in pass. signif. Il. π. v. 494.
Ε᾽λδωρ, res cupita, desiderium. Il. α, & π. Od. γ, & φ, & alibi.

Ε᾽ΛΕΑΣ, avis nomen apud Aristoph. in avib. Eadem forsan avis est quæ à Callim. ἐλέας dicitur. ut annot. schol.

Ε᾽ΛΕΓΟΣ, ε, ὸ, lamentatio, vox lugubris, luctus. Apud Aristop. in avib. φοίβῳ ἀκέων τοῖς σοῖς ἐλέγοις αὐτιφάσει, schol. exp. θρήνοις, deducens ἀπὸ τοῦ ἐλέγειν. Eust. ex Didymo dicit vocari hoc nomine θρῶσι qui ad tibiam decantarentur. Aliud etymon vide in seq. signif. ¶ Item, carmen elegiacum quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2. ὄνπνα λαὸς Οἰκτίροις ἐλέγοισιν ὀδύρεται, i. ἐλεγείοις, ut docet schol. Lucill. l. 2. Epigr. Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους παῖε πάλιν. Qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ σύλογεῖν τὰς τεθνεώτας. Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.
Ε᾽λεγεῖον, ε, τὸ, idem cum ἔλεγος, i. elegi versus. Luc. in Tim. ᾗ μὲν ἐλεγεία μάλα ἁβρὸν ἐπαιδεύθη ὑπὸ τοιούτῃ τῇ δικέλλῃ. Sic vocatur à Thuc. Paus. Strab. Athen. aliisque quod δίστιχον postea nominatum fuit.
Ἡρωελεγεῖον, ε, τὸ, (comp.) metrum ex heroicis & elegiacis versibus constans, ut apud Theoc. Idyll. 8.

Ε᾽ΛΕ᾽ΓΧΩ, F. ξω, arguo, i. argumentis demonstro seu probo. ut ἔργα ὑχιᾶς ἐλέγχει, i. opera arguunt manus. Suid. ¶ Interdum exp. redarguo, reprehendo. ut Plut. ἐλέγχουσι τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦδε, quum apud Deum eam fabulam reprehenderet. Et apud Thucyd. l. 1. ᾗ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κείσιν τοῖς βαρβάροις ὧδε αὐτὸν ἐλέγχει. Exc. & refello, refuto. ¶ Item, convinco. Synes. ὁ μὲν ἤλεγξεν, οὐ σὸν ἀπέδωκεν. Aristoph. in Plut. σύ γ᾽ ἐλέγξαι μ᾽ οὔπω δυνάσῃ περὶ τούτου. ¶ Exp. etiam reprimo & coërceo, apud Chrysost. σωφρονικὴ τὸν θυμὸν δυνάμει ἤλεγξε, deprecatio vim ignis repressit. ¶ Item aspernor. Il. ι, πῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Item scisciter, percontor. Xen. ἤλεγχες αὖ σοι εἴπινα λόγον ποιήσαι τὸ περὶ Σπάρτης τὸν ἀγῶνα.
Ε᾽λέγχομαι, arguor, deprehendor, comperior. Xen. ἀδύνατος ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. Item arguor, reprehendor. apud eundem. Item convincor, vincor. Plat. Item, rejicior & contemnor, Luc. in Nigrino.
Ε᾽λεγμὸς, redargutio, reprehensio. Item refutatio.
Ε᾽λεγξις, redargutio, reprehensio. 2 Pet. 2.
Ε᾽λεγκτὸς, q. d. reprehensibilis, reprehensione dignus.
Ε᾽λεγκτικὸς, redargutorius, reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι. Plat. compositi ad coarguendos qui contra disputant. Item argumentandi peritus. qui convincere argumentis potest. ex Luc. Item reprehendendi cupidus.
Ε᾽λεγκτικῶς, ut ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, ex Aristot. refutantis more demonstrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi studio. Plut.
Ε᾽λεγχος, ε, ὸ. argumentum, indicium, probatio. Bud. documentum aut specimen verti posse ait. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, argumentum est insciliæ, insciliam arguit. Isoc. in Archid. ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὐτῆς φύσεως, In ep. ad Hebr. c. 11. ubi dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, exp. ἀπόδειξις, demonstratio. Apud Isoc. λαμβάνειν ἔλεγχον τῆς διαθέσεως, exp. facere specimen, experiri. experimento probare. Apud Plat. in Apol. δίδοναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur in quorum vitam inquiritur. Apud Isoc. ἂς ἔλεγχον καθιστάναι, exp. rem ad probationem adducere, rem in probationibus constituere & testimoniis. ¶ Exp. etiam. criminatio, accusatio, indicium criminis. ut Synes. de insomn. κἀγὼ δὲ τῶν χαμαιρῶν οὐκ ἔχομεν ἔλεγχον. ¶ Item dedecus, probrum, turpitudo. Bud. ex Greg. In qua signif. dicitur potius ἔλεγχος, εος, τὸ, genere neutro.
Ε᾽λεγχος, εος, τὸ, dedecus, probrum, ignominia, Il. λ. δὴ γὰρ ἔλεγχος Ε᾽σσεται ἤματι νήας ἑλεῖν κορυθαιόλου Ε᾽κτορος. Et Iliad. β, ὦ πέπονες καὶ ἐλέγχεα.
Ε᾽λεγχὴς, έος, ὁ ἢ, ignominiosus, i. e. ignominia & probro dignus, Il. γ. Et superl. ἐλεγχέστος probris dignissimus, extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Il. β. & Od. κ.
Ε᾽λεγχείη, ῆ, probrum. Od. ξ.

Composita.

Ἀνέλεγκτος, q. d. irreprehensibilis. Item certior quàm qui redargui possit, confessus & manifestus, Plat. in apol. Item inconvictus, ex eodem Plat. in Theæt.
Ἀνελέγκτως, sine reprehensione, ita ut reprehendi seu redargui non possit. Item sine probatione.
Ἀπελέγχω, redarguo. refuto, confuto, refello. Apud Antiph. sæpe *pro*, convinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. de sacerd. ἀπελέγξαι ἡμῶν ψευδομένους, convincere nos mendacii. Est etiam probo (inquit Bud.) sicut ἐλέγχω. Item ἀφίημι τὸν γραφέντα: cui opp. ἐξελέγχω.
Ἀπελεγμὸς, redargutio, refutatio. Act. Ap. c. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν. Ἀπέλεγξις, idem.
Διελέγχω, redarguo, refuto, confuto, convinco, argumentis refello & improbo aliorum dicta. Luc. διελέγχων ἅπαντας. Item disceptо, quæstionem habeo & exerceo, apud Greg.
Ἐξελέγχω, redarguo, i. falsum esse doceo. Item refello, i. convinco non esse eum quem se dicit esse. Plat. in Apol. εἰώθασι με ταῦτα αὐτὸν εἶναι ἃ φὴν ἃ ἐμὲ ἄλλον ἐξελέγχω, in quibus alium refellam. Item *pro*, convinco tam disputatione quam opere, Isoc. Et ex Plut. vinco disputando. Sic pass. Plat. ep. ὑπὸ τῶν ἐμοὶ ἐξελέγχεται. Et *pro*, deprehendo, comperio. Item *pro*, periclitor, periculum facio, Polyb.
Decomp. Ἀνεξελεγκτος, nullo argumento probatus seu compertus. Thuc. Item irreprehensibilis, qui nullo argumento in fraude deprehenditur. Xen. Item qui refelli non potest.
Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest. Plat. in Apoll. Item qui facilè refelli potest. Aristot. pol. 7.
Ἐπέλεγχος, sequens ἔλεγχος seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: ut ἐπιπίεσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plat. in Phæd. ἔλεγχον ἢ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ὂν πατηρείας τε καὶ ἀπολογίας.
Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest. Item qui facilè refelli potest. Aristot. Rhet. 1. Et εὐελεγκτος τοῖς αἰσθήσεσι, qui facilè deprehendi potest à sensibus & probari. Item activa significatione ex Ammonio, οἱ δὲ κυνικοὶ ὅτως ἐκάλεσαν ἀφ᾽ τὸ παῤῥησιαστικὸν καὶ ἐνέλεγκτον, i. e. propter proclivitatem ad reprehendendum.
Κατελέγχω, redarguo, convinco. Hesiod. in Erg.
Κλεπτέλεγχος, ε, ὁ, fures arguens seu deprehendens. ut κλεπτέλεγχος λίθος, apud Dioscor. l. 5. lapis cujus indicio deprehenduntur fures.
Παρελέγχω, arguo.

Ε᾽ΛΕΔΩ᾽ΝΗ, ης, ἡ, eledona: species est polypi, unam habens κοτυληδόνα & septem pedes. ut Suid. ex Aeliano tradit. Idem Suid. pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἐεδώνιλω. παρὰ τὸ ἑωυτῷ ἐοδίδιν, i. e. ἐοδίδιν, dicente & Hesiod. quod ἀνόστου ὀδὸς πόδα τένδῃ.

Ε᾽λειτὸς, ἐλείω, &c. vide in Ε᾽λέω. Ε᾽λέας, vide in Ε᾽λεῶς.
Ε᾽λεῶ vide in Ε᾽λέω.

Ε᾽ΛΕΛΕΥ, Suid. ex schol. Aristoph. tradunt esse acclamationem bellicam qua in properatione ac bellicis præanibus uti solent. Aristoph. in avib. Ε᾽λελεῦ χώρει, κἄγὼ τὸ ῥύγχος ἐς μίλιαν ἐγχῶ. ubi tamen quidam legendum contendunt, ἐλελελεῦ χώρει. Sic & Plut. in Thes. quum dixisset in ὀχοφορίων festo τὰς παρούσας ἐπιφωνεῖν ταῖς ἀστραπαῖς ἐλελεῦ ἰὴ ἰή, subjungit, ὧν τῷ μὲν, πάθους ἀναφωνῆ καὶ παιωνίζοντες ἐώθεσαν. τῷ δὲ, σκοπῆς καὶ παρόδου ἕνεκα adq; adeò dixerat ibidem, Thes. cum suis interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideoq; cum fletu & tumultu properantes ascendisse in urbem. Vnde conjicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὸν ἐπισπασμὸν τῶν ἐλαύνειν. Aeschyl. in Prometh. vincto ponit ἐπὶ χειτλιασμῷ (teste Hesy.) ubi Ino dicit. Ε᾽λελελελεῦ, Υ᾽πό μ᾽ αὖ σφάκελος ἧ φρενοπλανῆς Μανίαν ἀλάπαζε. Quo in loco & schol. annotat esse θρηνώδες ἐπίφθεγμα.
Ε᾽λελίζω, clamo ἐλελῦ, ut ἀλαλάζω, clamo alala. Teste enim Dem. Phal. Xen. dixit, ἠλέλιξεν ὁ στρατηγὸς: τὸν τε ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ὃν ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς σωνεχῶς, παρεκπεπόνησεν ὀνόματι. Idem Xen. Anabas. l. 1. τὸ ἐπίλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, ἧ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον περ τὸ Ε᾽νυαλίῳ ἐλελίζουσι. ¶ Item, pro ἑλελίσσω, torqueo, de qu signif. vide in Εἰλέω, volvo.
Ε᾽λελίζομαι, deflere cum acclamatione τὸν ἐλελεῦ. Aristoph. in avib. Τὸν ἐμὸν τὸν πολύδακρυν Γ᾽ιτυν Ε᾽λελιζομένη διεροῖς μέλεσι, θρηνῆσαι, ut exp. schol.

Ε'ΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, Lacæna illa Helena. ¶ Item vas, de quo Poll. l. 10.

Ε'λένιον, ου, τὸ, helenium, herba quædam, quæ è lachrymis Helenæ dicitur nata. De qua vide Dioscor. l. 1. cap. 27. & 28. & Plin. lib. 21. cap. 10. Τὰ Ε'λένια, teste Hesych. dicebatur festum in honorem Helenæ.

Ε'ΛΕΟΣ, ους, ὁ, misericordia, commiseratio. Iliad. ω. v. 44. Ω'ς Α'χιλεὺς ἔλεον ῥ' ἀπώλεσεν, q. d. amisit commiserationem, est immisericors. Ε'λέης τυγχάνειν. Demost. & ἔλεον ἔχειν. Plutarch. in Themist. dignum misericordia esse. Dicitur & ἔλεος, ους, τὸ, neutro genere pro eodem, cùm alibi tum in novi Testamenti scriptis, & apud Græcos Bib. interpr. ¶ Ε'λεος, pro stipe in Phoc. ἔλεον χρήζουσι παράσχῃς.

Ε'λεὸν, adverbialiter ponitur ab Hesiodo in Erg. pro miserabiliter, ἐλεὸν μύρεσθε.

Ε'λεεινὸς, miserabilis. ἐλεεινὰ δρέμματα.

Ε'λεεινῶς, miserabiliter.

Ε'λείω, ῶ, ήσω, ησα. misereor, commiseror. Od. ξ, καί με ἐλέησε. Syn. epist. 57. ἔλεον αὐτὰς ἀνόητον ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et passivè ἐλεεῖμαι ὑπὸ σοῦ. Luc. moveo tibi miserationem seu commiserationem.

Ε'λεήμων, ονος, ὁ, ἡ, misericors, ut ὑμὸς ἐλεήμων. Od. ε.

Ε'λεήμοσύνη, misericordia, apud Callim. hymno in Delum, μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάσῃς κακὸν ἔνεκα, τῆς δὲ Α'ντ' ἐλεημοσυνῆς. In Test. novi scriptis cæterisque quæ Ecclesiastica vocantur, ἐλεημοσυνὴν, appellatur stips quæ erogatur pauperibus: quòd ea proficiscatur à commiseratione & sit veluti commiserationis nostræ opus. Dicitur & de omni beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matth. c. 6. προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ε'λεητὴς, ύ, ὁ, commiseratio, poet. Od. ξ.

Ε'λεαίρω, (poet.) idem quod ἐλεῶ, Il. ω. Τὸν δὲ ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ ἠσυχόωντες, miserebantur.

Composita.

Α'νελεήμων, immisericors, immitis. Α'νελεημόνως, immisericorditer.

Καπελείω, ῶ, misereor, commisereor.

Νηλεὴς, ἐος, ὁ, ἡ, immisericors, crudelis. unde νηλεὲς ἦτορ, apud Homer. & Hesiod. Et poetico more passim, νηλεὲι χαλκῷ, ut Latinis immite ferrum, seu crudele. Vocatur & νηλεὴς θυμὸς, ab Homero ὁ ἀπειθὴς vel δυσπαθὴς, à Cic. firmus animus.

Νηλεῶς, crudeliter.

Α'νηλὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico. Α'νηλεῶς, immisericorditer, crudeliter, ex Plat. de leg. 3. ἐχθρῶς & ἀνηλεῶς μισοῦντες. Dicitur & Νηελὴς, pro νηλὴς, metri causa. Νηλεῶς, crudeliter.

Α'νηλέητος, non commiserandus, misericordia indignus. Aeschin. οὐδὲ παραβρεσθε.

Πολυέλεος, multum misericors. apud Ioëlem.

Ε'ΛΕΟΣ, ους, ὁ, huic ἔλεον, ου, τὸ, mensa coquinaria. Eust. Poll. l. 6. & Athen. l. 4. Od. ξ, Βάλλον δ' ἐν' ἐλεοῖσιν ἀοικέα. Sic & Aristoph. in eq. ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτῷ τὸ ἐλεόν, i. τὸ ἱκανὸν πίζιον, inquit schol. ¶ Suidæ etiam avis species.

Ε'λεατὸν, οἱ, Hesych. qui ad cœnam invitant convivas principum. Apud Athen. l. 4. scribitur ἐλεάτριον, idemq; tradit suo tempore ἐλέατρον vocari totius epuli administrandi seu apparandi præfectum. Etym. ἐλέατρον dici ait coquum, παρὰ τὰς ἐλεὰς.

Ε'λετὸς, vide in Αἱρέω.

Ε'ΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, liber (cui opp. δοῦλος, servus) Thuc. 8. τὰς μὲν δούλας ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τὰς δὲ ἐλευθέρας κατέδησαν. Item adjectiv. ἐλεύθερον ἦμαρ apud Hom. liber dies, libertatis dies, (i.e. libertas) cui opp. δούλιον ἦμαρ. Apud eundem Il. ζ ἐλεύθερος κρητὴρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ¶ Item, ἐλεύθερα φωνὴ, Nonn. libera vox. Et ἐλεύθερον διώκειν ἤθη ex Plat. ep. 8. vivendi libertatem sectari. ¶ Ε'λευθέρα παιδεία, ex ejusdem Plat. epist. 7. liberalis doctrina: & ex Plut. in Themist. ἐλευθέραι ἀσκήσεις, liberales exercitationes. Ε'λεύθεροι παῖδες, Pult. ingenui liberi. ¶ Ε'λεύθερος, liber, immunis, liberatus. ut ἐλεύθερος τυραννίων, à tyrannis liber seu liberatus. Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, à barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur & ἐλεύθερος φόβου, liber metu.

Ε'λευθέρως, liberè, ut liberum hominem decet & ingenuum. Thuc. 2.

Ε'λευθερόω, ῶ, libero. Plat. ep. 8. ἀπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. Euripid. ἐλευθερῶ σε τῆσδε πόνου. Item libero, in libertatem vendico. Thuc. 8. τὰς μὲν δούλας ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo de mundo, ἠλευθερωμένη ἀπὸ παντοίας χαλεπῆς ἐλευθερωθείσα.

Ε'λευθέρωσις, liberatio. Thuc. l. 3.

Ε'λευθερωτὴς, ου, ὁ, liberator. Luc.

Ε'λευθερία, ἡ, libertas, qualis est eorum qui servi non sunt. Demost. Plut.

Ε'λευθεριάζω, dicitur de fugitivis quum liberè vagantur. Item libertatem usurpo, liberè ago.

Ε'λευθεριαστικὸς, qui amat liberè agere.

Ε'λευθερικὸς, liber. Plat. de leg. & Plut.

Ε'λεύθερος, α, ον, ὁ, ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus, Xenoph. γυνὴ ἐλευθέριος φύσει. Plut. in Cam. ἐν τοῖς ὕψεσιν ἐλευθέριος, liberali facie. Item liberalis, libero homine dignus, liberum hominē decens. ut Plat. ep. 7. ἐλεύθερον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et ἐλεύθερος παιδεία, liberales doctrinæ, Luc. Exp. & lepidus, venustus. Plut. in Lyc. ἐλεύθερος τοῖς μέλεσι. Apud Thuc. ἐλεύθερος Ζεὺς, servator Iupiter.

Ε'λευθερίως, liberaliter, ingenuè. ut ἐλευθερίως πεπαιδευμένος, Xenoph.

Ε'λευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas. Item liberalitas, cui opp. ab Aristot. ἀνελευθερία.

Composita.

Α'νελεύθερος, α, ον, ὁ & ἡ, illiberalis, nihil liberale & ingenuum habens. Item inhonestus & indecens. Xen. apom. l. 1. Item sordidus, avarus, apud Aristoph.

Α'νελευθέρως, illiberaliter, sordidè.

Α'νελευθερία, illiberalitas. item avaritia, apud Aesch. & Arist.

Α'νελευθεριότης, idem. Aristot.

Α'πελεύθερος, libertus. ἀπελεύθερος Νέρωνος, Arrian. in Epict. ex Aesch. ἀφίεσαν ἀπελεύθερους, manumittebant.

Α'πελευθερόω, ῶ, liberum facio, libertate dono, manumitto. ut ἀπελευθερῶσαι τὸ ἑαυτῆς οἰκέτιον, Bud. ex Aeschin. Vnde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθεὶς, libertus. Idem ex Plat. Α'πελευθέρωσις, manumissio. Plut. Α'πελευθερωτὴς, manumissor.

Α'πελευθερικὸς, libertinus: ut ἐξελευθερικὸς. Plut.

Α'πελευθερικότης, libertinus. Bud. ex Strab.

Ε'ξελεύθερος, libertus. ut & ἀπελεύθερος. Quidam exp. libertinus.

Ε'ξελευθερικὸς, libertinus, liberti filius, Plut. ut ἀπελευθερικὸς.

Ε'ξελευθερόω, ῶ, (dec.) idem quod ἀπελευθερόω.

Ε'πιδεξιελεύθερος, q. d. dextrè & ingenuè. apud Suid. ex Plat. in Theæt.

Πανελεύθερος, prorsus liber, liberrimus.

Σωελευθερόω, unà in libertatem assero.

Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator.

Ε'λεύθω, ἔλευσις, vide in Ε'ρχομαι.

Ε'ΛΕΦΑΙ'ΡΩ, decipio, noceo, lædo, damno vel injuria afficio. ab Hesych. exp. ἐξαπατῶ, βλάπτω, ἀδικῶ.

Ε'λεφαίρομαι, idem. Od. τ, Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἐπ' ἀκηδίῃσι φέροντες Hesiod. in Them. Ε'νθ' ἀεὶ ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρεται φῦλ' ἀνθρώπων, i. e. ἔβλαπτε.

Ε'ΛΕ'ΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas, elephantus. Legitur & fœm. gen. apud Aristot. l. 5. an. ¶ Item elephas, ebur. Od. σ, Λύω κηρὸν ἐλέφαντι ἔοικυῖαν, ἐπεὶ οὖν ἄρα μιν ἤκεν πεζὸς ἐλέφαντος. Luc. οὔτε τὸ ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ἐπὶ οἴονται ὀρᾶν, i. Indicum ebur. ¶ Item, poculi genus, Athen. l. ια. ¶ Item elephas, morbi genus, lepra secundum quosdam Diosc. l. 2.

Ε'λεφάντινος, elephantinus, eburneus. Herodian. Aristoph.

Ε'λεφάντιος pro eodem.

Ε'λεφάντιον, ου, ὁ ἡ, idem quod præcedens. Apoc. 18. & Luc. in somn. Aetio emplastri nomen, cujus compositio quòd sit præcandida, ita vocatur.

Ε'λεφαντιστὴς, elephantinorum magister aut domitor. Arist. hist. an. lib. 9.

Ε'λεφαντιάω, ῶ, elephante, (i. morbo ita dicto) laboro. Item ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, apud Diosc. ulcera quæ ad elephantem accedunt.

Ε'λεφαντίασις, morbus qui & ἐλέφας. Existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum. Appellatur & ἐλεφαντιασμός.

Ε'ΛΗ, & ἔλη, ης, ἡ, (utrumque enim apud veteres in usu fuisse tradit Eust. & lex. rhet.) calor ex sole prodiens. calor solaris. Item Solis splendor. Aristoph. in Vesp. ὦ ἐξέχη Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσεια πρὸς ἥλιον.

Εἰλέω, ῶ, ἐήσω, insolo, Eust. Item verso. de qua sign. vide in Εἰλέω.

Εἴλησις, εως, ἡ, æstus. Plat. l. 2. de rep. παῦε φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Aliam signif. vide ibidem in Εἰλέω.

Εἰλήσιον, in sole calefactum. Hesych.

Ε'λάνη, ἡ, fax, apud Athen. l. 15.

Γελάω, Η'λιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita

Α'ελος, ου, ὁ & ἡ, solis splendore seu calore carens. ut ἄελα πεδία, Eust. Hesych.

Εὔελος, apricus, ad apricandum aptus. ut εὔελον χωρίον apud Eust. idem quod εὐήλιον.

Περίσηλος, Solis calori expositus, idem quod περισήλιος. Eust.

Δέλη, Κυψέλη, Η'λιος, Σέλας, σελήνη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ε'λιγξις, ἔλιγμα, &c. Ε'λικὸς, &c. Ε'λικτὸς, &c. vide in Εἰλέω, i. volvo.

Ε'ΛΙΝΥ'Ω, Gal. ap. Hippoc. tradit Ionibus significare, quiesco, otior: cui Hippoc. opp. γυμνάζομαι. Sic Plut. in Numa usus est pro quiescere, cessare, desinere. ἐλινύειν καὶ διαπαύεσθαι

παπαίοντες. Sic & apud Theocr. Idyll.10. ἐλινυῦσιν δὲ τὸ καῦμα, ſchol.exp. ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, ſubaudito κῦρ: meridiari, ſub æſtum quieſcere meridianum. A᾽ Suid.exp.quieſcere, tardare, morari, cunctari, ex Herodoto & Arriano. ¶ Accipitur etiam tranſitivè pro, ſedo, ceſſare facio, apud Suid. κῆ πότμον ἐλινύσειεν. Reperitur ſcriptum & ἐλινύω uno ν.

Ἀνελινύω, (comp.) tempus tero, otior. Apoll.Rhod.Arg.1. δηρὸν δ᾽ ἀνελίνυον αὖθι μίμοντες.

Ε῎ΛΙΝΟΣ, ramus. Nic.in Alex. ὀπώρῃσιν ὑψόθεν ἑλίνοιο Κέροντες θλίβεσι. Ibi enim ſchol.exp. τὸ κλάδος τὰ ἀμπέλων κόπτοντες παιδες κῆ πέζεσι. Ε῎λινον autem (teſte Athen. lib. 14.) ἡ ᾠδὴ τῶν ἰσθμιονικῶν.

Ε῎λιξ, ἑλίσσω, vide in Εἱλέω.

Ε῎ΛΚΟΣ, εος, τὸ, ulcus ſeu hulcus. Item vulnus. Il.δ, ἕλκος δ᾽ ἰητὴς ἐπιμήσεται. Plat.de leg. ἕλκος ἀνίατον, lethale vulnus. Euſt. deduci ait ab ἕλκω, utpote quod ſit λύσις συνεχείας.

Ε῎λκῶ, ῶ ulcero, exulcero, unde ἑλκόμενος, exulceratus. Xen.de arte equit.

Ε῎λκωμα, τὸ, quod ulceratum eſt, q.d.ulceramentum. Ε῎λκωμα ἕλκους, ulcerativus, exulcerativus, exulcerandi vim habens.

Ε῎λκωσις, exulceratio. Hippocr.aphor.lib.3.& 4.

Ε῎λκωτικὸς, exulceratorius, exulcerandi vim habens. Dioſc.

Ε῎λκύδριον, ου, τὸ, ulcuſculum, parvum ulcus. Exp.& ab Etym. ὁ κόλος, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Reperitur & ἑλκύδιον, ſine ς, ut apud Plut. in quæſt.Græc.

Ε῎λκώδης, ους, ὁ ἡ, ulceroſus.

Compoſita

Ἀνέλκωτος, q.d. inulceratus, i.non ulceratus.

Ἀφελκόω, ῶ, exulcero. Ἀφέλκωσις, exulceratio. Item exemptio corticis ſeu libri, & quadamtenus abraſio, Bud ex Theophr.

Δυσελκὴς, ὁ ἡ, laborans ulceribus curatu difficilibus. Item, δυσελκὲς ἕλκος dicitur ulcus malignum & curatu difficile. Hipp.

Δυσελκία, difficilis curatio ulceris. Hipoc.

Ε῎ξελκόω & Ε῎ξέλκωσις, idem quod ἀφελκόω & ἀφέλκωσις.

Εὐελκὴς, facilè ſanatu ulcus habens. Gal.

Ε῎φελκις, ίδος, ἡ, cruſta ulceris. Gal. τῶν κῆ τύπων l.3.

Ε῎ΛΚΩ, f.ξω, traho. Il.β, Ἀσπιδιῶται νηῶν ἠδ᾽ ἑλκέμεν ἐς ἅλα δῖαν, trahere in mare, Luc. ἕλκειν ἡμᾶς τὸ ῥιζικόν. Ε῎λκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt, quo καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur, apud Theoph. Dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem ſua gravitate trahunt, quod Bud. interp. pendêre. unde & ὁλκὴ, pondus. Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται.

Ε῎λκομαι. trahor. Ab Arato ἕλκεται dicitur Argo ſydus cœleſte: quod Cic.interpr. verti, item prælabi. Apud Luc. ἕλκεται ἔκ τινος, exp. ductitari ab aliquo Ε῎λκεται παυσόμενοι dicuntur ii qui ut explorentur, modò huc, modò illuc traducuntur, Plat.lib.11. de rep. Theophr. de hiſt.pl.l.5.c.7. ait buxum & abietem lignorum omnium minimè ἕλκεσθαι, ubi videtur ſignificare torqueri. ¶ Item, activa ſign.f. pro ἕλκω. ut Iliad.λ, αὐτίκα τόξον Ε῎λκετ᾽ ἐπ᾽ Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat & tendebat adverſus. Euripylum. Item protraho.

Ε῎λξις, εως, ἡ, tractio, tractus, attractio. attractus. Alex. Aphr. lib. 2. Probl.

Ε῎λκτὸς, ὸν, ὁ, tractus ſeu qui trahi poteſt. ductilis.

Ε῎λκτικὸς, ὴ, ὸν, trahendi vim habens, tractorius, ut ἑλκτικὸν ὄργανον, machinæ tractoriæ. Vitruv. Item trahendi vim habens, cui attrahendi vis ineſt, ut ἑλκτικὸν φάρμακον.

Ο῎λκη, ἡ, tractio, tractus. ut ὁλκὴ δρόμου, aratri tractio, apud Sextum philoſ. Item attractio, ἡ ὁλκὴ τοῦ ὑγροῦ, attractio humoris, Theophr. de cauſ.pl.l.5.c.15. ¶ Item, inclinatio, ῥοπὴ. quum aliquid aliquam in partem vergit & quaſi trahitur. Plut. de loquac. ¶ Exp. & ſequacitas: quum aliquid ſequitur quaſi tractum ab alio, Philo de mundo, πλὴν ὅσῃ τὸ ὂν ἀφανοῦς ὁλκῆς ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, mentis ſequacitatem erga id quod eſt videre non datur. ¶ Exp. etiam ab Heſych. ὁλκὴ σώματος, ἰσχύς, item τόνος. ut apud Theophr. de cauſ. pl.l.5.c.5. πῶς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις; quæ illa naturæ vis & mutua rerum cognatio? ¶ Item pondus: quoniam ejus gravitas bilancem in alteram partem trahit. Luc. πλὴν ὁλκῆς διπλασίονος, ponderis duorum talentorum. Sic apud Plut. φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinq; librarum. Peculiariter verò idem eſt quod drachma. Gal. κελεύει δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μετ᾽ ὕδατος ψυχροῦ κυάθων δ. ¶ Heſychio eſt etiam ῥυτὴς: & Nicandri ſchol. τὸ κῦρ τῆς ὁλκῆς πῶμα.

Ο῎λκαιος, ου, ὁ, qui trahitur. Nic.in Ther.

Ο῎λκαια, ἡ, cauda. Nic.in Ther. Sic dictam ſchol.Nican annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος.

Ο῎λκιμος, ου, ὁ ἡ, glutinoſus, lentus atq; mollis, qui dum extenditur, trahi non etiam rumpi poſſit. Gal. Dioſc. Plut.

Ο῎λκὴς, οῦς, ὁ, ponderoſus. Nic. in Ther.

Ο῎λκος, ου, ὁ, tractus, Greg. ὥσπερ ἐν ὁλκῷ πολεμεῖ μὴ ἐξῶντος, in tractu & deſſexu. Item ſulcus, veſtigium ex aratri tractu remanens, Apoll.Arg.3. Vnde ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille & velut ſulcus quem ſerpentes, naves, æthereæ ſagittæ & ſimilia, quaſi veſtigium ſui greſſus relinquunt. Nic.in Ther. Apoll.Arg.3. Sic & Xen.& Herodot. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quod quidam veluti ſulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg.1. Item aquæ ductus, quòd & ipſe aliquid cum ſulci tractu ſimile habeat. Suid. ὁλκὸν, propriè eſſe vult τὸ τῶν δρακόντων σύρμα. Sic etiam dicitur longitudo tracta ſeu producta & extenta. Nic.in Alex. Item lorum quo aliquid trahitur. Soph.in El. Ὁλκοὶ dicuntur & machinæ ſeu inſtrumenta quib. naves ſubducuntur. Thuc.l.3. Ὁλκὸς Suid. eſt etiam ἰχνηλὸς τόνος ἢ ἕλκυσμὸς: item ὄρμος & ναύσταθμος, item ἀρχὴ, cauda. ¶ Eſt etiam araneus ſive aranea, inſecti genus: vel potius aranei ſpecies quædam. Dioſc.l.2.c.68. ¶ Herbæ quoque nomen eſt, quam deſcribit Plin.l.27.c.10. ¶ Sic etiam nominatur ab aliquibus ὑφαφή, h.e. ea tota corporis pars quæ à collo ad crura uſq; pertendit. Item corpus, apud Nic.in Ther. ut ſchol.exp. ¶ Ὁλκὸς, (adject.) attractorius, Bud.ex Plat.l.7. de rep. & Theophr.in 4. de cauſ.

Ο῎λκης, εος, ὁ κῆ ἡ, apud Nic. in Ther. ſerpentum epith. qui longo volumine caudam trahunt.

Ο῎λκιον, ου, τὸ, lignum in infima navis parte prope carinam, quo navis trahitur, ut Apoll.ſchol.exp.Arg.l.4.

Ο῎λκιον, ου, τὸ, gubernaculum ſeu clavus navis. Poll.l.10. Item magnus crater: nec non labrum, Heſych. At ὁλκιον, ου, τὸ, eſt Polluci ἀγγεῖον ὑδρῶν τε καὶ ξηρῶν, ex Menand.& Philem.

Ο῎λκαιον ου, τὸ, vas in quo pocula abluuntur. Poll l.6.

Ο῎λκεω, ῶ, traho navem onerariam.

Ο῎λκυς, υος, ὁ, qui retia trahit. Heſych.

Ο῎λκάζω, traho. Heſych.

Ο῎λκὰς, άδος, ἡ, oneraria navis, ut Bayf.exp. App.l.5.bell.civil. & Thuc.lib. 2. Aliquando ei additur adject.& tunc exp.navis. Thuc.l.6. ὁλκάδες σιτάγωγοὶ naves frumentariæ.

Ο῎λκάδιον, ου, τὸ, navicula oneraria.

Ε῎λκέω, ῶ, f.κύσω, traho. idem quod ἕλκω. Il.ε. Item diſcerpo, dilacero, ſcilicet in diverſas partes trahendo. Il.χ. Item violo, attento, per vim traho ad concubitum. Od.λ.

Ε῎λκηθμὸς, οῦ, ὁ, violenta tractio. vis. Il.ζ. Ε῎λκηθρον, ου, τὸ, quidam interpr. trahum alii buris, apud Theophr. hiſt. pl.l.5.c.8.

Ε῎λκηδὸν, tractim, trahendo. Heſiod. in Aſp.

Ε῎λκύω, f.κύσω. traho, idem quod ἕλκω. Epigr.l.2. Dicitur etiam ἕλκύειν πνεῦμα, ut Lat. trahere ſeu ducere ſpiritum: item ἑλκύειν ἑνιαυτὸς, in bonam partem apud Syneſ.ep.57. Apud Herodot. ἑλκύσαι πλίνθους, exp. lateres ducere. Item diſtraho, diſcerpo, lanio. Il.ε. & apud Herodot.

Ε῎λκυσμὸς, tractio. Ε῎λκυσμα, τὸ, ſcoria ſive recrementum argenti. Dioſc.l.5.c.10 Gal.6.ſimpl.

Ε῎λκυσις, εως, ἡ, tractio. Item attractio, ſeu attractus.

Ε῎λκυστικὸς, ὴ, ὸν, tractorius, trahendi vim habens. Dioſc.l.2.cap. 106. Ε῎λκυσῆς, ῆος, ὁ, tractor, hauſtorius, capiſtrum. Eſt inſtrumentum quo fœtus ex utero trahitur. Ε῎λκυσίνδα, ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπτέδαιον ἕλκειν. Vide Euſt.

Ε῎λκυσάζω, traho ſeu trahendo rapto. Il.ψ.

Ε῎λξίνη, ἡ, helxine, herba ita dicta quòd prætereuntium veſtes attrahat. Dioſc.l.4.c.86.

Ε῎λκος, Ἄρκυς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀνέλκω, ſurſum traho, attollo attrahendo. ut ἀνέλκειν ἰχθὺν ἀγκίστρῳ. Dicitur & ἀνέλκειν τὰς ναῦς, ſubducere naves. Interdum exp. retraho, q.retrò traho. Nonnunquam etiam pro ſimplici ἕλκω ponitur. ut apud Hom. Ἀνελκύω, idem quod ἀνέλκω. Xen.Hell.1.

Ἀνέλκομαι, ſurſum trahor. Item retrahor. Item trahor, pro ἕλκομαι, habet etiam nonnunquam ſignif. activam, ut apud Aratum ἀνέλκεσθαι τόξον, trahere arcum, interpr. Cic.

Decomp. Συνανέλκω, ſimul in altum traho.

Ἀντέλκω, contra traho, in diverſum traho, ad me viciſſim traho. Herodot.l.8. ἕκαστος ἀπὸ σεωυτὸν τὴν διώκμιν ἀνθέλκεν. Dicuntur αὐτέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diverſum trahunt. Addit etiam ſignificare, manum diſtineo apud Plut. Item capi generaliter pro diſtinere, ſeu remorari, vel revocari, metaphorica ſignificatione. ut apud Greg. μηδὲν αὐτέλκετω τὴν προθυμίαν. Neutral. etiam ponitur cum dativo pro reſiſtere quaſi contrà trahendo. ut apud Plat. de leg. lib. 1. αὐτέλκειν τοῖς ἄλλοις ὑγιέρις ἕκαστον.

Ἀντέλκομαι, paſſ. contrà trahor, in diverſum trahor. Item diſtineor, revocor.

Ἀντελκόντως, adverb. ut αὐτελκόντως ἔχειν πρὸς adverſari aliis, vel repugnare aliis quaſi in contrariam partem trahendo. Bud.

Ἀντολκὴ, ἡ, tractio in contrariam partem. Item ipſe actus trahendi in diverſum vel contrarium. Item ipſe actus deſtinendi & remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hoſtem diſtinet. Plut. Item contralibramentum, libramentum, pondus quaſi contra habens alterum.

Ἀφέλκω, abſtraho. retraho, avoco, abduco. Xen. de voluptate loquens, ἀφέλκειν ἀπὸ τὰ ἡδέα, Syneſ. ἐὰν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφέλκῃς.

Α'φελκύω, idem. Xen. Pæd. 8. & Thuc. l. 2.

Διελκύω, ut διελκύω δι' ἀμφοῖν δακτύλοιν, traho per annulum, Aristop.

Διελκυστίνδα, puerorum ludus in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Poll. l. 9.

Διολκή, ἡ, distractio, vel tractio per. Δίολκος, ου, ὁ, tractus per spatium inter duo littora, ut in Isthmo. ex Strab. l. 8.

Ε'ξέλκω, extraho, educo. Ε'ξελκύω, idem. Aristoph. in Nub.

Ε'ξολκή, extractio. Ε'ξέλκυσμος, idem.

Ε'σελκύω, Atticè & Ionicè pro εἰσελκύω, pertraho in.

Ε'φέλκω, attraho. Aristot. in probl. Ε'φέλκειν pro eodem activè, ex Aphr. & Dem. Item *pro* ægrè sese trahere, ex Plat.

Ε'φολκίς, ίδος, ἡ, Ε'φόλκιον, navis parva quæ à magna trahitur. Plut. in Pomp. Et simpliciter pro navicula seu scapha, aut lembo, apud Philostr. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum ita vocari tradit Hesych. Quod & ἐφόλκαιον dicitur. Od. ξ. Item generalius, quicquid ex alio velut dependet, eiusq; est tanquam accessio aut appendix. Plut. de domo Pompeji loquens, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεπεκτήσατο, velut appendicem theatri astruxit. Affertur & pro sarcina ex Aristide.

Ε'φολκός, attractorius, attrahendi vim habens seu alliciendi. Vnde exp. etiam illex. Thuc. Ε'φολκαῖος, idem.

Ε'φολκύω, idem quod ἐφέλκω.

Decomp. Συνεφέλκω, simul attraho. Plat. Et συνεφέλκομαι pro eodem Chrysost.

Καθέλκω, traho deorsum: cui opp. ἀνέλκω. ut καθέλκειν τὰς ναῦς, in mare deducere. Isoc. & Dem.

Καθελκύω, idem ut καθελκύειν τὰς ναῦς, Thuc. & Xen.

Συγκαθέλκω, simul deorsum traho.

Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco. Exp. & retrorsus traho, ex Greg. Interdum cum ὀπίσω vel εἰς.

Α'ντιμεθέλκω, in contrariam partem traho.

Παρέλκω, extraho. ex Plut. Item protraho, longius traho. prorogo & prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro supervacaneum esse, abundare, vacare. Diosc. l. 6.

Παρελκόντως, supervacaneè. Exp. etiam, protrahendo tempus.

Παρολκή, prorogatio, dilatio, mora, apud Aliph. Item redundantia, apud Etym.

Πάρολκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cum nullus est amplius remorum usus. Vide schol. Thucyd.

Παρελκύω, protraho, prorogo. Παρέλκυσις, protractio, prorogatio. Παρελκυστής, prorogator, procrastinator.

Περιέλκω, circumquaq; traho, q.d. circumtraho. Apud Plat. κόλῳ περιέλκειν, arte circumagere quempiam. Apud Aristot. eth. 7. Bud. interpr. distraho, violenter rapio, distringo. Idem Bud. aff. & *pro*, distineo seu occupo, ex Chrys.

Προσελκύω, attraho.

Συνέλκω, contraho. Συνολκή, contractio, ut συνολκὴ χειλέων, contractio labiorum. ex Dioscor.

Συνελκύω, idem quod συνέλκω. Aristoph. ὁ δ' ἥλιος τὴν ὀφρὺν συνελκύσας.

Υ'φέλκω, subtraho. Aristoph. in equ.

Υ'φέλκομαι, subtus traho. Aristoph. in conc. ἢ τὰς ὑπείνης περόνης ὑφέλκομαι.

Composita ex ὁλκή *seu* ὁλκὸς, *sine præpos.*

Βελολκός, ή, όν, tela missilia extrahens.

Βελολκόν, ferramentum chirurgi. Aegin. l. 6. c. 88.

Βελολκία, ἡ teli infixi extractio: cujus tres species ex Hom. tradit Eust. Iliad. δ. Βελολκικός, ή, όν, ad telorum extractionem pertinens. Aegin. l. 6. c. 88. Βελολκέω, ῶ, tela extraho, ibid.

Δικτυολκός, qui rete trahit. piscator retiarius. Poll.

Διφρολκέω, ῶ, currum traho. Epigr. αὔτυγα διφρολκεῖ.

Ἰχθυολκός, qui pisces reti è mari aut flumine trahit, piscator. Suidæ. Scribitur & ἰχθυολκός, apud Hesych.

Καρδιολκέω, ῶ, cor extraho, cor revello. Luc. de sacrif.

Κερκολκός, cornibus trahens, seu cornibus trahens ceratrum, Hes. Item κερκολκὸς κάλως, qui & κεραϊκός, funis quo antenna trahitur apud eundem.

Κερκολκίς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur. Theoc. schol.

Κηρολκός, ή, όν, ὁ ἢ ἡ, ad fatum lethiferum trahens. ad funestum fatum rapiens. ἢ εἰς θανάτου ἕλκουσα. Etym.

Λιθολκοί, qui lapides trahunt seu extrahunt è lapicidinis. Plinius exemptores vocat l. 36. c. 15.

Λιθολκέω, lapides traho seu extraho & eximo. Item ægrè traho, veluti ponderosum saxum. Hesych.

Μετόλκιον, vas balneatorium. apud Plut. in Alex.

Νεολκία, ἡ, navis tractio. Quidam interpr. subductio. Theophr. libro 1.

Νεολκέω, navem traho seu attraho, navem subduco. Polybius. Pro his scribur etiam νεωλκία & νεωλκέω.

Νεόλκιον, navale. locus in quem naves subducuntur.

Νέωλκος, ή, όν, ὁ, qui naves in stationem seu portum attrahit. vel potiùs qui è portu navem extrahit & super phalangibus statuit, Poll. Helciarii à Martiale appellantur qui naves in portum attrahunt & è portu in aridam, pulvinos supponentes, rursumq; ab terra in mare moliuntur.

Ξιφολκός, qui strinxit gladium, qui ensem vagina eduxit.

Ξιφολκία, gladii seu ensis è vagina eductio. ensis evaginatio. Plut. in Cat. & in Aristide.

Πυολκός, ή, όν, ὁ ἢ ἡ, pus extrahens seu educens. Instrumentum chirurgicum quo pus trahitur.

Ῥυμολκέω, ῶ, est ῥύμαισιν ἕλκω, loris funibusq; traho. Latini dicunt remulco trahere seu educere, remulcando trahere. Polyb. l. 1. Strab. l. 5. Diod. l. 20. Vide Bayf.

Τιμωλκέω, sive τιμελκέω, ῶ. pretium augeo, apud Hesych. & Suid.

Φολκός, ή, όν, strabus seu strabo. Il. β. Dictus putatur quasi φαολκός, ἰ, παρὰ φάη ἕλκων.

Χαμολκοί, οἱ, dicuntur machinæ quibus naves subducuntur, i. e. è mari in terram pertrahuntur, ut trochleæ sunt cum funibus tractoriis. Sunt qui interpr. pulvinos. Poll. 7.

Χρονολκέω, tempus extraho, diem eximo, procrastino.

Ε'ΛΛΕΒΟΡΟΣ, sive ἑλλέβορος, ου, ὁ, elleborus vel helleborus, veratrum. Herba est de qua vide Dioscor. l. 4. c. 150. & 151. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11. & Plin. l. 25. c. 5.

Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, quòd esu perimat: utpote θανάσιμον φάρμακον.

Ε'λλεβορίτης, οἶνος, vinum helleboro conditum. apud Dioscor. l. 5. cap. 82.

Ε'λλεβορίνη, ἡ, dicitur à quibusdam frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia. Dioscor. l. 4. c. 109.

Ε'λλεβοριάω, ῶ, helleborum desidero. seu helleborum mihi opus est. apud Suid & Etym.

Ε'λλεβορίζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui sanè mentis non essent. Dem. pro cor. τί σοι τὸν σὸν ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τοῖς τοιούτοις; Ε'λλεβορισμός, ου, ὁ, purgatio quæ fit veratro.

Ε'λλεδανὸς vide in Ειλέω.

Ε'ΛΛΗΝ, νος, ὁ, Hellen, filius Deucalionis: à quo ceu generis autore Ε'λλην dicitur Græcus, ut testatur Plin. l. 4. c. 7. Vide & Herodot. l. 1, & Paus. In sacris literis Ε'λληνες passim opp. Iudæis, & vocantur ethnici à Christo alieni.

Ε'λλήνιος, ου, ὁ, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ε'λλήνια τέκνα διδάξῃ. Herodot. l. 2. Ε'λλήνιον πέμψον. Apud Suid. scribitur & Ε'λλαῆνος per diphthongum.

Ε'λληνικός, ή, όν, idem quod Ε'λλήνιος. ut Ε'λληνικὴ παιδεία apud Luc. Græcanicæ literæ. Sic Ε'λληνικὰ γράμματα, Ε'λληνικὸν δόρυ, Ε'λληνικὸν ἱμάτιον. & apud medicos. Ε'λληνικὸς κύαμος, faba Græca, ad differentiam Aegyptiæ. Τὸ Ε'λληνικὸν (sub. ἔθνος) Græca gens. Græci. Item τὸ ἑλληνικὸν, quod Græcos decet, quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. ut apud Plut. de aud poëm. Interdum Ε'λληνικοὶ dicuntur qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel sunt eorum studiosi. apud Plut. in Numa. Ε'λληνικώτερος Νομοθέτης exp. prudentior & humanior.

Ε'λληνικῶς, Græcanicè, Græcè, more Græcorum. vel ut Græcos decet.

Ε'λλὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ε'λληνική, ut Ε'λλὶς πόλις, Thuc. Græcæ seu Græcanicæ urbes.

Ε'λλίζω, Græcos sequor seu imitor, Græcum refero, Græcus sum. Aesch. in Ctes. Ε'λλίζων τῇ φωνῇ, voce tantùm Græcus, i. lingua. Item cum Græcis facio, Græcis faveo, Socr. in hist. Eccl. Dicuntur etiam Ε'λλίζειν, qui Græcè loquuntur. Item qui propriè loquuntur Græcè. Athen. l. 6.

Ε'λλισμός, ου, ὁ, imitatio Græcorum. item literæ Græcæ, seu lepos Græcus, Synes. A' gramm. sic dicitur sermo Græcanicus, seu proprietas Græcorum verborum.

Ε'λλιστής, οῦ, ὁ, sectator seu imitator Græcorum, qui è Græcorum factione est, æmulus seu studiosus Græcorum.

Ε'λλιστὶ, ad imitationem Græcorum, ritu & more Græcanico, Græcè, Luc. Plut.

Ε'λλὰς, άδος, ἡ, adjectivè interdum ponitur pro ἑλληνική, seu ἑλληνική, Græcanica, Græca, ut Ε'λλὰς φωνὴ γυνὴ, χώρα, apud Herodo. l. 1. Interdum substantivè pro Ε'λλὰς γῆ seu χώρα, Græcia. ut ἐν τῇ Ε'λλάδι, in Græcia.

Ε'λλαδικὸς, Græcanicus, apud Steph.

Composita.

Α'νελλήνιστος, hellenismum non resipiens, alienus è Græca consuetudine: ut ἀνελλήνιστος σύνταξις apud Aretham, de barbara & incongruente constructione.

Ε'ξελληνίζω, Græcum facio. vel etiam à Græcis derivo, à Græco deduco. Plut. in Numa. Apud Greg. Bud. interp. ad Græcorum ritum formamque instituo, & exigo limoque, ad Græcam facundiam exactè enuntio.

Μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci sunt, ut Hibridæ apud Romanos.

Πανέλληνες, omnes Græci, universi Græci. Il. β, & Hesiod. in Erg. & Athen. l. 11.

Πανελλήνιον, ου. τὸ, universitas Græcorum. Eust.

Φιλέλλην, studiosus Græcorum.

Ε'ΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus. Od. τ, κύων ἔχε ποικίλον ἔλαφον, Α'ναιρόμενον λέοντι

λάων. Exp. & mutus. apud Soph. in Ajace. Ε'φησεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν ἀμφιφορεύς. Sic & apud Athen. l. 7. dicuntur ἰχθύες ἐλλοί.

Ε'ΛΜΙΝΣ, νθος, ἡ, lumbricus: interaneorum animal. Hippoc. de morb. lib. 4. περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατέων, de lumbricis latis. Dioſc. l. 1. c. 154. ἕλμινθας πλατείας σὺν πίνακι. Apud Hippocr. reperitur & ἕλμιγγες. ut epidem. l. 1. & 4.

Ε'λμινθώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, lumbrico ſimilis.

Ε'λμίνθιον, ου, τὸ, lumbriculus, tineola. Hippoc. epid. l. 4.

Ε'λμινθιάω, ῶ, lumbricis infeſtor, lumbricos patior. verminor. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Ε'λξίνη, ἕλξις, vide in Ε'λκω.

Ε'ΛΟΣ, ους, τὸ, palus. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 9. τῶν ἐν τοῖς πολεμίοις καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ τοῖς λίμναις, in paludibus & lacubus.

Ε'λειος, ου, ὁ ἡ ἡ, paluſtris, i. e. in paludibus naſcens vel degens. ut ἕλειος ἀσπάραγος apud Dioſc. lib. 2. Sic ἕλειος βάτραχος apud Ariſtot. Accipitur & pro ἐλώδης, Suid. ¶ Ε'λειὸς autem, glis, ut exp. apud Ariſto. hiſt. anim. lib. 8. cap. 17. Alii pro ſciuro accipiunt.

Ε'λώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, paluſtris, paludi ſimilis, paludinoſus, paludum modo uliginoſus. Dioſc. l. 2. c. 117.

Ἑρωδιὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Προσελώδης, (comp.) ad paludes ſitus, vel paluſtris.

Ε'ΛΠΙΣ, ίδος, ἡ, ſpes. Plat. in Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπὶς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Cicero interpr. magna me ſpes tenet bene mihi evenire. Iſocr. καὶ διὰ τέλους εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Thucyd. 7. οὐκ ἐλπίδι ὧν αἱρήσω. Idem Thuc. ἐς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν, Xen. Pæd. 4. ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ πιμωρίας οὗ τυγχάνω. Dicitur & ἐλπίδα ſeu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, & ἐλπίδα παρέχειν, & ἐλπίδα ὑποτιθέναι, vel παρασῆσαι vel ὑποφαίνειν, ut Latinè dicunt ſpem facere, præbere, afferre, dare, proponere. ¶ Ε'λπὶς, interdum in malam partem ſumitur: unde κακὴ ἐλπὶς, Plat. pol. 1. Et πονηραὶ ἐλπίδες. Luc. in Zeuxide. Pro metu aff. ex Thuc. Sic accipitur & in hoc dicto, ἁπλῆ καὶ πιμωρίας ἐλπὶς ὁ θεὸς παρέχει τῷ δικαίῳ τὸν εὐθρωπον.

Ε'λπίζω, ſpero, ἐλπίζω δόξειν, Aeſch. Et cum accuſ. ut ἐλπίζω κἀνδυὼ πορφυρᾶν, Luc. de hiſt. ſcrib. Et cum dat. ut ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thuc. l. 3. qui ſpem collocavit in fortuna. vel fortuna fretus. Aliquando exp. potius, confido vel exiſtimo. ut ἐλπίζω τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν Aeſch. Sic & Iſoc. ἔλπιζε γὰρ οὐ τὸν καιρὸν σε χρήσεσθαι τοιοῦτον, i. e. exiſtima, vel expecta. Item in malam partem ſæpe pro timeo, ſuſpicor. Herodian. 8. ἀντιπάλους γὰρ ἤδη ἤλπιζον. Et Soph. ἐλπίζει φέρειν, timet ne ferat & accipiat.

Ε'λπίζομαι, ſperor. unde τὰ ἐλπιζόμενα, quæ ſperantur. Thuc.

Ε'λπισμα, τὸ, id quod ſperatur, ſpes.

Ε'λπιστὸν, ſperabile, quod ſperare licet.

Ε'λπομαι apud poëtas, pro ἐλπίζω, ſpero. Il. γ, ἐλπόμοι πωύσεσθαι. Item pro exiſtimo, puto, per parentheſin, apud eundem.

Ε'λπω, autem, ſperare facio, in ſpem adduco. Od. β, Παῖδά μὲν ῥ' ἔλπω. Præt. med. ἔολπα Atticè ſeu Ionicè pro ἤλπικα, ſæpe pro præſenti ponitur.

Ε'λπωὴ apud poëtas, ſpes, ἐλπὶς. Od. η.

Ε'έλπομαι, idem quod ἔλπομαι. Hom.

Compoſita.

Α'έλπης, ές, ὁ ἡ, & Α'ελπος, inſperatus, præter ſpem. Od. ε, Ω'ς μοι ἐπιδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς.

Α'έλπω, deſpero, non ſpero. Il. π, Καί ῥ' ἤγειρ' ὡσεὶ πῦρ, ἀέλπεσι σῶν ἔμεναι.

Α'ελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inſperatus, inſperabilis. Soph. οὐκ ἐς' ἄελπτον ἐδέν, nihil eſt quod ſperari non poſſit. ἐξ ἀέλπτου, ex inſperato. Herodot. Α'έλπτως, inſperatò, præter ſpem. ut πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Eurip.

Α'νελπίζω, deſpero.

Α'νέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ſperatus, inſperatus, præter ſpem, ſive inſperatò accidens. vel, deſperatus, de quo nulla ſpes eſt. Iſocrates ad Philippum, ὁρῶ γάρ σε τῶν τοῖς ἄλλοις δοκούντων ἀνελπίστων εἶναι καὶ παραδόξων πολλὰ διαπεπραγμένον. Comparat. eſt ἀνελπιστότερος, apud Thucyd. l. 7. ¶ Item in activa ſignificatione pro ἀπελπίζων, deſperans, nullam ſpem habens, de ſpe dejectus. Theocritus, Ε'λπίδες οὐ ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δ' ἀποθνόντες. Apud Thucydidem cum infinitivo, ἀνέλπιστοι ἐπιμεῖναί τινα, non ſperantes quenquam ſupervenire. vel (ut alii) non ſuſpicantes. Alibi idem. ἀνέλπιστοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, deſperârunt de nobis debellandis. Α'νέλπιστον (ſubſt.) pro ἀνελπιστία, deſperatio. Thuc. l. 4.

Α'νελπίστως, inſperatò, præter ſpem. vel cum deſperatione, abjecta ſpe omni.

Α'νελπιστία, ας, ἡ, deſperatio, ſtatus mentis ſpem omnem abjicientis, ſpei vacuitas. ſchol. Thuc.

Α'ντελπίζω, viciſſim ſpero, vel contrà ſpero, ſeu ex adverſo. Novam ſpem concipio.

Α'πελπίζω. f. ίσω, deſpero. Cum genitivo. ut ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, deſpero me potiturum amica. Sic ἀπελπίζειν τὸ κρατῆσαι, Gal. ad Glauc. deſperare de conglutinatione, i. e. conglutinare poſſe, vel conglutinaturum. Et cum accuſativo, ut ἀπελπίζειν τὸν νοσοῦντα, omnem de ægroto ſpem abjicere. τοῦτο ἀπελπίζειν, de his deſperare, vel hæc deſperare. ¶ Interdum ſignif. deſperare facio, in deſperationem adduco. Cum accuſ. ut ἀπελπίζων τοὺς γονεῖς τὸν ἐκ ὠδῖνος. Item ſpero ex aliquo, vel ſpero alicunde: ut Luc. 6. μὴ δανείζετε, ὅθεν ἀπελπίζοντες, nihil inde ſperantes.

Α'πελπισμὸς, οῦ, ὁ, deſperatio.

Δύσελπις, ιδος, ὁ ἡ, qui vix ſperat. qui eſt abjectæ fidei. Ariſtot. eth. 3 & Rhet. l. 3.

Δυσέλπιστος, idem. cui opp. εὔελπιστος.

Δυσελπιστία, mala ſpes.

Δυσελπιστέω, ῶ, non bene ſpero, prope deſpero. Polyb. l. 2. & 5.

Ε'πέλπομαι, idem quod ἔλπομαι, ſpero. Il. α.

Εὔελπις, qui bene ſperat, bona ſpe fretus. Thuc. l. 1. μὴ ἐν τοῖς ἀνελπίστοις εὐέλπιδες. Ariſtot. ethic. 3. εὔελπιδες εἰσὶ παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum genit. apud Aretham in Apoc. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὔελπιδες. Cum πρὸς, apud Plat. in Apol. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον. Ab eodem pro confidente ſeu præſidente poni teſtatur Bud. Τὸ εὔελπι ſubſt. bona ſpes, apud Herodianum & alios.

Εὐέλπιστος, qui bene ſperat. idem quod εὔελπις. Εὐελπιστία, ſpes bona. Ariſtot. eth. 3. Εὐελπιστεῖ, cum bona ſpe. Theophil. in inſtit. civil.

Κατελπίζω, ſpero, ſpem concipio.

Κατελπισμὸς, ſpes. ex Polyb.

Προελπίζω, antè ſpero.

Ε'λυμα, ἔλυμος, ἔλυτρον, ἑλύω, vide in Εἰλέω.

Ε'λώδης, vide in Ε'λος.

Ε'ΛΩΡ, ορος, τὸ, à nonnullis exponitur ἅρπαξ, ἁρπαγμα, captura. (ab ἕλω ſignificante αἱρέω ſeu λαμβάνω. aut ab ἕλω, i. ἕλκω) ab aliis ἀπάραγμα, ἕλκυσμα. Iliad. ρ, Ἠμὲν ἐλωρ Α'χαιοὶ ἔλωρ θήσοιτο λίποιεν. Sæpe reperitur ἕλωρ καὶ κύρεμα ἠμὲν ὠδυσσ. ut Iliad. π, ρ, Odyſſ. γ, & ε. Idem poëta ἕλωρα vocat pœnas captionis ſeu interfectionis.

Ε'λώριον, ου, τὸ, idem quod ἕλωρ. Il. α, αὐτοὺς δὲ ἑλώρια πᾶσι κύνεσσι. Apoll. Arg. 2. Λοίσθιον ἁρπήσιν ἑλώριον.

Ε'ΜΕΩ, ῶ, f. ἐσω, vomo. Luc. in Lexiph. ὡς πολὺν ἐμέσοις. Ibid. ἐδόκουν τὴν ἀναζωρὶδα ἐμεῖν μέρας.

Ε'μεσία, ἡ, vomitus. Hippoc. de morb. l. 2.

Ε'μετὸς, adject. cum vomitu ejectus. Ε'μετος ſubſt. vomitus, vomitio. Ε'μετώδεως, in modum τῶν ἐμέτων. Hippoc.

Ε'μετήρια, vomitoria quæ vomitum cient ſeu provocant. Dioſc.

Ε'μετικὸς, vomitorius ut ἐμετικὸν φάρμακον, quod provocat vomitum. Item ad vomendum propenſus.

Ε'μετιάω, ῶ, vomiturio, vomitum appeto, nauſeo. Ariſtot. in problemat.

Compoſita.

Α'νεμέω, evomo. Α'πεμέω, idem Luc.

Δυσεμὴς, ægrè vomens. Gal. ad Glauc. & Dioſc. l. 4.

Δυσέμετος, idem Syneſ. ep. 120.

Δυσεμετῶν, ægrè vomere. Areth in Apocal.

Δυσημὲς & δυσημέω, idem quod δυσεμὴς & δυσμετὸς apud Hippocrat.

Ε'νεμέω, evomo in.

Ε'ξεμέω, evomo.

Εὐεμὴς & εὔημος, facilè vomens, propenſus ad vomendum. Hippocr. aphor. l. 4.

Εὐέμετος, facilem vomitum præbens ſeu ciens.

Εὐεμέω, facilè vomo.

Χολημεσία, ἡ, fellis ſeu bilis vomitio. Item faſtidium, nauſea. Plut.

Πολεμος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ε'μμηνέως, &c. vide in Ε'πω, i. dico.

Ε'μὸς, vide in Ε'γώ.

Ε'ΜΠΑΖΟΜΑΙ, f. ἀσομαι. Heſych. curo, rationem habeo, revereor. Odyſſ. α, Σοὶ δ' αὖτῳ μελέτω, μὴ ἐμοὶ ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ ſint & moveare verbis meis, i. e. ne aſperneris monita mea.

Ε'μπαξ, curator. παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. in Ajace, Τοῖον πυλωρὸν φύλακα τᾶδε κρου ἀμφὶ σοὶ δέμας, τροφῆς ἄκουον ἔμπακα, educationis impigrum curatorem, i. impigrè curaturum ut educeris.

Ε'μπης, Suid. ἔμπεδος, peritus, expertus, ut πολέμου δ' ἔμπης ἀλήτης. Etym. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι, τὸ φροντίζειν.

Κατεμπάζω corripio vel urgeo. Apud Nic. in Ther. ὁπόταν χρόα σε κατεμπάζῃ ἰὸς ὀλοός.

Ε'ΜΠΑΣ, tamen Sophocles, Α'λλ' οὐ τὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοῖόν δ' ἐμοὶ Οὔκουν ἀπαλλαμ' αὖ, ſed ipſum tamen. Ejuſdem Sophoc. ſchol. tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας & ἔμπα. ¶ Aliquando ei præmittitur ὥς, aut ſubjungitur κἀπως, & tunc exponitur tanquam, quantumvis: poſitum οὐκ παρὰ πολὺ Odyſſ.

Odyſſ. ο. ἀχέουσά περ ἔμπης, quanquam mœrens. ¶ Ab Heſych. exp. etiam πάντως, omnino, prorſus, ut Odyſſ. ξ. σὺν ἐφάμιλλον ἱμείρωσι μάχης ἔμπης. Et Odyſſ. ο. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, vehementer iraſcetur. ¶ Interdum eſt nota ſimilitudinis, Od. τ. Ἔμπης δ' ὑγρὸν μεσάτῳ κελαινὴ μισηδὸν φαίνονθ' ὁφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.

Ἔμπις, ἰδος, ἡ, culex, vel potiùs culicis quoddam genus. Ariſtoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ἄυλειν ἢ κατὰ τὴν ῥῖνα. Idem in avibus, τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας Κάμπτειθ'. Vide ſchol.

Ἔμπουσα, ης, ἡ, empuſa: ſpectrum ſeu phantaſma dæmonicum, quod Hecate infortunatis viſendum offerre ſolebat, in omnes ſe transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum aſininum: unde & ὀνοκῶλη dicitur & ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Ariſtoph. in Ran. teſtatur. ☞ Sunt qui putent dictam παρὰ τὸ σὺν ποδίζειν, quòd uno incedat pede, quaſi ἑμπεσοῦσα: alterum enim pedem æneum habet.

Ἐν, in: Il. χ. θανέειν σὺν χερσὶν ἑμῇσι. Thucyd. 8. ὅποσοι δ' αὖ σφαλεὶς σὺν τῇ χώρᾳ τῷ βασιλέως ἦ. Quum reperitur σὺν ἄδῃ, vel σὺν διδασκάλῳ, ſub. οἰκῳ. ¶ Interdum pro εἰς, ut σὺν χερσὶ πεσεῖν, pro εἰς χεῖρας, in manus cadere, Hom. ¶ Item in, i. inter: ut σὺν οἷς ἐγὼ, inter quos erat. Ἐν δὲ, apud Poetas, & apud Herodot. inter alios, vel inter alia autem: ut ἓν ἄλλα ποιὰ ἐγνώσθη, σὺν δὲ & Ἀλκαῖος. ¶ Item apud. Sic Plat. in ſympoſ. σὺν μάρτυσι τῶν ἐμαυτοῦ πολεμιωτάτοις ἢ πρισμυελοῖς, i. apud ſe eſſe, i. mentis compotem eſſe. ¶ Soph. in Ajace. ὁ σὺν πορφύρᾳ, i. purpuratus, purpura amictus. Sic Herodot. in Euterpe, σὺν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἐτύγχανε τοιῇδε καταπεπασμένος. ¶ Ἐν ἐμοὶ ἐστι, in me eſt, i. in mea poteſtate; apud Dem. pro coron. Sic apud Soph. σὺ σοὶ ἐσμὲν, abs te pendemus. ¶ Interdum temporis ſignificationem habet: ut σὺν ταυτησὶ, apud Thuc. Sic σὺν τότῳ, vel σὺν τοῖσδε, interea, apud Xen. & alios. Ἐν δυσὶν, vel τρισὶν ἡμέραις, ſpatio duorum dierum, vel intra duos aut tres dies, Xen. ¶ Item ex: ut σὺ οἴνῳ γλυκεῖ δίδασκε, ex vino dulci dant. Ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ἀπολωβᾶν, manum ex humero amputans. ¶ Ἐν φαρμάκῳ ἐστι, vice medicamenti eſt. ¶ Item per, ut Heb. 1. σὺ ἡμῖν ἐλάλησε. ¶ Ἐν, cum variis dativis, locum adverbij obtinet: ut σὺ δίκῃ, meritò, σὺ δίκαιος. Et σὺ καιρῷ, vel σὺ καλῷ, opportunè, commodè σὺ τάχει, celeriter, vel primo quoque tempore. σὺ ἀσθῇ, ſeriò ¶ Ἐν cum dat. ſequente verbo ἐμοὶ ſæpè exp. unico verbo: ut σὺ φόβῳ ἐμοὶ, metuo. Sic σὺ δυνάμει εἶναι, apud Thucyd. & Plat. poſſe. Sic σὺ αἰτίᾳ εἶναι, accuſari: σὺ ὀργῇ εἶναι, inviſum eſſe. σὺ ἡδονῇ εἶναι, placere. Dicitur & σὺ τῷ νῷ ἔχειν, recordari. ¶ Interdum σὺ vacat: ut ἓν βέλει πληγεὶς, Eurip. telo percuſſus. Sic ἐν γάλακτι χαίρειν, in Epigr. lacte gaudens. ¶ Ἐν (cum aſpero & gravi) vide in Εἷς. Ἐνὶ & ἐν dicunt Poëtæ pro ἐν. Il. π. ἐπὶν δ' σὺ βυλῇ. Od. α. ἡ ἐν ἀλὶ κῦμα κυλίνδῃ. ¶ At σὺν pro σύνεστι: ab σύειμι. de quo vide in comp. ex εἰμί.

Ἔνδον, Ἔντος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Κἀν (ſine accentu) pro κὴ σὺ, ut κἀν τότῳ, & in hoc, etiam in hoc. Ariſtoph. in Pluto, κρατῆσι κἀν ταῖς πολέμοις. Sic dicitur κἀν ταῦθα, pro κὴ σὺ ταῦθα, & κἀνθεν pro κὴ σὺνθεν. Κὴν etiam invenitur pro κὴ σὺ, in anthol. epigr. lib. 1. κὴν χέρσῳ λοίσια κὴν πελάγῃ. At κἀν (cum accentu) vide ſuo loco.

Ἐναίρω, F. αρῶ, occido, interficio. Iliad. ν. Ἀνίοχος κεφαλὴν ὁμίλου σὺν ἐρέμβῳ ὀξέϊ χαλκῷ. Et Il. φ. Ἦ ῥα βέλος τόν ἑστι κατ' οὖρος ἠρῶος σὺν αἴσῃ. ¶ Exponitur etiam ſpolio. ¶ Item corrumpo, perdo. ☞ Quidam ab ἄρης deduxerunt.

Ἐναίρομαι, idem quod σὺν αἴρω, occido. Heſiod. Καὶ τὸν μὲν Διὸς υἱὸς σὺν ἠρακλῆι χαλκῷ, pro σὺν ἕλῃσι, occidit. Item corrumpo, perdo. Od. τ. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν σὺναίρεο.

Ἔναρα, τὰ, ſpolia, exuviæ. Iliad. ζ. ϑ. & ρ. σὺν ἄρα βροτὸς ἔνδυ. Item ὅπλα, arma. Heſych.

Ἐναείζω, idem quod σὺναίρω, interficio. Item ſpolio. Vel interficio, & interfectum ſpolio. Iliad. ρ. κὴ ἀχιλλεὺς σὺναείζει. Iliad. φ. Τρῶας δ' ἐπεὶν λήξω σὺναείρουσ' ἀχιλῆος σὺναείζων. Ponitur etiam pro συνῳκειῶσθαι, teſte Heſych.

Compoſita.

Ἐξεναίρω, interficio. Heſiod. Κύκνον τ' ἐξεναρῆσι.

Ἐξεναρίζω, idem quod σὺναρίζω. Il. δ. Σιμοείσιον ἐξεναρίξε.

Κατεναίρω, idem quod σὺναίρω, in Epigr.

Καὶσυναρίζω, idem quod σὺναρίζω. Soph. in Ajace, λείας κατῶνα ἐσμένας σὺν χερός.

Ἐναργὴς, έος, ὁ κὴ ἡ, clarus, evidens: de perſona quæ oculis cernitur. Od. π. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι σὺναργεῖς. Luc. de cal. κωμωιδοῦσί οἱ φανέντα σὺναργῆ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι. Polyb. ποτὲ μὲν ἐσῶς ἐναργὴς, ποτὲ δὲ κεκλιμένος, i. interdum ſtans ante omnium oculos, rarò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demoſth. contra Mid. τῷ πάσχοντι κὴ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, id eſt, injuria reipſa conſpicua omnibus numeris evidentiæ. Et ἐναργεῖς λέξεις, apud Hermog. αἱ σημαντικώτερα κὴ τηλικαῦτα, Heſych. eſt quoque βέβαιος, ἀσφαλὴς. ☞ Fit ab ἀργὸς, i. albus.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, illuſtratio. Demetr.

Ἐναργέως, & σὺναργῶς, evidenter, perſpicuè. Plutarc. κὴ τὸ σκέψεως ὠφέλειαν σὺναργῶς παράσχῃ, luculenter.

Ἐναρίζω, vide in Ἐναίρω. Ἐνὰς, in Εἷς.
Ἐνατεύω, σὔατος, vide in Ἔννεα.

Ἔνδιος, α, ὁ, meridianus. Od. δ. v. 450. Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἀλὸς, ὅτε δὲ φῶκαι. Ἔνδιον ſubſtantivè ponitur pro ἀγρυκῶν, teſte Euſtath. ex Oppiano. Sic & in Epigr. ἔνδιον εἰδύλιον: & ἔνδιον σύφορσιόν. ſedes, domicilium, habitaculum. Apud Nonn. μεζόν σύμβιος ἔνδιος ἀγκώμης, ſedes vici, i. ipſum vicum, ubi oppidani ſuas ſedes habebant.

Ἐνδιάω, ſeu σὺνδιάομαι, meridior. Heſych. Item inſum, dego in, apud Suid.

Ἔνδον, intus. Hom. Il. ζ. Ἔκτωρ δ' ὡς σὸν ἔνδον ἀμύμονα πέτρῳ ἄκοιτιν. Ariſtoph. ἔνδον ἐσί. Plutarch. ἔνδον κεκρύπτων ἑαυτὸν. Xen. in Oecon. τὰ ἔνδον ἔργα, & τὰ ἔξω, inter ſe oppoſuit pro iis quæ domi, & iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον, domeſtici.

Ἐνδοτέρω, (comparat.) interius. Ἐνδοτάτω (ſuperl.) q. d. intimè, maximè intus. Vnde Ἐνδοτερος interior, & Ἐνδότατος, intimus, penitiſſimus. Herodian. l. 6. τὸ μὲν γὰρ, τῶν σὺδοτέρων Θρᾳκῶν, è quodam Thraciæ, & quidem intimæ, vico. ☞ Factum ex præpoſit. σὺ.

Ἔνδοθι, vel ἔνδοι, intus, Syracuſana lingua. Ex indice in Euſtath.

Ἔνδοθι, intus, ἔνδον. οἱ ἐνδοθι, domeſtici. Ariſtophan. in Pluto Et ἔνδοθι, intra teipſum. Iliad. α. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odyſſ. θ.

Ἔνδοθεν, ex interiori loco. Cum genitivo, ἔνδοθεν στέγης, pro σὺ στέγης, ex Sophocle. Interdum ἐνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Od. δ. Οὐδ' ἔτι οἱ κραδίη γε σιδηρείη ἔνδοθεν ἦεν.

Ἔνδοια, τὰ, inteſtina. Il. ψ. Quidam ab ἔνδον: Alij παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vel παρὰ τὸ ἔνδον δύνασθαι.

Ἐνδυκέως, exp. prompto animo, humaniter & benevolè, accuratè & diligenter, fideliter. Hom. Iliad. ω. Ἀλλὰ μάλ' σὺδυκέως ἰκέσθω πρὸς ἀνδρὸς. Iliad. ψ. Ἔνθά με δεξάμενος σὺ δόμασιν ἱππόβοτα Πηλῆος Ἐτρεφεν σὺδυκέως. Od. η. ἡ με λαθέσθαι Ἐνδυκέως ἐφίλει τε κὴ ἔτρεφε.

Ἔνδυος, celeriter, ocyus, citò. apud Suid. ex Menandro in Epheſio, παρέσομαι γὰρ ἔνδυος, i. ταχέως.

Ἕνεκα, propter, cauſâ, gratiâ. Dem. Philip. 1. πόλεμον ἔνεκα ταῦτα λέγω. Aeſchin. in Cteſiph. ὃς ἐβουλόμην αὐ πολλῶν ἕνεκα ζῆν, ob multa, multis de cauſis. ¶ Ἕνεκα τούτου interdum ſignificat ad vitandum hoc: ut Od. ω. Χειρὶ δὲ σὺ τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', ad vitandos rubos; i. ad vitandas ruborum vellicationes. Sic ἕνεκα τῶν θηρίων, Ariſtot. de anim. l. 9. ne beſtiæ ſubeant. ¶ Τὸ ἕνεκα apud Ariſtot finem ſignificat. ¶ Aliquando ſubauditur: ut τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. ¶ Apud Xen. Paed. 3. ἀλλ' ἐξ ἴσου ἡμῖν σπάνις ἕνεκα ἔστω τὸ ἡμέτερον συμφέρειν πάντα πάντας, exp ſed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re noſtra conſtituere.

Εἵνεκα dicunt Poëtæ pro ἕνεκα: ut Iliad. α. - ἐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι ἔνεκ' ἐμεῖο μάχην, propter me, vel mei cauſa ſeu gratia. Sic & Iliad. β. εἵνεκα κέρης.

Ἕνεκεν, pro ἕνεκα. Dem. pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔλεγχος.

Compoſita.

Οὕνεκα, (factum ex ὃ ἕνεκα) quoniam, quia, ideò, quòd. Odyſſ. ο. Οὕνεκα μ' αὐτὴ ἤμβροτε. Ariſtophanes genitivo junxit, γνώμης ἕνεκα, pro ἕνεκα. Soph. in Ajace dixit ὀ' ἕνεκα, pro ὕνεκα. Invenitur & ὕνεκεν pro ὕνεκα.

Τοὔνεκα (factum ex τὸ ἕνεκα, pro τότου ἕνεκα) quapropter, idcirco, vel hanc ob rem, quam ob rem, hujus rei cauſa. Il. α. Τοὔνεκ' ἀρ' ἄλγε' ἔθηκεν Ἑκηβολος. Invenitur & τοὔνεκεν pro τοὔνεκα.

Ἐνέω, ſuo, vide in Νέω, i. clamo.
Ἔνεσθε, ἕνεσι, σὺέντες, vide in Εἶμι.
Ἔνη, vide in Ἔνος. Ἔνης, vide in Ἐύς.

Ἔνθα, hic, ibi, illic. Od. ξ. ἔνθα δέ τ' αὖπόλια. Interdum & ubi: Od. ξ. ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. Et Ἔνθα τε, pro ἔνθα, ubi, ex Il. β. Item ἔνθα cum αὐτόθι, σὺ τῷ παραλήλῳ, ex Od. ξ. Ἔνθα μοι ἑπτάετες μένον αὐτόθι. Apud Heſiodum, ἔνθα in principiis duorum membrorum. Ἔνθά κε γυμνωθεῖσα σάκεος ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' ἐπέμπω ὀξέϊ χαλκῷ. ubi nudatum videris ibi ferito. Dicitur & ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, i. hîc, illic: vel alibi quidem, alibi verò: ut Ariſtot. ἔνθα μὲν λόγοι, ἔνθα δὲ μέλαινα. Frequens eſt & ἔνθα κὴ ἔνθα. Homer quod *pro* undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: ut eſt apud Euſtath. Apud Plat. de leg. ἔνθα ϑ' ἔνθα μεταϑέμενα, hoc vel illo modo commutata. Ἔνθα ἢ ἔνθα exponitur etiam, hinc aut illinc. ¶ Interdum & motus ſignificat habet: ut Iliad. β. Αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήαται, αἱ δέ ἐνθα, aliæ huc, aliæ illuc. ¶ Item, tum. Il. α. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπουφήμησαν,

Α᾽χαιοὶ, &c. Apud Greg. αὖθι δὴ, quo tempore, quo facto.

Ε᾽νθάδε, hîc, huc. Od. α. αὐτὰρ ἐλοχον, hîc. Odyſſ. ο. αὐθάδ᾽ ἰκάνω, huc venio. Annotatur & ἔνθα δὲ, pro αὐθάδε, ex Homero. Item αὐθάδε αὖθι, vacante αὖθι. Ε᾽νθαδὶ, quoq; Atticè pro eodem: ut Ariſtoph. ἦλθε μὴν νῷν αὐθαδί Et ἐνθαδὲ, hîc autem, apud eund. Ε᾽νθαδίος. q.d. qui hinc eſt, ſeu qui eſt de hoc loco. Vnde ab Heſychio exponitur ἐντόπιος.

Ε᾽νθεν, & Ε᾽νθένδε, hinc, illinc. Demoſth. ἢ πειρασὰς ὁμῶ ἔνθεν, ὁ ἔνθεν, unus hinc, alter illinc. Et cum genitivo pro, ab una parte, ab altera parte. Ariſtides. περὶ ἑκάτερα αὐτῆς τῆ πόλεως, ἄρκτου εἶναι. τὰ ἔνθεν, ἤδη μεσημβρίαν. Ex Ariſtotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκρώνυχος, ἡ, in ſpinæ latus utrunque. Apud Platonem in Sympoſ. ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι, Bud. interpr. hinc ferè.

Ε᾽ντασῦθα, idem quod ἔνθα, hîc & huc. Plato in Apol. ἐνταῦθα μὲν οὖν ἦσα. Iſocr. ἐνταῦθα ἀφεστήκασι τὰ πράγματα, huc res tandem reciderunt, vel eò res evaſerunt. Item pro, iſtuc. Plato in Epiſt. ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Et cum genitivo ſæpè: ut apud Plat. de rep. l. 1. ἐνταῦθα ἦ τῆς ἡλικίας, in hac es ætate. Et apud eundem, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, qui ad hanc pervenerunt ætatem, vel qui huc ætatis proceſſerunt. Demoſth. καὶ δὴ ἐνταῦθα ἴσχε τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus injurius ſeu inſolens fuit. Plutarch. in Rom. ἐνταῦθα ἀφῦκεν ἀνάμεως. Item tum (ſicut & ἔνθα) apud Thucyd.

Ε᾽ντευθοῖ, hîc: ut καθιζόμενον ἐνθενδοῖ. Plato. Et Ariſtoph. in Nub. ἐντευθοῖ μένεις. Item huc: ut idem in Pluto, ἴθ᾽ μ᾽ ἐντευθοῖ μεταπέμψασθε, huc me accerſetis.

Ε᾽ντεῦθεν, hinc, αὖθεν. Item inde, ut τὸ ἐντεῦθεν οὐ κατιδεῖ λιμὸς, Ariſtot. quid hinc conſequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore, ſeu ex hac hora, poſthac, apud Demoſth. qua tamen in ſignificatione dicitur frequentiùs cum articulo. Τοὐντεῦθεν. Item hîc. Greg. τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετρουῶτες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. præſentis vitæ proſperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασιλέας ὀδύρονται, &c. Sic ἐκεῖ & ἐκεῖθεν, alicubi, pro eodem, ſicut τῆδε & ἐνθάδεν. Et ἐντεῦθενὶ, Ariſtoph. pro eodem. Apud Herodot. dicitur ἐντεῦθεν, pro ἐντεῦθεν, & exp. hinc. Item dehinc, deinceps. Item præterea.

Ε᾽νθάδε, idem quod αὖθα, ubi.

Ε᾽νὶ, vide in Ε᾽ν. Ε᾽νὶ in Εἰς.

Ε᾽ΝΙΑΥΤΟ᾽Σ, ὅ, ὁ, annus. Od. κ. Α᾽λλ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἐνιαυτὸς ἔλυ περὶ δ᾽ ἔτραπον ὧραι: qui verſus & apud Heſiodum habetur, apud quem eſt & ἐπιπολάμβρον ἐνιαυτὸς, & δεκατολόμβροι ἐνιαυτοί. Xen. in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἔλαγεν. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι, annorum converſiones. Κατ᾽ ἐνιαυτὸν, quotannis. ¶ Item, genus poculi, ſic dictum Διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιτελεσικὸν, inquit Euſt. Il. ν.

Etym. dictum ait ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι, quòd in ſeſe recurrat & redeat: vel παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διεληφέναι πάντα, i. quòd in ſe omnia contineat, & fructus, & temporum converſiones, aut παρὰ τὸ ἰαύω, i. commoror, tempus tero: ut ſic dicatur tempus longum quod in re quapiam teritur. Quæ poſterior etymologia affertur etiam ab Euſt.

Ε᾽νιαυτίζω, annum ago, ſeu tranſigo alicubi. Item per anum duro.

Ε᾽νιαύσιος, α, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniverſarius, annuatim rediens: ut ἐνιαυσίη ἑορτὴ, Herodot. Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, cœtus ſolennes & anniverſarij. Item annuus, i. in annum durans, vel qui eſt unius anni. Thucyd. ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο, inducias annuas, i. in unum annum. Sic apud Euripid. ἐνιαύσιος φυγὴ, fuga unius anni. Et apud Luc. ἐνιαύσιος τροφὴ, exp. alimentum unius anni. Ε᾽νιαύσια, neutr. gen. plur. num. adverbialiter ponitur pro, quotannis, in ſingulos annos, apud Heſiod. in diebus.

Ε᾽νιαυσιαῖος, α, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plutar. in Pericle, ἐν τοῖς ἐνιαυσίοις στρατηγίαις, in annuis imperiis.

Compoſita.

Α᾽πενιαυτίζω, annum totum abſum. Xenoph. Apud Plat. lib. 9. de leg. ἀπενιαυτίζετω τρεῖς ἐνιαυτὸς, expon. tres annos exulet. Item ceſſo ab aliqua re per annum. Poll. l. 1.

Α᾽πενιαυτισμὸς, ὅ, ὁ, abſentia aut exilium unius anni. Plat. de leg.

Α᾽πενιαυτόω, etiam dicitur pro ἀπενιαυτίζω. Plat. de leg. l. 9.

Α᾽πενιαύτησις, idem quod ἀπενιαυτισμὸς. Plat. ibidem.

Διενιαυτίζω, peranno, per totum annum duro, idem quod διετίζω. Item per totum annum alicui rei incumbo. Poll.

Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro, ſeu permaneo. Iulian.

Ε᾽νίζω, ἐνιπὴς, &c. vide in Εἰς.

Ε᾽ΝΙΟΙ, οἱ, aliqui, quidam, nonnulli. Herodot. in Polymn. πεζοὶ δὲ ἦσαν τὸ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. ὡς μὲν οὖν ἔνιοι λέγουσι. Plutarch. de hiſt. lib. Καλὸν δὲ εἶναι τῶν ἀμφιλεγομένων μηδὲ ἐνίοις δοκεῖν. Et alibi paſſim.

Ε᾽νιότε, interdum, aliquando, aliquoties. Plat. in Cratylo. & Ariſtot.

Ε᾽νιαχῇ, alicubi. Exp. & aliquò. Heſych.

Ε᾽νιπὴ, ἐνίσσω, ἐνίασσω, ἐνίοσσω, vide in compoſitis ex Ε᾽πω, i. dico.

Ε᾽ΝΝΕ᾽Α, novem: ut ἐννέα κήρυκες. Iliad. β. Et Plutarc. in quæſt. Rom. ἢ ὅλως τὰ ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἀνέα. τρεῖς τὰς ἐπιπράσων.

Ε᾽ννατος & σύατος, nonus. Il. β. μίτης ἑνάτη ἔλθ᾽. Sic & Heſiod. ἐννάτη τ᾽ ἐνάτη τε. Τὰ ἔννατα, vel τὰ ἐνάτα, unico ν, novendiale ſacrum, inferiæ. Bud. ex Iſæo & Aeſchin.

Ε᾽ννατῶος. ſeu ἐνατῶος, q. d. nonanus. cui tranſacti ſunt novem dies. Et ἐννατῶος πυρετὸς, cujus jam eſt dies nonus. Gal.

Εἴνατος, idem quod ἔννατος. Il. β.

Εἰνὰς pro ἐννὰς, nonarius numerus. Heſiodo autem εἰνὰς, nona menſis dies: ut τριηκὰς, tertia nona, Tzetzi & aliis.

Ε᾽ννεὰς, nonarius numerus. Ε᾽ννεαδικὸς, item pro, nonarius.

Ε᾽ννεάκις, novies.

Εἰνάκις, pro ἐννάκις novies.

Ε᾽ννενηκοντὰς, nonaginta. Ε᾽ννενηκοστὸς, nonageſimus. Scribitur & ἐνενηκοντὰς, per unum ν.

Ε᾽ννακόσιοι, nongenti.

Ε᾽ννεαπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus. apud Athen. l. 2.

Ε᾽ννεὸς, vide in Ε᾽νεός.

Ε᾽ννη, ἔννος, vide in Ε᾽νος.

Ε᾽ννυμι, vide in Ε᾽ω, induo.

Ε᾽ΝΟΣ, ſeu ἐνὸς, vel (cum duplici ν) ἔννος, ſive ἔννος, ου, ὁ, annus, ἐνιαυτὸς: unde ἄφενος, δένος, τρίενος, &c. ¶ Interdum adjectivè pro, annuus, anniculus, annotinus. Theophr. hiſt. pl. lib. 1. cap. 23. quum dicit, τὰ μὲν γὰρ, ἐκ τῶν νέων βλαστὸν φέρει τὰ δ᾽, ἐκ τῶν ἐνέων, τὰ δ᾽, ἐξ ἀμφοτέρων, i. ex annotinis. Sic idem l. 4. ἀφίησι δὲ ῥίζας ἐκ τῶν νέων μὲν ἐκ τῶν ἐνέων δὲ καὶ τῶν παλαιοτέρων. ¶ Item apud Atticos, vetus, παλαιός. Plat. in Cratylo, νέον δέπας καλοῦσιν οὐκέτι ἐπὶ τῶν παλαιῶν τοῦτο τὸ φῶς. Demoſth. in Ariſtogit. τὰς ἐνὰς ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐκάστοις ὑπεξιέναι, i. τὰς παρωχημένας, ut Harpocration exponit. Sic Theophr. hiſt. pl. l. 3. ἅμα γὰρ τὸν ἔνον καρπὸν πέπειρε, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Fœm. gen. ἔννη ſeu ἔνη, vel ἔννη ſeu ἔνη, vetus: ut ἔννη καὶ νέα (ſub. ἡμέρα) apud Dem. pro cor. & Ariſtoph. in Nub. & Plut. in Sol. dicitur tricefima & ultima menſis ſeu lunæ decreſcentis dies, & prima menſis ineuntis ſeu novæ lunæ, q. d. vetus & nova. Vide ſchol. Ariſtoph. apud Heſiod. in Erg. lib. 2. ἐς ἔννυχα, quidam exp. in perendinum. Apud Ariſtoph. in Acharn. παρεῖναι δ᾽ ἐς ἔννυχα, ſchol. exp. ἐς τρίτην.

Η᾽νις, ιος, ἡ, annicula: ut βοῦς ἴλις, Iliad. ζ. v. 94. & Il. κ. Perepetaſin pro εἶς, inquit Etym.

Compoſita.

Α᾽φενος, annuus reditus, divitiæ: quomodo hùc pertineat, vide ſuo loco.

Ε᾽νάενος, α, ὁ καὶ ἡ, anniculus, qui unius eſt anni: ut σπέρμα ἐνάενα, apud Theophr. hiſt. pl. l. 8.

Δίενος, idem ac διέτης, biennis, bimus: qui eſt duorum annorum. Theophr. ibidem.

Τρίενος, idem ac τριετὴς, trimus: qui trium eſt annorum. Theophraſt. ibidem.

Τετραενὴς, ές, ὁ ἐς ἡ, quadrimus. qui quatuor eſt annorum, idem ac τετραετὴς. Τετραένης, pro eodem, apud Heſych.

Ε᾽νοσις, ἐνότης, ἐνόω, vide in Εἷς.

Ε᾽ντασῦθα, &c. vide in Ε᾽νθα.

Ε᾽ΝΤΕΑ, poëticè, & per contract. ἔντη, τὰ, arma: & quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea & ſimilia, ut tradit Suid. & Athen. l. 5. Od. ψ. ἔντε᾽ ἀερίω. Et Il. σ. ἔντεα καλά. ¶ Item, vaſa convivalia. Od. η. ἀμφίπολοι δ᾽ ἀπενεσσαμενοι ἔντεα δαιτὸς. Vide Athen. l. 5. Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ἐντὸς ἀφεῖχθαι καὶ σκέπειν τὸ σῶμα.

Ε᾽ντυνω, inſtruo, apparo. Iliad. ι. δέπας δ᾽ ἔντυνον ἐνώπιον. Ε᾽ντύω, idem, apud Apoll. Arg. 1. & in Epigr.

Ε᾽ντύομαι, pro eodem. Od. ο. δεῖπνον δ᾽ ἐντύνοντο. Item paſſivè, apud Apoll. Arg. 1. ὅσσά τε νῆες ἐντυόμεναι νῆες, quibus inſtruuntur naves.

Compoſita.

Ε᾽πεντύω, idem quod ἐντύω. Soph. Η᾽δὴ μ᾽ ἐπ᾽ αὐχεῖς χεῖρ᾽ ἐπεντύοντ᾽ ἐμοί.

Χαλκεντὸς, æreis armis utens.

Ε᾽ΝΤΟ᾽Σ, intus, intra: cui oppon. ἐκτὸς. Iliad. β. Οὕσους Ε᾽λένοντο ἀγαθοὺς ἐντὸς ἐέργει. Et Thucyd. ἐντὸς ποιεῖσθαι, intus recipio, vel in medium recipio. Item cum articulo, τὰ ἐντὸς, inteſtina, quæ & ἐντόσθια. Apud Thucydidem, τὰ ἐντὸς οἰκεῖσθαι, expon. in partibus internis ſeu interioribus: vel ἔνδον, intus. Sic ἐς τὸ ἐντὸς φέρεται, ſeu vertit intrò. Sæpè cum genit. ut ἐντὸς ἄστεος, Apollonius. Et ἐντὸς βελῶς, intra teli jactum. Οἱ ἐντὸς λόγων, literati. Et τέχνης ἐντὸς γεγονὼς, artis compos. Plutarc. Et ἐντὸς ἑαυτῷ εἶναι, compotem mentis eſſe, intra ſe eſſe, Demoſthenes, πρὸς Φορμίωνα. Sic ἐδεῖτο ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus in Alexandro. Aliquando ſignificat cis vel circa, ut ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, cis fluvium. De tempore autem: ut Thuc. 4. ἐντὸς γὰρ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, intra viginti dies, ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de legibus, qui non exceſſit triceſimum ætatis annum. Nazianzenus, τὸν τριακοστὸν μέτρον ἢ μικρὸν

μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, vel paulò minus, vel paulò plus. ☞ factum est hoc adverbium ex præpositione ἐν.

Ἐνθάδι, pro eodem: ut δόμων ἐνθάδι, Heliodus in Erg intra ædes.

Ἔνθαδε, pro eodem, apud Homer. Il. χ. ἄλλοι δ' ἐνθάδε μῦθοι.

Ἐντόσθια, τὰ, intestina, interanea, interiora, sive extra viscera, tàm de brutis, quàm de hominibus. Luc. (scribi & Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici) Item ἐνθάδι, pro eodem, Budæus.

Ἔντερον, ου, τὸ, intestinum. Aristoph. ἔφασκεν εἶναι βοὸς τὸ ἔντερον τῆς ἐμπάδος γενόν. In plur. Il. ϱ. λῖπε δ' ἔντερα χαλκὸς Ἥφυσ'. Et Iliad. υ. ἔντερα χερσὶν ἔχουσα. Apud Dioscor. & Athen. ἔντερα γῆς, terrestres vermes, lumbrici.

Ἐντερόω, exentero, apud Athen. l. 7.

Ἐντερικὸς, exp. intestinalis.

Ἐντερώνη, ἡ, interna pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, & similia. Gal. & Dioscor. Item navium intima pars, quæ & ἐντερίνις & ἐντερόνεια, Hesych. & Poll.

Ἔντια, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἔντερον.

Ἀντερόμμα, τὸ, commentatio quædam περὶ τῶν ἐντέρων, aut quæstio seu solutio. Aristoph. in Nub.

Ἀντερώνεια, ἡ, intestinorum tormina. Ἀντερωνικὸς, adjectiv. ut ἀντερωνικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantivè, dysentericus, qui dysenteria laborat: qui & ἀντέρου dicitur à Nicandro.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina. Item medullam eximo: ut ἐξεντερίσας ὁ ἰατρὸς, Dioscor. ex helleboro medulla eximitur.

Εὐθυντέρους, cui recta sunt intestina: ut εὐθυντέρους ζῶα, apud Aristot. de piscibus.

Λοιντερώδης, qui intestinorum lævitate laborat. Hipp. aphor. l. 4.

Λοντερία, lævitas intestinorum, continua & æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens.

Λοντερέω, laboro lævore seu fluxu intestinorum.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lactes, passim apud Aristot.

Ἐντίθω, ἐντίνω, vide in Ἐντεα. ἔντυφον, vide in Ἀνύω.

Ἐνυώ, οῦς, ἡ, Enyo. Bellona, dea bellica, Il. ε. ἦρχε δὲ φόβοιο Ἄρης καὶ πότνια Ἐνυώ. Et paulò antè, πολλὸν πρὸ θεῶν Ἐνυώ. Et apud Paus. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα.

Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars, seu Martis filius, deus bellicus. Eust. esse ἐπίθετον Martis tradit. Homer. Il. χ. Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθαίολος πολεμιστῇ. Il. ϱ. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ αὐδροφόντῃ. Itidemque Xen. Anab. 1. Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες εὐαυτοὶ ἰφέρουσι. Et Plutarch. in Probl. Rom. tradit Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ὑτέμνειν. Apud Sophoc. in Ajace, ἢ χαλκηρύτου ἢ ἐνυαλίου. Scholiast. tradit distingui Martem ab Enyalio, significari enim τὸν χαλκηρύτου nomine Martem. Et Plut. in Rom. ex quibusdam refert, Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. ¶ Accipitur adject. etiam pro, Martius, Mavortius, bellicus. Dionys. Afer de situ orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem ἐνυάλιος θερμώδων.

Ἐνυεῖον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur. apud Dionem Coccejum.

Ἔνωσις, ἑνωτικὸς, vide in Εἷς.

Ἑξ, sex. ¶ At ἑξ, præpositio, vide in Ἐκ.

Ἑξάκις, sexies, ἑξάκις τόσα, apud Arat. exp. sex tantæ partes.

Ἑξὰς, άδος, ἡ, senarius numerus.

Ἑξακόσιοι, sexcenti. Ἑξακοσιοστὸς, sexcentesimus.

Ἑξαχῇ, sex modis, seu in sex partes. Plat. in Timæo.

Ἑξήκοντα, sexaginta. Ἑξηκοστὸς, sexagesimus, apud Thucyd.

Ἑξαπλόος, & per contract. ἑξαπλοῦς, sexcuplex: Vnde & ἑξαπλῇ, adverb. apud Areop.

Ἑξαπλάσιος, sexcuplo major, vel sexcuplex. Exp. & sexies tantus: ut ἑξαπλάσιος τοῦ κρητῆρος, sexies tantus quàm crater, ex Herod.

Ἕκτος, η, ον, sextus. Ἑκταῖος, sextanus, qui sexta die aliquid facit.

Ἑκτεύς, έως, ὁ, sextarius medimni, seu triens semimedimni. Vide Bud. & Georg. Agric.

Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium & recentiores medicos, pendens quatuor scrupula. Sextulam Latinè appellant.

Composita.

Ἑκκαιδέκ, sexdecim seu sedecim.

Δίσεκτος, bissextus. Ita dicitur intercalatus dies, qui singulis quadriennii intercalatur post sextum cal. Martij. bis enim tunc numeratur iste dies VI. Kal. Martij, & duo illi pro uno habentur.

Ἔκτου τόκος, usura ad sextam usque sortis partem. Suid. ex Demosth. orat. pro Chrysippo.

Ἡμίεκτον, seu ἡμίεκτος, dimidiatus sextarius, dimidium sextarij. Illud apud Aristoph. in Nub. hoc apud Theophr. hist. plant. l. 2. c. 8. legitur.

Ἑξάστιας, Galenus in suo lex. tradit quosdam esse velle, apud Hippocr. τὸ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν χιόνων ὀφθαλίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κόρυκας: sibi verò ita videri nominari etiam, τὰ περὶ χοιρίδια περέχοντα τὸν αὐτὸν τόπον. Apud Erotianum scribitur ἑξάσις, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἑξέσιας, in libro qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur.

Ἑξήκοντα, ἑξηκοστὸς, vide in Ἑξ.

Ἑξῆς, deinceps, ordine serie perpetua. Interdum & gradatim. Thucyd. in præf. l. 1. γεγράπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, qui ordine sequitur, qui ordine proximus est, sequens, proximus: ut Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει, sequente anno: & τῇ ἑξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex c. p. 25. Act. Apost. die sequenti. Τὸ ἑξῆς τοῦ ὁδοῦ, pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς, ex Naz. quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum genit. ut ἑξῆς τοῦ Πλάτωνος θρόνου λαμβάνειν, ex Aristoph. proximum à Plutone locum. Aristot. de mundo, ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς αὐτὴ τῆς ἀερίας μάλιστα φύσιος, proxima sit, vel finitima sit aëriæ naturæ. ¶ Et cum dativo: ibidem, ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας, qui proximè sequitur caecian. Pro eodem Poëtæ pleonasmo τὸ ἑξῆς dicunt ἑξέης, i. ordine: ut Iliad. ψ. Ἑξέης δ' ἵππευε. ☞ Dicitur παρὰ τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Eustath.

Composita.

Ἐπέξης, idem quod ἑξῆς. Iungiturque itidem genitivo vel dativo: ἐπέξης δ' αὐτῶν. Gal. Et ἐφεξῆς τοῖς ἀερημένοις, Aristot. A Budæo ordine dispositus, item consequenter.

Καθεξῆς, idem.

Παρεξῆς idem. Pausan. in Eliac. l. 2.

Ἕξις, vide in Ἔχω. Ἑξάλης, vide in comp. ex Ἅλς. Ἕξω, ἐξωθεν, ἐξώτερος, ἐξωλικὸς, &c. vide in Ἐκ. Ἔοργα, vide in Ὀργάω.

Ἑορτὴ, ῆς, ἡ, festum, festus dies, solennis dies. Item celebritas, i. dies celebris: ut Il. υ. ἐπεὶ οὐ πᾶσιν ἑορτὴ. Od. φ. Νῦν μὲν δὴ κατὰ δῆμον ἑορτὴ θείοιο Ἀγυιῆ. Thuc. 1. νομίσαντες ἑορτὴν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem. 2. τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιῆσαι. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτὴν. Sic ἡ τῶν παναθηναίων καὶ ἡ τῶν διονυσίων ἑορτὴ, Dem. Phil. 1. ¶ Interdum feriæ, ut quum dicit Theocr. οἰγρὶς semper esse ἑορτὴν. Sic Thucyd. lib. 1. ἐς μὲν ἑορτὴν ἀλλό τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ παρὸν ἀξύνετον πρᾶξαι. Sic à Plutarch. ἐνέργειαι πράξεις & ἑορταὶ opponuntur. Pro eodem dicitur & ἱερὴ Ionicè. ☞ Derivari volunt παρὰ τὸ ἔρω, τὸ ἐπιθυμῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, ut dicatur ἑορτὴ κατὰ ὑπερβασμὸν, pro ἐροτή.

Ἑόρλιος, ου, ὁ ἢ, ad festum pertinens, solennis: ut ἑόρλιον δῶρον, Naz.

Ἑορτάζω, festum celebro. Plut. νηφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει.

Ὀρτάζω, Ionicè pro eodem.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ.

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ solennes celebrantur seu celebrari debent. Item τὰ ἑορτάσιμα, res ad festum instructæ.

Ἑορτικὸς, ad festi celebrationem pertinens, solennis: ex Plat.

Composita.

Ἀνέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non festus: ut ἀνέορτος ἡμέρα. Et ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν, festi celebritatem non habens. ex Naz.

Διεορτάζω, idem cum ἑορτάζω.

Μεθέορτος ἡμέρα, dies sequens festum.

Προεόρλιος, festum præcedens: προεόρλιος κάθαρσις, & προεόρλιος δύφροσύνη. Naz.

Συνεορτάζω, unà festum celebro. Συνεορτάστης, qui unà festum celebrat. ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos.

Ἑός, vide in Ἕος.

Ἐπεί, postquam, ex quo. Od. α. ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ex quo tempore Troja a me evertit. Et cum αὖ, pro postquam: quum, (ut ἐπήλυθε) Il. ζ. ἐπεὶ οὖ σύγε πότμον ἐπίασπες. Plut. ἐπεὶ δ' ὤφθη πλησίον ὁ φίλος. Interdum cum τάχιστα: ut Xen. ἐπεὶ τάχιστα ἐπέλαθον, ubi primùm. Et cum ἥκιστα, apud Aristotel. in polit. Et cum infin. ex Herodot. ἐπεὶ δὲ σφέας παρελαμβάνειν τὸν Ἕλληνας. Dicitur etiam ἐπεὶ ἦν, vacante ἦν: ut Il. σ. Αἶψ' ἐπεὶ οὖν ἵκομεν, &c. Item ἐπεὶ quoniam, quandoquidem. Iliad. β. ἔπεα μιν ἄχος κραδίῃ καὶ θυμὸν ἵκανεν. Plat. in Apol. ἐπεὶ καὶ ἐγώ μοι δοκῶ καλὸν εἶναι. ¶ Interdum pro ἐπεί μή, quòd si non, alioqui, sin minus. Plato in Hippia minore, ἴσχ' οὕτως, ὦ ἑτοῖρε, ὁ γάρ ἐστιν, ἐπεὶ σὺ εἶπε, alioqui tu dicito.

Ἐπεὰν, sæpè dicitur pro ἐπεὶ ἄν. Diosc. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Pro eodem dicitur ἐπὴν Ionicè, apud Herodot. & Homer. Odyss. ξ.

Ἐπήν, idem quod ἐπεί: ut Il. α. ἐπὴν πρῶτα νεμὼ ἐν ὁρεσσι λέλοιπεν. Xen. Hell. 3. ἐπὴν οὕτως ἡδονῆς. Sic & ἐπὴν τάχιστα, apud eundem, & Demosthen. i. quum primùm, simulatque, quàm

etissimè. Iungitur & infinitivo: ut ἐπῳδὴ ἀκοῦσαι, pro ἐπῳδὴ ἤκουσεν.

Ε'πῳδὸν, pro ἐπῳδὴ αὖ, cum conjunctivo. Dem. ἐπῳδὸν δὲ γήσθε τὸν νόμον φυλάττειν χρὴ, postquam posueritis. Dicitur & ἐπῳδὸν ἰδόντι, quum vidissent.

Καπῳδὴ, pro κ' ἐπῳδὴ. Lucian. in somn.

Ε'πάνω, & ἐπάνα, postquam, apud Pausan.

Ε'πὴν, poëticè pro ἐπῳδὴ, seu ἐπεὶ, postquam, posteaquam. Il. δ. v. 308. Ε'γχεϊ ὀρεξάσθω, ἐπὴν πολὺ φέρτερος ἔστω, quando, quandoquidem, quoniam. Eustath. hîc particulam ἢν dicit vel adjectitiam esse, ut in ὁππὴν & ὁπὴν: vel positam pro δή.

Ε'πέκεν, seu Ε'πέκαα, quando, postquam. Odyss. ξ. Αὐτὰρ ἐπέκεν κέν σ' ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Interdum, quoniam, siquidem.

Ε'ΠΕΙΓΩ, Fut. ξω, urgeo, impello. Odyss. λ. ἐπεὶ πόν σ' ἄλλο ἐπέγει. Od. τ. ἀναγκαίη γὰρ ἐπέχει. Herodian. lib. 2. ἐμὲ κελεύσι Ῥωμαῖοι, καὶ σιωπῶντος βοῶντες ἐπέεργουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. Et sine infinitivo apud eundem Herod. l. 1. περιεμάτιζον ὀνίην καὶ μᾶλλον ἐπέεργε. Idem lib. 4. εἴ τι ἐπέεργον ἐν δηλώσαι, si quid magis urgens, majoris momenti. ¶ Ε'πείγει dicitur etiam, qui fugientem urget & persequitur, qui fugientis cervicibus incumbit. Il. κ. de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἣ κεμάδ' ἢὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμβρίθοντε ἀέθλῳ Χάρμης ἀν' ὑλήεντα. ¶ Item festino, propero, maturo. Herodian. lib. 4. τὸν ὁδὸν ποιεῖσθαι ἔτι μᾶλλον ἠπείγον. Idem Herod. lib. 3. τὸν θάνατον ἐπείγειν τὸν γέροντα. ☞ Volunt huic ἐπείγω αὐτὸ παρακεῖσθαι τὸ οἴγω, ut ἐπείγω sit οἴγω ὑγὰ ὀγμὸν ὁδὸν ἐς ἔργον.

Ε'πείγομαι, urgeor, impellor. Od. ν. & ο. de navi. Et Iliad. λ. θάμνοι ἀειρρίζοι πίπτουσιν ἐπηγέμενοι σφυρὸς ὀμῇ. Herodian. lib. 4. ἐπιχθεὶς ἀπὸ τῆς χαρᾶς Item festino, propero, festino gradu contendo. Iliad. ζ. Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τεῦν ἐπηγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, festinet autem etiam ipse. Sic & apud Herodot. & Thucyd. sæpè. Dicitur etiam ἐπείγομαι τεῦ ποιεῖν, & ἐπείγομαι ἐπὶ τεῦ, & ἐπὶ τεῦ, & ἐς τεῦ. Aliquando cum genitivo: ut Od. α. ἐπηγέμενος ἀκῆς ὀδοῖο. Et Iliad. τ. ἐπηγέμενός κε ἄρηος, ubi tamen Eustath. subintelligit ἐπί. Il. ψ. ἐπηγέμενοι ἀλλήλοιν νίκης, festino & citato cursu de victoria contendentes. Item pro ἐπείγω, urgeo, incumbo: ut Iliad. ε. ἐπηγέμενον αὐτέμεν. Item festino, propero, maturo. Thucyd. lib. 8. ἐπηγέμενον αὐτῶν τὸν πλοῦν, quum navigationem properarent seu maturarent. Idem lib. 6. τὰ καθ' αὑτοὺς ἐπιτειχίσιν ἐπηγέμενος.

Ε'πήξις, εως, ἡ, festinatio, properatio. Herodian. lib. 8.

Ε'πείκτης, ου, ὁ, instigator, qui ad rem aliquam properandam alium solicitat & inhortatur, qui & ipse festinat, & alium sedulò urget. apud Suidam.

Ε'πηγὸς, έως, ὁ, qui summo studio rem aliquam properat & urget.

Ε'πηγολὴ, ἡ, studium, assidua velut properantis rei alicujus maturatio. ἀπὸ τοῦ, Etym.

Η'πηγμένως, festinanter, citò. Hesych.

Composita.

Ἐργεπέκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης, seu ἔργων, i. ἔργου, seu ἔργα ἐπείγων, qui urget opus. Eustath.

Καταπείγω, urgeo, adurgeo. Dem. contra Apatur. οἱ δὲ χρῆται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè urgebant. Isocr. ὧν κατεπείγῃ, si res urgeat: unde τὰ κατεπείγοντα, negotia urgentia. Luc. Isocr. Plut. Exponitur etiam instigo, incito, stimulo. Plato, ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, honoris eum amor stimulabat. Item festino, propero, maturo, accelero: ut ἐπείγω. Plut. κατήπειξε τὸν μάχιμον.

Κατεπείγομαι, festino propero, neutr. Greg. καταπεπείγμεναι ἀλλήλαιν, certatim festinantes, invicem se trudentes ob festinationem. Item studiosus sum. Bud. ex Polyb. 5. τότων γὰρ ὁ νεῶ βασιλεὺς καταπεπείγατο.

Ε'ΠΕΙΣΙΟΝ, ου, τὸ, aqualiculus, ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. Οὗτον κόρη κουσωρὲς ἐς ἐπείσιον Χαλκίλιν ὑλακτήσουσα, quod schol. exp. τύπτησε τὸ αἰδοῖον. Scribitur & ἐπίσιον, apud Poll. & ἔπισιον, apud Etym.

Ε'πίτης, ἐπίλης, vide in Ε'πω, operor.

Ε'ΠΗΡΕΑΖΩ, F. άσω, damno afficio, incommodo alicui, molestiam exhibeo, negotium facesso, vexo, sæpè apud Dem. Exp. etiam offendo apud Lucianum. Apud Dem. in Midiam, ἢ πεῖσαι ἐχθροὺς φιλοτιμίαν ἐπηρεάζειν, exp. aut ejus actiones là munificentia manantes obtrectans. Apud Thuc. καὶ παρήνεσε παρασκευάσασθαι μὴ ἧσσον τοὺς ἐκ τῆς ἄλλης θαλάσσης ὄντων ἐπηρεάζοι αὐτοῖς, exp. βλάπτει. Redditur etiam, injuria afficio, injuriam infero. Atque adeò invenitur junctum cum ὑβρίζω, & cum παρανομέω etiam apud Dem. Apud Plut. in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάζειν ἑαυτῷ, & κακοπραγμονεῖν τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore. ☞ Vide etymon in ἐπήρεια.

Ε'πηρεάζομαι, damno afficior, calumnias & negotia facessita patior, ut Bud. vertit apud Demosth. in Midiam, ἐπηρεαζόμενός μοι καὶ ὑβριζόμενος.

Ε'πηρεάσμὸς, ου, ὁ, vexatio, molestiæ exhibitio, obtrectatio: Item contumelia. Aristot. rhet. l. 2.

Ε'πηρεαστικὸς, ή, ὸν, qui ad exhibendam molestiam, seu ad facessendum negotium propensus est, vexator. Exponitur etiam injuriosus: item calumniator.

Ε'πηρεαστικῶς, injuriosè, per calumniam.

Ε'πήρεια, ἡ, damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, injuria, contumelia. Thuc. Suidas scribit propriè de bello dici, & esse πολεμικὸν καταδρομὴν: utpote à nomine ἄρης derivatum: Vnde quidam insultum bellicum interpr. Dem. pro cor. ἐχθρῶν μὲν ἐπήρειαν ἔχει κἀν ὕβριν καὶ λοιδορίαν καὶ παροινίαν ὁμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnia.

Composita.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ & ἡ, nullis affectus injuriis seu contumeliis, nullis injuriis seu contumeliis obnoxius.

Εὐεπηρέαστος, damnis seu injuriis obnoxius, cui facilè nocèri potest. Galenus Meth. l. 2. εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτίων, causarum externarum injuriis obnoxius. Chrysostomus σῶμα εὐεπηρέαστον, appellavit corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium.

Ε'πητὴς, vide in Ε'πω, dico.

Ε'ΠΙ, pro diversa constructione diversam habet significationem. Cum genitivo, super Aristoph. in Pluto, τοῖς χύτραις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Xenoph Pæd. 4. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενος, equis insidens. ¶ Interdum officium significat: ut ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, exp. à secretis Sic οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis. ¶ Interdum sonat, de: ut ἐπὶ τοῦ καλὸς λέγων παῖδος, apud Plat. in Charmide. Sic ἐπὶ πόλεως λέγεται, de urbibus dicitur. ¶ Item coram, apud: ut ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc. coram tot testibus. Idem Luc. γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, apud Rhadamantem te accusabo. Et ἐφ' ἑαυτῷ λογίζεσθαι, apud se considerare. Sic γελᾶν ἐφ' ἑαυτῷ, Xen. Pæd. 1. ¶ Item in, ut ἐπὶ ξένης ἀρχῆς, in peregrina regione esse. ¶ Habet & motus significationem, & tunc exp. in, vel ad, censeturque positus gen pro accus. ut Il. γ. Κλαγγὴ τοὶ γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, Iliad. α. Herodot. ἐπὶ Συρίης Φερνὰς, & ἐπ' Αἰγύπτιον ῥέειν. Thuc. ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται. Sic ἐπὶ δὲ οἰκὰς ἀπιόντας, vel ἐλαύνειν, Herodot. & ἐπ' οἰκὰς ἀπενεμήθησαν, Thuc. ¶ Item, sub, quam tempus significatur ut ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro, i. tempore Alexandri. Sic ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate. Dem Sic ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοδώρου, apud eundem. ¶ Ἐφ' ἑαυτῷ, per se (ut dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere) Thucyd. 2. καὶ ἔπραξε ἐπὶ σφῶν αὐτῶν τὰ αὐτὰ νομοθετήσαντες οἰκίσαι. ¶ Τὰ ἐπὶ μέρους, exp. particularia. Interdum cum suo genit. non præfixo articulo, exp. per adverb. ut ἐπ' εὐθείας ἔναι, Aristot. directè stare. Sic ἐφ' ἑνὸς πεζομάχοι, exp. sigillatim. Ε'π' ὀνόματος, nominatim. Ε'πὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, summàriè percurrere. Sic & ἐπὶ στίχου, apud Paul. exp. στοιχηδὸν, vel κατὰ στίχον. ¶ Cum dat. super, Il. α. Οὗλος ἐμεῦ ζώοντος καὶ ἐπιχθονὶ δερκομένοιο, super terram. Xen. Pæd. 5. Κῦρος ἐφ' ἵππου, ubi exp. potiùs in. ¶ Habet & aliàs præpositionis in, significationes: ut Xen. Pæd. 7. ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, in bonum, in commodum Cyri. Sic ἐπ' ὠφελείᾳ, apud Isocr. cui opponitur apud eundem ἐπὶ κακῷ, & ἐπὶ βλάβῃ, in perniciem. Item quum potestas denotatur. Dem. ἐφ' ἡμῖν ἐστι, in vobis est, in vestra est potestate. ¶ Item, ultra vel præter. Plut. in Probl. νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Xen. Pæd. 1. ὅσων κέφαλαιον μόνον ἔχουσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, præter panem. Quidam exponunt cum pane. ¶ Habet & motus significationem: ut Il. β. Βόμβησάν δ' ἐπέτοντο ἐπ' ἀνθέσιν, provolant ad flores, vel volant supra flores. Sic Il. α. & Od. δ. Ε'κ δὲ καὶ οἱ βῆσαν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, egrediebantur in littus maris: ut sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα per antiprosin. Sic & apud Isocr. & Luc. ἐπὶ θανάτῳ συλᾶσθαι, Bud. exp. ad necem rapere. Apud Plut. ἐπὶ θανάτῳ φερόμενοι, idem Bud exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατὰ, adversus, ut ἐπὶ Τρῶας ἰέναι μάχεσθαι, pro κατὰ Τρώων Sic & apud Thuc. ἐπὶ φίλους, pro κατὰ φίλων, & ἐφ' ἡμᾶς pro καθ' ἡμῶν. ¶ Interdum ponitur pro παρὰ, i. apud, vel juxta, seu ad, ut quum dicitur ἐπὶ ποταμῷ, & ἐπὶ θαλάσσῃ, apud Thuc. ¶ Item, propter ob, ut Xen. τοὺς ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, lucri causa, vel propter lucrum Sic ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. propter parvos quæstus. ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, magnas ob causas, vel magnis de causis. Dicunt ἐφ' ᾧ, pro ἐπὶ ᾧ, ob quod, propter quod. Item ἐφ' ᾧτε, & ἐφ' ὅτῳ pro eodem. ¶ Aliquando conditionem seu pactum declarat Thuc. 4. οἱ μὲν ἔσονδοι οἱ ἐπὶ τοῖς ἐγένοντο. Xen. Pæd. 3. καὶ ἐπὶ τοῖς ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πίστεις τὰ πίστα, his conditionibus. Aliquando dicitur ἐπὶ τούτῳ, sequente ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitivi modi vel etiam indicativi, apud Plat. in apol. & apud Herodot. Interdum etiam ἐφ' ᾧτε eandem signif. habet (non præcedente ἐπὶ τούτῳ) itidem cum infinit. vel futuro indicativi. Alioqui ἐφ' ᾧτε sequente infin. significat, ut Aristoph. ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, ut vendant. Conditionis itidem seu pacti significationem habent hæ phrases, ἐπὶ μισθῷ, & ἐπὶ δωρεαῖς seu δωρεᾶς. ¶ Item pro κατὰ, post: ut apud Xen. ἐπὶ τοῖς, & ἐπὶ τούτῳ. Item Thuc. l. 6. πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, cum tanto exercitu. Herodian. l. 3. ἐφ' ἑπτὰς εἰσελθὼν ἐλπίσι. ¶ Habet & temporis significationem. ut Il. τ. ἐπ' ἤματι δακρύσαντες, uno die, vel per unum

per unum diem. ¶ In quibusdam locis supervacaneum existimatur: ut apud Athen. ἐπὶ γοχύλιόν διεθέα πάντα τὸν χρόνον, rapis vivebat. Sic apud Synes. ἀριστῶμεν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις. Cum accusat. ad, in motus signif. Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τὸν ὄγδοον ἐβάδιζον. Luc. ἐπὶ τὸν Α'πιὸν ἐπορεύετο. ¶ Item contra, adversus, ut ἐπὶ τὰς αὐτομολούσας ὀσπέας. Isocrat. Ἐμὲ δ' ὑμῖν παρασκευάζεται. Demosth. Item super, supra, vel per. Od. ο. οἷμαι πολλὰ ἐπ' ἀνέρος γαῖαν. Hesiod. κλέος ἐπὶ χθονὶ Vbi verò non est motus, exponitur etiam inter, vel apud: ut Od. ξ. Οὕτω γάρ κεν μοι εὔκλεια, τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Apud Dionem, νοήσασθαι δὲ ἐπὶ γένασιν, expon. usque ad Apud Arat. ἀπὸ χηρὸς ἐπ' ἴξιν, Cic. interpr. lumborum tenus à palma. ¶ Item, in significatione temporis, ut ἐπὶ ζωῆς, & ἐφ' ὅσον, (sub. χρόνον) tandiu & quandiu. Apud Thuc. ἐπὶ τὸν ἕω, expon. sub auroram. Ἐπὶ τρίς, vacante ἐπὶ, ter. Act Apost. c. 10.

Ἐπὶ, fine casu, desuper, superné. Apoll. Argon. 2. ἐπὶ δὲ λόφοι ἐστέφανον.

Ἔπι pro ἐπὶ, in, anastrophe: ut Il. ω. - ᾧ ἔπι πολλὰ ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, seu ἐφ' ᾧ. Item pro ἔπεσι, ab ἔπομαι.

Ἐπὶ, in compositione interdum minuit: ut in ἐπίλυκος, ἐπίμηλος. Interdum significat κατά: ut in ἐπανίστημι, idem quod καθίστημι. Interdum signif. super, ut in ἐφίστημι, & ἐφίσταμαι. Interdum vacat: ut ἐπωρτάω, idem quod ἐγείρω.

Κὴπὶ, Attica synalœphe, pro ἐκ ἐπὶ: ut κὴπὶ Νέμειον Ζῆνα, & ad Nemeum Jovem, in Epigr.

Τ'απὶ, pro τὰ ἐπὶ: ut τ' ἀπὶ τάξις ἁρῶ. Aristoph. in Pluto.

Ἐπὶβδα, dicitur dies quarta & ultima festi cujusdam apud Athenienses, quod ἀπατύρια vocabant: cujus prima dicta est, δόρπια: secunda, αὐάρρυσις: tertia, κυρίωσις. Affertur ex Pindaro pro postridiana feriarum die. ☞ Hesychius deducit ἀπὸ τῆς ἐπιβαίζεσθαι ταῖς ἑορταῖς: οὐ οὕτως ἐξ αὐτοῦ: vel ἀφὸ τὸ ἐπὶ τῇ δωτὴ κὴ ἑορτὴ ἄγεσθαι αὐτάς, κὴ παθέσιν τῆς β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, ἀφὸ τὸ πρὸς ἐπίσαξιν τῶν πρότερας ἡμέρας γενέσθαι, ἄλλης ἐπισαυούσης.

Ἐπίκουρος, ου, ὁ ἡ, auxiliator, adjutor, opitulator, qui auxilio venit. Il. ξ. Τρῶες ὑπερθύμοι, τηλέκλυτοί τ' ἐπίκουροι. Apud Xen. ἐπίκουρον ψύχος, ferens auxilium adversus frigus. ☞ Propriè volunt ita dici τὸν κόρυς, i. juvenes, quos potissimùm decet πολεμεῖν & συμμαχεῖν, vel τοῖς πολεμεῖν βοηθᾶν. ¶ Apud Hesych. ἐπίκουροι sunt etiam clavi ligneι.

Ἐπικουρία, ἡ, auxilium. ἐπικουρίαν ποιήσασθαι, apud Thucyd. l. 1. auxilium ferre.

Ἐπικούρ-ιος, ου, ὁ, auxiliaris. Apollinis epith. ab ope ferenda.

Ἐπικουρικὸς, auxiliaris. Thuc. Et Ἐπικούρειον, neut. gen. auxilia, auxiliares copiæ, apud eundem.

-κουρέω, ῶ, auxilior, auxilio venio, suppetias fero, opitulor, opem fero. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δ' ἐρχομαι ἡμῖν ἐπικουρήσων. Apud -κουρέω νόσοις ἐπικουρήσω, morbis auxiliaria adhibere remedia.

Ἐπικούρησις, opitulatio, auxilium. Eurip. in Androm. δύρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, malorum remedium.

Composita.

Ἀντεπικουρέω, ῶ, vicissim auxilior, contrà opem fero. Xen. Hell. 6. ἐὰν μὴ ὡσαύτως αὐτοῖς ἀντεπικουρήσωσι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ κὴ ἡ, cui difficulter auxilium ferri potest, cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητον ἀπορία.

Συνεπικουρέω, ῶ, unà succurro, unà opitulor. Xen. in Hierone, συνεπικουρῆσαι δ' ἐαὶ ἢ σφαλόμενον ὁρῶσι.

Ἔπιπλα, vide in comp. ex Πλέω, & ex Ἔπιπλος.

Ἐπίπολαι, in superficie, in summitate. Gal. ad Glauc. ἐπίπολης τῆς δέρματος, in summa cute. Τὸ ἐπίπολης, quod in superficie est, ipsa superficies corporis alicujus. Alex. Aphr. Apud Aristot. l. 9. de hist. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσιν ἐστιν ἐπίπολης οὖσα, exp. conspicua est omnibus & manifesta. Exponitur etiam suprà, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. τὸ γράος ἐπίπολῆς ἔνεστιν αἰ χύτραι, super vetulam sunt. ☞ Tractum est hoc genus loquendi ab iis, quæ innatant: παρὰ τὸ ἐπινήχειν.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ κὴ ἡ, superficiarius, qui in superficie tántùm corporis alicujus extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat: ut ἐπιπόλαιος ὑγρότης, Alex. Aphr. ἐπιπόλαιον τραῦμα, Lucian. Item metaphoricè levis, non profundus, non penetrans: ut ἔννοια ἐπιπόλαιος, apud Hermog. Sic ἐπιπόλαιος ὕπνος, apud Dioscor. cui opp. βαθὺς, altus. Exponitur & trivialis. Item extans, non intus latens. apud Xen. in sympos. unde metaphoricè capitur pro evidens, non obscurus, perspicuus, apud Aristotel. Rhet. 3. & Polit. 3. & ethic. l. 1. c. 5.

Ἐπιπολαίως, in superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Item leviter, non vehementer. Aristot.

Ἐπιπολάζω, in superficie sum, per summa feror, exto, existo, innato, fluito: idem quod ἐπικυμοπάζω, cui oppon. ὑφίσταμαι, i. subsido. Aristot. l. 1. meteor. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. in summo ferri. Item apud Hippocr. idem quod πλεονάζω, redundo, annotatarque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. Item multus sum & frequens, i. abundans. Luc. & Aristot. Item emergo, existo, emineo, inclarésco. Dem. Phil. 3. & Isocr. ad Philip. Vnde metaph. sicut & emergo Lat. capitur. In malam quoque partem interdum capitur pro emergere & invalescere, apud Phil. l. 1. & 3. de vita Mos. Capitur & pro efferri ac ferocire, apud Dionys. Halic. l. 11. Item appareo, evidens sum. Bud.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς, ὁ, ὁ, fluitans, innatans, redundans: seu qui fluitare, innatare & redundare suapte natura solet. Aristot. in Probl.

Ἐπιπολαστικῶς, redundanter, supra modum, apud Suid. ex Pol.

Ἔπισθον, vide in Ἔπειτα.

Ἐπίσταμαι, ἐπιστήμη, &c. in Ἴστημι.

Ἐπιχερῶ, vide in ultima classe compositorum ex Ἔχω.

Ἐπιτήδης, έα, όν κὴ ή, idoneus, aptus. Il. α. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Ἐς δ' ἐρέσσει ἐπιτήδες ἀγείρομεν, i. idoneos & habiles. Eustath. enim vult dici ἐπίτηδες, pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι: ut ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, & παλιμπετὲς pro παλιμπετεῖς. Od. ε. At ἐπίτηδες adverbium est, (sicut ἄλλῃδες ab ἄλλῃς) significans studio, data opera, consultò, de industria. Thucyd. lib. 4. κὴ δὴ τὸν Μεσσηνίους πρότερον ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔβαλε. ☞ Fit ab ἠδὺς, teste Etymologo, quia quæ nobis sunt idonea, eadem jucunda esse solent.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ, idoneus, aptus, commodus, opportunus: ut Dem. ἐπιτήδειος καιρός. Et cum dat. Aristot. in Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstrativis. Interdum cum præposit. Xen. ἐκύνων μὲν σοι ὧν ἐπιτήδειος πρὸς θήραν, canis ad ovium custodiam aptus. Herodian. l. 6. ἐς μάχην ἐπιτήδειοι, ad pugnam idonei. Et cum infin. Synes. ep. 130. ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν αὐθρώπους, exp. idoneus ad tolerandam infelicitatem. ¶ Item amicus, benevolus, studiosus, fautor. Thuc. l. 2. κὴ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιτήδειος. Plut. in amat. narr. χρηστὸς ἑαυτοῖς ἐπιτήδειος. Expon. & necessarius, amicitiâ conjunctus, apud Dem. Τὰ ἐπιτήδεια dicuntur, quæ ad victum necessaria sunt & commoda: victus, commeatus. Xenop. Pæd. 5. ἐπιτήδεια πρῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur & τῶν ἐπιτηδείων σῖτος, apud eundem, cui oppon. τῶν ἐπιτηδείων δαψιλεία, apud Herodian. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια, Lys. victus diurnus & quotidianus. Comparat. gradus est ἐπιτηδειότερος, & superl. ἐπιτηδειότατος, pro quibus dicitur & ἐπιτηδειέστερος, & ἐπιτηδειέστατος. Reperitur & ἐπιτήδεος, exempto ι, apud Herodot.

Ἐπιτηδέως, commodè, utiliter. Thucyd. l. 2.

Ἐπιτήδειως, idem. Herodot.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, (q. d. idoneitas) opportunitas & habilitas, apud Dioscor. in præf. lib. 6. ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, propriæ corporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio & data opera aliquid facio. Luc. Interdum exp. studeo, operam do, studiosè sector & colo. Cum accus. Xen. Pæd. 7. τὰ καλὰ & τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντες. Isocrat. ad Nicocl. τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. Accipitur etiam in malam partem. Thucyd. l. 1. τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ κὴ σὺν ἀρετῇ ἐπιτήδευσιν, atqui istud instituerunt sceleris & maleficij studio. Herodian. lib. 6. μὴ ἔχοι καιρὸν ἐς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἀμφιτρόπων, ne quod spatium superesset vacandi malis artibus.

Ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Xen. Pæd. 1. κιθάρᾳ ἐπιτηδευομένῳ πρὸς τὸ κὴ πόδας δύρεῖν.

Ἐπιτήδευμα, τος, studium, institutum: quod studiosè sectamur. accipiturque tàm in bonam quàm in malam partem, Thuc. l. 1. & Dem. in Olynth. 3.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, studium accuratum, industria. Interdum capitur pro ἐπιτήδευμα, ut in Axiocho, ποίαν δ' ἕλῃς ἑλόμενον ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην.

Ἐπιτηδευτὸς, ή, όν, affectus, q. d. nimis accurato studio factus: ut ἐπιτηδευτὴ κόμη, affectata coma. ἐπιτηδευτὴ πρόφασις, affectata accusatio.

Composita.

Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ κὴ ἡ, non idoneus, incommodus: ut ἀνεπιτήδειος βρώσιμος. Item dissentaneus, apud Plut. Item exp. ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδείως, adverb. non aptè.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas. Synes. ep. 142.

Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ κὴ ἡ, non affectatus, non accuratus. Lucian. de hist. scrib.

Ἀνεπιτηδεύτως, sine affectatione, non accuratè.

Ἐξεπιτήδες, idem quod ἐπίτηδες, adverbial. sumptum. Demosth. Philipp. 3. ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, aut de industria, aut per imprudentiam.

Ἔπομαι, ἑπομαίως, ἕπ-ος, vide in Ἕπω, & in Ἔπω.

Ἑπτὰ, septem, ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.

Ἑπτὰς, άδ-ος, ἡ, numerus septenarius. Aristot.

Ἑπτάκις, septies. Ἑπτακόσιοι, septingenti.

Ἑπτάχα vel ἑπτάχῃ, septempliciter, in septem partes: ut Od. ξ.

ἑπτάχα διαμοιρᾶσαι, in ſeptem partes diſtribuere.

Ἑπτάπλοος, ους, ſeptuplex.

Ἑπταπλάσιος, & ἑπταπλασίων, ſeptuplo major, vel ſeptuplex. Expon tur & ſepties tantus.

Ἑπταπλασίως, ſeptuplo. ſepties. Plato, ἑπταπλασίως φαυλότερος.

Ἕβδομος, η, ον, ſeptimus: pro quo Poëtæ dicunt, ἑβδόματος: ut ἕβδομος μὴν, Plut. ἡ ἑβδόμη, & poëticè ἑβδομάτη ἡμέρα, ſeptimus dies. Odyſſ. ξ.

Ἑβδομαῖος, α, ον, qui ſeptima die aliquid facit. ſeptimanus: ut ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphr. febris ſeptima quaque die recurrens. ſeptimanam medici vocant. ἑβδομαῖος ἥκει, ſeptimo die venit.

Ἑβδομάκις, ſepties. Callim.

Ἑβδομάς, άδος, ἡ, numerus ſeptenarius. Item ſpatium ſeptem dierum, ſeu ſeptem dies, ſeptimana. Gal. ὡς τὰς πρώτας ἑβδομάδας, ἔτεσιν ἡμέρας ἀφελεῖν. Item ſeptima dies, ſeu ſeptima quæque dies: ut Macchab. l. 2. ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, ſcilicet ἡμέραν, ſeptimam quanque diem celebrare. Ἑβδομαδικὸς, ſeptenarius, ſeptimanus. ex Greg. Naz.

Ἑβδομηκοντάκις, ſeptuagies. Ἑβδομηκοστὸς, ſeptuageſimus.

Επω, pro diverſo ſpiritu, diverſa ſignificat. Ἔπω enim cum aſpero, ſignificat operor, ago, tracto. Il. ζ. Τὸν δ' οὔ πω ἐὺ ἴσκε μάχῃ ἐνὶ δηϊοτῆτι πελέσθαι τῷ γε ἔπονθε, i. (inquit Euſtath.) ἀμφέπονθε & πρὸς αὐτὸ πονήσαι. Il. ο. πρὶν ταύτῃ ἕπεσθαι. Sed hæc ſignif. in compoſitis eſt magis uſitata. Item ſequor, ἀκολουθῶ: in qua tamen ſignif. uſurpatur potiùs ἕπομαι. ¶ Ἔπω verò cum tenui, dico. In qua ſignif. uſitatiſſimus eſt aor. poſt. ἔπον, qui & per cæteros modos inflectitur. Dem. pro cor. ἵνα μηδεὶς ἄλλο ἔπῃ. Xen. ἔπου σε κρεῖττον εἶδεν, nihil mali tibi dixi. Idem τὸ ἔπος ἔπος ἑαυτόν. Herodian. ἀ δὲ λέγει πρὸς τὸν πρὶν ἀνδρείας ἐπᾶν. Eſt etiam in uſu aor. 1. ἔπησα: unde & imperat. ἔπησον. Poëtæ autem merri cauſa dicunt etiam ἔεπε & ἔεπον.

Compoſita ex ἔπω, i. operor.

Ἀμφέπω, & ἀμφιέπω, circumtracto, circumſiſto contrectans, aut aliter manus admovens, circa quidpiam verſor & occupatus ſum. Vide πηδάλι' ἀμφιέπουσι, i. tractabat, Apoll. Arg. 1. Idem l. 2. δαῖτα ἀμφιέπον, convivium agitabant. Il. ε. ἕϊον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες. Interdum etiam eſt, foveo. Exponitur & perſequor: ut Il. λ. Ὡς ῥὰ τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕπον πολλοί.

Διέπω, adminiſtro, rego. Ariſtot. de mundo, ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός. Il. λ. ἡμεῖς μὲν τὰ ἑκάστοις διέπομεν. Et apud Plut. in Pericle, πάντα διᾶπε. Vide in comp. ex Ἔπω, dico.

Δίοπος, ου, ὁ, rector, adminiſtrator, diſpenſator, præfectus. Aeſchyl. & Plut. in Rom. Vide & in διώκομαι, & in Οπή.

Ἀδίοπος, adminiſtratore & rectore carens, vel etiam cuſtode. Heſych. ex Aeſchyli Phrygibus.

Μεθέπω, tracto, exerceo: ut Phocyl. γεωπονίαν μεθέπειν, agriculturam exercere.

Περιέπω, vide in comp. ab ἕπω, i. ſequor.

Δρέπω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata ex ἕπω, i. ſequor.*

Ἕπομαι, ſequor. Interdum potiùs, comitor. Od. ω. Ὄφρα ἴδῃ αὐτὸς ἑπόμενον. Et ἑπεσθαι ἅμα τινὶ, apud eundem. Apud Ariſtot. in Plut. ἕπεσθαί τινος. Item adjunctus ſum, contingo alicui & inſum. ſæpè apud Theogn. ut Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδὼς. Xen. τὰ ἑπόμενα τούτοις, quæ ad hos pertinent. Apud Plut. in Lyc. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, reſpondens his luxus. Idem de def. or. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται, magis conſentaneum eſt rationi.

Ἑπομένως, conſequenter, conſentaneè.

Ἑπίπους, ου, ὁ, pediſſequus, famulus. Ἑπίπους, ου, ἡ, pediſſequa, famula. Apollon.

Ἔασομαι, poët. pro ἕψομαι. Hom. μὴ κτήνεσσιν ἐάσῃς μῆλα.

Ἔπος, vide in ἔπω, i. dico.

Οπίζω, Οπις, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀμφέπω, exp. perſequor. Il. λ. Vide in comp. ab ἕπω, i. operor.

Ἄασετος quem aſſequi nequeas. multus, immenſus, ingens: ut Iliad. π. ἄασετος ἀλκή. Iliad. ν. ἄασετος ὄμβρος. Sic alibi ἄασετον κῦδος, immenſa gloria. ἄασετος αἰθήρ.

Ἑπέω, ſequor, inſequor.

Ἐφέπω, perſequor, ſector. Il. υ. Κτήνεσσιν ἐφέπων, i. διώκων, Euſt. apud eundem Hom. ἐφέπειν τινὶ ἵππους, agitare adverſus quempiam. Et ἐφέπειν ἵππους μάστιγι, pro μαστίζειν. Frequens eſt & pro, has vel illas ſedes velut conſector, incolo. Heſiod. in Theog. βαθέης ἁλίμνης Παύτῃ ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2. ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην.

Ἑφέπομαι, & poët. ἐφέομαι, inſequor, perſequor. in Epigr. Infin. ἐπασσεῖν, cum accuſ. θάνατον vel πότμον, mortem attingere, vel ſponte mortem ſequi non reluctando ei, Iliad. β. Sic Iliad. φ. ἐπάσσειαν αἰσιμον ἦμαρ.

Μεθέπω, ſequens velut per veſtigia quæro, inveſtigo. Il. θ. ὁ δ' ἰθύσιον μεθέπει θρασύν.

Μεθέπομαι, aſſequor.

Μετασσον, unde particip. μετασσάμενος, exp. aſſequutus. Il. ε.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam ſequitur, & velut comes ei adjuncta eſt: ut Aphrod. in Probl. Τῖς αἰτία παρέπεται πολλάκις τῷ φύσει συμβαίνειν.

Συμπαρέπομαι (*decomp.*) q. d. concomitor. Item præterea, obtingo vel accedo. Bud. ex Xenoph.

Περιέπω, proſequor, & obeo, i. proſequendo & obeundo ſeu aſſectando tueor & protego, curo, foveo. Plut. in Numa, περιέπων τὸν πατέρα, i. fovens. Xenoph. μάλα περιέπειν τὸν οἶκον, admodùm fovebat & protegebat domum. Exp. etiam colo, obſervo, obſervantia proſequor: ut Phil. de mundo, τὴν ἐλευθερώσουσα ἢ περιέπει, aſſertorem ſuum non colit & obſervat. Plut. in ſymp. ſept. ſap. περιέπειν αὐτὸν τὸν ἄνδρα τῆς φιλοφροσύνης. Dicitur etiam ὑμᾶς περιέπειν, apud Xen. in ſymp. ut Lat. perſequi honoribus. Interdum cum adverbio junctum reperitur *pro*, tracto, μεθ' ὑβρεως περιέπομαι. Herodot. οὐ περιεῖπε. Idem paſſ. voce & ſignif. περιέφηναν τρηχύτερον, aſperrimè tractati ſunt & acerbiſſimè mulctati. Media voce idem in act. ſign. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, tractaturos ut inimicos: & rurſum, ἅτε πολεμίοις περιέψεσθαι. Vbi quidam interpr. etiam, perſequuturos eſſe.

Περιέπομαι, circumcirca ſequor, ſeu proſequor. Herodian. l. 5. αὐτὸν δὲ περιέπουσι ὡς ἰωιοχοῦντα δὴ τῇ θεῷ, ipſum circumfuſi ſequebantur.

Συνέπομαι, & συνέσπομαι ſum comes & aſſecla. Plat.

Κόλπος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata ex ἔπω, dico.*

Ἔπος, εος, τὸ, verbum, vocabulum. Od. ξ. οὐ ξάμβδος ἐὼν ἔπος ἐρέω, verbum dicam. Thucyd. l. 3. λόγοις ἔπεσι κοσμηθέντες, orationes verbis ornatæ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, pro loco exp. ut uno verbo dicam, vel ut ita dicam. Item propè dixerim. ¶ Item carmen heroicum (unde epici Poëtæ dicti) ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τοῖς φασὶ μέλεσι, ut Græci docent: *hoc eſt*, quòd in hoc carminis genere aptiùs cohæreant ſyllabæ & pedes ſuaviùs decurrant, quàm in aliis: per quandam antonomaſiam aut exochen. Xen. ἐπὶ μὲν ζώνῃ ἐπῶν ποίησις Ὁμήρου μάλιστα τιμᾶται καὶ. Plut. ὡς ἔστιν ἐξευρεῖν τοὺς νόμους. Hinc eſt οὐδὲν πρὸς ἔπος, quod Lat. nihil ad rem. Vide Eraſm. Dicitur & τὰ πρὸς ἔπος, à Plat.

Ἐπύλλιον, ου, τὸ, verſiculus. Ariſtoph. in Acharn. ὁ νῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. Item verbulum.

Ἔπιτος, ος, ον, ἡ, facundus, λόγιος, ut exp. apud Hom. Vide Euſt.

Ἐπιτύς, ύος, ἡ, facundia, aut etiam ἐπαγγελία, apud Hom. Od. φ.

Ἔαπον, poëticè pro ἔπον, dico, ut ἔασομεν pro ἐροῦμεν. Il. β. Ἔαπετε νῦν μοι μέσσοι, dicite nunc mihi muſæ, ſeu pandite. De quo loco vide Gell. l. 18. c. 9.

Ἐψίω, dico, λέγω τὸ ἔπος, ἔψιω. Sunt qui ἐψέω ſcribant. Etym.

Ἐψία, ἡ, Suid. eſt ὁμιλία, colloquium. Item luſus & jocus, apud Nic. in Ther. v. 880. Ἔψια, τὰ, joci, luſus, dicta ludicra & jocoſa. Etym.

Ἐψιάομαι, ῶμαι, colloquor, confabulor, vel ludo, jocis me oblecto, luſu me exhilaro. Odyſſ. ε. Οὔτοι δ' ἀνέρι γήρας καθήμενοι ἐψιάασθον. Apoll. Rhod. Arg. l. 3. ἀμφ' ἀφραδέοισι δὲ τῶγε Χρυσείοις ἄπο κέδνοι ὁμήλικες, ἐψιόωντο. Idem lib. 2. δῖαν' ἄμφι παννύμεροι ἐψιόωντο, totum diem in convivio ſeſe jocis & luſu oblectabant. Vſus eſt & Callim. *pro* ludere, hymn. in Dian. & in Cererem. In hac autem ludendi ſignif. interdum reperitur aſpiratum, ut patet ex comp. ἐφεψιῶμαι, & καθεψιῶμαι.

Ἀπύω, ſeu ἠπύω, Ἤπιος, Οψ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: ut αὐεῖπεν ὁ κήρυξ. at αὐειπὼν κήρυγμα, exp. edictum per præconem denuntians. Interdum exp. renuntiare, referre. Plut. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ δοκεῖν ἐστι τὸν δικτάτορα αὐειπόντα τῷ δήμῳ, quum hæc dictator populo renuntiaſſet. Apud Xenoph. Pæd. 4. τῷ ἂν ἀπιθεῖν πάντα τὰ χαλεπὰ αὐεῖπεν, i. indixit. Apud Thucyd. αὐειπεῖν γνώμην, exp. refellere ſententiam. Apud Luc. in Pſeud. τῷ δ' αὐεῖπεν εὐθέως, ἐς κόρακας, exp. reſpondit. Et θεοὺς αὐειπόντας, apud Plut. in Romulo exp. Deos deprecantes.

Decomp. Ἐπαυειπεῖν, polliceri publico præconis, ſeu præconis voce. Thuc. ἐπαυεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

Ἀντειπεῖν, contradicere, reſpondere, reſponſare. opponere reſpondendo. Xen. Hell. 2. αὐτειπόντων δέ τινων αὐτῷ, πολλῷ δὲ πλείόνων ξυνεπαινεσάντων. Plato in Apologia. ἐγὼ δὲ τούτῳ αὖ δίκαιον λόγον αὐτεῖποιμι. Conſtruitur etiam cum πρὸς. Iſocr. αὐτειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Aliquando ponitur ſine caſu *pro*, refragor, renuo. Ariſtoph. ἐγὼ δέ γ' αὐτείποιμ' ἄν.

Ἀπειπεῖν (& ἀποειπεῖν, poët. interdicere, vetare. Dem. ἀπεῖπε τοῖς Ἀεισκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι, &c. Xen. apomn. l. 1. Τοῖς νέοις ἀπειπεῖν μὴ ξυλλέγεσθαι. Apud Hom. interdum pro denegare, abnuere. Il. α. Νήμερτὲς μοι δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herod. ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui ſocietatem abnuit. Itidem, ἀπείπασθαι τὴν ἐπικλείην. Alicubi ſignif. retractare quod dictum eſt, pollicitationem renuntiare. Plut. in Craſſo, τὰς ἐρημίας γνώμας ἀπειπάμενοι. Sic apud Homer. μελίην ἀποειπών iram renuntians & finiens, &c. Et ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν, Plat. abdicare filium: quod & ἀπείπασθαι dicit Ariſtot. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν. Ariſtot. Polit. 2. abdicare ſe magiſtratu. Item ἀπειπεῖν, fa-

tiſcere, deſpondere animum, ſuccumbere malis; ut πάλαι' ἀπῶπον ἄλγος. Et Xen. Hellen. 6. ὑπὸ πολλῶν κακῶν ἀπέπωμαι, H. Steph. ait, propriè ἀπαπᾶν (ſicut & ἀπαγορεύειν) eſſe ita fatiſcere & frangi animo, ut ne fari quidem poſſis. Item pro ſimplici εἰπεῖν, ut Vult Euſtath. Iliad. ψ. Ἐ ἀληθέως ἐπέποι. Il. ε. τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἐπέειπεν, exp. referre, præcisè dicere.

Decomp. Προαπαπᾶν, quod & προαπέπαθον, unde apud Pauſan. in Meſſ. οὐκ ἀπαπαπάμενοι τὴν φιλίαν, neque prius renunciata amicitia.

Διεπεῖν, enuntiare, exponere, ut apud Homer. διέπε μοι, expone & enarra mihi. Item adminiſtrare, in qua ſignif. vide διέπω in Ε῎πω.

Ε῎νέπω, (ſeu ἐνέπω, metri cauſa) dico, cano, more poëtarum. Odyſſ. α. Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα. Dion. de ſitu orbis. Ἡμεῖς δ' ὦ μοῦσαν σκολιὰς ἐνέποντε κελεύθους. Item ſimpliciter, dico. Odyſſ. ε. Αἰεὶ οὐτὸν γνώσ ημερτέα πατὴρ ἐνέποιμι. ¶ Item calumnior. κακολογῶ, Heſiodus, in Erg. βλάπτει δὲ κακὸς τὸν ἀρέονα φάτις. Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων.

Ε῎νοσὴ, ῆς. ἡ, vox, φωνή. Apoll. Argonauticῶν 2. Iliad. γ. Exponitur & clamor, inclamatio.

Ε῎νίαστω, idem quod ἐνίπτω. dico. Odyſſ. ξ. ἔπεσι νηκερδὲς ἐνίαστες, Iliad. β. ἄλλο ἐνίαστε, dixit. Odyſſ. ξ. τὰ σπυτὰ κηδὲ ἐνίαστες. Dicitur & Ε῎νιαστῶ ἐξιαπωμένως, unde Odyſſ. γ, κείνε λυγρὸν ὄλεθρον ἐνιαστᾶν. Odyſſ. ε, αὐτὰρ ἐγώ γε Νημερτὴς τὸν μῦθον ἐνιαστήσω. Ab hoc per reduplicationem initialis ſyllabæ fit Ε῎νένιαστε, ſicut ἐνίπτω ab ἐνίεπε.

Ε῎νίστω, & ἐνίσσω, idem quod ἐνίπτω & ἐνίαστω. Odyſſ. λ. ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψω. Item dico, dico minitabundus: ut Euſtathius exponit. Odyſſ. β. ὡς ἐ τέτμεν ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. Item verbis aſperis inceſſo, objurgo. Il. ω, Ἀλλ' ἔτις μὲν κἄλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαίμων ἢ γαλόων, verbis aſperis inceſſat. Iliad. ο, Ἐκπάγλως ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν ὃς τέκεν αὐτός. Il. χ, Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Ab ἐνίστω eſt & Η῎νίπαπε, à præt. med. ἰώπα, interjecto πα. Hom. χαλεπῷ ἰώπαπε μύθῳ.

Ε῎νιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio, objurgatio, plerunque quæ verbis fit aſperis aut minacibus. Il. δ, Αἰδεῖο δὲς βασιλῆα ἐνίπιμ' ἀδδίοιο.

Decomp. Α῎πενέπω, ſeu Α῎πανεύω, interdico. Euripid. in Phœniſſ. Ἐγὼ σφε ἡσύχαζον, κἀν ἀπενείπῃ πόλις. Apud eundem ἀπενέπωιν θαλάμων, exp. ipſum meis deprecor averſorq; thalamis.

Ἐξενέπω, eloquor, edico, ex Apol. Arg. & Dionyſ. de ſitu orbis.

Προενυέπω, prædico, Heſych. Et pro eodem πρὀνυέπω Attica ſynalœphe, apud Eurip.

Μετενυέπω, idem quod ἐνυέπω, Moſch. idyll. 2.

Παρενυέπω, unde παρενέπε apud Apoll. Rhod. dixit admonendo.

Προσενυέπω, ſeu Προσενεύω, alloquor, compello. Euripid. in Hippol. Πῶς δ' οὐ σεμνὸν δαίμον' ἐμὲ προσενυέπτης; Sophocl. ἥλιον προσενυέπω.

Ε῎ξαπᾶν, loqui, proloqui. Item renuntiare, efferre, evulgare, prodere. Od. ο, μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ε῎λθὼν ἐξέπῃ, renunciet. Plutarch. in Theſeo, ἐξαπᾶν πρὸς σέ. Et ἐξαπᾶν τὸ ἀπόῤῥητον. Naz.

Decomp. Παρεξαπᾶν, præter propoſitum & rei veritatem dicere ſeu loqui. Od. ϱ.

Ε῎πᾶν, (q.d ſuperdicere) inſuper dicere. Greg. σὺ πάντα δὴ λέγεται ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνον καὶ ἀδιάλυτον ἐπᾶν ὡς ἐπαγωγὸν τὸ σύμβολον. Exponitur etiam poſtea dicere, item dictum addere alicui facto. Et pro appellare accipi poſſe ſcribit Bud. apud Syneſium, ἤδη δέ τις καὶ ἀπάλας ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκπόπαις ἡδύ. ἰδὼν αὐ ἀγροῖκος ἐπέπαι ἰχθύν.

Decomp. Προεπᾶν, iterum ac tertio dixiſſe ſeu dicere.

Κατᾶπᾶν, deferre, accuſare. Luc. de cal. κατᾶπασι αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Apud Xen. κατᾶπᾶν τινὸς accuſare. Alicubi etiam ſimpliciter *pro*, dicere de aliquo, ſeu narrare: ut ἐάσας με κατᾶπᾶν σε πρὸς αὐτὸν ὅτι ἄρασύ τι αὐτοῦ, &c. Interdum cum acc. rei, detegere, patefacere. Ariſtoph. κάτᾶπά μοι, patefacito, aperi.

Μετέπαπε, q. d. interloquutus eſt, ſeu interfatus eſt. ut Od. ξ, τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέπαπε, inter eos loquutus eſt, ſeu verba fecit. Et ſic alibi ſæpe.

Παρᾶπᾶν, monere. Interdum cum rei etiam accuſ. ut αὐτόμαπα παρειπών. Il. ζ. Sic Lat. moneo te hanc rem. Nonnunquam, hortor, ſuadeo, perſuadeo. Aeſchyl. in Prometh. πατρῷας μήτις παρέπωσι φρενός. exp. & decipio. ut Il. α, Νῶϊ δ' αὖνδς ἀλέδιναι καὶ φρεσὶ μήσε παρέπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Προειπᾶν, prædicere, prænuntiare, προεῖπον ἡμέραν, præfinivit diem, ex Plut. in Publ. προειπᾶν ἀγῶνας, edicere ludos. ex Xen. Et προειπᾶν τινι πόλεμον: indicere bellum cuipiam, ex eodem.

Πρόπιον, vaticinium, oraculum. Suid. quaſi προέπιον. Inde ἠοπρόπιον, Suidæ.

Προσᾶπᾶν, alloqui, affari, compellare. Plut. in Public. προσᾶπῶν ἑκάστον ἰδίᾳ ὀνομάζει. Greg. τοῦτο προσεῖπεν ἑαυτὸν, hoc nomine ſeipſum appellavit. Interdum etiam, ſalutare. Apud Homer. Προσέειπεν ἄνακτα, pro προσεῖπεν, affatus eſt.

Συνειπεῖν, cum aliquo dicere: i. alicui aſſentiri, vel alicui patrocinari. Demoſth. in Olymp. ἀξιοῦ δὲ καὶ τῶν φίλων μοι τινὰ συνειπεῖν. Sic Plut. in Themiſt. συνεῖπε τοῖς πόλεσι.

Συνέπεια, contextus verborum, apud Gramm.

Ὑπᾶν, ſubjicere, exponere, Soph. in Ajace. σὺν αὖ ἄϊδρις ὑπέπις. Demoſth. pro corona, ἢ τούτων ὑφέξω λόγον, τοσοῦτον ὑπαπών, hoc interfatus, ſeu ubi hoc monuero. Exponitur etiam, reſpondeo, in illo Sophocl. loco. Item ὑπαπων pro προφπών, apud Ariſtoph.

Compoſita ex Ἔπος.

Αἰσχροεπὴς, ές, ὁ, ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχροεπέω, ῶ, f. ήσω, turpia loquor, apud Athen.

Ἀμαρτοεπὴς, errans verbis, mendax. Il. ν, Ἀφαμαρτοεπὴς. idē, Il. γ.

Ἀμετροεπὴς, immoderatus ſeu immodicus in verbis, immoderatus verborum fanditator, de Therſite. Il. β.

Ἀμοιβοεπὴς, reſpondens verbis ſeu ſermonibus, mutuos ſermones reddens, mutuò compellans. Etym. & Heſych.

Ἀπροτοεπὴς, qui in dicendo eſt intrepidus, ὁ ἐν τῷ ἐπεῖν οὐ πεφόβημαι: ideoq; liberior. Il. θ, Η῎ρη ἀπροτοεπὴς, ubi quidam διασέως ſcribunt ἀπροεπὴς, ut ſit καθαπροβόλη λόγοις, mordacior in dicendo.

Ἀρίστης, verborum concinnator. Bud. ex Il. χ. Item veridicus, ex Pind. Olymp. 6. Dicitur & fœm. gen. ἀρίστα pro ἀρίστης, hoc eſt, ἄρθρα καὶ τέλεια λέγουσα, ſeu ἀρτίοις ἔπεσι χρωμένη, utens verbis abſolutis numero ſuo & perfectis ſeu diſertè articulatéq; loquens, nec truncans aut mutilans verba, ut apud Heſiod. in Theog. Muſæ dicuntur κούρας μεγάλε Διὸς ἀρίστας.

Ἐμμετρόεως, dicto citius, dictum factum. Putatur enim dictum pro ἐμέτρως, i. ἄμα τῷ ἔπει, celeriter, properanter, prompté. Il. ε, ὁ δ' ἄρ' ἐμμετρόεως ὑπόρουσεν. Et Od. ξ, ὁ δ' ἄρ' ἐμμετρόεως ὑπάκουσε.

Ἐμμετρόεως, dicto citius aliquid facere. Nic. in Ther. v. 809. de api, Κούρων δ' ὁπλὴν πλαγὴν προεκφλίψασα ἐμμετρόεσα.

Εὐεπὴς, facundus, diſertus, q.d. benè loquens. Εὐεπὲς ὕδωρ, Heliconis, lib. 2. Epigr. Apud Xenoph. εὐεπὴς φωνὴ exp. pulchra verba & apta. Herodotus in Terpſich. εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὔλογον.

Εὐεπία & εὐεπίη, facundia. apta verborum compoſitio, nitor verborum & elegantia, inquit Bud. ex Halic. de Iſocrate. Apud Soph. in Oedipo ſunt qui tradant eſſe orationem gratam, vel εὐφημίαν, i, bona verba.

Εὐθυεπία, rectum minimeq; obliquum dicendi genus. Heſych.

Εὑρεσιεπὴς, verborum inventor ſeu excogitator, novos ſubinde ſermones excogitãs, verboſus, loquax, idem quod εὑρεσιλόγος.

Εὑρεσιέπεια, verboſitas. Item facundia.

Ἡδυεπὴς, ſuaviloquus, ut Neſtor ἡδυεπὴς, Il. α, Et ἡδυέπεια muſæ, ſuaviloquæ. Heſych.

Θεσπιέπεια, ἡ, fatidica, vaticina, divino ore loquens. Soph. in Oed.

Κακοέπεια, ſermo vitioſus, cui oppon. εὐέπεια.

Καλλιέπεια, q.d. pulchriloquentia, elegantia & ornatus ſermonis ſeu verborum, ornatus ſermo.

Καλλιεπέω, ῶ, eleganter loquor, unde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plat. in Apol. dicta elegantibus vocabulis contexta. Καλλιεπημένως, eleganti ſermone, diſertè, cum ornatu verborum.

Ὀρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum ſuavitate vocum explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi in quo propriis verbis utimur: ut opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ.

Ὀρθοεπῶ, rectè & propriè loquor, cui opponitur ἀκυρολογῶ.

Παυροεπὴς, pauciloquus. Erinnæ epith. in Epigr.

Περιττοεπὴς, ſupervacaneo ſermone utens, idē cum περισσολόγος.

Περισσοεπήσω, ſupervacaneo ſermone uti, idem quod περισσολογήσω.

Τωθέπεια, repetitio ejuſdē rei aliis verbis. idem cum τωθολογία.

Ψευδεπέω, ῶ, falſa & mendacia loquor. Heſych.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epigr.

Οἱανεῖς, Νύμφαι, &c, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex Ἐψία.

Ἐφεψιάομαι, ῶμαι, ſcommatis inceſſo, illudo. Od. τ, ἅπαξ περ πεθεῖν ἢ γ' ἐφεψιόωντες ἅπαντες, dicteriis & convitiis inceſſunt.

Καθεψιάομαι, ῶμαι, idem.

Προσεψία, ἡ, alloquium. Heſych.

Φιλέψιος, ος, ον, jocorum amator.

Ε῎ΡΑ, ας, terra.

Ἔραζε, (*adverb.*) in terram, ad terram. Heſiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, τάχυες νδῶσιν ἔραζε. Od. ἀπὸ δ' ἄδαλλε χέδυ ἔραζε.

Ἐράω, unde ἐράσω, inanire, deplere, & compoſita ἐξερήσω, μετερήσω, &c. vide in fine hujus claſſis.

Ἐρέπτω, Ε῎λδω, Ἐρέω, Ἐ῎σχαρα, Η῎λιον, Κέραμος, Πτέρνα, Ῥίζη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε῎νεροι, mortui, manes: ſeu inferi, οἱ ἔνερθοι, οἱ καθυπόνιοι: ἀπὸ τῆς ὑπὸ τὴν ἔρα (i. γῆν) κεῖσθαι: Heſiod. Τρέσσ' Ἀΐδης εὐρώεις καθυπερθύμοισιν ἀνάσσων.

Πολύηρος, dives agri, πολυάρουρος. Heſych.

Ε῎νερθε, infrà, inferius. Iliad. ν, Μαιμώων δ' ὑπένερθε πόδες καὶ χεῖρες ἔκαμψε, Heſiod. in Theogon. Τόσσον ὑπένερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἐσθ' ὑπὸ γαίης. Dicitur & Ε῎νερθεν, ſequente vocali, ut Odyſſ. ι, οἱ δὲ τ' ὑπένερθεν ὑπεστάσιν ἰμαδίῳ. Etymolog. per ſyncopen pro ὑπέρθεν dici ait. Ὑπένερθε (*comp.*) idem quod ὑπέρθε, infra, ſubtus. Interdum cum genit. ut Iliad. β, ποδῶν ὑπὸ ὑπένερθε κονίη Γ῎ιτο, ſub pedibus.

Ἐνέρτερος, inferior: per ſyncopen pro ὑπερότερος. Iliad. ε, Καί κεν δὴ πάλαι ἦδε ὑπέρτερος ἠερονίων, jam pridem eſſe inferior titanibus, jam pridem ad imos uſque titanas in tartara detruſus fores.

Νέρθε & νέρθον, per aphæreſin dicuntur pro ὑπέρθε & ὑπέρθον. Odyſſ. ν. Vnde νερθέριος, ς, ὁ, infernus, ut νερθέριος κλυθμῶν, in Epigr. inde & comparat. νέρτερος, inferior: pro ὑπέρτερος. Suid. item mortuus, & ſub terra jacens. Heſych. Sic Eurip. νέρτεροι θεοί, infernales dij, dij qui apud inferos ſunt. Et ſuperl. Νέρατος, imus, infimus.

Compoſita ab ἐρέω, *unde* ἐρύσσω, i. deplere.

Ἐξερέω, ῶ, evacuo, educo, expromo, exhaurio. Ariſtoph. in Acharn. τὰς πυῦ μοι λίθους πρῶτον ἐξερύσατε, ſi vultis me planè loqui, exhaurite prius è finibus lapides & ejicite, quos ad me obruendum tenetis. Syneſ. ep. 130. ὅτι ἐστὶν ἀπὸ κιβωτίων ἐξερύσαι βιβλία, educere & expromere libros. Sic utitur & Laërt. & Dioſc. & Ariſtot. in Probl. rurſum Ariſtoph. in Ran. φρὲ ἐξερύσω, ſ. τὰς ψήφους, in terram fundam, ubi ſchol. ἀπὸ τῆς ἔρας, i. τῆς γῆς ait factum eſſe.

Ἐξέρυμα, τὸ, id quod evacuatum ſeu eductum eſt. Item vomitus, i. cibus qui vomitu rejectus & evacuatus eſt. 2. Pet. 2.

Καταερύσαι, defundere, deplere. Latini decapulare dicunt & elutriare, item tranſvaſare, tranſfundere. Dioſc. καταερύσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ τῇ ψύξις ὀπ ὀλυτέρυ τῆκε.

Ἐπικαταερύσαι, decapulatum & elutriatum ſuperponere & indere compoſitioni, apud Gal. περ. lib. 7.

Μεταερύω, f. ύσω, idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, decapulo, idem quod καταερύω. Dioſc. Gal. & alii medici.

ΕΡΑΝΟΣ, ὁ, collecta, collatitia cœna, convivium in quod quiſq; ſuam ſymbolam confert, ſive ſuam partem. Odyſſ. α, τίς δαὶς, τίς δὲ ὁμιλος ὅδ' ἔπλετο; πῶπο δέ σε χρεὼ; Εἰλατίνη ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος πάρεστ' ἐπί. Odyſſ. λ, Ἢ γάμος, ἐρύσσα, ἢ ἀλλοπίνη πεφιλημένη. Euſtath. ex Athen. libro 8. ſcribit dici ἀπὸ τῆ συνερύσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Etymologus autem tradit dici ἀπὸ τῆ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεσφέρειν τὰ τοῖς φίλοις ὃ δώσειν ἕξουσιν. ¶ Item generalius, collatio, contributio, quod quis pro virili parte confert. Exp. etiam, ſymbola. Apud Antiph. ponitur pro eo quod ſodales ſeu amici conferunt ad levandã ſodalis inopiam: καὶν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, ὅτε αὖ εἰς τὰ ἐμαυτῦ κακὰ ἦλθον. Dem. ad Nicoſtr. Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, collationem, donum munuſq; conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda. A' Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia, munificentia. item gratia. Dem. in epiſt. ad Heracleod. καλὸς ἔν ἔρανος χάρις δικαία λαβὼν τὸν ποίησαι ἐμὲ, honeſtum eſt beneficium gratia jure inita. Idem in orat. adverſus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, parem gratiam referre. Apud Iſocr. in Buſir. εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, conferre munificentiam. Exponitur etiam, præmium, merces, apud Iſocr. in Helenes encomio, νομίζων ἀφέλειν τοῦτον τὸν ἔρανον αὐτ' ὧν ὑπῆρχον αὐτῷ συνεκπονήσαντε.

Ἐρανικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad ἔρανος. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur & contribuuntur ἔρανοι, ſive quod fit ad corrogandam ſtipem. Athen. lib. 5.

Ἐράνιον, ι, τὸ, q.d. parva ſymbola, aut exigua ſtips. Heſych. Suid.

Ἐρανίζω, fut. ίσω, collationem obtineo ſeu impetro, facio ut amici aliquid in me conferant; vel peto ab amicis ut aliquid in me conferant, ut apud Diog. Laërt. ἔρανον αὐτάρκη, ὡς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τὰς ἄλλας ἐρανίζε. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Aeſchin. in Cteſiph. ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνυς καὶ κηρύγματα ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται. Dem. in epiſt. ὡς τὰ Λυκάργυ παιδὸν, cum accuſ. perſonæ, καὶ τὰς φίλας ἐρανίσας, & quum ab amicis collationem coëgero. Eſt etiam ἔρανον αἰτῶμαι: quam ſignif. affert Harpocration ex oratione quæ inſcribitur ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τῆ ἐνόμου λόγος. Exponitur etiam, confero ſymbolam, aut generalius, confero, contribuo.

Ἐρανίζομαι, interdum ſignificatione activa invenitur pro ἔρανον αὐτῷ. Luc. πανταχόθεν ἐρανίζομαι τὴν ἡδονὴν, undiq; colligere ſeu corrogare, undiq; emendicare. Aff. & pro quæſtum facere: capturas factitare, ex Laërt. in Protag.

Ἐρανιστὴς, ῆ, ὁ, qui eſt ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam ſeu convivium dederunt, unus ex iis quibus ſtructa eſt cœna collatitia. Ariſtot. eth. lib. 5. cap. 2. & apud Athen. lib. 8.

Compoſita.

Ἀντερανίζω, viciſſim corrogo, viciſſim emendico vel exigo.

Ἀντερανίζομαι, viciſſim ἔρανον confero, ſeu ſymbolam. Aut etiam, beneficium in me collatum alio beneficio compenſo. Exp. &, retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος, reprehenſus, relatus, paſſiva ſignif.

Συνερανίζω, (ſicut ἐρανίζω) colligo: item cogo, congero. Iſocr. ad Philipp. ὅπως αὖ συνερανίσωμαι τοὺς λόγους πανθ' ὅσα. Ariſtot. de gener. animal. lib. 3. cap. 1. καὶν πολλὰ συνερανίσας τις ὠὰ εἰς κύτιν, ſi quis ova multa in folliculum congeſſerit. Item confero, contribuo, ex Diog. Laërt. Exp. & opitulor ad aliquid conficiendum, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua convivia agito.

Συνερανίζομαι, congeror, colligor, ut in Axiocho, ὡς αὖ συνηθροισμένον ὀκ συγκλύδων ἦχλε. Item conferor, ut apud Phil. de mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὖ συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum ejus collata fuerint.

ΕΡΑΩ, f. άσω, amo, amore proſequor. Cum genit. Xen. Pæd. 5. σὸν ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, ἐδὲ πατὴρ θυγατρός. Et cum accuſ. apud Plat. in ſymp. ἐρᾷν ἔρωτα καλόν. Interdum dicitur abſolutè, ut Lat. amo, i. amore captus ſum ſeu teneor, ut in quodam Moſchi Idyll. Α' ἀ' ἐράω, καλὸν δέ τ' ἐρασταμένω συνερᾶσαι, Xen. lib. 1. ἀπομν. πολλοὶ χρημάτων ἀμυάμονοι φέσθαι πρὶν ἐρᾶν ἐρασθέντες ὁπόκεπ ἀμυάνωνται, antequam amarent. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo, i. cupio, appeto, ut ἐρᾶ λογογραφίας. Plat. Et cum infinit. Ariſtoph. in Pluto. τῆς φωνῆς μόνον ἐρῶν ἀκοῦσαι, cupiens audire. Plut. in epiſt. τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. ¶ Item ἐράω, unde ἐρύσσω & comp. καταερύσσω, μεταερύσσω, &c. pro deplere, vide in Ἔρα, id eſt, terra, ☞ Quidam deducunt ἀπὸ τῆ ὁρᾶν, quia ex aſpectu naſcitur amor. Plato autem deducit ἀπὸ τῆ εἰσρεῖν, i. ab influendo, quòd amor extrinſecus per oculos influat.

Ἐράομαι, ῶμαι, amor. Item amore captus ſum. Luc. ἐραομένη τῆ Ἰάσονος Μήδειαν, Medeam Iaſonis amore captam. Hinc ἐραομένος, cum genit. amore captus.

Ἐράμενος, qui amatur, amicus, amaſius. Et in bonam & in malam partem. Dicitur & ἐράμενος τὰ τὰ. Et fœm. ἐραμένη, quæ amatur, amica, amaſia. Interdum meretrix, ἑταίρα, ut Λάμια ἡ ἐραμένη τῆ Δημητρίε, apud Athen.

Ἔραμαι, amo, poëticum eſt. Iliad. ξ, Ὡς πάρο πρὶν ἔραμαι. Pro eodem aff. ἐράζω & ἐράζομαι. Vnde ἠραάμην & poëticè ἐραάμην, abſque incremento. Heſiod. in Theogon. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐραάσατο.

Ἐράσμιος, ς, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Luc. Plut.

Ἐρασσὸς & ἐραστὸς, amiſſo σ, amabilis, poët. Iliad. γ.

Ἐρασεύω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Aeſchyl. in Prome-

Ἐραστήνος, idem. Iliad. β. (theo.

Ἐραπίζω, amo, cupio. Homer. cum accuſ.

Ἐραστὴς, ῆ, ὁ, amator, ut ἐράμενος, amaſius. Plut. in Erotico, ἐραστὴ δὲ καὶ ἐραμένε μέσος ἀεὶ ποτε διεξέρχε πολέμιος. Item amicus. Cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτῦ: Item generaliter pro amatore & ſtudioſo rei cujuslibet, ut ἐραστὴς ἐπαίνυ, Xenoph. ἐραστὴς δίκης & τιμῆς. Plut. in Camil. & ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. & Ariſtoph. in Pluto, τῆ πονεῖν ἐραστά. Et in malam partem apud eundem in Nub. πονηρῶν ὄντ' ἐραστὼ πεπραγμάτων.

Ἐράστρια, amatrix. Poll.

Ἐρασεύω, cupio, deſidero. Aeſchyl.

Ἐρασμὸς, amabilis, jucundus, ut Καλυδῶν ἐρασμὸς, Hom.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor, quo proſequimur aliquem. Luc. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, amor quo proſequimur pulchras. Item Amor Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter amores, cupidines. Xen. ἴσως δὲ & Ἔρωτες τοξόται λέγονται τοῦτο καλέονται. Item generaliter pro quovis amore ſeu deſiderio alicujus rei. Plat. ἐράω ἔχω τούτυ. Et ὁ ὡς τὰς λόγυς ἔρως. Luc. ad Nigr.

Ἐρωτικὸς, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore proficiſcens, amatori conveniens. Luc. Plut. Item in amorem valde propenſus. Item rerum ad amorem pertinentium peritus. Xen. Apomn. 2.

Ἐρωτικῶς, amatoriè, ut ἐρωτικῶς ἔχω, vel διάκειμαι, amore teneor ſeu captus ſum. Et cum genit. Xen. ἐρωτικῶς ἔχω πρὸς ἡδονῶν, voluptatum deſiderio teneor.

Ἐρώτιον, parvus Cupido, imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis, in Epigr. Ἐρωτύλιον, idem.

Ἔρος, ε, ὁ, Aeolicè pro ἔρως dici fertur, amor, deſiderium. Il. ν, ξ, & alibi, & apud Heſiod. in Theog.

Ἐρόεις, εντος, ὁ, amabilis, gratioſus, venuſtus. Heſiod. Θαλίης τ' ἐρόεσσα. Et in Epigr. ἐρόεις τύπος, amabilis effigies.

Ἤρα, τὰ, exp. κεχαρισμένα, grata (derivatum ex ἐράω, & ἔκτασιν habens τῆ ε, unde compoſ. ἐπήρατος.) Il. ξ, θυμῷ ἦρα φέροντες. ¶ Interdum eſt præt. ab Ἄραρα.

Ἤραρος, exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Ἔοικα, Ἔραρος, Ἐράτω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita, ac primùm ex ἐράω, *cum præpoſitione.*

Ἀντεράω, ῶ, viciſſim amo, mutuo amore proſequor, in amore reſpondeo, redamo. Cum genit. Luc. ἀντεράσης αὐτῆ. Cum dat. ἀντεραᾶν τινί, rivalem eſſe.

Ἀντερώμαι, redamor, ut ἀντερωμένη ὑπ' αὐτῆ. Item pro ἀντεραᾶν, rivalis ſum, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῆ σελήνη καὶ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τῆ Ἐνδυμίονος, i. rivales fuiſſe Lunæ in amore Endymionis.

Ἀντερασὴς, ῆ, ὁ, rivalis, æmulus alicujus in amore. Ariſtot. rhet. lib. 2. Xen. ἀντερασὰς, appellat procos, de Atalanta loquens.

Συνεράω, ῶ, ſimul amo, aut in amore juvo.

Compoſita ex ἐρασὴς, ἐράσσος & ἐραστὸς, *ſine præpoſitione.*

Ἀνδεραστρια, ὴ, virorum amatrix. Poll. ex Ariſtoph.

Ἀνέρασος, inamabilis, inviſus, ut ἀνέρασσον τοῖς πολλοῖς χρῆμα.

Ἀξιέρασος, amari dignus. Xen. τίνα ἀξιέρασσα.

Δημερασὴς, populi amator, populi amans, popularis.

Δημερασία, ὴ, populi amor, popularitas.

Ἐπέρα,

Ἐ ρατός, (verso s in ν) amabilis, optabilis, jucundus, apud Homer.

Ἐ ρήρυνος, dictum videri potest quasi ἐπήρατος, mutato τ in ν. Ex hoc autem quidam putarunt ἔπηρος esse factum: quasi ἐπήρυνα. Iliad. α.

Εὐήρατος, amabilis.

Ἴ μερος, pulcher, ὁ ἐρατὸς τὴν ἰδέαν, seu cujus τὸ εἶδος est ἐρατόν.

Ἱ ππερασής, ἅ, ὁ, equorum amator, equorum studiosus. In malam partem capitur pro ἱπποµανής.

Μεγήρατος, admodum amabilis, peramabilis. Hesiod. in Theog.

Παιδερασής, ἑ, ὁ, amator puerorum. Apud Athen. quidã delphin. vocatur παιδερασής. Accipitur ferè in malam partem pro pædicone, cujus turpis est amor. Luc.

Παιδερασία, ἡ, amor in pueros. Et peculiariter amor qualis est pædiconum. Plat. in Symp.

Παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum. Athen. lib. 13. Apud Luc. Rhea. παιδερασθῆσαι, amore pueri capta.

Πολυήρατος, periucundus, peroptabilis, ut πολυήρατος γάµος, Od. ὁ, πολυήρατος ἦβη.

Φιλερασής, qui diligit amatorem seu amatores. Plat. in Symp. πωύτως µὲν ἂν ὁ ποιητὸς παιδερασὴς τε & φιλερασὴς γίγνεται.

Φιλερασία, amor quo amasius suum amatorẽ complectitur. ib.

Φιλερασέω, diligo amatorem seu amatores.

Χρυσερασής, auri amator, auri amans & studiosus, vel potius nimium amans & cupidus auri, avarus.

Composita ex nomine ἔρως.

Ἀ νακάµψερως, ωτος, ἡ, herba à redeunte amore sic dicta, διὰ τὸ ἀνακάµπτειν ἔρωτα. Quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amatores vel cum odio depositos testatur.

Ἀ ντίρως, Cupidó Cupidini contrarius. de quo Cic. Item Deus ultor eorum qui amantes spernunt. ex Pausania.

Δυσέρως, qui infelici aut etiam periculoso amore tenetur. Item perditè amans. Theocr. idyll. 1. δύσερώς τις ἄρα & ἐµήνατο ἐστί. Et cum gen. ex Luc. τῶν ὀλίγας ναῶν ἔτι σε δυσέρωτας ὄντας, ita perditè te amantes. Apud Xen. δυσέρως τῆς ἀφροδίτης, amore perdito rei venereæ captus. Item ipse ἔρως dicitur δυσέρως & δυσερωτοµανὴς, à Plut. in Pericle. Hinc δυσερώτως ἀµηχανῶν, perdito amore captum esse aut infelici.

Ἴ δερος, exp. ὁ ἅµα τῇ ἰδέᾳ ἐρῶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. Hesych. & Suid.

Ἵ ππερος, equorum amor, equorum studium. In malam partem accipitur pro ἱπποµανία, nimius seu insanus equorum amor. Aristoph. in Nub.

Παιδέρως, idem quod παιδερασής, de pædicone, ut παιδέρως ζωός. Poll. Sic etiam à quibusdam dicitur ἡ ἄκαινα, sive ὁ ἄκαινος, ut Dioscor. & Plin. testantur. Genus etiã unguenti παιδέρωτα veteres nominârunt, quo mulieres nimiũ cutis candorẽ occulebant, & vernaculum faciei colorem mentiebantur. Apud Athen. l. 13.

Alia composita magis remota.

Γέρων, Γ ήρυς, Κῆρυξ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔ ργµα, vide in Ἔ ργω.

Ἔ ΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus, factum, res, ἔργον ἐποίησε, Od. ξ, opus facere. ἢ ἦπτ' ἢ ἔργῳ, apud Hom. aut dicto, aut facto. Et πολεµήια ἔργα, Od. µ. facta bellica, res bellicæ. ¶ Peculiariter interdum de bello. Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, in re gerenda, in ipso conflictu. Et ἐς ἔργον καθίστασθαι apud eundem. τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrianus Trojanum bellum appellavit. ¶ Item de opere quod fit rure. ut exp. Od. ξ, ἔργον δέ µοι ἐ φίλον ἔσκεν. In plur. num. ἔργα utrique scriptores vocant terram in quà opus factum est. Latini culta vocant & arva. ¶ Ἔ ργον ποιεῖσθαι, sequente infinit. contendo, laboro, Plat. & Xenoph. ¶ Ἀ λλ' ἐδωδῆς ἔργον τοῦτ' ἦλθεν µάτην. Soph. in Ajace, nihil opus est. Item cum genit. ex Aristoph. in Pluto, τοῦτ' ἔργον ἐς ἐδωδὴν τροφῆς, nihil opus est strophis. ¶ Σὸν ἔργον µηδενὸς τῶν ἀφικέσθαι, tuum officium est, tuæ sunt partes, tui est muneris. Dicitur & ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν à Xenoph. mei muneris est hoc perpendere. Apud Aristophan. ἔχ ἡµῖν ἔργον ἐστὶν, non standum est nobis. Ἔ ργον τίνων τῶν χρηµάτων. Demosth. in Aphobum, quæstus & usura. ¶ Ἔ ργον ἐστὶ, difficile est, operosum est, aut etiam hoc opus est. Xen. ἔργον µὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δ' ἁλῶναι, ἔργον δ' ἐπισάξαι. ¶ Ἃ πræt. med. ἔρεξα videtur factum ἔργω.

Ἐ ργώδης, ες, ὁ, ἡ, operosus, difficilis, laboriosus, molestus. Plato, τῆς ἐπιµελείας ἐργώδεις τοῦτ' ἔστι.

Ἐ ργωδῶς, difficulter. Theophr. hist plant. lib. 9 cap. 16. & Hippocr. aphor. lib. 6.

Ἐ ργωδία, difficultas, molestia, negotium, apud Greg. Naz.

Ἐ ργάζοµαι, f. άσοµαι, p. ασµαι, operor, opus facio. Aristot. loquens de apibus, σωφρόνως ἐργάζονται. Et ἐργάζοµαι ἔργα apud Homer. & Hesiod. Cum accus. ἐργάζεσθαι γλῶ. Xen. terram colere, ἐργάζεσθαι τέχνας. Plat. de rep. 2. exercere artes. Apud Hesiod. ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δι' ὑπερφέλου, exp. secare mare seu sulcare. Apud Andocidem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere. Herodot. lib. 1. ἐργασάµενον χρήµατα µεγάλα, quum magnas pecunias sibi conquisivisset. Affertur & pro merere capturas, & quæstum corpore facere, ex Dem. Item pro φιλοκερδῶς, sordidis lucris indulgere. Aff. & pro vendere, ex Aristotel. Oecon. Item fabricor, facio, efficio, ut ὅ τι ἐργάζεται, Herodian. Apud Xen. ἐργάζεσθαι δύναµιν σώµατι, efficere vel præstare corpori bonam valetudinem. Item astruo & efficio, B. ex Hermog. ¶ Item pass. ut ἀγάλµατα ἐργασθέντα, fabrefacta. Lys. τοιαῦτα ἐργασθέντα, talia perpetrata sunt. Et ἐργασθῆναι, item ἐργάζεσθαι, apud Theophrt. terra culta. Et ἐργασθῆναι τροφὴ, cibus confectus.

Ἐ ργασία, ἡ, operatio, opus. Aristot. Dicitur etiam de metallis & fundo aliquo. Thuc. lib. 4. κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων µετάλλων ἐργασίας, possidere aurifodinas easque exercere. Isocr. in Areop. ὡς διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαν νόµων, legum cultus. Item factura, elaboratio. Synes. ep. 52. τὰς τῆς καλλιόνου ἐργασίας, elegantioris operis stolas. Dicitur etiam in lignis & quovis opere fabrili. Theophr. In instrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία: quæ videlicet astruitur & efficitur quod ἐπιχείρηµα conatur & aggreditur. Bud. ex Hermog. Item ἐργασία τροφῆς dicitur concoctio. Aristot. lib. 3. de part. animal. Ἐργασία τέχνης, artis factitatio & exercitium. Synes. ep. 3. Item, quæstus, lucrum Aristot. eth. 4. οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργασάµενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt. Sic & apud Demosth. sæpe. Apud eundem adversus Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὤν exp. negotiatione vivens. Apud Aristot. ethic. 8. ἐργασία τῶν χρηµάτων, quidem exp. pecuniarum acquisitio. Apud Lucam capite 12. Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, da operam ut ab eo libereris.

Ἐ ργάσιµος, ος, ὁ ἢ, ἡ, qui elaborari potest. ut ἐργάσιµα ξύλα. Ve plurimum vero ἐργάσιµα plur. num. dicuntur, culta seu loca culta. Dioscor. & Theophr. lib. 1. Reg. cap. 20. ἐργασίµη ἡµέρα, dies qua operari licet. Item ἐργασίµη, myrrhæ quædam species omnium pessima, de qua Dioscor. lib. 1. cap. 78.

Ἐ ργασίων, ωνος, ὁ, exp γεωργὸς, agricola. Aristoph. in Vesp.

Ἐ ργασείω, q. d. facturio, i. facere cupio. Soph. in Trach.

Ἐ ργαστὴς, ἡ, ος, ὁ, operarius. Xen. Ἐργαστήριον, ου, τὸ, officina. Plat. Xen. Dem.

Ἐ ργαστικὸς, ἡ, όν, operosus, i, efficax. unde superlat. ἐργαστικώτατος, admodum operosus. Dicitur & ἐργαλικός.

Ἐ ργάω, idem quod ἐργάζοµαι, seu potius ἐργάσοµαι, ut ἐλᾶν pro ἐλάσειν dicitur. Exod. 20. & 2. Reg. 9.

Ἐ ργάτης, ου, ὁ, operarius, qui opus aliquod facit. Matth. 10. Interdum cum genit. ut ἐργάτης γῆς, agricola. Sic Xen. ἐργάτης τῶν πολεµικῶν, in rebus bellicis operosus, optimus rerum bellicarum artifex. Sic ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, idem Xenoph. in Oecon. Ergata apud Vitruv. est suculæ genus, lib. 10. cap. 4. Vide Bud. in Pand.

Ἐ ργάτις, ιδος, ἡ, operosa, ut ἐργάτις µέλισσα. Aristot. Dicitur etiam de muliere meritoria. Eust.

Ἐ ργαλικὸς, ἡ, όν, operarius, operosus: in activa signif. ut ζῶον ἐργαλικὸν ὁ τοῦρος, animal operosum. Ἐργαλικῶς, adverb. operosè. Plut. in Cam.

Ἐ ργατίνης ου, ὁ, operarius. Theocr. Idyl. 1. Ἐργατίνα βουκαῖε. Et Epigr. lib. 2. ἀνέρες ἐργατίναι. Apud Apoll. lib. 3. ponitur substantivè pro operario seu agricola.

Ἐ ργάτωνες & ἐργάωνες, loci in agris ubi servi cubant. Hesych. Apud Cretenses ἐργάτωνες sunt ij quibus sepulturæ mortuorum cura de mandata est.

Ἐ ργάνη, ἡ, Minervæ cognomentum, ut in Atticis scribit Pausanias.

Ἐ ργαλεῖον, ου, τὸ, instrumentum, quo videlicet ad opus faciendum utimur, ut ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica apud Poll.

Ἀ ργαλέος, ου, ὁ, difficilis, molestus. qui alicui quasi operosus est. (Nam ab ἔργον quidam derivant exponentes δύσεργος, ἐργώδης: non desunt tamen qui ab ἄλγος deductum malint, verso λ in ρ, euphoniæ gratia) ut ἔρις ἀργαλέη. Il. λ. Et ἀργαλέος χόλος & µέλιττις. Il. ο, νόσος ἀργαλέη, & ἀργαλέος ἄνεµος. Il. ν. Aliquando absolutè ponitur cum inf. pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ἐστί. Il. α, ἀργαλέος γὰρ ὀλύµπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. ἀργαλέον φρονεόντα παρ' ἄφρονι πολλ' ἀγορεύειν, difficile est. Dicitur de rebus etiam animatis. Plut. ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἔοικε ποιητὴς. Sic ζῶον ἀργαλέον. Phil. de vita Mos. lib. 1.

Ἀ ργαλέως, difficulter.

Ο ἴεργαφον, Οἴργας, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex nomine ἔργον.

Ἀ γαθεργὸς sive ἀγαθοεργὸς, ὅ, ὁ & ἡ, beneficus, benignus. Areop.

Ἀ γαθεργοὶ, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herodot. narrat. At Suidas ait esse qui ex ephoris deliguntur strenuitatis ergò. Vide Herodot. lib. 1.

Ἀ γαθεργὸς, idem quod ἀγαθεργὸς, apud Areop. Item ἀγαθεργικὸς pro eodem, de Deo, apud eundem. (pus.

Ἀ γαθεργία, sive ἀγαθοεργία, beneficentia, beneficium, bonũ o-

Ἀ γαθουργέω, ῶ, f. ήσω, bene facio. bene operor, bonum sive bona facio. Item beneficus sum, beneficentia prosequor.

Ἀ εργὸς, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens. Il. ι. & Od. τ. ¶ Item iners, piger, deses. Hesiod. in Erg. ¶ Item non cultus, non aratus, inaratus, ut ἀεργὸς γῆ vel χῶρος. cui opp. ἡ ἐργασιµὴ. Sic apud Theophr. de caus. 1. τὰ ἄεργα sive ἀργά.

Ἀεργής, ές, ὁ ἡ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed rariùs.

Ἀεργία, ἡ, cessatio ab opere. Alciphron initio ep. 1. ἀεργίαν πανταχοῦ λῶ, cessabatur ab omni opere. Apud Hom. Odyss. ω. Eustath. vult significare etiam inertiam i. artis ignorationem. ¶ Item inertia, desidia, pigritia. Hesiod. in Erg. ¶ Item cessatio ab aratione q. d. terræ inaratio. Aescin. in Ctesiph.

Ἀεργάω, ῶ, f. ήσω, cesso ab omni opere, otior, otiosus sum. Item sum deses, sum piger.

Ἀεργηλὸς pro ἀεργὸς iners. Nonn.

Ἀργὸς pro ἀεργὸς, vide in sequenti col.

Decomp. Παναεργής, omnino non confectus, adhuc prorsus incoctus & crudus. Nic. in Alexiph.

Ἀθεμισεργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀθέμιστον ἔργον.

Αἰχρεργὸς, idem quod αἰχροποιὸς, fellator.

Αἰσχρεργία, idem quod αἰσχροποιία, apud Aristoph. & Luc. General. pro quovis turpi facto, apud Xen. in Laced. politia.

Αἰσχρεργεῖν, pro αἰσχροποιεῖν. Τὰ αἰσχρεργούμενα, obscœnè facta. Laert.

Ἁλουργὸς, ός, ὁ, purpureus, purpurisseus. Exp. & violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὲν dicitur quasi ἄλλος ἔργον, i. maris opus: quòd ex marina concha fiat. Quid sit color ἁλουργὸς docet Aristot. in lib. de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργεῖν (pro ἁλουργὲν) esse rubrum cum albo nigroq; permixtum. Interdum reperitur ἁλουργὲν pro ἁλουργὲν χρῶμα vel ἱμάτιον, & ἁλουργὶ, sub. ἐσθῆτι.

Ἁλουργὶς, idem quod ἁλουργὸς ut ἁλουργῆ ἱμάτια, vestes purpurisseæ. Interdum ponitur ἁλουργῆ sine subst. ut ἁλουργῆ ἀμπεχόμενος.

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, vestis genus, coloris purpurei seu violacei. Exp. & purpura, trabea. Plut. in Rom. Item pro phaleris purpureis & pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργοειδὲς, exp πορφυροειδὲς. Hesych.

Decomp. Παραλουργὴς, attextam habens purpuram. Poll.

Παραλουργὶς, muliebris vestis, ficut ἁλουργὶς, virilis, apud eundem.

Παραλουργεῖς, minus honorati, q. minore sunt in precio. Hesych.

Περιαλουργὴς, q. d. circumpurpuratus. Metaph. apud Aristoph. in Lysistr. περιαλουργὲς κακοῖς, tinctus malis, vel profundus malis, i. qui profunde mala mente excogitat. Ducta metaphora à concha qua muntur ad tingendam purpuram: illa enim è profundo mari eruitur.

Ἁμαξεργὸς, plaustri fabricator.

Ἁμαξεργία, plaustri fabricatio.

Ἀμβολιεργὸς, dilator operis. qui opus de die in diem rejicit & procrastinat. ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον seu τὰ ἔργα. Hesiod. in Erg. & Plut. in consol. ad Apoll.

Ἀμφιεργὸς γῆ, solū quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus & dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut utrumq; naturæ opus expertum. Theoph. de caus. pl. l. 3. cap. 28.

Ἄργης, ες, ὁ ἡ ἡ, idem quod ἀεργὸς, & ex eo factum per crasin, qui cessat ab opere, ab opere immunis otiosus. item ignavus, iners, piger, segnis. Interdum sine casu. Xen. Pæd. 1. σφαιρᾷ ἀργὴν πέφευε. Apud Iudæos ἀργὸν ἔτος, annus septimus q. d. cessator annus ἀργὸς χρόνος. Plut. in Cor. tempus cessationis. ἀργὸς λόγος, ignava oratio, Interdum cum genit. ut ἀργοὶ πόνων, apud Plat. de leg. 7. vacui laboribus, expertes laborum. Apud Eurip. ἀργὸς τῶν οἰκοθεν, rerum domesticarum negligens. Apud Luc. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, piger ad omnia, vel segnis. ¶ Item incultus (cui opponitur ἐργασμένος vel ἡμέρος) ut ἀργὸς γῆ vel χώρα, inculta terra seu regio. Plut. in Public. ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, incultus locus & infrugifer. Item pro αὐέργας, ut ἀργὸς ἄργυρος, argentum infectum. Pausan. ¶ Item pro, μὴ ἐργαζόμενος, ut ἀργὰ χρήματα, quibus opponuntur ἐνεργά. Et ἀργὸν ἐργασήριον, vel ἀγῶνα, quod nihil quæstus facit. Dem. contra Aphob. ¶ Exponitur etiam, celer, velox, contraria significatione primæ, unde compos. Γλαυκαργὸς, Λιπαργὸς, &c. quæ vide in secundo ordine horum compositorum. ¶ Item, albus: in qua signif. vide Ἀργὸς suo loco & ordine juxta seriem alphabeti.

Ἀργῶς, otiosè. Item segniter. Dem. Plut. Xen. Item temerè, sine causa, frustra, nulla nota ratione.

Ἀργία, ἡ, otium, otiositas. Dem. & Plut. Apud. Plat. ἀργία τῶν ἔργων, cessatio ab operibus. Itē segnities, inertia. Plut. in Apoph. Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorū ἀργίαν, i. eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum.

Ἀργέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀεργέω, cesso, ab opere cesso, ferior, otior. Dem. Olynth. 3. cui Xen. Pæd. 1. opponit ἐργάζεσθαι, & Aristoteles πονεῖν. Cum dat. Plut. in Cam. ἀργῶν τοῖς πράξεσι. Cum genit. Pol. 2. ἀργήσαι ἂν γεωργὸς τοῦ αὐτοῦ δημιουργίας.

Ἀργέομαι, negligor per inertiam Xen. Pæd. 2. & in Hierone.

Ἀργοῦμαι, idē quod ἀργῶ, in otio vivo, otiosam vitā ago. Xen.

Decomp. Ἐξαργέω, ῶ, otiosus sum: vel obtorpesco. Aristotel. Pol. 5.

Καθαργέω, ῶ, reddo ἀεργὸν & inefficacem, facio cessare ab opere, tollo, aboleo, sæpe apud Paulum ut ad Rom cap. 3. & 1. ad Cor. cap. 1. & alibi. Item inutilem reddo seu inutiliter occupo. Luc. cap. 13. Καθαργοῦμαι, οῦμαι, tollor, aboleor. Rom. c. 6. & 1. Cor. 13. & 15. Item pro liberari & separari ab. Rom. 6. 7. Apud Dioscor. in præfat. lib. 6. τοῖς καταργυμένοις φαρμάκοις, exp. medicamentis purgatoriis.

Ἀθρησιεργία, nefandum facinus.

Αὐλακεργάτης, ου, ὁ, sulcos efficiens, sulcator. αὐλακεργάτης σίδηρος, in Epigrammat.

Αὐτεργὸς, qui per se facit seu operatur non aliena opera utens. Unde exp. etiam, qui manu victum sibi quæritat. Item opifex. Plut. Aristot. Xen. Item qui sua manu cædit vel pulsat vel pugnat, ex Herodiano.

Αὐτεργία, operatio ejus qui per se facit, Theodor. hist. Eccl. l. 5. Αὐτεργέω, ῶ, per me facio &c. Luc. & Aristot. de mundo.

Αὐτέργητος, extemporalis, inelaboratus. Ex Epigr.

Αὐτομαστεργὸι, artifices operum quæ αὐτόματα vocantur.

Βαυαυσεργὸς, qui opus ad caminum conficit, qui artem exercet sedentariam & illiberalem.

Βαυαυσεργία, opus quod ad caminum conficitur, opus mechanicum, seu ejus qui artem mechanicam profitetur. Pol.

Γαλακτεργὸς, lacticiniorum confector, vel (ut alij) dulciariorum apud Athen. lib. 13.

Γεωργὸς, ός, ὁ, agricola. Aristot. Xen. &c.

Γεωργικὸς, ή, ὸν, qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, rusticus, ut apud Aristot. γεωργικὰ σκεύη, rustica instrumenta. Apud Plat. γεωργικοὶ νόμοι, de agricultura seu agricolarum leges. Et γεωργικὸς βίος, apud eundem. Et γεωργικὴ ς. τέχνη, rei rusticæ scientia. ¶ Item rei rusticæ peritus, unde superl. γεωργικώτατος, rei rusticæ scientissimus. Apud Plut. dicitur γεωργικὸς, Ianus, i. rusticis favens, seu qui rure delectatur, ruris studiosus.

Γεωργία, ἡ, terræ seu agri cultura. Plat. Isocr. & alii. Interdum pro cultura qualibet ponitur. ut apud Plat. in Epinom. ἀχύρου ξυμπάσης γεωργία. Et γεωργία τῶν νεῶν apud Greg. Exp. etiam, ager, ut apud Plat. de leg. 5. ἐν γεωργίαις, in agris. Et apud Dem. γεωργίαν παμπληθῆ.

Γεώργιον, ου, τὸ, vervactum, arvum, seges. Bud. ex parab. Solom. Sic Greg. de natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γέωργια, malorum seminum malæ segetes. Exp. & fructus.

Γεωργώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, ad agricolam pertinēs. Plut. in polit. præc.

Γεωργέω, ῶ, f. ήσω, agrum colo, agricolor. In qua signif. sine casu ponitur: ut Dem. pro cor. γεωργοῦσι καὶ βοσκήμασι νέμουσι. ¶ Item colo. Cum accus. Herodian. li. 7. πολλὰς ἔχετε τὰς πλήγας γεωργουσας. Idem lib. 6. χώρον γεωργεῖν. Et generaliter pro colo. Item pro, excolo messem facio, fructum capio. Basil. τὴν ἀσέβειαν φιλοπόνως γεωργησάντων, qui studiosè coluerunt & amplificârunt. Idem, τάχιον ἂν ἔλιμον ἑαυτοῖς γεωργήσαιτε, merite & eo fruimini. Greg. Naz. γεωργεῖν τὰς συμφοράς, ex calamitatibus publicis messem facere.

Γεώργημα, τὸ, terræ seu agri cultura. Plat. de leg. 2.

Γεωργήσιμος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui coli potest.

Decomp. Ἀγεώργητος, minimè cultus, incultus. Plutarch. in Cor. Ἀγεωργησία, culturæ neglectus, agricolationis intermissio. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 20.

Φιλογέωργος, agricolarum seu agriculturæ studiosus & amans. Xen. in Oecon. Φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum, agricolas seu agriculturam amo.

Συνεργεργὸς, socius in agro colendo. Aristoph. in Plut.

Δαδεργὸς, ός, ὁ, qui tædas conficit. Theophr lib. 3 hist. pl. cap. 10.

Δαδεργέω, ῶ, tædas conficio. Idem de caus. pl. lib. 5. cap. 23. & de hist. pl lib. 4. cap. 19.

Δαιταλεργία, ἡ, coquendi ars.

Δευτερεργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens. Plat. de leg. lib. 10. ¶ Idem δευτερεργὲς τέχνας vocat artes manuarias, ut tradit Poll.

Δημιεργὸς & δημιοεργὸς, poëticè, q. d. qui publicè operatur. vel opifex publicus. Is cujus opificia publicè prostant. Od. ρ. Generaliter de quovis artifice dicitur. Sæpe cum genit. ut de Deo, δημιεργὸς τοῦ κόσμου. Sic apud Naz. Sol dicitur ἡμέρας δημιεργὸς, diei artifex seu effector. Apud Aristot. Pol. 2. δημιεργοὶ τῶν νόμων, conditores legum. Item δημιεργὸς mulier, prostibulum publicum, quæ & δῆμος. Item quæ in nuptiis dulciaria cæteraq; bellaria conficit. Item nuptiarum conciliatrix, pronuba. Vide Athen. Polluc. & Eustath. ¶ Δημιεργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores ut alii) dicebantur qui populo præerant, & res ejus administrabant. Dem. Hesych. Eustath.

Δημιεργία, functio hujus magistratus. Plat. in Apolog. Aristot. Pol. 5.

Δημιεργεῖον, officina. Hesych.

Δημιεργικὸς, ad opificem seu opifices pertinens, fabrilis, δημιεργικὰ τεχνήματα. Plat. artificia illiberalia & sordida. Δημιεργικῶς. opificum more, fabriliter.

Δημιεργέω, ῶ, sum opifex, opificium aliquod exerceo. Item generalius fabricor, compingo, condo. Item efficio seu conficio, ut κόσμος δεδημιεργεῦσθαι dicitur à Platone. i. factus vel effectus. Δημιούργημα, opificium, fabricatio.

Decomp. Ἐπιδημιεργὸς & συνδημιεργὸς, nomina magistratus. Plat. & Thuc.

Διφρεργία, bigarum seu sellarum fabricatio.

Δραματεργὸς, dramatum seu dramatis scriptor.

Δραματεργία, dramatum scriptio. Greg.

Δρεμα-

Δραματουργέω, ῶ, opus dramaticum ſcribo, in vita Ariſtoph. Item in modum dramatis conſcribo & compono, ut in arg. libri Dipnoſoph. Δραμάτευμα, opus dramaticè ſcriptum, opus dramaticum.

Δρασιεργοὶ, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δράσιν, qui faciunt byſſum ſeu byſſinum linum. Heſych.

Δρεπανουργὸς, falcium artifex. Athen. 6.

Δύστεργος & δυστεργὴς, operoſus, difficilis. Plut. παγχάλεπον, & δυστεργόν. Et δυστεργὲς πρᾶγμα, Appiano, res difficilis factu.

Δυστεργία, difficultas.

Ἑκούεργος, qui ſponte opus ſubit, promptus & impiger factor operis. Xen. de re eq.

Ἐκεργὸς, procul arcens ſeu expellens aut abigens. Apollinis epith. qui ſic dictus putatur παρὰ τὸ ἐκὼν ſeu ἑκὰς εἴργειν. Il. α. Vide & comp. ab. Εἴργω.

Ἐλαιουργία, olei confectio. Ἐλαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur. Diog. Laërt. lib. 1.

Ἐνεργὸς, qui inopere eſt, quaſi ὢν ἔργῳ ὤν, qui aliquid agit. Luc. Item actuoſus, ſtrenuus, acer, ut Polyb. lib. 3. Ἀννίβας ἐνεργὸς ἀεὶ τὴν πολιορκίαν. Apud eundem πορεία ἐνεργὸς, iter quod acriter & magna virium contentione conficitur, contentum iter. Dicitur & res quæpiam ἐνεργὴς, i. efficax, apud Theophr. Apud Xen. ἐνεργὸς γῆ, terra culta, quæ colitur: cui opponitur ἄργὸς Et ἐνεργὰ χρήματα. Plut. pecunia fœnore occupata.

Ἐνεργὴς, idem quod ἐνεργὸς, efficax, ut λόγος ἐνεργὴς. Hebr. 4. Apud Plut. ἐνεργεστέρα χώρα, cultior regio.

Ἐνεργῶς, actuosè, ſtrenuè, acriter. Polyb.

Ἐνέργεια, actio, actus, operatio. Ariſtot. Nic. ethic. Ibidem exp. etiam muneris functio. Item efficacia, vis efficax quæ in aliquo agit, ut Chryſoſt. αὐδὴ τῆς ἐνεργείας & πνεύματος. Eſt etiam figura orationis. Fab.

Ἐνεργέω, ῶ, in opere ſum, operor, efficio. Philipp. cap. 2. Apud Ariſtot. quidam exp. in actu ſum. Apud eundem in ethicis quidam interpr. munere fungor, ut κατ' ἀρετὴν ἐνεργεῖν, virtutis munere fungi. Item pro afficere, permovere, ex Cryſoſt. item pro, miracula facere, ex eodem.

Ἐνεργῶν, ſignificatione activa pro ἐνεργῶν, ut 1. Theſſ. 2. Et ἐνεργουμένη πίστις. Gal. 5. ¶ Item paſſivè pro, effici, agi, apud Ariſtot. Item pro, à dæmonio vexari, dæmonio corripi. ex Areop. Item ſimpl. pro, cieor, moveor, ex Aretha in Apocal. Item in bonam partem pro, agi ſpiritu, & afflatum eſſe, ex eodem, & ex Greg.

Ἐνέργημα, τὸ, effectus, quod ex vi quapiam & efficacia prodit. Item vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, afflatio ſpiritus. Ἐνεργητικὸς, agendi vim habens, efficacia præditus.

Decomp. Ἀνενέργητος, inefficax, inutilis. Greg.

Ἀντενεργέω, ῶ, efficaciam ſeu vim efficacem habeo adverſus aliquid, ut αὐτενεργεῖν θανασίμοις. Dioſc. efficaciter reſiſtere.

Ἀντενεργητικὸν, verbum, quod paſſivam vocem & activam ſignificationem habet, ut μάχομαι. Ἀντενέργητος, ipſe per ſe operans ſeu efficiens. Dionyſ. Areop.

Ἐντεσιεργὸς, armorum opifex.

Ἐξεργὸς, qui vel quæ lanificium exercet.

Ἐξεργέω, ῶ, lanificium exerceo. Xen. in Laced. Polit.

Ἐπωσιεργὸς, qui in caſſum laborat: ſeu negligens operis, non aſſiduus in opere: ſuis ceſſationibus reddens τὸ ἔργον ἐπώσιον. Heſiod. Erg. 2.

Εὐεργὸς, facilis Theophr. Εὐεργὲς ξύλον τὸ ὠδικής, circa quod non multum eſt laboris. Apud Hom. Od. ε, ἐπεὶ κ' εὐεργὸς ἔησι, exp. proba & honeſtè caſteq; ſe gerens.

Εὐεργὴς, navis aut domus, apud Hom. bene fabricata, affabrè facta, bene compacta. Sic εὐεργὴς λώπη, δίφρος, &c. apud eundem. Item εὐεργὴς, beneficus, bene meritus de aliquo. Od. ν.

Εὐεργεσία, beneficentia. Od. χ, & Iſocr. ad Dem. Frequentius capitur pro, beneficium. Thuc. lib. 1. καί μοι εὐεργεσία ἐφέλεται. Sic αὐτομολάξας τὰς εὐεργεσίας & εὐεργεσίας ἐπιπεν apud Herodot. referre beneficium.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, qui beneficium confert, qui benefacit Dem. pro cor. Interdum cum genit ut εὐεργέτης ἡμῶν, beneficus in nos, Luc. in Anacharn Sic & Thuc. lib. 1. & Iſocr. in Helen. enc.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, quæ bene facit, quæ bene meretur de aliquo. Plat. de leg.

Εὐεργετικὸς, ad benefaciendum proclivis, beneficus. Τὸ εὐεργετικὸν, beneficentia, ad benefaciendum proclivitas. Herodian lib. 6. Dicitur & εὐεργετητικὸς pro εὐεργετικός.

Εὐεργετέω, ῶ, benefacio, bene mereor. Xen. Pæd. 8. Interdum cum accuſ. Ariſtot. Polit. 5. εὐεργετεῖ τὴν πόλιν. Xen. Pæd 8 μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετᾶν, magna pro parvis conferre beneficia. Interdum cum duplici accuſ. Dem. adverſus Lept. ὅσα εὐεργέτηκεν ἡμᾶς ἕτερος αὐτός. Sic & Plat. Polit. 1. Εὐεργετούμαι, beneficio afficior. Ariſtot. eth. 4 cap. 3. Interdum cum accuſat. ut Xen. μείζοσι εὐεργετημάσι, majoribus beneficiis affectus.

Εὐεργέτημα, benefactum, bene meritum, beneficium in aliquem collatum. Xen. & Ariſtot.

Decomp. Ἀντευεργετικὸς, ad beneficium reddendum pronus, qui viciſſim promptus eſt ad benefaciendum. Ariſtotel. ethic. 4.

Ἀντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo ſeu compenſo, viciſſim benefacio. Xenoph. (μιμ.

Ἠλιοεργὸς, ſtultè agens, ſtolida facta admittens, ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος.

Ἡμιεργὸς, (q. d. ſemifactus) imperfectus, inchoatus. Ariſtotel. Oec. 2.

Θαλασσουργὸς, vel θαλαττουργὸς, (q. d. in mari opus faciens) rei nauticæ dans operam. Xen.

Θαλασσουργέω, ῶ, q. d. in mari opus facio. Bud. exp. maritimis actionib. & negotiationib. ut plurimum utor, apud Polyb. & (Strab.

Θαυματουργὸς, qui miracula edit. Athen.

Θαυματουργέω, ῶ, miracula edo. Damaſc. de Chriſto. Item præſtigiis utor, præſtigiatricem artem exerceo.

Θαυματουργεῖται, dicitur etiã res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυματουργία, præſtigiatio, præſtigiatoria ars.

Θεουργὸς, qui in ſacris operatur.

Θεουργία, opus divinum. Dionyſ. ¶ Pro magiæ ſpecie ab Auguſtino accipitur, ex Porphyrio Platonico l. 10. de civitate Dei.

Θεουργικὸς, cui Deos faciendi vis ineſt, ut θεουργικὴ ἐπιστήμη. Dionyſ. Et θεουργικὸν μύρον apud eundem exp. ſanctificum divinum.

Θερμουργὸς, qui callido conſilio aliquid ſuſcepit, acer, confidens, ferox. Luc. in Tim. & Xen. in principio Apomn.

Θερμουργία, audax & temerarium facinus.

Ἱερουργέω, ῶ, operor ſacris, ſacra perago, ſacris operam do, ſacrificor Philo de vita Moſ. lib. 1. Herodian. lib. 5. Accipitur etiam tranſitivè: ut Rom. cap. 15. Sic & Naz. ἱερουργῆσαι τὸν ἡμῶν αὐτῶν σωτῆρα. ¶ Item conſecro, apud eundem Naz.

Ἱερουργέομαι, ſacrificor, unde τὸ ἱερουργεῖσθαι, apud Herodian. victimæ cauſæ, hoſtiæ. Item activè pro, ſacrificio: ſacra facio, apud Plut. in Alex.

Ἱερουργία, rei divinæ peractio, operatio, ſacrificium. Phil. de vita Moſ. Plutar. in Alex. Herodian. l. 3. Apud Plat. ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι, ſacra facere, ſacris operari.

Ἱματουργὸς, qui veſtes conficit, veſtiarius.

Ἱματουργικὸς, ad veſtes conficiendas pertinens. Ἱματουργικὴ, ſ. τέχνη, ars veſtiaria, ex Platone.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas, textor.

Ἱστουργία, textura vel telæ contextio. Theophyl ep. 20.

Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus,

Ἱστουργικὴ ſub. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ ſcientia, apud Naz ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, textorium inſtrumentum.

Ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, apud Athen. lib. 14.

Καινουργὸς, innovator. Τὸ καινουργὸν. Bud. à Luc. accipi ait pro καινουργούμενον. (meth.

Καινουργέω, ῶ, deſigno, res novas edo, inquit Bud. ex Luc. in Pro-

Καινουργεῖται, deſignari, Philo de vita Moſ. & de mundo.

Καινούργημα, innovatio.

Καινουργίζω, idem quod καινουργῶ. Καινουργισμὸς, idem quod καινούργημα. Eſt etiam renovatio & inſtauratio. Suid.

Κακοεργὸς, maleficus, improbus. Odyſſ. σ, ὁποῖός τε κακοεργός. Et in Epigram κακοεργὸς μάχαιρα.

Κακοεργέω, ῶ, maleficus ſum Ariſtoph. in Nub.

Κακοεργία, malefic ium, improbitas. Od. χ. v. 374.

Κακοῦργος, contractè dicitur pro κακοεργὸς, maleficus. item improbus, facinoroſus, ſceleſtus, Dem. Thuc. & alii. Item noxius. Cum genit. ut Xen. κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτῷ δὲ πολὺ κακουργότερος, cum aliis tum ſibi magis nocens.

Κακούργως, maleficè, improbè, ſceleratè.

Κακουργία, maleficiũ, improbitas, ſcelus. Plerunq; dicitur de tecto & occultò maleficio, ideoq; exp. aſtus, dolus. Xen. Pæd. 1.

Κακουργέω, ῶ, maleficus ſum, improbus ſum & ſceleratus. Item, malitioſè ago, malitioſus ſum & fraudulentus. Plat. lib. 1. de rep. Herodian. lib. 3. Dioſc. in præf. lib. 6. Item malo afficio, incommodo, noceo. Thuc. lib. 2. Xen. Interdum cum accuſ. ut Thuc. lib. 2. κακουργεῖν τὴν Εὐβοιαν, damno afficere vaſtareque Eubœam. Sic lib. 3. κακουργοῦντες τὰ τῆς πόλεως κακουργεῖν. Interdum cum ἀεὶ. ut Plut. in ſymp. 7. ſap. κακουργοῦσι ἀεὶ τὴν ἄγραν, nocent prædæ & capturæ piſcium

Κακούργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, ſcelus, in Axiocho. Exp. & dolus malus, fraus, quum quis doloſè in ſuo munere verſatur.

Κακουργήτης, idem quod, κακοεργός. Suid. & fœm. gen. κακουργήτις πολῆδος, apud Dionyſ. Arep. de dæmonibus.

Decomp. Ἀκακούργητος, à malefica manu intactus, in quod nihil maleficii admiſſum eſt. item nullo maleficio depravatus. Gregor.

Συγκακουργέω, ῶ, ſimul cum alio malitioſè aliquid facio. Dicitur peculiariter de iis qui colludunt. Libanius.

Συγκακούργημα, res per colluſionem actoris & rei tranſacta.

Συγκακουργία, colluſio.

Καλλιεργὸς, pulchrè fabricatus, affabrè factus, ut καλλιεργὸς κόσμος. Plat. (reopag.

Καλλιεργέω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè facio. Dionyſ. A-

Κάπεργος, laborando excultus, cultus. ut χώρα κάπεργος. Theophraſtus de cauſ. plantar. lib. 5. cap. 20. Τὸ κάπεργον τῆ σκηνῆς, Exod. cap. 30. expon. opus tabernaculi.

Κάπεργον, ab Heſych. exp. antiquatum, inveteratum.

Κεραυργὸς,

Κερατουργὸς, qui cornu elaborat, qui aliquid ex cornu conficit, qui cornu expolit ad aliquid conficiendum.

Κοσμουργὸς, mundi opifex. Κοσμουργία, mundi opificium. Dionyſ. Areop. in epiſt.

Κρεουργὸς, lanius, qui in carnibus animalium mactatorum concidendis & vendendis occupatur.

Κρεουργία, carnium ejuſmodi conciſio. Exponitur etiam, laniatus, ex Naz. Item viſceratio.

Κρεουργέω, ῶ, lanius ſum, carnes laniorum modo concîdo. Ita concîdo in fruſta, ut lanii carnes fruſtulatim ſolent concidere. Apud Laërt. κρεουργεῖν τὸ πατέρα, excarnificare, dilaniare.

Κρεουργηδὸν, more eorum quæ à laniis conciduntur. Herodot.

Decomp. Κατακρεουργέω, ῶ, carnes lanij more concîdo. Item concîdo ut lanius carnes. Herodot.

Λειουργῶ, reddo λεῖον, expolio, complano, orno, lævigo.

Λειτουργὸς, q. d. opus publicum faciens, ſeu quod ad publicũ pertinet, qui munus aliquod publicum obit, miniſter publicus.

Λειτουργέω, ῶ, opus aliquod publicum facio. Heſych.

Λειτουργὸς, pro λειτουργὸς, & ejuſdem ſignif. Item munifex in caſtris. apud Polyb. Dicitur etiam λειτουργὸς θεῦ, apud Plut. & Phil. Apud Dionyſ. de eccleſ. Hierarch. λειτουργοὶ ſunt diaconi. Item ſubminiſtrator. Philipp. cap. 2 λειτουργὸν τῆς χρείας μου.

Λειτουργία, miniſterium publicum, munus publicum. Apud Polyb. ſæpe de muneribus ſeu miniſteriis caſtrenſibus. Item generaliùs pro quovis miniſterio, apud Luc. & apud Ariſtot. Oecon. 2. ¶ Item publicum Eccleſiæ munus, ſeu functio muneris alicujus eccleſiaſtici. Item miniſterium quod obitur circa cultum Dei. Theodorit. lib. 4. hiſt. eccl. Item peculiariter cœna Domini: ſicut & ἱερουργία, apud quoſdam theologos. Dicitur & de beneficentia in pauperes. 2. Cor. 9.

Λειτουργικὸς, (q. d. miniſterialis) miniſtratorius, miniſtrator. Hebr. cap. 1.

Λειτουργέω, ῶ, publicum munus obeo. Xen. τῇ πόλει πολλάκις λειτουργεῖν. Et λειτουργίας λειτουργεῖν, apud Iſocr. Item fungor aliquo munere eccleſiaſtico, obeo aliquod miniſterium circa cultum Dei, apud eccleſiaſt ſcriptores, ut Act. cap. 13. Ad alia etiam munera ſeu miniſteria extenditur, ut λειτουργεῖν τῷ σώματι apud Lyſ. Apud Ariſtot. λειτουργεῖν πρὸς τεκνοποιίαν, operam dare procreandis liberis. Apud eundem, ἐρασταῖς λειτουργεῖν, munus obire. Λειτούργημα, idem quod λειτουργία.

Decomp. Ἀλειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis, apud Strab. lib. 13. Ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis, qui non cogitur obire munera publica, apud Dem. pro cor.

Ἀπολειτουργέω, ῶ, ſubminiſtro. Laërt. (piam publico.

Συλλειτουργὸς, ſocius ſeu collega in obeundo munere quo-

Συλλειτουργῶ, ſocius ſum in obeundo munere publico.

Λεπτουργὸς, ſubtilium operum artifex qui exquiſitiſſimo & ſubtiliſſimo artificio opus aliquod conficit. Diod.

Λεπτουργία, confectio operis ſubtilis: vel etiam opus exquiſito & ſubtili artificio factum.

Λεπτουργέω, ῶ, ſubtilia opera conficio artificio exquiſito. Plutarch. Item pro ſubtiliter partiri & diſtinguere, metaphora à ſubtilibus artificibus: apud Plat. in Polit. ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν σοὶ ἀσφαλές,

Λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία.

Λεπτουργὸς, ſubtili artificio præfectus. Hom.

Λεσχηνὸς, apud Aeſchyl. initio Promethei vincti variè exponitur, videlicet ὁ ἔχων ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βέλεύματα, vel ὁ τὰς λαὰς ἐρασμίλλων, nam finxiſſe homines creditur Prometheus de quo dicitur. vel ὁ τοῖς λαοῖς ἔρια παρασχὼν διὰ τὸ πυρὸς, quoniam igris quem diis ſurripuerat, uſum hominibus oſtendit, vel ὁ ἄξιον γλυφθὰι ἔργον ἐκ παραπάλαμα λάου, i. lapidum. Ἀ Suida exp. ὁ ὑπὲρ τὰς λαὰς ἀποθήσκων. item παράτολμον. Bud. quoque pro audaci, temerario, præcipiti & confidenti accipi tradit. Xen. libr. 1. Apomn. νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατόν τε εἶναι καὶ λεσχηνότατον, confidentiſſimum & audaciſſimum. Ab Heſych. exp. καὶ θρασύν, παράτολμον, ἀνδροφόνον.

Λιθουργὸς, qui lapides elaborat, faber qui lapides ſcalpit & operi aptat. Thuc. lib. 4. Plut. in Pericle. Λιθουργικὴ, peritia eximendorum lapidum. Lyſ.

Λιθουργέω, lapides elaboro. Exp. & in lapides verto.

Λιμνουργὸς, qui circa paludes opus facit, ut qui eas purgat.

Λινουργὸς, qui linum elaborat ſeu apparat. Λινουργία, lini confectio ſeu elaboratio, apud Strab.

Λινεργὴς ἱστὸς, ex lino facta tela. Dionyſ. de ſitu orb.

Λιτουργὸς, Heſych. κακοῦργον, qui ſuprà λεσχηνὸς.

Λυρουργὸς, qui lyras conficit.

Μεγαλουργὸς, magnificus. Μεγαλουργία, magnificentia. Plut. in Fab.

Μεγαλούργιος, τὸ, grandium rerum conatus.

Μεγεθουργία, operis magnitudo. Philo de mundo.

Μελιτουργὸς, meliturgus, mellarius.

Μελιτουργεῖον, locus ubi mel fit.

Μελιτουργία, mellificatio, opus mellarii. Item mellificium. Ariſtot. in Pol.

Μεταλλουργὸς, metallicus, qui in terræ viſceribus metalla ſcrutatur & ea elaborat.

Μεταλλουργέω, metalla effodio. Dioſc.

Μουσουργὸς, cantor, cantrix, qui muſica ratione temperat cantica & modulatur. Xen. Pæd. 4. Athen. 4. Plut. in Erot. & Strabo.

Μουσουργέω, muſica ratione tempero & modulor. Greg.

Μουσουργία, modulatio. Lucian.

Νεουργὸς, recèns elaboratus ſeu factus.

Νυκτουργὸς, qui noctu operatur. Aeſchyl.

Ξιφουργὸς, enſium fabricator.

Ξυλουργὸς, faber lignarius, materiarius. Ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens. Ξυλουργικὴ, opera lignaria, ſeu opera à lignario confecta. Eurip. Plut. in Polit. præc.

Ξυλουργέω, exerceo artem fabri lignarii, materiariam factito.

Ὀλβιοεργὸς, beatæ vitæ effector, vel beatum & divitem efficiens, ut ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων. in Epigr.

Ὀλοεργὸς, maleficus. Heſych.

Ὀμβριμοεργὸς, magna & ardua facinora edens. Suid.

Ὀνομαστουργὸς, nominis ſeu nominum artifex, i. vocabulorum, Plat. in Cratylo.

Παιδουργὸς, liberorum procreator. Παιδουργία, liberorum procreatio, ex Plat. de leg.

Παντεργῶν, q. d. ad quodlibet opus promptus, vel qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum, callidus, vafer, verſipellis, veteratorius. Ariſtot. eth. 6 & Dem. pro cor. Item in bonam partem pro ſolerti, ex proverbiis Solomonis.

Παντέργως, callidè, vafrè.

Παντουργία, calliditas, vafrities. Herodian. Item πανουργία laudabilis, apud Baſil.

Πανουργέω, ῶ, callidè ſeu vafrè ſcelus aliquod admitto. Ariſtophan. in Pluto. Πανέργημα, vafrum aliquod factum, ſcelus aliquod vafre admiſſum.

Πανουργεύομαι ac Πανέργαζομαι pro πανουργῶ & πανέργημα.

Decomp. Βακχοπανοῦργος, exp. glorioſi veteratores apud Ariſtot. eth. 4. cap. 7.

Καταπανουργεύω, malitioſè ago contra, dolis utor adverſum. Suid. cum genit. conſtrui tradit.

Στρεψοδικοπανουργία verſutia in pervertendis cauſis ſeu litibus. Ariſtoph. Στρεψοδικοπανουργία, idem.

Συμπανουργῶ, colludo & contrechnor.

Πάρεργος, qui eſt præter ſuſceptum opus, ad ſuſceptum opus accidens. Plat. in Timæo, ὁ λόγος πάρεργος ὤν. Et πάρεργον αὐάλωμα, impendia quæ præter deſtinatam impenſam fiunt.

Πάρεργον, appendix, acceſſio. Hinc, οὐ παρέργων χώρα ſeu μέρη, & ὀλίγα πάρεργον.

Παρέργως, obiter, perfunctoriè non accuratè. Syneſ.

Περίεργος, curioſus, anxiam diligentiam aliqua in re adhibens. Xen. Iſocr. in epiſt. Herodian. 4. ¶ Item de re dictum, curioſè accuratus, nimis exquiſitus, item ſupervacaneus. Ariſtot. Plut. ſymp. 4. Iſocr. & alii.

Περιέργως, curioſè, nimis accuratè.

Περιεργία, curioſitas. Item nimis accurata diligentia.

Περιεργάζομαι, curioſitate utor, curioſè ago. Plat. in Apol. Socrat. Item curioſè nimium & inaniter laboro vel inquiro, apud Dem & Plut. in Plat. quæſt. & Syneſ. ep. 81. Item *pro*, curioſè obſervo. Chryſoſt.

Decomp. Ἀπερίεργος, non exquiſitus, vel non ſuperfluus & ſupervacaneus. Athen. lib. 6. & alibi.

Ἀπερίεργως, non exquiſitè, non ſuperfluè. ut apud Ceb. Theb. ἀπερίεργως κεκοσμημένος.

Πηλουργὸς, qui è luto fictilia vaſa conficit, figulus.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ ſunt perſuaſoria, ſeu perſuadendi vim habentia.

Πιθανουργικὴ τέχνη, ars lenocinio verborum utens ad perſuadendum accommodato, apud Plat.

Πλασουργὸς, fictor, idem qui πλάστης.

Πλασουργέω, ῶ, idem quod πλάττω, fingo, effingo, imitor Bud. ex Theophyl. Exp. & formo. unde πλασουργηθεὶς Chriſtus apud Damaſc.

Πλασούργημα, effictio Damaſc.

Πλινθουργὸς, qui lateres conficit, vel etiam conſtruit. Poll.

Πλινθουργία, laterum confectio, laterum coctio.

Πλινθουργέω, lateres conficio, lateres coquo. Ariſtoph. in Plut.

Προῦργου dicitur pro πρὸς ἔργου, i. quod operæpræcium eſt & prævertendum. Ariſtoph. in Pluto. καλύψω δέ τι προῦργου ποιῆσαι, aliquid eorũ quæ in rem præcipuè ſunt. προῦργου τι καὶ ἀναγκαῖον, Luc. Dicitur etiam aliquid προῦργου εἶναι πρὸς τὸ, vel πρὸς τὸ, apud Plat. de rep. Hinc προυργιαίτερον, potius, antiquius. Polyb. ἐδόκει ἐποιήσατο προυργιαίτερον.

Πρωτουργὸς, primas in opere aliquo partes obtinens, primariò efficiens. Plat. de leg. lib. 10. πρωτουργοὶ κινήσεις & ἀδυτέρωτοι.

Ῥᾳδιουργὸς, qui facilè ad ſcelus patrandum impellitur, facinoroſus, ſceleratus. Plut. de exilio, τὰς ῥᾳδιουργὰς φυγαδεύουσι. Interdum exp. veterator, verſipellis. Dicturque generaliter etiam de eo qui malafide in re aliqua verſatur, unde & pro adulteratore teſtamenti, quem Cic. teſtamentarium appellat.

Ῥᾳδιουργία, ſcelus ad quod patrãdum facile quis prorũpit, ſcelus à

lus à projecta quadam audacia profectum. ſcelus, flagitium, facinus. Item facinus ejus qui mala fide in re aliqua verſatur: unde & pro teſtamenti ſuppoſitione ſeu adulteratione ponitur à Plut. Exp. & fallacia, item maleficentia: ut Act. c. 13. Item temeritas. Plut. Dicitur & ῥᾳδιεργία, quum quid facilè fit & ſine negotio. Xen.

Ῥᾳδιεργέω, ῶ, facilè ad ſcelus aliquod patrandum prorumpo, &c. Plut. Item mala fide in re aliqua verſor, mala fide ago. Vnde & pro, teſtamentum ſupponere apud Plutarch. teſte Bud. Item negligo, teſſo, ſine intentione & cura vivo, ſegniter negotia obeo: ut operarij qui operis conſummationem ad ſe pertinere non magnoperè putant: ut Xen. in Oec. ῥᾳδιεργῶν ὅλης τῆς ἡμέρας, & ἐωμῶμοι ῥᾳδιεργεῖν.

Ῥᾳδιεργεῖαν, etiam pro, ceſſare ſupino otio, & prorſus remiſſum eſſe. ex eodem Xen. in Laced. Pol.

Ῥᾳδιούργημα, facinus, ſcelus, flagitium. A Bud. exp. etiam, veteratorium facinus. Luc. in lib. de non temerè credēdo calumniæ.

Decomp. Ἀῤῥᾳδιούργητος, non temeratus. Συῤῥᾳδιουργεῖν, unà facinus patrare vel moliri.

Σιδηρεργός, qui ferrum tractat ſeu exercet, faber ferrarius.

Σιδηρεργία, ferraria officina, ferraria fabrica.

Σμιλουργεῖαι, dicuntur apes quum fœtificant & ſua examina ponunt. Strabo de apib. loquens, ἐν ταῖς δένδρεσι σμιλουργεῖαι.

Σπηλεργὸς τάφος, ſepulchrum in quo extructa erat columna. ex Epigram.

Στιχεργέω, ῶ, verſificor, verſus facio ſeu ſcribo. Euſtath.

Στομαεργός, ore opus ſuum conficiens. Eurip. στομαεργὸς ἐπῶν.

Συνεργός, (q.d. cooperator) adjutor Plut. in Pericle, & Philo de mundo. Interdum cum genit. ut Xenoph. Pæd. 3. συνεργὸς τοῦ κρείττονος ἀγαθοῦ.

Συνεργέω, ῶ, adjuvo, proſum, confero. Theophr. de cauſ. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Philo de mundo, ὡσπερεὶ ἂν τὸ φθείρεσθαι τὴν κόσμον συνεργεῖ.

Συνεργάτης, operis ſocius, adjutor.

Ταλαιεργὸς, qui patienter & conſtanter opus facit, patiens & infractus in opere faciendo, patienter laborem ſubiens ac perferens. Muſi epith. Il. ψ. & Heſiod. in Erg.

Ταλασιεργὸς, lanifex, qui vel quæ lanas tractat, apud Suid. & apud Athen. l. 14.

Ταλασιεργία, lanificium.

Ταλασιεργικὸς, pertinens ad lanificas, qui ad lanificium requiritur: ut ταλασιεργικὰ σκεύη, quæ ad lanificia pertinent, apud Xenophon.

Ταλασιεργέω, ῶ, lanas tracto, lanariam factito, lanarius ſum. Xenophon.

Ταχυεργὸς, celer in opere aliquo: ſeu acer aut etiam promptus manu. Bud. ex App.

Ταχυεργία, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ: apud eundem. Vtitur & Xen. Pæd. 7.

Τελεσιεργὸς (q.d. perfector vel effector operis) perfector ſeu effector. Apud Plutarch. τελεσιεργὸς τῶν ὑποχύσεων, effector promiſſorum. Item efficax: ut idem de liberorum inſtitut. Ἐπιμέλεια. Et ex eodem, τελεσιεργὸς δύναμις, vis ad perficiendum efficax.

Τελεσιεργία, perfectio operis ſeu effectio, vel perfectio ſeu effectio, aut etiam efficacia.

Τελεσιεργέω, ῶ, (q.d. perficio opus) perficio, conficio, Luc. Item pro initiare, apud Dionyſ. Areop.

Τελεσίεργημα, operis confectio ſeu abſolutio. Polyb.

Τελεσιεργὸς δύναμις, à Dionyſ. Areop. appellatur vis divina operans in ſacramentis Eccleſiaſticis.

Τελεσιεργία, pro conſecratione ſeu initiatione, apud eundem.

Τελεσιεργῶ, conſecro, initio, dedico: apud eundem.

Τερατεργὸς, q.d. monſtrificus: ut dicuntur artes & gemmæ monſtrificæ. i. quæ monſtroſos & inuſitatos inſolenteſque effectus edunt. Dicitur & de homine monſtrifico, i. qui monſtroſa quædam efficit & nuſquam viſa, veluti præſtigiatores.

Τερατεργέω, ῶ, monſtroſa & prodigioſa efficio, monſtra & portenta edo.

Τερατούργημα, ejuſmodi monſtroſum effectum, ſeu opus prodigioſum vel etiam facinus portentoſum & monſtrificum.

Τερατεργία, effectus ejuſmodi prodigioſi operis, & ipſa actio edendi opus aliquod monſtroſum. Sæpè & pro τερατούργημα accipitur. Theod. in hiſt. Eccleſiaſt.

Τεχνεργέω, artificioſè conficio, arte facio. Τεχνέργημα, factum artificioſum, ſeu techna.

Ὑαλεργὸς, & ὑελεργὸς, qui vitra conficit, vitrarius. Dioſc.

Ὑαλεργεῖον, & ὑελεργεῖον, officina vitraria, locus ubi vitra fiunt.

Ὑλεργὸς, lignarius faber. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Ὑλουργὸς, idem. Poll. Ὑλεργία, ἡ, opus materiarium, vel ars lignaria. Poll. l. 7. c. 24.

Ὑπερεργὸς, adjutor, qui operam navat, qui officium aliquod ſeu obſequium præſtat. Item miniſter. apud Luc. Sic & apud Phil. πολλοὶ τῶν δημιουργῶν καὶ τῶν ὑπουργῶν ὁρᾶν ἀναγκαζόμενοι.

Ὑποιεργὸς, poëticè, idem.

Ὑπουργία, adjumentum, officium miniſterium. Plut. ſymp. 4.

Ὑπουργέω, ῶ, operam navo, adjuvo, inſervio, obſequor. Luc. 1. Φίλον τι δὲ ἡγεῖται τὸν ὑπουργέοντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τάδε: ut apud Plut. in Rom. Et cum ſolo accuſ. apud Thuc. l. 7. ἐπὶ τὰ ἐπὶ τάχιστα οἱ ἐπιβάται ὑπουργοῦσιν, i. exequantur.

Ὑπούργημα, & ὑπουργία, miniſterium, obſequium.

Decomp. Ἀντυπουργέω, ῶ, viciſſim operam navo, viciſſim inſervio, viciſſim officium præſto, ſeu mutuum officium.

Ἀντυπούργημα, & ἀντυπουργία, officium quod viciſſim præſtatur, mutuum officium.

Προσυπουργοῦντας, ab Heſychio exp. ὑπηρετοῦντας.

Συνυπουργέω, ῶ, unà ſubſervio, unà operam confero. 2. Cor. c. 1.

Φαυλουργὸς, malus artifex. Φλαυρουργὸς, idem. Apud Soph. exp. qui parva mala patravit & levia.

Φιλεργὸς, operis amans, operi deditus, ſedulus: ut φίλεργος μέλισσα, Naz. apis laboriosa. Φιλεργία, ſedulitas. Xen. in Oecon. & pro eodem φιλοεργία, apud Ariſtot. rhet. l. 1.

Φιλεργῶ, ſedulus ſum, ſedulitate utor.

Φυγεργὸς, fugiens opus ſeu opera. fugitans laboris, iners, ſocors.

Φυτεργὸς, vel φυτουργὸς, q.d. qui circa plantas opus facit, qui plantis laborem impendit, ſeu plantarum cultura. Plato lib. 10. de repub. Deum φυτουργὸν appellat, quaſi formarum ſeu idearum conditorem.

Φυτεργέω, ῶ, circa plantas opus facio, plantis laborem impendo, plantas colo, & ſero curoque. Apud Phil. de mundo, Τούτων δὲ οὕτως ἐχόντων ἐκεῖνος ἐντὸς φυτεργήσας. Bud. interpr. inſtar plantæ pangere.

Φυτέργημα, apud Poll. pro ipſa actione plantas colendi. Exponitur etiam, plantatio, conſitio: Item locus conſitus.

Φυτεργία, idem. Phil. de mundo.

Φυτεργικὸς, ad φυτεργίαν pertinens. Φυτεργικὸς πόνος, labor qui impenditur culturæ plantarum. Item peritus culturæ plantarum.

Χαλκεργὸς, qui æs tractat & elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius. Ariſtot.

Χαλκεργικὴ, ſub. τέχνη, ars ærariа.

Χαλκεργέω, ῶ, æs præparo, ut metallarius. Χαλκέργημα, opus à chalcurgo confectum. Quidam exp. ſignum æneum.

Χαλκεργεῖον, officina æraria.

Χειρεργὸς, qui manu operatur, qui manu opus facit. Exponitur etiam, opifex, operarius. In qua ſignif. dicitur & χειροέκτης. ¶ Item peculiari ſignif. chirurgus, is qui medicas manus alicui admovet, qui morbos, qui in ſolutione continui aut in partium externarum immoderatione conſiſtunt, tollit ſectione, uſtione, reſtitutione in naturalem ſitum & medicamentis foris appoſitis.

Χειρεργία, actio vel operatio quæ fit manibus. Dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam. Plat. in Polit. ¶ Item curatio quam adhibet chirurgus. Gal. Dioſc.

Χειρεργικὸς, ut χειρεργικὴ τέχνη, vel ἐπιστήμη, apud Ariſtot. Pol. l. 8. ſcientia quæ in manuum operatione verſatur, i. quæ manibus exercetur, ſeu quæ manus opera indiget. Item χειρεργικὸς, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et χειρεργικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, ea pars medicinæ quæ ſectione & uſtione aliiſque, quæ dicta ſunt, uti docet.

Χειρεργέω, ῶ, manibus operor ſeu opus facio. Item ſimpl. operor: ut τὰ ἱερὰ χειρεργεῖν, ſacris operari, apud Iſæum. Apud Ariſtot. Pol. lib. 8 χειρεργεῖν dicitur qui manu inſtrumenta muſica pulſat. Apud Athen. κεχειρεργημένον ὄψον, opſonium cui coquus manus adhibuit. Item fabricor, ædifico: ut apud Plat. in Atlantico, ᾗ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχείρεργτο, multa gymnaſia ædificata erant. ¶ Item manu perpetro facinus, apud Ariſtot. & Aeſchin. in orat. περὶ παραπρ. ¶ Item medicam manum admoveo, &c. Item curo per chirurgiam ſeu utendo arte chirurgiæ. Hippocr. Gal. & in anthol. epigr. l. 2.

Χειρούργημα, τὸ, opus manu factum, opificium. Plat. in Polit.

Decomp. Ἐγχειρεργία, idem quod χειρεργία. Greg.

Συγχειρεργία, unà operor. apud Iſæum.

Χλαμυδεργὸς, qui conficit chlamydes. Χλαμυδεργία, ars conficiendi chlamydes, apud Xen. in Apomn.

Χλαμυδεργικὸς, qui ad χλαμυδεργὸν pertinet.

Χρησεργία, boni operis actio, vel bonum opus. Suid.

Χρυσεργὸς, aurifex. ex lib. Sap.

Χρυσεργέω, ῶ, aurum tracto & elaboro.

Ὠμοεργὸς, (q. d. ὠμοιεργὸς, qui crudelia patrat facinora) ideoque crudelis, ſævus, vel etiam qui crudelia patravit: ὁ ὠμὰ ἐοργώς, Heſych.

Compoſita ex ἀργὸς, ὁ, velox.

Γλωσσαργὸς, ὁ ἡ, garrulus, loquutulejus, blatero, linguax, nugo, ταχύγλωσσος. Heſych.

Γλωσσαργία, garrulitas, loquacitas. Athen. Apud Luc. in Lexiph. exp. linguæ ignavia.

Λήθαργος, qui citò obliviſcitur alicujus rei: ὁ τῇ λήθῃ ταχύς. Dicuntur & equi λήθαργοι, qui natura ſua ignavi & torpidi ſunt, ac calcarium cibò obliviſcuntur. ¶ Item λήθαργος, ſive λη-

λυθαργία, morbus eſt, quem Latini veternum appellant: torpor & inexpugnabilis penè dormiendi neceſſitas. Celſ. l. 3. c. 20.

Ληθαργικὸς, qui eo morbo laborat, veternoſus.

Ληθαργίζω, lethargo laboro, inexcitabili ſomno oppreſſus ſum. Εὐληθάργητος, qui facilè labitur in lethargum.

Λίθεργος, velox, celer, ἀργὸς. Suid.

Λιθαργίζειν, Feſtinare, celeri gradu proficiſci. Ariſtoph. in Pace. ubi ſchol. derivat παρὰ τὸ λίαν ἀργὸν.

Λιθαργισμὸς, ὁ, rapidus curſus aut fuga. Item ſaltus, ſeu ſaltus laſcivi, ut ſcribit idem ſchol. Ariſtoph.

Ἀπολιθαργίζειν, celeri gradu à foribus ſe proripere. Ariſtoph. in Nub. ubi ſchol. λίθῳ dici januam ſcribit. exponit etiam ἀποσπιστῶν.

Πόδαργος, celeres pedes habens, πόδας ἀργὸς, ſeu πόδας ὠκὺς, Euſthat. Vide & in Ἀργὸς, i. albus.

Compoſita ab ἐργάζομαι.

Ἄνεργος, ος, ὁ ἡ, incultus, inelaboratus, rudis. Luc. γλῶ ἄλλως ἅπαν ἀνέργαστον. Item qui factus ſeu fabrefactus non fuit. Herodian. l. 5. ἑκάτερα ἡλίς ἀνέργαστον εἶναι θέλεσι.

Ἀπεργάζομαι, efficio. Plato in Tim. οὐ ἐξ ἀπάντων ἀπειργάζοντο ὅμως ἕκαστον. Cicero interpr. unum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam facio ſeu conficio, fingo: ut οἱ ἀπειργασμένοι εἴδωλα. Xen. ¶ Interdum paſſ. ſignif. ut ἀπήργαστο τελέως. Plut. effectus erat omninò, abſolutus erat.

Ἀπεργασία, effectus. Apud Plat. τελεωτάτη ἀπεργασία, abſolutio.

Ἀφεργασικὸς, idem quod ἐργασικός.

Decomp. Ἐναφεργάζομαι, facio ſeu efficio in: ut apud Iſocr. in Areop. ὅσον ἐνῆσαν φόβον τοῖς πονηροῖς ἐνηπειργάσαντο, tantum in malis effecerunt metum, i. tantum improbis metum incuſſerunt. Exponitur etiam fabricor, conficio.

Συναφεργάζομαι, conficio, ſimul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in re conficienda meam operam accommodo, actioni ſubſervio, ut fabularum actores ſcriptoréſve συναφεργάζεσθαι dicuntur, quum geſtu, habitu, totaque actione rem, quæ geritur, ita referunt & imitatione repræſentant, ut hæc ſubjecta oculis appareat, nec narrari ſed fieri videatur. Ariſtot. in poëtica: δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναφεργάζεσθαι, ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον, ubi tamen interpr. eloquutione conſtruere. Ibidem, ὅσα δὲ διανοίᾳ καὶ διὰ σχήματι συναπεργαζόμενον ποιεῖν.

Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et διεργάζομαι γλῶ, colo terram, ſubigo. Theophr. & διεργασμένη γῆ, cultа terra. Item corrumpo, vitio. Bud. ex Pauſania. Et paſſ. διέφθαρτο αὖ τὰ Περσέων πράγματα, ex Herodoto, actum fuiſſet de rebus Perſarum. ¶ Item interficio. Plutarch. de Lucret. ἑαυτὸν διεργασάμενον.

Decomp. Ἀδιέργαστος, ος, ὁ ἡ, inelaboratus. Iſocr. ad Phil. ἐγὼ δὲ ὁρῶ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, inexplicatum, abſolutum, difficilem.

Προδιεργάζομαι, antè elaboro. Item paſſ. γλῶττα προδιεργάζεται, apud Ariſtot.

Δυσέργαστος, factu difficilis.

Ἐνεργάζομαι, facio in: ut συνεργάζεσθαι γλῶσσαν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sæpè exp. ingenero. Plutarchus, τοῦ δὲ ψεύδους συνεργάζεται τὸ πιθανὸς φαντάσιας, ingenerat, efficit. Idem in Numa, συνεργάζεται ταύτην τὴν ἀληθείαν ὑπόνοιαν. Apud eundem in Lycurgo, itemque Polyb. συνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.

Ἐξεργάζομαι, perficio, abſolvo, effectum reddo. Xen. Exp. perpetro, apud Pauſaniam de Atreo, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς τὰ δεινότατα δὴ ἐξεργάσατο. Item everto, deſtruo, occido. Bud. ex Herodoto. Paſſivè etiam ſæpè ſumitur: ut ἐξεργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου, Plutarch. in Numa. Sic τετειχασμένον, Sophocl. in Ajace. Item ἐξειργάσμεθα, actum eſt de nobis, periimus, ex Euripide. Ἐξειργασμένως, perfectè, ad amuſſim.

Ἐξεργασία, abſolutio. Fab. l. 8. c. 3. de ornatu loquens, ἐξεργασία eſt in efficiendo opere propoſito: cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ejuſdem, & cumulus ex abundanti. Ἐξεργαστικὸς, ad perficiendum idoneus. Et τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας, ex Macc. 2. effectio rei.

Decomp. Ἐπεξεργάζομαι, (q. d. ſuperefficio) effectum opus expolio. Item abſolvo. Baſil. Item efficio. Demoſt.

Ἐπεξεργασία, operis conſummatio & expolitio. De qua voce vide in ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione: unde ἐπεξεργαστικώτερον, exponitur apud Baſilium exactius, perfectius.

Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliam addo, inſuper expolio, exactiſſimè tracto. Προσεπεξεργασία, apud rhetores, expolitio ſecunda.

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, ſubigo. Luc. τοῦτο τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενον. Ab Aeſchine autem poni ait Budæus pro colere, vel iterum colere. Idem ſcribit ſibi videri Platonem uti verbo ἐπεργάζεσθαι pro plus æquo arare pro ſuo, plus agro ſuo arare, & ejus terminos egredi. Affert præterea ex Pauſania pro ſculpere, ſeu in ſummo ſculpere. & ἐπειργασμένον, pro affabrefacto. Apud Nazianz. ἐπεργασάτω τὸ πάλαιον, exp. exerceat talentum.

Ἐπεργασία, jus arandi inter ſe, communio culturæ inter duos populos. Item aratio quæ fit ultra terminos. vide Platonem apud Bud. Et ſimpliciter pro aratione ſeu cultura (ſicut ἐπεργάσασθαι, pro aro, colo) apud Thucyd. lib. 1. ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, objicientes Megarenſibus culturam agri ſacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectum reddo, perficio, perago. Xen. Apud Platonem accipitur & pro, ſubjicio mihi, item ſupero: unde & Thucyd. κατειργάσαντο & κεκτῆσθαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργασται τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, gens à Cyro ſubacta erat. Item conficio, i. concoquo. Bud. ex Theophr. Item conficio, i. conſumo, profligo, & interficio. Herodian. 3. ῥᾳδίως κατεργασάμενοι πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. Item pro ſimplici ἐργάζομαι: ut Andocides 21. ὅσοι στρατηγοὶ ἡγούμενοι καλόν τι τῇ πόλει κατεργάζοντες. Et κατειργασμένη γῆ. Theophr. terra culta.

Κατεργασία, confectio, item opificium. Bud. Et κατεργασία γῆς, Theophr. aratio, ſubactio. Item κατεργασία τροφῆς, concoctio.

Decomp. Ἀκατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis. Dionyſ. Longin.

Δυσκατέργαστος, qui non facilè confici ſeu effici poteſt. Xen. apomn. 4.

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici ſeu effici poteſt, effectu facilis. Ariſtot. Rhet. l. 1. Interdum, ſuperatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, terra quæ facilè ſubigitur. Item concoctu facilis.

Συγκατεργάζομαι, unà conficio, adjuvo in conficiendo ſeu efficiendo: ut συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχήν. ex Herodot. te adjuvo ad regnum occupandum.

Περιεργάζομαι, vide ſupra in περίεργος.

Προεργάζομαι, priùs ſeu antè conficio. Thucyd. l. 8.

Προστεργάζομαι, præterea facio ſeu efficio, aliquid operis addo.

Συνεργάζομαι, conficio, ſubigo, Bud. ex Theophr. οἱ συνειργασμένοι λίθοι, ex Thuc. lapides non coagmentati, vel non politi.

Ὑπεργάζομαι, clàm facio, ſeu efficio, Plutarch. in Galba. Et pro περιεργάζομαι, ut Xenoph. τῷ πατρὶ τὸν ὑπεργάζεσθαι: quod alibi περιεργάζεσθαι. Et pro ſubigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo, τὸν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι.

Προϋπεργάζομαι, (*decomp.*) antè efficio clàm.

Προϋπεργασία, apud rhetores exp. præmunitio, qua antè utimur ut confirmetur id quod ſubjecturi ſumus: ut ſi teſtem producturi, antè ei fidem habendam eſſe doceamus.

Ἔργω, vide in Εἴργω. Ἔρδω, vide in Ῥέζω.
Ἐρέα, ἐρεᾶς, vide in Εἶρος.

ΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, cicer. leguminis genus, de quo Dioſcor. & Gal. ¶ Item pudendum virile: ut teſtatur Ariſtoph. ſchol. in Acharn. πρώγεις αὖ ἐρεβίνθους, itidemque in Ran.

Ἐρεβίνθινος, η, ον ὁ ἡ, cicerinus, è cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, cicerinus Bacchus: proverb. apud Heſych. & Suid.

Ἐρεβινθεῖος, idem quod ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθιαῖος, pro eodem: ut ἐρεβινθιαῖον μέγεθος, Dioſc. magnitudo quanta eſt ciceris.

Ἐρεβινθώδης, ες, ὁ ἡ, idem cum præcedentibus: ut ἐρεβινθώδη φύλλα, ex Theophr. hiſt. pl. l. 6. pro folio ciceris. Item ciceri ſimilis, ciceris ſpeciem præ ſe ferens.

ΕΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ ſeu caligo. Od. κ. Εἰς Ἔρεβος ἐρέψας. Il. θ. Ἐξ ἐρεβέος ἄξονσα κελεύθου νυκτὸς ἀέθλου. Heſiod. in Theog. Ἐκ χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο. ☞ Quidam ab ἔρα, i. terra: alij ab ἐφέρω (tego) deduci putant, quòd à terra tegatur.

Ἐρεβόθεν, ex erebo, ex orco, ex orci tenebris: aut ſimpl. è tenebris.

Ἐρεβώδης, ες, ὁ ἡ, tenebroſus, profundus.

Ἐρεβεννὸς, ὸν, ὁ, tenebroſus, caliginoſus. Il. χ. νεφέων ἐρεβεννῶν. Et νὺξ ἐρεβεννὴ, apud Heſiod.

Ἐρεμνὸς, dici exiſtimatur, quaſi ἐρεβεννὸς, tenebroſus, caliginoſus, niger. Il. ο. ἐρεμνὴν αἰγίδα, Euſtath. Expon. σκοτεινὴν. Sic ἐρεμνὸν αἷμα, apud Soph. idem quod κελαινὸν Homer. Exponitur etiam terribilis, horrendus.

Ἐρεγμὸς, ἐρεγμῶς, vide in Ἐράκω.
Ἐρείνω, vide in Εἴρω, i. dico.

ΕΡΕΘΩ, irrito, prorito, lacteſſo. Il. α. ὅτ' μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι, pro ἐρεθίζῃ. ☞ Euſtath. dicit ἐρέθειν eſſe εἰς ἔρωτα θυμικὸν παροξύνειν: alibi autem derivat ab ἔρω, i. εἰς μάχην σύμπαθέκω.

Ἐρεθίζω, F. ίσω, idem quod ἐρέθω. Il. α. μή μ' ἐρεθίζῃς. Vtitur & Dioſc. & Syneſ. ep. 57.

Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum, apud Athen. lib. 13. & Appian. Ἐρεθισμὸς, ὁ, irritatio, proritatio, provocatio. Hippocr. aphor. l. 1. Apud Dioſc. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, exp. inteſtinorum roſiones.

Ἐρεθιστὴς, ὁ, irritator, provocator. Ἐρεθιστικὸς, irritatorius, proritandi ſeu provocandi vim habens.

Compoſita.

Ἀνερεθίζω, irrito, inſtigo, ad iram provoco.

Ἀνερεθίζομαι, irritor, inſtigor, ad iram provocor ſeu incitor. Thuc. πανταχόθεν δὲ τῇ πόλει ἀνερεθιστο.

Διερεθίζω,

Διερεθίζω, irrito. Appian. Διερέθισμα, irritamentum.
Ε'ξερεθίζω, irrito, prorito.
Ε'περεθίζω, idem. Ε'περεθισμὸς, ὁ, irritatio, proritatio.
Εὐερέθιστος, facilè irritabilis, iracundus. ex Strab.
Καπερεθίζω, irrito, seu incito. Gaza de senect.
Υ'περεθίζω, q d. subirrito, aliquantum irrito.

Ε'ΡΕΙ'ΔΩ, f. είσω, figo, firmo, fulcio. Eurip. εἰς γλῶ δ' ἐρείσασ' ὄμμα. In Epigr. ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδει ἰχνος. Apol. Arg. 1. ἐπὶ χθονὸς ὄμμασ' ἐρείσας. Interdum accipitur neutraliter pro incumbere seu decumbere, itemque pro ingruere. Gal. ad Glauc. l. 1. ὡς δ' ὅλης αὐτῆς συπίζεται τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατὰ λία τὸ μηρίον ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, νέφος ἐπὶ τῶν γλῶ ἐρείσαντος ἄμμος ζάλη. Idem in Crasso, πνεῦμα δ' ἐνέφερε τὴν πρῆσιν μεμιγμένον ἐρεῖσαν αὐτῆς τὴν ῥοπὴν. ¶ Apud Aristoph. in equit. ἐρείδειν κραμβας, expon. ejaculari. ¶ Apud eundem in Concion. ζητοῦσιν ἐρείδειν, expon. ἐχεῖν, coire. ¶ Ex eodem in Ran. aff. & pro σωτέμως ἢ ποιεῖν. vide schol.

Ερείδομαι, interdum pro pedem figere, firmari, fistere se, ut inquit Bud. ex Greg. Particip. ἐρεισάμενος, innixus, nixus: ut Il. β. πῶ ὄγ' ἐρεισάμενος, cui sceptro innixus. Apoll. Arg. 1. ἐρειδομένη βάκτρῳ. Apud Hom. Il. π. ὁ δ' ὑπὸ οὔδει ἐρείδη, exp. stratus est.

Ε'ρεισμα, τὸ, firmamentum, fulcimentum, fultura. Exp. & columen, apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶν Α'θηναίων.

Composita.

Α'ντερείδω, contrà fulcio, vel ex adverso fulcio. Item obnitor: ut Bud. exp. apud Luc. ἢ ἐπὶ πρόχηλον ὠθοῦντος τὸ Ε'μὲ, ὅμως αὐλοβαίνοντες ἢ ὕπλοι αὐτερείδοντες. Est etiam renitor, non cedo: ut quæ præ duritie non cedunt tactui, Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ αὐτερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ πάτοδες. Apud Plut. αὐτερείδεται τοῖς βαρβάροις, exp. barbaris resistit.

Α'ντέρεισμα, & αὐτέρεισις, renixus, obnixa firmitas.

Α'ντηλὶς, ίδος, ἡ, lignum vel pila structuram inclinatam fulciens: tibicen. Item αὐτηρίδες, structuræ lapideæ, ædificia editiora utrinque fulcientes. Thuc. Habetur & αὐτῆλις ac αὐτῆρις, ίδος, apud Eust. Et αὐτῆρις πληγὴ, plaga quæ alicui infligitur firmata manu adversus eum. Vide & comp. ab Ερείσω.

Α'περείδω, vel ἀπερείδομαι, firmiter figo: ut ἀπερείδω τῷ βάσιν. Item firmiter adigo, infligo, impingo, incutio. Plut. de nece Cæs. εἰς οὐ ἀπερειδόμενοι σῶμα πληγὰς ἔσωζον. Item ἀπερείδομαι, incumbo, innitor. Synes. de insomn. ἢ τὸ τῆ δακτύλῳ κακὸν εἰς τὸν βυθὸν ἀπερείδεται. Metaph. Polyb. ἀπερείδοντο ἐπὶ τὰς τελευτὰς συμφοράς. incumbebant in fœdera, in fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. In epist. Phal. ἀπερείσασθαι τὸν βίον, effundere vitam & projicere.

Α'πέρεισις, innixus seu actio ipsa innitendi, aut incumbendi.

Decomp. Ε'ναπερείδομαι idem ferè quod ἐναποσκήπτω.

Ε'παπερείδω, sic dicitur ut ἀπερείδω.

Ε'παπερείδομαι, innitor, fulcio me.

Προσαπερείδομαι, aff. *pro* annitor.

Συναπερείδω, impingo, infligo: ut συναπερεῖσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπόνοιαν, ex Plut. in Cic.

Συνεπαπερείδω, unà & simul impingo.

Διερείδω, infigo. Διερείδομαι, innitor. Eurip.

Ε'νερείδω, impingo, illido. ἐνερείσασθαι γαίῃ, terræ illisus est. Apoll. Apud Dioscor. l. 3. c. 26. ἐνερεικθὲν στόμαχον, quæ stomacho inhærserit.

Ε'ξερείδω, fulcio. Exp. & roboro.

Ε'περείδω, infigo, validè firmo & impingo, seu imprimo. Iliad. π. ἀπέρεισε δ' ἐν ἀπείλητον.

Ε'περείδομαι, incumbo, nitor. Apud Gal. τῷ λίθοιεν ἐπερείδεσθαι, activé.

Ε'περεισμὸς, infixio.

Ε'πέρεισις, illisus: ut ὀδόντων ἐπέρεισις. Dioscor. dentium illisus. Item pro applicatione intellectus & incubitu in rem intelligibilem, & quasi impressione, apud Themist.

Decomp. Συνεπερείδω, simul infigo, &c.

Κατερείδω, exp. superimpono.

Προσερείδω, affigo, allido: allido, ut telum vibratum, inquit Bud. Vel pass. allidor, affigor.

Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo, impressionem facio. Bud. ex Polyb.

Συνερείδομαι, infigor: ut Eurip. χέρες ἀτσμοῖς συνερεισθεῖσαι, infixi manus vinculis, i. habentes manus infixas.

Συνερεισικὸς, suo nixu se continens. Plut.

Υ'περείδω, suffulcio, fulcio, sustineo: ut ὑπερείδων ὠροφὸν κίων, Plut. in Rom. columna tectum fulciens. Item confirmo, animum addo timenti, & eum recreo. B. ex Herodiano.

Υ'πέρεισμα, fulcimentum, fultura, sustentaculum.

Υ'πέρεισις, idem.

Υ'περεισικὸς, (q. d. fultorius) ad fulciendum seu sustentandum aptus: ut ὑπερεισικὴ βακτηρία, ex Greg.

Ε'ΡΕΙ'ΚΩ, F. ξω, frango, confringo, contundo, idem quod ῥήσσω, inquit Eust. Hesiod. - οἱ δ' ἀροτῆρες Η'ρεικον χθόνα δῖαν. ¶ Item neutraliter, frangor, confringor: ut Iliad. ϱ. Η'ρεικε δ' ἱπποδάσφ κόρυς ἄμφι δ' ὀρὸς ἀκωκὴ. Eustathius enim hîc ἤρεικε expon. ἐχώθη, & ἐῤῥάγη. Pro eodem legitur & ἐράκω, apud Hippocr. γυναικ. l. 2. ζειὰς ἐξέλασσε ξυὼ ὕδατι κεκλύσθαι. Et alibi.

Ερήκνυμαι, frangor, confringor, findor. Il. ν. v. 441. Δὴ τότε γ' αὖσε ἄϋσεν, ἐρηκνύμενος ἀμφὶ σθενεῖ. Pro eodem scribitur & ἐρήγνυμαι.

Ε'ρεξις, εως, ἡ, fractio vel fissio.

Ε'ρεικτὸς, exp. confractus, fresus, vel fissus: ut ὄσπρια ἐρεικτά, ἔτι ἐρεικτὸν, faba fresa, lomentum. Pro eodem legitur & ἐρικτὸς: ut Levit. c. 2. & apud Hippocr. γυναικ. l. 2. Invenitur & ἐρηκτός.

Ερέγμὸς, ὁ, faba fresa fractaq;, molam tamen nondum experta nec in farinam redacta, sed cruda adhuc & incocta. De aliis etiam leguminibus, itemque radicibus eodem modo fractis dicitur nomine ipsorum appositio: ut κεφῆς ἐρεγμὸς, & ἰρεως aut βλισταίνης aut ῥόδου. Invenitur scriptum & ἐρίγμὸς. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμὸς, propriè significare, in duas partes divisam fabam.

Ε'ρεγμα, τὸ, idem quod ἐρεγμός. Pro quo invenitur & ἔρεγμα.

Ε'ρέγμη, pro pulmento quodam ex leguminibus confractis, apud Aristoph.

Ερέγμινος, (adject.) ut ἐρέγμινον ἄλδυρον, Dioscor. farina ex fabis fresis. Quidam interpr. fabæ lomentum.

Ερέκη, ἡ, erice: arbor fruticosa, de qua Dioscor. l. 1. c. 18. Scribitur & ἐρίκη. Hujus meminit & Plut. in lib. de Iside & Osiride. Eust. ab ἐρέκω deducit.

Ερεικάδιον μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius florib. collectum.

Ερεικώδης, ες, ὁ ἡ, erica abundans.

Ερέικιδες, Hippocrati sunt ordea crassiùs divisa: ut Gal. expon. Scribitur & ἐρίκιδες.

Ε'ρέικιος, Gal. ait esse dictum τὸ ἰητρίον, quòd sit εὔθραυστον, i. facilè frangibile, seu facilè friabile.

Ε'ρεικώδης, Suidæ est locus diruptus ac scissus.

Composita.

Α'νέρεικτος, sive αὐέρεικτος, qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut pistillo. Et ex consequente *pro*, non cribratus perpurgatusque incerniculo: quia cribrari nequit quod fretum fractumque mola aut pistillo non est. Apud Hippocr. ἐκ πυῶν, ἀνέρεικτος ἄρτος, qui est ex tritico ἀνερείκτῳ, cui opponitur panis, qui è pura farina. Α'νήρεικτος, idem.

Καπερέικω, frango, contundo. Aristoph. in Vesp. θυμὸν καθερεῖξαι.

Ε'ΡΕΙΠΩ, F. ψω, everto, disturbo, prosterno, demolior. Xenop. ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς τῶν μὴ πεδομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πολέις τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. ¶ Η'ερπον interdum neutraliter exponitur, cecidi, lapsus sum. Iliad. ν. Η'ερπε δ' ὡς ὅτε τις δρυὸς ἤλπτει, ἢ ἀκρεμὼν. Sic Hesiodus, ἤλπε γναθεύς.

Ερέπομαι, evertor, prosternor. Soph. in Ajace, ἐν δ' ἐρεπίοις πυκνῶν ἐλάφοις ἔζω, prostratus, jacens.

Ερέψιμος, ος, ὁ ἡ, cadivus, ruinosus, q. d. labilis. ex Eurip. ἐρέψιμον σίγον.

Ερέπιον, ου, τὸ, collapsum, seu semicollapsum ædificium, collapsi ædificii (aut ex parte collapsi) reliquiæ, rudera. Pausan. Vide & Soph. suprà in Ερέπομαι.

Ε'ρεπω, ῶ, everto, disturbo: idem quod ἐρέπω.

Ε'ρέπνη, ἡ, cacumen vel rupes. Secundum quosdam ἐρέπναι dicuntur præruptæ rupes, & fragmenta montium, παρὰ τὸ ἐρεπεῖν τὸ πίπτειν. Vide in Comp. ex Πίπω. Vtitur Nicand. in Ther. & Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ε'ξερέπω, idem quod ἐρέπω, Hesiod.

Καπερέπω, dejicio, diruo. Plut. & Herodian.

Συνερέπω, everto. Συνερέπομαι, evertor. Greg. τῇ δὲ τέτρωι καθ' τροφῇ συνερέπῃ ἢ τὸ βασίλεια.

Ε'ρέω, vide in Ε'ίρω, dico. Ε'ρεμνὸς, vide in Ε'ρεβος.

Ε'ΡΕ'ΠΤΩ, & ἐρέπτομαι, edo, vescor, comedo. (☞ Propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i. à terra, in quam inclinata edunt: ut sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. Interdum tamen hominibus quoque tribuitur: atque adeò Pollux esse ait raptim edere, item affatim edere:) Nonn. ἄρτον ἐρέπτων, pane vescens. Iliad. β. λαοὶ ἐρεπτόμενοι. & Aristoph. in Equ. φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων αὐέρων.

Α'νερέπτω, vel αὐερέπτομαι, (compos. pro ἀνερέπω & ἀνερέπτομαι, pleonasmo τῷ ι, ut ait Eust.) rapio. Od. α. & ll. υ. Item ἀνερέπτομαι, pass. signif. rapior.

Ε'ΡΕ'ΣΣΩ, vel ἐρέτω, remigo. Od. ι. & μ. - οἱ δὲ καθεσταότες ἔρεσσον. Et passivum ἐρεσσομένη ἀρχὰ, apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ¶ Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, apud Euripid. impellens pedem, seu movens. Et ἐρέσσειν ἀπλάς, minas jactare, & ἐρέσσειν πτεροῖς, ex Eurip. alis remigat, i. volat.

Ερεσία, ἡ, remigatio: κωπηλασία. Dicitur tamen potiùs ἐρεσία: ut apud Hom. Od. λ. & μ. & Polyb. l. 16. Et metaph. apud Luc. ἐρεσία πτερῶν, remigium alarum.

Ερέτης, ου, ὁ, remex. Od. α. & Plut.

Ἐρετικὸς, ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, ſub. τέχνη, ars remigatoria, ars remigandi. Plat.

Ἐρετμὸς, ὁ, ἐρέτμου, τὸ, remus. Hom. Od. λ. Od. μ.

Ἐρετμόω, ῶ, remis inſtruo, item remigo. Nonn. χεῖρας ἐρετμώσας.

Compoſita: ac primùm ex ἐρέσσω.

Διερέσσω, à quo irregulariter διήρεσα, Od. ξ. χερσὶ διήρεσσας, manibus remigavi, manibus tanquam remis uſus ſum.

Περιερέτης, remigo. Heſych. & Suid.

Προερέσσω, remigando promoveo, ſeu ſubduco. Hom.

Συνερέσσω, ſimul remigo.

Compoſita ex ἀρεσία.

Δυσαρεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, aut etiam infauſta. Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Παρεξάρεσία, q. d. pars navis, quæ eſt extra remigationem, i. in qua non remigatur, quaſi παρεξ τὴν ἀρεσίας. Thuc.

Προεξαρεσία, navis pars, in qua remigatur. Suid.

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges ſibi ſubſternebant. Poll. Heſych. & Thucyd. in l. 2.

Ὑπηρεσίαι, eidem Thucydi ſunt naves adminiſtræ earum, quæ armatos portant: aut etiam ſervitia earum, inquit Bud. addens Arrianum videri accipere pro remigibus, quod & ſignum ὑπηρεσίαν ſignificare apud Demoſthenem ait. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet miniſterio, & pro opera quæ navatur quapiam in re. Syneſ. epiſt. 145. ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος.

Compoſita ab ἐρέτης.

Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles qui ipſemet remigat. Thuc.

Μονερέτης, ſolus remex. in Epigr.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, miniſter, famulus. Et fœm. ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, miniſtra. Xen. Pæd. 2. Ariſtot. Pol. 1. Interdum ὑπηρέτης eſt miniſter publicus, apparitor, Xen Hell. 2.

Ὑπηρετικὸς, famularis, ſervilis. Xen. Pæd. 2. Ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inſerviebant.

Ὑπηρετέω, ῶ, miniſtro, inſervio, operam navo alicui. Dem. pro cor. ὑπηρετεῖν τοῖς ἐπιβοσομένοις. Item cum dat. & accuſ. Xenoph. Pæd. 4. σὺ ὑμῖν τί αὐτὸ τοῦτο ὑπηρετήσῃς. Budæus ab Iſocr. accipi ait *pro*, obſequor ſeu impendo obſequium. Idem apud Ariſtot. eth. 8. οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλων φαύλων, ἢ θ' ὑπηρετεῖσι τοῖς, exp non obſequuntur amicis in talibus. A Thucydide etiam pro ſuppeditare ſeu ſubminiſtrare ſumi ait.

Ὑπηρετοῦμαι, mihi miniſtratur. Activè quoque interdum: ut Xen. Hell. 5. ὥστε ὀλίγαις ναυσὶ ὑπηρετοῦσ' ὅσαις ἂν δέηται.

Ὑπηρέτημα, miniſterium. Plat. Budæus apud Antiph. ait eſſe miniſterium, i. functionem. Item obſequium.

Ὑπηρέτησις, miniſterium. Ariſtot. Rhet. 2.

Ὑπηρετικὸς, q. d. miniſtratorius, i. ad miniſtrandum aptus, ſeu ad obeunda miniſteria.

Decom. Ἀντυπηρετέω, ῶ, viciſſim operam navo, officium ſeu obſequium viciſſim præſto. Ariſtot. αὐτυπηρετεῖν δὲ τῷ χαριεντιζομένῳ. Ἐξυπηρετέω, ῶ, & ἐξυπηρετοῦμαι, in act. ſignif. pro ſimplici: ut Baſil. ἐξυπηρετουμένη τῇ κτίσει.

Ἀνυπήρετος, miniſtris carens.

Compoſita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naves Homero, longos habentes remos: aut diuturnæ remigationi ſufficientes. vide Euſtath.

Εἰκοσήρετμος ναῦς, navis habens viginti remos.

Ἐπήρετμοι, naves remis inſtructæ. Ἐπήρετμοι ἑταῖροι, ad remigandum parati, utpote qui jam ipſis remis velut incumbunt, aut eis aſtant.

Εὐήρετμος, bonos habens remos, bonis remis inſtructus.

Ἰσήρετμος, totidem ſeu æquales remos habens. Eurip. in Iphig.

Λευκήρετμος, navis, Euripidi albos habens remos.

Συνηρετμεῖν, unà remigare. Item metaphor. concorditer aliquid facere, concordare, convenire.

Φιλήρετμος, ſtudioſus remorum, i, rei nauticæ. Hom.

Alia compoſita, in ης deſinentia.

Ἁλιήρης, ες, ὁ ἢ ἡ, ut apud Eurip. ἁλιήρης κώπη, qua remigant in mari.

Ἀμφήρης, utrinque inſtructus remis, à cujus utraque parte remigari poteſt: ut ἀμφήρεις νῆες. Metaph. ἄμφηρες γόμφοι, utrinque comedens, vel utrinque inſtructum dentibus. ἀμφήρης αὐλὸς, qui utraque manu teneri poteſt.

Ἀμφηκονὸν ἀκάτιον, ambire me acatium, in quo unuſquiſque remex remis binis remigat Thuc.

Ἀντήρεις πλαγαὶ, apud Sophoc. in Electra, ſunt qui dictas putent ſumpta metaphora à remigibus æquali connixu navem impellentibus. Vide & comp. ab Ἐράζω. Ἀντήρης exp. etiam, qui juxta alium remigem ſedet & remigat: contendens remigando.

Διήρης, ους, ἡ, ſubaudi ναῦς, (vel διήρεις πλοῖον) biremis, navis, quæ binis remis agitur.

Sic τριήρης, triremis. Τριηρικὸς, ad triremem pertinens. Et τριηράτης remex triremis. Plut. in Themiſt. Apud Thuc. autem τριηράτου triremibus advecti. Et τὸ τριηρικὸν ex Ariſtotel. pro multitudine navali Sic dicitur πεντήρης, quadriremis.

Πεντήρης, quinque remis.

Ἑξήρης, navis ſex ordinum. Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, δεκήρης, ἑνδεκήρης, δωδεκήρης, τριακοντεδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, ἑπταιδεκήρης, ἑπτακαιδεκήρης, ἑβδομηκοντήρης, Τεσσαρακοντήρης, Τεσσαρακοντήρης, navis ſeptem ordinum, octo, novem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Ἐνήρης, navis remigio inſtructa. Plut. in Bruto.

Ἑνήρης, uniremis. Pachym.

Ἑτοίμηρης, ες, ὁ ἢ ἡ, paratus & inſtructus propriè ad remigationem; unde navigium dicitur ἑτοίμηρες, apud Suid. itidem ἑτοίμηρες πελάγιον, apud Arrianum.

Εὐάρης, remigationi aptus & accommodus: ut εὐάρεις ἐρετμοὶ, Luc. & Hom. εὐάρη σκάφη. Plut. naves expeditæ & quaſi verſatiles.

Κρατήρης, pro εὐήρης: ut κρατῆρες πλοῖον. Herodot. in Vrania, navis ſtructa & parata.

Κωπήρης, ut κωπήρεις πλοῖον, Thuc. l. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium. Item nauta remum tenens κωπήρης dicitur, Alciphr.

Μονήρης πλοῖον, navigium quod unicum habebat per tranſtra & ſedilia remum, non binos aut ternos: licet alioqui pluribus remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, ſolitarius, ſolivagus, vide in Μόνος.

Ποδήρης ναῦς, dicitur ἡ ἱερὸς ὁμβρὶ πόδιν, i, κάτω. Euſtat. & Heſych. Vide & in comp. ex Ἄρω.

Ὀμηρέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὄμηρος.

Alia compoſita, in ορος deſinentia.

Εἰκόσορος ναῦς, navis quæ viginti remis agitur. Sic τριακόντορος, quæ triginta, πεντηκόντορος, quæ quinquaginta, vide Bayf.

Ἐρεσχελέω, ῶ, f. ήσω, cavillor, ſcommate illudo, aut etiam ſcommate irrito, vel ludificor, mendacio illudo. Plato in Phædro, ἐπισκόπει, ὦ Φαῖδρε, ὁπῇ σὺ τῷ παιδικῶν ἐπελαυνόμενος ἐρεσχελῶν σε, ſeriò contendis & enixè, ô Phædre: quoniam tuos amores compellari, te ludificans, te deludens, & joco irritans. Et Luc. ἐρεσχελῶν βυλόμενοι αὐτὸν καὶ διαμωκῶν. ¶ Item contendo & rixor, apud Hermog. ut teſtatur idem Bud.

Ἐρεσχελήμων, cavillis & verbis ludificatoriis ac territantibus impetor. Greg. ἐπῶν ἐρεσχελήτου παρὰ τὸ βυλόμενος παντός.

Ἐρεσχελία, ἡ, ludificatio. contentioſa diſputatio. Greg. ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία.

Ἐρέτης, ἐρετμὸς, vide in Ἐρέσσω.

Ἐρεύγω: F. δέξω, Aor. 2. ἤρυγον, ructo. Sic & paſſiv. interdum, ut διοῦδε ἐρεύγεαι. Alexan. Aphrod. fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεαι φωνὴν (q. d ructare vocem) emittere vocem. Fluvij quoque dicuntur in mare ἐρεύγεαι, undas ſuas in mare devolvere, quaſi eructando & evomendo. ¶ Euſtathius indicat ἐρεύγειν eſſe etiam, τὸ κατὰ βίαν ἀναπαύειν πνεῦμα, ut ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. unde eſſe dictum ταῦρον ἐρύγμηλον. Iliad. σ.

Ἐρεύγμὸς, ὁ, ructatio, eructatio, ructus.

Ἐρευγματώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ructus movens: ut ἐρευγματώδης βοτάνη, ructatrix herba, πνεῦμα ἐρευγματώδες, ſpiritus ructuoſus.

Ἐρευκτικὸς, idem. Dioſc.

Ἐρυγμὸς, ructatio. Ariſtot.

Ἐρυγματώδης, rurſus movens: ut ἐρυγματώδης νόσος. Hippocr. morbus ructuum effectivus & flatuoſus.

Ἐρυγὴ, idem quod ἐρυγμός.

Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonaſmum τοῦ μ. unde Iliad. σ. ταῦρον ἐρύγμηλον, graviter boantem.

Ἐρυγμαίνω, idem quod ἐρεύγω, ſeu ἐρεύγομαι, ructo: hiſque uſitatius in proſa.

Ἐρυγμαίνω, eructo. Heſych.

Compoſita.

Ἀνερεύγω, vel αὐερεύγομαι, eructo, propriè, ſurſum eructo. De fluviis interdum dicitur. metaphoricè *pro* emitto quaſi eructando. Apoll. Arg. 2 αὐερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.

Ἀπερεύγω, & ἀπερεύγομαι, idem.

Ἐνερεύγω, eructo in, irructo. Ariſtoph. in Veſp. Τυρῷ κάκιστον ἄρτον ἐνήρυγεν.

Ἐξερεύγω, eructo, ructu effundo.

Ἐξέρευγμα, τος, id quod ructu ejectum eſt, id quod eructatum eſt.

Κατερεύγω, eructo in, ſeu ructu effundo aut efflo in. Ariſtoph. in Veſp.

Ὀξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, qui videlicet flatum ſapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocr. in Aphor. l. 6.

Ὀξυρεγμιώδης, qui acidum ructum emittit, qui acidum ructat. Hippocrat.

Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo. Dioſc.

Decomp. Κρομμυοξυρεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum, qui cepas ederint. Ariſtoph. in Pace ὀζὴ κρομμυοξυρεγμίας.

Προσερεύγω, ad ructo: vel cum ructu afflo. Iliad. ο. v 620. τὸ νύμφῃ ἐπιπροερεύγεται πέτρῃ. Et apud Athen. l. 6.

Ἔρευθος, εος, τὸ, rubor. Propriè ita dici putatur rubor eorum qui rubeſcunt.

Ἐρυθὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, ruber.

Ἐρυθήεις, poët. rubicundus, ruber.

Ἐρυθόδανον, herba, quæ Lat. rubia, de qua vide Dioſc.

Ἐρύθεδανον, alia herba & diversa à superiore: de qua vide Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 14. & l. 6. c. 1.

Ἐρύθω, rubefacio: ut Il. λ. αἵματι γαῖαν ἐρύθων. Ἐρύθομαι, rubefio, rubesco.

Ἐρυθιάω, ῶ, rubefio, rubesco. Item rubeo, sum ruber. Nonn. ὕδατι οἰνωθέντες ἐρυθιώντι κελεύθῳ. Item erubesco. Hesych.

Ἐρύθημα, ατος, τό, (amisso ε) rubor. Thuc. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματος. Item verecundia. Item radix quæ ἐρυθρόδανον etiam, & ἐρυθόδανον.

Ἐρυθαίνω, idem quod ἐρύθω, rubefacio. Ἐρυθαίνομαι, rubefio. Il. φ. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ἐρυθρός, (amisso itidem ε, & assumpto ῥ) ruber: ut οἶνος ἐρυθρός, & νέκταρ ἐρυθρόν. Hom. & ἐρυθρὰ θάλασσα. Dem. Item frutex qui & ῥοῦς, vulgò sumach.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ & ἐρυθόδανον. Vnde ἠρυθροδανωμένος, rubefactus & quasi rubia tinctus.

Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber. Aristot. in præd.

Ἐρυθραίνω, rubefacio. Ἐρυθραίνομαι, rubefio. Herodian. 5. ἡ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ἐρυθριάω, (neutr.) erubesco, rubore suffundor. Plat. de rep. l. 1. τότε γὰρ εἶδον ἐγὼ Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Dem. pro cor. ἀλλὰ καὶν ἐπέρχ λεγηται ἐρυθριάσῃς.

Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρός, ut ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης, Dionys. Alex. Et ἐρυθραῖος κάλαμος, ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta rubrum mare nascatur, vel quòd ruber sit. Ἐρυθραῖος λίθος, in Erythræo legitur quæ littore concha.

Ἐρύθριον, malagmatis nomen, apud Aeginet. l. 7. c. 18.

Ἐρυθροὶ, vel ἐρυθροειδὴς, tunica testium & vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processêre: quia ruber.

Ἐρυθρινος, ὁ, (alij ἐρυθρῖνος,) rubellio, apud Aristot. hist. an. 4.

Ἐρυθρόνιον, sive ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum satyrij genus, habens radicis corticem rubrum, teste Dioscor. l. 3. c. 144.

Ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, morbus è cœlo superveniens plantis & fructibus, maximeque segetibus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Ἐρυσιβώδης, rubiginosus, rubigini similis, vel rubigini obnoxius: qui rubigine infestatur.

Ἐρυσιβόω, ῶ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro. Theophrast.

Ἐρυσιβόομαι, infestor seu vitior rubigine. Theophr. hist. plant. lib. 3. c. 17.

Ἐρυσίπελας, vide in comp. ex Πέλας.

Composita.

Ἀπερυθριάω, pudorem depono, erubescere desino, vel me non pudet. Aristoph. in Nub. ἀπερυθριάσαι γε μᾶλλον ἢ χρῆν πεάγματα, impudentia uti. Ἀπερυθριασμὸν, quod impudenter factum dictúmve est. (te.

Ἀπερυθριασμῶς, impudenter, depositò pudore, perfricta fron-

Ἀπερυσιβόω, ῶ, rubiginem ingenero, vel rubigine consumo: unde pass. ἀπερυσιβῶσθαι, exp. rubiginem sentit.

Διέρυθρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est.

Ἐρυθρός, ruber. Ἐρυθρόω, rubeo.

Ἐξέρυθρος, valde ruber. Gal.

Καπερυθραίνω, idem quod ἐρυθραίνω.

Λευκέρυθρος, alborem rubori admixtum habens. Bud. ex Arist.

Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigrisque distinctus maculis, vel niger rubeis maculis pictus. Athen. l. 7.

Ὑπέρυθρος, subruber, aliquantùm ruber. Eustath.

Ὑπερυθρότης, idem.

Ὑπερυθριάω, subrubesco. Aristoph.

ΕΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, Fut. ήσω, indago, vestigo. Plat. Item scrutor, perscrutor, inquiro. Il. σ. μετ' αὖθις ἐρεύνων, Εἴποθεν ἐξεύροι. Xen. Pæd. r. κακούργως ἐρευνήσας. ☞ Eustath. vult ab ἐρέω deduci, ut ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω, per epenthesin τοῦ υ, (ut ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ, sicut ex ἴκω ἱκνῶ, & οἰχνῶ ex οἴχω.

Ἐρευνητὴς, οῦ, ὁ, & Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, scrutator. Nonn.

Ἔρευνα, ης, indagatio, scrutatio. ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, perscrutari domos, Aristot. Oecon. 2.

Composita.

Ἀνερευνάω, ῶ, pervestigo, perscrutor. Ἀνερευνῶμαι, pro eodem.

Διερευνάω, ῶ, idem. Appian. bell. civ. l. 5. ἐσῆλθον δ' αὐτῷ λύκοι τὰς μυχὰς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. Dicitur & διερευνῶμαι activa significatione: ut τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Greg. de homine.

Διερευνητὴς, perscrutator, indagator.

Decomp. Ἀδιερεύνητος, impervestigatus, non pervestigatus. Philo de mundo, οἷς ἀδήλως ἀδιερεύνητον ἐκπολέλειπται. Ἀ Bud. exp. non exploratus, non excussus, apud Plut. in Dione. Interdum, non pervestigabilis, impervestigabilis, inscrutabilis.

Ἀδιερευνὴς, pro eodem.

Δυσδιερεύνητος, investigatu difficilis.

Προδιερευνάω, ῶ, antè perscrutor & pervestigo.

Δυσερεύνητος, ος, ὁ ἡ, cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest.

Ἐξερευνάω, ῶ, idem quod διερευνάω. 1. Pet. c. 1.

Ἐξερεύνησις, perscrutatio, indagatio.

Ἐξερευνητὴς, perscrutator, indagator. Eurip.

Decomp. Ἀνεξερεύνητος, inscrutabilis. Rom. 11.

Διεξερευνάω, & διεξερευνάομαι, ῶμαι, diligenter pervestigo, accuratissimè indago seu rimor. Plat. de leg. διεξερευνώμενος χώρων.

Δυσερεύνητος, investigatu difficilis.

Προερευνάω, ῶ, priùs indago seu vestigo, priùs scrutor.

Προερευνῶμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 5. πέμπει ἵππους προερευνησομένους.

Γέρων, & Κυβερνάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΕΡΕΦΩ, F. ψω, tego, contego, tectum impono. Dem. ἤρεψε τὴν οἰκίαν ταῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις.

Ἔρεψις, ιως, ἡ, q. d. tectura, i. ipse tegendi actus: ut πεῶν ἐρέψεις. Interdum & tectum: ut apud Plut. in Peric. & Theophr. hist 5. c. 7.

Ἐρέψιμος, ut ἐρέψιμος ὕλη, Theophr. materies tectis conficiendis idonea. Sic & ἐρέψιμος ξύλα. Ἐρέψιμον, herba quædam. Suid.

Ὀροφὴ, ἡ, contignatio, qualis est tectorum, tectum. Aristotel. & Thuc. l. 4.

Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, camera. Thuc. l. 1. τῶν οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectum demoliti sunt. Est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ω. Citat Pollux etiam ex Theophr. & Aristot.

Ὀροφίας, ου, ὁ, ut ὀροφίαι μύες ἢ ὄφεις, qui in camera seu tecto latibula habent.

Ὀροφόω, ῶ, F. ώσω, concamero, contigno. Plutar. in Apophth. Lac. οἰκίαν περιαίρεσις ὑποφομβώλιον δοκοῖς.

Ὀρόφωμα, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. Athen.

Ὀρόφωσις, idem.

Ὀρφανὸς, Ερεσθος, & Ὀρφνὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ἐρέφω.

Ἀμφηρεφὴς, ές, ὁ ἡ, circumquaque tectus, vel circumcirca, vel in circuitu tectus. Epithetum pharetræ. Il. α.

Ἀνηρεφὴς, tecto carens, apud Apollon. ἀνηρεφὲς νηὸς. Exponitur etiam, altè tectus.

Ἐπηρεφὴς, tego, tectum impono. Il. α. εἰ πολέσι χαλκῷ ἐπὶ νηὸν ἔρεψα.

Ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus, opacus. Apoll. Arg. 2.

Καπερέφω, idem quod ἐρέφω.

Καπερέφομαι, tegor. Apoll. Arg. 2. κεφαλὴν καπερέψεται ἐρικίον αὐτῇ. Et apud Aristoph. in Vesp. dicitur de testudinibus, ὡς εὖ καπερέψασθε, quàm benè tectæ estis, seu coopertæ.

Καπηρεφὴς, idem quod ἐπηρεφὴς. Od. ν. πρὸς ἠπειρεφὲς. Dicitur verò καπηρεφὴς κῦμα, unda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit.

Πετρηρεφὴς, petris contectus, petrosus. Euripid. in Cyclop. & in Ione.

Σκιηρεφὴς, tectus umbra spissa tanquàm tecto umbrosus, opacus. Luc. in Anach. ἐν τῷ σκιηρεφεῖ ἕδρᾳ, sumus in opaco vel in umbra.

Σκιηρεφὲς, οῦς, opaco, inumbro. Theophr.

Ὑψηρεφὴς, altè tectus, altum tectum habens. Et ex consequenti, altus, celsus. Poëticè ὑψερεφὴς δῶ, seu δῶμα ab Homero dicitur metri causa pro ὑψηρεφές. Sic & ὑψερεφὴς ναοὶ, Aristoph.

Composita ex ὀροφὴ seu ὄροφος.

Αὐτόροφος, ος, ὁ ἡ, tectum ex seipso habens, seipsum contegens.

Διόροφος, duplici tecto instructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens.

Ὁμωρόφιος, ος, ὁ ἡ, qui sub eadem camera vel tecto est. Poll.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, quod est inter ὄροφον ἢ στέγος, ut tradit Poll. l. 1.

Πετρώροφος, habens cameram seu tectum ex lapidibus.

Πολυόροφος, multas concamerationes seu contignationes habens.

Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero. Luc.

Τετρώροφος, quatuor habens concamerationes seu contignationes, quatuor habens cameras seu tecta.

Ὑποροφόφιος, qui supra tectum seu cameram est.

Ὑπόροφος, qui sub tecto seu camera est: ut ὑπόροφα μέλαθρα, pars ea domus, quæ sub tecto est. apud Eurip. in Phœniss.

Ὑπωρόφιος, qui sub tecto seu camera est: ut ὑπωρόφιοι φάλαγγες, sive ἀράχναι, arancæ quæ sub camera seu tecto degunt. Et ὑπωρόφιος δόμος, ædes quæ sub tecto sunt, i. inferior domus pars, apud Mosch. idyll. 2.

Ὑψόροφος, altam cameram seu concamerationem habens. Od. ϛ.

Χρυσόροφος, tectum seu contignationem habens auratam, vel qui aureis est laquearibus, apud Luc. & Poll. l. 7. c. 24.

Ἐρέω, vide in Εἴρω, dico.

ΕΡΗΜΟΣ, ου, ὁ, desertus, solus, solitarius, inhabitatus. Item incultus: ut νῆσος ἐρήμη, Od. γ. ἔρημος χώρος ἢ ἄρουρα. Xen. Pæd. 3. Et ἔρημον ὄρος. Thuc. Item ἐρήμη ἢ ἀπάνθρωπος γῆ. Luc. in Cauc. Interdum cum genit. ut Xen. Pæd. 4. χώρα ἐρήμη αὐθρώπων ἔσα. ¶ Frequenter ἔρημος dicitur & homo desertus, qui præsidio destitutus est, cui nemo fert opem, apud Thucyd. Herodot. & Plutarc. Interdum cum genit. ut ἔρημος τῆς βοηθήσοντος, apud Isocr. vel ἔρημος βοηθείας, apud Plut. Item destitutus, orbatus, carens. Itidem cum genit. ut Plat. in ep. ἔρημον ἂν εἴην αὐτῶν φί-

λων. Et ἔρημοι ἁρπακτείας. Plutarc. in Cam. ἔρημοι συμμάχων. Xen. Item incuſtoditus. Plut. in amat. narr. οἱ δὲ καθυλακτοῦντες ἐρήμους τὰς θύρας διεξιόντας, i. incuſtoditas. Sic apud Thuc. ἐρήμους φύλας. ſchol. expon. ἀφυλάκτους. ¶ Ἐρήμη ſub. δίκη, vadimonium deſertum. ἐρημοῦν ἑλεῖν, Dem. indicta cauſa damnare. ¶ Ἔρημος pro unico & ſingulari, apud Plat. in Tim. ἐρανὸν οὐρανὸν μόνον, ἔρημον κατέστησε.

Ἐρημόω, ῶ, F. ώσω, deſertum reddo, deſolo, vaſto. Thuc. l. 5. τὴν ἐρημώσαντες Συρακόσας. Item cum genit. deſtituo, privo, orbo. Plut. Ἐρημοῦμαι, deſolor, vaſtor. Thuc. l. 1. Item cum genit. privor, orbor, deſtituor. Ariſtot. & Herodot.

Ἐρήμωσις, deſolatio, vaſtatio. Item deſtitutio, privatio.

Ἐρημωτὴς, deſolator, vaſtator. Item qui deſtituit, qui privat.

Ἐρημία, ας, ἡ deſertus locus, ſolitudo. Aeſchyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἀκαθον ἐς ἐρημίαν. Cicero, ἐν ἐρημίᾳ βιῶν, interpr. in ſolitudine vitam agere. Item de eo qui deſtitutus eſt auxilio. Thuc. 1. ἀφ' οἱ δὲ ἐρημίαν ἄλλοις παρεσχόντες, i. quòd à ſuis deſtituantur ſeu deſerantur. Item generaliter, penuria: ut ἐρημία φίλων, Xen. & ἐρημία νέων, apud Platonem, & ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς, apud eundem: item ἐρημία λιμοδοκῆς, apud Plut.

Ἐρημικὸς, ſolitarius, ſolitariam vitam agens, in ſolitudine habitans. Greg. Sic pelecanem Græci Bibl. interpr. vocârunt ἐρημικὸν, Pſal. 101.

Ἐρημίτης, idem. Peculiariter dicti ſunt ἐρημῖται, qui ſanctitatem quandam in vita ſolitaria ponebant, eamque ideò agebant.

Ἐρημαῖος, poët. idem quod ἔρημος: ut νῆσος ἐρημαίη, Apoll. Et cum genit. privatus, orbatus. Epigr. 1. Βέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαίου τε κέλυφος Ὀμήρου. Ἐρήμης, ἀδος, ἡ, (itidem poët.) orbata: ut Epigr. 5. Φαέων δ' ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπή.

Ἐρημάζω, deſerta loca frequento, in ſolitudine ago. Laërt. in Democr. ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως συνελαυνόμενος.

Compoſita.

Ἀποερημόω, ῶ, idem quod ἐρημῶ.

Ἀποερημοῦμαι, deſolor, vaſtor. Item deſtituor, relinquor. Plat. & Plut.

Δυσέρημος, deſertus, deſolatus: vel difficilis ob ſolitudinem.

Ἐξερημόω, ῶ, deſolo, vaſto. Plat. in epiſt. τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις καθοικίζειν.

Παμέρημος, omninò deſertus. Syneſ. epiſt. 4.

Φιλέρημος, amans ſolitudinis. in Epigr.

Ἔρπτυω, F. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo. Il. α. Ἦ ἐχόλον ποσσὶν ἐρητύσαι τε θυμόν. Il. β. ἐρητύειν ἐπέεσσι, verbis compeſcere.

Ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, &c. Apoll. ἐρητύοντο μέλεσθαι, inhibebantur ſeu reprimebantur, quò minùs curarent.

Compoſita.

Ἀπερητύω, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod.

Κατερητύω, detineo, retineo. Odyſſ. ι. Ὡς δ' αὖτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι.

Ἔρι, particula in compoſitione tantùm uſitata intendens & augens ſignificationem eorum, quibuſcum componitur, ut & ζα: ut in ἐρίδηπτος, ἐρικυδὴς, &c. ¶ Eſt & vocativus à nominativo ἔρις.

Ἔριγμα, vide in Ἐρείκω.

Ἐριδμαίνω, ἐρίζω, vide in Ἔρις.

ἘΡΙΘΑ'ΚΗ, ης, ἡ, erithace, eadem cum κήϋλος, de qua Ariſtot. hiſt. anim. l. 5. c. 22. & l. 9. c. 40.

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis de qua Ariſtot. de anim. l. 9. c. 49.

Ἐριθεύω, ἔριθος, vide in Ἔρις,

Ἐρικτὸς, ἐρίκω, vide in Ἐρείκω.

ἘΡΙΝΕΟΣ, ſive ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor, ficus ſylveſtris. Athen. l. 3. τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἔρινα, ἐρινὸς καὶ τὸ ἄρρεν λέγεται. Odyſſ. μ. Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἔστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Il. ζ. λ. φ. χ. Et Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 16. ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κεραΐζῃ, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωλιᾷ, οὔτε σκωλητεύεται τοῖς ῥίζαις ὁμοίως. Plut. in Camillo, ἀναβαῖνον ἐρινεῷ μεγάλῳ, aſcendentem caprificum exceſſam. Et paulò pòſt, τὸν δὲ ἐρινεὸν καπριφικὸν ὀνομάζουσι: nam ſylveſtrem ficum caprificum appellant. Item caprificus fructus. Soph. apud Athen. l. 3. πέπων δ' ἔρινος ἀγρίας ὢν Ἕλλησιν. Nic. in Alexiph. ἀποκεκαδισμένας ἐρινύς. In hac tamen ſignific. uſurpatur potiùs neutro genere ἐρινεὸν five ἐρινόν. ¶ Ἔρινος, eſt etiam, herbæ nomen apud Dioſc. lib. 4. c. 29. quam Plin. erineon vocat lib. 23. c. 7.

Ἐρινεὸν, ſive ἐρινὸν, οῦ, τὸ, caprificus fructus, ficus ſylveſtris Ariſtot. hiſt. an. l. 5. ὅλον ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quum ſylveſtrem ficum ederit. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. c. 13. κοινῇ δὲ τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ἐπιπαντᾶται καὶ πλείω τὸν ὁπόν. Idem lib. 1. ejuſdem operis c. 6. ἀπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἀθρόα λαβὲ τέλος. Et hiſt. pl. l. 4. c. 16. συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινὰ λαπάρειν ἐπὶ τὰς ὀλιγοθάς.

Ἐρινὰς, άδος, dicitur & ipſum eſſe caprificus, vel ὄλιγος, apud Nic. in Ther. v. 854.

Ἐρινάζω, five Ἐρινεάζω, caprificos admoveo. Theophr. de cauſ. plant. l. 2. c. 13. καὶ ἐρινάζωσι καὶ κένυς ὅπως ἐπιμένωσι. Et paulò antè οὐδὲν οὖν οἱ καὶ ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admovent, verùm etiam quum vendunt, per præconium ſignificant ſeſe caprificorum culices non paſſas vendere.

Ἐρινασμὸς, ὁ, caprificatio. Theophr. ibidem.

Ἐρινόω, ῶ, idem quod ἐρινάζω, Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 9.

Compoſita.

Ἀνερίναστος, συκῆ, cui caprificæ adhibitæ non fuerunt. Suid. Dicuntur & σῦκα ἀνερίναστα, incaprificatæ fici: quæ à caprifici culicibus intactæ ſunt: apud Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 13. Proverbialiter autem ἀνέρινας, dicitur de eo, qui non retinet quæ habet, ſed amittit. Ab Heſych. exp. mollis & ſterilis, ſeu infœcundus: metaphora à ficubus, quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Pro eodem dicitur & ἀπηνέρινας.

Ἐξερινάζω, metaph. apud Athen. l. 3. ἄλλως ἐξερινάζεις λόγῳ.

Λευκερινεὸς, q.d. caprificus alba, ficus ſpecies eſt. Heſych. & apud Athen. l. 3.

ἘΡΙΝΝΥΣ, ύος, ἡ, Erinnys, furia: dea infernalis peccatorum ultrix & pœnarū irrogatrix. Od. ο. Ἰὼ δικαιοπάλις Ἐρινύς. Apud Hom. ἐρινύες dicuntur συγχθαί. Od. ε. & Il. ι. Apud Sophoc. Ἀλλ' ὧδ' Ἐρινὺς τόνδ' ἐκμάκουσε ξίφος; an non Erinnys ſeu furia hunc cudit enſem? Aliquando Ἐρινὺς dicitur qui vel quæ injuriam alicui illatam perſequitur: ut Od. ε. Ἀλλ' ἄπτε πτωχῷ γε θεοὶ κῆρ ἐρινύσι ἶσοι. Interdum etiam qui fecit: ut Odyſſ. λ. v. 278. Heſychius verò Ἐρινύας exp. ἀμαρτίας, reſpiciens fortaſſe ad locum Heſiodi qui eſt in Theog. v. 471.

Ἐρινύειν, indignari, apud Soph. in Ajace.

Ἔρον, ἐρᾶς, ἐρᾷ, ἐραῖδης, vide in Εἴρω.

Ἐρπόω, vide in Ἑρέπω.

ἜΡΙΣ, ιδος, ἡ, contentio, concertatio. Xen. Pæd. 8. Τῆς μὲν τοι ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες εἶναι περὶ ἀρετῆς καὶ ἔριδος καὶ φιλοτιμίας ἐπέδειξαν. Interdum additur genitivus: ut ἔρις πολέμοιο. Il. ε. ὀρμαίνω εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. Pæd. 1. ¶ Fingitur ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab ἔρα dictam volunt nonnulli grammatici. παρὰ τὸ εἰς μάχην ἔρειν, i. συμπαλαίειν.

Ἐρίζω, F. ίσω, contendo, concerto Od. σ. ἐρίζετον ἀλλήλοιιν Χεροὶ μαχέσσασθαι. Od. φ. Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τέξων. Od. ο. Δρησσοσύνῃ δ' οὐκ ἂν μοι ἐρίσειν βροτὸς ἄλλος. Plut. in Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδόναι, contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato in Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὴ, ἐρίζειν δὲ μή, inter vos de rebus hujuſmodi controverſemini, non concertetis. Apud Hom. ἐρίζοι Ἀφροδίτη κάλλος, formæ venuſtate cum Venere contendat. In lib. autem 3. Reg. 12. ἐρίζητε τῷ σώματι Κυρίου, exp. exaſperaveritis os Domini.

Ἐρίζομαι, dicitur pro ἐρίζω. Il. ε. ὦ οὗτος θεοὶ ἐρίζετον ἠδὲ μάχεσθον, ultrò citroque verbis diſceptabamus ſeu concertabamus.

Ἔρισμα, τὸ, contentio, certamen. Il. δ.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator. Ἐριστὺς, ύος, ὁ, contentioſus, qui verbis lubenter contendit. Luc. Apud Ariſtot. in Soph. elench. ἐριστικοὶ λόγοι, qui ex rationibus, quæ probabiles eſſe videntur, aliquid inferunt. Ἐριστὸς, ὸν, ὁ, de quo contenditur aut concertatur, ſeu de quo contendere & concertare licet. Soph. in Electra.

Ἐριδῶ, F. ήσω, factum ex fut. 2. verbi ἐρίζω, Il. ψ.

Ἐριδαίνω, idem. Il. α. οὕνεκ' ἄρ' αὐτῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Et Il. β. ἐπέεσσιν ἐριδαίνομεν, verbis contendimus. Hinc & ἐρίδηνα apud Apoll. concertavi, contendi.

Ἐριδμαίνω, irrito, ad contentionem & certamen provoco. Il. π. (de veſpis) ἃς πάϊδες ἐριδμαίνουσιν. Derivatur autem vel ab ἐριδαίνω, interjecto μ, vel ab ἔρις & μαίνω, ut volunt gramm.

Ἔριδος & ἐριθεία, contentio. Poſterius legitur 1. ad Cor. 12. & Jacobi 3. Alias ſignific. vide & in Εἴρω.

Ἐριθεύω, vel potiùs ἐριθεύομαι, contendo, apud Ariſtot.

Ἐρέω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex ἔρις.

Ἀντερις, ιδος, ἡ, obluctatio.

Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentioſus, moroſus. Ariſtot. eth. l. 4. c. 6. & l. 2. c. 7.

Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentionum amans, jurgioſus.

Compoſita ab ἐρίζω, & derivatis.

Ἀμφήρις, ες, ὁ καὶ ἡ, controverſus, in contentione poſitus, de quo certatur, de quo eſt controverſia. Propriè, de quo utrinque eſt contentio. Item anceps. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀναμφήριστος, de quo contentio non eſt, de quo utrinque non contenditur aut concertatur, minimè controverſus.

Ἀνήρις, & ἀνήριστος, de quo non contenditur.

Ἀντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.

Ἀντεριδαίνω, contrà contendo.

Δυσήριστος, de quo contendere difficile eſt, in infelici contentione poſitus, Soph. in Electra.

Εἰκασίνη

Ἐριζησιπόλεως, de quo viginti inter ſe contendant. Il. χ.

Ἐρίηρος, (pro ἐπίηρος,) exp de quo contenditur. ſeu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Eſt & nomen proprium apud Hom.

Νήριτος, de quo non contenditur. ἀνέριτος, ἢ ἀναμάρτητος,

Νήριτος, (exempto σ) idem. Exp. multus, innumerus, immenſus Heſiod. in Theog. & Apoll. Arg. 3.

Συνερίζω, contendo, φιλονεικῶ.

ἜΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hœdus: partus capræ recens adhuc & tenerut agnus. Il. ω, Ἀρνειὸν ἢ ἔριφον ἐπιδήμιοι ἀρέσθαι. (✂ Heſychius eſſe dicit τὸν μικρὸν αἶγα ἢ οὐ πάνυ φανόμορον, ἤγουν τὸν ὠφιμον· χίμαρον autem, ἢ οὐ πάνυ χιμῶνι.) Invenitur ἔριφος etiam fœminino genere, apud Theocr. idyll. 8. ¶ Ἔριφοι, hœdi, ſunt etiam conſtellatio quædam apud Aratum & Proclum, cæteros q; aſtronomos.

Ἐρίφιον, ου, τὸ, parvus ſeu tenellus hœdus: apud Athen. lib. 14.

Ἐριφίδιον, ου, ὁ, hœdinus. qui ex hœdo eſt. ut ἐριφία κρέα.

Ἐρκεῖος, ἐρκίου, ἔρκος, ἕρκη, vide in Εἶργω.

ἜΡΜΑ, ατος, τὸ, fulcrum, ſtabilimẽtum, ὑπόστρωμα. (✂ Ab ἔρω, necto.) Il. β. (de claſſe ſolvente) ὑπὸ δὲ νῆσον ἕρματα νηῶν. Il. α, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τανύσσαν, Latini phalangas ſeu palangas vocant. Apud Hipp. de articulis, ἕρματα, autore Galeno, ſunt fulcimenta & idem quod ἐρμάσματα, Metaphoricè etiam capitur, ut Od. ψ, & Il. π, ἕρμα πόληος, columẽ civitatis. Sic Pindarus Athenas dixit eſſe ἕρεισμα Ἑλλάδος. Homerus. Il. δ, ἰὸν (ſagittã) vocat μελαινάων ἕρμα ὀδυνάων, i. fulcrum dolorum, quo dolores ut fundamento niterentur. Exponitur & ἀσφάλισμα ab Euſtathio, & ἀσφάλεια, à Suida, in hoc loco, ἀσύλλης εἶναι τὰς χώρας ἀφ' ἃς ἕρματα τὰ ὀχυρώματα. ¶ Apud Theogn. pro confidentia & incœpto & propoſito poni videtur, ut Bud. annotat. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος· Ἕρμασιν ἀνθρώπων. Ibidem, Ἀνδράσιν ἀδίκοις ἕρμα τίθησι βίος. Apud Plut. in Solone, ἕρμασι γὰρ οὐ μικροῖς ἀσφαλὲς χαλεπὸν, exp. in rebus magnis adminiſtrandis difficile omnibus placere. ¶ Eſt etiam ſaburra, i. ſabulum craſſius, quo naves ad certam uſq; menſuram onerari ſolent, ut ſtabiliores ſint. Ariſtot. de apibus, ὅταν δ' αὖτε μέγας, φέρεται λίθον ἐφ' ἑωυτῆς, ἕρμα ποιεῖται τὸ πνεῦμα. Ariſtoph. de gruibus dixit, αἱθ' ἕρματος πολλὰς ἠμαπεπωκὼς κοτύλας. Item, ſcopulus, ſaxum in mari. Anacreon. ἀσήμων Ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Plat. lib 8. de rep. ὅταν αὐτὸν ἴδῃ τις παίσαντα ὥσπερ ποτὲ ἕρμα, ποτὲ τῇ πόλει Plut. in Symp. ὅταν ἕρματι πλέοντες ποτὲ προσπέσωσιν, ubi veniſſent ad ſcopulum, ſaxum. Luc. de hiſt. ſcr. εἰς ἐκκλησίαν εἰς τὰ ἕρματα. Nonnulli ſaxeas pilas ex Virgilio interpretantur, & crepidines atque obices in portus oſtiis. ¶ Item, inauris. Od. σ, Οὖρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτὰρ ἐπεικὲς· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δίχα θεσπέσιον κάπεικεν. Et Il. ξ, ἕρματ' ἐνήκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, i. τὰ τοῖς ὠσὶ ἐνειρόμενα κόσμια, ut Euſtat. exponit. etymologiam ibi exponens hujus vocabuli, quòd inaures ornatus cauſa auribus innecti ſolerent.

Ἔρμος, quoq; dicitur ſaxum in mari, ab Antiphonte, Anacreonte & Ariſtophane, teſte Harpocr.

Ἐρμόζω, f. όσω, fulcio, ſtabilio. Vnde in paſſ. apud Gal. in exegeſi γλωσσῶν. Hippocr. ἡρμόσθαι eſt ἐνηρεῖσθαι. Ab eodem ἐρμόζειν exponitur ἑδράζειν & σηρίζειν. Item ſaburro i. ſaburra onero & ſtabilio. Ἐρμόζει Heſychio eſt etiam μαλάσσει,

Ἔρμασμα, ατος, τὸ, idem eſſe videtur quod ἕρμα, ſaburra, vel quod ſaburræ loco carinæ ad ſtabiliendam navim ejuſque pondus æquandum imponitur. Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi induſtria adhibitum, injecta faſcia & vinculo.

Ἕρμασις, εως, ἡ, idem quod ἕρμα & ἔρμασμα, ut Erotianus tradit.

Ἑρματίζω, f. ίσω, ſaburro. idem quod ἐρμόζω. Plutarch. utra anim. prud. (de apibus Creticis) ἑρματίζουσιν ἑωυτάς.

Ἔρμιν ſeu ἔρμις, ῖνος, ὁ, fulcrum tori, pes lecti. Od. θ, & ψ. Tradit Euſt. deductum eſſe vel ab ἔρμα, quoniam ſit fulcrum & ſtabilimentum tori ſeu lecti, vel ab ἔρω, παρὰ τὸ ἐπείρειν πρέμασι κλίνης, quòd tori foraminibus inſeratur: vel ab Ἕρμῆς qui ſit dator ſomni & cujus eam ob rem imago in ipſis ἕρμισιν affingi ſoleret.

Compoſita.

Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, non ſaburratus, ſaburra non ſtabilitus. ut ἀνερμάτιστον πλοῖον, apud Baſil. Et metaph. apud Plutarch. de homine animi fluctibus agitato. Et Phil. lib. 3. de vita M. οἱ τῶν ποτὲ Μυσῶν ἀνερμάτιστον, nonnulli ad pietatem minimè obfirmati.

Περίερμα, τὸ, lignum quod navibus ſupponitur. Thuc. lib. 7.

ἙΡΜΗΝΕΥΣ, έως, vel έως Atticè, ὁ, interpres. (✂ παρὰ τὸ Ἑρμῆς.) Xen. Pæd. 1. ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέως τῶν θεῶν συμβαλὰς σωτηρίας. Ceb. Theb. δὲ ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα.

Ἑρμηνεύω, interpretor, Syneſ. Sæpe etiam ponitur *pro* explicare ſeu explanare. ut ἑρμηνεύσω τὸ νοηθέν apud Ariſtoph. Affertur & pro eloqui, ex Thuc.

Ἑρμηνεία, interpretatio, expoſitio, enarratio. Exp. & eloquutio, apud Halicarn.

Ἑρμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, ut apud Euripidem in Phœniſſis veritas ὁ δεῖπνα ποικίλων ἑρμηνευμάτων.

Ἑρμηνεύς, interpres, Plato.

Ἑρμηνευτικὸς, (q. d. interpretatorius) ad interpretationem pertinens. Et ἑρμηνευτικὸς σοφιστὴς apud Grammaticos, ἅτοι, ſicut ἡγεμὼν. Lucianus autem ἡμέτερα ἑρμηνευτικὴ, vocavit facultatem eloquendi. q. d. facultatem eloquutoriam.

Compoſita ex ἑρμηνεύω.

Ἀνερμήνευτος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui dicendo explicari nequit, ineffabilis. Heſych.

Ἀφερμηνεύω, enarro, explico, expono. ex Plat.

Διερμηνεύω, interpretor, explano.

Δυσερμήνευτος, explicatu difficilis, ad Hebr. 5.

Ἐξερμηνεύω, interpretor.

Μεθερμηνεύω, idem quod ἑρμηνεύω. Polyb. Apud Plut. in Cat. μεθερμηνεύεσθαι τῇ λέξει, transferri ad verbum.

Παρερμηνεύω, perperam & malè interpretor.

Παρερμηνεία, mala ſeu perverſa interpretatio.

ἙΡΜΗΣ, ῆ, ὁ, Mercurius, nuntius deorum. (✂ Ab ἔρω, i. nuntio quaſi εἰρέας, & per pleonaſmum τῆ μ, ἑρμέας, deinde per ſynæreſin ἑρμῆς) A' poëtis dicitur etiam Ἑρμέας & Ἑρμείας. Od. ω, Ἑρμείαο ἑκηβόλου Ἀργειφόντεω. ¶ Ἑρμῆ κλῆρος, pro prima carnium portione. ex Polluce. Vide aliam expoſ. apud Euſtath. Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro ultimo potu, quod Mercurio ut ſomni præſidi libarent à cœna ſurgentes. ¶ Ἑρμῆς, pars quædam Delphinii, i. templi quod Athenis dicatum fuit Apollini, ex Plutarch. in Theſeo. ¶ Ἑρμῆς κερδεύει, proverbialiter dicitur ab eo qui participem ſe fieri poſtulat lucri quod favente Mercurio (qui πανδοξότατος etiam creditus fuit) ſeſe nobis objecerit. ¶ Ἑρμαῖ, lapideæ ſtatuæ Mercurii, quas mutilatas fuiſſe cùm alii multi ſcribunt, tum Thucyd. lib. 6. Sunt qui capita & membra virilia eis abſciſſa fuiſſe tradant. Heſychio ſunt etiam inutiles arborum fruticationes. ſtolones. Vide Pauſ. & Plutarch. in Alcibiade.

Ἑρμαΐζομαι, Mercurio utor. Euſt. Il. α.

Ἑρμαῖος, ſeu Ἑρμαῖος, & Ἑρμαϊκὸς, (ut Ἑρμαϊκὴ κύλιξ. Euſtath.) Mercurialis. Ἑρμαῖος ſeu Ἑρμαῖος λόφος, apud Homerum, varie exp. apud Euſtath. Et Ἑρμαῖα, Mercurii feſta, apud Plat.

Ἑρμαῖον, frequentiſſimo in uſu eſt pro lucro inſperato & adventitio. Budæus poni ait pro bono nexpectato, ac pro ſorte exoptanda, quæ fortè fortuna nobis oblata ſit: item pro re opportuna & exoptanda. Plat. in ſymp. ἑρμαῖον & τύχαιον copulat. Plutarc. in Symp. ſept. ſap. ἑρμαῖον τὸ συμπόσιον ἐμοὶ γέγονεν.

Ἑρμάδιον, Mercuriale. Suid.

Ἕρμακας, apud Nic. in Ther. v. 150. ſchol. ann. dici poſſe lapides congeſtos in honorem Mercurii.

Ἑρμαῶδες, quomodo huc pertinear, vide ſuo loco.

Compoſita.

Δυστερμὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, infelix. utpote cui non favet Mecurius mercatorum & furum deus.

Δυσερμία, infelicitas, infortunium. Heſych. & Suid.

Εὐερμὴς, fortunatus, iidem H. & S. Εὐερμία, felicitas, bona fortuna, propter ſucceſſus. Suid ex Aeliano.

ἜΡΝΟΣ, εος, τὸ, planta, germen: interdum & ramus. Il. ε, Οἷον δὲ τρέφει ἔργον αἰπὺ νεοθηλὲς ἐλαίης. Et Od. ξ, τὸν ἐπεὶ φρίψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἴσον. Dioſc. lib. 4. cap. 81. de apocyno. ἔρνος ἐκ ῥάβδους ἔχον μακρὰς. Theophr. hiſt. plant. lib. 2. ἔρνη φυτεύεται, rami ſeruntur.

Ἐρνώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ſimilis ἔρνει, ramoſus.

Compoſita.

Εὐερνὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, exp. θαλλὸς, virens, lætus germinibus, Exp. & pulchros habens ſtipes ſeu truncos.

Εὐερνώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, fruticoſus, ramoſus.

Λιμοέρνης, H. ſych. qui ex divite factus eſt pauper: ſeu qui ex agro in urbem confugit. ut ſit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, qui plantas deſtituit.

Λιπερνὴς, fœm. gen. ex πτωχὸς, mendica, παρὰ τὸ λείπειν ἔρνεα. Invenitur & λιπερνίτης, maſ. gen. & λεπερνὶς fœm.

Ἐρόεις, έρος, vide in Ἐράω.

Ἔρομαι, vide in Εἴρω, dico.

ἙΡΠΩ, F. ψω, ſerpo, repo, repto, item metaph. *pro*, paulatim gradiendo accedo. Soph. in Ajace, Πρὸς δὴ τὸν ἕρποντ' ὀφθαλμὸν ἕρπε. Plerunque ſimpliciter ponitur pro βαδίζω, incedo, vado, ut Theocr. Idyll. 1. ἕρπε ποτ' Ἄγχισον. Soph. ἐξόδους ἕρπειν κενὰς. ire per vias vacuas.

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio ſeu reptatus.

Ἑρπετὸς, ὸν, ὁ, reptilis. Vnde ἑρπετὰ, reptilia, ſerpentes, animalia quæ ſerpunt, ut πᾶν ἑρπετὸν τὰ ἰοβόλα. Phil. de vita M. l. 1.

Ἕρσην *pro* ἕρπης, apud Ariſtot.

Ἕρπης, ητος, ὁ, hulcus ſerpens vel manans. Dioſc. & Gal. lib. 14. therap. Ἑρπήδων, idem. Nic. in Alexiph.

Ἑρπητὴς, οῦ, ὁ, qui ſerpere ſolet ſeu repere, reptator Epigr. lib. 2.

Ἑρπητικὸς, idem quod ἑρπετὸς.

Ἑρπινώδης, ἐος, ὁ ἢ ἡ, ſerpendi vim habens, ad ſerpendum aptus, ut ἑρπινώδεις νόσημα. Phil. de mundo.

Ἑρπίζω, idem quod ἕρπω, ut ἑρπύσαι βρέφος, in Epigr. Mures quoque dicuntur ἑρπύζειν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, apud Laert. Dicitur & hedera ἑρπύζειν, in quodam Epigr. in Soph.

Ἑρπυσμός, ὁ, reptatio.

Ἑρπυστής, οῦ, ὁ, reptator, reptilis.

Ἑρπυστήρ, pro eodem. Opp. de ven. lib. 3.

Ἑρπυστικός, idem, ſeu rependi vim habens. ad rependum aptus. ut ζῶα ἑρπυστικά. Apud Dioſc. ἑρπυστικὰ ἕλκη, ſerpentia ulcera vel manantia.

Ἕρπυλλος, ſeu ἕρπυλλον, ſerpillum. herba de qua vide Dioſc. lib. 3. cap. 46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν. unde comp. ἀφερπυλλοῦν, mutari in ſerpyllum.

Ἕρπις, vinum. Dicitur eſſe vox Aegyptiaca, qua tamen uſus eſt Lycophron, & ante eum Sappho.

Ὄρπηξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνέρπω, ſurſum repo, irrepo. Interdum vado: propriè quaſi rependo ſurſum.

Ἀνερπύζω, idem. Ariſtoph. in pace, εἰς ἀχρεῖον ἀνερπύσας.

Decomp. Περισυνέρπω, ut περισυνέρπει τῇ τραχήλῳ, apud Plut. in Themiſt. exp. ſerpit ſeu perrepit in cervicem.

Ἀφέρπω, abeo, quaſi reptando. Ité ſymp. abeo. Soph. ἄφερπε πρῶ.

Ἀφερπύζω, pro eodem.

Διέρπω, penetro reptando.

Ἐξέρπω, erepo, prorepo. Ariſtoph. in Nub. Ἐξερπύζω, idem Ariſt.

Decomp. Διεξέρπω & διεξερπύζω, idem, apud eundem Ariſtot.

Ἐσερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo.

Ἐφέρπω, adrepo, in aliquem locum reptando eo. Ἐφερπύζω, idem. Ariſtoph. in Pluto. ἐφ' ὧν ἐπῃθύμουν ἡμερονίως ἐφερπύσαι.

Καθερπύζω, irrepo. Ioſeph. καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τοίχων.

Παρέρπω, obrepo, clàm irrepo. Παρερπύζω, idem. Suid.

Προσέρπω, adrepo, irrepo, advenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαι τὸ προσέρπον.

Συγέρπης, tacitus repens, ut ſerpentinum genus. Heſych.

Ὑφέρπω, ſubrepo. Exp. & ſubſerpo, i. clàm ſerpo.

Ὑφερπύζω, idem.

Χαμερπὴς, humi repens ſeu ſerpens, à terra ſeſe non attollens. ut herbæ quædam. Χαμερπῶς, humi ſerpendo, nec à terra ſeſe attollendo: ſeu humiliter, abjectè, craſſé. Greg. de ſacro paſch.

Χορερπίον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἔαρ, F. σω. ægrè eo, dolens & afflictus eo. Il. σ, (de Vulcano claudo) αὐτὰρ ὁ ἕρρων Πλησίον ᾤκει Θέτιος τε καὶ Εὐρυνόμης. ¶ Item inauſpicatò & cum pernicie accedo. Od. ι, Ἐς σέ γε μὲν μάλα πολλὰ τὰ κάλλιπον οἰκία δ' ἔρρων, inauſpicatò & magno meo malo huc veniens. Sic & ἔρρειν jubetur aliquis, i. abire in malam rem, faceſſere in malam crucem. Il. θ, Ἔρρε κακὴ γλήνη. Od. κ, Ἔρρ' οἰκήσας ἄλλοθι ἐλέγχιστε ζωόντων. Ariſtoph. in Pluto, ἔρρ' εἰς κόρακας ἄλλοθί ἀφ' ἡμῶν. Similiter Plato in Phileb. de rebus inanimatis αὐτὰ ἔρρει καθ' αὑτὰ οἰκ ἐπιτῶν ἐκόντων οὐ ῥᾴδιον. ¶ Item ἔρρειν. eæ res dicuntur quæ pereunt, intereunt, peſſum eunt. ut apud Xen. in Sympoſ. ſcurra dicit, ἐγὼ γὰρ ὁ γέλως οἰκ ἔστ' ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔρρει τὰ ἐμὰ πράγματα, peſſum eunt res meæ, perii, actum de me eſt. Sic & apud Plutarch. in Cic. Apud Plat. in epiſt. πόλεις Ἑλλησίδας ἐρρύσας ἀπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, i. deletas & excisas à barbaris. ¶ Apud Euripidem in Hecuba, ἔρρει χοὰς, fundebat libamina: à ῥέω uſurpato pro χέω.

Ἔρρομαι, unde imperativus ἔρρο ex Eurip. abi, peri.

Compoſita.

Ἀπέρρω, abeo, ſeu faceſſo in malam rem. Vnde apud Ariſtoph. in Nub. Ὑλᾶς, ἄπερρε, nugaris, abi in malam rem.

Ἀποέρρω, abreptum aut deglutitum perdo.

Ἐξέρρω, exeo in malam rem. Eurip. ἔξερρε γαίας.

Ἐῤῥωμβώσω, vide in Ῥώμνυμι.

ΕΡΡΩΟΣ, ὁ, Callimacho eſſe dicitur aper. Licophroni aries. ✂ παρὰ τὸ ὀρύσσω.

Ἔρση, five Ἔρσα, ης, ἡ, ros. Homer. ἔρση τεθαλυῖα, virens ros: i. faciens vireſcere & vigeſcere plantas. ¶ Heſychio eſt etiam ὀμίχλη. ¶ In plur. ἕρσαι eidem ſunt hœdi recèns nati & tenellæ adhuc agnæ: ut Od. ι. v. 220. Δμῶες δὲ ἔκτοσθε μάλ' ἐσπάρτοισι λέπεσθαι ἕρσας, ἀμνειοὺς δὲ μέλεσθαι, Χωλεὸς δ' αὖθ' ἕρσην. ✂ παρὰ τὸ ἄρδω ἄρσω, quaſi ἄρσην, inquit Etym.

Ἐρσήεις, ὁ, ἡ, ὁ, rorulentus, roſcidus, rore imbutus. Il. ω. v. 757.

Ἐρσοῦς, ῦ, ὁ, idem. Heſych.

Ἐρσώδης, ὁ ἢ ἡ, idem. Heſych.

Ἐρσωμβόλιον, apud Nic. in Ther. v. 631. ſch. exp. θροσιζομβόλιον.

Ἔρση, pleonaſmo poëtico Ε pro ἔρση, ros. Heſiod. in Aſp. (de cicada) ὥτε πόσις ἠβρὸς ἐπλήσθη ἔρση. Et Il. ξ, σιλπνὴ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι, lucidæ roris guttæ.

Ἐρσήεις, pro ἐρσήεις, roſcidus, rore conſperſus ſeu madefactus. Iliad. ω.

Ἔρσω, vide in Ἄρρω. Ἔρσις, vide in Εἴρω, necto.

Ἐρυγλαίω, ἐρυγμὸς, &c. vide in Ἐρεύγω.

Ἐρυθρὸς, &c. vide in Ἔρευθος.

ΕΡΥΚΩ, F. ξω, inhibeo, contineo, κατέχω, κρατέω. Il. γ, Καί ῥ' ἵπποι μὲν ἔρυξαν ἐπὶ ἴσχας, i. retrò inhibebant ſeu continebant in ordinibus. Item impedio & quaſi curſum alicujus inhibeo. Il. Θ, πάσῃ δὲ μεσόδμῃ ὠμῶν ἐρύξει, non impedient aut inhibebunt. Il. σ, μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, ne me à pugna revoces, ne me ad pugnam properantem inhibeas & impedias. Heſiod. in Erg. Μηδέ σ' ἔρυκε πανὸχαρτὸς ἀὴρ ἔργα θυμὸν ἐρύκοι. ¶ Item detineo. Od. η, ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει. ¶ Item arceo, depello. Odyſſ. α, ἄ κεν ἐμὸν λιμὸν ἐρύκοι. ✂ Derivatur ab ἐρύω, propter affinem ſignificationē.

Ἐρύκομαι, inhibeor, impedior. Il. ψ, Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἵππους ἀκυπόδας, ne curſus veſter inhibeatur.

Ἐρυκάκω & ἐρυκακέω, idem quod ἐρύκω, i. inhibeo, detineo, remoror. Il. ζ. λαὸν ἐρυκάκετε. Od. λ, θυμὸν ἐρυκακέν: Item arceo, depello. Il. ο, & ἐρυκαίω & ἐρυκανέω.

Compoſita.

Ἀπερύκω, arceo, repello, propulſo, abigo. Il. ε, βελέων σ' ἀπερύκοι ἑρωλίν: Xen. ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τῆς οἰκίας. Et apud eundem, ἀπερύκειν σε τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε.

Διερύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo. dirimo. Plut. in Lyc. διερύκων γὰρ ἀψιμαχίαν τινά.

Κατερύκω, detineo, inhibeo, remoror. Κατερυκανάω, idem. Il. ω. Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. legitur ibi & κατερύκανε.

Ἔρυμα, ἐρυμνὸς, &c. vide in Ἐρύω.

Ἐρυσίβη, &c. vide in Ἐρυσιβάω.

ΕΡΥΩ, f. ύσω, traho. Od. θ, Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ¶ Item, cuſtodio, ſalvum & incolumem præſto, conſervo. tueor, defendo. In qua ſignif. uſurpatur potius vox paſſiva.

¶ *Derivata ex ἐρύω, i. traho.*

Ἐρύομαι, in activa quoq; ſignif. capitur. Il. Φ, ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ.

Ἐρυσὴς, ῆ, ἡ, tractus. ut ἐρυσὴ ξίφη, diſtricti enſes. Soph. in Ajace.

Ἐρύσιμον, ου, τὸ, herba & ſeminis genus, de quo vide. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. cap. 17. & lib. 6. cap. 19. & Dioſc. li. 2. cap. 188.

Εἰρύω, pro ἐρύω, dicitur, interpoſitio ι. unde εἰρύμεναι νῆα, apud Heſiod. Et Il. Φ, Γλαῦκον εἰρυσόμεσθα, conſervabimus, ſeu protegemus, tuebitur. Dicitur etiam animo aliquid ἐρύσασθαι aliquis, i. ſervare & cuſtodire ſcilicet reconditum, i. non effutire. Od. ω, μὴ ἐχέφρονι Πλωλοπείῃ Ἕλλοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν ἐρύσσηται, Dicitur etiam βηλὸς vel ἔτος alicujus ἐρύσασθαι, qui ipſum obſervat & non tranſgreditur. ut Il. Φ, v. 235. & Il. α.

Ἀρύω, Ῥύω, Ερύκω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνερύω, idem quod ἀνέλκω, ſurſum traho. Apoll. Arg. 2. ἀνέρυσε πηλόθι νῆα. navem ſubduxit. ¶ Item, retraho, quaſi retrò traho, abſtraho. in Anthol. epigr. ἀνέρυσε δισμόν. Accipitur etiam pro, reflecto trahendo retrorſum. ut apud Homerum ἀνέρυσαν exponitur ἐς τὸ ἴσιον ἕλκασαν: Quidam ex veteribus ἀνέρυσαν voluerunt etiam ſignificare jugulare. quòd in jugulatione ſolerent retrorſum flecti pecudum jugula, & ſurſum verſus converti. Hinc & ἀναρύσειν pro θύειν dictum volunt, & Ἀνάρυσις, pro θυσία.

Ἀπερύω, abſtraho, detraho. Od. Φ, Ῥίνὸν ἄπ' ὀστέοφιν ἐρύσας, pro ἀπερύσας per tmeſin.

Ἐξερύω, extraho. Iliad. ω, Τοῖο δ' ἄμα ψυχὴ τε καὶ ἔγχος ἐξέρυσε ἀϊχμῆς: Pro eodem dicitur etiam Ἐξειρύω, inſerto ι, ſicut ἀείρω pro ἠέρω.

Decomp. Ὑπεξερύω, ſubtraho. Vnde ὑπεξέρυσαν, ſubtraxerunt. Apud Apoll. Argon. 2. Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὸν ὑπεξέρυτο φόνοιο Μηχανίης, exemerat è cæde, ſeu eripuerat & liberârat à cæde à noverca imminente.

Ἑπερύω, attraho. Od. α, Ἠέλιος δ' ἐπόρουσε κορώνην Ἀργυρέην i. ἕλκυσε, ἐπέσπασε. Ἐπερύω, pro eodem interjecto ι, ut in ἐρύω, unde ἐπιερυσάμενος τὸν λεοντῆν, leonis pellem trahens.

Καπερύω, detraho. idem quod καθελκύω: Od. ξ, Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τὴν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. Et in paſſ. ibidem, Νῆα κατερύσσαι, navem in mare tractam eſſe ſeu deductam.

Παρερύω, ſeu παρειρύω. Vnde παρείρυσαν φρεσαγῆν, ex Herodoto, prætenderunt ſepem.

Προερύω, protraho. Od. ο, τὸν δ' εἰς ὄρμον προέρυσαν ἑρετμοῖς, Latini dicunt, remis propellere navem.

Derivata ex ἐρύω, i. cuſtodio, conſervo.

Ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, cuſtodio, conſumo, tueor, defendo. Il. κ, ἐρύσατο δὲ σαώσαι Ἀργείους ἐνῆας. Il. χ, Οἵ γάρ σφιν ἔρυσαν πύλας καὶ τείχεα μακρά. Apoll. Arg. 2. de dracone aurei velleris cuſtode, ὄφις ὃς εἶρέ τ' ἄμφί τ' ἔρυτο: ¶ Item, ſervo, obſervo περί. Il. α, χρὴ μὲν σφωίτερόν γε θεὰ ἔτος ἐρύσσασθαι. ¶ Item libero, redimo, è periculo eximo. Il. χ, Οὐδ' ἔκτα σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνάγει Δαρδανίδης Πρίαμος. ¶ Item, arceo, depello, κωλύω. Od. ω, de galea, Η' δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο δόμεν δ' ἔσω χαλκός, illa verò galea haſtam non arcebat aut repellebat. ¶ Item, caveo, effugio

fugio. Φυλάττομαι ἀπὸ φεύγω. Iliad.β, de Eunomo augure, Ἀλλ' τὸν οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν.

Ἔρυμα, τὸ, tutamen, tutamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur & inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4. ἱμάτιον κρεῖττον ἔρυμα σωμάτων, Item munimentum, vallum, murus, præsidium, munitio. Xen. Hell. 2. ἔρυμα τειχίζοντες. Idem τοῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλοντες, munitionibus urbes cinguntur. Vtitur sæpe & Thuc. aliiq; historici.

Ἐρυμνὸς, ἡ, ὁ, munitus, tutus. Thuc. lib. 5. χωρίον ἐρυμνὸν καὶ ἀσφαλὲς ὁδόν. Plut. in Cam πόλις ἐρυμνὴ, tutissima urbs. Ἐρυμνότης, τητος, ἡ, munitio: qua videlicet aliquid est munitum Xen. Pæd. 6. ὅσα πρὸς ἐρυμνότητα προσετέθειτο, quæq; munitione adhuc indigebant. Ἐρυμνόω, ῶ, munio.

Ἔρυμαι, per syncopen pro ἐρύομαι, apud poëtas, custodio, servo, tueor. Odyss. ξ, κύνας ἔρυτας. Item pass. allervor. Hesiod. in Theog. v. 304.

Εἰρύομαι, idem quod ἐρύομαι poëtica epenthesi, i. servo, conservo.

Ῥύω & Ἐρύκω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔρφω, vide in Στέρφω. Ἔρχατος, vide in Εἶργω.

ΕΡΧΟΜΑΙ, venio, eo. Il. α. ἀγέρας ἔρχεται ἄλλη, abit alió. Cum ἐπὶ, ut ἔρχεται ἐπὶ τοὺς δώτους. Dem. cum πρὸς, ut ἔρχεται πρὸς τὸ οἴκημα. Cum εἰς, ut ἔρχεται εἰς σκιὴν ὀργή. Demosth. Apud Herodot. sæpe cum participio fut. ut ἔρχομαι φράσων, dicere aggredior. Item ἐρχόμενος, futurus instans. ut Act. c 18. ἐρχομένη ἑορτή. Thuc. ἐρχόμενος ἔτος, insequenti anno. Format hoc verbum & tempora & derivata ab inusit. themate ἐλεύθω, quod & in compositis observatur. Nam fut. est ἐλεύσομαι, aor. 2 ἦλυθον apud poëtas, & ἦλθον per syncopen, unde imperat. ἐλθὲ & infinit. ἐλθεῖν, quod pro præsenti sumitur. Præt. med. ἐληλυθα Attice pro ἦλυθα, apud poëtas autem & εἰλήλυθα. Aristoph. ἵνα μὴ ὑπὸ διδασκάλου ὧν ᾠδὴν εἰληλύθᾳ. Od. ο, οὐκ Πύλος εἰληλύθατ'. Od. ξ οὐκοῦν ἦλυθον ἔστιν. habet autem hæc tempora eandē cū ἔρχομαι constructionē.

Ἔλευσις, ἡ, adventus, irio.

Ἦλυσις, idem. Eurip. in Hec.

Εἰλήλυθα Κέλευθος, Οἶχεται, quo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ab ἔρχομαι, ἦλυθα & ἐλεύσομαι inusitato am. potius ab εἶμι derivata: ac primùm cum præpositione.

Ἀνέρχομαι, ascendo, q.d. sursum vado. Herodian. ἀνελεύσομαι ἐπὶ τὸν αὐτέρα. Cicero apud Aratum ἀνέρχεται exoritur emergere, existere. ¶ Est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Ἄνηλυσις, ascensus. Hesych. (Hesych.

Decomp. Ἐπανέρχομαι, redeo. Dem. pro cor. ἀλλ' οὐκ ἐπανέρχομαι. Item rursus differo. Item explico. B. ex Plat. & Aristot.

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo, discedo. Interdum sine casu Interdum cum genit. ut ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, egressus domo. Sic ἀπελθεῖν τοῦ βίου, è vita decedere. Interdum cum variis præpositionibus, ut ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, apud Isocr. Dicitur & ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, & ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. Interdum cum accus. ὁδὸν, ut τοῦτον ἀπῆλθε τὸν ὁδὸν, abiit hac vita. Dicitur autem de rebus inanimis. ut Marc. 1. λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Matth. 4. ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abiit rumor per totam Syriam. ¶ Item, morior, apud Greg. Sic & apud Laërt. in vita Plat. ἀπελθόντες dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἀποδιδράσκω, aufugere. Dem.

Dec. Ἐπαπέρχομαι, decedo post, subsequor. Greg. in Mac.

Προαπέρχομαι, prior abeo seu discedo. Item prior decedo, prior morior. Greg. in Maccab.

Προσαπέρχομαι, insuper discedo. Xenoph.

Διέρχομαι, trans ſe, pertranseo, prætereo ut Il. γ, v. 198. πᾶν δ' ἔρεξεν. Sic Μακεδονίαν διέρχομαι, 1. Cor 16. Apud Plat. de rep. 2. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam traducere. Idem in epist. περὶ ἐμὲ διῆλθε λόγος, fama exorta est, vel rumor pervasit. ¶ Item differo, enarro, commemoro, vel percurro seu percurro oratione. Plut. de rep. 2. ἄπερ καὶ τὸ δικαίων διῆλθε. Apud Isocr. καὶ Λοχίτης, διελθεῖν πρὸς ἑαυτὸν, exp. secum reputare, animo versare. Possit etiam exponi, animo & cogitatione percurrere. Exp. etiam, enumero, percenseo. ut Act. cap. 17.

Διήλυσις, transitus, excursus. Apoll. Arg. lib. 4. πόντιος διήλυσις.

Decomp. Προσδιέρχομαι, insuper percurro seu enarro.

Εἰσέρχομαι & ἐσέρχομαι, ingredior. Item eo ad, accedo. In γ Θρυλίῳ εἰσῆλυθον. Od. ο, πάλιν δ' οὔ ποτε δῆθεν εἰσέρχεται. Apud Dem. εἰσέρχεσθαι πρὸς γραφὴν, postulare & causam dicere, pro eodem dicitur & ἀγῶνα vel γραφὴν εἰσελθεῖν, vel etiam εἰσελθεῖν, sine adjectione. Item εἰσέρχεσθαι τὴν Δίκα, subire personam Jovis. Item εἰσελθεῖν εἰς ἕνα, convenire aliquem domi, ex Lys. Apud Plat. εἰσέρχεσθαι τοῦ δέους, incessit eum metus. Idem cum accus. ἀλλ' ἐσῆλθ' ἐπιθυμία τούτου τοῦ σωφρονεῖν τὸ πρόσθεν εἰσέρχεται τὰς πόλεις. Apud Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται i. quod mihi in mentem venit.

Εἴσελευσις, ingressus, introitus. Εἰσηλάσιον, vel sugol quod pēditur pro introitu. Hesych. Ἐπήλυσις, idē quod εἴσελευσις, in Epigr.

Decomp. Ἀντεισέρχομαι, vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo. Naz.

Ἐπεισέρχομαι, superintro, vel superintroducor. Alii exp. ingredior, intro, introducor. Plut. in symp. 2. Probl. ult. ὅτ' ἐπὶ σῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πράγματα, importantur omnia. (tervenio Rom. c. 5.

Παρεισέρχομαι, subingredior, irrepo, irrependo ingredior, interpono.

Προεισέρχομαι, prior ingredior. unde προεισελθών.

Συνεισέρχομαι, unà ingredior.

Ὑπεισέρχομαι, subingredior, irrepo. Interdum etiam, subeo animum, occurro. ut Luc. de mercede conductis, ὑπεισέρχεται γὰρ τὸ μὴ ἢ ὑπ' ἄλλου πρόσοδον ἀπολαβεῖν.

Ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, aditio hæreditatis.

Ἐξέρχομαι, egredior, exeo. Synes. ἐξελθὼν τοῦ σώματος. Xen. ἐξελθόντας εἰς ἡσυχίαν, Idē Pæd. 1. ἐξέρχονται εἰς τὰς ἐφήβους, transeunt in ephebōrum numerū. Idem, ἐξέρχομαι εἰς τοὺς πολεμίους, prodeo adversus hostes. Apud Dem. & Aeschin. ξ ἐξόδου, exp. obviam exire hostibus, item suppetias ire. De tempore etiam dicitur, ut ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem. exactus est annus. Apud Aristot. in Poll. dicuntur οἱ ἐξεληλυθότες qui exierunt & perfuncti sunt magistratu.

Ἔξελευσις, exitus. Ἔξηλυσις, idem Herodot.

Decomp. Διεξέρχομαι, pertranseo, pervado, percurro. Arist. de mundo, μεχρις οὗ διῆλθε τὸ παντὸς διεξελθὴ Et διεξέρχομαι χώραν Plut. in Lyc. per regionem inter facio. Apud Isocr. διεξελθεῖν τῷ λόγῳ oratione persequi, enarrare. explicare. Item διεξελθεῖν λόγῳ. Plat. Item lego, apud Herod. an. lib. 1. διεξελθεῖν τὸν μαφιώ.

Ἐπεξέρχομαι, incurso, invado. sive excurro & per-urio populabundè, apud Thucyd. ἐπεξῆσαν τὰ πολλὰ πεποιημένα. Exp. & eram, o infesto exercitu, apud Isocr. ¶ Item ro, percurro, cōmemoro, differo, persequor oratione. ex Isocr & Plat. ¶ Item, perlego Basil. ἐπεξῆλθον ἕκαστα τῷ ἐπιστολῷ, καὶ πάλιν ἕκαστα ἐπεξῆλθον. ¶ Item ulciscor Thucyd. cum dat. & Ant. ph. cum accus. Item ἐπεξέρχεσθαι δίκῃ, in jus rapere, judicium dictare. Ἐπέξελευσις, vindicta, ultio. Hesych.

Ἀντεπεξέρχομαι. in pugnam adversus invadentem prodeo, adversus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, occurro vel obviam prodeo τῷ ἐπεξερχομένῳ.

Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo. Item egredior. Hom. παρεξελθὼν νεδίοιο Od. ε, παρεξελθεῖν Διὸς νόον, transgredi.

Προδιεξέρχομαι, prior pertranseo.

Συνεξέρχομαι, simul exeo. Hippocr. aphor. 14.

Ὑπεξέρχομαι (q.d. subegredior, clàm egredior. Plut. in Publ. ὑπεξῆλθε τὴν πόλεως, clàm egressus est urbe, subduxit se ex urbe.

Ὑπεξέλευσις, supplicium. Suid.

Ἐφέρχομαι, advenio, accedo, vénio ad. Od. ο, ἀγρὸν δ' ἐπελάσσαμεν ἠδὲ βοτῆρας. Cum accus. in prosa significat peragrare, ut ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην. Plut. Item supervenio ex inopinato venio. Od. ξ, νὺξ δ' ἀρ' ἐπῆλθε. Interdum & pro, advento, aperto, Bud. ex Paul. ἐφόρμισις νυκτὶ, nocte sequente. Dicitur etiam ἐπέρχεται μοι τοῦτο ποιεῖν vel ἐπεισέρχεταί με τοῦτο, cupido incessit, in mentem venit. Aristid. & Luc. ¶ Interdum violentiæ significationem inclusam habet, & sumitur pro, hostiliter irrumpior, invado, incurso, apud Thuc. & Plut. in Cic. Apud eundem in Numa, τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, ulciscentem admissum scelus. ¶ Item, percurro, recenseo. Item differo, disputo. Bud. ex Aristot. & Dem. Accipitur & pro lego, apud Synes. ἐμοὶ χαρίσῃ τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν.

Ἐπέλευσις, adventus repentinus, ut ejus qui supervenit. Item accessus seu ingressus cum impetu, qualis est hostium. Luc. Item pro ἔλευσις, adventus, apud Areth. Ἐπελευστικὸς, subitò superveniens. Eust. Iliad. α.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, advena, extraneus, peregrinus.

Ἐπήλυσία & ἐπήλυσις Ionicè, adventus. Item aditus. Nonn. Est etiam incantatio quæ fit veneficiis. Hesych. Sic etiam exp. apud Hom. hymn. in Merc. Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔστιν ἀκωκὴ ζώοις, veneficiis mult noxiis eris telum. Ἐπήλυσις, adventus. Exp. etiam impetus, insultus. in Epigr.

Ἐπήλυτος & ἐπήλυτος, idem quod ἔπηλυς, advena.

Κατέρχομαι, descendo. Herodian. lib. 1. καπλήσσω εἰς γῆν. ¶ Item redeo ut exul, postliminio redeo. Bud. ex Dem. & Aristot.

Κάτηλυς, declivis. ut κατήλυδα πίζειν. Nonn. Κατήλυσις & κατηλυσίη, descensus. ut in Epigr. ἐς ἀΐδαο ἰθεῖαν κατήλυσιν' & Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συνεπανέρχομαι, simul redeo, unà reverror.

Μετέρχομαι, adeo. ut Il. ζ ἐγὼ δ' Πάριν μετελεύσομαι. Dicitur etiam de ulciscente, item de eo qui aliquid tractat, ut notat Eust. Idem cum dat. pro σωθῆναι ab Hom. poni testatur. Item pro, accerso, cum accus. Luc. ἐγὼ δὲ ἄλλως ἤδη ἱκετὰς μετελεύσομαι. Interdum etiam, quæro & investigo. ut apud Synes. μεθ' ἕτερα τὰς φλόγας ῥιπιλατοῦντες ¶ Item cum accus persona. exp. obsecro: Herodot. μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν πολλῶν ἱκέτης. Item compello, appello, alloquor: ut apud eundē, ἡ Πυθίη μετέρχεται Τίσανδρον τοῖς ἔπεσι. Sic & in Phal. ep. μετέλθε τοῦτον αὐτὸν, compella eam, & hoc ab ea contunde: ¶ Item ulciscor. Cum accus personæ apud Antiphont. μέτειμι τὸν φονέα τὸν πατρός: Et cum accus. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθείσης, sumere vindictam de nuptiis. Item punio Synes. πολλαχοῦ μετῆλθε τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ¶ Exponitur etiam consector, persequor, ambio. Thuc. 2. τὸ ἀνδρεῖον μετέρχεται, fortitudinem consectan-

ſectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγεραυομίαν μετερχόμενον, ambientem. A' Luc. Budæus accipi tradit & pro exercere emeditari. ¶ Item, tranſeo, ut μετηλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τὰς ἀνθρώπους, apud Luc.

Μέτηλυς, migrator, advena. Dionyſ. de ſitu orbis.

Decomp. A'νταμετέρχομαι, viciſſim ſeu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor. ex Baſil.

Παρέρχομαι, prætereo. Epigr. lib. 2. Δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχόμενος. Iſocr. ad Archid χρόνῳ παρελθόντι, tempus elapſum. Interdum cum accuſ. ut dicitur aliquis alium curſu præterire. Od. ϕ. Item metaph. pro anteire, vincere, ſuperare, (ut qui præterit in curſu, vincit) Plut. in Camillo παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸ Κάμιλλον ὁ δημάρχων. Item prætereo, i. prætermitto, omitto. Ariſtoph. in Veſp. ὡς δὲ ταῦτ' ἐπελήλυθεν, κοὐδὲν παρῆλθεν. Item cum infinit. ex Dem. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, ſeu procedo, aut progredior. Thucyd. 2. τῇ παρελθὼν ἔλεξε τοιάδε. Aeſchin. in Cteſiph. παρελθὼν εἰς τὸ ἐκκλησίαν. Dicitur & παρελθὼν εἰς μέσον, à Plut. in Sol. Interdum, in medium prodeo & me jacto, vel in medium prodeo ad addendum mei ſpecimen, ut exponit Bud. apud Athen. ἀνελϖδὸν δὲ ϖροῆλθον. Item ingredior, eo: ex Plutarch. in Ant. Apud eundem in Theſeo, εἰς τὸν Κνωσσὸν παρελθὼν, exp. invadens. (prodeo.

Decomp. A'νθυϖαρέρχομαι, contrà prodeo, adverſus aliquem

Περιέρχομαι, circumeo, circumvenio. Aeſch. in Cteſ. ϖεριέρχονται τὸν ὀχλον. Plut. in Publ. κύκλῳ ϖερῆλθε τὰς πολεμίας. Apud Plat. in Tim. Sol dicitur κύκλον ϖερέρχεσθαι, ſuum conficere & peragrare orbem. Frequenter etiam ſine caſu ponitur *pro*, oberro. Luc. in Nigr. μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων ϖερέρχομαι. Interdum tamen minus eſt quàm oberro. Plat. in apol. κἀϒὼ μὲν ἄλλο ϖράττων ἐγὼ ϖερέρχομαι. Item circumvenio, i. decipio Herodot. & Luc. ¶ Item, devenio, tandem venio. Plut. in Ant. ἔϒε μὲν ϖαιδίον εἰς Καίσαρα ϖερελθεῖν.

Περελεύσις, circumitio. Plut. Περιήλυσις, circuitus.

Decomp. Ἐκϖερέρχομαι, uſquequaq; circundo. Herodian.

Προέρχομαι, progredior, procedo. Thuc. 2. ἐς τὸ πλέον οὐκέτι ϖροῆλθον, non ultra progreſſus. Dem. Phil. 1. οἱ ϖροελήλυθεν ἀσελγείας οὐδεμιᾶς, ut Lat. dicitur, eò impudentiæ proceſſit. Iſocr. εἰς τοσοῦτον ϖροῆλθον, eò uſque progreſſi ſunt. Dicitur & de tempore: ut ϖροελθόντος ϖολλοῦ χρόνου. Thuc. lib. 1. longo temporis progreſſu. Et οἱ ϖροεληλυθότες τὴν ἡλικίαν. Xen. Hell. 6. ætate provecti. ¶ Item prævenio, anteverto, ut Marc. 6. ϖροῆλθον αὐτούς. Apud Xen. de rep. 1. ϖροέρχεσθαι ὁδὸν, exp. viam conficere, vel viam prius conficere, i. ante alium. Item, egredior, prodeo. ut ϖροέρχεσθαι τῆς οἰκίας. Gal. ad Gl. domo prodire. Luc. ὀλίγων ϖροελθών. Herodian. lib. 7. ϖροελθεῖν εἰς τὸ βασίλειον αὐλεῖον.

Προέλασις, progreſſus. item profectus. Luc. 4.

Προσέρχομαι, adeo, accedo. ϖροσέρχομαί σοι. Xen. Προσέρχομαι τοῖς ϖολεμίοις vel ϖρὸς τὸ ϖολεμικὸν (illud apud Dem. hoc. apud Plat.) accedo ad remp. Προσέρχομαι ἐγγὺς. Xen. accedo propè, i. appropinquo. Item *pro*, advento, immineo. Demoſth. Peculiariter autem ϖροσέρχεσθαι dicuntur qui ſupplices accedunt. Syneſ. ὑϖ' ὀϖλοῖς ϖολεμίοις τε καὶ τόϖοις ϖροσῆλθε τῷ Θεῷ. ¶ Προσέρχομαι γυναικὶ, congredior cum muliere. Item accedo, i. adjungor. Herodian. lib. 3. Item accedo ad aliquem propinquitate, ſum propinquus, ſeu affinis.

Προσέλασις, acceſſus. Προσήλυσις pro eodem. ex Iuſt. Martyr.

Προσήλυτος, advena. Peculiari ſignif. apud Eccleſiaſt. ſcriptores dicti ſunt proſelyti qui ex paganiſmo ad Iudaiſmum converſi erant ut Act. c. 2.

Decomp. A'ϖροσέλαστος, inacceſſus, ad quem veniri nequit. Heſych. & Suid.

Συνέρχομαι, convenio, in unum & eundem locum venio. Xen. Pæd. 6. ὡς δὲ ϖάντες συνῆλθον. Plat. de rep. 1. ϖολλάκις συνερχόμεθά τινες εἰς τοῦτό. Συνέρχεσθαι dicitur etiam uterq; exercitus ab Herodiano lib. 3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conveniunt & velut concurrunt. Interdum etiam dicitur de unico homine. ut συνέρχομαι ἐς βυβλιῶ. Plat. Apud Plut in Cam. συνῆλθον ἐς λόγους, in colloquium venerunt.

Συνέλευσις, conventus, concurſus.

Συνήλυδες, convenæ. Συνηλυσίη, conventus, cœtus. Epigr.

Ὑϖέρχομαι, ſubeo. Sophocl. ϒνώμη μὲ ὑϖέρχεται, ſubit me admiratio. ¶ Item, ſubeo vel induo aut ſimulo. Bud. ex Baſil. Idem B. hoc verbum aſſentationem ſignificare ait & obreptionem ſe ſe alteri captiosè ſubmittentis. ut Luc. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑϖελθοῦσα ἡ Ἥρα, &c. Eurip. ὑϖέρχεσθαι δόλῳ. Item obſequiosè colo, alicui me vendito & eum obſervo. ut ὑϖέρχεσθαι τῇ ϒναικὶ ἐκείνου apud Dem. Apud Plat. in Crit. ὑϖερχόμενοι ϖαύσας ἀνθρώϖους βιώσῃ ἐν ἀηλαύοις, omnibus mortalibus obnoxius & ſubjectus vitam deges.

Alia compoſita in ηλυς, citra præpoſitionem.

Νέηλυς, qui nuper admodum advenit, qui recèns advenit ὁ νεωστὶ ἐληλυθὼς, Etymol. Ab Heſych. exp. ὁ νεωϛὶ τετελουτηκὼς, qui nuper deceſſit.

Ὀμήλυς, (q.d. convena) veniens ſimul, comes viæ. Nonn.

Ὁμηλυσία, eſt quando plures ſimul eunt.

E'ΡΩΓΑ'Σ, & ἐρωδιὸς, avis ſpecies, Lat. ardea ſeu ardeola. Vide Ariſtotel. hiſt. an. lib. 9. cap. 1. & 18. & Plin. lib. 10. cap. 60. ϒ Ita vocatur quaſi ἐλωδιὸς ϖαρὰ τὸ ἐν ἕλεσι ἁλίσκεσθαι, inquit Suid. Ariſtoteles quoque hiſt. an. lib. 8. cap. 3. tradit ἐρωδιὸν & λευκερωδιὸν ϖερὶ τοὺς λίμνας & τοὺς ϖοταμούς ἁλίσκ.

Λευκερωδιὸς, alba ardea. Ariſtot. Vide præcedens ἐρωδιὸς.

E'ΡΩE'Ω, ῶ, eo, fluo: interdum & impetu feror. exponitur enim χωρῶ, ῥέω, ὀρμῶ. Iliad. α, Αἰψὰ δὲ οἱ ϖᾶμα κελαινὸν ἐρώησε ϖρὸς ὄμβρον, fluet, impetu feretur. Il. ψ. (de equabus Antilochi acriùs concitatis) αἱ δ' ἠρώησαν ὁμίλου Ἀτρεΐδεω, i. deflexerunt. ¶ Item, recedo, regredior, retrocedo, retrogredior: vel etiam ceſſo, deſiſto. Il. χ. Ἔξον ὅπη δὴ θυμὸς ἐπιτρέπῃ, ἠδὲ κ' ἐρώῃ. Il. τ, Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ ϕρεσὶν, ἠδὲ μὰ γοῦνα ϖρὸν κάμνει ϖτόλιν ϖαίζας ἐρωῆσαι ϖολέμοιο. ¶ Item, inhibeo, averto, repello. Il. ρ, Τῶν κε & ἐϖὶ ϖρύμνῃ ϖρὸ νηὸς ἐρώησαι τ' ἀϖὸ νηῶν. ¶ Θηρὸς ἐρωήσας ὁλοὸν κέρας. Suidas ex Callimacho affert pro μειώσας, καταξάς. Etym. pro ἐς τὸν ἔρωτα καταγαγών.

Ἐρωὴ, ῆς, ἡ, impetus. Il. ο, ὅσσον τ' ἔϖι δίσκοὺ ἐρωὴ ϒίνεται, quouſq; haſtæ emiſſæ impetus pertingit. Il. γ, ὀφέλλει δ' αὐδὸς ἐρωήν. Et Il. ω, τυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. Et Epigr. lib 1. ἡ δὲ κύτταρον ἐρωή. Significat etiam καταπίαωσις, ut Etym. accipit Il. π, -ϖολέμου δ' ἐχέτην ἐρωή.

Item receſſio. ὑϖεχώρησις. Heſych. Dionyſ. quoq; de ſitu orbis dicitur uſurpaſſe pro fuga, ἀνϕυγήν.

Compoſita.

Ἀ'ϖοῤῥωέω, diſcedo. ut Il. ϑ, Τῷ κε ϖάχα ϕυγέως ϖολέμου ἀϖερωήσῃς, diſceſſeris. vel etiam deſtiteris & amiſeris τὸν ἐρωήν.

Ἀ'ϖερωὸς, qui impetum alicujus inhibet & reprimit. quique aliquem jam ἐρωῆσαν ἀϖοτρέϖει. ut Il. ϑ, ἐμεῖο μάχεων ἀϖερωός.

Ὑ'ϖερωέω, ῶ. retrocedo.

E'ρας, &c. vide in E'ράω.

E'ΡΩΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, rogo, i. interrogo, ſciſcitor, percontor. Dicitur autem ἐρωτᾶν σε & ἐρωτᾶν σε τόϖον, & frequentiùs ἐρωτᾶ τόϖον, apud Thuc. Luc. Plut. & alios. Interdum & ſine caſu. ut Xen. Pæd. 2. ἐϒὼ δ' ἐρωτᾶν ὅτου ἁμὶ, λέγε ϖάλιν ἔϕη. Plut. de garrul. τῶν δὲ ἀϖοκεκλυμμένων μέχρι τοῦ ἐρωτᾶν τὸν βάλησις. Interdum cum ſolo accuſativo rei ſig. interrogo de. ut apud Ariſtoph. ἐρωτᾶν ϖόλιν, interrogare de civitate, ſeu percontari aut ſciſcitari. Apud Platonem de republ. lib. 6. τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, interrogas de Sole, i. is de quo me interrogas, (eu percontaris, eſt Sol. ¶ Hen. Steph. annot. apud Dialecticos peculiariter ſignificare, propono argumentum vel quæſtionem, aut etiam ratiocinor: adeoq; in hac ſignific. uſurpari à Cic. de Fato verbum interrogo, quum ſcribit, *ſic enim interrogant, ſi fatum ſibi eſt ex hoc morbo convaleſcere, convaleſces, &c.* Sic apud Sext. philoſ. in Pyrrh. l. 3. c. 13. λόϒῳ τῷ αὐτῷ δημώμενος & τοῦτον ἐρωτᾶν τὸν λόϒον, Τὸ δῆς αὐλικειμένοις ἱστόμφοις, ἃ μόναι ἀληθῆ ἐστι, ἀλλὰ & ἀναϒκαῖον, &c. quinetiam interdum dici ὅτως ἠρώτα, i. hoc argumento utebatur, vel hanc quæſtionem proponebat. ¶ Item, rogo, i. oro, precor, quæ ſignif. frequentiſſima eſt apud Evangeliſtas, idq; varia conſtructione, ut Matth. 15. Luc. 7. 8. 14. Iohan. 4. 12. & 16.

Ἐρωτάομαι, ῶμαι, interrogo. itidem cum accuſ. rei, ut Xen. Pæd. lib. 1. & ὅσα αὐτὸς ὑϖ' ἄλλων ἐρωτᾶτο. Sic ἐρωτᾶσθαι λόϒον, apud Plat. de leg. Habet & ſignificationem illam Dialectis peculiarem. unde apud eundem Sext. Phil. de eodem in loco, οἱ κατὰ τὴν ἀϖοδείξεως ἐρωτημένοι λόϒοι, argumenta adverſus demonſtrationem allata.

Ἐρώτημα, τὸ, interrogatio, quæſtio. Plut. & Ariſtot.

Ἐρωτηματικὸς, ὴ, ὸ, interrogatorius ſeu interrogativus. ut ἐρωτηματικὸς λόϒος, oratio quæ per interrogationem effertur. Item ad interrogationem pertinens. Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, per interrogationem.

Ἐρωτηματίζω, interrogo. Th. Gaza, lib. 4. gramm.

Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, interrogatiuncula.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, interrogatio, i. ipſa interrogandi actio. Sæpe verò eſt idem quod ἐρώτημα, id de quo interrogamus: Exp. etjam quæſtio, item propoſitio: Ariſtot. rhet 8.

Εἰρωτάω, ῶ, poëticè aut etiam Ionicè dicitur pro ἐρωτάω, ad producendam primam ſyllabam, ut Od. ο, Εἰρώτευ δ' ἤπιος ἅτις ἔϖ. Od. ι, Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ' ὄνομα.

Compoſita.

Ἀ'νερωτάω, ῶ, interrogo, percontor. idem quod ἐρωτάω, Ariſtoph. in Pluto, μηδὲν τούτων γ' ἀνερώτα, nihil hanc interroges, i. de nulla re. Ἀνειρωτάω, idem apud poëtas & Ionas: Ἀνειρωτίζω, idem apud Suid.

Ἀ'ντερωτάω, ῶ, viciſſim interrogo, viciſſim percontor Paul.

Ἀ'ντερώτησις, interrogatio quæ fit viciſſim, mutua interrogatio.

Διερωτάω, ῶ, interrogo. Ex Plat. διερώτων αὐτὸς τί λέϒοιεν.

Ἐ'περωτάω, ῶ, idem quod ἐρωτῶ, interrogo, apud Dem. Apud Thucyd. ἐρωτᾶν τὸν Θεὸν, conſulere Deum. lib. 1. Reg. cap. 30. ἐπηρώτησε Δαβὶδ τὸν Κύριον, conſuluit Dominum.

Ἐ'περώτημα & ἐπερώτησις, idem quod ἐρώτημα & ἐρώτησις. 1. Pet. c. 3.

Dec. Προσπερωτάω, ῶ, inſuper interrogo, præterea interrogo.

Προσερωτάω,

Προερωτάω, ῶ, prius interrogo, antè interrogo.
Προσερωτάω, insuper interrogo. Aristot. rhet. 3.
Συνερωτάω, ῶ, q. d. simul interrogo. Habere & eam signif. dialecticis peculiarem (de qua suprà in ἐρωτάω,) annot. idem Steph. ex eodem Sexto philosopho, loco jam citato, quum scribit, ὅθεν καὶ δίειπεν συνερωτῶν λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀποδείξεως &c.
Ὑπερωτάω, ῶ, q. d. subinterrogo. Exponitur & clam interrogo. ex Demosth.

Ἐρωλικὸς, ἐρώπιον, vide in Ἐρέω. Ἐς, vide in Εἰς. Ἑσθής, &c. vide in Ἕννυμι, induo. Ἑστίαι, vide in Ἐστία.

ΕΣΘΛΟΣ, ὸν, ὁ, bonus: interdum & probus, frugi, De persona. Odyss. χ. Οὐ γάρ τι φρεσὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ ἐσθλὸν ἐκείνου. De re, bonus utilis. Iliad. ι, Ἐσθλὴς γὰρ πυκινὴς βασιλῆος. Sic ἐσθλὸν ἔπος. Il. α. Sic dicitur aliquis ἐσθλὰ νοεῖν apud Hesiod. in Erg. ἐσθλ' ἀγορεύειν. Odyss. ρ, & ἐσθλὰ ἐοργέναι. Il. β. ¶ Rursum ἐσθλὸς de persona bonus, strenuus, fortis. Iliad. ξ. Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔοικεν, κέρεια δὲ κέρεια φρονεῖν. Il. ω, πολλῶν τε ἓνεκ' ἐσθλῶν γένατ' ἔλυσεν. Odyss. π, ἐσθλὸν ἐπαμύντορε. Iliad. ο, Ἐσθλὸς δ' οὐ τοιόσδε quidam interpr. peritus.
Ἐσθλωμα, ατος, τὸ, factum strenuum & facinus præclarum. Eurip. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, præclara & decantata facinora.
Ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas, strenuitas.

ΕΣΘΩ, edo, comedo. Od. ε, Νύμφη δ' ἐπὶθ' ἅπαρ πᾶσιν ἐδωδὰ ἐΐδνα, Ἔσθων καὶ πίνων. Ibidem, Αὐτὰρ ὁ σῖτος καὶ ἦδυ ἔδοντες Ἀρχεφόντης. Od. κ, Ἐσθίεμεν δὲ πέλασεν. Apud Hesiodum, ἔσθων ἀλύεις, Ab ἔδω deduci tradit. Etym. it idemq; Eust. ex Heraclide.
Ἐσθίω, F. ίσω, idem quod ἔδω. Odyss. κ, Ἀλλ' ἄγετ' ἐσθίετε βρῶμόν, καὶ πίνετε οἶνον Xen. Pæd. 8. οὔτε ἐσθίουσι πολλάκις ἢ ἡμέρᾳ τὴν ἄλλην φέρουσιν. Ἀμφοτέρως γὰρ ὦν. Apud Gal. ἐσθίειν τι φάσκουσιν. Cum ἐκ, ut 1. Cor. 9. ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει. Dicitur etiam ignis ἐσθίειν. ut Il. ψ, τὸν ἄμφι σοὶ πυρὶ πυρὸς ἔδεσθαι. Curæ etiam & mœrori tribuitur. ut in symbolis Pythag. ἐσθίειν τὴν καρδίαν Lat. rodere cor. Sic & apud Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ὦ γαθὲ μὴ σίγα τοῦτο, μηδ' ἔτι Σαυτὸν ἔσθε, μηδ' ἀγανάκτει, neq; temacerato dolore ac conficito.
Ἐσθίομαι, edor. item absumor, consumor. Od. δ, Ἐσθίεται μοι οἶκος. Apud medicos ἐσθιόμενον ἕρπης est ulcus ita dictum, quoniam celeriter serpendo penetrandoque usque ad ossa corpus vorat.

Composita.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo. Hippocr. l. 4 epidem.
Ἀποσθίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Græci dicunt ἀποσθίειν pro ἀπὸ λύπης ἐσθίειν inquit Athen. lib. 14. ¶ Est etiam esu alicujus rei abstineo (ut præpositio ἀπὸ privandi vim obtineat) apud Athen. ex Theopompo comico, in eodem lib. 14.
Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo.
Ἐξεσθίω, exedo, erodo.
Ἐπισθίω, superedo, post aliud edo. aut etiam insuper edo. Xen. ἐπεσθίων μικρὸν σίτου πολὺ ὄψον, post paulum panis multum opsonii edere. Τὰ ἐπεσθίσματα, quæ ultimo loco eduntur, quæ & ἐπιδορπίσματα & ἐπιόλεπνα dicuntur.
Καταθίω, edo, vel peredo, prorsus edo, voro, devoro. Il. β. & φ. Plut. adversus Colotem, πολλὰ δεήσουσι ἀκλήτου καταθίειν
Παρεσθίω, adedo, adrodo. unde παρεσθίστης, Apud Aristoph.
Προεσθίω, (q. d. præedo) antè edo. Τὰ προεσθιόμενα quæ ante cibos alios eduntur.
Συνεσθίω, unà comedo, simul vescor, unà cibum capio.
Ὑπερεσθίω, supra modum edo, ultra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero. Xen. apomn. l. 1.
Νᾶσις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἔσις, Ἕσμὸς, vide in Ἕω.
Ἑσκεμμένως, vide in Σκέπτομαι

ΕΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, vesper, hesperus. Stella Veneris quum subsequitur Solem, at quum antegreditur, Φωσφόρος dicitur. Il. χ, Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος. Sic dici putatur quasi ἕω πέρας, quòd sit finis & terminus lucis diurnæ. Videri etiam possit derivatum παρὰ τὸ ἑσπεσθαι pro ἕπεσθαι, i. sequi, quòd Solem subsequatur. ¶ Item, vespera ex Aristot. l. 9. anim ἄλλης ἑσπέρας καὶ ἄλλου ὄρθρου. ¶ Apud Poëtas ponitur adjectivè interdum pro ἑσπέριος, i. vespertinus. Sic αἰετὸς ἕσπερος. ex Apoll. aquila vespertina, i. vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces. ἕσπερος Ζεύς. Pluto. ἕσπεροι ἀγκῶνες, montium, ad occidentem spectantes. Sic ἑσπερος ὠκεανὸς, apud Dion. Alex. occidentalis.
Ἑσπέριος, α, ὁ, vespertinus, vespri adveniens. Od. ι, Ἑσπέριοι δ' ἦλθον. Item occidentalis. unde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu.
Ἑσπερινὸς, idem.
Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, occidua, occidentalis. ut ἑσπερὶς νῆσος Dion. Alex. ¶ Item, herba generis violarum quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur. unde illi nomen esse hesperidum putatur. Vide Theophr. & Plin. Item Ἑσπερίδες, nocturnæ filiæ custodientes aurea mala. Hesiod.
Ἑσπερισμὸς, τὸ, vespertinus esus, cibus qui vesperè sumitur. Athen. lib. 1.
Ἑσπέρα, ας, ἡ, vespera. Xen. ἑσπέρας γενομένης, orta vespera. Et ἕως,

ἑσπέρου, Vesperi, idem. Interdum ἑσπέρας adverbialiter ponitur pro vesperi, ut Aristoph. σὸν ᾧ ἑσπέρας. ¶ Item, adjectivè, vespertina. ut ἑσπέρα σελήνη, vespertinum crepusculum. Item occidens, occidentalis pars mundi. Aristot. de mundo, ἐκ τοῦ ἕως ἑσπέρου μέχρι.

Composita.

Ἀκρέσπερος, adverbialiter summa vespera, i. prima & incipiente, apud Hippocr. & Nicand.
Ἀνέσπερος, ος, ὁ, ἡ, vespera carens. ut αὐέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte, Bud. & Basil. ex Damasc.
Ἀρχέσπερος, vesperæ principium habens. ut ἀρχέσπερος νὺξ, apud Hom.
Ἐφέσπερος, vespertinus. Ἐφεσπερέα, apud Suid. ἡ τοῦ ἑσπέρου.
Ἐφεσπερεύειν & ἐφεσπερεύσασθαι. Poll. lib. 1. vesperi advigilare.
Τριέσπερος, q. d. triveſperus, i. tres vesperas habens. ut τριέσπερος νὺξ fuit quum Iupiter cum Alcmena concubuit: quod tres noctes in unam tùm coaluisse fabulentur poëtæ.

Ἔσομαι, vide in Εἶμι. Ἔσπω, vide in Ἕπω.
Ἑστιῶ, vide in Ἑστία, colloco. Ἑστόομαι, vide in Ἵστωρ.
Ἑσυμβώς, vide in Σεύω. Ἔτε vide in Εἰς.

ΕΣΤΙΑ, ας, ἡ, focus, lar. Hesiod. in Erg. ἑστίη ἐμπελάσειε, juxta focum. Herodian. 3. ὡς μήτε οἰκίης, μήτε ἑστίης γυναικός. Interdum pro tota domo. (Lat. dicunt lares seu lares & penates) ita velunt accipi quidam Odyss. ξ. (alii verò pro ara quæ juxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. pol. γυναικὸς δὲ κεῖνο ἔργον ἐστὶν ἐνδοτέρω. Item, pro ara & asylo poni scribit Budæus ex Aristot. in Oecon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ἐπὶ τὸν κύκλον ἐπὶ τὴν ἑστίαν ἡμῶν μὴ δεῖν ἀδικεῖν. ¶ Item, Vesta dea. ut Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. Sic & in proverbio, ἀπ' Ἑστίας ἄρχου. A Vesta incipe. Erasmus exp. à lare incipe. Dicitur & ἑστία, Doricè & ἑστία Ionicè, pro ἑστία. Quidam ἀπὸ τοῦ σώζειν deducunt, ut sit quasi σώστια ut Lat. focus à fovendo.
Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. ἑστιάδων παρθένων παρεδρὸς.
Ἑστιάω, ῶ, lare excipio, i. domo: vel potius convivio excipio apud larem. Aristoph. in Nub. ἀνὴρ ἀναλγής σε βέλοιμι πρῶτον ἑστιάσαι. Plut. in Cor. ἡ πάτριος ἑστία φιλοφρονουμένη τὸν Μάρκιον. Interdum cum accus. rei, celebro agendo convivia & q. d. convivaliter celebro, ut ἑστιᾶν γάμους. Athen. Sic ἑστιᾶν γενέθλια. Luc. natalitia celebrare ¶ Item, metaph. ut Lat. pascere animum, pro oblectare. Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur ἑστιάω Doricè ut ἑστία pro ἑστία.
Ἑστιάομαι, ωμαι, excipior convivio, epulor, Aristid. ἑστιώμενοι λαμπρῶς παρὰ τῶν βδελυττομένων. Apud Aristoph. ἑστιᾶσθαι ἄνοπτον, insomnio vesci.
Ἑστίαμα, τὸ, epulum. Eurip. in Iphig.
Ἑστίασις, epulatio, convivatio. Item epulum, convivium. Plat. 1. de rep. & Thucyd. 6. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo.
Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, convivator. qui convivium seu epulum præbet. Plat. in Tim. Ἑστιατήριον, ου, τὸ, q. d. convivatorium, i. locus in quo celebrantur convivia. Plut. in symp. 7. sap.
Ἑστιάδεια, pro epulatione ex lib. 4. Reg. c. 24.

Composita ac primùm ab ἑστία.

Ἀνέστιος, ος, ὁ, ἡ, sine lare, domo carens, qui incertis vagatur sedibus. Luc. Exp. etiam exul. Apud Hom. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ὁμοίως Ὅς πολέμου ἔραται. Bud. exp. nec in deos nec in cives nec in familiam suam pius est.
Ἀφέστιος, qui à domo abest.
Ἔνστιος, qui intra lares est, domesticus.
Ἐφέστιος, (& Ionicè ἐπίστιος) qui est apud focum seu larem. Et ἐξόμεσθα ἐφέστιοι pro ἐπὶ τοῖς ἑστίαις. Interdum, qui habet larem, i. domum atque adeò apud Hom. qui larem habet ubi degit. oppidanus, civis, seu incola. Il. β, Τεῦκρος μὲν λέξατο ἐφέστιος ὅσσοι ἔσαν. Item, qui in eadem est domo, domesticus. Synes. ὅταν ἡς αὐτὸς ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Et ἑφέστιος Iupiter apud Sophoclem, (Καὶ σ' αὐπάλῳ πρὸς τ' ἐφέστιε Διὸς) exp. domesticus Iupiter, qui colitur apud larem, & contubernium nostrum observat. Apud Apoll. ἐφέστιος πηγὴ accola fontium.
Ὁμέστιος, eundem larem habens, contubernalis. Plut. in Epigr. cum dat.
Πανέστιος, ut πανέστιος Ἀθηναίοις μετοικιζόμενος, cum tota domo (i. familia) Athenas commigrans.
Παρέστιος, idem quod ἐφέστιος, qui ad focum stat vel sit. Eurip. in Medea. & Soph. in Electra.
Συνέστιος, domesticus, contubernalis. Opp. de ven. lib. 3.

Composita ex ἑστιάω,

Ἀμφεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio. Plut. Ἀνεστία, pro eodem ex Plat.
Συνεστιάω, ῶ, unà excipio convivio seu epulo; Συνεστίασις, unà epulor.

Ἔσω, vide in Ἕω, i. mitto.

ΕΣΧΑΡΑ, ης, ἡ, focus, ut Od. ζ, Ἡστο δ' ἔπειτ' ἐπὶ ἐσχάρῃ αὐτῆς πυρὸς αὐγῇ sedet ad focum, foco assidet. Et Odyss. ξ. ἐστόων ἔπ' ἐσχάρῃ. Apud eundem poëtam. Il. κ, v. 419. vocantur ἐσχάραι πυρὸς, ipsæ domus,

mus, ſeu qui habitant in dõmibus. (☞ Euſtathius tradit itidemq; Etymol. ἐχάραν in propria ſignif. eſſe τὴν μὲν ἔχθραν ὑψ ϑ, ἀλλ' ἐπὶ γῆς ἕσαν, vel κοίλην. Quibus ex verbis H. Steph. elicit ἐχάραν dictam eſſe παρὰ τὸ ἔχειν ἔραν, i. γῆς,) ¶ Idem Euſtath. à Soph & Eurip. prõ altari accipi docet. ¶ Item, ἐχάρα in plauſtris, quod Hom. φάτνην & ὑπερτελαν vocat. de quo lege Euſt. ¶ Annotatur & pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro baſi ex arrectariis & tranſverſariis compacta, ex Vitruv. lib. 10. c. 17. ¶ Item in Epigr. pro craticula: à cujus ſimilitudine quidam baſin illam nomen hoc ſortitam exiſtimant. ¶ Item pars balnei. Poll. ¶ Item pudendum muliebre. Euſt. ¶ Eſt etiam ὄνομ ϑ, Etym. & Euſt ¶ Apud medicos ἐχάρα eſt cruſta, propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento cauſtico inducta eſt. Sic appellatur & ea quæ ſponte ſua ulceribus cavis accreſcit craſſa nigraq; Cæl. l. 16. cap. 48.

Ε'χαρόω, ῶ, cruſtas obduco, in cruſtas erumpere facio, q. d. incruſto. unde ἐχαρωμένα ἕλκη, Dioſc. 4. ulcera quæ cruſtas contraxerunt.

Ε'χάρωσις, q. d. incruſtatio.

Ε'χαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incruſtativum, i. cruſtas inducens. Gal. l. 6. κρ τίσεως.

Α'πεσχαρῶδες, (comp.) de ulceribus dicitur quibus cruſtæ detrahuntur.

Ε'σχαρεύς, έως, ὁ, qui foco præeſt in navi. Poll.

Ε'σχαρίτης, q. d. focalis. ἰσχαρίτης ἄρτ ϑ, coctus in foco. Heſych. Vide Athen. & Poll.

Ε'σχάρ ϑ, ᾱ, ὁ ἡ ή, ad focum pertinens, & q. d. focalis. ut ἰσχάριον πῦρ, foci ignis. in Epigram.

Ε'σχαρεών, ῶνος, ὁ, focus.

Ε'σχαρὶς, ίδος ἡ, & ἐσχάριον, ᾱ, τὸ, q. d foculus, i. parvus focus. Plut. in Probl. Item craticula, aut aliud coquinarium vas.

Ε'σχάριον, eſt etiam acerra, thuribulum, θυμιατήριον, vel potius κοῖλον θυμιατήριον, Euſt. Item machina apud Athenæum, qua naves in mare trahuntur, ut idem annotat. Bud. autem exp. baſis & fuſcimentum navis, quum eam fabricantur, vel ſtat in navali. Vitruvius apud Athen. in libro de machinis bellicis exp. baſis, item compactio, item tranſtrorum planities.

Ε''ΣΧΑΤΟΣ, η, ὁ, ultimus, poſtremus. Plat. in Timæo, τὸ μέσον μὲν, ὡσῶτον δ' ἔσχατον γιγνόμενον· τὸ δὲ ἔσχατον ἢ τὸ ὡσῶτον, ὡ μέσου ἀμφότερα. Cicer. interpr. id quod medium eſt, tum primum fit, tum poſtremum: poſtrema verò & prima, media fiunt. Homer. ἔσχατοι vel ἐσχατιαὶ αὐδρῶν, qui in extrema orbis parte habitant. Interdum eſt qui ultimum gradum tenet, infimus. ut Ariſtot. ἔσχατος δῆμος, infima plebs. Nonnunquam contrà exp. ſummus. ut Plato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, ſummam injuſtitiam, i. quæ primum quidem gradum inter alia injuſtitiæ genera tenet, ſed quæ poſt reliqua omnia injuſtitiæ genera excogitata fuit. Sic & ἐσχάτη ἡμωρία. Interdum ἔσχατον ſubſtantivè ponitur addito genitivo. ut Plat. de rep. 2. ἐς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, i. ad ſummum uſque gradum. Aliquando ἐς τὸ ἔσχατον & τὰ ἔσχατα, i. ſummè, admodum Lucian. in Hercul. & Xen. in Laced. Polit. Reperitur & ἐσχατόπολις ſuperl. apud Xen. Hellen. 2. ☞ Deducitur autem ab ἔχω unde fit σχῶ, contineo, cohibeo. quia id in quo conſiſtimus, (conſiſtimus autem in eo quod ultimum eſt) veluti nos cohiber, quum non ſinit ultrà progredi. Sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non liceat.

Ε'σχάτως, extremè, ſummè. ita ut nihil ſuprà. apud Plut. de educ. lib. ἐπὶ δὲ ἐσχάτως ἄπορον. Apud Marcum cap. 5. ἐσχάτως ἔχει, in extremum vitæ periculum adducta eſt.

Ε'σχατιὰ, ᾶς, extremitas rei alicujus, ora. ut ἐσχατιαὶ τῆς μεσόγης, Phil. Sic ἐσχατιαὶ γῆς ἢ θαλάσσης, ultima pars & remotiſſima. Interdum, receſſus ultimus ſen extimus. locus abſtruſus, ſolitudo. Syneſ. & Baſil. Item ἐσχατιαὶ, prædia ab urbibus ſummotiora, quaſi in finibus ſita cujuſque ditionis aut territorii. ex Ariſtotel. Item extremus ordo & remotior à principatu. apud Areop.

Ε'σχάτ ϑ, ultimus. unde ἐσχατίης μοίρης, in Epigr.

Ε'σχατιὸς, υτ ϑ, ὁ, poët. ultimus, extremus, in ultimis finibus ſitus. Fœm. ἐσχατιόεσσα & ἐσχατιόωσα pro eodem.

Ε'σχατιάω, extremus ſum vel in extrema parte. ut τὰ ἐσχατιόντα τῶν ὀρέων, Theophr. Et ἐσχατιόωσα τῆς Α'χαΐας, Polyb. in extremis Achaiæ finibus ſita.

Ε'σχατίζω, extremus ſeu poſtremus ſum. tardo. Maccab. l. 1. c. 5.

Κακίσχατ ϑ, (comp.) extremè malus, extremè improbus.

Ε'σω, ἴσωθεν, ἐσώτατ ϑ, vide in Εἰς.

Ε'ΤΑΖΩ, F. σω, examino, inquiro, ſcrutor. Suidas dicit jungi accuſativo. ☞ Etym. vult eſſe ab ἑτὸν, & dici ἑτάζω quaſi ἑτάζω. Quod etymon ſequendo, propriè ſignificabit, veritatem inquiro.

Ε'τάζω, Heſych. exp. βασανίζω, κολάζω, item δοκιμάζω.

Ε'ταμὸς, examen, inquiſitio. Heſych. ἐξέτασις. Item numerus apud Pythag. Ε'τασις, idem.

Compoſita.

Α'νετάζω, idem quod ἑτάζω. examino.

Ε'ξετάζω, examino, inquiro, ſcrutor, perſcrutor, diligenter examino ſeu inquiro. A' Bud. exp. etiam diſcutio. Iſocr. in Buſ. enc. τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. Item pro inquirere in ſe aut in aliũ, ex Plat. in apol. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, quæſtionem habere, rem quærere. ¶ Item exploro, probõ. i. experimentum facio, & ſpecimen do ſeu documentum. Bud. ex Dem. Apud Plat. in apol. Socr. ἐξετάσαι τὴν Ο'δυσσέα. Cicero interpr. tentare Vlyſſis prudentiam. ¶ Item, æſtimo. ¶ Item, comparo, contendo. ut apud Iſocr. παραλλήλως ἐξετάζειν, & apud Dem. pro cor. παραλλήλα ἐξετάζειν. ¶ Item, recenſeo, annumero. Thucyd. 2. Α'θηναῖοι δὲ τοῖς τε ἱππεῦσι παρῆσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον.

Ε'ξετάζομαι, examinor, inquiror. Item exploror, probor, deprehendor, comperior. Item ſpecimen mei præbeo. ſæpe apud Dem. & Luc. Interdum ponitur activè pro ἐξετάζω, apud eundem Dem. & apud Plut. in libro de muſica. Item pro, annumeror vel ſum in numero, recenſeor. Dem. ἧς τῶν ἐχθρῶν τις οὐκ ἐξητάζετο. (Demoſth.

Ε'ξετασμὸς, inquiſitio. Item pro diſcuſſione & diſceptatione.

Ε'ξέτασις, examen, inquiſitio, diſquiſitio, ſcrutatio. Luc. Item quæſtio, i. criminis inquiſitio. Bud. ex Herod. Item comparatio. Luc. in Caucaſo. Item exploratio. Item recenſio, unde ἐξέτασις ὅπλων. Thuc. & ἐξέτασιν ποιεῖσθαι Xen. recenſere, luſtrare. Exp. & delectum habere. Item pro ſpecimine & documento induſtriæ.

Ε'ξετασὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquiſitor. Ariſtot. Ε'ξετασικὸς, ῆ, ὸν, qui multus eſt in indagatione veritatis, vel cujuſcunque rei quam perquirere vult. Ariſtot. Item, inquirendi peritus. ex Xenoph. Ε'ξετασικῶς, more τῶν ἐξετασῶν, accuratè, exquiſitè.

Decomp. A'νεξέταστ ϑ, non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus ſeu perquiſitus. Aeſchin. & Dem. Apud Plat. in Apologia, ἀνεξέταστος βίος, vita in quam non inquiritur. A'νεξετάστως, ſine examine, inexploratò, ſine delectu, ſine diſcrimine.

A'ντεξετάζω, contrà vel ex adverſo examino, viciſſim examino. Item contendo aliquem vel aliquid cum alio, comparo. (nam comparaturi aliquid cum alio, id revocamus ad examen, & velut è regione alterius expendimus.) in Athanaſii epiſt. apud Theodoritum. Dicitur etiam ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, & (paſſiva voce) ἀντεξετάζεσθαι, offerre ſe liti, negotio alieno ſe offerre, quòd vulgò dicunt partem ſe gerere, quaſi agere adverſarium.

A'ντεξετάζομαι, contra vel ex adverſo examinor. Item conferor, comparor. Eſt & forenſe verbum *pro*, ad cauſam occurro, judicio me iſto, ad judicium adſum. quod vulgò dicitur, partem me gero. Item generalius *pro*, adverſor. unde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, adverſans morbo, cum morbo luctans.

A'ντεξέτασις, collatio, comparatio.

Διεξετάζω, perquiro, diligenter inquiro. A'διεξέταστ ϑ, qui perquiri nequit. Eccleſ. cap. 21. ἀδιεξέταστ ϑ λόγ ϑ, inenarrabile verbum.

Καπεξετάζω, recognoſco. in Pand. Græcis.

Παρεξετάζω, comparo. Chryſoſt. A'ναπαρεξετάζω, viciſſim comparo. vel ex adverſo comparo. contrà diſquiro.

Προεξετάζω, antè examino, vel prius perpendo.

Συνεξετάζομαι, annumeror. Luc. Apud Dem. ἧ τοῖς συνεξεταζομένοις μ τούτοις exp. aſſectatores hujus. Apud eundem συνεξετάζεσθαί τινι, ſtare ab aliquo.

Ε'ΤΑΙΡΟΣ, ε. ὁ, ſodalis. Od. π, Η' μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ὠκὺς ἑτοῖρος, Η' ἢ γνώριμος ἄλλος. Cum dat. ut Il. σ, Ε''κτορα δ' ἦκα ἑτοῖρος. Tribuuntur & regibus ἑταῖροι. ut Xen. initio Pæd. lib. 5. Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Α'ράσπαν Μῆδον, ὃς οἱ αὐτὸν ὠμπαιδεύετο ἑταῖρος, &c. Sic & Dem. in orat. ad Philipp. τοὺς δὲ σοὺς αὐτοὺς οἰκείους ἑταίρους, &c. Quibus in locis vertendum familiares potius quam ſodales. Item ſocius, ut apud Hom. ἑταῖροι Ο'δυσσῆος, ſocii Vlyſſis. ¶ Ε'ταῖρε interdum eſt etiam quædam compellatio, quum vel parum notum, vel prorſus etiam ignotum alloquimur. ut Matth. 20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hippo. in epiſt. ad Damagetum dicitur, τί δέ σε χρεὼ δεῦρ' ἡγαγόν ἑταῖρε; Cum genit. rei apud Syneſ. epiſt. 82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. doctrinæ familiarem, i. cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ Ε'ταῖρε ϑ, ab Hom. vocatur etiam adminiſter & adjutor. à quo & ventus dicitur navigantibus eſſe ἑταῖρος ἐπίπλους. Sic Οὐ γάρ μοι παρὰ νῆας ἑταῖροι.. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἦθος. ut ſit quaſi ἠθαῖρος, aut παρὰ τὸ ἔθος, quaſi ἐθαῖρος ὁ συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἔθους alicui eſt familiaris. Quod poſterius etymon exstat etiam apud Euſt. qui & aliud affert, nimirum ex αἱρετὸς, literarum tranſpoſitione.

Ε'ταίρα, & Ionicè ἑταίρη, ἡ, ſodalis, amica. Sappho, Λατῶ ἢ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. ¶ Item meretrix, ſpecioſo nomine rem odioſam denotante. apud Plat. Plut. & Athen. Sic & Lat. amica meretricem apud poëtas ſignificat. Interdum dicitur ἑταῖρος & αὐ ἑταῖρα αὐτός.

Ε'ταιρεῖα

Ἑταιρία, ἡ, ſodalitas, ſodalitium. Iſocrat. Ariſtot. Plut. Ponitur etiam pro amicitia: ut Thuc. l. 3. τῆς τε ἑταιρίας λῦσαι τὴν, exp. amicitiæ diſſolutor.

Ἑταιρικός, ή, όν, ſodalitius, ſodalem decens: ut ἑταιρικὴ φιλία. Ariſtot. in ethic. Item meretricius, amatorius, apud Suid. & Philoſtr. ep. 38.

Ἑταιρεῖος, α, ον, ſodalitius. ἑταιρεῖος Ζεύς, Iupiter ſodalitij præſes. In Epigr. l. 2. Οἷα τις ἑταιρείου πιὼν κρητῆρι φόνιος Γόσσυς, qui inter ſcyphos ſodalis ſanguinem guſtavit.

Ἑταῖριος, α, ον, idem quod ἑταιρικός, Luc. in Lexiph.

Ἑταιρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἑταίρα, meretrix. Athen. l. 4. & 13.

Ἑταιρίδιον, α, τὸ, meretricula. Plut. in Polit. præc.

Ἑταιρίδεια, τὰ, feſtum in honorem Iovis ſodalitij Magneſiæ celebrari ſolitum. Vide Athen. lib. 13.

Ἑταιρόω, in ſocietate verſor.

Ἑταιρέα, ἡ, ſodalitas, ſodalitium, σπουδὴν ἑταιρέαν, ſodalitatem contrahere. Iſocr. Item factio, q. d. ſodalitium factioſum. Plut. in Pericle, ἑταιρέαν αὐθεντοκρυβῆν κατέλυσε, contrariam factionem evertit. Item pro ἑταίρησις, apud Andocid. teſte Suida.

Ἑταιρέω, ῶ, f. ήσω, mereor, proſtituo me. Athen. lib. 13. Reperitur tàm de mari, quàm de fœmina uſurpatum. apud Aeſchin. & Plutarch.

Ἑταίρησις, vita meritoria ſeu meretricia. Aeſch. contra Timarc.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, ſodalis fio, ſodalitatem ineo. Expon. etiam opitulor, & operis faciendi ſocius ſum. Il. ω. σοὶ γὰρ μᾶλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἄνδρὶ ἑταιρίσσαι. Item meretriciam factito, apud Luc.

Ἑταιρίζομαι, aſſocio mihi, ſocium adjutorem mihi aſſumo. Il. ν. Ἦ μινύᾳ τε Τρώων ἑταιρίσσασθε μεγαθύμων, &c. Item meretricor. Poll. lib. 6. De muliere etiam dicitur apud Chryſoſt. ὑπόδειγμα τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν, mulieris quæ corpore quæſtum facit.

Ἑταιρισμός, ῦ, ὁ, vita meritoria & meretricia; ſcortatio, apud Athen.

Ἑταιρισής, ῦ, ὁ, qui meretricari ſolet, ſcortator. Poll. l. 16. c. 41.

Ἑταίρισσα, ἡ, meretrix. Luc. & Plat. in ſymp.

Ἕταρε, etiam dicunt poëtæ metri cauſa pro ἑταῖρε: ut Od. α. ὡς ἑτάρους ἐρύσαθ' ἱερμοῦ ἀφ' ἕδρης. Sic & ἑταρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Compoſita.

Ἀνέταρος, ος, ὁ ἡ ἡ, carens ſodalibus.

Ἀρχετάϊρος, ſodalium princeps, qui principem inter ſodales locum obtinet, ut Chuſi dicitur ἀρχέταιρος Davidis, 2. Reg. c. 16.

Διεταιρίσια, vel διεταιρίσιαι, Heſych. ſunt mulieres fricatrices, quæ prurientibus aliis, hominis vicem ſupplent.

Παραβαλλέταιρος, qui ſodali ſeu ſodalibus imponit. Legitur apud Euſtath à παραβαλεῖν, ſignificante decipere.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Sic dicti tanquam σὺν πεζοῖς ἑταίρους ὄντες τοῦ ἄρχοντος: videlicet ἀεὶ τὸ σὺν μάχῃ ἀπόλεκτον κατ' ἀνδρείαν. Dem. Olynth. 3. Vide & in comp. ex Ἑταῖρος.

Προσεταιρίζω, mihi ſodalem ſeu ſocium adſciſco.

Προσεταιρίζομαι, idem. Luc. de hiſt. ſcrib. οἱ γὰρ ἀεὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Item paſſivè, aſſocior: ut in Axiocho, ὁ δὲ τούτῳ προσεταιριζόμενος, ἀθλιότερος μακρῷ.

Προσεταιρισμός, in ſocietatem & adjumentum aſcitus. Thuc. l. 8.

Συνεταιρεῖσθαι ſodalitatem ineo cum aliquo, Bud.

Φιλέταιρος, ſodalium ſeu amicorum ſtudioſus, qui ſuos ſodales amore proſequitur & colit. Thuc. l. 3. & Plut. de Socr. dæm.

Φιλεταίρως, eorum more qui ſodalium ſtudioſi ſunt: ſocialiter & concorditer. Aeſchin.

Φιλεταιρία, amor quo ſodales proſequimur. Ariſtot. rhet. l. 1.

Φιλεταίριον, ſeu φιλέλαφρος & φιλέταιρις, dicta eſt herba aparine, quòd veſtibus ac præſertim laciniis commeantium, tanquam ſodalium ſeu amicorum tenaciſſimè adhæreat. Qua de cauſa & φιλάνθρωπος nominata fuit. Nic. in Ther.

Decomp. Ἀφιλέταιρος, cui oppon. φιλέταιρος.

Χαμαιταιρὶς, ίδος, ἡ, ſcortum vile, & abjecta meretrix: utpote quæ humi & in trivio ſeſe cuivis proſtituat. Heſych. Dicitur & χαμαιτάιρη. Plin. l. 36 c. 5.

Ἐτεὸς, vide in Εἰμί, ſum.

ΕΤΕΡΟΣ, α, ον, alter: propriè de duobus. Iliad. β. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Xen. Pæd. 7. ἢ βάθος γε ὡς δὴ αὖ δύο ὕδατος, ὁ ἕτερος ἐπὶ τὸ ἕτερος ἐσηκὼς, τὸ ὕδατος ὑπερέχοι αν, alter ſupra alterum. Ἕτεροι, apud Thucyd. præcedente ὅδε vel μηδὲ aliquoties ponitur pro ὁδέτεροι, μηδέτεροι. De pluribus etiam uſurpatur. Thuc ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præſtat. Philo de vita Moſ. l. 1. ἢ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι διαῤῥήδην ἐλογοποίουν, alter cum altero. Interdum ponitur pro ἄλλος, alius. Dem. contra Ariſtoc. τί δ' ἕτερον δικαιήριον πρὸς τύχης, Herodian. lib. 2. ὅδ' ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Ariſtot. eth. 3 ἕτερα δὲ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, alia aliis. ἑτέρων τρέπεται, ſub. ὀδόν, exp. aliò ſe convertere, apud Luc. ¶ Capitur etiam pro, diverſus. alius, cui oppon. ὁ αὐτὸς, idem. Ariſtotel. ethic. 10. τὰ γὰρ ἕτερα τῇ εἴδει ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελεωθῆναι, i. ἀμφέρουσα, quæ ſpecie alia ſeu diverſa ſunt. Interdum cum genit. & exp. alius ab, diverſus ab ut Ariſtot. de mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, elementum aliud à quatuor illis. Plato de rep. ἕτερον τὸ ἀληθὲς, diverſum ſeu alienum à vero, ἕτερα ἀλλήλων, diverſa inter ſe.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diverſitas. Plut. Quomodo à ἀμφορᾷ differat, docet Ariſtot. metaph. l. 9.

Ἑτεροῖος, α, ον, alteriuſmodi, non hujuſmodi, diverſus. Ariſtotel. Dicitur & ἑτεροῖος pro eodem.

Ἑτεροίως, alio & diverſo modo. Heſych.

Ἑτεροιόω, ῶ, F. ώσω, alium atque alium facio: altero. Philo de vita Moſis.

Ἑτεροίωσις, alteratio, i. (ut Bud. expon.) quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt. Ariſtot

Ἑτέρη, alia via, alia ratione, alio modo. Et pro eodem ἑτερῇφι paragoge poëtica: ſeu ἑτέρως, Euſtath. ex Heſiod.

Ἑτερήκις, altera vice.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, ex adverſa parte. Il. α. & σ.

Ἑτέρωθι, alibi, alio loco. Plut. Interdum cum genit. ut ἑτέρωθι γῆς, apud Ariſtidem, alibi terrarum.

Ἑτέρως, alio modo, aliter, ſecus, Ariſtoph. in Pluto, ἑτέρως ἴχθ.

Ἑτέρωσε, alteram in partem, alió Hom. Thucyd. & alij.

Ἑτερόω, ῶ, altero. Ἑτέρωσις, alteratio.

Ἄτερ, Doricè pro ἕτερ, ſicut τράπω pro τρέπω: vel ſynæreſi facta ex ὁ ἕτερος. (unde & primam ſyllabam producit) teſte Euſtath. fœm. eſt Ἡ τέρα & ἠτέρα: quæ genitivo & accuſativo caſu hac contractione ſervata non proferuntur, ut idem Euſt. docet. Neut. eſt ἆτερον, à quo ἄτερος & ἀτέρου, in ſing. & ἄτερα in plur. ſunt in uſu, apud Plat. Ariſtot. Plut. & alios. Quin etiam ἄτερα plur. num. ſæpè uſurpatur pro ſingulari. Inde ἐπ' ἄτερα, in diverſum, in alteram partem, ab altero latere, ab altera parte. Xen. Hell. 3. παπὶ ἄτερα τὸ ποταμοῦ, ab altera parte fluvij.

Compoſita.

Ἀνετεροίωτος, ος, ὁ ἡ ὁ, qui alteratus non eſt, qui alterari nequit, in aliam atque aliam converſionis ſpeciem non mutabilis. Ariſtot. de mundo.

Μετεξέτεροι, quidam, nonnulli: idem quod ἔνιοι. Herodot. μετεξέτεροι τῶν ἀστῶν, certi quidam dij.

Μηδέτερος, neuter: pro quo dicitur & μηδ' ἕτερος. Thuc. Plat. Ariſt. Μηδετέρως, neutro modo Μηδετέρωσε, neutram in partem. Thucyd. lib. 4.

Οὐδέτερος, ſeu Οὐθέτερος (pro οὐδὲ ἕτερος) neuter. Plat. & Ariſtot. apud gramm. οὐδέτερα ὀνόματα, & ῥήματα dicuntur neutrius gen. Οὐδετέρως, neutro modo. Item neutro genere, apud gramm. Οὐδετέρωσε, neutro, neutram in partem. Il. ξ. Οὐδετέρωθεν, neutrâ ex parte. Gal. l. 2. ad Glauc.

Αὐτοδέτερον, per ſe neutrum, abſolutè neutrum, vocabulum gramm.

Πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Dem. Olynth. 3. Sic dictos quidam volunt, quòd unam πέζαν armatam haberent, alteram nudam. Vide & in comp. ex Ἑταῖρος.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, vide Ἄτερος, in fine derivatorum ab Ἕτερός.

ΕΤΗΣ, ους, ὁ, ſocius, amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. ἑταῖρος tamen eſt familiarior alicui, quàm ἕτης. Il. η. Σάς τε μάλιστα ἔμε γε ἑτάρους. Od. δ. Γαῖόνες ἠδ' Ἐταῖραι Μυκηλάς. (ſ. Euſtathius derivat ab ἑᾶν, ſicut & ἑταῖρος: ut ambo idem ſint quod ἐῶντες. Etymologiſtes verò ab ἐτὸς derivat, ut ſit ὁμοέτης, æqualis, coætaneus: vel ab ἑτὸς, ut ſit verus amicus.) Hinc ὦ τᾶν, pro ὦ ἑτᾶν, facta ecthliſi, ſicut in μῆτι pro μὴ ἔτι. Cujus vocativi idem uſus eſt qui ſuprà τὲ ἑταῖρε. Ariſtoph. in Nub. Μὴ σκῶπτε μ' ὦ τᾶν, ἀλλὰ &c. Interdum uſurpatur pro, bone vir. Plat. in Apoll. ὦ τᾶν ὑπόκρινον, pro quo paulò poſt ὑπόκρινον ὦ γαθέ In objectione, aut etiam in reſponſione ad objectionem ſæpè adhibetur apud Demoſth. in Olynth. Iungitur etiam duali & plur. num. interdum: ut Ariſtoph. in Pluto, Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθην ἀπ' ἐμοῦ. Cratinus. ἆρα γε ὦ τᾶν ἐθελήσετε.

Ἐτῆσιος, vide in Ἔτος.

Ἐτήτυμος, vide in Ἔτυμος.

ΕΤΙ, adhuc, etiamnum. Thuc. l. 2. Πυθοδώρᾳ ἔτι δύω μείοσιν ἄρχουτος Ἀθηναίοις, Pythodoro duos adhuc menſes fungente magiſtratu. Luc. in Lex. ἦδη μὲν ἀγλαΐσκης, ἄπαις δὲ ἔτι. Plato in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Σωκράτης, Cicero inter pr. adoleſcens etiam nunc, ô Phædre, Iſocrates eſt. Ἐπὶ ἔτι, uſque adhuc, ad hunc uſque diem, apud Plat. ¶ Item ampliùs, præterea. Dem. Philipp. 2. τί ποτὲ τοῦτ' ἔτι. Sic οὐκ ἔτι, non ampliùs, non jam. Hom. Thucyd. Luc. & alij. Apud Lucam c. 1. ἢ πνεύματος ἄγνὸς ἐπελεύσεται ἐπὶ σὲ καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται υἱὸς θεοῦ. Eraſm. expon. jam inde ab utero matris ſuæ. ¶ Ἔτι aliquando exponi poteſt etiam, ſeu quin etiam, vel inſuper: ut Il. α. v. 96. ἠδὲ ἔτι δώσει, atque etiam dabit. Apud Dem. ἔτι δίκην, atque etiam: vel jam verò ἔτι δέ, quin etiam, inſuper, præterea, apud Plat. in Phædro. ¶ Ἔτι, poſthac, in poſterum. Od. α. & ε. Μηδέ τις ἔτι σεῦ φερέτω ἀγανὸς ἢ ἤπιος ἔσω Σκηπτέσχω βασιλεύς. Ariſtoph. in Ran. ὅστις ἔτ' οἰμώξεται. ¶ Interdum vacat: ut Od. ω. ἔμ' ἔτι γνοίη. Heſiod. διδημμένοις γάναται παῖδι, Οὔτ' ἔτ' ὀμῷ φρονέοντι.

Composita.

Εἰσέτι (pro quo & ἐς ἔτι scribitur) interdum præpoſ. otioſam habere videtur: ut apud Lucianum, ἐσέτι κῆ νεῶ, ſeu ἐς ἔτι τὸ νεῶ. Interdum dicitur pro, adhuc in poſterum, vel in poſterum quoque, Plutarch. in Apophth. ἐ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, κῆ αὔριον ἔσται κῆ ἐσέτι τεθνηκώς. Vbi tamen vulgò exp. ulteriùs.

Ἐξέτι, jam inde, ex eo tempore. Il. ε. v. 106. & Greg. in Carm.

Καέτι, Attica ſynalœphe pro κῆ ἔτι, & adhuc, amplius Et καέτι μᾶλλον, atque adeò.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non amplius, non jam. Il. β. v. 261. Demoſt. κῆ μηκέτι τῶν συμβόλων, ἀλλὰ τῶν κλακόδων ἑτέρους βελομένων ἐξέσται λῦ.

Οὐκέτι, idem quod diviſim οὐκ ἔτι.

Προσέτι, adhuc, inſuper, præterea. Ex Herodoto, πρὸς ἔτι τέτοισι, præter.

Ἔ T N O Σ, ε, τὸ, puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum freſis eliziſque: ut Gal. in lib. περὶ δυσχυμίας κῆ κακοχυμίας, tradit. Sic apud eundem Gal. κυάμινον ἔτνος, apud Hippocrat. φάκινον ἔτνος. At ſchol. Ariſtoph. dicit eſſe ſpeciem ἀθέρας, ex phaſeolis, & alibi dicit eſſe ἀθέρα, & decoctum ex piſis, quod tamen quidam negant: frequenter utitur hac voce Ariſtoph. ut in Ran. Ἔ πειτ' οὐ ἄρτυς, ἦψε κατεκκυλῶ χύτρας Ἔ τνος δύ' ἢ τρεῖς. Et in Concion. χύτρας ἔτνος ἕψουσιν οἱ νεώτατοι.

Ἐ τνηρὸν ἕψημα, dicitur pro ἔτνος, ſeu ſimile τῷ ἔτνει, aut quod eſt ἐξ ἔτνος. Athen.

Ἕ TOIMOΣ, ε, ὁ, ſive ἑτοῖμος, (antiquo Attic. more, ut ἑρῆμος, ὁρμος, & ſimilia) promptus, paratus qui in promptu & ad manum eſt. Od. ξ. ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα παρακείμενα χαίρας ἰαλλον. Et Thuc. lib 1 ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέποντες. Apud Iſocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμε λαμβάνειν, tanquam è penu ſumere aut depromere. Ἐξ ἑτοίμε εἶναι. Xen. idem quod ἕτοιμον ἄγειν. Ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare & facere ut in promptu & ad manum ſit. Cum infinit. Xen. Pæd. 4. ἕτοιμοί ἐσμι μάχεσθαι.

Ἑτοίμως, promptè, expeditè, alacriter. Iſocr. Plat. Dem.

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas, propenſio. Plutarch. de educ. lib.

Ἑτοιμάζω, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, paro, expedio, facio ut in promptu & ad manum ſit. Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὖθις ἑτοιμάσατε. Polyb. l 5. ἡτοίμαζε τὰς ἡροισμένας κῆ τὴν οἰκείαν.

Ἑτοιμάζομαι, idem. Il. κ. ὄφρ' ἰὸν ἑτοιμοστάτην Ἀθήνῃ, ſacrificium pararent Minervæ. Ionicè pro ἑτοιμάσωμαι. Appian. l. 2. bell. civ. χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, magnam militum manum comparabat clanculum.

Ἑτοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas: ut ἑτοιμότης. Baſil. in epiſt. ἑτοιμασία καρδίας.

Composita.

Ἀνέτοιμος, imparatus, qui expeditus paratuſque non eſt.

Προετοιμάζω, præparo. Rom. 9.

Ἔ T O Σ, ε, τὸ, annus. Thucyd. ἔτη ἐγὲ τριακόσια ὅτε ἦλθε, trecenti ſunt anni ex quo venit. Idem lib. 1. ἐχρῶτο δὲ ἔτεσι πεντήκοντα, geſta ſunt annis quinquaginta, per annos quinquaginta, ſpacio annorum quinquaginta. Et in dat. ſine præpoſ. apud eundem, ἔτει μὲν ἕκτῳ Λέλεα ἄλωσιν ἐφήκοσῳ αὐαστέντες. Interdum per accuſ. ut Demoſt. ὀλίγα ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τινὰ, ἡμῶν τεῖχος πολιορκῶν, tertio aut quarto abhinc anno. Aliquando & per genit. ut Plat. in Symp. οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων σύνοικός ἐστι κἀμοὶ ἐπιδεδήμηκεν; jam à multis annis. ¶ Dicitur & de ætatis annis: ut ὢν τριάκοντα ἐτῶν, qui eſt triginta annorum: γεγονὼς ἔτη τρία. Iſocr. ἔτη βιὺς συνὼν ἑβδομήκοντα κῆ πέντε. Aeſch. in Cteſ. περὶ ἔτη ὢν συνὼν ἑπτήκοντα, Luc. in Macr. Ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος, quotannis. Ariſtid. αἱ δι' ἔτους θυσίαι, ſacrificia annua. Παρ' ἔτος, alternis annis. ¶ Ἔτος autem vide in Ἔω, unde ἐμὶ, ſum. ¶ Ἔτος verò vide in Ἔω, unde ἵημι, mitto.

Ἐτήσιος, ε, ὁ ἡ, annuus, anniverſarius. Thuc. ἐτήσιοι θυσίαι.

Ἐτησίαι verò dicuntur venti quidam anniverſarij, qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt uſque ad arcturi exortum. De quibus vide Ariſtot. de mundo. Gell. l. 2. c. 22. & Plin. l. 2. c. 47. & l. 18. c. 34.

Ἔτιος, idem quod ἐτήσιος, annuus. Heſych.

Ἔτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Annotat Suidas Compoſita ab ἔτος (*quæ in* της *deſinunt*) *quum de ætate dicuntur* ὁξυτόνεσθαι, *ut homo* σύναιτης: *ac quum de tempore* βαρυτόνεσθαι, σύναιτης. *Sunt qui dicant hæc compoſita in* της *communi lingua acui. ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeoque ſecundum normam nominum primæ declinationis ſimplicium inflecti, dicique* δυοδεκαέτης, υ. *A quibus fœminina in* ις, ιδος, *formantur. Idem tamen dicit Atticè accentum in penultima collocari.*

Ἀέτια, τὰ, quæ eodem anno proveniunt, ſeu horna. Ex α ſignificante ὁμοῦ & ἔτος.

Ἀμφίετες, vel ἀμφιετὲς, adverb. quotannis.

Ἀμφιετίω, quotannis ſacrifico, vel per totum annum ſacrificio, Etymolog.

Ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere, & quaſi in orbem redire. Euſtathius.

Ἀμφιετάζεσθαι, idem. Heſych. & Etym.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, feſtum anniverſarium, feſtum quod celebratur quotannis. Suid.

Αὐτετὴς, έος, ὁ κῆ ἡ, ut αὐτετὴς αὐαλέτητα, eodem anno marceſcit. Theophr.

Αὐτόετες, eodem anno. Od. γ. ὄφρα τέ μοι ἔδῃ οἰωνοὶ Αὐτόετες οἰκνεῦσιν. ab Euſtath. exp. per totum annum.

Αὐτόης οἶνος, pro αὐτετὴς, Gal. apud Hippocr. vinum hornum. Α' Poll. exp. ὁ ἐπιχώριος, vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis, decennalis: ut δεκαετὴς πόλεμος. Dicitur & δεκέτης, pro eodem.

Δεκαετία, decennium.

Δεκαέτηρος, decennalis: ut δεκαέτηρος χρόνος, decennium. Plat. de leg. l. 6. Pro eodem dicitur & δεκέτηρος, ut δεκέτηρος μάχη. Epigram.

Decomp. Αὐτοδεκαετῶν, apud Thuc. exp. ὁλοκλήρων δεκαετῶν, ſolidis decem annis.

Δωδεκαετὴς, qui duodecim annorum eſt.

Ἑκκαιδεκαέτης, & ἑκκαιδεκέτης, qui ſexdecim annorum eſt.

Ἑνδεκαετὴς, qui undecim annorum eſt. Poll.

Ἑπταιδεκέτης, qui ſeptemdecim annorum eſt.

Πενταιδεκαέτης, υ, ὁ, qui quindecim annorum eſt. Pro quo legitur πενταδεκαέτης.

Τεσσαρακαιδεκαέτης, qui tredecim annorum eſt.

Διετὴς, bimus, duorum annorum. Ariſtot. de gen. an. l. 4. διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστί.

Διετὲς, τὸ, bimatus, ſpatium duorum annorum. Aeſchin. ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui ſupra biennium ſunt puberes.

Διετία, biennium.

Διετήσιος, υ, ὁ κῆ ἡ, per totum annum durans. Thucyd. l. 2.

Διετίζω, totum annum duro, annum compleo. Ariſtot. de hiſt. an. l. 9. c. 41. Item bimatum compleo. Athen. l. 2.

Decomp. Ἐπιδιετὴς, qui biennium exceſſit, qui ſupra biennium eſt. Dicitur ἐπιδιετὲς ἡβᾶν, apud Dem. pro coron. qui jam ſupra duos annos puber eſt, i. qui decimum ſextum ætatis annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, ἡ, malus annus, ſeu ſterilitas anni.

Ἑβδομηκονταετὴς, & ἑβδομηκοντούτης, ſeptuagenarius, qui ſeptuaginta annorum eſt.

Εἰκοσαετὴς, & εἰκοσέτης, qui viginti annorum eſt: ut εἰκοσαετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia. Fœm. εἰκοσαετὶς, Plat. l. 5. de rep.

Ἑκατονταέτης, ε, ὁ, qui eſt centum annorum, centum annos natus.

Ἐννεαετὴς, novennis. Ἐννέαετες, per novem annos: pro quo ἐνναέτες etiam dicitur. Od. ξ. Et fœm. gen. Ἐννάετος, ίδος, ἡ, novennis, quæ novem annorum eſt, novem annos nata: ut Epigr. lib. 3. κεῖμαι ἀμύλου σύναετος.

Ἐνναέτηρος, novennis ſeu novennalis. Heſiod. Ἐννεατηρὶς, ίδος, ἡ, novem anni, novennium. Item feſtum quod nono quoque anno celebratur. Plut. in Hellen.

Ἐννηκονταετὴς, & ἐνενηκοντούτης qui nonaginta annorum eſt, nonagenarius.

Ἑξαετὴς, qui ſex annorum eſt.

Ἑξέτες, (*adverb.*) ſexennio. ex Hom.

Ἑξαετία, ἡ, ſexennium. Dicitur & ἑξέτης pro ἑξαέτης, ſexennis. Et fœm. ἑξέτις, ίδος, ſex annos nata. Plat. de leg. 7.

Ἑξηκονταετὴς, ſexagenarius, qui ſexaginta annorum eſt.

Ἐπέτης, ε, ὁ κῆ ἡ, anniverſarius, annalis, annum durans. Theophr.

Ἐπετήσιος, per totum annum durans, vel annuus, qui ſingulis annis provenit. Od. ν.

Ἐπετηρὸς, ὁν, ὁ, pro eodem. Od. σ. ἐπετηρὸν γάλα. Et βίος ἐπετηρὸς apud Heſiod. in Erg. annuus victus. Item copioſus, abundans, largus: ut Odyſſ. θ. κρειὴ ἐπετηρὸς, i. πολλὴ, teſte Euſtath. Apud Heſiod. in Erg. ἐπετηρὰς τρίχας pili denſi & continui, non autem rari.

Ἑπταετὴς, qui ſeptem annorum eſt, ſeptennis. Ἑπτάετες (*adverb.*) ſeptennio ſeu ſeptennium. Od. ξ. Ἔνθα δὲ ἑπτάετες μεῖνον.

Ἑπταετία, ἡ, ſeptennium. Dicitur & ἑπτέτης pro ἑπταέτης: unde fœm. ἑπτέτις, quæ ſeptem annorum eſt.

Εὐετηρία, ἡ, annuorum proventuum felicitas, copioſa anniverſariorum redituum exuberantia, fertilitas. Xen. Hell. 5. εὐετηρίας γιγνομένης τῷ σπόρῳ σὺν ἔτει. Et Dem. contra Philipp. 4. τὸ τῶν ὠνίων πωλεῖσθαι ὀρῶντες κῆ τὴν εὐετηρίαν κῆ τὴν ἀγορὰν. Item felix anni ſucceſſus. Ariſtot hiſt. anim. 8. ὅταν κῆ τὰς αὐξήσεις εὐετηρία ᾖ, quum proſperè & ſalubriter hominibus cedit tempus anni.

Ἡμίετες, dimidium anni, annus dimidiatus.

Ἴσετες, teſte Plinio lib. 25. c. 13. dicitur à quibuſdam ſempervivum minus: quòd per totum annum ſemper ſit ſui ſimile, hoc eſt, virens.

Κατέτης, quod & diviſim κατ' ἔτος, quotannis, annuatim.

Μακρέτης, qui in longos annos perdurat, annoſus, longævus.

Μυρίετης, qui decies mille (ſeu infinitorum) annorum eſt, annoſus: ut μυρίετης βίος, vita longæva ſeu annoſa.

Ὀγδηκονταετὴς ſeu ὀγδηκοντούτης, qui octoginta annorum eſt, octogenarius.

Ὁμῆτις, æqualis, ejuſdem ætatis, qui idem annorum ſpatium complevit: ut ſit ſyncope ex ὁμοῦ & ἔτος, exempto μυ, & inſerto ε metri cauſa. Sunt tamen qui ab ἕτης derivent. Il. β.

Ὀκταέτης, qui octo annorum eſt. Et fœm ὀκταέτις, nata octo annos.

Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, octennium, octennale tempus. Laërt.

Ὀλιγοέτης, qui paucorum annorum eſt.

Ὀλιγοετία, ἡ, paucitas annorum.

Ὁσέτης, annuus: factum ex ὅσος ἔτη, i. quotannis.

Πενταέτης, ſive πενταετὴς, qui quinque annorum eſt: ut πενταετῆς σπονδή, fœdera quinquennalia, apud Thuc.

Πενταέτης, adverb. quinquennio ſeu quinquennium.

Πενταετία, quinquennium.

Πενταέτηρος, quinquennis, quinquennalis. Od. ξ. ὃς πενταέτηρος. Πενταετηρίς, ίδος, ἡ, quinquennium. Πενταετηρικὸς ἀγών, quinquennale certamen. Maccab. 2. c. 4.

Πενταετηρίς, itidem dicitur, pro πενταετηρίς. Thuc. Πενταετηρικὸς, itidem πενταετηρικός.

Πεντηκονταέτης, & πεντηκοντούτης, quinquagenarius, qui quinquaginta annorum eſt. Plat. de leg. Πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, quinquaginta annorum fœdera. Fœm. πεντηκονταέτις, ut Thucyd. πεντηκονταετίδων σπονδῶν.

Πεντηκονταετία, quinquaginta anni. Thuc.

Πολυέτης, qui multorum annorum eſt, annoſus. Πολυετία, multitudo annorum, annoſitas. Πολυετῶν, multorum annorum ſum, in multos annos duro.

Προέτης, annum prævertens ſeu præveniens.

Τεσσαρακονταέτης, & Τεσσαρακοντούτης, qui quadraginta annorum eſt, quadragenarius.

Τετραέτης, qui quatuor annorum eſt, quadrimus: τετραετὴς χρόνος, tempus quatuor annorum, quadriennium. Herodot.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης, Heſych. Τετραετηρίς, quadriennium. Τετραετηρικὸς, qui quadriennio recurrit: ut τετραετηρικὸς ἀγών.

Τῆτες & τῆτος, hoc anno. Ariſtoph. in Veſp. ὅσοις δίκαι τῆτες μέλλουσιν ἔσεσθαι. Vtitur crebrò & Syneſ. Pro eodem Dores dicunt τᾶτες & τᾶδες, teſte Suida, hoc eſt, τῷ ἐν ἔτει τούτῳ. Inde adject. τηλιὸς, qui eſt unius anni, hornus.

Τριακονταέτης & Τριακοντούτης, qui triginta annorum eſt: τριακοντούτης σπονδὴ, fœdera in triginta annos icta, fœdera tricennalia. Fœm. Τριακονταέτις & Τριακοντούτις, quæ triginta annorum eſt. Plut. in Numa, τριακονταέτις ἁγνεία, caſtitas annorum triginta. Annotatur τριακοντούτιδας ab Ariſtophane vocari ſcorta: indeque eſſe Καθ' ὡριακοντούτιδος, cum ſcortis rem habere.

Τριέτης, qui trium annorum eſt, triennis. Herodot. τριέτης χρόνος. Et τριετὴς παιδίον, apud Ammon. puer trimus, ſeu tres annos natus. Τριέτες adverbialiter, triennio, triennium, per ſpacium trium annorum. Τριετία, ας, ἡ, triennium.

Τριετίζω, triennis ſum, triennium ago: ut τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, ſeu trium annorum.

Τριετηρὶς, ſpatium trium annorum, triennium, trieteris.

Τριετηρικὸς, trietericus, triennalis.

Χιλιέτης, ſive χιλιετὴς, milleni, mille annorum. Athen. l. 15. τὸν χιλιετῆ μου τοῦτον ζήτησιν διαλυσαι, mille annis agitatam quæſtionem diſſolvere. Χιλιετία, ſpatium mille annorum, mille anni. apud Areth.

Πλατὺς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἔτυμος, ε, ὁ καὶ ἡ, verus: ἐτεὸς ἀληθής. Od. δ. ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; mentiárne an verum dicam? Et in Axiocho, σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς, non vera de me prædicas. Athen. l. 11. οὐκ ἔτυμον λόγος ἔστι. Ἔτυμον, neutro genere adverbialiter etiam capitur pro, verè, revera. Od. ψ. ἀλλ' ἔτυμόν τι ἦλθ' Ὀδυσσεύς, verè venit Vlyſſes. Ab ἐμὶ fit ἐτὸς (ut ἕστὸς à τίθημι) unde ἔτυμος, ſicut ἔλυμος ab ἔλος. Nam ἔτυμος ea eſſe dicuntur, quæ verè ſunt talia, qualia eſſe dicuntur. ¶ Ἔτυμον, τὸ, etymum, vera origo alicujus vocabuli, ejuſque originis vera aut veriſimilis ratio. Plut. in probl. Rom. (de carmenta, vocabulo Latino loquens) ἔστι δὲ τὸ ὀνόματος τὸ ἔτυμον ἐστερημένη νῦ, ſignificans compoſitum eſſe ex Careo & Mens.

Ἐτύμως, verè. Quidam exp. ab origine vocis, ſeu ſecundũ etymon. Ariſtot. de mundo, ἐτύμως καλεῖσθαι ἕκαστον διὰ τὸ ἕρον εἶναι τοῦ ἄνω.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Themiſt.

Ἐτυμώνιος, ε, ὁ, idem quod ἔτυμος ſeu ἀληθής. Euſtath.

Ἐτήτυμος, ε, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eoque factum per epentheſin ſyllabæ τη, metri cauſa: ut Od. ψ. ἐτήτυμος μῦθος. Il. χ. ἐτήτυμος ἀγγελία. Ἐτήτυμον, neut. gen. adverbialiter etiam uſurpatur, ut & ἔτυμον. Od. α. & ξ.

Ἐτητύμως, verè. Eurip.

Ἐτητυμία, ἡ, veritas. Epigr. & Nonn.

Παντητύμως (comp.) omnino ex parte verus. Nonn.

Ἐτώσιος, vide Ἐτὸς, in Εἰμὶ, ſum.

Εὖ, vide in Ἐύς. Εὖ, ſui, vide in Ἑός, ſe.

Εὐάζω, εὐασμός, εὐαστὴς, vide in Εὐοῖ.

Εὖγε, vide in Εὖ. Εὔγμα, vide in Εὔχομαι.

ΕΥΔΙΑ, ας, ἡ, q. d. aëris bonitas, ſeu bona conſtitutio: idem quod εὐαερία, ſerenitas, ſerenum cœlum. Fit enim παρὰ τὴν Δία, cujus nominativus eſt Ζεύς, ſignificans interdum aërem, ſicut & Iupiter apud Latinos. ¶ Apud philoſophos medicoſque frequenter idem eſt quod εὐημερία, pulchra dies: quam quia oportet ſerenam eſſe ac tranquillam, ideo ſit ut & pro αἰθρία aliquando ſumatur, ut & apud Lat. ſerenitas utrumque complectitur. Sic apud Theophr. libellus eſt περὶ εὐδίας, i. εὐημερίας, de ſerenitate. Idem pluviis diebus ſerenos opponit inquiens, ἐάν τε εὐδίας, ἐάν τε ὕδατος ὄντος. ¶ Item pro γαλήνη, tranquillitas, cui opponitur χειμών, hyems atque tempeſtas: ut Matth. 16. Et Ariſtot. meteorolog. l. 1. c. 10. ὁ μὲν γὰρ νότος εὐδίαν ποιεῖ, ὁ δὲ βορέας χειμῶνα. Item pro γαλήνη, i. tranquillitas maris. Luc. in Alc. Γαμμαγὴς καταστασις εὐδίας ἐχούσης. Plut. ſymp. 4 εὐδίαν & γαλήνην, copulavit ¶ Item pro ἀλέα, tepor, apud Hippocr. epidem. 3. & Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 40. & in Probl.

Εὐδιος, α, ὁ καὶ ἡ, ſerenus, tranquillus: ut εὐδιος ἡμέρα, in Geopon. Apud Luc. εὔδιος λιμήν, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha, εὐδία πάντα καὶ πλοῦς εὔδιος. Item tepidus apud Hippocr. Comparat. εὐδιώτερος, pro quo apud Xen. Hell. 1. εὐδιαίτερος.

Εὐδιανὸς, idem quod εὔδιος, ut εὐδιανοὶ τόποι, qui apud Ariſtot. meteorol. l. 1. ἐν τοῖς χειμερινοῖς, apud Theophr. hiſt. plant. l. 6. & c. 3. ἐν τοῖς θερινοῖς opponuntur. Apud Plat. de leg. εὐδιανὴ γαλήνη, & εὐδιανὴ ἡμέρα.

Εὐδιανῶς, cum ſerenitate, tranquillè. Hippocr.

Εὐδιάω, ῶ, tranquillus ſum, vel tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2.

Εὐδιάζομαι, tranquillitate ſeu ſerenitate fruor. in Axiocho.

Εὐδιαὶς, paxillus ſeu clavus ligneus ſub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in ſentina collecta: idem quod χείμερος, ut Heſiodi ſcholiaſtæ annotant. Suidæ eſt feneſtra in navi, è qua egeritur ſentina. Plut. ſymp. 7. prob. 1. Heſychius εὐδίαιον à nonnullis vocari dicit metaphor. mulieris pudendum.

Compoſita.

Ἐνδιδύων, tranquillus, quietus. ex Apoll. Arg. 2.

Παρεδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι, apud Polyb. l. 4.

Ὑπόδιος, exp. ſerenus, tranquillus, Apoll. Rhod. & Plutarch. in Themiſtocle.

ΕΥΔΩ, F. ήσω, dormio. Il. β. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα. Et paulò antè, τὸν δ' οἰ ἐνίσχανεν εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, invenit dormientem in tentorio. Ariſtoph. in Nub. ἀλλ' ἐδυνάμην ἐλάλουν εὕδων. Idem in Pluto, αὐτὴ δὲ κλίνης Σικυῶνίας χρίουσ' κόρεσιν μεστὼ ἧ τὰς εὐδούσας ἐγείρει. Herodot. l. 2. ἐν μὲν οὖν ἱρωσύνῃ ἐλιζάμενος εὕδῃ ἢ σινδόνι. In proſa uſurpatur potiùs comp. καθεύδω.

Εὐνὴ, & Εὐδω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἐνεύδω, indormio.

Καθεύδω, dormio. Ariſtoph. Σὺ δ' ἓν κοὐθεύδεις. Greg. Naz. ἐὰν καθεύδῃς, ἡδέως ὑπονύσεις. In imperf. facit ἐκάθευδον, vel καθηῦδον. Homer. Il. δ. Ἀτρείδης δὲ καθεῦδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. Plato in Symp. ἐὰ μὴ παρὸς καθηῦδον. Idem ibidem, σὺ τῇ ψυχῇ καθηῦδον. Xenop. Hellen. 5. ὅθι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθεύδήσουσιν.

Decomp. Ἀνακαθεύδω, viciſſim dormio, vel redormio. in Epig.

Ἀποκαθεύδω, ſecubo, ſeorſum cubo. Item obdormio, vel dormito, ſum ſomniculoſus.

Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo. Plut. in apophth. οἱ λαγὼ ἐν τοῖς τάχεσιν ἐγκαθεύδουσι, lepores muris incubant.

Ἐπικαθεύδω, indormio. Cum dat. apud Luc. Exp. etiam, incubo.

Προκαθεύδω, prædormio, priùs dormio. Ariſtoph. in Veſp. πρωκαθεύδειν πρῳὶ πάνυ.

Συγκαθεύδω, condormio, ſimul dormio.

Συνεύδω, unà dormio, condormio, unà cubo. Eurip.

ΕΥΘΥΣ, έος, ὁ, (fœm. εὐθεῖα, neutr. εὐθὺ) rectus, i. non obliquus, ſeu tortuoſus, cui oppon. πλάγιος. Thucyd. lib. 8. Ⓒ παρ' αὐτὼ εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. Apud Eurip. εὐθὺς λόγος, ſermo rectus, vel apertus, nullaque circuitione tectus. εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea. εὐθεῖα ὁδὸς, recta via: pro quibus interdum dicitur ἐυθεῖα, relicto ſubſtantivo γραμμὴ, aut ὁδὸς: unde κατ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας, ἐξ εὐθείας, & δι' εὐθείας, directè, rectè. Neutrum εὐθὺ interdum ponitur ſubſtantivè: ut apud Thuc. τὰ διὰ τὸ εὐθὲς λεγόμενα, ſine circuitione, ſine ullis verborum involucris & integumentis. Apud Arrian. ἐκ τοῦ εὐθέος αὐλελέγμεν, non diſſimulanter, apertè, palàm. Ponitur εὐθὺς etiam adverbialiter pro, rectà: ut apud Thucyd. lib. 6. χωρίς διακρίνοντα τε καὶ ἐπὲ τὴς πόλεως εὐθὺς καιόμενα. ¶ Invenitur & accuſ. εὐθῆ tanquam ab εὐθὴς, in Eccleſiaſte, & apud Damaſc. Item εὐθὲς apud Greg. Etym. ab εὖ & τίθημι derivat.

¶ Item εὐθὺς (*adverb.*) protinus, confeſtim, ſtatim. Xenoph. Pæd. 6. ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὸν πρὸς τὸν γυμνάσιον. Interdum cum præpoſitione, ut idem Xen. Pæd. 1. εὐθὺς ἐκ παιδός, jam inde à puero, ſeu à pueritia, vel ſtatim a pueritia. Sic εὐθὺς ἀπὸ τοῦ παιδὸς, exp. jam inde à vetuſtate. Cum participio: ut

εὐθὺς νέοι ὄντες, Thucyd. 1. q. d. ſtatim quùm juvenes ſunt, i. ſtatim ab ineunte ætate. Idem l. 2. Τῶ δὲ ἦρος εὐθὺς ἀρχομένῳ, ſtatim ineunte æſtate. Cum genit. ut Ariſtoph. εὐθὺς τοῦ δράματος, ſtatim ab initio fabulæ. εὐθὺς ἡμέρας, prima ſtatim luce. Interdum præfigitur articulus: ut ἡ τῶν Γαλατῶν εὐθὺς φυγή, Herodian. repentina fuga. Item inconſultè, inconſideratè, ex Thuc. lib. 2. ἀπέκτειναν τὸν ἄνδρα εὐθύς. Vide ſchol. Affertur & εὐθέως pro εὐθὺς, ſtatim. Hinc compoſ. παρευθὺς, ſtatim, confeſtim. in fabulis Aeſopi.

Εὐθὺ, (*adverb.*) rectá. Xen. Pæd. ζ. εὐθὺ τῆδε ἐπὶ Βαβυλῶνος ἤγαγε ἄγα, duc nos rectà Babylonem. Cum genit. ut Syneſ. πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, rectà navigans Pentapolin. ¶ Interdum pro εὐθὺς, ſtatim, apud Alex. Aphrod.

Καθ' εὐθύ, (*comp.*) rectá: unde ἡ καπνυθὴ ὁδὸς, recta via. Item *pro*, è regione, ut quidam annotat. Scribitur & κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. rectitudo. Item recta forma. Expon. etiam metaphoricè, æquitas, juſtitia.

Εὐθυόω, dirigo, corrigo, rectum facio quòd pravum ſeu obliquum erat, aut etiam, in rectum formo. Sumitur & pro dirigere, eo modo, quo dicitur dirigere navem aliquò, & dirigere curſum ad littora. Euripid. in Hec. Πρὸς εἶπον εὐθυώσας ἀναλίαν πλάτην. Capitur & pro regere, ut εὐθυόειν λώϊας, Ariſtoph. regere habenas. Item metaphor. *pro*, reprehendo, redarguo: ut Greg. μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆ ὑψηλοτέρᾳ φωνῆς, nolite redarguere nos & incuſare ob verbum altiùs elatum. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere ſolent ij, qui reprehendere & arguere ſtudent.) ut Plut. in ſymp. ſeptem ſap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθυόειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν eſſe dicit in alicujus geſta inquirere, & quæſtionem de ejus adminiſtratione exercere. Item rationem repoſcere vitæ antè actæ. Nonnunquam eſt etiam reum facere, poſtulare, ut Plut. in Cic. εὐθύνων κλοπῆς. Item damno & mulcto. Thucyd. de Pauſania accuſato, τῶν μὲν ἐν ἰδίᾳ ὠφελησάντων τινὰ ἀδικημάτων εὐθυνθῆ, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item εὐθύνειν, eum magiſtratum gerere, qui εὐθυνος dicitur.

Εὐθύνομαι, dirigor, *&c.* Item magiſtratus qui finito imperio rationem repoſcuntur adminiſtrati & geſti honoris. εὐθυνοὶ dicuntur: quod vulgus ſyndicari appellat, quaſi in diſquiſitionem vocari, apud Plat. in Prot.

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio: cui opponitur ab Ariſtotele κάμψις, i. curvatio.

Εὐθυντὸς, directus: cui opponitur καμπτὸς, curvatus. idem Ariſtot.

Εὐθυντὴς, & Εὔθυνος, director, corrector. Εὐθυνταὶ ſeu ἔυθυνοι dicti ſunt quidam magiſtratus, qui aliorum magiſtratuum cenſores erant, & rationem adminiſtrationis ab iis exigebant.

Εὐθυνλικὸς, qui repoſcendæ rationis peritus eſt.

Εὐθυντὴς, idem quod εὐθυντὴς, ut apud Theogn. εὐθυντῆρες κακῆς ὕβρεος ἡμετέρης.

Εὔθυνη, ἡ, inquiſitio quæ fit in eos, à quibus vitæ & magiſtratus geſti ſeu curationis actæ ratio repoſcitur. Seu ipſa actio repoſcendi rationem, *&c.* Exponitur etiam accuſatio. Dicitur tamen potiùs plur. εὐθῦναι. Hinc εὐθύνας δηδόναι, in diſquiſitionem vocari, rationem repoſci adminiſtratæ reipub. & (ex conſequenti) pœnam dare. Item *pro*, damnari repetundarum, apud Dem. & Aeſchin. Apud Ariſtot. Pol. 3. ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας τῶ ἰατροῖς, medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Expon. & crimen, apud Ariſtoph. in Veſp. - καίπερ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν Ὦ σοφὸν ἦθος ἀβουλεῖ με τρέμειν τὴς εὐθύνης δέπαλῦσαι.

Εὐθυωρία, ἡ, idem quod εὐθύτης. Exponitur etiam, proceritas, ut eſt arboris. Item directio. Et rectus trames. Item rectus proceſſus, rectæ lineæ porrectio, apud Plat. in Timæo.

Εὐθυωρεῖν, recta linea progredi, κατ' εὐθεῖαν ἰέναι, Ariſtotel. in probl. ſect 11.

Εὐθύωρον, recto tramite, Hermog. Antiph. & Xenoph. Item αὐτῆ τῆ ὥρᾳ, ut εὐθυωρὸν ἀπιέναι.

Ἴθυς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex εὐθύνω.

Ἀπευθύνω, corrigo quod pravum eſt, & rectum efficio. Item metaph. corrigo. Greg. ὡς ὁ βλέπων τὸ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθύνομεν. Item guberno, rego. Soph. in Oedipo tyranno, - πρίν σε τὸν δεῖ' ἀπευθύνειν πόλιν. Item dirigo (eo ſenſu quo dicimur dirigere telum vel jaculum, vel haſtam) Baſil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνων τὸ βέλος. Expon. etiam κανονίζω, i. examino, tanquam ad regulam dirigo, apud Greg. Aliquando uſurpatur metaph. *pro*, punio, ut tradit ſchol. Soph. in Ajace.

Ἀπευθύνομαι, corrigor, rectus efficior, dirigor, *&c.* Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἀπευθυμμένον σῶμα, inteſtinum rectum, quaſi tendens in rectum.

Διευθύνω, dirigo. Item corrigo, emendo, apud Luc. Exp. etiam, examino, diſcepto. Item refuto. Item inquiro, diſputo, percontor: ſeu inquiro diſputando, apud Greg.

Διευθυντὴς, director, gubernator.

Ἐπευθύνω, dirigo. Item rego, ut ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ, Aeſchin.

Decomp. Συνεπευθύνω, unà dirigo, unà rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo.

Κατευθύνω, dirigo. Item rego, moderor, compono, conſtituo, apud Plut. Item mulcto, ſicut & εὐθύνω, Plat. de leg.

Κατευθυντικὴ, ἡ, amuſſis ſeu regula fabrilis. ſchol. Hom.

Παρευθύνειν, à recto curſu ſeu recta via avertere vel depellere. Soph. in Ajace, χερσὶ παρευθύνοντες.

Compoſita ab εὐθύνη.

Ἀνεύθυνος, ος, ὁ ἡ, non obnoxius reddendæ rationi rerum à ſe geſtarum. Et generaliùs, quicunque non tenetur rationem reddere rei alicujus. Luc. παλαιὸς ἔτος ὁ λόγος, ἀνεύθυνος εἶναι τῆ ποιητὰς τῆ γραφέως. Sic ἀνεύθυνος ἀκροάσις, Thuc Exp. & liber. ¶ Item crimine vacans. Syneſ. ἡ περιέρεσις ἔν σοι ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. ¶ Item ἀνεύθυνον, quod impune fit & ſine reprehenſione: ut ἀνεύθυνα τῆ ἀπολέγεσθαι ψευδέσι, impunè & ſine reprehenſione mentiri. ¶ Item ἀνεύθυνος, non diſcuſſus, non examinatus, apud Greg.

Ἀνευθύνως, ita ut non cogaris rationem reddere. Item ſic ut crimine vaces. Item impunè. ex Hermog.

Ἀνευθυνία, immunitas à reddenda ratione.

Ὑπεύθυνος, obnoxius reddendæ rationi, qui liberam non habet rerum adminiſtrationem. Dicitur & de perſona & de re. Dem. ὑπεύθυνος ὢν ἑαυτοῦ. Thucyd. 3. ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὸν παρόντα ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὸν ἡμέτερον ἀκρόασιν. Item reus, obnoxius crimini. Luc. in lib. de ſalt. τῆ μάγνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν, ſeipſum crimini obnoxium reddens.

Ὑπευθύνως, ita ut rationem reddere tenearis, vel ita ut crimini ſis obnoxius.

Ἀνυπεύθυνος, (*decomp.*) idem quod ἀνεύθυνος, rationi reddendæ, vel cauſæ dicendæ non obnoxius, Plat. Interdum generaliter, ſolutus legibus: ut tyrannus ἀνυπεύθυνος eſſe dicitur ab Ariſtotel Polit. 4. Ἀνυπευθύνως, ita ut cauſæ dicendæ obnoxius non ſis. Item cum libertate, qualis eſt eorum qui legibus ſoluti ſunt.

Εὖς, vide in Εὐοῖ.

Εὔκηλος, *&c.* vide in Ἔκηλος.

Εὐκτὴς, εὐκτὸς, *&c.* vide in Εὔχομαι.

ΕΥ'ΛΑΙ, αἱ, vermes: & peculiariter qui in corpore, vulnereve aut ulcere naſcuntur ex putredine; (ſ. παρὰ τὸ ἑλεῖν, ut vult ſchol. Homeri) Iliad. χ. Νῶϊ δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι ἑκάστων Αἰόλας εὐλαὶ ἔδονται. Et Iliad. ω. ἐκ δέ οἱ ἕλκεος σήπεται, ἐκ δὲ μιν εὐλαὶ Ἔδονσ', αἵ βάσε φῶτας ἀφειφάτους κατέπεφνον. Itidem Herodot. ὑπὸ εὐλέων κατεβρώθη. Et Plut. in Artox. εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς ἐσηπεδόνος ἐκ τοῦ σώματος ἀναζέουσι.

ΕΥ'ΛΑΚΑ, ης, ἡ, vomer: vel bidens, ligo. Thucyd. l. 5. ἀγκυρίαι εὐλάκαι εὐλάξειν. ſ. ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod eſt σκάπτειν: ut annotat ſchol. Thuc.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, τὰ, lora, habenæ: ut Iliad. ψ. v. 481. οἱ δ' ὡς τε ἵππων ἔχον εὐληρα βιβῶντε. ſ. ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, ut dici tradit quaſi εἴληρα, παρὰ τὸ ἑλεῖν τὰς χεῖρας) apud Epicharmum verò dici ὥλληρα, παρὰ τὸν ὠλένα, ut ſint τὰ ἐπιμήκη.

ΕΥ'ΝΗ, ης, ἡ, cubile: ut ἐυνῆ οὐ μαλακῆ, apud Hom. Sic Odyſſ. ξ. πίθεν δ' ἄρα οἱ τυρὸς ἐχεύετο Εὐνλίῳ. Xenoph. Pæd. 8. νῦν δὲ τρόμῳ πλέω ἔχεσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν ἐυνῶν. Dicitur & de brutis, ut Lat. cubile pro luſtro: ut apud eundem Xenoph. de leporis cubili dicitur. Et Homer. ἐυνὰς συῶν, porcorum haras appellat. ¶ Interdum pro concubitu: ut Iliad. σ. - ἢ ἔτλην αὐτέρ σ' ἐυνὴν Πολλὰ μεμαὼς σὴν ἐθέλοντα. Et Odyſſ. κ. Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήναδε θεὸς ἐυνήν. ¶ Item pro tentorio, apud Thucyd. ¶ Item ſepulchrum. Euſtath. ¶ Et generaliter pro omni loco, in quo aliquis commoratur. ¶ Item anchora: ut Iliad. α. Ἐκ δ' ἔβαλον ἐυνὰς ἕδραλον, καὶ δὴ πρυμνήσι' ἔδησαν.

Εὐναία, pro eodem: ficut σελλωαία pro σελλίῳ. ſ. Sunt qui ab εὕδω derivent.

Εὐνᾶζεν, è lecto. Odyſſ. ἐυνᾶζεν αὐίσσων. Et Εὐνάζει pro eodem. Iliad. ο. ἐξ ἐυνᾶζει χορόζε.

Εὐνάζω, ος, ὁ, ut ἐυναῖος λαγὼς, lepus qui in cubili ſuo eſt. In Epigr. ἐυναίων ὀάρων, colloquiorum quæ in cubili ſeu lecto fiunt, apud Xen. in Cyneg. ἐυναῖα, veſtigia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖα correſpondent.

Εὐναία autem dicitur pro ἡ ἐυνή.

Εὔνια τὰ, exp. στρώματα, ſtrata, apud Suid.

Εὐνάω, ῶ, f. ήσω, ſopio. Od. οἳ τῆς δ' ἔυνησε γόον, κέτε δ' ὄσατο γόοιο.

Εὐνηθῆναι, in paſſ. cubare, ſopiri. Odyſſ. θ. Item concumbere. Il. ν. - θεὰ βροτῶ ἐυνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens.

Εὐνήτρια, ἡ, q. d cubitrix. Soph. in Trach.

Εὐνήτης, concubitor, maritus. Heſych.

Εὐνήτειρα, concubitrix.

Εὐνάζω, f. άσω, ſopio, idem quod ἐυνῶ. Odyſſ. δ. Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἠοῖ φαινομένῃφι, Εὐνάζω ἐξείης, ſopiam. Capitur & metaphoricè, ut ſopio apud Lat. Soph. in Trach. ἐυνάζειν ἀδάκρυτον βλεφάρων πόθον. Item, in cubili colloco. Xenoph. in Cyneg. ἢν μὲν μέλλῃ ἀκούσῃ τὸν ἑαυτῆς ἐυνάσειν ἡσθῆναι, ei cubile ſtatuere. Neutraliter

traliter etiam capitur pro ἰωμάζω, i. dormire, quiescere. Soph. in Trach. ἐᾶτέ με οἰόστονον ἰωμάσαι. Et pro concumbere apud Aristot. lib. 9. de hist. anim. c. 1. τάττων δὲ ὁ πάντων χαλεπῶς σύνεζεί τῇ ὀχθάδι.

E'ωμάζω, pass. sopiri, dormire, cubare. Od. ν. Αὐτὰρ ὁ οὐ πρὸ δόμῳ ἰωμάζεθ' ὅδε. Ὀδυσσεύς. Item concumbere. Odyss. ε. παρ' ἀνδράσιν ἰωμάζοις Λαμφαδίων ἥβης τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. Item cubile habere & jacere noctu, apud Xen.

E'ωμάσιμος, ε, ὁ, ἡ, ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. in Cyneg.

E'ωμαστήριον, ε, τὸ, cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus.

E'ωμάστωρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor. Eurip. E'ωμαστὴς, idem.

E'ωίτης, ε, ὁ, maritus. E'ωίτις, ιδος, ἡ, uxor.

E'ωις (masc. & fœm gen.) maritus, vel uxor, Etym. Item privatus, orbus, vel privata, orbata, vidua. Iliad. χ. & apud Euripid. In qua signif. Etym. derivat ab ἔις, ἑνὸς, ubi vide.

Εἰνάτης, ες, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

A'πωμάζω, sopio. Soph. in Trach.

Δίσεως, duarum uxorum maritus.

Δυσεωμήτωρ, infeliciter cubans.

E'νεως, ε, ὁ, ἡ, qui est in lecto, in lecto positus.

E'νέωμα τὸ, pellis quæ cubili substernitur. Od. ξ. Ejusdem operis. lib. π. χητὶ ἐνεωμάων, exp incubantium.

Κατεωμάω, sopio. Od. δ.

Κατεωμάζω, idem. Item sedo, paco. Apoll. Arg. 1. κῆρ δ' ἴωμασε πόνου. Epigr. l. 3. Μόχθων δ' ἐδὲ ἄϊδης με κατέωμασε, à laboribus nec apud inferos quiesco & respiro.

Κατεωμάομαι, cubo, dormio. Il. γ. ἐνταῦθ' ἔτι κατεώμασθεν λεχέεσσι.

Καπωαστὴς, ε, ὁ, cubicularius, qui sponsam ducit dormitum. Plut. in Alex & in Oth.

Decomp. A'κατέωμας, qui sopitus non est, aut sopiri nequit, irrequietus, insomnis. Hesych.

Μαλθακεωμία, ἡ, cubilis seu lecti mollities.

O'μεωμος, & ὁμεωμέτης, qui eodem cubili utitur, maritus, O'μόνεμος, uxor. Soph.

Παρεωμάζω, juxta me sopio. Παρεωμάζομαι, juxta seu à latere alicui cubo. Od. δ. Δμωῆσιν δὲ γυναιξὶ παρεωμάζεσθε βιαίως.

Συώεως, & συνεωίτης, idem quod ὅμεως & ὁμεωμέτης.

Συνέωμος, pro eodem.

Συνεωμάω, unà sopio. Συνεωμηθεὶς, qui concubuit.

Χαμέωμη seu χαμέωμα, stibadium humi stratum, humilis & vilis lectus. Aristoph. in avib. & Plut. de Socr. dæm.

Χαμέωμάτιον, (diminut.) idem. Plat. in Symp. Χαμεωμία, ipsa actio cubandi humi, q. d. humi cubatio. Item storea quæ pro lecto substernitur. Poll.

Χαμέωμης, qui humi cubat. Greg. Χαμεωκῖν, humi cubare. Hes.

Χαμεωκὰς, άδος, ἡ, pro stibadio humi strato. Χαμεωκὶς, ίδος, ἡ, lectus humilis, storea.

Χαμαιέωμης, pro χαμέωμης: unde χαμαιεωκῶν, apud Hom.

Χαμαιέωμη, seu χαμαίεωμα, pro χαμέωμη.

Χαμαιεωκὰς, pro χαμεωκὰς. Et adjectivè, χαμαιεωκάδες σύες, humi cubantes.

Χλόωμης, per contractionem sive per crasin factum ex χλοέωμης, testantur grammatici & lexicographi ferè omnes: ut sit qui in virenti gramine cubat: ὁ ἐν τῇ χλόῃ ἐωμαζόμενος, ἢ αὐλὴ ὅς, ideoque ἄγελος. Apri epith. est apud Hom. ut Iliad. δ. & alibi. Idemque apud Hesiod. in asp. In primis autem volunt significare τὸν σκληρὸν καὶ δύσκολον: inter quos est Aristot. quoque hist. an. l. 6. c. 28. & Plut. in caus. nat. & Aelian. lib. de provid. Suidæ & Hesychio χλοιῶκι sunt etiam λαπροβύται.

Χλόωκος, aprugnus vel etiam suillus, porcinus. Suid.

Χλοωκάζω, exp. quiritari, lamentari in modum χλόωκων dolentium. Hesych.

EY'OI, (quasi εὖ οἱ, benè sit illi) euæ, euohe, vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus: ut apud Dionys. Alex. εὐοῖ Βάκχε, evohe Bacche. Apud Dem. pro cor. Ἐβοᾶν εὐοῖ Σαβοῖ.

ὐὰν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. Apud Latinos poëtas, Evan est & Bacchi cognomen.

Εὐάζω, evan clamo, evo. in Epigr. ἐυάζειν Βάκχῳ, orgia Bacchi celebro. Item generalius celebro: unde ἐυάζειν πάσχα, Nonn. celebrare paschа.

Εὐασμὸς, ε, ὁ, euatio, vociferatio bacchantium. Interdum & ad aliam vociferationem transfertur. Plut in Ant. βοὴ ὄχλου μετ' ἐυασμῶν καὶ παιάνων σατυρικῶν.

Εὐαστὴς & εὐαστὴς, evator, celebrator bacchanalium, in Epigr. εὐασταὶ, pro sacerdotibus Bacchi. Et ipse Bacchus εὐαστὴς in iisdem appellatur.

A'υάζω, (comp.) idem quod ἐυάζω. Nonn. Μυσιπόλῳ αὐάζοντες ἰωῇ. Et cum accus. apud eundem, Χεῖρα δὲ αὐάζων κεκυφότα, celebrans, vel evando celebrans.

Εὔϊος, Evius, Bacchi cognomen; itidem ab illa acclamatione ductum. Epigr. lib. 1. in carmine in Bacchum, Εὔϊον, σὺ καὶ τὸν ἀμπελον, ἐρεσίκωμον.

Φιλεύϊος (comp.) qui Evium, i. Bacchum amat. in Epigr. dicitur ipse Bacchus φιλεύϊος βασιλεὺς, evandi cupidus, evationis studiosus.

EY'ΠATO'PION, ε τὸ, eupatorium: herba de qua Dioscor. l. 4. cap. 41. ✠ Nomen invenit à Mithridate cognominato Eupatore. Vide ἡπατίτης in Hπαρ.

Εὐρεῖς, vide in Πλατύς.

Εὔρεθρον, &c. vide in Εὐρίσκω.

EY'PIΠOΣ, ε, ὁ, euripus, fretum reciprocum: velut est inter Euboeam & Atticam septies in die undas absorbens, & toties revomens: unde Aeschines in Ctesiph. πλείους περιπόλῳ περὶ τὸν τῆς εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde & proverbialiter εὔρεως αὔρᾳ, & εὐριπος τύχη, ob mutabilitatem & inconstantiam. Et εὔριπος διάνοια, cogitatio quæ huc & illuc fertur. ✠ Etymol. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζω, οἱονεὶ ὁ εὐχερῶς ῥιπιζόμενος. ¶ Item simpliciter, fretum, i. mare angustum. Suid. & Poll. lib. 9. cap. 1. Sic Aristot. de mundo, ῥοὴ καὶ δίνη καὶ τὰς εὐρίπους καὶ πορθμούς. ¶ Quin & aquæ ductus & alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terra utrinque septi. Ioseph. in antiq. Iudaic. περιήγαγον εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Apud eundem expon. cisterna. apud Dionys. Halic. lacuna & stagnum.

Εὐριπώδης, ες, ὁ, ἡ, euripo similis, reciprocos æstus habens in modum euripi.

Εὐριπίζειν & Διευριπίζειν, euripi modo huc illuc agitari, & reciprocare. Aristot. probl. sect. 25. Διὰ τί ἐν τοῖς ὑγροῖς τὸ οἶκαν ὁ ἀνὴρ διευριπίζει, καὶ μᾶλλον τοῖς ὠδίσι;

Εὐρίπιος, qui facilè ῥιπίζεται: vel instabilis ut euripus.

EY'PI'SKΩ, (F. ἥσω, aor. 2. εὗρον ab εὑρῶ) invenio. Propriè significat invenire investigando & quærendo. (✠ A canibus sumptum, qui ἐυρῆνες dicuntur, quòd olfactu investigent & inveniant) Plato in Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τόδε τὸ πᾶν τοῦτο εὑρεῖν τε ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Cic. interpret. atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile: & quum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph in Plato, ἃ γὰρ ἐυρήσομεν ἐμοῦ ζητοῦντος ἔτ' αὖθις τὰς τρόπους βελτίονα. Interdum tamen significat, casu reperire: ut apud Luc. χρυσοῦν δακτύλιον ὁδοῦ βαδίζων εὗρε. Sic Ioh. 1. ἐυρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. ¶ Item adipiscor, nanciscor, pro labore meo aliquid consequor, ut exp. Ulp. in orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth. c. 16. ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις ἐυρίσκω λογιζόμενος. Idem contra Lept. τὰς παρὰ τῶν δημοσίων δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας.

Εὐρίσκομαι, invenior. Item comperior. Herodian lib. 2. ἐυρίσκεσθαι τὰς κραδίας ψευσάμενος. Demosth. pro cor. σὺ δίκαιος δικαστὴς ἐυρέθης. ¶ Capitur & activè pro ἐυρίσκω, ut apud Gregor. de Saule, τὸν ὄνον τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλέαν ἐυρέσθαι. Item consequor, nanciscor, adipiscor, impetro Dem. contra Lept. τὴν ἐυρίσκομένην τὰς δωρεάς. Paus. in Phoc. τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας ἐυρέσθαι, obtinuerunt ut annumerentur inter Amphictyonas. Thuc. l. 1. ὠφελεῖν ἵνα πρόσθεν ἀπ' αὐτῶν ἐυρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem, pro incidere & impingere, apud Paus. πέλας τοῦ βίου φασὶν ἐυρέσθαι θείου. Apud eundem Paus. οἱ δὲ συμμαχίας ἐυρέσθαι οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, expon. pœnas luerunt & pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum.

Εὕρημα, τὸ, inventum. Plat. in ep. ἔφησθα εἶναι σὸν ἕυρημα. Item lucrum adventitium seu insperatum. Xen. anab. 6. ἐκ δὲ μισθοῦ ὠφελήσοιντο, ἕυρημα ἐδόκει εἶναι. Sic & apud Thuc. l. 5.

Εὕρεμα idem. Phil. de Greg. Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, inventor. in Epig.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio. Plut.

Εὑρετὸς, ε, ὁ, inventus. Item qui inveniri potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνειν, τὰ δ' εὑρετὰ, ζητεῖν.

Εὑρετὴς, ε, ὁ, inventor. Isocr. Εὑρετὶς, ίδος, ἡ, inventrix.

Εὑρετικὸς, inveniendi facultate præditus: in rebus inveniendis acer.

Εὕρετρον, ε, τὸ, præmium quod inventori pro rei amissæ restitutione datur. Ulp. dig. l. 46.

Composita.

A'νευρίσκω, reperio, invenio, comperio. Plat. Thuc. & alij. Item comminiscor, excogito, adinvenio. Athen. l. 1.

A'νεύρεσις, inventio, adinventio.

Decompos. E'ξανευρίσκω, deprehendo, invenio, idem quod αὐτευρίσκω, Plat. in Tim.

A'νεύρετος, ε, ὁ, ἡ, non inventus, incompertus.

Δυσεύρετος, inventu difficilis.

E'ξευρίσκω, invenio, excogito comminiscor. Lys. & Euripid. in Orest. Item comperio seu reperio. Sophoc. ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθὲς Φρυγῶν, eum comperimus infestiorem quàm Phryges.

E'ξεύρημα, inventum, seu solers inventum. Plut. ad Col.

Εὕρεσις, inventio, adinventio.
Decomp. Ἀνεξεύρετος, indeprehensibilis. Aristot. Pro eodem dicitur & ἀνεξεύρετος, Thuc. τὰ δὲ ἄλλα ἠκλᾶ ἀνεξεύρετα ἀριθμοῦ, reliquæ multitudinis numerus inveniri nequit.
Δυσεξεύρετος, inventu seu adinventu difficilis.
Ἐπεξευρίσκω, ultrà adinvenio.
Παρεξευρίσκω, obiter invenio.
Συνεξευρίσκω, simul adinvenio, unà excogito. Plat. in epist.
Εὑρετός, promptus, expeditus, apud Xen. in Oecon.
Ἐφευρίσκω, adinvenio. Item simplic. invenio, seu deprehendo. Iliad. β. Odyss. κ. & τ.
Ἐφευρετής, οῦ, ὁ, inventor, excogitator.
Decomp. Περιεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.
Παρευρίσκω, obiter invenio. Παρεύρεσις, commentum, apud Demosth.
Παρεύρημα, idem.
Προσευρίσκω, ultrà invenio. Hermog.
Συνευρίσκω, unà invenio.

ΕΥΡΥΣ, έος, ὁ, latus, amplus: ut Il. ξ. εὐρὺς αὐλαλός. Il. ψ. ἵζανε εὐρὺν ἀγῶνα. Plut. de Socr. εὐρεῖαν μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι δ' ἀς εὖ διάγοντες ἀνθρώποις ἄγουσι. Videri possit compositum ex εὖ & ῥέω, ut propriè dicatur de fluvio benè lateque fluente: ut Il. ζ. Εἰλίθυιαν λάσιαν εὐρρεῖ πολυμήλῳ. Εὐρὺ, adverb. latè. Il. β. εὐρὺ ῥέων, latè fluens.
Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo. Gal. ad Glauc.
Εὐρύω, ος, ον, idem. Alex. Aphr. ἀς εὐρύει ἀπεκτάνειν, in latitudinem extendere. ¶ Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, ventus ab oriente spirans. Aristot. de mundo. Vide & Plin. l. 2. c. 47. & Gell. l. 2 c. 22. Vide & in comp. ex Ῥέω.
Εὐρύνω, dilato, amplio, diduco. Od. θ. καλὸν δ' εὐρυναι ἀγῶνα.
Εὐρυῶ, autore Poll. l. 1. dicuntur ferramenta axi in id affixa, ut ne à rota atteratur.

Composita.

Ἀνευρύνω, dilato, latius reddo, laxo.
Ἀνεύρυσμος, dilatatio, laxatio. Ἀνεύρυσμα, τὸ, arteriæ sive vasorum dilatatio. Gal. in defin. med. & Paul. Aegin. l. 6. c. 3.
Διευρύνω, & Κατευρύνω, dilato.
Σλωερὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΕΥΡΥΚΛΗΣ, Eurycles, qui fuit quidam ἐξαφρίμυθος, à quo dictus est alius etiam quilibet ἐξαφρίμυθος, teste Hesych. & Suida. Vide & schol. Aristoph. in Vesp.

ΕΥΡΩΣ, ῶτος, ὁ, situs, mucor, humor putrefactus, putredo, caries. Callim. πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. Theocr. Idyll. 4. Ἀσύεργὲ ἐυρῶτι παλαίεται. Metaphoricè Plut. de aud. τὸν τοῦτος ἐυρῶτα τῆς ψυχῆς.
Εὐρώεις, εστος, ὁ, putris, situ & mucore obsitus. Hesiod. in Erg. l. 2. & Soph. in Ajace. ¶ Exponitur etiam, tenebrosus, obscurus, Suid. & Hesych. ¶ Item πλατὺς, latus, amplus, spatiosus. Suid. & Hesych.
Εὐρώδης, εος, ὁ ἡ, idem cum εὐρώεις, putris. Soph. in Ajace.
Εὐρωλιάω, ῶ, situ obsitus sum, mucidus sum, putreo, marceo: vel etiam situm contraho, mucore vitior, marcesco. Theophr. de caus. pl. l. 1. ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωλιᾷ. Metaph. & per jocum dixit Aristoph. in Nub. Ἐμοὶ γὰρ λὶν ἄρχοικος ἥδιστος βίος, Εὐρωλιᾶν, ἀκόρητος.

ΕΥΡΩΤΑΣ, α, ὁ, Eurotas: fluvius Laconiæ. ¶ Ita dicitur & pudendum virile, teste Suida, ex Epigr. Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατὰ σκυπέλμιδι χεῖρα Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἡδυάθη.

Ἐΰς, (& poëtico pleonasmo ἐΰος) έα, όν, bonus: ut Hesiod. in Erg. ἐὺς παῖς ἰαπετιόνιος. Pro eodem dicitur etiam ἠΰς, ut Il. β. ἰὺς τε μέγας τε: cujus putatur esse & genit. ἐῆος, per methathesin pro ἠέος: ut Od. ξ. φιλόσσῃ ᾗ οἱ δὶ φωτὸς ἐῆος. Et Od. ο. Παῖδα γὰρ αὖ δμῳὸς ἐῆος, filium viri boni. Genit. plur. ἐάων, i. bonorum, ut δῶρα ἐάων. Od. θ. & alibi. Sunt tamen qui hos genit. (ἐῆος & ἐάων) ab ἑὸς, (suus) potiùs derivent.
Εὖ, benè, rectè. Passim apud omnes scriptores. Interdum exp. facilè, feliciter, commodè, ritè, præclarè, pulchrè, aptè, aliisque multis adverbiis pro loco. ¶ In compositione plerunque signif. facilè: ut in εὐαπόστατος, εὐαυξὴς. Interdum feliciter: ut in εὐγαμος, εὐγηρως.
Εὖγε, euge, rectè, sanè. adverb. laudantis & approbantis seu assentientis. Philo de vita Mos. l. 3. εὖγε ὦ πάνσοφε. Luc. εὖγε ὅτω ποιᾶτε. Apud Plut. in symp. sept. sap. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τῶ οἴκου, benè fecit Chersias quòd meminerit. Interdum cum genit. ut apud Luc. εὖγε τῆς προαιρέσεως. ¶ Interdum est insultantis, ut annot. Hieron. Ezech. c. 6.

Composita.

Ἐύνιος, έος, ὁ ἡ, bonus, benignus, placidus, mitis. Apoll. Arg. 2. ἐὺ γὰρ ἔφαν πύξεσσι σὺν ἑοῖ Αἰήτεω. Eustath. dicit compositum esse ex εὖ & ἠὺς significante ἀγαθὸς, & sonare veluti τὸν τοῦτος ἀγαθότητος ὄντα. Vide & in comp. ex Ἠΰς.
Προσηνὴς, Eustathio autore ab ἠὺς derivatum significat bonum, benignum. Ab Hesych. expon. etiam, lenis, mitis, placidus. Item jucundus, suavis, ἡδύς. Plut. de aud. ὅπου τὰς προσηνείας καὶ ἀπαλὰς ὑποτρέφοντες ὁμιλίας τὰ ὦτα, lenes & molles. Idem in Colot. λᾶας δ' προσηνὴς κινήσεται τὸ σπερχές.
Προσηνῶς, benignè, leniter, placidè, suaviter. Προσηνεία, benignitas, lenitas.

Εὔσπλα, Εὔσπλος, vide in Εὔω.

ΕΥΤΕ, aliquando est adverbium temporis, significans, ὅτε καὶ ὁπηνίκα, quando, quum, teste Eust. ut Il. θ. Εὖτέ μιν ἐς ἀίδαο πυλάρταο πρόπεμψεν. Apud Hesiod. εὖτ' ἂν τελέσῃσι, quum fuerint. Et Soph. εὖτ' ἂν μόλῃ, ubi venerit. Apud Herodot. εὖτ' ἂν γένηται, quoad fuerit. Item εὖτε pro ἐπειδὴ, quandoquidem. Apoll. Arg. 2. ¶ Εὖτε, est etiam adverbium similitudinis, cui respondet Ὡς ἄρα: ut Iliad. γ. Εὖτ' ὄρεϊ κορυφῆσι νότος κατέχεύατο ὀμίχλην. Pro eodem verò & ἤυτε dicunt Poëtæ, & facta dialysi ἠύτε, sicut, velut, ceu, Ἤυτε, Ionica & poëtica dialysi pro εὖτε. ut, sicut, velut: ὡς, ὥστε, ὡσεί, ὡσεί. Hom. Il. δ. μελανύτερον ἠύτε πίσσα Φαίνετ'. Et Od. ξ. χίων ἠΰτε πέτρη.

ΕΥΧΟΜΑΙ, F. εὔξομαι, P. εὔγμαι, precor, preces fundo, vota facio, seu nuncupo: ut εὔχεσθαι θεοῖς θεοῖς. Thuc. & εὔχομαι ὠς τοὺς θεοὺς. Xenoph. Dicitur & ἐυχετᾶσθαι ἐυχλὼ seu ἐυχὰς θεοῖς, à Demosthene. Item sine dativo. Interdum cum infinitivo pro, expoſco precibus, precor ut, &c. Il. β. v. 401. Εὐχόμενος γένηται τε φυγεῖν ἠδὶ μόλον Ἄρηος. Aliquando est precando polliceor, voveo: ut Il. ζ. v. 101. ἔνθ' ἐπὶ Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν ἠγλαϊῶν ῥέξειν κλειτὰς ἑκατόμβας. Apud Demosthenem cum infin. simul & dat. θεοῖς θεοῖς ἔνχομαι πᾶσι καὶ πάσαις τὰ ἀρέσκειν μοι, &c. Xenoph. ἐυχετᾶσθαι θεοῖς τὰς θεὰς ἀπλῶς πᾶσαι δίδοναι, & pro voveo. Plut. in Publ. ἐυξαμένῳ τὰ νεῶν αὐκαθίσαι. Sic ἔνχομαι τῷ Διὶ θύσαι, idem in Theseo. Legitur & ἐυχόμενοι θυσίαν eadem significatione. Sicut & Aristophanes dixit, ἐυξαμένῳ ἱερεῖον τῷ θεῷ. Dicebant & κατὰ χιλίων ἐυχετᾶς, vovere χίλια, ut docet Eustath. Quin etiam cum quolibet accus. pro, precibus expoſco, precor aut opto à diis: vel etiam simpliciter, opto. Xenoph. Hell. 5. ἔνχομαι αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. Thuc. 2. ἀσφαλέστερα μᾶλλον ἐυχετᾶς. Lucianus de sacrific. ἃ αὐτὸς ἐγὼ ἔνχομαι. Interdum & cum infin. Demosth. Philip. 4. ἐὺ οἶδ' ὅτι μᾶλλον ἐυξαιτ' ἂν τὴν πόλιν. Lucian. τὰ ἡφαίστου ἐυχόμενον γενέσθαι. ¶ Εὔχομαι εἶναι, glorior esse, jacto me esse. Iliad. ψ. ἐπεὶ ἐυχόμην εἶναι ἄριστος, & sic sæpè. Cum accusativo etiam, ut Od. π. Ἐπεὶ μᾶλλ' Κρητῶν γένος εὐχετάασθε εἶναι. Sic Lat. jactare genus à Jove. Interdum sine adjectione, ut ἔνχεσθαι αὔτως, apud Homerum sæpè, temerè gloriaris, vel temerè te jactas. Sic ἐυξάμενος ἔπος ἔειπε. At verò apud eundem Hom. Odyss. ε. Ἀλλ' ἐλέαιρε αὐτός, ἐπεὶ τοι δὴ ἐγὼ ἔνχομαι εἶναι, profiteor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Od. α. Μοῦνος Ἀχαιάλοιο δαΐφρονος εὐχόμεθ' εἶναι Υἱὸς, vult esse, λέγομεν, dicor. Itidemque Il. ζ. ξεῖνοι πατρώιοι ἐυχόμεθ' εἶναι. Item pro ἐπαινῶ (i dicere) apud Pind. in Olymp. εἰ δὲ σὺ οὔτ' ὢν ἀκέραιος οὔτ' ἰδὼν ἔνχεαι.
Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio. Item gloriatio. Hesych.
Εὐκτὸς, optabilis, optandus. Xenoph. ἐλαυνόμενος μὲν αὐτοῖς εὐκτὸν εἶναι τὴν τυχοῦσαν ἀπαλλαγήν.
Εὐκτὸς, optabiliter, votis expetitus.
Εὐκτὸς, idem quod ἐυκτὸς: ut ἐυκταῖοι λιμένες, in Epigr. Item superlat. ὅπως ἐυκταιότατον λὶ οἰκήσω. Lucian. Et ἐυκταιότατη νίκη. Phal. in epist.
Εὐκταίως, optabiliter. apud Areop.
Εὐκλικὸς, q. d. optativus: unde ἐυκλικὴ ἔγκλισις, apud grammat. optativus modus. Et ἐυκλικὸν ῥῆμα, verbum optativum. Item εὐκλικὸς λόγος, oratio optantis.
Εὐκλικοὶ hymni, quibus aliquid precamur.
Εὐκτήριος, q. d. precatorius, ad preces pertinens, aut accommodatus: ut ἐυκτήριος δίκη, & ἐυκτήριος νεὼς, apud Theod. eccl. hist. Εὐκτήριον, neut. gen. inter loca sacra & veneranda numeratur in Pand. Item sacrarium, lararium.
Εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio, votum. Hesiod. in Theog. ᾧ ἅμα φρεσὶν ἦτορ ἀνοδυνὸν ἐυχὰς. Et ἐυχλὴ ποιεῖσθαι, vel ἐυχὰς pro ἔυχεσθαι, precari. Apud Thucyd. ἐυχὰς ποιεῖσθαι τοὺς νομίζομένους, vota legitima nuncupare. Apud Plut. in Camillo, ἐυχὰς ἐποιήσατο, μεγάλας θήσειν ἄξειν, expon. vovit se magna spectacula editurum. Apud Xen. ἐυχὰς ἀποδιδόναι, vota persolvere seu implere. Apud Plat. de leg. ἐυχῆ χρῆσθαι, potiri voto. Quod & ἐυχὰς τυγχάνειν. Dicunt etiam δὶ ἐυχῆς ἐσί μοι τόδε, precor, vel opto hoc, hoc mihi est in votis, apud Herodianum & Hermog. Item δὶ ἐυχῆς ἄγω τόδε, in eadem significatione apud Synes. Apud Plat. de leg. μετ' ἐυχῆς, optando. Κατ' ἐυχλὼ, vel πρὸς ἐυχλὼ, ad votum, pro voto, ex animi sententia.
Εὖχος, εος, τὸ, gloriatio, vel potiùs gloria, honor: ut εὖχος δόναι λνι, & εὖχος ἀρέσθαι, apud Hom.
Εὐχετάομαι, άσομαι, precor, preces fundo supplex, supplico. Od. θ. Τῷ κεν τοι κἀδὴν θεῷ ὡς ἐυχετόωμι. Item glorior, jacto me: ut Iliad. υ. ἀτὰρ μὲν ἐφλω μῶϊ αὔτως ἐυχετάασθαι. Et cum infinit. Od. ξ. τίνες ἔμμεναι ἐυχετόωντο, quos se esse jactabant, aut prædicabant

dicabant ſeu profitebantur. Apud Hom. Od. χ, Οὐχ ὁσίη κϑαμένοισιν ἐπ' ἀνδράσι δυσκελάδειν, fas non eſt mortuis viris inſultare.

Εὐχωλή, ἡ, poët. idem quod εὐχή, precatio, preces, votum. Iliad. α, Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης. Idem Od. λ, εὐχωλῇσι & λιτῇσι copulat. Item pro devotione apud Ath. Alibi verò pro εὐχῇ, pro gloriatione, item pro gloria.

Εὐχωλιμαῖοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis conſtituti ſunt, Herodot. item devoti, i. ſoldurii Cæſari. Athen. 85.

Εὐχωλιμαῖος, optabilis. Poll.

Compoſita.

Ἀνόλυκτος, non optabilis, ſeu non optandus. Item, non optans, in Epigram.

Ἀπεύχομαι, deprecor, precor ſeu opto non evenire. Item abominor, execror. Demoſt. ϖϱὸς Λεπτίνην, in princ. ἄλλαις δὲ πνες παρ' ἐμάνοις ἐσὶ τιμαὶ ἃς ἀποδίξασϑ' ὑμῖν ἄπασ' ὁ δῆμος ὑπαιϑοῖ χλιόλης. Idem Phil. 4. τὸν δὲ τ' ἄλλων (αὐάγκλω) ἀπεύχεϑαι δήπϖ μὴ χλιόλης δεῖ. Interdum etiam cum accuſ. ut Syneſ. Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο παῖσιν ἀρχὴν ὑπ' ἦ τὸν ξύλων ὑδὸν πλέον ἔμεδον ἐξὸν οἱ γνώσιμοι Et cum accuſat. ſimul & dativo, apud eundem, ὅτε ἀπεύχομαι ϑεῖς ἐχϑροῖς ἐμοῖς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis eveniat.

Ἀπόδυκτος, abominandus, execrandus. Item vitandus, averſandus, in Phalar. epiſt. Item ἀποδυκτὸν, quod deprecamur. Et ἀποδυκτὴ ἡμέρα. Luc. quæ & ἀποφϑὰς dicitur. Item pro ἀπαισιος eidem Luc. Ἀποδυκτῶς, abominandè.

Ἀποδυκτάομαι, idem quod ἀποδυκτὸς. Baſil.

Ἀποδυκτικοὶ hymni, quibus aliquid deprecamur.

Ἐνεύχομαι precor in, ſeu inter. Syneſ. ἡ ἐνεύχεται ἐς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσϑῆναι.

Ἐπεύχομαι, idem quod εὔχομαι, precor, vota facio, apud Homerum, & Plutarchum, cum dat. Interdum etiam cum infinit. ut in Camillo, ἐπεύξατο τοῖς ϑεοῖς ἔχειν Ῥωμαίους μεζόνησιν, deos precatus eſt ut Romanos pœniteret. Et cum accuſ. rei ac dativo perſ. in Galba, τὴν εὐτυχίαν ἐπευχϑεῖσαν τῷ αὐτοκράτορι. Apud Eurip. πᾶς δ' ἐπηύξατο ϑρατὸς, verba precantis Neoptolemi votis proſequutus eſt. vel Neoptolemi vota ſuis ſubſequutus eſt. Apud Hom. etiam *pro*, glorior vel jacto me. Eurip. ἐπεύχομαι μέγα ϑρασύν, jacto me valde audacem.

Ἐπευχὴ, precatio, preces, votum. ex Plat. de leg.

Ἐπευκτὸς, exoptãdus, expetendus. ut ἐπευκτὴ ἡμέρα. Hier. c. 20.

Καπεύχομαι, imprecor, diras precor, devoveo. Soph. κατεύχομαι τὰ δεδραμένα. Et ὅταν κατεύχῃ ταῦτα, cum hæc imprecaris. Sic Plut. κατευχόμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item diras mihi imprecor, devoveo. Plutarch. ἐγὼ ὁ μὴ ἀπήξει κατευξάμενος. Item magnopere precor, apud eundem in παραμυθ. Aliquando ſimpliciter etiam *pro*, precor poni exiſtimatur. Item cum infinit. votum facio. apud Athen. Et *pro*, opto apud Plutarch. rurſum, κατεύξασϑαι τὸ κεφάλαιον αὐτῆς παρὰ τῶν ϑεῶν δοθῆναι. Sic & apud Eurip. κατεύχομαί σε τάχα δὴν, exp. opto &, apud Syneſ. κατευξάμεϑα χλιόλης.

Κάτευγμα, imprecatio, diræ. Heſych. & Suid. Apud Soph. pro re vota, dono votivo.

Κατευχὴ, precatio, obſecratio, votum, Plut. in Dione, μὴ τὰς σπονδὰς ϑ' τὰς νομιζομένας κατευχάς.

Decomp. Προσκατεύχομαι, inſuper imprecor, inſuper execratione utor. cui oppon. ἐπεύχομαι. Theophr.

Συγκατεύχομαι, unà precor. Plat. Συγκάτευγμα, votum unà cũ alio conceptum, vel res quam quis unà cum alio aut aliis vovit.

Μετεύχομαι, opto. Eurip.

Πολύδυκτος, multum optatus, multis expetitus.

Προεύχομαι τῷ λαῷ, pro populo oro. Greg. Naz.

Προσεύχομαι, precor, preces fundo, vota facio. Plat. ϖϱοσεύξόμενος τῷ ϑεῷ. Ariſtoph. in Pluto cum accuſ. ϖϱοσεύξῃ τὸν ϑεόν. Lucian. cum utroq; caſu uſus eſt. Item vota nuncupo, apud Xenoph. ϖϱοσεύξασϑαι Διὶ παντρῴῳ, ὡρμῆτο ἐπὶ τῇ ϑρατείαν. Et apud eundem ϖϱοσεύχεσϑαι νίκην πολέμου, vota facere ſi vinceret.

Προσευκτήριον, ου, τὸ, (q. d. precatorium) locus in quo precamur. ut apud Philon. quidam interpr.

Προσευχὴ, precatio. In plur. ϖϱοσευχαὶ, preces, in Teſt. novo.

Συνεύχομαι, unà cum alio precor, ſimul vota facio. Item bene precor alicui, exitum felicem opto. Plut.

Ὑπερεύχομαι, ut ὑπερεύχομαί σε, precor pro te, ſeu preces fundo pro te, apud Areop.

Εὖω, ſive Εὔω, F. σω, uro, uſtulo, (admota videlicet flamma) Od. β, σπάλας δ' ἀΐσσει σὺν αὐλῇ. Od. ι, Παῦτα δὲ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ & ὀφρύας δῦσεν ἀΰτμη Γλαύκης καυσιδόμης, aduſſit. Et apud Heſiodum in Erg. lib. 2. mala uxor & ἀλειτυολόχη τ' ἀνδρα κ' ἰφθιμὸν ϖϱὸς ἐόντα Εὖσε ἄπερ δαλὸν, ſine titione urit ſeu torret.

Εὔσωνα, τὰ, dicuntur τὰ ἐγκαύματα, inuſtiones. Poll. lib. 6. c. 13.

Εὖϱα, ἡ, foſſa in qua mactabantur ſues & exurebantur, ut refert Euſt. & Poll. Vide & ſchol. Ariſtoph. in equit. Sic etiam vocata fuit ſpica hordei toſta. Euſt. ex Pauſ. Reperitur & σῦϱα cum ſpiritu tenui, ut & σύω.

Εὖσία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀφαύω, accendo, inflammo: unde apud Ariſtophan. ἀφαυθεὶς τ' ϖϱοκτὸν.

Σαυ, σύω, vel σαυθύω, foveo, calefacio, torreo, aſſo propriè lento igni. Ariſtoph. in Acharn. τὰς πηπὰς σαύουσι, exp. ἁπλῶς. Idem in conc. σηπίας ἐσαυθυμμένας, exp. ἐξευτελισμένας ὀπτήσεσι. Idem Lyſiſtr. τὴν λαμπηδόν σαυθύσω.

Σάϱεϱὸς, quomodo huc pertineat, vide in Σηϱὸς.

Εὐωχία, ας, ἡ, convivium epulum, epulæ. Ariſtot. eth. 7. c. 5. ἡ τὸ παιδία δανείζειν ἀλλήλοις εὐωχίαν. Plat. de rep. 1. αὐλοὶ συμποσίων καὶ τῆς ἀφροδίσια καὶ ϖοτὸς καὶ εὐωχίας. Polluxvult eſſe convivium publicum. Sunt qui ab ὀχή (i. cibus) derivari putent: ſunt contrà qui malint dici παϱὰ τὸ εὖ ἔχειν καὶ πάντας: ex quibus eſt Athenæus l. 8. Euſtathius uno in loco priorem illam derivationem, in altero utranque ponit.

Εὐωχέω, ῶ, convivio accipio, ſeu epulis. epulum præbeo, lautè accipio. Herodot. εὐωχέει τὸν ἐπόμβριον. Item ſatio, ſaturo. Ariſtot. de an. l. 8. μὴ δὲ τϱῖς ἡμέϱας εὐωχοῦντα τὸν ὄϱνιϑα παύονται. Sæpè etiam metaphoricè ponitur, *pro* obſecto, ut Lat. paſco, Plato in Gorgia, οἱ ϑεώμενοι εἰσιόντας, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν.

Εὐωχοῦμαι, convivio accipior, convivor, epulor. Ariſtoph. in Pluto, ἐβούλοντο παϱὰ σοὶ εὐωχεῖσϑαι. Et cum accuſ. apud Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ κϱέα γε εὐωχοῦ.

Compoſita.

Ἐνδυωχέσθαι, convivari, conviviis indulgere. Syneſ. ep. 44.

Κατευωχέομαι, ῶμαι, epulor.

Συνευωχέομαι, unà epulor. 2. Per. 2.

Ἐφαλές, ἐφθὸς &c. vide in Ἑψω.

ΕΦΙΕΛΤΣ, calyculus, vel ſimile quid in corona. Ioſephus in antiq. Iudaic. ἡμεῖς ἐφιελὶς οὐκ ἔπιϑ' ἁλεχέϑω δ' ὅπως ὑγιὴς.

Ἐχέτης, Ἐχέτλη, vide in Ἐχω.

Ἐχθὲς, vide in Χθὲς.

ΕΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, ſimultas. Thucyd. 1. τῷ ἐμένει ἔχϑει, παῤ Ἀθηναίοις μεζονείξαν, odio illius, *id eſt*, in illum. Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, apud eundem, odium in Athenienſes. Pauſan. Δηὼ τὸ ὀλυμπιάδ' ἔχθος. Iliad. γ. ἔχϑεα λυγϱά. Dedici poſſe videtur παϱὰ τὸ ἔχεσθαι, i. hærere, ut ſit odium quod animo infixum hæret. Nam & odium à Cic. definitur ira inveterata.

Ἐχθω, odio proſequor, odi. Soph. ἔχϑει δὲ Τϱοία πᾶσα.

Ἐχθομαι, ſum odio. Od. ξ. ἠχϑεϑ' πάσι ϑεοῖσι. Pro quo uſitatius eſt comp. ἀπέχθομαι.

Ἐχθημα, (tanquam ab ἐχθέω) odium.

Ἐχθαίρω, odio proſequor, odi. Plut. in Rom. ἐχθαίϱουσι τὴν κακίαν, Ἐχθαίϱομαι, odio ſum. Soph. in Ajace, ἐχθαίϱεσϑαι ϑεοῖς.

Ἔχθρα, ἡ, idem quod ἔχθος. Dicitur autem ἔχθρα ἐς ἕνα, apud Thuc. 2. & ἔχθρα ϖϱὸς ἕνα, apud Demoſt. in Mid. Apud Plat. in epiſt. εἰς ἔχθραν ἡμῖν ἐλθεῖν, nos ſubire inimicitias. & ἔχθραν συλλαμβάνειν, Euripid. contrahere inimicitias. & ἔχθραν ὑϕίεσθαι, apud Dem. quibus oppon. ἔχθραν ἀϕαιϱεῖσθαι, apud Iſocr. & ἔχθραν ἀποτίϑεσθαι, apud Plut.

Ἐχθϱαίνω, odio proſequor, odio habeo, pro inimico habeo: Plutarch. in Numa, ἐχθϱαίνειν βίαν καὶ πόλεμον. Item inviſum reddo. Euſtath.

Ἐχθϱαντέος, odio proſequendus, odio habendus, pro inimico habendus. Apud Soph. in Ajace, Οὕτ' ἐχθϱὸς ἦμὶν, ἐς τόσονδ' ἐχθϱαντέος Ὡς καὶ φίλοισιν ὦδε, quum inimicus eſſem, eò uſque gerendæ inimicitiæ, ut rurſum amaturus eſſem.

Ἐχθρόω, inimicus ſum, inimicitias gero, ſimultatem exerceo: ex Maccab. 2. c. 10.

Ἐχθρὸς, ὴ, ὸν, inviſus, quem odimus: ut ϑεοῖς ἐχθρὸς. Ariſtoph. Dem. Xen. de re quoque dicitur: ut ἐχθϱὰ δέ μοι τὰ ὧϱα. Iliad. 1. Item qui odit, infenſus, infeſtus. Dem. Philipp. 4. κακόνους μὲν & ἐχθϱὸς ἐσιν ὅλη τῇ πόλει. Denique generaliter, inimicus: cui opponitur φίλος, ut Xen. Pæd. 1. τὴ φίλους ὠφελεῖν & ἐχθϱὸς κακῶν. Compar. ἐχθίων, unde adverb. ἐχθίονως, ut apud eundem Xen. in ſympoſ. ἐχθίονως ἔχουσιν, magis infenſi ſunt. Superlat. Ἔχθιστος, inviſiſſimus, inimiciſſimus. Item pro ἐχθϱὸς, iliad. α.

Ἐχθϱαδῶς, infensè, infeſtè, infenſo animo vel infeſto.

Compoſita.

Ἀπεχθὴς, ές, ὁ & ἡ, inviſus, odioſus. Iſocr. ϑεῖς μὲν οὖν ἀπεχθὴς ἴσμεν ϑεῖς δὲ φίλος γενήσῃ. Et Theocr. idyll. 1.

Ἀπεχθῶς, invisè, odiosè: ut ἀπεχθῶς ἔχων, vel Δηκάμενος ϖϱὸς ἕνα, qui odit, exoſus, peroſus.

Ἀπέχθεια, ἡ, odium. Dem. Plat. Iſocr.

Ἀπέχθομαι, vel ἀπεχθάνομαι, inviſus ſum, ſum odio, in odium & offenſionem incurro. Lyſ. ϕανεϱῶς ἀπέχϑεσϑε ϑεῖς ϑεοῖς. Iſocr. ἀπεχθάνονται ϑεῖς Ἕλλησι. Apud Plut in Galba, ἀπεχθάνοντο ϖϱὸς τὴν ἡγεμονίαν, exp. infenſi erant imperio.

Ἀπεχθὴς, qui in hominum odia incurrere ſolet.

Ἀπεχθάνω, odio proſequor: ut Il. γ. Τὸν οὔτ' ἀπεχθήκω ὦφ νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, & apud Themiſtium, τὸ ἔκπαγλα ἀπεχθάνεσϑαι.

Item in viſum reddo. ut Od. ὅς τέ μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν. *Decomp.* Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ ἡ, qui libenter inimicitias ſuſcepit, aut ſuſceptas exercet, qui ſe ſimultatibus & odiis oblectat. Item malignus. apud Luc. Φιλαπεχθημόνως, eorum more qui ſunt φιλαπεχθήμονες. Luc.

Φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens. Φιλαπεχθὴς, idem quod φιλαπεχθήμων, Polyb. lib. 5.

Διεχθρόω, inimicus ſum, inimicitias gero. Cum dat. apud Athen.

Ἐθελεχθρος, ου, ὁ ἡ, qui lubenter inimicitias exercet. Crat. Ἐθελέχθρως adverb. ut ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere. Dem. (formis.

Εἰδεχθὴς, q.d. odioſam ſeu inviſam faciem habens, aſpectu deteſtabilis. Ἀθεοστεχθρία, ας, Dei odium, impietas. Ariſtoph. in Veſp.

Κατεχθραίνω, odio proſequor, inimicor.

Συνεχθαίρω, ſimul odio proſequor. in Epigr.

Φιλεχθρος, inimicitiarum amans Φιλέχθρως, adverb. ut φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occaſionem inimicitiarum quærere cum aliquo. Laërt. in Plat.

Ἔχιδνα, ης, &c. vide in Ἔχις.

ΕΧΙΝΟΣ, ου, ὁ, echinus, erinaceus: animal ſui adſimile, ſpinis horrens: unde & ἀκανθόχοιρος, nominatur. In Epigr. Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κεύθουσιν ἔχῖνον Rurſum in iiſdem, ἔχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας. Plut. ἐχῖνον χερσαῖον nominat: ad differentiam τῶν πελαγίων, de quibus Ariſtot. hiſt. an. lib. 4 cap. 5. & Plin. lib. 9. cap. 31. Hippocr. in lib. περὶ ἀφόρων ἐχῖνον vocat etiam teſtam ſeu concham hujus e hini marini: eſt enim ex oſtreorum genere, teſte Athen. lib. 3. ¶ Ab horum echinorum aſperitate, multa ἐχίνου nomen ſortita ſunt. Ita enim dictus eſt venter bovis. Ariſtot. de part. anim. lib. 3. c. 14. Item fræni pars quædam, Poll. l. 1. Sic Xen. lib. de re eq. τούτων δὲ ἕκατον ὁ μὲν λεῖος, τὸν προχὸν ἀμυχθὲν ἔχων, ὁ δὲ ἕτερος, τὸν μὲν προχὸν, ἐὰν βαρεῖς ᾖ, ἀπτύσει, τὸν δ' ἐχῖνον, ὀξεῖς, ubi Bud. dicit ἐχίνους ibi eſſe orbiculos echinatos quibus fræni conſerti ſunt. Item ſpecies ollæ, Poll. vas culinarium. Heſych. Fuit etiam vas quoddam, in quod teſtium dicta, acta litis, omniaq; à partibus prolata conjiciebantur, apudq; ſequeſtrem deponebantur donec palàm in judicium proferrentur ad ſententiam ferendam. Dem. in Olymp. Item herba quædam, apud Gal. ſimpl. medicam. lib. 6.

Ἐχινίσκος, ου, ὁ, echinulus parvus echinus.

Ἐχινώδης, ες, ος, ὁ ἡ, echinatus, ſpinoſus & aſper ut echinus.

Ἐχῖνες, echines: murium quoddã genus in Aphrica. Herodot. l. 4.

ΕΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, vipera mas: fœmina n. dicitur ἔχιδνα. Plato in Symp. τὸ δηχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. Athen. lib. 7. μύρεται καὶ ἔχεως μίγνυται. Soph. in Trach. Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα. Luc. 3. ἐχιδνῶν γλυκύμορος. Et apud Gal. ad Glauc. lib 2. τὸ δὲ ἐχιδνῶν φάρμακον. ✠ Etym. deducit ἔχιδνα παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὸν ἰὸν ὃν ἄχρι θανάτου, quod ad interitum uſq; fœtum intus contineat.

Ἐχιδνώδης, viperinus, in Epigr. Ἐχιδνήεις, εντος, ὁ, idem.

Ἐχίδιον, ου, τὸ, viperula, ſeu catulus viperæ.

Ἐχείδιον, viperula, parva vipera, apud Suid.

Ἔχιον, ου, τὸ, echion: herba alio nomine dicta Alcibiadium, teſte Dioſcor. l. 4. c. 27. Ita verò nominatam παρὰ τὰς ἔχεις arbitrantur, quòd eorum morſibus medeatur, aut ſemina habeat viperinis capitibus ſimilia. Nicand. ἐχίειον, nominat. in Ther.

Ἔχῖτης, lapis quidam ſeu gemma. Plin. lib. 37. cap. 11.

Ἔχμη, ἐχμώνας, vide in Ἔχω.

ΕΧΥΡΟΣ, ᾱ, ὁ, munitus, firmus, tutus. ἐχυρὸν χωρίον, locus naturâ munitus. Xen. Pæd 2. & 3. Sæpe omittitur ſubſtantivum: ut Thuc. 1. ἀπὸ ἐχυρᾶ πόθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῆς Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiam loco munito ac tuto. Et Xenoph. rurſus. ἐν ἐχυρῷ εἶναι: ut & Lat. in tuto eſſe. Apud Plut. in Sol. ἐχυρὸς λίαν πρὸς τὰς καλὰς, à formoſis tutus erat. ✠ Etymol. derivat ab ἔχω, ut ſit quaſi ὁ αὐτέχων. Quidam malunt ab ἐχεσθαι deduci, ut dicatur ἐχυρὸς, quaſi hærens ſeu firmitet hærens.

Ἐχυρῶς, tutò, firmè.

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. Phil.

Ἐχυρόω, ῶ, munio, firmo, firmum reddo. Item vallo, munio. Iſocr. cum accuſ.

Ὀχυρὸς, idem quod ἐχυρὸς. Thuc. & Xen. Ὀχυρὸν ſubſtantivè etiam, ſicut & ἐχυρὸν, locus munitus. Xen. Pæd. 6.

Ὀχυρῶς, & ὀχυρότης & ὀχυρόω, idem ſignif. quod ἐχυρῶς, ἐχυρότης, & ἐχυρόω, Sic ὀχυροῦν activa etiam ſignif. pro munire. apud Polyb. Ὀχύρωμα, τὸ, & Ἐχύρωμα, munitio, munimentum. Aut Bud. exp. etiam caſtellum, arx, præſidium. 2 Cor. cap. 10. Exp. & firmamentum.

Compoſita.

Ἀντοχυρόω, ῶ, ex adverſo munio.

Ἀνώχυρος, ου, ὁ ἡ, immunitus, intutus. ex Xen. & Plut.

Ἀπεχυρόω & ἀποχυρόω, munio. Plut. in Demoſth. ἀδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν πανταπασιν ἀποχυρωμένους, i. adverſus ſordes munerum non prorſus munitus, non inſtructus integritate.

Διοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρόω. Poll. διωχυρωμένα λάφροις καὶ χάραξι

Ἐχύρον, ου, τὸ, pignus quo videlicet aliquid ἐχυρὸν, i. rutum redditur. Ariſtoph. in Pluto, ποῖον γὰρ ἐνέχυρον, ποίαν ἀπαίδα τὸν ἐνέχυρον τίθησιν; non dat pignori ſeu opponit. Luc. ἐνέχυρον ἡδομένῳ. Item metaph. apud Chryſ. ἐμοὶ ἐνέχυρα τὰ αὐτάρκως ἔλαβον.

Ἐνεχυράζω, pigneror, pignora capio, vel pignori capio, i. in pignus. ut in Axiocho. κἂν μή τις δῷτον ὡς χρεὼν ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτης ἡ φύσις ἐπισᾶται ἐνεχυράζῃ. Apud Græcos Bibliorũ interpr. frequens eſt pro accipere ſeu auferre loco pignoris. itẽ ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον, apud coſdem, auferre pignus. Item ἐνεχυράζειν ἐνεχυρασμὸν, retinere pignus. Et cum acc. perſonæ. ἐνεχύρασας τὸν ἀδελφόν σου, abſtuliſti pignus à fratrib. Accipit. ἐνεχυράζω, etiam pro, pignero ſeu oppignero, i. pignori oppono.

Ἐνεχυράζομαι, oppigneror, ut apud Ariſtoph. τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus, hinc ἐνεχυρασμὸν, captus pignori vel oppigneratus. Item in voce media pro ἐνεχυράζω. Ἐνεχυρασμὸς, pigneratio, oppigneratio.

Ἐνεχυρίαζω, idem quod ἐνεχυράζω, pigneror vel oppignero.

Ἐνεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός. (Aeſch.

Decomp. Ἐξενεχυριάζω, pignora capio. Laërt. in Menippo.

Κατενεχυράζω. Poll. pigneror.

Προσενεχυράζω, unde Dem. προσενεχύραζε φανοστράτῃ, pignora ejus cepit pro collatione.

Ἐξοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρόω. Plut. in Cam. πανταχόθεν ἐξοχυρωθῆναι, undiq; munitos eſſe.

Ἄχυρον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΕΧΩ, F. ἕξω, cum aſpero. item (ab inuſitato χέω) χήσω. præt. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον, habeo, poſſideo, teneo, obtineo. ut apud Xen. Pæd. 3. ἔχειν τὰ χρήματα & 7. ἔχειν γυναῖκα. Apud Thuc. ἔχειν πόλιν τινὰ, vel χώραν, tenere ſeu obtinere. Apud Luc. in Herc. ἔχειν τὸ τόξον, manu tenere arcum. Alias etiam accipit interpr. cũ ſuo accuſ. ut πᾶσι ἔχω παρὰ πᾶσι. Plut. in Sol. honoror ab omnibus. Idem in Themiſt. ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, invideri à potentibus. invidia laborare apud potẽtes. Et apud Plat. ὀνείδη ἔχειν, opprobriis affici, & ἔχειν πληγὰς, apud Ariſtoph. accipere vel pati plagas. Interdũ cum ſuo accuſ. exponitur uno verbo. ut ἔχω ἐπιμέλειαν. Xen. curo, i. curam adhibeo. ſic ἡσυχίαν ἔχω, quieſco. συγγνώμην ἔχω, ignoſco. ἀγανάκτησιν ἔχω, indignor. κατέμεμψιν ἔχω apud Thuc. reprehendo. Sic ἔχω δίκην. Plut. metuo. ἔχω ὁρμὴν. apud Eur. curro. Interdum exp. potiùs, adhibeo. ut Heſ. θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, animum operi adhibere. ¶ Cum variis adverbiis, variè exp. Interdum exp. ſum. ut Xen. ἔχω οὐκοῦν πρός σε, ſum tibi benevolus. Interdũ exp. affectus ſum. ut Iſoc. ἔσχον ἕτως πρὸς Εὐαγόραν, ſic in Evagoram fuit affectus. Apud Xen. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὸ σιτίον, intemperanter ſe gerere, vel intemperanté eſſe. Apud Herodian. ἕτως ἔχω φύσεως, tali ſum natura præditus. Et Plato in Gorgia, ἐγὼ οἶδα παιδείᾳ, ὅπως ἔχεις & δικαιοσύνῃ. Cic. interpr. ignoro enim quàm ſit doctus, quàm vir bonus. Idem Plat. πῶς ἔχεις δόξης; quam opinionem habes? Dicitur & ὡς ἔχων ὀργῆς, qua erat ira percitus, ut erat iratus? Apud Plat & Xen. οὐ vel καλῶς ἔχω τὸ σῶμα, ſum bona aut mala valetudine, benè aut malè valeo. Res quoque aliqua dicitur οὐ ἔχειν vel καλῶς ἔχειν, quæ bene ſe habet vel malé. item τὰ δ' ἔχοντα, quæ decent vel expediunt. Dicitur & ἕτως ἔχει apud Ariſtoph. & Dem. ita ſe res habet. Apud Herodot. ἔχει μοι αἰσχρῶς πειθῆναι τοῦτο, neceſſe habeo hæc facere. ¶ Cum variis præpoſitionibus, variè quoq; exponitur. Cum λόγῳ ut ἔχω λόγῳ πρὸς apud Thuc. in manu habeo. Sic ἔχω λόγῳ στόματος. Plut. in ore habeo. Apud Herodian. ἔχω δὲ ἐλπίδι. ſpero. Sic ἔχω λόγῳ πῴδης, operã do. Cum ἐν, ut ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, in animo habeo diſcedere. Plat. Apud Eurip. ἐν αἰσχύνῃ ἔχειν pro αἰσχύνεσθαι. Sic ἐν ὀργῇ ἔχειν pro ὀργίζεσθαι. Ἐν γαστρὶ ἔχειν, gravidam eſſe. Cum ἀμφὶ & περὶ, ſignificat occupatum eſſe, vacare. ut ἀμφὶ ταῦτα ἔχειν. Xen. Pæd. 4. in his occupati erant, hæc agebant. ¶ Cum participii aoriſto. Heſiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Soph. in Ajace, πρᾶγμ' ὄκνου πολλοῦ ἔχει θαρσαίνας, pro ἐθάρσυνε. Sic Thuc. ἔχω φήσας. & Demoſthenes, ἔχω καταιτήσας. Interdum abundat particip. ut λαβεῖν ἔχων, & παύσεις ἔχων. Sic & τὸ νῦν ἔχον, nunc. ¶ Ἔχω, ſæpe etiam ſuorum compoſitorum ſignificationem accip t. ut pro αἴρω, ſuſtineo. Od. τ, κὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες Sic Heſ. Ἄτλας δὲ βρεσὶν οὐρεσι οὐρανὸν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, tolero, apud Hom. Item pro αὐτέχω, id eſt, reſiſto, obſiſto. Il. ε. Et cum accuſat. Il. υ, circa principium. Et pro κωτέχω, κωλύω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo, ut ἔχειν ἔγχος. Il. φ, pro κρατεῖν, κωλύειν τ' ἀρωλῆς. Sic Od. φ, σχίσε δὲ οὐκ ὀδὲ χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Il. β, Οὐ γὰρ λαβητῆρος ἐπεσβόλου ἔσχε χαλινοῦ. Jungitur & infinitivo. Herodotus, ἔχω μὴ ποιῆσαι. Ponitur & pro περιέχω, cingo, circundo, ut apud Heſiodum, Χρύσεια δὲ μιν ἔσσε καὶ ὑπερθύμους ἐπὶ φωτὶ ἑλίκας. Ἐπτὰ πύλας. ubi tamen alii interpr. cuſtodiebant vel tuebantur. Denique & pro προσέχω, appello, apud Thuc. Aſchol. annotatur & pro παρέχειν, item ἐπιέχειν. ¶ Ἔχω alias etiam ſignificationes quam ſuorum compoſ. accipit. ut verbi ἑλαύνω, apud Hom. qui ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατὰ λύν. item ἔχειν ἵππους φοβόν δε, pro ἐς φυγὴν ἐλαύνειν. Item ἔχειν πρός τινα τόπον, pro ἀποδιώκειν τὸν δρόμον. vide Euſtath. Item pro pertingo, item tendo & attineo, ut annot. apud

Herodot.

Herodot. ἔχειν πρὸς ἑαυτὸν λόγῳ. Et ἔχειν εἰς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, exedem. Et τὰ ἐχόντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Apud Pauſ. ἐγὼ δὲ ὅσον εἰς τὴν ἄλωσιν, τὴν Ἀθηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet, ἔχειν δακτύλιον, vel ἰμάντιον, eſt φορεῖν, geſtare, ut Euſtathius annotat. & καναχὴν ἔχειν apud Homerum eſt καναχίζειν. Et apud eundem, ἔχειν δικαίως ἵππον, exp. ἀδολεσχεῖν. Sic & Dem. σὺν ἔχῃ πῶς ἑπάστοις ἑστί, neſcio quo pacto laudem. ¶ Item ἔχω, habito, incolo, ut dii ὀλύμπου ἔχοντες. Xenophon. τοὺς περὶ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocavit Aſiaticos. ¶ Apud Iſocr. in Panath. τίνας δὲ ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπιδὴ τοὺς τέχνας καὶ τοὺς ἐπιστήμας καὶ τοὺς δημιουργοὺς ἀποδοκιμάζω; quos habeo pro doctis, vel quos in doctorum numero habeo? ¶ Deniq; ἔχω frequentiſſimè ſignificat, poſſum. Interdum cum infinit. ut Athen. 85. de ſolduriis loquens, καὶ ἐθέλειν ἀπεῖν, ἔχει διὰ δισχιλίους πάντας θανάτου. Xen. Pæd 5. ἔχεις διὰ πλουσιότητα ἐμὲ καταπλῆξαι. Apud Thuc. l. 2. μᾶλις' ἂν ἔχοι τις πρόφασιν μὴ ἀγνοεῖν. Interdum cum ſubjunctivo, præcedente ὅπως, aut alia particula. ut σὺν ἔχω ὅπως βοηθῶ, Apud Plat. in Phædro, ἀλλ' αὐτὸς ἔχω ἐπὶ ὀπὴ ἀπίσω.

Ἔχομαι, habeor, teneor, poſſideor, ut in illo Ariſtippi dicto, apud Plut. ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, habeo Laidem, at non habeor, i. teneor, Apud Ariſtoph. in Ran. ἔχη μέσος, teneris medius. dicitur de eo qui ſic tenetur ut extricare ſeſe nulla ratione poſſit. Exponitur etiam, captus ſum, apud Thuc. lib. 2. Interdum cum dativo. ut Od. ϑ, ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor ærumna & mœroribus, quaſi obſtrictus. Sic apud Plat. epiſt 7. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, laborare morbo inſaniæ. Apud Luc. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti, vel fame laborantes. Interdū cum εὖ. ut Plat. de leg. ἔχομαι εὖ συμφοραῖς. Il. η, Νίκης πείρατ' ἔχοντες ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, victoriæ termini poſiti ſunt in diis, i in deorum arbitrio. Cum genit. ſignificat interdum, prehendo. Luc. in Timone καί μοι ἑτέρᾳ ἔχόμενος τῆς χλαμύδος. ¶ Interdum verò, hæreo alicui ſeu adhæreo. conjunctus ſum alicui, proximus ſum, proximè ſequor. Philo de vita Moſ. l. 2. ἐμπλεκόμενα δὲ καὶ ἀλλήλων ἐχόμενα συγχεῖται. Sic τὰ ἐπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur conſequentia præcedentibus hærere. Apud Baſil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, exp. inſiſtere veſtigiis. Apud Thuc. l. 1. τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, in eadem perſto ſententia. Interdum exp. habeo. ut apud Dioſc. l 1. ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum exp. pendeo. ut apud Ariſtidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς σωτηρίου φωνῆς ἐχόμενοι, exp ac velut è ſacra anchora ex illius voce pendentes. Particip. ἐχόμενος, proximus, contiguus. interdum & conjunctus item pendens ab aliquo. ¶ Item, capeſſo, aggredior ut ἔργου ἔχεσθαι, & ἔχεσθαι τοῦ πόλεμου, apud Thuc. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπιγόντων. Herodian. & ἔχεσθαι τῆς περιφερείας, urgere incœptum. Et apud eundem, ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, & τῆς ὁδοιπορίας, exp. capeſſere viam. ¶ Item, deſiſto, abſtineo. Iliad γ, χεῖσθαι μάχης. Plut. quoque in Craſſo dixit, ἔχεσθαι μάχης, pro ἀπέχεσθαι.

Cum accuſ. ſuſtineo. ut apud Heſiod. in Theog. Γ' ἀπὸ τοῦ παῖς ἔχετ' ἀραιὸν δέρος. Apud Homer. exp. teneo, item habeo. Iliad. μ, τὸν ἄρα τρόπον ἐχόμην. Et Od. α, Α'ὐτὰρ ἐπεὶ πάρεσαν ἐχόμην λιπαρὸν κεφάλημα.

Ἐχόμενος, proximè, item contigué. Interdum deinceps. Interdum & cum genit. ut Laërt. in Crat. τὸν δ' ἐξῆς ἐχόμενος Ἀρκεσιλάου, proximè poſt Arceſilaum, vel ſtatim poſt Arceſilaū. Apud Ariſtot. in rhet. ἐχομένως τούτων, exp. cōſentaneo his modo.

Ἔχμη, τὸ, retinaculum, vel potius junctura, id quo res duæ cohærent quaſi vinculo & nexu. Il. ν. de torrente, Ρ'ῆξας ἀπὸ ἕτερα ὄμβρου αὐαλέου ἔχμην πέτρης. Exp. & ſtabilimentum, fulcimentum. Item obſtaculum. Iliad. φ.

Ἐχμάζω, inhibeo, impedio, detineo. Euſt. ex rhet. lex. Item firmo. Heſych. Item neutraliter ἡσυχάζω.

Ὄχμη, τὸ, idem quod ἔχμη. Heſychio eſt fibulamentum.

Ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω. Eurip. in Oreſte, Μέσον μ' ὀχμάζει, medium me conſtrictum tenes. Apud Apoll. Arg. 1. Α'ρεῖ ὀχμάζεται θοὸν σάκος, ſchol. exp tenens ſeu geſtans.

Ἀ'νοχμάζω, (comp.) geſto tollēs in altum, ſublatum geſto, aut in altum tollo. Epigr. Μετοχμάζω, tollo, in tergum ſuſtollo.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, i. affectio in animo vel corpore ſtabilis & à ſubjecto ægrè mobilis, ſive bona ea ſit ſive mala. Ariſtot. eth. 1. c. 5 ἕξεις δὲ λέγω καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἐχόμεθ' εὖ ἢ κακῶς. Quum de corpore dicitur, habitudinem corporis Latini dicunt, ut apud Gal. & Hippocr. Α' Philone de mundo, tribuitur etiam lapidibus, qua videlicet ut firmiſſimo vinculo contineantur. Item facultas ut νομοθετικὴ ἕξις. Phil. de vita Moſ. lib. 3.

Ἑξείδιον, ſive ἑξίδιον. ε, τὸ, diminut. q.d. habitulus. etym.

Ἑκτικὸς, ε, ὁ, in habitu poſitus, habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, quàm quòd ἐν τῇ ἕξει ſit, ut aliæ febres ἐν χρόᾳ.

Ἑκτικὸς, dicitur etiam, qui hectica febri laborat. Gal. Ἑκτικῶς, q.d. habitualiter. Plut. in polit. præc. & Baſil. in epiſt.

Ἐχέτης, ου, ὁ, dives, opulentus. Pind. Ἐχης, idem. παρὰ τὸ ἔχειν, ut τὸν πένητα è contrario vocat ἀχέλεως καὶ στέρησιν τοῦ ἔχειν, inquit Etym.

Ἐχέτλη, ἡ, ſtiva. ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri velut capulum παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Heſiod. in Erg. l. 1. Heſychio eſt etiam ſulcus. Ἐχετλάω, aro. Heſych.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in navi ubi res reconduntur.

Σχῆμα, τὸ, habitus, (diverſa tamen ſignif quàm in ἕξις) ut Xen. Pæd. 5. καίπερ ἐν παιδικῷ σχήματι ἐσκημένα, quamvis humilis eſſet ejus habitus. Herodian. lib. 1. αἱρεῖ φιλοσόφου σχῆμα, philoſophi habitu. Et lib. 5. σχῆμα ἐσθῆτος, veſtis habitus. Exp. & cultus. Herodian. 7. ἤδη σχῆμα βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomen imperatoris jam cultumque gerens. Item quòd Latinè habitus oris & geſtus appellatur. Eurip. in Med. Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον ἀθρήσεις τέκνων. Dem. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Dicitur etiam σχῆμα στόματος & σχῆμα ὀφθαλμῶν. Exp. & perſona & ſpecies oris. Item exp. ſpecies, de aliis etiam rebus dictum. ut apud Herodian. ἐν σχήματι νοσήματος, ſpecie ægrotantis & ἐν σχήματι πολιορκίας, in ſpeciem obſidionis, item σχῆμα παρέχειν λυπηρόν, ſpeciem præbere hominis mœſti. Interdum exp. color & ſpecies, item ſpecies & præextus. ut apud Plut. in Galba, δρῶντες σχῆμα τῶν ἀναβολῶν εἶναι φάσκοντες. Atque adèò etiam exp. dignitas. ut apud Baſil. in epiſt. ad Candidianum, ὃς μεθ' ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιστήσεις. Item forma, figura. ut Cic. interpr. in Plat. Tim. Item σχήματα, geometrica: de quibus Gell. l. 1. c. 20. Sunt & rhetorum σχήματα. Ariſtot. rhet. 3. Sunt & ſaltantium σχήματα. Lat. ſtaticuli. apud Herodot. ὀρχήσασθαι Λακωνικὸν σχῆμα, exp. ſaltare Laconicis modulis.

Σχημάριον, ου, τὸ, idem quod ὑποσχημα, ſtaticulus. Herodot.

Σχηματίζω, f. ίσω, effingo, aſſimulo. apud Athen. Σχηματίζομαι, idem quod πλάττομαι & ὑποκρίνομαι, in certam quandam corporis affectionem componor. Exp. etiam, ſimulo, prætexo, fingo. apud Plut. in Numa, & Lyſ. contra Tim. Item ornor, componor. color. apud Plat. in Gorg. Σχηματισμὸς, ου, ὁ, cultus corporis & comptura. apud Plat. lib. 4. de rep. Item in certam quandam affectionem corporis compoſitio. Plut. de aud. Ponitur & pro faſtu: ut apud Plat. de rep. 6. Item figura ſeu figuratio. Plut. de primo frig. Eſt etiam vocabulum gramm. quo ſignificatur formatio ſeu modus formandi vocabulum unum ab altero, & quaſi certam formam illi dandi. ut apud Athen. l. 11.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus idem quod ἕξις, Heſych. Item ὀργή, eidem.

Σχητεία, ἡ, anchora: qua videlicet navis retinetur. Heſych.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo ſeu conſtitutio corporis, ſecundum quam aliquis carnoſus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denſo corpore dicitur, ut Gal. annotat. ¶ Item, affectio dubia, i. quæ facilè & inducitur & depellitur. hanc Ariſtot. ἀλόγιστον appellavit, τῇ ἕξει oppoſitam, unde febres ἐν χρόᾳ dicuntur, quæ facilè diſcutiuntur. Exponitur etiam convenientia naturalis rei unius cum altera. Naz. in orat. Item affectio qua adverſariorum affectum quemlibet fingimus, cui reſpondeamus, ut annotatur ex Rufiniano.

Σχελικὸς, qui cum aliquo convenientiam quampiam habet. Item retinendi & cohibendi vim habens. Plut. de primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχελικὸν, exp. aqua glutinat & copulat. febres σχεληκαὶ dicuntur, quæ & ἐν σχέσει. Σχεληκῶς, exp. οἰκειωλικῶς. Heſych.

Σχέθω, habeo, idem quod ἔχω, Od. ο, ὁ δ' ἔφατ' ἐνὶ νόον σχέθε τὸν δ' ἐνὶ θυμῷ, hanc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo verſabat. Item teneo. Odyſſ. ξ, καὶ τε' ἀγκῶνι κεφαλὴν σχέθεν, & ſupra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo. reprimo, detineo. ut Odyſſ. τ, αἷμα ἔσχεθον. Et Od. σ, σχέθε πένθος. Et Od. δ, σχέθε δ' ὅστε γόοιο oculos à fletu inhibebat.

Ἴσχω, habeo, idem quod ἔχω Iſocr. ἴσχειν ἀνυπέρβλητους ψυχὰς, invictos habere animos. Ariſtot. de mundo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias. Cum adverb. ut ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi debilesque corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. δολέμως ἴσχειν, imbellem eſſe. Cum præpoſ. Plat. de leg. ἴσχω περὶ ἀσωδίας, ſtudeo, ſtudio teneor. Ibidem ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. lib. 7. ἴσχοντες πρὸς τοὺς πολέμους, appellendo ad civitates. ¶ Item. teneo. Soph. ἴσχε κἄμὲ μηδέν, mei quoq; memoriam teneas. ¶ Item inhibeo, reprimo, ſiſto. Ariſtoph. in Veſp. μηδεὶς ἡμᾶς ἰσχέτω. nihil nos inhibeat aut retineat. Eurip. in Iphig. ἴσχει μέ τι μὴ τέλειον φρονεῖν, aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Dioſc. lib. 2. c. 98. αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, rejectiones ſanguinis ſiſtit. Plato in Cratylo, ἐμποδίζον καὶ ἴσχον τῆς ῥοῆς τὸ ὄντος. Item ἴσχειν dicuntur fluminia quum decreſcunt & quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγοι τε γίγνονται, hyeme decreſcunt. ¶ Item, ἴσχω, ſcatere facio & emitto, ut fons aquam Ariſtid. ¶ Item, valeo, (ea ſignif quà de pretio dicitur) ut apud Polyb. καὶ παραυτίκα τάλαντον ἴσχουσιν, mox talento valent.

Ἴσχομαι, idem quod ἔχομαι, habeor, teneor. Item hæreo. Gal. Item ſiſto gradum, impetum meum reprimo, deſiſto, deſino. Iliad β. & Odyſſ. ω.

Ἰσχάνω & ἰσχαάνω, idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Iliad. ξ. ἀλλὰ σέ γ' ἰσχανέουσι αὐδῆς. Il. ο, Αὐτόν τ' ἰσχαάνουσιν ἐρητύοντό τε λαοί, me inhibuerunt. Item ἰσχαάνω, cupio, deſidero, ſeu ἐπιθυμητικῶς αὐτίχομαι. ut Euſt. expon. Il. ν. de equa, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν. Et Od. θ. Ἰσχανόων φιλότητος ἐυσεφάνου Κυθερείης, captus deſiderio.

Ἴσχις, Ἰσχὺς, &c. Ἰσχὼ, Ἰσχὼς, &c. Ἰσχὼς, Ἰσχὼς, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ὄχος,

Ὄχα, præ cæteris, præcipuè, pro quo frequentius uſurpatur ἴξαχα ut Iliad. α. Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος in augurali diſciplina eminentiſſimus. Et Od. ψ, ὅππως ὀχ' ἄριστοι μνῶνται.

Ὄχανον, ου, τὸ, anſa clypei, inde dicta quòd ea teneatur. Ab aliis exp. amentum, item habena, item lorum clypei. τὸ τῆς ἀσπίδος κράσπεδον, ut Euſt. tradit. Luc. in Anach. de pila ænea, φερίφερες, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσι, ἀλλὰ πλαμῶνας. vide Herodot. lib. 1 de tribus Carum inventis. Ὀχάνη, ἡ, idem Plut. in Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν διὰ ὀχάνης, ἀλλὰ διὰ πόρπακος.

Ὀχεύς, έως, ὁ, retinaculum. itidem ab ἔχω dictum. Il. δ. ζωστῆρος ὀχῆας χρύσεοι σωέχον, annuli aurei cohibebant. Et ὀχεῦς τευφαλείης, lorum galeæ, i. lorum quo galea ſub mento conſtringitur. Il. γ, Ὀχεῦς πυλῶν dicitur vectis, ſeu peſſulus, aut repagulum, quo fores cohibentur & clauſæ continentur. Il. μ, & ω. ¶ Ὀχεῦς à quibuſdam vocatur ſcrotum.

Ὀχος, ου, ὁ, capax. qui continere poteſt. Od. ε, Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοὶ οὐδ' ἐπίκαιαι nec enim erant portus qui naves capere & continere poſſent. ¶ At ὄχος, vide ſua ſerie.

Ὀχή, ἡ, cibus, ab ἔχω, quòd corpus ea contineatur & conſervetur. Heſiod. & Athen. lib. η. Hinc. ἀωχία, de quo vide ſuo loco.

Ἔχυρος, Ἐξῆς, Ἔγχος, Ἕαται, Ἴξος, Ὀχθη, Σχεδὸν, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex ἔχω, χέω, ἴχω, & verbalibus, cum præpoſitione.

Ἀμφιέχω, (pro ἀμφιέχω) fut. ἀμφιέξω, circundo, circumplector, occupo. Apoll. Arg. 2. ἠέρα δ' ἀχλὺς ἀμπεχε. ¶ Item, induo, amicio, apud Ariſtot. Ἀμφίεσμαι, induor, amicior, id eſt, pro, indumento ſive amictu mihi circundo. Ariſtoph. in Plut. Ὅιόν τ' ἀμφιέσασθαι τριβώνιον, hujuſmodi pallio induitur, hujuſmodi pallium geſtat. Et apud Luc. ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, veſtem purpuream indutus. Interdum ſine caſu. ut apud Ariſtot. in Probl. ubi γυμνὸς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις.

Ἀμπεχόνη, ἡ, cultus corporis, veſtitus. Plat. de rep. 4. Item veſtimentum, indumentum. Luc.

Ἀμπέχονον, ου, τὸ, idem, i. indumentum. Theocr.

Ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, d. minut. palliolum.

Ἀμφίχω, idem quod ἀμφέχω, apud Ariſtot. Ἀμπίχομαι idem quod ἀμφέχομαι apud Plat.

Ἀμπιχνέομαι, etiam legitur, pro ἀμπίχομαι, apud Ariſtoph.

Ἄμφυξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Decomp. Ἀναμφέχονος, ου, ὁ, ἡ, non habens ἀμπεχόνην, non togatus ſeu lænatus. Athen. lib. 13.

Ἐπαμφέχω, ſuperinduo.

Καταμφέχω, cooperio.

Μεταμπίχομαι, veſtem muto.

Περιαμπέχω, obtego velamentis, circumveſtio, obtego, involvo. Περιαμφίχω, idem. (meth.

Συναμπέχω, occulto, cooperio, abſcondo. Aeſchyl. in Pro-

Ἀνέχω, ſuſtollo, ſurſum attollo, tollo, erigo in altum. ut Il. η, χεῖρας ἀνέσχον, manus ſuſtulerunt. Sic ἀνέχειν πυρσὸν apud Pauſ. & πυρσὸν ἀνέχειν πρὸς, τὸν ἠέρα, apud Plut. Exp. etiam βαστάζω à Suida. Eſt item ſuſtineo. ut Pauſanias dicit Atlantem ἀνέχειν ἠέρα καὶ γῆν, i. cœlum & terram ſuſtinere. Interdum pro, in pretio habeo, honoro. Od. τ, δώδεκάπους ἀνέχοντα, pro ἡμιόνους. Sic & apud Soph. & Eurip. in Hecuba. ¶ Item, retineo, inhibeo. ut ἀνέχω. Iliad. ψ, v. 426. ἀλλ' αὖτις' ἴππους. Plut. ἀνέχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς, Item neutraliter pro, ceſſo, deſino. Appian. in Lib. μὴ ἀναχεῖν τοῦ πολέμου. Apud Xen. Hellen. 1. ἕτως ἀνέσχον, ita continebant ſe. Apud eundem. Hell. 2. ἀνέχεσι πρὸς τὸν τάφον, urgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo, ἄνεχέ μοι τὴν χεῖρα, præbe mihi manum. ¶ Item, promineo. item emineo. apud Pauſ. Exponitur etiam, exiſto, attollor apud Baſil. Item pro, erumpo, ſeu orior poni ſcribunt, apud eundem Pauſ. Ἀ Xenoph. dicitur & Sol ἀνέχειν. Apud Thuc. lib. 7 ἀνέχεσαν ἄκρεαι, exp. promontoria excelſa. Exp. etiam, exto, i. extra appareo, apud Plut. in Cæſare. ὡς ἡ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀναχᾶν.

Ἀνέχομαι, à quo ἀναχέσθαι, apud Hom. pro activo, ἀναχᾶν, i. attollere. ut ἀναχέσθαι χεῖρας, & ἀναχέσθαι δόρυ. Item pro ἀνέχειν ſignificante πηρᾶν, ab eodem alicubi accipi exiſtimatur. Vide Euſt. Item ſuſtineo, tolero, patior, fero. ut Ariſtoph. in Nub. κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Luc. in Anach. πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι. Xen. ψύχη καὶ δίαιτα ἀνέχεσθαι, Apud Iſocr. & Dem. ἀνέχεσθαι & ὑπομένειν pro eodem ponuntur. Et cum genit. ut ὄμβρων τε καὶ ἡλίου ἀνέχοντο, apud Herodianum jungitur & participio aut infinitivo. ut Dem. Philipp. 3. τοῦτ' ἐρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχοντο. Luc. οὐκ ἀνέχομαι ζῶν. Iſoc. ἀνέχε τὸ ἴσον ἔχων. Aliquando & abſolutè ponitur. ut in proverbio, ἀνέχε καὶ ἀπέχε. Sic & Il. ω, Ἀνέχεο, ſer patienter, obdura. ¶ Item, tolero, i. duro. apud Ariſtot. li. 8. de hiſt. an. ¶ Item, ſuſtineo, i. faveo & tueor. ut exp. Act. c. 18. v. 14.

Ἀνεξία, ἡ, tolerantia. Ἀνεκτὸς, ἡ, ὁ, idem quod ἀναχετὸς, tolerabilis, tolerandus. Od. υ. Il. α. Dem. pro corona. Iſocr. de pace. Dicitur aliquando ἀνεκτὸν ἐστι. (cum infinit.) tolerabile eſt.

Ἀνεκτῶς, tolerabiliter. ita ut tolerari poſſit. Odyſſ. ι, & Iſocr. ad Philipp.

Ἀνοχὴ, toleratio. Item tolerantia, patientia ut αἰσχὴ ἠοῦ, Rom. 3. Item intermiſſio, ceſſatio, aut q. d. deſiſtentia. Herodia. lib. 3. αὐτὸς δὲ ὁδῷ ἔχετο μήδεμίαν αἰσχὴν ἀναπαύλης διδοὺς μήτε ἑορτῆς μήτε καμάτου. Hinc αἰσχαὶ, induciæ. Aeſchin de fal. leg. ὅτι πρεσβεύσαντες τοῦ πολέμου πεδόθεν, ἀσχὰς αὐτὸν ἐποιήσατε. ¶ Item ἀνοχὴ, ortus, ἀναβολὴ, Heſych. Pollux quoque ἀνοχλῶ, τὸ δύσιν inter ſe opponit.

Ἀνακωχὴ, ἡ, dicitur pro ἀνοχὴ, (ſicut καθακωχὴ pro καθοχὴ) induciæ. Item ἀνακοχὴ pro ijſdem. Heſych. Ammonius tamen hæc diſtinguit, quem vidè. Vide & in comp. ab Ἀνέχω.

Ἀνακωχεύω, & ἀνακοχέω, ῶ, retineo navem in alto, navem in ancoris ſtare facio ſubductis velis propter tempeſtatem, ut exp. apud Suid. & Heſych. Herodotus in Eratone, ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας. ipſæ etiam naves dicuntur ἀνακωχεύειν, apud Arrianum. Metaphoricè etiam ἀνακωχεύειν ἅρμα, currum retrahere & inhibere.

Ἀνάχεσις, emerſio, exortus, ortus. ut ἀνάχεσις ἡλίου, ortus Solis. Plut. in Probl. Item toleratio, vel tolerantia. ut ἀνάχεσις τῶν δεινῶν. Plut. in Numa. Ἀναχετὸς, ὸς, ὁ, tolerabilis, idem quod ἀνεκτὸς: unde τόλμημα ἐκ ἀναχετὸν, facinus intolerabile. Apud Thuc. Herodot. & Herodian. ἀνάσχετον ποιεῖσθαι vel ἡγεῖσθαι, intolerabile judicare. Et ἀσχετὸς, poëticè pro eodem. Od. β.

Ἀνασχέω, ῶ, itidem pro αἴρω, emergo, orior, exiſto. Herod. in Polymn. & Erat. Citatur ex Herodoto, ἀνασχήσει λυπηρόν τι σοι, pro, moleſtiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀνασχοῦσα φλόγα, pro, exoriri faciet.

Ἀνασχέθω, idem quod αἴρω, ſuſtollo, erigo. Apud Apoll. Rhod. & Iliad. κ.

Ἀνίσχω, pro αἴρω, ſuſtollo, erigo, &c. ut Il. θ, πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Item emitto, ſubmitto, produco. ut apud Herodot. ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Quæ ſignif. præcedenti eſt affinis. quia terra quod producit, veluti in altum erigit. Item, emergo, exiſto, orior. apud Phil. dicitur ἀνίσχειν ἥλιος & βοτάνη. Dicitur & tranſitivè ἥλιος ἀνίσχει τὸν ὁρίζοντα pro ὑπερβάλλει.

Ἀνίσχομαι, paſſ. pro ἀνέχομαι, Il. η, ἀνὰ δ' ἴσχεο. ubi tamen quidam exp. te cohibe. te contine.

Decomp. Δυσανάσχετος, ου, ὁ, ἡ, toleratu difficilis. Xen. Δυσανάσχετος, idem, Item intolerans. Vnde δυσανασχίτως, ægro animo, intoleranter. Δυσανασχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor. Sæpe cum accuſ. ut Thuc. 7. δυσανασχετοῦντες τὸ γιγνόμενον, ægrè ferentes. Plut. in Sert. δυσανασχετοῦντες τῷ τριβῷ quum moram ægrè ferrent. Interdum cum præpoſ. ut Plut. in Ant. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὸν Ἀμφιβιλῶ, quum morâ ferre non poſſent. Idem in Camillo, δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγονόσι, moleſtè ferentes quæ acciderant. Phal in epiſt. ἐδεῖτο δυσανασχετοῦντος. Interdum cum dat. ut apud Suid. δυσανασχετῶν τῇ συμφορᾷ. Interdum etiam ſine caſu ponitur. Plut. de fuga, δυσανασχετοῦσι τὸ ξενοπαθεῖν. Philo de vita Moſ. lib. 3 δυσανασχετήσαντες ἐμεῖδησαν αὐτὸν ἀνελεῖν, graviſſimè offenſi.

Εἰσανέχω, inſurgo, exurgo.

Ἐπανέχω, ſuſcipio, ἀναρῶμαι, ὑφῶ apud Suid. Item incumbo, innitor, confido. Arthem. Oniroc. 1. μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, ſola præceptorum artis traditione niti & acquieſcere. Sic & Dem. de fal. leg. Item poſthabeo, poſtpono. Plut. in Dem. τὰ οἰκεῖα πάθη τῶν πράγματος τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντες, τηεῖν, ἀξίωμα, res caſuſq; domeſticos publicis negotiis poſtponere.

Ἐξανέχω, exto ſuper, emineo. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. Ἐξανέχομαι, perfero, tolero, ſuſtineo. Eurip.

Παρανέχω, altrinſecus attollo ſeu elevo. Exp. etiam emineo.

Παρανίσχω, idem apud Thucyd. (promineo.

Προανέχω, prior attollo ſeu elevo. Suid. Exp. & neutraliter, Προσανέχω, nitor, confido: ut ἐπανέχω, unde προσανέχων, fretus & fidens, apud Polyb. Item deditus ſum, incumbo, commentor: Chryſoſt. ad Theſſ. 19. Ἵδιος προσανέχωμεν, τοῦτο τὰ μεμιωμένα. Idem ad Tim. 5. de vidua loquens, ἡ δεήσει προσανέχουσα: Sic & apud Syneſ. & Polyb. Aliquando pro, expecto, ut apud Polyb. lib. 5. Apud Suidam προσανέχουσι, exp. ἐξέχουσι.

Ἀντέχω, retineo. ut Luc. ἀντέχε αὐτὸ τῶν χειρῶν, manum ejus cohibet. Item ſuſtineo. Cum dat. ut Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ, ſuſtinere laborem, vel tolerare aut ſufferre. Cum præpoſ. ut Herodian. ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, idem quod ἀντέχειν τοῖς πόνοις: exp. etiam reſiſto. ut ἀντέχειν τοῖς χάμασι apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 4. reſiſtere tempeſtatibus. Et apud Herodian. lib 1. ἐπὶ πρὸς τὸν τῆς ἀέρος φόβον ἀντέχειν ἐλέγετο. Aliquando οὐκ ἀντέχω, exp. cedo, ſuccumbo. ut οὐκ ἀντέχειν τῆς ἐπιθυμίας apud Suid. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν, qui cedunt, qui reſiſtere non poſſunt, & contrà ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοὺς πολεμίους, qui hoſtibus reſiſtunt. qui hoſtium impetum ſuſtinent vel repellunt, ſæpe apud Thucyd. ¶ Item, poſſum: Cum infinit: ut apud Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν. Item duro Ἀμφιδύω. Dem. ἐὰν δ' ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, ſi res Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

Ἀντέχομαι, retineo, quaſi contrà teneo: ut apud Eurip. ἀντέχε θυγατρὸς, filiam tuam retine renitendo: Exp. etiam adhæreo: ut τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, apud Xenoph. virtuti adhærere, Apud Thuc.

Thuc. lib. 1. αὐτέχεσθαι τῆς θαλάσσης, adhærere mari, i. rei nauticæ deditum vel addictum esse, rei navali operam dare. Item vendico. item amplectior, capesso, suscipio tuendum, assero, inquit Bud. Demosthenes pro cor. παρακελεῦσαι αὐτέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, hortari ut libertatem suam cæterorumq; Græcorum tuendam suscipiant vel asserant. Interdum cum genit. ut αὐτέχομαι τῆς σχολάζειν, otium amplector, otio deditus sum. Item pro αὐτέχειν, sufficere, ut οὐκ αὐτέχετο τὸ ὕδωρ παρέχων στρατῷ, non sufficit suppeditandæ aquæ exercitui. Item pro obsistere. Bud. ex Poll.

Ἀνθέξις, retentio. Item complexus mutuus. Plat. in epist.

Ἀνοχή, retentio: item cohærentia & comprehensio apud Paulum Aeginetam, & Alex. Aphr. Probl. lib. 2.

Ἀνέχω, à quo αὐχομαι, apud Hom. teneo antè, oppono. Od. χ αὐτήκεσι πραπίδας ἰδὲ ὠκυμόρων.

Ἀπέχω, abstineo. Il. α, Οὐδὲ νύ γε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. Exp. & averto. ut Odyss. ο, - νῆας ἐκὸς νήσων ἀπέχειν, ubi tamen quidam retrahere seu abstrahere. Apud Plut. de defect. orac. εὐδοκῶ ἀπέχειν, (sequente in fin.) nihil prohibet quin. ¶ Item, disto, i. absum. ut Xen. Pæd. l. 1. ἀπέχειν πολλὰν ἡμερῶν ἓξ μηνῶν ὁδόν. Aristot. ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν, sub ὁδόν. Et cum infinit. Thucyd. lib. 5. ὑπολοιπὸν πεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἑλεῖν, q.d. qui spatio 40. stadiorum abfuit à præveniendo. Apud Isocr. in Archid. πολλοῦ δεῖ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τοῦτο, tantum abest quin faciam. Item disto, i. differo. Herodian. lib. 1. ἡ δὲ σύνοικος γυνὴ ἀπεῖχε γαμετὴς γυναικὸς, quæ nihil ab uxore differebat. ¶ Item, recipio, reporto. ut apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν, & τὰ διδασκαλεῖα, & τὸν μισθόν, item τὸ χάρειν ἀπέχειν, apud Synes. Ἀπέχει, impersonal. satis est, sufficit, apud Anacr. & Marci cap. 14.

Ἀπέχομαι, abstineo, ut κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. Odyss. χ. Sæpe omittitur accus. ut Isocr. in Panath. ἀπέχεσθαι, τῶν Ἑλλήνων πόλεων. Apud Xen. Pæd. lib. 1 οὐκ ἀπεῖχον δὲ δόξης ἀπὸ τῶν φίλων. Idem apomn. lib. 1. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, supersedeo. Apud eundem. οὐκ ἀπεχόμην τοῦ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, non me continui, quin, &c. Apud Thucyd ἀπεχόμενοι μὴ στρατεύσειν.

Ἀπόσχεσις, abstinentia.

Ἀπόχη, ἡ, distantia, διάστασις. Ptol. l. 2. Apud jurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitorq; liberat. Ἀπαποχὴ est scriptum quo debitor fatetur debitum creditori. aut quo quis se obligat.

Ἄπωχα, idem quod ἀπέχω, abstineo. Ioseph. de bell. Iud. πάντας ἔργων χεῖρας ἄπωσαι. Item aversum teneo seu amoveo & q.d. adhibeo, ut Od. λ, ἄπαξ οἱ φάσγανον ὀξύ.

Διέχω, perrumpo, penetro. Il. λ, Αἶψα δὲ διέσχε φανεῖσ' ὀκρὸς ἄκωκή. Sic & apud Greg. διέχον τὸ νεφέλιον, penetravi medium nubem, vel perrumpi. Exp. & trajicio & transfigo, apud Aristot. de anim. lib. 1. Διὰ δὲ τοῦ πατὼ διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Apud Arrian. Διέχειν τὸν φάλαγγα, exp. aperire phalangem. ¶ Item, aperior, dirimor, ut acies rupta, apud Arrian. Item dirimo, vel summoveo cum accus. apud Greg. Apud Plut. in Ant. Διέχουσι τὰς χεῖρας, exp. brachia expandens. Apud Arrian. lib. 6. ὡς δὲ ἐς ταλαίπωρον ἤδη ὁ πόλεμος διέχει, σὺ ταῦτα δὴ ὁ ῥᾷς οὐκέτι χαλεπὸς ἐῶ, exp. quum evasit angustias & se diffudit ¶ Item, disto. Thucyd. διέχειν δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Idem, διέχει τῆς ἠπείρου, distat ab Epiro.

Διεχὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, disjunctus, discretus, interruptus, cui opponitur συνεχής. Plat. & Plut.

Διοκωχὴ, Suidæ est διάλειψις, intermissio, aliis, cessatio, induciæ, ut ἀνακωχή.

Δίεχω, idem quod διέχω.

Εἴσεχω, vel ἐσέχω, pertineo, pertingo, pervado, apud Herodot. Item evado, exeo, erumpo. apud eundem.

Ἔνεχω, instо, urgeo, ut Luc. c. 11. ubi tamen alii exp. imminere, sicut & Marci cap. 6. Hesychius ἐνέχειν inter alia vult esse ἐγκεῖσθαι & μηχανᾶσθαι. Eustathius ait significare, τὸ κατὰ λιγὺ ἔχειν: qua in signif. ponitur ἐπέχω ab Hom.

Ἐνέχομαι, teneor, vel teneor vinctus, obstringor. ut ἐνέχεσθαι τοῖς πέδαις. Pausan. in Lacon. Sic ἐνέχομαι τῇ φάγῃ Herodot. irretior, illaqueor. Metaph. sæpe ponitur, ut ἀπορίῃσι ἐνέχεσθαι, Herodot. ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ. Luc. ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Paus. obstringi jurejurando Exp. & obnoxius sum. ut ἐνέχεσθαι ὀνείδεσι. Plat. de leg. Sic ἐνέχεσθαι κατάραις. Plut. symp. 4. obnoxium esse execrationi. Item adhæreo, vel inhæreo, vel illidor, apud Synes. (sionis.

Ἔνοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa. Ἔνοχον, ὸν, τὸ, pretium pen-

Ἔνοχος, ος, ὁ ἡ ὸν, qui tenetur quasi vinctus & obstrictus. In epigram ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, ad anchoram pondus detentum. Item qui tenetur, obnoxius, obstrictus, reus. ut ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus. Dem. Et cum genit. ut Plat. de leg. τῶν βιαίων ἔνοχος ἔσω, injuriæ vi illatæ crimine teneatur. Sic Hebr. 2. ἔνοχοι δουλείας, obnoxii servituti.

Ἐνίσχω: detineo, retineo. Ἐνίσχομαι, detineor, comprehensus sum. Item inhæreo. Apoll. Arg. 1. Κάππεσον ὣς τὰ πόλλον ἐνισχόμενοι πεσσοῖσι. Dioscor. lib. 4. ἐνίσχεται τοῖς ἱματίοις, vestibus inhærescit. Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, & veluti retinetur. ita ut ultra progredi non possit, apud Plutarch.

Decomp. παρενίσχω.

Ἐξέχω, emineo, prominео. Aristot. in Probl. αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. item exto, i. extra appareo. Plut. in Pomp. & in Cæs. Item emico, orior, exorior. Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priusquam Sol oriretur.

Ἔξοχὴ, eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. & Athen. lib. 11. In corpore ἐξοχαὶ dicuntur extuberationes, excrescentiæ. Dioscor. & Gal. Item ἐξοχὴ excellentia. unde κατ' ἐξοχὴν per excellentiam. Ἔξοχος, ὄσθος, ὁ, ἡ, eminens, extans. Il. γ, Ἔξοχος Ἀργείων περφαλὼ ἠδὲ μέγεθος ὤμους. Item metaph. excellens, præstans. Il. ζ, ἀρετῇ δὲ οἱ ἔξοχος αὐτῶν. Sic & Il. β, & alibi sæpe. Herodian. lib. 7. στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους. Ἔξοχον neutro genere adverbialiter capitur pro ἐξόχως. Od. ε. v. 118. Pro quo ἔξοχα frequentius usurpatur, ut Il. ξ, & Od. θ, λ, ο, Pro eodem κατ' ἐκκλισιν dicere volunt & ὄχα. Il. α, & Od. ψ.

Ἐξίχω, idem quod ἐξέχω, emineo, prominео. Paus. in Eliacis.

Ἐπέχω, inhibeo, reprimo, moror, retrò ago. Soph. ἐπέχω χέρα, reprimo manum. Plut. in Sol. ἐφεῖσαν χρᾶσθαι τοὺς αὐτοῖς τῶν ἀνθρώπων. Dicitur & ἐπέχω σε τοῦτο, obsto, ne hoc facias, apud Plut. Ἐπέχω σοὶ τοῦτο, exp. retineo & inhibeo assensionem. Interdum neutraliter pro, subsisto, vel supersedeo. ut ὅπως αὖ ἐπίσχωσι τῆς πορείας. Xen. Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto. apud Dem. & Aristoph. ¶ Item, adhibeo, applico, attendo, ut ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τῷ γνώμῃ cum dat. Luc. & Plut. pro προσέχω. Interdum dicitur ἐπέχειν (per se) pro, attendere animum quod itidem apud Lat nonnunquam sine casu ponitur. ut 1. Tim. c. 4. ἔπεχε σεαυτῷ τῇ διδασκαλίᾳ, Apud Hom. & Paus. μαστὸν ἐπέχειν, applicare seu admovere mammam. Apud Luc. ἐπέχειν τὰς ὀφθαλμοὺς ἑνὶ, admovere, intendere aut adjicere oculos alicui. Apud Pind. ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere seu dirigere in scopum. Sic & apud Herodot. ἐπέχειν τὰς πτερύγας, tendebant contra Tegeatas. Ibidem. ἐπιέχε τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, tendebat in Laced. seu urgebat Laced. ¶ Item, præbeo, do. ut Od. π, ἐπίσχεπε οἷον ἐγὼ θρόν. Sic ἐπέχω ποιεῖν. Aristoph. in Neb. ¶ Item, obtineo pro potestate, rego imperio, ut ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων. Aristot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, latè mare occupare, vel multum maris occupare. ¶ Ἐπέχει σοι, apud Hom. exagito te, facesso tibi negotium. ¶ Item ἐπέχειν πόδας χαποδίου, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ χαποδίου, habere pedes super scabellо. ¶ Item ὡς ἐπέχει ἡμέρα, ut dies illuxit, apud Paus.

Ἐπέχομαι, pass. inhibeor, reprimor. Item retineor, &c. Apud Hesiod. in Th. ἀμφὶ δὲ γαῖη Γαίῃ τ' Οὐρανῷ τε ἐπέχεται, terræ inhæsit.

Ἔφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio. idem quod ἐποχή.

Ἐφεκτικὸς, inhibendi & reprimendi vim habens. Athen. πίγλη ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν ὡς τοὺς ἀκαταλήπτους, ut Suid. annotat. Vide & Gell. lib. 11. cap. 5. Budæus cunctatores & hæsitatores dici posse existimat.

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo & suspendendo, cum assensionis retentione.

Ἐποχὴ, inhibitio, retentio, repressio. ut ἐποχὴ τῶν ἐμμιλιῶν, suppressio mensium. Item remora, impetus & ruentis impedimentum atq; inhibitio. Basil. περὶ ἐποχὴν ἁμαρτίας. Item retenti-, assensus. de qua Cic. in Acad. & in Off. lib. 1. Est etiam gradus planetarum in zodiaco, seu status cœli positusq; siderum, ex Hermol. in Plut. & Cæl. lib. 1. cap. 15.

Ἔωχα, coh-beo, reprimo, inhibeo. idem quod ἐπέχω. Od. ν, ἐπίσχεπε θυμὸν ἐνιπῆς. Hes. in asp. πίνυθιν ἐπίσχεθον ὠκέας ἵππους.

Ἐπόχεσις retentio, inhibitio, repressio, remora. idem quod ἐποχή. ut ἐπισχέσεις ἐμμιλιῶν Dioscor. lib. 3. c. 29. Sic πνεύματος ἐπίσχεσις, spiritus retentio. Aristot. in Probl. Item pro mora.

Ἐπισχεσία, ἡ, prætextus. Od. Φ.

Ἐπισχετικὸς, idem quod ἐφεκτικός. Athen. lib. 15.

Decomp. Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non est, qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest. ut ἀνεπίσχετος ὁρμή.

Δυσεπίσχετος, qui difficulter inhiberi seu cohiberi aut retineri potest. ut δυσεπίσχετος ἀναμφράκτου.

Κατέχω, detineo, retineo. Iliad. γ, - τὸν δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Thuc. lib. 1. καὶ τὰς πρέσβεις, ὥσπερ ἀπεστάλη, κατέχον, retinebant. Item, teneo, occupo. ut ab Herodiano lib. 1. dicitur λοιμώδης νόσος κατασχεῖν τὴν Γαλλίαν, Idem Herod. καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Et apud eundem, κατέχει με σύμφορα, constitutus sum in felicitate. Aliquando exp. invado. ut apud Plat. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Item pro, retineo, cui opponitur amitto. ut Xenoph. Pæd. 7. λαβόντα κατέχειν & λαβόντα ἀπολωλεκέναι pro eodem dixit. Item obtineo, Isocr. in Panath. καὶ λαμβάνειν ὧν αὖ ἐπιθυμοῦσι, καὶ σώζειν ἃ νῦν κατέχουσιν, quæ semel obtinuerint. Item contineo, cohibeo ut Thucyd. lib. 1. κατέχειν τὴν διάνοιαν. Sic κατέχειν τὴν ὀργήν. Aristot. κατέχειν γέλωτα. Xen. κατέχειν ἑαυτὸν, apud Herodian. Se continere, sibi temperare,

…rare. Apud Polyb. κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, exp. ſuſtinere impreſſionem hoſtium. Apud Cebet. Theb. κατεχεῖν τὰ γράμματα, callere literas. ¶ Item neutraliter applico, appellor. Dicitur autem vel ipſa navis κατέχειν. vel is qui ea vehitur. Plut. in ſymp. ſep. ſap. ἠρόμην αὐτὸν ὅπως τὴν ναῦν ἔλεγεν κατέχειν. Plut. in Theſ. κατέχειν ἐπὶ τὴν Δῆλον. Dicitur & κατέχειν ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν, apud Herodot. & Act. cap. 27. Lat. applicare ad litus. Apud Thucyd. lib 1. ὁ λόγος κατέχει, ſermo invaluit, aut etiam fama obtinuit Item pro, incumbo & decumbo, apud Theophr. ὅταν ἐπιμελείας κατέχωσιν.

Κατέχομαι, detineor, retineor, &c. apud Thuc. & Plat. Item peculiariter pro, afflatus ſum numine. apud Plat. in Pand. κατέχεσθαί τινι, teneor, i. obligatus ſum.

Κάθεξις, retentio, conſervatio. Thuc. lib. 3. Item detentio ſeu retentio. Ariſtot. pol. 7.

Καθεκτὸς, qui contineri, retineri, aut detineri poteſt. Plutarch. & Dem. Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri ſeu retineri poſſit.

Καθεκτικὸς, continens ſeu retinens, ut καθεκτικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod.

Κατοχὴ, detentio, retentio, idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. & Gal. Item poſſeſſio, apud Iuriſc. Accipitur etiam pro afflatu inſtinctúque numinis, quo occupati dicimus facimusq; aliquid. Dionyſ. Areop. & Plut. in Alex. Καθοχὴ & κάτοχος, dicitur etiam affectus quidam cerebri poſteriora ut plurimum occupans. Gal. lib. 13. therap. & in definit. Κατόχιμος, ὁ ὀκῆ, fanaticus, numine afflatus, qui & κατάχετος dicitur.

Κάτοχος, ὁ, ὀκῆ, qui tenetur ſeu captus tenetur. apud Suid. Item tenaciter hærens. Plut. de fort. Rom. In vita Iſocr. κάθοχος κτῆσις & βέβαιος, poſſeſſio firmata uſu. Κάθοχοι, peculiariter dicuntur afflati & inſtincti numine: ut θεοφῆται, ἐνθουσιῶντες & σύθεοι. Plut. de def. orac. Pauſ. in Phoc. & Arrian. l. 4. Apud medicos κάθοχοι vocantur qui morbo illo, qui καθοχὴ & κάθοχος nominatur, correpti ſunt & quaſi detinentur. Gal. de cauſ. pulſ. l. 4. c. 16. Dicuntur etiam κάθοχοι, prominentes pinnæ quæ vertebris inſiguntur. Poll. Item mementorum lapides. Heſych. Κάθοχα in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur. Heſych. Κάθοχος dicitur etiam faſcia longior quæ in orbem faciei & capiti circundatur, ut θεισκέπαστρον comprehendat contineatq; Gal.

Καθοκωχὴ, idem quod καθοχή. Plat. in Ione, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ καθοκωχῇ. divino afflatu & inſtinctu. Καθοκώχιμος, qui detineri & capi poteſt, ἀλωτός. Ariſtot. eth. 10. & Pol. 2.

Κατάσχεσις, detentio, retentio. Item poſſeſſio. Act. 7. Κατάσχετος, idem quod κάθοχος & κατόχιμος. Pauſ. in Phoc.

Κατεχέθω, detineo, inhibeo. Heſiod.

Κατέχω idem quod κατέχω, ut νῆα κατεχέμεναι, appellere navem. Homer.

Decomp. Α'κάθεκτος, qui contineri & cohiberi nequit, ut ἀκαθέκτου ἔρος, apud Pocyl. Α'κατάχετος, idem. ut ἀκατάχετον κακὸν. Iac. cap. 3. Α'κατεχέτως, more eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam.

Α'ναντικατάσχεσις, retentio. Ariſtot. in Probl.

Διακατέχω, moror. Polyb. 2. Item poſſideo, detineo. in Pand.

Διακάθοχὴ, poſſeſſio, detentio. itidem in Pand.

Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri & cohiberi poteſt. Luc. in Tim. & Plut. in Numa.

Ἐγκατέχω, inſiſto.

Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri & cohiberi poteſt, qui facilè in ordinem cogi poteſt. Xen. Pæd. 7.

Παρακατέχω, retineo, complector. Baſil. ad Diodorum παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Item fruſtror, moror, apud Suid. Vnde παρακαθεκτικὸς, tenax. Παρακατάχεσις, retentio. in Pand.

Προκατέχω, præcoërceo, præoccupo, jam pridem poſſideo.

Προκατέχομαι, detineor apud, vel retineor. Baſil.

Μετέχω, habeo cum alio, partem habeo, particeps ſum. Xen. Hellen. 4. ἀγαθῶν μὲν γιγνομένων, ἡδέως μετέχειν. Dicitur & μετέχω σοι τούτου, ut in epiſt Philippi. apud Dem. & Plat. in epiſt. Dicitur etiam μετέχω τοῦτο. Ariſtoph. in Pluto, ἃ δὲ μετεῖχες τὰς ἴσας πλησὶς ἐμοί. Xen. Pæd. 7. τῶν ἀγαθῶν ἐμοί τὸ ἴσον μετεῖχε. Cum accuſ. μέρος aut μοῖραν, ſignificat ſimpliciter ἔχω. ut Iſocr. in Archid. οἱ ὅσῳ κ τῶν κινδυνίων πλεῖον μέρος μεθέξουσιν. Herodot. μετέχοντες μοῖραν ἡμείων. Apud Plat. in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ & ἁρμονίας ψυχή Cicer. interpr. compos & particeps. Exp. etiam, conſcius ſum. ut apud Thuc. lib. 3. ὃς οὔτε μετέχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodot. μετέχειν φόνου.

Μέθεξις, participatio, cõmunio. Ariſtot. Pol. 3. & Plut. ſymp. 9.

Μεθεκτὸς, ἡ, ὁ, qui participatur. Plut. ad Colot.

Μεθεκτικὸς, q. d. participativus: Ariſt. phyſ. 4.

Μετοχὴ, ἡ idem quod μέθεξις. Plut. de primo frig. Item pars orationis apud Gramm. quam Latini appellant participium. Vnde Μετοχικὸς, participialis.

Μέτοχος, ὁ, ὀκῆ, particeps. Plat. polit. 7.

Μεποχω, idẽ quod μετέχω, Laërt. πολλῶν ἀγαθῶν οὐ ἄφθονα μετέχουσι.

Decomp. Α'μέτοχος, non particeps, expers. Thuc. lib. 1.

Συμμετέχω, unà cum aliis particeps ſum, ſeu participo.

Συμμέτοχος, qui unà cum aliis eſt particeps, conſors, Eph. cap. 5.

Παρέχω, juxta habeo ſeu teneo. pro παρὰ ἔχω id eſt, ἐγγὺς ἔχω, inquit Euſt. Od. σ. v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος παύτεσι παρέξω, Item præbeo, exhibeo, ut Iliad. τ, Δῶρα θοὰ παρὰ οἱ ἐθέλησθα παρασχεῖν. Iſocr. παρέχειν ὀργάνου ἀμάλλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. Ariſt. in Nubib. ζυὶ τὸν ἐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, πτύειν, ὀνεῖδιζειν, &c. Xenoph. Pæd. 7. παρεῖχον ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν. Et Pæd. 2. παρέχειν ἑαυτὸν σύπιθὲν τοῖς ἄρχουσι. Expon. & affero, in nonnullis loquendi generibus. ut Xenoph. Pæd. 4. ἡδυπλὼ παρέχειν, voluptatem afferre. Exp. &, excito, ut apud eundem Xenophon. ἱδρῶτα παρέχειν, ſudorem excitare. Sic & παρέχειν θερμὸς ἔρωτας, apud Plat. Cicero interpr. excitare ardentes & mirabiles amores. Apud Iſocr. παρέχειν μαρτυρίαν, proferre teſtimonium. Item efficio, præſto, reddo, ut παρέχειν βελτίους, apud Xen. Et σῶον παρέχειν, apud eundem, incolume præſtare.

Παρέχει (impersón.) licet, facultas eſt, occaſio eſt. ut παρέχει ποιεῖν ταῦτα. Herodot. Aliquando exponitur etiam, facile eſt, promptum eſt. hinc παρεχὸν, ut apud Thuc. ὅτι μὴ τὸ ἐν Πύλῳ καλῶς παρακὸν ὑ ξυνέβησαν, i. quum ampla occaſio obtigiſſet.

Παρέχομαι, etiam ſæpe dicitur ſignif. activa pro παρέχω, ut παρέχεσθαι εὐνοιαν, Herodian. exhibere benevolentiam. Et παρέχεσθαι εὐθυμίαν, Dem. Olynth. 1. Apud Plat. de rep. 1. παρέχομαι ὠφέλειαν, affero utilitatem Et in apol. παρέχεσθαι τεκμήρια, afferre argumenta ſeu proferre. Παρέχεσθαι νόμον, legem laudare, i. legis autoritatem proferre, & citare. Sic apud Iſæum, πατρὸς παρέχεσθαι, laudare & proferre ejus nomen à quo emimus.

Παροχὴ, q. d. præbitio. Item largitio. item parochi munus, apud Baſil. in epiſt. Et αἱ παροχαὶ, quæ Gellius præbenda, lib. 15. cap. 4.

Πάροχος, ὁ, ὁ, q. d. præbitor. Sed peculiariter πάροχοι dicti ſunt & ξενοπάροχοι, qui peregrinis ſalem & ligna præbebant. Vide & aliam ſignif. in Ὄχος.

Παρακωχὴ pro παροχὴ. ut ἀνακωχὴ, pro ἀνοχὴ. apud Thuc.

Παρίχω, idem quod παρέχω. Iliad. θ, παρεχέμεν ἵππους. Item exhibeo. Iliad. λ, νῦν δὲ τοι ἔστω παρίχομαι ἔξοχ' ἀρίστου. Item præbeo, dono.

Παρασχέθω, pro eodem. Heſiod. κάνοισι παρέσχεθε ἅρμενα ταῦτα, Item apud Ariſtoph. παράσχεθω τὸν κατάγελων.

Decomp. Α'νταπαρέχω, viciſſim præbeo, retribuo. Ex Phalar. epiſtol.

Ἐμπαρέχω, præbeo, quaſi imponendo manibus: Item expono. Plut. de Sibyll. orac. δοκεῖσι κοινὸν ἐμπαρέχειν ἑαυτὸν ἅπασι & χρῆσιν αὐθρώποις. Apud Thuc. ἐμπαραβάλλοντες σφᾶς κινδύνοις τὴν πόλιν, exp. urbem periculo exponentes. Item accommodo, permitto. Plut. in Galba, & τῇ Οὐινδικος ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ.

Εὐπάρεχος, facilem ſe præbens, in Hippiatr.

Προσπαρέχω, inſuper præbeo, vel inſuper exhibeo.

Συμπαρέχω, unà præbeo Xen.

Περιέχω, contineo, comprehendo. Artemid. ἰχθὺς ἡμίμυρος ἔξω τῆς περιέχοντος, extra locum qui continere eum ſolet. Apud Ariſtotel. Rhetor. 3. περιέχοντα ὀνόματα, nomina quibus res continetur pluribus verbis circumſcripta. Item complector retinendo. Plutarch. in Ant. ¶ Item circundo, cingo, ambio, unde ὁ περιέχων ἀὴρ, & τὸ περιέχον, ambiens nos aër, aër nobis circumjectus vel circumfuſus. Plat. de Alexand. fort. & ad Colot. Sic & apud Theophr. & Syneſ. aliosque. Apud Plut. in Publ. βασιλικῶς ἔπαυλιν περισχεῖν, exp. circumfidere, obſidere. ¶ Item, pro ὑπερέχω, ſuperior ſum. Thucyd. περισχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ.

Περιέχομαι, contineor, &c. Item circundor, cingor. Syneſ. τῆς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, calamitatibus patriæ circundatus. vel undiq; ſeptus. Herodot. περιέχεσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων κύκλῳ. Apud Athen. περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, teneri religione. ¶ Item activè, retineo. Syneſ. περιεχόμενος ὅτου & λάβοιτο. Item conſertis manibus retineo, apud Luc. Item complector: & quidem metaphoricè ſæpè, unde exp. foveo, exoſculor, deamo, apud Greg. cum genit. Apud Plut. in Themiſt. περιεχόμενοι Πελοποννήσου, animum adjicientes ad Peloponneſum. Apud Herodot. in Polymnia, κακολογίης περιέχεσθαι, exp. abſtinere continere ſe à maledicentia.

Περιεκτικὸς, comprehenſivus. Item comprehendens, complectens, unde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarum complexio. Apud gramm. περιεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum aliqua continentem ſignificat: ut δάφνων, lauretum, ἀμπελὼν, &c. Item comprehendendi ſeu continendi vim habens. Item generalis, γενικὸς. Heſych.

Περιεκτικῶς, complexivè ſeu comprehenſivé. item generaliter.

Περιοχὴ, complexio, comprehenſio, ambitus. Theophr. lib. 1. de cauſ. pl. cap. 21. Exponitur etiam munitio, præſidium, ſeptum. 1. Reg. 22. & 4. Reg. 24. Apud Rhetores, idem eſt quod περίοδος utitur etiam Cicero lib. 14. epiſt. 25. ad Atticum. Vocatur etiam argumentum libri alicujus, i. ſumma eorum quæ in aliquo libro deſcripta ſunt, paucis comprehenſa, alio nomine ὑπόθεσις. In act. Ap. cap. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ὧδε εὑρήσκει, ὧδε αὖτη, vetus interpres expon. locus autem ſcripturæ:

(barbari

(barbari paſſum vocant) *hoc eſt*, pars quædam certis terminis comprehenſa, & à reliquis diſtincta.

Περίεχω, idem quod περιέχω.

Decomp. Ἐμπερίεχω, contineo in, complector & comprehendo in, cohibeo in. Ariſtot. de mundo. Ἐμπεριεκτικὸς, capax, qui ambitu & complexo ſuo multa in ſe continere & comprehendere poteſt. Naz.

¶ Προέχω, ante me teneo ſeu habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexo. Ariſtoph. in Nub. τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων. Xen. Pæd. 2. κἂν μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὰ χεῖρε προέχων, ὑπεδίζον ὅ τι ἡ δυναμις τὸν προὔχοιτο, i. ſi nihil aliud haberem, manus objiciens; impediebam percutientem ut poteram. ¶ Item promineo: ut πύργος προὔχων, apud Hom. & ἱππόνες προὔχουσι, Od. ζ. Sic τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Thucyd. 2. & προὔχουσα ἐς τὸ πέλαγος, lib. 6. ¶ Hinc per metaph. προέχειν dicuntur, quicunque præſtant aut primas tenent aliqua in re. Cum dat. ut Thuc. 1. πλήθει προὔχοντες καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Iſocr. τῆς ἀσίας προέχοντες. Apud Xen. προέχουσι τῇ δυσμαθίᾳ τῶν παιδίων ἀπέδυσε. Idem Pæd. 2. ὃν δὲ τῇδε τῇ πόλει ἀδὲν ὑμεῖς ὑμῶν προέξομεν. Interdum & ſine caſu, apud Thuc. Item pro προελαύνειν, ſive ἐμπροσθεν ἐλαύνειν, apud Hom. Il. ψ. ut exponit Euſtath.

Προέχομαι, ſeu προὔχομαι, pro προέχω, ante me habeo: ut Od. γ. Ἐ προὔχοντο ἑκάστοι σύνεα πύρες. Item prætendo, prætexo. Ariſtoph. & Thuc. Et pro inferiorem eſſe alio, & q. d. antecelli. ex Greg.

Προοχὴ, prominens, ſubſtantivè: ut apud Tacit. in littoris prominenti.

Πρόσχημα, τὸ, prætextus, quod prætexitur ſeu prætenditur: color, velamentum, ſpecies. Herodot. Thuc. Soph. Laërt. & alij, cum genit. Πρόσχημα ποιεῖσθαι. Ariſtid. prætexere. Item ſpecies magnifica, auguſta ſpecies rei alicujus & viſenda, inſigne, decus, ornamentum. Herodot. Soph. Ariſtot.

Περίεχω, idem quod περιέχω, antè teneo, Plutarch. ἀσπιδοφόροι καὶ περιέχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, manus ante oculos tenentes, ſeu pro velamento opponentes, ut qui nolunt aut quos pudet videre. Item protendo & porrigo. Thuc. νόμῳ δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κλέπτειν χεῖρας περιέχομένοις, non occidere eos qui ſupplices manus porrigunt. Item prætendo, obtendo. Plut. in Galb. περιέχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη. Item metaph. prætendo, obtendo, prætexo, jura mea allego, allego, cauſificor, cauſor, & profero. Herodian. ὁ δὲ τὸ γῆρως περιέχόμενος, παρητήσατο, ipſe autem ſenectutem excuſans, repudiavit. Herodot. περιέχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. Idem περιέχόμενοι ἔφασαν, excuſationem prætendentes.

Decomp. Ἀντιπερίεχω, Heſych. exp. ἀντιδίδωμι, viciſſim dare, retribuere.

Προσέχω, adhibeo: ut προσέχω τὸν νοῦν, vel τῷ γνώμῃ, adhibeo animum ſeu mentem, adverto animum, attendo. Expon. etiam, incumbo in rem aliquam, rei alicujus deditus ſum, apud Ariſtophan. Iſocr. & alios. Effertur in hac ſignif. etiam ſine accuſ. ut Thuc. 1. οἱ προσέχοντες τοῖς νεωτερίσμοις. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. Apud Xen. προσέχω ἐμαυτῷ, habeo mei rationem. Item caveo, ut apud Epict. προσέχε μὴ γλίσχρος. Sic ſæpè apud Evang. προσέχειν ἀπό τινος, & προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινος, cavere ab aliquo, & cavere ſibi ab aliquo. ¶ Item auſculto, obtempero. Æſchin. ἵν' ἕτοιμοι ὦσι προσέχειν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὸν ἑκάστου ἐμπόδιον ἀγωνίαν. Apud Iuſt. Mart. ὡς ἀληθῶς νοῦν προσέχοντες Ὀνήσῃ, exp. aſſentiris; ſubſcribis. apud Themiſt. προσέχειν τινὶ, exp. applicare ſe ad aliquem, ſectatorem alicujus ſe exhibere, auditorem eſſe. ¶ Item appli: o, appellor. Thuc. 3. περὶ δὲ τῇ Δηλίῳ προσέχων. Dicuntur etiam naves προσέχειν τῷ λιμένι, ut Lat. tenere portum. ¶ Item, permaneo: ut Gal. exp. apud Hippocr. προσέχειν ἡ νόσος.

Προσέχομαι, adhæreo, inhæreo. Ariſtoph. in Veſp. ὥσπερ λίπας προσεχόμενος τοῦ κίονος. apud Thuc. l. 1. προσεχόμενον τῷ ἄγει, obnoxium ſceleri ſeu piaculo.

Πρόσεξις, attentio.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus, anxiè munus ſuum obiens. Xen. apomn. 3. Apud Ariſtot. Rhet. 3. ἐν δὲ ἀεὶ συμφερὸς ποιεῖν προσεκτικὸν, attentum facere. Item attentum faciens, ut προσεκτικὸς λόγος, apud Hermog. oratio qua auditorem attentum facimus.

Προσεκτικῶς, attentè. apud Suid.

Προσοχὴς, ἑος, ὁ ἡ, idem quod προσεκτικὸς, attentus. Item ſectator, qui ſectatorem alicui ſe exhibet. Herodot. προσεχέας σφι εἵλοντο, ſibi applicârunt. Item continens, contiguus, cohærens, proximus, finitimus. Herodot. in Calliope, Ἀθωναίων καὶ τῶν προσεχέων ἔθνεος. Apud philoſophos quoque προσοχὴ dicuntur proxima & conjuncta cum re & cauſa immediata: unde προσοχέστερα opponuntur τοῖς πορρωτέροις, apud Themiſt. Sic προσοχὲς αἴτιον, dicitur cauſa proxima & continens. Gal.

Προσοχῶς, attentè. Προσοχία, attentio, Suid.

Προωσοχὴ, attentio. Luc. de hiſt. ſcrib. & Plut. de audiendo.

Προσίχω, idem quod προσέχω, adhibeo, adverto. Item neutraliter, attendo, attendo animum, auſculto. Item appello, i. appropinquo ac pervenio, ut apud Thuc. προσίχοντες τοῖς ἐχθίοις, extremis appropinquantes. Et apud Herodot. προσίχον ἐς τὰς νήσους, appulſi ſunt, pervenerunt.

Προσίχομαι, adhæreo. Theophr. hiſt. plant. lib. 9. cap. 4. προσ τῷ δένδρῳ προσιχέσθαι. & Dioſc. lib. 3. cap. 93. προσιχομένας τῇ κοιλίᾳ πόσει βδέλλας.

Decomp. Ἀπροσεξία, negligentia, ſegnities. Greg. & Syneſ.

Συμπροσίχω, ſimul adhæreo. Plut.

Σωίχω, cohibeo, contineo. Apud Rhetores τὸ σωίχον cauſæ dicitur quaſi ſumma rei, & id quo res tota vertitur. Nonnulli firmamentum, alij firmiſſimam argumentationem appellârunt, ut docet Fab. lib. 3. cap. 11. Item contineo, i. conſervo, foveo: ut Xen. Pæd. 8. οἱ (θεοὶ) τῷ τὰ ὅλων τόνδε τάξιν σωίχουσιν ἀκεῖθεν καὶ ἀκήρατον καὶ ἀμόλυντον, &c. Sic & Philo de vita Moſ. l. 3. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατὴρ, γῆν καὶ θάλατταν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, ὅσα ὑπ' οὐρανῷ ἐκάστα, σωίχων ἐξ ἀφθάρτων. ¶ Item conſtringo, colligo. Interdum exp. comprimo & conſtringo, vel conſtrictum teneo. Ariſtoph. in Nub. τὰ μηρὼ μὴ σωίχοντας, femora non comprimentes. Apud Luc. cap. 8. οἱ ὄχλοι σωίχουσι, quidam exp. comprimunt; alij conſtringunt. Et metaphoricè, 2. ad Cor. cap. 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ χριστοῦ σωίχει ἡμᾶς, i. conſtringit, ſtrictos tenet. ¶ Item pro ſimplici ἔχω, habeo, teneo. Odyſſ. κ. Οἰκόνδε νοστήσειν, κενεὰς σὺν νηυσὶν ἔχοντες. Item neutraliter, *pro* coëo, convenio. Il. υ. ἵνα τε ξωίχουσι τένοντες. Sic & apud Ariſtot. σωίχουσι δὲ πάντες οἱ κῶλοι αὐτῆς εἰς αὐτὴν πρὸς τὸν ἔξοδον. Item teneo & calleo. Thuc. σωίχοντες ἐρετσίαν, remigationis periti artiſque nauticæ.

Σωίχομαι, contineor. Item colligor, conſtringor, coarctor, teneor, premor: ut σωίχονται δεσμοῖς. Apud Plat. colligati erant vinculis. Act. cap. 18. σωίχετο τῇ πνοῇ ὁ Παῦλος, conſtringebatur, vel correptus tenebatur. Σωίχεσθαι νόσῳ, teneri, vel corruptum eſſe morbo. Sic σωίχεσθαι ἐπιθυμίᾳ, σωίχεσθαι φόβῳ, apud Chryſoſt. teneri deſiderio, teneri metu. σωίχεσθαι κακοῖς. Iſocr. premi malis.

Σωτικὸς, cohibendi, (i. continendi) vim habens: ut αἱ ἕξεις σωτικαὶ, cauſæ cohibentes in ſe efficientiam naturalem: ut Cic. interpr. Item continens & in ſtatu ſuo conſervans, ſeu vim habens continendi & tuendi. Gregor. θεὸς ποιητικὴ καὶ σωτικὴ τῶν πάντων. Σωτικὸν ἐς αὐτὸ, ſeipſo colligens & contrahens. Ariſtot. in prob. Item conſtans, i. compactus, ut apud Theophr. l. 4. de cauſ. pl. σωτικώτερα ἀστέρμονα καὶ πυκνότερα, conſtantiora ſpiſſioraque ſemina. Σωτικὴ αἰτία dicitur etiam cauſa continens apud medicos, *hoc eſt*, cauſa conjuncta cum morbo: ut grumus in meatu urinali, in veſica calculus.

Σωτικῶς, ſummatim, comprehenſim.

Συνεχὴς, ἐος, ὁ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus. Ariſtot. phyſ. lib. 6. συνεχῆ μὲν ὧν τὰ ἔσχατα ἕν, continua ea ſunt, quorum extremitates unum ſunt. Sic & metaphyſ. 10. Plato epiſt. 3. ὁ λόγος ἥκει μοι συνεχὴς τῷ νῦν λεγομένῳ, continuata ſerie cohærens cum eo, de quo jam ſermo eſt. Apud Dem. pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρὸν, bellum continuum & diuturnum. Συνεχὴς πυρετὸς, febris continua ſeu perpetua. ¶ Item, creber, frequens, aſſiduus. Aphrod. μικρὰ σπυρὶς τῆς κεφαλῆς ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα, parva habitus depravatio crebros & frequentes morbos affert. Herodian. lib. 7. ἐπὶ προφάσει τῆς εἰς τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας, aſſiduam erga milites largitionem prætendebat.

Συνεχῶς, continenter, ſine intermiſſione. Thuc. Æſchin. Ariſtot. Xen. & alij. Item crebrò, frequenter. Dicitur & συνεχὲς & συνεχέως pro eodem, apud Poëtas. Et συνεχέσταλος, frequentiſſimè; ſæpiſſimè, aſſiduè. ex Xen.

Συνέχεια, ἡ, continuitas, perpetuitas, aſſiduitas. Syneſ. & Herodian. l. 8. ¶ Item crebritas; denſitas. Herodian. l. 7.

Συνεχίζω, continuo, conjungo, apud Philop. in 2. poſter. ἐπὶ τῆς ὀρθῆς καθ' ὃν συνεχίζοντται αἱ δύο γενέσεις.

Συωχὴ, ſive ξυωχὴ, continuatio, vel continua cohærentia, ſeu commiſſura, qua duæ res in unum coëunt vel junguntur. Ariſtot. Item coarctatio, in anguſtum contractio. Iliad. ψ. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. & 2. Item pro animi anguſtia & anxietate ponitur: ut Luc. 21. & 2. Cor. 2. In bello dicitur congreſſus ſeu conflictus hoſtilis. Apoll. Arg. 1. τὸ πέλεσθαι σὺν ξυωχῇ πολέμοιο.

Συωκωχὴ pro συωχὴ, ut apud Hippocr. de oſſibus τῆς ῥάχιος συνοκωχὴ, pectoris commiſſura & compages. Heſychio eſt νόσος, λοιδορία, μάχη.

Συωχηδὸν, ſtrictè, arctè, tenaciter. Συωχαδὸν, idem quod συωχῶς, continenter, continuò. Heſiod. in Theog.

Συωκωκὼς, ὥτος, ὁ, coarctatus, in anguſtum contractus ſeu compreſſus, in anguſtum coiens, à συωχόω. Il. ε. & apud Hippocr.

Συωχμὸς, & συωκοχμὸς, pleonaſmo Attico τὸ ε, idem quod συωχὴ junctura, commiſſura, qua duo inter ſe coëunt, & continua quadam cohærentia copulantur. Il. ξ. Apud Euſtath. συωχμὸς ὁδὸς, idem quod στενωπός.

Συώχος, ου, ὁ, febris continuæ ſpecies, nullis diſtincta acceſſionibus vel reduplicationibus. Gal. l. 3. de crit. diebus, & Aphr. probl. l. 2.

Σωίχω, idem quod σωίχω.

Decomp. Ἐπισωίχω, contineo, apto. Apud Eſdr. l. 1. ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. ducentes uxores alienigenas.

Ὑπασχίζω, teneo ſuper aut ſupra, q. d. ſuperteneo: ut Il. β. verſ. 426. Στολάγχαι δ' ἄρ' ἐπασπάσαντο ὑπέρεχον Φαίσιοι, tenebant ſuper

ig i, igni admota tenebant, i. assabant ad ignem. Item supra aliquid attollo, ut expon. apud Aristot. hist. an. l. 4. ὁ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα τοιαῦτα ἔχει ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθ' ὕδατος τὰ γαλαθηνὰ δι' ἃ ἀναπνέει. Apud Plut. de Alex. fort. l. 1. ἐὰν δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέχῃ τῷ πέλτῃ, exp. quòd nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus protendisset. Apud Hom. (ut Il. δ. v. 249. & Il. ε. v. 426.) ὑπερέχειν χεῖρα Διὸς, metaphoricè dicitur pro, protegere. Sic & apud Aristid. Sic & apud Aristoph. in eq. σαφῶς ἡ Διὸς ἐποψομένη. Καὶ νῦν ὑπερέχει σε. Apud Plut. in Publ. ὑπερεχὼν τῷ δεξιᾷ χεῖρα ἑστήκει, exp. superjecta manu stabat. ¶ Item emineo, superemineo. Il. γ. v. 210. Πάντων μὲν Μενέλαος ὑπέρεχεν εὐρείας ὤμους. Item exto: ut τὸ ὕδατος ὑπερέχον, Herodot. Item præsto, i. præstantior sum, antecello, exupero, supero. Xen. Παλαμήδης πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτῷ ὑπερέχει σοφίᾳ. Aristot. ethic. l. 5. ἡ γὰρ φύσις τὸ μέρος τοῦ ὑπερέχειν τὸ παντός, natura pars non superat totum, vel non excedit totum. Et cum accus. Greg. ἔστι δὲ ὃς τῆς ὑπερέχει. Apud Aristoph. in pace. ἃ γὰρ ἐθ' οἵδε ἔμε ὑπερέχει τῆς αὐτελίας, exp. non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti seu perferre.

Ὑπέρχομαι, superor, vincor. ὑπερέχομαι καθ' ἀρετὴν, virtute superor. Aristid. Exp. etiam, sum inferior. Item antecellenti cedo.

Ὑποχή, eminentia, summitas: idem quod ἐξοχή. Athen. lib. 9. Item (ut ἐξοχή) excrescentia, & exuberantia in corpore humano: aut specialius, in ulceribus pars excrescens, & quæ magis extat ac eminet. Dioscor. l. 1. c. 152. Item excellentia, eminentia, qua alij superiores sumus. Aristot. Rhet. 2. & polit. 4. ac 7. Apud Gal. l. 1. ὑπεροχὴ τῆς πάχυς, excessus velocitatis.

Ὑπέροχος, (& poëticè ὑπείροχος, inserto ι metri causa) eminens, excellens, superior. Il. ζ. Αἰσὰ ἀρείων ἠδ' ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.

Ὑφείχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exto. Polyb. l. 3. Item super. or sum, supero, vinco, prævaleo. Hesiod. in Erg.

Ὑπερέθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, existo. Il. ι. ὑπερέχεθε γαίης, de terra emicuit.

Decomp. Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco. Polyb. l. 2. Πανυπέροχος, omnes excellens, in omnibus eminens, qui omnes superat.

Ὑπέχω, suppono, q. d. habeo sub. vel teneo sub. ὑπέσχε χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel ἀγκῶνα. Eust. exp. ὑπεθέμεθ. Exp. & summitto Il. ε. ὑποσχὼν θηλείας ὕπτιος. Sic & apud Plut. in Rom. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam summisit. Idem de lib. educat. τὸν μαστὸν ὑπέχουσι, mammam præbent seu porrigunt. Apud Philostr. in Heroicis, τὴν κεφαλὴν ὑπέσχε τοῖς λίθοις, exp. objectare caput lapidibus. Interdum exp. sustineo, vel subeo: ut ὑπέσχε αἰτίαν, causam sustineo, vel culpam sustine, ὑπέσχε δίκην, sustinere pœnam vel subire. Dicitur autem ὑπέσχω δίκην, vel ὑπέσχω σοι δίκην, vel ὑπέσχω τάδε δίκην: aut cum utroque casu, ὑπέσχω σοι δίκην τάδε, ut Lat. do pœnas, do tibi pœnas, do tibi hujus rei pœnas. Interdum tamen ὑπέσχε δίκην, est subire judicium, item causam dicere.

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto. Vnde autem istam signif. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. Od. β. ὑπίσχεται αὐδὴ ἐκφέσω. Item cum accus. Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα Aor. 2. ὑπεσχόμην, promisi, pollicitus sum. Iliad. β. πρὶν μὲν μοι ὑπέσχεθε καὶ κατένευσεν. Et ὑπεσχήμην, promisisse, apud Dem.

Ὑπόσχεσις, pollicitatio, promissum. Il. β. & Xen. Pæd. 5. Ὑποσχεσίη pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ν. ὑποσχεσίησι πιθήσας.

Ὑπισχνέομαι, ἔμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι in versu. Xen. ὑπισχνεῖσθαι δουλείαν. Interdum & cum accus.

Comp. Καθυπισχνέομαι, idem. Item voveo: ut καθυπεσχέθη τῷ θεῷ. Greg. Προϋπισχνέομαι, antè promitto.

Ὑποσχέθω, idem quod ὑπέχω, subtus teneo. Il. η. ὑπέσχεθε χεῖρ'.

Composita ab ἕξις & ἕκω, sine præpositione.

Εὐεξία, ἡ, bonus habitus, bona corporis habitudo. Aristot. eth. 5. c. 1. Εὔεξος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui est corpore benè habito, qui bona corporis habitudine præditus est. Hesych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui benè habito corpore est, qui bona corporis habitudine est, Laërt. de Socr. Εὐεκτὸς, ὸν, ὁ, idem ex Plat.

Εὐεκτικὸς, ὴ, ὸν, qui bona habitudine est. Aristot. Item bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu (ut alij interpr.) bonæ valetudinis efficiens. Aristot. in eth. Εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu. Suid. Εὐεκτέω, ῶ, sum corpore benè habito, bona corporis habitudine sum: cui opponitur καθαμαρταίνομαι. Ceb. Theb. in tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῷ πέτρᾳ λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι. Vtitur & Bas.

Κακεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo, malus corporis habitus alimenta corrumpens. Plut. de lib. educat. & apud Polyb. Metaphoricè ad animum quoque transfertur: mala mens, mala mentis habitudo. apud Athen. l. 16.

Κακέκτης ου, ὁ, & κακεκτὼν, ὁ ὁ ἡ malè habitus. Gal. & Dioscor. Item metaph. pro homine malæ mentis, seu turbulento & seditioso, apud Polyb. lib. 1. & 2. Κακεκτικὸς, mala habitudine laborans, malo habitui obnoxius. Gal. l. 4. τῆς τύπης. Κακεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine. Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio. Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo. Xen. in Hierone, μεγάλῳ ἀγαθῷ μειονεκτῶ, magni boni minorem partem habet, Synes. ep. 66. πλειονεκτῶν μὲν πόνοις, μειονεκτῶν δὲ ἡμῶν. Interdum pro, deteriore sum conditione: ut apud eundem de insomn. ὡς τοῦ τῇ μειονεκτεῖν τὰ πλείω. Sic & apud Xen. Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα, de quo infrà. Isocr. in Nicocl. οὐ τῶν πολέμῳ πλεονεξίαις, conditiones præstantiores, præcipua commoda. Apud Plut. de lib. educ. opponitur τῇ ἐλαττώσει, quum dicit τὴν δὲ πλεονεξίαν τῆς φύσεως ἐπῤῥωσαμένην, τὴν δ' ἔλλειψιν ἀναπληρώσαμεν. Item plus habendi aviditas inexhausta. Thucyd. l. 3. & Xen. Sæpè exp. avaritia.

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo, ampliorem partem seu portionem habeo, aut majorem. Thuc. l. 6. πλὴν δ' ὀφελίμων τὰ πλεονεκτεῖν μόνοι, plus commodorum habet, seu percipit. Sic πλεονεκτεῖν τῆς τιμῆς, Aristot. Dicitur etiam, πλεονεκτεῖν σέ τινι. Plat. de rep. 1. Invenitur & πλεονεκτεῖν τόπου τινός, in hoc sum te superior, vel in hoc mea conditio est melior tua, apud Philostr. Et cum solo rei dativo: ut Xen. Pæd. 2. ἡμᾶς τοῖς δώροις πλεονεκτεῖν, honorum plus aut munerum consequi, & honoribus & muneribus superiorem esse. Interdum cum solo genitivo personæ, itidem pro, superiorem esse, vel superiora omnia habere. Apud Aristot. πλεονεκτεῖν ἀξίᾳ, primas partes in rep. mihi vendico. Item vinco, i. antecello, anteeo, præsto. Isocr. in Evag. Τοσοῦτον πλεονεκτεῖ τῆς ποιήσεως. Sic πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philost. In malam etiam partem dicitur. Xenop. Pæd. 1. πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τοῦ πόνου, plus frigoris & plus laborum habere, i. tolerare. ¶ Item fraudo, ut videlicet solent qui plus habendi, quàm alij cupidi sunt, apud Plat. Sic 2. ad Cor. 7. & 12.

Πλεονέκτημα, commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel adjumentum quod habet aliquis præ aliis. Item superiores partes, melior conditio. Dem. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Exponitur aliquando prærogativa. Item fraudatio, vel potius quod fit ad fraudandum aliquem, seu circumveniendum: aut in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracl.

Πλεονέκτης, fraudator & circumscriptor, alieni avidus, avarus: ad Ephes. 5. Apud Xen. apomn. l. 1. οὐ τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτέστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγίγνετο, quidam exp. rapacissimus.

Πλεονεκτικὸς, idem. Item violentus & tyrannicus. Aristot. Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant & circumveniunt. Luc.

Composita ex ἔχω, in ἔχω, vel οχω desinentia.

Ἀγκυροχία, ἡ, ancoræ retentio, i. qua ancora retinet navem. Aeschyl. in fupplic.

Ἀλληλέχω, ος, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens sive cohærentiam. Iulian.

Ἀλληλοχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum. Dioscor. & Dionys. Areop. Exponitur & compages apud eundem.

Ἀλληλοχέω, ῶ, connecto, coaduno. Oecum. in ep. ad Rom.

Ἀσπιδέχος, ου, clypeum tenens, clypeatus. Eurip.

Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, urbem tuens seu protegens. Epigr.

Γαιήοχος, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur, Od. α. Vide & in comp. ab Οχος. Dicitur & pro eodem contracte, γαιόχος & γηόχος, & γεόχος.

Γαλακτέχος, lac habens, ος (ex conseq.) lactans.

Γαλακτυχέω, ῶ, lacto. Poll. Et pro eodem γαλαχέω, ῶ, per syncopen. Vnde metaph. in Eccl. hist. τὰ τῆς οἰκείας γαλαχθηναι δόγματα, quasi cum lacte illis imbuti.

Γαλαχία, ἡ, lactatio. Item ipsa lactandi actio. Alciphr.

Δαδέχος, ος, ὁ, facem seu tædam tenens. Metaphoricè Philostr. de oculis loquens ep. 50. τί γὰρ ὦ κακοὶ δαδέχοι ἐρωτος, &c.

Δαδουχία, ἡ, cùm faces accensæ manibus tenentur. Herod. l. 5.

Δαδουχέω, ῶ, facem teneo, facem præfero. Athen. l. 4. Et in Epig. δαδουχεῖν φέγγος.

Decomp. Ἀδαδέχατος, cui fax prælata non est, cui face nemo præluxit: ut ἀδαδούχοι γάμοι, nuptiæ sine tædis celebratæ, i. clandestinæ,

Δεκαδέχος, decemvir: idem qui & δεκάδαρχος, apud Lysiam.

Δεύοχος, ος, carina, alveus navis: ita dictus παρὰ τὸ τοὺς δρυοὺς ἔχειν. Vide Bayf. de re navali. Item δρύοχοι, secures, ὧν τὸ ἕκμα δρύινον. Vide Eustath. Accipitur & pro δρυμός, de quo in Δεύς.

Εὐνέχος, ος, ὁ, eunuchus, spado: Xenoph. Pæd. 6. & 7. Athen. l. 7. Plut. in Alex. Item Aristot. in probl. Metaphoricè etiam dicitur de plantis, apud Athen. l. 14. ex Aristot. Et & lactuca quædam, quam à Pythagoræis εὐνέχιον vocari ex Athen. tradit Eustath. Eadem dicitur etiam εὐνέχιον, q. d. spadonium. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τοὺς εὐνοὺς ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam ad cubilium & gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quòd ancillis expeditiores essent, & ob exemptos testiculos ad coëundum inepti: vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν ἐὸ quod res veneræ εὐόντα ab antiquis dicerentur. Eustath. autem dictum vult quasi εὔνιν, (i. ἐστερημένον) ὀχείας.

Εὐνεχίας, ος, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, seu spado, aut spadonius. Aristot. de gen. an. l. 3. & metaph. 4. Capitur & metaph. ut εὐνέχης. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. scribit arundines non habentes τὸ αὐθήλιν, εὐνεχίας appellari.

Εὐνεχώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, effœminatus ut eunuchus. Hippocr.

Εὐνεχίζω, eunuchizo, castro, eviro, Geopon. & Athen. l. 12.

Comp. Ἀ*ρχιεύνοχος*, eunuchorum præfectus seu princeps. Ezechiel. cap. 2.

Ἐ*ξευνοχίζω*, eunuchum facio, castro. Plut.

Ἡ*νίοχος*, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xen. Pæd. 9. Impropriè verò apud Poëtas transfertur etiam ad alia: ut apud Aristoph. in Nub. Minerva dicitur *αἰγίδος ἡνίοχος*: & in Epigr. *λείοχος παλαιμοσύνης*.

Ἡ*νιοχέω*, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodian. l. 5. Et metaph. apud Philon. de vita Mos. l. 1. *προεκδραμεῖσαι τὸ λογισμοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος* ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. ¶ Item moderor, sive rego. Cum accusat. apud Aristoph. in Vesp. & Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἡ*νιόχησις*, aurigatio. Philo de vita Mos. l. 3.

Ἡ*νιοχεύω*, εύσω, idem quod *ἡνιοχέω*, apud Athen. l. 13. *τὰ ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύσεις*. Et Epigr. l. 4. *πόλιν ἡνιοχεῦσιν*. Ἡ*νιοχεύς*, έως, ὁ, aurigario. Item agitatio, gubernatio, moderatio. Herodian.

Decomp. Δυσηνιόχητος, ος, ὁ ἡ, qui habenis retineri difficulter potest, quem moderari difficulter quis potest. Luc.

Ὑ*φηνίοχος*, administer aurigæ, vel auriga. Xen. Pæd. 6. Ὑ*φηνιοχέω*, aurigæ administer sum: vel simpl. aurigor. Suid.

Κακοχέω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Damasc. Item pro *κακοπαθῶ*, sive *κακὰ πάσχω*, ex Thuc.

Κακοχύμια, ægritudine animi morior & enectus sum, desponde animum. Plut. in consol. ad Apoll.

Κακοχύμια, ἡ, mala tractatio. Polyb. & Plut. cultus corporis negligentior. Hesych.

Decomp. Συγκακοχύμαι, unà conflictor malis, unà affligor. Basil. in Hexaëm.

Κερόχος, ος, ὁ ἡ, cornua habens, cornutus. Item antennam seu antennæ cornua tenens: ut *κεροῦχος κάλως*. Luc.

Κεροχής, ῆτος, ὁ ἡ, cornua habens, cornuta: vel quæ cornibus tenetur. Theocr. Idyll. 5.

Κλειδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger. Metaph. apud Plut. de Socr. dæmon.

Κληροῦχος, ος, ὁ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. in Ajace, *αὐδῶσιν δὲ μητέρα πολλῶν ἔτεσι κληροῦχον*, quæ sorte multos annos possidet, *id est*, annosam. Peculiariter verò, qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet, colonus. Thucyd. Paus. in Att. Herod. in Terps. Item activè pro eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat: ut *κληροῦχος θεός*, apud Phil. de vita Mos. l. 1.

Κληρουχικὸς ad *κληρούχους* pertinens, vel qui *κληρούχοις* sorte distribuendus & possidendus assignatur. Aristoph. in Nub.

Κληρουχία, assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur & possidendi dantur. Item portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Aristot. l. 2. Rhet. & Philo de vita Mos. l. 1. & apud Plutarch.

Κληρουχέω, ῶ, sorte assignatum possideo, in sortem accipio ut coloni & veterani. Herodot. in Erat. App. l. 5.

Decompos. Κατακληρουχέω, sorte assignatum obtineo, in sortem accipio, idem quod *κληρουχέω*. Polyb. *κατεκληρούχησαν τὴν χώραν*, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Transitivè etiam capitur *pro* veteranis militibus colonias distribuo, & agros, in colonias describo & partior. Plutarchus, *συνεκάλει δὲ εἰς αὐτὸν τραπέντας πᾶσιν ὀλίγοις δεῖν Γαλίαν κατακεκληρουχηκώς*.

Κυνοῦχος, ος, ὁ, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium. Eustath. Hesych. Poll.

Λαμπαδοῦχος, facem tenens. Metaph. apud Eurip *λαμπαδοῦχος ἡμέρα*, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet.

Λαμπαδοῦχέω, ῶ, facem manu teneo. Item manu lampadem tenens cursu contendo, schol. Aristoph.

Λιμενίοχος, qui à portu continetur. Λιμενιόχος, qui portum continet. Apoll. Arg. 2.

Λυχνοῦχος, ος, ὁ, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. Accipitur pro face. Item pro lucerna, aut laterna inclusum lychnum habente. Apud Athen. l. 15. & Plut. symp. 7. probl. 7.

Ξυλολυχνοῦχος, ος, ὁ, candelabrum ligneum. Athen. l. 15.

Νηΐοχος, navis tutator & custos. Hesych.

Ὀ*ιστοῦχος*, sagittas continens, vel sagittas in se habens: ut *ὀιστόχος φαρέτρη*: pro quo Homerus dicit *ἰοδόκος*. Eust.

Πατροῦχος, ος, ὁ ἡ, patris bona habens seu possidens. Herodot.

Πηδαλιοῦχος, qui clavum tenet, gubernator.

Πηδαλιοῦχέω, gubernaculum tenere, sedere ad clavum navis, gubernare. Suid.

Πολιοῦχος, urbis tutator, urbis custos, qui patrocinio, tutelæque suæ commissam urbem habet, patronus & præses urbis: ut *πολιοῦχος ζεύς*, apud Plat. de leg. & Plut. in Demetr. Pro eodem dicitur & *πολιοῦχος* & *πολιοῦχος*, apud Poëtas: Apoll. lib. 2. Argon.

Πυργοῦχος, turrim sustinens. In navi cataphracta *πυργοῦχοι* dicuntur ligna quæ turres sustinent. Polyb.

Ῥ*αβδοῦχος*, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum, aut baculum, lictor, ut exponit Plut. in Rom. Sic apud Herodian. l. 7. Apud Luc. act. c. 16. *ἀπέστειλαν ῥαβδούχους*, quidam exp. lictores, alij viatores, & intelligunt eos, quorum opera utebantur magistratus vocandi quempiam, vel aliquid denuntiandi causa, non item ligandi. Pro moderatore & arbitro disputationis ponitur à Platone in Protagora, ut *βραβεύτης*.

Ῥ*αβδουχία*, ἡ, munus gestandi virgas seu fasces. Et pro fascibus.

Ῥ*αβδουχῶ*, virgas gesto seu fasces, aut anteeo gestans fasces. Ἀ*ναβαδουχῶ*. exp. anteeo, anteambulonis officium præsto. Plut. in Numa.

Σωτροῦχος, qui habet *σωθμὸς*, hospes apud quem diversari aliquis potest. Sic appellari per jocum posse patrem quoque familiâs tradit Poll.

Στερνοῦχος, ος, ὁ ἡ, pectore suo continens. Epith. est terræ apud Soph. quia cava est, ejusque cavitates & sinus obtinent rationem *τοῦ στέρνου*, i. pectoris, ut quidam volunt.

Ταμιοῦχος pro *ταμιοῦχος*, præfectus & custos *τοῦ ταμιείου*. Hesych.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens, vel in cujus potestate sunt trophæa, trophæalis. Dionys. Halic.

Τροπαιοῦχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo.

Composita ex ἔχω, habentia η in ultima.

Ἄ*ζηχὴς*, aridus, ideoque durus, quasi *ἄζω* (hoc est, *ξηραίνω*) *ἔχων*: ut *ἀζηχὴς θυμός*, apud Homer. ¶ Item continuus, *ὁ μὴ διέχων, συνεχὴς*, quasi *ἀδιεχὴς*. Nam & inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Iliad. ο. *ἐμὲ δ' ἠδ' ὡς θυμὸς αἰεὶ ἀζηχὴς ὀδύνῃ Ἡ*έφαιστος *θέσκε*. Vide & in comp. ab Ἡ*χώ*.

Ἀ*ζηχὲς*, continenter, sine intermissione. Od. σ. Ab Eustath. exp. etiam *διεινὸν, μέγα*: Item ab Hesych. *ἰσχυρόν*.

Ἄ*χλυ*, pauper, nihil habens, q. d. *ἀέχλυ*, apud Suid. Vide & in comp. ab *ἠχέω*.

Ἀ*χλυία*, ἡ, inopia, penuria. Suid. ex Aristoph. in Amphiatro. Invenitur & *ἄχνις*, pro *ἄχλυ*.

Ἐ*ντελεχὴς*, ές, ὁ ἡ, perfectus. Item assiduus.

Ἐ*ντελέχεια*, ἡ, exp. actus & perfectio. Cicero Tusc. 1. vult significare continuatam quandam motionem & perennem. Aristot. l. 2 de an. Dicitur autem quasi ἡ *τοῦ ἐντελοῦς στωχή*.

Ἐ*ντελεχῶς*, perfectè: ut *ἐντελεχῶς ἔχειν*, perfectum esse, apud Themist. Item assiduè, continenter, sine intermissione, apud Platonem de legib.

Ἐ*νδελεχὴς* etiam invenitur pro *ἐντελεχὴς*, pro assiduo & continuo. Sic *ἐνδελεχὴς πόλεμος*, apud Plut. in Pericle, continuum bellum & non intermissum. Apud Aristot. *τὸ μὴ ἐνδελεχὲς*, exp. intermissio.

Ἐ*νδελεχῶς*, idem quod *ἐντελεχῶς*, i. assiduè, continenter. Xenoph. & Aristot. de mundo.

Ἐ*νδελέχεια*, assiduitas.

Ἐ*νδελεχίζω*, assiduus sum, continuus sum. Item activè *pro*, continuo, ex Eccles. cap. 30. Ἐ*δελεχισμὸς*, assiduitas, continuatio, apud Dan.

Νευεχὴς, prudens, qui sapit, cordatus: unde *νευεχέστατος*, apud Poll.

Νευεχῶς, prudenter, cordatè, considerate: more eorum qui mente præditi sunt. Polyb.

Νευεχόντως, pro eodem. Isocr. in Panath.

Composita ab ἔχω, formata à nomine σχῆμα.

Ἀ*λοιοσχήμων*, diversam formam seu figuram habens.

Ἀ*σχήμων*, ονος, ὁ ἡ, figura seu forma carens. Hesych. Item indecens. Herodian. l. 5. & Plat. in ep.

Ἀ*σχημόνως*, incompositè, indecenter, turpiter.

Ἀ*σχημονέω*, ῶ, non decenter compositus sum, indecenter & indecorè me gero, turpiter aut incompositè ago. Plut. in apophth. Dem. in epitaph. Aeschin. de falsa leg. Herodian. l. 5.

Ἀ*σχημοσύνη*, deformitas. Plat. in symp. Item turpitudo, indecens actio. Aeschin. in Ctes.

Decomp. Κατασχημονέω, indecorè & contumeliosè ago seu tracto.

Ὑ*περασχημονεῖν*, admodùm indecenter se gerere, supra modum ineptire.

Ἀ*σχημάτιστος*, ος, ὁ ἡ, figura carens. Plut. de animi procreatione apud Damasc. *ἀσχημάτιστος θεός*, formam non recipiens. Item qui figuras nullas in oratione, sive in verbis adhibet. Demetr. Phal. Ἀ*σχήματος*, ος, ὁ ἡ, figuras seu schemata non habens.

Διασχηματίζω, figuro. Luc. in Cauc.

Δυσχημάτιστος, figuratu seu effictu difficilis.

Ἐ*πισχηματίζω*, effingo, compono.

Ἑ*τεροσχήμων*, qui alterius seu diversæ figuræ est, figura diversus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὐσχήμων, decorus, speciosus, compositus: tam de persona, quàm de re, sive animata, sive inanima. Luc. *εὐσχήμων ἡ καλός*. Plato, *εὐσχήμων ἀπόκρισις*, speciosa responsio. Plut. in Rom. *εὐσχήμων ῥῆσις*. Aeschin. contra Ctes. *πρᾶγμα ἐδαμῶς εὐσχήμων ἐμοὶ λέγειν*, indecorum seu inhonestum dictu.

Εὐσχημόνως, decorè, decenter, compositè, speciosè, modestè. Aristoph. in Vesp. & Demosth. in epitaph.

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo, decenti corporis habitu affectuque sum. Plat. l. 5. de leg.

Εὐσχημοσύνη, speciositas, decor. Xen. Pæd. 5. & Plat. in symp.

Decomp. Εὐσχημοσύνη, ης, decenter me gero in.

Κακοσχήμων, indecens, indecorus. Κακοσχημόνως, indecenter, indecorè, turpiter. Plat. de leg. l. 5.

Κατασχηματίζω, effingo, formo. Apud Plut. in Rom. κατεσχημάτισεν αὐτὸν, exp. veſtitum ſibi apparavit.

Μεγαλοσχήμων, magna figura conſtans. Theophr. 2. de cauſ. pl.

Μετασχηματίζω, transfiguro, transformo, in alium habitum traduco. Plut. de def. orac. & Philo de mundo.

Μετασχηματισμὸς, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio. Plutarch. ſymp. 6. probl. 2. Eſt etiam figura grammatica.

Ὁμοιοσχήμων, qui ejuſdem eſt figuræ: ut ὁμοιοσχήμονες ἀστερίσκοι, apud Ariſtoph.

Ὁμοιοσχημονέω, ejuſdem figuræ ſum, eundem poſitum ſervo, eundem habitum ſervo. Ariſtot. in probl.

Παρασχηματίζω, formo, figuro.

Προσχηματισμὸς, figuræ nomen apud grammaticos, quæ & paragoge dicitur, quum litera vel ſyllaba in fine dictionis adjicitur, ut in λόγοισι pro λόγοις.

Συσχηματίζω, configuro, conformo. Plut. in Numa, συσχηματίζοντι τῷ βίῳ τὸν ἀμύμονα βίον, conformantur ad vitam inculpatam. Vtitur & Paulus Rom. 12. & Pet. ep. 1. & c. 1.

Compoſita in ᾰχετος *deſinentia ſine præpoſitione.*

Ἄχετος, ος, ὁ, ἡ, qui retineri non poteſt ſeu coërceri, cujus irrevocabilis eſt impetus. Vel, nemini cedens. Item intolerandus. Od. β. μῦθος ἄχετος. Item μῦθος ἄχετος, apud Heſiod. vis inſeparabilis. ¶ Apud Philop. in Procl. ἄχετος σώματος ψυχὴ, anima à corpore abſtracta. Apud Dionyſ. Areop. ἄχετος ἔκστασις, mentis temporaria abſtractio, non modò ab omnibus concretis, ſed etiam à ſeipſa & ab homine. Item ἄσχετος, habitu vacans, ὁ μὴ ἐν σχέσει θεαρέστῳ: apud Damaſc.

Ἀάσχετος, idem quod ἄσχετος: ut μῦθος ἀάσχετος. At πένθος ἀάσχετον. luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis: ut prius α fit ἐπιτατικόν.

Ἀσινὴς, ἐος, ὁ, ἡ, illæſus, incolumis, ἀβλαβὴς. Od. ξ. Dicitur & ἀσκηθὴς, Il. κ. Od. ε. & λ. παρὰ τὸ σκέθω. Etym. Παντελῶς ἀσκηθὴς, omnino illæſus, ſalvus & incolumis. Heſych

Decompoſ. Δυσάσχετος, idem quod ἄσχετος, intolerabilis. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ὀδμὴ δυσάσχετος.

Δευτερόσχετος, ſecundo loco ſequens, ſecundarius: & quaſi τῇ δευτέρᾳ ἐχόμενος.

Compoſita remotiora.

Ἐπισχερὼ, deinceps, ordine. Theocr. idyll. 14. ἀλλὰ κεραυνῷ πελόμεσθα πάντες γηραλέοι κὴ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπῃ Λευκαίνων ὁ χρόνος. Iliad. λ. Ἠμὲν ἐσάκις δὴ νῆες ἴσαν ἅγχι θαλάσσης, Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηίοιο θέοντες, Αὐτὰρ ἐπὶ κτεινὰ μετ' ἐπισχερὼ; ubi Euſtath. ait: ἐπισχερὼ εἶναι κῦμα πάξιν, ὡς ἐπὶ ἂν, ἐχομένως, ἐφεξῆς, συνεχῶς.

Ὁμωέτιος θεὸς, Heſych. earundem libationum particeps, qui eodem templo, eademque ara honorantur. Thucyd. lib. 4. Vide ſchol.

Ἀγέρωχος, Αἴξω, & αὔξω, Αἶσχος, &c. Ἄχυρον, Ἐξῆς, Εὐωχία, Ἧσυχος, &c. Σχεδὸν, &c. quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Ἔψια, ἐψιάομαι, ἐψίω, vide in Ἕπω, dico.

Ἕψω, Fut. ἑψήσω, tanquam ab ἑψέω, coquo, elixo. Xen. Pæd. 8. ἄλλῳ δὲ ἰχθῦς ἕψειν, ἄλλῳ δ' ὀπτᾶν, alio elixare, alio aſſare. Athen. lib. 2. τὰ μὲν ἑψεῖν, τὰ δὲ φρύγειν.

Ἕψομαι, coquor, elixor. Epigr. l. 2. & Athen. l. 1. 8. & 9. Exponitur etiam, ferveo, ex Ariſtot. anim. l. 6. ἑψομένῳ ὕδατος σωίσματος ᾠόν, fervente aqua coquitur ovum & ſpiſſatur.

¶ Ἑψήσασθαι ſignif. act. capitur etiam pro ἑψῆσαι.

Ἑψήσασθαι τὴν κόμην, inficere & fucare comam ſeu colorare, inquit Poll. l. 2.

Ἕψημα, τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum eſt. Athen. l. 4. ex Plat. polit. 2. Item peculiariter, ſapa vel defrutum. Dioſc. lib. 6. c. 10. Ἑψηματώδης, ες, ὁ, ἡ, ſapam redolens, ſapam referens Dioſc.

Ἕψησις, εως ἡ, coctio, elixatio. Plutarch. in Probl. Rom. Dicitur etiam de coctione, quæ in ventriculo fit.

Ἑψητὴς, οῦ, ὁ, coctor. Baſil. in Epiſt. Ἑψητήριον, ου, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

Ἑψητὸς, ὸν, ὁ, coctus, elixatus. Nicand. in Alexiph. Item piſciculus quidam, de quo Ariſtot. de an. Eſt & edulium ex piſciculis minutis ſeu tenuibus: ut apua, atherina, mullulo (ſecundum antiquos) aut ſepiolis, aut cancris parvulis. Euſt.

Ἑψιτὸς, ὸν, ὁ, coctivus, coctilis, ſeu qui facilè coquitur, jurulentus, elixus. Ariſtot. in probl. & Dioſc. l. 2. c. 129.

Ἑψοῦν, idem quod ἑψητήριον, Heſych.

Ἑψαλέος, ος, ὁ, coctus, elixus: vel coctilis, coctivus. Nic. in Alexiph.

Ἐφθὸς, ὸν, ὁ, coctus, elixus. Xen. Pæd. 6. & Dioſc. l. 2. c. 128. Dicitur apud Athen. l. 7. ἐφθὸν ποιεῖν, pro ἕψειν ſive ἑψῆσαι, elixare. Apud Dioſc. l. 6. c. 114. ἐφθὸν eſt atramenti ſutorij ſpecies, quod in Hiſpania coqui ſolet.

Ἐφθόω, οῶ, elixo, coquo. Ἐφθαλέος, ος, ὁ, coctus.

Ὄψον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex ἕψω.

Ἀνέψητος, ος, ὁ ἡ, incoctilis, *hoc eſt*, qui coqui nequit præ duritie. Hippocr.

Ἀνέψητος, ος, ὁ ἡ, non coctus, non elixatus.

Ἀφέψω, vel ἀφεψέω, decoquo, diſcoquo, coquo. Dioſc. l. 2. c. 129. Pro eodem dicitur etiam ἀπέψω, apud Suid. ex Ariſtoph.

Ἀφέψημα, τὸ, decoctum, jus ex decoctione. Dioſc. loco cit.

Ἀφεψὶς, decoctio, coctio. Theophr. l. 9.

Decomp. Ἐναφέψω, ſive ἐναφεψέω, incoquo. Dioſc.

Προσαφέψω, ſive προσαφεψέω, in decoquendo adhibeo, unâ decoquo.

Ἐξέψω, excoquo, coquo, elixo.

Εὐέψητος, benè coctus: vel coctu ſive concoctu facilis. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 14.

Ἐπέψω, recoquo, inſuper coquo. Athen. l. 14.

Καθέψω, ſive καθεψέω, decoquo. Dioſc. l. 6. c. 6. & 7. ſimul decoquo.

Decomp. Ἐγκαθέψημα, incoctus, qui incoquitur.

Συγκαθέψω, & συγκαθεψέω, ſimul decoquo. Dioſc. l. 2. c. 129.

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, unguentorum coctor, qui unguenta coquit ſeu conficit, unguentarius. Athen. l. 1.

Μυρεψικὸς, pertinens ad unguentarios: ut μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendique unguenta. Phil. de vita Moſ. l. 3. Item μυρεψικὰ φάρμακα, Plut. ſymp. 4. medicamina unguentariorum. Et μυρεψικὸς κάλαμος, apud Hippocr.

Προέψω, ante coquo, ſeu præcoquo. Athen.

Προσέψω, q. d. adcoquo, aliis additum coquo.

Πυανέψιον, ου, ὁ, in quo legumina ſeu fabæ coquuntur: πυανεψία ἑορτή. Athen. l. 9. Pro quo dicitur & πυανεψία abſolutè, ſubaudiendo ἑορτή. Item in plur. num. πυανέψια, apud Poll. & Euſt. Πυανεψιὼν, menſis in quo pyanepſia ſacra Apollini fiebant coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur: cui menſi reſpondere putatur October. Plutarch in Theſeo. & in lib. de Iſide & Oſiride.

Συνέψω, ſimul coquo. Gal. ad Glauc. & alibi.

Ὑελέψης, ες, ὁ, qui vitra coquit. Heſych.

Ὑπερέψω, valde coquo.

Χοιραδέψιον, ου, ὁ, ſive χειραδέψιον, tumor tenuis inteſtini, ut videatur inteſtinum ad chordæ ſimilitudinem convolutum. Aretæus l. 2. περὶ ὀξέων παθῶν c. 6. derivat ab ἕψησις, i. μάλαξις, & χοιρὸς, quod eſt σῦπερον. Vide & in comp. ex Ἅπτω, i. tango.

Χρυσοεψητεῖον, ου, τὸ, fornax, in qua aurum coquitur ſeu conflatur, ac funditur: aurifuſorium. Suid.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos. Athen.

Compoſita ab ἐφθὸς.

Ἀμφιθέσθαι χρυσὸς, aurum ſæpè excoctum, ita ut obrizum fiat: ut annotat ſchol. Thucyd. l. 2.

Δισεφθὸς, ος, ὁ ἡ, bis coctus. Athen. Δισέφθης, bis coctus, recoctus.

Ἡμίεφθος, ſemicoctus, ſemielixus. Poll. l. 6.

Παύεφθος, omni ex parte coctus, percoctus, probè coctus. Heſiod.

Πολύεφθος, multùm diuque coctus.

Πυρίεφθος, igni coctus.

Πυρίεφθον, nonnulli vocant primum matrum lac: quod & πυρίεφθης, & πυριάτης dicitur. Gal. lib. 3. de alim. facult. c. 16. Athen. lib. 14. Poll. l. 1. c. 12.

ἘΩ, pro diverſo ſpiritu diverſa habet ſignificata.

Ἕω igitur cum aſpero ſignificat, induo. Poëticum eſt, & pauca ex ſe format tempora: Fut. ἕσω, vel ἑσῶ, metri gratia. Odyſſ. ε. ἑμαῖσι ἕσει κεῖνος σε, te induet. Aor. 1. med. ἑσσάμην. Od. ξ. ἕσσεν με χλαῖναν, induit me læna: unde partic. ἑσσάμενος, indutus. Dicitur & ἑέσασθαι Præt. paſſ. ἕμαι, indutus ſum. Od. τ. κακὼ δὲ χροῒ ἕσσαι ἕμαι: unde partic. ἑσμένος, indutus. Odyſſ. ο. νέοι χλαῖναι εὖ ἑσμένοι. ¶ Item colloco, ſtatuo, idem quod ἵζω, ſeu καθίζω. Od. σ. πὰρ δέ οἱ αὐτῷ Εἷσε Θεοκλύμενον, ſedere juſſit, collocavit, Herodot. ἕσσε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in ſolium poſuit. Hinc partic. ἑσσάς, & metri gratia ἑσσᾶς, qui collocavit, qui ſedere juſſit vel fecit. Fut. med. ἕσομαι, ſtatuam, collocabo: unde aor. 1. ἑσσάμην. Apoll. ἕσσομαι ἱερὸν αὖθι, ſtatuam, erigam: aut dedicabo. Plut. in Themiſt. ἑσσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Præt. paſſ. ἕσμαι, collocor, ſtatuor, collocatus ſum. Luc. ἕστηκα τὰ ἑδη ſtatuæ & erectæ ſunt ædiculæ ſeu delubra. Ionicè pro ἕστηκα. ¶ Item mitto. In qua ſignif. ἕω eſt inuſitat. ex quo factum eſt ἵημι: unde ἵεμαι, per reduplicationem impropriam. At præt. εἷκα, ac poëticè εἷκα eſt in uſu, præſertim in comp. ἐφεῖκα, ξυνεῖκα, προσεῖκα &c.

Ἔω (cum tenui) ſum. In qua tamen ſignificatione ἔω non eſt in uſu, ſed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo. Et ſæpè ibo. Eſt etiam venio. In hac autem ſignif. ἔω non eſt in uſu, ſed pro eo dicitur ἔμι, quod ab ἔω & derivatum eſt, & tempora quædam mutuatur. Fut. ἴσομαι, ibo vel veniam. Præt. med. εἶα, & Ionica dialyſi ac mutatione ε in η, ἧια. Odyſſ. δ. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἧια. Herodot. ἧιε ἐς λόγους σφέων, eum convenit. Plat. in apol. Socr. ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἴωμεν. Cætera pete ex grammaticis. ¶ Ἔω circumflexum vide in Ἐάω.

¶ *Deriva-*

¶ *Derivata ab ἕω, (cum aſpero) i. induo.*

Εἷμα, ατος, τό, (poët.) indumentum, veſtimentum ſeu veſtis. Homer. Il. γ. Od. ν. ζ9, & Plut. in probl. Rom. Ε᾽μμα Aeolicè pro eodem, ut Heſych. tradit.

Ἱμάτιον, ου, τό, veſtis. Plut. in Bruto, ἱμάτιον αὐθρῆον. Xen. Pæd. 8. ἔφηνε ἱμάτια. Itempallium, quod ſupra tunicam induitur, apud Demoſt. Et pro toga Romana apud Plut. in probl. Rom. & in Coriol. Accipitur & pro ſtragulo, ſeu veſte ſtragula. Matth. c. 9. & apud Athen. lib. 11. Ponitur & pro tegmine capitis: ut apud Plut. in Pompejo & alibi. Metaphoricè ἱμάτια πάλεως, dicuntur muri ſeu mœnia. Euſtath.

Θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè. Ariſtoph. in Nub. & apud Dem.

Ἱματίζω, F. ίσω, veſtio. Marc. 5. Ἱματισμός, οῦ, ὁ, veſtitus & cultus, veſtiarium. Luc. c. 7. & apud Polyb. & Plut. in Alex.

Ἱμάτιον, ου, τό, diminut. q. d. veſticula, palliolum. Poll. ex Lyſia. Pro eodem dicitur θιματίδιον, Atticè. Ariſtoph. in Pluto.

Ἱματιδάριον, idem. q. d. veſtimentulum, apud Ariſtoph. in Babyl.

Ἀφιματόω, ῶ, (comp.) veſte ſeu veſtimentis ſpolio, veſte exuo. Suid.

Ε᾽ανὸς, ῆτος, ὁ, veſtis: idem quod ἕμα & ἱμάτιον. Xen. in ſympoſ. ἑανὸς ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δ᾽ ἀνδρὶ καλή.

Ε᾽ανὸς, ους τὸ, pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ω.

Η᾽ανημένος, (particip. tanquam ab ἑανέομαι) veſtitus. Herodot. ἑανημένος ἑανῷ Μηδικῷ, veſte Medicâ indutus. Vſitur & Athen. l. 13. Syneſ. ep. 154. & Philoſtr. Ε᾽ανμα, τό, veſtimentum. Soph. in Elect. & Poll. l. 7. c. 13. Ε᾽ανσις, εως, ἡ, veſtitus.

Ὑποεανὶς, (comp.) veſtis quæ eſt ſubtus, interula, ſubucula, χιτών. Heſych.

Ε᾽ανὸς, ὸν, ὁ, indutu pulcher. Il. ε. & θ, Πέπλον μὲ κατέχουσι ἑανὸν παχὺς ἐπ᾽ οὔδει. Ponitur & ſubſtantivè pro ἑανὸς πέπλος, ſeu pro ἕμα & ἱμάτιον, quum ei epithetum aliquod adjungitur: ut Il. φ. Ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἀμβρόσιον ἑανὸν τέμε. Iliad. ψ. Ενκλισίησι δὲ ἕεντες ἑανῷ λίπ᾽ ἠέλνψεν, peplo tenui & ſubtili, i. linteo. Rurſum ἑανὸς adject. de caſſitero etiam ſeu ſtanno dicitur, eſt quaſi fuſilis, ut annotat Euſtath. quaſi ῥεανὸς, ſignificans ὑγρὸς καὶ ῥαδίως χυτὸς. apud Dioſcor. verò ἑανὸς legi dicitur *pro*, mollis & delicatus. Pro eodem dicitur & ἁανὸς per epenthefin τοῦ ι.

Εἵνω & ἑάνυω, idem quod ἕω, i. καλύπτω: unde compoſ. καθειέννυον, apud Hom. Il. ψ.

Ε᾽ννυμι, idem quod ἕω, induo, & ab eo formatum: ut πίννυμι à πίω, itidemque poët. ſed uſitatior eſt vox paſſ. ut Od. ξ. ἐνδύ᾽ ἔανυσο. Et Od. ε Χλαῖναν τε χιτῶνά τε εἵννυτ᾽ Ὀδυσσεύς.

Compoſita ex ἕω ſeu ἕννυμι, & derivatis: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιέννυμι, ſive ἀμφιεσνύω, circuminduo, induo. Plut. in Pericle, τὸν στρατηγοῦντα ἀμφιεσνύων. Xen. τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐλαίνον ἠμφίεσε. τὸν δὲ ἐλαίνου αὐτὸς ἐνέδυ.

Ἀμφιέννυμαι, induor. Præt. ἠμφιέσμαι, unde partic. ἠμφισμένος, indutus: pro quo dicitur & ἀμφιεσμένος, cum accuſat. Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι, induo: ut Xen. Pæd. 8. ἀμφιεσάμενος τὴν πολεμικὴν ἐσθῆτα φέρειν. Herodian. lib. 1. ἀμφιέννυτο τὴν ἀλυργῆ & χρυσοῦφῆ ἐσθῆτα, purpureas ſibi atque aureas veſtes circumdabat. Naz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturam induens.

Ἀμφίεσμα, τό, indumentum. Plat. de rep. 2. Ἀμφιεσρὶς, ίδος, ἡ, penula. amiculum dormitorium vel ſtragulum. Poll. l. 7.

Ἀμφίεμαι, dicitur etiam pro ἀμφιέννυμαι: unde ἀμφίεται, apud Poll. l. 1.

Ἀμφιάζομαι, pro eodem. Ἀμφίασμα, τό, idem quod ἀμφίεσμα.

Ἀμφίασις, εως, ἡ, amictus, apud Areop. Sic & Iob. 22.

Ἀμφίσκω, etiam dicitur pro ἀμφιέννυμαι: unde ἀμφισκόντες, ſubſtrati.

Dec. Ἀπαμφιέννυμι, ἀπαμφιάζω, & ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφιματόω, veſtimenta detraho, exuo, nudo, ſpolio. Suid. & Heſych.

Ἐπαμφιέννυμι, ſuperinduo. Ἐπαμφίσκω, idem. Ἐπαμφιάζομαι, ſuperinduor. Baſil. in Hexaëm.

Μεταμφιέννυμαι, veſtibus exutum aliis induo: vel veſtem muto, permuto. Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσμαι, relicto pallio philoſophico purpuram induar. Sic & Herodian. & Athen. lib 12.

Μεταμφιάζομαι, idem. Athen. Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι.

Περιαμφιέννυμι, ſive περιαμφισνύω, circumveſtio.

Προσαμφιάομαι, inſuper induo me. apud Suid.

Ἐξέννυμι, exuo.

Ἐπίννυμι, induo. Od. ψ. Χλαῖναν δ᾽ ἐπίσαμβε ἑαμένῃ ἐπὶ εἵματα καλά, nos ei lenam induimus. Greg. Τέρποντο κακὴν ἀχλὺν ἐφεσάμενοι, nebula circundati & obtenebrati. Ἐπιεσμένος, indutus, quod metaphoricè quoque capitur: ut Iliad. α. αὐτὰρ ἐπὶ δὴν ἐσσεσμένε ἠμὲν, impudentiam induta.

Ἐφεσρὶς, ίδος, ἡ, ſagum, amiculum, chlamys. Plut. Quidam dicunt thoraci ſuperindui. Suidæ eſt veſtimentum Romanum. Exp. & cilicium. Ponitur & pro quovis veſtimento. Apud Herodian. lib. 4. Ab Athenæo adjectivè uſurpatur lib. 5. χλαμύδα δὲ ἐφεσρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ.

Καθέννυμι, ſive καθεσνύω, induo, conveſtio. Il. ψ. Θεσσαλὸν ἵππον ἑκὰν καθέσνυον. Καθεσμένος, ſive κατεσμένος, indutus, veſtitus.

Od. υ. ἕρμα καθεσμένον ὕλῃ. Dicitur & καθέσνυμι, pro eodem.

Περιέννυμι, circuminduo, circumveſtio. Il. σ. Περιεσμένος, & περιεσμένος, circumindutus. Eſaiæ 37.

Compoſita ex ἕμα.

Ἁβροέμων, ονος, ὁ ἡ, qui delicatis ac mollibus, necnon ſplendidis induitur veſtimentis. Etym.

Ἀνέμων, nullis indutus veſtimentis, inveſtis, nudus. Il. γ. Item *pro* κακχέμων, ſeu κακκεέμων, malè veſtitus.

Δυσέμων, malè indutus ſeu veſtitus: pannoſus: ſordidè veſtitus.

Δυσμοσύνη, ἡ, malus & ſordidus veſtitus. (Greg.

Δυσμοσύνη, ῆ, malo ſeu ſordido veſtitu utor.

Εὐέμων, benè & eleganter veſtitus. Themiſt.

Εὐέμοστος, ὁ ἡ ἡ, idem. Εὐεμοσύνη, ῆ, benè & eleganter ſum indutus, Ariſtot. in Rhet.

Κακοέμων, malè indutus, pannoſus: idem quod δυσέμων. Dicitur & κακχέμων pro eodem.

Κακοεμοσύνη, malus veſtitus, veſtitus ſordidus, & q. d. pannoſitas: idem quod δυσμοσύνη.

Κροκοέμων, indutus croceis.

Λαμπρέμων, qui ſplendidè induitur ſeu veſtitur, ſplendidè indutus & cultus. Hippocr. in ep. Pro eodem dicitur & λαμπροέμων.

Λευχέμων, qui albis veſtimentis indutus eſt.

Λευχμοσύνη, ῆ, albis induor. Herodian. l. 8.

Μελανέμων, qui atris indutus eſt veſtimentis, pullatus: qualis lugentium eſt veſtitus. Luc. de calum.

Μελανεμονέω, ῶ, pullis ſeu atris veſtibus indutus ſum.

Μελανεμονοέμων, atris & funebribus indutus veſtibus.

Μονοέμων, qui una & ſimplici indutus eſt veſte.

Ποικιλέμων, variegatus, multicolor, vario amictu: ut ποικιλέμων νὺξ, apud Aeſchyl.

Compoſita ex ἑανὸς.

Εὐεανος, pulchrè veſtitus.

Οἰεανος, unam ſolùm veſtem habens: ab οἶος, i. ſolus. Apoll. Rhod.

¶ *Derivata ex ἕω, i. ſtatuo, colloco.*

Ε᾽στὼ, rex. Etym. ex Callim. Οὕνεκα τῶν ἐστὼν πάλιν ἦεσαν. Idem annotat Epheſiorum dialecto ſta dici τὴν βασιλέα metaphora ab apum rege, qui propriè ἐστὼ dictus ſit: παρὰ τὸ ἕσται τῇ ἱδρύσει, unde & ἑσμὸς ſeu ἱσμὸς: de quo tamen vide in ἕω, mitto.

Ε᾽ζω, Η᾽μαι, Ι᾽ζω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε᾽σμὸς, vide in Ε᾽ω, mitto.

Ἐφίστημι, (compoſ.) ſtatuere, locare. Odyſſ. ν. Τὰς μ᾽ ἐκέλευσε Ζεὺς ὀλοὰς ἐφίσταμεν ἠνεμόεσσαν, Pyli ſiſtere. Et voce media, Od. ὁ. Ἀλλά με νηὸς ἐφίστασο, navi impone.

¶ *Derivata ex ἵω mitto.*

Ἵημι, ὦ, mitto, immitto, emitto. Iliad. α. Τοῖσιν δ᾽ ἵκμενον ἦκεν ἰὸν ἐκπέρσαι Ἀπόλλων, eis ſecundum ventum mittebat Apollo. Ariſtoph. in Veſp. ἵεσαν τὸν κῶν τοῦ τείχους. Maximè verò uſitata eſt hæc tertia perſona præt. impeſſ. in comp. ἀφῖε, ἀφίεν, ἀφεῖεν, &c. Sed aliæ perſonæ aliáve tempora non ſunt in uſu.

Ἵημι, idem quod ἵεμαι, & ab eo factum, ut ἵημι φωνῶ, apud Plat. emitto vocem. Thucyd. l. 3. Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱεῖσι.

Ἵεμαι, (relicta ſignif. act. voc.) cupio, deſidero. Interdum cum genit. ut νίκης ἵεσθαι, & νίκης ἱεμένων, Il. ψ. Sæpiùs cum infin. ut Il. θ, βαλέειν δὲ ἑὸς θυμὸς. In hac ſignific. frequentiſſimum eſt in proſa compoſitum ἐφίεμαι: de quo vide in comp. ¶ At Ἵεμαι cum tenui vide in ἕω, i. eo.

Ἔσις, εως, ἡ, cupiditas, deſiderium, apud Plat. in Cratylo.

Ἵσης, ητος, ἡ, voluntas, conſilium, Iliad. τ. Ἥρῃ ἰσόμοι θυμοῖσιν. Sic Od. ξ. π. & alibi. Od. λ. κακὴν ἰσότητα γυναικὸς, conſilio & inſtinctu improbæ mulieris.

Ἵμερος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἵμμα, τό, telum, miſſile, jaculum. Il. ψ. δυώδεκα πεδ᾽ ἥμασι᾽ ἄριστος, jaculis præſtantiſſimus.

Ἵμμων, ονος, ὁ ἡ, jaculator emittendorum telorum peritus. Il. ψ.

Ἱμοσύνη, ἡ, jaculatio, ſeu jaculandi peritia. Heſych.

Εὐημοσύνη, (comp.) peritia jaculandi.

Ἑσμὸς, ὁ, examen, i. apum congregatio, apum agmen. Xen. in Hellen. ἐκλελοιπυῖα ἡ οἰκία σῦς καὶ σῦτας, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἠγεμών. Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 9. c. 40. οἱ δὲ βασιλεῖς ἐκπέτονται ἔξω, ἐὰν μὴ μετ᾽ ὄλης τῆς ἑσμῆς. Capitur & pro quavis multitudine congregata: unde apud Areop. de equorum grege dicitur. Item μαρτύρων ἑσμὸς, i. copia, apud Greg. Et apud Syneſ. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt παρὰ τὸ ἅμα πέμπεσθαι ἴεσθαι, vel παρὰ τὸ ἕσται ἐδρύσει.

Ἀφεσμὸς, ὁ, (comp.) idem quod ἑσμός. Ariſtot. loco cit. Item ἄφεσις, pro eodem.

Ε᾽σως, ους, ὁ, clavus temonis, i. clavus ille ſeu paxillus, qui per jugum in temonem defigitur, & circa quem ſubjugia lora volvuntur. Il. ω. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕσσει βύκλον. Vtitur & Plut. in Alex. Etymol. deducit παρὰ τὸ ἕω, ἕσω, ὁ σιέρμων.

Ἵτυς, modò eſt Apollinis epith. quoniam jaculorum mittendorum peritus eſt, (παρὰ τὸ ἰσάω) modò Bacchi epithet. qui & Ἴτυς, παρὰ τὸ ἴσος.

Ἰάπτω, Ἴαπτω, Ἴτης, Ἴτυς, Ἵλος, Ἵλη, Ε᾽αρ, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente ἰέω.

Ἀ῎ϊμι, emitto, ſubmitto Heſiod. ἐς φάος ὃν αὐίεσκε. Pauſan. in Bœot. αὐτὰρ ἀπὸ τῶν ὀδόντων αὐέσαι τὸν γλῶ. Ariſtot. de mundo, τὰ χαλασθέντα νεφῶν αὐιᾶσι. ¶ Item, dimitto. Expon. & manu emitto: ut αὐίημι τὸν ἡνιόχον, libero, i. acceptum fero debitum. αὐιέναι τὸ χρεῶ, Plutarc. in Sol. remittere debita. Item relinquo. Plut. in Publ. αὐιέντες ἀρχὴν τὸ χωρίον τῷ ἐχθρῷ. & Theophraſt. τὰς ἀρέσκας αὐιᾶσιν ἀπὸ χρόνου ἐπὶ δύο ἔτη. ¶ Item remitto, relaxo: ut αὐιέναι τὸν ψυχλὸν, & αὐιέναι τὸ πρόσωπον. Item remitto, condono. Dem. contra Mid. τῇ φύσει αὐτὸν ἢ τοῖς ὀργῆς ἢ τῇ τύχῃ. Item remitto, i. remiſſum & languidum reddo, ſolvo. Xen. Pæd. 7. ἢ τὰ σώματά γε αὖ τὰ δι' ἔχθος, ὁπόταν τὰς αὐτὰ αὖθ ἐπὶ ῥαδιουργίαν, πονήρως πάλιν ἔχει. Exponitur etiam, licentiam permitto, ut herus nimium ſervis indulgens. Ariſtot. Oecon. 1. ὁμιλία ἢ τοῖς δ' ἄλλοις μήτε ὑφειμένη, μήτε αὐιεμένη. Ponitur & neutraliter pro ῥαθυμῶ, ut vult ſchol. Thucyd. l. 1. in ep. regis Perſarum ad Pauſ. Item remitto impetum, ut canes in veſtigiis non hærentes, ſed laſſeſcentes & veſtigationem deſerentes. Xen. ἀνιᾶσι δὲ καὶ μὲ ἀφ' ὁρμῆς σφόδρα, ἀλλὰ μαλακίαν αὐιᾶσι. Vſurpatur & pro, deſiſto, intermitto. Cum partic. Eurip. τὸν αὐίεμεν πέτρους βαλοντες. Cum gen. Thuc. αὐιᾶσιν τῆ φιλονεικίας. Sic αὐιέναι τῆ προσευχῆς, deſiſtere à precatione. Interdum dicitur abſolutè, ἐάσειν αὐιέναι, ut apud Xen. Hell. 4. & Pæd. 1. ¶ Item laxo, relaxo, laxando refero, aperio. Il. φ. αὐτοῦ τε πύλας & ἀπῶσαν ὀχῆας. Item laxando mollius reddo. Dioſc. l. 3. αὐίησι μᾶλλον χονδριώδες. Item ſolvo, diſſolvo vinctam. Thuc. l. 3. τὸν δέ τε Μηδικὸν ἔχθραν αὐιέναι, τὸν δὲ τῶν ξυμμάχων δέλεασιν ἐπαγαγέσθαι. Item ſolvo, i. liquefacio, eo modo quo nix dicitur ſolvi, i. liquefieri. Gal. ad Glauc. 2. αὐιέναι χιὼν γλυκεῖ τὸ φάρμακον. ¶ Interdum contra ſignif. παροξύνω, ſtimulo, urgeo, & actuo. Iliad. ε. Ἄ῎ρεος τοῦν αὐέντε, ὃς οὔ τινα οἶδε δίεσθαι, metaph. à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, & quum occaſio adeſt, emittunt & in feras incitant. Ariſtot. pol. 8. οἱ δὲ λέαν ἐς ταῦτα αὐέντες τοὺς παῖδας. Et cum infin. Il. μ. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τρῶσ' ἐπαΐξαι.

Ἀ῎νειμαι, pro act. ἀνίημι. Ariſtot. de mirac. audit. τὴν τῶν κυρτῶν αὐτοῖς τοῦ γόνυ πόκα πολαιὸν αὐίεσθαι τῶν καθεδαμόσεων, i. ſubmittere, vel reddere. Il. χ. Κόλπον αὐιεμένη, exp. nudans, ſive denudans. Item paſſ. ſolvor, liquefio. Gal. & Dioſc. Budæus ait ἀνειμένου dici etiam diſſolutum, & nullis finibus terminatum: ut apud Eurip. in Oreſte, ὁ νόμος αὐίεται. Item permittor, concedor. Ariſtot. in polit. τοῖς ἡμῖν τοῖς ἐπιεικεύσι αὐίεσθαι. Item dicor, conſecror. Pauſ. ἐκεῖ δὲ βωμὸς αὐίεται Ἀ῎πολλωνι. Item αὐίεσθαι dicitur quod omnibus expoſitum eſt & obvium, nulli privatim mancipatum. Baſil. πᾶσιν ὁμοίως αὐίεσθαι τὸ ὠφέλιμον τῆς σοφίας. Item neutraliter, diſſolutè vivo, vel diſſolutè me gero, licenter ago, deliciis & luxu ſolvor, luxu diffluo. Ariſtot. pol. 2. αὐιέμενοι γὰρ ὑβρίζουσι. Item immittor. Iſocr. in Helen. τὸν τε ταῦρον τὸν αὐιέμενον ὑπὸ Ποσειδῶνος.

Ἀ῎νειμένος, partic. relaxatus, ſolutus, dimiſſus: ut αὐειμένος τῆς λειτουργίας, ſolutus functione. Item relictus, omnibus expoſitus & obvius, nulli privatim mancipatus: unde αὐειμένη γῆ, terra inculta: vel alicui Deo conſecrata, ut & αὐειμένον ἄλσος. Item laxatus, reſeratus, apertus: ut ἀνειμένων πόλεων πυμφαῶν πυκνῶν. Item ſolutus, effuſus: ut τὸ ἐς ἀδικίαν ἀνειμένον, apud Plut. Item remiſſus, languidus, minimè acris, vel minimè vehemens: ut ἀνειμένος βίος. Item licenter vivens, ſolutè ac liberè quidlibet dicens & faciens. Soph.

Ἀνειμένως, remiſsè, languidè, ignavè, ſolutè, diſſolutè effusè, licenter. Xen. Pæd. 4. ἀνειμένως ἢ ἔπινον & ἐῤῥώσθην, cum omni licentia potabant & tumultuabantur. Et in bonam partem, liberè ingenuè. Iſocr de pace.

Ἄ῎νεσις, εως, ἡ, liquefactio. Dioſcor. lib. 4. Item remiſſio, relaxatio: cui in propria ſignific. opponitur ἐπίτασις, apud Plat. de rep. l. 1. in metaphorica autem ᾠδῆς, apud eundem de leg. Accipitur & pro quavis intermiſſione, per quam datur quies & remiſſio ab aliqua actione. Item pro quiete ipſa & feriatione à rebus ſeriis. Item mollities, quæ eſt animi velut infractio remiſſioque & diſſolutio. Item voluptas, voluptuarium vitæ genus. Chryſoſt. Item remiſſio, condonatio: ut apud Plut. in Publ. αὔεσις τῶν χρεῶν, æris alieni remiſſio. Sic αὔεσις τῶν ἁμαρτημάτων. Item licentia & immodica libertas. Plat. de leg. lib. 1. Ariſtot. pol. 2.

Ἄ῎νετος, ος, ὁ, ἡ, laxus. Greg. ὁσφὺς δὲ τοῖς μὲν ἀλόγοις αὔετος ἔφυ & ἄδετος. Item pacens, omnibus apertus & expertus: ut αὔετος ὁδὸς νεὼς, apud Theodorit. Item remiſſus, diſſolutus & licentiùs habitus, ſolutus omni imperio: ut αὔετος ἐξουσία τῶν φαυλοτάτων, Herodian. Item αὔετος γῆ, terra cuipiam Deo dicata.

Ἀ῎νετως, adverb. ſolutè, laxè. Item remiſsè. Item licenter.

Ἀ῎νεσις, ος, ὁ, remiſſivus, remiſſionem indicans: cui opp. ἐπίτασις: ut ἀνετικὰ ἐπιῤῥήματα, apud gramm.

Ἀ῎νεσίως, licenter, impunè, & nullo prohibente, ac q. d. laxatis plenis habenis. Arrian. Exponitur etiam promiſcuè, nullo diſcrimine. Item largiter, ad ſatietatem uſque ſeu apertè, apud Dem. πεπαῦσθαι τῶν ἀκουόντων ἡτινοσοῦν γεγενημένης.

Decomp. Ἀ῎νυετος, ος, ὁ, ἡ, remiſſionis expers, qui non remittitur. Porphyr.

Ἐ῎ξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto. Hippocrat. de nat. hom. ἐξανίασαν πόνων, exolvi & liberari laboribus. Ibidem, τὸ τε ψύχος ἐξανίει, remittit, diſſolvitur.

Ἐ῎πανίημι, remitto, laxo. Luc. Σμικρὸν ἐπανιὲς τῶν ὀφρύων, paulùm remiſſis ſuperciliis frontiſque ſeveritate laxata. Plut. in Lyc. ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὸ σκληρόηθες & ἀγωγὸν, remittentes laxanteſque. Item remitto & condono. Hermog.

Εὐανίετος, remiſſi facilis. Item diſſolutu & dilutu facilis, facilè liqueſcens. Dioſcor. l. 5. c. 152.

Υ῎πανίημι, remitto ſeu intermitto. Υ῎πανειμένως, remiſsé.

Αὐτοκτόνης, idem quod αὐθέντης, (de quo vide ſuo loco) qui ſua manu perimit, qui ſua ipſius manu cædem infert, i. interfector, percuſſor: ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπὶ ἑαυτῷ φόνου ἱέμενος. Item qui ipſe ſibi manus infert, ὁ δι' αὐτοῦ ἰὰς τοξεύων. Soph. in Oedipo tyr. τέτλη θανόντος, νυῦ ἐπισκέψει σαφῶς Τὸν αὐτοκτόνως χρὴ λεγειν ἑαυτόν.

Αὐτοσυτεὶ, adverb. ſuis ipſius manibus, propria manu, ſeu ſibi ipſi illatis manibus: ut cum Dion Coccejus dicit, ἀναγκάσω οἱ αὐτοσυτεὶ ἐπενεγκεῖν τὸν θάνατον, coëgit reum ut ſibi manus inferret.

Ἀ῎φίημι dimitto. Iliad. β. Αὐτὰρ δὲ κλαίοντε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφίσω. Et Il. φ. Ἔ῎γχος μὲν ῥ' ἀφῆκεν. Plut. in lib. de garr. ἅπαξ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφιέναι θέλουσι, pueri glaciem neque retinere neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, ἀφίημι τὴν γυναῖκα, dimitto uxorem, i. repudio. Apud Luc. in Demon. νυῦ γάρ σοι ἀφίημι αὐτόν. Sic in illo Ageſilai epiſtolio, Νικίαν ἐμὲ μὲν δὸς ἀδικεῖ, ἄφες, ἀ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. Interdum exp. abſolvo, libero: ut ἀφεῖναι τινὰ τοῦ ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας, apud Plutarch. in Ant. Dicitur item ἀφίημί σε τοῦ χρέους, à Phal. libero te debito, vel remitto tibi debitum. Interdum ἀφίημι eſt libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero, ut docet Bud. ex Liban. ¶ Item emitto, miſſum facio. Dem. pro cor. πάντα τἄλλ' ἀφεὶς ἢ παρεσθὼν ἐπέρασεν ἐφ' οἷς ἐμισθώθη. ¶ Item permitto, ſino. Xen. Pæd. 1. ἀφετέον παιδεύειν ὅπως ἂν ἐθέλοι τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. Exponitur etiam concedo, Dem. Philip. 2. ὅτ' Ἀθηναίοις μὲν αὐτοῖς ἠφίει. ¶ Item emitto. Ariſtoph. in Ran. βάτραχον τὸν κεχνὸν ἀφίει. Dem. ἵνας ἠφίει φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. ¶ Item tranſmitto, ut Plin. vertit, apud Ariſtot. Expon. etiam manu mitto, apud Aeſch. ἀφίεσαν τοὺς ἑαυτῶν οἰκέτας. ¶ Item projicio, jacio. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς πόλεμον.

Ἀ῎φιεμαι, dimittor. Item abſolvor, liberor: ut ἀφιεῖτο τῶν ἐγκλημάτων Plut. Item omittor, miſſus fio: ut Ariſtot. eth. 9. cap. 4. ἀφιεῖται ἐπὶ τὸ μᾶλλον. Item activa ſignif. omitto, cum genit. ut apud Thucyd. l. 3. τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, omittere ſalutem reip. i. curam de ſalute reip. Sic & in partic. ut Luc. τῶν ἀφειμένων τῶν λόγων. Et Demoſth. ἀφειμένος τῶν τόκων, qui miſſas fecit uſuras. Item permittitur mihi. Et ἀφεῖμαι, permiſſum eſt mihi apud Platonem.

Ἄ῎φεμα, τὸ, id ipſum quod dimittitur.

Ἄ῎φεσις, dimiſſio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro dimiſſione equorum in curſu ſtadii. Item dimiſſio, ſeu miſſio in colonias. Item dimiſſio debiti vel offenſæ. Item dimiſſio uxoris & repudium. Plut.

Ἀ῎φεσις Ζεύς, dimiſſor ſeu liberator. Etym. ex Arrian. lib. 2. Bith.

Ἄ῎φετος, ος, ὁ, ἡ, dimiſſus, liber. Item ſacer. Item expoſitus, pro derelicto habitus, apud Chryſoſt. Item rejectaneus, apud Dioſc. Item abſolutus, apud Greg.

Ἀφετήριος, ος, ὁ, ἡ, qui mittere ſeu dimittere potèſt, miſſorius ſeu emiſſorius: ut ἀφετήρια ὄργανα, inſtrumenta ad oppugnandas urbes, i. comparata ad emittenda tormenta, apud Suid.

Ἀφετηρία, ἡ, (ſub. χαλκῆ aut ξύλα, aut tale aliquid) carceres, unde equi curſu certaturi dimittuntur. Ariſtoph. in equ. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus uſque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ & profectionis: & generaliter pro quovis principio. Syneſ. ep. 4.

Ἄ῎φετης, ου, ὁ, emiſſor. Vide Cæl. Rhod. l. 21. c. 5. Item manu miſſus, è ſervitute dimiſſus, libertus. Athen. l. 6.

Ἀφετικὸς, ὴ, ὸν, emiſſorius. Cæl. loco citato.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, emiſſor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teſte Cælio Rhodig. Iliad. ι. Ἀφητόρεος, qui Apollinis ἀφήτορος eſt, ut aphetoriæ apes. Ἀφητορία, ἡ, vaticinatio. Heſych.

Decomp. Ἀ῎ναφίημι, viciſſim dimitto aut emitto. Eurip.

Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4. ἔπω διαφῆκε τὸ στράτευμα.

Διαφειμένος, dimiſſus, apud Phil. in vita Moſ.

Εἰσαφίημι, jacio intrò, ſcu projicio, aut etiam jaculor intrò.

Ἐ῎ναφίημι, immitto ex me in alium. Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Ἐξαφίημι, dimitto vel omitto.

Ἐ῎παφίημι, dimitto ſuper aliquem. Plut. in apophth. Luc. ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, demiſit in eum tegulam. Item demitto in, Syneſ. epiſt. 4. ὥσπερ ἐν μεζόνοισι ἐπαφίησι τὸν πελάγει, ſe demittit in mare. Item immitto. Syneſ. ἐπεὶ δ' ἂν ἀποστρέψαι τὴν ναῦν ἐπαφίσει τῷ πελάγει, immittit pelago, ſeu verſus altum mare. Item immitto ad irritandum aliquem, ſeu irrito & incito, ut emiſſis in

ſis in feram canib. apud Greg. Item immitto & ſuborno, ſubmittoque, ut ἀνίημι. Pauſ. Item admitto. Theophr. de hiſtor. plant. lib. 4. cap. 7.

Ἰαφέτης, ου, ὁ, qui ſagittas emittit. ſagittarius.

Ἵππαφεσις, carceres, unde dimittuntur equi ad currendum ſtadium. idem quod ἀφεσιμία. Polyb. apud Suid.

Παραφίημι, tranſmitto, vel dimitto. Ariſtot. eth. 8.

Διίημι, tranſmitto. Xen. καὶ διῆκε τὸ βέλος διὰ τῆς χώρας. Ariſtot. διῖσι πολλὰ ὑγρότητος. Item trajicio, tranſadigo. Apud Plut. ξυλὸν διῆκε τὰν πλευρᾶν, conto trajecit coſtas, vel tranſegit contum per coſtas, aut immiſit per medias coſtas. Item dimitto, unde διειμένος, dimiſſus. Διεὶς, dimittens, item perfundens, à δίημι, perfundo.

Δίεσις, εως, ἡ, tranſmiſſio. Item diviſio, ſeparatio. Suid. Eſt etiam apud muſicos, tonus qui primùm ſenſu percipi poteſt: apud Ariſtot. unde & Vitru. lib. 5. cap. 4. Macr. in ſomn. Scip. Boëth. l. 27. Item perfuſio. vide δίημι in Δέω.

Εἰσίημι, intromitto. Xen. Δέω τοῦτ' ἔν τοῖς πολεμίοις ἔφη εἰσιέναι.

Ἐνίημι, injicio, immitto. Xen. ἐνίησι γὰρ ἡ φαλάγγια καὶ τὸ δῆγμα. Exp. etiam infigo, inſero. item infundo. ¶ Item remitto. Plut. de def. orac. τὰ μὲν ἐνιεὶς ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνουσις. ¶ Item ſubmitto, i clam mitto, apud Thuc.

Ἔνεμα, τὸ, id quod immittitur ſeu infuſum, quod per inferna in alvum infunditur. Gal. & Dioſc.

Ἔνεσις, immiſſio. Paul. Aegin. Ἐνεσία, ἡ, pro ἔνεσία (duplicato ν metri cauſa) conſilium, monitus, inſtinctus: & quidem propriè immiſſus alicui ab aliquo παρὰ τοῦ ἐνιέντος. Il. κ. & Heſiod. in Theog.

Ἐνετὴ, ἡ, fibula, ἀπὸ τῆς ἐνιείσης ταῖς ὀμφαλοῖς καὶ ἐμβαλλούσης πρὸς τὸν πῶλον, inquit Etym. Il. ζ χρυσείης δ' ἐνετῆσι καὶ ἱμάντεσσι ἄρουτο.

Ἐνετὴς, ῆρος, ὁ, inſtrumentum medicinale quo ἔνεμα (i. infuſus) perficitur, quod & κλυσὴρ. Item τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alexand. Trall.

Ἐξίημι, emitto. Ariſtot. lib. 6. anim. ἐξιᾶσι τὸν γοῦν σπερμον emittunt. Dicitur etiam de fluminibus, ſicut ἐκδίδωμι, ut πάντες ποταμοὶ τὸ ῥεῦμα τοῦτο ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item eximo aut depono. ſæpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξέεργον οὐδέ, poſtquam cupiditatem potus & cibi exemerunt, aut poſtquam cupiditatem bibendi & comedendi depoſuerunt.

Ἔξεσις, emiſſio, amandatio ſeu ablegatio. Item dimiſſio uxoris, repudium, apud Herodot.

Ἐξεσία, ἡ, ablegatio, publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. Il. ω.

Decomp. Διεξίημι, dimitto, vel emitto, aut emitto per. Particip. διεξιεὶς, exp. perrumpens, irrumpens, apud Thuc. καὶ εἰς τὰ λαοσσοα διεξιείς.

Παρεξίημι, prætermitto ſeu dimitto, præterire ſino. Herodot. παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας.

Ἐφίημι, injicio, immitto. Il. α, κηδεα ἐφῆκεν, dolores immiſit. Od. ν, χεῖρας ἐφήσεις. ¶ Item remitto, relaxo. ut ὅλως ἐφιεῖσα τὴν ἰδίαν. Greg. Item pro indulgere: ut ἐφιεὶς τῷ θυμῷ, & ἐφιεὶς ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Greg. Item permitto. Thuc. 1. οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. Item admitto, ut ἐφίημι τὸν ἵππον, admitto equum, quod & βιβάζω, apud Ariſtotel. ¶ Item impello, incito. ut Odyſſ. ξ. (de vino) ἐφῆκε πολύφρονα κῆρ μᾶλ' ἀεῖσαι, impulit, incitavit. ¶ Item appello, i. provoco ad judicem majorem. ut exp. apud. Dem. οὔ τε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον.

Ἐφίεμαι, peto. Plutarch. in Pompejo, ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, adverſas facies petentes pilis ſuis. Item appeto, cupio. Ariſtot. eth. lib. 4. τῶν δ' ἀκολασιῶν οὐκ ἐφίενται. Xenoph. in apol. τῆς ἀρετῆς ἐφιέσης, virtutis ſtudioſum eſſe. Item permitto. Plut. in Lycurgo, οὐκ ἐφίεσαν αὐτοῖς τέχνης ἄψασθαι βαναύσου, non permittebat eis. Et paſſivè, Ariſtot. metaph. 1. οὐκ ἂν ἐφέθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων μέρος, permiſſum fuit. Item mando, præcipio, jubeo, apud poëtas, ut ὑμεῖν δὲ αὐδῆσαι ἐκάστῳ ἐφιέμεν πάντα ἔοικε. Sic ſæpe apud Soph.

Ἔφεσις, provocatio de judicio ad judicium. tranſlatio cauſæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔσω, ad Jovem provocatio eſto. item ἔφεσιν δίκης appellare, apud Ariſtid. Apud Naz. ἔφεσις ἀσωφρόνισις, exp. dimiſſio abſque caſtigatione. Item appetitus, deſiderium. Ariſtot. eth. 3. cap. 5. ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αἱρετή.

Ἐφέσιμος, ος, ον ἡ, qui transferri poteſt à judicio ad judicium. ut ἐφέσιμος δίκη, cauſa quæ poſt appellationem agitur. Gal.

Ἐφέται, judices apud Athenienſes quibus cauſæ cognitio ab utraque parte permittebatur. Plut. in Solone.

Ἐφετικὸς, deſiderativus, ut ἐφετικὸν ῥῆμα apud Grammaticos.

Ἐφετμὴ, ἡ, mandatum, juſſum. Il. α, & ε. Φέλμὴ pro eodem apud Heſych.

Ἐφημοσύνη, idem. Od. μ, & Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἐφεσίδα, ludi genus eſt. Heſych.

Decomp. Εἰσφίημι, intrò dimitto idem quod εἰσίημι.

Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. Et Ἐξέφιμαι, idem quod ἐφίεμαι, mando, præcipio. Soph. in Ajace.

Καθίημι, demitto, ſubmitto. Il. ω, καὶ ἐγὼ πω οἷον Λαυκανίης κοθέην κὰ, per guttur demiſi. Herodian. καθέντες κλίμακα, quum ſcalas demiſiſſent Apud Ariſtoph. in Veſp. οἷον πρόφασιν καθῆκε, metaphora ſumpta à piſcatoribus lineam demittentibus. Ponitur & pro demittere ſeſe deſiliendo, & deorſum librare. Xenoph. in Hipparch. (de equis) οἱ δεδιδαγμένοι καὶ ἐπ' ὄχθας εὐκόλους, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθίεσθαι. Et pro demittere & ſubmittere: ut καθιέναι τὴν φωνὴν, ſubmittere vocem, καθιέναι σφῶν γέτας, ſubmittere ſicarium vel percuſſorem, καθιέναι λόχον, inſidias collocare, πεῖραν καθιέναι, tentare, probare. ¶ Item immitto, ut Iliad. φ, Ζωὸς δὴ σὺ δίηπτα καθίετο μώνυχας ἵππους. Apud Ariſtoph. in equit. καθεὶς ſchol. exp. παρασκευασάμενος.

Καθίεμαι paſſ. demittor, ſubmittor unde καθεῖμαι apud Thucyd demiſſum, ſubmiſſum. Item activè, ſubmitto, ut καθεῖτο τὸν ὑπολίθον vel τὸν πάγωνα. Luc.

Καθειμένως, demiſsè.

Κάθεμμα, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum deſcendens, ornamentum collare. Ezech. c. 16. & Eſaiæ 3.

Κάθημμα, pro eodem. (καθέζομαι.

Κάθεσις, demiſſio, immiſſio. Gal. libr. 1. ad Glauc. vide & in

Καθετὴς, ῆρος, ὁ, q. d. demiſſor, aut immiſſor. Sic dicitur. Hippocrati lineamentum tortum quod intra ulcera inditur. Itè inſtrumentum chirurgicũ cavum & altera parte recurvum, quo urina retenta elicitur, & veſicæ vitia probantur. Gal. lib. 5. method. & Paul. Aegin. lib. 6. cap. 59. Eſt etiam monile ficut κάθημμα. Poll. lib. 5. c. 16.

Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, adminiſtrationis chirurgicæ ratio qua injicimus per catheterem in veſicam, id quod ad ejus curationẽ convenit, vel eximimus id quod impedit ne urina reddatur, recto ſiphone immiſſo, quem καθετῆρα Græci vocant. Aegin.

Κάθετος, ου, ὁ, perpendiculum, καὶ κάθετον, apud Luc. ad perpendiculum, ad lineam. Item linea perpendicularis. Procl. apud Euclid. Item altitudo rectis lineis ſubvecta, altitudo perpendiculariter ardua apud Strab. Accipitur quoque pro linea piſcatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti. in Epigr. Κάθετος ου, ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur: apud Suid. ex Lyſia & Melitone.

Decomp. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto. Ἐγκάθετος, ſubdolus. Baſil.

Παρεγκαθίημι, utrinq; demitto. Ariſtot. lib. 9 hiſt. an. c. 38.

Συγκαθίημι, unà demitto. Item ſummitto me, apud Ariſtot. in probl ſect. 2.

Συγκατάθεσις, ſubmiſſio, qua quis alicui ſe ſubmittit & cedit. Item contentio duorum inter ſe, comparatio.

Μεθίημι, dimitto, miſſum facio. Il. α, μεθέμεν χόλον, deponere iram. Soph. in Ajace χεῖρα μὴ μεθῆκα τὴν ἀλάστορος, è manibus dimiſi. Syneſ. μεθῆκεν ἐν ὁ κυβερνήτης ὀπὴν τῶν χηρῶν τὸ πηδάλιον. Exp. & negligo, item detrecto: apud Hom. cum genit. ut μεθιέναι πολέμοιο, detrectare bellum. Et cum infinit. ut Il. ν, μεθῆσε μάχεσθαι. Ponitur interdum & ſine caſu, ac tum ſignificare videtur, remitto contentionem, remiſsè ago, ignavè me gero. ut Iliad. ν, Ὃ τρωσὶν δὲ ἄλκαρ ὄδυσσεὺς δὲ μεθιεὶς πτολεμίζειν. ¶ Apud Xen. μεθίημι τὸ δέον ζ πράττειν, exp. omitto agere quæ decet. ¶ Item permitto, ut ἱερείας ναῦ μεθεῖναι, ex Soph. in Aiace, remigia navi permittere. Et in Epigr. ἐ μεθῆκά σε ζῆναι, non ſivi te mori. Item emitto. ut μεθῆκε βλαστὸν, ex Theophr.

Μεθίεμαι, dimitto, miſſum facio cum genit. Ariſtoph. in Pluto, μεθέντε νῶϊ μᾶ τοῦτον. Plat. de rep. 7. ἰδίωται τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθίενται.

Μεθήμων, ονος, ὁ ἡ, remiſſus, negligens, vel cum neglectu quodam dimittens aut miſſum faciens. Il. α.

Μεθημοσύνη, remiſſio animi, negligentia. Il. ν.

Παρίημι, prætermitto, omitto. Plat. de rep. 2. ἐὰν ἡς λύπης παρῇ ἔργα καιρὸν, διόλυται. Thuc. lib. 4. μηδὲ ἀμεμφῶν, καιρὸν παρεσόμενος. Et cum infinit. Plut. ὀνομάσαι παρῆκεν. ¶ Item admitto, intromitto. Plato. οὔτε αὐτὸν τὸν ξυμμαχίαν παρεῖσιν. Et παρίεναι εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Xen Hell. 4. admittere, vel tranſmittere, apud Plat. παρεῖσθαι εἰς τὴν ψυχὴν, inducere in animum; perſuadere. ¶ Item dimitto, relinquo. ut παρίημι ἑτέροις. Hermog. ¶ Item permitto, ſino. Cum infinit. Herodot. παρεῖσαν σφι βυλεύεσθαι. Plut. de rep. lib. 2. μηδὲ δὴ δόξας πάσας ἄλλοις ἐπαινεῖν. ¶ Item remitto, laxo, ſolvo. Ariſtoph. in Eq. τὰς τε ῥῖνας παρεῖ. ¶ Item remiſſum ac languidum reddo, vires frango. Dioſcorid. (de cicuta) παρίασι δὲ καὶ αἰδοῖα καταψυχόμενα, tabefacit.

Παρειμένος, remiſſus & languidus reddor. Particip. præt. παρειμένος, qui remiſſus factus eſt ſeu languidus, cujus vires fractæ ſunt, παρειμένος γήρᾳ apud Plat. exp. confectus ſenio. παρειμένος ſeu παρειθὲς ὕπνῳ. Greg. Apud eundem Greg. σῶμα παρειμένον ταῖς ἡδοναῖς exp. corpus effœminatum.

Παρειμένως, remiſsè, languidè, contemptim. Heſych.

Πάρεσις, remiſſio, laxatio. ut πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσεως, apud Aretæum. Eſt & morbi nomen qui & παράλυσις dicitur, quum nervi remiſſi ac laxati motu tactuq; aut dimidium corpus aut partem eius aliquam deſtituunt. Aret. de diut. aff. c. 7. & Alex. Trall. Vtitur & Plut. ſymp. 3. quæſt. 5. Exponitur eriam defectio & languor.

Παρεῖς, ε, ὁ, remiſſus, laxatus. Item παρέσις, hoceſt, nervorum relaxationi ſeu reſolutioni obnoxius:

Decomp. Ἐμπαρείημι, remitto, laxo. Ἐμπαρείεμαι, remiſſus ac languidus reddor, franguntur vires meæ. Naz. in Trag.

Ἀπὸ ϛοῦ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Προΐημι, præmitto. Od. ω, προΐεὶ δολιχόσκιον ἔγχος, pro προπέμπει. Aliquando ſimpl. exp. mitto: ut Il. γ, Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κήρυκα Ἀχαιῶν Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι. Item dimitto ſeu concedo. ut Il. α, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τόνδε θεὸν πρόες. Item immitto, porrò ago, in primam aciem promoveo: apud Xen. προεῖς καμήλους. item προεῖπε πρὸς αὐτὰς τὸν τῶν καμήλων πάϊδα. ¶ Item projicio: ut apud Xen. ἐπὶ τὸ ὠμὸν ἡδὺ προΐενται ὠτὸς, ad voluptatem præſentem ſe projicere. Et Ariſtoph. in Nub. ἐπ' αὐδρατῶν ὠτῶν γὰρ προΐεναι, ubi & ſcholaſt. exponit ῥίπτειν & σπορπίζειν.

Προΐεμαι, projicio. ut & προΐημι. προΐεται τὸν ἑαυτῆς βίον. Plut. ſicut Virg. dixit projicere animas. Apud Dionyſ. μεγάλων πόλιν προΐεσθαι Λακεδαιμονίοις, objicere evertendam. vel prodere & condonare. Idem. Plut. dixit προΐεσθαι τὸ καλὸν, ſicut Cæſar projicere virtutem. Aliquando exponi poteſt, profundo. ut apud Ariſtot. eth. 4. τὸ οἰκεῖον προΐεσθαι, & apud Phil. ὑπὲρ ἧς ἐμοῦ μόνου προΐεσθαι τὰς οὐσίας. Putatur ſumi & pro, permitto arbitrio alicujus vel poteſtati, aut etiam libidini, vel trado poteſtati aut in poteſtatem, vel objicio poteſtati. ut apud Xen. Pæd. 5. Ἀφεὶς δὲ τὸ μηδὲν αὐτοῖς ἠθελημένον προΐεσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε τάχη ἐφεμνὰ, μή τι τέκνα ἀξιέρωτα. Et Thuc. lib. 1. τὴν τῶν Κέρκυραίων ἐσβολὴν μὴ προΐεσθαι τοῖς Κορινθίοις. Apud Dem. προΐεσθαι εἰς δουλείαν, deſerendo conjicere in ſervitutem, vel deſertos. Quidam interpr. objicere ſervituti.

Προΐεσθαί τι (non adjecto dat.) ſæpe dicitur pro, amittere è manibus, ſinere ſibi elabi, vel pro deſerto habere. Interdum ſimpl. pro, dimittere, relinquere, miſſum facere, aut etiam abjicere, ut Dem. in Mid. ϛοιμόνον προΐεσθαι. Sic & προΐεσθαί τινα, curam de quopiam abjicere, vel deſerere quempiam, ut Thucydid. 3. τὴν μὴ προΐεσθαι ἡμᾶς. Item largior, erogo, effundo. ex Ariſtotel. τὴν χρήμασι προΐεσιν αὐτῶν, &c. Item cedo & condono amico, apud Ariſtot. τὴν τὰ ἀδίκων προΐεσθαι ἁμαρτήματα, effundit vel emittit. Reperitur etiam paſſivè: unde προΐεμένου apud Demoſth.

Προΐεσις, dimiſſio, qua deſtituimus & projicimus rem aliquam. Item profuſa erogatio, erogatio, quæ fit quaſi projiciendo, largitio profuſa: cui oppon. λῆψις apud Ariſtotel. ut προΐεσις τῶν σπερμάτων.

Προϊλικὸς, ad largiendum propenſus ſeu profundendum. qui lubenter largitur, profuſus. Ariſtotel. eth. 4. c. 1. Idem Rhet. 1. cum dat. προϊλικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις. Προϊλικῶς, largè effuſeque, cum quadam profuſione. Ariſtot. eth. 4. c. 2.

Decomp. Ἀπροΐημι, emitto. Od. χ, ἰὸν ἀπὸ προΐεῖς.

Ἐπιπροΐημι, emitto adverſus, emitto in, Il. δ, Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ἰὸν ἀκωκήν. Item transmitto, vel emitto ad. Il. ϛ Κῆνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχελῶα.

Καθαπροΐημι, projicio, è manibus dimitto, aut elabi ſino vel etiam cum neglectu abjicio. Polyb libro 6. πάντες ὡς καθαπροϊέντο τὰς καιρὰς, omnes quidem alii occaſionem rei bene gerendæ omiſiſſent aut neglexiſſent. Dicitur etiam καθαπροΐεσθαί τινα τὸν δίκην ſive κατηγορίαν, i. prodere, deſtituere: ſeu prævaricari.

Προσίημι, admitto. ut Xenop. ἀνάβ. 4. ὁ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τὰς ὀψίζους. Sic & lib. 7.

Προσίεμαι, idem, ut apud eundem de arte eq. πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται. ἃ προδήλα αὐτοῖς ἐστιν, ὅτι προσιέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Dicitur & equus προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, i. admittere aſcenſorem. Item, admitto, i. non repudio conditionē. Apud Xen. ἥττων προσίεται exp. vinci ſe patitur. Item admitto, i. comprobo, vel non improbo. Gal. προσίενται μὲν ἀμφότεροι τιμήν. Et cum infinitivo, apud Xen. τὴν ὑπαρχίαν προσίεσθαι δὲ τὸν ὀφθαλμὸν προσιέσθω. Et apud eundem, προσιέμεθα κακίονες ἢ πρόσθεν γενέσθαι. exp. hoc committeremus ut deteriores quàm prius eſſemus. apud eundem, ὁ προσιέμην δανείσασθαι exp. non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidemque apud Herodotum, ὁ προσίενται τὴν προδοσίην, non inducebant in animum proditionem facere. Rurſum apud Xenop. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι à turpibus abhorrere.

Συμίημι, committo, ut ἔσσυτο ξυμίκτο μάχεσθαι. Iliad. ε, commiſit ad pugnam, vel commiſit inter ſe. ¶ Item, audio, intelligo. Od. ζ, ξεῖνε, σὺ δ' οὔ πω ἐμεῖο ξυμίεις ἔπος. Herodianus lib. 4. μήτε τὴν ἀλλήλων φωνὴν συμιέναι. Apud eundem συμὰς ὅτι, &c. poſtquam intellexit ſeu reſcivit. Item intelligo, animadverto, ſentio. Ariſtoph. in Pluto, Εἶτ' ἐξυμὶς τὴν ἐπίνοιαν τὴν θεᾶς; Plut. συμὰς ὁ Βρύων τὸ πίπραγμένον. Et cum genitivo. Luc. ἐπεὶδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, ſimulatque intellexit quod erat melius. Interdum ſine caſu, ut συμίετε καθ' ὃν τρόπον κελεύω Demoſth. Interdum cum partic. ut συμίημι δὴ πάλαι, & συμίημι καλῶς λέγων. Item cum infinitivo apud Herodianum Item, ſcio, Plat. cum accuſativo. Et συμῶκα, conſcius ſum. Luc. ἐδὲ συμῶκα ἐμοὶ τοῦτο γυναικὶ γεγενημένον, neq; mihi conſcius ſum ab aliquà me amatum eſſe. Accipitur etiam pro μανθάνω apud Ariſtotel. in ethic. ¶ Σύμιεν pro συνίεμεν dictum fuiſſe tradit Euſtath. Reperitur συμιᾶς, i. intelligit. Sap. 9. Sic συμιῶσι in novo Teſtamento. Sic ὁ συμιὼν & οἱ συμιόντες apud Bibl. interpr. In Ceb. tabula, ἐὰν συμιῇς, ſi intelligas, & ξυμιῶσι, apud Xen. putantur eſſe ut ἴδῃς & ἴδωσι. Συμίεσθαι, paciſci, tranſigere. Il. ν, Ἀλλ' ἴτον, ὄφρ' ἐπὶ ναυσὶ συμιώμεθα πυκταπόροισι Ἀμφὶ γάμῳ, i. συμβῶμεν ἢ συμεδῶμεν. Euſtath. Odyſſ. δ. v. 76 Τὸ δ' ἀγορεύσομεν ξυμβὸς ξανθὸς Μενέλαος, tanquam à ξυμίεμαι pro ἤδομαι.

Σύμιεσις ſive ξυμίεσις, coitio, qua duæ res in unam coëunt & quaſi committuntur. Odyſſ. κ, ξυμίεσις τε δόων πολεμοῖό τε λαοσσόων. ¶ Item intelligentia, perſpicax animi facultas, qua committere res inter ſe poteſt & diſcernere, ſeu perſpicaciâ & prudentia in judicando. Ariſtot. ethic. lib. 6 cap. 11. Plato tamen in Crat. derivat non ab hoc συμίημι, ſed à ξυμῦμι ſignificante συμπορεύομαι, ut ξύμιεσις ſit facultas animi quæ ξυμίησι τοῖς πράγμασι, perſpiciens & diſcernens quid faciendum ſit, quid non. Sic Dem. pro cor. ſcribit τὴν συμίσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκειν. Accipitur & pro conſcientia, apud Herodian. lib. 4. & Eurip. in Oreſte.

Συνετὸς, ὴ, όν, intelligens, idem quod συνετός.

Συνετὸς, ὴ, όν, qui commiſſus eſt, aut committi ſeu coire in unū poteſt: ut συνετὸς γάμος. Heſych. Item qui intelligi poteſt. Syneſ. de inſomn. ἅπερ ἐδὲ τὰ χρησιμεύοντα πᾶσι συνετὰ φέρεσθαι, non omnibus nota. Sic & apud Luc. & apud Ariſtot. in epiſt. ad Alexand. Frequentiùs activè capitur pro, intelligens, perſpicax, prudens in judicando, ut apud Thucyd. lib. 1. & 6. & Plut. in lib. an ſeni capeſſ. reſp. Item ſciens Euripid. in Iphig. Aul. Ἐγὼ τά τ' οἰκεῖα συνετὸς εἰμι κἀτὰ μή, ego & ubi miſeratione opus ſit ſcio, & ubi non. Συνετὸς, intelligenter, prudenter.

Συνετίζω, intelligentem reddo, facio intelligere. Areopag. & Greg.

Συνήμων, ονος, ὁ, ἡ, ſocius, amicus, παρὰ τὸ ἔσω, inquit Suidas Apoll. Arg. ultimo Δέχθαι μελίκωτος συνήμονας.

Συνημοσύνη, ſocietas aut fœderis ſanctio, pactum. Il. ψ.

Decomp. Ἀσυνεσία & ἀξυνεσία, inſipientia, mentis in judicando nulla vis & perſpicacia, inſcitia. Thuc. lib. 6.

Ἀσυνέτης, inſipiens, qui perſpicax & in judicando prudens non eſt. Thuc. lib 6. & lib. 2. & Ariſtot. eth. 7. c. 8.

Ἀσυνετέω, ῶ, deſipio. Item non intelligo, non calleo. Heracl. epiſtol. l. 4.

Δυσξυνίετος. Heſych ἀσυνέτους, imprudens Item paſſivè, difficilis intellectu. Xen. Item q; Eurip. in Phœniſſ.

Εὐσυνεσία ſive εὐξυνεσία, idem quod σύνεσις. Ariſt. eth. 6. c. 11.

Εὐσυνέτος, intellectu facilis. Item idem ferè quod συνετός. Ariſtot. ibidem.

Κακοσυνέτος, prudentia abutens ad malum, vafer. Thuc. lib. 6.

Παρασυνέσεις, apud Hippocr. error qui vero proximus eſt, & ea de cauſa probabilis. ex Gal. comm. 3. ἐς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ὑφίημι, ſubmitto. ut Plut in Pericle, ὑφίεναι ζωνας ταῖς γυναιξὶ ſubmittere pavones mulieribus. Apud eundem in apothth. ὑφίεναι τῇ φρονήσει, de animoſitate ſubmittere, vel potius remittere. Et ὑφὲς τῆς ὀργῆς apud Herodot. qui de indignatione remiſit.

Ὑφίεμαι pro ὑφίημι, remitto. ut apud Plut. ὑφίεσθαι τῆ φρονήμασι, τῆς τόλμης, τῆς ὀργῆς. Item pro, remittere vires conſulto, ſeu de viribus, non agere totis viribus ex Ariſtoph. in Ranis, ὑφέσθαι μοι δοκᾶς. ¶ Item decedo, concedo, cedo. Idem, τῶν ἐμαυτῆ δικαίων ὑφιέμενος, de meo jure decedens. Et cum infin. Xen. ἐθέλοντι ἀνθρώπων ὑφιέμην αὐ, nulli hominum in hoc ceſſerim, ut &c. Item cedo, i. non obnitor, non contendo, repugnare non audeo, ex Greg. Apud Luc. de luctu, ἐθέλοντι τὸ παρέππαν τῆς αὐθέδρας ὑφιέμενος, exp. nemini contendens aſcenſum, i. permittens. Et paſſivè, ſubmittor, &c. Particip. ὑφιέμενος, ſubmiſſus: ut ὑφιεμένη φωνὴ, ſubmiſſa vox. Item remiſſus, remiſsè & parcè factus. Item diminutus, apud Areopag. Item, inferior bonitate, deterior. apud Procl. Item permiſſus, cui permiſſum eſt, ut ὑφιεμένη καθηγεμὼν ἀντὶ σοῦ. Eurip. permiſſa pro te mori ſeu conceſſa. Plutarch. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γνώμῃ ἅπαν, nulli permiſſum erat. (Procl.

Ὑφιεμένως, remiſsè, parcè, ceſſim. ut ὑφιεμένως καλόν, apud

Ὑφεσις, remiſſio contentionis, quum in cenſendo cedimus potentiori. Plut. in Ant. A Suida exponitur etiam ἐλάττωσις, unde apud Naz. ἐδὲ τῆς κατὰ τὸ σῶμα ὑφέσεως, exp. neque eſſentiæ imminutionem

Decomp. Καθυφίημι, ſubmitto, remitto. Baſil. in Hexaëm. hom. 5. Item cedo. Xen. Hell. 2. ὁ χρὴ καθυφιέσθαι τοῖς ἐν Ὀλυμπίᾳ Item prodo, condono, idem quod καθαπροΐεμαι, & προΐεμαι. Dem. in hac ſignif. exp etiam prævaricor, apud Dem. contra Theocrin. & contra Mid. Apud Luc. μὴ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τῶν παρὸς, de nullo patris jure, quod tueri poſſis, decedas. Interdum καθυφέναι ita uſurpatur ut προΐεσθαι & ἀποδίδοναι. Dem. καθυφέναι Λακεδαιμονίοις ἡνᾶς Ἀρκάδων. Sic dicitur etiam καθυφέναι ἑαυτὸν, dedere ſe, ſeu ſubmittere ſe. aut animum demittere, ſuccumbere Polyb. 1. Exponitur etiam ſubtraho, apud Joſeph. lib. 2. ἐδὲν ἡμῖν καθυφηκάμενος.

Καθύφιστα,

Καθύφεσις, prævaricatio, seu ejusmodi prævaricationis affectus, ut se submittere velit adversario. Poll.

Μέθυ, Διπαρὰς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *Derivata ab ἔω (cum tensi.) i. sum.*

Εἰμί, sum. Ab ἔω & derivatur & tempora quædam mutuatur. Præt. imperf. ἐῶ, eram. fut. ἔσομαι, ero. Cætera pete ex grammaticis. Dicitur πλησίος εἰμι, vel πολίτης εἰμί. ¶ Interdum cum genitivo. ut Thuc. ὁ πάντων ἔσῃ πόλεως δοκιμώτατος, non erit cujusvis. Aristoph. in Pluto, τότε τὸ πρόπαν πως εἰμὶ ἀεὶ, hoc sum ingenio, vel his moribus præditus sum. Apud Basil. εἶναι ἑαυτοῦ, sui juris esse, vel mentis suæ potestatem habere. Apud Aristoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων sub. εἷς, es enim amicorum, sub unus, vel es de numero amicorum. Apud Plat. εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, sum ex hac urbe. Apud Xen. ἔρρωσαι εἰμι, agnatus sum. Apud Luc. ποσοῦ ἐστὶ τοῦτο; quanti est pretij? quanti æstimatur? Sic & Xen. μηδαμοῦ εἶναι, nullo esse in pretio & numero. ¶ Cum dat. Aristoph. ὅσοις δικαίοις ἦσαν σὸν ἐμοὶ ἄλφιτα, non erat quod ederent. At ἐμοὶ βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, volebam. Sic & ἐμοὶ αὐτῷ ἐθελοντὶ ἐθελούσῃ, pro ἐθελοντὴς ἦν. ¶ Accusativum etiam adjunt poetæ ut Apoll. 2. χρυσὸν ἔσαν Ἄρεα, filiæ Martis erant. ¶ Cum præpos. varias interpr. accipit. Cum ἐν ut Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Isocr. εἰμὶ ἐν τοῖς πονηροῖς, versor in malis, constitutus sum in malis, ἐν ἀθλίοις εἶναι Thuc. pro ἀθλίως εἶναι, Xen. Paed. lib. 3. & 6. ὁ Κῦρος ἐν τέρπεσι ἦν, in his occupatus erat, vel hæc agebat. Cum ἐπὶ, ut ἐπὶ τούτοις εἶναι, huic præesse. Xen. Cum περὶ & accus. ut εἰμὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν. Isocr. versor in philosophia. Cum περὶ ut τοῦτο ἐστι περὶ ἐμέ. Demosth. ad Pantæn. Sic εἶναι περὶ λόγους τοῖς ἀκούουσι. Luc. causis forensibus vacare. Plato in leg. περὶ πολέμου ἐστὶ πᾶσα, hæc ad bellum conducunt. Cum πρός. ut ἐμοὶ πρὸς σοῦ, tibi subjicior, Thuc. ¶ Ἐᾷ, licet. & ἐῶ, licebat. ut Od. ο, ἔᾳ μὴ δόλον.

Εἶεν, age verò; jam verò. sæpe apud Dem. ut εἶεν, ἀλλά σε ἐρωτήσω. Item *pro* præterea, apud eundem Dem. & Plat. Exponitur etiam, sit ita, sic fiat, diciturq; adverbium concedentis & permittentis, apud Plat. de rep. 1. & apud Aristoph. Dicitur & εἶα δή à Plat. in symp.

Ὢν (& ἐὼν poëticè) particip. qui est. Οὐκ ὄντες νόμοι, leges nullæ & irritæ. ἡ ὄντως πόλις, salva & incolumis apud Dem. ἡ ὄντως ἀρχὴ, vera, apud Plat. ἡ σὺν ὄντι, falsa, Soph. In neut. τὸ ὄν, verum, veritas, apud Plat. Hinc ὄντα, & πρόσ ὄντα, pro ὄντως; verè, revera, apud Plat. Τὰ ὄντα, bona, facultates. Plut. in Ant. idem quod οὐσία.

Οὐσία, ἡ, essentia. Exp. & substantia. Præsente & uno accipitur apud Plat. de rep. lib. 7. Apud Phil. de mundo. οὐσία ἄπειρος, exp. mundi materia incondita & rudis, indigesta; moles. Interdum exp. natura. Quot modis dicatur οὐσία, docet Aristotel. metaph. lib. 4. ¶ Item substantia, facultates, bona, πάντα. Demosth. ad Phœn. Dicitur & plur. num. οὐσίαι, apud eundem. ¶ Item pro σωμοσία, κρίσις, ut expon. schol. Sophocl. in Trach.

Οὐσίδιον, q.d. substantiola, bona, facultates. apud Athen. l. 2.

Οὐσιώδης, ους, ὁ, ἡ, essentialis, substantialis. Sæpe apud Aristotel. & ejus interpr. Græc.

Οὐσιωδῶς, essentialiter, substantialiter.

Οὐσιόω, essentiam do, essentiam facio. Pass. οὐσιοῦμαι, q.d. substantiari, substantiam fieri. Greg. Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio.

Ἐτὸς, ή, ὁ, verus. Ἐτὰ ab Hesych. exp. vera bona. Fit autem ab ἀλὴς, sicut ζητὸς à ζήτημι, δοτὸς à δίδωμι, ἑτὸς, ab ἵημι. ¶ Ἐτὸν adverbialiter etiam exponitur, temerè, absurdè, frustra, ut apud Aristoph. in Pluto, Οὐκ ἐτὸν ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν ἐδεπῶπτα. Hinc ἑτῶσιν derivatum videri queat, de quo vide sua serie.

Ἑτὸς, ή, ὁ, idem quod ἐτὸς: & ab eo derivatum interposito σ. In neutro genere. ἑτὸν, verum, aut verè: frequens apud poëtas. Il. β, ὄφρα δυῶμεν Εἰ ἑτὸν Κάλχας μαντεύεται ἠὲ καὶ οὐκί, an verè Calchas vaticineretur. Sic Il. θ, ο, Od. ν, & alibi. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur, ut in Neb. Τί δὲ τοῦτ' ἐστὶν ἑτὸν ὦ πάτερ;

Ἐτυμος, Ἑτάζω, Ἔτης, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex εἰμί. Notandum autem ἄπειμι, δύμι, ἔπειμι, μέτειμι, πάρειμι, σύνειμι, συνίημι, & ὕπειμι esse composita etiam ex ἔω significante eo: atque ideo illic quoque tractari, in diversa nimirum significatione.

Ἄπειμι (& poëticè ἀπόειμι) absum. Plutarch. in Numa, ὧν δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Cum genitivo. Aristoph. in Neb. ὑπὸ τῆς ἀπούσης γλυκύθυμος ὀμμάτων. Cum ἀπό, Aristotel. in œcon. 2. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπᾶναι. unde particip. Ἀπών, όντος, ὁ, absens, Fœm. est ἀποῦσα. Dici τῶν ἀπόντων ajunt etiam terram peregrinam: quia videlicet à nostra dissita est & remota, ab eaque longè abest.

Ἀπουσία, ἡ, absentia. Item defectus, ἀπόλειψις. Hesych. In foro seu judicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte adversaria iis qui suos αὐθέντας per causam invaletudinis vel absentiæ excusarent, aut aliquam sonticam causam habere causarentur. Poll.

Ἀπαπάζω, vide in comp. ex ἐάω.

Ἀπεὼν, οῦσα, όν, absentia. Herodot. ἐπαρχιωμάχεε τῇ ἀπεοῖ τῆς μάχης, eò quòd à pugna abfuissent. Callimachus quoq; pro ἀποδημίᾳ posuit, teste Suida.

Δίειμι, unde διέσομαι, usq; ero. pergam esse, constanter ero. Xen. apomn. libr. 2. σκοπέομεν διέσῃ τι αὐτῷ κεχαλασμένον εἶτον ἢ πρὸς αὑτοὺς, considerare perges.

Εἴειμι, insum. Aristoph. in Pluto, τῆς γραὸς ἐπὶ πολλῆς εἴσῃσιν αἰχύτης. Thucyd. 2. στέγην δὲ εἰσεσθαι τῇ γνώμῃ. Xenophon. σὺν εἰσεῖσι τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ ut εἰσῇσι χρόνος, intercedet tempus, i. interjicietur. Et εἰσὶ pro εἶναι. Aristoph. in Plut. εἰσὶ γάρ τις εἰσὶ κίνδυνος σὺν τῷ πράγματι. Partic. Ἐών, qui inest. Xen. σὺν ἐνόντος αὐτῷ καμίας. Plato, ἐνὸν σὺν τῇ ψυχῇ. ¶ Item εἶναι, licet. Demosthen. καὶ τοῦτο σὸν εἶναι ἐπεῖν τοῦτ' ὡς σὸν δ' ἦν δίκη. Luc. εἶναί σοι πρίασθαι Et εἶναι pro εἶναι. ut ὡς οἷόν μάλιστα πράξαι. Luc. Ab hujus partic. pl. τὰ ἐόντα, quæ facere licet, quæ in nostra potestate sunt, vel quæ sunt nostrarum virium. unde ἐν τῶν ἐόντων, Synes. totis viribus, quantum fieri potest. Dicitur pro eodem τὸν ἐόντα τρόπον ab eodem Synes. At verò ἐὸν impersonum quum liceat, vel liceret, quum fieri possit. ut Luc. ὡς σὸν ἐὸν ἀπραγμόνως διπερᾶναι.

Ἐνέσιος, vide in comp. ex ἐάω.

Ἔξεστι, licet. cum infinit. ut Demost. ἔξεστιν δὲ δίκαιόν ἐστι ἀμύνεσθαι. Xenophon dixit etiam, ἐξὸν τοῖς κρατίστοις σωθῆναι ἐπὶ τὰς χεῖρας ἰέναι. Interdum & sine infinitivo: ut apud Isocr. in Evag. τοῖς μὲν τὰς λόγους ἐᾶν ἔξεστι τῶν τοιούτων, nihil tale licet, vel nihil tale conceditur. Et ἐξέῃ licet, apud Demosthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι licere Particip. ἐξὸν, quum liceat, vel quum liceret. Pro quo ἐξέον apud Herodot.

Ἐξουσία, licentia, potestas, autoritas, jus. Plutarchus & Herodianus ἐξουσίαν & δυνάμιν copularunt, ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν. Xenoph. Et ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundem, quod & ἐξουσίαν παρέχω dicitur. Ἐξουσιάζω, potestatem habeo. cum genit. apud Lucam. c. 22. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, οἳ μέτοι καλοῦνται, qui potestatem habent in eos. & pass. 1. ad Corinth. 6. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub ullius rei potestatem. Exponitur & potestatem do, ex Ecclesiaste.

Ἐξουσιαστὴς, dominus, apud Esaiam. Ἐξουσιαστικὸς, ex potestate procedens, seu autoritate, autoritatem præ se ferens: ut ἐξουσιαστικὸς λόγος. Ἐξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè. Item licenter. unde ἐξουσιαστικώτερον, licentius, vel majore cum licentia ex Polybio.

Decomp. Αὐτεξούσιος, sui potestatem habens, qui sui juris est & suæ potestatis. cui opponitur ὑπεξούσιος. Et τὸ αὐτεξούσιον. Latini theologi liberum arbitrium appellârunt.

Αὐτεξουσιότης, τος, ἡ, libera potestas, potestas quę sui iuris est suique arbitrii. Ioseph. in Machab. hist.

Κατεξουσιάζω, idem. Κατεξουσιάζω, potestatem exerceo. Matth. 20. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Ὑπεξούσιος, alterius potestati subiectus. q. d. qui est sub potestate. cui opponitur αὐτεξούσιος. Ὑπεξουσιότης, subiectio. Theophilus in instit.

Ἔπειμι, sum super, supersto. Aristoph. ἡ γραῦς ἔπεισ' ἀνωπάτω. Herodot. ἔπεσι ἐπὶ τουτοισὶ ἔπεσι χιλιάδες, sunt insuper, adduntur. Et ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεσι ex eodem Herod. cui imminet porta. Apud Demost. ἔπεσιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος pro ἔνεσιν, discrimen inest. Sic & Hesych. ἐπὶ (quod ita dicitur pro ἔπεσι ut ἐνὶ pro ἐνεσι) exponit. ἐνεσιν. ut Iliad. α, οὔπ ἔπι δέος. Od. ξ, ἐπὶ ἐπιφθόνῳ. ¶ Item *pro*, sum post. und. ἐπεσόμην, qui futuri sunt pòst, posteri.

Ἐπίεσις, vide in comp. ex Οὐσία.

Μέτειμι, intersum, sum inter, versor inter. Il. δ, κεροτέροισι μετεῖναι. Et Od. ξ, οὔτε ζοῖσι μετέσομαι. At Il. β, ἐγὼ δὲ παυσωλὴ γε μετέσσεται exp. intercedet. ¶ Μέπεσί μοι τόδε sum particeps huius rei. Aristoph. in Pluto, ὅσοις μέπεσι τῆς χρησῆς πρόπης. Demosth. μέπεσι τούτων τῶν ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocrates, σπάνων τοῖς φαύλοις μέπεσι. Apud Aristotel. Polit. 2. μετεῖν αὐτοῖς ἀρχῆς ἐδεμιᾶς, exp. illis nullum ius assequendi magistratus erat. Et in participio μετὸν (pro quo μετεὸν, Ionicè apud Herodot. Thucyd. 1. ὡς ἐμετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνῳ, tanquam nullum ius haberent in Epidamnum. Dicitur etiam μέπεσί μοι τόδε Plato in Apol. Socrat. τῶν τοιούτων ἐδὲν μοι μέπεσι. Et cum μέρος. ut apud Eurip. Μέπεσιν ὑμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. Sic & Isocrates ἀρετῆς ἐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέπεσι. Μέπα apud poëtas & Herodot. pro μέπεσι. ut Eurip. τί δὲ Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέπα; quid rei est tuæ virgini cum Helena? Apud Herodot. τοῦτοισι δὲ ἐ μέπα, exp. his non est communis.

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium. Xenoph. Pæd. 8. πεποίηκε πλέονας μετουσίας καὶ πιδίων ἄνευ μετουσίας.

Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: ut λίθινος, ξύλινος, σίδηρινος.

Πάρειμι, adsum, præsens sum, præsto sum. Item intersum. Il. β, v. 485. Ὑμεῖς γὰρ πλῆθός ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Demosth. παρέσται τοῖς

σιν τοῖς πράγμασι. Isocr. in Panath. πρὸς πραγμάτων οἷς ὁ παρὼν πεπολιτευμένοις, quibus non intereram. Apud Xenoph. cum præpos. παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Apud Demosth. πάρεσι πρὸς τὸν καιρὸν τὰ πράγματα exp. res in ea sunt temporis conditione. Item adsum i. patrocinor. Demosth. in Phorm. τοῖς νῦν παροῦσιν αὐτῷ συνδικήσειν. Lys. εἶπον δὲ ὑπὲρ τούτου παρόντων. Particip. παρὼν, præsens, qui adest. ut Aristoph. ποθεῖς τὸν ὁ παρὼν βίος. Et παρὼν χρόνος, præsens tempus. Sæpe (omisso substantivo) dicitur τὸ τῷ παρόντι & ἐπὶ τῷ παρόντι, in præsenti, seu præsentia. Sed ἐν τῷ παρόντι exponuntur etiam è vestigio, ex tempore. Dicitur & μέχρι τοῦ παρόντος, ad hoc usque tempus. Τὰ παρόντα & singul. interdum τὸ παρὸν, præsens rerum status. ¶ Habet etjam motus signif (ut adsum.) interdum cum εἰς vel πρὸς, aut ἐπὶ vel certè adverbio ad locum: ut Thuc. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔπρυ ὀλυμπιάζε παρεῖναι. Xenoph. πρεῖναι εἰς τὸν στεφανηφόρον χόρον. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς ὑρας. Et πρεῖναι πρὸς τὰ ἱερά. exp. interesse sacrificio. Hinc παρὼν, adveniens, seu veniens, ut Φίλιππον σὺν Θρᾴκης παρόντα Aeschini, venientem. ¶ Πάρεσι, licet, datur, facultas est. Aristoph. in Pluto, πάρεσι χαίρειν. Demosthe. de falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἐλέσθαι παρῆν. Apud Eurip. πάρεσι κτύπος, flendi occasio adest, vel præbetur. Pro eodem πάρα sæpe dicitur ut Sophocl. in Ajace, αἰάζειν πάρα. ponitur tamen πάρα & pro πάρεσι, ut Il. α. παὶ ἔμοιγε κἠ ἄλλοι & pro πάρεσι apud Aristoph. Particip. παρὸν (ut ἐξὸν) quum liceret, seu facultas adesset: aut quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν.

Παρουσία, præsentia. Synes. παρεχόμην ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φανέωσιαν τῆς παρουσίας. Item pro adventu. Thuc. 1. Βυζάντιον γὰ ἐλὼν τῇ ὑστέρᾳ παρουσίᾳ. Et παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι ex Sophocl. in Ajace.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, adsum. Item supervenio. ex Luc.

Συμπάρειμι, simul adsum, una adsum. Apud Luc. θεῖ συμπαρόντος, exp. instinctu divino. Item συμπαρόντες, fautores.

Περείμι, superior sum, supero, antecello. ut Il. α Οἱ μὲν γὰ βαλὴ Δαναῶν, μὲν δ' ἐσὲ μάχεσθαι. Sic Thuc. lib. 8. Itidemque alibi, Πελοποννησίων περιέσεσθαι, victorem esse. Herodian. τέχνη ὑ σοφίᾳ ἤλπισε περιέσεσθαι. ¶ Item supersum, abundo. Plut. in Lycurgo, τοσοῦτον περιῆν δυνάμεις τῇ πόλει. Demosth. τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσος. Hinc σὺν περιόντος, ex abundante, facultate superiore. ¶ Item supersum; i. reliquus sum, resto, ὁ περιὼν τὰ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, reliquiæ exercitus. Apud Plutarch. Κάτωνι δὲ περιῆν ὀψοφαγίᾳ κἠ πολυτελείᾳ λαθεῖν δόξαν, exp. reliquum hoc fuit tantùm, vel ad extremum contigit. Sic apud Demosthemem, ἐν τοῖς περιοῦσι sequente infinit. exp. supereſt facultas, vel salvum est & integrum, abundè licet. ¶ Item supersum, superstes sum: unde περιὼν, superstes. Herodian. 4. κἠ ἔ ἀδελφὸς περιόντος κἠ μὴ τ ὀνείνου φόνου.

Περιουσία, abundantia, copia. exuperantia, præstantia. περιουσίαν χρημάτων σὺν ἔχοντες. Et περιουσία νεῶν. Et περιουσία τῆς δυτυχίας Aristid. περιουσία ὀμωάμενος. Synes. περιουσία ῥώμης κἠ τόλμης. Philo. Et in malam etiam partem interdum, apud Demosth. τὸ σαυτὴν περιουσίᾳ πονηρίας χρῆσθαι. Quum verò sine ajectione ponitur, de abundantia opum dicitur, ut apud Herodianum & Aristoph. Apud Xenoph. περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum significat & luxum, ut Polyb. ἐ τρυφῆς κἠ περιουσίας χάριν. Ἐκ περιουσίας, ex abundanti, abundè. Demosthen. pro cor. ¶ Item incolumitas, ut ἡ τούτης περιουσία. Demosth. hanc incolumem esse, hanc supereſſe.

Περιούσιος λαὸς apud Græcos Bibliorum interpretes, peculiaris populus. Sic exp. & epist. ad Titum. c. 2. Hæc autem hujus signif. ratio esse putatur, quod περιουσίαν vocent Græci ea quæ quum supersint, à nobis reconduntur, & pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιουσιάζω, suppetunt mihi opes & copiæ. Hippocr. ep. ad Demag.

Περιουσιασμὸς, possessio opum & copiarum. Hesych. & Suid.

Περιουσιαστὴς, exp. affluens, ex Hermog.

Decomp. Καλλιπερείμι, longè supero, longè excedo & superior sum. Polyb. lib. 5. ἐπὶ τῶν ἐνδόξων καλλιπερεῖναι τῶν ὐκ τ Ἀλεξανδρέως.

Προόντα, quæ antè sunt, vel facta fuerunt. exponitur enim πρόγεγενῆσθαι, apud Hom. Il. α, ubi Calchas dicitur novisse τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.

Πρόσειμι, insum. Philo de mundo, τῷ τελεωτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρας ἀρετὰς προσεῖναι. quatuor oportere inesse. Xenoph. τῇ μὲν βίᾳ πρόσεστι ἔχθρα. ¶ Πρόσεστι etiam est, συμβέβηκε δὲ, ut οἰκίᾳ δὲ μὴ προσῆν, non etiam illud erat. Sic προσέστιν ἡ ὕβρις, insuper accedit injuria. Item supereſt. ut Δημάδει τοῖς πτωχοῖς τὸ προσὸν ἦν, Demosth. Item τὸ προσὸν pro excurrente summa, ut τὰς διοχιλίας δραχμὰς κἠ τὸ προσόν.

Dec. comp. Συμπροσέστι, simul etiam est. Psal. 94. μὴ συμπροσέστω σοι ῥόμος ἀνομίας, ne particeps sis.

Σύνειμι, unà sum. Herod. lib. 6. ὧν δὲ κἠ αὐτῷ δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ κἠ τοῖς συνὼν φίλοις, & amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur & σύνειμι συνουσία ut apud Xenoph. ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις οἷς σύνειμι τὰ τ πόλεως πράττεσι, in conventibus quibus interſum unà cum iis qui rempublicam administrant. ¶ Item conversor, consuetudinem habeo. Euripid. σὺν θεοῖς. Aristoph. κἠ σὲ τὰ πολλὰ συνεῖναι. Plut. de lib. educ. οἱ συνιόντες, qui nobiscum conversantur. Copulatur interdum cum rebus inanimatis, ut Naz. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι τοῖς βίβλοις, versari inter libros, seu legere libros. Apud Aristoph. in Pluto, συνεῖναι κόπῳ, labores adire. Luc. συνὼν μυρίαις αἰσχραις. Dicitur & ὀνείρῳ συνὼν, somnians, & λιμῷ συνὼν, esuriens & νόσῳ συνὼν, ægrotans. ¶ Item, differo, sermocinor, in conventu aut convivio discepto, disputo, commentor; ut philosophi inter se faciunt. Plat. in Prot. ἀλλὰ τὰς μὲν ἡδονὰς συνουσίας ἐῶσι χαίρειν. αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς συνόντες, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. ¶ Item, (de mare & fœmina dictum) rem seu consuetudinem habeo, consuesco. Xenoph. Pæd. 3. τοῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἀνδρας ἀλλοιοῦσθαι. ¶ Item cum aliquo facio, à partibus alicujus sto. Thucyd. lib. 4. (ἔφη) ἀδικεῖσθαι ἐ αὐτῷ πρόσθεν τὸ ἡμέτερον τῷ στρατῷ ξυνέσει Ἀμφιπόλει. ¶ Συνεῖναι est etiam idem ferè quod περεῖναι, præterea seu insuper esse. Soph. in Ajace καίριος ὀλυμπιονίκης Αἴας ξυνέσειν ἕβδομος, i. & præterea mihi Ajax est tanquam imminens athleta.

Σύνημων, ονος, ὁ κἠ ἡ, socius, amicus. schol. Apoll. derivat à συνεῖναι. Vide & in συνίημι ex ἵημι, i. mitto.

Συνουσία, conversatio, consuetudo familiaris. Isocr. in Paneg. φιλίας δυρεῖν πιστοτάτης κἠ συνουσίας δυτυχεῖν παντοδαπῆς. Item congressus, colloquium, cœtus, conventus. Plat. in Georg. Isocr. ad Philipp. Aristotel. Polit. 5. Item disputatio. Plat. in Protag. Item convivium, ex Plat. in symp. & Plut. itidem in symp. Item consuetudo venerea, coitus. Xen. Pæd. 6 Herodianus l. 1. Aristot. in Polit. & Plut. multis in locis. Item pro ἐσία ex Theophr. de hist. Plant.

Συνουσιάζω, in eundem cœtum convenio. Item coëo. Athen. lib. 12. Συνουσιασμὸς, coitus. Suid.

Συνουσιαστὴς, qui familiariter aliquo utitur. Item discipulus. Plut. de lib. educ. Συνουσιαστικὸς, facilis ad congressus familiares. Aristoph. in Vesp.

Συνουσιῶδης. vide in comp. ex ἐσία.

Decomp. Ἀσυνουσίαστος, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens. Chrysost. de sacerdotio.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

Ὑπάρχω, subsum. Hesiod. in asp. μακρὸι δ' ὑπνυχες χείρεσσιν ὑπᾶσιν, Αἰών, Αἴσα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ἐσία, i. substantia.

Ἀνούσιος, essentia carens. De deo dicitur à Damasc.

Ἀπουσιάζω, partem substantiæ meæ do.

Ἐνούσιος, substantiæ inhærens vel conjunctus. Quidam exp. inornatus. Exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentia subsistens vel substantialis, cui oppon. αὐούσιος. Item opulentus. Hesych.

Ἐπιούσιος ἄρτος, Matth. 6. quidam exp. panis substantivus: ab aliis supersubstantialis seu supereſſentialis. Nonnulli interpr. ὁ ἐπὶ τῶν ἡμῶν ἐσίαν κἠ τροφὴν ἐπαρκῶν, vel (cum Suid.) ὁ ἐπὶ τῇ ἐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, panis sustentandis nobis idoneus. Quidam exp. superveniens, ab ἔπειμι, quod est ab εἶμι, eo.

Ἑτερούσιος, alterius seu diversæ essentiæ, cui opponitur ὁμοούσιος, apud Greg.

Μονοούσιος, cujus substantia sola est. i. solus in suo genere & nihil suæ substantiæ simile habens: ut sol, luna, cœlum.

Ὁμοούσιος, q. d. coessentialis, consubstantialis, ejusdem essentiæ, apud Gregor.

Ὁμοούσιος, pro eodem. Sunt tamen qui distinguenda putent.

Ὁμοουσιότης, q. d. consubstantialitas.

Πλάσις, vide in Πλάττω.

Συνουσιόω, q. d. consubstantiari, cohærere & conjunctum esse substantiali ratione. Aphrod.

¶ *Derivata ex ἔω, i. eo.*

Εἶμι, (idem quod ἔω, à quo & factum est & tempora quædam mutuatur, sicut in primitivo ἔω dictum est) eo. item ibo. Il. α, Καὶ τὸ τ' ἐπιπτάμενοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, ibo Thuc. libr. 2. ταῦτα δηλώσας περῶτον, εἶμι κἠ ἐπὶ τῶν δ' ἑπομένων. Item venio. unde fut. ἔσομαι, ibo vel veniam, apud Homer infinit. ἰέναι, ire ut ἰέναι εἰς λόγους, ἰέναι εἰς φιλίαν, &c. Cætera tempora pete ex grammaticis.

Ἴθι, (imperat.) i. vade: metaplasmo pro ἴε, Il. β, Βάσκ' ἴθι δεῦρο Διὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα. Xen. ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, agedum igitur consideremus. Idem. Xen. ἰθὶ εἰπὲ, agè dic. & apud Plat. lib. 1. de rep. ἰθὶ δὴ μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι, agedum hoc deinde considera & perpende. Cum duali etiam & plurali apud Aristoph. legi traduntur. Pro eodem dicitur etiam ἴτε, & ἴτε δή, agite.

Ἴθαρ, celeriter, cito. Hesych. Ἰθαρὸς, celer, velox. Hesych.

Ἴεμαι, eo aut etiam eo cum impetu, impetu feror, ut apud Hom. ἐγχείη ἰεμένη hasta impetu delata, vel incitata. Plutar. in amat. narr. ἐπὶ τὰς βασιλέως ἴεσθαι. At ἴεμαι vide in ἵημι.

Ἴθμα, τὸ, gressus. Hesych. & Suid.

Ἴτεον, eundum. Plat. lib. 2. de rep. ταύτῃ ἰτέον, hac via eundum.

Ἰτητέον, pro eodem apud Aristoph. in Nub.

Γ'της, Γ'τέα, Γ'τυς, Γ'ά, Η'ιος, Η'ιὼν, Ο'δὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Compositæ ex εἶμι, i. eo. Hæc autem terminatione eadem esse cum compositis ex εἰμὶ (sum) de quibus antè dictum est, significatione & conjugatione differre observandum est.

Ἄνειμι, rursum eo, redeo. Aristoph. in Nub. αὖθις δῆτ' ἐνθάδ' εἶμι εἰς τὴν γλῶτταν, redeo hinc. Odyss. θ. πομπῆς αὖτε σὸν ἠεροειδέϊ πόντῳ. ¶ Item sursum eo, ascendo: ut apud Nazianz. ἄνεισιν εἰς οὐρανὸς, ascendit in cœlos. Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1. Διὰ τί μᾶλλον κλίμακα καταρᾷδῳ ἢ ἀνίεμεν. Item scateo, scaturio, apud Pausan.

Decomp. Ἀνπέειμι, ex adverso insurgo seu surgo: ut αὐξανόμενοι αὐτῷ, Thucyd.

Ἔξειμι, egredior, exeo: unde ἐξιὼν, egressus, apud Apollon. Rhod. cum genit.

Ἐπανειμι, redeo, revertor. Plut. in Lycurgo, ἀδὸν μεζονιεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom καὶν δὸν ξύνης ἐπανίωσιν. In sermone etiam & disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισι, i. redit, revertitur. Demosth. pro corona, ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς δοθὰς ἀξεις: in eadem orat. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. Hell. 7. ἐγὼ δ' ὅθεν εἰς τοῦτο ἐξέβην, ἐπάνειμι. Significat etiam, rursum disputo, denuò disputo, vel ad differendum redeo. Galen. περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι. Sic Plato de leg. ἐπανιὼν ἐπὶ φύσεως. Alibi idem Plato, ἐπανιὼν τὸν λόγον, i. repetens, recensens. Xen. Pæd. 1. ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι, aliquantum ascendo & rem altiùs repeto.

Ἄπειμι, abeo, proficiscor, vel abibo, &c. Et interdum redeo. Plut. de Sibyll. ἀπίασι τὸ θεῖ καταγνόντες, ἐχθρῶν, Plato de rep. 1. θεωρήσαντες ἀπῆμεν ἐπὶ τὸν ὕπνον. Et ἀπιὼν, abiens, proficiscens, vel etiam profectus, apud Dem.

Decomp. Ὑπαπιέναι, paulatim abire.

Διειμι, transeo, permeo, vel transibo, &c. Thucyd. 3. ἀλλὰ δι' αὐτῶν μέσων διῆεσαν. Et 5. Διὰ τῆς ἑωυτῶν ἐκάστης μὴ ἐᾶν πολεμίους διέναι. Et δύεσιν ἔξω, ex Theophr. erumpit: & δύεσιν εἰς βάθος, altè descendit. ¶ Item percurro oratione, narro: ὅπως ἡ σκηνὴ χρὴ, ἤδη σοι δύειμι.

Εἴσειμι, introëo, intro, ingredior: vel introibo, &c. unde εἴσοδος, Xenoph. ingredere. Et εἰσιέναι ἐς ἕνα, ingredi ad aliquem, i. ingredi domum ejus, convenire domi, apud Lysiam. Apud Demosth. εἰσιέναι περὶ γραφῆς, i. postulari & causam dicere, subdicasterion. Dicitur & γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: Item δίκην εἰσιέναι, vel δικασίαν. Dicitur & res quæpiam, aliquem εἰσιέναι, i. eum subire, ei occurrere. Et δεινὸν εἰσῆλθε, Demosthenem. metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, quicquid in mentem venit. Item τὰ εἰσιόντα, cibus & potus, Aristot. de gen. anim. lib. 4.

Εἰσιτητὸς, ad quem ingressus pateat, ccessibilis. Nazian. de fatuis virg. μηκέτι ὑμῖν νυμφῶν αὐταῖς εἰσιτητὸς ἦ.

Εἰσιτήρια λόγος, oratio quæ habetur in alicujus ingressu, & qua ille velut excipitur seu salutatur. Εἰσιτήρια, dies ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, ut scribit Suidas. Alij sacra fuisse tradunt, quæ Jovi βουλαίῳ fierent, quum senatores judicium ingressuri essent. Item sacra quæ initio anni fiebant, ut felix totius anni auspicium foret. Dem. de fals. legat.

Decompos. Ἐπείσιμι, (q. d. superingredior) invado: pro ἐπισέρχομαι.

Παρείσιμι, subeo, subingredior, irrepo.

Ὑπείσιμι, idem quod παρείσιμι. Item ὑπεισιέναι, in mentem venire.

Ἔξειμι, exeo, aut exibo. Luc. τὸν ἐρωτήσοντα πρώϊμα ἐξεῖσι. Demost. in Mid. ἐκβαλοῦμεν τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, ἢ τὸν Στρατώνικα ἀπιόντα, offenditque eos conclavi suo exeuntes: & Stratonem jam profectum. Hinc ἐξιτὸν, apud Hesiodum, ὅτις οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus exeundi facultas non est.

Ἐξιτητέον, exeundum, prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον ἐς ἀνθρώπους, prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξίτηρος, Hesych. egrediens.

Ἐξιτήριος, ut ἐξιτήριος λόγος. Basil. oratio quæ habetur in digressu alicujus.

Ἐξίτηλος, ὁ, ἡ, evanidus seu evanescens, exolescens, fugiens: vel etiam qui evanuit & exolevit. Xenoph. Apud Diosc. lib. 2. cap. 94. ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere, evanidum & exoletum reddere.

Decomp. Ἀνεξίτηλος, exitum non habens. Hesych.

Διεξειμι, idem quod διειμι, transeo: ut Pausan. τὴν διὰ τοῦ γλῶ τοῦ Σκιλλουντίαν Σφαλῶς πολεμῶς διεξέασιν. Frequentiùs ponitur *pro* percurro oratione, narro. Exp. & edissero, & mente revolvo. Interdum & recito.

Ἀδιεξίτητος, qui percursus non est: seu qui percurri nequit oratione & cogitatione: cui opponitur διεξιτητὸς. Philopon. in Procl. & Themist. in Physl. 1.

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter transiri vel percurri potest. Item qui percurrendo vix exponi potest & explicari. Synes.

Δυσξίτητος, difficilis exitu. Hesych.

Δυσξίτηλος, qui difficulter dilabitur seu evanescit. Dioscor. libro 7.

Ἐπέξειμι, egredior adversus aliquem, vel erumpo, erumpo infesto exercitu. Thuc. l. 4. οὔτε σὺν ἐπέξιόν, οὐδὲ δέομαι πολεμεῖν. Et lib. 3. ἐπεξιὸν τοῖς Ἀθηναίοις. Et ἐπεξιέναι ἐς μάχην, apud eundem. Exponitur apud eundem etiam occurro: Item in certamen prodeo. Item ἐπεξιέναι ἑνὶ, reum peragere & convincere: unde ἐπέξει τῷ μικρῷ τούτῳ apud Demosth. Et pro ulcisci, cum dativo rei apud Herodian. Et *pro*, excurro & percurso populabundè. Item persequor stylo, commemoro, edissero. Item perlego. Item cum dat. *pro* operam navo, vel exequor, apud eundem Thuc. lib. 1. τοὺς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ὁμοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι.

Ἀντεπέξειμι, invadenti hostiliter occurro. Paus.

Παρεξειμι, prætereo, præcurro: unde παρεξιὼν, præteriit: & particip. παρεξιὼν, præteriens, prætergrediens. Plut. in Camillo.

Ἀνταπεξέρχομαι, hostium exercitum captans, cum exercitu adequito. Plut. ἐπικηλεῖται Διὸς τὰ πραχέων καὶ ὁρεινῶν αὐλαπεξιόν. Item Ἀνταπεξιέναι, invicem decedere via, apud Plut.

Ἐπιπαρέξειμι, sensim exeo.

Ἔπειμι, invado, ingredior hostiliter. Thuc. l. 6. τὸν γὰρ πρόσχωρα ἐπιόντα οὐ μόνον ἐπιοντά τις ἀμυνεῖται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Et apud Herodian. ἐπίοιεν αὐτοῖς, invaderent eos, irruerent in eos. Et metaph. Il. α. πρίν μιν κῆρας ἐπιὼν, priusquam senectus eam invadat. ¶ Item pòst venio, succedo, sequor: unde τὸ ἐπιόντος χρόνου. Plato, sequente tempore, i. futuro. Sic τὸν ἐπιόντα σύμπαντον, idem dixit: & Demosth. ἐπιοῦσαν ὥραν τῆς ἔτους ἐξ ἐπιούσας ἡμέρας, Synes. crastinus dies: & ἐπιὼν μὴν apud Demosth. mensis instans. Apud Plut. in Sol. ἔπεισι γὰρ ἐκείνῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον, exp. imminet. Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἔκαστα, apud Luc. percurrens, vel repetens.

Ἀντεπέρχομαι, invadenti hostiliter occurro. Paus. αὐτεπήεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ταχυδρομήσαντες.

Κάτειμι, descendo. Luc. ἐπὶ τὸν γλῶ κατιέναι μαχόμενον, descendis vel descendes, ut inquit Bud. κατίσαν ἐς ᾅδου. Nazianz. Hinc & κατιέναι dicitur navis pro κατάγεσθαι, ut annotat schol. apud Hom. ventus quoque dicitur καθιέναι à Thuc. l. 2. ¶ Item reverti. καθιὼν οἴκαδε, apud Plut.

Συγκαθιὼν, (*decomp.*) qui unà reversus est, aut descendit Dem.

Μέτειμι, eo pòst: vel eo postea, persequor, ut dicitur venator feras μετιέναι. Item metaphoricè persequor: ut μετιέναι τὴν σοφίαν, dicitur Socrates à Xenophonte, i. persequi. Sic Isocrates ad Nicol. ὅτι μὲν ἀκριβῶς οὐκ ἐθέλουσι βάλλειν, ἐμπειρία μεθήκει. Idem qui ambit magistratum, dicitur μετιέναι Plutarch. Interdum significat conari & moliri: ut apud Synes. Exponitur etiam tractare, apud Herodianum. Μέτειμι σε, persequor injuriam alterius, hi illatam, ulciscor te: ut apud Plat. & Synes. ¶ Item sequor, apud Thucyd. & Aristoph. ¶ Item transeo. Luc. in Cauraso, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μετέμι, ad ignem transeo, i. ad crimen designe, apud Herodian. μελόντες πρὸς Ἀντωνῖνον expon. transfugientes. Item redeo, apud Aristoph. in Nub. ὑμεῖσε δ' ὕθεν ἀπεχίσω μετὰ τὸν λόγον μέτειμι.

Πάρειμι, prodeo, procedo, progredior. Demosth. in Mid. παρίασι δεησόμενοι, in medium prodibunt pro isto deprecaturi. Sic apud Plutarch. παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, & παριὼν εἰς τὸ θηθρον. Exponitur etiam advenio, apud Luc. ¶ transeo. Aristophan. πάρεμ' αὐτοῦσθαι εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες, Luc. transeuntes; prætereuntes. Hinc παριτητέον & παριτητέα, ut apud Thuc. παριτητέα ἐδόξε εἶς τὸν Λακεδαιμονίους ἴεναι, prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, supervenio. Item subsequor à latere. apud Xenoph.

Δυσπαρίτητος, progressu vel transitu difficilis: ut δυσπαρίτητον χωρεῖον, apud Suid. ex Xen.

Περίειμι, circumeo, peragro, lustro: ut περιέσαν τὴν Ἰταλίαν, Plut. in Numa. Et apud Thuc. l. 4. περιέσαν τὴν νῆσον αὐτὴν. Hinc particip. περιὼν, circumiens, oberrans: apud Plat. de rep. l. 1. περὶ τὰ ἄλλων περιὼν μανθάνει. ¶ Sequente εἰς significat. pervenio seu devenio. Herodot. ὁδὸν ἡ βασιλήϊη ἐς Ἀλέξανδρον περιεῖτε.

Decomp. Ἐκπερείμι, circumeo, ambio. Xen. in Cyneg.

Πρόειμι, prodeo, procedo Herodianus, προέναι τὸ οἶκος. At ἐς τὸ εἶναι προϊέναι, in naturam rerum prodire. Herodian. l. 5. προήεσαν τοῦ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat identidem ad tibias & tympana. Item progredior, proficiscor: ut προϊέναι τῇ πρόσω, progredi ulterius. Sic apud Thucyd. lib. 2. ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐμπύρεω αὐτὸς μὴ προϊέναι, propius urbem non venturos. Ex metaph. apud Plut. in Numa, πλοῦτος προϊέναι μέχρι παντὸς, ad summum divitiarum progredi. Item orior, provenio. Aphth. in fine, ἃ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ἅπαν ὁ γίγνεται προέρχεται, i. nascitur. Hinc particip. προϊὼν, prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et οἱ προϊόντες αὐτῶν, ibidem, anteambulones; Item progrediens. Thucyd. lib. 1. κατὰ βραχὺ προϊόντες ἐκ πόλεων ἅμα τὸν γλῶ, paulatim contendens. Dicitur & προϊόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. Et προϊόντος τοῦ λόγου, progressu orationis. Aristot. in rhet. ad Alex. Προϊὼν dicitur etiam tandem ut πλουτῶν. Aristotel. in Probl. 102.

Decomp.

Decomp. Α᾽ντιπροσέρχομαι, ex adverſo prodeo ſeu progredior unde αὐτιπροσῆσαν, obviam prodierunt.

Συμπροσέρχομαι, ſimul procedo, ſimul progredior. Syneſ. in epiſtol. ad Heliod.

Προέρχομαι, adeo, accedo. Xen. Σωκράτη οὐκ ἔτι προσήεσαν, non amplius Socratem adibant. Thuc. προσῆλθε πρὸς τὰς ἀρχὰς, adibat magiſtratus. ¶ Item accedo, i. partes, à quibus ſtabam deſerendo ad alios accedo, idem quod μεταχωρῶ. Thucyd. lib. 4. ἀλλὰ ⸗ οἷς αὖ ἐπίω, ὅσον τὸς ἐμοὶ προσόντας. Sic & Herodian. lib. 6. ¶ Προσέρχομαι ſignificat etiam, quotannis redire, & obvenire. ut apud Herodot. προσιοῦσι φόρῳ, tributum obvenit: unde τὰ προσιόντα, redditus, ſeu reditus, obventiones.

Προσιτὸς, ὴ, ὸν, qui adiri & accedi poteſt, acceſſu facilis. Greg.

Decomp. Α᾽προσίτῳ, ὼ, ὁ, ἡ, inacceſſus. Phil. de vita Moſ. l. 3. ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inacceſſus & invius.

Δυσπροσίτῳ, qui difficilè adiri ſeu accedi poteſt. qui affabilis non eſt. Poll. Δυσπροσίτως, adverb. apud eundem.

Εὐπρόσιτος, acceſſu facilis. Item affabilis, facilis.

Εὐπροσίτως, idem quod φιλοφρόνως, φιλοφρόνδως, humaniter, affabiliter. Poll.

Συμβάλλω, coëo, ad arma coëo, congredior, infeſto marte congredior ſeu concurro. Il. ζ. Ε᾽ς μέσον ἀμφοτέρων συμίτλω μεμαῶτε μάχεσθαι. Heſiod. in Th. οἱ ἓ ξυίσσαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Item congredior colloquendi cauſa. Demoſth. pro corona, τῷ ἀεὶ πολεμίως πεμφθέντι μόνῳ μόνῳ συμβαλεῖν ἐκεινολογεῖσθαι. Et συμβάλλειν εἰς λόγους, in colloquium ventitabant. unde particip. Συμβιὼν, concurrens, in unum conveniens. ut συμβιόντες ὄχλοι. Item congrediens & concurrens infeſto animo, apud Hom. Et συμβιόντες μάχονται, pugnam inter ſe conferunt.

Σύμβιόν τι χρῆμα, proventus pecuniæ.

Ε᾽πισυμβάλλω, inſuper convenio in unum. unde ἐπισυμβιόντες, ſupervenientes.

Ὑπάρχω, ſubeo.

Λοξίας, Φοιτάω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ε᾽ωθεν, ἑωθινὸς, ἑῴος, vide in Η᾽ώς.

Ε᾽Ω ΑΟΣ, ὲ, ὁ, heſternus, pridianus. Propriè dicitur de cibis qui in ſequentem diem relicti ſaporem ac vim ſuam amittunt fiuntque inutiles. ✤ Nam Suidas ἔωλον eſſe tradit τὸ ἐς τὴν ἐὼ λιπόμενον, i. quòd in auroram (ſequentis videlicet diei) relinquitur. Atque adeò interdum opponitur τῷ προσφάτῳ καὶ νεκρῷ, i. recenti, ut apud Gal. ἔωλον γὰρ διπλότερον τοῦ προσφάτου Sic & apud Dem. in Mid. ¶ Per metaphoram interdum accipitur *pro*, marcidus ſeu rancidus. Greg. Naz. σαθρὰ καὶ ἔωλα δόγματα. Interdum etiam *pro*, vetus, obſoletus: Luc. ἔωλα γὰρ ἡ ψυχρολογία, jam veteres ſunt hæ nugæ. Vtitur & Cicero ad Att. lib. 13. epiſt. 21.

Ε᾽ωλίζω, dicuntur cibi qui putreſcunt. poſiti. Gal. comment. 3. in Prorhet. lib. 3.

Προεωλίζω (*comp.*) idem Gal. ibidem ſcribit σπόν νέον ἄκρως dictum fuiſſe τὸ ἐπὶ βραχὺ προεωλισμένον.

Ε᾽ώρα, &c. vide in Αἴωρέω. Ε᾽ως, vide in Η᾽ώς.

Z

Nota ſextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant. Plato in Cratylo eam eſſe dicit πνευματώδη, ut σ, ψ, φ, & antiquos pro ea uſos eſſe τῷ δέλτα: unde etiam in derivatione tranſit in σδ, veluti quum ex ἵζω fit ἕδος. Ideoq; & Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum σδ vertunt, Ἰεράσδω dicentes pro Ἰεράζω: Dores tamen pro eodem etiam Ἰεράσδω dicere, mutato ζιν σδ, ex Theocrito colligi poteſt. Alioqui & β ac γ in eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρεθρον uſurpatur καὶ γλῶσσαν, & ὀλίζον ab Ionibus dicitur pro ὀλίγον, itidemque, φύζη pro φυγή. ¶ Eſt & numeri ſeptenarii nota. nam ſenarium ſignificant τῷ ς᾽, ab imo autem angulo ſiniſtro præfixum acuti accentus nota, ſeptenarium millenarium denotat hoc modo, Ζ, ζ, ζ ¶ At ΖΖ At ſive ζζ, apud medicos veteres τὴν σμύρναν. i. myrrham, deſignabat, ut annotavit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quod ζμύρνη perinde atq; σμύρνη diceretur: nunc tamen per duplex ζζ, zingiber à pleriſque intelligitur.

ΖΑ, particula eſt extra compoſitionem inuſitata, in compoſitione autem ἐπίτασιν ſignificat (ſicut ἄγαν & ἔξει) ut in ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενὴς, ζάπληθες, &c. Interdum Aeolico more ponitur pro Δία ut ζαδάκαν pro Διδάκαν, unde ζάβολος pro Διάβολος, ut quidam exiſtimant.

ΖΑΓΚΛΗ, ης, ἡ, à Siculis dicitur falx: & inde dicta eſt urbs quædam Siciliæ, cujus incolæ dicuntur Ζαγκλαῖοι, ut tradit Stephanus. Pro falce utitur Nicand. in Alexiph. ὑπὸ ζάγκλῃσι πελεθίσσαν ὀπώρην Κέρνητε. Dicitur & ζάγκλον neutro genere pro falce, teſte Etymologo ex Callimacho, Κίκυννιν γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. ✤ Hoc ζάγκλον per ſyncopen dictum volunt quaſi ζάγκυλον, ἀφ᾽ τὸ λίαν ἀγκύλον.

ΖΑΚΕΑΤΙΔΕΣ, ſive ζακελιτίδες, rapa vel cucurbitæ, apud Athen. lib. 9. & Heſych.

ΖΑΛΕΙΑ, ἡ, zalea: ita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina teſte Dioſc. lib. 4. cap. 147.

Ζαχρύω, vide in Ζητέω, & in comp. ex τρέω.

ΖΑΦΕΛΗΣ, έος, ὁ, ἡ, à Suida exp. ὁ πάνυ ἀφελὴς, admodum ſimplex. ¶ Ab Heſych. exp. valde durus, agreſtis, ruſticus, iracundus. item valde auctus, vehemens: quam ſecundam expoſitionem ſequitur Etymologus. ✤ Tradit enim ζάφελον per ſyncopen dici quaſi ζαόφελον, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω. ut ſit ὁ ἄγαν ἠυξημένος, ideoq; ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐπίμονος. ¶ Rurſus ab Heſych. exp. πολύφλοισβος.

Ζαφελῶς, itidem exp. valde ſimpliciter. item valde iracundè.

Ε᾽πιζάφελος (*comp.*) Heſych. ζαφελὴς, vehemens, ardens. Il. ι. ὅτε κεν λίσσωμαι ἐπιζάφελος χόλος ἴκῃσι.

Ε᾽πιζαφελῶς, vehementer, ardenter. Od. ζ, ὁ δὲ ἐπιζαφελῶς μύθεισκεν Α᾽λκίνοον Ο᾽δυσῆι.

Ζ᾽Α Ω, ῶ. F. ζήσομαι, vivo, Infinit. ζῆν pro ζᾶν, vivere. Iſocr. in Archidamo, ἐν δὲ μηδενὶς αὖ ὑμῶν ἀξιώσῃ ζῆν ἀπιστερούμενος τῆς πατρίδος. Cum adverb. ut καλῶς ζῆν. Plat. & αἰσχρῶς ζῆν. Iſoc. Cum dat. ut Dem. in epitaph. τὰς καρπὰς οἷς ζῶσιν αὐθρωποι, fruges quibus vivunt homines, i. quibus vita hominum ſuſtentatur. Dem. epiſt. ad Philipp. σὺ αἰχμαλώτοις Φιλίππῳ ζῶντες. Cum accuſ. ut βίον ζῆν, apud Luc. in Tim. & Plat. in epiſt. Cum præpoſ. ut Iſocrat. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ ταῖς παρούσαις ἀγαθοῖς. Theog. ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, vivere exiguo. Apud Iſocr. de pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, vivere è foro judiciali, i. victum comparare. Apud Herodot. ζῆν ἐξ ὕλης ἀγρίης. Plutarch. de lib. educ. ζῶς δὲ τὸ, τῶν πλουσίων νεύμασι ζῶντες, ad nutum divitum viventes.

Ζώω, poëticè pro ζάω. Od. ξ, Εἶπε, ἓν ζώῃ καὶ ὀρᾷ φάος ἠελίοιο. Il. ι, Η᾽ μὴν ὅπως ζώουσι καὶ ὡς τεθνήκασι. Item ζωῶσαι, vivificare, animare, unde ἐζωωμένος, animatus, vivificatus.

Ζώωσις, vivificatio, animatio.

Ζώσιμος, ὲ, ὸν, ὴ, vitalis, qui vel quæ vivere poteſt. Aphrod. τέρψις ⸗ ζώσιμα.

Ζωϊκὸς, vivificus. ut ζωϊκὸς ἀὴρ, & ζωϊκὴ ῥίμη. Naz. ζωϊκὴ δυνάμεις. Gal. ad Glauc. Exp. &, vitalis, vegetabilis, vitam producens. vivax, animalis. Sic Theophr. lib. 1. de cauſis appellat ver ὥραν ζωϊκωτάτην. Et ζωϊκὴ ψυχὴ quæ & θυμοειδὴς. Gal. ζωϊκὸν σῶμα, Greg. corpus animale.

Ζωϊκῶς, adverb. ζωϊκῶς ἔχων, vivere volens, i. nolens ſibi mortem conſciſcere. Poll.

Ζωὸς, ὸν, ὁ, vivus. Xen. Hellen. 1. σὺν μὲν ζωὸν ἑλάσσαι, ἐπὴν ἓ ἀπέκτηις. Fœm. ζωὴ, viva, ut δέλφαξ ζωὴ. Herodoto. Ζὼς, Pro eodem Il. ε. Ζωὴ ἡ, vita. Plat. Plut. & alii. Item facultates, quibus videlicet vita noſtra opus habet, apud Hom. ut Od. ξ, ξωὴ ἄπειλος.

Ζόη, Ionicè pro eodem, apud Herodot.

Ζωηρὸς, ὸν, ὁ, vivax.

Ζῶον, ὸν, τὸ, animal. Plat. in Tim. τὸν δὲ τὸν κόσμον, ξῶον ἔμψυχον, σύνουν τε, Cic. interpr. hunc mundum animal eſſe, idque intelligens. Item ζῶα ſæpe exp. bruta animantia, beſtiæ, quæ & ἄλογα ζῶα, apud Plut.

Ζωϊκὸς, ὸν, ὁ, animalis ut ζωϊκὴ ἱστορία, apud Ariſtotel. item ζωϊκὴ φύσις, apud eundem.

Ζωϊδιακὸς κύκλος, ſignifer orbis. apud Aratum.

Ζωώδης, ες, ὁ, ἡ, animalis. Syneſ. de inſomn. & Naz. de hom.

Ζωόω, ῶ, f. ώσω, Ζωῶδες, dicuntur quæ animalia, *hoc eſt*, vermiculos procreant. Theophr. de cauſ. plant. lib. 4. cap. 16.

Ζωωτὸς, ὴ, ὸν, animalibus pictis diſtinctus: apud Athen. lib. 5.

Ζωηδὸν, animantium ritu ſeu more. Polyb. in frag.

Ζῴδιον, ου, τὸ, animalculum. Peculiariter verò ζῴδια dicuntur duodecim ſigna cœleſtia quæ in Zodiaco circulo viſuntur. Ariſtot. de mundo. & Athen. lib. 12.

Ζωδιακὸς κύκλος, circulus ille in cœlo qui duodecim illorum animalium ſigna gerit. Latini ſigniferum appellant.

Ζωδιωτὸς, idem quod ζωωτὸς.

Ζωδιάκιον, ου, τὸ, animalculum. idem quod ζῴδιον. Ariſtot. lib. 3. de partibus anim. ita vocat inſecta & beſtiolas quibus aves victitant. Ζωύφιον, ου, τὸ, Athen. lib. 5.

Ζωότης, ήτος, ἡ, (q. d. animalitas,) animalis natura, animalis facultas. Plutarch.

Ζωὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſ. ac primùm ex ζάω, cum præpoſ.

Α᾽ναζάω, ῶ, reviviſco, ad vitam redeo. Nonn. ὑπότε νεκροὶ Ἄιδι αὖθις ἀναζήσωσι.

Α᾽ναζωώσαι, refocillare, recreare.

Α᾽ναζωωτὸς, q. d. refocillativus. Areop.

Α᾽ποζάω,

Ἀποζάω, ῶ, vitam quo quomodo ago & per inopiam traduco ac porogo, parcè ac tenuiter vivo: vix vel ægrè me tolero. Thuc. lib. 1. νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἀποζῆν ὀλίγα καὶ ὀλον δυσζῆν. Luc. ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθοφορίας.

Διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, ut Ἀφοσιόω. Xen. τὸν λοιπὸν βίον οὐδὲν τῶν ἀναγκαίων ὄντες ἐφ' ἡμῖν παθόντες διαζῶσι. Apud Eurip. διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, transire vitam. Item, vitam tolero. Aristoph. in Pluto, πῶς ἂν διεζης, ἢ ποθεν, μηδὲν ποιῶν; Et cum dat. apud Plat. νομῇ δὲ διέζων τὸ πολαιον. (cito,

Διαζάω, idem quod Ἀφοζῶ, ex Herodot. apud quem exp. &, vi

Ἐπιζάω, ῶ, supervivo, i. ultra vivo, superstes sum. Plut. Item pro ὑπερεφυῶς ζῶ, quidam poni tradiderunt.

Καθοζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco seu transigo. Plat. in symp. ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καθοζῆν ἀγάμενοι. Vtitur & Aristot. ethic. 8. (co,

Συγκαθοζῶ unà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Eroti-

Παραζάω, ῶ, vivo secus quàm decet. apud Athen. lib. 14.

Συζάω, ῶ, convivo, unà vivo. Aristot. eth. 8 & rhet. 1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demosth. συζῆν φιλοπραγμοσυνῃ, exp. addictum esse.

Compos. ex adiect. ζως seu ex subst. ζωὴ, i. vita.

Ἀΐζως, ω, ὁ ἡ, qui vel quæ est sempiternæ vitæ, cui sempiterna est vita: vel semper vivens, & q. d. sempervivus, immortalis. De divina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat. in ep. 8. ἀΐζως τιμὴ, gloria immortalis.

Ἀΐζωον, (q. d. sempervivum) sedum. Sunt qui dictum velint peculiariter sedum majus, quòd ejus folia perpetuò vivant, i. vireant. Vide Dioscor. l. 25. c. 13.

Ἀΐδιος, vitæ sempiternitas, æterna vita. Naz.

Ἀρτίζως, qui est brevis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Ἀρχίζως, vitæ initium præbens, vitæ autor, Dionys. Areop. & Greg.

Αὐτόζως, per se vivens Αὐτόζωος, idem, ex Dion. Areop.

Αὐτοζωὴ, ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita, quoniam ipse per se vivit, & aliis vivendi autor est.

Δίζως, duplicis vitæ.

Δύσζως, cujus misera est vita. in Epigr. δύσζως βίος, vita quæ miserè vivitur.

Ἐρίζως, vivax. Hesych.

Εὔζως, cujus beata est vita. Item vivax. Theophr. de caus. pl. lib. 5.

Εὐζωία, ἡ, beata vita, beatus vitæ status. Item vivacitas. Aristot.

Κακοζωία, ἡ, malus tenuisq; victus: vel misera vita.

Παλίνζως, redivivus. Nonn.

Ὑπέρζως seu ὑπερέζως, supra vitam existens. Areop.

Φερέζως, vitam ferens, salutaris. Nonn.

Φιλόζως, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δένδρον, arbor vivaci quodam vigore prædita. Apud Nic. serpyllum dicitur φιλόζωον, quòd perpetuis foliis vireat, ut vult schol. Aliam signif. vide in comp. ex ζωον

Φιλοζωία, amor vitæ. Laërt. Φιλοζωῶ, vitæ cupidus sum, vitæ parco ob mortis metum. Diodor.

Φυσίζως, ω, ὁ ἡ. d. q. vitam producens, i. quæ ad vitam degendam sunt necessaria: epith. terræ ut Il. γ. φυσίζως αἶα alma tellus. Esse & Solis epitheton testatur Greg.

Composita ex ζῶον, i. animal.

Ἄζως, ω, ὁ ἡ, animal seu animans non procreans. Theophr. de caus. pl. l. 13. c. 16. ἐκ τούτων ἄζωα, i. ζωοποιεῖται animalia non generantur ex aliis.

Ἐνζωόομαι, idem quod ζωόομαι, animari apud Theophr.

Φιλόζως, animantium amans vel studiosus. Xen. apomn. lib. 1, vide & aliam signif. in comp. ex ζωὸς, seu ζωή.

Composita rem visum.

Ἄζω, Ἀλαζὼν, Γίζω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΖΕΑ, sive ζειὰ ἡ, zea. secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, de qua vide Gal. Dioscor. & Plin. Quidam viciam interpretantur & intelligunt, alii gentili Italiæ Pannoniæque sermone spicam spelcamque dicunt. Dion. Halicar. Latinè dici fabilam existimavit. Vtitur Hom. Od. θ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδὲ κριθαὶ ἠδὲ λοῦμος. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis, ζεα dicitur striata pars oris equi.

Ζώντιον sive ζόντιον, pistrinum. veluti ζεώντιον, ὅπου τὰς ζειὰς ἑψοῦσιν, inquit Hesych.

ΖΕΙΡΑ, ᾶς, ἡ, nonnulli esse ajunt genus vestis laxum & sinuosum: alii autem genus amiculi & sagulum Xen. anab. lib. 6. de Thrac. ἐζωσμένοι ζειρᾶς μέχρι ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων ἔχον, ἀλλ' ἐ χλαμύδας. Apud Herodotum pro μίτρᾳ accipi tradit Suidas, qui & nonnullis dictum videri pro σθενὶ testatur.

Ζειρατὴς, Hesych. ἱματίον τι σύριον.

Ζέμω, ζώνυμι, ζῆσις, ζεστὸς, vide in Ζέω.

ΖΕΥΓΝΥΩ, vel Ζεύγνυμι, ζεύξω, (tanquam à Ζεύγω jungo, copulo. Il. γ. ἵππους ζευγνύμενος: & Odyss. ο. ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἁρμάσι, junge equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic ζευγνύειν ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. adjungere tauros aratro. Apud Xenoph. ζεῦξαι ἅρμα, ficut & συζεύξασθαι ἅρμα, currum jungere, seu rhedam jungere, aut jungere rhedam equis. ¶ Item jungo ponte, ut Xerxes ab Isocrate & aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, junxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, & ζευγνύναι γέφυραν ἐπὶ τὸν ποταμὸν, apud Herodot. ¶ Item, jungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, Πομπηίῳ μὲν ἐζεύγνυτο θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζεύγης. Eurip. nuptiis junctus es, i. nuptias contraxisti, duxisti uxorem.

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio, qualis rerum quæ conjugatæ sunt. Item pro conjunctione navium pontis instar præbente, apud Arrianum lib. 6. Quidam & ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluvii ponte dixerunt. Apud Thucyd. ζεύγματα τῆς λιμνῆς sunt fauces portus obseptæ. Ζεῦγμα, figura est grammaticis: Latinè colligatio, vel connexio, seu (ut alii) adnexio, quum plura uno connectuntur verbo. lege Iulium Firm. & cæteros, & compos. μεσόζευγμα apud eosdem grammaticos, quum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, junctio, colligatio, connexio.

Ζευκτὸς, ὸν, ὁ ἡ, conjugatus, junctus, vel qui jungi potest.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, id quo ad jungendum seu colligandum aut connectendum utimur, ligamen, vinculum, ut exponitur Act. cap. 27. Exponitur & junctura.

Ζεῦγος, εος, τὸ, jugum. Iliad. σ, πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ ζεύγεα δινεύοντες ἐλάφρεον οὖδας ἐνιπῇ. Et βοεικὸν ζεῦγος, apud Thucydidem. Sic apud Lucam cap. 14. ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi & pro ipsis bobus, ac generaliùs etiam pro jumentis. ¶ Ζεῦγος, biga, seu bigæ, propriè. Item pro trigis ac quadrigis adeoq; quovis vehiculo, seu rheda, qua de re lege Pollucem. Plato in Apologia, ἵππων ἢ ἐωνοῦ δὴ, ἢ ζεύγη νενίκηκεν Ὀλυμπάσι. Xenophon, ἐπισάμενον ἡνιοχεῖν, ἐπὶ ζεύγους λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπισάμενον. Item ζεύγη μισθια. vehicula meritoria. Plut. ¶ Ζεῦγος, par ζεύγους τριηρέων, Lucæ cap. 2. ζεύγεα ἱρήκων ἑπτὰ, Herodot. Item. οὐκ ἔστι ζεῦγος φιλίας τρεῖς, tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεύγη ἑξακόσια, Athen. 5. Dicitur & de inanimatis: ut ζεύγος ἐμβάδων, Aristophanes, par calceorum.

Ζευγίτης, ου, ὁ jugalis. Exponitur & jugo astrictus. Item ζευγῖται secundi census cives, apud Athenienses sunt dicti. Et apud Plut. in Pelop ζευγίτης in prælio, idem est qui ἐπισάτης. Item ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγηπολίαν, Theophr. lib. 4. de hist. stirp. cap. 11.

Ζευγάριον, ου, τὸ, q. d. paruum jugum. Apud Philostr. ζευγάρια exp. jugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à jugo, hinc inde boum colla amplexans: seu pars jugi in quam jumenta collum immittunt. Iliad. τ, πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεερπύσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν ubi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticum. Lucianus, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ ἐκ τὸ ἅρμα ἐπισκοπεῖν.

Ζυγὸς, jugum, ut Od. θ. Ἀδμήτου, ὃν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγε οὐδείς. Hesiodus in Erg. ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θέναι Βεστὴ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ἀκυπόδοισι. Et metaphoricè. Plato epistola 8. φεύγειν τὸ δέλεαρ τοῦ ζυγοῦ ὡς ὄφιν κακόν. Et Soph. in Ajace ὦ τοῦ σοῦ ἐλεύθερος ζυγοῦ χαρᾶς ἐμοί. Item αἱ ὑπὸ ζυγὸν, quæ nupserunt, Gregor. Accipitur à Græcis bibl. interpr. & in ea jugi signif. quam habet ζεῦγος. ¶ Item jugum citharæ quod manu sinistra tenent citharœdi, Aristot. in Mechan. Sic & Hom. φόρμιγξ. dat ἀργύρεον ζυγὸν. ¶ Item jugum in acie, series porrecta τῶν παρατεταγμένων. Polybius, τοὺς δὲ τὸ πέμπτον ζυγὸν ποιοῦσας. Et metaphoricè κατὰ ζυγὰ βαδίζειν jugatim incedere. Apud Aelianum ζυγὰ etiam sunt ab uno cornu ad alterum instructi ordines: hinc ζυγεῖς dicuntur qui hæc juga efficiunt. ¶ Item ζυγὰ, juga, transtra, sedes remigum. Odyss. ν, Αὐτὰρ ἐπὴν ἐς μέσσον ἐλάσσαμεν νῆα μέλαιναν ἐκ ζυγά. ¶ Item ζυγὸς, statera, trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac significatione fœmininum duntaxat esse putat. Exponitur & libella. Demosthenes, ζυγὰ κατὰ σταθμὸν ἔχων. Item jugum, i. libra, signum cœleste. ¶ Item calceamenti corrigia, ex Aristoph.

Ζυγόω, ῶ, jugo submitto. Item jungo, (q. d. jugo) committo, συναρμόζω. Apud Luc. ζυγῶσαι τὴν κιθάραν, expon. juga citharæ aptare & conjungere. Item ζυγῶσαι, pro κλεῖσαι, claudere, Hesych.

Ζύγωμα, τὸ, exp. jugumentum. apud Polyb. Ἀφαιρεῖται τὰς προφυεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν σιαγόνων. Item ζυγώματα, juga in vitibus quæ pedamentis quibus recta stat vinea, transversa jugantur, unde & jugatæ vineæ. Item ζύγωμα apud medicos, os jugale, jugumentum. os ex duabus, una ossis temporalis, altera ossis parvum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum & aurem coëuntibus conglutinatum.

Ζυγωτὸς, junctus. Soph.

Ζυγωτὸν, vectis qui valuas seu ambas fores jungit. Eust.

Ζυγωτρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. vide Poll. Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub.

Ζυγᾶν, q. d jugare, in jugum porrigi: ut astites in acie, vide Aelian. Vide & ζυγὸς, paulò antè.

Ζυγιος, ου, ὁ, ἡ, jugalis seu jugatorius. ut ζύγιος ἵππος, Aristoph.

ſtoph. Item ζυγία. Heſychio eſt quoddam remi genus. Item ζύγια, τὰ, juga, tranſtra, apud Athen.

Ζύγιμος, idem quod ζύγιος jugalis. Athen.

Ζυγίτης, ου, ὁ, qui eſt remex in medio navis ſupra arborem. Bayf. vide ſchol. Ariſtoph. Item ζυγῖται qui & ζευγῖται, de quibus ſuprá.

Ζυγοδὲς & ζύγωμα, os eſſe dicitur in corpore humano medulla carens. Gal. ζυγοειδὲς appellat.

Ζυγαῖος, natus ſub Libra ſigno cœleſti. (ctim. Suid

Ζυγαδὸν, (q. d. jugatim ſeu conjugatim) junctim, conjun-

Ζύγαφρον, ου, τὸ, arca, capſa. Ζύγαφος, idem quod ζύγαφρον. Xen.

Ζύγαινα, libella piſcis. Ariſtot. de an. lib. 2.

Ζυγὶς, zygis. ſic dicitur ſerpyllum ſylveſtre, teſte Dioſc.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφίζυκτος, utrinq; junctus.

Ἀναζεύγνυμι, vel ἀναζεύγνυμι, revertor. Propriè ſignificare putatur, equos iterum jungo currui ad reditum. Pertinet ad bellum & dicitur ἀναζευγνύειν, qui redit cum exercitu. Xen. Pæd. 8. γήμας δὲ ὁ Κῦρος δύο ἔχων ἀνεζεύγνυεν. Exp. & moveo, vel caſtra moveo, ſolvo. Plut. in Ant. ἀναζεύγνυσι πέμψη ἀπὸ Συρίας, & in Demetr. ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας. Ariſtot. Oecon. 2. ὁ ἀναζεύξας ἐβάδισεν ἐπ' αὐτον, motis caſtris ſe contulit ad eum. Pauſ. in Laconi. ἕτω μὴ δὴ ὁπλίτης ἀπὸ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυεν ἄκων. Dicitur etiam ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἶκον, aut ἐπ' οἴκου, redeo domum cum exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξης πρὸς ἰσθμὸν τὰς νῆας. claſſem ad Iſthmum reducas.

Ἀνάζευξις, caſtrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Ἀναζυγὴ, idem. Eſt (inquit Bud.) quum caſtra moventur & vaſa colliguntur. cui opponitur κατασκευὴ, Plut. Apud. Polyb. ἀναζυγὴν ποιήσασθαι, idem quod ἀναζεύγνυειν. Dicitur & ἀναζυγὴν σημαίνειν, Lat. vaſa conclamare.

Ἀναζυγόω, ῶ jugo exoluo, cui oppon. ἐπιζυγόω, Apud comicos verò ἀναζυγῶν, idem ſignificat quod ἀποίχομαι, ἀπαλλάττειν, ἀναπετασαύειν: ut viciſſim ἐπιζυγῶσαι iidem uſurpant ἐπὶ τὸ κλεῖσαι, inquit Pollux lib. 10. cap. 4. Scholiaſtes quoque Ariſtoph. tradit ἀναζυγῶν eſſe, foriſincus aperire portam. Similiter apud Heſychium ἀναζυγῶν eſt arcam aperire, ciſtam reſerare & pandere: metaph. à portis ſumpta, quarum obex & peſſulus ζύγωθρον nominatur: & ἀναζυγῶσαι ipſæ dicuntur quum remoto illo vecte panduntur.

Ἀντίζυγος, oppoſitus, adverſus. Propriè ex adverſo reſpondens. Ariſtot. de part. anim. l. 3.

Ἀποζυγνύω vel ἀποζεύγνυμι, abjungo, diſiungo. Apud Eurip. ἀπεζύγλωσε γάμων,

Διαζεύγνυμι vel Διαζυγνύω, diſiungo. Aeſchin. ἀδελφοὶ δὲ Διαζυγέντες ἐμοὶ, ζῆν σοὶ καὶ συμφέλοιντο, à me diſiuncti. Et διεζευγμένον ξίφος, apud Gel. lib. 16. c. 8. diſiunctum proloquium.

Διαζύγιον, ου, τὸ, ſeptum tranſverſum, quo duæ res diſiunguntur, à ſe invicem. Euſt.

Διάζευξις, diſiunctio. Apud Gregorium ſæpe ponitur pro morte i. diſiunctione corporis & animi.

Διαζευκτικὸς, ῆ, ὸν, diſiunctiuus. Διαζευκτικὸς συνδεσμος apud grammaticos, conjunctio diſiunctiva.

Διαζυγία, ἡ, diſiunctio, ſeparatio. Epigram.

Διαζύγιον, ου, τὸ, divortium, diſiunctio jugi matrimonialis ſeu coniugii. Euſtath.

Decomp. Παραδιαζεύγνυμι, vitiosè & perperam diſiungo. unde παραδιεζευγμένον σοφίσμα, Gellius lib. 16. cap. 8. Παραδιαζευκτικὸς συνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ εἶ δεχόμενος, quod Διαζευκτικὸς proprium eſt: qualem eſſe vult particulam ἤ Porphyrius in hoc verſu. Iliad. α. βάλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ὀπολέσθαι, accipiendo pro ἢ ἐμὲ ὀπολέσθαι.

Ἐνιζεύγνυμι, ſive ἐνιζεύγνυμι, injungo, adjungo. unde ἐνιζευχθεὶς, junctus. ex Apoll.

Ἐπιζεύγνυμι ſive ἐπιζεύγνυμι, conjungo, deſuper innecto. Ariſtotel. de mundo, καλῶντες δὲ ἅτοι πόλοι· δι' ὧν ἡ νοουμένη ἐπιζευγμένη διάμετρος Διάμετρος ἔσται ὁ κόσμος, i. lineam continuatam ſeu protentam, duo extrema jungentem. Philo de mundo, ὅταν αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς Διαγωνίους, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπιζευγνυμένη πλαγιαυθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ & parallelæ ſubjectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad utranq; protenta & pertinens, in tranſverſum deflexa, ipſas ad rectos angulos attigerit & copulârit.

Ἐπίζευξις, conjunctio, Apud Naz. autem, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, exp. iteratio nominum. Apud grammaticos dicitur figura qua dictio in verſu non interjectis aliis geminatur. Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur quod ad finem adjici debebat.

Ἐπιζευκτὴρ, ῆρος, ὁ, apud Heſych. ſeries, catena.

Ἐπιζώσαι, idem quod ζωσαι, claudere. ut Artemid. Oniroer. ἐπιζῶσαι τὰς ὄψεις.

Καταζευγνύω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo. Item, caſtrametor. ut ἀναπωσικὸν τῶν καταζευγνυόντων ἐπίφθεγμα.

Κατάζευξις, pro caſtramentatione ſeu caſtrorum metatione Plut. Huic opponitur ἀνάζευξις,

Καζεύγω, ῶ, unde καζεύγωσις, libramentum. Bayf.

Decomp. Ἐγκαζεύγνυμι, adjungo, adapto, accommodo. Soph. νέας βελὰς, νέοισιν ἐγκαζεύξας τόποις.

Συγκαζεύγνυμι, conjungo. Metaph. apud Soph. ἅτῃ συγκαζευκτὴ κακῇ, q. d. junctus eſt & alligatus gravi incommodo, i. conflictatur gravi incommodo. Apud Plut. συγκαζεύξαι τοῖς χηρεύσαις γυναιξὶ τὸς ἀγάμους, connubio jungere cœlibes cum viduis, mulieribus.

Μεζεύγνυμι, vel μεζεύγνυμι, transjungo.

Μετάζευγμα, vide in ζεῦγμα, ſuprá.

Παραζεύγνυμι, vel παραζεύγνυμι, q. d. juxtà jungo, adjungo, conjungo. Bud. ex Plutarch. ἡ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῇ κατὰ πόλεμον ἀσκήσει τὴν φιλομουσίαν.

Παράζυγες, apud Ariſtot. Polit. 2. exp. adjunctitij, qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles & proletarij, ac velut ſupernumerarij, adjectitij.

Πεδάζυξ, ύγος, ὁ ἢ ἡ, eidem ſubditus jugo: idem quod ὑπόζυγος, & σύζυγος, Heſych.

Συζεύγνυμι, vel συζεύγνυμι, cõjungo, copulo, συζεύξασα ἅρμα, jungere currum. Xen. Pæd. 6. σωμεζευγμένοι φάλαγγι, apud Hermogenem, conjunctæ conjecturæ. Et σωμεζευγμένον, apud Quintil. l. 9. c. 3. dicitur figura, in qua unum ad verbum plures ſententiæ referuntur: quarum unaquæque deſideraret illud, ſi ſola poneretur. Item conjungo, connubio, jungo: unde συζυγῆτες apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῖς ἁρμοῖς σωμεζευγμένοις, Baſil. Item σωμεζύγλωσσος, ex Eurip. implicitus ſum.

Σύζευξις, conjunctio, copulatio: idem quod σωδυασμὸς, Ariſtot. l. 2. de gen. & corr. Et συζυγία, pro eodem. Dicitur etiam, conjugium, itidem ut σωδυασμός. Plato de leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, conjugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ, conjunctus, conjugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro, alter equus in jugo.

Σύζυγος, ος, ὁ ἢ ἡ, conjunctus, copulatus. Nazianz. in orat. de baptiſm. φῶς μὲν αὐτὸ τὸ δικαίῳ, καὶ τέτε σύζυγος δόξα θεοσεβείας. Apud Nonn. συζύγος ἐμοὶ ἔκεῖθεν, ſum comparatri & æqualis. Apud Ariſtoph. in Pluto, ἐλθὲ σύζυγον λάβων λύχνον, ſi ſocium quempiam ſumpſero. Et σύζυγα dicuntur conjugata, apud Dialecticos, quæ & συζυγῆ λέγω.

Συζυγία, ἡ, coniunctio, σύζευξις. Aristid. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς πρὸς τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò ſic dicitur coniunctio & copulatio, qua bina & bina comparantur & copulantur. Philo de mundo, τῶν δὲ τοῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μὴ, eorum quæ coniugatim contraria ſunt: unde συζυγία, par: ut συζυγία πτερύγων, par alarum, in Epigram. Item & pro coniunctione matrimoniali ſeu coniugio. vt. Greg. καὶ συζυγίαν τε καὶ σωφροσύνην. Eſt etiam vocabulum dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγία verborum dicuntur coniugationes. Συζυγία τροχαικὴ, idem eſt quod trochæus, & συζυγία ἰαμβικὴ, idem quod δίιαμβος. Ariſtoph. ſchol.

Συζυγὴς, έος, ὁ ἢ ἡ, copulatus & coniunctus, ſeu qui copulari & comparari cum alio poteſt: ut συζυγῆ ζῶα ἢ ἀζυγῆ, apud Gregor. & Areopag. quæ coniugii copula comparantur & quaſi copulantur. Et συζυγεῖς, coniuges. Macchab. l. 3.

Συζυγεῖν & συστοιχεῖν, verba ſunt ſignificantia aciem in verſum jugumque directam & compoſitam. Polyb. ἐφόσον συζυγεῖσι καὶ συστοιχεῖσιν Διαμένωσιν, i. ordines ſuos ſervarent. Συζυγεῖσι & σύζυγα dicuntur apud dialecticos coniugata.

Ὑποζεύγνυμι, vel Ὑποζεύγνυμι, q. d. ſubiugo. Odyſſ. ο. ὑποζεύξω δίφρα ἵππους, iungam tibi equos ad currum, ſeu iugo ſubmittam. Plut. in Cam. ὑποζεύξαμένῳ τρίπτερον λευκόπωλον ἐπέβη, equis ſubiugibus candidis copulatis quadrigam conſcendit: ſeu candidis equis iunctis. Ponitur & pro, ſubiugo, i. ſubiicio. Greg. ἐπὶ τῶν κρείττονα τὸ χεῖρον ὑποζεύγνυμεν, τὸν γὰρ λέγω τῷ πόνῳ. Ariſtot. in 1. de partib. animal. ὑποζύκτια οὐ γένει, uni generi ſubiecta ſunt. Apud Soph. in Aiace. τῷδ' ὑποζεύξω πόνῳ, hunc laborem ſubii, veluti iumenta iugum.

Ὑπόζευξις, ſubiunctio, ſubinſertio, ſubnexio: genus figuræ. Iul. Firm.

Ὑποζύγιον, ου, ὁ, ſubiugis: ὑποζύγια ἡμίονοι, apud Euſtath. ex Ariſtoph. grammatico, muli ſubiuges. Et neutro gen. ὑποζύγιον, iumentum ſubiuge: qualia plerunque ſunt quæ ad currus trahendos iunguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. Plat. Xen. Herodot. & alii. Et metaph apud Plut. de virt morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξέκνισέν φησι τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, &c.

Ὑποζυγώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, inſtar iumenti ſubditus: ut ὑποζυγώδης ἄνθρωπος, apud Etym. Et ὑποζυγώδες πρᾶγμα, ibid. ex Ariſtoph.

Compoſita ex ζυγὸς, ſine præpoſitione.

Ἄζυξ, υγος, ὁ ἢ ἡ, qui vel quæ non eſt ſubiugo, q. d. iniugis. Metaph. ſæpè ponitur: ut apud Eurip. ἄζυγες κέαρ, puellæ nondum nuptiale iugum expertæ, ἄζυγες γάμων, expertes nuptiarum. & ἄζυγες δύπης γαμηλίε. Ἄζυκτος, idem

Ἄζυγὴς, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ & συζυγῆ, opponuntur, q. d. non coniugata & coniugata.

Ἄζυγος, pro eodem. Exp. & cœlebs.

Ἀζυγία, ἡ, cœlibatus.

Ἀκροζύγια,

Ἀκροζύγια, dicuntur τὰ βοεικὰ τὰ μεσαίτατα, ἤγουν ζεύγλη, Hesych.
Ἀντίζυγος, vide in præcedenti ordine compos.
Ἀρτίζυγία, nuper facta coniunctio.
Βάζυγος, ὁ, τὸ, boum iugum.
Δευτερόζυγος, qui est secundæ coniugationis, vox gram.
Δίζυξ, q.d. bijugis. vt δίζυγες ἵπποι. Il. ε. bijuges equi. Et eum duplex, ut δίζυξ ἔπεσσιν Greg. duplex eloquium.
Δίζυγος, idem. ut ἐμεῖο δίζυγος ἦμαρ apud Greg. post biduum.
Ἑκατόζυγος, navis, quæ est centum transtrorum & (ex consequenti) q.d. centiremis. Iliad. υ.
Ἑτερόζυγος, q.d. alteriugis. ut ῥαθμὸς ἑτερόζυγος, Phocyl. trutina in alteram partem propendens.
Ἑτεροζυγεῖν, eodem iugo alligarum esse cum altero, & quasi conscipularium altera parte iugi esse. 2. Cor. 6.
Εὔζυγος νῆυς, vel εὔζυγος, navis bona transtra habens. Item (intelligendo ex parte totum) navis bene compacta.
Ἰσόζυξ, q. d. æquijugis, i. par, æqualis seu æquabilis. ut ἰσόζυγι θεσμῷ, Nonn. pari lege. Ἰσοζυγὴς, idem. ut in Epigr. ἰσοζυγέων κυπαρισσων.
Ἀσύζυγος, qui societatis jugum deseruit. Hesych.
Μανοζυξ, vel μονοζυγὴς, q. d. unijugis. Item unicus. ut μονοζυγὲς σανδάλιον, in Epigr.
Νεόζυξ, recens nupta. Apoll. Νεόζυγος, idem. Et pro eodē νεοζυγής.
Ὀμόζυξ, q.d. parjugis. alter equus in jugo. Apud Nonn. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, am horæ binæ.
Ὀζυγος, ὁ, τὸ ὁμόζυγος, apud poëtas metri causa.
Περίζυξ, exp. ὁμόζυγος, σύζυγος, eidem subditus jugo. Hesych.
Περίζυγα, τὰ, lora subjugalia: lora jugalia. Xen. Pæd. 6.
Πολύζυγος, habens multa transtra. Il. β.
Πρωτόζυξ, primis nuptiis junctus. vel qui tunc primùm matrimonio junctus est. Ex Epigr.
Τετράζυξ, q. d. quadrijugis. Item quadruplex. ut τετράζυγι δεσμῷ, Nonn. quadruplici vinculo. Et τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex: propter quatuor ejus limites: ortum, occasum, meridiem & septentrionem. (13.
Τεσσαρακοντάζυγες, triginta transtra seu remos habēs. Theocr. idyll.
Τρίζυξ, trijugis. ut τρίζυγες μῆνες, q. d. quarum tria sunt juga seu paria, i. quæ sunt novem. Item triplex. ut τρίζυγες σωτῆρες, in Epigr. tres fratres.
Ὑψίζυγος, Iupiter apud Hom. & Hesiod. qui in sublimi sedili sedet. vel qui in alto facta hominum ponderat atque æstimat.
Χρυσόζυγος, aurum habens jugum. Xen.

Ζεύς (cujus genit.) Διὸς. dat. Διΐ. accus. Δία, vocat. Ζεῦ) Inter. Item κατ' ἐξοχὴν pro θεὸς, deus. Apud poëtas pro Ζεὺς dicitur Ζηνὸς, Ζῆνι, Ζῆνα, Ζῆνα, & Dorice Ζανὸς Ζανὶ, Ζᾶνα, ut Il. υ. Ζῆνος γενεὴν. Il. θ. παρομοίωσ. Ζηνί. Hesiod. in Th. Ζηνά τε μητίοεντα. ☞ Dicitur autem Ζεὺς, vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, i. vivere: vel quasi Δᾶς à Δαίω, i. rigo vel à δίεσθαι, i. formido, quia est formidabilis. vel à ζέω, i. ferveo. ¶ Ponitur etiam pro aëre: sicut Latini dicunt, sub dio. & Horat. sub Iove frigido. unde τὰ ὑπὸ Διὸς ὕδατα, pluviales aquæ Plato de leg. & Theophr.
Διοθεν, à Iove. Hom. Ἐκδιόθεν pro eodem. Hesiod.
Διάσια, & Παίδια, & Διίπολια, Iovialia. festum in honorem Iovis.
Διῖος, α, ὁ, Iovialis. ut δῖος ἐγγὺς, & δῖος βωμὸς, apud Suidam.
Δῖος, α, ὁ, pro διΐος per contract. (q.d. Iovialis) Iove progenitus, à Iove oriundus. ut Hom. (de Dia a) δῖον γόνον, i. Διὸς γόνον. Aesch. in prometh. Ὦ δῖος αἰθὴρ & ταχυπτέροι πνοαί Item divinus, i. habens divinum aliquod quo excellit præstantissimus. divus. Sic ab Hom vocatur Achilles, & Vlysses, nec non alii. Cum genit. Od. ο. δῖα γυναικῶν, de Helena.
Διαίνω, Εὐδία, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ζέφυρος, α, ὁ, zephyrus favonius. Aristot. de mundo, ζέφυρος vocari ait τὸ ἀπὸ δύσεως πνέοντος ἀνέμου. Vide & Gell. lib. 2. cap. 22. & Plin. lib. 18. cap. 34. ☞ Etym. Ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, utpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam τῷ ῥεῖν πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται.
Ζεφύρεος, zephyrius. ut ζεφύρεα πνεύματα, pro quo & ζεφύρια (subaudito substr.) zephyrii flatus. Dicuntur & κνήματα quædam ac ἀὰ ζεφύρεα, quæ videlicet fœminæ concipiunt è favonii afflatu absq; maris congressu. Aristot. de gener. anim lib. 3. hist. anim. lib. 6. cap. 2. & Plin. lib. 10. cap 60. Apud Homer. Od. η, Ζεφυρίη πιέσασα τὰ μὲν φύε, ἄλλα δὲ πίσσει, ponitur ζεφυρίη substantivè pro ζεφυρία αὔρα seu πνοή.
Ζεφυρικὸς, idē cū ζεφύρεος, ut ζεφυρικὰ πνεύματα, apud Theophr.
Φιλοζέφυρος, (comp.) ut φιλοζέφυρος γαλιάνη, Zephyria amatrix serenitas est. in Epigr.

Ζέω, Fut. ἑσω. ferveo, bullio. Il. φ. v. 362. Ὡς δὲ λέβης ζέῃ ὦϊδυι ἐπιγνάμπτῳ πυρὶ πολλῷ deinde v. 365. Ὡς ἔ κελαι ῥείθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. ☞ Eust. annotat per onomatopœian esse factum hoc verbum à sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. Item ζεῖν dic. ἀφ' ἕρπειν à poëtis, ficut μεμυκέναι ὕδωρ.) Apud Gal. τὸ ζέον τῶν τεττιγων, feruor. Apud Dioſc. paſſive etiam ζωθὲις, feruefactus, fe. ueſcens. Item metaphoricè ſæpe, Gregorius in Baſil. παντὶ δὲ ζέων θυμῷ & φρονήματι. ¶ Item ficcatur ut σκελεθρον ζέσας, exemplo ſiccatus, Lucian.
Ζωννυμι & Ζωννυω, idem quod ζέω fervefacio, in fervente aqua bullire fino.
Ζωσις, fervefactio, &c. Alex. Aphrod. probl. lib. 1. Διὰ τί τὸ ὠὸν ὀπτώμενον μᾶλλον πήγνυται σὰν τῷ δὲ ζωννύμενον.
Ζωμα, ατος, τὸ, decoctum, decoctio. ut ζέμα ἀψινθίου, Dioſc.
Ζέμον, calidum, τὸ θερμὸν Etym.
Ζέσις, feruor. Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος. Greg.
Ζεστὸς, fervefactus, fervidus, fervens. ut ζεστὸν ὕδωρ. Dioſc.
Ζηλος & Ζυμη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀκρόζεστος, leviter fervefactus. & quaſi in ſuperficie duntaxat. Item, leviter coctus, ut apud Dioſc. ἀκρόζεστος κράμβη, ἀκρόλιπος.
Ἀναζέω, (& poët. ἀϊαζέω) refervefacio, vel efferueo, efferveſco, ebullio. Dioſc. lib. 7 ὅταν δὲ αὐτὰ ἐκθλίβῃς, ἀναπάσσειν τὸ ὠοῦ. Item activa ſignificatione, fervefacio. Galenus, γλοιὸν ἀναζέσας, διήθησον ἀκόπτον, ὡς ἐλαίῳ καθαρῷ.
Ἀναζέομαι, fervefio. unde ἀναζεσθὲις, apud Dioſcoridem fervefactus. ¶ Exponitur & ſcaturio & effundo in Epigr.
Decomp. Ἐξαναζέω, bullio Aeſchyl. in Prometh.
Συναναζέω, confervefacio, vel fervere facio. Dioſc. lib. 1. cap. 11 συναναζέσαν αὐτό, (factus.
Ἀποζέω, fervefacio. Ἀπόζεσμα, fervefio. unde ἀποζεσθὲις, fervefactus. Ἀπόζεμα, τὸ, decoctum. Dioſcorides, & τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν ἀφέλει γυναικείας συρίγγους. Apud eundem ἀπόζεμα ἐλαίου, origani decoctum, origani coctum ſeu fervefacti ſuccus vel jus. Alibi ἡθμὸν ἀποζέματος.
Decomp. Ἐναποζέω, idem quod ἀποζέω, Gal.
Ἐκζέω, efferveo, efferveſco. Item ſcateo Herod. ἐξέζεσε ἀλίων.
Ἔκζεμα quod cum feruore eruptit. Ἐκζέματα apud Dioſc. puſtulæ ardentes & feridæ, dolorem dicte. citra ſaniem: ingens enim fervor omnem materiam abſumit.
Ἔκζεσις, fervida eruptio: ut ἐκζεσις ἑλκων.
Ἐπίζέω, q.d. in ferveſco. Item attollor. augeor, Etym.
Ἐπίζεμα, infervefactio.
Περιζέω, circumferveo. Item περιζέω pro eodem in Epigr.
Συζέω, confervefacio. Dioſ. l. 2. c. 94.
Ὑπερζέω, ſupra modum ferveo, vehementer ferveo. Luc. uſus eſt de Sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paul. ὑπερζέων ἐς αὐτὰς τῇ ὀργῇ. interdum. circumferveſcens, circumfluo, Ariſtot. in probl. Διὰ τί ἐκ ὑπερζέῃ τῶ χλιαρῶν ὁμοίως & τὸ ψυχρὸν τὸ ὕδωρ.
Ὑπέρζεσις, vehemens efferveſcentia, &c.
Ὑπερζεστὸς, vehementer efferveſactus, &c.
Αἰζηὸς quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ζῆλος, ὁ, æmulatio. ζῆλος ἐστὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς ἀλλοις πασιν ἀγαθοῖς ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, & σὺν ἔχει. Cicer. exp. æmulatio, ægritudo, ſi eo quod concupierit alius potiatur, is cui erat. Pro invidia ſumitur, adeoq; cum φθόνῳ & κακίᾳ quaſi ſynonymo copulatur, apud Plut. in Coriolano, οἱ φθόνῳ καὶ & ζήλῳ πρὸς αὐτὸν ὑπῆρχεν. Sic & Plato de leg. ζήλου καὶ φθόνου. Heſyodus ζῆλον appellavit in Erg. συγεφώπιον, i. cujus triſtis eſt vultus. ut Seneca invidiam triſtem vocavit. Sic & Act. Apoſt. cap. 5 ἐπλήσθησαν ζήλου, repleti fuerunt invidia. Sic & alibi. Accipitur & generaliùs pro quodam velut æmulationis ſtudio quo quis impulſus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, ſummoq; ejus aſſequendi deſiderio tenetur Luc. ζῆλον τῶν ἀρίστων & φυγὴν πᾶν δεινῶν. Plut. in Coriol. αὐτὸς αὐτῷ ζῆλον αἰ δραγαθίας πρὸς ὕβριν. Idem in Per. πρὸς ἀμιμήτους ἐγνετο ζῆλος. Herodian in μιμήσει & ζήλῳ, copulat. Idem alibi, ζῆλα καὶ ἔρωτας τῆ πρὸς ἀλήθειαν. ¶ Ζῆλος Ἀσιανὸς, apud Plut. pro Aſiatico dicendi genere. ¶ Ζῆλος zelotypia, ex Euripide. Sic & apud Oppianum. Iidem 2. ad Corinth. cap. 11. v. 2. ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ exp. zelotypia. ¶ Ζῆλος, impetus mentis ad cultum divinum, & religionis amplectendæ vegeta cupido, ut apud Gregorium, ἐκ καὶ τινας αἰτεῖν, ὁ ζῆλος πείθει & ὑπὲρ ἀμύμονα. Dicitur etiam peculiariùs de eo cujus animus æſtuat indignatione concepta ex iis quæ cultui divino ac reverentiæ quæ ei debetur, repugnare videt. ¶ Apud Soph. in Ajace. Οἷας λατρείας αὖθ' ὅσας ζῆλος τρέφει. exp. felicitas. Sunt & qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. pro Cteſiphonte, ὅτι τὰ μὲν στεφανωθῆναι τὸν αὐτὸν ἐχθροὶ ζῆλον ὁ στέφανος ὅτῳ αὐξηθῇ, exp. eandem honorificentiam & gloriam affert. vel perinde illum beat. Et in alio ejuſdem orationis loco conjungit ζῆλος & ἔλεος. ☞ Derivatur à ζέω, i. à fervore & vehementia.
Ζηλόω, ῶ, f. ώσω, æmulor, imitor ſeu potius imitandi ſtudio ducor, affecto. Heſiod. in Erg. ζηλοῖ δὲ τε γαστέρα γάπτην, vicinum vicinus æmulatur. Iſocr. in Panath. ζηλοῦντων ἐμὲ τὴν μιμησιν γλιχομένων. Idem ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, imiteris & facta. Plut. οὐκ ἐπαινῶν μόνον ἀλλὰ θαυμάζων, ἀλλὰ & ζηλῶν, καὶ μιμούμενος. Et ponitur etiam ſector ut apud Demoſthenem, ζηλῶν τὰς δωρεάς. Philo de vita Moſis lib. 1. θεοσεβείας ἐζηλωκότα, religionis ſtudioſorum. Idem lib. 3. ἐζηλωσε βίον ἀπράγμονα, vitam à negotiis abhorrentem coluit,

¶ Item laudo, probo Soph. ζηλῶ σε τῶ νῷ, laudo tuum animum. Xen. Hellen 6. πρῶτον μὲν ἀκούων, ἐζήλουν τὴν δὲ τὴν πόλιν ὅπ, &c. Thuc. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὰ ἀπιρόκηκον, ἀζηλῶμεν τὸ ἄφρον. Isocr. in Panath. ζηλῶ σε καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. ¶ Item beatum prædico, idem quod μακαρίζω, cum quo & copulatur. In qua significatione, præter accusativum personæ, interdum cum accusativo, interdum cum genitivo, & quidem frequentius. Constructio: interdum cum solo infinitivo. Soph. in Aiacide, Καίτοι σε καὶ νῦν τῆς γε ζηλῶ ἔχειν, Οἵᾳ ἔνεκ' ἀθλεῖν τῶν δὶ ἐπιφθόνων ἀγώνων, in hoc te possum beatum prædicare. Euripid. in Iph. Aulid. ζηλῶ σε μέγαν· Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπίασε ἀγωνὰς, ἀκλεὴς· Τὰς δ' ὐμικρὰς ἧσσον ζηλῶ. Sic apud Isoc. in Evag. ζηλῶ σε τῆς δυχῆς, te felicem imperio arbitror. Idem in Panegyr. ζηλῶντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Plutar. de fortitudine Alex. ἀθλ τούτῳ τῷ ῥήματι ζηλῶ τὸς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλῶσι τῶν πολλῶν διατρίβειν, latè dominari, beatum esse. ¶ Item ζηλῶ, idem quod ζηλοτυπῶ, zelotypus sum. Zelotypiæ affectu depereo. Num. c. 6. ἠπειλήθη αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè. Galat c. 4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, depereunt vos non bene. Dicitur etiam ζηλῶ ζῆλον, zelo duci, ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, zelo meo commotus est. Num 15. Libr. Reg. 3. cap. 5. ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, zelatus sum pro domino. Et Num. c. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι, quid æmularis pro me? ¶ Item invideo alicui, & ægrè fero quòd ea re potiatur quam concupisco. ut Act. Apost. c. 7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσὴφ. & c. 17. ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, invidia commoti.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, contentio. Aeschin. contra Timarch.

Ζηλωσις, εως ἡ, æmulatio. Thuc. lib. 1. Item zelotypia. Num. c. 5.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, æmulus sectator, ut ζηλωτὴς ἀρετῆς παρῴας. Isocr. ad Dem. Sic Luc. de hist. scrib. Θουκυδίδης ζηλωτὴς ἄκρος. Act. cap. 1. ζηλωτὴς ὑπάρχων θεοῦ, quidam exp. zelo Dei accensus. Item qui zelo seu zelotypia ducitur.

Ζηλωτικὸς q.d. æmulativus.

Ζηλωτὸς, ὴ, ὸν, æmulatione dignus: vel quem æmulari studemus. Isocr. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Plut. in probl. Rom. ζηλωτὸς γὸ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀποδυτικός, expetendæ primæ nuptiæ. Item beatus, quem beatum omnes prædicant. Aristoph. in Nub. τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτὸς ὢν βίον διάξεις. Sic & apud Eurip. in Oreste.

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, invidus quasi à ζηλέω idem signif. quod φθονέω. invideo. Odyss. 5. Idem est etiam quod ζηλότυπος, ut ζήλημων ἥρης. in Epigram.

Ζηλόω, ῶσω, idem quod ζηλέω. Apud Aretham.

Ζηλώτης, ου, ὁ, æmulator, invidus.

Ζηλωτὸς, ὴ, ὸν, invidus. Dicitur esse Bacchi epith. in Epigr.

Ζηλοσύνη idem quod ζῆλος, invidia.

Composita.

Ἀ'ζηλήμων, ων, ὁ καὶ ἡ, qui valdè æmulatur. Item invidus. Etym.

Ἄ'ζηλος, neglectus, non expetitus, μὴ ζηλωτὸς, ut ἄζηλος πόλις, Plut. Item qui zelo seu zelotypia non ducitur. Athen. lib. 13.

Ἀντίζηλος, æmulus, zelotypus.

Ἀ'ξιόζηλος, dignus quem æmulemur. Ἀ'ξιοζήλως, ita ut æmulari dignum sit, laudabiliter.

Ἀ'ξιοζήλωτος, idem quod ἀξιόζηλος. Dioscor. præf. lib. 1.

Ἀ'ξιόζηλος, quem valde æmulamur, aut valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀξιόζηλος accipere, verso ὁ in ζ. ut fit, clarus, præclarus, illustris. Il β.

Ἀ'ξιζήλως, magna cum æmulatione. Item claré. Od. μ.

Ἀξιζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Aristoph.

Βασύζηλος, æmulus, invidus, vel invidiosus.

Δύσζηλος, æmulus, invidus, in malam partem æmulator. Od. μ. & Plut. in Alex.

Δυσζηλία, idem quod zelotypia. Athen. lib. 13.

Ἐπίζηλος, æmulandus, invidendus.

Ἐξίζηλος, idem quod ἀξίζηλος.

Ἑτεροζήλος, qui alio zelo ducitur. Lucil. lib. 2. epigr.

Ἑτεροζήλως, alieno animo, animo erga alteram partem magis affecto. Hesiod. in Theog.

Εὐζήλος, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem. Item bonus & felix æmulator seu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem.

Κακόζηλος, malus & infelix æmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζυλον, apud rhetores dicitur mala affectatio. Demetr. Phaler. & Quintil. l. 8. c. 3.

Κακοζήλως, cum mala & infelici affectatione, vel ita ut id quod æmulabaris & affectabas, malè assequutus videare.

Κακοζηλία, mala & infelix æmulatio seu affectatio. Luc.

Ξηροκακοζηλία, (*decomp.*) arida & jejuna affectatio. Demetr. Phal.

Ὁμόζηλος, qui unius ejusdemq; zeli est, qui unum idemq; æmulatur & affectat. Non. ὁμοζηλῶ ὁμοιοῦμαι, cõcordi & unanimi studio.

Παραζηλόω, ῶ, æmulatione afficio & excito, ad æmulationem provoco, zelo afficio: invidentia quadam & zelotypia extimulo, ut in rivalitate fit, appositio æmulo & rivali. 3. Reg. c. 14. & Rom. 10.

Πολύζηλος, quem æmulari & imitari multa animi contentione solemus: seu magno studio expetitus. Exp. & invidiosus, apud Soph. πολύζηλος βίος.

Πολυζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus & expetendus. Eurip. in Hippol. Steph.

Χαμαίζηλος, humilis, humi depressus, abiectus, q.d. humilia æmulans Suid.

Χαμαίζηλον, est etiam herbæ nomen. Plin. lib. 25 c. 9.

ΖΗΜΙΑ, ας ἡ, damnum, detrimentum, iactura, cui opponitur κέρδος, ut docet Aristot. ethic. 5. c. 4. Sic. Xen. Pæd. 2. μήτε ἐπὶ τῇ ἑαυτῶν κέρδει, μητ' ἐπὶ ζημίᾳ τῇ ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isocr. ad Nic. μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος ἕνεκα νομίζετε, τὸ δ' ἀπολέσαι ζημίαν. Et opponitur & ὠφέλεια à Xen. ἐμοὶ ἔργῳ ἔστω λόγῳ ζημίᾳ μᾶλλον ἢ ὠφελείᾳ ἔσται. Et ζημίαν ποιῶ, afficio detrimento, damnum do. Aristoph. item iacturam facio. Synes. ¶ Item mulcta. Isocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην εἰσπρᾶξαι. Dem. in Timocr. τὰς ὑπὲρ τῶν νόμων προσταχθείσας ζημίας κομίζεσθαι, mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem ὡσὲ Λεπ. dicit ὀφλισκανέιν ζημίαν οὐ μικρὰν, condemnari mulctæ non contemnendæ. ¶ Item poena, supplicium. Thuc. 3. θανάτου ζημίαν προτιθέναι. Et lib. 2. θανάτου ζημίαν ἐπέθηκε. Ab Etym. ζημία dicuntur esse ὁ πᾶν ὅτιοῦν πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ παρὸς τὸ ζῆν μείωσις.

Ζημιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, damnosus.

Ζημιόω, ῶ, damnum affero, detrimento afficio. Plat. de leg. μηδὲν μηδένα ζημιοῦν, neminem ullo damno afficio. Item mulcto. Plut. de lib. educ. βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et ζημιοῦν εἰς χρήματα. Plat. de leg. pecuniis mulctare. Dicitur etiam metaph. ζημιοῦν φυτῇ, & ζημιοῦν θανάτῳ, mulctare exilio, mulctare morte, apud Aristot. & Herodot.

Ζημιοῦμαι, damno afficior, ut ζημιοῦμαι μεγάλα, magnis damnis afficior vel magnam iacturam facio, apud Thuc. & Xen. Dicitur etiam ζημιοῦσθαι ὑπό τινος, ut apud Gregor. & 2. Cor. 7. Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati, qui ignominia interim notati erant quoad judicatum facerent, *hoc est*, omnia ex sententia persolverent.

Ζημίωμα, τὸ mulcta, damnum. Plat. de leg. & Luc.

Ζημίωσις, mulctatio.

Composita.

Ἀ'ζήμιος, ον, ὁ καὶ ἡ, indemnis, damni expers. Item impunitus. Aristoph. Isocr. Lys. Apud Plat. de rep. 2 δίκαιοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam exp. à diis illæsi. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas.

Ἀ'ζημίως, sine damno. Item impunè.

Ἐπίζημιος, damnosus, noxius. Xen. Item cui mulcta est irrogata.

Ἐπιζημίως, damnosè.

Περοσζημιόω, ῶ, insuper afficio damno.

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, Ἐήσω. quæro. Aristoph. ζήσεις ζητῶν, invenies quærendo. Interdum quæro, i. quæstionem habeo, seu exerceo. Dinarch. in Demosth. περὶ νυὶ ἐλθὼν ὁ δῆμος ἐζήτει περὶ τούτων καὶ τῶν μεγάλων, καὶ ἀφανῶν ἀδικημάτων, εὗρε τὴν ἀλήθειαν: Sic utitur & Andocides. Hæc τὸ ζητούμενον, quod est in quæstione, id de quo disputatur. Item quæro seu requiro, i. desiderio rei amissæ teneor. ut Plut. in Galba, μὴ ζητῶ τὸν Νέρωνα ζητήσαι. ¶ Item studeo conor. Exp. & volo. Cum infinit. Plat. τὸ τί ζητοῦσα ἐδέησας τῆς ψυχῆς. Isoc. in Evag. ζητεῖ λαθεῖν. Aristoph. in Pluto, ζητεῖς μεθυλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶ ὠφελεῖν. Aristoph. in Pluto, ζητεῖς τοῦτ' αὐαπαέσθαι ἡμᾶς.

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, id de quo quæritur, vide Quintilianum l. 3. c. 11. Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio. Thuc. l. 8. μὴ τῆς παρούσης ζητήσεως προτιμῶσι τὸν ἥδιον, quærendo victum. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, ut magistratus & judices solent, apud Dinar. Et ζήτησιν ποιεῖν pro eodem, Plut. in Coriol. Item apud philosophos, quæstio, ut ζήτησις τῆς τε παντὸς φύσεως, quæstio totius naturæ, apud Platonem. Et ζήτησιν ἀναλύσασθαι, apud Athen.

Ζητητέα, τὰ, quæstiones, vel potius loca ubi adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια. Suid.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, quæstor quæsitor, quæstor criminum, apud Lysiã. Magistratus Athenis qui τὰ λαθραῖα ἐζήτουν, ut Pollux tradit.

Ζητητικὸς, ὸν, ὁ, qui quærere & investigare solet. in Axiocho.

Ζητητικοὶ, philosophi dicuntur οἱ ἰφεκτικοὶ & σκεπτικοὶ, apud Laërt, qui nihil asseverabant, sed semper quærebant & & investigabant rei veritatem. Item ζητητικὸς, ad quæstiones movendas promptus aut qui libenter quæstiones movet Laërt.

Ζητεύω, poëticè pro ζητέω, quæro, conquiro. Hesiod. in Erg. Ζητεύης βιότου κῆδος ἐχέτω.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur. Hesych. itidemque Suidæ ex Eupolide. Sic & Poll. lib. 3.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo. Suid. & Etym.

Compo-

Composita.

Α'ζήτητος, ὁ ἡ, de quo quæsitum non est vel quæritur. indiscussus. Aesch. contra Ctes. αὐδιθυνον δὲ κ ἀζήτητον ἐ αὐξέλεγκτον ἀδὲν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει.

Α'ναζητεω ῶ, pervestigo, perquiro, diligenter inquiro, indago, Isocrates, οἱ μὲν τὰ χθὲς τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέτριψαν. Item perquiro, perpendo. Thucydides de vaticiniis & prodigiis loquens ἔστε τι ἄλλο ξυνίδη χρυσὸς πάντα ἀναζητέτω. Δυσζήτητος, quæsitu vel pervestigatu difficilis.

Ε'κζητέω, ῶ, exquiro, inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐ τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, viventia inter mortuos inquiri.

Ε'πιζητέω, ῶ, requiro, desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis: vel eam posco. idem quod ἐπιποθῶ. Diod. Ἐ πολλάκις ἐπεζήτησε τὸν ἀρετὴν αὐτὸ, Ἐ παρόντι χρησάμενος δάπτα ἐπιπόθησε. Basil. ad Naz. τὸν παρὰ θεῦ συμπράξαν εἰς τὸν τελείωσιν τῶν ἀναδεχομένων ἐπιζητῆντος, opem petentis sive postulantis. Aristot. in polit. ἐπιζητῶ παρὰ τέτε.

Ε'πιζήτησις, requisitio, desiderium, Apollonio in epist.

Ε'πιζητήσιμος, ος, ὁ Ἐ ἡ, qui requiri potest aut solet.

Decomp. Προσεπιζητέω, insuper requiro.

Συζητέω, ῶ, unà cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, unà rationes confero ad rei alicujus indagationem. disputo. Plato in Hippia majore, ἃ δὲ βέλει, ὥσπερ νῦν ἐμοὶ συζήτει, unà mecum disquire, unà mecum disputando quære. Sic act. Apost. 6. συζητοῦντες Στεφάνῳ, disputantes cum Stephano. Et cap. 9 συνεζήτεν πρὸς τὸς Ε'λληνιστάς. Marci. c. 1. κ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥ. τε συζητεῖν πρὸς αὐτὸς, λέγοντας, Τί ἐστι τᾶτο; ita ut mutuò quærerent inter se. Estque hîc συζητῶν hominum atronitorum qui mutuò sese rogitant & interpellant. Nonnunquam exp. altercor.

Συζήτησις, disceptatio, disputatio.

Συζητητής, curiosus & scrutator naturæ, ut 1. ad Cor. 1. τῶ συζητητὴν τὸ αἰῶνος, exp. conquisitor. qui in hujus mundi arcanis perscrutandis & acutissimis quibusq; quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

Α'μφισβητέω, quo modo huc pertineat, vide suo loco.

Ζιβύη, vide in Σιβύη.

ΖΙΓΓΙΒΕΡΙΣ, zingiberis: planta in Troglodytica Arabia nascens, de qua vide Dioscor. lib. 2. cap. 190. & Gal. simpl. medicament. lib. 6 Quidam appellant gingiber.

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, τὸ, Zizanium, loli nom. Greg. τὰ ζιζάνια σπείρειν, & Matth. 13. Etym. dictum ait quasi σιζιζάνιον, παρὰ τὸ πᾶ σίτῳ παρεδρᾶσαν Ἐ συναυξάνεσθ. vel quasi σιζόσινον, à σίτος & σίνω, noceo, quod noceat frugibus.

Ζμερδνὸς, ζμερδω, vide in Μερδω. Ζμικρὸς, in Μικρός.
Ζοδκάδες, in Δορκάς.

ΖΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ. Hesiod. in asp. νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Homerus sæpe vocat ζόφον ἠερόεντα orci tenebras, ut Il. ο, φ, & Od. λ. apud eundem ζόφος est occasus, seu pars occidentalis. ut Od. κ. ἠ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, ἠδ' ὅπη ἠώς. Apud Apoll. Rhod. δειελινὸς ζόφος pro vespertini tenebris. Vtitur & Plut. in Alcibiade, πολὺ ὑμέρων ἐξαίφνης ἐπιπεσόντα κ βροντὰς, Ἐ ζόφον, συνεργήσαν κ συνεπικρύψαι τὴν παρασκευήν. Usus est & Luc. ✠ Factum à τέφος, sicut & ejus synonyma γνόφος & δνόφος.

Ζοφόεις, ουσα, όν, tenebrosus, caliginosus, obscurus. poëticum est.

Ζοφώδης, ες, ὁ κ ἡ, & ζόφες, ος, ὁ, idem quod ζοφόεις. Apud Herodianum lib. 1. ζοφώδης ἔσοδος.

Ζοφερὸς, ά, όν, idem apud Lucian. in Nigro.

Ζοφόω, ῶ, obtenebro, tenebras offundo, tenebrosum reddo vel obscurum. Damasc. Et apud Luc. (de Aethiopibus) κ τὸ ὄψιν ἐζοφωμένοις, ritas.

Ζόφωσις, obtenebratio, obscuratio aut etiam tenebræ, obscu-

Συζοφόω, ῶ, (comp.) unà tenebras offundo, unà obscuro. Epigr.

Ζυγὸς, &c. vide in Ζεύγνυμι.

ΖΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ος, τὸ, zythus: vinum hordaceum, seu potus ex hordeo: Latinis nonnullis cervisia, Græcis etiam βρύτος, βρυτὸν, βρύτιον, βυὴ, βυσὸς, πῖνος seu πῖνον, & periphrastice ὦς κριθίνος οἶνος. Dioscor. lib. 2. c. 109 ζύθος σκεύάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theoph. de caus. pl. l. 6. c. 15. ὡς οἱ τὸς οἴνους ποιεῦντες ἐκ τῶν πυρῶν, κ τὸ καλέμενον ζύθος. Vide Hieronym. in Esaiæ caput 19. Galen. simpl. medicament. lib. 6. ζύθος δριμύτερός ἐστι τῶν κριθῶν ὁ σμικρῷ. Apud Plut. in lib. εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, ponitur neutrò genere, τὸν ἐλέφαντα τῷ ζύθῳ ἀλλοιοῦσθαι χλόμενον Ἐ χαλῶντα κάμπτεσι Ἐ λιγαχματίζει, ἄλλως δὲ κινεῖται. Sic & zythum neut. gen apud Plin. lib. 22. sub finem. Sunt & qui ζῦθος scribant, circumflexo υ. Apud Theophr. loco citato reperitur scriptum ζυθος per η.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum, farina subacta quæ acorem contraxit. Plut. in Probl. Rom. διὰ ζυμη κ γίνεται ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, κ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. ✠ Etym. à ζέω derivat. Sic & Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat.

Ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus. ut ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem lib. 6. quo nomine ὀπωπυείαν ἄρτον à quodam vocari scribit Athen. lib. 3.

Ζυμίζω, f. ίσω fermentum refero; Dioscor. c. 101. ζυμίζουσι τὴν ὁμιλὼ fermenti referens acorem.

Ζυμώδης ους, ὁ Ἐ ἡ, fermentaceus. Exponitur etiam non mucidus.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento 1. Cor. 5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totā massam fermentat. Et Luc. c. 13. ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. σκληρὸν δὲ ἡ χιὼν ὅταν ζημιοῖ κ μαλοί τὴν γῆν quum terram fermentat & rarefacit. Et ἕρα ἐζυμωμένα, urinæ fermentatæ, apud Hippocr.

Ζύμωμα, τὸ, fermentum. idem quod ζύμη. ζύμωμα τῆς γῆς terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand in Alexiph. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, ut schol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ὁ κ ἡ, fermentatio, is (ut Plato & ζύμωσιν & ζέσιν definivit) τῆς γεώδες ὑσίας ὁμοῦ κίνησις κ ἀέρωσις, est enim motus fermenti vi factus in terreno crassoq; corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceproq; aere distenditur, inflatur & quodammodò ebullit. Plut. in Probl. Rom. ἐοικε σῆψις ἡ ζύμωσιν εἶναι. Et ζυμωσις ἡπατος, jecinoris tumor, apud Hippocr.

Ζυμωτὴς, ᾶ, ὁ, fermentatus.

Ζυμήτης ἄρτος, Athenis ὁ ζυμίτης. Hesych.

Composita.

Α'ζυμος, ον, ὁ κ ἡ, fermenti expers, non fermentatus. ut ἄζυμος ἄρτος, apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. in Timæo, τὴν δὲ τῶν νόσων φυσιν ἐξ ὅσε Ἐ σαρκὸς ἀζύμε κράσεως, μὴ κ ἐξ αἱμοῖν μέσων δυοῖν μιᾶν ξυνεκεράσθη, nervo unam ex cibis & carnis infermentata temperatura unam ex utraq; mediam coagmentavit. ut 1. Cor. 1. καθὼς ἐστε ἄζυμοι, experte erroris fermenti. Ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Iudæos festum pascha præcedens, quo à fermentis abstinebant. Luc. cap. 22. act. Apost. 12. & metaphoricè 1. Cor. ap. 5.

Α'ναζυμόω, ῶ, fermento. Theoph. ἀλλα δὲ κ τὴν γλῶ αὐαζυμοῖ συγκαλείσαν Ἐ ἀναπολαμβάνοσα τὴν θερμὸν

Ζεία, &c. vide in Α'ζεα.
Ζωδιον, ζωὴ &c. vide in Ζαω.
Ζῶμα, vide in Ζωννυμι.

ΖΩΜΟ'Σ, ᾶ, ὁ, jus, jus esculentum: liquor eorum quæ cocta sunt adjectis condimentis, ut μέλας ζωμὸς apud Plut. in Lyc. Et λιθινὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. l. 2. album jus, ut in quo coquuntur anguillæ. Athen. lib. 8. μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι, jus exorbeant. Et ὀξυδερκὴς ζωμὸς, lib. d. Et ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. in Lex. Et ζωμοὶ τῶν πιόνων, jura adipe tinguium. Et ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium τέλαιχθυμμένων, vel aqua & jus in quo cocti pisces. Pollux l. 6. cap. ταριχηρὰ ἰχθὺς ἐξ ἅλμης ἔστω δὲ σκόμβρε τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset, ut scribit Eust. ¶ Exponitur etiam buccella, apud Aristot. in probl. μάζα ζωμὸν καταπίων, qui grandiorem buccellam devoravit.

Ζωμεύω, condio. Expon. & elixo, decoquo. apud Dioscorid. ζωμευόντες σὺν ἁλοὶ Ἐ ἐλαίῳ, ex ixa in olere addito sale

Ζώμευμα τὸ, condimentum, salgamum, Dioscor. & Aristophan. in Equit.

Ζωμίδιον, ᾶ, τὸ, jusculum, vel offella. Aristoph. in Nub.

Composita.

Α'φαρόζωμος, jusculum ex tempore factum. Eust.

Εὔζωμος, ος, ὁ κ ἡ, in jure seu condiendis opsoniis gratiam habēs. Εὔζωμον vocatur etiam eruca herba, de qua Dios. lib. 2. cap. 70. & Plin lib. 20. cap. 13.

ΖΩΝΝΥ'Ω, vel ζώννυμι, & ζωννύσκω, F. ζώσω, cingo Odyss. σ, ζῶσαι νεῶν ἵνα πάντες ἐπιγηθήσωσι Ἐ οἱδὲ Μαρνάμβιες. Ibidem, ζώσαντες αὐαγκη. Ioh. 21. ἐζώννυες σεαυτόν.

Ζώννυμαι & ζωννύσκομαι & ζωννύσκεμαι, præt. ἔζωμαι & ἐζώσμαι, cingor. Il. κ. Πᾶς δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναόλος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζωννύθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα ἵμερος ᾕρει. Athen. lib. 10. ζωννύουται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Aliquando apud Hom. accipitur pro armari, vel accingi ad bellum seu pugnam. ut Odyss. ω ὅπλα θωρήσσοντο βασιλῆι Ζωννύμενοί τε νέοι Ἐ ἐπευτύνοντο ἄρηα. Et Iliad. ε, οὐδὲ ζωννύσκεθ' ἱππεῦ.

Ζῶμα, τὸ, vestimentum quo cingimur seu præcingimur, vestis ad procinctum idonea. Il. δ, ξ, & ψ. Apud Soph. in Elect. schol. annotat. idem quod ζώνη. Eustathius quoq; refert idem esse quod ζωσήρ.

Ζῶσμα, τὸ, idem apud Basil in epist.

Ζῶσις, εως, ἡ ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus. Il. κ, & δ & Odyss. ξ. Herod. lib. 5. πορπας Ἐ ζωστῆρας χρυσῶ, fibulis ac balteo aurato. Demet. Phal. τὰς δὲ ζωστῆρας ἀλύοντας, balteos non solvunt. ¶ Item ignis sacer, herpetis species de quo Plin. lib. 26. c. 11. ¶ Apud eundem Plin. lib. 13. cap. 25. est fruticis genus, quem alio nomine prason dicunt.

Ζῶστρον, ε, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. Od. ξ.

Ζωστὸς, ἡ, ὸ, qui cinctus est, cinctus.

Ζώνη, ἡ, zona cinctura, cingulum. Idem quod ζῶμα & ζωστὴρ, fascia. Poll. Vtuntur Hom. Aelian. Plut. in symp. & alii. Λύσαι ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, ut in Erot. aliquando de illo qui cum illis rem habet. ut Od. λ. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur & φέρειν τὴν ζώνην, mulier quæ gravida est. ut Eurip. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit. ὑποφύσεις Erot. ¶ Item synecdochicè sive metaph. tota corporis armatura. Iliad. β. ¶ Apud Herodot exp purpurea vestis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas quorundam qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terramq; veluti cingula quædam ambientes. Cicero quoque in somn. Scip. appellat cingula. ζώνη ἔμπυος, apud Poll. ¶ Est & ζώνη ignis sacer, sive herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat & complectatur hominem ut auctor est Scribonius Larg. cap. 62.

Ζώνιον, ε, τὸ, cingulum, cinctulus. ut ζώνιον γυναικεῖον apud Poll. 7.

Ζωνίτης, ε, ὁ, zonarius, adject. Et fœm. gen. ζωνίτις κωδύεια, cadmia zonitis. Dioscor. lib. 5 cap. 84.

Composita: ac primùm ex ζώννυμι, & ζωστὸς.

Ἄζωστος, ε, ὁ ἡ, discinctus, qui cinctus non est, qui cinctum deposuit aut soluit aut non gerit ut expeditior sit. Hesiod. in Erg. Plut. in Cor. Luc. in Scytha, Athen. 12.

Ἄζωτος, idem. Etym.

Ἀναζωννυμι vel ἀναζώννυω, idem quod ζωννύω, cingo, præcingo, succingo. D. Pet. epist. 1. cap. 1. ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbos, i. habentes lumbos succinctos. ¶ Item revoco emeritum apud Themistium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zonam auferò. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem quòd imperatores discingi juberent eos quos exautorare volebant, & exautoratos dimittere ignominiosè. Herodian lib. 2. in oratione Severi, Οἷς τε ἀφειλεσθαι ὑμᾶς τραπώτους κελεύω ἀποζώσασθαί τε ὑμᾶς, & ἀποδύσασθαι ἅτινας ἀφείκασθε ἐσθῆτας τραπωτὰς πρὸς γυναῖκας ἁρπαπτάς. Alibi. τό, τε Σεβήρου ἀποδόγμα, ὃς τοὺς Περτίνακος ἀποζώσας ἐναυάγησε ἀπίωσε, ἀσήμους αὐτοὺς, exemplumq; Severi subiit eorum immemorem, qui eos exautoravit qui Pertinacem interemerant. Hinc. ἀποζωσμένος, exautoratus. ut ἀποζωσμένοι δρυφόροι.

Διαζωννύω, vel Διαζώννυμι, cingo, præcingo, accingo. Luc. Διαζωσάμενος τὸ ἡνιοχικὸν, Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et διεζωσμένοι τὸν ἀκινάκην, accincti sumus acinace.

Διάζωμα sive Διάζωσμα, τὸ, cingulum, cinctus, cinctus intermedius. Plutarch. in Phocione. & de san. tuenda, Aristot. de hist. anim lib. 1. sub finem. τὸ Διάζωμα τῆς στόματος, pectoris septo transverso. Proprio nomine Διάφραγμα appellatur. Vitr. lib. 5. Διαζώματα & alibi præcinctiones in extructionibus theatricis vocat, quasi transversa cingula & interjectas gradibus areolas: alii intelligunt coronices quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis quàm alicujus necessitatis gratia adduntur. Plut. in Pericle, τὸ Διάζωμα τῆς τῶν οἴκων ἐπίστης. Item subligaculum, bracha, apud Thuc. Item, femoralia.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Poll.

Ἐπιζώστρα, balteus, ex Soph. vide Poll.

Καθαζώννυμι, præcingo, circumcingo.

Καταζώστης, lora quibus ephippia & alia equis alligantur.

Παραζώννυμι, accingo. Plato lib. 8 de rep. ἐὰν μέγαν βασιλέα ποιῆτε τινὰ ἢ τυραννίδα ἢ ἀκινάκην παραζωννύντα.

Παραζωστὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio. Hesych.

Παραζώνη, pro balteo ex 2. Reg. 18. Παραζώνιον, cingulum cum ense, in vita Trajani. vel ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur. Παραζωνίδιον, ε, τὸ, idem cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4.

Περιζώννυμι, circumcingo, præcingo. Nazianz. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας præcincti lumbos. 1. Reg. 1. περιεζωσμένοι ἡμίαμιν, accincti sunt robore.

Περιζώστης, dicitur etiam de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Pausan. Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (πρὶν δὴ παλαιὸν ἦν τῶν ἀθλητῶν) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δρόμων γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent ne vestes maculent. Athenæus lib. 4. & 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll. fascia circa ventrem. ventrale vocant Plin. & Vlp. Suidæ est tegumentum verendorum seu subligar. seu subligaculum, quo in scenis & balneis utebantur Plut. in Apophth. οἱ λόγοι σε περιζώματος ὄζουσι, subligaculum redolent. Coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7. Aoud Bibl. intrepretes vertitur aliquando lumbare, ut cap. 3. Hierem. aliquando pallium, ut 3. Ruth.

Περιζωμάτιον, dimin. parvum subligaculum seu lumbare.

Περιζώστρα, ας, ἡ, cingulum. Romanis id fasciam esse scribit Pollux. vide & Περίζωμα, ac περίζωμα.

Ὑποζώννυμι, succingo. Plut. ὑποπωσεσθε (ἔφη) ἡμῖν ὑποζωσαμένοις ξίφη νόμους αἰσχυνόμενοι; nobis qui ensibus succincti sumus. Ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὸν vel χιτῶν, est ὑποζώματα, membrana costas succingens. Gal. ad Glauc, Pro septo transverso posuit Alex. Aphr. probl. lib. 1. ὁ ὑποζωσμένος τὰ ὑποζώματα καὶ τὸν πνεύμονα φάσκουσι.

Ὑπόζωμα, idem quod Διάζωμα, septum transversum: idē quod ὑπεζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτῶν, sive ὑμὼν. præcordia vertit Gaza apud Aristot. lib. 4. de part. anim. Item; ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato in 10. de rep. Sic Athen. de navi Philopatoris, ὑποζώματα ἐλάφους δύο, zonas perpetuas duodecim. Ὑπόζωμα pars media gubernaculi sive clavi, quæ & φθεὶρ & ῥίζα. Poll.

Composita ex ζώνη sine præpositione.

Ἄζωνος, ε, ὁ ἡ, qui sine azona est, qui zonam non habet. Servius illa verba Aen. 12. *& diis communibus aras*, explicans, deos communes esse scribit qui ἄζωνοι dicantur, i. qui certi certas non habeant partes, sed generaliter ab omnibus colantur & ex numero eorum esse matrem deūm, cujus potestas in omnibus sit zonis. vide & Μονόζωνος, paulò pòst.

Ἁλίζωνος, mari cinctus in Athen. epigr.

Βαθύζωνος, altè seu profundè succinctus. Il. ι, Τέκνα δέ τ' ἄλοχοί τ' ἀγαπήτ βαθυζώνοις τε γυναῖκας. Quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt. Pindaro tamen Isthmion 6. sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ.

Εὔζωνος, benè cinctus, eleganter cinctus, ut εὐζώνοις γυναιξὶ, apud Hom. At vir εὔζωνος, expeditus ex Thuc. lib. 2. Et Xen. Pæd. 4. ὡς δὲ εὐζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο ἑκάστοις ποικίλων ὅπλων δίλυσιν, expediti & celeriter. Sic Plut in Alexand. de militum copiis, καὶ πᾶν εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παρασκευήν. In Pelopida autem πένιαν εὔζωνος καὶ κούφου dixit idem Plut. Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro ἐυζώνου ἀνδρὸς, expeditus miles Plutarch. in Demet. κατέλιπον ἡμιάμιν ἐν τῇ Μεγαλοπόλει, εὐζώνους ἡνίκα ἔχων αὐτὸ αὐτός.

Ἡσζωνος, & πορφυρόζωνος, violaceo seu purpureo cingulo circundatus. Hesych.

Λιπαροζώνος, nitidam & splendidam (ac veluti unctam) zonam habens. Eurip in Phœn, Λιπαροζώνου κλεινὰ θύγατερ σελαναίας, Sidus splendore cincta filia Lucina.

Λυσίζωνος, zonam solvens. Ἄρτεμις autem est cognomento λυσιζώνη, cui consecrabant cingula in quæ res de primo puerperio, de qua Apoll. Arg. 1. ᾧ ἐπὶ μιτρώῳ κίτρῳ πεφόβητο ἑλυσὰ καὶ ὕπατον.

Μονόζωνος unicam zonam habens. Μονόζωνοι apud quosdam dicuntur οἱ τίμιοι καὶ στρατιῶται, οἱ μὴ ταῦτὸ τοῖς ἄλλοις ζωσῆρα φορεῖντες, vel ἀσκωὶ τακτικῇ ὡσαὶ λῃστῇ. apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἔφοδοι βάρεσαροι, ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui & μονομάχοι dicuntur, Vocabulum est apud Græcos bibl. interpretes usitatum Lat. verterunt latrunculos. 4. Reg. 13. & Iob. 29.

Οἰόζωνος. Soph. ἄνδρ' οὐ οἰόζωνον, unum absq; comitatu virum. quidam existimârūt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocârunt. i. latronem.

Ζωντὸν, vide in Ζέα. Ζῶον, &c, vide in Ζάω.

Ζ Ω Ρ Ὸ Σ, ε, ὁ, merus meracus. ut ζωρὸς οἶνος, ζωρὸν μέθυ, vinum meracum seu merum, apud Apollon. & ζωρὸν πόμα. in Epigr. potus meracus. Et ζωρὸν δίκας, itidem in Epigr. Frequentius uruntur compar. ζωρότερος. Antiphanes apud Athen. lib. 10. Πίνει ζωροτέρῳ κεχρῆσθαι οἰνοχόῳ. Dioscor. οἶνα ἀκρατῆ ζωροτέρα πόσις, vini meracioris potus. Dicitur & ζωρότερον πίνειν, item πιεῖν ἢ (subintelligendo οἶνον, sive ποτὸν, aut πόμα) bibere meracius, Il. ι. Herodot. apud Eust. ἐπὰν ζωρότερον βάλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν. Ἐπισκύθισον λέγουσιν, ὡς ὑπὸ τῶν Σκυθῶν. Et Luc. in Tim. τὸ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα Superl. Ζωρότατος ut ζωροτάτη μανίη in Epigr. Quidam ζωρὸς quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, ut sit vivacior potus, vi sua per mixturam nondum privatus. ¶ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam ἔυκρατος, contraria significatione. Athen. lib. 10. ex Theophr. Αἴψα δὲ ὑπὸ φύοντο τὰ φρίγματα ἀδύνατα ἔσται, Ζωρὰ τε τὰ περὶ ἄκρητα, Διαλλάττοντα κελεύθους.

Composita.

Ἄζωρος, Hesychio est ὁ ἄκρατος οἶνος, vinum bene temperatum.

Εὔζωρος, ε, ὁ ἡ, bene meracus, bene meracus, idem quod ζωρός. Eurip. εὔζωρον μέθυ vinum meracum. Aristoph in Concion. Τὸν οἶνον ἐυζωρον φιλεῖς ὥσπερ πρότερ. Et ἔυζωρος κύλιξ apud Plut. in Theseo. Luc. in Lexiph. ἥδιον ὧν ἐυζωροτέρῳ τῷ πυκάζομαι. Irregularis compar. est ἐυζωρεστέρος, apud Athen. lib. 9. Πίνειν τε πολλὰς κύλικας ἐυζωρεστέρας.

Μελίζωρον, ε, τὸ, melicratum, aqua mulsa Nic. in Alex. Μελίζωρος, ε, ὁ ἡ, meri mellis gustu præditus, idem in Ther.

Ζῶσις, ζωστὸς, &c. vide in Ζώννυμι.

Ζωτικὸς, ζάω, ζωώδης. ζῶσις, ζωστὸς, vide in ζάω.

H

Nota eſt ſeptimæ apud Græcos literæ, quã appellant ἦτα. ¶ Eſt, & numeralis nota ſignificans octo, ab ima autem unius lateris parte acuti accentus apice notata declarat octo millia hoc modo ,Η ſeu ,η. ¶ Pro ſpirituum etiam & accentuum, variatione ſignificatum variat, hoc modo. Η᾽ (cum tenui o. ψιλὸν) & poëticè ἠέ, aut, vel, ſive. Il. α, Η᾽ Ἄλιος, ἢ Ἴδομενεύς, ἠὲ σὺ Ὀδυσσεῦ, Η᾽ ἐμὲ Πηλεΐδην. Xen. pæd. 1. εὖ τὴν δεξιᾶν ἔχοντες μάχεσθαι ἢ ἀκοντίοις ἢ τοξεύμασιν ἢ ἱππάσασθαι ἢ ἱστιᾶν, ἢ αὐλητήν, ἢ ἀλλ᾽ ὁτιοῦν. ¶ Item alioqui. Xen. ἐξεῖναι μὲ ἐδαμοῦ λαπίζειν, ἢ οὕτως ἐλεγξήσεται γαλοιὼν ὤν. In hac ſignif. reperitur & ἢ circumfl. apud Hom. ¶ Sæpè ſignificat an, tum in interrogatione, tum extra interrogationem. In interrogat. ut apud Plat. polit. 1. βλαπτέρμοσι ἵπποις, βελτίοσι ἢ χείρεσι γίνονται; Sic Il. ο, v. 50. Η᾽ ἐλαφρὸν νῆας, &c. an ſperatis? Et Xen. pæd. 3. πότερον εἰς ἀρχὴν, ἢ ἄλλον τινὰ δίκης αὐτῷ. Sic Plat. de rep. l. 2. ἢ ἐδοκεῖσε; extra interrog. ut Il. α. & alibi. Et apud Laërt. in Arceſ. ἐπιζῆ ἢ ἐδοκεῖ σοφὸς ἐρωτῶν ἠρώτησθαι, quum dixiſſet an non videretur. ¶ Item quam, in comparatione, Il. ο. Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι σὺν χερσὶν νέας βιώναι, &c. Dem. in orat. ad Philipp. epiſt. μᾶλλον φορτίον ἢ κρεῖττον αὐτὸν ἀραμένων. Interdum vacat poſt comparativum, apud Thuc. Interdum & pro ἀλλὰ, item pro ἔτι, ut exiſtimatur, apud eundem, itidemque apud Hom. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἤ, potius quàm: ut Il. α. Βέλομ᾽ ἐγὼ λαὸν τόνδε ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Ariſtoph. in Nub. ἀνὴρ δὲ μάλ᾽ ἐστὶ τὸν γέροντ᾽ ἢ τὰς νεᾶς τι κλάειν, par eſt pueros potius quàm ſenes flere. ¶ Item, niſi, vel quàm quòd, ut Plat. in Hipp. τί οἴει ὦ Σώκρατες ἄλλο τι ἢ καὶ μωρία τοι ἦσαν, &c. quid aliud cauſæ fuiſſe putas, niſi quod hoc præſtare nequiverint. Et Ioh. 13. ὀλεκτρυὼν οὐ φωνήσει ἕως ἢ τρὶς ἀπαρνήσῃ με, gallus non cantabit donec ter negaveris me. ¶ Ἢ ἤ, vox eſt reprimendi, & deſiſtere aliquem jubentis. Ariſtoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα· μεταξὺ δ᾽ ἐπὰν νήπιον ἀπὸ τάκε, vel ha ha file.

Ἤ τε, pro ἤ, aut, ſive. Il. τ. Δῶρα μὲν αὖτ᾽ ἐθέλοντα παραχρέμεν ὡς ἐπιεικὰς, Η᾽ τ᾽ ἐμὸν παρὰ σεῖο. Ἤκω pro ἦ, aut: ut Od. δ. v. 80 Ἀνδρῶν δ᾽ ἥκω τίς μοι ἐείσεται ἠὲ σακέσσι. Item an, ut Od. β. α, λ᾽ ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Η᾽ κε νοήσας ἀπότισιτε ἠὲ κ᾽ ὀπίσσω. Diſiunctè etiam invenitur ἢ κεν.

Ἤτι, an. Od. γ, Η᾽ ἅλα πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. Sed diviſim etiam reperitur ſcriptum ἦ τι. Pro nunquid, apud Ariſtoph.

Ἤε, poëticè pro ἦ, aut, ſive. Il. ο, νωΐ ἄριστον ἢ ἀπὸ εὐχῆς ἠὲ σαωθῶμεν. Item an, ſæpè itidem apud Hom. & cum interrogatione & ſine interrogatione. ut Il. π, & Od. λ.

Ἤτερ idem quod ἤπερ, quàm. Il. ω, δρέοσιν ἢ περ ὑμῖν.

Ἤτοι, aut, ſive. cui ſubjungitur ἤ. ut Thuc. 2. αὐτοὶ ἤτοι νεόπολίν γε ἢ ξυμμαχίδα οἰκοῦντες τὰ πράγματα. Luc. ἤτοι κρῖα σῶμα, ἢ κρὶς ψυχήν. Sæpè etiam ἤ præponitur. Apud poëtas pro ἦ quidem. ut Il. 3 & γ. Interdum dicitur ἤτοι μὲν, cui ſubjungitur δ᾽, aut ἀλλὰ, aut αὖτε. Aliquando ἤτοι ponitur pro, certè, ſanè, profectò, vel equidem. item vide infra.

Ἤγερ, item quod ἤτοι, ſive Heſych. Item videlicet, i. ut apud Gram. κηδεῖα· ἤγουν φροντίζα.

Ἤπερ idem quod ἤ (vacante περ) aut. vel, Plato. epiſt. 7. νῦν ἧπερ τις ἀνάμνων ἢ τις ἀλιτεσθὲ ἐκτεσὼν ἀνομία Ponitur & pro ἤ, i. quàm. Plato. lib. 3 de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπερ τις αὖ ἄλλος, multò magis quàm quivis alius homo.

Ἦ, (cum tenui & circumflexo) certè, profectò. Il. α, Η᾽ μὲν οἵδε μάρτυροι ἀθρόοι ἠλύσιοι, profectò enim arbitror lungitur & cum his particulis. δή, περ. μὲν, τε, atq; aliis multis apud poëtas, quarum alterutram vacare quidam exiſtimarunt. ¶ Η᾽ interrog. utrum an. Soph. ἦ σὺ φῆς ἄγαν. Iungitur etiam particulæ ἄρα, idq; cùm, παρακλητ. ut Il. σ, Η᾽ φαίης, ἦ ἄρα δήτις ὅσσα ἴδοι ἠδ᾽ ἐῢ εἰδείη, &c. Interdum ἦ ει ſubjungitur. ut Il. ε, v. 421. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥα τί μοι κεχολώσαι, ἦ τινε ἔτω; Interdum ἦ: ut Soph. in Ajace, ἦ φίλα δέσποινα πάντες κατὰ πόνον. Interdum ἦ pro ἐφη ponitur, ut ἦ & ἧς pro ἐφη & ἐφησὰ ἠμί. ¶ Item Atticè pro ἦμαι & ἧμαι, ab ἀμί apud Ariſtoph.

Ἦπερ, itidem pro ἤ ponitur: i. certè, profectò, equidem, utiq; nimirum: nempè, Iliad. γ. v. 44. Η᾽ πᾶς χαλκάσπιδες κεκορυθμένοι Ἀχαιοὶ, ut q; rident Græci. Si. & Soph. in Ajace. Ariſtoph. in Pluto & in Nub. & Plato in Phæd. ¶ Interdum ſæpiùs fruit comparationibus præcedente ἤ vel ὅπερ ac tum exp. multo magis, apud Dem. Iſocr. Xen. & alios. Significat & multo minus, nedum, nullatenus, apud Ariſt. Athen. & Iulianum. ¶ Interrogationi etiam ſæpiùs fruit. ut nempe apud Lac. πότερον, utrum, an, anne. Plato. lib. 10. ἐπεσκεψάμεθά τοι κοῖτε, πάνυ ξυνιόντι τι βέλτερον ἦεν ἧπερ ἀμφί, ἔφη, τῷ ξυνιόντι; utrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas, Dem. in Tim. ἆ βίον πρατόν ἐστιν ἧπερ νόμον μὲ ἐπίταγμα ἔχοντα ἀσφέρδην; an licebit. anne utrum, λεῖός τε καὶ ἄφλιστος ἐστιν, Alioqui ἧπερ ſignificat utrum non, annon, nónne. Iſocr. ὅπερ γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδεικνύοιμεν, ἧπερ τοὺς τῷ βίῳ πάντα λανθάνοντας, ἀφαιρήσομεν. Η᾽ τε pro ἤ dicitur poëtæ, vacante τε, i. profectò utiq; nimirum, ſcilicet, nempe. Il. ε. v. 201. χ 350.

Η᾽ (cum aſpero) fœminini generis articulus præpoſitivus, cujus maſc. ὁ neut. τό. Vide Ο᾽.

Η᾽ (aſpiratũ & oxyt.) articulus eſt ſubjunctivus fœminini generis, cujus maſc. eſt ὅς, de quo vide ſuo loco. ¶ Interdum eſt pron. poſſeſſ. tertiæ perſonæ apud poëtas pro ἑή, ſua ex maſc. ὅς pro ἑός ſuus. ¶ Eſt & relativum pronomen pro αὐτή, ut ὅς pro αὐτός: interdum demonſtrativum pro αὐτὴ, hæc, ab ἔτος. ut Od. ξ. v. 59. ἥ γὰρ δίκαιον δίκην ἐσί.

Η᾽ ſive ἤ (cum ſubſcripto cum aſpero & circumflexo) qua ratione, quo pacto. vide in Ο᾽ς. Interdum eſt tertia perſona præſ. conjunct. ab ἰημι ſeu ἔω.

Η᾽α, vide in Η᾽ιον, Η᾽βαιὸς, vide in Βαιός.

Η᾽ΒΗ, ης, ἡ, pubes, i. pili qui pudendis ſuccreſcunt, itemq; locus in quo ſuccreſcunt: item ætas qua ſuccreſcere incipiunt. pubertas. Xen. apomn. 2. ἐπεὶ δὲ παίδων ἐς ἥβην ἀφίκετο. quum primùm pubeſceret. Apud Homer & Heſiod. ἥβης αὐτῆ. & apud Soph. ἀκμὴ ἥβης. Apud Xen. Hell. 3. οἱ δέκα ἀφ᾽ ἥβης, qui ante annos decem pubertatem exceſſerunt, qui decimum à pubertate annum agunt. Iumentis etiam tribuitur ab Heſiodo teſtatur Euſt. itidemq; plantis, quòd ἥβωσαι dicãtur ὑμεναίδες ab Hom. ¶ Eſt & Dea pubertatis, Il. ε. & Heſiod. in Th. Euſt. ab ἥδω deducit, unde ab Hom. dicitur χαριεστάτη ἥβη, Od. κ.

Η᾽ΒΑΔΟΝ, adverb. juveniliter, puberum more, petulanter. apud Herodot. Accipitur etiam pro κατ᾽ ἥβην, per totam pubem, complectendo totam pubem apud Herodot. in Erat. Et apud Luc. ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν.

Η᾽ΒΑΩ & ΗΒΑΣΚΩ, f. ήσω & ΗΒΩΩ, poëticè, pubeſco, adoleſco. Od. ξ. Xen. pæd. 8. & Thuc. lib. 5. Item metaphoricè, apud Eurip. ἥβᾷ σοι κακὸν. malum tibi adoleſcit, i. invaleſcit, creſcit.

Η᾽ΒΗΤΗΣ, ῆς, ὁ, qui pubeſcit, pubes, in Epigr.

Η᾽ΒΗΤΗΡΙΟΝ, ου, τὸ, exp. ludus literarius, locus exercitii literarii adoleſcentum. Exp. etiam, locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnaſia, ut quidam volunt) Plut. in Pomp. Athen. lib. 10.

Η᾽ΒΗΤΗΣ, ου, ὁ, adoleſcens, qui pubeſcit, puber. Η᾽ΒΗΛΙΚΟΣ, ὴ, ὸν, juvenilis Xen. Hell. 5.

Η᾽ΒΗΤΡΟΝ, per ſyncopen pro ἡβητήριον, Heſych. & Suida exp. diverſorium. At ἡβήτριον, eidem Suidæ eſt delubrum, ſimulacrum è ligno lapideve.

Η᾽ΒΙΑΩ. ῶ, pubeſco, adoleſco, idem quod ἥβάω, ſed comicorum ferè proprium eſt. Ariſtoph. in Ran. & apud Athen. l. 5.

Compoſita.

Α᾽ΚΜΗΒΩΝ, ωνος, ὁ & ἡ, & ἀκμήβης, ου, ὁ, qui eſt in ſummo pubertatis, qui eſt in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. Theocr. idyll. 8.

Α᾽ΝΗΒΩΝ, ωνος, ὁ & ἡ, qui pubertatem nondum attigit. Theocr. ibid.

Α᾽ΝΗΒΑΩ. ῶ, re, pubeſco, rejuveneſco. Theognis ἐγὼ αὖ ἀνηβᾶν δὶς πάλεται ὥσεϊ γεγώς. Xen. pæd. 4. ἐγὼ ἀνηβῶσαι πάλιν δοκῶ μοι. Per metaphoram, recreo, renovor, revigeſco, ut Plut. de lib. inſt. μόνῳ γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενῳ ἀνηβᾷ.

Α᾽ΝΗΒΗΤΗΡΙΩΝ, ωνος, ὁ, repubeſcens, revigeſcens. Eurip. in Andr. ἀλλ᾽ ἀνηβητηρίαν δ᾽ ἀμῖν ἐπιστρώ λαμβάνειν, recolligendus animus eſt, revocandum in præcordia pectus.

Decomp. Συναναηβάω, ſimul rejuveneſco, ſeu renovor & revigeſco, Themiſt.

Α᾽ΦΗΒΟΣ, ου, qui pubertatem exceſſit.

Α᾽ΦΗΒΑΩ, q. d. depubeſco, ex pubertate egredior unde ἀφηβηκὼς, apud Suidam, τὸν ἥβαν ὑπερβεβηκὼς, γηράσας. Et Ionicè ἀπηβηκὼς, pro eodem.

Ε᾽ΝΗΒΟΣ, qui pubertate eſt, puber, qui decimum quintum annum egreſſus eſt.

Ε᾽ΝΗΒΗΤΗΡΙΟΝ, ου, τὸ, locus amœnus in quo convivia agitantur, ſeu ad convivia agitanda & genio indulgendum comparatus, quales erant villæ apud Romanos. Idem quod ἡβητήριον, Herodot. in Eut.

Ε᾽ΞΗΒΟΣ, qui pubertatem exceſſit. Aeſchyl.

Ε᾽ΦΗΒΟΣ, qui ad pubertatem pervenit: ſeu qui in ipſa eſt pubertate & pueritiam exceſſit, puber, adoleſcens uſque ad virilem ætatem. Xen. pæd. 1. ἤδη ἀσὶν ἦλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους. Laërt. ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, exceſſit ex ephebis. ¶ Dicebatur etiam poculum quoddam, Athen. lib. 10, & 11.

Ε᾽ΦΗΒΕΙΑ, ης, pubertas. Theophil. inſt. civil. Ε᾽ΦΗΒΙΑ, ἡ, idem, Artemid. Oniroc. 30.

Ε᾽ΦΗΒΙΚΟΣ, ad ephebos ſeu puberes pertinens. ut ἐφηβικὴ παιδάα. apud Poll. Item ἐφηβικὸς, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad ſpectandum. ſchol. Ariſtoph. & Pollux.

Ε᾽ΦΗΒΙΚΟΝ, neut. gen. ipſi puberes. ipſa pubes. Luc.

Ε᾽ΦΗΒΙΟΝ, ου, τὸ, ephebeum, Vitr. lib 5. cap. 11.

Ε᾽ΦΗΒΙΩ, pubertatem ago, pubeſco, ſeu puber ſum. Artamid. Oniroc. 1. Ε᾽ΦΗΒΕΙΑ, ἡ, q. d. pubeſcentia. ipſe actus pubeſcẽdi ſeu pubertas, adoleſcentia: idem ἐφηβία. Epigr.

Ε᾽ΦΗΒΑΙΟΝ, ου, τὸ, pubes, pecten, id totum quod eſt ab hypogaſtrio uſq; ad pudenda. Dioſc. lib. 1. cap. 3. Expon. alio nomine ventrale, velamentum pudendorum.

Ἐφηβάω, pubesco, adolesco, vel q.d. superpubesco. Xen. pæd. 6.
Decomp. Ἐξεφηβῶ, qui pubertatem excessit.
Μειρἐφηβῶ, qui pubertatem ingressurus est, pubertati proximus. Eust.
Συνεφηβῶ, qui unà pubescit, pubertatis & adolescentiæ socius, æqualis.
Συνεφηβάω, unà pubesco seu adolesco. Plut. in polit. præc.
Καθηβάω, pubesco.
Decomp. Ἐγκαθηβάω, idem vel pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in. Eurip. in Hipp. Cor. Ὡς ἐγκαθηβᾷν πόλλ' ἔχεις ὀδύσαιμεναν, quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.
Ἀληθής, ές, ὁ, juventæ oblitus seu immemor. de grandævo cui in extrema senecta juventæ nulla memoria supereſt. est enim ea ætas oblivioſa. Heſych.
Παρηβῶ, qui pubertatem excessit, cujus ætas defloruit. Epigr.
Παρηβάω, pubertatem transeo, florētes annos egredior, vigorem ætatis exuo, idem quod Παρακμάζω. Laërt. Item pro consenescere & è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὅσοι ἦ παρηβήκασι, consenuistis. Luc. λαμπὰς δὲ ἦ ἀμβλυώττουσι ἢ ἐκπεπώφωσεν τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες.
Πεόσηβῶ, adolescens, puber, qui pubertatem jam attigit.
Πρωθήβης, ες, ὁ, & πρωθηβῶ, ῶς, ὁ Ϛ ή, qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, puber, ad olescens. Il. Ϣ. Od. Ϣ.

Ἡ Γ Ε Ο Μ Α Ι, ῆσομαι, F. ἡσομαι, Præt. ἧμαι, duco, dux sum viæ, seu præsto me ducem viæ, præeo. Cum accus. Od. ε, ἅστα σ' αὐηρώπων ἡγήσομαι. Synes. ἡγήσωνῶ τὴν ὁδὸν τῶν πολεμίων. Herodotus dixit ἡγεμαί σοι τὴν ὁδόν. Cum præpos. ut Il. χ. v. 101. Τρωσὶ πο τὴ πτόλιν ἡγήσασθαι. Sic ἡγεῖμαι εἰς τὸ θέατρον, Aeschin. Cum adverbio, ἡγεῖμαι ἄλλοσε, duco alió, ex Xen. Cum dat. ut Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰ βλέποντες ῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. Οὕτω δ' ἀκολουθεῖ, Sine casu ut Thuc. 3. ὁ μὲν ἡγεῖτο, ὁ δ' ἐφεπόμην. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖτο, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπετο. Sic Latine dicitur præire & sequi. Item dux sum, i. imperator ducto, præsum. Cum genit. ut Iliad. β, Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Thuc. 3. Λακεδαιμονίων ἡγήσαντο. Dem. ἐδόκει σφαλῆναι ἀπολέσαι ἡγεμόνα ὑμῶν. Interdum cum dat. ut ἡγεῖσθαι Μήσοι, apud Homer. Et Isocr. ἡγεῖσθαι στρατείας. Item generaliter, præsum. ut ἱκανὸς ἐστὶ τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Isocr. in Evag. ἡγεμὼν τῶν ἡδονῶν, imperans voluptatib. Res etiam aliqua dicitur ἡγεῖσθαι, i. præcipua esse, ut exp. apud Dem. τὸ ἡγεμόνιον Ϛ τὸ μέγιστον. Item duco, existimo. Plato de leg. 4. ἀλλ' ἡγεμὼν πάντος μᾶλλον εἶναι παρὰ Ϛ τοσωτηρίαν τῇ πόλει. Apud Thucydidem l. 2. Ϛ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον Ϛ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, ducite plurimi, vel facite plurimi. Sic περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι. Isocr. Et περὶ ὀδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. nihili facere. ☞ Ab ἄγω deductum esse videtur.
Ἡγεμὼν, ὀνος, ὁ Ϛ ή, dux. Interdum cum genit ut apud Xen. ὀδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. Item metaph. pro eo qui præst. ut & Lat dux & autor. ut τῆς ἀσκητικῆς ἡγεμὼν, apud Plut. Synes. ep. 137. ἐγὼ θεὸς ἡγεμόνα τὸ παραδόξου λογίζομαι, hujus rei causam divino numini attribuendam censeo. Item dux exercitus, ductor, imperator. Thuc. lib. 8. ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Sic & Il. β. Item princeps. Plat. in fine epist. 6. ἢ τῶν πάντων θεὸν ἡγεμόνα, τῶν τε ὄντων Ϛ τῶν μελλόντων. Interdum præses seu præfectus cum genit. Interdum & fine adjectione, magistratus. apud Plut. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellasse patres conscriptos. quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent.
Ἡγεμονή, principatus, imperium. ex Plat. in Tim.
Ἡγεμονίς, ίδος, ἡ, imperatrix, quæ principatum obtinet. ut ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. ἡγεμονὶς ἀθῶσις, Phil. sensus qui principatum inter cæteros obtinet.
Ἡγεμών, Mercurius cognomento dictus, quòd viæ sit dux Aristoph. in Pluto.
Ἡγεμονία, ἡ, imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc. 4. & 7. & Plut. in Cam. Alicubi est potius ipsum imperatoris munus seu ars imperatoria: ut apud Phil. ἀρετὰς ἦ ταῖς ὐ ἡγεμονίαις πάντων ἄρις Ϛ. Apud Aeschinen. ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, imperium & jurisdictionem accipere. Item generaliter, pro imperio seu principatu. apud Thuc. Isocr. Aeschin. & alios. Apud Herodianum exponitur & præfectura. Item magistratus.
Ἡγεμονικὸς, ἡ, ὸν, imperatorius, ad imperatorem pertinens, imperatori conveniens. Philo de vita Mosis lib. 1. Apud Plutarchum (teste Budæo) est prætorius vir: item ordinum ductor, Synesio autem, qui imperare novit. Item principatum obtinens aliqua in re, princeps. Philo de mundo, ὐ τῷ σώματι ἡγεμονικώτατόν ἐστιν ὁ ἐν τῷ παντὶ, ἢ τῇ φωτὸς φύσις. Et substantivè τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi. Laërt in Zenone, Et Cic. 2. de nat. deorum. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα. Greg. pro spiritu principali.
Ἡγεμονικῶς, imperatoriè, ut imperatorem decet. Item, ut decet virum principem. Plut in Pericle.
Ἡγεμονεύω, sum dux (viæ) Il. ν, Τῇ ἴλμῳ ἦκεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύεις. Et cum accus. Od. ζ. ἐγὼ σ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Apoll. Argon. 2. δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσῃ. Et cum genitivo apud eundem, πόλεος ἡγεμονεύειν, ductor est classis. Et cū dativo personæ pro, ductorem esse seu ducem, i. imperatorem: ut Iliad. β. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Thuc. lib. 3. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν imperio nostro parere, regi à nobis. Ἡγεμονία, ας, ἡ, præsidium principatus.
Ἡγεμονίω, ῶ, principatum teneo, ut Plat.
Ἡγερμόσιον, τὸ, præmium ducendi.
Ἡγεσία, ας, ἡ, præsidium, principatus.
Ἡγέτης, ου, ὁ, ductor, dux. Idem quod ἡγεμὼν. Suid.

Compositia.

Ἀφηγῆμαι, pro ἡγεῖμαι, duco, sum dux, præeo, Xenoph. pæd. 2. ἵνα ἐπιζώσιτε ἢ ἕπεσθαι ἢ ἀφηγεῖσθαι. Sic Aristot. δεῖ τὸν γοῦμ. ἀκόσμ. Item dux sum, in re militari. ut ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστύος αὐτῆς, ex Macchab. Item pro ducem esse i. principem. ut ἀφηγεῖσθαι τῆς χολῆς, Laërtius in Xenocr. & in Lacyde. Et fine casu, apud Plut. in Numa, ἀφηγεῖσθαι δοκοῦντες αὐταρχῶς, regnare. Item pro adducere summum magistratum in ædes ubi delitescit qui in carcerem abducendus est. Vide Pollucem lib. 8. ¶ Item, narro, commemoro (qua in signif. usitatius est διηγέομαι) Herodotus in Clione. ἀπηγέεσθαι πᾶσι τὸ γενόμενον, rem sicut acciderat, narravisse.
Ἀφηγέομαι, οῦμαι, ὁ Ϛ ή, dux viæ. Heſych.
Ἀφήγημα, narratio διήγημα. Greg. Ἀφηγηματικὸς, narrativus apud Gazam. Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα.
Ἀφηγητὴς, narrator, aut etiam dux viæ.
Decomp. Ἀξιαπηγητὸς, ὸν, ὁ Ϛ ή, (pro quo apud Herodot. ἀξιαπήγητος) narrari dignus, i. memoratu dignus, memorabilis.
Προαφηγέομαι, antè enarro, priùs expono. Synes. epist. 6.
Διηγέομαι narro, commemoro, Lucianus de hist. scribenda. ὅταν μὲν γὰ τοὺμὸν διηγῆται, ἢ μακρὸς, ἐὰν δὲ ἢ, σὺ τὰ πράγματα σὺν ὀνήσεσθον. Isocrates dixit etiam διηγέομαι περί τινων, differo de his.
Διήγημα, τὸ, narratio, quod narratur. Apud Greg. sæpe est rei expositio, commemoratio.
Διηγηματικὸς, q.d. narrativus, ad narrationem pertinēs. Item, qui narrationibus delectatur, vel (uno verbo) fabulator, sermocinator, ut apud Aristot. Eth. 3.
Διηγηματικῶς q.d. narrativè. Διηγημάτιον, narratiuncula.
Διήγησις, narratio, commemoratio. Sed longior est quàm διήγημα, à quo ita eam differre tradit Aphth. ut. ποίησις à ποίημα.
Decomp. Ἀδιήγητος, narrando inexplicabilis, inenarrabilis, Xen. pæd. 8.
Αὐτοδιηγέομαι, ipse ex sua persona narrans, commemorans, hoc est, αὐτοπροσώπως διηγέομαι, ut in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Diog. Laert in Tim. Αὐτοδιήγητος, ab ipso seu per se narratus, ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laërt. ibidem, πρῶτον ἦ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγησιν ἔχει τὴν ἐμπειρίαν· τὸ δὲ δεύτερον ἢ τρίτον ἐν ἀλλόγοις χήμασι i. ex autoris persona res indicat.
Δυσδιήγητος, enarratu difficilis.
Ἐκδιηγέομαι, ἥσομαι, enarro, pernarro; totum narro. Ἀνεκδιήγητος, inenarrabilis, qui enarrari non potest. Ἀδιηγήτως, inenarrabiliter. Ἐπεκδιηγέομαι, ἥσομαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico amplius ἢ; edisſero. Plat. in Phæd.
Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio. Basil. in Hexaēm. homil. 4.
Ἐπιδιήγησις, repetita narratio. Vide Quint. l. 4. c. 2. & Aristot.
Εὐδιήγητος, narratu seu pernarrātu facilis. Isocr. (rhet. 3.
Παραδιηγέομαι, ἥσομαι, obiter narro, expono ἢ;. Plutarch. in vita Hom. & Aristot. rhet. 3.
Παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter atq; in transcursu. Quintil. lib. 9. cap. 2.
Προδιηγέομαι ἥσομαι, ante enarro & expono, prænarro. Προδιήγησις, q.d. enarratio, præparatio ad narrationem, apud Herm. & Aristot. rhet 3.
Εἰσηγέομαι, consilio meo alicui velut præeo. consilium do aliqua de re suadeo. Dicitur autem εἰσηγέομαί τινα τοῦτο, vel εἰσηγέομαί σοι τοῦτο: item εἰσηγέομαι περί τινος: interdum & cum infinitivo, necnon cum ὅπως. Dem. Xen. Thuc. Isocr. Plut. & alii. Εἰσηγέομαι τινὸς, exponitur etiam autor sum hujus rei, principium & origine do hujus rei. Exponitur etiam, instituo: ut Plut. in Apophthegmatis de Lycurgo, Ϛ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενον. Εἰσηγεῖσθαι, sicut & ὑπάρχειν, exp. etiam exemplum præbere, ire præire, præmonstrare. Apud Athenæum θεὸν εἰσηγήσασθαι Ἀλέξανδρον, quidam exp. introduxit Alexandrum esse deum. Apud Plat. in symposio, ἐγὰ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι

σαζ τῷ δυνάμει αὐτῆ τῆ ἡμέρᾳ δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλον ἔσεσθε, expon. explicare.

Εἴσηγησις, suasio admonitio. Theodorit. in Eccles. hist. Item διδασκαλία. Hesych.

Εἰσηγητής, suasor monitor. Item autor. ut εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anachar. Apud Athen. εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, quidam exp introduxit luxum.

Εἰσηγητήριον, tempus quo quis ad magistratum gerendum aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur. Hesych.

Decomp. Ἐπεισηγέομαι, insuper introduco.

Ἐξηγέομαι, dux sum, præsum. Il. β, Τοῖσιν ἑκάστοις αὖθι σημαίνετο οἵοισι περ ἄρχε Τῶν δ' ἐξηγεέσθω κοσμησάμενος πολίτας. Thucydides quoq; usurpat pro præesse, item regere, moderari, & ducem se præbere aliqua in re. Exponitur & administrare apud eundem, ubi jungitur accusativo. Et ἐξηγεμών, præses & arbitra, apud Galen. ¶ Ἐξηγέομαι τὸν νόμον, præeo legem, i. præeo legis verba, apud Demosth. de falsa legatione. ¶ Ἐξηγέομαι, autor sum, censeo. ut apud Xenophontem pæd. 7. & 8. οἱ μάγοι ἐξηγοῦνται. item interpretor quid jus fasq; sit apud eundem Xen. Item interpretor res ad cultum deorum pertinentes: vel respondeo de legibus, apud Lysiam. Apud Demosthen. contra Everg. τὰ νομιμά σοι ἐξηγησόμεθα, jura tibi interpretabimur. vel explicabimus tibi jura legitima. Et ἐξηγήσασθαι πολλαχοῦ περὶ τῶν αὐτῶν. Aesch. in differere. Apud Platonem in epist. ἐξηγεῖσθαι εὐλόγως pro eodem. Et apud Aristot. pro enarrare, explicare: itidemque apud Galenum ad Glauc. 2. ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἀπασῶν φαρμάκων.

Ἐξήγημα, & ἐξήγησις, enarratio explicatio. Sophocl. schol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θεῶν, sicut ἐφημοσύνη dicitur ἐπὶ τῶν τυράννων. A Polybio lib. 2. ἐξήγησις vocatur etiam historiæ & rerum gestarum expositio.

Ἐξηγητής, οῦ, ὁ, qui in re aliqua se velut ducem præbet. Herodot. σὺ δὲ οἶκον τὸν βασιλέος ἐξηγητὴς γίνεαι πραγμάτων ἀγαθῶν, & δὲ παραινέεις πάσσω, tu dux es in faciendo quæ domui regiæ utilia sunt. Apud Demosthenem ὡς Λακρίτου μὲν ἁπάντων ἐξηγητὴς ἦν τούτων ὁ Λάκριτος exconciliator, sequester, & transactor alicujus rei. ¶ Item enarrator, explicator, explanator, unde & eos qui scholiis seu commentariis aliquem scriptorem illustrârunt quidam ἐξηγητὰς appellârunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari significatione dicti fuerunt qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, qui rationem sacrorum tenebant & cultus deorum: prudentes juris pontificii, vel pontifices & religionum judices: quidam exp. sacrorum interpretes, Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Demosthenes contra Evergum & Mnesib. ἐπειδὴ ἐτελεύτησε μόλιστα ὡς τοὺς ἐξηγητάς, ubi ἐξηγηταὶ sunt (ut quidam annotant) illi quorum erat respondere de jure sepeliendi eam quæ videbatur mortua depulsatione. Vide Platonem de jure pontificio.

Ἐξηγητικά, libri pontificales, vel de jure pontificio.

Decomp. Ἀνεξήγητος, non expositus, non enarratus. Gal.

Δυσεξήγητος, qui vix sese explicare potest.

Ἐπεξήγησις, narrationi adjuncta narratio, vel enarratio.

Παρεξήγημα, finistrè & perperam interpretor. Greg. Παρεξήγησις obliqua & prava interpretatio. idem.

Εὐηγεσία, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus.

Ἐφηγέομαι, præsum, ex Thucyd. (Odyss. τ.

Ἔφησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exul, sive homicida, sive alii, aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur.

Καθηγέομαι, dux sum viæ, præeo. Plut. ad Col. ἐὰ μὴ καθηγήσασθαι Δημόκριτος, οὐκ αὐ σεμνῶς. Ἐπικρίνω ἐπὶ τῶν σοφιῶν autore Dionysio, σὺ καθηγοῦ ἐγὼ δ' ἑψομαι, q. d. i. præsequar. Apud Plutarchum in Theseo, καθηγεῖσθαι τῆς πολιτείας, exp. ducem esse regendæ reipublicæ. Idem Plutarch. in Camillo, καθηγήσασθαι τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας: ducere exercitum in Italiam: vel dux fuit expeditionis in Italiam. Item καθηγεῖσθαι τῶν λόγων, disputationis initium præbere, vel disputationem instituere. Καθηγεῖσθαι item præsse, præceptorem esse. Strabo, καθηγήσασθαι δὲ κρίσεως ὁ Ἀθηνόδωρος.

Καθηγεμών, όνος, ὁ, ἡ, dux viæ: ut Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι, Plut. in Thes. Interdum additur genitivus ὁδοῦ. Exponitur & autor, suasor, monitor. Item qui instruit, monitor, præceptor. Synes. τῆς γνώσεως καθηγεμὼν τῶν φιλοσοφίας ὀρφανῶν.

Καθηγητής, idem. Greg. de Basil. τῶν πραγμάτων καθηγητής.

Decomp. Προκαθηγέομαι, præeo. ducem viæ me præbeo.

Περιηγέομαι, circumduco, duco circum. Luc. περιηγοῦμαι μετὰ τῆς βίας ἅπαντας. Basil. in Hexaëm. homilia 6 ὥσπερ οἱ τὰς ἀνθρώπων πόλεων τῆς χώρας καθορῶντες περιηγοῦνται. Apud Herodot. περιηγησάμενοι τὸ ὄρος Πέρσησι, qui circum montem Persas duxerunt. Apud Luc. περιηγοῦμαι τὰ οὐδὲν ἄπαντα, singula expone, tanquam de singula ducendo.

Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita describuntur ut quasi in rem præsentem lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. circumductio, i. ipsa actio circumducendi, seducendi per singula. Item, expositio & commemoratio rei alicujus quæ fit sigillatim, & quasi per singula ducendo. Pausanias, & Strabo lib. 2. Hinc & Dionysii Alex. poëmation inscribitur τῆς οἰκουμένης περιήγησις, & ὕβρεως περιηγητικὸν Herm.

Περιηγητής, q. d. circumductor, i. qui circumducit, seu ducit per singula, perductor. Justin. in Paræn. ribuitur & Polemoni ab Athen. item Diodoro & Praxiteli cuidam & Plutarcho.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud eundem Plut. libri quibus hujus modi descriptiones continentur. Item περιηγητικὸς, pervagator & pervagatus. ut περιηγητικὴ δόξα. Plut. pervulgata opinio.

Decomp. Ἀπεριήγητος, inenarrabilis, inexplicabilis.

Προηγέομαι, præeo. præcedo, antegredior. Aristoph. in Plut. προηγεῖ τῆς ὁδοῦ σύ. Et metaph. προηγεμόνη αἰτία seu προηγησαμένη seu προηγέμονος αἴτιον, causa antegressa, causa antecedens. Cellò est causa abdita & in occulto posita, quæ morbos continet. Plutarchus de fato, τὸ μηδὲν ἀναίτιον γίνεσθαι ἀλλὰ κατὰ προηγεμόνας αἰτίας. Item προηγέμονον apud Aristot. pro exemplari proposito unde effigies ducitur. Apud Hermog. προηγεμὼν αὐτήκοος objectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑστερολογίας. Item τὸ προηγέμονον τῶν βλαστῶν ἀ παλαῖ, summa pars germinis. ¶ Item, præcipuus sum, præcipuum locum teneo in re aliqua. Apud Dioscor. προηγεμόνα σημασίαν, prævalentes. ¶ Item procedo. Paus. προηγεμόνα ἐς ἄκρον ἀμφοτέροις τὸ μήκος, procedente odio. Rom. cap. 12. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, honore aliis aliis præeuntes.

Προηγουμένως, q. d. antecedenter, ex antecedente vel antegressa causa. interdum etiam pro, primaria ex causa, primariè, præcipuè, apud Plut. Item ex professo, ut exp. apud Dioscor. lib. 4.

Προηγητής, & Προηγητὴς, qui præit, dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur, qui præit cæco, estq; ei dux viæ Hesych. Προηγητικὸς, ad præeundum apus.

Προηγεμὼν, pro ἔξαρχος, Dem.

Ὑφηγέομαι præeo. Plut. in Cæs. δαίμονές τινες ὑφηγούμενοι. Idem in Pomp. τὸ δαιμόνιον ὑφηγεῖτο τῇ ὁδῷ, viam præibat in Aegyptum. Plato in Epin. ἐμοῦ θεὸς ὑφηγεῖτο, nisi deo præeunte & autore doctrinæ. Exp. & incipio exordior. apud Plat. in Euthyd. Item hortor, suadeo, dicto, doceo. Aristot. τοῦ ὑφηγεῖσθαι τὸ κοινὸς νόμος. Apud Gal. ad Glauc. ὑφηγήσασθαι χρῆσιν exp. tradere, vel docere. Item pro, præesse ut Gal. τοῦ μέλλοντος τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι.

Ὑφήγησις, q. d. præitio. Plat. in prot. Item doctrina quam quis alii velut præiens tradidit. Et in plur. ὑφηγήσεις pro præceptis apud Phil. Exp. & enarratio. item ductus, ex Aristot. in Rhet. Item. ὑποθέσεις, suasio.

Ὑφηγητής, qui præit alii in re quapiam, suasor Soph. in Oed. tyr. ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui sic consilio vel præeunt. Ὑφηγητὴς, dux in Epigr. Ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens.

Ἤγαγον, vide in Ἤ.

Ἤδ Ἔ, apud poëtas idem quod Ἠ, &. Interdumq; hæ duæ particulæ οὐ παραλήλως, conjunguntur, ut Iliad. α, Διὸς ἄγγελος ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν atque etiam. Et rursus eodem libro, Ἦ δὴ μάλ' ποτ' ἐμεῖο πατὴρ ἔκλυεν ὠρομένοιο. Ἦ δ' ἔτι Ἠ νεῖκος ἐπικρήηνον ἐελδεαι, etiam nunc, ἦ ἔτι, Apud Hippocr. verò & ἠδὲ pro ἔτι δὲ poni annotat Gel. in lex. Hippocr. Aliquando præcedit ἠνεκα, ut Odyss. ξ, πολλοὶ δὲ Ἠ ἄλλοι. Ὑιέες τε μεγάροις ἠμὲν πρόφρων ἠδὲ ἐμοῦσι. Il. ε, Ὅφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν Ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Et alibi, ἠμὲν δέμας ἠδὲ Ἠ αὐδήν. ¶ At ἠδὲ, hæc pro αὖτε.

Ἤδη Η, jam. Plat. in apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, sed tempus est jam hinc abire. γάμος ἤδη ὡραῖος, apud Xenoph. Pæd. 4. ut apud Virgil. Iam matura viro iam plenis nubilis annis. Apud eundem Xen. ἤδη & οὔπω inter se opponuntur: ut Lat. jam & nondum. Cum fut. interdum exponitur: mox, confestim, Xen. pæd. 8. νεῦ δὲ ἤδη διηγησόμεθα, Dem. Phil. 2 ταῦτ' ἤδη λέξω. Item pro νῦν nunc. ut Ἐστὶ exp. Iliad. α, Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἴω καὶ πείσομαι ἤδη. ¶ Item confestim, protinus. apud Greg. & Chrysost. ¶ Cum aliis partic. ἤδη δὲ, iam verò, vel atq; adeò, apud Synes. Ἀλλ' ἤδη καὶ etiam, Greg. Τότ' ἤδη, tum demum apud Dem. pro cor. Ἤδη ποτὲ (vacante ἤδη) aliquando, item cum Il. α. Ἦ δὴ οὐ πολλῷ, jamdiu.

Ἡδύς Υ Σ, εῖα, ὁ, suavis, jucundi saporis, jucundus, ἡδὺς γίνομαι. Od. ε. & κ, Ἐπεὶ ἡδὺς αὔτμη, Od. μ. Plato in Theæteto, ταῦτα δὴ, ὦ Θεαίτητε ἆρα ἡδέα δοκεῖ σοι εἶναι; ἢ γάνυσαι ὡς αὐτῶν ὡς ἀρέσκοντες; Extenditur & ad alia mollia. Xen. Pæd. 8 οὔτοι ὦ Σώκρατες ἡδὺ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα ὡς αὐτίκα τὸ ἀποβαλεῖν. Eurip. Ἦ δὺ τι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων, suavis est laborum præteritorum memoria. Dicitur ἡδὺ ἐστι ἀκοῦσαι, jucundum est audire, & τοῦτ' ἐστιν ἀνύσαι ἡδύ. ¶ Item lætus, ut apud Greg. ἐς Καισάρειον. ut apud Plut. in Lab. & in Camillo. Item fatuus, stolidus, apud Strab. lib. 1. Sic apud Plat. 1. ἡδὺς γὰρ εἶφη. Comp. ex ἡδέων, Superl ἥδιστος. Reperitur tamen etiam ἡδύτερος, apud Phocyl. & Greg.

Ἡδέως, suaviter, jucundè. Plut. Isocr. Dem. Item lubenter. Isocr. in Nicocle. Ἡδίον, suavius, jucundius. Item lubentius. Ἥδιστα suavissimè, jucundissimè. Item lubentissimè.

Ἡδυώμη,

Ἡδύω, ſuave reddo, condio. Expon. & lætitia afficio.

Ἡδύνεσθαι, condiri. Item lætitia affici, ſeu lætitia aut gaudio frui, Athen.

Ἡδυστὸς, conditus apud Hippocr. ἡδυστὶ πίσσα, pix odoribus condita, i. cocta cum aqua & aromatibus. Eidem ἡδυστὸν σέαρ adeps in aqua & aromatibus coctus.

Ἡδυστῆρες dicti ἄλες, quòd ſal condiendi vim habeat.

Ἡδυστικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus. Itē ad condiendum ſeu ad condiendi ſcientiam pertinens.

Ἡδυστικὰ, τὰ, condimenta.

Ἡδύσμα, τὸ, quod ſuavitatem & gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam jucundiorem gratioremq; reddit. Item ſuavitas, dulcedo. Ariſtot. de arte poëtica. Item condimentum quod ſuavitatis & dulcedinis gratia adhibetur cibo, ad gratiam ei conciliandam. Plat. 1. de rep. Gal. lib. 3. de alimentis. Plut. de diſc. am & adul. Athen. lib 2. & 4. In qua ſign. metaphoricè quoq; accipitur. ut Plut. in Lyc. παῦλα τῶν πόνων ἡδύσμα, luſus laboris. condimentum. Ἡδύσματα dicuntur etiam unguenta ipſa quibus ad ſuavitatem odoris aromata adjuncta ſunt. vel aromata quibus odor unguentis conciliatur.

Ἡδυσμὸς, ὁ, idem quod ἡδύσμα, Exod. 30.

Ἡδύμος, ſuavis, dulcis, jucundus. idem quod ἡδύς. Apoll. Arg. 2. ἡδύμου ὕπνου. Pro eodem dicitur & ἡδυόμου, per pleonaſmum literæ υ. lib. β. Vide & in comp. à ἡδύω.

Ἡδυλίζω, adulor, grata & jucunda loquor. Euſt. ex Menandro.

Ἡδυλισμὸς, ὁ, aſſentatio, adulatio, vel adulationis ſpecies quædam, ut tradit idem Euſt.

Ἡδος, εος, τὸ, ſuavitas, jucunditas, Iliad. α, & σ. Annotat. Euſt. Aeolicè tenuari, & indeclinabile eſſe. At ἦδος aſpiratum, acetum ſignificat.

Ἡδω, fut. ήσω, ſuavitate & jucunditate afficio, delecto ſeu oblecto. Syn. ep. 154 τὰς μὲν γὰρ ἥσει, τὰς δὲ ὀνήσει. Idem ep. 9. λόγος ἥδησε τὰς πόλεις ὠφέλησε. & voluptati & utilitati fuit.

Ἡδομαι, ſuavitate & jucunditate afficior, delector: interdum & gaudeo. Cum dat. Xen. Pæd. 3, ἡδόμενοι τῇ ἐλευθερίᾳ. Cum ἐπὶ, ut apud eundem Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμὲ χαίρειν καὶ ἥδεσθαι. Cum περὶ. Al. Aphr. in præf. Probl. l. 1. ἃ ἄν τις περὶ τοῦ δέοντος ἥδεσθαι τοῦ τροφοῦ, magis delectatur hoc cibo. Dicitur & ἡδέομαι ἡδέομαι, Attice, Plat. in Philebo.

Ἡδέως, adverb. Idem quod ἡδέως, lubenter. Xen. Pæd. 8.

Ἡδεσις, εως, ἡ, delectatio voluptas.

Ἡδόμενος, ὁ, jucunditate affectus, exhilaratus, delectatus: vel qui jucunditate affici, exhilarari aut delectari poteſt, Suid.

Ἡδονὴ, ἡ, jucunditas, ſuavitas. Theophr. Aut Cic exponitur interdum voluptas: lætitia, lætitia geſtiens, vel nimia ſine ratione animi elatio. Plat. Xen. & alii. Apud Thuc. ἡδονὴ λόγων pro verborum illecebris.

Ἡδονικὸς, ἡ, ὁ, voluptuarius. Ceb. Theb. & Athen. lib. 13.

Ἥδιστος, η, ον, jucundus, ſuavis. idem quod ἡδὺς: factum autem ex ἥδω per ſyſtolen literæ η, quaſi ἥδιστον, ut tradunt grammatici. Iliad ξ. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ ἑδανῷ. Et ἑδανὸν γλαυκῷ, apud Nicandrum.

Ἀήδω, Ἀηδαίνω, Ἄσμαι, Ἀόρας, Ἥβη, Ἥπιος, Ἥσυχος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm formata ex ἡδὺς vel potius ab ἧδος.

Ἀηδὴς, & Doricè ἀαδὴς, ές, ὁ, ἡ, inſuavis, injucundus, odioſus, Athen. 6. σὺ τοῖς ἄλλοις λῷ ἀηδὴς ἢ ψυχρός. Et ἀηδὲς ſubſtantivè Iſocr. ad Phil. εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδὲς ἢ σοὶ συμβέβηκεν pro offenſione. Ab ἧδος formari docet Euſt.

Ἀηδῶς, inſuavitèr, injucundè. ut ἐθέλειν ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1. non ſuaviter edere, i. nulla cum delectatione. Item gravatè, illibēter. Iſocr. ad Phil. ἀλλ' ἀηδῶς ὁρῶσιν.

Ἀηδία, ἡ, inſuavitas, injucunditas, moleſtia. Item tædiū. Aeſch. in Teſt. Dem. Iſocr. Capitur & pro cibi faſtidio, quod ἀὼρεξίαν propriè vocatur. Apud Epicureos idem eſt quod ἀηδονία.

Ἀηδίζομαι, tædio afficior, faſtidio. Exp. & abhorreo. ut apud Aphr. ἀηδίζομαι τῷ ξόφῳ, à rei novitate abhorreo, Ἀηδέω, idem.

Θυμηδὴς, animo gratus & jucundus. Od. ω.

Θυμηδία, animi jucunditas & delectatio, quum animus gaudio & lætitia perfunditur. Pſut. ſymp. 7. Apud Gal. ad Glauc. exp. animus hilaris & voluptate perfuſus. item oblectamentum.

Μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus. dulcis inſtar mellis, Od. ι. Athen. lib. 11. Ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδὴς, vinum quod cum melle miſtum eſt. ut Gal in lex. annotat. Et metaph. Od. λ. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Dicitur & μελιαδὴς, Doricè, apud Athen. lib. 2.

Φιλήδης, qui amat quod ſuave eſt & jucundum, ſuavitatis ſeu voluptatis amans, voluptatis conſectator. Ariſtot. eth. 8.

Φιληδία, amor rerum ſuavium. ſtudium voluptatis. Item ſuavitas, volupras. Ariſtoph. in Pluto.

Φιληδέω, ῶ, delector, capio voluptatem. & q. d. amo ſuavitatem ut φιληδεῖ τάτῳ, delector hæc re. Ariſtoph. & Athen.

Ὑπερηδέως, perlubenter. Xenoph. Pæd. 1.

Ὑπερηδίστως, quàm lubentiſſimè.

Ὑπερηδιστος, quam ſuaviſſimus, jucundiſſimus. Luc. in ſomn.

Ἐνηὴς, Προσηνὴς, quomodo huc pertineant, vide in comp. ex Ἐνὺς.

Ἐπιηδὴς, autem vide ſuo loco.

Compoſita ex ἡδύω.

Ἀνήδυτος, inconditus, non condītus, nulla ſuavitate jucundus, inſultus. Ariſto. Ἀνήδυς, idem.

Ἀφηδύω, jucundum reddo. Interdum (ut annotat Bud.) extriſti jucundum reddo. Sic ἀφηδύμῳ ἦθος, apud Plut. in Dione.

Ἐνηδύω, exhilaro in, illætifico. Naz.

Ἐφηδύω, exhilaro ſuper aliqua re, jucundum & hilarem reddo.

Παρηδύω, condio. Athen.

Συνηδύω, unà exhilaro & jucundū reddo, oblecto. Ariſtot. eth. 5. c. 6. & alibi. Συνηδυσμένος, conditus, delicatus. Plut. ſymp. 4.

Compoſita ex ἥδω.

Ἐνήδομαι, delector in. idem quod συνηδυπαθέω.

Ἐφήδομαι, delector ſeu gaudeo ſuper aliqua re. Iſocr. de pace.

Προήδομαι, antè lætor.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus ſenſum & præceptionem.

Συνήδομαι, unà cum alio voluptate & gaudio afficior, gratulor. Iſocr. ad Phil. τύχοις ὑπὲρ σοῦ πραττόμενος ἅπαντας συνηδόμενος τοῖς: Herodian. l. 2. ἀπέστελλον συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatum miſerunt. Syneſ. Ἀγαπῶ συνηδόμενος τῆς καλοκαγαθίας, gratulatus ſum de. Interdum capitur pro ἐφήδομαι. Iſocr. συνήδομαι τοῖς ἡμετέροις συμφοραῖς.

Ὑπερηδύς, ſupra modum exhilaro, ſupra modum gaudio & lætitia afficio, ſupra modum delecto. Baſil. ἡ μὲν δύναμις σε τῷ χρυσῷ ὑπερηδύ.

Ὑπερηδομαι, ſupra modum exhilaror & delector: ſeu gaudio & lætitia afficior. ut ὑπερηδὴς τῷ πόματι, majorem in modum delectatus potu.

Compoſita ex ἡδονή.

Ἀηδονία, ἡ, voluptatis privatio, injucunditas, idem quod ἀηδία & ἀπονία, affectio animi vel corporis qua nullam quidam percipimus voluptatem, ſed nec moleſtiam aliquā. Laërt in Ariſtippo.

Ἀνήδονος, jucunditatis & voluptatis expers, injucundus, illætabilis, moleſtus. Ioſeph.

Ἐνήδων, ὁ, ἡ, qui in voluptate eſt, voluptarius, qui voluptate afficitur. vel cum voluptate conjunctus. (Plut.

Φιλήδων, volupratum amans, voluptarius, voluptati deditus.

Φιληδονία, amor voluptatis. Plut.

Compoſita remotiora.

Ἀδέω, Ἄδω, Κέδω, Ἐπιηδὴς, &c. Κρήγυον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἡὲ, vide in Ἤ. Ἡέλιος, in Ἥλιος.
Ἡερέθομαι, in Ἀείρω. Ἠερίοις, Ἔαρ.
Ἠέρια, ἠερόεις, ἠέριον ὄρος vide in Ἀήρ.
Ἤθας, in Ἦθος. Ἠθάς in Θείς. Ἤθεος in Ἠίθεος.
Ἤθεω, ἠθικὸς, ἠθίζω, &c. vide in Ἦθος.

Ἦ Θ Ο Σ εος, τὸ, à quo plur. ἤθεα, ἠθῶν, domicilium, manſio. Propriè conſuetæ ædes, locus conſuetus. (Sic Firenim ab ἔθω, atq; adeò poſitum etiam pro hoc invenitur, ſicut & ἤθας pro ἔθας.) Latini poëtæ notas ſedes eodem ſenſu dicunt. Heſiod. in Erg. Ἠ δ' ἐπιτηδὲς κλαίουσα πόλιν τε & ἤθεα λαῶν. Herodot. ἐς ἤθεα τὰ ἑαυτῆς, exp. ad patrias ſedes. Sic & Arrianus lib. 5. Ταξίλλῳ ἀποπεμπτὸν ὀπίσω ἐς τὰ ἤθεα τὰ αὐτοῦ. Dicitur etiam de fructis. ut Il. ζ. Od. ξ. & Ariſtot. de mundo. ¶ Item Ἦθος, indolens, ingenium, morum quædam propriè as. Quintil. lib 6. 2 ſcribit ἦθος Latinè reddi uno verbo non poſſe, quòd eo omnes animantis habitus contineantur: ἔστι δὲ ἤθη ἡμῖν κτησάμενα. Cicero apud Platonem vertit ad virtutem major indoles. Sapius exp. mores, ut ἦθος χρηστὸν, Plato in Sym. οἷ. ἤθεσι μοχθηρίᾳ, Plutarch. de invidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῶν ἐμίσησε S. & in plur. τὰ ἤθη, mores apud Iſocr. Ariſtot. Plut. & alios. Apud Gal. τὰ ἦθος τῆς φύσεως natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores & tenuiores affectus. Vide Quintil. lib. 6. cap. 2.

Ariſtot. in principio libri 2. eth. deducit ἀπὸ τοῦ ἔθους, quoniam mores ex more & conſuetudine comparantur.

Ἠθὰς, ἀδος, ὁ, ἡ, conſuetus, ſolitus. Soph. in Elect. ἠθὰς ἐμοί πως τῶν τῆσδε μύθων. Eurip. ἠθάδων φίλων, familiarium.

Ἠθικὸς, ἡ, ὸν moralis, ἠθικὸς γραφεὺς pictor qui non imagines tantùm, ſed & mores exprimit. ἠθικὸς λόγος, morata oratio, Ariſtotel.

Ἠθικῶς, moraliter.

Compoſita.

Ἀήθης, εος, ὁ, ἡ, inſuetus, inſolens. Cum genit. apud Dem. contra Mid. & apud Gal. Item qui non format & inſtituit mores. ut ἀήθης γραφὴ, & ἀήθης τραγῳδία. Ariſtot.

Ἀήθεια, ἡ, inſolentia, inſueta novitas. Luc.

Ἀήθως, præter morem. Thuc. lib. 4.

Ἀήθεω, inſuetus ſum, non aſſuetus ſum.

Ἀηθέσω, pro eodem: Iliad. κ. ἀηθέσσουσι γὰρ ἵππους, inſueti eorum erant, ſeu inexperti.

Εὐήθης, (q. d. bonis moribus præditus) homo minimè malus, ἄκακος, ſimplex. qui videlicet ex ſuo animo alienum æſtimat. Exponitur etiam fatuus, ſtultus, Demoſthenes, ὅσῳ κρεῖττον εὐή-

Ἐυη-

ἧττον δακεῖν ἢ πυνθάνεσθαι. Et εὐήθης λόγος, apud eundem Demosth. Philip. 3. Item τὸ εὐήθες substantivè simplicitas.

Εὐήθεια, bonitas seu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atq; stultitia, apud eŭdem.

Εὐήθως, cum quadam morum probitate, seu simplicitate, bona fide, ut eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam, simpliciter & incautè. (ibidem.

Εὐηθίζομαι simpliciter ago. Item insulsè ago, vel loquor. Plat.

Εὐηθικὸς, stultus, absurdus, ineptus. Plato de republica, 1. ἄρχειν τῶν εὐηθικῶν τε & δικαίων.

Εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè.

Κακοήθης, q.d. qui est malis moribus, qui est pravo malignoque ingenio: apud Herodian. lib. 7. ἀλλὰ τινας τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἴσθ' ὅτε διέφθειρε. Exponitur etiam, malignus. Demosth. pro coron. κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνης τοῦτο παντελῶς εὐήθης φάνηθι. Et κακόηθες πολίτευμα, ibidem. Item, τὸ κακοήθες, mala consuetudo eaque inveterata. Κακόηθες apud medicos, quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit.

Κακοήθεια, morum pravitas, vel ingenii pravitas & malignitas: aut simpliciter malignitas. Isocrates πονηρίας & κακοηθείας copulavit. Aristoteles Rhetoricon 2. dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiam mala consuetudo. Vide Plutarchi libellum περὶ τῆς Ἠθοδέτου κακοηθείας.

Κακοήθως, malignè Plutarch. in Per.

Κακοηθεύομαι, quod malignè fit: tanquam à κακοηθεύομαι.

Ὁμήθης, qui eorundem morum est, qui similibus moribus est. Aristoteles Eth. 8.

Ὁμοήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2. ὁμηθέας αὐδρας ἰδέλθε.

Συνήθης, consuetus. Plutarchus in Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους τοῖς τοιούτοις ὄψεσι, consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus. Idem, συνήθης νόσος. Synesius, οἷς ἡμῶς ὁ χρόνος συνηθέστερα ἀπέφηνεν. Et τὰ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere τὰ συνήθη ποιεῖν τῇ τελευτησούσῃ juxta facere. ¶ Item familiaris. Plutarch. in Sympos. συνήθης μὲν ὢν Πελοπίδᾳ μᾶλλον τοῦ τέκνου. Idem alibi, ἀπάντων αὐτῷ συνηθέστερος ἦν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑτοῖμοι.

Συνήθεια, consuetudo: Synes. Luc. Plut. Herodian. Συνήθειαι in plurali numero mensis dicuntur.

Συνήθως, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba.

Decomp. Ἀσυνήθης, insuetus, insolens. Demetr. Phalereus.

Ἀσυνηθεία, ἡ, insolentia, novitas insueta & insolēs. Aristot. rhet. 1.

Φιλοσυνήθης exp. comis, affabilis.

Χειροήθης, tractabilis, mansuetus, cicur qui iis est moribus ut vel manu tractari se finat. Dicitur propriè de mansueto animali & cicure, non amplius fero. Athen. lib. 8. κεφαλῆς χειροήθης. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur. Demosth. Olynth. 3. πιθανοτεύσαι χειροήθεις αὐτοῖς ποιῆσαι. Sic & Xenoph. Oecon. apud Luc. χειροήθεις τῇ ὕβρει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuetè ferentes.

Χρηστοήθης, qui probis est moribus. Χρηστοήθεια, morum probitas, boni mores.

Ἦθω, Fut. ἤσω, colo, i. per colū mitto, saccello: idem quod διϋλίζω. Vnde part. ἠθεῖσας apud Hippocr. i. ἠθῆσας, ut Galen. exponit.

Ἠθμός, οῦ, ὁ, colum, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum Euripid. apud Poll. χαλκήλατος ἠθμός. Arist. Oecon. i. τῷ δ' ἠθμῷ κατλεῖν τὸν ἰόν. Dioscor. lib. 1. cap 18. δὶ ἠθμοῦ συρυσήτω σκιλίβεσι. Dicitur etiam pars nasi superior quæ supercilijs proxime subjacet; quòd ibi spiritus vehementi percolando attenuetur. Poll.

Ἠθμάριον, ου, τὸ, paruum colum, saccellus. Athen. lib. 11.

Ἠθανίον, ου, τὸ, colum quo vina aut similia excolantur.

Ἠθινὸς οἶνος, quidam intelligunt vinum colatum seu saccis sparteis percolatum & castratum. saccatum Plin. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 6. cap. 24.

Ἤθιον, idem quod ἠθάριον, eoq; usitatius. Plat. in Tim. Et οἶνος ἠθμῷ apud Athen. vinum colatum.

Ἠθμίας, ου, ὁ, colator seu saccellator.

Ἠθίζω, idem quod ἠθέω.

Ἤθισμός, colatio per colum transmissio, Ἤθησις, ἡ idem. Aristotel. in Problem.

Composita.

Ἀνηθέω, ῶ, percolo, excolo, per colum trajicio, vel transfundo trajiciens per colum. Dioscor. lib. 2. cap. 90. & alibi.

Ἀνήθημα, τὸ, cremor percolatus, quicquid percolatum est, in Hippiatria.

Διηθέω, & διήθω, percolo, per colum transmitto. Athen. l. 10. Aristot. lib. 2. Meteorol. Alex. Aphr. probl. lib. 1. Dioscor. lib. 2.

Διήθησις, per colatio, per colum transfusio seu trajectio.

Dec. Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto.

Εἰσηθέω, vel ἐσηθέω, colo seu decolo.

Εἰσηθίζω, vel ἐσηθίζω, colando infundo, per colum instillo.

Οἰνοηθέω, vinum percolo. Οἰνοηθητὴς, qui vinum colat, *hoc est*, per colum tranfundens purgat. Athen. lib. 13.

Παρηθέω, transmitto seu transfundo per colum, percolo, unde pass. παρηθούμενον, apud Gal.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu percolo.

Περιήθημα, τὸ, quasi per colum circumquaq; distillat. excolamentum, percolamentum, Gal. & Dioscor. lib. 1. c. 102.

Ἡ ΙΘΕΟΣ, ου, ὁ, adolescens, juvenis, innuptus. (ὃ παρὰ τὸ αὖθω, quasi αὐθέος, quoniam ἀφ' ὑπερβολῆς ἡνιόχης, ut vult Etymol. Il. χ, ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε ὀαρίζειον ἀλλήλοισι. Plut. in Thes. τὰς πατέρας οἷς ἦσαν ἠίθεοι παῖδες. Paulò pòst, ἐμωράνατας δὲ καλεῖν σωὼ οὐτῷ τὰς ἠϊθέας. Et rursum, ἐχόρευε μετὰ τῶν ἠϊθέων χορείαν Cœlibem etiam sic vocari ajunt & qui illibatam servat virginitatem. Dicitur etiam ἤϊθε, trisyllabos, subscripto ι, ut refert Eust. qui Atticum esse ait, & de virgine etiam dici: ut in hoc jambo. Εἰ μὴ κόρη θαύσεται τὸ σῆς ἤθεος.

Ἤϊον, vide in Εἴω, eo.

Ἤϊον, vide in Εἴω, mitto.

Ἡ ΙΩΝ, όνος, ὁ, littus. Il. ψ, ὅθι κύμαθ' ἑπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Od. ε, Ἠϊόνάς τε παραπλῆγας λιμένάς τε θαλάσσης. Xenoph. Hellen. 1. συνεμάχησαν τοῖς Ἀβυδηνοῖς τῶν ἠϊόνων. Item ripa. ὀχθη Apollon. Rhod. Argon. l. 2. Οὐρέας πολυμήλου Ἠϊόνας Hesychio λόφοι sunt etiam ὀφθαλμῶν τὰ ὑπόκατω: ἀφ' ὧν φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα, ὡς ἀπ' ὀχθῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸν τὰ κύματα. Etym. deducit παρὰ τὸ κατακλύζεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, quod a fluctibus alluatur.

Ἠϊόεις εντος, ὁ, littoroſus, ripoſus, Il. ε, ἐπ' ἠϊόεντι σκαμάνδρῳ, i. ἠϊόνας ἔχοντι. Per syncopen pro ἠϊονόεντι.

Ἤϊον pro ἠϊών, littus. item ripa. in Epigr.

Ἠϊόνιος pro ἠϊόνιος, littoralis. ut in Epigram. ἠόνιον σῆμα, sepulcrum in littore positum.

Ἧκα, (adverb.) leniter, quietè: sensim, paulum. ut. Il. ω, Ἀψάμενος δ' ἄρα χερὸς ἀπώσατο ἧκα γέροντα. Et Iliad. σ, χιτῶνα Εἵατ' ἐϋννήτους ἧκα σιλλοῦντας ἰόντα. Dicitur etiam ἧκα loqui qui submissè loquitur. Il. γ, Ἧκα πρὸς ἀλλήλους ἔπος πτερόεντα προσηύδων. Sunt qui scribant ἧκα cum aspero.

Ἡκαλὸς, quietus quod & ἀκαλός.

Ἡκαλόσυ γελάσασα, apud Hesych. leniter & blandè ridens.

Ἧκιστος, η, ον, exp. minimus, item tardissimus. Iliad. ψ, ubi dicit Eustath. esse ab ἧκα. Neutr. plur. ἥκιστα adverbialiter ponitur pro, minimè, nequaquam. Thuc. li. 1. Xenoph. Plut. & alii Apud Dem. pro corona, οὐχ ὑκιστα pro μάλιστα, maximè, apud Thuc. Xen. Luc. & alios.

Ἧκε, ἧκεν, vide in Ἧμι. Ἧκιστος, ἥκιστος, vide in comp. Κωτίλος.

Ἥκιστα, ἥκιστος, vide in Ἧκα. Ἡκελοβρέμων, vide in Ἀκελής.

Ἥκω, Fut. ξω, venio, accedo, Aeschin. in Ctesiph. ἥκειν οἴκοθεν. τοῦτ' ἔχοντες τὴν δόξαν. Cum dativo personæ. ut ἥκουσί μοι ἄγγελοι. Xen. Dicitur & ὅλεθρος à Demosth. & κακὸν ab Aristoph. ἥκειν τινί. Sæpe cum præpositionibus. εἰς, ἐπὶ, πρὸς, ἀφ'. Cum εἰς, ut Dem. ἥκειν εἰς Ἀτταλὸν, venire in Atticam. Xen. ἧκεν εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλεῖπον. Dem. ἥκω εἰς αὐτὰγκλιον ποιεῖν. Apud Plut. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, eò ætatis provectus. Cum ἐπὶ. ut Xen. ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Plat. de rep. lib. 1. ὥσπερ ἠμεῖον ἥκον ἐφ' ἡμᾶς, exp. irruit in nos. Cum πρὸς, ut Dem. ἥκω πρὸς ὑποψίαν, venio in suspicionem. Cum ἀφ', ut ὁ ἀφ' ἑαυτῶν ἥκων ὀφθαλμὸς τῆς θεᾶς, Synes. ep. 44. qui pervadit omnia qui omnia penetrat. Jungitur & cum ἀπὸ, παρὰ, ἐκ vel ἐξ, ut Demosth. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας, Idem Demosth. ἥκει λόγος παρά σου. Luc. ἥκω τῆς Αἰγύπτου. Interdum cum participio, ut ἥκων ἄγων, Xen. & ἥκω συμβαλοῦσων apud Demosth. Apud Xen. ὁδὸν ἥκειν μακρὰν longam ire viam. longum iter conficere. Cum δεῦ vel πρέπω sequente genitivo. ut δεῦ ἥκω παιδείας, sum bene doctus: δεῦ ἥκω χρημάτων. Herod. sum bene nummatus. Apud Plat. in Euthyd. πρέπω σοφίας ἥκειν. ¶ Item attineo pertineo. Dem. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκε, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Τόγε ἐς ἐμὲ ἦκον, vel τόγε ἐς ἐμὲ ἧκον μέρος, quantum in me est. ¶ A posteris Homeri factum esse ex ἵκω annotat Eust. Possit etiam deduci ex præt. ἧκα verbi ἵημι seu εἶμι, id est, eo, vado.

Ἀνήκω, quomodo hùc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνήκω, ascendo, evado, pervenio, Herodot. ἀνήκετε ἀρετῆς ἐς τὰ μέγιστα. Dem. τὰς μὲν οὖν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκομεν, non attingentes eum eloquentiæ gradum. Interdum capitur *pro*, pertingo & porrigo, inquit Bud. Item attineo, referor & specto. Dem. τὰ ἐς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutem spectantia. Item ἀνῆκεν impersonaliter pro πρέπει, decet, apud Herodot. Vnde τὸ ἀνῆκον, quod decet quod est nostri officii.

Decomp. Ἐπανήκω idem quod ἐπανέρχομαι, redeo,

Ἀφήκω, pervenio. Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, pervado, pertranseo, pertineo. Themist. ἡ ἀφ' ἑαυτὸν διήκει τὸ κόσμου. Aristot. de mundo, ἰδέᾳ μὲν ἐς πόντον διήκει. Interdum cum genit. ut ἡδονὴ διήκει σφῶν. apud Philostr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eur. διῆξε φήμη, fama pervenit huc.

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior.

Ἐξήκω,

Ἐ'ξηκα, prætereo, vel præterii: ut Herodot ἐξήκει τὸ χρόνος ζωμιης, tempus calamitatis exactum est. Apud Xen. ἐξῆκεν ἐπὶ τὰς Πέρσας egressus est in Persas.

Ἔ'φηκα, pervenio. Item advenio, aut simpl. venio. Soph. in Aiace, κομιζὸν ἐφήκεις, opportunè advenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, devenio. ut καθήκει ἡ ὁδὸς ἐς τὸ γαλαστον. Paus. Et cum ἐπὶ, Thuc. lib. 3. οἱ ἐπὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον καθήκοντες. Et τὰ καθήκοντα οὐκ ἦεν, quod divinitus accidit, Apud Aeschin. καθήκει ἀφ' ἡμῶν ὁ λόγος, vices loquendi ad nos devenerunt. ¶ Καθήκει μοι, convenit mihi consentaneum mihi est. Synes. Interdum exp. officii mei est, muneris mei est. ut apud Lys. hinc τὸ καθῆκον officium, Greg. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. officio perfungi.

Καθηκόντως, ita ut officium postulat, decenter, ritè, conuenienter. Hesych. & Suid.

Μεθήκω, pro μετέχομαι, ex Aristoph.

Παρήκω, pertineo, pertranseo, pertingo. Paus. ἄχρι Νασαμώνων παρήκοντες, pertingentes, apud Xen. πλοῦς εἰς τὸ πλάγιον παρηκότας, desinentes & porrectas. Apud Soph. in Aiace, ἔξω παρήκειν, foras prodire.

Decomp. Ἀντιπαρήκω, ex adverso porrigor, seu protendor. Aristot. de mundo. αὐτὶ παρήκει τοῖς ἱερημένοις ὁ κόσμος.

Περήκω, devenio seu pervenio mutatis in orbem vicibus. ut περῆκεν εἰς Ἀντίπυργον ἡ φυλακή, Item ἦς τὸ κῶλον εἰς σε περήκει, Synes.

Προήκω, procedo, progredior. ut προήκων συρετός. Gal. Sæpe de ætate dicitur, ut ab Aristoph. προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας multũ provectus ætate. Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, ætate provectus, natu grandis. Apud Thucyd. προήκῃ ἀξιώματι, anteire dignitate seu præstare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo. ut προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me Dem. Herodian. Plut. Pro eodem dicuntur & προσήκει μοι τάδε. Hæc τὰ μὲν προσήκοντα apud Thucyd. exp. aliena. Et contrà, προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plat. unicuique tribuere quod suum est. Interdum προσήκων exp. debitus, meritus. ut προσήκουσα τιμὴ, δόξα, τιμωρία, &c. ¶ Item pro pertinere, i. convenire, vel consentaneum esse, vel conjunctum & quasi cognatum. ut Plato, προσῆκον τῷ πράγματι, pertinens ad causam, & quasi affine & conjunctum cum causa. Dicitur & αἰτίᾳ οὐδὲν προσήκουσα, à Demosth. Propriam etiam signif affinitatis seu propinquitatis habet. Thuc. 2. Τηρεῖ δὲ προσῆκεν ὁ Τήρης ἐτι οὐδέν, cum Tereo nulla propinquitate conjunctus erat. hinc προσήκων propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus, ut apud eundem l. 1. ἢ βασιλέως προσήκοντες τινες. Item ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. genere proximus. Dicitur & προσήκων γένει vel τῷ γένει. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. ¶ Προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel consentaneum mihi est, aut officii mei est. Aristoph. Plut. Dem. Herodian. Dicitur & προσήκει με ταῦτα ποιεῖν, hinc etiam τὸ προσῆκον ποιεῖν, Xen. facere quod nostri est officii. Et κατὰ τὸ προσῆκον, ut decet, ut par est, pro dignitate: cui oppon. παρὰ τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, convenienter, decenter, rectè. Aristot. rhet. 3.

Συνήκω, desino. ταῦτα δὲ ἀμφύσεις ἔχει χονδροειδεῖς ἐς ὀξὺ συνηκούσας, in acutum desinentes, mucronata specie.

Ἡ'λαίνω, vide in Ἡ'λεός.

-Ἡ'ΑΚΑ'ΤΗ, ης, ἡ, colus: mulierum nentium instrumentum circa quod lanam & linum voluunt. (Παρὰ τὸ ἁλάσκω.) Hom. Od. α, Ἀ'λλ' ἐς οἰκηΐδα τὰ σωτῆς ἔρχε κόμιζε, Γ' ἠν τ' ἠλακάτην τε. Od. α, Ἠλακάτη τετάνυσο ἰοδινέφεϊ ἐΐρων ἔχουσα. Theophr. hist. pl. lib. 4. de malo medico loquens, τῶν αὐτῶν ὅσα ἔχει καθάπερ ἠλακάτην οἱ μέσην τιν' ἐξέχουσαν, veluti colum extantem. Plato de rep. lib. 10. τὸ ἀτράκτου τοῦ ἠλακάτου, dicit, quasi scapum fusi. ¶ Est & pars quædam mali nautici suprà τὸ ἱστοδόκιον, ut scribit Eust. Vide & Poll. lib. 1. Apud Hom. Καδδὲ αὐτῆς λίνα χάδον ἐπ' ἠλακάτῃ ταναύσωτις, schol. exp. τανυσμένη. ¶ Hesychio est etiam δόναξ, i. arundo. ¶ Item sagitta, iaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα. Hesych. exp. fusum. Eust. lanas colui circumvolutas. Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colu deducuntur circumacto fuso. Od. ζ, & ρ: Ab eodem Hesychio dicitur ἠλεκάτη pro ἠλακάτη. At schol. Thuc. lib. 7. ἠλεκάτου, à piscatoribus vocari ait machinam quandam aliò nomine dictam ὄνδυον.

Ἡ'λακατῆες, sunt pisces ceracei, ad salgama idonei. Athen. lib. 7. ex Mnesimacho, & Eustathius ex Paus.

Composita.

Ἀ'νηλακάτος, destituta colu, vel etiam colum non tractans. apud Athen. lib. 4.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens vel colus tractandæ perita. apud Theocr. id. 28. aut pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita. Hesych.

Πολυηλάκατος, Hesychius dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χάλη, quia multas ferunt arundines.

Χρυσηλάκατος, auream habens colum, Il. υ. vel aureas habens sagittas, Hesych. Pindarus verò χρυσηλάκατον μελίαν vocat hastam auratum hastile habentem.

-Ἡ'ΛΑ'ΣΚΩ, & Ἡ'λασκάζω, vagor, errabundus circumeo. Hom. Iliad. β, (de muscis) Αἵτε κῦ στιδμὸν ποιμνίων ἑ ἠλάσκουσι. Et Il. σ. ἐπεὶκ' ἐμαύχησας ἵππους Παιδὸς ἀρόμε ἄσπετον ὑπὸ πλόλιν ἠλασκάζων, Hesych. ἠλασκάζειν & ἠλάσκειν esse dicit τὸ περὶ τὸν αὐτὸν ἀλῆσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. ¶ Cum accusativo significant ἐκκλίνειν, declinare devitare, fugere: vel etiam vagabundum declinare, errabundum fugitare. ut Od. ι, Εἰπεῖν ὕπτη κεῖνος ἐμὸν μέγα νηα σκάζει, &c. Etym. deducit παρὰ τὸ ἁλάομαι.

Ἡ'λακάτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἡ'λεκτρον, Ἠ'λεκτος, vide in comp. ex λέκτρον.

Ἡ'ΛΕΟΣ, ἑᾶ, ὁ, stolidus, stultus, insipiens. Od β, Μοῦνος ἀταρτηρὸς φρεσὶν ἡλεέ. Interdum activè, stultum reddens & insipientem. Odyss. ξ, οἷνος γὰρ καὶ φρένας Ἠ'λεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονα περ μάλ' ἀέσσας. Etymol. vult esse παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πλανῶ, ut sit ὁ περιπλανημένος τὸν νοῦν.

Ἠ'λὸς, per syncopen dicitur pro ἠλεός, unde vocat. ἠλὲ pro ἠλεέ. ut Odyss. ο, Μαινόμην, φρεσὶν ἠλὲ, mente capte. ¶ At ἦλος vide suo loco.

Ἠ'λαίνω, exp. μωραίνω, stulteſco, insanio. apud Callim hymno in Dianam. Legitur & pass. ἠλαίνοντων, quod exp. ῥέμβοντων & πλανωμένων φέροντας, i. vagantur, vagabundè se gyrant, apud Theocritum.

Ἠ'λέματος, idem quod ἠλεός. Vide & in comp. ex Μάτην.

Ἠ'λίθιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἠ'λιάζω, &c. vide in Ἠ'λιος.

-Ἠ'ΛΙ'ΘΙΟΣ, ου, ὁ, stultus, stolidus, insipiens, vecors, idem quod ἠλεὸς ejusdemq; originis. (Volunt enim esse παρὰ τὸ ἄλλω τὸ πλανῶ, ut sit ὁ περιπλανημένος τὸν νοῦν. Aliud etymon vide in ἠλιθιάζω, & in ἦλιθα quæ sequuntur. Xen. Pæd. 1. δ' ἔδωκα μὴ παντάπασι βλάξ τις ἢ ἠλιθιος γένωμαι. Apud Aristoph. in Nub. ἠλίθιον φθέγξασθαι, temerè loqui & stolidè.

Ἠ'λιθίως, stultè, stolidè, pro quo Doricè dicitur ἀλιθίως. apud Theocr. idyl. 10.

Ἠ'λιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas, stultitia, dementia Hesych.

Ἠ'λιθιάζω, stultè ago, vel stultitiam factis præ me fero. Aristoph. schol. in equit exp. περιπαροιθμαι ἠλίθιος εἶναι, αὐσηταίνω: item αὐαισθητῶ, αὐαίσθητος γὰρ οἱ λίθοι, innuens à λιθος hæc derivari: quod etymon affertur etiam ab Etymologo.

Ἦ'λιθα, frustrà, incassum. Apoll. Arg 2. Τέων ἀκροπάτησιν ἐπίχραον ἦλιθα χερσί, Ab Hesych. exp. etiam profusè, confertim, largè, copiosè. ut Od. ξ, ἦ γάρ με δύη ἔχει ἦλιθα πολλή. Sic & Odyss. ι, & Apoll. Arg. lib. 3 Sunt qui ex ἄλις factum esse existiment.

Ἠ'λιθιόω, stultum reddo. Aeschyl. in Prometh.

Ἀ'πολιθιόω, ῶ, facio fatuum, ad fatuitatem redigo. Diosc. lib. 5. cap. 25.

-Ἡ'ΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, statura: ut Matth. 6. τίς δ' ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; Luc. cap. 2. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ & ἡλικίᾳ. Et cap. 19. ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Sic & ad Ephes. cap. 4. Sic etiam accipi videtur apud Plut. in lib. de inst. puer. ubi τοὺς παῖδας ait ἡλικίαν λαβεῖν, id est, αὐξάνεσθαι. Deducitur à nomine ἥλικος, quantus. statura enim est corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item ætas. Iliad. χ, Ἦ'ν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ὅς τ' ἠλεγεῖν Γῆρας. Xen. Pæd. 1. ἐπὶ δ' ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν λῴστερον τοῦ νῦν ἔχειν ἤδη. ¶ Item adolescentia, juventus, flores ætas, ætatis vigor, adulta ætas. unde οἱ ἐν ἡλικίᾳ, apud Aeschin. ætate florentes, adolescentes. Et ἐς ἡλικίαν ἐλθεῖν, Aristot. in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est: unde apud Dem. Philipp. 1. ὁ μὲν χρήματα ἔχων, ἀσφάλειαν, ὁ δὲ ἐν ἡλικίᾳ, στρατιώτας. item ἡλικία στρατεύσιμος cui opponitur ἀστράτευτος, λόχιμος, ἄλοχος, λοχίσιμος, &c. Item juvenum multitudo, sicut Lat. juventus. apud Thuc. 3. 8. & alibi. Videtur etiam de ætate senili dici ut apud Luc. ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας. & apud Herodianum, σεμνὸς τοῦ ἡλικίαν & ἡλικίᾳ σεμνότατος ἀνήρ. ¶ Item, ætas, i. seculum. Dem. in Epitaph. ἐς τὸν νῦν ζῶσιν ἡλικίαν ὁ χρόνος ἀφήγαγεν ἡμᾶς. Plut. in Pericle, πολλοῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ τοῦ Σάμου πολέμου.

Ἦ'λιξ, ικος, ὁ & ἡ, qui ejusdem ætatis est, coætaneus, æqualis. idem quod ἡλικιώτης. Xen. in polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀνδράσι συνοῦσι, æquales plerunque conversantur cum æqualibus. Sic & Aristot. eth. 8. & rhet. 1.

Ἡ'λικιώτης, ου, ὁ, coæuus, coætaneus, æqualis, idem quod ἦλιξ. Aristoph. in Nub. Aristot. pol. 7. Ab eodem in eth. fratres quoq; dicuntur ἡλικιῶται, quòd eiusdem ferè ætatis sint. Fœm. gen. ἡλικιῶτις, coæva, quæ est ejusdem ætatis. Luc. Apud Plut. in Pericle ἡλικιῶτις ἱστορία, historia ejusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore vivunt quo ii de quibus scribitur.

Composita.

Ἀ'μφήλιξ, ικος, ὁ & ἡ, adolescens, ad justam ætatem accedens. Pollux autem Phrynichum juvenes mulieres appellasse ἀμφήλικας,

φηλικας, teſtatur: & Pherecratem eam quæ provectioris eſſet ætati. Ἀμφηλικιεχάτιν.

Ἀμφῆλιξ, qui florentes annos exegit, ἥφηκ. Item impuber, qui legitimam adoleſcentis ætatem nondum attigit. Arrian.

Decomp. Παναφῆλιξ, qui caret æqualibus & ſociis. Il. χ.

Ἐπήλικος, ος, ὁ ἡ, puber, qui ad pubertatis annos pervenit, adoleſcens, adultus. Plut.

Ἔφηλις, qui adoleſcentiam ſeu florentem ætatem attigit.

Ἰσήλιξ, par ætate, coætaneus, æquævus.

Μεθηλικίωμαι, ab una ætate in aliam tranſeo.

Μεθηλικίωσις, ejuſmodi tranſitio ab ætate in ætatem, velut è primo ſeptennio in ſecundum è ſecundo in tertium Baſil.

Μεσῆλιξ, qui mediæ ætatis eſt.

Ὁμῆλιξ, qui in eadem ætatis eſt, coætaneus, æquævus. Od. ο. & π.

Ὁμηλικία, ætatis æqualitas eadem ætas. Il. ν.

Παρῆλιξ, qui præcipiti ſeu vergente ætate eſt, qui è florente ætate egreſſus ſeneſcit, vetulus. Plut. in apophth.

Παρηλικία, ætas præceps, ſeu urgens, ætas ſeneſcens aut defloreſcens.

Συνῆλιξ, coævus, coætaneus, æqualis. Poll. ex Eupol.

Ὑπερῆλιξ, qui ætatem exceſſit. Greg.

ἨΛΙΚΟΣ, quantus. (de magnitudine corporis.) Plato in Charmide, ὡσπερ ἔοικε ἡλικος ἐσόμενος, ſtatim ſcies, quantus ille & qualis evaſerit. Sic Ariſtot. ἄνευ τοῦ μέγεθος μόνου, ἡλίκου λέοντα, i. eſſe leonis magnitudine. Sic apud eundem; διὸ καὶ τῶν ἐλεφάντων ἐμφυὲς ἡλίκον μέγεθος ἐστι. Dicitur & de aliis rebus: ut ἡλίκος πόνος, Plat. ἡλίκη σύγχυσις, Demoſth. & ἡλίκης ἀγαθὲ, Lucian. ¶ Item quantus, i. quam potens. Dem. Phil. 2. ἡλίκος ἦδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φιλίππου. Apud eundem in Timocr. παραδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Et cum ſuperl. apud Luc. ὅσῃ δή σοι αὐτὴ τῶν μεγίστων πόνων ἡλίκη γλυκεῖα πεφυκέ. ¶ Item quantulus: apud Luc. in Herm. ¶ Item, qui eſt ejuſdem ætatis, apud Antiph. ¶ Interdum idem valet quod τηλικος, tantus: ut apud Theocrit. idyll. 21. ἑ ἀλίκα τραύματα ποιεῖ, & tanta vulnera faceret.

Πηλίκος, η, ὁ, quantus: interrogativa particula de quantitate continua, ut πόσος de quantitate diſcreta. Ariſtot. metaphyſ. lib 9. & Paul. ad Gal. cap. ult. ¶ Item quantæ ætatis; quot annorum, apud Athen. lib. 2. In qua ſignif. accipitur etiam indefinitè poſitum: ut Ariſtot. in eth. τὸ δὲ τέκνον ἕως οὗ ἥ τηλικον, ἑ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ μέρος, οὕτως, quandiu aliquantulæ ætatis eſt, i. parvus. ¶ Interdum dicitur etiam pro ποιος, & qualis ut πηλίκον εἶη τὸ συμβεβηκός.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas, ſeu (indefinitè) aliquantitas, quanta ſeu aliquanta magnitudo aut multitudo.

Ὁπηλικοσῦν, quantuſcunq; Theophr. & Ariſtot. in phyſ.

Τηλίκος, η, ον, tantus (correlativum duorum præcedentium) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam *pro*, tantæ ætatis, vel ejus ætatis. Il. ω, Od. α. & ρ Et Plato in apol. Socr. τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτῳ ὄντι τηλικος ὤν; tu me grandævo junior. Pro eodem dicitur & τηλικόσδε item τηλικοῦτος, cujus fœm. eſt τηλικαύτη, neut. τηλικοῦτο. & de magnitudine, & de ætate tam minore quàm majore, apud Plat. Dem. Xen. & alios.

Ἠλικία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-ἨΛΙΟΣ, η, ὁ, Sol. Od θ, ἄφαρ δὲ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἠλίος, Aeſchines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος μέχρις δυσμῶν. Xen. Hel. 7 μικρὸν πρὸ δύσεως ἡλίου, paulò ante Solis occaſum. Derivant antiqui ab ἅλης, mare παρὰ τὸ οἰκεῖος τῷ ἅλι, ut refert Euſt. vel quia ἐκ τῆς ἁλὸς ortum habere videtur quaſi ἅλιος. Alii παρὰ τῆς ἕλης, quaſi ἕλεος. Alii παρὰ τὸ δῆλος, quaſi δήλιος.

Ἠλιακὸς, ὴ, ὸν, ſolaris. Lært.

Ἠλιώδης, ες. ὁ ἡ, Solem referens, Soli ſimilis.

Ἠλιόω, ῶ, fut. ώσω. inſolo.

Ἠλιοῦσθαι, Sole illuſtrari, illuminari. Ariſtot. in Meteor. Apud Plat. lib. 8. de rep. ὑπὸ ἡλίου μᾶλλον, à Sole uſtus, cui opponitur ἐσκιατραφηκώς.

Ἠλίωσις, inſolatio, i. corporis in Sole apricatio.

Ἠλιάω, ῶ, Solem refero, Solis inſtar candico, Philoſtr.

Ἠλιάζω, f. άσω, ad Solem expando, Soli ſubſterno ſeu expono.

Ἠλιάζεσθαι, apricari. Ariſtot. de hiſt. an lib. 9. cap. 5. (Dioſc.

Ἠλίασις, inſolatio. idem quod ἡλίωσις.

Ἠλιαστήριον, ου, τὸ, fanum Solis.

Ἠλιὰς κόρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4.

Ἠλιαία, ας, forum Athenis in quo judicia in aprico ſeu ſub Sole exercebantur: dictum ἀπὸ τοῦ ὑπαίθριον εἶναι τὸ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Ariſtot. polit. 5. Dem. contra Tim. & Luc. in Tim.

Ἠλιάζω, in heliæa judico. Ἠλιάζομαι, idem & quid. m frequentius. Ariſtoph. in Veſp. & Dem. contra Timocr.

Ἠλίαστις, judicandi munus. Dem. contra Timocr.

Ἠλιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in heliæa, qui in heliæa judicat. Ariſtoph. in Equit. Ἠλιαστικὸς, judicialis. Ariſtoph. in Neb. & Dem. contra Timocr. hinc. comp. ἀπηλιαστὴς & φιληλιαστὴς, de quibus inf. á.

Ἠλίκος, (inſerto ι per epenthefin & mutato ſpiritu) dicitur apud poëtas pro ἡλίκος. Quidam tamen compoſitum exiſtimant ex ἠὼ & ἕλη quaſi ἠὼς ἕλλων ἔχων. Il. α, ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ. Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

Compoſita.

Ἀνήλιος, ος, ὁ ἡ, Sole carens, Solis expers, opacus. Soph. in Oed. Col. Apud Nazianz. ἀνήλιον φῶς, lumen non productum à Sole.

Ἀνηλιάζω, inſolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω. Athen. lib. 3.

Ἀντήλιος; & Ionicè ἀντηλίη, Soli obverſus, Soli oppoſitus. Soph. in Ajace.

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, ſubſolanus, venti nomen. Ariſtot de mundo. Vide Gell. lib. 2. cap. 22.

Ἀπηλιαστὴς, alienus à judiciis & litibus quæ in heliæa agitantur. Ariſtoph.

Διηλιόω, inſolo, Sole peruro. Vnde διηλιωθὲις, apud Theophr. l. 4. hiſt. pl. inſolatus, Sole peruſtus.

Δυσήλιος, ad quem ægrè Sol pevenit. Soli minus bene expoſitus.

Ἐξηλιάζω, in Sole afficco, Sole aduro. Heſych. Item crucifigo. ex 2. Reg. 21.

Εὐήλιος, Soli bene expoſitus: apricus. Xen. Et εὐ ἀνηλίῳ apud Ariſtoph. in aprico.

Ἔφηλος, Soli expoſitus. Vide & in comp. ab ἥλιος, Ἔφηλις, ιδος & ις, ιν, vitium faciei aſperæ proveniens ex inflammatione aut ardore Solis. Heſych. Vide & in comp. ex Ἠλος.

Ἡμίηλος, partim Soli expoſitus, dimidia tantum ex parte Soli expoſitus. Theophr.

Παυήλιος ἡμέρα, dies quam totam ſerenat Sol, Aelian.

Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini ſoles. Ariſtot probl. 58. & meteorol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adjectivè παρήλιος dicitur nebula ſupra modum condenſata; quæ à Sole illuſtratur. Theon. apud Aratum ex Poſidonio tradit παρήλια eſſe nubes rotundas qua circa Solem effulgeſcentem irradientur, nec proprio lumine utantur, ſed ſolari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura & apud Senec. quæſt. nat. l. 1. c. 11.

Προηλιάζω, ante inſolo.

Προσήλιος, Soli expoſitus. Solem ſpectans. Πρόσηλος, ος, ὁ ἡ, idem Aeſch. in Prometh. Et apud Eupol. πρόσηλος αὐλή. Apud Theophr. ἀφ' ὁσοῦ ἡ πρόσηλος, exp. ros qui ſit à Sole.

Φιληλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat, litigioſus. Ariſtoph. in Veſp.

Φυξήλιος, fugiens Solem, umbram amans: apud Nicand.

ἨΛΥψ, ιπος, calceus. ſchol. Theocr.

Ἀνήλιπος & Doricè ἀνάλιπος (*comp.*) exp. ἀνυπόδητος, diſcalceatus. Theocr. idyll. 4. Εἰς ὄρος ὄυκ' ἔρπῃν μὴ ἀνάλιπος ἱερὸν ἔχεο Βατῖς.

-ἨΛΟΣ, ου, ὁ, clauus. ut χρυσῆοι ἧλοι, Il. α, ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι, Xen. in Cyneg. Apud Lu. ἄλλῳ ἥλῳ σκηρύσσειν τὸν ἧλον proverb. de quo Poll. & Eraſm. ¶ Item clauus. i. callo ſum tuberculum, albũ, rotundum, capiti clavorum ſimil.: quod potiſſimùm in plantis digitis q; pedum, interdum & in ſummis manuum digitis provenit. Dioſc. lib. 1. cap. 137 τύλος ὁ ἥλος αὐτοῦ. In oculis autem ἥλος ſive clavi dicuntur calloſa in eorum albo tubercula, ut ait Celſ. l. 7. Vide & Aet ¶ In olea etiam ἥλος dicitur ceu quædam Solis inuſtio qua infeſtatur. Theophr. de hiſt. pl. l. 4. c. 16. Ab ἵημι derivatur, quòd immittatur iis quę compinguntur.

Ἠλόω ῶ, clavo figo.

Ἠλίσκος, ου, ὁ, claviculus, parvus clavus.

Ἠλίτης, ου, ὁ, clavaris, ut quidam interpr. Et ἡλίτις λεπὶς, fœm. gen ſquama æris quæ è clavis decutitur. de qua Dioſc. l. 5. c. 89.

Compoſita.

Ἀργυρόηλος, ος, ὁ ἡ, argenteos clavos habens. Il. β.

Ἔμφηλος, clavis affixus. Suid. Item qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur, idem S. & Heſych.

Ἔμφηλις, ſive ἐφηλὶς, ίδος, fibula qua aliquid conſtringitur, ſicut clavo ligna aut alia ejuſmodi compinguntur. Item, vitium faciei aſperæ, Heſych. Vide & Poll. Vtitur N. c. in Ther. & Dioſc. lib. 1. cap. 177. & alibi. Vide & in compoſ. ab Ἠλος.

Ἐμφηλόω, clavo affigo.

Καθηλόω, ῶ, clavis defigo, vel configo.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clavis.

Καθηλωτὴς, οῦ, ὁ, qui clavis defigit aut configit.

Decomp. Ἀποκαθηλόω, refigo. Ἀποκαθήλωσις, refixio. ut ἀποκαθήλωσις τοῦ χριστοῦ, refixio Chriſti; qua videlicet è cruce fuit exemptus. (oportebit.

Προσηλόω, clavis affigo. Lucian. ᾧ προσηλῶσαι δεήσει, cui affigere

Προσηλοῦσθαι, alicui rei dicimur metaphoricè etiam, cui ita velut adhæreſcimus ut ab ea non diſcedamus ut apud Chryſoſt. τοῖς βιβλίοις προσηλωμένους. Peculiariter verò capitur *pro*, cruci affigo. apud Dem. & Greg.

Χρυσόηλος, aureis confixus clavis.

Τριήλος, quomodo huc pertineat ſingula vide ſuo loco.

Ἠλύγη, &c. vide in Ἀύγη

Ἠλύσιον, ἅλυσις. vide in Ἑλκω.

Ἠμα, vide in Ἑω, mitto.

-ἨΜΑΙ ſedeo. Il. β, Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἠστο, καθίζων, ſedes

convitians Il.π, ἰὺξέσθω σὺ δ' ὄρνῳ Hᵉσο ἀλεὺς. Luc. in Solœc. H σο ξαὶ ἡμεῖς ἢ ἐς ἄλλο τι δὴ ὁρμὴν ἑδρίω. Et Ionicè Iliad γ, οἱ δὴ νῦν ἕαται, pro ἵστανται sedent. Et additò ι per epenthesin, metri gratia, ἕατο τὴν μεγάροις, itidem pro ἵστατο Il.γ, ἕατο δημογέροντες, sedebāt pro ἵστο. ✣ Ab ἕω (colloco fit) ἕεμαι, & crasi ἧμαι.

Composita.

Aʼφήμενος, Hesych sedens procul ab, vel sedens seorsum ab.

Eʼνῆμαι, infideo.

Κάθημαι, sedeo. idem quod ἧμαι: propriè deorsum sedeo, vel sedendi causa me demitto. Il.β, Aʽλλʼ οὐτός τε κάθησο & ἄλλους ἴδρυε λαούς. & ipse sedeas & alios sedere jubeas. Xenoph. καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, sedentes in equis. Aristoph. in Vespis, πρὸς τὸ πῦρ καθήμενος. Et καθῆσθαι καθέδραν, ut βαδίζειν ὁδὸν & λέγειν λόγον, & quæ similia sunt, ut annotat schol. Soph. Imperat. est κάθου pro κάθησο. In imperf. dicitur etiam καθήμην. Spectator quoq; aut judex dicitur καθήμενος, apud Plut. in Coriol. & Plat. in apol. Et καθημένης τῆς βουλῆς apud Demosthenem, considente senatu. Significat etiam maneo, ut κάθημαι πρόσθεν. Aliquando pro desidere ponitur, hoc est, otiosum sedere & rebus gerendis manum non admovere. Iliad. ω, Aʽχαιοὶ μὲν οἵγε καθήμενοι, Thucyd. lib. 2. ἐβούλετο πρότερον ἐπὶ τῆς τῶν Ἀρβιβαίων κώμας, & μὴ καθῆσθαι, nec otiosus sedere. Demosth. ad Phil. epist. δεῖν ποιοῦντας σὺν ἅπασι καθήμεθα, μέλλοντες ἀεί, nihil facientes hic desidemus & semper cunctamur. Sic Olynth. 2. καθήμεθα δὲν ποιοῦντες. ¶ Est etiam vocabulum militare significans insidere & obsidere, castra metari. Thuc. lib. 2. καθῆντο δ' οὖν τὸν τεῖχος τοῦτον, insidente autem seu obsidente eo loca ista. & lib. 1. πρὸς ποιοῦντες πρὸς τὰς Aʽχαρνὰς καθήμενοι & ἐπεξιόντες, pro στρατοπεδεύοντας i. sedem ibi figens & castra locans. ¶ Καθήμενον πεδίον, solum æquale & planum ὁμαλὸν, Suid. & Hesych.

Decomp. Aʽνακάθημαι, sedeo erectus, recumbo, resideo. Alex. Aphrod. problem. lib. 1.

Aʽντικάθημαι, in conspectu hostium castrametor. idem quod αὐτικαθέζομαι. Xenoph. ἢ ὅταν πολέμιοι ἀλλήλοις αὐτικάθηνται, quum in conspectu castrametantur. Dicitur & αὐτικαθήμενον στρατόπεδον. Apud Herodotum scribitur αὐτικατήμενοι Ionicè pro αὐτικαθήμενοι.

Aʽποκάθημαι, sum deses, desideo, sum languidus & ignavus, Poll. & Aristot. Item seorsum sedeo. Aʽποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier quæ patitur menstrua, Levitici cap. 15. & 20.

Eʼγκάθημαι, insideo. Item observo, insidior. Aeschin. contra Ctesiph. ἐγκαθήμενοι τῇ συνδρόμῃ τῶν ἐπιβουλευόντων αὐτὸν ἐς τὰς πράγματα λόγους, attentè eum audientes, & insantes si quid extra materiam aberraverit. Aʽ Suida quoq; ἐγκάθηται exponitur ἐγκεκρυμμένος ἐστὶ: quoniam (inquit) οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo.

Eʼπικάθημαι, insideo. aut etiam sedeo. ut apud Demosth. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, qui in mensa sedet, institor mensæ.

Παρακάθημαι, assideo, à latere assideo. idem quod παρακαθέζομαι. Plato, τοὺς τῶν παρακαθημένων ὠφελοῦσι, ab assessoribus. Aristoph. in Ranis. Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Syn. epist. 4. accusativo jungitur, ἐγὼ δ' παρακαθήμενος τὸ παλαμναῖον βαλαύτιον, τῷ παρακαθήκω τὸν ξύλον, ἔκλασον, ego autem assidens. Περικάθημαι, sedeo circum. Herodot. περικαθήμενοι τὴν τραπέζην, Ionicè pro περικαθήμενοι, circumquaq; accumbentes mensæ. Est & vocabulum militare, significans circumsideo, obsideo: cui synonymum περικαθέζομαι. Pausan. περικαθημένης τὰς Aʽθήνας, i. καθημένης περὶ τὰς Aʽθήνας. Et Ionicè apud Herodotum, περικατέατο τὸν Aʽνδρον, Andrum obsederunt, pro περικάθηντο.

Προκάθημαι, præsideo. Philo de vita M. lib. 1. ὁ δὲ προκαθήμενος βασιλεὺς πέρθησιν ὑλαεῦσι, rex qui illis locis præsidebat. Item tum præsidio, ad custodiam relictus sum alicujus regionis & præsidium. Polyb. lib. 2, οἱ προκαθήμενοι τῶν Pʽωμαίων τῆ Τυρρηνίᾳ ἐφώμασι. & προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν Aʽδρίαν τόπων.

Προσκάθημαι, assideo frequenter capitur pro obsideo, ut προσκαθέζομαι. Thucyd. lib. 8. & τὴν πόλιν προσκαθημένης φυλακὴν ἔχει, & pedestribus copiis obsidendo. Idem προσκάθηντο τὴν πόλιν, urbem obsidebat. Herodot. ἐπολιόρκεε προσκαθήμενος, obsidione circumdedit. At προσκάθημαι σὺ τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem & castra loco.

Συγκάθημαι, simul sedeo. Exp. & consideo.

Yʼποκάθημαι, subsideo, in subsessis alicui imineo. Herodian. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus insidians.

Πάρημαι, assideo juxta seu à latere assideo. idem quod παρακάθημαι. Odyss. ξ, ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέεσθαι.

Πρόκημαι, assideo vel etiam assisto. Exp. & obsideo.

Hʼμαρ, vide in Hʼμέρα.

Hʼμεκτέω, apud Herodot. exp. δυσφορέω, ægrè fero. item indignor, offendor.

Περιημάκτων, (comp.) apud eundem Herodot. exp. ἀχαριστῶν, δυσκηλαίνειν, αἰσχαλᾶν, ægrè ferre, molestè ferre, molestia & dolore affici ob, gravari ob.

Hʼμὲν, &: conjunctio copulativa apud Poëtas, cui respondet ἠδὲ, quod vide suo loco. ¶ At ἦμὲν apud eosdem poëtas, pro ἦ μὴν, in sponsionibus & jurejurando, sanè, equidem. Apoll. Arg. lib. 2 ἐπώμοσαν ἦ μὲν ἀρήξειν Aʽλήοις. ¶ Hʼμὲν verò interdum signific. eramus, interdum pro ἦμεν poëtica σύνταξις pro εἶναι, ab εἰμί. ἦμεν autem Atticè pro ἤειμεν, ibamus, ab εἶμι.

Hʼμέρα, ας, ἡ, dies, lux diei. Plut. de Alex. fort. νύκτα μὲν οὐ δεῖπνοις, ἡμέραν δὲ οὐ ἀείποις ἐπαλείψασθαι. Apud Thuc. ἅμα ἡμέρᾳ, prima luce. Pro quo dicitur ἐπὲ ἡμέρα ἐγίγνετο, & à Xen. Pæd. 5. ἐπεὶ ἡμέρα γένοιτο, & ab Aristophane in Pluto, διλαμψεν ἡμέρα. Item dies, i. certarum horarum tempus. Thuc. σὺν βραχεῖ μοιρίῳ ἡμέρας, in exigua diei particula, ἡ τήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Dem. ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, & interdum etiam, καθ' ἑκάστην (fine subst.) singulis diebus, quotidie. Apud Thuc. 4. ὃς ἤδη τῶν ἡμερῶν ὀλίγων ὑπολοιπόντων, ellipsis est adverbij σύντονος, i. intra paucos dies. Sic & Dem. pro cor. κατὰ κράτος δὲ ἡμῖν ἢ σχεδὸν ἡμερῶν. ¶ Item dies, i. tempus, vel tempus vitæ. Arist. rhet. 2. τῇ δὲ προφθάσῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν ἡδὺ οἴονται, πάνυ δὲ ἐλπίζειν, primo tempore juventutis. ✣ Etymol. deducit ab ἡμέρος, ad differentiam noctis, quæ immitis & horrida est. Plato verò ἡμέραν dictam ait, quòd ἡμέρα efficiat: vel λάτο ἔ ἱμείρω, quòd eum homines maximè desiderent, quasi ἱμέραν. Videri etiam possit dicta ἡμέρα, quasi ἅμα εω ῥέουσα, quasi simul cum aurora fluens, i. oriri incipiens.

Σήμερον & Atticè τήμερον, adverb. hodie. Il. θ. & Plut de non irasc. Et τὸ σήμερον Anacr. diès hodiernus, pro quo frequentius est ἡ σήμερον ἡμέρα.

Hʼμέριος, α, ον & ή, diurnus: ut ἡμέρια πλοῦς, diurna navigatio. Xen. Item unicum diem durans, temporarius. Sic putantur homines appellari ἡμέριοι, ut qui sint brevis ævi. Epigr. l. 3.

Hʼμερινὸς, ὴ, ὸν, diurnus: ut ἡμερινὸς ἥμισυς. Xen. Pæd. 8.

Hʼμερήσιος, ὴ, ὸν, unius diei: ut ἡμερησία ὁδὸς, iter unius diei. Sic ἡμερησία ζωὴ, Plut. Τὸ ἡμερήσιον, merces diurna, diarium, apud Suidam.

Hʼμερδέω, diem traduco seu transigo. Xen. Hell. 5. ἡμερδίσαντες οὖν ἵνα τάχιστα ἐρήμῳ. Pollux scribit esse, in opere aliquo versor per totum diem.

Hʼμερίδιον, ου, τὸ, diecula.

Hʼμαρ, ατος, τὸ, dies. poëticè pro ἡμέρα. apud Homer. sæpè, & alios poëtas. Ponitur & adverb. ut apud Hesiod. ἦμαρ καὶ νύκτωρ.

Hʼμάσιος, α, ὸν, diurnus, idem quod ἡμερήσιος in prosa: ut φέρειν ἡμάσιον, in Epigr. diurno lumine i. Sole. Dicitur aliquis vel res aliqua, facere aliquid ἡμάσιον, i. ἐπ' ἦμαρ, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut indies. Il. ι. Sic apud Hesiod. μέλισσαι ἡμάσιαι ἀποδύσει.

Hʼμος quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἡμέρα.

Aʽμφήμερος, α, ὸν & ή, quotidianus: ut ἀμφήμερος πυρετὸς, febris quotidiana.

Aʽμφημερινὸς, ὴ, ὸν, idem. ut ἀμφημερινὸς πυρετὸς, apud Gal. Glauc. & Alex. Aphr. in probl.

Αὐθήμερος, qui est ejusdem diei, eo ipso die factus vel dictus, aut uno die factus. Apud Aesch. αὐθήμεροι λόγοι, exp. extemporales. Αὐθήμερον, seu αὐθημερὸν, adverb. eodem die, eo ipso die, apud Thuc. & Aristot. de mundo.

Αὐθημερίζω, eodem die eo ac redeo. Poll.

Aʽπαυθημερίζω, (*decomp.*) idem. apud Xen.

Aʽφημερόω, diem absum, vel interdiu absum. Dem. pro cor.

Δεκήμερος, decem dies durans, spatium decem dierum constans. Thuc. & Plat.

Διημερεύω, idem quod ἡμερδίω, diem transigo, vel totum diem transigo, vel totum diem duro: ut Xen. Pæd. 7. ὅτι μὴ σὺ ἅπτου καὶ ἄποτος διημέρευον.

Decomp. Συνδιημερεύω, unà diem totum, vel totos die transigo, versor cum aliquo, utor consuetudine alicujus. Aristot. rhet. 2. & Plut. in Lyc. Visus est & Cic. l. 8. epist. ad Att. Συνδιημερεύσεις, consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, conversatio. Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, ῶ, adversa fortuna utor, res mihi infeliciter cedunt. Athen.

Δυσημερία, infaustus dies, infortunium, fortuna adversa. Synes. epist. 8.

Eʼξαήμερος, sex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus. Basil.

Eʼπταήμερος, qui est septem dierum, durans spatio septem dierum. aut etiam factus spatio septem dierum, sive intra septem dies. Eʼφήμερος, pro eodem.

Eʼπέρημερος, alternis diebus durans: ut ζώειν ἑπερήμερος, dicuntur Tyndaridæ apud Hom. Od. λ. vivere alternis diebus.

Εὐήμερος, ut εὔημερον φῶς, apud Soph. lux felicem diem advehens, dies felix.

Εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, serenitas diei, serenus dies. Xen. Hell. 2. τῆ μὲν εὐημερίας οὔσης. Item cœli temperies, status temporis salubriter & commodè hominibus cedens. Ab Aristot. ubi com-

ubi commodè & saluberiter vivitur. Item successus, secunda fama seu gloria. apud Ath. lib. 14.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. diem seu dies feliciter transigo, i. vitam felicem dego, commode & ex animi sententia vivo. quo sensu ἡμέραν dicuntur ὄφλειν ab Aristotel. eth. 5. Item bona valetudine, gaudeo, vigeo. Aristotel. Item secunda fortuna utor, res mihi ex animi sententia cedunt. Item gratia & autoritate valeo. apud Aeschin. & Plut.

Εὐημερημα, res quæ prosperè successit, felix inceptum, successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur. Polyb.

Decomp. Εὐνοημέρηκε τοῖς ὕδασις, excellit in reddenda tuberum causa. Plut. symp. 4.

Κατευημερῶ, prosperè ago, gratia & autoritate polleo. Aeschin. de falsa leg. Item cum genit. ut κατευημερῶ σε autoritate & gratia supero te

Παρευημερῶ, supero successu & rebus secundis, vinco alium gratia & autoritate. Παρευημερῶν, dicitur qui ita vincitur Chrysost. de sacerd. & Basil.

Ἐφήμερος, diarius, unicum diem durans. ut ἐφήμερος πυρετὸς, diaria febris, Gal. Sic ἐφήμερος τιμὴ apud Herodian. lib. 1. Et animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd unicum diem vivant, ut docet Eust. Dicitur à Plut. ἐφήμερον φάρμακον, præsens venenum, quod uno die perimat. Item diurnus, ad breve tempus durans, temporarius, fluxus, caducus. Thucyd. 2. ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγοῦμαι. Ἐφήμερον, verba de qua vide Dioscor. & Gal. ac Plin. Sic dicta etiam fuit cicuta, ab interitus celeritate. ut Phocion. tradidit.

Ἐφημερία, seu plur. ἐφημερίαι, vices. ut lib. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν ἐς ἐφημερίας per vices, certis vicibus. Sic & Luc. cap. 1. Et Suid. & Hesych. exp. munus diurnum, i. quod obimus interdiu.

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, diarium, scriptum quod acta uniuscujusque diei figillatim complectitur. Plut. de non fœn. Item historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, diarium. Vide Gell. lib. 5. cap. 18. Apud Plut. in Alex. pro libro actuum quotidianorum ut à quibusdam annotatur. Item pro ἐφημερία, apud Iosephum.

Ἐφημερίς, ίδος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημερίς, diurna merces. Apud Hom. Od. φ, ἐφημερίδα φρονέοντες, in diem duntaxat de rebus suis cogitantes. Interdum ἐφημερίδες dicuntur homines, à brevitate ævi, secundum quasdam quasi temporarias. Greg. in poem.

Θερμημερία, dies calidi, æstatis tempus. Theophr. & Aristot.

Ἰσημερινὸς πυρὸς, exp. triticum, cujus sera æquinoctio deligata est, vel quod æquinoctio verno seritur.

Ἰσημερία, ἡ, q. d. æquidiarium. Latini dicunt æquinoctium. ut ἰσημερία μεθωπεινὴ, æquinoctium autumnale. ἰσημερία ἐαρινὴ, æquinoctium vernum. Plut. in probl. Rom.

Ἰσημερινος, æquinoctialis. q. d. æquidialis. ut ἰσημερινὸς κύκλος. Apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. c. 12. ἰσημερινὸς πυρὸς, triticum quod verno seritur æquinoctio. ibi scribitur & ἰσιμερὶς.

Καθημέριος, quotidianus. Exp. & diurnus.

Καθημερινος, quotidianus. Act. cap. 6.

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, indies, singulis diebus, quotidiè.

Καλήμερος, cui felix est dies. in anth. Epigr. lib. 1.

Κακήμερος, cui infelix est dies. ibid.

Λιπημέρος, (Ionicum) qui statum diem deseruit, qui statuto die præstò non fuit.

Μεθημερινὸς, diurnus, qui interdiu fit. ut κυβεῖαι μεθημερινὰι apud Plut. de fortit. Alex. lib. 2.

Μεσημβρία, ἡ, meridies. factum ex μεσημερία per syncopen, adjecto β per pleonasmum. Thucyd. 6. Item meridies respondens septentrioni. Herodian. Item metaph. μεσημβρία τῆς βίου, pro ætate ingravescente.

Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, meridianus. ut μεσημβρινοὶ κύκλοι, apud Proclum. Pro eo Dores dicunt μεσαμβρινὸς, ut Theocr. idyll. 1. Invenitur & μεσαμέριος. Doricum pro μεσημερινὸς, apud eundem idyll. 7.

Μεσημβριάζω, meridior. i. meridie dormio, Plat. in Phædro. Dicitur & ipse sol μεσημβριάζειν pro quo & μεσουρανεῖν, ut Poll. docet. Μεσημβριάω pro eodem. unde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰάνεται ἠελίοιο.

Μονήμερος, diarius, qui est unius diei. apud Gal.

Μονημερὶς, pro eodem.

Μονημερὶς, idem, ex Epigr.

Νυχθήμερον, nox & dies, noctis dieique spatium, i. dies viginti quatuor horarum, justus dies. 2. Corr. 11.

Ὀκταήμερος, octo dies durans. Item qui fit octavo die ὀκτομὴ ὀκταήμερος, ad Philipp. cap. 3.

Ὀσημέρως, pro ὅσην ἡμέραν, quotidiè. Arist. ph. in Pluto

Παρημέριος, perdius. Il. τ, παρημέριος πολεμίζειν. per totum diem. Vtitur & Herodot. lib. 1.

Παρημερόω, diem fundo, transigo juxta quempiam, & velut ei adhærens. ex Eurip.

Πενθήμερος, quinq; dies durans, seu à quinq; diebus.

Πολυήμερος, qui est multorum dierum. πολυημερὸς ἐκ νηὸς Naz.

Συνημερεύω, idem quod συνδιημερεύω. Aristot. eth. 8. ad Nicom.

Συνημέρευσις, conversatio, consuetudo quotidiana cũ aliquo.

Συνημερεύσιμος, is quo cum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur. Exp. socius, sodalis, assiduus comes, apud Aristot. pol. 5.

Τετράμερος, (q. d. quatriduanus) quatuor dies durans. ut τετράμερος ἰατρός, Gregor. Et κατὰ τετράμερον, quadrimis diebus, apud Aristot.

Τετρήμερος, qui quatuor dierum est. Aristot.

Τριήμερος, (q. d. triduanus) tres dies durans, seu à trib. dieb. durans. Apud Arist. κατὰ τριήμερον γίνεται, ex p. trium diebus fit. Greg. Χριστὸς τριήμερος, Christus tertio post die resurgit.

Τριηκοντήμερος, triginta dies durans.

Τριταιήμερος, diem tertio. Aristoph.

Ὑπερήμερος, q. d. supergrediens diem, præfinitum videlicet seu conditum: qui intra diem non persolvit debitum, vel implet quod promisit. Proprie dicitur qui judicatum non facit intra diem rei judicatæ à judice præfiniendum, ut inquit Bud. Interdum cum genit. ut ὑπερήμερος τῆς ὠφελείας, cui ultimus ὠφελείας dies elabitur antequam præfixa quod sponsionis tempora ius eam excludatur: ut puella ὑπερήμερος γάμου, apud Aristot. in Rhet. 3. cui nondum tempus elabitur, quæ nubilem ætatem prætergreditur. Item res cujus justum tempus elapsum est. Polyb. de vita M. lib. 3.

Ὑπερημερία, delatio ejus qui præfinitum diem prætergreditur quo videlicet tempore solvere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit. Dem. ad Apat.

Composita ex ἡμέρα.

Αὐτημερὶ, eodem die, idem quod αὐτήμερον in prosa. Il. α.

Ἐννημερὶς, novem dies, seu per novem dies. Il. α & ζ. Exp. & nono (die.

Ἑξημερὶς, per sex dies. Od. ξ, ἑξαμερὶς δηλήσατο.

Καθημερὶ, indies, quotidie, singulis diebus.

Παντημερὶς, per totum diem Apoll. Arg. 2. Παυημερὶς, pro eodem. apud Hom. teste Eust.

Περιημερὶ, interdiu. Simonides in Iambis de mulieribus, ἐσθίεμβόν σὺ μυκῶ περινὺξ τοῦτ' ἔπαιρε noctu & interdiu

Ποσταμαῖος, quot dies, seu per quot dies, quot diebus. Il. ω. Existimatur etiam poni pro quoto die, ut αὐτήμαρ, hoc ipso die.

Ἡμερος, ε, ὁ, ἡ, mansuetus, cicurpotis cur-pon. ἀμφ. Od. ι. de aquila, χλῶα φέρεσθ' ὀνύχεσσι πέτρον Ἥμερος. mansuem cicurem. Plato de leg. ἡμέρους ἀγέλας Herodian. li. 5. ζῶά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἄπρακτα Dicitur etiam de plantis & frugibus, & tunc Latinè exp. sativus. ut ἥμερα φυτὰ, & ἥμερα δένδρα, plantæ & arbores sativæ: sic ἥμερος ἐλαία, olea sativa ἥμερος κρόκος, crocus sativus Xenoph. in Cyn. ὅσα δὲ ἡμῖν ἐστὶν ἥμερα ἐν ἡμῖν συγκεκέκασται· τὰ δὲ ἄγρια γῆρας ἀμολέλυται. Metaphorice de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique ex agrestibus cicures, mites, ac placidi facti sunt. Dem. contra Midiam ἄνθρωποι κἀκεῖνοι ἥμεροι ἦσαν φιλάνθρωποι τοὺς τρόπους. Herodian. lib. 2. πρᾶόν τε καὶ ἥμερον ἅπαντα ἐπιδείκνυσθαι, omem atq; manueram indolem ostendebat. Et apud Plut. in Num. ἥμερος μᾶλλον, mitis magis. Et apud Plut. de leg. ἡμερώτατον ὄδευε, viæ mitissimæ & placidissimæ, nec asperæ.

Deducunt ἥμερος ad ἡμέρα, quòd ἡμέρα sit quippiam πρᾶον & ἀγαθόν.

Ἡμερότης, ητος, ἡ, mansuetudo, placiditas. Naz.

Ἡμερόω, ῶ, mansuefactio, cicuro. Plut.

Ἡμέρωμα, το, mitigatio cicuratio mansuefactio. Theophr. lib. 5. de caus. pl. Ἡμέρωσις, idem.

Ἡμερώδης, ες, ὁ, mitis. Paul. Sym. Naz.

Ἡμερὶς, ίδος, ἡ, mansueta cicur. Od. ι. Ilic species roboris, hemeris Plinio lib. 16. cap. 6. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 6. Item pro vice, apud Oppianum lib. 3. de venat. & apud Macedonium lib. 2. Epigr.

Composita.

Ἀνήμερος, ε, ὁ, ἡ, immanis, cruentus, immitis, agrestis, ferus. Naz.

Ἀνημερία, ἡ, immanitas & immanitas animi affectio. Item mo- (lestia animi.

Ἀνημερόω, idem quod ἡμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

Ἐξημερόω, idem quod ἡμερόω, in Geopon. Metaph. apud Plut. in Numa, ἐξημέρωσεν αὐτὸ μᾶλλον παιδείας, per disciplinam eum emolliuit & excoluit.

Ἐξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσεξήμερος qui difficulter cicurari potest, difficilis cicuratu seu mansuetudu.

Μελιτήμερος, suave, melica dulcedine præditum. Hesych.

Συνημερεύω, qui cohabitat mansuefit, qui unà mansuefit.

Ἡμέτερος, vide in Ἐγώ. Ἡμὶ, vide in φημὶ.

ΗΜΙΣΥΣ, εῖα, υ, gen. ἡμίσεος, ἡμίσου, dimidius. Thucyd. ἡμίσεα τείχη, dimidius murus. Aristot. ἡμίσου μέρος, dimidia pars. Ἡμίσεες, dimidia pars. Odyss. γ. Et Thucydides ἡμίσεας ἡγησάμενοι, dimidia pars existimans Τὸ ἥμισυ dimidium, vel dimidia pars. Hesiod. in Erg. καὶ ἔσσεται ὄφρα πλέον ἡμίσεος παντὸς Apud Thuc. ὑπὲρ ἡμίσεος, supra dimidium partem. Interdum cum genit. ut Plat. de leg. τὰς ἡμίσεις τέκνων Thucyd. lib. 8.

ἡ συντῆ χρόνῳ, dimidia pars temporis. Apud Xen. τῶν ἄρτων τὰς ἡμίσους, dimidias partes. Dicitur & ἡμισυ Attica synalœphe pro ἡμίσυ. Item ἡμισυ, adverbialiter pro, dimidia ex parte. apud Hesiod. in Theog. Ἡμίσσα, accipitur interdum pro ἡμίσσα μοῖρα sicut ἡμισυ pro ἥμισυ μοίρᾳ. Plat. in epist. Item ἡμισυ, semis. Athen. 97. ὀψωνῶ δὲ πλέον ἢ δυεῖν δραχμαῖν καὶ ἡμισυ. Suid. & Plut. in Car.

Derivant autem ex ἅμα & ἴσος, quòd duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent.

Ἡμισκάω, dimidius fum, dimidiare parte æquo. Item ad dimidiam rem redigo, seu ad dimidias decoquo. In Hippiatr. ἕως ἡ ἡμισυνθῇ.

Ἡμίσυμα, τό, dimidium, dimidia pars. Greg. de homine.

Ἡμίνα, ἡ, semina dimidium sextarii. Athen. lib. 11. testatur πλὴν κοτυλίων vocari etiam ἡμίναν.

ΗΜΟΣ, quum, quando (ex re interrogationem) Poëticum adverbium, cui respondet τῆμος, vel τότε, tum. Homerus Odyss. μ. ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, &c. Τῆμος δὴ τά γε δίζρα χαμυνθδὸς ἐξεφαάνθη. Sic Hesiod. in Erg. Ἦμος, κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, & Τῆμος Ζεὺς ὗοι, &c. Et Od. ε, Ἦμος δ' ἠελίοιο κατέδυ, & Δὴ τότε κοι ἤθηδμὸν &c. Sæpe tamen non sequitur particula τότε aut alia similis. ut initio Od. β, Ἦμος δ' ἠεροφοῖτις ἐφαίνετο δαχτυλόεσσα, Ὦρτο δ' ἔπειτ' ἀπὸ κοίτης Εὐρυσθεὺς ὃ φίλος υἱός. Sic & initio libri octavi. Aliquando verò ei subjungitur plures particulæ ut in principio libri 17. ¶ Ἠμὲς, vide in Ἐγώ.

Ἤμος, quando.

Τῆμος, eum. Subjicitur præcedenti adverbio ἦμος, ubi & vide exempla Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula, ut Odyss. ν.

Τῆμοδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δή.

Τημοτος interdum pro τῆμος, ut apud Hesiod. Τημόθεν πατρὸς ἐμοῖο.

Οὐπημος pro ἦμος apud Aratum in Phæn. Ναύτῃσι πημος κέλευθα φορήσιν ἐνίσσει.

ΗΜΎΩ, f. ύσω, inclino cado. Iliad. β, Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Sic Æschylus. ruerit, πίσοι. Aliquanto antè, ἐπὶ δ' ἡμύει ἀσταχύεσσιν, incumbit, seu desuper incumbit & inclinat.

Ἡμυδής, ντος, ὁ quod solet ἠμύδρι vel etiam μύδρι: apud Nicand. in Theriacis, v 626. Κορκορον ἠμυδὸν πα παπάκτιδα τε κονίλλω, scholiast. enim exp. μεμυκότα, κεκλεισμένον, σωρευμένον, à μύειν derivari videtur.

Ἧμαι vide in Ἐω, mitto.

Ἡμαι, vide in Ἐζομαι.

ΗΝ, ii. Interdum cum indicativo. Homer. ὣ τινα καὶ κελέσεται, si quem provocârit. Frequentius cum subjunctivo. ut Iliad. ε, Ἀλλ' ἄγ' ἀρείσθω Δαναῶν κράτιστος ὃν ἢ τις ἀνέσθω, si quis fortè audiat. Iliad. α, ἀλλ' ὣ Ἀγαμέμνονα ἔπος, ne si Agamemnonem quidem dicas. Item ὣ μή, si non, nisi. Aristoph. in Vespis, ὣ μή τι λέγῃς, ne si quid dicas. Herodot. ὣ ἐγὼ γνώσομαι μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio Thuc. lib. 5 ὣ μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, ne si omnes civitates decreverint. Item ὣ κε, etsi, tametsi. ¶ Ἦν, quam, vide in Ὅς item pro ἐὼν, suam, vide in Ἐός. ¶ Ἦν, erat, ab εἰμί, sum. Interdum ponitur pro ἐσί. item pro ἐξῆν, licebat. Item pro ἦσαν, apud Hesiod. in Theog. Ponitur etiam pro ἔφην à φημί.

ΗΝΕΚΗΣ, έος, ὁ ἡ, porrectus & protentus in longitudinem, rectâ in longitudinem tendens: interdum & perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum sedere exercere ἠνεκέσσι τελέθοις πανάπασιν ἐοῦσης. Idem usurpavit ἠνεκὲς pro ἠνεκέως in eodem opere.

Ἤνεκεως, diu multumq;, longo tempore, continua serie, apud Aristot. Rhet. lib. 1.

Composita.

Διηνεκὴς, idem quod ἠνεκὴς, continuus, perpetuus. Od. ν, Ἀτρεμὶς τε διηνεκές. Iliad. μ. βοὸς βοσίοι διηνεκέσσι. Od. ξ, ὑσὶοισι διηνεκέσσι. Dicitur aliquid & temporis ratione esse διηνεκές. ut διηνεκὴς ἐπὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τῶ πλάτε ἐπιθυμία. Itidemq; ἐς τὸ διηνεκὲς & διηνεκὲς, in perpetuum, perpetuò, jugiter. Apud Greg. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem.

Διηνεκέως, continua & perpetua serie, jugi & continuo tenore: seu continuò, perpetuò. Odyss. δ, & η, itidemque apud Hesiod. & Apoll. Argon. lib. 3. In prosa dicitur διηνεκῶς, quod interdum exp. continuè, interdum assiduè seu identidem.

Δεξιηνεκὴς, tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus. Iliad. κ.

Κοντοηνεκὴς, Eustath. exp. ὁ τοῖς κοντοῖς πρόμαχος, stipulo seu calcari obediens. Iliad. ε, κοντοηνεκέας ἔχον ἵππους, innuens compositum esse ex ἔκω, cedo

Ποδηνεκὴς, ad ipsos usque pedes descendens. Iliad. ο.

Ἤνεμος, &c. vide in Ἄνεμος.

ΗΝΊ, ecce. Aristoph. in Neb. ἰὼ μεσὴ ἡμέρα, ecce te mi timus. Theocrit. idyll. 3. Ἠνὶ δὲ τοι δίκα μῆλα φέρω. ubi schol. asserari scribit. Pro eodem dici ἰωὶδὲ annotarunt quidam ut Epigr. 1. 3. Anthol. Ἠνίδε κῆνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἐπ'. Alii malunt dici ἐν τῇ παραλλήλῳ pro ἰωὶ ἰδε. adeoque scribendum putant ἰωίδε elisi, per notam apostrophi. & sic quoq; ἦν' ἰόν, apud Luc. pro ἰωὶ ἰδού.

ΗΝΊΑ, ας, ἡ, habena, lorũ frœni quo regũntur equi. Xenophon. de re equ. ἰωίας μὲν οὖν ἐπαινέθην οὐπώποτε ἵππῳ τοιαύτας ἐμοὶ φανείσας μηδ' ὁλιοθήρᾳ, μηδὲ παχείᾳ. Plut. de Socr. ἐκ ὑφ' ἰωίας ἠδὲ ῥυτήρων, ἀλλὰ λόγῳ μόνῳ συμβόλων δίχα νοούντων. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἰωίας ἀνεῖς, populo laxans sive permittens habenas. Eust. ab οἴω, derivari scribit. esse enim ἰωίας δεσμὰς σωτικὰς τῶν ἵππων.

Ἤνιον, ε, τὸ, idem quod ἰωία. Od. γ, ἐκ ἰωίας λάζετο χερσὶ, manibus capiebat habenas. Annotat Eust. ἰωίας esse frœnos. At Poll. scribit ἰώιον esse τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, & circa illud esse annulos & echinos quos equus mandit.

Ἡνιάζω, f. άσω, fræno.

Composita.

Ἀφλωὴς, ὁ ἡ, immittis, incemens, sævus, crudelis, quasi ἰωίας μὴ ἔχων: metaphoricè ἀπὸ τῶν δυσκωλωτέρων ἵππων. Vide suo loco & in comp. ab Αἰνεα. Il. α βασιλῆος ἀφλωέος.

Ἀφλωίζω, habenas detrecto seu excutio, vel frœnos respuo vel emordeo. Luc. Et metaph. apud Herodian. lib. 1. ὁσοι πρόσθεν ἀφλωίζοι ἢ ἐξωτικώτερον. Sic & lib. 3. Et Philo de vita Mos. lib. 3 ἀφλωίζοντες ἢ προσεχον τοῖς λεγομένοις, velut excussis frœnis dicto audientes non erant. Interdum cum genit. ut Philo de vita M. lib. 2. ἀρετῆς δ' ἀφλωίσαντες, virtutem aspernantes. Et cum πρὸς, ut Synes. de insomn. καὶ ἐπ' ἀφλωισασιν πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges insius peccârant. Reperitur & ἀφλωίω pro eodem, itidem cum genit. Canone 8. conc. Ephes.

Ἀφλωισμὸς, ε, ὁ, habenarum excussio, ferocia habenas non admittens. Plut. de virt. mor. Item contumacia velut excussis habenis, rebellio.

Ἀφλωιστὴς, ε, ὁ, habenarum excussor, ferox & habenas non admittens Philo de vita Mos. lib. 1.

Δυσήνιος, ε, ὁ ἡ, qui habenis contineri difficulter potest, refrœnatu difficilis. Item morosus, Gal. Exp. etiam, doloris impatiens ab αἰτία.

Δυσηνιωτὸς, ἡ, ὁν, habenis retineri difficulter possit, effrœnatę.

Ἐξήνιος, effrœnis. Plut. de loquacitate.

Εὐήνιος, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facilè potest, fræno seu habenis ductilis. Plut. de rep.

Πρῳρήνιος, moriger, obsequens, ἀπὸ τῆς πρόθεσις ἵππος. Propriè dicitur de equo qui habenis paret. ut πρῳρήνιος ἵππος. Plut. Dicitur & de hominib. apud eundem. Plut. de Rom. fort. Τὸ πρῳρήνιον, substantivè, obedientia. apud Herodian. lib. 2. & Ioseph. de capt.

Πρῳρηνίως, morigerè, obsequenter.

Ποικιλήνιος, variegatas habens habenas.

Φιλήνιος, mansfrœni.

Χρυσήνιος, aureas habenas habens. Suid.

Σχεδήνιος, &c. quomodo hùc pertineat, v. de suo loco.

ΗΝΊΚΑ, quum, quando (extra interrogationem.) Athen. lib. 4. Ἠνίκ' ἐγχέλυν δυώδεα, νωῶ αἰχθεσι ἠδυώδεσι, Bianor. Anth. Epigr. lib. 1. Εἰς βαθὺ ἦλατο Νᾶλον, (&c.) ἰωίκα ἐδέδ. Et apud Theocr. idyll. 5. Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ. Dorice pro ἰωίκα. Sic & Dem. ἰωίκα δεκάλω ἔλαχον, quum judicium dictassem ἰωίκα σπεισάσταζε quum adveſperasceret. Et Aristoph. in Nub. ἰωίκ' ἂν πεινῶμεν.

Πηνίκα, quando, πότε (interrog.) Aristoph. in Av. πηνίκ' ἂν ἀπόλοιο, quandònam periiſ? Idem πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας, quódnam dieiſ tempus est, seu quænam hora?

Ὁπηνίκα idem. Apollonides. Anth. epigr. 1. Ξαῖνον ὁπηνίκα χαῖτα κατείδομαι Ἀϊδος ἄπασα: cui respondet λέγων ἤλυθε. Interdum & pro quando, i. quandoquidem: ut apud Demosth. in Midiam, ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα γε πεποιηκὼς ἃ κατηγορῶ & ὕστερος πεποιηκὼς φαίνεται τοὺς νόμους, ἤδη δεῖ σκοπεῖν.

Τηνίκα, (pro quo Dorice τανίκα, apud Theocr. idyll. 7. & τηνικάδε, & τηνικαῦτα, tum. Respondent enim præcedentibus ἰωίκα & ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε particula δὲ adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis ἦμος & ἤματος (inquit Eustathius) sicut τηνίκα τηνικάδε, & οὕτα ἐνθάδε. Usitatius est Τηνικαῦτα. Demosth. Philipp. 3. quum dixisset, ὁ πρότερον ἐπλήμμησεν ὁδεῖς ἔξω φωνὴν πρὸν, &c. subjunxit, τηνικαῦτα δ' οἱ μὲν ἠμύοντο &c.

Ἦνις, vide in Ἐνός.

Ἠνοπὴ vide in Ὀπή.

Ἠνορέη vide in Ἀνήρ.

Ἤνορον, vide in Ἀνύω.

Ἤνοψ, vide in Ἠνός.

Ἠονεὺς, vide in Ἠών.

Ἠοῖος, vide in Ἠώς.

ΗΠΑΡ, ατος, τὸ, hepar, jecur Odyss. λ ἧπαρ ἑκάτερον δέτρον ἔσω δυόντος. Iliad. υ, Φασγάνῳ οὔτασεν ἧπαρ. Archilochus, χολὴ γὰρ σὸν ἔχεις ἐφ' ἥπατι.

Ἡπατηδὸς,

Η᾽πατηρὲς, ῆ, ὁ, hepaticus, hepatarius. Η᾽πατήρια dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata Alex. Trall.

Η᾽πατίας, ᾶ, ὁ, hepatarius. ut λοβοὶ ἡπατίαι apud Poll. lib. 2. fibræ hepatis.

Η᾽πατικὸς, ὴ, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus. Et ἡπατικὴ δυσεντερία apud Trall. Η᾽παλικοὶ dicuntur etiam qui hepatico morbo laborant, hepatici, jecinorosi, jecoritici. Gal. & Dioſc.

Η᾽πατίτης, ᾶ, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. Fœm. gen. ἡπατῖτις, hepatica, jecoraria. ut ἡπατῖτις δυσεντερία, & ἡπατῖτις φλέψ. ¶ Item herba quæ & ἡπατόφυλον vocatur à quibuſdam eupatoriũ. ut Orib. in Collectan. annotat.

Η᾽παίζω, fut. ίσω, hepar refero, hepati ſimilis ſum Dioſc. l. 3. c. 25.

Η᾽πάπον, ου, τὸ, jecuſculum. Ariſtoph. & Athen. lib. 3.

Η᾽πατος, ου, ὁ, piſcis nomen, apud Ariſtot. lib. 2. hiſt. anim. & Athen. lib. 3. & 7. Videtur à colore hepatis ſimili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur.

Αλεκτροπατίας, (comp.) vel λευκηπατίας, ου, ὁ olim dicebatur timidus. Ajunt quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: ejus autem vitiati indicium pallor eſt qui eos timidos arguit. Vide Eraſmi Chil.

Η᾽πεδανὸς, &c. vide in comp. ex Πέδον.

Η᾽ΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: pars terræ quæ continuo tractu juncta à reliqua terra mari non divellitur: cui opponitur inſula. Vnde Ariſtot. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὑπὸ πολὺς λόγος εἶς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in inſulas & continentes diviſit. Thuc. lib. 1 τῆς τε νησῖδος ἐπὶ τὴν ξυμβῆναι ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, & magnam inſulæ partem fecit continentem. Herodot. lib. 2. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppoſitam. ¶ Quũ verò ei oponitur θάλασσα, ſimpliciter terram ſignificat. Od. γ, de Vlyſſe, Εἰσ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμεν, (&c.) Εἴτε κὴ πλαγῇ, ſive terra, ſive mari. Il. α, νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσεν, navem in terram ſeu littus ſubduxerunt. Et κατ' ἤπειρον, terra, pedeſtri itinere. Demetrius Phaler. πολὺ μᾶλλον ἀφεῖς τῆς ἠπείρου, πεζεύων ἀφεὶς τὴν θάλασσαν. Euripides, Η᾽πείρου εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, in terræ ſpatium immenſum. Euſtath. annotat adjectivum eſſe, & ſubintelligi γῆ: plenumq; eſſe in hoc loco ἐπ' ἀπείρου γαίης ἔδη. Eſſe enim Doricum ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. ¶ Peculiariter verò ἤπειρος apud Homerum dicitur pars illa quæ eſt ultra Ithacam & Cephalleniam, ut Euſtath. docet. Iliad. β, Οἵ τ' Η᾽πειρον ἔχον ἠδ' αὐτιπέρηαν ἐνέμοντο. Il. σ, Πέμψω σ' Η᾽πειρόν δε βαλὼν εὐνὴι μελαίνῃ. In prima ſignificatione, ſunt qui dictam ἤπειρον velint quaſi ἄπειρον, ſive ἀπείρονα γαῖαν, ut vocat Homerus.

Η᾽πειρόω, ῶ, fut. ώσω, continentem facio. Ariſtot. de mundo, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, ex locis marinis fecerunt continentem.

Η᾽πειρῶμαι, continenti adjungi ſeu accedere, continentem fieri. Thuc. lib. 2. καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται.

Η᾽πειρώτης, ου, ὁ, qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἄλλως apud Syneſ. ſal terreſtris, ſal qui in continenti effoditur. In fœm. ἠπειρῶτις, ut ἠπειρῶτιδες πόλεις apud Herodot. urbes in continenti ſitæ. Et ἠπειρώτης ξυμμαχία, apud Thuc. lib. 1. ſocietas terreſtris, ſeu pedeſtris. Apud eundem ἠπειρώτιδες παρασκευὴ πόλεως, urbes copiis pedeſtribus ſubnixæ, i. equitibus & peditibus. ¶ Item Η᾽πειρώτης, & Η᾽πειρῶτις, qui vel quæ ex Epiro eſt. Epirota. Pauſan. in Atticis lib. 7.

Η᾽πειρωτικὸς, ὴ, ὁ, ad continentem ſpectans. Xen. Hell. 6. Item Epiroticus. ut ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Dioſc. l. 1. c. 163.

Compoſita.

Διηπειρόω, ῶ, in continentem redigo, continenti adjungo. Epigr. διηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continentem fecit.

Μεσηπειρος, mediterraneus. Dionyſ. de ſitũ orbis.

Η᾽περοπεύω, vide in Ο᾽ψ.

Η᾽ΠΗΣΑΣΘΑΙ, Phrynichus exp. ἀκίσασθαι, ſarcire, apud Ariſtoph. in Δαιδαλεῦσιν, ubi Heſiod. præcepta deridens ait, τὸ κόσκινον ἠπήσασθαι. Aelius Dionyſ. ſcribit barbarum eſſe, ut refert. Euſtath.

Η᾽πητὴς, ῆ, ὁ, ſartor, ſarcinator. apud Hom. in Batrachomyom. Fœm. ἠπήτεια, ſartrix, ſarcinatrix, ſutrix. Heſych. & Suid.

Η᾽πητήριον, ſive ἠπήτειον per ſyncopen, ſubula, i. inſtrumentum quo ſutor in conſuendis coriis utitur, & ſartor in conſuendis pannis, acus. Heſych. & Euſt.

Η᾽ΠΙΑΛΟΣ, ου, ὁ, epialus: febris quotidianæ continuæ ſpecies quædam, quæ alio nomine ἡμιτριταία appellatur. Vide Gal. de differ. febr. lib 2. cap. 6. & Aet. ſerm. 5. cap. 37. Vide & ſchol. Ariſtoph. in Veſp. Dicitur autem (ut Paul. Aegineta lib. 2. cap. 25. tradit.) vel à metaphora τῆς ἀλὸς, i. maris, quod principio tranquillum apparet, at quum turbatur, aſperrimum evadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πρᾴως ἀλεαίνειν, i. θερμαίνειν, à calefaciendo leniter & placide: quoniam vehementem febrem accendit. Euſtathius per antiphraſin ab ἤπιος derivatum exiſtimat.

Η᾽πιαλώδης πυρετὸς, ὁ μὴ φλέγμης καὶ βίγος γινόμενος, apud Hippocr.

Η᾽πιαλέω, ῶ, epiala febri laboro. Ariſtot. probl. ſect. 27.

Η᾽πιόλης, ου, ὁ, & ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος.

Η᾽πιόλιον, ου, τὸ, levis epialę febris acceſſus. Heſych. Η᾽πίολος etiam dicitur idem eſſe quod ἠπίαλος. Eſt & beſtiola quædam, de qua Ariſtot. hiſt. an. lib. 5, cap. 19.

Η᾽ΠΙΟΣ, ου, ὁ & ἡ, clemens, mitis, lenis, benignus. idem quod ἥμερος. Odyſſ. α, καὶ ἤπιος ἔσω Σικανίης βασιλεύς. Herodian. lib. 2. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. Il. λ, ἤπια φάρμακα, lenia & blanda pharmaca. Et ἤπιον ἦμαρ, apud Heſiod. in Erg. Derivant quidam ab ἤδω, ideoque aſpirant, ut ſcribit Euſt. (qui tamen frequentiùs tenuari dicit, quod & ex comp. καταπιάω, patet) alii ab ἔπος deducunt, ut ſit ὁ εὖ λόγῳ παύτα ποιῶν.

Η᾽πίως, leniter, benignè, clementer.

Η᾽πιότης, ητος, ἡ, lenitas, placiditas, clementia. ἀλὸς ἠπιότης, placidi pellacia ponti.

Η᾽πιάω, ῶ, f. άσω vel ήσω, mitigo, lenio, placo.

Η᾽πίαμα, τὸ, id quo aliquid mitigamus, lenimentum. Herodot. in Thal.

Καταπιάω, ῶ, (comp.) mitigo, delinio. Il. ε.

Η᾽πίαλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Η᾽πυ, vide in Η᾽. Η᾽πυ, vide in Η᾽.
Η᾽πύω, &c. vide in Α᾽πύω. Η᾽ρ, vide in Ε᾽αρ.
Η᾽ρα, vide in Ερέω.

Η᾽ΡΑ, ας, & Ionicè Η᾽ρη, ης, ἡ, Iuno: & ſoror & conjunx Iovis. Plato in Cratylo ſic nominatam exiſtimat, ὡς ἐρατὴν τινα. ¶ Allegoricè autem eſſe dicitur ὁ ἀὴρ, aër: à quo & dicta creditur, tranſpoſitis literis.

Η᾽ραῖος, ου, ὁ, Iunonius. ut Η᾽ραῖος νεὼς, & Η᾽ραῖον τεῖχος. Dicitur & Η᾽ραιον, ου, τὸ, pro Η᾽ραῖον, ἱερὸν, Iunonis templum: ut Α᾽θλώιαιον, apud Herodotum. Et τὰ Η᾽ραια pro τὰ Η᾽ραῖα ἱερὰ. Iunonia ſacra, & ἡ τῆ Η᾽ρᾳ τελεμμένη ἑορτή.

Η᾽ρως, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Η᾽ρακλεῖος, ηρακλῆς, &c vide in comp. ex κλέος.

Η᾽ΡΕΜΟΣ, ου, ὁ, quietus, mitis, placidus: exponitur etiam ab Heſych. ἥσυχος πρᾶος, ἥμερος. Etym. a ἔρημος deducit, tranſpoſitione literarum η & ε. Videri poſſit & ex ſynonymo ἥμερος factum, tranſpoſitione itidem literarum & mutatione ſpiritus.

Ηρέμα, (adverb.) quietè. Plat. in Crat. εἰ ἦ βέλει ἔχειν ἠρέμα, ſi verò vis, quietè te contineas. Item paulatim, ſenſim. cui opponitur σφόδρα. Herodian. lib. 3. & Luc. in Zeux. Item paululum, leviter aut leniter. Luc. & Ariſtot. eth. 4. c. 5. & l. 3. c. 1. Pro eodem dicitur & ἠρεμέως. Ionicè, apud Hippocr. epiſt. ad Demag.

Ηρεμέστερος, ου, ὁ, quietior, placidior. quaſi à poſitivo ἠρεμύς. Xenoph. pædiæ. 7.

Ηρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliùs. Idem Xen. pæd. 3.

Ηρεμία, ἡ, quies. Ariſtot. eth. 8. cap. ult. Apud Plut. in apophth. ἠρεμίαν ἔχω, quieſco.

Ηρεμαῖος, ου, ὁ, quietus. Item remiſſus, ſubmiſſus. Theophr. & Luc.

Ηρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodian. lib. 5. & Xen. de re eq.

Ηρεμέω, ῶ, f. ήσω, quieſco, quietus ſum, vel maneo. Philo de vita Moſ. lib. 3. πάντως ἐιδὼς σὺ ταῖς σκιωραῖς ἠρεμεῖν ἅς.

Ηρέμησις, ipſa quieſcendi actio, quies qua res aliqua à motu, in quo erat, quieſcit & quaſi ſedatur. Ariſtot. Rhet. 2.

Ηρεμίζω, f. ίσω, ſedo, quieſcere facio.

Ηρεμίζομαι, idem apud Themiſt.

Ηρεμάζων ἐκαθήμην, ſedebam mœrens. ex Eſdræ lib. 2.

Compoſita.

Ε᾽νηρεμέω, ῶ, quieſco. in Phil. de vita M. lib. 2.

Κατηρεμέω, ῶ, quieſcere facio, ſedo. Xen. Pæd. 7. βελόμενος αὐτὸς κατηρεμῆσαι, placare. Κατηρεμίζω, idem.

Η᾽ελ, ηελίου, vide ἥλ, in Ε᾽αρ.

Η᾽ΡΙΟΝ, ου, τὸ, monumentum, ſepulchrum. In epig. δυσδάκρυτε καὶ χθονὸς ἠλάτευχμε, Ω᾽ς σὺ ἀπεφθιμένῳ κεῖσαι δέμας κτεριοῦσα. Et rurſum, Η᾽είου ἐκβάλε δηϊάδος ἐντοσίμοιο, Ο᾽φρά σε καὶ φθίμενον δηῶς γαιόσταφος αὖλαξ θείλῃ ἐρετραίῃ κάλυμμα σὺ καλύμμῃ. Legitur & apud Hom. Il. ψ, v. 126. Sunt qui dictum velint παρὰ τὸ ἐπιχεομένῳ τοῖς νεκροῖς γαῖαν, derivantes ab ἔρα, terra. unde & Suidas dicit eſſe τὸ εἰς τὴν γῆν μνῆμα.

Κενήριον, (comp.) vacuum ſepulchrum, monumentũ inane. Nonn.

Η᾽ΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba ex genere aculeatorum, de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 6. cap. 1. Dioſc. lib. 3. cap. 24. & Plin. l. 22. c. 7. Nic. in Ther. v. 848. vocat. ἤρυγγον, itidemq; verſ. 645. Ab Ariſtotele autem hiſt. an. lib. 9. cap 3. ἤρυγγος dicitur villus dependens è mento hircorum & caprarum, de quo & Plin. lib. 8. cap. 50. Virg. lib. 3. Georg. vocat barbas incanaq; mentahirci. Cinyphii: veteres Latini ſpirillum, autore Feſto & Paulo. A᾽ Plut. in ſymp. lib. 7. probl. 2. appellatur ἠρυγγίον, & in libro de ſera numinis vindicta ἠρυγγίτης.

Η'ΡΩΣ, ωος, ὁ, heros semideus. qui ex deo & homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute suâ antecellebat, ut ad deos proximè accedere videretur, eo eamque post mortem in divorum numen referretur: tantò hominem præstantior quantò deus dæmone: vel, ut apud Luc anum habetur. ὃς μήτε ἀνθρώπος ἐστι μήτε θεὸς, ἀμφοτέρων ἐστί. Hesiod. in Erg. Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται Ἡμίθεοι. Zenon apud Laërt. lib. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum. Sic & Philo de mundo. Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus. ut Od. σ. Μάλιος ἥρως, Κήρυξ Δυλιχιάς ἱερόπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur verò quidam obliqui: nam ἥρως pro ἥρωος dicitur. Od. θ & ἧρῳ vel ἥρῳ, per apocopen pro ἥρωϊ teste Eust. Item ἥρω pro ἥρωα apud Apollon. Arg. 2. Dicitur & ἥρως pro ἥρωες & ἥρωας. Appellati autem fuerunt ἡρωες, vel ἀπὸ τῆς ἐρωτος, ex virtutis studio; vel ἀπὸ τῆς ἔρας, à terra, quasi terrestres quidam dii. vel ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute, qua cæteris hominibus antecellunt, vel ab ἀήρ, quoniam (ut Hesiodus habet) ἠέρα ἐσσάμενοι πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν: quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aëre remaneant hoc præmii habentes ut per terras oberrent & humanas res contemplentur.

Ἡρωϊκὸς, ἡ, ὸν, heroicus. ut ἡρωϊκὴ μορφὴ, Plut. ad præf. in doct. ἡρωϊκὴ ἀρετὴ Aristot. eth. 7. ἡρωϊκοὶ στίχοι, versus heroici, Plat. 12. de leg.

Η'ρῶος, sive Η'ρῷος, α, ον, idem quod ἡρωϊκὸς, seu herous ut ἡρῶος ῥυθμὸς, numerus herous. apud Aristot. Et ἡρῶον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler.

Η'ρῷον, ου, τὸ, substant. monumentum sive fanum heroi constructum. Thucyd. lib. 3. τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον.

Η'ρῶα, dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plut. polit. præc. Et Θησῶον pro τὸ Θησεῖον Atticè, ut ἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Aristoph.

Η'ρώιον, ου, τὸ, herois monumentum: idem quod ἡρῶον, Hesych.

Η'ρωϊνη, ης, heroina, semidea. Dionys. de situ orb. Pro quo & ἡρώνη, Aristoph. in Neb.

Η'ρωις, ίδος, ἡ, heroïs. Athen. lib. 1. Est etiam nomen festi novenalis quod Delphis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Η'ρώισσα, ης, heroina. Pro quo ἡρῷσσα citatur ex Lascaris epigr.

Η'σις, vide in Η'δύς.

Η'ΣΣΩΝ, & ἧττων, ονος, ὁ, ἡ, minor. ut Thuc. ἧσσον ἐλπὶς, minor spes. Sed usitatius est neutr. ἧττον magnus, quod adverbialiter etiam ponitur Aristot. eth. 2. καὶ λυπηθῆναι ἐστὶ καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Sic ἐκ ἧττον & ἐδὲν ἧττον, non minus, nihilominus, Aristot. eth. 6. Ponitur ἧσσον seu ἧττον pro ὅλως seu ὁλοσχερῶς, apud Thuc. Item, inferior. Il. π, Αἰθ' ὅσον ἥσσων εἰμὶ, τόσον φέρτερος ἔπλω. Aristoph. in Pluto, γινώσκω ἥττων ὢν πολὺ ὑμῶν. Herodian. lib. 1. ἀδένδρου ἧττον δυσχίας τε καὶ δύσβατος. Et cum inf. Thuc. lib. 2. ὅσ ἐδένδρου ἧσσον ὁμοίως ἔναγχος γυμνά τε τὰ δένδρα καὶ ἐρημωθέντα τῶν φύλλων. Cum genit. usurpatur in variis loquendi generibus. ut ἧττων οἴνου, apud Xen. Pæd. 8. qui vincitur à vino, i. vino deditus. Sic ἧσσων ἡδονῶν, ἐρώτος, ὀργῆς, &c. qui nescit frænare libidines, iram, &c. Interdum exponi potest, qui servit, serviens, servus. ut ἧσσων χρημάτων, φιλολημίας, ἐπιθυμιῶν, qui servit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c: vel servus pecuniæ, gloriæ, libidinum. Apud Diog. Laërt. ἵνα πλείω μὴ ἀκούωμεν, ἧττονα λέγωμεν, ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur.

Η'σσάομαι, ώμαι, vel ἡττάομαι, άομαι, inferior evado, vincor, superor. Thuc. lib. 2. ὑφ' ἁπάντων ἡσσᾶτο. Apud Dem. dicitur & de eo qui in judicio vincitur. Sæpe cum dat. ut ἡττᾶτο μάχῃ, πολέμῳ, &c. Cum accus. ut apud Isocr. πολλὰς μάχας ἡττῶντο. Cum accus. rei & genit. personæ apud Dem. in Epit. ἐκεῖ τῶν ψυχῶν ἡττῆνται τῶν σωμάτων. Et cum particip. genitivi casus, ut apud Xen. pæd. 5. οἱ ἡττώμενοι αὐτῶν δοῦλοι ποιοῦνται, Item succumbo, cedo, frangor. Isocr. in Panath. ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν. Apud Xenoph. ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν, servire voluptatibus. Sic apud Athen. γαστρὸς ἡττημένος, ventri deditus. Apud Plut. in amat. narr. τῆς παρθένου ἡττημένος, virginis amore incensus.

Η'ττημα, τὸ, clades.

Η'σσα, seu ἧττα, inferiores partes, clades. Xen. ἧττάν τινα ἡγεῖσθαι, se vinci patitur æquo animo. Plut. de frat. char. τοῖς τὴν ἧτταν ἡδέως τῆς νίκης, ut vinci jucundius fit quam vincere.

Ε'σσάομαι, ώμαι, Herodot. pro ἡσσάομαι vincor.

Composita.

Α'ήττητος, invictus, insuperabilis. Dem. pro cor. ἀήττητος ἡ πόλις τὸ καθ' ἑαυτὴ. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ, Isocr. in Archid. & ἀήττητος θυμὸς. Dem. in Epit. ad Phil. ἐς τὸ ἀήττητον ἀντιφιλονεικεῖν, obniti pervicaci audacia. Pro eodem dicitur & ἀνήττητος vel ἀνίκητος & Doricè ἀνάσσατος, Theocr. idyll. 6.

Α'νθησσᾶμαι, vicissim vincor, vicissim succumbo. ἀνθησσᾶσθαι τοῖς ἐκάστοις οὐδὲν ἴσον, cedere tanquam victum.

Ε'ξηττᾶμαι, idem cum ἡττᾶμαι.

Η'ΣΥΧΟΣ, ου, ὁ, ἡ, quietus quiete fruens. Itidem sedatus, placidus, interdum & tranquillus. Exponitur & tacitus. Hesiodus in Ergois Η'συχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio Alexandræ, ἐγὼ ἡσυχος κόρη, non sedata, non placida. Apud Plutarchum itidem νὺξ ἥσυχος, exp. nox placida. Apud Aristoph. ἔχε ἡσυχος vel μὲ ἡσυχος, quiesce. mane quietus, aut etiam tace. Sic apud Euripid ἀλλ' ἔχ' ἡσυχος, ne interpella sermonem meum. Apud Thuc. τὸ ἡσυχον substantivè pro ἡσυχία quies lib. 1. μήτε τῷ ἡσύχῳ τῆς ἐρημίας ἡδομένῳ, quiete pacis, quiete quâ pax affert. Comparat. ἡσυχαίτερος, & superl. ἡσυχαίτατος pro ἡσυχότερος & ἡσυχώτατος, quietior, quietissimus. apud Thuc. & Xenophon. Etym. vult. esse ab ἥδω, ἥσω, quia omnia ἥδονται τῇ ἡσυχίᾳ.

Η'συχῆ, adverb. quietè, placidè. Item tranquillè. Exponitur & sensim, leniter, interdum & paululum. Herodian. lib. 1. ἡσυχῆ τὸ σκιμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, paululum se è grabato sublevans. Exp. & clàm, apud Thuc.

Η'σύχως, adverb. quietè, tranquillè. Η'συχα pro eodem. Aristoph.

Η'συχάζω, quiesco. Apud Thuc. & cæteros historicos ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari desinunt, qui bellum non movent, vel qui à bello moto desistunt, qui nihil moliuntur. Dicuntur & naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur apud Thuc. ¶ Item taceo, sileo, Laërt. Apud Thuc lib. 7. τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς pro ea parte noctis, quam conticinium Plautus appellat.

Η'συχάζομαι, med. idem quod ἡσυχάζω, quiesco. Lucian.

Η'συχαῖος, α, ὸς, ὁ, ἡ, quietus, tranquillus. Item lentus, remissus, qui sensim fit. ut ἡσυχαῖος ἐλάσεις, apud Xen.

Η'σύχιος, α, ὸς, ὁ, ἡ, idem quod ἥσυχος. Il. Φ, Η'σύχιοι δ' ἄρα μιν πολεμος ἐκπεμπε νέεσθαι, quietum, i. malo omni seu molestia carentem. Apud Dem. Phil. 4. ἡσύχιος & ἀπράγμων βίος, vita quieta & tranquilla, qualis est hominum privatorum præ vita eorum qui se reip. negotiis implicant.

Η'συχία, ἡ, quies, tranquillitas, cui opponitur πολυπραγμοσύνη apud Isocr. in orat. de pace. & πόλεως apud Thuc. 3 Sæpe dicitur ἡσυχίαν ἔχειν, pro quiescere. Et ἡσυχίαν ἄγειν pro eodem, interdum & pro feriari, otiari. Item peculiariter, quies quam pax affert: unde & pro pace seu induciis accipitur, apud Thuc. Item, quies, in significatione somni. Herodian. lib. 1. ἡσυχίαν δὲ παρεσκεύαζον αὐτῷ. Item otium. unde κατ' ἡσυχίαν, per otium, apud Xen. Hell. 6 Sic & apud Thuc. sæpe. Et apud Herodian. εἰ ἡσυχίᾳ ἀφεληλίβθη καὶ μόνῃ ἐπὶ ἡσυχίᾳ. exp otium agitare. Item silentium. ut παντὸς ἡσυχία πυθαγορείων, Laërt. Sic & apud Luc. & Plut. in Coriol. Item solitudo. ut Cic. interpr. apud Xen. apom. 2.

Composita.

Ε'φησυχάζω, acquiesco. ut ἐφησυχάζω τούτῳ acquiesco huic rei.

Φιλησυχος, ου, ὁ, ἡ, quietis amans, quietæ & tranquillæ vitæ studiosus.

Φιλησύχως, adverb. ut φιλησύχως ἀμέλημαι, quietis amore teneor.

Η'τε, ἦτε ἤθει, vide Η', & Η'.

Η'ΤΟΡ, τὸ, cor, an. mus. Iliad ε, Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστε καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Dicitur sæpe & ἦτορ σὺ φρεσὶ, ut Il. τ, Od. ψ, & ἦτορ σὺ στήθεσσι. ut Il. χ, & Odyss. ϱ. Dicitur & ἦτορ σὺ κραδίῃ, Il. υ. Ab ἄω deducitur, ut tradit Eustathius, qui & indeclinabile esse dicit. Sunt tamen qui declinent ἦτορος, ἦτορι.

Composita.

Δυσήτωρ, ορος, ὁ, tristis. qui est animo molestè affecto. Hesych.

Εὐήτορος, ου, τὸ, animum oblectans.

Μεγαλήτωρ, magnanimus. Od. π. Reperitur & μεγαλήτωρ θυμὸς, Od. ι, per παθολογίαν.

Η'ΤΡΙΟΝ, ου τὸ, stamen, ut Suid. exp. in Epigr. τόν τε ταχυεργὸν Ἀτρακτον, ἠδ' ἠτρια κερκίδος ὀρθὰ Dorice pro ἤτρια. ¶ Item ipsum textum & ὕφασμα. Plat. in Phædro. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε δὴ σὺ εἰ ἄρα δοκεῖ σοι φαίνεται διεστηκὸς αὐτῷ τὸ ἠτρίον ὥσπερ ἐμοί, nónne pannosi & lacera veste videantur, ut ego. Peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari volunt. Suidas esse tradit indumentum membranæ instar subtile. Nicandri scol. dici tradit etiam τὸ ἦπαρ jecur. ut ἠτρίῳ ἐκπεσίῳ.

Composita.

Ε'ξητριασμένον, Gal. apud Hippocr. exp. per tenue linteum percolatum & transmissum.

Ε'πήτριμος, ου, ὁ, ἡ, densus, confertus. Il. τ, vide Eust.

Decomp. Πανεπήτριμος. densissimus. Oppian. de venat. libro tertio.

Εὐήτριος, χιτὼν, bene eleganterq; texta vestis. Poll. lib. 7. & Luc. in Lexiph.

Η'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, Suidæ & scholiastæ Nic. est pars umbilico subjecta. idem quod ὑπογάστριον ut scribit Poll. lib. 2. imus venter, pars ab umbilico ad pubem usque. Xenoph. de re equestr. τὸ δὲ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα καὶ τὰ κύκλῳ. Metaphor. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκλισεν, exp. ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. Apud Nicand. in Ther. Καὶ χλοερῇ νάρθηκος ἀπὸ μέσσα ἦτρον ὀλόψας, schol. exponit, medullam, umbilicum, geniculum. quid. ἦτρον esse dicit etiam integumentum & involucrum matricis. Scribitur & ἴτρον.

Η'τρῶα, & Η'τρώα dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph.

Η ηιαλφ τεμάχη, comici dicunt ἀπὸ τῆ ἥτρε, teste Poll. lib. 2 Quidam hæc volunt esse lumen seu abdomen.

Υ ἥπατιον, (comp.) lumen, abdomen. Hesych. & Suid.

Η ὗς, vide in Ε ὗς. Η ὕττε, vide in Ε ὕττε.

Η ΦΑΙΣΤΟΣ, ε, ὁ, Vulcanus: filius Iovis & Iunonis, ut scribit Hom. Il. α. Dicitur fabrorum metallicorum Deus, & inventor τῆς χαλκουλκῆς. ¶ Item ignis, flamma, ut Α ρης pro bello. ut Od. β, Σπλαγχνα δ' ἀρ' ἐμπέραντες ὑπέρεχον Η φαίστοιο. Sic Η φαιστος urbem aliquam vel partem ejus absumere dicitur, apud Eurip.

Η φαιστος, ε, ὁ, vulcanius. ut Η φαίστε δεσμὸς, Vulcanium vinculum Od. θ. proverbialiter de iis ex quibus effugi non potest. Το Η φαίστειον, τὸ ἱερὸν, Vulcania ædes, templum seu fanum Vulcani. Η φαίστια, τὰ, τὰ ἱερὰ, Vulcania sacra, seu Vulcanalia: festum in honorem Vulcani.

Η χῆ, vide in Ο ὖς.

Η ΧΟΣ, ε, ὁ, sonus, sonitus. Theocr. idyll. 28. ἦχον ἀκούω, sonitum audio. Plut. de loquac. ὥσπερ ἀχλὺς ἀκοὰς, κενοὶ φρενῶν, ἦχε δὲ μεσοὶ, θέλγουσι, Herodian. lib 6 βοῆς τε ἦχος πολίτας ἐξακούεται, sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Et Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος οὐ τοῖς ἀκοαῖς παραμένει. Sic Diosc. lib 1. cap. 39. de oleo amygdalino, ἔστι δὲ κεφαλαλγικὸν, ἐὰν ὦτων πόνος ἦχος συρίγμους.

Η χώδης ες, ὁ, ἡ, sonorus, sonans. Demetr. Phaler.

Η χὼ sonus, idem quod ἦχος. Plat. in Tim. αὐδὴ φθόγγος ἠχῆς, sine voce & sine ullo sono.

Η χήεις, εσσα, εν, sonorus sonum sive sonitum edens. Il. α. χάλκεα ἠχήεντα. Et Od. δώματα ἠχήεντα.

Η χέω, ῶ f. ήσω, sono. Plut. οἱ πίθοι κεχρισμένοι ἠχοῦσι, pulsata dolia sonant. Item activè, apud Demetr. Phaler.

Η χητὴς οῦ, ὁ, q. d. sonator qui sonat, sonans. Hesych.

Η χέτης, ου, ὁ, idem. Hesiod. in dieb.

Η χετικὸς, sonorus, canorus.

Η χεῖον, ου, τὸ, vas seu machina qua sonus editur. Plut. in Crasso. Item propriè ono seu sonituum discrimine, Vitruv. libro 1. capite 1.

Η χὼ, οῦς, ἡ, echo, sonus reciprocus. vox repercussa quæ ab imitatione vocis humanæ imago etiam dicitur à Val. Flacco. Hesiod. in asp. περὶ δὲ ἀγνοτο ἠχὼ Fabulas de echo vide apud Alex. Aphrod. Probl. lib. 1. quæst. 154. Cavas etiam rupes aut valles argutas Græci ἠχὼς vocant. ut docet Colum. lib. 9. c. 5. Item pro loquendi more, apud Philostr. ep. 12.

Α χω, ῶ, Dorice pro ἠχέω. ut ἡ τέττιξ ἀχεῖ, cicada stridet. Et activè apud Theocr. idyll. 2. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχῃ, i. pulsa, fac sonare. Aliam signif. vide in Α χος.

Α χέτης, idem quod ἠχέτης Aelch. in Prom. Α χέται dicuntur etiam cicadæ canoræ. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 30.

Composita.

Α ζηχὴς, ές, ὁ, ἡ, magnum sonum edens. ut Iliad. δ. Α ζηχὲς μεμακυῖα. Item aridum sonum edens, aridus: ut Apoll. Argon. lib. 2. κεφαλὰς ἀζηχὲς ἠδὲ στιγώσας Ἰὼς αἰαχμοῖς. Alii dictum volunt quasi ἄζλη, (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων, aridus atque ideo durus, σκληρός unde & ἀζηχὴς ψυχὴ ab Homero dicatur animus qui emolliri & flecti non possit. Item continuus, ὁ μὴ διέχων, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. nam & inde quidam factum volunt, ut Il. ο, ἐμὲ δὲ ἠδ' ὡς ψυχὴς ἀνέπ Α ζηχὴς ὀδυρμῷ Η φαιστος, θεὸς. Et ἀζηχὲς, adverbialiter, continenter, sine intermissione. Od. σ, μετὰ δὲ ἔπεσι ταῦτα μάρψε Α ζηχὲς φαίδιμος Ε πειός.

Α ζαχὴς, idem quod ἀζηχὴς, Hesych.

Α λικτης, marisonus.

Α ηχέω ῶ resono. ut αὐὴχει μυκηθμῷ, in Epigr.

Α ντηχέω, contra sono, ex adverso sono vel resono. Iulian. ad Iamblich. Sunt & loci quidam ἀντηχοῦντες, resonantes. Vitruv.

Α πηχὴς, ές, ὁ, ἡ, absonus, sonum malum & ingratum habens. Luc. Capitur etiam pro ἀηδὴς, i. invisus, ingratus, odiosus, quia quæ sunt absona sunt auribus ingrata Suid.

Α πηχέω, ῶ, dissono absono. Et ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tendimus. Et ἀπηχοῦσα φωνὴ, vox desinens, vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Apud Areth. in apocal. ἀπηχημένη φωνὴ resonans vox.

Α πήχημα, τὸ, dissonantia, vel quod dissonat. Item soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur & instrumentis musicis. Exp. etiam resonantia. Ἔσχατον ἀπήχημα significatione propria volunt esse extremum vel soni vel vocis pulsum: & quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀπήχημα velut extremam resonantiam. Unde metaphoricè sumi traditur apud Dion. Areop. ἔσχατον ἀπήχημα pro ultima conditione: & apud Basil. ac Greg. pro vestigio & reliquiis. Medicis autem ἀπήχημα est à contraria ictus parte facta calvæ fractura seu fissio.

Α πηχησις, idem quod ἀπήχημα, dissonantia. Item soni desinentia. Item resonantia.

Α χὼ, pauper. ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ, vide & in comp. ab Ε χω.

Βαρυηχὴς, gravisonus, gravem sonum seu sonitum edens.

Βαρυαχὴς, Doricè pro eodem, in Epigr.

Γλυκυηχὴς, dulcisonus.

Δηχέω persono.

Δηχὴ, ἡ, facultas illa qua ceu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. Vsitatum apud Aristotelis interpretes.

Δύσηχος, ε, ὁ, ἡ, dissonus, malè sonans. apud Eurip.

Δυσηχὴς, malum & ingratum sonum edens. ll. β.

Ε ὐηχος, in quo sonus est, sonans, sonorus. ut εὐηχα ἄρεγμα, ἐγχορδὰ. Item sonans in Greg.

Ε ὐηχέω, insono. Greg. Item activè pro, inculco auribus, doceo apud Chrysost. in 1. Cor. 12.

Ε ὐηχοῦμαι, doceor. Chrysost. 2. ad Cor.

Ε ξηχέω, per sonum effero, enunt o. Greg. & Areth. in Apoc. c. 11.

Ε πηχέω, assono. Item insono. Luc. in Iove trag.

Decomp. Α ντεπηχέω, ῶ, obstrepo, obturbo. Luc. ἀντεπηχῆσαι ἔτοι ἀλαζόνευσε, hi suo ejulatu obstrepunt.

Σ υνεπηχέω, uno sonitu seu una voce acclamo vel accino, vel consona voce accino & præeunti, quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. de mundo. & Xen. Pæd. 3. & 7. apud Them. ist exp. admurmuro, applaudo.

Ε ὐηχος, valde sonans.

Ε ὔηχος, bene sonans, sonorus, canorus. Dioscor. l. 2. c. 28. Item bonam vocem habens, apud Athen. lib. 3.

Ε ὐηχὴς, idem. Plut. de def. orac.

Ε ὐηχητος, ε, ὁ, ἡ, idem. Euripid.

Κανάχεω, ῶ, resono, strepitum seu crepitum edo. Od. τ, Ε ν δὲ λέβητι πεσὼν κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκὸς, sonitum dedit. παρὰ τὸ κενὸν ἀχεῖν pro ἠχεῖν, Etym.

Κανάχη, sonitus: interdum strepitus, crepitus. Od. ζ.

Κανάχηδὸν, (*adverb.*) cum strepitu, cum crepitu, cum sonitu, apud Dionys. Afr. de situ Orbis.

Κανάχηδὲ. idem. Hesiod. in Theogon.

Κανάχὸς, resonans, vel strepens, streperus. ut apud Nic. in Ther. κερωὼν κανάχοι θείαλλα τοκῆες Βατταχοι.

Κανάχίζω, idem quod κανάχέω, resono, sonitum reddo: interdum & strepito, crepito. Heliodus in asp. Τῶν δ' ὑποσοβοῦντων κανάχιζε πόσσ' ἁρεῖα χθών.

Decomp. Ε γκανάχίζω, cum sonitu infundo. Aristoph. in Equit. Ἵν' ὑμῖν ἄκρατον ἐγκανάξω μοι πολύν.

Διακανάζαι, cum murmure descendere. apud Eurip in Cyclope.

Κατηχὴς, sonorus, streperus. Theocr. idyll. 1.

Κατηχέω, ῶ, sono, insono. unde κατηχοῦντες τόποι, dissonantes, Vitruv. lib. 5. cap. 8. ¶ Item activè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat ejus auribus quem docere vult. q. d. viva voce docere seu erudire. Luc. ἐμὲ δὲ παρεδώκασι ἀπελαθήσεσθαί τινι τῶν ἑαυτῶν νεανίσκων, ᾧ ἔπος κατηχεῖν ὅσα ποιῶν μάλιστα, ψυχαγωγῶν αὐτὸν ἀμωσάμην. ¶ Item κατηχεῖ peculiari signif. dictum fuit, doceo prima artis seu scientiæ alicujus rudimenta, seu elementa. Præceptis alicujus scientiæ velut initio. Et peculiarius etiam doceo prima rudimenta religionis Christianæ, ut 1. Cor. 14. ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους κατηχήσω.

Κατηχοῦμαι, persono. ut κατηχοῦμαι ταῦτα. aures meæ his vocibus personant.

Κατηχεῖσθαι δεῖ τινος, dicitur is cujus auribus aliquid insonatur seu ad quem aliquid defertur. qui aliqua de re docetur. apud Plut. Item doceor, edoceor. cum accus. act. Apost. cap. 18. ὃν δὲ κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, edoctus viam Domini. Item, discens prima rud. &c. ad Gal. c. 6.

Κατήχημα, sonitus.

Κατηχησις, institutio, & quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicujus rudimenta traduntur. Porphyr. in principio quæst. Homer. ἡμεῖς δ' ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως θεωνοῦμεν μᾶλλον εἰ ἔστι πλέεσθαι ἢ νοεῖν.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit. qui initiat.

Κατηχοῦμενοι, qui initiantur, ex Dion. Areop.

Κατηχίζω, idem quod κατηχῶ, ac præsertim in posteriore significatione.

Κατηχιστὴς, idem quod κατηχητὴς.

Κατηχιστικὸς, ad institutionem illam pertinens qua prima rudimenta traduntur.

Decomp. Α κατήχητος, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit. qui nondum κατηχεῖται

Προκατηχέω, ῶ, q. d. prius insono, &c. Apud Phalar. in epist. ad Abaridem ἃ μὲν ἂν σοι προκατήχησαν τοῖς ἐμοῖς ἀφθόλοις, fidam ante personuerint aures tuæ calumniis quæ in me congeruntur.

Λιγυηχὴς, stridulum seu canorum resonans, argutum tinniens. ut κιθάρη λιγυηχὴς, in Epigram.

Ο ξύηχος, acutum sonum edens, argutum sonans. Alex. Aphrod.

Παρηχέω, sono refero, sono assimilis sum.

Παρήχημα & παρήχησις, adnominatio, figura quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt Hermog.

Περιηχέω, ῶ circumsono. Basil. περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, vulgi aures circumsonant. Et περιηχοῦντες τόποι apud architectos, loci circumsonantes. Apud Luc. περιηχεῖται τῷ πνεύματι, quam venti circumsonant, vel quæ ventis undique circumsonat.

Πολυηχὴς, multos ſonitus edens. Oppian. lib. 3 de venat. Πολυάχητος, idem. Eurip. πολυάχητος κῶμος.

Προσηχὴς, reſonans.

Συνηχέω, ῶ, conſono. Phil. de vita Moſ. lib. 1. ἐξετάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quum utrumq; velut in muſico inſtrumento continentem exigeret. Et συνηχοῦντες τόποι apud architectos, loci conſonantes. Vitruv. (Baſil.

Ὑπερηχέω, ſupra modum reſono. Item activè, ſono pleniore vinco

Ὑπηχέω, reſono, ſono. Heſiod. & Plut. de diſcern. am. & adul. Item ſuccino. Phil. de vita Moſ. & apud Baſil.

Ὑψηχὴς, altiſonus, altum & clarum ſonum edens. Il. ε, ἑῶν ὑψηχέες ἴχνεσι: ſonipedes: quorum incedentium pedes altum ſonitum edunt. vel ὑψαύχενες. Euſt.

Βληχὴ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Η Ὼ Σ ὁ, & per contractionem ἠώς, aurora. ut Ἠμὲν δὴ ἠερίη φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ſæpe apud Homerum. Et Il. ω. ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. ubi tanquam de dea loquitur, ſicut & deam nominat. Iliad. β. Ἠὼς μὲν ῥα δεῦτε, διεσπείσαντο κρητῆρα ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo uſurpatur & in proſa, unde ἅμα ἠοῖ. apud Herodotum, diluculo, ſimulatque illuxit. Item pro die toto, per ſynecdochen. ut Iliad. α, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν τρίτον ἐνωδυνάτην γένετ' ἠώς. Item oriens. Odyſſ. κ, ἐς γαῖάν τ' ἠῶ μὲν ὄπη ζόφος, ἠδὲ καὶ ἠὼς, Οὐδὲ ὅπη ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ἐπὶ γαῖαν. Sic & in ſoluta oratione, τὰ πρὸς ἠῶ, vel potius ἕω dicuntur partes orientales. ☞ Etym. deducit ab αὔω ſignificante λάμπω, i. ſplendeo. ut ſit quaſi αὔως.

Ἠῷος, vel ἠῴος, matutinus. Odyſſ. δ, Πᾶσιν δ' ἠοίοις μύομεν. Et ἠῷος ἀστὴρ. Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Apud Heſiod. in aſp. ἠῷος χέει αὐδὴν, matutinus fundit vocem, i. mane. Item orientalis. ut ἠοῖαι θαλάσσαι, Herodot.

Ἠῶθι in aurora, diluculo, mane. Et ἠῶθι πρὸς, apud Homerum ante auroram, πρὸ ἠοῦς. (vivarentur.

Ἠῶθεν, q. d ab aurora, pro ἕωθεν. Od. σ, Ἠῶθεν δ' αὖτέ μοι, mane cō-

Ἕως, in ſoluta orat. Pro ἠώς. unde ἅμα ἕῳ, Thucyd. prima luce, ipſo ſtatim diluculo, ſimulatque illuxit. Dicitur & ἅμα ἕῳ γενομένῃ eadem ſignif. ab eodem. Dicitur & πρὸς ἕω ἐσι, aurora inſtat. Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Ariſtot. partes quæ orientem ſpectant, partes orientales. Xenoph. Pæd. 8. πρὸς ἕω βλέπουσιν ἱστοῦς τῷ σκιμπόδι, ad orientem. Dicitur & τὸ ἄφ' ἕω, ſicut & τὸ ἀφ' ἑσπέρας, apud Ariſtot. ¶ Ἕως, donec, vide in Ω's.

Ἑῷος, matutinus. Et ἑῷος Apollo, eous Apollo qui in Thyniade inſula colebatur, quòd ſub diluculum in eam Argonautæ appuliſſent. Apoll. Arg. 2. vocat ἑῷον Ἀπόλλωνα. Item orientalis Et ἑῷα (ſine adject.) orientalis tractus. Greg. Et καὶ τὰς ἑῴας, apud Ariſtot. de mundo in partibus orientis.

Ἑῷα, pro diluculo etiam ponitur. ut apud Syneſ. ἄραντες ἐν φυκιάντι ἑῴας ἀρχομένης, ſubaud. ὥρας.

Ἑῷθεν (q. d. ab aurora) diluculo, mane. ἑῷθεν σὺν, Ariſtoph. à diluculo ſtatim, ſtatim ab aurora, ſummo mane. Xenoph. Pæd. 7. ὅτι ἑῷθεν ἀρξάμενοι ἀκοῦσαι τῶν σοφιστῶν, σὺν ἐληξάμην σοφὸν ἐσπέρας.

Ἑῳθινὸς, matutinus. Μέχρι δείλης, ἐξ ἑῳθινοῦ, Xen. à mane ad veſperam. Et κατὰ τὸν ἑῳθινὸν, Polyb. ſub matutinum tempus.

Compoſita.

Προσηῷος, ad auroram ſpectans, orientalis. Plut. in Themiſt. προσηῴους Ἀρτέμιδος ναούς.

Ὑπηοῖος, matutinus, quaſi κατὰ τὸν ἠῶ. Hom. Od. ε, v. 25.

Θ

Nota octavæ apud Græcos literæ quam θῆτα appellãt, Latini quoq; theta per th ſcribentes: ſonũ enim habet τ σ, addita aſpiratione. unde ſæpe ipſum τ per ſynalœphen in eam vertitur. veluti quũ παύσ' ὀρᾷ dicitur pro παύτα ὀρᾷ: & καθαιρόμεμ pro καθαιρέομαι. Cõtrà Iones hanc cum illa commutant; dicentes πάντ' ὀρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ & εἰσῆτμι pro εἰσάνθημι. Aeolicè δ etiam in θ mutatur pro ἄδυ enim ἄθυ dicitur & pro δύσω θύσω, ut tradit Euſt. in derivationibus quoq; δ in θ tranſire annotans, ut quum ex μήδω fit πεφυμηθώς & πεφυμηθής, Idem σ, quoq; in eam verti ſcribit: μνιθμὸς enim dicitur pro μνισμὸς & κνηθμὸς pro κνησμὸς, & ſimilia. Eodem Euſt. teſte ipſum θ in φ vertitur: nam φλᾶν pro θλᾶν, & φλίβειν pro θλίβειν dicitur. ¶ Interdum pleonaſtica eſt litera, idq́ue aut in principio dictionis ab aſpera incipientis, ut in θαμὰ pro ἅμα: aut in medio, ad aſperiorem ſonum efficiendum, ut quum poëtæ τειχθὲ dicunt pro τείχει, ut vult idem Euſt. ¶ In judiciis qui morti adjudicabant reum, calculo ſuo inſcribebant Θ, indicantes eum eſſe θανατητέον. Vnde Satyrographus: *Et potis es nigrum vitio præfigere theta.* Et Martial. lib. 7. ad Caſtricum, hoc ipſum theta appellat mortiferum ſignum, & lethalem juguli notam. ¶ Deniq; Θ ſeu θ eſt numeralis nota, ſignificans novem: ima autem ſui parte ſiniſtra præfixum acuti accentus apice, novies mille denotat, hoc modo, Θ, θ.

Θαάσσω, vide in Θοὸς, i. celer. Θάημα, θαητὸς, in Θάομαι.

ΘΑΙΡΟΣ, ου, ὁ, cardo, τροφὸς, Polluci. Il. μ. (de Hectore ingens ſaxum jaculante in portam) Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρας θαιρὸς, πίσεε δὲ λίθῳ ἔσω βεβοτρωμένε, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. ¶ Item axis, apud Soph. in Triptol. Poll. lib. 1. de currus partibus loquens θαιρὸς nominari ait, ubi concurrunt obliqui lateres. ☞ Ἀπὸ τοῦ θέειν δι' αὐτοῦ τὸν ἄξονα. Etymol.

Θακόω, θᾶκος, &c. vide in Θοός.

ΘΑΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, thalamus, cubiculum: propriè cubiculum uxoris & mariti: vel gynæconitis, ut alij tradunt. Il. ι. ἐνὶ οἰκοδόμῳ θεσπεσίῳ θαλάμοιο θυράων. Od. ζ ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾗ ἐνὶ κέρᾳ Κοιμᾶτ'. Plut. in Alcib ἐξέδραμε δ' ὁ θαλάμου παρὰ τὸν γυναικῶνα. Herodian. lib. 3. τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακας. ¶ Accipitur etiam pro δωμάτιον, ut Euſtath. tradit. Od. β ¶ Synecdochice pro domo ipſa poni volunt. Il γ. de Helena, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. ¶ Item pro nuptiis, in Epigr. l. 2. ἔχει δ' ἀγαθὸς δύο ὥρας, τὴν μίαν ἐν θαλάμῳ, τὴν μίαν ἐν δαπέδῳ, in thalamo, i. primo nuptiarum die. ¶ In navi autem θαλάμους dici poteſt, ubi θαλάμιοι remigant. Poll. Sic apud Athen. lib. 2. κατέβαλλον ἑαυτὸν κατὰ τοὺς θαλαμίους ἐπέμπλουν. ¶ Item impropriè de piſcium ſtabulo dicitur apud Ariſtot. lib. 4. anim. quo ſenſu θαλάμη potiùs accipitur Apibus tribuitur thalamus à Virg. in Georg. ☞ Euſtathius à θάλπω derivat, quòd ibi quaſi θαλπόμεθα. Alibi à θάλλω deducit, ut ἅρμα ab ἄρω.

Θαμαμηΐα δᾶδα, ligna thalamo vel ædibus ſtruendis apta. Heſiod. in dieb.

Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo. Chryſoſt. in c. 1. ep. ad Rom. παρθένον θαλαμεύομένην.

Θαλάμευμα, τὸ contubernium Eurip. in Bacch.

Θαλαμεύτρια ἡ, mulier quæ curat ea, quæ ad thalamum & nuptias pertinent, pronuba. νυμφεύτρια, Poll.

Θαλάμιος, α, ὁ, remex infimi ordinis. Thuc. l. 4.

Θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus. ſchol. Ariſtop.

Θαλαμίτης, ου, ὁ, item Θαλάμιξ, ικος, ὁ, idem quod θαλάμιος. Ariſtoph. in Ran.

Θαλαμίδιοι κῶπαι, apud Suidam, remi lentè navigantes.

Θαλάμη ἡ, cubile. Dicitur plerunque de piſcium latibulis. Odyſſ. ε. πολύποδος θαλάμης ἐξελήλαμαι, è latibulo ſuo. Sic & Ariſtot. lib. 8. de hiſt. anim. & Hippocr.

Θαλάμαι, dicuntur nares, i. foramina, & quaſi canales naſi, quæ & μύξαι. Soph. in Poll.

Compoſita.

Ἀμφιθάλαμος, amphithalamus. Vitruv. l. 6. c. 9.

Ἐπιθαλάμιος, ου, ὁ ἡ, ut ἐπιθαλάμιος λόγος, oratio ſuper nuptiis alicujus. Ἐπιθαλάμιος ἐπιβολὴ, inſidiæ quæ thalamo ſtruuntur. apud Luc. de ſaltat.

Ὁμοθάλαμος, eundem thalamum habens.

ΘΑΛΑΣΣΑ, ſive θάλατ̃α, ης, ἡ, mare. Odyſſ. μ. θάλασσα ἁλμυρὸν ὕδωρ. Thuc. l. 8 ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήναις. Et in plur. θάλασσαι, maria. ¶ Item marina aqua, aqua ſalſa: apud Dioſc. ¶ Lib. 3. Reg. c. 18. pro aquæ ductu ſeu foſſa aquæ ductus. Quidam exp. ſulcus. ☞ Etymol. deducit à σάλος, ut dicatur quaſi σάλασσα, aut παρὰ τὴν ἅλις γλυκεῖαν, quaſi ἄλασσα, pleonaſmo τοῦ θ.

Θαλάσσιος, ſeu θαλάττιος, α, ὁ ἡ, marinus, vel ad mare pertinens. Od. ε. θαλάσσια ἔργα. Plut. de Sibyll. orac. θαλαττίοις τῇ χρόᾳ καὶ βυθίοις. Item nauticus, rei navalis peritus. apud Thuc.

Θαλάσσιος οἶνος, & θαλασσίτης, vel θαλασσίας, & τεθαλασσωμένος, itemque ὁ λεπτὸς θαλάσσης οἶνος, vinum cui aqua marina admixta eſt: cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος. De quo vide Celſ. & Colum & autorem γεωπονικῶν.

Θαλασσεύς, έως, ὁ, piſcator. Heſych.

Θαλασσεύω, ſeu θαλαττεύω, in mari verſor, vel in mari utplurimùm verſor: mare frequẽto. exp. & in mari navigo, apud Baſil.

Θαλασσόω, ῶ, vel θαλαττόω, mari ſubmergo ſeu obruo: ut apud Ariſtot. de mundo, ἠπείρους ἐθαλάττωσαν.

Τεθαλασσωμένος οἶνος, vide in θαλάσσιος.

Θαλάττωσις, ſubmerſio quæ fit à mari, ſeu inundatio, vel proluvies maris, apud Phil.

Θαλασσίδιος, marinus vel maritimus.

Compoſita.

Ἀγχιθάλασσος, ſeu ἀγχιθάλαττος, maritimus. mari vicinus. Poll.

Ἀθάλασσος, ſeu ἀθάλαττος, ος, ὁ ἡ, maris expers: ut οἶνος ἀθάλασσος, apud Gal. lib. 12. meth. vinum cui aqua marina non admixta eſt ſeu infuſa.

Ἀθαλάσσωτος, ſeu ἀθαλάττωτος, maris inexpertus, rei nauticæ rudis: ſeu inſolens navigandi. apud Ariſtoph.

Ἀμφιθάλασσος ſeu ἀμφιθάλαττος, utrinque mari cinctus, vel circumquaque. Poll.

Ἀπειροθάλασσος ſeu ἀπειροθάλαττος, maris experientiam non habens, i. navigandi, navigationis imperitus. Baſil.

Διθάλασσος,

Διθάλασσος vel διθάλαττος, bimaris. qui utrinq; mari alluitur. In act. cap. 27. dicitur de Isthmo.

Δυσθάλασσος, vel δυσθάλαττος, mare subiens seu ingrediens. ut δίκτυα δυσθάλασσα, apud Suid.

Διαθαλασσόω vel Διχθαλασσόομαι, unde partic. Διαθαλασσόμενος, intervallo maris disiunctus, apud Alciphr.

Ἐνθαλατίδιος, idem quod ἐνθαλάττιος.

Ἐπιθαλάσσιος, item ἐπιθαλάσσιος, maritimus. ut ἐπιθαλατίδιοις πολέμοις, apud Xen. in Hellen. 3.

Διμοιθάλαττα, ἡ, stagnum maritimum, vel lacus maritimus apud Aristot. de hist. anim. lib. 8.

Παραθάλασσος & παραθαλάσσιος, maritimus.

Παραθαλάσσιον, ου, τὸ, subst. maritima ora. Thuc. lib. 2. Et pro eodem παραθαλάσσιον, apud eundem lib. 6.

Θάλλω, F. θαλῶ, vireo, pullulo. Propriè dicitur de plantis quum germina & frondes emittunt, ficut ἀνθεῖν de floribus. cui oppon. μαραίνεσθαι & φθίειν. Frequentiùs accipitur metaphoricè, ut & Lat. vireo ac floreo. Hesiod. in Erg. v. 234. Θάλλουσι δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές. Laërt. in Pyth. τὸ ἔαρ τὸ μὲν θάλλον, ἔαρ, ὑμήν. τὸ δὲ φθίνον, φθινόπωρον, νοσερόν, Xen. ἀλλὰ μετὰ μνήμης τοὺς ἀεὶ χρόνον ὑμνέμενοι θάλλουσι, florent æternis laudibus. In malam quoq; partem accipitur pro, pullulo seu frutico. ut θάλλοντα πήμαθα, apud Soph. Pro eodem dicitur & θαλλέω, apud Plutarch. in Consol ad Apoll.

Θάλλομαι, unde præt. med. τέθηλα, quod pro præsenti sæpe usurpatur. ut apud Paul. in Arcad. ὁπόσα δ' ἐνέδρα τεθήλοτα λείπετον. Od. ν, τεθαλυῖα ἔρση, ros virens, i. virescere faciens stirpes. Et metaph. Hesiod. in Erg. v. 225. Τοῖσι τεθηλε πόλις, & ἐρίμυια τεθαλυῖα. Hom. Od. λ, ἑλαπίνη τεθαλυῖα, convivium opiparum, in quo convivarum animi quasi virent.

Θαλερὸς, ά, ὁ, v rens, floridus. Metaph. sæpius capitur: Il. γ, θαλεροὶ αἰζηοὶ, juvenes virentis ac florentis ætatis. Sic θαλερὴ παρθενικητις, ibidem & θαλερὸς περάκητις. Item virescere faciens, vivificus. ut θαλερὸς γάμος, apud Hom. Apud eundem θαλερὸν δάκρυ, exp. lachrymæ humidæ. Apud eundem Od. θ. θαλερὴ ἀλοιφὴ, quasi pullulans & efflorescens pingedo.

Θαλλὸς, οῦ, ὁ, ramus virens, frondosus, germen, seu primus germinatus arboris idem quod & θαλλία. Soph. in Et. Plat. Aristot. & alii. Peculiariter verò apud Atticos accipitur frons seu ramus olivæ, oleaginum germen, quo ictores aut qui festo dies agerent, coronari solebant. Aeschin. Contra Ctes. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλῷ στεφάνῳ. Eurip. ἱκτῆρες θαλλῷ, supplici ramo olivæ.

Θαλλία sive θαλία, ἡ, idem quod θαλλὸς. Dioscor. lib. 2. cap. 75. & Theophr. de caus. plant. lib. 5. cap. 1. Reperitur & θάλεια pro eodem, apud Theophr.

Θάλος, εος, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλὸς. Theophr. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Metaph. Il. χ. νῦν σέ τ' ἔγωγε Κλαύσομαι ὡς λελέησι φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτὴ, charum germen, chara propago. Reperitur & θαλὸς, οῦ, pro θαλλὸς, apud Paul. lib. 7. & apud Plut. in Solone. Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere & florere hominem faciunt, Eust. Il. χ.

Θάλειος, α, ὁ. idem quod θαλερὸς, virens, floridus. Exp. etiam festivus ut θαλείοις ἔτεσι festivis sertis, in Epigr. apud Hom. Odyss. γ, & θ, & apud Hesiod. in dieb. δαὶς θάλεια, convivium lætum & festivum.

Θάλεια, etiam substantivè ponitur pro δαὶς θάλεια, pro quo frequentius θαλία dicitur sine diphthongo, hoc est, δαὶς τεθαλυῖα. Hesiod. in Erg. & in asp. Aristoph. in Neb. Athenæus per θάλειας intelligere videtur festivas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conveniebant & epulabantur. apud Herodot. Non tantùm pro epulo, sed etiam pro die festo & pro feria usurpari traditur apud Plutarch. & Athen. ¶ Item θαλία florens vitæ status, seu omnium rerum affluentia, ut accipitur Il. ι. ¶ Θάλεια, nomen etiam est unius ex novem musis, apud Hesiod. in Theog. & apud alios.

Θαλιάζω, convivia florida agito. sertis virentibus redimitus festiviter epulor. Plut. symp. 9.

Θαλέθω, idem quod θάλλω seu θαλέω. Od. ζ & Il. ι.

Θηλάω, ῶ, idem, i. vireo, germino. Od. ε Et in Epigr. φυλὰ θηλήσουσα.

Τηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo. idem quod θάλλω, factumq; vel ex θηλέω vel ex θαλέθω unde apud Hom. δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores, item ὕλη τηλεθόωσα. Metaph. Il. χ. παῖδας τηλεθόωντας, item κόμη τηλεθόωσα. Il. ψ, coma virens instar comæ arborum. Pro eodem dicitur & τηλέθω apud poëtas.

Θαλύσια, τὰ, primitiæ frugum: vel quæ post fruges collectas diis offerebantur, & in primis Cereri: quòd ipsorum beneficio omnia bene viruissent, & ut in posterum itidem omnia prosperè revirescerent. Theocriti schol. dicit esse festum quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: unde & Cerealia quidam interpretantur. Iliad. ι. & Theocr. idyll. 7. Τῷ δηοῦ γὰρ ἔτυχε θαλύσια.

Θαλυσιὰς, ad Thalysia. Theocr. idyll. 7.

Θαλύσιος ἄρτος, panis ex novis & primùm comportatis frugibus factus. Athen. lib. 3.

Θάλικτρον, thalictrum, herba de qua Dioscor. l. 4. c. 98. (loco.

Θάλαμος, Θῆλυς, Θῆλυ, quomodo huc pertineãt, vide singula suo

---

Composita.

Ἀέθαλὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ſemper virens, perpetuò virens. apud Dioſc.

Ἀειθαλέω, ſemper vireo. Nonn.

Ἄθαλὴς, non virens, ideoq; aridus. Plut.

Ἀμφιθάλλω, circumvireo, undique vireo, vel circumfloreo, in anth Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις.

Ἀμφιθαλὴς, circumviridis, circumfloridus, vel circumflorens. Item patrimus & matrimus, cui pater & mater adhuc vivunt. Il. χ. Apud Plat. lib. 11. de legibus opponitur orphano.

Ἀναθάλλω, repullulo, regermino. Et metaph. vegetor, vireſco, vires reparo, ex Dionyſ. Areop. Apud Ezech. cap. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, germinare facio lignum aridum. vel regerminare. Dicitur & ἀναθαλέω. fut. ήσω. Item ἀναθηλέω, apud poëtas, pro eodem. Il. α, Οὐδ' ἀναθηλήσῃ.

Ἀποθάλλω, q. d. devireſco, defloreſco, defloreo.

Ἀρτιθαλὴς, qui recèns vireſcit aut viruit, qui recèns frondeſcit.

Βιοθάλμιος, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hymn.

Διθαλὴς, qui gemini victus eſt. apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. c. 17.

Δυσθαλὴς, difficulter aut malè vireſcens.

Ἐλεθαλὴς, & ἐλεθαλήεις, valde vireſcens & pullulans.

Ἐλεθαλὴς, ίδος, ἡ, herbæ nomen, teſte Heſych. Eſt & ἐλεθηλὲς, herba apud Plin. l. 25. c. 13. (Theog.

Ἐλεθηλὴς, idem quod ἐλεθαλὴς, Iliad. κ. & ε, & apud Heſiod. in

Ἑτεροθαλὴς, qui altera tantùm ex parte viret: vel qui altero tantùm ramo viret. Metaphoricè ita poteſt dici cujus pater tantùm aut mater tantùm vivit. Euſtathius vult ἑτεροθαλεῖς παῖδες dici qui alterius tantùm parentis θαλοῦς ſunt.

Εὐθαλὴς, bene virens, ſeu pullulans, florens.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo ſeu pullulo. ſeu proſperè & cõmodè

Εὐθάλεια, vigor. (germino & creſco.

Ἡμεροθαλὴς, placidè & benignè virens ſeu pullulans, vel placidè vireſcere ac pullulare faciens. ut ἡμεροθαλὲς ἔαρ, in Epigr.

Ἰοθαλὴς, inſtar violæ floridus, ut στεφάνους ἰοθαλέας. Athen. lib. 9. ex Philoxen.

Κερυθάλλεα δάφνη, laurus virentibus ramis decora, in Epigr. Ἀ κόρος ſive κῦρος, ſignificante novellum germen: vel quoniam Apollini, i. Soli ſacra eſt, qui κερυτροφος dicitur, ob vim ſuam cuncta vegetantem.

Νεοθαλὴς & νεοθηλὴς, nuper virens, qui noviter viruit aut pullulavit. Iliad. ξ, χθὲς ὀλίγα φύσι νεοθηλέα ποίλω. Item metaph. recèns ortus ſeu genitus. Eurip. νεοθαλεῖ αἰχμῇ, pudore recèns oborto. in Epigr. νεοθηλεῖ μόχῳ Et νεοθηλέες παρθενικαὶ apud Dionyſ. de ſitu orb. virgines adoleſcentulæ.

Τεθαλὴς, ter virens ſeu florens, ter pullulans. Τεθαλὲς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25 c. 13.

Θάλπω, F. ψω, foveo. item calefacio, concalefacio. Sunt qui propriè dicputent de gallina fovente ova, quum illis incubat. Sic in Geop. ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις κυίσκει, ἡ τὸ τῇ, ἐ θάλπῃ, ἡ ὀπτεύει. Sic & à Baſilio, ὅρνις ἐπωάζουσα dicitur θάλπειν. Apud Syneſ. τὸν ἀπὸ ζήλου θάλψαί τε καὶ ἐξάψαι ἐπὶ πλέον. Apud Aeſchylum & μανίαν dicuntur θάλπειν. ¶ Item foveo, metaph. Syneſ. epiſt. 19. Ἐν τὸν ἐπιδιδόντα τῷ ἐπιτολῇ, θάλψατε τὸν ἐνόντα τρόπον, fovete, humanitate proſequimini. Theocr. idyll. 14. ἄλλοι ἰοῖσα θάλπε φίλον. Ab Heſych. exp. & παραμυθέομαι, ſolor.

Θάλπομαι, foveor, calefio, in Geopon. μετὰ τετάρτην ἡμέραν τῆς θαλφθείσης, quatriduo poſtquam incubari cœperit. Apud Gall. παρὰ τὸ πυρὶ θαλφθεὶς, ad ignem calefactus. Apud Heſiod. in Theog. ὑπὸ δὲ πέπλοι χροιὸν θαλφθεὶς καοσίτερος, fervefactus. Legitur & θάλπειός ἔρωτι, incendi amore. Apud Ariſtoph. εἰκὸς μὴ θαλφθῆναι λόγοις, exp. ἐξαπατηθῆναι τῇ τῶν λόγων εὐτραπελίᾳ, item θαλεσθῆναι, ineſcetur.

Θάλψις, εως, ἡ, fotus, ipſa fovendi actio. Exp. & fomentum. Alex. Aphrod. θάλψεως χάριν, fotus gratia, fovendi gratia.

Θαλπτηρίος, α, ὁ ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus.

Θάλπος, έος, τὸ, calor, fervor, æſtus. De fervore Solis apud Luc. Sæpe opponitur frigori. ut apud Xen. Pæd & in œcon.

Θάλπιος calidus, fervidus. Item ſplendidus, apud Pind.

Θάλπης, iris dicta à calefaciendo & fovendo.

Θαλπωρὴ, fotus vel potius fomentum. Exp. item calor, tepor. Heſych. Quidam exp. fiducia & ſpes, apud Hom. Il. ζ.

Θαλπιάω, ῶ, caleſco, calefio. Odyſſ. τ.

Θαλπετάω, pro θάλπω per παραγωγήν.

Θαλύω calefacio, uro, incendo. Θαλύομαι, uror. Heſych.

Θαλυώω, exp θάλπω ποιῶ. Heſych.

Θαλυκρὸς, calidus, fervidus. in Epigr.

Θάλαμος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

Ἀθαλπέως, (Ionicè pro ἀθαλπῶς,) ſine calore ſeu æſtu. Hippocr. de victu in morb. acut.

Ἀναθάλπω, refoveo, vel foveo: refocillo. apud Baſil.

Διαθάλπω, foveo, calefacio. Item expaſſis alis apricor, ut apud Baſilium.

Δυσθάλπης, ές, ὁ, ἡ calefactu difficilis, ægrè incalefcens.

Ἐπιθάλπης, calidus. Item delectabilis. Heſych.

Κατα θάλπω, idem quod θάλπω.

Παρα θάλπω, idem quod θάλπω.

Περι θάλπω, circumfoveo.

Υπερ θάλπω, insuper foveo: vel applicatum foveo.

Πυρι θαλπής ignis calorem expertus, ab igni calens. ut πυρι θαλπὲς ὕδωρ, in Epigr.

Συν θάλπω, q. d. confoveo, concalefacio. Metaph. apud Aeschil. in Prometh. μηδὲ μ' οἰκτίσας ξυν θάλπε μύθοις ψαύσασιν, ne me foveas mendaciis.

Υπο θάλπω, q. d. subfoveo, i. aliquantum & leniter foveo vel clam foveo. Item foveo, concalefacio, ut ὄρνις ἐπωάζουσα dicitur à Basilio ὑπο θάλπειν, sicut & συν θάλπειν. Metaphoricè etiam dicitur ὑπο θάλπουσ ἐλπίδι, foveri spe inani vel decipi spe.

Θ A M A, crebrò, frequenter. (✓ factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, ut tradunt quidam vet. gramm.) Plato polit. 1. ἡ οὐκ πᾶν ὕπνον, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ὑγιεμὸς & θερμαίνει. Xen. θαμὰ ἑαυτὸν καθαίρεσθαι, sæpius se piam incutiet.

Θαμὴς, έος, ὁ & ἡ, creber, frequens: hinc nominat. & accus. plur. θαμέες & θαμέας apud poetas legitur: ut Il. κ, & ρ, & Od. ξ, ubi συκῆς & θαμέας copulantur: item dem ᾗ; dat. θαμέϊ. Od. ε.

Θαμειὸς, ejusdem fit. nitiditem ᾗ; pœt. cum. Il. α.

Θαμινὸς creber, frequens, usitatum in prosa & carmine.

Θαμινὰ, crebrò, frequenter, subinde Xen. & Isocr.

Θαμινῶς, pro eodem.

Θαμίζω, frequento, frequens sum, frequenter accedo, ventito. Plat. de rep. 1. ὃδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Xen. Pæd 7. θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς. Apoll. Arg. 2. κεῖσε θάμιζον. Huc pertinere videtur τάμισος, quod coagulum significat, teste Hesych. apud Theocr. idyll. 7. est enim coagulum γάλακτος θαμισμῶν, si ita loqui liceat.

Θάμυγες, Hesych. solennis cœtus, cōcilium, frequentia hominū.

Θαμυγίζω, congrego, cogo in unum. Hesych.

Θάμνος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θ A'M B O Σ, έος, τὸ, stupor, attonita admiratio: (✓ Factum ex θάπτω, interposito μ, & mutato π in β, ut docet Etymologus. Eustath. autem ex θεα & ἐμβιβάζω derivatum vult. ut sit ἡ ἀφ' ὑψους ἐμβιβαζομένη ἔκπληξις εἰς τὸν ψυχὴν) Il. ad. σὶ θάμβος ἠὲ σὲ ἔχει εἰσορόωντες. Il. ψ. θάμβος σὶ ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thucyd. lib. 6. ἐς γὰρ ἔχθος τόλμης τε θάμβει ἐς ὄψεως λαμπρότητι περιέσοντο ἐχθρῷ, stupore audaciæ, i. stupenda audacia. Interdum exponi potest, pavor stupidus, pavor quo attoniti percellimur. ut θάμβος, sit animi affectio mixta ex admiratione & timore. Eur. in Hecuba, τί νέον κηρύξασ', οἷκον μ', ὡς ὄργιν, θάμβει τῷδ' ἐξέπληξας; Sic apud Plut. in Pericle. δεισιδαιμονίᾳ ποτὲ τὰ μετέωρα, θάμβος ἐρράζετο.

Θαμβὸς, ὄν, ὁ, attonitus, stupida admiratione perculsus. Eust.

Θαμβαλέος, ὄν, ὁ, stupendus, formidabilis. ut θαμβαλέη φωνὴ, apud Nonn. vox ad quam admiratione obstupescas. Item act. stupens, admirabundus. ut θαμβαλέοι θεράποντες, Nonn.

Θαμβέω, ῶ, f. ήσω, admiratione attonita stupeo, stupore attonito pareo. Il. α. θάμβησε δ' Ἀχιλλεύς. Il. σ. Θάμβησαν δὲ θεοὶ, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Interdum cum accus. ut Od. ξ. ἐθάμβεον αὐτὸν, stupebant ipsum. Item activè, stupore attonito percello, pavefacio, 2. Reg. 22. χείμαρροι ὑδάτων ἐθάμβησάν με.

Θαμβῆμαι, obstupesco, perculsus sum. Plut.

Composita.

Ἀθάμβητος, ος, & ἀθαμβὴς, ές, ὁ ἡ, qui stupore non percellitur. vel qui pavore attonitus non percellitur. Plut. in Lyc.

Ἀθαμβεῖ, sine stupore attonito impavidè.

Ἀθάμβεια, ἡ, stupor, apud Democr.

Ἐκθαμβέω, qui attonita admiratione stupet, attonitus, stupore & pavore perculsus. Eust. & Suid. (terreor.

Ἐκθαμβέω, stupore attonito percellor, pavore attonito ex-

Ἐκθαμβῆμαι, idem: seu expaveſco. Basil.

Ἐπιθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo. Nonn. καὶ μιν ἰδόντων ἐπεθάμβεον ἰσοθέοντα, cum stupebat, seu cum stupore admirabatur.

Καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce, pro eodem. apud Plut. in Fabio, Κατεθαμβήθη τὸ Ἀννίβαν.

Περιθαμβὴς, vehementer admiratione & stupore vel pavore perculsus. valde stupefactus seu pavefactus, Apollon. Arg. 2. καὶ σφέας ἀμφίστον περιθαμβέες. Exp. & valde trepidus. ex Plut.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus. Nonn.

Θ A'M N O Σ, ου, ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, frutetum. arbustum. Exp. etiam, densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ. dicitur hinnulus quem canis persequitur κυσὶ παπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Od. ζ. θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. Apud Dioſc. θαμνώδη φρύγανα ὀδὴν, exp. frutex surculosus seu surculatus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli densi arborī adnascentes, seu ad fruticantes. Sic Od. ψ. θάμνῳ ἐλαίης. ✓ Suſt. deducit à θαμὰ ut dicatur θάμνος, quasi θαμινός.

Θαμνώδης, ες, ὁ ἡ, fruticosus, apud Theophr.

Θαμνιον & θαμνισκος, fruterum parvum, vel potius frutex parvus.

Θαμνίσκιον, idem apud Dioſc.

Ἐκθαμνόω, in fruticem verti, in fruticem abire. quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.

Ἐκθαμνίζω, extirpo. apud Aeschyl.

Θανάσιμος, θνατος, &c. vide in Θνήσκω.

Θ A'Π Τ Ω, F. ψω, aor. 2. ἔταφον, sepelio, humo, in humo. Od. γ, Οὓς ἔταφεν θανάτοι. Eurip. in Phœnissis. Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὃς τις οὐ πονεῖ βροτῶν, Θάπτει τε τέκνα. Cic. Thusc. 3. mortalis nemo est quem non attingat dolor, morbusque: multi sunt humandi liberi. Xen. Hell. 7. ἔθαψαν τε ὅπου τὴν ἀγορὰν. Idem Hell. 4. τοὺς νεκροὺς οἱ τεθνεῶτες θάπτουσι. Habet & significationem obscœnam apud Aristoph. Apud Antiph. & Isæum exp. funero. ¶ Item stupeo, admiror cum stupore. In qua signif. usitata sunt aor. 2. ἔταφον, & præt. med. τέθηπα quod & pro præsenti sæpe usurpatur, ut apud Hom. Στὴ δὲ τάφων: item ἔφαν δ' αὐόρσε. Odyss. ζ. Ὡς σε γυνὴ ἀγαμαί τε τέθηπά τε. Luc. τέθηπε με δεινοφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. Apud Areop. τεθηπὼς ἔοικε τὸ ξύμπαν.

¶ *Derivata à θάπτω. (sepelio.)*

Θάπτεμα, sepelior, &c. Od. λελίθωται δὲ χθονὸς, conditus sub humo, vel conditus humo. Et θαπτὸς πυρὶ, apud Philostr. Habet & signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5.

Ταφὴ, ἡ, sepultura, funus, exequiæ. Thucyd. lib. 2. Herodian. l. 7. Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. accipitur & in obscœna signif. Apud Aristoph. ut & τάφος.

Ταφικὸς, poët. (pro quo in prosa σὶ τάφικὸς) ad sepulturam pertinens, sepulchralis funereus. Od. τ. φᾶρος ταφικὸν. q. d. vestis sepulturalis: Apoll. 2. ταφίαι μῆλα, funereæ oves.

Ταφεὺς έως, ὁ, q. d. sepultor. qui Lat. pollinctor, & sandapilarius, & vespillo, & libitinarius. Hesych.

Τάφος, ου, ὁ, sepulchrum, tumulus. Tuc. li. 2. αὐδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiam ponitur à quibusdam scribit. Eust. sicut χόλος pro χολὴ. ut Il. ψ. & apud Isocr. in Evag. Item funebre epulum. ut Il. ψ. τάφου μνησικεία δαίνυ. Item pro podice, inquit scol. Theocr. Aliam sig. vide in θάπτω, i. stupeo.

Τάφιος, sepulchralis. in Epigr.

Ταφρος, ου, ὁ, fossa, fovea, scrobes. Thuc. lib. 2. τάφρος ᾗ οὐτός τε λίθῳ ἠξέωτο ἐξ ὧν ἐπαλίθευσαντο. Est etiam fossa quæ fit ad munitionem. unde & vallum exp. item agger. Herodian. lib. 2. ὡς δὲ τὴν πόλεως τάφρους διορύττειν.

Τάφρη pro τάφρος, ex Herodoto.

Ταφρεύω, fodio vel fossan duco.

Ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam. Exp. & valli extructio, apud Diodorum.

Ταπὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita à θάπτω, i, sepelio.

Ἄθαπτος, ος, ὁ ἡ, insepultus. Soph. Item non sepeliendus, indignus, qui sepeliatur, lib. 1. anth. epigr. tit. ὡς ἀσεβῆς.

Ἄταφος, ος, ὁ ἡ, sepulchro carēs, insepultus, inhumanus. Thuc. 2.

Ἀταφία, ἡ, q. d. carentia sepulchri. Expon. & jactura sepulchri. Luc. de saltat.

Ἀπόταφος, sepulchro majorum suorum privatus, cui non permittitur ut suorum majorum sepulchris inferatur. apud Suid.

Βιβλιοτάφος, qui libros sepelit, i. in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis invidens.

Δισταφέες, bis sepulti: à nominat. δισταφής.

Ἐνθάπτω, q. d. insepelio. ut σὺ θάπτε τῇ ἰοδνῇ, sepelire intra vestē.

Ἐντάφιος, sepulchralis, funebris, ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4. φέρειν δεῖ τιμὴν σὶ τάφιον τὸν σὺν παναγίᾳ νέκρον.

Ἐντάφιον, (subst. antivè) sepultorium linteum, ut apud Isocr. & Plutarch. καλὸν σὶ τάφιον ἡ τυραννὶς. Apud Plutarch. in sym. 7. sap. exp. vestimentum funebre. Item exequiæ, inferiæ, Greg. in Machab. enc.

Ἐνταφιάζω, q. d. cōdo intra σὶ τάφια. Item sepelio, funero. Plut.

Ἐνταφιασμὸς, sepultura. (& Greg.

Ἐνταφιαστὴς, q. d. sepultor, i. vespillo, pollinctor. Epigr. lib. 2. & Genes. cap. 50.

Ἐπιτάφιος, ος, ὁ ἡ, (q. d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris: ut ἐπιτάφιον δεῖπνον, Synes. funebre epulum. Sic ἐπιτάφιος ἀγών, λόγος, &c. Sæpe ponitur & sine substātivo, ut apud Luc. & Greg.

Καταθάπτω, idem quod θάπτω, sepelio. Il. τ.

Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, unà sepelio. Aristotel. rhet. 3. (ripid. in Hellen.

Κενοταφεῖον, tumulo inani sepelio, tumulum inanem ergo. Eu-

Κενοτάφιον, ου, τὸ, tumulus inanis aut sepulchrum inane. Exp. & simulachrum seu imago, 1 Reg. cap. 19.

Νεκροτάφος, (q. d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.

Συνθάπτω, consepelio, unà sepelio.

Συνθάπτομαι, consepelior, unà sepelior. Greg. συνθαπτόμενος χριστῷ, Rom. 6. συνετάφημεν οὖν αὐτῷ.

Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus. apud Plut. de leg.

Κρύταφος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita ex ταφρεύω.

Ἀποταφρεύω, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, murum duco, muro circumvallo.

Ἀποπάφρωσις, munitio quæ fit ducendo foſſam, circumvallatio.

Διαπάφρω, foſſam duco ad dirimēdū, foſſa dirimo, ſeu ſeparo.

Περιπάφρω, idem quod ἀποπάφρω. Plutarch. περιπεφρῶσθαι τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Et ἐν ἐμπεπεδωμένῃ καὶ περιπεφρωμένῃ, in loco foſſa ducta munito. apud Xen.

¶ *Derivata ex θάπτω, i. ſtupeo.*

Θάπος, ſtupor, attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος docet Euſt. Odyſſ. ω. τάφος δ' ἕλεν ἄνδρα ἑκαστον. At τάφος, ſepulchrum (quod & ipſum Euſt ait dictum vult ἀφ' τοῦ ἐνταῦθα τὰς μὴ οἴκοι βλέπουσας) vide ſuprà in θάπτω, i. ſepelio.

Θάμβος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Καθαπέθη τις, exp. κατέπεσεν ἰσχύσας. apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ἡ, ſub. ἑορτὴ, & Θαργήλια, τὰ, (ſub. ἱερὰ) feſtum & ſacra in honorem Apollinis & Dianæ. Archiloch. νῦν ἄγε δὴ τὰ Θαργήλια.

Θαργηλιών, menſis in quo celebrabantur Θαργήλια, ſacer & ipſe iiſdem diis. Etymol. dicit eſſe undecimum menſem, denominatum παρὰ τὸ θέρειν τὸν ἥλιον, quippe in quo Sol ardentior ſit & flores terræ ficceſcant. Quidam Latinorum Aprili reſpondere dicunt.

ΘΑΡΣΟΣ, ἐος, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præſentia. Od. ι, οὐ πάνυ θάρσος ἐνὶ στήθεσσι μίγα δαίμων. Xen. Pæd. 4. θάρσος ποιεῖ τοὺς πολεμίους. Idem Pæd. 5. θάρσος ἐμφύσηται. Idem Hell. 7. ἔστι πολὺ μᾶλλον καὶ θάρσος τοῖς ἐρρωμένοις φαίνεσθαι. Dicitur & θάρσος λαμβάνειν τινός. Thuc. lib. 2. & viciſſim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος. Act. cap. ult. Quidam volunt eſſe θάρσος à θέρσω futuro Aeolico verbi θέρω unde & θάρσος pro θάρσος dicunt ijdem Aeoles. οἱ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς.

Θαρσύς, ύος, ὁ, fiducia præditus, confidens animo. Item audax. Thuc. l. 7. ἡμῖν ἐλπὶς ὁμῶς θαρσεῖν τε μείζων τοῦ.

Θαρσαλέος, α, ὁ, fiducia præditus, fidens, confidens animo. Exp. etiam, audax, magnanimus. ut θαρσαλέος πολεμιστὴς, & θαρσαλέον ἦτορ, apud Hom. Accipitur in bonam & in malam partem.

Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepidé. Thuc. & alii.

Θαρσέω, ῶ, fiducia præditus ſum, fiduciam habeo, confido, bono ſum animo, ſecurus ſum Theocr. idyll. 4. Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, πάχ', ἀοίδελον ἔσσετ' ἄμεινον, fidendum eſt, fiducia habenda eſt: cui reſpondet Battus Θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eūdem idyll. 5. Θάρσει γενύων, bono ſis animo. Frequens etiam eſt in novo Teſt. ut Matth. 9. Θάρσει τέκνον, & alibi. ¶ Item fiduciam capio, ad fiduciā erigor ſeu excitor aut etiam ad audaciam. Il. α, θαρσήσας μάλα ἀπτ. Thuc. lib. 1. Θαρσοῦντες, ἰέναι καὶ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres & fidentes ad bellum proficiſci, idq; multis de cauſis. Plut in Themiſtocle. ἐθάρσησε παρακαλεῖν. Interdū rumdat. ut Thuc. 2. Θαρσήσαντες τοῖς τε παροῦσι μᾶλλον θυμοῖς. Et apud Theocrit. idyll. 17. Θαρσήσας πωτὶ σφετέροισι. Interdum cum accuſ. & exponitur audeo vel non reformido, non metuo. ut Syneſ. in epiſt. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, hoc iter auſus eſt ſuſcipere. Apud Apollon. Θάρσει γέροντος χεῖρας, noli metuere.

Θαρσήεις, εντος, ὁ, qui eſt fidentis animo, fidens. Nonn.

Θαρσῶ, fiduciam affero, fiduciam addo, animum addo. Il. ν. Θαρσοῦσιν δ' ἑτάρους ἐπορούσας μάχεσθαι. Sic Heſiod. in aſp. καὶ σφέας θαρσοῦντας, & fiducia ipſis addita.

Θαρσῶν, confidens, vel in ſpem erectus, confirmatus. Suid.

Θάρρος, εος, τὸ, idem quod θάρσος, fiducia, &c. Ariſtot. ethic. Nicom. lib. 3. Exponitur etiam audacia apud Ariſtot. Rhet. 2.

Θαρραλέος, idem quod Θαρσαλέος. Xen. Dicitur & Θαρραλέον ſubſtantivè, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. exp. audacia.

Θαρραλέως, idem quod Θαρσαλέως. Plat. in Apoll. Θαρραλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.

Θαρραλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confiſio, cui oppon. δειλία apud Plut.

Θαρρέω, ῶ, idem quod Θαρσέω. Hecodian. lib. 4. ἐθάρρει αὐτῷ θεραπεύοντι αὐτὸν αὖθις, i. confidebat autem ei, utpote iam pridem ſui ſtudioſo. Apud eundem Θαρρεῖν πρόσωπον, exp. vultum audaciæ plenum ſeu fiduciæ Iſocr. in Archid. Θαρρεῖν πρὸς τὸν μειόνων. Dicitur & Θαρρεῖν πρός τι. Et cum πρός, ut ἐθάρρησαν πρὸς μάχην. Item cum dat. itidemq; cum accuſ. & cum infinit. ſicut Θαρσῶ. Apud Chryſoſt. θαρρῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, exp. committo arcanum, vel audeo committere.

Θαῤῥητικὸς, ή, ὸν, ad fiduciam ſeu fidentiam propenſus.

Θαῤῥύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. Θαῤῥύνειν τοὺς ἐπομένους τῷ λόγῳ ἔργῳ.

Θράσος, εος, τὸ, audacia, temeritas. (ex Θάρσος per metatheſin literæ ρ,) Plut. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία ἡ θράσος γίνεται ἢ Θάρσος ἀνταγώνιστος. Thuc. τοῖς ἄλλοις ἀνομβλία μὲν θράσος, λογισμὸς δ' ὄκνον φέρει. Gregor. in Iul. dicit θάρσος & θράσος, licet appellationibus vicina, multùm ſignificatione differre. Pro Θάρσος poni quidam putant. Il. ξ.

Θρασύς, ύος, ὁ, audax, temerarius. Moſchus in epitaph. Bion. & Ariſtot. ethic. 2. Item magnanimus, fortis ſtrenuus, ut cum Apoll. Herculem appellat θρασύν. Sic & Il. ε. θρασείαις ἀκόντεσσιν. Et apud Theocr idyll. 14 θρασὺν ἀπειλήτην.

Θρασέως, cum audacia, temerariè. Item in bonam partem, audacter, fidenter. Iſocr. in Evag.

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas. Thuc. Plut.

Θρασύνω, audacem ſeu confidentem reddo, audaciam affero. Thuc. lib. 1. πλήθει πλεῖ ἀμαθίᾳ θρασύνοντες, i. multitudinis fiducia ſeipſos alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes.

Θρασύνομαι, audax fio, animos tollo, effero, ferocio. Aeſchin. Dem. Plut. Item audacter ſeu liberè loquor, apud Iſocr. Item confido, confidentia præditus ſum. Baſ.

Compoſita.

Ἀθαρσής, ές, ὁ καὶ ἡ, fiduciæ expers, qui ſibi timet. Fuſt.

Ἀναθαρσέω, & αὐαθαῤῥέω, fiduciam reſumo, in ſpem bonam rurſus erigor, ad ſpem bonam redeo, animum recipio. Thuc. lib. 5. & 7. & Plut in Publ.

Ἀναθαρσύνω & αὐαθαῤῥύνω, fiduciam alicui reddo in ſpem repono, ſpem reddo, animum reddo, rurſum erigo. Xen. Pæd. 5. αὐαθαῤῥύνωμεν τοὺς ἄνδρας. Plut. in Pericle, ἐπέρρωσε παρηγορῶν καὶ αὐαθαῤῥύνων.

Ἀποθαρσέω & ἀποθαῤῥέω, confido, vel potius: valde confido, præfidente animo ſum. Xenoph. Apud Pauſan. ἀποθαρσῶ τῷ, audeo aggredi.

Ἀποθρασύνομαι, idem quod θρασύνομαι. ut ἀποθρασύνεσθαι πρός τινα, audacia uti adverſus aliquem.

Δορυθαρσής, poët. haſta audax, bellicoſus. in Epigram.

Ἐνθαρσέω & ἐνθαῤῥέω, ῶ, confido, vel potius valde confido. Item fiduciam capio, in ſpem bonam erigor. ut ἐνεθαῤῥήκασι τοῖς πράγμασιν. Plut. in Rom. Participium ἐνθαρσήσας, in bonam ſpem erectus. (do, animo.

Ἐνθαρσύνω, audacem reddo, audaciam adjicio. vel animum ad-

Ἐνθαρσέω, confido.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti eſt animo, vel præſenti (animo.

Εὐθαρσία, ἡ, fiducia, animi præſentia.

Εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter. Ariſtot. eth. 3. c. 6.

Καταθαρσέω & καταθαῤῥέω, ῶ, fidenti animo ſum, ſeu fiduciam ſumo adverſus aliquem, fidenter ſeu audacter me gero adverſus aliquem. Herodian lib. 1. οὔτε ἐς τὸ παρὸν καταθαρσήσαι τῆς ἡλικίας καταφρονοῦσαν, neq; in præſens contemptu ætatis noſtræ ſe efferet audacius. Apud eundem, τὴν ἡμετέραν ὅπλων καταθαῤῥήσας, exp. noſtra arma laceſſere aggrediturus.

Καταθαῤῥαλέως, confidenter, audacter, licenter. Plut.

Καταθρασύνομαι, audax ſum audacter loquor. (Idyll. 15.

Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia ſeu impudentia Theocr.

Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus. Pro magnanimo. in Epigr.

Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. & magnanimus, animoſus. Heſiod. in aſp. ἐῢ μεγαθαρσέι παιδί.

Παραθαῤῥύνω & παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. & Plut.

Περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens. Appollon.

Πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus. ut μάχης πολυθαρσὴς. Hom. Exp. etiam audax. ut apud Apollon. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum.

Πολυθαρσὴς, ſubſt. magna animi fiducia.

ΘΑΣΟΣ Thaſus, inſula Thraciæ adjacens. unde Θάσιος, unde Θασία στρυφνὶς, Thaſia uva. Dioſc. & θάσιος οἶνος, Ariſtoph. in Pluto, pro optimo vino. Θασία ἅλμη, Thaſia muria, & θάσιον βάμμα & θασία ἁφαὶ ἰδές, apud Athen. l. 2. & 7.

Θάσσων, θᾶσσον, vide in Ταχύς.

Θάσσον, vide in Ἐτερος.

ΘΑΥΜΑΖΩ, F. άσω, & ἄσομαι, miror, admiror, admirationi habeo. Iliad. ω, θαύμαζ' Ἀχιλεῦ. Odyſſ. ο' ἀλλὰ τὸ θαυμάζω. Sic Luc. in Tim. θαυμάζει τε καὶ θαυμάζεται. Plut. in libro de defectu in orac. διὸ καὶ χρύσιππον ἔστι θαυμάζειν. Cum accuſ perſonæ & genitivo rei. Plut. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem & probitatem ſunt admirati. Cum ſolo genitivo perſonæ. Xen. ὑμῶν μέν τοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Sic & apud Iſocr. initio Panegyr. & alibi. ¶ Item obſervantia proſequor, vel cultu & obſervantia proſequor, ſuſpicio, magnifacio; in precio habeo. ut apud Iſocr. ad Demon. ἐμμελῶς θαυμάζῃ τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας. Xen. ἔστιν ὅς τινας ἀνθρώπων τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ. Θαῦμα deducitur. unde & θαύμαζω dicuntur quaſi θάμβος. Sic & Lat. ſuſpicio ab antiquo & obſoleto ſpecio.

Θαυμασμὸς, ὅ, ὁ, admiratio. Hippocr. ep. ad Demag.

Θαυμάσιος, α, ὁ, admirabilis, mirabilis, admiratione dignus, mirificus. mirus. Plat. Xenoph. & alii. Item qui admirationi eſt & in pretio habetur. Luc.

Θαυμασιότης, admirabilitas. (Plat.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè, mirum in modū. Ariſtoph. &

Θαυμαστὴς, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator.

Θαυμαστικὸς, ad admirandū propensus. vel immodicè admirator. Aristot. (tione teneri.

Θαυμαστικῶς, adverb. ut θαυμαστικῶς ἔχειν, apud Phil. admira-

Θαυμαστὸς, pass. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis, &c. Isocr. Xen. Dem. Ponitur etiam adverbialiter θαυμαστὰ pro θαυμαστῶς, mirabiliter, ut apud Plat. in symp. τοτε γὰρ θαυμαστὰ ὑπελήφθην.

Θαυμασιστὸς, idem quod θαυμασίως. Plat. de repl. l. 1.

Θαυμασόω, ῶ, admirabile seu admirabilem reddo. Plut.

Θαῦμα, τὸ, admiratio: ut οὐθαῦμα ποιεῖσθαι, apud Plut. θαῦμα μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, res mira. Il. ν, ἦ μέγα θαῦμα τό γ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Aristoph. in Pluto. οὐ θαῦμά γ' ἐδέν, nihil mirum. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta. item præstigiæ, Xen. in symp. τῶν τὰ γόητα θαύματα ποιεῖν.

Θαυμαλέος, ᾱ, ὁ, admirandus. Hesych.

Θαυμαίνω, poëticè pro θαυμάζω, Od. Φ.

Θαυμαπίζομαι, rei admirabilit ate obstupefio. Hesych.

Θαεῦμα, Ionicè pro θαῦμα, miraculum, res admiranda. apud He-

Θαϋμάζω, pro θαυμάζω, admiror (rodot.

Θαύμαστὸν, quoq; aff. ab Eust. & θαϋμάσιον, pro θαυμάσιον.

Θαῦτος, Ionicè pro θαυμαστὸς. Hesiod. in asp.

Composita.

Ἀθαυμασὶ, adverb. citra admirationem.

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus. Xen.

Ἀποθαυμάζω, demiror. Aeschin. adversus Timocr.

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro. Suid. ex Aristoph.

Ὑπερθαυμάζω, demiror, supra modum admiror.

Θ Α Ψ Ο Σ, ου, ἡ, Thapsus: lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulliguaiacum Indicum esse putant. (denominatum à Thapso, una ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph.) Vtitur & Nic. in Pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ ἐρυθρὰ δέρματα. Paul. Aeg. l. 3. cap. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψινος, ου, ὁ, thapsinus, thapso similis. pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. & Plut. in Phocione.

Θαψία, ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primùm reperta fuerit: ut testatur Dioscor. lib. 4. cap. 157. Vide & Theophr. hist. pl. lib. 9. & Plin. lib. 13. c. 22.

Θ Ε Ά Ο Μ Αι, ῶμαι, F. άσομαι, specto, contemplor. Aristot. pol. 8. εἰ δὲ χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεάσονταί σε ποιοῦντα, observabunt, studiosè spectabunt. Aristoph. in Vesp. ἰδὲ, θεῶ τὸ χρῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice & contemplare. Interdum absolutè, spectò ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τῶ κήρυκος αὐτοπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, βουλόμενος ἰδεῖν τὰ θεώμενος, qui tali veste indutus spectaret. Ponitur & simpliciter pro video. Soph. in Trach. Ἴδε, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videte cuncti. Et pass. apud Poll. in epist. θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me. Reperitur etiam θεῦσαι pro θέασαι, aspice, vide, apud Theocr. idyll. 3. & 4. & θασόμενος pro θεασόμενος, apud eundem idyll. 15. item θεῦτο, pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt.

Θέαμα, τὸ, spectaculum: res ipsa quam spectamus. Soph. Luc. Xen.

Θεάμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, spectator, contemplator. Suid.

Θεατὴς, οῦ, τὸ, spectator. Thucyd lib. 3.

Θεατὸς, ή, ὁ, spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

Θεάτρια, ἡ, spectatrix. Poll. lib. 4.

Θέατρον, ου, τὸ, theatrum locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plut. Ponitur interdum & pro ipso spectaculo. 1. Cor. 4. v. 9.

Θεατρικὸς, ή, ὁ, theatricus, theatralis. Aristot. in Polit. θεατρικὴ μουσική, theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus. ut θεατρικὴ ἡ παραστεάγωδος λέξις, apud Plut de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet &. tragicum aliquid redolet. Θεατρικῶς, theatraliter, ita ut in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

Θεατρεῖον, ου, τὸ. theatrum, idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suidam, Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Machab. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως θεατριζόμενοι, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem, traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa. ostentui sum in epist. ad Hebr. cap. 10.

Θεατρίδιον, ου, τὸ, parvum theatrum. Vitruv. l. 7. c. 5.

Θέα, ᾶ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἀξία ἐνδύσεως θέας ἀνδρὶ, visu digna. Sic Eurip. πλὴν θέαν δ' ἀμφιστεπῆς, aspectu decorus. Et activa signif. apud Xen. τῆ θέα τὸ ἑαυτὸν ἀγαθὸν παρέχεσθαι, spectatione sui seu spectando sese. Interdum pro spectatione ludorum. Herodot. ἐπὶ δὲ κατέλαβον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorum. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epist. πᾶσιν θέαν δὸς ἰδεῖν μιμῆ, quidquid vides, imitaris. Philo de vita Mos. lib. 3. θέαν ἔνομον ἰδόντες, nefandum spectaculum cernentes. In plur. θέαι sæpe pro ludis qui spectantur, i. pro spectaculis Herodot. l. 2. ἑορτῆς ἢ θέας ἐπιδεὴς ἑαυτὸν, feriis & spectaculis seu ludis deditus. Et lib. 1. δημοσίας θέας ἐπετέλεσε publica spectacula edidit. ¶ At θεᾶ vide in Θεός.

Θεῖος, & θεῖος, cum admiratione specto. Ionicum est.

Θέημα, τὸ, miraculum, quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro θαῦμα seu θάημα Doricè. Sic Θεήμων Ionicum est pro θεάμων, spectator Epigram.

Θεημοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio. Epigr.

Θεητὴς, οῦ, ὁ, pro θεατὴς, spectator.

Θεητὸς, idem quod θεατὸς. Dicitur & θεητὸς, poëtica epenthesi τῆ ι pro θετὸς. Hesiod. in Theog.

Θάημα, (Dor cum) spectaculum, miraculum. Theocr. idyll. 1.

Αἰόλικόν τι θάημα.

Θαητὸς, ή, ὁ, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirādus.

Θήομαι, admiror spectando: cum admiratione specto. Vocabulum est Ionicum. Od. τ, αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. Theocr. idyll. 19. θηεῖτο δὲ πόντοπόρον βοῦν. Sic Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione.

Θηητὸς, ή, ὁ, cum admiratione spectandus aut contemplandus, spectabilis, admirabilis. Hesiod. & Theocr. idyll. 19.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat. Od. φ.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem. Nonn.

Θεωρὸς, &c. Θεῖος, Θαυμάζω, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀθεάμων, ονος, ὁ, ἡ, qui non spectat. Synes. de insomn.

Ἀθέατος, ου, ὁ, ἡ, invisus, i. non visus: vel qui videri spectarive nequit. Luc. & Plut. de educ. puer. Item non visendus, non inspectandus. Plut. in Numa, ἀθέατα θεῖς ἄλλοις ἱερὰ, sacra quæ aliis videre non licet. Item activè qui non vidit seu spectavit. Xen. τῶν πάντων μηδὲν θεάματος ἀθέατος ᾖς, non videris remonium spectatu jucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, qui veritatem non perspexit & cognovit.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. l. 1.

Ἀξιοθέητος, idem apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, despecto, ex alto specto: vel attentè seu intentis oculis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero.

Δυσθέατος, invisus, infelix aspectu. Sophocl. ὦ δυσθέατον ὄμμα, ô dirum spectabulum.

Ἐπισυνθεάομαι (decomp.) specto. (θεᾶται.

Καθεάομαι, respicio, suspicio. Phil: de mundo, ἵνα τὸν ἀρχαῖον κοσμοποιὸν καθορᾶται.

Παραθεάομαι, à trinsecus spectando confero. Plat. in epist.

Πολυθεάμων, qui multa spectavit. Plato in Phædro.

Προθεάομαι, provideo seu prævideo. Hesych.

Συνθεάομαι, conspicor. Polyb. lib. 16, ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι πολεμίων πλῆθος, conspecta in lembis poculorum multitudine

Συνθεατὸς, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθεάτρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ, ἡ, spectaculorum amans spectandi cupidus, qui spectaculis gaudet, apud Greg. vel visendarum rerum cupidus inspector. Plut. de defectu orac. αἰνῶ φιλοθεάμονας φιλομαθεῖς, visendi & discendi cupidus.

Composita ex θέατρον.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita ut undiquaque spectari possit.

Ἐνθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. Apud eundem exp. etiam arguo. ἐνθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀπειρίαν, arguunt & velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

Θέειον, vide θεῖον in Θεός.

Θεέω, θείω, &c. in Θεάομαι.

Θεάζω, θεικὸς, &c. vide in Θεὸς.

Θ Ει Ν Ω, ferio, percutio. poët. Iliad. ε, Πολλὰ μὲν ἂς μάστιγι θοῇ ἐπιμαίεσθε θείνων.

Θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. κούτῳ θεινόμενος πώλοις. & Iliad. α, οὐ ὀφθαλμοῖσιν ἰδώμεθα θεινομένοιο.

Θεῖαρ, & θεὶν, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θεῖον, θεῖος, &c. vide in Θεός.

Θ Ε Ί Λ Γ Ω, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. Od. σ. v. 282. θέλγει δὲ θυμὸν Μελιχίοις ἐπέεσσι. Il. μ. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς θέλγε νόον. In epigr. de Orpheo, τὸν ἀκήλητον θυμὸν ἔθελξε λύρῃ. Eust. scribit θέλγειν esse dictum quasi ἀπάγειν ἑαυτὰ ἢ ἑθέλειν, vel ἄγειν, εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

Θέλγημα, mulceor, delinior, pellicior. Synes. in lib. de insomn.

Θέλγμα τὸ, delinimentum.

Θελκτὴρ, delinitor.

Θελκτήριος, ου, ὁ, ἡ, delinitivus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrosus, ut ἐπῳδὴ θελκτήριος. Plut.

Θελκτήριον, (substantivè) illecebra, oblectamentum. Hom. Pro θελκτήριος, invenitur & θέλκτριος, in Theophyl. epist.

Θέλγητρον

Θέλγητρον, & θέλκτρον, delinimentum, illecebra, oblectamentū. Eurip. in Oreste. ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον.

Θελκτῖνες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγω, quod idem exp. ἀπατεῶν. Scribitur etiam πελχῖνες. p. o eodem apud eundem Hes. & Etymol.

Composita.

Κατηθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo & delinio. Mosc. idyll. 2.

Λυρηθελγής, έος, ὁ & ἡ, lyra seu lyræ sono permulsus. in Epigr.

Πανθελγής, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. ut πανθελγὴς φωνή. Nonn. (in Epigr.

Πανθελκτήρια ἡμερὶς, vitis omnium oblectatrix seu recreatrix.

Φρενοθελγὴς, mentem mulcens, mentem oblectans. ut φρενοθελγὴς μῦθος. Nonn. verbum mentigratum.

Θέλημα, &c. vide in Ε'θέλω. Θελκτήριον, &c. in Θέλγω.

Θέλω, in Ε'θέλω. Θέμις, θεμιστὸς, θεμιστίζω, &c. in Τίθημι.

Θ Ε'ΜΕΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum. Hesych. ☞ παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia poni primo loco solet, ut cætera superstruantur.

Θέμεθλον, ου, τὸ, Idem Il. ρ, v. 47. κὺ γομάχοιο θέμεθλα Νύξ, in fundo gutturis, in imo gutture.

Θεμέλιον, ου, τὸ, sive θεμέλιος, ου, ὁ, idem quod θέμεθλον. Herodian. lib. 8. μέλλουσαν ἄρδην ἀνὴν ἐκ θεμελίων ἀνατρέψειν. funditus. Thuc. lib. 1. οἱ θεμέλιοι πασῶν οἰκιῶν λίθων ὑπόκεινται, fundamenta ex lapidibus variis subiecta sunt.

Θεμέλιος, adjectivè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poëticè verò pro θεμέλιον dicitur θεμέλιον metri causa. Il. ψ, θεμείλιά τε πρῶτα βάλοντο. Et in Epigr. θεμείλια πήξας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo: seu fundamentum jacio, loco, pono, substruo, in epist. ad Hebr cap. 1. ex Psal. 102. τὸν γῆν ἐθεμελίωσας. & 1. Pet. c. 5.

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum.

Composita.

Α'θεμέλιος, ον, ὁ & ἡ, fundamento carens, nullo nitens fundamento. Hesych. (to. Hesych.

Α'θεμελίων, ον, ὁ, ἡ, ἡ, idem, Hesych.

Α'ποθεμελιόω, ῶ, fundamenta destruo: vel fundamentis eruo.

Αὐτοθέμελος, per se habens fundamentum. Nonn.

Προθέλυμνος ἔλκεσι dicitur qui radicitùs evellitur & funditus extirpatur. Iliad. κ & Iliad. ι. Et Aristoph. in Pace, προθέλυμνον μὲν ὦν τὴν γυναῖκα ἀπώλεσας, i. funditùs, penitùs. Apud Homer. φορέουσι δόρυ ἐλεὰ, σὺν δὲ σάκεϊ προθέλυμνα, accipitur pro denso. Sic & apud Aristoph. in Equit. ἐφέρεις τὰς δρῦς & τὰς πλατάνους & τὰς ἐχίνους προθέλυμνας, exp. πυκνὰς, ἐπαλλήλους, ἄλλας ἐπ' ἄλλας, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνος, quatuor habens fundamenta seu quadruplex. Iliad. α. v. 479.

Υ'ψιθέμελος.

Θ Ε'ΜΙΣ, ιστος, vel ιδος, ἡ, lex, institutum: vel jus, fas. Odyss. ι, Τοῖσιν οὔτ' ἀγορὴ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Hesiod. in Erg. δίκη δ' ἐν πᾶσιν θέμιστας, & Epigr. lib. 2. θέμιν ἀμεῖψαι, jus mutare. Plat. in Tim. ὁ μηδὲ ἐπὶ νοῦν θέμις quod ne dictu quidem fas est. Interdum cum genit. ἡ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ut mulierem decet. ¶ Θέμιστες dicuntur etiam tributa & vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Iliad. ι. Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέσουσι θέμιστας. Eustathio θέμιστες sunt etiam consilia, consultaq; item oracula, vaticinia. ¶ Item θέμις θεὰ putabatur esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atq; adeò id esse existimabatur quod & fas est. Alii verò θέμιν seu θέμιστα jus & justitiam, eandemq; consiliorum & oraculorum præsidem esse putant, Hesiod. in Theog. & Hom. Odyss. β, & Iliad. υ. ☞ Eiusdem est & originis & significationis cum θεσμὸς, de quo infrà.

Θεμιστὸς, ου, ὁ, legib. consentaneus, justus. idem quod θεσμιστὸς, Hes.

Θεμίστως, quoq; exp. justus. Hesych.

Θεμιστεύω, F. σω, jura reddo, jus dico: vel etiam impero. Odyss. ι Θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Κυκλώπων ἠδὲ θεμίστων ἀλλήλων ἀλέγουσι. ¶ Item μαντεύομαι, responsa & oracula do consulentibus, vaticinor. Plut. de def. orac. & in libro de Pyth. orac. ὅσαι Διὸς μέλλουσιν ἐθεμίστευσαν.

Θεμιτὸς, ὸν, ὁ, idem quod θεμιστὸς, legibus cōsentaneus aut permissus, licitus, justus. Apud Suid. πᾶσαν θεμιτὴν ὁδὸν ἐποίει τὸ κέρδος, quacunque ex re lucrum quærebat, modò id contra jus & fas non esset. Dicitur etiam ἀ θεμιτὸν ἐστὶ, nefas est, fas & æquum non est. Plat. in Apol.

Θεμιτῶς, justè, licitè, legitimé. Suid.

Α'θέμιστος, ον, ὁ, ἡ, (comp.) nefarius. Tam de persona quàm de re dicitur sicut ἄθεσμος & ἄδικος, Il. ι, Α'φρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἑκεῖνος, Ὅς πολέμου ἔρατεινὰ ἐπιδήμιός, nefarius & impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefastus: vel etiam legibus vetitus, illicitus, ut ἀθέμιτος & παράνομος. Xen. pæd. 1. τὰς δὲ ἀθέμιστα δύχορδος. Et alibi ἀθέμιστα ποιεῖν, nefaria admittere facinora, Apomn. lib. 1.

Α'θεμιστία, ας, ἡ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria & legibus vetita admitto facinora. Hesych.

Α'θέμιτος, idem quod ἀθέμιστος, Herodot. in Polymnia. ἀθέμιτα ἔργα ἔρδειν. Dicitur etiam ἀθέμιτόν ἐστι, pro ἀθεμιτόν ἐστι, fas non est, nefas est. ut act. cap. 10.

Θ Ε'ΝΑΡ, αρος, τὸ vola, cavitas manus & pedis: Hom. Iliad. ε, Δόρυ χροὸς αὐτερύσησεν Α'μερσὲν ἀμφὶ πάλαι, Περιμενὸν ὑπὲρ γένειον, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. lib. 2. ἀμιλᾶ τὰ θέναρα τῶν χειρῶν, volam manuum contingit. ☞ Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θέσιμος ἀναχωρεῖν, nimirum ἀεὶ ὁ ἀντίθετος τὸ διδύμιον: vel παρὰ τὸ θάνειν, quod est τύπτειν, quoniam ἀεὶ αὐτῷ πληγὴ γίνεται.

Composita.

Ο'πισθέναρ, posterior pars manus, & quasi aversa, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. lib. 2.

Υ'περθέναρ: spatium quod est à digito qui λιχανὸς, vocatur usque ad minimum. Poll.

Θ Ε'Ο Σ, ὁ, Deus. Dicitur σὺν θεῷ. Iliad. ι, apud Herodot. Aristoph. Plat. Xenoph. & alios, i. deo duce, deo favente, dei instinctu, ope divina: cui opponitur αὖθι θεῷ, Odyss. ο. Pro σὺν θεῷ dicitur & λῷ θεὸς γένῃ, apud Xenoph. & Aristoph. item θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, apud Xenoph. & Luc. Κατὰ θεὸν, divinitùs, Dei impulsu. item Dei benignitate, apud Synes. Invenitur θεὸς etiam gen. fœm pro θεὰ, Dea. Iliad. α, ἀτίμωτάτη θεὸς ἀμί. Plato de rep. lib. 1. σωσάμενος τῇ θεῷ Demonitio orat. pro cor. Ὡς θεοῖς σύμπασι καὶ πάσαις. ☞ Dictum volunt θεὸν, alii ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod omnia intueatur & cernat. Alii à nomine δέος, i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τοῦ θέειν, à currendo: existimârunt enim multi olim sidera & stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos. quæ de re vide Plat. in Cratylo, & Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 23.

Θεόθεν, à deo, divinitùs. Odyss. τ & Synes. ep. 137. Pro eodem dicitur & θεόφιν & ὑπὲκ θεόφιν apud Hom. sed θεόφιν interdum & pro dativo θεοῖς

Θεότης, ητος, ἡ, deitas, divinitas. Greg.

Θεόω, ῶ, f. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεὸν ἀφ' ὧν τῷ βαπτίσματος. Et in pass. θεοῦμαι, qui Deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit. apud eundem.

Θέωσις, q. d. deificatio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, Dea. Il. α, Μοῦσαι ἄειδε θεὰ. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα, vide in Θεάομαι.

Θεάζω, f. άσω, divinus sum, proximè ad Deum accedo. Dion. in vita Hom. ex Democr. (Apocal.

Θεαστικὸς, ὴ, όν, divinus vel qui divino spiritu agitur. Areth. in

Θεῖος, α, ον, divinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέιος seu θέϊος, ut volunt nonnulli. Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, somnium divinitùs immissum. Apud eundem θεῖος Ο'δυσσεύς, divinus Ulysses. Apud Dem. θεῖος καὶ δαιμόνιος copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, divinissima dona. ¶ Θεῖος dicitur etiam patris vel matris frater teste Eust. & Poll. in qua significatione interdum absolutè ponitur. ut apud Xen. pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτοῦ ἐλοιδορεῖτο, avunculus eum increpabat. Sic & apud Plutarch. ἐκ φιλαδελφίας. Interdum cum adjectione ad tollendam ambiguitatem, ut ὁ θεὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ θεὸς μητρὸς θεῖος, avunculus, apud Phil. in vita Mos. lib. 3. Sic fœm. θεία, amita; matertera: itidem vel absolutè vel cum adjectione.

Θεῖον, ου, τὸ, (substant.) numen divinum, & q. d. divinitas, θεότης. Sepe etiam exp. Deus. item divina providentia. Herodot. Thuc. Plat. ¶ Item sulphur. de qua signif. paulò pòst.

Θείως, divinè, divinitùs. item divina quadam sorte. Xenophon Pæd. 4. Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas. Luc. de cal. & Plut. in symp. Item pietas. Isocr.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θειάζω, divinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. apud Thucyd. initio libri 8. Apud Arrianum ἐθειάσθη, exp. divino instinctu dictum est.

Θειασμὸς, afflatio numinis: vel potius curiosum & propemodum superstitiosum divinum numen colendi studium. Thucyd. lib. 7.

Θειαστικῶς, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τὸ, dicitur etiam sulphur, ueluti θεῖον, sic nominatum ἀφ' τὸν θεόθεν εἶναι, ut quidam volunt. Dioscor. lib. 5. cap. 124. Pro eodem dicitur, poëticè & Ionicè θέειον & θήϊον, Odyss. χ.

Θειώδης, ες, ὁ & ἡ, sulphureus vel sulphurosus.

Θειόω, ῶ, (Ionicè pro eodem θεϊόω & θηιόω) sulphure perfumo fumo vel expio. Et comp. ἀφιθειόω, apud Eust. & περιθειόω, pro eodem. unde & περιθείωσις, lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo.

Θεῖος, ᾶ, ὁ, divinus. Θεῖως, divinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. θεῖως ἑορτάζομεν.

Η'θεῖος, venerandus, colendus, observandus. Il. ξ χ, & Odyss. ξ. Dicitur & ἠθεία κεφαλὴ, venerandum caput, Il. ψ. ☞ Sunt qui pleonasmo Ε positum velint pro θεῖος, ut ἐθεῖος pro βοῦς,

Δίος, ε, ὁ, Aeolum lingua vel Dorum dicitur pro θεός. In duali σὼ dii. Sic Lacedæmonii Geminos vocabant Castorem & Polluc. unde νὴ τὼ σιώ, per Geminos: apud Plut. in apopht. Lacon.

Composita.

Ἀγχίθεος, ου, ὁ, ἡ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss. ε, & η.

Ἄθεος, qui sine Deo est, impius: qui vel Deum esse non credit: vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plut. de superst. Res etiam aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. ut γῆ ἄθεος, apud Plut. ubi nulli sunt dii ἄθεος διδυσπαλία. Greg.

Ἀθεότης, ητος, ἡ, & ἀθεία, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. & Greg.

Ἀθεεί, sine Deo, sine numine diuûm. Od. σ. & apud Theocr. idyll. 19. Ἄθεως, idem.

Ἀθέατος, numine divino non afflatus.

Ἀθεσπίθεος, unde φέγγος ἀθεσπίθετον, in Anth. epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures pervenit.

Ἀντίθεος, contrarius Deo, adversarius Deo, ut αὐτίθεοι μνηστῆρες Apud Hom. Sic αὐτίθεον δόγμα. Item par Deo, æquiparandus Deo, divinus, augustus: ut αὐτίθεος Σαρπηδών, apud Hom. Il. ζ. & αὐτίθεος αὐγή. Od. ξ, divinis virtutibus præditus.

Ἄπιθεος, qui sine Deo est, impius. apud Soph. in Thyeste.

Ἀποθεόω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos seu diuos refero, homini divinos honores tribuo, Plut.

Ἀποθέωσις, inter deos referri.

Ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio, divinorum honorum attributio, consecratio. de qua prolixè Herodian. initio libri 4. Vtitur & Cic. in epist. ad Att. lib. 1. ep. 15. & lib. 12. ep. 13. & 35.

Ἀποθειάζω, numine divino afflor. Philo.

Ἀρνησίθεος, vel ἀρνησόθεος, negans Deum. ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Chrysost. & Cyrill.

Διθεία, ἡ, duo dii, duplex numen. Naz. (lunt.

Διθεῖται, qui duos Deos, seu duplex numen statuunt, aut co-

Δύσθεος, exp. ἀσεβὴς, impius. apud Soph. in El. ὦ δύσθεον μίσημα: nisi fortasis à θεὰ derivari putandum sit, ut sit idem quod δυσθέατος.

Δωδεκάθεον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus apud Paulum Aegin. libr. 7. Apud Aetium autem & alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus composito. Est & herbæ nomen sic appellatæ, quòd omnium deorum majestatem commendet. Plin. lib. 25. c. 4.

Ἐνθεάω, ῶ, deifico, deum efficio.

Ἐνθεᾶσθαι, deum fieri. Areop.

Ἐνθεαστικὴ δύναμις, deifica vis. Idem.

Ἐνθειάζω, Deo dedico, consecro. Item in numerum deorum refero, ut Deum colo. Luc. ὅτως Ὀρέστην ὦ Πυλάδην συνθειάσωσιν. Sic & Herodian. l. 4. Item divinum existimo, divinitatis judicium traho. Herodian. Item in religionem verto. Putarch. & Herodian.

Ἐνθειασμὸς, consecratio, &c.

Ἐνθειόω, ῶ, Deo consecro. Exp. etiam consecro, colo ut Deum. Philo de mundo. κόσμον ὅλον ἐξεθείασαν: unde συνθειάζω, in deorum numerum referri, apud Plut. in lib. de Herod.

Ἔνθεος, in quo Deus est, seu afflatus aut instinctus Dei: divinus. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένην. Luc. de sacrif. ὑπὸ τῶν μυσῶν ἔνθεοι γενόμενοι ἀᾴδουσιν. Sic Aristot. Rhet 3. ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus numine afflatorum. & metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ἐνθεάζω, numine agor. Luc. & Plut. symp. 1. Ἐνθεάσκω, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet. Plat. de leg. 3.

Ἔνθους, per contractionem pro ἔνθεος. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἐνθουσιώδης, ες, ὁ, ἡ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et τὸ ἐνθουσιῶδες, ipse furor fanaticus seu divinus. Philo de vita Mos. lib. 3.

Ἐνθουσιωδῶς, numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνθουσιάζω, sive ἐνθουσιάω, ῶ, f. άσω, fanatico seu divino furore agor, numine afflor. Plato in apol. & in Phædro. Philo de vita Mos. lib. 1. & 3. Dicitur passivè quoque ἐνθουσιασμὸς pro ἐνθουσιάζων. Herodian. l. 2.

Ἐνθουσιασμὸς, οῦ, ὁ, & ἐνθουσίασις, εως, ἡ, furoris fanatici seu divini afflatus, instinctus seu afflatus divinus Plut. de def. orac. & Plat. in Phædro.

Ἐνθουσιαστὴς, οῦ, ὁ, numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ, sunt etiam hæretici quidam apud Theodorit. in 4. hist. Eccl.

Ἐνθουσιαστικὸς, qui numine afflari solet, fanaticus. Plut. in Phædro & in Tim. apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Activè interdum accipitur pro, animos corripiens furore illo divino: unde apud Aristot. pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos: & ἐνθουσιαστικὸν νόσημα, apud eundem Aristot. dicitur quum instinctu lymphatico inferveſcunt Sibyllæ. Ἐνθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Ἀνενθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus, non yesanus. ut αὐανθουσίαστος ἔρως, apud Plutarch. in Erot.

Ἐπιθειάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor. Eust. ex Pherecrate, ἀρᾶται καὶ ἐπιθειάζει τοῖς πατράσι. Vtitur & Plato in Phædro.

Ἐπιθειάζω, numine divino afflor, instinctu divino corripior. apud Philon. Item vaticinor apud Ioseph. de Antiq. Apud Thucyd. lib. 2. ταῦτα ἐπιθειάσας, exp. his deos precatus, vel his deos obtestatus.

Ἐπιπνευθεασμὸς, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ἐπιθείασις, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thuc. lib. 7. Item precatio qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμὸς, idem.

Ζάθεος, prædivinus, admodum divinus, sacrosanctus. Il α.

Ἠγάθεος, admodum divinus: pro ἀγάθεος, ex ἄγαν & θεὸς, & Ionicè α in η mutato. Od. ζ.

Ἡμίθεος, semideus: Heroum epith. apud Hesiod. in Erg. Item heros. Ἡμιθέαινα, ἡ, semidea. Opp. de venat. lib. 3.

Ἰσόθεος, Deo par, Deo æquiparandus. idem quod αὐτίθεος, ut Ἰσόθεος φῶς, Odyss. α, Vtitur & Plat. pol. 2. & Isocr. ac Nicocl. & ad Philipp.

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea. Matuta dea, ut Plut. in Cam. interpr. vide & Etym.

Μισόθεος, Dei osor, qui Deum vel Deos odio habet. Lucian.

Μνησίθεος, pius.

Ὁμόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est, eiusdem divinitatis consors. Greg.

Πάνθεον, pantheum: Romæ templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd in simulachris Martis & Veneris multas deûm imagines acciperet: vel, quòd forma convexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. lib. 7. Sic apud Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. (orat. ad gentiles.

Πολυθεότης & πολυθεία, deorum multitudo, Iustin. Martyr. in

Σεμνόθεοι, divini humaniq; juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi & gymnosophistæ apud Diogenem.

Συνθεία, ἡ, q. d. divinitatis communio, eadem divinitas.

Τεθεία, ἡ, deitatis ternio, qua dii tres statuuntur. Naz.

Τεθεῖται, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεον, quod est super numen divinum vel numinis voluntatẽ.

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. l. 3. φιλόθεος τε & θεοφιλὴς ἐγένετο: & Dei diligens & Deo dilectus fuit. Exp. & Deo charus, Deo placens & gratus. ut κεκλεῖσμαται φιλόθεα, apud Naz. Φιλοθεία, ἡ, amor Dei.

Νόθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Θεράπων, οντος, ὁ, minister, famulus, servus. Od. ὁ Ὀτρηρὸς θεράπων Μυλεύς. Il. β, θεράποντες Ἄρηος, Martii viri, bellicosi. Xen. Pæd. 8. δῶρα τῷ ἐπιτρόπῳ τοῦ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Interdum exp. cultor. ut θεράποντες μουσῶν. Gal. Therap. 2. cultores musarum.

Θέρσαι, dicitur pro θεράπων, inquit Hesych. unde θέρσαπες, in Epigr.

Θεράπαινα, & Θεραπαγὶς, ίδος, ἡ, minister, ancilla, serva. Xen. Pæd. 6. & Plut. Θεράπνη, ἡ, idem. Apoll.

Θεραπαινίδιον, ου, τὸ, ancillula. Θεραπὶς, exp. θεράπαινα. Hesych.

Θεραπεύω, famulor, servio. Laërt. in testamento Aristot. μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παιδίων μηδένα τῶν ἐμὲ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem, officiis demereri conor. Thucyd. lib. 1. ᾧ τὸ πλῆθος τεθεράπευται τῶν Μυκηναίων, quum officiis seu obsequiis sibi conciliasset. Apud Xenoph. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. θεραπεύειν τινὰ, exp. studiosum esse alicujus. Dicitur & θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, colere deos. ¶ Item colo, curo, procuro, curam & studium alicui rei impendo. ut θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xen. colere terram. θεραπεύειν σῶμα, apud Arrianum lib. 6. Corpus curo θεραπεύειν τὰς παιδοτριβίας apud Polyb. curare, polire, tergere Apud Thucyd. τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, curare suum commodum, suis commodis servire, seu inservire. Apud eundem θεραπεύειν τὴν αὔοιξιν τῶν πυλῶν, aucupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plut. θεραπεύειν τὰ Φιλίππου, exp. fauere & adhærere Philippo. Apud Thuc. & Plut. in Lyc. θεραπεύειν ἡσυχίαν φαίνεσθαι λιπαροῦν studeant, operam dant. ¶ Item curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. 1. Eth. Τὸν ὀφθαλμὸν θεραπεύουσιν. Plut. de garr. ἐστὶ δὲ θεραπεῦσαι τῆς νόσου βαρύτερος. Item curo. i. sano, medeor. Athen. lib. 12. θεραπεύσας Ἀντοσθένην τὸν μισθωτὸν ἀληθῶς ἔτη πολλὰ τοῦτο δωρεάν, &c. Item metaphoricè, reficio: ut Diod. Sicul. ἔδοξε τοῖς θεραπεύειν ἃ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς. ut ea quæ navis partes laborarent, eas ipse reficeret. Apud Plut. θεραπεύειν ὑποψίαν, exp. suspicionem obsequiis tollere.

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium: item famuli seu ministri. Xenoph. pæd. 4. διὰ ἱππικὴν θεραπείαν. Item cultus, cultura, observantia, obsequium. Xenoph. Hell. 2. τὸν μὲν Καλλίβιον ἰδιώτην θεραπείαν πάσην θεραπεύειν. Dicitur & de cultu qui exhibetur Deo. Isocr. in Busir. enc. τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Apud Aristot. de mundo, θεραπεῖαι ἡρώων, cultus heroum. Dicitur & de

cultu

cultu ſeu curatione corporis, apud Plat. & Gal. Item cultus, de arboribus & herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. Item curatio, ſanatio, medela, remedium. Herodian. lib. 3. περὶ τὴν θεραπείαν τῆ γέροντι. Xen. Hell. 7. Ἐ νοσῶν γε θεραπείας. Sic & Iſocr in orat. de pace.

Θεράπευμα, τὸ, cultus vel cultus quo demeremur & conciliamus. Xen. Item id quod ſanandum proponitur. Plutarch. initio libri de garr.

Θεραπεύσια, curatio, ſanatio. item ſupplicatio. Heſych.

Θεραπευσίμως, medicabilis, ſanabilis.

Θεραπευτής, οῦ, & Θεραπευτήρ, ῆρος, ὁ, miniſter. Xen. in Pæd. Item cultor. Greg. & Phil. Item curator, ſanator, medicus. Item peculiariter pro eo qui & μαγικὸς, vulgò religioſus, apud quoſdam Eccleſ. ſcriptores. Sic θεραπευτίδες, apud Phil. quidam exp. religioſæ.

Θεραπευτικὸς, colendis hominib. deditus, obſequioſus, officioſus: vel peritus demerendi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δοκεῖς τισιν εὐδιτεύεως τῷ τοσούτῳ θεραπευτικὸς εἶναι, quibuſdam videris non ſatis eſſe officioſus atque affabilis. Plut. in Alcib. θεραπευτικὸς τῶν ἄχλων. Item peculiariter, colendis potentibus deditus, ſeu obſervantiæ potentium deditus. apud Plut. in lib. περὶ τοῦ ὅτι μάλ. τοῖς ἡγεμ. &c. Item pro θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. Item pro ἐπιμελητικὸς, apud Plat. Item medendi vim habens ſeu ſanandi. ut θεραπευτικὴ μεθοδος, Gal. methodus medendi. θεραπευτικὸς μώλων. Naz. maculas eluendi vim habens. Apud Ariſtot. in pol. θεραπευτικὴ ζώματος ἕξις, corporis habitudo curatione indigens.

Θεραπευτικῶς, q.d. officiosè, obſequioſè. Plut. in Artox.

Θεραπεύτρις, ιδος, ἡ, cultrix vel curatrix.

Τέτροπται, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀθεραπευσία, ἡ. q.d. cultus carentia. Dicitur enim de re quæ inculta manet, neglectus. ut ἀθεραπευσία τῆς κώμης. Et apud Plat. ἱερῶν ἀθεραπευσία.

Ἀθεράπευτος, incultus, qui eſt corpore inculto, & horrido. Plut. Item neglectus, cujus cura non geritur. Xen. Item immedicabilis, inſanabilis, ut ἀθεράπευτος ψυχὴ, apud Greg.

Ἀντιθεραπεύω, viciſſim colo & obſervo, mutua obſervantia colo. Xenoph.

Ἀποθεραπεύω, medeor, curo, idem quod θεραπεύω. Plut. & Gal. Item colo. ut ὑποθεραπεύειν τὰς θεάς.

Ἀποθεραπεία, ἡ, curatio, medicatio, medela, ipſe actus medendi. Idem quod θεραπεία. Peculiariter interdum dicitur à medicis, omnis exercitationis probè peractæ poſtrema pars quæ & excrementa purgat, & corpus à laſſitudine tutum reddit. Gal. Item cultus. ut Ariſtotel in pol. περὶ τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

Ἀποθεραπευτικὴ, ratio curandi corpora poſt exercitationem.

Δυσθεράπευτος, vix ſanabilis, cui vix mederi poſſumus. Metaph. apud Sophocl. δυσθεράπευτος Αἴας, qui vix ad ſanam mentem reduci poteſt, & à ſententia de conſciſcenda ſibi morte revocari.

Ἐπιθεραπεύω, cultu ſeu obſervantia concilio vel demereor. Plut. in Galba, Οἴνιον ἐξεθεράπευσε δώροις. Item ſano, perſano. Gal.

Ἐπιθεραπεύω, obſequium præſto, apud Thuc. initio lib. 1.

Εὐθεράπευτος, facilè ſanabilis, ſanatu facilis. Apud Theophr. εὐθεράπευτα δένδρα, arbores quæ facilè aut diligenter curantur.

Προθεραπεύω, prius curo vel excolo. Exp. & præparo.

Προθεραπεία, præparatio. Hermog.

Θέρμα, θερμαίω, &c. vide in Θέρω.

Θ Ε'Ρ Ο Σ, ους, τὸ, æſtas. Heſiod. in Erg. Οὐκ αἰὲὶ θέρος ἐστὶν ἐπ' ἠπείρου Od. μ, οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Luc. μετὰ τοῦτο θέρος, media æſtate. Xen. κατὰ θέρος ἀκμὴν, adulta æſtate. Ἐν θέρει, in æſtate. i. æſtivo tempore pro eodem dicitur & θέρει item θέρος. ¶ Accipitur etiam pro meſſe. Epigr. Ἐθέλω σοί τὸ θέρος μαντεύομαι, meſſem tibi bonam vaticinor Sic & apud Plut. in Fab. ἐλέχθη κατὰ θέρη ταχύν περὶ Ἀντίου σῶμα κέρεσθαι, apud Antium ſpicas ſanguinolentas demeſſas. Sic & in polit. præc. apud eundem. ☞ Ἀ θέρω derivatur, quòd eo tempore maximus calor vigeat.

Θέρεος, α, ον, æſtivus. Orph. hymno in Cererem, καρποῖς βεβυθσα θερείοις. Θέρεια, ἡ, æſtivum tempus, æſtas. Scribitur & θερεία, ut ſubaudiatur ὥρα Polyb. lib. 5. Pro eodem habetur θέρος apud Dioſc. lib. 5. θερία αἰθρία, æſtiva ſerenitas.

Θερεινὸς, ἡ, ὁ, æſtivus ut θερεινὰ λάχανα, apud Athen. & θερεινὴ μεσημβρία, apud Xen. in Cyneg. meridies æſtivus. Et θερειναὶ αὐλαὶ, apud Ariſtot. (pocr.

Θέρετρον, ου, τὸ, locus habitationi æſtivæ accommodus. apud Hip-

Θερίζω, f. ίσω, æſtivo, i. æſtatem alicubi tranſigo. ut Suid. annotat. Item meto. Xen Hell. 7. Et metaph. colligo, & meto, apud Latinos. Plut. in apoph. ὡς γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ κολαμῶμαι. Eurip. τὸν δ' ἀναγκαίως ἔχει βίον θερίζειν ὥστε καρπίμου στάχυος. tum vita omnibus metenda, ut fruges.

Θερισμὸς, οῦ, ὁ, meſſis, Aeſchin. (metit, Ariſtoph.

Θεριστὴς, οῦ, ὁ, meſſor. Dem. pro cor. Et fœm. θερίστρα, ἡ, quæ

Θερισήϊον, ου, τὸ, falx meſſoria. 1. Reg. 13.

Θερισὸς, οῦ, ὁ, meſſus, aut qui meti poteſt, vel ſolet, q.d. meſſilis. Dioſc. lib. 1. c. 18.

Θέρισμον, ου, τὸ, veſtis tenuis & æſtiva, ſeu veſtis meſſoria. Gen. c. 24. & Cant. c. 5. Nonnullis eſt etiam falx meſſoria.

Θερίζω, meto, incido, rodo. per ſyncopen pro θεριΐζω.

Θερμότατος, η, ον, æſtuoſiſſimus. Arat. & Nicand. in Ther.

Θερὶξ, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀθέριστος, ον, ὁ καὶ ἡ, non demeſſus, qui eſt adhuc in ſpica. Ab Heſychio exp. neglectus.

Ἀποθερίζω, demeto. Interdum abſcindo, amputo.

Ἀποθρίζω, idem. Epigr. ἀπέθριτε σὺν κεφαλῷ αἴλυος, felis tuſi caput abſcidit. Sic apud Eurip. in Oreſte, Εἰδότες πυρὸς ἄκρας ὡς ἀπέθριτε πείκας.

Βουθερὶς, ίδος, ὁ & ἡ, qui à bobus depaſcitur. vide Sophoclis ſchol.

Ἐκθερίζω, meto. Demoſth.

Ἐνθερίζω, æſtatem in aliquo loco dego.

Εὐθέριον, ſic balſami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ἐυνθρὶς, ſpado, exectus, eunuchus. cui ἰς τέθριπται, i. demeſſa virilitas.

Παραθερίζω, demeto, amputo. (Heſych.

Παραθρίζω, idem. Apoll. Arg. 2.

Συνθερίζω, unà meto, unà meſſem facio. Ariſtoph. in Acharn. Α κ' ὦ ξυνὼν βέλτιστε συνθερίζοις.

Ἀθὴρ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Θ Ε'Ρ Ω, F. θερῶ; & Aeolicè, θέρσω: unde θερσόμβρος apud Hom.) calefacio. Naz. Θέροντος, κἀκ' ἀφλέγοντος. ¶ Item medeor, ſano, curo. Nic. in Ther. Ἀμφιτρωνιάδαο θέρων Ἰφικλέος ἔγκυρ.

Θέρομαι, calefio, caleſco, aut etiam me calefacio. Od. τ. Ariſtot. lib. 1. de part. anim. οἱ ἐπιδὴ καθεσιόντες ἕδον αὐτὸν θερόμβρον καὶς τοῦ ἱπνῷ. Apud Plut. de primo frig. θερομβρύω, æſtuantem. ¶ Item uror, incendor. ut Il. λ, de navibus; Ἀργείων αἰχμὴ πυρὸς δηΐοιο θέροντα pro καῖομένους.

Θερμὸς, ὸν, ὁ, vel ἡ, calidus vel calida. ut θερμὰ λόετρα, apud Hom. lavacra calida thermæ Plut. in Alex. ἐν τοῖς θερμοῖς. Heſiod. in Theog θερμὸς ἀϋτμὴ vapor calidus, ſeu fervidus. Interdum cum præpoſ. ut θερμὸς ἀπὸ μάχης, calens ex pugna: apud Plut. Et cum dativo, θερμὸν τῷ ἀγῶνι, apud eundem. Neut. gen. τὸ θερμὸν, ſub. ὕδωρ, calida. ſub. aqua Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἴνῳ, vinum calida temperatum. Et pro θερμότης calor. apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 1. & apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμὸς, metaphoricè, ardens, fervens, de animi affectu. ut δάκρυα θερμὰ apud Hom. Sic. Soph. in Antig. Θερμὸν ἐπὶ ψυχροῖσι κηρδίαν ἔχεις, calido animo ad res frigidas accedis. Et θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Ariſtoph. in Pluto. Exp. & acer, vehemens, apud Greg. & in Hippiatr. θερμὸν φάρμακον, validum & acre. ¶ At θέρμος, ου, ὁ, lupinus: leguminis genus, de quo Theophr. hiſt. plant. lib. 7. cap. 8. & Dioſc. lib. 2. cap. 132. Plin. lib. 18. cap. 14.

Θερμῶς, calidè. Accipitur etiam metaphoricè ut θερμὸς. Plut. ſympoſic. lib. 1. ſect. 4.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor, Plutarch. in Alexand. Item metaph. apud Athen. lib. 1.

Θερμασία, ἡ, idem quod θερμότης, calor. ¶ Iones ſic etiam vocant febrim Corinth. & Erot. in lex Hippocr.

Θέρμη, ης, ἡ, calor æſtus, Thuc. lib. 2. τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, vehemens capitis æſtus. Item febris, ſicut θερμασία, Heſych.

Θέρμω, calefacio. Il. σ, θέρμεθε δ' ὕδωρ.

Θερμαίνω, ανῶ calefacio, idem quod θέρμω. Iliad. ξ. & Plut. ſymp. 6. ἐν χιμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν. Metaphoricè etiam accipitur. Soph apud Suidam. Οὗτος κεναῖσιν ἐλπίσι θερμαίνεται. apud Hippocr. lib. 1. epidem. θερμαυθλῶσαι, febricitare. ¶ Pro θερμαίνω dici videtur etiam θερμῶ ſive θερμόζω: unde apud Nic. in Alexiph. θερμάσσομ, calefacias, foveas.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Ariſtot. metaph. l. 10.

Θερμαντὸς, ὸν, ὁ, calefactus, vel qui calefieri poteſt. Ariſtot. metaph. 4. Θερμαντικὸς, qui calefacere poteſt, excalfactorius; ut θερμαντικαὶ δυνάμεις, apud Dioſc. lib. 3.

Θερμαντὴρ, ῆρος, caldarium. Pol. Θερμαντήριον, ου τὸ, idem.

Θερμασία, ἡ, calefactus, calor. Ariſtot. in probl. & Hippocr. in aphor.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, caldarium idem quod θερμαντὴρ, Poll.

Θέρμαστρα, ἡ, caminus, Heſych. Pro quo etiam ſcriptum reperitur θέρμαυστρα, ſive θερμαϋστρὰ apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστῆθεν, è caminis. Heſych.

Θερμαστὶς, ίδος, ἡ, caldarium: Item genus ſaltationis, ſic dictæ à vehementia & concitatione. Pro eodem dicitur & θερμαυστὶς & θερμαϋστὶς, apud Athen. lib. 14. & Poll. unde θερμαϋστρίζω, quod videtur eſſe, in altum exilio, & antequam in terram deferar, pedes ſæpius alternans geſticulor. Luc. de ſalt.

Θερμερεύεσθαι, delicatè vivere. Inde forſan quòdſi qui calidis uterentur, delicatiores eſſe putarentur. Pollux lib. 10. ait comicum eſſe nec ſibi probari, ut & κιχλιδᾶν.

Θερέω, idem quod θέρω. Odyſſ. ε, Αὐτίκ' ἐπάκε πυρὸς θερέω, pro καῖομένους.

Θιος, &c. Θάρσος & Θάρρος, &c. Τίεσλω, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm ex Θέρω.

Ανοθερής, έος, ὁ, ἡ ή, calefactu difficilis.

Εἰληθερής, à Sole calefactus, insolatus. ut ἐληθερὴς ὕδωρ, apud Eust. Pro eodem Doricè dicitur ἑλαθερής.

Ειληθερέω, ῶ, ad Solem calesco, insolor, apricor. Gal. therap. 8. Pro eodem invenitur & ἐληθερέω, apud eundem Gal. in exeg. Hippocr. γλωσσ.

Ζαθερής, admodum calidus, fervidus, ardens. Suid. ex Epigr.

Composita à Θερμὸς, & Θερμαίνω.

Α'θέρμαντος, ος, ὁ ἡ ή, non calefactus, vel qui non calescit.

Α'ναθερμαίνω, recalfacio. Α'ναθερμάνομαι, recalfio.

Α'ντιθερμαίνω, contrà calefacio. Alex. Aphrod. (27.

Διάθερμος, fervidus, præcalidus. Aristot. rhet. 2. & in Probl. sect.

Διαθερμαίνω, incalfacio, Dem. de falsl. legat.

Διάθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffusus. Aristot. probl. lib. 2. quæst. 36. & Plut. ad Col.

Ε'κθερμαίνω, excalefactio. Aristot. probl. lib. 2. quæst. 25.

Decomp. Α'νεκθέρμαντος, qui excalefactus non est, vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio. Plut.

Δυσεκθέρμαντος, qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. ut δυσεκθέρμαντος πυρετὸς, apud Gal. de febri in qua calor cum difficultate accenditur.

Ε'νθερμος, ος, ὁ ἡ ή, calidus, æstuosus. Plut. de primo frig Item metaph. apud Phil. de vita Mos. lib. 3. εὔθερμον παρόρημα.

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, ut bene calescens. Theoph. de caus. pl. lib. 4.

Ο'λιγόθερμος, cui modicus calor in est, parùm caloris habens.

Παραθερμος, qui ubi non opus est, calido animo rem aggreditur, (præceps.

Παραθερμαίνω, calefacio. Athen.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodum calens, undiq; calès.

Πολύθερμος, multùm calidus, percalidus.

Προθερμαίνω, præcalefacio, prius calefacio. Alex. Aphr.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria. Gal.

Υ'περθερμαίνομαι, supra modum calefio, seu calesco, effervesco.

Υ'πόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus.

Υ'ποθερμαίνω, q.d calefacio, calore succendo. Iliad. ϖ. Παῶν δ' ὑπεθερμαίνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat sanguine profluente.

Φιλόθερμος, calidorum seu caloris amans.

Θίσις, vide in Τίθημι.

Θίσπελος, vide in Εἴκελος.

Θ Ε Σ Μ Ο Σ, ου, ὁ, lex. idem quod νόμος, ut ostendit Athen. quum lib. 12. de Demetrio Phalereo ait, ἡ ὁ Τῆς ἄλλοις τιθέμενος θεσμὸς Δημήτριος, καὶ τὰς βίβλους τάδ' ἔφη, ἀνομοθέτητον ἑαυτὴ τὸν βίον παρεσκεύαζε. Vbi etiam etymon exprimitur. (∽ Sunt enim θεσμοὶ iidem qui νόμοι τιθέντες, positæ & constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum sive etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut. in Hom. ait, Ἡμῖσες γὰρ ἐ θεσμοὶ οἱ νόμοι. Item. Plut. in Rom. dicit, θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus. Et Xen. Pæd. 1. Θεῶν θεσμοὶ, & θᾶοι θεσμοὶ, leges divinæ. Apud Platonem tamen epist. 8. discrimen fit inter θεσμὸν & νόμον. Τὸ παντὸς ἀπεργαζόμενον θεσμὸς; νόμος δ' οὐ πάντως ὑμῖν ἓν κείμενον. ¶ Item θεσμὸς, lignorum compositorum strues. Hesych.

Θέσμιος, ος, ὁ, legitimus, legi consentaneus: vel etiam lege præscriptus aut jussus. Et neut. gen. θέσμιον, aut adjectivè, a ut etiam substantivè, pro θεσμὸς. Apoll. Rhod. Argon. libro 2. & Sophocl. in Ajace.

Composita.

Α'θεσμος, ος, ὁ ἡ ή, lege carens, ex lex, de quo lex posita non est. Exp. & legibus vetitus, illicitus, iniquus. Plut.

Α'θέσμως, contra leges, iniquè, nefariè. Hesych.

Α'θεσμία, ἡ, iniquitas scelus.

Α'θέσμιος, idem quod ἄθεσμος. Nonn. (Oppian.

Decomp. Παναθεσμος, omnino injustus, sceleratissimus.

Ε'κθεσμος, ex lex. vel, lege vetitus, illicitus, iniquus, nefandus, nefarius. Philo de mundo.

Ε'κθέσμως, illegitimè. Synes. ep. 67.

Ε'νθεσμος, (cui oppon. ἄθεσμος & ἔκθεσμος) q.d. qui est intra legem seu leges, i.q. qui manet intra præscriptum legis & ex eo non egreditur. Exp. legitimus, licitus, legi consentaneus,

Ε'νθέσμως, legitimè, jure, ut fas est. Synes. ep. 67.

Προθέσμιος, vide προτίθημι, in Τίθημι.

Θ Ε Σ Π Ι Σ, ιος, ὁ ἡ ή, vaticinus, divinus, ex Deo loquens: vel à Deo dictatus: ut θέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor. Od. ϱ. Et θέσπιν ἀοιδὴν, Od. θ, & ω, canticum à deo dictatum & inspiratum, canticum divinum. ∽ Eust. tradit compositum esse ex θεὸς & ἔπω, adjectione τῆς σ. Vel ex ὀπάζω & θεὸς, ut θέσπις sit divinitùs datus.

Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, respondeo. ut vates vel antistes. Philo de vita Mosis lib. 3. εὐθυσιάζῃ καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζῃ τάδε, in vatem mutatus ista harioletur. Item sancio, & statuo. Idem in eodem libro, Θεοφορηθεὶς ἐθέσπιζε τὸν ἑβδομον, Dei instinctu sanxit septimum diem.

Θέσπισμα, τὸ, responsum vatis vel antistitis, oraculum, Hesych. Item edictum, vel quod sancitum est. Theophil. in inst. civil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, id est senatusconsultum.

Θεσπέσιος, ος, ὁ ἡ, divinus (ὃν θεὸς πέφυκεν, vel ὃν θεὸς αὐ ἐνίσπει) divinitùs datus vel missus. ut θεσπέσιος ἀγγελος: item θεσπεσία ᾠδὴ, apud Hom. & Il. β, θεσπεσίη, sub. γνώμη, divino consilio. Plat. de rep. 2. θεσπέσιος βίος. Dicitur & θεσπέσιος αὐτῆς.

Θεσπεσίως, divinè, divinitùs. Il. ε,

Composita.

Α'ποθεσπίζω, quasi oraculum profero, vel verè prædico quasi ab oraculo. Plut. in Lucullo.

Ε'πιθεσπίζω, oraculum reddo, ut θεσπίζω. exp. & autor rei sum, approbo.

Ε'πιθέσπισμος, oraculum, vel potius oraculi redditio.

Προθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædivino. Plutarc. de def. orac. Vtitur & Cic. lib. 8. epist. ad Att. & Lucan. in somn.

Θέτης, θετὸς, &c. vide in Τίθημι.

Θ Ε Ω. F. θεύσομαι, (sive θευσοῦμαι apud Thuc.) curro, cursu feror. Od. ξ, ναῦς δ' ἔθεεν βορέῃ. Aristoph. οὔτε θεοῦμεν, οὔτε ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus. Thuc. ἔθεον ὁρόμῳ, cursu contendebat, curriculo ibat: vel citato cursu currebat. Apud Herodot. θέειν πρός τινος, curro pro aliquo, i. dimico, pugno, periclitor.

Θάω, poëticè metri gratia inserto α pro θέω, curro. Il. κ.

Θώς, ωὸς, ὁ, animal lupo simile, dictum ἀπὸ τοῦ θέειν. Theocr. idyll. 1. τῶν μὲν ὄιες, τῶν λύκοι ὠρύονται. Vide & Aristot. hist. an. lib. 9. c. 44. & Oppian. de venat.

Θεὸς & Θοὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α'μφιθέω, circumcurro, in orbem curro, cursu meo circulum efficio apud Athen. lib. 11.

Α'ναθέω, fursùm curro, fubeo: ut ἀναθέχω, cui contrarium καταθέω.

Α'ντιθέω, contra currentem curro, occurro.

Α'ποθέω, abeo currens. Xen.

Διαθέω, discurro, percurro. Xen. in œcon. Διαθέοντος λόγος. Plut. Διαθέω σοῦς σε, tecum cursu contendo.

Ε'κθέω, excurro.

Decomp. Διεκθέω, discurro, excurro. Aristot. de mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, ad terram usq; cursim illisum.

Ε'πεκθέω, adversus aliquem excurro. Philo de vita Mos. lib. 1.

Προεκθέω, prior excurro.

Ε'πιθέω, accurro, incurro, irruo. Arist. Et Herodia. lib. 6. cum πρός.

Καταθέω, decurro. Xen. Hell. 1. πολλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ κατατρέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. Item hostiliter percurro, seu incurro κατέθεν τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus vastabat.

Μεταθέω, curro post, i. cursu persequor. Xen. ζωὸν μεταθεύσονται, i. persequentur. Item transcurro, cursu usque quaq; persequor, cursu permetior. Xen. in Cyneg.

Παραθέω, accurro, q. d. juxta curro: assequor, *hoc est*, cominus sequor; non longè relinquor. Greg. & Herodian. lib. 8. Apud Aelian. παραθέουσι τὸν ὄχθον, exp. cursim litus vel ripam legunt. Item prætercurro. Plut. in Theæteto. Apud Luc. de hist. scrib. παραθεῖ τὸν Ταύταλον, exp. leviter attingit quasi prætercurrendo. vel in transcurru attingit.

Decomp. Συμπαραθέω, cursitando assector. ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro. Herodian. lib. 5. περιθέειν τοῖς βωμοῖς, cursitare in orbem circum aras. Et lib. 8. περιθέειν τὸ τεῖχος, circumquaq; per muros cursitans.

Προθέω, præcurro. Il. χ. Item accurro. Luc. in somn.

Decomp. Υ'περπροθέω, longè præcurro Hom. Il. ι.

Συνθέω, concurro. Plut. symp. 4. ἐς ταυτὸ συνθεῖν, in unum concurrere. Herodian. lib. 4. πάντες συνεληλύθεσαν συνθέοντες. Et lib. 8. ἐς τὸν ἱππόδρομον συνθέοντες.

Αἰθὴς, Α'νθος, Βοηθέω, Νωθὴς, Ο'λιγοθέω, Παρθένος, quomodo huc pertineant singula vide suis locis.

Θ Ε Ω Ρ Ο Σ, ου, ὁ, spectator, contemplator. Plato. Item specialiter, spectator ludorum seu certaminum solennium in celebritatibus panegyricis. Aristot. rhet. l. 1. & Dion. Halicarn. Θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cujusq; urbis mores & ritus contemplandos. ∽ In hac signif. deducitur à θεάομαι. ¶ Item θεωρὸς, qui ad deum accedit consulturus eum, & cum eo aliqua de re publico nomine acturus vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur: Hesych. & Harpoc. Et οἱ θεωροὶ qui ad consulendum oracul um mittuntur. Arrian. l. 6. Item qui donaria ad solennia sacrificia perferebant. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ. ∽ In hac signif. Pollux θεωρὸν derivat ἀπὸ τοῦ ὠθεῖν τὸν ὁρμεῖν, vel ὁρμᾶν, vel ὀδεύειν: alii ex θεὸς & ὄρα compositum volunt, ut θεωρὸς sit, qui Dei, i. rerum sacrarum & divinarum curam gerit.

¶ Derivata

¶ *Derivata ex θεωρὸς in priori signif.*

Θεωρέω, ῶ, f. ήσω, ſpecto, contemplor, inſpicior. Sepe de animi contemplatione dicitur. Ariſtot. in pol. θεωρῶ πῶς ἔχει τοῦτο. Item perſpicio, perpendo. Dem. Olynth. 1. ὥσθ' ὑμᾶς λογίζεσθαί τι ὑμῶν & θεωρεῖν τὸν τρόπον, &c. Interdum & æſtimo, ut apud Aeſchin. ¶ Item peculiariter, ludos ſpecto vel celebro, Plat. Interdum ſignif. ludos ſpectatum venio. Thuc. 3. ἐμὲ γὰρ γυναικὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν. Ariſtoph. in Veſp. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ, πλὴν ἐς Πάρον, nuſquam ad ſpectandos ludos profectus ſum. Sic Plat.

Θεωρᾶμαι, ſpector, inſpicior. Ariſtot. in probl. (ep. 7

Θεώρημα τὸ, ſpectaculum. Apud Athen. Item quod contemplamur ſeu ſpeculamur: quod commentamur, Exp. & præceptum. ut apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis. Apud Euclidem θεωρήματα vulgò propoſitiones dicuntur. Vide de hac voce Alex. in top.

Θεωρηματικὸς: ut θεωρηματικοὶ philoſophi, theorematis utentes.

Θεώρησις, contemplatio, ſpeculatio.

Θεωρητὸς, ή, ὸν, ſpectabilis, aſpectabilis. Item metaphoricè qui ſub animi contemplationem cadit, in contemplatione poſitus ſeu verſans. Exp. & perceptibilis, & comprehenſibilis.

Θεωρητῶς, q. d. ſpectabiliter, viſibiliter, contemplabiliter.

Θεωρητικὸς, contemplativus, i. contemplationi deditus ſeu addictus. ut θεωρητικὸς βίος, apud Ariſtot. & θεωρητικὴ ἐπιστήμη apud eundem. Item θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica diſputatio continens theoremata: quæ ſunt veritatis inveſtigationes.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus ſpectandis ludis. Plut. Θεώρητρα, τὰ, dicta fuiſſe tradunt munera quæ ſponſus ſponſæ dabat ante nuptias, quum ſe ſpectandam præberet depoſito flammeo, quæ & ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια & ἀφρήματα.

Θεωρία, ή, cõtemplatio, cõmentatio, meditatio, inſpectio. Propriè putatur eſſe rerum divinarum inſpectio & ſpectaculum. Et ſpiritalis ſenſus contemplatio, apud Areop. ¶ Item peculiari ſignif. ſpectatio ludorum ſeu certaminum in panegyricis conventibus. ut apud Thuc. lib. 6. Invenitur & pro ipſis ſpectaculis quæ eduntur. apud Iſocr. in Panegyr. Item inſpectio illa morum cuiuſq; civitatis. Iſocr. in Trapez.

Θεωρικὸς, ad ſpectationem ludorum ſeu ad ſpectacula pertinens ut θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro ſedem dabatur. Sic dicta eſt etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad ſpectaculorum uſum convertebatur Demoſth. Olynth. 3. & Plut. in præc. ſan. Et τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Demoſth. pro cor. & Luc. in Tim.

Compoſita.

Κατατεθεᾶσθαι, valde & intentis oculis inſpectare & conſideraret vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ή, ὸν, non ſpectabilis, ſub aſpectum non cadens, Ariſtot. de mundo.

Ἀθεωρήτως, q. d. non ſpectabiliter, aut inviſibiliter, apud Greg.

Ἀθεωρησία, ſine contemplatione.

Ἀναθεωρέω, ῶ, attentè contemplor, diligenter conſidero. Diod. Sic. lib. 12. (Att.

Ἀναθεώρησις, diligens conſideratio apud Suid. & Cic. in Epiſt.

Ἀποθεωρέω, ῶ, contẽpior, obtueor. ut in ſpeculo faciem. apud Plut.

Ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum & ſpectaculorum. Vide & in compoſitis ex θεωρὸς, in altera ſignificatione.

Δυσθεώρητος, cujus difficilis eſt contemplatio.

Ἐπιθεωρέω, ῶ, proſpicio.

Εὐθεώρητος, ſpectatu facilis. Ariſtot. rhet. lib. 1.

Παραθεωρέω, ῶ. (q. d, juxta ſpecto, ſeu contemplor) unum alteri admotum contemplor & inſpicio. unde & pro, comparo ponitur. Xen. καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me comparans aliis. Luc. παραθεωρῶσι Μίλωνι. Item obiter commentor, apud Greg. Item deſpicio, aſpernor. ut in tit. Act. cap. 6.

Προθεωρέω, ῶ, q. d. præcontemplor, prius commentor, prævideo. Hippocr. ep. ad Demag.

Προθεωρία, q. d. præcommentatio. premeditatio. Ita vocatur in declamationib. quod unicuiq; tanquam argumentum præfigitur.

Συνθεωρέω, ſimul aſpicio. (tur.

Ὑποθεωρέω, conſpicere. Plut.

Φιλοθεωρος, ſpectaculorum amans, qui ſpectaculis gaudet.

Ἄθρεω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata ex θεωρὸς, in poſteriori ſignif.*

Θεωρία, ή, ſolennitas ſeu pompa quæ eſt in mittendis theoris. Iſocr. in Aegin. Sic etiam appellabatur quod theori advehebant offerendum Deo. Plato initio Phædonis, & legibus l. 12. & Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, ſeu ad theoriam. ut θεωρικὴ ὁδὸς, apud Poll. via per quam theori ad offerẽda Deo ſacrificia eũt.

Θεωρὶς ναῦς, navis qua vehebantur theori. Et θεωρὶς ὁδὸς, idem quod θεωρικὴ ὁδὸς Heſych.

Θεωρέω, ῶ, oraculum conſulo. Plato in epiſt. & Thuc. lib. 5.

Ἀρχιθεωρος, (comp.) præfectus eorum qui theori dicebantur: hoc eſt ii qui ſciſcitatum oracula mittebant. Exponitur etiam præfectus ſacrorum. Demoſth.

Ἀρχιθεωρία, munus ſeu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρία, ᾶς ſum ὑπερτέλεσος, theoris præſum, principem locum teneo inter eos qui ſciſcitatum oracula mittuntur. Dem.

Ἀρχιθεωρησις, munus illud architheoricum Poll. ex Ilæo.

Θ Η Γ Ω, F. ξω, acuo. Il. υ (de apro) αὐτὰρ ὀδόντας θήγει. Il. λ. Θήγει λαὸν ὀδόντι μιν γναμπτῆσι ἐοικώς. ¶ Item metaph. (ut & acuo Lat.) incito, inſtigo, animo. Xen. Pæd. 2. θήγων τὰς ψυχὰς ἐς τὰ πολεμικά. Sic & Luc. in lib. de ſaltat. θήγουσα μὲν τὰς ψυχὰς, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα. ¶ Euſt. vult θήγειν dictum eſſe quaſi εἰς ὀδὸν ἄγειν. itidemq; Etymol. ſcribit θήγω dici quaſi ὁδηγῶ.

Θηγμα, acuor, incitor, inſtigor, &c. Xenoph. Pæd. 1. οὐ δὲ αἰψυχαὶ τεθηγμέναι.

Θᾶξις, Heſychio punctum, momentum, celeritas. Apud medicos dicitur eſſe etiam quædam κατὰ θᾶξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per ſuturæ commiſſionem Gal. περὶ κατατρ. lib. 2.

Θηκτὸς, acutus ut θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus enſis.

Θηγαλέος, acutus. in Epigr.

Θηγάνη & Θήγανον, cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Ajace.

Θηγάνω, acuo. Heſych.

Θηγανέος, acutus, apud eundem.

Compoſita.

Δίθηκτος, utrinq; acutus. Aeſchyl. in Prometh.

Ἐπιθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς & εὔθηκτος, bene acutus. ut εὔθηκτον ξίφος.

Καθαθήγω, acuo, exacuo. Heſych.

Προκαθήγεσθαι, (de. comp.) antè exacui, Heſych.

Νεοθηγὴς, recens acutus, ut νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξυθηκτος, valde acutus, quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit Eurip. ὀξυθήκτοις φασγάνοις.

Παραθήγω, acuò, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, inſtigo. Lucian in ſomn.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidẽ, q. d ſubincito, ſubinſtigo, apud Suid

---

Θηέομαι θητὴς, &c. vide in Θεάομαι.

Θήιον, vide Θᾶιον, in Θεός.

Θηκη, vide in Τίθημι.

Θηλέω, in Θάλλω.

Θ Η Λ Η, ῆς, ἡ, papilla mammæ ſeu uberis apex. unde apud Ariſtot. hiſt. anim. li. 2. θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarum. Dicitur nutrix θηλὴν ἐπιφέρειν, quum infanti papillam ſugendam præbet. Et ipſe infans contrà ἐπιλαμβάνεσθαι & ἅπτεσθαι τῆς θηλῆς, quum eam arripit, & lac ſucta trahit. ¶ Plato in Cratylo τῷ θηλῇ denominatam videri ait παρὰ τὸ θάλλειν, quòd faciat τεθηλέναι.

Θηλάζω, papillam ſugendam prebeo, lacto. Lyſ. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipſæ etiam mammæ ſeu ubera θηλάζειν dicuntur. ut Luc. c. 23. μαστοφόροι οἱ μαστοὶ οὐκ ἐθήλασαν, beata ubera quæ non lactauerunt, i. lac ſugendum non præbuerunt. Fœtus quoq; matrem ſeu nutricem θηλάζει, i. ſugit præbita papilla. Plut. in Rom. θηλάζοντες ὤφθησαν τὸ θηρίον. Sic Luc. 11. μακάριοι οἱ μαστοὶ οἷς ἐθήλασας, beata ubera quæ ſuxiſti, ſeu quorum lac hauſiſti.

Θηλάζομαι, ſugor, lac mihi ſuctu ex uberibus haurtur, apud Ariſtot ex Dioſc. τὸ θηλαζόμενον γάλα lac quod ſugitur. Item ubera ſeu papillam præbeo ſugendam. Plut. in Rom. θηλάζουσ' ὑὸς βρέφεσι. Ipſe etiam partus θηλάζεται, lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, ᾶ, ὁ, lactatio, vel lactis hauſtus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ή, nutrix, lactatrix quæ papillam ſugendam præbet. Poll. lib. 3 cap. 3.

Θηλαίνω, idem quod θηλάζω. Heſych.

Θηλαμὼν nutritor, nutritus, vel etiam nutrix. Euſt.

Θηλαμινὸς, lactens, ideoq; recens à partu. Heſych.

Θηλωτὴς, nutrix. Plut. in Probl. Rom.

Θηλονὴ, idem, ibidem.

Θῆλυς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἄθηλος, ου, ὁ, ἡ, uberum inſuetus, qui nõ ſuxit lax. Exp. & uberum appetens, & cupiens ſugere. Item ablactatus, qui non amplius ſuxit ubera.

Αἰγοθήλης, ου, ὁ, caprimulgus: avis quædã à capræ uberib. ſic dicta.

Ἀποθηλασμὸς, ᾶ, ὁ, exactio ſeu ſuctus.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Εὐθηλος, mammoſus vel bene diſtentas mammas habens. ut εὔθηλαι βόες, apud Eurip.

Ὑποθήλαι, equimulgi, i. pulli equarum lactantes. pulli equarum uberibus ſuppoſiti. Apud Ariſtot. l. 6. de hiſt. anim.

Θ Η͂ Α Υ Σ, εως, ὁ vel ἡ fœmineus: vel qui eſt ſexus fœminei. Plut. in probl. Rom. de Pythagoricis, Τὸ δρῖμυ τὸ μὲν ἄρρεν, θῆλυ, ἁπλοῦν δὲ τὸ θῆλυ ὀνομάζουσι. & apud Ariſt. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic & ὁ θῆλυς ἵππος, equa & ὁ θῆλυς ἡμίονος, mula. Et apud Dioſc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina. Item in fœm. gen. Il. τ, Ἦ ῥα θῆλυς ἔσσα quum ſit fœminei ſexus quum ſit fœmina. Et Od. κ, Θῆλυ ὄϊν. & Eurip. θῆλυ στόρεμα fœmininum genus. Sic in Epigr. θῆλυς φυσις. & θῆλυς χαλὸς. Et Nonn. ἐκικήσατο θήλεϊ φωνῇ. fœmineæ vocis. Pro eodem, θήλεια quoq; dicitur in fœm. gen. Hom. Il. ϑ, μήτε τις ἂν θῆλεια γυνὴ μήτε τις ἀνὴρ

ἄρσεσιν Xen. in Lacedæm. polit. τὸ ἄρρεν φῦλον πρὸς τὸ σωφρονεῖν ἰσχυρότερόν ἐστι τῆς θηλείας φύσεως. Et apud Platonem, θήλειαι κόραι, virgines: & θήλειαι ἐπίτοκοι, filiæ nepteſq;. Item ἡ θήλεια fœmina: de cuiuſvis generis animantibus. Plut. in probl. Rom. κόρη ἢ δύο μόνοι ὀνομάσουσι μίαν θήλειαν, τρεῖς δὲ οἱ ἄρρενες. Xen. (de perdicibus) ὥσπερ τὸν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. Ionicè θήλεα & θηλέη dicitur pro θήλεια, fœminea, quæ fœminei ſexus eſt, ut θηλέη μορφή, fœminea forma: θήλεα ἵππος, apud Herodotum. Neutr. θῆλυ, fœmineum, quod fœminei ſexus ſeu generis eſt. Ariſtoph. in Nub. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ. Α. τί ἄρρεν ἐστίν, ἄττα δ' οὐ τῶν θήλεα, quæ maſculini, quæ fœminei generis ſint. Et apud Herodot. θήλεα τέκνα, fœminei ſexus liberi, i. filiæ. Et apud Ariſtot. θήλεα ὠά, fœminei ſexus ova i. ova quæ fœminam procreant. Dicitur etiam τὸ θῆλυ ſub. γένος, apud Galenum ad Glauconem τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre. ¶ Item θῆλυς, fœmineus, muliebris, mollis, tener: vel effœminatus, ut apud Soph. in Trachiniis, Νεῶ δ' ἐν εὐτέκτοις θήλυς ὕφεσιν πάλαι, effœminata virtus afflicta occidit. Apud Homerum & Heſiodum θῆλυς ἔερση non ſolùm expon. mollis & tener ros ſed etiam virescere & germinare plantas faciens. ☞ Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς.

Compar. θηλύτερος, paſſim apud Homerum pro poſitivo θήλεια, fœminea, fœminei ſexus: ut Od. Θ. Il. θ, Dicitur & θηλυτέρη, ut θήλεια, pro γυνή, fœmina. Epigr. l. 1. titulo εἰς γυναῖκας. Quidam θηλύτερος, interpr. effœminatior, in venerem pronior.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura, fœmineum ingenium: ſeu fœminea mollities. Plut. in Alcib.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus, qui natura & ingenio eſt fœmineo. Luc. & Syneſ. ep. 50.

Θηλυδριώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, mollis & effœminatus, ſeu qualis eſt mollium & effœminatorum. Greg. Naz.

Θηλυκός, ή, όν, fœmininus, fœminei ſexus proprius & peculiaris. Vox grammat.

Θηλυκῶς, fœminino genere. Athen. lib. 11.

Θηλυνω, effœmino, mollio. Hippocr.

Compoſita.

Ἄθηλυς, non fœmineus, ſeu non effœminatus, virilis.

Ἀθήλυντος, non effœminatus. Suid.

Ἀπαθηλύνω, effœmino.

Ἀρρενόθηλυς, & Atticè ἀρσενόθηλυς, promiſcui generis, fœminei nimirum & maſculi. Sic vocantur animalia quæ ipſa ſe ineunt.

Διαθηλύνω, effœmino ſeu prorſus effœmino.

Ἐκθηλύνω, effœmino. Phil. de vita Moſ. lib. 3. ἀδροδιαίτοις καὶ τὸν ψυχὸν ἐκθηλυσμένοις, animo effœminatis.

Ἐκθήλυνσις, effœminatio. Hippocr. aphor. l. 5.

Συνεκθηλύνω (*decomp.*) una effœmino.

Θῆ, ſee Θήμι, &c. vide in Τίθημι.

Θοῦ, vide in Θόϊν.

Θήρ, ῥός, ὁ, fera, bellua. Od. ε, Δείδω μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Apud Sophocl. in Trach. Ἐρυμανθίου θῆρος. Erymanthiã belluam. Dicitur etiam peculiariter leo, κατ' ἐξοχήν. ut Il. ο, v. 586. Item centaurus, apud Soph. in Trach. ☞ Quidam θὴρ quaſi φθὴρ dictum putárunt: alij παρὰ τὸ θέειν ῥᾴον.

Θήρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus ut θηρεία βία apud Sophon. in Trach. Et θήρεια κρέα. Xen. Pæd. 1. ferinæ carnes.

Θηρίον, ου, τό, fera, bellua: idem quod θήρ. Od. κ, μεῖζα θηρίον. Xen. Pæd 1. ἄλκιμα θηρία. Iſocr. θηρία ἀγριώτατα. Et θηρία ἀλυτώτατα. Plut. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μεμονωμένα καὶ φιλὰ τῶν ἐνύδρων. Latius etiam patet, nam Aelian. ἀράχνιον etiam i. araneum θηρίον, appellat: quidam verò & τὸν ἵππα, inter θηρία enumerárunt. Dioſcoride lumbricos etiam θηρία appellat, quos ipſum etiam Hippocr. ſic appellaſſe teſtatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur beſtiæ venenatæ, quæ ictu morſúve venenum relinquunt. Dioſc. Dicitur & de aquatilibus, unde apud Plut. θηρία εὐαλά τε καὶ πηζά. Sic & apud Athen. & Ariſtot. Hippocrati eſt etiam hulcus ἄγριον, teſte Gal.

Θηριακός, ή, όν, ut θηριακὸς λόγος, apud Dioſc. ſermo ſeu tractatus de feris: peculiariter verò de iis quæ venenum ictu, aut morſu relinquunt.

Θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morſus depellunt. Et θηριακή, ſub. ἀντίδοτος, antidotus adverſus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν vocatur medicamentũ quoddam ex ſimplicibus plurimis & viperarum carne compoſitum, reſiſtens venenis omnis generis.

Θηριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus, ut θηριώδες ἄνθρωπος, apud Ariſtot. eth. 7. c. 1. & θηριώδης φύσις, apud eundem eth. 7. c. 5. Et θηριώδης παραφροσύνη, apud Hippocr. ferina inſania. de qua vide Gal. in 2. prorhet. Item belluoſus, belluis refertus, ut θηριώδης θάλασσα. Theophr. hiſt. pl. lib. 4.

Θηριωδῶς, ferino more, more belluarum. Iſocr. in Nicocle, & θηριωδῶς ζῆν ἀπηλλάχθαι.

Θηριωδία, feritas. idem quod θηριότης, Ariſtot. eth. l. 7, c. 1.

Θηριόω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto.

Θηριῶμαι, efferor, in belluinam naturam abeo. Apud Crantorem, πρὸς ἀνωδυνίαν θηριῶσθαι τὸ σῶμα & τὸν ψυχὸν, Cic. interpr. immanitatem in animo, ſtuporem in corpore contingere. Item apud medicos τὰ θηριωμένα ἕλκη, ulcera quæ ad veritatem tranſierunt ſeu ab habitu mitiore ad aſperiorem. Dioſc. lib. 3. c. 11. ¶ Θηριῶσθαι apud rei ruſticæ ſcriptores ſignif. beſtiolis infeſtari, vermiculari, quod & ζωοῦσθαι dicitur. Theophraſt. de cauſ. plant. lib. 5.

Θηρίωμα, τό, ulceris genus teterrimi. Celſ. l. 5. & Gall. comm. 2. in epidem. lib. 6.

Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in feram ſeu belluam mutatio. Luc.

Θηρίδιον, ου, τό, beſtiola. Theophr.

Θήρα, ᾶς, ἡ, venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore. Xen. ἐξιέναι ἐπὶ θήραν & ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, & ἐκπέμπειν ἐπὶ θήραν. Apud Ariſtot. ἀπὸ θήρας ζῆν, venatu vivere. Dicitur & ὀρνίθων θήρα, apud Xenoph. & Plut. Metaph. apud Sophocl. in Aiace. δυσμενῶν θήραν ἔχων, hoſtes venans, ſeu veſtigans, aut perſequens. Item præda venatu capta.

Θηροσύνη, ἡ, venatio. Heſych.

Θηράω, ῶ, venor. Xen. Pæd. 1. Ἀλλὰ τοῦτο δὴ δημοσίᾳ τῶν θηρᾶν ἐπιμέλονται. metaph. ſector, conſector, capto: ut apud Luc. ἐθήρων αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐκπεπαύσας. Apud Xenoph. θηρᾶν λόγοις καὶ ἔργοις τοὺς ἀνθρώπους.

Θηρεύω, interdum idem ſignificat quod θηράω, Iſocr. in Helene, θηρεύομεν τὰς ἀνοήτους φύσεις, i. captans. Syn. θηρεύομεν τὴν ἀλήθειαν, indagans. Interdum paſſivè ſumitur, ut apud Xen. apomn. l. 1. Ἀλκιβιάδης Ἀλλὰ νὴ Δία ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρεύομεν, captatus, illectus. Sic & apud Laërt.

Θήραμα, τό, captura: quod venando capitur, præda. Plut.

Θηρατικός, qui venatu capi poteſt.

Θηρατής, venator. Item metaph. indagator, ſectator. Laërt. in Pyth. Et θηρευτικός, venatorius ad venationem pertinens, ut θηρευτικὰ σημεῖα, apud Plut. Exp. & venationis ſtudioſus. Item τὰ θηρευτικά, venandi ars. Xen.

Θήρατρον, (q. d. venandi inſtrumentum) id quo capimus quæ venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xen. Et metaph. apud eundem. Xen.

Θηρητής, ῆτος, ὁ, (poët.) & θηρήτωρ, ορος, ὁ, venator. Il. ε & ι.

Θηρεύω, feras venor. Plut. in Alex. παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευσε καὶ λαγῶ. Ponitur & ſine caſu: ut Od. τ, & apud Ariſtot. Item metaph. ſector, conſector, capto. ut θηρεύειν ἡδονάς, Iſocr. Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et θηρεύειν τὸ κέρδος, venari lucrum. Apud Xenoph. in Oecon. αὐγὰς θηρεύων μαλακὰς, captans, aucupans.

Θηρεύομαι, à venatore indagor, aut captor: capior à venatore. Athen. lib. 4. & 5. Item activè apud Ariſtot. pro θηρεύω. Et metaph. apud Plat. de rep. 7. φωνὴν θηρευόμενοι.

Θήρευμα τὸ, quod venando capitur, captura. Item pro venatu, ex Plat. de leg.

Θήρευσις, venatio, ipſa venandi actio. Θηρευτικός, qui venatu capi poteſt, q.d. venabilis. Exponi tamen ſolet, ad venandum aptus, venandi vim habens. Θηρευτὴς, idem.

Θηρευτὴς ac θηρατὴς, venator. Heſiod. in aſp. Θηρευτικὴ, venaticus, venatorius. Xenoph. Item θηρευτικὴ, ſub. τέχνη, venandi ſcientia, apud Ariſtot. polit. 1. exp. & venatio, venatus.

Φήρ, Aeolicè pro θήρ, fera. Apud Hom. Iliad. α, Φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. centauris.

Compoſita: ac primùm ex θήρ & θηρόω.

Ἄθηρος, carens feris ſeu belluis, ut ἄθηρος χώρα. Plut. Item neutrogen. & ſubſtantivè τὸ ἄθηρον pro ἡ ἀθηρία, feris & beluis carere, belluis non infeſtari. Plut. de ſolertia anim. Aliam ſignif. vide in compoſitis ex θήρ.

Ἀθηρία, idem quod τὸ ἄθηρον, penuria ferarum. Theoph. ep. 65.

Ἀποθηρόω, ῶ, effero, efferatum reddo Cratin. οἷς γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηροῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Item ad feritatem & crudelitatem incito, apud Polyb.

Ἀποθηρίωμα, efferor, unde κατὰ θηρίωμα ἕλκη. Ἀποθηρίωσις, efferatio, feritas.

Διαθηρόω, ῶ, effero: ſeu prorſus effero aut exacerbo.

Ἐκθηρόω, efferro, mitem naturam in belluinam muto.

Ἔνθηρος, feras habens, ut οὔθηρος ἀγρός, ſaltus in quo ſunt feræ, vel ſylva feris abundans, apud Eurip.

Μιξόθηρ, ſemifer, q.d. feræ permixtus, ut μιξόθηρ ἀνθρωπος, in Epigr. dicitur minotaurus. (Eurip.

Ὀλεσίθηρας, feris perniciem afferens, feras perdens & perimens.

Παίνθηρ, ηρος, ὁ, panthera. Xen in Cyneg. vide Plin. lib. 8. c. 17.

Λυκοπαίνθηρ, (*decomp.*) animal quod ex parte eſt lupus, ex parte autem panthera, vide Euſt.

Παίνθηρον δίκτυον, rete ad capiendas omnis generis feras. Sic παίνθηρον δάπεδον, apud Ariſtoph. ſolum omnium ferarum capax: ſeu in quo omnis generis animalia verſantur.

Πολύθηρος, habens multas feras, feris abundans, Eurip. in Phœn.

Compoſita: ex θήρα & derivatis.

Ἄθηρος, expers venationis. Syneſ. epiſt. 105. Item carens feris.

Ἀθήρευτος, à venatore ſeu venatoribus non indagatus, vel à venatore non captus. Xen. Pæd. 1.

Ἀκροδρυόθηρα,

Ἀκεδοδήκη, ἡ, inſtrumentum ad venandas ſeu capiendas locuſtas. Theocr idyll. 1.

Διαθηκάω, ῶ, venor aut etiam venando indago, unde οἱ διαθηκῶντες, dicuntur venatores.

Δορίθηκτος, quem haſta aliquis venatus eſt, haſta captus.

Δύσθηρος, ος, ὁ ἡ, infelix in venatu, ſeu in venando, cui non ſuccedit venatio.

Δυσθήρατος, qui venando ſeu venatione difficulter capi poteſt. Et generaliter, difficilis captu ſeu indagatu. In metaph. cuius difficilis eſt indagatio aut inquiſitio, ut apud Plut. in Pericle, δυσθήρατον εἶναι ἰσορίαν πάλησεως. Item difficilis intellectu, apud Baſ.

Ἐκθηράω, idem quod θηράω venor.

Εὔθηρος, felix in venatu, in Epigr. εὔθηρος ἄγρη, præda ex felici venatu proveniens.

Εὐθήρατος, qui facilè capi poteſt venando.

Θηρεθῆκαι, venatores. Heſych.

Θυννοθηρεύς, έως, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θυννοθηρεῖος, α, ον, thynnorum venationi idoneus, apud Athen. lib. 7.

Ἰχθοθήκτος, dicitur prima cyclaminus, authore Dioſc. ut autem ſcribit Plin. tertia. Sic dicta à piſcium venatu.

Κωνωθήρας, avis quæ culices venatur. Heſych.

Λαγωθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Heſych.

Λαθροθήρας, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Moſ. lib. 3.

Μεθηκαι curæ: quaſi μεθοθήκαι, pro αἱ θηρεύμαι τὰ μέρη, i. τὰ ψυχικὰ. Heſych. & Etymolog.

Μετεωροθήρας, q. d. in ſublimi venantes, avium genus ita dictum quòd prædam in ſublimi petant. Ariſtot. de anim. lib. 9.

Μυοθηρ ὄφις, ſerpens, qui mures venatur.

Μυοθήρας, idem murium venator. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9.

Μυοθηρεύω, mures venor. S. rabo.

Μυοθήρας, α, ὁ, (q. d. muſcarum venator) qui capit muſcas.

Νυκτηθήρας, qui noctu venantur, venatores nocturni. Xenophon. apomn. lib. 4.

Οἰνοθήρας, α, ὁ, œnothera, q. d. vini venator: plantæ nomen, de qua Theophr. Plin. Dioſc. Gal.

Ὀνομακτοθήρας, α, ὁ, q. d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. lib. 14. Item qui nomina nova fingit, qui & ὀνοματοποιὸς, apud eundem.

Ὀρνιθοθήρας, auceps. Plut. in pol. præc. Ὀρνιθοθήρας, aucupium.

Ὀρνιθοθηρεύω, aves capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ars aucupij: ſcientia capiendarum avium, apud Platonem.

Παθήρα, univerſa ſeu tota captura πᾶσα ἡ θήρα. Vlp. de act. vendit. & empt.

Σκιοθηρον, α, τὸ, inſtrumentum mathematicum ad umbram indagandam, quod & σκιαθήρας appellatur. Alij interpr. horologiũ, ſeu inſtrumentum quo ex ratione umbrarum horas aut etiam alia inveſtigamus. Plut. in Marcello & Diogenes. Laërt.

Σκιοθηρος, umbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγοθήρας, α, ὁ, qui ſpongias venatur. Plutarchus in libro de primo frig.

Συθήρα, venationis ſocius. Xen. Συθηρευτὴς, idem.

Σωλωνοθήρας, qui piſcatur piſces, qui σωλῆνες vocantur.

Ὑπυγροθηρευτὴς, dicitur piſcator piſcator apud Plat. de legibus: quoniam θηρεύει τὰ ὑγρὰ. Legitur & pro eodem ὑγροθηρευτὴς, ab ὑγρὸς.

Φιλοθήρος, venationis amator, venandi ſtudioſus, apud Poll.

Φιλοθηρεία, amor venationis, venandi ſtudium

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias ut teſtatur Plut. in vita Demoſth.

Θηρίδιον vide in Θήρ.

Θής, ητὸς, ὁ operarius, ſervus mercenarius, qui mercede alicui ſervit. De hoc hominum genere vide Ariſtot. polit. lib. 3 c. 3. & Plut. in Solone, & Poll. lib. 4. Heſiodus in Erg. libr. 2. jubet. Θῆτα ἔοικον ποιεῖσθαι. Homerus quoque ſic vocat famulum ſeu miniſtrum mercenarium. Od. δ. v. 644 νέ αἱ αὐτῷ Θῆτες τε δμῶές τε ληίδιοί τε γένωνται τέλεσσαι

Θητικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius & peculiaris: vel etiam mercenarius adiect. Ariſtot. rhet. libr. 1. ἔργον θητικὸν. Sic & lib. 8. polit. Item qui conſtat ex eiuſmodi mercenariis famulis ſq; operariis apud eundem Ariſtot. polit. 2. c. 10. & lib. 6. cap. 7. Sic & Plut. in Pericle dicit τὸ θητικὸν ὄχλον ἢ βαναύσους. Dicitur etiam τὸ θητικὸν abſolutè & ſubſtantivè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, apud Suidam.

Θητεύω mercede ſervio, mercede operam meam loco. Odyſſ. σ. Et Plat. polit. 2.

Θητεύς, έως, ὁ, qui operam ſuam mercede locat, qui mercede ſervit ſeu famulatur. idem qui θής. apud Suid.

Θητεία, ἡ, ſervitus ſeu famulatus mercedis cauſa. Iſocr.

Θῆσσα & Atticè θῆττα, ἡ, ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui ſervit. Plut. in Coriol. Vſurpatur & pro θητικὴ ut apud Euripid. initio Alceſtidis, θῆσσα τράπεζα, cibus qui apponitur iis qui mercede operam ſuam locant & ſerviunt.

Ἀθήτευτος, (comp.) qui nulli mercede ſervit. Heſych.

Θησαυρὸς, οῦ, ὁ, theſaurus, acervus rerum repoſitarum in craſtinum, i. in ſequentes dies & annos. (✓ παρὰ τὸ εἰς αὔριον τίθεσθαι, Ariſtot. Oecon. 2. τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁδοὺς τοὺς βασιλικοὺς αὐλακοῦσθαι ἐκέλευσε. Plut. in Solone, ἐκέλευσεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς αὐοίξαι τῶν χρημάτων. Item ipſæ opes repoſitæ theſauri vocantur. Luc. in Hermot. θησαυροὺς ἀθορύττειν. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῆ πόλεως σοφῶν ἀνδρῶν ἀνελίττων; Sic & apud Heſiod. in Erg. & apud Iſocr. ¶ Vſitatius ſic dicitur quod in noſtra ſupellectile preciosius eſt, ideoque magna cura reponi & cuſtodiri ſolet.

Θησαυρίζω, fut. ίσω, theſauros extruo. Herodian. l. 6. ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, proprios theſauros extruebat. Item in theſauro repono: vel in theſauro conditum aſſervo. Xen. Pæd. 7. ἐδόκει τέτων ὁ, τι ἐχὶ παραχρῆμα ἐδαπανήσας ἐθησαύρισε παρ' αὑτῷ. Item recondirum v. lut in theſauro aſſervo & retineo: vel ſimpl. retineo, aſſervo. Theop. de cauſ. pl. lib. 6. cap. 28. τὸ ἔλαιον τοὺς ὀσμῆς δυναμένους μάλιστα θησαυρίζειν.

Θησαυρίζομαι, idem quod θησαυρίζω, in theſauris repondo, vel ſimpl. recondo & aſſervo veluti theſaurum. Philo de vita Moſ. lib. 1. ἐ χρυσὸν, οὐκ ἄργυρον ἐθησαυρίσατο. Item paſſ. recondor & reponor in theſauro. Theophr. hiſt. pl. lib. 8.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in theſauro conditum & repoſitum eſt, theſaurus. Exo. etiam repoſitorium, aſſervatorio.

Θησαυρισμὸς, ὁ, ipſa actio recondendi & reponendi in theſauro. Ariſtot. polit. 1. & Theophr. hiſt. pl. lib. 8. c. 10.

Θησαυριστὴς, ὁ, qui theſauros congerit: qui in theſauris condit & aſſervat opes in futurum neceſſarias.

Θησαυριστικὸς, ὴ, ὸν, idem, ut θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα, animalia quæ ingenioſe & ſolerter cibos recondunt in ſuis theſauris & cellis.

Compoſita.

Ἀθησαύριστος, ος, ὁ ἡ, non repoſitus in theſauro: vel qui in theſauris recondi non poteſt vel ſoler. Item qui nihil recondit in craſtinum, prodigus.

Ἀποθησαυρίζω, recondo & aſſervo in theſauro. Item ſimpliciter, recondo, repono, aſſervo. Athen.

Δυσθησαύριστος καρπὸς, fructus reconditu aſſervatuq; difficilis: quales ſunt qui fugaces dicuntur.

Ἐκθησαυρίζω, è theſauro promo. Alij exp. theſaurum exhaurio, apud Phalar. in epiſt. ad Aglaum.

Εὐθησαύρος, felix propter theſauros, habens egregios theſauros. In Epigram. εὐθήσαυρον ἔλαιον, dici videtur quod bene recondi & cuſtodiri ſolet.

Προθησαυρίζω, ante viſum repono in theſaurum. Metaph. apud Ariſtot de part. an. libro 2. ἐν ᾧ προθησαυρίζεται τὰ ἀκατέργαστα τροφά.

Θητεία, θητεύω, &c. in Θής.

Θίασος, ου, ὁ, cœtus & multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans, ut tradit Athen. lib. 8. & Eurip. Ὀρφεῖ δὲ θιάσους τῆς γυναικείου χορῶν. Sic & Dem. pro cor. Item examen ſeu caterva mulierum. Theocr. idyll. 27. Τρεῖς θιάσους ἐς ὄρος τῆς ἄγαγον αὐτὰ ἑορτάν. Et generaliter conventus, collecta multitudo, apud Dem. & Xen. Sic Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος ἔτος ἀσυμπότων ἐστί. Vtitur & Plut. in Ant. & Plat. in polit. Item convivantium cœtus, item convivium. Athen. lib. 8. & 5. & Plut. in Hellen. ✓ Etym. deducit παρὰ τὸ θεῖν ἄσαι vel ἆδειν. Athen. verò θιάσους dictos vult quaſi θιάσους à σιὸς quòd Doricè pro Διὸς dicitur.

Θιασώδεις ὥραι, apud Nonnum tempora thiaſis celebria, ſeu tempora feſta & evantia, ut alij interpr.

Θιασὼν, ῶνος, ὁ, domus ſeu locus in quo thiaſi & feſta convivia agitantur aut choreæ exercentur. Heſych.

Θιασῶται, qui in unum locum convenire ſolent choreas agitatum aut celebratum convivia, ſodales qui ſimul choreas exercent aut epulantur, ex Iſæo. Frequentius dicitur de iis qui ſacrificiorum & cultus divini prætextu veluti ſodales coibant feſtis diebus, epulisq; & vino indulgebant. Xen. in ſymp. ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Vtitur & Ariſtot. ethic. l. 8. c. 10. apud Theodorit. in hiſt. eccl. l. 2. τῆς Ἀρειανίας θιασῶται, ſectatores, ſocij.

Θιασωτικὸς, ὴ, ὸν, ad ejuſmodi ſodalitia pertinens, apud Ariſtot. Oecon. lib. 2.

Θιασόω, pompaticè & thiaſi more progredior aut egredior. Gr.

Συνθιασώτης, (comp.) conſors τοῦ θιάσου. Et in plur. συνθιασῶται, qui & θιασῶται. Accipitur & ſimpliciter pro ſocio: ut apud Ariſtoph. in Plut. συνθιασῶται τοῦ λῃροῦ, conſortes delirij.

Θίβη, ης, ἡ, fiſcella è vimine plexa in modum arculæ, ut Exodi cap. 2. Θίβη παπύρου fiſcella ſcirpea. Apud Athen. ὑέλου πίναξ ἐν θίβῃ κρυσταλλίνῃ ὑποκειμένῃ, quidam ſignificari ajunt vas quod amplexabatur diſcum vitreum ne frageretur in ferculis ferendis: à Plinio dictum repoſitorium.

Θ Ι Ε Ρ Ο Σ, toſtus. ut apud Nic. in Alexiph. ὠὰ θιερὰ χελάνης. ſch. Interpr. toſta ſub carbonibus. Item tener, mollis, pulcher. Heſych.

Θ Ι Γ Ω, F. ἰξω, tango, attingo. Moſchus idyll. 1. Μή τι θίγῃς, ne quicquam attingas. Xen. Pæd. 6. κὴ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῶν ἀπλάγχνων θιγόντες. Apud eundem ſignificat &, attingo, i. breviter perſtringo. item tango aliquem. i. taxo.

Θίγμα, τὸ, quod tangitur.

Θίξις, tactus. Plut.

Θιγγάνω, tango, idem quod θίγω. Item contrecto.

Θιγγάνομαι, tangor. Ariſtot. (de cerebro loquens) τῦ μηδεμίαν ποιεῖν αἴθησιν θιγγανόμθν.

Compoſita.

Ἄθικτος, intactus. Item integer, illibatus. ut Plut. in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος, q. d. vita omni vitio intacta. Et ἄθικτος virgo, i. intacta, cujus virginitas eſt illibata.

Ἀθίκτως, idem. Heſych.

Ἀκροθιγῶς, leviter, ſtrictim, ſummam partem attingendo & quaſi ſuperficiem: ut ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, leviter attingere, deguſtare. Sic ἀκροθιγῶς διεξιέναι apud Euſeb. ſtrictim commemorare, ſive curſim. Ἀκροθιγῶς σκοπεῖν, in Pand. ſummam rei cognoſcere.

Ἀκροθιγάνω, levirer attingo. Heſych.

Ἐπιθίγω, attingo. Item pro θίγω, tango. Xen. Pæd. 4. κὴ πυρὸς γάρ τι ἐπεθιγόντα σὸν δίψος καίεσθαι.

Ἐπιθιγγάνω, idem. Suid.

Εὐθικτος, tactu facilis. qui facilè tangi poteſt. Item metaph. qui ſcitè tangit & caviliis utitur taxantibus: apud Athen. Item facetus, dicax. Polyb. Εὐθίκτως, dicaciter.

Παραθίγω, attingo.

Προσθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo.

Θ Ι Ν, aut θὶς, ινὸς, ὁ, ſive ἡ, acervus, cumulus, agger. Od. μ. v. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστέοφιν θὶς Ἀνδρῶν. Sic θῖνες τῆς ψάμμυ, Herodot. cumuli arenæ. Interdum (etiam ſine adjectione) pro cumulo arenæ. apud Pauſ. in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti acervum ſignificare. ¶ Item, litus: ut Il. α, Βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Et iliad. λ. Στῶμεν ποτὶ ποιὴν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Euſtathius θὶν (litus) vult derivari à verbo θείνω, ferio, quoniam τύπλεται τῇ προσερήξει τῶν κυμάτων.

Θινάδης, aggere obſtrui.

Θινώδης, litoreus: ſeu θῖνας referens, leviter elatus in modum cumulorum arenarum & acervorum frugum. Strabo lib. 8. θινώδης δὲ καὶ γένος ἐστὶν ὁ τῆς θαλάττης ὑγρὸς ἁλός.

Θιὼ, idem quod θὶν in prima ſignif. apud Heſych. qui exp. θημὼν θημωνιὰν, cumulus. itidemq; Hieronymus in 47. cap. Ezech. θιῶνας ſignificare dicit tumulos arenarum. ¶ Θιὼ eſt etiam particula expletiva apud Hom. & alios poëtas. Interdum tamen exp. quidem. ut Iliad. ι, Πηλεΐδης θιὼ μοι ἔπεσσι γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.

Compoſita: ac primùm ex Θὶν.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, & frequentius in plur. ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ quaſi τὰ ἄκρα θινός, ſummitates acervi: quod primitiæ ex ſummo acervo ſive ſummitate acervi excerpi ſoleant. Propriè autem primitiæ frugum, ſecundùm quoſdam. Item pro primitiis manubiarum, quæ diis offeruntur. Herodot. lib. 1. & 8. Xen. Pæd. 7. Thuc. lib. 1. Eurip. in Phœniſſis. In epiſtola verò ad Hebræos c. 7. pro ipſis manubiis ponitur.

Ἀποθινόω, ὁ, cumulo ſeu aggere obſtruo, exaggero: unde ἀποθινώμθν, apud Polyb. aggere obſtructum, exaggeratum.

Ἀκροθινιάζω, ſummam partem attingo, primitias offero vel aliquid pro primitiis offero.

Comp. ſita tanquam ex Θλιὼ à θλιὼ formato.

Εὐθλιὼ, ῶ, proſpera fortuna & proſperis ſucceſſibus utor. Ariſtot. eth. 1. c. 9 εὐδέχεται τὸν μάλιστα εὐθλιοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως, Ioſeph. l. b. 6. εὐθλιῶ αὐτοῖς ὁ γόνος, felix eſt illis partus. Item bona habitudine utor, bene habitus ſum, video. Ariſtot. pol. 1. ἅμα γὰρ εὐ ἕξας εὐθλιῶ χύρας. Sic & polit. 1. apud eundem. Rurſus lib. 4. de gen. animal. τὰ μὲν γὰρ εὐθλιῶ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖον χρόνον.

Εὐθλιόμαι, exubero, uber ſum & abundans. ut εὐθλιώμθνος τόπος, Baſil. in hexaëm. homil. 3.

Εὐθλία, ἡ, proſper ſucceſſus: item bona habitudo. Item abundantia, ubertas, copia. Philo de vita Moſ. lib. 1.

Ἐνθενέω, reperitur pro εὐθλιῶ. Dem. pro cor. & Ariſtot. Et εὐθενέομαι pro εὐθενέω, Syneſ. ep. 95. Et εὐθενία pro εὐθλια, Ariſtot. hiſt. an. lib. 8.

Decomp. Ἐνευθλιᾶσθαι φυτοῖς, abundare plantis. Ariſtoph. ſchol.

Κακοθλιῶ, ῶ, infelix ſum vel malè habitus, cui opponitur εὐθενέω Et κακοθλιῶν τὰ πρόβατα dicuntur quum malè proveniunt agni, ipſæq; partu ſunt infelices, *hoc eſt*, quum parva agnorum eſt copia. Ariſtot. hiſt. an. lib. 4.

Θίξις, vide in Θίγω. Θὶς vide Θὶν.

Θ Λ Α Ω, ῶ, contundo, collido, conquaſſo. Odyſſ. σ, ὀστέα δ' ἔσω ἔθλασεν. Sunt qui hoc verbum fictitium eſſe velint à ſono, ſicut κλάω, aliaque multa.

Θλάομαι, ῶμαι, contundor, &c. Dicitur etiam θλαδῶμαι peculiari ſignif. is cui teſticuli ſunt contuſi ſeu eliſi. Alex. Aphrod.

Θλάσμα, τὸ, contuſio, colliſio. θλάσματα δακτυλίων, apud Dioſcorid. ſedis contuſiones.

Θλάσις, contuſio. ut θλάσις τῶν ὤτων, Dioſc. numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias.

Θλαστὸς, contuſus ut θλαστὴ ἐλαίαν apud Athen. & Poll.

Θλαστικὸς, contundendi ſeu colligendi vim habens.

Θλαδίας, ου, ὁ, cui contuſi ſeu eliſi ſunt teſticuli. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι, εως, τὸ, thlaſpi: nomen herbulæ ſic dictæ, quoniam ſemen habet veluti συνθλασμένον, teſte Dioſc. lib. 2. cap. 186. Dicitur & θλάσπις, & θλασπίδιον.

Θλίβω, Θρύπτω, Φλάω, quomodo hùc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀποθλασμὸς, ῦ, ὁ, exp fractio, fractura.

Ἐνθλάω, ῶ, exp. infringo. Ἐνθλασις, exp. cavitas in capite facta ex contuſione. Gal. lib. 2. de cauſ. morb.

Ἐμβρυοθλάστης, uncus ſeu ſpiculum ad educendos fœtus. Sic dictum à confringendo ſeu contuntendo.

Κατατθλάω, ῶ, contundo, vel confringo.

Κεφαλόθλαστος, contuſum caput habens. τὰ κεφαλόθλαστα, contuſiones capitis, ſeu caput contuſum. Theophr. de hiſt. pl. lib. 9. c. ult.

Λιθοθλάω, lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσματα, carnis contuſiones.

Σωθλάω, contundo, confringo.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures contuſæ ſunt ut in palæſtra accidit aliquando, apud Suidam. Camerarius in probro ſic dici ſcribit eum, cui aures fractæ ſunt.

Θ Λ Ἰ Β Ω, F. ψω, premo. ut calceus à Philoſtrato dicitur θλίβειν πέδιλον. Et Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labra oſculando. Item comprimo, & conſtringo, ſtringo. Item elido: unde θλιβίας, Item metaph. ut Lat. premo. Item affligo, afflicto, ſæpe in novo Teſt. Ἀθλάω deducitur.

Θλίβομαι, premor, ut uvæ dicuntur θλίβεσθαι apud Heſych. Item ſtringor: unde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matth. 7. Item metaph. premor. unde θλιβόμθνος apud Ariſtoph. Et affligor.

Θλίμμα, τὸ, idem quod ἀπόθλιμμα.

Θλῖψις, εως, ἡ, compreſſio. Item afflictio, i. anguſtiæ in quas redigitur is qui affligitur, ſeu anxietas illa qua premitur, aut denique generalius, malum id quod patitur. Sæpe in novo Teſt. & apud Eccleſiaſticos ſcriptores.

Θλιβίας, eunuchus cui eliſi ſunt teſticuli qui & θλαδίας dicitur.

Βλίμαζειν & βλιμάζειν. Heſych. exp. ὑποθλίβειν τὰς μαζούς. Sunt qui annotent propriè de avibus dici, quum illas empturi tractarent. Ariſtoph. in avib. Οἱ δ' ὠνεῖνται βλιμάζοντες.

Βλίμασις exp. ἡ τῶν τιτθῶν ἅλεψις.

Χαροβλημμένος, (comp.) manibus leniter premere & contrectare mammas. Vnum eſt ex iis verbis quæ à Luc. in Pſeudol. reprehenduntur.

Βλίττω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναθλίβω, exprimo. Item elido. in Epig.

Decomp. Γπαναθλίβω premo aliquantum. Plut.

Ἀντιθλίβω, viciſſim premo, vel contrà premo.

Ἀποθλίβω, exprimo. Item elido. Luc. ἄρσλω μι τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χείρας. Interdum ſignificat, affligo vehementer.

Ἀπόθλιμμα, ſuccus expreſſus.

Ἀπόθλιψις, eliſio, expreſſio. Luc. item afflictio, calamitas.

Ἐκθλίβω, exprimo, extundo. Item elido, unde ὠτεθλιμμένος apud Græcos bibliorum interpretes, qui eliſis eſt teſticulis.

Ἔκθλιψις, eliſio. Item figura, qua eliditur litera aliqua: ut quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, & βέλομ' ἐγὼ pro βέλομαι ἐγώ.

Decomp. Προσεκθλίβω, inſuper exprimo.

Ἐνθλίβω, infringo: item imprimo. apud Nic. in Aleph.

Ἐπιθλίβω, idem quod θλίβω, premo. Arat.

Νεοθλιβὴς, ές, ὁ, ἡ, recens expreſſus. apud Heraclid.

Παραθλίβω, premo, apprimo.

Προσθλίβω, inſuper premo, vel affligo, apprimo, attero.

Σωθλίβω, comprimo. Plut. de primo frig.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum. vel leviter premendo exprimo.

Θ Ν Η Σ Κ Ω, (F. θανῦμαι, & τεθνήξομαι, aor 2. ἔθανον, P. τέθνηκα, ex quo apud poëtas Ionicè τέθνεα. unde τεθνᾶσιν & inf. τεθνεῶναι) morior. Od. μ, ὥσπερ θνήσκει· οὕτω δὴ καὶ ἄνθρωποι. Xen. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ ἔως μὲν ἐν θνητῷ σώματι ἦ ζῇ ὅταν δὲ τέτε ἀπαλλαγῇ τεθνηκεν. Cic. interpr. animos, dum in corporibus eſſent mortalibus, vivere: quum exiſſent ex iis, emori. Dem. Phil. 1. οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει. Plut. in epiſt. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίε, interfectus à Dionyſio. Sic Ariſtot. θνήσκειν ὑπὸ τῶν μιλιτάντων,

Θνᾶτις, (tanquam à fut. θνήσω) mors.

Θνᾶ-

Θηριωδὴς κρέας, morticina caro. Aristoph. in Avibus, Item θνησιμαῖος, (substant.) cadaver 3. Reg. c. 13. & Esa. c. 5.

Θνησίδιον, materia morticina, apud Philostr.

Θνητός, ἡ, ὁ, mortalis: passim apud Homer. Hesiod. Theocr. Xenoph. & alios.

Θάνατος, ου, mors, Hom. Plato. Luc. & alii ¶ Item pro capite seu re capitali. ut Thuc. θάνατον καταγινώσκειν τινός, rei capitalis damnare aliquem. Dicitur & ὑπάγειν θανάτου, accusare capitis.

Θανατώδης, ες, ὁ, ἡ, lethalis, mortiferus. Hippocr. aphor. libro 3.

Θανατόεις, εντος, ὁ, idem. Soph. in Antig. Apud Eurip. θανατόεις μόρος, lethale fatum, i. mors.

Θανάσιμος, itidem lethalis, mortiferus, capitalis. Plut. in Pericle ὅτε τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγε. Idem in Alexand. τὰς δίκας ἀφαιρεῖται τὰς θανατικάς, causas capitales, seu in quibus de vita agitur.

Θανατάω sive θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem mihi opto. ut in Axiocho, ἐξ οὗπερ θανατᾷ μου ἡ ψυχή, ex illo tempore animus meus mortem optat.

Θανατόω, ῶ, fut. ώσω, mortem infero, morte afficio. Plut. in symp. θανατοῦντες τὰ ἐμψυχα. Item morti adjudico, capitis seu rei capitalis damno. Plutarch. in Themist. τὸν κρίνας, ἐθανάτωσε, quem in judicium accersitum capitis damnavit. ¶ In novo Testamento aliquando exp. mortifico. ut Rom. 8.

Θανάτωσις, occisio, internecio. Thuc. lib. 5.

Θανατήσια, τὰ, festum atq; agon apud inferos, cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus.

Θανάσιμος, ος, ὁ ἡ, lethiferus, lethalis. Soph. in Ajace. & Diosc. lib. 1. c. 95. Jam mortalis. apud Plat. lib. 10. de rep.

Composita: ac primùm ex θνήσκω cùm præpositione.

Ἀποθνήσκω, morior. Xen. Pæd. 8. Isocr. & alii. Interdum cum dat. ut apud Xen. Hell. 6. κἀκεῖνος μὲν ὑπὸ λύπης θανάτῳ αὐθαιρέτῳ ἀπεθνήσκει. Cum accus. apud Phil. de mundo, ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων. ¶ Item intermorior, interficior, intereo. ut apud Plat. in epit. ἀπό τινος ἀποθνήσκειν, ab al. quo interfici. Sic ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ intereo fame

Decomp. Ἐναποθνήσκω, immorior, morior in, ut ἐναποθνήσκειν τῇ νήσῳ morii in insula. Dicitur & ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, apud Thuc. lib. 3.

Ἐπαποθνήσκω, supermorior: vel morior post aliquem & quasi ejus mortem morte mea subsequor. Aut etiam morior post rem aliquam peractam. Plat. in symp. Apud Philostr. ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ.

Προαποθνήσκω, præmorior, ante morior. Xen. προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

Συναποθνήσκω, commorior. Xen. Ped. 8. ἀλλὰ μήν σοι ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει.

Ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo. Xen. in Cyneg. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών. Et omisso genitivo, apud Plat. in symp. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif. qui pro patria aut pro amicis mortem sponte obeunt. Aristot. ethic. 9.

Ἐκθνήσκω, emorior, Hom. γέλῳ ἐκθανεῖν, risu emori. Apud Hermog. ἐξέθανον, exanimatus sum.

Ἐνθνήσκω, immorior: pro quo usitatius est ἐναποθνήσκω.

Καταθνήσκω, idem quod θνήσκω, morior. Il. ο, & χ Per syncopen usurpatur κάτθανον, mortuus est, pro κατέθανον, & κατθανεῖν, mori pro καταθανεῖν, apud Poëtas.

Παρακαταθνήσκω, (*decomp.*) juxta morior. ex Epigr.

Προθνήσκω morior pro. Cum genit. vi præpos. in Epigr. Ἀϑλήρων προθανόντα. Item præmorior.

Συνθνήσκω, commorior. idem quod συναποθνήσκω. Soph. in Philoct. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς.

Ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo.

Composita in θνής, aut θνητὸς desinentia.

Ἡμίθνης, q. d. semimortalis: & ex consequente semideus, vel qui alternis vivit & moritur. quo sensu δισσοὶ θεοὶ vocantur ἡμίθνητοι.

Ἡμιθνής, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, semimortuus. Aristoph. in Nub. & Herodian. 7.

Καταθνητὸς, idem quod θνητός. Il. ζ. & a ibi.

Χειμοθνής, hyemali frigore enectus. Luc. in Lexiph.

Composita in θνης desinentia.

Ἀγχιθανής, ές, ὁ ἡ, propè mortuus. i. re mortuus, propemodum mortuus, moribundus. Ex Nonno.

Ἀρτιθανής, modò mortuus, recèns mortuus. Non.

Διθανής, bis moriens, cui bis contingit mori Od. μ.

Δυσθανής, misere mortuus: qui miserabili morte periit. Euripid. pro eodem & δυσθανών, apud eundem.

Ἐπιθανής, morti propinquus. q. d. qui ad mortem est, i. propè mortem.

Νεοθανής, recèns mortuus, nuper mortuus.

Composita ex θάνατος, &c.

Ἀθάνατος, ος, ὁ ἡ, immortalis. Il. ω, ἀθάνατος θεός. Il. ψ. ἵπποις ἀθανάτοισι. Luc. ἀθάνατοι ἀνθρωποι, & ἀθάνατος ψυχή. Dicitur etiam de rebus inanimatis, & exp. sempiternus, æternus, perpetuus. Isocr. ἀθάνατος δόξα, Plat. in symp. ἀθάνατος μνήμη ἀρετῆς. Item ἀθάνατοι (absolutè) poëtis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοί, dii immortales. Od. π, Οὔτις τοι θεός ἁμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἔίσκεις. ¶ In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: quòd numerus necè aut morbo militis alicujus imminutus semper alio substituto adimpleretur, ita ut nunquam plures nec pauciores decem millibus essent præcipuo ante reliquos omnes cultu decori, & virtute præstantissimi. Herodot lib. 7.

Ἀθανατίζω, f. ίσω, immortalem reddo, immortalitati consecro. Philo de mundo, & de vita Mos. & Herodot. lib. 4.

Ἀπαθανατίζω, (*decomp.*) idem. Aristot. eth. 10.

Ἀθανασία, ἡ, immortalitas. Isocr. in Panath. & ad Philipp.

Αὐτοθάνατος, qui ipse sibi mortem infert. Plut.

Δυσθάνατος. difficulter moriens vel difficilem (aut infelicem) mortem inferens. Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 10.

Δυσθανατέω, ῶ, ægrè seu miserè morior, cum morte conflictor. Plat. lib. 3. de rep. Plut. in Ant. Apud Herodotum exp. ægrè & cum tristitia morior.

Ἐπιθάνατος, mortem accersens; mortem afferens. lethifer. Theophr de caus. pl. lib. 6 c. 4. Item morti vicinus, qui in ipso mortis limine jam est. Demosth.

Ἐπιθανάτως, ut ἐπιθανάτως ἔχειν, apud Poll. in limine mortis esse, in mortis periculo versari, morti vicinum esse.

Ἐπιθανάτιος, morti obnoxius, 1. Cor. 4.

Εὐθάνατος, bene & honestè moriens, vel bonam honestamque mortem afferens, Εὐθάνατος θάνατος, bona beataque mors, Apud Athen.

Εὐθανάτως, bona & felici morte: vel facili morte. Poll.

Εὐθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior. seu honestè morior. Polyb. lib. 5.

Εὐθανασία, bona mors & facilis. Suet. in Aug.

Εὐθυθάνατος, subitam mortem inferens: seu statim mortem ferens. Plut. in Ant.

Μελλοθάνατος, qui brevi moriturus est. decrepitus, caprularis.

Ταχυθάνατος, subitò moriens. Hippocr. aphor. lib. 2. Interdum activè subitam mortem afferens, ut εὐθυθάνατος.

Θοάζω, vide in Θοός. Θοιμάτιον, vide Ἱμάτιον.

Θοῖνη, ης, ἡ, epulum, convivii, cœna. apud Athen. ὅσα περὶ παιδὸς θοίνην ὀλβιόσωλος. Philo de vita Mos. lib. 1. αὖε ζάδυγυσαν ὥστερ δὴ θοίνης ἐλαφρᾶς ἀωχίας ἐσπαθέντες, tanquam ab epulo. ¶ Item, simpl. cibus seu dapes. ut apud Hesiod. in asp. v. 114. τάσφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipsis dapibus epulisq; chariora seu gratiora sunt. Athenæus θοίνην dictum tradit ὅτι Δεὶ θεὸς οἰνοχόος. δεῖν ὑπολαμβάνον. Et Seleucus apud eundem lib. 2. dicit τὸν τε οἶνον ἐπὶ πολέων, καὶ τὴν ἄκλυν ἡδυπότειαν θεῶν εὔεργε φέρεσθαι· διὸ καὶ θοίνας, καὶ θαλίας καὶ μέθας ὀνομαστὶ λῶσι.

Θοινάω, ῶ, fut. ήσω, epulor, convivor, cœno. Interdum cum accus. in cœna seu epulo absumo, vel etiam simpl. comedo, devoro. Hesiod. in Asp. ἀδελφίνες ἐθοίνων ἔλοπας ἰχθῦς, epulabantur mutos pisces.

Θοινῶμαι, idem quod θοινάω, epulor, absumo edendo, depascor. Epigr. lib. 1. θοινήσαθ' ἥρως. In fab. Aesopi, τὰς ἐρχάτας βῆς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis & ulceribus, apud Eurip.

Θοινητὸς, ὸν, ὁ, ad comedendum aptus. quê epulari possumus.

Θοινητικὸς, ad epulationem pertinens aut idoneus. ut θοινητικὰ ὄργανα, instrumenta quæ ad epulationem pertinent apud Xenoph. in Oecon.

Θοινητὴς, epulo, conviva, comestor, devorator, apud Suid.

Θοινητήϊα, ων, τὰ, epulæ, dapes, id ipsum quod epulamur. Pro quo θοινατήριον dicit Eurip.

Θοίναμα, itidem significat epulum, convivium.

Composita.

Βοηθοίνης seu βοηθοῖνας, ου, ὁ, boum vorator. Herculis epith. in Epigr.

Δημοθοινία, ἡ, epulum publicum. Aristot & Luc. Et pro die festo. apud Theodorit. hist. eccl. lib. 3. & alibi.

Ἐκθοινάω, epulor, depascor.

Εὔθοινος, ος, ὁ ἡ, splendida cœna seu splendido epulo instructus. lutus. ut εὔθοινον.

Καθεθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor, vel simpl. comedo. Hesych. Idem significat vox med. ut τὸν κατεθοινήσατο. ut fab. Aesopi.

Παθοινος, qui totius cœnæ est. apud Suid.

Παθοινία, solenne epulum, cœna ad quam omnes conveniunt, apud eundem Suid.

Παθοινὲ, in tota cœna, vel per universum epulum. vel solenni epulo ad quod omnes conveniunt.

Παθοινέω, ῶ, solenne convivium agito: epulor.

Πρωτοθοινία, prima convivii portio q. d. primicœnium. Poll.

Συνθοινος, conviva, concœnator. apud Athen. lib. 6.

Συνθοίνης, idem.

Θολὸς, ὁ, sordes turbidæ, turbamentum sordidum, quale cœnum est aut fæx. Athen. lib. 7. αὐτίκα τοὺς τῆ θολῆ τῆς πόρης ἐπιπωματίζοντας, à cœno sordido & turbato. Item peculiariter fu-

ter fuscus & turbidus humor quem sepiæ emittunt, atramentum sæpiæ. Plutarchus de solertia anim. loquens de sepia, τὸ γὰρ καλούμενον μύτιν παρὰ τὸν τραχηλον ἔχουσα πλήρη ζοφεροῦς ὑγρότητος οἷον θολὸν καλοῦσιν. Et Athen. lib. 7. αὐ δὲ τὴ μύτιδι ὁ θολός, Tribuitur & polypo pisci apud eundem ibid. Adjectivè etiam ab Hesych. exp. turbatus, turbidus. ¶ Θόλος, (paroxyt.) ε, ὁ, tholus, chamera ædificii, quæ altiùs crescens rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit. seu (ut alii declarant) testudo in orbem circumacta. Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum fastigium desinens. Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτανεῖς & senatores cœnare solebant, (ut Hesych. tradit & Suidas) propterea quòd forma rotunda extructus esset. de quo apud Paus. in Att. & apud Poll. lib. 8. Plato in apol. πέμπτον αὐτὸν ἐς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν οἱ Σαλαμίνιοι. Apud Homerum verò θόλος est ædificium rotundum in quo vasa quotidiana usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres pocula: ut exponit Eust. Od. χ, qui derivatum vult à θέειν & ὅλον quasi τὸ περιτρέχον. In balneis verò θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recuruus, in quo sudor elicitur ficco calore. Alexan. Aphr. lib. 1. probl. κ, μάλιστα ἐὰν μὴ διαφερηῶσιν ἀπὸ τῆς ἔξω θόλου. Sic apud Alex. Trall. Item θόλος vinculi genus quoddam quod calvariæ adhibetur ubi summum caput & quod inter ipsum frontemq; est, vincitur: cujus injiciendi rationem Gal explicat. lib. de fasciis.

Θολώδης, ες, ὁ κ, ἡ, turbido cœno similis, turbido cœno plenus, fœculentus.

Θολόω, ῶ, turbo cœno fœculento excitato. Athen. lib. 7. διὸ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ ἵνα ἀποπνίγωσι. Item metaph. turbo. Eurip. in Alcest. θολοῖ δὲ καρδίαν perturbat mihi cor seu animum meum. Item in fusco, inquino. Antiphanes apud Athen. lib. 8. τῆς σαπιόδος προῆτον Ἡράκλης αὐαῖς Ἀπαντα τεθολώκησιν. omnia sepiæ atramento in fuscârunt & inquinârunt.

Θολόμαι, ὅμαι, turbo, turbidus fio. Gal. ad Glauc. θολεῖται ὁ παχυὼς τὴν τὰ αἷμα, turbidus redditur & crassus sanguis.

Θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio quæ fit sordibus turbatis. Exponitur etiam turbamentum, inquinamentum.

Θολερὸς, ᾶ, ὁ, turbidus: cui opp. καθαρὸς, limpidus, purus: propriè de aqua & rebus liquidis dicitur. Thuc lib. 2. τό, τε γὰρ ῥεῦμα ἐστὶ μέγα κ, πολὺ κ, θολερόν. Item sordidus, immundus. ut θολερὸς πολίτης, apud Theocr. idyll. 16. Et Plut. symp. 4. Exp. & cœnosus, lutosus.

Θολερῶς, turbidè. Apud Suid. & Hesych. θολερῶς περιβαίνειν, titubanter incedere.

Θολερόω, ῶ, turbo, vel turbidus aut turbatus sum. Hesych.

Ο'λος, per aphæresin pro θόλος, atramentum sepiæ. Suid.

Ο'λώδης, ater instar atramenti sepiarum. vel turbidus. Galen. apud Hippocr.

Θολία, ἡ, pileus in acutum desinens, vel (ut alii exp.) umbraculum, pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi. petasus, umbella. Theocr. idyll 15. Item cista operculum habens convexæ cameræ instar rotundum. Poll.

Composita.

A'θολος, ε, ὁ ἡ, non turbidus, purus, limpidus.

A'θόλωτος, non turbatus, limpidus. Hesiod.

A'ναθολόω, ῶ, idem quod θολόω, turbo. Aristot.

A'ναθόλωσις, turbatio. Damas. (tia anim.

Διαθολόω, ῶ, perturbo, infusco, effusco scil. θολῶ. Plutar. de soler-

Ε'πιθολόω, ῶ, infusco, obfusco, perturbo, turbidum reddo. ex Alexand. Aphrod. & Luc.

Καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo.

Συνθολῶ, idem quod θολῶ.

-ΘΟΟ'Σ, ῆ, ὁ, celer, velox (ſ à θέω, curro) Il. α, ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Il. π. v. 422. πόσε φεύγετε; νῦν γὰρ θοοὶ ἐστε. Aliquando exp. fortis, strenuus. ut Il. π, Νῦν τοί ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰς θοός ἐστι. Et θοὸς μάχεσθαι, apud eundem. Item, acutus: ut θοοὶ γόμφοι. Apollon, Argon. 2. acuti clavi. Et θοαὶ νῆσοι, Hom. ob promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata.

Θοῶς, celeriter, velociter. item raptim. Odyss. ξ, θοῶς σωιέεργε χιτῶνα.

Θοόω, acuo, unde ἐθόωσε, Od. ι. v. 323.

Θοάζω, celeriter moveor. A'schol. Apoll. exp. παχυῶ, Euripid. Κῆτος θοάζον ἐξ Ἁλωπεκῆς ἁλός. ¶ Item, sedeo. Propriè celeriter in sedile insilio. ut Soph. τίνας ποθ' ἕδρας τάς δὲ μοι θοάζετε Γκτηνέοις κλάδεισιν ἐξεστεμμένοι;

Θαάσσω, sedeo. idem quod θοάζω, & ab eo derivatum, (ut tradit Etym.) mutato ο in α, & ζ in σσ. Il ι, λιπὼν ἕδος οὔδε θαάσσει. Od. γ, θεοῦ οὐ δαπὶ θαασσέμεν. Pro eodem dicitur & θάσσω, apud Aristoph. in Θεσμοφ.

Θάκος, ε, ὁ, sedes, sedile. Xen. Pæd. 8. κ, θάκων ἐξ ὁδῶν κ, λόγων ὑπαίτιον. Sic & in symp. apud eundem, & apud Aristoph. in Nub.

Θακέω, ῶ, sedeo. Soph. θάκου δὲ πρεσβυτέρου, sede.

Θάκημα, τὸ, sessio, ipsa sedendi actio. apud eundem.

Θακοῦμαι, idem quod θακέω, sedeo. Artemid.

Θᾶκος, idem quod θάκος, sedile, solium. Od. β, Ε'ξῆς δ' ἐν πα-

---

-ρὸς θρόνῳ. Item confessus. Od. ι, Οἱ δὲ θοοὶ θρόνοιδε καθίζεσαν. Videtur à θοάζω factum esse θοακος, ex quo θῶκος, per crasin.

Θωκέω, sedeo. Herodot. θωκέων ἐν θρόνῳ.

Θόωκος, idem quod θῶκος, eodem pleonasmo quo φόως pro φῶς. Iliad. β.

Composita: ac primùm ex θοός.

Αἰνόθοος, ε, ὁ, bellicosus, egregius bellator, q. d. celer seu agilis in prælio. Iliad. υ αἰνοθόων αἰζηῶν.

Βοηθόος, vide in Βοηθέω. (δαίμονες.

Ε'πιθοάζω, insideo, vel sedeo, apud Eurip. ἐπιθοάζω μαστευομένοις

Ἱπποθόος, equo velox, equo celer. Hesych.

Ὠκύθοος, cursu celer, velox & pernix in currendo.

Composita ex θάκος & θῶκος.

Ε'νθακέω, ῶ, insideo. Ε'νθάκησις, q. d. insessio. Soph. in Philoct.

Ἐρημοθῶκος, qui solus causam suam agit. Hesych.

Συνθακος, consessor. Hesych. & Suid. (ses, iners.

Φιλόθακος, qui lubenter sedet. unde exponitur sedentarius, de-

---

Θορᾶς, θόρνυμι, &c. vide in Θόρω.

Θόρυβος, ε, ὁ, tumultus, turbamentum, turbæ. Thuc. lib. 2. κ, ἐσβαίνοντες κατὰ σπουδὴν κ, πολλῷ θορύβῳ, & consensis navibus festinanter & magno cum tumultu. Idem l. 8. ἐν δὲ θορύβῳ πολὺς ἐκπλοκίμους. Interdum in bonam partem, strepitus acclamantium & applaudentium. Demosth. in Mid. θορύβου ἐκρόησεν τοιοῦτον ὡς ἐν ἐπαίοντές τε κ, σπουδάζοντες, ἐποιήσατε. Sic & θόρυβον ποιεῖσθαι apud eundem. Et plur. νέων, πρεσβυτέρων συνόδοι κ, θόρυβοι. ¶ Etymol. ex θέω & βοή factum esse tradit. Eustath. verò ex θρᾶς & βοή compositum est censet.

Θορυβώδης, ες, ὁ κ, ἡ, tumultuosus, turbulentus. Item strepens, obstrepens. Plutarch.

Θορυβωδῶς, tumultuosè, turbulenter, raptim.

Θρυβώδης, ες, tumultuosè, turbulenter, raptim.

Θορυβέω, ῶ, tumultuor, tumultum excito. Xen. Pæd. lib. 4. αἰσχυνόμενος ἐπινον ἐθορύβουν. Apud Thuc. θορυβεῖν πρός τινα, tumultuari adversus aliquem & rixari seu tumultuosè rixari. Item obstrepo, reclamo, vel tumultuosè excipio clamoribus. ut apud Antiphontem, κ, μηδείς μοι θορυβήσῃ. Aliquando & cum acccusativo rei. Interdum signif. acclamo, acclamando assentior, dicenti applaudo. Isocr. in Panath. ταῦτ' ἐπαινοῦσι πάντες ἐθορύβησαν. Item turbo, conturbo. Plut. in Galba, ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβέομαι, idem quod θορυβῶ. tumultuor. ut apud Thuc. ἐθορυβοῦντο μὲν ἔν τε τοῖς χάραξι μένοντες, &c. Sic & apud Plut. Xen. Pæd. 5. Exp. etiam consternor, exæstuo, fluctuo animo ut apud Plat. ep. 7. περιπλήττει μοι τεθορυβημένῳ. Apud Plut. in Cam. θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, exp. his trepidus. Interdum signif. conturbor, adversus me turbæ seu tumultus excitantur. Soph. in Aiace ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβῇ. Sic Plut. in Cam. θορυβούμενον ὑπ' αὐτῶν Κάμιλλον. Item festivo strepitu excipior. seu strepitu applaudantium vel acclamatione audientium approbor, apud Isocr. in Panath. ἀνέγνωσαν δ' ὁ λόγος, ἐπῃνήθη δ' ὑπὸ ἐθορυβημένος.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulenté Xen. Hel. 5.

Θορυβητικὸς, q. d. tumultuatorius, i. qui tumultuari solet, aut qui libenter tumultuatur & turbas excitat. Item obstreperus, ex Aristoph.

Composita.

A'θόρυβος, ε, ὁ ἡ, tumultus expers, non turbulentus, quietus, sedatus. Plutarch.

A'θορύβως, sine tumultu, quietè & tranquillè.

A'θορύβητος, ε, ὁ κ, ἡ, non perturbatus, qui non perturbatur nec tumultuatur.

A'ναθορυβέω, ῶ, tumultuor. aut valde tumultuor.

Διαθορυβέω, ῶ, idem. Item tumultuari facio, in turbas conjicio. Cum accus. apud Thuc.

Ε'πιθορυβέω, ῶ, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmuro. Xen.

Εὐθορύβητος, qui facilè perturbatur, & tumultuans de gradu de-

Κροτοθόρυβος, plausus vnà cum tumultu. Plut. (jicitur

Υ'περθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor.

Υ'ποθορυβέω, subtumultuor.

-Θ Ο'Ρ Ω, sive Θορέω, salio, insilio, Il. θ. Μᾶλλον ἐπὶ Τρῶεσσι θόροι Hesiod. in asp. ἐπὶ δ' ἵππους θόρε Νίρευς, in equestrem currum insiliit. Et in particip. apud Hom. Od. ψ, ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα ἕηι ἐπειπολίζῃ, desiliens è lecto. ¶ Θορέω, ab Hesychio exp. etiam ὀχεύω, ut sit idem quod θόρνυμαι, hinc derivatum.

Θορνύω sive θόρνυμι, insilio, ineo: vocabulum obscœnum.

Θόρνυμαι, seu θορνύομαι, activè pro eodem capitur. Herodot. (de viperis loquens) ἐπειὰν θορνυμένου κατὰ ζεύγεα.

Θορὴ, ἡ, semen genitale: quod mas fœminam iniens effundit: idem quod γόνη. Herodot. in Thalia.

Θορὸς, ε, ὁ, Aristot. de piscium semine dixit. Sic apud Theophr. exp. virus genitale quo pisces ova spargunt. ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nic.

Θόρεύς, autem ab Hesychio exp. initor, admissarius.

Θορυκὸς,

Θρεπτὸς, ὸν, ſeminalis. ut θρεπτὸς πορὸς apud Ariſtotel. τὰ θρεπτὰ, partes ſeminales.

Θρεπτὸν, idem quod θρεπτός. Nic. in Theriacis.

Θρῆξ, impetuoſus: qui cum impetu aſſultat. Il. ε, θρῆξ Ἄρης. Et apud Apollon. Rhod. θρῆκα δῆριν. Fœm. eſt Θρῆξις frequens apud Hom. Et pro eodem θρηγὸς apud Nic. in Alexiph.

Θρηΐτης, & Θρεπτὸς, & Θρῆκτης, ὸ, idem quod θρῆξ. Heſych. & Suid.

Θρήκτης, idem quod θρῆξ, qui init. Heſych.

Θρῆμμα, initus. Heſych.

Θρῴσκω, Θρόνον, Θώρηξ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναθρέω, reſilio. Syneſ. οἱ ἀναθρόντες ἔφυγον, in fugam retrocedentes. Item proſilio. Herodian. lib. 2. ἀναθρεῖν τὸ σκίμποδος, proſilire è lecto. Plut. in Cam. ἀναθρῶν ἐκ τῆς βιβάδος.

Ἀποθρέω, ῶ, deſilio, exilio. Herod. ἀποθρῶντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Εἰσθρέω ſive ἐσθρέω, inſilio. Vnde ἔσθορον, inſiliit.

Ἐξθρέω, exilio. Luc. ἐξθρεῖν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è ſomno exilire.

Ἐξθρῶ, idem. ut exp, μητρέων λύθρων ἐξέθορε, ex maternis uteri inquinamentis exiliit.

Decomp. Προεκθρέω, proſilio: vel antè proſilio. Syneſ. de inſomn.

Ἐνθρέω, inſilio. Il. φ, ἐνθορε μέσσῳ, inſiliit medio, vel in medium. Sic & Syneſ. ep. 122. ὥσπερ πὺξ ἐνθορών.

Decomp. Ἐπενθρέω, idem. Soph. in Trachin.

Ἐπιθρέω, aſſilio, ei ſuperſilio.

Ἐπιθρύπτομαι, ineo. ea ſignif. qua mas inire fœminam dicitur. Luc. in Erot.

Ἱππόβοτος, ὄ, ὁ, in equas inſiliens, equas inſcendens ſeu iniens. admiſſarius ut ἱππόβοτος ὄνος, Heſych. apud Plut. ſymp. 7. ἱππόβοτος νόμος, cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis ſtimulandas.

Καταθορεῖν, deſilio. Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Πολύθρηξ, multum impetuoſus, multo ſeu vehementè invadens impetu. Oppian. de venat. lib. 3.

Προθορὼν, proſiliens. Iliad. ε. & Apoll. Arg. 2.

Ὑπερθορέω, ſuperſilio, tranſilio. Il. θ. πάφλαζεν ὑπερθορέοντα.

Θόωκος, θοῶς, vide in Θοός.

Θραύω, &c. in Θρύω

ΘΡΑ᾽Ξ, ακος, & apud poëtas, θρῆξ, ηκος, ὁ, Thrax in plur. Θρῆκες, apud Hom. & Ionicè Θρήικες, apud Herodot. Et Θρᾷκι, Ionicè Θρηικι, Thracius, apud Heſiod. in Erg. Item Θρᾷσσα, Atticè Θρᾷττα, ſeu Θρῆσσα, & Ion. Θρηίσσα fœmina ex Thracia, Threſſa. Item Θρᾷττα, piſciculus marinus de quo Ariſtot. de gener. an lib. 5. Sic Θρᾴκη & θρήκη, Thracia, & Θρᾴκηθεν ſeu Θρήκηθεν, ex Thracia.

Θρᾳκίας λίθος, lapis Thracius, de quo Dioſc. l. 5. & Alex. Aphr. Schol. Nic. Θρήισσαν λάαν vocat. Legitur & θρῆσσα λίθος.

Θρᾳσκίας, Thraſcias ventus. Ariſtot. de mundo: Dictus quaſi θρᾳκίας, ut vult Etymol.

Θρησκεύω, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Θρόος, vide in Θάρσος

Θρόσσω, vide in Ταράσσω.

ΘΡΑΥ᾽Ω, f. σω, frango. Item frio. Autor libri qui Demetrio Phalereo adſcribitur, dicit Hipponactem θραῦσαι τὸ μέσον τῶν ποιῆσαι χωλόν. Metaph. apud Plut. in Alcibiade, θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam, frangere vires. Herodian. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, q. d. frangere ſpem, debilitare ſpem.

Etymol. deducit à θλάω, mutato λ, in ρ, ut ex θλῶ formetur θλαύω, unde θραύω.

Θραύομαι, frangor. Polyb. & Plutarch.

Θραῦσμα, τὸ, fragmentum, fruſtum. Luc. de hiſtor. ſcrib. Expon. & friatura apud Dioſc. ¶ Item ammoniaci ſpecies una, quòd in minutas glebas, veluti in fruſta, fractum ſit, vel diviſum: aut quia facilè friatur.

Θραῦσις, fractio.

Θραυστὸς, fragilis, qui frangi poteſt. Item friabilis. Ariſtot.

Θραυλὸς, ruptu facilis, apud Suid.

Θραύω, confringo, comminuo. Lycophr.

Compoſita.

Ἄθραυστος, ὁ ἡ, infractus, i. qui fractus non eſt vel frangi nequit, integer, firmus, Suid. Exp. & invulnerabilis, non friabilis. ex Eurip.

Ἀποθραύω, confringo, effringo, perfringo diſrumpo, apud Ariſtoph. in Nub. μή ποτε τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς, expon. ne à gloria excutiaris ſeu excidas.

Ἀπόθραυσις, εως ἡ, fractura, perfractio. Item friatura & comminutio, apud Ariſtotel.

Διαθραύω, confringo, lacero.

Δύσθραυστος, qui ægrè frangitur, fracti pervicax, frangenti contumax Dioſc. lib. 1. c. 1.

Εὔθραυστος, fractu facilis, contuſu facilis. Apud Plut. εὔθραυστος ἧλος, exp. aptus ad vulnera imprimenda clavus.

Καταθραύω, effringo, diffringo, vel frango. Plut. de primo frig.

Περιθραύω, confringo, frangendo comminuo, Heſych.

Συνθραύω, confringo.

ΘΡΑ᾽Ω, Fut. ήσω, ſedeo, κᾰθίζομαι. Verbum inuſitatum, præter aoriſtum primum medium ἐθρησάμην, unde apud Athen. lib. 5. Θρήσαντες πλαταιᾶσι ὕπο.

Θρῆνυς, υος, ὁ, ſcabellum. Il. τοῦ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.

Θρᾶνος, ου, ὁ, ſella ὄκρος. ¶ Apud Hippocr. ſedes utrinque pervia. item ſella familiaris, ut Gal. exponit apud eundem Hippocr. ¶ Exp. ὑποπόδιον, ſcabellum apud Ariſtoph. in Pluto. ¶ Item, ſcabellum ubi coria ſeu pelles extenduntur. Poll. ¶ In nave verò θρᾶνος, dicitur ubi ſedent θρανῖται. ¶ Θρᾶνες vocabant etiam (ut Poll. ſcribit) ligna quibus lateritiis parietes includebant.

Θρανίον, ου, τὸ, idem quod θρᾶνος, ſella. Heſych. & Poll. Item ſella familiaris, comparata ad alvum exonerandum. Item ſcabellum. Ariſtoph. in Ran. Item pars navis. idem quod θρᾶνος Item paxillus. Heſych. & Poll.

Θρανίδιον, ου, τὸ, ſellula, vel paruum ſcabellum. Pol.

Θρανίτης, ου, ὁ, ſcilicet ἐρέτης, ſeu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat. Thuc. lib. 6. Fœm. gen. θρανῖτις. ut κῶπαι θρανῖτιδες apud Euſt. remi thranitarum.

Θρανιτικὸς, ὴ, ὸν, qui thranitæ eſt. Athen. lib. 5.

Θρανόω, ſupra ſcabellum ubi pelles extendi ſolent, extendo, apud Ariſtoph. in Equit.

Θρόνος, ου, ὁ, thronus, ſolium, ſella auguſta. ut θρόνος βασίλειος. Et Διὸς θρόνος, apud Theocr. idyl. ζ. pro ipſo cœlo, quod Iovis ſedes eſt. Sic Matth. 5. cœlum θρόνος τοῦ θεοῦ dicitur. Θρόνος accipitur pro ipſis poteſtatibus ſublimioribus. quæ in cœlo ſunt ut ad Col. cap. 1. & ſæpe apud Areopag. ¶ Θρόνος dicitur etiam ipſa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Eſt etiam panis cujuſdam nomen apud Athen. lib. 3.

Θρονίζω, fut. ίσω, in throno colloco.

Θρονισμὸς, ὁ, collocatio in throno. Syneſ. ep. 57.

Θρονιστὴς, ὁ, qui in throno collocat. Syneſ. ibid.

Compoſita: ac primùm ex θρᾶνος.

Ἐπιθράνιον, navis pars. Heſych.

Παρεθρανος dicitur ἡ παρὰ τὰς θρανίδας ὁδός. Poll.

Compoſita ex θρόνος.

Ἀγχίθρονος, ὁ ἡ, ſedem propinquam habens aut ſolium propinquum. Nonn. cum genit.

Ἀντίθρονος, oppoſitum thronum habens, in oppoſito throno ſedens vel ex adverſo ſedens.

Ἀπόθρονος, à throno veniens. ut ἀπόθρονον ἀὐχ, apud Nonn.

Ἐνθρονίζω, in throno loco. Ἐνθρονίζομαι, in throno ſedeo, vel thronum habeo. In lib. Eſther. c. 1.

Εὔθρονος, pulchrum habens thronum, ut εὐθρόνου ἠοῦς, Od. ε.

Πρωτόθρονος, qui primo throno ſedet.

Συνθρονος, qui eodem in throno ſedet.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. Il. α. & Od. ξ.

Θρωκτὸς, θρῳξάσκω, vide in Τρέχω.

Θρέμμα, θρεπτὸς, &c. in Τρέφω.

ΘΡΕ᾽ΤΤΕ, barbaricum eſſe pro θαρρεῖν ſeu θαρσαλέον dicit ſchol. Ariſtoph. in equit. Ἀλλ᾽ ὦτε σὺ μοι τὸ θρέττε.

Θρέψις, vide in Τρέφω.

ΘΡΕ᾽Ω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo ſeu loquor: unde πάντα θρεομβήσ, & θρεομβὴν σωτῆ κακὸ, apud Euſt. Heſychius θρέεται exp. θρωεῖν, idemque θρεομβὴν exp. θρωῦσα, & θρεόρρομον, ὀλοφυρόμενον. Ab hoc verbo deducit Euſt. θρόος θρεῦς. Vnde ἀθρόος ἄθρους.

Θρόος, ου, ὁ, tumultuantis ſeu tumultuantium clamor. Item murmur. Item generaliter, clamor, vox, ſonus. Il. δ.

Θροέω, ῶ, tumultuando clamo ſeu loquor. Frequentius ſimpliciter ſignificat loquor, vel dico apud Soph. & Euripidem. ¶ Item tumultuari facio, perturbo, tremefacio: unde θροοῦμαι, tumultuor, perturbor, tremefio Latth. 24.

Θρεῦς, (per contract. in proſa) tumultus, apud Syneſ. Item murmur, ſuſurrus, vel fama ſuſurrans. Thuc. l. 4. & 8. τὸν θρεῦν αἰσθόμενοι. Item fama, rumor Xen. Pæd. 6.

Θρύπτω, Θρύλλω, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄθροος, ου, ὁ, nullam edens vocem, nullum ſtrepitum αὐδῆ θρόῃ, apud Suid. Ἄθροος autem confertus, vide ſuo loco.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ ἡ, alia voce ſeu alio ſono utens, & ex conſequenti externus. Herodot. & Od. α. γ. & alibi,

Ἀντίθροος, viciſſim ſonans, viciſſim ſonum edens, in anth. Epigram. Apud Nonn. αὐτίθροος ἠχὼ, exp. vox ſoni contrarii, contradictio.

Αὐτόθροος μαρτυρίη, ex ſua ipſius voce profectum teſtimonium, teſtimonium quod quis de ſe dicit. Nonn.

Διαθροῦ,

Διαθροῶ, idem quod θροῶ. Exp. etiam tumultuanter denuntio, divulgo.

Διδυμόθροος ἠχώ, apud Nonn. duplex ſententia: ut pote duplici voce reſonans.

Ἑτερόθροος, (q.d. alteriſonus) qui eſt alterius ſeu diverſæ linguæ ac proinde alienigena.

Ἐτυμόθροος, (q.d. veriſonus) verum ſonans, veriloquus.

Εὔθροος, (q.d. pulchriſonus) pulchrè ſonans, ſonorus, canorus. In Epigram.

Ἡδυθρόος, (q.d. dulciſonus) ſuaviter ſonans. in Epigr.

Κακόθροος, & per contract. κακόθρους, maledicus, ὁ κακὰ θροῶν.

Λιγύθροος, & λιγυρόθροος, q.d. argutiſonus) canorus, ut λιγύθροος, ἠχή, Dionyſ. Alex. (Epigram.

Μελίθρους, υ, ὁ, ἡ, melleum ſonum edens. ut μελίθρους κύκνος, in

Ὁμόθροος αὐδή, vox unum idemque loquens, concors vox.

Ὄθροος, pro eodem dicitur. ut ὄτειχες pro ὁμότειχες.

Παύθρους, omnia ſuſurrans ſeu ſuſurrando divulgans. Heſych.

Πολύθροος, (q.d. multiſonus) ſtreperus.

Προθροέω, ῶ, alloquor. Aeſchyl. in Prometheo.

Πρωτόθροος, (q.d. primiſonus) Exp. & primo ſono editus ut πρωτοτόθροος ὀμφή, propheria. Item primò loquutus, ex Nonno.

Συνάθροος, conſonus. ut συνάθροος ἠχώ, echo conſona, quippe quæ conſonantibus ſonum ſimilem affonat.

ΘΡΗΝΟΣ, υ, ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Eurip. in Med. Ἐπὲ δὲ θρήνων ἐχθρὸν ἐπαύσατο. Lucian. Ἐν Διάγνῃ Δαμασίᾳ μήτηρ. κωκύσασα ἐξάρχῃ τὸν θρήνον σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. Etym. dictum tradit παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν. Ego ἀπὸ τοῦ θρέειν, ſimpliciter deductum puto, quod & Heſychius innuere videtur quum θρεομένη exp. θρηνουμένη.

Θρηνώδης, ες, ὁ, ἡ, ad lamentandum propenſus. luctui deditus, luctui aſſuetus Poll. Apud Herodian μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lamentabile.

Θρηνέω, ῶ, lugeo, lamentor. Interdum ſine caſu, ut apud Dem. in Mid. Interdum cum accuſ. Soph. ὀξυτόνους ᾠδὰς θρηνήσας. Sic & Il. ω. Luc. μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖν.

Θρηνητικὸς, idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propenſus. Ariſtotel. eth. lib. 9.

Θρηνητικῶς, more eorum qui ad lugendum ſeu lamentandum propenſi ſunt. vel lugubriter, lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica. Theophyl epiſt. 21.

Compoſita.

Ἀθρήνως, abſque luctu. q.d. illugubriter. Suid.

Ἀξιόθρηνος, υ, ὁ, ἡ, luctu ſeu lamentatione dignus, dignus qui lugeatur. Euripid.

Ἀποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo ſeu lamentor.

Ἐπιθρηνέω, & συνεπιθρηνέω, ῶ, q.d. allamentor, & collamentor.

Περιθρήνημα, lamentis circumſono. Plut. in Ant.

Πολύθρηνος, luctuoſus, valde lamentabilis (q.d. unde eſt multus luctus) ſeu multum luctum afferens. Eurip. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc.

Συνάθρηνος, luctus ſeu lamentorum ſocius. Ariſtot. eth. lib 9.

Φιλόθρηνος, luctus amans, lubenter lugens. Poll. Item flebilis.

Φιλοθρηνώδης, ες, ὁ, ἡ, idem Moſch. idyll. (ex Nonno.

Θρῆνυς, vide in Θρόνος. Θρῆξ, vide in Θρᾴξ.

ΘΡΗΣΚΕΥΩ, F. σω, ſuperſtitioſis quibuſdã cæremoniis Deũ ſeu deos colo: vel nimis ſuperſtitioſè cæremonias ad cultum deorum adhibeo. Scribit Plutarch. in vita Alexandri videri hoc verbum factum & deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo poſtea uſi ſunt Græcorum pleriq; Idem teſtatur Etym. item ſchol. Euripidis, nec non Suidas. Item ſimpliciter colo, veneror. Herodian. lib. 1. θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τῶν θεῶν τοὺς Ῥωμαίους. In lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτά. Apud Herodot. ſignificat etiam, religioſè inſtituo & obſervo.

Θρησκεύομαι, color. Herodian. lib. 4.

Θρησκευτὴς, religioſus. Syneſ. Item ſuperſtitioſus.

Θρησκεία, ἡ, cultus deorum multis ſuperſtitioſis cæremoniis conſtans, ad Col. cap. 2. Item ſimpl. cultus dei, religio. ut Iac. cap. 1. Herodian. lib. 5. τῇ ἱεροσυλίᾳ & θρησκείᾳ χολάζειν τὸ θεῖον. Aliquando exp. veneratio, cultus, obſervantia apud Herodian. libro 3. (tioſus.

Θρῆσκος, religioſus ut Iac. cap. 1. Aliquando etiam exp. ſuperſti-

Ἐθελοθρησκεία, ἡ, (comp.) cultus divinus ſeu religio, & certi ritus cultus divini, quos ſua ſponte & ſuo arbitratu quis eligit & amplectitur. Exp. & ſuperſtitio. in ep. ad Col. c. 2.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultum ſeu religionem aliquam arbitratu meo ſequor & amplector. Suid.

ΘΡΙΑΙ, calculi ſortilegorum, i. quos ſortilegi in urnam mittunt. Callim. hymno in Apoll. Κάνε δὲ θριὴ & μαύτιες. Sic dicuntur quaſi τριχῇ τινες ὄσσαι, quòd tres ſint calculi & tribus nymphis inventi, Etymol. At Θρῖοι, οἱ, extremi rudentes, nautici funes qui ἔκφορροι dicuntur. Ariſtoph. in Equit.

Θριάζω, furore percitus ſum vatum more. Heſych.

Θριάσιον, dictum fuit πεδίον quoddam, ἀπὸ τῶν βλητόντων ἐς αὐτὸ θεῶν ὑπ' Ἀθηναίων, inquit Etymol.

Ἐθριάζειν, (comp.) παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρητῶν. Heſych.

Θρῖοι, vel Θρῖον, υ, τὸ, ficus folium (quod τερμοὺς εἶναι. ſcribit Etym.) Ariſtoph. in Veſp. πολλῶν ἀκύρας οἶδα θρῖαν τὸν ψόφον. Athen. lib. 7. Θρῖοισι ταύτην ἔλησα. Item generaliter, quodvis folium: unde Χαμαιπίτυος θρῖα, apud Nicand. Sic dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte & adipe ſuillo ac ſemidalide, quod ficulneis foliis incoquebatur. Luc. in Lexiph. κὴ δρυματίδες κὴ θρῖα & μελίπηα. Apud Ariſtoph. θρῖα ἐγκεφάλου, membranæ cerebri ob ſimilitudinem cum ficulneis foliis.

Θριασεύς, ficuum cultores: item finitores.

Ἐνθριάομαι, (comp.) ficulneis foliis involvor. Suid.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, υ, ὁ, triumphus. Plut. in Fab τὸν πρότερον ἐσήλασε θρίαμβον. Dion. Halic. l. 8. θρίαμβον ἐλάττονα, ὃν αὐτοὶ καλοῦσιν ὄβαν. Quomodo à θρῖον derivatum ſit, lege Etymol. Suid. & ſchol. Nicand.

Θριαμβικὸς, triumphalis, ad triumphum pertinens. Apud Plut. θριαμβικὸς ἀνήρ, exp. triumpho potitus.

Θριαμβὶς στολή, apud Suid. veſtis triumphalis.

Θριαμβεύω, triumpho. Plut. in Fab. θριάμβευσε βασιλεῖς, triumphavit de regibus. Sic ad Coloſſ. cap. 2. Ad 2. Cor. 2. dicitur deus θριαμβεύειν ἡμᾶς ἐν τῷ χριστῷ, facere ut triumphemus, ut quidam exp.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho, de me triumphatur. Plut. in Coriol. θριαμβεύομαι ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Θριαμβευτὴς, triumphator.

ΘΡΙΓΚΟΣ, υ, ὁ, pinna ſeu corona murorum, & quaſi capillus (quaſi θριγκὸς, à θρὶξ, per epentheſin literæ γ.) Quidam exponunt loricam muri. Odyſſ. ἡ, ἅτε δὲ θριγκὸς πυκάσσῃ. Et metaph. apud Platonem in 7. de rep. ἆρ' ὃν δοκεῖσοι, ἔφην ἐγώ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπιτέθειται, i. utrum tandem igitur tibi placet dialecticam ſic ſuper omnes diſciplinas collocandam nobis eſſe ut lorica ſtructuris ſummis mœnium parietumque ſuperſtruitur? Θεγγὸς, etiam id eſſe dicitur quod lorica teſtacea Vitruvio lib. 2. cap. 9. & Curtio lib. 8. i. tutela parietum ab aqua pluviali: id quod vulgò vocatur caputium. Schol. Eurip. tradit. θριγκὸς eſſe lapides qui ſummitatibus ædium ſuperimponuntur. Pro eo quod Dioſc. lib. 4. cap. 86. ſcribit φύεται ἐπὶ θριγκοῖς & τοίχοις, Plinius dicit, naſcitur in tegulis parietinisque. Item θριγκὸς exp. ſeptum, vallum, Odyſſ. ρ, & apud Pauſ. in Att. καὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, ſepimentum ex lapidibus, i. maceria, ſic & apud Plut. Scriptum reperitur etiam θριγγὸς, & θριγχὸς: nec non cum τ, κατ' αἰτιοχόειαν συμφώνων.

Θριγκόω, Fut. ώσω, lorico, lorica teſtacea munio, coronam ſeu faſtigium ædificio impono. Item vallo ſeu ſepto munio. Od. ξ. v. 10.

Θρίγκαμα, τὸ, quod loricè ſeu faſtigii loco ponitur, ſepimentum. Idem ferè quod θριγκός. Plut.

Θριγκωσις, loricatio, circumſeptio.

Θριγκίον, υ, τὸ, diminutivum à θριγκός.

Compoſita.

Παραθριγκίζω, lorico, obſepio. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. ult.

Περιθριγκόω, ῶ, circummunio θριγκῷ, i. lorica aut ſepto. Item circumſepio. Plut. in Mario.

ΘΡΙΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca. olus de quo Dioſc. lib. 2. c. 165. Athen. lib. 2. & Plin. lib. 19. c. 8. & lib. 20. c. 7.

Θριδακίσκη, idem. ut teſtatur Athen. lib. 2.

Θριδακίνη, idem, ibidem. Galenus tamen τῶν κατὰ τόπους lib. 2. ſic propriè nominari tradit ſylveſtrem lactucam, θρίδακα autem ſativam.

Θριδακινὶς, lactucula, apud Athen. lib. 2.

Θριδακώδης, ες, ὁ, ἡ, lactucæ ſimilis, qui è lactucarum genere eſt, vel lactucæ naturam referens.

Θρίζω, vide in Θέρος. Θρίναξ, vide τρίναξ in Τρῆς.

ΘΡΙΞ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus. Il. ψ. Θρῖξι δὲ πάντα νέκυν καλύπτων, &c. Apud Plut. in apophth. quidam barbam & caput tingens, vocatur ἄπιος οὐ θριξί. Ariſtot. αὔξονται δ' αἱ τρίχες ἢ τεθνεώτων. Exp. & ſetæ. ut apud Heſiod. in aſp. Ὀρθὰς δ' αὖ λοφιὴ φέρεται τείχας. Interdum etiam, villi. Plut. σαρξὶ περιφόρμοι, & θρίξιν ἀμφισυνύφμοι. Nonnunquam & capillamenta, ut apud Philonem, πέπλα γὰρ ἐκ λεπτῶν τείχων καταλαμβάνεται πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο. In obliquis ubi ſequitur χ, mutatur θ, in τ, idem & in derivatis ac compoſitis obſervatur. Etym. à θρίζω, derivat.

Τείχινον, υ, ὁ, qui ex pilis eſt. Apocal. cap. 6. Τείχινος σάκκος, cilicinus ſaccus.

Τειχίνιον, υ, τὸ, veſtis ex pilis confecta.

Τειχώδης, ες, ὁ, ἡ, piloſus. Item capillaceus, pilis ſimilis, capilli ſpeciem referens. Τειχώδη, τά, Heſych. ſunt inſtrumenta ad oppugnandas urbes comparata.

Τειχόω, ῶ, piloſum reddo, pilos induco. Dioſc. lib. 5. c. 168. ἀλωπικίαν,

πτιλίας τριχῶν. Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 1. c. 6. θριαλείφεσι πηλῷ πτερίνῳ φύϊνῳ, luto piloſo, pilis miſto, crinibus aut aliis pilis ſubacto.

Τρίχωμα, τό, capillamentum, piloſum villoſumque tegmen. Dicitur de omni animante apud Ariſtot. l. 5. de gen. an. item de capillamento ſeu capillitio humano, ſeu quovis pilo corporis humani. apud eundem Ariſtot. in Phyſiogno. & in 2. Oecon. & apud Herodot.

Τριχωμάτιον, diminut. pro eodem. Ariſtot.

Τρίχωσις, q. d. capillatio, pilorum emiſſio vel productio. Poll. Item pilorum inverſio, ſeu pilare malum. Actuar. l. 2. περὶ ἀφόρ. παθ. c. 7. idem quod τριχίασις.

Τριχωτὸς, ή, ὁ, piloſus, pilis intectus, crinitus, capillatus. Ariſt. in 4. de part. an. Et neutr. gen. τριχωτὸν, pars ea corporis quæ capillis tegitur. apud eundem.

Τριχίτης, ου, ὁ, pilaris, fœm. gen. τριχίτης, ut τριχίτης νοῦσος, apud Dioſc. l. 5. c. 124.

Τρίχιον, ου, τὸ, pilus, idem quod θρίξ. Ariſtot. in probl.

Τριχάω, ῶ, piloſus ſum, crinitus ſum. Item laboro trichiaſi, unde apud Gal. lib. 4. de locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τριχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offenſio. Vide aut def. med. Item ſymptoma renum ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi, Gal. comm. in Aphor. 76. l. 4. Item pilare malum, i. e. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo fortè hauſto. Eſt etiam Erotiano abſceſſus circa mammas. Item ſpecies fracturæ tenuiſſima & ſenſum latens. Paul. Aegin. l. 6. c. 9. Pro eodem dicitur & τριχισμός.

Τριχίας, ου, ὁ, piſcis quidam, qui & τριχὶς, ίδος, ἡ ſic dictus, quòd oſſa habeat pilis ſimilia. Ariſtot. l. 5. anim. & Ariſtoph. in Equ. & Athen. l. 7.

Τριχίδιον, ου, τὸ, parvus trichias, Athen. l. 7.

Θρίσσα item piſcis genus. Athen. l. 7.

Τρίχιον, ου, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum haſcerit. pilaris morbus. apud Ariſtot. l. 7. anim. c. 11. idem qui & τριχίασις.

Θριγκὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀσπόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, exp. denſos habens capillos: vel habens capillos variè intortos & criſpatos. apud Soph.

Ἄθριξ pilis carens.

Ἀκτένόθριξ promiſſum & porrectum habens capillum. Ariſt. q. d. ſimplices habens capillum. Quidã exp. qui mediocri eſt capillo.

Ἀπάτριχος, ων, οι, impuberes. apud Callim. teſte Euſt.

Βαθύτριχος, villoſus. Hom. hym. in Apoll.

Δασύθριξ, qui denſo pilo eſt. piloſus: ut δασύτριχος τράγος, piloſi ſeu hiſpidi hirci. Theoc. idyll. 7. Δασύτριχος, ου, ὁ, ἡ, idem: ut δασύτριχα μῆλα. in Epigr.

Ἔντριχος, ου, ὁ, ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad ſupplendam comam, galericulum, i. τὸ πιλίδιον ſeu τὸ περικόμιον aſſumit. Poll.

Ἐντρίχωμα, pars ſub oculis ſeu extima palpebra qua velut fimbriola enaſcuntur pili longiuſculi. Poll.

Ἐντριχώδης, palpebræ. Heſych.

Εὔθριξ, bonos pilos habens, bene capillatus, bene comatus. Theocrit. idyll. 18. Εὔτριχος, idem.

Εὐθύθριξ, qui crinibus eſt rectis: pro quo & ἰθύθριξ, apud Herodo. in Polymn.

Καλλίθριξ, pulchros pilos habens: ut καλλίτριχες ἵπποι, Od. ι, & apud Heſiod. in Aſp. Καλλίτριχος, idem. Item pulchros pilos faciens. Dioſc. l. 1. c. 179. ¶ Callithrichon à quibuſdam vocatur etiam adjanton ſeu frutex topiarius: quod tingat capillum, & ad hoc decoquatur ut criſpum denſumq; faciat. Plin.

Καθαρότριχος, tenuis inſtar pili. Heſych.

Λεπτόθριξ, qui tenui pilo ſeu capillo eſt.

Λεπτότριχος, idem. Comp. λεπτοτριχώτερος, qui pilo eſt tenuiori.

Λευκόθριξ, qui candido eſt capillo, ſeu niveis pilis. λευκότριχες ἵπποι, apud Callim.

Ἀποτρίχης, depilis, quem pili deſtituerunt. Epigram.

Μαλακότριχες, Scythæ apud Ariſtot. quibus molles capilli.

Μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri ſunt.

Μικρότριχος, qui exiguis ſeu brevibus eſt pilis.

Μιξόθριξ, qui mixtis eſt pilis, ſemicanus.

Ξανθόθριξ, pilos habens flavos, cui flavi crines ſunt. Theo. idyl. 18.

Ὁμόθριξ, ſimiles pilos habens, qui ejuſdem comæ eſt. Per ſyncopen pro ὁμοιόθριξ. Il. β.

Ὀλιγότριχος, qui paucos habet pilos. Ariſtot.

Ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines.

Ὀρθοτριχία, affectio qua quis erectos habet crines.

Οὐλόθριξ, qui criſpos habet pilos ſeu crines, criſpus. Ariſt. in problem. & Alex. Aphr. in problem.

Παχύθριξ, qui craſſo pilo eſt. Παχύτριχος, idem.

Περίθριξ, cincinnus à prima uſq; juventute nondum raſus. Suid.

Ποικιλόθριξ, varios habens capillos.

Πολύθριξ, multos pilos habens. ¶ Item, herba quæ polytrichon. Item gemma, quæ in viridi capillatur, ſed deficiente comarum facere dicitur. Plin.

Πολύτριχος, multos pilos habens: ut πολύτριχες πώγων. Polytrichon dicitur etiam adjantum majus, apud Plin.

Πυῤῥότριχος, rufos habens pilos. Theoc. idyll. 8.

Σκληρόθριξ, qui duros habet pilos. Σκληρότριχος, idem.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum ſpiſſumque capillitium habens, apud Ariſtoph.

Ταυθρὶξ & πεφνόθριξ, qui laxo capillo eſt, item qui protentos & promiſſos crines habet. Heſiod. in Eg. ζωύτριχα αἶγα dixit capram rectis pilis. Exp. etiam, qui horridos & ſetarum inſtar arrectos habet pilos.

Ὑσθρὶξ, ſive ὕσθριξ, ſuis pilos habens, porcinas ſetas habens. Eſt animal ex erinaceorum genere, Plin. l. 8. c. 35. Vide & Arſtot. & Ariſtot. Vide & Eraſ. in proverbio, Ἐπὶ ὑσθριχος. Apud Oppian. legitur & ὕσθριξ. Eſt & flagrum ex corio ſuillo ſetis ſuo munito, Suid.

Ὑσθριχὶς, ίδος, ἡ, idem. ut annotat ſchol. Ariſtoph.

Φριξόθριξ, horrens pilis ſeu ſetis. Suid.

Ψαφαρότριχος, ſqualidos pilos habens. Hom. hym. in Pan.

Βόσρυς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Θρίοι, Θρίον, &c. vide in Τρῆες.

Θριπώδης, θρίψ, vide in Τρίω. Θροέω, vide in Θρέω.

ΘΡΟΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumus: propriè rei in unam maſſam concretæ fruſtum. (Dicitur enim ἀπὸ τοῦ πεθράφθαι, ὅ ἐστι πεπῆχθαι, teſte Euſt.) Dioſc. l. 3. c. 44. θρόμβους αἵματος ἀμέλγειν, diſſolvit ſanguinis concreti grumos, ſeu ſanguinem concretum diſcutit. Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur & de aliarum rerum concretarum grumis: ut Suid. θρόμβους ἁλῶν dici ſcribit ſalem craſſum, ſeu talis grumum. Sic Herodot. l. 1. ἄσφαλτος ἐκ τοῦ ὕδατος θρόμβους ἀναδιδοῦσα πολλούς, grumos bituminis, ſeu bituminis concreti particulas & fruſta. Et Dioſc. l. 1. (de ſtyrace) θρόμβους ἔχει κολλώδεις. Heſych. θρόμβον eſſe dicit locum editum, itidemq; ſchol. Soph. dicit eſſe ὄγκον.

Θρομβώδης, ες, ὁ, ἡ, grumo ſimilis, grumi ſpeciem gerens, grumoſus. Ariſt. hiſt. an. l. 7. & Soph. in Trachin.

Θρομβίον, ου, τὸ, grumulus, parvus grumus. Dioſc. l. 6.

Θρομβεῖον, ου, τὸ, idem, pro quo reſolutione Ionica dicitur θρομβήϊον. Nic. in Alex. v. 295.

Θρομβόω, ῶ, fut. ώσω, in grumos cogo.

Θρομβόομαι, ῶμαι, in grumos concreſco ſeu coëo. Nic. in Alex. verſ. 314.

Θρόμβωσις, concretio: qua humorum aliquid glaciatur & in grumos coit: ut θρόμβωσις αἵματος, apud Gal. & Dioſc. Sic & θρόμβωσις γάλακτος, apud Dioſc. l. 5. c. 21.

Compoſita.

Ἐκθρομβόω, ῶ, in grumos cogo. congelo & concreſcere facio.

Ἐκθρόμβωσις, concretio apud Dioſc. l. 1. ἐκθρόμβωσις αἵματος, ſanguinis in grumos concretio. grumi ſanguinis concreti.

Ἐπιθρομβόω, ῶ, idem. ſeu in grumos cogo, ſive coagulum, ut ſentra aut ſuper. Nic. in Alex.

Περιθρομβόω, ῶ, circumcirca in grumos cogo & concreſcere facio. Gal.

Θρονίζω, &c. vide in Θρόνος.

ΘΡΟΝΟΝ, ου, τὸ, flos, pigmentum. Il. χ, ὃν θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. Theoc. ſchol. annot. θρόνα à Theſſalis vocari animalia variegata: à Cypriis, floridas veſtes. ab Aetolis, medicamenta, venena, teſte Clitarcho: ab Hom. verò roſas.

(Dicitur παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.) Nicand. ſchol. tradit θρόνα à Nicand. nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, in Ther. Pro pharmacis venenisq; accipi poteſt apud Theoc. idyll. 2. νεῶ ἢ λαβέσθαι τὸ τὰ θρόνα τεῦθ', ὑπόμοχθον.

Πολύθρονος, (comp.) multa habens θρόνα ſeu φάρμακα. Item multa medendi vi præditus. Nic. in Ther. πολύθρονα φύλλα χαράξης.

Θρόνος, vide in Θρόνος. Θρός, θρῦς, vide in Θρέω.

ΘΡΥΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, ellychnium: ut apud Ariſtoph. τῶν παχέων ἐυσπίθεος θρυαλίδος. ¶ Item herba quædam, cujus folia ſunt ad ellychnia apta. Vide Dioſc. l. 4. c. 99. & Plin. l. 25. c. 10.

ΘΡΥΓΑΝΑΩ, ῶ, frico, ſcabo, ſcalpo. Apud Ariſtoph. in concion. τὴν γνάθον τὴν ἐμὴν ἐκκαλέσασθαι θρυγανῶσα τὴν ὀφρύν. ſchol. exp. ἡσύχως κνῶσα.

ΘΡΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſuſurrus, murmur, rumor. Item tumultus, Heſych. Suid. & Etym. ut, Ἐπὶ πολὺ τρέφω τὸν ἀλιτρομῦθον ὁ θρύλος, apud eundem Suid. Ἀπὸ θρόου deducitur, ut ſit θρύλος, ὁ θρόος.

Θρυλέω vel θρυλίω, ſuſurro. Item famigero, diſſemino, jacto. Iſocr. in Panath. & Dem. in Mid. Ἐθρυλεῖτο ἐν τοῖς ἔργοις, vulgò jactari, rumore vulgi celebrari, dicuntur res. Herodian. l. 5. & Plut. in Sol. ¶ Apud Demoſth. ex Areop. exp. etiam inculco.

Θρυλίω autem cum unico λ ſcribitur in veteribus. Theocrit. Idyll. 2.

Θρύλλημα, τό, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi. apud 50 interpr.

Θρυλλίζω, vel θρυλίζω, susurro, murmuro. Etym. Item frango, in qua signif. Etym. deducit à θραύω, unde fit θραυλίζω, ex quo θρυλίζω. At Eust. habet θρυλίσσω, dicens derivari fortasse à θρύλλω.

Θρυλίσσομαι, unde Il. ψ, θρυλίχθη δ' μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, ubi exp. ab Hesych. contrita est frons & velut comminuta, vel contusa, confracta.

Θρύλυγμα, apud Lycophr. quidam interpr. quod confringitur, alii quod discerpitur.

Composita.

Διαθρυλέω, ῶ, idem quod θρυλέω. unde apud Xen. διεθρύλητο, rumor sparsus erat, vulgi sermonibus ferebatur. Dicitur etiam aliquis Διατεθρυλῆσθαι, cui sæpius eadem res inculcata fuerit, eum velut obtundendo, Xen. apomn. l. 1. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἤδη καὶ πατρὶ φίλῳ ἀλλ' ἐθρυλημένον ὑπὸ σοῦ. Apud Plat. de rep. 2. διατεθρυλημένῳ τὸ ὦτα, dicitur de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit.

Ἐνθρυλίζω, idem quod θρυλίζω, apud Aristoph. in θεσμοφ.

Παυθρύλητον, omnia vulgans.

Παυθρύλιον, Hesych. τὸ παιδικὸν θρύλλιον.

Περιθρυλέομαι, ῶμαι, idem ferè quod ἀλλοθρυλέομαι, Greg.

Πολυθρύλητος, ος, ὁ ἡ, multum celebratus, vel multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus. Synes. Apud Plat. exp. famatus, famigeratus.

Θρύμμα, vide in Θρύπτω.

ΘΡΥΟΝ, ου, τό, juncus, vel vlua, herba palustris. Vide Dioscor. l. 1. 4. ¶ Item urbs Arcadiæ quam Hom. Il. λ, Θρυόεσσαν appellat. Vide Steph.

Θρύϊνος, junceus. apud Suid.

Θρύϊος, vesicariæ herbæ species esse dicitur, apud Theoph. hist. plant. l. 9.

ΘΡΥΠΤΩ, F. ψω, frango, confringo: propriè putatur esse in minutas partes frango, unde & exp. cõminuo, contero. ¶ Item frio, frango in micas. ¶ Item frango deliciis, frango luxu, Greg. in lib. qui περὶ φιλοπλ. inscribitur, ἡμεῖς ὁ θρύψομεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ περιρρεύτῃ, i. e. frangemus nos deliciis vestis mollis. ☞ Hoc verbum Eust. inter ea recenset quæ ὀνοματοποιίωτα. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀτακτοποιεῖσθαι τὸ πολύ, sicut in κρύειν, θραύειν, ἐρύκειν, κερματίζειν, & ῥέμβεσθαι.

Θρύπτομαι, frangor, comminuor. Aristoph. & Philo de mundo. Item metaph. frangor deliciis, enervor: aut dissolutus reddor, corrumpor. Plat. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἡδονῶν καὶ θρύπτονται. Xen. in symp. μαλακίᾳ θρυπτόμενος. Exp. etiam molliter & delicatè vivo. unde τετρυμμένος, Luc. fractus deliciis, luxu solutus, dissolutus. Item delicias facio. Nonnulli idem fermè esse dicunt quod ἀκκίζομαι, joculari quadam simulatione utor, impensius me rogari volo. apud Luc. in symp. ¶ Item peculiariter dicitur de metrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, seu generalius περὶ τὰ ἐρωμένα. apud Xen. in symp. & Dyon. Areop. in ep. ad Demosth.

Τεθρυμμένως, delicatè & molliter, dissolutè. Plut. in pol. præc.

Θρύμμα, τό, fragmentum. Item peculiari signif. frustum panis, crustum. Hesych. Suid. Poll.

Θρυμματίς, placentæ genus. Sunt qui reddi posse existiment intritum. apud Athen. & Luc.

Θρύψις, ipsa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio. Item deliciæ, mollities, Xen. Pæd. 8. Item fractio, comminutio, friatio.

Θρυπτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis. Xen. Pæd. 8. Interdum signif. frangendi seu comminuendi vim habens. Galen. 2. ad Glauc.

Θρυπτικῶς, delicatè, molliter. apud Poll. l. 6.

Τρύφος, fragmentum, idem quod θρύμμα unde comp. apud Hesiod. in Erg. Ἄρξον δειπνήσας τετράτρυφον, panem qui in quatuor frusta dividi possit.

Τρυφή, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita. Aristot. eth. 7. Herodian. l. 1. & 3. Item ipsæ deliciæ quæ ad vitam illam delicatam pertinent. Interdum restringitur ad γαστριμαργίαν seu πολυφαγίαν. ut apud Luc. τὰς τρυφῆς ἐξῳδηκὸς τὼ γαστέρε.

Τρυφηλὸς, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius. Suid.

Τρυφερὸς, idem. Aristot. rhet. 2. scribit divites solere esse τρυφερούς. Dicitur & de re, ponitur que interdum τὸ τρυφερὸν subst. pro delicata vita.

Τρυφερῶς, delicatè, molliter.

Τρυφεραίνομαι, à quo particip. τρυφερανθεὶς, delitiis & mollitie perditus, apud Aristoph.

Τρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis seu luxui indulgeo, luxuriosè vivo. Greg. Naz. Τὸ μὴ χρῆσθαι πάσχειν καὶ ὑπὲρ χρῆσθαι, ἢ μετ' ἄλλων τρυφᾶν ἀμείνω. Apud Plat. de leg. τρυφῶσι παῖδες, mollis educatio. ¶ Item nitesco, lautè vivo, efferor & exulto licentiâ. Aeschin. οἱ δ' ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Apud Isoc. in orat. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, niteas, splendidus sis. Interdum ponitur cum accus. ut apud Greg. ubi tamen quidam subaudiri putant præpos. κατά.

Τρύφημα, τό, id ex quo deliciæ percipiuntur. vel deliciæ.

Τρυφητὴς, deliciarum consectator, delicatæ vitæ amator, qui delicatè vivit. Item heluo, vorax. Suid.

Composita: ac primùm ex θρύπτω, cum præp.

Ἀποθρύπτω, frango deliciis & luxu.

Ἀποθρύπτομαι, frangor deliciis, luxu corrumpor. Plat.

Διαθρύπτω, diffringo, disrumpo, comminuo seu contero. Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτειν. Sic Lev. c. 2. Item deliciis frango, sicut θρύπτω, vel effœmino. Xen. in politia Lacon.

Διαθρύπτομαι, in delitias agor, corrumpor. item in delicias effundor. apud Xen. apomn. l. 1. & 4.

Διατεθρυμμένως, delicatè & molliter, dissolutè. Plat. de leg.

Διάθρυψις, enarratio, effœminatio, ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam deliciæ. Apud Chrysost. διαθρύψεις κινημάτων, gestus molles.

Ἐνδιαθρύπτω, (dec.) delicias facio. Item delicatè vivo, apud Theocr.

Ἐνθρύπτω, comminuo intrà, intero. Dan. c. ult.

Ἔνθρυπτον, intritum, placenta. Ἐνθρυμματίς, idem. Hesych.

Σιωθρύπτω, deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. Item frango, comminuo. Act. c. 21.

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo q. d. subindulgeo deliciis. Plut. in Peric.

Alia composita sine præpositione.

Ἄθρυπτος, ος, ὁ ἡ, infragilis, qui frangi non potest, cui opponitur θρυπτός. Item non fractus deliciis, non fractus luxu. Vel minimè mollis. virilis. Plut. in Erotico. Sæpius de re dicitur quam de persona. ut ἄθρυπτος διαίτη, apud Pythag. in carm. aur. Sic ἄθρυπτος τροφὴ apud Damasc.

Ἀθρύπτως, non delicatè, non molliter, viriliter. Plut.

Ἀθρυψία, q. d. vanitas à delitiis seu mollitie, vita minimè delicata seu mollis.

Ἀνιθρυπτος, valde mollis seu delicatus, luxu diffluens. Theocr. idyll. 15.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facile frangi potest. Luc. Item fractus deliciis seu solutus. mollis.

Εὐθρυβὴς, fragilis. Item friabilis Dioscor. l. 5.

Composita facta ex τρυφὴ aut τρυφάω.

Ἀτρύφερος, minimè mollis, non delicatus. apud Suid.

Ἀτρύφητος, à deliciis seu delicata vita alienus aut abhorrens.

Διατρυφάω, ῶ, idem quod τρυφάω. Exp. etiam, luxu diffluo. apud Plat. de leg.

Ἐντρυφάω, ut ἐντρυφᾶν μάσιξι apud Chrysost. verberib. tanquam delitiis delectari. Et ἐντρυφᾶ τάτῳ, luxuriosè & insolenter ac redundanter hac re utor. apud Greg. ¶ Item, per delicias & lasciviam illudo & ludibrio habeo, ludificor. Luc. τοιοῦτα ἐντρυφῶσι μᾶλλον ὁ ξυνβεβίζοσι τοῖς ἀπαρξαν οἱ πολῖται.

Ἐντρυφᾶσθαι, ludibrio haberi & contemptui. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτῶν.

Ἔντρυφημα, id cui ἐντρυφᾶσθαι, oblectamentum, delitiæ. Naz.

Decomp. Ἐπεντρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω, apud Suid.

Ὑπερεντρυφάω, ῶ, supra modum illudo, per delicias & lasciviam supra modum ludificor. Alciphr. in ep.

Κατατρυφάω, ῶ, ut κατατρυφᾶν τὸν λόγον apud Greg. eluxuriari in stylo. vel luxuriante stylo uti. Item cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφᾶν.

ΘΡΩΣΚΩ, salio, insilio, idem quod θοάζω. Il. ο. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρῴσκων. Il. φ, θρῴσκων τις κὴν κύμα μέλαιναν φεύξεσθ' ὑπαλύξει χθονός. Et metaphoricè apud Soph. in Trach. θρῴσκει σ' ὦ θρῴσκει δειλαία δολερὸν' ἡμᾶς ἀπαίβατος ἀρχία νόσος, excitatur, tanquam ex somno exiliens invadit. vel assultat, cum assultu impetit. ¶ Θρῴσκω, ineo, sicut mas fœminam inire dicitur. Hesych. ex Aeschyli Amymone, θρῴσκων κυάθελα, i. ἐνθοάζων, ἐπερχόμενος, Θρῴσκει Hesych. est etiam πίπτει, κολυμβᾷ. ¶ Θρῴσκω γνώμας. Callistratus apud Hesychium pro αἰσθάνομαι poni scribit. ☞ Tradit Eust. τεχνικὸς quosdam antiquos derivare θρῴσκω à θόω seu θοάω, ut νοίσκω à νῶ, ex quo, facta transpositione literarum, fieri θρῴσκω, atque inde mutato ο in ω & subscripto ι, θρῴσκω, atq; illud ipsum ι in θρωσμός, quoq; inde derivato subscribi, licet ea scriptura non ubiq; observata reperiatur.

Θρωσμὸς, ῦ, ὁ, tumulus, locus eminulus, collis qui è terra q. subsiliit. vel locus eminentior ex quo spectare possumus, à θοάζειν pro θεάσασθαι, ut Suid. tradit. Il. κ, ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο ἕλωτες. Apud Apoll. Arg. 2. ἰλύσεντο ἀνὰ θρωσμὸς πεδίοιο, exp. per salebras. Apud eundem Arg. l. 3. schol. dicit esse locum supra flumen eminentem in quem ex navi salitur.

Composita.

Ἀναθρώσκω, sursum salio, insilio. ut ἀναθρώσκειν ἐπὶ τὸν ἵππον. Capitur interdum & pro resilio.

Ἀποθρώσκω, resilio, exilio. ut ἀπεθρώσκειν ἀφ' ἵππου, desilire ab equo. Et νηὸς ἀποθρώσκειν, Il. β.

Ε'κθήσκω, exilio, idem quod ἐκθορέω.
Ε'πεισθήσκω, insilio, irruo. apud Soph.
Ε'πιθήσκω, insilio. Il. δ, τύμβῳ ἐπιθήσκων Μενελάῳ. Item subsulto, subsultim progredior. Il. ε, Τόσσον ἐπιθήσκουσι θεὼν ὑψηχέες ἵπποι.
Καθθήσκω, desilio. Herodot. καθθήσκω τὴν αἰμασίαν, de macerie desilio.
Ὑπερθήσκω, superfilio. idem quod ὑπερθορέω.

Θύα, θυάζω, &c. vide in Θύω

ΘΥΓΑΤΗΡ, ήρ, filia, gnata. Od. θ, Οὐκέτι οἱ καλὴ θυγάτηρ ἀλλ' αὖτε ἐχέθυμος. Xen. Pæd. 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, ut μήτηρ. Odyss. κ, Ε'νθ' ὅγε θυγατέρα πόρεν ᾗσιν εἶναι ἀκοίτις. Xen. Pæd. 8. ὧν τις οὐδ' ἂν βάτιν θυγατέρα, Plut. in Artox. μιαν τῶν θυγατέρων. Idem obliqui syncopen etiam admittunt. Xen. Pæd. 8. πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνησθῆναι λήψεται. Sic Il. ι, Τρεῖς δέ μοι εἰσὶ θύγατρες. Sic in accus. θύγατρα & θύγατρας: in dat. θυγατρὶ & θυγατράσι: in genit. θυγατρὸς & θυγατρῶν: in vocat θύγατερ & θύγατρες. Dicitur de brutis quoque, apud Aristot. hist. an. l. 6.
Θυγάτριον, ου τὸ, filiola. Apud Athen. l. 13. Εἰς νύκτ' ἀποδώσεις τῷ θυγατρίῳ μου δίτηλον.
Θυγατριδῆς, filiæ filius, nepos: ut Θυγατριδῆ, filia filiæ, neptis. Poll. l. 3.

-ΘΥ'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, ventorum complicatorum vis impetuosa, procella. (ϛ θύειν & ἑλεῖν, ut Porphyri is tradit: alii esse volunt ἄελλαν θύουσα) Aristot. de mundo θύελλαν definit, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω ἐκπεσὸν καὶ ἀθρόον, i. flatum prævalentem qui repentè prosilit. Il. ψ, ἐκ δὲ στομάτων κονίη Γίγνετ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Od. κ, -τὸν δ' ἄψ ἀρπάσασα φέρεν πόντονδε θύελλα. Hesiod. in Asp. Ἴκελοι πυελὴ ἠὲ θύελλη. Interdum additur genit. ἀέος vel ἀνέμων. Od. κ, αἱ δ' ἐφέροντο καπὴ ἀνέμοιο θυέλλη. Od. ε, ἐπιπρέγκασα δ' ἄελλαν Παντοίων ἀνέμων. Sic apud Aratum δύνη ἀνέμοιο θυέλλα, Cicero exp. gravis vehementi flamine ventus. Metaphoricè dicitur etiam πυρὸς θύελλα, Odyss. α. Reperitur etiam Προθύελλα coniunctim scriptum apud Hesiod. in Theog. v. 742. οὔθατα καὶ οὖθαι φέρει προθύελλα θυέλλη A'ρσαλέη. nisi forsan dividenda sit vox & προ referendum ad φέρει. sicut apud Hom. Od. υ, ἤ ἔπλεο μοὶ ἀναρπάξουσα θύελλα Οἴχεσθ' ἐκφέρουσα.
Θυελλήεις, εσσα, εν, procellosus.

Θυηεις θυηλὴ, θύημα, θυία, θύισκη, &c. vide in Θύω.

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Plut. Ὡς ἄλφιτ' οὖσ' ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ, Athen. l. 2. πολλοὶ γὰρ στίκοι καὶ θύλακοι βιβλίων. Pro eod. dicitur & θύλαξ, ακος, apud Poll. & Suid. Hesych. verò θύλαξ, est pulvinar, cervical.
Θυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sacci formam gerens: sacco seu folliculo assimilis: ut θυλακώδης καρπός, apud Diosc. l. 1. Θυλακῆες, idem.
Θυλανίτης, ου, ὁ, idem cum θυλακώδης: in fœm. θυλανῖτις μήκων à quibusdam dicitur papaver sativum. Diosc. l. 4. c. 65.
Θυλάνιον, θυλακίσκος, θυλακίσκη θυλακίσκιον, sacculus, culeolus. Interdum & folliculus. Aristoph. Athen. Diosc. Poll.
Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris quod fert parva θυλάκια.
Θυλακίζει Hesych. Tarentinos usurpare ait pro ἀπυγιάζειν τὸ ἐπόμενον τῇ θυλάκῃ.

Θυλήμασι θύμα, &c. vide in Θύω.

-ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra: herba odorata, de qua Diosc. l. 3. c. 45. & Plin. l. 19. c. 8. Eadem dicitur etiam θυμβραΐς ab Hippocr. teste Gal. & θύμβρον à Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1. ϛ Fortasse ἀπὸ τοῦ θύειν, ob fragrantiam.
Θυμβρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymbræ similis, qui è thymbræ genere est: apud Theophrast. hist. pl. l. 1.
Θυμβρίτης οἶνος, tymbrites vinum, i. è thymbra factum, seu thymbra conditum. Diosc. l. 5. c. 6.

Θυμέλη, vide in Θύω.

-ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, F, άσω, suffio, odores incendo, adoleo. Athen. l. 7. τοῖς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον οἱ παῖδες. Interdum cum accus. ut θυμιῶσι τὸ λιβανωτὸν Α'ραβες, apud Herodot. Sic Herodian. lib. 5. λιβανωτὸν θυμιῶσιν. Interdum cum genitiv. ut Luc. in Cauc. ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς καὶ τὸ λιβανωτὸς θυμιᾶν. ¶ Item suffitu afflo, vel suffitu inficio, apud Aristot. ϛ Παρὰ τὸ θύω.
Θυμιάομαι, ῶμαι, suffior, adoleor, suffitu afflor vel inficior. Arist. loquens de apibus, θυμιῶνται καὶ καπνῷ σφόδρα πονοῦσαι ὑπὸ βασιλέως. Et θυμιώμενον διώκει, odore fugat. Item pro ἀναθυμιᾶσθαι, vaporari, seu exhalare, apud Aristot. l. 2. meteor. Interdum exponitur uror, accendor. ut apud Diosc. l. 2. c. 36. (de cornu cervico) ὠμὸν ἢ θυμιαθὲν ἐρπητικὸν ὀδυνᾷ.
Θυμίαμα, τὸ, suffimentum, suffitus aut suffitio ex aromatibus, seu odoribus. Herodian. l. 2. Plat. pol. 2.
Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus seu suffitio. Diosc. l. 1. c. 120.
Θυμιατήριον, ου, τὸ, acerra, thuribulum. Philo de vita Mos. l. 3.

Est etiam sidus cœleste quod θυμίαμα appellat Aratus, i. e ara.
Θυμιατικὸς, ὴ, ὸν, ad suffiendum aptus, vaporiferus.

Composita.

Α'ναθυμιάω, ῶ, vel ἀναθυμιάζω. vaporo, suffio exhalare facio.
Α'ναθυμιῶμαι quoq; interdum activam signif. habet. Aristot. ἐκ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φασί, exhalationes elicere. Significat etiam vaporem reddo, ut evaporor, exhalo. suffitum emitto. apud eundem lib. de gen. anim. l. 5. & lib. de mundo & apud Plut. symp. 7. ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιώμενος.
Α'ναθυμίαμα, ατος, τὸ, vapor, suffitus, suffimen. vel vaporatio, suffitio. pro ἀναθυμίασις.
Α'ναθυμίασις, vapor, exhalatio, halitus, suffitus. Exp. & respiratio. Aristot. in meteor. de mundo. Apud Herodian. dicitur de aëre corrupto circa paludes.
Α'ποθυμιάω, ῶ, evaporo, exhalo. vel odorem cieo.
Α'ποθυμίασις, evaporatio, exhalatio. Plut. symp. 3. c. 1.
Ε'κθυμιάω, ῶ, suffio. Aristot.
Ε'κθυμιῶμαι, adoleor, accendor: vel ad bonos odores ciendos accendor aut uror. Diosc. l. 1. c. 130.
Ε'νθυμιάω ῶ, suffio intus. Synes. ep. 121.
Ε'πιθυμιάω, suffio, odoramenta adoleo seu accendo, Plutarch. in Alex.
Ε'πιθυμίαμα, suffimentum. quod ad suffiendum adoletur. Soph.
Ε'πιθυμὶς, vide sequens ὑποθυμιάω.
Υ'ποθυμιάω, ῶ, suffio, suffumigo. Diosc. l. 1. c. 105. & l. 5. c. 146.
Υ'ποθυμίασις, suffitus seu suffitio, suffumigatio.
Υ'ποθυμίδες sunt serta florida, quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia sua quasi suffiunt & refocillant, ut tradit Plut. symp. 3. cap. 1. ¶ Υ'ποθυμὶς est etiam avis nomen apud Aristoph. in avibus. Ε'πιθυμίδες etiam dictæ sunt eædem coronæ. Hesych. vide & in compositis ex θυμὸς, i. animus.
Υ'ποθύμιος, adjectivè dicitur, ut ὑποθύμιος στέφανος, idem qui ὑποθυμὶς, corona collaris, quæ collo appenditur, apud Hesych.

-ΘΥΜΟ'Σ, ου, ὁ, animus, mens. Il. α, -ἐπεὶ μὲν ἄχος κραδίῃ καὶ θυμὸν ἰκάνει, quoniam ejus cor & animum pervaserat dolor. Sæpe pro cupiditate ponitur. ut apud eundem poëtam, τῷ θυμῷ ἕξας ἐμίγη φιλότητι καὶ ὁμάδῳ. Huc pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες. Il. γ. Et ῥεῖα μάλ'; εἰδὼς θυμὸς ἐπίσσυται, si animus tuus ad id impellitur, vel si ita fert animus. Plut. ἐμοὶ γὰρ ἔν ἐστι σοὶ θυμὸς ἐπιχαρεῖν τοῖς πολεμίοις. Et Xen. Pæd. 3. δειλιήσαντες δὲ ἀπελαύνετε ὅπῃ ὑμῖν θυμὸς. Item animi præsentia. ut Xen. Pæd. 4. ἵππῳ ῥᾴμῃ καὶ θυμῷ ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Exp. etiam animi præstantia, animi vehementia seu præfidentia; apud Plat. de rep. πρῶτον μὲν οὖ ἴσχυν τοσαύτην, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλαται, καὶ αὐθαδεστέρους γίνεται αὐτοὺς αὑτῶν. Et ibidem, ἀμαχίαν τε καὶ ἀκαιρον θυμὸν, &c. A' Gal. quoque apud Hippocratem exp. τὸ θυμοειδὲς. Item animalis spiritus & vivificus, ut Eustat. exp. apud Hom. ἐσαγέρας θυμόν. Item anima, vita, ut θυμὸν ἀπηύρα apud eundem, & ἐξαίνυτο θυμὸν, animam abstulit, i. interfecit. ¶ Item ira, excandescentia, idem quod ὀργὴ (cum quo interdum etiam copulatur) Il. α, Θυμὸς γὰρ μέγας ἐστὶ βασιλῆος. Aristot. in rhet. 2. ϛ θυμὸν καὶ ὀργὴν καὶ ὀργὴν καὶ θυμὸν χαλεπώτερον πολεμοῦσι μᾶλλον ἢ πείνῃ. Sic & Herodian. l. 8. ὀργὴ καὶ θυμῷ χαλεπῷ πολεμοῦσι μᾶλλον ἢ πείνῃ. Sic & ad Col. cap. 3. Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀκροχολίαν, iram nascentem & modò existentem. Apud Herodian. l. 4. ponitur pro iracundia seu pro iracunda mente, εἰδώς τε τὴν Α'ντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοῖσδε ἢ μᾶλλον. Apud Xen. in lib. de re equ. tribuitur equo. Usurpatur & in plur. ut Aristot. de melancholicis loquens, δεινοῖς ἐστὶ πρὸς τὰς θυμὰς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. ¶ Plat. in Cratylo deducit ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς. Etymol. ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾶσθαι τὸ αἷμα. Medici enim dicunt iram esse sanguinis ebullitionem circa præcordia. ¶ At θύμος, vide in derivatis ex Θυμὸς, animus.

¶ *Derivata ex θυμὸς, i. animus.*

Θυμικὸς, ὴ, ὸν, animosus. Aristot. & Athen. l. 2. vide & in deriv. ex θυμὸς, ira.
Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Arist. Rhet. 2.
Θυμίδιον, ου, τὸ, animulus. Aristoph. in Vesp.
Θύμος, ου, ὁ, sive θύμον, ου, τὸ, thymus sive thymum, herba de qua Diosc. l. 4. c. 44. & Theophr. de hist. pl. l. 6. c. 2. dicta ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, quia adhibetur iis qui patiuntur animi deliquium. Alii a θύειν ob fragrantiam deducunt. Item θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἄγριον, ex Diosc. ¶ Item θύμος, sive θύμον, bulbus, cepa agrestis. Aristoph. in Pluto, & apud Athen. lib. 2. & 14. ¶ Item θύμος, dicitur glandulosa illa substantia quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit. In qua signif. scribitur & θυμός. Vide Ruff. Ephes. & Poll. ¶ Θύμος est etiam tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, summum colorem flores thymi repræsentans: unde ei nomen est. Vide Corn. Cels. l. 5.
Θύμιον, ου, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est.
Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymnosus, thymum referens.
Θυμίτης, ου, ὁ, thymites, ut θυμῖται ἅλες, sales cum thymo tritæ;

Aristoph. Θυμίτης οἶνος, vinum thymo conditum: de quo Dios. l. 5. c. 59. & Col. l. 12. c. 35.

Θύμιον, ου, τό, à quibusdam dicitur σμίλαξ, taxus, ex Aetio l. 13. c. 64. A' Gaza exp. cunila, ap. Theop. de caus. pl. l. 3. ¶ Item quod super corpus quasi verrucula eminet, ut dictum est in θύμος.

Composita.

A'γριόθυμος, ου, ὁ ἡ, agresti & fero animo præditus. Hesych.

A'θυμος, qui animum desponder, qui dejecto est animo. q. d. carens animo. Exp. etiam, anxius. Apud Plat. pol. 5. exp. mœrore affectus. Aliquando exp. τῷ πεθυμῷ, ut apud Xen. Pæd. 5. ¶ Item non animosus, pusillanimis. Apud Aristot. pol 7.

A'θυμος, (q. d. absq; animo) animo dejecto, anxiè. Xen. Pæd. 3. Apud Isoc. in Pan. ἀθύμως διακεῖσθαι, despõdere animum. Apud Xen. ἀθύμως ἔχω πρὸς τὴν τῶν φίλων κτῆσιν, despero de comparandis amicis.

A'θυμία, ἡ, animi dejectio, tristitia, anxietas, desperatio. Aesch. in Ctes. ἐς τὸν ἐχάτιον ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Apud Xen. Pæd. 1. opp. τῇ πεθυμίᾳ, alacritati.

A'θυμέω, ῶ, animum despondeo, animo sum dejecto, animi alacritate defectus sum. item animo concido, animum abjicio. Interdum absolutè, ut Isocr. in Evag. Interdum cum dat. ut Dem. Phil. 1. σὺν ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, non oportet animum despondere ob præsentem rerum statum. Et cum accus. ut Thuc. l. 6. ἡμεῖς γ' οὐκ ἀθυμοῦμεν τὸν τελευτῶντα. Apud eundem lib. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειροῦσα, expon. timeo. sic apud Soph. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ, &c. timeo ne, vel angor metu ne, &c. Et cum præposit. ἐπί. ut Isoc. in Panath. ἐμοὶ γὰρ ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας.

A'θυμέομαι, ἔομαι idem cum ἀθυμῶ, Hesych.

A'θυμήτης, ου, ὁ, anxius, mœrore affectus, apud Suid.

Decomp. E'ξαθυμεῖν, penitus defici animo, exanimari.

Καταθυμέω, animo concido & labasco. Xen.

A'ποθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω, Bud. in epist.

A'ποθύμιος, invisus, molestus, ut ἔπος ἀποθύμιον, apud Hesiod.

Βαρύθυμος, graviter animo affectus. Synes. ep. 44. & Plutarch. in Alexan.

Βαρυθυμία, animus graviter affectus, animi ægritudo. Plut.

Βαρυθυμῶ, gravato animo fero, indignor. App. & Plut.

Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens. ut γλυκύθυμος ὕπνος, somnus animo gratus. Item delicatus, qui nulla non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. in Herm. ¶ Item placido & miti animo præditus. Il. υ.

Γλυκυθυμία, animi suavitas, animi dulcedo. Synes. ep. 57. & 79. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. idem Synes. ep. 105. Item ignavia & inertia quæ laborem respuit, ap. Plut. & Plat. de leg. Item animi placiditas & quasi dulcedo, clementia. Plut.

Γυναικόθυμος, qui muliebri animo est.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter. Polyb.

Δακέθυμος, animum mordens seu remordens. ut δακέθυμος ἄλγος. Idem quod θυμοδακής. Δηξίθυμος, idem. ut δηξίθυμος ἄλκιμος. apud Athenl. 3.

Διθυμία, ἡ, animorum dissensio, dissidium, discordia. Hesych.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas q. partes scissum habet. Hesych.

Δύσθυμος, graviter animo affectus, idem quod βαρύθυμος. Aristot. in probl. & Soph. in Ajace, & Elect.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore. Plut. in Fab.

Δυσθυμία, animi mœror. Aristot. in probl. Plut. in Artox. Herodian. l. 6. & 8.

Δυσθυμέω, ῶ, animum despondeo. Plut. in Tim. Δυσθυμοῦμαι, sum ægro animo. ex Eurip.

Εὐθυμος, qui animo prompto est, alacer. vel ex animi affectu proficiscens.

Εὐθύμως, ex animo, promptè, alacriter. Phil. de vita Mos. lib. 1. Herodian. l. 4. & alibi passim. Item irato & infenso animo. apud eundem, l. 3.

Εὐθυμία, animi promptitudo.

Εὔθυμος, in quo animus est, animosus. Aristot. pol. 7. c. 7. ubi oppon. ἄθυμος.

Εὐθυμέομαι, οῦμαι, in animo verso seu voluto, animo concipio, animad verto. Item considero, expendo, reputo. Cum gen. Xen. oppom. 1. θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν. Sic & Isoc. ad Phil. & alibi. Cum accus. Thuc. l. 2. εὐθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ περὶ γάμους. Sic & apud Dem. in Mid. apud Isoc. & alios.

Ε'νθύμημα, τος, τὸ, animi conceptus, sensum vel sensus. ut apud Alcid. Isocr. & Halicarn. ¶ Item species argumentationis de qua Aristoteles l. 2. c. 20. Item sententia oratoria. Vide Arist. in rhet. 1. & Hermog. l. 3. item Cic. in top. & Quint. ¶ Exp. etiam, commentum. item inventum, seu memorabile inventum. apud Xen. εὐθύμημα πολλοῦ ἄξιον.

Ε'νθυμηματικὸς, constans enthymemate seu enthymematis, aut enthymemata continens. ut εὐθυμηματικαὶ ἰηθορεῖαι. Aristot. quibus enthymemata adhibentur. Et εὐθυμηματικὴ περίοδος, Hermog. periodus enthymemate concluſa. Item acer in argumentationibus & argutus orator, apud Aristot.

Ε'νθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum. Gell. l. 15. Ε'νθυμηματώδης, commentationibus pleni.

Ε'νθύμησις, cogitatio, consideratio. Item commentatio. Thuc. l. 1. & Naz.

Ε'νθυμητικὸς, promptus, ad excogitandum solers.

Ε'νθύμιος, ου, ὁ ἡ, qui in animo est, qui animo nostro obversatur, & de quo cogitamus. Od. υ. Soph. in Trach. ¶ Item animo religionem ciens. Antiph. in Apol. Sic ἐνθύμιον ποιεῖσθαι apud Thuc. rem in religionem vertentes seu trahentes. Quidam exp. rem pro ominosa habentes.

Ε'νθυμία, cogitatio. Thuc.

Ε'νθυμίζομαι pro ἐνθυμοῦμαι. apud Poll. & Suid. Ε'νθύμιος, suspectus.

Ε'πενθύμημα, (dec.) enthymema enthymemati additum. Hermog. Et ἐπενθυμεῖσθαι ac ἐπένθυμησις de enthymematis unius ad alterum adjectione.

Ε'πιθυμίδες sunt coronæ: quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, à θυμὸς derivatæ putantur. Vide & in como. ex Θυμιάω.

Ε'πιθυμία, ἡ, cupiditas, desiderium. Plat. Apud Stoicos, ἐπιθυμία πλεονάσας. Cic. interp. libido puniendi. Apud Xen. apom. 1. ἐπιθυμία ἢ σίτου, aviditas cibi, fames. Dicitur ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαι πού, desiderio teneri rei alicujus, Plat. epist. 7. Et ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, Thuc. & ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν, Xen. (sequente genit.) cupiditatem seu desiderium afferre. Exp. & cupiditas effrænata, libido.

Ε'πιθυμέω, cupio, concupisco, desidero. Cum genit. ut ἐπιθυμῶ τούτου. Et cum infinit. ut ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, ἰδεῖν, μαθεῖν, &c. Interdum peculiariter dicitur de amatoria cupidine: ut apud Lys. ἐπιθύμησον ἐμοῦ μειρακίου. Sic apud Athen. ἐπιθυμεῖν κόρης.

Ε'πιθύμημα, cupiditas, desiderium apud Plat. & Plut. Ε'πιθύμησις, idem. apud Aristot. eth. 1.

Ε'πιθυμητὸς, desiderabilis, qui ejusmodi est ut desideretur: Apud Aristot. eth. 3. c. 10. ἐπιθυμητὰ exp. quæ desiderari solent.

Ε'πιθυμητὴς, q. d. desiderator, i. qui tenetur desiderio rei alicujus, cupidus, studiosus. Xen.

Ε'πιθυμητικὸς, (q. d. desiderativus) ad desiderandum seu concupiscendum propensus, vel insitam concupiscendi facultatem habens, seu propensionem quandam ad cõcupiscendum, apud Aristot. in fin. l. 1. eth. exp. impellens ad concupiscendum. Ε'πιθυμητικῶς ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, cupio. Poll.

Decomp. A'ντεπιθυμέω, ῶ, vicissim cupio vel opto. Item opto adversus aliquem, i. adversor alicui, optando idem quod ipse optat. unde ἀντεπιθυμῶν, exp. æmulus. item, rivalis, apud Andoci. Dicitur etiam ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, hac in re sum tibi cõpetitor.

Καταπιθυμῶν, concupiscens.

Συνεπιθυμέω, ῶ, unà cupio.

Συνεπιθυμητὴς, corrivalis. apud Plat.

Υ'περεπιθυμέω, supra modum cupio, mirum in modum cupio.

Εὔθυμος, qui bono, hilari & securo animo est. cui opp. δύθυμος. Aristot. in probl. Xen. Pæd. 6. Herodian. l. 6. Item qui benevolo ac benigno animo est. Od. ξ.

Εὐθύμως, bono ac hilari animo, alacriter. Xen. Pæd. 2. & 8. & Synes. ep. 142.

Εὐθυμία, bonus & hilaris animus, seu animi hilaritas, securitas, animi tranquillitas.

Εὐθυμέω, ῶ, bono & læto animo sum. Item in mentis tranquillitate sum, apud Plut. περὶ εὐθυμ.

Εὐθυμοῦμαι, bono ac hilari esse animo, seu alacrem esse & gaudio perfusum. Xen. Hell. 7. Plut. in Sert. & in Mario, & Aristot. Rhet. 2.

Decomp. Διευθυμοῦμαι, q. d. pergaudeo, perquam læto ac hilari animo sum. Basil.

Ε'υθυμέω, ῶ, bono seu æquo animo sum in, vel ob.

Ε'χέθυμος, mente præditus, vel qui animi cupiditates coërcet, Odyss. θ.

Η'πιόθυμος, benigno ac miti animo præditus. Epigr.

Κακόθυμος, qui malo seu malevolo animo est.

Κακοθυμία, malevolentia, animus malè affectus. Plut. in Lyc.

Καρτερόθυμος, qui toleranti animo est, qui animi tolerantia omnia vincit. Od. φ. Apud Hesiod. in Theog. ἔθνος καρτερόθυμον, exp. pertinax.

Καταθύμιος, qui est in animo, animo obversans. Il. κ, v. 384. μηδέ τι δαίνυσθαι καταθύμιον ἔστω, ne obversetur animo tuo mors. ¶ Item qui est ex animi sententia, animo gratus: apud Theog. & Synes. Huic oppon. ἀποθύμιος,

Καταθυμίως, ex animi sententia. Item libenter.

Decomp. A'καταθύμιος, ου, ὁ. qui non est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, animo ingratus. Ponitur pro ἀποθύμιος. Eust.

Λειπόθυμος, animo deficiens, animo defectus, seu quem animus deficit.

Λειποθυμία, animi defectio, animi deliquium. Plut. in Alex. & Alex. Aphr. probl. l. 2.

Λειποθυμέω, ῶ, animo deficio seu deficior. Dioſc. l. 3. c. 36.

Μακρόθυμος, (q. d. longanimis) lenis, clemens, cui opp. ὀξύθυμος. Item patiens, patienti animo tolerans. Epigr.

Μακροθύμως, patienter, æquo animo, Act. c. 26.

Μακροθυμία, tolerantia. animi lenitas. Eph. 4. Col. 3. & alibi.
Μακροθυμέω, ῶ, patienter fero. Matt. 18. Luc. 18. Vide & in comp. à θυμός, i. ira.
Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno & celso animo præditus. Plat. 2. de rep. Μεγαθυμος pro eodem dicunt poetæ metri gratia. Il. υ, ρ. & alibi.
Μικρόθυμος, qui pusillo est animo. μικρόψυχος.
Μικροθυμία, animus pusillus, pusillanimitas.
Μικροθυμέω, animo pusillo sum.
Ὁμόθυμος, unanimis, concors. Hesych. Exponitur etiam socia, in ovo Sim. Rhod.
Ὁμοθυμία, unanimitas.
Ὁμοθυμαδόν, adverb. unanimiter, uno animo & consensu. Xen. Hell. 7. Phil. de vit. M. l. 1. Herodian. l. 2.
Ὀλεμόθυμος, animo violento præditus, magnanimus. Hesiod. in Theog.
Οὐλόθυμος, exitiali & noxio animo præditus.
Παυθυμαδόν, toto animo, toto pectore, toto animi robore. Od. σ, v. 33.
Προθυμος, animum alacrem habens ad aliquid, qui prompto & erecto est animo, promptus. Thuc. lib. 1. Dicitur etiam πρόθυμός ἐμι ποιῆσ τῆτο, vel ἀς τῆτο. & πρόθυμός ἐμι ποιεῖν τῆτο. Dicitur & πρόθυμος περί τινα, apud Thuc. Item πρόθυμος cum genitiv. cupidus.
Προθύμως, alacri animo, alacriter, promptè. Item impigrè. Item libenter. Xen. Pæd. 4. & alibi. Προθυμως ἔχει πρός τι, animo prompto esse ad rem aliquam, vel animo propensum.
Προθυμία, animi alacritas, animi præsentia, vel simpliciter alacritas. Item studium, ei opponitur ἀθυμία, apud. Xen. Apud eundem, προθυμίαν ἐμποιῆσαι, alacritatem addere. exp. etiam inflammare animum desiderio. Apud Dem. προθυμίαν παρέχεσθαι, promptum & alacrem animum ostendere. Apud Thuc. & Xen. πρόθυμίας ἐδὲν ἐλλείπειν: & pro eodem πάσῃ προθυμία, vel μὴ πάσης προθυμίας ποιεῖσθαι τι, omni studio aliquid agere. Item cupiditas, desiderium. ut apud Syn. κατέβαλε τὴν προθυμίαν τ᾽ σωτηρίν ἀπο δημίας. ¶ Exponitur etiam χαρά, lætitia, gaudium. Hesych.
Προθυμέομαι, ῆμαι, alacri sum animo: cui opp. ἀθυμῶ, ap. Xen. Pæd. 6. Dicitur πρόθυμεῖσθαι ποιεῖν τῆτο, Dem. promptus sum ad hoc faciendum, vel studeo hoc agere. Et cum accus. πρόθυμεῖσθαι τῆτο, apud Plat. & Aristot. Exponitur etiam, promptus sum, aliquid magno studio suscipio & instituo, item in animum induco, & cupio efficere. apud Plat. de rep. & Plut in Themist.
Decomp. Ἀπρόθυμος, minimè alacrem animum ad aliquid habens, minimè alacris. Plut. de def. orac. Ἀπροθύμως, non alacriter, non libenter.
Συμπροθυμεῖσθαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem causam incumbo. ut Xen. Pæd. 6. συμπροθυμήσεται τᾶτα. Idem anab. l. 7. συμπροθυμεῖσθαι ὅπως διαβῇ τὸ στράτευμα. Apud Thuc. ponitur interdum etiam cum dativo personæ, pro adjuvare aliqua in re.
Ῥᾳθυμος, (ex ῥᾴ, facto ex ῥᾴδι, θυμὸς,) propriè cujus mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili minimeque intento labore. Sed latiùs, dicitur is qui labore omni vitato quietem atque otium amat, deses, negligens, aut supinus: cui opponitur φιλόπονος, apud Plut. symp. 1. ¶ Item de re quæ nullam animi contentionem postulat, ideoq; pigro ac desidi convenit. Arist. Rhet. 1.
Ῥᾳθύμως, animo remisso, segniter, oscitanter, supinè. Item languidè. Herodian. 6. Plat. de leg. & alii.
Ῥᾳθυμία, animi remissio, desidia, segnities, ignavia. Dem. Isoc. Plat. & alii Item quies. apud Hippoc.
Ῥᾳθυμέω, ῶ, remisso sum animo, deses sum, segniter ago. Xen. Isocr. Plut. Ἀ Polybio ponitur etiam simpliciter pro, quiesco, quieti me trado, quiete & otio fruor. Ab eodem dicitur quoq; ῥᾳθυμεῖν ἐπί τινος, conquiescere, securum esse de aliqua re.
Ῥᾳθυμίζω, socordiam propulso, ad vigilantiam excito.
Decomp. Ἀπορραθυμέω, ῶ, pigresco, elangueo, ignavia & socordia negotium aliquod transmitto. Aliquando absolutè, ut apud Dem. Aliquando & cum genitivo. ut apud Xenoph. Apomn. 3.
Καταῤῥᾳθυμέω, ῶ, per desidiam aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo. apud Xen. Hell. 6.
Σωθυμέω, ῶ, unanimis & concors sum, ejusdem animi sum.
Τλαθυμος & τληθυμος, cui est animus patiens, patiens laborum seu tolerans, qui ad labores seu pericula non facilè animum despondet. Hesych.
Ὑπέρθυμος, supra modum animosus, magnanimus. Od. ν. Il. ζ, & υ. Apud Xen. de re equ. dicitur de equo.
Ὑπέρθυμος, unde ὑπερθύμιος στέφανος, apud Hesych. corona quæ collo appensa supra cor animi sedem putatam gestatur.
Ὑπερθυμὶς, idem quod ὑπερθύμιος στέφανος. Vide & in comp. ex Θυμιάω.
Ὠλεσθύμος, animo perniciem afferens, animo exitialis & noxius
Ὠμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus. Soph. & Phil. de vita M. l. 1.

Ὑφθιμος, quomodo huc pertineat, vide ἴφθι in Ἴς.

¶ *Derivata ex* θυμὸς, i. ira.

Θυμικὸς, ῆ, ὸν, iracundus. Arist. rhet. 2. & Plut.
Θυμώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, idem apud eundem Aristot. in 2. de part. an.
Θυμαίνω, iraſcor, excandesco, succenseo. Aristoph. in Neb. μηδαμᾶς θυμαινέμοι. nequaquã mihi succenseas. Et apud Hesiod. Ὄμμασι θυμήνασα, vultu iram monstrantes.
Θυμόω, ῶ, ad iram concito, iratum reddo, ad iracundiam provoco. Oseæ cap. 1.
Θυμέομαι, ad iram concitor. vel etiam neutraliter, iraſcor, excandesco, succenseo. Soph. ἐς ἔλεγ᾽ θυμέμην. Plat. ep. 7. ἐγὼ δὲ νεὼς ἐμέλλω πλεῖν πεθυμωμένος, ego ira accensus navigare cogitabam. Et apud Thuc. τὸ θυμούμενον τ᾽ γνώμης, excandescentia animi. Interdum cum dat. ut Euripid. in Medea, Σὲ τῶν συνῆμα πὸν ἡ πόσις θυμεῖται.
Θύμωσις, excandescentia, i. e. ira nascens & modo existens. ut Cic. interp. Thuc. q. l. 4.

Composita

Μακρόθυμος, ῆ, ὁ ἡ, qui iram differre & cohibere novit. lenis, clemens. Vide & in comp. à θυμὸς, animus.
Μακροθύμως, iram differendo, seu patienter.
Μακροθυμία, ης, ἡ, iræ dilatio, tolerantia.
Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero. Matth. 18.
Ὀξύθυμος, qui subita & acri ira excandescit, ad iram præceps, seu præceps animi: qui leviſſima causa ad iram provocatur. Arist. in Vesp. Aristot. rhet. 2.
Ὀξυθυμία, ἡ, excãdescentia, iracundia, vitium animi quum leviſſima de causa iraſcitur. Exp. & fordes, purgamẽtum. Pol. l. 2.
Ὀξύθυια, τὰ, expon. cruces vel ligna è quibus suſpenditur & strangulatur aliquis: vel purgamenta ædium quæ noctu in triviis exponebantur. Hesych. & Suid.
Ὀξυθύμεω, ῶ, iræ impotens sum, præcipiti ira excandesco. Aristoph. in Vesp.
Ὀξυθυμίας, ᾶ, ὁ, idẽm quod ὀξύθυμος, seu ὀξύχολος, Poll.
Περίθυμος, ira valdè accensus, qui ita valdè excanduit. Plut. in Mario.
Περιθύμως, accenso animo, ut περιθύμως ἔχων, ira percitus.
Συνθυμέω, simul iraſcor. Suid.
Συνθυμόω, simul ad iram concito.

Θωΐα, vide in Θόω.

ΘΥΝΝΟΣ, ᾶ, ὁ, thunnus, ſive thynnus: nomen piſcis prægrandis. Plut. ex quodam poëta, Θυννος βολαῖος πέλαγος ὡς ἀμφιρρόβᾳ. Fœm. gen. est θυννη & θυνὶς, apud Athen. l. 7.
Sic dictus est ἀπὸ τ᾽ θύειν, i. ἀρμᾶν, quoniam (ut Athen. l. 7. ex Aristot. tradit,) Caniculæ exortu œstro agitatur, vermiculo quodam quod tum sub pinna habet permotus, adeò ut etiam in navigia exiliat. Vide & Plin.
Θυνίδιον, Hesych. esse tradit frusta thynnorum in partes conciſorum. Et θυνάδες pro eodem.
Θυνώδης, ες, ὁ ἡ, (q. d. thynnaceus) thynnum referens. Luc. in Iove trag.
Θυνεῖος, ᾶ, ὁ, qui ex thynno est. ut θυνεῖα παλίγκη, apud Athen. l. 3. Et θυνεῖον, neut. gen. sacrificium ex thynnis. Athen. l. 7.
Θυνεῖον, apud Suid. fruſtum thynni, ut putant nonnulli.
Θυνάζω, pungo, ut piſcator thunnum tridente. Aristoph. in Vesp.
Θυνίζω, ſtimulo pungoque. metaph. it idem à thynnis sumpta, ut Eraſm. tradit in proverb. Thunniſſare. Suid. verò est ἀποπέμπομαι καὶ παραλογίζομαι.
Θυνάξ, ακος, ὁ, parvus thynnus. Euſt. ex Athen.
Θυνίον, ᾶ, τὸ, idem it idem apud Athen. l. 14. Apud eundem l. 3. accipitur pro θυνεῖον πέλαγος.
Ἀποθυνίζω, (comp.) expungo. Luc. in Iove Trag. ἃ πάλαι ἔτυς ὑμῖν ἀπο τεθύνισται, ſi mea vobis ita expuncta ſunt vel excuſſa.

Θυνὸς, θυόεις, θύον, θυΐνη, vide in Θύω.

ΘΥΡΑ, ας, ἡ, janua, oſtium. Aristoph. in Ran. τὶς τὴν θύραν ἐπάταξε; quis januam pulsavit? Xen. Hell. 6. ἐπὶ πασι σασι τὴν θύραν, ἐκόντ᾽ ἔρραπτε. Sæpe etiam θύραι plur. num. dicuntur, ut Lat. fores, ut Od. ν, Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον εἶχον ἔσεσθαι. Sic apud Xen. Pæd. 7. φοίνικας μὲν αἱ θύραι πτοιοῦνται. Apud eundem αἱ θύραι τ᾽ βασιλέως: atque adeò nonnunquam θύραι pro ipsa aula regis. ¶ Metaph. θύραι Eustath. appellari tradit ſenſus: quia per ſenſus tanquam per januas ad animum ingrediuntur ſenſilia
Θύραζε, adverb. foras, extra domum. Item generaliter, extra. Od. ο, βᾶ δ᾽ ἰθὺς θύραζε. Et alibi ἐκβαλε θύραζε. Apud Hesiod. θύραζε. Ἐξεπᾶν. item θύραζε ἔρχεται. Item pro, foris. Apoll. Arg. 2. κεῖνα θύραζε ῥέζεσθαι.
Θύραζεν (aliud adverb.) foris, q. d. è foris. unde ὁ θύραζεν, externus. Sic τὰ θύραζεν Synesio, externa bona. Interdum est, forinſecus, extrinſecus. ut apud Aristot. l. 2. de gen. an. λείπεται δὴ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπισπᾶσθαι καὶ θεῖον εἶναι μόνον.
Θύρηφι, adverb. aut dativus adverbialiter poſitus cum adjectione particulæ φι, poëticum est, ſignificans, foris, extra domum.

mum: & generaliter extra. Hesiod. in Erg. & Hom. hym. in Merc. - βλαδερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, q. d, foris veniens vel foris allatus. Soph. θυραῖός ἐστι, foris est, i. extra domum, domo abest. Item generaliter, externus: ut θυραῖοι ἄνδρες, Euripid. & θυραία χείρ, in Phœniss.

Θυρόω, ῶ, janua claudo seu obstruo, foribus munio. Xen. ὄψεν βλεφάροις θυρῶσαι, palpebrarum foribus obsepsisse. Apud Plut. in Artox. θυρῶσαι τοῖχον, januam in muro facere.

Θύρωμα, τό, oostructio quæ fit per januam, seu apponendo januam. Item ipsa janua. apud Lysiam. Item tabulamentum ad januas faciendas. apud Dem. Apud Athen. θυρώματα, exp. postes.

Θυρών, ῶνος, ὁ vestibulum. Soph. in Elect.

Θύριον, ου, τό, ostiolum. Aristoph. Θυρίδιον, idem. Θυρὶς, ίδος, ἡ, idem. Et sæpe pro fenestra. Plut. in probl. Rom. Apud Aristot. an. l. 9. θυρίδες μελίττης, Gaza exp. cellæ mellitariæ. apud Plat. pol. 2. θυρίδες, exp. fores.

Θύρετρον, ου, τό, idem quod θύρα, janua, fores. Il. β. Xen. anab. l. 5.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, janua. Hom. saxū claudens speluncæ ingressum θυρεὸν vocat. Od. ι, v. 240. Item scuti genus, à magnitudine, quòd forium similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent. apud Athen. l. 4 & 6. Vid. Turneb. Adverss. l. 9. c. 27.

Composita.

Ἀγχίθυρος, ου, ὁ, ἡ, foribus propinquus, vicinus. Theocr. idyll. 2. Ἀγχίθυροι ναίουσι, habitant propinqua foribus, i. e. habitant prope fores. Sic vocatur quicquid prope est, & instat. Dicitur etiam ἀγχίθυρον quod in promptu est & ad manum, & velut in foribus nostris.

Ἄθυρος, janua carens, janua non clausus. Athen. Herodian. Plut. apud Nicand. ἄθυροι ῥῆτραι, expon. ludicra verba. vel ludicri sermones.

Ἀθύρωτος, idem. Metaph. apud Aristoph. in Ran. Ἀθύρωτον στόμα, os effræne.

Ἀμφίθυρος, utrinque januam habens, ut ἀμφίθυρος οἰκία, Lys. & Poll. quæ posticum habet.

Ἀνθύρος, januæ oppositus, januæ obversus. Luc.

Ἀνθυρεστὴς, ου, ὁ, ἡ, vicem januæ præstans. ut ἀνθυρεστὴς λίθος, apud Nonn.

Ἀποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio. Hesych.

Διάθυρον, obex transversarius. ductilis aut versatilis, i. e. repagulum e materia compactum, quod & vehicula & equos à vestibulo ædium arcet.

Δίθυρος, biforis, duas januas habens: ut δίθυρος τεώς. Apud Poll. & Hesychium δίθυρον γραμματίδιον appellatur τὸ δίπτυχον. Apud Aristot. de gen. anim. l. 3, τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, exp. bivalvis fabarum strues. Et δίθυρον, quoddam concharum genus apud eundem.

Διθύραμβος, cognominatus est Bacchus, quia (secundum quosdam) in quodam antro διθύρῳ nutritus fuit: vel quòd ebrii arcana non contineant, sed vinum os faciat δίθυρον, qua de re lege Phurnutum. Alii sic dictum arbitrantur παρὰ τὸ δὶς ἐκ θύρας, seu δύο θύρας ἐμβαίνω aut δὶς θύρασι βαίνειν, quòd bis natus crederetur, ex matre Semele & mox ex patris femore. ¶ Sic dictus est etiam hymnus qui in Bacchum scribebatur, Xen. & Plut. in Alex. Latini quoq; dithyrambos appellant.

Διθυραμβικὸς, ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poëtas. Διθυραμβικῶς, dithyrambicorum poëtarum more. aut dithyrambica audacia seu licentia. apud Dem. Phaler.

Διθυραμβώδης, ες, ὁ, ἡ, dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem. ut διθυραμβώδες ὄνομα, apud Plat. in Cratylo.

Εἰρεθύρη cardo januæ. Ab Hesych. exp. στροφεύς.

Ἐθυρον, pars quædam navis. Hesych.

Ζύγωθρον, vectis qui valvas seu ambas fores jungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust.

Ζυγωθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. Vide Poll. Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub.

Μιλθύριος, quo foribus inducitur minium. Epigr. l. 6.

Μονόθυρος, q. d uniforis, univalvis. apud Aristot. hist. an. l. 4.

Ὀρθοθύρη, janua erecta & in altum tendens. apud Etym.

Ὀρθοθύρα, & Ionicè ὀρσοθύρη, magna & alta janua, q. δι' ἧς ἔστιν ὀρθὸν ἀναβαίνειν, apud Hom. Od. χ.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plut. in Erotico.

Περιθυρεῖν, circa januam versari, ad januam stare. Hesych.

Πολύθυρος, multis habens fores seu januas, multis portis pervius. Plut. de fort. & Aristot rhet. 3.

Πρόθυρον, quod est ante januam: vestibulum. Pro eodem legitur & plur. num. προθύρατα, ut Od. α & ξ, & apud Plat. Invenitur & προθυρὶς pro eodem, ut quidam tradunt.

Τετράθυρος, quadriforis. Aristot.

Ὑπέρθυρον, ex. limen superius, superliminare. Od. π. & Plut. sym. 5.

Ὑπερθύριον, idem. Hom. & Hesiod.

Ὑπόθυρον, limen inferius, subliminare. Ὑποθυρὶς, idem.

Ψευδόθυρον, ου, τό, posticum, q. fictitia porta.

Ἀθύρω, &c. Λαβύρινθος, Ὑθύρω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θύρσος vide in Θύω. Θύρωμα, θυρών, vide in Θύρα.

Θ Υ' Σ Α Ν Ο Ι, οἱ, fimbriæ, seu nodi, aut villi quales dependent à crumenis: Hesy. & aliis κροσσοὶ, κόρυμβοι. Hom. Il. β, Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται, Hesiod. in Asp. θύσανοι ἧ κατηρεφέων φαεινοί. ¶ Ab Oppiano θύσανοι vocantur pennæ vel alæ. Παρὰ τὸ θύω, quod est ὀρμῶ, ἀφ' ὃ τὸ δύκινητον καὶ δύσαλωτον. Aliquando metri causa duplicatur σ.

Θυσσανόεις sive θυσσανόεις (geminato σ metri gratia) fimbriatus, à quo dependent fimbriæ & nodi seu villi. Il. ε, ο, ρ.

Θυσσανώδης, ες, ὁ, ἡ, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Θυσσανωτὸς, ή, όν, fimbriatus.

Θ Υ' Ω, F. ὑσω, macto, sacrifico, sacra facio. Aristot. eth. 5. ἢ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic θύειν βοῦν, Plut. θύειν κριὸν, Paus. Et θύειν ἱερεῖα Thuc. & Xen. Dicitur & θύειν θυσίαν, Xen. & Plat. ep. 7. item θύειν θεοῖς vel Διῒ. Sic Κρόνῳ θύειν, & τῷ Ἀπόλλωνι, & ταῖς χάρισι, apud Plut. Interdum sine adjectione ponitur: ut Xen. Hell. 3. αὐτὸς ἐξελήλυθε θύσων τῇ Αὐλίδι. Luc. in Demon. ὅτι ἅπαξ θύων ἔφθη πώποτε. Interdum accusativum habet significantem id propter quod fit sacrificium. ut apud Plutarch. θύειν γάμους, nuptias festas sacrificiis agere. vel pro θύειν Διὰ τοὺς γάμους. Apud eundem, θύειν Διαβατήρια, exp. pro transitu sacrificare. Apud Hom. θύειν ex veterum opinione accipi semper pro ἱερεύειν (de quo vide suo loco) annotat Eust. Od. ξ, Ἢ ῥα, καὶ ἀργεμόεντα θύσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. ¶ Item θύω, impetu quodam feror quasi furibundo, aut impetu præpropero & festino feror. ὁρμῶ, ut Athen. l. 7. exponit. vel (ut Porphyr.) σφοδρῶς ὁρμῶ ἀκλινομανούμενον, Hesiod. in Theog. (de auris seu ventis,) αἳ δή τι πάλλουσαι ἐς ἠερόεντα πόντον, ὄμβρῳ μέγα θυιάδεσσι, κακὴν θυέουσιν ἀέλλην. Nicand. in Ther. Μὴ σύγ' ἐπὶ τριόδοισι τύχοις ὅτε δηγμὸν πτυζοῦς Ἑρπετόνος ἔχις θύῃσι τυπὶς ψολόεντος ἐχίδνης, quum rapido impetu fertur declinans morsum plagamque à vipera fœmina sibi imminentem. Interdum exponitur furo. Iliad. λ & ω, - ἀεὶ κεῖθι θύει γὰρ ἔγχεϊ θοῦρος. Iliad. α, - ἣ γὰρ ὀλοῇσι φρεσὶ θύει, furit vel abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hesiod. in Eg. ἀνέμων θύσασιν ἀῆται, schol. expon. μαίνονται. Sic & ab Hesych. θύει exp. μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, furit, divini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exp. ferveo, æstuo. Il. Φ, de Scamandro fluvio, ὁ δ' ἐπέσσυτο εἰδόμενος θύων. Sic Od. λ, ἐλάπτετο δ' ἅπαν αἵματι θύεν, totum solum sanguine occisorum fervebat.

¶ *Derivata ex θύω, i. macto, sacrifico item suffio.*

Θύομαι, mactor, sacrificor. ut de πομπῇ ἱερᾷ apud Xen. Hell. 3. Interdum activè pro θύω. ibid. οὕτω καὶ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει, ἐθύετο. Aliquando dicitur & de sacrificantibus ut aruspices consulant, apud Arrianum.

Θῦμα, τό, victima, hostia, sacrificium, illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur, apud Athen. l. 9. Phil. de vita M. lib. 3. Isocr. ad Nicand. Θύματα dicebatur etiam pistorium opus quod ad animalium formam efficum diis offerebatur, ut exponit schol. apud Thuc. l. 1. Apud Soph. in Electra, sunt etiam θύματα πάγκαρπα, fruges omnis generis quæ diis offerebantur. ¶ Apud Hippoc. θύματα. Galenus exp. θυμιάματα, suffimenta.

Θυμήπον, ου, τό, hostiola, parva hostia, victima exigua. pro quo θυμίπον, apud Suid. metri causa, α in η mutato.

Θυσία, ἡ, sacrificatio. ipsa actio sacrificandi, seu solennitas quæ est in re divina facienda. Et feriæ, quibus sacra fiunt. Luc. de sacrif. Aristot. eth. 8. c. 9. Apud Plut. ποιεῖν θυσίαν, facere sacrificium: pro quo apud Plat. θῦσαι θυσίαν. Sic Herodian. l. 2. ὑπὲρ τῆς βασιλείας θυσίας πελέσας. Item pro θῦμα, victima, hostia. Luc. de sacrificiis. & Plut. in probl. Hell.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo. Apud Athen. l. 9.

Θυσίασμα, τό, hostia, victima: id quod sacrificatur.

Θυσιαστήριον, ου, τό, altare. locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asservantur. Phil. de vita M. l. 3.

Θύσιμος, ου, ὁ, ἡ, qui sacrificari potest aut solet, qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. symp. 8. de def. orac.

Θύτης, ου, ὁ, sacrificus, victimator, popa. Item aruspex. Herodian. l. 4.

Θυτικὸς, ἡ, όν, sacrificus, ad sacrificia pertinens, vel ad aruspices pertinens, aruspicinus. Θυτικὴ sub. τέχνη, aruspicina, sub. ars, aruspicum disciplina. Herodian. l. 8. Item scientia faciendi rem divinam. Athen. l. 14.

Θυτὴς, ῆρος, ὁ, sacrificus. idem quod θύτης. Soph. in Trach.

Θυτήριος, ου, ὁ, aptus ad sacrificandum. idem quod θύσιμος.

Θυτήριον, ου, τό, substrata, apud Aratum.

Θυστὸς, ἀδὸς, ὁ, ἡ, sacrificus, sacrificalis. Soph. in Antig.

Θύσσαλος, τό, liba, aut virgæ sive thyrsi quales gestabant Bacchi sacerdotes. at Eust. exp. Il. ζ. Vtitur & Plut.

Θύος, εος, τὸ victima, hostia vel sacrificium. Od. ο. Item suffimentum. Il. ζ. Hesiod. in Erg. & apud Hippoc.

Θυήεις, εντος, ὁ, ut θυήεις βωμὸς, ara in qua sacra fiunt. vel suffimentis, quæ in ea adolentur, redolens. Il. θ.

Θύεις,

Θύεστον, exp. potus ex aromatis confectus. apud Herodot.

Θύημα, τό, ſuffimentum, odoramentum. apud Hippoc.

Θυηλή, ἡ, aruſpicium, extiſpicium. Euſt. Apud Heſych & Etym. exp. etiam θυσία. Θυηλὰς dicit Suid. propriè eſſe ſaccos in quos ſuffimenta conjiciuntur. item primitias ſacrorum, ſeu libamēta. Il. ι, ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Θυηλάσαι, ſacrificare.

Θυηλίσιον, ου, τό, inter vaſa menſaria ponitur à Poll.

Θυλήματα, τά, farra melle imbuta, vel ſuffimenta quæ in aris adolebantur. vel farina vino & oleo aſperſa in ſacrificium. Ariſtoph. in pace.

Θύϊνος, vas in quod conjiciuntur ſuffimenta.

Θύσκη, ἡ, ſcapha ad recipienda ea quæ dijs offeruntur. Etym.

Θυσκάριον, (diminut.) idem quod θύσκη.

Θυΐσκη ἡ, videtur eſſe thuribulum: ex Hieron. vel mortariolum, ut l. 1. Macchab. c. 1. & l. 3. Reg. c. 7.

Θυΐσκος, exp. acerra, thuribulum. ex Ioſepho.

Θύον, ου, τό, quod deabus ſacrificabatur. Heſy. Apud Eupolidem idem Heſych. θύα exp. πέμματα, liba ſeu placentulæ quæ diis offerebantur. Apud Callim. θύα accipi pro aromatis, idem Heſy. annotat. ¶ Item θύον, thya, arbor quædam odora. Od. ε, vide Theophr. hiſt. pl. & Plin. l. 13. c. 16. Eadem arbor vocatur etiam fœm. gen. θύα, ſive θυία, aut θύεια. apud Theophraſt. (hinc θύϊνος, qui ex thya eſt. Dioſc. l. 1. Ε. θύϊνος, thyam ſimilitudine referens. Theophr. de hiſt. pl. l. 5. c. 3.) Reperitur etiam θύη pro θύον, apud Athen. l. 5 pro thya arbore ſeu materia odorata.

Θυόεις, εντος, ὁ, odorus. Od. ε, θυόεν νέφος, exp. εὐῶδες. Apud Nonn. δόμος θυόεις, de templo ſuffimentorum incenſione odorem ſuavem emittente.

Θυώδης, ες, ὁ, ἡ, idem. odorus, odore jucundus. Idem quod θυόεις. Od. δ & ε. Theoph. de hiſt. pl. l. 3. c. 15.

Θυόω, ῶ, f. ώσω, rebus odoratis ſuffio. vel odore jucundum reddo. Il. ξ.

Θύωμα, τό, ſuffimentum odoratum. Herodot.

Θυάζω, idem quod θύω. ſacrifico, conſecro. Θυάματα, ſuffimenta. Heſych.

Θύανον, placentula quæ bovis loco diis offerebatur. Heſych.

Θυὰς ἑορτή, apud Nonn. putatur eſſe feſtum quo ſolennia fiunt ſacrificia. Θυὰς apud Dan. Symmachus interpr. quos Græci ſolent ἡπαθοσκόπτες appellare, ut ſcribit Hieron. in 2. c. Dan. Vide & alias ſignif. in θύω, i. ὀρμῶ.

Θυμέλη, ἡ altare. à θύω, quoniam ſuper eo ſacra fiunt. apud Eurip. ¶ Item farina quæ ſacrificiis adhibebatur. Heſych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum & comœdiarum cæteriſque perſonam non habentes, fabulæ ſubſerviebant, hiſtrionibusq; in ſcenam abditis, populum geſticulatione retinebant. Suid. Etymol. verò θυμέλη menſæ formam habere tradit, ſupra quam ſtantes in agris cantarent, quum nondum in ordinē ſium tragœdia diſtributa eſſet. Plut. de orac. Pyth. & in polit. præc. & Luc. de ſaltat. & in Alex. Vtitur hac voce Martial. l. 11. ad Domit. *Qua thymelen ſpectas, &c.* ¶ Apud Eurip. θυμέλας κυκλώπων, quidem interp. mœnia Argivorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem θυμέλη, exp. κῶμον.

Θυμελικός, ἡ, ὁ, thymelicus. ad thymelen pertinens, thymelen decens. Plut. in Fab. Item θυμελικοί, qui in thymela ludunt. Vitruv. l. 5. c. 8.

Θύρσος, ου, ὁ, thyrſus, haſtula frontibus vettita quæ in honorem Bacchi geſtabatur. Plut. in Alex. & Athen. l. 14. Heſych. eſt baculus Bacchicus. Poëtæ metaplaſmo generis dicunt θύρσε pro θύρσοι, ut δέσμε, ζυγὲ &c. ut in Epigr. νυμφαι ῥόδα, θύρσα Λυαίῳ.

Θυμιάω, &c. Θυμός, &c. Θύμβρα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀποθύω, polluceo, in ſacrificia abſumo. Xen. Hell. 4. & Plut. in Sylla & Craſſo. Item dico, conſecro.

Ἐνθύω, ſacrifico in. Ἐνθυσιάζω, idem.

Ἐκθύω, perdo & quaſi macto. Eurip. in Oreſt.

Ἐκθύομαι, placo, expio. Ἐκθύσασθαι, vaticinari q. inſpectis extis.

Ἐκθύσιμος, expiandus.

Δυσέκθυτα σημεῖα, exp. triſtia exta. ἄθυτα. apud Plut.

Ἐπιθύω, ſuper ſeu poſt alium ſacrifico. Item ſimpl. ſacrifico, immolo. Epigr. l. 6.

Ἐπιθύομαι, (voce media) idem, apud Plut. in Galb. Νέωνι Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα. Neroni Galbam ſacrificabimus.

Καθθύω, ſacrifico, immolo, macto. Herod. l. 4. Luc. in Demon.

Καθθύομαι, faſcino, incanto. Theoc. in Pharmac. Exp. & vaticinor. Heſych.

Προθύω, antè ſacrifico.

Προθύομαι, pro eodem. Plut. de def. orac. & in Lyc. item ſacrifico pro. Greg. in enc. Macchab.

Προθύμαια, τά, q. d. ſacrificii præludium, quod ſacrificio præmittitur. vel libum. Ariſtoph. in Plut.

Συνθύω, una ſacrifico, unà ſacra facio. Dem. pro cor. & Aeſchin.

Alia comp. ex ſecunda aut tertia perſona præt. paſſ. verbi θύομαι: ſine præpoſitione.

Ἄθυτος, ου, ὁ, ἡ, non ſacrificatus, non immolatus. apud Athen. l. 4. & apud Suid. Apud Phil. de vit. M. l. 3. θυσία ἄθυτος, contra receptum morem & ritum ſacrorum factum ſacrificium, quod pro ſacrificio haberi non debet. Item qui rem divinam non fecit, non ſacrificavit. Xen. Hell. 3. ἄθυτος ἀπῆλθεν, abiit re divina non peracta.

Ἀνθρωποθυσία, ſacrificatio hominis, hominum immolatio. apud Athanaſ. & Plutarch.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ, qui aſtris ſacrificat, aſtrorum cultor.

Βουθύσιος, ου, ὁ, ἡ, ad boum mactationem pertinens, βουθύσιον νύκτα, noctem in qua boves mactati ſunt. Βουθυσία, boum immolatio ſeu mactatio. Athen. l. 4.

Βουθύτης, ου, ὁ, qui boves mactat, Athen. l. 14. Βοῦς, idem quod βουθύτης, apud Eurip. Βουθυτέω, ῶ, boves macto & immolo. Aeſchin. contra Ctef. Item abuſivè pro, ſacrifico, apud Ariſtoph. in Plut. Apud Phalar. βουθυτῶ ἐπινίκια, victimas ob partam victoriam immolo.

Βοοθύτης, idem quod βουθύτης.

Εἰδωλόθυτον, ου, τό, idolis immolatum. Act. 15. & 21. c. & 1. epiſt. ad Cor. c. 1, 8, 10. & Apoc. 2.

Ζωοθυτέω, ῶ, animal ſacrifico.

Θεόθυτος, Deo immolatus, diis ſacrificatus. Heſych. & Poll.

Ἱερόθυτος, ſacrorum ritu mactatus ſeu immolatus, apud Ariſtot. œcon. 2. Apud Plut. quidem ἱερόθυτον θάνατον appellat ejus qui ſe pro patria devovet. τὰ ἱερόθυτα ſubit. exp. ſacræ hoſtiæ, apud Athen.

Καλλίθυτος, auſpicatus, bonis auſpiciis aut ritè ſacrificatus. Apud Eurip. καλλιθύτων βωμῶν, altarium victimis ſplendidorum. ſeu in quibus pulchra aut ſplendida ſacra fiunt.

Νεόθυτος, nuper ſacrificatus, recens immolatus.

Οὐλοθυσία, ſacrificium perfectum. Heſych. ab οὖλος pro ὅλος.

Οὐλοθυτέω, ῶ, immolo, mola inſperſa ſacrifico. Exp. & molas inſpergo victimis. Suid.

Παύθυτος, ſacratiſſimus, omni veneratione proſequendus. Soph. in Ajace.

Πολύθυτος, victimis abundans. Eurip. πολύθυτον ἄλσος, nemus ubi multa fiunt ſacrificia, vel crebris ſuffitionibus halans.

Φιλοθύτης, rei divinæ faciendæ ſtudioſus, qui ſtudioſè ſacrificat. Plut. ſymp. 2. Vide & Schol. Ariſtoph. in Veſp.

¶ *Derivata ex θύω, i, ὀρμῶ.*

Θαύω, idem quod θύω, ex eoq; derivatum, pleonaſmo litera υ, ut ἀρτύω ab ἄρτυω. Il. ε, Θοῶς γὰρ ἀμπεδίον ποταμὸς πλήθοντι ἐοικὼς χειμάρρῳ, impetu ferebatur inſtar torrentis.

Θωύω, ῶ idem quod θαύω ſeu θύω. Heſiod. in Aſp.

Θυὰς, ſive θυὰς, aut etiam θυιὰς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. In Epigr. θυὰς λύσσα, furens rabies. Vtitur & Plut. de audit. poëm. & in lib. εἰ δεισιδαίμων. Item Baccha: quoniam Bacchæ illæ Bacchico ſeu fanatico furoris inſtinctu agebantur. Apoll. Arg. 1. & Plut. de primo frig. & in probl. Hellen. Vide & in der. v. ex θύω, i ſacrifico.

Θυιάς, άδος, ἡ, idem quod θυὰς, ut θυιὰς φωνή, vox furoris inſtinctu edita qualis Bacchantium eſt ſeu Baccharum. Et θυιάδες, idem quod οἶστροι. Item mulieres quæ Proſerpinæ ſacræ ſunt.

Θυάζω, bachica orgia celebro entheo furore inſtinctus.

Θυαω, idem eſt quod καπρίαω, ſive καπρίζω, ſubo. quod de ſuibus dicitur venereæ libidinis q. furore percitis, Ariſtot. de hiſt. an. l. 6. c. 18. Hinc compoſ. ἀναθυάω, rurſum ſubo: idem Ariſtot. ibidem. Item ἀνασκιρτῶ, quod aliquando pro laſcivire accipi etiam quidam tradunt.

Θυιάδες, impetu ferri, vel furoris inſtinctu percitum agi. unde θυιάδες, apud Heſych. μαινάδες, ὀρμήσασαι.

Θυεία ſive θυία, ἡ, mortarium, pila in qua tunduntur aut miſcentur res in cibos aut pharmaca ſumendæ. Ariſtoph. in Nub. Ἀλλ' ὦ θυεία τροχύλη γ' ἀπεμώτερος, in mortario rem te pinſebat. Athen. l. 3. ἐς θυείαν καταφέρων τὸν ψυχὸν ἐπιμελῶς. Apud Dioſcor. ſcribitur paſſim θυία ſine diphthongo. ¶ Item thya arbor. Vide Θύον.

Θυείδιον ſive θυίδιον, mortariolum. parvula pila. Ariſtot. in Plut.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis jaſpidem referens, de quo Dioſc. l. 5. c. 154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύασον, quatio, concutio Heſych.

Θύσανοι, Θυσανόεις, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναθύω, ad opus intermiſſum iterum quaſi impetu feror. reſumo rem quampiam aliquo pòſt tempore, ut Suid. exp. apud Pherec. Ab Heſych. exp. exultim ludo. laſcivio.

Ἀναθύω, ῶ, vide cum ſimplici θύω, paulò antè.

Βρενθύεσθαι, faſtuoſum & arrogantem eſſe, ſuperbire. Ariſtoph. in Nub. Οὔτε βρενθύῃ τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, faſtuoſè incedis, ſuperbè te infers. Exp. etiam, fremere, graviter immurmurare, indignari, παρὰ τὸ βάζειν θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, inquit Etymol.

Ἐκθύω, erumpo, vel cum impetu erumpo. apud Hippoc.

Ἐκθυμα, quod per cutem quaſi érumpit aut efferueſcit. puſtula, papula. apud Hippoc. Epidem. l. 3.

Ἐκθύζω, efferveſco, evomo. Heſych.

Ἐπιθύω vel ἐπιθύω, impetu feror in aliquem. Il. 6.

Ἐπιθυμῶν, qui furibundo impetu fertur. Plat. in Phædro.

Ὀροθυνῶ, concito. Eust. alicubi ex ὄρω & θύω vel θυίω compos. dicit. Vide in der. ab. Ὄρω.

Α θύω, &c. Ἰχθύς, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Θῶ, inusitatum thema contractum vel ex θέω vel ex θάω. ¶ Contractum ex θέω significat, pono, colloco unde τίθημι, quod vide suo loco. Item curro: in qua signif. usitatum est θέω. ¶ Contractum ex θάω, significat nutrio, lacto: unde voce media θήσεσθαι, lac sugere. ut Il. ω, Ἔκτωρ μὲν θνητός τι γυναικός τε θήσεται μαζόν. & pro θήσασθαι, teste Hesych. Legitur & θηᾶς pro mulgere. Odyss. δ, Ἀλλ' αἰεὶ παρέχεσκεν ἐπηετανὸν γάλα θηᾶς. Hinc derivari θηλὴ & τήθη dicit Eustath. de quibus vide suis locis. Item θῶ ex θάω, cœno, epulor. unde θῶμαι pro eodem, apud Hesych. & Etym. Ab Etymol. θῶ exponitur etiam δειπνέω, item ζημιῶ. unde θωή, quod sequitur.

Θωή, ἡ, mulcta, damnum alicui impositum. ἡ ἐπιτιθεμένη τινὶ ζημία, ut scholiastes exp. apud Homerum. Odyss. β, Σοὶ δὲ τέκνων θωὴν ἐπιθήσομαι. ☞ Eustathius derivat à θῶ, ut φωνὴ, à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

Α᾽θῷος, ος, ὁ, vel ἡ, (comp.) impunis, mulctam nullam passus, qui sine mulcta evasit. Nonnunquam absolutè & sine casu: ut apud Demosth. δεδωροδοκηκὼς τέτοι, ἀθῷον ἐάσαι, absolutum sinere abire. Idem, οἱ δὲ τὰς ἀδικίας, ἀθῴους καθιστᾶσιν. Cum genitivo, indemnis, damni expers. Idem pro corona, ἀθῷος τῆς Φιλίππε δωμασίας, qui nihil damni accepit ex Philippi potentia. Sic apud Aristoph. in Nub. σὸν σῶμα χρὴ πολιηῶν ἀθῷον εἶναι, intactum à plagis. ¶ Item innocens, intons. Hesychius & Suidas ex bibliis Græcis. ¶ Α᾽θῷος (proparoxytonum) adjectivum ab Α᾽θως, quod est nomen montis, item urbis in hoc monte sitæ.

Α᾽θώς, (adverb.) citra mulctam, citra damnum. Item innocenter. Hesych.

Α᾽θῶσαι, f. ώσω, p. ωκα, absolvo, mulcta sive pœna libero, ἀθῶσαι σε τῇ ἐγκλήματος, apud Areop. crimine te absolvo.

Α᾽θῶσθαι, justificor, impunè fero: unde ἀθωθεὶς justificatus, impunè ferens: apud Græcos Bibliorum interpr. Et in Solomon. proverb. χαλεπὸν χεῖρας ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθωωθήσεται.

Α᾽θώωσις, εως, ἡ, impunitas, absolutio rei. In pandectis non solùm significat absolutionem rei, sed & liberationem per acceptilationem.

Α᾽θῶητος, ος, ὁ ἡ, cui mulcta imposita non est, impunis.

Θῶκος, &c. vide in Θοός.

Θωμίζω vel θωμίσσω, funiculis ligo seu vincio, funiculis coerceo. Suid. exp. & fodico, pungo, vellico. item flagello, flagris cædo. ut Anacr. apud Athen. l. 12, πολλὰ δ᾽ ὦ νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς.

Θώμιγξ, tenuis & subtilis funiculus. Suid. & Hesych.

Θώμισυ, vide in Ἤμισυς. Θωμὸς, vide in Τίθημι.

Θωπεύω, assentor, colo, θεραπεύω, Hesych. ¶ Item cavillor, irrideo, σκώπτω. ut exp. idem Hesych.

Θώψ, ωπος, ὁ, assentator, adulator, qui quasi admirabundus aliquem laudat & prædicat, dissimulator. Suid. ex Antiphonte in oratione de concordia. Item adject. adulatorius, assentatorius. apud eundem Suid.

Θωπικὸς, ἡ, ὁ, assentatorius. Suid.

Θωπικῶς, assentatorum more, adulatoriè. Idem.

Θωπεύω, f. εύσω, assentor, adulor, blanditiis capto. Philo de vita Mos. l. 1. θωπεύει τινὰς, ἑτέροις ἀπλᾶ. Dicitur & καιρὸν θωπεύειν, inservire tempori, apud Phocyl. In bonam quoq; partem pro, colo.

Θώπευμα, τὸ, blandimentum. Aristoph. in Vesp. & Plut. in polit. præc. Θωπεύματιον, assentatiuncula.

Θωπευτικὸς, assentatorius. Item subst. assentator. Plat. de leg.

Θωπευτικῶς, idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ἡ, assentatio, adulatio. Item blanditiæ. ut θωπεῖαι λόγων, apud Plat. de leg. blanditiæ seu lenocinia verborum. Item emollitio quæ fit blanditiis seu blanda tractatione. Xenoph. de re equ.

Composita.

Α᾽θώπευτος, ος, ὁ ἡ, qui assentationes non admittit, vel qui blanditiis vinci & emolliri non potest, immitis. Suid. ex Epig. Scribitur & ἀθώπευτος, apud Hesych.

Ἐξαποθωπεύω, (dec.) blanditiis delinio in.

Ὑποθωπεύω, aliquantulum adulor, subblandior. Herodot. lib. 1. Aristoph. in Vesp.

Θώραξ, ακος, ὁ, thorax, pectus. Sic veteres appellabant partem corporis inter collum & pudenda interjacentem, ut tradit Aristot. l. 1. de hist. anim. cap. 7. & Hippoc. in lib. περὶ τέχνης. At recentioribus autem medicis & Galeno θώραξ ea pars dicitur quæ collo subjecta utrinque costis clauditur. Vide Gal. ad Glauc. ¶ Capitur etiam pro veste & armatura quæ eam corporis partem ambit, ut lorica. Aristoph. in Acharn. φέρε δεῦρο

πρῶ θώρακα πολεμιστήριον. Xen. Pæd. 2. θώρακες μὲν γὰρ καὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἐκάστῳ ἔστιν. Idem Pæd. 4. θώρακες, ἐρύματα τῶν σωμάτων. Il. δ. διπλοῦς θώρηξ. Sic & λινοῦς θώρακες & χαλκοῦς apud Xen. & σιδηροῦς apud Plut. ¶ Est etiam vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem volumus deligare: cujus injiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis. ¶ Suidæ est etiam πύργος, sicut θωράκιον eidem murum significat. idem est & apud Hesych.

¶ Θώρηξ vocatur etiam ὀχθη, poculi genus, quo quasi thorace seu lorica potor contra potorem armatur. unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit Ἔξαιρε πᾷ θώρακα καὶμοὶ τὴν ὀχθην. ☞ Quidam deducunt à θορέω, (salio) propter continuum cordis motum. Alii ἀπὸ τοῦ θεῖον ἡγεῖν τὸ λογιστικὸν ὠρεῖν, quod mentem, divinam nostri partem, contineat & servet.

Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, miles qui lorica armatus est. Apud Polyb. exp. levis armaturæ miles. ferentarius.

Θωρακίζω, f. ίσω, thorace munio, lorico, Xen. Pæd. 8. θωρακίσας ἵππους, thoracibus & ipsos & equos muniens seu loricans. Item general. armo, apud eundem Xen. Metaph de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Aristot. de hist. an. l. 6. cap. 18.

Θωρακίζομαι, loricor, thorace munior, ut Thuc. l. 2. ἱππεῖς πανοπλίᾳ θωρακισμένοι. Et ἵπποι τεθωρακισμένοι, equi loricati vel potius cataphracti, apud Xen.

Θωρακισμὸς, loricatio.

Θωράκιον, ου, τὸ, lorica. Item lorica testacea, quæ dicitur Vitruvio pluteum id quod parietes ab aqua pluviali tuetur. quod & Lat. etiam loriculam appellant. Athen. in lib. de machinis. ¶ Item quadrangulum quiddam in carcheſio summo. Eust. Athen. l. 11. Poll. l. 1. ¶ Item propugnaculum. Apud Diod. in hist. Alex. Et generaliter quodvis munimentum. Apud Athen. l. 15. λύγνα θωράκιον, sepes.

Θωρήσσω, f. ξω, thorace munio, lorico. Et general. armo, sicut θωρακίζω. ut Iliad. β, Θωρήξαι ὁπλίσθε κομοώντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίην. ¶ Θωρῆξαι est etiam potare: ut apud Hippoc. exponit Erotianus.

Θωρήσσομαι, loricor, armor. Il. α Item poto. Aristoph. in Achar. Ἐν τῷ δὲ φωτὸς τὸν συμπότην θωρήξομαι, hoc contra compotores armabor. Sic usus est & Anacreon, ut testatur Aristoph. schol. & Nic. in Alex. Sic & apud Theog. Θωρηχθεὶς δ᾽, ἔσται πολὺ ἱλαρόφρων, potus, eris multò lætior ac levior. Et Hippoc. in Aphor. οἱ τῶν θωρησσομένων καὶ τῶν ὑδροποτούντων, tam qui vino replentur quam qui aquam bibunt. Activè quoq; θωρήξας capitur pro inebriare, apud Nic. in Alexiph. τὸν μὲν οἱ δεσμοῖσι πολυπλεκέεσσι πίεσας Νέκταρι θωρήξαιο, i. thoracem ei implens vino dulci.

Θωρηξις, ἡ, loricatio. Item potatio vini, quòd eo pectus incalescere & quasi armari putetur, ut apud Hippoc. & Gal. Item peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio. apud Hippoc. aph. 21. lib. 2.

Θωρηκτὴς, ῆ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel armatus. Il. ε. Sunt qui θωρήσσω scribendum putent, derivantes à θόρω ut signif. τὸ θέρον καὶ ὀρμητικὸν τῶν μεθυόντων. Sic & θώρηξις.

Composita.

Α᾽θωράκιστος, ος, ὁ ἡ, qui thoracatus aut loricatus non est, thorace loricáve non indutus. Item inermis. Xen. Pæd. 4.

Ἀλλοθώρηξ, ηκος, ὁ ἡ, varium seu variegatum thoracem habens. Il. δ, & π.

Α᾽κροθώρηξ vel ἀκροθωράκης, leviter appotus. quasi pectore tenus vino imbutus, vel cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. probl. sect. 3.

Ἐπιθωρακίζω, loricor, vel insuper lorico. Xen. Pæd. 3. Exp. etiam, super thoracem aliquid induo.

Ἐπιθωράκιδιον, ου, τὸ, vestis quæ thoraci superinduitur.

Ἐπιθωρήσσω, thorace sive lorica munio adversus aliquem. idem quod ἐπιθωρακίζω, in prosa. Apoll.

Εὐθωράκης, ος, ὁ ἡ, bene thoracatus seu loricatus, i. bene armatus. in Epigr.

Ἡμιθωράκιον, ου, τὸ, dimidiatus thorax. Poll. l. 1.

Λινοθώρηξ, lineo thorace indutus. Il. β.

Περιθωρακίδιον, idem quod ἐπιθωρακίδιον.

Στενοθώρηξ, ακος, ὁ ἡ, qui angusto pectore est, quales σαπώδεις à medicis dicuntur. Στενοθώρακας esse etiam eos qui tabi obnoxii sunt, testatur Gal. l. 6. Epidem.

Χαλκοθώρηξ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus seu armatus. Soph. in Ajace. Χαλκιοθώρηξ, idem. Il. θ.

Θὼς, vide in Θέω.

Θαῦμα, &c. vide θωῦμα in Θωυμάζω.

Θωΰσσω, f. ξω, clamo, vociferor, cano, prædico. Item belluino impetu feror, seu feræ in modum invado. Homerus de canibus loquens, βαρύβρομα θωΰσσοντες. Sic Soph. de Ajace, πάσας κόρας θωΰξειν. Eurip. τί θωΰσσεις, quid clamas? Idem θωΰσσων πόδα

πάδε, hæc vociferans. Et rursum Soph. in Ajace, ἢ σὺν ἡκούσατε εἰαν τλίδε ϑωύσσ βολώ, Apud Eurip. in Hippol. κυσὶ ϑωύσσω exp. clamore incitare & inhorreri canes.

Θωυκτὴς, ῆς ⊙, ὁ, latrator. de cane. At κήπος ⊙ ϑωύκτης in Epigr. exp. aper impetuosus.

Composita.

A'ναϑωύσσω, exclamo, vociferor. Hesych.

E'πιϑωύσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito, apud Eurip.

Θωυτὸς, vide in Θωμάζω. Θὼψ, vide in Θώπλα,

I

, nonæ apud Græcos literæ nota est, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum est pleonastica in medio dictionum πολυβραχέων, ad explendum metrum inserta: ut μεσαπτόλιος pro μεσαπόλις ⊙, ὁδιπόρος pro ὁδοπόρος ⊙, κεινὸς pro κενός. Aliquando Attica ἐκτάσει quibusdam vocibus, in fine apponitur, ut quum ἄτοσι, νωΐ & similia dicuntur pro ἄτοις, νωΐ. ¶ Est & numeralis nota, significans decem, hoc modo, ι: ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ,ι, pro qua nota frequentiùs ponitur M, significans μύρια. ¶ Γῶτα significat etiam apicem, teste Hesychio: ut Matth. 5. Γῶτα ἓν ἢ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

Ἰωτακισμὸς, est vitium (inquit Diomedes) quum ι litera supra justum decorum extenditur. Capella l. 5. est immodica repetitio literæ: ut sic dicas, Iunoni justus Iupiter jure irascitur.

Γ'α, vide in Γ⊙ & in Γ'ον.

Γ'ΑΙΝΩ, F. calefacio, tepefacio. Od. θ, Α'μφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, ϑέρμετε δ' ὕδωρ. Eust. exp. ϑερμήνατε, calefacite. ¶ Item liquefacio, dissolvo, vel emollio. vide pass. ¶ Item perfundo, perfundo lætitia, exhilaro. Il. ω, Δῶρα δ' Ἀχιλῆι φερέμεν, τά κε ϑυμὸν ἰήνῃ. Et apud Theoc. τὸ δὴ μάλα ϑυμὸν ἰαίνει.

Γ'αίνομαι, calefio, tepefio, Od. κ, ἰαίνετο δ' ὕδωρ. Item liquefio, dissolvor. Od. μ, Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς. Item perfundor, exhilaror. Il. ω, ᾧ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ ϑυμὸς ἰαύῃ. Et Od. ζ, μάλα πως σφίσι ϑυμὸς Αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο. Apollon. ὁ ᾧ φρένας ἐνδον ἰαύῃ. Metaphoram esse voluntab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur & lætiores redduntur.

Γ'αχ⊙. vide in Γ'άχω.

Γ'ΑΛΕΜΟΣ, ε, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum seu cantilena lugubris & lamentabilis: ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. l. 4. Παννύχιοι ἐλεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο. Et Athen. l. 14. σὺν ᾧ γάμοις ὑμέναιος. σὺν ᾧ πένθεσιν, ἰάλεμος. ¶ Exp. & flebilis, miser. item orbus, Hesy. & Suid.

Ἰαλεμώδη, τὰ, frigida & nullius pretii. Suid.

Ἰάλεμίζειν, exp. ϑρηνεῖν, flere, lugere, Hesych.

Γ'ήλεμος, Ionicè & poëticè pro ἴαλεμος. Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit. præfica. Hesych.

Γ'ΑΛΑΩ, F. ἁλῶ, mitto, emitto. (⊙ idem quod ἵημι, & ab eadem origine derivatum.) Il. θ, οἷσιν ἀπὸ νόσφιν ἵαλλε. Ἐκτορος ἀνικρύ. Item ἰάλλω ὑλακλῶ in Epigr. edo latratum. Item alia significatione, emitto seu extendo aut protendo, ut ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ, & alibi, ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοίμα παρακείμενα χεῖρας ἰαλλον ¶ Item peto, appeto. Cum accus. pers. Od. ν, χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσσόμενον πάντη κ' ἄεσσον ἀπημόνα ἰάλλειν, ignominiis afficere seu appetere. ¶ Apud Hesiodum in Theog. μεϑαρπάξειας δ' ἴαλλον, de Harpyis exp. currebant, volabant. Eust. vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἰφιάλλω & ἐφιάλτης hinc derivatis: ubique tamen tenui notatum reperitur.

Γ'ωλ⊙, ε, ὁ, scomma, dicterium. Suid.

Composita.

Εἰσάλλω & Doricè ἐσάλλω, immitto.

Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, ejicio.

Ἐπάλλω, immitto. Aristoph. in Nub. ἄξεις, ἐπαλεῖ Κεντῶν τοῦτ' τὸν ϑοιγκτὸν σε τὸν σηραφόρον. Apud Thuc. l. 5. οἰκίαν δ' ἐπάλλειν, domum mittere.

Ἐφιάλλω, idem. Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam χεῖρας ἐφιάλλειν ἐπί τινι.

Ἐφιάλτης, vide in comp. ex Ἄλλομαι.

Προϊάλλω, foras emitto. Od. ο, Α'γελάην δὲ προϊάλλε, amandabat foras in agrum. Sic & Il. θ, Item promo. Od. ξ.

Ὑπαϊάλλω, (dic.) idem Eust. Item protendo, propono. Il. λ.

Γ'αμβ⊙, vide in Γ⊙αμμα.

Γ'ΑΜΒΟΣ, ε, ὁ, iambus: pes quidam metricus constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longa. Ath. n. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina seu cantica quæ ex pede isto metrico constant: quorum alia ὀλιγόμετρα nominantur, alia τετράμετρα, passim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictus fuisse τοὺς μίμους sive σκηνικοὺς à recentioribus, nec non τὰ πεπήγματα αὐτῶν, testatur Athen. l. 14. Et mox vide in ἰαμβίζειν.

Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum jambis constans, de quo vide schol. Hephæstionis.

Ἰαμβεῖον, ε, τὸ, jambicus versus, Plut. in Alex. & Luc. de conscribe. hist. Dicitur & ἰαμβεῖος ⊙ adject. jambeus, jambicus. ut ὁ ἰαμβεῖος λόγος, Suid.

Ἰαμβίζω, maledictis & convitiis infector. apud Athen. l. 14. Nam jambico plurimùm metro utebantur comici & mimi quum aliquem taxare & traducere volebant. Quidam tamen jambum dictum volunt à Iambe quadam puella, quæ αἰσχρῶς ὑβριζθεῖσα, suspendio vitam finiit, atque eam ob rem nonnullos putare jambum ex brevi & longa esse compositum, quod ἡ ὕβρις è parvo orta principio in magnum malum definat. vide & Nicand. schol. in Alex.

Ἰαμβιστὴς, dicuntur qui jambico metro taxant & infectantur, apud Athen. l. 4.

Ἰαμβιάζω, pro ἰαμβίζω, convitior & maledictis proscindo. ex Epigr.

Γ'αμβυλ⊙, convitiator, maledicus. Hesych.

Composita.

Κλεψίαμβοι, Hesych. teste sunt μέλη quædam apud Alcmanem.

Μειξιαμβ⊙, convitiator, Hesych. λοίδορ⊙.

Παλιμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à pariambo, i. e. pyrrhichio pede dictum. Apoll. apud Hesych. παλιμβίδας dicit πεποιηκὼς παρὰ τὰς ἰάμβους, & solitas cani à citharœdis.

Γ'ΑΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ἀσομαι, P. αμαι, medeor, sano. Dicitur autem ἰᾶσϑαί τινα, & ἰᾶσϑαί τινὰ νόσον τινὸς, item ἰᾶσϑαί τινα τὸ νόσημα, & ἰᾶσϑαί rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet: passim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. & alios. Accipitur & pass. signif. ut apud Marcum Evang. c. 5. ἰαϑὴ ἀπὸ τῆς μάστιγος, sanata est ab eo flagello. Sic accipitur & aor. ἰάϑην. ¶ Metaphoricè etiam sumitur. Thuc. l. 5. κακὸν κακῷ ἰᾶσϑαι. Apud Polyb. ἰᾶσϑαι ῥᾴδιον ἐπὶ πάντας τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ ὁρμὰς ἡψίς, exp. primis conatibus incæptisque obviam ire.

Γ'αμα, τὸ, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις, sanatio. ut 1. ad Cor. cap. 12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα Ionicè dicitur ἴημα.

Γ'ασις, εως, ἡ, sanatio, ἴασιν ποιεῖσϑαι, apud Luc. sanare.

Γ'άσιμ⊙, ε, ὁ ⊙ ἡ, sanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα active dicuntur ἰάσιμα, quasi dicas sanatoria.

Γ'ήσιμ⊙, Ionicè pro ἰάσιμ⊙.

Ἰατὸς, ἡ, ὁ, sanabilis. Pro eo dicitur potius ἰάσιμ⊙.

Ἰατικὸς, sanandi vim habens.

Ἰατὴς, vel Ionicè ἰητὴς, ῆρ⊙, ὁ, medicus. Il. δ.

Ἰατρεῖον, ars medica, medicina. Hesych. Ἰατρεῖον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens. Ἰατρεία (tanquam ab ἰατὸς) curatio, sanatio. ex Soph. in Trach.

Ἰατρὸς, ῆ, ὁ, medicus. Isoc. Xen. Plut. Metaphoricè etiam dicitur. ut Thuc. l. 6. τῆς ϑ πόλεως βελτίω παρῇμι ἰατρὸς αὖ ῥηϊδίως. Sic ἰατρὸς ὀργῆς, λύπης. Dicitur & fœm. genere, pro ἰάτρια, teste Aelio Dionys. apud Eustat. Ἰητρὸς, Ionicè dicitur pro eodem apud Hom. & Hippocr. Apud Hom. significat eum qui postea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit, ut Podalirius & Machaon. Iliad. λ.

Γ'άτρια, medica mulier, medicina perita, seu quæ medicinam profitetur. apud Alexidem comicum. Eadem dicitur & ἰατρίνη, apud Alex. Aphr. in pand. ἰατρίνη est etiam obstetrix.

Ἰατρικὸς, ε, ὁ, ad medicos pertinens. Item ad medicinam pertinens, ἰατρικὴ πανύα. Plut. de exilio. Item medicinæ peritus, medendi peritus. Aristot. & Plat. in Protag. unde superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus. Plut. symp. l. 4. Ἰατρικὴ, sub. τέχνη, medicorum ars, medicina. Aristot. eth. 10.

Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.

Ἰατρεύω, medeor, curo. Item sano. Aristot. eth. 5. ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accus. apud Plut. Item medicinam profiteor. Diosc. l. 7. Sic & apud Laërt.

Ἰατρεύομαι, curor, sanor. Plat. pol. 2. τὸ γυμνάζεσϑαι καὶ τὸ κάμνοντας ἰατρεύεσϑαι ἀγαϑόν ἐστι.

Ἰατρεία, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi. Plutarch. de garr.

Ἰατρεῖον, ε, τὸ, medici vel potius chirurgi officina (quæ & medicina vocatur à Plauto) Plat. Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. l. 6. Exod. c. 21. Eadem etiam ἰατρὰ vocantur, teste Hesych. Ἰατρεῖον, Ionicè pro ἰατρεῖον. Hippocr.

Γ'άτρευμα, τὸ, idem quod ἰατρεία, Aristot. rhet. 3.

Γ'άτρευσις, medicatio, morborum curatio & sanatio. Plat. l. 2. de rep.

Γ'ήτρ⊙, quomodo huc pertineat, vide in Γ'ήτωρ.

Composita: ac primùm ex ἰάομαι.

Α'νίατ⊙, insanabilis, immedicabilis. Plat. de leg. 12. & Aeschin. in Ctesiph.

Α'νίατος,

Ἀνιάτως, insanabiliter. ut ἀνιάτως ἔχων, Dem. insanabilis. Et ἀνιάτως μεμηνώς, qui insanabili laborat insania.
Δυσίατος, sanatu difficilis. Gal. ad Glauc.
Ἐξίωμαι, idem quod ἴαμαι, sano. Herodot. Item, sarcio, apud Plat.
Εὐίατος, sanatu facilis. Dioſc. & Aphrod.
Ἀνία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex ἰατρός.

Ἀνιάτρευτος, non curatus, vel non ſanatus. Exponitur & inſanabilis & immedicabilis.
Ἀρχίατρος, princeps medicorum, vel qui primarius eſt inter medicos.
Ἱππίατρος, medicus equarius, veterinarius.
Ἱππιατρία, medicina equaria.
Κτηνίατρος, jumentorum medicus (à κτῆνος) in Pand.
Λογίατρος, verbis tenus medicus, verbis tenus artem medicinæ profitens.
Φιλίατρος, ſtudioſus medicinæ. Φιλιατρεῖν, ſtudioſum eſſe medicinæ, apud Dioſc. & Plut. in Alex.

Ἰ Ἄπτω, F. ψω, mitto. ut ἰάπτω, (cum quo ejuſdem eſſe originis cenſetur.) Apud Soph. in Ajace, λοιδορίαις ἰάπτων, ignominiis appetens, vel verbis probroſis appetens, verbis inceſſens. ¶ Item noceo. in qua ſignif. ſunt qui ab ἵπτω (itidem pro βλάπτω) deducant: alii ab ἴος, quod rubigo omnia corrumpat, ut ἰάπτω, idem ſit quòd φθείρω ſeu λυμαίνομαι. ¶ Rurſus apud Soph. in Ajace, ὅπως μοι Νύσσια Κνώσσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, ſchol. exp. συνάψῃς, i. ut mihi Nyſſias Cnoſſias ſaltationes te magiſtro perceptas præſens jungas. Euſtat. verò ἰάπτειν ὄρχησιν eſſe tradit vel τὸ ἐπεῖν καὶ διδάξαι, derivando ab ἔπω: vel ἐπιπέμψαι, ab ἴω, i. πέμπω.

Compoſita.

Καπάπτω, lædo, corrumpo. Od. β.
Προϊάπτω, procul mitto, procul ablego ſeu amando. Il. α, v. 3. & Il. ε. v. 190.
Ἀράπτω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰ Ἄπυξ, ἄνεμος, nominatur ventus qui ex Ἀπουλίᾳ, i. Apulia ſpirat. Vide Gell. l. 2. c. 22. & Ariſtot. de mundo.

Ἰ Ἄρασις, ἰάσιμος, vide in Ἰ ἄομαι.

Ἰ Ἀσίων Ἡ, jaſione: olus ſylveſtre, de quo Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 21. & Plin. l. 21. c. 17.

Ἰ ἄσμη, vide in Ἰ ὄω.

Ἰ Ἄσπις, ἰδος, ἡ, jaſpis: gemma quædam pretioſa, de qua Dioſ. lib. 5. c. 160. Plin. lib. 37. cap. 8. & 9. & Dionyſ. & Orph. in libro de lapid.
Ἰασπίζειν, jaſpidem imitari, jaſpidis colore eſſe Dioſc. l. 5.

Ἰατῆρ, ἰατρός, &c. vide in Ἰ ἄομαι.

Ἰ ΑΤΤΑΤΑΙ, heu, adverb. eſt χαλεπαινόντων, apud Ariſt. in Nub. ubi hac exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in equit. Ἰ ἀπατεωνάδης τῶν κωμῳδῶν, ἰατπατεῖ.

Ἰ ΑΥ, adverb. ſeu interjectio indignantis, Suid. apud Eurip. eſſe dicitur vox lugubris, ſicut ἰὲ & ἰώ.
Ἰαυοῖ, exclamatio qua utuntur adventante gaudio, qualis apud vulgus eſt ἰή. Apud Ariſtoph. in Ran. vox eſt audientis vocantem & reſpondentis.

Ἰ ΑΥ Ω, F. σω, commoror, tempus tero, diverſor. Il. ι, v. 325. ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον, inſomnes noctes tranſigebam. Sic apud Soph. in Ajace, ἔτ' οὐνυχίαν πέρυσιν ἰαύειν ἐρώντων. ¶ Item dormio. ut Od. ξ, - τοι οἳ ἄριστοι εὗδον καὶ ἴαυον. Laſc. in Epigr. τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύεις, durum ſomnum capis. Pro eodem dicitur & ἄνω dempto ι.
Ἰαυθμός, locus in quo quis commoratur ſeu diverſatur. Dicitur & de brutis pro ſtabulo ſeu luſtro. Lycophron. ἰαυθμοὺς ἡδαίους διζήμενοι. Eſt etiam cubile, ſomnus. Suid. & Heſych.

Compoſita.

Ἐνιαύω, immoror, vel indormio.
Ἐπαύω, incubo, dormio in, vel dormio inter aut apud. Od. ο.
Μηλιαυθμός, ὁ, quaſi μήλων ἰαυθμός. ovium ſtabulum. Lycophr.
Παραλαύω, juxta moror, ſeu commoror, vel juxta dormio. Hom. τῇ παραλαύων Τερπέδτῳ.
Περαλαύω, pernocto, dormio.
Ἐ ιαυτός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰ Ἄχω, vociferor, clamo, vel cum clamore ſeu vociferatione loquor. Od. δ, Ἡμεῖς δ' αὖψ' ἰάχοντες ἐπεσύμεθ'. Il. ε, Ἀρῆϊοι δὲ μέγ' ἴαχον. Il. υ, Σμερδαλέα ἰάχων. Tranſitivè apud Nonn. ἴαχε φωνὴν, vocem cum clamore edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰάχειν, pro reſonare, ſonum & ſtrepitum edere, crepitare. ut Il. α, πορφύρεον κῦμα ἴαχε νηὸς ἰούσης, reſonabat, ſtrepebat. Heſio. in aſp. Βαιηγενέων ἰάχησε στόλος, reſonabat, crepitabat.
Ἰ ἀχέω, ῶ, idem. Epigr. l. 3. Οὐδὲ μάτην ἰάχησα.

Ἰ ἀχημα, τὸ, vociferatio, clamor. Epigr.
Ἰ ἀχή, ἡ, idem. Hom. Heſiod. Hippoc. Ἰ ἄχω, idem quod ἰάχω. Suid.
Ἰ ἄκχος, ου, ὁ, Bacchus. item Bacchi ſimulachrum. Item hymnus bacchantium, quod in eo Iacchi nomen ſæpiùs decantaretur, apud Ariſtoph. & Plut. Exponitur & tumultus. ¶ Item porcus, Dionyſ. Sic apud Athen. l. 3.
Ἰ ακχάζω, clamo, & vociferor bacchantium more, vel cum clamore & vociferatione edo. Orph. initio libelli ὦδε λίθων, Οὐσά τε κεκλήγασι μύσται φρεσὶν ἱεροφοῖται, Ἀνθρώποις ἄφραστον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν, Οἰωνοί. Item Herodot. ἰακχάζουσι φωνῇ, vocem tollunt, bacchantur.

Compoſita.

Ἀμφιάχω & ἀμφιαχέω, circumſono, clamoribus circumdo. Particip. præt. med. ἀμφιαχυῖα ponitur pro ἰαχυῖα. Il. β.
Ἀνιάχω ſeu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo, Apoll. Arg. 2. Ἥρωες μεσονηὺς ἀνίαχον. Exp. etiam reſpondeo. Nonn. χθιζὸς ἀνίαχε. Accipitur & pro reſono.
Ἀνίαχος, clamoſus, ſtreperus. Il. ν, v. 40.
Ἀντιαχέω, ῶ, reclamo, contradico. Nonn.
Ἐπιάχω ſeu ἐπιαχέω, acclamo. Il. ι.
Ὑπερίαχω, ultrà ſonum edo, ſonum edo qui ſonos alios ſuperat.
Ὑποιάχω, ſubſono.

Ἰ ΒΑΣ, ὄος, ὁ, clavus qui eſt in fundo navis, quo educto aqua effluit, ne putreſcat navis. Euſtath. Iliad. ε. Ab Heſiodo vocatur χέμαῤῥος.

Ἰ ΒΗΡΙΣ, iberis. herba de qua Dioſc. l. 1. c. ult. & Plin. l. 25. c. 8.

Ἰ ΒΙΣ, ιδος, ſive ἶβος, ὁ, ibis: avis ſerpentes devorans, ob id coli ſolita ab Aegyptiis. Vide Herodot. & Plin. l. 25. c. 8 l. 8, c. 27. lib. 10 c. 48.

Ἰ ΒΙΣΚΟΣ, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ eſt ſpecies malvæ ſylveſtris, inquit Dioſcor. lib. 3. cap. 163. Suid. cum Galeno ἐβίσκον vocat. Plin. cum Dioſcor. hibiſcum, præfixa aſpirationi nota.

Ἰ γδη, vide in Μίγνυμι. Ἰ γνύα. in Γνέσμαι.

Ἰ Δα, ης, ἡ Ida, nomen montis in Phrygia & Creta.
Ἰ δηθεν, ab Ida. Herodot.
Ἰ δαῖος, ου, ὁ, Idæus, ut Iupiter ἰδαῖος, dictus quòd in Ida coleretur & templum haberet. Ἰ δαία πόλις, apud Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10. Ἰ δαία ῥίζα, apud Dioſc. l. 4. c. 45.
Ἰ δαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provenit. Dioſc. l. 4. c. 147.

Ἰ δέα, vide in Εἶδω, i. video. Ἰ δίζω, vide in Ἴδω.

Ἰ ΔΙΟΣ, α, ον, peculiaris, ſpecialis, proprius vel ſui generis. (nam ab ἰδέα, deducitur) Ariſtot. ὃ βάτραχος ἴδιαν ἔχει τὴν γλῶτταν. Plin. exp. ranis ſonus ſui generis. Sic apud Theophr. ἴδιον ἢ ὁ τοξικὸς κάλαμος, i. ſuum genus eſt ſagittario calamo, ut vertit idem Plin. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, i. habere aliquid proprium & ſibi peculiare. Sic Ariſtot. ἴδιον τῶν τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item proprius, ſuus item privatus. Ariſtot. τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium ſolum colunt. Plut. in Pericle ἰδίαν ἐμαυτῷ πεποίημαι τὴν ἐπιχαρῶ. In qua ſignif. ei opponitur aut κοινὸς aut δημόσιος: ut ſæpe apud Thuc. & Iſocr. in plur. τὰ ἰδία, privatæ opes, apud Thuc. & Iſocr. Κατ' ἰδίαν, ſeorſum. unde κατ' ἰδίαν ζῆν, Plut. in Lyc.
Comp. ἰδιώτερον, peculiarius. Dioſc. in præf. item ſecretius & q. d. magis ſeorſim, Herodian.
Super. ἰδιαίτατος, maximè peculiaris vel proprius. Theophr. unde adverb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.
Ἰ δίᾳ, privatim. cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. Thuc. l. 3. ἰδίᾳ τε δημοσίᾳ ἀμφετίμων. Apud Eurip. ἰδίᾳ σφαλῆναι, privata autoritate. Item ſeorſum, Herodian. Et ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ ἄλλων, ex Ariſtide.
Ἰ διάζω, ſum ſeorſum ab aliis. Herodian. κελεύει τῷ Μακεδόνι κόψαντα τὴν ἰδιάσαι συντυχεῖν τοῖς χαλκίοις. Item, ſeorſum & in ſeceſſu dego. apud Hippocr. in ep. Item mihi vivo & ſeorſum vel meo more vivo. Greg. & τὰ ἰδιάζοντα, privata, ſingula, ab aliis ſecreta, apud eundem.
Ἰ διάζοντως, privatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.
Ἰ διώτης, ου, ὁ, qui vitam privatam agit. Diog. Laërt.
Ἰ δίως, peculiariter, peculiari modo, Ariſtot. Item privatim.
Ἰ διότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cujusq; rei natura. Plutarch. de orac. def.
Ἰ δίωμα, τος, idem quod ἰδιότης, apud Dioſc. Damaſ. & Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium eſt. Halicarn.
Ἰ δίωμαι, mihi vendico, occupo. ex Plat. de leg.
Ἰ δίωσις, ipſe actus vendicandi ſibi aliquid. cui oppo. κοινωνία. Plat.
Ἰ δίωμα, vide ſuprà.
Ἰ διώτης, ου, ὁ, privatus, privatam vitam agens. qui non fungitur magiſtratu. cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, Demoſthen. Philipp. 4. & ἄρχων ab Herodiano lib. 3. Dicitur & βίος ἰδιώτης, vita privata,

privata, apud Phil. de vita M. l. 3. pro quo apud Demoſt. Phil. 4. ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος. Interdum verò ei opponitur πόλις. Aeſchin. in Cteſiph. ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἐθνος. Plat. pol. 2. ἐμὲ μόνον ἰδιώτην ἀλλὰ καὶ πόλεως. Sic & apud Thuc. l. 1. ¶ Interdum ἰδιώτης, unus è vulgo, plebeius. Herodian. l. 4. μὴ ἰδιώτῃ τινὶ τῶν ἀστρατεύτων χαμαιζήλου γυναικός. ¶ Interdum ἰδιῶται opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις, ut apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiam ἰδιώτης dicitur qui rei alicujus eſt imperitus, ut ἰδιῶται τῆς ἰατρικῆς, Gal. & τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης. Herodian. l. 4. & ἰδιῶται τῆς τέχνης, Xen. in Pæd. ¶ Apud Ariſtoph. in Ran. ἰδιῶται opponuntur peregrinis.

Ἰδιῶτις, ἡ, privata. Apud Syneſ. ἰδιώτιδος, privatæ, privati juris.

Ἰδιωτικὸς, ἡ, ὸν, ad privatos homines pertinens ſeu ad vulgus, privatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. privatæ & publicæ pecuniæ.

Ἰδιωτικῶς, privatorum hominum more. vulgi more. Lucian. in Hermot. Item, ſermone quo vulgus utitur, apud Euſt.

Ἰδιωτισμὸς, οῦ, ὁ, ſermonis forma è vulgo ſumpta. vel loquendi genus è vulgo ſumptum. apud Dion. Long.

Ἰδιωτεύω, privatus ſum, privatam ago vitam, non fungor magiſtratu. Hinc Plat. in apol. oppon. δημοσιεύω. Item rudis ſum ſeu imperitus. Plat. in Protag. τότε δὲ παρὰ γραμματιστοῦ τῆς ἀρετῆς ἐδέησε μὴ ἰδιωτεῦσαι.

Ἰδιωτεία, ἡ, privata vita, cui opponitur ἀρχὴ à Xen. Item inſcitia, imperitia. Luc.

Compoſita.

Ἄνιδος, qui nihil proprium habet. Baſil.

Ἐξιδιοῦμαι, idem quod ἰδιοῦμαι, occupo. Xen. Pæd. 7.

Ἐξιδιάζομαι, proprium mihi facio & peculiare mihi uſurpo & & vendico, occupo.

Ἐξιδιασμὸς, actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι Strab. lib. ult.

Ἴδιαις, ἰδίαω, vide in Ἴδω.

Ἴδμων, ἰδμοσύνη, in Εἴδω, ſcio.

Ἰ'ΑΝΟ'Ω, ῶ, incurvo, inflecto, intorqueo. vide paſſ. ubi & de etymo agetur.

Ἰνόομαι, ῶμαι. Euſt. exp. συστρέφομαι & veluti δυσκάμπτω τὸ ἰνίον, incurvor, inflector, intorqueor. Ab Heſych. exp. etiam, κάμπτομαι, item ἐνύομαι. Il. ν, Ἰνώθη ποσίν. Apud Hippoc. quoq; γυναικ. l. 1. ἰνώσῃσι, exp. λοξώσῃσι, & σειώζανε, teſte Gal.

Ἰ'ΔΟΣ, εος, τὸ, ſudor. (Derivat Euſt. cum Etym. ab ὕδωρ mutata prima litera & ſpiritu, quaſi ὕδος.) Significat etiam æſtivam aëris conſtitutionem, ut tradit idem Euſt. Sic apud Heſiod. in clypeo Herculis, ἰδὼς σὺν αἰθομένῳ, Suid. exp. σὺν θέρει, in æſtu maximo.

Ἰδρώλιμος, ος, ὁ. æſtuoſus, ſudorificus. ut ἰδρώλιμον καῦμα, apud Heſiod. in Erg. l. 2. ¶ Item ſudor. Suid.

Ἰδίω, ſudo. apud Hippoc. Sic & Ariſtot. hiſt. an. l. 3. ὥστε ἤδη τινὲς ἱδρῶσιν αἵματι τὸ δηθὲν ἱδρῶσι.

Ἴδησις, εως, ἡ, ſudatio. Item ſudor. Ariſtot. in probl.

Ἰδρὼς, ῶτος, ὁ, idem quod ἴδος, ſudor. Il. ψ, ἔρρεσ δ' ἱδρὼς πανθὲν ὑπὸ μελέων. Plut. in Coriol. ῥεομένοις ὑδρῶσι τοῖς ἵπποις. Et in Alex. ἱδρῶτα πολὺ ἀφῆκεν. Peculiariter de ſudore dicitur ex labore, & fatigatione orto. ut Heſiod. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Xen. Pæd. 8. Δι' πόνων καὶ ἱδρῶτος τὸ ζῷον τοῦτο τρέφεται. Tropicè dicitur etiam de quovis liquore. Sic γῆς ἱδρῶτες, i. fontes. δρυὸς ἱδρὼς, viſcum, apud Euſt. Sic apud Athen. l. 10. ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, vinum. Cæterum per apocopen dicitur apud poëtas ἱδρῶ pro ἱδρῶτα & ἱδρῶτι, reſectis ultimis ſyllabis, ut tradunt gramm. ut Il. κ, λ, ε, χ.

Ἴδρωα, τὰ, Hippocrati dicuntur puſtulæ quædam genitalium partium, ortæ ab earum ſudore.

Ἰδρόω, f. ώσω, (poët.) ſudo, ſudorem emitto. ſudore diffluo. Il. δ. & Odyſſ. δ. Ἱδρόω, ῶ, idem. Xen. Pæd. 8. οὔτε ὠθεῖν ποτε ἐδύνατο ἱδρῶσαν δ' ἄπονον ἀπέπαυε. Apud Ariſtot. in probl. l. 2. quæſt. 31. οἱ ἀγωνιῶντες ἱδρῶσι τὰς πόδας. & Alex. Aphr. in problem. ἱδρῶσι τὰς μαχαίρας, quidam ſubaudiunt καπὶ. Ἱδρῶν δὲ τούτοις, in his deſudans.

Ἴδρωσις, εως, ἡ, ſudatio. Exp. etiam, ſudoris evocatio.

Ἱδρωτικὸς, ἡ, ὸν, ſudator, ſudare ſolitus, crebrò ſudans. Item ſudorem movens. Hippoc. περὶ διαίτης l. 3.

Ἱδρωτικῶς, propensè in ſudorem. Ariſtot. probl. l. 2. q. 40.

Compoſita ac primùm ex ἰδίω.

Ἀνιδὴ, citra ſudorem, ſine ſudore, ſine labore & negotio, apud Plat. l. 4. de leg.

Ἐξίδω, exudo. Apud Ariſtoph. in avib. ἐξίδυσεν ἐς γοιμόπον, jocosè dicitur pro ἐξέπλησεν, ἀπεπάτησε, liquidum emiſit ſtercus veluti ſudorem.

Ἐπιδίω, unde ἀνεπιδίω, reſudo, ſudorem refundo. Interdum & emano in modum ſudoris. Plut.

Ὀῤῥωδέω, quomodo huc pertineat, vide in Ὀῤῥώδω.

Compoſita ex ἰδρὼς & ἰδρόω.

Ἀνιδρωτὶ, idem quod ἀνιδὴ, Il. ο. & Xen. Pæd. 1.

Ἀνιδρόω, reſudo, denuò ſudorem emitto.

Ἀφιδρόω, ῶ, deſudo, exudo, ſudorem emitto. Ariſtot. probl. l. 2. q. 22. Paſſ. etiam aliquid ἀφιδρᾶται dicitur, quod nimirum veluti ſudor emittitur, ſeu quod defluit alicundè ut ſudor. ut apud Dioſc. l. 5. c. 2. ἀφιδρῶμεν ἰχὼς, exp. exudans ſanies.

Ἀφίδρωσις, deſudatio, ſeu ſudatio. Exp. &, ſudoris evocatio.

Διίδρω, perſudans. Διιδρόω, perſudo. apud Hippoc.

Δύσιδρος, ægrè ſudans, cui difficulter elicitur ſudor.

Ἐνιδρόω, inſudo.

Ἐξιδρόω, exudo. Item exudo, i. velùti ſudorem emitto. ut apud Alex. Aphr. ὕδωρ ἐξιδροῖ.

Ἐφιδρόω, ῶ, inſudo. Exp. &, ſudore langueo, ſudo.

Ἐφίδρωσις, ſudor.

Κάφιδρος, Suid. laſſus, defeſſus, fatigatus. Legitur & καφίδρων, apud Heſych.

Καψιδρῶπον, teſte Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ ſcriptoribus dictum fuit, quod poſtea σουδάριον, ſudarium. παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα, quoniam ſudorem imbibit & veluti devorat.

Περιιδρόω, ῶ, circumſudo, vel ſudorem undiquè effundo, ſudore diffluo.

Περιίδρωσις, copioſa ejuſmodi ſudoris effuſio.

Συνιδρόω, ῶ, conſudo, unà ſudo.

Ἴδε, vide in Εἶδω, video. Ἰδέα, ἰδέας, vide in Ἴσημι.

Ἰ'ΔΡΥ'Ω & ἰδρυμι, F. ύσω, ſedere facio aut jubeo. (Sedem quod ἕζω & ἵζω unde derivatur ab Euſt.) Il. β, Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἱδρύεις λαούς. ¶ Item colloco. Plut. de piratis, ἱδρυσε πολλὰς σὺν αὐτῇ. Thuc. l. 4. ὁ μὲν ἱδρύσας τὸ στρατόν: Herodian. l. 4. ἐπὶ τῇ Βυζαντίᾳ ἱδρῦσαι στρατόπεδον, caſtra collocare. ¶ Item ſtatuo. Herodian. l. 5 βαμοὺς τε πολλοὺς καὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι & ἱδρυμαι, ſedere jubeor, collocor. Herodian. l. 2. ἱπέασε ἱδρύθη σὺν τῇ βασιλείᾳ ἑστίᾳ, in regiam deductus eſt & in domo imperatoria locatus. Ibid. τὰς ἐπὶ τοῖς ὅροις τῶν Ῥωμαίων ἀρχὰς ἱδρυμένας. ¶ Item ſtatuor. Herod. l. 7. ὡς τὸν ἱδρυμένον βαμὸν τῆς νίκης ὑπερβάλωσιν. ¶ Item firmor, & quaſi in firma ſede collocor. Herodian. l. 3. κὴ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, conſtabilito imperio. Et l. 2. κὴ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένη, neq; apud quenquam certa ſede reſidens. ¶ Item ſitus ſum. Herod. l. 8. κὴ σὺν σκέπῃ τῇ πόλεως ἡ τῆς βασιλείας ἱδρυται τύχη, ſita eſt. Plato de Deo. in epiſt. πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἱδρυται κὴ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate & dolore ſitus eſt. Plut. in Num. τὴν κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρῦσθαι νομίζουσι. ¶ Item ſedeo. Thuc. l. 1. ἐς Κολωνὸς τὰς Τεωκάδας ἱδρυθέας. Herodian. l. 3. στρατόπεδα τοσαῦτα περὶ τῆς πόλεως ἱδρυθῆναι, tantum ſedere exercitum. ¶ Interdum activè ſignif. colloco, ſedem do. Plutarch. de Pompejo & Tigrane, ἱδρύσαντο πλησίον αὐτῶν. & Ariſtid. in Panath. δεξαμένη τε κὴ σκεψαμένη τόπους οὐ οἷς ἔμελλον ἱδρύσασθαι. Ariſtoph. in Plut. παρὰ τὸν ὄγδοον θρόφον ἱδρύσασθέ με. Item ſtatuo. Herodot. ἐκ δὲ Θεμίστεω ἐκείνα ἱδρύσατο. Ariſt. de mundo. πόλεις τὸ σοφὸν ζῶον ἄνθρωπον ἱδρύσατο. Iſocr. ad Philipp. τῶν μὲν τῶν θεῶν κὴ τὰς ἰδίους κὴ τὰς πόλεις, κὴ νεὼς κὴ βωμοὺς ἱδρυμένους.

Ἱδρύω, idem quod ἱδρύω. unde ἱδρυωθῆναι, niti apud Iulianum, de arbore quæ radices egit.

Ἱδρύομαι, ut ἱδρύομαι, ſedeo. Il. γ, τοὶ δ' ἱδρύθησαν ἅπαντες. Thuc. l. 4. ἐφ' ὃν (λόφον) Δωριῆς τὸ παλαιὸν ἱδρωθέντες, quem inſidentes.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo conſtructum. Strab. l. 6.

Ἄδυτον ἵδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. cives vocavit ἱδρύματα πόλεως. Item delubrum, locus in quo deorum ſimulacra collocántur ſeu ſtatuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Plat. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana. Et ſimpliciter, ſedes.

Ἵδρυσις, εως, ὑ, conſtitutio, fundatio. Plat. de leg. Apud Areop. exp. crepido, quaſi locus editus & collocationis ſedes. Item ſedes, apud Plut. de orac. Pyth.

Ἵδρυτος, ος, ὁ, fundatus, firmatus, ſtabilitus. Epigram. ἱδρυτὰ γαίης.

Compoſita.

Ἀνίδρυτος, qui nullo fundamento nititur, inſtabilis. Phil. de vita M. l. 1. ¶ Apud Demoſth. contra Ariſtog. pro ἀνεξίλεως etiam capi, annotat Harpoc. & Suid.

Ἀφιδρύω, vel ἀφιδρυόω, ſtatuo, colloco, firmum ſtare facio.

Ἀφίδρυμα, τὸ, ſtatua, ſimulachrum. Plut. περὶ μουσικῆς, & Cic. l. 13. epiſt. ad Atticum.

Ἀφίδρυσις, collocatio. ut ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel ἔξαγαλμα τος. Plut. ibid.

Ἐνιδρύω, & ἐνιδρυόω, colloco in, &c. Plut. οἷον ἦλιον ἐν ἔργοις πελαγικοῖς ἕδρυσεν ἑαυτῷ κὴ στηλιτεύει ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo. apud Areop.

Ἐνίδρυμα, ſeu ἐνιδρυόμαι, inſideo. Alciphr. ὅσαι τοῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σφόδρα ἐνίδρυνται. Sic apud Baſil. de vita ſolit. pro ἐνιζάνω & intus maneo & collocatus ſum, ἐστὶ τοῦτο ἐμὶ τῷ θεῷ ἐνοίκησις, τὸ ἅπαξ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

Ἐπιδρύομαι, fundor in, &c. collocor in, extruor in.

Καθιδρύω, colloco. Ariſtot. ἐν γὰρ τοῖς πρωτέροις τὸ πρωτάτερον καθιδρύεται ἡ φύσις. Item fundo, inſtituo ſeu conſtituo, erigo. 2. Macchab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, conſecro. Syneſ. epiſt. 37.

Καθίδρυμαι, ſedem & domicilium habeo, Gal. Therap. 9. τρίτῃ δ' ὑπὲρ κεφαλὴν καθίδρυται ψυχὴ λογιστική. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem inſidentes.

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Syneſ. ep. 67. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c.

Ἐγκαθίδρυμαι, ſitus ſum in, ſedem habeo in, &c. Ariſtot. de mundo, ἀκρότατῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος ἕδρανος, in ſummo cœli culmine ſuum habens domicilium ſitum & collocatum.

Συγκαθιδρύω, ſimul colloco.

Παρεδρύω, juxtà colloco ſeu ſtatuo. Et παρεδρύμαι pro eodem in Epigr.

Ἱδρώς, &c. vide in Ἱδρόω. Ἵεμαι, vide in Ἐφίημι.
Ἱέμην, in Ἐφίημι.

Ἱέραξ, ακος, ὁ, accipiter. vide Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 36. & Plin. l. 10. c. 8. ☞ Etymol. dictum exiſtimat ἀπὸ τοῦ ἱέσθαι ῥᾴδιον, i. φέρεσθαι, quòd perniciſſima ſit volucris. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Athen. l. 8.

Ἱερακίσκος, ου, ὁ, parvulus accipiter. Apud Ariſtoph.

Ἱερακίον, ου, τὸ, hieracium: herba de qua Dioſc. l. 3. cap. 72. & 73. & Plin. l. 20. c. 7.

Ἱερακίτης dicitur lapis quidam, de quo idem Plin. l. 37. c. 10.

Ἱερῆς, Ionicè dicitur pro ἱερεύς. Heſiod. in Erg. & Hom. Il. ν. & π.

Ἱερός, ὁν, ſacer, ſanctus, ſacroſanctus. Plur. de Rom. fortit. κλῆσις ἱεραὶ, ſacri anſeres. Interdum cum genitivo: ut κύκνος ἱερὸς ἐστὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, cycnus ſacer eſt Apollini. ¶ Tribuitur & & rebus inanimatis: ut ἱερὸς δόμος, Il. ν. ἱερὰ χρήματα, apud Xen. & ἱερὰ ἐδῶδα, apud Dem. & ἱερὸς πόλεμος, apud Thucyd. & ἱερὰ ἡμέρα, apud Luc. Apud medicos, ἱερὰ νόσος, ſacer morbus: de cujus etymologia vide Plut. lib. de ſolertia anim. Aretæum de diuturn. aff. c. 4. Galen. in Hippoc. & Alexand. Trall. lib. 1. cap. 15. Ἱερὸν ὀστοῦν, ſacrum os, de quo vide Ruff. Epheſ. & Gal. lib. 12. de uſu part. ἱερὰ σύριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum. ¶ Tribuitur etiam hominibus, ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατοι ἀνθρώπων, id eſt, θειότατοι, divinisſime, aut δυσεβέστατοι, Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, ſacri & inviolabiles, ut apud Plut. de def. orac. Sic ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες apud Phil. ¶ Interdum ἱερὸς, exp. μέγας, magnus & in ſuo genere cæteris præſtans. ſic ἱερὸν κνῆφας apud Hom. quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ eſſe volunt. apud eundem ἱερὸς βῆς ſecundum quoſdam eſt itidem μέγας, aut certè ὁ ταχύς. ſit ἱερὸν μὲν Ἀλκινόοιο, & ἱερὴ ἐς Τηλεμάχοιο, apud eundem. Sic & apud medicos quidam ἱερὰν νόσον & ἱερὸν ὀστοῦν dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Hom. quod generi humano aliquam utilitatem affert.

Ἱερὸν, ἡ, medicamenti cujuſdam compoſitio, ſic appellati κατ' ἐξοχήν. Nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compoſ. medicament. c. 99. ¶ Eſt etiam ſerpentis nomen. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 29.

Ἱερὸν, ἕ, τὸ, (ſubſtant.) ſacrum, ſacrificium. Item hoſtia, victima. quibus in ſignif. uſitatius eſt in plur. num. Odyſſ. ε, οἷ τε θεοῖσιν Ἱερὰ πρήσσουσι. Sic ὗμι ἱερὰ, Thuc. l. 2. Et ἱερὰ τέλεια apud eundem, & ἄρρητα ἱερὰ, apud Dem. & Xen. Pro victimis ponitur apud Xenophon. Hellen. 4. ἐφαίνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄλοβα. Apud eundem, anabaſ. lib. 4. ἱερὰ καλὰ, expon. læta exta. Item ſacellum, vel fanum, templum, delubrum. apud Thuc. l. 2. Sic & Xenoph. Hell. 3. οἷα δὴ τὰ Ἀρτέμιδος τῆς ἱερὸν κεκλῆσθαι ἄγιον. Sic & apud Pauſaniam ſæpe.

Ἱερῶς, ſanctè. Plut. in Num. Exp. etiam μεγάλως.

Ἱερόω, ῶ, ſacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι, ώμαι, ſacror, dedicor, initior, inauguror. Herodian. l. 5. ἱερωθῆναι αὐτοὶ θεῷ ἠλίῳ. Ibidem, τότε δὴ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος, huic Deo ſacer erat Baſſianus. Apud eundem ἱερωμένος exp. etiam ſacerdos.

Ἱέρωμα, τὸ, quod conſecratum eſt, ſacrum. Heſych.

Ἱερωσύνη, ἡ, ſacerdotium. Plut. & Dem.

Ἱερώσυνα, τὰ, quæ conſecrantur, ſacra. Heſych.

Ἱερατεύομαι, ῶμαι, ſacerdos ſum, ſacerdotio fungor. Thuc. l. 2. πυνθανόμενος δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης. Phil. de vit. M. l. 3. τάξις τῶν ἱερωμένων, ordo ſacerdotia gerentium. Syneſ. ep. 96. παρ' οἷς ἱερατεύομαι, apud quos epiſcopus ero. vel apud quos ſacerdotii honore fungar. Conſtruitur & aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Paul. Exp. & ſacris operor, ſacrifico. ¶ Item ſacerdos fio. Syn. ep. ad Athan.

Ἱερατικὸς, ſacerdotalis, Ariſtot. pol. 3. Plut. ſymp. 8. Item ſacris uſibus deſtinatus. Plin. l. 13. c. 11.

Ἱερατεύω, f. εύσω, ſacerdotio fungor, idem quod ἱερατεύομαι. Herodian. l. 5. τῷ θεῷ ᾧ ἱερατεύσει, cujus ſacerdos erat.

Ἱερατεύομαι, pro eodem. Paul. τῇ θεῷ ἧλονὸς ἱερατευσαμένῃ αὐτοῦ ἐκείνης. Sic & Syn. ep 67. Apud Eſaiam c. 61. ἱερατευομένους στεφάνους, exp. ſacerdotii portans coronam.

Ἱερατεῖον, ου, τὸ, ſacerdotium. Ariſtot. & 1 Pet. c. 2.

Ἱερατεία, ἡ, ſacerdotium. Ariſtot. pol. 7.

Ἱερατεῖον, ου, τὸ, ſacrarium. Theodorit. in Eccl. hiſt. l. 1.

Ἱερεύω, ſacrifico, macto, idem quod θύω. Od. θ, Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. Dicitur etiam ἱερεύειν ζῶον τινὶ, ſacrificare ſeu mactare animal in gratiam alicujus. ut Euſt. exp. Od. ξ. Et ἱερεύειν δεῖπνον, ſacrificare ſeu mactare ad parandum prandium. Od. ω. ¶ Item dico, conſecro, Pauſ.

Ἱερεύς, έως, ὁ, ſacerdos. Iliad. α. Ariſtot. pol. 6. Plutarch. in Hell. & Probl. & Luc. de ſacrif. Et fœm. ἱέρεια, ſacerdos. Plut. Herodian. Athen.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hoſtia. Luc. Plat. Plut. Pro quo facta diaſyſi Ionica dicitur ἱρήϊον. Il. φ.

Ἱερεύτης, ου, ὁ, ſacerdos: Plat. 2. de rep.

Ἱερεύς, ῆος, ὁ, ἡ, ſacerdos, antiſtita. Plut. de def. orac. Item cognomen Iridis apud veteres Græcos. unde & Romani conſecratricem vocârunt.

Ἱέρη, ἡ, idem quod ἱερεύς, ſacerdos, antiſtita. Plut. in pol. præc.

Ἱρὸς, ὸν, ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, ſacer. Herodot. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, ſacer deo.

Ἱρὸν, neut. gen. ſub. pro ἱερὸν, templum, &c. item victima, idem quod ἱερεῖον. Il. ψ.

Ἴρη, concio, i. e. locus ubi fiunt conciones. forum. Il. σ, ἱρὴν ἀγορὴν ποιεῦντες καὶ δημόσιον. Vide & in der. ab εἶρω, i. dico.

Ἰρόομαι, ἰρόω, ἰρόις, ἰρεῖον, apud poëtas, idē quod ἱερόομαι, &c.

Ἰρήτης, ſacerdos, antiſtita, idem quod ἱερήτης.

Compoſita.

Ἀνθιερόω, ῶ, viciſſim conſecro.

Ἀνίερος, ος, ὁ ἡ, profanus, qui ſacer non eſt. Phil. de vita M. l. 3. & de mundo, & Plut. ad Col. Item qui ſacrorum particeps non eſt. Suid.

Ἀνίερος, ος, ὁ ἡ, cui ſacra non fiunt, cui non ſacrificatur. Suid.

Ἀνιερόω, ῶ, conſecro, dedico, ut ſacrum repono. unde ἀνιέρωσις. Et in paſſ. ἀνιέρωται, dicatus eſt, ſacratus eſt.

Ἀνίερωσις, conſecratio, dedicatio: ut ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ.

Ἀρχιερέομαι, ſummus ſacerdos ſum.

Ἀρχιερατικὸς, ὴ, ὸν, ad ſummum ſacerdotem pertinens, qui pontificis maximi eſt, vel epiſcopalis. Syn. ep. 67.

Ἀρχιερατεύω, ſummo ſacerdotio fungor.

Ἀρχιερεύς, έως, ὁ, pontifex maximus, ſummus ſacerdos. Plut. & Philo de vita M. l. 3. Ἀρχερεύς, pro eodem. Herodot.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ, ſummum ſacerdotium, pontificatus maximus Phil. de vita M. l. 1.

Ἀφιερόω, ῶ, conſecro, dedico. idem quod ἀνιερόω. Et in paſſ. ἀφιερωμένον, quod Deo conſecratum eſt.

Ἀφιέρωμα, τὸ, donarium. Ἀφιέρωσις, conſecratio, dedicatio.

Ἁφιερίζω, ſacrum ac ſanctum reddo, ſeu purifico. Heſych.

Βουϊερεύω, boves ſacrifico. Heſych.

Δυσιερέω, infelicibus ſacris utor, ſeu litare nequeo: cui opponitur καλλιερέω. Plut. in Cæſ.

Ἐξιερόω, conſecro, dedico.

Ἐφίερια, τὰ, donaria. Heſych.

Καθιερόω, ῶ, conſecro, dedico. Plat. l. 5. de leg. & Plut. in Mario, & Syneſ. ep. 67. Item devoveo, Plut. in Cam.

Καθιέρωσις, dedicatio, devotio.

Καθιερόω, ſacrifico. idem quod ἱερεύω.

Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, una conſecro ſeu dedico.

Καλλιερῶ, ῶ, ſecunda ſacra facio, proſpera ſacra facio, lito. vulgo reddi ſolet læta exta habeo. Xenoph. ὅπως καλλιερήσῃ τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἐπικοῦ. Plut. in Alexand. ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν, ſeipſum litavit.

Καλλιερῶς, interdum dicitur pro καλλιερῶν, interdum paſſ. ſignif. pro litari, apud Xen. interdum ipſa ἱερὰ καλλιερεῖται, i. ſacra litantur. apud Xen.

Καλλιέρημα, ſacra litata. Greg.

Decomp. Ἀκαλλιέρητος, non litatus: ut ἀκαλλιέρητος ἱερὰ, Aeſch. in orat. in Cteſiph.

Μελλιέρης & παλιέρης, quæ ſacerdos futura eſt, & quæ alias ſacerdotii myſteriis initiat. Plut. in pol. præc.

Ἱέρυ, apud Ariſtoph. eſſe dicitur χλευαστικὸν ἐπίρρημα. ſicut apud Terent. hui.

Ἱέω, vide in Ἐφίημι. Ἵω, vide in Ἴος.

Ἵζω, F. ἵσω, ſedere facio, in ſede colloco. (☞ deductum ab εἶζω, verſo ε in ι, ut γλῶσσαν, ut Euſt. tradit) Apoll. Arg. 2. Ἵζον ἐὸς ἑτάρους. Item conſidère facio. Iliad. β, βυλὴν δ' ἧς πρῶτον μεγαθύμων ἵζε γερόντων. Item neutralitet, ſedeo. Il. β, τοὶ δ' ἐσαναΐξαν λαοὶ ἰζόντων. Ibidem. ὃς πρώων συνοπὸς ἵζε. Ariſtoph. ἵζω ἐπὶ κώπην, Sic dicitur ἵζω ἐπὶ δεῖπνον. Plat. in ſymp. ἢ δ' αὖ δύσμορος ἡ δύαδος ὁ τύπος ἥδ', οὑντεῦθεν ἵζει κἀμοῦ.

Ἵζομαι, idem quod ἵζομαι, ſedeo, Il. γ, ἀλλ' ὔμεῖς μὲν πάροιθ' ἰέναθε, φίλον τέκος, ἵζου ἐμεῖο. pro ἵζου. Doricè. Herodot. ἵζοντο ἐπὶ Φηγὸν, fago inſideo. Idem. ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum conſederunt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ¶ Item ſido, ſubſido, peſſum eo. Plat. διὸ καὶ ἄπορον μήπω ἐνεῖναι πόλιν, πλὴν καλοῦ τινος ἐμπεδοῦντος, ἢ ἐν ὀλίγοις ἱζομένην παρέχειν.

Ἱζία, ῶν, f, ἵσιν, non niſi in temporibus à futuro formatis uſitatum.

Ἵζημα, ατος, τὸ, ſedimentum. Plut. de def. orac.

Ἱζάνω,

Γ῾ζώω, f. ήσω, ab ἵζω inusit. idem quod ἵζω, sedere facio. Item instituo. Il. ψ, κῆ ἵζωεν ἀγῶνα. ¶ Item neutraliter, sedeo. Od. ω, ὃν τῷ σπάσσοῦσα κῆ ἵζανον ἠδὲ λιασθεῖς ἀναγκαῖον. Item fido, persuadeo. Thuc. l. 2.

Γ῾ζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus. Poll. l. 2. c. 18.

Composita.

Α῾νίζω: unde decomp. ὀφανίζω, subsido. Alex Aphr. ὀφανίζῃ πάσῃ τὸν πυθμένα τῆ ποτηρίε.

Α῾φίζω, è sede surgo aut descendo. ὀπαφίζω, Hesych.

Α῾φιζάνω, idem. Suid.

Ε῾νίζω, insideo, Plat. in symp.

Ε῾νιζάνω, idem.

Ε῾φιζάνω, insideo, sedeo in seu super, &c. Il. υ, Ε῾λθόντες δ῾ ἐς δῶμα Διὸς τεφελληγερέτεο ξεσῆς εὐθύσησιν ἐφίζανον. Apud Apoll. ἐφίζανε ἡῶνον.

Καθίζω, sedere facio seu jubeo, colloco. Il. γ, Α῾λλοις μὲν κάθισον Τρῶας κῆ πάντας Α῾χαιούς. Xen. Pæd. 5. κῆ καθίσας αὐτὸν, κῆ παραπαθισάμενος, ἤρετο ὧδε. Idem, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθεῖναι, collocaturos esse. Apud Thuc. καθίσας τὸ στρατὸν, collocatis copiis. Plut. in public. καθίσαντες ἑνέδραν αὐτοῖς, quum insidias eis collocassent. Item constituo. Gal. therap. 1. πανταχοῦ ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, omnes homines judices constituit. Sic καθίζειν διαιτητὰς, arbitros statuere, Liban. Apud Hom. Od. β. ἀγορὰς καθίζει, convocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. τὸν σύγκλητον καθίζειν, cogere Senatum. Sic apud Aristoph. in Nub. τὸ δικαστήριον καθίζειν. Apud Xen. Pæd. 2. τῶ κλαίειν καθίζοντες τὰς φίλας, quidam interp. qui fletum amicis inducit. ¶ Neutraliter etiam accipitur pro, sedeo. Il. σ, Ε῾λθόντες ἧ κάθισον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3. καθίζουσιν ἐς τὸ ἠρᾶον ἐκίτευ. Ibidem, ἐπὶ τὰς βωμὰς καθίζεσι. Isoc. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, sedens in officinis. Item discumbo, sedentibus conviviis assideo. Xenophon. Pæd. 8. ὅτ῾ ὀναθίζε Γαδάτας. Iudices etiam καθίζειν dicuntur, i. ad judicandum considere. Demost. contra Timoc. οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Item fido. Plat. in Pæd. ὥστε ἐπὶ τὰ ἐχία ἄμφω καθίσαν τὸ ἵππω. De copiis militarib. dictum signif. insideo, obsideo, circumsideo. Thuc. lib. 6. κατ῾ ἡσυχίαν καθίσαν τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem l. 3. καθίζεσιν ἐπὶ τὸν μητρόπολιν καλεμένην.

Καθίζομαι, sedeo. Thucyd. l. 1. καθίζετο ἐπὶ τὸν ἑστίαν, sedere ad focum.

Κάθισμα, ατος, τὸ, sessio. vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur. Dioscor. l. 3.

Κάθισις, εως, ἡ, sessio. Plut. in consolat. ad uxorem.

Καθιζάνω, idem quod καθίζω, sedeo. insideo. Isoc. ἐφ᾽ ἅπαντα τὰ βλασφημούμενα καθιζάνουσιν τῶν μέλιτταν.

Decomp. Α῾νακαθίζω, subsideo, quiesco, recubo. Xen.

Α῾νακαθίζομαι, resideo. Plat. in Phæd. ὁ ξυνεργάτης ἀνακαθίζεται ἐς τὸν κλίνην, συνεκαμψε τὸ σκέλος.

Α῾ντικαθίζω, ex adverso sedere facio & colloco, vel ex adverso sedeo. Pro quo dicitur & αὐτικαθίζομαι: quod apud Herodot. etiam exp. statuor ad obsistendum.

Α῾ποκαθίζομαι, seorsum sedeo. Exponitur etiam repeto sedem quasi sedeo iursum.

Διακαθίζω, idem quod καθίζω, in consilium mitto, calculum porrigo, sententiam rogo. Xen.

Ε῾γκαθίζω, colloco in, &c. Plat. l. 8. de rep. ἐς τὸν θρόνον ὀκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει. Et apud Suid. οἱ ἐγκαθίζοντες λόχοις ὃν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Idem exp. insideo.

Ε῾γκαθίζομαι, insideo. ut, ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνου. Apud Eurip. ἐγκαθίσατο exp. instituit, posuit, fundavit. Apud Dioscor. l. 3. ἐγκαθιζόμενα ῥίζαι καταμηλώια ἄγουσι, exp. radices ejus ad insedendum deorsum menses cient.

Ε῾γκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in qua medicata, ab imis pedibus, vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madescant. Dioscor. l. 3. c. 155. & 127.

Μεθκαθίζω, transpono, mutata sede loco.

Παρακαθίζω, juxta me colloco, assidere jubeo. Item neutraliter juxta assideo. Unde παρακάθισις, assidere consolandi, amici gratia. apud Synes. Παρακαθίζομαι voce media, juxta me colloco. Antiph. ὀδὲ νόμιμόν ἐσι παῖδας κῆ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἐωυτοῖς τὰς δικαστὰς δικάζειν, i. juxta se sedere jubentes. Item arbitrium ex compromisso eligo, Demosth. ὡς Α῾πατεῦρ. ἕνα ἧ ἑκάτερος παρεκαθίσατο. Item neutraliter juxta assideo. Plat. παρεκαθίζετο ὃν δεξιᾶς. Συμπαρακαθίζω & συμπαρακαθίζομαι, signif. actu unà (cum aliis) juxta me colloco, unà (cum aliis) assidere mihi jubeo. Demosth. contra Aphob. συγκαλέσας τέτες παρῆς ὄνας, κῆ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo. Deut. 20. κῆ περικάθησε αὐτὴν.

Προκαθίζω, antè consideo. Il. β, Κλαζομενὰς προκαθίζοντων. Herodian. lib. 1. κῆ αὐτῶ μὲν προκαθίσαντο ὃν τῆ βασιλείω ἕδρᾳ, de sedente in imperatoria sella Commodo. Item præfero, apud Lucian. Προκαθίζομαι, antè consideo. ut προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστιον.

Προσκαθίζω & προσκαθίζομαι, assideo. Item incumbo. Plat. in Apol. παντα χῆ προσκαθίζω.

Συγκαθίζω, simul sedeo aut simul sedere facio.

Μετακαθίζω, consideo, unà sedeo. Od. π, ἐδέ πω᾽ ἄλλον Εἶαν ὕπε νέων μετακαθίζειν οὔτε γερόντων.

Παρεζίζω, juxta colloco, assidere facio. Herodot. in Euterpe, παρεζίζει αὐδοὶ Πέρσῃ αὐδὲ ἀλλοδαπὴ Μακεδόνα. Item neutral. assideo, juxta sedeo, Od. δ. (de Helena) Τηλεμάχῳ ᾗ παρεζίζει, ἔπος τ᾽ ἔφατο.

Παρεζόμαι, assideo, juxta assideo. Herodot. in Calliope, ἐλθόντες οἱ παρεζόντο, quum ad eum venissent, assederunt.

Περεζόμαι, circumsideo, obsideo.

Προσίζω, assideo. Plat. τὸ δ᾽ ἄλλο ἡβώω ὡς τὸ βῆμα προσίζον, βαμβαίνειν τε κῆ ὀκ ἀνέχεσθαι τὰ ἄλλα λέγοντος. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 14. προσίζει ὃν τοῖς ἀνθεσι, residens in floribus. Apud Dioscor. l. 2. c. 102. προσίζει τῷ ἄμβικι, insidet calici.

Προσιζάνω, assideo. Didym. in Geop. Item metaph. adhæreo, hæreo. Dioscor. l. 5. c. 79. προσιζάνει τοῖς τοίχοις.

Σωίζω, consido, Aristot. Probl. sect. 2. art. 10.

Σωιζάνω, idem. Plut. in Publ. πυκνὸν δὲ σωιζάνον πηλὸν ἐν πυρᾷ, condensari & considere seu coire lutum in igne.

Σωίζησις, sedimentum, considentia terræ, quæ & labes à Cicerone dicitur. Aristot. de mundo, apud Alex. Aphr. l. 2. probl. ἡ λύπη σωίζησιν ποιεῖ ἡμέσθαι τῶν σωμάτων, mœror ut corpora subsidant, efficit. ¶ Apud gramm. σωίζησις dicitur, quum duæ vocales aut vocalis & diphthongus in unam syllabam quasi confidunt: ut δεινὸ ἐέω ἐφεζόμεθα. Sic Πηληϊάδεω Α῾χῆος. Quæ figura vocatur & συνεκφώνησις.

Υ῾φίζω, subsido.

Υ῾φιζάνω, idem.

Υ῾φίζησις, sedimentum, subsidentia, apud Suid.

Ζιζάνιον, quomodo huc pertinet, vide suo loco.

Γ῾Η῾, adverb. seu interjectio lætis acclamationibus adhiberi solita, ut hymn. in Appol. decantatis, læto clamore accini solebat ἰὴ παιάν, seu ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιήων. Sunt qui (ut Aristoph. schol. & Suid. tradunt) ipsum ψιλῶσι, quum extra hymnum usurpatur: in hymnum autem assumptum volunt δασυνόεσθαι: causa est quod παρὰ τὸ ἵεναι factum arbitrentur. Ad quod etymon alludisse videtur Callim. hymn. in Apoll. ubi inquit, ἐπεὶ ὔπνου ᾗ λαὸς, Γ῾Η ἰὴ παιῆον, ἰὴ βέλος, Id Pæon, immitte telum. Ex eodem Callimacho colligitur ephymnii hujus Apollini accini soliti causam esse quod Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti & sagittis eum conficere paranti acclamârint ἰὴ παιάν, dimitte seu immitte Pæon. scilicet tela in feram. Aristophan. in Pace, ἡμῖν δ᾽ ἀγαθὰ γένοιτ᾽, ἰὴ παιών, ἰή. Ibidem etiam triplicatum reperitur ἰή. Vide schol. & Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. & Athen. sub finem lib. 15. & lib. 8. ¶ Γ῾η, pro ἴα, sola. Vide in Γ῾Ω.

Γ῾ιός, dictus est Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis solerent ἰὴ παιάν, ut indicat Apoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei & à Soph. tribuitur in Oed. tyr. ἰήιε Δάλιε παιάν. Alii sic dictum volunt ἀπὸ τῆ ἰᾶσθαι, à sanando. vel ἀπὸ τῆ ἵεναι, à jaculando. vide Macrob. Saturn. 1. c. 17. Athenæus verò l. 8. Bacchum sic nominatum innuit ἀπὸ τῆ ἵεναι, ab immittendo, quòd gaudia compotantibus immittat, eorum q; mentes curis & mœroribus solvat. apud Soph. in Oed. tyr. ἰήιοι κάματοι dicuntur in quibus exclamatur ἰὴ παιήων, afferopem Apollo medice & dolorum sedator. seu in quibus Apollini ἰητῆρι vota fiunt. Ac sunt qui hoc ἐπιφθέγμα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in dolorib. invocant. Quidam etiam exponunt ἡρηνηκῶ.

Γ῾ήλεμος, &c. vide in Γ῾άλεμος. Γ῾ήμι, in Ε῾ω.
Γ῾ήπιος, ἰητὴρ, &c in Γ῾όημαι.
Γ῾ῆρυς, in Γ῾ῆς. Γ῾ῆς in Ε῾ω unde εἶμι.

Γ῾ΘΥΜΒΟΙ, οἱ, genus carminis & saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. l. 3. Item ipsi saltatores.

Γ῾ΘΥΣ, έος, ὁ, rectus. (i. non obliquus seu tortuosus) directus, in rectum tendens (ᔓ idem quod εὐθὺς, unde & derivant nonnulli at Etymolog. deducit ab ἵεναι) ut ἰθὺ χῆμα, Hippoc. Fœm. est ἰθεῖα recta. ut in Anth. epigr. lib. 1. Εἰς ἄϊδ᾽ ἰθεῖα κατῆλυσις. ¶ Item metaph. rectus. ut ἰθεῖα δίκη apud Homer. & Hesiod. rectum judicium. Apud Herodot. ὀκ τὸ ἰθείης, apertè, apertè marte, absque dissimulatione. Superl. ἰθύπατος, rectissimus. ¶ Item ἰθὺς subst. vide cum ἰθύω, infrà. ¶ Γ῾ὺς, adverb. vide cum ἰθὺ quod sequitur.

Γ῾ὺ & ἰθὺς, (adverb.) rectà vel rectâ in, aut rectà ad. aut etiam rectà adversus. Exp. etiam obviam & ex adverso. Od. ο, Η῾ἰθὺ σῆς μητρὸς ἴα κῆ σοῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam eam & domum tuam. Herodot. ἰθὺ τῆ Γ῾ρηϊκῆ πόλιος, rectà ad Istrum navigârunt. Iliad. β, βῆ ῥ᾽ ἰθὺς Διομήδεος, ivit rectà adversus Diomedem. Interdum sine casu. ut ἰθὺς μαχέσασθαι, apud Homer. & ἰθὺς πορεῖν θαι, & ἰθὺς φρονεῖν, apud eundem. Superlat. ἰθύπατος, rectissimè. Il. σ.

Γ῾ήος, idem quod ἰθὺς. Hesych. & Suid. rectè. Item pro αὐτοσχεδίως, confestim, statim, apud Herodot.

Γ῾ύω, (poët.) rectà feror, seu rectà pergo. Item impetu feror, prorumpo. Iliad. μ, Γ῾ῦσεν δ᾽ ἐπὶ τεῖχος ἀμαθὸς, Iliad. ο, Ε῾κτωρ

Ἔκτωρ ἰθύνετο νηὸς κυανοπρῴροιο Ἀΐσσας. Il. ζ, ἴθυσε μάχην, quidam exp. progressum est prælium: alii, cum impetu commissum fuit prælium. Iungitur etiam infin. ut ἰθὺς ποιεῖν τοῦτο, q.d. impetu feror ad hoc faciendum. vel animus est hoc facere. Od. χ. Sic & apud Herodot. ὅταν ἰθύσῃς στρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item desiderio alicujus rei feror seu agor, incendor desiderio. Apoll. Arg. 2. -νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμμεναι ὅ κεν ἦσι μετ' Φρεσὶν ἰθύσῃς.

Ἰθύομαι, idem, ex Herodot. ἰθύοντο στρατεύεσθαι.

Ἰθύς, ἰθύος, ἡ, impetus ejus qui rectà fertur ad aliquid seu prorumpit. Od. δ. Est etiam impetus animi. Od. π. v. 340.

Ἰθύω, idem quod εὐθύνω, dirigo, rego. Iliad. ψ, Νῆα δολιχὴν ἰθύνω ἐρετμοῖσιν ἀνέρεσσι. Sic & Od. λ & ξ. Iliad. ω, -ὅς κ' ἰθύνοι Ἡμίονος ἠὲ ἅμαξαν ἐΰτροχον. Iliad. ε, Ζεὺς δ' ἔμπης παύτ' ἰθύνεα. Et cum gemino accus. Il. ε, βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Hesiod. in Erg. -δίκην δ' ἴθυνε θεμιστῆς. ¶ Item metaph. corrigo. Hesiod. initio Erg. (de Iove) Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item mulcto, apud Herodot. ¶ Interdum idem significat quòd ἰθύω, adeoq; loco hujus scriptum invenitur.

Ἰθύομαι, regor, dirigor. Item corrigor. Item mulctor. ut apud Herodot. ἰθύεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύω act. ut Il. ζ, Ἀλλήλων ἰθυνομένων γαλκήρεα δῶρα. Sic & Hesiod. ἰθύνεται κεμπύλον ἅρμα.

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio.

Ἰθυντήρ, idem.

Ἰθυντὴς, ῆρος, ὁ, director, rector.

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Item dux vitæ. Dicitur & de gubernatore & de gubernaculo quoque. Interdum & de fræno, quia eo ἰθύνομεν, equum, ut gubernaculo navium Ἰθύντειρα, ἡ, rectrix.

Ἰθύντωρ, itidem pro rectore & moderatore.

Ἰθυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro quod vates gestabant. Hes.

Ἰθὺς, ferrum axis quod teritur à rota currente. Hesych.

Ἰχθὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Διϊθύω, idem quod ἰθύω, dirigo, rego, moderor.

Διϊθύομαι, dirigor, regor. Hesych.

Διϊθυντὴς, ῆρος, ὁ, rector. Hesych.

Ἐξιθύω, idem quod ἰθύω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic & Od. ε & ϱ.

Ἐπιθύω, Suid. exp. ἐπανορθῶμαι, corrigo.

Κατηθύω, dirigo, rego, moderor. Item modulor. ex anthol. epigram.

Ἴϊζω, vide in Ἴός.

ἹΚΑΝΟ'Σ, ἡ, ὁ, idoneus. Interdum sufficiens, aptus. ut Xen. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. Apud eundem Xenoph. Hell. 5. ἱκανὸν μὲν οὖν τοῦτο βουλόμενος κωλύειν ἐμαυτὸν ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ οἷς ἡπίστησ' ἐξεῖς φυλακὴν, exon. sustinuit. ausus est. In novo autem Testamento sæpe exp. dignus. Dicitur etiam ἱκανὸς πρός τι, & ἐπί τι. Et cum solo accusat. Xen. Pæd. 1. ἱκανὸς τὴν ἰατρικὴν, quasi dicas, sufficiens in arte medica. Sic Gal. ad Glauc. l. 1. ἱκανὸς πάντα παντὸς τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κριτὴς, idoneus judex. ¶ Item satis magnus vel satis multus, Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπερύκειν, satis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus. ut apud Antiphontem, ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀπεβάλλησε, magnam portionem. Et ἐξ ἱκανοῦ (sub. χρόνου) jam à multo tempore seu longo. Sic Plato, ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, multa via. Apud Laërt ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satisfacere, præstare quod poscitur. ✠ Deducitur autem ab ἵκω vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia, ex Plat. & Lys. & 2 Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2 Corinth. 3. & Coloss. 1.

Ἱκανῶς, sufficienter. sic ut satis sit. Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. τὸν θ' ἱκανῶς ἐρῆδοντα νομίζω. Apud Thud. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, sufficientem seu justam magnitudinem habere. Exponitur etiam, valde, admodum. ut ἱκανῶς μέλας, ἱκανῶς παλαιός. Interdum signif. aptè, ritè.

Ὑπερίκανος (comp.) plus quam sufficiens.

Ἱκάνω, vide in Ἵκω.

Ἵκελος, &c. vide in Εἴκω.

ἹΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, suppl. x. Od. π, ἱκέτης δέ τοι σύγγαμος εἶναι. Thuc. l. 1. γυναικὸς ἱκέτης γεγονὼς. Xen. Pæd. 4. ἥκω παρὰ σὲ ὡς τὸν ἱκέτην παρὰ δεσπότην. Item pass. is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit. ut Od. ω, v. 423. -δοὶ δ' ἱκέτῃ ἐμπάξειαν οἷ πέρ θ' ἅμα Ζεὺς Μάρτυρος, vide Eust. ✠ Derivatum est ab ἱκάω, quod pro supplicare interdum accipitur, sicut & præsens ἱκετῶ. Quidam tamen veteres grammatici censuerunt ἱκέτης dici quasi ἱκέσης, ut fit ἱκάνω ἱκάνω ἱκάνω πάντα.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ, quæ est supplex. ut ἱκέτιδες χεῖρες, Synes.

Ἱκετήσιος Ζεύς, supplicum præses Iupiter, seu supplicum curam gerens seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus jura dans. Od. ι, v. 213.

Ἱκέσιος, per syncopen, idem. Apoll. Arg. 2. Eurip. in Hecuba, & apud Luc. Accipitur & pro ἱκέτης seu ἱκεσπόρος, supplex. ut Eurip. in Medea, ἱκεσία γίγνομαι. Et ἱκεσία χεὶρ, apud eundem, itidemq; in Epigr. Et ἱκέσιος λόγος, apud Greg. Item ἱκεσία substant. supplicatio. Epigram. l. 7. Ἡμῶν ὁλιοθρὴς ἔμολεν ἱκεσίης. Apud Plut. in Othon. ἱκεσίας χεῖρας ἤρατο, supplicibus manibus orabant.

Ἱκετήριος, & per syncopen ἱκτήριος, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens. ut apud Soph. in Ajace, ὦ χερσὶν ἔχων ἱκτήριον ἡσυχορόν. Et in Oed. tyr. ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Et ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. Et ἱκτῆρες mulieres pro ἱκέτιδες, ibidem.

Ἱκετηρία, ἡ, (subst.) ramus oleæ lana obvolutus, quem supplices gestabant & pretendebant. Aristoph. in Plut. ἱκετηρίαν ἔχοντες. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. Interdum accipitur generaliter pro supplicatione, seu pro suppliciis. unde Herodian. l. 7. ἱκετηρίους θαλλοὺς, supplicationis rami, i.e. qui supplicationi adhiberi solent. Isoc. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι. apud Demosth. exp. libellus supplex.

Ἱκετηρὸς, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, vel quo utuntur supplices, ut ἱκετηρὸς λόγος, schol. Thuc.

Ἱκετήσιος, supplicationes, vel supplicia.

Ἱκετεύω, supplico, supplex oro. Od. λ, -ὁ δέ με μάλα πολλὰ παρ' ἰκέτευεν. Xen. apom. l. 1. ἱκέτευεν τοὺς θεοὺς διασωθῆναι ἀγαθῶν τυχεῖν. Sic & Ped. 4. & 7. Dmosth. in Aphobum ἱκετεύω, αἰτιβολῶ πρὸς πάντων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Apud Eurip. ἱκετεύω σε τοὺς θανάτων sub. πρός. Apud Chrysostomum, ὑπὲρ Παύλου τοῦ θείου ἱκετεύειν, supplices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarch. in Sol. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, à mulieribus supplices opem implorant.

Ἱκέτευμα, τὸ, q.d. supplicamentum, supplicatio. Thuc. l. 1.

Ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Thuc. l. 2. & Plat. in Apologia. Dicitur ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare, apud Plat. de leg. & Xen. in Sympos.

Composita.

Ἀνικέτευτος, cui supplicatum non est, vel cui non supplicatur, vel cui supplicari non potest. Item non supplex. Eurip.

Ἐξικετεύω, idem quod ἱκετεύω, apud Soph.

Καθικετεύω, idem. Herodot.

ἹΚΜΑ'Σ, άδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ϱ, v. 389. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη. Aristoph. in Nub. ἕλκει πρὸς αὑτὸν ἰκμάδα. Apud Galen. οἰκεία ἰκμὰς τῶν μορίων, humor vitalis vel proprius partium. ✠ Etymol. ab ἵκω deducit. fortasse quod ex humore omnia proveniant.

Ἰκμαλέος, humidus, apud poëtas.

Ἰκμαῖος, Iupiter, q.d. humidus Iupiter, i.e. humoris dator. Apoll. Arg. l. 2.

Ἰκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἰκμάζομαι, humector. Item emollior. Hesych.

Ἰκμασία, ἡ, humor. humiditas. Hesych.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto. Item mollio.

Ἴκμαρ, exp. humectus, humidus. Od. β.

Ἴκμη, ἡ, planta quam in Orthomenio lacu nasci tradit, Theoph. hist. pl. l. 4. c. 11.

Composita.

Ἄνικμος, humoris expers, siccus, aridus. Plut. de primo frigido. ἄνικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ.

Ἀνικμάζω, humecto. Item exicco. apud Dioscor. l. 2. περὶ ἀνικμαθλιῶν, περὶ τὸ ὑγρόν.

Διϊκμάζω, humecto: unde διϊκμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ἔνικμος, humorem habens. cui humor inest. humidus. ut ἔνικμος τόπος, ἔνικμος ἀήρ.

Ἐξικμάζω, exicco, exugo. apud Dioscor. & Aristo. de hist. an. l. 8.

Ἀνεξίκμαστος (dec.) qui exiccari non potest, vel qui exiccatus non est. Item non exuccus, ex Aristot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἰκμάζω, humecto.

Συνικμάζεσθαι, humectari, apud Theophr.

ἹΚΝΕ'ΟΜΑΙ, ῆσομαι, F. ἵξομαι, P. ἶγμαι, & Aor. 2. ἰκόμην ab inusitato ἴκω, venio, pervenio. Iliad. ψ. v. 439. -τὸ δὲ ἆψ ἴκεθ' Ἑκτορα δῖον. Il. λ, v. 466. Ἀμφὶ μ' Ὀδυσῆα πολυμήχανον ἵκετ' ἀϋτή. Interdum exp. subeo, invado. ut Il. α, Ἀχαιῶν ποθὴ ἵξεται ἡμέας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Achivos. Od. ο. v. 343 -ὅς κεν ἵκηται ἄλλῃ πῇ μετὰ νῆα καὶ ἄλγεα. invaserit. Sophocl. ὅταν δ' οἱ ἵκῃ πρὸς τοῦτο. ¶ In prosa aliam quandam habet signif. ut ἐς τὸν ἰκνεῖσθαι χρόνον, apud Aristot. constituto tempore, suo tempore, vel tempestivè. Et ἰκνεῖσθαι μέγεθος, apud eundem, justa magnitudo. Sic apud Thucyd. lib. 1. τὸ ἰκνούμενον ἀνάλωμα, Apud Theophr. ἰκνεῖσθαι καιροῖς, congruentia tempora. Rursum apud Aristot. ἰκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὸν ἀγωνίαν, exponitur exacta circa certamina scientia. ¶ Item, supplico, obsecro. Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνοῦμαι, μὴ προδοὺς ὑμᾶς γέ-

νη, quæso te, ne nos deseras. Apud Eurip. τοιάδης ἱκνοῦμαί σε, pro διὰ τοιάδης, per hanc te obsecro. exp. & διὰ τοιάδης ἱκετῶ σε.

Τικνημῶς, congruè, convenienter, ut. Herodot. Hippocr.

Ἴξις, εως, ἡ, adventus. ἄφιξις, παρουσία. A. Gal. in lex. Hippoc. exp. etiam δέησις. Ab Hesych. exponitur etiam ἱκετεία, supplicatio.

Ἴκμῶν, (inquit Hesych.) significat τὸ ἱκτικὸν καὶ προσδυτικὸν, hoc est, τὸν ἱκνεῖσθαι καὶ προσέρχεσθαι ποιοῦντα, secundum impellentem & venire facientem. Itidem Eust. ait exponi posse etiam, φορὸν καὶ ἱκνεῖσθαι ἐπιτηδειον, ὡς οἱονεὶ ἱκμῶν. ut Od. λ, ο, β, ἱκμῶν δ' ἔρον ἱεὶς. Ἴκμος autem (cum tenui) vide in Ἴκμάς.

Γνύα, ας, ἡ, poples, posterior genu pars. Plutarch. in Galba, τοξότας τοὺς ἰγνύας ἔπεσε, cæsis poplitibus cecidit. Idem in Artox. τῆς κατὰ τὰς ἰγνύας φλεβὸς ἀναῤῥαγείσης. Dicitur etiam ἰγνύς. & in plur. ἰγνύες, teste Suid. Aristot. hist. an. l. 1. κατὰ τὰς ἰγνύας, ad poplitem. Eustath. fieri dicit παρὰ τὸ ἰκνεῖσθαι, quasi ἰκνύκτης ὄσα, quia flexo, & incurvato poplite ἱκνέμεθα, id est, incedimus. Idem tradit etiam Etym. auctor & aliud etymon. παρὰ τὸ γόνυ.

Ἴκλης, ὁ, ropè, ἐγγὺς: παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἐφικνεῖσθαι, Hesych & Suid. Artemon. esse testatur Gal. Plat. de rep. lib. 9. καὶ τὸ λεγόμενον ἀπὸ ἴκλης βάλλειν, longè à scopo jaculatur. Ab Hesych. exp. etiam, recens, nuper, modò. item, rebrò, citò, retrorsùm. ut apud Hesiod. in Theog. οἳ δὴ κέρσαντες Ἴκλης ἄμ' ἐβρόντησέν τε καὶ ἀστεροπῇ πότησεν. Apud Hippoc. γυναικείων lib. 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, inquit Galenus.

Γκέτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄικτος, exponitur ἀπρόσιτος, inaccessus: ad quem perveniri nequit.

Ἀφικνέομαι, οῦμαι, pervenio, devenio. Cum accus. sine præpos. Od. θ, τεθνηυῖ' ἀφίκεσθε νέοι. Sic & Od. α, ο, ψ, & alibi. Interdum cum præpos. ὑπὸ: ut Od. υ, καὶ γαῖαν ὑπὸ συκερὸν ἀφικόμεθα. In prosa autem cum εἰς, ἐπὶ, πρὸς, & παρὰ. ut εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, in necessitatem devenire, vel redigi, apud Thuc. l. 4. Apud Plut. in Rom. ἐπὶ πολλῶν αὐθρωπίνης ἀφίξοντας δυνάμεως. Sic & Demosth. in Mid.

Ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, perveniam ad vos, vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικόμην παρ' αὐτόν. Item cum dat. ut ἀφίξομαι ὑμῖν, apud Aelian. Apud Demosth. ἀφικνέομαι σῖτος, frumentum huc importatur.

Ἄφιξις, adventus. Plat. in epist. πρὸς εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meum in Siciliam adventum. Item ineursus, seu invasio. apud Demosth. ἄφιξιν εἰς τὰς πολεμίους ἐποιήσατο. Item discessus. Act. Ap. capite 20.

Ἀφίκτωρ, supplex. Eust.

Decomp. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, advenio. Od. ο, συβώτιον εἰσαφικέσθαι.

Προαφικνέομαι, prior pervenio, antè pervenio. Thuc. l. 8.

Διϊκνέομαι, οῦμαι, pervado, permeo. Aristot. de mundo, ἐπὶ πᾶν διϊκνεῖσθαι. l. c. καὶ πάντα διέξομαι, percurram oratione, edisseram.

Διϊκτὸς, permeabilis. Aristot. probl. sect. 11.

Εἰσικνέομαι, venio in, intro, penetro.

Ἐξικνέομαι, οῦμαι, pervenio, pertineo, pertingo, attingo. Xenoph. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Apud Gregor. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ἀκοήν. Sic apud Lucian. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ῥᾳθυμίαν & πρὸς τὸ ἦθος. Apud Herodot. ἐξικνέσθαι ἐς βυσσόν. Apud Plut. in Sol. πορρωτέρω γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cum genitivo. ut apud Xen. Hell. 5. ὁπλῶν ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. Interdum cum dativo. ut apud Herodotum ἐξικνέσθαι ἀκοῇ, exponitur assequi audiendo. ¶ Item sufficio, possum pro quo & ἐξαρκεῖν dicitur apud Basil. in Hexaëm. ¶ Item advenio, venio. Hesiod. Ἀϊδωνῆος Ἐξίκετ' οὐλυμπον. Item advenio vel accedo supplex. Odyss. ν. ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων, βασιλήων Ἐξικόμην. ¶ Item persequor oratione, seu verbis. apud Soph. in Ajace, ἃ δὴ κακοῖς ἐξίκοιτ' ἀνήρ.

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, attingo, pertingo, pertineo. Item assequor, consequor, cum genit. ut Isoc. τῆς ἀρετῆς ἐφικνεῖσθαι, virtutem consequi. Apud Demosth. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ. Significat etiam aspiro, apud Demosth. Cum accus. expon. permeo, apud Theophr. ἐφικνεῖται πολλοῦ τόπου. Apud Xen. Pæd. 1. ἐφικνεῖσθαι μὲν ἐπὶ τοσοῦτον γῆς, pervasisse. Cum infinit. Apud Luc. in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione assequi hæc possunt.

Ἐφικτὸς, ὸν, ὁ, quem attingere, vel ad quem usque pertingere possumus, quem assequi possumus. ut ἐφικτὸν ἔργον, Plutarch. in Themist. quod par est viribus nostris. Apud eundem & alios, ὅσον ἐφικτὸν, vel ὡς ἐφικτὸν, aut ὅσον ἡμῖν ἐφικτὸν, pro viribus. Pro eodem dicitur & καθ' ὅσον ἐφικτὸν, κατὰ τὸ ἐφικτὸν, vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφικτόν.

Decomp. Ἀνέφικτος, ad quem pertingere aut pervenire non possumus. i. viribus nostris major, apud Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus: aut cui vix pares sunt vires nostræ. unde δυσεφικτότερος, apud Greg.

Καθικνέομαι, οῦμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio. Plutarc. in Alcibiad. κοντῷ καθικόμενος αὐτοῦ. Item metaphoricè. ut καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίας, apud Philostrat. prosequutus eum convitiis. Sic & apud Luc. Sic & cum accusat. apud Homer. ut Iliad. ξ, vers. 104 μάλα πώς με καθίκετο θυμὸν ὀιστῇ Ἀργαλέῃ, verementer tetigisti vel pupugisti animum tua objurgatione. Et Odyss. α, vers. 343. ἐπεί μ' μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. ¶ Apud Paus. in Achaicis, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικέσθαι τῆς πηγῆς, exponitur, ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant. ¶ Item assequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat.

Προϊκνέομαι, advenio, accedo.

Προϊκτης, mendicus: ut qui nos accedat petitum stipem. Il. ρ. & Od. ρ.

Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit. Hesych.

Πρόσω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἴκριον, ὄ, τὸ, tabula, tabulatum. Iliad ο, & λ, λίπε δ' ἱκρία νηὸς εἴσης. Odyss. ε, ἅπερ ἱκρία πῆξα ἐπ' αὐτῇ Ὑψόσ', tabulas super ea coagmenta seu compinge. Dicitur & de tabulato theatri. Aristoph. in Thesmoph. Ὡς δ' αὖθις ἀπόντες ἀπὸ τῶν ἱκρίων Ὑποβλέπετ' ἐμοῦ. Sic apud Athenæum libro 4. ἱκρίον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἐρεχθείοις Ἀγλαυρέᾳ, μετεωρότερον τῶν Ἐρεχθέων, tabulatum erexit Aristagoræ super quo ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. est etiam tabulatum seu lignum super quo fontes cruciantur. Apud Suidam ἱκρία dicuntur etiam erecta ligna, quales sunt arrectariæ tabulæ apud architectos: unde apud eundem ἱκρίῳ Γουλάτωρ τὸν στῆσαι προσήλωσαν, tabulæ erectæ servatorem affixerunt. Item ἱστὸν quoque vocari ἱκρίον, testatur Eustathius, veterum grammaticorum autoritatem allegans. unde ἱκρία interpretatur etiam publicas, palos, cruces. Etymologo ἱκρία dicuntur πρὸ σανίδων πρόβλα. Διὰ τὸ δὲ αὐτῶν ἱκνεῖσθαι: & πάντα τὰ ἀπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν, οἱονεὶ ἱκνούμενα ὄντα.

Ἐπίκριον, ου, τὸ, antenna navis. Od. ε. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. scholiastes ἐπίκρια esse ait navis tabulata.

Ἴκταρ, vide in Κνέομαι.

Ἴκτερος, ου, ὁ, ictervs. morbus regius seu arquatus. Hippoc. de loc. in homine, ἰκτερῶδεα δὲ ἐπιγίνεται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι, Dioscor. l. 3. ἴκτερον δὲ τῶν ῥινῶν ἀποκαθαίρει, morbum regium per nares purgat. ¶ Item avis quædam sic dicta a colore: quæ si spectetur sanari id malum traditur, & ipsa mori. Oppian. & Plin. l. 30. c. 11.

Ἰκτερώδης, ες, ὁ, ἡ, ictero similis, item icterum seu morbum regium denotans. Hippocr. Coac. progn. Item qui ictero seu arquato laborat, idem Hippoc. aphor. sect. 5 art. 71.

Ἰκτερικὸς, ictericus, ictero laborans. Hippoc. in Prorrh. l. 2. & Dioscor. l. 2. & 3.

Ἰκτερικὸς, ἡ, ὁ, ictericus. Gal. comm. in Prorrh. l. 1.

Ἰκτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro, felle suffusus sum, Dioscor. l. 3. & apud Gal. comm. 1. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον.

Ἰκτεράω idem.

Ἰκτεριόομαι, οῦμαι, tentor aurigine, corripior morbo regio, arquato nectitur, felle suffundor. Hipp. & Gal.

Ἰκτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἴκτερον avem referens. Plin. lib. 37. c. 10.

Ἴκτης, &c. vide in Γκέτης.

Ἴκτῖν, ῖνος, ὁ, & Ἰκτὶς, ῖνος, ὁ milvus: avis de qua Aristot. & Aristoph. in avib. Luc. in Tim. & Epigr. lib. 2. ¶ Item lupi species, Oppian. l. 3. de venat.

Ἴκτις, & per aphæresin κτὶς, ιδος, ἡ. mustela sylvestris & domestica major, ut Plin. testatur l. 2. 9. c. 4. Ap. Luc. ἰκτῖδες ὑμμόπτεροι, ex membrana alas habentes, ut vespertiliones. Sunt qui viverram interpr.

Ἰκτὶς, & per aphæresin κτὶς, ῖδος, ὁ, è mustela sylvestri seu viverra confectus. Il. κ, Κρατὶ δ' ἐπ' ἰκτίδεον κυνέην, galeam è mustelina pelle. Et eodem lib. Τοῖ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέων κεφαλῆφιν ἔλοντο ἠλυκέλιον.

Ἵκω, Ἕξω, Aorist. 1. ἷξα, venio. Il. κ, ὄφρ' ἀδὴν χρειὼ τόσον ἵκει; Il. β, ἐς Ῥόδον ἶξεν ἀλώμενος. Hesiod. πάσας δ' ἷξε Τυφάονος. Et præteritum imperfectum ἵκον. Iliad. α, Κυίσην δ' ἐρατεινὸν ἵκεν. At Ἵξον apud eundem poëtam. Od. γ, initio, οἳ δ' Πύλον Νηλῆος εὐκτίμενον πτολίεθρον Ἵξον, itidemque Iliad. κ, Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν αὐδῆρ τέλος ἷξον ἰόντες, est præter. imperf. tanquam à themate ἰζω facto ex futuro.

Ἱκάνω, venio, idem quod ἵκω, & ex eo factum: Od. φ, Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus advenio. Frequentius cum accus. ut Il. ω, Ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. η, σόν τε πόσιν σέ τε γουνὰ ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem. i. invadere vel incessere. Il. α, ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic ἄλγος ἱκάνει θυμὸν ἐμὸν, Il. γ. & Il. β,

ἐστί μιν ἄχος κεφαλῆϊν ἠδ' ὀμμάτ' ἴκανεν. Et rursum Il. α, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.

Ἰκάνομαι, pro ἱκάνω. ut τὸ σὺ γοῦν αὖθ' ἱκάνομαι. Il. σ, & Od. γ.

Γ' κνέομαι, ᾱμαι, &c. Γ' κέτης, &c. Γ' κάνος, &c. Ἧκα, &c. Ἵκμηκα, &c. Ἴγνυμι, Ἴξος, quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita.

Ἀφικάνω, advenio, pervenio. Od. ξ, Εἰ σύ γ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὃν ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω, (dec.) idem. Od. χ, Μνᾶλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.

Ἐξίκω, evenio: ut apud Sophoclem in Oedip. tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ.

Καταπροΐκομαι, progredior longiùs, impunè evado. In futuro frequentissimum & quidem in comminationibus. Archiloch. οὔ σ' ὀνήσει ὃ κομᾶν· ὃ κομᾶν προΐξεται. Aristoph. in Nub. ὅ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεούς, ἐμοῦ καταπροΐξει, haudquaquam per deos ita injurius in me esse perges. Et in Vespis, οὔτοι μὰ τὼ θεὼ κατα-προΐξει οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὸ φορτίον, non per deos impunè progrediaris longius qui meas sarcinas ita corruperis. Herodotus in Thalia, ὃς δὴ δὴ ἐμέ γε ὧδε λωβησάμενον καταπροΐξεται, non impunè evadet qui me tam fœdè mutilârit. Itidemque in Polymnia & Terpsich. Quidam hoc verbum derivant. παρὰ τὸ πρόϊκα. Herodianus verò derivat ab ἴοσω, à quo est ἴξεσθαι, significans ὠφελεῖν λαβεῖν. Alii simplicius derivant ab ἵκομαι, eo, venio.

Γ' λαδὸν, vide in Εἰλέω.

Γ' ΛΑ' Ω, & ἵλημι, F. ἡσω, P. ηκα, propitius sum. Imperat. ἵλαθι, & per epectasi ἵληθι, in usu est apud poëtas pro propitiare, placare, propitios nobis fias vel sis. ut Epigr. l. 2 ἵλαθι μέσσα. Od. γ, Ἀλλὰ ἄναξ' ἵληθι δίδοθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. In usu est & optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in carm. Καὶ τὰ ῥᾳδίως ἱλήκοις, & in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. Γ' λήκοις πολιῆτα. Item ἱλήκῃς in subjunct. Il. φ, Εἴ κε Ἀ' πόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι Eust. dictum vult. ἱλάω quasi ἵεμαι λάειν, i. e. ἐφίεμαι τῷ ὁρμᾶν ἐπιβλέπειν, quòd ii qui propitii sunt libenter videant eos qui precibus aliquid petentem accedunt.

Γ' λάομαι, f. άσομαι & poëticè ἱλάσομαι, activè plerunque capitur pro propitium facio, propitio, placo. Il. β, v. 550. Ἐ' νθάδε μιν τοιῶδε ἔπεσι κεδνοῖσι λιτάνευον Κᾶρες Ἀθηναίων.

Γ' λάσκομαι, idem quod ἱλάομαι, propitium reddo seu facio, placo. ut Iliad. γ, Θεὸν ἱλάσκεσθαι. Sic Plut. in Hell. Χαιρώνειαν ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσκεσθαι τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. Apud Apoll. Arg. 2. ¶ Passivè quoq; usurpatur: unde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poëtæ. Lucæ 18. c. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epist. ad Hebr. c. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num. 5. ἱλασμένος κριὸς, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

Γ' λασμὸς, οῦ, ὁ placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Γ' λαστήριος, ος, ὁ, cui placandi & propitiandi vis inest, q. d. propitiatorius.

Γ' λαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium, quo nomine dicebatur tabula quædam qua cooperiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. & Hebr. 9.

Γ' λαος, ου, ὁ ἡ, propitius. Il. α, Αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος ὀλύμπιος ἔσσετ' ἔπειτα ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus, & exp. benignus, clemens, facilis. Il. ι, σὺ δ' ἵλαος εἶσθε θυμῷ. Exp. etiam hilaris.

Γ' λεως ω, ὁ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος, propitius. Xen. Pæd. 1. Θεοὶ ἱλεώ τε καὶ σύμμαχοι πέμποιεν σε. Hominibus etiam interdum tribuitur. ut apud Plut. de def. orac. ἐνδιδόντος ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντος, quum facilè se traderet & præberet. Idem est etiam quod ἤλαρος, cui opp. λυπηρὸς sive σκυθρωπὸς: ut ostendit Athen. l. 8. Sic & apud Plat. in Symp. ubi etiam jungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur & ἵλεος apud poëtas.

Γ' λέως, adverb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

Γ' λεόω, ῶ, propitium reddo, propitio. idem cum ἱλάσκομαι.

Γ' λεωτήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

Γ' λαρὸς, ᾶ, ὁ, hilarus sive hilaris, lætus. ut ἵλεως. Xen. αὐτὰ σκυθρωπῶν ἱλαρᾷ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος, hilara vita. Et ἱλαρὸν φέγγος, apud Aristoph. hilara lux. & læta. Τὸ ἱλαρὸν, subst. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Γ' λαρότης, ητος, ἡ, hilaritas.

Γ' λαρόω, & Γ' λαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarem & lætum reddo.

Γ' λάρια, τὰ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. c. 21.

Composita.

Ἀνίλεως, qui propitius non est, inclemens, immisericors. Iacobi cap. 2.

Ἐξιλάσκομαι & ἐξιλάσκομαι, idem quod simplex. Xen. Pæd. 7. ἐξιλασάμενός ποτε αὐτόν. Plutar. ἐξιλάσασθαι τὸ μιάσμα τῆς θεᾶς, placare iram deæ. Item expio, Levit. c. 16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid, Eccl. c. 32.

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum. id quod instituitur ad placandum Deum.

Ἐξιλασμὸς, οῦ, placatio, ipsa actio propitiandi, expiatio.

Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάσκομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεσμα, pro eodem.

Ἀνεξίλαστος, (dec.) implacabilis, qui placari nequit. schol. Apollonii.

Εὐίλατος, ος, ὁ ἡ, propitius. Suid. Εὐιλατεύω, propitius sum.

Παγίλαος, admodum propitius & clemens. Item valde hilaris. ut apud Nonn. ὠὴ γίλαον ὄμμα πτυόντων.

Γ' λεὸς, Γ' λὴ, vide in Εἰλέω.

ΓΛΑ' Σ, άδος, ἡ, ilias: turdi species, apud Aristot. hist. anim. l. 9. capite 20. & apud Athen. lib. 2. ¶ Est & gentile nomen idem significans quod ἰλιακὴ. ¶ Item liber seu poëma de rebus Iliacis, seu ad Ilium gestis. Γ' λιὰς κακῶν, ilias malorum, proverbio dicitur de magnis & infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses.

Γ' λιγγιάω, &c. vide in Εἰλέω.

ΓΛΑΟΣ, ου, ὁ, oculus. Poll. l. 2. Ionicum esse tradit. Γ' λὸς autem est strabo, ut scribit Eustath. Hujus fœm. est ἰλλὶς, apud Hesych. ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, à volubilitate.

Γ' λλω, oculis conniveo. ¶ Item volvo, convolvo, εἰλῶ, seu συρίφω, Eustat ut apud Nic. in Ther. Φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιὸν τ' ὀδὸν ἰθέων ἀπεπαπτὸν ἰλλων. ¶ Item vincio, constringo. Item contineo, ut schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippoc. tradit Gal.

Γ' λλομαι, volvor, seu moveor, unde Aristot. apud Plat. in Tim. ἰλλομένων exp. κινουμένων. Sic apud Apoll. Arg. l. 2. ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ, schol. exp. στρεφόμενος & συστρεφόμενος. Item vincior, constringor, contineor: ut apud Apoll. Arg. l. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενον, Apud Plat. in Tim. ἴνα δὴ τοῖς περὶ τὴν κεφαλὴν ἑπτὰ περιφοραῖς ἐπιστραφεῖσαις, exp. pilos actis radicibus in capite firmari & contineri. Item includor, concludor. ut exp. Eust.

Γ' λίζω, apud Suid. exp. Δεσμεύω.

Γ' λὰς, άδος, ἡ, vinculum contortum seu contorquendo factum. Il. ν. Item genus turdi, Eust. ex Athen. & Aristot.

Γ' λώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Γ' λωπέω, ῶ, & ἰλωπίζω, apud schol. Aristoph. exp. nicto. Exponitur etiam ex Poll conniveo, hallucinor.

Γ' λωόω, oculos contorqueo, seu distorqueo. ut Gal. apud Hipp. exponit.

Composita.

Ἀνίλλωμος, (tanquam ab ἀνιλλόω, ῶ,) Poll. exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur significare voluisse intuitum ejus qui oculos cœlum versus attollit.

Ἀπιλέω, ῶ, exp. κλείω, claudo. unde apud Hippocr. ἀπιλῆσαι. Gal. exp. συνεκλεῖσθαι.

Δενδίλλω, Ionicum est, ut annotat Eust. & significat oculos huc illuc vertens circumspecto. ut Il. ι, Τοῖσι δ' πόλλ' ἐπέπιτνε μελαίνῃ ἱππόθι Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in unumquemq; vertens seu flectens. Apud Apoll. Arg. 3. ὀξέα δενδίλλων, Camer. exp. connivens, ut sagittarii solent quo certiùs colliment. vide schol. Poll. δενδίλλῳ exp. Τῷ ὀφθαλμῷ παραβάλλῃ, i. e. limis oculis torvisq; aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Eust exp. oculis irrideo.

Ἐνιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo, Eust. Ab Hesych. exponitur etiam, derideo.

Ἐνιλλωπτέω, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, seu distorqueo.

Ἐξίλλω, (vocabulum antiquum, teste Etymol.) exp. ἐξέργω, ἐξωθῶ, ἐμβάλλω, κωλύω, ἀπείλλω. Inveniuntur etiam ἐξέλλειν, & exp. possessione ejicere ap. Dem. in orat. quæ inscripta est παραγραφὴ πρὸς Παντα ίνετον. Ἐξέλλης δίκη, est apud Atticos ὅτε τις ἐκκλείστου τοῦ ἀπέργοντος τῶν νέμεσθαι, ut tradit Eustath. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoque (itidem ab ἐξίλλω deducenti) est actio quam intendunt ii qui dicunt se prohiberi suis (id est, possessione rerum suarum) adversus eos qui prohibent. Exponitur à quibusdam, interdictum unde vi & judicium de vi, apud Demosth. orat. in Mid. Metaph. apud Aristid. in Paneg. ἐξέλλης λαχεῖν τινι, alicui intendere judicium unde vi, cum aliquo agere unde vi.

Ἐπιλίζω, oculis innuo. ut Od. σ, Οὐκ ἀίεις ὅτι δή μοι ἐπιλίζεται ἄπαντες, quidam exp. posse putant, nutu instigant, aut etiã sibilis instigant. Apud Hesych. & Suid. ἐπιλίζεται exp. καθαμεκωμῴη, & ἐπεγείλωσι, & dicitur proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernant. Eust. annotat posteros Homeri verbo ἐπιλίζειν usos esse ἐπὶ βασκανίας.

Ἐπίλοφος, exp. παράφρων.

Ἐπιλύω, apud Eust. exp. μυκτηρίζω.

Καπίλλω, in lex. Paus. exp. καθέργω.

Κατηλὰς, άδος, ἡ, ut κατηλὰς νὺξ, apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινὴ, quasi κατὰ ἴλυσιν καὶ καθείργουσα, ut scribit Pausan. Vide & in comp. ex ὀλοός.

Καπλώπτω, à Pausan. exp. καθαμύκτηρίζω. Idem est quod ἰλλώπτω, seu συνιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλυκερὸν καὶ ἦλυ καπλώπτοντι Περίππῳ.

Κατα-

Καπλωπᾶν, exp. dejectis oculis irridere.

Καπλαίνω, idem.

Σιλοὶ, ſeu σίλοι genus quoddam poëſis comicæ. Euſtath. Item ſcomma & irriſorium poëma παρὰ τὸ Δημόκριτον τὸς ἴλιγγας. Etym. ¶ Σιλὸς Suidæ eſt etiam maledicentia, & irriſio, item μίμος & μῶμος.

Σιλαίνω, ludo, genus poëſis comicæ, quod σιλοὶ appellatur, Euſtat. ¶ Item per ludibrium oculos agito ſeu moto. Poll. Et generaliter dicteriis & convitiis aliquem proſcindo, dicaciter ſeu fals è alicui illudo. Diog. Laërt. παῦλαν λοιδορεῖ καὶ σιλαίνει τὸς δογμαλίνγους ὡς παρωδίας ἐούσας. ¶ Heſych. σιλαίνειν & σιλοῦν exp. Δημοῦρειν & μωκᾶσθαι, atq; dici ait, ἀπὸ τῶν ἴλιγγος σίνεσθαι. Διασιλαίνω (dec.) idem quod σιλαίνω, irrideo. apud Luc. in Lexiph.

Σιλόω, ῶ, & Δημοσιλόω, ῶ, (dec.) idem cum σιλαίνω & Δημοσιλαίνω, apud Poll. & Heſych.

Ὑπίλλω, claudo. apud Soph. in Antig. Ὀρῶσι χ' ἕτοι, σοὶ δ' ὑπίλλεσι φόμᾳ, Euſt. exp. ὑποβάλλουσι κλέοντες. quidam exp. os comprimunt.

Γ Λ Υ Σ, ύος, ὁ, limus. Dicitur de paludibus. Il. φ, Οὔτε τὰ τάφρα καλὰ, τά τε μάλα νεόδη κέκαται ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, καὶ δέμεν αὐτὸν Εἰλύσιν ψαμάθοισιν. Dicitur & de fluviis: ut apud Creſiam, ἧ τλὼ μὲν ἡμέραν ὑπὸ τῇ ἰμνῖ Γ πολεμῶ διαπαντίον. Sic Euripid. in lib. de exilio, ἰλὺν νεοπαγῆ Γ Ἀχελώου. Apud Herodian. l. 3. exp. cœnum. Item fæx vini. Ariſtot. de gen. an. l. 3 ὥσπερ οἱ οἶνοι ὑπὸ τῆς ἀλέας ὀξιόωντα, μιγνυμένης τῆ ἰλύος. Idem, διὸ καὶ ἀναβάλλεται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆ ἰλύος. ☞ Euſt. annotat derivari à verbo ἑλύω (involvo) pro quo & ἰλύω ſcribitur, ſicut & ἐλὺς per ει ſcriptum invenitur, apud Heſych. quod pedes involvat. Alii derivant ab ἴλος.

Γλυόεις, εντος, ὁ, limoſus. Exp. & fæculentus.

Γλυώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. ſanguis fæculentus.

Γλύω, oblimo, limo obduco, limo obvolvo ſeu involvo. Exp. & abſcondo. Pro eodem ſcribitur & ἑλύω. ut Il. φ, ſuprà.

Καπλύω, (comp.) unde part. paſſ. καπλυθὲς, limo obductus, apud Xen. in œcon.

Γ Μ Α Σ, αντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. ut Il. γ, ἱμὰς βοός. & ἱμάντες βόειοι. Il. χ, & ἱμὰς κυόεις, Ariſtoph. Vtitur & Xen. Pæd. 6. & Plut. in Hell. item Ariſtot. & alii. ¶ Eſt etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, ſicciorq; evaſerit: ſic dictus à corrigiarum ſimilitudine. Aët. l. 8, c. 43. Idem dicitur & ἱμαντῶσις.

Γμαντίδιον, ου, τὸ, lorulum vel corrigiola.

Γμαντώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis, apud Dioſcor.

Γμαντῶσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis conſtrictio. Heſy. Item lignum quod ad continendos parietes in medio ſtructuræ ponitur. Eccleſ. 22. Item affectus ille curculionis, de quo in Γμὰς.

Γμαντῖνος, η, ον, loreus, qui ex loro eſt.

Γμαντίον, ου, τὸ, columnæ in ore extenſio. Heſych.

Γμαντοφόρον, ου, τὸ, exp. fitula nautica. Heſych. ἱμαντόφορα, nautica eſſe inſtrumenta dicit.

Γμάσσω, f. άσω, ς, loris cædo, loris verbero, lorea ſcutica ferio. Od. ς, ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Interdum additur dativus inſtrumenti: ac tum exp. ſimpl. cædo, verbero. Il. α, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω, Et metaph. Il. β, ὅστε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, i. verberet.

Ἀνίμαστος, η, ον καὶ ὁ, (comp.) loro non cæſus. Ex Nonn.

Γμάστλη, ης, (ſcutica, flagellum loreum. Il. ψ. Od. ν,

Γμάω, ῶ, f. ήσω, loreo funi extraho: ſive haurio, unde ἰμῆσαι, haurire, ἀντλῆσαι, Heſych. Et ἰμῶσα, haurjens, extrahens.

Ἴμητος, ου, ὁ, loreo funi extractus, hauſtus, Heſych.

Ἰμγνὶς, ἡ, funis loreus (ſeu ex loris bubulis tortus) quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. idem quod ἱμὰς, teſte Heſych. apud Ariſtoph. in concionant. ἱμγνιαῖ δὲ πόμασιν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἰμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut ἱμαῖα μέλη, carmina ſeu cantiones quæ in haurienda à puteis aqua cantari ſolent. Callim. Sunt tamen qui ἱμαῖα ἄσματα exponant, quę canuntur ab iis qui molas verſant, apud Athen. l. 14. ac tum derivatur ab ἱμαλὶς quod Doricè ſignif. genium qui molendinis præerat. Heſych. autem ἱμαλὶς eſt ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ idem quod ἰυγμὸς ᾠδὴ, item uvæ quædam ſpecies. item νόσος, δημώδεις, ἐπιποθρπία. Apud eundem ἱμάλιος exp. abundans, multus, copioſus.

Compoſita ex Ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo funi ſurſum traho, extraho, haurio. Xen. anab. 4. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, haſtis ſe mutuò extrahebant, ut loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ἡ χρεὼν ἀνιμᾶν τὰ ζῶντα, extrahere. ¶ Item elevo, erigo, eveho, ſuſtollo. Xenoph. de re qu. ἐπὶ δὲ αὖ ἀνακυφίσῃ ἑαυτὸν ἐς τλὼ ἀντίβαιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμώμενος τὸ σῶμα, τλὼ δὲ δεξιὰν ὀκτείνων σωσπειρεῖται ἑαυτόν.

Ἀνιμῶμαι, pro eodem (in voce media) apud Plut. in amat. narr. Item paſſ. extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit funeloco aut hauſtro, extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, funeloreo demitto. Ariſtoph. in Veſp. & ap. Athen. Item ſimpl. demitto καθίημι, apud eundem Ariſtoph. ibid.

Καθίμησις, demiſſio per funem loreum. Plut.

Γ μαπίδιον, &c. vide in Ε ω, i. induo.

Γ Μ Ε Ι Ρ Ω, deſidero, cupio. poëticum eſt. Cum genit. ut Od. κ, ψυχὴ ἰμείρων. Sic apud Heſiod. ἰμείρων φιλότητος. Et apud Ariſtoph. in Nub. τοῦτο τοίνυν γ' ὧν ἰμείρεις. ὁ γὰρ μεγάλων ἐπήνυμεῖς. Cum accuſ. Soph. in Oedipo tyr. γνωτὸν δ' ὅτι μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες. Cum infinit. ut Epigr. l. 1. τὸν καλὸν ἰμείρων λύχνον ἀναφλογίσαι. ☞ Etymon vide in ἵμερος, quod ſequitur.

Γ μείρομαι, idem quod ἰμείρω. Od. α, θανέειν ἰμείρεται. Et apud Herodot. ἰμείρηνται ἰδέσθαι, videre deſideravi.

Γ μερος, ου, ὁ, deſiderium, cupiditas, cupido. Il. λ. & apud Heſiod. in Erg. dicitur μὲ τότε ἵμερος αἱρεῖ, me hujus rei deſiderium capit. vel hujus rei cupiditate teneor. Hoc nomine utitur & Philo de mundo. Exp. & libido. ¶ Eſt etiam peculiariter, deſiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ, Ὦ ſέο νῦν ἔρραται καὶ μεγάλως ἵμερος αἱρεῖ. Ariſtoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με λαμβάνει τοῦ. Sic Eurip. in Med. νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος. Hanc ſignif. propriam eſſe vult Euſt. ideoq; videri dicit ineſſe huic nomini Aeolicam vocem ἔρος: ut ἵμερος dictus ſit quaſi ἔρος ἐξ ἰμάντος ἀφροδίσιος. Plat. verò in Cratylo ἵμερον ſcribit, ex eo dictum eſſe, ὅτι ἱέμενοι ἅμα τῶν πραγμάτων, καὶ ὅταν δὴ ἐπιστᾷ σφόδρα τλὼ ψυχλὼ λαμβάνει τλὼ ἔννοιαν τῆς ῥοῆς. ¶ Item ἵμερος, Cupido, deus. Sic Venus apud Luc. in dearum judicio. πῶς δὲ χρὴ μοι ἐχεῖν δύο καλὼ, Γ μερος καὶ Ἔρως. Sic & apud Pauſ. in Att. ¶ Eſt etiam id in oculis, quo intuentium amor conciliatur, Poll. l. 2. Quidam exp. amoris illicium in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: ut inquit Euſt. ¶ Eſt etiam nomen certæ cujuſdam cantilenæ, apud Poll. l. 4. c. 7. ¶ Item adject. ἵμερος, deſiderabilis, deſiderium excitans, dignus qui deſideretur, amabilis, ſuavis. in Anth. epigr. ἱμερόεσσα κόμη.

Γ μερόεις, εντος, ὁ deſiderabilis, optabilis. Item amabilis, ſuavis, gratus. Il. ε, Ἀλλὰ τύ γ' ἱμερόεσσα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur etiam ἐπιθυμητικὸς, apud Suid.

Γ μερτὸς, ὸν, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Euſt. Suid. Heſych. Apud Apoll. Οὐ δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι, exp. liquidis aquis.

Γ μερῶσθαι, de puella dictum ſignificat rem habere cum viro coire cum viro. Sic apud Hippoc. ἱμερωθεῖσαι Gal. expon. αὐθρὶ μιγεῖσαι.

Γ μερα, flores & coronamenta quæ ad expiationes luſtrationesque adhibebantur. Heſych.

Compoſita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, vel ægrè cupidus. Item improbus & protervus amator. Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, deſiderabilis. Heſiod. in Aſp.

Παγίμερος, gratiſſimus ex Epigr.

Γ μὴς, ιμηνὶα, vide in Γ μάω.

Ἰ Ν, menſuræ nomen, teſte Euſt. qui dicit hinc fortaſſe factum eſſe ἡμίνα. ut ἔλαιον πολέον ἢ ἡμῖν. ¶ Item fibra, vide Ἶς. ¶ Cyprii ἶν dicunt pro αὐτὸν & αὐτὸ, ipſum, ipſam, teſte Heſych. quod & μὶν dicunt poëtæ.

Ἵ Ν Α, ut ὅπως, ὅφρα. Cum ſubjunct. Dem Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ σαθηρόν ἀμφότερα. Et ἵνα μὴ λέγω, ne dicam. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δὲ ἔτι μέτρον σναρμόν τι, ut eſſet menſura quædam euidens. Et paulò pòſt, ἵνα φαίνοι, ut colluceret. Sic ἀφίκετο ἵνα θεῶτο, venit ut ſpectaret. ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito ſeu aor. indicativi. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα σὺν τῇ σφόδρα φόβῳ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπέσῃ σὲδυ, pro ἵνα συνδύσαιτο, ut ſeſe in retia induceret. Luc. ἵν' ὡς τάχιστα ἀνέστασι τῆς ἡδονῆς, pro ἀναστῶσι. ¶ Item ἵνα, ut, i. quamvis. Luc. ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ σπάνια κεκελεκέναι, i. e. ut autem tibi dem, quamvis tibi dem & concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐαὺ μὴ, niſi. Il. η, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε. ¶ Γ νατὶ, vel ἵνατὶ, quamobrem, quare. Plat. in Apoll. ἵνατὶ τοῦτο λέγεις; Apud Greg. ἵνα τὶ μάθωμεν, καὶ τί παθόντες; ad quam rem diſcendam? vel cujus rei diſcendæ gratia? ¶ Item ἵνα (adverb. loci) ubi. Ariſtoph. ἐγὼ γὰρ οἶδ' ἵν' εἰσὶ μεγάλοι. Apoll. Arg. 2. ἵνα τε πατὴρ. Et cum genit. apud Sophoc. ἐς ὁρᾶς ἵν' ἑ κακὸς; Sic apud Herodot. ἔμαθε ἵνα λῷ κακὸν. Item quo. ut Soph. ὁρᾶς ἵν' ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, ubicunque. Ariſtoph. in Plut. πανταχοῦ γάρ ἐστι πᾶσ', ἵν' αὐ σπάνιν τις σύ, in qua quis ſit felix.

Γ νδάλλομαι, &c. vide in Εἰδέω, video.

Ἰ Ν Δ Ι Κ Ο Ν, ου, τὸ, Indicum: à Perſis vocatur piper, teſte Hip-

pocr. γυναικείων l. 2. Dioſc. verò junior (inquit Gal. in lex. Hip.) eſſe dicit plantam in India aſſimilem piperi. Alii & τὸ ζιγγίβερι, appellant Indicum. ¶ Eſt etiam coloris & medicamenti genus, de quo Dioſc. l. 5. c. 107.

Ι῾ΝΕΩ, ῶ, vacuo, evacuo, inanio, expurgo, frequens apud Hipp. pro κενῶ.

Ι῾νηθμὸς, ὅ, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio. Hippocrat.

Compoſita.

Ε῾ξινόω, ῶ, evacuo: ſeu purgationibus evacuo. Poll. l. 4.

Υ῾περινᾶς, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco. Gal. apud Hippocr. Theophr. hiſt. l. 9. c. 4. Gal. ait. ὑπερεινον dici etiam αὐτλὼ ὑπερείνησιν.

Υ῾περείνησις, immodica purgatio. Gal.

Υ῾πινέω, ſubevacuo, quodammodo expurgo.

Ι῾νίον, ἴνιος, vide in Ι῾ς. Ι῾νὸς, vide Υ῾νός.

Ι῾Ξ, ἰκὸς, vermiculus vites adedens. Vnde Alcman, ἢ ποικίλον ἴκα τῶν ὀφθαλμῶν ἀμπέλων ὀλετῆρα.

Ι῾ξαλὸς, vide in comp. ex Α῾λομαι. Ι῾ξις, vide in Ι῾κνέομαι.

Ι῾ΞΟ῾Σ, ὅ, viſcum. Plut. in Coriolano, ἥκειας ὄρνιον, φέρουσα τὸν ἰξόν. Metaph. uſurpatur à Luc. in lib. de ſcrib. hiſt. σκῶπτων τὸν ἰξὸν ἐν τῷ πράγματι ἢ τὸ τοιοῦτον ἅπασιν λιχνείαν. ¶ Item planta quædam, Heſych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ Item pro varice, ſicut ἰξία. ¶ Item pedica paſſerum, inquit Etym. ¶ Item metaph. pro tenace & parco. Heſych. ☞ Quidam derivari dixerunt ab ἴξω ſignificante κρατῶ, quaſi ἰξὸς à futuro ἴξω.

Ι῾ξώδης, ε῾ς, ὁ ἢ, viſcoſus, viſci modo lentus, tenax.

Ι῾ξώδης, ε῾ως, ὁ, viſcoſus. Exponitur etiam lethalis, ut ἰξώδεσιν πῶμα, apud Nic. in Alex.

Ι῾ξόω, viſco aues capio. Item generaliter, capto aves: aucupor.

Ι῾ξότης, ου῾, ὁ, q. d. viſcator, qui viſco aves capit. auceps. Bion. Smyrn. idyll. 2. Item pro ἰξοτπήτης. ut Anth. epigr. ἰξοτὴς κολάμοις, & ἰξοτᾷ δόναξι.

Ι῾ξότρια, viſcatrix. Plut. in l. de fort. Rom. Ι῾ξοτήριον, exp. aucupium.

Ι῾ξοτικὸς, ὴ, ὸ, ad aucupes ſeu ad aucupum artem pertinens. q. d. viſcatorius. ut ἰξοτικὸς κάλαμος, apud Heſych. arundo viſcatoria, vel viſcata. Capitur etiam pro ἰξοτὴς, i. auceps. Suid.

Ι῾ξία, ὴ, idem quod ἰξὸς, viſcum. Theophr. de cauſ pl. l. 5. c. 22. & lib. 3. cap. 16. ¶ Item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: ſic dicta, quia viſcum quibuſdam in locis circa radicem ejus invenitur, quo pro maſtiche utuntur mulieres. Dioſc. libro 3. cap. 10. Interdum varix, ſicut & ἰξός. Pol. onomaſt. l. 4.

Ι῾ξίαι, inter lethales radices numeratur à Dioſc. l. 6. c. 21. & Aet. l. 13 c. 71. Sic dicitur ἀπὸ τῆς ἰξῆς, q. d. viſcaria planta. nam viſco redundat tam tenaci & pernicioſo, ut nonniſi interaneorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ι῾ξίνη, ſive ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert maſtichen. Theoph. hiſt. pl. l. 6. & 9. c. 4.

Ι῾ΞΥ῾Σ, ύος, ὁ, lumbus. Gal. in lex. Hippoc. ἰξύας ab Hippoc. vocari ait quod inter coxendicem & lumbum eſt interjectum. Idem Gal. apud Hippoc. de fract. περιτετριβάσθαι ἢ χρὴ ὁλίγα τῶν ὀφονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον & τὰς ἰξύας, annotat quoſdã eo nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ (i. ilium oſſa) quoſdam τὸ ὑπερῷον αὐτῶν, quod propriè λαπάρα nominatur. Vtitur & Hom. Od. ε. & Oppian. cyneg. l. 2.

Ι῾ΟΝ, ου῾, τὸ, viola. apud Athen. πᾶ μοι τὰ ῥόδα, πᾶ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantes q; violæ, unde apud Theocr. Idyll. 10. ἢ τὸ ἴον μέλαν εἰπὶ. Et in Epigr. ἴον κυανοῦχος. & Theophr. καθάπαξ τὰ ἴα ἢ τὰ γε λδυκὰ, i. e. ut violæ tam nigræ quam candidæ. Idem tamen & ἴον μέλαν dicit hiſt. plant. lib. 1. & ἴον λδυκὸν, lib. 6. ¶ Item ſolum, neut. gen. ab ἴω, quod vide ſuo loco. ¶ Eſt & verbum primæ perſ. aor. 2. indicat. à themate ἔω ſeu εἶμι.

Ι῾ώδης, ε῾ως, ὁ ἢ, violaceus, violæ ſimilis, violam referens. Dioſc. l. 5. c. 171. Aliam ſignif. vide in Ι῾ός.

Ι῾ωνιὰ, ὴ, violetum locus violis conſitus. apud Ariſtoph. in Pace. Apud Theoph. ἰωνιὰ μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At ἰωνία, Ionia vide in Ι῾ών.

Ι῾άσμη, & Ι῾άσμινον μύρον, dictum unguẽtum quoddam in Perſide confieri ſolitum, ex violæ albæ floribus in ſeſaminum oleum conjectis, ut tradit Dioſc. l. 1. c. 74.

Compoſita.

Λδυκόϊον, alba viola. λδυκὸν ἴον, apud Plut. & Athen.

Μελάϊνον, nigra viola, μέλαν ἴον. Teoph. de hiſt. pl. l. 6. c. ult.

Ι῾ΟΝΘΟΣ, ε῾ος, ὁ, Suidæ eſt primus pilorum exortus, primi qui effloreſcunt pili: lanugo, (☞ ἀπὸ τοῦ ἴνας ἢ αὐθᾶν.) Alii ἰόνθες eſſe uolunt radices enaſcentium pilorum. ¶ Ι῾ονθοι dicuntur etiam, ut tradit Poll. l. 4. quos Latini varos appellant. ☞ in hac ſignif. quidam dictos volunt ἰόνθες, quod inſtar ὄνθου (i. ſimi) faciem deturpent & maculis fædent. Alii ab ἄνθος, quod circa ætatis flõrem erumpere ſoleant. Sic Ariſtot. dicit ἴονθοι μικροί. Et Dioſc. l. 1. c. 40. ἀλείφειν δ' ἐχὶ κριθαρικὴν ἀσίλων, φακῶν, ἰόνθων, ἐλλῶν μελαινίας.

Ι῾ονθὰς, ά῾δος, ἡ, lanuginoſa, villoſa, vel varis laborans. Od. ξ. δέρμα ἰονθὰδ & ἀγελίκ αἰγός. ubi Appion. exp. ἢ ἴσης ἰοῦσι, celeriter euntis, velocis: item, ἰόνθες ἐχέσης, οἷον σκιφόμορφα σκιληρὰ, inquit Heſych.

Ι῾ΟΡΚΟΙ, οἱ, jorci: caprarum genus apud Oppian. de venat. l. 3. ἢ δέρκης ὄρυγάς τε & αἰγιλικτῆρας ἰόρκης. Heſych. quoq; dicit eſſe ex genere τῶν δορκάδων.

Ι῾Ο῾Σ, ε῾ὸς, ὁ, miſſille, jaculum, ſagitta. (☞ ab ἵημι, jaculor ſeu ſagittas mitto.) Il. α, ἰὸν ἕηκε, miſit ſagittam, i. emiſit, ejaculatus eſt. ¶ Item venenum, quod ſerpentes & cætera animalia venenata quaſi ejaculantur, Soph. in Trach. ἕα, φοινίας Ε῾χθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἐδ αἱμύθ. Plutarch. τοῖς σκαρπίοις ἐμφύεσθ τὸ κέντρον ὅτε τύπτωσι, ἢ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ὅτε δάκνωσι. ¶ Item φάρμακον, ut Tzetzes tradit ab ἰάομαι derivans. ¶ Item rubigo cujusq; metalli, ut apud Dioſc. ἰὸς σιδήρε, rubigo ferri, ferrago. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris, h. e. ærugo ſive æruca: ſuccus concretus ex liquore cum æris metallo miſto. Vide Dioſc. l. 5. c. 91, 92. Plin. l. 34. c. 11, 12. ¶ Ι῾ός, ία῾, ίον (adject.) ſolus, a, um: item unus, a, um. Il. φ, ἰὸς ψυχὴ, unica anima. Alibi ἰῷ ἤματι, pro ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, uno die. Ariſtarchus ſcribit genitivos & dativ. hujus nominis circumflecti.

Ι῾όεις, ε῾σσα, ὁ, rubigini obnoxius. Il. ψ, τῷ δὲ τῆσι πίθει ἰόεντα σίδηρον. Ab Euſtath. exp. etiam accommodus ad ſagittas conficiendas: item niger, ab ἴον, ut idem ſit quod ἰοειδὴς.

Ι῾ώδης, ε῾ως, ὁ & ἡ, rubiginoſus, æruginoſus, ferrugineus. ut ἰώδης χαλκὴ, æruginoſa bilis ſeu æruginis colore. Exp. etiam venenoſus.

Ι῾όω, ῶ, rubigine obduco, rubigine conſumo.

Ι῾όομαι, ῶμαι, rubiginor, rubiginem contraho, rubiginem duco: ut ἰωμένα χαλκεῖα. Apud Ariſtot. item ærugine abſumor. Dioſc. l. 5. c. 91.

Ι῾ίζω, æruginem refero, ærugini ſeu ferrugini aſſimilis ſum. Dioſcor. l. 5.

Γ῾άπλω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α῾νίωτος, ε, ὁ ἢ, rubiginem non ſentiens, qui rubigine non vitiatur aut abſumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens. ut ἀνίωτος σίδηρος, apud Ariſt. ot. σὺ δὲ θωμασ' ἀκμεμ.

Κατόω, ῶ, idem quod ἰόω, Κατόομαι, idem quod ἰόομαι, rubiginor, ærugine conſumor. ut κατωμβροι ἅλοι, apud Dioſc. l. 4.

Ι῾ὸς, vide in Ι῾ός. Ι῾ότης, vide in Ε῾ω, mitto.

Ι῾ΟΥ῾ (adverb. dolentis) hei, heu, eheu. Ariſtoph. ἰὲ, ἰὲ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Luc. in Tim. πῇ τρέχεις; πάεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Η῾ράκλεις. ἰώ, ἰώ. Plut. in lib. de def. orac. ἀνεβόησεν ἰὲ ἰώ. Legitur & apud Plat. in Gorgia. Rurſum apud Luc. cum genit. ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἀλειτῶν βαλδυμάτων, ὁ iniqua conſilia. ¶ Interdum contra eſt exultantis. Sed hac in ſign. quidam ſcribi ἰῶ cum circumflexo tradunt. Pla. de rep. l. 4. ἰὲ, ἰὲ, ἔπου ὦ Γλαύκων, κινδυνωδούμῳ τι ἔχειν δοκεῖν ἰχνος. καί μοι δοκᾶν ὑ πάνυ τι σκοδυξῶ ἡμᾶς.

Ι῾ύζω, clamo ἰύ. Grammatici dicunt eſſe vocem talem edo qualis eſt ſibilantis. Od. ο, οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο Α῾νίκες ἠδὲ γυναῖκες. Exp. etiam, fiſtula cano, item agreſti voce profero. item clamo ut mulieres. Item generaliter, clamo. Schol. Theoc. ait eſſe τὸ λιγυφωνεῖν, & propriè de mulieribus dici.

Ι῾υγμὸς, ε῾ως, ὁ, vox tanquam ſibilantis, ſeu vox ſibilo ſimilis: ſibilus: item clamor. Il. σ. Exponitur etiam, fiſtulæ cantus.

Ι῾υκτὴς, ε῾ὸς, ὁ, ſibilator, qui ſibilat, aut qui vocem edit ſibilo ſimilem. Theoc.

Ι῾υγὴ, ε῾ς, ἡ, idem quod ἰυγμὸς. Soph. in Philoct. ὅτε ποτ' ἐγὼ δ' ἰυγὴ κ γόνον σεῦ ποιεῖς; Schol. Nic. in Ther. ἰυγὴ ait eſſe vocem inarticulatam, ἀπὸ τ συμβαίνοντος πεποιημένη.

Ι῾υγξ, nomen eſt aviculæ, quam torquillam & verticillam quidam appellant. Eam deſcribit Ariſtot. hiſt. anim. l. 2. cap. 12. A῾ Galeno libr. 4. περὶ τόπων fertur dicta κινάβρα. ¶ Ponitur & pro illecebris amoris, Xen. οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν ἢ ἰύγγων. Sic utitur & Syneſius multis in locis. Itidemque ἰυγξ generaliter pro quavis illecebra interdum ponitur, & eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xen. in apomn. ἰυγγα ἔχειν, habere illecebram & pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar. in Nem. ode 4. ἰυγγι ἑλκόμενοι ὕπερ ſcholiaſtes exponit ἐπιθυμίᾳ. ¶ Ι῾υγξ fertur dictus & ipſe magarum turbo ſeu rhombus. vide Suid. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari verſu, Ι῾υγξ ἕλκε τὸ τλῶον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν αὐτᾶς, vocem ἰυγξ ſignif. illam habere crediderint. ſed ſcholiaſtes veneream avem eſſe tradit, quam magæ ad ſuas incantationes adjutricem habeant. Vide plura apud eundem.

Γῆλος, &c. vide in Οὖλος. Γόω, vide in Γός.
Γπνὸς, ίπος in Γπλω.

Ἵππος, ὁ, ἡ, equus, equa. Od. γ. εἰφέρεν πεζὸν ἵππον. Il. ψ. Γίπποι ἀερσιπόδες. Od. σ. ἵππε ὠκύποδες. Ε. ἵππες ζεύγνυσαν. Od. ψ. Pro quo Il. π. ὑπαέχῃ ζυγὸν ἵππες. Et χαλινῶσαι ἵππον, apud Xen. & ἵππων ἐπιβαινέμεν. Il. ε. conscendere equos. Od. ε. ἵππον ἐλαύνειν. ¶ Γίππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus: Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites. μυρίη ἵππος. apud eundem, decem millia equitum. Thuc. ἱππὶς διακοσία, ducenti equites. ¶ Est etiam piscis nomen, de quo Athen. l. 7. ¶ Dicitur etiam de pudendo hominis, Hesych. ¶ Est etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescunt, sed tremulè subinde nictant. ¶ Γίππος in compositione interdum intendit significatum, sicut etiam βῆς: ut ἱππομέγη, magnum scortum. Et κρόνιππος, apud Aristoph. senex & delirus. ☞ Sunt qui ab ἵσταμαι & πούς derivatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

Ἱππόσυνος, ος, ὁ, equester. Eurip. in Oreste.

Γπποσύνη, ἡ, ars equestris: seu virtus equestris. Il. δ.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Od. γ. Capitur interdum pro φυγὰς, ut tradit Eust. ut Il. β. ὃν πατὴρ Διὶ φίλος ἵππότα Φυλεύς.

Ἱππώδης, ες, ὁ, ἡ, equinus, vel equo similis. Xen. de re eq.

Ἱππών, ῶνος, ὁ, equile, stabulum equorum. Xen. de re eq.

Ἱππόομαι equus fio, aut sum. Plut. ad Colot.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equestris. ut ἱππὶς ἐσθὴς, vestis equestris. Dio.

Ἱππικὸς, ἡ, ὸν, equestris. ut ἱππικὸς δίφρος, equestris currus: qui trahitur ab equis, Hesiod. Invenitur & ἱππικὸν unico ι, ut ἱππικα ἄεθλα, ex Epigr. equestria certamina. apud Aristoph. in Nub. ἱππίος cognomento vocatur Neptunus, quod primus equum produxerit. Sunt qui ἵππιον Minervam quoque cognominari velint, quod prima currum instruxerit.

Ἱππικὸς, equestris. ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma. Et ἱππικοὶ ἆθλοι, equestria certamina. Demosth. ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. equestre agmen. Et ἱππικὴ παρασκευὴ apud eundem. Et ἱππικοὶ ἀγῶνες, apud Sophocl. currus equestris. Apud Xenophontem sunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν, sine adjectione à Xenoph. & Demosth. pro equitatu. Ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equestris. Xenoph. Ἱππικὸς dicitur etiam artis equestris peritus, equitandi peritus, eidem Xen. Γίππικὴ herbæ nomen. Plinius libro 25. c. 8.

Ἱππεύς, έως, ὁ, eques. Xen. πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites & equites. Item ἱππεῖς, in Athen. rep. ordo equester. item ἱππεῖς, cancrorum genus, de quibus Plin. l. 9. c. 31. & Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. ¶ Ἱππεὺς est etiam cometæ species apud Plin. l. 2. c. 22.

Ἱππεύω, sum eques, equito. Isoc. ad Dem. ἐὰς πεζὸν ἵππον κτήσασθαι καλὸν, καὶ ὡς ἱππεύσει ἐπισάμβρῳ. Dicitur etiam de equo apud Xenoph.

Ἱππεύμα, equitatio, iter quod ab equite conficitur. Ex Aristoph.

Ἱππεύσις, ἱππεία, equitatio. Xen. Pæd. 8.

Ἱππὰς, άδος, ὁ, ἡ, equestris Herodian. σὺν τῇ ἱππάδι τάξεως, ex ordine equestri. In Athenienſium republ. ἱππὰς pars una erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus. Et ἱππάδες θυσίαι, sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragabantur, ut Hesych. tradit. Bos quoq; ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, & census quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, ut idem annotat. unde ἱππάδα τελέντες, ap. Plut. in Solone, qui censum equestrem solvunt.

Ἱππάζω, equito.

Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equitó. Xen. ἐπεσκευμένῳ ἤδη ἱππάζεσθαι, qui equo vehi seu equitare jam norit. Plutar. in Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitârunt. Dicitur aliquando & ipse equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen de re equ. ὅταν γε μὴν ἱππαζόμενον ἀνῆται τις, si quis equum qui jam ascenditur, & agitur emerit.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi. Xen. de re equ.

Ἱππάσιμος, ος, ὁ, ἡ, equitabilis. Xen. Hell. 7. Metaph. dicitur ἱππάσιμος ἀνεκὼς ἑαυτόν τινι, qui quasi patitur aliquem se florem in modum equi. Plut. in Alex.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xen. de re equ.

Ἱππαστὶ, adverb. equitantium modo. ut ἱππαστὶ κρίζειν.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus sive equuleus, i. parvus equus. Xen. Pæd. 1. Item avis nomen similis vulpanseri, ut tradit Hesych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. Item piscis quidam, apud Athen. l. 7.

Ἱππίσκος, equulus. Censetur etiam in mundo muliebri, apud Hesych.

Ἱππόθεν, ex equo. Od θ & λ. Γἱππηδὸν, more equorum.

Ἱππάκη ἡ. caseus equinus, item equi coagulum, ut tradit Dioſc. l 2. c. 80. Reperitur & ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem signif. apud Eust.

Ἱππαλίδης, pro quo Dorice ἱππαλίδας, eques, equitandi peritus. Theoc. idyll. 25. ἐν ἱππεῦσι κελόσαι κρίνω ἱππαλίδας ἔδακεν, quomodo equites hortaretur Castor eques docuit.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium, animal ita nominatum ab equi similitudine. Aristot. de hist. an. l. 2. c. 1.

Ἱππάδας, genus lusus puerilis, apud Poll. l. 9.

Ἱππαπαὶ, vox quædam ab Arist. in eq. per jocum & lusum facta.

Composita.

Ἄμιππος, ου, ὁ, ἡ, qui simul cum equis est, equis adjunctus. ut ἄμιππος βοηθεία, apud Soph. Item ἄμιπποι vocantur apud Thucyd. 5. pedites equitibus adjuncti. Decuntur etiam ἄμιπποι, ipsi equi copulati sine rheda equi desultorii: dicuntur & equites desultores, ut ex Paus. tradit Eust.

Ἀμφίππους, οἱ, desultores, qui duos equos absq; ephippiis agitantes ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Aelian. de aciebus instr.

Ἀναγκιππεῖν, necessitate equitare, i. necessariò necessitatem equitandi habere, μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.

Ἀνθιππεύω, q. d. equito adversus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. duo equites inter se contendentes.

Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro, contra aliquem equo invehor. Ἀνθίππασία, decursio equestris. Ἀ Suida exp. equestre certamen.

Ἄνιππος, equo carens vel equo non insidens, apud Herodot. l. 1. Item equitandi imperitus. Aristot. Exp. & inequitabilis. ut ἄνιππος ὁδὸς, vel ἄνιππος χώρα, Herodo. Invenitur & pro ἄμιππος. Poll. l. 1.

Ἄφιππος, equitandi imperitus, artis equestris rudis & imperitus. Luc. & Plut. de rep. l. 1. & in Protag. ¶ Item equo carens vel equis. apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui. ut ἄφιππον χωρίον, quod & δύσιππον, Plut. Et ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et ἄφιππος ἡ πεχικὴ ὁδὸς, apud Plut. in Ant.

Ἀφιππία, ἡ, equitandi imperitia, vel artis equestris. Xenoph. in hipp.

Ἀφιππεύω, (q. d. abequito) equitans recedo, vel fugio, vel ex uno loco in alium me recipio equitando, vel equo me proripio.

Ἀφιππάζω, exp. equitatum ago. Ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, apud Plut. & Strab. l. 7.

Δίιππασία, idem quod αὐθιππασία.

Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus. Xen. Hell. 3.

Ἐνιππάζομαι, equo invehor, seu equito in. Ἐνιππεύω, idem.

Ἐξιππάζομαι, equo evehor, seu equo exeo. Plut. ἐξιππάσασθαι διὰ τῶν πυλῶν. Et Synes. ep. 132.

Ἔξιππον, currus in quo sex sunt equi.

Εὔιππος, bonos seu præstantes equos habens. Xen. & Eurip. Item equitandi peritus vel equitatu præstans.

Ἔφιππος, qui equo insidet, qui equo vehitur: & peculiariter sic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Synes. oppon. πεζῶ. Dicitur & αὐθρίας ἔφιππος, à Plut. in Publ. statua equestris. Et βίος ἔφιππος, vita equestris, ex Philone.

Ἐφίππιος, equestris, ut ἐφίππιος δρόμος, ex Plat. equestris cursus. Scribitur & ἰφιππίος.

Ἐφίππιον, substant. certamen equestre, Suid. Item stratum equi, sella equi. Ephippium. Xen. de arte equ. Scribitur & ἰφίππιον

Ἐφιππάζομαι, equo invehor, aut equito super, vel adversus.

Καθιππεύω, per equito, equitando decurro. Herodian. l. 6.

Καθιππεύομαι, per equitor. ibid. Καθίππευσις, invasio & incursio quæ equo fit. Exp. & adequitatio.

Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurso. καθιππάσασθαι χώραν, incursavit regionem. Metaph. apud Laërt. dicitur καθιππάζεσθαι τὴν φιλοσοφίας, circa philosophiam se exercere.

Κτήσιππος, possessor equorum. Luc.

Μόνιππος, qui unico equo utitur, qui unico equo cursu contendit. Plat. l. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppositi τοῖς ἀμίπποις, finguli equi, equi qui juncti non sunt. Xen. Pæd. 6.

Πάρεδρος, assectans equum, assectator equi ut canis qui velocitate equum assequitur. Poll. & Aristot.

Παρεππεύω, ab Hesych. & Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et abeo aliò illis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας σὺν νέσῳ πῆξεν δεκάδας per catachresin dicitur pro, qui transmiserat vel traduxerat.

Παρεππάζομαι, à latere equito, adequito. Item præterequito, equo prætervehor.

Περιππεύω, circumequito, obequito Luc. in somn. & Polyb.

Πληξιππος, qui pungit & stimulat equos, agitator & domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator, Il. β. & apud Hesiod. in Asp.

Πολύιππος, multos habens equos, equis abundans. Dionys.

Προϊππεύω, equito antè, equo præcedo, seu præeo, Plut. in Cam. προϊππεύων ἔφραττε.

Προσυππεύω, adequito, juxta equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει, adequitans urbi.

Τέθριππος, quatuor equos habens. ut τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugis. Et τέθριππος ὄχος, Eurip. pro eodem. Apud Aristophan. in Neb. ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis uno jugo copulatis. Τέθριππον (substantivè) quadriga, currus quadrijugis

drijugis, currus in quo ſunt quatuor equi. Athen. l. 12. & Theocrit. idyll. 15.

Τρύσιππον, ſive τρυσίππιον, ſignum ſeu nota quæ equo πτερυμνῶν inuritur. ſtigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus & confectus notatur. nota qua agnoſcitur ἡ ἵππου τρύσις. Scribitur & τρυσίππιον, apud Euſt.

Φίλιππος, equorum amans, equorum ſtudioſus, vel qui agitandis equis delectatur Plut. in probl. Hell. Item bellicoſus ut φίλιππος λαός, apud Eurip. in Hecuba.

Γ' ΠΤΑΜΑΙ, f. πτήσομαι, Aoriſt. 2 ἐπτέμην, unde infinit. πτῆναι, volo, in Epigr. Sæpe dicitur metaph. de iis quæ citò curſu aut impetu, avium more feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησὶ πτῆναι τρέχων, ἁρπάζειν δ' ὀκνεῖν. Apud Homerum ὀκ χερῶν ἔπτατο, ex manibus ſubitò excidebat, quaſi avolando. Od. μ & ω.

Πτῆμα, τό, volatus.

Πτῆσις, εως, ἡ, idem apud Ariſtot. & Luc.

Πτητικὸς, ἡ, ὸν, volatilis, cui volandi facultas & vis ineſt.

Πτηνὸς, ἡ, ὸν, volucris πτηνὰ ζῶα, animalia volucria ſeu volatilia, apud Ariſtot. In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς. alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Plat.

Πτερὸν, &c. Πτίλον, &c. Πέτομαι, &c. quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀμφιπτάμενος, circumvolitans.

Ἀνίπτημαι, ſurſum volo. Luc. Ἀνίπτασθαι, idem apud Aeſchin. in Cteſiph. Plat. & Ariſtoph. in avibus: & apud Soph. in Ajace.

Decomp. Προαναίπτημι, antè in altum evolo. Greg.

Συναναίπτημι, ſimul in altum evolo, ſimul volo. Greg.

Ἀπτηνὴς, ῆς, ὁ, ἡ, volare non potens, involucris, implumis. ut ἀπτηνῆες νεοσσοὶ, pulli avium involucres & implumes. Plutarch. de aud. & Ital.

Ἀφίπταμαι, avolo, evolo. Particip. ἀφιπτάμενος, apud Luc. unde & ἀποπτάμενος. Il. π. & Od. λ. Invenitur & aor. 2. ἀπέπτην ab ἀφίπτημι.

Διίπταμαι, pervolo, volando pertranſeo. cum accuſ. apud Luc. & Sap. l. 5. Διίπτασθαι, pro eodem apud Eurip. in Med. Plut. ſymp. 4. Herodian. 2.

Εἰσίπτημι, ſive εἰσίπταμαι, involo. Ariſtoph.

Ἐφίπτημι ſive ἐφίπταμαι, advolo. Od. ο, ἐπὶ νῆα ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg. λευκῶναι μέλεσιν ἐφίπτανται, in prata advolat. Metaphoricè dicitur ὀφθαλμὸς ἐπὶ τέλος, Il. δ. involare in multitudinem.

Καθίπτημι ſive καθίπταμαι, devolo, volando deſcendo. Luc.

Μεταπτάμενος, tranſvolans. à μεθίπτημι.

Παρίπτημι, ſive παρίπταμαι, à latere volo. Item prætervolo.

Συμπαρίπτημι (dec.) ſive συμπαρίπταμαι, ſimul prætervolo, vel ſimul volo.

Περίπτημι, circumvolo.

Προσίπτημι, advolo. unde προσέπτην pro προσέπτησαν, apud Ariſtoph. Phil. de vita M. τότοις προσέπτησαν, ad hos advolârunt.

Ὑπερίπτημι ſupervolo, ſupernè volo.

Χαμαιλοπτήτης, ου, ὁ, humivola, i. non multum à terra ſe attollens volatu.

Ι' ΠΤΩ ſive ἴπτω, & ἴπταμαι, med. noceo, damnum infero, lædo. βλάπτω. Il. β, τόξα ἴψετον ἠδὲ καὶ ἰοὺς Ἀχαιῶν.

Ἴψ, ἰπὸς, vermis ſpecies qui cornua corrodit. Od. φ. Accipitur etiam pro vermiculis qui vites ſeu vitium oculos infeſtant. vide Ammon.

Ἰπνὸς ſive ἴπνος, ου, ὁ, furnus, teſtus ſive teſtum. ut apud Ariſtoph. in avib. κρεμάσασθον τύχῃ γαθῇ Εἰς τὸν ἵππον ἔσω τοῦτον ἀνδρὸς ἑκάστου. ¶ Item caminus. apud Ariſtoph. & Hipp. ¶ Item culina. Ariſtoph. in Plut. ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφαντίνης. Et in Veſp. εἰς τὸν ἰπνὸν ἐσελήλυθε. ¶ Item lampas, lychnus. Ariſtoph. in Pace. λαβὼ δ' εἷπεν τινες τῶν ἀγαθῶν ὅτι βαδίζοι' ἀνὴρ ἔχοντες ἐν ταῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Apud eundem in pace, Κόλπος γυναικῶν ἁλῶναι χρυσῶν ἐς ἰπνὸν, ſchol. exp. ἀργύρου. Item ſterquilinium, apud Ariſtop. in Cocalo, teſte Poll. & Heſych. in qua ſignif. ſcribitur, apud Heſych ἰπὸς & apud Poll. ἴπος. ¶ Eſt etiam pars navis. Heſy. Euſt. ab ἴπτω derivat.

Ἰπνόω, ῶ, in furno ſeu camino uro. aut in furnum ſeu caminum conjicio. Aeſchyl. in Prometh. Ἰπνέμβολος ῥίζωσιν Αἰτναίους ὕπο, ardens ſub Aetnæ radicibus velut in camino.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, teſtuaceus. ut ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. libro 3.

Ἰπνιος, ου, ὁ, qui ex furno eſt, qui furni eſt. ut ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta & ſordes ex furno.

Ἴπος, ου, ὁ, muſcipula. Euſt. & Poll. ab ἴπτω, quòd muribus noceat & eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, ſupplicium: item præmium. ¶ Item potus, πόσις, ut Gall. exp. apud Hippoc. in μοχλικῶ. ¶ Scribitur & ἶπος cum circumfl. quod exp. πιεσμὸς, preſſus ſive preſſura. Pind. in Olymp. Od. 4. ὦ Κρόνε παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἵππον ὑπερμέγεθες ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, onus ventoſum quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. ſcribitur aſpero ſpiritu ἵππος & ἱππόω.

Ἱππόω, ῶ, premo more fullonum aut muſcipulæ, πιέζω. Suid. ex Ariſtoph. in equ. Poll. ex Crat. ἱππέμβολος ταῖς συμφοραῖς, preſſus miſeriis.

Compoſita

Ἐξιππόω, ῶ. exprimo. Dioſc. l. 5. ἐξίππωσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. ſic & Gal. l. 1. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιππεῖν quæ malos humores extrahunt & expurgant.

Ἐξιππόομαι, οῦμαι, exprimor. Dioſc. ἐξίππωμένα ῥόδα, intritu preſſa, ſeu expreſſa. & ἐξιππωθὲν ἔλαιον. Item expurgor. unde & ἐξιππέμβω ab Heſych. exp. καθαιρόμβω.

Ἐξιππωτικὸς, ἡ, ὸν, cui exprimendi vis ineſt. Item extrahendi & expurgandi vi præditus. ut ἐξιππωτικὰ φάρμακα, Gal.

Τρυγίππος, colum per quod vinum fæculentum & ὁ τρυγίας tranſfunditur & percolatur: ſeu inſtrumentum quo utuntur οἱ ἱππωτῆρες καὶ θλίβοντες οἶνον, Ariſtoph. in Plut.

Τρυγίππῳ. apud Suid ſignificat τὸν τρύγα ἱππῶ.

Γ' ἅπτω, Δίψα, &c. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Γ' ἀρὶ, ἱερὸς, &c. vide in Γ' ἱερός. Γ' ερηξ. vide in Γ' ἱέραξ.

Γ' ΡΙΓΓΕΣ, arteriæ, Hippocr.

Ι' ΡΙΣ, ἴριδος, & ἴρεως, ἡ, arcus cœleſtis. Ariſtot. de mundo. Euſt. deductum eſſe ſcribit ab ἄρω, nuntio: nimirum quòd pluvias denuntiet. ¶ A' poëtis fingitur Dea, quæ à Dijs nuntia mitti ſolet. Heſiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam eſt, inter eam & album oculi medius: nomine indito ab arcus ſimilitudine. ambæ enim hæ irides ſunt verſicolores. ¶ Eſt & placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theophraſt. hiſt. pl. l. 1. & l. 6. c. 7. & l. 7. c. 12. Dioſcor. l. 1. c. 1. Inde autem nomen ſortita eſt hæc iris, quoniam floret diverſi coloris ſpecie ſicut arcus cœleſtis, teſte Plin. l. 21. c. 7. ¶ Eſt & gemmæ nomen, Etym. & Plin. l. 37. c. 9. ¶ Dicitur eſſe & avis ſpecies. ¶ Apud Apoll. Rhod. in Arg. eſt & fluvii nomen.

Ἴρινον, ut ἴρινον μύρον ſive ἔλαιον, unguentum ſive oleum irinum, id eſt, ex iri herba confectum. Apud Dioſcoridem lib. 1. cap. 67.

Ι' ΡΟΣ, ου, ὁ, nomen proprium cujuſdam mendici, apud Homer. ab ἄρω nuntio. q. ἀπαγγελεύς. ¶ Appellativè ponitur pro quovis mendico. vide Euſt. ¶ Γ' ερὸς autem vide in Γ' ερός.

Ἄ' ιρον, ου, ὁ, (*comp.*) cui perperam vel inauſpicatò nomen Iri inditum eſt. Od. σ, Γ' ερὸν ἄεθλον.

Ἴς, ἰνὸς, ἡ, fibra, Odyſſ. λ, σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσι. Hippocrat. de nat. infantis, ὧν δὲ τῷ ὑμῷ ἐφαίνοντο ὀνεοῦσαι ἴνες λάθρῃ καὶ παχεῖαι. Sic Ariſtot. hiſt. anim. lib. 3. ἴνας ἔχουσι, fibras habent. Tranſfertur & ad inanimata; ut herbas: diviſiones enim eas & interſectiones, quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἴνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorſum, aliquando venas appellavit. Sic Theophr. hiſt. pl. l. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat μίτρας, ἴνας, φλέβας. ¶ Galenus initio comment. in epidem. lib. 6. ἴνα vocat etiam lineolam illam quæ literam Θ per tranſverſum ſecat. ¶ Item ἶς, vis, robur, apud poëtas, quoniam virium corporis bona pars conſiſtit in fibris, ſeu iis partibus quæ fibras multas habent & nervoſæ ſunt. Il. ε, ἶν' ἀπόλεθρον ἔχοντες. Odyſſ. σ, οὐδὲ οἱ ἰὼ ἶς Οὐδὲ βίη. Sic Heſiod. in Erg. ἶς ἀνέμου βορέαο. Et ἶς ποταμοῖο, Il. φ.

Ἰνώδης, ες, ὁ, ἡ, fibræ ſimilis, nervoſus. Ariſtot. hiſt. an. l. 1.

Ἰνίον, ου, τὸ, poſterior colli nervus, occiput, occipitium, unde nervi, i. ἴνες enaſcuntur. Il. ε. βεβλήκει κεφαλῆς κατ' ἰνίον ὀξέϊ δουρί. ſic nominatum ἀπὸ τοῦ ἰνώδης καὶ νευρώδες εἶναι, quod fibroſum ſit & nervoſum. Sunt qui ἰδιωτικῶς hinc dictum arbitrentur. id enim eſſe incurvari, & quidem tendine cervicis ad inferiora concidente & ad humeros contracto.

Ἰνις, exp. νέος υἱὸς & βρέφος, infans: hinc originem traxiſſe putatur, quoniam filii ſunt vis roburq; parentum. Eurip. pro filia uſurpaſſe fertur.

Ι' φι, Γ' φις, Γ' φημος, vide in Γ' φι.

Compoſita.

Ἐνδινα, τὰ, inteſtina, Il. ψ. Euſt. tradit quoſdam ita denominata velle ab οὐδὲν ἕνεκα τῶν ἰνῶν. vide & in comp. à Δίνη.

Εὔινος, bene fibratus, nervoſus.

Λεπτόϊνος, tenues nervos ſeu exiles fibras habens.

Πολύϊνος, multas habens fibras ſeu venas.

Ἰδνόω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἰσάζω, &c. vide in Ἴσος.

Ι' ΣΑΛΗ, ης, ἡ, di. t era, rheno, veſtis è pelle caprina. Ariſtoph. enim ſchol. ſuo tempore ἰσάλη dictam fuiſſe ſcribit, quam Attici

Attici ἀφῆρέων nominassent. Idem scribit & Gal. in lex. Hippoc. Pro eodem dicitur etiam ἐξάλη seu ἐξωλῆ.

Ἴσαμαι, &c vide in Ἴσημι.

Ἴ΄ΣΑΤΙΣ, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioſc. l. 2. c. 215. & 216. & Plin. l. 20 c. 7. Nonnulli eſſe ajunt quod Cæſ. l. 5. de bell. Gall. à barbaris ſua corpora ea herba tingentibus glaſtum appellari ſcribit.

Ἰσατώδης χολή, bilis quæ iſatin ſeu glaſtum colore cæſio refert, i. fuſca, Gal.

Ἴ΄ΣΗΜΙ, ſcio. (ſ-ϡ- putatur ex ἴσω futuro inuſitato verbi ἔδω factum eſſe ἰσάω, ἰσῶ unde ἴσημι: ut ab ἱστάω eſt ἵστημι.) Theocrit. in Ὀ΄δυσσ. κἀλεῖς μῶλα τοῦτο ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι. In plur. ἴσαμεν, ſcimus, & per ſyncopen ἴσμεν, ac Doricè & Aeolicè ἴδμεν. Et autem ἴστμεν & in proſa uſitatum. In ſecunda perſona ἴστε, pro quo potius ἴστε in uſu eſt. Tertia, ἴσασι, ſciunt. Il. υ, πολλοὶ δὲ μὲν ὤνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσην, ſciebam. & in tertia plur ἴσασαν, ex qua fit per ſyncopen ἴσαν. Imperativus modus in omnibus numeris & perſonis ſyncopen patitur. Dicitur enim ἴσθι & per ſyncopen ἴστι: ſic ἰσάτω & ἴστω. In duali ἴσταον & ἴστον: ἰσάτων & ἴστων. Plur. ἴστε & ἔστε: ἰσάτωσαν & ἴστωσαν, nec non ἴστων. In infinit. quo que ἴστμεν dicitur, ſicut & ἴδμεναι, ſcire.

Συνίσημι, (comp. inuſit.) conſcius ſum. idem quod συνοίδα. unde συνίσασι & συνίστμεν, nec non συνίστε: aliaque nonnulla tempora inveniuntur.

Ἴδμων, peritus, gnarus.

Ἰδμοσύνη, peritia. cujus dat. plur. ἰδμοσύνῃσι, apud Heſiod.

Comp. Ἐπίδμων pro ἴδμων, in Epigr. ἐπίδμονα ἥρης.

Ἀδμοσύνη, ἡ, ignorantia, imperitia. ἄγνοια. ut exp. Etym. deducens ab ἴδμων, præfixo α privativo, & facta ſyncope, atq; ν in λ verſo ſcribitur & ἀδμοσύνη, apud Suid.

Ἀδμοσύνην apud Etym. eſt ἀγνοεῖν, ignorare.

Ἴδμων, ονος, ὁ & ἡ, ſciens, peritus, gnarus. Heſiod. in Erg. (de formicæ loquens) ὅτε τ' ἴδμων ἀμφὶς ἀμοῦτον. Et cum genit. Apoll. Arg. 2. ἴδμων ἄρης.

Ἰδμοσύνη, ἡ, ſcientia, peritia. Il. π, ἰδμοσύνῃ πολέμοιο.

Comp. Ἀϊδμων, ονος, ὁ & ἡ, imperitus, inſcius. Iliad. γ, ἀϊδμοσύνῃ φωτὶ ἐοικώς. Heſiod. Χώρῳ ἀϊδμονι ἐών, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ' ἄϊδμων.

Ἀϊδμοσύνη, ἡ, inſcitia, imperitia, imprudentia. Hom. & Heſiod.

Ἀϊδμόσυνος, imperite. Item perſpicuè. Ἀϊδμοσύνη, ης, ὁ, inſcius, imprudens. Nic. in Alex.

Πολυΐδμων, qui multa ſcit, multa callens: ſeu multa expertus. Od. ο & ψ. Πολυιδμοσύνη & πολυιδμοσύνη, multa ſcientia, multarum rerum cognitio. Od. β.

Ἴδμων vocabatur Apollo, eò quòd omnia ſciret, teſte Plut. in lib. de ει apud Delphos.

Ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι, (comp. ex ἐπὶ & ἵσταμαι, interjecto τ) ſcio, peritus ſum. Cum infinit. ut Iſocr. ἐπιστάμβρῳ κακῶς ἰατρεύειν. Cum genit. ut Iliad. β, ἐπιστάμβροι πολέμοιο. Cum dativ. ut Iliad. ο, ἐπιστάμβρῳ μὴ ἄνωγα. Cum accuſ. ut Iſocr. τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπίστασθε, eorum mores cognoſces. Interdum cum particip. ut Plutarch. in Themiſt. ἐπίσταμαι ἔχων, ſcio me habere. Abſolutè dicitur ab Ariſtoph. ἐπιστάμβρῳ ἀνήρ, vir prudens ſeu intelligens.

Ἐπιστάμβρως, adverb. ſcienter, peritè. Item prudenter. Od. υ. Apud Heſiod. οὐ κῦ ἐπιστάμβρως.

Ἐπιστήμη, ἡ, ſcientia, peritia. Item ars. ut ἐπιστήμη ναυπηκή. Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστήμαι, artes liberales.

Ἐπιστήμων, ſciens, peritus. Xenoph. Superl. ἐπιστημονέστατος, ſcientiſſimus. Ἐπιστημόνως, ſcienter, ſcitè, peritè. Ariſtid. Et ſuperl. ἐπιστημονέστατα, doctiſſimè, Plato. Ἐπιστημοσύνη, ſcientia, peritia.

Ἐπιστημονικός, cui ſcientia ineſt. Exp. & ſcientia præditus, apud Gal. Apud Ariſtot. in poſter. anal. dicitur ſcientiæ cujusq; proprius & ſcientiæ efficiens. Ἐπιστημονικῶς, peritè, cui oppo. ἀμαθῶς. Greg.

Ἐπιστητός, cadens ſub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητόν, exp. etiam, quod ſcitur. Ariſtot. in Categoriis.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, inſciens, ignarus: non ſciens, ut apud Thuc. lib. 3. ἀπείρων κῦ ἀνεπιστημόνων ὁπόσα πράσσουσι, neſcii quo ſe verterent. Item inſcius, indoctus, imperitus, i. e. nulla imbutus ſcientia. ut apud Plat. ἀνεπιστήμον ἀδὲν ἐόν. Apud Thuc. ἀνεπιστήμονες νῆες. exp. naves ab imperitis inſſlæ.

Ἀνεπιστημόνως, per inſcitiam, inſcitè, inſcienter, imperitè.

Ἀνεπιστημοσύνη, inſcientia ſeu inſcitia. imperitia. cui opp. ἐπιστήμη ut apud Xen. & Themiſt ac Plat. Interdum & cum gen.

Ἐξεπίσταμαι, probè novi, calleo, teneo, ſcio. ad unguem teneo. apud Ariſtoph. Demoſt. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμβρῳ. Jungitur interdum infinit. interdum accuſ.

Προσεξεπίσταμαι, & per contractionem προσὐξεπίσταμαι, q. d. antè probè novi, Aeſchyl. in Prometh. παῦτα προσὐξεπίσταμαι σκοπῶν τὰ μέλλοντα.

Προεπίσταμαι, præſcio, jam antè ſcio & exploratum habeo, Xen. Pæd. 4. πρόεπιστάμβρῳ γὰ τοῦτο.

Συνεπίσταμαι, ſum conſcius, ſcio. Luc. συνεπίσταμαί σοι πονηρὸς ὢν φύσιν.

Ἴ΄σκω, ſcio, vide in Εἴδω, i. ſcio.

Ἴ΄ΣΘΜΟΣ, ου, ὁ, iſthmus, terra bimaris, h. e. terra anguſta duplici intercluſa mari. Ariſtot. de mundo, κατὰ μὸ τὸν στενὸν τοῦτον ἰσθμὸν ἐς τὸν πόντον διήκει. Peculiariter autem & κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco ſeu Peloponneſiaco iſthmo dici ſolet. ¶ Dicitur & in homine ἰσθμὸς, fauces: pars illa quæ inter os & gulam ſeu guttur in modum iſthmi eſt interjecta. ut quum Gal. comm. 3. in aphor. Hippocrat. παρίσθμια eſſe dixit φλεγμονὰς τὰς κῦ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. ſ-ϡ- ſic autem vocatur pars illa quaſi ἰσθμὸς ἀπὸ τῆς ἀσπίνης τῶν τραφῶν δι' αὐτῆς, quòd per eam ceu per anguſtum tramitem cibus & potus in ventrem demittantur: ut annotat Euſtath. & ſchol. Hom. ¶ Apud Ariſt. de hiſt. an. l. 4. c. 8. ἰσθμὸν quidam eſſe putant quoddam πλέγμα quo orificium vaſis teſtacei obſtruitur. & id quidem in anguſtas fauces deſinēs. Apud eundem Ariſtot. in problem. ἰσθμὸς κλεψύδρας exp. collum clepſydræ, i. inferiora foramina. Sumitur & pro incerniculo, apud Dioſc. l. 2. In qua ſignif. ſunt qui potius ſcribendum cenſeant ἰσθμός.

Ἰσθμιεὺς & ἰσθμιώτης, ου, ὁ, iſthmi incola. Et Neptunus Ἰσθμιεὺς, quoniam in iſthmo fanum habebat. Τὰ Ἴσθμια, ſcil. ἱερὰ, ſacra iſthmia, in honorem Neptuni, ſeu ludi iſthmi. Strab. l. 8 Thuc. l. 8. De his ludis plura vide apud Plut. in Theſeo & Pauſan. in Corinth.

Ἴ΄σθμιον, ου, τὸ, (Euſt. authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, quod circum collum eſt, collum cingens: & quidem peculiariter collare ornamentum, torques collum ſeu fauces cingens. Ab Heſych. exponitur etiam περιτόμιον.

Ἰσθμιακὸς ἀγών, certamen iſthmiacum, ludi iſthmiaci, apud Strabo. lib. 8.

Ἰσθμικὸς, idem. Apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς, iſthmica pinus: qua coronari ſolebant qui iſthmicis ludis vicciſſent.

Ἰσθμιὰς νίκη, apud Steph. iſthmiaca victoria, palma iſthmiacis ludis reportata. Et ἰσθμιάδες σπονδαὶ, iſthmiacæ induciæ, i. induciæ quæ tantiſper durabant dum iſthmiaci ludi celebrati eſſent.

Ἰσθμιάζω, iſthmiacum feſtum agito. iſthmiacos ludos celebro. Translatè autem & proverbialiter eſt, male naveo, parum commodè ſalubriterq; vivo: quòd ludi iſti iſthmia i morbis eſſent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluviem.

Ἰσθμοῖ, in iſthmo, apud Plut. in Themiſt.

Ἰσθμώδης, iſthmo ſimilis, iſthmi forma ſeu ſpeciem gerēs, iſthmi in modum anguſtus. Thuc. l. 8. ἰσθμώδως ὄντος χωρίου.

Compoſita.

Διϊσθμέω, ῶ, iſthmum traduco. Apud Suid.

Παρίσθμια, τὰ, tonſillæ, i. glandulæ faucium. Item ipſe φλέγμονες τῶν κῦ τὸν ἰσθμὸν χωρίων, Gal.

Ἴ΄ΣΙΚΟΣ, ου, ὁ, & Ἴ΄σικιον, ου, τὸ, iſicium: eſt edulii genus ex carne diligenter intrita & minutiſſimè inciſa: de quo vide Apicium l. 2. c. 1. & Aphrod. probl. 22. lib. 1. Autor eſt Macrob. iſicium dici quod ab inſectione inſicium dictum erat. amiſſione enim literæ, poſtea quod nunc habet nomen obtinuiſſe. Videtur ex Latino factum, atq; adeò peregrinum eſſe vocabulum colligi poteſt ex Athen. l. 9.

Ἴ΄σκω, vide in Εἴδω, ſcio.

Ἴ΄ΣΟΣ vel ἶσος, η, ον, (producta vel correpta priore ſyllaba) æqualis, par. Il. ε. μηδὲ θεοῖσιν Ἴ΄σ' ἐθέλε φρονέειν. Ariſtoph. ἴσον μέρος, æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. ut ἴσον σοι ἐσοφέρω, apud Demoſth. confero paria tibi, i. tantum, quantum tu. Et Xen. Pæd. 1. ἐς τὸ ἴσον ἀφίκεσθαι τῇ ἱππικῇ τοῖς ἡλικιώταις. Copulatur interdum cum δίκαιος. ut ἴσα & δικαία ἀρῶν, Demoſth. Interdum cum ὅμοιος: ut Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et ἐπὶ τῇ ἴσῃ κῦ ὁμοίᾳ, apud Thuc. & reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος ponitur, ut Iliad. λ, ἴσα ἐοικότες ἀέλλῃ. Τὸ ἴσον ſubſt. locum ſæpe obtinet, & exp. æqualitas, æqualis portio ſeu æqua. item æquabilitas, juris æquabilitas, jus. ut τὸ ἴσον ἔχω, jus meum obtineo. Ἀπὸ Ἴ΄σης, Thuc. pari jure & conditione: interdum & ex æquo jure. Ἴ΄σα, ſequente κῦ, perindè, æquè. ut Thucyd. l. 3. σὺ δὲ τῷ ἱερῷ ἴσα κῦ ἱκέτης ἐσμὲν, perindè ut ſupplices, æquè atq; ſupplices. Ἴ΄σον ἀπέχειν, Thucyd. æqualiter abeſſe, tantundem abeſſe. ¶ De numero etiam dicitur. Xen. Hell. 1. Λυσίας ἔχων τὰς ἴσας νεῶς, totidem naves. Et Herodot. ἴσα ἔτεα, totidem anni. Ariſtot. de par. an. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ὠὰ πάντες ἔχουσι κῦ ἀρτιτόκα, habent omnes ova eodem numero atq; impari.

Ἴ΄σως, adverb. æqualiter, æquè. æquabiliter, cum æquabilitate, cui opponitur ἀνίσως. Demoſth. Olynth. 3. Frequentiùs ponitur pro, fortaſſe: apud Platonem. Ariſtot. Xenoph. Demoſthen & alios.

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas seu æquabilitas, parilitas. ut Solon apud Plut. ὡς ἰσότης φύσιν ἁπᾶσι. Sic & Isoc. in Areop.

Ἰσόω, ῶ, æquo, adæquo. Xen. Pæd. 7. ὁ σίδηρος αὖ ἰσοῖ τὰς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Item ἰσόω σεαυτόν, æquiparare se, vel æquiparari. Od. κ. v. 207. & apud Arat.

Ἰσάζω, æquo, adæquo, ut ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. pol. 2. Interdum absolutè ponitur. ut ἰσάζουσιν ψῆφοι, cum adæquant judicum sententiæ. Apud Aristoph. ἰσάζοντα ζυγὰ pro æquilibrio.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter. vel totidem vicibus.

Ἰσαχῶς, pariter. Item totidem modis. Aristot. eth. l. 1. c. 6.

Ἴσος, η, ον, idem ac ἴσος, par, æqualis. item similis. Nic. in Ther. v. 359. hinc comparat. ἰσώτερος pro ἰσώτερος, apud Thuc. Eurip. & Xen. Et superl. ἰσώτατος pro ἰσώτατος. Alii hæc activè usurpari volunt pro ἰσότερος, & ἰσότατος, ut μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος, pro μεσώτερος, φιλώτερος, μυχώτατος.

Ἰσόω, idem quod ἰσάζω.

Ἰσόμοιρος, idem quod ἰσάζομαι, similis sum. Nic. in Alex.

Ἰσόρροπος, ὁ ἡ, æqualis, par, ut ἰσόροποι ψῆφοι, æqualia suffragia. Eurip.

Ἔϊσος, η, ον, pro ἴσος, poëticum est. ut δαὸς ἔϊσα. Il. α, dapes quæ æqualiter omnibus distribuuntur. Et ἔϊσα φρονέων, Od. ξ, animus moderatus, sui que semper similis.

Composita.

Ἄνισος, η, ον, ὁ ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re & de persona. Aristot. Ἀνίσως, inæqualiter.

Ἀνιότης, ἡτος, ἡ, inæqualitas. apud eundem. Aristot.

Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo, unde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodo. adæquatus numero, par numero. Exp. & ad æqualitatem redigo. Item permuto, commuto. Plat. in pol.

Ἀνίωσις, ἡ, æquatio, exæquatio.

Ἀνισάζω, æquo, adæquo, compenso. Aristot. de par. an. l. 2.

Ἀνισάζομαι, æquor, adæquor, compensor.

Ἀνισωμάτιον, ἀνισωμάτου τὸ, q. d. adæquamentum. ex Ios. de antiq.

Ἐξανισόω, idem quod ἀνισόω.

Ἀνισόω, adæquo, exæquo, æquale reddo.

Ἀνισόομαι, ώμαι, adæquor, &c. Greg. Ἀνίσωσις, contrariorum comparatio. Aristot. rhet. 4.

Ἀνισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω & αὐτισόω. Ἀνίσωσις, adæquatio.

Ἐξισάζω, exæquo.

Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquiparo. Ἐξισῶμαι, æquor, æquiparor. Thuc. l. 2. apud Plut. in Themist. τοῖς βαρβάροις ἐξισώμενοι τὸ πλῆθος, barbaris pares numero. Ἐξίσης, & ἐξίσου, æqualiter, æquè ac, vel perinde. Sæpe & disjunctim scriptum invenitur.

Ἐξισάζω, adæquo. Item, idem polleo, ap. Themist. Apud Dialecticos, ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀλλήλοις ἀντηρέτται.

Συνεξισόω, coæquo.

Ἔπισος, æqualis, pro ἴσος. Ἐπίσης, adverb. æquè ac, vel perinde.

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ex Aristot.

Λισσός, ή, όν, lævis, glaber. quidam dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodum æquus & planus. vide & in Λᾶας.

Παρίσος, æqualis, vel compar. Polyb. Πάρισον apud Rhet. propè æquatum, quod constat similibus membris. Quintil. l. 9. c. 3. vide & Hermog. Παρίσως, æqualiter. Dem.

Παρισόω, ῶ, adæquo, æquale reddo seu par aut compar. Item æquiparo. Plat. de rep. 6.

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhet. signif. peculiariter structuram orationis cui adhibentur quæ πάρισα vocantur. Aristot. in Rhet.

Παρισωτικὸς, cui vis inest τῆς παρισώσεως.

Αἶσα, ης, ἡ. Βλασσὸς, Ἥμισυς, &c. Κυπάρισσος, Μέσος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἵ Σ ΤΗΜΙ, F. στήσω, statuo. ut στῆσαι τρόπαιον apud Xen. statuere trophæum. Et ἰσᾶναι χαλκοῦν, apud Demosth. statuam æream alicui statuere. Item erigo. ut apud Aristot. ἵστησι τὰς τρίχας, erigit, i. facit ut erigantur. Dicitur etiam ἱστᾶναι τὰ ὦτα, arrigere aures. Item excito, ut Od. ξ, στῆσεν νεφέλην, excitare nubem. Apud Plut. ἱστάναι χορὸν, exp. instituere. Apud Herodot. ἱστάναι βασιλέα, constituere regem. ¶ Item sisto, colloco. Xen. πολιτικὸν αὖ τὸ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Plat. in Theæt. στήσομεν αὐτὰς πρὸς τὸν λόγον. Plut. in Themist. ἐπὶ τούτῳ στῆσαι βουλόμενος αὐτόν. ¶ Item sisto, inhibeo, reprimo. In qua signific. dicitur & ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω, quod in compositis potius usurpatur, ut καθιστάνω, συνιστάνω. Diod. l. 1. χιλίαν ἱστῶσι. Synes. ep. 73. στήσασθε τὸ κακόν. Apud Hom. Od. ξ, στῆσαι νέας, appellare naves. ¶ Item appendo, pondero. Quæ significatio ex prima ducta videtur, quòd erigi soleant quæ appenduntur. Xen. apom. 1. ἀπὸ ἕξεως ὀρθμήσεως ἢ μετρήσεως ἢ στάσεως ἀδύνατον. Sic & Pæd. 8.

Aristot. 2. ἵσλω, & præt. ἕστηκα (quod & ἕστακα) neutram seu pass. habent significationem. Infinit. ἑστηκέναι exponitur interdum stare vel facere. interdum passivè, situm esse vel positum esse. Idem in compositis observatur, idque per omnes modos. Odyss. σ, ὀρθὸς ἑστῶσα ποσὶ, stare erectus in pedes. Xen. Pæd. 4. στὰς εἰς τὸ μέσον, stans in medio. Apud Demosth. τὰ χρήματα ἕστηκε, literæ positæ sunt. Dicitur & ἱστᾶσι pro ἑστήκασι, & ἑστάναι pro ἑστηκέναι.

¶ *Derivata: ac primùm ex ἵστημι, i. e. statuo, erigo, sisto.*

Ἑστήκω (thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα & similia poëtis præsertim usitata) sto, constanter sto, persto. Demost. ὅταν τὰ πρόπαλα ἑστήκῃ δῆλα πᾶσιν αὐτοῖς. Idem, τιμᾶσθαι ἑστήξειν αἰεί. Et Synes. ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphys. l. 8. ἀεὶ γὰρ τὸ, τε ἑστηκὸς ἑστήξεται καὶ τὸ κινούμενον κινηθήσεται.

Ἵσταμαι, sto, (in qua signif. σταῦσαι sæpe ponitur) ut Iliad. β, Α, χαλκῷ δ' ἰσταμένη, prope stans. Apud Aristot. ἵστανται τρίχες, stant arrecti. Apud Thucydid. ἵστασθαι πρός τινα, stare adversus aliquem, i. e. resistere, obsistere alicui. Apud Aristot. in Oecon. ἰσταμένῳ δὲ χρόνῳ, instante tempore. Apud Hesiod. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam desisto. Demosth. Philipp. 4. ἀφ' ἑστήκατε πάντες ἀνθρώπου ἀδικοῦντος, non desistetis ab injuria inferenda. Et cum genit. ut σωτηρίας ἑστήκαμεν τῶν λόγων. Item consisto, quiesco. Demosth. Philipp. 4. ὡς ἂν ἑστῶσι τοῦ πάσχειν μεγάλα τινὸς κακοῦ. Item insisto. Apud Gal. ad Glauc. ἱστάσθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, insistere adversus id quod vehementius est. Σταθῆναι autem passivè ponitur pro, statui seu erigi. ut σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ, Aristot. ¶ Item activa signif. statuo. Xen. Hell. l. 7. τρόπαιόν τε ἵστασθαι, trophæum statuebat. Iliad. α, ἰσὸν ἑαυτῷ στήσασθαι, exp. malum statuere vel erigere. Et ll. ζ. κρηπῖδα στήσασθαι, statuere crateres.

Στάσις, εως, ἡ, quasi dicas, statuas, sive statio, i. e. ipse standi actus. vel etiam positio & collocatio, & quasi dicas, sistentia. ut στάσις τῆς χορδῆς, Gregor. Στάσις παννυχος, statio per totam noctem, statio nocturna, excubiæ. ¶ Item status, (cui opponitur aliquando motus) quies qua nimirum aliquid quod antè movebatur, subsistit. Plut. de procreat. animi, ὥσπερ ὑπὸ τέτοιος στάσεως καὶ κίνησιν, statum & motum. Sic & apud eundem de primo frig. Et στάσις ἀνέμων apud Thuc. tranquillitas qua ventorum furor quasi subsistit. Apud Alex. Aphr. in Probl. στάσιν λαμβάνειν ponitur pro subsistere. Exponitur etiam, stabilitas, firmitas, constantia, perseverantia. ¶ Item statio, i. locus in quo statur aut constituitur. Aristoph. in Pluto, Κἀγὼ γὰρ ἔχων τὴν στάσιν τοῦτον τὸν ποτέ. Sic apud Aeschin. in Ctesiph. & apud Polyb. lib. 2. Ab Hesych. exponitur etiam officina. ¶ Item status vocabulum Rhetorum: quidam constitutionem vocant, alii quæstionem, id in quo causa consistit. vide Quintil. lib. 5. cap. 6. & Cic. in top. ¶ Item constitutio, σύνημα. ut στάσις μελῶν. Aristoph. in Ran. Sic χορῆς στάσις, dicitur actio illa qua chorus constituitur & cogitur. ¶ Item constitutio & temperies, ut apud Hippoc. ἀέρος στάσις. ¶ Item στάσις fluminum dicuntur aggeres & ripæ. sunt enim stationes quibus eorum violentia sistitur & frangitur. Aristoph. in Equit. ¶ Item στάσις transitivè accipitur pro, collocatio, positus, ut στάσις οὐδριώντων apud Poll. ¶ Item factio, (quæ significatio inde orta videtur, quod in factione pars utraque tuam veluti stationem seorsum habeat.) Aristot. Oecon. 2. ὁρῶν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Sic & Plutarch. in Sert. Exponitur & seditio. Isocr. de Pace. ἡ στάσις οὐ τοῖς πόλεσιν ἐπιτήδειον. Et apud Xen. ἐς στάσιν ἐμβάλλειν, ad seditionem concitare. Et τὸν παλαιὸν οὗτος στάσιν στασιάζει Plut. veterem seditionem redintegrare. Et ἐν στάσει εἶναι apud Thuc. seditionibus agitari.

Στάσιμος, ος, ον, ὁ ἡ, stabilis, firmus, constans. Plutarch. de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, qui est stabili & firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen quod stans chorus canit. ¶ Item quietus, Plutarch. de primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, frigus quietum esse videtur. Item gravis seu tardus: in bonam partem, apud Aristot. Problem. sect. 19. quæst. 48. Item tardus, hebes, stupidus. Poll. Apud Aristot. eth. 4. cap. 3. λέξις στάσιμος, oratio stabilis & sedata. Apud Lys. στάσιμον ἀργύριον, pecunia usuraria. ¶ Στάσιμα, pondera, σταθμία, Poll.

Στασιώδης, ες, ὁ ἡ, seditiosus. Xen.

Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicujus est. Herod. Item seditiosus, qui seditionem concitat. Suid. Item satelles, apud Antiph.

Στασιωλικὸς, ὁ, factiosus. Item seditiosus. Thuc. l. 8. Exp. & seditioni obnoxius, apud Arist. eth. 5. Apud Thuc. l. 4. κατὰ τὸ στασιωλικὸν, exp. seditiosè, more eorum qui seditiones faciunt.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status, apud Plat. l. 4. de rep.

Στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo. Plat. in ep. στασιάζουσα πόλις ἐν αὑτῇ, civitas intestinis sedit ionibus laborans. Xen. apom. 2. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et στασιάζειν πρός τινα, ap. Plut. Interdum exp. dissideo. ut apud Herodia. l. 3 πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον ἀδελφοί, inter se dissidebant. Interdum exp. contendo, certo. ut apud Plat. στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλας περὶ τῆς κυβερνήσεως.

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio, vel potius seditionis concitatio. Arist. œcon. 2.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus.

Στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus; ut στασιαστικοὶ λόγοι, apud Plut. & Aeschin.

Στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè. Aristot. in polit. Philip. 3. & pro cor.

Στατὸς, ὅ, ὁ qui stetit aut stat. ut στατὸς ἵππος. Il. ζ. equus qui in stabulo continetur. Et στατὸν ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus cõstans, aut stagnans. vel aqua stabilis & quæ à ventis non agitatur: qualis esse aqua fontium solet. Item idem quod στάδιος: ut στατὸς θώραξ & χιτὼν, thorax & tunica recta. Aliquando dicitur subst. στατὸς. Plut. in Alcib. στατὸς καὶ ξυσίδια καὶ τὸν ἄλλον σκευωρίαν ἀμπεχόμενον καὶ σμῶν.

Στατικὸς, ὴ, ὸν, ad stendi vim habens: cui oppon. κινητικός. ut στατικὴ καὶ ἕδρα, apud Aetium. Est & statice herba, apud Plin. l. 26. c. 8. vide & in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, sisto. Item sto, consisto. Item stabulor.

Στατὸς, ὴ, ὸν, stabilis, firmus. idem quod στάσιμος.

Στατίδην, statim, i. stando, more eorum qui stant. Eust.

Στατιᾶος, α, ον, stans, erectus. Hesych.

Στατιὰ μάχη, stataria pugna, apud Plut. & apud Thuc. l. 4. Apud Apoll. l. 3 στάδιος θώραξ. exp. thorax longus & rectus vel firmus & bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν apud Callim. tunica recta. Vide & in derivatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota stabilitas qua aliquis subsistit, nec loco movetur. apud Suid. ¶ At pro stadio, vide paulò pòst.

Σταδιαῖος, α, ον, idem quod στάδιος, ut σταδιαία μάχη. apud Luc. Et σταδιαῖος θώραξ.

Στάδιον, α, τὸ, & στάδιος ὁ stadium mensura pedum sexcentenum, ut tradit. ex Herodot. l. 2. οἱ δὲ ἔνοικοι ὀργυιαὶ δίσκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξακόσιοι. Thucyd. lib. 4. καὶ μέχρι ὅσον πεντεκαίδεκα σταδίων μάλιστα. Aristoph. in Ran. Εὐριπίδου πολὺν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio uno & amplius. Idem in Nebulis, τῶν Ἑλλώπων εἶναι λέγει ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, ut dicatis me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, id est, ut dicatis me Græcorum omnium præstantissimum. Interdum dicitur de curriculo quod hoc spatium æquabat. Herodot. in Terpsich. ἀγωνιζόμενον στάδιον συνεξέπιπτε τῷ ἅρματι. Xenoph. Hellen. 2. τὸ στάδιον σὺν κροκίναις. Pro loco etiam certaminis apud Theo. hilem libro 2. Institut. annotatur. Eustath. derivat à στάδην. Δηλ. τὸ τοὺς ποδὰς αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ ποσὶ θεῖν μόνῳ ἀφροδιῶσαι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ' ὥστε ποσὶ ἅθλα ἰσάνειν.

Σταδιᾶς, α, & σταδιεὺς, έως, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. Eurip. l. 2.

Σταδιαῖος, α, ὁ, stadii mensuram æquans. Athen.

Σταδισμὸς, ὅ, ὁ, dimensio terræ per stadia. Ptolem.

Ἑκατόδιος α, ὁ ἡ, (comp.) qui sex stadiorum est.

Στατηρὸς, ὅ, ὁ, stabilis, firmus. idem quod στάσιμος στατηρὸς, & σύσταθμος. apud Suid. Aliquando dicitur στατηρὸν θέρος. μεσημβρία, aut ἥμερος pro ferventissima æstate, meridie, die: propterea quòd quum ad medium pervenit, in quo ceu termino subsistit fervor ejus. tunc sit maximus & quasi stabilis. In qua signif. sunt qui à στατὸν derivent.

Στατηρὸν, dicitur etiam pro στατηρὸς, ut στατηρὸν βάλανος, in Pand.

Στατηρότης, ητος. ἡ, stabilitas, constantia, firmitas.

Στατμὸς, ὅ, ὁ, stabulum, caula. Il. α, καὶ στατμὸν ποιμνίων, & alibi apud eundem poëtam. Sic apud Eurip. in Andr. στατμὸς ἐπὶ βόας, ad stabula bubulci. Sic & ap. Xen. de re eq. ¶ Item statio, mansio, seu stativa, i. certa & definita loca in quibus subsistunt qui iter faciunt. Herodian. l. 2. Phil. de vita M. l. 1. Luc. de hist. scrib. Herodot. in Terpsich. ¶ Item postis, alio nomine παραστὰς. Od. ϱ. κλινάμῳ ἐστατμῶ κυπαρισσίνῳ, deorsum inclinans ad postem cyp. Herodot. στατμοί τε καὶ ὑπέρυθρα. ¶ Item statera, in qua ponderatur. vide in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατμόω, stabulor, stativa habeo, diversor. Appia. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ, stamen. Dicitur de planta, ut Hesych. annotat. Item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Hesiod. in Erg. Plut. de solert. an. Plat. in Cratylo, ἀπὸ τοῦ κρόκου καὶ τοὺς στήμονας διακεκριμένους; stamina & subtegmina seu tramam discernimus. Item (ut & stamen apud Latinos) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκου καταπήνυσα καὶ στήμονα κλώθουσα, stamina nens, seu stamina torquens. Et apud Poll. σῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στήμονια, intendere stamina. fila è colu ducta, ad ordiendam telam. & ἄκλωστοι στήμονες apud eundem ex Plat. comico & στήμονα ἐξεσμῷος ex Aristophan. unde comp. Ὁλοστήμων, ut ὁλοστήμονοι πολόποι, i. αὐτοτυπίαι, Poll. ex Soph.

Στημονητικὸς, ut στημονητικὴ κρόκη, trama quæ stamini intexitur. apud Poll.

Στημόνιος, α, ὁ, stimoneus. Theophr. de hist. pl. l. 3. c. ult.

Στημονίαι, exp. cincinni staminibus similes, cincinni prolixi & teneri.

Στημόνιον, α, τὸ, stamen. idem quod στήμων. Aristot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, ες, ὁ ἡ, stamineus, stamen referens. Plut. de solert. anim.

Στημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior, idem quod στήμονα ἵστημι. Aristot. hist. an. l. 9. c. 39.

Στήσιος, α, ὁ, ut στήσιος ζεύς, Iupiter stator, apud Plutarch. in Cicer.

Στόμιον, ἰ, ον, ὁ, ἡ, lignum in navi rectum stamini simile. ut Aristarch. apud Etym. docet. Vide etiam Eust. Sunt qui statumina à Cæsare nominari scribant. Od. ε, Ἴ κεραι ἧς στήσας ἀραρὼν ἰκμέσι σταμίνεσσι.

Στομίδες, sunt itidem ligna in navi quibus tabulæ superimponuntur. Poll.

Ἵστος, ὅ, ὁ, malum navis. dictus παρὰ τὸ ἵστασθαι, ab erigendo, Il. α, οἱ δ' ἱστὸν στήσαντο, malum navis erexerunt. Xen. Hell. 5. σὺν τοῖς νεωσὶν ἀφόρμοις ὡς τάχιστα ἱστοὺς, ἀπὸ τούτων ἐκπλεῖ Est etiam instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt: à similitudine mali nautici; & ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eust. Item ipsa tela. ut Hesiod. in Erg. πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. ω, κλῶθόν γ' ἀλλύουσαι ἐφόλκιον ἀγλαὸν ἱστοῦ.

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum. Il. α. Οἱ δ' ἱστία στήσαντ', ἀνάτειναν δ' ἱσὰ λευκὰ πέτασσαν erecto malo candida expleverunt vela. Apud eundem Hom. στέλλειν & καθαιρεῖν ἱστία, idem quod ὑφιέναι, contrahere ac detrahere velum, submittere velum. Item textum, velum. Plat. in Parmen. & Exod. 27. Hinc comp. πλησίστιος, velum implens. πλησίστιος ἄνεμος. Odyss. λ. Et πλησιστίοις πνοιαῖς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur & passivè, quam prosperè cursu navigetur. vento implente velum: quod & metaphr. usurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, paxilli seu furculæ, quibus attolluntur sustentanturque retia. Dicuntur etiam vari aut cervi. Plut. in Pelopida, σκύλακάς τε θηρευτικοὺς καὶ στάλικας ἔχοντες.

Σταχὺς, Στάλη, Στύλος, Στηρίζω, Σταθμὸς, Στάμνος, Στέγος, Στήτειον, Ἄστυ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus; nimirum horum compositorum aoristum secundum & præteritum perf. in activa voce se qui significationem verborum pass. ideoque horum duorum temporum exempla interdum in passiva voce afferri.

Ἀμφίστασις, circunstatio. Soph. αὐτὸν σὺν κύκλῳ μαθόντες ἀμφίστασιν. Ἀνθίστημι, contra statuo, oppono, ex adverso pono, adversarium statuo. Aristoph. in Ran. Ἀλλ' ἕτερον ἀντίστησον τῇ, κἀντιστήσομαι. Ἀνθίστασθαι, resisto, obsisto, repugno, reluctor, renitor, adversor, ut apud Thucyd. αὐθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Apud eundem ἐς ἀντιστάντα αὐτῷ ἧσσον πρᾶγμα, quum ei res non succederet.

Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio, obnixus. Arist. de mundo. Apud Herodian. ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, pede collato & acie non aperta. Apud Rhet. comparatio, comparativum genus. Exp. & intentio. Hermog.

Ἀντιστάτης ου, ὁ, reluctator, adversarius.

Ἀντιστατέω, ῶ. obsisto, resisto, reluctor, obluctor. Greg. Item obsisto, partes facio vel cogo. factiosus sum. ex Herodot.

Ἀντιστατικὸς, ἧ, ὸν, reluctativus, ad reluctandum, seu resistendum aptus; vel resistendi vim habens, Hermog. αὐτίθεσις αὐτιστατική

Ἀνίστημι, surgere facio, erigo, excito jacentem. Plat. in Charmide, τὸν μὲν ἀνεστηκὼς, τὸν δὲ πάλαιον κατεβάλομεν. Sic Od. ξ. χεῖρός ἀναστάς. Item excito, i. revivisc ere facio, excito mortuum. Odyss. ω, δύ' ἀνώνυμοι ἄνδρες. Item erigo, extruo. ut ἀνιστάναι πόλιν, & ἀνιστάναι στήλας, apud Herodot. Apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, exciare regem. i. evehere ad regiæ dignitatis fastigium. ¶ Item moveo: ut ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον, Thucyd. movere castra. Item migrare cogo, sedibus pello. vel excio. Sophocles, τί μ' ἐξέβης ἀνίστασαι. Plat. in Pericle, Ἐστασίασε δὲ πάντας ἀναστάσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατέλιπε. Exponitur etiam, submoveo. ut apud Dem. pro cor. ἀνέστησεν αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας ¶ Item everto, subverto, ut πόλιν ἀναστῆσαι, quod pro ἀνατρέψαι, sæpe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eust. Apud Plut. πολλὰς ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum urbes funditùs evertisset.

Ἀνίστασθαι, exurgo, surgo. Plut. in Alcib. ἀνιστάμενος ἐκ τοῦ δείπνου λέγει. Aristoph. in Plut. ἐπὶ τῷ χύτρᾳ τὸν δ' ἀλέκτορα ἀνίστασθαι. Il. φ. Ἅπας ἀναστήσεται τοῦτ' ἔαρ ἡρόεντος, resurgent. Apud Thucyd. ἀνίστασθαι ἀπὸ Αἰγίνης, exp. discedo ab Aegina. Apud Plat. in Lachete, ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, à morbo resurgere, i. e. convalescere. Item evertor. Dem. de fals. leg. ἐξαίφνης ἀνάστατοι, passi estis everti. Sic ἀνέστη πόλις, eversa est. Et ἀνεστηκυῖα πόλις, eversa civitas.

Ἀνάστασις, surrectio, propriè surrectio à sedili vel à cubili, sive à somno. Soph. in Philoct. ¶ In N. Test. frequenter ponitur, pro resurrectione à morte in vitam. ut Matt. c. 22, & Ioh. c. 11. Dicitur & ἀνάστασις νεκρῶν, Act. c. 23. & 24. & alibi. Et pro resurrectione à lapsu. Luc. c. 2. ¶ Item eversio. Dem. Olynt. 1. ¶ Item sedibus expulsio vel revocatio. ¶ Item erectio, extructio. ut ἀνάστασις τοῦ ἐκθρόν apud Phalar. Sic ἀνάστασις τείχων.

Ἀναστάσιμος, ος, ὁ ἡ, q. d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens

nens ad resurrectionem. ut ἀναστάσιμον μυστήριον. Synes. ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies resurrectionis, apud Naz.

Ἀναστατικός, ή, όν, exuscitativus, resurrectorius.

Ἀναστατήρ, ῆρος, ὁ, eversor, vastator. Aeschyl.

Ἀναστατήριος, α, ον, resurrectorius.

Ἀνάστατος, ος, ον, eversus vel vastatus. ἀνάστατον ποιεῖν, everterre, vastare. & ἀνάστατον γίνεσθαι, everti, vastari. apud Aeschin. Plat. & alios. Item sedibus pulsus. apud Soph. in Trach.

Ἀναστατόω, ῶ, f. ώσω, everto, vasto, diripio. ¶ In N. Test. capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito.

Ἀναστάτωσις, eversio, item conturbatio.

Ἀναστάδον, surgendo, more eorum qui surgunt.

Ἀνάστημα, τό, erectio, assurrectio. vel potius id quod assurgit & in altum tendit. ut ἀνάστημα γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item statura, proceritas. Theophr. & Suid.

Decomp. Ἀντανίστημαι, contrà insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor. Plut. in Numa. ἀντανίστασθαι ἔργῳ.

Ἀπανίστημι, & ἀπανιστάω, ῶ, excito alicunde, vel exurgere facio. Item erigo ad vitam Greg. Exp. etiam, submoveo, sedibus pello. apud Thucyd. apud Herodot. in Thalia, ἀπανιστάναι τὴν στρατιήν, abducere exercitum.

Ἀπανίστημαι, surgo ex aliquo loco, exurgo. Chrys. τῆς κλίνης ἀπανισταμένους, de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. ἀχαλεπῶς ἀπανίστασθαι. Apud Herodot. ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et ἀπανίστασθαι ἑτέρωσε. Ἀπανάστασις, migratio. Suid. & Hesych.

Διανίστημι, excito, exurgere facio, exuscito, ut apud Greg. Διανίστησιν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον. Διανίστημαι, exurgo.

Ἐξανίστημι, excito, exurgere facio Eurip. Item surgere jubeo, surgere cogo, expello, ejicio. Herodot. l. 1. ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἐκ τῶν νήσων, ex insulis eos ejecerunt. Sic & apud Thuc. Plat. Xen. & alios. ¶ Item everto. Eurip. ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου, evertens Ilii fundamenta.

Ἐξανίσταμαι, exurgo, loco me moveo. Isoer. ἐξανίστασθι πρὸ μέθης, surge antequam sis ebrius. Apud Xenoph. in Symp. ἐξανίστατο ἐπὶ τὰ σκέλη, surgebat ut deambularet. Et ἐξανίστατο τῶν ἁλόων, è sedibus exurgere, assurgere honoris gratia. Et ἐξανίστατο τῆς ὁδοῦ, de via decedere, apud eundem. Apud Herodot. ἐξαναστάντες ἐξ ἡθέων, è sedibus moti & exacti. Impropriè & de monte dicitur assurgente in altitudinem, apud Polyb. l. 1. Ἐξανάστασις, expulsio è sede, ejectio qua loco suo aliquem emovemus & exigimus, eversio. Polyb. l. 2. ¶ Item resurrectio, scilicet mortuorum.

Κατεξανίσταμαι, (cum gen.) contra aliquem insurgo. apud Bas. Chrys. & Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ' ἀπαύστων κατεξανιστάμενον.

Μεταξανίστημι, expello, & alibi sedem ponere cogo. Expon. & transfero subinde.

Προεξανίσταμαι, prior exurgo, vel ante alium surgo. Dicitur & de athletis ad certandum suo loco surgentibus, apud Plut. in apopht.

Συνεξανίσταμαι, unà consurgo, unà exurgo. Plut. in Pol. præc.

Ὑπεξανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. in Lyc. ὑπεξαναστὰς τῷ πρεσβυτέρῳ.

Ἐπανίστημι, excito, erigo. Item solicito. apud Greg. Item antepono, præfero. Gregor. Item præficio. apud eundem Gregor. ¶ Item neutraliter, assurgo, sicut ἀνίσταμαι. Iliad. β, Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε οἱ μῦθοι λαῶν, honoris causa assurgebant. ¶ Item surgo adversus, vel insurgo adversus: idem quod κατεξανίσταμαι. Thucyd. l. 1. πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν οἱ ἐκφύγοντες τῶν τυράννων, insurrexerunt adversus populum. Sic apud Herodot. in Thal. & apud Plut. in publ. In eadem signif. passivè quoque capitur. ut ὑβρεῶν γὰρ καιρῶν ἐπανίστασθαι τῇ κυβερνήσει. ¶ Item postea surgo. apud Dem. de falsa leg. ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè. ut apud Dioscor. l. 4. cap. 85. τοῖς ἐπανισταμένοις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικῶς, erumpentibus aquarum bullis. Apud Aristot. de hist. anim. lib. 2. ἐπανεστηκὸς λόγῳ τῶν πτερῶν, crista pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναστὰς ἐπὶ τὴν καταδρόμην, quum constitisset in transtris. ¶ Ex l. 1. Reg. c. 4. ἀπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligaverant oculi ejus.

Ἐπανίσταμαι, idem quod ἐπανίστημι, insurgo, assurgo, emineo, surgo, &c. Ἐπανάστασις, q. d. assurrectio vel insurrectio. Demetr. Phal. Item rebellio qua adversus aliquem insurgimus: seditio qua adversus eos insurgitur qui nulla injuria lacessiverunt. Thucyd. l. 8. ἐπανάστασις ὑπὸ τῆς δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Luc. γιγάντου ἐπανάστασις. Item eminentia. ut ὄρους ἐπανάστασις. Apud Dioscor. l. 8. ἐπανάστασις φλυκταινῶν, eruptio postularum.

Ἐπανάστημα, rumor, tuber, grumus. tumor assurgens. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα, exp. bullæ, papulæ.

Καθανίσταμαι, insurgo contra seu adversum: vel insurgo repugnaturus, ἀνίσταμαι κατά, Polyb. l. 1.

Μεθανίστημι, sedibus pello, migrare facio. Μεθανίσταμαι, sedibus pellor, migro, emigro. Phil. de mundo, & de vita M. l. 1.

Μετανάστασις, migratio, emigratio. Thuc. l. 2. & Phil. de vita M. l. 1. Μετανάστιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur quasi migrans.

Μετανάστατος, qui demigrat. Ocell. de univers.

Μεταναστάτης, ου, ὁ, qui solum vertens aliò demigrat, exul, vagus, profugus. Il. ι, & Synes. ep. 67.

Μεταναστεύω, exulo, solum mutans aliò commigro. Syn. epist. 124. vide & comp. à νάω, i. habito, in der. à Ναίω.

Παραναστατεῖν, à resurrectione aberrare. ex Gaza de mensibus.

Προανίσταμαι, prior exurgo, ante alios surgo vel exurgo, surgendo alios prævenio seu præverto. apud Poll.

Συναανίστημι, unà exurgere facio. Xen. in Symp. ὁ Διόνυσος ἀναστὰς σὺν αὐτοῖς συναανίστησι μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. Item neutraliter, unà consurgo.

Ὑπανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Aristoph. in Neb. ἡ τῶν ἡλίκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανάστασις assurgere de sella senioribus. Sic & Xen. in Symp. Et cum ἀπό. ut idem Xen. in Hierone. ὑπανίστανται ἡ ἀπὸ τῶν ἡλίκων. ὁδῶν τε παραχωρεῦσι. Apud Xen. Pæd. 2. προδυομένῳ ἡ αὐτῷ αὐθις ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίστηται λαγώς, ei proficiscenti continuò in primo agro exurgit lepus. Dicitur etiam de iis quæ eminent. Ὑπάνάστασις, (q. d. assurrectio) honor habitus in cedendo loco. Aristot. eth. 9. Ἐξυπανίστημι, exurgo, ex inferiore loco rectus in altum surgo. Il. β.

Ὑπερανίσταμαι, præsto, supero, excello. Exponitur etiam, longè sublimior sum. valde antecello, longè præsto. Greg. δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός, Sic & Aret. in apoc.

Ὑπερανάστης, ου, ὁ, Suid. idem quod μεθανάστης, & μεταβάτης.

Ἀφίστημι, abfistere facio, dirimo, dissocio, disjungo, seu sejungo, separo. Bas. χωρίζειν αὐτὸν τῆς ἀφίστων ἐμελε τὰ κοινῆς σημασίας. Apud Dios. ἀφίστησι λέγεται, eximit. Item averto, abduco, à voco. Laërt. Γλαύκωνα ἀφέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε. Additur & genitivus. ut ἀποστῆσαι τινὰ τῶν πολεμικῶν. Frequentissimè usurpatur *pro*, ad defectionem solicito, fide abduco, seu deduco. Thuc. τὰς ξυμμαχίας ἀφιστάναι, & τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσασι. item ἀφιστάντες τὰς πόλεις & alibi passim vide aliam signif. in comp. ex ἀφίστημι & ἵστημι, i. appendo.

Ἀφιστάνω, idem quod ἀφίστημι, i. amoveo, tollo. Dios. l. 3. c. 101. ἀφιστάνει λειχλῶνας. Ἀφιστάω, ῶ, idem.

Ἀφίσταμαι, abfisto, absum. ut apud Hom. πολὺν ἀφεστώτες. Sic Aristot. πολλῶν ἀφεστηκότα, quæ longissimè absunt: longissimè remota. ¶ Item abscedo. Thuc. l. 1. ἐς Ἰώνιαν ἀπέστησαν, secesserunt. Herodian. l. 1. ἡμῶν διακρύσας ἀπέστη. Apud Dioscor. ἀφιστάμενα σάρκες, expon. carnes quæ abscedunt. Item abscedo, i. supputo & colligor. Galenus. πίνειν χρὴ τὸ ὕστερον ἀφιστάμενον. Et τὰ ἀφεστῶτα, apud eundem, abscedentia, i. collecta & apostema facientia. Item abfisto re aliqua vel abstineo. Item non sum particeps alicujus rei. Interdum & cedo. Apud Plut. ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare se magistratu. Apud Synes. ἀπέστη τῶν Ἀμωνιακῶν expon. desiit certare. ¶ Item deficio, discedo à fide. itidem cum genit. qui tamen sæpe subaudiendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίστασθαι τινός, ut apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item abhorreo, alienus sum: nam qui à re aliqua abhorret & alienus est, ab ea absistit seu abscedit. ut apud Dem. τῶν τοιούτων ἐθῶν ἀφεστῶσιν. Item disto. ut Gal. ὁπόσον ἀφέστηκεν ἡ νόσος τοῦ συμμετρίας. ¶ Interdum passivè exp. dirimor, disjungor. unde ἀφεστικῶς, divulsus, exemptus. disjunctus, apud Aristot.

Ἀφεστήκω, idem quod ἀφίσταμαι.

Ἀπόστασις, abscessio, distantia. Theophr. de caus. pl. l. 3 &. Aristot. de mundo. Ἐξ ἀποστάσεως, eminus. Item recessus. ut ἀπόστασις τῶν πλανήτων ἀπὸ τῆς γῆς. Xen. apud Eurip. ὑστέρησις βίου, discessus è vita. Apud Dem. ἀπόστασις κτημάτων, detractio facultatum. Item defectio. Thuc. l. 3. Plut. in Fab. Herodian. lib. 3. & alibi. Item abscessus, supputatio. ut πύου ὑπόστασις, ap. Aretæum. Item morbi unius in alterum transitio, apud Hippocr. Item vacuatio, quæ per effluxum fit. apud eundem. ut Gal. annot. in com.

Ἀποστασία, defectio. Plut.

Ἀποστάσιον, ου, τό, repudium. Matth. cap. 19. Item defectio. idem quod ἀπόστασις.

Ἀποστατήρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui secessionem facit. Plut. in Lyc.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, idem. seu qui abscedit ab eo quod tuendum suscepit, i. transfuga & defector.

Ἀποστάτις πόλις, civitas quæ descisit.

Ἀποστατικός, ή, όν, qui defectorum & transfugarum est. ut ἀποστατικὴ δημοκρατία, Greg.

Ἀποστατικῶς, more eorum qui descisunt. Plut.

Ἀποστατέω, ῶ, absum, non adsum, non præstò sum: ut res quæ non statim in loco suo reperiuntur, Plat. in Cratyl. μηδὲ σμικρὸν ἀποστατῇ ἀλλ' ἀεὶ παρῇ. Item deficio, desero. Xen. Pæd. 4. Phil. de mundo. Plut. in Pericle.

Ἀπόσταδον & ἀποστάδα, eminus, ex interstitio. Il. ο. Od. ζ.

Ἀπόστατον, ου, τό, rete plumbo & calamis circumvestitum. Hes.

Ἀπόστημα, τό, abscessus, apostema, humor in suppurationem

nem conversus. Galen. ad Glauc. & comm. 2. ἐς τὸ κατ' ἰπτρεῖον. Idem dicitur & ἀπόστασις. ¶ Item spatium & intervallum quo absistimus seu quo absumus. Aristot. eth. 1. c. 10. Ponitur & pro loco remotiore ac secretiore. apud eundem, σὺν ἀποστήματι κρύψας τὸν σφαλῶτα, in secessu.

Ἀποσηματίας, ὁ. qui absessu laborat; qui apostemate laborat. Aret. l. 1. de affect. diut. Ἀποσηματικός, separativus. ut ἀποσηματικὸν ῥήμα, apud Gaz. l. 4.

Ἀποσηματίζω, resisto seu subsisto. ex Gaz. l. 4.

Decomp. Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto, discedo, abducor. Euripid. ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo seu deducor.

Προαφίστημι, prior abscedo seu absisto, vel ante tempus abscedo. Plat. in Pol. Item prior deficio. Thuc. l. 3.

Προσαφίστημι, præterea ad defectionem solicito. Thuc. l. 5.

Συναφίστημι, vel συναφίσταμαι, una deficio, simul desciscor. unde particip. συναποστάντες, apud Thuc. & συναποστάς, apud Herodot. pro συναφισταζ. Συναποστάτης ὁ, qui simul desciscit, defectionis socius. Synes. ep. 66.

Διίστημι (q. d. seorsum sto, tuo) dirimo, separo, dissocio. Plutarch. Sympos. 4. ἀλλὰ καὶ τὰς ἡδονὰς διϊστᾶσιν ἀπὸ τῆς ὑγείας. Item ad dissidium impello: qua in signif. usurpatur potius vox passiva. Διίσταμαι, seorsum sto, separor, sejungor. ut Iliad. φ. v. 436. φοῖβε, πῆ δὴ νῶϊ διεστάμεν; Sic & Herodianus. Interdum exp. dirimor, vel diremptus sum, seu distractus sum & divisus. apud Aristot. Apud Thucyd. libro 1. καὶ ὁ λόγος Ἑλληνικὸς ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, reliqua Græcia ad auxilium utrorumque divisa est. Dicitur & terra διίστασθαι, i. e. discedere vel dehiscere. itidemque mare dicitur διίστασθαι. Iliad. ν. & Phil. de vita M. l. 1. Dicuntur διίστασθαι, & qui alii ab aliis dirimuntur & separantur, vt alicui de via cedant. ut Plut. ὡς ἓν αὐτῷ ὁ δῆμος διέστη. Sic & Iliad. ω. vers. 718. οἱ δὲ διέστησαν καὶ ἄξαν ἀπιθήν. Item dissideo. Dem. ἐπεὶ δ' ἡ Περσῶν ἀρχὴ πᾶσιν ἀεὶ διεστήκει. Plut. in apoph. Πομπήϊος δὲ καὶ Καίσαρος ἀλλοτρίων, quum inter Cæsarem & Pompeium dissidium ortum esset. Item discrepo, differo. Aristot. διεστηκε πρὸς ἄλληλα. Item dimensionem habeo, ex Aphrod.

Διαστασμός, ὁ, distantia, separatio.

Διάστασις, distãtia, interstitium, intervallum. Plut. de def. orac. καὶ κατὰ τόπον ἀλλοτρίους, locorum intervalla, loci distantia. Aristot. ethic. 5. μεγίστη μὲν ἴσως ἀλλοίωσις ἀρετὴ καὶ κακία. magnum intervallum inter virtutem & vitium. ¶ Aliquando e. p. diremptio, distractio in duas partes, apud Plut. ¶ Item dissidium, animorum disjunctio. Aristot. pol. 4. ὅπερ γὰρ πολὺ τὸ ἀλλοιότερον, ἥκιστα στάσις καὶ ἀλλοτρίους ποιοῦσι. ¶ Item mutatio in iis qui degenerant & à priore natura desciscunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 6. ὡσ' ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ἡ ἀλλοίωσις. ¶ Apud Antiphontem pro ἀλλοιώμησις accipi videtur Suid. ¶ Ita vocabatur etiam drachma data arbitris ab actore. Poll. l. 8.

Διαστατός, ὁ, distans, diremptus. Philopon.

Διαστατικός, ὁ, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διαστατέον, dicto. Exp. & ἀλλοιοποιάζω, dissidiis implico, ad dissidia concito.

Διαστάδην, interjecto spatio, intercedente & dirimente utrinq; intervallo, eminus. Apoll. Arg. l. 2.

Διάστημα, interstitium, intervallum. idem quod ἀλλοίωσις. Plat. in Tim. διπλασίονα καὶ τριπλασίονα ἀλλοιώματα, dupla & tripla intervalla.

Διαστηματικός, intervallatus, intervallis discretus. ut ἀλλοιωματικὴ, φωνὴ cui oppon. συνεχὴς, ut tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διαστηματίζω, paulisper subsisto & cesso, interallum facio, Gaz. l. 4.

Decomp. Ἀδιάστατος, ὁ, ἡ, nullam habens dimensionem, Philopon. Ἀδιαστάτως, sine intervallo & distantia. Item sine controversia.

Ἀποδίστημι & ἀποδιστῶ, dirimo, distinguo, discrimen facio, Areth. in apocal. Item neutraliter, intervallo sejungor, intervallo dirimor ab aliquo.

Καθοδίστημι, dirimo, intervallo separo & sejungo. Hes. & Said.

Προοδίστημι, prius dirimor.

Τελεσδιάστατον σῶμα, corpus triplici constans intervallo & proportione, i. altum, latum, densum.

Ἐνίστημι, statuo seu colloco inter, interpono. Xenoph. in Hipparch. ἐνιστῆναι τοὺς ἱππονόμους ἐς τὰς ἵππους συνωρίδας, si equisones inter equites inseras & interponas. Item simpl. colloco, apud eundem Xen.

Ἐνίσταμαι (sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) adhibere mentem, advertere animum, insistere mente & animo, apud Aristot. ethic. 7. c. ult.

Ἐνίσταμαι, insisto. in Axiocho, ἵνα τὴν τῆς βίου ὁδὸν ἐνιστῶντες; quam vitæ viam insistent? ¶ Item instituo, incipio, incœpto rem aliquam. Hermog. ἐνιστᾶσαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, instituisse accusationem. Ἐνίστασθαι τὴν δίκην vel τὸν ἀγῶνα, exp. actionem seu crimen intendere, judicium dictare. Et ἐνεστηκυῖα δίκη, judicium constitutum, lis contestata. ἐνεστηκὼς πόλεμος, Dem. bellum susscitatum seu inceptum. Θεὸς ἐνιστάμενος, Theophr. ineunte æstate. Ἐνεστὼς χρόνος, præsens tempus. Et ὁ καιρὸς ἐνίστη τὴν μυστηρίων, apud Hermog. exp. tempus advenit vel adest. ¶ Item insto, i. e. immineo, observo, & quasi capto. Plut. ἐνιστάμενον τῇ φυγῇ αὐτῷ. ¶ Item obsisto, resisto, repugno, renitor, adversor. Thuc. καὶ οὐδὲν ἐνίστηται τοῖς ποιεμένοις. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει & ταῖς τῶν αὐξήσεσι, resisti potentiæ alicujus adversari. Et apud Dioscor. ἐνίστασθαι, ἰῷ, ἰερυσιπέλατι, &c. Apud Plat. ἐνίστασθαι, controversiam efficit & adversatur. controversum manet. ¶ Item intercedo. ut ἐνίστασθαι νόμῳ, apud Plut. ¶ Item consisto. Alex. Aphr. ἐνεῖ ἐνίστασθαι. Et ἐνιστάμενον γάλα, Dioscor. l. 6. lac concretum, q. d. lac consistens.

Ἔνστασις, exordium & auspicatio rei quæ instituitur. Apud Æschin. ἐπὶ ταύτῃ τῇ στάσει. Item institutio hæredis. ex Pand. Item instantia litis & causæ. Æschin. Item pugnax contentio instantis adversario, h. e. αὐταγώνισμα, αὐτολογία, apud Greg. Item intentionis depulsio, apud Philop. in Procl. Est & figura oratoria. Item propositum, institutum, apud Synes.

Ἐνστατικὸς, ὴ, ὸν, pervicax, acriter obsistens, instans & urgens. Dicitur de disputatoribus, qui adversario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Aristot. 2. de cœlo. Ἐνστατικὸς, pervicaciter, instanter & pugnaciter Hermog.

Ἐνστάτης, ου. ὁ, propriè dicitur qui in via nobis prætereuntibus sese objicit nec cedere volens negotium nobis facessit. In judicio etiam dicitur adversarius. Deniq; sic dicitur quovis modo reclamans & repugnans nobis. Soph. in Ajace. Ὀ δυστέκμαρτον τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. Sic & Synes. ep. 67.

Ἔνστατος, ου, ὁ, institutus hæres. ut ὑπαποστάστατος, substitutus.

Decomp. Διενίσταμαι, refragor differendo. Basil.

Ἐξίστημι, q. d. de statu dejicio, seu facio ut aliquid in statu suo manere desinat. Et peculiariter, de statu mentis dejicio, facio ut aliquis mente non constet, mente emoveo, mente alieno. Dem. in Mid. ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους καὶ τοῦτο. Interdum etiam, percello, perterrefacio, obstupefacio (ad mentis alienationem usq;) Act. c. 8. Apud Arist. συνήθους. Cic. interp. ad admirationem traducere. ¶ Item desciscere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Aristot. eth. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν ἔχοντα φύσιν. Interdum tamen ἐς ut apud Plut. in Publ. ἀρετὴς ὑψηλὰς ἐς ἀπιθάνους ἐξέστησε τοὺς ψυχάς. Item ad tabem & interitum perduco, apud Aristot. hyst. l. 3.

Ἐξίσταμαι, q. d. statu dejicior, &c. de statu mentis dejicior, mente non consto, mihi non consto, ut νῦν ἐξίσταμαι apud Soph. in Antig. non constat mens. Sic ἀλλόκοτα ἐξίστατο apud Dioscor. libro 5. mens labat, alienatur. Apud Aristot. de persona dicitur, ἐξίστατο καὶ μαίνεται ἀπὸ τοῦ ὁμιλεῖν, non constat mente. Sæpe hac in signif. usurpatur ἐξέστηκα & ἐξέστην, ut Marci cap. 3. & 2 Corinth. 5. Interdum additur genit. ut γνώμης ἐξέστην apud Eurip. & ἐξέστηκα τῆς φρονήσεως apud Isocr. Item percello, perterrefio, obstupefacio seu obstupefio & propriè quidem, obstupefacio ad mentis alienationem usque, Matth. 12. Marc. 2. & 5. item non consto mihi, q. d. sententia mea in eodem statu non manet. Thuc. lib. 2. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτὸς εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι ὑμεῖς δὲ μεταβάλεσθε, non discedo à mea sententia. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. Item mutor & transeo. Theophr. de caus. plant. libro 6. unde ἐξίσταμένα τέκνα, liberi degenerantes. Exponitur etiam exolesco & fugio, & à natura mea desciscor. (cui opponitur παρίσταμαι) ut quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος, pro quo & ἐξεστηκὼς dicitur à Demosth. Apud Aristot. lib. 4. de gen. anim. ἐξίστατο ἐς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur & transit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phæd. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ σπουδασμάτων. Apud Xenoph. τῶν μαθημάτων ἐξίστατο, obliviscuntur. Item desciscor, deficio. ut Plato de rep. 2. ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας. Idem libro de leg. ἐξίστασθαι τρόπων αὐτοὺς ἐς τοὺς ἀλλοίους. Exponitur etiam, discedo, recedo: ut Dem. pro Phor. ἐν νεῷ δ' οἱ ἐκ τῆς ἀρχῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. Herodot. in Thal. ἐν τοῦ δὴ ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, digressi de via vel quum secessissent è via. ¶ Item cedo. Thuc. l. 2. τῆς ἀρχῆς ἐξίστασθαι ἔτι ὑμῖν ἐστιν, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem. pro Phorm. ἐξέστησαν ἀπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Dicitur & ἐξίσταμαί σοι τούτου, cedo tibi hac re, ut apud Philostr. in heroicis. Item cedo, i. e. concedo, & me tibi submitto. apud Iul. Apud Plut. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσης γυναικί, cedere via. ¶ Item vito, refugio, subterfugio, detrecto. Soph. in Ajace, φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὅπλῳ. Sic Dem. adversus Lept. ὑπὲρ ᾧ δέξῃ ἐλέσθαι πώποτε κίνδυνον ἐξέστηκεν. ¶ Item abstineo, caveo, ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alcujus è statu in quo erat. Plut. de primo frig. ἐκστάσεις ἀλόγων. Dicitur plerunque de mentis emotione, sive furore sive admiratione aut timore aliove casu accidat. apud Hippocr. Gal. Plut. Dionys. Areop. Dionys. Long. & sæpe in N. Test. ¶ Item abscessus, discessus. apud Plut. de primo frig. Item mutatio qua res aliqua à sese suaque natura discedens, in aliam degenerat. ut ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Et ἔκστασις οἴνου, vappa.

Ἐκστατικὸς, ὴ, ὸν, cui vis est dimovendi rem aliquam è statu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de statu suo dimovens, faciens ut quis non sit suæ mentis, vel demen-

tans. Vnde ἑστηκὼς δυνάμεις apud medicos. Item mentem à ſtatu ſuo dimovens, ac à ſeſe ad cœleſtia rapiens. apud Dionyſ. Item qui mutari ac diſcidere à ſe facit. apud Themiſt. 4. phyſ. ¶ Item paſſivè, qui dimotus eſt à ſtatu, ſeu qui diſcedere ſolet aut diſceſſit à ſtatu, ut apud Ariſtot. l. 7. eth. ἑστηκὼς ὑπὸ λογισμοῦ. Item qui à mente diſceſſit, ſeu qui alienatus mente eſt. Item furioſus. Plut. de lib. educ. μειρακίου ἑστηκὼς καὶ παραφρονῶν. Ἑστηκῶς, (adverb.) nominis ſignif. ſequitur. Plut. in Dione, ἑστηκῶς ἔχων καὶ δεδοικὼς, de mentis ſtatu dimotus ac timore perculſus.

Decomp. Ἀνεξίστημι, contrà inſurgo, idem quod κατεξανίστημι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι, de ſtatu ſuo dimoveo ſeu emoveo. Plut. ſymp. 4. Exponitur etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίστημαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξέχων, prominens, projectus, protectus, eminens. Ariſt.

Ὑπεξίστημαι, cedo. Phil. de vita M. l. 1. ἐκ ὑπεκστήσεσθε τοῖς κρείττοσι ἡκούσης, non cedetis prioribus. Apud Philoſtr. in Heroic. ὑπεξίεσαν αὐτῷ ὁδῶν, ei de via decedebant. Exponitur etiam, excedo & cedo inimicis. apud Antiph. Item declino, vito: cum accuſ. apud Plut. in Philebo.

Ἐφίστημι, q. d. ſiſto juxta, colloco juxta, appono, admoveo, adhibeo. ut ἐφιστάναι τοῖς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ, quum adhibuiſſet pudorem. Apud Plat. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item ſiſto aliquem & ut præſto ſit facio, atq; ut inter tractandum negotium adveniat. apud Dem. Item præficio vel adhibeo: quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut ſiſtimus juxta illam, & illi admovemus. Iſocr. ad Nic. τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. ¶ Item animum intendo, intentus ſum, animadverto, mentem ſeu animum adhibeo, animum appello, ſeu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Ariſtot. de mundo, τούτοις ἐπιστήσαντες, animo & ſtudio in hæc incumbentes. Sic ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. ubi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam ἐφιστάναι ταῖς πίστεσι, apud Polyb. Interdum additur accuſ. γνώμην, vel διάνοιαν, vel νοῦν, apud Iſocr. in enc. Evag. & Ariſtot. ¶ Item pro ἐπιτίθημι, ſubſtituo. apud Polyb. ¶ Item ſiſto, i. reprimo, inhibeo, coërceo. ut τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. Sic uſurpatur & ἐφιστάνω, apud Dioſc. ¶ Item aſciſco, adduco. cui oppon. ἀφίστημι, apud Laërt.

Ἐφίστημαι, inſto, advento, advenio, ſupervenio, intervenio. Herodian. τοῖς Βρεττανοῖς ἐπέστη. ¶ Item, repentè ex inſidiis prodeo, apud Luc. Dicitur etiam ἐπισλῶσα νυκτὸς apud Iſocr. & ἐπισλῶσα κατὰ τὰς ὕπνους à Plutarch. de ſuperveniente in ſomnis. Item *pro*, inſto, i. urgeo. Demoſth. ἐφεστήκει δ' αὐτῇ Καλλίστρατος. Et *pro* inſtare operi alicui, ut qui ſunt curatores. Ariſt. de mundo, ἐφιστάμενον διοικεῖν, expon. operibus faciendis inſtare. Sic apud Philo. de vita Moſ. libr. 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dem. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, inſtans periculum, i. e. imminens, impendens. ¶ Item præfectus ſum. Ariſtoph. in Veſp. (de cane) Οἷός τε πολλοῖς ὠφελιμώτερος ἐφεστάναι, qui multis ovibus præeſſe poſſit. Et οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, ſummæ rerum præfecti. ¶ Item adhibeo mentem, ſeu adjicio animum ad rem aliquam, eiq́ue incumbo, ac velut inſiſto in ea commentanda. Iſocr. in Hel. ἐπισὰς ἐπὶ τὸ θησέως ἔργον. ¶ Item reſiſto, reſtito, progredi nequeo. Syneſ. ¶ Item ſupernato q. d. ſuperſto, ſto ſuper. Dioſc. l. 1. c. 96. ἐφίστανται δὲ τῷ τοιούτῳ ὀξυβόας γάλακτι.

Ἐπίστασις, animadverſio, conſideratio, commentatio, cautio, qua animum applicamus alicui rei & attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè & accuratè. ¶ Item q. d. ſubſtitutio, ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inſpectio. ut ἐπίστασις ἔργων, Xen. ¶ Item cohibitio, coërctio, impetus. Theophr. de cauſ. pl. l. 2 c. 11. Ex l. 2. Macchab. c. 6. ἐπίστασις τῶν κακίας, malorum incurſio. ¶ Apud Soph. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔχων φροντίδων ἐπιστάσεις, multæ mihi curæ inſtabant ſeu incumbebant. ¶ Apud Hippoc. aphor. 34. & 35. lib. 7. id quod inſidet & ſupernatat urinæ. ¶ Eſt etiam pars navis. Heſych.

Ἐπιστασία ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta conſideratio, Polyb. l. 2. Item præfectura, imperium, apud Plut. & Syneſ. Exponitur etiam cura & curatio, inſpectio.

Ἐπιστάτης Ζεύς, Iupiter ſtator: quòd eum ſublatis ad cœlum manib. Romulus orabat ut ſiſteret exercitum fugientem, Plut. in Rom.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui præfectus eſt rei alicui, qui præeſt, curator. Soph. in Ajace. ποιμνίων ἐπιστάτης, gregis curatores, ovilium magiſtri. Xen. Pæd. 8. ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur & de iis qui reip. curam gerunt. Ariſtot. polit. 4. cap. 15. Dicitur & in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores ſtans ſtipem petit aut ſupplex. ut exp. Od. ϱ. Apud Ariſtoph. in avib. ſunt qui exp. tripodem æreum cui lebes ſuperponitur, alii aliter. Item pro αὐλήμων apud Suid.

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quæ curandis & adminiſtrandis negotiis præeſt: ut ἐπιστάτις ἀρχή, apud Suid.

Ἐπιστατικὸς, ὴ, ὸν, ad curatorem & præfectum pertinens, vel pertinens ad eum qui cum imperio eſt, Syneſ. de inſomn.

Ἐπιστατέω, ῶ, præſectus ſum, præſum, ep. ſtata mago. Xen. apom. 2 ἔργων ἐπιστατῆσαι. Et ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud Euſt. Sic apud Plut. in Pericle, ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat omnibus artificibus. Et cum accuſ. apud eundem, ἐπιστατοῦντος τοῦ Περικλέους, duce & autore Pericle.

Ἐπιστατέω pro eodem, unde ἐπιστατεία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, præfectura.

Ἐπιστατὴς, οῦς, ὁ, roſtrum navis. Heſych.

Ἐπισταδὸν, conſtanter, vel inſtanter, vel ſtando. Od. μ. Exponitur etiam, ſcitè, ſcienter. ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, τὸ, columna quæ erigi defunctis ſolet, ſtela ſepulchralis, apud Suid.

Ἐπίστημος, cunctatrix, cogitabunda, hæſitans. apud Hippoc.

Decomp. Ἀνεπισκεσία, ἡ, inconſiderantia, incogitantia. παρὰ τὴν ἀνεπισκεσίαν, inconſideratè. in Axiocho. Ἀνεπίσκεπτος, ου, ὁ ἡ, cui animum non advertimus, qui nulla animadverſione conſideratur. Polyb. Ἀνεπισκέπτως, ſine animadverſione & commentatione. Polyb. & apud Suid. Ἀνεπιστάτος, ου, ὁ ἡ, qui ſine curatore eſt. Heſych.

Ἐργεπιστάτης, qui operi ſeu operibus præeſt.

Καπφίστημι, inſurgo contrà. Act. c. 18.

Συνεφίστημι, unà præficio. unde συνεφεστὼς, unà præfectus, qui unà præeſt. Thuc. l. 2. Item unà animum attendo, unà animum adverto. Polyb. lib. 3 οἵτινες γὰρ ἅμα ἐπὶ τὸ λεγόμενον συνεπιστήσαντες. Συνεφίστημαι, unà adſiſto, unà adſto, unà adſum. Dioſc. l. 7. c. 1. Item unà inſurgo. Act. c. 16.

Καθίστημι, conſtituo, ſubſtituo. Xen. Pæd. 3. ἄλλον καθίστης αὐτ' αὐτοῦ; alium in ejus locum conſtituis? Item conſtituo, præficio. Dem. pro cor. ἐπειδὴ τυραννίδας σπεύδων σὺ τούτοις τοῖς πόλεσι κατέστησε. Sic apud eundem νομοθέτας καθιστάναι, & δικαστὰς καθιστάναι, itemque ἱππέας καθιστάναι. Xenoph. & ἐπάρχους καθιστάναι, Herodian. & cum præpoſit. ἐπὶ, plerunque accuſat. habente. ut Iſocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχὰς, & in orat. de pace, καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cum eadem interdum habente genit. ut Matth. 25. ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Actor. cap. 6. Cum eadem etiam ſi dativo jungatur: ut Lucæ 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτὸν καταστήσει αὐτόν. Cum præpoſit. εἰς, interdum exp. redigo. ut Plut. in Public. κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redigere in tranquillum rempubl. Plat. epiſt. 7 αὐθρώπους ἐς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic καθιστάναι εἰς ἀπάνην, εἰς δαπάνους, εἰς ἀνάγκην, &c. Aliquando exp. conjicio ut εἰς ὀνείδη vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, Iſoc. & εἰς ἀπιστίαν καθιστάναι, Dem. ſic καθιστάναι εἰς ταραχὰς, εἰς πόλεμος καὶ φόβους, εἰς κίνδυνον, εἰς φυγὴν, &c. apud Xenoph. εἰς τὰς ἀρχὰς καθιστάναι, collocare inter, i. e. referre in numeram eorum qui, &c. Καθίστημι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me judicio, & exhibeo me judicio. Jungitur & cum ὡς, ut Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ὡς ἀκινδυνοτάτῳ καθιστῶσι. ¶ Item conſtituo, ſtatuo, colloco, ſiſto. Odyſſ. ν, verſ. 274. Τὸν ῥ' ὀκέλσασα Πύλονδε καθίσῃσιν καὶ ἐφίσαι. Plut. in Numa, καθίσησιν αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Idem in Pericle, καθίσῃσι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, deducere domum, & ibi velut collocare. Odyſſ. μ, v. 185. Νῆα καθίσῃσιν, ſiſte navem, i. appelle. ¶ Item conſtituo, vel compono, moderor, ordino. Plut. in Pomp. διοικήσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Gregorius oppoſuit, παρεστήσεν τὴν πόλιν & καθιστάναι. Baſil. ὧν τῆς μανίας καθιστάναι, ab inſania revocare, quaſi dicat inſanos motus componere, ad ſeſe reducere. Apud Dioſco. καθιστάναι ἵππον, exp. diſcutere. Καθιστάναι τὸν ἵππον, equum concitatum ſiſtere. ¶ Item conſtituo, i. firmo, & ſtabilio, apud Greg. ſeu compono & quod labat ſtabilio. ¶ Item reſtituo, aut conſtituo. apud Thuc. εἰς τὰ αὐτὰ καθίσῃσι, in eundem ſtatum reſtituere. Iſocr. in Helen enc. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καθίσῃσιν. Et in Panath. καθίσῃσι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἕξιν. Apud Ariſtot. τὴν δημοκρατίαν καθίσῃσι καὶ τὰ δικαστήρια. ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, committo bellum. ¶ Item καθίστημι, efficio, reddo. Iſocr. ad Demon. τὸ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, ἡμῖν ἁπλᾶ καθιστῶσα. Et καθίστημι ἐκ τύχης, fortem efficio.

Καθίσταμαι, idem quod καθίστημι, conſtituo, compono, moderor, ordino. Thuc. lib. 3. τὰ ἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίστατο. Item conſtituo, i. in meliorem ſtatum redigo. item compono, apud Theophraſt. Item reſtituo aut conſtituo. ut apud Ariſtoph. in Veſp. ἤρετ' ἐς τὴν Ἱππικὴν καθίστασθαι τυραννίδα. Item inſtituo: ut apud Iſocr. in Panegyr. τὸν λόγον κατεσκευάμεν περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thucyd. ἐς μάχην καθίσαντο, exp. prælium conſerverunt. Dicitur ab eodem etiam καθίσασθαι ἐς πόλεμόν τινι, capeſſere bellum cum aliquo, ſeu adverſus aliquem. ¶ Item paſſivè, conſtituor, collocor. ut καθεστηκὼς ἐν συμφορᾷ, apud Demoſth. Item conſtituor, componor. Iſocr. ὅταν καθίσῃ τὰ πράγματα, quum compoſita omnia fuerint & reddita tranquilla. Sic καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud Lyſiam, res paratæ. Et componor mente & ad me redeo, apud Ariſtot. polit. 8. & in problem. 51. Item componor & ad bonam frugem reducor, apud eundem de hiſtor. anim. 7. Dicuntur & morbi aut dolores καθίσασθαι apud Gal. & Dioſc. i. e. componi, ſedari,

dari, cohiberi, desistere, sisti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστὼς ἡλικίας, homo plena & confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thuc. mos constitutus & confirmatus longo usu. Apud Plat. in epist. καθεστηκυῖα ἡλικία, constans ætas, quæ & matura. ¶ Item restituor, apud Theoph. Item incipior, suscipior, ut καθίσταμαι πόλεμος, apud Thuc. l. 1. bellum cœptum. ¶ Item constituor, conjicior, redigor, ut καθίστασθαι εἰς φόβον, conjectus in metum, vel metu perculsus, terrefactus. ¶ Nonnunquam motus significationem inclusam habet, & exp. venio: ut Thuc. l. 3. καταστάντες ἔν τε Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eundem, καθίστασθαι ἐς τὸ θρασύτερον. Sic καθίστασθαι εἰς ἀγῶνα τινί, aut etiam πρός τινα: vel καθίστασθαι εἰς διαφοράν, apud Plut. quum in certamen (vel in discordiam) venisset. Sic apud Isocr. καθίστασθαι εἰς ἔχθραν τοῦ βασιλέως. ¶ Item peculiariter ponitur pro, fio & sum vel existo, ut Isocr. πολέσιν ἀμείνων διατέτηκα καθίστασθαι. Thuc. τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, hostibus qui nunc sunt. Sic τὰ καθεστῶτα, præsentia: & τοῖς καθεστῶσι καιροῖς apud Plutarch. in Phocyl. statu præsentium temporum. ¶ Alia peculiari significatione dicitur καθίστασθαι & καθεστηκέναι & κατέστη pro νενόμισται, in more positum est, moribus receptum est, solenne est. Et καθεστηκὸς, quod jam receptum est ac moribus comparatum. unde & παρὰ τὸ καθεστηκὸς, indecorè, illicitè. Item καθεστηκυῖα πρὸς à Demosth. vocatur legitimum & moderatum precium justumque. Item καθεστηκὸς, constitutum, statum & fixum.

Κατεστηκότως, compositè, seu animo composito & moderato. Aristot. pol. 8.

Κατάστασις, constitutio & collocatio cujusq; rei in suam sedem. Gal. 3. εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς. Item constitutio, institutio seu ordinatio, ut κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Aristot. in pol. Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας, constitutio reip. i. compositio. Dicitur etiam de constitutione judicii apud Harpocr. ¶ Item constitutio, *in passiva signif.* interdum & status: ut quum dicitur de constitutione corporis humani, aëris & similium, apud Dioscor. Gal. Hippoc. Apud Luc. κατάστασις αἰθρίας, serenitatis temperies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aëris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione aut loco in quo consistitur. Soph. in Ajace, κατάστασις γὰρ οὐδεμία νόμῳ, nullæ leges possunt consistere. Item omnis cujusq; rei forma. apud Hippocr. Item sedatio. Aristot. in rhet. κατάστασις τῆς ἠρεμούσης ὀργῆς. Item pecunia quæ iis ex ærario persolvebatur, qui in equitum ordinem assumebantur. stipendium equestre. apud Lys. Item apud Rhetores, exhibitio, in orat. πρὸς Νικήρ. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων καταστάσεις, exp. fortuna divina. Apud Theophr. κατάστασις τῶν δένδρων.

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator. Soph. in Elect. ὁ καταστήσας δόμους.

Καθεστώτως, certo statu præditus. Item sedandi vim habens. Plut. in Lyc.

Κατάστημα, constitutio, status, habitus. Dioscor. l. 6. κατάστημα τοῦ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio & habitus corporis. Et l. 1. κατάστημα αἰθέριον, serena cœli constitutio. Item constantia, & habitus vultusque hominis compositæ mentis nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp & æquabilitas. Item pro χῆμα & καθεστηλὸς, apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio & animadversio. apud Hippoc. l. 2. epidem.

Καταστηματικὸς, sedatus & qui nullo modo agitatur. Plut. in Graccho. & Laërt. l. 2.

Καθιστάω, & Καθιστέω, ῶ, idem quod καθίστημι, constituo. Cum εἰς exp. conjicio in. ut apud Chrysost. de offic. episcopi, καθίστασί τε εἰς ἀπορίας ἀνάγκη. Ponitur etiam pro ἀποκαθιστᾶν, constituere aliquo in loco, h. e. salvum & incolumem constituere aut constituendum suscipere. quod & καθιστάναι. Act. Ap. c. 17. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, qui verò Paulum susceperant tuto loco constituendum.

Καθέστηκα, consto, persto, constanter permaneo: seu firmus sto, ita ut non commovear. ex Thuc. & Soph.

Decomp. Ἀκαταστασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua consistere non potest. 1. Cor. 14. & 2 Cor. 12. c.

Ἀκατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus. vel non sedatus, tumultuans. Plut. de def. orac. Ἀκαταστάτως, incompositè, confusè, quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isoc. πρὸς Εὐθυν.

Ἀνθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo seu constituo, oppono. Item substituo, quasi statuo præ alio, sufficio in locum alterius. Plut. Ἀνθίσταμαι, obsisto, sto contrà, quasi contrà seu adversus statuor. Thuc. l. 3. & Xen. Item substituor, subrogor.

Ἀποκαθίστημι, & ἀποκαθιστάω, & ἀποκαθιστέω, restituo, reddo. Polyb. l. 4. Ὁμολογοῦσι καὶ κατὰ τοὺς ἐλθόντας, ὅτε ἀποκατέστησε τοὺς Ἀχαιοὺς ἀλλὰ σφετεριζόμενον κατέσχε. Item restituo, in locum pristinum repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθιστᾶσι εἰς τὸν γάμον. Item restituo in pristinum statum. apud Herodian. Item restituo sanitati, sano. Dioscor. lib. 4. ἐκσοβήκτους ἀποκαθίστησι. Item pro καθίστημι, efficio, reddo. Luc. καί σε τραυματίαν ἀναζωώσαντες ἀποκαθέστησα, te effecissem invictum imperatorem. Item *pro*, dissolvo. apud Aristot. Item ἀποκαθίστημι neutra significatione pro καθίζω, considere, subsidere, ut aqua turbulenta. apud Dioscor.

Ἀποκαθίστημι, restituor, reddor. Theophr. Item redigor, evado. apud eundem Theoph. de pl. l. 4. Ἀποκατάστασις, restitutio, redditio. Item restitutio in pristinam formam vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis & Lunæ & aliorum planetarum anno vertente in eodem signo, apud Plut. in Cæs. Ἀ quibusdam exp. anniversarius reditus in idem signum. Quum enim Sol & Luna in idem signum redeunt, tum velut in pristinum locum restituuntur & reponuntur. Ab Hesych. exp. πλεωσις.

Δυσκατάστατος, sedatu difficilis Xen. Pæd. 5.

Ἐγκαθίστημι, colloco. Isoc. φερομένας ἐν αὐτοῖς ἐγκαθίστασας. Item constituo vel potius constituo in, idem quod καθίστημι. Thuc. l. 1. Τόραωνον ἐῶμεν ἐγκαθιστάναι πόλει.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio. Polyb. l. 2 unde ἐπικαθιστὰς, substitutus, suffectus.

Εὐκατάστατος, bene constitutus, bene compositus, sedatus vel stabilis.

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus. ut νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. l. 3. novi coloni.

Παρακαθίστημι, juxtà colloco seu appono. Dem. παρακατέστησε φυλακὴν. Item altrinsecus colloco, apud Isoc.

Προκαθίστημι, prius constituo seu colloco. Thuc. l. 2. Exp. etiam, præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, insuper constituo.

Συγκαθίστημι, ut à constituo, confirmo. Thuc. l. 4. Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian. Ὑποκατάστατος, substitutus. ex Eund. Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo, loco alicujus abrogo. unde αὐθυποκατασταθεὶς apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Aristot. eth. 5. παράβασιν ὅπως οὐ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἀλλὰ μεθεστήσει. Item muto. itidem cum accus. apud Aristot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τὸ χρῶμα τοῦ, muto colorem. Item transfero seu traduco. Paus. ἐς Ἐπικλείδαν τὸν ἀδελφὸν μετέστησε τὴν ἀρχὴν, transtulit imperium. Item submoveo, seu expello, aut facessere jubeo. ut μεθίστημι τινὰ τῆς καθέδρας. Item in exilium mitto. apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Isoc. ¶ Item dimoveo, retraho, revoco. Greg. ὁ τὸ χαλεπὸν μεθιστὰς κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄχαλμα φόνου, exp. prohibeo statuam à cæde.

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. Item mutor. Aristoph. Plat. & alii. Item degenero, Polyb. Item transferor, traducor. Plut. in apoph. Item submoveor, vel amoveor. Luc. c. 16. Item migro, aut secedo. ut μεθίσταμαι ἐς ἕτερον τόπον, migrare, apud Plat. Dicitur & μεθίσταμαι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. fine præpos. apud Eurip. μεθίσταμαι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθισταμένοι, exules qui migrant è patria; & solum vertunt. Dicuntur etiam μεθεστῶτες, defuncti. Item transeo. Plat. in epist. ἐκ τοῦ ψεύδους ἐς τὸν ἀληθῆ λόγον μετίσταμαι. Item deficio. Xen. Hell. 1 χωρία ἃ πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστήκει, quæ ad Lacedæmonios defecerant. Sic & apud Plut. in Demet. Apud Polyb μεθίσταμαι ἐπὶ πόδα, retrocedere, se recipere. Apud Eurip. μεθίσταμαι λύπης, exp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item sto inter, versor vel sum inter, ut apud Hom. ἐπέεσι μεθίστατο, versabatur inter socios. Item activè, submoveo, expello. Luc. μεθίστασί μου ἀπειλῇ, ἐδικαιολογεῖτο πρός με. Sic & Thuc. l. 5.

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio statuitur, vel qua status alicujus rei in alium traducitur. Demost. Itē submotio, amotio. Andoc. Est & figura oratoriade qua Quint. l. 9. c. 2. Item transitus. Luc. Item migratio. Item exilium, aut exilii species quædam. Plat. ep. 7. & de leg. l. 9. Item sublatio de medio, mors, apud Polyb. l. 5. Apud Aristot. l. 5. de gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἰτίαι γίνονται, exp. parvæ commotiones magnarum causæ esse solent.

Μεθιστικὸς, ὴ, ὸν, translativus, vocabulum rhetoricum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. pol. 2.

Ἀνθμεθίστημι, in contrariam partem transfero, vel vicissim loco moveo. Ἀνθμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo. Aristot. in Meteor. & Themist. 4. phys. αὐτὴ μεθίστησι ἀλλήλοις τὸ σῶμα ἕκαστον. Ἀνθμετάστασις, in cōtrariam partem translatio seu trāsmutatio.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis, inconstans. Plut. de instit. lib.

Παρίστημι (& παριστάω ac παριστάνω) sisto propè seu juxtà. Act. c. 23. κτῆνη παραστῆσαι. ¶ Item, sisto (quod est forense verbum) ut in pand. Græcis. πολλὰς δίκας παρίστα, quod Ulpianus dixit judicio sistere. Et Act. cap. 23. παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam generaliter *pro*, in medium produco, repræsento, exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μὲν γὰρ Σκύθης αὐτὸς αὑτῷ πρὸς τὴν Ἀρτέμιδι παρίστη. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δεινὸν παρε-

σῆσαι τοῖς ἀκούσι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, & quasi ante oculos ponere. Sic Hermog. παρφῶς παρεστήσω, apertè ostendam. Exponitur interdum & exprimo, significo: item doceo: item probo. ¶ Item sisto ad latus, ad latus admoveo. apud Polyb. & Appian. ¶ Item sisto, i. inhibeo, revoco. ut παρίστην τὸν ἵππον, sistere equum currentem. Xenoph. ¶ Item confero, contendo. vel res inter se compositas æstimo. Isoc. τοῖς πόσιν παρεστάναι δεῖ τὰς παρασκευὰς ἡμῶν ἐχούσας. ¶ Item cieo, commoveo, excito. Dem. in Mid. ἐγὼ δ' ἡ πληγὴ αὐτῷ παρέστησε τὴν ὀργήν. Exp. & stimulo, concito. ut παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Dioscor. Item παρεστάναι, apud Pausan. pro, ciere voluntatem consiliumve rei alicujus faciendæ, seu admonere.

Παρίστημι, activa signif. (in fut. med. præsertim & aoristo) ut παρίσημι, in medium produco. ut παρίστασθαι μάρτυρας, apud Dem. Sic Herodian. libro 1. τὸν πόδα παρασκευάζομαι. Est præterea παρασκευάζω, ad deditionem compellere, subigere, diripere, apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adsto, propè sto, assisto. Il. σ, vers. 70. τῷ δ' ἅμα βαρυσταχύν τε παρίστατο πότνια μήτηρ. Item præstò sum, appareo, apparitoris munere fungor. apud Luc. Item opitulor, auxilior, subsidio sum, faveo, adsum. Il. κ, Ὡς νῦν μοι θέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσε. Sic & Od. ν. Sic Xen. Hell. 6. ὡσαύτως ποτὲ ἀπήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίστατο ἐπ' ἀγαθοῖς. Plut. in polit. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Apud eosdem. Xenoph. & Plut. dicitur etiam παρίσταμαί σοι βοηθός. Exponitur etiam astipulor, assentior, subscribo. ut apud Philop. τῇ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παρασκευάζομος ἐδόξη. Exponitur etiam, patrocinor. ¶ Motus etiam significationem habet. ut Il. γ, δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης, huc accessisti, huc adveniisti. Apud Plut. ἤδη τῶ δεινῶ παρεστῶτος, exp. jamiam affuturo discrimine. Apud Greg. exponitur etiam, in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι est etiam animo obversari, in mentem venire, subire. Pausan. παρίσταται ἐν Ἀργείοις, τῷ μὲν, Γελάνωρα, Δαναοῦ ἐκόσιον τῷ Λύκῳ, subitò in mentem venit assimilare. Et apud Plat. ὡσέ μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videatur. Huc pertinet ἐκ τοῦ παρεστῶτος λέγειν, dicere quicquid in mentem subitò venit. ex tempore dicere. Item exp. advento, accedo, advenio. ¶ Item animi fiducia præditus sum, confirmor animo, non labasco, non linquor animo. Diod. τοῖς ψυχαῖς οὕτω παρέστησαν πρὸς τὸν κίνδυνον ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι. ¶ Item, q. d. confito & absolvor, de iis quæ naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt: post quem statum dicuntur ἐξίστασθαι, quasi exolescere. ut apud Theophr. de caus. pl. l. 6. οἷον ὁ παρεστὼς καρπὸς ἐξίσταται.

Παράστασις, exhibitio ejus pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis privatis: nomine inde tracto quòd hæc merces erat apparitorum qui sistebant homines in judicio, h. e. evocabant. Poll. ¶ Item repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. repræsentatur. unde de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atq; augustam magnificentiam repræsentant. Macch. l. c. 15. ¶ Item documentum, demonstratio: significatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia sui præditi, animi præsentia, Polyb. l. 4. Et pro fiducia seu persuasione, apud eundem. Item vehementia. ¶ Item exilium & fuga ejus qui extorris esse jussus est. Arist. pol. 5. ¶ Item vilis ac stataria quædam negotiatio: pars una mercaturæ. Aristot. pol. l. 1. c. 7.

Παραστάτης, ου, ὁ, (q. d. adstes) qui juxta aliquem stat, qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicujus cingit Herodot. Xen. & alii. Metaph. pro socio, auxiliario, & opitulatore ponitur, qui alicujus latus veluti stipat. Xen. Plut. Synes. ¶ In choreis etiam παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est. Aristot. 4. metaphys. ¶ Est & vocabulum architectonicum: apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus. de quibus vide Vitruv. l. 5. c. 1. A quorum similitudine alterum cruris os parastates nominatur in jumentis à Vegetio, quod & παραμήριον à Poll. ¶ Apud anatomicos, παραστάται, sunt meatus quibus semen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. & Galen. ¶ Παραστάτης dicitur etiam officulum laryngis, quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδές, ἀφ' ὃ τὸ παρεστηκέναι τοῖς ὠμοπλάταις.

Παραστάτις, ιδος, ἡ, metaph. pro socia & auxiliatrice, seu opitulatrice. apud Greg. & Xen. apom. 1.

Παρεστάω, ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud seu juxta. Soph. in Oed. tyr. δοκῶν θρόνοις Παρεστηκὼς τοῖς Κρεοντείοις πέλας. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor, Aristoph. in Thes. ἡμῖν γὰρ παρεστᾶν.

Παραστατικὸς, ἡ, ὁ, q. d. exhibitivus, repræsentativus. Synes. de insomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest. qui aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habet. animosus & fortis, constans. Et παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio quævis pericula subire parata: quod tamen in malam partem accipi videtur apud Polyb. l. 2. ¶ Item excitandi vim habens & irritandi. Plut. in Lyc. & in Instit. Lacon. Exp. & addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, præsenti animo, prompto animo, intrepidè & fidenti animo. Polyb. Exp. etiam, vehementer.

Παραστὰς, ἀδος, ἡ, postis, lignum aut lapis ab utroq; januæ latere stans: unde & nomen habet. idem quòd σταθμὸς apud Hom. Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. vide & Vitruv. l. 6. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. & Xen. in Hierone.

Παραστάδην, astando, stando à latere, prope stando. Od. κ.

Παράστημα, præsidentia & robur animi. præsens animus, animi præsentia, animus acer & præsens, animi præstantia. Diod. in hist. Alex.

Decomp. Ἀνυπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam exp. obsistentia, vel depulsio.

Ἀνυπαράστατόν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia.

Ἐκπαρίσταμαι, prope adsto, assisto. Apud Dem. ἐκπαρεστῶσι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum ejus subire.

Συμπαραστάτης, qui unà à latere adstat, socius, adjutor auxiliarius miles & qui opis gratia alicui adstat. Militaris est dictio. Aristoph. in Plut.

Συμπαρεστάω, unà à latere sto, unà adsisto. Item unà auxilior, unà adsum & opitulor. Aristoph.

Περίστημι, (q. d. statuo circum seu colloco, aut circumquaq; circumstare facio) circumpono. Item circundo, cingo. Herodian. περιστήσαντες αὐτοὺς ξιφηφόρους. Sic Plut. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε. Exp. & circumvenio, & undiq; immitto. apud Polyb. παντάχοθεν περιστάντες αὐτοὺς τὸ πέλαγος. Dicitur & περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. inijcere metum omnibus, & quasi circumijcere: vel injicere quasi ex omnibus circumdando. Sic & in Lyc. περιστῆσαι κίνδυνον τῇ πόλει. ¶ Item redigo. Herodian. l. 7. εἰς πενίαν περιστάσας, quum ad egestatem redegisset. Aristot. pol. 5. εἰς ἐναντίαν περίστασιν τὴν πολιτείαν. Item circumago in contrarium, commuto in contrarium. apud Aeschin. & Athen. Apud Dem. adversus Bœotum, περιστάσας τὰς αὐτῶν συμφορὰς εἰς ἐμέ, in me derivare & devovere calamitates suas.

Περίστασις, circumstantia. Aristot. probl. segmn. 2, q. 29. Διὰ τὴν τῆς ψύχους περίστασιν, propter frigoris circumstantiam. Est & vocabulum oratorium apud Hermog. & Aphthon. ¶ Item corona, i. turba circumfusa & circulum efficiens. apud Polyb. l. 1. ¶ Item casus circumstans aliquem, clades & status afflictio, quæ hominem quasi circumstare videtur, & certo spatio circumscribere, ut evadere nequeat. ut ap. Polyb. ὅταν τὴν τῆς περιστάσεως καταπείγῃ, quum necessitas urget. Et in l. 2. Macchab. περιέχων αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, gravibus circumventi sunt necessitudinibus. Sic sæpe apud Dioscor. & alios. Aliquando exp. rerum eventus, vicissitudo. Laërt. in Herillo. μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττειν αὐτά, pro casuum varietate & rerum eventu mutari. Accipitur etiam in bonam partem pro, occasionis opportunitas, temporis circumstantis seu rerum circumstantium opportunitas. Idem ferè quod καιρός. Polyb. τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive prospera sive adversa, sive tempus sive locus. ¶ Item circuitus. Athen. l. 5. αἱ τῆς περιστάσεως ὑγραὶ τὰ ἀριθμὸν ἔπησι ὅσαι. portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, q. d. qui circumstatur, i. qui circumstantium corona cingitur, quem aliqui aut res aliquæ circumstant. Isoc. περὶ αὐτοῦδος.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut ad circumstantias pertinens. vocabulum Rhet. Et περιστατικὸν, circumstantiæ. Item adversus, calamitosus, minus secundus. Laërt. in Zen. & ap. Basil.

Περιστατέω, ῶ, circunsto. Περιστατέομαι, circumsistor seu circundor. Aret. in Apocal.

Περιστάδην, circumstandò, circumcirca. Herodot. in Polymn. Thuc. l. 7. Theoc. in pharmac. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Ἀπερείδω, comprimo, coarcto, intrò cohibeo.

Aristot.

Aristot. in probl. sect. 13. Ἀνθεστήκειν, cohibeor & coërceor undique. Exp. & resisto contrario modo: item circumobsisto. Theophr. in 6. de caus. pl. & Aristot. in probl. sect. 24.

Ἀνθέστησις, circumobsistentia, cohibitio & compressio undiq; circumfusa, Theophr. de caus. pl. l. 2. Aristot. in probl. sect. 2. q. 16.

Ἀπερίστατος, quem nihil circumstat. Item ad Rhetor. circumstantiis carens, circumstantias non habens. ut ἀπερίστατον ζήτημα apud Hermog. ¶ Item defertus, qui nulla circumstantium à quibus auxilium ei ferre possit, corona cingitur. Phocyl. ὥσπερ οἷ ἀπερίστατοι ἀνδρα. ¶ Item quem nulla circumstant pericula, ut ἀπερίστατος ῥαστώνη, apud Polyb. status rebus secundis florens, in quem nulla clades nullumque infortunium incurrit. Sic apud Gal. l. 2. κατὰ χλιδὴν, ἀπερίστατος ἕλκη.

Εὐπερίστατος, qui facilè circumsistitur, aut bonas habens circumstantias, vel activa significans aptus ad circumsistendum ac impediendum. In ep. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidem interp. peccatum ad nos circumcingendos proclive.

Προΐστημι, q.d. statuo antè, seu colloco propono, item præpono, antepono, antefero. item præmefero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus significationibus usurpatur potius vox pass. vel aor. med. προστασθαι, ut docebunt sequentia exempla.

Προιστεμαι, propono. ut apud Luc. κἀγὼ ἄλλο παράδειγμα τούτου ἀμείνονα προστησόμενος; quódnam exemplum melius proponerem? Item præpono seu antepono. ut apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἀμεινον προεστήσατο. Item præmefero: ut apud Aristid. ἐμὲ μὴ τὰ προστησάμενοι χθὲς φανλότερον ἢ λόγῳ. Item prætendo, prætexo: ut Dem. pro cor. κἀγὼ τὸ μὲν ἀγῶνα ὅλως τοῦτο προὔστην ἐμὲ ἐχθρὸν προϊσχόμενος. Item præficio, præfecturam confero. ut apud Herodian. l. 7. προστησάμενοι ἑαυτῶν χρόνῳ τὸν βασιλέα. Et apud Plut. in Sol. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducem Solonem sibi præfecerunt. Apud Dem. καὶ τὸν Νέαιρα προϊσχόμενος Στέφανον τουτονὶ αὐτῇ, exp. hunc sibi Stephanum tutorem & defensorem vindicemq; assumit. Sic & apud Greg. Item tueor, defendo, patrocinor. Dem. in Timoc. τὰ ὑμέτερα δίκαια προϊσχόμενος, jura vestra tueri & defensitare. Item prostituo, προαγωγεύω: ut προεστῶσα τοῦ αἰσχρολογεῖν in Pand. Itidemq; προϊστασθαι dicitur mulier, i.e. prostare. ¶ Item passiva seu neutra significat. q.d. sto ante, antesto, antisto, præsum, præfectus sum. Dem. pro cor. κἀγὼ μεγίστων δὴ προγόνων τῶν κατ' ἐμαυτὸν αὐτῶν προεστὼς, summam curam & potestatem habens. Plut. exp. t. 7. μεγάλης πόρεως πόλεως. Apud Xen. in Oecon. προεστῶτα πρὸς τὸν ἱππόν. Item prosto, (unde prostibulum) Aeschin. προεστάναι τοῦ μητρῴου. Et cum genitiv. apud Athen. Item antecello, apud Plat. in Tim. πάντων προεστὸς δύνηται. Item, sto ante. Plut. in Publ. τοῖς προεστηκόσι καὶ προεστῶσι. Item obsto, obsisto, ex Soph. in Ajace: in qua tamen signif. dicitur potius προϊστεμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus præsumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas. Thuc. l. 2. & Polyb. Item cura, tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos statuimus ad ejus defensionem contra adversarium aut res adversas. Interdum & auxilium. Polyb. l. 5. Plut. in Rom. & Demosth. contra Onetorem.

Προστάτης, exp. præses. Apollo sic dicitur (teste schol. Soph. in Electr.) quòd ante fores statueretur: seu patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant. Apud Plut. symp. 3. q. 7. προστατήριον μὴν, mensis quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, ut innoxius & salutaris ejus usus ipsis deûm beneficio concederetur.

Προστάτης, ου, ὁ, præfectus, præses, dux, qui rei alicui præest, eamq; administrat. Xen. Hell. 3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάτην εἶσι & pæd. 7. προστάτης ἢ πολέμου, belli dux. & apom. l. 1. πρόστατης τῆς πόλεως, urbis præfectus. Item patronus, tutor, defensor. Plut. in Mario, πάντων καλεῖσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic apud Appian. lib. 2. bell. civil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρόγων προστάτης, in cujus clientela erant Allobroges. Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona, suffragatrix. Apud Chrys. in epist. ad Heb. In ep. ad Rom. c. 16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hospitium præbuit. (σεαυτῆς.

Προστατικὸς, ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris τοῦ προστάτου.

Προστατέω seu προστατεύω, præsum, præsideo: ut apud Xen. apomn. lib. 1. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et στρατεύματος προστατεύειν, apud eundem. Et οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in civitatibus præsunt. Item patrocinor, defendo: cum genit. apud Synes. Apud Sophocl. in Electr. ὁ προστατῶν χρόνος, exp. procedens tempus.

Προστατία, ἡ, præfectura, procuratio. idem quod προστασία. Xen. Item cura, patrocinium, defensio. Polyb. l. 5.

Προστὰς, άδος, ἡ, porticus vestibulum. Et pro ipsa porticu. apud Plut. Item pro prostibulo, seu scortis, apud Athen.

Decomp. Ἀπροστάτευτον, ου, τὸ, quum quis patronum & tutorem non habet. Dicebatur Athenis de incolis qui sibi è civibus nullum adoptârant patronum. unde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant. Poll.

Ἀπροστάτευτος, cui nemo præest vel cui tutor & patronus non est. Hes. ch.

Προσίστημι, sisto & inhibeo, obicem oppono. Aristot. in probl. κατὰ τὸ πνεῦμα προϊσταται, & spiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item affirmo, i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Προσίσταμαι, obsisto, adversor, obstrepo: apud Chrysost. Apud Polyb. προϊστάμαί σοι, inimicus sum. Arist. in probl. χαλεπὸν τὸ προϊστασθαι αὐτοῖς πολλάκις, bilis molesta est & malè audita. Item adsum, proximus sum, ut παρίσταμαι. Aeschin. in Timocr. ὑπὲρ πολλὰς προστεστηκότας τοῦ δήμου πράξεις. Apud Plat. in Philebo, προσισώμεθα δὴ πρὸς τοῦτον αὖ τὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoq; disputationem.

Συνίστημι, constituo, Plat. in Timæo, ξυνήσας ἓν τὸ πᾶν, quem constituisset totum, toto constituto. Polyb. l. 2. ἐξ ἁπλῶν αὐτοὺς ἡγεμόνα συνέστησε. Item constituo, i. e. Bud. confirmo, stabilio. Basil. ποτὲ μὲν τὴν ἀγαθότητα συνίστησι θεοῦ. Sic & Rom. cap. 3. Item constituo, i. e. in unum concilio & consocio, ut συνίστησι τὰς πόλεις τοὺς, Isoc. Item constituo in loco & firmo, apud Polyb. Item pro, construo. Exponitur & fingo, formo, creo: Item coagmento & cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν ἐξομοίσας ὁ ξυνίστης ξυνίστησι; Cic. interpr. cujúsnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem sequutus sit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῶά τινα συνίστασθαι. Item concrescere facio, spisso apud Aristot. Item contraho, corrugo, obduco: ut apud Plut. in symp. 7. sap. ὁ δὲ μέλας φαιδρὸς, ἀλλὰ συνίστας τὸ πρόσωπον. ¶ Item conflo, communi consensu compono, unanimiter molior. Vt Dem. κἀμοὶ δοκοῦσι συνίστασθαι ἐφ' ὑμᾶς τὸν τελευταῖον τοῦτον πόλεμον. De conjuratione etiam usurpatur, ut docet Bud. Item ad defectionem vel ad res novas solicito. apud Pausan. ¶ Item commendo. Synes. κἀμοὶ χάριν εἰδέναι χρὴ συνιστᾶσι τὰς δικαίους δικαίων. Apud Laërt. ἀπαγαγὼν συνίστησε τῷ φιλοσόφῳ, exp. conciliavit & commendavit. Sic & apud Dem. aliquoties. Metaph. dixit Synesius κἀν Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ Δίκῃ δοκεῖ τὸ χρόνῳ συνέστησε, Simonides Hieronem posteritati commendavit. Exp. etiam, notum facio seu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant, de eo testificari solent, ejusque mores ac facta probare: hinc quidam factum esse annotant ut pro testificari accipiatur, apud Demosth. item pro approbare. ut 2 Corinth. cap. 6.

Συνίσταμαι, idem quod συνίστημι, constituo. Polyb. l. 2. Ῥωμαῖοι συνησάρμοσι τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum jam constituissent & firmassent res Italiæ. Item construo. ut Aristot. κατὰ συνίστανται ἐκ κελλίδος σφηκωνίας τὰς μικρὰς οἷον πεταλώδεις, cōstruunt favos suos quadrifores. Item conflo. ut Isoc. in Hell. νῦν δὲ τοῦτο οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήκασι πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίστασθαι πολιορκίαν, exp. obsidere. ¶ Item neutra seu pass. signif. consto, componor: ut ἐκ Δημοφόρων συνίστανται, d versis ex rebus constat. Quidam συνίστασθαι exp etiam comp. dum esse, vel coagmentatum. & apud Aristo. de poëtica, τὰς συνιστάσας μύθους, rite compositas fabulas. Item consto, coëo, cœtus habeo. Thuc. l. 2. κατὰ σφᾶς αὐτὰς συνιστάμενοι. Idem l. 3. συνίσαντό τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια. Xen. ἀναβάσεως 5. σύνοδοι ἐγένοντο καὶ σύνκλοι συνίσαντο. Item conjuro, conspiro: ut οἱ δὲ συνίσαντο τῇ Κατιλίνᾳ apud Plut. Interdum simpliciter, congregor: ut apud Synesium, ὡς φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστῶτων καὶ ἀθρόων λαῶν. Item conflo ad bellum: Xen. Hell. l. 7. συνεστάναι τὰς Λακεδαιμονίας καὶ Ἀρκάδας καὶ Ἀχαιούς. Dicitur & ipsum bellum συνίστασθαι, conflatum esse. Apud Plutarchum in Romulo, συνεστηκότων ἀγώνων exp. collato prælio: & pugna commissa. Apud Herodianum, ἐν τῇ μάχῃ συνεστώσῃ, exp. stante adhuc acie. Item consisto. Et συνεστηκὸς quod consistere potest: ut συνεστηκὸς ζήτημα, quæstio in qua ab utraq; parte argumenta & probationes in medium addúci possunt.

Συνεστηκὼς, est etiam compactus, solidus, non fluxus. Aristot. Apud Plat. in Tim. ξυνίστασθαι. Cic. interp. cohærere. Themist. in Phys. l. 4. συνίσταμαί σοι (q.d. sto tecum,) sto à te, à partibus tuis, cui opp. ἀνθίσταμαι & ἐνίσταμαι. Item commendor. Synes. ἐπεὶ δὲ μοι παρὰ πάντος συνέστη τῇ βελτιστείᾳ, mihi à toto commendatus est senatu. Συναθλῶν exp. etiam studiosè excipi, coliatq; in contubernium admitti. ut apud Laërt. ἐλθόντα δὲ ἀπορίαν τινὰ μὴ Πλάτωνα παρεφθόνησαν, τὸν δ' Ἀριστοτέλην συναθλῶν.

Σύστασις, constitutio. Plat. Gal. Item coagmentatio, structura, compositio, conjunctio. Plat. in Tim. & de leg. Aristot. de mund. Item coagmentum, concrementum, crassitudo. Arist. Gal. Item structio, confirmatio, assertio. Alex. Aphr. Item apparatus bellicus qui fit cōmuni consensu Plut. in Pomp. Apud Herodian. ἡ ἐκ συστάσεως μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, conjuratio, conspiratio, sodalitium in pernitiem legum, cœtus eorum qui coëunt & conspirant seu conspirationem moliuntur. Plut. in Numa. ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις αὐτῶν. ¶ Item cœtus, conventus populi. Xen. in Hippiar. παρὰ συστασιν ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Exp. etiam congressus, colloquium apud Plut. in Themistoc. ¶ Item commendatio. Exp. & affectus, amor, studium erga aliquem. Item conciliatio & reductio ad concordiam. apud Isoc. in Parag. In Pand. σύστασις dicitur quum contrahitur, i. e. contractus initur: & λύσις, quum dissolvitur.

Συστατικὸς, constituendi vim habens & cõpingendi, faciens ut res consistat. Item commendatitius. ut συστατικαὶ ἐπιστολαὶ, 2 Cor 3.

Σύστατις, qui simul stat. In ædificiis συστάται dicuntur trabes seu tigna tectum sustinentia. Συστατέω, commendo, probo.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Aristot. politico 7.

Συστάδον & συστάδὸν, cominus, ut συστάδὸν μάχεσθαι vel συστάδὸν, cominus pugnare. Et ἡ συστάδὸν μάχη vel συστάδὸν, pugna stataria, Thuc. l. 7.

Σύστημα, coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam, compositio. item collectio, vel congregatio. Item acervus, cumulus. Aristot. de mundo, & Plut. in Numa. item cœtus, conventus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. lib. 1. & 2. Et pro quavis collecta multitudine ac cœtu. idem Polyb. armenta regia vocavit συστήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποτροφιῶν. Apud Musicos est constitutio, i. plenum veluti medulaminis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boëth. lib. 4. musc. cap. 14.

Συστηματικὸς, collectitius, & q.d. acervalis. ut συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat. Et συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas hujus pulsus. Gal. l. 2. de prænotione ex pulsibus.

Decomp. Ἀσύστατος, q.d. qui consistere nequit, qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit. Plut. Apud rhetores ἀσύστατα sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa nõ potest explicari: ut si fur furem furti accuset. Τὸ ἀσύστατον refertur etiam inter vitia orationis. Ἀσυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere seu cohærere, stare non posse.

Ἐπισυνίστημι (ut & συνίστημι) coëo, conspiro, insurgo in aliquem. Plut. Item concresco, apud Diosc. Ἐπισύστασις, conspiratio, coitio factiosa. Act. c. 24.

Ἰδιοσύστατος, per se consistens.

Ἰδιοσυστάτως, q.d. ex propria consistentia. Damasc.

Καθεστώς, malè consistens. apud Trapez.

Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit. Galen. κατὰ τόπ, l. 5.

Ὑφίστημι, (q.d. statuo sub, colloco sub,) suppono, subjicio. Pind. Olymp. Od. 6. χρυσέας ὑποστάσαντες δύ' ἀσπίδας, θαλάμοις κίονας, suppositis columnis. Plut. in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item substituo, i. sufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ὑποστήσας δὲ Ἡ ελπίδας παρὰ ἀρχὰς καὶ λοχαγούς. Item propono. ut Soph. in Ajace, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. ¶ Item in naturam rerum produco. ut ὁ θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων.

Ὑφίσταμαι, (q.d. statuor sub, collocor sub,) supponor. Item substituor, sufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, & in natura rerum est: seu subsistit. Exponitur etiam, in naturam rerum producor: ut apud Greg. de baptismo, ἀλλ' ὥσπερ οὐκ ὄντες ἄνθρωποι ὑπέστημεν, ἕτως ὑποστάντες ἀνέπαυσε, sic in naturam productos denuo finxit. Ὑφεστηκὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲν τῶν ὄντων ἰσότιμον ὑφέστηκε θεῷ, nihil in naturam rerum proditum est, nihil extitit. ¶ Item subeo, succedo, ut ὑπὸ τεῖχον ὑποστὰς, Plat. Item subeo, i. sustineo, suscipio. ut ὑπέστη τοῦτο τὸ λειτουργεῖον, Lys. Et ὑφίστατο ἡ τὸν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. facinus sibi deposcit, aggreditur rem audendam. Sic apud Thuc. ὑφίστατο τὸν πόλεμον: & ὑποστὰς τὸν κίνδυνον apud eundem cui opponitur ὁ φυγών. ¶ Item suscipio, i. aggredior, instituo, incepto. ut ὑπέστημεν τοσοῦτον ἀγῶνα, apud Aristidem. ¶ Item recipio, polliceor, ut ὑφίσταμαι ἔχειν, Xen. Pæd. 6. recipio & polliceor me habiturum. Thuc. l. 4 ἤγαγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. in Vesp. ἢ σῖτον ὑφίστασθαι κατὰ πεντήκοντα μεδίμνους πορεῖν. Interdum cum accusativo, ut Iliad. φ, Μισθὸν δ' ἀρνύμενοι τὸν ὑποσχὰς οὐκ ἐτέλεσσε. Et Odyss. κ, τέλεσόν μοι ὑποσχεσιν ἣν περ ὑπέστης. ¶ Item ὑφίσταμαι, sustineo, i. e. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Plutarch. μαχόμενοι ἐν φείδονται τῶν ἐνδιδόντων, ἀναιρεῖσθαι τοὺς ὑφισταμένους. Thuc. l. 1. ὑποστάντες μηδὲν. Et cum dativo, apud eundem lib. 2. χρεῶν καὶ ξυμφορᾶς ταῖς μεγίστης ἐξελαθῆναι ὑφίσταμαι. Xen. Hell. 7. ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ὑπονενοημένοις οὐδὲν ἂν ὑποσταίη. Rursus cum accusativo rei, exp. tolero, suffero. ut ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. & apud Plutarch. πρᾴως ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. ¶ Item ὑφίσταμαι, subfideo, fido, pessum eo, cui oppon. ἐπιπολάζω. Aristot. in probl. & de cœlo lib. 4. Est etiam κρυφίως ἵσταμαι & ὑποχωρῶ, occultè sto. ut apud Luc. in Philopseude, ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς. & in Timone, ἐγὼ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ¶ Item activa signif. suppono, pono, apud Athen.

Ὑπόστασις, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res subsistens, seu natura & re vera subsistens, cui oppon. ἔμφασις. Aristot. de mundo, συνήβδηλον δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαινομένων τὰ μὲν ἔστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ κατ' ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. cap. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις. quidam exp. extantia. ¶ In trinitate significat substantiam intelligentem, incommunicabilem. idem quod ἰδιότης & πρόσωπον, atque ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis. Sacrosancta enim concilia statuerunt unam in trinitate esse οὐσίαν, & tres ὑποστάσεις, ut docet Basil. Sic epist. ad Hebr. cap. 1. dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præsentia animi & fortitudo, audacia, fiducia, apud Polyb. & 2 Cor. 9. ¶ Item sedimentum, & quod ex urina subsidit: crassior urinæ portio secreta & subsidens. Exponitur etiam, alicujus rei fæx subsidens, crassamen vel crassamentum. ut οὔρων ὑπόστασις, & ὑπόστασις ἰδρῶτος, Alex. Aphr. ¶ Item humorum consistentia seu status, & concretio, hoc est, quum humores intus manent, quos vacuari oportebat: ut annotat. Galen. comment. 2. ἐπιδημ. ¶ Exponitur etiam, compages. ut ὑπόστασις κηλώδης, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. ¶ Item insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. stat in latebris. ¶ Item statio militum, ex 1 Reg. cap. 13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit, & subsistere fecit, qui condidit & in naturam rerum indidit. Apud Areop. ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Ὑποστάτις, fœm. gen. quæ in naturam rerum produxit. apud Areop.

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip.

Ὑποστατικὸς, autor & conditor substantiæ. Dion. Areop. Item præsidens. Ὑποστατικῶς, præsidenter, confidenter. Item asseveranter, affirmatè, apud Polyb.

Ὑπόστημα, sedimentum. ut ὑπόστημα τῆς χιλίας. Aristot. de an. l. 1. Item idem quod hypostasis apud Theologos. ¶ Item statio militum. 1 Reg. c. 13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, ut ait Rufus. Est etiam τολύπος, Hesych. & Suid.

Decomp. Ἀνυπόστατος, subsistentiam non habens. cui oppon. ἐνυπόστατος apud Damasc. Item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit, cui resisti non potest. Polyb.

Δυσυπόστατος, cujus impetus vix sustineri potest.

Ἐνυπόστατος, subsistentiam habens, cui oppon. ἀνυπόστατος, apud Damasc.

Ὁμοϋπόστατος, eandem hypostasin habens, apud theologos.

Παρυφίσταμαι, subsisto unà, vel existo unà, unà sum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, Damasc. & Basil. Item propemodum subsisto, ferè in natura sum rerum. apud Dionys. Item obiter subsisto. Item significor, demonstror, repræsentor. apud Apoll. grammat. Παρυπόστασις, minus est quam ὑπόστασις, apud Dionys.

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum produco. apud Greg.

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum producor seu prodeo, prius subsistentiam habeo. Interdum προϋφεστάναι exp. antegredi, antecedere, ut apud Plut. in lib. de fato, hinc προϋφεστηκὼς seu προϋφεστὼς, antegressus. Προϋπόστασις, q.d. præsubsistentia, seu præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit.

Συνυφίσταμαι, unà subsisto, i. unà sum in natura rerum.

Τρισυπόστατος, tres hypostases habens. ut Dionys. συνυπόστατον τριάδα vocat.

Composita sine præpos. ac primùm ex στάσις, in prima significatione.

Αἱμορροφλεβοστάσεις, οἱ, exp. à Gal. & Diosc. suppressiones supertumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas sanguine & tumescentes venas.

Ἀμφιβληστάσιον, ἡ, ἡ, retium tentio. Poll. Ἀμφιβολοστάσιον vel ἀμφικυστάσιον, ἡ, ἡ, locus in quo tendantur retia. Poll. & Xen. in Cyneg.

Ἀστασία, ἡ. instabilitas, inconstantia. Areop.

Βάστασις & βαστάσιον, boum stabulum. Βαστάδιον, apud Suid. pro eod.

Διστάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διχοστασία, dissensio, secessio, quum in duas partes factiones secedunt. quum in contraria studia aliqui scinduntur. apud Plut. de frat. charit.

Ἱππόστασις & ἱπποστασία sive ἱπποστάσιον, equile, stabulum equorum, stationes equorum in stabulis.

Λιθοστασία, exp. rerum collocatio. In Epigr. exp. laqueus, quòd fixus stet.

Ὀρθόστασις, rectus status, corporis habitus quo surrecti stamus nervis posterioribus contractis.

Ψυχοστασία, animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. Plut.

Composita ex στάσις, i. factio.

Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui contrariæ factionis est. Appian. in Parth.

Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel sequor, contrariam partem sequor in seditione.

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui est contrariæ factionis, qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione.

Ἀστασίαστος, seditione carens, seditionibus nullis turbatus. Hes. Populi quoque seu cives urbis alicujus ἀστασίαστοι dicuntur, qui nulla dissident seditione, seu qui nullas movent seditiones. Isoc. in Paneg.

Διαστασιάζω, factionibus & seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito. Plut. ὁ δὲ Μαύλιος διεστασίαζε τὴν πόλιν. Aristot. pol. 5. διεστασίαζεν αὐτὸς πρὸς τοὺς ὑπάρχους, ad seditionem contra

contra opulentiores concitandam induxit. Item diſſidiis ſe jungo ac ſegrego. Syneſ. epiſt. 95. διεστασίασεν ἡμᾶς, ad diſſenſionem nos induxit.

Καθιστασπάζω, ſeditione opprimo & affligo, ſeditione circumvenio. apud Plut.

Καθιστασπάζομαι, factione vincor, ſeditionibus premor. Xen. & Plut.

Συνιστασπάζω, ſeditionis vel potius factionis ſocius ſum, factionem aliquam adjuvo. Thuc. l. 4.

Συνιστασπώτης, factionis ſocius ſeu particeps. Luc. de ſalt.

Compoſita ex στατὸς: itidem ſine præpoſitione.

Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, qui à ſiniſtra ſtat. Poll.

Ἀρκυστατῶν, ῶνος, ὁ, q.d. retium tenſivus. Eurip. in Oreſte. Ἀρκυστάται, αἱ, loca ubi retia figuntur. Heſych. Et apud Soph. pro ipſis retibus.

Ἄστατος, ου, ὁ ἡ, inſtabilis, inconſtans. Phil. de mundo. τὸ ἀστάτου, ſubſt. inſtabilitas, inconſtantia.

Ἀστάτως, inconſtanter, non firmiter.

Ἀστατέω, ῶ, inſtabilis & inconſtans ſum, vacillo, titubo. Exp. etiam, incertis ſedibus vagor.

Δεξιοστάτης, qui à dextra ſtat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præſidebat. Poll.

Διχοστατέω, ῶ, diſſideo, q.d. diviſus ſto, diſcordo. Eurip. δίχοστατῶ σοῦ σε. Item ambigo, dubito, Alex. probl. 1.

Λινοστατῆσαι, illaqueari, in caſſes incidere. apud Plat.

Ἐμποδοστάτης, qui obſtat, qui impedimento eſt, Suid.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, ut exp. apud Ariſtoph. in Neb.

Ὀβολοστατική, ars fœneratoria.

Ὀβολοστατέω, ῶ, fœneror.

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui erectus ſtat. Ὀρθοστάς, vocabulum eſt architectonicum. Vitruv. l. 2. c. 7.

Πρωτοστάτης, qui primus ſtat. In acie idem eſt qui λοχαγὸς & ἡγεμών, anteſignanus aut primipilaris: & ſic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ, quem ἀρχηγὸν etiam vocant. Secundum alios eſt, qui antè ἐπιστάτην ſtat. Xen. in polit. Laced. & Pæd. 6. Apud Thuc. πρωτοστάτης τῆ δεξιᾷ κέρως, qui primus in dextro cornu ſtat. Metaphoricè ponitur. Act. 24. In judicio idem eſt qui πρωτόβαρβος, qui primus in ſubſellio ſedet. In convivio idem eſt qui πρωτοκλίτης, qui primus accumbit. Item generaliter, antiſtitor, præſtes ſeu præſes.

Πρωτοστατέω, ῶ, primus in ordine ſto, antiſtitor ſeu anteſignanus ſum. Metaph. apud Phil. de vita M. l. 1 ἡ γὰρ ὁδηγὸς νηφάλη πρωτοστατοῦσα τὸν ἄλλον χρόνον.

Τεταρτάρχης, exp. dux, princeps, & princeps principum. apud 70. interp. ut l. 4. Reg. c. 7. & 9. Vide Hieron. in Ezech. c. 23.

Compoſita, habensia στὸς itidem ſine præpoſ.

Βυστάδιον, boum ſtabulum, bubile. idem quod βουστάσιον.

Ὀρθοστατέω, ſtando erecto corpore: more eorum qui erecti ſtant.

Ὀρθοστασία, & ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, erectus ſtans. Ὀρθοστάδης pro eod.

Compoſita, in στως deſinentia.

Ἀστως, ώς, ὁ ἡ, inſtabilis. idem quod ἄστατος. Heſych.

Εὐστως, ſtabilis, firmus, conſtans. idem quod κατηρεὸς, & στάσιμος.

Οἰκοδομήσατο μέγαρον, ædes bene fundatæ.

Εὐστως, conſtanter, firmiter, tutò. Herodian. l. 7.

Εὐστάθεια, & εὐστωσία, ſtabilitas, firmitas. Item conſtantia. Plut. in conſ. ad uxorem. Item bona conſtitutio, bona habitudo. idem ferè quod εὐεξία apud Plut. in lib. de præcept. ſanit. ὡς τῶν ὁμογενῶν σωμάτων εὐστάθειαν. Item pro ſtabilimento, in lib. Sap. c. 6.

Εὐστωτέω, ῶ, ſtabilis ac firmus ſum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum ſtat, nec ullo ventorum impetu agitatur. Luc. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη ἔσα καὶ εὐστωτεῖν τὸ πέλαγος.

Νεοστως, recèns conſtitutus, ſeu inſtitutus: idem quod νεόκτιστος: ut νεοστὼς δῆμος.

Compoſita, ex στασμὸς, i. ſtabulum, ſtatio. In altera autem ſignif. qua στασμὸς, pro libra ponitur, vide in comp. ab ἵστημι, i. appendo.

Ἀστασιωτος, ου, ὁ ἡ, immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμείων. Plut.

Βούσταθμον, ου, τὸ, bubile, boum ſtabulum. ubi boves ἵστανται, Poll.

Ἐπισταθμος, ου, ὁ, præfectus τῶν σταθμῶν, manſionum curator. Iſocr. in Paneg. Aliquando (ut Bud. in pand. annotat.) ἐπίσταθμοι appellantur ii qui ſuper hoſpitia ſunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus.

Ἐπισταθμία, ἡ, munus ἐπισταθμου.

Ἐπισταθμεύω, ſtabulor alicubi, ſtativa habeo, diverſor. idem quod σταθμεύω & καταλύω. Plut. in Sylla.

Ἐπισταθμεύομαι, ad manſiones comitatus principis deſignor. Plut. in Aut. οἰκίαις χαμαιτύπαις ἐπισταθμεύόμενοι.

Ἐπισταθμεία, ἡ, ſtabulatio, diverſatio. Diod. in hiſt. Alex. ¶ Item neceſſitas hoſpites recipiendi, ſeu neceſſitas hoſpitio recipiendi comitatum principis aut legati. Vtitur Cic. ad Att. l. 13. in fine. & Plut. in Sert.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, navium ſtatio. Luc. Item navales copiæ. Suid. legitur & τὸ ναύσταθμον neut. gen. apud Thuc. & in plur. ναύσταθμα, apud Plut.

Decomp. Ἀνεπισταθμευτος, ου, ὁ ἡ, immunis ab hoſpitiis præbendis, immunis à præbendis diverſoriis principis comitatui. vel exercitui in tranſitu. Idem quod ἀσταθμευτος. Polyb.

Καταστατέω, in ſtabulo aut ſtatione aut diverſorio colloco. Strabo.

Παραστατίδες, exp. poſtes cardinum, antæ. à στατὸς, quod & ipſum poſtem ſignificat.

Compoſita facta ex infinitivo στῶναι: ſine præpoſitione.

Ἀγχιστῶος vel ἀγχιστάνος, ου, ὁ, q.d. propè ſtans Il. ε, Αἱ μὲν τ' ἀγχιστάναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. aliæ prope alias ſtantes, & minimo ſpatio invicem diſtantes. Euſt. ab ἄγχι & στῶναι compoſitum eſſe dicit. Vide & in Ἄγχι.

Ἀστως, ὠτος, & Ἄστωτος, ου, ὁ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnoſus, calamitoſus. παρὰ τὸ στάσιν μὴ ἔχειν μήτε οἰκησιν, ut tradunt Etymol. & Suid. derivantes παρὰ τὸ στῶναι. Vide & in compoſ. à στένω.

Δύστωος, ου, ὁ ἡ, infortunatus, infelix, miſer. ſecundum quoſdam παρὰ τὸ στῶναι, ut ſit qui vix locum invenire poteſt ubi conſiſtat. Il. χ. & apud Plut. & Dem. Item perditus, perdendus, pernicie dignus. Soph. in Elect. Vide & in comp. à στένω.

Δυστωία, ἡ, miſeria, ærumnæ, calamitas. Exp. & improbitas. Heſych.

Decomp. Τελεδύστωτος, ου, ὁ ἡ, infelix, miſerrimus.

Compoſita ex infinit. ἑστάναι deſinentia in ἑστὼ. itidem ſine præpoſitione.

Ἀεστὼ, ſempiternitas, æternitas: & permanſio in eodem ſtatu, τὸ ἐπὶ τῶν ἀεὶ ἑστάναι, i. e. in iiſdem ſemper ſtare, inquit. Suid. ex Antiph.

Εὐεστὼ, bonus & tranquillus ſtatus. Apud Diog. Laërt. Item felicitas. Vide & in comp. ex ἐμί.

¶ *Derivata ex ἵστημι, i. appendo.*

Στατικὴ, ῆς, ἡ, ſcientia ponderum, ſcientia de ratione ponderum.

Στατικὸς, ὴ, ὁ, hujus ſcientiæ peritus. Στατικῶς, more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στάδην, adverb. pondere. q.d. appenſim. Nicand. in Alexiph. verſ. 527.

Στάδιος, appenſus, pondere demenſus. Nic. in Alex. Item ſtabilis. ab ἵστημι, in priori ſignif. Item στάδιος (ſubſtantivè,) vide στάδιον.

Σταθμὸς, ὁ, ὁ, ſtatera, libra. Iliad. μ, (de muliere quæ manu victum quærit) Ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ ἠέλιον ἀμφὶς ἀνέλκει Γαίζῃσ', ſtateram & lanam. Ariſtoph. in Ran. Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι, ad ſtateram redigere. Dicitur item ipſum pondus. Herodot. σταθμὸν διπάλαντος, ponderans duo talenta. Ariſtot. pol. 1. ἀελδὼ μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sic & apud Thuc. Xenoph. Plut. Demoſth. &c. Reperitur etiam τὰ σταθμὰ, in plurali numero per metaplaſmum. Vide & aliam ſignif. in derivatis ex ἵστημι, ſtatuo.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod σταθμὸς. Vſitatius eſt plurale σταθμία.

Σταθμίζω, f. ίσω, pondero. Exp. etiam, ad amuſſim examino atque exigo, expendo, δοκιμάζω. Suid. & Euſt.

Στάθμη, ἡ, amuſſis, regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbuunt fabri, ut lineam rectam ducant, cujus ductum ſequuntur in materia exæquanda & complananda. Iliad. ο, στάθμη δ' ὅγε νηίου ἐξιθύνει τέκτων ὃς παλάμῃσι δεδάηκεν, navale lignum amuſſis ſeu rubrica dirigit, Plut. in polit. præc. γωνίας χαράττειν τῇ κανόνι καὶ στάθμαις. Et metaph. apud Luc. κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν πιστῶν. hinc κατὰ στάθμην, ἐπὶ στάθμην, παρὰ στάθμην, & ὡς ἐπὶ στάθμην, ad amuſſim. Appellatur & rubrica, item linea. Item enſis capulus, quia ſuo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reducit apud Diodor Siculum, τοὺς στάθμας τῶν δοράτων τιθέντες.

Σταθμάω vel potius σταθμόομαι, ad amuſſim exigo, amuſſatim ſequor. Luc. de hiſt. ſcrib. Item pondero, libro. Pauſ. in Achaicis. Exponitur etiam, modulor, modum adhibeo, ad certum modum facio. ¶ Item æſtimo, perpendo, examino. ¶ Item conjecturam facio, argumentum duco. Theophr. de cauſ. pl. l. 9. cap. 4.

Σταθμητὸς, ὸν, ὁ, ad amuſſim exactus, vel qui ad amuſſim & lineam exigi ac dirigi poteſt. Exponitur etiam, μετρητὸς, apud Arrian. Ap. Plat. ἐμοὶ μὲν ἂν ὦ ἑταῖρε δόξειν σταθμητὸν, mihi quidem, ô ſocie nihil penſi.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, ſtater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi ſiclum dicebant, ut Bud. tradit, ſcribens alibi ſtaterem à menſoribus vocari ſemunciam. De variis ejus generibus vide Pollucem.

Σταταιόδης, ου, ὁ, ſtatere valens, qui ſtateris pretio æſtimatur.

Πενταστάτηρος, ου, ὁ ἡ, (comp.) qui quinq; ſtaterum eſt. ſeu quinq; minarum. idem quod πενταμνᾶς, teſte Poll.

Στυγάνη, ἡ, trutina: dicta παρὰ τὴν στύσιν, ut in proverbio, δικαιό-

πρὸς ζυγάνης, apud Suid. Dicitur esse Doricum vocabulum.

Compositorum in hac significatione prima classis.

Ἀποσήσω seu ἀποσήσομαι, appendere, reddere aut recipere appensum, seu appendendo. Hesych. & Suid.

Δισσίσιον, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοστάτης, libripens. ζυγοστάται, libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc zygostatica fides, plena & examinata æquitas.

Ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo. Item metaph. apud Polyb.

Ἰσοστάσιος, α, ὁ καὶ ἡ, qui paris est ponderis. Luc. γυμνὸς ἀλυθὼς ἐμοὶ, ὃς ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς, vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æstimatur, æquivalens pretio. Athen. ἰσοστάσιος γὰρ λῶ ἡ πορφύρα τοῖς ἀργυρον ἐξεζεσμένοις, argento rependebatur.

Τεισσάσιον, quod triplum appenditur & triplicato pondere æstimatur, apud Arrian.

Compositorum secunda classis: videlicet ex σταθμὸς, seu στάθμη.

Ἀνισοσταθμος, ος, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquivalens, æqualis momenti, seu paris momenti.

Ἀνισοσταθμίζω, rependo, idem quod ἀντιζυγοστατέω, & ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι. vel pari pondere retribuo. Exp. etiam, in æquilibrio pono.

Ἀνισοσταθμῶ, rependo, è contrario pondero. Basil. σὸν ἀντισταθμηθὲν τῷ τοῦ τάφου βαλέα ἡμῶν.

Ἀποσταθμάω, dependo, appensum trado. σταθμῷ ἀποδίδωμι, Eust.

Ἀσταθμήτος, ος, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit. Plut. Item instabilis, incertus, ἄστατος, Thuc. l. 4. Phil. de vita M. l. 1. Dem. Plut. & c.

Βαρύσταθμος, ponderosus, gravis pondere. Aristoph. in Ran. & Aristot. eth. 6. c. 8.

Βαρυσταθμίζω, gravi pondere sum. Dios. Exponitur etiam, gravitatem & pondus adjicio, gravius reddo.

Ἐπίσταθμος, qui ponderi adjicitur. Et plur. num. τὰ ἐπίσταθμα, eadem quæ σταθμὸς, σταθμία seu στάσιμα. Poll.

Διασταθμάομαι, metor, dispono. Eurip.

Ἰσόσταθμος, par pondere, qui æqualis ponderis est ἰσοστάσιος.

Καθασταθμίζω, appendo, pondere demetior.

Καθασταθμισμὸς, appensio: singulorum per sua pondera adjectio. Dios.

Κρεωστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur.

Παραστατμίζω, præpondero.

Σύσταθμος, ejusdem tum alio ponderis. idem quod ἰσόσταθμος.

Συσταθμία, ponderis æqualitas.

Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo.

Ἰσία, &c. vide in Εἰσία. Ἰσεῖα, &c. in Ἰσῶ.

Ἰσὸς, ἰσίον, in Ἴσημι.

ΙΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus. Hesiod. ἴστορα φῶτα Γέναντο. Soph. in Elect. κἀγὼ τόδ' ἴστωρ ὑπηρέτησα, probè novi. ¶ Item testis, vel judex, seu arbiter: quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. σ, ἐπὶ ἴστορι πᾶσαν ἐλεύσῃ. Putatur esse inde derivatum unde & ἴσημι, nimirum ab ἔδω, scio.

Ἱστορία, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum. Unde κατ' ἱστορίαν πλανηθῆναι, apud Plut. exp. ad visenda loca & mores hominum cognoscendos peragrare. Item percunctatio, inquisitio. ut apud Dios. in præf. ἐξ ἱστορίας, ex percunctatione audita & cognita. Exponitur etiam commentatio, apud Aristot. de an. l. 1. τῶν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. S. c & in lib. de cœlo, & alibi. Peculiariter verò historia & apud Græcos & Latinos dicitur rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, ut Gell. l. 5. c. 18. declarat: unde ἱστορίαν συγγράφειν apud Luc.

Ἱστόριον, ου, τὸ, exp. argumentum, fides seu probatio rei alicujus, apud Hippoc.

Ἱστορικὸς, ὴ, ὁ, historicus, ad historias pertinens, historialis. ut ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. Et τὰ ἱστορικὰ, historiæ, historiarum monumenta, Plut. in Them. ¶ Item historicus, historiarum scriptor, seu historiarum scribendarum peritus, unde superl. ἱστορικώτατος, præstantissimus in historiis enarrandis. Plut.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more.

Ἱστορέω, ῶ, nosciteo, cognosco. Galen. 2. ad Glauc. πινὰς ἱστόρησα τῶν Δημοκρίτου ἀπολωλυίας, novi, cognovi. ¶ Item viso, lustro, de urbibus & regionibus dictum. Plut. in Lucul. βιβλόμην ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, volens urbem inspicere & cognoscere. Idem in Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro & cognosco loca, aliisque ea enarrando trado, ut fecit Strab. ¶ Item memoriæ trado. Theophr. τὰς καθ' ἕκαστα βίβας ἱστορῆσαι δι' ὧν χρόνων, i. sigillatim vitas commemorare & prodere. Vnde τὰ ἱστορούμενα, res memoriæ proditæ, apud Plut. Et ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Luc. literis prodere res gestas. ¶ Item scisciton, percontor, quæro. Soph. in El. ἱστορῶ πατρὶ φίλον. Idem in Antig. Τί δῆτ' ἐστὶ, ὥστε τὸν τάφον τοῦτον ἱστορεῖς; Herodot. in Clione, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν ὡς δὲ Ἀρίονα, interrogare ecquid audissent super Arione, ut Gell. inter. Item scisciando seu percontando audio vel cognosco. Polyb. l. 3. τὴν περὶ αὐτῶν ἱστορίαν ὡς πολλὴν ἔχουσαν δυσχέρειαν ὑπάρχει. ¶ Item ob oculos pono, spectandum propono. apud Suid.

Composita: ac primùm ex ἴστωρ.

Ἄϊστωρ, exp. ἄπειρος, ἀμαθὴς, ὁ μηδὲν εἰδὼς, imperitus, insscius, qui nihil didicit seu vidit. Suid. & Hesych.

Ἐπίστωρ, idem quod ἴστωρ. ut ἐπίστορα νηῶν, Apoll. Arg. 2.

Νομίστωρ, legis peritus. Hesych. & Suid.

Πολυίστωρ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

Προίστωρ, præscius.

Συνίστωρ conscius.

Ὑπερίστωρ, supra modum sciens aut peritus. Soph. in Elect.

Φιλοίστωρ, cupidus sciendi, cupidus doctrinæ.

Composita ex ἱστορέω.

Ἀνιστορέω, ῶ, interrogo, scisciton. Eurip. in Hippol. τῷ δ' ἀνιστορεῖς πέρι; quânam de re me interrogas?

Ἀνιστορησία, ἡ, historiarum ignoratio, malè versatum esse in historiis. Vtitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Ἀνιστορητος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui historias non novit, historiarum imperitus, malè versatus in historiis. Item pass. cujus nulla in historiis memoria, in historiarum scriptis non memoratus.

Ἀνιστορήτως ἔχειν, nescire historias. Plut. in Dem.

Ἐφιστορέω, scisciton, percontor, seu insuper scisciton. Hesych.

Παριστορεῖν, obiter ἱστορεῖν. Vtitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro.

Προσιστορέω, insuper scisciton. Item insuper scribo & prodo. Strab. 8.

Φιλιστορέω, cognoscendarum rerum cupidus sum, inquirendi studio flagro, historiæ studeo. Greg. in Basil. & Strab. l. ult.

Ἰχάδιον, ἰχαίνω, ἰχαλέος, ἰχὰς, vide in Ἰχνός.

Ἰχαλάω, &c. vide Ἴεχω, in Ἔχω.

ΙΣΧΙΣ, lumbus, ὀσφὺς, Hesych. Etymon vide in ἰχίον, quod sequitur.

Ἰχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Ἰχία dicuntur interdum ligamentum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: Interdum ipse articulus: interdum partes carnosæ ex utroque sacri ossis latere, quæ & σκάφια à Græcis vocantur, à Latin. clunes nominari creduntur. Il. ε, Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐφέστηκε, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. Sunt qui nomen eis inditum existiment παρὰ τὸ ἴσχειν τὰς καθημένας, quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrinq; eminentiæ. Aristot. hist. anim. l. 4. cap. 10. hominem solum ἰχία habere dicit. Homerus tamen apro tribuit. Il. θ, & leoni. Il. υ. Apud Dios. l. 3. ἰχίων ἀλγήμασι, coxendicis dolores: & libr. 1. ἰχίων πόνοι, pro eodem.

Ἀνίχιος, (comp.) depygis, clunium tumore vacans. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἰχιὰς νόσος, dicitur coxendicum dolor: seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans. Dios. lib. 1. ἰχιάδας ὠφελεῖ.

Ἰχιαδικὸς, ὴ, ὁ, ad coxendicis dolores faciens, ut ἰχιαδικὸν ἐπίπλασμα, apud Dios. l. 2. c. 205. Item, qui obnoxius est ischiadi, qui coxarum dolores patitur, qui è coxendicibus laborat. Dios. l. 1. cap. 35. ὠφελεῖ καὶ ἰχιαδικούς. Plinius quoque ischiadicos vocat. Reperitur etiam ἰχιακὸς pro ἰχιαδικὸς, apud Athen. lib. 14. ex Theoph.

ΙΣΧΝΟΣ, ος, ὁ, macer, gracilis, tenuis, qui tenui corpore est & minimè carnoso. Synes. ep. 61. Σὺς τὸ γλίσχρον, μέλας τὸ χεῦμα, τὸ ἰσχνότατον ἰχνός. Et ἕξις ἰσχνὴ, Plut. in Lycurg. Ἀνιστέλλεσθαι ἰσχνότερον, Laert. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, apud rhet. tenue dicendi genus: quod & gracile Gell. Et ἰσχνὸς σφυγμὸς, gracilis pulsus: cui oppon. ἀδρός.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas, ut ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. & ἰσχνότης χαρακτῆρος, apud rhet.

Ἰσχναίνω, emacio, macilentum seu gracilem reddo, attenuo, arefacio. Aristot. metaph. 8. τῆς ἰσχναλέου ἡ ἰσχνανσία τὸ τέλος.

Ἰσχνανσις, vel ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio: aut etiam macies, Aristot. ibid.

Ἰσχναντικὸς, emaciandi vel extenuandi vim habens.

Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω unde ἡ ἐκ τοῦ ἰσχνῦναι, Alex. in probl.

Ἰσχάω (ablato ν) idem quod ἰσχναίνω. Theophr.

Ἰσχαλέος (fine ν) apud poëtas pro ἰσχνὸς, vel ἰσχναλέος. Vtitur & Hippoc.

Ἰσχὰς, ἀδος, ἡ, carica. propriè enim est ficus arida: dicitq; putatur q. ἰσχνὰς. Invenitur tamen & de recentibus dictum, apud Athen. l. 1. De variis ἰσχάδων generib. vide Poll. l. 6. ¶ A quibusdam etiam sic dicitur ἡ ἄπιος herba, de qua Theophr. hist. plant. l. 9. c. 10. Dios. l. 4. c. 155. Apud antiquos de oleis etiam sive olivis dicebatur. ¶ Item ancora apud Eust.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Aristoph. in Pluto.

Ἀνίσχαδον (comp.) quod non peperit, nec fugi potest. Suid.

Composita.

Ἀπισχναίνω, emacio. Ἀπισχναίνομαι (fine ν) extenuor.

Ε᾽ιχρός, gracilis, tenuis. idem quod ἰχνός. Nic. in Alex.

Ε᾽πιχραίνω, arefacio, extenuo. ἐπιχραυτέον, arefacere oportet seu extenuare.

Κάπηνος, macer, gracilis. Καπηναίνω & καθηχνόω, emacio, extenuo.

Παρισχραίνω, extenuo. unde παρισχραινόμενοι, macilenti, extenuati.

Υ᾽πισχρός, aliquantum macer, subgracilis.

-Ι᾽Σ ΧΥΣ, ύος, ή, robur, vires. Xen. Pæd. 3. ἐν τούτῳ ἐπιρᾴθη ὁ Κῦρος ἀποκεῖναι μὲ τὰ σώματα τῶν μεθ᾽ ἑαυτοῦ ὡς ἰσχύι. Aristot. eth. 2. cap. 2. τὸ πῦρ ὑπερβάλλον ὀυ γυμνάσιμα ἢ τὰ ἐκλείποντα φθείρει τῇ ἰσχύι. Dicitur & ἰσχὺς τὸ σῶμα τος, apud Synes. & ἰσχὺς ῥώμη, apud Philonem de mundo, i. vis roboris. Item robur, i. potentia, item vis. Soph. in Ajace, Οἵᾳ σὺ Οἰνοπεῦσι τῶν ἐμῶν ἰσχὺν ὅσην. Thuc. lib. 1. ὡς ἀδύνατοι ἦσαν τῇ ἁπάσῃ Ἑλλάδι ἅμα κατ᾽ ἰσχύι. Etymon vide in ἰσχυρὸς, infrá.

Α᾽νισχυς, (comp.) robore & viribus corporis destitutus, invalidus, infirmus. apud Esaiam c. 22.

Ι᾽σχύω, robustus sum, sum robusto corpore seu valido. ut ἰσχύει τῷ σώματι. Xen. Dicitur & ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Item potens sum, potentia præditus sum, polleo. ut ἰσχύει τοῖς ὅπλοις, & τοῖς νόμοις, apud Dem. & ἰσχύει ναυμαχῶν, Thuc. Interdum exp. possum. ut apud Aristoph. μᾶλλον ἰσχύει plus posse. Et cum infinit. ut Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύουσι.

Ι᾽σχυρὸς, ᾶ, ὸν, robustus, validus, potens Xen. ὁ σίδηρος ἀνίσοισι τοῖς ἀσθενέσι ὢν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum & in quo præsidium collocari potest. ut ἰσχυρὰ φυλακὴ, & χωρίον ἰσχυρὸν apud Xen. Interdum etiam τὸ ἰσχυρὸν subst. robur. ut τὸ τῆς πόλεως ἰσχυρὸν apud Aeschin.

Etymologistes deducit ab ἴσχω, ut sit ὃ ἴσχει τὴν αὐτέχθονα δυναμίν.

Ι᾽σχυρῶς, valde, validè, vehementer, admodum, enixè, acriter, studiosè. Xen.

Ι᾽σχυρόω, ῶ, robustum reddo seu validum, corroboro.

Ι᾽σχυρίζομαι, viribus utor, seu viribus contendo. ut apud Aristot. eth. 4. ἰσχυρίζεσθαι ἐπὶ τοὺς ἀσθενεῖς, viribus concendere adversus imbecilles. Item nitor, i. e. fiduciam colloco. Dem. ἐμοὶ ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc, in hoc fiduciam cautæ non collocans. Item contendo dicendo & commitor. ut exemplum apud Aeschin. & apud Thuc. l. 3. ¶ Item affirmo, verò, affirmo. βεβαιοῦμαι. Synes. ἰσχυρίζομαι ὡς ἔστιν ἓν τῶν ἱερῶν βιβλίων Θεὸς τοῦτο λεγόν.

Composita ab ἰσχύω.

Α᾽ντισχύω, obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, *quasi vires viribus opponendo.*

Διισχύω, exp. viribus superior sum, viribus vinco.

Ε᾽νισχύω, vires sumo, invalesco. Item activè, corroboro, validum reddo. ut ἐνίσχυσε τὰς ἀποβολὰς ἡ ἐφώπισε, apud Gennadium.

Ε᾽πισχύω, idem quod ἐνισχύω, Xen. in Oecon. Ε᾽πισχύεσθαι, invalescere.

Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo. auxilior, apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, suppetias fero, apud Xenoph.

Καθισχύω, q. d validus sum seu viribus præditus adversus aliquem. Exp. etiam prævaleo. Synes. μηδὲ ὅτι τῆς γνώμης ἡμῶν ὁ δυώμενον καπισχύσῃ. Sic Matt. c. 16. Item activa signif. roboro, Deut. c. 2. Apud Esa. c. 22. μὴ καπισχύσητε παραγκαλεῖν με, exp. ne conamini me consolari. In lib. Sap. c. 10 ἐν πολυσυζίᾳ πονηρευομένων αὐτὸν, exp. circumvenientium.

Καπισχύομαι, viribus alicujus opprimor. vel vincor, cedo. apud Diodor.

Συνισχύω, corroboro, confirmo. suppetias ferendo roboro.

Υ᾽περισχύω, prævalidus sum, præpotens sum, prævaleo. apud Areop. & Theophr.

Composita ab ἰσχυρὸς, &c.

Α᾽νισχυρὸς, minimè robustus, invalidus.

Α᾽ντισχυρίζω, e cõtrario firmo seu munio aut corroboro, obfirmo.

Α᾽ντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor. ut apud Plutarch. ἐπὶ δυσωπίας, Δεῖ ἡμᾶς αὐτισχυρίζεσθαι ὑπὲρ ἀμφοτέρων. Item è contrario affirmo seu assevero. vel contrà contendo. apud Thuc. l. 3.

Α᾽πισχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinem me compono. apud Plut. in libro Πῶς ἂν τις αἴσθοιτο ἑαυτὸν προκόπτοντα, &c. Item omni ope resisto. apud eundem. Item nitor, fiduciam colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι nisi quod majorem conatum in aggrediendo, majoremq; fiduciam intuendo significat. Accipitur etiam pro, omni ope & conatu efficio. Apud Synes. ὥσπερ ἐπὶ δὰ λάζηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται, exp. firmiter retinet. Est etiam, acriter denego. seu abnuo, pernego. apud Thuc. l. 1. ubi συγχωρεῖν & ἀπισχυρίζεσθαι inter se opponit.

Διισχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat. in Phædone, & in ep. Sic & Lysias, ἀκήκοα δ᾽ αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι, &c.

Ε᾽νισχυρίζομαι, nitor fiduciam colloco, innitor. ut ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ, apud Dem.

Ε᾽πίσχυρος, auxiliator.

Ε᾽πισχυρίζω, exp. corroboro, apud Plut. Exp. etiam obnitor, omni ope resisto. ut sit idem cum ἀπισχυρίζομαι.

Συνισχυρίζω, ficut & συνισχύω, corroboro, confirmo.

Υ᾽περίσχυρος, robustus suprà quàm dici possit, præpotens.

Ι᾽σχω, vide in Ε᾽χω. Ι᾽σως, in Ι᾽σος. Ι᾽σχυς, &c. in Ι᾽σος.

-Ι᾽Τέα, ας, ή, & Ι᾽τέη, ης, ή, salix: (quasi παρὰ τὸ ἰένται. Etym. quoniam citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, ut & populus & alnus,) Od. κ, Μακρὰς τ᾽ αἰγείρους καὶ ἰτέας ὠλεσικάρπους. Eurip. ἰτέαν pro hasta usurpasse dicitur: utpote saligna, i. confecta è salice: ut Hom. μελίαν vocat fraxineam hastam: synecdochicè posita materia pro re inde confecta.

Ι᾽τεῖνος, saligneus, qui è salice est, apud Theoph.

Ι᾽τεών, ῶνος, ὁ, salicetum seu salictum, i. locus consitus salicibus.

-Ι᾽ΤΗΣ, ος, ὁ, temerarius, audax, & præceps periculorum facinorumq; susceptor. Interdum etiam in bonam partem, magnanimus, animosus. Plut. in symp. de amore, αὐθρᾶς ὢν καὶ ἰτὴς καὶ σιδηρότης ὄφους. Et in Protag. πότερον τὰς αὐθρείας καὶ θρασυκαρδίας λέγεις ἢ ἄλλό τι; Καὶ ἴσως γε (ἔφη) ἐφ᾽ ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, atq; etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Aristoph. in Nub. de Strepsiade, Θρασὺς, αὐγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, βδελυρὸς, ψευδῶν συγκομιστής. schol. exp. impudens, & qui nullo cujuspiam habito respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ἐρμπικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. ¶ Etym. deducit παρὰ τὸ ἰέσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

Ι᾽τηκὸς, ή, όν, temerarius, præceps. vel etiam temerarium & præcipitem reddens. Aristot. eth. c. 8.

Ι᾽τμὸς, ή, όν, idem quod præcedentia. Plut. in Galb. ἀλλ᾽ ἰτμὸς ἦν πρὸς τὰ δίκαια καὶ ἄπειρος. Aristot. in probl. (de vino) πρὸς τὰ πράττειν ἰθυμίας, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inverecundus. ut apud Synes. ep. 4. & 72. Sic apud Aristoph. ἰθυμίας κυσίν.

Ι᾽θυμῖς, temerario & præcipiti animo. Item imprudenter.

Ι᾽θυμότης, ητος, ή, temeritas, præceps audacia, item impudentia.

Ι᾽ΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, placentarum seu operis pistorii genus prætenue facileq; fragile: ut testatur Athen. l. 14. unde Gal. in lex Hippocr. τὸ ἴτριον nominari etiam ἐρέκιον dicit ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Idem Gal. de alim. facult. l. 1. c. 4. duo esse scribit ἰτρίων genera. Vide eundem & in lib. de tuenda valetud. l. 5. & Dioscor. l. 4. c. 64.

Ι᾽τρια, τὰ, Hesych. exp. γυναικεῖα, pars venerei subjecta, quæ & ἧτρον, de quo vide suo loco.

-Ι᾽ΤΥΣ, υος, ή, circumferentia & umbo ἄμβων. i. ora curvaturaq; in extremo ambitu rotæ. ut Il. ε, v. 487. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέι δίφρῳ. Et Il. ε, v. 724. τῶν (scilicet τροχῶν) ἧπερ χρυσείη ἴτυς ἄφθιτος. Dicitur etiam de clypei circumferentia seu umbone, apud Hesiod. in Asp. vers. 314. Α᾽μφὶ δ᾽ ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Et Xen. ὡς ὁρᾷς αὐτὸν παρόντα, ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἴτυος. Deducitur ab ἴω, vado: utpote ἡ κύκλῳ διϊοῦσα.

Ἰυγὴ, ἰύζων &c. vide in Ι᾽ύω. Ι᾽φι vide in Ι᾽ς.

Ι᾽ΦΙ, validè, fortiter, magno animo, magna cum potentia, apud Hom. Il. α.

Ι᾽φι, ος, & ἴφις, ιος, ὁ, robustus, fortis. Apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues & vegetæ oves. Item celer, velox. Hesych.

Ι᾽φθιμος, viribus potens, robustus. Il. ψ. βοῶν τ᾽ ἴφθιμα κέρεια. Item fortis, generosus, animosus. Il. α, Πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Quidam tamen dici volunt per syncopen & πρὸ τοῦ υ, quasi ἐφιθυμος.

-Ι᾽ΧΘΥΣ, ύος, ὁ, piscis. Il. φ. ἐγχέλυες τε καὶ ἰχθύες. Antiph. apud Athen. Οὐκ ἔστιν ἁδὺ θυμίον τῶν ἰχθύων Ἀττικώτερον. ¶ Ἰχθὺς apud Attic. dicuntur etiam piscariæ, loca ipsa ubi pisces veneunt. Hes. Derivat Eust. ab ἵκω καὶ θύω, i. ὁρμῶν, quia animal sit πολυκίνητον.

Ι᾽χθυόεις, εντος, ὁ, piscosus, piscolentus. Od. ι, πόντον ἐπ᾽ ἰχθυόεντα.

Ι᾽χθυώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem. Interdum & piscis similitudinem habens, piscem referens.

Ι᾽χθυωδῶς, piscium modo.

Ι᾽χθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2 Paralip. 15.

Ι᾽χθυηρὸς, ᾶ, όν, piscolentus vel piscarius. Aristoph. in Plut. & apud Athen. l. 6.

Ι᾽χθυάω, ῶ, piscor. Odyss. δ, ἰχθυάσκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν, piscabantur uncis hamis. Et Od. μ. de Scylla, Αὐτὰρ δ᾽ ἰχθυάα σκόπελον πέρι μυρόμενα, Δελφῖνάς τε κυνέας τε.

Ι᾽χθυήμασι, videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hippocr. autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. ut Gal. tradit lib. περὶ ἑλκῶν.

Ι᾽χθύδιον, ου, τὸ, piscículus. Apud Athen. l. 8. Et Plutarch. κωφῶδες ἰχθύδιον, mutus piscis.

Ι᾽χθύη vel ἰχθύη, ης, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreũ unguem significare quo in extractione sectionem; fœtus utimur propter squamarum piscis similitudinem. Apud Hippocr. exp. limatura, scobs, ramentum.

Composita.

Α᾽πιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui piscibus abstinet, qui piscibus non vescitur, apud Aristoph.

Κάλλιχθυς, (q.d. pulcher piſcis) à quibuſdam dicitur ὁ αὐθίας ἰχθὺς, qui & καλλιώνυμος, teſte Athen. l. 7.

Πολυΐχθυος, ος, ον, piſcibus abundans, multos piſces habens. Hom. hym. in Apoll. ἡ ἅς οἰδμὲ ἄλιον πολυίχθυον ἀμφὶς ὀρεσθαι.

Γ'ΙΧΝΟΣ, εος, τὸ, veſtigium, i.e. ima pedis pars ſeu (ut Gal. tradit comm. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi ſubjecta. Frequentiùs autem accipitur pro veſtigio, i. ſigno quod pes incedentis ſolo imprimit. Xen. de venat. τὸ ἰχνη ἕλαγε. Et apud Sophoc. κατ' ἴχνος εἶσιν, feror per veſtigia, veſtigia ſequor. Metaphoricè etiam capitur, ut apud Soph. ἰχνος παλαιᾶς αἰτίας. Et apud Plut. in Lyc. οὐ τύποις ἐοίκεν εἶναι ἀδικίας ἴχνος ἀλλὰ πλεονεξίας. Et ap. Plat. in ep. τῆς πολιτείας εἰς ἴχνος ἰέναι, reipubl. veſtigiis inſiſtere, ſeu reip. veſtigia ſequi. Item pro ipſo pede, apud Eurip. in Or. (ut tradit ſchol.) οἵαι σίγα λεπτὸν ἴχνος ἔβαλες Τυδέως μὴ κτυπῆσαι. Idem ſchol. etiam pro inceſſu apud eundem in Hecuba uſurpari tradit. ✠ Παρὰ τὸ ἰκνῶ, ὅ ἐστι στοιχνῶ ὅλον τὸν πόδα, deducit Etym.

Γ'ΙΧΝΕΥΜΑΙ, εύμαι, veſtigo, veſtigiis conſequor. Plut. in lib. de ſolert. an. (de daſypodibus loquens,) παλαιόθι ταῖς μεθοδρομαῖς ἰχνεύοντες.

Γ'ΙΧΝΕΥΩ, f. εύσω, idem. Xen. in Cyneg. τὰ μὲν γὰρ ὄρη οἷόν ἐστι τὴ ἰχνεύειν, montes enim promptum eſt veſtigare canibus.

Γ'ΙΧΝΕΥΣΙΣ, veſtigiis indagari. Poll.

Γ'ΙΧΝΕΥΜΑ, τὸ, indago. Poll.

Γ'ΙΧΝΕΥΜΩΝ, ichneumon. Ariſtot. l. 5. de anim. & Plin. lib. 8. c. 24. Eſt & veſpæ genus, de quo Ariſtot. lib. 5. c. 22. & Plin. lib. 10. cap. 74.

Γ'ΙΧΝΕΥΣΙΣ, veſtigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Γ'ΙΧΝΕΥΤΗΣ, ου, ὁ, veſtigator, indagator. Poll. Γ'ΙΧΝΕΥΤΑΙ dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες. ut apud Herodot. l. 2. ὡσαύτως ἢ τῆσι κυσὶ οἱ ἰχνευταὶ ἐμπίπτουσι.

Γ'ΙΧΝΕΙΑ, ἡ, idem quod ἴχνευσις. Xen. in Cyneg.

Γ'ΙΧΝΙΟΝ, ου, τὸ, veſtigium. idem quod ἴχνος. Od. ε & η, μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Vtitur & Xen. in Cyneg.

Compoſita.

Α'ΝΙΧΝΕΥΩ, perveſtigo, dilgenter inveſtigo, indago, perſequor. Plut. in Cæſ. Δῆλον γὰρ ἦν τὰ λάσιον ἢ λαιῶν ἢ ἀνιχνεύειν. Et ἀνιχνεύεσθαι, dicitur fera, quum à veſtigantibus venatoribus quæritur, i. veſtigiis ſuis indagatur. Item metaph. perſcrutor.

Α'ΝΙΧΝΕΥΤΗΣ, ου, ὁ, perveſtigator, indagator, perſcrutator.

Α'ΝΙΧΝΙΑΣΤΟΣ, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui inveſtigari nequit. apud Aeſchyl.

Δυσίχνευτος, inveſtigatu difficilis, ægrè inveſtigabilis:

Ε'ξιχνεύω, veſtigo, inveſtigo, veſtigiis conſequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύων & λαμβάνων. Sic ἐξιχνεύειν τὰς ἁμαρτίας, apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, veſtigandæ & indagandæ ſunt feræ.

Ε'ξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω. Ε'ξιχνιασμὸς, ου, ὁ, inveſtigatio, indagatio.

Α'νεξιχνίαστος, (dec.) imperveſtigabilis, qui inveſtigari nequit, quem nullis veſtigiis conſequi poſſumus. Areop. & Naz. & Rom. 11.

Προϊχνεύω, antè veſtigo. Alii exp. præeo.

Α'φίχνης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Γ'ΙΧΩΡ, ῶρος, ὁ, ab Ariſtot. l. 3. de hiſt. anim. dicitur eſſe ſanguis crudus qui vel nondum concoctus eſt vel in ſerum verſus. Galenus lib. 2. de elem. ἰχῶρα id appellat quod ſero lactis reſpondet. Alii ſeroſus humores, alii aquoſos, alii tenues, alii verò ſaniem interpretantur. Cornel. Celſ. dicit ſaniei ſpeciem eſſe lib. 5. cap. 26. Apud Homer. ἰχὼρ eſt humor qui è deorum cute vulnerata effluit. os enim ἀναίμονας eſſe docet. unde Il. ε, ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα, Γ'ΙΧΩΡ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis. ut apud Dioſcor. (de corno) ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καυθέντων ἰχὼρ ἀεμύζει, &c. Serum quoque lactis ſic appellatur. Ariſtot. de hiſt. an. l. 3. c. 20. παῦρ γάλα ἔχει ἰχῶρος· ὑδατώδη, ὁ καλεῖται ὀρρός. ✠ Euſtath. ſcribit antiquos derivare ab ἴχω.

Ε'ξιχωρίζω, (comp.) humorem ſeroſum aut ſaniem exprimo, apud Suid.

Τάριχος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Γ'ΙΨ, vide in Γ'ίπλω.

Γ'ΙΨΟΣ, ſuber arbor. de qua Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 6. ¶ Γ'ιψὸς verò oxyt. eſt hedera. Heſych.

Γ'Ω, adverb. ſeu interjectio dolentis & exclamantis: ut jo, heu ſeu eheu, hei & ô apud Latinos. Soph. in Ajace, ἰὼ μοι, ἰώ μοι, hei, hei mihi. Ibidem, ἰὼ μοι, ἐμῶν νόσων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ πάλαι, hei miſero mihi, ô miſerum me. Item cum vocativo, ἰὼ παλαίφρον γυῖα, ô miſeram te. Sic Ariſtoph. ἰὼ γλῶς, ἰὼ φρὰτηρ. Et rurſum, ἰὼ νέμεσι βαρυθρόμοι τε βρουτοί. Nec non cum genit. elliptico rei, omiſſo caſu perſonæ, ἰὼ ἰὼ πραυμάτων ἐπωδυνῶν, ô vulnera dolorifica. Apud Eurip. ἰὼ ἰὼ exp. proh. proh.

Γ'ΩΓΗ, ῆς, ἡ, tegmen. ut Od. ξ, - ὅθι ῥᾳ σύες ἀργιόδοντες Γ'έτρῃ ὑπὸ γλαφυρῇ δύδον βορέω ὑπ' ἰωγῇ, Ariſtarch. & cum eo ſcholiorum brevium autor exp. σκέπῃ, ſub tegmine boreæ. ¶ Ab Heſych. & Suida exponitur etiam, diverſorium, litus. item quies, flatus, vox, clamor.

Ε'πωγαὶ, (comp.) loca, in quibus naves à ventorum injuria tutæ eſſe poſſunt.

Γ'ΩΗ, ῆς, ἡ, vox, clamor. Il. κ, Φθεγξάμην δ' ὃν τε δὴ αὖτα καὶ φρένας ἦλυθ' ἰωή, vox: nimirum clamore excitantis. ¶ Item flatus, πνοή, ut Il. δ, νέφος Ε'γερέμεν κατὰ πόντον ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς. Et Il. λ, ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. ¶ Ab Heſych. exponitur etiam, fumus, ſplendor, impetus.

Γ'ωκὴ, vide in Διώκω. Γ'ῶμαι, vide in Γ'άομαι.

Γ'ΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi. nepos Hellenis, à quo Γ'ωνες dicti fuerunt poſteri ejus ac ſubditi.

Γ'ονία, ας, ἡ, Ionia, regio quam incolebant Γ'ωνες: ſub χώρᾳ. Alioquin Γ'ωνία. Athenis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, ut eſt apud Dioſc. l. 3. c. 175. ¶ Item violetum, ab ἴον, de quo vide ſuo loco.

Γ'ωνικὸς, qui Ionum eſt, Ionum proprius & peculiaris. ut Γ'ωνικὴ ῥῆσις ap. Athen. Et Γ'ωνικαὶ ὀρχήσεις, Γ'ωνικὰ ἄσματα, apud eundem, & Γ'ωνικὴ ἁρμονία apud Luc. Γ'ωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente eſt, apud Athen. l. 4.

Γ'ωνικῶς, Ionicè, Ionum more. Ariſtoph. pro molliter & delicatè, quoniam τρυφερότης eſt ἡ τῶν Γ'ώνων μαλακία καὶ τρυφή.

Γ'ωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Γ'ωνικὴ. ut in Epigram. Γ'ωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Item ἡ Γ'ωνὶς pro ἡ Γ'ωνὶς χώρα.

Γ'ωνίζω, Iones imitor, vel æmulor, Iones ſequor.

Γ'άζω, Iones imitor: vel Ionica lingua utor. Hermog.

Ιαστὶ, Ionicè. Et ἡ Γ'αστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teſte Athen. libro 14.

Γ'αχὴς, Ionicus. ut Athen. lib. 10. εἰσαγαγεῖν τὴν Γ'αχὴν ἀποπίαν, ferunturque enim Iones fuiſſe deliciis & luxui dediti.

Γ'ὰς, άδος, ἡ, Ionica. ut Γ'άδι ξυγχώρεα, apud Thuc. Sic Γ'ὰς γῆ, Γ'ὰς πόλις, Γ'ὰς γυνὴ, Γ'ὰς Δῆλεκτος, pro ἰωνική.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ civitatibus extructum & denominatum, ut Herodot. tradit lib. 1. πανιώνιον συνέδριον, conventus duodecim oppidorum Ioniæ. Vide Bud. annotat. in Pand.

Γ'ωξὶς, ἰωχμὸς, vide in Διώκω. Γ'ῶϊα, vide in litera I.

Γ'ΩΨ, piſcis quidam, Suidæ. Meminit ejus Callim.

K

decimæ literæ Græcorum nota eſt, quam vocant κάππα. Vſurpatur interdum in plur. num. ut in proverbio, πρὸς κάππα κάκιζε, de Cappadocia, Creta & Cilicia, inquit Suid. ¶ Eſt etiam numeralis nota ſignificans viginti, hoc modo, κ', κά, κβ', & ſic deinceps, præfixa autem acuti accentus apice ab imo ſiniſtri lateris pede, viginti millia denotat κ.

Κόππα, pro κάππα dictum fuit, ſed κῦ γλῶσσαν, ut inquit Euſt.

Κοππατίας, nomen equi, apud Ariſtoph. in Nub. Ο'τ' ἐπῃώμην τὸν κοππατίαν. ubi ſcribit ſchol. κοππατίας equos fuiſſe dictos quibus impreſſa eſſet litera κ.

Κάβασσος, vide in Κάβος.

ΚΑΒΑΛΛΗΣ, ου, ὁ, caballus, equus clitellarius. Plut. de non fœner. ὄνῳ πρὸς τὴν τυχόντα καβάλλην χρώμενος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης, Heſych.

ΚΑΒΟΣ, ου, ὁ, menſuræ frumentaceæ genus. Heſych. Suid. Poll. Eſt etiam menſura vinaria, Heſych.

Κάβη, ης, ἡ, apud Suid. exp. τροφή, i. cibus.

Κάβασος, ου, ὁ, (vel κάβαξ, ut apud Pollucem legitur) edax, vorax, qui cibo eſt inexplebilis, ὁ περὶ τὸν τροφὸν ἄπληστος, Pollux.

Κάβης, dicitur à Suida eſſe avis, quæ alio nomine larus: & ab edacitate λάρος eſſe appellata, ejuſque meminiſſe Euphorionem hoc in verſu. τῆς δὲ αὖθημα, δὲ κερυεροὶ κάβηκες.

ΚΑΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, cancamum: lacryma Arabici ligni. Dioſc. l. 1. c. 23. & Plin. l. 12. c. 20.

Κάγκανον, herba eſt apud Galen. ſimpl. med. l. 7. Aet. l. 1. Oribaſ. collect. medic. lib. 15. pro quo apud Paulum Aegin. ſcriptum κάκανον.

ΚΑΓΧΑΖΩ, F. άσω. P. ακα, cachinor, i. effusè rideo, riſum effundo. (✠ Factum putatur per onomatopœjam, imitando ſonum qui in profuſo riſu editur.) Eunap. apud Suid. οἱ δὲ Οὖνοι, πολλὰ καγχάσαντες ὤχοντο. ¶ Item convitior, βλασφημῶ, inquit Suid. ex Soph. πάντων καγχαζόντων γλῶσσαν.

Καγχασμὸς, ὁ, cachinnatio, i.e.i. ſa cachinnandi actio: vel cachinnus, riſus profuſus. ὁ ἔκχυτος γέλως, Suid.

Καγχασὴς, οῦ, ὁ, & καγχασητὴς, cachinnator, i. qui lubenter cachinnatur. apud Poll.

Καγχλάζω, idem quod καγχάζω, Atheneus, ὀλίγου τε γλυκυθυμεῖσθαι αὐτὸς τὸν Ἀντίοχον ἐπιπαγχλάζων, Sic Heſych. καγχλάζει, expon. ἀβρῶς γελᾷ.

Καγχάομαι, ῶμαι, rideo incompoſitè Heſych.

Καγχαλάω, vide in comp. exχαλάω.

Compoſita.

Ἀνακαγχάζω, idem quod καγχάζω, niſi quòd præpoſitio auget ſignificationem. Plut. 1. de reg. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μᾶλλον Σαρδάνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμεγίστης ἐπῆλθε ἀνακαγχάσαι.

Ἐγκαγχαλάζω, irrideo, illudo, vel petulantibus cachinnis illudo.

Ἐκκαγχάζω, præpoſitione ex itidem augente ſignificationem ſimplicis καγχάζω. Xen. in ſymp. Κριτόβουλος καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῇ οἰκοσπομῷ αὐτοῦ. Ariſtot. eth. 7. καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πεφυκότες τὸ γέλωτα ἀφρόνως ἐκκαγχάζουσιν.

Ἐπικαγχάζω, ut τύποις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τύποις τοῖς λόγοις, quum ad hæc verba cachinnum ſuſtuliſſent.

Ὑποκαγχάζω, effusè cachinnor.

ΚΑΓΧΑΙΝΩ, calefacio, arefacio. Heſych.

Κάγχανος, aridus, ſiccus. ut κάγχανα ξύλα. Iliad. φ, & Odyſſ. σ, à quibuſdam dicuntur τὰ ἐς τὸ καίεσθαι κεκονιόρμενα, i. κεκλιόρδρα. Pro eodem ſcribitur & κάγκανος, ut κάγκανα ξύλα, apud Theocrit. Idyll. 25.

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) q. d. multum calefactus, multum aridus; admodum ſiccus: epitheton ſitis, apud Hom Il. ι.

Κάγχρυς, vide in Κάχρυς.

ΚΑΔΟΣ, vel κῆδος, ου, ὁ, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodot. apud Poll. καὶ φοινικίης οἴνου κάδον. Accipitur & pro poculo è quo bibitur: ut apud Athen. l. 11. οἶνον δ' ἐξήκιον κάδον. ¶ Item vas in quod calculi immittebantur, ſicula ſive ſitella ſuffragiorum. Ariſtoph. in avib. σὸν δοσοῦν βήσῃς; σὸν δὲ τοῖσδε τοῦ κάδου Paulò pòſt. Ἐγὼ γὰρ τῷ μὲν κάδῳ ἀξιοπιστεῖν. ubi ſchol. τοὺς κάδους τοὺς ἀμφορεῖς εἰς οὓς τοὺς ψήφους καθιᾶσιν. ſ. Quidam ab ἥδω, alii ab Hebræo *cad* pro hydria, alioque vaſis genere derivatum volunt.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel καδίσκος (dimin.) parvus cadus, parva teſta. Pollux inter vaſa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro ſitula quæ in puteum demittitur. ¶ Item vas in quod calculi conjiciebantur. Demoſth. τοὺς Εὐβουλίδου: καὶ λαμβάνοντες δύο ἢ καὶ εἷς ψήφους, ἔπειτα παρὰ τούτων ἐνέβαλον εἰς τὸν καδίσκον.

Κάδιον, ου, τὸ, (dimin. aliud) parvus cadus. Item pera καδίον ποιμενικὸν, pera paſtoralis, 1 Reg. c. 17.

Ἡμικάδιον, ου, τὸ, (comp.) dimidius cadus; apud Poll. l. 10.

ΚΑΔΥΤΑΣ, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus & ſpinis ſe circumvolvens, ut Plin. tradit lib. 16. cap. ult. ex Theophr. de cauſ. pl. l. 2. cap. 23.

ΚΑΖΩ, F. σω, orno, exorno, decoro: vel excolo, inſtruo. κοσμέω καλλωπίζω, Poëticum eſt, nec niſi in præter. paſſivo uſitatum, itidemq; in participio: ut Od. δ, Παντοίης ἀρετῆς κεκασμένον εὖ δαιδαλέῃσι. Iliad. β, (in catalogo navium, de Aiace Oilei filio) Ἔγχεϊ δ' οὐκ ἔκαθεν παύρους ἐκεκάσμεθα πάντας Ἀχαιούς, haſtæ peritia ornatus inſtructusq; erat ut quivis alius univerſorum Græcorum. Iliad. δ, Καί σφιν κακοῖσι δολοῖσι κεκασμένε, malis inſtructè artibus & dolis, Apud Apoll. Arg. l. 2. ἐκέκαστο Ἰδυῖαν, præditus erat regendi facilitate.

Καικηκίζω, Suidæ eſt ἀπατῶ, decipio. Significat etiam, ſcortor. Ariſtoph. in Equit. σὺ πέντε καὶ ἑκατὸν καικηκίσῃς.

Καικηκίσια, πόρνη, meretrix, proſtibulum.

Καικηκιστὴς, οῦ, ὁ, πόρνος, ſcortator, ſeu qui corpore quæſtum facit Ariſtoph. in Acharn. Ἡμεῖς γὰρ (ſub. αὐδρας ἡγέμεθα) καικηκιστὰς τε καὶ πόρνους. Item apud Athen. l. 13. dicit Peloponneſiacum bellum Græcis exarſiſſe ὑπὸ τοιούτου καικηκιστοῦ. Simætha, & duabus Aſpaſiis raptis à Megarenſibus. ſ. Volunt hæc eſſe παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, & τὸ λὰ τὸ ἐπιθαυμαστικὸν, inſerto ι.

Καθὰ vide in Ὅς.

ΚΑΘΑΙΡΩ, F. αρῶ, P. καθῆκα purgo, mundo. Od. χ, ἠδὲ τραπέζας ὑδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν, Athen. l. 7. πάντα ἀσύλου καθαίρειν. ¶ Item expio, luſtro, καθαίρω καθαρμὸν, luſtrare claſſem. Appian. l. 5. bell. civil. Ἐτ καθαίρειν στόλον. Plat. de leg. expiationem adhibeo. Item flagris cædo. Theocr. ſchol. in idyll. ζ. ὠνάθησε eſſe dicit ἐμαστίγωσεν, item αὖτη τὸ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. Ariſtoph. πόλλ' ἂν τοὺς τολμῶντας καὶ ὀνάθησεν.

Καθαίρομαι, purgor. Ariſtot. de mundo. ὄμβροις γῆ καθαίρεται. item expior. Plat. καθαρθῆτε καθαρμὸς, expiationibus expietur, apud Hermog. οὔτε καθηγεμόνος ὑπὸ τῶν ἀδικημάτων, neq; à ſceleribus expiatus. Item flagris cædor. Heſych.

Καθαγμὸς, ὁ, purgatio. Plut. ſymp. 3. Item expiatio, luſtratio. Plat. de rep. 2. λύσις τε καὶ καθαγμοὶ ἀδικημάτων, Plut. ἄγη καὶ μιασμοὶ καθαρμῶν δεόμενοι, ſcelera expianda. Item pro κάθαρμα, i. e. pro, piaculari homine, apud Herodo. in Polym. καθαγμὸν τ' ἀμφὶς ποιεύμενοι Ἀχαιῶν Ἀθήναιαν τ' Ἀλέην.

Κάθαγμα, τὸ, purgamentum, piamentum. Poll. l. 5. c. 46. Euſt. καθάγματα dici ait τοὺς ῥυπαροὺς καὶ ἀποβλήτους, viles homines & abjectos. ¶ Item id quod ad purgandum adhibetur, ſive ad expiandum. Et ſecundum hanc ſignificationem καθάγματα vocabantur homines ſcelerati, tanquam piaculares (i. e. pro patriæ luſtratione expiationeq; devoti, qui & ſacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia civitatis aut gentis alicujus ſcelera luebantur, quique ad averterdam deorum iram mactabantur. Vide ſchol. Ariſtoph. & Suid. Demoſth. κάθαγμα ἐστὶ τὸ μιαρώτατα μετουσίας ἄρειτος, in orat. pro cor.

Κάθαγσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. Plut. Gal. & alii.

Καθάγσιος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, purgatorius vel purgativus, purgandi vim habens. Item expiatorius. ut καθάγσιον φῦλον Nazianz. & καθάγσιον ὕδωρ Nonno, luſtralis aqua. Καθάγσιον, ου, τὸ (ſub. pro καθάγσις, vel καθαγμὸς, expiatio, luſtratio, vel piaculum. Dem. Plut. Greg. Item καθάγσια, ſacra expiatoria, piacula. Luc. Plut. Pauſan.

Καθαγτὴς, οῦ, ὁ, purgator. Item expiator, luſtrator, Soph. in Ef. item Plut.

Καθαγτικὸς, ὴ, όν, purgativus ſive purgatorius, purgandi vim habens. ut καθαγτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαγτήριος, idem quod καθάγσιος, purgativus. Item expiativus. Syneſ. in ep.

Καθαρὸς, ὰ, όν, parvus mundus, nitidus. Od. ζ, καθαρῷ χροῒ εἵματ' ἔχουσα. Od. χ, καθαροὺς ἰδυάτους, mors pura *eorum qui enſe occiduntur. non eorum qui ſtrangulantur.* ¶ Item purus, i. e impermixtus, ſimplex: idem quod ἄκρατος & ἀμιγὴς, cum quibus etiam copulatur. Xen. Pæd. 8. ἀλλ' ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκενθῇ. ¶ Apud Arat. καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ. Cic. interpr. nocte ſerena. Item purus, i. qui ſe non contaminavit aliquo ſcelere, ſceleris purus. Plut. in Pericle, ὁ μόνος τὰς χεῖρας οὐ καθαρὰς ἔχων τὸν φυτικὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. Καθαρᾷ ἡμέρᾳ, Plat. de leg. dies faſti, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accuſ. ut καθαρὸς τὴν διάνοιαν. apud Greg. purus mente. Sic καθαρὸς τὰς χεῖρας. Luc. Interdum cum genit. ut καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων. Antiph. qui nulli intulit injuriam. Sic Plut. dixit πάσης ἀδικίας. Apud Ariſtoph. in Veſp. εἶπες καθαρὸν πρόφασιν, exp. ingenuum, liberum, vel liberè dictum. ¶ Καθαρὰ ψῆφος. Demoſth. ratio putata & perfecta. ¶ Item vacuus. Plut. in Numa, καθαρὰς ψόφου ὁδοὺς vacuæ ſtrepitibus viæ, καθαρὰ αὐτρα, apud Aphrod. antra vaſta & vacua.

Καθαρύλλος, (diminut.) q. d. nitidulus. ut καθαρύλλος ἄρτος, apud Athen.

Καθαρῶς, adverb. purè, nitidè. Heſiod. in Erg. ἔρδειν ἐπαγλαϊηισιν ὡς καθαρῶς. Apud Plut. ad Col. καθαρῶς διαλέγεσθαι, puro ſermone uti & quaſi nitido. Item dilucidè, manifeſtè. ut καθαρῶς γνῶναι. Plut. in conſol. ad Apoll. Sic Dem. ὡδὶ παγκάθ. dixit κάθαρῶς ἔσεσθε. Sic & Ariſtot. Rhet. 1. μᾶλλον διορίσωμεν καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demoſth. Philip. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditia; ut καθαρότης λόγου, Hermog. Item puritas, innocentia.

Καθαρεύω, purus ſum, purè me gero. Cum genit. ut Plat. φόνου καθαρεύειν. Sic φθόνου καθαρεύειν apud Chryſoſt. Dicitur etiam καθαρεύω ἀπὸ τούτου, apud Polyb. & καθαρεύω ἐν τούτῳ, apud Plut. περὶ Ρώμ. Item καθαρεύω τούτῳ, apud Philonem.

Καθαρίζω, purifico, mundo, purgo. Καθαρίζομαι, purgor. Nazianzenus.

Καθαρισμὸς, ὁ, purificatio, purgatio. Item expiatio ſive expiamentum, piaculum pro καθάρσιον, Luc.

Καθάριος, ſive καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundus, munditiem ſervans, præſertim in victu & cultu corporis. Dicitur de perſona & de re. ut in Pythag. carm. & apud Plut. Apud Eurip. καθάριον πῦρ pro luſtrali igne.

Καθαρίως, mundè, munditiem ſervando. ut μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, apud Athen. Exponitur etiam, eleganter, apud Xen. Pæd. 1.

Καθαριότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. l. 12.

Compoſita.

Ἀκαθαρσία, ἡ, ſordes, immunditia, ſpurcitia. Dem. Ἀκαθάρσιος, ος, ον, idem. Apoc. 17.

Ἀκάθαρτος, ὁ καὶ ἡ, non purgatus, impurus, immundus. Item ſceleſtus. apud Dem. & Luc.

Ἀνακαθαίρω, expurgor, perpurgo, vel purgo. Theologicum eſt verbum (inquit Bud.) pro allegorias anagogicas ad liquidum uſq; ſenſum patefacere & explanare.

Ἀνακαθαίρομαι, idem apud Plut. in Ant. ἀνακαθαιρόμενος τὰ ἐπόντα τῷ πολέμῳ, perſequens reliquias & repurgans. Item plane explico, apud Plat. Ἀνακάθαρσις dicitur Sol in deliquio, quum luna Solem ſubiens & eum nobis auferens ſenſim præterlabitur, & eam partem Solis quam nobis primum abſtulit, præterundo reddit. apud Dion. Areop.

Ἀνακα-

Ἀνακάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici ſenſus & reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικὸς, expurgandi ſive perpurgandi vim habens, purgativus.

Ἀποκαθαίρω, expurgo repurgo. Item abſtergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τῇ χειρὶ εἰς τὰ χλαμύδια. Item luſtro, expio, apud Dion Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem. Item expurgor, abſtergor. Item luſtror, expior. Apud Ariſtot. de an. l. 7. ἀποκαθαίρεται κέλυφος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Thuc. l. 2. Item expiatio, luſtratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius vel expurgativus, expurgandi vim habens ad expurgandum aptus. Item expiativus.

Decomp. Σὺν αποκαθαίρω, ſimul purgo. Dioſc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipſamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diverſis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theoph. (ſi quit Bud.) eſt perputare arbores & interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio. apud Theophr. Item pro κάθαρσις.

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσπάθαρτος, purgatu difficilis.

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo. ut Il. ε, ἀρὸς δ' ἐξεκάθαιρον, alveos purgabant, & detergebant. Apud Plat. pol. 2. exp. diſcutio & exprimo.

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Syneſ.

Εὐκάθαρτος, ος, ὁ & ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari poteſt.

Περικαθαίρω, q. d. circumpurgo, circumquaque purgo vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp & ablaqueo. In lib. Joſuæ c. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Γαργάλ, circumcidit filios Iſraël.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum. Exp. & retrimentum, ſordes, q. d. ſordes undiq; evertendo collectæ. 1 Cor. 4.

Περικαθαίζω circumcirca purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, non circumpurgatus, non mundatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari poteſt.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo. Syneſ ep 44.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel ſupra modum purgo. Hippocr. aphor. l. 7.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio. Hippoc. de nat. hom.

Ὑποκαθαίρω, q. d. ſubpurgo, leviter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, ejuſmodi purgatio. ut ὑποκάθαρσις ἡ ἀρὰ τῆς κοιλίας, Gal. ad Glauc.

Καθ', vide in comp. ex Ο's. Καθὼς, in comp. ex Ω's.

ΚΑΙ, &: ut πένης καὶ δίκαιος. Interdum exp. tum: ut apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἔφερον. Cic. interpr. tum ferebant tum ferebantur. ¶ Καὶ, etiam Plato, ἔχρηται μὲν γὰρ & γυναιξίν, etiam mulieribus inutiles. ¶ Καὶ æquè perinde. Greg. πάσης τυχὸν παρ' αὐτῶν δεξιώσεως, ἴσως καὶ παιδὸν ὁ πεμπόμενος, æquè atque liberorum chariſſimus Ariſtid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρόσθεν, non ſimiliter ac prius, non itidem ut antea. Et in orat. Domin. ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ut in cœlo, ſic & in terra. Item καὶ quàm. ut Ariſtot. pol. 1. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πολίτης ὁ κατὰ φύσιν, alia eſt quæſtuaria atq; divitiæ œconomicæ. ¶ Καὶ, vel Ariſtot. de gener. an. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel ſuperat, vel ſuperatur. ¶ Καὶ, ſed. ut Themiſt. Ph. 2. πότερον ἐν τοῖς ἐξ ἀνάγκης ἢ τύχῃ; καὶ τίς ἂν εἴποι, &c. ¶ Diverſis particulis præmittitur: ut καὶ γὰρ etenim, & pro eodem καὶ γὰρ δή. Καὶ δὴ, continuò, & protinus, i. ideo, Dem. Καὶ μὰν δὴ καὶ, atq; adeò, & verò Καὶ εἰ pro εἰ καὶ. etſi, etiamſi, tametſi, quanquam, apud Ariſtot. pol. 3. Καί κε πις, apud Hom. pro καὶ δή πις. Et καίκεν, pro καὶ δὴ ἂν. Καὶ μάλα, & quidem atq; adeò. In reſponſionem accipitur pro, equidem. ita ſanè, ita profectò. Xen. οἶδά πνας ἀχαριζομένους καλεμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα καίπερ Xen. Hell. 6. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βαλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ὅπῃ κατέμενε τρέφειν ἡμέρας, quamvis maximoperè vellet. Καὶ μήν τοι καὶ, atque etiam. Καὶ μήν τοι καὶ νῦν, quòd ſi, ſin autem Demoſth. Καὶ μὴν, quin etiam. Καί νυ exp. atque: ut apud Heſiod. in Erg. Καί νη δίκης ἐπάκουσε, atq; juſtitiæ obedi. Καὶ πάλαι, & ſanè jampridem: vel jamdudum, jampridem. volunt enim quidam hîc vocare καί. Καί περ, quamvis, etſi, tametſi. quod & καίπερ conjunctim. Καὶ τοῦτο τε, idque, Dem. pro cor. & τοῦτο τε οὐ βεβαχέσι. idque breviter vel, & hæc quidem quàm breviſſimè. Apud Ariſtoph. καὶ τοῦτο μὲν δὴ τοῦτο, atq; hæc quidem ita ſe habent. Itidemq; apud Plat καὶ τοῦτο μὲν δὴ τοῦτο, & hæc quidem hactenus. vel, & hæc quidem hoc modo ſe habent. Καί πῃ, atq; adeò. Demoſth. Καί τι etſi, tametſi: item, verùm, ſed, at, atqui. item, & quidem jam verò. item, proinde, itaque. Sed frequentius conjunctim ſcribitur. ¶ In compoſitis nonnullis ſubſcribitur ι: ut in κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ pro καὶ ἐγώ.

ΚΑΙΑΔΑΣ, ου, ὁ, cæadas: fuit apud Lacedæmonios carcer ſubterraneus, ſpelunca in quam ſontes conjiciebant Spartani. Thuc. l. 1. καὶ αὐτὸν ἐμεῖνάντων μὲν ἐς τὸν καιάδαν, ἔπειτα τὰς κατὰ γῆς ἐμβάλλειν ἐὰν δόξωσιν ἔπιβουλεύειν τι καὶ φεύγειν. Sic Paſan. in Meſſeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥίψαι φεύγοντας ἐς τὸν καιάδαν.

Καίαδος, Heſych. ſunt foveæ ſive loca à terræ montibus diruptæ & hiantia. unde καιετώεσσα dicta ab Hom. creditur Sparta, quod multis ejuſmodi καιάδες hiaret. Vide Strab. l. 8.

ΚΑΙΚΙΑΣ, ου, ὁ, Cæcias. ventus ex Eurorum genere qui ab ortu æſtivo ſpirat. Vide Ariſtot. de mundo, & Gell. l. 2. c. 22.

Etymol. dici ſcribit à Caico fluvio.

Καικίνης, ου, ὁ, idem. Heſych.

ΚΑΙΝΟΣ, η, ὁ, novus. Xen. Pæd. 8. ἀλλά τε ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανᾶσθαι. Idem in Polit. Laced. οὕτω δὴ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινοτομοῦσι εἰσι. Apud Luc. ſæpe τὸ καινότατον per parentheſin pro, res valde inuſitata. Fœm. καινὴ, nova. unde ἐκ καινῆς, denuò de integro. ut Thuc. l. 3. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ¶ Τὸ καινὸν, nomen eſt loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Ariſtoph. in Veſp. ἐδικάζετο ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide ſchol.

Καινῶς, novè, novo modo. ut τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Iſoc. in Paneg. Exp. & παραδόξως, Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, novitas. Athen. l. 3. Iſoc. ad Nicol.

Καινόω, ῶ, novo vel renovo, innovo. Dion. hiſt. ἐς τὸ καινῶσαί πως τὰ ἐπιβουλεύματα ἐξ ἐπιτυχήσεως.

Καινίζω, idem quod καινόω. Nonn. ἐξαῖον ἐκαίνισε δεσμὸν ἐορτῆς.

Καινισμὸς, innovatio.

Compoſita.

Ἀνακαινίζω, renovo, inſtauro. Ἀνακαίνισις, renovatio, inſtauratio. Suid.

Ἐγκαίνια, τὰ, dedicatio rei alicujus novæ. ut apud Dan. cap. 4. & Joan. cap. 19. Suidas dicit eſſe feſtum in quo aliquid innovabatur. Sunt qui ἐγκαίνιον pro tyrocinio accipiant. apud Quintil. l. 7 c. 3.

Ἐγκαινόω, ῶ, innovo. Exp. etiam, initio, dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω. Ἐγκαινισμὸς, renovatio, inſtauratio. Idem dedicatio. Maccab. l. 1. c. 4.

Ἐπικαινίζω, renovo. 1 Macchab. 10.

Φιλόκαινος, novitatis amator. Euſt.

ΚΑΙΝΩ, perimo, occido. φονεύω, σφάζω, Eurip. in Phœniſſ. τοὺς πατέρα καὶ υἱεῖς. Euſtath. à κναίω deducit per metatheſin, vel à κνῶ. Alii contrà κάω, à κναίνω deducunt.

Καίνυμαι idem. Heſych. Item vinco, ſupero, & quidem occiſum, proprie. Οὐ γὰρ, ὅς τε κναίνυσι φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κηβερνήσας. Sic & Heſiod in Aſp & Theocr. Idyll. 19. de Iove in taurum verſo, λευκῶν κναίνυτο λαρὸν ἀϋτμήν.

Καινὶς, ίδος, ἡ, rumor, cædes, ſtrages. Luc. in Aſino, σώζει ἐμαυτὸν ἐκ τῆς καινίδος.

Κνάω, Κόνις, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀποκαίνυμαι, vinco. Heſych. & Suid. ut Il. ψ, τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀγῶνας.

Κατακαίνω, perimo, cõficio, interimo. Eunap ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος δῆθεν ὧν τοιούτῳ κατακαίνειν ὅσα ἠφίει βέλη. Xen. τοὺς μὲν κατακαίνοντες τοὺς δὲ, καταδιώκοντες. Item, τοὺς μὲν, κατακαίνων ἐν χερσὶ, τοὺς δὲ φοβήσας.

Ἀνακαίνω, Βασκαίνω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΚΑΙΡΟΣ, ου, ὁ, occaſio, opportunitas temporis, tempeſtivitas. ut καιρὸς τῶν πραγμάτων. Dem. occaſio rerum bene gerendarum καιρὸν τηρεῖν, Ariſt. rhet. 2. occaſionem obſervare, occaſione imminere. καιρὸν λαβέσθαι. Luc. occaſionem nancíſci. apud Thuc. καιρὸν ἔχειν χάριτος, beneficium in tempore & opportunè collocatum. Xen. καιρὸς ἤδη ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν, ſub. ἐστί. Ἐν καιρῷ ἐπὶ καιρῷ, εἰς καιρὸν, opportunè, tempeſtivè. Contrà παρὰ καιρὸν, ἀπὸ καιροῦ, intempeſtivè, alieno tempore. Dicitur & de loci opportunitate Thuc. καὶ ἐναυλισάμενον τῶν χωρίων ὃ καιρὸς ἦν. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπεὶς opportuno in loco vulneratus, i. lethaliter. ¶ Item generaliùs, pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίνεσθαί τινι. Xen. eſſe alicui commodum, vel utilem. Sic apud Herodot. εἰς καιρὸν ἔσται, exp. utile erit. ¶ Item modus μετριότης: ut καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, Heſi. & Theo. Xen. in ſymp. μᾶλλον δὲ καιρὸν τὸν χαρίεντα ἔχων, μετριώτερον βάλλομαι ποιήσας αὐτόν. ¶ Item καιρὸς apud Græcos deus eſt. Pauſanias. καιρὸς ὀνειδίζεται τῶν Διὸς παίδων. ¶ Item καιρὸς, tempus. ut καιρὸς δύσκαιρος. tempus opportunum, vel hora opportuna ſæpe, apud Herodianum: quod & καιρὸς dicitur ſimpliciter. Sic καιρῷ ἐσπουδηκώς, Chryſoſt. tempore orationis. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plural. καιροὶ, tempora (ut quum Cicero dicit, in graviſſimis temporibus civitatis) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀεί ποτε ἀλκίμοις εἶναι τοῖς μεγίστοις καιροῖς πλείστου ἐπάγεσθαι ἀγαθοῖς. Item καιροὶ exp. inclinatio temporum. apud Demoſth. ἐκεῖνος αὐτὸν ἀφῆκε καιρούς τινας ἰσχύοντας χειροῦσθαι ἀφαιρούμενον.

Καίρια

Καιρῖος, α, ὁ ἡ, tempestivus, opportunus, καιρίῳ ὥρᾳ, Nonn. Apud Eurip. λέγλν τὰ καίρια, dicere opportuna & commoda, vel, quæ in rem sint: vel quæ alicujus sint momenti. ¶ Item præcipuus, primarius. Theophr. de caus. pl. l. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ ἐς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καιρία πληγή, plaga lethalis: apud Luc. in Nigr. & apud Herodian. l. 4.

Καιρίως, tempestivè, opportunè. Vnde apud Xenoph. Pæd. 4. καιριωτέρως αὖ παρῆναι. Item lethaliter, ut καιρίως πληγὲς, apud Basilium.

Composita.

Ἀκαιρος, α, ὁ ἡ, intempestivus, non opportunus. Plato in Axiocho, νυνὶ δ' ἥλιος ἄκαιρος, ἢ κρύος. Thuc. ἄκαιρος εὐθυμία. Item (quum ad personam refertur) importunus, qui obturbat & interpellat, tempus opportunum non observans: Theophr. Item immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ἔστι δ' ὁ λόγος οὔτ' ὀχληρὸς, οὔτ' ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος ἡ θεσπίκων ἕνεκα ἐμπεφυκὼς εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, intempestivè, non opportunè. Item immodicè.

Ἀκαιρία, intempestivitas, non opportunum tempus. Demosth. Od. ι. ἀκαιρίαν & καιρὸν, opponit. Dicitur etiam (secundùm Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Ἀκαιρία, inquit Theophr. est molestia obturbatrix & interpellatrix. Item immodicitas. Isocr. enim opponit λόγῳ ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ, destituor opportunitate: cui opponitur εὐκαιρέω.

Ἀκαιρέομαι, pro eodem.

Ἀποκαίριος, α, ὁ, ἡ ον, intempestivus, absurdus. in anth. epigr.

Ἔγκαιρος, opportunus, tempestivus, εὔκαιρος.

Ἐγκαιρία, opportunitas. Plato enim in Politico ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit.

Ἐγκαίρως, opportunè. εὐκαίρως.

Ἔκκαιρος, intempestivus. In anthol. epigr. l. 2. ἐγὼ ἔγωγε Ἔκκαιρον μέλαν ποθοδέχομαι ῥυτίδα, rugam exoletam & vietam.

Ἐπίκαιρος, opportunus, commodus: ut ἐπίκαιροι τόποι ἐπισήμοι. Suid. Luc. in Caucaso. ἐπικαιρότατος ὁ γαυρὸς χθὼν αὖ. Item præcipuus. Aristid. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suidas ἐπικαιροῦσθαι exponit etiam, ἐπικινδυνεύεσθαι. Item temporarius. Areop.

Ἐπικαίρως, adverb. opportunè.

Ἐπικαιρία, idem quod ἐπίκαιρος. Xen. in Oecon.

Εὔκαιρος, opportunus, tempestivus. Apud Herodianum sæpè, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna.

Εὐκαίρως, opportunè, tempestivè.

Εὐκαιρία, opportunitas, tempestivitas. Apud Philonem, ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, situs opportunitas: pro quo εὐκαιρία τῶν πόλεων, apud Polyb.

Εὐκαιρέω, ῶ, opportunitatem habeo, sive opportunum tempus. Item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marc. cap. 6. ἐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. ἠυκαίρουν ἐπινοεῖν τι, otium suum consumebat in cogitatione. Sic Lucas Act. 17. ἐς ἀθηναίους ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγλν τι ἢ ἀκούειν καινότερον. nulli alij rei vacabant, i. in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item εὐκαιρῶ vel εὐκαιρέομαι, copiosus sum & locuples: ut apud Suid. ὁ σκάλεν τῶν πολιτῶν τὰς δυνάμεις εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Posidonio. οἱ σφόδρα εὐκαιρέμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare.

Παράκαιρος, intempestivus. Item immodicus: apud Isocr.

Παρακαίρως, intempestivè. Item immodicè, apud Isocr. τὸ πλεῖον παρακαίρως ἠσκῆσθαι, pro ὑπὲρ τὸν καιρόν.

Παρακαίριος, idem quod παράκαιρος, intempestivus. Apud Hesiod. in Erg. παρακαίρια ῥέζων, sceleste patrans, vel inhoneste.

Πρόσκαιρος, α, ὁ ἡ, temporarius, ad tempus durans. 2. ad Cor. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος ἡδονὴ, temporaria. Item temporarius, i. caducus, fluxus, secularis, apud eundem: ut in Epitaph. fratris, τί γένομαι πρόσκαιρος; cur inhæreo rebus caducis?

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus. ex Theophili Instit.

ΚΑΙΡΟΣ, α, ὁ, licium. Vide Eustath.

Καιρόεις, εντος, ὁ, benè textus: *significando à parte totum.* Od. ν.

Καιρόω, stamen connecto.

Καίρωμα, τὸ, & καίρωσις, connexio staminis. Poll.

Καιρωστὶς vel καιρωσὶς, textrix: *significando à parte totum.* Eustath. ex Callim.

ΚΑΙΩ, F. καύσω, uro, incendo, cremo. Il. ι. ἐξεύδει νηῶν καίεσι πυρὶ πολλὰ, multos accendunt ignes: qua phrasi utuntur Xenophon quoque & Plutarch. Lucian. de calum. πυρὶ πολλοὶ πάντα ἡμῖν καίεσι καὶ σφάττουσι. ¶ Item cremo mortuum. Ilgus in orat. pro Pyrrho, ὅτε γὰρ τὸν αὐτὸν ποιησάμενον κληρονόμον, ὅτ' ἀπέλιπε, ὅτ' ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀνοσιώτατον εἴη; quum enim testatori, à quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τὰ κυνῶν τοὺς ῥῖνας.

Κάω (unde aor. 1. ἔκηα, & aorist. 2. pass. ἐκάην, & fut. 2. καήσομαι) idem quod καίω. Xen. Hell. 4. κάοντες τὴν χώραν, minùs est usitatum quàm καίω.

Κάομαι, uror, ardeo. Xen. Hell. 6. ὁ μὲν λύχνος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, adhuc ardente.

Καιόμαι, activa signif. pro καίω: Il. ι. Ἔνθα δὲ πῦρ καίετο. ¶ Item passiva sign. uror, &c. Interdum exp ardeo, flagro. Iliad. ι. Νηυσὶ καιομένῃσι, navibus ardentibus seu incensis. Sic & ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. τ. Sic ὡς καίεται, apud Aristoph. tæda ardet. Καίεσθαι, dicuntur etiam qui supra modum calent (ut ardere & uri calore apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, calor nimius. Hesiod. in Erg. Xenoph. in symp. Dioscor. l. 5. c. 138. Item æstus. Sunt qui interpr. apud Hippocratem febrem, quam & πῦρ appellavit: alij verò ambientis aëris fervorem, alij cauteria & escharas, ut annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7. Item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδης, ες, ὁ ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matt. 13. & Apoc. 16.

Καυματία, ἡ, pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυθμὸς, οῦ, ὁ, uredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam καυθμός. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, ustio, crematio. Dioscor. l. 5. c. 138. Item cremandi & adolendi modus. Plerunque de medicorum ustionibus dicitur. Isocr. de pace. & Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de ustione sive adustione quadam architectonica. De qua Vitruv. l. 7. c. 9. & Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam; æstus, ardor: in qua signif. καῦμα frequentiùs usurpatur.

Καύσιμος, α, ὁ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri & cremari potest seu comburi: ut καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegumentum capitis Macedonicum, pileum quo æstum Solis arcere solemus, ut mulieres umbella. Vide Eust. Suid. Bud. Vtitur Plut. in Anth. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσος, α, ὁ, ardor, æstus, calor nimius Dioscor. ἡ καῦσον ἀβούνου στομάχου, ardorem stomachi. Item febris ardens: apud Hippocr. Aret. Aet. P. Aegin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, ut Aet. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos perire scribit.

Καυσώδης, ες, ὁ ἡ, æstuosus, ardens: ut καυσώδης χώρα. Item καυσώδης πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ & καῦσος.

Καυσόω, ῶ, ardore infesto, ardore vehementi uro, inflammo.

Καυσοῦμαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calore extremo uror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. & Dioscor.

Καύσωμα, τὸ, ardor, æstus: idem quod καῦσος. Apud Galen. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio & ardor.

Καύσων, ωνος, ὁ, idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matt. 20.

Καυσώνιος νόμος, lex incendendi.

Καυστέος, sive καυστεὸς, ardens, fervens: ut καυστεῷ μόχθῳ. Il. δ.

Καυστήριον, α, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata, & ferrum quo inuruntur. Luc.

Καυστὸς, ὴ, ὸν, ustus, crematus: qui uri & cremari potest: idem quod καύσιμος. Et καυστὸν, quod uri potest, cremium.

Καυστικὸς, ὴ, ὸν, urendi sive adurendi vim habens: ut καυστικὸν φάρμακον.

Καῦσις, seges adulta, & Sole adurente maturescens: fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. Item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter: instrumentum quo notæ & stigmata inuruntur: Item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt: ut καυτῆρι χαλκείῳ, apud Hippocr. Item στίγμα.

Καυτήριον, α, τὸ, cauterium, quod urendi vim habet. Accipitur tàm pro medicamento quod potestate urit, quàm pro ferro candente. Luc. Λιθάνθρακα καυτήριον. Item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus ubi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. Item cautere amputo, ut medici partem aliquam putrem. Sic. 1. Tim. 4.

Καυτὸς, ὴ, όν, idem quod καυστὸς, ustilis.

Καυλικὸς, ὴ, ὸν, urendi sive adurendi vim habens.

Κηώδης, ες, ὁ ἡ, benè olens, flagrans. ἀπὸ τῆς καίεσθαι τὴν ὑμενώδη, inquit Hesych. ut Il. ζ. εἰ δ' ἄγε μιν κηώδεϊ δέξασθε κλισίῃ.

Κηώεις, εντος, ὁ, ἡ, idem Il. α. ἐς θάλαμον καταθήσομεν κλισίηνδε Κέδρινον.

Κηλὸς, ὸν, τὸ, ficcum, aridum. Hesych. At κῆλον vide Κῶλον.

Κηλόω, ῶ, exp. comburo. Item decipio, noceo, & subagito.

Κήλεστὸς, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Κήλεος, α, ὁ, urens, calens, splendens. Il. σ. τρίποδ' ἵστασαν πυρὶ κηλέῳ, & Il. χ. νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ. Dicitur & κηλεὸς pro eodem metri causa inserto ε: hinc comp. ἀμφικήλα, ut ἀμφίκηλα ξύλα, ligna perarida, ambusta. item circumquaque fissa, apud Hom. Od. σ.

Κάπι vel κῶπι, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίκαυσις, hordeum montanum. Quidam expon prima tritici germina. Sic dicitur forsan, quòd amburente Sole exoriatur. A comicis usurpatur & de pudendo muliebri, ut tradit Eustath.

Α᾽νακαίω, accendo, incendo. Od. η. Η᾽οἱ πῦρ αὐέκαυε. Α᾽νακαίομαι, idem, apud Herodot.

Α᾽νάκαυσις, accenſio, incenſio.

Α᾽ποκαίω, & ἀποκόω, aduro, deuro, exuro. Theophraſt. hiſt. plant. l. 4. c. 17.

Α᾽πόκαυσις, aduſtio, deuſtio, exuſtio.

Διακαίω, peruro, urendo penetro. Gal. Item metaph. accendo; i. incito, ſtimulum & calcar adhibeo ad aliquid ſuſcipiendum. Plut. τοῦτο διέκαυσε & παρώξυνε τὸν Καίσαρα. Item ira accendo. Luc. de cal.

Διακαίεσθαι, perūri ſeu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα τό, æſtus & ardor perurens. Epigr. l. 2.

Διάκαυσις, peruſtio, uſtio penetrans ſive pertranſiens.

Διακαὴς, peruſtus, accenſus vel ardens. Luc. in Anach. Et τὸ Διάκαες, ardor perurens. Gal.

Ε᾽γκαίω, inuro. Item exuro: unde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exuſti, qui æſtuârunt. ¶ Item encauſtica pingo. Sic ἐγκεκαυμένος, inuſtus, inuſtione & encauſi pictus.

Ε᾽γκαυμα, nota inuſta. Plat. in Tim. Item uſtio, puſtula ex uſtione contracta. Item ulcus in oculo, quod à febre utplurimùm cum cruſta impura in nigro aut albo oritur. Aet. l. 7. c. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ε᾽γκαυσις, exuſtio, æſtus, ardor. Gal. & Dioſc.

Ε᾽γκαυστὴς, ὁ, inuſtor, pictor, qui ἐγκαύσῃ aliquid pingit.

Ε᾽γκαυτὸς, inuſtus. Item ἐγκαύσῃ pictus. Ε᾽γκαυτὸν, genus picturæ quod inurendo fit. Expon. & materia inuſta ad pingendum apta. Plin. l. 35. c. 11.

Ε᾽γκαυστικὸς, ad encauſin pertinens. Item encauſi pictus. Ε᾽γκαυστικὴ ſcilic. τέχνη, ars inurendi ſive encauſtica pingendi. Plin. ibidem.

Ε᾽κκαίω, & ἐκκαίω, exuro, extorreo. Theophr. de cauſ. plant. l. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito: metaph. ut ἐκκαίειν πόλεμον. Polyb. l. 2. Plut. in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὸν θεὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ρ᾽ωμαίων. Et in paſſ. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarſit bellum.

Ε᾽κκαυμα, & ἔκκαυσις, exuſtio, ardor, æſtus: ut ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Decomp. Προσεκκαίω, inſuper exuro, vel inſuper accendo.

Υ᾽πεκκαίω, ſuccendo. Υ᾽πέκκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus, fomes ad ſuccendendum, ſuſcitabulum igniculi, apud Ariſtot. meteorol. de vita Moſ. Plut. in Cæſ.

Ε᾽πικαίω, & ἐπικάω, aduro, in ſuperiori parte uro. Theophraſt. de hiſt. pl. l. 4. c. 17 ἐπικάειν καύματα λίνα καὶ ἐλαίαν καὶ βόστρυα. Plato ep. 7. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora ſunt à Sole aduſta.

Ε᾽πίκαυμα, aduſtio, vel id ipſum quod aduſtum eſt. Apud medicos eſt oculi affectio, quum nigrum oculi in ſuperficie exaſperatum, inuſtum fuerit, ita ut colorem cinereum præ ſe ferat, ut Aet. docet.

Ε᾽πίκαυσις, aduſtio. Dicitur peculiariter de oculorum aduſtionibus, ut ἐπίκαυμα. Dioſc. l. 2. c. 66.

Decomp. Α᾽νεπίκαυτος, ſeu ἀνεπίκαυτος, non aduſtus, aduſtionis expers.

Καθακαίω, deuro, exuro, comburo, urendo abſumo, cremo. Thuc. l. 8. τὸν οἶκον μίαν ἡμέρᾳ καὶ νύκτα καθακαίουσι, exurunt ſeu cremant. Plat. in ep. τὸν ἐπιστολὴν ταύτην κατέκαυσον.

Καθακαίομαι, exuror, comburor, cremor: vel ardeo: unde καθακεκαυμένη χώρα, regio exuſta, ſive ambuſta.

Κατάκαυμα, quod exuſtum ſeu combuſtum eſt. Item ambuſtum.

Κατάκαυσις, exuſtio, combuſtio.

Καθακαύτης, combuſtor. Καθακαῦται erant quidam apud Cretenſes à cremandis cadaveribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Καθακεύω etiam dicitur pro καθακαίω. Κακκάω, & κακκεύω poëticè pro καθακαίω, & καθακεύω. Odyſſ. α. Α᾽λλά με κακκῆαι σὺν τοῖσι μέλεσιν ὅσσα μοι ἐστί, me crema, me exure, vel ure.

Decomp. Συγκαθακαίω, ſimul uro, comburo.

Παρακαίω, unde παρακαίεται, à latere uritur, juxtà ardet.

Περικαίω, circumquaque uro, peruro. Theophr. ἤτοι μὴ ἂν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίῃ, retorridum facit.

Περικάομαι, uror, i. dolore afficior. Andocid. τί ποτε ἄλλοι περικάονται, εἰ μὴ ὑμῶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοὶ ἐπαυρεῖν; Item amore inflammor, depereo. Chryſ. de ſacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

Περικαὴς, circumuſtus, peruſtus. Item ardens. Περικαῶς, ardenter ſeu admodum ardenter. Apud Suid. περικαῶς τὴν γυναῖκα ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Πρόκαυμα χύτρας, uſtio ollæ. Ioël. c. 2.

Προσκαίω, inſuper uro, vel aduro: apud Suid. ex Ariſtoph.

Συγκαίω, ſimul uro, comburo.

Σύγκαυσις, exuſtio, combuſtio. (Euſt.

Υ᾽ποκαίω, cremo ſub, ſuccendo: ut ὑποκαίειν ξύλα τῷ τρίποδι, apud

Υ᾽πόκαυμα, id quo aliquid ſuccendimus.

Υ᾽πόκαυσις, ſuccenſio. Item idem quod hypocauſtum. Vitruv. l. 4. c. 10.

Υ᾽πόκαυστον, ου, τὸ, quod ſuccenditur. Sic dicitur vaporarium, quod ſub pavimento ſuo habet fornacem, qua accenſa calefit. Vide Vitruvium l. 4. c. 10.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm facta ex præterito paſſivo.

Α᾽καὴς, ὁ, ἡ, qui uſtus ſeu crematus non eſt: aut non aduſtus: vel qui uri aut aduri nequit. Plut. de primo frig.

Η᾽λιόκαυτος, exuſtus in Sole, Sole peruſtus. Theocr. Idyll. 10.

Η᾽μίκαυστος, ſemiuſtus. Suid.

Κυνόκαυμα, æſtus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυσία, lucernarum accenſio, lychnorum accenſio, apud Athen. l. 15.

Νεόκαυστος, recèns uſtus ſeu combuſtus, recèns crematus. Ariſtot. probl. ſect. 12.

Νεόκαυτον, idem. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 25.

Ο᾽λόκαυστον, τὸ, quod totum crematum vel combuſtum eſt: vel quod totum cremari ſolet. Eſt ſacrificij genus, quo tota victima cremabatur, quum aliàs in ſacrificijs deorum exta tantùm aræ ſuperimpoſita flammis adoleri conſueviſſent.

Ο᾽λοκαυτόω, ῶ, F. ώσω. ſive Ο᾽λοκαυτέω, F. ήσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibuſdam ſacrificiis fieri ſolebat. Xen. Pæd. 8. & anab. 7. Item Plut. ſymp. 6.

Ο᾽λοκαύτωμα, τὸ, victima ſeu hoſtia, quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, & ex qua nihil reliqui fit. Hebr. 10. c. Ο᾽λοκαύτωσις, ſacrificium in quo tota victima crematur, peraćtio ſacri quo tota oſtia comburitur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Πισσοκαυτέω, ῶ, eliciendæ picis gratia uro. Theophr. hiſt. pl. l. 9. cap. 2. πισσοκαυτεῖσι πρόπλοις.

Compoſita in καὴς, & καῖος deſinentia.

Α᾽καὴς ἔος, ὁ καὴ ἡ, non uſtus, uſtionem non expertus.

Δυσκαὴς, qui difficulter uri ſeu cremari poteſt, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαὴς, qui facilè uritur ſeu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet & conflagrat.

Η᾽λιοκαὴς, exuſtus in Sole, Sole peruſtus. Ὄρανον ἡλιοκαὲς, apud Dioſcoridem.

Η᾽λιοκαΐα, ἡ, ardor ſeu æſtus Solis, inſolatio. Laërt.

Λυχνοκαΐα, ἡ, lucernarum accenſio, luminum accenſio. Eſt feſtum quoddam Aegyptiorum, apud Herodot. in Eurip.

Πυρκαϊὰ, ἡ, rogus: idem quod πυρά. Il. ω. Item inflammatio, incendium. Heſych. & Poll.

Πυρκαΐδης, qui inflammat & incendit.

Aliud genus compoſitorum.

Θυοσκόος, ſacrificus, qui ſacra flammis adolet ſeu accendit, à θύος & καίω, ſecundùm Euſtath. Dicitur & θυηκόος, pro eodem. Vide & in comp. à Κοέω.

Καικία, καικίζω, &c. vide in Καικός.

ΚΑΚΚΑΒΑ, Heſychio eſt perdix. Athen. quoque lib. 9. tradit τὰς πέρδικας, à nonnullis vocari κακκάβας, ab Alcman. κακκαβίδας.

Καικηδὼν, vide in κακκάβα.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eod. lib. dicit non omnes perdices caccabare. Legitur & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 9. Tribuitur etiam ululis, apud Ariſtoph. in Lyſiſtr.

ΚΑΚΚΑΒΗ, ης, ἡ, cacabus, olla teſtacea: ut apud Athen. l. 8. ἐν κακκάβῃ ζέσαι. Idem Athen. l. 4. ſcribit τὸν χύτραν, ab Ariſtoph. in Δαιταλεῦσι vocari κακκάβην, ubi dicit, κἄγὼ ἐκεῖθεν κακκάβην. Dicitur & κάκκαβος, pro eodem. itidem apud Athen. ex Antiph. Scribitur & cum unico κ, κακκίδη & κάκαβος.

Κακκάβιον (dimin.) parvus cacabus. Poll. lib. 10. c. 24. ex Eubulo, ἡ πυταμία, ἡ κακκάβια καὶ λοπάδιον.

Compoſita.

Α᾽λικακκάβον, dicitur ſolani quoddam genus, ut Dioſc. docet l. 4. c. 74.

Κρεοκάκκαβος, ὁ, ὁ, edulium ex carnibus minutim conciſis & cum ſanguine, arvina & dulci jure conditaneo concinnatis. Athen. l. 9.

Λασαροκακκάβον, apud Chryſip. eſt βεῶμα quoddam ſic nominatum, ὡς αὐτὸ καθασκάνης αὐτὸς οὕτως ἐξειργάσατο, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑΝ, ſive κακκᾶν, puerorum vox eſt, qua utuntur ſignificantes cacare. Ariſtoph. in Nub. Κάκκαν σ᾽ οὐ δῆτα ἔφησ᾽ ἐφθὸν φέρειν.

Κάκκη, ἡ, merda. Ariſtoph. in pace. Α᾽πὸ μὲν κόπρου κάκκης τὸν οἶνον ἀπέχειν.

ΚΑΚΟ᾽Σ, ή, ὸν, malus, improbus, nequam. Heſiod. in Erg. Ἥμισυ παντὸς γέτων. Od. λ. κακὸς ἰσπὴ γυναικός. Sic & in ſoluta oratione paſſim, κακὸς ἀνὴρ πατὴρ, κακὴ γυνή. Dicitur etiam de re: ut apud Hom. κακὸν ἔργον, κακὸν ἔπος, & apud Heſiod. in Erg. ἡ δὲ κακὴ βλὴ τῷ βλαδέντι κακίστη. Interdum ſignificat, infauſtum, pernicioſum: ut κακὸν ἦμαρ, κακὴ αἶσα. ¶ Item ignavus, timidus: ut Od. γ. Ὦ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀπάλαμνον ἔσεσθαι. Et ſic alibi ſæpè apud Hom. Sic & apud Thucyd. lib. 2. ¶ Item ignobilis, ἀγυιεύς: ut Od. δ. Ἀλλ᾽ αὐδρῶν ἡμὲν ἐσῆ διοτρεφέων βασιλῆα Σκηπτοῦχον ἐπεὶ οὔ νε κακοὶ τέκον οὐδὲ τέκοιεν. Item humilis, abjectus, pauper. Item vilis, vel vilis vetuſque. Od. ξ. Νεῶ δέ μ᾽ ἀλιμήδεσι κακὸν χροῒ εἵματ᾽ ἔεννυ. Et κακὸν ῥάκος, Od. ξ. ¶ Item imperitus, ut

tus, ut κακὸς πυγίτης, κακὸς ἰατρὸς, κακὸς παλαίστης. Gradus comp. κακίων, & apud Poëtas, κακώτερος, pejor, deterior. Superl. κάκιστος, pessimus, deterrimus. ¶ Dictus putatur κακὸς quasi χακὸς, παρὰ τὸ χάζει seu χάζεσθαι, quod est ὑποχωρεῖν, utpote quem omnes fugiant: aut qui à certamine pedem refert, ut solent ignavi & meticulosi.

Κακὸν, ὄ, τὸ, (sub.) malum, ut δρᾶν κακὸν, Thuc. l. 8. Et κακὸν ποιῶ, scelus admitto, apud eundem. Item malum, calamitas. Et in plur. κακὰ, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. Aristoph. & alios.

Κακῶς, malè, pravè, vitiosè. Isocr. ad Nicocl. ὅστις τοῖς ἀγαθοῖς κακῶς χρῶνται. Aristoph. in Pluto, ἀπὸ σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Interdum exponi potest, imperitè, ut κακῶς κυβερνᾶν, imperitè gubernare. Aliquando signif. contumeliosè, ut Il. κ κακῶς ἀφίει, contumeliosè dimittebat. Varijs junctum verbis, variè exponi solet. Nam κακῶς ποιῶ, exp. malo seu damno afficio, κακῶς λέγω, maledictis prosequor, κακῶς πάσχω, malo afficior, κακῶς πράττω, mala seu adversa fortuna utor. Compar. κάκιον, pejus, deterius. Superl. κάκιστα, pessimè, deterrimè. Aristoph. in Pace.

Κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium: ut scelus, flagitium. Il. γ. Τίσασθ' Ἀλέξανδρον κακότητος. Interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, ut vitium virtuti: ut apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ignavia, timiditas. Il. β. & apud Thuc. l. 5. Item malum, calamitas, ærumna. Hesiod. in Erg. Αἶψα δὲ σὺν κακότητι βροτοὶ καθεζόμεθ' ἄσπετα. Poëtarum est potiùs quàm aliorum scriptorum.

Κακία, ἡ, (sicut κακότης, apud Poëtas) improbitas, vitium, aut etiam vitiositas. Cicero vult esse fraudem aut vitium, apud Platonem in Timæo. Sic apud Hermog. dicitur κακία λόγου, & κακία ἡ ἐν λόγοις, vitium orationis. Item ignavia, timiditas, apud Thucyd. Dem. Synes. Exp. & probrum, dedecus, apud Thuc. Item apud Matth. c. 6. pro τὸ κακὸν, ærumna.

Κάκη, ἡ, ignavia, timor, seu pavor, quo fit ut locus in acie deseratur. Aelian. κάκη τὴν τάξιν λιπών. Sic & apud Plut. Exponitur etiam vitium.

Κακόω, ῶ, malo seu damno afficio, infesto, vexo, affligo. Thuc. l. 1. κακῶσαι ἡμᾶς. Herodian. lib. 6. τὸς πολεμίους ἐφ' ὅπῃ κακώσουσιν. Interdum etiam est malè tracto.

Κακοῦμαι, malo afficior, infestor. Thuc. Ἐπίδημος κακοῦμαι. Sic in Epigr. κοπιακοῦμαι καὶ πυρέσσω, febri vexatus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio. Thuc. Exp. & offensio, apud eundem. Item mala tractatio: unde κακώσεως δίκη, malæ tractationis judicium.

Κακωλικὸς, ἡ, ὁ, infestandi vim habens, seu vexandi, q.d. infestativus, seu vexativus. Exp. & noxius. Eust.

Κακίζω, vitupero seu improbo, tanquam malum videlicet aut improbum. Videtur propriè sonare, malum appello seu improbum: ut πραχιῶ apud Aeschylum usurpatur pro λέγω πραχιῶ. Sed generaliter significat vitupero, improbo, damno. Demosth. τὴν τύχην κακίζειν τὴν ἔτι τὰ πράγματα κρίνουσαν. Plut. in Sol. κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν. Iungitur & cum accus. pers. addito gen. rei. Philo, κακίζοντες ἑαυτὸς τῆς ἀπιστίας.

Κακίζομαι, vituperor. Thuc. l. 1. Interdum sonat, ignavus fio, seu timidus, aut ignavus sum, ignavè me gero. Il. ὦ, ἐπεὶ οὔ ἐγκακιζόμενός γε καθίζω. Sic Eurip. in Medea, καὶ μὴ κακιωθῇς, ne te ignavum ostendas. (viam.

Κακισμὸς, vituperatio, ipsa actio τοῦ κακίζειν, & exprobrandi igna-

Κακωτὸν, malum vel improbum reddo seu efficio. Item depravo, vitio, corrumpo: ut quum κάπηλις dicitur κακωτὸν τὸν πηλὸν, corrumpere vinum.

Κακωτὸμαι, malus seu improbus reddor, improbus fio seu evado, depravor. Item improbè ago. Xen. Pæd. 6. & Plat. in Timæo.

Κνηκὸς, άδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, convitiator, improbus. Nicand. in Alex. Πιστέρλω ὅτε βότρυα ἐσίναζε κνηκὸς ἀλώπηξ, pinguem quum læsit vulpes versuta racemum. Callim. κνηκόδετον γλῶσσαν, lingua maledica & convitiatrice.

Κνηκίζω, convitijs & maledictis infector. Κνηκισμὸς, ἔ, ὁ, convitia & maledicta, convitiorum & maledictorum ingestio.

Κνηκδέω, itidem convitior, irrideo. Hesych.

Ἐπικήκης, ες, (decomp.) ridiculus, infamis.

Composita.

Ἀκακος, ε, ὁ καὶ ἡ, homo minimè malus, ab omni malitia alienus, simplex, & apertus. Polyb. l. 3. ἐσθῆτα τοῦ ἄκακον ὁ, τι τὸν αὐθάδη καὶ πεῖσαι τῇ φύσει. Plut. de audiendo, οἱ ἀκακοι καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. Item innocens, apud Græc. Biblior. interpretes.

Ἀκάκως, simpliciter & apertè, sine fraude.

Ἀκακία, ἡ, mens abhorrens à malitia, seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex & fraudis ignarum. Dem. contra Neæram, & Plut. in Demetr.

Ἀκακήτης, ες, ὁ, (poët.) non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurij epith. apud Hom. Il. π. & ω. Exponitur & nullo malo dignus, nihil mali promeritus, vel bonus, mitis, & placidus, apud Hesiod. in Theog.

Ἀκάκητος, ε, ὁ καὶ ἡ, non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. Ab Hesych. exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. Dicitur etiam de rebus: ut ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν ὀμμάτων δακτύλων, apud Plut. Et ἀλεξίκακα ὕδατα, salutares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio sive depulsio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακος, immedicabile, q.d. à quo non possis depellere malum. Hesych.

Ἀνεξίκακος, tolerans malorum, patiens malorum sive injuriarum ἀνεχόμενος τῶν κακῶν, 2. ep. ad Timoth. cap. 2. Exponitur etiam, absolutè, tolerans, patiens. Item clemens: interdum etiam constans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter: ut ἀνεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, & æquo animo.

Ἀνεξικακία, ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum vel injuriarum, vel simpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, tolerantia seu patientia malorum utor, sum tolerans malorum, sum tolerans, sum patiens. Chrysost. in epist. ad Hebr. 2. In pandectis usurpatur *pro* patientiam accommodo.

Ἀπρόκακος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers. Item malitia carens, minimè malus, simplex. Basil.

Ἀπροκακέω, ῶ, simpliciter utor, malitiosè non ago, vel malitia non utor.

Ἀποκακέω, ῶ, præ malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generaliùs, succumbo: hist. eccles. l. 4. Exponitur etiam, ignaviter fugio.

Ἀποκακίζω, malus fio, degenero: unde ἀπεκάκισε, Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχέκακος, qui initium dedit malorum, autor seu causa & origo malorum: ut ἀρχέκακοι νῆες, apud Hom. Il. ε. v. 63.

Ἐθελόκακος, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio & data opera segnior est & ignavior. Τὸ ἐθελόκακον exp. malevolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel consultâ ignaviâ. Appian. apud Suid. ἐθελοκάκως πεφωνίζοντες καὶ φοβούμενοι.

Ἐθελοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel consulta ignavia.

Ἐθελοκακέω, ῶ, sponte malus sum, de industria improbè ago. Luc. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πρόνοιας ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora consectatur & capessit. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur quum consultò vires submittunt, ut vincantur, i. de industria ignaviùs pugnant, & sponte cedunt. Herodot. & Paus.

Ἐθελοκάκησις, idem quod ἐθελοκακία: quum ij qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ἐκκακέω, idem quod ἀποκακέω, deficio, item animo concido, animum despondeo. Luc. 18. Ephes. c. 1. Sic & Greg. ἁ μὴ ἐκκακεῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud Polyb. l. 4. τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας ἀμβλύνειν ἐξεκάκησαν, exp. consulta propè ignavia elanguerunt ad mittendas suppetias.

Ἡμίκακον, à Phrynicho quidem usurpari prohibetur, & loco ejus ἡμιελληδόν, adhiberi statuitur. Euclidem tamen & Sophoclem dixisse ἡμίκακον, & Aristophanem ἡμικάκως, testis est Poll. l. 6. c. 26.

Μνησίκακος, q.d. memor mali, i. qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, injuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. c. 3. Interdum generalius, malevolus.

Μνησικάκως, malevolo animo & veterum injuriarum memori, vel eorum more qui ob veteres injurias simultatem exercent.

Μνησικακία, injuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor sum injuriæ, veteris injuriæ non possum oblivisci, malevolo sum animo ob veterem injuriam. Aeschin. contra Ctesiph. ἔσεσθαι τὴν πόλιν τὸ καλλίστον ἐκ παντὸς ἅμα φθεγξάμενοι, μὴ μνησικακῆσαι. Interdum construitur cum genitivo rei: ut apud Luc. οὐτ' ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως. Interdum cum dativo pers. & accus. rei: ut apud Demosth. pro cor. πρὸς μὲν μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πραχθέντων, Et cum dat. pers. absolutè, ut apud Thucyd. l. 8. ἄλλοις ἐμνησικάκησαν. Item cum accus. pers. Herodian. l. 3. Aliquando cum præposit. πρὸς, Demosth. pro cor. Et cum ὑπὲρ, apud Greg. Et cum dativo instrumenti, apud Plat. epist. 7.

Decomp. Ἀμνησικακία, oblivio injuriæ seu injuriarum: idem quod ἀμνησία.

Ἀμνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. Quidam accipi etiam putant in contraria significatione, ut idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omninò malus, pessimus, improbissimus, deterrimus, οὐ δὴ λέγουσιν καὶ ὁ πάγκακος ἔλαχε μοῖρα. Item πάγκακον, res omninò mala. Plat. ep. 8. Superlat. παγκάκιστος, q. d. omninò pessimus seu improbissimus, vel omnibus modis improbissimus. Sophocl. in Antig.

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. Stephan.

Πεσσακεῖν, animo prorsus concido, labo, malo vincor, malis cedo. Polyb. l. 2. ἐσθακεῖντες καὶ ὀλιγοχρονίσαντες τοῖς παροῦσι.

Ποδοκάκη, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni, in quo captivorum pedes vinciuntur. Lysias contra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν ὃ νῦν καλεῖ οὗτος ξύλον δίδυμον. Pro eodem scri-

bitu etiam ποδαγάκην. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Heſychius, ποδαγάκην dici vel quaſi ποδῶν κάκωσις, inſerto κ, vel quaſi ποδαγωτόχη, facta ſyncope, & χ in κ mutato.

Τὰ καμηλεῖα, Heſych. idem eſſe ſcribit quod καμηλεία.

Φερέκακος, mala ſeu ærumnas ferens, labores ferens. Vel potiùs laborum tolerans aut patiens. Polyb. l. 3.

Χαιρέκακος, & ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium & lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. c. 25 & Ariſtot. eth. 2. c. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici qui malis artibus oblectatur.

Χαιρεκακία, ſive ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia & gaudium ex aliena calamitate. Ariſtot. eth. 2 c 7. & Plut. de καρηνθάμ. Herod.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ὁ, cactus: ſpinoſa quædam planta Siciliæ peculiaris: ut Athen. l. 2. tradit. Vide & Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 4. Plin. l. 21. c. 16. Rurſum Athen. ibid. concludit, κάκτον eſſe quem Romani vocant carduum, Græci κινάρα. Spinoſam eſſe plantam Theocr. etiam teſtatur, idyll. 10. ὃς τὸν πόδα κάκτῳ ἔτυψε.

Κακεύω, κακώδης, &c. vide in Κακός.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, quaſi illum. Callim. initio hymni in Cererem, τῷ καλάθῳ καλιόντῳ ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δαμάτερ, μέγα χαίρε, πολύτροφε πολυμέδιμνε. ☞ Dicitur (inquit Euſtat.) παρὰ τὸ κάλον, i. lignum, & θέειν, quod eſt γυρᾶν. κάλα γὰρ θέοντα κυκλοειδῶς ἀποτελεῖ καλάθους. Quidam ſcribunt κάλαθον propriè dici ſportulam, ubi κάλλη, (i. tinctas lanas) reponebant: ſed ad vaſa tritici, uvarum, lactis & aliorum tranſlatum eſſe. ¶ Heſychio eſt etiam poculum, quod & ψυκτὴρ, item partes quæ ſunt ſupra faciem.

Καλάθιον, ου, τὸ, parvus calathus. ſchol. Callimachi. Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem. Heſych. ex Menandro.

Καλαθὶς, idem.

Καλαθισμὸς, οῦ, ὁ, ſaltationis quoddam genus, ſeu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΙΣ, nomen proprium lapidis cujuſdam, apud Plin. l. 37. cap. 10.

Καλάϊνα ὀστρακα, apud Galenum, τῶν κατὰ τόπους, l. 5. & Aet. l. 6. c. 65. vaſa teſtacea è calai lapide. Sic apud eundem Aet. alibi, & apud Actuarium, vaſa Alexandrina, quæ vocantur καλάϊνα. Itidemque καλάϊνον χρῶμα, calainus color. Dioſc. l. 5.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo. (☞ παρὰ τὸ καλῶς ἁμᾶσθαι, ut vult Etym.) Theocr. idyll. 8. ἐπὰ κάλαμός με διαπρὸ τεθὲις διέτμαξεν, calamus ſciſſus me lacerauit. Plut. in Lyc. συνάθροιζον ὁ μὲν καθ' ἕλιν κατ' ἄγελλον ἐπὶ σικάδων, ὡς οὖσι συμφερὸν τῷ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότι καλάμῳ. Κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, naſcens in India. Dioſc. l. 1. κάλαμος εὔοδμος, calamus odoratus naſcens in felici Arabia. Et κάλαμος ἐυφρατικὸς, apud Dionyſ. de ſitu orbis. ¶ Heſych. κάλαμος inter cætera ſignificat culmum.

Καλαμώδης ες, ὁ καὶ ἡ, arundinaceus, i. arundinis ſpeciem referens. Item arundinoſus. Et τὸ καλαμῶδες, ſub. χωρίον, arundineta.

Καλαμώεις, εντος, ὁ, arundineus. Fœm. καλαμώεσσα, arundinea, ut καλαμώεσσα ἰαχὴ, vox calamo aut arundine edita.

Καλάμινος, η, ον καὶ ὁ καὶ ἡ, arundineus, arundinaceus: ut καλάμινος αὐλὸς, apud Athen. l. 4. & χεδία καλαμίνα, apud eund. l. 3. Et καλάμινον τολέγιον, ſuper quo madidos exiccabant caſeos, apud Poll.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen. l. 16. Alij exp. ſtipula vel potiùs calamo carmen diſperdo, ſylveſtrem muſam tenui avena meditor.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, dimin. calamulus, parvus calamus, parva arundo. Apud Ariſtoph. in Acharn. accipitur pro ſpecillo vel ſimili medicorum inſtrumento, quo inſtillant pharmaca in ulcera. Καλάμιον, (itidem diminut.) parvum quoddam ornamentum cincinnos redimens. Euſthat.

Καλαμὶς, ἰδος, ἡ, arundo piſcatoria. Heſych. Item calamaria theca, quæ & graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Heſych. Item ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis: eidem Heſych. Quidam interpr. calamiſtrum, alij acum arundineam, apud Dioſc. l. 1. A' nonnullis etiam ſic dici & σύριγξ, fiſtulam, ſcribit Heſych.

Καλαμεύω, arundine piſcor: unde καλαμευτὴς, piſcator, qui arundine utitur. Etym. Vide & in καλάμη, quod ſequitur.

Καλαμωτὴ, ſeptum quoddam ex calamis aut materia hujuſmodi, in navigiorum oris, ſive extremitatibus ὑπὸ τῶν ναυτικῶν, dicebatur, ut ſcribit Euſtath.

Κάμαξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Καλάμη, ἡ, ſtipula, culmus. Theocr. idyll. 10. Ἐκ καλάμης ἄχυρον πλέθει τριόδοις μάλιστα. Syneſ. in ep. ἐγὼ μέχρι τῆς καλάμης τὸ λήϊον. Et Lyſias, ἐπὶ καλάμης ἀρᾶν, q. d. in ſtipula arare, de malo & avaro agricola. Theocr. ſchol. ſic dici ait partem quæ cum ſpica amputatur, & quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus ſenectute confectum & quaſi areſcens, τὸ γεγηρακὸς σῶμα. Od. ξ. Α'λλ' ἤμπης καλάμῃ γέ σ' ἐΐσκομαι ἠσπερχὲϊ

Γηγάσκειν. Ab Euſtathio l. τ. ſic etiam dici cadaver hominis interempti annotatur.

Καλαμάομαι, ᾶμαι, ſtipulas lego. Plut. in apophth. σπεῖρω γὰρ ἕτερος τῷ Α'σίᾳ, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ego ex Aſia ſtipulas duntaxat colligo. Item ſpicilegium facio, ſpicas colligo poſt meſſores. Euſt. ex rhet. lex. Interdum ſignificat meto: ut apud Chryſoſt. de ſacerd. Item racemorum reliquias colligo, racemo. Hier. c. 6. Significat etiam oleas relictas colligo. Deuter. 24. Item metaphoricè, ſpolio poſt alium.

Καλαμητὶς, ίδος, ἡ, quæ ſpicilegium facit, quæ ſpicas legit. Heſych.

Καλαμήτια, ἡ, idem. Plut. in lib. an ſeni capeſſ. reſp.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos ſeu ſtipulas verſans: ut locuſta dicitur μέλιττα καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris & inter ſtipulas habitat. ¶ Καλαμαία pro καλάμη vulgus dixiſſe, teſtatur Euſt. & ſchol. Theocrit. Et καλαμαῖον, Euſtath. eſt etiam πετάλιον ἐλάχιστον.

Καλαμεύω, meto: unde καλαμευτὴς, meſſor. apud Theoc. idyll. 5. Item piſcator, de qua ſignif. vide ſuprà.

Compoſita: ac primùm ex καλαμος.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσαλοκάλαμος, indoctus tibicen perſcomma ita dictus. Euſt.

Παχυκάλαμος, craſſo aſſurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus, multiplici calamo aſſurgens.

Σχινδάλαμος, ου, ὁ, ſegmentum ſive aſſula ex calamo fiſſo. Pro eodem dicitur & σκινδαλμὸς, apud Dioſc. & Ariſtoph.

Compoſita ex καλαμάομαι.

Ἐπικαλαμάομαι, ᾶμαι, ſpicilegium facio. Et metaphor. avello, ut exp. ſchol. Ariſtoph. in Veſp. Quidam exp. tanquam arundine expiſcor.

Ἐπικαλαμάομαι, ᾶμαι, poſt alium vel alios ſpicilegium facio. Item metaph. poſt alium vel alios ſpolio, ſpolio bonis quæ ab alijs relicta ſunt. Luc. in Toxar.

Καλαμίνθη, vide in Μίνθη.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, veſtis linea ad talos demiſſa, Aegyptijs & Perſis in uſu. Herodot. lib. 2. συνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα ὑποδεδεκότες, οὓς καλέεσι καλασίρις. Heſych. eſt tunica lato clavo inſignis. Idem καλασιρίζω dici tradit τὰς ὥρας, i. fimbrias.

ΚΑΛΑΥΡΙΤΙΣ ἀφρὸς ἀργύρου, ſpuma argenti ex puro argento, ut eſt apud Dioſc. l. 5 c. 102.

Καλαῦροψ, vide in Κέντρον.

ΚΑΛΕ'Ω, F. έσω, P κέκληκα. voco, accerſo. Iliad. δ. καλεῖ κρείων Α'γαμέμνων. Plato in Charm. πῶς, ἔφη, κάλεε Χαρμίδην. Xenoph. καλεῖν σε ἐπὶ δεῖπνον, pro quo Homerus etiam dixit ſimpliciter καλεῖν, Od. λ. πάντες γὰρ καλέουσι. Demoſth. καλεῖν εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in jus. Et ſimpliciter καλεῖν pro eodem. Dicitur & καλεῖν τῷ δίκην ὁ ἄρχων, vocare litem, citare litem. ¶ Item invoco, imploro, apud Demoſth. Sic Ariſtoph. κάλει θεὸν, invoca Deum. ¶ Item voco, i. nomino. Il. ζ. Τὸν ῥ' Ε'κτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur & καλεῖν ὀνομαστὶ, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. ſignare nomine vero.

Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accerſor. Item nominor, nomine appellor. Luc. in Hermot. ᾗ τῇ μητρὶ ἧς ποτ' ἐκαλεῖτο, quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam, καλεῦμαι τοῦτο, vocor iſtud, i. nomine iſto vocor. Plutarc. in Galba, ὃς ἡμέρας καλεῖται Καῖσαρ, qui dies à Cæſare appellantur. Interdum καλεῦμαι ſignificat ita vocor ut ſimul ſim. Il. δ. οὐδέκα σὴ παρὰ νηυσὶν κέκλημαι. Apud Ariſtoph. dicitur δίκη κεκλῆσθαι, i. vocari ſeu citari. Item ſignif. media pro καλῶ, in jus voco. Ariſtoph. καλεῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν σὴν νέαν. Sic & apud Plat. de leg.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticè dicitur ὁ κήρυξ, præco. Il. ω. v. 576.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. Xen. τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἤκουσαν. Item vocatio ad cœnam: apud eundem in ſymp. ¶ Item vocatio in jus. Ariſtoph. & Ammon. Eſt etiam appellatio, i. nomen.

Κλητὸς, vocatus, accerſitus. Il. ο. Α'λλ' ἄγετε κλητὲς ὀπιπεύοντα. Apud Aeſchin. κλητὸς, exp. invitatus.

Κλητέος, vocandus. Plat. polit. l. 1.

Κλητικὸς, κὴ, κὸν, vocativus, appellativus: ut κλητικὴ πτῶσις, apud Gramm. Item invocatorius: ut κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit invocatio.

Κλήτωρ, ορος ὁ, vocator, accerſitor, qui vocabat ad convivium in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in jus, vel teſtis erat vocationis in jus. Demoſthen. contra Evergum, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασιν. Exp. etiam, præco: item nuntius, teſtis. Heſych.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, vocator: ſed peculiariter apparitor, qui in jus vocat, viator, ſtator. Item anteſtatus, is quem anteſtamur quum alicui diem dicimus. teſtis vocationis in jus. Demoſth. περὶ Νικοστράτου, & Ariſtoph. in Veſp.

Κλητεύω, in jus voco, diem alicui dico, vador. Demoſthen. pro cor. πρὶν ἂν ἐκλητεύσωσιν ἡμᾶς. Item teſtimonium denuntio, i. homini diem dico ferendo teſtimonio, *hoc eſt*, ad judicium evoco ferendi gratia teſtimonij. Demoſth. contra Neæram. καλῶ δὲ

ὑπ παρχν ὑμῖν, ἢ ἀνακηρύζω μαρτυρᾶν, ἢ ἐξόμνυσθαι καὶ τὸν νόμον, ἢ κλητεύσω αὐτὸν, denuntiatione testimonij obtrigam. Item testis sum in jus vocationis. Harpocr.

Κλητεύομαι, in jus vocor, vel testimonium mihi denuntiatur. Apud Aristot. in probl. κλητεύεσθαι τῷ δίκῃ, exp. in jus vocari.

Κλήδω, nominatim. Iliad. ο. hinc (decomp.) ἐξονομακλήδω, pro eodem.

Κικλήσκω, (apud Poëtas) idem quod καλῶ, voco, accerso. Od. χ. κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα ἴδηται. Interdum est ἱκετικῶς καλῶ: ut Il. ε. Κικλήσκω δ' ἀίδηλον καὶ ἀπαμείλιον Περσεφόνειαν. Item nomino, ut καλῶ. Od. ι. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι.

Κικλήσκομαι, dicitur pro κικλήσκω, i. voco. Il. κ. Item nominor. Od. ο.

Καλὸς, &c. Κέλομαι, &c. Κλέω, &c. Κλῄζω, &c. quomodo huc pertineant, singula vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακαλέω ῶ, inclamo, alta voce appello seu voco. Plut. in Cic. σωτῆρα κτίστην ἀνακαλούντων τὸ πατρίδα. Xen. Pæd. 3. ἀνακαλοῦντες τὸν δυσεχέτλιον, τὸν ἄνδρα, τὸν ἄριστον. Item simpliciter voco, appello, nomino. Thuc. l. 1. οὓς ἔπεσι Ἀχαιοὺς ἀνακαλῶ. Item invoco. Item revoco, Thucyd. l. 1. τότε δὴ αὐτὸ τοῦτο ἀνεκάλεσαν αὐτόν. ¶ Item farcio, rependo: ut apud Chrysost. ad Rom. 11 καὶ ἐκάστης πάλης πέπας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, integrum certamen restaurare, & offensionum noxam farcire.

Ἀναμηκάομαι, κήσομαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba, ἀναμηκάμενοι Καίσαρα, alta voce vocantes. Item invoco, imploro. Plut. ἀναμηκᾶσθαι τοὺς ἐρινύας. Item revoco. Xen. in Cyneg. ἀναμηκᾶσθαι τοὺς κυνας. Sic apud Basil. & Dioscor. Item evoco & receptui cano. Diodorus, ἀνεμηκάσατο τὸ σάλπιγξι τοὺς στρατιώτας. Item revoco ab exilio: ut ἐκ τῆς Ἑσπερίας ἀναμηκάμενος. ¶ Item reparo, recupero: ut apud Suid. ἀναμηκάσασθαι τὴν τῶν ὑποτεταγμένων εὔνοιαν, benevolentiam subditorum recuperare. Exponitur etiam, emendo, farcio, rependo: ut apud Plut. in Sertor. ἀνεμηκάσατο τῷ Μαρίᾳ τάφον, labantem reparabat. ¶ Item pass. alta voce inclamor. Item revocor, apud Herodian. Item reparor, farcior, instauror. Gregor.

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio appellatio quæ fit alta voce Item revocatio. apud Plut. in Fab. Item revocatio ab exilio: ut χαλεπὸν τῷ ἀνάκλησιν. ¶ Item evocatio & invocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. Item imploratio & invocatio in auxilium. apud Thuc. l. 7. ¶ Ἀνάκλησις Suida exp. simpl. compellatio & alloquutio.

Ἀνάκλητος, revocatus. Dionys. Ἀνακλητικὸς, inclamatorius. Item invocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad revocandum in concordiam. Diosc. ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, excitatorius eorum qui sopore opprimuntur. Item revocatorius, revocandi vim habens, excitatorius. Ἀνακλητικὸν, subst. signum quod datur receptui, classicum receptus. Plut. in apophth. & probl.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. Item pars cantus, quæ etiam ἐπῳδὸς dicitur. Iulian Cæs. Iamb.

Decomp. Δυσανάκλητος, revocatu difficilis, non facilè revocabilis.

Ἐπαναμηκάομαι, ῶμαι, idem quod ἀναμηκάομαι, revoco Ἐπαναμηκάσασθαι, pro eodem. Eustath. Ἐπανάκλησις, revocatio. Gal. ad Glauc.

Εὐανάκλητος, revocatu facilis, facile revocabilis. Item qui facilè flecti potest & ab ira revocari. Εὐανακλήτως, exp. συμπαθῶς. Suid.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco seu invito.

Ἀντίκλημα, revocamen, revocatio.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: pro καλῶ. Xenoph ἀργὸς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Et cum gemin. accus. apud eundem. Item revoco. Xen. Pæd. 1 τὸν Κῦρον ἀπεκάλει. Item interdico, veto. Aristoph. in avib ἀπεκεκλήκαμεν Διοσσυεῖς θεὸς μηκέτι γε τῷδε ἡμῖν ἀφικέσθαι πόλιν, interdiximus diis cœlestibus transitu urbis nostræ.

Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.

Ἀποκικλήσκω, avoco, idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuso q. d. in jus voco ob aliquod crimen. Interdum absolutè: ut apud Demosth. πρὸς Φορμ. οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. Interdum dicitur ἐγκαλεῖσθαι πρὸδοσίαν, appellor te de proditione, & ἐγκαλεῖσθαι πληγῶν, ago tecum injuriarum ob verbera. Apud Isocr. πρὸς Εὐθυνον. ἐγκαλεῖν χρέος, exp. petere debitum. Dicitur & absolutè ἐγκαλεῖν τινι, lis mihi alicui intendere: ut apud Liban. ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. Dicitur & de quavis accusatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκάργου νόμοις. Item expostulo cum aliquo, ut amicus cum amico. Aristot. eth. 9. & 8. Dicitur etiam ἐγκαλεῖ τοῦτο, hoc improbo & reprehendo.

Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, in judicium vocor & actione convenior. Demosth. Item accusor, reprehendor. Aristot. eth. 4. διὸ καὶ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunæ. Sic dicitur ἐγκαλοῦμαί τινι, de hoc accusor. Et τὰ ἐγκλήματα quæ objecta sunt. Demosth. ¶ Ἔγκλησις pro ἐγκαλεῖν act. dixit Isocr. in Trapezitico. Ἔγκλημα, τὸ, id de quo quis accusatur, accusatio, actio, petitio, libellus actoris, & quæcunque judiciaria prosequutio dicitur. Demosth. Dicitur ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in se crimen, crimini se offerre, apud eundem. Et ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα, non instare accusationi institutæ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod objicitur, crimen. Thuc. l. 1. ἐγκλήματα πρόφορμοι crimina objectantes. Exp. etiam querela, apud eundem Thuc. lib. 1. Ibidem ἐγκλήματα ἀμφίλογα, exp. controversias dirimere.

Ἐγκληματικὸς, accusatorius. Item querulus, expostulator, litigiosus. Aristot. Ἐγκληματικῶς, accusatoriè, item querulè.

Ἐγκληματοδίω, accuso, queror, vel querulus sum.

Ἔγκλησις, criminatio, accusatio. Artemidor. in Onirocr.

Ἔγκλητος δίκη, de qua provocatio est, vel de qua est provocatum. Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in provocatione: apud Suid.

Ἔγκλητός, reprehensione dignus.

Decomp. Ἀνέγκλητος, cui nullum crimen objici potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. Hell. 6. & Plato ep 7. Item pacatus, certus, non controversus. Plat. li. 5. de leg.

Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè.

Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio cum dat. pers. Item excuso culpam alicujus. Ἀντέγκλημα, τὸ, recriminatio: sic dicitur, quia omnis nostra defensio constat ejus accusatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. c. 5. Ἀντεγκληματικὸς, q. d. recriminatorius: ut ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, recriminationem habens, seu potiùs excusationem culpæ.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω, Areop. ad Demophil. Κατέγκλημα, idem quod ἐπίκλημα. Eustath.

Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu incuso.

Φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus. Item delator, quadruplator.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Aristoph. in Vesp. τὰς μάρτυρας δὲ εἰσκαλῶ.

Decomp. Ἐπεισκαλέω, insuper intrò voco.

Ἐγκαλέω, ῶ, evoco, propriè extra vocem Iliad. ω. Δμῳὰς δ' ἐγκαλέσσαι, &c. Item pellicio. Plut. in Pericle, ὡς τὸ οἰκεῖον αὐτῷ ἀγαθὸν ἐγκαλεῖ. Sæpè & provoco. Item elicio, excito, irrito. Vide ἐγκαλέομαι.

Ἐγκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐγκαλέω. Aristoph. in Vesp. ἐγκαλοῦντι τέλον, evocant istum. Plut. in Cam. ἐγκαλεῖται ὡς τὰ τείχη τὰς πολεμίους. Item provoco. Polyb. l. 10. item elicio, irrito. Aeschin. τῷ ὑμετέραν ὀργὴν ἐγκαλεσαμένῳ βεβλάπται. ¶ Ἐγκαλεῖν τῷ δίκην lit. m ab uno judice ad alium transferre. Dicitur & ἐγκαλεῖσθαι τῷ κρίσιν, apud Plut. in apophth. Interdum ἐγκαλεῖν pro ἐπικαλεῖν, appellare magistratum.

Ἔγκλησις, evocatio, provocatio. Suid.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, q. d. evocativus cœtus, concio. Aristoph. in Ach. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξὶ, non dare concionem Thracibus. Sic dicitur ἐκκλησίαν συνάγειν, convocare concionem. Apud Thuc. & Xen. Et ἐκκλησία γίνεσθαι, cogi concio, apud Thucyd. Item concionis locus, locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurij & Majæ. & Demosth. pro cor. ¶ In Christianorum scriptis significat cœtum universum ad vitam æternam evocatum, qui veram Christi religionem profitetur: item particulares cœtus in quos ille universus distribuitur, 1. Cor 1. Restringitur & ad quampiam familiam, quæ Christum profitetur, aut eos qui in illa Christum profitentur. Rom. c. 16. Restringitur & ad synedrium seu presbyterium, i. seniorum collegium. Matth. 18. Tandem usurpari cœpit etiam de loco, in quo ipsa cogitur, ut & concio Lat.

Ἐκκλησιάζω, concionem habeo sive concilium. Item concionor, in concione delibero Isocr. de pace, ἤκομεν ἐκκλησιάζοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Item sum in concione, interesse concioni, apud Plut. & Senec. Item in concionem advoco, ad concionem voco. Aristoph. in Vesp. & Deut. 31.

Ἐκκλησιαστικὸς, ad concionem pertinens, q. d. concionalis: ut ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, concionalis merces eorum qui concioni interfuerunt. Luc. Pro quo dicitur etiam absolutè τὸ ἐκκλησιαστικὸν, apud Aristoph. in Plut. Item ad Ecclesiam Dei pertinens, qui est ex Ecclesia, ecclesiæ doctrinam sequens.

Ἐκκλησιαστὴς, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel sententiam dicit. Aristot. rhet. 1. Item qui interest concioni. Expon. & unus ex concione. apud Luc. & qui in concione stat. Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστήριον, ου, τὸ, minusculum theatrum. Vitruv. l. 7.

Ἔκκλητος, q. d. evocatus, ad quem provocatur, is qui appellatur. Plut. Et de quo provocatio est. Sic dicuntur ipsæ lites ἔγκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔγκλητοι dicebantur etiam quidam ad certas consultationes destinati: ut apud Eurip. in Oreste. & Xen. Hell. l. 2.

Ἐκκλητικὸς, evocativus sive evocatorius, evocandi vim habens. Dioscor. l. 2. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, aptus ad provocandam appetentiam. Ἐκκλητικῶς, evocatoriè, tanquam evocando: vel cum efficacia provocandi. Suid.

Ἐκκλητόω, denuntio, testimonium adjecta mulcta ni pareatur. Aeschin. ὡς ἐκκλήτωσε, ἐὰν μὴ θέλῃ ἐκεῖ παρεῖναι.

Ἐκκλητόομαι, pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur. Item ob testimonium non dictum mulctor mille drachmis. Aesch. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκκλησιάζω, concionem advoco. Aristot. Oeco. 2. Apud Hieremiam c. 26. ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, exp. congregatus est universus populus adversus Hieremiam.

Κατεκκλησία, concio derepentè convocata, si gravius aliquod negotium incidisset. Poll. l. 8.

Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concioni interfum, concionis commune jus habeo. Exponitur etiam, eidem ecclesiæ assentior, ejusdem sum ecclesiæ.

Ἐπικαλέω, ῶ, pro καλῶ, voco, nomino, appello. Xen. αὐθραποδιστὰς ἑαυτὸν ἐπικάλει. Item cognomino. Item invoco, imploro. Herodian. l. 7. θεὸς τὰς ἀδικουμένους ἐπικάλει, læsa implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ, objicio, vitio verto, crimini do. Luc. βίαιον ἡ κῆ ὑβρεστικὴν ἀδεὰς ἀδὲν ἐπικάλει μοι. Herod. ἐπικάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίκης. Et cum infin. ut apud Thuc. l. 2. ἐπικαλέσαντες ὡς ἥκιστα τῷ πολέμῳ αἴτιος εἶναι.

Ἐπικαλέομαι, cognominor. Xen. Plut. Luc. Item postulor, accusor. Antipho, τὸν γὰρ φεύγοντα αὐτὸν ἀλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, reum damnari scelus est, nisi manifestò convictum eorum criminum quibus postulatur. ¶ Item activa signif. invoco, imploro. Plut. in Publio, ἐπικαλεῖται τὸν θεόν. Et cum infin. apud Synes. Item provoco, superiorem appello. Plut. ἐπικαλεῖται τὴν δημόσχυσιν. Sic & Act. Apost. c. 25.

Ἐπίκλημα, criminis objectio, criminatio, crimen quod objicitur. Xen. in Oecon. ¶ Apud Sophocl. dicitur significare accusationem ab Eustathio.

Ἐπίκλησις, cognominatio. Iliad. σ. & π. Et apud Plut. in Coriol. Item invocatio. Luc. Et pro ignominia, apud Thucyd.

Ἐπίκλην, (adverbialiter) cognomentò. Plat. in Tim. Item prænomine. apud Appian.

Ἐπίκλητος, advocatus, sive evocatus, accitus. Item adscititius. Herodot. Ioseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, convivæ sunt insuper vocati, extraordinariè vocati, umbræ. Et ἐπίκλητος πόλις, attributa, in libro Iosuæ.

Decomp. Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, sive reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen.

Ἀνεπικλήτως, citra reprehensionem, irreprehensè, apud eund.

Καλοκαλῶ, & καλοκαλέομαι, evoco, accerso, convoco. Plut. in Sol. καλοκαλέμενος Ἀθηναζε τύτης. Apud Polyb. καλοκαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν ἡ τὰς πατρίδα φεύγοντας, expon. diligenter inquirens. Item invoco, imploro. Plut. in Them.

Κατάκλησις, evocatio. Ammon. Καλοκλησία, convocatio multitudinis, apud Hesych.

Μεταλέω, ῶ, ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, μετεκάλει τὸν ἱερέα. Item revoco. Thuc.

Μεταλέομαι, accersor. Plat. in Axiocho. ὁπόθεν δεῦρο μετεκλήθην. Item revocor. Philo de vita M. l. 1. ἡ ἀφ' ὧν ἤδη πρὸς φυγὴν ὁρμῶν μεταλέεται.

Μετάκλησις, accitus, seu accersitio. Hesych.

Ἀμετάκλητος, (*decomp.*) irrevocabilis, qui revocari nequit. Suid.

Παρεγκαλέω, ῶ, evoco, accerso, advoco. Aeschin. ὡδὶ παρεγκαλῶ ἡμῖν. Plut. ἰατροὺς παρεγκαλῶ ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Et παρεγκαλῶ (per se) advocatum mihi accerso, apud Aeschin. Item invoco. Xen. Hell. 2. ὅταν δὲ τὸν συνάλιον παρεγκαλέσωμεν, ubi Martem invocaverimus. ¶ Item hortor, invito. Xen. in Oecon. παρεκαλοῦσι ἐπὶ ἔργον. Plut. in Numa. παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασίλειαν, hortantes ad suscipiendum imperium. Et cum infin. Isocr. in Nicocle, παρεκάλεσεν με κἀκεῖνο ἐμμεῖναι τοῖς ἐπιδεδομένοις τότοις. Apud Thuc. l. 3. τὸς δὲλλς παρακαλοῦντες, expon. sollicitantes. Et pro impello. Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα. Item pro elicio. Xen. παρακαλεῖ πολλὴ φλόγα. ¶ Item oro, rogo, obsecro. Gregor. τοῦτό σε κῆ παρακαλέμεν, δέομέθα ὑπὲρ χριστοῦ. Plut. in apophth. παρακαλῶ σε δίκαια. Item pro alio precor, intervenio, ut advocatus & patronus. Chrysost. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου σράτηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλεῖν. Apud Plat. de leg. παρακαλεῖν δύχλῳ, preces adhibere. Frequens est in N. Test. in hac signif. ut Marci 1. & alibi. ¶ Item consolor.

Παρακαλέομαι, ἔμαι, advocor. Isocr. in Evag. Item rogor. Plut. & Act. 28. ¶ Item consolationem admitto, accipio consolationem, sæpè in N. Test. ¶ Item refocillor. Act. 20. κῆ παρεκλήθησαν ὐ μετρίως.

Παράκλησις, evocatio. Item advocatio. Dem. Aesch. Item advocatio. Polyb. l. 5, & Bas. Item sæpè in N. Test. ¶ Item precatio, obtestatio, deprecatio. Plut. & 2. Cor. 8. ¶ Item consolatio. Basil. Chrysost. & passim in N. Test.

Παράκλητος, ὁ κῆ ἡ, accersitus & rogatus, ut faveat alicui in judicio. Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita Mos. l. 3. & 1. Ioan. 2. ¶ Item consolator. Ioan. 15. & 16. Sic & apud Greg. & Damasc.

Παρακλήτωρ, exhortator. Item deprecator. Item consolator. Hesych.

Παρακλητικὸς, κὴ, κὸν, exhortativus, sive exhortatorius. Item consolatorius.

Decomp. Ἀπαράκλητος, qui non advocatus sive accersitus venit, qui ultrò se offert. Thuc. l. 2. ¶ Item insolabilis, inconsolabilis.

Ἀνθυπαρακαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen.

Εὐπαράκλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur, seu invitatur.

Προσαπαρακαλέω, insuper advoco.

Συμπαρακαλῶ, unà advoco, unà exhortor. Plat. ep. 7.

Προκαλέομαι, ἔμαι, evoco. Luc. in Tim. κῆ μὴ κφίμης σὺ τὸ βάθος τὸν ὑποπεσὸν ἐς τὸ μαφώσες προκαλεμένη. Item provoco, lacesso, incito. Herodot. l. 6. προκαλεῖται τε ἡμᾶς ἐς μάχλω. Et προκαλεῖσθαι τὸς συμάχους, apud Xen. Item sine casu, provoco ad pugnam aut certamen. Plut. in Numa, προκαλεσαμένους τὸ ἀρισεύοντα τῶν βαρβάρων. Item provoco, excito: ut προκαλεῖσθαι ἔμεσιν, provocare vomitum. Alex. Aphrod. Et προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις ἐς αἴσχρας ἐπιθυμίας, provocare appetitus ad obscœnas libidines, Herod. lib. 6. In hac significatione dicitur etiam προκαλεῖσθαι ἀμφοτέρω, lacessere arbitrio, ferre arbitrium, apud Dem. Et προκαλεῖσθαι δίκην, provocare judicio, apud eundem. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Bœot. πραύματος ἐς Ἄρειον πάγον με προκαλέσασθε. ¶ Item optione provoco, conditionem fero. Thuc. l. 5. προκαλέμεθα ἡ ὑμᾶς φίλους κῆ ἔναι, πολέμιους δὲ μηδετέρους. Et cum accus. rei, apud eundem lib. 2. Dicitur & προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor. Plut. in Theseo. προκαλεῖτο φίλον ἔναι, hortabatur ut amicitiam secum iniret. Sic apud eundem symp. 4. ¶ Item mancipia ad quæstionem exposco. ¶ Item denuntio quidpiam adversario meo, testatoque prædico: seu diem dico ad aliquem actum extra judicium peragendum.

Πρόκλησις, provocatio, ipse lacessendi actus. Athen. l. 4. & Herodian. l. 6. Item provocatio, & quasi invitatio quædam ac pollicitatio. Aristot. l. 4. de repub. ¶ Item provocatio & utriusque partis stipulatio ac sponsio pœnæ, nisi ita rem actam esse doceatur, ut concepta est provocatio. Demosthen. pro corona. ¶ Item conditio lata. Exponitur & conditionis latio. Plutarch. in polit. præcept. ἤρεσεν ἡ πρόκλησις τῷ Ἐρμίᾳ. Item libellus qui scribebatur de mancipijs in quæstionem postulatis. Harpocr.

Πρόκλητος, provocatus, promptus.

Προκλητικὸς, provocatorius, ad provocationem pertinens. Item provocandi vim habens sive eliciendi. Dioscor. l. 1. c. 163. προκλητικὸς οὔρων, urinam ciens.

Προκαλίζομαι, idem quod προκαλέμαι, provoco, lacesso. Il. γ. & σ. Item Odyss. σ.

Decomp. Ἀνθυποκαλέομαι, ἔμαι, vicissim provoco. Item optione provoco, vicissim conditionem fero vel offero, vicissim conditionem stipulor. Dem. Ἀνθυπόκλησις, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferendi.

Ἐκποκαλέομαι, ἔμαι, evoco. Od. β. ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων θεραπαινίδας οὔνας, quum evocasset ex ædibus.

Προσκαλέω, ῶ, advoco, adscisco, accio, accerso. Item advoco in auxilium. Thucyd. l. 1. ἐβελοντηδὸν προσκαλέσαντες τὸς βιατὰς. Et poët. pro simplic. καλῶ, voco, appello. Soph. in Ajace, Ω' ἔτος Αἴαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Phorm. τὰ τῶν προσκαλεῖς.

Προσκαλέμαι (med.) pro eodem: ut προσκαλέσασθε τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Dioscor. προσκαλᾶται πείρας, exp. pilos evocat seu elicit. Item in jus voco. Aristoph. in Vesp. προσκαλέμαί σ' ὅσις ἐ ποθ' ἁγεμονίμοις βλάβης τὸν φορτῶν, in jus te voco damni injuria dati. ¶ Item pass. advocor, accior. Act. Ap. cap. 5. Item in judicium vocor. Item accusor, accersor. Plut. in Solone, προσκληθὲς φόνε ἐς Ἄρειον πάγον, cæde is accersitus.

Πρόσκλησις, advocatio. ¶ Item in jus vocatio. Plato de leg. l. 8. Item adhortatio. Hesych.

Προσκλητικὸς, advocativus, ascititius. Plut.

Decomp. Ἀπρόσκλητος δίκη, lis quæ contra eum intenditur qui in judicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. contra Nicostr.

Συγκαλέω, ῶ, convoco, congrego. Suid.

Συγκλησία, convocatio, concilium, dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, convocatus, indictus. Eurip. & Dem. Item σύγκλητος sub. βολὴ, senatus Romanus.

Συγκλητικὸς, senator. Luc. & Plut.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius: unde συγκλύδων ἀνθρώπων. Plut.

Composita ex κλητὸς, citra præpositionem.

Ἄκλητος, ὁ, ἡ, non vocatus, invocatus. Athen. l. 6.

Ἀκλήτως, invocatò, sine vocatione aut invitatione, ultrò.

Ἄκλητι, idem: ut ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλας φίλοι.

Αὐτόκλητος, à seipso vocatus, sive invitatus, qui non vocatus ad epulas venit, aut alió. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7.

Αὐθόκλητος, spontanea vocatione, ultrò.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœtum convivas vocat, vocator. Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus. Nonn. Item in quo Deus invocatur: ut θεόκλητον μέλαθρον.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet convivas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Item è multis locis convocatus. Iliad. κ.

Τηλεκλητος, ὁ longinquo vocatus. Scribitur & τηλεκλητὸς, apud eundem Homer.

Ψευδκλητεία, ἡ, q.d. falsa vocatio in jus, accusatio apparitoris qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse. Poll.

Καλινδέω, vide in Κυλίω. Κάλλος, &c. vide in Καλός.

ΚΑΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Heliod. in Erg. πολλ' ἐπὶ καμπύλα κῶλα, Festus ligneas clavas à Græcis κῶλα vocatas scribit, quas gestantes servos appellatos fuisse calones. ☞ forsan à καίω seu κάω dictum est κῶλον.

Κάλινος, ligneus. Hesych.

Καλιὰ, ᾶς, ἡ, nidus. (☞ λέγετ' ὠὰ τῶν κώλων, i. à lignis, quòd nidi soleant esse ex bacillis & festucis compacti) Phocyl. Μηδὲ τὰς ὀρνιθας καλιᾶς ἅμα παίδας ἐλέσθω. Sic apud Lucian. Significat & caveam, inquit Pollux. ¶ Ponitur & pro domo, propriè autem ea quæ est è lignis. Suid. ex Epigr. Γαῦρος τ' ἠχήεσσα πιτυοέπλοιο καλιή. Et generaliter pro quavis domo: ut Hesiod. in Erg. (de fraudulenta muliere loquens,) . πίλνᾶ δ' ἀφῶσα καλιήν. Et paulò pòst. Ὥς κέ τοι ἀραῖαι βιότου πλῆσαι καλιάς. ubi tamen quidam peculiariter horreum intelligendum putant.

Καλιὰς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula. Plut. de defectu orac. Item pro sacello, apud eundem in Numa & Cam.

Καλιὸς, οῦ, ὁ, cavea. Cratinus apud Poll. Item domuncula, casa, item carcer. Hesych. Item lignum quod & κλοιὸς vocatur; Hesych. & schol. Arist.

Καλιδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium. Poll. ex Eupol.

Κῶλον, ου, τὸ, ligneum jaculum, sagitta. Il. α, Ε' νῆμαρ μὲν αὐὰ φρασὶν ἄγχι κῶλα θοῖο, jacula, sagittæ. ☞ Eust. propriè esse dicit fusum seu lignum jaculi, à κῶλον, lignum. ¶ At κηλὰν, vide in Καίω.

Κῆλον & κηλωνειον dicitur machina illa lignea quæ juxta puteos ad aquam hauriendam strui solet: tollenonem vocant Fest. Plin. & Veget. alii grues. Herodot. κηλωνίοισι ἀρδόμενος. ¶ Κήλων exp. etiam ὀχδωτὴς, admissarius, item libidinosus & salax. Hesych. & Eust. ex Archil.

ΚΑΛΟ'Σ, λὴ, λὸν, pulcher, formosus. Il. φ, Οὐχ ὁρᾷς οἷος κἀγὼ καλὸς τε μεγάς τε. Et καλὴ γυναῖκες. Od. ϑ. Sic Plato in Crit. καλὴ γὴ εὐεδὴς γυνὴ, pulchritudine eximia fœmina. Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aspectu. Dicitur & καλὸς τῷ ὄψιν apud Athen. 12. & καλὸς τὸ σῶμα, (sub. ἦν) apud Xenophon. Dicitur & de rebus inanimatis, ut χλαῖναι καλαί. Odyss. ω, & ἀμφιέσαι καλὼ, Iliad. ω. Apud Platonem, καλὸς ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος. Cic. interpr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honestus, laudabilis. Odyss. ϑ, Ξεῖν' ἐ καλὸν ἔειπες, non honestum sermonem protulisti. Annotant quidam καλὸν appellari à Philosophis quod quovis modo pulchrum sit: at τὸ καλὸν, eximium illud ac verè pulchrum sive honestum quòd à virtute proficiscitur. ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν substantivè ponitur, & tum exp. decus, ornamentum: ut apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Καλὸν etiam pro commodo dicunt. Xenoph. Hell. 6. ἐπὶ δὲ κεφαλῆς τῶν Κέρκυραν οὐ καλῷ μὴ τὸ Κορινθιακὸν κόλπου, exp. sitam esse in loco peropportuno ad trajiciendum in sinum Corinthiacum. Dicitur etiam, οὐκ οὐ καλῷ εἶναι, cum infinit. non commodum esse, incommodum esse, apud Xenoph. Hell. 4. Sic apud Sophoc. νῦν γὰρ οὐ καλῷ φρονεῖν. apud Polyb. οὐ καλῷ ϑέσθαι exp. in tuto collocare. Sic εἰς καλὸν, vel ἐς καλὸν, commodè vel auspicatò. Plato in symp. Et Xenophon. itidem in symp. ¶ Καλὰ ἱερὰ (unde comp. καλλιερῆν) exp. læta exta ¶ Καλὸς κἀγαθὸς, vel καλὸς κἀγαθὸς, interdum exp. bonus, probus, æqui bonique amans, honestus, apud Plat. Interdum dicitur de viro strenuo, ut apud Demosth. in epitaph. Interdum plur. num. καλοὶ κἀγαθοὶ, honesti, egregii, optimates, apud Thucyd. Xen. Præd. 4. Plut. in Pericle. Dicuntur & καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Præd. 1. & alibi.

☞ Etym. à καλῶ deducit, quòd quæ pulchra sunt, nos ad sui amorem vocent & invitent.

Καλῶς, adverb. pulchrè, honestè, cui opponitur αἰσχρῶς. Plato, Xen. Isocr. Apud Demosth. καλῶς ἔχει, exp. honestum est. Item idem quod ὀρθῶς, rectè, benè, bellè. Plat. Dem. Καλῶς πράττειν, felicem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est approbantis quæ dicta sunt. Demosth. Item rectè, i. peritè & ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenoph. Præd. 4.

Καλλίων, (à comparativo Καλλίων) pulchrius seu venustius reddo.

Καλλιστος, (à Superl. κάλλιστος) pulcherrimus sum sive formosissimus, aut pulcherrima sive formosissima. Herod. l. 1. & Plut. Item præstantissimè me gero, vel optimam operam navo, ut κάλλιστος ἐπόπτων, strenuissimus propugnatorum.

Καλλιστόμαι, præstantissimus habeor. Eurip. in Medea.

Καλλίστημα, τὸ, exp. pulchritudo, vel potius pulchritudinis præstantia vel exuperantia, apud Eurip. in Oreste. Item egregiæ fortitudinis sive strenuitatis specimen.

Καλλιστεῖον, ου, τὸ, pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. Item pro pulcherrimo præmio, ex Soph. in Ajace.

Κάλλος, εος, & per contr. ους, τὸ, pulchritudo oris. Isocr. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἡ χρόνος αὐάλωσεν, ἡ νόσος ἐμάρανε Apud Plut. μέτριον κάλλος, modica forma seu mediocris, stata forma, de qua Gel. Dicitur & de cujusvis rei pulchritudine. Isocr. in Helene. Demosth. Plato. ¶ Item Veneris unguentum. Eust. ¶ Item pro κάλλαιον, i. barba, vel potius palea galli gallinacei: ut scribit Th. mag. Κάλλη, purpureæ vestes. Suid. Th. mag. ait, κάλλη esse ᾠδῆ. Sic & Pausaniæ apud Eustathium κάλλη sunt ᾠδὴ & βάμματα.

Κάλλαιον, ου, τὸ, barba galli gallinacei. Aristoph. in eq. Et Aristot. in 9. hist. anim.

Καλλιόω, pulchrum reddo, venusto, honesto, comò, orno. Interdum accipitur *pro* verro. ut apud Aristot. in probl.

Καλλιόομαι, pulcher reddor, venustor, honestor, ornor. Item *pro*, verror. apud Polyb. Item nitidè eleganterque me habeo, glorior, mihique ipsi placeo. apud Plat.

Καλλιωτὴς, οῦ, ὁ, ornator, comptor. Exp. & tonsor. Hesych.

Καλλιωτήριον, ου, τὸ, ornamentum quod adhibetur ad ornandum. Hesych. Apud Etymol. καλλιωτήριον est festum quoddam apud Athenienses.

Κάλλιωτρον, idem quod καλλιωτήριον, instrumentum omne comptorium, i. aptum ad comendum. Interdum est instrumentum quo verrimus, scopæ. Plut. in Dione, Et quoniam spathulæ palmarum usum præbebant scoparum, vocatę sunt κάλλιωτρα. Levit. cap. 21. Κάλλωτρα, τὰ, Hesych. & Suid. sunt κόσμητρα.

Καλλονὴ, ἡ, pulchritudo, decor. Ab Hesych. exp. εὐπρέπεια. Theophr. hist. pl. l. 9 c. 2.

Κάλλιμος, ου, ὁ ἡ, apud poëtas idem quod καλὸς, pulcher, vel pulcherrimus. Od. δ, & ο, κάλλιμος δῶρον. At ἔρος κάλλιμος, dicitur commodus, secundus, prosper. Od. λ.

Αἰκάλλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex καλὸς.

Ἀπρόκαλος, ου, ὁ ἡ, recti & honesti experientiam non habens, honestatis omnis rudis & imperitus, decori ignarus, decorum servare nesciens, ineptus. Demost. Plutarch. Luc.

Ἀπροκάλως, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Ἀπροκαλία, ignorantia recti & honesti, seu decori, ineptia. Dionys. Halic. Xen. Præd. 2.

Ἀπροκαλέομαι, ineptè ago, ineptio. Aeschin. in epist.

Δοξοκαλία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ. Plat. in Phil.

Μισόκαλος, honesti osor. Hesych.

Οὐλοκάλα (quasi οὐλομένα καὶ καλὰ) leonum catuli. Aeschylo. Secundum quosdam dicuntur & luporum catuli.

Πάγκαλος, (q.d. omnino pulcher) pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus. Aristoph. in Pluto. Dicitur & παγκάλη, in fœm. apud Philonem.

Παγκάλως, perpulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπέρκαλος, supra modum pulcher. Aristotel. Item supra modum honestus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus: Luc. Xen. Item honestatis studiosus vel rerum honestarum. Plut. ad Color. Et τὸ Φιλόκαλον, honestatis vel honesti studium: Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus elegantiæ vel munditiæ. Isocr. ad Dem. Interdum jungitur cum περὶ, Xen. Præd. 2. ἡ φιλόκαλον περὶ οἰκίαν. Apud Luc. περὶ παιδείαν φιλόκαλος, exp. bonarum artium studiosus.

Φιλοκάλως, cum quodam elegantiæ studio, ita ut elegantiæ sive munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλία, ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchras aut pulchros amat. Item studium honestatis, sive rerum honestarum, in Geop. l. 2.

Φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honestas amo, honestatis sum studiosus, aut rerum honestarum. Thuc. lib. 2. φιλοκαλοῦμέν τε μετ' εὐτελείας, elegantiæ sumus studiosi. Sæpe cum περὶ: ut apud Ioseph. contra Apionem, περὶ παιδευτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitivo. Plutarch. in Alexand. Φιλοκαλῶν ἀφικέσθαι τὰ βασίλεια, contendens.

Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Vtitur Plin. secundus l. 11. epist. 3.

Ἐμφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror & versor, studio honesto sum deditus. Plut. in Philopœm. ἐμφιλοκαλῆσαι τῇς στρατηγικῆς, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προσφιλοκαλῶ, elegantiam adsciscо, seu comminiscor. Strabo, προσφιλοκαλεῖν τινα κόσμον.

Composita ex κάλλος.

Ἀκαλλὴς, ές, ὁ ἡ, deformis, invenustus. Luc. Greg.

Ἐγκαλλος, ου, ὁ ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. exp. spectabilis.

Καλλής, admodum formoſus, perpulcher. Heſych.
Ἡμεροκαλὲς & ἡμεροκαλὶς, flos unico die vigens, lilium agreſte. Vide Theophr. Dioſc. Plin.
Κατακαλλύω, pro καλλύω, orno vel verro.
Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo & adulterina, non nativa. Epigrammat. lib. 2.
Παγκαλὴς, perpulcher, idem quod πάγκαλος.
Περικαλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Il. λ. Athen. l. 1.
Περικαλέως, perpulchrè, pereleganter.
Συγκαλλύω, ſimul orno. Item ſimul verro. Ariſtot. in Probl.
Ὑπερκαλὴς, idem quod περικαλὴς.

ΚΑΛΠΗ, ης, urna, ſitula, hydria. Herodian. l. 2. κάλπιδα φέροντες οἷα δὴ τὰ Σεβήρου λείψανα. Et libr. 3. εἰς κάλπιδα ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. ¶ Item pro quatuor ſtellis quæ in ſumma Aquarii dextra viſuntur. Procl. ¶ Item pro curſus quodam genere apud Pauſan. Eliac. l. 1. ubi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο μήτε κάλπης τὸ λοιπὸν, μήτε ἁπλοΐης ἕνεκα δρόμου.
Κάλπις, ίδος, ἡ, idem quod κάλπη urna, ſitula. Od. η Παρθενικὴ ἐκ χρυσέης νεφέλης κάλπιν ἐχέσης. Ariſtoph. in Ranis, Κάλπισί τ' ὠνὴρ ποταμῶν δρόσον ἄραρε. Athen. l. 5. ὧν χρυσῶν καλπίδων μοῖρος ἔρρανεν. Iudiciarias etiam urnas ſeu ſitulas vocabant κάλπεις: ut ſcribit ſchol. Ariſtoph. Item vas quoddam potorium. Athen. l. 11.
Καλπάζειν, eſt equum ad ingreſſum exultantem urgere.
Παρακαλπάζειν, (comp.) equo à latere curſitare, fræno ejus manu apprehenſo. Plut. in Alex.
Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11.

ΚΑΛΥΠΤΩ, F. ψω, tego, operio, velo. Il. π, Ω's ἄρ' μιν ἐπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμὼ ῥινάς θ'. Et Il. ε, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας. Cum alia conſtructione. Il. φ, τόσσῳ οἱ ἄστυ κατὰ ῥῶπες θ' ὕλη τε κάλυψε.
Καλύπτομαι, tegor, velor. ut Il. ω, ὧν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aor. κάλυψαντο, velare ſe, velare faciem ſuam. Od. κ.
Κάλυμμα, τὸ, tegmen ſive tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ω. & Soph. ¶ Peculiariter κάλυμματα vocantur palpebræ, quòd ſint tegumenta oculorum. Poll. l. 2.
Καλυμμάτιον, τὸ, parvum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Poll. ſunt ſcandulæ, vel quid ſimile. Ariſtoph. ὧν κἀλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε.
Καλυπτὸς, ὸν, ὁ, tectus, opertus, apud Athen.
Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, item operculum. Diodor. Sic. Apud Dion. Halic. li. 6. καλυπτῆρσι βάλλων, exp. tegulis & imbricibus. Inſtrumenti cujuſdam nomen eſſe exiſtimatur, Exodi 25. & Num. 4.
Καλυπτήριον, τὸ, operimentum.
Καλύπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flamineum Od. ε, & κ. Plut. in Hellen.
Καλύβη, ἡ, tugurium, gurguſtium. Et caverna etiam, ſecundum nonnullos. Thuc. lib. 1. Exp. etiam caſa vel cella, apud Thuc. l. 2. Etym. dici putat quaſi κεκαλυφη.
Καλύβιον, ου, τὸ, (dimin.) tuguriolum, gurguſtiolum, caſula. Plut.
Κάλυξ, υκος, ἡ, roſa clauſa & quaſi dicas tecta. A Suida & Etymologico exp. flos roſæ non expanſus, ſeu folia non habens expanſa & dilatata. A quibuſdam bacca roſæ exponitur, ab aliis calyculus roſæ: in anth. epig. ῥόδων καλύκεσσι. Sic appellatur etiam omnis folliculus ſeu omne putamen quo aliquid includitur. In anth. epigr. ἀπαλαῖ λιθοκόλλων κάλυκες ¶ Numeratur etiam in mundo muliebri, teſte Heſych. Il. σ. v. 401. κάλυκάς τε καὶ ὄρμους, de qua re lege Euſt. Vide & alias ſignificationes apud Heſych. ¶ Eſt etiam herbæ nomen, quæ & ἄγχουσα. Dioſc. l. 4. cap. 23.
Καλυκώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, calyculatus, calycula intectus, apud Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 10. Sic λωτὸς καλυκώδης, apud Dioſ. lib. 2.
Καλυκίζειν, exp. ἀνθεῖν, florere.
Καλύκιον, calyculus. Heſych.
Κάλυξις, ornamentum quoddam è roſis. Heſych.
Κέλυφος, εος, τὸ, cortex, putamen. ut κέλυφος τοῦ καρύου, apud Dioſc. l. 1. Et τὸ τῶν κυάμων κελύφη, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 21. Sic apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. κελύφεα τῶν καρκίνων. Item involucrum ac integumentum oculorum, in Epigr. Pro eodem reperitur & κελύφη fœminino genere.
Κελύφαινον, idem quod κέλυφος. Κελυφαινώδης, putaminoſus, corticoſus. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. c. 7.
Κλέπτω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ ἡ ἡ, non tectus, retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλή, apertum caput.
Ἀμφικαλύπτω circumtego, contego; circumoperio. Il. β, τὰ δ' αὖθι ἀμφικαλύπτει. Item ſuperinjicio aliquid tanquam tegmen ſeu operimentum. Hom. ἧ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. (neſ.
Ἀνακαλύπτω, revelo, retego, detego, patefacio: ſæpè apud Sy-
Ἀνακαλύπτομαι, revelor, detegor, patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτειν, faciem detegere.
Ἀνακεκαλυμμένως, revelatè, apertè, Heſych.
Ἀνακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies quo ſponſa, ſive nova nupta facie retecta prodit. Heſiod. Ἀνακαλυπτήρια, τὰ, dona quæ dantur ſponſæ à marito & à propinquis atq; amicis, quum primùm retecta in virorum conſpectum prodit. Suidas.
Ἀνακάλυπτρα, per ſyncopen p ἀνακαλυπτήρια, Diod. Siculus.
Ἀποκαλύπτω, detego, ſeu retego, revelo, ſublato velamine conſpiciendum præbeo. unde aor. 1. med. ἀπεκαλυψάμην, apud Plut. in Coriol. retegens ſe. Apud eundem in Alexandro ἀπεκαλυπτόμην τοῖς Ἀριστοτέλει, animum ſuum detegens Ariſtoteli. Item manifeſto, aperio, declaro: ſæpè in novo Teſt.
Ἀποκάλυπτομαι, manifeſtor, detegor, frequentius in n. Teſt.
Ἀποκεκαλυμμένως, detectè, apertè palam. & q.d. detracto velamine. Iſocrat. de pace.
Ἀποκάλυψις, detectio, revelatio, patefactio rerum opertarum antè ſeu occultarum. Cor. 2. c. 10. & alibi in n. Teſt.
Ἀποκαλυπτικὸς, qui revelare ſeu patefacere ſolet aut poteſt. Greg. Naz.
Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demoſth. orat. ad Philip. ep.
Διακαλύπτομαι, detegor, patefio.
Ἐγκαλύπτω, intego, obvelo.
Ἐγκαλύπτομαι, integor, obvelor. Et ἐγκαλύψασθαι, pro ἐγκαλύψαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι velare ſive obtegere ſe, i. faciem ſuam. Iſocr. in Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego, i. pudore afficior. Aeſchin. ἐπεὶ παρῆκε. ἐφ' οἷς σχέσθεις ἐνεκαλύψω θ.
Ἐγκάλυμμα, τὸ, velamentum: quo aliquid integitur.
Ἐγκάλυψις, velatio, faciei velatio præ pudore.
Ἐγκαλυπτέος, quem pudore affici decet ſeu moveri. Ἐγκαλυπτήρια, quę dantur quum puella obvelata videri non vult: quod congruit deformi. ex Cæl. Rhod.
Ἐκκαλύπτω, (oppoſ. præcedenti) detego, revelo. Soph. Ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ τῶν κακῶν. Evenus Parius, Κοκκάκις αὐχμηρὰ ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν.
Ἐκκαλύπτομαι, (med.) idem. apud Plat.
Ἐκκάλυμμα, detectio, revelatio. Plut.
Ἐπικαλύπτω, contego, tego. Heſiod. in Theog. κακὴν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. Item obſcuro. Luc. τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων.
Ἐπικαλύπτομαι, contegor. Pſal. 32. Rom. 4. ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.
Ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum. Ariſtot.
Ἐπικαλυπτήριον, idem. Ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio. ut apud Greg. ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.
Καθακαλύπτω, obtego, operio. Heſiod. in Erg. τὸ τοῦ θῶ καὶ γαῖα κάλυψε.
Καθακαλύπτομαι, obtegor, operior. Plat. in Tim. Apud eundem ep. 7. τῷ λόγῳ τούτῳ καθακαλυψάμενος, hac ratione me protegens.
Κατακάλυμμα, operimentum, velamen.
Κατακάλυψις, velatio, ipſe actus tegendi.
Decomp. Ἀκατακάλυπτος, non tectus, detectus.
Παρακαλύπτω, q.d. advelo. Et pro καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω,
Παρακαλύπτομαι, pro ἐγκαλύπτομαι, velo, obnubo, aut obtego me, i. faciem meam. Plut. in Pomp. παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ πρόσωπον. Et cum accuſ. apud eundem in Demetr. παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem ſuam obruens.
Παράκαλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam ſive occultandam, velum. item aulæum. Plut. in Alex. Item metaph. obtentus, prætextus.
Decomp. Ἀπαράκαλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifeſtus. Ἀπαρακαλύπτως, apertè, apud Hermog.
Περικαλύπτω, obtego, obvelo, q.d. circumtego, circumvelo. Plat. in Tim. κύκλῳ τε αὐτὸν ἔξωθεν περικαλύψασα. Apud eundem περικαλύψας ἔχω, exp. tutor.
Περικάλυμμα, integumentum, involucrum, q.d. circumtegumentum. Apud Gal. & Dioſc. dicitur involucrum fructus palmæ recentis adhuc & florentis. Exp. etiam folliculus.
Περικαλυφὴ, tegumentum, apud Plat. de legib.
Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum. Plat. in Georg. τὸ τῆς ψυχῆς ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, animam toto corpore tectum habentes. Et metaph. prætendo, obtendo, prætexo, Chion. in epiſt. ad Matrid. προκαλύπτεται δέξεως μετριότητα, modeſtiam prætendere.
Προκάλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. l. 2. Item metaph. prætextus.
Προκάλυψις, obtentus, ipſe actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.
Decomp. Ἀπροκαλύπτως, ſine velamento & colore quæſito, prætextu nullo: ſine ullis involucris ſeu integumentis. Chion. (ep. 13.
Συγκαλύπτω, contego, coperio. Item occulto.
Συγκαλύπτομαι, occultor, abſcondor. Matth. 10. Item (in media voce) obtego vel obnubo me, i. faciem meam. Ariſtoph. in Pluto, σιωπῇ καλυψάμενος δείσας. Apud Aeſch. in Prometheo συγκαλυπτέος λόγος, exp. ſermo qui tacendus eſt.
Συγκάλυμμα, cooperimentum.
Συγκάλυψις, ipſe actus tegendi.
Ὑποκαλύπτω, ſubtego, ſubocculto.

ΚΑΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo tingitur purpura, ut ſcribit ſcholia-

cholia͂stes Nicandri in hunc locum in Ther. Η' δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ οὐ κηλύκεσσι ϑάλεια Ὑ'ψηλή. Idem scholiastes in hunc ejusdem poëtæ versum in Alexipharm. φρόμβων δὲ πολὺ πλέον, ἤπ κήλυχης Κηφαφίδος, annotat, κήλυχα esse speciem purpuræ qua mulieres tingant κήλυκον. Scholiastes Sophoclis κήλυχα esse dicit κήλυκον.

Κάλυκον, accipi videtur à schol. Nicandri pro purpura quæ succo κήλυχης tingitur.

Καλυκόω, purpureo colore perfundo: schol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito, q.d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ' ἔστ; ϑηλοῖς γάρ τι κηλυχαίνεσ' ἔπος.

-ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ως, rudens, funis nauticus (ϛ à verbo χαλάω quòd eo laxentur vela, inquit Etym. itidemque Eustath.) Od. ε, Ε'ν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ, ubi veteres κάλως per o scripsisse annotat Eust. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες Θ'ηλά τε νῆια πάντα πιάσκετο. Et in prover. σαίνειν κάλων κινεῖν, omnem rudentem movere. Luc. in Scytha. Dicitur & παίειν κάλων σάειν vel αὐασέαν, in anthol. epigr. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur.

Καλώδιον, ε, τὸ, funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis. Aristoph. in Vesp. Thuc lib. 4.

-ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum sive adminiculum, palus. Il. σ, Εἰσήκει κάμακας, Δῆμος ἀρίστους ἀργεϊφόντης κάμακας. Hesiod. in asp. παρὸ δ' σφισι, ὄρχος Σειρήνος φύλλοισι καὶ ἀργεΐφοντι κάμακι. ϛ παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ ἀπὸ τοῦ, ut vult Etym. Eustathio autem teste, vel παρὰ τὸ κάμνειν τῇ βάσει dicitur κάμαξ vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμοις αὐξομένων τῶν κληματίδων. ¶ Item generaliter pertica. In epigr. οἰ κλαδάρχαι κάμακες, ramales perticæ. Item κάμακες pro vallis, apud Ioseph. ¶ Item κάμαξ, onerus. Luc. τοῦτο λεπτῇ κάμακι τε τηλικαύτῃ τε πηδαλίῳ ἐφερέφρων. ¶ Item lignum hastæ, Eust. Hesychius vult etiam esse hastam. item δόρατον ἱππικόν.

Καμάκιον, ε, ὁ καὶ ἡ, ut καμάκινον δόρυ, hasta, apud Xen.

Καμακίς, ornamentum capitis muliebre capillos ambiens, ut inquit Hesych. addens quibusdam esse σύρριγγα.

Καμακίας σῖτος, frumenti genus, apud Theophrast. hist. pl. l. 8. forsan sic dictum quòd κάμακος magnitudine æquet, aut perticæ instar crassum culmum gerat: quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, & Sorgum in Italia.

-ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, camera, fornix, testudo. (ϛ dicta, ut putat H. Steph. παρὰ τὸ κάμνειν τῇ βάσει) apud Gal. 8. de usu part. Budæus in hist. Eccles. laquearum regis tectum ita vocari scribit. ¶ Item vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι ἐπὶ ζυγῶν ἐλάσασαι. ¶ Hesychius καμάρας, vult esse zonas militares. ¶ Pollux καμάρα est etiam, pars auris juxta ejus foramen.

Καμαρωτὸς, camerat-i. fornicis habens formam, camerarus vel concamerarus, apud Dioscor. & Athen.

Καμάρωσις, concameratio. q. d. testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur calvæ ictus in quo ossis pars aliqua in testudinis & cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calva separata, ut scribit Marcell. in lib. 4. Dioscor.

Καμαρὶς, ornamentum quoddam muliebre. Hesych.

Καμαρόω, laboro, labore me fatigo. Item acquiro, accumulo. Hesych.

Καμάρωμα, ατος, τὸ, dicitur esse cerebri pars supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ & ψαλοειδὴς vel potius ψαλιδοειδὴς nominatur. Gal. de usu partium.

-ΚΑΜΑΣΙ'ΝΕΣ, Hesychio sunt pisces. Athenæus verò lib. 8. scribit communiter omnes pisces ab Empedocle physico ita dictos fuisse καμασσῶας, ut quum canit, Πῶς τ' ἀλύδρια μακρὰ καὶ ἐνάλιοι καμασσῶες. Sic & apud Plutarch. in quibusdam Empedoclis versibus legitur καμασσῶες. Et epig. l. 2. Φαῦγε θ' ὅσοι λόπας καὶ λοφιάδας ἢ καμασσῶας Α'δετε.

Κάματτος, &c. vide in Κάμνω.

-ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ε, ὁ, vel ἡ, camelus ϛ παρὰ τὸ κάμνειν, quòd sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentiùs usurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xen. & Athen. Sic & Plut. in Alex. ἐκφυγὼν πολεμίους ἐπὶ καμήλου δρομάδος. ¶ Κάμιλος pars, funis est crassus quo nautæ utuntur ad jaciendas ancoras. Suid. & schol. Aristoph.

Καμηλίτης, ε, ὁ, cameli agitator vel curator. Aristot. initio libri de audit. mirabili. Legitur & apud Herodian. l. 4.

Καμήλειος, camelinus.

Καμήλεια, pellis cameli.

Στρουθοκάμηλος (comp.) struthocamelus avis de qua Plin. lib. 10. c. 1. Alex. Aphrod. in præf. l. 1. probl. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητι ἧπατος.

-ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ε, ὁ, vel ἡ, caminus, fornax. (ϛ ἀπὸ τοῦ καίειν, quasi καυμῖνος.) Matth. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὸν κάμινον τοῦ πυρός. Apocal. cap. 9. ἀνέβη καπνὸς καμίνου μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost. in prioris ep. ad Cor. c. 12. καὶ πλέονα ἐπιδοῦναι ἑαυτῷ ὑποσκελίζων τὸν κάμινον. Item æstus, ardor. Idem in l. de sacerdotio, καὶ τὸν σίδηρον, τῆς χειρὸς τὸν ἔφυγεν κάμινον. ¶ Hesych. est etiam pars quædam navis.

Καμινόθεν, è fornace. Nicand. in Ther.

Καμίνιον, ε, τὸ, parvus caminus, parva fornax. Schol. Aristoph. in Pace.

Καμινιαῖος, ε, ὁ, q.d. caminarius seu caminalis, id est, ad caminum pertinens. ut καμινιαία αἰθάλη, caminaria fuligo, Exod. c. 9.

Καμινίτης, (itidem adject.) caminarius. ut ἄρτος καμινίτης, apud Athen. l. 3. idem qui & ἰπνίτης.

Καμινὼ, οῦς, ἡ, ut χρηνὼ καμινὼ, anus camini fuligine oppleta. Odyss. σ. Γρηὶ καμινοῦσσα.

Καμινώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ut καμινώδης αὐαπνοὴ apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo seu candefacio. unde pass. καμινεύθην, in camino excoctum apud Strab. l. 13. Apud Dioscor. l. 5 c. 84. χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum seu fornacem, q.d. operatio circa vel apud caminum. Theoph. l. 5.

Καμινευτὴς, in camino aliquid excoquens vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: ut Vulcanus apud Lucian.

Καμινευτικὴ (fœm.) quæ circa caminum laborat, seu opus facit. Eustath. ex Aristarcho & Herodiano.

Ἡλιοκάμινος, (comp.) fornax solaris, solaris caminus, solare vaporarium in aprico loco positum ad calorem Solis excipiendum. in Pand.

Κάμμορος, vide in Κάπτω.

ΚΑ'ΜΝΩ, F. καμῶ, vel καμέομαι. Perf. κέκμηκα, lassesco, fatigor vel fatigatus sum, gravor, fatisco, deficio. Il. τ. ἀλλ' ἡ γῆμα Διὸς κρείοντος ἐμοὶ κάμε πεῖν πάντας ἐρωὴν πολεμίζειν. Et Il. β ἀλλ' ὁ γε χεῖρας καμέτην. Lucianus in Hermotimo, καὶ ἐπὶ τούτοις ἐμικρολογήσατο τοῦ ἀθλητοῦ τὸ μέλαθρον ἀκμῆτας τοῖς κεκμηκόσι συμπαθεῖς. Apud Greg. κάμνουσι τοῦ πόθῳ καὶ σφιδάζουσι. Et κάμνειν ὑπὲρ πόλεως apud Thuc. lib. 2. laborem subire vel periculum. Dicitur & κάμνω τέχνῃ ποιῶν, apud Plat. de repub. l. 5. Interdum fit transitivum, & accusativo adjunctum significat, cum labore facio, elaboro cum labore struo vel fabricor. ut Il. σ, Αὐτὰρ ἔπειτα πάθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic ἐκαμόμην in hac significatione, pro ἐκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2, Ἱερὸν ὃ ῥ' ἐκάμοντο. Item comparo cum labore, seu acquiro. Il. σ, τὰς αὖτοι καμέμεσθα βιηφόρε δῖε πόσει τε μακρῇ. Dicitur & καμόντες κάμιναν, apud Herod. lib. 3. Reperitur κάμνω & pro contendo efficere, apud Gregor. Item κάμνω, ægroto, malè me habeo, (ut & Lat. laboro) Aristot. ἀλλὰ μὴν ἐσπέρχονταί γε ἐφ' ἑαυτὸς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες ἄλλως ἰατεύειν. Aristoph. in Nub. τί παίχεις; τί κάμνεις; Dicitur & κάμνω τοῦδε τοῦ νόσου, & κάμνω τοῦτο τῆς δὲ τῆς ὁδοῦ. Interdum dicitur κάμνω οὐ τῷδε, laboro hac in re, malè mecum agitur hâc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph. & Eurip. Participium κεκμηκὼς, fatigatus, defessus, debilitatus, Hom. Luc. Plutarch. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, ficut, & καμόντες. Sic Od. λ. βροτῶν ἔδδαλα καμόντων. Sic Thucyd. καὶ ἐπικαλάμεθα τοὺς κεκμηκότας. Sic utitur etiam Plato & Arist. Ethic. 1.

Κάμωτος, ε, ὁ, labor, fatigatio. Iliad. π. & ν. Interdum id quod labore comparatum est. Odyss. ξ, Α'λλοι δ' ἠμέτερον κάμωτον ἠπόινον ἔδουσιν. Sic & apud Hesiod. in Theog. Item morbus. Hesych. & Poll.

Καμωτάω, ῶ, laboro, fatigor, fatisco. Hesych.

Καμωτώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laborem afferens, sive labores. Hesiod. in Erg. Ἥρης καμωτώδος ὤρη. Item morbos afferens.

Καματηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus. Arist. de mundo & Luc. de salt. Apud Arrian. καματηροὶ καὶ πονοῦντες. exp. labore confecti. Apud Apoll. Arg. 2. ὕλης καματηρὸν αὐτρύμα φυσιόωντες, exp. ægré.

Καματηρῶς, laboriosè. Item νοσερῶς. Poll.

Κάμαξ, Καμάκη, Κάμηλος, quomodo huc pertineat vide suis locis.

Compositæ: ac primùm cum præpositione.

Α'ποκάμνω, idem quod κάμνω. defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. Ἰαπρῶτις, μὴ ἀποκάμνετε. Apud Herodian. l. 4. ἐωθότων τὸ βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν, exp. fatiscere.

Decomp. Ε'ναποκάμνω, deficio & frangor animo in.

Ε'κκάμνω, idem quod ἀποκάμνω. Exponitur etiam, elassesco. Item labori aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo: ut apud Plut. καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς.

Προκάμνω, antè fatigor, antè laboro. Thuc. l. 2. προκάμνοντας ἡμῖν ἧσσόν τε μέλλησιν ἀλγαίνοις μὴ προκάμνειν. Item antè laboro aliquo morbo, vel priùs conflictor aliquo morbo vel dolore: apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω, ut apud Aristid. πάντων δ' ὥσπερ μήτηρ ὑπὲρ παίδων προὔκαμε, pro filiis laboravit.

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro. Interdum idem quod adjuvo. Soph. ἐγκόνει, σύγκαμνε. (rip.

Ὑποκάμνω, pro aliquo laboro. ut ὑπερκάμνειν πεῖσμα, apud Eu-

Composita sine præpositione: ac primùm in κμης, vel κμητὸς desinentia.

Ἄκμης, ητος, ὁ, non fatigatus, non defessus. Arrian. hist. lib. 5. Apud Herodian. ἀκμὴς στρατὸς, exp. recens exercitus.

Ἄκμητος, ὁ ἡ, idem. Apud Nic. in Ther. ἄκμητον τύμμα, exp. ictus non laborifetus seu doloriferus.

Ἄκμητι vel ἀκμητεὶ, citra fatigationm, citra laborem. Item facilè. Suid. & Hesych.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀκάμων, quòd nullis ictibus fatigetur. Od. θ, Ἐν δ' ἔθετ' ἄκμονα μέγαν ἄκμονα. Herodot. l. 1. τὸν δὲ ἄκμονα ἐν τῷ σφύρεω δύεσκε.

Ἀνδροκμὴς, exp. à viro interfectus. Schol. Soph. apud Eurip. αὐδροκμῆς ἀγωνίαι sunt certamina in quibus viri laborant.

Ἀνδρόκμητος, ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus. ut ἀνδρόκμητος τύμβος, sepulchrum cum labore ab homine extructum: vel in quo vir mortuus jacet. Hesych. & Etymol.

Θεόκμητος, à Deo laboratus, divinus.

Νεοκμὴς, recèns fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.

Νεόκμητος, idem. Suid. & Hesych. Item recèns mortuus, vel nuper mortuus ex Eurip.

Πολύκμητος, ut πολύκμητος σίδηρος. Il. ζ. & Od. ξ. ferrum multum elaboratum aut circa quod multum laboratur: *à fabris videlicet.*

Σιδηροκμὴς, mortuus ferro, i. interfectus. Soph. in Ajace.

Χειρόκμητος, manu laboratus, Vel manu elaboratus. Item manu factus. Aristot. l. 2. de mundo & Philo de mundo.

Composita ex κάμνω.

Ἀκάμας, α, ὁ ἡ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indefessus. Dionys. de situ orb. Item ἀκάμαντος, qui non laboravit. apud Nonn.

Ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè. Suid. Dicitur & ἀκάμαντα adverbialiter, à Sophocle.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, infatigabilis, in defessus. Il. σ.

Εὐκάματος, non laboriosus, facilem laborem habens. Plut. in l. an seni administranda resp.

ΚΑ΄ΜΠΤΩ, F. ψω, P. φα, flecto, inflecto, incurvo. ut κάμπτω τὸ γόνυ. Hom. Apud Craterem dicit curvus quidam senex, ὁ γὰρ γέρων μ' ἐκαμψε πέντε σοφὸς. Item flecto, ut fit in curuli certamine: unde sumpta metaphora dixit Eurip. τὸν κάμψαντα μ' ὧ σῶ ἐξάμιλλα βίᾳ. Dicuntur & navigantes κάμπτειν Plutarc. utra animantia prudentiora, αἰσιμώδεις ἢ μέλιτται κάμπτειν ἀκριβέστερον, si quam oram procelloſiorem circumire necesse sit. Item κάμπτω exoro, de sententia deduco. Greg. in enc. Marc. ὃ δὲν ἔκαμψεν ὃ δὲ ἐμαλάκισεν ὃ δὲ ἀβλωτέρω ἐποίησεν.

Κάμπτομαι, flector, incurvor, pandor. Theophr. l. 5. τὰ μὲν ἐς τὰ κάτω κάμπτεται, ὁ δὲ φοῖνιξ ἐς τὰ ἄνω. Item flector, exoror. Thuc. l. 3. & Plut. in Pericle.

Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura. Exponitur etiam, suffragio, poples. Καμπὸς, inflexus, curvus. Hesych.

Κάμψα, theca. Hesych.

Καμπὴ, ῆρος, ὁ, flexus, curvatura. Xen. Ped. 7. Item peculiariter meta, quòd in ea flectatur. ut apud Aristot. rhet. 3. οἱ δρομεῖς ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ὀκνοῦσι. & Poll. lib. 3. cap. 30. Hinc ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.

Καμπτὸς, flexilis, flexibilis.

Καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, flexus, curvatio, curvatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus. item nodus, i. flexura, ut digitorum. Item flexus qui fit in cantu: musici appellant τροφὰς & αὐτιστρόφους, & ἐπωδὰς. Aristoph. in nub. ¶ Κάμπη autem (retracto accentu in priorem) eruca.

Κάμπη δρόμος, cursus qui non rectà fit, sed per quosdam flexus. Suid. & Hesych.

Κάμπιμος, flexibilis. ex Eurip.

Καμπυλὲς, inflexus, curvus. Hesych.

Καμπύλος, ος, ὁ, inflexus, curvus. ut καμπύλα τόξα, apud Hom. & Hesiod. curvi arcus. Et καμπύλα κῶλα, curva ligna, apud eundem Hesiod. in Erg. Καμπύλη, curvus baculus sive retortus quo venatores utuntur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curvitas.

Καμπυλόεις, pro καμπύλος, unde καμπυλόεσσα: fœm.

Καμπυλιάζω, flecto vel incurvo, inflecto.

¶ *Derivata quæ sequuntur, primæ syllabæ scripturam mutárunt.*

Γαμψὸς, ᾶ, ὁ, idem quod καμψὸς, inflexus, incurvus, aduncus. ut γαμψῶν ὀνυχάων, in Epigram. & γαμψοὶ ὄνυχοι, apud Aristoph. in Nub. (flexus.

Γαμψότης, ητος, ἡ, curvitas: vel etiam curvatura, flexura seu

Γαμψωλὴ Suidas exp. ἐπικαμψις, inflexio. Hesych. verò scribit γαμψώλα, & exp. καμπὴ, addens aliis significare summitatem vel circumferentiam.

Γαμφαὶ, malæ, maxillæ. Hesych.

Γαμφηλαὶ, idem. Il. υ, ω, & τ. Apud Aristoph. in Equit. & Apol. Arg. 2. pro rostro quoque usurpari traditur.

Γάμπτω, pro κάμπτω interdum, (& etiam derivatum ab eo teste Etym.) inflecto, incurvo. Et metaphoricè etiam, flecto, inflecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apoll. Arg. 2. Γῆιαν ἀκυρόλιν παταμὸν γάμψαντες. ¶ Item vellico, discerpo, lanio. unde passim apud Soph. ἰωπικῶν ἐξ αὐτύγων Ἐγγάμπτ' ἀεὶ ἐστ' ἀπέψυξεν βίαν. Apud Nic. in Ther. γαμπτόμυοι schol. exp. ξεόμυοι. In hac autem signif. dicitur potius γάπτω sine μ.

Γαμπτὸς, ὁ, inflexus, incurvus, vel flexibilis. Hesiod. in Erg. γαμπτοῖσι παπαρώμη ἀμφ' ὀνύχεσσι. Sic γαμπτῆσι γλύφοις, apud Homer. Ilia. λ. & γαμπτοῖσι μέλεσσι, apud eundem. Od. ν. Item metaph. γαμπτὸν νόημα, animus oratione flexibilis, apud eundem Il. ω.

Γαδ & γαδμὸς, quomodo huc referantur, vide suis locis.

Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, flecto. Hesyc. Exponitur etiam, robore vinco, viribus præveleo: item κραταιόω, apud eundem.

Κνάμπτομαι, malis frangor & succumbo: instar eorum quæ præ gravitate ponderis flectuntur & panduntur. Exponitur etjam, καταξύομαι. in qua signif. μ potius eximi solet. Hesych.

Κομψὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita a primùm ex κάμπτω, cum præpos.

Ἀνακάμπτω, reflecto. Sed sæpè passivè, reflector. Philo de mundo, ψαῦσιν δὲ ἄκρας ἐπιφανείας, ἀνακάμπτει πάλιν. Itè reciprocor. Themist. de anima, l. 2. Item revertor, redeo. apud Polyb. & alios. Item deflecto & declino de via. Cebes Theb. (tus.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio. Item reciprocatio. Et reversio, redi-

Decomp. Ἐπανακάμπτω, reflector, revolvor, seu revertor, redeo. Aristot. in Probl.

Ἀποκάμπτω, deflecto. Item neutraliter, deflecto me à recto cursu. Xen. de re eq. καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἄμα μελετᾶν αὖ.

Ἀπόκαμψις, deflexus.

Διακάμπτω, inflecto, curvo.

Διάκαμψις, inflexio, curvatio, apud Naz.

Ἐγκάμπτω, inflecto. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐπικάμπτω, idem. Et metap. persuadeo: animum alicujus ad voluntatem meam inclino. Ἐπικάμπτομαι, incurvor.

Ἐπίκαμπη, inflexio, incurvatio. (Ammon.

Ἐπίκαμπης, inflexus, incurvus. unde ἐπικαμπὴς τάξις, apud

Βπικάμπιος, idem. unde ἐπικάμπιον (scilicet τάξιν) ποιῆν, apud Diod. aciem incurva facie instruere.

Καπικάμπτω, inflecto. Καπάκαμψις, inflexio. Strab.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto.

Περίκαμπη, circumflexus seu circumflexio. Herodot.

Συγκάμπτω, inflecto, incurvo. Exp. & contraho flexuosè & convolvo, apud Plat.

Συγκάμπτομαι, convolvor: unde particip. συγκεκαμμένος, convolutus in se & conglobatus, ut fœtus in utero. Aristot. in Probl.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio.

Συγκαμπὴ, junctura. Exp. etiã digiti, apud Aristot. hist. an. l. 3.

Ὑποκάμπτω, flector, converror, circumagor, ambages fugæ implico. Xen. in Cyneg.

Composita sine præpositione: ac primùm ex κάμψις.

Ἀκαμψία, ἡ, non flecti, non frangi, inflexibilitas, rigiditas, constantia, apud Aristot. de gen. an. lib. 5.

Εὐκαμψία, flexibilitas.

Composita ex καμπτός.

Ἄκαμπτος, ος, ὁ ἡ, ᾧ flecti nequit nec frãgi, rigidus. Plut. in Lyc.

Ἀγρωστοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum sive certaminum, inflexor, qui variis carminum flexibus & quasi anfractibus utitur vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poëtis dictum ab Aristoph. in Nub.

Δυσκολόκαμπτος καμπὴ, flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli & fracto: apud eundem Aristoph. ibidem.

Εὔκαμπτος flexibilis, qui facilè flecti potest.

Μονόκαμπτος, q. d. unicum inflexum habentes: de pedum digitis dictum quòd unico inflexu adducantur, ex Aristot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit: cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, ut refert Apollodorus lib. 3. suæ bibliothecæ. Meminit & Plut. in Thes.

Composita ex καμπὴ.

Ἀκαμπὴς, ές, ὁ ἡ, inflexibilis, rigidus, ἄκαμπτος. Luc. in dialogo Mercurii & Solis.

Ἀκαμπίας δρόμος, cursus qui rectà fit, flexib. carens. Hesych.

Βαθυκαμπὴς, longè lateq; curvaturam habens. Suid.

Δυσκαμπὴς, qui non facilè flectitur. Item inflexibilis. Plut. de

Εὐκαμπὴς, flexibilis, qui facilè flectitur. (primo frig.

Ἱπποκάμπη, ἡ, & ἱπποκάμπος, ου, ὁ, hippocampus: animal marinum exiguum. Dioſc. l. 2. c. 3. Philostr. (de Thetide marina ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφῖνος καὶ ἱπποκάμπου ἀθύρουσα.

Πιτυοκάμπη eruca pinorum. Dioſc. l. 6. c. 2.

Προκάμπτω, de plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum altiùs venerint, rursus terram versus inclinant.

Composita ex γνάμπτω.

Ἄγναμπτος, ος, ὁ ἡ, non flexibilis, qui flecti nequit: rigidus. ut

ἄγναμπτον

Ἄγκαμπτον θεόν, apud Orpheum in Ll. περὶ λίθων. Et pro verb. ἀγκαμπτόπατον βάτον ὦν, apud Suidam.

Ἀναγκάμπτω, idem quod γκάμπτω, incurvo, reflecto. At Il. ξ. δεσμὸν ἀναγκάμψαι, est nodum ſolvere.

Ἀναγκάμπτομαι, recurvor. ut Il. γ, αἶψα γκάμφθη δὲ οἱ ἀγκὼν, cuſpis incurvata eſt ſeu reflexa.

Ἐπιγκάμπτω, inflecto. Exo. & intorqueo. Item metaph. apud Hom Il. β. Ἐπίγκαμπτος, qui flecti poteſt.

Εὔγκαμπτος, idem quod εὔκαμπτος, ſuprà.

Παλίγγκαμπτος, retrorſum curvus, recurvus.

Περιγκάμπτω, pro περικάμπτω, circumflecto.

Πολύγκαμπτος, multum incurvus, ſeu flexibilis. Theocr. idyl. 7. πολυγκάμπτῳ τε σελίνῳ.

Ὑπογκάμπτω, q. d. ſubflecto, ſubincurvo. Hom. Il. ω.

Compoſita ex κάμπτω.

Ἐπικάμπτω, inflecto. Il. α.

Εὔκαμπτος, bene flexus. Item flexibilis. Dionyſ. de ſitu orb. Et in Epigr.

Καὶ, vide in Ἀν & in Ἐαί.

ΚΆΝΑΒΟΣ, lignum tenue, cui fictores ceram vel gypſum vel linum circumlinunt: unde & κάνασοι per metaphoram vocantur homines graciles & macilenti. Poll. & Heſychius. Item κάνασοι, fontes rivo multiplici ſparſi. Ariſtot. de generat. animal. l. 2. ὅτι δὲ τὰ καρδίας ἐν φλεβίοις ἀλλ' ἐπὶ μέσῃ, καθάπερ οἱ τὰς κανάβους ῥαφόντες ἐν ζωῇ ἔμφυτοι.

Καναβίζω, vel καναβίσαι, ut καναβίζω κηρὸς, apud Heſych. φησὶ (inquit) χρῶνται οἱ μυριοπώλαι τοῖς πλοίοις. in Anthol. epigr. lib. 2. Ἁλῶσας καὶ γῆς σώματι τὸ καναβίσαι.

Καύαστρον, vide in Καύνη. Καναχέω, &c. vide in comp. ex Ἦχος.

ΚΆΝΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Perſicum, ut teſtatur Poll. l. 7. & Heſych. Sæpe apud Xen. ut 7. ed. 8. καύσῃσιν ὁλοπόρφυρον. item lib. 1. οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ καύσιοι καὶ οἱ στρατιῶται τῇ ὄψει, &c.

Καυσίνη, idem. Ariſtoph. in Veſp.

Καυσίνα & καυσιτάνη, dicuntur veſtiaria, pretioſiorum veſtimentorum repoſitoria. Heſych. Pro eodem reperitur apud Poll. καυσίτανες & καυσίτανις.

ΚΑΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, candylus: edulii genus ex amylo, caſeo, lacte, & melle. Poll. l. 6. Plut. ſymp. 4. ὡς σὺ μὲν ἀνευρίσκεις καὶ καυσίνοις καὶ καρύκαις ἐστί. Apud Euſt. & Athen. legitur καυσίλωλος. Tradit enim Athen. l. 12. καυσίλωλον, fuiſſe edulium quoddam apud Lydos, & id quidem trium generum.

ΚΆΝΗΣ, ητος, ὁ, caniſtrum vel calathus, ut quidam interpretantur apud Plut. in Solone, μηδὲ κάνητα πηχυαῖα μείζονα. Apud Suidam idem eſt quod κάνη, i. ψιαθος.

Κανήτιον, ου, τὸ, parvum caniſtrum.

Κάνεον, & per contract. κανοῦν idem quod κάνης, caniſtrum, ciſta. Od. ρ, Ἄρτον τ' ἄλον ἐλαὸν θέσκελός οἱ κάνεον, καὶ κρέα. Athen. l. 4. κανέα ξύλινα καὶ πλεκτά. Thuc. l. 6. ἐπαγγείλαντες κανᾶ καὶ οἰσυᾶν ἐν πομπῇ πιεῖν. Athen. libr. 1. σὺν τοῖς κανοῖς. Idem κάνεον dixit. Κανοῦν autem contractum uſurpant frequentiùs proſæ ſcriptores.

Κάνεον pro κανέον dixit Homer. Odyſſ. κ. Ex Hippoc. γυναικ. l. 2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον, parvum caniſtrum. Apud Athen. & Poll.

Καύαστρον & καύιστρον, apud Poll. Idem quod κάνης, ſive κανοῦν.

Καυάζω & Ἐκκαυάζω, Pollux pro evacuare vel ebibere dicta eſſe ſcribit ἀπὸ τῶν καυάστρων.

ΚΑΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, ſcarabeus. (dictus παρὰ τὸν κάνθαρα, quòd ex ſtercore κάνθωνος, i. aſini naſcatur. Suidas verò derivat παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ὄρον, τὸ τὸ στερεὸν· κάνθορός τις ὢν) Ariſtoph. in Pace, Αἶρε μᾶζαν ὡς τέτρηκα κανθάρῳ. ¶ Item cantharus, poculi genus; quo Liberum patrem uſum ferunt. ¶ Ieſpiſcis quidam littoralis, ſcarabeus itidem dictus. Apud Ariſtot. l. 8. animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bovis: ex Herodoti. l. 3. Ab aliis nodus vocatur. Plin. l. 8. c. 46.

Κανθάριον, ου, τὸ cantharulus, parvus cantharus. Plutarch. in lib. περὶ ἀοργησίας.

Κανθαρίζειν, apud Atticos, tremere, ut ſcribit Ammonius.

Κανθαρὶς pro κάνθαρος, ſcarabeus qui frumenta erodit. Nicander in Alexipharm. κανθαρίδος σπιφάγος meminit. Theophr. de hiſtor. plant. l. 8. c. 9. ἐπιγίνεται μὴ κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς.

Κανθαρίδες etiam ſunt animalia parva, varia, luteis lineis quas in pennis tranſverſas habent, promiſſoq; corpore: craſſæ. ac blattarum more præpingues. vide Hippoc. περὶ γυναικείης φύσιος, & librum 4. de diæta in morbis acutis: item Dioſc. li. 6. & 2. c. 54.

Κανθαρὶς ἄμπελος, vitis quæ cantharos dicitur apud Theophraſt. de cauſ. plant. l. 2. c. 20.

Compoſita.

Ἡλιοκάνθαρος, ſolaris ſcarabeus, qui κοπρῶν ab Hippocrate vocatus eſt: q. d. ſimarius, quòd è ſimo ingentes pilas averſis pedibus volutet. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος ἱερογλυφεῖται τὰς πυραπαίζοντας.

Κυκνοκάνθαρος, apud Athen. l. 11. navis dicitur cygni & canthari effigiem gerens.

Χρυσοκάνθαρος, aureus ſcarabeus, ſeu ſcarabeus aureolus, i, aurei coloris, idem quod μηλολόνθη. Heſych.

ΚΑΝΘΟΣ, ου, ὁ, oculi angulus, hirquus. Ariſtotel. οἷς αἱ ὦσιν οἱ κανθοὶ μικροί, κανθοὶ δὲ τὰ σημεῖα. ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, ſeu quod orbile cingit. Fabius Aſrum ſeu Hiſpanum vocabulum eſſe tradit.

Ἐγκανθίδες & ἐπικανθίδες, (comp.) canthorum radices. Pollux. l. 2. Galen. 4. περὶ τύπων. ¶ Eſt ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in patre naſcentis. Annotatur ex Aegineta ἐγκανθίδα eſſe, quum majoris anguli ſeu canthi caruncula excreſcit juſto amplius, & ad nares protuberat.

ΚΆΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, aſinus. Suid. Euſt. Sic in Anthol. epigr. 2. Νῦν Λιβυκὰς κάνθωνας ὀχεύομεν, εἶτ' ἀπίπτων. Ibidem Ἡ δ' ἄρα καὶ κάνθωσι τύχη χαλεπὴ περ ἐοῦσα. ubi per κάνθωνας videntur generaliter ſignificari jumenta. ¶ Item pro κάνθαρος apud Ariſtoph. in pace, Ἡ ψυχὴ ἠρέμα κάνθων.

Κανθὶς, aſella. Heſychio.

Καυθήλιος, ὁ, aſinus vel aſinus prægrandis. Xenoph. ἀνάβ. 7. οἱ δὲ πιεζόμενοι ἀπὸ βάρους ἔρριπτον, ὥσπερ ὄνοι καυθήλιοι. Dicitur & καυθήλιος, abſolutè: ut apud Lucian. ἐδόκουν τοῦ ἀποδιύσοντος τῷ λεοντῇ, ὡς φανερὸς ἦμεν καυθήλιος ὤν. Item metaphoricè pro bardo ſeu ſtolido apud eundem. ¶ Καυθήλια, citellæ. Ariſtoph. in Veſpis, Μὰ τὸν Δί' ἀλλ' ἀπόδοσιν βαλοῦμαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς καυθηλίοις. Heſychius vult ita dici quædam etiam ligna incurva in puppi.

Καύθαρος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Κᾶνες, vide in Ἄνες.

ΚΆΝΝΑΒΙΣ, εως, ἡ, cannabis genus plantæ, de qua Dioſcor. Athen. lib. 5. καννάβεως δὲ καὶ κιττίου ἐν τῷ ῥοδιακῷ πεδίῳ. Herodotus l. 4. ſcribit apud Scythas eam naſci lino ſimilima m. præterquam craſſitudine ac magnitudine, ex qua veſtes conficiant.

Καννάβεος, cannabeus, ex cannabe factus: vel cannabē referens.

Καναβιστὸν, ab Heſych. exp. πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυελαδῶσαι.

ΚΆΝΝΗ, vel κάννα, ης, ἡ, ſtorea, ψίαθος. Ariſtoph. in Veſpis. κἂν μὴ ποτ' ἐσ παρὰ τὰς κάννας ἐρῆτε, Μηδ' ἀπαρεῖτε. Reperitur & cum unico ν ſcriptum κάνα. Apud Hebræos קנה *Kaneh*, calamum ſignificat, unde hoc nomen originem habere videtur.

Καύαστρον, ου, τὸ, currus ex ſtorea contextus: videlicet ἐκ τῆς κάννης. Euſtathius tamen partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. Plutarch. in Ageſilao, κάναθρα δὲ ἐδόλα καλοῦσι ξύλινα γρυπὰ καὶ σχαμελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πόμπαις.

ΚΑΝΩΝ, όνος, ὁ regula, norma: proprie quod eſt ſupra cruta, & æquilibrium facit: examen. Ariſtoph. in Ran. καὶ κανόνα ἐξοίσεσθαι καὶ πήχεις ἐπῶν. Aeſchin. ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εὐθεῖαν βαλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα προσφέρομεν. Sic & Apud Lucian. in lib. de hiſtor. ſcribenda metaphor. dicitur κανὼν ὀρθός. Apud eundem Luc. copulantur κανὼν καὶ στάθμη. item κανὼν καὶ γνώμων, in Hermot. & κανὼν καὶ κεστήριον, apud Plut. Κανόνες artium, regulæ ex quarum obſervatione artes ipſæ conſtitutæ diſcuntur: ut κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam ſeu normam ratio loquendi dirigenda ſit. ¶ Item calamus circa quem textores fila involvunt, ut ſcribit auctor brevium ſcholiorum in Homerum Iliad. ψ, ὡς ὅτε τ' ἀπὸ γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεος ἐστὶ κανών. Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant. ut Il. Δ, Ἀστίδα δεξιτερὴν, ἣν νιὸς κλειτὸς ἔρανος ἐκτε Πᾶσιν ἀριστεύεσσιν ἐρύσσατο χρυσείῃσιν ἔρυμα, κανόνας τε σὺν αὐτῇ. Quidam putant κανόνας vocari quod ita eſſent collocati ut ipſum in æquilibrio retinerent, ne in hanc vel illam partem propendens, milites gravaret. Item paſſus, lignum erectum. Chryſoſtomus in epiſtolam ad Epheſios, κανονία vocat clathros cavearum in quibus feræ incluſæ ſunt. Κανὼν τῆς κλίνης, columna lecti, ex libr. Iun. dicti. ex Epigr. κανόνες αὐλῶν regulæ organorum, i. tabellæ quæ digitis percutiuntur. ¶ Item κανὼν, menſura ſaltus, μέτρον τοῦ πηδήματος, Poll. Sic Paulus 2. ad Cor. cap. 10. κανόνα λαβεῖν aſſignatam ſibi certam veluti arvi Dominici menſuram aut portionem, (quam Dominus veluti ad regulam exegerit) in qua excolenda laboraret: translatione ab agri menſoribus ſumpta. Ponitur & pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur: apud Plut. in Sol. quidam dicunt annales canones appellari alii ſupputationes temporum quæ omnium hiſtoriarum ſint veluti norma. ¶ Κανὼν apud Eccleſiaſticos ſcriptores (præſertim recentiores) quinque modis peculiariter ſumitur. Pro regula & norma diſciplinæ ſive politiæ Eccleſiaſticæ. Pro ſacrorum librorum catalogo,

logo, quorum inviolabilis est autoritas, & ad quos veluti certissimam normam, exigenda sunt omnis religionis Christianæ dogmata: in hac signif. usurpatur in synopsi divinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunq; munere serviebant. Laodic syn. cant. 24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum & præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur. Ideo autem pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma & regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικὸς, ἡ, ὁ, q.d. regularis, regulæ consentaneus. Item κανονικὴ, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. vide Gell lib. 6. cap. 18. Item κανονικοὶ, apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: sive qui canonem, i. demensum ex Ecclesiastico ærario accipiebant. Item κανονικοὶ, episcopi, legitimè & secundum canones electi, Constat. synodi canone 6.

Κανονικὰ βιβλία, libri sacri, in canonem relati: quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic. synodi. can ult.

Κανονικῶς, (q.d. regulariter) secundum regulam & normam. Exponitur etiam ritè.

Κανόνιον, ε, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt. Poll. l. 1. c. 9. Item quodvis genus tractatus seu operis, aut libri. Suid.

Κανονίας, ε, ὁ, & in plur. κανονίαι, apud Hippocr. quibus ventres veluti ad regulam exacti & directi sunt: quibus opponuntur ventriosi seu ventrosi.

Κανονὶς, ἰδ-ος, ἡ, instrumentum quo utuntur qui eleganter scribunt. Suid.

Κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo. Exponitur etiam, concinno & modulor Aristot. ethic 2. c. 3.

Κανονίζομαι, unde κεκανόνισται, constitutum est & à jure positum, in Pand.

Ἀκανόνιστος, ε, ὁ ἡ, (comp.) ut ἀκανόνιστα βιβλία, libri non recepti in numerum eorum quos uno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ε, τὸ, sambuci flos, teste Paulo Aegin. lib. 7.

Καυωπικὸν, dicitur à quibusdam pityusa herba, ut est apud Dioscor. l. 4. c. 166.

Κάπετος, vide in Σκάπλω. Κάπη, in Κάπλω.

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ε, ὁ, institor. Aliquibus exponitur propola. Plato de rep. lib. 2. scribit κάπηλος dici eos qui in foro ad vendendum & emendum operam suam locent Xen. Pæd. 4. πωλεῖν δὲ τὰς καπήλους ἐμπόρους ὁ, τι ἔχει ἕκαστος πρόσιμον. Suidas & Etymolog volunt καπήλους generaliter dici, qui aliquid vendant. Hesych. exp. μεζοπρόπους, ὁ τὰ ὠνὸς τὸν κάπλον πιπράσκων, ad etymologiam respiciens. ¶ Ponitur & pro caupone, i. vini venditore, apud Luc. in Hermodot. ἆρ' οὐ φθονεῖς ἀπαντῶσι σὺ κύκλῳ τὰς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ὑπογυιόομαι ἢ πιεραβάλλων ἢ αὐτεξετάζων τὰς οἴνους. item pro eo qui corrumpit & adulterat vinum: ibidem. Metaphoricè apud Aeschyl. κάπηλα τεχνήματα, artes & fraudes cauponariæ. Sunt qui deducunt παρὰ τὸ κακωτέον τὸν πηλὸν, ἤγουν οἶνον, à corrumpendo vino.

Καπηλὶς, ἰδ-ος, ἡ, quæ cauponariam exercet. Aristoph. in Pluto.

Καπηλικὸς, κὴ, κὸν, cauponarius, ad cauponem pertinens, ut καπηλικὸν μέτρον. Epigr. lib. 2. Καπηλικὴ (s. τέχνη) Aristot. polit. 1. Apud Greg. καπηλικὸς τῷ ψεύσασθαι, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

Καπηλικῶς, cauponariè seu cauponatoriè, fraudulenter, per impostura cauponariam. Aristoph. in Pluto.

Καπηλεύω, cauponor, cauponariam exerceo. Propriè de vini venditoribus. Sæpe etiam ponitur metaph. ut & Latinè cauponari. ut 2. Cor 2. καπηλεύοντες τὸν λόγον τ. θ. cauponantes, i. callidè & avarè, minus q; syncerè tractantes. Apud Herodian. lib. 6. καπηλεύειν ἀρχῶν, pacem cauponari vel vendere. Et καπηλεύειν τὰς δίκας, cauponari vel nundinari. Exponitur etiam avarè & sordidè jus dicere Καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herodot. τὴν σοφίαν καπηλεύειν, apud Philostr. lucro prostituere. Sic & τὰ μαθήματα καπηλεύειν, apud Plat. in Protag. Exponitur etiam, adultero.

Καπηλεία, ἡ, cauponatio, ipsa cauponandi actio. Exponitur etiam ars institoria seu cauponaria, καπηλικὴ. Plat. de leg.

Καπηλεῖον, ε, τὸ, caupona, popina. Synes. ep. 32.

Composita.

Ἀκάπηλος, ε, ὁ ἡ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex, non astutus, vel cauponum fraudibus carens. Strab.

Ἀκαπήλευτος γνώμη, syncerus animus.

Ἀνδραποδοκάπηλος, (q.d. caupo mancipiorum) mango, venalitius mancipiorum venditor. Suid.

Βιβλιοκάπηλος, librorum Propala. Luc.

Ἐκκαπηλεύω & καπηλεύω, adultero cauponum more. δόλῳ, Hesychius.

Θεοκάπηλος, qui Deum seu res divinas cauponatur, qui Deum & res divinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator, sacrilegus institor. Greg. Θεοκάπηλοι dicuntur etiam hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος, vestimentorum propola. vestiarius. Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, qui aves venditat. Poll lib. 8. (Aristot.

Παλιγκάπηλος, qui à caupone emit, deinde vendit. Demost. in

Παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo.

Προτοκάπηλος, qui oves cauponatur, qui oves venditat. Plutarch. in Pericle.

Σιτοκάπηλος, frumenti propola, qui vulgò revenditor.

Σωματοκάπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango. Chrysost.

Χαλκοκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. Greg. Naz.

ΚΑΠΝΟ'Σ, ῦ, fumus. ut Odyss. α, ἱέρδην δ' ἢ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἠ ἐς γαῖης. Hesiod. in Erg. ὥστε καπνὸς καπιδεῖν. Apud Plut. dicitur καπνὸν ἀφανίζειν, evanescere. Etym. deducit ἀπὸ τοῦ καίω ἢ ὀπνοή, ut propriè sic dicatur ἡ ἀπὸ τῆς καύσεως ὀπνοή: aut παρὰ τὸ κάπτω seu κάπω τὸ πνέω, unde κάπτω, & καπνός, quod posterius etymon sequitur Eust.

Καπνώδης, ε-ος, ὁ ἢ, fumosus, fumidus. Gal. Καπνηλὸς, idem, apud Nicand. in Ther.

Κάπνη, caminus, fumarium. Aristoph.

Καπνίον, ε, τὸ, parvus fumus, q.d. fumulus.

Καπνία, ἡ, fuligo. Item vappa, schol. Aristoph.

Καπνίας, ε, ὁ, (q.d. fumosus) lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit. Dioscor. l. 5.

Καπνιὰς, ἀδ-ος, ἡ, ut καπνιὰς ἄμπελος, quæ & κάπνος. Sic & ἡ καπνιὰς λίθος. capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. lib. 37. c. 9. Καπνιάω, fumigo. Apoll. Arg. 2.

Καπνίζω, fumum excito: & *ex consequenti* ignem accendo. Iliad. β, κάπνισσαν τε κατὰ κλισίας. Item infumo, fumigo, fumo inficio & denigro.

Καπνίζομαι, fumigor, infumor. Item in fumum evanesco.

Κάπνισμα, infumatio vel fumatio. Et in Epig. incensum thus.

Κάπνισις, idem quod κάπνισμα. Καπνιστὸς, fumigatus. Athen. l. 4. Καπνιστὸν, vide Aet. lib. 1.

Καπνέω, poëtica ectasi & epenthesi τοῦ ι pro καπνίω, i. καπνίζω, fumigo, suffio. Nic. in Ther. v 31.

Κάπνος sive κάπνις ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus, cujus meminit Theoph. hist. pl. l. 2. c. 4. & de causis plant. lib. 5. c. 3. ubi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo quod τὸ λεῖον τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristoteles quoque de gen. an. l. 4. c. 4.

Composita.

Ἄκαπνος, fumo carens, fumum non emittens. ut ἄκαπνα ξύλα.

Ἀποκαπνίζω, fumigo, suffio, suffumigo.

Ἀποκαπνισμὸς, apud medicos, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus & devoratus excipitur. Vide Plin. lib. 26. c. 6. & Dioscor. lib. 3. c 126.

Δύσκαπνος, fumum molestum habens: ut δύσκαπνα ξύλα. Theophr. de hist. pl. l. 5. c. ult Exponitur etiam, fumosus.

Ὁμόκαπνοι, q.d. ad eundem fumum degentes. Et (*ex consequenti*) eodem foco utentes. ex Aristot. pol. 1.

Πολύκαπνος, fumo abundans, nimio fumo niger factus: ut πολύκαπνον στέγος Eur in El.

Ὑποκαπνίζω, idem quod ὑποκαπνίζω.

Ὑποκαπνισμὸς idem quod ὑποκαπνισμός.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis: frutex spinosus, cujus fructus quoque eodem nomine appellatur. vide Dioscoridem libr. 2. c. 204. Gal. simpl. medicam. lib. 7. & de aliment. facult. l. 2. c. 14. Plin. l. 13. c. 23. Meminit ejus & Theophr. de caus. plant. lib. 3. c. 1.

Καππάριον, diminutivè & per contemptum dicitur: ut apud Plut. symp. lib. 4. ὥσπερ καππάριον ζῆς, σιωπάρμων ὡς μῦαν.

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ε, ὁ, aper. ut Iliad. ρ, ἐπὶ κάπρῳ βεβλημένῳ αἴξαντι. Xenoph. Pæd. 2. ἐπίστασθαι ὁκόσως δεῖ τὰ θηρία. Dicitur etiam σῦς κάπρος. Il. ε. & ρ. Pro domestico quoque porco, apud Hesiodum dici annotatur. Item pro eo qui castratus non sit atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant. ¶ Item nomen piscis qui apud Argivos celebris erat. Eustat. ¶ Est etiam morbus quo laborant apes, ut scribit Hesych. ¶ Item membrum genitale viri. Suid.

Καπρεαινα, ἡ, libidinosa: ut καπρεαινα γυνὴ. Ael. Dionys.

Καπρεάω, ῶ, subo. Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in pluto. Καπριάω, idem apud Aristot. hist. an. l. 7.

Καπριζάω, idem, teste Eust. Καπρίζω, idem, apud Aristot.

Κάπρις, ε, ὁ, pro κάπρος, aper. Il. λ. Dicitur & σῦς κάπρις. Il. ε. Accipi putatur & pro rostro navis. apud Herodot.

Καπρίσκος, ε, ὁ, piscis nomen, qui & mys appellatur. Athen. lib. 8.

Λαπσα-

Λαίσκαπος, (*comp.*) perditè & impudenter libidinosus. παρὰ τὸ λὲ ἐπιζευκτικὸν, pleonasmo τοῦ σ, Suid. & Etym.

ΚΑ'ΠΤΩ, Ε. ψω, comedo: vel avidè comedo, & velut me ingurgitando. Eust. Suid. Hesych. & Etymol. Interdum etiam mordeo: unde quod Aristot. dicit apud Athen. πεφυκέναι μόνον κάπτειν πίνειν, vertit Plin. l. 10. c. 46. porphyrio solus morsu bibit. ¶ Item spiro, flo: in qua signif. ponitur & κάπω: utrunque tamen inusitatum thema. sed ab eo formantur quædam derivata: hinc & part. κεκαφυῖα: unde κεκαφυῖα θυμὸν, apud Hom. Iliad. ε. De cujus participij formatione vide Eustath.

¶ *Derivata ex Κάπτω, i. comedo.*

Κέμμακα & κεμμακίδες, edulia quædam Laconica. apud Athen. & Hesych.

Κάψις, oratio. Item morsus.

Κάψα, ἡ, capsa, cista, theca. Suid. παρὰ τὸ κάπτω τὰ ἐδώδιμα, utpote in quam ponuntur edulia.

Καψάκη, ἡ, idem. lib. 3. Reg. c. 17. Καψάκιον, capsula.

Κάπη, ης, ἡ, præsepe, præsepium, φάτνη. Od. δ. Καὶ τὰς μὲν, (ἵππους) κατέδησαν ἐφ' ἵππείοισι κάπῃσι. ☞ Eust. derivat παρὰ τὸ κάπτω, i. χανδὸν ἐσθίω.

Κάπηθεν, à præsepi. Suid.

Καπάνη, pro præsepi & rheda accipi indicat Hesyc. scribens, καπανικώτερα dici τὰ χρεωστικώτερα ὑπὸ τῶν φάτνης. Athen. quoq; l. 10. scribit τοὺς ἁπλώους à Thessalis vocari καπάνας. Polluci autem καπάνη est pars quædam currus, vide l. 1. c. 10. tit. de partib. currus. ¶ Item galea è pilis, Hesychio.

Καπανικώτερα, ab Hesych. expon. χρεωστικώτερα. Athen. l. 10. dici scribit veluti ἀμαξικώτερα, ideoque μεγάλα ac μεγαλότμητα.

Κάπηλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κάπτω,

Ἀναπάπτω, devoro. Herodot. & Aristot.

Ἀνάκαψις, devoratio. apud Aristot. de gen. an. l. 2. c. 5.

Ἐγκάπτω, & ἐπεγκάπτω, (*decomp.*) voro, devoro, apud Aristoph.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, buccella, bolus, frustulum. Eupol. 5. apud Suid. & Eustath.

Ὑποκάπτω, prævoro, præripio & deglutio. Aristot.

Composita ex κάπη.

Βυκάπαι, αἱ, boum præsepia. Hesych.

Ὁμόκαπος, ου, ὁ ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel (per catachresin) eadem mensa utitur. Aristot. Polit. 1.

Παυσικάπη, ἡ, instrumentum erat (ut tradit Aelius Dionysius) rotæ simile, per quod jumentorum colla transmittebant, ne e derent. Dictum & de instrumento quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent. Ex quibus verbis colligit Eust. παυσικάπην dictam ὡς παύσουσαν τὴν κάπην, ἤτοι κάπτειν, ὁ ἐστι τὸ ἐσθίειν.

¶ *Derivata ex κάπτω, spiro.*

Κάπος, flatus. Etym. Hesych. Suid. Ponitur & κάφος, pro eodem.

Καπύω, flo. Ἀποκαπύω, efflo: unde Iliad. χ. ὑπὸ δὲ ψυχὴ ἐκάπυσσε, i. efflavit animam.

Καπυὸς, ab Hesych. exp. καπύοσαν, σκνίπιον: ut in Epigr. Ἐκ καπυοῦ γελάσας παρεμείδετο, magno cum cachinno veluti efflans risum. vide & in comp. ex πδρ.

Κάπνος, Κάπη, Κῆπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Κὰρ, κάρα, vide in Κάρηνον.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, carabus: animal marinum, è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans, vide Plin. l. 9. c. 31. Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. & Athen. l. 3. Ἀ Gaza exp. locusta.

Καραβώδης, carabi speciem gerens, qui è carabonum genere est. Aristot. l. 4. de part. an.

Καράβιον, parvus carabus.

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, dictum fuit vile & rusticum calceamentum una suppactum solea. Xen. anab. l. 4. ἐπιδὴ ἀπέλιπε τὰ δοχάμια ὑποδήματα, καρβατίναις πεποιημέναις ἐκ τῶν νεοδύρτων βοῶν.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium: herba de qua Dioscor. l. 2. c. 185. Plin. l. 20 c. 13. ☞ Sunt qui sic nominatam putent, quasi καρπάδαμον, quia calore & acrimonia sua caput tentet.

Καρδαμίνη, & καρδαμὶς, cardamine & cardamis: herbæ à nasturtij similitudine sic nominatæ. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate σισυμβρίον, ut testantur Erotianus & Gal.

Composita.

Ἀγριοκάρδαμον & λεπίδιον, dicitur à quibusdam ἡ Ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis, ut tradit Paul. Aegineta l. 3. c. 77. quasi nasturtium agreste. Aetio καρδαμίνη dicitur l. 12. c. 12.

Κυνοκάρδαμον, quibusdam idem quod & κάρδαμον, nasturtium. Dioscorid.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor: idem est quod Poëtis κέαρ. (☞ à quo etiam deduci putatur & dici quasi κεαρδία) Aristoph. in Ranis, ὦ χρυσοῖ θεοὶ Ἐντεῦθ' ἔχεις γὰρ καρδίαν. Apud eundem in Nub. & Plat. in symp. & Plut. de audit. poëm. καρδίαν πηδᾷ. Apud Lucanum de salt. σοὺς καρδίαν ἔχεις. Et καρδία λέοντος vocatur stella, quæ in corde leonis sideris apparet. Metaphoricè interdum ponitur, exponiturque animus: ut apud Plutarch. in Apophth. καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristoph. in Nub. ὦ καρδίας φίλαν, ex animo diligere. In Geopon. ἀμπελώνων τὰς καρδίας, exp. sensus. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, & mutuum consensum, ut declaravit Gal. l. 2. de placitis Hippocr. & Platonis. Thuc. l. 2. ἢ ὁπότε ἐς τὸν καρδίαν σημείαν αἰσθοῖτό τε αὐτὸν, καὶ &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla & quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Aristot. in Probl. alvus clepsydræ.

Καρδιακὸς, ἡ, ὁ, cardiacus, cui cor dolet vel potiùs os ventriculi. Propriè sic dicitur, qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, & sudoribus resolvitur. Gal. & Dioscor. Interdum adject. q. d. cordialis, ut καρδιακὴ διάθεσις, in Definit. med.

Καρδιάω, ᾷς, cordis dolorem sentio, seu potiùs dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. In cant. Salom. c. 4 ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἡ ἀδελφή μου, exp. vulnerasti.

Καρδιόω, σω, vel καρδιόομαι, idem quod καρδιάω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. & Gal. Exponitur etiam, νοσῶ ab Aelio Dionysio.

Καρδιωγμὸς, cordis dolor, seu potiùs oris ventriculi, morsus seu rosio cordis, vel potiùs oris ventriculi. Exponitur etiam, cordis (hoc est, visceris ejus quod palpitat, & cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. vide Gal.

Καρδία, cor (per methatesin pro κραδία) apud Poëtas. Il. α. & alibi passim. Interdum κραδίη & θυμὸς copulantur: ut Il. σ. Od. α. & alibi. Sic & apud Hesiod. in Theog. Exponi interdum potest, animus vel mens: Item sensus. Ἀ Didymo & Etym. annotatur dici κραδίαν à verbo κραδαίνω, τὸ πάλλω, quòd perpetuò palpitet cor.

Composita.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ ἡ, qui sine corde est. Item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀνακάρδιον, sive ἀνακαρδία, arbor est Indica, fructu aviculæ corculo non dissimili (unde putatur nomen inditum) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantùm hujus arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram colorem que æmulentur. Paul. Aegin.

Ἀνωκάρδιον, cavum illud quod sub pectore est carneum molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή. (Hesych.

Βαρυκάρδιος, cui cor grave est, gravatum cor habens, stolidus.

Διακάρδιος, cor pertransiens. Ioseph. de antiq.

Ἔγκαρδιον, q. d. pars in qua est cor. Sic dicitur interna pars & medulla ligni. Dioscor. l. 1. ἐγκάρδιον τοῦ πέμματος, medulla caudicis. Sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

Ἐπικαρδίδιον, idem quod καρδιόω. Nicand.

Εὐθυκάρδιος, qui rubro corde est: Item qui rubra medulla est.

Εὐκάρδιος (& poëticè εὐκραδίος) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. εὐκάρδιον expon. εὐστόμαχον, stomacho conveniens.

Εὐκαρδίως, forti & præsenti animo. Eurip. in Hecuba.

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore, qui impavido & magno est animo. Hesiod. in Asp.

Καταπάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodian l. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est, cui cor saxeum est.

Μελαγχοκάρδιος, qui nigro corde est. Item qui nigra medulla est. Item qui atroci & crudeli animo est. Apud Aristoph. μελαγχοκάρδιος πίτυς dicitur metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem feritatem μελαγχοκαρδίους vocârunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignavo & segni corde est. excors, stupidus, qui tardo ingenio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira excandescit. Aristoph. in Vesp.

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis involucrum: tunica quædam crassa, dura à cordis basi nata, & ipsum undique ambiens. Poll.

Πολυκάρδιος, qui est in corde, cordi insidens, pro περισκάρδιος. Bion in epitaphio Adonidis.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle & carnosum juxta os ventriculi.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est. ¶ Σκληροκαρδία, cordis durities. Marc. 16.

Ταλακάρδιος, qui toleranti & forti animo est, cujus cor tolerare novit. Hesiod. in Asp. Herculis epith. Τλησικάρδιος, idem. Eust.

Ταραξικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens & turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens aut etiam in corde: ut ὑποκάρδιον ἕλκος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὀμφὴ, cordis conceptio, mens & cogitatio.

Ὑψηλοκάρδιος, qui cordi est elato, superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo & propemodùm invicto. Theocr. idyll. 13. Ἀμφιτρύων ὁ Χαλκεοκάρδιος υἱός.

Καρδαμύσσω, vide in Σκαρδαμύσσω.

ΚΑΡΔΟΠΟΣ, ε, ἡ, mactra, alveus, in quo farina mixta aqua ſubigitur, & panis pinſitur: quod & μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς λίνεως, teſte Poll. & Suid. Ariſtoph. apud Gell. l. 13. c. 24. dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, ἀ ϳ βάλε, κάρδοπον, utendam pete μάκτραν, vel ſi mavis ita appellare κάρδοπον. Et in Nub. ἐδ' ὧι κάρδοπ Κλεωνύμῳ, ἀλλ' ὦ θυέλα τροχύλη γ' ἀνεμώτιδι.

ΚΑΡΗΝΟΝ, ου τὸ, caput: ut apud Hom. Il. λ. κάρηα Τρώων φθιμένων. Et Od. κ. νεκύων ἀμφιμολεῖα κάρηα. ¶ Item vertex, ſummitas: ut πάλεως κάρηα, & ὀρέων κάρηνα, apud eundem Poëtam. ⊃ Etym deducit à κάρω, unde ἔκαρον. Euſt. dicit κάρηνα (de quo mox) & ἄκρα ὠνομάζεσθαι, & ex hoc illud fieri literis tranſpoſitis.

Κάρη, τὸ, (indeclinabile & Ionicum) idem quod κάρηνον, & ex eo per apocopen factum eſſe volunt Etym. & Euſt. Iliad. χ. πολιόντε κάρη πολιόντε γένειον.

Κάρηατος, ατος, τὸ, idem: ut Iliad. ψ. ἐν θέμις ἐστὶ λοετρὸν κεφαλὴν κεκαρῆατος ἄσσον ἰκέσθαι. Hinc volunt grammatici per ſyncopen facta eſſe κάρητος & κάρηϊ apud Poëtas.

Κάρη, τὸ, idem quod κάρηνον, frequens apud Tragicos: ut Soph. in Ajace. πάντας κάρα ἴσωξε. Eurip. in Medea, σῷ κάρᾳ μιάσορεῖς. Item pro tota facie, apud Soph. Veteres neutro genere uſurpaſſe, qui autem illis ſucceſſerunt, in fœm. etiam uſos eſſe annotavit Euſt. Καελὶς, ίδος, ἡ, ſquilla, piſcis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων. dictum ἀπὸ τῆς κάρης, quia caput majus habet reliquo corpore, teſte Athen. l. 3. Καελίδιον & καελιδάριον, parva ſquilla, ſquilluſa. Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Κὰρ pro κάρη per apocopen. Il. π. ῥέεσσιν ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, in caput. ¶ Eſt & gentile nomen. Κάρες enim ſunt populi Ionib. & Doribus finitimi: quorum regio dicitur Καρία. Accipitur Κὰρ & pro Carico mancipio, ſeu homine nauci & nihili, qualis Carum gens quæ aliis ſe mancipabat.

Κάρωσις, pro ὠθεσμότης, κύριος, apud Xen. Hell. 1. Καρωσίης μοῖρος, apud Eurip. exp. mors capitalis.

Κρᾶνα, ατος, ὁ, vel τὸ, idem quod κάρη. Il. τ. κατ' ἀνδρῶν κρᾶνα βαίνει. Apoll. Arg 1. κρᾶνα ἐξ ὑπαίθριο.

Κρὰς, ατὸς, ὁ vel τὸ, idem quod κρᾶνα, ex quo & factum per ſyncopen, ut ἀπὸ κρατὸς. Od. ξ. Et κὰ κρᾶ. Od. ϑ.

Κρᾶθεν, adverb. à capite, de capite. Heſiod. in aſp.

Κρᾶνον, ου, τὸ, caput. Euſt.

Κρᾶνος, ου, τὸ, galea. Luc. de ſcrib. hiſt. & Plutarch. an ſen. adminiſtr. reſpub.

Κρᾶνιον, ου, τὸ, calvaria, calva Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: ut apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis. ex Theophraſt. hiſt. pl. l. 1. c. 9.

Κραναὸς, ᾶ, ὁ, aſper: ut κραναὴ Ithaca. apud Hom. Exponitur & ſterilis. Vult Euſtath. deduci à κρᾶνον, i. caput.

Κάρ, &c. Κορυθ, &c. Κόρυς, &c. Κόρυμβος, &c. Κορυφὴ, &c. Κραίνω, &c. Κρόπαλα, &c. quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex κάρηνον.

Ἀμφικάρηνος, ος, ὁ ϰ ἡ, utrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici & ἀμφίκρανος per ſyncopen quidam tradiderunt.

Δικάρηνος, biceps, geminum habens caput. Hom. in Βατραχομυομ.

Ἑκατογκέφαλος, q. d. centiceps. Pind. Ariſtoph & Aeſchyl.

Εὐρυκάρηνον δέμας, corpus lato ſeu vaſto capite. Oppian. de venat.

Λειοκάρηνος, glabrum caput habens. (lib. 3.

Ξανθοκάρηνος, cui flavum eſt caput, i. cui flavi ſunt capitis pili.

Ὀξυκάρηνος, acutum caput habens. Dionyſ. Alexand.

Οὐλοκάρηνος, qui criſpo capite eſt, i. criſpis capillis. Od. τ.

Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi, apud Heſiod. in Theog.

Πολυκάρηνος, multa capita habens: ut πολικάρηνος ὄφις, in Epigr.

Προκάρηνος, præceps, capite deorſum vergens.

Τρικάρηνος, triceps. Heſiod. in Theog.

Ὑψικάρηνος, altum caput habens, vel altum cacumen habens: ut ὄρος ὑψικάρηνον.

Compoſita ex κάρη ſeu κάρα.

Ἀκρηὸς, cerebrum vel caput. Etym.

Ἀκρὴς & ἀκρεαὶς, exp. quaſi ita exiguus: ut caput & principium reperiri non poſſit. Poll. Vide & in compoſitis ex Κέρα.

Ἀμφικρανὶς, ίδος, ὁ ϰ ἡ, idem quod ἀμφικάρηνος. Nicand. in Ther.

Ἀγλακρὰ, locus qui poſt claviculam eſt. Heſych.

Καταικάρα, Atticè dici ajunt, pro ἐπὶ κεφαλὴν. in caput. apud Dionyſ. Long. Id tamen dicitur potiùs κατώκαρα, quod & κρανκάρα ſcribitur, apud Ariſtoph. in Acharn.

Γέικαρα, nomen promontorij.

Φαλακρὸς, calvus: quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex κάρ.

Ἀνάκαρ, ſurſum verſus, in acclive. Quidam expon. in ſuperiorem partem (cujus cont. ἐπίκαρ.) apud Hippocr.

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, cerebrum, vel pediculus, ut quidam exp. Il. ι. πὰρ δέ μιν ἔγκαρος αἶσεν. Dicitur etiam ἔγκαρος, ος, pro cerebro, apud Lycophr. & Alcæum epigr. lib. 2. παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἢ τῇ κεφαλῇ εἶναι.

Ἔπικαρ, id eſt, ἐπὶ κάρ, in caput.

Compoſita ex κέρας ſeu κέρως.

Δικρὰς, ὰδος, ὁ ϰ ἡ, biceps.

Δίκρανος, bifidus, bicornis, apud Hippocrat. de locis in homine.

Δικρανότης, ητος, q. d. bifiditas, bicornitas. Hippocrat. ibidem. Vide & in comp. à Κέρας.

Δίκερος, & per contract. δίκρως: item δικρόος, & per contract. δικρῆς, biceps, bifidus, biſulcus, bifurcus. Xen. in Cyneg. Vtitur & Hippocr. Gal. Ariſtot. & alij. Fœmininum δικρόα ſubſtantivè aliquando ponitur apud Ariſtot. & Xen. Dici autem δίκερος per ſyncopen pro δίκαρος ſeu δικάρανος: vel potiùs quaſi δίκερα aut δίκρανος, ſcribit Etym.

Καταχρῆν, idem quod κὰ κρατὸς, ſeu κὰ κάρας, κὰ τῆς κεφαλῆς.

Κατίκρας, idem: nonnulli tamen volunt eſſe pro κὰ κρᾶτος, i. vi: nonnulli exp. prorſus, funditus.

Λευκόκρας, candidum habens caput.

Compoſita ex κρᾶνον.

Ἀμφίκρανος, ος, ὁ ϰ ἡ, q. d. utrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur. Dici tamen per ſyncopen pro ἀμφικράνιος quidam tradiderunt.

Ἀποκρανίζω, (poët.) caput amputo.

Βύκρανον, ου, τὸ, caput bubulum: apud Proclum de ſphæra. Item galea facta ex capite bovis. Βυκράνιον, vitis nigra. Dioſcor. Sic etiam appellatur τὸ αὐτόρριζον, Gal.

Δίκρανος, biceps. Δίκρανον, (ſub. ξύλον) expon. furcatum lignum: vel furca. apud Luc. in Timone.

Δικρανόω, ῶ, bifurcum reddo, ſeu biceps, in duas partes aperio.

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod ſuper caput eſt, ſeu vitta, capitis ligamentum: idem quod κρήδεμνον. Eurip. in Hippol. Item munimentum, quod capiti imponitur, i. galea. Poll. Ἐπίκρανα dicuntur etiam capitula ſive capitella columnarum, apud Architectos: idem quod κιονόκρανον. Xen.

Ἐπικρανὶς, ίδος, ἡ. cerebrum. Poll.

Ἑτεροκρανία κεφαλαία, ſeu ἑτερόκρανία, abſolutè dicitur, quum alteram cranij ſeu capitis partem dolor tentat, dextram vel ſiniſtram, quæ & ἡμικρανία. Gal. in Iſagoge & in defin. medic.

Ἡμίκρανον, ου, τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall. l. 1. c. 12.

Ἡμικρανία ἡ, & ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ἰδιώτη, Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 2. c. 3. Aet. l. 6. c. 49. & Paul. Aegin. l. 2. c. 5.

Ἡμικρανικοὶ, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxij ſunt. Paul. Aegin. l. 2. c. 5.

Κιονόκρανον, idem quod ἐπίκρανα, caput columnæ. Xen.

Μακεσίκρανος, Doricè pro μηκεσίκρανος, upupa: quoniam in capite habet criſtam velut oblongam galeam. Heſych.

Μαλακοκράνδυς, q. d. molliceps. Avis nomen, apud Ariſtot. hiſt. animal. l. 9.

Μελάγκρανις, nigriceps. Iunci genus, apud Plin. lib. 21. cap. 18. & Heſych.

Μεσόκρανον, media capitis ſeu cranij pars. vertex. Poll. l. 2.

Μυριόκρανος, innumera habens capita. Epith. canis Lernæ, apud Eurip. in Herc fur.

Ὀρθόκρανος, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περίκρανος, qui circum caput eſt, aut adhibetur. Poll.

Περικράνιος χιτὼν, apud anatomicos dicitur tunica ſeu membrana, quæ cuti calvariam ambienti ſubjecta eſt. Vtitur & Plutarch. in Numa.

Πολύκρανος, multa habens capita. Eurip.

Προσκρανος, capiti adjunctus. Προσκρανον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, pulvinar. Pro quo Dores dicunt ποτίκρανον: ut Theocr. idyll. 15.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite eſt. Eurip. in Oreſte.

Τρίκρανος, triceps. Soph. Τρίκρανον, promontorij nomen. Xen.

Ὠλέκρανον, ου, τὸ, quaſi ὠλενόκρανον, caput cubiti eminens & protuberans cubiti pars. gibber, apud Ariſtot.

Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio. apud Poll.

ΚΑΡΚΑΙΡΩ, reſono, ſonitum edo: vel etiam pulſatus vibro & tremo. ut Il. υ. κάρκαρε δὲ γαῖα ποδοῖιν Ὀρνυμένων ἀμυδις.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ, ſive κάρκινος, ου, ὁ, cancer, de cujus piſcis generibus vide Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 2. Athen. l. 3. & Plin. l. 9. c. 31. ⊃ Sunt qui ita denominatum dicant παρὰ τὸ καρκαίρειν, ἀφ' ὃ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. ¶ Eſt etiam ſidus hoc nomine ex duodecim zodiaci ſignis. apud Arat. μέσσῃ σὶ ὑπὸ καρκίνος ἐστί. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Hippocr. Alex. Aphrod. Gal. ¶ Καρκίνοι, dicuntur oſſa duo jugalia, quæ prope tempora committuntur. Poll. l. 2. ¶ Item καρκίνος, cancer: vinculi genus, apud Gal. lib. de faſciis. faſcia in plures partes ſciſſa, cancrorum pedum ſpeciem referens. ¶ Eſt & calceamenti genus. Heſych. & Poll.

Καρκινώδης, ες, ὁ ϰ ἡ, cancro ſimilis, vel qui è cancrorum genere eſt: ut τὰ καρκινώδη, apud Ariſtot. l. 4. de part. an. quæ è cancrorum genere ſunt. Sic καρκινώδη ἕλκη, apud Dioſc. ulcera quæ in cancros vergunt. Et καρκινώδης ὄγκος, apud Alex. Aphrod. prob. lib. 1. quæſt. 92.

Καρκινίδες, dicuntur animalcula minutis cancris ſimilia, colore fulvo, quorum meminit Aet. l. 2. c. 139.

Καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

Καρκινᾶσθαι, cancro tentari & infestari, apud Hippocr. At καρκινᾶσθαι volunt dici plantarum radices quæ cancri instar divaricatis & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, apud Theophr. sæpé

Καρκίνωμα, τὸ, idem quod καρκίνος, cancer morbus, apud Dioscor. lib. 1. & 2.

Συγκαρκινᾶσθαι, dicuntur frumenta, quum radices agunt. Pherecr.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor. veterni species secundum quosdam. Galenus Methodi lib. 13. καῦφορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας & κώφωσις ac κωφώσεις. Item generaliter, sopor: ut Herodian. l. 1. δύσεως δὲ κώρου ἐπιπεσόντος αὐτῷ εἰς ὕπνον τι κωφελκόμβου, τοῦ κωμώδη πάσχειν οἰηθέντος, ἀνεπισταλῷ, atque in soporem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Apud Dioscoridem, κώρου ἐπιφέρει, exp. graviratem soporemque affert. Apud Apoll. Arg. 2. κώρῳ δὲ μιν ἀμφικάλυψε πορφύρεος, schol. exponit σκότωσις, q. d. obtenebratio. A'Bud. exponitur etiam, crapularis redundantia. Aristotel. in probl. τὸν κώρον ἐπὶ τῷ κραιπάλῃ ποιεῖ. Deducitur à κώρος, caput, quòd capiti gravedinem afferat. ¶ Item κώρος vel κώρον, herba quæ officinis carvi, vulgò chervi. de qua vide Dioscor. l. 3. Dici etiam κώρειον, Aetio, & κώρελον, item κώρυον annotatur. Item καρναβάδιον à Simeone Sethi.

Καρόω, ῶ, soporem cum gravedine affero, marcorem induco seu veternum. Gal. Apud Aristot. κωρῶδες ὑπὸ βρονῆς, alto gravique sopore corripi.

Κάρωσις, q. d. soporatio. i. actus ipse soporem illum inducendi. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτικὸς, ὴ, όν, soporifer, soporem inducens, qui κώρος dicitur. Exponitur etiam, gravedinem afferens. Gal. & Dioscor.

Καρωτικαὶ (sive καρωτίδες) ἀρτηρίαι, quæ & ληθαργικαὶ, & ἀποπληκτικαί: sunt rami duo arteriæ magnæ qui sub clavicula divisi juxta asperam arteriam, unà cum vena jugulari in caput feruntur: sic à veteribus medicis dictæ, quòd vinculo exceptæ carum, lethargum & apoplexiam inducant. Aristot. hist. an. l. 3. Aretheus acut. morb. l. 2. c. 11. Gal. in li. de usu respir. Alex. Aphr. prob. l. 2

Composita.

Νῶκαρ, dormitatio, segnities, torpor, veternus, sopor: quasi ἡ νὴ κώρωσις, ut tradit schol. Nic. in Ther. v. 189. A'Suida & Etym. adjectivè etiam exponitur δυσκίνητος. Vide & in comp. à Σκάρω.

Ὑποκαρόω, sopore leniter affici or seu quadantenus Dioscor. l. 4.

ΚΑ'ΡΠΑΙ, αἱ, putantur esse vermes qui oleis innascuntur, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2 τοῖς νοσίοις ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τοὺς κάρπας γίνεσθαι: ubi tamen quid in legendum suspicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis genus. Athen. l. 1. οἱ ὠχεῖν τὴν καρπαίαν καλούμενον, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xen. initio lib. 6. Anabas. ubi scriptum καρπαίαν.

Καρπάλιμος, vide in A'ρπαξ.

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Dioscor. l. 6. c. 13. & Paul. Aegin. l. 5. c. 43.

Ὁ ὑποκάρπασον, (*decomp.*) ὁ ὑπὸς καρπάσου, succus carpasi. Gal. l. 1. de antidot. & τῶν κατὰ τόπους, l. 1. c. 3. ex Archigene.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carpesium: festuca tenuis, furculis cinamomi similis, odore & sapore, sed valentiore & magis aromatico. duplo pondere pro cinnamomo usurpatur à Galeno. Serapio, Avicenna atque Arabes omnes cubebas esse dicunt. Sunt qui crediderint ὀξυμυρσίνην esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. & de antidot. l. 1. & lib. 1. & κατὰ τόπους.

ΚΑΡΠΟ'Σ, ου, ὁ, fructus. Generaliter de quarumlibet plantarum fructu dicitur. Od. ν. (de fructu olearum & ficuum) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀποπλύνται. Et καρπὸς ἀρούρης, apud Hom. & Hesiod. quicquid è terra provenit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκέμβρυον σπέρμα τῆς μὴ ἀθεκαρπίας. Sumitur & pro semine, apud eundem. Item metaph. utilitas, emolumentum. Herodian. l. 8. ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς ἀθεμίγητος. Item junctura manus cum cubito. Aristot. de part. an. 1. ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Sunt tamen qui pro vola accipiant apud Homer. Iliad. ω. ἐπὶ καρπῷ χεῖρας γέροντος Ἐδμάδος δεξιτερῷ.

¶ *Derivata ex καρπὸς, fructus.*

Καρπόω, ῶ, fructus offero. Levit. c. 2.

Καρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor. Theophr. hist. pl. l. 4. καρπώσθαι ἐνιαυτόν, fructum anni percipere, vel elicere. Apud Demosth. καρπώσασθαι τὰ αὐτῶν, frui suis rebus. Sic καρπώσασθαι σχολὴν, frui otio, Synes. Item consequor: ut καρπώσασθαι δίκαιον, apud Dem. Sic Xen. Pæd. 8. ἧττον τούτων καρπώμεθα ἀσφάλειαν ἢ εὐκλειαν. Exponitur etiam aliquando, usum fructum percipio: ut apud Demosth. in Aphobum, ἐδόκουν ἐξοδεδυκέναι μὲν τοὺς καρπώσασθαι. Item exhaurio & consumo. Demost. (de matre Aeschin) καρπωσάμενοι τοὺς τῶν χρωμένων οἰκίας. Dicitur etiam de malis: ut apud Aristid. καρπώσασθαι τὰ κακὰ αὐτὴ τῶν ἀγαθῶν. Apud Lysiam in apol. 1. καρπώσασθαι τοὺς τῆς πόλεως συμφορᾶς, frui calamitatibus reipubl. i. ex reipub. calamitatibus fructum percipere, & sua commoda comparare.

Κάρπωμα, τὸ, fructus qui percipitur, quæstus. Hesych. Item oblatio, victima, seu hostia. Exodi 29. & Levit. 1. cap. Expon. etiam, possessio, seu possessio ex qua fructum & emolumentum capimus.

Κάρπωσις, εως, ἡ, fructuum & commodorum perceptio, usus rei fructuosus, q. d fruitio. Xen. Pæd. 4.

Καρπώσιμος, ου, ὁ ἡ, ex quo fructus capi potest. Item frugifer. us. apud Athen. l. 11.

Καρπιμος, ου, ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere solet, aut aptus ad fructus edendos. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo. Item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Dioscor. lib. 3. c. 37. καρπίζειν δὲ αὐτὸν ἐν ἥρᾳ.

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo. apud Thucyd. & Athen. lib. 6. item defrugo, i. fructus seu fruges consumo, & q. d. fructus seu fruges exhaurio & exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, usus fructus: idem quod κάρπωσις. Item defrugatio, exinanitio & extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπόω, f. ώσω, idem quod καρπόομαι & καρπίζομαι, fructum percipio, fruor: ut καρπώσειν χώραν, apud Poll.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, usus fructus: idem quod κάρπωσις & καρπισμός. Καρπεῖον, ου, τὸ, idem videtur esse, quod καρπὸς, Poll. ex Aristoph. Apud Nic. in Alexiph. σίδιον καρπεῖον, idem quod σίδη.

Composita.

A'βρόκαρπος, ου, ὁ ἡ, molles & delicatos fructus ferens.

A'γλαόκαρπος, splendidus fructibus, quos fert: vel splendidos aut pulchros fructus ferens: ut μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Homer. Et ἥρος ἀγλαόκαρπον, apud Nonn.

A'ένκαρπος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fructus ferens.

A'καρπος, infructuosus. Theophr. τῆς περσείνης τὸ ἄρρεν ἄκαρπον, Item generaliter, inutilis.

A'καρπία, ἡ, infructuositas, sterilitas: ut ἀκαρπία γῆς.

A'κάρπιος, ου, fine fructu sum, infructuosus & sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theophr.

A'κάρπωτος, ex quo fructus perceptus non est: ut χώρος ἀκάρπωτος, apud Soph. ex qua nemo fructum percepit.

Παυακαρπὴς, (*comp.*) omninò infrugifer & sterilis. Nicand. in Ther.

A'κρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens. Theophr. hist. pl. l. 1 c. 23.

A'μαυρόκαρπος, nigrum habens fructum: dicitur de flore ferulæ, apud Theophr. l. 6. c. 2.

A'μφίκαρπος, utrinque seu ab utraque parte fructum habens.

A'ποκαρπόω, ῶ, fructum edo seu emitto. Item emitto veluti fructum. genero, pullulo. Gal. apud Hippocr.

Βραδύκαρπος, tardos seu feros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cujus fructus dulcis est, dulcem fructum gignens. Theocr. idyll 11.

Γλυκυκαρπέα, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro aliquo tectos.

Διακαρπόομαι, decerpo.

Δίκαρπος, biferus, bis fructum gignens. Strabo, δίκαρπον ἔχειν τὸν γῦν.

Δικαρπέω, ῶ, biferus sum, bis fructum fero: tàm de arbore quàm de fructu. Theophr.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα Eustath.

E'γκαρπος, in quo fructus insunt, fructus in se habens. Metaph. Soph. in Trachin. de muliere gravida, in cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore. Suid.

E'γκαρπὴς, ές, ὁ, fructuosus. Hesych.

E'γκαρπόομαι, ώμαι, idem quod καρπόομαι. Greg. τὸ ἄγιον ἐγκαρπῶσθαι μεγάλα ἐπιθῆ, quæstui habere res sacras & divinas. Item exhaurio & extenuo facultates alicujus, & percipio earum fructus, apud Demosth.

E'γκάρπωσις, fructuum ac commodorum perceptio & usus rei fructuosus.

E'γκαρπίζω, fructus decerpo & percipio. E'γκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire & exhaurire. Theophr. de caus. pl. l. 9. c. 9.

E'παλόκαρπα, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo quasi fructificant.

E'πετήκαρπος, uno anno fructificans. Theophr. lib. 1.

E'πικάρπιος, frugifer, vel qui est frugum præses. Aristot. de mund.

E'πικάρπιον, quicquid semen aliquod continet, ex annotat. Marcell. in Dioscor.

E'πικάρπια, dicuntur etiam ramusculi plantarum, de quibus fructus dependet, & qui sunt super fructum. Athen. lib. 2.

Ἐπικαρπία, ἡ, fructus, fructuum proventus, fructuum reditus. Item metaph. fructus & reditus qui ex ipsa summa capitali manant. usus rei fructuosus: idem quod ἐπικάρπωσις, Plat. l. 12. de leg. Aristot. oec. 2.

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιφυλλόκαρπος, (decomp.) q. d. super folia fructum habens, qui in folij dorso fructum gerit. Theophr. hist. pl. l. 1 c. 16.

Εὔκαρπος, benè fructificans, uberibus fructibus fœcundus. Theophr. de caus. pl. l. 2. Item activè, benè fructificare faciens, fructuum ubertatem adjuvans: ut δένδρεα εὔκαρπα, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. Item metaph. fœcundus: ut Venus εὔκαρπος, apud Plut. in Erot.

Εὐκαρπία, ἡ, fructuum uber proventus, fructuum ubertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophr. de caus. plant. lib. 2. & Theophyl. ep. 74.

Εὐκαρπέω, ῶ, fructibus uberibus fœcundus sum, uberes fructus fero, q. d. benè seu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, suaves & jucundos fructus gignens: ut ἡδύκαρπον δένδρον, apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè & infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία, mala & infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9. Plut. in Coriol.

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio: vel fructuum pulchritudo & venustas.

Καλλικαρπέω, pulchros & venustos fructus edo: aut pulchros & bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Καρπόκαρπος, fructuosus, frugifer: ut καρπόκαρπος ἐλαία, frugifera olea. Psalm. 51.

Καλλικάρπιον, ι, τὸ, fructus. ex Theophr.

Καλλικαρπόω, ῶ, adoleo. Suid. Καλλικάρπωσις, expicinis, Levit. 6.

Κλυτόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind.

Λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est Dioscor. l. 3. c. 29.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt. Theophr.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco atram afferens obscuritatem: ut μελάγκαρπος ἀσάφεια, apud Plut.

Μικροκαρπία, parvi fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσόκαρπος, salicis fructus: ab οἶσυς, quæ & λύγος & ἄγνος dicitur, Eust.

Ὀλιγόκαρπος, paucos fructus gignens.

Ὁλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo Ecclesiast. 45.

Ὁλοκάρπωμα, & ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sap. Salom. c. 3. & Esaiæ 41.

Ὁμοιόκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11.

Ὀπισθόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπιος, ferens fructum ex adverso folio, sive à tergo folij. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 2.

Ὀψίκαρπος, cujus fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ὀψικαρπία, sera fructus editio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Ὀψικαρπέω, ῶ, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero. apud eundem.

Πάγκαρπος, omnis generis habens. Soph. in Electra. Et in Axiocho, οὗ τὰ ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς.

Παγκάρπιος, idem: ut παγκαρπία μελιτῶδες, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle & omni frugum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuum genere: apud Eust. ex Anticl.

Περικάρπιος, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cujus fructus tegmine & involucro aliquo cinctus est. Athen. l. 2. ex Phania.

Περικάρπιον, ι, τὸ, vitium cingens, seu muniens fructum. Vide Plin. l. 15. c. 28. Item fructus pars quæ semen ambit. Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 1. ἔχει ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ Exponitur etiam, fructus, apud eundem l. 6 c. 4. ἔχων περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, τῷ μορφῷ ἀκανθῶδες. ¶ Περικαρπία, itidem pro integumento fructus, apud eundem l. 6. c. 1.

Πλαγιόκαρπος, obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theophr. hist. pl. l. 1 c. 29.

Πλατύκαρπος, latum fructum habens, cujus fructus latus est. Dioscor. l. 3 c. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 1. Τὸ πολύκαρπον, apud Hippocr. dicitur τὸ κρεατῶδες. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπία, ubertas in fructu ferendo, uber fructus. Theophr. hist pl. l. 3. c. 3.

Πρωΐκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt. Idem hist. plant. lib. 1. c. 23.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt.

Πρωϊκαρπέω, ῶ, maturè fructus meos reddo. Theophrast. de caus. pl. lib. 1. c. 15.

Ῥυσόκαρπος, fructum rugosum ferens.

Σπληνόκαρπος, caudice fructum ferens, ut ceratonia siliqua.

Τελεσικαρπέω, seu τελεοκαρπέω, ad maturitatem fructum perfero. Theophr. Item ad frugem pervenio, apud eundem.

Τρίκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis reddens. τρίκαρπον exp. eiam, triennè, apud Hesych.

Ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus.

Ὑπερκαρπέω, ῶ, supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo.

Φερέκαρπος, fructum ferens. Plut.

Χλοόκαρπος, cujus fructus virent. Item virere fruges faciens. Orph. hymno in Cererem.

Χρηστόκαρπος, bonos fructus habens: χρηστόκαρπος χώρα, apud Strab.

Χρηστοκαρπία, fructus bonus.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cujus fructus aurei sunt.

Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam à colore acinorum aureo. Vide Plin.

Ὠλεσικάρπος, fructum perdens, frugiperda. Od. κ, ἰτέαι ὠλεσικάρποι, & Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς, junctura manus.

Ἐπικάρπιος, ι, ὁ, qui supra manus cum brachio commissuram, ponitur. Philostr. ep. 39.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio καρπῷ: vel media pars καρπῷ.

Μετακάρπιον, quod est post καρπὸν: palma, quæ pars infra digitos aperitur, & in illos finditur, inquit Camer.

Περικάρπιον armilla sive brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπὸν: aut prima pars καρπῷ. Poll.

Κάρρων, vide in Κρείσσων.

ΚΑΡΣΙΟΣ, ι, ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych. Καρσίως, obliquè, πλαγίως, Suid. Καρσία, ἡ, obliquitas.

Composita.

Ἐγκάρσιος, ι, ὁ ἡ, obliquus, seu in obliquum porrectus, transversus. Aristot. de mundo, ὧν μέσος ὁ ζωφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιοι ἐμβολαί, obliquæ, seu quæ obliquè fiunt. Et Philo in vita Mos. l. 1. ἐκτραπόμενος ἐν τῆς εἰθείας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν ὁδῶν, relicta via recta nactus callem transversam.

Ἐγκαρσίως, obliquè, transversè. Thuc. l. 2. ὑπὲρ τὰ τάφρα ἐπιλύσαντες ἐγκαρσίως.

Ἐπικάρσιος, obliquus, transversus.

Κάρπη, vide in Κάρω. Καρτύρω, &c. vide Κρατύνω.

ΚΑΡΤΑΛΛΟΣ, ι, ὁ, cophinus seu corbis in angustum definens: ut κάρταλος βοτρύων, legitur Deut. cap. 6. & 4. Reg. c. 10. & Ierem. c. 5.

ΚΑΡΥΑ, ας, ἡ, nux juglans (de arbore) Theophr. l. 3. hist. plan. c. 6. καρύα, Διὸς βάλανος. Plut. symp. 3. τῷ καρύᾳ inde vocatam tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιᾶσι λυπεῖ τὰς ὑπ' αὐτῆς παραπελιμούσας: alij à κάρη seu κάρη deducunt, hoc est, à capitis gravedine, quam afferunt arboris ipsius folia.

Κάρυον, ι, τὸ, nux juglans (de fructu) Theocr. idyll. 9. ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος. Variis autem cognominibus distinguitur: est enim κάρυον Βασιλικὸν, Περσικὸν, Εὐβοϊκὸν, Ποντικὸν seu Ἡρακλεωτικὸν, aut λεπτὸν, Ἰνδικὸν. Item φήγινον, πιτύϊνον, πικρὸν, μυρεψικὸν, de quibus apud Dioscor. Gal. Theophr. Plin. Vocatur etiam κάρυον, quod vulgus ὀστέον appellat, nimirum ob similitudinem quam cum nuce habet.

Καρυηδὲς κάταγμα. fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ.

Καρυηδὴς, nuceus, ad nucem pertinens: vel affinitatem cum nuce habens. Καρυηδὲς κάρπος, fructus qui est nucis modo. Et καρυηδῆ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, nuceus: ut καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus.

Καρυΐσκος, cyphus in nucis modum factus. Καρυατὸν, pro eodem, ex cap. 25. & 36 Exodi.

Καρυΐτης, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus quibus similem fructum gerit: ut annotatur ex Dioscor. A Plinio myrsinites etiam vocari traditur l. 26. c. 8.

Καρυκὴ, medicamenti nomen ex nucibus & aliis quibusdam confecti, apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκῶν.

Καρυώδης, ες, ὁ ἡ, nuceus, nucis referens speciem.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aetio l. 1. c. 30. caryota palmula, quæ & καρυῶτις. Dioscor.

Καρύκη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Λεπτοκάρυον, & divisum λεπτὸν κάρυον, nux avellana. Dioscor. lib. 1. cap. 180.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus: alio nomine κάρυον μυρεψικὸν, vel μυρεψικὴ βάλανος appellatur. Dicitur & μοσχοκαρύδιον.

ΚΑΡΥ'ΚΗ, vel καρύκη, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidam existimant sic apud Hippocr. dici Lydium quoddam edulium ex sanguine aliisque rebus variis apparatum. Accipitur etiam generaliùs, & exp. condimentum: ut apud Plut. symp. 4. ὡς σὺ οὐ ἀδυπάκης ἢ καυδύλοις ἢ κορύκαις εἶ. Apud Luc. κορύκης τὸ ὄψιον αὐάπλεως, exp. ex sorbitione jusculi esculentioris. ☞ Sunt qui à κόρυον deduci putent, aliquod κορύον (i. juglandium) genus huic condimento admiscerì suspicantes. ¶ Καρύκαι, carycæ. Luc. ὠνήσομαι γὰρ κἀγὼ πὰς παλάβας τῶν κορυκῶν.

Καρύκινος, qui est coloris sanguinei, colorem sanguineum referens.

Καρυκεύω, condio more eorum qui intritum conficiunt dictum κορύκη. Et generaliter, condio, vel potiùs exquisitè condio. Athen. lib. 14. Οἷς δὲ κεκορυκευμένοις ἤψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ' ὦ θεοί. Item metaph pro θεραπεύω & αὐαδεύω. Hesych.

Καρύκευμα, condimentum exquisitè factum. schol. Aristoph.

Καρυκεία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam conditura supervacanea. Gal. in lib. de san. tuenda.

Ἐπικαρυκεύω, (*comp.*) insuper condio, condimentum aliud addo.

ΚΑΡΦΩ, F. ψω, sicco, arefacio. Odyss. ν. Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Quidam etiam exponunt, sordido, squalidum reddo. Metaphoricè apud Hesiod. initio Erg. Ῥεῖα δέ τ' ἐθύνει σκολιὸν, ἠδ' ἀγλαὸν κάρφει, & superbum arefacit, i. deprimit, vel facit ut defloresçat.

Καρφώω, idem quod κάρφω: unde καρφώεις apud Hesych. exp. ξηραίνεις, item φθείρεις.

Κάρφος, ους, τὸ, palea. Dioscor. l. 5. c. 85. Ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, palearum, pilorumque plena. Item apex tenuis à ligno fisso abscedens. Athen. lib. 13. ¶ Item festuca, i. arida & crassior in fœno nondum demesso stipula: vel etiam aridum & leve fœnum. Luc. in Hermot. Plut. de sera num. vindicta. Apud Polyb. quidam exp. talcolam, alij tesseram. ¶ Accipitur & pro putamine seu cortice pomorum, apud Nic. in Alexiph. ut testatur ejus scholiastes. ¶ Idem significat etiam Κάρφη, ἡ, festuca, seu fœnum leve & aridum.

Καρφίτης, ου, ὁ, qui ex festucis est: ut καρφίτης πέλαμος, in Epigr. de nido hirundinis.

Καρφίον, ου, τὸ, parva festuca, furculus. ¶ Καρφεῖον verò expon. ramentum. Nicand. in Alexiph. καρφεῖα νέον βεβρωμένα κέδρου.

Καρφύαι, nidi, sed propriè nidi ex festucis. Hesych. ¶ Item virgulta, fruteta, eidem. ¶ At κάρφυοι eidem Hesych. sunt pulli. ¶ Item καρφυλαί, strata ex festucis. apud Eurip. in Ione.

Καρφαλέος, α, ον, siccus, aridus. Il. φ. Δίψῃ καρφαλέοι κεκονιμένοι in Epigr. ἀστάχυες καρφαλέοι. Item idem quod ὑποξηρός, ut Eust. ex antiquis docet. Pro quo dicitur & καρχαλέος. Il. ν.

Composita.

Ἄκαρφὴς, qui arefactus non est, nec succo planè privatus. Athen. lib. 4. ex Nicand.

Καταπαρφῶ, desicco, exsicco. Item è conspectu seu è medio tollo. Hesych.

Λεπτοκαρφος, ου, ὁ, ἡ, festucam seu furculum tenuem habens Dioscor. l. 3. c. 27. ἔστι δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος.

Περικαρφισμὸς, οῦ, ὁ, ἡ, dicitur quum gallina post ovum editum circumacta, sese & ovum festuca aliqua purificat. Plut. in symp. 7. probl. 2. οἷός ἐστιν ὁ τῶν ἀλεκτρυόνων, ὅταν τέκωσι, περικαρφισμός.

Πλατύκαρφος, festucam seu ramulum latum habens. Dioscor.

Ὑποκάρφω, sicco, vel leviusculè sicco. Apud Nicand. ὑποκάρφομαι exp. exasperor.

Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, palearum excussio. Plut.

Κάρηκος, vide in Χαράσσω.

ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium: summa pars mali nautici funis, qui in summo navis malo habetur, inquit Gal. comment. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Apud Luc. τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, carchesio insedisse. ¶ Item poculi genus: forsan sic dictum, quòd extendatur instar carchesii, ut Eustath. tradit & Athenæus l. 1.

Καρχήσιοι, dicuntur funes seu rudentes in carchesio extenti, ut annotat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribas. in lib. de laqueis καρχήσιος est laqueus.

Κάρωσις, καρωδικὸς, &c. vide in Κάρος.

ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, ης, ἡ, & Κασαλβᾶς, ᾶδος, ἡ, meretrix, scortum. (☞ sic appellata παρὰ τὸ καλεῖν καὶ σοβεῖν: quoniam introvocat amasios, si non habeat: si habeat expellit ad introvocandos alios. ut vult schol. Aristoph. & Suidas.) Aristoph. in Concion. ἐαὐτὴ πολλάκις πάλαι Ὑπὸ ταύνδε τῶν κασαλβάδων.

Κασάλβιον, lupanar.

Κασαλβάζω, convitiis & probris incesso: ac quidem petulanter impudenterque meretricum more. Aristoph. in Equit. κασαλβάνω τὸν Πύλον στρατηγόν.

Κασαβᾶς idem quod κασαλβᾶς, meretrix.

ΚΑ'ΣΑΣ. Hesychio est tapes utraque parte villosus. Xen. Pæd. 8. νυὶ γοῦν φέρω τόδε δῦσαι κάσας, τὸν μὲν σοὶ, τὸν δὲ, ἄλλῳ.

ΚΑ'ΣΙΣ, ὁ καὶ ἡ, frater vel soror. Euripid. in Hec. Τῶν Ἐκάβης τε Χαρίτων πολλῶν κάσιν, multorum sororem. Interdum & consobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Hesych.

Σύγκασις, (*comp.*) idem quod κάσις, aut qui unà frater vel soror est. Eurip.

ΚΑ'ΣΣΑ, ης, ἡ, meretrix. Adjectivè usurpavit pro libidinosa & scortatrice. Lycophron in Alexandria, νοσφι ἓξ γάμων Αἰπύτου, κάσης ὀκβαλὼν πελειάδος. ☞ παρὰ τὸ κάειν. Etymol. vide & comp. καταικάσσω.

Καστρεὶς, idem. Lycophr. in Alex. Scribitur & καστρεύς.

Καστρεύω, pro καστορεύω, meretricor, scortor. ibidem.

Καστρεῖον, lupanar.

Καστρικὸς, Hesychio est καστρεῖς, πόρνη. Καστρικὸς, ἀδος, ἡ, idem.

Καστρικεῖον, ου, τὸ, lupanar. Aristoph.

Καταικάσσω, (*com.*) Suidæ est καταφερὴς, libidinosa, prona in libidinem. Ab eodem itidemque ab Hesychio exponitur etiam ἄξια & καταικασθῆναι, ignis supplicio digna.

ΚΑΣΣΙ'Α, ας, ἡ, cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens: de cujus generibus vide Dioscor. lib. 1. c. 12. & Plin. lib. 12. c. 19. Reperitur & κασία, cum unico σ, apud Galen.

☞ Etymol. παρὰ τὸ κάσσω dictam vult, quasi κοσμοῦσα ἀφ' ἧς εὐοσμίας τὰς αἰσθήσεις.

Καττίζω, cassiam refero.

Composita.

Ξυλοκασσία, genus cassiæ.

Ψευδοκασσία, seu ψευδοκασία, pseudocasia, quę veram casiam mentitur Dioscor. l. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, & Atticè κατίτερος, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hom. Iliad. σ. κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν ἱμείρων ἠδ' ἄργυρον. Hesiod. in Theog. ἐπῆκε δὲ κασσίτερος ὡς. Plut. ὁ κασσίτερος ῥαγδαίως τὸν χαλκὸν στεφανοῦσθαι καὶ συγκεραύνυσι.

Κασσιτέρινος, η, ον, ὁ, stanneus, è stanno confectus, apud Dioscor. l. 1.

Κασσιτερόω, stanno induco: unde particip. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, stanno inductus.

ΚΑ'ΣΤΑΝΑ, ης, ἡ, Castana, urbs Thessaliæ & Ponti.

Καστανικὴν κάρυον, castanaica nux, nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti parte provenit, quæ & κάστανον nominatur. Theophrast. hist. pl. l. 4 c. 10.

Κάστανον, ου, τὸ, idem quod καστανικὸν, apud Athen. & Nicand.

ΚΑΣΣΥ'Ω, & Atticè κατύω, F. ύσω, consuo, seu reficio consuendo: & quidem ita ut veteramentarij dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. l. 9. ἔοικε Πέλοψιν οἷσι πέδιλα παλίμβολα κασύσσι. Metaphoricè apud Aristoph. in Equit. Οἶσθ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι κατύεται. Sic & Theodorit. in hist. Eccles. usurpavit pro struere & machinari.

Κάσυμα, τὸ, corium: utpote quo calcei solent καασύεσθαι, solea. Dioscor. l. 2. δότε τῶν κατυμάτων παλαιὰ δέρματα, coria è veteribus soleis. Sic & Aristoph. in Acharn. Et metaph. pro doloso machinamento, apud eundem in equit.

Composita.

Ἐπικατύειν, & ἐπικατύεσθαι, veteramentarij sutoris artem exercere, coria quæ inveteraverunt & detrita sunt, concinnare & consuere.

Παρακατύω, assuo vel consuo. Item paro. Aristoph. in Pluto, Ἡμῶν δ' ἕκας ὁ σοφὸς περικατύεθ', parabat.

ΚΑ'ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, fiber: animal ἀμφίβιον, de quo vide Dioscor. & Plin. ☞ Dicitur quasi γάστωρ: est enim ventriosum animal.

Καστόριον, seu καστόρειον, castoreum. Et in plur. καστόρια, pro καστορίδια ὀχεάλια, testiculi castoris, castorea. Gal.

Καστορίζω, imitor castorem, castorei odorem refero, ex Dioscor.

ΚΑΤΑ', præpositio varias habens & constructiones & significationes.

Cum genitivo significat, adversus, in: ut λόγος κατὰ Μειδίου, oratio adversus Midiam, vel in Midiam. ¶ Item ab, de, è: ut apud Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homer βαλέειν κατὰ πέτρης. ¶ Exponitur de, in alia etiam signif. pro περὶ: ut apud Aeschin. πολὺς δὲ ἔπαινος ἐμοὶ κατὰ τῆς ἡμετέρας πόλεως. Sic Demosth. καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ἡμῶν. ¶ Sæpè exp. in: ut κατὰ χθονὸς ὄμμασι πήξας. Iliad. γ. in terram figens oculos. Sic dicitur κατὰ κόρρης πάταγον, seu παταγεῖν, in maxillam percutere. Et κατὰ νώτου ξαίνειν, apud Demosthen. Sic κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. in terram cadere: & κατέχεεν αὐτῷ κατὰ τῆς κεφαλῆς. Marci c. 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, sub: ut κατὰ γῆς δύπετόμπου, apud Aristoph. sub terram mitto. ¶ Κατὰ, super: ut κατὰ χθονὸς ὕδωρ, seu κατὰ χθονὸς, aqua super ma-

nus apud Aristoph. ¶ Κατὰ, per: ut Odyss. ξ. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα S c Act cap 9 καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, per totam Iudæam. Et κ̃ τῆς τραπέζης καθαπτόμενος, apud Aristoph. per mensam. Item cum verbo jurandi significationem habente, Lucian. οἱ δὲ κ̃ κυνῶν κ̃ χιμαιρῶν & πολλαπλάσιον ἐπόμνυσθε.

Cum dat. (rarò & apud solos poëtas) ut κατ' ὀρέστφι, in montibus, & de montibus. Apud Hesiodum, κ̃ δέ σφι κέλευνον Αἶμ' ἀπελείπετ' ἔρυζε, exp. ab, pro ἀπ' αὐτῶν.

Cum accus. (apud Poëtas) in, ut Il. π. ἀλλὰ κατ' αὐτὸς ὑὸν ὄρα, intuebatur in eos, pro ἐπ' αὐτούς. Il. λ. κ̃ σῆθος βάλε δουρὶ, pertussit in pectus. ¶ Item pro σύ: ut Odyss. ξ. κατ' ῥωπηίοις πυκνοῖς, in virgultis vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro σὺν ἀγορᾷ, in foro. Thuc. lib. 3. τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν ὅπως ἐγένετο, quæ gesta sunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὸν νόσον, pro σὺν τῇ νόσῳ, in morbo, i. tempore morbi. ¶ Præcedente articulo exp. ad, vel in: ut τὰ κ̃ τὴν πόλιν, quæ in urbe aguntur, vel quæ ad urbem pertinent, apud Isocrat. & ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κ̃ μουσικὴν, eorum quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum musices, apud Plat. in Axiocho. Sic & apud Plutar. in Galba. διαῦλα τὰ κ̃ τὸν Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur pro ὁ ἡμέτερος, noster: ut ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, nostrum clima, nostra terra habitabilis. ¶ Κατὰ, circa: ut οἱ καθ' ὑστεροχιλιονόμοι, leges quæ sunt circa excessum, apud Aristot. polit. 5. Κατὰ, ob, è regione: ut καθ' ὀφθαλμούς σοι λέγω, ob oculos tibi dicit, in faciem, corám. Sic κ̃ βορέων ἑστηκώς, Thuc. obversus Boreæ. Idem lib. 2. κεῖται ἡ Κεφαλληνία κ̃ Ἀκαρνανίαν. Interdum in hujusmodi locis exp. ad, aut versus. ¶ Κατὰ & in aliis locis exp ad: ut κ̃ κάθετον ad perpendiculum: & κ̃ λέξιν, ad verbum, Plut. Et κατ' εἰκόνα θεῖον γεγονὼς ἄνθρωπος, Philo de mundo, ad Dei imaginem. ¶ Καθ', per: ut κ̃ τὸ σῶμα ἅδαν, pro διὰ τοῦ σώματος, Aristoph. Sic Xen. ἡσαν ἐν κ̃ πόλις, per vestigia. Demosth. in epithet. μόνοι δὲς ἡμεῖς καθ' ὑμῶν κ̃ κ̃ γῆς κ̃ θαλάτταν. Item κ̃ πάντα, per omnia (pro) in omnibus. Thucyd. lib. 7. Alij tamen exp. παντελῶς, id est, prorsus. Item κ̃, per: eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere, Demosth. ad Philipp. epist. αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀδεὴς ἐστ. Sic apud Xenoph. Hellen. 1. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς, & μ̃ τῶν ἄλλων opponuntur. ¶ Interdum κατὰ distributioni adhibetur: ut Iliad. β Κρῆν, ἀνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας διακοσμήσας, ordina viros per populos. Thuc. l. 3. αὐτοχώρησαν κ̃ διελυθησαν κατὰ πόλεις, digressi sunt in suam quisque civitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, singulis annis, quotannis. Et κατὰ μῆνα, apud Demosth. pro καθ' ἑκάστον μῆνα, p. quo Plato dicit etiam κατὰ μῆνας, singulis mensibus, per singulos menses. Apud Aristoph κατ' ἔπος, in singulis verbis. Sic dicunt καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον, pro eodem: ut apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδοσαν σφαγιασμόν, singulo tradebat interimendos. Demosth. κατὰ ἕνα & δύο καὶ δύο, singulas binasque. Xenophon, πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia singulatim. His similia sunt, κατὰ πόλεις, oppidatim. κατὰ κώμας, vicatim. κατ' οἴκους, domesticatim, vel per singulas familias vel domos. κατ' ἄνδρα, viritim. Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τοῖς αὐλικοῖς δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic κατ' ἀμφω, exp. conjunctim. Sic κατὰ βραχύ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, paulatim, vel mutatim. Sic κατα σταγόνα, apud Alex. Aphrod. guttatim. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κατὰ variis nominibus junctum exponitur per adverbium: ut κατὰ σπουδὴν, diligenter vel festinanter, κατὰ θεὸν, divinitus. ¶ Κατὰ interdum convenientiam significat: ut apud Xenoph. Hellen. 6. ἐποίησαν κατὰ τὰ βασιλεῖ γεγραμμένα, convenienter literis regis: vulgò expon. secundum, vel juxta. Apud Aristotel. Ethic. 8. μέγα δὲ πρὸς φιλίαν κ̃ τὸ σύντροφον κ̃ τὸ κατ' ἡλικίαν, ætatis competentia. Apud Thucydidem l. 8. σπονδὰς ἔνεγκ̃ φιλίαν κατὰ τάδε, faciendo consentanea his. Lucian. in Hermotimo, ὥσπερ μὲν ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὸς, κ̃ ὁ κατά σε. Interdum etiam ὁ κατ' ἐμὲ significat, non est in meis viribus, excedit meas vires. Sic τὸ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, & κ̃ θυμὸν, apud Homer. ex animi sententia, q. d. ut animo meo convenit. At κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην vel δόξαν, mea sententia, meo judicio. Interdum cum comparativo, sequente particula ἤ: ut apud Aristophanem in Vespis, κ̃ ἐδόλιχεπινήκει πολέον ἢ κατὰ γέροντα. Plato polit. 2. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Interdum ad proportionem refertur: ut apud Thucyd. libr. 7. ὅπλα μοῦσι ἓξ πολέσιν ἢ κατὰ τὰς νεκρὰς ἐλήφθη, plura quàm pro numero cæsorum. ¶ Κατὰ, etiam pro διὰ, propter: ut apud Thucydidem lib. 2. ἐδύνατο κατὰ πενίαν. Et alibi, κατὰ φάσιν, pro διὰ φάσιν. ¶ Κατὰ exponitur etiam, pro: ut κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν ἕξιν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et κατὰ τόπους, pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. ¶ In compositione interdum retinet suas significationes, interdum amittit: ut in καθηδύνω. Sæpè significat κάτω: ut in καταγω, καθοράω, καθαπτόμαι, &c. Nonnunquam Aeolica syncope elidit posterius α. & mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: ut καθακάω pro καθακκάω, καλλείπω pro καθλείπω, καππέδιον pro κατὰ πεδίον, καββέζω pro καθβέζω. ¶ At κάτα, vide in Εἶτα.

Κάτω quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΑΤΑΊΤΥΞ, galeæ genus depressum & sine crista: (ᔓ πιλὸς κάτωλεπτύχτας, ut volunt nonnulli.) Il. κ. ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρέην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε κατᾶτυξ Κέκληται. Quidam exp. cassidem.

ΚΑΤΗΛΙΨ, πος, vel Φος, ἡ, tabulatum, trabs tectum sustinens, vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τῶν κατήλιφ' ὑδὸς ἀνεπιδήσαμεν, schol. expon. τῶν μεσόδμων, vel τῶν κλίμακα. Sic Luc. in Lexiph. ἐπὶ τῶν κατήλιφα ἀναβαίνησάμενος ἐπιφύρημα ἐζήτει.

Κατηφὴς, vide in comp. ex φάος, in φάω, luceo.
Κᾶτι, vide in Εἴτι.

ΚἈΤΩ, infrà. Item deorsum. ᔓ à κατὰ, ut αὐω fit ab αὐά. Interdum etiam infernè, in inferiore parte, subter. Herodot. κατὰ τέχος πος κάτω ῥίπτειν. Plutar. de vitiosa verec. ὑφιῶ ἐπ' ἄμφω μᾶλλον ἢ κάτω κύψαι. Sæpè copulantur αὐω & κάτω: ut apud Demosth. pro cor. τῶν μὲν ἄλλων ἅς ἔτος αὐω κ̃ κάτω διῆκυκλουν ἔλεγε, ut Lat. sursum ac deorsum Gal. ad Glauc. ὅσα κάτω τε κ̃ αὐω κυβᾶται. Κάτω cum articulo, expon. per nomen: ut τὸ κάτω πνεύματος, apud Aristot. inferni spiritus, seu inferioris. Sic τὰ κάτω, pars inferna seu inferior. Interdum verò τὰ κάτω, terrena, quæ sub cœlo sunt. Et οἱ κάτω, N. Zanz. terrenis rebus addicti homines: qui & οἱ κάτω κάμηλοι, apud eundem. ¶ Κάτω interdum etiam significat. apud inferos: ut in Axiocho, ὥστε τὴν κάτω ἢ αὖω διαμονὴν σε δεῖ, quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse. ¶ Κάτω, ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: unde οἱ κάτω, qui maritima incolunt, maritimi, Thuc. l. 1. Sic vicissim αὖω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω, (compar.) inferiùs, magis infrà. Aristoph. in Ran. ἔπ' ἐστὶν ἓλα καλωτέρω. Κατώτερος, qui est magis infrà.
Καλωτέρωθεν, q. d. à loco qui magis est infrà. Item ex inferiori. ex Theophr.

Κατωτάτω, (superlat.) maximè infrà, in infimo loco. Et τὰ κατωτάτω, infima. Κατώτατος, infimus.

Κάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte. Herodian. lib. 5. λίθος δὲ ἦν ἐπὶ μέγας, κάτωθεν σφαιροειδὴς, λαγὼν ἀπὸ ὀξύτητος, id est, ab imo rotundus. Pro κάτω etiam ponitur: unde τὰ κάτωθεν, & τὰ κάτω, eadem signif. apud Aristoph.

Ὑποκάτω (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat de leg. expon. in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitivo pro, sub. ut Marci 7. ὑποκάτω τῆς τραπέζης. & Iohann. 1. ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν, ex Plat. de leg. ὃις ὑποκατωθεν ἀρχοῖς.

ΚΑΥ̓ΑΞ, seu καύηξ, Aenianum dialecto larus dicitur: avis voracis rapacisque naturæ. Lycophr. in Alex. Τεκοῦσ' ἀθέμιστος ἐξεχύσατο Κερκυόπας νάπαις Καυηκας ὠμοφάγους Ἀλεύας ποτῶν. ᔓ Etym. τὸν λαρὸν dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἀδηφάγον, (nam καύλω dici τῷ τροφῷ) vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καῶ καῦ.

Καυθμὸς, vide in Καίω. Καυκαλίον, in Βαυκαλίον.

ΚΑΥΚΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere, apud Theophrast. hist. plant. lib. 2. c. 7. Dioscor. l. 2. c. 196. & Galen. simpl. medicament. lib. 7. Est & myrrha quædam præter modum exoleta, nigra & retorrida: apud eundem Dioscor. lib. 1. cap 78.

ΚΑΥΚΙΣ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, apud Athen. l. 13. Τυγχάνει μικρὰς οὔσας, φελλὸς ἐν τοῖς καυκίσιν Ἐγκεκόπτυται, si qua parva & pusilla est, tuberem calceis insuendum curat.
Καυκίζεσθαι, saltare & quidem lasciviùs. Apud Athen. l. 3.

ΚΑΥΛὈΣ, οῦ, ὁ, caulis, qui & scapus & thyrsus dicitur Latinè. Theophrast. de hist plant lib. 1. cap. 2. Καυλὸν δὲ λεγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' οὗ. Apud Hippocrat. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis silphij, teste Galeno: sicut & ὀπός. Avium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. πτερὸν ἔχει καυλὸν ἄπαντα, pennæ omnes caulem habent. ¶ In hominis pudendo καυλὸς dicitur virga, ut Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de iis qui à phalangio, quod ῥᾳδὶς appellatur, morsi sunt) οὐδέ τε καυλὸς φύρμακα μυελαλέον ἀσκείπτεται. Sic etiam ostium uteri vocatur in mulieribus, ut quidam tradunt. ¶ In hasta verò καυλὸς dicitur ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, ut exponit Eustath. Iliad ν. Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Sic & Xenophon. in Cyneg. In ense dicitur idem quod κώπη, ut Eustathius tradit Il. π. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐρράιστη, ea parte qua manubrio induitur.

Καυλώδης, εος, ὁ κ̃ ἡ, q. d. cauloſus, vel caulaceus: qui caule magno est. Et in compar. apud Dioſc. lib. 2. καυλοδέστερος, qui caule est ampliore.

Καυλωτὸς, ή, ὁ, q. d. caulatus, caulem habens. Athen. l. 9.

Καυλίας, ου, ὁ, Theophr. lib. 6. c. 3.

Καυλικὸς,

Καυλικὸς, ἡ, ὸ cauliculaceus. Theophr. de hist.pl.lib. 7. cap.9.
Καυλίσκος, ὁ, cauliculus, parvus cauliculus. Dioſc.
Καυλίον, idem. Eſt etiam herba, qua ſicut alga & bryo piſces veſci tradit Ariſtot. lib.8 de hiſt. anim. c.2.
Καυληδὸν, in modum caulis. καυληδὸν κάταγμα, eſt fractura oſſis, per tranſverſum facta, fracti oſſis partes ita ſeparans, ut è directo non jaceant, ut ſcribit Galen.lib.6.meth. & comment. 1 εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.
Καυλίω, ῶ, cauliſco. Theophr.lib 1.cap.3 de cauſ.pl.

Ἀκαυλος, ὁ, ἡ caulem non habens. Athen. lib.2. Ariſtot. de part.an.l.4.c.12.
Ἀποκαυλος, caule reciſo non regerminans. Theoph. hiſt. pl. lib.7.cap.2.
Ἀποκαυλέω, decauleſco, i. caulem amitto, caulem deperdo.
Ἀποκαύλησις, caulis amiſſio, caulis abjectio.
Ἀποκαυλίζω, decutio decurto: propriè, revello ſeu excindo unà cum ipſo caule. Thuc. lib.2.
Ἀποκαύλησις, extirpatio (de caule.) Item decurtatio.
Διακαυλίζω, caulem amitto, decauleſco. Theophr.hiſt.pl l.7.c 2.
Δολιχόκαυλος, longum caulem habens. Item longum haſtile habens. Pro quo & δολίχαυλος.
Ἐγκαυλέω, ῶ, cauleſco, caulem emitto ſeu gigno. erumpo in caulem. Theoph.hiſt.pl.lib.1.cap.3. Ariſtot. in probl. ſect. 20. probl.17.
Ἐκκαυλέω, idem. Theophr.hiſt.pl.lib.7.cap.4. Eſt & contrariæ ſignificationis: ut Pollux indicat lib.6. Dicuntur enim ὑπκαυλεῖν, quorum caules marceſcunt.
Ἐκκαύλημα, id quod caulis inſtar erumpit, caulis. ſcapus. ut ἐκκαύλημα τῶν πράσων, caulis porri, apud ſchol.Ariſtoph.
Ἐκκαύλησις, caulis emiſſio. Theophr.
Ἐκκαυλίζω, caulem evello. Ariſtoph. in equit. Item caulem emitto.
Ἐπακόκαυλος, cujus caulis alii innititur. Theophr. hiſt. pl. lib. 3.cap.ult.
Ἐπετόκαυλος, ſingulis annis caulem mutans. Idem hiſt.pl.l.3.
Ἐπιγόκαυλος, cujus caulis humilis eſt & in terra veluti ſerpit. Idem hiſt.pl.l.6.c.3.
Ἑπτάκαυλος: ſeptem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum ſeptem haſtilium.
Εὐθυκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt. Theophr.hiſt.pl.lib. 6.cap.3.
Λαόκαυλος, lævem caulem habens, cui ſcapus lævis eſt. Idem hiſt.pl.lib.7.c.8.
Λεπτόκαυλος, qui exili caule ſeu ſcapo eſt.
Λευκόκαυλος, cuius caulis albus eſt. Theophr.
Μακρόκαυλος, caulem longum habens.
Μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus eſt.
Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico caule conſtat. Theophr.hiſt.pl. lib 7.c.8. Item ſimplici caule conſtans, apud eundem hiſt. pl. lib.4.c.7.
Νευρόκαυλος, cui nervoſus cauliculus eſt.
Ἐνδυρόκαυλος, (*decomp.*) pro eodem, apud Theophr.hiſt.pl. lib.6.cap.2.
Ὀλιγόκαυλος, paucos caules habens. Idem hiſt.pl l.7.c.8.
Ὀρθόκαυλος, qui recto ſeu rigido caule eſt. Idem ibidem.
Παρακαυλίζω, caules emitto juxta, & quaſi ad latus. Theophr. hiſt.pl.lib.6 cap.2.
Πεχύκαυλος, qui craſſo ſeu denſo caule eſt.
Περικαυλόκαυλος, caule ſuo aliud circumplectens, amplexicaulis. Idem hiſt.pl.l.7.c.8.
Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens, apud eundem.
Πλατύκαυλος, qui lati caulis eſt. apud eundem.
Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet, cujus caulis varius eſt. apud eundem. (l.7.c.3.
Πολύκαυλος, qui multos caules habet, multicaulis. Idem hiſt. pl.
Πορφυρόκαυλος, cujus caulis purpureus eſt. apud eundem.
Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis eſt, apud eundem.
Χαμαικαυλος qui humi ſtrato caule eſt, cujus caulis humi ſerpit nec inde aſſurgit.

Καῦμα, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥΝΟΣ, ου, ὁ ſors, κλῆρος. Heſychio & Suidæ: ut apud Ariſtoph. in Pace, πόσος ἔστ' ὁ καῦνος. vide ſchol.
Καυνιάσαι ſeu καυνίσαι, ſortiri, κληρώσασθαι.
Διακαυνιάσαι ſeu Διακαυνίσαι (*comp.*) ſorte diſceptare. Διακληρῶσασθαι: Ariſtoph. in Pace. Ἡ Διακαυνιάσαι πότεροι κλαυσόμεθα μᾶζω. Sunt tamen qui hæc à Caniis derivata velint.

Καῦτος, καυτὸς, &c. vide in Καίω.

ΚΑΥΧΑΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me jacto. Item exulto. Suidas ex Lycurgo, ἐφ' οἷς καυχᾶσθαι ἄξιοι αἰσχύνονται. Ariſtot.pol.5. Διὸ τὸ καυχήσασθαι ἐπὶ τῇ ἡλικίᾳ αὐτῶν, quia jactaſſet ſe ejus abuſum ætate. In epiſt. 2. Cor. c. 9. τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, jacto, vel jactans prædico.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio, jactatio. Item, id de quo quis gloriatur: ut apud Lesbonact. καὶ τοῦτο δὲ φέρεσθαι καυχήματα ἀρετῆς, &c & Rom.c.4. καύχημα ἔχειν habet quod glorietur.
Καυχηματίας, glorioſus jactator.
Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, jactatio. Rom. cap.15. Καύχη, pro eodem, ex Pind.

Compoſita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, jactor, glorior, q.d. inſuperbio. ut ἐγκαυχᾶσθαι πλάτῃ.
Ἐπικαυχάομαι, (q.d. glorior, adverſus aliquem) inſulto alicui.
Ἐπικαύχησις, inſultatio. apud Hermog.
Κατακαυχάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικαυχάομαι. Rom.c.11.

Καφέω, καφῶ, vide in Κάπτω, ſpiro.

ΚΑΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus ſeu calculus qui in aquis reperitur & maris littoribus, teſte Suida Thuc.l. 4. Ἀμφώμβροι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔστινον οἷον ἐκ τοῦ ὕδατος. Alii χαλίκιας appellant & κόγχακας.
Καχλάζω, ſtrepito, reſono: propriè volunt τὸ ὕδωρ dici καχλάζειν quum φερόμενον ἐπὶ τὰς κάχληκας ψοφεῖ καὶ ἠχεῖ: præſertim in litore, ubi fluctus agitati per lapillos ſtrepitant & reſonant. Alii dicunt eſſe ὀνομάζοπ ποιημάτων, ſignificans ζέειν ἔχειν ἀκοπελεῖν. Theocr. idyll. 6. πᾶσά τις ἦν κατὰ κύμβας φαίνει ὑπὸ σκάφα κεκλάζουσα. Apoll. Arg. lib.2. καχλάζουσι δ' ἀϋτμένε κύματι ἀχνὰ. Apud Eurip. καχλάζειν ἄφρον, exp. ſpumam concitare τῷ καχλάζειν.
Κάχλαστμα, ατος, τὸ, ſtrepitus & ſonitus quem οἱ κάχληκες à fluctibus agitati cient. Ab Euſt. Il.ψ. exp. βρόγμα, ζέσις.
Καχλάσαι, turbe. Heſych.
Ἐπικαχλάζω, (*comp.*) ſupernè ſtrepito: ut ſtrepitat unda ſpumam ſimul emittens.

ΚΑΧΡΥΣ ſive κάγχρυς, υος, ἡ, Euſt eſſe dicit hordeum in furno toſtum, ut facilius commoli poſſit & in farinam redigi. Ariſtoph. in Veſp. Ὑπάκουε, ἐσπίεζε, πτόησον, κατηγέλα, Ὥσπερ κάγχρυν ὑπὸ δυσχωρίου, ut aſellus epulatus hordea toſta. ubi ramen ſchol. ſimpliciter exp. κελεύε. Hippocr. de morb. lib. 3. κάγχρυον καὶ ἄρτον καὶ ἀπὸ πάντων ὀλίγον. ¶ Eſt & rori ſmarini ſemen, Diofc.lib.3.cap 87. & Theophr.hiſt.pl l.9. cap. 12. ¶ Eſt & arboream quarundam Κάγχρυς. Theophr.hiſt.pl l.3.c.7. ἴδιον δ' ἐπὶ τούτοις ὑπάρχει καὶ τὸ τὰ κάλαμίνης κάγχρυος, veluti ἐλάτης πεύκης, ἀγρίᾳ, φιλύρᾳ. καρύᾳ. διὸς βαλανίνῃ καὶ πιτυΐνῃ.
Καγχρυώδης, ſim lis τῇ κάγχρυϊ. Καγχρυώδης ῥίζα, dicitur à Nicand. in Ther. cach.yſeu roſmarini radix.
Καγχρώδης ους, ὁ, ἡ, idem quod καγχρυώδης.
Καγχρυδιὰς ſive καγχρυδίτης, triticum ſimile huic hordei generi. apud Theophr.hiſt pl.lib.8.c.4. & de cauſ. plant. l. 3.c.26.
Καγχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo toſto.
Καγχρύδιον, ου, τὸ, granulum hordei toſti, ſeu hordeolum toſtum. Ariſtot. probl.m. ſect.20. quæſt 8, & Theophr. de cauſis pl. l. 3. c. 6.
Καχύω, confundo, turbo. Heſych.
Καχαύω, ab Heſych. & Suid. exp. ῥήξω. itidemque Euſtathius apud Pauſaniam metaphoricè pro καταφρύξαι καὶ σωτῆρι ψαι poni dicit.

Κάψις, καψις, vide in Κάπτω,
Κάω, vide in Καίω.

ΚΕ, poëtica particula, idem ſignificans quod in proſa ἄν potentialiter: ut, Οἵς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὅς ἄν, qui diis obtemperare. Sequenti vocali adſciſcit ν: ut Odyſſ. ι, Καὶ νύκτα ἀσπησὸς ἱκόμεθ' ἠπείροιο παρίδμεναι, veniſſem in patriam, ſeu venire potuiſſem. Et cum optativo. Iliad. α, Καί κε τὸ βλαίμην, ubi accipitur pro οἴη.

Κεάζω, vide in Κέω.

ΚΕΑΝΩΘΟΣ, ſpina quædam, de qua Theophr. hiſt. plant. lib. 4.cap. 11.

ΚΕΑΡ, ατος, τὸ, cor, animus. Ariſtoph. in Acharn. ἵν' ὦ γε τὸ κέαρ ἀφρεμίθω. Legitur & apud Aeſchyl. & Soph.
Heſychius eſſe dicit ψυχὴν διηνεκῆ, innuens derivari παρὰ τὸ κεάζειν.
Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum eſt, ut ἦρ ex ἔαρ. Iliad. α, Θυμὸν ἔδουσι φίλον κῆρ. macerabat charum cor. Odyſſ. ο, ὃν περὶ κῆρ φιλεῖ Ζεύς, quem ex animo amat. ¶ At κῆρ, vide ſuo loco.
Κηρόθι, corde, animo, ſeu cordicitus. Iliad. ι. Odyſſ. ο.
Κηρόφιν, idem.
Κηραίνω, animo voluto, animo verſo, ſolicitè & anxiè cogito. Eurip. apud ſchol. Soph. τίπολ' ὦ τέκνα τάδε κηραίνει; Aliam ſignif. vide in Κήρ.
Καρδία & Κραδίη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀκήριος, exanimis, cor non habens: mortuus, ἄψυχος, i. timidus. ignarus, ut & Lat. ſocors. qui eſt ſine corde. Il. λ, Ὣς ἀκήρι-

ελον αἶψα πῆσιν. Sed ἀκήλεον δέ. Il. ν, exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide & in comp. à Κῆρ oxyt.

Νεκρὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Νῶκαρ, ῥος, exanimis, κῆρ non habens, i. animam. Euſt. vide & in comp. à Κάρ, & à Σκηρίω.

Πεοκηραίνω, anxie cogito. &c. Soph. in Thrac. Κένε περκηραίνεται.

Κέβη & κέβλη, vide in Κεφαλή.

ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ, cebriones avis nomen, apud Ariſtoph. in avib.

ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, ſemen panico ſimile, milium Heſiodus in aſp. Τῆμος δὴ κέγχροισι πελεῖ γλαῦκες πολέεσσι. Et apud Athen. lib. 10. πίνεσι βρύτον ἀπὸ κέγχρου, bibunt cereviſiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam ſerpens quidam, à maculis quibus milii ſimilitudine alvus ejus tincta eſt. Vide Dioſc. lib. 7. cap. 16. ¶ Item unum ex adamantis generibus, quod eſt milii magnitudine, Plin. l. 37. c. 4. ¶ Eſt etiam ornamentum veſtis apud Athen. lib. 12. Κέγχρον à Chryſoſtomo vocari traditur granum ficus. quippe quod & ipſum milii ſit ſimile.

Κεγχρώδης, ες, ὁ ἡ, milio ſimilis, ſeu ad milium accedens, milii naturam referens, apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milii granis veluti ſparſus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰχάδες dicuntur caricæ, quoniam granula in ſe habent milii granis ſimilia. apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης. apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde impoſito quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς ἔχῃ τὸ δέρμα ποιεῖ teſte Oribaſio & Actuario.

Κεγχριδίας ὄφις, ſerpens veluti milii granis variatus. Dioſc. l. 8. c. 13. Dicitur & κεγχρίνης, & κέγχρις. Nicand. in Ther. P. Aegin. l. 5. c. 18. ¶ Eſt & avis quædam nomine κεγχρίνης, de qua vide Ariſtot. hiſt an. l. 2 c. 17. & l. 6. c. 1. & de generat. an. lib. 3. cap. 1. Quidã miliarem avem interpr. Eadẽ etiam appellatur κέγχρις.

Κεγχρεαῖος, qui milii magnitudine eſt, tantus quantum milii granum: ut κεγχρεαῖον μέγεθος, milii magnitudo, apud Dioſc. lib. 2.

Κέγχρεως, ω, ὁ, è milio confectus, miliaceus. ut κέγχρεον ἄλευρον, milii farina, apud eundem Dioſc. lib. 5. Κεγχρέη, puls è milio.

Κέγχραμος, τὸ, q. d. miliamentum. Vocant autem κεγχρώμους ſive κέγχρους, parvos ex auro clavos quibus ἡ ἵτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parva foramina in ſcuti circumferentia per quæ adverſarios ſpeculantur, ut tradit ſchol. Eurip. in Phœniſſ.

Κεγχρίδιον, ου, τὸ, parvulum milii granum.

Κεγχραμὶς, ίδος, ἡ, granum ſeu ſemen ficus. quoniam milii granum & figura & colore & magnitudine refert. Theoph. in fine libri 5. de cauſ. pl. Suidæ κεγχραμίδες ſunt etiam nuclei ſeu oſſicula olearum.

Κεγχραμιδώδης, ες, ὁ ἡ, qui eſt ex genere τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεὼν, ῶνος, ὁ, officina in qua grana & ramenta metallorum exſiccantur, ut innuit Theophr. in lib. de metallis.

Κεδνάζω, vide in Σκεδνάζω.

ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus cùm in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem. ut Gal. tradit in lex Hippocr. vide num. à σκεδάζω, ut ſit pro σκεδάσματα, & per ſyncopen & aphæreſin κέδματα.

Κεδματώδικα, τὰ, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt. ſimilia τοῖς κέδμασιν. Hippocr.

Κεδνὸς, vide in Κῆδος cura.

ΚΕ'ΔΡΟΣ, ου, ἡ, cedrus arbor odoratiſſima, de qua vide Theophr. Plin. Dioſc. Gal.

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, ſeu cedrinum oleum, reſina cedri, cedri lacryma. Gal. ſimpl. med. 7.

Κέδριον, oleum quòd è cedro naſcitur. Gal. ibidem.

Κέδριν, cedrinus, i. è cedro confectus, ut κεδρίνη κλίμαξ & κέδρινον ξύλον, apud Eurip. & κέδρινον ἔλαιον, apud Hippocr. Et κέδριν οἶνος, apud Dioſc. lib. 6. cap. 45. pro quo dicitur & κεδρίτης οἶνος, apud eundem lib. 5. cap. 47.

Κεδρίνεος, dicunt poëtæ pro κέδρινος. ut κεδρινέη πίσση, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρὶς, ίδος, ἡ, fructus cedri. Dioſc. lib. 1. cap. 106. & Gal. ſimpl. medic. lib 7. Apud Theophr. autem hiſt. pl. lib. 1. frutex eſt cedro ſimilis in Phrygia naſcens.

Κεδρόω, cedria ſeu cedrio condio, cedrino liquore, ſeu oleo perungo. Strab. τὰς δὲ πολεμίων ὀκτόξυλα κεφαλὰς κεδρωσάντες ἐπεδείκνυον.

Κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreſte.

Ὀξύκεδρος, (comp.) acuta cedrus. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedroſtis, à nonnullis appellatur vitis alba, teſte Dioſc. l. 4. c. 184. & Plin. lib. 23. c. 1.

ΚΕΊΜΑΙ, (quod per cõtract. factũ putatur ex κέεσμαι) F. κείσομαι, jaceo. Il. ο, Ἔνθεν δ' ὃν πεδίῳ ἰδὲ κάμψον, jacentem, proſtratum Iſocr. ἐξ ἧς μιᾶς στενοχῶς ὢν τῇ κλίνῃ κάμψον. Item poſitus ſum. ſitus ſum. Od. ξ, Τόσσα οἱ ὢν μεγάροις κειμήλια κεῖτο. Thuc. dicit, urbem κεῖσθαι καλῶς ὢν παράπωλ, item κεῖσθαι οὐ παράπωλ. Apud Polyb. κεῖται ὢν αὐτῷ, poſitum eſt in eo, ſitum eſt in eo. Item κεῖσθαι, poſitum eſſe pro axiomate, ſeu ſtatutum eſſe. unde theſes ipſæ appellantur τὰ κείμενα. Apud Aphrod. περὶ ψυχῆς lib. 2. Item κεῖσθαι, repoſitum eſſe. Il. δ, κεῖται δ' ὢν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠείρουτο Ἀτρεΐδαο φορέειν, βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα. Sic Iliad. α, ξυνῆια κείμηλα πολλὰ, multam prædam communem poſitam eſſe & reconditam. Sic apud Thuc. κεῖταί σοι δύναμις, repoſitum tibi eſt apud nos beneficium. Item κεῖσθαι, propoſitum eſſe. Thuc. lib. 3. τὸν αὐτὸν ζημίαν τοῖς τε ἀδικοῦσιν ὁμοίως κεῖσθαι, noxiis propoſitam eſſe eandem pœnam. Sic apud Soph. ὅπλων ἕνεκα τ' ἀγὼν ὅδε, propoſitum de armis erat certamen. ¶ Κέμαι, proiectus ſum, ut κεῖται παρὰ νήεσι νέκυς pro ἔρριπται νεκρὸς, Euſt. Idem tradit κεῖσθαι accipi & pro τεθνηκέναι ab Hom. i. mortuum eſſe: ut quum dicit Κεῖται Πάτροκλος. Sic & Herodian. lib. 2. Κεῖται γὰρ ὁ τύραννος ὀλίγου δεῖν τὸν πᾶσιν εἰδέναι. ¶ A Pauſania pro, ſepultum eſſe ſæpe accipi traditur. ¶ Κέμαι, pendeo, dependeo. ut Apoll. Arg. 2. ὃν γὰρ ἢ κλυτὸν πέρασε κεῖται ἀέθλων, ex hac pendent, ſeu dependent. ¶ Κέμαι, deſideo, ferior. ut Il. β, Κεῖθι γὰρ ὢν νήεσι πολέμοιο δὶ Ἀχαιοὺς, Idem alibi, κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέεμαι, Ionicè & poëticè pro κέμαι.

Κέομαι, etiam dicitur pro κέμαι. Odyſſ. ω, Καὶ σὺ μὲν ὢν πατρὸς ἐμοῦ ἰότητι κέοντες. Odyſſ. χ. - ἀτὰρ ἔτι ἕμπαι ὢν μεγάροισι κέον.

Κᾶω, jacere cupio, cubare ſeu decumbere cupio. Odyſſ. θ, Οὐ μὲν σφας, ἔτ' ἔολπα, μίνυνθά γε κεῖμαι ἔτι. Iliad. ξ Εὖθ' ἰόμεν κέοντες, ἐπεὶ νύτοι δύαδσιν δύνη. Odyſſ. ξ, Βῆ δ' ἴμεναι κέων ὅθι πῶϊ σύες ἀγριόδοντες Εὕδον. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyſſ. η, Ὄφρα κέων ὦ ξᾶνε.

Ὀρεσκῷος, (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσίοικος, facta ſyncope, mutatoq; οι in ῳ. Il. α. & Od. ι.

Ὀρεσκόω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. β, ἐμεῖ δὲ κε κέρδιον εἴη Υἱέας ἰοθέμεναι κειμήλιά τε πεβάσιν τε. ubi annotat Euſtath. κειμήλια vocari τὰ κέρδιμα, i. quæ ἀκίνητα appellantur: πεβάσιν verò ea quæ αὐτοκίνητα, ſeu τὰ ἀφ' ὑποδῶν προβαίνοντα. magis propriè & uſitatè ita vocatur quod in noſtra ſupellectile cæteris pretioſius, & tale quod magna cura reponi ſoleat. idem quod ξεσανὸς: cuiuſmodi κειμήλια pretioſa amicis & hoſpitibus donari ſolebant amoris & hoſpitii pignora ac monumenta perpetua. ut Il. ζ, Πολλὰ δ' ὢν ἀφνειῷ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Sic Iliad. ψ, καί σοι τῆδε γέρον κειμήλιον ἔσται Πατρόκλοιο τάφῳ μιῇμ' ἐμεναι. Luc. Δαρεῖός ἐνὸς ἢ Καμβύσης ἢ Κύρου ὠὸν κειμήλιον.

Κτημέλιος, ου, ὁ, qui veluti pretioſa ſuppellex reponitur, vel repoſtus eſt. Plato de leg. ὢν οἰκίᾳ κεῖνται κειμήλιοι, domi iacent repoſti.

Κίση, Κοιμάομαι, Κοίτη, Κότος, Κώμη, Κώς, quomodo huc pertineant, ſingula vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἐξ ἀρχῆς ὢν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν δεῖπνον ἀνακείμεθα. Apud Plutarc. ἀνδριὰς ἀνάκειται, exp. ſtatua eſt poſita. Sic apud Aeſch. ἀνάκειται τὰ μνήματα. Ἀνακεῖσθαι accipitur etiam pro ἀποτεθεῖσθαι, conſecratum eſſe. item Deo devotum eſſe, apud Chryſoſt. δεῖ γὰρ τὰς ἀνακειμένας θεῷ καὶ πῶς αὐτὸν βλέπουσας μόνον, ἵνα ἀμφικεῖσθαι δύνωνται. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus ſum & addictus, apud Chryſoſt. in epiſt. ad Tim & apud Plut. ¶ Ἀνάκειται πᾶσιν ἔς σε, res omnis in te recumbit, i. ſpes de re tota in te ſita eſt. Ariſtoph. in avibus, ἐπί σοι τάδε πᾶσ' ἀνάκειται: Thuc. lib. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀνακείμενον τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. ¶ Item ἀνακεῖσθαι referri acceptum alicui, tribui ſeu adſcribi alicui. Phalaris in Lyſand. σὸν εἰς ἅπαντας ἡ νίκη ἀνάκειται.

Ἄνκειμαι, per ſyncopen. pro ἀνάκειμαι, ut in Epigr. ἄγκειθ' Ἡφαίστῳ. dicatum eſt.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repoſitus ſum. Xen. Pæd. 3. τοῖς καλοῖς ζαπνός τε καὶ ἀλγηδὼν ἐπαβίωτος, ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, iniungetur ſeu incumbet.

Προσανάκειμαι, deditus ſum & addictus, vel devovi me & velut conſecravi. Areth. in Apocal.

Συνανάκειμαι, ſimul accumbo vel diſcumbo, Matth. 9. Marci 2. & alibi in novo Teſt.

Ἄνκης, Ἀγκὼν, quomodo huc pertineat vide ſuis locis.

Ἀπίκειμαι, oppoſitus ſum, ex adverſo ſitus ſeu poſitus ſum. Herodian. l. 4. τὴν ἀπικειμένην ἤπειρον Εὐρώπην. Europæ oppoſitam continentem. Item metaph. apud Ariſtot. in categ. & alibi. Dicitur etiam ἀπικεῖσθαι ποῦ, apud eundem.

Ἀντικειμένως, more eorum quæ oppoſita ſunt, ex oppoſito. Ariſtot. rhet. 3. ἀντικειμένως ἔχειν dicuntur res aliquæ pro ἀντικεῖσθαι, oppoſitæ ſibi eſſe & adverſari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repoſitus ſum, reconditus ſum, reſervor. Luc. τὰ πάντα ὢν τοῖς,

ἐν τοῖς ἀθλίοις ἀπόκειται γραφεῖσα. Idem, ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποκείμενον. Metaph. apud Dem. pro corona, ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι & apud Paul. ad Coloss. 1. Item maneo Heb. c. 7. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic & epist. ad Tim. c. 2. Item immineo, impendeo. Greg. τὰ τοῦ ἀνεκείθ τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀποκείμενον, destinatum, pro aliquo positum, q. d. attributum. apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui sum, contemptus jaceo. Plut. ἰατρικὴ δὲ μὴ ὀργάνων καὶ φαρμάκων ἀποκείσεται.

Decomp. Ε'ναποκείμαι, repositus sum in, insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, spiritus inclusus intestinis.

Διάκειμαι, constitutus sum. Hesiod. in asp. Ὡς γὰρ οἱ διέκειτο, ita ei constitutum erat. ¶ Item in statu sum. Demost. διέκειτο ἐπὶ τὰ πράγματα, res in hoc statu erant ¶ Item pro Διατέθειμαι, q. d. sum dispositus: ut καλῶς διακείμθ, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et διέκειτο μοχθηρῶς, apud Plut. Sæpè etiam in hac signif. cum adverbio junctum, exp. natura propensus sum ad rem aliquam, seu ei addictus: ut apud Athen. τὸν δὲ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ¶ De animo dictum exp. etiam, affectus sum, sic animatus sum: ut apud Plutarch. in Fab. πᾶσι παῦν ἐ φιλοτέχνως διακείμθ πρὸς αὐτόν. Et apud Naz. διάκειμαι δὲ τούτῳ ἐρωτικῶς, hujus rei amore captus sum. Sic dicitur τῷ νόμῳ διακεῖσθαι, apud Isocr. & μετρίως διακεῖσθαι, apud Dem. ¶ Interdum passivè exp. ut apud Thuc. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, invidiosum esse, inviderī.

Decomp. Ε'πιδιάκειμαι, a. quiesco.

Ε'γκειμαι q. d. jaceo in, positus sum in. Item insum. Hesiod. in Theog. ὀφθαλμὸς ἐν μετώπῳ ἐγκείμενος, inerat fronti. Exp. & inhæreo: ut apud Plut. in Fab. βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων. ¶ Item invado, ingruo. Thuc. l. 1. Item incumbo, innitor, apud Synes. & eundem Thuc. l. 1. ¶ Item insto, urgeo. Plut. in Fab. ἔγκεινται τοῖς πολεμίοις. Et insto, i. persequor, apud Dem. Exponitur etiam, infestus sum, apud Greg.

Decomp. Παρέγκειμαι, interjectus seu interpositus sum, interjaceo. Themist. in Phys. l. 6.

Προσέγκειμαι, incumbo.

Ε'κκειμαι, expositus sum: ut ἐκκείμθ παῖς. apud Herodot. puer expositus. Dicitur & scopus ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant. Plut. de educ. lib. Item pateo. Synes. de insomn. μὴτε μαλιῶσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, patentia populis profanis.

Ε'πίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum. vel imponor, superimponor. Pausan. Eliacon. lib. 1. στέφανος ὁ ἐπίκειται τῇ κεφαλῇ. Aristot. Polit. 4. ἐπίκειταί σοι ζημία. & cum accus. rei, apud Paus. in El. ἐπικείμθ κρανῷ τὴν κεφαλήν, galeam habens capiti superpositam. ¶ Item neutraliter, jaceo super, situs seu collocatus sum super vel apud, incumbo, immineo. Hesiod. in Theog. μιῶ δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειθ μετώπῳ. Aristot. in Polit. ἐπέκειτο θαλάσσῃ Item metaph. immineo seu impendeo. Xen. Pæd. 4. Sic hostes dicuntur alicui instare, seu urgere & premere aliquem, & quidem plerunque fugientem. Thuc. lib. 7.

Κατάκειμαι, jaceo, situs sum. Plat. de leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, humi jaceo. ¶ Item decumbo, ut ægrotus. Luc. ἄλλος τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. Item recumbo. unde apud Hom. Od. η, κατακεῖτε, recumbite. ¶ Item accumbo, discumbo: sic ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι, apud Plat. de reg. l. 2. ¶ Item repositus sum. Hesiod. in Erg. Οὐδέ τόν' ἐν οἴκῳ κατακείμενον αἰὲν ἐόντα κήδει.

Decomp. Ε'νκατάκειμαι, q. d. intus jaceo, intus decumbo, vel decumbo in. Aristoph in Pluto. οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ.

Παρακατάκειμαι, juxtà decumbo seu accumbo. Xenoph. παρακατάκειμαί σοι.

Συγκατάκειμαι, unà adjaceo. Laërt.

Υ'περκατάκειμαι, super discumbo supra aliquem discumbo.

Μετάκειμαι, transponor, transferor. Strabo lib. 4. Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri dicuntur. Demetr. Phaler.

Παράκειμαι, adjaceo, vicinus sum, & quasi juxtà seu à latere situs. Philo de mundo. Item à latere accumbo, accubo. Item adjunctus sum alicui rei. Plut. Hinc & παρακείμθ χρόνος, præteritum tempus, apud gramm. quòd ejus perfectio adjaceat præsenti, i. nuper perfecta sit. ¶ Itē apponor. Luc. ἀρέσκει μοι ὁ οἰκέτης τὸν σῖτον παρακείμθα, σκέπω παρατεθῆκε, fercula tibi apposita.

Περίκειμαι, circumjaceo. Herodian. l. 2. οἱ τάχυς χιτῶνα περίκειται καὶ περιέζωται χλαῖναν. Apud eundem, l. 6. τὸ χιτῶνα τῆς βασιλείας ἐ τὸ ὄνομα σκέπω περίκειτο, circumposita erant insignia imperii. Et cum accus. περίκειμαί τινα, cingor hac re & circundor. Herodian. l. 3. καὶ εἶδε χιτῶνα βασιλικὸν περικείμθ. Sic Luc. περίκειμαι δαφνῃ, redimor lauro. Apud Hom. Il. ι, περίκειται. Eust. exp. reliquum est & velut κειμήλιον repositum jacet.

Πρόκειμαι, propositus sum, positus sum ante. Od ξ, & σ. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ proposita est, i. promulgata, aut in publico posita, apud Thuc. l. 4. Dicuntur & ea nobis προκεῖσθαι, quæ ab aliis nobis proponuntur, ut optio, pœna & præmium. Herodian. l. 3. Sic & pericula & scopus aliquis aut via nobis προκεῖται. Herodian. l. 2. & Galen. Dicitur etiam προκεῖσθαι, id de quo deliberatio aut disputatio instituitur, vel quod agendum suscipitur. Aristot. Thuc. Isocr. ¶ Item πρόκειμαι, prosto, apud schol. Aristoph. ¶ Item objectus sum quasi præsidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Item objectus sum, expositus sum, vel projectus sum. Soph. in Ajace Θανόντες αὖ πρόκειμεθ' αἰχίστῳ μόρῳ. ¶ Item situs sum ante, præjaceo. Herodot. πρόκειται γῆς Σκυθικῆς. Exponitur etiam simpliciter, situs sum, (vacante præpositione) Herodian. l. 3. πρόκειται δ' αὖτη ἐπ' ἀκροτάτῳ, sita est in extrema planitie.

Πρόσκειμαι, positus seu situs sum ad, adjaceo. Diosc. l. 4. προσκέμθα ἀλλήλοις φυλακαί. Item apponor. Plat. in apol. προσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor. Polyb. l. 3. Item sto apud, seu adsto. Aristoph. in Nub. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ προσκεισο. Item incumbo, insto: seu urgeo, premo, ac plerunq; fugientes seu cedentes. Thuc. l. 3. Plut. in Agesil. Item insto, incumbo, in bonam partem. Plut. in Pericle, προσκειται δεόμθ, precibus instat. Item προσκειμαι τινί, rei alicui studiosè addictus sum seu incumbo. Synes. ep. 53. προσκειται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. De homine dictum, significat faveo alicui, & ei quasi adhæreo. Thuc. lib. 7. Item assentior, transeo in partem & sententiam alicujus. Πρόσκειμαι κακῷ, implicitus sum malis.

Σύγκειμαι, q. d. conjaceo, i. simul jaceo, simul positus sum. Aristot. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὅσα. Item συγκεῖσθαι dicitur id de quo inter aliquos convenit. Plut. καθάπερ ξυνέκειθ, ut convenerat inter eos. Et τὸ συγκείμθον, id de quo pepigimus, conventum, pactum. Item ἀπὸ τῶν συγκειμένων, ex compacto, ex compositio. cui opp. παρὰ τὰ συγκείμθα, contra conventa, contra fœdera. συγκείμθος, exp. etiam conditus: ut apud Dem. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies.

Υ'πόκειμαι, subjaceo, subjectus sum, subsum. Thuc. l. 1. οἱ γὰρ ἐπὶ μέλιοι πάντων λίθων ὑπόκεινται. Apud Aristot. in œcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις, exp. demonstratum à nobis est tanquam fundamentum disputationis jacientibus. Item ὑποκείμθος καιρὸς, subjectum tempus, i. de quo agitur. Τὸ ὑποκείμθον, q. d. subjectum argumentum Exp. etiam objectum quod quis sibi propositum habet, quò omnes cogitationes & consilia alicujus tendunt. Τὰ ὑποκείμθα, quæ in nostra sunt potestate, apud Plut. Et pignori oppositi pignora, apud Dem. ¶ Item ὑποκειμαι, propositus sum, ut ὑποκείμεναι ἐλπίδες, apud Dem.

Decomp. Καθυπόκειμαι, subjaceo, subsisto.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subjaceo, vel prius subjectus sum. Item prius in naturam rerum editus sum mihi tanquam antè subjacenti alia superimposita sunt. Philo de mundo, τὸ δεξόμθον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, locum necesse est prius editum esse in rerum naturam quàm corpus.

Κεῖμαι, &c. vide in Ε'κεῖμαι.

ΚΕΙΡΩ, F. ερῶ, Aor 1. ἔκειρα, præt. κέκαρμαι. tondeo. Il. ψ, Σοί τε κόμιν κερέειν, ῥέξειν θ' ἑκατόμβην. Sic sæpè κείρειν κόμην aut τρίχας. ¶ Item scindo, abscindo. Il. ω, δῶρ' ἐλάτης κείραντες. Item populor, vasto, diripio: ut apud Platonem. ἐσθ' ὅτε τὴν Ε'λλάδα Ε'λληνες ὄντες κείρουσιν & κτήματα κείρειν, apud Homerum bona alicujus diripere vel dissipare, absumere. ¶ Item insatiabili quadam edacitate voro, ἀπλήστως ἐσθίω, ut exponit Eust. ab hac significatione deducens κόρον.

Κείρομαι, rondeor. Cum accus. ut Iliad. ψ, κείρασθαι κόμην, & κείρονται τρίχας. Odyss. ω. Et sine accus. ut apud Galen. τοῖς κειρομένοις ἀσεβήσουσι. Dicitur etiam κείρεσθαι ἐν χρῷ. apud Plut. de discern. adulat. Interdum metaph. in quodam Epigr. ἡμετέρας βυλλὰς Σώστρατος ὧδε σκεπάσας δέξαν. Cic. interpr Consiliis nostris raus est attonsa Laconum. Item scindor, abscindor. item erador, stringor, demetor, sternor. Item laceror, lanior. item exedor & corrodor: ex Luc.

Κέρσις, εως, ἡ. tonsura. Theophrast. de caus. plant. lib. 4 cap 9 τὰ ἐς κέρσιν ἀφορῶντα. (then. l. 5.

Καρτὸς, ὁ. tonsus: ut de comp. ἄκαρτος, ὁ, ἡ, intonsus. A-

Κουρά, tonsura. Plut. Herodian. Luc

Κουρεύς, tonsor. Plutarch. de garrul. ἐπιεικῶς δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κουρέων γένος.

Κουρεῖον, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. Aristoph. in Plut.

Κουρεύω, f. εύσω, tondeo. schol. Aristoph.

Κουρεύτης, tonsor. Et fœm. κουρεύτρια, tonstrix. Plut.

Κουρίω, q. d. tonsuram appeto, tonsura mihi opus est. Expon. & tonsoris manum pasco, apud Luc.

Κουρίας, tonsus: tonsum capillum habens. Luc. Laërt. in Diog.

Κουρίς, instrumentum tonsorium. Poll. Κουρίδ, (adverb.) per comam, coma. Iliad. χ, ἑρύσσαν τέ μιν ἕσπ κουρίδ, coma apprehensum intrò trahebant.

Κούρμος & κουρικὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens seu idoneus. ut σίδηρος κούρμος, apud Euripid. in Oreste. Κουρικὸς, traditur etiam esse vas igneum, teste Cyrillo in opusculo vocabulorum pro diverso accentu diversa significantium.

Κουρίζω, tondeo, attondeo. Item succido, deputo. Theophr. histor. plant. lib. 2, cap 2.

Κουλαχὲς,

Κειρακὸς, tonſorius, ad tonſorem ſeu tonſoreà pertinens. Poll. l. b. 3.

Κειρεῶλις ἡμέρα & κειρεῶνις ἑορτὴ, quum tondentes puerorum capillos Dianæ ſacrificant. Heſych. & Suid.

Κειρόσωμα, τὰ, feſta quæ celebrari ſolebant propter tonſæ comæ primitias. Gregor.

Κεῖρις, εως, ἡ, ciris avis quam aliqui accipitrem eſſe volunt, aliqui alcyonem, inquit Heſych. Sunt qui velint eſſe avem quæ ſcylla nominatur. Vocatur autem ciris, à κείρω, unde Ovid. Metamorph. lib. 8. - *& à tonſo eſt hoc nomen adepta capillo.* Apud Oppian. Halieut. l. 1. legitur κίρρις pro κεῖρις,

Κορμὸς, ὦ, ὁ, truncus. Athen. lib. 5.

Κορμίζω, trunco, puto. Item circumligo. Heſych. Καθαπορμίζω, deputo, amputo, detrunco Heſych.

Κέρμα, τὸ, numulus minutus, fruſtum ſeu ſegmentum monetæ, minutulum, minutiæ æris. Athen. l. 13. - Ἔξεστί σοι Μικρὰ πρίασθαι κέρματα τῷ ἡδονῇ. Demoſth. in Mid. Ἔπεισεν ἡμᾶς διδοῦς κέρματα. Apud Ioann. Evang. τὸ Κέρμα τῶν κολλυβιστῶν.

Κερμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) numulus minutus. Apoll. l. 2. Epigr.

Κερματίζω, in minutos numulos comminuo, ad cudendos numulos aliquid in minutias redigo. Lucill. l. 2. Epigr. Item generaliter, in minuta ſcindo, comminuo. Ariſtot.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutiis æris aurum vel argentum permutat, numularius. Ioan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) κόρρη, ης, ὁ, crinis. Aeſchyl. Λαβοῦσα δὲ κόρσας τῇ δ' ἐπωντέλλειν νόσῳ. Poll. τὰς κόρσας λίνες ἐπάλεσαν λαβὼ τὸ κείρεσθαι. ¶ Κόρσαι, plerunque dicuntur tempora, ſeu oſſa duo cranii, utrinque ſingula ad aures ſita. Iliad. ν, & ο. & apud Oppian. lib. 3. de venat. Ruf. Epheſ. & Poll. ¶ Κόρση exponitur etiam maxilla. Theocr. idyll. 14. τὺξ ἐπὶ κόρρας ἦλασα. Demoſth. in Mid. Ταυρέων ἐπάταξε χρηναίων ἐπὶ κόρρης. ¶ Accipitur & pro ipſo capite. Luc. (de Iove Minervam parturiente) ὄγκον ἔχων ἐγκύμονι κόρσῃ. Euſtath. etiam in Aelio Dionyſio tradit Atticos κόρρην & κόρσην vocare totum caput cum cervice. ¶ Heſyc. κόρσας etiam dicit ἐπάλξεις, ἀφ' ἁρμοχῶνας στεφάνας πύργων vel κλίμακας. ☞ A κείρω derivari Etymolog. & Euſtath. teſtantur.

Κορσοῦς, tonſor. Heſych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod κείρω, teſte Heſych. Κορσωτὴς & κορσωτοῦς, tonſor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2. Κορσωτήριον, tonſtrina, tonſoris officina. apud Athen. loco citato.

Κόρη, Κόμη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex κείρω.

Ἀκαρὴς, ές, ὁ, ἡ, q. d. inſecabilis, qui ſcindi non poteſt: ut ἀκαρὲς χρόνου, apud Demoſth. & ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, momento temporis, apud Ariſtoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, & ἐν ἀκαρεῖ. abſolutè. Dicitur & ἀκαρῆ, ſubaudiendo χρόνον. Ariſtoph. Interdum ἀκαρῆ adverbialiter ponitur: ut apud Ariſtoph. in Veſp. τὸν ἵππ χρήσιμόν ἐς' ἀεὶ ἀκαρῆ, ne minimum quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teſte Poll. dicitur exiguum quod ob exiguitatem non poſſumus κεῖρειν: metaph. ſumpta à crinibus ita exiguis & quaſi curtis, ut tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὴς, minimum interjectum habens ſpatium, ut κατέπεσον ἀκαρὴς τοῦ δόξαι, parum abfuit quin metu deciderem.

Ἀκαρεῶς, puncto temporis, interjecto temporis momento. Pro eodem dicitur & ἀκαρέως, & ἀκαρεί. Suid. & Heſych.

Ἀκαρελαῖος, α, ὁ, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian. de ſect. Item brevis, momentaneus, ut πλὴν ἀκαρελαῖος, apud Dem. ¶ Vide & in comp. ex Κάρηνον.

Ἀκαρέδιον, α, ὁ, idem quod ἀκαρελαῖος. Suid. exp. βραχύβιος. Ἄκαρι, animalculum omnium minutiſſimum, ſolens innaſci ceræ & caſeo inveteratis, & cuti humanæ. Ariſtotel. hiſt. anim. lib. 5. cap. 32.

Ἀμφικείρω, circumtondeo. in Epigr.

Ἀμφίκουρος, circumquaq; tonſus ſeu raſus. Suid. exp. quam utrinq; viri complectuntur, ſeu cingunt.

Ἀνακείρω, tondeo. Item abſcindo. Heſych. Item diſſeco, lacero. Theodorit. lib. 3. hiſt. Eccleſiaſt.

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo. ut ἀπεκείρατο τὰ βοστρύχια. Et in Aor. med. apud Herodian. ἀπεκερσάμην τὸ γλύκιον. Item tondendo lacero & dilanio. Luc. Item decutio, privo, ſpolio. Gregor. Baſil.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo reſecatur. Ἀποκάρσις, tonſura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Ariſtoph. in Veſp. pro aufero. Item interſeco. Iliad. θ.

Ἐπικείρω, attondeo. Et præcido, metaph. Iliad. α.

Καθακείρω, detondeo. Et metaph. pro, abſumo. Od. ο, & χ.

Περικείρω, circumtondeo. Philoſtr. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκυρος, circumtonſus. Poll. Heſych. Περίκυροι ſunt qui in bello circumcluſi & capti fuêre.

Comp. ex κυρὸς, ſine Præpoſ.

Ἄκυρος, intonſus. q. d. tonſura carens.

Πρασόκυρον, falx qua porrum detondent. in Epigr. Πρασοκυρὶς animalculum viride, quod lactucas in hortis & in primis porros depaſcitur atque detondet. Theophr. hiſt pl. lib. 7. c. 5. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 19.

Πρώτοκυρος, tum primùm tonſus, vel qui primùm tondetur.

Σιτόκυρος (παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον) homo inutilis, qui fruſtrà alitur, fruges conſumere natus. Athen. l. 6 ex Alex. & Menand.

Τρίκυρος, ter tonſus.

Compoſita ex κέρμα.

Ἀποκερματίζω, in æris minutulos nummos redigo. Item diſſipo facultates, ex Epigr.

Καθακερματίζω, in minutos numulos redigo, minutis numulis commuto. Ariſtoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo ſeu diſſeco. Plat. Plut. Baſil.

Compoſita ex κόρση.

Ἀεικορσόομαι, q. d. ſemper tondere; ἀεὶ κορσοῦσιν. Ab Heſychio exp. tondere caput. Ἀεικόρσωβοι, ſemper tonſi, ſeu qui ſemper aut crebrò tonderi ſolent. Ab. Heſych. exp. ἄκαρποι.

Ἀποκορσόω, ῶ, detondeo. Heſych.

Δίκορσος, ος, ὁ ἡ, biceps. Euſt. ex Lex. rhet.

Ἐπίκορσος, qui ſupra tempora ſeu ſupra maxillas eſt.

Καπόκορρος, ut καλάπορρος οἰκία, domus altera parte preſſior anguſtiorq; ut exponitur apud Ariſtot. lib. 1. œcon.

Ψιλοκόρσης, ης, ὁ, qui glabro & depili capite eſt, ſeu cujus tempora glabra ſunt, aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

Κεῖσι, vide in Κεῖμαι. Κείω, in Κεῖμαι.
Κεκλομαι, in Κέλω. Κεκερασμὸς, &c. in Κεράζω.

ΚΕΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, tumultus. Item clamor. Iliad. ι, Η' δ' ἀμφ' αὐτῷ ἦκε πολὺν κέλαδον κατὰ ἄστυ. Eurip. in Hec. αἰὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. ¶ Item ſonus muſicus, inquit Heſych. exl. Epigr. κέλαδος μουσεῖος. ☞ A κέλομαι, derivari annotat Steph.

Κελαδεινὸς, ὁ, obſtreperus. Item tumultuoſus. ut Diana κελαδεινὴ dicitur propter tumultus ſeu ſtrepitus venatorios: aut propter turbulentum & quaſi tumultuoſum aëris ſtatum qui lunæ mutationem comitatur. Euſt.

Κελαδέω, ῶ, ſtrepo, tumultuor. Il. θ, ἐπὶ δὲ τροῖες κελάδησαν. Item ſono. ut de muſicis ſonis, apud Luc. ἄϋπνα κελαδῆσαι. Et de avibus inſonantibus. ut gallinaceus dicitur κελαδεῖν ἀπαχὼν ὄρτυγα ὀλερὸν, apud Theocr. idyll. 18. Quidam de fluviis propriè dici putant: unde κελαδέων ποταμῶν, per metapl. conjug. reſonans: apud Hom.

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item ſtrepitus, clamor. Ariſtoph.

Compoſita.

Δυσκελαδὴς, ες, ὁ ἡ, malè ſonans ſeu graviter ſonans, q. d. graviſonus. Agath. l. 2. epigr. Apud Heſiod. in Erg. 2. ζῆλος δυσκέλαδος, exp. malè ſonans, i. maledicus.

Ἐγκέλαδος, q. d. cui ineſt κέλαδος. Apud Schol. Ariſtoph. ἐγκέλαδα ζῶα ſunt animalcula quædam ex inſectorum genere, ſic appellata, quòd ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσι. Heſych. etiam κελαρύσεται, exp. μὲτ φωνῆς ἠχήσει.

Εὐκέλαδος, benè ſonans, ſonorus. Ariſtoph.

Καλλικέλαδος, pulchrum ſonum edens ſeu elegantem. cui oppon. δυσκέλαδος.

Κελαινὸς, &c. vide in Μέλας.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, F. ύσω, murmuro, ſtrepito: vel cum murmure & ſtrepitu fluo. Od. ε, τὸν δ' ἐξέπιον σὺν ἄλμυρῷ πικρῷ, ἦ οἱ πολλὴ ὀδὸς κατὰ κρατὸς κελαρύζει, & Iliad. φ, (de aqua per canales deducta) Τὸν δὲ τ' ὦμον κατὰ βόθρου κελαρύζει. Sic apud Theocr. idyl. 7. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφῶν ἐξ αὐτοῖο κατὰ βόθρου κελάρυσσεν. Heſych. etiam κελαρύσεται, exp. μὲτ φωνῆς ἠχήσει.

Κελάρυξις, εως, ἡ, ejuſmodi murmur & ſtrepitatio, ſeu fluxus cum murmure & ſtrepitu.

Κελάρυζα κορώνη, crocitans cornix, quæ alioqui λακέρυζα tranſpoſitis primoribus ſyllabis, vide ſua ſerie.

Ἐγκελαρύζω, (comp.) leniter murmuro, cum leni murmure fluo, Hippocr. epiſt. ad Damag.

ΚΕΛΕΟ'ΣΣ, avis perniciſſima, à qua κέλλειν τὸ ζυγὸν βαδίζειν. Suid. & Etymol. Vide & Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. cap. 10. ¶ Item κελεὸς à quibuſdam vocatur ὁ ἱππόπους, per aſteiſmum & antiphraſin. Etymol.

Κελέοντες, propriè ſunt ἱππόποδες. Harpocr. ex Ariſtoph. Per catachreſin autem ſic vocantur τὰ κυζικηνὰ πλοῖα, quæ & σαμιοί. Etymol. Vtitur & Antiphon. ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένους γραφῇ ἀπολογίᾳ. Apud Poll. ſcribitur etiam κέλοντες.

Κελίβη vide in Λάβω.

ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, via: ſive terreſtris, ſive marina. ſive aëria Odyſſ. ο' Οὔς κεν ἴδηται ἔπεσιν ὁδὸν ἢ μέτρα κελεύθου. Iliad. α, & Od. β, Η δ' ἔβαλεν κατὰ κῦμα λαῖφος πήσασα κελεύθου. Odyſſ. ν, Γλῦσόν μοι ῥίμφα πήσασα κέλευθον. Iliad. γ. Ἰρῆες δ' ἄρα πάντα κελεύθους. Sophocles in Ajace, τὴν ἀφ' ἡλίου βολὰς κέλευθον, viam à Solis ortu. Et μακραὶ κέλευθοι apud Apollon. Per metaplaſmum autem plurali numero dicitur κέλευθα pro κέλευθοι, ſicut ταῦμα pro ταύμοι, & ζυγὰ pro ζυγοὶ, ut Odyſſ. γ, πόθεν πολῆς ὑγρὰ κέλευθα; Iliad. ξ, λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. ☞ Derivant grammatici à κέλλω τὸ πέζειν ſeu βαδίζειν: nonnulli ab ἑλαύνω deducere malunt, pleonaſmo literæ κ.

Κελεύθιμ,

Κελαυθάδας, Deæ quæ in viis ſtatuuntur, ſeu viarum monſtratrices: aut viatorum cuſtodes. Heſych.

Κελαυθέω, viam carpo, ὁδεύω. Heſych. Κελαυθιάω, iter facere cupio.

Κελαυθίτης, ου, ὁ, viator, in Epigram.

Compoſita.

Ἀγχικέλαυθος, ου, ὁ ἡ ἤ, qui prope viam eſt. Nonn.

Ἄκελαυθος, inuius. Ἀκέλαυθα, ſigna quæ locis parum perviis præfiguntur. Heſych.

Ἀμφικέλαυθος, qui circa ſeu propter viam eſt, aut utrinq; viam habens: ut ἀμφικέλαυθος πάφος in Epigr.

Ἀντικέλαυθος, obvius, adverſus. ex Nonno.

Αὐτοκέλαυθος, qui per ſe iter facit. in Epigram.

Διωξικέλαυθα κέντρα, calcaria quæ velut perſequuntur viam, i. urgent. in Epigrammat.

Ἐκκέλαυθος, devius. Lycophr.

Ἰθυκέλαυθος, qui rectâ via incedit, rectà ambulans.

Ἱπποκέλαυθος, equo iter faciens, equeſter: vel qui multum itineris confecit. Iliad. ϖ.

Ἀσψηροκέλαυθος, celeriter viam conficiens, cujus via eſt celer, velox. Heſiod. in Theog. Pro eodem legitur & ἀϊψηροκέλαυθος, qui citato rapidoq; motu viam carpit.

Ὀπιθοκέλαυθος, qui ponè ſequitur, aſſectator. Nonn.

Ὀψικέλαυθος, ſerò viam carpens, qui ſerò iter facit ſeu ſerò venit. Nonn.

Προκέλαυθος, prævius, qui præit, præcurſor. apud eundem.

Ῥηξικέλαυθος, viam perrumpens. Epitheton Apollinis. in Epigr.

Ὑψικέλαυθος, per alta loca gradiens. in Epigr.

Ἄκολαυθος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Κελαύω, vide in Κέλω ſeu κελλω.

ΚΕΛΗΣ, ητος, ὁ, ſ ἵππος, celes, equus deſultorius: ad differentiam equi quadrigarii Odyſſ. ε, αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἐνὶ δόρυ βαῖνε κέλητ' ἐς ἵππον ἐλαύνων. Laërt. ἵππῳ κέλητι νενικηκώς. Interdum omittitur ἵππος: ut apud Plut. τὸν κέλητα τὸ ἡρῷον νικῆσαι. ¶ Κέλητες dicuntur etiam deſultores equites qui in certaminibus equo duntaxat uno utuntur: in Pandect. ¶ Item κέλης, navigium quoddam parvum & anguſtum, quod uno tantùm remo agitatur. Thucyd. lib. 4. Xenoph. Hell. 1. ¶ Apud comicos ſic vocatur pudendum muliebre, teſte Euſt. ⇝ Ἀκέλλω derivari ſignificante βαδίζω, ſeu τρέχω, vel à κελεύω, teſtatur idem Euſt.

Κελητίον, ου, τὸ, parva celox. Thuc. l. 4. Syneſ. ep. 4.

Κελητίζω, celete equo vehor, equum deſultorium ago. Iliad. ο, & Ariſtoph. in Veſp. Κελητιάω idem Heſych.

Compoſita.

Ἐξωκέλης, equus ephippio non inſtratus. Item celox ſeu navis piratica. Suid.

Ἐπακτροκέλης, navigium prædatorium: ſic dictum quòd ſit inter ἐπακτρίδα & κέλητα, teſte Euſtath. Vtitur & Ariſtotel. in lib. ϖερὶ ἑρμείας. cap. 2.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito.

ΚΕΛΛΩ, F. σω, appello, ſeu appellor, pervenio in portum. Odyſſ. ι, Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ κραθείλομεν ἱστία, navibus quæ appulſæ erant. Apollon. ἐνθάδε κέλσεις Ἀνδρῶν θεῖον ἠρώων φύλον. Metaph. apud Eurip. Hec. πᾶ βῶ, πᾶ σῶ, πᾶ κέλσω; quò appellam ſeu quò me convertam? ¶ Item moveo, ut exponitur ab Euſtath. ¶ Item celeriter curro. ⇝ Etymolog. à κελεὸς deductum eſſe ſcribit.

Ὀκέλλω, appello, applico (ſignificatione tranſitiva) Thuc. lib. 4. τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην αὐτοκράτορα ὀκεῖλαι τὴν ναῦν. Et apud Herodot ὤκειλον τὰς νῆας.

Κέλλω, Κέλης, Κόλπος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex κέλλω.

Δίκελλα, ligo. Supra poſitum ſua ſerie huc transfer.

Ἐγκέλλω, inſiſto, incumbo. Hippocr. de fract.

Ἐπικέλλω, idem quod κέλλω. Od. ν, Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, ad continentem appulit. Apoll. Arg. 2 ἐπικέλσετε νήσῳ.

Μάκελλα, ἡ, ligo, (παρὰ τὸ μηνοθεν κέλλειν, i. κινεῖν, ſeu πέμπειν.) Iliad. φ, χερσὶ μάκελλαν ἔχων. Vtitur & Ariſtoph. Pro eodem dicitur & μάκελα, apud Heſiod. in Erg. ὁ δὲ τυπὸς ὄπιθεν Δμῳῶν ἔχων μακέλλην: Sic apud Moſchum idyll. 2. Νώμασκεν μακέλλην quatiebat ligonem. ¶ Heſychio μάκελλα & μάκελα ſunt φράγμαθα & δρύφακτοι.

Νωχελής, ές, ὁ ἡ ἤ, tardus, ſegnis: à νω privativo & κέλλω quod eſt ὀχέω τρέχω. Item invalidus. Ammon. ¶ Item inutilis, placidus, ſeu tranquillus. Suid.

Νωχέλεια ſive νωχελία ας, ἡ, tarditas, ſegnities. Iliad. τ, ἠμὲ τέρη βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Exponitur etiam, infirmitas. Heſych.

Νωχελίζω, tardo, moror. Heſych.

Compoſita ex ὀκέλλω.

Ἀποκέλλω, deflecto & declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via. Suid.

Ἐξοκέλλω, delabor, impingo, incurro. Iſocr. in Areop. ἐς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γιγνομένων ἐξοκέλλομεν. Herodian. ἐς τοῦτο ἐξοκείλε παρανοίας, eo devenit vecordiæ. Exoccello interdum, erumpo, effundo me, effuncor. Plut. de lib. inſt. εἰς κύβους καὶ κόμους ἐξοκέλλουσι. ¶ Item tranſitivè, averto aliquem à portu. Et metaph. averto alium à recta via. ut βρόχοις καὶ ἀπατηλέοις ἐξώκειλεν αὐτὸν, blanditiis labiorum eum pertraxit, ſeu alio avertit.

Ἐμποκέλλω, impingo, illido, contrà impello, ut quum navem ſcopulis impingimus. Thuc. lib 4 & 8. act. Apoſt. c. 27. ἐμπεσόντες εἰς τόπον διθάλασσον, ἐπῶκειλαν τὴν ναῦν, illiſerunt navem.

Συνεπικέλλω (*decomp.*) ſimul ad litus appello. Plut.

Προσοκέλλω, appello, applico. idem quod ὀκέλλω, ut προσώκειλεν ἡ ναῦς τῇ αἰγιαλῷ. Item cum dativo, impingo, apud Luc.

Κέλυφος, &c. vide in Καλύπτω.

ΚΕΛΩ, ſeu potius κέλομαι, jubeo, hortor. Iliad. σ, κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἄσσυδε νωϊν ἰέσθαι. Odyſſ. γ, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Il. ω, Οὐκ ἂν ἐγώγε σ' ἐποτρύνοιμι κελοίμην Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι. Futurum κελήσομαι tanquam à κελέομαι) Od. α, ἡ δὲ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται ἐνθάδε ἐλθεῖν.

Κεληθμοσύνη, juſſum, mandatum. Heſych.

Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor: ex eoq; factum per epentheſin τοῦ κ. Iliad. δ, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' ἄυσας. Sic Il. ν, Κεκλόμβοις καθ' ὅμιλον, hortantes eum per turbam. Item invoco. Apoll. Arg. 2. κεκλόμβῳ μαντήϊον Ἀπόλλωνα.

Ὀμωκλή, ἡ, (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, teſte Euſt.) hortamentum quod fit cum vociferatione. Item increpatio & comminatio. Iliad. ω, οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμωκλήν. Iliad. ζ, κραιπνὸς γὰρ ἔχε δρόμος ἀνδρὸς ὁμωκλῆς.

Ὀμωκλάω, ῶ, vel ὁμωκλέω, ῶ, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito, ut in conſerenda pugna. Il. ν, Κέκλεθ' ὁμωκλήσας. Dicitur & de vociferatione quæ fit ad incitandos equos ad curſum. ut Il. ψ, Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν.

Ὀμωκλητής, ῆρος, ὁ, increpitator, objurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ, & Il. ψ.

Ἀνακέλομαι, (*decomp.*) invoco. Hom. hymno in Pana.

Κελεύω, f. εύσω, jubeo, impero. Iliad. τ, Σοὶ δ' αὖ τοῦτ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. ¶ Item hortor, invito ad aliquid agendum: ut Il. β, ἐκ φυγέειν σὺν νηυσὶ πολυκληῖδας κελεύσω. Interdum ſine infinit. Il. υ, τί με ταῦτα κελεύετε, Nonnunquam cum dativo, ut Iliad. ψ, μᾶλλα δὲ σὺ αὖτε κέλευσον, Sic & Iliad. π, & ν, itidemque in proſa paſſim. ¶ Item peto, poſtulo. Thucyd. lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν παρὰ δημιεί. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto: ut apud Thuc. lib. 2. ὡς δ' οὐκέλευσαν. ἔλεγον ὅτι ἅδοι, quum illi permiſiſſent. ¶ Item cenſeo: ut apud Demoſth. ἐκ πολέμου τὰς πρατινομένας εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari ſignificatione de nautis dicitur, clamore ſuo remiges ut hoc vel illo modo remigent hortantibus. Athen. lib. 12. Καλλιστόδης ὁ τραγῳδὸς ὠκέλευσεν.

Κελεύομαι, jubeor, mihi imperatur. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Interdum abſolutè: ut apud Th. c. lib. 1. ἀδηλοὶ κελευσμοὶ ποιήσαν, nihil ſe facturos imperato coactos. Et τὰ κελευόμενα, ſeu τὰ κελεύσματα, res quæ imperantur, imperata. Xenoph. Pæd. 4. Plat Pol. 1.

Κέλευμα, τὸ, juſſum, mandatum ut θεοῦ κέλευσμα. Eurip. Item hortamentum. quod hortandi cauſa dicitur, & quidem ſpecialiter quod remigibus datur. Dicitur & de hortamento aurigæ. Plat. in Phædro, κελεύσματα μόνον καὶ λογῳ διοιχέσθαι, Exponitur & clamor, vel clamor hortatorius, apud Euripidem in Hecuba.

Κελευμοσύνη, ἡ, juſſum, mandatum. Herodot. Κελεύσμης, idem cum κέλευσμα. Eurip.

Κέλευσις, εως, ἡ, juſſus, actio ipſa jubendi.

Κελευστής, οῦ, ὁ, juſſor, ſeu qui jubet, hortator. Et peculiariter, qui celeuſma canit. Thuc. lib. 2. Xenoph Hellen. lib. 5. Plut. in Pol. præc. χρῶνται δὲ ναύταις καὶ κελευσταῖς.

Κελευστικός, hortatorius, hortamenti vim habens. Et τὸ κελευστικόν, ſubſtantivè, apud Syneſ.

Κελευθάω, ῶ, (poëticum) pro κελευσιάω, nam metri cauſa ſæpiſſ. Iliad. ν, Ὡς ἄρα κελευθάων γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιούς.

Κέλαδος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex κελεύω.

Ἀκέλευστος, ου, ὁ ἡ ἤ, injuſſus Soph. in Ajace & in Epigr.

Ἀντικελεύω, contrà jubeo, contraria jubeo. vel viciſſim jubeo.

Ἀντικελεύομαι, viciſſim jubeor aliquid facere.

Αὐτοκέλευστος, (q. d. à ſe ipſo juſſus) injuſſus, i. qui non juſſu alius, ſed ſua ſponte & quaſi ſuo ipſius hortatu aliquid facit. Arrianus, κρατὸς τε ἀγροῦ οὐκ ἀπεργάζεται, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἀρεμήσει.

Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. Iſocr. in paragr. τοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι, μνημονεύειν ὅταν φέρηται τὴν ψῆφον. Plutarch. in Public. διακελεύομαί σοι ὁρᾶν. Exponitur & præcipio, præcepta do. apud Iſocr in Evag. ὅπερ πολλάκις σοι διακελεύομαι καὶ τῶν αὐτῶν. Apud Plut. exp. etiam, jubeo.

Διακελευσμὸς, adhortatio. Thucyd. lib. 7. πρὸς κραυγὴν τῶν Ἀθηναίων διακελευσμῷ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xen. in lib. de venat.

Ἐγκελεύομαι, idem: unde partic. ἐγκελευσαμένη, apud Plut.

Decomp. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter. Plut. in apophth.

Προσεγκελεύομαι, insuper adhortor, præterea suadeo. Plut.

Ἐπικελεύω, hortor. Xen. ἐπιλύσαντα τὰς κώπας καὶ ἐπικελεύσαντα, Ἐπικελεύομαι, idem. Plut. in Ant.

Καθακελεύω, hortor: & peculiariter, hortor ut nauta, seu nautico hortamento utor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristoph. καθακελεύειν exp etiam silentium indicere.

Καθακελευσμὸς, pars secunda τῆς Πυθικῆς νόμου τῆς αὐλητικῆς, in qua Apollo provocat draconem. Poll. l 4. c. 10. Videtur fuisse adhortatio illa qua Apollo ad feriendum serpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor, adhortor. ex Plut. & schol. Thuc.

Παρακελεύομαι, idem Thuc lib. 2. ὅταν μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσωνται, hac adhortatione apud milites usi sunt. Plat. in apol. ὑμῖν παρακελεύομαι καὶ παύσομαι. Et παρακελεύεται ἑαυτὸν ποιεῖν, qui in animum inducit aliquid facere seipsum veluti adhortando. Lys. ἄξιον ὑμᾶς παρακελεύσασθαι, ὑμῖν αὐτοῖς παρὰ τοσούτων δίκην λαβεῖν. Item suadeo. Plat. ep. 7. ὃ νῦν ἐμὸς λόγος πᾶσι παρακελεύεται.

Παρακέλευσμα, τὸ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. Plat. in epist. Παρακελευσμὸς, adhortatio. Thuc.

Παρακέλευσις, idem quod παρακελευσμός. Thucyd. lib. 4. ὥστε καὶ ὁμοίως διδαχῇ ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐπεσέμιλων. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Isocr. in Euag.

Παρακελευστὸς, persuasus, qui est advocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thuc. lib. 6. Παρακελευστικὸς, adhortatorius, adhortandi vim habens, unde παρακελευστικὸν ἐπιφώνημα, & παρακελευστικὸν σάλπισμα, classicum. Poll.

Ἀντιπαρακελεύομαι, (*decomp.*) vicissim hortor seu adhortor. Xen. Pæd. 3. & Thuc. Exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo, vel contraria suadeo.

Πρωτοκελευσματικὸς, pes metricus quatuor syllabis brevibus constans. Et πρωτοκελευσματικὸν μέτρον, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solerent.

Ὑποκελεύομαι, (q. d. subhortor.) tacitè hortor.

Composita ex κέλομαι.

Ἀνακέλομαι, invoco. Hom. hymno in Pana. (præced.

Ὁμόκλη (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέκλεσθαι, teste Eust.) cætera pete ex col.

Κεμὰς, vide in Κοιμάομαι. Κεν, vide in Κε.

ΚΕΝΔΥΑ, in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naves fabrefaciendas.

Κενίβεια, vide in Νεκρός.

ΚΕΝΟΣ, ὸν, ὁ, vacuus, inanis. Xenoph. Hellen. 1. & Thuc. lib. 8. κενὰς ναῦς, Et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ ταύτων ἀπέλιπε. Sic κενὴ νῆς, apud Sophocl. Metaphoricè quoq; capitur, ut inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus. Isocr. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Plutarc. ad Colot. κενὰς ὀρέξεις καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν πινακίδιον, dicitur tabella in qua nihil scriptum est κενὸς σφυγμὸς, pulsus vacuus, Galen. lib. 4. de pulsuum dignotione.

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενὸν subst antivé, ut & Lat. inane, vacuum.

Κενόω, ῶ, exinanio, vacuo seu evacuo. Κενοῦμαι, vacuor. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 1. Ἀ Thuc. κενωθῆναι dicuntur οἰκίαι quæ post mortem eorum qui in ipsis habitabant vacuæ relinquuntur & inhabitatæ. Κενωθῆναι dicitur etiam corpus quum ab humoribus (ut vulgò loquuntur) purgatur. Gal. ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i. exhauriri. Greg.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio. Dioscorid.

Κένωσις, exinanitio, evacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua ejus parte detractio.

Κενωλικὸς, ὴ, ὸν, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Κενὸς, apud poëtas idem quod κενὸς. Iliad. β, Αἰχρὸν δὲ δηρὸν πολέμου, κενεὸν πολεεσθαι. Hesiod. in Erg. κενεὸν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων. Apud eosdem poëtas dicitur & κεινὸς, pro κενὸς, ut Iliad. γ, κεινὴ δὲ τρυφάλεια.

Κενεὼν, ῶνος, ὁ, pars corporis quæ inter thoracem est & os quod ad ilia pertinet, sic dicta quòd inanis sit & desidat. Gal. comment. 2. ἐς τὸ κατ' ἐντερίον. Ab aliis exp. locus sub pectore concavus & ossibus carens. Il. ε. Dicitur & de equo apud Xen. Pro eodem dicitur & κενών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum. ut κενεῶν χθονίων, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκενώτως, ὴ, ὸν, non evacuatus, cujus non facta est evacuatio.

Ἄκτενος, vacuus, inanis: idem quod κενός.

Ἀκτενόω, idem quod κενόω.

Διάκενος, itidem pro κενὸς, vacuus inanis: Aristot. in probl. Apud Plut. in Lyc. Λιμένων ἕξις, macilentus corporis habitus. Et Λιμώττειν λέγειν, apud Luc. de iis qui fame aut morbo macilenti facti sunt.

Διακενῶς, inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb. lib. 3. Item inani conatu seu tractatione. Aristot. in Probl. sect. 5. Scribitur & disiunctim Διὰ κενῆς.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω & κενόω. Exponitur etiam exhaurio. Ezech. cap. 5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum & vagina vacuum ostendam, i. nudabo ensem.

Ἐκκένωσις, exinanitio, evacuatio. item egestio.

Ἔπικενος, vanus.

Καθακενόω, evacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio, evacuo. Plut.

Ὑπόκενος, vacuus. vel q d. subtervacuus. ὑπόκενος τόπος ex Seneca natur. quæst. lib. 6. exp. subterraneus locus, & τὸ ὑπόκενον, vacantis loci subterinanitas. Expon. & vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum studiosus.

ΚΕΝΤΕΩ, F. ήσω, pungo, stimulo, Theocr. idyll. 21. Ἔρωτα κακὰ κεντήσας (pro κεντήσαι) μέλισσα. Theophr. (de scolymo) ξηραινόμενον δὲ τὸ φύλλον ἀφαιροῦσι καὶ ἐκπεπαντῆσι. Plin. interpr. aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. lib. 12. Κεντοῦσιν ὑπὸ τὰς τῶν χειρῶν ὀνυχὰς βελόναις, ἀθῶον αὐτάς. Metaph. Adonis τὸ φίλαμα (osculum) κεντεῖν dicitur apud Theocr. in Adoniazusais, seu Adonidis festum celebrantibus. Dicitur & κοπτω pro eodem, apud Hom. ut κέντησι ὁμοκλήσας.

Κεντέομαι, ῆμαι, pungor. Thuc. lib. 4. Aristoph. in Neb.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus, id quo pungimus: unde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. in Epit.

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς, ὴ, ὸν, punctus. item punctis distinctus.

Κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus, Theophr. de hist. plant. cap. 10.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. Il. ε, κέντορες ἵππων. Et in fœm. gen. apud Nonnum, κέντορα λόγχην, acuta lancea. Apud eundem metaphor. ἐλέγχῳ κέντορα μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus. ut πρὸς κέντρον vel κέντρα λακπάζειν, apud Pind. & Eurip. adversus stimulum calces jactare. Metaphoricè quoque capitur, ut stimulus & calcar apud Latinos. Dionysius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρα παλλάκης, ἵνα δὴ μὴ χαλινῷ. Sic Plut. in Lycurgo, & Synesius epist. 139. Tribuitur etiam avibus, ut plurimum gallinaceis, quod alio nomine πτῆκτρον Græci, Latini calcar appellant: ut in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις ἐοικότα τοῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum exp. aculeus in qua significatione metaph. etiam capitur. ut Eupol τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις, Nonnunquam exp. spiculum. Apud Polyb. pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. ¶ Κέντρα, stimuli in habenda quæstione. schol. Aristoph. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuspides nonnulli vocant ¶ Κέντρον est & vocabulum mathematicum, quod Latini quoq; centrum appellant. Plin. vertit vmbilicum in circulo, i. punctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φιλοσοφ. & in lib. de exilio. Vide & Euclid. & Aristot. ¶ Κέντρα dicuntur etiam vitia quædam lignorum & lapidum, quæ Plin. centra appellat: de quibus Theophr. hist. plant. lib. 5. cap. 3.

Κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo configo. item aculeo seu spiculo armo. Plato de repub. lib. 8.

Κεντρωτὸς, ὴ, ὸν, stimulis confixus, ut κεντρωτοὶ σανίδες apud Plut. in apophth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item aculeo seu spiculo armatus, aculeatus. ut κεντρωτοὶ κηφῆνες apud Aristot. lib 9. de histor. animal.

Κεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod κεντέω. Xen. de re eq. ὀρχήσεται μαστιγῶν καὶ κεντριζόντων. Et metaph. apud eundem in symp. καὶ ὁ ἀεὶ σωφρονῶν ἐμοὶ ἔρωτι κεντρίζεται εἰς τὰ αὐτὰ παλαίειν ἔρωτι.

Κεντρήνης, ους, ὁ, aculeatus, idem quod κεντρωτὸς. Nicand. in Alexiph. αἰεὶ κεντρήνεσθαι.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, ut apum, apud Aristoph. item locus in quo à sessore equus stimulatur, punctum. Item genus serpentis.

Κεντρίνης, ου, ὁ, q. d. aculeatus. Athen. lib. 7. Κεντρίναι sunt etiam culicum species quædam apud Theophr. hist. plant. lib. 2. cap. ultimo. ¶ Κεντρίνα autem dicitur dipsas. schol. Nicand.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, (abiecta litera ρ) vestis è variis paniculis ac diversis interdum coloribus consarcinata. hinc per similitudinem centonem vocant carminis genus è carminum fragmentis hinc atque illinc accersitis contextum, quasique consutum.

Ὁμηροκέντρωνες (*comp.*) Homeri centones, *id est*, Homeri carmina, vel integra vel dimidia ex variis locis decerpta, & ita velut consuta, ut ad alius rei & longè diversæ descriptionem accommodentur. Horum meminit D. Hieron.

Κεστὸς, ὴ, ὸν, acu pictus. Iliad. ξ, κεστὸν ἱμάσθλην, acus compunctionibus elaboratum & pictum.

Composita.

Compoſita: ac primùm ex κεντέω.

Α᾽κέντητος, ὁ, ἡ, ſtimulo ſeu aculeo non ictus. Pind.

Α᾽πακεντέω, idem quod κεντέω.

Βυκεντης, ου, ὁ, qui boves ſtimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo. item affigo.

Ε᾽κκεντέω, ſive ἐκκεντάω, pungo, ſtimulo. Apoc. c. 1. Dicitur etiam ἐκκεντίζω, pro eodem.

Η᾽κέντος, ου, ὁ, idem quod ἀκέντητος, ſtimulo nondum domitus, nondum ſubactus. Il. ζ compoſitum ex α, priv. in η mutato & κέντω.

Compoſita ex α priv. in η mutato & κέντω ſeu κεντέω.

Καθακεντέω, ſive καθακεντάω, pungo, ſtimulo. Theodor. in Eccleſ. hiſt. l. 3. Pro quo dicitur & καθακεντόννυμι, apud Lucian.

Καθακέντημα, τὸ, punctum, punctionis ſive punctus opus.

Παρακεντέω, pungo. vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio. Eſt inciſionis ratio, qua hydropicis aqua eximitur. Vide Aeginetam. Ita vocatur etiam curationis genus in ſuffuſione per punctionem acu trajecta.

Πολύκεντος, multùm pictus, varius: ut πολύκεντος ἱμάς. Il. γ.

Πολυκέντητος, idem.

Συγκεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. ὀρτύγια μὲν φάσγανα συνεκέντησε καὶ τέττιγας.

Compoſita ex κέντρον, &c.

Α᾽κέντητος, ου, ὁ, ἡ, ſtimulo ſeu aculeo carens, cui aculeus negatus eſt, qui ſine aculeo eſt. Philo de vita Moſ. & Plut. Item calcarius carens, cui calcaria non ſunt: ut gallinaceus. Athen. 14.

Ἀκεντρίνης, ου, τὸ, ſtimulus quo boves punguntur & impelluntur.

Ε᾽γκεντρος, aculeatus, cui aculeus ineſt.

Ε᾽γκεντρον, ου, τὸ, aculeus, idem quod κέντρον, ut Poll. docet. Ariſtoph. in Vesp. Pontur & pro calcari ſicut κέντρον. Erat & in forere ſuperjecta graphium, ſtylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ſerreum, quo quiſcandit, ut aliquando ſolet.

Ἐγκεντρία, apud Heſych. calcaria.

Ε᾽γκεντρίζω, idem quod κεντρίζω. Greg. de amore erga pauperes, ἀλλά σε γε τὸν ἐγκεντριζέτω ἔτος τὸ φιλαύθρωπον. Item inſero. Theophr. de hiſt. pl. l. 4 c. 3. de amygdalo arbore, διὸ καὶ αὐξηθέντα ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν. Item metaph. apud Greg. in Caſarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀρχαιολαΐας καλῶς ἐγκεντριζόμενος εἰς τὸν καλλιέλαιον, i. Chriſtianus factus. Ε᾽γκέντρισις, inſitio.

Ε᾽γκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ε᾽γκεντρωθὲς, Heſychio & Suidæ eſt ἀσφαλισθέν.

Ε᾽μπροσθόκεντρος, aculeum in anteriori parte habens, ſeu cui aculeus in ore eſt, epithetum inſectorum. Ariſtot. de hiſt. anim. lib. 4. cap. 7.

Ἐννεάκεντρος, novem habens ſtimulos ſeu aculeos. Nicand.

Εὔκεντρος, benè aculeatus, bonum habens ſtimulum & acumen. In Epigr. Εὔκεντρον βέλος.

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens, longo ſpiculo armatus. Ariſtot. de anim. l. 4. c. 7.

Ο᾽πισθόκεντρος, cui aculeus in poſteriore parte eſt, in cauda ſpiculum habens. Ariſtot.

Κένωμα, κένωσις, &c. vide in Κενός.

ΚΕ᾽ΠΦΟΣ, ου, ὁ, ſpecies avis marinæ leviſſimæ, quæ facilè à quovis vento circumagitur: unde ὁ ὀξὺς καὶ κέπφος ἀνθρωπος, nominari κέπφος ſolet, taſte Heſych. itidemque ſchol. Ariſtoph. & Suid. Pro ſtolido accipitur apud Ariſtoph. in Pace, Καὶ κέπφοι πρὸς ἡμῶν. Sic & in Pluto. (Suid.

Κεπφόω, efferi, & leviter circumagi in modum τοῦ κέπφου, apud

---

Κεραΐζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕ᾽ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3. σκεύη τε κεράμου πεποιημένα, vaſa fictilia. Exponitur & reſta ab Heſych. ¶ Item regula (quæ κεραμὶς) Herodian. l. 3. λίθοις ἐκ κεράμων ἔβαλλον τοὺς ἱππέας. Sic Thuc. l. 2. λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων ¶ Item quodcunque ex terra figulari factum eſt, vas fictile. Exp. & urceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne inſtrumentum menſarium tàm argenteum quàm aureum. ¶ Eſt etiam ὀχύρωμα, Heſychio. Item carcer. Iliad. ε. Χαλκῷ δ᾽ ἐν κεράμῳ δεδεῖτο τριακαίδεκα μῆνας. Derivatum putatur ab ἔραμαι terra, ut dicatur κέραμος quaſi ἔραμος.

Κεράμειος, & κεραμεῦς, fictilis, figulinus. Herodot. Dioſcor. Luc. Pro κεραμεῦς dicitur & κεραμεῖς, apud Luc. & κεραμέων, apud Plut. & Dioſcor.

Κεραμικὸς, fictilis, vel figulinus ſeu figularis: ut κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. & κεραμικὸς πηλὸς, Dioſc. Reperitur etiam κεράμιος apud Plut. Item κεράμινος pro eodem, apud Heſych.

Κεράμιον, ου, τὸ, fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora, i. menſura octo & quadraginta ſextariorum, ut tradit Budæus. Dioſc. ἀμφορεὺς, ὃ ἐστι κεράμιον. Exponitur etiam teſta, & dolium: apud Plut. ſymp. 4.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula. Athen. l. 5. Item fictile vas, teſta: & dolium. apud eundem Athen.

Κεραμὶς γῆ, figulina terra. Exp. & creta. apud Plat.

Κεραμίδω, tegulis tego, ſeu contego: unde paſſ. κεκεραμιδωμένη οἰκία, apud Ariſtot.

Κεραμὶς, ίδος, ὁ, figulus. Heſiod. in Erg. κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Item κεραμεῖς, qui incolebant locum Athenarum dictum κεραμεικόν.

Κεραμεῖον, ου, τὸ, figuli officina, figlina, apud Aeſchin. Κεραμεία, ſub. τέχνη, figuli ars, figlina. apud Dionyſ. Areop. & Poll.

Κεραμεύω, figo (ea ſignif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Ariſtoph. in concion. τὰ τηνδὶ καλῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς. Κεραμεύομαι, figor, apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens. κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars, ſeu figlina. Poll.

Κεραμεικὸς, ου, ὁ, locus quidam Athenis, ubi ſepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus ubi proſtabant meretrices. Item locus, ubi edebant Athenienſes quotannis certamen, quod λαμπαδηδρομία vocabatur, ut tradit Ariſtoph. ſchol. vide & Suid.

ΚΕΡΑ᾽ΝΝΥΜΙ, ſive κεραννύω & κεράω, ῶ, F. άσω, miſceo. Sic exponit Plut. ſympoſ. 8. probl. 6. In qua ſignificatione frequenter tribuitur pocillatoribus: ut Odyſſ. ε. κερόωσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Plato in Philebo, τοῖς δὲ ἡδοῖς ὡς ἔπος εἰπεῖν ἐνυβρίσμασι, κεραννύουσι. Sunt qui in hujuſmodi locis exponant etiam in fundo, ἐγχέω: ut Od. ω. Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κεροῦντες τ᾽ ἄφθονα οἶνον, in pocula infundentes: ut κεράσαι ſit bibendum præbere. ¶ Item miſceo, ea ſignificatione qua aquam vino miſcere dicimur, i. immiſcere. Herodian. l. 1. ἐμβαλόντα εἰς κύλικα τὰ φαρμάκια. οἶνῳ τε κεράσαντα εὐθὺ ἐδίδου. Interdum exp. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἶνον καὶ μέλιτι τὸν πηγὸν, vino & melle temperans fontem. Plato in Timæo, ὃν ἐκ τῶν τοῦ παντὸς ψυχῶν κεραννὺς ἐμοιγε, in qua omnem animum univerſæ naturæ temperans permiſcebat.

Formatur ab hoc verbo & aliud fut. κεράσω, tanquam à κεράω, per ſyncopen facto ex κερέω, unde partic. paſſ. κεκερασμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutar. &c. & aor. 1. ἐκεράθην, apud Thucyd.

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω, ſeu κεράννυμι, miſceo: ut Od. γ. πάντα μὲν γλώσσας κεράασθαι δὲ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κεραστάρμοι λοιβάς, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mundo, τὴν φύσιν ἀπίνησε ταῖς φυσικαῖς κερασάρμοις αὐτὴν ἐκ πολλῶν ἀμφότερον, è plurimis eam attemperans facultatibus. ¶ Item paſſivè, miſceor. Herodian. l. 7. λίμνην αἵματι κεκεράσθαι. Plut. in Numa, κεκερασμένης ἀκράτου οἴνου.

Κέρασμα, τὸ, mixtura. Apud Hippocr. ſignificat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ, mixtura: vel idipſum quod mixtum eſt. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, ſeu vinum aqua temperatum Plut. de ſanit. tuenda. τὸ κρᾶμα, καθ᾽ ὃ ὕδατος μετέχον πολέος οἶνον καλεῦμεν. Sic & apud Dioſc. Dicitur etiam de maſſa corporis naturalis concreta, aut hujus concretione & temperatura. Greg. φιλόπλουτος ὁ τοῦδε τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κράσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura, peculiariter ea qua aqua vino miſcetur: Athen. libr. 10. Item generaliter quævis mixtura & temperatura, ſive temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani & elementorum, quod & κατάκρασις dicitur, apud Alex. Aphrod. ἐκ συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic & apud Theophr. & Ariſtot. Interdum exponitur cinnus, commixtio: ut apud Ariſtot. de mundo; & Alex. Aphrod. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis & diphthongi, aut duarum diphthongorum in unam ſyllabam coitio, unum efficiens ſonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in unam tertiam facta, ut quum ex ἀληθέα fit ἀληθῆ, ex ᾗ εἶα fit κᾶα.

Κρατὴρ (ſive κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera: vas in quo miſcetur vinum. Od. γ. Τοῖς δ᾽ ὁ γέρων ἐλθόντι αὐὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἶνον ἡδυπότειον. Plut. in probl. Rom. τῶν κρατήρων ὁ δεύτερος ἥρωσιν ἐπικίρνατο. Item τρίπους quidam, quem ἄπυρον Hom. appellat, in quo vinum miſcebant. Athen. lib. 2. ¶ Eſt etiam ſignum cœleſte, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Aetna dicuntur foramina, quibus ignis ciniſque evomitur. Epigr. l. 3. & apud Ariſtot. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur & in fonte ſalientis aquæ conceptaculum. Od. ν. Apud Plat. in Tim. exp. etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto Euſtath.

Κρητήριον, parva cratera, ſeu parvus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Heſych.

Ε᾽πικρητηρίδιον, (*comp.*) quidam exp. operculum τοῦ κρητηρίδος.

Κιρνῶ, F. κίρνω: idem quod κεράω ſive κερῶ inuſit. ex eoque per reduplicationem factum.

Ε᾽γκιρνῶ, (*comp.*) immiſceo ſeu miſceo, idem quod ἐγκεράννυμι.

Κιρνάω, ſive κιρνάω, idem quod κεραννύω ſive κεράω, ejuſdemque originis. Il. ι. Ζωρότερον δὲ κίρνα. Vtitur & Athen. & Plut.

Κίρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indeque derivatum, teſte Euſtat. ſed magis poëticum. Od. κ. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herod. κίρνα κρητῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur & κίρνημι, & κίρναμαι: ut Od. π. Κίρνας ἄφθονα οἶνον. Herodian. l. 1. ἐώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τὸ ὕδωρ τῷ ὑφαιτῷ πόσει.

Κρίνω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex κεράννυμι, ſeu κεράω.

Ἀ'κέραος, ος, ὁ ἡ, (compoſitum ex κεράω, & α privativo) ſincerus, purus, non adulteratus: ut οἶνος ἀκέραος, vinum purum. Dioſc. l. 5. ſic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris ſincera. Item metaph. ſimplex: ut Matth. 10. ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί. Hujus tamen ſignificationis vide & aliud etymon in comp. ex Κέρας. ¶ Item integer, intactus, incolumis, illæſus. Plato de repub. l. 1. αὕτη δὲ ἀλαθὴς ἐστὶ & αὐτάρκης, ſic αὐτάρκεια πόλις. Apud Iſocr. in Paneg. Et Plat. in Alcib. μόνος γὰρ δὴ ἄκέραιος ἔμεινε.

Ἀ'κεραίως, ſincerè, puré. Item integrè, incoluminter.

Ἀ'κεραιότης, ητος, ἡ, ſinceritas, puritas. Interdum ſimplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀ'νακεράννυμι, ſive ἀνακεραννύω, commiſceo, permiſceo. Item commiſceo temperando, tempero. Ἀ'νακεράω, idem. Od. γ. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ κρητῆρα κέρασσεν: hinc & partic. ἀνακεραθεὶς, apud Plat. in Rom. & ἀνακεκραμένος, apud Plat. in Axiocho.

Ἀ'νάκρασις, permixtio, ſeu mixtio, temperatio.

Decomp. Συναναμεκεράννυμι, ſive συναναμεκεράω, unà permiſceo, commiſceo. Luc. in ſomn. πίνειν ἀκρήτῳ συναναμεκραθέντα φιλοτησίαν. Dicuntur etiam συναναμεκεράννυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt, ſeu quæ coaleſcunt, & eodem quaſi temperamento uniuntur. Greg.

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus, & temperatus: ut αὐτοκράτους οἴνους, apud Poll. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας.

Διακεράννυμι, ſive διακεράω, permiſceo, diluo.

Ἐ'γκεραννύω, ſive ἐγκεράννυμι, ſive ἐγκεράω, immiſceo, ſeu miſceo in ſeu inter: vel infundo. Il. θ. Οἶνον τ' ἐγκεράσασθαι πιεῖν, vinum miſcens in poculo. Eubulus, τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω τοῖς σώφροσιν, tria pocula infundo.

Decomp. Ἐ'πεγκεράννυμι, inſuper immiſceo. Plat. in polit. πολλῷ τῶν σωμάτων κράσιν ἐπεγκεραννύμενον.

Ἐ'κκεράννυμι, ſive ἐκκεραννύω, effundo, miſceo. Athen. l. 2.

Ἐ'πικεράννυμι, ſive ἐπικεράω, admiſceo, attempero.

Ἐ'πικρατικὸς, cui attemperandi vis ineſt. Τὸ ἐπικρατικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens & temperans malignitatem vel morſum in aliqua parte contentorum humorum: apud Gal. l. 2. de alim.

Ἐ'πίκρασις, attemperatio. Apud medicos (teſte eodem Gal.) eſt cacochymiæ curatio, per quam paulatim vacuatur, quod vitioſum eſt, inque locum ejus quod bonum eſt reponitur. Vide Gal. lib. 9. meth. & Dioſc. l. 2. c. 53.

Ἐ'πικρατικὸς, idem quod ἐπικρασικὸς, Gal. l. 2. de alim.

Εὐκέρατος, benè mixtus, benè dilutus & temperatus: ut εὐκέρατος οἶνος, apud Poll.

Καταμεκεράννυμι, commiſceo, permiſceo, contempero.

Κατακέρασις, commixtio, contemperatio.

Κατακερασικὸς, contemperandi vim habens: ut καταμεκερασικὰ medicamenta quæ & ἐπικερασικά.

Decomp. Ἐ'γκατακεράννυμι, immiſceo: ut ἐγκατακεραννύμενον πηλοῖνῳ ὕδωρ, apud Euſtath.

Μεταμεκεράννυμι, transfundo. Dioſc. l. 1. c. 63.

Μετακέρασμα τὸ, temperamentum. Plut de primo frig. ψυχρᾷ καὶ θερμῇ μετακέρασμα, frigoris & caloris medium quoddam temperamentum. Peculiariter verò apud Hippocrat. accipitur pro aqua lactei teporis.

Μετάκρατος, ατος, ὁ ἡ καὶ τὸ, temperatus: qui medij temperamenti eſt: ut μετάκρατος ὕδωρ. Athen. l. 2. & 3.

Περικεράννυμι, circummiſceo. Plut.

Συγκεράννυμι, ſive συγκεραννύω, aut συγκεράω, commiſceo. Plat. ſymp. 4. & in paſſ. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, civibus permixti.

Συγκεράννυσθαι, dicuntur etiam quæ coëunt & coaleſcunt. Plato de leg. lib. 10. Item qui amicitiam ineunt aut familiaribus ſe aggregant. Xen. Pæd. 1. Et activè apud Herodian. συγκεράσαντα φιλίαν πρὸς ἑκάτερα.

Συγκεκρασὸς, commixtus ſeu mixtus cum, temperatus cum.

Σύγκρασις, commixtio, contemperatio. Item cinnus, quo duæ res in unam coëunt. Athen. l. 10.

Σύγκραμα, τὸ, id quod commixtum, ſeu contemperatum eſt, vel id quod concrevit & coaluit. Apud medicos dicitur potio diluta ſeu mixta ex vino & aqua, quod κρᾶμα quoque dicitur.

Σύγκρατος, ος, ὁ ἡ, commixtus, contemperatus. Naz. (Dioſc. l. 5.

Ἀ'σύγκρατος, (*decomp.*) qui commiſceri nequit. Plut.

Alia compoſita facta ex κεράω, ſyncopen paſſo: ſine præpoſitione.

Ἀ'κρασία, ἡ, intemperies (cui oppon. εὐκρασία) ut ἀκρασία ἀέρος, apud Theophr. Vſurpatur & pro ἀκρατία, intemperantia, incontinentia. Ariſtot. rhet. 1. Xen. Pæd. 9. Demoſth. Olynth. 2.

Ἀ'κράσιος, ος, ὁ ἡ, intemperans, apud Suid.

Ἄ'κρατος, (& Ionicè ἄκρητος) ος, ὁ ἡ, propriè merus ſive meracus: ut ἄκρατος οἶνος, vinum meracum. Frequentiùs abſolutè ponitur pro vino meraco (ſubaudito ſubſt. οἶνος) ut apud Theocr. idyll. 14. ἐπιχεῶσ' ἄκρατον. Athen. l. 19. εἴ τις ἄκρατον ἔπιεν, Sic & Luc. in piſcatore, ἢ τὸν ἄκρατον ὁ φέρων. Per tranſlationem autem ἄκρατος dicitur generaliter quicquid eſt impermixtum, purum & ſincerum: in qua ſignific. Xen. Pæd. 8, cum καθαρὸς copulat. Item validus, vehemens: ſumpta metaphora à vino, quod vires ſuas aqua temperatum aliquatenus amittit: non dilutum autem integras retinet. In hac ſignif. plerunque cum ἰσχυρὸς conjungitur: ut apud Plut. in Numa, ἰσχυρᾷ καὶ ἀκράτῳ ἀπαθείᾳ. Sic apud Thucyd. l. 2. Exponitur etiam, intemperatus, pro immoderato: ut apud Ariſtot. ἀκρατος ὀλιγωρία. Et apud Plat. ἄκρατος ἀλαζονεία. Item immitis, immanſuetus, ac rigidus, q. d. mores habens non temperatos manſuetudine. Sic apud Aeſchil. in Prometh. Argus vocatur ἄκρατος ὀργὴν immoderatam & quaſi intemperatam quandam iram habens. Exponitur & ſummus & abſolutus, apud Plat. pol. 8. Item ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans, apud Plutarc. in lib. de virtutibus poni traditur. Apud Hom. Il. β. ποτὸν δέ μιν ἄκρητον, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta: ut ſit ἄκρατος à κράω, quod pro κεράννυμι dicitur. Alij interpretantur fœdera meraco vino adhibito pacta.

Ἀ'κράτως, merè, ſine admixtione, puré. Luc. in dialogo, Dor. & Gal.

Ἀ'κρατοσύνη, idem quod ἀκρασία. Reperitur & ἀκρατωσύνη, per ω, (poëtica licentia) in galeomyomachia. (Suid.

Ἀ'κρατίζω, merum bibo, meraciori hauſtu præcordia proluo.

Ἀ'κρατίζομαι, jento: propriè offulas meraco imbutas aſſumo. Athen. l. 1. ἔκεῖ ἀκρατισόμεθα· ἐν Ἀθήναις δὲ ἀριστήσομεν. Cum caſu ſignificat in jentaculum ſumo: ut Poll. ex Ariſtoph. κονύμηλα ἀκρατίσω. Metaphor. apud Phil. de vita Moſ. lib. 3. μόνος ἀμιγὴς ἀκρατίσω σοφίας, ſolus ſinceram guſtaſti ſapientiam.

Ἀ'κράτισμα, τὸ, jentaculum ſeu jentaculi ſumptio. Athen. l. 1. & Theon. apud Plut. ſymp. 8. probl. 6.

Ἀ'κρατισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀ'κράτης, ος, ὁ ἡ, qui jentare ſolet, & offulas meraco imbutas aſſumere: jentaculo non facilè carens: ut expon. apud Theocr. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, unà jento, unà offulas meraco imbutas in jentaculo comedo. Athen. l. 1.

Φιλάκρητος, meri cupidus, in Epigr.

Ἁ'λίκρας, (*cum accentu in penult. ut ait Euſtath.*) mari, i. marinæ ſalſugini commixtus.

Αὐτόκρατος, ipſe per ſe mixtus & temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accerſere opus non eſt. Pro eodem dicitur & αὐτόκρας & αὐτοκρὰς, ſive αὐτοκρὴς, Ionicè, ut docet Poll.

Δυσκρασία, intemperies, mala & incommoda temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. καιρῶν ὠφελίαν εὐκρασία ποιεῖ. De corpore humano εὐκρασία exponitur, bona & æquabilis corporis temperies ſeu habitudo.

Εὔκρατος, benè temperatus, benè mixtus. Pro eodem dicitur & εὐκρὰς & εὐκρὴς, Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona oppoſita temperatæ. Laërt.

Ἐ'ωλοκρασία, mixtura pridiana & exoleta. Demoſth. pro cor.

Ἀ'σὼλ. exp. etiam vana & inefficax potio.

Ἰ'σοκρατὴς, ές, ὁ ἡ, pariter ſeu æqualiter temperatus, ὁ ἴσως κεκραμένος. Hippocr. de morb. l. 2. Vide & in comp. ex κράτος.

Μελίκρατον, ου, τὸ, aqua melle miſta: aqua mulſa. Plutarch. in Erot. Dioſc. l. 5. c. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Euſt. apud Hom. Od. ξ. dicit eſſe miſturam mellis & lactis.

Νεόκρατος, qui recèns mixtus, dilutus aut temperatus fuit: ut νεόκρατος οἶνος. Neócras, idem. Poll.

Ὀ'ξύκρατον, potio ex aceto & aqua permiſtis, ſeu acetum aqua miſtum, poſca ſeu puſca. Dioſc. l. 2. c. 129.

Χαλίκρατος, ſive χαλίκρητος, merus, purus: vel ita temperatus ut poſſit χαλᾶν τὰς φρένας. Apoll. Arg. l. 1. πίνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ. Sic & in Epigr. Hinc compar. χαλικρατέστερος, & per ſyncopen χαλικρότερος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλκόκρατος, ære mixtus ſeu temperatus. Χαλκόκρατες, idem. Heſyc.

Compoſita ex κιρνάω.

Ἀ'νακίρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, permiſceo. in Axiocho.

Συναναμίρναμαι, (*decomp.*) unà permiſceo. apud Euſtath.

Καταμιρνάω, miſceo, tempero. Alex. Aphrod.

Παρακιρνάω, admiſceo.

Συγκιρνάω, commiſceo, ſimul tempero: unde συγκιρνᾶς, apud Athen. lib. 11.

ΚΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu. Od. μ. βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. l. 5. τὰ κέρατα ὅσα μὴ αὖα ἀπανεκυφόται, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω νενευκότα. ¶ Item tibiæ & pocula ex cornu aut ad effigiem cornu facta apud veteres: unde apud Athen. lib. 4. Τυρρηνοὶ δ' εἰσὶ σύριγγα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellant. Et lib. 11. de Athenienſib. ἀργυρᾶ ποιοῦντες κέρατα, ἔπινον ἐξ αὐτῶν. Et apud Sophoclem, ἀργυρηλάτοις κέρασι. ¶ Eſt etiam vocabulum militare, ut cornu apud Latinos, ſimilitudine à bovino capite ſumpta. Thucyd. lib. 3. δεξιὸν κέρας Μαλιῆς ἔχον, dextrum cornu tenebant. Sic dicitur ἐπὶ κέρως ἄγειν, & κατὰ κέρως, pro eodem. Et ἐπὶ κέρας παρέρχεσθαι, apud Aelianum de aciebus inſtruendis, eſt quum cornua prætenduntur exercitu præcedente. ¶ Κέρατα apud Ariſtotelem lib. 3. de anim. dicuntur uteri extremitates duæ & quaſi cornua: quæ frequentius κεράαι. Et quaſvis eminentias vocari κέρατα, docent Heſych. & Eu-

& Euſtach. Fluminum quoque curvitates & flexus, ſeu brachia & rami, vel etiam oſtia ſic nominantur: ut Μενδήσιον κέρας, apud Thuc. Dicitur & de montibus & promontoriis. ¶ Κέρατα dicuntur etiam ſophiſmata, & captioſæ argutiæ: ut illud apud Chryſippum, οὐκ ἂν ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις· κέρατα· ἔστιν ἂν ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus in primo νεκυομαντείας dialogo, κέρατα φύσιν ἀλλήλοις καὶ κροκοδείλους ποιῆσαι. ¶ Κέρας dicitur etiam cincinni & plexus ad cornu formam facti. Il. λ. κέρα ἀγλαὲ, παρειωπά. ¶ Κέρας dicitur etiam antenna, quæ & κεραία. Syneſ. ep. 4. ἐγὼ κατεαγὸς μέσον κέρας, ἐλθὼν ἐπὶ λέσχην πάντας ἡμᾶς, fracta media antenna. Κέρα, ατος, τό, herba quam Arcades vocant raphanum agreſtem, autore Theophr. hiſt. pl. 9. c. 5.

Κερατώδης, ες, ὁ ἢ, cornutus, vel corneus, cornu imitans. Callim. in hymno in Apoll.

Κερᾶτας, α, ὁ, cornutus, vel cornu ſpeciem habens: ut κερατὰς κυμάτων, de quo Plin. l. 2. c. 25.

Κερᾶτιν-ος, η, ον, corneus, ex cornu factus. Plato de leg. ἐν κερατίνοις πωλητηρίοις. Athen. 11. ἔπινον κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis. Apud Laërtium in Zenon. Κερᾶτιν-ος λόγος ſunt qui cornutum ſyllogiſmum interpretentur. Invenitur & fœm. gen. ut κερᾶτινος πύλη, apud Lucianum in ſomn.

Κερατίνη, ἡ, buccina: 2. Reg. 2. ἠχὴ ἐσάλπιζεν ἐν τῇ κερατίνῃ.

Κερατίτης, ου, ὁ, cornutus, corniculatus. Et in fœminino genere apud Dioſc. l. 4. μήκων κερατῖτις, de quo Plin. l. 20. c. 19.

Κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Exponitur etiam, coniſco. Item arieto.

Κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere ſolet.

Κερατιῶ, cornu ferio, cornu peto. Greg.

Κερᾶτιον, ου, τὸ, corniculum. Ariſtot. Item ſiliqua, i. leguminum folliculus: à corniculi ſimilitudine, ut putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, & ejus fructu. Dicitur etiam ſiliqua Græca. Colum. in lib. de arborib. c. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum: ut Columella docet l. 2. c. 11. ¶ Κερᾶτιον, ſiliqua. Eſt etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei. Arbor hæc κερατέαι ferens, à Galeno dicitur κερατωνία.

Κερατέα, ἡ, ſiliquaſtrum.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara inſula Delo ex cornibus concinnis, & inter ſe congruentibus, ſiniſtris omnibus, conſtructa. Plut. in Theſ.

Κεραὸς, ᾶ, ὁ, cornutus: ut ἔλαφος κεραὸς. Iliad. γ. Et ἄρνες κεραοὶ, Od. ι. Item corneus, vel corneis vinculis cinctus: ut κεραὸς βιὸς, in Epigram.

Κερόεις, cornutus: ut κερόεσσα ἔλαφος, apud Anacreontem. A Suida expon. συμπεπλεγμένος.

Κερᾶς, ᾶ, cornu, idem quod κέρας. Nicand. in Ther. Ariſtot. hiſt. anim. l. 4. c. 2. Vtero quoque tribuuntur κερᾶαι à medicis, quæ ſunt duæ uteri apophyſes exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ ſeu cornibus exorientibus ſimiles. ¶ Item antemna: Plut. in polit. præc. & Polyb. ¶ Κεραῖαι dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re, ut cornua ex cornigerorum capitibus. Oppian. l. 3. de venat.

Κερᾶς, ᾶδος, ἡ, cornuta. Euſtach.

Κερᾶτας, α, ὁ, ſuperbus, elatus, ferox: metaphora à tauris cervicem vel potiùs cornua erigentibus.

Κερατιάω, cornua erigo. Metaphoricè accipit Ariſtoph. in equit. τάξεις ὁπόταν ἴης χρήσιμος τοῖς πολίταις, ἀνωρθαλίζεις κἀκερατίας.

Κέρατ, pilus, arcus, pudendum. Heſych.

Κερατίζω, diſſipo aliquid, ut boves infeſtis cornibus. Item incurſo velut infeſtis cornibus: ut Il. π. & η. leo dicitur κερατίζειν σταθμούς, & apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τὰς Πισσᾶς κερατίζειν, incurſionibus factis Piſeos vaſtare. Sic Il. φ. Achilles Trojanos fugientes ὄπιθεν κερατίζει. Κερατίζειν πόλιν, vaſtare urbem, excindere aut delere. Il. π. & Od. θ.

Κερατίζομαι, diſſipor, vaſtor: ut πόλις dicitur κερατίζεσθαι. Il. ω. & θάλαμοι κερατιζόμενοι, qui vaſtantur & diripiuntur. Il. χ.

Κερατὶς, ίδος, ἡ, perditrix, vaſtatrix. Peculiariter verò quidam κερατίδας eſſe volebant vermes cornu infeſtantes. Od. φ. ¶ Item ſalaciſſima quædam avicula, à qua Medeam κερατίδα vocat Lycophron.

Κερατιστὴς, οῦ, ὁ, cornutus. Heſych. Item vaſtator, populator. Hom. Item ἀλιεύς. Item cometa quidam, quem Plin. ceratian vocat. Item ſerpentis ſpecies, qui frequentiùs dicitur κεράστης, à cornibus. De quo Plin. l. 8. c. 23. Κεράστης dicitur etiam vermiculus ficus infeſtans, de quo Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 5.

Κερατὶς, ίδος, ἡ, à nonnullis dicitur fœnum græcum: quod aliis βουκέρως, aliis αἰγόκερως, aliis τῆλις, ut eſt apud Dioſcor. in Appen. l. 2. c. 124.

Κορύπτω, cornibus peto ſeu impeto: cornu ferio. Theocr. idyll. 2. Τὰν Λιβύσσαν κνάκαιναν φυλάσσετο μή τιν κορύψῃ. Item caput jacto: apud Strab. l. 10.

Κορυπτὰλος, qui cornibus impetit ſeu ferit. petulcus. Theocrit. idyll. 5. Pro eodem dicitur & κορυπτόλης, Heſych.

Κυαμόω ſive κυαμίω, idem quod κορύπτω. Plat. de rep. l. 9. κυείσθαντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι.

Κυαμπολ-ος, idem quod κορυπτόλ-ος, Heſych.

Κυείζω, idem quod κυαμίω. Heſych.

Compoſita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidam etiam fœnograecum ita dici tradunt. Αἰγόκερῳδος, έως, ὁ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.

Αἰγόκερως, fœnum græcum, ſic dictum quoniam corniculis ſemen eſt ſimile. Plin. l. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ ἢ, cornua alta gerens: ut αἰπύκερως ἔλαφος.

Ἀκέρα-ος, ος, ον, ſine cornibus, placidus. Epithetum animalium, quæ natura nullis cornibus armavit ad depellendam injuriam, aut certè quæ etiamſi armata ſint, tamen illis non utuntur ad invadendos homines. Etymol. Sic quidam exp. apud Matth. c. 10. Vide & in comp. à Κεράννυμι.

Ἀκέρωτ-ος, ος, ον, ὁ ἢ, cui cornua non ſunt, qui cornutus non eſt, Ariſtot.

Ἄκερως, idem. Et in neut. ἄκερον, cornua non habens, quod monoptoton eſſe docet Suidas. Declinatur etiam ἄκερ-ος, ος, ὁ ἢ, Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1.

Ἀκρόκερατα, τὰ, extremitates, ſeu (ut Virgil. vocat) cornua antemnarum. Poll. l. 1.

Ἀσελγόκερως, laſciviens cornibus.

Βάκερως, ω, ὁ ἢ, bubulis præditus cornibus: ut βάκερως ἄγαλμα, apud Herodot. Item fœnum græcum, quod & βάκερας & βακέρα-ος, apud Nicand. in Alexiph.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Pana: & in Epigram. Dicitur etiam δικέρα-ος, & δίκερ-ος, ος, ὁ ἢ, ut apud Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1. Δικέραος, idem. Suid. in Epigr.

Δίκραν-ος, idem. Hippocr. de loc. in homine. Hinc δικρανότης, q. d. bifiditas, bicornitas. Δίκρανος, *itidem* bicornis. Suid. ex epigram.

Δίκρο-ος, & per contractionem δίκρους, bifidus, bicornis, bifurcus. Ariſtot. de generat. anim. Vide & in comp. ex Κάρηνον.

Ἐκκερᾴζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἐλικόκερως, ωτος, ὁ ἢ, tortuoſa ſive retorta cornua habens. Euſtath. & Heſych.

Ἐπικέρας, vel ἐπίκερως, fœnum græcum. Hippocr.

Εὐρύκερως βοῦς, bos qui eſt latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Eſt & nomen proprium animalis, de quo Oppian. l. 3. de venat.

Εὔκερως, benè cornutus: vel pulchra habens cornua. Sophoc. in Ajace. Declinatur etiam εὐκέρα-ος, ut δικέρα-ος: unde εὐκερέας βόας, apud Nonn. apud Moſc. idyll. 2.

Ἱστοκεραία, antemna: *hoc eſt*, lignum in ſuperiore mali parte per tranſverſum collocatum, unde velum pendet. Artemidorus oniroc. l. 1.

Καλλίκερως, pulchra & elegantia habens cornua. Pro αἰγόκερως, (i. fœnum Græcum) uſurpari teſtatur Gal. l. 1. τῶν κατὰ τύπους.

Λευκοκέρατες, alba habentes cornua. Heſych.

Μονοκέρατ-ος, ος, ὁ ἢ, cui unum ſolumque cornu eſt, unico duntaxat cornu armatus. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 1. Μονόκερως, idem. apud eundem ibidem. Item proprium animalis nomen, quod unicornem, itemque monocerotem Latini appellant.

Νήκερως, & νήκερ-ος, ως ὁ ἢ, cornua non habens. Heſiod. in Erg.

Ξυλοκέρατες, ſiliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis, quæ veteres κεράτια vocârunt. Quidam ſic peculiariter dici arboris ceratoniæ ſiliquas tradunt.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus eſt. Item cui crines erecti ſtant: aut crines erigens. Poll. ex Soph.

Πλατύκερως, qui latis cornibus eſt: nomen proprium animalis, quod cervorum generi annumeratur, de quo Dioſcor. lib. 2. & Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Ajace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam unius in nare cornu. de quo vide Aelian. & Oppian. Eſt etiam nomen avis, Heſych.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibuſdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis ἠλόη, ut apud Dioſc.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. Ἔτεκεν δὲ αἰόλῳ μορφᾷ Ταυρόκερων ἐτέλεσεν θεόν.

Ὑποκερόω, ῶ, alterum cornu circumvenio, cornua extendendo claudo hoſtes, apud Aelian. & l. 1. Maccab. c. 7.

Ὑποκέρατις, alterius cornu circumventio: ibidem. Dicitur etiam eſſe, cum altera tantùm parte ſuperiores ſumus in prælio.

Ὑπέρκερως, ſupra modum cornutus, cornua habens ſupra modum magna: Cervi epith. apud Poll.

Ὑψικέρατ-ος, celſa gerens cornua, qui altis cornibus eſt. Ariſtoph. in Nub. Ὑψίκερως, idem. Od. ν.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plut. in apophth. Pro eodem dicitur & χρυσοκέρως.

ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, ceraſus: arbor, de qua vide Theophr. hiſt. pl. libr. 3. cap. 13. & Athen. l. 2. Eadem dicitur & κερασία, in Geopon. lib. 10.

Κερασία, τὰ, fructus ceraſi, ſeu pomula. ibid. & Dioſc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασ-ος, (*comp.*) humilis ceraſus, ſeu ceraſus pumila. Vide Athen. & Plin.

Κεραΐζω, &c. vide in Κέρας.

ΚΕΡΑΥΝΟ'Σ, ου, ὁ, fulmen. Ariſtot. de mundo, τὸ δὲ ἀστράψαν καὶ πυ-

ἐνδαπυρωθὲν βιούμενος ἄχρι τῆς γῆς διοικήσει, κεραυνὸς κελεῖται, quod fulserit accensum, si ad terram usque cursim illisum sit, fulmen dicitur. Od. ω. Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνόν. Xenoph. Hell. 4. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Lucian. in Tim. ὁ αἰθαλόεις Ἥφαιστος καὶ σιμπερδαλέος κεραυνός.

Κεραυνόω, ῶ, fulmino, fulmine percutio. Apud Athen. l. 12. οὐκ ἐκεραύνωσε πάντας. Plutarch. in symp. 4. τὸν κεραυνωθέντα οἴονται μὴ κεραυνωθῆναι, non fulminari seu fulmine tangi.

Κεραύνιος, & κεραύνιος, α, ὁ ἡ, fulmineus, fulminalis. Plutarch. symp. 4. τὸ κεραύνιον πῦρ. Item κεραύνιος Ζεὺς apud Aristotel. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunij montes, Plinio l. 6. c. 7. Pausan. in Atticis, ὡς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. l. 37. c. 9. Est & ceraunium tuber, apud eundem l. 19. c. 3.

Composita.

Ἀκεραύνωτος, non tactus, seu ictus fulmine.

Ἀργικέραυνος, epitheton Iovis, quòd albicante fulmine gaudeat. Od. τ. & Iliad. χ.

Βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. q. d. tonitru fulminantes nubes,

Ἐγχικέραυνος, dicitur Iupiter tanquam fulmine prò hasta utens. vide Eustath.

Καταικεραυνόω, ῶ, fulmine jacio seu interficio.

Τερπικέραυνος, ος, ον, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur: epitheton Iovis. Od. ξ. Eustathius tradit τερπικέραυνον Iovem dici quasi τερπικέραυνον, i. κεραυνῷ τρέποντα, qui fulmine in fugam convertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent. Vnde Iliad. δ. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε πατρώια σήματα φαίνων.

Ὑψικέραυνος, ex alto fulminans.

ΚΕΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus, item commodum, utilitas. Hesiod. in Erg. κακὸν κέρδεα ἴσα ἄητισιν, damnum appellandum est cum mala fama lucrum. Isocrat. ad Nicoclem, μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δὲ αἰσχρὸν αἰσθάνεσθαι ζημίαν. Sophoc. in Antig. τὸ δεινὸν κέρδη πημονὰς ἐρχάζεται. ¶ Item κέρδος, astutia, versutia, vafrities, dolus. Iliad. ψ. Αἶψα δ' Οὐλιάδεω πολύμητις υἱὸς ἐς κέρδεα εἰδώς.

Κερδαλέος, η, ὁ, lucrosus, quæstuosus, quæstuarius. Item utilis. Isocr. & Xen. Pæd. 7. μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. Ἀ Plat. l. 1. de repub. κερδαλεώτερον & λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Od. ν. Κερδαλέος, κ' ἔτι καὶ ἐπίκλοπος ὅς τε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι καὶ ἤθεσι αἰολίκοισι. Sic βουλὴ κερδαλέη, Iliad. λ. & κερδαλέος μῦθος. Od. ζ.

Κερδαλέη, & per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis. Greg.

Κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, utiliter. Thucyd 3.

Κερδαλῆ, Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλεότης, astutia, versutia. Item prudentia, Eustath.

Κερδοσύνη, ἡ, astutia, versutia, calliditas. Item dolus. Iliad. χ. Ὣς φάτο μὴν καὶ κερδοσύνῃ ἠγήσατ' Ἀθήνη. Item prudentia. Od. ξ. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἔζετο κερδοσύνῃ.

Κερδῶος, ος, ὁ, ut κερδῶος Ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. Sunt qui exp. conciliator lucri, lucrifer. Item vulpinus, Greg.

Κερδίων, lucrosior, utilior. Et κέρδιον, utilius: frequens apud Homer. ut Odyss. ω. & alibi, Ὣ πόποι ἦ μάλα δὴ κέρδιον ἦεν ἑταίρους Ἐν μεγάροις ἀπολέσθαι. Et πολὺ κέρδιον. Il. γ. ε. η. Sic Superl. κερδίστος, lucrosissimus, utilissimus. Κερδίων & κέρδιστος, accipiuntur etiam pro, versutior, & versutissimus, seu astutior & astutissimus, aut callidior & callidissimus. Iliad. ζ. ὃ κέρδιστος γένετ' αὐδήσασθαι. Apud Sophoclem in Ajace, ὡς τὸ κέρδιστον τραπεὶς τῆς γνώμης, ad consilium prudentissimum conversus.

Κερδύφιον, ου, τὸ, diminut. lucellum.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. εἶτ' οὐ κερδανῶ; Sic apud Demosth. μικρὰ κερδάνειν. Et τί ἡ, πόλις κερδαίνει ἢ βλάπτεται. Dicuntur etiam ἀπό τινος κερδαίνειν, & ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, apud Xenoph. & Sophocl. Nonnunquam sine adjectione ponitur, ut apud Thucyd. lib. 2. καὶ σὺν τῇ ἀρχαίᾳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ ζημιοῦσθαι. Apud Aristot. ethic. 5. cap. 5. κερδαίνειν & ζημιοῦσθαι opponuntur.

Κερδέω, F. ήσω, idem quod κερδαίνω. Dem. & Herodot.

Κερδώ, οῦς, ἡ, vulpes: ut apud Aristoph. in equit. δολίαν κερδὼ πολυίδριν.

Composita.

Αἰσχροκερδὴς, ές, ὁ ἡ, turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens. 1. ep. ad Tim. c. 2. & ad Titum c. 1.

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, seu turpis lucri studio, 1. ep. Pet. c. 5.

Αἰσχροκέρδεια, vel αἰσχροκερδία, turpis & sordidus quæstus, turpis lucri studium. Demosth. adversus Aeschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb.

Αἰσχροκερδέω, F. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrum mihi quæro.

Ἀκερδὴς, non lucrosus: Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam gratuitus, lucrum non accipiens. Ἀκερδὴς χάρις, apud Soph. exp. cujus malum est lucrum.

Ἀκερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis seu gratuitò.

Ἀκέρδεια, (q. d. illucrositas) damnum, detrimentum.

Ἀπακερδαίνω & ἀποκερδέω, ῶ, (q. d. lucror ex aliqua re.) idem interdum quod κερδαίνω & κερδέω. Herodian.

Ἐπικερδὴς, lucrosus, quæstuosus.

Κακοκέρδεια, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Theognis, ὃ μὴ σὸν ἐθέλει κακοκερδέσιν ἕπεσθαι.

Καταικερδαίνω, quæstum facio, seu quæstui habeo munus & functionem aliquam, apud Xenoph.

Νηκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis: ut νηκερδὲς ἔπος, apud Homer. Apud veteres νηκερδὲς βουλὴ, pro ἀσώφρων dictum fuisse scribit Eustath.

Παρακερδαίνω, perperam lucror: vel amplius justo lucror, & præter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, aut obiter compendium facio, apud Greg.

Πολυκερδὴς, multùm quæstuosus, multum lucri affers. Item multum astutiæ habens, valde astutus seu vafer. Odyss. ν.

Πολυκέρδεια, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδὴς, amans & studiosus lucri, avarus, cupidus lucri: ut Φιλοκερδεῖ θυμῷ. Theogn. & Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri.

Φιλοκέρδεια, ἡ, amor lucri, aviditas lucri. Theocr. idyll. 16.

Φιλοκερδέω, lucri amans sum, lucri aviditate laboro. Xenoph. anab. lib. 1.

ΚΕΡΚΙΣ, ίδος, ἡ, radius textorius, qui & pecten. Od. ε. (de Calypsone) Ἱστὸν ἐποιχομένην χρυσείῃ κερκίδι τέρπεν, aureo percurrens pectine telam. Il. χ. χαμαὶ ἔπεσε κερκὶς, è manibus in terram excidit radius. Sic Plato in Cratylo, ὁ τὴν φωνὴν ποιῶν τὴν τῆ κερκίδι. ☞ Eustath. (itidemque Etymol.) denominari scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ἠχεῖν, transposita litera ρ. Κερκὶς dicitur etiam ipsa tela, quæ radio seu spatha calcatur: metonymicè posita causa instrumentali pro re instrumento confecta: ut apud Eurip. in Hecuba, κερκίσιν ἐφιστάναι, telam percurrere pectine, telam tractare. ¶ Item pro ωδῇ, i. tudicula qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. τῶν κατὰ πόπανες, lib. 3. κίνει κερκίδι ἐρυθρᾷ χαλκῇ τὸ φάρμακον, tudicula ex ære rubro agita. ¶ Ab earund. κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus sive clavus ferreus ligneúsve, qui in jugi foramen inditur ad retinenda lora jugalia, ne extra jugi caput excidant. Poll. ¶ Item majus illud os quod tibiam fert. Plutarc. in Alexand. ὑφ' ἓν τῶν κερκίδος ὀστέον ἀπηρωμένον ἐξέπεσεν. Item radius, i. alterum os cubiti superius, sed minus & brevius. Poll. libr. 2. ¶ Item cacumen pinus seu alni (teste Hesych.) vel species quædam alni aut populi, ut docet Theophr. hist. plant. l. 3. c. 14. & Arist. hist. an. l. 7. c. 5. quòd nimirum ista arbores instar κερκίδος, stipite oblongo sint, terete & in acutum desinente. ¶ Item pars quædam theatri. Poll.

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, F. ίσω, radio discrimino fila inter texendum: aut etiam radio calco fila. in Plat. Crat. κερκίζοντες ἐξαιροῦμεν;

Παρακερκίδες, (comp.) exigua ossa quæ ab utraque parte sunt majoris illius ossis, quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

ΚΕΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda, propriè de quadrupedibus, & quidem caulem habens carnosum & depilem, quo pisces carent & volucres. Aristop. in eq. Γέρων ὁ ἔχων κέρκον λαγῷ, τῷ φθιλμιδίῳ ἀφεψήν, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. Aristoteles tamen de part. anim. l. 4. c. 10. inquit κέρκον ἔχειν ἅπαν ζῷον ὃ μόνον πίνῳ τὸ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ ᾠοτόκα. ¶ Item pudendum virile, teste Hesychio: ut & Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infestans, vel gallinaceus, vel mus agrestis, apud eundem Hesyc. ¶ Etym. dicit etiam esse vas quoddam, sicut & tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q. d. caudatio: morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, ut quidam exponunt, vel animal quoddam magnam caudam habens, ut tradit Hesych. Metaphoricè de homine versuto & fraudulento dicitur, teste Etym. & Eustath. sumpta nimirum metaphora à canibus qui oculis & cauda adblandientes mordent, ut inquit Etym. Vtitur & Synes. ep. 101.

Κερκώπης, ος, ὁ ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. Idem Synes. de Providentia.

Κερκωπίζω, cercopen ago, i. veteratorem & impostorem: vel lascivio, adulor, Eustat. Item χλεύάζω, μωκίζω, ut simiæ. Suid.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula. Hesych. seu animalculum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide & Athen. l. 4. ex Aristoph.

Composita.

Ἀκερκος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. anim. l. 4. c. 10. ὁ ἄνθρωπος ἄκερκον μόνον ἐστὶν, ἰχθὺς δὲ ἔχει.

Δασυκέρκης, cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5. Μισῶ τὰς δασυκέρκας ἀλώπεκας.

Μακρόκερκος, qui prælonga cauda est. Aristot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus: cui cauda est amputata: ut κολοβόκερκος ἰουλὶς, Chrysost. in epist. ad Rom.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

Κέρκω, vide in Κρέκω. Κέρμα vide in Κείρω.

ΚΕ'ΡΧΩ, exaſpero. Κέρχομαι, exaſperor: & quidem ita ut vocem ſeu ſonum edam raucum & creperum, qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr. de morb. lib. 2. κέρχεται ἡ φάρυγξ οἷον τὰ λιπαρᾶ.

Κερχαλέος, qui ita exaſperatus raucum creperumque ſonum edit. Hippocrat. epid. 7. Ab Heſych exp. etiam aridus, ſiccus.

Κερχώδης, ες, ὁ, ἡ, idem. Gal. comment. 3. in ejuſdem Hipp. lib. de art.

Κερχάω, idem quod κέρχω, ſeu κέρχομαι, raucum creperumque ſonum. Hippocr. epid. 7. ἐκέρχα καὶ ἀπέπτυον.

Κέρχνα, idem quod κέρχω, apud eundem ibidem, καὶ ὁ φάρυγξ δοκέει κέρχνειν. Item activè, exaſpero, raucumque & creperum quid ſonare facio: ut apud eundem de morb. exter. τὸ σιάλον ἐν τῇ φάρυγγι δοκέει ἐνίκησε, καὶ κέρχνει αὐτόν.

Κερχνάω, itidem pro κερχάω.

Κερχνασμοὶ, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὰ κερχνώδη πάθεα, ſeu τὸ κέρχνεσθαι.

Κερχναλέος, idem cum κερχαλέος.

Κερχνώδης, idem quod κερχώδης, qui aſperum quid, raucum creperumque ſonat, apud Hippocr. de artic. Item tranſitivè, qui aſperum raucumque & creperum ſonare facit: ut κερχνώδεα πάθεα, apud Hippocr. de hum. uſu.

Κέρχνος, ου, ὁ, aſperitas quædam gutturis, quæ inſtar granorum milij ſentitur. Gal. in lib. Hippocr. de artic. Item milium apud Iones. Idem ibidem. Item ſonus qui editur ex ſenſu aſperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item pulvis in officinis argentariis, ſeu argentifodinis. Poll. l. 7. c. 23. ¶ Item adjectivè, ſiccus, apud Atticos, inquit Erotian. in lex. Hippocr. Exponitur & aſper.

Κέρχνη, puls è milio. Heſych. Apud eundem ſic dicuntur aures piſcium. Item avis ſpecies quædam. Item quæ eſt melleo colore.

Κερχνόω, ῶ, exaſpero, ſeu parvulis punctis veluti granis milij aſperum reddo.

Κέρχνωμα, τὸ, aſperitas: item cælatura. Κέρχνωτὸς, ſignis aſper, cælatus, tornatus. Heſych. Apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον, argentum puſtulatum.

Κερχνὶς, avis, quam interpr. Lat. ſtridulam, eandemque eſſe volunt cum ſtrige, quippe quæ & ipſa denominata ſit à ſtridendo. Ariſtoph. in avib.

Κέρνον, ου, τὸ, & κέρνος, ου, ὁ, vel ος, τὸ, Poll. lib. 2. κέρνα nominari ait duas obliquas aſperitates ex ſeptem illis, quæ in dorſo aſſurgunt. Idem l. 4. c. 14. inter ſaltationum ſpecies ſcribit κέρνα nominatas fuiſſe τὰς ἐχαλκάδας. Nicandri ſchol. κέρνους vocari tradit crateres myſticos, ἐφ' ὧν λύχνους ἵδρυσαν. Apud Athen. lib. 11. itidemque apud Heſyc. κέρνος eſt poculum quoddam figlinum.

Compoſita.

Αἱμόκερχνον, apud Hippocr. quicquid in ſanguinis profluvio inducit eam tuſſiendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. Et Erotianus αἱμόκερχνα eſſe ait Hippocrati, quæ ſimul ſanguinolenta ſint & ſicca.

Καθαρκερχνέομαι, exp. τραχύνομαι, aſper fio, exaſperor. Heſych.

Κεστὸς, vide in Κεντέω.

ΚΕ'ΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. eſſe dicit ferrei mallei ſpeciem: ut apud Sophoc. Κέστρα σιδηρᾶ πλευρὰ καὶ ῥάχις Ἡφαίστου πόνων. ¶ Eſt etiam piſcis ſpecies. Heſych. & Poll. l. 6. c. 9. Idem tradit Athen. l. 7.

Κεστρεὺς, aliud piſcium genus diverſum à κέστρα, alio nomine κέφαλος. Illos Plinius vocat ſudes: hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. & Ariſtot. de hiſt. an. l. 5. c. 11.

Κεστρῖνος, idem cum κεστρεὺς, vide Athen.

Κεστρῶνος, etiam pro κεστρεὺς, ex Hippocr.

ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Dioſc. lib. & c. 1. & Gal. ſimpl. 7. & Plin. l. 25. c. 8. ¶ Item dicitur eſſe inſtrumentum, quo cavatur ebur. Dicitur etiam eſſe teli genus: quod κέστρος à Suida appellatur, & κέστρον ab Heſychio.

Κεστρίτης οἶνος, apud Dioſc. l. 5. vinum ex ceſtro.

ΚΕΥ'ΘΩ, Fut. κεύσω, P. ευθω, occulo ſeu occulto, abſcondo. Il. α. Ἐξαύδα μὴ κεύθε νόῳ ἵνα εἰδομεν ἄμφω Od. τ. δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθε. Apud Eurip. in Phœniſſis, κακὸν γὰρ κεύθειν καὶ σέβειν τὸν σπόρον. ¶ Apud Sophoc. in Oedipo tyranno, ὁ δὲ, θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς: ſchol. exponit κρύπτεται. Sic & in Ajace, κρείσσων γὰρ ἄδδε κεύθων ἢ νοσῶν μάχοιτ'. Κεύθομαι, occultor, abſcondor.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, locus qui aliquem occultat & abſcondit: locus in quo aliquis latet: latebra, latibulum. Iliad. ν. - ἄζωστε δὲ κήτε τοι αὐτῷ Παντοίῃ ἐν κευθμῶν. Pro eodem legitur & κευσμὸς Aeolica dialecto.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod κευθμὸς. Eurip. in Hel. Ἅιδου εἰς κευθμῶν. Exponit. & penetrale, receſſus, abdita. Heſiod. in Theog. Γαίης ἐν κευθμῶνα. Dicitur etiam de latibulis ſeu luſtris ferarum: ut Od. κ. πυκίνους κευθμῶνας ἔχοντες.

Κεύθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς, ſeu κευθμών. Schol. Soph. in Philoct. ἀλλὰ τὸ κεύθος ἡμεῖς αὐτὶ τοῦ ἄλλου μεταφέρομεν. Frequentiùs in plurali uſurpatur, & præſertim apud Poëtas. ut Il. χ. Et Od. ω. τὸν κάθηται γαίης. Sic & apud Heſiod. in Theog.

Κευθάνω, idem quod κεύθω, ex eoque factum. Iliad. γ. Οὐ μὲν γὰρ φιλότητί γ' ὀπιθύνεται.

Compoſita.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Heſych.

Ἐπικεύθω, cœlo. Od. ξ. Εἰπέ μοι ἐρεμνὴν νύκτα ἐπικεύσης. Sic & Odyſſ. ε. & λ.

Λέκιθος, & Λήκυθος, quomodo hucpertineant, vide ſuis locis.

ΚΕΦΑΛΗ, ῆς, ἡ, caput. Iliad. α. Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ καθενείσομαι. Xen. Pæd. 7. τῶν κεφαλῶν αὐτῶν ἔχουσιν ἐπὶ τοῖς γόνασι. Sæpè de toto homine dicitur, quòd caput ſit totius corporis pars nobiliſſima & præſtantiſſima. Frequentiſſimum eſt & in carmine, & in proſa φίλη κεφαλὴ (cui opponitur ἐχθρὰ κεφαλὴ) & μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Invenitur κεφαλὴ, pro homine, (etiam ſine adjectione) apud Ariſtot. pol. 2. ἐν Λακεδαίμονι τῇ κεφαλῇ ἑνὸς ἐπιφέρει τὸ πλεονάζον, i. viritim. Od. α. dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς, pro ἀνὴρ, & Herodot. in Calliope, κεφαλὰς πολεμίων, pro πολεμίους. ¶ Sæpè etiam uſurpatur in imprecationibus & commination ibus, Ariſtoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέποιτ' ἐμοί. Dem. in or. de malè geſta leg. ἃ νῦν εἰς κεφαλὴν ἡμῶν αὐτῶν δεῖ τρέψαι. ¶ Cum variis præpoſitionibus varie exp. ὑπὲρ κεφαλῆς dicitur quod imminet. ἐπὶ κεφαλὴν ἀθεῖν, vel ῥίπτειν, præcipitare, præcipitem dare. Lucian. in Epig. l. 2. καὶ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, præceps abiit. Ἐπὶ κεφαλὴν ἀπωθεῖν, vel βαδίζειν, præcipitare moras. Demoſt. apud Hom. Iliad. ψ. ἐς πόσσας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes, & inverſo ordine, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν, apud Ariſtoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in oſſibus, quòd in illis extremum eſt craſſius & rotundum, à ſimilitudine quæ illi eſt cum vero capite. Dicitur etiam βραχίονος κεφαλὴ, caput membri hujus, i. ubi illud juxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τοῦ κύτους τοῦ πολυπόδου, ex Ariſtot. l. 2. de part. an. Κεφαλὴ τάφου, urnæ caput & pars ſuperior, κεφαλὴ τῆς τάφρου, faſtigium foſſæ, ex Demoſth. ¶ Κεφαλὴ exp. ſumma & concluſio apud Gal. ἐπιτίθημι τὴν τῶν κεφαλῶν τῷ λόγῳ. Nonnulli κεφαλοῦν, apud Plat. in Timæo, perfectionem, ſive abſolutionem, aut conſummationem ſignificare ajunt, κεφαλοῦν τε καὶ τελευτᾶν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. ☞ Κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κεκυφῶσθαι, i. à cavitate: & Macedones hanc κέφαλον, Hippocratem κύφελον appellaſſe tradit Suidas.

Κεφαλίτης, ου, ὁ, ut κεφαλίτης λίθος, lapis angularis. Heſych.

Κεφαλικὸς, capitalis: ut κεφαλικὴ ἔγκλησις, inimicitiæ capitales. Modeſt. c. 6. l. 27. digeſt. Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum, quæ ad craſſæ membranæ duplicaturam uſque pervenêre. Celſ. l. 5. c. 19 Scrib Larg. 201. Dioſc. l. 3. c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι.

Κεφαλώδης, ες, ὁ, ἡ, caput imitans, caput repræſentans.

Κεφαλωτὸς, ἡ, ὁ, capitatus, caput habens: ut πόσσον κεφαλωτὸν, apud Dioſc. l. 2.

Κεφαλὶς, ἰδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Ariſtot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vaſculum, ut in plantis. Dioſc. l. 3. ¶ Κεφαλὶς βιόλας dicitur id quod & ἄνθημα. Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum Poll. l. 2. c. 2.

Κεφαλισμὸς, dicitur ſimplicium numerorum uſque ad decem multiplicatio, cujus auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoſcitur. Ariſtot. top. 8.

Κεφάλιον, ου, τὸ, caput, capitulum. Dioſc. lib. 4. Plut. ſymp. 2. Eſt & verbum rhetoricum, apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. & Athen. l. 7. in radicula κεφάλαιον dicitur τὸ ἐσχατιαῖς φύλλοις κωλῶδες, ut ſchol. exp. apud Ariſtoph. in Nub. ¶ Item metaph. quod ſummum & præcipuum eſt in re aliqua. Plat. l. 1. de leg. & Iſocr. in Areop. Interdum exp. ſumma, vertex & cardo: ut apud Demoſth. Plut. Greg. Iſocr. & alios. Et ἐν κεφαλαίῳ, vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίῳ, ſummatim, capitulatim. Thucyd. Dem. Polyb. ¶ Item caput, unde fructus & reditus manat: idem quod ἀρχαῖον. Aeſchin. contra Cteſiph. ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδοσαν. ¶ Item in libris κεφάλαια ſunt certæ partes in quas ſunt diſtincti. Apud Ariſtoph. in Ran. adjectivè ſumi videtur, quum inquit, κεφαλαίῳ ῥήματι, quod ſchol. exp. ἀδρῷ.

Κεφαλαιώδης, ες, ὁ, ἡ, ſummarius.

Κεφαλαιωδῶς, ſummatim. Ariſtot. rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, ſummatim & capitulatim attingo, in capita ſeu ſummas redigo. Thucyd. lib. 6. πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω: ſic & lib. 3. & 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero. Marci 12.

Κεφαλαιοῦμαι, in ſummam ſubducor & colligor. Ariſtot. lib. 4. metaphyſ. Item activè pro κεφαλαιόω. Plat. l. 9. de rep.

Κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in ſummam collectum & ſubductum eſt: ſeu ſumma ipſa. Herodot. in Thalia.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inveteratus & ægrè cedens capitis dolor. Gal. & Aret. de diuturn. affect. l. 1. c. 2.

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus: piſcis è mugilum genere: ſic dictus, ἀπὸ τοῦ βαρυτέρου τοῦ κεφαλοῦ ἔχειν. Athen. l. 7.

Κεφαλῖνος, cephalinus, qui alio nomine βλεψίας. Idem ibidem. Κεφαλίνη, ἡ, ea linguæ pars, quæ ad fauces eſt, aliàs μύσις, ob acriorem guſtum, qui ineſſe ipſi putatur. Poll.l.2.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφικέφαλος, ε, ὁ, ἡ, utrinque caput habens, vel biceps: ut ἀμφικέφαλα ὑποπόδια, apud Euſtath. Item genus lecti ſic dictum, quòd utrinque habeat pulvinar. Etymol.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capitulatim & ſummatim repeto. Heſych. Ponitur & pro ſimplici. Ariſtot. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλέμβροι, ſummatim colligentes & repetentes. Exponitur etiam, peroro, apud Dionyſ. Hal.

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, ſummaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. lib.6. c.1. In numeris verò & ſummarum collectione dicitur conſummatio.

Ἀνακεφαλαιωτικός, ή, ὁ: ut ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος τῶν ῥηθέντων, pars quæ ea, quæ dicta ſunt, repetuntur. Dion. Hal.

Decomp. Ἐπανακεφαλαιόομαι, ſummatim enumero & colligo. Hermog.

Ἀποκεφαλίζω, capite privo, caput amputo. Artemidor.

Ἀποκέφαλισμα, τὸ, capitis amputatio. Item ſordes quibus caput repurgatum fuit. Poll. Pro eodem dicitur & ἀποκεφαλέα. Ἀποκεφαλισμός, capitis amputatio. Plut.

Ἐγκέφαλος, qui in capite eſt: ut ἐγκέφαλος μυελός, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Epheſ. Item abſolutè ſive ſubſtantivè, cerebrum. Il.γ. Ὧν δὲ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅτε οἶνος. Ariſtoph. in Nub. τὸν ἐγκέφαλον ἅπαντ' ἐστεῖσθαί μοι δοκεῖς, cerebro attonito & perculſo eſſe. Sic & apud Plut. de defect. orac. & Athen.l.7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Gal.lib.2.de alim. & apud Athen. l. 2. & Nicand. in Georg.

Decomp. Ἐκπεφρενοκεφαλῶν, deſipere. Poll. l.2.c.2. & ex Ariſtoph.

Κωνεγκέφαλος, genitura ſpinæ dorſi, quæ à capite in pudenda defertur. Heſych.

Παρεγκεφαλίς, ίδος, ἡ, cerebellum: pars cerebri durior & ſiccior, ex multis & parvis corporibus coagmentata, ſubflava, ſpinalis medullæ principium. Ariſtot. hiſt. an. l.1.c.16.

Πενταγκέφαλος, quinque habens cerebra, quino cerebro conſtans. Theophr. hiſt. pl. l.2.c.8.

Ἐπικεφάλαιον, ε, τὸ, capitatio: id quod in capita penditur. Ariſtot. œcon. l.2.

Κακκεφαλῶ, ſecundum caput: Aeolica ſyncope pro κῆ κεφαλῶ, apud Poëtas.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, caſſis: ſic dicta, quòd capiti circumduatur. Polyb. Stat. Euſtath. Item pro ſpiris capilli mulebris, vel pro ſuggeſtu comæ. Item dolor capitis. Theophr. hiſt. pl. l.3.c.10. ¶ Item pars quædam navis. Poll.l.1.

Προκέφαλος, qui habet caput prominens & acutum. Suid. Item verſus προκέφαλος, in quo prima ſyllaba abundat, aut cum ſequenti per συνίζησιν coit. Iliad. ε. Ἦ ἔχ ἄλις ὅτι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠγαγόμεσθα;

Προσκεφάλαιον, ε, τὸ, cervical, pulvinus ſeu pulvinar, quod capiti decumbentis ſupponitur. Ariſtoph. in Pluto. Plut. de diſcern. adul. ab amico. & Athen. l. 10. Impropriè ſic dicitur pulvinar, quod ſedenti ſupponitur, apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιόω, capitulatim & ſummatim complector, ſummatim & breviter recenſeo. Sæpè in voce media: ut apud Ariſtot. pol. 6. Xen. Pæd. 8. & Polyb. l.4. Apud Aeſchin. συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμόν, rationum ſummam conficere, repetito calculo ſummam contrahere.

Συγκεφαλαίωμαι, ſummatim comprehendor. Ariſt. metaph.l.9.

Συγκεφαλαίωσις, ſummaria complexio, collectio per capita. Areop.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἰγοκέφαλος, caprinum caput habens. Eſt & nomen avis, apud Ariſtot. l. 2. de natura anim. c.22.

Ἀκέφαλος, qui ſine capite eſt, caput non habens. Luc. de ſcrib. hiſt. Item metaph. qui principio caret, ibidem. Et verſus ἀκέφαλοι, apud Athen. l. 14. qui unam ſyllabam in initio brevem habent. Item ἀκέφαλος, qui ſine autore certo eſt & origine: ut ἀκέφαλος αἵρεσις, de cujus authore non conſtat. ¶ Item imperfectus. Plat.l.6. de leg. Luc. in Scytha. Item ἄλογος Suid. ¶ Item nomen herbæ cujuſdam utilis ad ſplenicos, ut docet Euſtath.

Ἀκέφαλος, ſine capite, ſine exordio. apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον, ipſum caput. Ariſtot. l.4. de anim.

Βαρυκέφαλος, grave & ponderoſum caput habens.

Βουκέφαλος, ſic dictus fuit equus Alexandri magni, ſive ob torvum aſpectum, ſive quòd inſigne capitis taurini armo impreſſum haberet, ut docet Plin. Pro eod. Doricè βουκέφαλας dicitur.

Δικέφαλος, biceps.

Ἑκατογκέφαλος, centum capita habens. Pind.

Ἑκατογκεφάλας, idem. Ariſtoph. in Nub.

Εὐκέφαλος, bono ſeu egregio capite præditus, aut qui capiti convenit & conducit. Poll. l.2. c.2.

Ἑρυσικέφαλος, dictus fuit Periclés à Cratino comico, quòd caput haberet ſimile echini capiti. Poll.l.2.c.2.

Κυνοκέφαλος, q.d. caniceps, caninum caput habens. Luc. in Hermot. Item impudens. Ariſtoph.

Κυνοκέφαλον, anemone herba quibuſdam dicta. Heſych. pro quo & κυνοκέφαλον & κυνοκεφάλιον.

Λεοντοκέφαλος, leonis caput habens, leoniceps. Luc. in Hermot.

Λιθοκέφαλος, lapideo & duro capite præditus Athen. lib. 7. ex Ariſtot.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr. libro de aëre & aquis & Poll.l.2. c.2.

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput eſt, capito.

Μονοκέφαλος, unicum caput habens. Dioſc. l.2.c. 182. ᾧ τὸ αὐτὸ Αἰγύπλῳ μονοκέφαλόν ἐστι.

Μικροκέφαλος, qui eſt parvo capite.

Μυοκέφαλον, dicitur ſpecies τῆς πρασωλώστης, parva adhuc & incipiens, & capiti muſæ ſimilis Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος, qui capite eſt ficciore. Alex. Aphr.

Ὀξυκέφαλος, qui acuminatum caput habet. Poll.l.2.c.2.

Πρωκέφαλος, idem quod μακροκέφαλος. Euſt.

Πολυκέφαλος, multa habens capita. Plat.

Στρουθοκέφαλος, habens caput paſſeris aut ſtruthocameli, ideoq; monſtroſus. Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης. Στρουθοκέφαλα ἔμβρυα dicuntur fœtus exili capite. (Pericle.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo ſimile, i. oblongum. Plut. in

Τελικέφαλος, triceps, tria habens capita: Cerberi epith. apud Suid.

Ὑγροκέφαλος, qui humido eſt capite. Alex. Aphrod.

Ὑδροκέφαλον, rumor capitis aquoſus. de quo Aet. & Aegin.

Κ Ε Ἴ Ω, findo, χίζω. ¶ At pro κέω, jacere cupio. vide in Κῆμαι.

Κέω, per epenthefin τοῦ ι pro κέω, findo, ut Od ξ, Κόψε δ' αὐαχόμενος χίζῃ δρυὸς ἰωλίπι κείων, i. χίζων, ut exponit Euſtath. ¶ Κέω, jacere cupio. vide in Κέμαι. ¶ Κέω, i. uro, vide in Καίω.

Κεάζω F. σω, findo: idem quod κέω ſive κείω. Od. ξ, κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ. Od. υ. Εὖ κε ἐπισταμένως κέασαν ξύλα. Iliad. π. κέασε δ' ἄρ' ὀστέα λαυκὼ, findebat oſſa. Apud Nicand in Ther. Ἡ σφέλας ἢ ὅλμῳ κεάσας ἢ ῥωγαλέῃ πίτνῃ. ſchol. exponit τρίψας, terens ſive conterens, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι, findor. Il. υ, ἡ δ' αὐδὴ πᾶσα κεάσθη, fiſſa fuit.

Κέασμα, τὸ, fractura, vel fragmentum. Heſych.

Κέας, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex κεάζω.

Ἀκέας, qui findi & diſſolvi ſeu frangi nequit. Heſych.

Ἀκέαι, leguminis genus, quod non niſi ægrè frangi & diſſolvi poteſt. Heſych. Etym. & Suid. (φακεάσας.

Ἀμφικεάζω, circumcirca findo ſeu ſcindo. Od. ξ, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφ

Ἀνακεάσαι (pro ſimpl. κεάσαι) findere.

Εὐκέας, ſive εὐκέατος, ε, ὁ, ἡ, qui facilè findi poteſt, ſciſſilis. Item qui facilè frangi poteſt. ut εὐκέαστα ξύλα apud Euſt. & κέδρος εὐκεάτη. Od. ε.

Κῆβος, ε, ὁ, cebus animal è ſimiarum genere, caudam habēs, quod & ipſum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem beſtiam imitatur. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 2 cap 9.

Κῆδος, εος, τὸ, cura, ſolicitudo. Od. χ, Τὼν δ' ἄλλων ὀλίγον κῆδος ἐπιλὼ ἔπλετο γε πέσῃσι. ¶ Item mœror, luctus, moleſtia, ærumna, & damnum. Il. α, Οὕς νῶϊ Ἀργείοισι πολύσπονα κήδε' ἐφῆκεν, & Il. β, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός. Sic apud Plat. ὅταν οἰκεῖον ἢ ἡμῶν κῆδος γίγνηται, ἐννοεῖς ὅτι καὶ ὠδῖνες ἕξονται, &c. ¶ Item exequiæ, funus, parentalia, cura quam gerimus funeris ſeu exequiarum alicujus. Et Ariſtoteles eth. 9. cap. 2. ᾗ ἐπὶ τοὺ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπάντων ἀφ' ἑαυτῶν. ¶ Item affinitas. ut κῆδός σοι σταθείη, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptiis. ut Thuc. κῆδος ἐπιγαμίας. Apud Eurip. in Phœn. Polynices κῆδος Ἄδραστον λαμβάνειν dicitur, i. filia ejus in matrimonium accepta affinis Adraſto fieri.

¶ *Derivata à κῆδος, cura.*

Κηδέω, ῶ, F. ήσω vel έσω, curo, curam gero. Il. ω, ὅπ μ' ἤλυθε κηδήσοντες. & Il. θ. Οὐ γὰρ ἔγωγε Δαναῶν κεκηδήσομαι ὑστάτιός γε. Κηδεμών, όνος, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui ſolicitus eſt de re quapiam. Theogn. Παύρους κηδεμόνας τοῦ καθαροῦ ἔχεις. Sic & Il. ψ. Exponitur & curator, procurator: ut apud Luc. κηδεμόνα τοῦ τυραννίδος, procuratorem imperii ſeu tutorem. Item ſpecialiter, tutor, apud Ariſtoph. ¶ Alias ſignificationes vide paulò pòſt. in claſſe derivatorum ſecunda & tertia.

Κηδεμονικός, idem apud Apoll. Arg.

Κηδεμονία, ἡ, curatio, cura alicujus rei, ſolicitudo alicujus de alio. Philo de vita M.l.3. Syneſ. ep 44.

Κηδεμονικός, ή, όν, accuratus, cui adhibetur cura illa & ſtudium quod κηδεμονία nominatur. Item qui curā gerit & procurationē alicujus negotii. Sic deus dicitur κηδεμονικός, apud Areop.

Κηδεμονικῶς, ſolicitè, ſedulò, magna cura adhibita. Polyb.

Κήδιστος, η, ον, ὁ, clariſſimus, doctiſſimus, cujus præcipuè geritur cura à nobis. Od. κ.

Κήδομαι, curam gero, curo, ſolicitus ſum de aliquo. Exponitur & ſatago. Il. α, Κήδετο γὰρ Δαναῶν. Xen. Pæd. 8. ἐσωφρόνει κήδεται ὁ σωφρονῶν ἀδελφῆς. Iſocrates κήδεσθαι & ὀλιγωρεῖν inter ſe oppoſuit, ut contra κήδεσθαι & φροντίζειν de eadem re dixit. ¶ Alias ſignificationes vide in ſequentibus claſſibus derivatorum.

Κήδιμος, ε, ὁ, cujus curam gerimus, charus, amicus, Il. τ,

Κηδυλος,

Κηδωλὸς, ὅ, ὁ, solicitus, anxius. A Suid. exp. ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλων.

Κηδώνα, curo, solicitus sum.

Κεδιὸς, ὅ, ὁ, dignus cujus cura geritur, in precio habendus ob virtutem aliquam. Il. ι, Οἵ οἱ κεδιόωσι καὶ φίλατο ἶσον ἁπάντων. Item venerandus: ut apud Greg. σὸν ἐφύλαξα θεῦ μυστήρια κεδιά. Exponitur etiam prudens, q. d. cujus animus curas prudentes versat. Od. κ. v. 225 Item probus, honestus, ut ἄλοχος κεδνὴ, apud Hom. & ἤθεα κεδνὰ, apud Hesiod.

Κηδίω, curam alicujus rei gero. Eurip. κηδίσω σ' ἐγώ.

Κηδίστης, qui curam gerit alicujus, curator. Aristot. in probl.

Κηδὸς, cura dignus. Il. ψ. (sect. 19.

Composita.

Ἀκηδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, nullam curam gerens neglectui habens, negligens. Od. ϱ. & Plato de leg. Item nihil timens, audacter aliquid faciens. Il. φ. Item passivè incuratus, neglectus. Od. ζ.

Ἀκηδῶς, (adverb.) sine cura, neglectè.

Ἀκηδέω, ῶ, F. ήσω, & έσω, non curo, negligo. Il. ψ.

Ἀκηδιάω, ῶ, F. άσω, negligenter ago, negligens sum circa quidpiam. Basil. Chrysost.

Ἀκήδεος, ος, ὁ καὶ ἡ, incuratus, neglectus. Ἀκήδεον (adverb.) sine ulla cura, temerè, negligenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀκηδεσίη, idem quod ἀκηδείη, in anthol. epigr. Exponitur & immisericorditer. Il. ω.

Ἀπακηδέω, ῶ, negligo, solicitus non sum.

Δημοκηδὴς, plebicola & publicola. Plut. in Publ. & Strabo. l. 14.

Ἐυσκηδὴς, graves curas habens, aut graves & molestas curas afferens. Od. ε. Exponitur & δυσφύλακτος, ab Hesychio.

Λαθικηδὴς, curarum oblivionem inducens, curas oblivione tegens. Il. χ. Plut. in sym. Synes. 146.

Περικηδέμαι, idem quod κηδέμαι. Od. ξ.

Προκηδόμαι τῶν αὐδρὸς, viri curam gero.

Προσκηδὴς, curam gerens, solicitus de aliquo. Od. φ.

¶ *Derivata ex* κῆδος, *mœror, tristitia, &c.*

Κήδω, mœrore afficio, angeo, molestus sum alicui. Il. ε, κῆδέ τε θυμὸν, angebat animum. Item lædo, noceo, damnum infero. Il. ν. Καλὸν δέ σευ ἐμοὶ τὸ κήδιον κέ με κήδῃ. Sic Od. ψ, οἰδ' ἐὸν οἶκον, Κήδιστον (pro σὸν κήδιστον) ἀ κήδω.

Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo. Item molestia afficior. Il. ω, ϰ, αὐάσχεο κηδόμενός περ. Il. π. (citus.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœstitia. Κηδόσυνος, mœstus. Exp. & solicitus.

Κηλὰξ, locus quidam tenebrosus. Suidas.

Composita.

Ἀκηδὴς, tristitia vacans, non anxius, securus. Il. ω, αὐτὰρ ὁ ἀκηδὴς ἀσί. Et Hesiod. in Erg. ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες.

Ἀκηδία, ἡ, vacuitas mœroris. Item contrà, mœroris abundantia, apud Luc.

Ἀκηδιῶ, animo concido, mœrore gravi afficior. Cyrillus.

Δυσκηδὴς, mœrore gravi affectus.

Νεοκηδὴς, recentem mœrorem habens. Hesiod. in Theog.

Πολυκηδὴς, multum mœroris seu luctus habens, magno mœrore affectus. Item multum mœroris afferens, valde luctuosus Nicand.

¶ *Derivata ex* κῆδος, *funus.*

Κηδεμὼν, funeris seu exequiarum curator. Theocr. in epigr.

Κήδεμα, exequias alicujus curo. Aelian. οἵγε κηδεμόνες τὸν αὐδρὸς ἀπλύτου τε καὶ ἀτάφου, &c. Tyrtæus de virtute bellica, Ἀμφὶ δὲ πόδῃ πᾶσα κέκηδε πόλις.

Κηδεύω, curam funeris gero seu exequiarum aut parentalium. Plut. in Fabio, Φάβιον κηδεύσων. Dicitur & κηδεύειν τὸ σῶμα, apud Plut. Exp. & sepelior.

Κηδεύομαι, mihi funus exhibetur. Plut. de Socr. dœmone.

Κηδεία, ἡ, funeratio, parentatio, sepultura. Expon. etiam, τὸ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς πένθος. Apoll. Arg. 2. Herodian. lib. 4.

Κηδεύσιμος, cura sepulturæ dignus. apud Didymum.

Composita.

Ἀκήδευτος, ος, ὁ καὶ ἡ, inhumatus, infuneratus. Il. ζ.

Ἀκηδὴς, inhumatus, insepultus, exequiis carens. Il. ω, Ἔκτορ ἀκηδὴς & ἀκηδέα σώματος. Od. ω.

Ἀκηδὸς, adverb. sine sepultura. apud Suid.

Ἀκηδεύτως, idem quod ἀκηδεστὶ. Plut. in Pericle.

Ἐπικήδειος, funebris, ad funus pertinens. Plato de leg.

Ἐπικήδειον, ος, τὸ, est quod dicitur cadavere nondum sepulto. apud Suid.

Συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio. Συγκηδεύομαί σοι, unà tecum funeror, una tecum sepulturæ mandor.

¶ *Derivata ex* κῆδος, *affinitas, nuptiæ:*

Κηδεμὼν, affinis, affinitate conjunctus. Mosch. idyll. 2.

Κηδεστὴς, ος, ὁ, idem quod κηδεμὼν. apud Plat. & Xen. apom. lib. 1. Item peculiariter, gener. Plut. & Isocr. in Helene. Item socer. pater puellæ. Etymol. Item qui dat in matrimonium & qui accipit. Suid. ¶ Item frater uxoris, apud Demosth. Apud eundem sic dicitur frater qui dat in uxorem, & is qui accipit.

Κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust.

Κηδεστία, ἡ, affinitas. Xen. Hellen. 2.

Κηδεστὸς, idem quod κηδεστὴς. apud Poll. l. 3. c. 2.

Κηδεύω, affinitatem contraho, matrimonium contraho, Eurip. κηδεύσω ἑνά. Aristot. pol. li. 5. cap. 7. ἔξεστι κηδεύσαι ὅτῳ θέλωσι, Sic Laërt. in Aristot. κηδεῦσαι αὐτῷ θυγατέρα τὴν θυγατέρα, affinitatem cum illo contraxisse. Item affinis sum, seu affinitate conjunctus. Plut. in Demetrio. Et socer sum, apud Appian. lib. 4. de bello civili.

Κηδεία, ἡ, affinitas. Κήδευμα, τὸ, affinitas. Eurip. in Oreste.

Composita.

Προσκηδεῖς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, i. affines. Hesych. Herodotus, προσκηδέες αὐτῷ ἦσαν, affines ei erant, seu necessitudine conjuncti.

Συγκηδεῦσαι, qui duas sorores in uxores duxerunt.

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus. Apud Aristoph. φιλοκηδὴς λόγος, exp. κηδεμονικός.

ΚΗΘΙΟΝ & κηθάριον, ου, τὸ, vasculum, in quod calculi & suffragia seu sortes conjicebantur. Aristoph. in Vesp. σὺ δ' ἐφαρμόσας τὸν ἄκλον Ἐκκηθείῳ λαμβάνεις μόλυβδον καὶ παραλίζοντα τὸ μηδέν. vide schol. Athenæus lib. 11. τὸ κήθιον, τὸ χωρεῖν τὰς ἀφαγάλλας.

Κηκὼς, &c. vide in Κακός.

Κηκίω, in Κίω, Κηλαίνω, in Κηλέω.

ΚΗΛΑΣΤΡΑΙ, Hesychio sunt σκαφίδες, ἀγρίαι πομμικαὶ, nec non arbores quædam. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15. & l. 3. c. 6. easdem arbores, κηλάστρους appellat, numerans inter agrestes & ἀκαρφώδεις. Gaza quoque Lat. celastros vocat.

ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, mulceo, permulceo, delinio. & propriè verborum aut cantus dulcedine aut aliorum auribus gratorum illecebris. Cicero interpret. suavitate auditus animum delinio. Plutar. de Herodoto, ἀμέλει τοῦτο καὶ κηλεῖ καὶ ἀποσύρεται πολλούς, animos permulcent & attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam ἀπατῶ, decipio. item βλάπτω, noceo. Ab Hesych. expon. etiam κωμῳδῶ.

Κηλέομαι, έομαι, demulceor, permulceor, delineor. Plut. de soler. anim. κηλέονται μὲν ἔλαφοι καὶ ἵπποι ἀγέλαις καὶ αὐλοῖς. Plato lib. 2. de rep. Θεμιστοκλεῖ γοῦν μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Accipitur etiam pro, delector, oblector: apud Eustath. epigramate in Hecaten. sive Dianam, τρίγλαις κηλεόμενα.

Κήλημος, ος, ὁ, mulcedo, aurium delinimentum, voluptas qua aures demulcentur. Od. λ, & ν.

Κήλημα, τὸ, idem. Exponitur etiam ἀπάτη, apud Suid.

Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi sive permulcendi aures, voluptas suavitate auditus animum deliniens. Plut. de soler. anim.

Κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas inest. Eur. in Hec. Δέξαι χοάς με τάσδε κηληθρίους Νεκρῶν ἀγωγούς. Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentū ad aures permulcendas propriè. vel illiciū quo animum alicujus permulcemus. Soph. in Trach. Pro eodem per syncopen dicitur κήληθρον. Hesych.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, delinitor, qui aures alicui permulcet.

Κηλητὴρ, ἡ, quæ aures sive animum alicui mulcet, quę dictis pectora mulcet

Κηληδὼν, όνος, unde σειρῆνας vel ᾠδικὰ καὶ δαιμόνια, hoc nomine appellata fuisse à Pindaro docet Eustath. apud Pind. Vide & Athen. lib. 7.

Κηλὲτης, ου, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit Suid.

Κηλαίνω, idem quod κηλέω, mulceo, demulceo, suavitate auditus animum delinio, permulcendo tractandoque mansuefacio, θέλγω. Hesych.

Αἰκάλλω, Κήλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκήλητος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui mulcedine non est captus, aut qui permulceri nequit, qui permulcendo tractandoque mansuefactus non est, aut mansuefieri nequit. Od. κ, Σοὶ δέ πῃ ὦ ξείνε θεῶν ἀκήλητος νόος ἐστίν.

Καταικηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, suavitate auditus animum delinio. Dogma Stoic. κήλησις ἡδονὴ δι' ὤτων καταικηλοῦσα.

Καταικηλητὴς, qui eo vitio laborat. Exp. hernioſus. Syn. in ep.

Composita.

Βωβωνοκήλη, ἡ, inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum. Paul. l. 5. c. 53.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. Celsus. l. 7. c. 13.

Ἐντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino. Poll. l. 4. c. 25.

ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, dicebatur apud Veteres tumor omnis. quacunq; in parte esset: postea verò frequentius usurpari cœpit de scroti tumoribus, quòd illi tum crebriores essent, tum multò magis diversorum generum. Ramices à Latinis vocantur. Vide Gal. de tumor. præter naturam. c. 15. ✠ Eust. à κηλέω derivari putat, ac dici κατ' ἀποφθορὰν. Suidas à χαλάω.

Ἐντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

Ἐπιπλοκήλη, hernia quum omentum descendit in scrotum. vide Celsum.

Ἐντεροεπιπλοκήλη, (decomp.) tumor scroti intestino & omento simul in ipsum devolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσοκήλη, varicosus ramex, hoc est, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Aegin. lib. 3. c. 64. Ab Aëtio ponitur etjam inter mulierum morbos, dicturq; venarum esse dilatatio varicibus crurum similis.

Ὑδροκιρσοκήλη, (decomp.) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, & lenti humoris in aliqua scroti parte collectio. Autor definit. medicarum.

Πνευματοκήλη, ramex ventosus. Paul. Aegin.

Παχυκήλη, ramex callosus (sive tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus & inæqualis. Aegin. lib. 6. c. 63.

Σαρκοκήλη, carnosus ramex, ramicis genus quum caro inter tunicas increscit: seu est caro durior, quæ aliqua scroti parte increvit. Poll. l. 4. c. 25.

Ὑδροκήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundã & quartam membranulam. Poll. l. 4. c. 25.

Ὑδροκήλη, idem, i. tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Vide Celsum l. 7. c. 18. & Paul. l. 6. c. 18.

Ὑδροκηλικοὶ, qui laborant aquoso ramice, hydrocelici. Plin. lib. 30. c. 8.

ΚΗΛΙΣ, ίδος, ἡ, macula. Plutarch. de am. frat. πρὶν ἐνδῦσαι ὥσπερ βαφὴν ἡ κηλὶς, ἀδύσσοπτον ἠμὲν ἦν ἀνυσέκπλυτον. Synes. τὰ ἀμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλίδας, ineluibilium macularum instar sunt. Idem epist. 105. ἐμπιπλάμενον κηλῖδος ἐσθ' ὡς ἔπος τις ὅσης, ineffabilibus plenum maculis. Est etiam vicus, cicatrix, nævus: item probrum, Hesychio. Sic apud Suidam, τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηλίδα προσεπιψαύω. Et Herodian. l. 6. ἡμωρίας τε καὶ κηλίδας πᾶσας ἀπὸ τοῖς ἀθήκεν.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo.

Κηλιδωτὸς, ὴ, ὸ, maculatus, labe fœdatus.

Ἀκηλίδωτος, ε, ὁ καὶ ἡ, (comp.) immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est. ut ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata. Sapient. cap. 4.

Κῆλον, &c. vide in Κᾶλον.

ΚΗΜΟΣ, ῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine qua capiunt purpuras, Hesych. ut nassa apud Latinos. Item operculum è vitili simile infundibulo quod judiciariæ urnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. καὶ πρῶτά γε ἐπὶ ταῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευτῶν. Et aliquando pòst, βάλε κημὸν, in malam rem abjice camos. Item fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum quod equisones equis & muliones mulis circumponunt impositio in id hordeo, avenâ, fœnóve, ita ut equi mulíve in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Est etiam species fræni. Hesych. quod circuminjicitur equis mordacibus. Xen. de re equestri, ὁ κημὸς οὐκ ἐᾷ ἀναπνεῖν μᾶλλον ἢ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ. Eustathius dicit esse linteum aliquod velamen, quod panifices ori & naribus circumponant, ut apud Athen. l. 12. (de panifice) ἔχων περὶ τῷ στόματι κημὸν ἐπῆρσε τὸ στῆς. Ethym. à κάμπτω, deduci scribit ut sit κημὸς quasi κάμμα.

Κημόω, ῶ, camum circumpono. apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ seu cami circumpositio. Hesych.

Κῆν, vide in Ἐᾶν. Κῆμὲ pro κἐμέ.

ΚΗΞ, secundum Apionem dicitur ὁ λάρος: qui & καύηξ. Quidam exponunt ἀλιάετον, mergum: alii κέπφον, alii diversam esse avem volunt. Od. ο, Ἄντλῳ δ' οὐδέπτησε πεσὼν ὡς ἁπαλίη κήξ. Eadem avis nominatur κήυξ & κηρύλος, ceys, & cerylus. Aristot. tamen hist. an. l. 8. c. 3. κηρύλον diversam esse à laro, mergo, ceppho indicat. & Antigonus apud schol. Aristoph. scribit κηρύλας dici mares alcyonum.

ΚΗΠΟΣ, ε, ὁ, hortus. Odyss. δ, Καί μοι κῆπον ἔχε πολυδένδρεον. Athen. lib. 1. τὰς ἐν τῷ κήπῳ μυρσίνας οἰνομέλιτι ἐπόπτιζον ἑστέρας. Ἀκήπου significante τὸ πνεῦμα deducunt Etymologistes. Eust. Hesych. ut κῆπος sit, ὁ σεσαπερόμενος καὶ διύγρομος τόπος. Item pecten pubes muliebris. ut apud Laërtium, πόθεν ἦ τεῦ ἦλθε Σπίππον; ἢ αὐασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐξεάσατο; i. nunquid ejus ventrali sublato ipsius pubem aspexit? ¶ Item κῆπος, tonsuræ quoddam genus, de qua Poll. Hesych. Suid. Eust.

Κηπαῖος, hortensis, ut σμίλαξ κηπαία, apud Dioscor. Κηπαία, ἡ, cepæa herba de qua Dioscor. l. 3. c. 168.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Exp. & in horto sero. Theophylactus in epist. τὰς ἀπυρήνους ῥοὰς Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, in suis hortis colunt.

Κηπεύεσθαι, dicuntur plantæ, apud Theophr. & Athen. l. 2.

Κηπευτὸς, hortensis. q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπεία, ἡ, cultura horti. Plat. de leg.

Κηπίον, ε, τὸ, hortulus. Thuc. Item illud tonsuræ genus, quod κῆπος etiam vocatur. Luc. in Lexiph.

Κηπίδιον, itidem hortulus Laërt.

Composita.

Ἀγριοκήπιον, ε, τὸ, hortulus incultus, apud Strab. lib. 10.

Ἐπικηπαία αὖρη, hortensis aura.

Μανιόκηπος, furiosè libidinosa: cujus pubes seu pecten insanit. apud Aristoph.

Φιλόκηπος, hortorum studiosus. Laërt.

Κήπι, vide in Ἐπί.

ΚΗΡ, ῥός, fors, fatum. Soph. in Trach. Ἀλλ' ἐπεὶ παῦ πέλησθε, ὡς ἐλεύθερα ψυθήσεται κἀλεήσας, κῆρ ἀφέσεσιν ἀκλεᾶ. Plerunque in malam partem, fatum lethiferum, seu funestum vel fors funesta & adversa. Il. π. Ὑπὲκ φυγὲ κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. Od. τ, ἀδὲ κέ τις θανάτου καὶ κῆρας ἀλύξει. Il. β, ὃς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. Absque θανάτου positum exponitur lethum, mors. Il. χ, Τέθνασι, κῆρα δὲ ἐγὼ τότε δέξομαι. Od. ε, τέτοισι φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν. Iliad. γ, κῆρ ἀλεείνων, lethum fugiens. Plut. de am. frat. φόνους ἐμποιοῦσι καὶ ζηλοτυπίας, αἰσχύσι νοσήμασι, καὶ κῆρας, οὐκ οἰκίας μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλεθρίους. Item metaphoricè pestis, apud Suid. Exponitur etiam, dira calamitas, noxa, apud Plat. l. 11. de rep. Theophr. de caus. plant. lib. 5. cap. 14. locis quoque suas κῆρας tribuit, i. fatalia vitia, fatales ægritudines & morbos. Pro morbo accipi à Soph. testatur ejus scholiastes in Philoct. πῶς γὰρ αὖ νοσῶν αὐτὴς καλὸν παλαιᾶς κηλὲ προσβαίη μιαιφόνου; ¶ At κῆρ circumfl. vide in Κέαρ.

Κηρέσιος, ε, ὁ καὶ ἡ, fatalis, noxius. Hesych.

Κηρεῖαι, fasciæ sepulchrales. Hesych. pro quo scribitur & κηλεῖαι. Ioan. 11. ¶ Κηρεία, lumbrici lati. Erot.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo. Hesych. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miserè pereo. Philo de vita M. l. 3. ¶ Aliam significat. vide in Κέαρ, suprà.

Composita.

Ἀκήρεος, ε, ὁ καὶ ἡ, immortalitas, fato lethifero non obnoxius, morbi expers, sanus, non obnoxius κηρί. Simonides, Πάμπαν δ' ἄμωμος οὔτις, ἀδ' ἀκήρεος. Exponitur & illæsus, qui non est passus ullam κῆρα. Od. φ, & Il. μ. Item non exitialis, non lethifer. Vide Nicand. scholiasten.

Ἀκήρατος, ε, ὁ καὶ ἡ, immortalis, incorruptus. Aristot. de mundo & Xen. vide & comp. ab ἄτη. Item purus, sincerus. ut ἀκήρατον ὕδωρ. Il. ω. Item integer, incorruptus, intemeratus. Xen. ἀκήρατος φιλία ἀμφοῖν. Sic ἀκήρατον λέχος, apud Eurip. in Oreste.

Ἀκηράσιος, poët. idem quod ἀκήρατος. ut ἀκηράσιος οἶνος, apud Hom. vinum sincerum & non corruptum.

Decomp. Παγκήρατος, qui nulla ex parte fato obnoxius est, planè immortalis.

Ἐπίκηρος, ε, ὁ καὶ ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius. interdum etiam caducus, fluxus. Aristot. de mundo. Theopr. hist. pl. lib. 6. cap. 7. Item τὸ ἐπίκηρον, substantivè, apud Plut. symp. 4. & in Axiocho.

Ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero & fatalibus morbis obnoxii sunt. Isocr. in encomio Busir. & Philo de mundo.

Ἐπικηρία, idem quod ἐπίκηρος. Luc. in vita auct.

Πολυκήρεος, fatalis, noxius. Nicand.

Μάκαρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΚΗΡΟΣ, ῶ, ὁ, cera. Od. μ. - κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυπτὰ λαιμήξας χερσὶ σιδαρῆσι πίεζον. Luc. in insomn. τοῖς δὲ ξ' κηρῷ παιδιαῖς, ludicris ex cera figmentis. Herodian. l. 4. κηρῷ πλασθέντα ἀγάλματα, statuam ceream. De ceræ generibus & usu vide Dioscor. l. 2. c. 105. & Plin. l. 21. c. 14.

Κηρώδης, ε, ὁ καὶ ἡ, cerosus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, ῶ, cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item ceratura. Item unguentum quod fit subacta oleo cera qua in palæstris utebantur athletæ. Plut. in l. an. sen. adm. resp.

Κηρωματικὸς, ῆ, ὸ, ceromaticus, ceromate unctus.

Κηρωματιστὴς, ῆ, ὸ, qui ceromate aliquem ungit ad certamen palæstricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ex qua cera conficitur. Aristot. hist. an. l. 5. cap. 22.

Κηρωτὸς, ῆ, ὸ, ceratus, cera obductus, unde κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum rosaceum, apud Dioscor. τὸ κηρωτὸν, cerotum: medicamenti genus, sic dictum, quod magna ex parte cera constet.

Κήρινος, η, ὸ, cereus. ut κήρινον πλάσμα, apud Plat. in Theæt. Et κήρινοι γυναῖκες, cereæ mulierculæ: vel quæ ceris in fucando corpore utantur. apud Philostr. ep. 39.

Κηρίτης, ε, ὁ, cerites, gemma ceræ similis. Plin.

Κήρινθον, ε, τὸ, cerinthum. Numeratur inter flores æstivos, à Theophrast. hist. plant. l. 6. cap. 7. & putatur id esse quod cerinthen vocat Plin. l. 21. c. 12. Vtitur & Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Κηρίον, ε, τὸ, favus, cerea cellula, sive domicilium in quo apes mellificant. Hesiod. in Theog. Athen. li. 14. Aristot. l. 5. cap. 22.

Item

Item favus, i tumor in cute consistens, eamq; majoribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli similis excernitur. Aetius lib. 6. Dioſc. l. 2. c. 164.

Κηριάζω, F. σω, favos confingo, favos construo. Purpuræ etiam & murices quæ ſalivarium quendam lentorem emittunt, qui concreſcens favi ſimilitudinem repræſentat, κηριάζειν dicuntur apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. cap. 15. Exponitur etiam, ceri fico vel favifico, apud eundem Ariſtot. ibidem.

Compoſita.

Ἐγκηρόω, ῶ, incero. Hippocr.

Καθεγκηρόω, ῶ, cera obduco ſeu cera circumlino, incero. Herodot. l. 1. καθεγκηρώσαντες δὴ ὧν τὸν πλέω Πέρσῃ γῆ κρύπτεσι.

Μελίκηρος, ὁ, favago purpurarum apud Ariſtot. lentor cujuſdam ceræ quem purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu ſalivant. Apud Athen. li. 3. ſcribitur μελικήρος. Pro eodem dicitur & μελίκηρον, quod ſimpliciter favum exp. apud Theocr. idyll. 21.

Μελικηρίς, ſanies, quæ craſſior & glutinoſior, ſubalbida, melliq; albo ſubſimilis ex malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læſi ſunt. Celſ. l. 5. c. 26.

Μελικηρὶς, appellatur apoſtema, humorem melli ſimilem membrana concluſum habens, quiq; ea membrana ſecta non aliter quàm mel è favis diffluit. Vide κηρίον, ſuprà, & apud Aetium l. 6. c. 68. & apud Celſ. lib. 5. c. 28. Apud Dioſc. l. 3. c. 48. Θεραπεύει δὲ μελικηρίδας.

Πιστοκήρος, vocabulũ eſt τῷ μελιτίζοντι. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 40.

Μυροπιστόκηρος, (*decomp.*) compoſiti medicamenti genus, apud Gal. τῶν κατ' ἴπποις. l. 1.

Πρωτοκήριος, primicerius.

Σκληρόκηρος, ος, ὁ, ἡ, dura cera obductus. ut σκληρόκηροι δέλτοι apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter ſcripturam admittunt, diu autem quæ inſcripta ſunt, retinent.

ΚΗΡΥΊΑ, τὰ, propriè dicuntur folliculi fabarum qui decedunt dum coquuntur, ſeu, ut alii interpr. rejectamenta fabarum. Cratin. διασιὼ ἔχων τὸν τραγικὸν ἄτε κηρυθὶ ἐοθίων. Erotian. κηρυθίων apud Hippocr. exp. acerum & furfurum: Atticam eſſe vocem annotans.

Κήρυλος, vide in Κήξ.

Κηρώδης, &c. vide in Κηρός.

ΚΗΡΥΞ, υκος, ὁ, præco. (à verbo γηρύω derivari tradit Euſtath. unde ab Homero. Il. η, dicitur πύπτε κήρυξ, forma quadã etymologiæ) ut Il. β, Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κήρυσσειν ἀγορηνδε κάρηκομόωντας Ἀχαιούς. Iliad. ψ, -ὼκα δ' ἄρα κήρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους. Xenoph. Hellen. 2. ὁ τῶν μυσῶν κήρυξ μόλ' ἔμφωνος ὢν προσαπαγγέλλων ἅλεγχο. Herodian. lib. 1. πιπράσκειν τὸν κήρυκι, vendi ſub præcone vel per præconem, ſubjici voci præconis. Item caduceator. Iliad. η. Et Xenoph. Hellen. 4 ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἱτήσοντες θάψαι. Idem lib. 4. ἔπεμψαν ἐσταφανωμένους δύο κήρυκας, ὑποφέροντας σπονδάς. ¶ Κήρυξ, piſcis apud Ariſtot. Latinè buccinum, ſeu (ut alii) murex. Plin. l. 9. c. 36. ¶ Κήρυξ, avis quædam, quæ & πρήσσους.

Κηρύκιον vel κηρύκειον, ου, τὸ, caduceus. Scholiaſtes Thuc. l. 1. an. notat κηρύκειον fuiſſe lignum rectum, habens duos angues ſibi invicem implicitos, & facies habentes ſibi obverſas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: nec non apud Polybium lib. 3. ¶ Κηρύκιον, merces quæ datur præconii nomine. ¶ Κηρύκιον, ſignum cœleſte. Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo. Poll.

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel κηρύκευσις, munus caduceatoris. Herodot. lib. 7. Eſt item merces quæ dabatur præconibus venditionum ſeu auctionum nomine.

Κηρύσσω vel κυρύττω, prædico, præconio pronuntio, promulgo. Interdum abſolutè poniturut Xen. Pæd. 7. τὰς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Idem Pæd. 4. κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τῶν ἀγορᾷ, præco edicat ne quis, &c. Item præconio voco ſeu convoco. aut cito: cum accuſ. ut Iliad. β, Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευε Κήρυσσειν ἀγορηνδὲ κάρηκομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἤθελες; ὁ νικῶν ἢ ὁ νικώμενος κηρύσσειν εἶναι. ¶ Κηρύττειν dicuntur ſæpe non ipſi κήρυκες ſed ii qui eos κηρύττειν jubent. Thuc. lib. 4. ἐκήρευξάν τε ἐς βέλοιντο τὰ ὅπλα παραδιδόναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, i. præconem pronuntiare juſſerunt. Aliquando exp. per præconem edicere ſeu præconis voce edicere. Xen. αἱ πόλεις σοι κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ ἀποδοχὰς καὶ ἀπόνειμα. Apud Philonem κήρυγμα κηρύττειν exp per præconem edictum promulgat. ¶ Item κηρύττειν, præconis voci ſubjicio, per præconem vendo. ſub haſta vendo, auctionor Plut. in Galba, ὅσα Νέρων ἐπὶ τοῦ Γαλβα κηρύττων. Sic κηρύττειν τὰ παρόντα, apud eundem. ¶ Item κηρύττειν, loco, ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ. Poll. ¶ Item meraphoricè, vulgo, divulgo. Herodian. l br. 1. ἄχρι οὗ ἦκον κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Et Matth. c. 10. καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. ¶ Significat etiam, invoco. Eurip. in Hecub. κήρυσσε δ' ἐς τοὺς τ' ἐχθροὺς τοὺς θ' ὑπὸ γαῖαν, invoca deos cœli.

Κηρύσσομαι, ſeu κηρύττομαι, præconio pronuntior ſeu declaror, aut denuntior. Xen. Pæd. 8. Item κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττεσθαι dicuntur ea, quæ per præconem venduntur.

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium, idipſum quod per præconem edicitur & promulgatur, edictum præconis voce factum. Demoſth. pro corona γίγνεται τὸ κήρυγμα. Ariſtot. œconom. 2. κήρυγμα ἐποίησεν ἀναφέρειν, voce præconis edixit ut referret. Accipitur etiam pro ipſa promulgandi actione. Aeſchin. contra Cteſiph. μὴ ἐξεῖναι ἐν τοῖς κηρύγμασι, quæſtum non exercere in pronunciandis præmiis, i. in perferendis promulgationibus.

Compoſita: ac primùm ex nomine κήρυξ.

Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, præco ſeu nuntius præcurſorius.

Ἱεροκήρυξ, ſacer præco, præco qui in ſacris favere linguis jubet aut aliud quippiam inter rem ſacram edicit. Syneſ.

Στρατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. l. 3. c. 23.

Compoſita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem ſeu præconem pacem peto, aut de pace ago, mitto caduceatores ſeu legatos de ineundo fœdere.

Ἐπικηρυκεύομαι, idem. Thuc. lib. 3. Demoſthen. contra Leptin. Item paſſiva ſignif. apud Plut. in Themiſt.

Ἐπικηρυκεία, ipſe actus mittendi caduceatores ſeu legatos, de pace aut fœdere. Demoſth. in orat. de pace.

Ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium. Eurip.

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Compoſita ex κηρύσσω.

Ἀκήρυκτος, ος, ὁ, ἡ, per caduceatorem ſeu præconem non indictus. ut ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. & Demoſth. pro Cteſiph. Dicitur etiam ἀκήρυκτος ἔχθρα, implacabiles inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce non celebratus ſeu præconio. Aeſchin. in Cteſiph.

Ἀκηρύκτως, citra caduceatorem, vel abſq; caduceo. Thuc. l. 1.

Ἀκηρυκτεὶ, idem quod ἀκηρύκτως. Thuc. l. 2.

Ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo & proclamo. Lucian. ἀνακηρύττομαι νενικηκώς. Item generalius, renuntio, denuntio. Xenoph. (de ſervo fugitivo) ἄλλος παρ' ἐμοῦ ἀνακηρύσσων, ut ſi recuperetur præmium ejus inventori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Syn. ep. 122

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio ſive pronunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, eſt pronunciatio qua ipſe voce præconis victor renuntiatur. Poll.

Ἀνακήρυκτος, voce præconis renuntiatus, deſignatus, apud Areopag.

Ἀποκηρύττω, per præconem vĕdo, proſcribo, auctionor, & in auctione vendo, indico licitantibus. Al quando cum ſolo accuſ. Lucian. κήρυκος οὐκ ἔδει σοὶ ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύττειν. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα, aliquando cum accuſ ſimul & genit precium denotante, ut apud Luc. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις, quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Item abdico. ut apud Lucian. ἐμὲ ἀποκηρύττει, filios abdicare. Item, ejicio, expello aliunde: propriè tanquam à domo paterna. Apud Theocri. hiſt. eccleſ. l. 3. exp. extermino, in exilium mitto, finibus expello. ¶ Item per præconem indico.

Ἀποκηρύττομαι, proſcribor, in auctione vendor, &c. Lucian. ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdicor, apud Lucian. Item. per præconem interdicitur mihi. Xen. Hellen. 5. ἀποκεκήρυκται μηδεμίᾳ μισθοφορᾷ θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους.

Ἀποκήρυξις, venditio per præconem, proſcriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Lucian. Aſynefio uſurpatur etjam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta domo paterna ejectus fuit. Apud Syneſium, ἀποκήρυκτος τῆς ἐκκλησίας δίκαιος excommunicatos ab eccleſia.

Ἐπικηρύττω, voce præconis evoco. Ariſtoph. in Acharn. Ἕπεται ἀλαζὼν ἕτερος ἐπικηρύττεται, in concionem vocatur.

Ἐκκηρύττω, voce præconis extermino, edicto per præconem publicato expello. Aeſchin ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, voce præconis ejecerunt ex urbe, per præconem exilium ei denunciârunt.

Ἐκκήρυκτος, voce præconis exterminatus, præconis voce publicè expulſus & exactus, Metaphoricè apud Dionyſ. ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀκοσμοεπίσκοπος, à theologia ejicitur & condemnatur.

Ἐπικηρύττω, per præconem denuntio. Xen. Hellen. 1. ἐπεκήρυξέ τε ὡς ἂν ἁλῶσιν ἐς τὸ πέραν ἁλισκόμενοι, θανάτου τὴν ζημίαν, capitis pœnam præconis voce denuntiavit ei qui in ulteriorem partẽ trajeciſſet. Frequens eſt ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam qui aliquem occiderit. Sic apud Herod. ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδαλλῷ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati ſunt. ¶ Item, ſufficio, ſubſituo. Gregor. ὃν ἡμῖν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον.

Προκηρύττω,

Πρυκηρύπω, per præconem præsignifico. Item per præconem prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύπω. Aristot. œcon. 2. ϖρυκήρυξεν ὠνεῖσθαι τὸν βελόμενον. Est etiam per præconē prius indico. ut ϖρυκηρύξαι πόλεμον, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος πολεμος.

Συγκηρύσσω, unde Συγκήρυγμα. commune præconium, i. plurium comprobatio. Polyb.

Υποκηρύπω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗΤΟΣ, ους, τό, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatæ & immanis magnitudinis. Odyss. μ, Δελφίνάς τε κύνας τε καὶ ἔτι ποτὲ μεῖζον ἕλκηι Κῆτος. Et Odyss. ι, Ἢ ἔπι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύηι μένος ἠλίβατον Ἐξάλιος. Sic Athen. libr. 7. dicit ϑυννον ὑπερβαλόντως αὐξανόμενον fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit ejus Arat. quoque apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. ut κητώδεις ἰχθύες, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic τὰ κητώδη dicuntur quæ cetacei generis sunt, quæ cetorum genere continentur. Aristot. histor. anim. lib. 8. c. 2. τῶν ὑδάτων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν.

Κητώδης & κητώεις, & κήτεος, idem quod κητώδης. Dioscor. l. 2. ἰχθύος κυτώδους. Apud Hom. Od. λ, ἑτάροι κήτεοι, exp. μεγάλοι. Et Odyss. ξ, Λακεδαίμονα κητώεσσαν. expon. μεγάλην, vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητίνη, ἡ, navigium ceti instar magnum.

Κήτημα, Athen. l. 3. tradit τὸ ὠμοπάγιον à quibusdam vocari.

Κήτεια, videtur significare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Composita.

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, ους, ὁ καὶ ἡ, magna seu ingentia habens cete. Item cete instar magnus, cetos magnitudine æquans. Iliad. λ. & Iliad. φ.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17.

ΚΗΦΗΝ, λῆνος, ὁ, fucus: quartum apum genus, μεγέθει μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον δὲ καὶ ἄνωφρυν, ut tradit Aristot. hist. an. li. 5. c. 22. Hesiodus in Erg. ὅς κεν ἀεργὸς ζῶν κηφῆσιν ἀδηκέσι ἴκελος ἦμαρ. Et Xenoph. Pæd. 2. ὥσπερ κηφῆνες δυσπαθῆ μόνον ζημιοῦντες τοὺς κοινωνούς.

Κηφήνιον, fucus parvulus: seu fœtus fuci. Aristot. hist. an. l. 8.

Κῆχος, vide in Πῆ. Κηώδης, κηώεις, vide in Κάω.

ΚΙΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, in quibus spurcitia illa quæ coctione excerni solet, remansit. Theog. Χρυσὸς κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄχετος ἄτη Generalius etiam de iis dicitur quæ è talib. metallis fiunt. ut κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. unde apud Theog. Κιβδήλη δ' ἀνδρὸς γνώμη καλεπώτερον ἄδεν. Aristoph. schol. & Suidas νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ τοὺς Χίων δεδηλῶσθαι, i. βεβλάφθαι. Athenienses enim in bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac rejici. Suidas addit κίβδηλον dici quasi τὸ κενὸν δῆλον, & quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀσεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. ¶ Κίβδηλον vocari etiam scoriam tradit Pollux. In qua signif. apud Hesych. & Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium quo metallum aliquod laborat quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria & metallorum fæce, ut tradunt schol. Aristoph. & Suid. ¶ Item improbitas, pravitas. Aristoph. in avib. Πολλοῦ γ' ἀφεῖλες τὸν βίον κιβδηλίαν.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriam admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. c. 3. ὃς τὸ νόμισμα κιβδηλεύσει. Sic apud Aristoph. in ran. Item metaph. adultero, corrumpo, depravo. Plat. de leg. lib. 11. πᾶς γὰρ ὁ κατ' ἀγορὰν κιβδηλεύων τι ψυδόμενος καὶ ἀπατᾷ.

Κιβδήλευμα, τό, cui scoria admixta est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admixtio, adulteratio quæ fit scoriæ admixtione: propriè de metallis. Item metaph. quævis adulteratio, corruptela, & depravatio. Plat. de leg. 11.

Κιβδηλιάω, palleo. ὠχριάω. Hesych. & Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi vel à luti colore. Aristot. Probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ους, ὁ καὶ ἡ, (*comp.*) cui scoria nulla admixta est Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, purus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκιβδήλως, sine scoria. Item sincerè, purè, ita ut nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλωτος, cui scoria admixta non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙΒΙΣΙΣ, pera, sacculus. Callim. ἐπιθήσω πάντα ἐμὴ κίβισις. Et Hesiod. in Asp. ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις ἦεν (ϑαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη. Etym. dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι οἷον τὸν βόσιν: vel etiam à κίειν quasi τὸν εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βόσιν ἔχουσαν, i. πορεύειν. Sunt qui per υ scribant κίβυσις.

ΚΙΒΩΡΙΟΝ, ου, τό, ciborium: fructus fabæ Aegyptiæ. Dioscor. l. 2. c. 128. & Athen. l. tertii initio. ¶ Est etiam poculi species, ut testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟΣ, ου, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. l. 3. (de citria malo) ὡς ἂν μέγα κτήνιον ἀπεπίσσωθ' ὑπὸ τῆς κιβωτίδος μὴ τῶν ἰματίων. Et Dioscor. l. 3. c. 26. de absinthio. δοκεῖ δὲ καὶ σὴν παρέχεσθαι τοῖς κιβωτοῖς ἀφέλειαν τηρεῖν τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos cap. 9. dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τό, arcula, capsula, scriniolum. Plur. in Alexand. Vtitur & Aristoph.

Κιγκλίς, vide in compositis ex Κλείω, claudo.

ΚΙΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: avis quę continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σφενυρίς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου, moveor & agitor. Item activè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphoricè Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον dixit, i. felicem vitæ statum crebris quasi motibus adhibitis in pejorem mutare & invertere.

Κιγκλίζομαι, motu succuti, crebro motu agitari. Apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare seu cevêre, idyll. 5. vide schol.

Κιγκλισμός, & κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra & levis agitatio, succussio, succussus.

Διακιγκλίζω, (*comp.*) idem quod κιγκλίζω, Hesych. & Etym.

ΚΙΔΑΡΙΣ, Hesychio autore est pileus regius: quem & πάρυν nonnulli verò κίτταριν per τ appellant: vel φρύγιον (quale sacerdotes gestant, ex myrrha & labyso) vel ϖερικεφάλαιον πίλιον. ϖερίθημα κεφαλῆς εὐηθέμιον. Plur. in Pomp. dicit Mithridatis τοῦ κίτταριν fuisse γνωμοσύνης ἐργαστικούς. Et in Artox. Dario datum fuisse τοῦ καλλιμίτρου κίτταριν ὀρθὸν φέρειν. Apud Curtium (ut apud Poll. quoq;) per ρ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capitis vocabant infigne: hoc cœrulea fascia albo distincta circuibat. ¶ Apud Athen. lib. 14. ἡ παρὰ Δήλιοις κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω, cidari denudo. Levit. 10. c.

ΚΙΔΑΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαφος, idem. Item adject. dolosus, subdolus, fraudulentus, astutus.

Κιδαφίος, idem quod κίδαφος, astutus. Hesych.

Κιδαφόω, malitiosè & vafrè ago more vulpino. Hesych. Idem tradit hoc verbum exponi etiam ἐθίω derivatum ἀπὸ τοῦ κιδ.

Κίδναμαι, vide in Σκεδάω. Κιδών, vide in Χιτών.

ΚΙΘΑΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumentum musicum ex genere eorum quæ nervis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis viginti quatuor, & per digitos variis vocibus tinnulisq; ictibus in diversis modis concitari. Plato Polit. 3. λύρᾳ δή σοι ἐγὼ δ' ἔγωγε, καὶ κιθάρᾳ λέγω). Luc. τῶν κιθάρᾳ τὰ σύνομα ϖεσσαδόντων. ¶ Item superior pars thoracis usque ad jugulum. In qua signif. dici & κίθαρος, à Dorien sibus annotat Erot. Dicta autem esse putatur κιθάρα quasi ἡ κινοῦσα sive κιθύουσα ἔρωτας, ut ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. α, Κήρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν ϖεφιλημένα ϑῆκε Φημίῳ. Et pro citharæ cantu. Od. ϑ, Αἰὲν δ' ἀμφὶν δαῖτα φίλην κίθαρίς τε χορούς τε. Item ars sive scientia citharæ canendi. Il. ν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.

Κιθαρίζω, F. ίσω, citharam cano, citharam ludo. Hom. hym. in Merc. Μέλπεο καὶ κιθάριζε. Aristot. pol. 8. ἐγὼ δὲ Ζεὺς αὐτὸς κιθαρίζει ϖοιητικῶς. Sic apud Plut. in Lyc. & alibi. Item simpliciter, cano, sive sono. Il. σ, πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζεν. Xen. in symp. ϖεῖσθαι τὸν αὐλὸν ὀκιθαρίζοντα ὁ παῖς καὶ ᾄσεται.

Κιθαρίζομαι, citharam mihi canitur, citharam canentes audio: unde τὸ κιθαριζόμενον, quod citharæ canitur, apud Plut. de musica.

Κιθαρισμός, τό, citharæ sonus, vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag. Κιθαρισμὸς, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus. Plutar. symp. 8. Athen. l. 8. & 14.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ, citharista, qui citharam canit. Hesiod. in Theogon. Aristot. de poët.

Κιθαριστικὸς, ὸν, ὁ, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et κιθαριστικὴ sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαριστρία, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαρῳδὸς, ὑδοῦ, ἡ, scientia pulsandi citharam. ars canendi citharam. Il. β.

Κιθαρῳδικὸς, ὸν, ὁ, unde κιθαρῳδικοὶ αὐλοὶ tibiæ quibus citharæ accinebatur. Athen. l. 4. & 14.

Κιθάριον, ου, τό, parva cithara. Athen.

Κίθαρος, ὁ, citharus: piſcis nomen, quem fidiculam Gaza appellat. Ariſtot. de hiſt. an. & Athen. libr. 7. Etymol. dictum ideo à κιθάρᾳ putat, quòd ejus oſſicula citharæ fidib. ſimilia ſint.

Compoſita.

Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulſo in, idem quod κιθαρίζω. Hom. hymno in Mercur. Ἤδ' ὅτε γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν. Sic & apud eundem hymno in Apollinem

Φιλοκιθαριστής, cithariſtarum amator, itè qui citharâ ludere amat.

Φιλοκιθαριστική, ἡ, nudus citharæ cantus, nudâ citharâ pulſandi ratio. Athen. lib. 14.

Κίκι, εως, τὸ, cici: arbor quæ alio nomine κρότων dicitur, & σήσαμον ἄγριον, & σέσελι κύπριον, teſte Dioſc. l. 4. c. 164.

Κίκινον ἔλαιον, oleum quod ex fructu ejus exprimitur: de cujus uſu vide Gal. ſimpl. med. l. 7. & Plin. l. 23. c. 4.

Κίκιννος, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus criſpatus &c. Epig. lib. 7. Νῦν μὲν τὸν δύστηνον Τιμᾶς φιλέρωτα κίκιννον. Ariſtoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τὴν μὲν γῆρας ἐνεγκεῖν κρεῖττον ἢ πολλοὺς κικίννους ναυτικοὺς καὶ χῆμα καὶ δύρυσσοκκίαν. Pollux quoq; l. 2. ſcribit Ariſtophan. & Eupolin τὰς βοσφύρους vocare κικίννους. Theoc. idyll. 4. τοῦτ' ἄρα λεπτὸς Σ' ὦ μύσαξ πολὺς ἔτω ἄρ' αὐαλέος ὁ κίκινος, ſqualidique capilli.

Κίκκαβαι, vox noctuarum, ut ſcribit ſchol. Ariſtoph. in avibus.

Κικκαβή, ἡ, noctua, à voce κικκαβάω, teſte eodem ſchol.

Κικυμίς, idem quod κικκαβή. Callim. κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Κικυμώσσω, cæcutire. Suid. ab Heſych. exp. ægrè videre, acie oculorum eſſe hebili & debete.

Κικλήσκω, vide in Καλέω.

Κίκυς, υος, ἡ, vis, vires, robur. Od. λ. Αἶψα γάρ οἱ ἔτ' ἦεν ἐμοὶ ἐπιειμένῳ, ἐδὲ μὲ κίκυς. Etymol. derivat παρὰ τὸ κίνω τὸ προβάλλομαι, quoniam robur apparet ex motu.

Κικύω, valeo, viribus polleo. item accelero, propero, feſtino, apud Suid.

Compoſita.

Ἄκικυς, cui nulla eſt κίκυς, infirmus, debilis, imbecillis. Od. ν.

Νέκυς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Κίλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, nomen ἐθνικὸν, ſignificans hominem è Cilicia oriundum. Κίλιξ ὄλεθρος pro Κιλίκιος, i. πονηρὸς, Cilicium exitium, i. crudele & immane. Cilices enim crudeliſſimi homines fuiſſe perhibentur.

Κιλίκιος, pertinens ad Cilices. Κιλίκιος ὄλεθρος, vide in Κίλιξ. Κιλίκειοι ἄρκοι, Heſychio teſte dicuntur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι. vide & Athen. lib. 3. Κιλίκειοι τράγοι, hirti & hiſpidi ſeu villoſi, quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur. hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta conſtant, teſte Heſych. & Suid.

Κιλικίζειν ſive Κιλικίζεσθαι pro κακοηθίζεσθαι ſeu κακοηθίζεσθαι, πονηρεύεσθαι. Heſych. Suid. Euſt.

Κιλικισμὸν, Theopompus hiſtoricus vocat cædem ex temulentia, teſte Suida.

Ἐγκιλικίζειν ſive ἐγκιλικίζεσθαι, & ἐγκιλικεύεσθαι, exp. κακοηθεύεσθαι.

Κιλλίβαντες, ligna tribus ſuffulta cruribus quibus clypeos imponebant, qui belli laboribus defeſſi interquieſcere volebant, ut tradit ſchol. Ariſtoph. & Suid. Ariſtoph. in Acharn. τὰς κιλλιβάντας οἷσπερ τὰς ἀσπίδας. Apud Athenæum lib. 3. ἐπὶ κιλλιβάντων καθεσκεύασο, exp. ſuper tripodes excitata erat. Apud Heſych. verò reperitur κιλλιβάντης, τραπεζῶν βάσις καὶ ὑποθέματα τετράπεζα. Apud Poll. & κιλλίβαντες inter partes currus: idem quod ὑποκυφώνια, i. αἱ ὑπὸ τὰς κυφὰς μεσαι ῥάβδοι ἐκ τοῦ τόνου.

Κίλλος, ὁ, apud Dores, aſinus, teſte Heſych. & Poll.

Κίλλικος, aſininus, fuſcus, ut κίλλινον χρῶμα. Poll. l. 7.

Κιλλακτὴς, agaſo: παρὰ τὸ ἀγὼ τὸ ἀγὸν τὸν κίλλον. Heſych.

Κίμβερινον, veſtimenti genus eſt, denominatum à loco: Suid. ex Ariſtoph. Κιμβέριον ἐνδύσομαι, Heſychius habet κιμβερικὸν, qui dicit eſſe χιτωνίσκια εἰδος πολυτελὲς, quod appellatur ſatos. Apud Poll. vero ſcriptum κιμβερικὸν, qui eſſe dicit λαμπρὸν χιτωνίσκον, tunicam pellucidam. Apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. κιμβέριον ὀρθοστάδιον vel κιμβερικὸν.

Κίμβηξ, ſeu κίμβιξ, animalculum è veſparum vel apum genere. ¶ Item ſordidus, nimis tenaciter reſtrictus & parcus. Ariſtot. magn. moral. libr. 1. c. 21. ἔτι ὁ καὶ τὰς ἀνελευθερότητος εἴδη τιθέασι, οἷον κιμβικὸς λινὰς καλεῖσθαι καὶ λυμπανοπρίσας καὶ αἰσχροκερδεῖς καὶ μικρολόγους. Idem ethic. ad Nicom. l. 4. cap. 1. οἱ μὲν γὰρ διὰ τὰς ζημιώσεις ἀφεστήκασιν οἷον φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείποντες. Euſt. κιμβίκας dici vult τὰς ῥυπαρὰς, ἀπὸ τῆς κιβδηλαγχρηστίας.

Κιμβίδα, Heſych. σφῆκα, veſpula, veſparum fœtus recèns adhuc à partu. item ſordes, nimis tenax & reſtricta parſimonia.

Compoſita.

Κυμινοκίμβιξ, præparcus & aſtrictus, ut qui etiam in apponendo cumino ſit juſto tenacior.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem uſq; parcus eſt ſeu ſordidus, vel quem ſordes ad tollerandam famem impellunt ſeu ad ſuum defraudandum genium. Euſtath. vult idem eſſe cum κίμβιξ.

Κιμωλία γῆ, cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo inſula effodiebatur: ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans: Dioſc. lib. 5. c. 176.

Κίναβρα, ας, ἡ, propriè ἡ τῶν κυνῶν βρῶσις, canum cibus. (Σημ. κυνοβόρα ὀνόματα ἔσται) aliàs fœtor quem caprarum alæ reddunt. Suid. & Heſych. Item generaliter quivis fœtor. Lucian. in dialogo Charontis & Mercurii, ἀνθρωπινώτερον νῦν ἀπέφηνας, ἀπὸ τέρδρου τοῦ αὐτὸ τοῦτο κινάβρου. Apud Pollucem l. 2. reperitur etiã κνισώδης.

Κιναβρόω & κιναυρόω, oleo, fœteo & quidem propriè hircum oleo, ſeu ex alis fœtorem emitto, apud Ariſtoph. in Pluto, αἰγῶν τε κιναβρώντων.

Κινάβρυμα, purgamentum fœtens. Heſych.

Κίναδος, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, ut ſcribit ſchol. Theocr. Σημ. παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀπὸ δόλου, vel ut alii παρὰ τὸ κινεῖν τὸ ἀδύτον. ¶ Item metaph. pro homine vafro & verſuto, vulpina vafritie prædito. Ariſtoph. in Nub. κρόκαλον, κίναδε, πρῦμν. Demoſth. pro cor. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος καὶ τραπεζιτικόν ἐστιν, ὥδεν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιημένος. Et rurſum, ὃς οὐ ζῶν μόνον ὧν κίναδος, καὶ λαλῶν παροιμιάζεται, τεθνεὼς δ' οὐ τὸν αἰσχυνόμενον καταμηνύων. Itidem Sophocleus Ajax, Vlyſſem vocat ἐπίτριπτον κίναδον. Dicitur etiam maſc. gen. ὁ κίναδος. Theocr. Idyll. 5. Καί πως ὦ κίναδε δῦ τά δέ δ' ἔστεπται ἐξ ἴσω ἠμίν.

Κινάδιον, vulpecula. Suid.

Κινάρα, vide in Κύων. Κινάμωμον, vide Κιννάμωμον.

Κίνδαλοι, οἱ clavi. item paxilli. apud Poll. lib. 9.

Κινδαλισμὸς, luſus qui fit paxillis.

Κίνδυνος, ὁ, periculum, diſcrimen. Demoſth. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει Herodian. lib. 3. ὁρᾶν ἐς ὅσον ἥκει κίνδυνος, quam magnum in diſcrimen venerat. Iſocr. in Areopag. εἰς πολέμους κινδύνους καθίστασθαι. Idem in epiſt. ad Philip. πολλῶν κινδύνων ὑπαρχόντων τοῖς μοναρχίαις, quum multa monarchias circumſtent pericula, ſeu eis impendeant. Apud Xenoph. Pæd. 1. παύσει δὲ κίνδυνον ἡδέως ὑποδυόμενος, ſuſcipere ſeu adire periculum. Pro eodem dicitur & ῥίπτειν κίνδυνον, apud Eurip. & κίνδυνον λαμβάνειν, apud Demoſthen. item ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Iſocr. & Plut. Apud Xenoph. Pæd. 1. κίνδυνον ὑπομένειν, periculum ſuſtinere. Apud Thuc. l. 2. αὖθις δ' ὀψυχίας ἐδεμία τίχη ὡς τὸν κίνδυνον ἴσχειν, reſiſtere periculis poteſt. Apud Iſocr. in Panegyr. τὸν παρόντα κίνδυνον ἀφανῆ ποιῆσαι, effugere periculum. Pro quo apud Demoſt. κίνδυνον ἐξεῖναι, Apud Iſocr. in Areopag. θαῤῥεῖν ὡς πάρεσμεν τοῦ κινδύνου ὄντος, extra omne diſcrimen & periculum conſtitutos. Apud Plut. in Galba, κίνδυνον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, imperatoris capiti imminere periculum. Dicitur etiam κίνδυνός ἐστι μὴ, vel cum infinitivo, κίνδυνος τοῦτο συμβῆναι, periculum eſt ne, apud Iſocr. Xen. &c. Σημ. Etymolog. derivat à κινεῖν τὰς ὁρμάς.

Κινδυνώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, periculoſus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνόω, periclitor, in periculo verſor, in periculum adducor. interdum periculum adeo, pericula ſuſcipio. Ariſtot. eth. 4. μεγαλοκινδυνοῦσι ὁ, καὶ ὅταν κινδυνωθῇ ἀφειδὴς τοῦ βίου. Exponitur etiam dimico: ut apud Xenoph. de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque conſtruitur & cum dat. ut κινδυνεύοντες τῇ πόλει apud Herodot. & κινδυνεύοι τοῖς ὀφθαλμοῖς, apud Theophr. periclitatur oculis. Et cum accuſ. apud Gregor. κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ ἀφίστασιν, periclitans ſeditione contracta ſua culpa. Nonnunquam cum præpoſ. ut κινδυνεύειν περὶ τοῦ βίου apud Ariſtoph. Sic & apud Thucyd. Iſocr. & alios. Apud Dem. κινδυνεύειν ὑπὲρ σοῦ, adeo periculum pro te. Apud Xeno. κινδυνεύειν περὶ τοὺς πολεμίους, dimicare. Sic apud Lyſ. τότε περὶ Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντες. Sæpe cum infinit. ut κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xenoph. periculum mihi eſt ne mente aliener. Sic Aeſchin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, periclitati ſumus de vita. Sic & apud Thuc. & Plut. Abſolutè poſitum interdum ſignif. periclitor capite, reus ſum: ut ſæpe apud Plut. ¶ Item videor in qua ſignif. conſtruitur cum infinit. Plato in epiſt. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅπ, &c. Idem de rep. lib. 1. κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didiciſſe. Aliis etiam modis exponitur: ut apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, jam fermè ô Hippia quod dicis intelligo.

Κινδυνόομαι, inpericulum adducor. idem quod κινδυνεύω. Dem. δεῖ ὧν τὰ μέγιστα κινδυνοῦσθαι τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thuc. l. 2. καὶ μὴ ἐν ἑνὶ αὖθις πολλῶν ἀρεταῖς κινδυνοῦσθαι,

Dicitur

Dicitur etiam κινδυνέυεσθαι quod cum periculo probatur aut ſuſcipitur: Thuc.

Κινδύνευμα, τό, q. d. periclitamentum, facinus audax & quod aliquis periclitando aggreſſus eſt. Lucian. Item periclitatio, Plat.

Κινδυνευτής, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari ſolet aut amat. Thucydid. lib. 1. Κινδυνευτικὸς, qui facilè ſe offert periculo. Ariſtot.

Compoſita: ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ος, ὁ ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum & diſcrimen conſtitutus: ut ἀκίνδυνος βίος, apud Euripid. in Iphig. Apud. Gal. ἀκίνδυνος πυρετὸς, febris quæ periculoſa non eſt. Apud Xen. Pæd. 4. τὰς φίλας ἐν ἀκινδύνῳ καθίσασι, in tuto collocant & periculis eximunt.

Ἀκινδύνως & ἀκινδυνί, citra periculum, ſine diſcrimine. Plut. in Demoſth. & Dem. Olynth. 1.

Ἑθελοκίνδυνος, qui ſua ſponte ſe periculis objicit nulla neceſſitate poſtulante: ideoque temerarius, audax. Poll.

Ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, periculoſus. Xen. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non ſine periculo, Thuc. l. b. 3. (exponit.

Ἰσοκίνδυνος, qui eſt in pari diſcrimine, aut qui pari diſcrimini ſe

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis ſe periculis objicit. Ariſtot. eth. 4 c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in parvis periclitatur, qui parva pericula ſuſcipit. Ariſtot. ibidem.

Πυκνοκίνδυνος, qui frequenter periclitatur, qui crebris ſe periculis objicit, qui frequenter & ſæpe pericula ſuſcipit. Ariſtot.

Ῥιψοκίνδυνος, qui ſe in pericula præcipitat: ſeu ad audendum projectus. Xen. apomn. 1.

Ῥιψοκινδύνως, more eorum qui ſe in pericula præcipitant, projecta quadam audacia.

Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me præcipito, projecta audacia me periculis objicio & offero. Hippoc. ep. 11. ad Damag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Ariſtot. Dem. Plut Xen.

Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi ſunt & prompti ad ea ſuſcipienda. Xen. Hell. 6.

Compoſita ex κινδυνεύω.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel ſubeo, in diſcrimen me conjicio. Apud Herodot. ἀνακινδυνεύω συμβάλλων, pugnandi periculum adeo ἀνακινδυνεύω ναυμαχίῃ, in diſcrimen pugnæ navalis venio.

Ἀποκινδυνεύω periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. περιέσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μᾶλλον ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ. Item periculum adeo, aleam ſubeo, fortunam adeo. Dicitur autem ἀποκινδυνεύειν τινί τινος, cum genit. rei: & ἀποκινδυνεύειν τινὰ πρός τινα, cum accuſ. perſonæ, i. adverſus aliquem certamen inire periculoſum & aleæ plenum. Thuc. l. 7. ¶ Item periculo ſecedo. Philoſtr.

Ἀποκινδυνεύομαι, in diſcrimen venio: ut ἀποκινδυνεύοντα ἡμῖν τὰ χρήματα, apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam ſubeo: aleam certaminis ſubeo. Thuc. l. 1. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας καὶν διακινδυνεύσειαν. Sic & apud Iſocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνεύσεως, res quæ in periculum adducitur, apud Demoſth. Apud Iſocr. in Buſir. διακινδυνεύσιμα φάρμακα, quidam exp. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo verſor, in periculum adductus ſum, apud Dem. in orat. πρὸς Φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur & ſine inf. ut apud Thuc. l. 4. ἄλλοι τε παρακινδυνεύοντες καὶ μάλιστα οἱ ἕλωτες. Sic & Ariſtoph. in Veſp. Et cum prepoſit. ἐς: ut παρακινδυνεύσας ἐς Ἰωνίαν. Thuc. Accipitur & in bonam partem pro, audacter periculum adeo: ut apud Plat. ep. 7. πᾶν ὃ παρακινδύνευσα πυθέσθαι πρὶν αὐτοῖς γένεσθαι κοινωνὸς, quidam exp. periculum quidvis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alii interpr. in animum induxit ſuum vel extrema quævis potius pati quàm nefariorum facinorum eſſe particeps.

Παρακινδυνεύεσθαι, dicitur quod periculosè ſuſcipitur, quod periculoſum eſt tractatu, apud Plut. Luc. Dem. & Greg.

Παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria. Thuc.

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadam periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia periculum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δεῖ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quàm ut periculo careat: videlicet reprehenſionis.

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo pro: periculis me objicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. lib. 5. ἢ προκινδυνεύσωσιν ὑμῶν, periclitatum pro vobis, ſeu veſtri cauſa. Sic à Gregor. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis ſe objeciſſe tuendæ & aſſerendæ veritatis gratia. Et ſine genit. apud Thucydid. libr. 1. φαμὲν γὰρ Μακεδόνῃ τε μόνοι προκινδυνεύσειν τῇ βαρβάρῳ. apud Plutarch. in Themiſt. προκινδυνεύειν τὰς τῶν πολεμίων ἐλαύνεσθαι, pro ſimplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, *pro* unà periclitor, unà periculum adeo: cum dat. ut συγκινδυνεύω σοι, Ariſtot. rhet. l. 1.

ΚΙΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, moveo: ut τὸ ὠθῶ κινῶ quod ſe ipſum movet, apud Plut. Sic κινεῖν πάντα λίθον, apud eundem in Philebo & in ſymp. & τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non movenda movere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινεῖν eſt loco movere. Thuc. lib. 1. τὸ στράτευμα κινεῖν. Apud eundem & apud Herodian. li. 7. ὅπλα κινεῖν, manum armis admovere, arma ſumere. Dicitur & κινεῖν (ſine adjectione) *pro*, caſtra movere, egredi cum exercitu: apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello: ut Iliad. β, Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών, quum Favonius agitârit ſegetem ſeu agitat. Apud Homer. κινεῖν κόμην, exp. quatere. Apud Dioſcor. κινεῖν καταμηνίους exp ciere menſes. Sic. κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere alvum, aut etiam movere alvum. Interdum & *pro* ſubagitare, ſeu ſubigere, obſcœna ſignificatione: ut apud Ariſtoph. in Nub. κινεῖ ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. ¶ Item κινῶ metaph. moveo, commoveo, permoveo. Demoſth. in Mid. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, hæc permovent homines. Apud Plut. in lib. de defectu orac. ἐμὲ δ' ἔκπληκτος (ὁ λόγος) ἀλλὰ καὶ συγκέχυκεν, non ſolùm commovit, verum etiam conturbavit. ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à majoribus tradita ſunt, abrogo, Iſocr. ad Nicoc. τῶν προσηγμένων καὶ τῶν ἐπιτηδευμένων κινεῖ μεταπηδᾷ τὰ μὴ καλῶς κεῖσθαι.

Κινέομαι, ἐόμαι, moveor, &c. Κινεῖσθαι dicuntur etiam ſemina quum producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. c. 7.

Κίνημα, τό, motus, quò videlicet aliquid movetur. Ariſtot. de mundo. & ſæpe apud Plutarch. Item motus, perturbatio. Polyb. l. 5. Plut. in Fab.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tàm in paſſiva quàm in activa ſignificatione. Luc. Ariſtot. Plut. dicitur & de tumultu reip. aut plebis, ſive exercitus, ut & κίνημα, apud Thuc. lib. 3. & ſæpe apud Herodian.

Κινητὴς, ῆς, ὁ, motor. Homer. hymno in Neptun. Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Κινητήριον, ου, τὸ, quo movere aliquid poſſumus: incitamentum. Pro eo per ſyncopen dicitur κίνητρον, apud Poll. qui dicit eſſe baculum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant & verſant, ut melius intingatur.

Κινητὸς, ὸν, ὁ, motor, qui movet. Κινητικὸς, ὸν, ὁ, movendi vi præditus, cui movendi facultas ineſt. Dioſc. Item qui motibus excitandis ſtudet: turbulentus, ſeditioſus. Polyb. 2. & 3. Item, paſſ. mobilis: ut apud Plut. de primo frig.

Κινητὸς, ὸν, ὁ, qui movetur, mobilis. Ariſtot. eth. 5. c. 7. Κιννητίω, movendus. Ariſtot. in Polit. Κιννήδρα, Poll. ludum eſſe dicit quò ſeſe oſculabantur.

Κίνυμι, idem quod κινέω. Κίνυμαι, moveor. Il. δ & κ.

Κινύσσω, idem quod κίνυμι. Euſt. (ſcyl.

Κίνυγμα, τό, ſimulacrum aërium, inquit Euſt. legitur apud Ae-

Κιννανίζω, quidam exp. κινῶ, movere. Item μαιεύεσθαι

Κινάθισμα, motus: vel motus & ſtrepitus qui à pluribus venum in agmen congregatis cietur. Aeſchyl. in Prometh. κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακινέω, ῶ, commoveo, impello. Item ſuſcito, excito. Item excito. i. enaſci facio. apud Dionyſ Areop.

Ἀνακίνησις, commotio. Item ſuſcitatio.

Decomp. Προανακινέω, ῶ, antè commoveo ſeu impello. Plutarch de primo frig. & Ariſtot. rhet. 3.

Ἀντικινέω, ῶ, contra moveo, ex adverſo moveo, moveo contra quempiam.

Ἀποκινέω, ῶ, amoveo, removeo. Ἀποκινέμβολος ὄρος, in Pand. terminus amotus, vel qui amovetur. Dicitur & de navigiis quæ appelluntur in portum. Suid. ἀποκινεῖν τὰς κώπας.

Ἀπόκινος, ος, ὁ, receſſus, diſceſſus, fuga. Ariſtoph. in equit. Eſt & ſaltationis genus, apud Poll. ſchol. Ariſtoph.

Διακινέω, ῶ, permoveo, incito. Apud Ariſtoph. in Nub. διακίνει τὸν νοῦν, permove ejus mentem, vel incita. Apud Thuc. διακίνει τὰ πεπραγμένα, concutiebant, perturbabant.

Ἐγκινέμβολος, turbans, impediens: Etym. ex Ariſtoph. Babylon.

Μεθακινέω, ῶ, tranſmoveo, dimove'o & removeo. item muto, apud Themiſt. in principio analyt. poſt.

Μεθακινητὸς, qui tranſmoveri ſeu dimoveri poteſt. Item qui mutari poteſt, mutabilis. Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Decomp. Ἀμεθακίνητος, qui tranſmoveri non poteſt, immutabilis. Ἀμεθακινήτως, q. d. immutabiliter: ἀμεθακινήτως ἔχει, apud Ariſtot. & Iſocr.

Δυσμεθακίνητος, qui non facilè tranſmoveri poteſt ſeu mutari.

Εὐμεθακίνητος, qui facilè tranſmoveri poteſt ſeu mutari.

Παρακινέω, ῶ, perperam moveor, indecorè moveor & inſtabiliter: accipitur enim ſignificatione paſſiva, Ariſtoph. in Ran.

Ἴσθι,

Ι'δῦ, σύστηθί μοι παρακινήσαντ' ἰδήσ. Item emoveor mente, in furorem vertor: unde παρακινᾶν, & παρακεκινηκώς, apud Plat. & Xenoph. in furorem verſus, furibundus. Interdum etiam activè accipitur pro, emoveo mente, mente alieno, in furorem verto ſeu ago: ut apud Theophr τὸν μὲν σύριγγον ὥστε παρακινεῖν τῇ ἐξιστάναι. Apud eundem Theophr. l. 6. de cauſ. pl. παρακινεῖν dicitur de vino, quod ſub ſidere motu turbido vitiatur. Item perverto, inverto. Dionyſ. Areop. θεῖα λόγια παρακινοῦντες. Item labefacto. Greg. in Julian.

Παρακίνημα, perverſio, diſtortio. In Hippiatr.

Παρακινητικῶς, emotus mente. Παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente eſſe. Plut. in Solone.

Προκινέω, antè moveo. Exponitur etiam, promoveo: apud Xen.

Συγκινέω, unà moveo, ſimul moveo, vel agito, commoveo.

Συγκίνησις, agitatio quæ ſimul fit, commotio.

Ὑποκινέω, moveo leviter, apud Arrian. Apud Xenoph. ὑποκινεῖν dicitur lepus, qui è cubili excitatur audito ſtrepitu.

Ὑποκεκινηκώς, emotus mente, in furorem verſus ſeu actus, furibundus: ut apud Plat. de rep. lib. 9. τῇ μὲν ὄντι μανόμενῳ τῇ ὑποκεκινηκώς.

Compoſita citra præpoſitionem.

Ἀκινησία, ἡ, ſempiternus motus vel perpetuus. Dion. Areop.

Ἀκίνητος, ὁ, ἡ, qui ſemper movetur, perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ γὰρ ἀκίνητον, ἀθάνατον.

Ἀκινήτως, cum perpetuo motu, apud Phil. de mundo.

Ἀκίδυνος, ὁ, infirmus, debilis: quaſi ἄκιος, qui ſe movere non poteſt, aut qui vix ſeſe movere poteſt. Odyſſ. σ. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει αὐθρώποιο. Sic & apud Hippocr. lib. 1. γυναικείων. Item vilis, apud Athen. l. 3. Φαῦλον ἔφυ καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Comparat. ἀκιδνότερος, inferior. Od. ε. & ϑ.

Ἀκινησία, ἡ, nullus motus, quies ſeu ſtatus, quo res aliqua immota & fixa manet. Alex. Aphr.

Ἀκίνητος, qui non movetur: immobilis. Heſiod. in Erg. Ariſtot. Plat. Xen. Ἀκίνητα metaphoricè quoque dicuntur, quæ ſuo loco & ſtatu non moventur, ſeu moveri nequeunt, aut non mutantur, apud Thucyd. & Plat. Ἀκίνητοι dicuntur etiam, qui immoti in ſententia & propoſito ſuo perſtant: qui à ſententia aut propoſito dimoveri nequeunt: pertinaces & obſtinati. Ceb. Theb. ἀκινητότεροι, ἢ ὀλυμπιονῖκαι εἰσί. Apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 5. c. 6. ἀκίνητος μήτρα, exp. medulla quæ materiam non abducit nec contorquet. Item ἀκίνητος, non movendus: ut ἀκίνητα κινεῖν, in proverb. apud Plat. de leg. l. 8.

Ἀκινήτως, ſive ἀκινητεί, more eorum qui non moventur: ita ut immotus & fixus maneas. Iſocr. contra Soph.

Ἀκινητίζω, immotus ſto ſeu maneo, caveo ne movear. Suid. & Euſtath.

Ἀκινητίνδα ἄμιλλα, ludus quo inter ſe certabant τῇ ἀκινησίᾳ, ſeu τῷ ἀκινητεῖ μέρει, apud Poll.

Ἀκινήτης, idem quod ἀκίνητος. Nic.

Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua ſua ſponte & ſuopte impulſu movetur aut moveri poteſt. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui per ſe movetur, ſeu moveri poteſt, ſuapte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Δυσκινησία, difficilis motus, ſeu difficultas motus. Plut. in præc. ſanit. & Hippocr. aphor. l. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter movetur, ſeu moveri poteſt, admodùm tardus. Plut. de prim. frig. & in Alex.

Εὐκινησία, facilis motus, mobilitas.

Εὐκίνητος, qui facilè movetur, ſeu moveri poteſt, facilè mobilis. Ariſtot. Item agilis: ut εὐκίνητον σῶμα, Hippocr. aphor. lib. 3. Τὸ εὐκίνητον, motus facilitas. Herodian. l. 7.

Ὀξυκίνητος, ὁ, ἡ, ad motum ſubitus & præceps, qui celeriter ſeu ſubitò movetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνεσθαι, ſubita & acri ira commovetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur Ariſtot. de mundo.

ΚΙ'ΝΝΑ, ης, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia naſcens. Dioſc. l. 4. c. 32.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, εως, cinnabari ſive cinnabaris. Heſychio eſt coloris genus, quod vulgò κόκκινον dicitur: ut & Theophr. ὡσεὶ λίθῳ ſcribit κιννάβαρι εἶναι ἄμμον ἢ συμπέψαι λαμπυρίζουσαν κροκώδη ὁ κόκκος. & Plin. l. 33. c. 7. arenam cocci colore. Vide & Dioſcor. l. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibuſdam & τὸ ἐρυθρόδανον, rubia, ut habetur apud Dioſc.

Κινναβάρεον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Ariſtot. Itidemque κινναβάρεον ῥύγχος, apud Athen. l. 9. (de perdicibus) roſtrum cinnabaris ſeu minij in modum rubens, cinnabarino colore tinctum.

Κινναβάριον κολλύριον, cinnabarium, ſeu cinnabarinum collyrium. Galen. τῶν κατὰ τόπους. l. 4.

Κινναβαρίζω, colore cinnabaris imitor, cinnabaris colore ſum, apud Dioſc. lib. 5.

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, exemplar quod ſibi plaſtes proponit in effingendo alicujus ſimulacro. Plinius proplaſma vocat apud Suid.

Κιννάδυμος, idem. Hinc ἀπὸ κιννάδυμος, prodere dicit Ariſtoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipſis typis & formis officinarum, hoc eſt, recèns eſſe edita.

ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum: frutex brevis & ſurculoſus, cujus dos omnis in cortice eſt. Plura de hoc aromate vide apud Theophr hiſt pl. l. 9. c. 5. Dioſcor. l. 1. c. 13. & Gal. l. 1. de antidotis & ſimpl. med. l. 7. Item Plin. l. 12. c. 10. ¶ Eſt etiam avis, de qua vide Ariſtot. & Plin. Dicitur & κιννάμωμις. Scribitur & ſimplici ν.

Κινναμώμινον μύρον, unguentum de cinamomi radice. Athen. l. 5.

Compoſita.

Ἰσοκιννάμωμον, caſia quædam, de qua Plin. l. 12. c. 20.

Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. & Dioſcor.

Ὀποκιννάμωμον, ſuccus cinnamomi, ſeu ſuccus ex arbore, quæ cinnamomum fert, inciſa manans.

Ψευδοκιννάμωμον, mentita & fictitia quædam cinnamomi ſpecies. Dioſc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, & quidem querula voce, lugubri & lamentabili voce queror: ὀδύρομαι, θρηνῶ. Ariſtoph. in Equit. τὴν κινυρόμενος ἄκλαυς, cum accuſat. in Epigr. Καί σε κινυρομένην, itidemque apud Oppian. de ven. l. 3.

Κινυρός, ὁ, querulus, lamentabilis, funeſtus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, muſici inſtrumenti ſeu citharæ genus querulas & lamentabiles pulſatu reddens voces Joſeph. in antiq. Iud. Quidam tamen derivant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεύρα.

Ἀμφικινύρομαι, (*compoſ.*) circumlamentor: vel paſſim queror. Apoll.

Κινώπιζε, vide in comp. ex Πίδαξ.

Κιόνεος, &c. vide in Κίων.

ΚΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, circæa: herba quæ & διρκαία nominatur, inquit Dioſc. l. 3. c. 134. Scribitur & κιρκία, apud Gal. lib. 7 ſimpl.

ΚΙ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum ſpecies, de qua vide Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 1. & 36. Plin. l. 10. c. 8. Vtitur & Hom. Il. ε. & Il. υ. Apud eundem in Batrachomyom. mus θείδιε πασιν ἐπ' αἶαν Κίρκος ἑλείν. ¶ Item circus, i. locus circularis & in orbem rediens: apud Athen. lib. 14. Κίρκοι etiam nominantur, quos Latini circulos & anulos vocant. Poll. l. 2. Sic & Heſychio κίρκοι ſunt κρίκοι, ἁλύσεις & πάντα τὰ ἐπίκαμπῆ.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo & adſtringo: ut apud Aeſch. in Prometh. Χώρει κράτα, σπείρη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κιρκήσια τά, Circenſes, ſeu Circenſes ludi. Arrian in Epictet. τὰ κιρκήσια δεινῶς ἀνεῖσι διαπῆσαι. Dicti putantur hi ludi à circo, in quo celebrabantur & ſpectabantur.

Κρίκος, pro κίρκος dicitur, i. annulus ſeu circulus. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore, ἐξ ἧς τοὺς κρίκους ἐρυθρύσσει. Sic κρίκοι ἱστίων, apud Herodotum, annuli velorum, & κρίκοι τῶν δικτύων, Poll. & τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. l. 2.

Κρικέλλιον, diminut. parvus circulus, apud Alex. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo trajicio & infibulo. Strab. l. 12.

Κρικωτός, ὁ, annulus, vel annulis conſertus: ut κρικωτὸς ϑώραξ, qui & ἁλυσιδωτὸς & ἁγκιστρωτός, lorica conſerta annulis ſeu hamis.

Κιρνάω, vide in Κεράω.

ΚΙΡ'ΡΟΣ, ου, ὁ, fulvus ſeu gilvus: ſpecies rubei ſeu rufi. Gell. l. 13. c. 29. dicit apud Meneſtheum ſcribi, tria eſſe genera vini: nigrum, album, mentilum, quod vocant κιρρόν. Galen. quoque τῶν κατὰ τόπους, l. 3. vini tria genera recenſet οἶνον κιρρόν, λευκόν, μέλανα. Affinem hunc colorem eſſe τῷ ξανθῷ, flavo, docet idem in lib. de ſan. tuenda, l. 5.

Compoſita.

Ἐγκιρρός, fulveſcens. Dioſc. l. 1. c. 12.

Ὑποκιρρός, ſubfulvus ſeu ſubgilvus, ſubrufus. Dioſc. l. 1. c. 1.

ΚΙΡΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, varix, venæ dilatatio, ſeu vena dilatata, quum vena ob tunicæ molitiem diſtenditur à ſanguine multo & craſſo. Gal. comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσώδης, ες, ὁ, ἡ, varicis ſpeciem gerens: varici ſimilis, varicum modo tumens, varicoſus: ad varicem proximè accedens, ſeu qui è varicum genere eſt. Hippocr. Pro rhet. 2.

Κίρσιον, cirſium: herba de qua Dioſc. l. 4. c. 119.

Κρεωδὴς, pro κιρσώδης dicitur: ut κρίκος pro κίρκος. Pro eodem dicitur & κρεξὸς, ſicut δρξὸς pro δρωδὸς. Poll.

ΚΙ'Σ, ιδος, ὁ, cis: vermis qui in frumento lignóve naſcitur, eaque rodit: idem cum θρίψ. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 16.

Κίσηρις, εως, ἡ, pumex: lapidis genus fiſtuloſas habens cavernulas & foraminula, ex eo nominatum, ut volunt nonnulli, quod videatur eroſum exeſumque eſſe ab illo vermium genere, quod

re, quod κὶς nominatur. Vide Dioſc. lib. 5. cap. 125. Scribitur & κισηρὸς, in Epigr.

Κισηρώδης, εως, ὁ ἡ, pumicoſus, ad pumicen proximè accedens.

Καθακισηρίζω, (compoſ.) pumice defrico & deſtringo: pumice lævigo. Athen. l. 12.

Ἄκις, (comp.) idem cum ἀδηκτίδης, vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Heſiod. in Erg. Δάφνης κ' πτελέης ἀκιώλεθρα ἰσοδόκης.

ΚΙΣΣΑ, & Atticè κίττα, ἡ, pica: avis de qua Plut. de ſolert. an. & Plin. l. 10. c. 42. Theocr. idyll 5. Οὐ θεμιτὸν Λάκωσι ποτ' ἀνδάνει κίσσας ἔρισδεν. ¶ Item faſtidium conſuetorum ciborum & abſurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium quod picam itidem vocant nonnulli, alij malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. 2. quæſt. 73. & Paul. Aegin. l. 1. c. 1.

Κισάω, ῶ, laboro iſto faſtidio ciborum & multiplici inſolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco cit. interdum cum genit. ſignific. appeto in ejuſmodi malacia & conſuetorum ciborum faſtidio apud Athen. l. 9. Vſurpatur & generaliter pro ἐπιθυμέω, appeto, vel potiùs improbè appeto, inſolito & inuſitato deſiderio flagro, more gravidarum fœminarum. Ariſtoph. in pace, ὑμεῖς μὲν ἓν οἱ κιττῶντες τ' ἐρίδωνης, αὐτὰρ ἀνδρικῶς. Idem in Veſpis, Οὔτω κιττᾷ δῆτ' ἐπὶ σοὶ δὸν κ' χειρίνης ἀφελθεῖν. Expon. etiam, cum voluptate concipio. Pſal. 51. unde & compoſ. ἐγκισᾶν, coitum appetere vel concipere. Geneſ. 30. & ἐγκίσησις, initus.

Κισώδης, ſive κιττώδης, dicitur mulier ἡ κισῶσα, quæ malacia iſta prægnantibus familiari laborat, conſuetos cibos faſtidiens, res inſolitas & abſurdas appetens. Dioſc. l. 5. c. 12. Aliam ſign. vide in Κισσός.

Κιττίζω, picæ vocem edo, ſeu imitor. Poll. l. 5. c. 13. tit. de avium vocibus.

ΚΙΣΣΟΣ, & Atticè κιττὸς, ὅ, ὁ, hedera, frutex. Theocr. idyll. 1. Τᾷ ῥοδέᾳ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. Vide & Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 2. Dioſc. l. 2. c. 210. & Plut ſymp. 3. probl. 2.

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam ſignif. vide in Κισσα.

Κίσσινος, η, ὁ, hederaceus, i. confectus ex hedera: ut κίσσινον σκύφος, apud Athen. l. 11. & κίσσινος στέφανος, Athen. l. 5.

Κίσσιον, hederula.

Κίσσαρος, pro κισσὸς, hedera apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύδιον, poculum è ligno hederaceo: hederaceũ poculum, apud Athen. l. 11. Item apud Hom. Od. ι. & π. & apud Theocr. idyll. 1.

Κισσὸς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet, ſeu quòd hedera delectetur.

Κισσήεις, εσσα, ὁ ἡ, ἡ, hedera inſtructus vel denſus. Soph. in Antig.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus. Nicand.

Compoſita.

Ἀποκισσᾶν, ſeu ἀποκιττίζειν, in hederam verti ſeu abire: degenerare in hederam, fieri hederam, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 18.

Ἐγκισσάειν, hederæ modo convolvi atque implicari. Hippocr. de nat. oſſ. & Gal. in lib. de oſſ.

Χαμαίκισσος, hedera humilis, hedera pumila & terreſtris: frutex ſic dictus, quòd habeat folia ſimilia κισσοῖς, teſte Dioſc. l. 4. c. 126.

ΚΙΣΤΗ, ἡ, ciſta, capſa, capſula. Odyſſ. ζ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐπέθηκε μυρί' ἐδωδήν. ſ. παρὰ τὸ κεῖσθαι.

Κίστις, εως, ἡ, idem. Ariſtoph. in Acharn. Τὸ δεῖπνον ὦ παῖ δῆσον ἐκ τῆς κίστιδος.

ΚΙΣΤΟΣ, ε, ὁ, ciſtus: frutex quem alij κίθαρον ſive κίσσαρον vocant, ut eſt apud Dioſc. l. 1. c. 27. Scribitur etiam κίσθος, & κίσθαρος. Υ πύκνωσις, quod ſub ciſtho ad radices naſcitur. vide Dioſc.

Κίσσελις, vide in Κίδαελις.

ΚΙΤΡΙΑ, aut κιτρία μῆλα, citria vel citrea arbor, quæ & Aſſyria ſive medica malus, nec non Indica nominatur. Autor μωπον. l. 10. τὰς κιτρίας φυτεύσας παρὰ τ' τοῖχον.

Κίτριον μῆλον, aut (ſine adjectione) κίτριον, fructus ejus arboris, apud Athen. l. 3. Dicitur κίτρεον etiam pro ipſa arbore, itidem in Geopon. Euſt. tradit τὸ κιτρίον à Latinis vocatum eſſe κίτρον. Κίτριον, interdum peculiariter de cortice mali citrei uſurpatur: ut apud Alex. Aphr. probl. 1. 1.

ΚΙΧΕ'Ω, ῶ, & κιχάνω, ac κίχημι, invenio, aſſequor, comprehendo. Plerunque de eo qui curſu & pedum pernicitate aliquem aſſequitur. Il. ψ. Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε. Il. π. Μηλόνης δ' Ἀχαιμενίδῃ κιχὴς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. π. Εἶσιδον αὐτίκ' Ἰθάκην παρεχόμενον, τὸν δ' οὐκ ἐθελοντὰ κιχεῖσθαι. Sic & fames ſitiſque aut fatum aliquem κιχάνει, quum eum corripit ſeu occupat. Il. τ. ἦδη κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Iliad. χ. - νῦν αὖτέ μοι μοῖρα κιχάνει. Κιχήσομαι, κιχανόμην, ac κιχήσω, activè uſurpantur itidem pro, aſſequor, corripio & occupo. Il. λ. Ἀλλ' ἦ μάλα δή σε κιχείομεν αἰπὺς Ὄλεθρος. Item deprehendo, offendo, invenio. Il. χ. κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον. Od. ξ. Ἤπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι.

Κίχησις, εως, ἡ, aſſequutio, deprehenſio, comprehenſio. Heſych.

Κιχείω, pro κιχέω, metri gratia inſerto ι. ut Il. α. μή σε κιχείω.

Ἀκίχητος, (comp.) quem aſſequi & comprehendere nequimus: unde ἀκιχήτως adverbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Iliad. ρ. οὐ μὲν ὦ δὲ ἀκιχήτω δώκων, curris & perſequeris, ſed non aſſequeris. Item ἀκίχητος dicitur, quem mente & cogitatione deprehendere ſeu comprehendere non poſſumus: ut apud Nonn. initio paraphraſeos, in Evang. Iohan. Ἄρχομαι λῶν, ἀκίχητος, οὐ ἀῤῥήτῳ λόγος ἀρχῇ.

ΚΙΧΛΗ, ης, ἡ, turdus: avis de qua vide Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 20. Athen. l. 2. Od. χ. κίχλαι ζανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. ¶ Eſt & piſcis marinus, de quo vide eund. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 13. & Athen. l. 7. ¶ Porrò Syracuſanis & cæteris Doribus, αἱ κίχλαι dicuntur κιχῦλαι. Epicharmis πὰς τ' ἐλαιοφυλοφάγος κιχύλας.

Κιχλίζειν, ſchol. Ariſtoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter & immoderatè ridere, laſciviùs ridere, cachinnari. Ariſt. in Nub. Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Theſmophor. Ἀλλά τε θαλίῃσ' ἕπεται μύξ' ὀνικλίζειν.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum comeſtio: Item riſus, cachinnus. Ariſtoph. in Nub.

Κίχρημαι, &c. vide in Χρήομαι, utor.

ΚΙΧΩ'ΡΙΟΝ, ἡ, apud Theophr. hiſt. pl. lib. 7. c. 7. ponitur in cenſu olerum aruenſium. Dicitur & κιχώριον, idem olus. vide & Dioſcor. l. 2. c. 160. Nicand. etiam κίχορα appellat in Alex. Legitur & κιχόρεα, Item κιχόρεια, apud Poll. l. 6. c. 9.

Κιχωριώδης, ſimilis cichorio, qui è cichoriorum genere eſt. Theophraſt. hiſt. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙ'Ω, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίναι dicit eſſe τὸ ἰέναι. Poëticum eſt. Il. ν. μὴ δέ σφι πατὴρ κὶς δάκρυα λείβων, Et Il. ω. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. Idem Iliad. φ. Νᾶϊ δ' ἔτ' ἄψορρος κίον ἀμφὶ κυκησὸν θυμῷ. Et Od. δ. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, euunti, vadenti: ubi κιόντι ὀξυτόνως tanquam eſſet aor. 2. partic. ponitur.

Κηκίω, ſalio, cùm ſaltu ſurſum feror (ex κίω per reduplicationem factum, teſte Euſt.) Od. ε. Ἑλλάσσας δὲ κήκιε πολλὴ Ἀν' ὁμῷ τε ῥίνας τε, cum ſaltu ferebatur ſurſum, ſeu prorumpebat ex ore & naribus. Apoll. Arg. l. 1 Ἀφρῷ δ' αὖθις αὖτε κέλαινὴ κήκιεν ἄλμη. Κηκὶς, nidor in altum veluti cum ſaltu ſe ſurſum ferens: ἀτμὶς, vapor. Heſych. Soph. in Antig. οὐκ δὲ ἡμμένην Ἥφαιστος τὸν ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ῥώσας Μυδῶσα κηκὶς μυελὸν ἐπήκτο: ubi ſchol. κηκὶς, nomine propriè ſignificari ait fuliginem fumi orientem ex iis quæ uruntur. ¶ Item galla, i. pilula inæqualiſuperficie, ſalebroſa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens.

Κηκίδιον, τὸ, gallula: parvula galla, apud Suid.

Κίων, Κίονος, & Σκία, quomodo huc referantur, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀνακηκίω, ſurſum feror. Il. π. μέλαν δ' αὐτεκήκιεν αἷμα. Iliad. γ. πολὺς ἀνακηκὶς ἰδρώς. Vtitur & Plato & Hippocr.

Μεταμηκάομαι, unde μεταμηκάσατο. Odyſſ. ω. mutato loco abiit, ſeu abiit inde ad.

Ὀνακηκὶς, q. d. aſinina galla. Gal. & Dioſc. l. 1. c. 47.

ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ ἡ, columna, σύλος (ſ. παρὰ τὸ κίειν ἡ κιεῖσθαι εἰς ὕψος inquit Etym.) Od. δ. ὡσεὶ κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longam. Od. ψ. Κίονος, ἐξάψας μεγάλης, & Od. τ. Εἰλαδινοῦ τε δόκοι ἡ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. In proſa maſculino potiùs genere effertur. Plut. de orac. Pyth. κίονος ἔσω ἀνωμαλκοῦς Γέρων. Idem in Erot. ἐφ' ᾧ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέστηκε κίων. Sic apud Athen. l. 12. χρυσοῖ κίονες. ¶ Ἀ Medicis κίων dicitur curculio præter naturam auctus & oblongior, tenuiſq; æqualiter factus. ita ut columnæ ſimilis evadat: unde & à Latinis columella exponitur. Ab anatomicis κίων vocatur interſeptum narium carnoſum, quod ad labrum uſque deſcendit. Poll. & Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo beſtiolarum illarum, quæ frumentum peredunt. Gal. in Lex. Hippocr. quarum tamen unaquæque etiam κίων dicitur.

Κιονίσκος, (dimin.) columella, i. parvula columna. apud Athen. lib. 12.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ & κίων, & γαζοφυλακίων: Latinè uva dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπους. lib. 6.

Κίόνιον, ε, τὸ, Dioſc. l. 2. c. 6. κιόνια vocari ſcribit purpurarum buccinarumque medias partes circa quas veluti columellam teſtæ volumen claviculatim intorquetur.

Compoſita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis. Heſych.

Ἀκροκίονιον, ε, τὸ, ſumma ſeu extrema columnæ pars, faſtigium columnæ. Phil. de vita Moſ. l. 3.

Ἀμφικίονες, circumcirca columnis ſuffulti. Soph.

Εὐκίων, ονος, ὁ ἡ, pulchras habens columnas.

Περικίων, circumcirca columnas habens: ut περίσυλος, Poll. l. 10.

Κλαγγάζω, κλαγγὴ, &c. vide in Κλάζω.

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ε, ὁ, ramus, propriè ramus tener & flexilis, quales eſſe ſolent anniculi, qui pullulant ἐκ τῶν ἀκρεμόνων, ſive ὄζων. Sic enim definit Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 2. κλάδοι δὲ καλοῦσι τὰ βλαστήματα τὰ

μφ τὸ ὀκτάτων ἀκρεμόνων ὑφ' ὧν, οἷον μάλιστα τὸ ἐπέτηδον. Reperitur etiam dat. fing. κλαδῖ, apud Alcæum, & dat. plur. κλάδεσσι, apud Ariſtoph. in avib. ὅσσα θ' ὑμῖν κἠ κήπους ἐπὶ κιοστῶ κλάδεσι νόμον ἔχει. ☞ Derivatur à κλάω, ſicut & κλῶν ſynonymum.

Κλαδώδης, ες, ὁ ἡ, ramoſus.

Κλαδών, ῶνος, ὁ, ramulus. Heſych. Κλάδιον, ου, τὸ, idem.

Κλαδάω, ῶ, ramulos depuro, pampino. Item quaſſo, concutio. Heſych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: ſpecialiter verò vites puto. Κλάδευσις, putatio. Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, ου, τὸ, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδικὸς, ἡ, ὸν, ramalis. Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à κλαδεύω, τὸ σείω. Item fragilis. apud Polyb.

Compoſita.

Αὐτόκλαδος, ος, ὁ ἡ, ipſe cum ſuis ramis. Luc. αὐτὸ κλαδὶ καὶ αὐτίκα μοι κυπάρισσοι.

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδὴς annotatur.

ΚΛΑΖΩ, F. κλάγξω, (pleonaſmo τοῦ γ, vel tanquam à κλάγξω) clamo, clango, ſtrido. Poll. id aquilarum proprium eſſe ſcribit: Euſtathius verò avium, quæ leviuſculum clamorem & clangorem edunt, & minus eſſe quàm κράζω. Heſiod. in aſp. Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μαχέσθην. Il. μ. (itidem de aquila) Αὐτὰρ ὃ γε κλάγξας πίτνα πνοιῇσ' ἀέμοιο. Item Euſtath. annotat κλάζειν eſſe animalium ἀλόγων, ut gruum, ſuum. Dicitur & de ſagitta, quæ emiſſa ſtridet. Il. σ. Ἔκλαγξεν δ' ἄρα οἱ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτὴ κινηθεῖσα. ☞ Etymol. derivat à κλάω, ſignificante φωνέω. Euſtath. verò à κλάω propriè accepto, à quo & κλαίω deducit.

Κλάζομαι, idem cum κλάζω. Derivat hinc Euſtath. præt. med. κέκλαγα, quod frequenti eſt in uſu. Il. β. Ὀξέα κεκληγὼς λέγ' ὀνείδεα. Dicitur plerunque de iis, qui impetu in hoſtes clangenti ſimilem vocem edunt: ut Il. ε. ἄρτο δ' ἐπ' αὐτὸν κεκληγώς. Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὧρσε δὲ νῶμα Κελαινὸς πνοιῇσι, ſtridens flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκλήγω quod idem cum κλάζω ſignificat: ut Od. μ. Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ἔπειτα κατήλυθε κεκληγυῖα. Od. ξ. (de canibus) Οἱ μὲν κεκληγυῖαι ἐπέδραμον.

Κλαγγή, ἡ, clangor: propriè gruum & cæterarum hujuſmodi avium: unde ab Apoll. Arg. l. 2. tribuitur harpyis. De anſeribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum ſeu cornuum, apud Athen. l. 14. Tribuitur etiam hominibus. præcipuè verò in prælio, quum in hoſtes impetum faciunt & clangori ſtridoríve ſimilem clamorem tollunt. Il. γ. Τρῶες μὲν κλαγγὴ τ' ἰὼκή τ' ἴσαν ὀρνιθες ὡς. Sic & Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μετὰ κλαγγῆς τε καὶ βοήσεως ἐπέδραμον. Tribuitur etiam ſuibus ab Hom. Odyſſ. ξ. & canibus à Xen. Dicitur etiam de ſagittæ emiſſæ ſtridore. Il. β.

Κλαγγώδης, cum clangore. Il. β.

Κλαγγῶδης, ες, ὁ ἡ, clangori ſimilis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ὄμυμα, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango: idem quod κλάζω ſeu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγάνω, & ἐπαναπλαγγάνω, dicuntur de canibus in venatione. Xenoph.

Κλώζω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνακλάζω, clango. Item clamo, σκύπαι γεγαῶτι ἀνακλάζουσι, Xenoph. Pæd. 7.

Ἀνθκλάζω, reboo, boatum ſeu clangorem viciſſim edo, ſeu contrà edo. Eurip. αὐτέκλαζεν κραυγῇ πέτρωσι.

Ἀποκλάζω, clango, clangorem edo. Interdum eſt cano veluti cum clangore quodam: ut in Ant. epig. ἀποκλάγξασα αὐτήφωνον.

Ἐγκλαγκτὴς, perſtrepens. Pind.

ΚΛΑΙΩ, vel κλάω, F. κλαύσω, & κλαύσομαι, lacrymor. ploro, fleo, ejulo. Il. α. Τέκνον τί κλαίεις. Aeſchin. in Cteſiph. ἔστω κλαίειν μᾶλλον ἢ ἄλλοις γελᾶσιν. ¶ Interdum cum accuſ. deploro, defleo. Od. κ. Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Et Plut. in Alcib. τὰ μὲν αὐτῷ πάθη κλαύσας, καὶ ὀλοφυρόμενος. Impersonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται, apud Ariſtoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, fruſtra plorabitur à me. ¶ Item do pœnas, vapulo. Ariſtoph. in Nub. δοῦρ' ἔλαθ' ἵνα κλαίῃς. Quibus reſpondet alter, ἀλλ' οὐδὲ κλαύσομαι. Et κλαίειν λέγω σοι, apud Ariſtophanem in Pluto, lacrymas tibi denuntio, id eſt, verbera. Eſt enim oratio minitantis verbera: interdum verò aſpernantis duntaxat. Apud eundem Ariſtophan. in Veſpis, κλαίειν τὴν κεφαλὴν, exp. plangere caput, lamentari caput. Reperitur etiam fut. κλαύσω tanquam à them. κλαυέω, apud Dem. in Midiam, παιδία γὰρ παρασκήσεται, & κλαυσοῦσ. ☞ Euſt. vult eſſe à κλάω, ῶ, ſignificante frango: lachrymis enim quodammodo frangitur animus.

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio. Καζαχρηστικῶς de ſtrepitu januæ utitur Ariſtoph. in Plut. τὸ θύρειον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

Κλαῦμα, τὸ, ploratus, ejulatus Ariſtoph. in Pace. Xen. Pæd. 2.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κλαῦμα. Hom. Plut. Ariſtot. & alij.

Κλαυθμονὴ, ἡ, idem: ſed minus uſitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, κλαυθμοναὶ καὶ βοαὶ, σημεῖα εἶεν εὐτυχῆ.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium. Iudic. c. 2.

Κλαυθμυρίζω, fleo, ejulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire eſt Latinis. Alex. Aphr. l. 1. probl. τὰ βρέφη μέλλει ἀκούειν, κλαυθμυρίζουσι, ἠσυχάζει. Gal. in comm. in progn. κλαυθμυρίζειν eſſe dicit flere magna ſpiritus contentione. Activè etiam exponitur, flere ſeu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius eſt paſſ. κλαυθμυρίζομαι.

Κλαυθμυρισμὸς, ὁ, fletus, ejulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμώδεις ἀσπασμοὶ, dicuntur ab Hippocr. iis ſimiles quæ cum fletu fiunt, quaſi ſuſpiriola. Ab Erotiano exponitur συνεχεῖς.

Κλαυτὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus. Aeſchyl.

Compoſita.

Ἀκλαυσὶς, έος, ὁ ἡ, illacrymabilis, qui non plorat: vel paſſ. ſignif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυστος.

Ἄκλαυστος, vel ἄκλαυτος indeploratus vel indefletus: ut Odyſſ. λ. σῶμ' ἄκλαυστον καὶ ἄθαπτον: ubi quædam exemplaria habent ἄκλαυτον. Exponitur etiam activè, illacrymabilis, i. qui lacrymari non poteſt: aut etiam ſimpl. qui non lacrymatur. Od. δ. Ἄκλαυτα & ἀκλαυτὰ, ſine fletu. Callim.

Ἀνακλαίω, defleo, vel fleo: vehementer fleo. Ἀνακλαυθμὸς, fletus.

Decomp. Προσανακλαίομαι, antè defleo.

Προσαναπολακλαίομαι, ſive προσαναπολακλάομαι, Atticè, defleo apud, vel una defleo. Syneſ. ep. 73.

Ἀποκλαίω, fleo: vel potiùs, uberi fletu me exatio: flendi deſiderio ſatisfacio. Plut.

Ἐπικλαίω, fleo ſuper, defleo: vel ſimpl. fleo.

Ἐπικλαυτὸς, ὸς, ὁ ἡ, flebilis, lamentabilis. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐγκλαυτὸς, lacrymoſus. in Epigr.

Καταπλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad miſericordiam commoveo lacrymis, ad lacrymas & miſericordiam concito. Plut.

Μετακλαίω, fleo pòſt lacrymis & fletu proſequor. Il. λ.

Μονόκλαυτος, qui ab uno tantùm lugetur. Aeſchyl.

Προκλαίω, antè fleo, priùs defleo: unde προκλαύσιατος, apud Euripid. priùs deflentes.

Πάγκλαυς, omninò lamentabilis. Exp. etiam ſemper lugens.

Πάγκλαυτος, idem. Aeſch.

Πολύκλαυς, multùm ploratus ſeu defletus. Moſch. idyll. 3. Pro eodem dicitur & πολύκλαυτος, apud Aratum.

Ὑποκλαίω, ſublacrymor. Aeſchyl.

ΚΛΑΜΒΟΣ, legitur in Hippiatr. Ibi enim Apſyrtus in aſino admiſſario requirit ὥστε μὴ μικρὰ μηδὲ κλαμβᾶ: quod interpretantur, Ne mutilata ſint depopulataque tempora raptis auribus.

Κλάσις, &c. vide in Κλάω. Κλαῶτται, in Κλῆς.

Κλαυθμὸς, &c. κλαῦμα, κλαυσιάω, vide in Κλαίω.

ΚΛΑ'Ω, ῶ, F. σω, frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε. Frequens eſt in novo Teſt.

Κλάομαι, ῶμαι, frangor. Il. λ. ὠκλάδη δὲ δόναξ. Vtitur & Dioſcor. lib. 3. c. 143. Κλᾶσθαι, dicuntur etiam quorum rami ſive ſurculi amputantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 17.

Κλάσμα, τὸ, fragmentum ſeu fragmen, fruſtum defractum. Epig. & Marci c. 6.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio. Luc. c. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλων, vitium putatio.

Κλάστηριον, ου, τὸ, id quo aliquid frangere poſſumus. Sic dicitur falx, qua vites putantur.

Κλάστης, ου, ὁ, qui frangit. Item qui vites putat. Heſych.

Κλαστάω, ῶ, frango. Et peculiariter, ſarmenta defringo, ſive amputo: unde metaphoricè dictum quidam volunt, apud Ariſtophan. in equ. Βαλῶ πατάξας καὶ στρατηγὸς κλαστήσας.

Κλάδος, Κλών, Κλῆμα, Κλάζω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακλάω, ῶ, refringo, reflecto. Luc. de ſalt. Accipitur nonnunquam in paſſ. ſignif. Athen. l. 13. ὡς σὺ ὄψει ἡδέως ὅλον καζαφιλεῖν αὐτὸν ἀνακλάσαντος καὶ τῶν ἡδεσμάτων ἐπιφωνησάντων μὴ κρότου, πάλιν ἀνακλάσας ἐφίλησεν.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, reflector. Item repercutior. Luc.

Ἀνάκλασις. reflexio: Item repercuſſio, repercuſſus. Eſt & nomen ſchematis. Ἀνάκλαστος, reflexus.

Decomp. Ἀνθανακλάω, ῶ, refringo, reflecto, repercutio. Ἀνθανακλασμὸς & ἀνθανάκλασις, refractio, reflexio. Item reciprocatio. Eſt & figuræ nomen. Fab. l. 9. c. 3. Ἀνθανακλαστικὸς, reciprocus: ut ἀντωνυμία ἀνθανακλαστικὴ, apud gramm.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Ἀποκλάω, defringo. Theocr.

Ἐναποκλάω, (*decomp.*) intus ſeu ab interiore parte defringo, effringo: unde ἐναποκέκλασται.

Ἐγκλάω, infringo. Callim.

Ἐνικλάω, infringo. Il. θ. Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ, τι νοήσω,

Ἐπικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerunque *pro* animum alicujus frango & flecto. Plut. in Pericle, ἐπέκλασε τὸν θυμὸν. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάσεως, ῶμαι, frangor, flector. Thucyd. l. 3 4. & alibi. Sic & ſæpè, Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω, ῶ, confringo.

Καθαγλάω, defringo, vel etiam frãgo. Il. ν. κατεκλάσθη δ' οὖ καυλῷ.

Ἔγκλασις. Accipitur etiam metaph. ut Od. δ, ἐμοὶ γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plut. in Fab. τὸ Μυρκίνης τὸ ῥάσσειν κατεκλάσθη.

Κατάκλασις, fractio, fractura.

Δυσκατάκλαστος, (*decomp.*) fractu ſeu confractu difficilis.

Περικλάω, circumcirca frango: Item circumflecto.

Περίκλασις, circumflexus. Plut. περὶ τὸ ἀκούειν.

Decomp. Ἀμφιπεριπλάω, exp. circumvibro.

Ὑποπεριπλάω, infringo.

Συγκλάω, confringo. Ariſtoph. Exponitur etiam, compreſſiùs tracto, inflecto.

Ὀμοκλάω, vide in Κέλω.

Compoſita facta ex tertia perſ. præt. perf. paſſ.

Ἄκλαστος, ὁ, ἡ, non fractus: vel infractus. in Epigr. Pro eodem dicitur & ἄκλαῖος, quod peculiariter ſignificat, cui ſarmenta defracta non ſunt: ut ἀκλάδες ἄμπελοι, vites non putatæ. Heſych.

Ἀμφίκλαστος, ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος, fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος, ſemifractus. Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus Heſych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recurvus. Heſych.

ΚΛΕΙΩ, F. σω, claudo, obſero. Herodian. l. 8. τοὺς τε πύλας κλείσαντες, Sic Matth. 6. κλείσας τὴν θύραν σου. ¶ Item celebro, celebrem reddo, ſeu glorioſum, decanto. Odyſſ. ρ. ἐγὼ δ' οὐ σε κλείω κατ' ἀστέρα γαίων. Odyſſ. κ. πάτερ κλείσειν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo, dico. Heſych.

¶ *Derivata ex κλείω, i. claudo.*

Κλείομαι, (præt. κέκλεισμαι & κέκλημαι) claudor, obſeror. Dem. Olynth. 2. κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic κεκλεισμένα πύλαι, apud Herodian. & κεκλεσμένη θύρα, Ioh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. claufio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισιάς, άδος, ἡ, valva vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores, per quas & jumenta ingrediuntur. apud Euſtath.

Κλείσιον, exp. locus in quo ſtant boves, ſtabulum. Suid. Euſtath. ex Aelio Dionyſ. exp. θυρῶν μέσας.

Κλεισθῆραι, Suidas ſic vocari tradit à Romanis τὸ ὀχυρώματα τῶν ἀμάξων.

Κλειστὸς, ὴ, ὸν, qui claudi poteſt, vel clauſus. Diod. Sic lib. 20.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, ſera. apud Luc.

Κλῆθρον, ου, τὸ, clauſtrum. in Axiocho. Exponitur & repagulum. Item vectis januæ. Exponitur etiam, ſera, apud Luc.

Κληθρία, ἡ, exp. rima januæ, rima. apud Luc.

Κλεὶς, δός, ἡ, clavis. Plut. de aud. & alibi. Per metaph. ſic vocatur etiam os tortuoſum & inæquale, omoplatam cum ſterno alligans: quòd cervicem & humerum concludat. Hinc Latinè quidam clavem & claviculam dixerunt. Quidam jugulum appellant. Ariſtot. eth. 5. c. 1. οἷον ὅλ. κατὰ τὴν κλεῖς ὁμοιοῦμεν ἢ τι τοιοῦτον αὐχένα τῶν ζώων, καὶ ἢ τοὺς θύρας κλείσειν. Reperitur etiam in plur. κλεῖς: ut Apoc. c. 1. Ἔχω τοὺς κλεῖς τοῦ ἅδου. ¶ Item jugulum thynni piſcis, pro quo & κλείδιον, Athen. 7. ¶ In Epigr. κλεῖδα συῶν βαθυκαμπῆ exp. uncum ſeu inſtrumentum aut baculum incurvum, quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω, ῶ, claudo clavi, obſero. Κλειδώμαι & κλείδωσις, q. d. obſeramentum & obſeratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clavicula, i. parva clavis. Dicitur de thynno, ſicut & κλείς. ¶ Κλειδίον ἀφροδισιαστικὸν, paſtillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλείδιον eſt etiã nomen epithematis, apud Aet. l. 9.

Κληίζω, vel κληΐζω, claudo. Ionicè. Apud Thucyd. l. 4. κληΐζειν expon. intercludere.

Κληϊστὸς, pro κλειστὸς, clauſus, obſeratus: vel qui claudi poteſt, q. d. clauſilis. Od. β. Κληϊσαι δ' ἔπτυσαν ταμίδες.

Κλῆθρον, clauſtrum, ſera. Soph. Κληῖθρον pro eodem. Item locus in gula ſub tonſillis: ut exponit Galen. apud Hippocr. lib. 2. de morb. ubitamen legitur etiam κλῆθρον, per α. ¶ At κληθρα, & Ion. κλῆθρη, ἡ, nomen arboris, alnus, vectis. Gaz. apud Theophraſt. hiſt. pl. lib. 1. c. 7. Pro eodem dicitur & κλῆθρος ejuſdem operis l. 3. c. 4.

Κλεὶς, ίδος, ἡ, clavis. Item vectis, ſeu quicquid januam clauſam continet: ut Iliad. ω. & Od. α. Item foramen, in quod fibula immittebatur. Item pars corporis, quæ & κλεῖς: ut Iliad. ε. Item pro ſede nautica, ut tradit Euſtath. addens derivari à κλῆω, quia ibi κλῶνται τὸ σῶμα συγκαμφθέν.

Κληδὼν, όνος, ἡ, ſepes. Heſych.

Κλῄω, claudo. Ionicè ſeu Atticè pro κλάω, apud Thuc. ἔκλῃον τὸν λιμένα, portum præcludebant.

Κλᾴξ, Doricè pro κλεὶς, apud Theocr. idyll. 15.

Κλοιὸς, ὁ, ventriculum, quod collo circumdatur: collare, manicæ: παρὰ τὸ κλείειν, includitur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν ἔχων πέλας ἦλθε. Apud Ierem. cap. 27. quidam eſſe volunt catenas ligneas, alij ferreas. Sic & apud Xen. & Plut. Pro κλοιὸς dicitur Atticè κλωὸς, apud Ariſtophan. in Pace. Vſurpat Plut. etiam neutro genere τὸ κλοιόν. Pro quo & κλοιὸν, Atticè.

Κλοιῶσαι, collari includere.

Κλοιωτὸς, ὸν, ὁ, collari incluſus. Heſych.

Ἐγκλοιόω, ῶ, (*comp.*) includo ſeu illigo ταῖς κλοιοῖς. Prov. c. 6.

Κλειθρὶς, pudendi muliebris muſculoſa in medio caruncula, quæ νύμφη & μύρτος appellatur: unde κλειθρίζειν dicitur laſcivus hanc caruncula contrectare. Ruff. Eph. Vide & Poll.

Compoſita.

Ἄκλαυστος, non clauſus. Thuc. l. 2. Ἀκλῄιστος, idem.

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω & ἀποκληίζω, & Doricè ἀποκλάζω) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: ut ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Ariſtot. de mundo. prohibere aliquem exitu. Sic ἀποκλείειν τινὰ τὴν ὁδὸν, apud Xen. Hell. 7. Dicitur & ἀποκλείειν τινὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, apud Ariſtot. œcon. 2. intercludere commeatum. Sic & apud Xen. ἀποκλείειν τοὺς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Item includo: ut Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἀποκλεῖσαι τὸ ἐμφυσῶν ἠρεμῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. Sic apud Ariſtophan. ἀποκλείειν τινά. Et pro ſimplici κλείειν: ut ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud eundem.

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res qua quid includitur. Ponitur & pro carcere. Heſych.

Ἀπόκλεισις, excluſio, interclusio.

Ἀπόκλειστος, incluſus.

Decomp. Ἐναποκλείω, intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω, diſcludo, intercludo, intercipio. Polyb. l. 5.

Ἀδιάκλειστος, (*decomp.*) non intercluſus.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, fores geminæ: ut apud Theocr. idyll. 14. Ἦλθ' ἐπ' ἀμφιθύρου κὴ δικλίδος. Et in plur. δικλίδες pro eodem: ut in Anth. epigr. Δικλίδας ἀμφεπίναξεν ἐμαῖς Γαλάτῃσι σεσοφισμένας. Dicitur & δικλίδες πύλαι, Il. μ portæ bifores, valvæ bifores i. αἱ δίς κλειόμεναι: ut ſcribit Euſtath. vel αἱ διχόθεν κλειόμεναι, δίθυροι: ut idem ſcribit Od. β. Apud Erotianum ſcribitur δικλεῖδες θύραι, quod dicitur propriè ſignificare fores bipartitas, ita ut una clauſa, altera poſſit manere aperta. Exponi etiam poteſt, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus videlicet ſingulis foribus ſuam clavem: à nomine κλεὶς. Extat & δικλειδὸς, apud Gal. in Lexic. vocum Hippocr. & exponitur bipartitus, ut poſſit quis inferiore parte clauſa ſuperpoſitam aperire. Apud Heſych. δικλιδὸν exp. δίθυρον, biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur & ἐνκλείω poëticè, apud Apoll. Arg. 2. Ἐγκλείσμαι, includor: unde ἐγκεκλῆσθαι ἐς ἀγῶνα, vaſe incluſum eſſe, apud Dioſcor.

Ἐκκλείω, excludo, ſecludo. Ἐκκληΐζω & ἐκκληίζω, pro eodem Ionicè apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Ariſtoph. in pace, κὴ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπικλεῖσαι.

Εἰσκλείω, & ἐσκλείω, includo.

Εὐκλῃὶς θύρη. Il. ω janua benè clauſa, ſeu benè obſerata, q. d. janus bonum vectem habens.

Ἡμικλεῖς πύλαι, ſemiclauſæ fores, apud Suid.

Καθακλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4. καθακλείσαντες ἑαυτὸν εἰς ἕρυμα. Sic & alibi. Et cum ὡ: ut apud Herodian. l. 5. καθακλείσαντες αὐτὸς ὡ τῷ φραξπέδῳ. Et cum κῪ: ut apud Gal. ad Glauc. 2. καθακλείσθαι κῪ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et cum dat. ut apud Alex. Aphr. καθακλείσθαι σώματι ψυχίου. ¶ Item obſidione claudo. Thuc. l. 1. ¶ Item aſtringo: ut exponitur apud Luc. in Cauſaſo, τῷ δεξιᾷ καταπλεκεῖ κὴ σφοδρῶς.

Κατάκλειστος, incluſus, concluſus.

Καθακλὶς, ίδος, ἡ, quod claudendis foribus adhibetur, apud Pol ex Ariſtoph. in veſp. & Herodian. ¶ Item pars ſcopulorum ſub pectore in collum deſinens. Poll. Καθακλεῖδες in veſte muliebri erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, quæ καθακλεῖδες, ab Homer. κληῖδες appel atæ fuerunt. Od. σ.

Καθακληΐζω & καθακλῄζω, & Doricè καθακλάζω, idem quod καθακλείω.

Decomp. Ἐγκαθακλείω, includo, ſeu concludo in. Hippocr.

Ἐπικαθακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4.

Συγκαθακλείω, unà includo, in eundem locum concludo. Vel ſimul cum alio includo.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, ſeu valvæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba, τὸν νεκρὸν εἰς μέσον ἐλκύσαντες, κὴ περικαλύπτες κιγκλίδα ξύλινον ταῖς βουλομένοις μέθ' ἡμέραν παρεῖχον, cancellis circumſeptum. Poll. l. 8. itidemque ſchol. Ariſtoph ſcribunt ſic nominari cancellos judicij: ut apud Ariſtoph. in equ. Τὼ κιγκλίδ' ἐξέλα ἐφεξῆς. Et in Veſp. Οἱ δ' αὖ φανῆναι κνίφοντες ἐπὶ τῇ κιγκλίδι Ἐτοῦδην. Et in Danaëdeſin, Οἱ δ' ἡλιάσται ἅπαν ἐφεῖς τὸν κιγκλίδα. Idem ſchol. κιγκλίδα eſſe vult etiam foramen, per quod immittitur clavis. Schol. Theocr. vult eſſe etiam corvum ferreum portarũ.

Περικλείω, circumcludo, undique claudo, cingo. Thuc. l. 2. Περικλειΐζω & περικληΐζω pro eodem. Περίκλειστος, circumcluſus.

Πολυκληὶς νεὼς, navis multis tranſtris ſeu jugis aptata & inſtructa, vel navis multa compage juncta. Ἀκλειὶς, ſignificante ſedem nauticam: vel à κληὶς pro κλεὶς, ut ſit tãquam πολυκλείδωτος. Euſt.

Συγκλείω, & συγκληΐζω, & συγκλῄζω, concludo, unà claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Syneſ.

Συγκλεισμὸς & σύγκλεισις, concluſio, ipſa actio concludendi.

Σύγκλυσμα & σύγκλυσις, inter opificia cælata numerantur. lib. 3. Regum.

Decomp.

Decomp. Ἀσύγκλητος, non concluſus, aut etiam qui concludi nequit.

Χρυσόκλητος, auro clauſus: vel aureo aut aurato clauſus operculo. Athen. l. 11.

¶ *Derivata ex* κλέω, *celebro.*

Κλείομαι, & pro eodem κλέομαι, celebror. *&c.* Odyſſ. κ. ἐγὼ οὐ πᾶσι θεοῖσι Μήτε κλείομαι ᾠδῇσι. Exponitur & ἐπιφημίζομαι.

Κλειτός, ή, ὁ, inclytus, celeber, κλυτός. Interdum etiam, præclarus, ſplendidus: ut Iliad. α. κλειτὸν ἐκατόμβην.

Κλεινός, idem: ut in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ὦ κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις. Κλεινός, idem, apud Heſych.

Κλέος, apud Poëtas (pro quo etiam κλέος,) ους, τὸ, gloria, celebritas, nominis celebritas, ſeu ſplendor. In plur. κλέα & κλέεα, exp. celebria geſta, ſeu clara geſta aut inclyta, res præclarè geſtæ: ut apud Heſiod. κλέα ἀνδρῶν ἠμὲν προτέρων αὐδῶμεν. Iliad. ε. ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. Invenitur κλέος etiam apud proſæ ſcriptores. Thuc. l. 1. κλέος ἐχόντων τὰ περὶ τὰς ναῦς. Accipitur κλέος interdum pro fama & rumore: ut exponit Euſtath. Od. α. & ψ. deriv. à κλύω.

Κλείζω, celebro. Et paſſ. κλείζομαι, celebror.

Κλεεινός, inclytus, celeber. Heſych. Item κλεεννός, pro eodem. Euſtath.

Κληΐζω, & κληΐζω, idem quod κλείω, celebro, *&c.* Euſt ex Ariſtoph.

Κληΐζω, accipitur etiam *pro*, commemoro. Item voco, appello: unde apud Xen. Pæd. l. 1. οἱ δὲ περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κληΐζονται, exp. nomen habent. ¶ Pro claudo, vide in κλείω i claudo.

Κληδών & κληδών. Item κληδών, όνος, ἡ, gloria: ut expon. Od. σ. χαίρεσκε δὲ κληδόνι σῇ. Odyſſ. Item fama, rumor: Od. δ. & apud Plut. in Camill. Item κληδών ſive κληδών, omen. Herodot.

Κληδονίζομαι, ominor. Κληδονίζω, exponitur, divinaculos conſulo: in lib. 4. Reg.

Κληδονισμός, οῦ, ὁ, ominatio. Chryſoſt. Κληδόνισμα, τὸ, ipſum omen, ſeu quod ex ominatione ſignum capitur.

Κλύω, quomodo huc pertineat, videſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex κλείω *&* κλειτός.

Ἀγακλειτός, ή, ὁ, valdè celebris, percelebris Il. β.

Δορικλειτός, haſta clarus, bellator præclarus. Il ε.

Ἐπικλείω, celebro, *&c.* ut κλείω. Item perhibeo, dico. Item nomino, appello. Aratus, τὸν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. Item invoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλείοντες ἑῶιον Ἀπόλλωνα.

Μεγακλέω, mutato nomine appello, q. d. tranſnomino. Apoll. Arg. 2. τροφάδας δὲ μεγακλείσ' ἄνθρωποι.

Ναυσικλειτός, navibus ſeu re navali clarus. Od. ζ.

Πολυκλειτός, valde celeber.

Τηλεκλειτός, procul celebris: cujus nominis celebritas procul pervenit: apud Heſiod. in aſp.

Compoſita ex κλεῶ, *ſive* κλέος.

Ἀγακλεής, έος, (Item ἀγακλέος, itidemque quadriſyllabè in cæteris obliquis tanquam ab ἀγακλῆς,) ὁ ἠ, valde glorioſus, perceleber, valde celeber: in anthol. epigr.

Ἀκλεής & ἀκλεής, inglorius, inceleber. Iliad. η. Apud Herodot. ἀκλεᾶ γένωνται, gloria fraudantur.

Ἀκλεία, ή, ignobilitas, infamia. In anth. epigr.

Ἀκλεῶς & ἀκλεῶς, ingloriè, ignobiliter. Iſocr. in Paneg.

Δυσκλεής, inglorius vel infamis. Il. β.

Δύσκλεια, ή, obſcura fama, gloria penè nulla. Dem. in epitaph.

Ἐπικλεής, glorioſus, celeber.

Εὐκλεής, & δύκλεής, glorioſus, celeber. δύκλεᾶ φρόνον, Soph. Εὐκλεὲς τέλος, Plut. in Cam.

Εὐκλεία, & δύκλεία, gloria, ſplendor nominis. Il. θ. Od. ξ.

Εὐκλεῶς, glorioſè. Poll. Εὐκλείζω, celebro.

Ἡρακλεής, & per contractionem Ἡρακλῆς, Hercules. Vocativus Ἡράκλεες, & ὦ Ἡράκλεες, interdum eſt idem Herculis implorantis, interdum admirantis, & apud Poëtas in proſa. Fœmin. Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ genus eſt apud Dioſc. l 4. c. 33. & 35.

Γενεκλεής, par, gloria nobilis, æquè celebris, ἰσοδόξος. Suid. & Heſy.

Κακοκλεής, infamis. Pind.

Περικλεής, valde glorioſus, valde celeber. in anth. Epigr.

Compoſita ex κληΐζω, *&c.*

Πολυκλήϊς, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Ὑποκληΐζω, clàm divulgo, clàm ſpargo famam.

Compoſita ex κληδονίζομαι.

Διακληδονίζομαι, ominor, vaticinor.

Δυσκληδονίς, malè ominatus, inominatus. Suid.

Περισκληδονίζομαι, inſuper ominor ſeu auguror. Suid. ex Ioſepho.

Κλέμμα, &c. vide in Κλέπτω.

Κλείομαι, Κλέος, in Κλέω, celebro.

ΚΛΕΠΤΩ, Fut. ψω, furor. Dem. κλέπτειν δημόσια. Plut. in Pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idem ἀπὸ τοῦ σπεῦδε κλέπτεσθαι. Ariſtoph. in Pluto, μὴν ὦ κεκλοφὰς, ἀλλ' ἥρπακας; Accipitur etiam metaph. ut furor apud Lat. i. ſuffuror & quaſi furtim ſurripio, furtim ac latenter ſubtraho ſeu ſubduco: Naz. κλέπτειν ὡς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὸ σεβας, Deo ſuffurari, ac ſibi vendicare. Philo de vita M. l. 1. Κλέπτουδε τῷ εἴσοδον, clanculum aditum ſuffurantem. Sic apud Plut. in Alex. ὐ κλέπτω τὴν νίκην, non dolo & furto victoriam reporto. Syneſ. ep. 25. κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te ſubducens à publicis negotiis. Dux quoque alicujus exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quum per exploratores hoſtium conſilia eaque illis quaſi furtim & latenter ſubtrahit, ut ipſe uti iis poſſit ad eos fruſtrandos & circumveniendos: apud Xen. & Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, ſupprimo: vel potiùs furtim occulto, furtim & clam ſupprimo: ut κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, apud Lyſiam, crimina ſupprimere. Item Xen. ſcribit oportere bonum præfectum equitum τὰς ἑαυτῶν ἵππους κλέπτειν, ἐξ ἀπροσδοκήτου ἐπὶ πολεμίους ἐπιτιθεσθαι. Apud Naz. τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac ſupprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorum ſubtrahere: vel fallaciter interpretari & veritatem diſcenti ſubducere, ac differendo obſcurare & involvere. Syn. ep. 147. δένδρη γὰρ ἡ δύνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, apta benevolentia ad ſuppriendam veritatem. ¶ Item clam facio, aut dico. Soph. in Ajace, Πολλὰ μὲν κακῶς λάθρα σὺ κλέψας κακὰ, clàm moliri & machinari poſſis. ¶ Item fallo, decipio: Iliad. α. μηδ' ὅτω κλέπτε νόῳ. ne me ita fallas. Et apud Aeſchin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, fallere aures judicum. ☞ Quidam dictum volunt κλέπτω quaſi καλύπτω, quidam quaſi ὀκλέπτω.

Κλέπτομαι, furto ſubtrahor, furto auferor. Plat. de leg. l. 9. τὸ κλαπὲν δικαστήριον ὀκτάνειν. Accipitur & tranſlativè *pro*, furto ſpolior, furto mihi ſurripitur: apud Syneſ. Item metaph. furtim & clàm ſpolior, ſive defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur & de furtiva Venere, apud Philoſtr. epiſt. 57. πᾶν ὃ περιόπτερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim & clam capitur. Item ita fallor, ut dolum & aſtutiam non animadvertam. Soph. in Antig. ἐ τὸν Αἱμονος φρόνημ' ἢ θεοῖσι κλέπτομαι, à diis decipior.

Κλέμμα, τὸ, furtum, id quod furto ablatum eſt. Thucyd. l 5. Plat. de leg. 9. Item obreptio & circumſcriptio, apud Aeſchin.

Κλεμμάτιος, ή, ὁ, furtivus, furax. Item aſtutus. Ammian. l. 1. epig.

Κλεμμάτιον, ή, τὸ, parvum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμάτιον, furtim. Plat. l. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος, ή, ὁ, furtivus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. Hom. Plut. & alij.

Κλεπτική (ſc. τέχνη) furandi artificium. Plat.

Κλεπτικός, ή, ὁ, furax. Hinc ſuperl. κλεπτίστατος, furaciſſimus. Ariſtoph. in Plut.

Κλέπτεια, ή, fur. Naz.

Κλεπτοσύνη, ή, furtum, vel furacitas. Od. θ. & Plat. l. 1. Polit.

Κλέπτος, έος, τὸ, furtum: idem quod κλέμμα. Poll.

Κλοπή, ή, furtum: ipſa actio furandi. Plat. de leg. l. 9.

Κλοπαῖος, furtivus, furto captus ſeu ablatus. Eurip. Plat.

Κλόπιμος, ή, ὁ, idem. Phocyl. Item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμαῖος, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

Κλόπος, ή, ὁ, furax: vel furtivus. Item ſubdolus. Od. ν.

Κλοπεύω, & κλοπόω, furor. Κλοπώς, fur. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ή, furtum, i. actio ipſa furandi: idem quod κλοπή. Iſocrat. in Panath.

Κλὼψ, ωπός, ὁ, fur. Κλωπικός, ή, ὁ, furax.

Κλωπόω, furor: idem quod κλέπτω. Xen. in pol. Laced.

Κλωπεία, ή, furtum, idem quod κλοπὴ, & κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάομαι, ώμαι, furor. Item furtim & clanculum atque ſine ſtrepitu incedo, aut ago aliquid. Heſych.

Κλοπεύειν, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Ὀψ.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo. Heſych.

Ἀποκλέπτω, furor, ſurripio. Apud Gregor. ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, ſe occulere. (Demoſth.

Διακλέπτω, furto diripio & diſtraho. Item ſubduco, ſupprimo.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim eripio. Plut. in Pericle. Item furtim & clàm ſubduco. Iliad. ε.

Decomp. Συνεκκλέπτω, ſimul furto aufero. Plut.

Ὑπεκκλέπτω, clàm & furtim eripio, furto ſubduco. Plut. in Them.

Ἐπίκλοπος, furax: vel etiam avidus furandi. Odyſſ. φ. & apud Plut. de def. orac. Item furtivus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item ſubdolus, vafer, verſutiloquus, apud Homer. Heſiod. & Greg. Item ſubſtantivè, fur. Euſtath.

Παρακλέπτω, ſuffuror, furtim capto, in tranſcurſu furor. Nazian. Item interverto, Iſæus.

Συγκλέπτης, furti ſocius & particeps, qui unà furatur.

Ὑποκλέπτω, ſuffuror: unde in Pand. τὸ ὑποκλαπέν. Item occulo, prætexo. Gregor. Exponitur etiam, fallo, diſſimulo. Apud Nonn. μύθοις ὑποκλέπτειν, exp. ſubmiſſa voce loqui. Apud Soph. τὰς δύνας ὑποκλεπτόμενος, accipitur activè pro ὑποκλέπτοντας.

Ὑποκλοπέω, εῶ, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἄκλεπτος, non furans. Item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Heſych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ου, ὁ, ἡ, furum injuriæ non expoſitus: Item non deceptus: Item non furtivus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: & q. d. princeps furum, qui furum turbæ præeſt. Suid. Ἀρχικλὼψ, idem.

Βόκλυψ, qui boves furatur.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ, nuptiarum fur: adulter. in Epigr.

Γαμοκλοπέω, ῶ, nuptias furor. Phocyl.

Γναθοκλέπτης, ου, ὁ, veſtium fur. Diog. Laërt.

Κυνοκλόψ, canis fur. Ita dicitur Hercules ab Ariſtoph. in Ran. quòd Cerberum furatus ſit.

Νυκτοκλέπτης, fur nocturnus. Epigr. l. 2.

Φρενοκλοπία, ᾶς, ἡ, q. d. mentem furor: decipio, impono præſtigiis. Heſych.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur. Præſtigiatorum quoddam genus: vel qui in calculorum ſeu latrunculorum luſu peritia cæteros falleret, apud Athen. l. 1.

ΚΑΕΩΝΙΑ, ας, ἡ, quibuſdam dicitur helenium herba, ùt eſt apud Dioſc. l. 1. in Append. c. 27. Apud Theophr. verò hiſt. pl. lib. 7. cap. 4. eſt κλεωνέα ῥάφανις, cleonea radicula, quam Plinius Cleonæum napum vocat, l. 19 c. 5.

Κληδῶ, vide in Καλέω. Κληδών, &c. in Κλέω, i. celebro.

Κληΐζω, vel κληίζω, κληΐσσω, κλῆθρον, κληΐς, in Κλάω, i. claudo.

ΚΛΗΜΑ, τό, palmes, qui & flagellum dicitur à Lat. Theophr. hiſt. pl. l. 4. κλήματά τ' ἐπιδάλλειν καὶ κρεπᾶς σώτων. Aeſchin. in Cteſiph. ex Dem. ἀμπλήσαντες ἐνίους τῶν πόλιν, αὐξανόμενοι τοῖς κλήμασι τὰς ἀμπέλους, quidam ſunt qui ſic civitatem ut vitem vinitores putandam ſuſceperunt, homineſque ex populo excidere quaſi palmites inſtiterunt. Sic Ioh. 15. Item pro virga, vel potiùs pro virga vitea ſeu vitiginea, apud Plut. in apophthegm. ☞ Ejuſdem eſt originis cum κλάδος & κλών, nimirum a κλάω, frango. ¶ Ita à quibuſdam dicitur etiam ἡ πίτυος: ut eſt apud Dioſc. l. 4. c. 166.

Κλημάτωδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ſimilis palmiti: ad flagellum vitigineum proximè accedens. Expon. etiam ſarmentoſus, apud Dioſc. l. 3.

Κληματίνη, ſarmentitius: è ſarmentis factus: ut κληματίνη κονία, lixivium ſarmentitium, apud Dioſc. l. 6.

Κληματῖτις ἀριστολόχεια, exp. ſarmentaria ariſtolochia, apud eund. l. 3. c. 6. Ab eodem recenſentur & aliæ herbæ climatitides ſive climatides: ſic denominatæ, quoniam emittunt κλήματα, i. flagella vitigineis flagellis ſimilia, ac ut illa ſcandunt arbores

Κλημάτιον, ſarmentum, flagellum. Κλημάτιον ſarmentulum, flagellulum, viticula, apud Theoph. hiſt. pl. l. 9. c. 12.

Κληματίτης, idem quod κληματίνη. Nicander κληματίτεσσι τόρυνι vocat τὸ κληματῶδες ποδόν, ut annotat ſchol. in Alexiph.

Κληματόομαι, ώμαι, abeo in κλήματα, palmitibus & flagellis luxurio: ut vitis non putata. Exponitur etiam, pampinis & ſarmentis opacor ac ſylveſco. Theophr. de caul. pl. l. 2. c. 14.

Ἐγκληματόω, (*comp.*) ſarmentis ſylveſcere. Theophr. ejuſdem operis lib. 3.

ΚΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, ſors, i nota quam vaſi injicimus ad ſortiendum: calculi quibus ſortimur: idem appellatur & πάλος. (☞ Euſtath. deducit à verbo κλάω, contracto ex κλάω, i. frango: quia ſortes dirimunt controverſias, & lites ſolvunt) Iliad. ψ. ἐν δὲ κλῆρους ἐδάλοντο. Πάλε Αἰακίδη· σὺ δὲ κλῆρον ἔχε Νεοπτόλεμε Αἰακίδαο. Act. c. 1 ἔδωκαν κλήρους pro ἔβαλον. Item ipſa ſortitio. ut apud Eurip. κλῆρον πάλλειν ſortem ducere. Sic apud Plut. κλῆρος γενομένης, ſortitione facta. ¶ Item ſors, quod ſorte obvenit, quod quis ſortitus eſt. Epigr. l. 2. Χαίρω νὴ τὸν κλῆρον ὃν ἐκλήρησας ἐν ἄθλοις. Et generaliter pro eo, quod alicui obtigit: unde Syneſ. θεῖον κλῆρον vocat divinum beneficium. Act. c. 1. λαχεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, ſortiri hoc miniſterium, ſeu fortuitò accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas (& quaſi ſors quædam hæreditaria) quæ & κληρονομία dicta fuit, quòd ſortitione diſtribueretur, ſeu quòd ſortes de ea ducerentur. Heſiod. in Erg. κλῆρον ἐδασσάμεσθα, Iſæo κλῆρος ἐπίδικος, hæreditas controverſa: cui opponitur ἀνεπίδικος. Sic & Demoſth oratio quædam περὶ τοῦ Ἀρχίου κλήρου. Sic & ἐπὶ τὸν κλῆρον παρέδρους, ex Plat. adire hæreditatem: Item κλῆρον λαμβάνειν, pro eodem. Apud Pauſan. ſpecialiter ſic dicitur hæreditolum, prædium ſeu fundus. ¶ Κλῆρος Petrus (priore ep. c. 5.) vocat eccleſiam Dei, alluſione facta ad Iſraëliticum populum, cui ſortitione facta tributim terra Chanaan, vitæ æternæ typus, diſtributa fuerat: vel quòd Deus ſibi illum populum veluti portionem quandam à reliquis ſeparatam ſelegiſſet, ſicut & nunc eccleſiam. Poſtea verò κλῆρος peculiariter dici cœpit collegium eorum, qui ſacris functionibus vacant, aut illis etiam deſtinantur. Interdum generaliter dicitur κλῆρος, ut unus ſit in orbe terrarum clerus, ſicut una eſt eccleſia. Interdum verò ſpecialiter, prout erant variæ diœceſes: ut ſi dicas, clerus Conſtantinopolitanus, clerus Romanus. ¶ Κλῆρος eſt etiam vermiculus infeſtans favos apum. Ariſtot. de hiſt. an. l. 8. c. 27. ¶ At κληρὸς, ſorte datus, ſorte electus: in lib. de vocibus pro diverſo accentu diverſa ſignificantibus.

Κληρόω, ῶ, ſorte lego. Plut. in Polit. præc. οἱ ἐξ ἔφοροι κληρώσαντες σὺν τῷ γερόντων. Iſoc. in Panath. ἐξ ἁπάντων τοὺς ἀρχὰς κληροῦντες.

Κληροῦμαι, ſorte legor. Dem. in Timocr. τοῖς μὲν πρεσβέσι οἱ κεκληρομένοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Apud Luc. κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλάτωνα ἄρχειν τῶν δυναμένων, ſorte lectum eſſe ad imperandum. ¶ Item activè, ſortior, i. ſortes duco, ſortes mitto. Dem. κληροῦσθαι ἱερωσύνην, ſortiri ſacerdotium, ſeu ſortes ducere de ſacerdotio. ¶ Interdum, ſorte accipio, ſortitò accipio vel ſortitò obtineo. Hippocr. in ep. ἡμῖν κεκληρῶσθαι. Philo de vita Moſ. l. 3. τὸν δὲ μέσον ταῦτα τῶν κόσμου τόπον κεκληρῶται, ſortitò obtinent. Apud Eurip. ἐκληρώθη δ' ἄλη, ſorte facta ſum ſerva: & κληρωθῶν δεσπότης, ſortientiũ heros, qui ſorte nanciſcuntur heros.

Κλήρωσις, ſortitio. Iſocr. in Areopag.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui ſorte legit. Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna ſive ſitula, aut hydria, in quam conjiciuntur ſortes. ¶ Κλαρῶται (Doricè pro κληρῶται) mancipia, ſervi, inquilini, quales ἡρωϊαῶται Heracleæ, ἅλωτες Lacedæmone, πενέσται in Theſſalia, κωλικύδιοι Syracuſis. Heſych. & Suid. Refert Athen. l. 6. Cretenſes ita vocare mancipia ruſtica, ἀφὸ τὸ κληρωθῆναι.

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus ubi magiſtratus ſorte creantur. Plut. in lib. an ſeni ſit geſſenda reſpub. Polluci verò locus eſt in theatro, ubi magiſtratus ſortitò creati ſedebant. Apud Ariſtoph. in concion. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ πρέψεις; ſchol. exp. magiſtratus, qui ſortitò creari ſolent.

Κληρωτὸς, ή, όν, ſorte lectus, ſorte deſignatus ſeu renunciatus: ut κληρωτὴ ἀρχαὶ, apud Plut. Ariſtot. Iſocr. &c. Item κληρωτὸς διαιτητὴς, arbiter ſorte electus vel datus. Demoſth.

Κληρωτικὸς, ἡ, όν, ad ſortiendum pertinens, ad ſortitiones faciendas aptus: ut κληρωτικὸν, ſub. ἀγγεῖον, aut tale quid, idem quod κληρωτὶς, vas in quod ſortes conjiciuntur. Athen. lib. 1. Apud ſcholiaſt. Ariſtoph. κληρωτικαὶ ἀρχαὶ, eædem quæ & κληρωταὶ. Κληρωτὶ, ſortitò, ex ſorte. Ioſuæ c. 21.

Κληρικὸς, qui cenſetur in clero, ſeu qui eſt in clero. Vſus obtinuit, ut opponatur λαϊκῷ, i. plebejo, vel ἰδιώτῃ.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exhæres. Theophil. ἀποκλήρους ποιῶ, exhæredem facio.

Ἀποκληρόω, ῶ, ſortior, ſorte lego: idem quod κληρῶ. Thuc. l. 8. τότε μὲν πρυτάνεις τε σφῶν αὐτῶν ἀπεκλήρωσαν. Item ſorte diſtribuo. Plut. in Cæſ. τοῖς στρατιώταις χώραν τῆς Γαλλίας ἀπεκλήρωσε πολλήν.

Ἀποκληροῦμαι, ſorte legor, vel deligor.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio ſeu creatio quæ fit per ſortes. Item attributio numerorum ſigillatim unicuique facta, viceſque fungendi officij attributæ. Dionyſ. Areop.

Διὰ κληρόω, ſorte diſtribuo ſeu divido. Διακληροῦμαι, ſorte diſtribuor: ut apud Plat. de leg. l. 6. τοῖς δὲ ἀφὸ κληρωθήτω τὰ μέρη τῆς χώρας, ſorte dividantur. Item activè, pro ἀφοκληρόω, apud Theophr hiſt. pl. l. 9. c. 5. & Thucyd. l. 8. Sæpè (in voce media) exp. ſortior: ut apud Xenoph. Pæd. 6. Phil. de vita Moſ. l. 1. & Appian. l. 2. de bell. civil.

Διακλήρωσις, diſtributio quæ fit ſorte, aut ipſa actio legendi ſort ſeu deligendi.

Ἔγκληρος, conſors, particeps. Soph. in Antig. Apud Eurip. ἔγκληρος δύνη, exp. thalamus dotis & hæreditatis non expers.

Ἐπίκληρος, ad quam univerſa hæreditas pertinet (de fœmina, quæ vel adhuc virgo eſt nec dum elocata: vel elocata quidem, ita ùt ſpes ſit univerſam hæreditatem ei ceſſuram: vel quæ cum univerſo patrimonio elocatur, aut quæ nullos fratres aut ſorores habet συγκληρονόμους. Euſtath. & ſchol. Ariſtot. eth. 8. ἐνίοτε δ' ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι ὄσαι. ¶ Item puella orba, egens, dotemque nullam habens: apud Demoſth.

Ἐπικληρίς, ίδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος. Harpocr.

Ἐπικληρόω, ſorte tribuo, ſeu attribuo. Item pro ſorte allego. apud Dem.

Ἐπικληροῦμαι, ſorte tribuor, ſeu attribuor.

Ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit ſorte: aut actio ipſa allegendi ſorte.

Καταικληρόω, ſorte lego, ſeu deligo. 1. Reg. c. 24.

Καταικληροῦμαι, ſortitò accipio, ſortior, adipiſcor. Plutarch. in Pomp.

Προσκληρόω, ſorte allego, ſeu ſorte lectum adjungo. Act. 17. Item ſorte addico. Luc.

Προσκλήρωσις, adjunctio alicujus ſeu conſociatio, tanquam qui ſorte allectus eſt.

Σύγκληρος, conſors. Plut.

Συγκληρόω, ſorte eadem confocio. Baſil. Item conſortem do, neceſſitudine ſortis conjungo. Aeſchin. in orat. de malè geſta legatione, ἢν τυχὸν σὺν κληρωθεὶς μὲ αὐθρώπῳ συγκραθείη, βαρύβαρε.

Συγκληροῦμαι, eadem ſorte conſocior. Baſil. ψυχὴ συνεκληρώθησαν καὶ τῶν κοινωνίαν τοῦ θεοῦ. Item neceſſitudine ſortis conjungor. Ariſtid. δοκεῖ δέμοι συγκληρωθῆναι τῇ τύχῃ τὸ πόλεως ἡμᾶς.

Συγκλήρωσις, conſociatio eorum, qui eadem ſorte conſociati ſunt. In Pand. exp. etiam, conſortium.

Συγκληρικὸς, ejuſdem cleri collega, in conc. Chalc. c. 18.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exors. Item pauper. inops, egenus, tenuis, cui nullæ facultates ſorte obtigerunt. Od. λ. Luc. in dial. Achill. & Antil.

Ἀκληρία, ἡ, inopia, egeſtas. Syneſ. ep 102.

Ἄκληρός εἰμι, exors ſum, non ſortitus ſum, ut nihil mihi ſorte obtigit. Diodor. & Polyb.

Ἀκλήρημα, τό, infortunium, calamitas: apud Diodor. & Suid. Item hæreditatis privatio, & promiſſionum divinarum. apud Oecumen. Act. Ap. 38.

Ἀκλήρωτος,

Ἀκλήρωτος, qui ſorte lectus non eſt, vel qui ſorte non obtigit, infortitus.
Ἀκληρωτί, citra ſortem. Lyſias.
Βαθύκληρος, qui immenſæ velut profunditatis opes ſortitus eſt, Hom. & Heſiod.
Δύσκληρος, quem difficilis ſors premit, infortunatus.
Δυσκληρία, ſors difficilis & aſpera: infortunium. Baſil.
Δυσκληρίῳ, difficili ſorte premor. Item ſorte à magiſtratu pejor, apud Plat.
Εὔκληρος, cui bona ſors obtigit, fortunatus.
Εὐκληρία, bona ſors. Item proſpera fortuna. Heſych.
Εὐκληρίᾳ, bonam ſortem ſum nactus, proſpera fortuna utor.
Εὐκλήρημα, τό, idem quod εὐκληρία, proſpera fortuna. Trezes in Heſiod.
Ἰσόκληρος, qui pari cum alio ſorte eſt, cui ſorte par portio obtigit. Plutarch. in Lycurg.
Ναύκληρος, qui navem poſſidet, navis dominus, nauclerus. Plut. in polit. præc. ναύκλαρε μὲν ὁ κυβερνήτης, ὁ δὲ κυβερνήτης ναύκληρος. Sic apud Athen. l. 5. Ariſt. rhet. ¶ Item metaphoricè, paterfamiliâs. Poll. l. 1. Item δήμαρχος. Poll. l. 8. ¶ Item adjectivè nauticus. Heſych.
Ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. l. 5. Et τὸ ναυκληρικὸν, nauclerium vitæ genus, apud Plat. lib. 8. de leg. Item pro ναυκληρὸς, apud Plut. in Lan. ſen cap. reſp.
Ναυκληρία, ἡ, naucleriacum vitæ genus. Ariſtot. pol. 1.
Ναυκλήριον, navigium q. d. naucleriaca poſſeſſio. Demoſth. in Ariſtocr. Plut. in apophth. Lacon.
Ναυκληρέω, nauclerus ſum. Cum accuſativ. ut apud Demoſth. ἑλὼ ναῦν ἵνα Υ Βλήσῃ ὁ ναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ἧς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ.
Ναυκληρέσιμος, qui à nauclero elocatur: ut ναυκληρώσιμος στέγη, apud Heſych.
Ὁλόκληρος, tota ſorte conſtans, cui totum id ineſt quod ſorte obtigit. Item general. integer, univerſus, totus. Herodian. l. 6. Ariſtot. eth. 4. c. 1. Item integer, i. non vitioſus, nullo vitio labefactatus. Luc. in Macrob.
Ὁλοκληρία, ἡ, integritas omnium partium rei alicujus, vel qua nulla pars vitio eſt labefactata. Demetr. Phaler.
Παγκληρία, tota ſeu univerſa hæreditas. Eurip. in ſupplic.
Πολύκληρος, cui multa obvenit hæreditas. Od. ξ.

Κλῆσις, κλητὸς, &c. vide in Καλέω.
Κλήω. in Κλάω, claudo.

ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ, clibadium: ita à quibuſdam nominari helxinem herbam tradit Dioſc. l. 4. c. 86. Dicitur & κλύβαλις.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, & Atticè κελίβανος, clibanus: propriè in quo hordeum coquitur. (ν dicitur n quaſi κελλὶς βαύνος. quidam volunt eſſe teſtum. Herodot. lib. 2. κλιβανίῳ ὀπτὰ φανεῖν.
Κλιβανίτης ſeu κελιβανίτης, ου, ὁ, teſtuaceus, in teſtu coctus: ut κελιβανίτης ἄρτος, apud Athen. lib 3. & Gal. lib. περὶ δυνάμεως, & lib. de alimentis 1, & lib. de antid.
Κελιβανωτὸς, idem quod κελιβανίτης. apud Ariſtoph. in Pluto.

Κλίμαξ, vide in Κλίνω.

ΚΛΙ'ΜΑΞ. ακος, ἡ, ſcala, gradus: ut κλίμαξ ἑλικτὴ, ſcalæ cochlides, quib. in gyrum aſcenditur. Xen. ellen. lib. 7. κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Plut. ἀφὸ κλιμάκων ἀναβάς. Fuit & βασιλικὸν ὄργανον ut docet Suid. ex Ariſtoph. in Ran. βασανίζω τοιούτῳ τρόπῳ· ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑπερθεν μαστιγῶν, δέρων, τρέβων. Item gradatio, figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. ¶ Eſt etiam palæſtræ genus, ut tradit ſchol. Sophoc. in Trach. A Polluce ponitur etiam inter patres curſus. ν A κλίνω autem derivatur, quòd ejus aſcenſus acclivis ſit, & deſcenſus declivis, ut & in κλίμαξ.
Κλιμακόεις, ουσα, ον, ὁ, gradatus: ſcalæ inſtar factus.
Κλιμακωτὸς, ὴ, όν, idem: ut κλιμακωτὴ ἀναβασις, aſcenſus ſcalaris, apud Strab. & κλιμακωτὸν χῆμα, apud Rhet. idem quod κλίμαξ.
Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, & κλιμάκιον, ου, τὸ, & κλιμακίσκος, ου, ὁ, ſcalula, parva ſcala. Athen. ex Ariſtoph. Plut. ad præf. ind. ¶ Κλιμακίδες dicebantur etiam mulierculæ quædam aſſentatrices quæ reginis in currum aſcenſuris dorſum ſcalæ loco præbebant. Plut. de diſcern. adul. ab am. Κλιμάκιον exp. etiam, lignum ſcalis tranſverſum. Gal. apud Hippocr. (ep. 34.
Κλιμακηδὸν, ſive κλιμακιδὸν, gradatim, in modum ſcalæ. Baſil.
Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Poll. Item pervertо, detorqueo. Suid. ex Dinarcho.
Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, ſcalæ gradus. Ezech. c. 21. Item κλιμακτῆρες, anni ſcanſiles: de quib. Plin. lib. 7. cap. 49. & Cenſorinus de die natali c 5 & Gell. l. 3. c. 10. & l. 15. c. 7. & Suet. in Aug.
Κλιμακτηρικὸς, ὴ, όν, climatoricus: ut climatericus annus, qui à pleriſq; dicitur ſexageſimus tertius vitæ. Item numerus climactericus eſſe dicitur ad quem per gradus & veluti ſcalas quaſdam paulatim aſcendimus: qualis eſt numerus qui in novem novenariis reſultat: videlicet octuageſimus primus.

ΚΛΙ'ΝΩ, F. νῶ, reclino, acclino: Il. ψ, Πρὸς λίχμα κλίνων. Ibidem, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγὸν, reclinabat ſeu reponebat. Item inclino, ſic κλίνειν in prælio hoſtes dicimur, quum in fugam eos vertimus, ſeu quum hoſtes in fugam inclinare cogimus. Il. ε, Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοὶ, in fugam verterunt. Et κλίνῃ μάχλω, facere ut acies inclinet, ſeu perculſa inclinet Iliad ξ. ¶ Item inclino, deprimo. Sophocl. in Ajace, ἡμέρα κλίνει τε καὶ ἀγει πάλιν ἄνω τε καὐθρώπεια, inclinat ſeu deprimit, & rurſus evehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, ut apud Ariſtid. ἔκλινεν τὰ πράγματα, inclinarunt res, ſeu inclinatæ ſunt. Xenoph. ἡ πόλις ἔτως ποτ' ἐπι χεῖρον ἔκλινεν. Ipſa quoq; dies & Sol dicuntur κλίνειν, inclinare, quum in veſperam vergunt: ut κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. inclinante ſe Sole. Lucæ 9. ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. ¶ Item declino, deflecto, ut ἔκλινεν ἄρματα πρὸς σώματα. apud Hom. Item κλίνειν πάλιν, declinare & reflectere, ſeu in poſteriora convertere, avertere. Il. γ, Σ' ἴδια κόμιζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο Οὔτε πάλιν κλίνασα. ¶ Item claudo. Euſt.
Κλίνομαι, reclinor: item recumbo, jaceo. Od. ε, Κλινάμενος στιβάδος. Et Il. ψ, κλινθεῖσαι ἐϋξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ. Item inclinor. Dioſc. κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὸν γοῦν. Eſt etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ, ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, & terga verto. Il. η Item in alteram partem vergo, & ruinam minor. Xen. Hell. 5. πρῶτον ἐρήγνυτο τὸ τεῖχος, ἔπειτα ἧ κατέκλινετο. Item, inclino & verog in locum aliquem vicinum. Od. ν.
Κλίμα, τὸ, cœli inclinatio, clima. Dicitur eſſe ſpatium duobus parallelis concluſum tanto diſiunctis interſtitio, ut dies longiſſimus dimidia hora in uno longior vel brevior ſit quàm in altero, vide Vitruv. l. 1. c. 1 Ponitur & in geometricis menſuris, apud Colum lib. 5. cap. 1. ¶ Eſt & κλίμα regio Syriæ & Ciliciæ, Gal. l. 21. ¶ Item declivitas, devexitas: ut apud Phil. de vita M. lib. 1. ὅλα τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα, tota montium devexitas.
Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio: ut κλίσις ἡλίου. Dionyſ. de ſitu orbis. Eſt & vocabulum caſtrenſe & militaris diſciplinæ: ut κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in haſtam, i. ad dextram. Polyb. Item figura grammatica quæ & μετάκλισις.
Κλισία, ας ἡ, locus, in quo recumbitur: tabernaculum. Il. κ, λ, ν, & aliqui apud Hom. Item caſa tuguriumque ruſticum, ſive ſtabulum, ut exponit Euſt. Od. π. Item ſella diſcubitoria, aut in qua reclivi cervice recumbere poſſumus. Od. δ, & τ, & Athen. l. 11. & 12. Apud Lucam Evangeliſtam cap. 9. κλισίαι dicuntur diſcumbentium claſſes. Κλισίωθεν pro ἐκ κλισίων. Il. α. Huic opponitur κλισίηθεν, i. ἐκτὸς κλισίας.
Κλίσιον, ου, τὸ, idem quod κλισία: vel ovile, caula, ſtabulum. Od. ω. & Demoſth. pro cor.
Κλισιάδες θύραι, fores & κλισίαι majores ut etiam per eas currus agantur & τὰ σκευοφόρα. Poll.
Κλισμὸς, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi poteſt. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. & Theocr. idyll. 15. Item ſella recubitoria, quæ & ἀνάκλιντρον. Il. θ. Od α. & Athen. l. 5.
Κλιτὸς, ὴ, όν, qui declinatur ſeu inclinatur. ¶ Et κλίτος, ους, τὸ, declivitas, devexitas. Apoll. Argl. l. 1. Ezech. c. 47. 3. Reg. c 6.
Κλιτὺς, ύος, ἡ, declivitas ſeu devexitas montis. Od. β. Il. π.
Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, ſella apta ad declinandum corpus: ſella in qua reclinari poſſumus. Od. σ, & Theocr. idyll. 25. & alibi.
Κλιντήριον, ου, τὸ, lectulus, vel ſellula in qua reclivi cervice recumbi poteſt.
Κλίνη, ἡ, lectus in quo reclinari & recumbere aut etiam decumbere poſſumus, aut etiam erecti ſedere. Iſocr. ἐξ ἱματίων στιβάδος ἐπὶ τὴν κλίνην κάθημον. Plut. in præc. ſan. μιᾶς ἡμέρας ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo diſcumbitur. Xenoph. Pæd. 8. Plato in ſymp. Athen. l. 4. & 10, &c. Item κλίναι declinationes ictuum ab adverſario.
Κλινικὸς, ὴ, όν, clinicus: in lecto decumbens.
Κλινὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item ſpecialiter ſella ſponſalis in curru. Poll. ex Heſych.
Κλινίδιον, ου, τὸ, idem. Plut. ad præfind. item lectica in qua portari ditiores ſolebant. apud eundem in Coriol. Κλινάριον, ου, τὸ, lectulus: idem quod κλινὶς & κλινίδιον. Poll. ex Ariſtoph.
Κλίμαξ, quo modo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex κλίνω cum præpoſit.

Ἀνακλίνω, & per ſyncopen apud Poët. ἀγκλίνω, reclino Il. ν, πετὲ γαίῃ Ἀγκλίνας. Luc. de luctu. ἀγκλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκάλῃ ὁ item facio diſcumbere. Athen. lib. 10. Luc. 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλίναντα τὰ ὄμματα.
Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, recumbo. Hom. Iterum diſcumbo.
Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio: item recubitus, vel accubitus: ut in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. & Heſych. Item diſcubitus: Exponitur etiam, ſurrectio è ſomno, apud Plutarch.
Ἀνακλιτὸς, ὴ, όν, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hippocrat.
Ἀνάκλιτος, ου, ὁ, ἡ, reclinatus, recumbens Heſych. (Poll.
Ἀνακλιντήριον, & per ſyncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium.
Ἐπανάκλισις, (dec.) retrocеſſio, aciei inclinatio in ſiniſtram.
Ἀπόκλινω, contrà declino & dejicio. Item ex adverſo annuo ex Muſæo.

Α᾽πόκλινω, inclino, vergo. Item deflecto. Od. τ. & apud Aeſchin. Item incumbo. Ariſtot. in Probl. ſect. 6. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum converto ad aliquid. Demoſth. Olynth. 1. ὁπὸ ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν ἀπέκλινε, Et apud eundem, ἀπόκλινε ἐς εἰρήνην, inclinat ad pacem. (Plut.

Α᾽πόκλιμαι, inclinor, impellor: ut ἀπόκλιτοι ἐς ὄχθον, apud

Α᾽πόκλιμα, acclivitas, arduitas: ut ἀπόκλιμα τῆς ὁδοῦ.

Α᾽πόκλισις, inclinatio, quaſi ῥοπή, quum onus in unam partem vergens deprimit. Plut. in Pomp.

Α᾽πόκλιτος ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plut.

Ε᾽γκλίνω, inclino. Neutraliter apud Ariſtot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνει πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Item abſolutè, propenſus ſum, animo ſum inclinato. Plut. ſymp. 7. probl. 5 ἡδέως τὰς πολλὰς ἐγκεκλικώς. Aliquando in fugam inclino: ut apud Xen. Hellen. 7. Polyb. lib. 16. & Plut. in Fabio.

Ε᾽γκλίνομαι, inclinatus ſum, inclinatus recumbo, innitor. Poly. ᾧ μάλιστα ἐνεκλίθη αὐτός. Plut. ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, innixi. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quum accentu ſuo, quo elaveri in pronunciando ſolent in præcedentem ſyllabam aut dictionem rejecto, in illam quaſi inclinata recũbunt: hujuſmodi ſunt μεʒ, μοι με: σʒ, σοι, σε: μιν, λις, λιιες, λιιων: ἐμι, φημι: κε, ποτε, πω, που, τε.

Ε᾽γκλιμα, inclinatus, inclinatio. Eſt & vocabulum aſtronomicum, ut κλίμα. Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ε᾽γκλισις, ἡ, inclinatio. Ariſtot. pol. 7. c. 11. Item de cœli inclinatione ſeu devergentia.

Ε᾽γκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι ſolet, vocabulum grammaticum de ijs vocibus dictum, quæ ἐγκλίνουσι.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino & devergo. Plut. de orac. Pyth. Παρέγκλισις, ἡ, deflexus & inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. lib. 1.

Ε᾽κκλίνω, declino, deflecto. Herodian ἐξέκλινον ἀπὸ σφῶν. Xen. Pæd. 1. ἐκκλίνειν τὴν φύγην. Item inclino, vergo. Ariſtot. pol. 2. c. 9. τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δ᾽ εἰς ὀλιγαρχίαν.

Ε᾽κκλιτὸς, declivis, vel proclivis. Item propẽſus, pronus. Ariſto.

Ε᾽κκλισις, ἡ, declinatio: ut ἔκκλισις τῆς κοιλίας. Baſil.

Decomp. Ε᾽κκλίνω, declino, devito.

Παρεκκλίνω, aliquantum declino, paulum declino. Ariſtot. παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας. Item tranſitivè, declinare facio, deflecto.

Υ᾽ποκκλίνω, ſubdeclino, clàm declino.

Ε᾽πικλίνω, acclino. Item inclino. Et neutraliter, inclino, ſeu declino ad: ut ἐπικλίνεται πρὸς γάλακτα, apud Ariſtidem.

Ε᾽πικλίνομαι, inclinor. Thuc. lib. 2. Item jaceo ſuper: ut apud Apoll. Arg. l. 2. αἷς ὁ Κολχὶς Πόντος ἠγαίης ἐπικέκλιται ἠϊόνησιν.

Ε᾽πίκλισις, inclinatio: ſeu acclinatio. Greg.

Ε᾽πικλινὴς, declinans, deorſum vergens. Gallim. Item declivis, devexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ε᾽πικλίντης, ου, ὁ, inclinans, i. faciens ut incliner: ſic dicitur terræ motus quidam. Ariſtot. de mundo, ἐπικλίνται σήσμοι κοιλαίνοντες οἱ τὸν γλῶ σέοντες κατ᾽ ὀξέας γωνίας.

Ε᾽πίκλιντρον, ſella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere poſſumus. Poll. ex Ariſtoph.

Καθακλίνω, reclino, depono. Ariſtoph. in Pluto, καθάκλινον αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ κρᾰβᾰτνεῖον. Plut. in Lyc. καθάκλινει σὺ βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον. Item diſcumbere facio. Plut. in ſymp. 7. ſap. οἰκέτας κατέκλινον ἑαυτῶν καὶ ἡμῶν. Et neutraliter diſcumbo. Ariſtoph. in Veſp. πῶς οὖν καθακλινῶ.

Καθάκλινομαι, reclinor, reclinato corpore jaceo, decumbo. Ariſtoph. in Veſp. καθακλινόμενοι ἐπὶ τοῖς κρίτοις. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. καθάκλινονται τὰνθ᾽ τῆς ἡδονῆς. Item diſcumbo, accumbo. Plat. in ſymp. παρά σε ἐλθὼν καθακλινήσομαι. Dem. καθάκλινεσθαι τὸν αὐτῶν πόνον ἐπέλουον. Sic apud Plat. & Xen. Item procumbo: ut καθάκλινέσθαι ἐς γόνατα. Item devergo. Apollon. Argon. l. 2.

Καθακλινὴς, qui reclinatus decumbit. Suid. Et qui decumbit ob adverſam valetudinem. Poll.

Κατάκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. Item accubatio, accubitus. Plut. ſymp. 5. probl. 6 Ariſt. polit. 7. c. 17.

Κατάκλιτον, lectulus diſcubitorius, vel ſedes in qua reclinari poſſumus. Suid.

Decomp. Ε᾽γκαθακλίνω, reclino, ſeu depono in. Ariſtoph. in Pluto. Ε᾽γκαθακλίνομαι, diſcumbo, ſeu accumbo. Idem in avib.

Παρακαθακλίνω, à latere reclino, juxtà reclino. Exponitur etiam juxta ſtatuo in lecto, juxta accumbere facio.

Προκαθακλίνω, ante reclino ſeu depono, ante alios accumbere facio. Προκαθακλίνομαι, prior accumbo, vel in ſuperiore loco accumbo. apud Luc.

Συγκαθακλίνω, unà recumbere ſeu accumbere facio. Συγκαθακλίνομαι unà recumbo. Ariſtoph. in nub. Item unà accumbo, unà diſcumbo. Athen.

Υ᾽ποκαθακλίνω, ſub alio accumbere facio, inter infimos convivas accubitum tribuo. Suid. ¶ Item cedo, non obſiſto. Plut. in Pomp. Plat. de rep. l. 1.

Μεθακλίνω, declino. Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, juxtà ſeu à latere recumbere facio, juxtà reclino, ſeu juxta cubantem ſtatuo. Athen. ¶ Item declino, i, deflecto, averto. Odyſſ. υ, Ἡ καὶ παρακλίνας κεφαλὴν. Apoll. Arg. 2, κρᾶτα παρακλίνας. Et neutraliter declino, deflecto. Aeſchin. contra Tim. ¶ Item aperio ſeu adaperio. Ariſtoph. in Pace. Pro eodem dicitur etiam παρκλίνω poëticè per ſyncopen: ut apud Heſiod. in Erg. παρκλίνεσι δίκας.

Παρακλίνομαι, ad latus accumbere jubeor: vel juxta accumbo, ſeu diſcumbo. Plut. ſymp. 1. Et à latere jaceo, adjaceo. Dionyſ. de ſitu orb. Item incumbo, apud Ariſtot. eth. 10. c. 4.

Παρακλίντωρ, ορος, ὁ, qui à latere accubat, qui à latere acclinatus eſt. in Epigr.

Παράκλισις, εως, ὁ, idem. Xen. Pæd. 2.

Παρακλίδδν, declinando & deflectendo in latus. Apoll. Arg. 1. Et declinando à vero, apud Hom. Od. δ. & ε.

Περικλίνω, & περικλίνομαι, circum inclino. Dionyſ. de ſitu orb.

Περικλινὴς, declivis, deflexus. Plut. in Pericle.

Προσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propenſum reddo. Syneſ. ep. 150. (Tim. cap. 5.

Πρόσκλισις, inclinatio (propriè animi) propenſio. ep. 1. ad

Πρόσκλιντρον, id cui acclinare nos poſſumus. In quo accumbimus. Etymol.

Συγκλίνω, ſimul accumbere facio. Exp. & neutr. ſimul accumbo.

Συγκλίτης, ου, ὁ, qui ſimul accubat. Plutarch. in ſymp. ſeptem ſap. & Poll. lib. 6.

Υ᾽ποκλίνω, reclino ſub. Item ſubmitto, ſubdo, ſubigo. Greg.

Υ᾽ποκλίνομαι, reclinor ſub, ſeu jaceo ſub. Od. ε, & l. 1. Epigr.

Compoſita: ſine præpoſ. ac primùm in κλινὴς deſinentia.

Α᾽κλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non inclinatur: qui neque hue neq; illuc inclinatur & vergit. Epigr. lib. 4. Greg de Theol. Item metaph. rigidus, & qui flecti nequit. Syneſ. ep. 56. Τὸ ἀκλινὲς, (ſubſt.) firmitas & ſtabilitas qua res aliqua inclinari nequit. Philo de vita M. lib. 1. (γονυκλινὴς.

Γονυκλινὴς, genu flectens. In Eccl. hiſt. τῶτο τὸν θεὸν ἐπικαλεῖται

Γονυκλινέω, ῶ, genu flecto. Euſt.

Ε᾽τεροκλινὴς, in alteram partem inclinatus, in alteram partem vergens: ut ἑτεροκλινὴς νύκτα.

Ἰσόκλινὴς, æqualiter vergens & inclinans: æquè propenſus, ad æquilibrium quoquo verſus tendens. Ariſtot. de mundo.

Ὁμόκλινὲς, ſimul accumbentes. Nonn.

Ταυϑόκλινὴς, in diem vergens. Strabo. (cubuit.

Χαμαικλινὴς, humi proſtratus: vel cui humi procubuit aut ac-

Compoſita ex κλίσις.

Γονυκλισία, ἡ, genu flectio, ſupplicatio quæ fit genib. flexis. Baſil.

Πρωϑόκλισία, primus accubitus, Matth. 25.

Τοπόκλισία, locus accubitus, locus in quo aliquis accumbit Plut.

Compoſita ex κλιτὸς.

Α᾽κλιτος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui non declinatur: vocabulum Gramm.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen ſecundæ declinationis: vox gram.

Ε᾽τερόκλιτος, à communi ratione declinandi deflectens, vocabulum eſt gram. (ratione.

Ε᾽τεροκλίτως, non ſervata communi & regulari declinandi

Compoſita ex κλίνη.

Ε᾽καθενταπάκλινος, centum lectis inſtructus. Athen. lib. 2.

Ε᾽νδεκάκλινος, undecim lectis inſtructus. Ε᾽νδεκάκλινος κεφαλὴ, caput undecies inclinatum: Theleclides comicus, apud Plut.

Ε᾽ξάκλινος, ſex lectis inſtructus. Ε᾽ξάκλινον ſubſt. hexaclinon.

Ε᾽ξκλινος. Atticè pro ἑξάκλινος, teſte Etym.

Ε᾽πτάκλινος τόπος, locus ſeptem locos habens ad diſcumbẽdum.

Πενταπάκλινος, quinq; lectis inſtructus. Athen. (Plut.

Τεσσαρακοντάκλινος, triginta lectis inſtructus. Plut. ſymp. 5. prob. 5.

Τρίκλινος, ου, ὁ ἡ, tribus lectis inſtructus. Athen. l. 5.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium: conclave diſcubitorium trib lectis inſtructum. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas menſas appoſitis, quibus diſcumbi ſolebat. Athen. lib. 4.

Ἀρχιτρίκλινος, (*decomp.*) architriclinus, triclinii præfectus. h. e. cui commiſſa eſt cura adornandi convivii. Ioan. 2.

Κλοιὸς, vide in Κλάω, claudo.

ΚΛΟ᾽ΝΟΣ, ου, ὁ, motus qualis eſt tumultuantium: tumultus. Item perturbatio, ſtrepitus. Suid. ταραχὴ δὲ καὶ κλόνος ἐνεστήκει τοῖς πεζομαχοῦσιν ὁπὸ μικρᾶς ἀφορμῆς αὐτοῖς τὰ θερμαντικὰ πνεύματος. De bellico tumultu, apud poëtas: ut Il. ω, μὴ τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον ὁπὸ σύηται. Sic apud Heſiod. in aſp. - κορύσσεται κλόνον αὐδήεντα. Exponitur etiam, σήσμὸς, concuſſio, ut κλόνος ἐνοσιγαίου, in Epigr.

Κλονόεις, εντος, ὁ, tumultuoſus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονέω, ῶ, f. ήσω, commoveo ſeu agito tumultuosè, turbulentum reddo. Item quatio, vel concutio. Heſiod in Erg Γυνὰ Θρηϊκίης βορέης νέφεα κλονέοντος. Idem in Theog. - οἵ τ᾽ αὐδῆς πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας. Sic & Il. ε. & ο.

Κλονέομαι, moveor, agitor. Heſiod. in Theog. πᾶς δ᾽ ἰαχὴς ὀλονέοντο. Item tumultuosè concutior. Iliad. ε, πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων.

Κλόνις, dicitur venter: Ἀλὸ τὸ ἀεικίνητον inquit ſchol. Aeſchyli, qui & Antimachum κλόνιν appellaſſe ſcribit τὴν ῥάχιν, ſpinam dorſi.

Compoſita.

Compoſita.

Ἄκλυστος, ος, ὁ ἡ ὁ, ablutionis & concuſſionis expers. Gal. comm. 1. in lib. 3. Epidem.

Ἀκλύστητος, imperturbatus: inconcuſſus. Syneſ. de inſomn.

Διακλυσία, ῶς, concutio, perturbo: aut valdè concutio. Heſych.

Ἐπικλυσία, idem. ex Apoll.

Πολεμόκλυστος, cui tumultus bellicus ineſt, bellici tumultus plenus. Hom. in batrochom.

Συγκλυσία, ῶς, concutio, conturbo. Συγκλύσις, cõcuſſio, impulſus.

Κλισέω, κλοπή. vide in Κλίνω.

ΚΛΎΖΩ, F. σω, abluo, eluo, lavo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. Θάλασσα κλύζει πώτιος ἀνθρώπων κάκη. Ariſtot. ἡ κλύζουσα τὰς μυκτῆρας οἴνη. ¶ Item clyſtere abluo, ſeu perluo. Nicarchus lib. 2 Epigr. Οὐτ' ἔκλυσεν φάδιον μ', οὐδ' ἤψαϐ', ἀλλὰ πυρέξας Ἐμεσϐόλῳ ὠτῆ ϐύνομα κἀπέθανον. ¶ Dicitur & de quodam ſono tu quem edunt fluctus: ut Iliad. ψ, Ἐν κεφαρῷ ὅτε κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Paſſivè autem κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, ſeu κλύδωνά τινα πάσχειν: ut ſcribit Euſtath. i. turbari & undis agitari.

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio, ſeu ipſa actio abluendi. Dioſc.

Κλυσμάτιον, apud Hippocr. idem quod κλύσμα.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio.

Κλυσήρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ artis peculiare.) id quo alvus abluitur ſeu eluitur: medicamenti genus quo liquidum intra corpus injicitur. Galen. πολὺ σὺν τῷ ϐίαιτῳ κλυσῆρι κᾶται. Sic appellatur & ipſum inſtrumentum quo medicamentum injicitur, ut teſtatur Galenus Meth. 5.

Κλυσήριον, diminut. forma. q. d. parvus clyſter.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, unda, æſtus. Plutarchus (de mari) πολλῷ ἐχόσῃ καὶ τραχεῖ κλύδωνα. Et metaphoricè apud eundem in Coriol. καθαπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τὴν πόλεως. Apud Eurip. κλύδων ἔρεσσε, tumultus rixæ. Apud Dem. κλύδων καὶ μανία.

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agito, fluctuo. Metaphoricè Epheſ. 4. κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κλυδώνιον, ου, τὸ, (dim.) parvus fluctus, parva unda.

Κλυδωνίζομαι, pro κλυδωνίζομαι, ex Hippocr. κλυδάζεσθαι ὑπὸ ψόφου

Κλυδασμός, fluctuatio. (παρέχλυ.

Compoſita: ac primùm ex κλύζω, cum præpoſ.

Ἀμφικλύζω, undè ἀμφίκλυστος, utrinq. ablutus. vel qui utrinque abluitur, qui alluitur. Soph. in Trach.

Ἀπακλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2. αὐτακλύζεσκεν ἰοῦσαν Νῆα ῥόος.

Ἀποκλύζω, abluo, eluo. Item abſtergo. Ἀποκλύζομαι, abluor. Ariſtotel. de mundo.

Decomp. Ὑποκλύζω, intra aliquid abluo, ad abluendum ſeu eluendum immergo.

Συναποκλύζω, ſimul abluo.

Διακλύζω, colluo. Διακλύζομαι, colluor. Dioſc. l. 5. & 6.

Διάκλυσμα, id quo colluimus, ſeu id quo utimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur & collutio. Dioſc. lib. 3.

Διακλυσμός, pro eodem, apud eundem.

Ἐγκλύζω, per clyſterem indo, infundo. Dioſc.

Ἔγκλυσμα, quod per clyſterem inditur, ſeu infunditur: infuſus vel refuſio. Idem.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrà eluo. Strabo.

Ἐκκλύζω, eluo. Gal. Ἔκκλυσμα, elotio. (de mundo.

Ἐπικλύζω, proluo. Item mundo, ſubmergo, obruo. Luc. & Philo

Ἐπικλύζομαι, proluvie maris obruor ſeu fluctu, apud eundem Phil. & apud Ariſtot. Sic & apud Hom. in batrachom. Item fluctuo.

Ἐπίκλυσις, proluvies, diluvium maris terram obruentis, quum littora ſupergreditur. Exp. etiam illuvio, innundatio. Thuc.

Καζακλύζω, proluo, ut mare terram ſupergreſſum. Thuc. lib. 3 τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δὲ ὑπενόστησε. Exponitur & inundo, ſeu obruo vel ſubmergo. Item metaphoricè abundare facio: obruo. Xenoph. καζακλύσαι αὐ ἀφθονίᾳ τὸν ἐμὸν δεσπότην. Sic Syneſ. καζακλύσαι τὸν νοῦν, obruere mentem. Apud Ariſtoph. exp. etiam aqua impleo.

Κατάκλυσις & καταπλυσμός, proluvies, illuvies, ſeu illuvio. Et peculiariter diluvium, inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè καζακλυσμός, de moleſtiis quæ mentem velut obruunt, apud Syneſ. ſic καζακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio memoriam rerum obruens, apud Demoſth.

Decomp. Προκαταπλύζω, antè proluo, antè inundo.

Περικαταπλύζω, inundo, ſubmergo. Plut.

Περιπλύζω, circumluo, undique alluo. Plutarch. Περιπλύζεσθαι dicitur terra quæ undique alluitur ſeu circumluitur, quæ & circumfluа à poëtis vocatur.

Περιπλυσμός, ῶ, ὁ, circumluvio.

Περίπλυστος, qui undiq. alluitur. Hom. hymno in Apoll.

Προπλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur & antè diluo: perfundo prius. Item prius imbuo.

Προσπλύζω, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo. Item foveo. Dioſcorid. lib. 5.

Προσπλυσμία, id quo utimur ad colluendum ſeu fovendum.

Προσπλυσις, alluvio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, ſubmergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cæſ. & in lib. περὶ δύ.

Σύγκλυσμα, clyſter. (ὑμ.

Ὑποκλύζω, (q. d. ſubluo) exp. proluo, repurgo.

Comp. in κλύστος, *deſinentia: ſine præpoſ*

Ἄκλυστος, ος, ὁ ἡ ὁ, non ablutus, non elutus. Item undis non agitatus, ſeu qui undis non agitatur, apud Plut.

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Sophocl. Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur, item undoſus. Heſiod. in Theog.

Τρίκλυστος, ter, vel ſæpiùs elutus. ex Ariſtoph.

Ὑδατόκλυστος, æqua lotus ſeu ablutus. Plutarch. in Problem. Rom. & in præc. ſanitatis.

Compoſita ex κλύδων.

Ἀκλυδώνιστος, fluctibus non agitans: vel non fluctuans, imperturbatus, tranquillus. Heſych.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδάζεται τὸ ὠόν.

Ἐγκλυδασμός, ῶ, ὁ, ſolitus fluctuare vel æſtuare intus. Idem de victu in morb. acut.

Εὐρυκλύδων, fluctuoſus Eurus. Act. Ap. c. 27.

ΚΑΎΩ, audio. Cum genitivo Il. α, κλῦθί μοι ἀργυρότοξ, ὅς, &c. Odyſſ. δ. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥα καὶ ὑμεῖς ἔκλυεϑ' ἀρῆς. Cum accuſativo, ut Odyſſ. ξ. Ζεῦ δαῖμον ἦ ῥά νύ τοι ἔκλυον αὐδήσαντος. Sic Euripides, βοᾶν ἔκλυον. Cum dativo. ut Od. ζ, Κλῦτε μοι ἀμφίπολοι λευκώλενος. Item, exaudio: ut Il. φ, καί τ' ἔκλυες ὧν κ' ἐθέλῃσθα. Sic apud Heſiod. in Theog. Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μῦθον ἔκλυον, ἠδ' ἐπίθοντο. Et cum genit. ut Il. α, ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Item cum genit. perſonæ, & accuſat. rei ut Il. γ, Κεκλυτέμεν νεῶιν ἐμὸν μῦθον Ἀχαιῶν. Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Apud Sophocl. κακῶς κλύω σοῦ σέϑεν, malè audio à te. ¶ Item κλύω, audio, i. auſculto, morem gero. Sophocl. κλύειν τὸν ἐσθλὸν αὔϑρα χρὴ τὸν σὺ τέκες. ¶ Item percipio, apud Hom. Heſych. ἀϊόμαι exponit: ut μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτῆς.

Κλύμβος, (participii paſſivi formam habens.) Plutonis eſt epith. ita dicti, vel quòd audiatur ab omnibus, vel quòd ad ſe omnes advocet. ¶ At κλύμβον herbæ eſt nomen. Dioſcor. unde comp. περικλύμβον, i. omen fruticis cujuſdam.

Κλυτὸς, ὴ, ὸν, cujus vox audiri ſeu exaudiri poteſt. Item vocalis, vocem edens. Interdum etiam ſtrepitum edens, obſtrepens: ut κλυτὸς λιμήν, apud Hom. & κλυτὰ αἰπόλια, apud Soph. ¶ Item inclytus, cujus paſſim fama auditur: clarus, celeber: ut κλυτὸς Ἄρηϊϑος. Hom. & κλυτὸς Ἀμφιγυήεις. Heſiod. in Erg. & alibi. Dicitur & genere fœm. ut κλυτὶ Ἱππολύτη. Hom.

Κλέω, quomodo huc pertineat, vide in Κλέω, i. celebro.

Compoſita.

Ἀγακλυτὸς, (pro ἀγαὸ κλυτὸς, valde celebris, ſeu valde inclytus, percelebris. celeberrimus: ut Ἠφαιϛος ἀγακλυτὸς, Heſiod. in Theog. & ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα Od. θ.

Δορυκλυτὸς & δεσελκλυτὸς, haſta clarus. Il. α, & Od. ο.

Δυσκλυτὸς, inglorius vel infamis. Heſych.

Ἐπικλυτὸς, celebris. Apoll. Arg. 1. Exponitur & ἐπωνείδιστος. Heſyc.

Θεοκλυτὸς exp. ἱερόμαντις. Suid.

Θεοκλυτέω, ῶ, Deum ſeu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. hinc etiam θεοκλυτέμβροι dicuntur vates ſeu divini, quibus numen aliquod familiare eſt, qui Dei vocem audiunt, apud Plut. de dæm. Soc. Item Deum invoco, propriè ut preces meas exaudiat. Syneſ. ep. 4. Suid. ex Aelian. Cum accuſ. perſ. exp. ſimpliciter invoco: ut θεοκλυτεῖν Κύρινον invocare Quirinum. Plut. Et cum accuſ. rei apud eundem in Paul.

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio ſeu invocatio. Suid.

Ὀνομάκλυτος, cujus inclytum eſt nomen, celebris: vel cujus κλέος ὄνομα hominibus eſt περίκλυτον. Il. χ. Pro eodem dicitur ἀνωνυμάκλυτος, apud Simonid. in jamb. de mulieribus.

Ναυσικλυτὸς, navibus ſeu re navali clarus. Od. ϑ.

Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.

Παράκλυστος, infamis, famoſus.

Περικλυτὸς, valde inclytus, celebris: Heſiod. in Erg. & alibi. Item de re, eximius, ut περικλυτὸν δῶρον apud Moſch. idyll. 2. Item qui exaudiri poteſt, apud Hom.

Προκλυτὸς, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, conſentio. Sophocl.

Τηλεκλυτὸς, procul inclytus. cujus nominis inclyta fama procul pervenit.

ΚΑΩΒΟΥΣ ἀμφιῤῥῶγας, caveas avium circumruptas. in Epigr.

ΚΑΏΖΩ, F. ξω, vox graculorum propria, ut tradit Poll. lib. 5. c. 13. ¶ Item explodo è theatro ſono quodam qui fit linguæ ad palatum alliſa, qualis auditur in pronuntiatione verbi iſtius primæ ſyllabæ. Heſych.

Κλώζομαι, Suid. exp. συρίττομαι, Euſt. ὑποσυρίττομαι.

Κλαγμὸς,

Κλωγμός, sive κλωσμός, clogmus, sonus seu vox graculorum, Plutarchus in lib. de præc. san. eum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equitibus. Item sonus qui fiebat quum quis è theatro explodebatur. Hesych. & Eust.

Κλωνῖδες, antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ, quæ postmodum dictæ fuerunt μιμαλόνες, ut scribit Suid. & Hesych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τῶν κατέχειν ὑγρὰ μέλη κλάζειν.

Composita.

Ἐκκλάζω, κλαγμὸν edens explodo.

Περικλάζω, circumcirca κλαγμὸν edens explodo. Eust.

ΚΛΩΘΩ, F. σω, neo Exponitur etiam, glomero. Luc. μίτον κλώθω, filum neo: vel glomero.

Κλώθεσθαι, neri, glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένα αὐτῷ, destinata fato. & in Epigr. κεκλωσμένῃ ἐκ Βιᾶν, idem fatum passæ quod Bura. Sumpta autem est hæc metaph. à lanificis sororibus, quarum tertia hinc dicitur Κλωθώ, οῦς, Clotho, apud Hesiod. in Theog.

Κλῶσμα, τό, filum quod nendo deductum est Pausan. Eliac. 2. Num. 15. κλῶσμα ὑακίνθινον, exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωστήρ, ῆρος, ὁ, idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum: ut apud Theocr. idyll. 25. - ὅ, τε μοῖρα καὶ κλωστὴρ ἐπάγη. Item ipsa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. & Plut. de sera num. vind. Item fusus, ἄτρακτος. Apoll. Arg. 4.

Κλωστής, ῆς, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit aut digitis torquet. Etym.

Κλωστός, ή, ὁ, nendo ductus, vel nendo contortus, digitis inter nendum tortus vel connexus. Levit. 15.

Κλώσσω, neo. unde κλώσσων Hesychio ἐπικλώθων.

Composita.

Ἀκλωστος, ὁ ἡ ή, qui nendo ductus non est, qui nendo tortus seu connexus non est, ut ἄκλωστοι σήμονες. Poll. ex Plat. comico.

Ἀναικλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo atq; explico. Item de Parca dictum retracto mutando fatum. Luc. τὰ μὲν πεπραγθέντα ἀδύνατα ἀναικλῶσαι. (in Antig.

Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus. Soph.

Ἐπικλώθω, neo. Item, fatalia stamina ducoi. fatalia stamina nectens tribuo aut destino: propriè de Parcis, interdum & de cæteris, diis: idq; tam in bonam partem quàm in malam. Odyss. π. ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσαν τύχην δυείμαν. Sic & Od. γ, & apud Eurip. in Oreste. Vitur & Luc. & Plut. in consol. ad Apoll.

Ἐπικλώθομαι, (med.) idem. Il. ω, & Od. θ.

Εὔκλωστος bene nexus. Hom.

Καθεκλώθω, fila deduco, stamina deduco. Et peculiariter, fatalia stamina duco. Od. η, Καθεκλώθη, exp. fatum. Suid.

Λινόκλωστος, ut ἠλακάτη λινόκλωστος, in Epigram. colus in qua netur linum.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus interque nendum, modò fuso versato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω, neo, seu nendo torqueo & circumago.

Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto.

Decomp. Ἀσύγκλωστος, qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synes. ep. 57.

Τρίκλωστος, ter fuso versato ductus seu nexus: vel à tribus sororibus tortus seu nexus.

ΚΛΩΝ, ωνος, ὁ, ramulus vel surculus qui deputari solet: summitas rami quæ putari solet. (☞ à κλάω quod significat surculos & ramulos teneriores puto: vel etiam ab ea significatione qua pro flecto sumitur: ut κλῶνες sint ramuli teneri & flexiles. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχει δίνας ἀξύλους ἐν αὐτοῖς βλαστοὺς ἢ κλῶνις ἢ πτόρθους, ἢ ἀκρεμόνες, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐκφυόμενα ἀπὸ ῥιζῶν.

Κλώναξ idem. Hesych.

Κλωνάριον, & κλώνιον, ου, τό, ramulus, surculus.

Κλωνίζω, ramulos seu surculos amputo. Suid.

Composita.

Ἀκλάνητος, ος, ὁ ἡ ή, ramulis carens. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Μονόκλωνος, unicum ramulum habens. Dioscor. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos habens ramos vel surculosus.

Κλωπάσομαι, &c. vide in Κλέπτω. Κλῶσμα, &c. in Κλώθω.
Κναίω, in Κνάω, Κνακὸς, in Κνηκός. Κνάμπτω, in Κάμπτω.

ΚΝΑΠΤΩ, vel γνάπτω sive γνάφω, carpendo vellicandoque expolio, carmino, carpo: fullonum proprium, qui interpolare & polire vestes dicuntur. Dioscor. l. 4. c. 162. ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια. ☞ Scholiastes Aristoph. dicit scripturam per κ esse Atticam, recentiores verò scribere per γ: derivari autem παρὰ τὸ κνᾶν, quod est ξύειν. Retinetur autem utraq; scriptura in derivatis omnibus quæ sequuntur.

Κνάπτομαι, carmino, carpor. Xenocrates apud Suidam, ὧδε ἱματίου πόκος ἐκνάπτεται, apud me lana non carminatur, seu carpitur.

Κνάψις sive γνάψις, politio illa seu interpolatio fullonum quæ fit carpendo, ac vellicando: ut φάρους γνάψις, apud schol. Aristoph.

Κνάφος seu γνάφος, carduus fullonius, seu spina fullonica qua poliuntur & raduntur panni. Schol. Aristoph. & Suid.

Κναφεύς seu γναφεύς, έως, ὁ, fullo, qui carduis pectit & destringit pannos: qui vestes polit carpendo & pectendo, simul etiam eas lavando & subigendo à sordibus purgans. Aristoph. & Athen. lib. 11. Item γναφεύς est etiam piscis species sic dicti quòd ex ejus decocto eluantur sordes & maculæ, perinde ut fullonico lixivio. Athen. lib. 7.

Κναφεύω, seu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto & expolio: fullo sum. Aristoph. in Pluto, Ὁ γὰρ κναφεὺς, ὁ ξαίνων καὶ λευκαίνων κώδια. Κναφεϊκὴ, sub τέχνη, fullonica ars. Plato in polit.

Κναφεῖον, ου, τό, officina fullonis, quæ fullonica dicitur. Pro eo Ionicè dicitur κναφήιον, apud Herodot.

Κναφικὸς seu γναφικὸς, fullonicus seu fullonius: ad fullonem pertinens. ut κναφικὸς κτὰς, apud Suid. & γναφικὴ ἄκανθα, apud Dioscor. l. b. 4

Κνάφαλον, seu γνάφαλον ου, τό, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: seu tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ inferciri solent. Suid. & Poll. lib. 10.

Γναφαλώδης, ες, ὁ ἡ, q similis est τῷ γναφάλῳ, mollis & lanuginosus: instar γναφάλου Dioscor. l. 3. c. 37. Exp. & tomentosus.

Γναφάλιον, herba quædam dicitur, quoniã ejus foliis nonnulli pro gnaphalo utũtur, utpote albis mollibusq; Dioscor. l. 3. c. 132.

Γνάφαλος, avis: de qua Aristot. hist. an. l 9. c. 16.

Composita.

Ἄκναπτος seu ἄγναπτος, ος, ὁ ἡ, fullonem non expertus: à fullone non purgatus. Poll. Hesych. Plut.

Ἄκναφος seu ἄγναφος, idem. Marci 12. & Matth. 9.

Εὔκναπτος, bene paratus, s. à fullone.

ΚΝΑΩ, & κνέω, item κνῆμι (inde derivatum more verborum in μι) scindo. Item rado, ξύω. Suid. ἐκείλασε τὸν κηρὸν κνᾶν. Item scalpo, scabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritum moveo, pruritum excito, titillo. Plut. de discern. adulat. ab amico, ᾗ τῷ κνᾷ, ᾗ ἀφίστησι τὸ λεγόμενον. ☞ Sunt qui à καίνω derivent, utpote syncopen passum. Eust. tamen καίνω à κνάω factum esse testatur.

Κνάομαι, ῶμαι scabo, scalpo. Plut. in Pomp. τίς οἶδ' ἀκριβῶς κνᾶται τὴν κεφαλήν; Item pruritum moveo, titillo. Luc. de saltat. ὅσα πεπονθὼς ὑπὸ τῶν ὀπισθίων κνωμένοις.

Κνῆμα, τό, ramentum: id quod radendo aufertur. Galen. apud Hippocr. Item pruritus. Polyb.

Κνῆμα, τος, idem. Hippocr. de natura infant. (aphor. l. 6.

Κνημώδης, ες, ὁ ἡ ή, pruriens, pruritum excitans. Hippocrat.

Κνῆσις, εως, ἡ, culter vel radula: instrumentum ferreum quo radimus aliquid, peculiariter verò caseum. Il. λ. Κνῆσι χαλκείῃ. Et pro κνησμονῇ, apud Oppian. At κνῆσις, ίδος, ἡ, à quibusdam exponitur laminula, ab aliis fistula, apud Plut. in Ant.

Κνησὴρ, ῆρος, ὁ, radula. idem quod κνῆσις. Erot. ex Nicand. ab Hesych. exp. etiam occisor.

Κνησήριον, ου, τό, radula idem quod κνῆσις, & κνησὴρ: pro quo per syncopen dicitur κνῆστρον, ut apud Gal. ex Hippocr. Κνῆστρον dicitur etiam τὸ κνέωρον: ut Gal. tradit. Pro eodem scribitur & κέστρον, apud Dioscor. l. 4. c. 173. quod præterea significat instrumentum quo cavatur ebur. Κεστρὶς οἶνος, vinum ex cestro. Dioscor. lib. 5.

Κνηστὸς, ὴ, ὁ, sectus, concisus, vel rasus. Athen. lib. 12.

Κναίω, scindo. idem quod κνάω. ex quo & derivatum est. Item radula caseum rado: schol. Aristoph. Ab Hesych. exponitur etiam λεπτῶ καὶ ξεστῶ, διαφθείρω.

Κνήθω, f. σω, scalpo, frico. ¶ Item prurire facio, pruritum moveo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram provoco, uro. Aristot. in probl.

Κνήθομαι, prurio: in 2. epist. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς, ὴ, ὁ, pruritus, prurigo. Alex. Aphr. l. 1. probl. Philo de vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de discern. adulat. ab am.

Κνησμώδης, ες, ὁ ἡ ή, pruritum excitans: vel pruritum excitanti similis. Κνησμονὴ, idem quod κνησμὸς, in Hippiatr.

Κνησιάω, & Κνησιάω, ῶ, prurio: ut ἡ κνίδη ἐφέσθιομένη τὴν σάρκα κνησιᾷ αὐτὴ ποιεῖ. Pro eodem dicitur & κνησιάω: apud Plat. in

Κνηθμὸς, ὴ, ὁ, pruritus, prurigo. (Georg.

Κνηθιάω, ῶ prurio, idem quod κνησιάω.

Κνίφη, ἡ, idem quod κνησμὸς. Suid. Item urtica.

Κνίζω, f. σω, (itidem à κνάω deductum) seco, rado. Eustathius exp. per summa & leviter derado. Exponitur etiam, scalpo, scarifico, vellico. Item pruritum moveo, pruritum excito: vel urticæ in modum pungo seu uro. Appian. Σύφακα ἄρτι τὸν σωφρονοῦντα ἔρωτι ἐκίνισε καὶ παιδός, pruriebat amore puellæ captus. Sic Aristoph. in Vesp. Καί με κακίσματα ἔκνισε, pessimis probris me ulcus aut vellicavit. Exponitur etiam, pervello, stomachum facio & indignationem cieo, molestus & gravis sum, scrupulum injicio, solicitudine afficio. Herodot. ἐκνίζε Ξέρξεα ἡ γνώμη.

Κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor & tangor: vel uror amore. Athen. lib. 13. Theocr. idyl. 4.

Κνίσμη

Κνίσμα, τὸ, vellicatio. Suid. Item pruritus, ignes quib. amantium pectora uruntur. Basil. in Libanio.

Κνισμὸς, ὃ, ὁ, pruritus, prurigo, idem quod κνησμός. Athen. l. 3. Item peculiariter, pruritus venereus. Aristoph. in Pluto. Item dissidium & jurgium inter amantes. Alciphron. & Plut. Eust. etiam μιλῶ κισμῷ αὐλάρμου. Athen. lib. 14. Ponitur & inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνισμώδης, ες, ὁ ἡ, pruriens. Gal. 6. cap. 9.

Κνιστὸς, ὃ, ὁ, concisus: vel derasus, abrasus. Athen. lib. 9. Poll. lib.

Κνίζα, ἡ, q. d. scalptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνιζέω, idem quod κνίζω. Hesych.

Κνίδη, ἡ, urtica (à κνίζω, ut urtica ab uro.) Theocr. idyll. 7. ἢ ἐν κνίδῃσι κοιμᾶσθαι δοκεῖς, vide & Dioscor. lib. 4. c. 94. & schol. Nicand. ¶ Item piscis nomen: de quo Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. & Athen. l. 3. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνὶς, apud Oppian.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam, & pruritus qualis ab urtica excitatur: pruritus sive prurigo, aut uredo, qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur.

Κνύω, rado, scalpo. idem quod κνίζω, κνήθω, & κναίω, ac ejusdem originis. Aristoph. in Thesmophr. Οὗτος πόθεν μοὔκνυσεν ἕλκων τὴν θύραν. Philoponus apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tamen & Atticis etiam usurpari.

Κνύος, ες, τὸ, scabies, prurigo: vel φθορά. Eust. ex Hesiodo de filiabus Phroneti, ἢ γάρ σφιν κεφαλῆσι κυὸς νόον ἔχαδεν. Philoponus apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tamen & Atticis etiam usurpari.

Κνύμα, τὸ, scalptura, seu ἡ ἐμαὶ ὃς κνησμός: ut Suid. exp. Aristoph. in concion.

Κνύζω, scalpo, rado. Etym. Gal. apud Hippocr. etiam ψαφέω.

Κνύζομαι, lamentabiliter & queribundè gannio, seu ululo. Suid. Προσκνύζομαι, (comp.) gannitu appello seu inclamo. Philostr. in heroi.

Κνύζα, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶ Item ἡ κόνυζα, conyza, cunila seu cunilago. Theocr. idyll. 4. & 7. vide Dioscor. l. 4. c. 365.

Κνυζόω, ῶ, f. ώσω, scabie infesto, scabie fœdo seu deturpo. Item simpliciter, deformo, deturpo. Od. ν, Κνυζώσαι δέ σε οἶος ἐὼν ἀφίκηαι ἐς δῆμον. Κνυζάω, sive κνυζέω, gannio: propriè de canib. queribundum ululatum edentibus. Quidam exp. gannio adulatoriè & queribunde. Theocr. idyll. 6. ἢ γὰρ οὐκ ἤθελον αὐτὰς ὑπνυζᾶσθαι ποτ' ἰχῖα ῥύγχος. ἔχουσα. Sic Aristoph. in vesp. Α. Καταβαίνετ' ὦ πούπερα, καὶ κνυζώμενοι. Αἰτεῖτε καὶ βολεῖτε καὶ δικεύετε. Metaph. de infantibus apud Theocr. idyll. 2.

Κνυζηθμὸς, ὃ, ὁ, gannitus, canis adulatorius & queribundus. Od. π. Dicitur & de infantum vagitu, apud Eust. & Athen. l. 9. Accipitur etiam pro rugitu, apud Oppian. lib. 3. de venat.

Κνύζημα, τὸ, idem. Herodot. in Euterpe.

Κνιπόπις, ητος, ἡ, Gal. in lex. Hippocr. exp. κνησμὸς, pruritus item (ex aliorum sententia) ξηροφθαλμία lippitudo sicca.

Κνὶψ, πὸς, ὁ, culex: insectum est ficus infestans, ut testatur Aristoph. in avib. & Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 17. Est & vermiculus qui vel in vite nascitur, ejusque oculos turgentes rodit, vel in folliculis ulmi, ut docet idem Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. ult. Pro eodem dicitur & σκνίψ.

Κνιπὸς, ὃ, ὁ, expon. parcus, tenuiter vivens. Dicitur & σκνιπός.

Κνιπεία, parcitas. Suid.

Κνάπτω, κνίσω, Χνάω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κνάω.

Α' κνησις, εως, ἡ, spina dorsi: ita dicta quòd bruta eam κνῆσαι (scabere, seu scalpere) non possunt. sed opus sit, ut ab alio fricetur seu distringatur, propriè in solis quadrupedib. Od. κ' Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνησιν μέσα νῶτα πλῆξα. Est & herbæ nomen apud Nicand. in Ther.

Α' πακνάω, ῶ, scabo, scalpo, abrado, erado. Hesych.

Δορύκνιον, ου, τὸ, dorycnium: herba, de qua Dioscor. l. 6. Plin. sic appellatam scribit, quòd cuspides in præliis tingerentur illa passim nascente. Demophon autem quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat.

Ε' πικνάω, insuper scindo, insuper rado. Aristoph. in avib. & Il. λ.

Κατακνάω, concido, disseco. Aristoph. in Vesp. Exponitur & derado, abrado, distringo, defrico. apud Dioscor.

Κατάκνησις, cnlter quo caseum deradimus seu abradimus. Hes.

Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affrico, vel pruriens affrico. Xen. apom. l. 1. προσκνᾶσθαι τοῖς λιθοις. Apud Greg. Naz. τῷ ἀκμῷ προσκναμψοι, quibus aures pruriunt & titillantur.

Τυροκνήστις, radula seu cultellus quo caseus raditur. Eust. & Suid. Apud Hesych. scribitur τυροκνῆστις. Dicitur & Τυρόκνη pro eodem. Suid.

Composita ex κναίω.

Α' πακναίω, tædio afficio & molestia, malè habeo, affligo, vexo. Luc. ὁ ἔρως τὴν γυναῖκός μ' ἀποκναίει μετρίως ἀποκναίει με. Plato de rep. lib 3. ἐπικναίσει προσέχων ἑαυτὸν, ἵνα τ' ἄλλως ὕστερον πολλὰς. ¶ Item obtundo, eneco: (loquacitate & ingrata auribus nostris dicendo.) Dem. contra. Mid ἀποκναίων ἀηδίᾳ καὶ εὐαισθησίᾳ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν τοῦτο λέγων. ¶ Item exhaurio, accido. Xen Hell. 2.

Α' πακναίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor. Greg. & apud.

Α' πάκνισις, molestatio, vexatio. Hesych. (Dion.

Διακναίω, corrumpo, vicio, fœdo Aristot. l. 2. de cœlo. Item molesto, molestia afficio, vel tabefacio, macero, Aristoph. ἔγκατον μοίλις τόθ', ὅς με διακναίσας ἔχει.

Διακναίομαι, maceror, tabefio, apud eundem Aristoph.

Composita ex κνάω.

Ε' κκνάω, vel ἐκκνήθω, intero (radendo nimirum) ungue vel radula carptum intero. apud Nic. in Ther.

Καθακνάω, derado. Aristoph. ¶ Item pruritum commoveo, prurire facio, titillo.

Καθακνήδομαι, derador. Item pruriginè seu titillatione patior.

Προσκνήθω, abrado, affrico. Plut.

Composita à κνίζω.

Α' πακνίζω, vellico, ungue aliquid abscindo vel eximo vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item ungue vulnero. Aristot. hist. an. l. 5. item dedolo, extenuo. Reg. l. 4. ἀπέκνιζε τὸ ξύλον.

Α' πόκνισμα, τὸ, frustum rei alicujus, propriè ungue abscissum seu abruptum. Item generaliter, segmentum: ut exp. apud Aristoph. (de caus. pl. l. 5.

Α' πόκνησις, vellicatio, abscissio quæ fit ungue. Theophrast.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo. Aristotel. hist. animal. libro 7.

Ε' κνίζω, excido, expungo, excerpo, evello. Herodot. in Polymn. τὸν κηρὸν αὐτὸς ἐξέκνισεν.

Ε' πικνίζω, in superficie scalpo, vel per summa incido, seu rado: ut apud Suid. - ἀρότρια βραχύβολον ἐπικνίζοντα χαράσσων.

Ε' πικνίζομαι, in superficie scalpor & incidor. Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 2. (partes fit.

Ε' πίκνισις, scarificatio, scalptura, incisio quæ per summas

Καθακνίζω, concido. Athen. ¶ Item concido, carpo, vellico vel fugillo, obtrecto. Isocrat. in Panath. & apud Luc. ¶ Item titillo, pruritum excito.

Καθακνίζομαι, prurio, titillor. Aristoph. in Pluto.

Καθακνιδεύω, pungo, scarifico: q. d. urtica uro vel urticæ in modum uro seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. ἐκ ἱερωσύνης. Item uro pectus alicujus: specialiter amore uro, amore crucio. Chrysost. in ep. ad Corinth. 1. cap. 10.

Περικνίζω, circumscalpo, circumvellico, circumcarpo: in Epigr.

Υ' ποκνίζω, pruritus stimulos subdo, titillo, Item calcar subjicio, extimulo, incito. Philo de vita M. l. 1.

Υ' ποκνίζομαι, prurio libidine, amore uror. Xen. apomn. l. 3.

-ΚΝΕ'ΦΑΣ, ατος, τὸ, caligo, tenebræ, item crepusculum. Il. μ, -ἢ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. Sic Il. ω, ἐπὶ κνέφας ἦλυθε γαῖαν. Exponitur etiam, ultima noctis pars: ut apud Xenoph. ἄμα κνέφᾳ, sub diluculum. Eustathius genitivum singul. regulariter formatum inusitatum esse tradit: pro eo autem dici κνέφους, apud Aristoph. in concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας usurpari testatur Etymol. Vterq; autem tum Etym. tum Eustath. κνέφας seu κνέφος dici volunt quasi κοινὸν φάος. Sunt & qui simpliciter à νέφος deducant.

Κνεφαῖος, ᾶ, ὁ, tenebrosus obscurus. Item κνεφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ' αὖ κνεφαῖος κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Sic & apud eundem in ran.

Composita.

Α' κροκνέφης, ες, ὁ ἡ, vespertinus. Luc. in Lexiph. ἐμὲ τὸν ἀκρο-κνέφες μετεκαλέσω ὁ Δαρμασίος.

Α' κροκνέφαιος, idem. Hesiod. in Erg. ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.

Α' μφίκνεφος, undique caliginosus seu tenebrosus: circumquaque nebulis septus.

Κνήθω, κνήθω, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΗ'ΚΟΣ, ου, ἡ, Hesychius dicit esse speciem quandam seminis. Ejus seminis cum herba sua meminit Dioscor. lib. 4. cap. 190. scribens inter alia ferre eam florem croco similem, semen album & rutilum, oblongum, &c. Theophrastus hist. pl. l. 6. c. 4. duas esse species τῆς κνήκης tradit, ἥμερον & ἀγρίαν. Scribitur & κνίκος per ι apud Dioscor. Aristot. Gal. Aet.

Κνηκὸς, ὃ, ὁ, expon. flavus, rutilus, luteus, croceus. item albidus. Pro eodem dicitur Doricè κνᾶκος, ut apud Theocr. idyll. 7. Ἐκ μὲν γὰ λασίοιο διαύχιος ἔσχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὄμφιον. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, quod & κνηκέλαιον, apud Dioscor. l. 1. c. 45. Scribitur & κνίκινον, apud Dioscor.

Κνηκώδης, ες, ὁ ἡ, cneco similis, ad cnecum proximè accedens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 18. Scribitur & κνικώδης, apud eundem.

Κνηκεῖος, epithetum aquilæ, apud Lycophr.

Κνάκων, ωνος, habens colorem cneci. Theocr. idyll. 3.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur lupus, apud Suid.

Κνῆμα, vide in Κνάω.

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus, sura. Galenus σκέλος dividit in tres partes μηρὸν, κνήμην, πόδα. Il. ε, Γέναπί τε κνήμαί τε πόδες ἠδ' ἀκάματον κῆρ. κρατὸς παλάσσω Μαραθρίδιον. Xenoph. Hellen.

Hellen. 4. ἡδυσμάτων δὲ τῆς κνήμης ὑπερόγκως καὶ ὀδωδυῖας ἀφορήτων. ¶ Κνῆμαι dicuntur etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, ut docet Eustath. & Pol. Lysias has appellat κνημίας, teste Polluce.

Κνημιαῖος, α, ον, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur & κνημιέος apud Galen.

Κνημίδιον, ου, radius rotæ, idem quod κνήμη. Poll. lib. 10.

Κνημὶς, ἰδος, ἡ, tibiale, ocrea. Odyss. ω, - ἀμφὶ δ' ἄρα κνήμῃσι βοείας κνημῖδας βάπτας ἕλετο χαπτὰς ἀλεξάνων. Sic & Iliad. γ, & τ, & apud Athen. lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radii. Poll. ex Lysia.

Κνημὸς, οῦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit: seu loca montis pede ipsius altiora. Iliad. β, Γ' ἔβης ἐν κνημοῖσι. Sic & Il. ψ, & Od. δ'. Quidam etiam κνημὰς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς, dicitur ἡ ὀρείχαλκος, Argivorum lingua, ut tradit idem Eustath.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, idem quod κνημὸν, Dion. Alex. de situ orbis.

Composita.

Ἀϊκνήμιος, ος, ὁ καὶ ἡ, q. d. capricus, epitheton Priapi in anth. epig.

Ἄκνημος, ος, ον, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior & nuda tibiæ pars sola ferè cute contecta in quam musculorum movenium tibiam tendines inseruntur. Gal. comm. 2. ἐς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Νύττουσι γὰρ καὶ φλάσι πὰντικνήμια.

Γαστροκνημία, seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior: sura. Gal. & Aristotel. hist. anim. l. 1. c. 15.

Εὐκνήμος, qui bonis seu pulchris tibiis est. Poll. l. 2. c. 2.

Εὐκνήμις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, bene ocreatus vel pulchris tibialibus vestitus. Iliad. α, & γ, Synecdochicè accipitur pro bene armatus.

Κακόκνημος, malas tibias habens: Panum epith. apud Theocr. idyl. 5.

Ὀκτάκνημος, octo radios habens: rotæ epitheton. Il. ε.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens & nulla ex parte mancas aut mutilas. Athen. lib. 3. & 6.

Παρακνήμιον, exterius os cruris & minus: focile minus. Aristot. & Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sunt pingues suræ. Aristoph. in Pluto.

Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. β.

Προκνήμιον, cruris os interius & majus: focile majus. Aristot. & Poll. lib. 2.

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt, & σαπρόκνημος ἕλκη ulcera putridarum tibiarum. Dioscor. lib. 4. c. 184.

Φιλόκνημις, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum Hesych.

Χαλκοκνημίδες, æreis indati ocreis, item (synecdochicè) æreis armis induti. Homer.

Κνησάω, κνῆσμα, κνησὴ, &c.
Κνήφη, κνίδη, vide in Κνάω.

ΚΝΙΔΙΟΝ, ου, τὸ, cnidium granum, quod potius κνίδιον κόκκος dicitur.

Κνίδιον κόκκος, idem quod κνίδιον. Dioscorid. lib. 1. cap. 44. Et κνίδινον ἔλαιον quod & κνιδέλαιον dicitur, oleum è cnidio grano. ibidem. Scribitur & κνίδος, apud Athen. lib. 2. Ἀ Cnido insula. unde & κνίδιον γνῶμαι, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

Κνίζα, Κνίζω, &c. vide in Κνάω.
Κνίκος, &c. vide in Κνῆκος.

ΚΝΙΣΣΑ sive κνῖσα, ης, ἡ, nidor, arvinæ seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor & odor ex carnibus quæ torrentur, sive assantur. Aristotel. meteor. lib. 4. Iliad. α, Κνίσῃ δ' ἀμφὶ ἕκηλον ἐλισσομένη περὶ καπνῷ Sic & Iliad. Θ. Metaph. apud Plutarch. de præc. san. ὥσπερ γὰρ τοῦ κνίσσης τῆς κοινῆς δίξης ἀχρεῖος, Item ipsa pinguedo, arvina aut adeps. Iliad. α, Odyss. μ, σ & alibi. Eustathius ex Herodiano à futuro verbi κνίζω tradit fieri κνίσω, quæ extensionem quidem τῆς ι accipiat, significet autem τὸν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ὀσφραμένης αὐαφορᾶς τῇ ὀσφρήσει προσιζάνουσαν.

Κνισσὸς, οῦ, ὁ, dicitur esse λίχνος, i. catillo. Eustath. in communi phrasi notum esse tradit & usitatum. Hinc κνισσόπτης, nidoris appetentior, gulosior, apud Athen. lib. 12. ¶ At κνίσσα, τὸ (proparoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνῖσα.

Κνισσήεις, εντος, ὁ, & Κνισσηρὸς, ὸν, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus. Odyss. κ. & Athen. lib. 9.

Κνισσώδης, ες, ὁ, idem. Aristotel. histor. anim. lib. 4. cap. 8. & lib. 3. de part. animal.

Κνισσάριον sive κνισσάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo. Suid.

Κνισσάω, nidore inficio seu repleo. Demosth. contra Midiam. κνισσῶν ἀγυιὰς καὶ περιφορᾶς. Item vaporo, suffio. Luc. κνισσᾶ περὶ τὰς βωμούς.

Κνισσόω, ῶ, idem. Athen. lib. 4. κνίσωσι δὲ δῆμοι. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo. Alex. Aphr. ὑπερκαπνίζω ὁ ἰχθὺς κνισσῶται καὶ ἀφανίζεται, piscis deustus fumigatur & evanescit, vel in nidorem abit.

Composita.

Ἄκνισος, ος, ον, ὁ, ἡ, nidoris sive pinguedinis expers. Plut. symp. 4. & in præc. sanit.

Πολύκνισος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn.

Κνισὼν, κνιφὸς, κνὶψ, κνύζα κνύζω, &c. vide in Κνάω.

ΚΝΩΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bestia, animans. (Hesychius & schol. Aristophanis volunt propriè dici de bestia marina seu aquatica, veluti κνώδαλον, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κυώμενον: Homerum verò & cæteros poëtas usurpasse etiam pro bestia terrestri. παρὰ τὸ κυσὶν ἁλίσκεσθαι.) Od. ε. Οὐ μὲν γάρ τι φύσικε βαθύφρονα βούτειν ὕλης κνώδαλον ὅττι ἴδοιτο. Et Hesiod. in Theog. Κνώδαλα ὅσσα πὲρ ἤπειρος τρέφει, ἠδὲ θάλασσα. Aeschyl. in Prometh. vinct. boves quoque & jumenta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, & τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nicand. in Ther. v. 98. Insecta quoque noxia idem Nic. in eodem opere, v. 759. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Axiocho vocantur κνώδαλα.

Κνωδὼν, vide in comp. ex Ὀδὼς.
Κνώσσω, in comp. ex Ὄσσω.
Κνὼψ, in comp. ex Ὤψ in Ὄψομαι.

ΚΟΑΛΕΜΟΣ, ος, ὁ, exp. stolidus amens. Aristoph. in eq. Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαιόπεζος ἀγκυλοχείλης Γαμφυλῆσι δράκοντα κοάλεμον αἰμοβοώτην. Et paulò pòst. Ἀλλὰ πεφανῇ, καὶ ἀπολέσῃ τὸν κοάλεμον. Ubi schol. exp. τὴν ἀβουλίαν. Suidas ait hanc dictionem compositam esse ἀπὸ τοῦ ἠλιθίου καὶ τοῦ κοῦφα νοεῖν, τουτέστι κοάλεμον dici τὸν ἀνόητον & ἠλίθιον καὶ μάτην κοῦφον, i. νοῦν ἔχοντα sive αἰθαυόμβριον. Idem etymon affert schol. Aristoph. Eustathius, scribit τὸν οὖν τῇ κοιλοφρίᾳ κοάλεμον esse τὸν οὐ πρὸς κοῦφα, quod est νοεῖν ἀλιόμβριον.

ΚΟΑΞ, vox est (seu imitatio vocis) ranæ. apud Aristoph. in ran. βρεκεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Unde Lat. coaxo. i. ranas voce imitor.

ΚΟΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, loquax, adulator, impostor. Aristoph. in Ran. Μήτ' ἀγορεύειν, μήτ' ἀκούειν κόβαλον, ὅστις νεῖ, μηδὲ πανοῦργος. Sic & in Equit. Κόβαλος ἄ, deceptor & impostor es. Et rursum in Ran. Ἦ μὴν κόβαλός γ' ἐστὶν, ὡς ἡσὶ σοὶ δοκεῖ, scholiastes exponit, ἀπατηλικὸν, κακοῦργον, impostoria & fallacia, malefica & improba: innuens etiam κόβαλος dici quasi κακοβόλος. ¶ Item adulator seu adulatorius, apud Aristot. hist. an. lib. 8 cap 12. (de otoscane) ἔστι δὲ κόβαλος καὶ μιμητὴς, καὶ αὐτοσχέδιος ἀλίσκεται, ὥσπερ λέγουσί τινες τῶν ῥητόρων. Hesychius tradit à quibusdam exponi etiam μάτην, futilis. vel stolidus. ¶ Aristophanis schol. scribit κόβαλον dici lusum jocumq; conjunctum cum dolo & fallacia. & κόβαλα vocari versutias, astutias, fallacias seu σοφίσματα, κλέμματα. ¶ Idem schol. scribit κοβάλους esse dæmonas quosdam Dionysiacos, asperos & immites, item ab antiquis vocatos fuisse latrones qui clava armati prædatum exibant. Apud Aristoph. reperitur & cum gemino λ.

Κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio. Suid. & Etym. innuunt esse aliena paulatim pretio ad me converto.

Κοβαλεία, impostura quæ joco fit, deceptio ludicri speciem habens. Item adulatio ab improbo & malitioso homine profecta, hoc est, dolosa & perniciosa. Scribitur & κοβαλία.

Κοβαλικεύω, dicitur pro κοβαλεύω.

Κοβαλίκευμα, τὸ, idem quod κοβαλεία sive κοβαλία, æstus, versutia, deceptio, impostura: vel etiam facinus astutum & dolosum. Aristoph. in equitib.

Composita.

Ἀνδροκόβαλος, ος, ὁ, nequam, improbus, veterator. Suid. & Hesych.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumvenio. Aristoph. in equit. γέγονας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύσας.

ΚΟΒΥΑΙΣ, εως, ἡ, radula: & quidem ea qua caseus raditur. Poll. l. 10. c. 24. ex Philem. Ὀβελὸν μαγείρου καὶ κόβυλιν καὶ σκάφιν.

ΚΟΓΧΗ, ἡ, concha, seu ostreum marinum & aquatile. apud Athen. lib. 3. ὄστρεα καὶ κόγχαι καὶ μύες. Ibidem Aristotel. τὸν κόγχιλον ponit sub genere ostreorum. ¶ Item mensura quæ conchæ capacitatem æquat. Hippocr. de nat. mul. τῷ αὐτῷ πέψας ὅσον κόγχιλον. Et de morb. lib. 3. ὀξύλιθος ἄρας τὸ μεγάλον κόγχιλον. ¶ Item vasculum conchæ in modum concavum & scutulatum: ut κόγχαι κεφαλῆς apud Hippocrat. concha testacea seu figlina. ¶ Item oculi cavitas, teste Poll. Etymon vide in κογχύλιον.

Κόγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum κόγχη, concha, ostreum marinum. Paul. in Act. κόγχους θαλασσίους λίθῳ πωποτὲ ὠνήνας τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Item concha, i. vas quo in implendo & deplendo utuntur, scutulata testa. Dioscor. l. 1. c. 32. Item mensuræ quoddam genus tantum capiens quantum concha, apud Hippocr. Ab ejusdem

similitu-

similitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium seu calvam capitis: nam & ipsa est scutulata. Eandem ob causam umbonem clypei Polybius in Epit. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teste Poll.) cavitates oculorum, cavitates illæ, in quibus oculi latent. nam & sua figura concham repræsentant.

Κογχίτης λίθος, conchites lapis. Paus. in Att.

Κογχίον, ου, τό, conchula. apud Athen. lib. 4.

Κόγχυς, putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quodque abjicitur, quum comeditur. Poll. l. 6. c. 15.

Κογχύλη, ἡ, ostreum seu purpura, κόγχη. Hesych. & Suid.

Κογχύλιον, ου, τό, conchylium, concha. Plin. l. 9. c. 36. Dicitur & de quadam concharum specie, expetita non mensis solùm, sed & vestium infectionibus, ut docet Plin. Inde κογχυλιὰ κροκίδα vocant floccum lanæ conchylij sanie infectæ, apud Gal. τῶν κατ' ὀξ. lib. 3. Sic etiam nominatur lana seu vestis conchylij cruore infecta: ut apud Gal. κογχυλίῳ ἐμφερόντος τὸ ὄς, conchyliata lana aurem obtura. Dicitur interdum & de testa ostrei: ut κόγχη & κόγχος, ut scribit schol. Aristoph. ☞ Sunt autem κογχύλια (authore Athen.) dicta παρὰ τὸ κεχηνέναι.

Κογχυλιοδύτης, ου, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, seu conchyta.

Κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Hesych. & Poll.

Composita.

Ἀνακογχυλιάζω, sive αὐακογχυλίζω, expon. ἀναγαργαρίζω: ut apud Plat. in symp. ὕδατι αὐακογχυλίσαντι, aqua fauces collue gargarizata: utrumque legitur & apud Poll. l. 4. & 6.

Ἀνακογχυλισμὸς, οῦ, ὁ, gargarizatio, oris colluvio. Athen. l. 5.

Ἀνακογχυλιαστὸς, ὁ, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari solet vel potest. Plato comicus apud Poll. l. 6. c. 3.

Ἀποκογχίζω, concha demo seu depleo. apud Diosc. l. 1. c. 33.

ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, hordeum frigo seu torreo. Item in furno frigo, aut in aliquo vase. Hesych.

Κοδομεύς, έως, qui hordeum frigit & torret. Hesych.

Κοδομεύτρια, ἡ, quæ frigit torretque hordeum, apud Pollue.

Κοδομεῖον, ου, τό, instrumentum quo ad frigendum hordeum utebantur. teste eodem Poll. l. 6. c. 10. frixorium. Pro eodem dicitur Ionicè κοδομήϊον.

Κοδομὴ, ῆς ἡ, idem quod κοδομεύσει, qui in furno hordeum torret. Poll.

Κοεῖν, vide in Νοεῖν.

ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum utrique pedi aptum, seu utrique sexui conveniens, & virili & muliebri, ob id κόθορνον Theramenem vocârunt Λέγ' τὸν ἀεὶ τῷ πολιτείαν ἀμφοτερισμὸν: adeoque ipse Theramenes, apud Xenoph. Hellen. 2. dicit ὑποκλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πρέφιμον ἀρμόττειν, &c.

ΚΟΓ, κοῖ, vox seu imitatio vocis porcellorum, apud Aristoph.

Κοΐζειν, vocem illam porcellorum imitari, grunnire, Aristoph. in Acharn. ζευμιξεῖτε κοῖζετε.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus, λύειν κοιλίαν, apud Athen. solvere seu resolvere alvum, apud eundem ἐπάγειν τὰς κοιλίας, subducere. Et contrà apud eundem, ἱστάναι κοιλίαν, sistit alvum.

Κοιλία, venter. Aristoteli dicitur illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, & prima concoctio peragitur. Significat etiam omnem cavitatem in profundo positam, ut cerebri, cordis, jecinoris & reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo jungitur præpositivo, ut annotant Galenus & Philotheus Aphor. 20. sect. 6. ¶ Κοιλίας accipi etiam pro omasis, annotat apud Aristoph. in Pluto, πολύνεγ' ὥστε ὠθοσιλῶν ὠθὲς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. ¶ Apud Polyb. quidam accipi volunt pro cadaveribus. ¶ Item κοιλία, canalis, per quem aqua ducitur. Hesych. ¶ Deductum est à nomine κοῖλος.

Κοιλιακὸς, ὁ, ὁ, cœliacus, alvinus qui eo morbo laborat, qui & ipse κοιλιακὸν πάθος dicitur, & κοιλιακὴ νόσος, aut δυσεντερία.

Κοιλιώδης, ες, ὁ ἡ, ventrosus, vel ventris speciem gerens.

Composita.

Δυσκοίλιος, ος, ὁ ἡ, cui alvus est adstrictior: vel alvo incommodus. Cæl. l. 6. c. 22. cui cont. δύσκοιλος.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, intestina, interanea. Poll. l. 2. Ἐγκοίλια dicuntur etiam navium costæ, ligna transversaria in ipsa navi κοίλη, Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Εὐκοίλιος, bonum alvum faciens. Εὐκοίλια, medici vocant quæ modicè alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Diosc. l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μιλλογκοίλιος, qui magno seu amplo est ventre.

Μικροκοίλιος, qui parvo est ventre.

Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens.

Πολυκοίλιος, qui multos habet ventres

Προκοίλιος, versus dicitur, in cujus medio syllaba redundat (sicut contra λαγαρὸς, in quo brevis pro longa ponitur) ut in primo versu Iliad.

Σκληροκοίλιος, qui duro ventre, seu duro alvo est. apud Athen. & Diosc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλιος, qui humido seu fluido alvo est.

ΚΟΙΛΟΣ, η, ον, cavus, concavus. Hesiod. in Erg. Ἐν κοίλῃ νάρθηκι, in ferula cava. Iliad. φ. κατὰγλν κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cavas naves. Apud Xenoph. & Synes. dicitur κοίλη ναῦς pro ventre navis, seu concava parte, κοῖλος ἄργυρος, apud Aristot. lib. 2. Oecon. argentum in vasa redactum, κοῖλον ἀργύριον, apud Plut. expon. argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca cava, i. cavos recessus habentia, apud Theophr. Τὸ κοῖλον substantivè etiam capitur, pro, cavitas, sive cavus recessus, locus cavus. Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, cava terræ, seu cavæ cavernæ. Sic κοῖλον χεῖρος & κοῖλον ποδὸς, cavitas manus & pedis, i. vola: seu cava manus, cavus pes. ¶ Κοῖλα dicuntur etiam cava lateris, ilia. Aristotel. lib. 9. de part. animalium, ἀεὶ τὰ κοῖλα λέων ἀσθενῆ, parte ilium leo infirmus est.

Κοιλότης, ητος, ἡ, cavitas, concavitas. apud Athen.

Κοίλωμα, τὸ, cavum, cavitas. In oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus in cornea oculi tunica rotundum & amplius latiusque botyro, sed minus profundum, nascitur autem circa iris.

Κοιλαίνω, cavo, cavum seu concavum reddo. Athen. l. 11. Apud Phocyl. κοιλαίνειν νόον Παφίῃ, exp. in cavo aliquo mentis recessu recipere.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, cava vallis, convallis. Herodian l. 8.

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll.

Κοιλία, Κοτυλὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκοίλος, ος, ὁ ἡ, qui cavus non est, in quo nihil cavum est, cavitatis expers.

Ἀμφίκοιλος, utrinque cavus. Suid.

Ἀνάκοιλος, cavus, concavus, idem quod κοῖλος.

Διάκοιλος, cavus.

Ἔγκοιλος, introrsum cavus. apud Athen. l. 11. ἔγκοιλον ποτήριον. Apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, oculi qui vehementer subsederunt.

Ἐγκοιλαίνω, incavo, excavo.

Ἐγκοίλωσις, excavatio.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris.

Ἰσόκοιλος, æqualis concavitatis. Plut.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus: vel etiam in imo cavus.

Ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ, quæ superiori respondet.

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, dormire facio, vel potiùs cubare facio, in lecto colloco. Od. γ. Τὸν δ' αὖτε κοίμησε χερείων ἐν πόσῳ Νέστωρ. Aeschyl. in Prometheo vincto, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Metaphoricè etiam capitur, ut sopio apud Latinos: unde dicitur κοιμῆσαι αὐτοὺς & κοιμῆσαι ἐδώδας. Etymon vide in Κοιμάομαι.

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia, reclino me ad capiendum somnum: ut Il. η Κοιμήσαντ' ἀρ' ἔπειτα καὶ ὕπνῳ δῶκαν ἑλέσθαι. Sic Odyss. ω. Δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνῳ δῶκαν ἑλέσθαι. Quidam exponunt etiam, dormio, obdormio: ut Iliad. α. Δὴ τότε κοιμήσατο παρὰ πυκινὰς νῆας. Et Iliad. λ. Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, dormivit ferreum somnum. Apud Plat. Cicer. exp. pernoctare. ¶ Item κοιμάομαι, morior: unde κεκοιμημένος apud Areopagitam, mortui. ☞ Deducitur à κεῖμαι.

Κοίμημα, τος, dormitio. Apud Sophocl. in Antigone, κοιμήματ' ἀθλήτου, schol. exp. συνουσίαν τοῦ παιτὸς αὐθρωπείας.

Κοίμησις, dormitio. Iohan. c. 1. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον, (q. d. dormitorium) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humana jacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, somnum induco, sopio, consopio. Apud Sophoc. in Ajace. κἀμὲ δ' ἄμα Πομπαῖον Ἑρμῆς χθόνιον δὴ με κοιμίσει, significat soporem mortis inducere.

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, sopitor, in Epigr.

Κεμὰς, άδος, ἡ, hinnulus cervi, vel caprea dama Il. κ. Ἡ' κεμάδ' ἢὲ λαγὼν ἐπείγετον. Athen. l. 5. (ex Herodico Babyl.) τῆς ξυθῆς ἀγελάτεροι κεμάδες. Sunt qui dictum existiment quasi κοιμάδα, utpote κοιμωμένῳ ἔλθοι ἐπ' αὐτῷ, nec audentem se committere sylvis. Apud Hesych. scribitur & gemino μ.

Κοῖτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκοίμητος, ος, ὁ ἡ, non sopitus, non dormiens, pervigil, irrequietus. Mosch. idyll. 2. Theocr. idyll. 19. Ἄεγε ἀκοιμήτοισι κεκορσμένε ὀφθαλμοῖσι.

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo: idem quod κοιμάομαι. Xen. ἐπεὶ δὲ αὐτοὺς κοιμᾶσθαι ὅσον ἔδει μέτριον ἦναι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, seorsum dormio, secubo, seorsum cubo. Plato de leg. 6. ὃ δὴ ἀποστατέον, πρὶν ἡμᾶς ἀποκοιμηθῆς, μὴ τ' ἀρχόντων ἐξαναστάντων, ἢ, &c. Item pro κοιμᾶσθαι, dormio, apud Xenoph. Pæd. 2. ἀλλὰ νῦν ἔασον χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibidem, ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῆς ὅσον μέτριον.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio, dormio ſuper, incubo. Strabo, ἢ ἐγκοιμώμενοι δέρμασι.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, ſomno excitor: ut ἐγκοιμηθεὶς apud Plat. exp. ſomno excitatus.

Ἐγκοιμῶμαι, ῶμαι, indormio, incubo. ut ἐγκοιμᾶμαι. Hippocr. aphor. lib.

Καθακαμῶ, ſopio, conſopio.

Καθακοιμῶμαι, ſopior, conſopior: ut πυρὸς ἤδη καθακεκοιμημένου, conſopito igne, i. extincto. Plut. Item obdormiſco, obdormio, vel ſimpl. dormio. Herodot. (de Cleobi & Bitone) μὴ ταύτην δὲ τὴν αἰχμὴν ὡς ἔθυσαν τε & διαχρήσαντο, καθακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεωτέρην τὴν ἐπέρησαν.

Καθακοιμητικὸς, (q. d. ſoporivus, ſeu ſoporativus) aptus ad inducendum ſomnum. Peculiariter autem καθακοιμητικὸν appellabatur id epithalamium, quod veſperi canebatur ad mediam uſque noctem: ſicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, ut tradit ſchol Theocriti.

Ἐπικαθακοιμάομαι, ῶμαι, (decomp.) indormio.

Καθακοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam, compono aliquem ad ſomnum capiendum. Exponitur etiam, ſum cubicularius. Καθακοιμίστης, à Plut. in apophth. pro cubiculario poni teſtatur Bud.

Παρακοιμῶμαι, juxtà dormio, juxta cubo, accubo. Παρακοίμησις, accubatio. Παρακοιμήτης, qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, ſimul dormio, ſimul cubo. Item concumbo, coëo. Συγκοίμημα, concubitus. Eurip.

Συγκοίμησις, pro eodem. Plat.

ΚΟΙΝΟΣ, ῆ, ὁ, communis. Eurip. in Oreſte, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, res amicorum ſunt communes. Interdum cum genit. ut ut apud Plut. de frat. char. ἃ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μᾶλιστα δεῖ κοινὰς τῶν φίλων εἶναι τὰς φίλας, ſi res amicorum ſunt communes, amicos potiſſimùm oportet communes eſſe amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Plat. de legib. λόγοι κοινοὶ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀρχομένης. Interdum cum dat. ut Demoſth. pro cor. κοινὸν εἶναι τοῦτο τὴν πόλιν καὶ ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι Sic κοινὸς πᾶσι. Eurip. & Xen. in Oecon. Κοινὸς, pro κοινωνὸς: ut apud Soph. in Ajace, κοινὸς σὺ κοινῆσι λυπεῖσθαι ξυνῶν, Οὐδὲν κοινὸν, nihil conjunctum. ex Demoſth. in Anthol. Epigr. Οὔτε δέμας κοινὸν λαοῖς Ὀθρυάδαο γεγῶτες, nihil mihi commune fuit, nihil mihi rei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν, commune, communitas, εἰς τὸ κοινὸν, in commune. Sæpè etiam τὸ κοινὸν, exp. reſpub. Interdum τὸ κοινὸς ponitur pro ærario, apud Thuc. ¶ Item κοινὸς pervagatus, vulgaris, tralatitius: ut κοινὸς λόγος, & κοινοτέρα φράσις, in Anth. Epigr. ¶ Item κοινὸς converſatione & ſocietate gaudens ac convictu: ut apud Syneſ. σπεδάζων ἰδιός εἰμι, μᾶλιστά γε τοῖς θεοῖς, καὶ παίζων, κοινὸς εἶναι. ¶ Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, i. quo quilibet promiſcuè & in communi utitur. In ſacris literis frequentiſſimum eſt.

Κοινῇ (adverb.) communiter, in commune. Ariſtot. pol. 3. ἃ μὴ μόνον ἀλλὰ & τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter utilia ſunt, i. communis utilitas. Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, unà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γνώμῃ, apud Thuc.

Κοινῶς, communiter. Item in commune, ſicut κοινῇ. Thucyd. l. 2. κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησαν ἢ ἐν τῷ ἰδίῳ ἔβλαψαν. Exponitur etiam, uno animo: Item publicè.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas. Exp. & ſocietas. Eſt etiam nomen unius ex figuris ſententiarum, quum ab uno verbo omnes ſententiæ incipiunt, & in unam deſinunt. vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, communico, impertio, participem facio. Thucyd. l. 1. πόλιν δὲ (χρῶ) κοινώσασθαι τῷ θεμένῳ, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. Item communico, i. confero cum, expono. Thuc. κοινώσασθαι δὲ τῷ ἐπιόντι τοῖς Ἀθηναίοις. Ariſtoph. in Nub. ἵνα αὐτῷ σοι κοινώσω ἃ πραγμάδιον ἐμόν. ¶ Κοινῶ, inquino, polluo: ut Matth. 15. Marci 7. & in aliis Teſt. N. locis.

Κοινόομαι, ῶμαι, idem quod κοινῶ: ut κοινώσασθαι τὸ ἔρμαιον, apud Syneſ. in ep. ad Phyl. Et Herodian. l. 1. οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις ἐθέλουσι κοινοῦσθαι, Thuc. l. 8. ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. Item paſſ. communicor, &c.

Κοινεῖον, ου, τὸ, locus in quo ſunt communes omnibus mulieres, lupanar. Heſych.

Κοινωνὸς, ῆ, ὁ, cui alicujus rei communio eſt cum alio, particeps, conſors, ſocius. Xenoph. τῶν πολιτικῶν ἔργων κοινωνὸς εἶναι ἀλλήλοις. Et κοινωνοὶ πράξεως. Plat. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic & κοινωνὸς κινδύνου. Herodian. Κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων. Herodiano dicitur is, quorum ſecreta noſtra conſilia communicamus.

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, conſortium, ſocietas. Ariſtot. Eth. 8. ἡ κοινωνία γὰρ ἡ φιλία, apud eundem lib. de mundo ἡ πρὸς τοῦτο κοινωνία, communio quæ cum hiſce intercedit. Sic Plato, κοινωνία μοι πρὸς σε.

Κοινωνικὸς, ῆ, ὁ, communionis amans, ſeu ſocietatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς eſt ſocialis, i. ſocietatis & æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸν τῶν ὄντων, qui lubenter alios bonorum ſuorum facit participes. ¶ Κοινωνικὸς, ad communionem pertinens, in quo communionis ſeu communitatis ritus obſervantur: ut κοινωνικὸν σύστημα, apud Euſtath. A Plutarcho κοινωνικαὶ ἀρεταὶ appellantur virtutes in communitate & ſocietate poſitæ. ¶ Κοινώνητος, non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεμάτι ζόμενος.

Κοινωνέω, ῶ, in communionem venio, commune aliquid habeo, particeps ſum. Demoſth. κοινωνεῖν & τοῦ ἡγεμονεύειν τοῖς πεπολιτευμένοις, commune aliquid habere cum, &c. Et κοινωνεῖ σοι τούτου, hoc tecum habeo commune. Et οὐδὲν κοινωνεῖ σοι, nihil tecum habeo commune. Xenoph. αἴτε καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo & potu uti communiter, participem eſſe cibi & potus. Sic κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum eſſe participem. πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, apud Demoſth. expon. conſcium eſſe. Dicitur & κοινωνεῖν τινι, cum alio conſueſcere.

Κοινώνημα, τὸ, commercium. Plato in 1. de rep. Ariſtot. Pol. 3. Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Compoſita.

Ἀκοινωνησία, ἡ, communio & participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non eſt. Ariſtot. polit. 2. c. 3. Διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνησίαν, cui poſſeſſiones non ſunt communes.

Ἀκοινώνητος, ῆ, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicatur, cujus alter particeps non fit. Plut. in Lycurg. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non eſt. Greg. Item, qui ſibi nihil cum altero commune eſſe vult, qui alterum participem & conſortem ferre nequit. Luc. in vit. auct. Exponitur etiam αὐθέκτης, ſeverus natura, rigidus exactè rectum verumque perſequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκτικῶς, rigidè, ſeverè, auſteré: ut exponitur apud Cicer. in Epiſt. ad Attic. lib. 6. ep. 1.

Ἀνακοινόω, & ἀνακοινόομαι, ῶμαι, communico aliquid cum alio, i. commune ei mecum facio, impertior ei. Pauſan. Eliacōn 1. ἐνταῦθα ἀνακοινοῦται τὸ ὕδωρ πρὸς τὴν πηγήν. Item communicō cum hoc vel illo de re aliqua, vel rem aliquam, conſulto unà cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βάλε ἂν & Σωκράτη τοῦτο δὲ ἀνακοινώσωμαι τὸν λόγον. Xenoph. Hellen. 1. αὐτοκράτορι ὄντι, ἢ ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν. Iſocr. ἐκβὰς τῶν ῥητῶν ὡς ἀπρεπῆ τινα ἀνακοινοῦται. Xenoph. ἀναβ. 3. ἀνακοινοῦντι Σωκράτει Ἀθηναίῳ εἰ πορεία, conſulit Socratem.

Ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio. Eſt & nomen cujuſdam ſchématis.

Ἐπανακοινόω, (decomp.) communico, conſilij videlicet capiendi gratia, apud Plat. l. 11. de rep. Τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι & ἀναχρήσαντες.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus quo cum communicemus, dignus cujus conſortium & ſocietatem expetamus. Plato Pol. l. 2.

Δημόσιος, publicus miniſter, tortor, qui & δήμιος, apud Iſocr. in Trapez.

Ἐπίκοινος, communis, promiſcuus. Herodot. ἐπικοινέει τῶν γυναικῶν τῇσι μίξιν ποιέσι, promiſcuè cum mulieribus coëunt. Ἐπίκοινα, genera in nominibus dicuntur à grammaticis, genera in quibus ſexus uterque per alterum apparet: aut quæ fœminina poſitione mares, aut neutrali fœminas ſignificant: vide Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐπικοινωνέω, commune habeo. Ariſtot. 2. Oecon. ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. Et apud Plat. de leg. ἐπικοινωνήσομοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

Εὐκοινώνητος, quo cum communicare aliquid facilè eſt, facilis. Ariſtot. eth. l. 4. εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis facilem ſe præſtans & tractabilem.

Καθακοινωνέω, communico, impertior. Aeſchin.

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra.

Πολύκοινος, multis communis. Soph.

Συγκοινωνὸς, particeps, conſors: idem cum κοινωνὸς. Apocal. c. 1.

ΚΟΊΞ, ικος, ὁ, coix: ſpecies τῶν καλαμοφύλλων, ut & ὁ φοίνιξ, teſte Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 16. Apud Heſych. legitur κοῖνις ſine diæreſi, & dicitur eſſe in Aethiopia palmarum ſpecies, & πλέγματα inde confecta. ¶ Eſt etiam vas formarium Antiphani, apud Poll. l. 10. c. 46.

ΚΟΊΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Il. α. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεύς. Veteres (ut ſcribit Euſtathius) derivant hoc vocabulum à καιρὸς, verſo α in ο, ut fit οἱονεὶ ὁ τὸν καιρὸν κύριος.

Κοιρανίη, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, ῆ, ὁ, imperatorius, principalis. Opp. l. 3. de venat.

Κοιρανίδης, ου, ὁ, idem quod κοίρανος, ut Sophoclis ſchol. exponit in Antig.

Κοιρανέω, ῶ, dominor, impero. Apoll. Arg. 2. τὴν τότε κοιρανέοντος. Item principatum obtineo, inſtar principis excello. Oppian. de venat. l. 3. - λεόντων Κοιρανικῶν Λιῦτες μέγα κοιρανέουσι λέοντες. Item, κοιρανῶ, officio fungor, imperator & princeps ſum. Il. β. Ὡς ὄφελε κοιρανέων ἕλεπε στρατόν.

Compoſita.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego. apud Hom. μάχλῳ ἀνακοιρανέοντε.

Διακοιρανέω, ῶ, regis ſeu domini more obeo vel adminiſtro. Heſych.

Καθακοιρανέω, dominor, impero, rego. Od. α. Ἰθάκῃ καθακοιρανέουσι. Od. ε. πόλεμον καθακοιρανέουσι.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.
Πολυκοιρανία, imperium multorum, dominium multorum. Il. α.

ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Athenienſis generis nobilitate & opibus clara, ſed luxu & mollitie diffluens, ac nimium ornata.
Κοισυρῆσαι, dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, ſive τὴν τῆς κοισύρας φρονεῖν. luxu diffluere, nimium ornari.
Ἐγκοισυρῆσαι, (comp.) Cœſyræ moribus imbui: vel Cœſyram imitari, luxurioſa nimirum & voluptuoſa vita, exquiſitiore cultu ornari. apud Ariſtoph. in Nub.

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus. Xenoph. Pæd. 2. τὸν σκηλὸν ἐς κοίτην δίελυον. apud Greg. accipitur pro concubitu, ubi ſcribit, μὴ κάμοις ἐ μίσθιος μαλακιδῶμι, οἷς κοίτης ἐ ἀσελγείας οἴδε σωεζυγμός. Rom. c. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, quidam pro concubitu: alij pro ſemine accipiunt ex Hebræorum idioriſmo, & ἔχειν κοίτην exponunt, concipere & gravidam fieri. ¶ Κοίτη, (inquit Bud.) alveus fluminis. in Pand. Græcis ſæpé.
Κοῖτος, ὁ, ἁ, idem quod κοίτη. Theocr. idyll. 23. Item dormitio, ſomnus. Od. β. Item κοῖτοι, piſciculi quidam fluviatiles, ſub ſaxis quieſcentes. Ariſtot. de hiſt. an. l. 4.
Κοιτᾶσθαι, adject. ut κοιτᾶσθαι γίνεσθαι, cubare noctu, jacere. Demoſthen. in pſephiſ. Κοιτῶνος, ὁ, τὸ, ſubſt. luſtrum ferarum. Plut. in lib. de prud. anim.
Κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco. Κοιτάζομαι, apud Greg. ſum in cubili, decumbo.
Κοιτών, ῶνος, ὁ, locus domus, in quo ſunt cubilia, cubiculum. Euſtath.
Κοιτωνίσκος, parvum cubiculum. Exponitur etiam, parvus lectus, lectulus. Κοιτωνὶς pro eodem.
Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (ut quidam grammatici annotant) parva ciſta. & apud Lucianum arcula ſeu capſula. Polluci eſt etiam capſa veſtiaria.

Compoſita.

Ἀγλαόκοιτος, ος, ὁ ἡ, ſplendido lecto, aut ſplendidis lectis inſtructus, aut inſtructa.
Αἰθριοκοιτέω, ῶ, ſub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀ'λλὰ δὲ τὰ ῾Ηρέος παῤ ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτᾶεν.
Ἄκοιτος, ος, ὁ, ἡ, cubili carens, cubile non habens, ἄκοιτον mel, Plinio l. 11. c. 13. quod eſt ſine retrimento ſedimentóve.
Ἄκοιτης, ος, ὁ, pro ὁμοκοίτης, unum & idem cubile habens, maritus. Od. ε. - ἐπεὶ οὐκ ἔτι φίλον πόσιν' ἀκοίτην. In Epigr. Τίς κεν μὴ πλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης; Ἄκοιτις, ιδος, ἡ, uxor, paſſim apud Poëtas.
Ἀμφικοίτης, lectum circumdans, lectum ambiens. Suid.
Ἀπόκοιτος, ſecubans, ſeorſum cubans. Lucianus μηδὲ ποτὲ ἀπόκοιτός μοι γένῃ ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξω. Idem alibi, ἀπόκοιτος ἐλεῖν παρὰ τὰς Ῥέας, ἀπὸ παλαιτῶν τὸν ἔρανον.
Ἀποκοιτέω, ῶ, ſecubo, abnocto. Demoſth. pro corona, ἐκέσθαι τὸν πυρέλαιον τάξιν ἀφυπηρέτην, μήτε ἀφημερεύοντας, μήτε ἀποκοιτοῦντας.
Ἀρσενοκοίτης, ſeu Ἀρρενοκοίτης, qui cum maſculis concumbit, vel maſculorum concubitor. 1. Cor. c. 6. & in Anth. Epigr.
Δευτεροκοιτέω, ῶ, ſecundus vel ſecunda cubo, lecti ſocium habeo. Athen. l. 13. (Epigr.
Δρυοκοίτης, in quercu ſeu in arbore cubans: epitheton cicadæ, in
Δύσκοιτος, malè cubans, & incommodè.
Δυσκοιτία, mala cubatio, ſeu incommoda, qualis eſt χαμαικοιτία. Exponitur etiam, difficultas cubandi.
Δυσκολόκοιτος, difficilem ſomnum efficiens, apud Ariſtoph. in Nub. δυσκολοκοίτου τι μειράκιον.
Ἐνωκοίτης, populi quibus aures in tantum magnitudinis creſcunt, vt totum corpus iis contegatur.
Ἐξώκοιτος, qui foris cubat. Heſych. Eſt & piſcis qui etiam Adonis dicitur, ut teſtatur Athen. lib. 8. ſic appellatus, quòd in ſicum ſomni cauſa exeat, ut ſcribit Plin. lib. 9. cap. 19. vide & Aelianum.
Ἐπικοιτάζομαι, cubile habeo, vel conſtituo mihi in.
Ἡμερόκοιτος, die dormiens (& nocte vigilans) fur. Heſiod. in Erg. Item piſcis quidam, phoca, ut interpr. Eraſmus.
Παρακοίτης, maritus: idem qui ἀκοίτης.
Παρακοίτις, ἡ, uxor, eadem quæ ἄκοιτις. Heſiod. ἕλκεσθ' σὺν αἰδοίῃ παρακοίτιδι. Heſychio eſt etiam πολλακίς.
Παρόκοιτος, ἡ concubina.
Παρακοιτία, accubitus. Accipitur & pro excubiis.
Παρακοιτέω, ῶ, juxtà cubo, accubo: ut dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item excubo, vigilias ago.
Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat.
Προκοίτος, q. d. antecubitor. Exponitur à Greg. ἐκφύλαξ.
Προκοιτία, excubiæ, vigiliæ, ſicut παρακοιτία. Polyb.
Προκοιτέω, ῶ, excubo.
Προκοίτιον, ου, τὸ, q. d. antecubiculum, expon. antithalamus. ex Vitruv.
Προκοιτὼν, q. d. antecubiculum.
Στιβαδοκοιτέω, in toro ſeu ſtramento ex herbis aut frondibus cubo, humi ſtratis herbis aut frondibus cubo, in ſtabulo cubo. Polyb lib. 2.
Σύγκοιτος, conſors tori: de marito, vel de uxore. Et generaliùs *pro* concubitor ſeu concubitrix.
Συγκοίμον, ου, τὸ, concubitus, merces quæ datur meretrici. Heſ.
Ὑλήκοιτης, cubile in ſylvis habens, de feris dicitur ab Heſiodo, ὕληες ὑληκοῖται.
Φορμηκοιτέω, ῶ, ſuper tegere cubo, ſeu ſuper ſtorea, tegeti incubo.
Χαμαίκοιτος, humi cubans. Χαμαικοιτία, humi cubatio. Philoſt. epiſt. 52.
Χαμαικοιτέω, ῶ, humi cubo, humi jaceo. Idem Philoſtr.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ὁ, granum. Dioſc. l. 4. κόκκοι τῆς ῥοιᾶς, grana mali punici: vel etiam acini mali punici. Sic κόκκος κνίδιος, ſive κόκκος κνίδιος, granum cnidium, apud Dioſc. Galen. Athen. Eſt autem ſemen thymelææ, myrti in modum rotundum, & inter initia virens, ac tandem rubeſcens. Ita etiam medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè ſint, & rotundæ granorum inſtar. Alex. Trallian. ἡ κόκκωσις ἡ ἀπὸ τῶν τὸν κολοκυνθίδα. ¶ Eſt etiam Heſychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens, quo punicea inficiuntur. Latinè itidem coccus dicitur. Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 8. ἡ πρῖνος ἡ φοινικοῦν κόκκον φέρει. Item ipſe color puniceus. Heſych.
Κόκκος, ου, ἡ, (gen. fœm.) arbor quam Theophr. πρῖνον vocat. Plinius ilicem: unde κόκκος βαφικὴ apud Dioſc.
Κόκκιον, ου, τὸ, idem quod κόκκος, pilulæ: ut κοκκία βηχικὰ, pilulæ quæ tuſſi medentur, Alex. Trall.
Κόκκινος, coccineus, coccinus, cocco tinctus, cocciño colore imbutus: ut κόκκινον ἔχειν, in epiſt. ad Hebr. c. 9. Et κοκκίνη χλαμύς, coccina chlamys. Sic κόκκινος χιτών, apud Plut. in Fab.
Κόκκινος, grana mali punici, & unde viſcum fit. Galen. in lex. Hippocr.
Κοκκίζω, grana eximo ſeu acinos: unde apud Ariſtoph. κοκκίσαι ῥόαν, punicum malum ſuis exenterare granis, grana eximere è malo punico, ſeu acinos, quod & ἐκκοκίσαι dicitur.
Κόκκυλον, nucleus pineæ nucis, qui & τροβίλος, Galen. in lex. Hippocr. Dioſcor. verò diminutivè ita nominari vult cnidium granum.

Compoſita.

Δίκοκκος, dicitur à quibuſdam ἡ ζιζὰ, quòd duplici grano prædita ſit.
Ἐκκοκίζω, cortice ablato granum eximo, idem quod κοκκίζω. Apud Athen. l. 2. Item metaphoricè ſpolio, viduo. Ariſtoph. in Pace, τὰς πόλεις ἐκκοκίσας, ſchol. exp. ἐρημώσας.
Καλλίκοκκος, pulchra habens grana, ſeu cui pulcher eſt acinus.

ΚΟΚΚΥ'ΑΙ, Heſychio ſunt avi & majores. Etymol. dicit κόκκυας Ionicum eſſe vocabulum, & ſignificare τοὺς ἤδη κεκομμένους, legitur in Epigr. l. 1. ἀς δένδρα. Ibi enim Zonas dicit πηλόθι δ' ἰχθὺς ὄρυδος πέλεκιν, κοκκύαι γὰρ ἔλειπον Ἀ'μὶν ὃς ἀρχότερος μητέρες ἠὲ πατρὸς: indicans avos monuiſſe à quercubus abſtinendam eſſe ſecurim propter ſtirpis antiquitatem. Scribitur & κοκκύαι gemino κ.

ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, coccyx, ſeu cuculus: avis verna ex accipitrum genere, ſed degener & timida: ſic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν. Heſiod. in Erg. 2. Ἡ'μὸς κόκκυγος κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. ¶ Eſt etiam nomen piſcis, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 9. Ibi enim dicit κόκκυγα τὸν ἰχθὺν ψοφεῖν οἷον τριγμόν. ¶ Κόκκυγες dicuntur etiam groſſi caprifici arboris: quòd ſimul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Heſychio κόκκυξ dicitur & herba quædam. ¶ Item os in imo ſacri oſſis poſitum. vide Galen. in lib. de oſſibus. ¶ Eidem Heſychio κόκκυξ eſt etiam criſta & galea.
Κοκκύζειν, coccyzare, cuculi vocem edere. Heſiod. in Erg. Tribuitur etiam gallinaceo, apud Theocr. idyll. 7. Ariſtoph. in Ran. & Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. itidemque apud Athen. l. 14. Dicuntur & μοισὶν ὄρνιχες, i, Poëtæ κοκκύζειν contra Chium vatem. i. Hom. qui in poëſi ſuperiores ipſo eſſe conantur, apud Theocr. idyll. 7.

Compoſita.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, idem quod ἀβέλτερος. Suid. Idem exp. & κενὸς, i. vanus, præſertim quum de homine dicitur.
Νεφελοκοκκυγία, urbs avium, apud Ariſtoph. in Avib.
Ὀρθριοκόκκυξ, qui matutinus cucurrit. ὁ ὄρθριος κοκκύζων. Diphil. apud Euſtath.

ΚΟΛΑ'ΖΩ, F. σω, punio, caſtigo. Ariſtot. eth. 3. c. 5. κολάζεσθαι γὰρ ἐ ἑκόντες τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Xen. Hellen. 5. δεῖ δ' οἰκείως χρὴ κολάζειν ὀργῇ, caſtigare irato animo. Idem Xen. κολάζω σὲ τὸν πᾶσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo ſumendas. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, caſtigo verberibus. Et cum gemino accuſativo, apud Soph. in Ajace, τὸ σέμν' ἐπὶ κόλαζε κἀνυς. ¶ Item, caſtigo ſeu reprimo, coërceo, moderor, fræno. Theophraſt. lib. de cauſ. pl. κολάζειν τὰ δένδρα, caſtigare arbores luxuriantes. Item κολάζειν τὸ αὐοισδαῖνον, apud Poll. eſt συστέλλειν, reprimere. Et κολάζειν τὸ πάθος, apud Plut. in Artoxerxe. Et

κολάσαι τὸ πλεονάζον, apud eundem in symp. reprimere & coërcere quod exuperat.

Κολάζομαι punior, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infligintur. Xenoph. Hellen. 6. κολάζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀμφοτερημένων. Plut. ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι. Et cum genit. apud Thucyd. κολάζομαι τὰ ἀδικίας, injuriæ pœnas do. Item reprimor, coërceor: ut Luc. in Hermot. κολασμὸν διαίτης, moderata & cujus luxuries quasi castigata est. Item activè, pro κολάζω, Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκεῖνο νῦν ἐκεῖνο τὸ ξύμμαχον Ὦ κολαζόμεθα κἀστιγόμεθα κἀπιτείλει ἀεί, quo castigamus eos, qui nos infestant.

Κεκολασμένως, moderatè, frænandò & castigando cupiditates & luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τό, pœna vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xen. Pæd. 3.

Κολασμός, ὁ, pœnæ inflictio, punitio, pœna. Plut. in Alcib. Item moderatio, refrenatio, castigatio Plut. de loquac.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Aristot. Rhet. 1. & Gell. lib. 6. c. 24. Item castigatio: ut κόλασις τῶν δένδρων, apud Theophrast. castigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, & qua velut supplicio coërcentur & reprimuntur.

Κολαστής, ἡ, ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121. τῆς παιδείας κολαστής. Pro vindice & tortore etiam ponitur apud Eurip.

Κολαστικὸς, ἡ, ὁ, q. d. punitorius, pœnas infligere solens. Plutarch. περὶ ἀοργησ.

Κολαστήριος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas comparatus: ut κολαστήριον πῦρ, apud Naz.

Κολαστήριον, ου, τὸ, locus supplicij: vel instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas: tormentum. Plut. & Synes. Item locus ubi fontes torquentur, carcer, apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna, apud Xen.

Composita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, protervitas, lascivia. Item luxuria: cui oppon. σωφροσύνη. Aristot. rhet. 1. Athen. lib. 14. Dicitur & de intemperantia circa res Venereas. Plut. & Chrysost. de sacerdot.

Ἀκόλαστος, ος, ὁ καὶ ἡ, intemperans, protervus, lascivus, libidinosus, q. d. incastigatus: vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur, & dicitur de quovis, qui voluptatibus corporis nimium est deditus: ut apud Aristot. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μοιχὸς ἐστι, καὶ ἄδικος περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. Interdum additur περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι, ut apud Aristot. aut περὶ τὰς σωτηρίας, ut apud Plut. in Lyc. Pro quo & absolutè dicitur ἀκόλαστος, ut ἀκόλαστος γυνή. apud Athen. l. 13. Dicitur & de aliis rebus, ut ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste.

Ἀκολάστως, intemperanter, petulanter, protervè.

Ἀκολαστάνω, intemperanter seu petulanter me gero, protervè ago. Aristot. rhet. l. 2. Item protervè & libidinosè vivo. Aristophan. ὑμεῖς δ' οἱ θεοῖ ἀκολαστανεῖτε. Plut. in Alcib. καὶ ἀκολαστάνειν μεθυσκόμενος, intemperanter vivat ebrietati deditus.

Ἀκολαστία, ᾶς, idem. Ἀκόλαστημα, τό, factum petulans, seu intemperans factum petulantiæ plenum.

Decomp. Ἐγκολαστάνειν τινί, petulantia uti in aliquo aut in aliqua: petulantiam aut libidinem suam exercere in aliqua. Athen. l. 12.

Συνακολαστάνειν τινί, unà cum aliquo intemperanter vivo. Plut. in Dem.

Φιλακόλαστος, qui amat τὸν ἀκολασίαν, seu τὸ ἀκόλαστον.

Ἀντικολάζω, vicissim punio: vel contrà supplicio afficio: ut si loco præmij quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω, antè punio. Aristot. rhet. l. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

ΚΟΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, assentator, parasitus: Aristot. eth. 4. c. 4. πάντες οἱ κόλακες ἡδυπνοοί, καὶ ὀσφρητικοί, κόλακες. Plut. de discer. adul. ab am. αὐτὸς, αὐτὸς κόλαξ ἑκάστοις ὢν προσῆκος καὶ μέγιστος. Androcydes medicus apud Athen. l. 6. τὸν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τῆς παρασιτικῆς τῶν ὁμιλίας: alij derivant è κόλον, (cibus) quòd alienam mensam consectetur, alij à κόλος, i. mutilus, quòd integer non sit.

Κολακικὸς, ἡ, ὁ, adulatorius, assentatorius. Item adulandi peritus, peritus assentator. Et ἡ κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista, κολακικὸν πάντες φαῖμεν ἂν ἀδιαλλακτόν τινα τέχνην εἶναι.

Κολακὶς, ίδος, ἡ, assentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum & principum, quæ reginis currum ascendentibus, aut de curru descendentibus dorsum scalæ loco subjiciebant.

Κολακεύω, F. εύσω, adulor, assentor, adulationibus capio. Plut. ὅπως ὑπ' αὐτῶν ἐξαπατώμενοι ἧττον κολακεύσωσι. Athen. l. 6. Hᵉ σφόδρα δ' ἄκαιρα τὸν κολακεύειν δύφυῶς; Et cum accusat. ut apud Xen. Hell. 5. μισοῦσι τοὺς αὐθράποδα κολακεύοντας αὐτούς. In particip. οἱ κολακεύοντες, iidem sunt qui & κόλακες. Plut. οἱ τὸ ὦτα ταῖς κολακεύσεσι παραδιδόντες.

Κολακεύομαι, adulationibus demulceor & titillor, adulationibus vincor & capior. Plut. de fort. Alex. l. 2. κολακεύεσθαι ἀπὸ γυναικός.

Κολακευτικὸς, ἡ, ὁ, adulatorius, assentatorius: idem quod κολακικὸς, Luc. de hist. scrib. de calumn.

Κολακευτικῶς, assentatorum more: more eorum qui adulandi periti sunt.

Κολακεία, ἡ, assentatio, adulatio. Athen. l. 6. Δημόστρατος ἐχρήσατο ἐπὶ κολακείᾳ. Herodian. lib. 4. ἐ πάλαι αὐτοῦ ἀλλὰ πρὸς κολακείαν ἱππάζονται. Sic & apud Luc. Dem. & Aeschin.

Composita.

Ἀνάκολαξ, alienus adulatione. Diog. Laërt.

Ἀκολάκευτος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui assentationibus & adulationibus permulceri non potest, qui blanditiis capi nequit. Plut. in Coriol.

Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plut. in Alcib.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισοκόλαξ, qui ut nidore seu pinguedine fruatur, adulatur: de eo dicitur qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut & ipse nidoris ac pinguedinis particeps fit, apud Athen. l. 2.

Προκολακεύω, antè adulor, & quasi præblandior.

Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. l. 1.

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, tundo, excavo, incido. Aristot. hist. an l. 9. c. 1. τὸ ὀμμάτιον κολάπτει, exculpere oculum. Et τὸ ἡ πικὸς κολάπτει, apud Lucian. rostro tundere.

Κολαπτὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαφος, ος, ὁ, colaphus, alapa: plaga quę palma in maxillam alicujus incutitur. Etym. ex Epicharm. ὡς ἔχω κόλαφος εἰς παλάμᾳ δαιός. Apion apud eundem deducit à κολάπτω. Eustath. à κόλος καὶ φάτος, i. μεγα: ut κόλαφος fit ὁ μεγάλῳ ἀφλῷ ἴσχων.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo, colaphum infringo. Eustath. ex Pausan. Frequens est in N. Testamento: ut Matth. 26. 1. Cor. 4.

Κολάφισμα, τό, plaga, colapho intusa, seu colaphus.

Composita.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero: vel pertundo, insculpo.

Δρυοκολάπτης, ος, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus Martius, ἀπὸ τοῦ τὰς δρῦς κολάπτειν.

Ἐγκολάπτω, insculpo, incido: vel tundendo insculpo, tundendo incido. Plut. in Pericle, ὡς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τῶν χαλκέων λύκος.

Ἐγκόλαμμα, τό, sculptura sive scalptura tundendo incisa.

Ἐγκολάπτης, ου, ὁ, insculptus, incisus: vel tundendo insculptus.

Ἐκκολάπτω, exculpo, tundendo eximo, ut avis rostro: excido, i. quod insculptum seu incisum est eximo. Plut. de malitia Herodoti, τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὸ δὲ ὀνόμασε τῶν πόλεων ἐνέκαυσαν. Sic & apud Thuc. & Dem. dicitur & gallina ἐκκολάπτειν, quum maturo fœtu rostro ova pertundit & frangit: aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit: Latinis excudere & excludere. Aristot. hist. an. l. 9. c. 29. & in Geopon.

Ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de exclusione ovorum & pullorum. Aristo. hist. an. l. 6.

Κερκοκολάπτης, phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat caput ejus petit. Vide Aet. tetrab. 4. serm. 1. c. 8.

ΚΟ'ΛΑΠΙΣ, ὁ, animal ululæ & cæteris γαμψώνυξι inimicum: unde ab eis & devoratur, teste Aristot. hist. an. l. 9. c. 2.

Κόλασις, &c. vide in Κολάζω. Κόλαφος, &c. in Κολάπτω.

ΚΟΛΕΟ'Σ, ὁ, ὁ, vagina, culeus. Il. α. Ἔλκεν δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Sic Eurip. in Iphig Aulid. ὀξὺ χαλκοῦ φάσγανον ἀπὸ σᾶς κολεοῦ ἔσω θεν. Est etiam loculus, hydria, Hesych. ¶ Pro avi quadam legitur apud Aristot.

Κυλεὸν, ὁ, τὸ, Ionicè, idem quod κολεὸς, ut Il. α. Αὐτὰρ ὅ γ' ἐς κυλεὸν δῦ μέγα ξίφος. Il. γ ἐρυσσάμενος χάρεσσι μαχαίρας Ἡ' οἱ πάρ ξίφος μέγα κυλεὸν ἀΐσσον ἀορτῆ. Apud Hippocr. est & κυλεὸς περιδίας, de involucro cordis, quod tectum & conditum est ceu vagina.

ΚΟΛΕΡΑΙ' ὄιες, oves glabræ, seu brevem lanam habentes. apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 10. αἱ κολεραὶ ὄιες δίχα μεράπτειαν τῶν θασσῶν. Alij interpr. oves crispæ. ¶ sic dictæ ἀπὸ τοῦ κιχλιζειν μᾶλλον ἔχειν ἤχον.

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, proculco. Apud Aristophan. in Nub. Τοῦτον δ' ἐλαύνων κολετρᾷ ἀεί. scholiastes dicit translatum esse ἀπὸ τῶν ἐλαίας πατούντων: id enim κολετρᾶν dici, quosdam verò exponere ἐνάλλεσθαι ἐς τὸ κῶλον, i. ἐς τὸν γαστέρα. Idem schol. significare dicit etiam τύπτειν ἐς τὸν γαστέρα: nam κόλον dici παχὺ ὕπτιον: vel κῆ κώλῳ τύπτειν.

ΚΟΛΙΑ'Σ, ὁ, piscis quidam ex genere eorum, qui solent θερμοκοιτεῖν, ut tradit Athen. l. 3.

Κολικὸς, &c. vide in Κῶλον.

ΚΟ'ΛΛΑ, ης, ἡ gluten, sive glutinum. Dioscor. lib. 3. c. 101. κόλλα (ἣν

λα (διὸ ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ τραγοκόλλαν) κολλίσῃ ἐστὶν ἢ ῥοδόξυλον ἢ τῶν βοείων βυρσῶν σκυτοξόων. Plut. de ſolert. an. μήτε κόλλης δεόμενον, μήτε ἥλων ἄλλου δεσμοῦ. ¶ Heſychio eſt etiam pellis dorſi in bove.

Κολλήσιος, ον, ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutine compactus. Iliad. θ. & Heſiod. in Aſp.

Κολλάω ῶ, glutino: ut κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferrum, i. ferruminare, & κολλᾶν τραύματα, apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè ut & Lat. glutino & conglutino. Athen. l. 10. Ἀνὴρ εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' αὐείρᾳ κολλύσαντα. Plato de leg. κολᾶν τὴ σωφροσύνῃ. Sic & apud Plut. ad Colot.

Κολλῶμαι, agglutino ſeu adjungo me, adhæreſco. Lucæ 10. κολληθεὶς τὸν κολληθέντα ὑμῖν, qui ſe vobis agglutinavit. Sic & Act. 10. & alibi in N. Teſt.

Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio. Theophr. & Plut. in ſymp. ſept. ſap. Item Herodian. l. 4. Dicitur & de applicatione cucurbitulæ. Ariſtot. rhet. 3. Eſt etiam figura orationis. Hermog. ἐκ μεγάλης δεινότ.

Κολλητὴς, οῦ, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλητικὸς, ἡ, όν, vim habens glutinandi. Plut. de prim. frig. Dioſc. Athen. l. 9.

Κολλητὸς, ἡ, όν, glutinatus, glutino compactus. Od. φ. & ψ.

Κολλώδης, ὁ ἡ, glutinoſus. Plato in Cratylo. Ariſtot. & Athen. l. 3.

Κόλαξ, Κόλλοψ, quomodo huc pertineant, videſuis locis.

Compoſita.

Ἄκολλος, ον, ὁ ἡ, glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Ἀκόλλητος, qui glutinatus non eſt, aut glutinari nequit. Gal. ad Glauc. Et metaph. qui coire nequit: incoibilis.

Ἀμφίκολλος, utrinque glutinatus, ſeu undique coagmentatus glutine. Poll. l. 10. c. 7.

Ἀναγλάω, ῶ, glutino, aliquid fluens, lentore quopiam, ceu glutine reſtringo & contineo: ut ἀναγλᾷ τρίχας, capillos fluentes cohibet, & glutinat.

Ἀνάγλησις, εως, ἡ, reſtrictio quæ fit glutine.

Ἀνάγλυμμα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compeſcitur & conſtringitur. Dioſc. l. 1. c. 153. Paul. Aegin. l. 1. c. 16.

Διαγλάω, conglutino, coagmento, ferrumino.

Διαγλυκὸς, ἡ, ὁ, ut Διαγλυκὺ ἔργα, in quibus utimur glutinamentis & coagmentis: Item ferruminationibus & plumbaturis. Poll.

Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter poteſt, glutino vix ſociabilis. Galen. ad Glauc. Item metaphor. malè cohærens. Luc. de hiſt. ſcrib.

Ἐπικολλάω, agglutino, ſeu glutino ſuper, glutine jungo.

Ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 4.

Ἐπικολλαίω, idem quod ἐπικολλάω, apud Theophr.

Εὐκόλλητος, qui facilè glutinari poteſt.

Ἐχέγλωσσος, tenax inſtar glutinis: ſeu continens in modum glutinis. Plut. de ſolert. anim. & ἐκ πολυφιλ.

Ἐχθροκόλλως, more eorum quæ glutinoſa tenacitate prædita ſunt, Dioſc. l. 5.

Ἰχθυοκόλλα, ης, ἡ, ichtyocolla: piſcis cui glutinoſum eſt corium: ut tradit Plin. Dioſc. ſcribit eſſe ventrem piſcis cetacei.

Καθαγκολλάω, glutino, agglutino.

Λιθοκόλλα, glutinum, quo lapides ferruminantur & conglutinantur. Dioſc. l. 5. c. 104.

Λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus & compactus. Metaphoricè apud Soph. in Trachin. ψυχὴ σκληρᾷ χαλυβδοκολλήτῳ σώματι παρέχουσα. ¶ Item cui lapides pretioſi agglutinati ſunt: gemmis & lapillis diſtinctus ac picturatus. Athen. l. 4. & Plut. in Alex.

Ξυλοκόλλα, gluten, quo ligna ſociantur. Exemplum vide ſuprà in Κόλλα.

Παραγκολλάω, agglutino, à latere glutino. Paul. Aegin. l. 3.

Παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 8.

Παραγκολλικὸς, conglutinandi vim habens. Celſus l. 4. c. 19.

Προσκολλάω, agglutino, glutinamentis adjungo.

Προσκολλάομαι, glutinamentis adjungor: vel metaph. quibuſdam quaſi glutinamentis adjungor & adhæreſco. Alex. Aphr. Probl. l. 2. Matth. 19. Act. 5. Epheſ. 5.

Σαρκοκόλλα, (q. d. carnis gluten) lachryma arboris, quæ in Perſide naſcitur, thuris pollini ſimilis, colore ſubrufo, amara guſtanti. Plinius eam inter gummi genera numerat: ſed & arbor eodem nomine cum lachryma ſua vocatur: eam ob cauſam quòd in vulneribus carnem glutinet. Dioſc. l. 3. c. 99.

Σύγκολλος, glutine ſociatus, glutine junctus.

Συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata ſunt. Athen. l. 10. Item convenienter, congruenter. Æſchyl. in ſuppl.

Συγκολλάω, glutine compingo & coagmento. Et metaph. compono, compingo: ut συγκολλᾶν μαρτυρίας, apud Ariſtoph. in veſp. conſarcinare, componere. Sic συγκολλᾶν λόγον, apud Plut.

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio & compactio quæ fit glutinamentis.

Συγκολλητὴς, οῦ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens & concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit & coagmentat. Ariſtophan. in veſp. ψευδῶν συγκολλητής.

Ταυροκόλλα, glutinum taurinum, quod fit ex auribus taurorum & genitalibus. Dioſc. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλώδης, εως, ὁ ἡ, glutini taurino ſimilis. Dioſc. l. 1. c. 81.

Χρυσοκόλλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur. Plin. l. 33. c. 5. Dioſc. Galen. ¶ Item eduſium quoddam ex lini ſemine & melle. Athen. l. 3.

Χρυσόκολλος, & χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum eſt, auratus, ſeu deauratus. Poll. l. 10. c. 31. Athen. l. 12.

ΚΟ'ΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius, in cervicibus & dorſis boum, aut ovium: ſic dictum quòd ἐξ αὐτῆς αὐαινομένης fiat τὰ κόλλα, teſte Euſtath. & Pauſan. ¶ Item metaphoricè, exoletus & calloſus puer, ſeu ſupra ætatis vigorem libidinans. Ariſtoph. οἱμαι δ' αὐτὸν κόλλοπι ἐοικέναι. ¶ Κόλλοπες dicuntur etiam verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur: ab ipſa materia, ex qua ſunt. Od. φ. Γνίδωσι ἐταίνυσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν. Luc. ἀναψάμενος ὀξεῖαν ᾠδὴν κόλλοπι ἀφειδήσας, ἐμελῴδει ἄμεσον ἢ ἀγαθὸν, Metaphoricè apud Ariſtoph. in veſp. αὐτῷ τότε τὸ ὀργῆς ὀίνῳ τὸν [illegible] ἀναβλύσαι.

Κολλοπάω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo & coagmento. Euſtath. ex Pauſan.

Κολλοπίζω, claviculis ſeu verticillis intendo. Heſych.

Κόλλαβος, ὁ, idem quod κόλλοψ: verticillus ſeu clavicula citharæ, quo fides vertuntur & intenduntur. Euſtath. Schol. Hom. & Suid. Et οἱ κόλλαβοι, ſeu κόλλοβοι, dicitur genus quoddam Lyricorum poëtarum, ἀπὸ τῶν κολλάβων; i. à claviculis citharæ ſic nominatum. ¶ Item κόλλαβος panum quorundam ſpecies, τῶν κολλάβων ſimilitudinem habentium, & quadrangulæ figuræ placentæ eſſe dicuntur: ab aliis verò panes eſſe parvi. Suid. & Athen. l. 3.

Κολλαβίζω, impingo. Ariſtoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expanſis oculos ſuos tegit, ille verò poſtquam percuſſit, quærit, num verberârit. Poll.

Κολλαβισμὸς, ὁ, ejuſmodi ludus.

Ἐγκολλάβίζω, (comp.) inſtar κολλάβου deglutio, ſeu in os ingero. Euſtath.

Κόλλαβος, idem quod κόλλαξ, panis quoddam genus. Item placentæ quædam ſpecies apud Athenæum. Item offula, parva buccella. Suid.

Κολλαβέω, buccellam devoro, deglutio.

Ἐγκολλαβέω, unde συσκολλαβῆσαι, apud Ariſtophan. deglutivit, ſeu per gulam in ventrem demiſit: veluti κόλλαβον.

Κόλλιξ, ικος, ὁ, idem quod κόλλαξ, panem quendam rotundum ſignificans, ut docet Athenæus l. 3. Galen. apud Hippocr. κόλλικες exp. paſtillos, & apud Ariſtoph. de parvis panibus dici ait. Scribitur & κόλιξ unico λ., apud Ariſtoph. in Ran.

ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, collybus: ſpecies numiſmatis, ſeu æreus nummulus, cui bovis imago impreſſa erat Heſych Callimachus de iis, qui apud inferos ſunt, dicit, βοῦν κολλύβου πιπράσκειν: pro eo ac ſi quis diceret τὸ ὠφελούντος. Et Ariſtophan. in Pace, σοφὸς Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον ἐξὶ κολλύβου. Polluci eſt etiam argentei nummi permutatio. Neutro etiam genere dicitur κόλλυβον, teſte eodem Poll. nec tantùm pro numiſmate accipi, ſed etiam pro ſpecie quadam bellariorum teſtatur Heſych. quoque. Ariſtoph. in Pluto, κολλύβων, φοινίκων, τραγαλίων, ἰχάδων.

Κολλυβιστὴς, οῦ, ὁ, trapezyta, numularius qui argenteos, aureóſve nummos permutat minutis, quales oboli ſunt & teruncij. Poll. ex Lyſia in orat. de aureo tripode.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα, ſymbola collybiſtica, ſeu teſſeræ collybiſticæ: quales ſunt literæ, quæ vulgò appellantur literæ cambij, inſtitutæ ad permutandam pecuniam externam, ut tradit Bud.

Τριτεταρτοκόλλυβον, (comp.) vile quoddam numiſmatis genus, ut docet Pollux l. 9.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, collyra: panis ſpecies, quæ pueri dari ſolebat, ſeu panis fruſtulum, ut annotat ſchol. Ariſtoph. in Pace, ἔξεστ' ἐν ὥρᾳ κολλύρᾳ μεγάλῃ καὶ κόνδυλον ὄψου ἐπωνῆσαι.

Κολλυρὶς, diminut. collyris. Quidam exp. pulmentum & ſorbitiuncula. Alij, torta panis, apud LXX. Biblior. interpr. ut 2. Regum c. 6. & 13.

Κολλυρίζειν, Suid. ſcribit eſſe quod vulgari ſermone dicitur λαλαγᾶν τηγανίζειν: & ἐπιχωρίως κολλύρια vocari τὰ λαλάγγια.

ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ, ſive κολλύριον, ου, τὸ, collyrium: medicamentum oblongum & teres, ex liquoribus, ſuccis, ſeminibus, fructibus, ſtirpium & animalium particulis, aromaticis, metallicis, cujuſcunque ſint facultatis, ad varios uſus compoſitum, compactum, cohærenſque. Hippocr. γυναικ. lib. 1. ταῦτα μίξας καὶ πτίλψας λεῖα κολλύρια ποιέειν μικρά. Sic & apud Dioſc. & in Hippiatr. Sic dictum putatur quaſi κολλύριον, hoc eſt, κολοβὸν τὸ ὄρον, vel κολοβὴ ὀρή, quia ſit inſtar mutilatæ caudæ: ac tum

per simplex λ & ϱ diphthongum rectiùs scribitur. Alij dictum putarunt παρὰ τὸ κωλύειν, sive κωλᾶν τὸ ῥεῦν: quum tamen non ad fluxiones solùm, sed ad alias quamplurimas affectiones κατ' ἔξοχὴν adhibeantur.

Composita.

Ξηροκολλύρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant, liquoribus succis, seminibus, fructibus, aromatis & alia sicca materia; humore aliquo vel gummi collecta & cohærente. vide Aet. l. 7.

Ὑγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, & aliis compluribus similiter humidis, & varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΗΡΙΩΝ, avis quædam, apud Hesych. Ejus meminit Aristot. hist. an. l. 9. c. 33.

Κολιάδης, vide in Κόμα. *Κολοβός, &c.* in Κολόω.

ΚΟΛΟΙΟΣ, ὁ, ἡ, parva cornix. Latinis graculus sive monedula, ut in proverbio apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται. & apud Aristot. rhet. 1. ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. Vtitur & Hom. Il. ω. & ϱ.

Κολοιώδης, ες, ὁ, ἡ, graculo similis, ad graculos proximè accedens: qui è graculorum genere est. Plut. περὶ πολυφιλ.

Κολοιάω, ῶ, graculorum vocem sono, graculos voce imitor. Poll. lib. 6 c. 13.

Κολαῶν, & κωλοῖον, sive κωλεὼς, tumultus, perturbatio: metaphor. ἀπὸ τῶν κολοιῶν, i. à graculis, quippe qui aves sint gregatim volantes & magno cum garritu strepituque. Il. α. Ἐν ᾗ ἄρ' ἀγορῇσι κολαῶν ἐλαύνεσθον, tumultum & strepitum cientes inter deos.

Κολωᾶν, tumultuari, turbas dare: vel etiam vociferando perstrepere & garrire more graculorum. Iliad. β. Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς κολόωτο.

ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ, ἡ, & κολοκάσιον, ου, τὸ, fabæ Aegyptiæ radix, ut scribit Athen. l. 3. vide Dioscor. l. 2. c. 128.

ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ, sive κολοκυντίς, ἡ, cucurbita. apud Athen. l. 2. vide & Dioscor. l. 2. c. 162.

Κολοκυντίον, ου, τὸ, cucurbitula: h. e. parva cucurbita. Phrynich.

Κολοκυνθὶς, à quibusdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: ut tradit Dioscor. l. 4. c. 178.

ΚΟΛΟΝ, ου, τὸ, cibus, τροφὴ, ut exponit Athen. lib. 6. derivans inde κολάζω. Item δύσκολος, & βάκολος. ¶ Κόλον reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco. ¶ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, unde κολόκυμα quidam exp. μέγα κῦμα, ut annotat Eustath.

Κόλαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκολος, ου, ὁ, buccella, offella panis seu buccella, frustum minutum, mica. Odyss. ϱ. Αἰπίζων ἀκόλους. Philip. l. 1. Epigr. Κέγχρου σύκῳ φόρῳ τοὺς ἀπέρους ἀκόλους. Item pro τροφὴ, apud Athen. l. 14. Eust. quosdam à κολάειν derivare tradit: ut ἄκολος sit ὁ ἁβρὸ σμικρότητι τὴν μυκτῆρα κολάζων καὶ τέμνων δυνάμενος: posse tamen etiam à κόλον deduci, ut ἄκολος dicatur ψαμμῶδες ὀλιγοτρόφον.

Βακόλος, & Doricè βωκόλος ου, ὁ, bubulcus, armentarius, à (βῶς & κόλον, i. τροφὴ, ut annotat Eustath. ex Athen. lib. 6.) Homer. Odyss. ψ. & alibi, Αὐτὰρ Τηλέμαχος, καὶ βακόλοι. Philostr. ep. 38. Ἀπόλλων ποιμένων ἦρξε, καὶ Ἀφροδίτη βακόλων. Theocr. idyll. 21. Βακόλος ὣν ἐθέλεις με κύσαι πάλαι. Dicitur etiam βακόλος βοῶν, ὡς ἑκατόμβοιος (teste Eust.)

Βακόλιον, ου, τὸ, armentum boum. Theocr. idyll. 26 ἢ μάλα γάρ τις ἐπήλυδε νῶϊν ὀπαδὸς ἐκείνοις βακολίοις. Philo, βακολία δὲ καὶ αἰπόλια, ἃ ποιμνία μεγάλα διεφθείρουσι. Pro eodem dicitur & βακολία, ἡ, apud Apoll. Rhod. & Hesiod. in Theog.

Βακολικὸς, pastoralis, pastoritius, pastorius: & Doricè βωκολικὸς, passim apud Theocr. ut idyll. 1. βωκολικῶς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰκός.

Βακολὶς, ίδος, ἡ, idem cum adject. βακολικὴ. (μώσας.

Βακολέω, F. ήσω. boves pasco. Il. φ. σὺ δ' ἐλίποσθε ἕλικας βόας βακολέεσκες. Theocr. idyll. 8. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνωϊστεῖτε βακολίωνι. Item generaliter, pasco, alo: unde pass. apud Philostr. in heroic. βακολεῖσθαι ἵππον αὐτῷ, equitatum ab eis pasci. Et metaph. pascor, lecto: unde Hesych. βακολεῖσθαι χρηστῷ ἐλπίσι, pasci bona spe. ¶ Item demulceo, delinio: Item decipio. Lucian. ἀπόρροιαι κόμης τὸ τῆς φύσεως ἀπεξεπὲς βακολοῦσιν, mitigant & leniunt. Philostr. ep. 62. οἱ μοι βεβακόλημαι ὁ δέλεαρ, deceptus sum.

Βακόλημα, τος, τὸ, lenimen, lenimentum, solatium. apud Suid.

Βακόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio. Plut. in polit. præc.

Βακολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor. Hesych.

Βακολίζω, idem quod βακολέω. Eust.

Βακολισμὸς, pastoralis cantilena, pastoritium carmen.

Βακολιάζω, & Doricè βωκολιάζω, F. άσω, vel άξω, pastoritium carmen modulor. Theocr. idyll. 5. ἢ ὕστερον βωκολιαξεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè, βωκολιάσδω: unde pass. apud eundem Theocr. idyll. 8. Βωκολιάσδε Δάφνι. & apud Mosch. idyll. 3. Ἐξ ἀδύλου βάκολ' ἀσδόν, suave aliquod bucolicum cane.

Βακολιασμὸς, pastoritij carminis modulatio.

Βακολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui pastoritium carmen modulatur. Theocrit. idyll. 5.

Decomp. Ἀποβακολέω, abgrego, à grege abduco, à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco, Luc. τὸν ἐρασθῆναι αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβάκλησε. Expon. & simpliciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem abduco, decipio.

Ἀποβακλάομαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. καὶ δὲ ἐδοκεῖ μὴ ἀπολωφθεὶς ἡμῶν ἀποβακολήθη. Ἀποβάκλημα τὸ, impostura, deceptio: propriè tanquàm ex alieno grege abducendo. Damasc.

Ἀποβακολίζω, idem quod βακολίζω, apud Suid.

Διαβακολέω, permulceo, delinio, decipio. Luc. Δεβακολεῖ αὐτὸς καὶ ἐπελπίζει, lactat ipsos, & vana spe pascit.

Ἐπιβακλάω, idem quod βακόλω, Homer. Od. χ. & Theocrit. idyll. 26. βοῶν ἐπιβακόλων αὐτῆς. Ἐπιβακόλιον, idem quod βακόλιον. Theoc. ibid.

Ἱπποβακολῶ, equorum pastor. Eurip. in Phœniss.

Καταβακολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

Δύσκολος, difficilis in sumendo cibo, qui est fastidioso stomacho. Athen. Item morosus, difficilis, seu acerbus, cui omnia facta & dicta stomachum movent. Aristoph. in Vesp. Οὐκοῦν ποῦσ' χαλεπὸς ὢν ἐδύσκολος. Aeschin contra Ctesiph. δύσκολος τὴν φύσιν. Sic & apud Aristot. Plut. Xen. Dicitur & de re difficili, acerba seu molesta: ut δύσκολος φυλακὴ, apud Chrysost. Et τὸ δύσκολον, difficile, arduum: unde proverb. δύσκολα τὰ καλά.

Δυσκόλως, morosè. Isocr. in Nicocle. Synes. ep. 37.

Δυσκολία, ἡ, morositas Aristoph. in Vesp. Plut. in lib. περὶ ἀοργ. Item difficultas. Aristot. polit. 3. c. 7. ¶ Δυσκολία dicitur etiam, responsum in disputationibus dialecticis, quod syllogismum labefactat & evertit. Suid.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indignor, ægrè fero. Aristophan. in Nub. τί δυσκολαίνεις; Plut. de aud. πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν μυθολόγων. Et cum dat. apud eundem, φωνῇ ἧσι δυσκολαίνων. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ ἃ βούλει ἔρχεσθαι δυσκολαίνων. ¶ Δυσκολαίνειν dicitur etiam apud Aristot. (teste Suida) qui non convenientibus responsis labefactat syllogismum, & impedit quominùs fiat syllogismus.

Προσδυσκολαίνω, (*decompos.*) insuper ægrè fero, seu indignor. Plutarch.

Εὔκολος, ου, ὁ, ἡ, facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum assumit, qui non est stomacho fastidioso. Plut. in Lycurg. εὔκολα πᾶσι δίαιτης ἃ ἄσιτα. Item facilis, i. qui in sermonibus & consuetudine quotidiana difficilis & morosus non est. Plutarc. in Fab. εὔκολος πρὸς τοὺς συντυχόντας ἃ κατήκοος. Sic & apud Plat. & Aristot. Item facilis, i. expeditus, ad aliquid promptus. Synes. εὔκολος ἐπεῖν, qui facilè & expeditè oratione exprimere potest.

Εὐκόλως, facilè, æquo animo, non molestè.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur, non respuit fastidiosè. Plut. in Cæs. & περὶ ἀοργ. Item morum facilitas, apud eundem in Anton. Item facilitas expediendi aliquid: idem περὶ ἀοργ. Item facilitas seu commoditas. Greg.

Εὐκολίνη, apud Callim. dicitur Hecate, per antiphrasin ἡ μὴ ἔστι δύσκολος, inquit Etymol.

Κόλος, vide in Κολόω.

ΚΟΛΟΣΣΟΣ, ου, ὁ, colossus, statua immensæ magnitudinis seu longitudinis (παρὰ τὸ κολόειν, ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν τὸ ὅσα τυτθὸν τὸ ὀφθὲν μέγεθος· ὡς μὴ ἐφικνεῖσθαι τῷ ὀφθαλμῶν ὄψεσιν, ut vult Etymol.) Theocr. idyll. 23. σφυρηλατοῦσι κολοσσούς. Plut. in Fab. τὸν κολοσσὸν τὸν Ἡρακλέους μεταφέρουσιν ἐπὶ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Luc. de conscrib. hist. τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν τῶν κεφαλῶν ναυσὶν ἐπιβήσαντες.

Κολοσσιαῖος, ου, ὁ, colossicus. Plut.

Κολοσσιάω, ῶ, ὁ, qui colossum æquat, colosso par. Luc. in Herm.

ΚΟΛΟΥΤΕΑ, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 18. legitur & κολοιτέα, apud eundem l. 1. c. 18. alibi & κολυτέα.

ΚΟΛΟΥΩ, F. σω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyll. 23. τὴν μὲν ἄκραν σκόλοψιν ἐπὶ στομὸν γόνυ κόψας. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 20. κολοῦσιν ἄκρον τὸν βότρυν. Frequentiùs accipitur metaph. Iliad. υ. Ἀλλὰ τὸ μὲν πολέος. τὸ δὲ ἃ μεσσηγὺ κολοῦσε, in medio abrumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od. χ. μὴ τὰ δοῦρα Οὕτω χριόντων κολόεσκε. Plut. in Alcibiade, κομιδῇ κολοῦσαν ἃ ταπεινώσασαν τὸν Ἄγιν. Aristot. polit. 5. τὰς ὑπερεχούσας κολοῦσιν ἢ τὰς φρονηματίας αἰωρεῖν.

Κολόωμαι, amputor, decurtor, truncor. Theophr. Item metaphoricè, imminuor Thucyd. l. 7. ἐπειδὴ ᾗ ἐξίωσι τὰ τῆς πόλεως κολοῦσθαι. Plut. in Fab. ᾤοντο κεκολοῦσθαι ἃ γεγενέναι ἔτι ὤν. In Epigr. κεκολεμμένῳ νόσῳ, morbo fractus. Accipitur etiam activè pro κολόω, apud Suid.

Κόλυμβος

Κόλστμω, τό, quod detruncatum & amputatum eſt, fragmentum reciſum & detruncatum. Heſych.

Κόλωσις, εως, ἡ, truncatio, amputatio, decurtatio. Theop. hiſt. pl. l. 2. c. 20. Ariſtot. pol. 5. Plut. in ſymp. ſeptem ſap.

Κόλος, ε, ὁ καὶ ἡ, mutilus, truncatus, curtus, mancus, (Euſt. enim à κολέω derivat.) Theocr. idyll. 8. Ὦ κόλε καὶ λέγε Μίλων. Sic Nicand. in Ther. Ἦτοι ὁ μὲν κόλος ἐστίν. Dicitur & κόλον ὄζον, haſta mutila, apud Hom. Il. π. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam arietes, qui mutilis ſunt cornibus. Euſt. ¶ Item τὸ κόλον, magnum. Euſt. unde κολοσυρτὸς, exp. μέγας ὄχλος.

Κολοβός, ὄ, ὁ καὶ ἡ, idem quod κόλος mutilus. Ariſtot. metaphyſ. 4. c. 27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipſum totum maneat, ſed pars aliqua extrema fracta ſit aut truncata. Athen. κολοβὰ σκεύη in quibus aliquid defractum eſt. Sic & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem Ariſtot. Rhet. 2.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum ſeu mancum eſt. Ut πνεύματος κολοβότης, ſpiritus defectio efficiens pronunciationem alicujus partis in oratione curtam & truncatam. Plut. de Demoſth.

Κολοβόω, ῶ, mutilo, curto, trunco: idem quod κολόω. Ariſt. l. 4. de gener. animal. Item decurto, abbrevio. Marci cap. 3 & Matth. 24.

Κολοβωμα, τό, idioſma quod mutilum & truncatum eſt: curtum. Ariſtot. metaph. 4. Galenus κολόβωμα dici ait quod in labiis aut narium alis, aut aure deficit.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, decurtator, truncator, mutilator: dicitur de eo qui in pronunciando ſyllabas extremas curtat & mutilat.

Κολόβιον, ε, τὸ tunica cui ἡμάνικον ſuperinjicitur: veſtis erat brevis ſine manicis, quaſi humero tenus exerta, quali utebantur monachi & eremitæ.

Compoſita.

Ἀ̓κόλος, vide in compoſitis ex Κόλον.

Ἀ̓ποκολόω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Ῥινοκολούρης, ε, ὁ, decurtator narium ſeu amputator narium.

Ὑποκολαβὸς, ε, ὁ καὶ ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus & mancus. Dioſc. l. 10. c. 1.

ΚΟΛΟΦὨΝ ῶνος, ὁ, faſtigium, apex ſeu ſumma manus, finis, Plato ep. 3. τὸν κολοφῶνα τοῖς ὑποθέσεσιν ἀπίσους νεανικώτερον ἐπέθηκας. Idem de leg. κολοφὼν ἁπάσῃ ἐπιστήμῃ. Strabo l. 14. proverbialiter ita uſurpari tradit ab urbe quæ Colophon dicitur. olim enim ὅπερ ποτὲ μὲν ὑπὸ τῶν πολεμίων τὸ ἐπίπονον τῶν Κολοφωνίων ἐπικρατήσεως, ſolum λύειν τὸν πόλεμον & hinc adagio dictum τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκεν, quum quis finem impoſuit & extremam manum rei cuipiam admovit. Ab eadem Colophone cives dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πίσσα, pix colophonia, adferri inde ſolita. Item κολοφώνια ὑποδήματα, apud Heſych.

ΚὈΛΠΟΣ, ε, ὁ, ſinus, gremium. Il. ζ. Παῖδ' ἐπὶ κόλπον ἔχεσ' ἀμφιλόφρονα νήπιον αὖτως Ἐκτορίδην. Theocritus idyll. 21. τῆις ἐς ἐὸν ἔπτυσε κόλπον. quod & proverbialiter dicitur. vide Eraſmum. Item aliquis ὑπὸ κόλπῳ ἔχειν τι, quid aliquid occulere vult. Lucian. in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, itidem pro ſinu, ut Il. ι. δώσουσι δὲ δώρων κόλποι. ¶ Κόλπος in mamma Poll. idem eſt quod ἄσκωμμα, ſinus & laxa uberis regio, quæ lac continet. Κόλπος, ſinus: ſignificat etiam dextram aut ſiniſtram uteri partem, ut paſſim videtur apud Galen. lib. 14. de uſu partium in qua ſignificatione apud Callim. hymno in Iovem legitur, Ἔνθα σ' ἐπὶ κόλπον μεγάλων ἀπεδήκατο μήτης, Vulnera quoque & fiſtulæ ſuos ſinus habent i. κόλπους: ut apud Galen. libr. 2. ad Glauc. cap. 8. de tum. præt. nat. cap. 4. Κόλποι, (de mari dictum) ſunt loca ubi mare cavo quodam receſſu inter duo promontoria conſtringitur, ab una parte in pontum deſinens, ab altera in flexuoſos littorum anfractus ſe diffundens. Strabo libr. 5. Sic dicuntur etiam cavi receſſus ſeu ſinus terræ, apud Oppian. de venatione lib. 3. Κλεψίπολις Ῥέη κόλπωις ἐνικάτθετο Κρήτης. Et κόλπος ἀέρεος, apud Nonnum. Ἀ̓ maris κόλπων ſimilitudine. Euſtathius dicit nutat veſtium κόλπους, hoc eſt, (ut ipſe exponit) curvitatem ſeu cavitatem in veſte. Herodotus ὑσμῖνα χιτῶνα μέγαν, καὶ κόλπον πολὺν καταλιπόμενον τοῦ χιτῶνος. Retibus quoque κόλποι tribuntur, i. cavi receſſus & curvitates. in Epicr. ¶ Euſtath. κόλπον dictum ſcribit παρὰ τὸν κοιλότητα αὐτοῦ ἔπεσθαι: alibi verò de ſinu maris ſpecialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς.

Κολπώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ſinuoſus Theophr hiſt. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόω, ῶ, in ſinus contraho: unde κεκολπωμένος τὸν χιτῶνα οὐ δύεται. ſinuatum eſſe. Item de ſinu velorum apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἀνεμος τὰ ἱστία τῶν νεῶν. Item de ſinu maris apud Strab lib. 5. κολπώσεις τὰς καταξάνθους πίονας in ſinum cavant.

Κόλπωμα, τό, quod ſinuatum eſt quod ſinuato volumine collectum eſt. Pollux eſt veſtis ſinuoſa qua in tragœdia reges utebantur.

Κόλπωσις, εως, ἡ, ſinuatio, in ſinum collectio: ſpecialiter de ea ſinuatione qua vela in curvos ſinus obliquantur, ut venti flatibus pateant: unde metaph. κόλπωσις πραγμάτων, de rem gerendo & velificatione alarum qua in ſinus quaſi curvantur & obliquantur: apud Herodian. l. 1.

Κολπώδης, ες, ὁ, ſinuatus. Plut. in apophth.

Κολπίας, idem quod κολπώδης, ſinuatus. Aeſchyl.

Κολπίζω, ſinuo. Suid.

Compoſita.

Ἀ̓ποκολπόω, ſinuo, in ſinus excavo, ſinuoſis receſſibus cavo. Ariſtot. de mundo.

Βαθύκολπος, ε, ὁ καὶ ἡ, profundos ſinus habens. Il. σ. Apud Nonni πηγὴ βαθύκολπος, fons profundis ſinibus.

Δίκολπος, duos ſinus habens: de utero muliebri.

Ἐ̓γκολπίας, ε, ὁ, dicitur ventus qui è ſinu maris proſilit. Ariſtot. de mundo.

Ἐ̓γκολπόω, in ſinus colligo, in ſinus conſtringo, ſinuoſis receſſibus coarcto. Ariſtot. de mundo.

Ἐ̓γκολπίζω, in ſinum recipio, vel in ſinu teneo. Philo de mundo, Plut. de loquac. Item, in ſinu condo. Alciphr. epiſt. 19.

Ἐ̓γκολπίδιον βρέφος, infans qui in ſinu geſtatur, vel in gremio tenetur, apud Porphyr.

Ἐ̓νκολπίζω, in ſinum deflecto. Thuc. l. 8.

Ἐ̓νκόλπισις, in ſinum receptio. apud Suid.

Πολύκολπος, plures ſinus habens: de utero animantium multiparorum. Philotim

Προκόλπιος, ε, ὁ καὶ ἡ, qui ante ſinum eſt. Προκόλπιον, ε, τὸ, anterior ſinus pars: anterior ſinus, vel prominentior pars in ſinu, Theophr.

Ὑποκόλπιος, qui ſub ſinu eſt, in ſinu latens. Theocr. idyll. 14. Ἀ̓λλά τοι γλυκίων ὑποκόλπιος. Et ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et ὑποκόλπιον ξίφος, gladius in ſinu latitans. Herodian. lib. 7. Pro eodem dicitur & ὑποκολπίδιος, apud Herodian. ibid.

ΚΟΛΥΜΒΆΩ ήσω, nato, urinor. Exponitur etiam, natas ſubeo, Act. cap. 27. ὑπέλυσέ τε τὰς ὁλκάδας κολυμβᾶν ὀπόσοι ἐπιψαύοντες ἐφέστασι ἐπὶ πλεῖον γῆς ἐξίσχειν, qui poſſunt nare.

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, natator, urinator. Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 7. & Thucyd. lib. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus ubi natare poſſumus aut nos mergere: piſcina, lavacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix de ave natatrice, apud Athen. l. 5. dicitur & de oleâ conditaneâ, in muria innatante, apud eundem l. 2. & 4.

Κόλυμβος, ε, ὁ, urinator Item natatio. in Epigr. & apud Plut. in ſymp. ſeptem ſap. Dicitur etiam de urinatrice ave apud Athen. l. 9. ex Ariſtoph. Acharn.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix: avis quædam de qua Ariſtot. hiſt. anim. l. 8. c. 3. & Athen. l. 9. Vtitur & Ariſtoph. in avib.

Compoſita.

Ἀ̓κόλυμβος, imperitus nandi ſeu ſubeundi aquas. Strabo lib. 6. Hom. Batrachom.

Ἀ̓νακολυμβάω, ήσω, ego, vel ſupernato. Item tranſitivè, emergens, affero Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 7.

Ἐ̓ξανακολυμβάω, (*decomp.*) emergo.

Ἀ̓ποκολυμβάω, enato, ſeu nando aufugio & elabor. Thuc. l. 4.

Διακολυμβάω, trano, tranſnato, tranſeo nando. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐ̓κκολυμβάω, emergo, vel enato. Act. Apoſt. c. 27.

Ἐ̓κκολυμβητὴς, urinandi peritus ex Alciphr.

Καταδυκολυμβάω, nato, urinor Καταδυκολυμβητὴς, qui aquas ſubit, urinator. Ariſtot.

Σποδοκολυμβητὴς, qui aquas ſubit, ut ſpongias petris adhærentes avellat & extrahat. Poll. l. 7. c. 40.

Συγκολυμβάω, ſimul nato, ſimul aquas ſubeo: ut de Ariſtippo, παρεκελεύσθη τοῖς νέοις συνῶσι ἐφόδῳ κτήσεως ἄλλης αὐτοῖς καὶ νουνήσασι συγκολυμβῆσαι, quæ etiam è naufragio unà poſſent enatare.

ΚΟΛΥΤΈΑ, ἡ, colytea: arbor quædam Idæa, diverſa à κολυτέα, ut fuſius docet Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 17.

ΚΟΛΧΙΚὈΝ, οῦ, τό, colchicum: herba quædam venenata, apud Nicand. in Alexip. & Dioſc. l. 4. cap. 84. ſic dicta quòd in Colchorum regione maximè proveniat.

ΚΟΛΩΝὈΣ, οῦ, ὁ, tumulus, collis locus éditus: idq; in campo planò. Philo de vita Moſ. l. 2. ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς ἀναβαίνων, conſcendo celeriter proximo tumulo. Herod. l. 1. ἐλθόντες ἵζανον ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες. Idem lib. 4. κολωνὸς λίθων, acervus lapidum, ſeu tumulus è lapidibus ſtructus. Montium quoque vertices ſeu cacumina vocantur κολωνοί: ut apud Apoll. Argon. l. 1. ἠδὲ μιν ἐπ' ὀκριόεσσι κολωνῷ δρυσὶν.

Κολώνη ἡ, idem quod κολωνὸς, collis, tumulus. locus editus. Il. β. αἰπεῖα κολώνη. Legitur & apud Athen. l. 13. Dicitur itidem de montium faſtigio, & vertice, apud Hom.

Compoſita.

Καλλικολώνη, ἡ, q. d. pulcher collis ſeu tumulus: locus quidam amœniſſimus juxta Simeontem amnem, diis ſacer. Il. υ.

Τετρήλων, triplicem habens collem, apud Steph. & Strab.

Κολωάω, &c. vide in Κολοιός.

ΚΟΜΑΡΟΣ, ε, ἡ, arbutus: arbor ex genere τῆ ἀειφύλλων. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 176. Aristoph. in Avib. ἐν τοῖσι κομάροις & τοῖς κρίνοις. usurpatur & masc. gen. apud Athen. l. 2.

Κόμαρον, ε, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theocr. idyll. 8. πέσμοι ἀπείσας Λίψ κόμαρον τραγέας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐπίναξε.

Κομάω, vide in Κόμη.

ΚΟΜΕΩ, ήσω, F. curo, curam gero. Od. ζ, τὸν νεῶ χρὴ κομέειν. & Od. ρ, τὸν ἢ γυναῖκες ἀκηδέες ἠὲ κομέσσι. Sic & Od. α. & ω, & Il. Θ. ¶ Item nutrio, alo. Hesiod. in Erg. Καὶ κεν κεν κεραϊόδυλα κομεῖν. Sic apud Apoll. 2. Arg. . ἵππους δαίτρευσον ἐπισταμένως κομέουσι, studiosè & magna cum cura alentes.

Κομίζω, curo, curam gero: idem quod κομέω, ex eoq; derivatum: Od. ρ, ὡς ἐμὲ σπεῖρον Ἐνδυκέως κομίζει. & Od. σ, κομίσσε ἢ Πλειλόπεια. Sic Il. ζ, τὰ σωτῆς ἔργα κομίζει. Apud Hesiod. exp. foveo, Item summa cura nutrio. Od. ν, κόμισσε ἢ δὲ Ἀθηναίη. ¶ Item porto, fero, veho. Iliad. γ, κόμισσαν δ' ἑλένης ἑτάροι. Thuc. κομίζω σφᾶς σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν. Sic & apud Aristid. Item apporto, affero, adveho. Plato lib. 2. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτὴ κομίσεται in eam advehent. Item adduco, deduco. Soph. in Ajace, Κόμιζε νιν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν ὡς ἴδω. Thuc. l. 2. οἱ δὲ καθόντες ἐκόμισαν ἐς Ἀθήνας. Sic & apud Plat. in Phædro & in epist. Item effero: videlicet ad sepulturam. Soph. in Ajace, κ' ἔξω νιν φρατῆ θέλεις κομίζειν, ἀδὲν ἄλγος ἔξομεν. Isæus, ἀστελῶν ἢ ἔσω, κομίζειν οἴκω. Item auferо, acceptum aliquid asporto. Il. λ, κόμισσα δ' μώνυχας ἵππους. Item accipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio, redditur mihi: de quibus signif. exempla vide in Κομίζομαι. Item recipio, suscipio in domum meam. Thuc. l. 3 ἐς τὴν αὐτὴν πόλιν κομίσαντες. ¶ Item meo, eo, confero seu recipio me. Eurip. ἔξω κομίσατε. Herodot. κομίσας ἐς Σπάρτην, reversus Spartam.

Κομίζομαι, (pass.) curor, cura mei geritur: vel magna cura alor. Od. Θ, ἐπεὶ οὔπω κομιζόμενός γ' ἐθάλλεν. ¶ Item portor, feror, vehor. Synes. τὰ δίωνα τὰ παῖδα πάντως ἢ πεμφθήσεται ἢ κομισθήσεται. Sic & apud Herodo. l. 1. & Thuc. l. 3 Item advehor, apportor, afferor: ut Dioscor. ὅθεν ἢ κομίζεται. Item eo, confero seu recipio me, revertor. Thuc. l. 2. ἡμέρας ἐπτὰ σταθεὶς ὡς αὖς ἐκὸς λῶ κομισθῆναι, in quib. verisimile erat reversuros. ¶ Κομίζομαι (medium) idem quod κομίζω, curo, &c. Il. ι, κόμισσαθ' ὧ σὺν οἴκω. ¶ Item apporto, adveho, &c. Plut. in Demetr. κομιζόμενοι κοθ' ὅραν. Item effero, ad sepulturam videlicet, Isæus, ἥκω γὰρ ἐγὼ κομισόμενος, ὡς θάψων, ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτῆ. Item datum aut redditum accipio. Andoc. εἴθ' ἢ κομίσασθαι ἀποφορά. Sic & apud Dem. pro cor. & apud Synes. κομίσασθαι ἐπιστολήν, accipere literas. Sic dicitur κομίσασθαι χάριν, καρπόν, &c. consequi gratiam seu impetrare, obtinere: apud Dem. & Xen. Item recupero, restituitur mihi. Thuc. l. 2. τοὺς νεκροὺς κομίζεται, mortuos recipit. Sic & apud Isocr. & Dem. ¶ Item recipio me, revertor, Herodot. ὀπίσω κομιζόμενος: sic & apud Thuc. & Plut.

Κομιδή, ῆς, ἡ, cibus, commeatus. Hesych.

Κομιδὴς, ε, ὁ, curator. Κομίστρια, ἡ, curatrix. Item ἐμπολέκτρια, Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus: vel deductor.

Κόμιστρον, ε, τὸ, præmium quod portatori datur. Poll.

Κομιστικὸς, ἡ, ὁ, portatorius, vectorius: i accommodus ad portandum seu vehendum. Harpocr. ex Hyper.

Κομιδὴ, ἡ, cura, curatio qua rei alicujus cura geritur. Il. ω. Od. θ. & ξ, & alibi apud Hom. Plerunque de cura victus qua quis benè curatur & tractatur. Philostr. in Heroic. ζῆν ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ καθάπαξ ἐν πατρὸς οἰκίᾳ. Interdum pro nutritione accipitur. interdum dicitur de ipsa educatione: ut apud Oppian. de ven. l. 3 Οἷον μὲν τικτὸν κομιδῇ ἐνὶ κήμασι δελφὶς Αἰεὶ ἔχῃ. ¶ Item portatus, vectio, vectura. Il. Θ, ἐπεὶ ἑ κομιδὴ χρεὼ ἔην ἐπηετανόν. Synes. ep. 55. ὑπῆρχοντό μοι τὸν σῖτον κομιδῇ χρὴ αὐανομισθῶ, se te vecturos huc & revecturos. Sic & apud Plut. in symp. sept. sap. Item advectio, importatio. Demetr. (de elocut.) ὡς τὸν σῖτον κομιδῇ σιδηρᾶν λέγης. Sic apud Xen. καρπῶν κομιδή, frugum importatio. Item ἄφιξις. Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, & receptio alicujus rei. Suid. ex Herodot. & Aristot. œconom. 2.

Κομιδῇ, (adverbium) valdè, cum diligentia, studiosè, Eust. Item prorsus, omnino. Demosth. contra Mid. μαραθώνιον, ὧν κομιδῇ. Sic apud Herodian. κομιδῇ νέοι, admodum adolescentuli. Vitur & Plato. Plut. Philo. &c.

Κόμη & Κόσμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex κομέω.

Ἀλσονόμος, ε, ὁ, qui luci curam gerit & custos est: saltuarius. Poll.

Ἀλσονομικὸς, qui pertinet ad saltuarios. Idem.

Γεροντοκομεῖον, ε, τὸ, locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur, locus in quo senes aluntur.

Γηροκόμος, qui curat & alit aliquem in senectute, eiq; necessaria subministrat. Hesiod. in Theog. Χήτῃ γηροκόμοιο.

Γηροκομία, ἡ, actio illa aliquem in senectute alendi.

Γηροκομικὸς, ε, ἡ, ad actionem illam pertinens. Ἡ γηροκομικὴ μέρος, medicinæ pars quæ de senum valetudine tractat. Gal.

Γηροκομέω, ῶ, alicujus curam in senectute gero. Greg. τὸν γηροκομήσαντά μου τὸν πατέρα.

Γηροκομεῖον, ε, τὸ, idem quod γεροντοκομεῖον.

Γλωσσόκομον seu γλωττόκομον, ε, τὸ, propriè est arcula seu theca tibiarum lingulis recondendis idonea. Exponitur etiam marsupium seu nidulum, apud Ioan. c. 12. Item loculamentum seu cavea apud Dionys. Longin. Item loculus in quo corpora defunctorum reponuntur. Theocr. hist. eccles. l. 3. Item machina quædam chirurgica cava & oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus & cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, ligularum vasculum. Item arcula & scrinium scriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta ossa accommodata: de qua vide Galen. in 2. comment. ἐς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro pudendo muliebri. in Epigr.

Ἐριοκόμος, ε, ὁ, ἡ, lanam tractans, vel excolens: propriè cujus cura circa lanam tractandam occupatur. Il. γ.

Ἐλαιοκόμος, qui olivas colit, olivarum cultor.

Ἐλαιοκομέω, olivas colo seu curo. Etymol.

Ἐρικόμος, qui plantas educat & curat: hortulanus. Hesych.

Ἱεροκόμος, qui sacrorum curam gerit. Hesych.

Ἱπποκόμος, qui equos curat: equiso. Plut. in l. an seni administrand. resp. & Xen. Hell. 2.

Κηποκόμος, hortorum curator: hortulanus. Hesych.

Λεοντοκόμος, cui datum est negotium curandi leones: curator leonum. Oppian. l. 3. de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat seu alit: apiarius.

Νοσοκόμος, qui ægrotos curat, seu ægrotis curandis præfectus.

Νοσοκομέω ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum. Diog. Laërt. in Bione.

Νοσοκομῆσαι, ægrotus curor ab alio. Synes. ep. 67.

Νοσοκομία, ægrotorum curatio. Greg.

Νοσοκομεῖον, ε, τὸ, locus in quo ægroti curantur: valetudinarium. Hieron. in Epist.

Νυμφοκόμος, quæ sponsam adornat: ἡ τὴν νύμφην κομῶσα. Hesych. Apud Eurip. in Iphig. Aul. νυμφοκόμος γάμος.

Νυμφοκομέω, novam nuptam adorno. Eurip.

Συνυμφοκόμος, (*decomp.*) quæ cum alia sponsam adornat. Eurip.

Ὀρεοκόμος, qui curat & adornat mulas: mulio. Plut. in libr. περὶ ἀοργ & alib. Xen. Hell. 5. Pro eodem scribitur & ὀρεονόμος & ὀρεωκόμος, apud Hesych. Suid. verò ὀρεονόμος, exp. ὁ τῆ ὄρης ἐπιμελόμενος.

Παιδονόμος, qui puerorum curam agit & illis prospicit.

Παιδοκομέω, puerorum seu liberorum curam gero & illis prospicio. in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui mensam curat & instruit. Plut. sympos. 2, probl. 10 & in Artox. Vtitur & Athen. l. 1.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit, capillorum seu comæ, studiosus. Hesych.

Τυροκομεῖον, ε, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent: taberna caseria. Poll. l. 1. c. 12 & l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, seu φυτονόμος, plantas seu stirpes curans, curans ea quæ ad plantarum curam pertinent, apud Basil.

Φυτοκομέω, seu φυτονομέω, curo plantas, vel plantarum culturam.

Ὡραιοκόμος, formæ exornandæ studiosus. Suid.

Composita ex κομίζω: ac primùm significantè, curo.

Ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens: ut ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plato in polit.

Ἀκόμιστος, ε, ὁ, ἡ, neglectus, squalidus: cujus in rebus necessariis nulla cura geritur. Nonn.

Ἀκομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria, i. curationis defectus. Od. φ. & Themist. περὶ φιλίας.

Ἀνακομίζω, medelam adhibeo, convalescere facio, recreo. Hesyc.

Ἀνακομίζομαι, recreor ex morbo, restituor sanitati: unde ἀνακομισθεὶς τὸ σῶμα, apud Galen. corpora quæ ex morbis convaluêre.

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laërt. ex testam. Aristot.

Εὐκόμιστος, qui bene curatus est aut curatur.

Εὐκομιδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, bene curatus, bene tractatus. Hesych.

Composita ex κομίζω, porto, &c.

Ἀνακομίζω, refero, eveho. Xen. ἀνακομίσαντες τὰ ὅπλα ἐς τὴν ἀκρόπολιν, σωίζηκαν, ἐν τῷ ναῷ. Apud Herodian. exp. etiam deporto.

Ἀνακομίζομαι, (activa significatione) refero, reporto. Item subveho, sursum importo. Xen. anab. 4. ἐν οἷς ἢ τὰ ἐπιτήδεια παῖζε ἔχον ἀνακεκομισμένοι. Item recipio, recupero, quasi rursus accipio. Plut. in Thes. ἀνακομίζεσθαι τὴν βασιλείαν, recipere regnum. ¶ Item neutraliter, redeo, revertor, retrò trajicio. Item (passiva significatione) referor, reportor, revehor. Plut. in publ. ἀνεκομίσθη φορυσθὲν ἐκ τῆς μάχης, è prælio relatus fuit.

Ἀνακο-

Ἀ'παγωμιδή, relatio, reportatio. Item recuperatio, receptio. Demoſth. pro corona. Item reditus. Plut. Item delatio mortuorum ex uno ſepulchro in aliud, ſchol. Aeſchyl. in trag. Ἐ'πτὰ ἐπὶ Θήβας.

Decomp. Ἐ'παναγωμίζω, refero.

Ἀ'ναγωμίζομαι, viciſſim reporto, viciſſim recipio.

Ἀ'παγωμίζω, aſporto, deporto, porto. Iſocr. λαμπτῆρας καὶ τὰ ἄπαγωμίσαντα ἐπὶ τὸ πλοῖον μετὰ τοῦ ἱερέως τοῦ ἐμοῦ. Arist. Oecon. 2. κόσμον εἰς τὸ ἱερὸν ἀπαγωμίζειν. Item deporto (ſicut dicitur deporto captivos, aut exercitum.) Xenoph. pæd. 7. ἢ συσκευὴ ὅσις ἀπαγωμιεῖ πόποι αὐ αὐτὴ ἐξίλης. Idem Hell. 5. ἀπαγωμίσαι πέμπτῳ μηνὶ τοὺς σὺν τοῦ φρουρίου. Ἀ'παγωμίζομαι, aſportor, portor. Item referor: vel me refero, me recipio: ut ἀπαγωμίζεσθαι ἐπ' οἶκον.

Ἀ'παγωμιδή, aſportatio, deportatio. Item reditus: ſchol. Thuc.

Διαγωμίζω, tranſporto, tranſveho, portando ſeu vehendo trajicio. Thuc. l. 3. Διαγωμίζει ἐς τὴν ἠῖόνα τῆ Ἠραίᾳ νῆσον. Polyb. παραδόξως διαγώμισαν τοὺς ἄνδρας, ſumma cum audacia milites tranſuexerunt. Item perfero: (nimirum ſicut tabellarius perferre literas dicitur.) Herodian. l. 4. ταῦτα τὰ γράμματα διδοῦσι τοῖς Διαγωμίζουσι. Sic Syn. epiſt. 133. ταῦτα γάρ τοι τὴν ἐπιστολὴν Γέντιος ἐσήμει Διαγωμιεῖν.

Διαγωμίζομαι, tranſportor, tranſvehor: item tranſeo, commeo navibus. Thuc. l. 1. ἐς τὴν ἤπειρον λαθόντες διαγωμίσθησαν. Item ſimpliciter tranſveho, tranſporto, traduco. Thuc. lib. 4. τοὺς νεκροὺς διαγωμίζω.

Διαγωμιστής, qui aliquid tranſportat ſeu tranſvehit, vel qui aliquid tranſportando trajicit. Syneſ. ep. 141. Dicitur & de tabellario literas ad alium perferente.

Διαγωμιδή, ἡ, tranſportatio, traductio ſeu trajectio quæ vehendo portandove fit. Thuc. l. 3. & Syneſ.

Δυσήμιος, ægrè tolerabilis.

Εἰσκομίζω, ſive ἐσκομίζω, importo, inveho, introduco. Xen. pæd. 1. ὁ Κῦρος ἀσκομίσας τὰ ἀγαθὰ, ἐξέδοτο τῷ πάππῳ.

Εἰσκομίζομαι, importor, invehor, intrò feror ſeu ducor. Item activè pro εἰσκομίζω. Thuc. l. 1. ἐπεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἀεὶ ἐβόλοις. (Thuc. l. 7.

Εἰσκομιδή, ſive ἐσκομιδή, importatio, invectio ſive invectus.

Ἐ'κκομίζω, exporto, eveho, effero. Item ſubduco, ſubtraho, interdum & eripio. Herodot. ἐκκομίσας ἐμαυτὸν καὶ χρήματα, me unà cum pecuniis ſubducens. Sic dicitur ἐκκομίζειν τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, ſubtrahere aliquem è periculis.

Ἐ'κκομίζομαι, exportor, evehor, efferor. Plut. in Rom. ἐκκομίζεται νεκρὸς. Et activè, idem quod ἐκκομίζω. Thuc.

Ἐ'κκομιδή, exportatio, evectio, elatio: ſpecialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. & apud Lucill. l. 2. Epigr.

Ἐ'κκομισμός, ὁ, idem exportatio. Strabo.

Decomp. Προεκκομίζω, antè exporto, prius eveho, ſeu effero. Plut. in Timol.

Συνεκκομίζω, q. d. ſimul exporto, ſimul perfero, ſimul ſuſtineo. Eur. in Oreſte. ἐγὼ γὰρ ὅσπερ τῶν ὁμαίμων κακὰ Συνεκκομίζειν.

Ὑ'πεκκομίζω, clàm exporto, clanculum effero.

Ἐ'πικομίζω, curo, procuro. Laërt. ex teſtamento Ariſtot. Item apporto, adveho.

Καθαγωμίζω, deporto, deveho. Thuc. l. 6. ἢ ὅπου τι καὶ κατεθαγώμισαν τῷ φρατρικῷ. Sic & apud Demoſth. Item defero. Syneſ. καθαγωμίζειν ἐπὶ ναῶν τὰ δῶρα. Sic καθαγωμίζειν ναῶν, navem appellere aliquo, apud Dem. Exponitur etiam reporto. apud Aeſch. in orat. de malè geſta legat. Item comporto, conveho. Herodian. l. 8.

Καθαγωμιδή, deportatio, comportatio. Thuc.

Μεταγωμίζω, tranſ eho. tranſporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἅρμα ἐς τὴν τοῦ Βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν

Μεταγωμίζομαι, tranſvehor Polyb. (Schol. Thuc.

Εὐμεταγώμιστος, (*decomp.*) tranſportatu traductuq; facilis.

Παραγωμίζω, præterveho. Item deduco, comitor. Ariſtot Item ſeduco. Item deporto, importo, conveho Xen. Hell. 5 & Plut. Item affero. Plut. τοῖς πολυτελῆ καὶ ὀθνεῖα καὶ μικρὰ διαγώμιζα παραγωμίζοντες. Item porto, fero: unde παραγωμίζεσθαι τὰ ὅπλα τῷ Καίσαρι, arma contra Cæſarem ferre. Plut. in Oth.

Παραγωμίζομαι, prætervehor. Thuc. l. 6. παραγωμίζονται τὴν Γελίαν. Item appellor, applicor, &c.

Παραγωμιδή, ἡ, prætervectio. Item advectio & adventus. Item comportatio Polyb.

Decomp. Δυσπαραγώμιστος, qui difficulter vehitur equo vel geſtatur, i. qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαραγώμιστος, navigatio longa & in qua difficulter prætervehi poteſt.

Εὐπαραγώμιστος, advectu ſeu comportatu facilis.

Περιαγωμίζω, circumveho Περιαγωμίζομαι, circumvehor. Thuc. l. 4.

Προαγωμίζω, præfero, i. antè fero. Item effero ſcilicet funus. Greg. Item exhibeo, ut προαγωμίζω τοὺς λόγους, in Pand.

Προαγωμίζομαι, prætendo: ex Oecumenio.

Προαγωμιδή, ἡ, exhibitio. in Pand.

Προσκομίζω, apporto, affero. Herodi. προσκομίζεσι παῖδα τὸν σὸν ἅπαντα τῶν ἐπιτολέων. Item adveho, adduco, ſeu veho ad Thuc. lib. 1. τὸ πλείστων ἐκράτησαν, ὥστε προσκομίσαι τὰ Σύβοτα.

Προσκομίζομαι, vehor ad. Plut. in Pericle. προσκομίζεται πρὸς πόλιν. Item activè, adveho. Thuc. l. 1.

Προσκομιδή, advectio: ἀναφορὰ, Heſych.

Συγκομίζω, conveho, comporto. Greg. σπεῖρε μὲν ὅτε καιρὸς, σὺ συγκομίζε. Sic & apud Xen. & Phil. de vita M. l. 3. Item unà porto, ſimul fero aut duco: unde apud Xen. pæd. 8. (voce media) τὰς τε ἰατρὸς ἀρίστας συσκομίσασθαι πρὸς αὑτόν, undique collectos ducebat ſecum. Item συγκομίζω νεκρὸν, compono mortuum ad ſepulturam. Soph. in Ajace.

Συγκομίζομαι, comportor, convehor. Xen. in Cyneg. Item activè, comporto, conveho Idem Pæd. 1. & apud Luc.

Συγκομιστήρια, τὰ, feſta quibus in frugum comportatione ſacra fiebant. Heſych. Eadem ſunt θαλύσια appellata à quibuſdam, teſte Euſt.

Συγκομιστὸς, ἡ, ὁ, comportatus: ut συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. & συγκομιστὴ ῥητίνη, reſina locularis quæ in loculis comportabatur. Pallad. Et. συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ ſuæ partibus citra detractionem conſtat. Gal. ad Glauc. l. 2. & Athen. l. 3.

Συγκομιδή, ſive ξυγκομιδή, comportatio: plerunq; frugum comportatio & collectio. Thuc. l. 3. Iſocr. in Areop. Dicitur & de compoſitione eorum quæ ad ſepulturam defuncti cadaveris pertinent. Schol. Aeſchyl.

Decomp. Ἀ'συγκόμιστος, qui comparatus ſeu collectus non eſt. Xenoph.

Ὑ'περκομίζω, ſupercomporto, ſuperveho. Strab.

ΚΟ'ΜΗ, ης, ἡ, coma, compta cæſaries & curioſiùs culta (ſ. ἡ ἀπὸ κόμης, ut Arcadius docet. Euſtath. verò à κόσμος derivat.) Plutarch. in Apophth. τὰς μὲν καλὰς τῷ κόμῳ ὑπερεπαίρειν ποιεῖν, τὰς δ' αἰσχρὰς, φοβερωτέρας. Il. α. & apud Luc. ξανθὴ κόμη. Apud Xen. pæd. 1. κόμαι ἀφέθησαν, comæ appoſititiæ. Apud Athen. l. 9 κόμην τρέφειν, nutrire comam. Et κόμην ἀφεῖναι, apud Plut. in Probl. Rom. apud Pauſ. in Att. αἰσθόμενος τὴν κόμην τοῦ ἐλαίου. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 8. αἱ ῥίζαι ἀναβαίνουσι καὶ ἡ κόμη. Item herbis: ut κόμη δ' ἀψινθίου, abſinthii coma, ſeu cacumen, ſeu caput. Dioſc. l. 4. c. 165. ¶ Eſt etiam herbæ nomen, quæ alio nomine πανδημίων appellatur. vide Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 7. & Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ᾶ, F. ήσω, comatus ſum, comam nutrio. Ariſtot. Rhet. 1. οὐ Λακεδαιμόνιοι κομᾶν καλόν. Plut. in Apophth. Ἀνέβλεψε ὁ Λακεδαιμόνιος εἶπε τοὺς πολίτας κομᾶν. Et cum accuſat. ut apud Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλάς. Sic & apud Xen. in ſymp. ipſæ etiam τρίχες dicuntur κομᾶν, apud Philoſtr. epiſt. 25. Item γῆ dicitur κομᾶσα φυτοῖς παντοδαποῖς, apud Ariſtot. de mundo. Sic apud Chryſoſt. ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα. ¶ Item effero me, & quaſi ceſariei nomine glorior, & jactito me. Ariſtoph. in Pluto. Μέγας δὲ βασιλεὺς ἐχὶ Λακεδαίμονι κομᾷ; Luc. in Nigr. τί δὲ τοῦτο ἐστι, ἐφ' ὅτῳ κομᾷς;

Κομήτης, ου, ὁ, comans, comatus, crinitus. Syn. & Suid. Ὁ δὲ κομήτης ὅσις ὁ ψιλοίζεται. Sic & apud Athen. l. 12. Dicitur & λευκὸν κομήτης, apud Eurip. in Hippol. & ἀστὴρ κομήτης, apud Philoſtr. ep. 25. Plerunq; tamen abſolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης, ſtella comans ſeu crinita, vel cincinnata. Ariſtot. de mundo. ¶ Sic etiam dicitur thymallus χαιτήεις, quòd in ejus cacuminibus coma juncea naſcatur. Dioſc. l. 4. c. 165.

Κομῶ, (apud poëtas) idem quod κομάω, quum neutraliter ponitur. Oppian. l. 3. de venat. Καὶ χιόνι κεκερδεῖ δοιὰ κομόωσι θέρεια, utrinque luxuriant jubæ.

Κομήτης, ου, ὁ, comæ exornandæ artifex. Κομήτρια, fœmina comarum exornatrix. Poll.

Compoſita. (epith.

Ἁβροκόμης, ου, ὁ, qui molli, delicata ſeu culta coma eſt. Bacchi

Ἁβροκομέω, molli coma ſum, delicata cæſarie ſum. Heſych.

Ἄκομος, ου, ὁ, ἡ, qui comatus non eſt, cui cæſaries nulla eſt. Poll.

Ἀκομία, ἡ, comæ ſeu cæſariei defectus.

Ἀκρόκομος, q. copioſiore eſt capillo. Il. σ', Ἀκροκόμης, idē. Herod.

Ἀμφίκομος, circumcirca ſeu undiq; comans, latè comans. Il. ε.

Ἀποκομέω, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτόκομος, ipſe per ſe comatus, vel ſua ſponte comatus. Ariſtoph.

Ἀφρόκομος, ſpumantes capillos habens, vel ſpumans in capillis. Muſæus. (in Epigr.

Δενδρόκομος, arboribus comptus & ornatus. Ariſtoph. in Nub. &

Εὐῤῥόκομος, qui rubeis eſt comis: ſic cognominata eſt quædam mali punici ſpecies, teſte Plin. l. 13. c. 19.

Εὔκομος, ſive εὐκόμος, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæſarie eſt. Pro quo poëticè dicitur νύκομος, paſſim apud Hom. & alios poëtas.

Ἱππόκομος, ex comis ſeu ſetis equinis conſtans, aut comans ſetis equinis. Il. π, & ρ. & apud Theocr. idyll. 23.

Καλλίκομος, qui pulchra coma eſt, eleganti cæſarie præditus, pulchrè comatus. Heſiod. in Erg.

Κάρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo: unde καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, paſſim apud Hom.

Κατάκομος, qui diſſecta coma eſt: vel qui denſa coma eſt. Poll.

Κατακτοίη-

Κακκοκόμη, quæ pexis comis ſeu capillis eſt. Heſych.
Κακρεκόμης, ου, ὁ, qui comam totondit, cui tonſa eſt coma, ſeu raſa, tonſus.
Decomp. Α᾽κακρεκόμης, qui comam non totondit, intonſus. Epitheton eſt Apollinis. item Bacchi.
Α᾽κερσεκόμης & ἀκερσέκομος, (Doricè.) pro eodem dicuntur, ut Il. ψ, & hymno in Apoll. (tur. Euſt.
Κηποκόμος, apud comicos, qui tonſuræ quodam genere tondet.
Κισσοκόμης, hedera comans, i. hederacea fronde redimitus. Homer. hymno in Bacchum.
Λευκόκομος, qui candida eſt coma, albente præditus coma. Plin. lib. 13. c. 19.
Μελανόκομος & μελανοκόμης, qui nigra coma eſt.
Ξανθόκομος & ξανθοκόμης, qui flava cæſarie eſt. Theocr. idyll. 17.
Ο᾽πισθόκομος, ſive ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus eſt, ſeu qui raſa aut calva fronte eſt, qui eſt occipite comato: aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.
Παρακόμας, vocabant comici τοὺς κομῶντας, comantes ſeu comatos. Poll.
Περικόμος, circumcirca ſeu in orbem comatus. Theophr. hiſt.
Περισσοκόμος, abunde comans. Oppian. [pl. l. 3. c. 9.
Πολύκομος, cui multa coma eſt, cui ſpiſſa eſt cæſaries, comoſus. Dioſ. l. 2. c. 165.
Προκόμιον, anterior coma. ſchol. Hom. Item coma quæ alterius loco apponitur ſive circumponitur. Poll. l. 4.
Πυῤῥοκόμης, qui rutila coma eſt ſeu fulva.
Στραβαλοκόμης, qui criſpa coma eſt. Heſych.
Στραβαλοκομάω, criſpa coma ſum. Idem.
Σφριγιδονυχαιρεκομῆται, dicuntur ab Ariſtoph. homines voluptarii, qui comam nutriunt, & digitos ad ungues uſq; annulis onerant.
Υ᾽λόκομος, ſylvis ſeu arboribus comans, ſeu arboribus ſylvoſus. Eurip. & in Epigr.
Υ᾽ψικομος, altè comatus: epitheton quercus, apud Hom. Il. ψ, & Heſiod. in Erg.
Χρυσοκόμης, cui aurea coma eſt, ſeu aurei coloris cæſariem habens, auricomus. Heſiod. in Theog. Pro eodem dicitur χρυσοκόμας, apud Athen. l. 13. & χρυσόκομης, apud Ariſtot. rhet. l. 3. & Euſt.
Χρυσοκομέω, aureas comas habeo, aurei coloris cæſariem mihi eſt. Philoſtr. ep. 33.
Χρυσόκομη, fruticis ſeu herbæ nomen eſt, ſic dictæ, quòd ſit comantibus fulgore auri corymbis, vide Dioſc. l. 4. c. 55.
Χλοερόκομος στέφανος, corona viridem habens comam, apud Euript. in Iphig. Aul.

Κομίζω, &c. vide in Κομέω. Κόμμα, &c. vide in Κόπτω.

KO'MMI, gummi: nomen exoticum à Græcis uſurpatum. Eſt autem lacryma arborum quarundam congelata in ipſarum truncis. Multa ſunt ejus genera: ſed quum ſimpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia ſpina provenit, quod & gummi Arabicum appellatur. vide Dioſc. lib. 1. Apud Herod. τῷ κόμμι λιθοχρίειν, gummi ſublinere.
Κομμιώδης, gummoſus, gummi referens. Ariſtot. Κομμιῶδης, idem, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 13.
Κομμίζειν, gummi ſpeciem præbere, apud Dioſc.
Κόμμωσις, gummitio. Item lenocinium. Vide in Κομμός.

-KO'MMO'Σ, ου, ὁ, ornatus nimis accuratus & ſupervacaneus: ſeu nitor fucatus & adſcititius, fucus, mangonium. (παρὰ τὸ κομεῖν τὸ καλλωπίζειν, ſicut & κόμη. Pollux à κόμη derivat, atque ideo uno μ ſcribit: ac κομμοῦσθαι eſſe vult comæ ornandæ & fucandæ artifices. Apud Suid. κομμὸς eſſe dicitur ὁ κεκομμένων τειχέων κόσμος.) ſæpe apud Galen. itidemque apud Plat. ¶ Κομμός, planctus, planctor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore & ejulatu. Item peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Ariſtot. de arte poët. Κομμὸς δὲ θρῆνος κοινὸς χορῆς καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentumq; commune chori & ab ſcena: quum hiſtriones ipſi & qui chorum conficiunt, in aliquo adverſo caſu lugendo congregantur. In hac ſignificatione à κόπτω deducitur: qui enim gravi dolore aliquo premuntur, frontem femurq; ferire conſueverunt.
Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac ſupervacaneum adhibeo, fuco. Heſych.
Κόμμωμα, τὸ, idem quod κομμὸς: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comendi & fucandi cauſa applicatur. Κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικὰ, cultum muliebrem.
Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis & cultus ſupervacaneus, lenocinium & corporis mangonium. Athen. l. 13. Apiariis autem ſive mellariis, gummitio, à κόμμι.
Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco & mangoniis ac ſupervacaneo cultu in corpore ornando utitur: mango. Plut. Κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix. Plat. polit. 2. Κομμωτήριον, τὸ, apud Poll. ex Theſmoph. Ariſtop. videtur accipi, pro calamiſtro, i. acu majore q̃ calefacta & adhibita fronti, intorquet capillos, ſeu pro alio aliquo inſtrumẽto aut medicamento quo crines ornantur.
Κομμωτικὸς, ἡ, ὁ, aptus ad formæ lenocinia, quo forme lenocinari poſſumus: vel ſpecialius, ad comptum, ſeu cultum crinalem comparatus: ut κομμωτικὰ medicamenta apud medicos dicuntur pigmenta & fucus quibus mulieres ſuæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ artifico celent. Et κομμωτικὴ ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea quæ circa hæc formæ lenocinia verſatur. Gal. l. 1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, ſ. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix & lenocinii aptandi. Plato in Gorgia. Hinc ſumpta metaphora rhetores dicunt κομμωτικὸν κόσμον ἐν λόγῳ, lenocinij plenum, apud Hermog.
Κομμωτικῶς, comptè. Hermog.
Κομμωτίζω, curioſiùs orno.

-KO'MΠOΣ, ου, ὁ, crepitus: proprie apri dentes acuentis. (παρὰ τὸ κόπτω) Il. λ, Α᾽μφὶ δὲ τ᾽ αἴσσοντες ὑπὸ γνάθοισι κόμποι ὀδόντων, Γίγνεται. Item ſonitus qui à ſaltantib. pede terram pulſando editur. Od. θ, πολὺς δέ τε κόμπος ὀρώρει. Sunt & κωδωνοφόροι κόμποι, apud Eurip. in Rheſo, ſonitus ex tintinnabulis. Dicitur etiam de verborum ampullis ſeu inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia, jactatione ſeu jactantia. Aeſchin. contra Cteſiph. ἀμφελὼν τὸν κόμπον τῶν ἀλαζονείαν τὸ ψηφίσματος. Thucyd. l. 2. πλέστῳ τε ἔργῳ μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμενοι, divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum quàm verborum oſtentatione & jactatione. Apud Soph. in Ajace κόμπος πάρεστι, exp. gloriari licet.
Κομπὸς, οῦ, ὁ, jactator: jactabundus. Eurip. in Phœniſſ. Κομπὸς ἐπτοημένοις πέπλοις εἴσω σώζεσθαι θανεῖν. Item κομπὸς λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ & inſolentiæ plena.
Κομπώδης, ες, ὁ, ἡ, jactans, ſui jactabundus. Thuc. l. 2. Et τὸ κομπῶδες, jactantia ſeu jactatio ſui.
Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè.
Κομπέω, crepito, ſtrepitum edo qualem aper acuens ſeu colliſens dentes. Item generalius, ſonitum edo. Il. μ, Ὡς δὲ τὶς κόμπησε χαλκὸς ἐπὶ σηθέσσι φαεινὸς Ἀντίου βαλλομένοιο. Dicitur etiam de vaſorum ſonitu: teſte Euſt. Item crepo, i. verborum ampullas projicio, vana grandiloquentia ſeu jactantia verborum utor: ſicut Horat dixit, ſulcos & vineta crepat mera. Soph. in Ajace, Τοσὸν δ᾽ ὀκόμπει μῦθον. Eurip. in Oreſt. δράσας δ᾽ ἐγὼ Δεὶ ὡς σὺ κομῶ ἐς τόνδ᾽ ἔπαυσα τὸν νόμον.
Κομπεύομαι, jactanter aliquid dico. Thuc. l. 6.
Κομπηδὸς, οῦ, ὁ, jactans ſui, jactabundus, idem quod κομπὸς.
Κομπάζω, F. άσω, idem quod κομπέω. Soph. in Ajace, Μὴ γὰρ αὖ κόμπαζέ, ἔπαιρε δ᾽ ἐλαίοις, magnoperè te jactitaris Plutarch. ὡς τῶν Κρήτων κομπαζόντων, inſolenter & faſtuosè dicentis.
Κόμπασμα, τὸ, id ipſum in quo nos jactamus: ſeu in quo nos offerimus & gloriamur. Greg. contra Iulianum.
Κομπασμὸς, οῦ, ὁ, jactatio, iactantia: vel elatio, inſolentia verborum. Plut.
Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, iactator: idem quod κομπὸς. ſchol. Eurip.
Κομπαστικῶς, iactabundè, more eorum qui ſeſe iactant.

Compoſita.

Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi inſtar vana iactantia. Suid.
Α᾽κομπος, alienus à iactantia & oſtentatione.
Α᾽κόμπαστος, idem. Aeſchyl.
Α᾽ποκομπάζω, inſolentius me effero, vel me iacto. in anth. epigr.
Βαρύκομπος, faſtuoſus. Pind.
Δημόκομπος, qui ſe iactat ad populum. Suid.
Ἐγκομπία, ῶ, iactito me inter. Plut. de Deo Socr.
Ἐκκομπάζω, efferor, inſoleſco. Soph.
Ἐπικομπία, iactito, oſtento. Thuc. l. 4. & 8.
Ἐπικομπάζω, idem: iactabundis verbis prædico & effero. Baſil. Item iactabundis verbis addo. Plut. in Camillo.
Εὔκομπος, compoſitus.
Κρυμνοκομπία, qui verbis præruptis & arduis gloriatur. Suid.
Μελίκομπος, dulcedine glorians, q̃ mellito ſono gloriatur. Pind.
Περικομπία, circumquaq; iacto. Thuc. l. 6.
Προδοσίκομπος, qui promiſſa ſua prodit, qui fruſtrà & in vanum aliquid promittit, qui ſuis promiſſis non ſtat. Euſt. & Suid.
Στυφόκομπος ſeu στυφοκόμπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice. Ariſtoph. in avibus.
Υ᾽περκομπος, ſupra modum iactabundus, iactator, ſupra modum glorioſus. Plut. in Themiſt. (bè. Heſych.
Υ᾽περκόμπως, ſupra modum iactanter, ſeu iactabundè, ſuper-
Υ᾽ψικομπος, elatus, iactator qui iactando ſeſe effert, ſuperbus.
Υ᾽ψικόμπως, ſuperbè, arroganter, nimium ſe efferendo & iactando. Soph. in Aiace.
Φιλοκομπος, iactationis amans, qui ſeſe iactare amat & efferre.
Φιλοκομπέω, iactationum amans ſum, iactitare & efferre me amo. Suid.
Ψολοκομπία, fumoſa iactantia, vana & inanis. Ariſtoph. in eq.
Ψολοκομπίας, fumidus iactator, vanus & levis. Heſych.

-KOMΨO'Σ, ου, ὁ, ſcitus, elegans, bellus, venuſtus. Ariſtoph. in veſp. ἐπὶ τῷ κομᾶς, ἢ κομψὸς εἶναι σφόδρα σοφός. Athen. l. 14. Ὁ σφόδρα δεξιὸς κομψὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Item lepidus, facetus, urbanus, feſtivus, Ariſtoph. in Nub. ἅνευ κομψῶν οὐ σωφρονίσω. Plut. in Pericle,

Pericle κωμῳδὲ φασὶ τὸν Σ λόγε. Sic & apud Aristotel. Pol. 2. & 3. ¶ Item loquaculus, garrulus, schol. Soph. ¶ Item vafer, versutus. Aristoph. in Avib. Μὴ γὰ κόμῃς κωμῳδότερον ἤκουσά πω. ¶ Item qui plenus est jactantiæ & superbiæ. ☞ Derivari dicitur à κόμπτω, annotaturque, si dicatur, ἐπὶ παιδιᾶς, κωμῳδὸν significare τὸ κομπύλον καὶ διεστραμμένον τῇ ἀγκύλῃ: (sicut Erotianus quoq; κωμῳδὸν, apud Eurip. pro στρεβλὸν accipi tradit) sin verò ἐπὶ τῶν ἐπιπαθῶς, dici κωμῳδὸν παρὰ τὸ δύκημπτον εἶναι, veluti δύπτιχη καὶ ἀγροίκη.

Κομῳδῶς, scitè, eleganter, lepidè, festivè. Aristot. polit. 4.

Κομῳδία, ἡ, elegantia, lepor, festivitas. Exp. & argutia subtiliras ex Plat. epist. 10.

Κομῳδέω, vel potius κωμῳδέομαι, scitè seu festivè aliquid dico aut facio. Exponitur & scitè ac urbanè cavillor, ex Plat. libr. 4. de rep. Item κωμῳδέομαι pass. scitè & eleganter fio, seu componor, lepidè componor. Dionys. Halicarn. Item lepidè dicor, scitè dicor. Plato in Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκωμῳδῆσθαι, scitè dictum est. Erotianus apud Hippocrat. κωμῳδούμενον accipi annotat pro παιγνιῳδούμενον, quoniam Attici κωμῳδίαν appellant παιγνίαν, & κωμῳδὸν τὸ στρεβλόν.

Κωμῳδία, ἡ, elegantia, festivitas, lepor. schol. Aristoph.

Κώμῳδμα, τὸ, scitamentum, speciosus sermo. ex Luc. & Greg.

Composita.

Ἀκωμῳδος, ὁ, ἡ, ἡ, inelegans, illepidus, non festivus. Plut. de educatione puerorum, Ἐγὼ δ' ἄκωμῳδον ἡγοῦμαι εἰς ὄχλον εἶναι λόγον. Item vilis, ἄτελής, apud Suidam. Item simplex, non astutus.

Ἀκόμψως, inelegantèr, illepidè. Plut. in id.

Καλλικομῳδέω, scitè & eleganter dicere. Basil.

Περικομῳδῶ, perelegàs, perbellus & nodum scitus, vel festivus.

Ἐπικομῳδία, ὁ, ἡ, elegans. facetus. Hesych.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ὁ, sonitus, crepitus. Od. κ, ἄφαρ δ' ἠχὴς κόναβος κίνητο κατ' ἄκρης ὀρέων Ἀνδρῶν ὁπλισμένων καὶ ἅμα ἀγκυλομάων.

Κοναβέω, scilicet, resono, sonitum reddo. Il. β, ἀμφὶ δὲ νῆας Σμερδαλέον κοναβησαν ἀυσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Κοναβῆδον, cum sonitu in Epigr.

Κοναβίζω, idem. Od. κ, ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κοναβίζε.

ΚΟ'ΝΔΥ, Hesych. dicit esse poculum barbaricum, apud Athen. l. 11. τὸ κόνδυ τὸ ψυκτῆρα τὸ κυμβίον. Nicomachus Perficum esse poculum scribit. Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, ἀσκῶν ὃν κόνδυ ἀργυφέου Νέκταρ.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ὁ, digiti articulus & juncturà: seu nodus & curvatura qua digitus flectitur: seu tuberositas digitorum junctoris. Aristot. l. 1. de an. κόνδυλον vocari scribit τὸ τῆς δακτύλης κάμπτικόν. ¶ Frequenter etiam accipitur pro digitis in condylos contractis, seu pugno: vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis. Demosth. contra Midiam ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόρρης, quum pugnis & in malam cædit. Plut. in Alcibiade, συέκρουσε κόνδυλον. In eodem κονδύλῳ καθικόμενον αὐτοῦ. Sic apud Aristoph. ἰδοὺ ὁ πατὴρ οἷον αὐτὴ κόνδυλον αὐτῷ δίδωσι. si vinum petat, pugnos ei ingere. Κονδύλους λαβεῖν, apud Dem. accipere seu pati pugnos. ¶ Κόνδυλος dicitur etiam juncturà in brachio & humero, vel tuber & nodus in eorum junctoris extans. Poll. l. 2. Gal. quoq; commentario 1. in lib. Hippocr. περὶ ἀρμῶν, à quibusdam κόνδυλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος.

Κονδυλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, nodos & tubera in digitorum junctoris & curvaturis extantia repræsentans: ut κονδυλώδεις ἀποφύσεις, in vertebris cervicis, apud Gal. in lib. de ossibus.

Κονδυλίζω, F. ίσω, digitis in condylos contractis verbero, pugnũ impingo, pugno cædo, apud Suid. ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖσας νίκην ἀπενεγκάμενος ἐκ καλλιστείων, κονδυλίσας ἀπέκτεινε.

Κονδυλίζομαι, pugnis cædor. Laërt. in Socr.

Κονδυλισμὸς, plaga pugno inculsa, vel ictus pugno factus.

Κονδυλόομαι, ωμαι, intumesco, extubero instar nodorum & tuberum in junctoris digitorum. Hesych.

Κονδύλωμα, τὸ, tuber quale est nodorum in junctoris digitorum. Hieroci in hippiatr.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex, schol. Aristoph.

Composita.

Δικόνδυλος, ος, ὁ καὶ ἡ, duos nodos seu duo tubera habens. Aristot. hist. an. l. 1. c. 15.

Καταδονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω. Aeschin. contra Cresiph.

Μεταδονδυλοι, dicuntur tubera in ea digiti junctura quæ vicina est metacarpio. Poll.

Μονοκόνδυλος, unum nodum seu tuber habens. Aristot. histor. an. l. 1. c. 15.

Προκόνδυλοι, dicuntur tubera & nodi in ea digiti curvatura & junctura quæ ungui vicina est. Ruff. Ephes.

Ὑποκόνδυλος, sordidus, valdè parcus: ducto nomine ab iis quibus sordes in unguibus residen, nec tantillum sumptus facere volunt, ut tonsori dent numulum qui eos repurget. Suid.

Τελικόνδυλος, ternas in digitis junctoras & curvaturas habens, ac ternos in eis nodos & tubera extantia.

ΚΟΝΕ'Ω, festino, propero, curro. Hesych. Item operor, eidem Hesych. Item ministro, famulor. ☞ Eustath. annotat veteres exposuisse σπεύδω & πονῶ deduci à πονέω volentes, Ionico more π in κ mutato. At in prima significatione à κόνις deducitur, metaphora sumpta à cursoribus inter properandum pulverem excitantibus.

Κονήτης, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Κόνυ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγκονέω, ῶ, studiosè in aliquo opere versor, opus aliquod accedo. (lero.

Ἀγκόνος, ου, ὁ, minister, famulus Hesych.

Ἀγκονὶς, ίδος, ἡ, ministra, famula.

Διακονέω, famulor, ancillor, ministrum seu famulum ago. Plerumq; cum dativo: ut Dem. διακονῆσαι Ἀμφικτύοσι. Athen. l. 6. ἔδιζεν γὰρ οὐ ταῖς οἰκιακαῖς διακονᾶν τὰς νεωτέρας τοῖς πρεσβυτέροις. Apud Plat. de rep. l. 2 διακονεῖν πρὸς ὠνὴν τε καὶ πρᾶσιν, operam suam locare ad vendendum & emendum. Apud eundem, διακονεῖσθαί τοι ταῦτα, hæc tibi servitia præsto. Et cum accus. διακονεῖν γάμους, ministrum agere in parandis & adornandis nuptiis. Athen. l. 9.

Διακονέομαι, obsequiis & operis color ac observor. Matt. 20. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι, Item activè pro διακονῶ. Luc. Εἰς τὰ ἐρωτικὰ διακονεμένοις, amorum ministris.

Διακόνημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium. Aristot. pol. 1. Item διακονήματα dicuntur utensilia ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 6.

Διακονίζω & διακονίζομαι, idem quod διακονέω, & διακονέομαι. Luc. ἀνθρώποις διακονίζεσθαι οἴεται. Dicuntur & legati διακονίσαντες. Poll. l. 8.

Διάκονος, ου, ὁ, ἡ, minister, ministrator, famulus: ministra, ministratrix, famula. Aristotel. eth. 7. cap. 6. & Athen. lib. 10. Dicitur & de legatis. Poll. l. 8. Item de magistratu. Rom. cap. 13. & de ministris verbi divini, sæpè in novo Test. Item διάκονος peculiariter in ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus, eorumque curam gerentes: seu ærarii ecclesiastici, œconomi. Compar. διακονέστερος, expeditior & celerior in ministrando, apud Suid. in proverb. φεῦ τῆς αὖθις παλαγὲς ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Pro διάκονος Ionicè in Epigram. dicitur διήκονος.

Διακονία, ἡ, ministerium. Aristot. pol. 2. & 1. Plut. symp. Interdum de ministerio publico, seu officiis quæ resp. præstantur. Demosth. pro cor. Aeschin. contra Cresiph. Item de legatione. Thuc. lib. 1. Et de diaconorum ministerio. Synes. ep. 66.

Διακονίαι, appellantur quoque instrumenta ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικὸς, ἡ, όν, ministratorius, ad ministrum pertinens: ut διακονικαὶ πράξεις, munera quæ ministri exequuntur. Aristot. pol. 3. & διακονικὰ ἔργα, apud eundem Pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequenda ministeria, officiosus: vel peritus exequendorum ministeriorum. Aristoph. in Pluto Plato in Gorg. τὸ διακονικὸν, sacrarium seu secretarium: in Canon. 21. concil. Laod.

Διακονικῶς, ministratorio more, more eorum qui ministrant. Athen. lib. 4.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconium: sacratium, locus ubi diaconi congregantur. distin. 23. Διακόνιον, diaconatus: Item placenta quædam species. Athen. l. 14. Suid. ex Menecle.

Διακοσμὶς, adornatio: textura quædam: item homo gracilis. Decomp. Ἀνθυπηρέτης, vicissim ministri officio fungens vicissim serviens. Strabo.

Αὐθυπηρέτης, qui ipse sibi ministrat & famulatur. Eust. Αὐθυπηρεσία, quum quis suo ipsius non alieno ministerio utitur. Παραδιακονέω, administro. Aristoph. (Athen. l. 11.

Ὑποδιάκονος, subdiaconus. in canon. Apost.

Ἐγκονέω, festino in, festinus & celer sum in aliquo negotio exequendo. Il. η, Αἶψα δ' ἀς ἐσίεσαν δουὶ λέχε' ἐγκονέουσαι. Sic & Od. η, & ψ. Eurip. in Hecuba, Σπεύδωμεν ἐγκονοῦμεν, festinemus, acceleremus. Aristoph. in avib. Οὐ γὰρ ἔστιν ἐγκονῆσαι. Exp. etiam operor, item laboro, seu cum sedulitate laboro, teste Eust.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, famula, ministra. Suid.

Ἐγκόνως, properanter. Hesych.

Κατεγκονέω, (decomp.) festino.

ΚΟΝΙ'ΑΗ, ης, ἡ, cunila: herba quæ & Herculeum origanum Nicand. in Ther. - παυσάκεών τε κονίλη, Ἥντε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφενέπουσι. Idem in Alexiph. Πολλάκι δὲ θρυπτῆρας ἐπεγκεφάλοιο κονίλης: ubi schol. exp. κονίαν, lixivium.

ΚΟ'ΝΟΣ, εως, ἡ, pulvis. Iliad. ι. Οὐδέ τί μοι τόσα δῶρα ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Luc. ἀλλὰ παύσῃ μιᾷ ἡμῖν κόνις, una pulvere omnia conficimus. Herodian. l. 6. κόνις δὲ πόρρωθεν ἀγερομένη φαίνεται, pulvis à longinquo excitatus videtur. ¶ Item cinis. Il. σ. Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐλὰν κόνιν αἰθαλόεσσαν Χεύατο κακκεφαλῆς. ☞ Eust. à καίω derivari tradit, significante κόπτω: ut κόνις sit ἡ ἐς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, vel ἡ ἐκ λεπτομερῆ ὕσιαν χωρήσασα γῆ. ¶ Item lixivium. Plut. symp. 6. probl. ult. ¶ Κόνις, ίδος, lens, i, pediculorum veluti ovum pilis adhærens. Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Dioscor. lib. 2. c. 101. (de melle) φθείρας καὶ κόνιδας φθείρει καθαιρόμενον.

Κονία, vel κονίζω, pulvere impleo. Il. ξ, Εὐρὺ κονίσαντα πεδίον. Item pulvere fœdo, pulvere conſpergo. Iliad. φ, σκόνιαντ δὲ χαίτας. ¶ Item pulverem moveo, pulverem excito. Il. ψ, Οἱ δὲ πόντον κονίοντες πεδίοιο. ¶ Item oblino: propriè pulvere oblino, ungo: unde apud Theocr. idyll. 1. Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. ¶ Item feſtino, propero. Heſych.

Κονίομαι ſeu κονίζομαι, pulvere fœdor. Luc. in Tim. παντοδαπῶν σωμάτων κεκονιμένοι. Sic ſæpè apud Hom. κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φέεσθον. Item in pulvere volutor & verſor. Athen. l. 9. ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more qui in manus ſpuentes pulverem aſſumebant, ut fortius tenere aliquid poſſent. Philo de vita M. l. 3. Euſt. & Suid. ¶ Κονίζεσθαι. Heſych. etiam exp. φθείρεσθαι.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. pulveratorium: locus in quo athletæ oleo peruncti ſe pulvere obducebant: ſeu locus ubi luctaturi poſt ceroma pulvere aſpergebantur. Vtitur Vitruv. l. 5 c. ult.

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum: cavum pulvereum in quo aves pulveratrices aut ſe volutare aut parere ſolent. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 8. Eſt etiam athletica ſeu palæſtrica coniſtra. Plut. ſymp. 2. Probl. 4.

Κονιστὴς, οῦ, ὁ, qui in pulvere volutari ſolet. Athen. l. 9. ex Ariſtot. hiſt. an. lib. 7.

Κόνιστρον ου, τὸ, pulvis vel pulvereum volutabrum. Suid.

Κονίσταλος, ſeu κονίστηλος, pulvis excitatus ſeu motus. Il. γ, Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσὶ κονίσταλος ὄρνυτ' ἀελλὴς. Sic & Il. ε, & χ. Dicitur & de pulvere quo athletæ ceromate injuncti in coniſterio ſe oblinunt. Gal. l. 2. & 3. ὑγιεινῶν. ¶ Significat etiam pudendum: Etymol. ſeu numen quoddam Priapeum: ut apud Athen. lib. 10. & Syneſ. ep. 32.

Κονισαλέος, pulverulentus. Suid. & Heſych.

Κόνις, εως, ὁ, pulvereus: ut Ζεὺς κόνις, apud Pauſan. in Att.

Κόνιον, τὸ, pulvis. Suid.

Κονίη, ας, ἡ, pulvis: idem quod κόνις & κόνιον. Il. β, ποδῶν ὑπαὶ σὺν ἔθηε κονίη ἰ[illegible]γατ' ἀμορβῆ. Sic & Il. λ. & alibi paſſim apud Hom. Item arena ſeu ſabulum littoreum aut fluviatile. Il. φ. Item cinis, lix, ſeu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium ſeu albarium quo muri inducuntur & dealbantur: ut ἄσβεστος κονία, calx non extincta: apud Aegin. l. 3 c. 53. ¶ Item lixivium ſeu lixivia. Ariſtot. Dioſc. lib. 1. c. 187. Plut. Theophr. Gal.

Κονιάω, pulvere impleo. Suid. Item pulvere aſpergo ſeu reſpergo: unde paſſ. apud Luc. ἰδρῶτι ῥεόμενον καὶ τῷ πόδε κεκονιαμένον. ¶ Item calce induco, ſeu obduco, dealbo calce. Demoſt. Olynth. 3. τὰς ἐπάλξεις ὡς κονιῶμεν. ¶ Item ceruſſo, fuco: ut κονιᾶν τὸ πρόσωπον. Philoſtr. in epiſt.

Κονιάομαι, pulvero me, in pulvere me voluto. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 5. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutarch. in ſympoſ. & Matt. 23. Item activè calce illino, idem quod κονίω. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 2.

Κονίαμα, τὸ, id quod calce inductum eſt, opus albarium ſeu tectorium. Theophr. de cauſ. pl. l. 4 c. ult. Athen. l. 13.

Κονίασις, ἡ, albarij ſeu tectorii operis inductio, loricatio & inſtructio quæ fit opere albario.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario & tectorio parietes inducit. Heſych. Pro eodem ſcribitur & κονιάτης, apud Suid.

Κονιατὸς, ὸν, albario & tectorio opere inductus, calce illitus. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. ult.

Κονίω & κονιόω, pulverem excito, pulverem moveo.

Κονιῶμαι, in pulvere verſor, i. in pulvere athletico & paleſtrico exerceor.

Compoſita.

Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſine pulvere ſit, pulveris expers. Item non illitus calce ſeu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Dioſc. l. 1. c. 49.

Ἀκονητὶ, ſine pulvere, ſine jactu pulveris aut tactu. Plin. l. 35. c. 11. Metaphoricè ſignificat, citra laborem, nullo cum periculo & difficultate, citra certamen. Thuc. l. 4. Herodian. l. 2. & 8.

Ἀκονίτως, idem. Heſych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non eſt, opere tectorio non obductus. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. ult.

Διακονίω, pulvere perlino. Item pice perlino. Heſych. Διακονίομαι, lorico me pulvere more athletæ: in palæſtras ad certamen me paro. Plut. de ſolert. anim.

Ἐγκόνιος, qui in pulvere eſt ſeu verſatur.

Ἐγκονίομαι, pulvere perfundor, ut luctatores & athletæ. Xenoph. in ſymp.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo. Euſt.

Συγκονίομαι, in eodem pulvere verſor. (Philias.

Συγκονιῶμαι, idem. Plut. de diſcern. adul. ab am. & ὡς πολυ-

Ὑποκονίω, pulverem ſuſcito, vel pulvere aſpergo: item pulvere ſublino. Plut. ἀδὲ ὑποκονίεται, τὸν λεβητα δ' ὕπνον πονεῖ καὶ ἄφυκτον.

Ὑποκόνισις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Ὑποκονίω, pulverem ſuſcito, pulverem ſubtus moveo. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

ΚΟΝΝΑΡΟΣ, connarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixè deſcribit Athen. l. 14. ex Agathocle Cyziceno.

ΚΟΝΝΟΣ, ου, ὁ, barba. Luc. in Lexiph. ὡς αὖ ὁ μὲν πολὺς καὶ πυκνὸς κόννος καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκομυκώς.

ΚΟΝΤΟΣ, οῦ, ὁ, contus, ξυστόν. Hom. Od. ι. Ἀντικρὺ δ' ἐγὼ χέρσοις λαβὼν ἐδεμήκεα κοντὸν Ω' πὶ πόρες ξ.

Κοντωτὰ πλοῖα, navigia contis inſtructa: ſeu quæ contis impelluntur, non remis: ut ſunt minora & actuaria. Meminit Diodor. Sicul. & Appian. (quidam.

Κοντὶς, idem quod κοντός. Heſychio eſt cothurnix: Item ſerpens

Ἀνακόντωσις, (*comp.*) renixus qui fit contra, *hoc eſt*, conto inniti, conto fulcire gradum, quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de artil. & Gal. in lex.

Κοπάζω, vide in Κόπτω.

Κόπανον, κοπὴ, &c. in Κόπτω.

ΚΟΠΡΟΣ, ου, ἡ, ſtercus, ſimus. Xen. de re equeſt. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα ἵππῳ σπείρειν ἐς ἐν χωρίον, ſimum & ſtramentum equi Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8. ἡ ὑ κόπρος οὐτι πᾶσιν ὁμοίως, ἀλλ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἀρμόττει. Ibidem, κόπρος δημητρία. Dicitur etiam de luto ſeu cœno. Il. χ, Παύσας δ' ἐπιστάσυε, κυλινδόμῳ ἐν κόπρῳ. Dicitur etiam de bubili ſeu boum ſtabulo. Il. σ, (de bobus) Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπισσεύοντο νομῆνδε. Sic & Od. κ, & apud Callim. hymno in Dianam.

Κοπρώδης, ες, ὁ, ſtercoreus, ſtercoroſus. (ligit Suid.

Κόπριος, ου, ὁ, idem, κόπρος ἀνὴρ, homo vilis & qui ſtercora col-

Κοπρία, ας, ἡ ſtercus. Suid. Item ſterquilinium, fimetum. Chryſ.

Κόπριον, ου, τὸ, ſtercus, ſimus. Plut. ſymp. 4. νέκυες δὲ κοπρίων ἀθλιώτεροι, ſtercore abjectiores. Naz. κόπρια περιβαλεῖν, ſimum circumjicere, ſimum ingerere.

Κοπριώδης ες, ὁ καὶ ἡ, ſtercoroſus.

Κοπρίων, ωνος, ὁ, ſcarabeus quidam: ita dictus quòd ſtercoreas pilas provolvat ex Hippocr.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, ſterquilinium, fimetum locus in quem ſtercora & ſimus egeritur Poll. l. 5. c. 14. & apud Athen. l. 10.

Κοπρεύς, Chryſoſt. pro homine ultimæ ſortis poni traditur, quaſi ſterquilinarius.

Κοπρεύω, ſtercoro. Euſtath.

Κόπρωσις, εως, ἡ, ſtercoratio. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρέω, ſtercoro. Od. ρ. Pro eodem dicitur & κοπρόω.

Κοπρίζω, ſtercoro, ſtercore ſatio, ſtercus ingero. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 12. (Theophr.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, ſtercoratio, ſtercoris ſeu ſtaminis ingeſtio.

Κόπρισις, εως, ἡ, Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 12.

Compoſita. (ſtus

Ἀκόπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſtercoratus non eſt, cui ſimus non eſt ingeſ-

Ἀκόπρις, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. de cauſ. pl. l. 4 c. 13.

Διάκοπρος, ſtercoratus, ſtercoroſus. Theophr. de cauſ. plant. lib. 4. c. 13.

Μυοκόπρος, muris ſtercus, muſcerda.

Φιλόκοπρος, ſtercoris ſeu ſimi amans, qui ſtercorari amat.

ΚΟΠΤΩ, Fut. ψω, ſcindo, ſeco, findo. Interdum exp. amputo, ſuccido, cædo. Xenoph Hellen. 5. ἀπὸν ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et Hellen. 3. ἐπορεύετο κόπτων καὶ καίων τὴν χώραν. ¶ Item vulnero, ſaucio. Sic apud Hom. Κόψε δὲ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ σφυρὸν ἀκρὸν ἀκωκῇ, Γ' ὀπίσω. Hinc meraph. apud Plut. in Alcib. καὶ σφόδρα κάμπτος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνετάραττε τῶν ἀνδρῶν ἐπιπόντων. ¶ Item cædo, icio, percutio, ferio, verbero. Κόπτειν πετρῶν, allidere ſolo, Odyſſ. ¶ Item impello, pulſo. Ariſtoph. in Plut. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulſat fores. Sic & Xenop. Hellen. 5. & Plut. in Alcib. ¶ Item cudo, vel etiam percutio (de ſignific. qua nummi, dum ſignantur percuti dicuntur) Ariſtotel. Oecon. 2. ὅτε δ' ὑπορεῖν δὲ ἀργυρίᾳ νόμισμα, ἔκοψε τὰ καλούμενα, ex ſtanno nummos percuſſit. ¶ Item tundo. Arat. πυμάτην δ' ἐπὶ κεντεῖ Εἴδωλον κόπτων ἀστέρι κόπτρῃ ἐοικώς. Cic. interpretatur. Extrema nitens plumato corpore corvus Roſtro tundit. Ariſtot. hiſt. anim lib. 9 c. 1. (de circo ave) γαμψώνυχος δ' ὢν ἐπιπάττει καὶ λυπεῖ κόπτων. ¶ Piſces quoque apud Ariſtotel. dicuntur κόπτειν: quum aſſilientes quaſi tundunt ſuo roſtro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid & ipſi veluti tundunt ¶ Item obtundo, ἐνοχλῶ. Plut. in Phocione, κόπτοντος αὐτὸν ναυικοῖς ἐρωτήμασι λόγοις. ¶ Item ſuccutio, ut equus ſeſſorem ſuccutere dicitur. Xenoph. de re equeſt. κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, ſcindor, ſecor, findor: ut apud Heſiod. in aſp. κόπις δὲ σφ' ἀμφιθέσηϊ Κοπτομένη πλοκίοιν ὑφ' ἅρμασι, fiſſus ſeu ſciſſus à curribus. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, ut proſcindi & concidi apud Latinos. Epigr. lib. 2. Ὡς ἀεὶ κόπτη ῥήμασι καὶ κόπτοι, ut ſemper concideris verbis & machæris. ¶ Item vulneror, ſaucior. ¶ Item impellor, pulſor: Ariſtot. de mundo, ἐνειλούμενον πνεῦμα ὑπὸ τῆ γῆ κόπτεται καὶ βοᾷ βίαι, ventus in terra cohibitus ¶ Item cudor, pecutior: ut apud Herodian. l. 2. νομίσματά τε αὐτὸς πολλῶν ἐπέτρεψε, nummos; imagine ejus percuti juſſit. ¶ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta

menta & ſemina quum vitiantur, inprimis cùm inimica & malefica animalia eis innaſcuntur: Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 10. & de cauſ. l. 4. c. ult. ¶ Item ſuccutior. Xen. de re equeſtr. ¶ Item vexor: interdum & fatigor, fatiſco, laſſeſco. Demoſth. Olynth. 2. (de ſubditis Philippi,) κεκοπωμένοι δ' αἰεὶ τοῖς πολέμοις τούτοις αὐτοὶ τε κἀγκράτεις, λυπεῖται καὶ σωφρονεῖν ἀγαπῶσιν. ¶ Item præcidor: (ſignif. objiciar.) Ariſtophan. in Ran. κἀκόπτεθ' ἐγκεκυφὼς, præcidebatur acclinatus. ¶ Item plango, ſeu pectus manu plango, pectus percutio manu: Luc. de ſacrif. πενθοῦσι τὸν ἱερεῖον ἐκκόπτοντες τὰς πτέρυγας. Et cum accuſ. cum planctu deploro, plango: & lamentationibus proſequor. Epigr. l. 2. Μηνᾶ μηκέτι Μάκελε κόπτε παῖδα, ἀλλ' ἐμὲ κόπτε, ſed me plange & lugeto.

Κόμμα, τὸ, ſegmen. Item cæſum, inciſum, inciſio: pars ſeu membrum periodi imperfectum: Quintil. l. 9. c. 4. & Demetr. ¶ Item nota ſeu ſignum in nummo percuſſo: moneta. Ariſtophan. in Ran. & metaph. apud eundem in Pluto. & Syneſ. ep. 32. ¶ Item κόμματα aquarum emiſſaria, & incilia, ad hoc inventa & ſtructa ut aquæ aut in campos arvales admitti poſſent, aut intra alveum contineri.

Κομμωλικός, ἡ, ὁ, inciſus & commatis conſtans: vel in quo inciſa & commata crebra ſunt. Hermog. In choris τὰ κομμωλικὰ dicuntur, quando chorus lamentatur acerbos eos caſus, quos in ᾠδαῖς commemoravit. De eadem re dicitur & κομμός.

Κομμωλικῶς, ita ut crebra fint commata. Hermog.

Κομμώλιον, ου, τὸ, parvum ſegmentum. In choricis carminibus quid nominetur κομμώλιον, vide Poll. & ſchol. Ariſtoph.

Κοπὰς, ᾶδος, ὁ, tuſus. Κοπὴν & κοπὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum: ſic dictum quòd non coqueretur, ſed tunderetur. Dioſcor. l. 2. c. 125. Aet. l. 13. c. 12. vide & Gal. l. 7. de locis affect.

Κοπάριον, (diminut.) placentula ex materia contuſa. Item idem quod κοπή. Gal. l. 7. τῶν κατὰ τόπους Dioſc. l. 4. c. 190.

Κοπὴ, ἡ, ſectio, inciſio. Item contuſio, ex Ariſtotel. Dicitur & de loco prærupto, ſeu præcipitio. Strab. l. 10.

Κοπὶς, ίδος, ὁ, cœlum, quo marmorarij incidunt marmora. Luc. in ſomnio.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, gladius ſeu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenoph. tribuitur Perſis & Barbaris: ut Pæd. 2 6. &c. Sic Plut. in Alex. κοπίδι βαρβαρικῇ κατέλεγεν. ¶ Exp. & ſecuris. ¶ Κοπὶς dicebatur etiam cœna ſeu convivium quoddam Laconicum. Athen. l. 4. ¶ Κόπις, εως, ὁ, nugator, ſcurra, loquax. Eurip. in Hecuba.

Κοπίζω, epulum agito, illud quod κόπις dicitur. Athen. lib. 4. ¶ Item nugor, mentior. Heſych.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, quæ cædi ſolet. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 5.

Κόπανον, ου, τὸ, piſtillum, i. quo in mortario aliquid pinſimus & tundimus.

Κοπανίζω, piſtillo, tundo, pinſo.

Κοπανιστήριον, ου, τὸ, piſtillum: idem quod κόπανον.

Τετρακοπάνιστος, (comp.) ter piſtus, ter piſtillo ſubactus. Hom. in batrachom.

Κόπος, ου, ὁ, labor: moleſtia à κόπτομαι, id eſt, vexor, laboribus & moleſtiis premor. Ariſtoph. in Plut. τῷ κόπῳ ξυῶσιν, in labore verſari. Item laſſitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re equ. κόπος ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως. Dioſc. l. 3. c. 98. (de ammoniaco) πιεῖν κατὰ κόπους κύαθος συγχριόμενον. Et apud Gal. κόποις ἁλίσκεσθαι, laſſitudinibus corripi, i. laſſari. Item κόπον λύειν, ſolvere, diſſolvere, ſeu levare laſſitudinem.

Κοπώδης, ες, ὁ καὶ ἡ laborioſus, moleſtus, quo facilè laſſamur ſeu laſſeſcimus. Plut. in quæſt. Platon. Item laſſatus, laſſus, defeſſus. Paul. Aeg. l. 7.

Κοπόω, ῶ, laſſo, fatigo. Κοπόομαι, laſſor, fatigor, laſſitudine opprimor ſeu exanimor: unde ἐκκοπόω, apud Galen. laſſus eſt de via. Et κατακοπόω, apud Dioſc. laſſitudine confractus vel contuſus, fatiſcens.

Κοπιάω, ῶ, f. άσω, laboro. Matth. 6. & Luc. 10. ἀπὸ κόπου, ἀπὸ ὁδοιπορίας. ¶ Item moleſtè fero, faſtidio. Plutarch. in apophth. τί κοπιᾶτε (εἶπεν) ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς πολλάκις δύσχρηστοῖς, cur faſtidiis eos, qui ſæpè commodis veſtris ſervierunt? Item fatigor, laſſor, fatiſcor. Ioan. 4. ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, laſſus de via. Et metaphoricè apud Ariſtoph. in Avib. ὥστε παρέσται κοπιᾶν ὑμῖν ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς, Οὕτω ταλαιπώρητε πάντες, laſſabimini bonis.

Κοπιάομαι, idem quod κοπιάω. Ariſtot. in probl. ſect. 5. οἱ κόποι γίνεται ὀστῶν θλασθέντων καὶ πιεζομένων καὶ κοπιωμένων, laſſatis ſeu laſſeſcentibus, laſſitudine defeſſis.

Κοπιαρὸς, ᾶ, ὁ, laborioſus, moleſtus, laſſitudinem nervis inferens. Ariſtot. in probl. ſect 5.

Κοπάζω, ceſſo nimio labore fractus, ceſſo gravi labore fatiſcens. Item ſimpliciter ceſſo. Ariſtot. in Problem. ſect. 23. Διὰ τὸ ὀλίγον ἡ λίμνη ἢ κοπάσαι ἢ ξηρὰ γίνεται. Matth. 14. ἐκοπάσθησαν αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασε ὁ ἄνεμος. Marc. c. 4 & 6. Num. 11. καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ.

Κοπετὸς, ᾶ, ὁ, planctus, plangor, lamentatio, in qua pectus plangimus, ſeu manu tundimus (à κόπτομαι, pectus manu ferio: ut in lamentis fieri ſolet.) Plut. in Fab. κοπετὸς γε γυναικείοις ἀφαιρεῖν, καὶ συσσίτια ἱερῶν τῶν εἰς τὸ δημόσιον ἐπικρίσεις ἀδυρμοῖς ἐκφερομένων. Actor. 8. ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

Κώπη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex κόπτω, cum præpoſitione.

Ἀνακόπτω, retundo, inhibeo, retrò inhibeo: ut αἰ ἀνακόψω τὸ ῥόμβῳ, apud Luc. Et ἀνακόπτω σε τὸ ὁρμὴν, inhibeo impetum tuum, arceo & propulſo. Item elido, ut αἰ ἀνακόπτει τὰς ὀφθαλμὰς, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι, retundor, inhibeor. Luc in Alex. ἔτι μὲν αὐτὸν ἐκεῖνο τὸ ὀργῆς. Apud eundem in Nigr. τὸ δὲ φθέγξασθαι βιαιότερον, ἐξέπιπτόν τε & αὐτοῦ ἀνεκόπτομεν, exp. interrumpebat. Item elidor: ut αὐτοῦ κόπτει τὰς ὀφθαλμὰς.

Ἀνακοπὴ, inhibitio, retuſio. Plut. in lib. πῶς αἰσθάνεται ὁ φίλος. Exponitur etiam, reciprocatio, apud Ariſtot.

Συναναπόπτω, (decomp.) ſimul retundo. Laërt.

Ἀνακόπτω, retundo, referio, repercutio. Item propulſo. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. Διὰ τὸ μηδὲν αὐτὸν ἀνακόπτειν τὴν ἐξωθοῦσαν.

Ἀνάκοπη, repulſus, ipſe repellendi actus. Plut. loco antè citat. Item conflictatio, colliſio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω abſcindo, excindo, recido, amputo. Iliad. ι Σπεῖσαι δ' ἠδὲ θεοῖσιν ἀποκόψαντε ἄκρα κέρεα Xen. Hell. 1. Ἀποκοπτόμενοι ἀγκύρας. Item metaph. præcido: ut ἀποκόπτειν ἐλπίδα, apud Theodorit. hiſt. eccl. l. 3. Et ἀποκόπτειν γνώμην, Apud Alciphr. Item minuo: ut ἀδεῶς τὰ ἀρχαῖα ἀπεκόπτον, nihil de veteri minuebant ſeu reſecabant. Item repello, abjungo, ſeparo. Et metaph. avoco, abſtraho, apud Syneſ.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abſcindor. Ariſtoph. in Nub. & apud Philon. ¶ Item abſtrahor, avellor. Item obtundor: unde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtuſa vox, apud Plut. ¶ Item deplango, cum planctu deploro. Euripid. in Throad. Ἑκτυπα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρόν.

Ἀπόκομμα, abſciſſum ſeu amputatum alicunde fruſtum, fragmentum. Theocr. idyll. 10. πέτρας ἀποκομμὶ ἀπερείσω.

Ἀποκοπὴ, ἡ, abſciſſio, amputatio. Apud gramm. ἀποκοπὴ figura eſt, qua ultima vocabuli alicujus ſyllaba abſcinditur: ut δῶ pro δῶμα, νῖκα, pro νικᾶτε, &c. Ariſtot. de poët. Ἀποκοπὴ ſeu ἀποκοπὴ χρεῶν, tabulæ novæ. Plut. de Lycurgo. Demoſthen. in Timocr. ¶ Item obtuſio: unde ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtuſio, apud Dioſcor.

Ἀπόκοπος, abſciſſus, i. cui abſciſſa eſt virilitas: ſpado. Item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp. Προαποκόπτω, præcido.

Συναποκόπτω, ſimul abſcindo. Plut.

Διακόπτω, diſcindo, diſſeco, diffindo. Item interſeco, intercido: ut Διακοπτῶν σφυγμὸς, pulſus interciſus. Item dirimo. Plutar. διακοπτομένων αὐτῶν τῆς διὰ μέσου ποικιλίας ὑπὸ πολέμου. Polyb. l. 1. αὐξάνων Διακόπτει τὰς Διαλύσεις. Item interrumpo, interpello. Gal. τὰ Διακόπτοντα τὰς ἐνεργείας τῆς φύσεως. Sic & apud Baſil. Item perrumpo. Plut. in lib. πῶς αἰσθ. Et ſpecialiter aciem perrumpo, impreſſionem facio, apud Xen. Heli 1. Item pertundo, trajicio. apud Luc.

Διακόπτομαι, diſcindor, diffindor. Item vulneror: Ariſtot. Item interpellor, interrumpor. Demoſth. Greg. Chryſoſt. Baſil. Interdum exp. diſtrahor, diſtineor, diſtringor: ut apud Chryſoſt. in epiſt. ad Theſſ. Διακόπτομαι τῆς φροντίδος.

Διακοπὴ, ἡ, interciſio, diremptio. Apud Hippocrat. ſic dicitur omne vulnus, quod altè deſcendit & impactum eſt: ſpecialiter verò apud Medicos Διακοπὴ, nominatur ſolutio in oſſe capitis continuitas ab aliquo acuto occurſante & abſcindente. Gal. Dioſc. l. 2. c. 208. Διακοπὰς ἱερωπόδεις.

Διάκοποι, οἱ, ſciſſuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus interciſi ſeu incilia hiantia, per quæ Nilus tranſmittebatur in arva remotiora ſegetibus deſtinata.

Decompoſ. Ἀδιάκοπος, non interciſus aut diremptus, non interruptus. Heſych. Ἀδιάκοπος more eorum quæ interrupta aut diremptа non ſunt.

Ἐγκόπτω, incido. Item intercido, ſeu iter aut curſum intercido, impedio, præpedio: unde paſſ. apud Greg. ἡ καλὴ ἐγκοπτομένη, ἡ ἀρετὴ ὁδοποιεμένη. Item interpello. Act. Ap. c. 24. ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω. Item impingo, ſeu infigo: ut ἐγκόπτει πάσσαλον, clavum impingere, id eſt, cum ictu adigere. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculum, obſtaculum. Heſych.

Ἔγκοπὴ, ἡ, inciſio, inciſura, inciſus: apud Suid. Apud medicos idem ſignificat quod Διακοπή. Item præpeditio, intercifio itineris ſeu curſus. Heſych.

Ἔγκοπος, ὁ, cœlum: inſtrumentum quo marmorarij marmor incidunt. Luc. in ſomn.

Ἐκκόπτω, excido, excindo. Plut. νήσους & πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. Idem in Cicer. αὐθράπτες ἀλιτηρίως ἐκκόψαι τὰς παρειάς. Sic ἐκκόπτειν τὰς αἰτίας νόσου, apud Gal. lib. 10. meth. evellere ſeu excindere cauſam morbi. Item extundo, excutio, everbero: Ariſtophan. in Acharn. & apud Plutarch. in Public. ¶ Item intercido: ut ἐκκόπτειν ὕδατος χαλκοῦς, intercidere aquæ ductus. Herodian. l. 7. Ἐξέκοπτον τὴν φωνὴν, vocis iter interciderunt. Luc.

Ἔκκοπή, ἡ, excisio, exsectio. Medicis est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura. Paul. Aegin. l. 6. c. 90.

Ἀντεκκόπτω, (decomp.) vicissim excindo. Laërt.

Ἐπικόπτω, incîdo, præcîdo, i. in superficie & cacumine cædo aut decîdo. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 24. καλῶσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπισκόψῃ τὸ ἄκρον. Item accîdo, id est, vires extenuo & opes ac potentiam alicujus imminuo. Aristot. pol. l. 3. Μήδεις κῆ Βαβυλωνίοις ἐπέκοπτε πολλάκις. Item retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ἐπικοπτέτω μέριμνα μὴ ὑδατίῳ, λύπῃ ἢ κραύπαλον ἐλπίς. ¶ Item reprehendo: Laërt. in Xenoph. ἐπικόπτων αὐτῷ τὰ περὶ θεῶν ἀφροσύνη. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incutio. Od γ. βᾶν ἐπικόψων. ¶ Item cudo: apud Aristot. Oeco. 2.

Ἐπικοπή, ἡ, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ἐπίκοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu brevis. Theophrast. hist. pl. l. 5. Item substantivè, lignum quod supponitur ei rei quæ secatur. Luc. in dialogo Charon. & Merc.

Ἐπίκοπος dicitur etiam character, qui initiò malè impressus denuo imprimitur. Hesych.

Ἐπικόπανον, mensa coquorum, supra quam carnes secari solent. Poll. l. 6. & 10.

Ἐπικόπτης, reprehensor, castigator. Laërt. in Arcesil.

Καθικόπλω, decîdo, amputo, deputo, vel detrunco: unde pass. apud Theophr de caus. pl. l. 2. c. 20 κῆ καθικοπτόμενόν λαμβάνει ἐνιὰ αὐανσιν κῆ ἀφαίρεσιν. Item concîdo, seu in minutas partes concîdo & comminuo. Thuc. l. 4. τὰ μὲν ὑπολύοντες καπέκοπτον. & l. 7. ἐπισπόντες διδασκαλέῳ παίδων, κατέκοψαν πύνδας. ¶ Item nummum percutio. Xen. Hell. 1. κῆ τὸν χρόνον καθικόψειν ἐφ' ᾧ ἐκόπη, ad percutiendam seu cudendam monetam. Καθικόπτομαι, plango: Chrysost. in ep. ad Thess. 1. ἄρα τὸ καθικόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀπελθοῦσι, τῶν τὸν ἔχοντων ἐλπίδα.

Καθικοπή, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 18.

Παρακόπλω, perperam cudo, falsum nummum percutio, monetam non bonam cudo: unde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. ut apud Luc. in Lexiph. εἴ τι ξενίζοι κῆ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς πόλεως παρακόπτοι, adulteraret. Sic & apud eundem in Hermot. & de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno afficio: unde in passiva voce apud Aristoph. in equit. Ὅσον με παρεκόπτε χρόνον διαιτῶν κρεσπόλης. ¶ Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plut. in Colot. ἐκραιπαλῶντες ἐδὲ φαρμακῶν πολλῶ ἐμφορηθεὶς, κῆ παρακόψας, i. τὸν νῶν παραξαπείς. Pro eodem dicitur & παρακοπτῆ τῇ διανοίᾳ, apud Aristot. de aud. mir.

Παρακοπικός, ἤ, ὸ, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παρακοπή, ἡ, delirium, mentis error. Diosc. l. 4. c. 69. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ.

Παράκοπος, mente ejectus, furibundus, Aeschyl.

Περικόπλω, circumcîdo, circumcirca resecо & mutilo: unde apud Thucyd. l. 6. ὅσοι Ἑρμοῦ ἦσαν λίθοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πολέμιοι περικόψαντες τὰ πρόσωπα. Item metaph. accîdo, i. vires & potentiam alicujus infringo ac imminuo, & veluti trunco. Demosth. Phil. 3. καθ' οἷα ἕκαστον ἅπασι περικόπλειν ἐλαττωθεῖν τῶν Ἑλλήνων, singulorum opes accîdere. Et cum genit. ut apud Plut. in Lucullo, οἰωνίαμεν ἢ Πάρθους περικόπλειν τῆς Ἀσίας. Interdum cum accus. rei: ut apud Plut. in Sertor. περικόπλειν ἀγορᾶς, λιμίζοντας τὴν χώραν, commertia tollens. Apud eundem, περικόπλειν τὰς ὑπὸ Τιγράνῃ, exp. diripiens.

Περίκομμα, τὸ, fructum circumcidendo amputatum, seu quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibusque concisis. Athen. l. 4. εἶδος δ' ἐς κοινὸν ζωμὸς, κῆ περίκομμα. Sic & apud Aristoph. in equ. περικόμμαζε σὺ σῦ καθισοδιάσω, te ut minutal frustulatim concîdam.

Περικοπή, circumcisio, circumcisura, qua quippiam in orbem truncatur: ut τῶν Ἑρμῶν περικοπή, apud Andoc. Item quævis mutilatio & truncatio. Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρον περικοπὴν ἀναγινώσκοντες, ὅτω τὸ ἅγιον ἐπιγινώσκομεν, universa determinatione seu limitatione lecta. Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus: Polyb. ὡς ὁμοιότατον εἶναι δόκῶσι κατὰτε τὸ μέγεθος, κ τὴν ἄλλην περικοπήν. ¶ Περικοπή significant etiam facultates seu farcinas & apparatum hominis superfluum. Suid. ex Polyb.

Προκόπτω, procedo, pergo seu provehor ulteriùs. Chion in epist. ὡς ἢ τριάκοντα πω στάδια ἀπ' αὐτῆς προεκόψαμεν, δεινὸς ἡμῖν χειμῶν κατέλαβε. Sic apud Aeschin. προκόπτειν τῇ ἡλικίᾳ, ætate progredi. & Lucæ c. 2. προέκοπτε σοφίᾳ, provehebatur in sapientia. Item proficio, facio progressus in aliqua re. Luc. ἐγὼ μὲν προέκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, Sic in 2. ep. ad Tim. cap. 2. ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longiùs ad iniquitatem procedent. ¶ Item procedo, i præterеo, abeo, Rom. c 13. νὺξ προέκοψεν.

Προκοπή, processus, progressus. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθ. Laërt. Ioseph. de antiq.

Προκοπὸς, successus. Polyb. Προκοπὶς, ίδ-ος, ἡ, cæsaries. Hesych.

Προσκόπτω, allido: unde Naz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ νήπια, infantes petræ allisi. Item impingo, offendo. Aristoph. in Vesp. προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitum. Matth. 4 & Luc. 4. μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Et cum dat. ut 1. Pet. c. 2. οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam incurro: Synes. de insomn. ψυχὴ μηδενὶ κακῷ περὶ τὰ τῆδε προσκόψασα. Item cum impetu irruo & invehor. Matth. c. 7. προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Προσκόπτομαι, offendor, vel offensus sum. Ap. lib. 2. de bello civili.

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in via, in quod pedes incurrunt. Rom. 14. 1. Pet. c. 2. 1. Cor. 8. Exponitur etiam damnum, mulcta. Suid.

Πρόσκομμα, idem quod πρόσκομμα. Thucyd. Item scandalum, offendiculum. 2. Cor. 6.

Decomp. Ἀπροσκοπτος, qui in offenso gradu procedit: inoffensus. Act. 14. Ἀπρόσκοπος, sine offendiculo, ita ut pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπλω, concîdo seu conscindo. Item pugnis concîdo, verberibus cædo. Xen. in symp. περὶ τῶν θεῶν ὦ Ἀντίθεοι μὴ συγκόψῃς με. Sic & apud Aristoph. in Nub. & Demosth. contra Midiam. Item discindo: unde Luc. πολλὰ φιλία συνεκόπησαν.

Συγκόπλομαι, syncope corripior, hoc est, cor mihi velut concidi tur ac contunditur, ac omnia vincula, quibus ita continetur, quasi discissa resolvuntur. Athen. οἱ δὲ ὑπὸ τῆς ὀδμῆς συγκοπέντες ἀπέθανον.

Συγκομμάδιον, genus quoddam edulij. Hesych.

Συγκοπή, apud medicos dicitur præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano. Aegin. l. 3. c. 34. ¶ Item figura grammatica, qua syllaba è medio dictionis alicujus aufertur, ut quum ἐπεπίθμην dicitur pro ἐπεποίθειμεν.

Συγκοπικὸς, syncopen inducens, animæ defectionem & præcipitem virium lapsum afferens. Gal.

Ὑπερκόπτω, supero, superscando, seu supervehor, supergredior Themist in sophista.

Ὑποκόπλω, succîdo.

Composita ex κοπή, *sine præpositione.*

Ἀμνοκόπος, ὁ, ἡ, pastor. Hesych.

Ἀμφίκοπον, utrinque scindens. Eustath.

Ἀργυροκοπέω, qui argentum seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat. Plut de non fœner.

Ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo. Chrysost. ad Thessal. τῶν θηλέων ἄξιον, εἰ εἰς κενὸν ἀργυροκοπεῖ ἀργυροκοπεῖ.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus, signandæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκοπίσηεις λόγων, metaphoricè dicuntur, qui verba aut orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio.

Ἀργυροκόπος, argentarius. Regum l. 4. c. 12.

Ἀρτοκόπος, q. d. qui panem tundit seu pinsit: pistor, pistrix. Xen. Hell. 7.

Ἀρτοκοπέω, pistrinam exerceo.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπικὸς, liber apud Athenæum.

Βλαστοκοπέω, germina aufero & quasi amputo. Theophr.

Βωλοκοπέω, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex Aristoph.

Βωλοκοπία, ἡ, glebarum fractio, occatio.

Δαδοκοπέω, tædam excîdo. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 23. δεδαδοκοπημένη σύζυγα ἡ σανίκη.

Δενδροκοπέω, arbores exsecо seu excindo. Xen. τὸν τε σῖτον πέμποντες κῆ δενδροκοποῦντες. Demosth. pro coron. τὰν χώραν δηλοῦντος κῆ δενδροκοπέοντος.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit obrepens ei arte aliqua: seu qui popularitate populum sibi servire impellit.

Δημοκοπέω, popularitate illa utor. Plutarch. in polit. præc. & in Graccho.

Δημοκοπία, ejusmodi popularitas, qua multitudini muneribus & gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet. Plut. in Fab.

Decomp. Ἐνδημοκοπέω, popularitate mihi populum servire perpello, Chion Matridi.

Καθοδημοκοπέω, idem: apud eundem.

Δοξοκοπία, ostentatio, jactantia. Item auræ popularis captatio. Plut. in Pericle, & in lib. an sen. resp. admin.

Δρυοκόπος (q. d. quercisecæ seu roborisecæ, s. aves) roboricei generis aves.

Θαλασσοκοπέω, vel θαλαττοκοπέω, tumultuor. Item vana loquor. Suid.

Θυροκοπέω, januam pulso. Aristoph. in Vesp. κῆ θυροκοπῆσαι ἐπαλξεις κῆ βαλεῖν. Metaphor. apud Synes. de insomn. ἀκοὴ κῆ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα, ὑφ' ὧν θυροκοπεῖται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια, velut janua pulsantur.

Θυροκόπης, & θυροκοπήτης, januæ pulsator.

Κρεωκοπέω, carnes seco. Aeschyl.

Κελοκοπέω, arieto, ariete quatio & subruo. Polyb. l. 1.

Λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concîdo: unde in particip. pass. apud Dioscor. l. 6. c. 85. λελεπτοκοπισμένη Καδμία.

Λιθοκό-

Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Demoſth.
Λιθοκοπία, ictus lapide factus. Suid.
Μελοκοπία, ἡ, membrorum amputatio, membrorum in fruſta conciſio.
Μετεωροκοπέω, ſublimia cædo. Et metaphoricè circa ſublimia volo & fruſtra laboro. Ariſtop. in Pace, ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;
Νεόκοπος, recèns cæſus. Poll. & Ariſtoph. in Veſp.
Νευροκοπέω, nervos incîdo. Ioſuæ c. 7. τὰς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησαν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοπεῖσί μου τὴν ψυχήν.
Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, ſeu ad ligna cædenda aptus. Xen. Pæd. 6. πλέκων ἔχοντα ξυλοκόπον. Οἱ ξυλοκόποι, ſunt aves quædam quæ roſtro arbores tundunt. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3.
Ξυλοκοπέω, fuſte cædo. Polyb.
Ξυλοκοπία, ipſa actio cædendi fuſtibus: apud eundem Polyb.
Ὀνοκόπος, qui aſinariam molam vel ὄνον impellit & agitat: molitor. Poll. l. 7. c. 4.
Ὀρτυγοκόπος, qui ludit ludum, qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll. l. 9.
Ὀρτυγοκοπέω, ludo ludum iſtum: apud eundem.
Ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ κολάπτει τῷ δακτύλῳ. Poll. ibid.
Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας: Poll. ibid.
Ὀστοκόπος, oſſa tundens. Et ὀστεοκόπος, idem Hippocr.
Ὀχλοκόπος, qui turbam ſeu populum concitat. Polyb. l. 3.
Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito ſeu ſolicito. Plut. in lib. an ſeni adminiſtr. reſp.
Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio ſeu ſolicitatio.
Πεῤῥικοπέω, facto quopiam aſtuto & callido circumvenio. Polyb. lib. 1. hiſt. ὃς στωμυλίαις τὰς παρασκευὰς καὶ δυνάμεις ἐκ Λεύκλεως πεῤῥικοπήσας κατέχε τὴν τῶν Ἐρετριέων πόλιν, ſolicitatis ad prodendam urbem quibuſdam civibus vel præfectis. Sic & apud eundem l. 2.
Πεῤῥικοπέομαι, facto quopiam callido & aſtuto circumvenior.
Ῥινοκοπέω, naſum amputo ſeu ſeco. Suid.
Σητόκοπος, à tineis pertuſus ſeu deroſus.
Στηλοκοπέω, in ſtele ſeu cippo incîdo: unde ἐστηλοκοπημένος, apud Poll. Item infamia noto. Hermog.
Σφυροκόπος, qui malleo percutit ſeu tundit. Gen. c. 4.
Τραχηλοκοπέω, collum abſcindo ſeu amputo, Plutarch. & Artem. de inſomn.
Φυλλοκοπέω, folia amputo ſeu abſcindo.
Χαλαζοκοπέω, grandine ferio, ſeu verbero aut tontundo. Theophraſt. de cauſ. pl. l. 5. c. 9.
Χαλάζοκοπία, calamitas illa qua aliquid grandine contunditur, aut vexatur.
Χειροκοπέω, manum abſcindo vel amputo.
Χειροκοπέομαι, manus mihi abſcinduntur.
Χοῤῥοκόπος, fœniſex.
Χοῤῥοκόπειον, ſeu χοῤῥοκόπιον, locus in quo fœnum ſecari poteſt vel ſolet, campus fœnarius, pratum. Dioſc. l. 2. c. 177. & l. 3. c. 21.
Χρεωκόπος, debiti ſeu debitorum reſciſſor, creditorum fraudator: χρεωκοπέω, debitum ſeu debita reſcindo, debito fraudo: unde paſſ. χρεωκοπέομαι, apud Phalar.
Χρεωκοπία, ἡ, æris alieni reſciſſio.
Χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόποι. Plut. in Sol.
Ὠτοκοπέω, aures obtundo, ſcilicet garrulitate. Heſych.

Compoſita ex κόπος.

Ἄκοπος, ε, ὁ καὶ ἡ, indefeſſus, infatigabilis. Xen. de re equ. Ἀ medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta, quibus adverſus laſſitudines utuntur, quæ & Lat. acopa. ¶ Item ἄκοπος, fruticis nomen: qui ſic appellari creditur, quòd parturientibus laborem mitiget, teſte Dioſc. & Plin. ¶ Item qui moleſtia affectus non eſt, ſeu cui nullis moleſtiis cor contunditur: apud Suid. Item qui corruptioni obnoxius non eſt, & præcipuè à vermium noxa tutus. Ariſtot. probl. ſect. 13. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. ¶ At ἄκοπος gemma quædam, de qua Plin. l. 27. c. 4. & Dioſc. l. 3. c. 167.
Ἀκόπως, ſine laſſitudine. Item ſine noxa animalium maleficorum. Theophr. de hiſt. l. 4. c. ult.
Ἀκοπίας, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄκοπος. Item facilis, laſſitudinem & labore nullum afferens. Ariſtot. de mundo, ἀκοπίᾳ φόνευσι ὁδὸν δρᾶσαι.
Ἀκοπιάτως, ſine labore & laſſitudine.
Ἔγκοπος, labore ac laſſitudine plenus, laborioſus, difficilis. Heſych. Item laſſus, laſſatus, ex Epigr.
Ἔκκοπος, feſſus, laſſatus: vel laſſitudine enervatus. apud Suid.
Εὔκοπος, facilis, qui facili labore fit. Item qui facili labore rem aliquam conficit, & qui veluti non laſſat. Epigr. l. 2.
Εὐκόπως, facilè, nullo negotio. Ariſtoph.
Εὐκοπία, facilitas.
Ἴηκοπος, medens laboribus & doloribus: apud Ariſtoph. in Ran.
Κατάκοπος, defeſſus, labore confectus. Plut. in Sylla, & de virt. mul.
Ὑπέρκοπος, ſupra modum laſſatus: valde laſſus ſeu defeſſus. Ariſtot. ὥσθ' ἡμᾶς ὑπερκόπους ἄκοντας.
Ὑπόκοπος, aliquatenus laſſatus, aliqua ex parte laſſus. Xen. in Cyneg.

Κορᾴκιον, &c. vide in Κόραξ.

ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ, ſive κοράλιον, ου, τὸ, corallium, corallum, coralium, lapis marinus rubens: cujus meminit Arrian. in Περίπλῳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, & Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων, & Plin. l. 32. c. 3. Apud Dionyſ. de ſitu orbis, λίθοι ἐρυθροὶ κοραλλίοιο.
Κοραλλίζω, ſive κοραλλίζω, corallium imitor, coralli modo rubeo, ad coralli colorem vergo. Dioſc. l. 1. c. 12.

ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, corvus. Athen. l. 8. κόρακος ἥρπασας ἢ ἀλείψας γύψῳ. Plut. de ſolert. anim. ψᾶρες ἢ κόρακες ἢ ψιττακοὶ μανθάνοντες λαλεῖν. In imprecationibus jubetur aliquis abire ἐς κόρακας, Lat. in malam rem, vel in malam crucem, ſæpè apud Ariſtoph. ¶ Κόραξ, corvus: eſt etiam ſignum cœleſte apud aſtronomos. ¶ Item nomen piſcis apud Athen. ¶ Eſt etiam ſpecies machinæ: Polyb. l. 1. & Appian. Vitruv. l. 10. c. 19 vocat corvum demolitorem & gruem. ¶ Κόραξ dicitur etiam malleus ferreus, quo fores pulſantur aut attrahuntur. Manus extera Lucretio. Epigr. l. 2. tit. εἰς θύρας. ἐστὶ τέκτοσιν ἀξίνη ἢ πυλεῶσι κόραξ, portis autem mallei ſeu tuditis quo pulſentur, inſtar eſt. Euſtath. κορᾴκιον etiam appellat. ¶ Item roſtrum gallinaceum. Heſych. ¶ Κόραξ eſt etiam genus ſupplicij apud Lucian. in Menippo. Item nomen paſtilli apud Aet. l. 14.
Κορακώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, corvinus, qui eſt corvini generis, & corvini ſpeciem gerens.
Κορᾴκιος, α, ον, corvinus: ut κορᾴκιον χρῶμα. ¶ Κορακῖνος, η, ον, coracinus, piſcis nomen: dictus παρὰ τὸ ὁλοσχερῶς τὰς κόρας κινεῖν, ut Athen. tradit: at verò ſchol. Oppian. παρὰ τὸ κορὸν, i. nigrum, apud Athen. l. 7. Κορακινίδιον, parvus coracinus, ibid.
Κορᾴκιον, ου, τὸ, corvinus, corvo ſimilis, qui de corvorum ſpecie eſt. Item graculus, ſpecies quædam monedularum. Ariſtot. l. 9. de hiſt. anim. Κορακῖνος, itidem piſcis ſpecies.
Κορακῖνος, ου, ὁ, corvulus. Item tudes ſeu malleus, quo pulſantur fores. Euſtath. Eſt etiam ficus, cujus fructus coracino colore eſt, ut Ariſtoph. ſchol. & Suid. tradunt: alio nomine κορόνεως appellatur.
Κορακόομαι, κορᾴτω, κορᾴνω, denigro.
Κορᾴττω, precibus inſto & urgeo. Suid. dicit eſſe ſumptam hanc ſignific. ἀπὸ τῶν τὰς ὕρας κορώντων περιπολούντων καὶ μὴ ἀναχωρούντων. Heſychio verò κορᾴττειν eſt κορακοῦσθαι.
Σκορακίζω, ad corvos abire jubeo, amando aliquem & jubeo abire in malam rem, aut in malam crucem: contumelioſè rejicio aut repello. Demoſth. ad Phil. ep. ὅταν μέγιστα κακῶς ἀκούσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζοντες καὶ ἀποπλακίζοντες παρὰ τὸ ἀσεσημένον. Sic & Plut. in Artox.
Σκορακισμός, ου, ὁ, contumelioſa repulſio, qua aliquem ad corvos amandamus, & in malam crucem facеſſere jubemus. Plut. in lib. περὶ ἀδύμ.

Compoſita.

Ἀποσκορακίζω, ad corvos abire jubeo, contumelioſè repello. Alciphr. Quidam expon. in locum deſertum amando. Suidas vult ſignificare etiam ἀτιμάζειν, i. contemptui habere, vili pendere, aſſis non æſtimare.
Ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumelioſa repulſio. Apud Eſaiam c. ult. ἀποσκορακισμὸν interpr. increpationem.
Ἐκκορακίζειν, Suidæ eſt abigere. Aliis ejicere & jubere facеſſere εἰς κόρακας.
Νυκτικόραξ, ακος, corvus nocturnus. Epigr. l. 2. Ariſtot. hiſt. an. lib. 8. cap. 3.
Πυῤῥοκόραξ, corvi genus luteo roſtro, apud Plin. l. 10. c. 48. ubi & φαλακροκοράκιον fit mentio.

Κορᾴσιον, &c. vide in Κόρος.

ΚΟ'ΡΔΑΞ, ακος, ὁ, cordax: genus ſaltationis comicæ, quod apud Græcos habituri eſt φορτικὸν, ut tradit Athen. Ariſtoph. in Nub. ἐδὲ κόρδακ' ἤλκυσεν, vide ſchol.
Κορδακικὸς, ὴ, ὸν, cordacicus, cordaci conveniens, cordacem decens. Ariſtot. rhet. 3.
Κορδακίζω, cordacem ſalto: turpiter & inconditè ſalto. Suid.
Κορδακισμός, οῦ, ὁ, cordacis ſaltatio. Demoſth. in Olynth.

ΚΟΡΔΥ'ΛΗ. ης, ἡ, clava, fuſtis, Suidæ. Ariſtoph. ſchol. κορδύλλω à Cypriis vocari ſcribit involucrum capitis. Sunt qui dicant eſſe & genus viliſſimi piſciculi: unde eſſe proverb. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. ¶ Sic dicitur etiam pelamis puſilla ſeu fœtus thynni. Apud Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 17. ſcribitur σκορδύλη pro eodem.
Κόρδυλος, piſcis quidam, de quo Ariſtot. de part. an. lib. 4. c. 13. & de reſpir. c. 4. & in hiſt. an. l. 8. c. 2. A Numenio in Halic. vocatur κέρυλος, teſte Athen. l. 7.

Compoſita.

Ἐγκορδυλέω, involvo: unde apud Ariſtoph. initio Nub. Ἐν πίνῳ σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, involutus, intectus.
Συγκεκορδύλισμένος, coacervatus, συνηθροισμένος. Heſych.

ΚΟΡΕ'Ω, F. ἐσω, & ἤσω, verro, purgo. Od. υ. αἰ μὴ δῶμα κορήσαιτε ποσπονδύσασαι, domum verrite. Demoſth. pro coron. τὸ παιδαγωγεῖον κορεῖν, verrens: hinc τρὶς κεκορημένον, quod ter verrendo

mundatum eſt, apud Anacreon. Et metaph. apud Ariſtoph. in Pace, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias ut incolis deſtituatur. Item mundo, orno, curo. ¶ Item ſatio, ſaturo, exatio. Il. ε. Οὓς κε πάσσω Τρώων κορέσω κυῶας ἠδ' οἰνοβαρὲς Δημῷ καὶ σταφυλῇσι, ſatiabit carne & adipe canes Trojanas. Et in paſſ. ſignif. Il. τ. οἴνοιο κορεσσάμενοι, καὶ ἐδωδῆς, vino expletus & dapibus.

¶ *Derivata ex* κορέω, *verro, mundo, curo.*

Κόρημα, τὸ, quod verrendo collectum eſt, purgamentum. Poll. l. 6. c. 15. Item pro ipſis ſcopis quibus verritur. Ariſtoph. in Pace, κατέθηκε τὸ κόρημα. Sic & apud Poll.

Κόρηθρον, ſcopæ ſeu ſcopulæ. Lucian. in Philopſeude.

Κόρος, ου, ὁ, ſcopæ. κάλλωτρον Heſych. ¶ Item puer, juvenculus, ſeu filius. Athen. l. 2. Οὔ ῥᾴστα δὴ πύθοιτ Κεκροπιδῶν κόροι. Plut. in Lyc. ἐδέετ ἥπιον εἶδιστ τῶν κόρων τὰς κόρας γυμνάς τε πολιτεύειν καὶ πρὸς ἱεροῖς ἴσιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ἄδειν, τὸ νέων παιζόντων θεωρεμένον. Item novellum germen. Gal. in lex Hippocr. Heſych. & Suid. ¶ Item ſatietas, de qua ſignif. in ſequenti claſſe derivatorum.

Κόρη, ης, ἡ, pupa, puella, juvencula. Xen. in pol. Laced τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζόσας ἐλευθερᾶν ἀξιοῦσι. Athen. l. 2. Μητέρα παρθενικήν τε κόρην, διστάς τε σωλῆνας, &c. Sic & apud Plat. l. 7. de rep. Interdum exponitur virgo: ut apud Plat. de leg. κόρη καὶ θάτσινα. Demoſth. παῖς κόρη, puella virgo. Item filia. Iſocrat. in Helene, κόρην τὴν Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur & de nupta puella, ſed adhuc juvencula. Herodian. lib. 3. (de filia Plautiani uxore Antonini Caracallæ) ἀπιχθῶς πάνυ ἔσχε τὴν κόρην διὰτε. Interdum κόρη, ſeu κώρη Doricè abſolutè ponitur pro Proſerpina: ut apud Bion. Smyrn. idyll. 1. ¶ Item pupa, imaguncula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item pupilla, i. nigrum illud quod eſt in medio oculi, ut inquit Poll. Theocr. idyll. 6. καλὰ δ' ἐμῖν ἀμφὶ κώρα: Doricè pro κόρη, vide & Rufum. ¶ Item apud Hippocr. τὸ ὑστερικὸν, teſte Gal. quòd fructum habet τῇ κόρῃ ſimilem.

Κορικὸς, ή, όν, puellaris, virginalis. Poll.

Κορικῶς, puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κορίσκος, ου, ὁ, ad virginem ſeu puellam ſpectans. Poll.

Κόριον, ου, τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item ſacrificium pro pueris juvenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd hebetet oculorum pupillas.

Κορώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ, & κορίσκιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll. & Athen. l. 15

Κορύσιον, ου, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9. Κορασιώδης, puellaris. Plut. περὶ φιλοπλουτ.

Κορεύω, devirgino, virginitatem libo, ſtupro. Euſtath. & Euripid. in Alceſt.

Κόρευμα, τὸ, virginitas: apud eundem Euripid. ibidem.

Κορέα, ἡ, idem. Suid. ex Epigr. ¶ Item ſacrificium in honorem Proſerpinæ. Heſych. Item pulchritudo, eidem Heſych.

Κῆρος, ου, ὁ, idem quod κόρος, ex eoque factum poëtica epenthеſi τοῦ υ. Il. ο. τότε κῆρος ἔα, νεῦ αὖτε μενήνας ἰκάνει. Il. ε. κέρα εὐσυμνήτῃσι ἐοικῶς, &c. Sic & Od. ν. & alibi. ¶ Item novellum germen ſeu ramus, ficut & κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur: ut apud Theocr. idyll. 1. Ταὐτολίγος ἷς κῶρος ἐφ' ἁμετέρᾳ σταφυλάσσει. Fœm. gen. κόρη, idem quod κόρη. Od. ζ. Ὥστέ μ' κεκρυμένον ἀμφήλυθε θῆλυς ἀυτή. Dicitur & de uxore ſeu muliere juvencula: ut Il. α. Πατρόκλεις ἔξαγε κόρην. Sic. & Il. β. ζ. & alibi apud Hom. Interdum exp. filia ſicut & κόρη, ut Il. ζ. κῆρα Διὸς αἰγιόχοιο. ſic & Il. ι. & υ. & alibi paſſim.

Κορύτερος, (*comparat.*) junior. Heſiod in Erg. Κορύτερος δ' ὠὴν μετ' ὀμηλικας ἐπιβήτην. Sic Athen. lib. 13. ψυχὴ κορυτέρα, animus juvenilis.

Κορυσύνη & Doricè κορυσυνά, ἡ, puericia, infantia. Theocr. idyll. 25. ἐπάλθε δ' ὑψόθι χαίρων Κορυσυνά, gaudens more infantum ſeu pueriliter.

Κορύσσιος θρὶξ, puerilis capillus. in Epigr.

Κορίδιος, juvenilis: plerunque ei tribuitur, qui juvenili ætate uxorem duxit: ut Od. λ. Κορίδιῳ τοὐξαυτοῦ πόσι φόνον. Il. ε. Κορίδιον ποθέσσα πόσιν τ' ἄεσσον Ἀχαιῶν. Sic Luc. Φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσχον Αἰόλης θυγατέρα, κορίδιον αὐδρα τεθνειῶτα θρηνεῖν. Κορίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo juveni marito nubens pervenit. Odyſſ. τ. Fœm. κορίδια, de uxore juvencula, ſeu quæ virgo nupſit Iliad. ν. Κορίδιῳ ἄλοχον θήσειν. Herodo. l. 1. κορίδιαι γυναῖκες.

Κορίζω, juvenem ætatem ago. Od. υ. ὃ κορίζων φορέεσκε. Item juvenilia ſapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Heſiod. in Theog. Ἄνδρας κορίζουσιν Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι.

Κορίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Heſych.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello ſeu compello. Ariſtoph. Τῶν τ' ὀγὼν λαμβάνειν' ἐκορίζετο. Κορίζωμαι, puellæ nubiles.

Compoſita: ac primùm ex κορέω, *&* κόρος, *ſcopæ.*

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ſcopis mundatus non eſt. Item incultus, minimè ornatus. Ariſtoph. in Nub.

Ἐκκορέω, everro, verrendo expurgo. Syneſ. ἐπάνω διῄτησας ἐκκορήσας καὶ ἐνθυμιάσας τὸ δωμάτιον. Exponitur etiam, excutio: apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, ὁ, ἡ, adituus, qui templa mundat & verrit. (παρὰ τὸ ζᾶ, quod ponitur pro ἀλῶς, & κορεῖν τὸ καθαίρειν.) Plut. in Camillo, ἱερεῖς τε θεῶν ζάκορος θεᾶν. Athen. ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτάνωμεν. Item generaliter, famulus, miniſter, ſeu miniſtra, famula, quarum miniſterio in verrendis expurgandiſque ædibus utimur. Etym. Ὑποζάκορος, (*decomp.*) qui inſervit æduo, ſeu qui eſt miniſter æditui. Herodot.

Μυλακόρον, ου, τὸ, ſcopæ farinariæ, ſeu quibus in mola utuntur.

Νεωκόρος, cui templi verrendi & expurgandi cura commiſſa eſt: æduus, ſchol. Ariſtoph. Item nauta purgandæ navis curam habens: in Epigr.

Νεωκορέω, templi verrendi & ornandi curam habeo, ſum æduus.

Νεωκορεία, ἡ, munus æditui. Theocr.

Παρακορέω, converro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, converro.

Περικόρημα, τὸ, purgamentum, ſordes circumquaque verrendo collectæ.

Σηκοκόρος, qui ſtabulum verrit ſeu purgat: aut qui ſtabuli curam gerit. Od. ρ. Exponitur etiam, æduus, qui deorum delubra verrit, eorumque curam gerit. Pro eodem dicitur σηκονόος, & Doricè σηκανόος.

Compoſita ex κόρος, *ſeu* κῆρος, *puer.*

Ἀγλαόκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ſplendens & quaſi florens juvenibus, pulchros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκηρον appellat Pindarus. Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκορος, medius inter tres fratres. Heſych. Suid.

Διακορεύω, & Διακορέω, devirgino, ſtupro ſeu conſtupro, vitio: virginitatem eripio. apud Suidam, & Pollux l. 3. ex Ariſtoph. Διακόρευσις, & Διακόρησις, εως, ἡ, ipſa actio devirginandi, ſtuprum.

Διόσκουροι, (qui & διόσκοροι) Iovis filij, Διὸς κοῦροι, Caſtor & Pollux, ita per excellentiam dicti Iovis & Ledæ filij: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur & reges à Steſichoro. Plutarch. de frat. char. μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τὴν φιλαδελφίαν.

Συγκασιγνήτη, germana ſoror. Eurip. in Alceſt.

Ψευδοκόρη, fictitia & mentita puella.

Compoſita ex κορεύομαι.

Διακορεύω, devirgino, virginitatem eripio. Heſych. ¶ Item intentis pupillis, ſeu pupillis inſpicio: eidem Heſych. Διακορεύεσθαι, intentis pupillis intueri. Etym. Pro eodem ſcribitur & Διακορεύεσθαι, apud Suid.

Ἐκκορεύω, ſperno & rejicio. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 8.

Ὑποκορεύομαι, ſubblandiens voco, ſubblandior, ſeu blandis verbis compello: Ariſtoph. in Pluto, εἰ λυπεῖμ' ἐγὼ γ' αὐθωτὸ με, νὴ τὸν Δία, ἐκάλουν ὑποκορεύεσθαι. Item minuendo ſeu extenuando verum nomen ſpecioſius & honeſtius nomen prætexo. Plut. in Sol. ὡσεὶ ὑποκορίζεσθαι τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας. Idem de virtut. mor. καὶ τὰς εὐθυμίας τοὺς ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Sic & apud Plat. & Athen. Interdum exp. contrario modo, tacendo verum nomen falſo ſeu turpiori nomine appello: ut apud Xen. apomn. l. 2. οἱ μισοῦντές με ὑποκορίζοιντο ὀνομάζοντες κακίαν. Exponitur etiam, innuo & indico, apud Plut. ſym. l. 6. probl. 7.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum, & ſpecioſum ac honeſtum nomen auribus blandiens. Plutarch. in polit. præcept. Athen. l. 11.

Ὑποκορισμὸς, extenuatio qua rei turpi honeſtum nomen prætexitur. Ariſtot. rhet. 3. ἔστι δ' ὁ ὑποκορισμὸς ὃς ἐλαττόνως ποιεῖ ἐστὶ τὸ κακὸν ἐστὶ τὸ ἀγαθόν.

Ὑποκορισικὸς, ή, όν, extenuatorius, diminutivus. Athen. l. 14.

Ὑποκορισικῶς, blandè, ſeu ſubblandiendo. Item more eorum quæ diminutiva à grammaticis appellantur. Athen. l. 7.

¶ *Derivata ex* κορέω, *ſatio.*

Κορέννυμι, ſeu κορεννύω, idem quod κορέω. ſatio. Κορέννυσθαι dicitur etiam, quum nobis ſatisfit, & cupiditas noſtra acquieſcit. Herodian. l. 1. ὁ δὴ δῆμος κεκόρεσται. Item quum abundè aliquid nobis ſuppetit. Heſiod. in Erg. τῶν κε κορέσσασθαι νείκεα καὶ δίκεω ὀφέλοις.

Κόρος, ου, ὁ, ſatietas. Il. ν. Παντῶν μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. Solon. Τίκτει δὲ κόρος ὕβριν, ἐπὴν πολὺς ὄλβος ἕπηται. Ἐς κόρον, & ἄχρι κόρου, ad ſatietatem. Luc. Dem. Διὰ κόρον, præ nimia ſatietate: Philo de vita Moſ. l. 2. Euſtathius etiam à κῆρος derivat, quod aliquando ſignificare ἀπλήστως ἐσθίειν, annotat. ¶ Κόρος eſt etiam menſuræ quoddam genus quadraginta medimnûm & unius, teſte Joſepho l. 3. de antiq. unde ἡμικόριον, dimidia cori pars.

Compoſita.

Αἰγικορεῖς, caprarij, qui capras ſatiant & paſcunt: Et generaliter aliorum pecorum paſtores. Plut. in Sol.

Αἱμακουρεία, ſeu αἱμακοσία, inferiæ, parentationes. Pind. Ode 1. ſic dictæ putantur quaſi animæ mortuorum ſaturentur iis, quæ in inferiis ipſis mittuntur.

Ἀκορία, ἡ, inſatiabilis aviditas, deſiderium inſatiabile & inexplebile: ut ἀκορία τροφῆς.

Ἀκόρεος, ου, ὁ ἡ, inſatiatus, inſaturabilis. Philo de vita Moſ. lib. 2. Soph. in Electra.

Ἀκορέως, inſatiabiliter, inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος, apud Poëtas, idem quod ἀκόρεος. Iliad. υ. μάχης ἀκόρητος.

ἀκόρητοι Ἀχαιοί. Sic Heſiod. in aſp. Ἀμφιγυηνιάδης ἀλεγεινῆς ἀκόρητος αὐτῆς.

Ἀνεπικόρητος, idem quod ἀκόρεστος. Heſych.

Ἄψικορος, faſtidioſus, qui ſimul ac guſtavit quod appetit eo faſtidito aliud appetit. Ariſtot. rhet. 2. Τὸ ἄψικορον, faſtidium: ſeu aviditas ejus, qui rem, cujus avidus fuit, ſtatim faſtidit. Plut. in Cajo. Luc. de calumn.

Ἀψικορία, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. de garrul.

Ἀψικόρως, cum faſtidio tali quod aliud atque aliud appetit.

Γηίκορος, membra ad ſatietatem uſque depaſcens: ut γηίκοροι μελεδῶναι, apud Heſiod. in Erg.

Διάκορος, ſatur, ſatiatus. Xen. in Laced. pol.

Διακορής, ές, ὁ ἡ, idem. Plut. in Lyc.

Διακόρως, abundè, affatim, ſatis ſuperque: ut Διακόρως ἔχω, ſatis ſuperque habeo. Poll.

Καθοκορίννυμι, exſatio, exſaturo: idem quod κορέννυμι.

Κατάκορος idem quod Ἄκορος, Poll. Item nimius, qui ſatietatem & faſtidium affert. Plut. in Alex. Item inſatiabilis ſeu inſaturabilis. Suid.

Καθοκόρως, ad ſatietatem uſque, abundè, &c. Plut. de Herodot. Dioſc. l. 5. Item immodicè, apud Demoſth. Item, crebrò. Ariſtot. rhet. 3.

Καθοκορής, idem quod κατάκορος, & Ἄκορος, faſtidium afferens. Ariſtot. rhet. l. 3. Exponitur etiam, faſtidiens. Item multus, redundans, quum de re dicitur. Plat. in Phædro.

Καθοκορές, (*adverbial.*) admodùm, in plenum, quod ſatis eſt. Theophr. Plato ¶ Item merus, purus, ſincerus. Ariſtot. probl. ſect. 30, quæſt. 7. Dioſc. Hippocr.

Καθοκορέως, ſufficienter, ſinceré. Gal. apud Hippocr. comm. Ἀεὶ δὲ μᾶτ' ὀξ.

Προσκορέννυμι, idem quod κορέννυμι.

Πρόσκορος, ſatur, vel ſaturitatem afferens.

Προσκόρως, ſatis ſuperque, abundé. Hermog.

Προσκορής, ſatietatem inducens ſeu afferens. Luc. Hermog. Exponitur etiam faſtidium inducens, & ſatietate ingratus, nimius apud Aretham.

Τραπεζοκόρος, qui ſatiatur ſeu expletur menſis appoſitis. Phocyl. Vide & in comp à Κόρω.

Ὑπέρκορος, ſupra modum ſatur. Athen. l. 10.

Ὑπερκόρως, ſatis ſuperque. Poll.

Ὑπερκόρης, idem cum ὑπέρκορος. Dionyſ. de Claudio Cæſ.

ΚΟ'ΡΘΗΣ, υος, ἡ, acervus, agger, tumulus. Theocr. idyll. 10. Εἰς Βορέα ἄνεμον τὰς κόρθυς ἀ Ζεφύρῳ νέμων Η' Ζ. φυσον βλεπίτω, acervos (ariſtatum) Boream aut Zephyrum intuens ſecato. Et apud Suid. κόρθυν ἄμμα ποιῆσαι, facto tumulo arenæ.

Κορθύω, ſeu κορθόω, in acervum colligo; coacervo. Heſiod. in Theog. Ζεὺς γὰρ ἐπὲ ἓν κορθώσειν ἐὸν μῶον, ἐλεῖν δ' ὄπλα, poſtquam collegit vires ſuas, & velut coacervavit.

Κορθύομαι, in acervum colligor. Il. ν. Ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, in acervum velut attollitur.

Κορίδιον, Κορίζομαι, Κορικὸς, Κόριον, vide in Κορέω.

ΚΟ'ΡΙΣ, εως, ὁ ἡ, cimex. Dioſc. l. 2. c. 36. Κόριες οἱ ἀπὸ κλίνης, & Geopon l. 15. Πῶς χρὴ αἰωρεῖν τὰς κόριας. Vide & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 31. Apud Ariſtoph. in Nub. per jocum dicti ſunt κορεῖς οἱ Κορίνθιοι. ¶ Item herbæ ſeu frutticis nomen, qui alias hypericon. Dioſc. l. 3. c. 174. ¶ Κορὶς eſt piſcis quidam: Item herba quæ & χαμαίπιτυς. Heſych.

Κόριον & κορίαννον, ſive κορίανον, coriandrum: frutex caule exili, cicutæ odore gravi &c. quidam exiſtimarunt ſic appellatum, quòd folia ejus & caules cimicis redoleant. Dioſc. Gal. Nic. in Alex. Vide & κορεῖον in Κορέω. Κόριον ἄνυδρον, à quibuſdam appellatur adianthum. ¶ Κορίανον dicitur etiam annulus, qui in indice digito geſtatur. Poll.

Κορκορυγέω, &c. vide in Βορβορυζω. Κορμάζω, &c. in Κάρω. Κορ, in κορέω. At κορὸς, niger, apud Etym. & ſchol. Eurip. Κόρση, &c. in Κάρα

ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, corybas: ſacerdos Rheæ ſeu Veſtæ. Luc. de ſalt. Κορύβαν δέ φασι Ρέαν ἡδέσασι τῇ τέχνῃ, ὡς Φρυγίᾳ μὲν τοὺς κορυβάντας, ὡς Κρῆτες δὲ τοὺς κουρῆτας ὀχήσαντι κελεύσαι. Quidam κορυβάντας dictos volunt ἀπὸ τοῦ κορύπτεσθαι βαρέως ὀρχησαμένους, more Homericorum ἐπιθερμώνων: unde & furore agitatos ſic appellari teſtatur Strabo l. 10. alij παρὰ τὸν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρη, i. pupilla deducant, quòd dum cuſtodirent Iovem, apertis oculis ipſis fuerit dormiendum. Pro eodem dicitur & κύρβας Heſych.

Κορυβαντεῖον, templum. Strabo l. 10.

Κορυβαντικὸς, corybantius: corybantis proprius, ſeu ad corybantem pertinens: ut κορυβαντικὴ σκιρτήματα. Plut. in Erot.

Κορυβαντιστὴς, corybantius: unde in Epigr. κορυβαντιστὰν ἰαχήματα χάλκεα δοσπέων.

Κορυβαντιάω, corybantas imitor ent eo incеſſu: vel inſanio ſeu furio more corybantum. Luc. in Herod. Μή με κορυβαντιᾷν ὑπολάβητε, corybantico furore percitum eſſe. Ariſtoph. in Veſp. Ἀλλ' ἢ παραφρονᾶς ἐπὶν ἢ κορυβαντιᾷς.

Συγκορυβαντιᾷν (*comp.*) cum alio corybantum more inſanio Plato in Phæd. & apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum ſacris initio. Ariſtoph. in Veſp.

Κορυβαντισμὸς, luſtratio, ſeu expiatio, quæ à corybante fit ære canoro.

ΚΟ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, gravedo: crudi humoris è capite in nares deſtillatio: morbus cerebri, de quo vide Gal. de loc. aff. lib. 1. & Aet. ſerm. 9. c. 59. Celſ. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus narium, pituita, ſeu humor craſſior qui per nares deſtillat. Gal. com. in prog. Hippocr. Apud Luc. de conſcrib. hiſt. λήρου πολλοῦ & κορύζης συγγράμματα, quidam accipiunt pro ſuperbia & faſtu: alij pro ſtultitia ſeu ſtoliditate.

Κορυζάω, ῶ, gravedine laboro, mucò plenus ſum, nares pituita clauſas habeo. Luc. in dial. Sim. & Pol. Plato pol. 2.

Βυκόρυζος, (*comp.*) admodùm muroſus, deoque ſtolidus. Heſych.

ΚΟ'ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, ſaccus, marſupium, ſaccus: apud Suid. Interdum de reſtium ſacculo ſeu ſcroto: ut Aſpyrtus in Hippiatr. ἐμπέσῃ τὸ κόρυκος ἐς ἡδυνήν ἢ θυλάκιον, & Item pilæ genus quod è pellibus conſui ſolet, ventoque inflatum brachialibus ligneis impellitur: follis, Martiali Scribitur & κώρυκος per ω.

ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, & κόρυμδον, ου, τὸ, vertex, cacumen ſeu eminentia: & præcipuè cacumen montium, teſte Euſtath. Herodoti οἰχνοῦ φοβούμενος ἐπὶ τὸ εὐρὺ κόρυμβον, Κόρυμβα νηῶν, apud Homer. Il. extremæ navium partes quidam etiam exp. amplustria. Κόρυμβος dicitur & de coma certo quodam modo nodata, alij comæ ornamentum fuiſſe dicunt. Euſtathius ex Athen. κορύμβους δ' αὐαδέλφους τῶν τριχῶν, χρυσᾶς πέπλους φασὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. In hac ſignificatione dicitur & κορύμβαι, apud Athen. l. 12. ¶ Item caules aſparagi, Heſych. Dicitur & de aliis: ut κορυμβὸς κυανῆ, racemi hederæ ſive acini. Et generaliter, pro ramo: ut κόρυμβος δάφνης, in Epig. & κορύμβους συκῆς: Nonn. ✠ Euſtath. à κόρυς derivari ſcribit.

Κορυμβοειδὴς κίτρος, hederæ quædam ſpecies ſic appellata, quòd racemi ejus in orbem ſint circumacti. Vide Theophr. hiſt. pl. l. 3. & Plin. l. 16. c. 34.

Κορυμβοῦφα à nonnullis dicitur hedera, quòd ferat corymbos. in append. Dioſcor. l. 2 c. 110.

Κορυμβόομαι, unde κεκορυμβωμένη κόμη χρυσῷ τρόφῳ, coma aureo vinculo faſtigiata: vel aureis corymbis faſtigiata.

Compoſita.

Ἀκροκορυμβία, idem quod ἀκρακόρυμβα.

Δικορυμβὴς, binos corymbos habens, δικόρυμβος ὄρος, duplicem verticem habens mons, ſeu duplex cacumen: apud Philoſtr.

Τετρακορυμβὴς, quaternos corymbos habens: ut τετρακόρυμβος κισσός. in Epigr.

ΚΟΡΥΝΗ, ης, ἡ, clava: propriè ῥαβδος κεφαλωτὴ. (✠ περὶ τὴν κόρυν, ut inquit Euſtath.) Il. π. Ἀλλὰ σιδηρείη κορυνὴ ἰὸν γλυκὸν ἐκφαλάμησε. Theocr. idyll. 26. Δέρμα πυθῆος ὄρεω χρύσεον ἐκδὺς κορυνήν τε κορεῖλου. ¶ Item metaphor. pro aſini veretro. Nic. in Alex. Δειλὸν βῶμενον ἐναλέηται κορυνίλου. Κορυνὴν βλαστὸν dicitur geniculatum incrementum & cacuminum articulatio in germinatione arborum, à clavæ ſimilitudine: apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 6. ¶ Κορυνὰς, vocatur etiam à quibuſdam tàm ſummi humeri quàm cubiti articulus: Poll. l. 2.

Κορυνόω, inſtar clavæ faſtigium edere, ſeu faſtigiare ſe & velut thyrſum proferre. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 12. (de junco) κορυνοῦται δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ γραμμώδης ἐξοιδήσας.

Κορυνώσις, εως, ἡ, germinatio. Heſych.

Κορυνώδεις, ους, ὁ, clavæ formam habens: vel in clavæ modum faſtigiatus. Heſiod. in aſp.

Κορυνώδης, ες, ὁ ἡ, idem quod κορυνώδεις. Theophr.

Κορυνήτης, ου, ὁ, clavator, clavarius, i. qui clava utitur in pugna. Iliad. π.

Κορύπτω, vide in Κάρηνα.

ΚΟ'ΡΥΣ, υθος, ἡ, (in accuſativo κόρυδα vel κόρυν) galea, caſſis. (✠ ſic dicta à κάρα, caput: alij tamen ſic vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι, quòd caput defendat.) Il. ω. ὁ γὰρ ἐμὸς κόρυθος λύσασκε μέτωπον Ἐγχεῖ λαμπομένης. Il. ν. Αἴσσει ἀρ' ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, αὐὴρ δ' ἀνήρ. Sic & Il. φ. & alibi paſſim. ¶ Item κόρυς galerita: avis, quæ & κορυδαλὸς ac κορυδαλλὸς. apud Theocrit. idyll. 10. Item κορυδαλλὶς, & κόρυδος, apud eund. idyll. 7. Exponitur etiam alauda.

Κορύσσω, galea armo: Item generaliter, armo: Iliad. β. πόλεμόν τε κορύσσων, (pro εἰς πόλεμον) ad bellum armans. ¶ Item incito, tanquam armans ad prælium: Heſiod. in aſp. κορύσσασα κλόνον ἀνδρῶν.

Κορύσσομαι, armor. Iliad. π. Πάτροκλος δ' ἤρχετο κορύσσεσθαι νάρθηκι χαλκῷ. Iliad. υ. Βῆ δ' ἰθὺς μετόπισθε κεκορυθμένος, (pro κεκορυσμένος) Sic & alibi apud Homer. Item impetu feror, tanquam armatus ad

prælium, furo: Apoll. Arg. 2. κῦμα ϑαλάσσης Τρηχὺ ϑολοῦ ἐπὶ νῆα κορύσσεται. Sic apud Theocr. idyll. 26. (de nubibus) τὰ μὲν ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις, aliæ ſuper alias cum impetu ſurſum feruntur.

Κορυστής, οῦ, ὁ, armiger, armatus miles: vel ſtrenuus miles, bellator: ut Il. ω. ἀνδρα κορυστὴν, & Iliad. ν. - ὅλῳ Αἴαντε κορυστά.

Compoſita.

Α'γλικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo. ex Athen.

Ε'πικορύσσομαι, armor, ſeu me armo adverſum. Luc.

Ι'πποκορυστής, οῦ, ὁ, bellator equeſtris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β.

Χαλκοκορυστής, ære ſeu æreis armis armatus: Item ſimpliciter, armatus. Il. π. Ε'κτορα χαλκοκορυστήν.

ΚΟΡΥΦΗ, ῆς, ἡ, vertex, pars capitis inter ſinciput & occiput, media & ſumma: ſeu (ſecundum alios) linea illa capitis, qua capilli alij ad dextram, alij ad ſiniſtram inverſi diſtinguuntur. Poll. ex Arati iatricis. ὅπως πα κορυφὴ παλὰ μέσῃ αὕτως Μεσσατίης κορυφῆς μέσην σωτειρυμένα γραμμήν. Tribuitur & equo, apud Xen. de re equeſt. ¶ Item vertex, cacumen, faſtigium, apex: Il. β. Οὔρεσι καὶ κορυφῆς. Il. λ. Γ'δης ἐν κορυφῆσι. Sic & apud Thucyd. & Herodot. ¶ Item ſumma, caput, *metaphoricè*: ut κορυφὴ τοῦ λόγου, ſumma vel caput ſermonis. Plato in Cratylo, ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἶπον. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα ἡ κορυφὴ ὁ λόγος ἐπιϑεὶς ἑαυτὴν πιύσηται. ¶ Item pars oſſis quod κόκκυξ πρῶτος dicitur, quæ anum verſus inclinat. Poll. ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre, quod & πλοκαμὶς, teſte Euſtath. ¶ Κορυφαὶ, digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. Etymologus κορυφὴν dicta eſſe ſcribit quaſi τὴν κάρης ὀροφήν: aut à κρύπτω deduci, ut ſit quaſi κευφὴ, quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, q.d. verticalis, aut in vertice poſitus: ſupremum locum obtinens, ſupremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. ἐξαιρετικῶν ὁ κορυφαιότατος, excellentiſſimus, ſeu eminentiſſimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον τέλος, expon. faſtigium. Κορυφαῖος χορὸς, dicitur præſultor in choreis: apud Ariſtot. pol. 3. & de mundo. Et κορυφαῖος Ζεύς, Capitolinus Iupiter: apud Pauſan.

Κορυφαῖον, retis pars. Κορυφαία, habenæ pars, ſummum equi caput cingens.

Κορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo, faſtigio, conſummo.

Κορυφούμαι, in verticem attollor, faſtigior, conſummor. apud Baſil. & Strab.

Compoſita.

Α'ποκορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpſichore, Ἀρταφέρνης ὁ Υστάσπεος Σαρδίων ὕπαρχον ἀποκορύφωσε πόδα, quidam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, vel glorioſè reſpondebat: alij, ſummatim hæc reſpondit.

Δικόρυφος, ου, ὁ & ἡ, (q.d. bivertex) duplicem habens verticem. Δικόρυφοι dicuntur ij, quibus geminum eſt diſcrimen capillorum, ſeu linea illa quæ capillos in duas partes diſtinguit.

Ε'κκορυφόω, ῶ, ſummatim dico, a principio & velut à capite incipiens expono: Heſiod. in Erg. ἑπερόν τοι ἐγὼ λόγον ὀπκορυφώσω.

Ι'σοκόρυφος, q. d. æqualem verticem habens, æquè eminens: ut ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æqualis excellentiæ. Dionyſ. Halic.

Μελανοκόρυφος, atrum verticem habens: nomen avis. apud Ariſtot. quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλίς, i. ficedula.

Τριοκόρυφος, triplicem habens verticem, apud Steph. & Strab.

ΚΟΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, Heſychio & Suidæ eſt olus quoddam ſylveſtre vile: unde proverb. ᾧ κόρχορος ὢν λαχανίοις, utpote vix dignus, qui oleribus annumeretur. Sic & Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 7. (de oleribus quibuſdam agreſtibus) ὧν οἷς ᾧ παροιμία ζόμβος ἐστὶ λαῷ πικρότερος κόρχορος. A Plin. quoque l. 21. c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κόρχορον dicant eſſe piſcem quoque Ὑτελὲς ἔδεσμα etiam ipſum, teſte Suida, qui tradit dici de vilibus & iis qui majores ſibi honores arrogant, quàm quantis digni ſint. Scribitur & κόρκορος per κ.

ΚΟΡΩΝΗ, ης, ἡ, cornix. Heſiod. in Erg. Μή τι ἐφεζομένη κρώζῃ λαοπέρυζα κορώνη. garrula cornix. Athen. l. 13. ex Archilocho, Συκὴ πεπαίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας. Oppian. l. 3. de ven. Αἰετόν τε φῦλα πολύζωοί τε κορῶναι, vivaces cornices, ſeu annoſæ. Apud Hom. Odyſſ. ν. Σκῶπές τ' ἰερνές τε γαυλώσσοί τε κορῶναι Εἰναλίαι, per marinas coronas quidam intelligunt mergos, aut fulicas, teſte Euſtath. ¶ Item marculus ferreus, quo fores pulſantur: vel anulus quo fores attrahuntur. Od. α. Βῆ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρῃσι δ' ἐπέρυσε κορώνην Ἀργυρέην. Sic & Od. π. & Φ. Item ſummitas in curvamine arcus: vel curvatura in arcu, ubi figitur ex utraque parte nervus. Il. δ (de fabricatore arcus) Πᾶν δ' ὅ γ' ἀμήσας χρυσείῃ ἐπέϑηκε κορώνῃ: hinc proverbialiter, χρυσῷ ἐπιϑεῖναι κορώνῃ, felicem finem alicui rei imponere, teſte Euſt. Et generaliter, quævis ſummitas: ut Artemid. ἔδοξέ τις τὸ ᾠδεῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τειχίσαι, ad ſummum uſque glandem. Item omne quod incurvatum eſt. Item κόρη quoddam ἐπιπολαῖος, Euſt. ¶ Item inflexum illud quod in navis puppi viſitur: Arat. ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Οἶδμον ἐπιστρόμβοι, i. Obvertunt navē magno cum pondere nautæ, Adverſamque trahunt optata ad littora puppim, ut vertit Cicer. ¶ Item apex ligni inter utrunque bovem in aratro protenſi: unde in illo oraculo, Γ'φοβοῦ γέροντα νέων ποτίβαλε κορώνην. ¶ Κορώνη ſive κορωνὸν dicitur etiam oſſis apophyſis in finem acutum deſinens, cujuſmodi habetur una utrinque in oſſe genæ inferioris, tendinem à temporali muſculo deſcendentem excipiens: ſic appellata quòd cornicis roſtro ſimilis ſit. ¶ Capitis κορῶναι vocantur δύο ἀστέωλαι ἀπὸ τῶν παρεγκεφαλίδων ἀίζουσαι ἐς τὰς ὀφρῦς παλαιοῖς τῶν ἐπιφορέως σφονδύλοις, teſte Poll.

Κορώνη, corona Euſt. Heſychio verò eſt εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι ſunt τὰ ἀστεριφερῆ σχήματα.

¶ *Derivata ex* κορώνη, cornix.

Κορωνιδεύς, έως, ὁ, cornicis pullus. Heſych. & Euſt.

Κορώνεος, ω, ἡ, ficus cujus fructus ſunt colore cornicis nigo. Ariſtoph. in Pace, τὴν κορωνέων γε μὲ Ε'ξέκοψαν.

Κορωνίζω, cornici colligo ſtipem: de circulatoribus quibuſdam qui cornicem circumferentes ſtipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes, de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμα, τὸ, carmen quod illi circulatores cornici ſtipem corrogantes canebant.

Κορωνιστής, οῦ, ὁ, circulator qui cornici ſtipē mendicat. Athen. l. 13.

Compoſita.

Πενταπόρων, ου, ὁ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit. Epigr. l. Πενταπόρων Ε'κάβη, ὃ Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixiſti.

Τετρακόρων, epith. cervi, apud Heſiod. quòd quatuor cornicis ætates vivat.

Τρικόρων, qui tres cornicis ætates degit, cujus vita eſt admodùm longæva.

¶ *Derivata ex* κορώνη, *i. ſummitas vel curvatura.*

Κορωνίς, ίδος, ἡ, dicitur navis: vel quæ nigra eſt, vel in qua ſummitates inflexæ ſunt, teſte Euſt. vel in qua puppis incurva eſt, ut vult ſchol. Arati. Il. α. Οἵκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι. Sic & Il. β. & Od. τ. Tribuitur & bobus ob cornua in ſummitatibus inflexa quæ habent, apud Theocr. idyll. 26 οἵ τ' ἐπὶ βυσὶ κορωνίσι βυκόλοι ἦσαν. ¶ Item ſubſtantivè, coronis, linea brevis in extrema parte aliquantùm incurvata, quæ in comicorum & tragicorum fabulis adhibetur: ſchol. Ariſtoph. Sic dicebatur etiam nota quæ in calce libri appingi ſolebat unci figura ad ſignificandum finem, quam & Martialis coronidem appellat: Plut. de fortuna Alex. ¶ Item faſtigium, ſummitas & apex in re aliqua: idem quod κορυφή. unde κορωνίδα ἐπιϑεῖναι, faſtigium & finem imponere rei alicui, apud Luc. de hiſt. ſcrib. Greg. in Euſeb. Plut. de diſc. adul. ab amico.

Κορωνὸς, ὸ, ὁ, elatus, cervicem in altum efferens: Etymol. ex Archilocho, Βῆς ἐσὶν ἡμῖν ἐργάτης σὺν οἰκίῃ Κορωνὸς ἔργων ἰδρις.

Κορώνιος, incurva & lunata cornua habens. Heſych.

Κορωνιάω, cervicem vel cornua effero. Heſych. Item incurvus & lunatus ſum: unde apud Heſiod. in Theog. κορωνιόωσα πίτνα, inſtar lunæ inflexa folia: legitur tamen ibi etiam, κορωνίσσα, à Κορωνίη.

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum. Ariſtoph. in Nub. Λεπτὸν κοσκίνῳ ἠϑεῖν, mingere per cribrum. Plato Polit. 2. τὰς αἰσσίους καὶ ἀδίκους σὺν ὕδατι κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, cribro aquam ferre. ¶ Apud Pſellum eſſe dicitur figura quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabātur primi quilibet numeri. Heſychio κόσκινοι ſunt aves domeſticæ, aves quæ domi noſtræ aluntur: ut gallinæ, anſeres, perdices & ſimiles.

Κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Tim.

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (*comp.*) caſeus cretus incerniculo, ut quidam interpr. apud Athen. l. 14.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, coriorum & pellium minuta præſegmina. Heſych. Suid. & ſchol. Ariſtoph. Metaphoricè ſeu abusivè, apud Ariſtop. in equit. Η". καλ', ἐβώσθη, ἐκολάκευ', ἐξεπάφη, Κοσκυλματίοις ἄκροσι ϑιωυτὸν λέγων, pro Ὑτελέσι ῥημαλδίοις, ſive λοιμελίοις Ὑτελέσι in modum τῶν κοσκυλματίων.

Κόσος, vide in Πόσος.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις. (à κομῶ, ſignificante ἐπιμελοῦμαι. Herodot. οἱ δὲ Πέρσαι κατηγήσαντο ἔφυγον ἐδενὶ κόσμῳ. Thuc. l. 3. καὶ πολλοὶ ἀπέϑανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ ἐδενὶ κόσμῳ περισπόντες, i. incompoſitè. Luc. in Zeuxide, συγκλίναντες σὺν ἐδενὶ κόσμῳ ἔφυγον. Exponitur etiam, εὐταξία à ſchol. Thuc. ¶ Item modus & ratio: unde κατὰ κόσμον, apud Hom. modo & ratione, ordine decenter, ritè, aptè, convenienter. ¶ Item diſciplina: ſæpè apud Thucyd. Ab Heſychio exponitur & κατάστασις. Apud Ariſtot. & Iſocr. in Panath. κόσμος πολιτείας, ratio reipublicæ rectè atque ordine conſtitutæ. ¶ Item ornamentum, ornatus. Iſocr. ad Nic. τρυφᾶν μὲν τοῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ σῶμα κόσμοις,

μοις. Herodian. l. 3. ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τῆς πανηγύρεως ἀρτιάζοντες. Sic apud Xen. Pæd. 8. ac Plat. l. 2. de rep. γυναικεῖα κόσμος, ornamenta muliebria. Interdum decus, laus. Thuc. l. 1. οἷς κόσμος καλὸς τάδε δρᾶν, quibus laudi est id facere egregiè. Soph. in Ajace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum. Od. θ, ἵππος κόσμον ἄειπον. Eustathius κόσμον esse dicit τὸν σύνηθη καὶ μέσον, καὶ τὸν ἐν δεσμωτηρίῳ ἀφαιρεῖν, καὶ, ὡς ἐπὶ ἕν, φαντασικόν. ¶ Κόσμοι magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis: Aristot. Polit. lib. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi. unde Diogenes, apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην. Et Nonn. Οὕτω γὰρ πολύμορφον ἐφίλαξε κόσμον ἀλήτην, &c. Peculiariter interdum pro cœlo exp. l. 2. epigr.

Κοσμικός, ή, όν, mundanus, ad mundum pertinens. Chrysost.

Κόσμιος, α, ον, qui est moribus compositis, moderatus, modestus: Plato polit. 1. Apud Lysiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modestè, ut decet eum qui est compositis moribus. Luc. in Hermot.

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia. Isocr. in Panath. & Aristoph. in Pluto.

Κοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, compono: ut Il. μ, Πεύκῃσι κόσμησαν ἀμ' ἠγαθέῃσιν ἐποῖσι. Item adorno, instruo, apparo: Od. η, κόσμησον δέρμασι καὶ ῥήγεσι. Item orno, honesto: Hesiod. in Erg. Ζῆνα δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ornavit, seu exornavit. Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησε καὶ τοὺς δὲ ἔργῳ δεῖται κόσμησαι. Sic dicitur μικρᾶς κοσμεῖν, in majus efferre ornando honoribus, apud Herodian. lib. 7. ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι quum magistratu suo funguntur.

Κόσμημα, τό, ornamentum, insigne. Plato de leg.

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio. exornatio. Aristot.

Κοσμητής, οῦ, ὁ, ornator, exornator. Exponitur & moderator, item ordinator.

Κοσμητικός, ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Il. α, δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμίδιον, ου, τό, q. d. parvum ornamentum: apud Hesych.

Κόμη, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἄκοσμος, ος, ὁ ἡ, inordinatus, indigestus, incompositus. Iliad. β. Item inornatus, incultus, incomptus.

Ἀκόσμως, ῶς, ὁ, inordinatè, indigestè, incomposité.

Ἀκοσμία, ἡ, status rerum perturbatus, res incompositæ: Synes. epist. 104. Exponitur etiam congeries rerum confusa apud Aristot. de mundo & Plut. in lib. de animi procr. Item dedecus & rerum indignitas. Plut.

Ἀκοσμέω, ῶ, incompositè me gero, aut indecenter seu inhonestè, facio aliquid contra decorum, aut officium. Soph in Antig. Ἔργων γάρ ἐστι τῶν ἀκοσμοῦντός σέθεν, Exponitur etiam munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demosth. & Lysiam.

Ἀκόσμητος, incompositus, indigestus. Item inornatus, incomptus. Dionys. Areop. Ἀκοσμήτως, incomposité. Item inornatè, incompté. Plato de leg.

Ἀκοσμήτης, idem quod ἄκοσμος.

Ἀντικοσμέω, ῶ, vicissim orno, seu contrà orno.

Ἀποκόσμιος, ος, ὁ ἡ, qui procul à mundo degit: qui in secessu & monasterio vivit: apud Greg.

Ἀποκοσμέω, ῶ, quæ ordine collocata erant, aufero seu depono, aut amoveo. Od. η, ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον εὖτε δαιτός. ¶ Item ornatum adimo. ornatu privo. Greg.

Διακόσμος, ordo & rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. & Aristotel. Item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, digero. Item compono adorno, instruo: Il. β, Ὡς τὰς ἡγεμόνας διεκόσμεον οὖδε καὶ οὖδε Τυδείδῃ δ' ἰσόν. Thuc. lib. 1. Ἐπαίρειν θελήσαντες τῷ παναθηναϊκῷ πομπῷ διακοσμῆσαι. Sic & apud Aristot. de mundo. & Plut. de primo frigido. Exponitur etiam, rectè & ordine constituo. item guberno: unde pass. apud Plat. de leg. ὅτου τούτων διακεκοσμημένων.

Διακόσμησις, ordinatio, distributio. Item constitutio, gubernatio. Plato de leg.

Decomp. Ἀδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compositè distinctus & distributus non est.

Συνδιακοσμέω, ῶ, simul ordino, simul compono.

Ἐγκόσμιος, ος, ὁ ἡ, qui est intra mundū, qui versatur in mundo.

Ἐγκοσμέω, ῶ, colloco ordine seu dispono in, Od. ο, Ἐγκόσμει τε τὰ τοῖχε ἑτέροι νηῒ μελαίνῃ.

Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohonesto, apud Aristot. in pol. & Demetr. Phal.

Dec. Συνεπικοσμέω, unà orno, ad ornatū addendū juvo. Xen.

Εὔκοσμος, bene ordinatus: cui oppon. ἄκοσμος. Thuc. l. 1.

Εὐκόσμως, ordinatè, compositè. Item ritè atq; ordine, decorè. Eponitur etiam ornatè, concinnè: apud Diog.

Εὐκοσμία, decentia, modestia, elegantia, mores compositi Isocr. Herodian. & Xen. Pæd. 1.

Εὐκοσμέω, ῶ, modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμητος, idem quod εὔκοσμος. Hom.

Καθακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem, apto: Plato, ἐὰν ἑαυτὸν δρόμον καθακοσμήσωσι, ἦ, ratione & ordine constituto. Apud Plut. in Romulo καθακοσμοῦντες ἑαυτούς, exp. colentes observantesq; se invicem.

Καθακόσμησις, digestio rerum & apta compositio. Plat.

Decomp. Ἀκαταπακόσμητος, inexornatus. item indispositus, decenti ordine non distinctus. Plut. de defectu orac.

Κορακόσμιον, ου, τό, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μεθακοσμέω, ῶ, q. d. aliter compono, in alium statum compono, seu in aliam formam.

Μεθακόσμια, intermundia. Cic. de fin. l. 2.

Μεθακόσμησις, alia compositio. Plut. Luc. ὧν ταῦτα ἐπανορθώσης ὁ μεθακοσμήσης.

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

Παρακόσμως, indecorè, indecenter. Ioseph.

Προκόσμιος, (q. d. antemundanus) qui fuit ante conditum mundum.

Προκόσμημα, τό, q. d. ante ornamentum. Exponitur etiam externus cultus: ex Laërt.

Συνκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto. ex Xen.

Τειχοκόσμητης, ου, ὁ, comæ ornandæ artifex.

Ὑπερκόσμιος, (q. d. supramundanus) unde ὑπερκοσμίως ἐκφαίνεσθαι, exp. rerum cœlestium explanationes, apud Areop.

Φιλόκοσμος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus: apud Strab. & Chrysost. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμία, ornatus studium, cultus studium.

ΚΟΣΣΥΦΟΣ, & Atticè κόττυφος, ου, ὁ, merula, avis de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 19. Aelian. Oppian. ¶ Est & piscis nomen, quem Plin. quoq; merulam vocat.

ΚΟΣΤΟΣ, ου, ὁ, costus: aromatis genus, de quo Theophr. hist. pl. l. 9. Dioscor. l. 1. c. 15. & Plin. l. 12. c. 12.

ΚΟΣΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, pro nodo & ἀναδέσμῃ accipitur. Exod. 28. οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ὑακίνθου, nodi tunicarum ex byssо. Pollux & pro crinium nodo accipit, lib. 2. tit. de tonsura & crinib. Exponitur etiam vestis fimbriata.

Κοσυμβωτὸς, nodatus seu nodis subtrictus, ut Exod. 28. ποδήρη ὑακίνθου καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem & tunicam nodis subtrictam Ab Hesych. exp. & κροσωτὸς, fimbriatus. Scribuntur hæc & gemino σ apud eundem Hesych.

Κοτὲ, vide in Ποτέ. Κοτέω, &c. vide in Κότος.

ΚΟΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliva sylvatica. Plut. in Fab. σκληρότερον δὲ καὶ στρεβλότερον ἥμερος ἐλαίας καὶ ἀγρίας καὶ κοτίνου, quàm agricolæ caprificis, pyris sylvaticis & agrestibus olivis. Item corona ex oleastro qua olympicis ludis donari solebant qui vicissent. unde Archias Epigr. lib. 1. (de quatuor Græciæ certaminibus, Olympico, Pythio, Isthmio, Nemeo) ἄεθλα δὲ Ζηνὸς, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, ἡνίκα ἤδη ἐπικεῖσθαι τὸν κότινον, quum etiam imponeretur corona ex oleastro. ¶ Exponitur etiam acinus, apud Theophrastum hist. pl. lib. 2. cap. 8. (de vite) ἦλθον ἐπὶ βάλανον καὶ τοὺς κότινους.

Κοτινὰς ἐλαία, olea in oleastrum inserta. Hippocr. de morb. lib. 3. pro bacca oleastri accipere putatur quum dicit, νήσῃ δίσῃ αὖθος χαλκῆ ὅσον κοτινάδα.

Κοτινῶσαι, seu κοτινῶσαι, per contractionem ex κοτινόεσσαι, dicuntur insulæ quædam ob oleastrorum uberem proventum.

ΚΟΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, ira diu in mente repositа vindictæ occasionem quærens: plus est quàm ὀργὴ, χόλος μηνις. Iliad. α, Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχῃ κότον ὄφρα τελέσσῃ. Il. θ, Οὐδοῦ τεῷ ὄφρα κότον αἰνὸν ἔθωσι. Il. ω, ὄφρα κότον αἰνὸν ὀνήσῃς, contra quos irarum habenas quas diu strinxisti effundes. Interdum pro μηνις seu χόλος ponitur teste Eustathio. qui etiam à κεῖμαι derivari scribit, quòd τὸ χόλος ἀπὸ θεῖος: quod etymon Homerus quoq; innuere videtur, quum dicit κότον ἔχετο θυμῷ, & κότον ἔθετο.

Κοτήεις, εσσα, όν, iratus, vel graves animo iras premens. Il. ε, θεὸς νύμφης, ἐπὶ κοτήεις.

Κοτέω, f. ήσω & έσω, iraſcor: vel æstuo ira quam diu pressi sub pectore. Il. α, σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλογίζω, Οὐδ' ὀδύσσομαι κοτέουσα, non moveor tuis iris quas alta mente repostas coquis seu premis. Cum genitivo rei cujus causa iraſcimur: ut Il. δ, Ζεύς σφιν Κρονίδης ἐπιοσσόμενος ἐρεμνὸν Αἰχμὴν, ἣ δ' ἀπάτης κοτέων, fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, seu memori ira prosequens hanc fraudem. Et cum dativo: ut apud Hesiod. in Aspid. Λέοντε δύω ἀμφὶ κλυμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æstuantes nomine cervæ. Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Particip. κεκοτηκὼς, iratus, ira accensus. Od. ι, Κοτέομαι, idem quod κοτέω: Il. ψ, Τυδέος ἡ ἵ κοτέοντε θοῇσιν Ἀτρείδῃσιν ἐπὶ δηρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι κοτήσας.

Κοτώνη, idem quod κοτέω. Aeschyl.

Compoſita.

A"κοτος, ε, ὁ καὶ ἡ, qui graves & veteres iras alta mente repoſtas non habet. Heſych.

E'γκοτος, qui veteres iras animo conditas habet: vel iratus. Suid. ex epigr. τὶς φθόνος αἰεὶ Θησείδας ἀχαιῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Vtitur & Herodot. E'γκότως, iratо animo, iracundè.

E'γκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Euſt. E'γκότημα & ἐγκότησις, ira: vel vetus & gravis ira: idem quod κότος, apud Heſych. & Oſeæ cap. 9 in verſione Aquilæ.

E'στίκοτος, iratus. Aeſchyl.

E'στίκτος, exp. culpanda, & ob quæ meritò quis iraſcatur. Heſych. ex Soph. Nauplio.

E'πικότως, iratè, iracundè: Aeſchyl. in Prometh.

Ζάκοτος, valde iratus, qui vehementer exæſtuat ira, quam diu profundo pectore preſſit: Il. γ.

Παλίγκοτος, qui viciſſim alicui iraſcitur, ſeu qui iratum alium videt viciſſim & ipſe ſe oſtendit iracundum. Theocr. idyll. 23. A"ρεος ἓ ὡρὸς πάντα παλίγκοτος. Exponitur & ſimpliciter, iracundus, apud Ariſtoph. μὴ χθίζη παλίγκοτός μοι ἀντιβολῆσιν ἡμῖν, ne ſis ita iracundus ut conſilium mutes de nobis iuvandis.

Παλιγκότως, animo viciſſim irato, ſeu ſimultatem gerente. Exponitur & iracundè, apud Herodot.

Παλιγκοτία, ſimultas. Exp. & offenſio: ex Hippocr.

Υ'περκοτος, ſupra modum iratus. (furente.

Υ'φοκότως, admodum ira inflammato animo. Euripid. in Herc.

KO'TTABOΣ, Atticè pro κότταβος, ε, ὁ, cottabus: ita vocatur genus convivialis luſus, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis uſurpatum, & plerunq; à juvenibus amantibus in eo, quum bibiſſent, reliquum ſic à poculo ejiciebant ut id reſonaret. Erat & aliud genus luſus quòd fiebat in pelui. ea implebatur aqua, cui innabant ὀξύβαφα, vacua: in quæ ex carchefiis dejiciebant τὰς λαπύας, quíque plura vaſcula ſubmerſiſſet iſta τῶν λαπυῶν dejectione, is ſuperior evadebat. vide Athen. initio lib. 15. & Poll. l. 6. c. 19. Pro ludo ponitur apud Eurip. in Oeneo, Πυκνοῖς σ' ἔβαλλον βακχίοι τοξεύμασι κῶμοι γέροντα. τὸν βάλλοντα δὲ σέφειν ἐγὼ τετύγμην, ἄθλα κοττάβων διδούς. ¶ Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in pelvim ſuppoſitam demittebatur in vaſcula ei innatantia: alio nomine dictum λάπαξ ſeu λαπυγή: apud Athen. Itidem Eurip. in Pliſthene, πολὺς δὲ κοτταβῶν ὀζαγμὸς κυπρίδων ἀφέστηκεν ἀχεῖ μέλων ὑπολάμψεσι. Καττάβειον, dicebatur ea pelvis, ut docet Dicearchus apud Athē. l. 15. Item vas, in quod injiciebant τὰς λαπύας. ut & κοττάβος, ibidem. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo viciſſet. Poll. Scribitur & κοττάβιον, pro eodem apud Athen.

Κοττάβιος, adject. cottabicus. ut κοττάβιος ῥάβδος, apud Athen. & Poll.

Κοττάβις idem quod κοττάβιος ut κοττάβις κύλιξ, ibid.

Κοττάβιζω, cottabo, ludo, cottabo certo: Athen. l. 11. Ponitur per jocum etiam pro vomere, evomere, ut teſtatur Pollux l. 6. c. 19.

Κοττάβισμος, luſus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.

Κοττάβισις, idem apud Plut. ſymp. 3. probl. 6.

Compoſita.

A'ποκοττάβιζω, in κότταβον defundo, & quidem ita ut ſonitum reddat. Xen. Hell. 2. de Theramene, ἐπεί γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀπεκοττάβισε, Metaphoricè Theophyl. ep. 9. ἀπεκοττάβιζον ἤ κοψημέραν τὰ ὁλόκηρα. Aliquando abſolutè & ſine caſu ponitur pro ἀποκοττάβιζει τὸ λειπόμενον: apud Athen. lib. 11. Ponitur & pro vomere, evomere. ut κοττάβιζω. Poll. lib. 6. cap. 10. & Athen. lib. 15.

A'ποκοττάβισμος, dicitur certamen illud potorum, quo poſtquam biberunt, reliquum ſic è poculo ejiciunt ut reſonet. apud Athen. lib. 15.

E'πικοττάβιζειν, idem quod ἀποκοττάβιζειν, apud Poll. l. 6. c. 19.

Καλλικοττάβιον, ῶ, pro καλῶς κοττάβιζω, venuſtè cottabo ludo, eleganter ſciteq; cottabizo: apud Athen. lib. 11.

Καπεκοττάβιζειν, idem quod κοττάβιζειν, vomere ſeu evomere in: apud Athen.

Μεθυσοκοττάβος, ebrius, temulentus: propriè de eo qui jam ebrius cottabo vel potius cottabiſmo ludit. Ariſtoph. in Acharn.

KO'TTH, ης, ἡ, dicitur κεφαλή, Heſych.

Κοττοί, οἱ, eidem Heſych. galli gallinacei, ob criſtam quam in capite geſtant.

Κοττὸς, occiput. ex Hippocr.

Περόκοττα, ſpecies quædam tonſuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur: ut quidam interpr.

KOTY'Λ H, ης, ἡ, cavum, cavitas: idem quod κοίλωμα: Athen. l. 11. ex Apollodoro, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ὀνόμαζον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. ¶ Item cavitas coxæ: Athen. ibid. Et cavitas manus, quæ & vola. Item ſinus in quo caput femoris volvitur: propriè tamen ab anatomicis dicitur cavitas oſſis profundior, in quam alterum os inſeritur: Il. ε, Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον ὀξὺν ἄκοντα τῇ μηροῦ Γλῆνα αὐτρίφιστον, κοτύλην δὲ τέ μιν κολέσσε.

¶ Κοτύλαι dicuntur & cymbala, ut Athen. & Euſtath. docent. ¶ Item κοτύλη, vaſculum quoddam ſeu poculum concavum, forma ſcutellæ: ut Od. ρ. (de Ulyſſe mendico) δώσει δέ οἱ ὅς κ' ἐθέλῃσι Πήνελον ἐς κοτύλην. Il. χ. (de orphano ſeu pupillo) Τῶν σ' ἐλεησάντων κοτύλην ἧς τυτθὸν ὑπέσχε, cotylam præbuit libandam extremis labris. ¶ Eſt etiam menſura liquidorum, eadem quæ Romanis hemina, ut Diodorus & Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit & aridorum menſura apud Atticos: continens uncias novem menſurales. Thuc. apud Athen. l. 11. ἐδίδοσαν δὲ αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μιλίοις κοτύλας ὑδατος, καὶ ὅλον κοτύλας ὀίνου.

Κοτυλιαῖος, ε, ὁ, cotylę menſuram æquans: Laërt. Κοτύλαιος verò exiguus inſtar cotylæ. Aeſchin. contra Creſiph.

Κοτυλώδης, εος, ὁ ἓ ἡ, qui cotylę formam repræſentat. Athen. l. 11.

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, cavitas, ut κυάθου κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item cavum illud in quo femoris caput vertitur: acetabulum. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 13. & l. 3. c. 7. ¶ Item umbilicus Veneris: herba folium habens acetabuli figura (unde & nomen) orbiculatim & inevidenter concavum. Dioſc. l. 4. c. 92. ¶ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, ſeu concavæ partes in polyporum flagellis ſive cirris. Athen. l. 11. & Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 1. Item pro ipſis brachiis ſive cirris ſynecdochicè accipi vult Euſt. apud Homer. Od. ε. Item ora venarum & arteriarum intra uterum eminentia & quodammodo nodoſa, non multum diſſimilia cotyledonis herbæ foliis orbiculatis & parum concavis.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concavitas coxendicis. apud Hippocr. ἐν τῇ μοχλικῇ, & lib. 2. de morb.

Κότυλος, ε, ὁ, cotyla: poculi genus, ut κοτύλη. apud Athen. Eſt & menſuræ nomen apud Marcell. empir.

Κοτυλίσκη & κοτυλίσκιον, parva cotyla. Κοτυλίσκος, ε, ὁ, (diminut. à κότυλος) vocatur parvus crater Baccho ſacer, quo ſacerdotes ipſius utuntur. Athen. l. 11.

Κοτυλίζω, f. ίσω, heminatim vendo: proprie de vino dicitur: ut apud Ariſtot. œc. 2. ζῆς δὴ ἐμπόροις καλῶς εἶχε μὴ κοτυλίζειν. Metaphoricè etiam de aliis quæ particulatim venduntur. Ariſtoph. Κερατίνης γὰρ τὴν πόλιν ἡμῶν, κοτυλίζετ' ἐν ταῖς πάσαις.

Δικότυλος, ε, ὁ καὶ ἡ, qui duarum cotylarum eſt: ſeu duas cotylas habens i. duas carunculas concavas circa cirros: dicitur de piſcibus quibuſdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 1.

E'γκοτύλη, ludus quidam qui & ἐν κοτύλῃ, de quo Athen. Poll. & Euſtat.

Η'μικοτύλιον, ε, τὸ, dimidiata cotyla ſeu hemina, dimidia cotylæ ſeu heminæ pars Dioſc. lib. 5.

Η'μικοτυλιαῖος, qui eſt dimidiatæ cotylæ ſeu heminæ. Idem lib. 8

Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris ſuis ſeu flagellis, in quo unum tantum acetabulum eſt. Dicitur de quodam polyporum genere: aput Ariſtot. loco antè citato.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens: apud Athen.

Ω'μοκοτύλη, ἡ, humeri acetabulum. Poll. l. 2.

Κᾶ, vide in Γᾶ. Κερῶ, in Κέρω.

Κεραΐλιον, in Κοραΐλιον. Κερος, &c. in Κορέω.

KOY'PMI, curmi: potionis genus ex hordeo, interdum & ex tritico, Iberis occidentalibus & Britannis uſitatum. ut tradit Dioſc. lib. 2 cap. 110.

KOY'ΦOΣ, ε, ὁ, levis, non pondoroſus: Theocr. idyll. 11. κοῦφον ἐλαφρὸν καὶ ἀσθενὲς γίγνεται· ὃν ἀνθρώπου ὀφρῦν σ' ἐθέλω, ῥᾳδίον ἐστί. Idem idyll. 13. Κουφότερ' ὦ παῖδες ποιεῖθ' ὕδωλα. Plato, λόγος κουφότατος πράγματος, βαρυτάτη ζημία ἓ παρὰ θεὸν ἕπεται ἓ παρὰ ἀνθρώπων. Sic κοῦφα ἐθῆτες. apud Herodian. Et κοῦφα ἀνέρματα, apud Theoph, levia ſemina, i, quæ terram nimia defrugatione non exinaniunt. Item κούφη ὅπλισις, levis armatura, Philo de vita Moſ. l. 1. ¶ Item levis, i. remiſſus languidus: ut apud Dioſc. ἔψε κούφῳ πυρί. Et κοῦφαι σικύαι medicis cucurbitulæ quæ ſine ſcarificatu cutim laxant. ¶ Κούφη ἐλπὶς, ſeu κοῦφαι ἐλπίδες, levis ſpes, exigua ſpes: aut quæ ex levi occaſione concipitur, ſeu cujus concipiendæ levis eſt occaſio. Herodian. lib. 2. quidam exp. bona ſpes & hilaris, apud Thucyd. lib. 2. ¶ Κοῦφος ἀνὴρ, homo levis, ventoſus. Herodian. lib. 5. Κοῦφαι νῆες, vacuæ naves.

Κούφως, leviter Thucyd. lib. 4. αὐθρώποι κούφως ἐσκευασμένοι, leviter armati. ¶ Κούφως φέρειν, leviter ferre, modicè ferre, moderatè ferre. Eurip. in Medea, κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. Item κούφως, leviter, temerariè.

Κουφότης, levitas: cui opponitur βαρύτης, gravitas. Theophr.

Κουφόω, ῶ, levo, allevo. Erot. ex Hippocr.

Κουφίζω, ῶ, levo, elevo, ſublevo: Herodian. κουφίσας ἑαυτὸν τῷ σκίμποδι. Ariſt. de mundo, αἱ φλογαὶ κουφίζουσι τοὺς ἡνιόχους Et apud Eurip. in Rheſo, λόγοι δὲ δὶς τόσον μ' ὠκύφισας. Apud Baſilium βάρος κουφίζειν, exp. tollere onus. Apud Sophocl. κουφίζειν ἄλμης κωπῆς, exp. exire è galea ſaliendo leviter, i agiliter. Accipitur & generalius pro, in altum tollo, elevo. ¶ Item levo, metaphoricè: Xenoph. ἵνα σε λύσω τῶν ἡμετέρων κουφίσαιμι, te laboris parte le-

te levare possimus. ¶ Item levo, i. erigo afflictum & consolor. Aristot. κεφίζοντας γὰρ οἱ λιπαρέμβροι σωναλγέντων τῶν φίλων. Et cum genitivo, κεφισθὲς τῦ πάθους, levatus malo. Aristot. in probl. ¶ Item exonero. ¶ Κεφίζειν γῆν neutra significatione pro κέφη γῆν, apud Hesiod. in Erg.

Κεφισμός, ῦ, ὁ, levatio, sublevatio.

Κέφισμα, τὸ, levamen, sublevamentum, allevamentum. Eurip. in Phœniss.

Composita.

Ἀνακεφίζω, allevo, sublevo, erigo, attollo: ut ἀνακεφίζω παρὰ βυθῶν: apud Sophoclem.

Ἀποκεφίζω, levo, sublevo, exonero: Plut. in Pericle, ἀποκεφίζων πελυπεφόρημαι ὄχλε τὴν πόλιν.

Ἐγκεφίζω, levo, sublevo.

Ἐπικεφίζω, elevo, in altum tollo: Soph. πολύκωπος στρὸ ἐμοὶ πᾶς δ' ἐπικέφιζε. Philo de mundo, ὥσπερ τὴν φυσικὴν τῦ σώματος κίνησιν ἐπικεφίζεσθαι αὐτὴν αὐκαθαμᾶται, exp. erigens, item arrigens. Item metaphorice, alacrem reddo, apud Xenoph. Pæd. 7. πᾶς δ' ἐλπίσιν ἐπικεφίζων.

Decomp. Συνεπικεφίζω, unà cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

Ὑπεπικεφίζω, aliquantum sublevo.

Συγκεφίζω, simul levo, simul attollo; seu simul erigo, aut adjuvo in levando, seu attollendo, aut etiam portando. apud Sext. philos.

Ὑπόκεφος, ε, ὁ, aliquantum levis, aliquantum levitatis habens.

ΚΟΦΙΝΟΣ, ε, ὁ, cophinus, corbis. Epigr. l. 2. πλεῖν μὴ τῦ κοφίνε Nonn. δυώδεκα κύκλα κοφίνων. Aristoph. in Avibus, ἢ τὰς κοφίνας ἁπάσας ἐμπίπλη πτερῶν. ¶ Est etiam mensura Bœotica & aridorum & liquidorum. Poll.

ΚΟΧΛΑΞ, ακος, ὁ, idem quod κοχλὴξ & χάλιξ: calculus, lapillus. Propriè ità nominantur lapilli perpetua in æquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis & maris litoribus leguntur, undarum agitatione æstuq; ejecti. unde exp. calculus marinus, calculus litoreus, quidam exp. filices. Galen. τῶν κοχάκων. l. 8. γάλα ὄνειον ἢ γυναικεῖον ἢ βόειον κοχλάκων ἐναφεψημάτων πινόμενον. Dioscor. l. 3. c. 151. (de aspleno) Φύεται ἐν τοίχοις ἢ πέτραις τοῖς ὑπὸ κοχλάκων, in parietibus petrisq; filiceis.

Κοχλακώδης, filiceus. Theophr. hist. pl. l. 9 c. 10.

Κοχλάζω, ebullio. ut κοχλάζω.

ΚΟΧΛΑΩ, Etymologo est γυρόζω, gyro: unde derivat κόχλος & κοχλίας.

Κόχλος, ε, ὁ, idem quod κόγχος, concha: Theocr. idyll. 9. ὁ δ' ἐγκαναχήσας κόχλῳ. Sic apud Eurip. κόχλος φυσῶν, conchus inspirans, concham inflans, *hoc est*, concha inflata canens. ¶ Item pro conchylio, ostro, purpura. ex Epigr.

Κόχλοι εἶδος, conchæ quædam: Aristot. hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ε, τὸ, cochleare seu cochlear: sæpe apud Dioscor. ibidemq; in Hippiatria.

Κοχλίας, ε, ὁ, idem quod κόχλος & κόγχος, cochlea: animal quod Hesiodus vocat φερέοικον. Dioscor. l. 2. c. 11. dicit τὸ στόμιον κοχλίαν esse παρεγκλινῆ κοιλίας τῆ φωνῆ ἐμβόλιον. Transfertur & ad alia. ut & Lat. cochlea. Strabo enim lib. ult. κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam, quam Vitruv. lib. 10. cap. 11. vocat cochleam.

Κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis. Quidam exp. tortilis, tortuosus.

Κοχλὶς & κοχλίδιον, conchula, cochleola, parva concha, seu cochlea. Suid.

ΚΟΧΟΣ, à schol. Theocr. esse dicitur, ὁ ἁψιλὸς ῥόος, humor abundè & magna cum copia fluens.

Κοχύει, apud Theocr. idyll. 2. ubi canit, ὅν ἢ μεσσόπω Ἰόθρως μοι κ' χύσειεν ἴσον νοτίοισιν ἐέρσαις, schol exp. ἁψιλῶς ἔρρει sive κατεφέρετο, magna cum copia defluebat: addens etiam, hæc ὁμοιοτροπῶς ποιῆσαι. videtur enim κοχύειν & κοχυδᾶν, propiè esse cum strepitu quodam & murmure fluere.

Κοχυδᾶν, apud Athen. l. 5. Eustath. esse dicitur τὸ πολυγεῖν, μετ' ἤχε ῥεῖν. Apud Hesych exp. ὑπερχέειν, superfundere, seu magna cum copia fundere: deductum à κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiam.

ΚΟΧΩΝΗ, ης, ἡ, commissura coxendicis partium cum sede, & totus locus is qui circa sedem est. Gal. in Lex. Hippocr. Hippocrates de nat. mul. ὀδμὴν ἔχει τὴν τοῦ νεφροῦ γαστρὸς καὶ τὰ σκέλεα εὑρίσκει, καὶ τὰς κοχώνας ἀλγέει, Et apud Aristoph. in Equit. συστρῶσ' ὅλας τὰς κοχώνας.

Κόχωνον, ε, τὸ, idem quod κοχώνη. Aristoph. in Equit. ὑποκρυπτόμενος εἰς τὰ κόχωνα.

ΚΟΨΙΜΟΣ, ε, ἡ, genus arboris apud Theophrast. hist. plan. l. 3.

ΚΟΨΙΧΟΣ, sive κόψυχος, ε, ὁ, dicitur esse avis genus quod à nonnullis vocatur κόσυφος. Apud Aristoph. in Avib. & Athen. lib. 6. & 13.

Κρᾶας, vide in Κάρηνον.

ΚΡΑΒΑΤΟΣ sive κράββατος, grabbatus: lecti seu lecticæ genus: legitur in novo Test. ut Marci cap. 2. Iohan. 5. Act. 5. & 9. Sic dictum putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, à suspendendo gradu: qui enim pensilibus lectis sedent aut recumbunt, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑΓΓΟΝΕΣ, crangines: species quædam τῶν κραδίων, teste Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Scribitur & unico γ, apud Hesych.

ΚΡΑΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, surculus ficulneus. Theoph. hist. plan lib. 2. cap. 7. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐὰν ἧς κράδη παχεῖαν λάβῃ ἐξωθεν ἀφυρὰ πᾶσα. Sic & lib. 5. cap. 1. Etymologistes scribit κράδας dici etiam ramos φέροντες τὰ ἀκροδρύα. Hesiod. Ἐν κράδῃ ἀκροπάτῃ. Eustathio item est aut folium ficulnum, aut generaliter quodvis folium. Apud Nicand. in Ther. Σκῶ δὲ κράδης κνέκεσσιν ἀπὸ μιξάμενο κρεμύλῳ. Pro ficu sylvestri accipi tradit scholiastes. ¶ In comœdia κράδη etiam dicebatur quod in tragœdia μηχανή, ut scribit Poll. dicens esse συκῆς μίμησιν: nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν.

Κράδιον, ε, ὁ, idem quod κράδη ramus ficulnus. Dioscor. lib. 2. Item vitium seu morbus in ficu. Theophr. hist. pl. l. 4. cap. 6.

Κράδυλοι, rami ficulni. Hesych.

Κραδυλὸς, ῦ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

Κράδιον, ε, τὸ, folium ficulnum. Poll.

Κραδάω, cradatione infestor: de ficu morbu infestata qui κράδιον dicitur. Theoph. ¶ Item vibro, concutio, quatio: quæ significatio inde manasse videtur quod κράδη interdum pro folio accipitur, cujus natura est facilè concuti seu agitari à vento. Il. ν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam.

Κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex εος; factum, sicut ὀρμαίνω ex ὀρμάω, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κραδαίνας ἔπεσε. Ecin pass. Il. ν. & π, Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη μετ' ὄμμης Ὤχετ'. Item vibro, concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus: unde apud Synes. ep. 161. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. Item quasso, quatio, concutio: eo sensu quo dicit Seneca terrore quatere populos, Plutarch. in Alcib. Δῃῶσαι καὶ κραδαίνας τὴν Πελοπόννησον.

Κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος, corpore præ metu vibrante & voce interrupta.

Κραδαΐα, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio. Hesych.

Composita.

Ἀκράδαντος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Ἀμφικραδαίνω & ἀμφικραδάω, circumcirca & undiquaque vibro seu quatio, undique quasso.

Ἀνακραδάω & ἀνακραδαίνω, vibro, concutio, quasso.

Ἀποκραδίζω, è ramo ficulno (qui κράδη dicitur) aufero. Nic in Alexiph.

Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoveo. Hesych. & Suid.

Ἐπικραδαίνω, evibro, quatio. Xen.

Συνεπικραδαίνω, (*decomp.*) unà concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκραδαίνω, simul quatio aut vibro. Aristot. de mundo.

Κραδίη, vide in Καρδία.

ΚΡΑΖΩ, F. ξω, clamo. Eustat. κράζειν & κρώζειν scribit dici de cornicibus & corvis. Ἀφ' τὸ τραχὺ τ φωνῆς, ut sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine & cæteris animantibus. Aristoph. in equit.

Κράζομαι, idem quod κράζω, usitatius, præsertim in paulò pòst futuro: ut apud Aristoph. in ran. κεκράξομαί γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ αὐ ἡμῶν χανδάνει δι' ἡμέρας βρεκεκὲξ κοὰξ, κοάξ. Esa. 19. κεκράξονται ὡσεὶ κύκλον. Præt. med. κέκραγα & quæ inde formantur, pro præsenti plerunque usurpantur: ut apud Luc. Τὰ κέκραγας; Sic Xen. Pæd. 1. Παίπαι μὰ γὰ ἄμα ἐκεκράγατε. Cum genitivo significat, clamo de: ut apud Soph. in Ajace, Ποίᾳ κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπερφρονα; de quo viro tam superba clamas? Cum accusat. rei significat clamore posco: ut apud Aristoph. in vesp. Οὗτος δ' ἀπὸ δορπηστοῦ κέκραγεν ἐμβάδας, poscit soccos. Dicitur etiam κεκράγμαι, pro κεκράγω, clamo. Aristoph. in Thesmophor.

Κράκτης, ε, ὁ, clamator, clamosus. Plut. in polit. præc. Κρακτικὸς, clamosus.

Κεκραγμὸς, ῦ, ὁ, clamor, vociferatio. Plut. symp. 3. probl. 7.

Κεκράκτης, idem quod κράκτης.

Κραυγὴ, ἡ, clamor, vociferatio: (factum à præt. med. κέκραγα per pleonasmum τ υ) Aeschin. contra Ctesiph. τίς ἡ κραυγή; Sic κραυγὴν ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. & pæd. 3.

¶ Est

¶ Est etiam morbus quidam puerorum apud Hesych.

Κραυγίας, ου, ὁ, ut κραυγίας ἵππος, equus qui clamore & strepitu terretur. Hesych.

Κραύγαστος, vociferator, clamator.

Κραυγάζω, clamo, vociferor. Ioan. 11. & alibi in novo Test.

Κραυγασικός, ή, όν, clamosus.

Κραυγαίω, idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλωθμυρίζομαι, apud Herodot. lib. 1.

Κράζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo, exclamo. Theocr. idyll. 27. Αὐτονόα τοῖσδε νὺν αὐέκραγε δεινὸν ἰδοῦσα. Iosuæ cap. 6. ἀνακραγόντων αὐτῶν πᾶσα ἡ φωνὴ αὐτοῦ καὶ τὸ τεῖχος τῆς πόλεως. Sic & apud Dem. contra Mid. Item reclamo, refragor. Item eloquor, proloquor. Od. ξ, Ἀλλ' ἐπὶ οἱ τὸ πρῶτον ἀνέκραγον ἐσθλὰ ἑταίρῳ. Ἀνακραγχαίνειν, idem quod ἀνακράζειν seu κράζειν, indeque derivatum. Hesych.

Ἐγκράζω, inclamo, cum clamore invehor: cum clamore convitia ingero. Aristoph. in Pluto. Thuc. l. 8.

Ἐγκραγχαίω, idem apud Suid.

Ἐπικράζω, inclamo. Luc.

Καθυποκράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo.

Κατακραυγάζω σε, apud Suid. occlamo tibi.

Περικράζω, circumclamo, circumboo.

ΚΡΑΙΝΩ, F. κρανῶ, & Ionicè κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio: Odyss. υ, Κρῆνον νῦν μοι δοκέει μυθοῖο τελευτὴ Τῇ περ ὀφέλλῃ κρανέεσθαι, perfici posse. Et in pass. apud Eurip. κρανθέντα ψῆφος, perfectus calculus. ☞ Etym. à κράος deducit, ut sit quasi κραοῖνω, & vult propriè dici ἐπὶ τῶν τελειουμένων, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεύειν ἢ ὑποχόνδριον, pro qua etymologia facit quod Hesychius ἐπικρανίαν dicit esse τὴν κεφαλὴν ἐπινεῦσαι. ¶ Item κραίνω, impero, regno. Odyss. ϑ, Δώδεκα γὰρ καὶ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. imperant. Sophocl. in Ajace, ὃς κραίνει στρατοῦ qui imperat exercitui. Orpheus de Deo, ἐξ ὑπάτης κραίνει πάντ' ἐνὶ τεύχει.

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit, qui perficit. Sed κραντῆρες, peculiariter dicti sunt dentes qui à Latinis genuini vocati fuerunt, & maxillares, quòd illi soleant κραίνειν & ἀπαλλοιοῦν τὴν ἡλικίαν. Aristot. hist. an. lib. 2. Ponitur & simpliciter pro dentibus, apud Nicand. in Ther.

Κραντῆλοι, qui efficiunt. Hesych.

Κραντὴρ, ορος, ὁ, rex, princeps. Hesych. Κραντίρα, ή, regina. Et perfectrix. Ex ant. epigr.

Κρέων, οντος, ὁ, regnator, rex. ut κρεῶν Ἀγαμέμνων, apud Hom. Et ὕπατε κρειόντων, apud eundem. Κρείουσα, regina, Etym.

Κραναίνω, idem quod κραίνω, efficio, effectum reddo. Iliad. α, τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, desiderium seu votum perfice. Iliad. ι, Κρηῆναι ἢ καὶ ἄλλῳ, exp. perficere & ad finem perducere.

Κραναίνομαι, efficior, perficior. Odyss. ο, Χρυσῷ δ' ἐπὶ χάλκεα κεκράανται.

Composita: a: primùm ex κραίνω.

Ἄκραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, irritus: ut ἄκραντα γαίρυσιν apud Pind. Et in Epigr. Τὸν δ' ἔπι μοῦνον ἄκραντον ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες. Ἀκράαντος, Idem. Il. β, Ἄμμι δ' ἔργον Αὔτως ἀκράαντον.

Ἐπικραίνω, efficio, perficio. idem quod κραίνω. Ἐπικραναίνω, idem. Il. β, Ἀλλ' ἄφαρ πω οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων. Sic Il. κ, Ἦ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.

Composita ex κρείων.

Ἀλικρεών, maris regnum obtinens, regnans in mari, ὁ τῆς ἁλὸς κρείων.

Εὐρυκρείων, latè rex, latè regnans. ut Il. α, Εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

ΚΡΑΙΠΑΛΗ, ης, ἡ, crapula. (☞ ὠδὰ τὸ κράας πάλιν: ut propriè sit vibrans capitis dolor ex nimio vino) Hippocr. in aphor. ἐς τὸν ὦρον ἐλθὼν, καθ' ὃν αἱ κραιπάλαι λύονται. Aristoph. in Acharn. Ἐκ μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ὀκ κραιπάλης. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino qua mens & sensus obscurantur. Plut. in præcept. san. ὡς οἴνῳ δεῖ τὸ οἶνον κραιπάλῃ ἢ τὸν κραιπάλην ἐξελόντας καὶ ἀφοσιώσαντας.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ: seu usq; ad crapulam potans: apud Suid.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in symp. κραιπαλᾶν ἔτι ὀκ τῆς προτεραίας, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen. lib. 1. ¶ Item desipio seu deliro per crapulam, vino dementor & σφάλλομαι τῶν κρειττόνων: seu ὀκ μέσης ἀπαντᾷ: Suid. qui exponit etiam ἀλαζονεύομαι.

Κραιπαλίζω, crapulor.

Composita.

Ἀκρεμπαλὴς, crapulam non sentiens, vel etiam alienus à crapula. Item crapulam non inferens, & crapulam arcens: ut Dioscor. lib. 1. capit. 25. de croco, ἀκρεμπαλὲς ἐστι μὴ γλυκὺ πινόμενον.

Ἀποκραιπαλίζομαι, crapulam edormio seu exhalo: vel expergiscor à crapula. Suid.

Ἀποκραιπαλισμὸς, ου, ὁ, crapulæ exhalatio.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. in Ant. μόλις ἔν ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε πάρθοις συνίστασθαι.

ΚΡΑΙΠΝΟΣ, ου, ὁ, velox, pernix, celer, rapidus. Il. ψ, Ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Et alibi, ποσὶ κραιπνοῖσι μετιόντων. Neutr. plur. κραιπνὰ adverbialiter usurpatur pro κραιπνῶς, velociter, celeriter, citò. Od. ε, Κραιπνὰ ποσὶ φορεῦσα. & in Epigr. κραιπνὰ διώκειν.

Κραιπνῶς, velociter, citò, prosperè. Od. ϑ, ποσὶ κραιπνῶς ϑέουσι.

ΚΡΑΙΡΑ, ας, ἡ, caput. Hesych. Quidam exp. cornu. Nonnulli accipiunt pro κεφαλὴ, i. antemna. item pro ἀκροφύλιον. Hesych.

Composita.

Δίκραιρος, biceps, bifidus. Exp. & bicornis. Suid. ex Epigr?

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens.

Ἡμίκραιρος, ου, ἡ, dimidia capitis pars: Orib. in titulo cap. 3. lib. 4. Eunap. & Athen. lib. 6.

Ὀρθόκραιρος, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Iliad. ϑ, & Odyss. μ. Naves quoq; τροπικῶς appellantur ὀρθόκραιραι Il. σ, Τὸν δ' οὔτε στρατὸς ἦεν νεῶν ὀρθοκραιράων.

Ταυρόκραιρος, longum seu extensum caput habens.

Κρήπις, ἴδος, &c. vide in Κρέζω. Κρῆμνος, vide in Κρέμνυμι.

ΚΡΑΜΒΗ, ης, ἡ, brassica: (☞ per syncopen pro κραράμβη, utpote quæ τοὺς κόρους & aciem oculorum hebetet) vide Dioscor. lib. 2. c. 146. 147. 148. Gal. Plin. lib. 20. c. 9. Athen. lib. 9. & lib. 1. τὸ ῥόφανον, quoq; dictam fuisse κραμβὶν tradit.

Κραμβίον, ου, τὸ, pro κράμβη. Poll.

Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro decocto brassicæ, accipit Gal. apud Hippoc.

Κραμβῖον, Siculi appellant τὸ κώνειον, i. cicuta, ut tradit Erotian. in suo lex.

Κυνοκράμβη, (comp.) q. d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdam τὸ ἀπήκωνον: ab aliis appellatur etiam κωνία. Gal. & Dioscor.

ΚΡΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, aridus, torridus; ut apud Aristoph. in eq. Ἀπὸ κραμβοτάτης ὀμφακίδος μήτιον ἀσφοδέλου ἐπινοίας, schol. & Suid. exp. ξηροτάτης & ἡδυτάτης: dicunt etiam eum allusisse hac voce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος (subst.) crambus: vitium fructuum, & præcipuè uvarum, simile τῇ ἐρυσίβῃ quum ácriore Solis exustione acini uvarum veluti tosti assiq; inarescunt: Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13.

Κραμβαλέος, idem quod κράμβος, tostus, assus, siccus, apud Athen. lib. 9.

Κραμβαλίζω, Hesych. κραυσελίζω, item καίσειν.

Κραναὸς, vide Κρανὸν in Κάρηνον.

ΚΡΑΝΕΙΑ, ας, ἡ, cornus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. Eadem dicitur & κρανέα, teste Suida. Κρανέα dicitur etiam τὸ ὂν κρανείας δόρυ, ut μελία τὸ ὂν μελίας: in Epigr. Ἑστηότι τῇδε κρανέα βροτοκτόνε. sunt tamen qui σπαραξυτίνας scribant κράνεια, Il. π, Φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κρανείαν.

Κράνειος, α, ον, corneus, ex cerno: ut κράνειον φυτὸν & κρανέη, καρπὸς, apud Suid. & apud Xen. in Cyneg. ῥάβδος κρανείας δεκατοπαχὴς.

Κρανίτις, ιδος, ἡ, idem quod κρανέη.

Θηλυκρανεία, ή, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

Κρᾶνον, &c. vide in Κάρηνον. Κραντὴς, &c. in Κραίνω.
Κρᾶς, in Κάρηνον. Κρᾶσις, in Κεράννυμι.

ΚΡΑΣΤΙΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum semiaridum vel virens etiam: quod & χράσις atq; ἄχρασις Poll.

Κρασήλιον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi cui imponitur fœnum. Poll. lib. 10. c. 38.

Κρασίζομαι, vesci gramine. Etym.

ΚΡΑΤΑΙΓΟΣ, sive κρατωνὺς, cratægos sive cratægo: arbor habens folium simile mespilo, sine incisura: de qua vide Theophr. hist. pl. 3 c. 14. & Athen. l. 2.

Κρατὴς, &c. vide in Κρείω.

ΚΡΑΤΟΣ, ους, τὸ, robur, vires, vis, potentia. Il. α, Τόφρα δ' ἐπὶ Τρῶεσι πόθος κράτος, adjice robur & vires Trojanis. Arist. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et ὃν κράτει εἶναι, potentem esse, apud Thuc. (Κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Isocr. Plat. &c. Apud Plut. Thucyd. & alios sæpe ponitur pro vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam; acerrimè, omni conatu.) Sæpe etiam exp. imperium: ut τὸ θαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam regnum seu regia dignitas. ¶ Κράτος in manu vocârunt Græci quod

ad

ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll. l. 2 ¶ Κράτος, victoria. Odyſſ. φ, Ἠῶθεν δὲ γένοιτο δόσις κράτος ᾧ κ' ἐθέλησιν. Sic Heſiod. in aſp. Νίκη δὴ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. Sophocl. κράτος περιβαλέσθαι, victoriam comparare. Eurip. d. κράτος τῶν δρασάντων ἕξει γυναιξί, victoria maſculorum erit fœminis, i. fœminæ vincent maſculos. Item metaphoricè, ſicut apud Latinos victoria, vel principatus: ut apud Greg. (de Maximino tyranno.) Φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος αὐαδήσαιτο.

Κρατιὸς, ά, ὁ, fortis, viribus potens, validus. Odyſſ. σ, Καί πως τὸν δοκέεις μέγας ἔμμεναι ἠὲ κραταιός. Interdum, validus ſeu potens in continendo aut retinendo: tenax: ut δεσμὸς κρατιώτατος, vinculum validiſſimum & tenaciſſimum. Philo. In malam partem accipitur μοῖρα κρατιή, violentum fatum, nimiis viribus potens. Il. π. ¶ At κράτια, ας, ἡ, herba eſt, quæ alio nomine cratæagonon: Theophr. hiſt. plant. l. 9. c. 19. vide & Dioſc. l. 3. c. 139. & Galen. ſimpl. med. l. 7.

Κρατιῶν, ῶνος, τὸ, conſuetū ſcripturæ aut picturæ firmamentum.

Κρατιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

Κρατιόω, viribus potentem & validum reddo, roboro, corroboro. Luc. 1. Epheſ. 3.

Κρατιώμα, firmamentum.

Κρατερὸς, ά, ὁ, idem quod κρατιὸς, validus, viribus & robore potens. Iliad. ω, Κρατερός θ' ἠδὲ βίηφι πεποιθώς. Iliad. γ, κρατερόν τ' αἰχμητήν. Sic alibi paſſim apud Hom. & Heſiod. Item vehemens, acer, violentus. Iliad. β, Ἄρηι κρατερῷ. Odyſſ. ο, κρατερὴν ἄλγεα πάσχω. Item acerbus, minax: ut κρατερὸς μῦθος. Il. α, & ω. ¶ Item victor, ſuperior. Euſt. ex Aelian.

Κρατερῶς, validè, fortiter, ſtrenuè, ſeu firmiter. Iliad. ο. Item toto viribus, toto virium nixu. Odyſſ. θ, Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἁπλεξέως ab Euſt. Il. ι, μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευε, intrepidè ſeu apertè concionabatur

Κρατερόω, ῶ, validum & firmum reddo, ſolido.

Κρατέρωμα, τὸ, mixtura æris & ſtanni, qua aliquid ſolidatur. Heſych.

Κρατὺς, ύ, ὁ, idem quod κρατιὸς & κρατερός. Il. ω.

Κρατύνω, validum ac firmum reddo, munio: Thuc. l. 3. τὴ τείχη κρατυνόντες & κρατύναι τὴν πόλιν, apud eundem l. 1. Sic dicitur κρατυνάσθαι ναῦν, navem contra ventorum impetus munire apud Luc. Item confirmo, ſtabilio, vim magnam tribuo: Plut. in Alex. οἱ τὴν ἐμφερομένην κρατύνειν πρόφασιν, vim magnam fato tribuere conantes. Sic dicitur πίστις κρατύνασθαι, confirmare ſeu ſtabilire: apud Thuc. l. 1. Item roboro, induro. Xen. in polit. Lac. ἔπειξεν αὖν ποδησία κρατύνειν. ¶ Item ſolido: unde fracta oſſa quum per callum glutinantur, κρατύνασθαι dicuntur ab Hippocrate. Ité pro κρατεῖν. Soph. in Oed. tyr. Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Eurip. in Bacchis. Πενθεῦ κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονὸς, qui imperas Thebanæ regioni.

Κρατυντὴρ, victor: qui prævalet alteri: & victoriam obtinet. Heſych.

Κρατυντήρια κλισμὸς, apud Hippocr. ſella ad retinendum.

Κρατυντικὸς, ή, ὁ, firmandi ſeu confirmandi vim habens.

Κράτυσμὸς, corroboratio. Hippocr.

Κράτιστος, η, ον, fortiſſimus, validiſſimus; viribus præpotens, viribus præſtans: item ſtrenuus. Thuc. lib. 7. τὸ κράτιστος εἶναι ἐκ τῶν κρατίστων ἐνικήσαμεν. Idem lib. 2. κράτιστοι ἂν τῷ ψυχῷ δικαίως καλοῖεν, præſtantiſſimi ac generoſiſſimi animi meritò cenſeri debent. Exponitur interdum, optimus: ut apud Soph. in El. ἐκεῖ κράτιστα ζῶ, ὅπως ἂν δράσαιμι τάδε. Ponitur & pro comparativo ut apud Plut. ὡς ἀδολεσχ. ἵνα αὐτὸς αὑτῷ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν, ut ſe ipſo præſtantior & melior exiſtat.

Κράτιστα, præſtantiſſimè, optimè.

Κρατιστάω, præſtantiſſimus ſum, optimus ſum, præſto, antecello. Iſocr. in Evag. ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκράτιστευσε. Sic & apud Xen. pæd. 1. Et cum dativo, apud eundem.

Κρατέω, ῶ, imperium obtineo, impero, dominor: item potior. Il. α, Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλω. Ibidem, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέεις. Et cum dativo. Odyſſ. λ, νῦν αὖτι μέγα κρατέῃς νεκύεσσι. Thuc. lib. 1. τὸ πολέμῳ κρατῆσαι: Et κρατῶ τῶν πραγμάτων, potior rerum: apud Demoſth. Item compos ſum: ut κρατῶν τῆς παρακλήσεως ἐλπίδος. Hebr. cap. 6. ¶ Item ſuperior ſum, vinco, ſupero. Interdum abſolutè, ut apud Plut. in Alex. Interdum cum accuſ. ut κρατήσαντες τὸν Ῥωμαίους, & κρατῶ τῶν μάχῃ. Demoſth. Et cum dativo addito accuſ. ut κρατῆσαι μάχῃ τοὺς Σικανούς. Thuc. Item cum genit. ut κρατεῖν τῶν ἡδονῶν: item ſupero, i. præſto, excello. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ. Chryſoſt. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. ¶ Item contineo. Luc. ἐγὼ κρατεῖν ἐμαυτὸν οὐκ ἴσχυσα, me continere non potui. Item obtineo, invaleſco. Thucyd. lib. 6. νόμισμα ἣ Χαλκιδικὸν κρατήσαι. Sic apud eundem lib. 1. Interdum retineo, ſeu mordicus retineo: ut Marc. 7. κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. Et cum genit. in epiſt. ad Hebr. cap. 1. κρατῶν τῆς ὁμολογίας. Ponitur & pro memoria teneo, apud Athen. κρατεῖν γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως ἔτως ἐχούσης. ¶ Item prehendo: ut Matth. 28. ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. Item duro: ut apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησεν, per dies ſeptem duravit ſeu graſſatum eſt illud malum.

Κρατοδυτὴ, οἱ, veruum baſes & fulcra: quib. videlicet imponuntur verua dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ι. & Poll. l. 10. c. 24.

Κρατοδυτήριον, ε, τὸ, idem quod κρατοδυτὴς. Poll. l. 6. c. 13.

Κάρτος, εος, τὸ, idem quod κράτος, ex εοῦ; per tranſpoſitionem literarum factum, teſte Euſt. Odyſſ. δ, Καί τοι ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε. Il. ι, κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι. Il. ε, κάρτει, καὶ θοὸς εἶσι φερέτρῳ. Sic & alibi apud Hom. Heſiod. & cæteros poëtas.

Κάρτα, valde, vehementer, admodum. Soph. in Ajace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀώσιμόν κακόν. Sic & apud Eurip. in Medea & Herodot. in Clione & in Eut. Eſt etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γ'.

Κάρπος, idem quod κράτος, validiſſimus, robuſtiſſimus, &c. Il. ζ, Καρτύλῳ δὴ τῷ γε μάχῃ φάτο δύμεναι ἀνδρῶν. Sic & Il. α, & alibi.

Καρταίνω, valeo, vinco. Heſych.

Καρωόω, idem quod κρατιόω, roboro, corroboro, validum reddo ſeu fortem, firmo. Apud Apoll. Arg. 2. καρτοῦσιν ἐρετμοῖς exp. tenere remos. in voce media, Il. μ, Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ὑπαρτύναντο φάλαγγας.

Καρτερὸς, ά, ὁ, idem quod κρατερὸς, robuſtus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ν, Ἦ ἐ μάλα καρτερὸς ἐσσι. Luc. ἦ καλὸς ὧν ἠ μέγας, ἢ σὺ πολέμοιο καρτερός. Apud Xen. καρτερὸς πρὸς πᾶσα, ad omnia validus. Interdum & cum genit. ut καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, dominum eſſe urbis, potiri urbe. ¶ De re etiam dicitur. ut καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, validum & firmum juſjurandum. Apud Xen. καρτερὸν τάχος. Apud Thuc. χωρίον καρτερὸν, locus munitus. ¶ Καρτερὸν in malam partem ſumitur pro violento, ut καρτερὸν ἔργα, apud Homerum.

Καρτερῶς, validè robuſtè, firmiter, ſchol. Thuc.

Καρτερία, ἡ, tolerantia, patientia: Interdum pro ipſa tolerādi ſeu perferendi actione, ſæpius tamen ipſum tolerandi habitum ſignificat. Xen. Pæd. 8. inter ſe opponit καρτερίαν & μαλακίαν. Apud Iſocr. in Panath. copulantur ἀνδρία & καρτερία.

Καρτερικὸς, dicitur is qui virtute, quæ καρτερία vocatur, præditus eſt: tolerans, patiens. Ariſtot. ethic. lib. 7. cap. 7. Apud Xenoph. ὡς χρώμενα ἕκαστα ἡδέως καὶ πόνοις καρτερικώτατα Quidam exp. conſtans.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, patior, patienter fero. item duro, perduro. Variè conſtruitur. Cum accuſat. Xenoph. τὸ σῶμα τὸ σπυτυγχάνον τὰ καρτερεῖν. Cum ὡς apud Xenoph. pæd. 2. καὶ ὡς λιμὸν καὶ ὡς δίψος, & ὡς ῥῖγος καρτερεῖν, famem, ſitim & frigus tolerare. Cum ἐπὶ, Iſocr. in Archid. ἐπὶ τοῖς παροῦσι, & ἐλπίδι τοῖς μελλόντων, patienter præſentem rerum ſtatum ferre, boni conſulendo. Cum ὅτι. Idem in Nicocle, καρτερεῖν ὅτι τάχιστα. q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere: vel ab his mihi temperare. Jungitur & dativo ſine præpoſ. ut Hermog. ἵνα καρτερικοῖεν τοῖς κινδύνοις οἱ ἐμπολιόντες. Cum participio: ut καρτερῶ ἀκούων, patienter audio. καρτερῶ τυπτόμενος, patior me verberari, vel patienter fero verbera. Aliquando videtur ſignificare, forti animo ſum, non cedo malis. ut apud Thucyd. lib. 2. καρτερεῖν ὄχθῃ & ἄλλων παίδων ἐλπίδι, i. δι' ἐλπίδα.

Καρτέρησις, tolerantia vel toleratio. Plato in ſymp. ὡς ἦν τὸν χρόνον καρτερήσεις. Apud eundem καρτερήσεις σίτων καὶ ποτῶν, exp. conſuefcere à cibo & potu abſtinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præſtantior, propriè viribus præſtantior, potentior, ſuperior. Interdum melior. Il. γ, Ὅτ' ἐπὶ πόσιν ἔριδα νικήσῃ κρείσσων τε γένηται. Heſiod. in Erg. Ἄφρων δ' ὃς κ' ἐθέλῃ ἔριδι κρείσσονι καὶ φερεζήλῳ. Et cum dativo, κρείσσων δὲ τῇ τε βίῃ τε. Item cum genit. pro κρατῶν, vel ἐγκρατὴς. ut κρείττων γαστρὸς, apud Xen. κρείττων χρημάτων. Iſocr. Dicitur etiam κρεῖττον λόγῳ, majus quàm ut oratione ulla explicari ſeu exprimi poſſit.

Κρειττωθὼ & κρείττωσις, inter vitia ſeu morbos arborum ſunt ſpecies ſeu cauſa defluvij acinorum, vel (ut volunt alii) ſpecies rorationis aut ſiderationis. apud Theophr. de cauſ. plant. l. 3. c. 13. & l. 4. c. 16.

Κρέσσων, Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præſtantior. Theocr. idyll. 21. Α' Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος. Et τὸ κρέσσον, melius, utilius. Hippor. de victu in morb. acut.

Κάρρων, ονος, ὁ ἡ, fortior, validior. ut apud Plut. in Lycur. Ἄμμες δέ γ' ἐσόμεθα πολλῷ κάρρονες. item præſtantior, potior, melior. Heſych. Etymol. derivat à κράτος, ut βράσσων à βραχύς.

Compoſita: ac primùm ex κράτος,

κρατέω, &c.

Ἀκρατὴς, ές, ὁ ἡ, impotens, q. d. κράτος σὺκ ἔχων: ut ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item, incontinens: qui continere ſeu retinere non poteſt. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος, non continens riſus. ἀκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum. Xenoph. pæd. 5. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis, i. libidinoſus. Apud Ariſtot. ἀκρατεῖς ὑμῶν, qui cupiditatem gloriæ continere & refrænare non poſſunt. ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri compeſcere nequeunt. Ponitur etiam abſolutè, ſicut Lat. incontinens. Ariſtot. Etnic. lib. 7. c. 1. & 4. pro

ijſdem

ijſdem poni ſcribit ἀκρατῆ & ἀκόλαστον. ¶ Ἀκρατὴς paſſivè, qui contineri ſeu coërceri aut compeſci non poteſt, vel etiam refrænari: ut ἀκρατὲς στόμα. Ariſtoph. effræne os. ¶ Ἀκρατὴς abſolutè, robur ſeu vires non habens, invalidus, debilis, imbecillus: ut χὰς ἀκρατής. Ἀκρατέστερος pro ἀκρατότερος, meracior: apud Ariſtot. in probl. οἶνος κεκραμένος μᾶλλον, ἀκρατέστερος δέ. Ibidem, οἱ ἀκρατέστεροι πίνοντες ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι.

Ἀκράτως, impotenter, impotenti animo. item incontinenter, intemperanter. Item cum ſumma contentione, concitatè, apud Suid.

Ἀκράτια, ἡ, incontinentia, intemperantia. Xenoph. pæd. 6.

Ἀκράτια τοῦ στοματοφερομένων, ſtomachi vitium. q. d. impotentia continendi cibos ſumptos.

Ἀκρατεύομαι, incontinenter ſeu intemperanter vivo, intemperans ſum: cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Ariſtot. Ethic. cap. 2. & 3.

Ἀκράτευμα, τὸ, incontinentia, intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ ἢ ἡ, impotens: vel incontinens: pro ἀκρατὴς. ut ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Apud Philonem ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γιγόμενος, quum præ ira exiſſet è poteſtate, vel è mentis poteſtate. Ponitur & ſine adjectione pro, incontinens apud eundem de vita Moſis lib. 1. Apud Sophocl. in Philoct. σφαπτινῶ σε γένασι, καίπερ ὢν Ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χυλὸς, exponitur ἀσθενὴς, imbecillus.

Ἀκράτης, ους, ὁ ἢ ἡ, qui contineri & cohiberi non poteſt: ut ἐπιθυμία ἀκράτης. apud Herodian.

Ἀποκρατέω, cohibeo, compeſco. Dioſc. li. 4. ὑπεροκήλας ἀποκρατεῖ καὶ ζωλαλασσόμενον. Et τὰ ποτὲ ἀποκρατῶν, cohibere potu: ut Hippiatr. Item retineo. unde apud Aetium lib. 9. τὸ χολῶδες μὴ τὸ ἁθροισμὸν ἀποκρατοῦν μεγάλως βλάπτει exp. biliolus humor retentus vel ſuppreſſus.

Ἀριστοκρατία, reipublicæ ſtatus quæ gubernatur ab optimatibus. Xenoph.

Ἀριστοκρατέω, optimè impero. Ἀριστοκρατοῦμαι, ſum ſeu vivo ſub optimatum imperio. Plato de rep.

Ἀριστοκρατικὸς, ad ariſtocratiam pertinens, i. ad optimatum principatum: ut ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, apud Ariſtot. pol. 2. Item Ariſtocratiæ ſtudioſus.

Ἀριστοκρατικῶς, ut convenit ariſtocratiæ: vel more optimatum, penes quos eſt principatus. Vtitur Cic. ep. ad Att. 12. lib. 1.

Αὐθέκαστος, qui ſui juris eſt, qui pro ſuo arbitrio de re aliqua ſtatuit. Plut. de defect. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντως, liberos ſuíque juris. Apud Greg. de homine, αὐθέκαστος eſt idem quod αὐτεξούσιος. Philo τὸ αὐτοκρατὲς, appellavit ſubſtantivè liberam poteſtatem.

Αὐθεκάστως, idem quod αὐθέκαστος. Demoſth. αὐτὸς αὐτοκράτως τὸν εἰς τὸ πόλεμον. Et αὐτοκράτως δύναμις, item ἐξουσία. Polyb. merum imperium, plena & ſumma poteſtas. Item imperator, i. Cæſar: ſæpe apud Herodian. & Plut.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ, appellatur: ut apud Ioſ. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου καίσαρος αὐτοκρατορίας, ſub Claudii Cæſaris imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, ὴ, ὸν, ex libero arbitrio manans, ſeu proficiſcens, αὐτοκρατορικοὶ ὁρμοὶ, Baſil. in Hexaëm. liberi arbitrii impetus. Item imperatorius, Cæſareus, pertinens ad imperatorem, i. Cæſarem: ut αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐθεκαστικῶς: ut agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro ſuo arbitratu, vel ſuo arbitrio. vel more eorum qui ſunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ, linguam coërceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo: in poteſtate ſum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium. Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, ἡ, populi principatus, principatus qui eſt penes populum, imperium populare. Thuc. Iſocr.

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens: Plato de rep. lib. 1. Item qui democratiæ favet, apud Ariſtot.

Δημοκρατοῦμαι, dicitur urbs quæ populi imperio ſubeſt.

Δημοκρατίζω, imperio populari faveo, vel reip. faveo: Appian. in Libyco.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conſervo, & dilabi vel elabi è manibus non ſino. Greg. ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic & apud Philop. in Procl. lib. 9. Dionyſ. Areop. & Appian.

Διακρατοῦμαι, incolume ſervari & retineri. apud Areop.

Διακράτησις, retentio ſeu conſervatio.

Δικρατὴς, q. d. bipotens: ut δικρατὲς Ἀτρεΐδαι, diviſum inter ſe imperium habentes Atridæ. Soph. in Ajace.

Δουλοκρατία, ſervorum imperium ſeu poteſtas. Suid.

Ἐγκρατὴς, qui in poteſtate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua: Demoſt. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς ἀρχαίας. Item compos, ſeu qui potitur: ut apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φιλίππου, potiens rerum, ſeu potitus. Sic apud Luc. in Anach. ὡς μήλης καὶ κοπίνης ἐγκρατὲς γένοιντο, ut potiantur oleaſtro. Exponitur & ſuperior ſeu qui non eſt deditus (rei alicui) ut ἐγκρατὴς τῆς ἡσυχίας ἡρέτη, apud Plut. in Numa, & ἐγκρατὴς ὕπνου, ſomno non deditus. apud Xen. Item qui retinere poteſt: apud Luc. & Plut. Item potens, validus. Iſocr. in Archid.

Ἐγκρατῶς, potenter, cum potentia: ut ἐγκρατῶς ἔχειν τῶν ἀρχῶν, firmum habere imperium. Ariſtot. pol. 3. Exponitur & firmè, item acerrimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, aut utendo continentia.

Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. Ariſtot. Exponitur & abſtinentia.

Ἐγκρατεύομαι, continens ſum, me contineo, vel ſum abſtinens. 1. Cor. cap. 9.

Ἐγκρατέω, ῶ, contineo me, i. continens ſum, ἐγκρατὴς τῆ φωνῆ, perſevero in paupertate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, ut ἐγκράτησις πνεύματος, retentio ſpiritus. Leërt.

Ἐπικρατὴς, in poteſtate ſua habens, potens alicujus rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος, potentior, ſuperior.

Ἐπικρατῶς, & poëticè ἐπικρατέως, potenter vel præpotenter, valde vel prævalidè. Heſiod. in aſp. & ll. π.

Ἐπικράτεια, ἡ, poteſtas, imperium, ditio. Plato in epiſt. Xen.

Ἐπικρατέω, ῶ, prævaleo. Polyb. Item potior: ut apud Thuc. ἐπικράτει τῆς Θαλάσσης. Exponitur etiam dominium & imperium obtineo: ut apud Plut. παρέδωκεν ἑαυτὸν, ἢ πόλις ὢν ἐπικράτει. Item in ditionem accipio, vel vinco, ſupero: ut apud Pauſ. καὶ τῆς Θεσσαλῶν ἐπικράτησε. Item vinco, ſupero: ut apud Iſocr. ad Dem. μᾶλλον δ' αὖ τις ἂν τῶνδε τῆς ἐπιμελείας τὸν τοῦτου ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. Item vinco, i. exupero prævaleo. Gal. ſimpl. pharm. lib 8. ἐπικρατεῖ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. ¶ Item invaleſco. ¶ Item cohibeo, coërceo.

Ἐπικράτησις, prævalentia, præpollentia. Laërt.

Ἐπικρατητικὸς, cohibendi ſeu coërcendi vim habens aut ſiſtendi. Gal. ſimpl. pharm. l. 11. Eſt & vocabulum gram. q. d. obtentivus, obtinendi ſignificationem habens.

Ἐπικρατήτως, apud aſtrologos dici fertur ἀσπὶς, cujus in themate maximæ vires ſunt.

Ἐπικρατύνω, inſuper confirmo.

Ἐπιστηρικτόω, confirmo, roboro.

Εὐκρατὴς ἔχει, obtinet ac firmare poteſt. ex Ariſtot. probl.

Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel θαλατοκρατέω, ῶ, mari dormior, maris imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτωρ, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem lib. 8.

Θεατροκρατία, theatralis poteſtas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium: ſic Ioſephus appellat imperium Iudæorum ſub Moſe, contra Appion.

Ἱπποκρατέω, ῶ, equeſtribus copiis obtineo ſeu vinco, apud Thucyd. & Syneſ.

Ἱπποκρατία, ἡ, victoria quæ equeſtribus copiis acquiritur, Xenoph. pæd. 1. (co Poll.

Decomp. Καθιπποκρατέω, equis & equeſtribus copiis vinco.

Ἰσοκρατὴς, æquali robore ſeu potentia præditus, æquè pollens. Herodot. in Melpom.

Ἰσοκρατία, ſeu ἰσοκρατεία, æquale imperium: de repub. in qua eſt æqualis omnium potentia. apud Herodot.

Καθικρατέω, ῶ, robore vinco, domo, ſubigo Greg. ἕως ἂν ἐπινέφῃ, καὶ οὔπω φιλοσοφίᾳ τὸν σαρκὸς κατακρατήσῃ. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 19. καθικρατεῖν τῆς ἀρχῆς ἢ σώματος, devincere principium. Item cohibeo, coërceo, ſiſto.

Καθικράτησις, ſubactio, domitio.

Καθικρατικὸς, cohibendi vim habens ſeu ſiſtendi. Aeth. l. 9. c. 7.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Epheſ. c. 6 & apud Greg.

Μονοκράτωρ, qui ſolus rerum potitur, qui ſolus imperiū obtinet.

Μονοκρατεία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκράτης, ους, ὁ ἢ ἡ, qui claſſis præſidio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui navium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herodot. Sic etiam à quibuſdam dicta fuit ἡ ἐχενηΐς, teſte Euſtath. à retinendis & remorandis navibus ſeu earum curſu. (ſum.

Ναυκρατέω, navibus obtineo, navibus ſupero ſeu ſuperior

Ναυκρατέομαι, navibus ſeu navali præſidio inferior ſum, claſſe vincor ſeu ſuperor. Xen. Hellen. 6.

Ναυκράτωρ, qui claſſe obtinet, qui navalibus copiis tenet locum aliquem: idem quod ναυκράτης. Heſych.

Ὀχλοκρατέομαι, à turba populari ſeu plebe regor, turbæ popularis arbitrio adminiſtror & gubernor.

Παγκράτης, omnipotens: dicitur de Deo ſicut & παντοκράτωρ. Eſt etiam epith. ſomni & temporis, apud Soph.

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus: ex eo dictum (ut teſtatur Budæus in Pand.) quòd advocatis omnibus corporis viribus omniumq; nervorum contentione tranſigeretur. calcibus enim & cubitis, non modò pugnis pancratiſtæ utebantur, omniq; petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui πάνπαθλον interpretantur, Latini quinquercium ſive quinquercionem vocant, i. exercitationem conſtantem his quinq; actibus, pugillatione, curſu, ſaltu, diſco, lucta. Verùm Plutarch. ſympoſ.

ſymp. lib. 2. c. 4. dicit παγκράτιον eſſe mixtum ex pugillatu & luctâ: quod etiam confirmat Gregor. in lib. Syneſij de inſomn. ¶ Eſt & nomen herbæ, apud Dioſc.

Παγκρατιάζω, certo pancratio. Philoſtr. icon. l. 2. & apud Luc. de gymnaſ. Exponitur etiam, in omnibus certaminibus victor ſum. apud Syneſ.

Παγκρατιαστής, athleta qui pancratio certare ſolet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur &, qui manibus pedibuſque quaſi omni ope connixus certabat: vel qui quinque illis certaminibus certavit & vicit. Plato de rep. l. 2. de frat. char.

Παγκρατιαστικός, ad pancratiaſten pertinens.

Παγκρατιαστικῶς, (adverb.) more pancratiaſtarum, pancratiſticè.

Decomp. Διαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum.

Παντοκράτωρ, omnipotens: epithetum ſolius Dei, 2. Cor. 6. & ſæpè in Apocalypſi.

Παντοκρατορία, omnipotentia.

Παντοκρατορικός, ad omnipotentem Deum pertinens, ſeu ad divinam potentiam, vel ab omnipotente Deo proficiſcens, apud Dionyſ. Areopag.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo.

Περικρατής, compos. Act. Ap. c. 27.

Περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco. Apud Baſil. ponitur etiam *pro* ſuperior ſum.

Πλουτοκρατία, ditiorum dominatus, quum divites rerum potiuntur. Xen.

Πολιτοκρατέομαι, imperiorum imperio regor. Ariſtot. pol. 4.

Συγκρατέω, ῶ, contineo, tueor, conſervo. Chryſoſt. τὸν ἡμέτερον βίον ἐν ἀσφαλείᾳ συγκρατεῖσι.

Τιμοκρατία, dominatus in quo à cenſu magiſtratus creantur. Ariſtot. eth. 8.

Τιμοκρατικός, cenſu potens, ambitioſus. Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Ariſtot ibidem.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. in Tim.

Ὑψικρατέω, ῶ, in alto dominor Suid.

Χειροκρατία, manuum potentia, ſeu poteſtas: potentia quæ uſurpatur ab iis, qui viribus plus pollent, quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.

Χειροκρατικός, ad chirocratiam pertinens: vel talis qualis eſt eorum, qui χειροκρατίαν exercent. Heſych.

Ὠμοκράτης, qui validis robuſtiſque humeris eſt. Soph. in Ajace.

Compoſita ex καρτερέω, ῶ.

Ἀνακρτέητος, intolerabilis, qui tolerari & ſuſtineri nequit. Heſychius.

Ἀποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, ut ea vitam finiam: inedia mortem mihi conſciſco. Luc. in Macrob. Plut. in ſympoſ. l. 6. in Lyc. & in Per. ¶ Item non ſuſtineo, animo deficio, impar ſum dolori. Areth. in apoc.

Ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. lib. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia doloris victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Διακαρτερέω, ad extremum uſque perſevero, perduro. Greg. τὰς θυσίας διακαρτερεῖ. Apud Luc. inſomn. Διακαρτερῆσαι ἔσω τὸ κρύος, obduruiſti adverſus gelu. Item inediam perſevero, apud Herodot.

Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Ἐγκαρτερῶ, patiens ſum, fortiter me gero, aut perduro in, ſum forti animo atque obſtirmato. Xenoph. ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι, Ariſtot. rhet. 3. ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. Sic & apud Plutarch. & Syneſ.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum tolerantia & perſeverantia quadam inſiſto, ſeu incumbo, aſſiduus & multus ſum aliqua in re, aſſiduum comitem me præſto. Athen. προσκαρτερῶν τοῖς λόγοις. Themiſt. προσκαρτερῶν ὅλῃ νυκτί. Sic & Act. Ap. c. 1. & 8.

Προσκαρτέρησις, aſſidua & tolerans aliqua in re perſeverantia.

Κρεωμάζω, &c. vide in Κρέμαζω.

ΚΡΑΥΡΟΣ, ᾶ, ὁ, aridus, ſiccus, torridus, friabilis, rigidus: cui oppon. γλίχρος, apud Ariſtot. l. 2. de part. an. Apud eundem, l. 8. κραῦρος dicitur eſſe ſtruma, morbus boves tentans.

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas.

Κραυρόω, ſtruma laboro. Ariſt. Heſych. κραυρᾶν eſſe dicit apum morbum: quum vermes & araneas gignunt.

Κρεάω, vide in Κρεμάω.

ΚΡΕΑΣ, ατος, (& Atticè κρέως) τὸ, caro. Odyſſ. α. ζωμοὶ ἔσαν κρέα καλά: per apocopen pro κρέαϊα. Plato polit. 1. κρέα βόεια. Athen. lib. 4. κρέας θεαχρές. Idem l. 1. κρέας καπνίσαν. carnes fumo ſiccatæ, ſeu infumatæ. Apud Xen. Pæd. 2. ἐγὼ ἐκάστῳ τρία κρέα, i. tres carnis portiones. ¶ Κρέας, corpus. Soph. ἄρξεις τῆδε τοῦ κρέως, in hoc corpus habebis imperium. Sic apud Ariſtop. in Ran. θέλοις δῆτ' ἄν, εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὼν περὶ τὸ κρέως. ſcholiaſtes exponit σωμάτων. Poëticè pro eodem dicitur κρέας, facta epentheſi: unde gen. plur. κρεάων, Od. α. & alibi.

Κρεώδης, ες, ὁ, ἡ, carnoſus. Ariſtot.

Κρεάδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis fruſtum ſeu fruſtulum. Ariſtoph. in Plut.

Κρεύδιον, ου, τὸ, idem Syneſ. epiſt. 132.

Κρεῖον, ου τὸ, vas carnarium: carnium receptaculum. Il. ι. Αὐτὰρ ὄγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. Vbi tamen alii accipiunt pro κρέας. Herodian. apud Etym. κρεῖον eſſe dicit menſam crudis carnibus plenam. Pro κρεῖον autem reſolutione Ionica dicitur κρήϊον. Eſt autem κρήϊον & placentæ genus apud Athen.

Compoſita.

Ἄκρεος, ἄκρεον, ἄκρεα, ἀκρεῖς, ἀκρέα, ἀκρέων, ἀκρεῦσι, ἀκρέας, ἀκρεῖς, ἀκρέα, ἀκρέοιν, ἀκρείοιν, ἀκρέοιν, ἀκρεῖς, ἀκρέα, ἀκρέων, ἀκρεῦσι, ἀκρέας, excarnis: carnis ſeu carneæ ſubſtantiæ expers, apud Hippocr. & Gal.

Ἀποκρέως, ω, ὁ, carniſprivium: tempus quo à carnib. abſtinetur.

Ἀρτόκρεας, τὸ, panis carnibus mixtus: cibus pane & carne conſtans.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ, ἡ, cujus carnes ſuaves ſunt, cujus caro grati & jucundi ſaporis eſt. Ariſtot. l. 5. de generat. anim.

Λειπόκρεως, carnibus defectus, minimè carnoſus, macilentus. Suid.

Πάγκρεας, corpus glanduloſum in medio meſenterio ſitum, vaſorum diviſiones confirmans. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 3. cap. 4. & Ruff.

Κρέασιν, &c. vide in Κρέας. Κρέων, in Κραίνω.

ΚΡΕΚΩ, ξω, pectine ſeu radio pulſo: ut κρέκειν τὸν ἰόν. Exponitur etiam ſimpl. pulſo: ut apud Theocr. in Epigr. κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος Ἀρξάμαν ἁ κρέκειν, incipiam pulſare ſublatam lyram. Sic dicitur κιθάραν κρέκειν, pro κρέκειν, pulſare citharam plectro. In Epigr. κρέξασα κίσσα, pulſat enim agitatque alas, & hoc modo ſonum edit. Sic αὐλὸν κρέκειν, inſonare tibiam, apud Ariſtoph. Sunt qui κρέκειν, quum ſignificat ἠχεῖν, velint ſignificare edere ſonum moleſtum, reddere ſonum inſuaviter creperum ſeu ſtridulum.

Κρέκη, ἡ, Galen. apud Hippocr. ſignificare ait, ſonum odioſum, & ὀνομαζόμενον ποικίλως.

Κρεκάλη, ab Heſych. exp. fl. tus, ploratus.

Κρεγμός, ὁ, pulſatio, ſonitus.

Κρέξ, κρός, ἡ, crex: avis roſtro præacuto & ſerrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula & vireone, ut tradit Arist. hist. an. l. 9. c. 1. & 17. Ariſtoph. in avib. Τέττιξ δ' ἐτύτιζον ἐπὶ κρέκτ' ἐν ῥύγχεσιν. Ponitur & ἐπὶ τρυχῶν. & expon. coma verticalis ab Heſych. Euſtath. à κρέκω derivari ſcribit ſignificante ſono, idque etiam ab Ariſtoph. in avib. obiter oſtendi ſeu indicari.

Κρεκίς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνακρέκομαι, ſono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulſo. Epigr.

Εὐκρεκτος, ὁ, ἡ, benè ſeu pulchrè ſtrepens ſeu ſonans, canorus, ſonorus: ut εὐκρεκτος κιθάρα. Greg. Naz.

Ὑποκρέκειν, levem quendam ſonum edere: qualis editur à cithara, dum ejus fides ad numeros concinnantur. Metaphoricè apud Pind. in Olymp. τὸ καινοτάτῳ πυρὶ καιρὸν, μαίεσθαι ὑποκρέκειν.

ΚΡΕΜΑ'Ω, & κρεμάννυω, ſive κρεμάννυμι, ſuſpendo. Ariſtot. οἱ κωφοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγκύλῃ ἔκ τινος δένδρου τὴν κόραξ. Apud eundem, ἐκ τινος δένδρου κρεμῶσιν. Ariſtoph. in Ran. ἀπὸ κόλω κἀγὼ θέλω κρεμάσαι σεαυτόν, te ſuſpendenti ex funi. Apud eundem, Τῶν ὀρχάνων κρεμῶμ' ἐγὼ τὸν Λαερτίν. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Nub. κρεμάσας τὸν νόημα, ſuſpenſum tenens animum. Pro eodem dicitur & κρεμάω & κρεμέω: ut Il. η. & apud Syneſ. ep. 44.

Κρεμάομαι & κρεμάννυμαι, ſuſpendor. Xen. de re equ. τότε σὺ ἕκαστα κρέμασο ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάννυνται. Plut. in Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμάσθω σύ. Item neutraliter pendeo. Item activè (in aor. med.) ſuſpendo. Heſiod. in Erg. Παιδάριον δ' ὄφρηλις ὑπὲρ καπνὸν κρεμάσασθαι. Pro eodem dicitur & κρέμαμαι & κρέμαμαι, ſuſpendor, ſuſpenſus ſum. Item neutraliter, pendeo. Iliad. ο. Ἡ ἄκμην ὅτ' ἐκρέμω. Ariſtoph. in Veſp. Οὐκ ἀπομνύω τὸν Δί' εἰ κρέμοιθ' ὑμεῖς, pendeatis. Metaphoricè apud Ariſtot. Rhet. 3. Ἐμὴ κρέμηται ἡ ἐλπὶς, ne ſuſpendatur cogitatio.

Κρεμασμός, ὁ, ſuſpenſio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστήρ, ῆρος, ὁ, qui ſuſpendit, ſeu ſuſpenſum tenet. κρεμαστῆρες dicuntur duo muſculi, utrinque videlicet unus, à quibus teſtes ſurſum trahuntur: vel teſtium nervi, quòd ex illis genitales partes dependent. Item κρεμαστῆρες dicuntur etiam ῥόπαλοι, ἐφ' οἷς τὰς τυρὸς ἕπεσθαι, apud Euſtath. Alij κρεμαστῆρας dicunt eſſe lora ſeu habenas penſiles, ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριος, ος, ον, ὁ, ἡ, penduus, penſilis.

Κρεμαστός, ὸς, ὸν, pendulus, penſilis, ſuſpenſus. Plut. in Pericle. & lib. 2. de fort. Alex.

Κρεμάθρα, ἡ, id unde aliquid pendet. Ariſtot. rhet. l. 3. Item penſile σκεύασμα, in quo reponuntur caſei, panes, aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta eſſe volumus, apud Euſtath. Item appendix: ut expon. apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρη, ἡ, vas penſile, aut ſtorea penſilis, in qua ponuntur caſei aut aliæ opſoniorum reliquiæ. Ariſtoph. in Nub. φέρε, τίς γὰρ

ἐστὶν ὑπὸ τῆς κρεμάθρας αὐτῆς; Sic apud eundem ibidem, νηπύτιος γάρ ἐς' ἐλί. Καὶ τῶν κρεμαθρῶν ἐν ὄρνισιν τῶν σὺ τάδε.

Κρεμαστὴ, idem. schol. Aristoph.

Κρεμνάω, idem quod κρεμάω. Galen. l. 8. Κρέμνημι, pro eod.

Κρημνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμφικρεμὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, circumpendens, vel utrinque pendens, in anthol. Epigr.

Ἀνακρεμάω, & ἀνακρεμαννύω, sive ἀνακρεμάννυμι, & ἀνακρέμνημι, suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνακρέμασαν ἐς ἀκρόπολιν, in arce suspenderunt. Et metaph. apud Aeschin. ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, spe suspendens. Dicitur & per syncopen ἀγκρεμάω, sive ἀγκρεμάννυμι: ut in Epigram. Ἀγκρεμάσας Ἄρηι μιάσορι κόσμον ἄκοσμον, in Martis tholum suspendens.

Ἀνακρέμαμαι, suspensus sum, vel pendeo ex alto.

Ἐπανακρέμαμαι, (*decomp.*) pendeo, suspensus sum. Aristot. polit. 6.

Ἀποκρεμάω, suspendo ex: ut ἀποκρεμάσας τῷ ὠτὸς, quum suspendisset ex aure.

Ἀποκρεμάομαι, suspendor. Luc. ὑμεῖς δ' ἴσως ἀποκρεμάσθε οὐτε κατ' ἄκρας βιάζεσθέ με, μόνον πονήσετε. Pro eodem dicitur & ἀποκρέμαμαι, suspensus sum, dependeo.

Ἐγκρεμάω, & ἐγκρεμαννύω, sive ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ἐκκρεμάω, & ἐκκρεμαννύω, sive ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epigr. Οὕτω καφόβατος πέλεται ὡς ἀκολούθως, τὸ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ μάλιστον.

Ἐκκρεμάννυμαι, suspensus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμαννύουσι τῶν πηδαλίων.

Ἐκκρέμαμαι, suspensus sum de, dependeo: ut ἐκκρεμάμενοι τῷ σώματος, de corpore suspendentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπίδος.

Ἐκκρεμὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, dependens, suspensus de. Herodian. l. 1.

Ἐπικρεμάω, (*decomp.*) desuper appendo.

Ἐπικρεμάω, & ἐπικρεμαννύω, sive ἐπικρεμάννυμι, suspendo super, eminere facio. Polyb. lib. 2. μάλιστα δὲ Ῥωμαίους, μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo de vita M. ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον τοῦ τῆς ζημίας ἐπικρέμασας κίνδυνον. Sic & in passivo, apud Thucyd. l. 3. & 2.

Ἐπικρέμαμαι, suspensus sum, impendeo seu immineo. Plut. in Publ. οἰκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ. Et ἐπικρεμάμενος κίνδυνος. impendens periculum, apud Thucyd. l. 7.

Ἐπικρεμὴς, suspensus super, impendens. in Epigr.

Καθικρεμάω, & καθικρεμαννύω, sive καθικρεμάννυμι, suspendo de. Od. θ. Κατ' ὀπὸ παστὸλωφιν κρέμασεν φόρμιγγα λιγείαν, (per tmesin pro κατεκρέμασεν.)

Καθικρεμάννυμι, suspensus sum de, dependeo de. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9.

Καθικρέμαστος, dependēs, seu suspensus de: exponitur pensilis.

Παρακρεμάω, & παρακρεμαννύω, sive παρακρεμάννυμι, suspendo juxta, seu à latere. ll. ν.

Ὑποκρέμαμαι, & ὑπερκρεμαννύω, suspendo super. Exponitur & super appendo, in Epigr.

Ὑποκρέμαμαι, superpendeo, impendeo, apud Mimnermum.

Ὑποκρεμάω, suspendo. Hom.

ΚΡΕΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, crembalum seu crepitaculum: aut crepitaculi genus, quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. 14. (de musicis instrumentis loquens) τὰ μὲν ἔγχορδα, τὰ δὲ σύριγγα κατασοβάζον. ὧν δὲ δή τινα ἐκ χορείων τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδῆς διειλημμένων ἕτερα, ψόφῳ μόνον παρασοβάσκοντα, καθάπερ τὰ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat crembalis pulsare.

Κρεμβαλιάζειν, idem.

Κρεμβαλιαστὴς, οῦ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare novit. vel solet. At κρεμβαλιαστὺς, ύος, est strepitus seu sonus, qui excitatur à crembalum pulsantibus. apud Homer. hymno in Apoll. Πάντων δ' αὖ ἀνθρώπων φωνὰς ἐκ κρεμβαλιαστὺν, Μιμεῖσθ' ἐπίστασιν.

ΚΡΕΜΥΣ, piscis, λιθοκέφαλος, ut refert Athen. l. 7. ex Aristot.

Κρέξ, vide in Κρέκω. Κρεύδιον, κρεώδης, in Κρέας.

ΚΡΗΓΥΟΣ, ου, ὁ, gratus, jucundus, dictus quasi κηρὶ ἡδὺ, seu ὁ κῆρ ἡδύνων, teste Eustath. cordi jucundū & gratum. Il. α. Μαῖα κακῶν ἐ πώποτέ μοι κρήγυον εἶπες. Theocr. idyll. 21. Ποιμένες ἔκπαγλοι μοι τὸ κρήγυον, ἢ κακὸς ἐμμί; Exponitur etiam, bonus, utilis, apud Hippocr. in Coac. prognost. ἀλλ' ἐδὲ γενέσθαι πόνος κρήγυον. Sic etiam Plat. in Alcibiade priore, ἐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοι εἰσὶ τούτων, boni, idonei, apti. Sic & apud Theocr. in Epigr.

ΚΡΗΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur: (⸗ Dicitur enim quasi κεφὴ δέμνον, seu δέμα τῆς κεφῆς, teste Eustat.) Il. χ. Τῆλε δ' ἀπὸ κροτάφων χέε δέσματα σφαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην Κρήδεμνόν θ'. ¶ Dicitur & de operculo deliorum aut similium vasorum: ut Od. γ. τὸν ἐν δεκάτῳ οὐ ἐάασε Ὠρίων ζωμὸν, ἐπὶ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε. ¶ Vrbium quoque muri seu murorum pinnæ κρήδεμνα dicuntur. Il. π. Οὐφρ' οἱοι Τρῶες ἐσω κρήδεμνα λύσιμεν. Sic & apud Hesiodum in asp.

Composita.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ ἡ ἡ, pulchram habens vittam. Od. σ.

Λιπαροκρήδεμνος, elegantes seu pulchras vittas habens, & syneca dochicè, eleganter compta.

Μελαγκρήδεμνος ὀμίχλη, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗΘΜΟΝ, ου, τὸ, crethmum: herba apud Gal. simpl. med. l. 7. Aet. l. 1. Paulum. Aegin. l. 7. Scribitur & κεφθμὸς apud Dioscor. lib. 2. cap. 157.

Κρηΐον, vide in Κρέας.

ΚΡΗΜΝΟΣ, ου, ὁ, præcipitium: locus pendens, seu pensilis aut pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. Iliad. φ. εἰς ὄρος μέσσον Κρημνὸς ἀπήωρος. Iliad. μ. - κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες ὑπὲρ αὐτῶν ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν. Thuc. l. 7. καὶ τὰ τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτὲς ἀπώλλυντο. Sic & apud Plutarch. & Herodor. ¶ Κρημνοὶ, ab Hippocr. dicuntur labra ulcerum in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alæ muliebris pudendi. Erot. & Poll. ⸗ Ἀπὸ κρεμάω, derivari testatur Eustath. quod ex ipsa quoque significatione satis apparet.

Κρημνώδης, ες, ὁ ἡ ἐς, præruptus, præcipitius, arduus. Thuc. lib. 7. Herodian. l. 6.

Κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago.

Κρημνάω, & κρήμνημι, præcipitem do, præcipitem ago: præcipito: idem quod κρημνίζω, ut Eustath. tradit.

Κρήμνασμαι, pendeo, suspensus sum: idem quod κρέμασμαι, ut tradit schol. Aristoph.

Composita.

Ἀμφικρήμνος, ου, ὁ ἡ ἐς, utrinque præcipitium habens, utrinque præceps vel præruptus. Item metaphoricè, utrinque periculosus: ut ἀμφικρήμνος ἀπάτη, apud Luc.

Ἀπόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus, præceps. Xen. de ven. Thuc. l. 6.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind.

Ἐπίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens: proprièest, arduo præcipitio assurgens, vel prærupto præcipitio acclivis, apud Naz.

Ὑπόκρημνος, rupium modò grandis: aut valde asper sicut præcipitia: ut ὑπόκρημνα ῥήγματα, apud Aristoph.

Κατάκρημνος, præceps. Hom. in batrachom.

Καθακρημνίζω, per præcipitia & prærupta loca dejicio, præcipitem deorsum ago, præcipito. Athen. l. 14. ἐπὲ ὑπερέδρου ὁ νεανίσκος, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. Sic & apud Theophil. epist. 16. & 77.

Καθακρημνίζομαι, præcipitor, præceps deorsum agor: aut per præcipitia seu loca prærupta deferor. Xenoph. Hell. 8. Athen. lib. 13.

Καθακρήμνημι, præcipitem dejicio: idem quod Καθακρημνίζω.

Καθακρέμαμαι, dependeo, vel præceps dependeo. Aristoph. in Nub.

Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia & loca prærupta imitans.

Περίκρημνος, circumcirca præcipitius, & locis præruptis declivis: vel admodùm præceps & præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, ideoque ægrè scansilis. Hesych.

Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus, editus. Aeschyl.

Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, apud Aeschyl. altis præcipitiis rupes.

ΚΡΗΝΗ, ης, ἡ, fons. Odyss. ζ. ἐπὶ κρηνὴν καλὴν. Odyss. κ. ἐς κρηνὴν κατεβήσετο καλλιρέεθρον. Sic & alibi apud Homer. Apud Athen. lib. 2. ἐλαίᾳ κρηνὴν, fons seu scaturigo olei. ⸗ Etymologus derivat παρὰ τὸ κρῶ, quod est κρέω, seu ὀχέω, quoniam temperatam fundat aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua pluvia retenta & scatente, apud Plat. ¶ Item de vase aquario, in poëmate Epigon.

Κρηνεὺς, έως, ὁ, fontanus: ut κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. lib. 2. Κρηναῖον ἔδεσμα, edūlium τῇ κράσει atque temperie gelidum, vel frigidum instar aquæ fontanæ, ex Gal. & Aet.

Κρηνὶς, fonticulus.

Composita.

Εὐκρηνος, bono fonte præditus, bona scaturigine manans: ut εὐκρηνος πέτρα. in Epigr.

Διακρηνόω, & Doricè Διακραναόω, ῶ, refundo veluti è fonte. Theocr. idyll. 7. Οἷον δὴ τήνω πῶρον διεκρανώσατε νύμφαι Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος.

ΚΡΗΠΙΣ, ίδος, ἡ, basis, fundamentum. Theocrit. idyll. 24. - λαΐνεας δὲ Γ' σαν ἀπὸ κρηπίδος Ἔρεως. Plat. lib. 5. de leg. ἐπὶ τούτῃς οἵου κρηπῖδος μονίμου ἐποικοδομεῖν. Aristid. τούτοις δὲ θεμένοις ὥσπερ κρηπῖδος ἡ ῥίζης ὑποκειμένης. Sic & apud Xenoph. & Paus. ¶ Item crepida, calceamentum superarum. Xenoph.

de re equ. ἐὰν ἐμβάτην γένωνται σκύτινοι ἐξ οἵων αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Sic & apud Athen. l. 12. ¶ Κρηπὶς dicitur etiam τὸ εἴδημα τῶν ἐγχύτων πλακωτῶν. Hesych. & in censu etiam placentarum à Poll. reponitur. ¶ Quidam ab ἔρπω derivant facto ὑπερβιβασμῷ. Eustath. à ῥάπτω quod à ῥάπτω derivatur.

Κρηπίδω, ῶ fundo, fundamentum jacio. Dion. τὸ δὲ χωρίον ἐν ᾧ ἐσκιλώσατο λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπίδωσε, fundamenta ejus struxit. ¶ Item crepidas induo: seu crepidis induo: unde κρηπιδώμενος, crepidis indutus, crepidatus, apud Plutarchum in Apophthegm.

Composita.

Ἀλικρηπὶς γαῖα, apud Nonn. expon. maritima ora, quasi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ἰδος, ὁ ἡ, habens basin & fundamentum profundum, apud Musæum.

Μονοκρηπὶς, una crepida indutus. Mercurij epitheton, qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas devolanti dedit.

Ὀπισθοκρηπῖδες, genus calceamentorum muliebrium, de quo Poll. lib. 7.

ΚΡΗΣΕΡΑ, ας, ἡ, cribrum seu excussorium pollinarium è filo laneo. Galen. vide Poll. Exponitur & pannus rarus per quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur: apud Erot. Etymologus propriè significare scribit ἐπίπολαιόν τι τῆς κεφαλῆς, secundum alios ὠτοτετραχήλιον: Item operculum calathi, apud Aristoph.

Κρίβανος, vide in Κλίβανος.

ΚΡΙΖΩ, F. ξω, strido, stridorem edo: (vocabulum ὀνοματοποιημένον teste Eustath.) Menander, Ἀλλὰ τὴν χαμαιτύπην κρίζει λύς. Hinc partic. med. κεκριγυῖαι, apud Hom. & aorist. 2. ἔκρικον pro ἔκραγον. Iliad. π. Τὼ δ' Ἀχαιήτην κρίνε ζυγόν. & Aristoph. in Avib. Πανυῶντες ὥσπερ Ἀνυσοὶ κεκριγότες.

Κριγμὸς, ῦ, ὁ, & κρίγη, ης, ἡ, stridor, apud Suidam. Scribitur & κρισμός.

ΚΡΙΘΗ, ης, ἡ, hordeum. Dicitur & de planta & de grano ejus. De planta cum grano: ut quum Athen. l. 14. scribit ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. De grano solo: ut quum idem refert l. 1. τὴν Ἀχαϊκὴν πενίαν ὀνομαζουσιν οἱ νῦν τὴν ὀλίγων κριθῶν γενόμενον πόνον: & l. 11. Paronas πόνον βρύζειν ἀπὸ τῶν κριθῶν, & Aegyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καβαλεῖν, seu εἰς ποτὸν καβαλεῖαν. Homerus, τὸ κριθὶ votat κρῖ neutro genere: ut Od. λ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδὲ κύρφυες κρῖ λευκόν. Et Iliad. θ. (de equis,) κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι ἠδ' ὀλύρας. Quidam tamen hoc κρῖ per apocopen dictum esse volunt pro κρίθινον, quod vide. ¶ Item κριθὴ, hordeum, vel hordeolum, i. tuberculum parvum, oblongum, palpebræ cilio qua pili sunt, adnascens: sic dicitur ab hordei similitudine, Gal. ¶ Item pudendum virile, apud Aristoph. in pace.

Κριθώδης, ες, ὁ ἡ, hordeaceus: ut κριθώδης ἄρτος, apud Nonn.

Κρίθινος, η, ὁ, idem. Athen. lib. 1. & 10. κρίθινον πεπωκότες οἶνον. Et Luc. in Macrob. κριθίνῳ ἄρτῳ χρωμένους. Et apud Plut. κρίθινον ἄλευρον. Sic apud Theophr. κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceum.

Κριθινίας πυρὸς triticum hordeacei generis: seu hordeago, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 2.

Κριθίδιον, η, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum. Athen. l. 5.

Κριθᾶν, seu κριθιάσαι laborare dicitur equus, quum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum devorârit, indeque cruditate vexari cœperit: in Hippiatr. lib. 1. Meminit ejus Aristot. hist. animal. l. 8. cap. 24. Κριθᾶν dicitur etiam à nimio hordei pastu lascivire. Sic apud Aeschyl. σφεροφόρου τε καὶ κριθιῶντος πώλου, Poll. l. 7. c. 10.

Κριθίασις, morbus ille equorum, de quo in κριθᾶν: hordeatio Gazæ.

Composita.

Ἐρύκριθον, (q. d. genuinum hordeum) quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incurvum nascitur.

Εὐκριθος, ut εὔκριθος χώρα. hordeo abundans.

Ὁμοιόκριθος, hordeo similis.

Πολύκριθος, dives hordei: Suid.

Κρὶξ, &c. vide in Κίρκος. Κρίμα in Κρίνω.

ΚΡΙΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est. Galen. comment. 1. in progn. Hippocr. ὑγιὴς ἀλφίτοις τὸ μὴ καθαρωθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια γίνεται κρίμνον. Hippocr. de morb. lib. 1. οἷς ὕδατα κρίμνα κριθέων βρίζων διδοῦ. Sic & alibi apud eundem. Gal. & Dioscor. Item hordeum, teste Suida. qui illud κρῖ, apud Homer. ex hoc per apocopen factum esse scribit. Sic in Epigr. Ἀνύτερκτης ὁ πρίσινος ἔχων ἄλλα καὶ δύο κρίμνα.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassiùs molita, seu è crassioribus farinæ frustulis, quæ à mola benè contusa & contrita non sunt. Athen. l. 14.

Κριμνώδες ὄρον, apud medicos, urina cui innatant crassa quædam frustula similia frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocr. in Coac. prognost. & in Aphor.

ΚΡΙΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: quod & λείριον à nonnullis vocari tradit Dioscor. l. 4. c. 116. Theocr. idyll. 24. Δρυὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται αἰὲν πίτυς. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita: Item cucurbitæ flos lilij florem referens, teste Suida. Declinatur & κρίνος, ε, ους, unde apud Herodot. φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά. Et dativ. κρίνεσι, apud Aristoph. ¶ Dicuntur κρίνοι etiam pauperes, apud Suid. & Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κρίνον est etiam species saltationis. Hesych & Athen. l. 3.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, lilietum, i. locus consitus liliis.

Κρινωνὶς, ίδος, ἡ, lilij planta. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 2.

ΚΡΙΝΩ, F. νῶ, secerno, discerno, dirimo: Iliad. ε. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει ἐπὶ ῥιπῇσιν ἀνέμων καρπόν τε & ἄχνας, quum flava Ceres secernit fructum & paleas, vel separat. Sic & Il. β. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. ¶ Item decerno, dimico: (in qua tamen signif. usitatior est vox pass.) ut Ἀμφὶ μάχης κρίνειν τὸν πόλεμον, apud Diodorum in historia Alexandri. ¶ Item exterro: ut κρίνει τὸν ἀδίκτυπον. Aristot. Probl. ¶ Item seligo, deligo: (quæ & significatio primæ finitima est: nam secernimus ad deligendum.) Iliad. ζ. Κρίνας δὴ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους Εἶσε λόχον. Sic Iliad. β. Ἐς δ' ἐρίβωλα ἔκριναν ἑκάστους. ¶ Item discepto, judico: Iliad. π. Οἱ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Sic apud Hesiod. in Erg. - σκολιῆς δὲ δίκης κρίνωσι θέμιστα, id est, disceptant jura. Odyss. μ. Κρίναν νείκεα πολλὰ δικαζομένων ἀνθρώπων, disceptans controversias, vel dirimens. Plutarch. in Apophth. Μαχαίρας δεῖται κρίναι δίκην ἢ ὑπανυτάζων, ἃ πάνυ σφοδρὰ ἔχεις δικαίοις, ἀλλὰ κατέκαυε. Plato de rep. 2. τῶν κρίσιν αὐτὴν τὸν βίον κρίναι ὀρθῶς, judicium rectum de ipsorum vita ferre. Item judico, censeo, existimo: ut κρίνειν πολεμίους, censere hostes, habere pro hostibus. Sic κρίνεσι τοῦτο ἐν τέρασι, habent hæc pro monstris, apud Aristot. Aliquando exp. dijudico: ut apud Aristot. τὰς μὲν ἀμφορὰς οὐδὲ συνήθως οὐδὲ μᾶλλον κριτὰς τῶν χωμῳδῶν. Interdum adjudico, ut Sophocl. in Ajace, Κρίνειν ἐμοὶ κεφτῶ, ἀριστέα ὅπλων. ¶ Item statuo, constituo. Polyb. κρίνας δ' ὅπως ποιεῖσθαι τὴν παρασκευήν. ¶ Item accuso, diem dico, reum ago, defero, Aristoph. & κρίνω προδοσίας αὐτὸν καὶ τὰς νεώς. &c. Plutarch in Cæsare, Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Polyb. καὶ θανάτῳ κρίνει μόνος ὁ δῆμος. ¶ Item pro καταδικάζω, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, & δοκιμάζω, & βασανίζω, atque adeò pro ἀναιρέω.

Κρίνομαι (med.) idem quod κρίνω, seligo, deligo: ut Od. δ. ὄφρα κε ταῦτ' ἐέικοσι φῶτες ἀείσας. ¶ Item decerno: ut Il. β. Ὡς γε πανημέριοι συνερῶ κρινώμεθ' ἄρηι, ut decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, de summa rerum prælio decernere. ¶ Item passivè, decernor: sic dicitur πόλεμος κρίνεσθαι, apud Paus. in Achaicis. Sic & apud Galen. ad Glauc. l. 1. Item judicor, censeor: apud Thucyd. l. 1. Item statuor, constituor: unde apud Polyb. πταῖσας τὸ κριθέν. Item accusor, dies mihi dicitur, &c. ut κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήμασι, maleficij accusari, apud Plutarc. in apophth. Sic κρίνομαι πρός σε, apud Aristid. & κρίνεσθαι δίκην, apud Thucyd. Hinc & τὸ Κρινόμενον, id de quo disceptatur. Item damnor, sæpè in novo Testam. Item examinor, exploror, quæstio de me habetur, apud Thucyd. lib. 6. Et in voce media, κρίνασθαι ὀνείρους, conjecturam de somniis facere, seu explorare & examinare somnia, apud Homer. Il. ε. Hinc & τὸ κεκριμένον, exactum, severum, germanum, apud Plutarch. de musica. Item comparor, conferor, apud Plat.

Κεκριμένως, (adverb.) exactè, adhibito judicio, seu censura, apud Plat.

Κρίμα, τὸ, judicium. Matth. 7. & alibi in novo Testam. Item damnatio. Luc. 24.

Κρίσις, εως, ἡ, judicatio, i. ipsa judicandi actio. Item judicium, seu sententia quæ fertur de re aliqua, Aristot. polit. 4. Κρίσις οὔπω γέγονεν ἀμφισβητουμένων περὶ ὀνόματος. Exponitur etiam, judicium, i. censura seu æstimatio alicujus rei. Herodian. l. 4. ἐς ὃς ὀρθὴ κρίσις τὸ πεπαγμένον λογίζεσθαι. ¶ Item causæ dictio. Thuc. l. 1. παρίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν, offert se ad causam dicendam. ¶ Item accusatio: ut apud Demosth. ἐξῆλθον αἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, accusationis tempus exiit. Item lis, controversia. Lucil. l. 2. in anth. Epigram. Ἀλλὰ περὶ Εὐτυχίδῃ ἔχομεν κρίσιν. Item pro ἐγκλήματι, Aristot. pol. 4. ¶ Item decretorium belli prælium. Plut. κραιπαλῶν μάχην κρίσιν ἐκάλεσεν, pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις affini superiori significatione dicitur aut ipsa solutio morbi, aut repentina ejus in melius vel deterius mutatio, aut denique ejusdem accessio. Galen. & Hippocr.

Κρίσιμος, η, ὁ ἡ, q. d. judicatorius: ad judicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo: unde κρίσιμος ἡμέρα, apud medicos, dies in quo κρίσις contingit.

Κριτὴς, οῦ, judex. Item arbiter, & arbitrator, æstimator, apud Demosth. & Thucyd. in fœmin. κρίτις, judex. Aphrod. in lib. 2 περὶ ψυχῆς,

Κριλικὸς, aptus ſeu ſolers ad fungendum officio judicis, ſolers ad judicandum, judicandi peritus. Syneſ. epiſt. 74. ἡ κριλικωτάτη τῶν ἀνδρῶν. Item qui velut artem facilitat judicandi de aliorum ſcriptis, præſertim verò de poëmatis: cenſor poëmatum, i. qui poëmata ad grammatica præcepta revocat, apud Strab. Interdum additur genit. ποιημάτων: ut apud Luc. de ſalt. Et δυνάμις κριλική, judicandi peritia ſeu ſolertia. Luc. in Hermog. ¶ Item decretorius: ut κριλικὸς ὕδρως, apud Gregor. & κριλικαὶ ἡμέραι, apud medicos.

Κριτήριον ε, τὸ, organum judicandi ſeu inſtrumentum: ut dialectica dicitur eſſe κριτήριον ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laërt. in Zen. Expon. etiam, ſenſus & pars animi rerum æſtimatrix & arbitra. Item id ex quo judicandi materiam petimus, id ad quod reſpicientes judicamus: apud Phil. & Syneſ. Item locus ubi judicatur, judicis tribunal, apud eundem Syneſ. Κριτὸς, ὴ, ὸ, ſelectus. Iliad. η. Τῆκε δ' ἀμφὶ πυρὶ κριτὸς ἔρις λαὸς Ἀχαιῶν.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνακρίνω, (& poëticè ἀγκρίνω) interrogo, percontor, ſciſcitor. Plut. in Rom. αὐέκρινον ὅς ἐστι. Demoſth. πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις αὐτῶν ἀνάκρινοι ὦ ἄνδρες δικασταί, ἔστ' τίς ἐστι, ſi quis roget quis iſte ſit. Sic apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσήγαγον, quæſtione habita. Item exploro, perpendo, æſtimo, examino. Thuc. μετεπέμποντο Πανσανίαν ἀνακρινοῦντες ὧν αὐτοὶ ἐνωσθήσονται, examinaturi. Iſocr. τὸ τὰς ἡδονὰς τῶν πραγμάτων τοῖς ἀδυνάτοις ἀνακρίνειν, voluptatibus æſtimare ſeu metiri res ſerias.

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæſtio de me habetur. Plutarc. χρήσας νόμον πῶς δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς εἰσάγοντας ἐν αἰτίαις γενομένους. Sic & apud Dem. contra Mid. Dicitur & ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio inſtituitur: ſeu quod perpenditur & examinatur, apud eundem Demoſt.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio.

Ἀνακριλικὸς, ὴ, ὸ, interrogatorius, interrogativus.

Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionyſ. ad Demoſth. Προανακρίνω, antè interrogo ſeu percontor: aut primo loco interrogo & examino.

Ἀνυπακρίνομαι, reſpondeo. Iob. 11.

Ἀνύπακρισις, reſponſio, apud Anaxilam Com. teſte Suid.

Ἀποκρίνω, ſecerno, eximo, ſeparo. Plato in Polit. γλῶ πε κὴ λίθον κὴ πόλ' ἄτλα ἔπεφ ἀποκρίνουσιν οἰκέται τοῦτον οἱ δημιεργοί. Item lib. 12. de leg. καταλιπεῖν δὲ τὰς ἡμίσεις αὐτῶν, πολίται τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, eos ſecernentes ut præcipuos qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo. Sophoc. σὺ δ' οἷν ἀπόκρινας κρατεῖν. ¶ Item interno, excerno. Gal. ἀποκρίνειν αὐτὸ χρὴ μέρος τι τοῦ πτυέος. ¶ Item rejicio, improbo. Plat. de rep. l. 3. τὸ μὲν μνήμονα κὴ ὀυσξυμπάντων ἐγκριτέον, τὸν δὲ μὴ ἀποκριτέον. Item adjudico, apud Ariſtot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, ſeparor, ſegregor. Il. ε. Τὼ οἱ ἀποκριθέντε, σὺν αὐτῷ ἐρεμηδότιν. Item ſecernor, eximor. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. ὁ οἶνος ὁσμὴν λαμβάνει ὅταν ἀποκριθῇ ὑδατώδης ὢν τοῦ. Et excernor: unde τὰ ἀποκρινόμενα, excrementa alvi, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thuc. l. 2. ἡ δίαιτα κὴ συνεχόμενοί τι, ἐς τὸ πάντα ἀπεκρίθη. ¶ Item neutraliter, reſpondeo. Plato in apol. ἀποκρίνασθαι. Luc. τὸ τί μοι ἀποκρίνει. Et cum accuſat. ſolo, apud Plat. ἔμοιγε ἀπορήσειεν ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοῦμαι. Interdum cum præpoſ. πρὸς, ut πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνεσθαι, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac ſignificatione in Biblicis ſcripturis uſurpatur.

Ἀπόκριμα, τὸ, reſponſum, reſponſio, apud Suid. ¶ Item, quod reſolutum eſt à concretione.

Ἀπόκρισις, idem quod ἀπόκριμα, apud Iſocrat. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipſa actio excernendi. in ant. Epigr.

Ἀπόκριτος, ὴ, ὸ κὴ ἡ, ſelectus. Ἀποκριλικὸς, excretivus: ut ἀποκριλικὴ δύναμις, facultas excrementa repellendi, apud Gal.

Ἀποκρίδδην, ſelectim, ſeparatim, ex Apoll. Arg. 2.

Ἀποκριθόω, idem quod ἀποκρίνω, ſecerno vel excerno. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Ἀναπόκριτος. cui non reſpondetur, ſeu reſponſum eſt.

Ἀντιαποκρίνομαι, viciſſim reſpondeo, reſpondenti reſpondeo. Rom 9.

Ἀντιαπόκρισις, reſponſio mutua. Item figuræ genus, apud Herm.

Δυσαπόκριτος, cui difficulter reſponderi poteſt Luc. in Hermot.

Δυσαποκρίτως, ita ut ægrè reſponderi queat.

Εὐαποκρίτως ἔχειν, ad quæ reſpondere facile eſt.

Προσαποκρίνομαι, ultrà reſpondeo, ſeu plura quàm ſim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, ſimul reſpondeo:

Διακρίνω, diſcerno, dirimo, ſecerno, diſcrimino. Il. β. ὣς αἰπόλια πολλὰ διακρῖν' αἰγῶν αἰπόλοι εὐδοροι. Ἐπὶ δ' ἔμε Δι κρινέουσιν. Et apud Plut. νόμῳ Δι κρίνει, comam diſcriminare. Il. υ. - ἔσσατ' δαίμων Ἀ μὲ Δι κρίνει, dum nos dæmon aliquis dirimat. Sic & Iliad. β. ¶ Item diſſipo, diſcutio. Plut. in Cæſ. ἀέρος δυσφερῶς κὴ βαρυῶ διατεθέντος τὸ Δι κρινόμενον αὐτὸν ἀλέως ἐνέφερεν. ¶ Item dijudico, diſcepto: ut τὰ δίκαια Δι κρίνειν, apud Dem. & τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plat. ¶ Item perficio, abſolvo.

Διακρίνομαι, diſcernor, dirimor, dividor: ut Il. γ. Δι κρίθησαν ἔθνη Ἀργείων κὴ Τρώων. Plut. in Cam. Δι κριθῶσι κὴ λόγος. Sic apud Thuc. lib. 1. διακριθῆναι ἀπ' ἀλλήλων, dirempti ſunt alij ab aliis. Et activè, diſcerno. apud Herodian. l. 4. Item pugna decerno, dimico ut ἀγῶνι Δι κρίνεσθαι, apud Polyb. in Bœot. ¶ Item certo, diſcepto: apud Pauſ. Dem. Plat. ¶ Item hæſito, dubito: ut Act. c. 10. μηδὲν διακρινόμενον. Sic & alibi in N. Teſt. ¶ Item perficio, abſolvor. Ariſtot. l. 4. de generat. ὡς μὲν γὰρ τὴ μητρὶ τὸ πλάσαι χρόνῳ Δι κρίνεται τὸ ἧλυ τοῦ ἄρρενος.

Διακεκριμένως, diſertè, diſtinctè.

Διάκρισις, ſecretio, diſcretio, diſcriminatio. Item diſſolutio. Ariſtot. l. 1. meteor. ἡ γὰρ ἀτμὶς ὕδατος Δι κρισίς ἐστι, aquæ diſſolutio. Item perfectio, apud eundem lib. 4. de gener. ¶ Item judicium. Plat. de leg. l. 6.

Διακριλικὸς, ὴ, ὸ, diſcernendi vim habens, ſeu ſecernendi. Item ſegregativus, & præditus facultate diſcutiendi. apud Gal. & Alex. in Topic.

Διακριδὸν, diſcretè, diſtinctè: adhibendo diſcrimen, ſeu q. d. diſcriminatim. Luc. in amor.

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui diſcerni non poteſt ſeu diſtingui: vel non diſtinctus, non diſcretus. Exp. etiam non judicatus, ſeu dijudicatus. apud Luc. Ἀδιακέλευς, non diſtinctè, promiſcuè. Δυσδιάκριτος, qui diſcerni, ſeu dijudicari difficulter poteſt.

Ἐπιδιακρίνω, inſuper diſcerno, vel poſtea diſcerno ſeu ſecerno.

Ἐγκρίνω, judicio meo comprobatum admitto, adopto, ſeu allego. Ariſtid. τὰς ἐπηλυδας ἡδὰς μὴ ἐγκρίνειν.

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκρίνεσθαι εἰς τὰς τριακοσίας. Demoſt. ἐπιδημοῦντας εἰς τὴν κοινωνίαν ἐγκριθῆναι. ἀστὸς ἐκ τῶν πολλῶν.

Ἔγκρισις, admiſſio, &c. Item adoptatio, decuriatio.

Ἔγκριτος, admiſſus, approbatus, vel qui eſt ex approbatorum numero. Expon. etiam, probus, apud Greg. in epith. in patrem.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, inſinuo me. Philo de mundo, (de animabus in aëre agentibus) ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει πάμπολλα τοῖς θνητοῖς.

Εἴσκρισις, inſinuatio.

Decomp. Ἐπεισκρίνομαι, idem quod εἰσκρίνομαι. Greg. de Hom.

Συνεισκρίνω, idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, ſecerno, excerno, ſegrego, expello. Ariſtot. ἐκκρίνουσι τῶν καμήλων οἱ ἀσσύριοι τὸ ἔκγονον, ſegregant, ſeu ſecernunt à camelis: ſeu ut alij exp. abſtrahunt, ablactant. Item egero, exhaurio, eximo. Theophr. ὅταν τὸ θερμὸν πίψις γινομένη τὰ μὲν ἐκκρίνει κὴ ἀφανίζει. ¶ Item ordine moveo de curia ejicio, numero expungo. Xen. Pæd. 3. οἱ γεραίτεροι ἀκύσαντες ἐκκρίνουσι. Item reprobo, rejicio.

Ἐκκρίνομαι, excernor. Ariſtot. l. 3. de cœlo. & apud Gal.

Ἔκκρισις, excretio, exuctio, exhauſtio. Theoph. τὸ ἐκκρίσεως δὲ κὴ ἀφανισμοῦ γενομένης. Sic apud Gal. ἔκκρισις αἵματος ἐκ τῶν μυῶν.

Ἔκκριτος, delectus, ſelectus, qui exemplus eſt è numero ob præſtantiam, eximius, egregius: ut ἔκκριτοι δικασταὶ, apud Plat. de leg. l. 9. & ἔκκριτον ὠόγημα, apud Sophocl. Exponitur etiam, præcipuus, primarius, apud Greg.

Ἐκκριλικὸς, excretorius, excernendi vim habens.

Decomp. Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, apud Athen.

Συνεκκρίνομαι, ſimul excernor, ſeu exhaurior. Theoph. in 6. de cauſ. Δι' ὃ τὸ συνεκπίπτειν ἐ συνεκκρίνεσθαι τὸ πικρὸν ἀπὸ τῆς πλίης.

Ἐπικρίνω, judicio meo approbo, vel ſimpl. approbo, comprobo: ut apud Plut. in Lyc. γνώμῃ ἐπικρίναι. Sic & apud Herodot.

Ἐπίκρισις, approbatio, æſtimatio, judicium, apud Alex. in Top.

Ἐπικριτὴς, approbator. Item arbiter, apud Suid.

Ἐπίκριτος, approbatus. Item delectus.

Decomp. Ἀνεπίκριτος, de quo ſtatui aut decerni non poteſt.

Δυσεπίκριτος, de quo vix poteſt judicari.

Καταδικάζω, judico adverſus aliquem, damno, condemno: ut apud Iſocr. contra Lochit. ἁπάντων ἡμᾶς καταδικάζειν. Idem τὸ μὲν γὰρ τελευτήσαι, πάντων ὁ πεπρωμένη κατέκρινεν. Sic & ſæpè in novo Teſt.

Καταδικάζομαι, damnor, condemnor: cum accuſ. ut apud Greg. in ſecundo de filio, ἃ γὰρ νοήσας ἔπαθε, οἰκήσεσθαι σε μᾶλλον καταδικασθεὶς ὁ ἀὴρ, morte damnatus, apud eundem, ἵνα μὴ πονίαν ἀποθνῄσκων καταδικασθῶμεν, ne inopiæ divinitatis damnemur. Frequens ejus uſus eſt in Biblicis ſcriptis.

Κατάκρισις, damnatio. 2. Cor 7. Κατάκριμα, idem. Rom. 5. & 8.

Κατάκριτος, damnatus.

Decomp. Ἀκατάκριτος, non damnatus. Act. 16 & 22. ἀκατάκριτος, aliquis pati dicitur, *pro* indicta cauſa. Ἀκατάκριτος, ſine condemnatione ſeu indicta cauſa.

Αὐτοκατάκριτος, à ſeipſo damnatus, ſuopte judicio condemnatus: in ep. ad Tit. c. 3.

Προκαταδικάζω, priùs condemno, judicio meo antè damno.

Παραβάλλω, comparo, judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans. Item juxtà loco, & ita propè ut comparatio fieri poſſit, apud Plut. in ant. ¶ Item perperam judico.

Προκρίνω, q. d. judico præ hoc, antefero, antepono. Plut. in Themiſt. τὸν ἐπιεικῆ τοῦ πλουσίου προκρίνας. Plato in Apol. ὡς αὐτῷ ἑαυτῷ οὐ

τῶν ἐν τῇς ἀρχαῖς προκρίνεσι. Et cum infinitivo: ut apud Isocr. προκρίνας τέτας καλλίονας εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xen. in Apoll. ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προέκρινεν ὑπερφέρειν.

Προκρίνομαι, priùs judicor, anteferor, anteponor: unde apud Xenoph. οἱ δοκέσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν. Et προκεκριμένοι, quorum nomina ad spem sortium recipiuntur.

Πρόκριμα τό, q. d. prælatio, delectus. In epist. 1. ad Tim. cap. 5. ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, absque eo ut unum alteri præferas.

Πρόκρισις, ἡ, q. d. prælatio. Exponitur & præjudicatio.

Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur & anteponitur. Item προκεκριθοι, qui & προκεκριμένοι.

Προκρίνω, adjudico: apud Diog. Laërt. cum dat. & accus.

Προσκρίνεσθαι, accrescere, agglutinari, coagmentari, in idem corpus cogi & coagulari, ut cibus in alimentum concoctus, apud Themist. l. 2. de anima.

Πρόσκρισις, accretio sive accrementum, apud eundem.

Συγκρίνω, coagmento ¶ Item comparo & contendo inter se. Lucill. l. 2. Epigr. Σύγκρινον ᾗ τέχνῃ τέχνῳ, compara artem cum arte. In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸν Ἔκτορα, ne me tumulo meciaris. Et συγκρίνειν ἐνύπνια, interpretari somnia. Genes. 40. & Dan. 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concresco. Aristot. l. 1. metaphys. & apud Herodot. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingens amicitia contracta est, seu coaluit. ¶ Συγκρίνεσθαι πρός τινα, judicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τό, coagmentum & quod concretum est, apud Greg. & Laërt. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκριμα ἐνυπνίῳ, interpretatio somnij. ¶ Item σύγκριμα, edictum. Maccab. l. 1. c. 1.

Συγκριμαλικὸς, ἡ, ὁ, temperatus vel concretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, concretio. Plut. de primo frig. & de def. orac. Item comparatio, contentio duorum inter se. Polyb. & Philo de vit. M. l. 3. Σύγκρισις ἐνυπνίου exp. interpretatio somnij. Dan. c. 3.

Συγκριλικὸς, coagmentandi vim habens. apud Alex. Top. 2. Item comparativus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Συγκριλικῶς, comparativè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσύγκριβοι, quibus libera corporis transpiratio est: sic dicti à corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpiratum.

Ἀσύγκριτος, ἡ, ὁ ᾗ, qui concretus non est, aut qui concrescere seu coalescere nequit. Exponitur etiam, qui cum alio non habet commercium. Item qui contendi & comparari cum alio non potest, dissimilis. Ἀσυγκρίτως, citra concretionem, seu more eorum quæ concreta non sunt.

Ἰδιοσυγκρισία, ας, ἡ, propria & peculiaris concretio, sive constitutio & temperamentum: ut ἰδιοσυγκρίσιαι σωμάτων, apud Dioscor. l. 6. propriæ & peculiares corporum constitutiones.

Μειῶσυγκρίνω, recorporo: miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto. Paul. Aeg. l. 3. c. 63. ἐν ᾗ τῶν ἁμαλείμμασι μειῶσυγκρίνει αὐῶρας διαφόροις. Μειῶσύγκρισις, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Gal. Μειῶσυγκριλικὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriam. Et μειῶσυγκριλικὴ δύναμις, facultas quæ μειῶσύγκρισιν præstat. Dioscor. l. 4.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo. Demosth. pro cor. μηδὲ τῇ φωνῇ διακρύῃ ὑποκρινομένους τὸν ὀλέθρον τύχῃ ἀλλὰ τῇ ψυχῇ σωζομένους. Luc. de salt. οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Et cum infinitivo: ut apud Hermog. γράψαντες γὰρ πάντες ὑποκρίνονται χρῆσθαι. Dicitur & de histrionibus personam alicujus induentibus. Herodian. l. 1. ἔκφρίς τὸ βάλεται κῆμα ὑποκρίνεται. Sic apud Dem. περὶ παραπρ. Ἀνίκητόν ᾗ Σοφοκλέες παλλάκις Ἀριστόδημος ὑποκέκριται personam egit. ¶ Item respondeo: ut Od. 9. μερμήριξεν Μενέλαος Ὀππως οἱ κῆ μοῖραν ὑποκρίναιτο. ¶ Exponitur etiam æstimo, judico, censeo: ut apud Plut. σὺ τὸ βέλτιον ὑποκρίναιο σκοπῶν, tu melius hoc tecum æstimares. Sic apud Hippocr. αὐτὰς ὑποκρινάμην ἐμαυτῷ ὄναρ, in somnium mecum æstimabam. Item interpretor, explico, seu judicium fero. Philostr. δεῖ αὖ ὑποκρίνασθαι ὄψιν ἀδεμίαν, ne unam visionem quidem interpretari possent.

Ὑπόκρισις, simulatio: peculiariter qua quis probitatem præ se fert revera nequitiæ & improbitatis plenus: sæpè in N. Test. Item histrionis gestus personam alienam repræsentantis. Exponitur & pronunciatio: apud Plutarc. Est etiam figura rhetorica, quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκριτὴς, simulator, qui eo vitio laborat, quod hypocrisis in sacris literis dicitur. Item histrio, apud Plut. Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, conjector somniorum, apud Luc.

Ὑποκριλικὸς, ἡ, ὁ, simulatus, cui inest simulatio more eorum, qui hypocritæ vocantur. Item ad histriones seu ad histrionum artem pertinens: ut apud Dem. Phal. ἔστι ᾗ κὰ ἀλλὰ ῥητόρικὰ ὑποκριλικά.

Ὑποκριλικῶς, simulatè. Item histrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀνυποκρίτομαι, vicissim simulo, contra præ me fero.

Ἀνυπόκριτος, ἡ, ὁ ᾗ, non simulatus, expers simulationis, non fictus, sincerus: ut ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, Rom. 12. & alibi in epist. Pauli. Item alienus ad histrionica seu histrionia, apud Demetr. Phalereum.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione capio & demulceo.

Συνυποκρίνομαι, simul simulo.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in κρεινὴς & κρινω.

Δυσκρινὴς, ἐος, ὁ ᾗ, idem quod δύσκριτος. Plut.

Εἰλικρινὴς, distinctus, non permixtus. Xen. Pæd. 8. Ἀφ' ὃ τὸ εἰλικρινὲς εἶναι ἔκφασι εἶναι τὸ φῦλα. Item purus, syncerus, verus, non fucatus. Item apertus, manifestus, perspicuus, & q. d. τῇ ἕλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem Solis, qui ἕλη dicitur, τὰ μεμιγμένα ᾗ τὸ ἀμιγῆ facilè ἀφικρίνεται, in Axiocho, & apud Xen.

Εἰλικρινῶς, syncerè, purè, verè aperté.

Εἰλικρίνεια, ἡ, synceritas, puritas. Suid.

Εἰλικρινέω, ῶ, syncerum reddo. Aristot. de mundo.

Εὐκρινὴς, discretu dijudicatuque facilis: vel benè discretus ac distinctus, purus, clarus, liquidus. Hesiod. in Erg. & apud Isæum in oratione περὶ Ξενάγου. Exponitur &, qui ex morbo vires resumit, revalescens, apud Herodot.

Εὐκρινέως, sive εὐκρινῶς, discretè, distinctè. Xen.

Εὐκρίνεια, distinctio, puritas. Hermog.

Εὐκρίνω, benè secerno & seligo. Od. ξ. Τ' ἄριστον εὐκρίνας ἀποπέμπω.

Decomp. Διαυκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, discerno, distinguo. Luc. in Hermot. & Laërt. in Zenone. Item dijudico, discepto, disputo, discutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. & apud Xen. Vtitur & Cic. ad Att. Διευκρίνησις, discretio, discussio, explicatio.

Προδιευκρινέω, priùs discerno: vel antè discutio.

Προεξευκρινέω, ῶ, idem. Hippocr. l. 1. Aphor.

Φυλοκρινέω, ῶ, judicis officio fungor in tribu, sum judex tribus, judico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu judicor. Hesych.

Composita formata ex secunda persona sing. præt. perf. pass. itidem sine præpositione.

Ἄκρισία, ἡ, (q. d. indiscretio) non adhibitus delectus, non adhibitum judicium. Luc. Item res controversa, & de qua nondum judicatum est. Polyb. Item judicij inopia, vel temeritas in judicando, & malum judicium: in anth. Epigr. Item confusio, q. d. indiscretio turbulentus rerum status, vel rerum turbulentarum status. Xen. Hell. ult.

Δικαιοκρισία, æquum judicium. Rom. 2. & Basil.

Κακοκρισία, pravum & iniquum judicium. in Epigr.

Composita formata ex tertia pers. præt. pass. itidem sine præpositione.

Ἄκριτος, ἡ, ὁ ᾗ, injudicatus, indemnatus, qui causam non dixit: Demosth. Τὸ ἄκριτον, ut dicitur, quod in controversiam non cadit. Isocr. Item quod componi vel decerni non potest, anceps. Il. ζ. & apud Hesiod. necnon apud Demosth. Plut. Polyb. Item indiscretum confusum, indistinctum: ut ἄκριτον μοῦδοι. Il. ε. & ἄκριτος τύμβος. Il. η. Sic & alibi apud Homer. & Opp. Item sine judicio ac ratione factum. Herodian.

Ἄκριτος, injudicatè, vel injudicatò, indicta causa. Isocr. in Panath. Item nullo cum judicio, sine delectu. Item indiscretè, confusè, nullo discrimine. Ἄκριτι, idem. Suid.

Δικαιοκρίτης, justus judex.

Δύσκριτος, judicatu difficilis aut dijudicatu, cujus difficilis est disceptatio. Plut. de def. orac.

Δυσκρίτως, ita ut non facilè sit judicare seu dijudicare: ita ut non facilis sit disceptatio. δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum judicij. Aristoph.

Εὔκριτος, de quo judicare facile est: cui oppon. δύσκριτος: ut δύσκριτα καὶ εὐκριτα νοσήματα. Hippocr. Aphor. l. 1.

Θεόκριτος, divino judicio electus, Dionys. Item dearum judex, apud Theocr. in ara.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, qui somnia interpretatur, qui somnia dijudicat. Theocr. idyll. 22.

Ὀνειροκριλικὸς, ad somniorum interpretem & conjectorem pertinens: unde ὀνειροκριλικοὶ, libri Artemidori. Item qui somnia novit interpretari, peritus somniorum interpres.

ΚΡΙΟΣ, ου, ὁ, aries: ovium gregis dux. Plut. Ἀθηναῖοι τῷ ζῳδιακῷ τὸν κριὸν ἐπέθηκαν. ¶ Est etiam signum cœleste: Aratus, Τῶν ὀλίγον κριὸς νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσί. Cic. interpr. inferior paulò est aries, & flamen ad austri Inclinatior. in Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγόνατε Η' διδύμοις, an in ariete, an verò in geminis. ¶ Naves etiam, quædam κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent infigne: Bayf. ¶ Κριὸς, est etiam machina bellica, quam Ioseph. l. 3. de capt. Iud. describit. Xenop. Pæd. 7. μηχανὰς ἐποιεῖτο καὶ κριὸς ὡς τὸ μὴ πρόσβρων τοῖχον τὸ τεῖχος. ¶ Κριος ὀροφιαῖος, cicer arietinum: à capitis arietini similitudine. Theophrast. hist. pl. lib. 8. c. 5. ¶ Est etiam vocabulum architecturæ, quo significatur ornamentum quoddam instar tortilis pampini, & clavicularum, sive capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ & Ionicæ: volutam & helicem vocat Vitruvius.

Κρίδιον, ου, τὸ, parvus aries. Hesych.

Κρίσις, &c. vide in Κρίνω. Κριτὸς, in Κιρτός. Κριτὴς, &c. in Κρίνω.

ΚΡΟΚΗ, ης, ἡ, trama, ſubtegmen: id quod ſtamini inſeritur ſeu intexitur. Plato in Crat. ἐπὶ τῷ κρόκῳ τὴν τῶν σήμηνας ἀφικνέομαι. Apud Luc. κρόκῳ κεκτήμενοι. ſtamina nens. ¶ Κρόκαι dicuntur etiam arena littorea: vel calculi ſeu lapilli littorei aut marini, Ariſtot. in mechan. quæſt. ¶ Item κρόκη, littus. Etymolog. & ſchol. Lycophr.

Quum ſignificat ſtamen, format & irregularem accuſat. κρέκω, quaſi à nom. κρόξ. Heſiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν πρώτῳ πυκάσαι κρόκα μηρύσασθαι.

Κροκίζω, texo, neo, tramo, apud Herodot. Vide & in Κρόκος.

Κροκίς, ίδος, ἡ, exp ſubtegmen, in Epigr. Item floccus ſeu filum in veſte extans ſive prominens. Plut. in Sylla, καὶ κροκίδα τῶν ἱματίων ἀπόσυρσι, filum ex veſte evellens. Apud Aetium l. 3. dicitur medicamenti genus πεσσὸς τις, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Pleriſque in locis ſcribitur κροκὺς, ὑδος: ut apud Hippocr. in prognoſt. Herodot. in Thalia. Dioſc. l. 2. Galen. l. 3. de loc. aff.

Κροκιδίζω, ſive κροκυδίζω, floccos lego: verbum eſt ab omnibus medicis de phreneticis dici ſolitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos piloſque ex veſte legentibus.

Κροκιδισμὸς, οῦ, ὁ, floccorum ſeu filorum lectio. Galen.

Κροκώλη, ἡ, calculus littoralis, ſeu arena littoralis. Epigr. lib. 1. παρὰ κροκώλῃσι θαλάσσης, apud littora.

Compoſita.

Ἀνθοκρόκης πέπλος, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta. Eurip. in Hecuba.

Εὐκρόκαλος, ος, ὁ καὶ ἡ, pulchram in littore arenam habens, in cujus littore pulchri calculi ſunt: ut εὐκρόκαλος ἠϊών. Et εὐκρόκαλος θάλασσα, apud Nonn.

Λινόκροκος, ex lino textus: ut λινόκροκον φᾶρος, apud Euripid. in Hecuba.

ΚΡΟΚΟΣ, ου, ὁ, ſive κρόκη, ης, τὸ, crocus, crocum: herba de qua Theophraſt. hiſt. pl. l. 6. c. 6. Il. ξ. Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον ἠδὲ ὑάκινθον. Callim. hymn. in Apoll. Χέσμιος δὲ κρόκον ἡδύ. Sic & apud Athen. l. 13. & 11. ☞ Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ κρύειν θάλπεσθαι, ſicut & Plin. ſcribit crocum virere bruma & colligi. ¶ Κρόκον dicitur etiam ovi luteum ſeu vitellus. Alex. Trall. λεκίθους σὺν κρόκῳ ὠοῦ. ¶ Item avena, genus frumentaceum, apud Theophr. hiſt. pl. l. 8.

Κροκώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, croceus, crocum referens. Dioſc. l. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κρόκεος, idem quod κροκώδης. Eurip. in Hec.

Κροκόεις, idem: ſeu crocei coloris, croceo colore imbutus. Eurip. in Phœniſſ. & Phalæcus apud Athen. lib. 10. Theophraſt. hiſt. plant. l. 8.

Κρόκινος, η, ον, crocinus, croceus: κρόκινον ἄνθος. Theophr. hiſt. pl. lib. 1. Et κρόκινον μύρον, apud Dioſc. l. 1.

Κροκίας λίθος, crocias lapis: quòd ſit colore croci.

Κροκόω, ῶ, croco imbuo, croco tingo ſeu inficio. Athen. l. 2.

Κροκωτὸς, ὸν, ὁ, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item abſolutè pro, veſtis croceo colore imbuta: ut apud Ariſtoph. in Ran. Luc. de hiſt. ſcrib. Athen. l. 12.

Κροκίζω, croco ſimilis ſum, crocum refero. Dioſc. l. 4. c. 65.

Παρακροκίζω, (*comp.*) aliqua ex parte crocum refero, ſeu crocum mentior. Dioſc. l. 5. c. 137.

Κροκόδειλος, Κροκοδείλιον, vide in Δειλός.

ΚΡΟΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus. ☞ dictus παρὰ τὸν χρόνον, quòd cum ipſo tempore extiterit, vel potiùs ante ipſum tempus, autor ipſe temporis: quò & Ariſtot. reſpexit in lib. de mundo, ſcribens τὸν Δία eſſe filium κρόνου & χρόνου, utpote δύναμιν ἐξ ἀϊδίου ἀτέρμονα εἰς ἕτερον αἰῶνα. ¶ Proverbiali joco pro moroſo ſene ponitur & pro malefico, quia fingitur à Poëtis τεκνοφάγος. ¶ Item pro bardo ſeu fatuo & deliro ſene, quia antiquiſſimus omnium deorum habitus fuit, & priſci mortales qui ſub ejus regno vixerunt ſimplices fuiſſe prædicantur. Ariſtoph. in Nub. ἐγὼ διδάξεις τὸν, κρόνον ὄν, quum ſenex ſis & delirus.

Κρονικὸς, ὸν, ὁ, Saturnius. Item vetuſtate deſipiens, præ ſenio delirus & fatuus, ſeu priſcam fatuitatem redolens, quæ ſub Saturno fuit. Ariſtoph. in Pluto. Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημᾶν τι τὰς φρένας ἄμφω.

Κρόνιος, idem quod κρονικὸς: unde κρονίων ὄζειν, apud Ariſtoph. in Nub. priſcam fatuitatem ſeu ſtoliditatem redolere. Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia ſtella, una ex ſeptem errantibus. Et Κρόνιος μὴν, Saturnius menſis, qui poſtea dictus eſt ἑκατομβαιών: unde κρόνια, Saturnalia, ſacra quæ in honorem Neptuni peragebantur.

Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

Κρονίδης, & Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Plerunque Iovis epitheton, paſſim apud Poëtas.

ΚΡΟΣΣΟΣ, ου, ὁ, fimbria, limbus: extrema veſtis ora, quæ eam circumquaque ambit. Pollux κροσσῶν nomine villos intelligit, qui veſtimentis aſſuti ſolebant. Itidem Suidæ κροσσὸς eſt ὁ μαλλὸς, villus qui extremæ veſti aſſuitur.

Κροσσόω, ῶ, ejuſmodi fimbria villóve prætexo ſeu circumdo.

Κροσσωτὸς χιτὼν, ſeu κροσσωτὸς ſimpl. (ſub. χιτὼν) tunica fimbriata ſeu villis prætexta.

Κροσσαὶ, ſcholiaſtes Homeri pro ſcalis accipit: ut Il. μ. Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δόρατ' ἔχοντες. Alibi itidem ſcribit κρόσσας vocari ſcalas ad propugnationem murorum accommodas. Quibuſdam (inquit Heſychius) ſunt ſcalæ ſcalis ſuperpoſitæ: aliis verò ſunt pinnæ murorum aut turrium (metaphora à veſtibus, quarum ſummitates nominantur κροσσοὶ.) ut Il. μ. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, & ἔρεισαν ἐπάλξεις. Apud Herodot. l. 2. ſcribitur κρώσσαι.

Compoſita.

Δίκροσσος, geminam ſeu duplicem habens fimbriam, duas habens fimbrias: ut δίκροσσον πέδιλον, apud Poll. l. 7. Quidam interpr. utrinque fimbriatus.

Πρόκροσσαι νῆες dicuntur aliæ poſt alias ſeu ſuper alias: ut cum continua ſerie in procinctu ſtant. Homer. Iliad. ξ. Et Herodot. ἄλλαι νέες παρέκροσσαι.

Κρόσφος, vide in Γρόσφος. Κρόταλον, &c. in Κρότος.

ΚΡΟΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus: pars capitis, quæ eſt inter oculos, aurem & verticem, ut Ariſtot. definit. Odyſſ. σ. Καμπυλίη παγχάλκῳ ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα. Theocr. idyll. 11. Ἀβὰ μαλακοῖσιν ἐδεὶ τὸ μέλι τοὺς κροτάφους τε. Idem idyll. 15. παρὰ δ' ἴσχιον ἀπὸ κροτάφων καθύπερθεν Ὀπτιφίλητος Ἀθάνις. ☞ Quidam dici volunt παρὰ τὸ κροτεῖν ἐδὲ τὴν ἀφλὼ, quòd pulſus venarum ibi evidens ſit: alij παρὰ τὸ κηρύσσειν πάθος: unde etiam Theocr. dixit idyll. 14. ἀπὸ κροτάφων πιλόμεθα Πιερίδων γραμμάτεσσι.

Κροταφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: ut κροταφίται μύες, muſculi temporales. Gal.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll. lib. 10. cap. 31. inter vaſa fabrilia.

Πολιοκρόταφος, ος, ὁ καὶ ἡ, (*compoſ.*) cana habens tempora, ſenex: epitheton h. minum. apud Hom. ut Il. θ. Παῖδας ἐμοὺς πολιοκροτάφους τε γέροντας.

ΚΡΟΤΟΣ, ου, ὁ, pulſus: ut pulſus æris, remorum, manuum & pedum. Frequenter de manuum plauſu dicitur, quo quoniam approbari aliquid in theatris ſolebat, ideo pro laude interdum uſurpatur. Ariſtoph. in Ran. Πάσης δυνάμεως αὐδῶν, γυναικῶν τε κρότου χερῶν πολιοῦ. Demoſthen. contra Midiam, θορύβου τε κρότου διεῤῥιμμένου τε καὶ στενάζοντες ἐποιοῦντο. Dicitur & de plauſu, quem ciconia crepitante roſtro edit: Philoſtr. ep. 4. ☞ A præt. perf. paſſ. tertia perſona κέκροτται formari κρότος, exempto ν, tradit Etymol.

Κροτέω, ῶ, pulſo, verbero: Plut. de educat. puer. τοῦτον (ἔφησεν) ἀπηλθὼν κρότησον. Sic dicitur κροτεῖν κιθάραν, pulſare citharam, ſeu ludere citharâ, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, quum eum tàm rapido curſu trahunt, ut cum crepitu quodam ſuccutiatur: ut Il. ο. ὑπερφίαλοι δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plauſu collido: Xenoph. Pæd. 8. πότερον κροτεῖν δεῖ τὰ χαίρε ἢ γελᾶν, ἢ τι ποιεῖν; Syneſ. epiſtol. 121. & τὸ χαίρε συκρότησε. ¶ Item comprobo plauſu, ſeu plauſu excipio: Xen. in ſympoſ. οἱ δὲ συμπότται ὁρῶντες, ἅμα μὲν συκρότουν, ἅμα δ' ἐῴων αὖδις. Sic & apud Plut. in Alcibiad. Interdum cum accuſat. perſonæ: ut apud Laërt. in Cleanthe, οἱ ἀκροατὰι τὸν μὲν συκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον, cum plauſu exceperunt. ¶ Item crepo: (*ea ſignific. qua Horat. dicit. ſi quid Stertinius veri crepat.*) ut in Axiocho, καὶ πάνυ γε πολλὰ τοῦτον λόγους ἄρα κροτήσης, ſi crepes ¶ Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia, quæ ſibi plaudit crepitante roſtro: apud Philoſtr. epiſt. 4.

Κροτέομαι, ἐσμαι, pulſor, verberor. Item plaudor, plauſu excipior. Ariſtot. de arte poët. διὰ δὲ ἄμφω καὶ κροτεῖσθαι. Chryſoſt. κροτεῖσθαι ἄξιον, plauſu dignus. Metaphoricè κεκροτημένοι ἀνδρες dicuntur aſtu & fraude exercitati homines, Theocr. idyll. 15.

Κρότημα, τὸ, plauſus, id ipſum quod ex plaudendi actione oritur: idem quod κρότος. Dicitur etiam de vafris & verſutis. Heſych.

Κρότησις, plauſus, ipſa plaudendi actio: in Axiocho.

Κρότητὸς, ὸν, ὁ, pulſatus: unde κρότητα loca ſunt, quæ pedum plauſu pavita ſunt. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 6. Et κρότητα μέλη, quæ digito pulſatis organis aut etiam quæ tibiis canuntur: Athen. l. 4.

Κρότισμὸς, idem quod κρότος. Aeſchyl.

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum: inſtrumentum quod pulſatum manu crepitabat: ſchol. Ariſtoph. & Dioſcor. lib. 2. Epigram. τῷ δὲ τάλαντον γεγηθὼ κροτάλων εἰς ψόφος ἐξέβαλεν. ¶ Κρόταλον, ſeu κροτάλος appellabatur etiam homo garrulus & loquax: Ariſtoph. in Nub. τέμμα, κρόταλον, παπτάλη. Dicitur & de homine verſuto ſeu vafro. ſchol. Ariſtoph. apud Euripid. in Cyclop.

Κροταλίζω, crepitare facio, idem quod κροτεῖν: Il. λ. ἵπποι Κεῖν' ὄχεα

ὄχεα κροτάλιζον αὐὰ πτολίμοιο γεφύρας. Item plaudo, plausu comprobo & excipio ut apud Athen. l. 9. οἱ ϑ λιπὼν κροταλίζεσι μετὰ χαρᾶς. Sic in pass. apud eundem. l. 14 & 11.

Κρόταλα, τὰ, crotalia. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἄκροτος, ὁ, plausu carens, cui non applauditur.

Ἀκρουστος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρόπτε κύμβαλα, non congruentia ad numeros.

Γονύκροτοι, ab antiquis dicti sunt οἱ βλαισοὶ, & apud Anacreontem οἱ σκολιοὶ, teste Eust. Aristotelis in physiogn. γονυκρόται sunt impuri, quibus genua trepidant.

Δικρότος, ὁ ἡ, bis pulsans: ut δίκροτος σφυγμὸς, apud Gal. in Isagoge pulsuum. Item qui utrinque impellitur: ut δικρότοισι κώπαις, apud Eurip. Et πὲ δίκροτε πλοῖα, naves biremes: apud Polyb. l. 6.

Ἵππόκροτος, equis resonans, equis perstrepens. Eurip. in Hippol. Ἱππόκροτος, equis prostrepo. Synes. ep. 130.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur. Μονόκροτοι ναῦς, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Strab. l. 7. & Xen. Heli.

Ποδόκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitū edens. in Epig.

Πολύκροτος, multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente propter diversas aut chordas aut fistulas quæ pulsu tanguntur. Athen. l. 12. Πολύκροτοι dicuntur etiam homines versuti & vafri. schol. Aristoph.

Τρίκροτος, triremis.

Φιλόκροτος, amans strepitum. Hom.

Χαλκόκροτος. Rheæ epith. cujus sacerdotes cava æra pulsu exercebant. Hesych Item ære cusus, seu factus. Eurip. in Phœniss. Apud Aristoph. χαλκόκροτοι ἵπποι, quoniam æreis seu ferreis soleis terram pulsant.

Composita cum præpositione.

Ἀνακροτέω, ῶ, plausum do, seu plausum tollo, applaudo. Aristoph. in Vesp.

Ἀνακροταλίζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἀπόκροτος, ος, ὁ ἡ, durus, asper. Xen. de equ. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 3. ἀπόκροτον ψυχὴν ἔχοντος ἀνδρὸς. Exponitur etiam, pavitus.

Ἀποκροτέω, crepito, plausito: ἀποκροτεῖν τοῖς δακτύλοις apud Strab.

Ἀποκρότημα, digitorum concrepatio. Athen. l. 12.

Ἐγκροτέω, infligo, impingo, illido. Eurip.

Ἔπικροτος, pulsatus, pavitus: idem quod κροτητός. Aristot. hist. an. l. 8. & Gall. l. 2. ὑμεναίων.

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4. Item crepito: Hesiod. in asp. τὰ δ' ἐπικροτέονται πέτηλα Ἄρεμοι κλαδέοντες. Luc. ἐπικροτεῖν τοῖς ὀδοῦσι, dentibus crepans.

Συνεπικροτέω, ῶ, (*decomp.*) simul applaudo.

Καλλικροτέω, lætis plausibus comprobo, lætis plausibus excipio. Hesych.

Καλλικροτολίζω, strepito: Callim.

Παρακροτέω, applaudo. Item adhortor, incito, vel plausu manuum adhortor & incito ad aliquid, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, cōplodo, collido. Xen. Pæd. 2. συνεκρότησε τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι ὑπεφαίνετο. Item conflo: (more fabrorum ferrariorum qui ferra candentia aut alia metalla conflant.) Plato in Cratylo. Item compono, seu instituo & ad efficiendum concentum compono. ut συγκροτεῖν χορὸν, apud Dem. contra. Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, instruo: unde in passivo apud Arist. συνεκροτεῖτο πόλεμος, apparabatur bellum. Et Luc. ὁ πόλεμος συνεκροτεῖτο, instruebatur. ¶ Item congrego, colligo, ut συγκροτεῖν βακτήριον & συγκροτεῖν φράτορας, apud Herodian. l. 2. Sic apud eundem l. 1. συγκροτεῖν δημώδιμον, copias colligere. Sic & pass. apud Luc. φραπὰ ὦ πολλὰ καὶ ἴσασι συγκεκροτημένα. ¶ Item condico, edico, indico. Herodian. lib. 8. τῷ ἐς τὸν Ῥώμῃ ἐπαύριον συγκροτεῖ Sic & apud eundem l. 5. ¶ Item incito & veluti complosis manibus concito. Philo de vita M. lib. 1. συνεκρότουν ἀλλήλους μὴ ἀποκλίνειν. Sic & lib. 3.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatū est: coagmentum. Greg. Dicitur etiam de agmine composito & instructa manu: schol. Aristoph. Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium. schol. Demosth.

Συγκρότησις, conspiratio, conjuratio: apud Ioseph.

Ἀσυγκρότητος, seu ἀξυγκρότητος (*decomp.*) qui conflatus seu coactus non est, seu qui conflari & cogi non potest: Thuc. l. 7.

ΚΡΟΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus: alio nomine dictus κυνορραϊστης, à canum infestatione: de quo Plin. l. 11. cap 34. ¶ Sic dictum fuit à nonnullis & ἄλλοι Αἰγύπτιοι, quoniam fert semen κρότωνι animali simile. Dioscor. lib. 4. c. 64. Galenus ab Hippoc. κρότωνας nominari scribit cartilaginea pulmonis bronchia. lib. 2. de morb.

ΚΡΟΤΩΝΗ, ἡ, vitium est quod innascitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Κρῦμμα, vide in Κρύω.

ΚΡΟΥΝΟΣ, οῦ, ὁ, scatebra saliens, i. fons aquæ saliens. (☞ inde dictus quod ex montibus μετὰ κρότου, (cum strepitu) defluat, vel ἀπὸ τοῦ νάειν κρότῳ ὕδατι. κρυσμῷ καὶ ψόφῳ, ut docet Eustath.) Il. χ. Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλίῤῥοα, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμανδρου δινήεντος. Ibidem, Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνὰς ἀφίκοντο. Sic Il. δ. Κρουνὰν ὑπὸ μεγάλων κρήνης οὔτασε χαλκῷ δῆσας. Et Athen. l. 4. αὐέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου.

Κρουναῖος, α, ὁ, ut κρουναῖον ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliente. Aristot. meteor. 2.

Κρουνηδὸν, instar scatebræ seu fontis salientis: Philo de vita M. l. 1.

Κρουνίζω, in salientis modum effundo: Athen. l. 4. ἐξ ὧν κρουνίζοντων λεπτῶς κάτωθεν ὑπίνυσι.

Κρούνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effunditur, idem quod κρουνός. in Epigr.

Composita.

Δίκρουνος, duos habens κρουνούς. apud Athen. l. 11.

Δωδεκάκρουνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit: apud eundem.

Ἐννεάκρουνος, habens novem fistulas, ex quibus aqua profilit. Idem.

Καταικρουνίζω, instar salientis deorsum fundo. Gal. l. 13 meth.

ΚΡΟΥΩ, F. σω, pulso. Arrian. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Et κρεμβάλοις κρούειν, apud Athen. idem quod κρεμβαλίζειν, crembala pulsare. Item θίασον κρούειν, thiasum pulsare: apud Iulianum imp. ad Iambl. Sic in Epigram. libr. 4. Κρούει δ' ἀμφοτέροις ἡ Φρυσὰ καὶ κιθαρίζει. Item συγκρούω, ut κρούειν χεῖρας, collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare: apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, i. paulatim retrocedere, puppim pellendo sive remis premendo, non autem proram ipsam avertendo. Polyb. lib. 16. τὸν ἡδυμάλη χαλεπῶς καίπερ πολλάκις ἐπιβοηθοῦντα πρύμναν κρούειν. Metaphoricè apud Gregor. πρύμναν τι ἀναστρέφειν pro in contrariam partem transivi, seu favorem meum in contrarium verti. ☞ Κρούω Eust. dicit ὀνομάζεσθαι παρὰ τοῖς ἀπὸ κέρας derivari, facto ex eo κερούω & per syncopen κρούω: ut propriè sit cornibus ferio.

Κρούομαι, pulsor. Item collidor. Thuc. l. 3. Item activè, idem quod κροτῶ, ut πρύμναν κρούεσθαι, apud Thuc. lib. 1.

Κρῦμμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt: pulsus. Plato in Minoë. Plut. de musi. Luc. in Nigr.

Κρουμαλικὸς, ὴ, ὸν, ut κρουμαλικὴ σοφία, peritia pulsandi organa musica: in Epigr.

Κρῦσις, εως, ἡ, pulsus seu pulsatio: ipsa actio pulsandi. Plut. de musica. Exponitur etiam δικιμασία, quoniam vasa figulina digito pulsata explorari solent ex ipso sonitu an integra sint nécne. Suid. Κρούσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Aristot. in probl. sect. 19. & Plut. in polit. præc.

Κρουστὴς, οῦ, ὁ, pulsandi vim habens: & specialiter, aures pulsans seu ferions.

Κροαίνω, (pro κρεμαίρω, exempto υ) unde κροαίνων apud Homer exp. pedibus pulsans. Il. ζ.

Κρότος, Κρύος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακρούω, vel ἀνακρόομαι, retrò ago, retrò pello. Plut. in Pomp. Πομπήϊος παρήγγειλεν ἀνακρούεσθαι ὡς πέλαγος τὴν ναῦν, retrò agere navem, procul à littore retrò agere in altum. Et πρύμναν ἀνακρούεσθαι, retrò inhibere. apud Aristoph. in Vesp. Item metaph. recedere à proposito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρουσάμενος μὲν τὸ θόρυβος ἔπαυε. Basil. οἷον χαλινῷ τινὶ ἀνακρούων τῆς ὁρμῆς τὸ ἄστατον, velut fræno succusso reprimens. ¶ Item pulso: ut ἀνακρούεσθαι τύμπανον. Greg. ¶ Ἀνακρούεσθαι τὸ μέλος dicuntur citharœdi proludentes: hinc per metaph. significat exordiri: ut apud Plat. in Philebo, πάλιν ἐν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουώμεθα, dispurationem or diamur.

Ἀνάκρουσις, retrò actio, inhibitio quæ sit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel navis inhibitio, sive retrocessio quæ fit navem inhibendo: Thucyd. Item pulsatio *videlicet organi cujusvis.* Item præludium cantus, & generaliter sermonis exordium. Invenitur etiam pro correctione & castigatione, apud Plutarch.

Decomp. Ἐπαπανακρούω, repello, seu retrò pello: specialiter navim retrò inhibeo aut currum: unde ἀνακρούεσθαι dicitur qui veluti navis aut currus retrò inhibitus retrogrado pede remeat. Vsurpatur vox media & in significatione activa *pro*, retrocedere seu remeare cogo: ut apud Aristoph. in avibus. Ἀπὸ τοῦ δεῖν ἐπαπανάκρουσιν πάλιν. Et παλινάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus & propriè quo navim retrò inhibemus. schol. Aristoph.

Ἐξανακρούω, retraho.

Προανακρόομαι, prior retrò pellor seu retrò inhibeor, prior retrocedo inhibito cursu. Item prior exordior: (de citharista ali-

quo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulſum ſe præparat) Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Ἀ'πηκρέω, retundo, repello. Exponitur etiam, incurro, item offendo. Plut. Ἀφ' τὸν αὐτηκρέσαντα πρὸς τὴν αὐτῆ δόξαν φθόνον. Demoſth. pro corona, αὐτήκρεσέ τι τῷ γέγονεν οἷον σὺν ἔδλῃ; aliquid malè ſeu adversè cecidit? Apud Thuc. αὐτηκεκρέκει αὐτοῖς, exp. præter mentem evenit.

Ἀ'πήκρεσις, expulſio, repulſus, impulſus contrarius ſeu in contrariam partem, obſtaculum. Ariſtot. rhet. 3.

Ἀ'πακρέω vel ἀπακρέομαι, repello, depello, propulſo, reprimo: Plut. ſymp. 7. τὰς τῶ κωλέσωντος (φίλας) σπακρέων τῇ ἀπακρέων ἄπαυστος. Ariſtoph. τῶ Μοιλεῶ τὸ ἀπακρέω. Eſt etiam excutio: ut equus ſeſſorem dicitur excutere.

Ἀ'πακρέομαι, (medium) idem quod ἀπακρέω. Xen. Hell. 6. Galen. therap. l 14. Item refello, refuto. Greg. Ἀ'πακρέομαι (paſſ.) repellor, depellor, excutior, ut ἀπακρεθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulſus, vel repulſus. Et ἀπακρέσθαι τῶ ἵππε, Xeno. in Hipparch. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀ'πάκρεσις, repulſio, depulſio, propulſatio. Ἀ'πάκρεσις τῆς σελλίνης quum decreſcit ſeu ſeneſcit. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀ'πάκρεσος, ε, ὁ, ἡ, qui repellitur ſeu rejicitur: Nicand. in Ther.

Ἀ'πακρεσικὸς, ἡ, ὁ, repulſivus, depulſivus, vim habens repellendi vel depellendi aut propulſandi. Gal. Dioſc.

Διακρέω, ſeu Διακρέομαι, pulſando penetrare facio: unde Διακρεθέντες σφῆνες, cunei pulſando adacti. Ité depello, protelo, propello: Plut. in Numa, διεκρέσθη τὴν δίκην, judicium à ſe depulit. Sic & apud Dem. contra Mid. & alibi apud eundem. Exponitur etiam rejicio: ut apud eundem Dem. de malè geſta legat. Διακρέμενος παύσει τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ἐκπλεῖν ejiciens. prorogans, differens in judicium ingredi. ¶ Πρύμναν Διακρέσασθαι, navem inhibere retrò, in ipſam puppim pellendo: Greg. ad Eudox. Item Διακρέω, impello, interpello: Plut. in libr. πῶς ἂν τις αὐτὸ ἑαυτὸν διάκρεσιν ὠφέλοι ἀγμῶν.

Διάκρεσις, depulſio & prorogatio. Demoſth. item depulſio periculi & evitatio apud Plut. in Coriol.

Διακρεσικὸς, ἡ, ὁ, impoſtorius.

Ἐ'γκρέω, pulſando introrſum adigo, infigo, appingo: ut apud Ariſtoph. πασσάλοις ἐνέκρεον. Item ad numeros incedo: apud eundem in ran.

Ἐ'κκρέω, expello. Plut. de virt. morali, τὸ ἐπιγινόμενον πάθη ἐκκρέι τὰς λογισμούς. exponitur etiam excutio: apud Xenoph. in Cyn. μὴ ἐκκρέσῃ ὑπ τῶν χαλεπῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνύσας. Item repello, depello. Thucyd. lib. 4. πειρώσας ἀπ' αὐτῆ ἐκκρέσαι τὰς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρες. Sic & apud Plutarch. de deo Socr. Item dimoveo, aut etiam deterreo, deturbo. Plut. in Sol. ἐκκρέει τὸν Σόλωνα τῆς πρωτοκρέτεως. Dem. pro cor. ἵνα μὴ λόγῳ ὑπ λόγε λέγων τὸ παρόντ' ἐμὲ ἐκκρέσω. Item rejicio à me, procraſtino. Dem. εἰς τὴν ὑστεραίαν ἐκκρέσαι. ¶ Ἐ'κκρέειν τὸν καιρὸν exp. terere tempus: apud Plut. in Polit. præc.

Ἐ'κκρεσις, excuſſio, exturbatio. Xen.

Ἐ'κκρεσ', excuſſus, exturbatus: ſtupefactus. Aeſcyl.

Ἐ'πικρέω, impello: unde ἐπικρέσασθαι, apud Polyb. incitare, impellere.

Ἐ'πίκρεμα, ictus, pulſus: item ἐπίκλημα & ἐπιχάραγμα. Heſ.

Ἐ'πίκρεσις, certa quædam erat percuſſio cum levibus ferulis, aptiſſima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ & κατάκρεσις. Gal. 14. therap.

Κατακρέω, deorſum pello, defigo, adigo. Item repello, reprimo. Apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro, fallo.

Κατάκρεσις, repreſſio.

Καθαρετικὸς, vim habens reprimendi, Ariſtot. in probl.

Παρακρέω ſeu παρακρέομαι, repello, rejicio, repudio, refuto: ut apud Baſil. in Apol. ad Neocæſ. ὑπ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρέεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Sic & apud Greg. de homine. Item deprecor & à me ſummoveo. Plut. in apoht. Item circumvenio fraudulenter, decipio: ſumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio adverſarium ſupplantant, vel ab iis qui in rebus appendendis fraudulenter lancem digito impellunt ut in alteram partem vergat. Plato in Critone ἢ σὺν αὖ παρακρέσι σε ἡ παρῶσα συμφορά. Luc. μὴ παρακεκρέσμαί σε; num ego te circumveni & fefelli? Sic & apud Ariſtot. & Demoſth. ¶ Item paſſivè decipior. Demoſth. μὴ παρακρεσθῆτε, videte ne decipiamini. Sic & apud Theodorit. hiſt. Eccleſ. l. 4.

Παράκρεσις, repulſio. Ariſtot. probl. ſegm. 2. q. 13. Item fraus, impoſtura: apud Suid. Item error. Ariſtot. pol. 2. c. 3. Item mentis concuſſus atque emotio. delirium: apud Gal.

Παρακρετικὸς, mentem concutiendi & emovendi vim habens, in delirium impellens. Gal. ad Glauc.

Παράκρεσ', ſtultus, mente captus.

Περικρέω, circumpello, pulſo, pello, percutio. Item decipio. Apud Plat. l. 10. de rep. περικρέομαι, exp. etiam excutior.

Προσκρέω, pulſando affigo: Heſych. Item impingo, allido. Item offendo, incurro. Demoſth. pro cor. τὸ δὲ προκρέσαι ἢ μὴ παύθ' ὡς ἠβουλόμεθ' ἡμῖν συμβῆναι, in inceptis offendere. Sic Demetr. de Thucyd. ἢ ἃ ἐ μᾶλλον π προκρέσθαι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς ταχέας ὁδὸς πορεύόμενοι. Item offendo, i. in offenſionē ſeu odium alicujus incurro, infenſum mihi reddo. Plut. in Themiſt. προκρέσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Idem in Theſeo, προκρέω τοῖς πολίταις. Dem. pro cor. εἴ τις ἐλύπη σέ π τῶτον, ἢ προέκρεσέ π. Dicitur & de iis qui ſtudio aliquem laceſſunt & ad iram provocant: apud eundem Plut. Item paſſivè offendor, iraſcor, ſtomachus mihi movetur: Ariſtot. polit. 2. πῶν θεραπόντων τύτοις μάλιστα προκρέομαι, οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς Διακονίας τὰς ἐγκυλίους. Item infenſus ſum, odi. Plut. ἐκ τύτε προέκρεσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Item incurro, i. cum impetu invado.

Πρόκρεσμα, ſive προκρεσμα, id ipſum quo aliquis offenditur, offendiculum. Item offenſio.

Πρόκρεσις, impactio, offenſio. Plut. in polit. præc. & in Per.

Συγκρέω, collido. Item collidor: ut apud Polyb. l. 1. ἢ τὰς περὶς ἕδρουν αἱ νῆες ἀλλήλοις συγκρέσσι, mutuo ſibi illiſæ. Item collido & complodo manus Ariſtoph. Item collido, i. committo. Dem. pro cor. παῖζως συνέκρεσε τῇ πρὸς ἑαυτὸς ἐτάραττεν. Herodian. συνέκρεσον δὲ αὐτὰς ἑκατέρωθεν οἱ κλακες. Sic & apud Ariſtot. & Iſocr. Item congrego. Heſych. & Suid.

Σύγκρεμα, exp. debitum, fœnus. Heſych.

Σύγκρεσις, colliſio: Demetr. de eloquut. Συγκρέσεις dicuntur etiam mutuæ offenſiones ſeu odia & inimicitiæ: apud Plut. in Numa. Item σύγκρεσις, fraus, impoſtura. Suid.

Συγκρέσικὸς, ἡ, ὁ, q. d. concuſſorius. ut συγκρέσικὸς γέλως.

Ὑ'ποκρέω, obturbo, impello. Porphyr. in Hom. μὴ θορυβεῖτε ὦ ἄνδρες, ὑποκρέοντες Διὸς ἡ συνελκυλίσματι. Item ejicio: apud Ariſtoph. τί σ' ὧδ' ὑποκρέωσί σε; Item ſignifico, apud Ariſtoph. in Pluto. Item cithara reſponſo: in Epigr.

Compoſita ſine præpoſitione.

Κεφαλοκρέσης, ε, ὁ, caput pulſans: ita dicitur phalangium quoddam, quod ſi in aliquem irruat, caput ejus petit.

Ποδοκρεσία, plauſus pedum, ſeu complosus. Strabo.

Κρύδδω, vide in Κρύπτω.

-ΚΡΥ'ΟΣ, ε, τὸ, frigus, algor, rigor. Heſiod. in Erg. ὁπότε κρύος αὐήρας ἔρσην Γ'χαίη. Luc. in Lexiph. οἶδα ὑ ὡς σὺ κρύει σφοδρῶ γίνεται τὰ καύματα. Quidam etiam pro gelu poni putant. unde dicatur κρύσταλλος. ☞ Etymologus derivat παρὰ τὸ κρᾶσιν τῶν ὀδόντων τὸ χνομάζω ἐν τῷ κρύει: vel à κεραυνός.

Κρυερὸς, ἡ, ὁ, frigidus, algidus: Herodian. l. 1. Item horrendus, horribilis, horrorem incutiens, dirus. item triſtificus: ut Od. ο, αὐψηρὸς δὲ κρύερ κρυεροῖο χοῖο. Sic apud Heſiod. κρυερὸ ἀϊδος, horribilis ſeu triſtifici inferni.

Κρυώδης, gelidus, horridus.

Κρυόεις, ντος, ὁ, poëtis idem quod κρυερὸς: Od. ι, Dicitur & ἰκρυόεις pro κρυόεις. ut Il. ε, κύων ὀκρυόεσσα,

Κρυώδης, idem quod κρυόεις. Heſych.

Κρυμὸς, ἡ, ὁ, idem quod κρύος, frigus, algor: apud Philoſt. Alciph.

Κρυμώδης, ες, ὁ, ἡ, frigidus, algidus, gelidus: Dionyſ. de ſitu orb. κρυμώδης πυρετὸς, ſpecies febris continuæ & ardentis, de qua Aet. l. 5. c. 89.

Κρυμαλέος, idem: apud Euſtath. de Zonis.

Κρυστάνεται, glaciatur, glaciali frigore adſtringitur, in glaciem coita, pud Nicand. in Alexiph. Η'μος πιλνάμενον χιόνος κρυστάνεται ἔαρ.

Κρύσταλλος, & Κρύος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΚΡΥ'ΠΤΩ, Ε. ψω, Ρ. υφα, abſcondo, abdo, occulto: Item tego. Heſiod. in Erg. τὸς μ' ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε. Idem in Theog. Εἶσι δέ μιν κρύψασα λόχῳ. Thuc. l. 2. ἐπίσλαι δὲ κρύψαι γῆ. Plut. in Cam. πίθος σὺν κατὰ γῆς κρύψαι. Apud Ariſtot. κρύπλων περιλογίζεται is qui ita argumentatur ut fallat & lateat eum qui cum differit, quò tandem ſit evaſurus. Item celo: ut apud Lyſ. ὁ Διογείτων τὸν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τῆ αὐδρός. Sic Herodian. l. 2. κρύψαί τε τὸ ἠλυόμενον βελόμενος. Et Syneſ. ep. 53. ὧ μέχρι νῦν ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός.

Κρύπτομαι, abſcondor, occultor, tegor: unde κεκρύφαται, apud Heſiod. in Erg. Item celor: ut apud Dem. ἐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam taceor, à ſchol. Thuc.

Κεκρυμμένως, occultè, latenter, clàm.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, abſconſio. In arte differendi κρύψις vocatur μέθοδος δὲ ἧς οἷόν τε λανθάνειν τὸν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. Alex. Aphro. in Top. l. 8.

Κρυπτὸς, ἡ, ὁ, abditus, occultus, clandeſtinus Herodian. l. 5. & 7. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quod avocat reſpondentem ab animadverſione & cautione in reſpondendo. Alex. Aphr. Κρύπτη, q d. teſtudo ſubterranea, & q.d. abdita. Exponitur etiam locus abditus & concameratus.

Κρυπτάδιος, apud poëtas idem quod κρυπτὸς, abditus, occultus, clandeſtinus. Il. α, & ζ.

Κρυπλικὸς, ἡ, ὁ. (q. d. occultativus, ſeu occultatorius) occultandi ſeu celandi aut fallendi peritus. Et οἱ κρυπλικοὶ qui arte illa ſeu prudentia in diſputando uti ſciunt quæ κρύψις dicitur, i. qui eum cum quo differunt captare norunt: & ἐπαγωγῇ itretire, Sic. τὸ κρυπτικὸν, cui quædam vis fallendi ineſt: & ſpecialiter

quo

quo disputator occultè argumentans concessionem cujusvis rei adversario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικῶς, q.d. occultativè, seu occultatoriè, i. cum quodam ad occultandum & fallendum artificio. captiosè. Aristot.

Κρυπτόω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτοῦσι δὲ ποικίλως Δαρὸν χροὸς πόδα.

Κρύβδω & κρύβδα, occultè, clàm. Od. λ. & Il. σ.

Κρύφα, occultè, clàm, clanculum. Plut. ad Colot. & in quæst. Rom. Pro eodem dicitur & κρυφᾷ, in ep. ad Ephe. c. 5. Et κρυφηδὸν. Od. ξ. Item κρυφαιδὸν, apud Hesych.

Κρυφάω & Κρύφιος, occultus, abditus, clandestinus, latens: Soph. in Ajace. Musæus in Ero & Leand. Herodian. l. 8.

Κεκρυφαλος, ὁ, reticulum quo mulieres crines suos compescunt. Il. χ, Ἀμφυνθη, κεκρυφαλόν τε, &c. Et in Epigr. Κεκρύφαλος, ὀφίοισιν τέλω τειχα. Ibidem Πορφύρεον χαίτης ῥύπος κεκρύφαλον. Sic dicitur etiam plagæ seu retis cavitas. Xen. in Cyneg. ἐπαίρων ἐς μέσον τὸ κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundum alios) finus ventri proximè stomachi commissuram annexus. Aristot. hist. an. l. 2. c. ult. & de partib. an. l. 3. c. 13.

Κεκρυφάλου, τὸ, reticulum. Pol. l. 7.

Composita.

Ἀποκρύπτω, abscondo, occulto. Od. ε. Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μενοεῖναν ἀλοιφῇσιν. Sic ἀσίαν ἀποκρύπτειν, apud Isocr. ad Demosth. Item contego, operio. Aristid. de Xerxe. ἔφη γὰρ ἰστία τε καὶ πέζοις τὴν Ἀτλαντικὴν ἀποκρύψειν. At ἀποκρύπτειν τὴν γῆν, dicuntur navigantes quum ita in altum auferuntur ut terram videre desinant. Synes. in Epist. ad Euopt. & ἀποκρύπτειν ἀνθρώπους, dicimur à quibus longius profecti eos videre amplius non possumus. Luc. Item celo: Isocr. in Panath. ἃ γὰρ ἀποκρύψαιμι τὰληθῆ. Item obscuro. Plato in apol. Socr. αὐτῶν αὐτὰ ἃ πολλημελῆσα ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Et splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. πάλαι τὰς ἄλλας ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι ἣν τινες ἐκείνων ἕτερος. Item generaliter, dignitate & præstantia supero, qua fit ut aliud deleatur. Basil. hom. 9. αἱ δὲ τῶν ἀγώγιμα τῶν ἀλόγων ζώων τῆς πρὸς τὸν ἀέρα μεταβολῆς ποίαν ἐχεῖ σωτηρίαν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; Exponitur & simpliciter, vinco: apud Aristid. ἀπέκρυψε θεὸς ἔργοις τὰς ἀπλάς.

Ἀποκρύπτομαι, idem quod ἀποκρύπτω, abscondo: ut Ilseus, ἐπὶ πόλις δεῖ χρημάτων μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic Dem. οὐκ ἀποκέκρυπται τὴν ἀσίαν. Item celo: plerunque cum gemino accusat. ut ἐδὲν ἀποκρύψομαί σε. Plut. in Rom. Sic & apud Plat. in apol. Interdum cum præpos. πρὸς: ut Isocr. in Busir. πρὸς δὲ τὰς ἄλλας ὡς οἷόν τε μάλιστ' ἀποκρύψασθαι. Sic quoque apud Plut. in Numa. Et cum πρὸ, apud Lys.

Ἀπόκρυψις, ἡ, abscensio, occultatio.

Ἀποκρυφή, latebra, latibulum. Dion. Areop. (Suid.

Ἀπόκρυφος, occultus, absconditus: ut ἀπόκρυφα βιβλία, apud Ezech. Item intego, seu tego: ut Od. ε, Ὡς δ' ὅτε τὶς δαλὸν ἀσκελὲς ἀμφιπολεύῃ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Sic & Matt. 13.

Ἔγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, i. milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumveniendos hostes incautos. Eustath.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, (q.d. occultativus panis) panis subcineritius. Luc. & Athen. l. 3. Exponitur etiam tortula. Num. c. 11.

Ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω. Aristoph. in Eq.

Ἐπικρύπτω, idem quod κρύπτω, abscondo. &c. Herodian. lib. 1. τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. Item celo, dissimulo, obscurè fero: unde Plut. ἀδὼς τὰς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα. Spartiatas celare contendentes suas clades. Sic & apud eundem in Pericle. & Paus. in Bœot.

Ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio. Item ænigmaticus sermo: apud Gregor. & Synes.

Ἐπικρυπτικῶς, q.d. occultativus: unde ἐπικρυπτικὰ ἐπιῤῥήματα, occultationis significationem habentia, apud gramm.

Ἐπίκρυφος, occultus.

Συνεπικρύπτω, (*decomp.*) simul occulto.

Εὐκρυφὴς, facilis occultatu: seu bene latens.

Καθακρύπτω, occulto, dissimulo, &c. Od. σ, Ἄλλῳ δ' αὖτε φωτὶ κατακρύπτων ἦισκε Δέκτῃ. Xenoph. Pæd. 3. ἐς τε τὴν γῆν ἐκείσε τὰ σώματα ὅταν ἐκφορὰ τελευτήσῃ καθακρύπτειν. Et cum præpos. ὑπὸ apud Aristot. de mundo pro eo per syncopen dicitur κρύπτω, apud Hesiod. in Erg.

Κατάκρυψις, occultatio, dissimulatio.

Πάνκρυφος, omnino occultus.

Συγκρύπτω, itidem occulto, celo. Σύγκρυψις, occultatio.

Ὑποκρύπτω, vel ὑποκρύπτομαι, q.d. subocculto. Exponitur etiam occultè condo, clanculum repono. Item dissimulo, celo. Xen. anab. l. 10. Exponitur etiam taceo, reticeo, seu subticeo, apud Aeschin. contra Timarch.

Ὑπόκρυψις, q.d. suboccultatio.

Ὑπόκρυφα, latenter, clàm. Pind.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ, ὁ, glacies, gelu. (dictus ut quidam tradunt, à κρύος & στέλλομαι, pro συστέλλομαι, ut fit τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συστελλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciem concrescit.) Od. ξ. αὐτὰρ ὕπερθε χίων γίνετ' ἠύτε πάχνη, Καὶ σακέεσσι θέσπεσιν φέρε κρύσταλλον. Il. χ. Ἠέρι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρύσταλλος. Item ut. l. 3. Κρύσταλλός τις δὲ ἐπιπάγη. Sic & apud Plut. & Luc. Item crystallus lapis: Dionys. de situ orb. τέμνουσι κρυστάλλου καθαρὸν λίθον, Ibidem, Φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδὲ ἠερόεσσαν ἴασιν. Invenitur & fœm. gen. in Epigr. & unico λ scriptum.

Κρυσταλλώδης, ες, ὁ ἢ ὁ, crystalli speciē præ se ferens. Itē glacialis.

Κρυσταλλόω, ῶ, in crystallum verto seu glaciem, cōglacio, gelu cōcretum reddo: unde κρυσταλλωτὴς, gelu concreta, apud Phil.

Κρυστάλλινος, η, ον, crystallinus, crystalli puritatem & pellucidi tatem habens.

Κρυσταλλίζω, crystalli pelluciditatem seu splendorē imitor. Apoc.

Ἀκρύσταλλος, ος, ὁ ἢ ἡ, (*comp.*) glacie carens, non glaciatus.

Κρύφα, κρύψις, vide in Κρύπτω

ΚΡΩΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio & Suidæ villus puerorum, cincinni puerorum intortiq; crines. Hesychio est etiam nodus capillorum à fronte in verticem reductorum. Thuc. lib. 1. χρυσῶν πτερύγων ἐν ἕρκει κρωβύλον ἀναδούμενοι πρὸς τῇ κεφαλῇ τρίχας. Et Xenoph. ἔχον δὲ κρωβύλον ἰσχνὸν κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Scribitur & paroxytonως κρωβύλος apud Suid. schol. Aristoph. & Eustath.

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. πλοκαῖόν τε ἐξ ὑστέρων κρωβυλώδη τῷ πλοκίῳ.

ΚΡΩΖΩ, crocito (à κρώζω, ut κλώζω, à κλάζω) propriè dicitur de corvis, teste Poll. Tribuitur etiam cornicibus: ut apud Hes. in Erg. Μήτι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη Dicitur etiam impropriè de avibus malè canentibus & fere crocitantibus: ut apud Luc. κρώζουσιν οἱ κύκνοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσύμφωνες. Item metaphoricè, sicut & Lat. cornicor & garrio: Aristoph. in Pluto. Σὺ μὲν εἶ' ὁ κρώζις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Sic apud Suid. Ἐπεμὲ ὦ γραῖα σαυτῇ κρώζεις.

Κρωγμὸς, ὁ, crocitatio: vox corvi crocitantis, vel cornicis cornicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩΜΑΞ, acervus lapidum, Hesych. Scribitur & κλώμαξ per λ, apud Eustath.

Κρωμμακώδης, vel κλωμμακώδης, præceps, abruptus, præruptus. Il. β. Γωμῷ κλωμακώδεσσι.

Κρωμμακώδη τόποι, appellata fuerunt loca petrosa & scansu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust.

ΚΡΩΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx: apud Pherecydem comicum, teste Poll. Scribitur & κρώβιον, apud Hesych.

ΚΡΩΣΣΟΣ, ου, ὁ, hydria, urceus, vas aquarium seu balneatorium. Theocr. idyl. 13. Ἦτοι ὁ κῶρος ἐπῆξε ποτὶ πολυχανδέα κρωσσὸν βάψαι ἐπιχρύσῳ. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. Eust. annotat denominatum παρὰ τὸ κρᾶ quod per syncopen ex κρεᾶ factum significat τὸ σκληρόν ἢ ἐπιχέω.

ΚΤΑΟΜΑΙ, ήσομαι, Fut. acquiro, comparo Dem. Olynth. 2. πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάλιν πέφυκε. Sic κτᾶσθαι ἵππους apud Xenophontem. Et τιμὴν αὐτῷ καὶ φίλον ἀέξοντα κτᾶσθαι, apud Platonem & εὔνοιαν κτήσασθαι, benevolentiam comparare: apud Isocr. ad Philip. & κτᾶσθαι ἔχθραν apud Thuc. suscipere inimicitias. Et κτᾶσθαι συμφορὰν apud Plat. accersere sibi calamitatem.

Præterit. κέκτημαι, acquisivi, comparavi, vel habeo seu possideo: Xen. Pæd. 8. λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο ἢ χρῷ ὅπως βούλει αὐτοῖς. Hinc κεκτημένος, possessor, dominus: κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter habeo: ut apud Lysiam, τέχνην δὲ κέκτημαι βραχέα δυναμένην ὠφελεῖν. Pro κέκτημαι dicitur etiam ἔκτημαι apud Hom. & Herodot.

Aor. 1. ἐκτήθην passivè aliquando usurpatur: ut ὑπὸ ἐκτήθη apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt.

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis acquisivit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον.

Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunq; quis possidet: ut Il. γ. & Od. ξ, & alibi passim. ¶ Item κτῆμα, prædium. Herodian. ἐς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀποδιδράσκουσι.

Κτηματικὸς, ὴ, ὸν, qui multa possidet. dives, opulentus. Plut. in Solone. Κτηματίτης, idem. apud Lycurgum, teste Suida.

Κτημάτιον, (diminut.) q.d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidendi actus: aut etiam acquisitio. Thuc. τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι. Item res quæ possidentur, seu facultates: ut Od. ξ, κτῆσιν ὄπασσε. Sic apud Aristot. polit. 2. ἰσάζειν & ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν.

Κτήσιος, quæstor, fortunator: ut κτήσιος ζεύς, apud Hæsum. Et κτήσιος Mercurius, quæstorius, quòd lucripetis propitius putaretur.

Κτησίδιον, q.d. possessiuncula.

Κτητὸς, ὴ, ὸν, q.d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Isocr. δόξῃ μὲν χρήματα κτητά. Item acquisitus, vel quæsitus

situs. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus & emptitius: ut Hesiodus in Erg. γυναῖκα κτητὴν appellat, quam alii ἀργυρώνητον.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Luc. & Act. 4.

Κτητικός, acquirendi peritus, seu comparandi. Isocr. in Panat. Ἡ κτητικὴ τέχνη, vel κτητική, sub. τέχνη, acquirendi ars, seu disciplina, ars quæstuaria. Aristot.

Κτητικά, nomina possessiva.

Κτέανον, ου, τὸ, apud poëtas, idem quod κτῆμα.

Κτέαρ, idem: unde Dat. κτεάτεσσιν pro κτέασιν, apud Hom. ut Od. ξ, Τίς γάρ σε πρίαθ' κτεάτεσσιν ἐοῖσιν. Sic Il. ψ, & Od. ο.

Κτεατίζω, acquiro aut possideo. Od. β, πολλὰ κτεατίσας, cui amplæ facultates fuerint, qui multa bona possederit.

Κτεατίζομαι, idem: ut apud Theocr. idyl. 17. τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός, alia acquirit ipse.

Κτίσσα, Κτίω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, reparo: ut ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχὴν, Aristot. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. therap. 10. τήν τε ἡμιάσμιον τοῦ σώματος ἀνακτώμενος: καὶ τὴν αὐχμὴν ἐπιτέμνων. Sic & apud eundem ad Glauc. ¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xenoph. Pæd. 3. ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀβραδάταν. Sic & apud eundem l. 2. & 7.

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatio gratiæ.

Ἀνακτητικός, ἡ, ὁ, recuperatorius, vim habens recuperandi sive reparandi. Item recreatorius, refocillatorius. Dioscor.

Decomp. Ἐπανακτάομαι, recuperare, reparare.

Ἀποκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus: alieno, à dominio meo amitto, emancipo. Democr. τοῦτο μὲν δὴ μὴ κτηθεὶς τυγχάνει, κτηθεὶς δὲ βασανίζει τοὺς φρονίσιν, ἀποκτηθεὶς ἢ τοῖς λύπας. Chrysost. σὺ δὲ ἐπιζημιᾷ τὸν τοῦ πλησίον πῶς γὰρ ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ δίδωσι;

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo.

Ἔγκτημα, & ἔγκτησις, exp. possessio, acquisitio.

Ἔγκτητος, acquisitus, comparatus, possessus. Levit. c. 21.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro, ultrà acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκλησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item ascitius, adventitius. Philost. in ep. & Alex. Aphr. τὰ ἐπίκτητα, res externæ, bona non παρεφόα, apud Plat. de leg. 11.

Προσεπικτᾶσθαι, (*decomp.*) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Καθεκτάομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: ut κρείττων καθεκτήσασθαι. Soph. Et apud eundem, εἰ μὴ νῦν καθεκτήσῃ τινά.

Κατάκτησις, acquisitio. Polyb.

Παρεκτάομαι, insuper acquiro & ascisco. Item propè possideo. Theophyl. instit. l. 2.

Περισκτάομαι, idem quod ἐπικτάομαι. Isocr. in Evag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Sic & apud Herodian. lib. 3.

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius sum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præterito formata.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol.

Ἀκτημοσύνη, ἡ, inopia.

Ἀκτησία, ἡ, possessionis seu possessionum penuria, inopia, idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξιόκτητος, dignus qui quæratur & possideatur, digno pretio quæsitus, vel quærendus justo pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccles. hist.

Δορύκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet. apud Plut. de fort. Alex. 1. & Apoll. Pro quo & δορίκτητος, apud Eurip. in Hecuba & δορύκτητος.

Δύσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus, dives.

Γαιόκτητος, dicitur quod privato jure princeps possidet.

Αὐρόκτητος, q. d. lyra acquisitus. in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, dives.

Πολυκτήμων, idē. Πολυκτημοσύνη, multorū possessio, divitiæ.

Φιλοκτήμων, possessionum cupidus, avidus multa possidendi, avarus. Eustath.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia.

Composita ex κτέανον.

Ἀκτέανος, pauper inops, nulla habens κτέανα, Hesych.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes, i. magnas, ideoque prædives. in Epigr.

Εὐκτέανος, dives. in Epigr.

Ἐχεκτέανος, idem. apud Rhian.

Φιλοκτέανος, idem quod φιλοκτήμων. Il. α.

ΚΤΕΙ'ΝΩ, (F. κτενῶ, P. ἔκτακα, Aor. 2. ἔκτανον, & per apocopen apud poëtas ἔκτα, tum in prima persona sing. tum in tertia plur. unde ἔκτα pro ἔκτανε) interficio, occido. Il. ι, Ἀνδρας μὲν κτείνωσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνῃσι. Plut. de capienda util. ex inimicis ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θετταλὸν Προμηθέα κτείνας Ἡρακλῆς,

Κτένομαι, interficior: ut Il. ε, κτείνοντ' ἐάσσετε λαὸν Ἀχαιοῖς.

Κτῆμι, (quod non est in usu) format fut. κτήσω, p. ἔκτηκα. pass. ἔκτημαι, σκτήσθω. unde particip. κτήμενος: ut Il. ε, τὸν μὲν ἀλοσύδνοιο, τὸν δ' ἠπείροιο παρ' ὄγκασιν.

Κτανίτης, ου, ὁ, & Dorice κλανίτας, interfector, occisor. Theoc. in ara.

Κτέρεα, Κτερίζω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκτείνω, idem quod κτείνω, interficio, occido. Il. λ, Αἰσὺ ἀποκλάονται ἔπεσ' Ἀργείοισι κελεύων. Dicitur etiam ἀποκτείνειν φαρμάκῳ, veneno interficere, vel de medio tollere. Athen. l. 13. Dicuntur etiam judices ἀποκτείνειν, i. morte mulctare vel capite damnare, ut apud Plat. in Apologia, ὃ δήπου τότε γε οὗτοι οἱ ἐκεῖ ἀποκτενοῦσι. Cic. interpr. nec ob eam rem capite damnarer. Præt. perf. ἀπέκταγκα: unde particip. ἀπεκταγκὼς apud Aristot. Item ἀπέκταγμαι, (inserto γ,) unde ἀπεκτάγκασι Regum l. 2. c. 4. Præt. medium ἀπέκτονα, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτένομαι, interficior, interimor. unde ἀπεκτάνθη & ἀπεκτάνθαι in aoristo 2. & particip. præt. ἀπεκτονθὼς (per duplex μ) interfectus. ex Basil.

Ἀποκτείνω, interficio. ὁ ἀποκτείνων κύνα: apud Græcos Bibliorum interpretes. Ἀποκτίννω (cum νν) pro eodem. apud Basilium.

Ἀποκτίννυμι, etiam reperitur. unde apud Xenoph. Hellen. 4. οὐκ ἀποκτίννυσιν οὐ ἐορτῇ. Hellen. 5. ἐλεηλάτουσι τε καὶ ἄνδρας ἀποκτίννυσιν. Dicitur etiam ἀποκτίνυμι, unde ἀποκτινύουσι apud Plat. de rep. l. 2.

Ἀποκτονέω, ῶ, F. ήσω, idem. Plato in Apolog. ὡς Σωκράτην ἀποκτονήσατε, ἄνδρα σοφόν. Et part. ἀποκτονηκὼς, apud Plut. in Timol.

Decomp. Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio. Eurip. in Oreste.

Καθαπτέω, idem quod κτείνω: unde κατέκταν, interfecit: apud Xen. Il. ὁ, Ὡς μὲν ὅτε δῖον Ἐδωδαλίωνα κατέκταν. Il. β, Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα. Dicunt etiam κάκταν pro κατέκταν: ut apud Hesiod. in asp. Κακτάμεν μεμαὼς pro καθαπτεῖναι, occidere.

Συγκαπαλέω, (*decomp.*) unà cum alio interficio: unde aor. 2. Συγκατέκτανον, apud Eurip. in oreste. At συγκαθακτὰς, apud Soph. in Ajace, à συγκαπτῶ.

Περικτείνω, circùm occido. Il. ο, πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione: ac primùm ex secunda persona præteriti passivi.

Ἀνδροκτασία, ἡ, idem quod αὐδροκτονία. Hom. Il. ε, η, λ, ψ.

Βοοκτασία, boum cædes, seu mactatio.

Συοκτασία, suis mactatio, seu suis cædes. in Epigr.

Composita ex præt. med. ἔκτονα.

Ἀδελφοκτόνος, ε, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Herodot. lib. 1.

Ἀδελφοκτονία, ἡ, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, fratrem occido.

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis vulneribus perire. Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plut. Ἀνδροκτονία, homicidium.

Ἀνθρωποκτόνος, homicida. Eurip. Ἀνθρωποκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio, homines jugulo. Greg. Naz.

Αὐτοκτόνος, qui se ipsum interfecit, qui sibi manus attulit. Eurip.

Βρεφοκτονία, infanticidium.

Βροτοκτόνος, mortalium interfector.

Ἐλαφοκτόνος, cervos occidens. Dianæ epith. apud Euripid. in Iphig. Taur.

Θηλύκτονος, à muliere interfectus. Aeschyl.

Ἰοκτόνος, qui vermiculos vitiū oculos infestantes occidit. Eust.

Κυριοκτόνος, domini interfector: apud Theodorit. in hist. Eccl.

Κυριοκτονία, domini cædes, ibidem.

Κυνοκτόνον, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum, quòd canes ipsum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector. Epigr. l. 2.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam afferens.

Λιμοκτονία, ἡ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Plat. pro summa inedia & exitiali à medico imperata. Apud Aphr. probl. l. 1. exp. summa fames seu esuritio.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal.

Decomp. Προλιμοκτονέω, ῶ, prius fame neco. Aristot. libro 8. hist. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector, sed peculiariter est Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi. unde λυκοκτόνος θεὸς, pro Apolline. Soph. Λυκοκτόνον dictum etiam fuit aconitum, quòd lupos qui ipsum fortè devorârint, interficiat.

Λυκοκτονέω, ῶ, lupum seu lupos interficio: de qua re lata lex erat, ut docet schol. Aristoph. in aves. itidemq; Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste.

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido. Aristot. eth. 3. c. 1.

Μητροκτονία, matris cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens. Μυοκτόνον dicitur aconitum, quoniam procul & è longinquo odore mures necat. Nic. in Ther. & in Alexiph.

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτόνος, hoſpitum occiſor ſeu interfector. Aeſch. in Cteſiph.
Ξενοκτονία, hoſpitum occiſio. Plut.
Ξενοκτονέω, ῶ, hoſpites occido. Eurip. in Hecuba.
Ξιφοκτόνος, qui enſe interficit. Soph. in Ajace. Ξιφόκτονος, (properoxyt.) qui gladio peremptus eſt, gladio necatus.
Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, enſe neco. Suid.
Παιδοκτόνος, q.d. puericida, puerorũ interfector ſeu interfectrix: vel liberorum interfector, qualis dicitur fuiſſe Medea.
Παιδοκτονία, q.d. puericidium, puerorum ſeu liberorum cædes.
Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occiſor.
Παρθενοκτονία, virginis aut virginum occiſio. item immolatio.
Πατροκτόνος, parricida, patris interfector, vel interfectrix. Plutarch. in apohth.
Πατρόκτονος, (paſſivè) à patre interfectus.
Πατροκτονία, parricidium.
Πολυκτόνος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid.
Συοκτονία, ſuis cædes, Dionyſ. de ſitu orb.
Ταυροκτόνος, à tauro occiſus. Ταυροκτόνος, tauri interfector.
Ταυροκτονέω, tauros occido. Aeſchyl.
Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, ſeu interfectrix: ut Medea.
Τεκνοκτονία, liberorum cædes ſeu occiſio, parricidium.
Τιτανοκτόνος, Titanum interfector. Hom. in batrachom.
Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occiſor ſeu interfector. Phalar. in epiſt.
Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannum occido ſeu interficio. apud. Hom.
Τυραννοκτονία, tyrannorum ſeu tyranni occiſio aut cædes, tyrannicidium. Plut.
Φονοκτόνος, qui cæde interficit, ſeu per cædem. Φονοκτονία, cædes.
Φονοκτονέω, ῶ, cædem perpetro, interficio. Num. 25.

ΚΤΕΙΣ, κτενός, ὁ, pecten: (quaſi ἐκτένες, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς ἐκτενιζομένας τρίχας.) in Epigr. κτενία κοσμοκόμων. Et Callim. ἀεὶ οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι. ¶ Item κτένες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομεῖς, δικασπίδες & γελασινοὶ dicti. ¶ Κτὰς dicitur etiam, pubes: quod & pecten iuvenali. ¶ Sunt & κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, de quib. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. & c 4. & Athen. l. 3. Plinius pectunculos vocat.
Κτενώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, pectini ſimilis: apud Athen. l. 2.
Κτένιον, ου, τὸ, pectunculus, parvus pecten: apud Suidam & Poll.
Κτενίζω, F. ίσω, pecto. Herodot. Κτενίζομαι, pector, ſeu pecto me Ariſtoph. Λέσηοδε ἢ κτεσίησθε ποθὲν ἢ ἥλιον: unde ἐκτενισμός apud Archilochum.
Κτεωτὸς, pexus vel pectine percuſſus: apud Heſych.
Κτηδὼν, όνος, ἡ, Theophraſtus κτηδόνας in arboribus vocat venarum curſus, ſeu fucas quas venarum curſus facit: quæ intus in arbore id ſunt quod foris οἱ ὄζοι. Plin. li. 16. c. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες etiam membranis & tunicis in corpore humano: fibræ & filamenta vocantur. Hippocr. de corde, κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὼ σπλὼ κραδίω. apud Euſtath. ſcribitur etiam κτηδόνες per ι.

Compoſita.

Ἀκτένιος, ου, ὁ ἢ ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.
Διεκτενισμένος, pexus: apud Poll.
Ἐπικτένιον, locus ſupra pubem. Galen. in Lex Hippocr.

ΚΤΕΡΕΑ, τὰ, exequiæ, inferiæ, juſta. Od. β, Σῆμά τε οἱ χεύσω ἢ ἐπὶ κτέρεα κτερείξω. Euſtath. loco citato κτέρεα exp. κτέανα, ὕθι κτήματα νεκρικά: vel τὰ κτενομένοις προσήκοντα derivans à κτάομαι vel à κτείνω.
Κτερείζω, exequias celebro, inferias fero, juſta facio funero, parento. Apollon. τέκνω κτερέϊζον ὅμιλος, vide aliud exemplum in Κτέρεα.
Κτερίζω, idem quod κτερείζω, humo. Heſych. Κτερεστὴς, inhumator, libitinarius. Vlpian. in pand. de inſtitoria actione.

Compoſita.

Ἀκτερείστος, infuneratus. cui parentatum non eſt, cui latæ non fuerunt inferiæ. Item inſepultus: in Epigr.
Ἀκτέρητος, idem: ἄταφος. Heſych.
Ἀντικτερίζω, viciſſim funero ſeu ſepelio, ſeu contrà funero.
Συγκτερείζω, unà parento vel juſta facio. Apoll. Arg. 2.

Κτηδὼν, vide in Κτὰς. Κτῆμα, &c. vide in Κτάομαι.

ΚΤΗΝΟΣ, ους, τὸ, jumentum, pecus, (dictum ἀπὸ τῆς κτήσεως, quod veterum præcipuè divitiæ in pecorum poſſeſſione fuerint: vel à κτείνω, interficio, ut κτὴν dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ maſtari & immolari ſolent,) Xenop. Pæd. 8. ἦκε δέ τις ἢ νόσον φάσκων ἐμπεπτωκέναι τοῖς κτήνεσιν. Herodot. l. 8. ὁ δὲ σκυθροφόρος πάντα κτὴν ἢ ὑποζύγια ὧν μέσα τάξας.
Κτηνώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, q.d. jumentarius aut pecuarius, ſeu pecualis i. ad jumentum pertinens aut pecudem: ſeu jumento ſimilis vel pecudi. Item belluinus, brutus, ſtolidus: apud Greg.
Κτηνωδία, ἡ, ſtoliditas pecuaria & beſtialis.
Κτηνηδὸν, jumentorum more, pecudum more.
Κτηνόομαι, όμαι, unde compoſ. ἀποκτηνῶμαι, in jumentorum ſeu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam degenero: apud Greg. in l. de homine.

Κτῆσις, κτητὸς, &c. vide in Κτάομαι.

ΚΤΙΖΩ, F. ίσω, condo, creo, fabricor: ſæpe in novo Teſt. ¶ Item pro οἰκίζω: ut apud Herodot. κτίζειν χώρην & κτίζειν νῆσον, urbibus conditis habitatam reddere: ſeu oppida & urbes pagosque condere. in epiſt. Phalarid. κτίζειν τέχνην, artem inſtituere.
Κτίζομαι, condor, creor, ædificor, ſtruor. Thuc. l. 1. τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, locus qui ædificabatur, vicus. Particip. præt. paſſ. ἐκτισμένος, pro quo dicunt poëtæ κτίμενος, conditus. item habitatus: unde apud Hom. οὐ κτίμενον πτολίεθρον, quod & conjunctum ſcribitur οὐκτίμενον.
Κτίσμα, τὸ, opus conditum ſeu creatum: ſeu opus, ſtructura, ædificium. Iacobi c. 1.
Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio: ut κτίσις τοῦ κόσμου Rom. cap. 1. Accipitur & pro κτίσμα res condita, res creata: ſeu creatura ibidem, Gal. c. ult.
Κτιστὴς, οῦ, ὁ, creator, conditor. Κτίστωρ, ορος, ὁ, idem: apud Athen. l. 9. Κτιστὸς, ὴ, όν, conditus, creatus. Κτιστὺς, ύος, ὁ, idem quod κτίσις: apud Euſt. ex Herodoto.
Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτιστὴς, & ex eo factum exempto σ. & retracto accentu. Apud Eurip. in Oreſte, ἱππίου, τ' Ἄργους κτίτης exp. habitatores, incolæ.

Compoſita: a primùm ex κτίζω, condo: cum præpoſitione.

Ἀνακτίζω, reædifico, inſtauro: vel denuò creo, reformo. Greg.
Ἐγκτίζω, condo in ſeu intus: ut cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν.
Ἐπικτίζω, ſuperædifico, ſuperſtruo: vel inſuper ædifico.
Μεταικτίζω, aliter condo, ſeu formo.

Compoſita ex κτίσις, ſine præpoſitione.

Ἄκτιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, non creatus, non conditus. Dicitur & ἄκτιτος (pro) in ædificatus, apud Hom.
Αὐτόκτιστος, per ſe conditus, ſua ſponte ſtructus. Soph. Pro eodem dicitur & αὐτόκτιτος, apud Aeſchyl.
Ἔυκτιτος, bene ſtructus, eleganter conditus. Il. β.
Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus.
Νεόκτιστος, recèns conditus. Thuc. l. 3.
Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat. Φιλόκτιστος, idem Nonn.

Compoſita ex κτίζω, i. οἰκίζω.

Ἀγακτίμενος, valdè habitatus: Pind.
Ἀμφίκτιονες, iidem qui Homero ἀμφικτίονες, i. οἱ περιοικοῦντες, qui circumcirca habitant. ſchol. Thuc.
Ὀρεκτίτης, in montibus habitans, monticula: unde apud Pind. σὺς ὀρεκτίτης, quod exp. ὀρεσοίκης.
Περικτίονες, dicuntur iidem qui ἀμφικτίονες, hoc eſt, οἱ περίοικοι circumvicini. Hom.
Περικτίται, idem. Hom.

ΚΤΙΛΟΣ, ου, ὁ, aries, dux gregis. (quaſi κίλος, à verbo κίω quod eſt πορεύομαι, ſeu ut Homeri ſcholiaſtes vult, quaſi ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ λοιπὰ ἡρέμα, quod præeat & ducat cæteras pecudes) Il. γ, Αὐτὰρ δὲ κτίλος ὡς ἐπιπωλεῖται σὶν ἀνδρῶν. Il. ν, Λαοὶ ἕπονθ' ὡς τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure & manſueto animali. Ab Heſychio adjectivè quoque exponitur ἡμερὸν, ductor: πρὸς τιθασὸς, manſuetus, cicur: ut apud Pind. in Pyth. ἱερὰ κτίλον Ἀφροδίτας pro σωτῆρος ἢ σῶν ἡβᾶν. Et apud Heſiodum, χερὶ δὲ τε παιδὶ κτίλον ἔμμεναι. Qui etiam Nicand. in Ther. ὡὰ κτίλα dixiſſe pro ἥμερα ἢ τιθασὰ, vel λιπαρὰ, vult ſcholiaſt.
Κτιλόω, ὁ, cicuro, manſuefacio, delinio, demulceo. Herodot. l. 4. ἢ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Inde particip. paſſ. ἐκτιλωμένος, apud Pauſaniam, qui cuipiam familiaris factus eſt.

Κτίννυμι, vide in Κτείνω. Κτὶς, in Γκτὶς. Κτυπέω, in Τύπτω.

ΚΥΑΘΟΣ, ου, ὁ, cyathus: genus vaſis potorii. (dictus à verbo χύειν, quod ſig. fundere, mutatione aſpiratæ in tenuem Athen. l. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ παλαιὸν ἐδίδοτο σὺν κυάθῳ. ¶ Item cyathus: liquoris & rei aridæ communis menſura apud Romanos ligulas ſive cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem menſura capiens conchas duas, ſive μύσπα quatuor, ſive χήμους quinque, ſive ſeſcunciam. Gal. l. 2. τῶν κατὰ τόπους, cap. 5.
Κυαθώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ſimilis cyatho: Apud Athen. lib. 11.
Κυάθιον, ου, τὸ, parvus cyathus: apud Poll.
Κυάθειον, etiam reperitur pro κύαθος: apud Nicand. in Ther.
Κυαθίσκος τῆς μήλης, dicitur chirurgici ſpecilli pars altera concava, in parvi cyathi modum, qua aliquid vel extrahi, vel infundi poteſt. Cel. & Scribon. Larg. vocant ſpecillum averſum.
Κυάθις, ίδος, ἡ, Athen. lib. 11. dicit eſſe vas ſimile κοτύλῃ, apud Sophron.
Κυαθίζω, cyathis ludo, ſeu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. l. 11. & apud Polyb. l. 8. Vide & Plut. in Marcello.

-ΚΥ'ΑΜΟΣ, ε, ὁ, faba, ſeu fabulum. Il. ν, κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato polit. 2. ἢ τραγήματα τὰ παρεσθίοντα αὐτοῖς τοῦ τε συκοῦ καὶ ἐρεβίνθου καὶ κυάμων. Apud Euſtath. κύαμος ἄγριος, faba ſylvatica. Apud medicos ſæpe pro menſura rei alicujus menſurabilis capaci., quæ & κισθίον & κισθίον vocata fuit, qua liquores metiuntur: ut apud Aetium, ἡ δὲ πόσις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάμοις δ' ἢ ἐπιῤῥοφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiqui fabis ſortiebantur: hinc fit ut ſæpe pro ipſo calculo accipiatur: ut apud Herodot. in Erato, ὧν δὲ ἐνέδεκατος ψηφιδοφόρος ὁ τοῦ κυάμου λαχών. Et βουλὴ ἡ ἐκ τοῦ κυάμου, ſive οἱ ἐκ τοῦ κυάμου βουλευταὶ, ſenatus qui fabis legebatur ſive ſenatores qui faba in cadum miſſa ſortitò creabantur. Thuc. l. 8. Item pro ſorte, i. eo ipſo quod ſorte obvenit: ut apud Soph. in Meleagro, quum dicit κυάμῳ πεσεῖν. ¶ Apud Hippocratem verò lib. 1. τὰ γυναικεῖα per κυάμους καρπὸν. Dioſcorides intelligit ὑοσκυάμους: nonnulli verò τὸν Αἰγυπτ. ¶ Κύαμοι dicuntur etiam teſticuli, quòd ſint ἐν τοῖς τοῦ ἀνδρὸς μορίοις καὶ αἰδοῖοι τοῦ ἀνδρός. Vide Gell. l. 4. c. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pubeſcentibus aliquantum creſcit & tumidior fit: Euſtath. & Poll. ¶ Κύαμοι Aſiatica lingua dicebantur (Galeno teſte) aſelli, animalcula ſub hydriis naſcentia, à fabæ ſimilitudine. ☞ Euſtathius dictum vult παρὰ τὸ κύειν αἷμα.

Κυάμινος, η, ον, fabaginus: ut κυάμινον ἄλευρον, fabagina farina. Et ἔστι κυάμινον Euſtath. & Athen. l. 9.

Κυάμινος λίθος, cyamea gemma. Plin.

Κυαμιαῖος, α, ον, fabalis, ſeu qui fabali magnitudine eſt. Luc. in Hermot.

Κυαμών, ῶνος, ὁ, locus fabis conſitus, fabetum, apud Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμεύω, fabis eligo, vel faba ſuffragium fero. Suidæ.

Κυαμεύομαι, ſortior, vel fabis ſortior κληροῦμαι, ut Demoſth. ſcholiaſtes exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, faba electus, ſorte electus ut κυαμευτὴς κυβερνήτης. Xenoph. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμευτικὴ ψηφοφορία, ſuffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur & ſortilegus.

Κυαμίζω, cavillo: dicitur de puella quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit. Ariſtoph.

Κυάμιον, ου, τὸ, fabula.

Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, faba. Poll. & Euſt.

Πύαμον, ου, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυαμίτης, ου, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus eſt: apud Athen. l. 14.

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, (comp.) faba porcina, faba ſuilla: herba quædam ex eo nominata quòd ejus paſtu reſolvantur & convellantur apri, ut prodit Aelianus. vide Dioſcor. lib. 4. cap. 69. & lib. 6. c. 15.

Ὑοσκυάμινος, ex hyoſcymo confectus: ut ὑοσκυάμινον ἔλαιον apud Dioſc. l. 1. c. 43.

Ὑοσκυαμόω, ſive ὑοσκυαμίω, inſanio more eorum qui hyoſcyanum guſtârunt. Suid. ex Phereer. ὑοσκυαμιᾷς αὐὴ γέρων, deliras ſenex.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ου, ſive Κυανὸς, color cæruleus. Od. π, ἀμφὶ δὲ δρῖνες κυάνοιο, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Euſtathio placet. ¶ Eſt etiam lapis ſive ſuccus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Dioſc. l. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Plin. l. 21. c. 12. ¶ Item aqua marina, quæ & cærulei coloris eſt. Heſych. ¶ Item avis quædam. Heſych. ¶ Exponitur etiam adjectivè: unde κυανώπτερος apud Suid. pro μελανόπτερος.

Κυανέος & κυανοῦς, (exempto ε, ut tradit Euſt.) cyanum referens, cæruleus, cyaneus. Il. λ, Κυανέος δράκων. Et κυανὴν νεφέλην, apud eundem poëtam, cærulea nubes. Et θάλαττα κυανέα, apud Ariſtot. probl. 37. ſegm. 26. Et κυανοῦν χρῶμα, apud Plat. in Timæo, color cæruleus, mixtus, ex ſplendido & albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante. i. mixto ex cæruleo & atro: unde exponitur etiam, niger, ater: item fuſcus. ut Od. π, κυανέῃσιν ὀφρύσσι. Et apud Heſiod. in Erg. κυανέοι ἄνδρες, fuſci ſeu nigri. Item cyaneus, i. qui ex cyano lapide eſt: Il. σ. Item κυανέαι συμπληγάδες ſive συναρμάδες inſulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med.

Κυανίζω, cyanum imitor, cyani colorem refero, cyaneo ſeu cæruleo colore ſum: Areth. & Dioſc.

Κυανίτης, ιδος, ἡ, in cyanum vergens. Hippocr. in l. περὶ ὄψιος.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris. Plut.

ΚΥ'ΑΣ, Heſychio eſt foramen acus: & foramen manubrii in mola truſatili. Hippocrates de victu in morbis acutis, ὑποθεὶς τὸ ῥόμβιον τῇ βελόνῃ τῇ τοῦ κύαρος ἐχούσῃ, κατατείνας τὸν ἀξονα τοῦτον διὰ τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω ἀμφικυπτήσας. Idem l. de morb. ῥάβδον λαβὼν κατατερέτιλλε λεπτὴν ὅσον τὸ ἕτερον κύαρ ἔχουσαν. Poll. κύαρ vocari ſcribit etiam interius auris foramen.

Κύβδα, vide in Κύβη.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, guberno: propriè navem rego, ſeu navis curſum dirigo. (☞ παρὰ τὸ τὰ κύματα ἐρωνᾶν, τουτέστι τὰ ἰθύειν τῶν νεῶν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β.) Od. γ, Νῆα κυβερνῆσαι: Ariſtot. rhet. 2. εἴ τις τῶν πλατήρων οὐ πνα δεῖ κυβερνᾶν κληρώσαιτο, ὡς δίον τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Item metaph. guberno, rego: Herodian. l. 7. ἱππεῖς ἄριστοι, ὡς καλίνων αὐτοῦ ῥᾳδίως τὸν ὁρμὸν τῶν ἵππων κυβερνᾶν, ut equorum curſum virga tantùm moderentur.

Κυβερνάομαι, gubernor. Item activè pro κυβερνάω, apud Ariſtot. probl. ſegm. 24.

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. pol. 6. Plut. ſymp. ſept. ſap.

Κυβερνήσια, τὰ, dies feſti, de quibus Plut. in Theſeo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xenoph.

Κυβερνητικὸς, ὴ, ὸν, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris eſt. Κυβερνητικὴ ſub τέχνη, ars gubernandi, ſeu peritia navem gubernandi & ejus curſum dirigendi. Plat. in Gorgia. Dicitur etiam κυβερνητικὸς, qui gubernandæ navis peritus eſt. qui navis curſum probè dirigere novit. Plat. polit. 6. Et κυβερνητικὸν ἔργον. apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητὴς, ῆος, ὁ, (poët.) idem quod κυβερνήτης: Od. θ. Et fœm. gen. κυβερνήτειρα gubernatrix: in Epigr.

Κυβερνητήριος, ον, ὁ ἡ ὄ, ad gubernandum aptus: vel idem quod κυβερνητικὸς.

Κύβερνος, ου, idem quod κυβερνήτης. Greg. Naz.

Compoſita.

Ἀ'κυβέρνητος, ον, ὁ καὶ ἡ, gubernatore carens, rectoris egens: apud (Plut.

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego.

Ἐ'γκυβερνάω, idem quod κυβερνάω. Laërt.

Προκυβερνᾶν τῆς νεὼς. Poll. dicitur de proreta, ut qui anteriorem navis partem regat: ſicut contrà ὑπερκυβερνᾶν τῆς νεὼς, qui in puppi ſedens eam gubernat.

-ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, Etymologo eſt κεφαλὴ caput, derivanti à κύπτω.

Κυβιστάω, ῶ, in caput me dejicio, in caput ſalto Xen. in ſymp. μανθάνοντα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Sic Athen. l. 4. γυναῖκες εἰς ἕξ κυβιστῶσαι. Vtitur & Hom. Iliad. π. & φ.

Κυβίστημα, τὸ, & κυβίστησις, εως, ſaltus in caput, ſeu ſaltatio in caput: ut quum aliquis ſe precipitem in caput devolvit: apud Luc. & Plutarch.

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, ſaltator ejuſmodi qui ſe in caput dejicit. Il. π. Item adjectivè pro præcipiti: apud Nonn.

Κύβδα, inclinato capite. Vtitur hoc vocabulo Ariſtoph. in eq.

Κυβδάω, in caput dejici. Item evertere.

Κύβηβος, exp. ὁ καταπύψας: apud Etym. & Euſt. Κυβήβη, dicta eſt mater deorum Cybele, utpote quæ ſuis μύσεσι cauſa ſit σὺν σπασμῷ. Etym.

Ἐ'κκυβιστάω, (comp.) præceps in caput deſilio. Xen. in ſymp.

ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, ſecuris, bipennis: apud Athen. l. 4.

Κυβηλίσαι, ſecuri percutere. Heſych. & Suid.

Κυβηλιστὴς, improbus, maleficus. Heſych. & Suid.

-ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, teſſera: quiddam undique quadratum quo in alveolo luditur. Euſtathius exp. βόλος ἐξάπλευρος. Plut. in Artox. τῶν κύβων πεσόντων νικᾷν. Frequens eſt ἀναβρίπτειν τὸν κύβον, teſſeram jacere ſeu mittere, aleam jacere: quòd metaphoricè plerunq; accipitur pro periclitari: apud Plut. & alios. ¶ Aliquando dicitur de ipſo luſu teſſerarum. Plut. in probl. Rom. ἐν παιδιᾷ καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Athen. lib. 6. τὰς ἀπαλλοτρίας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους. ¶ Item unio teſſeræ inſculpta, vel punctum in teſſera: apud Fuſt. ex Eurip. & Plat. de leg. Item cavum illud ὀσφύος, quod utrinque viſitur: Athen. lib. 9. ¶ Κύβοι dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3. Κύβος, eſt etiam vocabulum geometricum. Lat. cubus. Ariſtot. de mundo, ὥσπερ αὖ εἴ τις ὁμοῦ ῥίψειε σφαῖραν καὶ κύβον καὶ κύλινδρον. Sic & Plut. in Erot. ¶ In numeris etiam κύβος dicitur, quum omne latus ejuſdem numeri æqualiter in ſeſe ſolvitur: ſicut fit quum ter terna ducuntur, atq; idem ipſe numerus triplicatur. vide Gell. l. 1. cap. 20. ſicut utitur Plut. in probl. Rom. ¶ Κύβοι à quibuſdam vocantur etiam ſpinæ vertebræ ac præſertim colli. Poll. libr. 2. ☞ Sunt autem qui κύβοι dictum velint παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν: Apollodorus verò apud Suidam ἀπὸ τῆς κυφότητος. Euſtathius à κύπτω, ut κύβος ſit quaſi ὁ κάτω κύφων μὴ τὰς ἐπικύπτουσας, γινόμενος ὁ τοῦ κραδυλίσαι αὐακύψαντος τὸ βῆμα αὐτοῦ, quod Etymon verisimilius & ſimplicius videtur.

Κυβικὸς, ὴ, ὸν, cubitus: ut κυβικὸν χῆμα. Plat. in Tim. & κυβικὸς ἀριθμὸς. Ariſtot. in Probl.

Κυβικῶς, cubicè, *hoc eſt*, in modum cubi, more cubi. Plut. de orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de ſolert. anim.

Κυβεύω, alea ludo ſeu luſito, teſſeris luſito. Plutarc. de aud. poëmat. & in Artox. Item ſubeo aleam, periclitor ſeu periculum adeo: Polyb. apud Suid.

Κυβευτὴς, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit ſeu teſſeris. Ariſtot. eth. 4. c. 1. & Xen. Hellen. 6.

Κυβευτικὸς, ὴ, ὸν, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item teſſerarum luſus peritus, peritus aleator, qui proſperè aleam jacere

jacere novit. Plat. lib. 2. de rep. Κύβης, Hesychio idem quod κυβούτης.

Κυβεῖον, ε, τὸ, consessus aleatorius, locus ubi alea luditur, locus tesserarum lusui dicatus. Plut.

Κυβεία, ἡ, lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea seu tesseris. Aristot. rhet. l. 1. Item alea. Xen. Athen. In epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i. incertis illis casibus quibus jactantur homines.

Κύβιον, ε, τὸ, pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. lib. 3. Suidas κυβίοις exp. ramis digitalibus, i. digiti crassitudinem æquantibus.

Composita.

Διακυβεύω, alea ludo, idem quod κυβεύω. Plut. in Artox. Item metaph. aleam adeo. Plut. in præcept. sanit.

Δυσκυβεῖν, infelicem esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

Ἐγκυβεύω, jacio aleam: seu jacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

Εὐκυβεῖν, feliciter & prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

Καταπυβεύω, in alea consumo & dissipo. Lys. contra Alcib.

Καταπυβεύεσθαι, in alea consumi & dissipari. Item in ludo aleæ superari & everti. Eust.

Συγκυβεύω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plut. in Artox.

Φιλόκυβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat.

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ε, τὸ, idem quod τὸ ὠλέκρανον, os cubiti, apud Hippocr. quod & ἀγκὼν dicitur: nodus brachij apud Dioscor. ut scribit Gal. Frequentiùs dicitur de nodo sive tubere quod in junctura brachij extat, quo aliquem pellimus, & cui innitimur. Ruf. Eph. de appellation. corp. hum. Etymol. deducit παρὰ τὸ κύψαι.

Κυβιτίζω, cubito pello. Ruf. Ephes. ex Epicharmo.

Κύβωλον, idem quod κύβιον. Poll.

ΚΥΓΧΝΙ'Σ, ἴδος, ἡ, crater magnus, apud Hippocr. ut annotat Galen. in lex.

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ε, ὁ, cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 12.

Κυδάζω, κυδαίνω, &c. vide in Κύδω.

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, ε, ὁ, turba, tumultus. Il. σ. Ἐν δ' ἔρις, ὦν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον. Il. λ. Ἐκ τ' αὐθροίζοιτο, ἔκ θ' ἅμματα, ἔκ τε κυδοιμός. Athen. l. 5. Οἵστε ἔην κυδοιμὸς ἠδὲ φόβος καὶ ἀλαλητὸς τὰς Ἀθηναίας. Volunt derivari παρὰ τὸ κύειν ὁλόμενα, seu οἶδμα τι.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excito, tumultuor. Hom. Il. λ. Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον.

Κυδοιδοπᾶν, exp. turbare, miscere, tumultuari, apud Aristoph. in Nub. κοὐκ ἄγχει τοὺς ἡμέρας Οὐδὲ κυδοιδοπᾷ, ἀλλ' αὖ καὶ τὴν κόρυν κυδοιδοπᾷ. vide schol.

Ἐγκυδοιμέω, dicitur Minerva bellicum tumultum excitans: apud Hom. & Hesiodum.

ΚΥ'ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus. Il. ρ. ὡς δὲ Διὸς θυμὴ ἐς κῦδος ὀπηδεῖ. Il. κ. Ὦ Νέστορ, Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. Eust. derivat à κύω significante φιλεῖ. Etymologus autem à κύειν δέος. ¶ Κύδος, ε, ὁ, convitium, probrum. Hesych. Suid. Eust.

¶ *Derivata à κῦδος, gloria.*

Κυδήεις, εντος, ὁ, gloriosus. in Epigr.

Κύδιμος, ε, ὁ, idem. Hesiod. in Theog. Κυδάλιμος, ε, ὁ, idem. Iliad. ζ. Odyss. ξ. & φ.

Κυδίων, gloriosior, honorificentior. Et κύδιστος, ε, ὁ, gloriosissimus, gloria & decore eminentissimus. Il. α. δ. ω.

Κυδαίνω, gloriosum reddo, decoro, illustro. Odyss. π. Γνῶδιον δὲ θεοῖσι βροτοὺς ἔρδοντα δίκαια κυδαίνει καὶ ἔπειτα βοὸς ἐπὶ νηλέι κούρῃ Ἕστο γέρας θέμενος. Plut. in Coriol. Γνώμη μᾶλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ πρὸς τοὺς πολεμικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς κυδαίνει πράξεις. Item gloriosè nomino, glorioso nomine orno, laudo, celebro, extollo. Il. φ. κύδηναν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Sic & Il. κ.

Κυδιάω, glorior, gloriosè me effero & jactito. Il. Φ. Οἱ μὲν γὰρ μάλα θυμοὶ, οἱ δὲ μέγα κυδιάουσι. Sic & Iliad. β. & ζ. Et cum dat. apud Hesiod. in asp.

Κυδρὸς, ή, ὁ, glorioſus, gloria & decore præstans, decorus, egregius: idem quod κύδιμος. Od. λ. Xen. de re eq.

Κυδρόω, ῶ, gloriosum reddo, clarum reddo, gloria & decore illustro. Κυδρέομαι, glorior, gloriosè me effero.

Κυδιόων, glorioſus, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. Διὸς κυδιόωντος παρακοίτις.

Composita.

Ἐγκυδον, τὸ, magna gloria præditum, clarum. Hesych.

Ἐπικυδής, ές, ὁ, ἡ, glorioſus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1. Ἐπικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. Item uberior, majore fiducia præditus. Polyb. l. 3. 5. & 16.

Ἐπικυδεστέρως, glorioſius, honoratius, meliore fortuna & successu. Polyb.

Ἐγκυδής, admodùm glorioſus & celebris, præclarus. Iliad. γ. Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐγκυδέα δῶρα. Sic & alibi sæpè apud Homer. & cæteros Poëtas.

Προσκυδής, glorioſus, venerandus.

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloria supereminens, summa gloria insignis. Hesiod. in Theog. Τίκτει δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον.

Φιλοκυδής, amans gloriæ, gloriæ studioſus. Hom. hym. in Mercur.

Ὠμοκυδάω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem & robur. Hesych.

¶ *Derivata à κύδω, i. convitium.*

Κυδάζω, convitior, maledicta & probra ingero. Epicharm. apud schol. Soph. Ἄμυκε μὴ κύδαζέ με τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Κυδάζομαι, convitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur. Sophocl. in Ajace, Κυδάζεται τῆς πῶϊν Ἀργείοις ὁμοῦ. Item activè, pro κυδάζω, Apoll. Arg. 1. ἣ μάλα δὴ μεγάλως ἠκάχῃ ὀνυδάσσατο μύθῳ.

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. Hesych.

Κυδάγχη, convitium, probrum. Hesych.

Κυδάγχω, convitiis & probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, cotonea malus. Κυδώνιον μῆλον, cotoneum malum. Gal. Dioſc.

Κύδων, idem quod κυδώνιον. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonij modo me habeo, imitor & repræsento pomum cydonium. ex Epigr.

Κυδωνιᾶς σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3.

Κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis coroneis.

Κυέω, κύημα, κύησις, &c. vide in Κύω.

ΚΥΊΞ, cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥ'ΚΑΣ, vocant Aethiopicum palmarum genus: de quo Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. & Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑ'Ω, ῶ, F. κύσω, misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ. Ἐν πυρὶ δὲ σφι κύκησε γυνὴ ἀκτὴ θεῆσιν Οἴνῳ πραμνείῳ. Aristoph. in Vesp. ἀλφίτοις κύκα τέτριφι, muriam miscet istis. Et κυκᾷ τὸ βόρβορον, apud eundem. Item generalius, misceo, confundo, perturbo: ut τὴν βουλὴν κυκήσω, apud Aristoph. in equit. exp. συγχεφύρω.

Κυκεία, ας, ἡ, & κύκημα, ατος, τὸ, miscella, permixtio. Item, confusio, perturbatio.

Κυκητὴς, ῆ, ὁ, perturbator.

Κυκήτρα, ας, ἡ, idem quod κυκεία.

Κύκητρον, ε, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut rudicula, apud Aristoph.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Apud Homer. legitur & κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. Item κυκεῶ interjecto etiam ε. Il. λ. Item κυκεῶν, pro potione à medico data: Plato de rep. l. 3. ¶ Κυκεὼν metaphor. cinnus, miscella quarumvis rerum, commixtio rerum diversarum: apud Lucian. Sic Synesius, ἀλλ' εὐθὺς ἦν ἅπαντα κυκεών, omnia confusa & perturbata erant.

Κυκηνιάω, ῶ, idem quod κυκάω. apud Hesych. & Suid.

Κύμμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod κυκάω. Aristoph. in Pluto dicit Circen ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα.

Διακυκάω, ῶ, idem. Exponitur confundo, perturbo.

Ἐγκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intrà.

Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo. Aristoph. in Pluto, Ζεῦ βέλτιστε Ἐς ταὐτὸν ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΥ'ΚΛΟΣ, ε, ὁ, orbis, circus, circulus. Plato epist. 7. κύκλος ἐστὶ τὸ ἐπ' ἴσης ἐκ μέσου ἴσον ἀπέχον πάντῃ, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. πολιοῖο γάλακτος κύκλος, lacteus orbis. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbem circumque ferri. Plut. de orat. Pyth. Et κύκλῳ ἑαυτὸν ἐλίττειν ἑαυτὸν, in orbem se circumagere, Aesch. contra Ctesiph. Et περὶ σφᾶς κύκλῳ, sive ἐν κύκλῳ, Aristoph. in Pluto. Oratio quoque & periodi dicuntur habent κύκλους. Demetr. συνάπτει τὸ περιόδους μὲν ὁ κύκλος ὀνομάζεται. Apud Dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, & quæ in seipsam redit, idem proponens & concludens, licet aliis verbis: vide Aristot. prior. anal. l. 2. c. 4. Item apud Hermogen. figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum desinit, a quo incipit: ut apud Homerum, Θῆκεν ἀνὰ μυελόν δολιχὸν δ' ἐπὶ σῆμα τέτυκτο ἔθηκε. ¶ Item circuitus, vel circus. Thucyd. lib. 3. ἐμπιπράσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et Il. σ. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in circuitu judicij sive fori. Et in nova comœdia, pro loco ubi vendebantur mancipia: sic dicto, quòd in orbem & coronam circumsteterint vendentes. Schol. Aristoph. dicit fuisse circum quendam Athenis, ubi carnes vendebantur, & inprimis pisces. ¶ Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbem collecta: Euripid. in Andron. ὡς δὲ συρίσας κύκλωσε τ' ἐχέφρονα

λως εἰκῆπως ἠῦ. Item κύκλον ποιεῖν, aut πάτειν, aut ϖϵιεῖσθαι, orbem facere, in orbem colligere. Thucyd. l. 2. Xen. Pæd. 7. ¶ Est etiam circuitus & ambitus, quo civitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thucyd. l. 2. τῶν γὰρ Φαληρικὸν τεῖχος στάδιοί ἦσαν πέντε ϖϵριϊκοντα ϖρὸς τὸν κύκλον τὸ ἄστϵως. Xen. Hell. 2. μέγας ὁ κύκλος ὢν, πολλῆς φυλακῆς ἐδέϊϵ ἡμῖν. ¶ Item κύκλοι ϖϵϕυκότϵς apud Hippocr. malæ: nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Eurip. in Oedipo, κύκλους vocat ipsos oculos: ἔπαμϵν ἄϵθρα τ' αὐτὸ κύκλων, suorum orbium. ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Odyss. ψ. Ὡς ὤφϵι ταλάμην γε δαάσϵϵσθαι ἄκρον ἱκϵῖϑαι Κύκλα ϖοιηϵῖα. ¶ Item κύκλοι, orbes, circuli: ut ij qui in annulis similes sunt, sive ligneï, sive ferrei. Poll. l. 1. ¶ Item κύκλοι, orbes: de solidis corporibus, planis tamen, & orbicularibus: ut κύκλος κυϱῆ, κύκλος τυϱῆ. Item orbes super quibus carnes in mensa conciduntur. Poll. lib. 7. ¶ Κύκλος dicitur etiam orbis sive tabula orbicularis & rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll. l. 10. Per metaplasmum autem plur. num. dicitur κύκλα pro κύκλοι, ut ϛαθμὸς & ζυγὰ, à ϛαθμὸς & ζυγός. ☞ A' κυλίω derivari testatur Eust. & Etym. nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea utplurimùm volubilia esse solent.

Composita: ac primùm ex κύκλος, *& ex* κύκλος.

A'κύκλιος, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hesych.

E'γκύκλιος, ος, ον, ὁ ϰῆ ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἔγκυκλον numeratur inter vestes muliebres à Poll. Sic Suid. & Aristophan. ϕέϱ' ἔγκυκλον τιϖὶ λάμβαω ἀϖὸ τῆς κλισίδος. Sic & apud Pausan.

E'γκύκλιος, circularis, rotundus: idem quod κύκλιος. Et ἐγκύκλιος ϖαιδεία, idem quod ἐγκυκλοϖαιδεία. Athen. l. 5. & 13. Item trivialis, vulgaris, vilis. Isocr. ad Nic. Plut. de aud. Aristot. pol. 1. & alibi. Item in orbem rediens, anniversarius, annuus. Suid.

E'μπεδόκυκλος χϱόνος, tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur. Nonn.

E'πικύκλιος, (*sub.*) πλακοῦς, quoddam placentæ genus apud Athen. l. 14.

Εὔκυκλος, puchrè orbiculatus, benè rotundus. Il. ν. & ξ. Item bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ.

Η'μικύκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus. Η'μικύκλιον, ου, τὸ, idem. Procl. de sphæra. Η'μικύκλια vocantur etiam loca semicirculi figura ædificata. Plut. in Alcib.

Η'μικύκλιος, semicircularis. Laërt.

Τϵτϱάκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans: Item qui est quatuor rotarum. Herodot. & Athen.

Υ'ποκύκλος, orbiculos seu orbes subtus habens: vel subtus rotundus, aut aliquantùm rotundus & orbiculatus. Odyss. δ.

Υ'ποκύκλιον, ου, τὸ, orbis qui tripodij aut alij ejusmodi vasi subponitur. Poll. ex Hom.

Χϱυσεόκυκλος, aureum habens circulum. ut χϱυσεόκυκλον ϕέϱϵι, Eurip. in Phœn.

Composita ex κυκλόω, *& ex* κυκλέω.

A'νακυκλόω, ῶ, circumcingo: vel simpl. cingo, circumdo. Item revolvo. Damasc. διὸ & μέϱϵις ἐϖτὰ ὁ τῶν ἡμϵϱῶν ἀϱιθμὸς ϖϵϱιαίνων, ϖάλιν ἀνακυκλοῦται.

A'νακύκλωσις, circundatio. Herodian.

A'νακυκλέω, ῶ, revolvo, circumvolvo. Metaph. animo revolvo. Luc. ὀ μικϱὸν ὑδὲ σὺν ϕϱονῶν ϖϱὸς ἅγμα ἀϖακυκλῶν. Item itero, repero quasi in orbem circumagendo.

A'νακυκλέομαι, ούμαι, revolvor, circumvolvor. Plut. in Ant. Aristot. eth. 1.

A'νακύκλησις, revolutio, circumvolutio. Item resolutio, iteratio.

Decomp. E'πανακυκλέω, ῶ, repeto, itero. Dionys. & Areop. de eccles. hier.

E'πανακυκλόω, ῶ, revolvo vel repeto. E'πανακύκλωσις, revolutio. Plat. in Tim.

Συναναϰυκλόω, simul revolvo: unde pass. apud Plat. in Polit. συναναϰυκλουμένης ἐς ταὐταὐτὰ τ' ϕύσϵως, in cõtrarium generatione

Διακυκλόω, ῶ, voluto. (revoluta.

E'γκυκλόω, ῶ, circumvolvo. Pollux ἐγκυκλᾶν est circumvoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt. E'γκύκλημα, & ἐγκύκλημϱον, τὸ, pegma quoddam scenicum subjectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eustath. & Poll.

Decomp. Παϱεγκύκλημα, q. d. circulatio, figura dicendi, apud schol. Aristoph.

Εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo & rotando introduco, introveho, infero. Aristoph. in Vesp. Νὴ τὸν Διόνυσον ἀϖοϱῶ γ' ἡμῖν ϖϱάγμαθ' ὡς Δαίμων τις εἰσκύκλησϵν ἐς τὼ οἰκία.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur idipsum, super quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. E'πεισκυκλέω, advolvo. Item attexo, annecto.

E'πεισκύκλησις, idem quod ἀναϰύκλησις. Suid. & Bas. in epist. ad Diod. & Greg. in ϛηλιτ. ι.

Παϱεισκυκλέω, attexo, adnecto. Eust.

E'κκυκλέω, evolvo. Hesych.

E'κκύκλημα, machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus, quicquid secreti in scena ageretur. Poll.

Καθϰυκλόω, circumcludo.

Περικυκλόω, circundo, cingo, in circulum concludo.

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυκλόω, circundo.

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor: avis de qua vide Aristot. Aelian. Oppian. in Ixeuticis. Hesiod. in aspis. κύϰνοι ἀϵϱσιϖότϱοι μϵγάλ' ὑμνουν. Theocr. idyll. 5. Οὐ γϵμιτὸν Λάκων ϖοτ' ἀηδόνα κίοσας ἐσιδϵν Οὔτ' ἔϖοπας κύϰνοισιν. ¶ Item genus navigii sic dictum, quòd in prora cygni effigiem gerat: apud Athen. l. 11.

Κύκνϵιος, cygneus, olorinus: ut κύκνϵιον μέλος. Athen. l. 14.

ΚΥ'ΑΑ, τὰ, Hesychio τὰ ὑϖὸ ϖόϱϖα τῶν βλϵϕάϱων ϖϵιλώματα, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, quæ & κυλάδϵς dicuntur.

Κοικύλιον, idem esse dicit ἀδϵλϕὸν ἔϖϵϱ. Alij esse volunt τὸ ἀδϵλϕέαν ἢ ἀϕϱοδίσιον ἀδϵλϕόϖωμον, nonnulli ϕϱϵᾶϱ.

ΚΥΛΙ'Ω, F. ίσω, volvo, voluto: propriè ἀϖὸ τοῦ αὖω ἐϖὶ τὰ ϰϱωτοτέϱω, ut annotat Eust. Theocr. idyll. 25. (de serpentibus Herculi infanti à Iunone immissis.) Τὼ δ' ἐξαναδύντϵς ἐϖὶ χθονὶ ϖαντϵϱαϹ ἀμϕω Αἰμοβόϱως ϰύλιον. Metaph. in fortunium in caput alicujus velut ex præcipiti loco devolvi dicitur: ut Il. ϱ. ϖᾶϱ δὲ οἱ μέγα ϖῆμα κυλίϵθ'.

Κύλισις, ϵως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis, qui aromate inuncti, in pulvere se volutant, ut tactus lubricus non fit. Plut. symp. 2. probl. 4.

Κυλίστϱα, ᾶς, volutabrum, locus in quo jumenta se volutant. Poll.

Κυλιστὸς, ὸν, ὁ, versatus, volutatus, volvendo circumactus aut contortus, convolutus, aut volubilis: ut κυλιστὸς στέϕανος, apud Eust. ex Eubulo

Κυλίομαι, volvor, devolvor. Aelian. (de echinis) ὲ ϱᾳδίως κυλίονται. Item versor, assiduus sum. Aristot. polit. 6. c. 4. Ἀϕ' ὧν ϖϵϱὶ τὴν ἀγοϱὰν & ϖϵϱὶ ἄγυν κυλίϵται.

Κύλισμα, τὸ, volutabrum, idipsum in quo quis volutatur. 2. Per. 2

Κυλίνδω, & κυλινδέω, volvo: idem quod κυλίω. Odyss. ε. Καὶ βοϱέης αἰϑϱηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Xen. ϖϵϱιϵκυλίσθησαν οἱ βάϱβαϱοι ὅλοις τϵίχϵσι & ϖαμϖληθϵί.

Κυλινδοῦμαι, sive κυλινδέομαι, volvor, volutor. Od. λ. Αὖλις ἔϖϵιτα ϖέδον δὲ κυλίνδϵτο λᾶας ἀϕαυδὴς. Sic & Il. ξ. & ν. Metaphoricè infortunium in caput alicujus volvi dicitur. Od. β. Τοῖσι γὰϱ μέγα ϖῆμα κυλινδέτην. Sic & Od. ϑ. Κυλινδόμϵνος dicitur etiam qui in aliqua re versatur & assiduus est. Plut.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλινδήϑϱα, ᾶς, idem quod κυλίστϱα.

Κύλινδϱος, ου, ὁ, cylindrus: lapis teres in modum columnæ, quo area adæquatur huc & illuc sæpiùs volutato. Apoll. Arg. 2. Η' δ' ἄϕαϱ ὡδὲ κύλινδϱον ἐϖέτϱϵχϵ ϰύμβαλα λάϐϱῳ. Vtitur & Plutarchus symp. 5

Κυλινδϱώδης, ϵς, ὁ ϰῆ ἡ, cylindro similis, cylindrum imitans. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5.

Κυλινδϱικὸς, ὴ, ὸν, cylindraceus, qui cylindri est.

Κυλινδϱικῶς, in modum cylindri, more cylindri. Plut. symp. 5.

Κυλινδϱόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro calco. Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 5.

Καλινδέω, ῶ, idem quod κυλινδέω, volvo, voluto.

Καλινδέομαι, volvor, volutor, versor. Item assiduus sum & occupatus in re aliqua. Isocr. ϖϵϱὶ αὐτοδυνάμϵως, τῶν ϖϵϱὶ τὰ δικαστήϱια ϰαλινδουμένων. Sic apud Synes. & Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (☞ ϖαϱὰ τὸ κυλίϵσθαι τῷ ϖϵοχῷ, εἴτϵ τῷ ϰϵϱαμικῷ, εἴτϵ τῷ ϖαλαιολιθικῷ. ut Eust. tradit & Athen.) Theocr. idyll. 7. Αὐτῆσιν κυλίκεσσι ϰὴ ἐς ϖύγα χϵῖλον ἐϱϵίδων. Plut. μϵγάλας κυλικας ϵἰϖίνϵιν. Athen. lib. 11. ἐχθύοντϵς δὲ ἐϖίσημοι κύλικϵς ἢ ϖϵϱὶ Λήμνϵιαν ϰὴ Α'ττικήν.

Κυλίκιος, ος, ον, ὁ ϰῆ ἡ, inter pocula dictus vel factus: ut κυλίκια ζητήματα, apud Poll. E'πικυλίκιος, (*comp.*) idem. Athen. lib. 1. Diog. Laërt in Arcesil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repositorium: locus reponendis calicibus destinatus. Athen. l. 11. & 13. Sic dicitur etiam ipsum σύμϖοσιον, apud eundem, l. 11.

Κυλίκιον, ου, τὸ, parvus calix, caliculus. Athen. l. 10. & 11.

Κυλίσκιον, idem. Aristoph. in Acharn.

Κυλικὶς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l. 11.

Κύλιχνος, ου, & κυλίχνη, ης, idem quod κυλικὶς. Poll. Item pro calice, sive ϕιάλη, apud Athen. lib. 10. Et pro olla. Poll. ex Aristoph.

Κυλιχνὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxis medicamentaria, & caliculus. Aristoph. in equit. Pro κυλίχνος, & κυλιχνὶς, dicuntur etiam κύλικνος, & κυλικνὶς. Etymol.

Κύκλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex κυλίω.

A'κύλιστος, ου, ὁ ϰῆ ἡ, qui non volvitur, immotus, rigidus. Athen. l. 4.

A'μαξοκυλιστικὸς, οἱ, q. d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt, ut colligitur ex historia, quam Plutarch. in fine ϖϵϱὶ Ε'λλου, refert.

A'μϕι-

Ἀμφικυλίω, circumvolvo. Pind.

Ἀνακυλίω, revolvo. Item ſurſum volvo. Luc. de luctu.

Ἀποκυλίω, devolvo, revolvo vel volvendo amolior. Matth. 28. ἀπεκύλισε τὸν λίθον. Sic & Marci 16.

Ἀποκυλίομαι, devolvor. Lucæ 24. & Marci 16.

Αὐτοκύλιστος, per ſe volutus, ſeu ſuapte natura volubilis. Nonn.

Ἐγκυλίω, involvo, devolvo in, implico. Metaphoricè plerunque uſurpatur: ut apud Xen. apom. l. 1. εἰς ἔρωτας ἐγκυλιόμενος, amoribus implicati ſeu capti.

Εἰσκυλίω, involvo, advolvo. Callim.

Ἐκκυλίω, evolvo, devolvo. Il. ψ. ἐκ δ' ἱδρῶτος πᾶσα περὶ χθόνα ἐξεκυλίσθη. Sic & apud Apoll. l. 2. Epigr. & Plat. ἐκκυλισθεῖσα ἀδολεσχίας.

Ἐκκυλισταὶ στέφανοι, qui & κύλισοι, tortiles corollæ in orbem. Euſtath. ex Nicand.

Ἐπικυλίδες, ſuperiores palpebræ, ſicut κυλίδες.

Καθακυλίω, devolvo, deorſum volvo. Καθακυλίομαι, devolvor, devolutus decido. Xen. Pæd. 5. καθακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, quum ab equis devoluti decidiſſent.

Περικυλίω, circumvolvo, ſeu circumvoluto, volutim circumago. Ariſtoph. in pace.

Προκυλίω, provolvo, volvo anté. Προκυλίομαι, volvor anté.

Προκύλισις, ſupplicatio, qua ſcilicet ſupplices alicujus genibus advolvimur.

Προσκυλίω, advolvo. Matth. 27. Marci 15. & Ariſtoph. in Veſp.

Συγκυλίω, unà voluto. Συγκυλίομαι, unà volutor. Item conſuetudinem habeo cum aliquo. Athen. l. 12

Compoſita ex κυλίνδω, ſeu κυλινδέω.

Ἀποκυλινδέω, devolvo ſeu volvendo amoveo, volvendo amolior: idem quod ἀποκυλίω.

Διακυλινδέω, pervolvo: vel in diverſas partes volvo.

Ἐγκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.

Ἐγκυλίνδησις, volutatio. Plut. in Oth.

Ἐπικυλίνδω, ſeu ἐπικυλινδέω, volvo ſuper, devolvo in. Xen. Hell. 3. ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἐπικυλίνδειν πέτρας εἰς τὸ κάτοπτες. Dicitur etiam bellum, aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plut. de orac. Pyth. Δηλον δὲ μαχηδόν σε καθαρπάσασιν ἄελπτος, Φθισίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενος πολέμοιο.

Καθακυλίνδω, devolvo, deorſum volvo.

Μεθακυλινδῶ, de loco in locum volvo, volvendo transfero. Ariſtoph. in Ran.

Περικυλινδέω, circumvolvo, volvo, ſeu volutâdo circumago. Plat.

Πολυκυλίνδητος, multùm volutatus. Heſych.

Προκυλινδέομαι, provolvor ad pedes alicujus, more ſupplicis accido ad genua alicui vel alicujus. Dem. ἔστω δὲ σοὶ μὲν πρὸ τῶν γονάτων προκυλινδεῖσθαι. Sic & apud Iſocr. in paneg. Reperitur & ποσὶ προκυλίνδομαι, apud Hom. majoris emphaſeos gratia: ut Iliad. χ. & Odyſſ. ϱ.

Προκυλινδήσεις, antegreſſæ volutationes, apud Syneſ. de inſom.

Συγκυλινδέω, unà volvo. Συγκυλινδέομαι, unà volutor. Xenoph. in ſymp.

Τετρακυλίνδητος, ter volutatus, vel ſæpiùs volutatus.

Compoſita ex κύλινδος.

Ἐπικυλινδρόω, ῶ, cylindris in ſuperficie æquo & complano. Theophr. de cauſ. pl. l. 5.

Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, ſemicylindrus, apud Porphyr. quo pro cervicali uſos fuiſſe Ægyptios tradunt.

Compoſita ex καλινδέω.

Ἀνακαλινδέομαι, idem quod καλινδέομαι: ut ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, verſari in alto otio, ſeu alto otio frui.

Ἐγκαλινδέω, volvo, ſeu voluto in. Ἐγκαλινδέομαι, volutor in, verſor in, *hoc eſt*, aſſiduus & occupatus ſum in. Chryſoſt. Apud Hippocr. epiſt. ad Demag. ἐγκαλινδεῖσθαι πολλῆς ξυμφορῆς, multis involvuntur calamitatibus.

Περικαλίνδησις, circumvolutio. Plut.

Προκαλινδέω, provolvo, volvo anté. Προκαλινδέομαι, volvor anté, provolvor, videlicet pedibus ſeu ad pedes. Greg.

Συγκαλινδεῖσθαι, ſimul volutari.

Τετρακαλίνδητος ter volutatus, vel ſæpiùs volutatus.

ΚΥΛΑΟΣ, ου, ὁ, claudus, curvus. Hippocr. de artic. ἀναγκάζονται τὸ κοτυληδόνα, ἢ τὸ ἄρθρον τὸ ὀμφαλοειδὲς, κυλλοὶ καὶ σκολιοὶ εἶναι. Et aliquantò pòſt, ἃ δὲ οἱ χρέες ἡδέως ὥσπερ καὶ τὰς κυλλάς. Et aliquantò antè, κυλλὸν ἐστι τὸ σκέλος καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου.

Κυλλόω, ῶ, reddo κυλλὸν: unde κεκυλλωμένος apud Hippocr. de art.

Κύλλωσις, ipſa actio reddendi κυλλὸν. ibidem.

ΚΥΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda. Il. β. ὡς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγαίῳ μεγάλῳ βρέμεται. Sic & alibi paſſim. Lucian. de hiſt. ſcrib. συνθλιβόντων ὑφηλὰ καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὰ ναῦν. Et ἀριθμεῖν τὰ κύματα apud eund. numerare fluctus. Sic ἐπ' ἀϊόνι κύματα μετρεῖν, apud Theocr. Idyll. 16. ¶ Item metaphoricè pro magna lue. Plato de leg lib. 5. μετρεῖν, ἐάν ποτ' ἐπέλθῃ κύμα καθαρμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμου φθοράν, ſi peſtis & lues incidat in civitatem. Apud eundem de rep. lib. 5. Ponitur & pro riſu quo quis loquens, quum quid ridiculum ei exciderit, obruitur.

Dici autem κύμα quaſi κύκημα à κυκάω, tradiderunt cùm alij tum Euſt. ¶ Κῦμα pro κύημα, vide in Κύω ſeu κυέω. ¶ Κῦμα pro cauliculo braſſicæ, vide in κυμάλιον.

Κυμαίας, ου, ὁ, undoſus, undabundus: ut κυμαίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο, apud Herodot. (Ionicè verſo α in η) undis agitari cœpit fluvius.

Κυμαίη, tempeſtas, apud eundem.

Κυμαίζω, undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo, aut fluctuare facio: ut κυμαΐζειν τὸν θάλασσαν.

Κυμαΐζομαι, undabundus reddor, undis agitor, &c.

Κυματάω, ῶ, idem quod κυμαΐζω.

Κυματέομαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æſtuo. Lucian. ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματέετο ὥσπερ θάλασσα.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æſtuatio. Strab. Exponitur & fluctus.

Κυμάλιον, ου, τὸ, parva unda, parvus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè braſſicæ, qui prima germinatione producitur, quem cymam Celſus, Plinius & Columella vocant. Item in columnis prima pars epiſtylij, i. capitelli ſive capituli. κυμάλιον à Vitruvio nuncupatur, apud Joſeph. de antiq.

Κυματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, fluctuoſus. Ariſtot. in probl.

Κυμαίνω, fluctuo, æſtuo: ut πόντος κυμαίνων, apud Homer. Od. δ. mare fluctuans, mare undabundum. Κυμαίνειν τὸν θάλατταν, activè. Luc. dixit *pro*, concitare mare, turbare mare. Item metaph. apud Herodian. lib. 1. κυμαίνουσιν ἐνέχειν ζοωῦτας φρονήσεις τοῦ ψυχικοῦ. Dicitur & acies κυμαίνειν, i. fluctuare: ut apud Plut. τῆς δ' ὑφ' αὐτὸν φάλαγγος ἰδὼν τὸ πλάγιον οὐκ ἀσφαλῶς, ἀλλὰ κυμαίνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ θορυβούμενον. Sic & apud Arrian in exped. Alex.

Κυμαίνομαι, idem quod κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæſt.

Κύμανσις, fluctuatio.

Compoſita.

Ἀνακρουματίω, ῶ, ſummis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.

Ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non undoſus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. & Not. Vnd. & Comp. à Κυέω, vel κύω.

Ἀκύμαντος, cui moti non ſunt fluctus, ſedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes & Galenes. Metaphoricè ſicut & ἀκύμων, pro tranquillo ſeu imperturbato, apud Syn.

Ἀνακυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid.

Ἀποκυμαΐζω, undis agito. Plut.

Βαθυκύμων, profundas habens undas. Item profundus, apud Dionyſ. de ſitu orb. & Nonn.

Δεκακυμία, ἡ, decumanus fluctus, i. magnus.

Διακυμαίνω fluctuare facio, concito: ut διακυμαίνω τὸν Ἀδρίαν. Luc.

Ἐκκυμαίνω, fluctuando exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare. anab. l. 1.

Ἐκκύμανσις, exundatio. Euſtath.

Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

Ἐπικυμπτίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philoſtr. in heroic. ἐπικυμπτίζων ἀέρεται, exp. ſuperficiem undarum attingens arrobitur.

Κολόκυμα, τὸ, (q. d. κόλον ſeu κοῖλον κῦμα) ſurdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur & ſtrepitat: vel qui nullam agitatis lapillis ſtrepitum edit. Ariſtoph. in Equit.

Λειοκύμων θάλασσα, pacatum ſeu ſtratum mare: quum veluti fluctibus eſt complanatum. Λειοκυμονῦσιν αἱ νῆες, quum navigant æquore pacato & tranquillo ſilentibus ventis. Suid.

Λευκόκυμα, albicans fluctus. Eurip. in Oreſte.

Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.

Μεθακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, poſt fluctus adveniens, ſeu fluctibus ſuccedens, tranquillus: ſeu qui poſt fluctus tranquillitatem præſtat: unde apud Eurip. in Alceſt. Apollo invocatur ut ſit μεθακύμιος ἄλκος, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μεθακύμιον, exponitur etiam intervallum, quod eſt inter fluctus, apud ſchol. Eurip.

Πελωκυμία, immanis unda ſeu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus uno impetu adventantes.

Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad.

Πολυκύμων, undoſus, undis abundans, fluctuoſus. Maris epith. in Solonis elegiis.

Προκυμαία, ἡ, moles oppoſita fluctibus.

Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, ſeu æſtuando undis alluo: apud Philoſtr. in Heroic.

Τετρακυμία, q. d. triundium, à tribus undis: propriè enim eſt trium undarum in unam collectio. Syneſ. in ep. ad Euopt. Metaphoricè ad riſum transfertur apud Plat. l. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. τρικυμία λόγου, apud eundem in Euthyd.

ΚΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus receſſus. Item ollæ fundum. Heſych.

Κύμβον, τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula ſeu ſcutella, qua acetum apponitur in menſa ad intingendas carnes: Nicar. 3. in Therm. - κηλύσας Σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζοποιοῦ ἐλεόθαι.

Derivatur autem κύμβος, ſeu κύμβον, παρὰ τὸ κυφὸν, ἀφ' ᾧ καὶ κεφαλὰς ἔνιοι.

Κύμβιον, ου, τὸ, idem quod κύμβον, ſchol. Nicand. Item poculi quoddam genus, quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit eſſe longum & anguſtum figura navigio ſimile, quod κυμβίον appellatur.

latur. Sic apud Anaxandrid. κυμεῖα ἐκάρωσεν ὑμῖν. Sic & apud Chærem & Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur & κυμβεῖον, apud Pausan. in lexico suo. Et κυμβεῖον, apud Etym.

Κύμβη, ἡ, cymba, navigij æstuarij genus: Soph. in Andromeda, ἵππειαν ἡ κύμβας ναυσολᾶς χθόνα. Item idem quod κύμβιον, seu κύμβιον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βαλὼν ἄλος ἐμπλέα κυμβῶ. Item poculi quoddam genus apud Athen. lib. 11. Item caput, teste Suida. Etymol. & Eustath. quod suprà κύβη sine μ fuit appellatum. à qua significatione sunt sequentia derivata.

Κυμβηλᾶν, propriè signif. in caput dejicere: quod & κυβιστᾶν, à synonymo κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ἐπὶ κεφαλῆ: dicitur enim κύμβαχος πίπτειν, is qui in caput cadit. Il. ε. Δερχὶ δ' ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος· ἐν κονίῃσι. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immittitur crista: teste Etym. & Eust. Sic H. o. Κύμβαχον ἀμφέθηκεν νὺξ ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum Item genus instrumenti musici. Xen. de re equest. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ ἡ κοίλη σπάθη. Sic & apud Athen. l. 9.

Κυμβαλίζω, F. ίσω, cymbalum pulso. Luc. de salt. ἐκυμβάλισέ τε καὶ ἐπορχήσατο.

Κυμβαλιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat.

Compos. Ἀνακυμβαλίζω, cùm sonitu evertor. Iliad. π. δίφροι δ' αὐτοκυμβαλίαζον.

ΚΎΜΙΝΔΙΣ, εως, vel ιδος, ἡ, avis est, quam nonnulli interpr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ. χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. l. 10. c. 8. esse dicit nocturnum accipitrem.

ΚΎΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cyminum, sive cuminum: herba & semen. Theocr. idyll. 10. Μὴ πτόαισι τὸν χέρσον κακὰν ἀπείρων τὸ κύμινον. vide Dioscor. l. 3. c. 68. & Plin. l. 19. c. 8.

Κυμινώδης, ους, ὁ & ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens. apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κωκύω, κωκύσω, &c. vide in Κύω.

Κωκω, vide in Κύω, citatior.

ΚΥΠΆΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, cupressus. Odyss. ε. δενδρέων κυπάρισσος. Attiè dicitur Κυπάριττος: ut apud Athen. l. 1. Ἡ δὲ κοίλη Κρήτη κυπάριττον ἔθνος θεοῖς. Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρέχειν τοὺς ἀκρέμονας.

Κυπαρίσσινος, cupressinus, è cupresso factus. Odyss. ρ. Κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ.

Κυπαρισσίας dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ sive πίτυι ἀρίκομος, teste Dioscor. l. 4. c. 165.

Χαμαικυπάριττος, cupressus pumila: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΆΡΟΥΣ, (inquit Hesych.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χωρητικὰ, vasa concava & capacia. Eam ob rem & τοὺς τῶν σφηκῶν κοιλοτέρους, & τοὺς τῶν ὠιδίων βαλάνους, per metaph. κυπάρους appellant. Theophr. autem τὸ αὔξησιν λαμβάνειν τῆς πόας & τῆς πίτυος nominat κύπειρον.

ΚΥΠΆΣ, άδος, ἡ, exp. pallium, & lecti stragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΊΣ, Hesychio est species tunicæ: & cinctus, supparum Apud Suid. & Poll. proparoxytonos, κύπασις, & masc. & fœm. gen. dicitúrque ab illo esse genus ornamenti muliebris: ab hoc verò brevis tunica usque ad medium crus, è lino fieri solita: dicente Ione, Βραχὺς λίνεος κύπασις ἐς μηρὸν μέσον. Ἐστελλόμην. Et in Epigr. ζῶνιν τε ὠμῷ καὶ τόνδε κύπασιν Ἀρτέμις παρθενίων ἥκαν ὑπὲρ θυρέων. Sic apud Harpoc. ex Hecatæi περιόδῳ Εὐρώπης, (de Cissiis) ἐσθῆτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς: hoc vocabulo Lysiam quoque & Aristoph. ἐν Γηγενέσιν uti, testis idem Harpocr.

ΚΎΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, cyperus: herba ex juncorum genere. Hermolao juncus quadratus, Marcello juncus angulosus. Dioscor. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, describens l. 1. c. 4. Eadem dicitur & κύπειρον, neutro genere, apud Hom. Il. φ. Καὶ δὲ λωτὸν τε, ἰδὲ ἕλυον, ἠδὲ κύπειρον. Pro quo Doricè κύπαιρον apud Alcman. teste Eustath. Reperitur & masculi generis apud Theocr. idyll. 13 βαθεῖ δ' ἐπέμυζε κύπειρον.

Κυπειὰς, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Ἡ δὲ φιλοζώοιο κυπειάδος ἠὲ κυνάγρης.

Κυπειάζω, cyperum refero. Dioscor. l. 1. c. 6.

Ψευδοκύπειρος, (comp.) pseudocyperus, frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi speciem mentitur. Dioscor. & Plin.

ΚΎΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus quoddam: quibusdam cyathus. Odyss. α. παρὰ δὲ σφι πίθος χρύσεια κύπελλα. Iliad. α. Μαθήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χερὶ κύπελλον. Sic dictum esse ἀπὸ τῆς κυφότητος Athenæus refert: Eustathius verò ab aoristo 2. verbi κύπτω deducit. Alij κύπελλον quasi χύπελλον dictum esse putârunt, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ πηλόν, i. vinum.

Composita.

Ἀμφικύπελλον δέπας, repandum vel incurvum poculum, vel undique introrsum prependens, seu reflexum. Od. o. & alibi apud Homer. & apud Aristot. hist. an. l. 10. c. 40.

Διηκοκύπελλον, poculum collo oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΎΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos similibus Dioscor. lib. 1. cap. 125. ¶ Item Cyprus, insula, cujus incola dicitur Cyprius: unde & Κύπρις Venus. ¶ Est etiam mensuræ nomen. Poll. unde compos. ἡμίκυπρον, apud Hipponact. lib. 1. jamborum.

Κύπρινον, oleum, oleum cyprinum, vel unguentum cyprium: quod fit ex flore illius arboris. Dioscor. lib. 1. cap. 66. Theophrastus ipsum etiam unguentum appellat κύπρον in libro de odor.

Κύπρις vocatur Venus ab insula Cypro, in qua nata est. Vsurpatur & pro actione venerea, seu pro rebus venereis. Plutarch. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων ἄγαν, νοσοῦσιν. Achæus, ὃν κενὴ γὰρ χαρὰ τῶν καλῶν ἔρως σὸν ἔσῃ. πλὴν ὅσοι γὰρ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ δὲ κύπρις, ὡς πανώλη σ' οὖσ'. Idem in Bacchis Οἶνος γὰρ ἢ μὴ κέστ' ὄντως σὸν ἔστι κύπρις: ut & apud Latinum comicum: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Hinc comp. Ἀκύπρος, Veneris expers.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluvialis, apud Aristot. hist. an. lib. 4. c. 11. & l. 6. c. 14. & l. 8. c. 20.

Σιλικύπρια,, arbores in quadam Aegypti parte, ex quarum fructu fit unguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΎΠΤΩ, F. ψω, pronus sum, inclino me, vel caput, sum capite obstipo, demittó oculos: Od. λ. Ὡς ἀκὴ γὰρ κύψεις γέρον πεδόθι μενεαίνων. Aristoph. in Equit. ἔστω τὰ κύπτειν. Demosth. pro coron. Τὴν γὰρ τῶν πόλεως ἀγαθῶν πεφευγὼς ἀκμὴν, καὶ σεσωκὼς ἐκ κύπτων εἰς τὸ γῆλον. Item activè, pronum facio, propendere facio: apud Phil.

Κυπτὸς, ἡ, ὁ, inclinatus, supplex. Aeschyl.

Κυπτίδιον, ου, τὸ, curva & inflexa placentula, apud Nicol. Alex.

Κυπτίζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. l. 5. ὅταν περὶ τὸν πεπεῖσθαι κυπτίζωσι. Plut. in apophth. ὅπως μὴ κυπτίζητε περὶ τὰ σκῦλα μάχης ἀμελῆσαι. Aristoph. in Nub. τί κυπτίζεις ἔχων περὶ τὸν ὄρχιν;

Κυφὸς, ἡ, ὁ, incurvus, gibbosus, Od. β. Οὓς δὴ γήρᾳ κυφὸς ἕλῃ καὶ μυελὸν ἠδη. Κυφότης, ητος, ἡ, curvitas, incurvitas.

Κυφόω, ῶ, incurvo.

Κύφωμα, τὸ, gibbus.

Κύφωσις, ἡ, incurvatio, gibbositas: vitium spinæ, quod & ὀπισθοκύφωσις.

Κυφαλέος, poët. pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κῦφαι, species quædam τῶν κηρίδων, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Gaza gibbas interpr. Suidas ex Epigr. τὰς κυφὰς κηρίδας.

Κῦφος, ου, τὸ, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concavum, dictum & σκαφίδιον. Etymol.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύρτωμα, ab Etym. Ponitur & pro catasta seu numella aut collari, alióve instrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Ar stot. pol. 5. ἀθλίως ἐν ἀγρῷ ἐν τῷ κύφωνι. Aristoph. in Pluto, Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες ὡς ἀργὰ ἐστέ; Hinc de scelerato etiam dicitur & maleficio, teste schol. Aristoph. Exponitur etiam σιδήρᾳ. Item virga incurva. Item genus quoddam vestis. Hesych.

Κυφωνισμὸς, (abjecto κ) idem quod κυφός.

Γύφος, itidem pro κυφὸς, abjecto κ, & mutato φ in β. Theoc idyll. 5. Μὴ βάθιον κέαν πυγισμάτων ὑπὸ ζωφείης. ¶ At ὕβος substantivè dicitur de tubere in cameli dorso. apud Aristot.

Γύρωμα, τὸ, curvamen: vox generalis significans omnem vertebrarum eversionem præter naturam. apud Hippocr. & Gal.

Γύρωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ & fornicatæ, quo gibberes sive gibbosi fiunt.

Γυβάζω, quoque de incurvatione dicitur. Suidas verò exp. ἐμῶ, i. vomo, quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦσθαι εἰώθασιν.

Κύπελλον, Κύβη, Κύμβη, Κύβη, Κυρτὸς, Κύβιον, Κεφαλὴ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀνακύπτω, oculos & caput erigo, ut aves bibentes solent. Aristot. de anim. 9. αἱ ἀνακύπτουσαι πίνουσιν. Item sursum aspicio, suspicio, cœlum aspicio. Luc. 12. ¶ Item existo, emergo. Item orior, enascor. Chrysost. de sacerd. ὡς ὀλίγου τε καὶ αὐτὸς μικροῦ ἀνέκυψα τῷ βιωτικῷ κλύδωνι, ubi emersi exundis vitæ secularis. Idem ad Rom. 4. εἶτα ἀπὸ τούτων αὐτῶν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύπην, orientem sive enascentem. ¶ Item spe erigor, animoque recreor. Xen. in Oecon. ὅταν δὲ αἰσθάνωμαι ἀνακύπτοντας.

Ἀνακυρτόω, ῶ, subverto, in dorsum reclino & resupino. In hac significatione apud Nicand. in Ther. fine τ legitur: Γλῶ δ' ἀνακυπτώσας κεφαλῆς ἀπὸ θυμὸν ἐρέξαι, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per convitium Æschines à Demosth. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio. Ἀπὸ τοῦ γραμματεῖου, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput exero per clathros seu rimam, aut per tale quid ad aspiciendum: vel aspicio capite exerto. Xenoph. Διακύπτειν ἔστιν ἐκ τοῦ ἐσόδου. Chrysost. Ἐὰν δὲ ἐξέκυψον εἰς τὰς δημοσίας ἑορτάς.

ἑορτάς. Gregor. de theol. Ἀφ' τῶν ἡμετέρων παχύτητα ὀλίγῃ καὶ μικρὸν ἀφαιρέσῃ.

Ε'γκύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo, intueor capite inclinato: unde apud Thucyd. ἐγκεκυφότες, proni, incurvi.

Εἰσκύπτω, exerto capite introſpicio: vel introſpicio quaſi exerto capite.

Ε'κκύπτω, proſpicio: Item promineo, foris appareo.

Ε'πικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: unde Ε'πικεκυφὼς, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot.

Ε'πίκυφος, incurvus.

Decomp. Ε'νεπικύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor.

Συνεπικύπτω, ſimul incumbo.

Καζκύπτω, decumbo. Item deorſum aſpicio. Luc. ἐπὶ καπέκυψεν ἔσω τῆς χάσματος.

Ο'ρθοκυφεῖν, arrectum conſiſtere in digitos. Heſych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquum aſpicio, ſeu tranſverſim aſpicio quaſique limis oculis, & quaſi per tranſennam. Gregor. ὑμῖν δ' ὁ Θεμιστὸν παρακύπτων εἰς τὰ ἡμέτερα. Baſil. de avaritia, μή πως ἐκ τοῦ τὰς ἐξωθεν παρακύψῃ, ne forte caput exerat, & ad exteros reſpiciat. Demoſthen. Phil. 1. παρακύψαντες ἐπὶ τὴν τῆς πόλεως πόλεμον. Item (mutata ſignific. præpoſ. παρὰ) inclinans me introſpicio, prono capite & propenſo collo accuratè introſpicio. Iacobi cap. 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui introſpexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic & Ioan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per ſyncopen pro παρακύπτω dicitur παρκύπτω, apud Theocr. idyll. 4.

Παρακυψις, introſpectio: aut actio illa aſpiciendi tranſverſim: ut in proverb. ἐξ ὄνου παρακύψεως.

Διαπαρακύπτω, (*decompoſ.*) obliquè aſpicio per.

Προκύπτω, inclinans me propendeo ſeu incurvans. Et ſimplic. propendeo, ſeu me inclino. Ariſtoph. in Veſpis, καὶ παρακύψασα φιλήσῃ. Exponitur etiam, protido & erumpo, apud Plutarch. Item promineo, apud Alex. Aphr. ¶ Item proſpicio, foras proſpecto. Baſ. ad Liban. καὶ μὴ ὁλωσάμενον ἔξω τῶν δωματίων παρακύπτειν.

Προσκύπτω, inclino me admovendo alij, q. d. inclino me juxta aliquem. Plato de rep. l. 5. παρτείνας ἑαυτὸν, ἐλεγεν ἅπερ παρασκευφὼς, ad aurem ejus ſe admovens. Sic Luc. ἡσεμα παρασκύψας παρὸς τὸ ὦς.

Συγκύπτω, ſimul inclinor, pariter incumbo. Syneſ. παρὰ τῆς πολλὰ συγκεκυφαμεν, unà ſtuduimus & commentati ſumus nos ſimul inclinando & incurvando. Item deorſum aſpicio. Gregor. ἐς τὰ γενέθλια, ἀφ' τῶν συγκύπτοντων χαμαὶ ψυχῶν ζωπυρῆται. Item pro καζκύπτω, apud eundem (de medico in ulcera deſpiciente,) ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam quod antea hians & diſtractum in unum coit & contrahitur. apud Xen. anab. 2. Item συγκύπτω, i. conſpiro. Ariſtoph. in equit. ἐς σὲ συγκεκυφός.

Συγκύπται, dicuntur in architectura capreoli, *id eſt*, tigilla faſtigiata & in columellam ſuis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Υ'περκύπτω, caput profero ad proſpiciendum: aut ſimpliciter, caput profero. Luc. de luctu, ἕ τοιὸς ὑπερκύψαι, proſpicere ſuper id quod directum aſpectum prohibet. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μόλις κατεῖδον, ſuper alios proſpectans conſpexi. Exponitur etiam, in pedes erigor, & emineo ſuper alios. Metaphoricè apud Baſil. de invidia, ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, ſi mente & cogitatione ea ſuſtuleris ſupra humana.

Υ'ποκύπτω, caput ſummitto, caput inclino: ut fit ab iis qui aliis libenter obediunt: unde etiam exp. ſummittor, & dicto audiens ſum. Herodot. l. 1. Μήδοι δὲ ὑπέκυψαν Πέρσῃσι ἀφ' τοῦ τότε πικρότεροι. Baſil. εἰς τὸν ἰδιωτ. ἔστι ἔθνη τοῖς αὐτὸς σκήπτρους μὴ ὑποκύπτοντα. Activè apud Ariſtoph. in Acharn. ὑπόκυπτε τὸν τύλαν, ſummitte callum humerorum. Exponitur etiam veneror, apud Luc. πέρυθεν ὑποκύψας.

Υ'ποκυφος, aliquantùm incurvus.

ΚΥΒΑΣΙ'Α, ας, ἡ. Heſychio eſt, criſta gallinacei: Item tiara erecta, qua Perſarum reges ſoli utebantur. Ad ambas has ſignificationes reſpicit Ariſtophan in Avibus dicens: Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν' ὡς ἐτυραννεῖ. Η'ξει τε Περσῶν πρῶτον πίνων. Διὰ ταῦτ' ἀρ' ἔχων καὶ νῦν ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας ἀφαβάσεις Ε'πὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθὴν. Gal. quoque in lex. Hippocr. κυβασίλη eſſe ſcribit, pileum acutum, quem & λάφαν dici. Sunt qui velint eſſe etiam galeam ſeu caſſidem criſtatam, à ſimilitudine criſtæ gallinaceæ. Apud Poll. lib. 7. cap. 13. ſcribitur etiam κυβαρσία, tranſpoſito ρ. Et apud Suid. κύβασις.

ΚΥΒΙΣ, εως, ὁ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cui leges inſcribebantur. Ariſtot. in rep. Athen. ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείᾳ. Sic & Plut. in Solone, (de tabulis loquens, in quibus Solonis leges ſcriptæ erant, quarum nonnullæ ſuo etiam tempore adhuc in Prytaneo extarent) inquit, καὶ παρεμφερῆ φησὶν (ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ) κύβεις. ✤ Apollodorus κύβεις dictos eſſe ſcribit ἀφ' τῆς κεντρυφάδος, ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως. Suidas fœminino genere κύβεις ſcribit ex Etym. fuiſſe tabulas continentes deorum feſta, ſic dictas quaſi κεφαλίδας τινὰς, utpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret eſſe ἀποκεφαλιδωμένα. Aſclepiadem verò denominatas velle ἀπὸ Κύβεως τοῦ τὰς ὑγιείας ἐφευρόντος, & Phaniam Eretium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι ἐν τῷ ἀγράμματι. Scholiaſtes autem Ariſtophan. τὰς κύβεις nomen habere ſcribit ἀπὸ τῶν κυβευόντων ſive κεφαλαύτων, quorum inventum eſſe Theopompus teſtatur ἐν τῷ τρίτῃ δωσεβείας. ¶ Apud Ariſtoph. in Nub. ſic appellatur legulejus, qui leges deblaterare novit.

Κυρέω, vide in Κύρω.

ΚΥΡΗΒΑ'Ω, Fut. ήσω, cornibus pugno & occurſo. Ariſtoph. in Equit. ὡς ἐς σκέλος κυρηβάσῃ, occurſabit & pugnabit, ſicut aries arieti cornibus occurrit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concurſus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, τὰ, acera & glumæ hordei quæ decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut Sole. Heſych & Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, & farina è milio. Gal. apud Hippocr. l. 2. γυναικ. τὴν κυρηβίαν τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων διδόναι δὶς τῆς ἡμέρας ἑφ' ἑκατέρῃ κοτυλίου. Sic & Alexand. Aphr. in probl. Reperitur ſcriptum & κυρβία, & κυρβεία

Κυρκάζω, κυρκανὸς, &c. vide in Κύρβις. Κυρίσσω, in Κέρας.

ΚΥ'ΡΟΣ, ου, τὸ, autoritas: autoritas plena. Exponitur etiam firmamentum, rata fides, & probatio. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς ἀφ' λόγων ἐστι. Philo, μηδὲ τὸ κῦρος ἐπιφημίσεις τοῖς ἀκύροις, autoritatem malè ratis vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra, ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπὸ ξένῃ κῦρος ἡμέρᾳ καλῶν, exp. rata ſpes: item certum omen & pignus. Apud Gal. τὸ κῦρος τ' διδυμοκαλίας, exp. caput & cardo. Et τὸ κῦρος τ' θεραπείας, præcipua functio & rata medicatio. Exponitur etiam edictum. apud Dion.

Κυρόω, ῶ, autoritatem do, autoritate meâ comprobo: vel ratum habeo, ratum facio Thucyd. l. 8. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία ἐδόκει αὐτῇ πάντα, ἀλλὰ κυρῶσαι ταῦτα διελύθη. Herodot. κυρώσας, καὶ ἀβάλλομαι ταῦτα ὑμῖν ἐς τέλος μὴ ἄνω, ut autoritate veſtra comprobetis. Sic in ep. ad Corinth. 2. c. 2. παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, ut ratam faciatis in illum caritatem.

Κυρέομαι, firmo, conſtituo, deterno. Plat. in Gorg. Εἰ δ' αὖ ἔροιο, τίνι δὲ λογισμῷ τίνα καλεῖς τέχνην, ἔστιν ἃ οὐ καὶ αὐτὴ ἐστὶ τῶν λόγῳ πάντα κυρουμένων. Sic & alibi apud eundem.

Κυρέομαι, etiam paſſivè dicitur, quod ratum habetur & autoritate alicujus comprobatur. Appian κυρωθέσης δὲ τῆς γνώμης, comprobata ab omnibus ſententia. Demoſth. παρ' οἷσπερ καὶ τἄλλα κυρεῖται, apud quos & alia rata habentur.

Κύρωσις, comprobatio quæ fit autoritate alicujus, vel confirmatio & rata fides. Plato in Gorg.

Κύριος, ος, ον, autoritatem habens ſeu obtinens in rem aliquam, à cujus autoritate pendet aliquid: dominus. Plerunque cum genit. ut πόλεως καὶ τόπων κύριοι, apud Dem. Olynth. 2. Cum eodem interdum expon. penes quem eſt poteſtas ſeu jus alicujus rei, aut qui pro ſuo arbitrio aliquid facit: ut apud Plat. de leg. κύριος ἐστω τῆς ἀμυνομένης, penes eum jus ſit diſtributionis, ſeu pro ſuo arbitrio diſtribuat. Sic apud Dem. τότε δὲ κυρία ἡ σύγκλητος, hujus rei efficiendæ jus eſt penes ſenatum, ſeu ad ſenatum pertinet iſta curare. Nonnunquam cum infinitivo addito articulo τό: ut apud Ariſtot. eth. 3. cap. 5. κύριοι γὰρ τὸ μὴ μεθύειν, poſſunt non inebriari. Et ſine articulo, κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes eum jus erat mittendi. Thucyd. Interdum ſine adjectione expon. heres, item dominus. Soph. in Ajace, τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δηλεῖν λόγῳ. Sic fœmin. gen. τὰς κυρίας καὶ βασιλίδας, apud Athen. Et in neutr. gen. τὰ κύρια τῶν πόλεων, capita civitatis, apud Dem. ¶ Item κύριος, autoritatem habens, i. ratus: ut κύριος νόμος, lex vim ſuam & autoritatem obtinens, quæ non eſt abrogata, apud Aeſchin. Et τὸ κύριον, cujus judicium eſt ratum & non fallitur. ¶ Item præcipuus, antiquiſſimus: ut apud Galen. κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, principalia membra. ¶ Item proprius: ut κύριον ὄνομα, Herodian. lib. 7. quod apud grammat. à metaphora diſcernitur. & τὰ κύρια τοῦ λόγου propria orationis. Ariſtid. in Panath. ſic & κυρία ἀρετὴ, propria virtus, i. quæ propriè ſic dicitur. Ariſtot. ethic. 6. ¶ Κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio, in qua σκύφον τὸ ψηφίσμενον, & ἡ νόμιμος καὶ ὡρισμένη Suid. Et κυρία (Hebraud. ημέρα.) condictus dies ſeu præſtitutus: pro quo & κύριον ἦμαρ, apud Eurip. in Oreſte. Interdum abſolutè κυρία, dies ſalutaris, dies quaſi rata & fixa: unde τὴν κυρίαν ἐξαφίναι, diem vadimonij referre in acta. Demoſth. Item ἡ κυρία dies fati & mortis, apud Syneſ. in ep. ad Theophilum.

Κυρίως, cum autoritate & poteſtate. Item firmiter, ſtabiliter. Heſych. Item propriè, ut apud Ariſtot. eth. l. 8. c. 5. ἀφ' τῶν ὑ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν. & κυριώτερον ἐπὶ τῶν, apud Philon.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium, in ep. ad Ephes. c. 1. & ad Coloss. cap. 1. Item dies in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum genit. Xen. πάντων κυριεύειν. Polyb. lib. 1. τεττάρων μὲν πολίων οὐκ ἐκυρίευσαν, τετρηκεκῶν. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, οὐκ ἐκυρίευσαν δὲ τῆς λείας οὐδὲν, potiti sunt, in potestatem suam redegerunt. Item recupero: ut apud eundem, ῥίπτουσιν ἑαυτοὺς ἐς τὰς πολεμίους, κυριεύειν ἐλπίζοντες ὧν ἀπέβαλον.

Κυριακὸς ad dominum pertinens: & peculiariter ad DOMINUM, i. ad CHRISTUM: unde κυριακὴ ἡμέρα, Dominicus dies. Et ἡ καινὴ κυριακὴ, (sub. ἡμέρα) novus dominicus, dies qui post octavum festi Paschalis illucet.

Κυριάζω, exp. ἀποκαλῶ. Hesych.

Composita.

Ἀ̓κυρος, ε, ὁ ἡ, autoritate privatus, jus & potestatem non habens: ut ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, nullius rei imperium & potestatem habebitis. Dem. Et ἄκυρος ἔγω τῶν ἐαυτῶ, suorum administrandorum potestate mulctatus sit: Plato. Dicitur & de re: unde ἄκυροι ἡμέρας τῶν ὠνούμενων πράξεων, non habentes jus & potestatem juridicarum actionum, apud Luc. in Pseudolog. Item irritus, ut ἄκυροι λόγοι. Isocr. & ἀφαιρῶ ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic & apud Demosth. τοῦτο ἄκυρα ποιεῖ, hæc irrita facit. ¶ Τὸ ἄκυρον, improprium. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀ̓κυρία, ἡ, improprietas. Hermog.

Ἀ̓κυρόω, ῶ, (q. d. autoritate privo, autoritate spolio) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀ̓κύρωσις, abrogatio.

Ἀ̓νακυρόωσις, gravitas & autoritas: apud Hippocr. in lib. περὶ ἀρχαιμοσύνης.

Ἀ̓ρκυρία, ἡ, potestas: apud Suid.

Ἀ̓ποκυριάζω, exp. ἀποκαλῶ. Item ἀποφαίνω, & ἀποσκιρτῶ. Hesych.

Ἀ̓ποκυρόω, abrogo, autoritate privo, irritum facio.

Αὐθεκύριος, ε, ὁ ἡ, q. d. per se dominus. Apud Naz. dicitur esse unum ex nominibus Spiritus S.

Ἐ̓πικυρόω, idem quod κυρῶ, approbo, comprobo: ut ἐπικυρῶν τὸν νόμον, apud Polyb & ἐπικυρῶν νόμον, ferre legem, rogare legem.

Ἐ̓πικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo, una comprobo. Polyb.

Καθακυρόω, ῶ, confirmo. In actionibus. καθακυρῶν τὸν ὠνὸν, est licitatori rem venalem addicere & adjudicare: apud Ioseph. de antiq. Hinc & aorist. 1. pass. καθακυρωθεὶς, damnatus: ut ψήφῳ ἁλοὺς, ὥστε καθακυρωθεὶς, mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Καθακυριεύω, dominor in. ut Matth. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Προσκυρόω, ῶ, autoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. Item autoritate mea adjudico quippiam alicui. Et simpl. adjudico. in Pand.

Προσκύρωσις confirmatio: aliis addictio.

Προσκύρησις, autoritas, apud Hippocr. in παραγγ.

ΚΥΡΤΟΣ, ὴ, ὁ, curvus, incurvus, gibbosus, gibbus. Il. β. τὼ δὲ οἱ ὦμω Κυρτὼ, ἐπὶ ῥῆθος σπονχμώτε. Et in Epigr. lib. 2. Ὀρθώσαι τ' κυρτὸν ὑποχώμβου Διόδωρον Σωκλῆς. Item convexus: cui opponitur cavus. Aristot. eth. 2. c. 3. καθάπερ ἐν τῇ σφαίρᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Sic & apud Plut & Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Homer. Iliad. ν. κυρτὸς appellatur ob tumiditatem. ☞ Etymol. à κύω tumeo derivari vult, ut sit κυρτὸς quasi κυπτὸς, π in ρ mutato. Eustathius autem vel à κύπτω fieri dicit vel à κρύπτω. ¶ At Κύρτος, ε, ὁ, vel κύρτη, ἡ, nassa, aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocrit. idyll. 22. (enumerans supellectilem piscatorum) Ὁρμεικὰ, κύρτοι, καὶ σχοῖνοι λαβύρινθοι, Plut. de prudent. anim. ἁλιεύτικὰ κύρτῳ παραπλήσιον. A quibusdam exponitur sagena gibbosa. Κύρτη exp. etiam cavea, apud Herodot. Item qualus, fiscella, apud Nic. in Alexiph. Pro quo & κυρτὶς apud eundem. Et κυρτίδιον, q. d, quasillum, apud interpr. Dioscor. Poni dicitur & pro cavea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ, curvo, incurvo, incurvum aut convexum reddo.

Κυρτῶμαι, incurvo vel pandor. Xen. οἱ δὲ φοίνικες πιεζόμενοι δὸὸ βάρεος αὖθις κυρτοῦνται. Oppian. l. 3. Ἡ δέ τε κυρτοῦται μεσάτιον ῥάχιν, incurvatur, seu incurvatum eminet.

Κύρτωμα, τὸ, quod est incurvatum, gibbus. Luc. Apud Hippoc. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curvitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem: cui opponitur λόρδωσις.

Composita.

Ἀ̓μφίκυρτος, ε, ὁ ἡ, utrinque incurvus, utrinque gibbosus vel repandus. Hinc & ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna, quasi utrinque inflexa, vel gibbosa, quum in Solis triquetro semiambitur orbe, vel secundum Martianum, quum est dimidiata major.

Ἀ̓μφίκυρτον, subst. lignum quoddam ad gerenda onera. Suid.

Ἐ̓γκυρτος, incurvus: idem quod κυρτὸς.

Ἐ̓πίκυρτος, incurvus: idem quod κυρτός.

Ἐ̓πικυρτόω, ῶ, incurvo, apud Hesiod. ἐπικυρτώσαντε κέλευθα. Et apud Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι.

Ὑ̓πόκυρτος, subincurvus, aliquantùm incurvus.

ΚΥΡΩ, F. Aeol. σω, incido: ut πήμασι κύρσας, apud Hesiod in Erg. in calamitatem incidere. Et ἔκυρσε δόμῳ, incidit in domum, apud Eurip. Cum genit. nanciscor. Eurip. in Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς ἀμηχάνου ἐκύρσατε in Anthol. Epigr. ἔκυρσαν πόθου. ¶ Κύρω pro ἀπαντῶ apud Homer. sicut & compos. συγκύρω. Il. ψ. ἅρμασι κύρσας.

Κύρομαι, idem quod κύρω. Il. ω. Ἀ̓λλοτε μὲν τε καὶῶ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐθλῶ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quo aliquis incidit, id quod aliquis nanciscitur. Item magis peculiari significatione apud Hom. præda in quam aliquis fortè incidit, Odyss. ε. Δείδω μὴ ῥῆσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Sic & Odyss. γ. ο. & alibi.

Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, incido. Item nanciscor, consequor. Eurip. κυρήσῃς εὐθλῶν, bona nanciscaris seu consequaris. Idem in Phœniss. Ἀ̓, μὴ κυρήσας τῆσδε δίκης, περίσσομαι δρᾷν, si jus meum non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodot. κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, evenio: ut σωτηρία κρείσσων οὐκ ἔρις. Et οὕ κυρεῖ τάδε, apud Soph. felicitèr hæc eveniunt. ¶ Κυρῶ, sum: ut ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. Sic Soph. μὴ ὡς κυρεῖς ἔχων, i. συγχαίνων ἔχων.

Κύρημα, τὸ, inventum fortuitum, in quo fortè fortuna incidimus.

Composita.

Ἀ̓κυρὴς, ές, ὁ ἡ, qui nihil acquirit: ideoque infortunatus. Hesych. & Etymol.

Ἀ̓κύρημα, & ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur.

Ἀ̓νακύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐ̓γκύρω, & ἐγκυρέω, incido, incurro: idem quod συντυγχάνω. Hesiod. in Erg. Ἐ̓γκύρσαις ἄτῃσιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodot. συνέκυρσαν τοῖς οἰκέοισι, inciderunt in illos, offenderunt illos. Apud eundem, συνέκυρσε ἀλογίης, contemptui habuit, neglexit. Vtitur & Arrianus l. 5.

Ἐ̓νκύρω, incido, συντυγχάνω, sicut & κύρω. Il. γ. Ὥστε λέων ἐύφρων μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὗρεν ἢ ἔλαφον, ἢ πρόσθιον ἢ ἄγριον αἶγα, ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens: vel nactus corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπιτυγχάνω & κατατυγχάνω. Il. ψ. Τυδείδης δ' οὐκ ἄρ' ἔπιφρα ὑπὲρ σάκος μεγάλοιο Αἴαντ' ἐπ' αὐχένι κύρσε φαεινὴ δουρὸς ἀκωκὴ, i. collimabat.

Ἐ̓πικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἱερεῖσιν ἐπ' αἰγιβοσίοισι κυρήσας, quum fortè incidisset in.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Hesiod. in Theog. ἀπὸ Κυθήρεια, ὅθι προσέκυρσε Κυθήρεια, quòd appropinquavit seu appulit. Cytheris.

Συγκύρω, q. d. coincido. Apud Homer ponitur pro προσκύρω, ut exponit Eustath. Iliad. ψ. Μήπως συγκύρσαν ὀθλῶ σὺν μώνυχες ἵπποι.

Συγκυρέω, ῶ, accedo, evenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud Synes. in ep. χαλεπῶς δὲ ἅπαντα ταῦτα συγκυρεῖ, rarò contingit, ut omnia eidem conveniant. τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει, quæ ad civitates pertinent, ex Num. c. 25.

Συγκύρημα, τὸ, quod fortè evenit, casus. Il. ω.

Συγκυρία, ἡ, idem. Lucæ c. 10.

ΚΥΣΘΟΣ, & κύσθος, ε, ὁ, vel κυσὸς, οῦ, ὁ, nates, podex. ☞ sic dictus ἀπὸ τοῦ κύπτειν κατὰ φύσιν κύσιν, inquit Eustath. Itidem Etymologicum dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ ῥέειν τὴν ὕπνον. ¶ Item pro muliebri pudendo apud Aristoph. in Acharn. νεῦ γὰ κἰρὶς φαίνεται Ἀ̓τὰρ ἐκκαφεῖς γε κύσθος ἑπτὰ πέντ' ἐτῶν. vide schol.

Κύσαρος, idem ac κυσὸς, anus, podex. apud Hippocr. de nat. infant.

ΚΥΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica. Aristoph. in Nub. ὥσθ' ἕν αὐτὰς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, ut vesicam inflat. Et κύστις χειρεία, vesica suilla, apud Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. & alios medicos dicitur ὑγρὰ δοχὴ κύστις, & κύστις χοληδόχος. Absolutè plerunque de vesica urinæ dicitur: ut Iliad. ε. ἡ δὲ βέλος Ἀ̓λκάθοε Ἀ̓ισύμνου κατὰ κύστιν ὑπ' ὀσφύος ἦλυθ' ἀκωκή. Sic & apud Athen. lib. 2. Suidæ est etiam imus venter. Exponitur etiam, locus & pellicula, cui aliquid includimus.

Κύστις, apud Hippocr. parva vesica.

Κύστιον halicaccabum solanum: herbam vesicariam appellant. Dioscor. l. 4. c. 17.

ΚΥΤΙΝΟΙ, cytini: flores mali punici. apud Theophr. de caus. pl. l. 2. ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γινόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρόν. Plin. cytinos vocari scribit primum partum mali punici florere desinentis. Celsus appellat capitulum mali punici. Cæl. Aurel. chr. l. 4. c. 3. ampullagium sive ambulacium.

Κυτινώδης, ες, ὁ ἡ, capitulo punici mali similis. Theophr. hist. plant. lib. 4.

ΚΥΤΙΣΟΣ, ὁ, cytisus: herba alio nomine dicta ἀρνόφυλλος. Theocr.

Theocr. idyll. 10. Α᾽ αὖξε τὴν κύπσον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.

ΚΥΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, cavus ſinus, ſeu ſinuoſa cavitas, ventricoſa cavitas, ſeu venter cavus. Syneſ. de inſomn. σὺ τῷ κύτει τῆς κόμης. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος σὺν κοίλῃ, medium navis ventrem, ſeu ventricoſum alveum. Sic apud Ariſt. & Plat. κύτος τῆς κεφαλῆς κενὸν, cava & inanis capitis concha, quæ & abſolutè κύτος dicitur, teſte Poll. Apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς κύτος, Cicero exp. animus. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: ut quum Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 1. cap. 7. ſcribit, τὸ λεπὶ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θέσεως. Idem tertiam inſectorum partem κύτος appellat, ventrem ſeu truncum corporis cavum & penè rotundum. Ab Heſychio & Suida κύτος exponitur corpus, moles: item capacitas, profunditas.

Κυτώδης, ες, ὁ ἡ, cavus, cavo ſinu tumens.

Κυτόω & ἐξεκυτόω, exp. τὸ κύτος ἐξικμάζω, apud Heſych.

Κυτὶς, ciſta: Et κυτίδιον, ciſtula. ſchol. Ariſtoph.

Κύτταρος, ὁ, idem ferè quod κύτος: ſic dicitur loculamentum apum & veſparum, apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 5. Item conchulæ illæ quibus glandes inſidunt: cavæ & ipſæ, & ut plurimum rotundæ. Similiter piceæ & pinus naucamenta κύτταροι nominantur, apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 3. Item folliculi fabæ Aegyptiæ: eodem l. c. 10. Denique κύτταρος τὸ ἔρανος dicitur fornix ſeu camera cœli.

Κυτάριον, ὁ, τὸ cellula, alveolus. Ariſtot. de gener. an. l. 3.

Ἔγκυτον τὸ, interaneum, inteſtinum, τὸ ὑπὸ κύτει χρώματος. Heſych.

Κύφισμα, vide in Κρύπτω.

ΚΥΦΙ, cyphi: thymiamatis ſeu ſuffimenti genus Aegyptiis ſacerdotibus uſitatum: unde ἱερατικὸν vocatur à Galeno τῶν κυφίων. lib. 8. cap 5. & 7. De eo vide Dioſcor. l. 1. cap. 24. Paul. lib. 7. cap. 22 Aetium l. 7. cap. 116. & 117. nec non Plut. in lib. de Iſide & Oſiride.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, antidotus cyphoides apud Gal. τῶν κυφίων libro 8. cap. 7. ſic dicta quòd in formam τοῦ κύφεως, componeretur.

Κυφὸς, &c. vide in Κύπτω.

ΚΥΨΕΛΗ ης, ἡ. alveare apum è vimine aut ſtramine plexum, Plut. de exilio, ὥσπερ μύρμηκες ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μικρᾶς, ἢ κυψέλης ἐκπεσόντες. ¶ Item genus vaſis aut menſuræ frumentariæ, ut annotat ſchol. Ariſtoph. ſic nominatum ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὸν ἔλυτρον: eſt enim obſcurum, inquit idem ſchol. ¶ Item interius auris foramen. Heſych Item ſordes quæ in eo colliguntur. ut apud Alex. Aphrod. in probl. Διὰ τί αἱ κυψέλαι φύσουσι πικραί.

Κυψελίον, ου, τὸ, pro ciſta, ex Ariſtot. hiſt. an. lib. 9.

Κυψελὶς, ίδος, alveus. Exp. & ciſtula, apud eundem Ariſtot. Dicitur etiam ſordes aurium, teſte ſcholiaſte Ariſtoph. Suida, Heſychio. Sic utitur Luc initio Lexiphanis.

Κύψελος, avis quædam ſimilis hirundini. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 30.

ΚΥΩ, Fut. ήσω, in utero geſto ſeu fero, ſum gravida, ſum pregnans. Theophr. (de elephanto) κύει ἔτη δύο, geſtare in utero biennio. Ariſtot. in hiſt. an. κύουσι τὰ ἄρρενα, quæ mares in utero geſtant. Sic & Plut. in Erot. Exponitur etiam concipio. Metaphoricè etiam capitur: ut Xen. Pæd. 5. ἡ ψυχή μου διῆγε τοῦτο κύουσα ἀεὶ ποτὲ ἔσῃ δυσπαθής, q. d. gravidus erat animus meus hac cogitatione. ¶ Item oſculor, ſeu ſuavior. Odyſſ. π, Ὡς δ᾽ ἄρα φωνήσας, υἱὸν κύσε. Ariſtoph. in Nub. κύσον με, νὴ τὸν Κᾶρα δῆτα τὸν δεξιόν. Ariſtot. de anim. lib. 6. κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραί, ſe oſculantur mutuò columbæ.

¶ *Derivata ex κύω, i. in utero geſto.*

Κύημα, in utero geſtor. Ariſtot. in probl. τὰ δὲ κυήματα παιδία ἀσθενῆ γίνεται. Et κυοσαμβή, quæ concepit vel gravida facta eſt. Heſych. in Theog. Οὓς τέκε κυοσαμβή.

Κῦμα, τὸ, fœtus, germen. apud Eurip. in Cercyone, ἃ τὸν θυγατέρα μέμφεται φέρη κύμασιν θεοπόρα, i. gravidam eſſe fœtu divinitùs ſato. ¶ Item fluctus: in qua ſignif. vide ſuo loco.

Κυμὼς, ἀδος, ἡ, gravida, fœta. Heſych.

Κύος, idem quod κῦμα vel κύημα, fœtus. Ariſtoph.

Κυΐσκω, idem quod κύω. Κυΐσκομαι, idem quod κύομαι. Ariſtot. Theophr.

Κυέω, Fut. ήσω, idem quod κύω, in utero geſto, ſum gravida, ſum prægnans. Iliad. ψ, βρέφος ἡμίονον κυέουσα. Exponitur etiam, concipio: ſed κυεῖν dicitur potius quæ jam concepit, quàm quæ concipit. Iliad. τ, Ἣ δ᾽ ὀκύμορον φίλον υἱὸν. Ariſtot. hiſtor. anim. lib. 7. ἡδὺ δὲ καὶ διδυμα κυοῦσά πως ἐπεκύησε τρίτον. Sic & Plat. in ſymp.

Κυέομαι, ῶμαι, in utero geſtor, gravidor. apud Theophr. Apud Oppian. de ven. lib. 3. κυησαμένῃ ζεξάδι τέκε Α᾽ερμῖνι, i. peperit. Vſurpatur etiam metaphoricè.

Κύημα, τὸ, quod utero geſtatur, fœtus, fœtura. Ariſtot. de gener. anim. & Plut. in præc connub. Dicitur & κῦμα pro eodem per craſin.

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, geſtatio uteri, conceptus. Phil. de vita Moſ. lib. 3.

Κυητικὸς, ὴ, ὸν, concipiendi vim habens.

Κυθὸν, Heſychio eſt στέρμα: & pro eodem κύθος apud Etym. unde ἄκυθος apud Callim. pro ἄγονος, ſterilis.

Compoſita: ac primùm ex κύω

Α᾽κύμων νηδὺς fœtu carens uterus, ſterilis uterus. Eurip.

Α᾽κυΐα, ας, ἡ, quæ non concipit, ſterilis. Heſych. Reperitur & ἄκυθος, pro eodem.

Α᾽κυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contrà eſt κυτήριον, Hippocr. in gyn.

Α᾽λκυὼν, ſive ἀλκυδὼν, halcyone ſeu halcedo: avis πρὸς τὸ ἁλὶ κύειν dicta, quòd in mari pariat, ut vult Etymologus: & Plut. teſtatur, τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξαμένῳ τὸν θαλάττιον κύματος χειμῶνα σώζειν σωφρονιζούσης. vide & Plin. l. 10. c. 32. & Ariſt. hiſt. anim. l. 9 c. 14.

Α᾽λκυόνιοι ſive ἀλκυόνιδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore ſereni cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat & fœtificat hæc avis, apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. cap. 8. Α᾽λκυόνειον, ſive ἀλκυόνιον, dicitur etiam ſpuma maris concreta, admiſtis ſordibus tenuiſſimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt & conſtruunt halcedones. vide Dioſc. l. 4. c. 136. & Plin. l. 32. c. 8.

Α᾽λκυονὶς, idem quod ἄλκυών, ut tradit Etym.

Α᾽νακυίσκω, abortum infero. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. ὡς ὑδρὸς χθιζινῆς μὴ τὸ ὀχεῖον ἀνακυίσκει.

Α᾽ποκυΐσκω, pario. Greg. ἡ ψυχὴ γὰρ νοητὴ πᾶσι παρέχουσα, νοημάτων ἀπείρων ἀποκυίσκει πλῆθος. Exponitur & gigno.

Α᾽ποκυίσκομαι, parior, gignor, apud eundem.

Ἀρικύμων mulier quæ citò fit gravida ſeu prægnans. Hippocr. Exponitur & quæ facilè concipit. Heſych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐγκύω, idem quod κύω: unde ἐγκύσα, apud Ariſtot. quæ & ἔγκυος, gravida.

Ἔγκυμων, fœtum habens, gravida, prægnans. Phocyl, & Nonn. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐγκυμονέω, ῶ, gravida ſum, fero uterum. Exp. etiam uteró ingraveſco. in Pand.

Ἔγκυσις, partus.

Ἐπικυΐσκω, ſuperfœto, ſuper uterum concipio.

Ἐπικυΐσκομαι, idem apud eundem l. 4. de gener. an.

Πολυκύματος, videtur pro πολυκυήματος, poſitum apud Athen. l. 7. θεὸν πολυκύματος ὤν, multo conceptu fœtus.

Υ᾽ποκύομαι, unde aor. 1. med. ὑποκυσαμένη, gravida facta. Il. 3.

Compoſita ex κυέω.

Α᾽κυητήριον, idem quod ἀκυτήριον ſuprà.

Α᾽ποκυέω, ῶ, (q. d. defœto, i. fœtum depono) pario. Luc. τὸν Δητὼ ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: ut in ep. Jacobi, c. 1. ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον.

Α᾽ποκυέομαι, in lucem edor, parior: unde ἀποκυηθεὶς, apud Plut. in Lyc.

Α᾽πόκυησις, partus, partio, puerperium. Plut.

Ἀρρενοκυέω, marem in utero geſto Strab.

Ἐπικυέω, ῶ, ſuperfœto, ſuper uterum concipio. Ariſtot. hiſt. an. l. 7

Ἐπικύημα, q. d. ſuperfœtamentum, id quod ſuper uterum concipitur, apud eundem Ariſtot.

¶ *Pertinentia ad κύω, i. oſculor.*

Κυνέω, ῶ, idem quod κύω, oſculor, ſuavior. Od. ρ, Καὶ κυνέειν ἀγαθὰ παιδὸς μάλα κεφαλήν τε χεῖράς τε. Item pro σαίνω, ut apud ſchol. Ariſtoph. in Acharn. Τίμε σὺ κυνεῖς; Ariſtoph. Item pro σεβομαι, adoro. Euſtath.

Ἐπικυνέω, oſculari.

Θεοσκυνέω, ῶ, deos honoro Aeſchyl.

Προσκυνέω, ῶ, adoro, veneror: Herodot. in Polymn. ὡς ἄγγελον σφι παρεσόμενον τῶν παρεόντων προσκυνέειν βασιλέα παραπίπτουσας. Ariſtoph. in Pluto, κἀπροσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Jungitur & cum dat. in novo Teſtam. Item venerabundè ſaluto. in hiſtor. eccleſiaſt. ἀμυησόμεθα ἐρεσινικοῖς μέλεσιν ἑαυτὰς προσκυνεῖν.

Προσκύνημα, τὸ, & Προσκύνησις, ἡ, adoratio. Plut in Alex & Ariſtot. rhet. l. 1.

Προσκυνητὸς, ὴ, ὸν, adorator. Προσκυνητὸς, ὴ, ὸν, q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus. Greg.

Decomp. Α᾽ντιπροσκυνέω, ῶ, viciſſim adoro. Plut.

ΚΥΩΝ, κυνὸς, ὁ, vel ἡ. canis: de quo vide Ariſtotelem, Aelian. Oppian. & Plinium. Κύνες κωκυτοῦ, canes inferi, i. furiæ, Erinnyes. Ariſtoph. Κύων dicitur etiam qui impudens eſt: ut apud Homerum κυνὸς ὄμματ᾽ ἔχων. Sic Il. φ. Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύνος ἀδδέες αὖτε ἐμεῖο Στῆσεσθαι; ¶ Κύων canis ſive canicula, ſidus cœleſte. Procl. de ſphæra. & Ariſt. 8. animal. Sic vocatur etiam ſtella quædam ſplendida in ore canis, quæ oriens æſtus incrementa ſecum afferre putatur. Vnde ἐπὶ κυνὶ & ὑπὸ κυνὰ, ſub canicula: & μετὰ κυνα, poſt caniculam, ſeu poſt æſtatem mediam. Theophr. ¶ Κύων dicebatur etiam quo manus abſterge-

ſtergebant, & canibus deinde projiciebant devorandum: Euſtath ex Pauſania. Κύων dictus etiam in ludo aleatorio. Euſtath. ¶ Κύων, ſcintilla ex ferro candente proſiliens, quum malleo pulſatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile. Heſych. Euſtath. autem de muliebri pudendo dici ſcribit. ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Euſtath. ex Athen. ☞ Euſtath. derivat κύων à κύω ſignificante φιλῶ, nam animal eſt φιλοσέαστον.

Κωικὸς, ὅ, ὁ, caninus: Xen. Pæd. 5. κωικὸν γὰρ δηλεῶδες δοκεῖ αὐτοῖς εἶναι. Item κωικὸς ἀσασμὸς, canina convulſio.

Κωικοὶ, dicebantur etiam Antiſthenis & Diogenis ſectatores. Diog. Laërt.

Κώδης, ὁ, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis: ut κυώδης θάνατος. Ariſtophanes.

Κυώδης, ες, ὁ, caninus, ut κυώδης. Dicitur etiam in malam partem pro impudens, protervè audax. Il. ι, & Heſiod. in Erg.

Κυνέη, ης, ἡ, (ſub. δορά.) pellis canis. Peculiariter autem canis fluvialis pellis, qua antiqui ſolebant caput tegere, ut ſcribit Euſtath Dicitur & de galea ex quavis materia: Iliad. κ. ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν Τευθράνιος. Pro κυνέη autem per contractionem dicitur κυνῆ, teſte Poll. Item & pro galea. Κυνέη ſive κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus: Ariſtoph. in Veſp. & in Nubibus, At κυνέη ἄιδος. Il. ε. dicitur nubes denſiſſima.

Κυνάριον, ου, τὸ, catellus. Xenoph. Pæd. 8. Κυνίδιον, ου, τὸ, idem Ariſtot. rhet. l. 3. Plut. Athen.

Κυνίσκος, ου, ὁ, idem. Κυνίσκοι dicuntur etiam piſces quidam.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino: Lucian. in Tim.

Κυνίζω, canem ago, vel Cynicen ſector, Cynicam inſtitutionem & diſciplinam amplector: Diogenes Laërt. in Zenone. Item Cynicum ago aut etiam canem ago.

Κυνισμὸς, οῦ, ὁ, Cynica inſtitutio: vel vita Cynica, ſeu ex Cynicorum præceptis inſtituta. Diogen Laërt. in Mened.

Κυνάω, ῶ, idem: ſeu Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus ſum: Luc. in Demoſth.

Κυνήτης, ου, ὁ, impudentior. Il. θ, ἐπεὶ ἐ σέο κυνήτερον ἄλλο. Et κυνήτατος, impudentiſſimus, admodum protervus.

Κυνὰς, άδος, ἡ, idem quod κύων & δημογεδάλια, mollior ex pane pulpa, qua manus abſtergebant, & poſtea canibus devorandam projiciebant. Poll. Item ſentis canis, ſeu rubus caninus. Heſych.

Κυνάρια ἄκανθα & κυνάρια ἀκανθα, ſentis canina, apud Athen. lib. 2.

Σκυζάω, ῶ, (q.d. canio) catulio. Propriè de canibus ſeu catellis appetentibus catellos. Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. cap. 18. περὶ δὲ τὰς κυνὰς τὸ τοιοῦτον πάθος λέγεται σκυζᾶν. Dicitur & de aliis animantibus: ut apud Ariſtot. loco citato. (de equabus) ἐρᾶσι δὲ πολλάκις ὅταν σκυζῶσι, i. equiunt ſeu marem appetunt.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido & appetitus coitus. Heſych. ex Phileta, παύσω σε τῆς σκύζης.

Σκύζω, Heſychio propriè eſt placidè admurmuro, *ſicut canis*, Sic & apud Plut. in amat. narr. Τῆς κυνὸς σκυζομένης, exp. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκύζομαι, ad iram provocor, irritor: aut etiam iraſcor. Il. ο, & ϑ. ἐδέ τι εἶπε, Σκυζομένη Διὶ πατρί. Sic Odyſſ. ψ, μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζεο.

Σκύμνος, ου, ὁ, propriè putatur dici catulus leonis. Euſip. in Hecuba, Σκύμνον γάρ μ' ὡς τ' ἐρημήπολιν, Μόχλον δηλαίᾳ λειπόμενον Ἐσόψει χηρὸς ἀναρπάσας Σὰς δόμους. Plerunque tamen additur genitivus λέοντος, vel λεαίνης. Ariſtoph. in ran. Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Dicitur & de aliorum animantium catulis, ut de cautulis urſi, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμνος ἀλώπεκος, apud Plut. in Lyc. Et de catulis vituli marini, apud Dioſcor. lib. 2. cap. 88.

Σκυμνεύω, alo catulum meum, ſeu catulos meos: ut σκυμνεύω νεβρεῦς, alo catulos qui mei ſunt hinnuli ſeu pulli.

Σκυμνίον, ου, τὸ, parvus catulus. item *ſimpliciter* catulus. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. Et de catulo leporis. apud Xen.

Compoſita ac primùm ex Κύων.

Ἀλωπεκύων, vulpes. Heſych.

Ἀπλοκύων, cynicus ſimplici veſte utens: cognomen Antiſthenis apud Laërt.

Ἀπόκυνον, ου, τὸ, frutex quidam, qui canes & omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 24. cap. 12. vide & Dioſc. lib. 4. cap. 81.

Ἀστρόκυων, canis ſidereus, quem Aegyptii ſolechin vocant, ut tradit Cæl. Rhod.

Ἔκκυνοι, morbus quidam ſeu vitium canum. Xen. in Cyn.

Ἡμικύων, ſemicanis. Strabo.

Μεσοκυνίον, ου, τὸ, ſuffrago & talus, pedis cum tibia compago, in Hippocr.

Προκύων, procyon, ſine antecanis: ſidus inde appellatum quòd ante majorem canem éxoriatur, teſte Hygino.

Προκυνᾶν canes dicuntur, quum latrant antequam feram invenerint, teſte Poll.

Πρόκυνες, dicuntur reprehenſores, qui prius in latratus & reprehenſiones erumpunt quàm invenerint in aliquo quod reprehenſione dignum ſit. in Epigr. Quidam exp. emiſſarii canes. item antecurſores.

Compoſita ex σκύζομαι.

Ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. Heſych.

Ἀρισκυδὴς, valde iracunda: ἡ ἄγαν σκυζομένη. Etymol. ex Artemidoro.

Κῶας, vide in Κώς.

ΚΩΒΙΟΣ, ου, ὁ, gobius ſeu gobio: piſcis genus apud Ariſtot. & Plin.

Κωβίδιον & κωβιδάριον, parvulus gobio, gobiunculus. Athen. lib. 3. & 7.

Κωβῖνος, dicta quædam apuæ ſpecies. Athen. l. 7.

Κωβιώδης, gobioni ſimilis. Plut. de ſolert. anim.

Κωδάριον, vide in Κῶς.

ΚΩΔΕΙΑ, & κωδία, ἡ, caput papaveris apud Dioſc. lib. 4. cap. 64. & 65. Hinc τὸ ἀπὸ κωδείων, medicamentum apud medicos celebre. Theophraſtus κωδίαν tribuit etiam fabæ Aegyptiæ, hiſt. pl. lib. 4. c. 10. Hom. Iliad. ξ, κώδειαν appellat caput Ilionei, quod Peneleus haſta confixum tenebat. ¶ Significat κώδια & globulum, teſte Etymol.

ΚΩΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola. Thuc. lib. 4. τὸ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος. Plut. ſymp. 4. κώδωνες ἢ πολλοὶ καθαρέμματος ἐκπίπτοντες, ὑποκομπῶντες ἐν τῷ βαδίζειν. Metaphoricè pro garrulo capitur: apud Ariſtoph. in Pace. ¶ Significat etiam latius tubæ orificium, ſynecdochicè autem ipſam tubam. Soph. in Ajace χαλκηρύτου κώδωνος ὡς Τυρσηνικῆς.

Κωδωνίζω, tinnio, ſeu tintinnabulum aut molâ pulſo, vel tubæ ſono exploro. Athen. lib. 14. - ὡς τὸ Ἀργεῖ βέλεμνα Κωδωνίσας πέμψαι, σ' ἀγωνιοῦμαι. Sic & apud Ariſtoph. in pace.

Compoſita.

Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ ἢ ἡ, qui exploratus non eſt: ſumpta meraph. ab equis qui tintinnabulum ſonitu explorabantur an bellicos ſtrepitus intrepidè ferre poſſent: vel à vaſis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur.

Διακωδωνίζω exploro. ut κωδωνίζω. Demoſth. de falſa legat. ἐκεῖνος διεκωδώνισεν ἡμῶς, ἐκεῖνος ἦν ὁ πρόπους ὡς ἐπαίρομεν ἰόντας.

ΚΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, cothon: genus poculi Laconici & militaris. ut Athen. tradit lib. 11. & Plut. in Lyc. Meminit ejus & Xen. pæd. 1. & alij. ¶ Item compotatio ipſa: quòd maximus in compotationibus uſus eſſet horum poculorum. apud Athen. lib. 11. & 14. Et Plut. in Timoleonte, ὡς κώθωνα λαμπρὸν, potare ſeu compotare. Siculi κώθωνα vocant τὸν κωβιὸν ut refert. Athen. lib. 7.

Κωθωνίζω, poto, ſeu compoto, apud Athen. lib. 1. Ariſtot. in probl. κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις, amplis & fœcundis calicibus ſe proluentes.

Κωθωνισμὸς, οῦ, ὁ, potatio, compotatio. Athen.

Κωθωνία, larga potio, ex Aretæo.

Compoſita.

Ἀκρατοκώθων, qui mero ſe ingurgitat, qui largius merum potat. Athen. l. 11. & l. 6.

Ἐπικωθωνίζεσθαι, perpotare. Exponitur etiam ὡραιότερον πίνειν ex Poll.

Φιλοκωθωνιστὴς, bibax, vinolentus, ebrioſus. Athen. lib. 10.

ΚΩΚΑΛΙΑ, τὰ animalia ſunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, ſed eorum quæ carnem ſub teſta habent. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΥΩ, f. ύσω fleo, ploro: vel ejulo, lamentor. Il. τ, Ἀμφ' αὐτῷ χυμβλήν λίγ' ἐκώκυε. Iliad. χ, κώκυσεν δὲ μάλα μέγα πᾶσαί τ' ἐσθλαὶ ἀκοῦσαι.

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ploratus, ejulatus, lamentum. Soph. in Ajace, ἀψόφητος ὀξέων κακυμάτων ὑπηρετεῖτο ξιφος.

Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Hom. Il. χ, ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' ἔχυντο καὶ ἰμωγῇ καὶ ὀδυρμῷ: Et aliquanto pòſt, Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ τοίχου. ¶ Eſt etiam unus ex fluviis illis tribus, qui in Acherontem influunt. Od. κ. v. 6: 2.

Compoſita.

Ἀνακωκύω, lamenta & fletus edo, Aeſchyl. Exponitur etiam defleo, deploro.

Ἐπικωκύω allamentor, allacrymor, apud Soph. Vtitur & Greg. ἐπικωκύοντες, τῷ πάθει.

Στυγνοκώκυτοι τρίχες, crines qui dum evelluntur, lamentum cient. Ariſtoph. apud Suid.

ΚΟΛΑΚΡΕΤΑΙ, αἱ, quæſtores & cuſtodes judicialis pecuniæ & ſumptuum in deos. apud Ariſtoph. in Veſp. vide ſchol.

ΚΩΛΟΝ, ου, τὸ, membrum. Specialiter autem pes, ut Euſt. tradit. Plerunque ea membra ſive ij artus κῶλα vocantur quæ crura & lacerti Latinis. Habet & periodus ſua κῶλα, i. membra. Habent etiam ſtrophæ & antiſtrophæ & epodi ſua κῶλα, i. verſus. Retibus etiam tribuuntur ſua κῶλα. Item κῶλον, inteſtinum craſſum, ordine à ventriculo quintum, medium inter

cæcum

cæcum & rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius & plenius. Exponitur etiam alvus. In hac signif. & ipsum reperitur etiam κῶλον, afferturque etymologia παρὰ τὴν κοιλότητα.

Derivata à κῶλον, i. membrum.

Κωλάριον, ϒ, τὸ, parvum colon, seu imperfectus versiculus, ut vulgo exp. (frago.

Κωλεὸς, ὁ, vel ἡ, idem quod κῶλον, teste Gal. Exp. & perna, suf-

Κωλιὰ & per contract. κωλῆ, ἡ, idem quod κωλεός. At κωλὴ, perna seu petaso.

Κωλίδ, ίδος, ὁ, perna, petaso.

Κώλη, ης, ἡ, suffrago aut sura: vel ἡ ὀπὸ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eustath. à veteribus exponi tradit.

Κώλυμα, τὸ, idem quod κῶλον. At pro impedimento, vide in Κωλύω.

Composita.

Ἀ'κωλος, ϒ, ὁ & ἡ membris truncus. Et specialiter, pedib. carens.

Ἀ'κρόκωλια, τὰ, trunculi, *hoc est*, extrema membrorum seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Ἀ'κρόκωλία, ἡ, extremitas membrorum, *hoc est*, brachiorum ubi nimirum humeris inseruntur.

Ἀ'κάκωλος χιτωνίσκος, brevissima tunica. apud Plat. de virt. mul.

Βραχύκωλος, brevia membra habens, brevibus membris constans. Apud Aristot. rhet. 3. περίοδοι βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breviora.

Βραχυκωλία, membrorum brevitas, cola brevia. Hermog.

Δίκωλος, bimembris, duo membra habens. Dioscor. l. 2. cap. 106. apud Rhetores δίκωλος περίοδος, periodus duorum membrorum.

Ἰσόκωλος, in quo paria membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, ἡ, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia & paria sunt. Hermog.

Μακρόκωλος, membra longa habens, in Geopon & apud Aristot. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliqua longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut (si de periodo dicatur) quæ magnis membris seu κώλοις constat.

Μονόκωλος, uno artu porrectus, apud Theop. Item μονόκωλος περίοδος, qui unico membro absolvitur. Aristot. Rhet. 3. Sic μονόκωλος λόγος, apud Plutarch. de puer. educ. unius membri oratio. Et μέτρον μονόκωλον, apud Poëtas, in quo cola unius modi sunt.

Ὀνόκωλος, pedes asininos habens, Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Ὀρθόκωλον, vitium articuli est quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest. ut annotat Gal. comment. 3. ἐς τὸ περὶ τόπ.

Σύγκωλος, exp solidus.

Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τρίκωλος, tria membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Ὑποκώλια, τὰ, internodia.

¶ *Derivata ex κῶλον, i. intestinum, &c.*

Κωλικὸς, ἡ, ὁ, colicus, ad coli dolorem pertinens: ut κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα, coli dolor. Et κωλικὸν φάρμακον, medicamentum ad coli dolorem sedandum. Gal. lib. 6. de locis aff. Et αὐτάδυτος κωλικὴ, pro eodem. ¶ Item qui coli dolori obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Dioscor.

Κωλικοπάθεια, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall.

Κολικὸς & κολικοπάθεια per ο, scribitur etiam pro κωλ per ω.

Μεσόκωλον, ϒ, τὸ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem eam mesenterij quæ crassis intestinis continua est, ut quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 6. epidem.

ΚΩΛΥΩ, f. ύσω, impedio, prohibeo, veto: Plut. in apophth. ἔλεγε τοὺς σώφρονας κωλύειν τοὺς κακοὺς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύσαι κατασκευάσειν. Thucyd. κωλύω ὥστε μὴ ἐξεπλεῖν, obsto quo minus circumnaviget. Dem. οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλεκὸς κωλύσῃ, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus pereunt sint. ¶ Κωλύειν accipitur etiam pro κωλύεσθαι, apud Thucydid. lib. 1. ut testatur Dionys. Halic. Item κωλύω, inhibeo, reprimo Herod. καὶ πάθος αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλοζονείας, minuere nimiam insolentiam. ¶ Item pro ἀπωκωλύω arceo, prohibeo. Cum gen. Chrysost. Φόβος κωλύει πονηρεύεσθαι. Et cum ἀπό, Xen. pæd. 3. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύσειν.

Κώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Luc. de cal Interdum cum genit. vel infinitivo posito genitivi loco. ut Thucyd. κωλύματα τῶν μὴ αὐξησόντων, quæ obstant & prohibent quo minus augescant. Herodian. lib. 1. κώλυμα δηλητηρίων, medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thucyd. lib. 5. κώλυμα θεῶν, obstaculum à diis immissum.

Κωλύμη, ἡ, idem. apud Thuc. li 1. & 4. & apud Herodian. l. 8.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui impedit. Κωλυτήριον, ϒ, τὸ, impedimentum, obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Dioscor. Exponitur etiam propugnaculum.

Κωλυτὴς, idem quod κωλυτής.

Κωλυτικὸς, ἡ, ὁ, prohibitorius, impediendi vim habens, idem quod κωλυτήριος, Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν αὐξήσεως.

Κωλυτὸς, ἡ, ὁ, impeditus: & qui prohiberi potest. Epict.

Composita.

Ἀ'κώλυτος, ϒ, ὁ, ἡ, qui impeditus & prohibitus non est, seu qui non impeditur & prohibetur. Luc. in Tim. ἀρίστου τοῦ τοῖς ἐκχυσιν κεχηνὸς τῷ πίθῳ καὶ ἀκώλυτον ἡ ἔξοδον, liber exitus, & qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2. ῥᾳδία δὲ ἔσοδος αὐτῇ καὶ ἀκώλυτος, nec accessu prohibebatur. Ἀ'κώλυτος, apud Christianos, qui non fungens muniis ecclesiasticis à consortio fungentium non prohibebatur.

Ἀ'κωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente seu vetante. Plato in Crat.

Ἀ'νακωλύω, arceo.

Ἀ'ποκωλύω, arceo, prohibeo. Cum genit. Greg. ἀποκωλύσαι κακῶν. Aliquando sine casu. ut apud Plat. polit. 2. ἀποκωλύσει ἀδίκων, nihil vetat.

Διακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idem quod κωλύω. Plat. pol. 2. τ μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν ἅμα ἅμα, prohibebamus vetabamusq; ne simul & agriculturam exercere aggrederetur. Idem in apol. Σωκράτην διακωλύων πολλὰ ἂν δίκης γεγενῆσθαι.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quò prohibemur & vetamur facere aliquid. Plato.

Διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet & obstat. Plato.

Διακωλυτικὸς, ἡ, ὁ, prohibitorius.

Ἐ'πικωλύω, impedio, sum impedimento, vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

Ἐ'πικώλυσις, impeditio. Xen.

Καθεκωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo. Demosthen. μὴ καθεκωλύοιμι τὰς πρέσβεις. Xenophon. μή σε καθεκωλύω ἀπιόντα ἤδη βελόμενον. Et apud Aristoph. καθεκωλύεις διεπτέαν, grandium remoraris.

ΚΩΛΩΤΗΣ, ϒ, ὁ, stellio: qui & ἀσκαλαβώτης & χαλεώτης. Hesych. & Suid. qui Bacchum sic dici tradit: At κωλωτὴ apud Arist. esse avis dicitur.

ΚΩ'ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, veternus. Hesiod. in Theog. κακὸν δ' ἐπὶ κώματι κεῖται. Apoll. Rhod. Arg. 2. ἀδῆλητος δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἀϋσθή. Quidam volunt per syncopen dictum pro κοίμημα, alii esse à verbo κῶ inusitato pro κεῖμαι, ex quo esse & κώειν. quidam & à κωμάζω deduxerunt, quod οἱ κωμάζοντες facilè in κῶμα incidant. ¶ Apud medicos est, veternus, marcor, inexpugnabilis prope dormiendi necessitas. apud Hippocrat. vide Gal. initio comment. 1, ἐς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Item illecebra, γέλγμα, ut exponit schol. Pindari apud eum.

Κωματώδης, εως, ὁ & ἡ, quem tenet seu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κωμαίνω, dormito, dormiturio. Hesych.

Κῶμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κωμάζω, &c. vide in Κῶμος.

ΚΩΜΑΚΟΝ, aromaticũ quiddam, inquit Hesych. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. fructum esse dicit unguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩ'ΜΗ ης, ἡ, pagus, vicus. Thuc. l. 3, ἔκνυν ἧ κῶμας ἀτειχίστους, καὶ τὰς πόλεις. Hesiod in asp. μαλερῷ δὲ καυλοφλέξαι συεὶ κώμας. Exponitur etiam, villa, item castellum, in nov. Testam. ¶ Item vicus in urbe: Suid. Derivatur à κῶ inusitato (i. cubo) quòd constet ex domibus in quibus cubant animalia & homines quoque, quasi sint eorum κοιμητήρια.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, vicanus, qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: ut κωμήτης ἐκκλησία, apud Synes.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται ejusdem pagi incolæ. ¶ Κωμῆται in urbe, ejusdem vici incolæ, seu ejusdem viciniæ, vicini, apud Aristot. polit. 1. c. 1. & c. 2.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicana. Et κωμῆτιδες ἐκκλησίαι, eædem quæ & κωμητικαί. item vicina.

Κωμηδὸν, pagatim, vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus, i. parvus pagus. Plut. in narr. amat. Κωμύδριον, exp. parva & vilis herba.

Composita.

Μητροκωμία, ἡ, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens. Strabo l. 12.

Ἐ'γκώ-

Ἐγκώμιον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΚὨΜΟΣ, ου, ὁ, commeſſatio. Quidam exp. convivium luxurioſum. Alii convivium laſcivum. item feſtivitas in convivio. Xen. Pæd. 7. ὡς ἐν κώμῳ. δυκεῖ γὰ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι, Ariſtoph. in Pluto, ἔοικε δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, videtur ad commeſſationem ire, i. ad convivium laſcivum & immoderatum. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ laſciviæ ac proterviæ genus: aliquando verò generalius dicitur de illis qui amatoriâ quadam laſcivia proterviaq; ac nequitia utuntur. Herodian. l. 3. τὸ γὰ εἰς ἑσπέραν ἢ κῶμον ὠθισμῷ ἔρχεται; Plut. de Socr. dæm. μεθύουσιν ἀπρεπέσι κώμοις χρώμενοι καὶ γυναικῶν. idem in polit. præc. ἀπέχεσθαι τῶν ὀπτῶν καὶ τῶν κώμων ἑωθεν. Sic & Rom. cap. 13. Interdum eſt commeſſantium agmen. Exponitur etiam cœtus & comitatus Bacchicus, apud Athen. & Demoſt. ¶ Item laſcivia & protervia qualis eſt comeſſabundorum & armatorum juvenum. ¶ Item feſtum quod magna cum hilaritate peragitur tanquam è comeſſabundis. Dionyſ. de ſitu orb. κῶμον ἄγεσιν ἐμβρεμέτη Διονύσῳ. ¶ Item ſaltatio quædam in comeſſationibus uſitata. Interdum & generalius pro ſaltatione. ¶ Item pro petulante & laſciva cantilena. Heſych. ¶ Ité Κῶμος, Deus præſes comeſſationum ſeu laſciviæ proterviæq; comeſſabundorum hominum: apud Philoſtr. in imagine 3. Euſtath. videtur ex κῶμος deducere, quum dicit κῶμον eſſε δὲ ἅ κηλοφέρεταί τις εἰς κῶμον.

Κωμάζω, commeſſor, ſum petulans & laſcivus more comeſſantium. Arrian. κωμάζειν παρά τινι. Xen. Pæd. 7. ὅλην τὴν νύκτα πίνουσι καὶ κωμάζουσι. Exponitur etiam, temulentia proterva convivior & obvios pulſo: apud Demoſthen. ὁ ἐν τῇς πομπῇς ὢν τοῦ Διονύσου κωμάζει. Apud Heſiod. in aſp. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νεοὶ κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, exp. tripudiabant. Sic & apud Luc. in lib. de ſalt. ¶ Item comeſſabundus venio, venio cum laſcivia & protervia, qualis eſt comeſſantium: cum ἐπὶ, vel ἐπὸς vel παρὰ, apud Luc. Athen. Plut.

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, comeſſator, comeſſabundus. Plat. Xen. Plut.

Κωμαστικὸς, ὴ, όν, ad comeſſationem pertinens ſeu ad comeſſatores: ut κωμαστικὴ ὄρχησις apud Poll. & κωμαστικὴ ἑορτὴ apud Euſtath.

Κωμαστικῶς, comeſſabundè, comeſſantium modo.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Euſtath.

Compoſita.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram habens choream. Pind.

Ἐρεθίκωμος, Bacchus, excitans comeſſationem. in Epigr.

Εἰσκωμάζω & ἐπισκωμάζω, comeſſabundè & temulenter me infero, impudenter & velut temulenter me infero: apud Athen.

Ἐκκωμάζω, procax excedo. Eurip.

Ἐπίκωμος, qui ad comeſſationes ventitat, commeſſator. Plut. & Alciphr.

Ἐπικωμάζω, vinolentus & comeſſabundus offendo & obvius fio, debacchor. Alciphr.

Ἡδύκωμος, q. d. jucunda comeſſatio. Item genus ſaltationis. Athen. Item quoddam canticum. Poll. & Heſych.

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius & gravatus vino comeſſatur & bacchatur. Ariſtoph. in Ran.

Πολύκωμος, comeſſationibus abundans, vel potius multarum comeſſationum autor. de Baccho dicitur in Epigr.

Σύγκωμος, ſocius comeſſationis. Eurip. in Bacch.

Συγκωμάζω, ſimul comeſſor. Lucian. in ſomn.

Τετράκωμος, ſaltatio quædam Herculi dicata & bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comeſſationes, qui amat κῶμον, in Epigr.

ΚὨΜΥΣ, υθος, ἡ, Heſych. laurus quæ ante fores ſtatuitur. Item faſciculus fœni. ut apud Suid. οἱ γὰ ξυνδήσαντες τὰς καλάμας καλοῦσι τὴν τοιαύτας, κώμυθας πολλὰς ἀπεργάσαντο. Apud Theocritum idyll. 4. Καὶ μαλακῶ χόρτοιο κάλαθ' κώμυθα δίδωμι ſchol. exponit faſciculum. Theophr. lib. 4. hiſtor. plant. cap. 12. dicit τὴν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ τοῖς κώμυσι: ſubjungens, κώμυθας vocari ἃ καὶ ἡ συνηθροισμένῳ κάλαμῳ καὶ συμπεπλεγμένῳ ταῖς ῥίζαις. hoc autem fieri καθ' ὃς ἂν τόπους τῆς λίμνης σύχνον ἡ χαμαὶ. Plin. l. 16. c. 36. characiam arundinem naſci ſcribit in ripis expatiantis lacus.

ΚὨΝΟΣ, ου, ὁ, conus, turbo, meta: figura apud mathematicos ex lato in acutum definens. Ariſtotel. in probl. τὸ κῶνος βάσις κύκλος ἐστὶ. Ibidem κῶνον eſſe dicit τὴν ἔκτασιν τῶν ὄψεων, quòd aſpectum procidentia turbine ſeu cono agatur: unde & acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali eſt figura: ut metæ ſegetum in areis. Galenus in lex. Hippocr. Itidem κῶνοι, (ut & τρόμβοι & τρόβιλοι) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβηκες dicti. Item involucrum fructus quarundam arborum quod ab eis ſeparari poteſt: ſic Theophr. hiſtor. plant. lib. 3 cap. 10. in diſcrimine τῆς πίτυος & τῆς πεύκης, ſcribit τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ περιφερεῖς μᾶλλον. Dioſcor. tradit πιτυίδας vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν ὀξυκόρυμβον οὖν τοῖς κώνοις. & Mneſitheus apud Athen. lib. 2. ὀφακίδας nominari τοὺς κώνους τοὺς πυρρίδας, necnon ipſos τοὺς κώνους, Latini & conum vocant & nucem pineam; Græci medici, recentiores præſertim, diminutivè κωνάριον. Dicitur & de galea κῶνος, ut & Latinis. Heſychio κῶνοι ſunt etiam thyrſi: qui ſuprà κώνητες eidem.

Κωνάριον, ου, τὸ, diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κωνάω, circumago, περιδινῶ. Heſych. φέρω. Etym. ex Ariſtoph. in Tageneſtis. Idem Etym. dicit κωνῆσαι propriè eſſe τὸ κέραμον πιοσῶσαι.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum. Gal. in lex. Hippocr.

Κώνιον, ου, τὸ, cicuta: planta venenata de qua vide Dioſcor. lib. 4. c. 79. & Plin. l. 25. c. 13. Nicand. in Alexiph. κωνεῖα βλαβόεντα πώματα, cicutæ noxius potus. Etymol. ita nominatum tradit Δι' ὃ τὸν γινόμενον ἐλίγμὸν καὶ σκότον ἔχις πίνουσι. nam τὸ πρέψαι antiquos dixiſſe κωνῆσαι.

Κωνιάζομαι, lethale venenum bibo. apud Suid.

Compoſita.

Ἄκωνος πῖλος, pileus conum & faſtigium non habens, non faſtigiatus in metam. apud Joſeph.

Περικωνέω, circumcirca illino. Propriè ſignificat pice oblinere ſeu picare vaſa fictilia, inquit ſchol. Ariſtoph. in Veſp.

Πισσοκωνάω, ῶ, pice circumlino. Vnde πισσοκώνητος, pice circumlitus. Aeſchyl. & Cratin.

Πρόκωνα ſivè προκώνια ἄλφιτα, farina ex hordeo non toſto. Poll. & Gal. in lex. Hippocr.

ΚὨΝΩΨ, ωπος, ὁ, culex: ſeu culex vinarius, ut exp. apud Ariſt. hiſt. anim. l. 5. Sic & apud Plutarch. ſymp. l. 4. dicit quidam, τὸ αὐθοσμέλαιον ἀπυσταμένους τοὺς κώνωπας ἡμερώτερον πίνειν ὀνίθε κωνώπων χωρὶς ἀδελφιδῶν, in Epigr. tamen & Ὀξυβάφα κώνωπες εὐαύδες, αἰμοβόρων αὐδρῶν Σίφωνες; Ariſtoph. in Pluto fœminino genere dixit τὴν κώνωπα, teſte Suida.

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, conopeum: velum ad arcendos culices.

Κωνωπεῖον, ex Epigr. pro genere inſtrumenti ad arcendos culices.

ΚὨΠΗ, ης, ἡ, remus. ut Od. ε, & κ, Ἐμβαλέειν κώπῃς, incumbere remis. Thuc. l. 2. καὶ τὰς κώπας ἀδιλώσαι ὅσῃ ἐν τῇ κλύδωνι ἀφέρειν. Plut. ἡ κώπη κέκλασται. παρὰ τὸ κόπτειν, i. à tundenda aqua, quaſi κόπη, ut vult Etymol. ¶ Item manubrium, capulus λαβή. Od. λ, ξίφεα δ' ἐπεμαίνετο κώπῃσι. Il. α, Ἡ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ χεῖρα χεῦεν βαρεῖαν.

¶ *Derivata ex* κώπη i. remus.

Κωπήτης, ἄο, ὁ, ſcalmus, i. id cui alligantur remi, vel ſecundum quoſdam, id quo remus ſcalmo alligatur, quod ἐπικωπήτης etiam vocatur.

Κωπητήριον, vel κωπωτήριον, (q. d. remorum repoſitorium) locus ad aſſervandos remos. Poll.

Κωπεύς, έως, ὁ, remex. Syneſ. Κώπις, Heſych. ligna apta ad conficiendos remos.

Κωπίον, ου, τὸ, q. d. remulus, parvus remus. Ariſtoph.

Κωπία, dicta fuerunt etiam oſſa anguſtiora coſtarum: ſicut πλάτη, quæ ſunt latiora.

Κώπη & κώπεα, apud Suid. ornamentum φ collo circumponitur.

Κώπαιον, ſuperior pars remi. Heſych.

Compoſita.

Ἄκωπος, ὁ καὶ ἡ, remo carens: in anth. epigr.

Δίκωπος, qui duobus tantùm remis agitur: ut δίκωπα σκαφίδια, Strab. lib. 1.

Ἐγκωπον, ου, τὸ, ea pars navis in qua remi ſunt collocati: apud Athen.

Εἰκοσόκωπος, viginti remos habens. ut εἰκοσάκωπος ναῦς, navis quæ viginti remis impellitur.

Ἐλίκωπες, Græci dicebantur ἀπὸ τῆς ἐλίσσειν τὰς κώπας, i. à remis circumvertendis. Vide & in comp. ab ὤψ in Ὀκτώκωπος.

Ἐπίκωπος, remo admotam habens manum, remigationi accinctus, qui eſt in procinctu navigationis. idem quod ἐπωπευτὴς vel ὁ κωπηλάτης, remex. Item remigio inſtructus: ut ἐπὶ νεὼς κέρκυρᾳ. Athen. 65.

Ὀρθοκῶπαι, qui ſe erigunt in ducendis remis, ut fortius eos impellant. Heſych.

Πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur.

Πρόσκωπος, (q. d. qui eſt ad remum, ſeu juxta remum) remex. qui manum remo admovet, qui remum manu tractat. Thucyd. lib. 1. Luc. in Char.

¶ *Pertinentia ad* κώπη, i. manubrium.

Κωπήεις, εσσα, όν, manubrium habens ſeu capulum: ut φάσγανον κωπῆεν, apud Hom. Il. ο, & ξίφος κωπῆεν. Il. ψ.

Ἀκώπητος, ου, ὁ & ἡ, imparatus, ἀπὸ τοῦ νεὼς μὴ ἐχούσης κώπας, inquit Heſych. vel à κώπη. i. λαβὴ τοῦ ξίφους.

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in ſomn.

Πρόκωπος, ut πρόκωπος δεξιὰ, dextra capulo admota. Et πρόκωπα ξίφη, enſes quorum capulis manus eſt admota. A Suida exp. nudi, i. diſtricti.

ΚὨΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, ſaccus coriaceus: ut in quo panes reponi ſolent. Sic parafiti quidam apud Athen. l. 6. dicunt ſe αὐτὶ κωρύκων παρέχειν ſe τοῖς ἀθλητοῖς. Hom. ε. appellat κώρυκον quem alibi

alibi ἐλέφαντα πυκνὰ, & δρὲς εὐῤῥαφέας. Exponitur etiam folliculus, ſicut ϑηλάκιον. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 14. de ulmo, ἐν ᾗσι κωρύσσι τὸ κόμμι καὶ ϑηλὺ ἄπλα κωνωποειδὲς φέρει. ¶ Κωρύκους à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Athenienſibus dictas κρέας, tradit Athen. lib. 3. ex Hegeſandri commentariis. ¶ Κώρυκος eſt etiam montis nomen, à quo κωρύκιον ἄντρον & κωρύκιος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium eſſe dicant: cujus incolas vocari κωρυκαίους: proverbio autem dici κωρυκαῖος ἠκροάσατο, explorator ſive delator auſcultavit.

Κωρυκὶς dicitur pro κώρυκος, teſte Euſtath. ex Ariſtoph.

Μονόκωπος, unico remo utens: ut μονόκωπος ἀὴρ. Eurip. in Hel.

Κωρυκώδης, ης, ὁ, ἡ, peræ ſeu folliculo ſimilis. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. 15.

Κωρύκιον, ου, τὸ, ſaccus, folliculus. Suid.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem.

ΚΩΣ, pellis ovina villoſa, ovinum vellus. ✠ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῷ κοιμᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemnia, ἐπλέομεν ὦ κῶε ἐπὶ κῶς.

Κῶας, idem. Etymologus ſcribit fieri κῶας per pleonaſmum, ſicut ὦας ex ὦς. Apollon. Argon. l. 1. Χρύσεον μῆλον κῶας, quod alibi χρύσεον εἶδος, appellat. Sic Hom. Od. τ, Φέρε δὴ εἴδεον ἠδὲ κῶας ἐν' αὐτῷ. Et paulò antè, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλεσκε κῶας. Heſych. κῶας, exp. ὀφθαλμὸς, oculos: tanquam à nominat. κώς.

Κώϊον, & per contractionem κῷον, ovium vellus: idem quod κώς. Ariſtoph. ὁ δὲ πλυνεὺς κώϊα λάβρα, lavat vellera.

Κωδώριον, ου, τὸ, idem, Ariſtoph. in Ran.

Κῶς, οῦς, ὁ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κώεα & κώεσι apud Hom. ut Od. ε, Κώεα κατερύσαι θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι. Et Il. ϰ, ἐν ἀδεψήτῳ κεβοιῇ κῶεσιν οἰῶν ἑδάφεον. ¶ At κῶς, ος, ὁ, Heſych. eſt jactus taxilli, valens ſex. κῶς ἐπὶ χίον ſive κῶς πρὸς χίον, ſignificans comparationem imparium.

ΚΩΤΙΛΑΩ, loquitor, fabulor, garrio. Heſiod. in Erg. Μηδὲ γυνὴ τε νόον ταμίῃ ἐξαπατάτω Αἰμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen. lib. 10. Ἡ δέα κωτίλλουσα καθήμενον οἶνο ποτάζειν. Et Theoc. idyll. 15. Παύσασθ' ὦ δήσαιοι αὐτὺς κωτίλλοντες. Exponitur etiam blandis & fallacibus verbis decipio: ut apud Theogn. Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. Κωτίλῳ αὐθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτερον ἄχθος. Exponitur etiam canorus: in ovo Simmiæ Rhodij. Item blandus, fallax. Theocr. idyll. 21. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσαι; quàm blanda verba loqueris? Sic & Epigr. l. 3.

Κωτιλάδες, hirundines utpote quæ garrulæ ſint & loquaces.

ΚΩΦΟΣ, ος, ὁ, ſurdus, cui auditus eſt viriatus. Alexand. Aphrod. in probl. Διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ ἅπαντες; ut & apud Gregorium κωφὸς ἅπας. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, ſtolidus, hebes, ſeu abſurdus, ex conſequente: quòd tales ſint οἱ κωφοί. Soph. in Ajace, Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός. ¶ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam & τὸ ἄλαλον conſequens τῷ κωφῷ ut & κωφὸν πρόσωπον in ſcenis dicitur muta perſona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρεώρυξ, Nicandro rubeta muta: quam & ἄφθογγον appellat. κωφὸν κῦμα, fluctus nullum edens ſtrepitum, apud Homerum. Item pro hebes, invalidus, inefficax. Il. λ, Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος ἐπιφανοῖο.

Κωφότης, ητος, ἡ, ſurditas: cui Demoſthenes opponit ἀκριβῆ ἀκοήν.

Κωφίας, ου, ὁ, ſurdaſter. Heſych. eſſe dicit ſerpentis ſpeciem qui & τυφλίας nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exurdo, ſurdum reddo.

Κώφωσις, εως, ἡ, exurdatio, ſurditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφάω, exurdo, obſurdeſcere facio. Oppian. Cyneget. 3.

Κωφόομαι, ῶμαι, obſurdeſco, vel obmuteſco.

Κωφέω & κωφόω, ſurdeo, ſurdus ſum. Item ſileo, quieſco.

Compoſita.

Ἀνακωφάω, ῶ, ſurdum reddo, exurdo. Suid. ex Ariſtoph.

Ἀποκωφόω, ῶ, exurdo, i. ſurdum reddo. Exponitur etiam, mutum reddo.

Δύσκωφος, ſurdaſter, aurium gravitate laborans. Ariſtotel. de inſomn.

Ἑκηλόκωφος, qui ſponte ſurdus eſt, qui conſultò non audit, qui audire non vult: ut qui ſimulat ſe non audire, quum tamen audiat. Heſych. & Suid.

Ἐκκωφάω, ῶ, idem quod κωφάω. Ariſtoph. in equit. Οὕτως ἡμῶν τὰς Ἀθλίας ἐκκεκώφηκας βοῶν, clamoribus tuis exurdaſti & obtudiſti.

Ἐκκωφόω, idem. Lucian. in Tim. καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται, καὶ βαρὺ ἀκοῦσαι οἱ παρηβηκότες, aures tuæ exurdatæ ſunt, ſeu exurduerunt.

Λασιόκωφος, q. d. ſurdus ex nimia aurium hiſpiditate, ὁ λάσια ὦτα ἔχων, ὡς συγκεκωφῶσθαι ὑπ' ἀνωμαλότητος.

Παράκωφος, aliquantum ſurdus, ſurdaſter. Apud Athen. l. 10. Οὐ μὴν ἔτι παράκωφον ὁ τυφλὸς ἔοικε λαλήσας, quod ægrè & penè ſurda aure audiatur.

Ὑπόκωφος, aliquantum ſurdus, ſurdaſter. Ariſtot. rhet. l. 3. Item ἡ ἀκοὴ καὶ μὴ παντοιωδῶς, teſte Suida. Ψυχὴ ὑπόκωφος, exp. animus iners, ingenium obtuſum.

Λ

Nota eſt undecimæ apud Græcos literæ, quam λάμβδα ſeu λάβδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: ut quum φίνατος dicunt pro φίλτατος. Attici contrà hanc in illam convertunt λίτρον dicentes pro νίτρον. ¶ Eſt etiam nota numeralis, de qua vide in Appendice.

Λαμβδακισμὸς ſive λαβδακισμὸς, literæ λ crebra & odioſa repetitio. Fab. lib. 1. cap. 9.

ΛΑ, particula per ſe nihil ſignificàs, in compoſitione vehementiorem ſignificationem reddit: ut in λάγνος, λάμαχος, &c.

ΛΑΑΣ, λάας, ὁ, lapis, ſaxum. Iliad. δ, Ἀμφοτέρωθι τένοντε & ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄρηος ἀπηλοίησεν. Il. β, Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω. Sic & Od. λ, & Il. γ.

Λᾶς, (per contractionem factâ ex λάας) genit. λᾶος, idem quod λάας. Nicand. in Ther. Σκορπίος ἀσπιδοειδὴς ὀλίγῳ ὑπὸ λᾶϊ λοχήσας. Hinc & dat. λάϊσι. Il. γ, Ἵσταν τε πλυσκόμοισι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Ariſt. de gen. an. l. 1, τὰς λάας πεπυκάσθαι ὑφ' ἑαυτῶν τοῖς ἰχθύσι.

Λάϊνος, η, ον, lapideus: ut Od. υ, παρὰ λάϊνον οὐδόν. Sic Il. γ, ἡ τέκεν ἤδη Λάϊνον ἔντος, χιτῶνα κρατὺν ἐνέχ' ὄφρα ἕοργας.

Λαΐνεος, idem: unde apud Theocr. idyll. 24. λαϊνέας κρηπῖδος, & apud Nonn. Ἄρσεσι λαϊνέοις, & Λαΐνεον κευθμῶνα.

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ. & ε.

Λάω, F. λάσω, lapido, lapidibus obruo, jactu lapidum inceſſo: idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφαῖραι μόλις ἢ κατὰ λάσιν ἢ ἐμπίπτουσαι. (ſchyli.

Λάσιμος, ου, ὁ, lapidatio: & malorum cumulus, ſcholiaſtæ Aeſ-

Λάσιμος, ος, ὁ & ἡ, lapidatorius: vel lapidatus. Eurip. in Oreſte.

Λάστης, ου, ὁ, lapidator. Etymol. ex Lycophr. Exponitur etiam, dignus qui lapidetur, apud Aelian. & Suid.

Λαστὸς, lapidatus. Heſych. Item pro ὀργὰς, apud eundem. Ἀπὸ τοῦ λάω.

Λαὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀποπλάω, in lapidem verto ſeu commuto. Exponitur & lapido.

Εὐλάϊγξ, è bonis pulchriſq; ſtructus lapidibus.

Καταλάω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epiſt. καταλάσαι βάλοντες, jactis lapidibus obruerunt. Vitur & Thuc. Demoſth. & alij. Hinc & paſſ. καταλασθεὶς, lapidibus obrutus, apud Herodot.

Καταλάσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολάω, lapido, idem quod ſimplex λάω.

Λιθολάστης, ου, ὁ, lapidator. Heſych.

Λιθολάστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολαστῶ, idem quod λιθολάω.

Σπήλαιον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Λαβὴ, &c. vide in Λαμβάνω.

ΛΑΒΡΟΣ, ος, ὁ, vorax, nimiùm vorax. ✠ quaſi λίαν βορὸς ſeu λίαν βαρὺς, Euſtath. Accipitur plerunque pro, avidus & qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit: Epigramm. lib. 2. λάβρος δὲ ἐς βάκχον ὀλισθὼν Ἄγχιος ἐπὶ σφαλερῇ ζωροποτεῖ γναθμῷ. Et τὸ λάβρον, ejuſmodi aviditas hianti ore omnia devorandi. Plut. περὶ ἀδολεσχ. τὸ λάβρον τοῦτο, καὶ πρὸς τὰς λόγους ὀξύπνουν ἀναπεφυκὸς, tribuitur interdum rebus inanimatis: ut apud Oppian. l. 3. πυρὶ λάβρῳ. Et ποταμὸς λάβρος. Il. Φ. Item ἔρως λάβρος. Od. ο, & ζέφυρος λάβρος. Iliad. γ, Sic dicitur λάβρον πνεῦμα, apud Plut. ſymp. l. 4. Apud Soph. λάβρον στόμα, ex p. procax.

Λάβρως, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè.

Λαβρασωλή, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas. Suid.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Athen. lib. 7.

Λαβρύομαι, incontinens vel præceps ſum in loquendo. Il. ψ, Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, (loquendo.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia ſeu incontinentia & procacitas in

Λαβρεύζω, idem quod λαβρύομαι. Nicand. in Alexiph. εἶα γε μὴν ἔτι Δύμαια λαβρεύζεσκε.

Λαβρύσσω, idem quod λαβρύομαι & λαβρεύζω. Heſych.

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax: piſcis qui ab Ariſtotele numeratur inter eos qui præda laniatuq; vivunt. Dictum eſſe παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν tradit Etymol. ex Oppiano. Athen quoque lib. 7. eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit. Euſtath. Διὰ τὸ λίαν βορὸν, vide & Plut. de ſolert. animal.

Λαβράκιον, ου, τὸ, parvus labrax. Athen. lib. 14.

Λαβρωνία, ἡ, poculum quoddam Perſicum: ἀπὸ τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, ut Athen. ſcribit lib. 11. Idem ibidem maſcul. gener. dicitur λαβρώνιος ſubſtantivè, & λαβρώνιον apud Heſyc. Eſt & λαβρώνιος adject. ut λαβρώνιος ὄρνις, apud eundem Athen.

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus: locus multis viarum ambagibus inflexus. Suidæ & Heſych. κοχλιοειδὴς τόπος. Vide Plin. lib. 36.

lib. 36. c. 13. ¶ Dicitur etiam in loquaces, quòd ij ſoleant multis verborum ambagibus uti, & orationis exitum inveniant nunquam. ¶ Λαβύρινθοι dicuntur etiam naſſæ piſcatorum, ſeu alia inſtrumenta variis nexibus & plicaturis ita contorta ut non facilè principium aut finis appareat: hinc apud Theocr. idyll. 22. ὡς χοίνων λαβύρινθοι, ex juncis facti labyrinthi. ☞ Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν.

Λαβυρίνθιος, & λαβυρινθώδης, labyrintheus, & labyrintho ſimilis. Lucian. λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum: placentæ genus è ſimila & oleo recente, teſte Heſych. Athenæus lib. 3. ex Ariſtophane citat, λάγανα πέπεπται.

Λαγανίον, ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14.

Ἀβρολάγανον, (*comp.*) panis genus delicatum, apud Athen.

Λαγαρὸς, &c. vide in Λαγών.

ΛΑΓΗΝΟΣ, ου, ὁ, lagena, poculi genus. Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης Κωϊπόλιον, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἥ δὲ λάγυνος ἔχει. Et in Epigr. apud Suidam, Κύπριδι κεῖσο λάγυνος. Athen. lib. 10. dicit Demetrium Phalereum Crateti Cynico, σὺ τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων καὶ λάγυνον τέμψαι οἴνου. Vſurpatur etiam maſc. gen. apud Athen. Scribitur & λάγυνος per υ in ſecunda ſyllaba, apud Suidam, Athen. & Euſt. Idem Athen. l. 11. ſcribit dicere quoſdam λάγυνον eſſe nomen menſuræ apud Græcos, veluti χοῦ & κοτύλης.

Λαγυνίον, vel λαγυνίδιον, ου, τὸ, lagenula.

Compoſita.

Ἀρτολάγυνος πήρᾳ, panem & lagenam habens pera.

Τελλάγυνος, tres continens lagenas. Athen.

ΛΑΓΝΗΣ ſive λάγνος, ου, ὁ, libidinoſus, laſcivus, ſalax, effuſus & præceps in venerem. Heſych. & Suid. ☞ Euſt. ſcribit λάγνον dici videri per ſyncopen vel quaſi λάγηνον, admodum fœcundum ſeminis: vel quaſi λάγνιον, admodum mulierioſum: particula λα utrobiq; poſita pro λίαν: Atticè in ſuperl. dici λαγνίστατος pro λάγνις.

Λαγνεύειν, libidinoſum & ſalacem eſſe, pronum eſſe ad res venereas. Item rebus venereis uti, ſemen emittere: apud Hippocr. de morb. intern. itidemq; in lib. de genitura.

Λάγνευμα, τὸ, laſcivia, ſalacitas. item coitus, ſeu ſemen. Hippocr. de nat. infant.

Λαγνεία, ἡ, (q. d. libidinoſitas) ſalacitas, immoderata rei venereæ appetentia. Xenoph. & Phil. de vita Moſ. lib. 3. Item pro coitu, ſeu ſemine genitali, apud Hippocr.

Καταλαγνευθὲς, in libidinem effuſus. Heſych.

ΛΑΓΧΆΝΩ, (aor. 2. ἔλαχον à λήχω, inuſit. præt. med. λέλογχα. fut. κληρώσομαι, à κληρόω) ſortior, ſortes duco. Iſocr. in Areop. δημοκατέραν τοιαύτην ἐνόμιζον εἶναι τῆς Ἀρείου τὴ λαγχανέιν γιγνομένης. Sæpius ſignificat, ſorte accipio, ſortitò obtineo ſeu ſorte mihi obtingit. Il. η, ὅς κε λάχῃσι, quiſnam ſortitò obtineat. Il. ψ. μοῖ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Ἐνοσίχθων. Thucyd. lib. 8. ἐπὶ Χίον λαχόντες ἔπλευν, quum id ſortitò eis obtigiſſet. Et cum genitivo. Apollonides l. 1. epigr. Μητέρες ὡς αὐτοῖς μοίρης λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχών. Sic apud Ariſtoph. in avib. κυάμῳ λαχὼν, faba eam dignitatem ſortitus. Dicitur & ἔλαχον ἱερούς, apud Demoſthen. & λαχεῖν βασιλέα, per ſortem creari regem, apud eundem. ¶ Λαγχάνω δίκην, dicto judicium, litem intendo, edo judicium & actionem: (quod etiam ſubſcribere judicium dicitur) à more priſco deductum. ſortes enim à judicibus ducebantur, & quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur: Demoſth. contra Mid. & apud Iſocr. Interdum conſtruitur cum genitivo, ubi tamen accuſat. δίκην, ſubaudiendus videtur: ut apud Dem. ibidem, φόνου αὐ δ' ἐκόντως ἐμαυτῷ λαχεῖν, mihiq; ipſe cædis judicium dictaviſſe. Litigator autem dicitur litem λαγχάνειν, quum ſortitur & ſorte exeuntem in judicium deducit. Et prætor dicas ſortitur, ἐν τῷ κληροῦν, hoc eſt, ſortib. miſſis & eductis controverſiarum agendarum ordinem conſtituit, vel quæſtionum exercendarum. ¶ Item λαγχάνω, obtineo, obvenit mihi: vel nanciſcor, adipiſcor. Il. ω, τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμέτερον: Sic Heſiod. in Th. ἡμὶν ἔχει ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν. Sic & Ariſtot. de mundo, τῷ αὐτοπάτῳ καὶ πρεσβίστῳ ἕδρανον ὁ Θεὸς ἔλαχε Et cum genit. apud Thuc. l. 2. οἱ αὖ τῆς δυσπεπτότητος λάχοιεν πλουτῆς. Sic & apud Syneſ. & Phil. de mundo. Res quoq; aliqua aliquem λαγχάνειν dicitur quæ ſorte obtingit ſeu obvenit: ut apud Plat. l. 5. de leg. καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ Θεῷ, partes ſingulas ut ſorte obtigerunt. ¶ Item tranſitivè, participem reddo, tribuo, aut veluti ſortem tribuo: ut Iliad. ψ, ἐπεὶ μὲ πυρὸς ἐλελάχητε, ſi hoc veluti ſortitus à vobis fuerim ut me cremetis. Sic & Il. ο, & χ.

Λαχμὸς, ὁ, ſors, κλῆρος: ut Soph. & Theoc. ſcholiaſte exponunt, dicentes poëticum eſſe. ¶ Exponitur etiam λακτισμὸς, calcitratio: apud Antimachum. ¶ Item pilorum denſitas. Od. ι. Λαχμῷ ἠνώγμον: ubi tamen Euſtathius annotat quoſdam cum Herodiano malle ſcribere λάχνῃ, & Etym. Seleucum ſic ſcribere teſtatur.

Λᾶξις, εως, ἡ, ſortitio. Heſych. Item ſors, vel ſortitio per ſortes Suid. ex Herodoto.

Λάχος, εος, τὸ, ſors, *hoc eſt*, id ipſum quod ſorte obtingit. Gregor. Exponitur etiam, fortuna & ſors hominis, apud Theogn. Ἢ πλείω ἢ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.

Λάχεσις, ἡ, Lacheſis: una ex Parcis. Ariſtot. de mundo. Ita dicta, quoniam vitæ quæ ſorte obtingere ab ethnicis dicitur, præeſt.

Λῆξις, εως, ἡ, ſortitio. Plerunque de ſortitione cauſæ, i. exordio. Iſæus. ἐν ᾧ ἔλαχον τὴν κλῆξιν ἅτοι. Sic & apud Plat. & Demoſth. Item ſors, id ipſum quod ſorte obtingit, portio, conditio. Item ſors, i. hæreditas, portio quæ è bonis paternis ſorte obvenit: Philo de vita M. l. 3. & l. 1. Syneſ. de inſomn. ¶ Item ceſſatio, (à verbo λήγω) Suid.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate dicitur, ſors, portio: teſte Etymol. & Heſychio. Etym. ex Ione. ἔκ τε τῆς τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ¶ Item lancea. Ariſtot. de poët. λόγχῃ φορεῖσι γηγυεῖς. Chron. in epiſt. οἱ Θρᾷκες, πρὶν ἐς ἐφικτὸν ἐλθεῖν, ἠκόνησαν τρεῖς λόγχας ἑκάστος. In Epigr. venabulum quoq; ſic appellatur. Polluxetiam λόγχῃ eſſe dicit cuſpidem ſeu mucronem haſtæ: ſic accipitur apud Xen. Hell. 7. ἠκροβολίζοντο λόγχαις καὶ μαχαίραις. Sic & apud Ariſtoph. in Holcadib. Ab hac ſignificatione qua pro lancea accipitur ſunt ſequentia derivata.

Λογχίτης & λογχαῖος, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid. ¶ Fœm. λογχίτης, ιδος, herbæ nomen eſt: ſic dictæ quoniam ἐν ᾠδαχαπίοις ἀπέρμοσι ἔχει πρίγνον ὅμοιον λόγχῃ. Dioſc. l. 3 c. 161.

Λογχοῦν, mucronatim in acutum definere.

Λογχωτὸς, mucroni aut cuſpidi ſimilis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.

Compoſita: ac primùm ex λαγχάνω.

Ἄληκτος, qui nondum ſorte obtigit, ſeu ὁ μή πω εἰς λάχος ἐλθών, ut Euſt. exponit. Vide & in compoſ. à Λήγω.

Ἀνταλαγχάνω, reſortior: ut αὐταλαγχάνειν δίκῃ, apud Dem. contra Mid. reſortiri judicium, *hoc eſt*, ab arbitris ad judices provocatione facta cauſam denuò diſceptare. Apud eundem οἱ νόμοι καὶ τούτων διδόασιν αὐταλαγχάνειν παραχαράς, exp. leges præſcribendi jus indulgent, ſeu dant poteſtatem agendi.

Ἀντίληξις, apud Athenienſes veluti παλιωδικία erat hujuſmodi, quum quiſpiam in judicium vocatus non reſponderat, aut vadimonium promiſſum deſeruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non reſponderat, eremodicio damnabatur; ut hodie fit: huic porrò ſic cauſa lapſo intra duos menſes licebat judicium illi reſortiri ſecundum quem cauſa indicta judicata fuerat, alioqui tantæ pecuniæ damnabatur quantum pecuniæ ſummam in intentione ſua actor petendam cenſuerat: judiciumque ex eo tempore in rem ſemel judicatam tranſiſſe cenſebatur. B.

Ἀπολαγχάνω, ſortior infeliciter, ſors mihi non obtigit, ſorte vincor: Plut. in conſolat. καὶ δεῖ λαχόντα μὴ ἄχθεσθαι δ' ἀπολαχόντα δὲ φέρειν εὐκαταχθῶς τὴν τύχην. ¶ Item pro ſimplici λαγχάνω, ſortior, ſeu ſortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντες τῶν κτημάτων τὸ ἐπιβάλλον, ſortiti, ſeu ſimpliciter, adepti. ¶ Item pro Διαλαγχάνω ſeu Διανέμομαι, apud Suid.

Διαλαγχάνω, ſortior inter. Item ſortitò divido ſorte inter nos divido. Xen. pæd. 7. Διαλαχόντες τὰς ἁμάξας κομίζειν ὅποι ἂν αὐτοὶ πορεύωνται, ſorte inter ſe vehiculorum curam partientes. Plut. περὶ φιλαδελφ. ὥσπερ οὖν τριακοσίοις ἴσον κατέρας ἡμέρᾳ σίτου δῶμεν Διαλαχόντες.

Διάληξις, εως, ἡ, diviſio ſeu partitio quæ ſorte inter aliquos fit. Suid.

Ἐκλαγχάνω, ſortior: unde ἐκλάχοι ſortiatur, apud Soph.

Ἐπιλαγχάνω, ſuper alio ſeu poſt alium ſorte obtineo, poſt alium mihi ſorte obtingit: hinc ἐπιλαγχάνοντες appellantur qui ſortitò ſufficiuntur & ſubleguntur. Aeſchin. ἐντεῦθεν δὲ ἀσπάζεται Δημοσθένης οὔτε λαχὼν οὔτ' ἐπιλαχών.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicib. ſortior, ſeu præſenti ſorte amiſſa & mutata alia ſorte obtineo & quaſi ſortitò muto. Philo de mundo, ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Plut. de Deo Socr. ὅπως οὐκ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Sic & Baſil. τοῦτο γὰρ ταῦτῃ μεταλαγχάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τεθεσπισμένῳ τοῦ Θεοῦ. ¶ Exponitur etiam, ſerò ad muneris functionem accedo: apud Plat. in Gorgia.

Συλλαγχάνω, ſimul ſortior. Plut.

Compoſita ex λάχος.

Μοιρολαχέω, ſeu μοιρολογέω, ſorte diſpertior. Poll. l. 8. Item ſortitò portionem ſeu partem aliquam accipio. Heſych.

Μοιρολόχαι, qui ſortitò partes diſtributas capiunt, ſeu partiari. Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius ſortè obvenit, prior ſors.

Compoſita ex λόγχη.

Ἀκαμπτολόγχης, haſta infatigabilis. Pind.

Μοιρόλογχοι, qui publica aliqua bona diſtribuunt ſorte. Heſych.

Πλατύλογχοι, dicuntur quorum haſtilia latis cuſpidibus præfixa ſunt. Poll.

Χρυσόλογχος, auream lanceam geſtans: Palladis epith. apud Eurip. in Ione.

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, il'a, lateris cavitas laxior & exossis inter costas & coxendicem: ☞ dicta, ut Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρὸν. ut Eustath. παρὰ τὸ ληγὰν οἷον τὰ ὑγρὰ ὑπολύειν, ab Homero vocatur λαπάρη. ¶ Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθονίοις λαγόσι, terræ cavitates & hiatus. & apud Athen. l. 11. Ε'τόξε κοίλης λαγόνος οὐρωίας βάθος.

Λαγαρὸς, ά, ὸν, laxus, vacuus, non distentus nec plenus. Hippocr. (de corde) ἀπὸ ἡδὲ ἐς πάμπαν εὐρυχοίλιος, καὶ μεγαλαρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themistoc. orat. 6. τῶν πόλιν αὐτὴ λαγαρὰς ἐκτησάμενος μεσόλιθ ἐποίησεν ἀγκλαίας. Athen. l. 3. πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων ἐστερημένων, μὴ σμικρὸν χρόνον λαγαροὶ γενόμενοι: Eustath. κοιλότητα, hoc vocabulo significari ait, qualis est τῶν λαγόνων. Grammatici λαγαρὸν versum vocant, qui non eodem, i. pleno tenore incedit, sed in medio laxior est, & ὑπόκωφον: eam ob rem & Σφηκοειδὴς dictus, qualis hic Homeri, Βῆ δ' ἰὲς Αἰόλος κλυτὸν δῶμα. Λαγαρότης, ητος, ἡ, ejusmodi laxitas & vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.

Λαγαρόομαι, ώμαι, ita laxus & vacuus fio. Exponitur etiam, extenuor, contrahor. Fluvius λαγαρῶσθαι dicitur, quum excavatur & paulatim subsidit, ut hyeme quum adstringitur gelu, in Epigr.

Λαγαρίζομαι, itidem laxus fio & exinanior. Aristoph. in Vesp. Hesychius λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ ὠθεῖν τὰς λαγόνας ἢ ἀγκῶνα ὠθοσάμενον πυκνὰ ἀμπέρονα τὴν χεῖρα.

ΛΑΓΩ'Σ, ῶ, ὁ, lepus. Il. χ. Α'ρπάζων ἢ ἀρνὸν ἀμολγὸν, ἢ πτῶκα λαγωόν. Od. ρ. ἠδὲ ὠθήκης ἠδὲ λαγῶός. Luc. de hist. scrib. συσὶν ἀγρίοις καὶ λαγωοῖς καὶ ὑποζυγίοις. ¶ Item nomen sideris cœlestis apud Aratum: quod & Latinis lepus dicitur. ¶ Λαγωὸς θαλάσσιος, lepus marinus. Plut. de solert. anim. Dicitur etiam λαγῶς & λαγὸς: quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eustath. Plut. symp. 4. (de ludæis) καὶ τὸ λαγῶ φησί τις ἀπέχεσθαι τοὺς αὐτόχρας. Sic & apud eundem in apophth. Frequentius est λαγὼς, & sæpè apud Xen. in Cyneg. reperitur. Vtitur & Demosth. Plut. Luc. Athen. ☞ Sunt qui à λα, particula epitatica & ὄς derivatum velint, nam prælongas aures id animal sortitum est: alij autem à λάαν, i. βλέπειν.

Λαγῷος, α, ὸν, leporinus: ut λαγῶα κρέα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. pro quo & absolutè λαγῶα, apud eundem l. 4. Pro eodem reperitur & λαγώνειος, apud Hesych.

Λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus. Λαγωδὰς, orus avis.

Λαγίδης, ου, ὁ, catulus leporis.

Λαγιδεὺς, lepusculus. Et λαγιδεὺς γεώρυχος, cuniculus: quod animal lepori assimile fossis se abscondere amat. Strabo l. 3.

Λάγιον, ου, τὸ, lepusculus.

Λάγλος, idem quod λαγῷος: ut κρέα λάγλα, Eustath.

Λαγῶσαι, insulæ quædam à leporum abundantia denominatæ: Strab. l. 10. Athen. l. 1.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo, arripio, corripio. Poëticum est, idem significans quod in prosa λαμβάνω. Hom. Iliad. θ. λάζε δ' ἔγχος, arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Iliad. β. Πρῶτοι ἐν κονίῃσιν ὀδοὺς λαζοίατο γαίῃ, dentibus terram corripiant, seu mordicus terram prehendant, i. corruant. Od. ν. πάλιν δ' ὄγε λάζετο μῦθον, i. sermonem excipiebat, altero suæ orationi finem imponente. Vtitur hoc verbo etiam Hippocr. in lib. de loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον πεφυκὸς dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον πονέειν, morbos admittere, hoc est, morbis esse obnoxium ut vicissim, αἱ νόσοι λάζονται, corripiunt & invadunt. Eodem libro ἀπὸ ῥίγματος πυρετὸς ἐλάζετο τριταῖος ἢ τεταρταῖος ἡμέρας. Et de morbis l. 2. ὧν ζφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ὀδυνῶν λάζεται ἐν τῷ κοπιώδεϊ ἐς τὸν ῥάχιν. Genitivo etiam jungitur apud Aristoph. in Lysistrata, λάζοισθε πᾶσαι τῆς κύλικος.

Λάζυμαι, idem quod λάζομαι. Hippocr. Γυναικείων, l. 1. τὸ στόμα οὐκ ἐρυθρὸν ἐστὶ τῆς μήτρης, ἀλλ' ἰδιωτικὸν, ἐξ οὗ λάζυται γονῆς.

Compositæ.

Α'ναλάζομαι, rursum capio. Theoc. idyll. 19. ἐπέρῳ κἠναλάζεο μηρῷ.

Α'νιλάζομαι & Α'νιλάζυμαι, pro ἀνθιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio. Eurip. Τί δ' ἐστὶν ὅ σοι καμοὶς ἀνιλάζεται. Idem in Oreste, Α'λλ' ἀνιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει.

Ε'πιλάζομαι, prehendo, comprehendo. Ex Eurip. ἐπιλάζυμαι σῶμα, os contineo.

Προσλάζομαι & προσλάζυμαι, assumo. Eurip. in Hecuba.

Λάθε, &c. λάθρα, &c. vide in Λήθω.

ΛΑ'ΘΗΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. l. 8. hist. pl. ☞ Plut. in probl. Rom. scribit Pythagoricos aversatos esse fabas ἐκ τὸν λάθυρον καὶ τὸ ἐρεβίνθου, ὡς παρωνύμους τῇ ἐρεβώδες, καὶ τῇ λήθῃ, ad etymon alludens. (c. 11

Λαθυρὶς, herba quædam, de qua vide Dioscor. l. 4. c. 167. Plin. l. 27.

Λαίγξ. vide in Λᾶας.

ΑΑΙΔΡΟ'Σ, ῶ, ὁ, impudens, procax, audax. Hesych. itidemque scholiastæ Nicandri in Ther. σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιφόω. Et in Alexiph. γερσὶν λαιδρὴν δαμάσσατο θηρός.

ΛΑΙΛΑΨ, απος, ὁ, turbo: genus venti procellosi. Aristot. de mund. λαίλαπα & σρόβιλον esse dicit ventum violentum, qui infernè sursum versus repentè convolvitur. Hesych. esse dicit venti vorticem cum imbre. Iliad. μ. ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσοι. Iliad. δ. νέφος Φαίνετ', ἰὸν κατὰ πύσθεν, ἄγγελόν τε λαίλαπα πολλῶν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur, Iliad. ρ. Ε'λθὼν δ' ἐξαπίνης αὔτεμος στυγὴ λαίλαπι πολλῇ Βόρρης τ' ἐξέσρεψε καὶ ἐξετάνυσ' ἐπὶ γαίῃ. Odyss. ι. Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' αὖτμον βορέλω νεφεληγερέτης Ζεὺς λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem Odyss. μ. ἐπαύσατο λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso usurpavit in Alcyone, αἰθρίαν ἐξ ὀμείνης τῆς αὐτοσάτε λαίλαπος καὶ θαλάσσης μειδιᾶσαν.

ΛΑΙΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, guttur, gula, jugulus. Iliad. σ. Δείδιε δὲ μὴ λαιμὸν ὑποτμήξειε σιδήρῳ. Il. τ. - οὔπως αὖ ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰέναι Οὐ πόσις, ὃς δὴ βρῶσις ἐτώσιος πεδιήσιτ. Luc. συλλαμβάνει τὴν ὑάλῳ τὸ λαιμόν. Sic & alibi apud eundem. ☞ Eustath. scribit derivari à λάω, unde λαύω & ὑπολαύω, ἀφ' ὃ τὸ ὑπολαυστικὸν τὸ τόπου.

Λαιμάσσω, insatiabili gulæ aviditate deglutio, seu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω & λαιμάζω: Hesych.

Λαιμώσσω, gulæ ingerere & abligurire cupio: vel famelicus sum. schol. Nicand. ex Hipponacte, Λαιμώσσει δὲ σε τὸ χάλως ὡς Η'ρώδης. Legitur & apud Nic. in Ther.

Λαῖμα, Aristoph. schol. & Suidas exp. λαιμὸς: apud Aristoph. in avib. & apud Menand. Alij exp. αἷμα. Nonnulli ὄρεμμα.

Λαΐνεος, λαΐνος, vide in Λᾶας.

ΛΑΙΟ'Σ, ᾶ, ὁ, finister, lævus: idem quod ἀριστερός. Herodian. ἐν τῷ λαιῷ μέρει, à finistra.

Λαισήιον, clypeolus, parmula. Iliad. ε. & μ. Δηΐοων ἀλλήλων ἀμφὶ σφῇσι βοείας Α'σπίδας εὐκύκλους λαισήιά τε πτερόεντα. ☞ παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ χερὶ βάλλεσθαι, quòd finistra manu facilè gestari queat & agitari. Vide aliud etymon in Λάσιος.

Α'μφιλαής, utraque manu lævus, ἀμφαριστερός.

Λαῖτμα, vide in ultima classe comp. ex Τέμνω.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, vestis seu vestimentum: & quidem è tenui stamine, vestis attrita & lacera. Odyss. ν. ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ε'σσυε ὄκνῳ συνέηκεν ἰδὼν αὐθρωπος ἔχουσα. Et Odyss. υ. κἀκεῖνον οἶω τοιάδε λαίφε' ἔχουσα κατ' αὐθρώπους ἀλάλησθαι. ¶ Significat etiam velum: apud Plut. μέλα λαῖφος ὑποστολίσας. Sic Eurip. in Hecuba, τὰς πολυπόρους ἀκτὰς Λαίφη πεσόντος ἐπερεδρεύσας. Et in Oreste, λαῖφος ἀκάτου θοᾶς ἀναλινάξας ὑς δ' αἰμῶν. Dicitur etiam fœm. gen. λαίφη: ut apud Suid. διερῶ ἀπεσείσατο λαίφη, quod exp. χλαμύδα, chlamydem.

Λαιψηρὸς, vide in Αἶψα.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lacatha: ponitur in censu arborum campestrium apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 4. Λακήφα vel λάκηφα ibid. c. 7. in numero τῶν ἀκανθωδῶν.

ΛΑ'ΚΑΦΟΝ, ου, τὸ, lacaphthum: à Paulo Aegin. in lib. 7. c. 22. numeratur inter species aromatum, è quibus κύφι τὸ ἡλιακὸν cõponitur, esseq; dicitur cortex pini, aut alterius alicujus arboris.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ης, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, nugatrix: item convitiatrix, maledica. Epitheton est cornicis apud Hesiod. in Erg. Apud Platonem verò l. 10. de rep. ἡ λακέρυζα ὡσὲὶ διαπόντιαι κύνες οἰκίαν κερωνάζουσα, i. vociferatrix, loquax, vel etiam latratrix. ☞ Etym. scribit, ex κρῶ fieri κερύζω; & pleonasmo τῆς ε κέρυζα, & præfixa epitatica particula λα, fieri λακέρυζα, i. μεγάλως κράζουσα.

Λακερύζειν, sive λακερύζεσθαι, multa verba facere, garrire, nugari: item convitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

Λακεῖν, λακις, &c. vide in Λακέω.

ΛΑ'ΚΡΟΣ, ου, ὁ fossa, fovea, Plutarc. in Polit. præc. ἔπηχον οὐ ὁδῷ παῖδες ὀκ λάκκοι λύκοι ἀφάγαλον οὐκ ὀπτοντες. In Psalmis Davidicis, λάκκος & τάφος ponuntur pro morte & periculo: quoniam foveæ & fossæ fiunt vel in insidiis vel in morte. ¶ Item cisterna seu fossa subterranea. Aristoph. in concion. Ε'ν τοῖσι καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν Υ'δατος. Et Apollodorus Gelous, Α'γωνιῶσι τόν τε τῶ λάκκω κώδυ Λύσασα καὶ τὸν τὸ φρέατος, εὑρεπεῖς Τας ὑμετέρας πεποίηκας.

Λακκωτὸς, ὴ, ὸν, cisternæus: ut λακκωτὸν ὕδωρ, aqua cisternina, aqua è cisterna seu fossa subterranea. apud Athen. l. 3.

Λακτίζω, &c. vide in Λαξ.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, Fησω, loquor. Lucil. lib. 2. Epigr. - μὴ παῦε πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plerunque ponitur pro temerè & inconsideratè

deratè verba fundare: ut apud Plut. de Alcib. λαλεῖν ἄρις᾽, ἀσυνταττότατ᾽ λίγειν. Tribuitur & animantibus ratione destitutis: ut locustis apud Theocr. idyll. 5. Et rebus inanimis, ut hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

Λαλέομαι, ῆμαι, dicor: ut apud Synes. ep. 125. καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι τοῦτο, ὡς ἡμεῖς αὐτὸς τρέφομέν τε & σάζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τὸ sermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci & garrulo, ut κρόταλον: apud Soph. in Antig.

Λαλητὸς, ὸν, ὁ, loquendi facultatem habens, qui loqui potest. Eust.

Λαλητικὸς, ὴ, ὸν, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, ut homo: apud Damasc.

Λαλητρὶς, ίδ᾽, ἡ, garrula, loquax. in Epigr.

Λάλητρ᾽, ου, garrulus, loquax: in iisdem.

Λάλ᾽, ου, ὁ vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita auct. ἐγὼ γὰρ λάλ᾽, οὐκ αὐθρίας εἶναι βάλομαι. Item loquax, vel loquaculus, blatero, garrulus. Theocr. idyll. 4. - ὡς λάλ᾽ ἔστι; Plut. symp. 1. (de amore) λάλον ποιεῖ τὸ σιωπηλόν. Sic & alibi apud eundem, & in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

Λάλις, poëticè pro λάλ᾽. Et λάλι᾽, ι, ὁ, idem. in Epigr. λαλίῳ ἑταίρῳ, amicam facundam.

Λαλιτερ᾽, ου, ὁ, loquacior (compar. irregul. à λάλ᾽) Aristoph. in ran. Εὐριπίδῃ παλεῖν, ἢ σοφὸν λαλίτερον. Et superl. λαλίτατ᾽, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

Λαλότης, ητ᾽, ἡ, idem quod λάλ᾽.

Λαλία, ἡ, loquela, sermo. Laërt. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, & pro loquacitate ponitur. Plut. in symp. 1. πολύφων᾽ ὁ οἶν᾽ ἐστὶ, καὶ λαλιᾶς ἀκαίρου καὶ φρονήματ᾽ ἡγεμονικῆ καθαπίμπλησιν. Idem in sympos. dicit μέτρις σύμπτωμα esse πολυονασμὸς λαλιᾶς.

Λαλάζω, vocifero. Hesych.

Λάλαξ, αγ᾽, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus. in Epigr. ¶ Hesychius tradit λάλαγας appellari virides ranas circum stagna degentes, quæ à quibusdam κέμβεροι vocentur: quosdam verò tradere λάλαγας esse avis speciem quandam.

Λαλαγὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hesych.

Λαλαγέω, ῶ, clamo, vociferor: vel resono & quasi loquentem imitor. Theocr. idyll. 5. τὼ δ᾽ ἐπὶ δένδρῳ Ὀρνιχες λαλαγεύετε. Sic in Epig. λαλαγεῦσαν σὺν ἄλσεσιν ἀηδόνα ἀχώ. Dicitur & de dentibus, apud Oppian. lib. 3. de venat. Λαλάγημα, τὸ, sonitus, jubilum, apud Suid. Λαλαγήτης, ου, ὁ, nugator. Hesych.

Ἀλαλὴ, ἡ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex λαλέω.

Ἀλάλητ᾽, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

Ἀπολαλέω, ῶ, effutio. Luc. in Nigrino, πόσα γ᾽ ὧν, οὐκ ἐχρῆν ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενον τὸ τελούμενον, ἢ δυσφορήσαντες ἀπίασιν. Exponitur etiam renuo, recuso sermone. Poll. Γ᾽στεῦν᾽ δὲ ἀπέρρησε ἔφη, οἷον ἀπολελαλημένος.

Διαλαλέω, divulgo, loquor.

Ἐκλαλέω, eloquor, loquendo effero: & in malam partem, effutio, evulgo, deblatero. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ μεθυσκόμενοι τὸ λογισμῶν, τὰ ἐπιβουλόμενα ἐξελάλει. Demosth. Olynth. 1. ἃ δὲ νῦν αὖθις ὀφλισκάνων ὅμως ἀπολαλεῖ τοῦτ᾽ δ᾽ ὑμᾶς δεινὰ μὴ πράξει.

Ἀνεκλάλητ᾽, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) qui loquendo efferri non potest, ineffabilis. 1. Pet. c. 1.

Καταλαλέω, deblatero, denarro prodo. Item obloquor. Polyb. lib. 3. τὸ μὲν Φάβιον καταλαλεῖ πᾶσις πόλεις ὡς ἀκμὴν ὢν χρόνον τῆς πράγμασιν. Item loquacitate obruo: unde καταλαλητικὸς, loquacitate obtusus.

Προσκαταλαλέω, objurgo. Exponitur etiam, loquacitate obruo, loquacitate obstrepo & obtundo: apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circumstrepo. Greg. de avib. καταφωνεῖ τὸ ἄλσ᾽, καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem, blatero, inaniter loquor: garrio. Aristoph. in concion. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδ᾽ ἐπιωθωνώμεθα. Sic & apud Gal.

Ἀπερίλαλητ᾽, ου, ὁ καὶ ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutulejus, blatero. Aristoph. in ran.

Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Luc. αὐτὴ φιλοσοφία & Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Sic Sap. 3. οὐκ αἰχλύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν εἰκόνι.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Act. 15. συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Sic & Matth. 17.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λάλ᾽.

Ἀέλαλ᾽, ου, ὁ & ἡ, semper loquens.

Ἄλαλ᾽, qui fari seu loqui non potest, infans, mutus. Plutarch. de def. orac. Marc. 9. & apud Aphrod.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, *hoc est*, quum quis mutus est & fari nequit. Exponitur etiam, πονηρία, ἀβελτερία, apud Soph.

Ἀμφίλαλ᾽, circũquaque loquax, passim loquax, apud Aristoph.

Εὔλαλ᾽, benè loquens, facundus, disertus. vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κατάλαλ᾽, maledictus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1.

Καταλαλία, obtrectatio. 1. Pet. 2. & 1. Cor. 12.

Μογιλάλ᾽, qui ægrè & difficulter loquitur, cui impedita lingua est, balbus. Aet. lib. 8. cap. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, linguæ hæsitantia.

Νευρολάλ᾽, per nervos loquens: de modulatis chordis, in Epig.

Ὀξυλάλ᾽, acutè loquens. Aristoph.

Περίλαλ᾽, loquax, dicax, futilis.

Πλασσόλαλ᾽, ficta & falsa loquens, falsiloquus.

Πολύλαλ᾽, multum loquens, loquax, garrulus.

Πρόλαλ᾽, præceps in loquendo. apud Suid.

Φιλόλαλ᾽, loquax. Laërt.

ΛΑΜΒΆΝΩ, (F. m. λήψομαι, à λήβω: præt. ἔληφα: aor 2. ἔλαβον) accipio, capio. Aristot. ethic. 1. αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, διδόναι δὲ μή, ipse quidem accipere vult, at dare nequaquam. Isoc. πολὺ αὖ δικαιότερον ἀπάντων, ἢ λαμβάνοισιν ἀργύριον, multo justius pecuniâ pendant quàm accipiant. Sic & μισθὸν λαμβάνειν, apud Luc. Et λαμβάνειν ἀπονοίας καὶ δέξασθαι, Xen. Hell. 4. Interdum exponitur, percipio: ut apud Xen. λαμβάνομεν οὔτε τῆς γῆς ὀδῶ, οὔτε τῶν οἰκιῶν. Item sumo: ut λαμβάνειν δίκην, sumere pœnas, Demosth. Et λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus, Plato. ¶ Item suscipio: ut λαμβάνειν ἔργον, suscipere aliquod opus, Xen. Dicitur & de animo: ut λαμβάνειν σὺ νῷ, animadvertere, recordari, apud Polyb. & λαμβάνειν σὺ τῆς γνώμας, complecti mente. Xen. Dicitur ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, mœstitia illum cepit, vel incessit, Xen. pæd. 5. Et ἔλαβέ με πόθος, incessit me cupido, vel animum meum. Herodot. Sic dicitur δέος τινὰ λαμβάνειν, θάρσος, &c. Pro quo & vice versa λαμβάνω θάρσος, &c. ¶ Interdum exponi potest, invado: ut λαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, Xen. Et λαμβάνειν πόλεις, Demosth. ¶ Item accipio, i. patior: ut Xen. in Oecon. ἀλλὰ καθάπτων ἀπ᾽ αὐτῆς τὸ ἱππεῖα κακὸν λαμβάνη, malum patiatur. Sic & πράγματα λαμβάνειν, molestia affici, apud eundem in Lac. pol. Sic λαμβάνειν αἰδῶ τινα, pudore aliquo affici. Soph. in Aiace. ¶ Item consequor, adipiscor, nanciscor, comparo: ut δόξαν λαμβάνειν, Apht. Et σύνοιαν λαμβάνειν, Thuc. Sic ἡδονὴν λαμβάνειν. Plato in ep. & γνώμην λαμβάνειν, veniam consequi, Demosth. Interdum comparo, i. emo, ut apud Aristoph. λαμβάνειν τι ὀβολοῦ, & λαμβάνειν δραχμῆς. ¶ Item prehendo, apprehendo, corripio: Il. Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα ἔμπεδα δύσω. Sic & Il. π. & alibi. Item deprehendo. Xen. λαμβάνειν τινὰ ὠνούμενον τὰς πολιτείας. Sic & apud Dem. Item convinco, damno: ut apud Herodian. l. 3. ἤδη γάρ τινας καὶ λαβὼν ἐπὶ τοιούτοις ὑπηρεσίαις ὁ Σεβῆρ᾽ ὠκύλασε. ¶ Interdum significat concipio. Sic dicitur mulier ὑπὸ γαστρὶ λαμβάνειν. ¶ Et apud Dialecticos λαμβάνειν est sumere quasi suo jure, i. tanquam firmum vel per se probatum.

Λαμβάνομαι, capior. Aristot. pol. 5. λόγῳ τε ἀποδιδόναι τῶν λαμβανομένων διαπαυομένων. Et τὰ λαμβανόμενα, apud Alex. Aphr. polit. 1. dicuntur τὰ λήμματα, seu ipsæ propositiones. Item deprehendor, corripior. Aristoph. in Plato. Ἐν αὐτοφώρῳ δεῖ σε ὀφῶντ᾽ ἁλημένον, deprehensi. Sic λαμβάνεσθαι νόσῳ, morbo corripi. ¶ Item convincor, damnor: unde Solon, κρείττης μὴ γένηται, ἀδὲ μὴ τῷ ληφθέντι ἐκδρὸς ἴσῃ, damnato. ¶ Item activè, prehendo, apprehendo: ut: καί μεν λαβόμενον τῆς χειρὸς, Plato in Charmide. Interdum nanciscor: ut Synes. ἐὰν λαβόμενος σχολῆς, si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo. Greg. ad Eudox. λαμβάνοντά σε τινὲς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς φιλονεικοῦντ᾽.

Λῆμμα, τὸ, quæ accipitur. Plutarch. in apophth. Item quod dono & muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur. Demosth. Accipitur & pro lucro & emolumento, quod alicunde capitur, seu pro reditu & obventione. Aristot. pol. 6. Demosth. contra Mid. Item sumptio, assumptio. Alex. Aphrod. Laërt. in Zen. Apud Dialecticos major propositio, λῆμμα plerunque κατ᾽ ἐξοχὴν, appellatur: quia sumitur à disputatore. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus & argumentum, ejus nempe quod tractandum sumitur atque proponitur.

Λημμάριον, ου, τὸ, q. d. propositiuncula, sumptuncula. Magent. in lib. Aristot. περὶ ἑρμ.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio: cui opponitur donatio. Item q. d. prehensio, vel captio, *ea significatione qua capitur seu prehenditur fugitivus aut urbs*. Luc. de hist. scrib. Plut. de solert. anim. Thuc. l. 4. 5. & 7.

Λήπτης, ου, ὁ, qui capit vel prehendit.

Ληπτικὸς, ὴ, ὸν, ad capiendum seu accipiendum proclivis. Aristot. eth. 4. cap. 1.

Λητὸς, ὴ, ὸν, captus vel perceptus: aut qui capi percipive potest. in Epigr.

Λαβὴ, ἡ, prehensio: plerunque ea qua athleta adversarium prehendit. Plut. in apophth. οὐκ οἶδας ὅτι βελτίων οὐκ ἦσαν ὁ μάχῃ λαβὴ, πώγων᾽; adversarium meliùs prehendi non posse quàm ipsa barba. Sic & apud eundem in Fabio, & in Cor. Metaphoricè apud eundem symp. l. 4. Hinc etiam dicitur λαβεῖν ὀνόσεως & παρέχειν, præbere adversario unde te reprehendat. Plat. de Leg. Luc. in Hermot. Morbo etiam tribuitur, & in primis febri, quum hominem corripit, & veluti infestis manibus prehendit: accessio febris, Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiam prehendimus, i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. dæmon. τὸν χεῖρα τῇ λαβῇ τὸ ξίφος ἐπιβεβλήκασ.

βλικὸς. Sic Aristoph. in Pace, λαβὰς ποιεῖν τοῖς κρόνεσι.

Λαβὶς, ἰδ. ἡ, ansa, capulus, manubrium. schol. Hom. Item forceps. Esaiæ 6 Item fibula, apud Polyb.

Λαβίδιον, ε, τὸ, forcipicula. apud Dioscor.

Λαβὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιλαφὴς, ἐος, ὁ ἢ ἡ, (quasi ἀμφιλαβὴς) ita amplus ut possit ab utraque parte vel utraque manu capi. Suid. ἐχ' ἡμέρζαν δὲ ἐσθῆ ἀμφιλαφῆς πρὸς οὐσίας, vel ἀμφιλαφὴς πρὸς οὐσίαν dicitur ampla substantia, seu amplæ facultates. Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp. etiam multum, copiosum, Hesych. ¶ Item undique plenus, exuberans: ut γῆ ἀμφιλαφὴς, Plut. Et ἀμφιλαφὴς κόμη, coma densa. Philostr. in Heroic. Tribuitur & rebus incorporeis: ut ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαὶ, amplæ occasiones. Luc. Exponitur etiam umbrosus: ut ἀμφιλαφὴς πλάτων, in anth. Epigr. Et ἀμφιλαφεῖ πλατανίσῳ, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφὲς, exp. etiam, quod utrinque adjuvatur, seu cui utrinque fertur auxilium. Suid.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, copiositas, exuberantia. Exponitur etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte. Suid. Legitur & ἀμφιλαφία, apud Cic. ad Q. frat. quod exp. anteps ansa.

Ἀναλαμβάνω, q. d. resumo, rursum, capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pompejo, ὃ γὰρ αὐέλπιστον ὂν τότων ἀναλαμβάνων οἰκεῖνα. Xenoph. Hell. 3. τὼ ἀρχὼ ὼ πρότερον οἰκέτηθ' ἀναλαβεῖν. Isocrates de pace, τὼ δ' ὠάμων ἀναληψόμεθα πάλιν ὼ πρότερον ἐυτυχούμθ' ἔχοντες. Item reparo alij jacturam suam, rem quam amisit ei reparo, & eum recuperare facio. Plut. in Lycurgo. Σόλωνα πρεσβύτην ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Sic apud Aristot. τῇ ἡλικίᾳ γὰρ τῇ γεραιότητι τ' κοιλίας ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὼ εὐδίαν τῆ σώματος. Item resumo, i. repeto, itero, revoco: ut ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quasi resumere in memoriam. Et apud Isocr. ἀναλαμβάνειν εἰς τὼ Ἀθηναίων. Interdum absolutè ponitur *pro*, repeto, i. iterum dico: ut apud Plat. in Apologia Socratis, ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς πὼ ἡ κατηγορία. Sic & apud eundem in Philebo, & Plut. in Alcibiade. Dicitur etiam ἀναλαμβάνειν τὼ ἰσχνὸ, resumere vires suas: & ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, resumere se, i. vires suas. Interdum & ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τ' νόσε, apud Thucyd. Item ἀναλαβεῖν οἰκ τῆς νόσε, sine accusativo ἑαυτὸν: apud Gal. ἐπὶ τ' ἀναλαμβανόντων οἰκ χότε μακρᾷς. Metaphoricè quoque dicitur ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν: ut Latinis colligere se, apud Isocr. in Archidamo. Medici etiam ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum recreant seu sanant eum qui morbo est conflictatus. Demosth. ἄριστός ἐσιν ἰατρὸς ὃς τὰς ὑπὸ τ' ἑτέρων ἀπεργασμένας ἀναλαμβάνει. Item assumo mecum, mecum recipio, ad me recipio: Thuc. lib. 5. αὐτὰς ἀναλαβὼν ἦγε. Sic apud Xen. Hell. 6. ἀναλάμβανειν ἵνα ἐπὶ τὼ ἀρμάμαξαν, assumere in currum. Interdum cum dativo: ut apud Plut. in Cæsare, μὴ δὲ τ' θρίαμβον τ' δῆμον ἀναλάμβανοι ἐπάσῃ κ' ζοιῆς, epulo & spectaculis excepit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν τ' παῖδα, penes se asciscere puerum, & agnoscere filium apud Demosth. contra Neæram. ¶ Item sumo, in manus sumo. Item suscipio: Polyb. l. 4. ἀναλαμβάνων τὰς ἐκείνε βίβλες, in manus sumens. Sic ἀναλαμβάνειν χλαμύδα, apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβόντα κίνδυνον, suscipere periculum. ¶ Item reprehendo, sive reprendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα τὰν χροῒν ἐμπιφυκῖαν κ' καταπονουμένην τῇ σφοδρότητι, τ' δεσμὸν ἀνελάμβανε, funem retinebat, ne corpore degravante, deorsum rursus ferretur, & recideret. ¶ Ἀναλαμβάνειν τ' ἵππον, equum fræno sistere & coërcere, seu equum inhibere: apud Plat. de leg. l. 3. & Xen. de re equ. ¶ Significat etiam reprehendo & emendo: apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam sarcio, apud Soph. in Philoctete, τὼ ἁμαρτὼν λίχεσιν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι. ¶ Item colligo, constringo. Plut. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν πὼς τὰς ζώνας ἡμῶσιν. ¶ Medici quoque ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum res contusas aliquo liquore cogunt: ut apud Dioscor. ἀναλαμβάνων λεῖα οἴνῳ κ' τροχίσκους ἀναπλάττων.

Ἀναλαμβάνομαι, sursum sumor. Marc. 16. ἀνελήφθη εἰς τ' οὐρανόν. Sic & alibi in N. Test. Apud medicos ἀναλαμβάνεσθαι dicitur quod contusum liquore cogitur & conformatur ut apud Dioscor. l. 1. c. 134. ἀναλαμβάνεται εἰς τροχίσκους, conformatur seu cogitur in pastillos. Alias quoque retinet significationes passivas ex activo manantes.

Ἀνάληψις, ἡ, resumptio, recuperatio, receptio. Plut. in Publ. Item repetitio, schema orationis rhetoricum. ¶ Item virium refectio, recreatio, convalescentia. Alex. Aphr. Dioscor. ¶ Ἀνάληψις τῶν μαθημάτων. apud Basil. ad Eustath. dicitur, quum quis aggreditur seu capessit disciplinas. ¶ Ἀνάληψις παιδὸς, quum aliquis ad se puerum asciscebat & quasi filium agnoscebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις Christi dicitur tempus quo sursum recipiendus erat.

Ἀναληπτικὸς, ἡ, ὁ, recuperatorius. Item refocillatorius, recreatorius: unde ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis composita sunt, & ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ apud Galenum, educatio & nutritio, virium refocillatrix.

Ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: ut ἀλφιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα, victum præscribere restituendis viribus. apud Galen.

Ἀνάλημμα, τὸ, à Suida & Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. edita structura. Exponitur à Suida & στέγασμα: i. firmamentum, vel munimen. Legitur Ecclesiastici cap. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν πρεσβόλε ἱερῦ, & in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσαναλήπτω, qui difficilè refocillari seu recreari potest.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto, itero. Item *pro* epilogum facio. apud Plut.

Ἐπανάληψις, repetitio, schema quoddam rhetoricum, quum idem vocabulum ornatus causa repetitur. vide Hermog. Rutil. Lupum Fab. Demetr. Phaler.

Εὐαναλήπτω, qui facilè refocillari potest.

Προσαναλαμβάνω, insuper assumo: aut simpliciter assumo, sumo. Polyb. ἕδει πρσαναλαμβάνεσιν ἐδ' ἡδέως, ἐὰν μὴ ὑπάτω, ἢ στρατὸς ἢ γερουσὰ πρσπορφύρας.

Ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio: ut αὐτιλαμβάνω χάριν, vicissim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficium. Philo de vita Mosis l. 2. τὰς ὠφελίας αὐτιλαμβάνεσθαί τε κ' αὐτικτίνυσιν. Item rem unam accipio loco alius, seu in locum alius: ut apud Greg. αὐτιλαβόντες τὰς κακίας τὼ ἡδονὼ, i. λαβόντες αὐτὰ τὰς κακίας. Et sine genitivo, apud Thuc. οἱ μὲν γὰρ ἐχ' ἕξιν ἄλλω αὐτιλαβεῖν ἀμαχεί. Item *pro*, accipio seu consequor mercedis aut præmij loco, promereor, apud eundem Thuc. ¶ Item pro αὐτιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Prob. l. 2. ἡ δὲ ἀκοὴ ὡς παχυμερεστέρα βραδίων τὴν πλησὴς αὐτιλαμβάνει, seriùs ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo. Item manum injicio. Synes. ep. 109. αὐτιλαμβανόμθοι τὲ τειβωνίε. Plut. de def. orac. οὐκ ἀφοῦλος ὀλεῖν, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας τὲθ' αὐτιλαμβανόμθον ἡμῶν. Item apprehendo metaphoricè, i. percipio, sentio: ut Alex. in Probl. ἡ ψυχὴ πολέον αὐτιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κ' τὼ ἀπαθὲς αἰσθήσιν. ¶ Item capesso, suscipio: ut Dem. ἕως καιρὸς ἐσὶν αὐτιλαμβάνεσθε τῶν πραγμάτων. Apud Plutarch. in Romul. αὐτιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων, exp. ad res capessendas in cumbit. Isocrat. ἐῤῥωμένως αὐτιλαμβώμεθα τὲ πολέμε. ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: ut apud Basil. τῆς κατθδὸς ὑμῶν ὼ ἔχατε πρὸς τὸ αὐτιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητ. Item fulcio, ut apud Plut. in Fabio, αὐτιλαμβανόμθ. τὼ πόλιν ἐ ὑπερείδων. Item fruor, apud eundem, itidem cum accus. exponitur etiam teneo. Plato, τὲδὲ νῦν πάλιν αὐτιλαμβώμεθα ἔτως ἐ πρότερον. Sumitur & pro vendico, apud Lucianum. Sic & apud Plutarchum in Pericle, αὐτιλαμβανόμθ. Αἰγύπτε, quidam expon. Aegyptum sibi vendicans. Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δέ τ' ὑμῶν μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ αὐτιλαμβάνεσθαι ἐ ἐλέγχε. ¶ Item capio, i. delecto, persuadeo. Plat. in Phædone, ψυχρότερός μου ὁ λόγ. τέτε αὐτιλαμβάνεται, mihi hæret in animo, me adducit.

Ἀνάπλησις, ἡ, apprehensio. Xen. Item metaphoricè ansa reprehensionis: sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀναλήψεις: ubi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia majore, χεῖρον γάρ ἐ ἔμπειρός ἀμι τῶν αὐτιλήψεων. Exponi etiam potest objectio disputantis cum altero: ut apud Platonem in Phædone, ὃ συγχωρῶ τῇ τὲ Σιμμίε ἀναλήψει, & apud Plutarch. de def. orac. ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀναλήψεις κ' ὑποσολὰς πρὸς τέτο πάνυ. ¶ Item perceptio, quum de sensibus dicitur. Alexand. in Probl. ἐ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρώτερον ἀνάπλησιν τῶν ἀστρων σωμάτων. Est etiam perceptio rei alicujus, quæ fit mente & intellectu. Fab. lib. 7. cap. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Basil. ἐπιθυμῶμεν τὼ ὑμετέραν ἀγάπην εἰς ἀνάπλησιν ἡμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damasc.

Ἀναληπτικὸς, ἡ, ὁ, ad percipiendum aptus vel facultate perceptrice præditus. Themistius de anima, l. 2.

Ἀντιλήπτως, ορ. ὁ, opitulator, auxiliator. Hesych. In usu est potissimùm apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio. Thuc. Item metaph. ansa reprehensionis. Plato in Phædone.

Ἀντιλαβαὶ, sententiæ quædam breves, utpote singula singulis hemistichijs comprehensæ apud tragicos. Hesych.

Ἀντιλαβὼς, ἐος, scuti fibula, vel uncus fibulam scuti excipiens Hesych.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι, q. d. unà capesso, vel unà suscipio: aut, unà incumbo (in rem aliquam) adjuvo, seu opitulor: ut Luc. cap. 10. ἐπὶ ἓν ὠὐτῷ ἵνά μοι συναντιλάβηται, ut me adjuvet. Sic Rom. cap. 8. ὡσαύτως δὲ ἐ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, opitulatur infirmitati nostræ, seu auxiliatur.

Συναντίληψις, opitulatio, auxilium, apud Aretham.

Ἀπολαμβάνω recipio. Item recupero: ut ἀπολαμβάνω τὲθ πραχθέντ, apud Aeschinem. Plato Pol. 1. φίλοι δὲ ὧσιν ὅ, τε ἀπολαμβάνων ἐ ὁ ἀποδιδὲς, qui recipit & qui reddit. Sic dicitur χάριν ἀπολαμβάνω, Demosth. in gratiam recipio, seu gratia mihi redditur. Itidem apud Xenoph. Pæd. 3. λέξον μοι ὁπόσε ἂν πρίαιο ὥστε τὼ γυναῖκα ἀπολαβεῖν, significat recuperare. Item seorsum capio, excipio, excerpo. Plato in Hippia minore, κ' ἀπολαμβάνων ὁ

αὖ ἀνυχερείσαιο τὸ λόγυ τόντε ἔχη. Item ſeorſum duco, ſeduco. apud Philoſtr. & Marc. 7. ¶ Item intercludo, intercipio, cohibeo. Ioſephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνεσι τὰς ἐν κοίλῳ χωρίῳ καὶ πάνυ κτείνεσι. Plutarchus in Romulo, τὴν αὐαπολὴν ἀπολαβεῖν αὐτῶ, ejus reſpirationem interclusiſſe. ¶ Item pro ſimplici λαμβάνω, capio, accipio, aut pro deprehendo: ut ἀπολαμβάνειν τὰς ὅρκους, apud Demoſthenem pro corona jusjurandum accipere. Apud Thucyd. lib. 5. ἀπολαβεῖν μεμοιωμένους, exp. ſe deprehenſurum eſſe.

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item ſeorſum capior, excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen. & Ariſtot. Item deprehendor. Thuc. l. 6. ¶ Item activè, apprehendo: apud Luc. in dial. Nept. & Nereidum.

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, recuperatio. Item exceptio, excerptio. Item interclusio, interceptio. Ariſtot.

Decomp. Ἀνταπολαμβάνω, viciſſim accipio: ut αὐτ' ἀπολαμβάνειν χάριν, viciſſim accipere beneficium. Demoſth.

Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo: Philo de vita Moſ. l. 3. διόλυ καὶ τῆ ἡμισφαιρίαν ἐκάτερον δίχα τεμνον τὸ ζωοφόρον ἐξ ὑπολαμβάνει ζώδιον, intercludit. Exponitur etiam, includo. Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, concluſio, apud Theophraſt.

Διαλαμβάνω, diviſim & ſigillatim accipio: Ariſtot. de part. an. l. 2. τὰ μὲν ἂν ὁμοιομερῆ κατὰ μέρος διείληφε τὰς ἀνομοιομέρειας διαλαμβάνων κατ' ὀβολὸν τὰς ἄρτυς, ſigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. Polyb. ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obſedit & intercepit tranſitus militibus ſtationarijs. Exponitur etiam, dirimo, diduco, diſtinguo. Plat. in ſympoſ. ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, ut nos dirimat & diſgreget. Sic Ariſtotel. de miracul. ἐκεῖ τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, dirimentem, diſtet mantem. ¶ Item interpello, interrumpo. Ariſtot. in problem. ſect. 5. cap. 1. ἐν δὲ τοῖς ὁμιλίαις ἢ ὁμοιότης τὸ χήματος ἀ διαλαμβάνει, ἀεὶ ἀναπαύει τὰ μέρη, &c. ¶ Interdum comprehendo, complector. Ariſtot. de mundo. καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα Φύσις ἐπιφανεία τὸν σύμπαντα κόσμον. Exponitur etiam, congrego, apud Ariſtot. pol. 2. Item conſtringo, coagmento, apud Baſil. in Eunom. ¶ Item adminiſtro, rego apud Plat. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum ſignificat, animo concipio, comprehendo: ut apud Ariſtotel. polit. 7. ῥᾴδιον μὲν οὖν ἐκ τούτων ἐκ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίσιν, probationem & explorationem animo concipere. Interdum dijudico, exiſtimo, ſtatuo, i. cenſeo. Polyb. l. 3. & alibi. Item ſtatuo, i. conſtituo: apud eundem lib. 5. Item conſilium agito, conſulto. Idem l. 4. διελάμβανε καὶ τότων, τὶ δεῖ ποιεῖν, &c. Item diſcepto, diſputo, tracto & commentor. Ariſtot. δεῖ δὲ διαλαβεῖν ἐκεῖ τῆς εὐβουλίας τί ἐστι. Sic & apud Laërt. in Plat. & Alexand.

Διαλημμένως, (adverb.) diſtinctè ſeu diviſè, aut diviſim. Item præcisè, ſeu præciſa formula. Xen. in Oecon.

Διάληψις, interceptio, intercapedo: Ariſtot. in 2. de part. anim. Item propoſitum, quod quis ex animi ſui ſententia faciendum ſibi inſtituit. Item diſceptatio, ratiocinatio: Polyb. lib. 5. Item explicatio rei quæ tractatur, communicatio: apud eundem.

Ἐκλαμβάνω, percipio. Iſocr. ad Iaſonis liberos, ἐλπίζειν δὲ ὅσον ἀγαθὸν ἐστὶ τὰ αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι, &c. ¶ Item excipio: (verbum in compoſitionibus medicorum uſitatum:) unde paſſ. apud Dioſc. ἐκεῖ πίτυος, ἡ δὲ ἐξ αὐτῶν λιγνὺς καομένων, ἐκλαμβάνεται ἐκεῖς μέλανος γραφικὲ καθαιρόλυ. Item excipio, i. interpretor, intelligo. Greg. ὥσπερ ἀρχόνων καὶ γλυκὺ κακοῖς τίνες ἐξεκλήφασιν αὐτὸ ἢ τὸ τὲ ἢ τὲ σέβοντες. Sic & apud Damaſc. & Plut. in Pericle.

Ἐκλαμβάνομαι, idem quod ἀνλαμβάνω, in poſteriori ſign. Euſt.

Ἐπιλαμβάνω, inſuper accipio, aſſumo. Appian. ἔγω γὰρ Ῥωμαίοις τὰς ἢ τὰς τὸ ἢ δημοσίαν ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Item ſumo poſt aliud. Dioſcor. (de raphano) δεῖ δὲ αὐτῶν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσιν τὴ ἀναδόσι, accipienda eſt poſt cæteros cibos. ¶ Item excipio, i. ſuccedo. Theophr. in tertio de cauſ. ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβόσῃ, æruginem creet. Sine caſu apud Gregor. ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρός. ¶ Item opprimo, invado, corripio, manum injicio. Thucyd. νυκτὸς ἐπιλαβόσης τὸ ἔργον. Paul. in Achaicis, καὶ τὰ μὲν τῇ Ἀττικῇ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum & mors huic malum injecit. ¶ Item occupo. Syneſ. epiſt. 91. παλάκαις ἐκ τὸ σωθέναι μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνουσι. Item attingo, nanciſcor: Ariſtot. hiſt. an. libr. 7. ὅ, ἵνα αὖ ἐπιλάβῃ τῆ πέμπτῃ μοίρᾳ, γένεται ἐκτισμένον, &c. Thucyd. lib. 4. ἔτι δὲ Χρυσὶς τὸ πολέμε τόδε ἐπέλαβεν ἐκτὸ καὶ ξύναξαν ὠν μέσε. ¶ Item retineo, ſiſto: Demoſth. pro cor. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Greg. de homine, τῶν τοιῶν τοῖς ἀνθρώπων δακτύλων ἐπιλαμβάνεσι τὸ αὐλὸ τὸ πνεῦμα, ijs qui digitis admotis ſpiritum tibi retinent. Exponitur etiam, obſtruo, obturo. Ariſtoph. τὴν ῥῖν ἐπιλαβοῦσα. Sic τὰς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν. Gal. Item revoco, ſicut dicimur revocare lectorem. Plato in Phædro, ἀλλὰ ἐκ παλάκις ἐπιλαμβάνων ἐκέλευσεν οἱ λέγειν. ¶ Perſonaliter ἐπίλαβε pro contigit, uſurpatum reperitur, apud Pauſ. Eliacῶν 3.

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehendo. Xen. οὐ μὲν ἔχοι ἀπολαβὼν οἱ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆ χειρὸς Dem. & ἐπιλαμβάνεσθαι τῆ χειρὸς, in ep. ad Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τειχῶν, apud Aeſchin. Exponitur etiam, manus injicio: ut Act. 16. Item vindico: ut apud Plat. de leg. l. 9. μὴ ἐξεῖναι θιάτε κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Item occupo: apud Plut. in Oth. ἐπιλαμβάνονται τῶν ἀκροξῶν. ¶ Item prehenſum retineo, ſeu ſimpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautum opprimo & imparatum aggredior. Ariſtot. polit. 5. ¶ Item reprehendo, corripio, emendo. Xen. μόνον ἐπελάσθη τὸ ψηφίσματος οὐ τῆ ἀκκλησίᾳ. Sic & apud Plat. in Gorg. ¶ Item capto, capeſſo: ut ἐπιλαμβάνεσθαι καιροῦ, captare occaſionem. Herodot. ¶ Item ſuſcipio. Eccleſiaſt. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶ ζητόντων αὐτόν. Item aſſumo. Hebr. 4. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἀκάνε μανίας, exp. inſaniam illius reprimere & coërcere.

Ἐπίληψις, prehenſio, vel apprehenſio. Item invaſio, manus injectio, vendicatio. Plat. de leg. l. 12. Ponitur & pro morbo, qui epilepſia dicitur. Ariſtot. in probl.

Ἐπιληψία, invaſio. Item morbus comitialis, qui definitur eſſe convulſio totius corporis non perpetua, cum mentis & ſenſuum oblæſione. Vide Gal. & Alex. Trall. ¶ Item retentio, obſtructio, obturatio: apud Ariſtot. in probl. ſect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehenſione dignus. Et τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehenſionem meretur, ſeu propter quod aliquis eſt objurgandus: ut τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehenſione digna, ſeu propter quæ in vituperationem aliquis incurrit. apud Euſt.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à dæmone: apud Gregor. Item laborans epilepſia, i. morbo comitiali. Ariſtot.

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut. in quæſt. Rom.

Ἐπιληπτικὸς, pertinens ad epilepſiam. Et ἐπιληπτικὴ νόσος, apud Ariſtot. morbus comitialis. Item comitiali morbo laborans, apud Plut. in lib. ad præf. indoctum.

Ἐπιληπτεύω, idem quod ἐπιληπτίζω. Reg. 1. c. 21.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehenſor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non poteſt, reprehenſioni non obnoxius. Plut. in Pericle. Dicitur & ἀνεπιλήπτως τὸν βίον, & ἀνεπιλήπτως τοῖς τρόποις.

Ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ita ut quis non mereatur reprehenſionem. Philo.

Ἀντεπιλαμβάνομαι, viciſſim prehendo, ſeu apprehendo: contra nitens prehendo, ſeu retineo.

Προσεπιλαμβάνω, & προσεπιλαμβάνομαι, inſuper prehendo, inſuper aſſumo.

Συνεπιλαμβάνω, q. d. unà prehendo, vel ſimul capeſſo: adjuvo, opitulor. Luc. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας, συνεπιλάβεσθαί μοι τὸ ἔργυ. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τὸ πολέμε Συβαριήτας Sic & apud Thucyd. l. 8. Interdum exp. ſimpliciter, ſimul capeſſo, ſeu ſimul aggredior. Plat. in Timæo, συνεπιλαμβάνεται παιδύσεως. Plut in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τὸ ἀγῶνος, certamen ſimul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciſcor. Xen. in ſympoſ. οὐκ ἴσε ὅτι οὐδὲ κατέλαβές με ὀρχούμενον, offendit, deprehendit. Themiſt. in 2. phyſ. κατέλαβε τὸν ἑτοῖμον λόγον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἐπανήκοντα. ¶ Item comprehendo, aſſequor: unde apud Phil. καὶ δυνάμεις ἄλλας αἰσθήσει ἀδήλῳ ἀδήλως καταλαμβανομένας, quæ ſenſu nequaquam comprehenduntur. Item aſſequor, comperio, compertum habeo: ut apud Plat. in apol. ὡς ἐπ' αὐτοφώρῳ καταληφόμενον ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ὄντινων ὄντα, ut me illis imperitiorem eſſe manifeſtò comperturus. ¶ Item complector, contego, obduco. Theophr. in 5. de plantis, ὅτι δὲ καὶ φύσις καταλαμβάνει τὰς ὄψεις φανερόν ἐστιν ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. ¶ Item occupo, in qua ſignificatione etiam καταλαμβάνομαι uſurpatur: unde apud Diodor. κατειλημμένων τὴν πέτραν βαρβάρων. Sic & apud Plat. in Tim. ¶ Item aſſequor, æquo. Baſil. ad diteſcentes, ὅσων δὲ τῶν τὸ πλέσιον καταλάβωσιν, quum pares illi facultates & opes adepti fuerint. ¶ Item detineo. Ariſtot pol. 8. πρὸ ἀμάτων καὶ τοῖς πόνοις καὶ τῆς ἀναγκοφαγίας καταλαμβάνει τὴν ἡμίν ἡλικίαν, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus. ¶ Item invado, corripio, inceſſo, contingo, accido. Herodian. l. 2. διατείνοντα τε οὐ Παίοσι νόσον χαλεπὴ καταλαμβάνει. Syneſ. ἐκεῖ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, de rebus quæ tibi acciderant. Sic & apud Pauſan. in Att. Exponitur etiam, advenio: ut apud Herodian καταλαβέσης δὲ τῆς ὠρισμένης ἡμέρας, ubi dies illa advenit. ¶ Item intercludo, includo: apud Ariſtot. ¶ Item obſtringo, adſtringo, obligo: ut apud Thuc. l. 4. ὅρκοις καταλαβών. Et adſtringo, (in propria ſignif. ut apud Plut. καταλαβόντες τοῖς ἱμᾶσι. ¶ Significat etiam, convinco & reum perago. Antiph. τότε γὰρ διώκοντα ἐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σφῶν διδάξαντα ὅτι ἀδικεῖται.

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, aſſumptum. Laërt.

Κατάληψις, ἡ, deprehenſio. Item comprehenſio. Thucyd. l. 3. Item invaſio: ut κατάληψις τὲ ἱερὲ, invaſio templi. Demoſthen. Item adeptio: ut κατάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni. Iſocr. ¶ Metaphoricè plerunque uſurpatur, quum de rebus dicitur, quæ ſenſibus corporis vel potiùs mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Eſt & muſicorum vocabulum pulſando chordas concentum explorantium: ut annot. ex

not. ex schol. Aristoph. ¶ Item morbi nomen apud medicos: de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταληψίμως, ad deprehensionem damnationemque conducens & incitans. Antiph.

Καταληπτὸς, qui comprehendi potest, comprehensibilis. Greg. Θεὸς μὲν ἐπὶ φῶς τὸ ἀκρόβατον, οὐτε ἐν καταληπτὸν, &c. Τὸ καταληπτὸν, quod obtineri potest. Thucyd. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτὸν θεόθεν πεύθου, luctus divinitùs acceptus.

Καταληπτικὸς, comprehendendi facultate præditus. Epictet. Luc. Naz.

Καταληπτικῶς, q. d. comprehensivè, adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Decomp. Ἀκαταληψία, ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo, qui non καταλαμβάνει. Plut. ad Coloten.

Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu percipi non potest. Ἀκαταληπτῶ, non comprehendo. Sextus Philos. in lib. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo: unde ἐγκατελήφθησαν, intus capti fuerunt. Aeschin. Item obstringo, obligo: ut ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. l. 4. adigere jurejurando. Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor. apud Plut. de primo frig. & Antiph.

Ἐπικαταλαμβάνω, anteverto. Item assequor. Plat. in Timæo, μὴς δ' ἐπὶ ἐπιδὰν ἡ σελὴνη περιελθοῦσα τὴν ἔσωτης κύκλον ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Item opprimo. Xen. ἔθεον ἢ δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν σὺ τοὺς ἀνδρας βουλόμενοι. Ἐπικαταλαμβάνομαι, occupor, antevertor.

Εὐκατάληπτος, comprehensu seu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, undique comprehendo: unde pass. περικατειλημμένοι ὑπὸ ῥεύματος. Arist. de mund. Item assequor. & anteverto. Theophr. hist. pl. l. 4. περικαταλαμβάνει γὰρ ὀλίγῳ ἀεὶ τὸ ὕδωρ. Περικατάληψις, deprehensio seu comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus seu comprehendimus. Περικατάληπτος, undique comprehensus.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteverto, occupo. Thuc. l. 3. προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. Sic & apud Theophr. hist. pl. l. 5. & Herodian. l. 1. & 2. Invenitur & pass. προκατειλημμένοις τῷ τύχῃ, apud Metrodor. in signif. activa. Προκατάληψις, occupatio, præoccupatio, anticipatio. Est & nomen schematis apud rhet.

Μεταλαμβάνω, cum alio accipio seu capio, particeps fio, seu sum. Cum genit. Aristot. de mundo, τὸ ὠφελείας μεταλαμβάνειν, utilitatis participem fieri. Plat. in Epinom. μεταλαβὼν φρονήσεως ἧς ὧν μιᾶς. Sic & apud Luc. Cum accus. Isocr. ἔτυχον ἐδέμιαν ψῆφον μετέλαβε, non est consecutus, seu non est particeps factus. Plato in apol. ἐμεταλαβὼν πέμπτην μέρος τῆς ψήφου. ¶ Item post accipio, i. unum capio post alterum, uno relicto alterum capio: unde exp. etiam commuto, permuto. Thuc. l. 1. τὸ πόλεμον αὐτ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Sic & apud Isocr. in Areop. & Herodian. l. 8. Exponitur & muto: ut apud Xen. Pæd. 4. τὰ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδέηνον, quum mutâssent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo: Plat. in Philebo, τὸν δὲ τὸ νὲ μεταλαβόντες αὖ βίον ἴδωμεν. Item simpliciter assumo: apud Plut. de def. orac. Item transsumo: item per allegoriam intelligo: apud Eustath.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: ut apud Herodot. μεταλαμβάνομαι τούτου τοῦ ὀνόματος, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio. Plato in Parm. Item commutatio, permutatio. Aristot. rhet. 1. Item apud rhetores status quidam quasi transsumptio, aut translatio, aut transpositio. Fab. l. 3. c. 6. Est & schema quoddam apud Poëtas, de quo vide eund. Fab. l. 8. c. 6. & Eustath. Item figura apud grammaticos, quum casus qui præcedit, suam ἀκολουθίαν non servat, sed in alium μεταλαμβάνεται aut μεταλίνεται: de ea vide plura apud Eustath. Ab eodem exp. etiam allegoria.

Μεθεκτὸς, ἡ, ὁ, cujus particeps aliquis fieri potest. Item qui potest exponi.

Μεθεκτικὸς, ἡ, ὁ, participandi vim habens. Item pertinens ad figuram illam, quæ μετάληψις appellatur.

Μεθεκτικῶς, per metalepsin.

Decomp. Ἀμετάληπτος, cujus expositio afferri non potest.

Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio: aut contrà accipio: apud Philon. de mundo. Ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quasi per manus traditum. Plat. l. 1. de rep. πότερον ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι τὰ πολέμου παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Philo. τρίτος μὲν ὧν τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro successor Aegyptum tenuit. Interdum exp. excipio: ut ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, nox diem excipit. Item accipio audiendo à majoribus. Thuc. l. 2. ἔτι δὲ τόδε λεγόμενα παρελάβομεν. ¶ Item assumo. Herodian. lib. 5. παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Et cum præpositione ἐς, Matth. 4.

Παράληψις, exceptio. Item acceptio: ut παράληψις τῆς ἀρχῆς, Polyb. Item ipsa assumendi actio.

Decomp. Προσπαραλαμβάνω, ultra accipio, vel assumo. Diosc. in præf. lib. 1. Προσπρόσληψις, ἡ, ipsa actio ultra seu insuper assumendi. Item figura apud grammat. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω, unà excipio, assumo. Herod. lib. 2. Arist. or. rhet. l. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Timæo, χρὴ τὸ περιειληφὸς, εἰς αὐτὴν πυρὶ καὶ ὀπίσω χρὴ ἁρμόζειν. Item amplector, amplexor. Et metaph. apud Greg. περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexis, aut circumplexis.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτὸς, ὁ, qui comprehendi potest. Plut. in Cam. Item metaph. qui percipi potest, apud Plat.

Περιληπτικὸς, comprehendendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp.

Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest, ἀπερίληπτος πίστις, legatio nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest.

Ἐκπεριλαμβάνω, undique comprehendo & circumplector. Basil. in Hexaëm. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω. Aristot. Rhet. 3. Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteverto: ut apud Theophr. in 7. ὅπως προλάβωσι τὰς ὑδρίας τὸν αὐχένα. Et cum genit. apud eundem προλαβεῖν τῇ μιζούσῃ βέλτιον τὸ χειμάζον, antevertere hyemi. Interdum pro præcedo: ut προλάβειν ἡ συμφορὰ τὸν λιμὸν, Synes. Et simpliciter, præcedo, prior sum: unde οἱ προειληφότες antecessores, majores, apud Greg. Item præsumo opinionem, existimo. Plut. in Cæs. ὃν τρόπον εἶναι προλαβόντες, &c.

Πρόλημμα, quod anticipatur seu anticipando capitur. Exponitur & prærogativa, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio: sic peculiariter vocatur figura quædam apud rhetores, de qua vide Fab. Item anticipata opinio, cogitatio & cura quæ jam animum occupavit. Basil. & Alex. Aphr. de fato. Item apud Dialecticos præsumptio: vide Cic. Item præmissio membri unius ad duo vel plura accommodandi, apud Grammat.

Προληπτικὸς, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio præterea. Item assumo; adsciscо, adjungo mihi. Xen. anab. 7. ἐὰ δὲ μισθὸν προσλήψονται, δῆλον ἐστὶ ὅτι ἕξουσιν. Plut in Fab. προσέλαβε ἀμβολὴν ἀπιστίας. Act. Apost. c. 27. προσλαβεῖν τροφῆς, exp. sumere cibum.

Πρόσλημμα, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. Προσλήψεις, apud Dialecticos dicuntur propositiones, ex quibus ad primam propositionem assumptis oriuntur τὰ ἐπιφερόμενα.

Προσληπτικὸς, assumptivus. Τὸ προσληπτικὸν, possessivum, apud schol. Apoll.

Συλλαμβάνω, comprehendo, complector. Demosth. contra Leptin. μίαν δ' ἢ συλλαβέσθαι τὰς ἄλλας ἰσχύ. Item prehendo, hoc est, manum injicio in aliquem. Isocr. συλλαβὼν αὐτὸν ἀπέκτεινε. Et συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Isocr. Luc. Item comprehendo, i. intelligo, perci. io. Plato in polit. τὸν οὖν τοῦτο μὴ ἱκανῶς συνειληφότα. Sic & apud Plutarchum & Herodot. ¶ Item concipio, *de fœmina dicitur*, apud Aristotelem de gener. anim. lib. 2. ¶ Item adjuvo, opitulor. Cum dativo: Isocr. ad Dem. ὁρῶ δὲ τὸν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum dativo & genit. Philostr. in Heroic. συλλαμβάνω σοὶ τὰ ἄθλα. Et cum genit. solo. Herodot. in Thal. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ συνελάβοντο τοῦ στρατεύματος. Interdum cum gemino dat. altero personæ, altero rei. Demosth. pro cor. οἱ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτε ἄλλῳ ὑδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον ἡμῖν. Dicitur & συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Et res aliqua dicitur etiam συλλαμβάνειν εἴς τι, apud Xen. Pæd. 1.

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. Item figura quædam, de qua vide grammat. Item prehensio, comprehensio. Thucyd. Item capitulatio, auxilium. Plut. Item conceptus, *de fœmina.*

Συλλήπτωρ, & συλλήπτρια, adjutor & adjutrix.

Συλληπτικὸς, qui comprehendere potest seu complecti: unde apud grammat. συλληπτικὰ, nomina collectiva, &c.

Συλλογίζω, (q. d comprehensim) in summa denique. Plato.

Συλλαβὼν, index libri, à comprehendendo. Cic. ad Att.

Συλλαβὴ, ἡ, syllaba, quòd literas comprehendat. Luc.

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somn.

Decomp. Ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi: (de ea quæ concipere nequit.) Diosc.

Ἀσύλληπτος, quæ concipere nequit: apud eundem. Ἀσυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, seu eorum quæ comprehendi non possunt.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισυλλαβὴ, superfœtatio.

Εὐσύλληπτος, quæ facilè concipit. in Geopon.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium. Alex. (Aphr.

Μονοσύλλαβος, una constans syllaba.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τρισύλλαβος, tribus constans syllabis.

Ὑπολαμβάνω, suscipio, *in humero vel dicet*, Herodot. l. 1 τὸ δὲ δεξι-

φῖνα λέγεται ὑπολαβόντα ἐξενεγκαι ἐς Ταίναρον. Item excipio (ſicut hoſtem in inſidijs incautum excipimus) Thuc. l. 8. ὑπολαβόντες πεπλανημένους ἔκοπτον, diſperſas excepêre. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν eam dicitur, quam excipit, & cui ſuccedit. Philo de vita M. lib. 1. ὑπολαβὼν ὁ τῆς θαλάττης αὔτερος ἀπεκαθάννυσι πᾶν ἀκρόδρυον. Sic & Herodot. in Erat. Item excipio alicujus ſermonem, i. reſpondeo. Plutarch. de def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος ἔφη. Sic & apud Plat. ſæpè & apud alios. ¶ Ὑπολαμβάνειν equum dicimur in curſu, quum eum retinemus & inhibemus. Xenoph. de re eq. ὅτε δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν τοῖς τροφοῖς. ¶ Ὑπολαμβάνειν μισθῷ militem dicuntur, qui eum bonis ſalarijs permulſum adverſario ſurripiunt & ſubtrahunt. Thuc l. 7. Significat & ſurripio, apud eundem lib. 5. Οἷς ἐπικύροις φεύγουσι τὰ ὄντα ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio ſc. in bonam vel malam partem. Greg. τὸν ἄγγελον ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ δυσβέστερον. De animo dictum ſignificat ſuſpicor, conjicio, exiſtimo, puto. Dem. pro cor. καὶ γὰρ ἔστι πως ὑπόληψις. Ariſtot. rhet. 3. ἐὰν γὰρ ὑπολαμβάνει θεραπεύειν εἶναι ἐν δόξει ἀσεβῆ εἶναι.

Ὑπόλημμα, id quod ſuſceptum eſt. Item conceptus. Plut. de aud.

Ὑπόληψις, reſponſio qua aliquem excipimus: unde ἐξ ὑπολήψεως, alternis, ita ut alter alterum excipiat. Plato in Hipparch. Item ſuſpicio, opinio, exiſtimatio de aliqua re. Luc. de calumn. Ariſtot. pol. 8. Herodian. l. 7. & 8.

Ὑπόληπτος, de quo opinio concipitur aut concipi poteſt, ſeu concepta eſt. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐύπόληπτος, qui facilè cogi poteſt & congregari.

Προϋπολαμβάνω, priùs exiſtimo, priùs animo concipio & præſumo. Ariſtot. rhet. l. 2.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, τό, dilemma, argumentum ab utraque parte concludens adverſarium: complexio Ciceroni, i. in qua utrum conceſſeris, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propoſitionibus ſeu διλήμμασι conjunctione *aut* copulatis in medium proferri ſolet.

Διλήμματος, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis conſtans.

Μονολήμματος, ος, ὁ ἡ, unico tantùm lemmate conſtans: ut μονολήμματος συλλογισμός, ſyllogiſmus unius propoſitionis: ut enthymema, in quo uno poſito lemmate infertur concluſio. Alex. l. 1. Topic.

Compoſita ex λῆψις, & ληπτὸς, itidem ſine præpoſitione.

Ἄληπτος, ος, ὁ ἡ, qui captus non eſt aut capi nequit. Thuc. lib. 1. εἰ γὰρ ἦμεν νησῖται, πῆες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν. Item irreprehenſibilis, qui in nullo maleficio deprehendi poteſt. Thuc. l. 1. εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ ὅσῳ ἀληπτότεροι ἦσαν τοῖς πέλας, τόσῳ, &c. ¶ Item incomprehenſibilis, qui percipi non poteſt, ἀκατάληπτος. Plut ad Colot. λόγῳ συνθεώρητος, οὐδὲ ἦσθ᾽ ὅλως ἄληπτος ἐστι.

Ἄλήπτως, ita ut capi ſeu comprehendi & percipi nequeat, more eorum quæ capi aut percipi non poſſunt.

Δορύληπτος, haſta prehenſus aut captus. Dicitur & δορίληπτος, & δορυλήπτωρ, Soph. in Aiace.

Decomp. Ἀδορύληπτος, haſta non captus, ſeu qui haſta capi nequit.

Δύσληπτος, captu difficilis, quem capere difficile eſt. Luc. in Anacharſ. δύσληπτον ὑπὸ λειότητος. Item qui comprehendi & percipi difficulter poteſt. Plut. de def. orac.

Δωροληπτης, ου ὁ qui munera accipit. Proverb. 15.

Ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβος, (de quo in ſequenti claſſe compoſ.) Pollux l. 7.

Ἐρωτοληψία, perditus amor quo quis captus eſt.

Ἐρωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.

Εὔληπτος, qui facilè capi poteſt, captu facilis. Xen. Pæd. 1. ἔκπωμα εὐληπτότερον τῷ μέλοντι πίνειν. Thucyd. l. 6. καὶ εὐρησιώτερος ὅτῳ καὶ εὔληπτος.

Εὐλήπτως, ita ut facilè capi queat. Xen.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis afflatus ſeu inſtinctus, ſeu quum quis numine afflatus eſt.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Colot. ὡς Σωκράτης ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui divino quodam inſtinctu ad virtutis ſtudium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem, apud eundem Plut. de Herodoto.

Μασόληπτος, à mufis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφολημψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ ſeu ſpeciem è fonte viderit.

Νυμφόληπτος, nympharum ſpiritu correptus, lymphatus. Plat. in Phæd.

Οἰνόληπτος, (q. d. vino captus) vino correptus & obrutus, ebrius, vel ebrioſus. Plut. de educ. puer.

Προσωπολημψία, perſonæ acceptio, quum magis huic favemus quàm illi ob circumſtantiam aliquam ſeu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Roman. 2. Epheſ. 6. c.

Προσωπολήπτης, perſonarum acceptor: qui perſonarum habet rationem, & inter eas diſcrimen aliquod ſtatuit. Act. 10.

Προσωπολημψίαν, perſonarum rationem habeo, perſonas reſpicio. Iacobi c. 2.

Decompoſit. Ἀπροσωπολήπτος, citra perſonarum reſpectum. 1. Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q. d. à Phœbo correptus, ſeu reprehenſus: qui Phœbi numine eſt afflatus. Plut. in Pomp. ἐπίπνους καὶ φοιβόληπτος. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionicè φοιβόλαμπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Compoſita ex nomine λαβὴ, vel aor. 2. ἔλαβον, itidem ſine præpoſitione.

Ἄλαβής, ές, ὁ ἡ, in quo nihil eſt quod prehendi queat, anſa ſeu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Ἀλάβαρον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Δεξιολάβος, ſtipator, ſatelles. Actor. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum ſuſcipit ſeu conducit: redemptor. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μᾶλλον ἢ τῶν ἀγαλμάτων. Item ἐργολάβοι, ſycophantæ & quadruplatores.

Ἐργολαβία, operis faciundi ſuſceptio, redemptura.

Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciendum ſuſcipio, redempturas facio: ut mancipes & conductores ſolent. Xenoph. εἴθε αὐθημερὸν ἐργολαβοίη, μὴ μεμφόμενος αὐθημερινοῖς. Dicebantur ἐργολαβεῖν interpretes etiam & ſequeſtres, qui judiciis corrumpendis aut ejuſmodi maleficijs ſuſcipiendis operam ſuam locabant.

Decomp. Ἀνταπεργολαβέω, ῶ, cum alio contendens ἐργολαβέω, æmulus alicui ſum in operis faciendis redemptura, apud Athen. l. 14.

Ἐνεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ σῦλαι, & quæſtum aliqua in re facio. Aeſchin. in Cteſiph.

Εὐλαβὴς, bonam ſeu commodam anſam habens, ſeu bonas anſas: metaphoricè apud Lucianum. πινία δὲ εὐλαβὴς, ἢ μύεται τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐπιπεφυκὼς ἔχουσι· ὁ δὲ πλοῦτος, ὀλυσιδητὸς, ἀδεμίαν εὐλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. ¶ Item qui, benè res capeſſit. Suid. & Etymol. ¶ Item qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, timidus, circumſpectus, cautus. Philo de vita Moſ. l. 1. ἡ ἄμαχος τῶν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑπεξελέγχει, natura paulò timidior. Plut. in Pericle, ὡς δὲ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, ad dicendum timidè accedebat. Idem in Pericle dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς ἀποφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quaſdam aut jucunda quædam adhibere. Et τὸ εὐλαβὲς, timiditas circumſpecta, cautio. Herodian. l. 2. ¶ Εὐλαβὴς apud Eccleſiaſt. ſcriptores & in Teſt. novi libris, circumſpectus & cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent: religioſus, pius: ut Lucæ c. 2. Syneſ. ep. 67.

Εὐλαβῶς, timidè, cautè: ut εὐλαβῶς ἔχω φάναι, non audeo dicere, vereor dicere. Item religiosè, apud Demoſthenem contra Midiam.

Εὐλάβεια, ἡ, timiditas circumſpecta, qua quis utitur ad res aggrediendas, ſeu in rebus agendis, circumſpectio. Plut. in Camillo, ἡ δ᾽ εὐλάβεια καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἅπασιν μετ᾽ εὐλαβείας, cautè, religiosè. Plut. in ſymp. εὐλάβειαν ποιεῖν, cavere. Sophoc. Cum genit. exp. cautâ vitatio, declinatio circumſpecta. Plato de leg. εὐλάβεια πληγῶν. ¶ Εὐλάβεια, conſideratio: ut apud Sophoc. ἐν γὰρ τῷ μηθὲν Ἕπεσι, εὐλάβεια τῶν πανημέρων. ¶ Apud Herodian lib. 5. δι᾽ εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, exp. metu quieſcentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plut. in Cam. τῶν τε Ἀλβίνα πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν.

Εὐλαβέομαι, ἐσομαι, caveo, religio mihi eſt: religiosè caveo ne. Plato in epiſt. εὐλαβέσομαι μὴ ἐμπέσω, caveo ne incidam. Item cum infin. apud eundem Plat. εὐλαβέσομαι μηδὲν ποιεῖν γένει ἀβέλτερον, caveo ne. Ariſtot. εὐλαβέσομαι ψόφον ποιεῖν, caveo ne ſtrepitum moveam. Item εὐλαβέσομαι πρὸς, cautus ſum in, cautè verſor in. Plato de leg. ¶ Item timeo, metuo, vereor. Eurip. in Oreſte, εὐλαβεῖσθ᾽ ὁ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι. Plutarch. in Pericle, Περικλῆς νέῳ ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. Sophoc. εὐλαβέσομαι πεσεῖν, timeo ne cadam. Apud Plat. de leg. εὐλαβεῖσθαι θεὸν, Deum revereri. ¶ Item cautè fugio, religiosè declino: vel ſimpl. fugio, vito. Iſocr. εὐλαβεῖ τὰς ἀληθοῦς καὶ ψευδεῖς ὧσι, fuge & averſare calumnias. ¶ Εὐλαβεῖσθαι, religione teneri, apud Aeſch. ὃ καὶ τῶν προϋλεγθὲν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν ἐς Δελφούς.

Εὐλαβοφθόνως, cautè, circumſpectè. Ariſtot. rhet. 3.

Decomp. Ἀνεύλαβὴς, non timens, ſeu verens: irreverens, irreligioſus: vel etiam incautus, incircumſpectus. Greg.

Διευλαβέομαι, ἐσομαι, metuo, vel caveo. Plato in ep. διευλαβέμενον μὴ παθεῖν, cavens ne ſibi accideret. Item revereor, colo, apud Plat. de rep. lib. 9.

Ἐξευλαβέομαι, ἐσομαι, vereor, caveo. Eurip. ἐξευλαβοῦνται μὴ φίλοις πύθῃ ἕλειν.

Μεσολαβέω, medium capio, medium prehendo, vel in medio curſu prehendo, intercipio, anteverto, apud Oecum. in Act. 29.

Μεσολαβέομαι, in medio curſu intercipior. apud Suid.

Μεσόλαβον, ου, τὸ, inſtrumentum quoddam mathematicum, apud Vitruv. l. 9. c. 3.

Ὀξυλαβὴς, ές, ὁ ἡ, celer ad prehenſionem, velociter prehendens aut capiens, ſeu in captura aut in capienda præda celer. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 34.

Ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capeſſo & aggredior. Heſych.

Ο'ξυλάβημα, ſtudium celeriter aliquid capeſſendi & aggrediendi. Euſtathius.

Ο'ξυλάβος, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capeſſendo & exequendo. Euſtath.

Παντολάβος, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Ρ'ινολαβίς, ίδος, ἡ, inſtrumentum quo naſus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκολάβος, (q. d. carnis prehenſor) forceps, inſtrumentum chirurgi. Paul. Aegin. l. 6.

Σαρκολαβίς, ίδος, ἡ, idem. apud Dioſc. & in Hippiatr.

Τεχνολαβίς, & τεχνολάβιον, volſella: à capiendis pilis. Aët.

Χειρολαβίς, ίδος, ἡ, ſtivæ pars: nimirum cavum illud cui manum arator immittit. Poll.

ΛΑ'ΜΙΑ, ſeu Λαμία, beſtia quædam. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorum piſcium altero genere quod ſpina cartilaginem habet. Nicander Colophonius ἐν ταῖς γλώσσαις ſcribit τὸν ψεχναῖαν piſcem vocari etiam λαμίαν & σύλλαν. Sunt qui lamiam eſſe dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philoſtr. l. 4. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Vide & Diodor. Siculum l. 20.

ΛΑ'ΜΠΩ, F. ψω, luceo, ſplendeo, fulgeo. Ariſtot. de mundo, ἢ δὶ τὴν τῆ νέφους ἔκρηξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα & λάμψαν, ἀστραπὴ λεγεται. Ariſtoph. λάμπων πυρὶ κέρωνι. Mat. 17. ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτῆ ὡς ὁ ἥλιος. Item metaphoricè, apud Plat. ep. 7. Λαμπρῶν τούτων ἀνθρώπων λάμψασα δόξα. Ariſtoph. in Veſp. Οὐδ' ἐπὶ Κλέωνι ἔλαμψε τῆ τύχης χάρις.

Λάμπομαι, idem quod λάμπω: vel ſplendeſco, illuceſco, illumino, illuſtror. Iliad. σ. δαΐδων ὑπὸ λαμπομένων. Iliad. υ. Τοὔνεκα λαμπόμενον. Xenoph. Anab. 3. Καὶ ὁπότε τότε λάμποιτο πάσων. Ariſtot. de mundo, ἀπὸ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενον, agitatione illuſtratus. Neutraliter apud Ariſtoph. in Ran. πυρὶ γοῦν λάμπει ἅπαν τὸ πρόσωπον, igneo fulgore coruſcat. Sic & apud Baſil.

Λάμψις, εως, ἡ, ſplendor, fulgor. Naz.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, ἡ, fax fulgens. Od. σ. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν. Sic & apud Xen. & Pluc.

Λαμπὰς, άδος, ὁ, ἡ, lampas, fax, funale. Athen. lib. 14. νάρθηκας & λαμπάδας φέρων. Plut. in probl. Rom. ὥστε λαμπάδας ἅπτουσιν, ὡς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Sic dicitur etiam in meteoris ſpecies quædam phantaſmatis. Ariſtot. de mundo. ¶ Λαμπάδες ſunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ Λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνὶς ἀρχαία, apud Dioſc.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, parva lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Philo de vita. M. l. 3. Λαμπάδες dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Ariſtoph. in Acharn. ¶ Λαμπάδιον numeratur etiam inter perſonas comicas, quæ crinium plexus geſtant in acutum deſinentes inſtar lampadis. Poll. l. 4.

Λαμπαδηδρόμεω, lampada fero. apud Suid.

Λαμπαδίζω, lampadem ferens curro, ſchol. Ariſtoph.

Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, qui facem tenet ſeu geſtat, apud eundem.

Λάμπων, ωνος, ὁ, auroræ equus quidam à fulgore & ſplendore dictus. Od. ψ. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. Υ. Item alter equorum Solis, teſte ſchol. Soph.

Λαμπηδὼν, όνος, ἡ, ſcintilla. Heſychio.

Λάμπη ſeu λαμπὴ, ἡ, craſſior ſpuma vino innatans: à nitore & candore dicta. Erot.

Λαμπώδης, εος, ὁ & ἡ, in quo ſpuma innatat. apud eundem.

Λαμπηρὸς, ὸν, ὁ, ſpummoſus, ſpumeus. Gal. in lex Hippocr.

Λαμπετάω, luceo, ſplendeo, fulgeo: idem quod λάμπω. Il. α, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐίκτην.

Λαμπρὸς, ᾶ, ὸν, ſplendidus, fulgidus, clarus: Iliad. β. ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarum ſolis lumen. Thuc. lib. 7. ὡς μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Item ſplendidus, magnificus. Demoſth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πολύς. Phalar. ὡς ἐχθὲς μονομαχίας ἦν ἔχουσι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, ſplendidus & liberalis erga amicos. At λαμπρὰ ἐλπὶς ἔχειν, ampla ſpes: & λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam ſpem animo concepit, cui lucumenta ſpes affulſit. Plutarch. in Artox. Item clarus, illuſtris (de nominis fama) vel præclarus. Iſocr. ad Philip. ἐξ ἀδόξων ἐνδόξους καὶ λαμπροὺς. Xen. Hell. 5. ὡς τὸ λαμπρὸν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τὸ ζῆν ἐσφῆς. Item clarus, i. ita ut exaudiri poſſit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρὸν τι ἀνολόλυξε. Λαμπρὸς ἄνεμος, expon. ventus vehemens. Syneſius epiſt. 4.

Λαμπρῶς, ſplendidè, luculenter, claré. Item ſplendidè & magnificé Xen. Hell. 2. Item clarè, aperté Syneſ. ep. 67. Item apertè, manifeſtò, φανερῶς (paulo alia ſignif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. Plutarch. ſymp. lib. 1. Item ſplendor nominis, ſeu illuſtre nomen, claritas. Iſocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης apud Hermog. orationis ſplendor, ſplendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, ſplendorem affero, lucidum & clarum reddo Item magnificè me oſtento. Xenoph. de re equ. διὸ πᾶς βουληθῇ ἵππῳ μεγαλοπρεπέστερόν τε καὶ θεατικώτερον ἱππάζεσθαι, τὸ μὲν ἔλκειν τὸ στόμα τῷ χαλινῷ & μυκτηρίζειν τε & μαστίγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦσιν ἐπιχειροῦντες λαμπρύνειν οἴονται) ἀπέχεσθαι δεῖ.

Λαμπρύνομαι, illuſtror, lucidus & ſplendidus reddor. Xen. in polit. Laced. (de æreo clypeo quem geſtare Lacones ſolebant.) πάρεστε λαμπρύνεσθαι, καὶ χολαινόπλοις ῥυπαίνεσθαι. Item activè, apud eundem ibidem, & ὅπλα δὲ λαμπρύνουσι πρὸς αγωνίαν. Dicitur etiam de oculis quum clariores redduntur. Ariſtoph. in Plut. αὖθις γὰρ τυφλῷ Ε'ξαμμένω τε & λελαμπρυσμένω κόρες, claræ ejus pupillæ redditæ ſunt, i. viſum recuperavit. Item illuſtror, nobilitor, clarus reddor. Theodor. hiſt. Eccleſiaſt. lib. 4. παντοδαπῆ μὲν λαμπρύνομαι ἀρετῆ Item magnificentiam oſtento, largitionis ſplendore me illuſtro. Ariſtot. eth. ad Nicom. 4. cap. 6. καὶ λαμπρύνεσθαι πρὸς μέλος. Dicitur & de oſtentatione magnificentiæ geſtus & ſermonis, apud Hermog. Exponitur etiam, ſplendidè verba facio, apud Plutarch. de Herod. πολλὰ μὲν τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, multa magnificè differentem.

Compoſita: ac primùm ex Λάμπω.

Α'λαμπὴς, ές, ὁ, ἡ, ſemper lucens, ſemper ſplendens & fulgens: ut ἀίδιον λαμπὲς φῶς, apud Naz.

Α'λαμπὴς, ſplendoris & fulgoris expers, non ſplendens.

Α'λάμπετος, idem: ut ἀλάμπετος ἀὴρ, apud Homerum hymno in lunam.

Α'ναλάμπω, reluceo, refulgeo, fulgorem & ſplendorem edo ſeu emitto. Xenoph. Pæd. 5. καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐστὶ ζήτημα, μὴ δύῃς καίεσθαι, καὶ πάλιν ὅτι δύῃς αὐαλάμπει. Et metaph. apud Plut. de ſolert. anim ἄφνω γὰρ αὖθις ἦκε καὶ ἀνέλαμψε, & iterum emicuit, ſub. vox.

Α'ντιλάμπω, è contrario ſplendeo ſeu fulgeo, ſplendorem ſeu fulgorem reflecto. Greg. (de Sole & planetis loquens) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ὑπερλάμπει.

Α'ντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio. Plut.

Α'πολάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, reſplendeo. Iliad. ξ. Α'πὸ δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Dionyſius, ὧν ἀπέλαμπεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Item ejaculor, emitto: ut ἀπολάμπειν αὐγὴν, apud Lucianum, ejaculari ſplendorem.

Α'πολάμπομαι, idem quod ἀπολάμπω, quum neutrum eſt: ut Iliad. ξ. & apud Heſiodum in Theog. ἠέλιος δ' ἀπελάμπετο πολλή.

Decomp. Συναπολάμπω, ſimul effulgeo ſeu una reſplendeo. Luc. in opuſculo ὡς δεῖ οἴκειν, & in ſomn.

Διαλάμπω, perſplendeo, ſplendore & fulgore penetro. Ariſtoph. in Pluto. Ε'ρευνήσουσιν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore ſuo penetraſſet omnia. Item ſplendeo inter, interluceo, interniteo. Iſocr. in Panath. τῶν ἄλλων ἰδέων τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπόντων.

Διαλαμπὴς, ſplendens, fulgens: vel perſplendens, internitens.

Εἰσλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante apud Theophr. lib. 2. de cauſ. plant.

Decomp. Ε'πιδιαλάμπω, perluceo, eluceo per. Theophr. hiſt. plant. lib. 9.

Ε'κλάμπω, eluceo, effulgeo, emico. Plat lib. 4. de rep. βασανιεῖμεν, καὶ τάχα αὖ παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες ὥσπερ αὖ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσομεν τὴν δικαιοσύνην. Apud Naz. cum dativo, ἵνα τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπομεν τοῖς ἄλλοις, aliis lucem præbeamus. Et cum accuſ. rei apud eundem, ἐκλάμπει προσώπου τὴν τῆ φατὸς τύτε σημείαν, fulgendo edit. Ε'κλάμπει dicitur etiam cujus nominis ſplendor majore laude enituerit. Plut. de Cic. δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαθὼν ὄνομα.

Ε'κλάμπεσθαι, illuſtrari, apud Dionyſ. de angelis. (ſcens.

Ε'κλαμψις, εως, ἡ, fulgor: vel fulgor emicans, ſplendor enite-

Συνεκλάμπω, (*decomp.*) ſimul illuſtro, ſimul effulgeo. Plut.

Ε'λλάμπω, illuceo. Themiſt. in 3. de anima, ἔστω τίνων ὁ θεωρήματος ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῆ τῆ ποιητικῆ, προσώπου νοεῖ τὰ ἀπλᾶ. Item illuſtro, illumino.

Ε'λλάμπομαι, illuminor, illuſtror. Themiſt. ἡ ὁ μὲν ἐλλάμπων, ἕως οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους. Apud Theologos ἐλλάμπεσθαι ſignificat divinitus doceri & illuminari. Dionyſ. τὰς τῶν ὅλων οἰκείας ἐλλάμποντας λόγους, divinitus illuſtrati cauſas rerum percipiunt. Sic & apud Greg. Item cum dat. ut apud Nazianz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illuſtrati. Ε'λλάμψασθαι, illuſtrari, rerum gerendarum ſplendore ſe illuſtrare, magnificentiam ſuam oſtentare. Hermog. ἐπὶ λαμπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἐσὶ λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ηρόδοτος ἐλλάμψασθαι.

Ε'λλαμψις, εως, ἡ, ſplendor, fulgor, claritas. Item illuminatio, ſeu doctrina divina & inſpirata, qua diſcuſſis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus ſplendore quodam illuminatur & illuſtratur.

Ε'πιλάμπω, ſuperfulgeo, luceo, ſeu ſplendeo ſuper aut poſt: ut apud Xen. de Sole poſt nivem ſplendente. Metaphoricè dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, appetente verno tempore. Item tranſitivè, illuſtro: ut Appollon. in Arg. ἐπέλαμψε κολώνας, illuſtravit lampade.

Ε'πιλάμπομαι, deſuper fulgeo, ſeu ſimpliciter, fulgeo, ſplendeo. Apoll. in Arg ἐπελάμπετο πηλύζ.

Ε'πίλαμπος, illuſtris, apparens, evidens, manifeſtus. Suid. ex Herodoto.

Καλλάμπω, illustro, illumino. Plutarch. τὸ δὲ φῶς πολλὰ κατέλαμπε τὰς ψυχὰς, λαμπάδας ἑαυτῶν ἐπὶ τοῖς ὑφ' ἡμῶν. Lucianus in Cauc. ἐχὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε καλλάμπειν αὐτὰς, illustrare ipsos seu lucere ipsis. Apud Aristid. κατέλαμπον ἡμᾶς ἡλιοι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, exp. conspiciebantur auro & argento fulgentes.

Καλλαμπομαι, illuminor, illustror. Greg. de Theolog. οὗ δὴ τὸ πλησίον εἶναι θεῷ, καὶ ὅλως τῷ φωτὶ καλλαμπεσθαι, τυχὸν αὖ καὶ πρεσβύτερον. Item neutraliter, fulgeo, apud Alex. Aphr. ἐπεὶ ὁρᾷ τῶν λεόντων καὶ τὸν κόρυν καλλαμπομένων.

Κυσολαμπὴς, dicitur cicindela & noctiluca: quòd nates ei luceant. Hesych. (licarn.

Νυκτιλαμπὴς, noctu lucens: epitheton lunæ, apud Dionysium Ha-

Παρηλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

Παρήλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Galen. in lex. Hippocr.

Περιλάμπω, circumfulgeo. Act. 26 ἐξαίφνης ὑπὲρ τὸν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Lucæ 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum activè, undique illustro, splendore ac lumine circumfundo, collustro Greg. (de Dei notione) πρὶν νοηθῶσιν ἁμιδιδράσκου, ὅσα αὖθις περιλάμπων ἡμῖν τὸ ἡγεμονικὸν, ὅσα ἐφ' ὅλην ἀστραπῆς, tanto fulgore & lumine circumfusum menti nostræ.

Περιλάμπομαι, undique illustror: lumine & fulgore circumfundor. Greg. ἐ φιλόω τὸ σὺ νοῆσαι & τοῖς περὶ σὲ περιλάμπομαι, unum animo concipere nequeo ut non trium splendore circumfundar. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca seu undique fulgeo & splendeo. Luc. περιλαμπόμενον τῷ χρυσῷ. Basil. οἷον παῖδες ἀπὸ μαρμάρου περιλαμπόμενοι, circumlucentes: vel etiam passivè, collustrati, undiq; illustrati.

Περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

Περιλαμπὴς, undiq; splendore circumfusus, undiq; splendidus. in Epigr. & Plut. in Fab.

Προλάμπω, splendorem & lucem prodo, illuceo. Synes. in hymno quodam matutino. πάλιν φέγγος, πάλιν ἀὼς, πάλιν ἡμέρα προλάμπει Μετὰ νυκτιφοίβου ὀρφναν.

Πυρίλαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens. in Epigr.

Πυρίλαμπὶς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens, Suid.

Συλλάμπω, simul luceo. Nonn.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore supero, super alios clarus & conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plutarch. symp. 4. probl. 5. ἡμιμῶτται δὲ ἀκτῖνες χρόνῳ, καὶ ὑπολάμπει τὸ ὁμμα & καθύδνοις, sublucent. Item in pass. ὑπολάμπεται, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπὴς, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp.

Οὔλυμπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex λαμπρὸς & λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

Ἀπολαμπρύνομαι, splendidus reddor, illustror: unde ἀπολαμπρύνεται τοῖς ἔργοις, factis illustratur, apud Herodot.

Ἐκλαμπρος, ος, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior & clarior evado. Syn. ep. 12. Exponitur etiam, glorior.

Ἐκλαμπρύνομαι, splendesco, claresco. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπεὶδὴ τάχιστα τάχιστα ταῦτ' ἀνέχωμαι παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, ὅσα ἔχω πρὸς ὃς ἐκλαμπρύνομαι τοῖς χάρισι. Item splendida & magnifica oratione utor. Hermog.

Ὑπερλαμπρος, supra modum splendidus & illustris. Aristoph. in Nub. Ὑπέρλαμπρον ὀλολύζειν, supra modum clara voce ejulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono & magnificè gestio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟΣ, ᾶ, ὁ, sive λάμυρος, ος, ὁ, disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον ἐδὲν ὦ Τιμών σε nihil te lepidius atq; elegantius. ¶ Item in malam partem, impudenter loquax, procax, impudens, protervus, modum excedens audacia. Plut. adversus. Col. ἦσαν μειρακίων λαμύρων καὶ προσπετῶν. Et apud Athen. χαίρης ἢς ἁλαμυρώτερον ἐδέν. Mare etiam & lacus vocant λαμυρὸς, à vastitate quasi impudente. Syn. epist. 148. Τὸν μεγάλον λίμνον τὸν λαμυρόν.

Λαμυρῶς, disertè, lepidè: seu loquaciter, scurriliter, procaciter, protervè. Xenophon in symp. ἐ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepôres. Item loquacitas. Item procacitas, protervia, impudentia. Plutarch. de discern. adulat. ab am. & symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, limpiditas.

Λάμψις, vide in Λάμπω. Λανθαίνω, in Λήθω.

ΛΑΞ, (adverb.) calce seu calcibus, extremo pede. ☞ λήγει μέρει τοῦ ποδὸς, ut Eustath. exponit, à λήξω futuro verbi λήγω derivans, ut πᾶς à σῴσω fut. verbi πάω. Il. ε, Λὰξ δ' ἐνὶ πήδησι βὰς, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος, Apollon. Argon. 2. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ἐειννὺς Λὰξ ἐπέδη, calcibus in oculos infiliit. Luc. in Lexiph. λὰξ παίσας ὄχεϑ'. Et λὰξ κινῆσαι ποδός τινα, calcibus petere, apud eundem. Luc. in asino. Λὰξ dicitur de ea etiam plantæ parte quæ in digitos desinit. Odyss. ρ. Νεῖρελδ' ἐξ ἐδέων ὕπνος ἔγρεν Λὰξ ποδὶ κινήσας.

Λακτίζω, calco, calce pulso vel premo, calcitro. Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, adversus stimulum calces jactare. Alex. Aph. l. 2. probl. 31. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει σπερχῶς τὰς πόδας. Cum accusat. significat etiam calce peto seu calcibus insulto: ut Demetr. Phaler. ἐδὲ βαδίζοντες ἀλλ' οἷον λακτίζοντες τὴν γῆν. Sic & apud Aristoph. & Chrysost. Additur aliquando & dativus instrumenti: ut Od. σ, λακτίζων ποσὶ γαῖαν.

Λακτίζομαι, calcibus petor, calcibus verberor. Lucian. in Tim. πρὸς σύνοιν ἀτίμως λακτιζόμενος & λαφυσσόμενος. Idem Lucian. λακτιζόμενος ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀγωνιστῶν, Accipitur & pro, calcar, apud Synes. ep. 44.

Λακτιστὴς, ᾶ, ὁ, calcitro, Xenoph. Λακτιστὴς, ᾶ, ὁ, pro eodem: ut λακτιστικὸς ζῶα & λακτιστικὸν ὑποζύγια, quæ calcibus verberare & cædere solent.

Λάκτις, stimulus, scutica. Item tudicula, pistillum. Callimach Item rudicula, spatha, cochlear quo aliquid in mortario autolla miscetur & agitatur. Nicand. in Theriac.

Composita.

Ἀνταλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto. Plut. de primo frig. ἀέρος κινοῦ ἀνταλακτίζοντα πρανῶς.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam.

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio. Plut.

Διαλακτίζω, calcitrando dissicio, seu à me repello. Theoc. idyll. 25. ἠλαὼ δὲ πᾶσιν διελάκτισε χλαῖναν.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto, calcibus auras verbero: ut apud Aristoph. in Vesp. σκλακτίζειν σκέλος. Item rejicio calcibus impetendo. Theophyl. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τὸ, & ἐκλακτισμὸς, ᾶ, ὁ, saltationis genus quod fiebat calcibus in altum jactatis. Poll. lib. 5. c. 14.

Λαξεύω, vide in comp. ex Ξέω. Λάξις, in Λαγχάνω.

ΛΑΟΣ, ᾶ, ὁ, turba, populus. Il. ν ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν, Iliad. π, ἰγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω, Synes. Epist. 57. ἐ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ σωτηρίοις & σωτηρίοις λαοῦ, coram congregato & circumstante populo, seu turba & multitudine. ☞ Quidam à λάας derivant, eò quòd iactis in aversum lapidibus Deucalion & Pyrrha, λαὸς reparârint. Eustath. aliam rationem addit, quoniam Cecrops videns Atticam πολυανθρωπουμένην, convocabat τὸν ὄχλον, & numerum notabat λάεσιν, hoc est, lapidibus unoquoque unum jacente: affert tamen & aliam etymologiam, derivans à λα epitatico & αὔειν i. φωνεῖν, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός.

Λαώδης, ες, ὁ & ἡ, popularis.

Λεὼς, ῶ, Atticè dicitur pro λαὸς, ut νεὼς pro ναὸς. Sophocl. σὺν ἁλὶ λεὼς, populus marinus. Sic & Lucianus in Hermotim. & in Harm.

Composita.

Ἀγελέα, ἡ, Palladis epithetum. Iliad. θ, & apud Hesiod. in Theogon. παρὰ τὸ λεὼν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική. vide & in comp. à λέα.

Ἀγησίλαος vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. ἀπὸ τῆς ἄγειν τὸν λαόν. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ος, ὁ καὶ ἡ, populi rector. Ἀρχέλας, ᾶ, ὁ, idem.

Ζοῦξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid. & Hesych. ex Soph. in Andromeda. Ab Hesychio exp. etiam ζοῦκτὸς λαός.

Βασιλεὺς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΑΠΑΖΩ, & λαπάσσω sive λαπάττω, evacuo, inanio. Athen. lib. 8. λαφύτειαν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ σκεύασμα & ἀφαλίσκειν. Galen. & τῶν ἐδεσμάτων ὅσα λαμπάττει τὴν γαστέρα. ☞ Athenæus à λάπτω deducit quod itidem significat evacuo. Exponitur etiam mollio, λαγαρὸν ποιῶ. Hesych. & Erot.

Λαπάζομαι sive λαπάττομαι, evacuor. Aristot. problem. sect. 23. οἱ τραχαζόμενοι ἰσχυρὸν ποιοῦσι τὸν πόνον καὶ ὁ μαλάττοντες. Item mollior.

Λάπαγμα, τὸ, id ipsum quod evacuando educitur. Hesych.

Λάπαγμὸς, ᾶ, ὁ, evacuatio, exinanitio. Hesych.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem. Aristot. physi. 2. & in probl.

Λάπαθος, ος, ἡ, & λάπαθον, ος, τὸ, fossa, terræ sulcus evacuando excavatus. Eustath. Δημόκριτος, τὰς βόθρους, ᾗς οἱ κωπηλὰ σκάπτοντες φρύγανα καὶ κόνιν ἐπ' αὐτοῖς ἐπισάλλουσιν, ἵνα τὰ ὑγρὰ ἐμπίπλωσι, λαπάθους καλεῖ ἀπὸ τοῦ κεκενῶσθαι ὀρυχθέντας. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς ὑγρὰν ἐνέδραν. ¶ Est & herbæ nomen dictæ, quòd ventrem evacuet & emolliat. Dioscor. l. 2. c. 111.

Λαπαρὸς, ᾶ, ὁ, vacuus, inanis. Aristot. hist. anim. lib. 8. λαπαροὶ γίνονται,

ντες, ventres ſalubriter evacuantur. Item tenuis, mollis. Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν. Λαπάξη, & λαπαρὸν, dicitur ea pars corporis quæ poſita eſt inter coſtas, nothas & oſſa, quæ ad ilia pertinent, quod inanis ſit & deſideat. Il. γ, & η, Ἀ νλακὴ δὲ παρεμὶ λαπάρῳ ἀξέμεν ἐγχος. Sic & Il. χ.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς. Gal. comm. in Epidem 3.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex eoq; factum pleonaſmo τῦ α, teſte Euſtathio. Plerunque ſignificat vaſto & diripio, ſpolio: ut Il. ο. Τὸν δ' ἴδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα σίχας ἀνδρῶν. Odyſſ. ε, Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων.

Ἀλαπάζομαι, vaſtor, diripior. Iliad. ω.

Ἀλαπαδνὸς, ῆ, ὁ, vaſtationibus & direptionibus expoſitus, vaſtatu & direptu facilis. Iliad. δ' ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσονται. Il. β, Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔλω. Exponitur etiam expugnatu facilis: ut Il. ε, τῶν δὲ θᾶσσον ὧδε ἀλαπαδνόν.

Λαφύσσω, Λάφυξ, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex λαπάζω ſeu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω, evacuo, exinanio. Odyſſ. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vaſto, diripio. Iliad. ω, Τροίλῳ δύο τείχεα ἐξαλαπάξαι. Sic & apud Heſiod. in Erg.

Ἐκλαπάζω, idem cum λαπάζω. Aeſchyl.

Ὑπολαπάζω, ſubtus evacuo, evacuando ſubduco, aliquantum evacuo. Etymol.

Compoſita ex λάπαθον.

Βλάπαθον, lapathum radicis altitudine à ſativo differens.

Ἵπολάπαθον, lapathum ſativo majus. Vide Dioſc. lib. 2. c. 140. 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξυλάπαθον, genus lapathi: ſic dictum quod folio ſativo habeat acutiora

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aquâ natum: lapathum aquaticum Vide Plin. loco antè citato.

ΛΑΠΗ, ης, ἡ, pituita. Hippocr. de morb. ἐμέει σίαλα καὶ λάπλη.

ΛΑΠΙΖΩ, inſolentiùs & arroganter me efferro, jacto me. Etym. ☞ Innuit Heſych. derivatum eſſe παρὰ τὸς Λάπθας, quæ gens fuit Theſſalica fortax.

Λάπισμα, τὸ, jactantia. Vitur Cicero ad Atticum. l. 9. ep. 16.

Λαπιστὴς, ῆ, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius. item, delicatus & mollis, nihil penſi habens. Heſych. Suid.

Λαπίστρια, ᾶ, exp. ἡ θέλουσα ἀναχεῖσθαι, ῥεμβομένη, μετεωριζομένη. Suidas.

ΛΑΠΤΩ F. ψω, lam' endo bibo, more canum, luporum & animantium τῶν καρχάρων. Ariſtot. hiſt. anim. lib 8. πίνει δὲ τῶν ζώων, τὸ μὲν καρχαρόδοντα λάπζοντα· τὰ δ' ἄλλα σωμόδινθα πάντα, οἷον ἵπποι καὶ βόες, ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε πάντα, οὔτε λάπτει ἄλλα πλὴν ἐκ τῶν ὀρνέων δὲ τὰ μὲν ἄλλα πάντα. ☞ vox eſt factitia à ſono quem canes & lupi bibendo edunt. Iliad. ω, (de lupis præda latiatis) ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάψαντες γλώσσῃσι ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ ἀπέροντα. Plutarch. de ſolert. anim. ἐκ τοῦ αἵματος λάπτουσι σφοδρότερον. ¶ Λάψω eſt etiam plenis ſe proluere poculis, confertim ſe ingurgitare mero: ut docet Athen. lib. 11. ex Ariſtoph. τὸ δ' αἷμα λέλαφας τέως ὦ ναξ δέσποτα. ¶ Λάπτειν eſt etiam evacuare, exinanire, ἐκκενῶν, ut tradit Euſt.

Λαπάζω, &c. λαφύσσω, λάφυξ, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀπολάπτω, lambendo abſorbeo. Ariſtoph. in Nub. γνὺξ ἀπολάψεις οὐ πολεῖσιν ἡμῶσαι πάχεα.

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo ſeu exorbeo, lambendo exhaurio, ut canes & animalia ſerratos dentes habentia. Ariſtoph. in Pace, τὸν ζωμὸν αὐτῆς ἀγοστοειδὲς ἐκλάψεται.

ΛΑΡΙΝΟΣ, ῦ, ὁ, ſaginatus, ut λαεινοὶ βόες & σύες, apud Athen. (☞ vel à Larina pago Epirotico: vel à paſtore Larino: vel à particula λα ſignificante λιαν, & nomine βίνος denotante τὸ ἔδεσμα: quidam & παρὰ τὸ λαρὸν.) apud Ariſtoph. ζητεῖ τι λαεινὸν ἐπ' ὀλίγῳ τούτων θρασὺ ψυχλῶ, pro μέγα, ὑπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam jucundus, ſuavis, ut λαρός.

Λαεινύω, ſagino Λαεινύεσθαι, ſaginari: ut apud Soph. βόες δὲ λαεινύονται.

ΛΑΡΚΟΣ, ῦ, ὁ, corbis è vimine plexus quo carbones ferunt, interdum & caricas. Ariſtoph. in Acharn. Ὑπὸ τῶ δέκα δὲ τῆς μαχαίρης μοι συχνὼ ὁ λαρκὸς ἐπιπλησιν ὥσπερ σηπία. Exponitur & generalius φορμὸς, κόφινος.

Λαρκίδιον, ῦ, τὸ, apud Ariſtoph. parvus corbis.

ΛΑΡΝΑΞ, ακος, ὁ, capſa, arca, loculus, cõditorium. Il. σ. (de Vulcano) ὅπλα τε πάντα Λάρναξ' ἐς ὀγυρείλω συλλέξατο τῆς ἐπονεῖτο. Ioſephus de capt. Iud. δύο λάρνακας ὡς ἂς ἐκκομιδῇ νεκρῶν παρεσκεύασμαι. Sic Thuc. lib. 2 ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκφορὰ ἦ, λάρνακας ξυμπαρίστασαν ἀγον ἄμαξαν φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferendum funus eſt, arcas ex cupreſſo currus ſingularum tribuum ſingulas ducunt.

ΛΑΡΟΣ, ῦ, ὁ, larus, ſeu gavia: avis de qua Ariſtot. hiſt. anim. lib. 5. c. 9. ἡ δὲ αἴθυια ἐν οἱ λάροι πάντες σὺν τοῖς θαλάσσαις πέτεται, ἀκὺ ὁ μὲν λάρος, τῷ θέρει, ἡ δὲ αἴθυια βραχυμόνη τῷ ἔαρι. Avis hæc rapax eſt & vorax: unde Ariſtoph. in Nub. Κλέωνα τὸν λαρὸν δύρων ἐλόντες ἢ κλοπῆς, Cleonem larum ſeu gaviam, hoc eſt, hominem avarum & rapacem ſeu furacem. Sunt etiam qui homines ſtupidos λάρους appellari dicant, à ſtupiditate ejus avis. ¶ Λαρὸς, ῆ, ὁ, jucundus, gratus, voluntati noſtræ acceptus. Apollonii enim ſchol. à λαῶ τὸ θέλω derivat: alii quaſi λιαρὸς, dictum volunt. Odyſſ. μ, λαρὸν τετυκήμεθα δόρπον. Et in ſuperlativo gradu λαρώτερος, Odyſſ. β, Ἐτ λαροῖς ποσὶ, apud Heſiod. pedibus viſu jucundis. Hinc & λαρὸς αὔτμη, dulcis halitus. apud Theocr. idyll. 19.

ΛΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur: colli pars anterior, oppoſita τῷ στόμαχῳ Ariſtot. hiſt. anim. lib. 1. αὐχὴν δὲ τὸ μεταξὺ πρόσωπου καὶ θώρακος ἐστὶ τοῦτο τὸ μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ· τὸ δ' ὀπίσθιον, στόμαχος. Galen. commen. in Aphor. λάρυγγα vocari ſcribit, veluti caput & oſtium aſperæ arteriæ. Thomas magiſter λάρυγγα eſſe dicit eam partem per quam cibus in ſtomachum intrat: dicente Ariſtophane in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὴν λάρυγγ' αὖ ἐκπεμπομί σου ὦ Ζεῦς κέλευσας κατθανεῖν. Idem tamen Ariſtoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum ſeu meatum: in Equit dicens. Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας γ' πέδιλον, è gutture tuo ſuſpenſo Hypetbolo

Λαρυγγίζω, latius diducto guttur vociferor & clamito. Demoſth. pro cor. ἐπέρασε τὴν φωνὴν καὶ γεγηθὼς ἐλαρυγγιζον ὡς ἐμὲ κατηγορεῖν. Luc in Lexiph. καὶ τὸ βρενθύεσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπέθω. Ponitur & cum accuſativo apud Ariſtoph. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, occlamabo rhetoribus.

Λαρυγισμὸς, ῦ, ὁ, clamor & vociferatio quæ fit gutture latius diducto.

Λαρυγιστὴς, ῆ, vociferator: vel vorator, lurco. Athen. l. 6.

Λαρυγιάω, idẽ ferè quod λαρυγγίζω. Agathias epigr. l. 2. Καὶ θοὶ λάδικαὶ βραχὺ λαρυγιόων, raucos gutture ronchos edens.

Φάρυγξ quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Λᾶς, vide in Λᾶας.

ΛΑΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, idem quod χυτρόπους. Heſych. Suid. Poll. item ϙ; ſchol. Ariſtoph. in Pace, ὅτ' οὖν δὲ πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βελῇ ποτ' ἰών. Exponitur etiam cloaca, ſella familiaris: locus aut vas ad deponendum ventris onus, apud Heſych. & Poll. lib. 10 cap. 9.

ΛΑΣΘΗ, ης, ἡ, ſanguis apud Suidam. ¶ Ab Heſych. exponitur etiam, illuſio, cõtemptus, probra, contumelia: ut apud Athen. lib. 8 in epitaphio Philænidis, Μή μ', ὦ μάτην ναῦται τὴν ἐκραν πόμπιον, χλεύην τε ποιοῦ μὴ γελᾶσθ' καὶ λάσθαν, ne me libidrio, riſui & contemptui habeas.

Λάσθαι, maledictis inceſſens. Λάσθαι, ludificari, deſpectui habere, cõvitiis proſcindere. Heſych.

ΛΑΣΙΟΣ, ᾶ, ὁ ἡ, hirſutus, hirtus, horridus, ſpiſſus, ſeroſus. Iliad. ω, οἷς λάσιος μέγας. Philoſtr. epiſt. 25. Φυσερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus & villoſus. Dicitur etiam de homine: Ariſtoph. in Nub. ὦ ἰοδοκηρυκτῶν ἀρχαῖον πνεῦμα τῶν λασίων τέττων. Theophyl. epiſt. 15. νεανίας σφόδρα λάσιος. Id quia virilitatis & animoſitatis ſignum eſſe putatur, vir etiam λάσιον appellatur, i. animoſum, virile: Iliad. π, Ἀχαιὸς Ὡ ἔσε Μενοιτιάδαο βίαιος καὶ λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum l. b. 15. Ὡς ἀγαθὸν καὶ λάσιον φρενὸς ἦλασεν ἔγχος. Terra etiam & locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus eſt, arboribusque & fruticibus conſitus. Xen. Hellen. 4. ἐν δὲ τῷ λασίῳ τοῦ χαράδρου. Philo in vita Moſ. lib. 1. ἄπασι τὴν χώραν λάσιον. Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. Apud Hippocr. τὸ λάσιον Gal. exponit πυθένιον, ſindonem ſeu linteum

Λασίωνες, loca dẽſa & arbuſtis hirta ſeu teſqua. Nicand. in Ther.

Λάσιον, Pollux lib. 7. c. 16. vocata fuiſſe ſcribit mantilia hirſuta, mantilia lanugine quadam hirta, ex Sapph.

Λασιῶτις, clypeolus, parmula: volunt eſſe ἀσπιδίσκιον ὑγρεσιδὲς ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγέων, unde & nomen. Vide & in Λασία.

Περιωπάλασον, (comp.) apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro ὁ θεὸς τὰ ὦτα λάσιος, circum aures hirſutus.

ΛΑΣΚΕΙΝ, dicere loqui. Heſych. ¶ Item probrosè & cum convitiis dicere, maledictis inceſſere, apud Eurip. in Andromache, ξένης δ' ὕβριζε τοιαῦτα λάσκουσ' τὰς ἀναγκαίας φίλας;

ΛΑΤΑΞ, αγος, ὁ, Heſychio ſonitus ſeu ſtrepitus qui inter cortaby zandum editur. Apud Athen. l. 11. λάταξ ſive λατάγη dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ eſt & nomen animalis quadrupedis, amphibii aërem non humorem recipientis crocodili more. Ariſtot. hiſt. anim. l. 8. c. 5.

Λαζαγῶν, ſtrepitum, ſeu ſonitum reddere effuſi: τῆς λάταξιν: ut

apud

apud Lucianum in Lexiph. ὑμᾶς δ' ἴσως ἀεὶδε μὴ λαπαγεῖν τὰς κοπίδας.

ΛΑ'ΤΟΣ, ε, ὁ, latus: piſcis, apud Athen. lib. 7.

-ΛΑ'ΤΡΙΣ, ιδος, ὁ, vel ἡ, ſervus, famulus: ſerva, famula. Athen. lib. 6. Λάτριες πενέσης ἀμφὶς δρχαίων δόμων. Syneſ. in hym. Τ' δὲ τῆτο Λάτριες πίπλω κ) γᾶς Γκεπὰς ἀλοός. Exponitur etiam mercenarius, apud Euſtat. ex Ariſtoph. grammat. Fœm. λάτριες reperitur apud eundem Syneſ. in hymn. Οἷσι ψυχαὶ Θωπεδομβέων γᾶ λάτριν ἔχει. ↄ Etymon vide in λατρεύω.

Λατρεύω, ſervio, famulor. Xenoph Pæd. 3. ἐγὼ μὲν κὰν τῆς ψυχῆς στριαίμην ὥστε μὴ ποτε λατρεῦσαι τοιούτῳ. Plutarch. in probl. Græc. κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λατρεύοντας. Vſurpatur & metaphoricè. ut καιρῷ λατρεύειν. Phocyl. & τῇ κρίσει λατρεύειν. Iſocr. in Hellen. Item ſerviliter colo. Luc. νῦν δὲ λατρεύοντες ἀς δόξαις ἄγεσι. Apud Eccleſiaſtos ſcriptores accipitur pro, religiosè colo: ut apud Damaſc. & paſſim in novo Teſtamento, unde λατρεύοντες vocantur cultores Dei, in epiſt. ad Hebr. ↄ Sunt qui derivent à λὰ, particula intenſiva & verbo τρέω, id eſt, tremo: quòd ſervi ad juſſa dominorum vehementer tremere ſoleant.

Λάτρευμα, τὸ, ſervitium, miniſterium, cultus. in Epigr.

Λατρευτὴς, cultor.

Λατρεία, ἡ, ſervitus. Item cultus, ſervitus religionis, ſæpe in Biblicis ſcriptis.

Compoſita.

Εἰδωλολάτρης, ε, ἡ, qui honorem & cultum exhibet ſimulacris numen aliquod repræſentantibus. 1. Corinth. 6. & alibi in novo Teſtamento.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, ejuſmodi cultus. In iiſdem novi Teſtamenti libris.

Εἰδωλολατρεύω, ſum idololatra, apud Baſil.

Συλλατρεύω, ſimul ſervio. Plut.

ΛΑΥΚΑΝΙ'Α, ας, ἡ, guttur, gula: (ↄ παρὰ τὸ λαύειν quod eſt ἀπολαύειν, quia è cibo potuq; voluptatem ea pars præ cæteris ſentiat, ut tradunt grammatici) Iliad. ω, Νιῶ δ' ἤδη σίτε παυσίμελον, κ) αἴθοπα οἶνον Λαυκαίνης καθέηκα, πάρος γέ μιν οὔτι πιόντα.

Λαυκανία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, ut λεκάνη idem quod λακάνη. Iliad. χ, ἥ κλητίδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχεσι Λαυκαίης. Et Epigr. l. 2. πρὸς λαυκανίῃ βεβαγχὰ λαρυγξίόνα.

Λαυκανίωδες, ad gulam. Apoll. Argon. 2. λαυκανίωδὲς φορέθμιος.

Λαυκανόθεν, ex gutture, ſeu ex imo gutture.

ΛΑΥ'ΡΟΣ, ε, ὁ, latus, multus, copioſus: ut apud Herodot. λαῦρα πυλίδες. Iliad. π, ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς: ubi tamen quidam legunt λαβρότατον. ↄ Euſtath. dici vult à λα epitatico & ῥέων, i. valde fluens. Alibi idem ab αὖρα quoſdam deducere ſcribit.

Λαύρως, latè, abundè.

Λαῦρα, ἡ, vicus, platea: ſic dicta ſubſtantivè, quaſi λαῦρα ὁδός. Od. χ. Ἡ'ν ὁδὸς ἐς λαύρην. Athen. lib. 13. ex Mimnermo, Μακηδονίης πόσιος καπνίσσαθε λαύρας. Heſych. & Suidas ſic appellatam volunt ὅτι δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέυσι.

Compoſita ex λαῦρα.

Διάλαυρος, cujus janua ex oppoſita vici ædificiorum ſerie noſtræ è regione eſt.

Συνοδησιλαῦρα, meretrix publica: παρὰ τὸ ἀθροίζειν τὸ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις, vel δημοσίᾳ συνοδεύεσθαι, τυτέσι, συμπλέκεσθαι. Euſtathius.

Λαύω, unde ἀπολαύω, vide in Λάω.

-ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, ſive λαφύτω. F. ξω, avidè deglutio. Iliad. λ, & ρ, (de leone) ἔπτηξε δέ δ' αἷμα κ) ἔγκατα πάντα λαφύσσε. Exponitur etiam helluor, conſumo per luxum, devoro: unde apud Agath. ſcholaſt. lib. 2. - ἐ γὰρ ἔγωγε βύσσῳ ὑφ' ὑμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμην ↄ, degluriendus ſeu devorandus. Sic & apud Luc. ↄ Athen. libro 8. ſcribit λαφύτειν eſſe τὸ ἀκρασίας κ) ἐπὶ πολὺ λαπάττειν κ) σκευῶν ↄ ἀβαλίσκειν. Euſtath. verò quodam in loco ab ἀφύσσειν deducit.

Λαφυγμὸς, ε, ὁ, deglutitio, helluatio. Ariſtoph. in Nub.

Λαφύκτης, ε, ὁ, liguritor, helluo. Athen. lib. 11.

Λαφύστης, ε, ὁ, idem. Suid.

Λάφυρα, τὰ, exuviæ, ſpolia. παρὰ τὸ λαφύτειν τὸ σκυλεύω, ut docet Euſtath. addens tamen eſſe qui velint compoſitum eſſe ἀπὸ τῆ τῷ λαῷ φύρεσθαι. Volunt λάφυρα propriè eſſe quæ vivo hoſti detrahuntur, at σκῦλα quæ mortuo. Soph. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ σέφω λαφύροις. Plut. de deo Socr. ἑτέρα τοιαῦτα ἔσται παντοδαπῶν λαφύρων.

-ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, fodio. Euſt. & Heſych. ↄ qui & dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν: ubi enim foſſæ ducuntur terra hiat. Moſchus idyll. (de Hercule) τῇ μεγάλῃ ἐλάφαντι, διδυγμένῳ ↄ ὡς ἐ πὶ μιθῷ τάφρον, magnam fodiebat foſſam.

Λάχλα, apud Hom. Od. ι, tribuitur inſulæ & exp. foſſu facilis, bonum habens ſolum, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι: quidam tamen ibi ἰλάχλα legunt ab ἐλαχὺς. quod eſt parvus.

Λάχανον, ε, τὸ, olus. (ↄ ſic dictum à λαχαίνω quòd fodiatur terra in plantatione ejus) Theophr. hiſt. pl. l. 7. καλεῖμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo utimur. Et ἐψητὰ λάχανα, apud Athen. lib. 2. Item ἄγρια λάχανα, Ariſtoph. in Pluto. ¶ Λάχανα dicuntur etiam quod è vimine connexum currui ad ſedendum imponitur. Heſych.

Λαχανώδης, ες, ὁ ↄ ἡ, oleraceus. Et λαχανώδη, oleracea & quæ ex olerum genere ſunt, ipſa olera: ſic λαχανώδεις πρόκοι, uſum oleris præbentes, apud Dioſc.

Λαχανηρὸς, ὸν, ὁ, idem quod λαχανώδης, Theophr. hiſt. plant. l. 7.

Λαχανικὸς, ὸν, ὁ, ad olera pertinens.

Λαχανία, ἡ, locus oleribus conſitus.

Λαχανάριον, ε, τὸ, oluſculum.

Λαχανάζομαι, eſui ſum oleris modo. Dioſc. τὰ δὲ πρόσφατα τῶν φύλλων λαχανάζεται εἰς προσοψήματα. Apud Luc. in Lexiph. ſunt qui λαχανάζεσθαι ſignificare putent oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

Λαχανεία, ἡ, olerum collectio. Ioſeph. de antiquit.

Λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

Λαχανισμὸς, ὸ, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4.

Compoſita ex λαχαίνω.

Α'μφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Od. κ, Η'τοι ὁ μὲν κατ' ἔχνια κ) φάλλὼ φυτὸν ἀμφιλάχαινε.

Ε'κλαχαίνω, effodio.

Compoſita ex λάχανον.

Ε'κλαχανίσασθαι, olus decerpere. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 11.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur à quibuſdam atriplex, teſte Dioſc. vide & Plin. l. 27. c. 8.

-ΛΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo, pili lanuginis modo molles. (ↄ ex particula λα, & nomine χνῆς.) Il. β, Ψεδνὴ δ' ἐπαυλώδης λάχνη. Sic & Iliad. α, - οὔλη ἐπαυλώδης λάχνη. Heſychio eſt denſum capillamentum: ↄ derivanti παρὰ τὸ λάσιον. ¶ Eidem item q; Suidæ eſt ſpuma maris, quæ & ἀλὸς ἄχνη. ¶ Nicand. λάχνῃσι vocavit etiam pellem lanugine hirtam ſeu pellem hirſutam pilis mollioribus: ſic canens in Ther. ἡ μητέρα λαυθάνῃ Α'ρέσιος πρόσπαρον ἀσπαίροντα δὲ λάχνῃσι. Idem & herbarum comas λάχνῃσι appellavit in Alexiph. ὡδὲ δ' ἄγνυσο λάχνῃσι πηγάνα.

Λαχνᾶδες, ε, ὁ, lanuginoſus, villoſus, piloſus, hirſutus, hiſpidus. Epigr.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, Il. β. & alibi.

Λάχνος, pro eodem, ut tradit. Suid.

Λαχνᾶται, piloſus fit & hiſpidus. Heſych.

ΛΑ'Ω, video: unde ἀλαὸς, qui non videt, cæcus, teſte Suida. Et apud Heſych. λάεται exp. σκοπεῖται, βλέπεται. Item fruor: ut Od. β. v. 226. & 227. ἀπασαίροντα λάων, & ὁ μὲν λάς νεκρὸν ἀπάγχων. Hinc λαῶν & ἀπολαῶν.

Λαύω, (pro quo uſus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor) Euſtath. deducit à λάω, pleonaſmo literæ υ.

Λαμβὼ, Λαμψιάς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Α'πολαύω, (comp.) fruor, commodum ſeu fructum capio. Plerunq; cum genitivo: ut Iſocr. ad Demon. ἀπήλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, fruebatur bonis præſentibus. Sic ἀπολαύειν χρόνῃς. otio frui. Dem. Plut. in Ant. ἀπέλαυσαν τῆς φιλοπιμίας αὐτῦ, ex ejus ambitione commodum perceperunt. Interdum cum accuſat. cui tamen adjungitur genit, ut apud Ariſtoph. ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' ἐδὲν αὐτῦ. Sic & apud Iſocr. Plut. Luc. Syneſ. Et cum ſolo accuſ. apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. Item in malam partem, ſum particeps. Item damnum capio. Arrian. Ἰησοῦς δὲ κ) βοῆς κ) τῶν ἄλλων χαλεπῶν οὐκ ἀπολαύσεται. Iſocr. de pace, δίδωσι μὴ αὐτὸς ἀπολαύσα πρλαῦρον.

Α'πόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip.

Α'πόλαυσις εως, fruitio, uſus, commodum, fructus, quem ex re aliqua percipimus. Iſocr. Xenoph. &c. Item ipſa voluptas, oblectatio Ariſtot. top. 1.

Α'πολαυστὸς, ὸν, ὁ ↄ ἡ, ad voluptatem pertinens. Plut.

Α'πολαυστικὸς, voluptati deditus. Baſil. Item voluptatem afferens. Athen. lib. 14.

Decomp. Α'ναπόλαυς ↄ, cui frui non datum eſt. Exponitur & paſſivè, quo frui non licet, infructuoſus.

Καταπολαύω, perfruor. Exponitur & nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, ſimul fruor, unà cum alio fruor. Interdum in malam partem, ſicut & ἀπολαύω: unde apud Ariſtot. in probl. συναπολαύειν τῶν μέρων, exp. partium vitia haurire.

Λαώδης, vide in Λαός. Λίαινα, in Λέων. Λιαίνω, &c. in Λεῖος.

ΛΕΒΗΡΙΣ, ίδος, ἡ, exuviæ pellis depoſita: membrana ſive ſenectus anguium. Ioſephus in antiq. Iud. (de cingulo ſummi pontificis loquens) ζώνη λιθοκόλλητος ὑφασμένη ὥστε λεβηρίδι δοκεῖν ὅμοιον, zona ita texta ut cava & inanis ſit, ut exuvium ſerpentis.

Prover.

Proverbio dicitur κενώτερος λεβηρίδος, inanior serpentis senio, apud Athen. lib. 8. ¶ Hesychio, cortex fabæ, pellicula fabæ detracta.

ΛΕΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes (quasi λαοσσόη dictus, quoniam in eum aqua λαΐσσεται, i. funditur: ut Eust. ex Athen. tradit.) Il. φ, Ὡς δὲ λέβης ζέει ἐπὶ πῦρ μεγάλῳ πυρὶ πολλῷ. Athen. l. 4. λέβητας ἐπὶ σκιὴ κρεμᾶν παρὰ δώμασι μεγάλοις. ¶ Item pelvis lavandis manibus, malluvium. Od. α, ὑπὲρ δὲ χρυσείοιο λέβητος νίψασθαι. ¶ Dicitur etiam de pelluvio, i. vase in quo pedes abluuntur. Poll. ex Hom.

Λεβητώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, lebetis formam habens. Athen. l. 11.

Λεβήτιον & λεβητάριον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen.

ΛΕΊΓΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ affuitur extremæ vestis oræ, seu ipsæ vestimentorum extremitates & oræ: unde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat, extremitates orificii matricis, teste Galeno in lexico Hippocr. Pro eodem legitur & λήγνη, & in plur. λήγναι, apud schol. Callim.

Λειγνώτος, ὴ, ὁ, fimbriatus, institam habens. Callim. initio hymni in Dianam, ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λειγνώτον.

Λειγνώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, varius, variegatus. Hesych.

ΛΕΓΩ (F. ξω. P. λέλεχα. aor. 1. ἔλεξα) lego. i. colligo, deligo: Il. ψ, Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμαι. Item numero, percenseo: Od. δ, Ἐν δ' ἡμέας ἑκατὸν λέγει κίτεσιν. Odyss. ξ. Οὔπω ἀριθμηθέντες λέγων ἐμῷ κήδεϊ θυμῷ. ¶ Item dico, loquor. Cum accusat. rei Plut. ad Color. ἄλλα μὲν ἔλεγλον, ἄλλα δ' ἔπραττε. Sic apud Xen. λέγω ταῦτα οὕτως ἔχειν, & ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, apud eundem. Et cum accusat. personæ: ut apud Plat. de rep. l. 1. τὸν τὰ βαλάντια ἀποπεμφάντα λέγω, loquor de. Dicitur & οὕτω λέγω σε, vel καλῶς, bene loquor de te, laudo te. Sic vicissim, κακῶς λέγω σε, malè loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi, apud Dem. & Plut. in apophth. Apud Aristoph. in Plut. σέ τι νὴ τοὺς λέγω. exp. voco, appello. & ὀνόματι λέγειν τινά, apud Plat. in apologia, nominare aliquem. Cum accusat. rei exponitur etiam, narro: commemoro: ut apud Isocr. τὰ δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πάντες τὰς βαρβάρους. Interdum cum gemino accus. ut apud Aristoph. λέγω σε κακὸν πολλά. Dicitur & λέγω πρός σε, apud Xenoph. Cum infinit. exponitur etiam, jubeo: ut οἰμώζειν σοι λέγω, &c. Interdum significat eloquenter loquor seu disertè: ut apud Eupolin, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδιωτατόπατος λέγειν. Sic δεινὸν λέγειν, apud Aeschyn. eloquentia valens. Item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro, cubare facio, aut dormitum dimitto, apud Homer. Il. ω, Λέξον νύ μοι τάχιστα δουρηφορῆας, &c.

¶ *Derivata à λέγω significante, colligo, deligo, numero.*

Λέγομαι, colligor, deligor: ut apud Hom. Εἰ δὲ νῦν ἔτι καὶ νηυσὶ λεγοίμεθα, &c. Item recenseor. Item activè colligo, deligo, recenseo: ut Iliad. ω, Ὀ'τρέα λαὸν ἀγείρετο κουρίδιον, ἕτερόν τε. Iliad. ν, πόσι χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.

Λεκτὸς, ὴ, ὁ, collectus aut etiam delectus: ut λεκτὸς στρατὸς, apud Soph.

Λογὰς, ἀδος, ὁ ἢ ἡ, delectus, selectus: electus. Eurip. in Hec. λογάδες δ' Ἀργείων στρατοῦ Νεοπτόλεμον σῶσαι παρθένον λαβεῖν. Sic & apud Herodot. Ponitur & absolutè λογάδες, pro λογάδες νεανίαι, seu στρατιῶται, apud Thuc. & Herodian. Λογάδες dicuntur etiam oculi: apud Suid. ex Epigr.

Λογάδην, lectè, electè. Thuc. lib. 4. & 6.

Λογία, ἡ, collecta: id quod in Ecclesiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem sublevandam, 1. Cor. 16.

Λόχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀναλέγω, seu potius ἀναλέγομαι, colligo, congrego, decerpo, carpo. Aristot. de anim. lib. 9. ἀναλέγεται τὴν γλῶτταν τὰς σκώληκας. Greg. ἀπὸ τῶν θείων λόγων τοὺς ἀναλεγόμενος. Item colligo sparsa & effusa. Herodot. in Thal. τὸν ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φοινίκων στάχυας ἐπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. Basil. ad Eusth. καὶ ἀναλεξάμενοι τὰς ἐμαυτοῦ ἁμαρτίας. ¶ Item lego, recito. Luc. ἐγὼ μὲν ἀκροώμενος ὅσ' ἀνελέγετο καλὰ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor, ratiocinando colligo. Suid. Item animo verso rem præteritam & reminiscor.

Ἀνάλεκτος, ὁ ἢ ἡ, collectus, collectitius, collectaneus: unde ἀνάλεκτα, reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, collector. Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, quibus (inquit Cæl. Rhod.) ex xylino lino vel quavis materia, tanquam pulvillis constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitiores possint.

Ἀνάλογος, vide in comp. à λόγος.

Ἀπολέγω, deligo, seligo. Thuc. l. 4. ἀπολέξας τετρακοσίους τῶν στρατοῦ. Item decerpo. Theophr. l. 9. τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγων. Item rejicio, repudio, renuo, q. d. non eligo. Plut. ὁ δὲ ἀπέλεγεν αὐτὸν ὑπὸ τῶν δικαστῶν. Alias signif. vide in compositis à λέγω, dico.

Ἀποδέλεγμαι. rejicio, repudio, non admitto. Plut. in Catone, ἀλλὰ τῇ σιωπῇ καὶ τῷ προσώπῳ δηλοῦντος ἀποδέλεγεσθαι τὴν δέησιν. Polyb. ἀποδεδοκιμάσθαι τὴν ἀρχήν. Item deligo. Thuc. lib. 1. Ἀποδέδεγμαι τὴν ψυχήν, despondeo animum, quasi omnem spem melioris status rejicio & extrema mala deligo. Greg. Ponitur & simpliciter in ea significatione, apud Plut.

Ἀπόλεκτος, ὴ, ὁ ἢ ἡ, delectus, selectus, & per consequens, eximius. Thuc. Xen.

Διαλέγω, diligo, discerno, secerno aut incerno. Plat. de leg. lib. 5. Διαλέξας δὲ τὸ ὑγιὲς καὶ τάμοι. Xen. Τὸ πτύον τὸν ἀχυρὸν διαλέγει.

Διαλογὴ, delectus, secretio. Item dinumeratio in delectu.

Διαλεγδὸν, exp. eximiè, infigniter. Hesych.

Ἐκλέγω, vel ἐκλέγομαι, eligo, deligo. Isocr. ad Nicocl. εἴ τις ἐκλέξειε τῶν τοιούτων ποιητῶν τοὺς καλλίστους γνώμους. Item passivâ signif. pro ἐκλέγομαι, eligor. Item adnoto & colligo. Aristot. εἴ δέ τις τὰ Ἀφ' ἑκάστων τῶν ζῴων ἐκλέξειεν. Item eximo, detraho. Theophr. de caus. pl. l. 3. τοὺς λίθους ἐκλέγειν. Item exigo, ut ἐκλέγω σε τὰ τέλη, exigo à te vectigalia, apud Dem. & Aeschin.

Ἐκλεκτὸς, delectus, selectus, Thucyd. lib. 6. Exponitur &, eximius, egregius.

Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui flosculos legebant sectarum philosophiæ. Diog. Laërt.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. Alex. Aphr. Item adnotatio & collectio, apud eundem. Exponitur & notatio, apud Aristot. Item optio apud Plut. Κατ' ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur separata quædam poëmata & seorsim collecta de certis quibusdam & selectis rebus nos docentia, qualia sunt eclogæ Virgilii. Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογὰς, quod ex multis selectum est seu excerptum.

Decomp. Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo & rejicio, seu non eligo. Diosc. lib. 3. cap. 25.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego: apud Pausan. in Corinth.

Παρεκλέγω, furtim exigo, perperam exigo, apud Dem. & Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, una electa ecclesia. Exponitur & ejusdem electionis consors. 1. Petri. c. ult.

Ἐπιλέγω vel ἐπιλέγομαι, eligo, deligo, seligo. Herodot. Τὸ μέσον ἐπιλέξαντες ὁμιλίσω. Diodor. τῶν νέων τοὺς αὐχένας ἐπιλεξάμενος ἀπέσφαξε πρὸς τὸν τάφον.

Ἐπιλέγομαι, recenseo, recognosco: ut ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπελέγετο τῶν στρατιωτῶν. Item lego, Paus. in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεξάμενός μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύρρον.

Ἐπίλεξις, delectus. Appian.

Ἐπίλεκτος, idem quod ἐκλεκτός. Polyb.

Ἐπιλογὴ, electio. Damasc.

Καταλέγω, deligo & conscribo, centurio; Lysias in apolog. Item allego, adscribo. Plut. Item censeo, existimo, numero & loco habeo. Plat. de leg. l. 5 ὅς γε δὴ οἱ πολλοὶ τῶν ἀστῶν κατελέγοσαν. Καταλέγομαι, enumero, recenseo. Athen.

Καταλογὴ, ὁ, ὁ, enumeratio, recensio: propriè esse putatur enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Exponitur & delectus, apud Luc. & Demosth. Κατάλογοι vocabantur & tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, ut tradit schol. Aristoph. in equit.

Καταλογεὺς, qui delectus facit. Lysias.

Decomp. Ἐγκαταλέγω, recenseo inter alios, annumero: vel allego, ascisco. Et peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo. in Anthol. Epigr. Γάιε μὴ σὺ φοβοῦ μὴ καὶ σὲ τὰς ἐγκαταλέξῃ. Item congero unà cum aliis, vel simpliciter, congero. Thuc. l. 1.

Προκαταλέγομαι, etiam ego allegor & ascribor in catalogum.

Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis, connumero.

Παραλέγομαι, lego littus: ut παραλέγονται τὴν Κρήτην Act. 27. Exponitur & oram littoris lego.

Προλελεγμένοι, qui delecti & ante alios collocati fuerunt vel delecti ad tenendum primum in acie locum, vel selecti ut sint præsites in acie. Il. ν.

Συλλέγω & συλλέγομαι, colligo. Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τὸν ὄχλον. Item metaph. colligo. Philo de vita M. l. 1. ὥσπερ οἱ τοῖς ἀγῶσιν ἀθλητὰς συλλέγοντες ἁθροίσωμεν. Item alia metaph. colligo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam argumentorum efficio, ratiocinor. Greg. ¶ Item συλλογομαι, comparo, quæro. Plat. de leg. l. 11. δύο βίους αἱρήσεις συλλογόμενος. Sic & apud Dem. in Neæram.

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio. Plat. in Timæo.

Συλλογὴ, collectio. Item de leg. l. 5.

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam, colloquentium circulus, colloquium: item generalius, concilium, conventus, consessus, collegium. Thucyd. lib. 1. & 4.

Συλλογεὺς, collector, coactor. Poll. l. 3 c. 26.

Συλλογιμαῖος, collectitius, vel collectaneus, miscellaneus, confusaneus; & undiq; collectus, apud Luc.

Συλλογίζομαι, colligo, &c. vide in comp. à λόγος infrà

Decomp. Ἐπισυλλέγω, colligo, congero, congrego: unde ἐπισυλλεγεὶς, particip. apud Diosc. l. 4.

Νεοσύλλεκτος, recèns collectus.

Προσυλλέγω, antè colligo. præcolligo.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, loquacium nugarum consarcinator, vel garrulus nugator, Aristoph. in Ran.

Compo-

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀ'γρωλογέω, ῶ, venas lego.
Ἀ'γρωλογία, ipſe actus legendi venas. Gal.
Ἀ'κροδρυλόγος, ſpicilegus, qui ſpicas ſeu ariſtas colligit.
Ἀ'κανθολόγος, ſpinas colligens, ſpinarum collector, in Anth. epig.
Ἀ'κρόλογος, qui ſumma tantū colligit & manu carpit. Athen. l. 10.
Ἀ'κρολογέω, in ſummitate carpo ſeu lego, vel ſummitatem aut ſumma lego. in Anth. epigr.
Ἀ'νδρολογέω, ῶ, viros lego vel colligo, *ad militiam videlicet*, delectum habeo. Alciphron.
Ἀ'νδρολογίζω, pro eodem.
Ἀ'νδρολογία, ἡ, virorum collectio ad militiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit viritim. Maccab. cap. 2.
Ἀ'νθολόγος, ὁ, ἡ, florilegus, ut apes florilegæ dicuntur Lat.
Ἀ'νθολογία, florum collectio & florilegium. Luc.
Ἀ'νθολόγιον, Suidas vocat librum collectaneorū Strobæi quaſi in quo ſint collecti autorum Græcorum flores. (bus ſcripti.
Ἀ'νθολογικὰ, libri de florum collectione, ſeu de legendis flori-
Ἀ'νθολογέω, ῶ, ſive *αὐθολογέομαι*, ῶμαι, flores lego, flores decerpo ſeu carpo. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. Ἀ'νθολογέω cum accuſat. exp. & ſimiliter, decerpo, apud Hippocr.
Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam colligit, coactor. Thuc.
Ἀργυρολογία, argenti, (i. pecuniæ) coactio & exactio. Xen.
Ἀργυρολογέω, ῶ, pecunias poſco & exigo. Cum accuſ. apud Polyb. & Syn.
Ἀργυρολογητὸς, ad pecuniam colligendam inſtitutus. 2. Mac. 11.
Ἀ'ρολόγος, ſpumilegus. in Epigr.
Βλαστολογέω, q. d. germina carpendo lego, pampino. Theophr. de cauſ. pl. lib. 3. (Theophr. ibidem.
Βλαστολογία, pampinatio, à legendis pampinis ut herbis.
Βοτανολογέω, ῶ, herbas lego ſeu colligo. Hippocr. in ep. ad Crat.
Δασμολόγος, tributi ſeu tributorum collector, quæſtor.
Δασμολογία, tributi collectio.
Δασμολογέω, ῶ, tributum colligo. cum accuſ. perſ. apud Iſocr. τὰς νησιώτας δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dem. in Neær.
Δασμολογοῦμαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur, tributum penſito.
Δεκατολόγος, decimæ ſeu decimarum collector vel exactor. Poll.
Δεκατολογία, decimæ collectio ſeu exactio.
Δεκατολόγιον, locus in quo decimæ exiguntur. Et *pro* τελωνεῖον.
Δραγμολόγος, qui manipulos colligit.
Εἰκοστολόγος, qui vigeſimam partem colligit. Ariſtoph. in Ran.
Ἐ'λαιολογέω, ῶ, olivo, olivas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur & ἐλαολογεῖν. Euſt. ex Aelio Dionyſ.
Ἐ'λαιολόγος, qui olivas colligit, qui olivat. Ariſtoph. in Veſp.
Καρπολογέω, ῶ, fructum ſeu fructus lego, fructum decerpo. Theoph. de cauſ. pl. l. 5.
Καρφολογέω, ῶ, paleas ſeu feſtucas lego. Item exquiſitè in alium inquiro, quaſi feſtucam in oculo ſcrutor. Baſil. Item floccos lego & quiſquilias in veſte hærentes, Theophr. De phreneticis etiam dici ſolet, teſte Galen.
Καρφολογία, palearum ſeu feſtucarum collectio, floccorum collectio. Galen.
Decomp. Ἀ'ποκαρφολογέω, ῶ, paleas ſeu feſtucas aliunde lego, floccos ſeu quiſquilias alicunde carpo. Hippoc. in progn.
Κοπρολόγος, qui ſtercora colligit. Ariſtoph. in pace.
Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut. in quæſt. Græc.
Λιθολόγος, ὁ, qui lapides legit ſeu colligit: vel etiam ſeligit operi idoneos. Thuc. l. 7.
Λιθολογέω, ῶ, lapides lego ſeu ſeligo operi idoneos.
Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus conſtructum ædificium. Xen. Pæd. 6. (pido.
Decomp. Ἐ'κλιθολογέω, ῶ, lapides eligo, i. legendo eximo, ela-
Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Heſych. & Suid.
Ξενολογία, externorum militum collectio. Ariſtot. œcon. 2.
Ξενολόγιον, externorum militū collectorū manus ſeu exercitus.
Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, ſeu cogo. Iſocrat. ad Phil.
Ὀ'στολόγος, qui oſſa legit ſeu colligit, ut qui cruentorum cadaverum oſſa inter cineres colligit.
Ὀ'στολογέω, oſſa lego, oſſa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui incrementorum corporū cineribus oſſa perquirunt & cum diligentia aliqua colligunt. Suid.
Παλίλλογος, iterum collectus ſeu congeſtus. Il. α.
Πεντηκοστολόγος, qui quinquageſimam partem colligit ſeu exigit: ſeu quinquageſimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.
Πεντηκοστολογέω, ῶ, quinquageſimam colligo ſeu exigo. Poll. ex Philonide.
Ποηλογέω, vel ποιολογέω, herbas lego. Theocr. idyll. 3.
Ῥαγολόγος, acinorum collector: epithetum eſt ecchini in Epigr.
Ῥαγολογέω, ῶ, acinos lego. ſchol. Theocr.
Ῥιζολόγος, radicum collector.
Ῥιζολογέω, ῶ, radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. κρηδὸς πάντας τυραννους ῥιζολογήσας.

Σιτολόγος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magiſtratus quidam apud Athenienſes.
Σιτολογία, munus τῶν σιτολόγων, frumentatio. Polyb.
Σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.
Σπερμολόγος & σπερματολόγος, qui ſemina colligit: dicitur de aviculis quæ in agris ſeminatis inter ſulcos non benè occa depreſſos, ſemina legunt apud Athen. Ariſtoph. Baſil. Sic etiam nominantur homines viles qui in foro grana ſeu ſemina inſtar frugilegarum avium colligunt è ſaccis effuſa, atque inde victum quærunt, ut qui ex ſpicilegio victitant. Euſt.
Σταχυολόγος, qui ſpicas legit.
Σταχυολογέω, ῶ, ſpicas lego ſeu colligo.
Σταχυολογία, ſpicilegium.
Στρατολογέω, ῶ, exercitum colligo, cogo & conſcribo milites.
Στρατολογία, collectio exercitus, ipſa actio cogendi & colli-
Συκολόγος, qui ficus colligit. (gendi copias.
Συκολογέω, ῶ, ficus lego, ſeu colligo. Ariſtoph.
Τειχολογέω, ῶ, pilos lego, ſeu colligo, aut floccos. Suid.
Φορολόγος, qui tributum colligit, tributorum exactor. Suid. & Heſych.
Φορολογέω, ῶ, tributum colligo, tributum ſeu tributa exigo. Polyb. Ioſeph. Item exhaurio tributis, apud Plut.
Φορολογία, tributi collectio ſeu exactio.
Decomp. Ἀ'φορολόγητος, ex quo non colligitur ſeu exigitur tributum, qui tributum non pendit, immunis à tributo. Suid.
Φυλλολογέω, ῶ, folia lego, pampino, quum de vite dicitur. Poll.
Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo, i. nummos colligo. Heſych.

¶ *Derivata à λέγω, i. dico, loquor.*

Λέγομαι, dicor, &c. Τὸ λεγόμενον aliquando per parentheſin ponitur *pro*, quod dici ſolet, quod dicitur proverbio. Item λέγεται impersonaliter, fertur, fama eſt. Xen. λέγεται Ἀλκιβιάδῃ περικλεῖ ἀλαλεχθῆναι. Λέγομαι, medium idem ſignificat cum activo.
Λέξις, εως, ἡ, dictio, i. elocutio, oratio, ſermo, ſtylus. Ariſtot. Luc. Item orationis venuſtas. apud Iſocr. & Dion. Hal. Item dictio, vocabulum, verbum. Luc. Athen.
Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula, vocula.
Λεξικὸν, ου, τὸ, liber in quo vocabula recenſentur & explicantur, vulgò dictionarium, vocabularium.
Λεκτὸς, ὴ, ὸν, q. d. dicibilis. Item qui in dictis ſeu verbis conſiſtit.
Λεκτικὸς, orationi & ſermoni accommodatus. Ariſtot. de poët. (hoc λέγω.
Λόγος, cum ſuis derivatis & compoſ. vide poſt compoſita ab

Compoſita ac primùm cum præpoſit.

Ἀμφιλέγω, q. d. ab utraq; parte dico: vel in utramq; partem: ut dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. βροντῆς ἀμφιλέξει ὡς μὴ φανεῖεν. Item diſcepto, contendo verbis, controverſiam de re aliqua habeo. Xen. anab. 2.
Ἀμφίλεκτος, utrinque diſceptatus vel diſceptabilis, *in* controverſia poſitus. Eurip. in Phœniſ.
Ἀμφίλογος, ος, ὁ, ἡ, *eadem*, controverſus, de quo ambigitur & dubitatur. Xen. Pæd. 8. & Hell. 5. Item activè, qui ambigit ſeu dubitat. Arrian.
Ἀμφιλογία, ἡ, ambiguitas ſermonis, ſermo ambiguus, vel diſceptatio. Heſiod. in Th.
Ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω.
Decomp. Ἀ'ναμφιλέκτως, diſceptationem nullam habens.
Ἀ'ναμφιλέκτως, ſine controverſia.
Ἀ'ναμφίλογος, idem. Xenoph. in ſymp. Ἀ'ναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως.
Ἀ'ντιλέγω, contradico, nego. Cum dativo, apud Xen. ἀσχημονίμως ἂν τύχοις ἀντιλέγων. Cum accuſ. idem Pæd. 6. ἐδὲ ἐδήμαται ἀντιλέγω. Cum utroque. Ariſtoph. Τοῖς νόμοις & τοῖς δίκαις πανταπᾶ ἀντιλέξω. Cum ὅτι, apud Xen. in ſymp. οὐκ ἔπ ἔχω ὅτι σε ἀντιλέγω. Interdum ſequente ὡς ἀ. Thuc. οὐκ ἀντιλέγω ὡς ἐ πάνυ βεβαίως ποτηρὸν τὸ πρᾶγμα τε ἔπ. Aliquando exp. recuſo. Item ambigo, alterror, diſſentio. Iſocr. in Archid. ὅτι δὲ τῷ συμφέροντι ἀντιλέγομεν.
Ἀ'ντιλεκτὸς, dicitur res de qua ambigitur, vel cui contradicitur. Xen. Hell. 6. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται. Et τὸ ἀντιλεγόμενον, controverſa, de quibus inter partes non convenit, quibus opp. ὁμολογούμενα.
Ἀ'ντιλεξις, contradictio. Hippocr.
Ἀ'ντίλεκτος, in contradictione poſitus, controverſus, dubius. Thuc. lib. 4.
Ἀ'ντιλογία, ἡ, contradictio. Item altercatio, contentio. Dem. Item refutatio Herodot.
Ἀ'ντιλογικὸς, aptus ad contradicendum, contradicendi peritus vel refutandi. Ariſtoph.
Ἀ'ντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω, apud eundem.
Decomp. Ἀ'ναντίλεκτος, cui contradici non poteſt, cui nemo refragari poteſt. Ioſeph. Ἀ'ναντιλέκτως, citra contradictionem, nemine contradicente. (poteſt.
Εὐαντίλεκτος, cui facilè contradici poteſt, qui facilè refelli
Δυσαντίλεκτος, cui vix contradici poteſt, qui vix refelli poteſt.

Ἀ'ντλέω,

Ἀπολέγω, interdico, veto. Polyb. l. 2. ὁ Πολέμαρχος τὸ μὲν χρηγᾶν ἀπολέγει, &c. Item declaro prodo, affero. Philo de mundo, τάττει δὲ τὴν γῆν μεσαιτάτην, καὶ μόνον ἀπολείπει τὸν οὐρανὸν τῇ ψυχῇ δυσχωλαίνουσαν.

Ἀπολογία, narratio longa & verbosa, seu fabulosa: unde proverb. λαλίνου ἀπολογίαν, apud Plat. l. 10. de rep. & Aristot. de arte poetica. Exponitur etiam, fabula moralis, ex Cic. de Orat. l. 2.

Ἀπολογία, ἡ, quod dicitur pro defensione alicujus, causæ dictio, excusatio. Isocr. in Busir. encom. Aeschin. Plato & alij.

Ἀπολογίομαι, ῶμαι, loquor aliquid pro defensione seu excusatione alicujus, excuso. Aeschin. contra Ctesiph. ὁμῶς κατέρχεται ἀπολογούμενος, ὁ ἧττον τοῦ γράφοντος κατηγορῶν. Internum cum accus. ut ἀπολογεῖσθαι δίκην, defensionem causæ dicere. Plut. Et ἀπολογεῖσθαι αἰτίας πολέμου, propter causas belli se excusare. Polyb. Interdum cum præpos. addita accus. ut apud Luc. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ad accusationes respondebo. Et cum accus. & præpos. Dicitur enim ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπελόγησαν hæc pro excusatione mei dixi, apud eundem. Dicitur & sine accus. ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, defendere aliquem. Et cum περί, apud Isocrat. in Helen. Jungitur & dat. apud Plut. in Them.

Ἀπολόγημα, τό, defensorius, ad defendendam causam valens: unde ἀπολογήματα λόγοι, libri ad defendendum aliquid scripti, cujusmodi sunt Justini martyris.

Ἀπολογίζομαι, enarro, percenseo commemoro. Polyb. ἀπολογιζόμενοι τὰς πρὸ αὐτῶν ἀπορίας καὶ δυσχερείας.

Ἀπολογισμός, defensio, excusatio. Polyb. l. 4.

Decomp. Ἀναπολόγητος, qui defendi non potest seu excusari, pro cujus defensione nihil afferri potest. Vtitur Cic. ad Att. l. 2. & Paul. Rom. 2.

Δυσαπολόγητος, qui difficulter defenditur seu excusatur. Polyb.

Ἐπαπολογέομαι, insuper defendo, seu simpliciter, defendo, refello. Plutarch.

Εὐαπολόγητος, quod facilè excusari potest.

Συναπολογέομαι, ῆμαι, simul defendo seu patrocinor. Aeschin.

Διαλέγομαι, colloquor, sermocinor, differo. Plat. in apol. ὀλίγον δὲ χρόνον ἑκάστοις διελέγομεθα. Idem, χαίρω ἀεὶ διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πεπεῖσθαι. Dicitur &, διαλέγομαί σοι ταῦτα, apud Xen. & ἃ πρὸς ἐμὲ διελέχθη, apud eund. Et apud Plut. βραχέα διελέχθησαν. Nonnunquam cum dat. & præpos. πρὸς: ut apud Herod. lib. 6. πρὸς ἱερείης Ἑ Φιλίας διαλεγόμενος. Alia construct. apud Plut. in ep. ἐγὼ περὶ οὐδενὸς ἂν ἧττον πρὸς τῶν Διονυσίου πραγμάτων ἀσμένως διελεγόμην. Item orationem publicè habeo, apud Isocr.

Διάλεξις, sermocinatio, dissertatio. Plut. Greg.

Διάλεκτος, ου, ἡ, sermo unicuique genti peculiaris, seu sermonis forma. Plut. in quæst. Rom. Exponitur etiam, colloquium, apud Plat. in symp.

Διαλεκτικός, ἡ, ὁ, ad sermocinationem pertinens. Item sermocinator, fabulator: ut exp. apud Aristot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, seu qui interrogare & respondere novit, ut Plato in Cratylo definit. Item pertinens ad artem dialecticam.

Διαλεκτική (sub τέχνη) ars disserendi, vel disputatrix. Propriè sic vocatur ea ars Dialecticæ, quæ probabiliter de qualibet re disserere docet, alio nomine τοπική, ut patet ex c. 22. lib. 1. pr. anal. Aristot. Vsurpatur etiam pro metaphysica, seu prima philosophia, apud Plat. l. 7. de rep.

Διαλεκτικῶς, dialecticè, i. ut convenit arti dialecticæ, & ejus præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ου, ὁ, sermocinatio, sermo aliquorum differentium, aut confabulantium. Exponitur etiam, sermo ex interrogatione & responsione constans. vide Fab. l. 9. c. 2.

Διαλογικός, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum descriptionem.

Διαλογίζομαι, differo, discepto. Xen. βάλε σοὶ διαλογιζόμενος πρὸς αὐτὸν σκοπῶμεν ἤδη ὅπως τὸ δικαιότατον ἐστί. Item differo, discepto.

Διαλογισμός, sermocinatio, confabulatio. Plut. in apophth.

Decomp. Προσδιαλέγομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor. Plut. & Synes. Προσδιάλεξις, sermocinatio.

Ἐκλογίζομαι, idem quod ἀπολογέομαι, crimen aliquod verbis diluo, loquor pro defensione alicujus aut excusatione. Appian. in Mithrid. ὁ δὲ ἑλὼν ἐξελογείτο πρὸς τῶν γεγενότων. Sic & apud eundem de bello civ. l. 5.

Ἐπιλέγω, dico post (alia) prætereà dico, seu dictis addo: unde pass. apud Aristot. ἐπιλέγεται ὁ μῦθος, additur his fabula. Cum dat. exp. etiam dico de: ut apud Aristot. eth. 2. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ὕμνοις, unde de rectè factis dicere solent. Et cum dat. pers. sermonem adjungo, *post factum aliquid videlicet.* Sic apud Xen. Pæd. 1. τὸν Κύρον λαβόντα τὰ κρέα διαδοῦναι τοῖς ἀμφὶ τὸ πύπαν θεραπεύουσιν, ἐπιλέξαι εἰκός, &c. carnibus in singulos ministros distributis unicuique verba hæc addidisse, &c. Interdum cum accus. ut apud Thucyd. l. 6. ἐπιλέγοντες πεντήκοντα, post alia dicentes. Exponitur etiam, statim subjicio, seu effor, apud Plut. symp. 6. διὰ ταχέων ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες.

Ἐπίλογος, ου, ὁ, dictum quod subjungitur ad reddendam ejus quod præcedit rationem. Aristot. l. 2. rhet. Item apud Rhetores orationis extrema pars, quæ antè dictis ἐπιλήμματα, peroratio.

Decomp. Προεπιλέγω, idem quod ἐπιλέγω, dictis addo, seu insuper dico. Them. phys. γ. ἀλλ' ὁ δὲ Ἀναξαγόρας τὴν αἰτίαν προεπιλέγει.

Καθαλέγω, sigillatim enarro. Od. γ. Ἀλλ' ἐῦ μοι κατάλεξον, ὅπως ἐῦ πάντα ἑκάστην ὀπάσῃς. Sic Od. δ. Τοῖ γὰρ ἐγὼ τοι ξεῖνε μάλ' ἀτρεκέως καθαλέξω. Sic & Il. κ. & alibi, apud Hom.

Καθαλογάδην, prosaicè, prosa oratione. Isoc. & Plut. de for. Rom.

Παραλέγω, absurda loquor, deliro. Hippocr. epidem. l. 1.

Παραλογος, vide in comp. à λόγος, ratio.

Περιλέγω, circumloqui, verborum circuitionibus uti: superflua & inutilia loqui. Poll. ex Hermippo comico.

Περίλεξις, circumloquutio, copia dicendi & latiùs interpretandi seu futilis loquacitas, supervacanea dictio. Aristoph. in Nub.

Περιλέγω, prædico. Item præmoneo, profiteor. Plut. de socr. dæm. τὰ μὲν περὶ ἐμοῦ εἰρημένα τοῖς ἄλλοις περιλέγων. Aeschin. περιλέγω ὑμῖν οὐ λίπτω, &c.

Πρόλογος, (q. d. proloquium, i. anteloquium) id quod dicitur ante cætera: peculiariter apud comicos & tragicos Poëtas. Sic nominatur, quæ comœdiæ seu tragœdiæ præponitur, præfatio. Aristot. rhet. 3.

Προλογίζω, præfor, seu primus in scenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Suid.

Προσλέγω, insuper dico. Προσλέγομαι, alloquor: unde apud Hom. Od. μ. Εἰπὲ τί μοι προσέλεξε, τί ἐξερέεινεν ἑκάστην, allocuta est, sicut schol. exp. & etiam Eustath. quum inquit, προσελεκτέον, μάλιστα σημαίνει ὁμιλίαν διὰ λόγων.

Composita sine præpositione.

Ἄλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis. Philo.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis.

Αὐδλεξεί, ad verbum, αὐτοῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν.

Δικολέκτης, ου, ὁ, causidicus, in Epigr.

Εὐλεξις λόγου, orario habens vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινολέκτως, vulgari sermone, communi lingua.

Κυριολεκτεῖν, propriè loqui. Eust.

Κυριολεξία, proprietas loquendi. Eust.

Μυριόλεκτος, qui ab infinitis dicitur. Xen. Hellen. 5.

Ἀγέλαος, Ἔλεγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

¶ *De nomine* λόγος, *cum suo comitatu.*

Λόγος, ου, ὁ, dictum, verbum: ut ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in symp. Sic apud Herodian. παντὸς λόγου ῥᾷδιον, & apud Synes. ῥᾷδιον ἢ λόγος, dicto citius. Sæpè inter se opponuntur λόγῳ & ἔργῳ, ut Latinè re & verbo. Item sermo, oratio, verba. Xen. Hellen. 4. ἤρξατο λόγου, inchoavit sermonem. Aristoph. in Nub. ἀπέχισάς με τοῦ λόγου, abrupisti mihi sermonem. Λόγος δημοσθενικός, &c. oratio Dem. Et λόγους ποιεῖσθαι, apud Isocr. in Areop. verba facere, orationem habere. Item sermo, i. rumor, fama. Thucy. l. 6. διὰ λόγου ὁ λόγος, &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus disseminare. Dicitur &, ὡς λόγος, sub. ἐστί, fama est, ut ferunt apud Herodian. l. 1. Exponitur etiam, opinio: ut Greg. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut mea fert opinio. Item λόγος, liber, tractatus: ut apud Luc. ἀληθὴς ἱστορίας λόγος περιέχει. Sic & apud Plut. Gal. &c. Aliquando pro definitione ponitur, apud Aristot. post anal. c. 8. & 12. In plur. λόγοι, studia literarum & disciplinæ liberales: unde οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους Greg. literarij homines. Et οἱ ἐπὶ λόγοις διδόκιμοι, Herod. homines insigni doctrina præditi.

Λόγος, ratio: ut apud Aristot. Eth. l. 9. c. 8. κατὰ λόγον ζῆν. Et apud Dem. λόγον ἔχει, rationi consentaneum est. Sic κατὰ λόγον γίγνεται, apud Plut. cum ratione fit, non absurde fit. Sic dicitur λόγον διδόναι vel ὑπέχειν, rationem reddere & causam dicere. Item pro ἀναλογία, propositio. Aristot. in hist. an. κατὰ τὸ μέγεθος φαίνεται μᾶζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, i. proportione. Item mens, mentis conceptus, cogitatio: ut apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν & τῇ διανοίᾳ λαβεῖν, pro eodem.

¶ *Derivata à* λόγος, *in prima signif.*

Λογιστής, οῦ, ὁ, qui sermocinari potest, sermocinans, sermocinator. Greg. de homine. Item eloquens, facundus: idem in epitaphio patris. Item dialecticus, pertinens ad scientiam disserendi. Et λογιστικὴ (sub. τέχνη) ars disserendi. Luc. in dial. cui titulus βιδίου πρᾶσις. Apud Rhetores autem λογικὸς πρὸς dicitur pes in prosa oratione usitatus. Demetr. Phaler. Alias signif. vide in λόγος, i. ratio. Λογικῶς, verbis, disserendi modo.

Λόγιμος, ου, ὁ ἡ, mentione dignus, memorabilis, seu celebris, nobilis. Herodot. in Vran. & Eut. Item æstimabilis, æstimatione dignus.

Λόγιος, ου, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vita M. lib. 1. Apud antiquos sic dicebatur, qui unaquaque natione patria institutа interpretari & eloqui poterat, *h. e.* historiæ & antiquitatis peritus, & in ea re facundus: ut apud Aristot. polit. 6. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Moschopul. Sic dicitur etiam, fatidicus & vates. Plut. in Sylla & Arrian. l. 6. Item magnificus. Demetr. Phaler. ¶ Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, responsum divinum: propriè, ut volunt grammat. datum oratione soluta. Thucyd. l. 1. Philo de vita M. l. 1. Aristoph. in Vesp. Ecclesiastici autem scriptores λόγια appellant testimonia Prophetarum & Apostolorum. Et θεῖα λόγια, divina oracula, sacræ literæ. Naz

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia.

Λογιεύς, έως, ὁ, orator, qui cauſas dicit. Poll. ex Critia.

Λογεῖον, locus quidam theatri, ſeu pulpitum in ſcena, ſuper quo ſtantes hiſtriones fabulam recitant. Etym. A'Suid. exp. locus, in quo cauſæ dicuntur. Moſchopulo eſt locus, in quo περὶ τὰς λόγους ἀλφιζόυσι. Λογεῖον dicitur etiam os: quoniam per id ſermo prodit. Poll. l. 2. In ſacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ μαθτδόμενον ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεὺς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ' λίθοι. Suid. Exponitur pectorale. Exodi 28.

Λογίδιον & λογάριο., ε, τὸ, verbum, dictiuncula, oratiuncula. Iſocr. contra Soph. Athen. l. 3. Item λογίδιον, fabella. Ariſtoph. in Veſp.

Λογιήρια, τὰ, dicuntur ſcholæ, in quibus differitur. Syneſ. ep 54. vide & in ſequenti claſſe derivat.

Λογάω, q.d. dicturio, dicere ſeu fari & differere cupio. Luc. in Lex.

Compoſita.

A'λογία, ἡ, (q.d. ſemperloquium) verboſitas. Suid. & Heſych. Item dicendæ cauſæ, aut orationis reddendæ neceſſitas, ſine præſcriptione aut temporis, aut perſonæ, aut rei jam judicatæ & finitæ. Demoſth. περὶ παραπρεσβ.

A'ελογέω, ῶ, ſemper loquor. Heſych. & Suid.

Αἰσχρολόγος, qui turpia & obſcœna loquitur.

Αἰσχρολογία, ſermo turpis ſeu obſcœnus, ſermonis turpitudo. Ariſtot. eth. 4. c. 8. & polit. 7.

Αἰσχρολογέω, ῶ, turpia loquor, turpis & obſcœnꝰ ſum in ſermone.

Αἰτιολόγος, qui cauſam dicit cur, qui rationem reddit: qui rationibus utitur & probationibus.

Αἰτιολογία, cauſę redditio: ſchema apud Rhet. de quo Fab. l. 9. c. 3.

Αἰτιολογικὸς, peritus ætiologiarum: qui rationem reddere novit ejus quod in quæſtione verſatur: apud Sext. philoſophum. Item cauſalis, cauſæ redditivus. Αἰτιολογικὴ, pars medicinæ, quæ de cauſarum differentijs & viribus differit.

Αἰτιολογέω, ῶ, rationem reddo, apud Sext. philoſ.

Decomp. A'ναιτιολόγητος, cujus ratio reddi non poteſt. Alex. Aphr. in probl. Dioſc. l. 7. c. 1.

A'καιρολογία, intempeſtiva ſermocinatio. Heſych.

A'κριβολόγος, accurato ſermone utens, exquiſito ſermone aliquid exprimens. Et generalius, exquiſita diligentia in quovis dicto ſeu facto utens.

A'κριβολογία, accurata diſcuſſio vel examinatio aut tractatio. Ariſtot. rhet. l. 1. ad Theod. Ponitur & in vitio *pro*, accurata impenſæ & ſumptuum examinatio, apud eundem eth. 4.

A'κριβολογέω, ῶ, accuratè perpendo & examino. Chryſoſt. in 8. ad Rom. τὴ φιλοσοφῆς ἀκαίρως καὶ ἀκριβολογεῖς περὶπά.

A'κριβολογέομαι, *itidem* exactè perpendo & excutio, exquiſitè diſputo & æſtimo. Aeſchin. contra Timarch. ἵνα μή ἐς ἔπη ὡς ἅρα ἀκριβολογέομαι ἅπαντα. Dem. ἐμὲ περὶ τέτων ἀκριβολογεμαι. Item exactam ſumptuum rationem ſubduco.

Decomp. Διακριβολογέομαι, accuratè diſcutio. Item enucleatè diſſero.

A'λογος, facultatis dicendi expers. A'λογα, non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeſte. A'λογοι ἡμέραι quidam exp. dies irriti: alij dies innumerati. Num. c. 6.

A'λόγως, ſine ſermone ſine ullo verbo, cum ſilentio. Soph.

A'λογία, vocatur à Greg. edictum Iuliani quo vetuit Chriſtianos operam dare ſtudiis literarum liberalium. Item pro ſilentio. Luc. in Lexiph. Alias ſignif. vide in comp. à λόγος, i. ratio.

A'μουσολογία, verba inerudita & ſcita, verba quæ adverſis muſis funduntur. Athen. l. 4.

A'νθρωπολόγος, de hominib. libenter verba faciens. Ariſtot. in eth.

A'ξιόλογος, (q. d. de mentione dignus) memorabilis, laudabilis. Item non aſpernandus, alicujus pretij. Thuc. l. 1. & 3. Xen. Syneſ.

A'ξιολόγως, ita ut mentione dignum ſit, egregiè, præſtanter. Xen.

A'περαυλόγος, nullum finem faciens loquendi, multiloquus, verboſus.

A'περαυλογία, verboſa oratio, loquacitas. Luc.

Ἀργολογία, ſermo otioſus & inutilis.

Ἀργολογέω, ῶ, otioſa & ſupervacanea dico. Baſil.

Ἀρχαιολογία, ſermo aut hiſtoria de rebus antiquis. Plutarch. de Herodot.

Ἀρχαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de antiquis differo, ſeu ſcribo. Luc. Thuc. l. 7. Item antiquis verbis utor.

A'στολογία, facetiæ, urbanitas ſermonis. Luc.

A'στρολόγος, antiquitùs idem dicebatur qui & ἀστρονόμος, i. ſcientiæ ſiderum peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur, qui effectus ſiderum prædicit.

A'στρολογία, ſcientia aſtrologorum.

A'στρολογικὸς, ad aſtrologiam ſeu aſtrologos pertinens. Plutarch. de ſolert. anim.

A'στρολογέω, circa aſtrologiam verſor. aſtrologiã tracto. Ath. l. 9.

Βαττολογέω, ῶ, exili voce balbutio, lingua titubo & hæſito (veluti Battus ille Cyrenæorum princeps) vel unum idemque verbum ſæpiùs repeto, nugor, deblatero, ſicut Battus ille poëta in hymnis ſuis idem repetens: aut etiam multa inaniter garrio. Matthæi 6.

Βαττολογία, titubantia & offenſio in loquendo, hæſitantia. Item multiloquium, loquacitas. Heſych.

Βραχυλόγος, brevis in ſermone, qui breviter dicit aliquid aut loquitur. Plut. in Lycurgo.

Βραχυλογία, brevitas ſermonis aut orationis. Fab. l. 8. c. 3.

Βραχυλογέω, brevis ſum in dicendo. Plut. in apophth.

Γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis differit & eas exponit.

Γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur.

Γενεαλόγος, qui originem & genus alicujus narrat, genealogiæ ſcriptor. Laert.

Γενεαλογία, genealogia, recenſio generis, ſeries generis. (l. 2.

Γενεαλογικὸς, ad generis recenſionem pertinens. Philo de v. M.

Γενεαλογέω, generis ſeriem deduco, ſeriem generis memoro. Herodot. γενεηλογέουσιν αὐτέων τὴν γένεσιν. Iuſtin. γενεαλογεῖ τὰς θεάς. Sic γενεαλογεῖται τὸν Δυκέργον, apud Plutarch. Et cum genit. ut γενεαλογῶ Θαυμαντος, à Thaumante genus duco. Item metaph. oratione rem aliquam veluti per generis ſeriem deduco. Luc. γενεαλογεῖν τὸ ὀρχήσεως, &c.

Decomp. A'γενεαλόγητος, cujus generis origo reddi vel inveniri nequit, cujus progenies non enarratur. in ep. ad Hebr. & apud Greg.

A'νιγενεαλογέω, ῶ, contrario modo genealogiam deduco, contrariam generis ſeriem recenſeo Herodot. in Eur.

Συγγενεαλογῶ, ſimul refero generis ſeriem, apud eundem, ibid.

Γενεθλιαλόγος ſeu γενεθλιολόγος, qui notationes & prædictiones facit ex natali die. (natalitijs.

Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex ſideribus

Γναμολόγος, q.d. ſententiæ proloquutor, vel ſententiarum.

Γναμολογία, ſententiarum proloquutio, ſeu ſententiæ, aut etiam ſententia quam aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.

Γναμολογικὸς, gnomologiæ conveniens, ſeu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γναμολογικῶς, ſententiosè. Suid.

Γναμολογέω, ſententiam eloquor, vel ſententias, aut ſententiosè loquor. Plut in lib. d. frat. char. ἐγναμολόγηκε πρὸς τὰς παῖδας. Vtitur & Athen. l. 10. & Laert. in Epicharmo. & Ariſtot rhet. l. 2.

Δεινολογία, oratio amplificans & exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογέομαι, queritor, gravem injuriam me paſſum eſſe dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. Item crimen amplifico, rei dignitatem exaggero.

Δεκάλογος, decem præcepta.

Δεύτερολογία, ſecunda partes in dicendo, ſecunda actio, ſeu ſecundæ agendi vices. Aphth. in Progymnaſm.

Δευτερολογέω, ſecundo loco dico, ſecundas in dicendo partes obtineo. Item ſermonem iterum habeo. Macchab. l. 2 c. 13.

Δικαιολόγος, idem quod δικηλόγος. Δικαιολογία, cauſæ ſuæ defenſio, juris ſui in medium prolatio. Plut. in Pericle. Phil. de v. M. l. 3. Exponitur & id quod pro cauſę firmamento dici poteſt Liban. in argum. orat. contra Leptin. Eſt & figura oratoria, apud Rut. Lup. quum æquitatem cauſæ quammaximè brevi ſententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, judicialis.

Δικαιολογέω, judicio contendo & litigo, jura mea allego ſeu profero, cauſificor. Ariſtot. rhet. 1.

Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter diſcepto. Luc. de ſacrif. & in Prom. & apud Plut.

Δικηλόγος, cauſidicus, cauſarum orator. Plut. de frat. char.

Δικηλογέω, cauſas dico. Exponitur etiam, judiciales præceptiones trado. Ariſtot. in rhet.

Διστολογέω, ſive διπολογέω & δὶς λογέω, geminato verbo loquor. Item bis dico. Syneſ. Διπολογούμενα dicuntur etiam quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio quæ fit recenſendo, quæ ad gloriam ſeu honorem alicujus pertinent.

Δοξολογέω, ῶ, glorioſa celebratione colo. Baſil.

Decomp. Ε'νδοξολογέω, ῶ, gloriam in ſermone aucupor. Laert.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit.

Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quod præter ſeu contra omnium opinionem dicitur. Aeſchin.

Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico præter ſeu contra omnium opinionem. Hermog.

Εἰκονολογέω, ῶ, ſimilitudinem veri conſequor in ijs quæ dico. Heſy.

E'λεεινολογέω, ῶ, miſerabiliter loquor, miſerabilem vocem edo.

E'λεεινολογία, oratio miſerabilis. Plato in Phædro.

Decomp. Διελεεινολογῶν, miſericordiam oratione captans, miſericordiam verbis cantare pergens.

E'ννόμως, idem quod λόγιμος. Plat. Plut. Laert. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Phil. de mund.

E'ναντιολογία, contradictio.

E'τυμολόγος, qui origines verborum indicat ſeu explicat.

E'τυμολογία, originis verborum indicatio, notatio. Cic. q.d. veriloquium. (darum.

E'τυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explican-

E'τυμολογέω, ῶ, origines verborum indico. Athen. l. 2.

Decomp. Δυσετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi poteſt. (l. 7. & 2.

Παρετυμολογεῖν ὄνομα, dicitur qui ad etymon ejus alludit. Athen.

Εὐλογέω, ῶ, rectè loquor.

Εὐλογία, honestus sermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 2. Item benedictio, ut theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 1. Et pro eleemosyna à fratribus benevolis & benè precantibus collata 2. Cor. 9.

Εὐλογέω, benè dico: ut εὐλογεῖν τὰς δίκας, benè agere seu dicere causas. Isocr. de permut. Item laudo, prædico. Aristoph. in equit. εὐλογήσομεν βουλόμενοι τοὺς πατέρας ἡμῶν. Isocr. in Panath. ὃς δὲ ἐπιλιμῶς εὐλογεῖς αὐτούς. Item benè precor, faustis imprecationibus prosequor. Gen. 2. Matth. 5. &c.

Εὐλογητός, benedictus, laudatus. Lucæ 1. & alibi in N. Test.

Decomp. Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudibus extollo.

Εὑρεσιλόγος, solers in inveniendis verbis, facundus, disertus. Laer. in Arcesil. Item nugator, & verborū funditator. Suid. & Hesyc.

Εὑρεσιλογία, solertia vel promptitudo in inveniendis & proferendis verbis, facundia. Laert. in Stilpone. Item loquacitas & inanium verborum funditatio. Reperitur & εὑρησιλογία, apud Plutarch. & Phil.

Εὑρεσιλογέω, ῶ, promptè & solerter verba invenio. Item verba fundo, & verba fundito. Polyb. Reperitur & εὑρησιλογέω, apud Athen. l. 5.

Εὐημπλοκέω, honestè loquor & scitè. Gaza de senect.

Ἡδυλόγος, suaviloquens, suaviloquus.

Ἡδυλογέω, loquor quæ jucunda sunt & grata, ad placitum loquor, adulor.

Ἡδυλογία, suavitas sermonis, suaviloquentia.

Ἠθολόγοι, morum effictores, affectuumque personę cujusque ϑεατείσαι. Vtitur Cic. de Orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, qua verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus & mores. Rutil. Lup.

Ἡμερολογέω, ῶ, dies supputo, ἡμερολογεῖν χρόνον, apud Herodot. exp. dierum singulorum rationem observare.

Ἡμερολόγιον, fasti, calendarium. Plut. in Cæsare.

Θεολόγος, qui de Deo, diisve differit aut loquitur, aut de rebus divinis, rerum divinarum consultus. Plut. de def. orac. πολὺ σεμνότερον οἱ τῆς ἀληθείας ἀφομοιοῦσθαι τοὺς Δελφῶν ϑεολόγους. (2. polit.

Θεολογία sermo aut dissertatio de Deo, rebusque divinis. Plat. l.

Θεολογικός, pertinens ad eos qui de Deo rebusque divinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. l. 10. c. 6. Exponitur &, theologiæ peritus, theologiæ deditus, apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus divinis differo: vel differo aut commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. de mundo, ϑεολογῶμεν περὶ τούτων συμπάντων. Areop. ϑεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, theologicè explicare & comentari. Invenitur & passivum ϑεολογέομαι, apud Plutar. de def. orac.

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina differo. Laert.

Decomp. Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina differuntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria & peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu differo, sacra verba pronuntio. Dionys. Areop.

Ἱερολογία, ea quæ in ecclesia recitantur, quasi sacri sermones.

Καινολογία sermonis novitas, nova loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus. Aristot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. περὶ πολυπραγμ. Item maledictum, probrum à maledico ingestum.

Κακολογικός, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem. Plut. de Herodot. Item malè precor, diras & omnia mala imprecor. Matth. 15. & Marc. 7.

Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, venustè scitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans venustaque dictio, vis benedicendi.

Κενολογεῖν, inaniter loqui, supervacanea dicere. Aristot.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo utens. Athen. l. 14.

Κοινολογέομαι, ἔμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, sero colloquia cum aliquo. Aristot. in polit. κοινολογησάμενοι τοῖς Σαμίοις. Polyb. κοινολογηθεὶς περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς Νικοφάνει. Sic & κοινολογεῖσθαι περὶ ἑνὸς, consilium cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, dissertatio de mundo, sermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικός, ad κοσμολογίαν pertinens: unde κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ & φυσικὴ, apud Dionys. Areop.

Κυφολόγος, qui levis est in verbis. Κυφολογία, verba levia, levitas verborum.

Κτημολογία, dicere cujus sit hoc vel illud, κτῆμα, Gaza.

Κυριολογεῖν, propriè loqui: unde κυριολογεῖσθαι, propriè dici. Iust. mart. ὀφεῖν ὀνόμασι ἐπὶ θεὸν κυριολογεῖσθαι δίκαιον. Sic & apud Philon. de vita Mos.

Κυριολογία, sermo seu oratio propriis constans verbis. Dion. Longin.

Decomp. Ἀκυρολογία, improprietas sermonis, improprium genus loquendi: unum ex vitiis quæ in sermone notant grammatici. Ἀκυρολογέω, impropriè loquor. (tus.

Λεπτολόγος, qui subtiliter & minutatim differit de aliqua re, argu-

Λεπτολογία, sive λεπτολογέομαι, minuta & subtilia disputo, subtiliter & argutè differo. Aristoph. Luc.

Λεπτολόγημα, (quod & λεπτολογία) subtilis de minimis rebus disputatio.

Λεπτολογιστής, argutator. Aristoph. in avib.

Decomp. Διαλεπτολογέομαι, idem quod λεπτολογέω. Aristoph. in avibus.

Καταλεπτολογέω, ῶ, subtiliter & argutè rimor, apud eundem.

Μακρολόγος, qui longa oratione utitur, prolixus in sermonibus seu oratione. Ammon. (rhet. 3.

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristotel.

Μακρολογέω, longa oratione utor. Herodian. & Athen. l. 6.

Ματαιολόγος, vanus in loquendo, vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia, seu verba vana.

Μαψιλόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.

Μεταξυλογία, interloquutio, seu interfatio. Et pro parenthesi, apud schol. Thuc.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (*id est*, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.

Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Idem in Phædro.

Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογῶ, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor & scribo. Idem in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis nullamque habens verborum & sententiarum dignitatem. apud Suid.

Μικρολογέομαι, ἔμαι, seu σμικρολογέομαι ἔμαι, de rebus minutis & levibus accuratè disputo. Luc.

Decomp. Καταμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui ut parca & restricta, obloqui naturæ ut parcæ. Hipporr. in ep. ad Demag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. ἠχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem imitetur.

Μιμολογέω, mimos recito, aut mimicè recito. Strabo l. 5.

Μισολόγος, qui disputationes odit & literas seu politiorem literaturam exosus, indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. de Herodot.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: & per consequens, imperitus sum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.

Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. Item qui valet comminiscendis fabulis. Plato.

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isocr. in Archid. ὁ δὲ καιρὸς οὐκ ἐᾷ μυθολογεῖν. Idem cum accus. τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησε. Item fabulosè narro.

Μυθολογέομαι, fabulosè narror. Plato. Dem. Item activè, apud Theophr. ep. 34.

Μυθολογία, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.

Μυθολογεύω, fabulor. Et simp. pro loquor, seu dico. Od. μ. πῶς τοῦτο μυθολογεύω. Sic & apud Phrcyl. Μέτρῳ μὲν φαίνειν, πιεῖν δὲ μυθολογεύειν.

Decomp. Διαμυθολογέω, seu ἀφομυθολογέομαι confabulor. Plato in apol. ἐάσω κωλύειν ἀφομυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Exponitur etiam differo. disputo. apud eundem in Phæd.

Διαμυθολογικῶς, fabulosè.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.

Μωρολόγος, inepta & stulta loquens seu blaterans. Aristot.

Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu fatuus, ineptiæ Ephes. 5.

Μωρολογέω, ῶ, stulta seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch μωρολογεῖν ὦ Διονύσιε. Athen. l. 6. Τέτλαθι δὴ πενίη κὴ αὐάχεα μωρολογεύντων.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone jacto. Hesych.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam seu miserationem commovendam, vel qua miseratio movetur.

Ὁμοιολογία, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.

Ὁμόλογος, (q. d. ijsdem verbis utens) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in symp.

Ὁμόλογος, q. d. consentienter. Exponitur convenienter, congruenter. Item apertè, sine ulla dubitatione. Oseæ ult.

Ὁμολογία, consensus, assensus. Item convenientia. Plat. in sym. Item pactum, pactio, conditio, compositio. Thuc. Plato. Aristot. Item confessio. Isocr. in Busir. & in Test. N. scriptis.

Ὁμολογέω, ῶ, consentio, assentior. Synes. καὶ πολλὰ δέω τοῖς ἔμπαλιν ὑποπλήττεσιν ὁμολογῆσαι Plato de rep. l. 2. ὁμολογεῖν ϑεραπευμάχῳ ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθὸν, in hoc assentiri Thrasymacho. Item spondeo, rogant: promitto. Plat ep. 7. ἥξειν ὁμολόγησε ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Dem. ὅλως τὴν πόλιν ἐκ σφᾶς ὁμολόγων κατάρξειν αὐτῆς. Thucyd. ὁμολογῶ σοι καλλύσειν. Item confiteor, profiteor. Thuc. l. 2 καὶ τὸ πένεσθαι ἐχ' ὁμολογεῖν ἔνι αἰσχρὸν, ἀλλὰ μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον. Epigr. l. 2. ὡμολόγησε φόνον.

Ὁμολογέομαι, activè, assentiri, concedere. Xen. Item passiva signif. dicitur id quod concessum, & aliquorum consensu receptum est. Plut. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν δὴ ὑπὸ δικαστῶν ὧν Ἀνύτου. Et cum infinitivo, convenit inter nos: ut apud Plat. in ep. ὁμολογήσῃ σῶν, πλεῦσαι οἴκαδε ἐμέ.

Ὁμολογημένως, ex confesso. Plut. in Sol. Item convenienter, concorditer. Xen. cum dat. ὁμολογημένως τοῖς ἐρημένοις.

Ὁμολόγημα, id de quo convenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo convenit inter disserentes: quod utrinque confessum est. Plato.

Decomp. Ἀνθομολογέω, vel αὐθομολογέομαι, ῆμαι, constituo, paciscor, conventum & pactum ineo. Plut. in Bruto, ἢ ὥσπερ ἀλλήλοις ἔθελεψαν, αὐθομολογήμενοι ἀφ' ἑστώτων ὡς χρὴ μὴ πεφυμένων τῷ σύμπαντι, nutibus & signis in facie eminentibus constituentes. Et *pro* rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc. c. 2. Ἀνθομολόγησις, pro quo dicitur αὐθομολογία, confessio, in sacris scriptis.

Ἀνομολογέω, ῶ, fateor. Ἀνομολογέομαι, idem. Plutarch. ἀνομολογήμενοι ὥσπερ ἀλλήλοις. Item constituo, i. confessum inter disserentes pono. Plato, ἀνομολογησώμεθα τὰ ἐρημένα, constituamus & pro confesso ponamus ea, quæ inter nos dicta sunt, seu videamus quid sit ex dictis statutum, in quo conveniamus. Item passivè pro confesso habeor. Dem. ἀνωμολόγημαι τὸ ἄδικον πεφεύξειν. Philo de mund. ὁ θεὸς πάντων ἢ ζωῆς ἀνωμολόγηται πρὸς τοῖς ἀληθῆ δοξάζεσι.

Ἀνομολογήμων, non consentaneum, non conveniens. Aristot.

Ἀνομολογία, incongruentia, inconvenientia. Item assensio inter aliquos de re quapiam, constitutio rei cujuspiam ut confessæ & indubitatæ. Hesych.

Αὐθομολογέομαι, ultrò & mea sponte profiteor. Αὐθομολογήμενον, passivè *pro*, confesso & indubitato. Luc.

Διομολογέομαι, ῆμαι, confiteor. Hermog. de invent. Item fateor, *hoc est*, caveo instrumento & acceptum fero. Item paciscor, conventum do, ex pacto promitto. Dem. διομολογησάμενοι τὰς τάξεις. Sic & apud Æsch. Et passivè, pacto promittor. Aeschin. Item constituo seu pono ita esse. Plat. in Phileb. ἐχ' οὕτω διωμολογησόμεθα. Item stipulor, paciscor, à te hoc contendo ut fatearé. Plat. lib. 6. de rep. Διομολογία, hujusmodi constitutio atque συνθέσεως. Item sponsio, pactum. Aristot. eth. 9.

Προδιομολογέομαι, priùs paciscor, seu priùs convenio cum aliquo. Aristot. l. 2. pr. anal. c. 26.

Ἐξομολογέω, ῶ, sive ἐξομολογέομαι, ῆμαι, confiteor. Marci 1. & Matth. 3. Item palàm profiteor & prædico, ingenuè profiteor & prædico. Esaiæ 45. Psal. 18. Item spondeo, i. dico me facturum, polliceor. Lucæ 22. Ἐξομολόγησις, confessio. Plut. in Peric. Item professio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εὐομολόγητον, clarum & concessu facile. Plato.

Καθομολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. πρὸ οὗ τῆς χρόνου τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor, ex pactis polliceor, spondeo, despondeo. Exodi c. 21.

Καθομολογοῦμαι, interdum activè sumitur: ut apud Plut. καθωμολογημένῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς πικρῷ. Interdum passivè, desponsor, promittor.

Προομολογία, schema est apud Rhetores: de quo vide Quintil. l. 9 c. 3. & Rutil. Lup.

Προομολογέω, priùs confiteor, antè confiteor. Phil. de mund.

Προσομολογέω, insuper fateor, vel spondeo. Isocr. Item simpl. fateor, confiteor. Dem. pro cor.

Συνομολογέω, insimul sentio, assentior: vel fateor, confiteor. Xen. σὺ δὲ μοι δοκεῖς ὅπου συνομολογήσει ἕκαστος. Plat. de rep ξυνομολόγησε ἕκαστος. Item convenio, paciscor. Xen. συνωμολόγησας δασμὸν οἵσειν conveniisti te daturum tributum.

Ὀνομαθλόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator. Plut.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor & propriè. Plut. de fato.

Ὀστεολογία, liber de Ossibus, sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in medico.

Ὀψολόγος, qui de opsonijs tractat seu disserit. Athen. l. 8.

Ὀψολογία, sermo de opsonijs, scriptum de delicijs popinalibus. Athen. ibidem.

Παλιλογία vel παλιλλογία, verbi ejusdem iteratio. Aquila Rom.

Παλιλογέω vel παλιλλογέω, idem iterum dico. Herodot. in Clion. & Hermog.

Πιθανολογία, persuasoria oratio, seu ad persuadendum accommodata, in ep. ad Coloss. 2. Scribitur & πειθανολογία.

Πιθανολογέω, ῶ, oratione persuasoria utor, vel probabilia dico. Aristot. eth. l. 1.

Περιαυτολογεῖν, de se loqui, ipsum se prædicare & jactitare.

Περιαυτολογία, suiipsius prædicatio & laudatio. Plut. in Cic.

Περιεργολογία sive περιττολογία, expositio rerum supervacuarum. Isocr. in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua disserit, multiloquus. Ammon. Πολύλογος verò ὁ πολλῶν λόγων δεόμενος, apud Areop.

Πολυλόγως, multis verbis.

Πολυλογία, verbositas, expositio, quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis. Plut. περὶ πολυπρ.

Πολυλογέω, plura dico, copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Πρωτολογία, primæ partes dicendi. schol. Demosth.

Πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes sortitus sum.

Σεμνολόγος, qui graviter de re aliqua disserit: plerunque in malam partem, jactator, ostentator. Dem. pro cor.

Σεμνολογία, dictio gravis, venustus sermo, gravis & lepidus. Dionys. Hal.

Σεμνολογέω, glorior, jactito Herodian. l. 5. διοπερ τι αὐτὸν εἶναι σεμνολογεῖται.

Σεμνολογέομαι, graviter & speciosè loquor. Dem. item glorior, jactito. Basil. Andronic.

Σεμνολόγημα, dictum grave, vel dictum magnificum & honorificum, quo aliquis se jactat.

Σκωμολόγος, qui libens verba funditat, blatero, loquutulejus. Dem. pro cor. Act. c. 17. Et adjectivè loquax, garrulus, nugatorius. Plut. περὶ ἀοργησίας, πικρὸς & σκωμολόγα ῥήματα.

Σκωμολογέω, nugor, blatero, seu deblatero, verba loquaciore fundito. Greg. de filio, orat. 1. πολλὰ δ' αὖ ἔλι ἀπερμολογήσας, ἢ βάλοις συθήναι τὸν ὁμώνυμόν σοι θεὸν ἢ παρέσκαπτον, &c.

Σπερμολόγος, nugatorius. Plut. symp. 4.

Σπουδαιολογέω, ῶ, de rebus gravibus & serijs loquor, vel gravi & serio sermone utor. Xen. in symp. ἀ. δ' ὑμῖν δοκῶ σπουδαιολογήσαι μᾶλλον ἢ παρὰ πόδα τρέπειν.

Σπυρολογέω, de rebus frivolis & nugamentis verba facio: vel anxiè me torqueo in aliqua re, arctè aliquid quasi computo.

Στροφολογία, conversio dictionum.

Συκολόγος, qui de ficis loquitur, & qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor. Athen. l. 3.

Συμμυολόγος, q. d. cui sermo in ore comprimitur, tacens. Hesych.

Ταπεινολογία, oratio humilis & abjecta: seu qua orator sese dejicit veluti ad pedes judicum, ut misericordiam sibi conciliet. Poll. l. 2.

Ταυτολόγος, qui idem dicit: unde ταυτολόγοι κανόνες, in Epigr.

Ταυτολογία, schema rhet. eandem rem pluribus verbis significans. Quintil. l. 8. c. 3.

Ταυτολογέω, idem iisdem verbis aut idem significantibus itero, Polyb. ὡς τῶν καλῶς & πολλῶν ἑρημένων ταυτολογῶν.

Τερατολόγος, qui de monstris loquitur & prodigiosa narrat: vel qui monstrosis verbis utitur. Poll. ex Plat.

Τερατολογία, ἡ, narratio aut oratio de monstris instituta: vel narratio monstrosa & prodigiosa. Athen. l. 5.

Τερατολογίας, ου, ὁ, idem quod τερατολόγος. Suid.

Τερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro. Suid.

Τερατολογέομαι, monstrosè narror, vel ut monstrum narror.

Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέτταρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum poëtarum. Laert. in vita Plat.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur, vel qui artificiosè loquitur. Item qui technas suo sermoni adhibet, argutator, sophista. Greg. Exponitur &, artificij vel artis studiosus.

Τεχνολογία, verba, oratio, seu tractatus, in quo verba fiunt de arte. Dionys. Longin. Item artificium verborum seu verba artificiosa, apud eundem.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte differo, vel artis rationem trado, aut præcepta. Aristot. rhet. l. 1. Exponitur etiam, arte loquor seu persequor, artificiosè disputo, argutor. Greg.

Decomp. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte & methodo traditis aliquid adjungo artificiosè differendo. Alex. Aphr.

Καταπτεχνολογέω, ῶ, artificiosè distinguo & differo; seu in artem redigo. Greg. de Spiritu Sancto.

Προτεχνολογέω, priùs de arte differo: vel priùs artificiosè differo, tradóve. Alex. Aphr.

Τευτλολογέω, ῶ, de rebus levibus & inanibus disceptо, aut rebus levibus studium impendo.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone utor, tropicè loquor. Areth. in Apoc. c. 6.

Τροπολογία, tropicus & figuratus sermo. Suid. Item quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Ὑμνολογέω, ῶ, five ὑμνολογίζω, hymnum dico.

Ὑστερολογία, dictio præpostera: quum quod prius dicendum erat posteriori loco, & quod posterius priori efferimus.

Ὑψηλολογέω, ῶ, five ὑψηλολογέομαι, ῆμαι, alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem consector. Synes. in Soph.

Φιλολόγος, qui loqui seu disserere de aliqua re amat. Plut. symp. 1. Item loquax. Athen. l. 2. οἱ φιλολόγως πάνυ πως τὰς πλείους πίνοντες αὐτόν. Item qui libenter audit alios loquentes seu disserentes. Item studiosus literarum, vel literatus, doctus. Plut. de orac. Pyth. & de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut differendi de re aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter differo. Plutarc. de philos. Item philosophor & differo cum philosophis, apud eundem in Catone minore.

Decomp. Συμφιλολογέω, una differo & philosophor. Cic. F. ad Tir.

Μισοφιλολόγος, osor hominum, qui literarum sunt studiosi seu sermocinationum. apud Athen. l. 13.

Φλυαρολόγος, qui nugas loquitur, nugator.

Φλυαρολογία, sermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinentibus differit,

differit, ſeu qui naturam rerum differendo exquirit ſeu indagat. Ponitur etiam adjectivè, apud Plut. de def. orac.

Φυσιολογία, ſtudium naturæ indagandæ: exponitur & phyſica diſciplina, naturæ indagandę & ſpeculandę ſeu venandæ ratio.

Φυσιολογικὸς, ad phyſiologiam pertinens. Apud medicos φυσιολογικὴ, ſub. ἐπιστήμη, pars eſt medicinæ, quæ naturam hominis univerſam à conceptu ad extremum uſque ſenium diſquirit.

Φυσιολογέω, ῶ, de natura ſeu de rebus naturæ differo, vel diſputo, vel naturam rerum differendo indago ſeu exquiro. Ariſtot. metaphyſ. l. 1. Item phyſica ratione probo ſeu oſtendo. Greg. καλῶ τὴν ἡδύνησιν τὸ ἡδὺ φυσιολογῶν.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, ſeu chordarum pulſu loquor, i. fidibus cano. Plutarch.

Χρησμολόγος, qui oraculum vel oracula edit ſeu pronuntiat, oraculorum interpres. Item vates, fatidicus. Thuc. l. 2. Xen. Hell. 3.

Χρησμολογία & χρησμολόγιον, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογικὴ (ſub. τέχνη) vaticinatoria ars, vaticinandi ars, ſeu edendi oracula. Idem.

Χρησμολογέω ῶ, oraculum edo, vel oracula vaticinor.

Χρηστολόγος, qui benè loquitur, & ex verbis ſuis bonus vir eſſe judicatur: ſeu qui bonis & blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, ſermo ſpecioſus & virum bonum ſimulans. Rom. cap. ult.

Ψευδολόγος, qui falſum dicit, falſiloquus, mendax. Ariſtoph. Dem.

Ψευδολογία, mendacium. Iſocr. in Panath.

Ψευδολογέω, falſum dico, mentior.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Lucian. in ſomn.

Ψηφολόγος, circulator, qui celeritate movendi ſeu verſandi calculos, oculos ſpectantium fallit. Expon. & calcularius circulator.

Ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους. Greg. (Suid.

Ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere. Putatur & ſignificare ſternere moſaico opere & vermiculato. Tobiæ c. ult.

Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit, qui frigida oratione utitur.

Ψυχρολογία, dictio frigida, ſermo frigidus. Luc.

Ψυχρολογέω, frigidè dico, frigida oratione aut ſermone utor.

Ὡρολογέω, ῶ, horas indico.

Ὡρολογητὴς, ἐ, ὁ, horarum index. Athen. l. 9.

Ὡρολόγιον, ι, τὸ, inſtrumentum quoddam ſeu machina horas indicans. Idem l. 4.

¶ *Derivata à λόγος, i. ratio.*

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus, ratione utens. Sæpè apud Plat. Ariſtot. Plut. &c.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione utuntur. Plut. de orac. Pyth.

Λόγιον, ex. rationalis. apud Phil. de vita M. l. 3.

Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo.

Λογαριασμὸς & λογαριαστὴς idem quod λογισμὸς & λογιστὴς, computatio & computator, apud Moſchop.

Λογίζομαι, f. ἰσομαι, rationem ineo ſeu ſubduco, computo, ſupputo, expenſam fero. Ariſtoph. in Veſp. Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαῦλος μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς. rationes confice non calculis. Et cum accuſ. apud Ariſtot. œcon. 2. αὐτὸν ὁμοίως ὃν ἐδίωκον ἐπιτυχήκειν, αὐτὰ δ' μέλλει σκεπτόμενοι λογίζεσθαι, intelligens illum, ea quæ vilia emerat, præ magno imputaturum. Metaphoricè idem ſignificat quod συλλογίζομαι, i. collatis utrinque rationibus & ſubducto veluti calculo concludo aliquid certi. Rom. 3. λογιζόμεθα γὰρ πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, &c. Sic & Rom. 6. Item mecum reputo, cenſeo: Rom. 8. λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ, &c. Et perpendo mecum, conſidero: Xen. Pæd. 2. σκέψαι δὲ καὶ σὺ, ὦ Ἀρίστων, λογίζῃ, ἀληθῆ λέγω. Sic & apud Dem. & Thuc. Item cogito: 1. Cor. 13. ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν. Item æſtimo, reputo, (ſicut dicimur magni æſtimare rem aliquam, aut nihili facere) Rom. 8. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item imputo, & alicujus veluti rationibus infero, tribuo. 2. Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et paſſivè, Rom. 4. ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν εὐνομωτάτων καὶ δικαιοτάτων, patri tribuere. Sic & apud Syneſ. ep 4.

Εὐλογισμένως, prudenter, re benè perpenſa & benè ſubducto calculo. Eurip. & Herodot.

Λόγισμα, τὸ, id ipſum quod in rationibus ſupputandis alicui imputatur. Athen. l. 1.

Λογισμὸς, ἐ, ὁ, ſupputatio, computatio, ratiocinium. Aeſchin. contra Ctesiph. Thuc. l. 4. & 3. Item ratiocinatio: reputatio, cogitatio. Iſocr. περὶ εἰρήνης περὶ ἧς μηδεὶς πώποτε λογισμὸς οὕτως ἐσπλήλθε. Sic & apud Plut. Phil. de vita M. l. 2. Exponitur etiam, conſilium, item deliberatio, quia βουλεύεσθαι & λογίζεσθαι idem eſſe tradit Ariſtot. eth. 6. c. 1. Accipitur etiam pro ipſa ratione aut mente. Thuc. l. 2. οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι ὑμῶν τολμῶσι ἐς ἔργα καθίστασθαι. Sic σὺν τῷ λογισμῷ εἶναι, mentis compotem eſſe, apud Plut. in Alex. Sumitur & pro συλλογισμὸς, apud Ariſtot. de demonſtr. l. 2. c. 18.

Λογιστήριον, ι, τὸ, locus ubi ſedebant ij qui λογίσται dicebantur. Poll. Λογιστήρια dicuntur etiam ſcholæ calculatoriæ, ſcholæ ratiocinatorum.

Λογιστὴς, ἐ, ὁ, ratiocinator, ſupputator, calculator. Plut. περὶ ἀοργ. Peculiariter ſic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ adminiſtrationis. Ariſtot. pol. 6. Dem. pro cor. Item æſtimator. Dem. Olyn. 1. & pro cor.

Λογιστὸς, ή, όν, calculatorius, ſeu ratiocinatorius. Item qui artis calculatoriæ peritus eſt, qui cōputandi & numerandi arte pollet. Plato l. 7. de rep. Item rationalis, rationis & mentis compos, ſeu qui ratione uti poteſt. Xen. Hell 5. Et τὸ λογιστὸν (ſub. τῆς ψυχῆς μέρος) pars animi, in qua ineſt ratio atque conſilium. Plut. ſymp. 3.

Λογιστέα, computo, æſtimo: apud Suid.

Compoſita.

Ἀλόγος, ε, ὁ, ἡ, rationis expers, averſus à recta ratione: unde ἄλογα ζῶα, ſæpè apud Ariſtot. & alios philoſophos, & ἄλογος ὄχλος, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non conſentaneum, inconſultò & temerè dictum ſeu factum, abſurdum. Plato in apol. Iſocr. de pace. Item proportionem non habens: apud Philop.

Ἀλόγως, ſine ratione, abſque rationis uſu. Item abſurdè, nullam ob cauſam, nulla certa cum ratione. Iſocr. in Panath.

Ἀλογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia. Item inconſiderantia, incogitantia, temeritas, rationis & judicij inopia. Plato de leg. l. 10. & ep. 7. Exponitur etiam, confuſio, perturbatio, à Suid. Item contemptus, aſpernatio: unde ἐν ἀλογίᾳ ποιεῖσθαι, contemptui habeo. Herodot.

Ἀλόγιον, ε, τὸ, ut ἀλογίς δίκη, actio in eum qui geſtorum in magiſtratu rationem non reddit: apud Poll. & Suid.

Ἀλογέω, ῶ, rationem alicujus non habeo, aſpernor, contemno. Herodot. ἀλογήσας συμβουλίης, conſilium aſpernatus. Philo de mundo, ὅσοι σοφίας ἠλόγησαν. Ἀλογοῦμαι, contemnor, ſpernor. Laert. Item decipior. Maccab. l. 2. c. 12.

Ἀλογεύομαι, à ratione aberro, non ſum compos rationis.

Ἀλογίζω, brutorum animalium ſenſu præditus ſum. Heſych.

Ἀλογίζομαι, obbruteſco. Euſtath.

Ἀνάλογος, ad proportionem ſimilis, proportione reſpondens. Ariſtot. de mundo, & alibi. Item reſpondens ex æquo, æquè pollens, apud eundem eth. 5. Item conſentaneus, & congruens. Idem Rhet. 3. Ἀνάλογον eſſe alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam & natura conſtituta & comparata eſt. ut apud Ariſtot. 2. de anim. ᾗ ὄρεξαι τοῦ σώματος ἀνάλογον, ἄμφω γὰρ ἕλκει τὸν τροφόν. Interdum adverbialiter ponitur, & ſignificat proportione. Item inſtar & ſimilitudine rationis: ut apud Plat. in Timæo. & Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀνάλογως, idem quod ἀναλόγως, adverbialiter poſitum.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἐστὶ τῆς λόγου, ut definit Ariſtot eth 5.

Ἀναλογέω, ῶ, proportione reſpondeo, proportionem habeo & rationis ſimilitudinem. Alexand. in probl. ἀναλογεῖ τὸ σπουργίδιον θερμὸν λυχνίᾳ φλογί.

Ἀναλογικὸς, ή, όν, q. d. proportionabilis.

Ἀμφιλογία, ſumma quadrans & rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit nec deeſt: apud Herodo.

Ἀρμολογέω, ῶ, congruenter coagmento, aptè concinno, & compingo: ἁρμολόγησε πέφνον, in Epigr.

Συναρμολογῶ, (decom.) idem. Exponitur etiam, congruente proportionum ratione conſtruo. Eph. c. 2. & 4.

Ἔλλογος, rationis capax, rationalis, ſeu ratione præditus. Ariſtot. in eth. πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς ἔλλογα & ἄλογα.

Εὔλογος, rationabilis, rationi conſentaneus, cui opponitur παράλογος. Herodian. l. 3. & 7.

Εὐλόγως, cum ratione, ita ut rationi conſentaneum eſt. Idem l. 1. & Ariſtot. rhet. 1.

Ἰσολογία, par & æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος vel σμικρολόγος, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in precio habet, aut magni æſtimat. Exponitur etiam, qui in minima quæque inquirit. Iſocr. in Panath. Item ſordidus, parcus, avarus. Herodian.

Μικρολόγως vel σμικρολόγως, res parvas magni æſtimando, ſicut minutas etiam res conſectemur: vel ſordidè, avarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία ſeu σμικρολογία, magni facere ſeu æſtimare rem parvam: unde exp. & ſordes, avaritia: Lucian. Ponitur & pro cura, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, ſeu σμικρολογοῦμαι, rei parvæ rationem habeo. Luc. μᾶλλον γὰρ εἰκὸς περὶ ἐλαττόνων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογούμεθα. Item anxiè & ſcrupulosè circa vilia & ſpernenda occupor. Greg. in pentecoſt. αἰσχρὸν γὰρ τὴν ψυχὴν ἄλογον καὶ ψυχικὸν ἐρρωμένως μικρολογεῖσθαι περὶ τὸ ἦχον. Item ſordidè & præparcè rationem ineo vel tribuo, Plut. in probl. ἀπέσταλκέ σοι τάλαντα λιβανωτοῦ ἑκατόν, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ περὶς τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παράλογος, qui præter rationem accidit, rationi non conſentaneus, abſurdus: Plut. ſymp. 1. Herodian. l. 1. Frequentiùs accipitur *pro* inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem & expectationem evenit. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Fab. Et τὸ παράλο-

ον, inopinatus eventus, id quod præter opinionem evenit. Thuc. l. 2. Plutarch. de aud. poëm. item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem & expectationem, inopinatò. Thuc. l. 1.

Παραλογία, opponitur τῇ ἀναλογίᾳ.

Υ̓πόλογος, ut ὑπόλογον ποιεῖσθαί τινός, rationem alicujus habere. Dinarch. contra Demosth. & ὐ μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, floccifacere. ¶ Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, apud Philopon.

Composita ex λογίζομαι.

Ἀ̓λόγιστος, ὁ, ἡ, absque ratione & consilio aliquid faciens aut dicens, inconsideratus, non circumspectus. Plato in apol. Exponitur etiam, qui nihil pensi habet, apud Polyb. Dicitur etiam de re, quæ ratione caret vel consilio. Ἀ̓λόγιστον, inconsideratus seu inconsultus affectus: idem quod ἀλογισία. (idem.

Ἀ̓λογίστως, inconsideratè, incogitanter, temerè. Isocr. Ἀ̓λογιστί, Ἀ̓λογισία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia, temeritas, inconsideratus affectus. Polyb.

Ἀ̓ναλογίζω, recenseo. Philo. de mund. ἰδιαίτερον ἔν τοῖς ἐκφύτοις χρόνοις ἀναλογισώμενος.

Ἀ̓ναλογίζομαι, reputo, æstimo, expendo, animo verso. Plut. in Anton. ἐδόκει τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον, ὑπολείπειν ὁ θεὸς τὸ Ἀντώνιον. Ἀ̓ναλογίζεσθαι significat etiam errorem reputare, retractare, resipiscere, sese respicere. Aristot. κατέχεσι τὸ πνεῦμα, ὡς ἂν ἀναλογισάμενοι, quasi incœpti pœniteat.

Ἀ̓ναλογισμός, consideratio. Thuc. At κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν idem est quod κατὰ τὴν ἀναλογίαν. (tiphon.

Ἀ̓ντιλογίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex adverso reputo. An-

Ἀ̓πολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xen. Hell. 6. κατὰ πάντα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν, quotannis rationes referebat. Aeschin ὃς καθ' ἑκάστην πεντετηρίδα ἀπελογίζετο τοῖς θεσμόθεσι τὰ δίκαια. Exponitur etiam, imputo, & expensum fero, apud Plut. in apophth. Demosth. contra Timocr. ¶ Item rationem ineo, vel ratione inita colligo & conjicio. Demosth. ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων. Θήβας πολιορκεῖσθαι ἀκούσεσθαι ὑμᾶς, ratiocinabatur seu conjiciebat, &c.

Ἀ̓πολογισμός, ὁ, rationis redditio & relatio, rationis sumptuum redditio, expensi relatio. Plut. in Pericle & in Sol. Interdum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc. in encom. Demosth. Exponitur etiam, mentis alienatio. Hesych.

Ἀ̓πολογαριάζω, idem quod ἀπολογίζομαι, rationem ineo seu computo. Suid. Hinc ἀπολογαριασμός, idem quod ἀπολογισμός.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cum aliquo, & subduco accepta & expensa. Demosth. ὁ δὲ Δημοσθένης ὧδε τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἐφῆκεν αὐτόν. Item rationes mecum subduco, hoc est, ratiocinor, animo verso, cogito. Lucæ 2.

Διαλογισμός, ratiocinatio, cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plut. Lucæ 11. & 14. (masc.

Διαλογιστικός, ratiocinativus. Et τὸ λογιστικὸν, vis ratiocinativa. Da-

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficilè tecum reputare & perpendere possis. Item inconsideratus, qui reputatus & perpensus non est. Soph. in Ajace: ubi tamen quidam parenthesi includentes δυσλόγιστον accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

Ἐ̓κλογίζομαι, computatum & numeratum dimetior, numeratum do & calculo compositis rationibus. Reg. 4. c. 22. Item subductis rationibus expendo, perpendo, considero, æstimo. Thuc. ἐκ τοιαύτης τοῦ πολέμου ἐκλογιζόμενος. Sic & apud Dem. contra Mid. Item consilium rei agendæ ineo. Thuc. l. 2.

Ἐ̓κλογισμός, exacta computatio, rationum subductio, æstimatio. Plutarch. in Cat. Vtic.

Ἐ̓κλογισία, computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych. & Suid.

Decomp. Ἀ̓νεκλόγιστος, à quo rationes non petuntur. in Pand. Gr.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu perspectuque difficilis. Suid.

Ἐ̓πιλογίζομαι, computo, numerum ineo, sæpè apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo, & metaph. argumentis & rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero. in Axiocho. οὐκ ἐπιλογιῇ τῷ φύσει πεπισκεμμένῳ, non considerabis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo. Xen. Hell. 7. οὐδὲν τούτῳ ἐπελογίσαντο.

Ἐ̓πιλογισμός, computatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio, reputatio, qua aliquid nobiscum reputamus & perpendimus. Plut. πρὸς ἀδολεσχ.

Decomp. Ἀ̓νεπιλογίστως, inconsideratè. in Axiocho.

Προεπιλογίζομαι, priùs computo, antè posito calculo colligo: unde προεπιλογισθεῖσα ὑπόθεσις, jam antè collecta demonstratio. Phil. de mund.

Εὔλογος, quem facilè ratiocinari, reputare & perpendere licet. Item activè, qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus.

Εὐλογία, ratio benè subducta, vel consilium & ratio benè inita. Suid. & Hesych.

Εὐλογιστέω, rectè ratiocinor. Laert. in Zenone. Apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συγκαίροντα, exp. æquo animo ferre eventa.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xen. οὐκ ἂν δικαίως σοι καταλογίζοιτο ἐν τοῖς ἀδικήμασι τὰς ἀχαριστίας. Exponitur etiam, ascribo, impensum fero, apud Aeschin. & Demosth. Καταλογισμός, computatio, numeratio.

Decomp. Ἐ̓ναπολογίζομαι, computo, annumero, apud Isæum.

Παραλογίζομαι, subdola supputatione fallo, vel falsa argumentatione utens decipio. Luc. ἐνέσχε τότε ἀποκρεμάμενον παραλογιζόμενον τὸ πορθμεῖον. Isocr. ad Iason. liberos, παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic & Aeschin. contra Ctesiph. ἢ σεαυτὸν παραλογίζῃ. Item passivè, rationibus decipior. Aristot. polit. 5. c. 8. παραλογίζεται ἡ ἀλήθεια ὑπ' αὐτῶν.

Παραλογισμός, falsa ratiocinatio, fallax ratio: vel impostura & captio, quæ fit fallacibus rationibus. Aristot. de arte poët. & in soph. elench.

Παραλογιστής, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

Παραλογιστικὸς, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, seu aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. in Rhet.

Παραλογιστὸς, qui fallacibus rationibus capi potest. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀ̓παραλόγιστος, qui decipi nequit. Item activè, non decipiens, non confictus ad decipiendum. Hesych. Ἀ̓παραλογίστως, ita ut non decipiaris vel decipi possis.

Προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero, adscribo.

Συλλογίζομαι, colligo, seu ratiocinatione colligo, ut ij qui calculis subductis summam conficiunt. Dem. pro cor. ἡμέρα σκέψη ἀνδρα σκέλει συλλελογισμένον ὀρθῶς τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἐπραττεν ὁ Φίλιππος, qui recta conjectura indicasset, & ratione subducta collegisset. Sic & Greg. Apud dialecticos itidem significat colligo, & concludo, i. ex assumptione propositionum quasi calculis subductis summam probationis efficio: ut passim apud Aristot. & præsertim in analyt. Vsurpatur & passivè pro ratiocinatione colligor vel concludor: ut apud Aristot. pr. anal. l. 1. c. 27. & alibi apud eundem. Item perpendo, Plutarch. de Cæsare: αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ κλήματος.

Συλλογισμός, collectio quæ ratiocinando fit: propriè apud Arithmeticos computatio, qua subductis calculis summa colligitur: Pisides apud Suid. Dialecticis verò συλλογισμὸς dicitur oratio, in qua positis duabus propositionibus & certo modo ac figura dispositis tertium aliquid (nimirum conclusio) veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt. Latini eam argumentationis formam nunc syllogismum, nunc ratiocinationem appellant, vide 1. cap. pr. analyt. Aristot. Numeratur & συλλογισμὸς inter species legalis status, ac vocatur status ratiocinativus vel collectivus. Quintil. l. 7. c. 9.

Συλλογιστικὸς, ratiocinativus, syllogisticus: ut συλλογιστικὴ πρόθεσις, συλλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. Item status ratiocinativus. Quintil. l. 5. c. 10.

Συλλογιστικῶς, more syllogismorum, seu ut convenit syllogismis. Aristot. Laert.

Decomp. Ἀ̓συλλόγιστος, non rectè ratiocinans, non probè colligens & concludens: ut ἀσυλλόγιστος ἀθρόοια, apud Hippocr. ep. ad Demag. Item non probè collectus & ratiocinando conclusus: ut ἀσυλλόγιστος συλλογισμὸς, apud Synes. ep. 154. & ἀσυλλόγιστοι λόγοι, apud Laert. in Zen.

Ἀ̓συλλογίστως, sine ratiocinatione, vel non utendo syllogismo. Item sine ratiocinatione, i. inconsideratè. Plut. de def. orac.

Ἀ̓ντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto, syllogismum syllogismo oppono. Aristot. rhet. 2. & 3.

Εὐσύλλογος, qui colligi facilè potest. Aristot. rhet. l. 1.

Προσυλλογισμὸς, dicitur syllogismus, in quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur. Aristot. pr. anal. l. 1. c. 18.

Υ̓πολογίζομαι, reputo, rationem habeo. Dem. pro cor. μηδ' ὑπολογισθῆναι ἐν οἷς ἐπεσβήσατε, ὑπολογισάμενοι, injuriarum præteritarum rationem nullam habentes.

¶ *Derivata ex λέχω, i. cubare facio.*

Λέχεμαι, cubo, jaceo, aut etiam dormio. Od. δ. - ἔπλετο δὲ λέκτρῳ ἐνὶ αὐτός. Sic & Hesiod. in Asp. ἕλκεν θεὸς εὐδοίῃ παρὰ κοίτῃ.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. Od. τ. Κέκμαν ἐνὶ λέκτρῳ. Sic & Od. ψ. & alibi apud Hom. & cæteros poëtas.

Λέκτρονδε, ad lectum. Od. θ. λέκτρονδε τραπέσθην δυνηθέντε.

Λέχος, ους, τὸ, lectus. Od. γ. ἐμὸν λέχος αὐλίσσαι. Od ω. ὄφρα σὸν λέχος ἐγγυθέσσω. Sic & Od. γ. ψ. & apud Hesio. in Theog. & alibi. Item concubitus, coitus. Soph. in Trachin.

Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Theophr.

Λέχοσδε, (adverbium (lectum versus, ad lectum. Il. γ.

Λεχαίνειν, lectum, hoc est, concubitum appetere.

Λεχὼ, οῦς, jacens seu decumbens in lecto: & peculiariter puerpera. Oppian l. 3. de venat. & in Epig.

Λεχωΐος, ad puerperium pertinens. Apoll. Arg. l. 2. Suid. ex Epigr.

Λεχωΐς, idem: unde λεχωΐς γυνὴ, & λεχωΐδες ὠδῖνες, apud Nonn. tempora partus.

Λέχαιναι γυναῖκες, ab Archiloche dictæ feruntur mulieres libidinosæ & lecti semper appetentes.

Λεχαίνειν, mutatione literæ pro λεχαίνειν dictum putatur.

Λέχος, Λεχὼς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compos.

Compositа: ac primùm ex λήγομαι.

Δυσηλεγὴς, ut δυσηλεγὴς θάνατος, i. δυσοκίμητος, seu ἀκηκοίμητος, q.d. mors tristem habens dormitionem, cujus acerbus est sopor seu somnus. Od. χ & alibi. Exponitur & simpliciter, acerbus, tristis, molestus. unde δυσηλεγὴς δεσμὸς, durum vinculum seu acerbum. Hesiod. in Theogon.

Καταλήγομαι, dormio, cubo, Od. ξ, - ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέληκτο pro κατελέκτο. Hinc & particip. καταλήγμενος pro καταληγόμενος, dormiens, cubans. Od. χ, Εὕνῃ ἐν μαλακῇ καταλήγμενον. Et Od. κ, Ψύχεσ' ἰμάσιν καταλέξατο οἰνοβαρέων. Hesiod. in Erg. νύχια κατελέξεται οὐδὸν ἐπ' οἶκου.

Decomp. Παραγκαταλήγομαι, cubo, apud Hesych.

Παραλήγομαι, cubo ad latus alicujus, cubo juxta quempiam. Od. δ, Πὰρ δ' Ἑλένῃ ταύτην τέκε θυγατέρα Ἀφροδίτη γυναικῶν, pro παρελέξατο. Il. ξ ἔπεα καὶ ἐγὼ παραλέξομαι οὐ φίλον ὦπα. Item incumbo.

Ταναηλεγὴς θάνατος, mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, inquit Eust. Od. β.

Compositа ex λέκτρον. (in Alex.

Ἀνόλεκτος, ος, ὁ ἡ ἡ, torum genialem infelicem habens. Lycophr.

Ἄλεκτος, lecto carens: & ex consequenti, somni expers, insomnis. Item tori seu lecti genialis expers.

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, conjunx: (litera α significante ὁμοῦ.) Item (α privandi vim habente) de puella dictum significat, innupta, ἡ μηπω θεῖσα λέκτρα: unde ἀλέκτωρ dicitur Minerva apud Athen. Item gallus gallinaceus, sic dictus quòd non excitet è cubili Aristophan. in Nub. Ἀλεκτρύωναν τὸν δι' ἕτερον ἀλέκτορα. Athen. l. 5. ἱερόφωνα ἀλέκτορα. Sic dicitur etiam gemma quædam quæ in ventriculo castrati galli quarto anno à quo in eunuchum desciscit reperitur: alio nomine ἀλεκτοριὰ, vide Plin. l. 37. c. 10. (qui est galli.

Ἀλεκτόρειος, & ἀλεκτόριος, α, ὁ ἡ ἡ, ad gallum pertinens, seu Ἀλεκτόρειον, quod est Galli seu gallinæ: unde ἀλεκτόρεια ὠὰ, apud Synes.

Ἀλεκτρὶς, ίδος, ἡ, gallina. Aristot. de anim. l. 5. Plut. de præc. san. Athen. ex Epicharmo.

Ἀλεκτρυών, όνος, ὁ, ἡ, idem quod ἀλέκτωρ, item gallina. Plat. in symp. ἦν ἀλεκτρυὼν ἀφ' ἧς ἐγένοντο. Aristoph. in Dædalo. Ὦ δὲν μέσον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. Ibid. ποικίλη τῶν ἀλεκτρυόνων πίτυσιν.

Ἀλεκτρύαινα, gallina. Aristoph. in nub.

Ἠλέκτωρ, Homero nomen est Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτους facit, i. è lectis discedere cogit, vel quia ipse est ἄλεκτος videlicet ἀκοιμήτως ἑλίσσων. Il. ζ & τ.

Ἤλεκτρος, α ἡ, item ἤλεκτρον, α, τὸ, electrum sive succinum, i. succus quidam pinguis, oleosus & levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem, flammamq; facilè concipiens. Sed cujus generis succus ille sit, plurimùm variant autorum sententiæ. Vide Aristot. Dioscor. & Plin. Vtuntur in neutro genere. Hom. Od. δ, & σ, Hesiod. in asp. Dioscorides, & alii nonnulli: in fœminino autem, Dionysius de situ orbis, & Alex. Aphrod. in præf. probl. Aristophanes autem in equitibus ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabatur fulciebanturq; lectorum pedes.

Decomp. Χρυσελεφαντεπήλεκτρος, ος, ὁ ἡ ἡ, ornatus auro electroq; & ebore, seu intectus opertusq; auro, electro, ebore, ut χρυσελεφαντεπήλεκτροι ἀοιδοί.

Χρυσήλεκτρον, α, τὸ, electri species quædam ab aureo colore appellata, teste Plin. lib. 37. c. 4. & l. 37. c. 9. idem tamen lib. 37. c. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit electror, plurimos noëras dixisse scribit.

Κοινόλεκτος, communem lectum habens. Aeschyl.

Ὁμήλεκτος, consors tori seu thalami, conjux. Eurip. in Oreste.

Πενταλεκτος, quinq; lectos habens. Item quinq; toros conjugales experta. Hinc appellatur Helena à Lycophr.

Σύλλεκτος, idem quod ὁμόλεκτος: apud trag. poëtas.

Compositа ex λέχος.

Ἄλοχος, uxor (ex α significante ὁμοῦ & λέχος velut ὁμόλεχός τις ὥσπερ) Od. δ, Νίτου δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικόμοιο σάκεσιν. Sic Phocyl. Στέργε τὴν ἄλοχον. Item virgo quæ nondùm peperit, quasi ἑτέρα λέχους ἐπιβᾶσα, apud Porph. in Hom. quæst. Vide & in compos. ex

Ἀπρόλεχος, ὁ ἡ ἡ, expers thori, i. cælebs. (Λέχος, suo loco.

Γηλεχὴς, cui humi lectus est, humi cubans. Callim. idem quod χαμαιεύνης, apud Hom.

Θερμολεχὴς, æstate lectum præbens: epith. platani: apud Nic. in Ther. sub cujus umbra æstate cubari potest, vel ex cujus foliis æstate lectus sterni.

Κοινολεχὴς, communem habens lectum, adulter.

Μονολεχὴς, qui solus cubat.

Ναύλοχος, ος, ὁ ἡ ἡ, cui naves insidere possunt, *hoc est*, navium stationi accommodatus. Odyss. δ. Eustath. à λέχος derivat. Vide in comp. à Λέχος.

ΑΕΙ'Α, ας, ἡ præda, i. corpora ipsa rerum quæ captæ sunt: Plut. in Coriol. πολλὴ λεία βεβημότων ἐς ἀνδραπόδων ἀφειτυχῶν. Xen. Hell. 1. λείαν ἀπασῶν καταπέμπειν εἰς τὰς Βίβλους. Dicitur & λείαν ἄγειν prædam agere, apud eundem præd. 5. Et λείαν λαβεῖν, prædam capere. Thuc. l. 2. & 6. Sic. λείαν ποιεῖσθαι πανχάραν, deprædari regionem aliquam, apud eundem lib. 8. Exponitur etiam grex pecudum: vel pecudes prædando abactæ, apud Soph. in Ajace. ¶ Λεία, plana seu lævigata, vide in Λᾶος.

Λείζομαι, prædor, in Epigr. Λειζόμενος idem. ibid.

Λεία, idem quod λεία, ex eoq; factum dialysi Ionica. Herodot. ἀπὸ λείης ζῶσι, ex rapto seu præda vivunt.

Λειας, άδος, ἡ, prædando capta vel abacta, ut λείας γυνή. Il. ν, Λειάδης, prædando captus seu abductus, captivus. Hesych.

Λεὶς, ίδος, ἡ, idem quod λεία seu λείη. Od. ξ, Ἓ σφιν ζωὸς λείδα δοίη. Sic & Il. λ. Apud Apoll. Arg. 1. Εἶκεν ἐπιτρέψαι δόμος ἢ λείδα πῶσαι, &c. schol. Apoll. κοχλητικὰς λείδα vocari ait τὰ χρήματα, propriè tamen, τὰ ἐκ λαφυραγωγίας: sunt tamen qui & ipsi pecudes intelligi posse putent quæ prædando auferuntur.

Λείδιος, α, ὁ, prædando captus, captivus, apud Oppian. & in Epig.

Λεῖτις, prædatrix: epitheton Minervæ. Il. κ Significat etiam captivam mulierem. Eustath. ex Lycophr.

Λείζω, f. σω, prædor, prædas agendo infesto: vel depopulor. Thuc. l. 4. ἐλείζοντο τὴν Λακωνικὴν καὶ πολλὰ ἐλάφυρον.

Λείζομαι, idem, apud eundem l. 1. & 5. Metaphoricè quoq; accipitur, apud Hesiod in Erg. Οὐ μὰν γάρ πω γυναικὸς αἰνῆς λείζετ' ἄμεινον τῆς ἀγαθῆς, i. nanciscitur meliorem prædam. Pro eodem dicitur & λᾴζομαι, in Epigr.

Λεῖσις & λεῖσος ὁ, prædator, prædo. Od. γ, & ο. in Epigr. λεῖσος χαλκῷ, exp. prædatitia pecunia. Et λεῖσος μύθῳ, furtivo sermone. Nonn. Λεῖσης, ου, ὁ, idem: propriè ὁ τὸ πεζὰ ποδὸς ἀπελαύνων, teste Etymol.

Λειστὸς, ὴ, prædando captus, seu acquisitus. Item qui prædando capi seu comparari potest. Il. ε.

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, idem quod λεῖσης, (ex eoq; factum per synæresin) prædator, prædo. Xen. Hell. 6. ἄδικος δὲ λῃστὴς καὶ κατὰ γῆν καὶ θαλάσσαν. Sic & apud Soph. in Philoct.

Λῃστὸς, ὴ, ὁ, qui prædando capi potest.

Λῃστικὸς, ὴ, ὸν, prædatorius, ex rapto vivens, prædis & latrociniis victitans: ut λῃστικὸς βίος, prædatoria vita. Aristot. pol. 1. Et λῃστικὸν ἔθνη, gens ex rapto vivens, apud eundem polit. 8. Τὰ λῃστικὰ (sub. συνήματα) dicuntur ipsi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. & 2.

Λῃστικῶς, more prædonum, more prædatorio Thuc. l. 6.

Λῃστεύω, prædor, i. prædonem ago, ex rapto vivo. Herodian. lib. 1. κώμας τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῃστεύετο. Dem. Phil. 2. λῃστεύειν αὐάγκη, &c. Λῃστεύομαι, pass. latrocinio infestor. Luc. in somn.

Λῃστεία, ἡ, præda, *hoc est*, ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Aristot. pol. 1. c. 5. Thuc. l. 1.

Λῃστήριος, ος, ὁ, idem quod λῃστικὸς, prædatorius. Λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστικὸν, i. ipsi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium, apud Luc.

Λῃστικὸς, ῆ ὸ, idem cum λῃστικὸς. ut λῃστρικὴ ναῦς, navis prædatoria. Thuc. & λῃστρικὸς βίος, apud Aristot. polit. 1. cap. 5. Λῃστρικοὶ dicuntur etiam qui latrocinia exercent, & ex rapto vivunt. Plut. in quæst. Rom. Τὸ λῃστρικὸν, idem quod τὸ λῃστικὸν & τὸ λῃστήριον, suprà. Thuc. l. 1. Λῃστρικὸς, prædonum more, ut λῃστικῶς.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix.

Compositа: ac primùm ex λεία.

Ἀγελέα, ἡ, prædas agens, prædatrix. Palladis epith. apud Hom. & Hesiod. vide & in compos. ex Λαός.

Ἀγήλεος, ος, ὁ ἡ ἡ, prædator, prædas agens. Hesych.

Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ (quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exponitur etiam simpliciter, primitiæ, apud eundem.

Περιτόλειον, seu περιπόλαια, τὰ, primitiæ prædæ, seu manubiarum. General. pro quibuscunq; primitiis, apud Eur. in Oreste. & Greg. *Compositа ex νέμω.* (Νέμος.

Ἀλλότριον νέμος, apud Hom. carens pecoribus: unde & in comp. à

Ἀλλότριος, turpis à prædonum & furum injuria. Hesych.

Ἀρχληΐσης, sive ἀρχιλῃΐσης, princeps prædonum. Hesych.

Καταληΐζομαι, prædationibus in curso, vasto, diripio. Hesych.

Φιλολείος, amans prædæ. Hom. hym. in Merc.

Λεαίνω. &c. vide in Λᾶος.

ΛΕΙ'ΒΩ, F. ψω, libo: idem quod σπείδω (sicut dicimus diis libare metrũ, ex patera fundere in eorum honorem.) Il. ω, Λαῖβε δὲ οἶνον Οὐρανῷ ἀστερόεντι, &c. Od. β, Λαῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic & Hesiod. in Erg. Διὶ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Exponitur & simpliciter, fundo: ut Od. ε, δάκρυα λείβων, lacrymas fundens. Item diffundo. apud Demet. Phaler. ex Plat. de sono musico.

Λείβομαι, fundor: ut vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xenoph. pæd. 6. ἐλείβετο ὑπ' αὐτῆς τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Hesiod. in Asp. (de aprò dentes acuente) ἀφρὸς δὲ οἱ ἀμφὶ γενείῳ μαιμώωντι λείβεται. Exponitur etiam liquefio, apud Plutarch. sympos. 5.

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio, sacrum quod vino fit. Plat. de leg.

Λοιβεῖον, libamen. Suid. vel vas quo oleũ diis libatur. Poll. l. 10.

Λοιβάομαι, libo, unde λοιβάται, apud Hesych.

Λοιβασιον, idem quod λοιβεῖον. Athen. lib. 11.

Λείβηθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus. Eust. ex lex. rhetor. Exponitur etiam locus irriguus. Eustath.

Εἴσω, f. ψω, idem quod λείβω, (ex eoq; factum ablatione τοῦ λ: Io-

nicæ & Aeolicæ dialecto magis familiare, teſte Euſt.) ut δάκρυον λείβων, fundere lacrymas. Od. π. & alibi.

Εἴβομαι, fundor: (ut vinum è patera inter libandum) vel fluo, deſtillo: Heſiod. in Theog. Apollon. Arg. 2.

Εἰβίμιος, α, ὁ ἡ, ſtillatitius, ſtillans. Euſtath.

Λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν ſcribit proprie videri ſignificare τὸ στάζειν.

Λίβος, ου, τὸ, gutta, ſtilla. Apud Hippocr. exponitur ſtillatio humoris ex oculis.

Λιβηρὸς, ά, ὁν, humidus, ſtillans: apud Galen. in lex. Hippocr.

Λιβερὸς, pro eodem. Heſych. Exponitur etiam tenebricoſus, niger. Erot. apud Hippocr. (Ael. Dionyſ.

Λίβηθρον, incilis foſſa, aquæ ductus: idem quod λείβηθρον, apud

Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta, ſtillicidium. Heſych. & Suid. Item fons vel ſcaturigo aquam effundens, latex. Philo de vita M. lib. 1. μηδεμίας ὑφορωμένης διαυγῆς λιβάδος. A' Suida exponitur etiam εὐυδρος τόπος. Heſychio λιβὰς eſt etiam λιπαρὸς.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus. Heſychio eſt locus herbidus: Euſtathio idem quod λειμὼν, pratum. ¶ Λιβάδιον dicitur à quibuſdam centaurium minus, quoniam ſecundum fontes naſcitur. Plin. lib. 25. c. 6. Λιβάζω, ſtillo, gutto. Heſych.

Λίψ, βὸς, ὁ, petra unde aqua ſtillat, in Epigr. Eſt etiam venti nomen. Ariſtot. de mundo, τὸ ζέφυρον λίψ αὔρας, ὁ ἀπὸ τῆ χειμερινῆς δύσεως πνέων. vide Gell. lib. 2. cap. 22.

Λίβυς, A fer, Lybis, Pœnus: qui ex regione verſus λίβα ſita oriundus eſt. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. pro λίψ. Item λίβυς αὐλὸς, Lybica fiſtula. Sunt etiam quidam ſerpentes λίβυες, quos Nicandri ſchol in Ther. vocat. ἀμμοδύτας, quoniam tales plerunq; in Lybia reperiuntur, Fœm. Λίβυσσα, Africa, Punica, ut λίβυσσα ὄρνις. Et ἅλς λίβυσσα, mare Libycum ſeu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2.

Λιβυκὸς, ή, όν, Africus, Punicus.

Λίβας, Λιβὰς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀειλιβὴς, ές, ὁ ἡ, ſemper deſtillans & defluens, ὁ ἀ. ἐκ λειβόμενος. Apud Nonn. ἀειλιβὲς ὄμφα, vox perennis: metaphoricè.

Ἀλίβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus, utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὤν, expers vitalis humoris. Ἀλίβας οἶνος apud Callimachum eſt ὄξος, acetum: ἀπὸ τῆ μὴ λείβεσθαι, ὅτι νενεκρωμένος οἶνός ἐστιν, inquit Suid. Euſtathio quoq; παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν ποτηρίοις, quòd libari non ſoleret.

Ἀπολείβω, diſtillo, fundo. Diodorus Siculus in hiſtoria Alexandri, ἐπὶ ἡ δένδρον πυρακτώσιον θρυῖ ἀπὸ τῆ φύλλων ἀπολείβον μέλι.

Ἀπολείβομαι, ſtillo, diſtillo. Heſ. in ſcuto, αἷμ' ἀπολείβετ' ἔρεθος.

Ἀποληβάζειν, exp. celeriter recedo, apud Ariſtoph. in avib. Οὐκ ἀποληβάξεις, ὦ κρίνις ἀπολήμψομαι, vide ſchol.

Διαλείβομαι, reſtagno.

Ἐπιλείβω, inſuper ſeu ultra libo, vel ſuper aliqua re libo, aut pro ſimplici λείβω. Od. γ, - - αὐτὰρ ἔμμοι ἐπέλειβον.

Καταλείβω, effundo & deſtillo, ut ii qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Καταλείβομαι, effundor & deſtillor, ut vinum è patera inter libandum: vel, defluo, deſtillo. Heſiod. in Theogon. ὃν πέτρης κατάλειβεται, è petra deſtillat ſeu defluit. Sic apud Theocr. idyll. 1. ἀπὸ τὰς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod καταλείβω: ut κατείβειν δάκρυα, effundere lacrymas. Il. ω. Item perfundo ſeu delectatione perfundo, apud Athen. l. 13.

Κατείβομαι, defluo, deſtillo, vel fluo. Il. ξ, Καὶ τὸ κατηφόμμον Στυγὸς ὕδωρ. Od. ε, κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, Νόστον ὀδυρομένῳ.

Κελείβη, ης, ἡ, populi genus aut etiam quodvis poculum: ἀπὸ τῆ χέειν εἰς αὐτὸ τὸν λοιβὸν, ἢ τὸ λείβειν, apud Athen. lib. 11.

Πυρσολεῖβοι, ab ignibus delibati. Heſych.

Συλλείβω, confundo & miſceo, ut vinum quod patera libatur.

Συλλείβομαι, confundor, &c. Item ſtillo, fluo, vel in unum ſtillo & confluo. Plut. de Primo frig. Exponitur etiam colliqueſco, liquor, apud Plut. in Aemyl.

Ὑποληβόμαι, ſubtus fluo & ſtillo, vel aliquantum fluo ſeu ſtillo, aut diffluo, apud Hippocr.

Λεῖκνον vide in Λικμός.

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus: (ſ. ἐν ᾧ ὕδωρ λείβεται, ut Euſt. exp.) Od. δ, Ἐν δὲ Ἰθάκη οὔτ' ἄρ δρόμοι εὐρέες, οὔτέ τι λειμών. Xenoph. de re equ. τὰς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥᾴθρα.

Λειμωνίζειν, ex prato. Il. ω. Theocr. idyll. 7.

Λειμωνίης βοτάνη, herba pratenſis. Suid.

Λειμώνιος, α, ὁν, pratenſis: ut λειμωνία πόα. Soph. in Ajace. Λειμωνία dicitur etiam anemones ſpecies quædã quaſi pratenſis. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7.

Λειμώνιον, herba quam alii Neuroides appellant. Dioſc. l. 4. c. 6.

Λειμωνιάτης λίθος, limoniates, gemma quædam dicta à pratenſi virore. Plinio eadem cum ſmaragdo.

Λειμωνιὰς, άδος, ἡ, & λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratenſis. Apoll. Arg. 2. & Dionyſ. de ſitu orb.

Λείμαξ, ακος, & λειμὰς, άδος, ἡ, pratum. Eurip. in Phœniſſ. hinc comparat. λειμακίστερος, herbidior, aut viridior in modum prati. Suid.

Compoſita.

Βαθυλείμων, ων, ονος, ὁ, profunda habens prata, ideoq; compaſcuus.

Βαθύλειμος, ος, ὁν ἡ, idem. Il. ι.

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. δ.

Εὐρυλείμων, prata ſpatioſa habens. Pind.

ΛΕΙΟΣ, α, ὁ, lævis, non aſper. Athen. l. 7. λεῖος ὡς ἴυγξ ἔλυς, Luc. in Tim. ὡς ἢ λεῖος ἐλαιοδηρὸς, &c. lævis & lubricus. Ariſtot. (de polypis) ποδώτατα ἢ ἐπὶ ἔ πραχέος, τὸ ἢ λεῖον φαύλ. Sic λεῖα ὁδὸς, via plana. Od. κ. Τὸ λεῖον, lævor, lævitas. item pulvis. Ariſtot. hiſt. an. l. 4. Metaphoricè quoq; λεῖος accipitur: ut λεῖα ὀνόματα, apud Rhetores, τὰ ἀφῃ φωνηέντων, ἢ παύντων ἢ τελειόνων. Et apud Plut. ad Colot. λεῖα ἢ σφοδρότητι κινήματος τῆς σαρκός.

Λεῖα, dicuntur etiam quæ trita & infricata ſunt, & ex grumoſis ſcrupeiſque in lævem pulverem redacta. ¶ Λεία, ἡ, inſtrumentum lapicidarum complanandis poliendisq; & lævigandis lapidibus aptum. Poll. l. 7 c. 26. ¶ Λεῖα verò dicuntur lapides quos textores ſtamini appendunt, ut fila magis contendantur. Poll. l. 7. c. 10.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. Plut. in Erot. & de deo Socr.

Λειώδης, ες, ὁ ἡ, lævis, planus. Suid.

Λεόω, ῶ, f. ώσω, lævigo, lævo, i. lævem reddo. Item friando & conterendo ex grumoſo & ſcrupeo atq; aſpero in lævem pulverem redigo.

Λείωμα, τὸ, idipſum quod lævigatum & complanatum eſt. Ité id quod friando & conterendo in pulverem redactum eſt.

Λείωσις, lævigatio, ipſa actio lævigandi ſeu lævem & lubricum reddendi.

Λειαίνω, lævigo, lævo. Il. ε, Παῦε δ' ἀδῖνας χρυσείῳ ἐπίθηκε χειρὶ λαβὼν. Item complano. Od. θ, Λείηναν δὲ χρόον, κηλὸν δ' ἄρα πᾶσιν ἀγῶνα. Exponitur & mollio, tero, molo, pinſo.

Λειαίνω, idem quod λειαίνω. Philo de mundo. Item contero, frio, comminuo: ſeu conterendo & molendo ex aſperis & ſcrupeis in lævem pulverem redigo. Ariſtot. l. 2. anim.

Λειαντικὸς, ῆ, ός, lævigandi vim habens. Ariſtot. in probl.

Λειάντηρ, ῆρος, ἡ, lævigatrix. Suid. ex Epigr.

Λάβρος, idem quod λεῖος, lævis, non aſper. &c. Eurip. in Hecuba. ἐν ψαμάθῳ λάβρᾳ Πόντου νιν ἐξώκειλε πλάκι κλυδών.

Λιὼς, Λιόσος, Λέελον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀλείαντος, ου, ὁ ἡ, qui lævigatus aut conplanatus non eſt, aut lævigari & complanari nequit. Exponitur etiam non molitus.

Ἀναλειαίνω, pro ſimpl. λειαίνω.

Ἀπολειαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Ἀωρόλεος, cui cutis intempeſtivè lævis & glabra fit. Suid.

Ἐκλειαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Decomp. Συνεκλειαίνω, ſimul tero & comminuo.

Ἐπιλειαίνω, lævigo. Plut.

Εὐλείαντος, qui facilè lævigatur aut complanatur. Item qui facilè conteritur. Dicitur & εὐλέαντος, ſine ι.

Καταλειαίνω, lævigo, ita contero ut lævius fiat. Heſychius. Exponitur etiam explano.

Προλειαίνω, antè lævigo, antè mollio, antè complano. Item antè contero, antè comminuo.

Συλλείω, contero, unà tero & frio.

Ὑπολειαίνω, aliquantum lævigo & lævio.

ΛΕΙΠΩ, F. ψω, Pr. φα, Pro quo uſitatius eſt præt. med. λέλοιπα) linquo, relinquo: Od. ι, ὀδὲ π λεῖπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. Il σ, Ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος, reliquit ſpeluncam. Item relinquo, ſicut hæredibus relinquere aliquid dicitur. Il. β, Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι, Sic dicitur aliquis λείπειν φάος ἠελίοιο. Il. σ, & alibi. Apud Plat. λείπω τὸν βίον ὑπό τινος, interficior abſte. ¶ Item neutraliter, deſum, deficio: ut apud Ariſtoph. in Plut. ἵν' ὧ μὴ λείπωσιν αἱ δίκαι. Sic dicitur aliquid λείπειν in libris, quod deeſt Et cum genit. ut τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν ἑνὸς, apud Polyb. qui trigenarium numerum efficerent niſi deeſſent duo. Item abſum: ut λείπω μικρὸν τῆ ἡλίκον τῶν ἰδέαν, parum abſum à ſpecie fœminæ. Exponitur etiam minor ſum apud Polyb. τῆ δ' ὄψεως ἡ εὐθυμετρίας τῆς αὐτῆς σεφανίης ὀλίγῳ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων.

Λείπομαι, relinquor, reliquus ſum, ſuperſum. Od. ν, αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ, ὀ λείπεται ἐλπὶς, non ſupereſt ſper, apud Plat. Item vincor, ſuperor, inſtar curſorum qui à tergo relinquuntur. Antipater Epigr. l. 2. Οἵ μοι ὑπὸ θνητῆ λείπομαι ἀθάνατος. Polyb. λείπονται Ῥωμαῖοι μεγάλῃ Exponitur etiam redo: ut apud Polyb. τῆ αὐτῆ νομιστέον εἶναι ἡγεμόνος τὸ ὁμοίως βλέπειν τὸν πόλεμον τῆ νικᾶν, ὁμοίως δὲ καὶ τῆ λείπεσθαι καιρόν. Item abſum: ut apud Syneſ. λειπομένῳ δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας. Eurip. λείπομαί σε γνώμῃ, ſuperor à te conſilio.

Λεῖμμα, τὸ, quod relictum eſt, reliquiæ. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθοιτο. A' Pythagoricis ſic dicitur quod è duabus ſectionibus minus eſt. Plut. Item hemitonium minus in ſymphonia vocatur à Platone λεῖμμα & δίεσις: dividiturque in duo χίσματα, Λεῖψις,

Λεῖψις, τως, ἡ, q. d. relictio.

Λείψανον, ου, τὸ, & plur. λείψανα, reliquiæ: Plut. in symp. sept. sap. & alibi. Epigr. l. 2.

Λοιπὸς, ὴ, ὸ, reliquus, qui supereſt. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæteri. Et τὸ λοιπὸν, reliquum, reliqua pars, ut τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenoph. Iſocr. in Paneg. λοιπὸν ἔστι τοῖς αὐτολέξασιν, &c. Exponitur etiam deinceps, poſtea, poſtremò, &c. paſſim apud ſcriptores.

Λοιπάδες & λοιπάζομαι, ut Lat. reliqua & reliquari.

Λιμπάνω, idem quod λείπω, linquo.

Λοιμὸς & Λοιμὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀλίλειψ πέτρα, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cujus faſtigium non poſſunt conſequi & attingere. Il ι, ν, & φ.

Ἀπολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. de arte equ. ἐκεῖνος γὰρ οὔτ' ἀπολείπει αὐτὸν οὔτ' ἀπαγορεύει ἡμῖν. Item relinquo, poſteris videlicet. Philo de mundo, μικτὸν δίξαν ἀπέλιπον. Item deſero, deſtituo. Iſocrates in Aeginet. ἐμοὶ μὲν οὖν τοῦτό γ' ἔξεστιν εἰπεῖν ὡς οὐ μὴν πεπόηκά γε θορυβοῦντα ταῦτα πάλαι ὑπόμενον, δυσχωρήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. Item ἀπολείπω, (abſolutè) relinquo virum, ſeu divortium facio: apud Andocid. Sic & ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, apud Dem. in orat. contra Onetor. Item relinquo, i. præcedo, anteverto. Iſocr. τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους αὐθρώπους ὥστε τὴν φρονεῖν. Item neutraliter, deſum, deficio: Iſocr. ad Demon. τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Dicitur & perſona ἀπολείπειν quæ quaſi defectu rei alicujus abeſt à ſuo incœpto. Plut. τότε γὰρ μόνον ἀπολιπεῖν ἐδόκει τὴν κατορθοῦσαν Πάρθους. Et cùm accuſat. apud Ariſtoph. in Plut. Ἢ πᾶσι ταχέως ἀπέλιπε τὰ χρήματα, te citò defecerunt nummi. Exponitur etiam abſum. Iſocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ τοὺς ἐχθίστους συμφορᾶς ὥστε πεσεῖν. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἑκπολιορκῆσθαι, quum parum abfuiſſet quin expugnaretur. Sic & apud Heſiod. Μήτε τριηκόντων ἐτέων μέλα πόλλ' ἀπολείπων, ita ut non multum abſis à triginta annis. ¶ Item deſiſto, deſino, finem facio. Iſocr. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον πάλιν ποιήσομαι τὸν λόγον, inde exordium ſumam unde deſiti.

Ἀπολέπομαι, relinquor, abſum. Plut. in Public. μικρὸν ἀπολέπετο τοῦ τέλους ἴσχειν, parum aberat quin finem haberet. Item abſum, i. abſens ſum, &c. Luc. ἡδέως θεάματος ἀπολείφθης. Sic & apud Lyſ. & Iſocr. Item relinquor in certamine curſus alio prævertente. Iſocr. in Evag. παρακελεύονται τῶν δρομέων οἱ τοῖς ἀπολειπομένοις, &c. Et metaph. ſum inferior aliquo in re quapiam. Idem in eadem orat. ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεως ἀπολειφθῆναι, ut à nulla Græcanicarum urbium ſuperaretur. Additur & dativ. in hac ſignif. ut ἀπολείπεσθαι τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις τινός, Iſocr. de pace. Exponitur etiam non aſſequor, non diſcere aut intelligere poſſum: ut ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς, Dem. & ἀπολείπεσθαι παιδείας, Iſocr. de permut. Item ignarus ſum, hoc me latet: apud Lyſiam pro cæde Eratoſthenis.

Ἀπόλειψις, relictio, derelictio: hinc ἀπόλειψιν ἀπορρίψασθαι mulier dicitur quæ viro repudium mittit. Demoſt. Item defectus & deterior conditio, quùm quis alium aſſequi nequit, apud eundem. Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunæ. Ariſtot. de gener. anim. l. 4.

Ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω. Ἀπολιμπάνομαι, relinquor, à tergo ſcilicet alio antevertente. Plut. ὑποπίπτοντες ὑπὸ τοῦ πυλαίου καὶ ἀπολιμπανόμενοι θέοντες.

Decomp. Ἐναπολείπω, relinquo in. Ἐναπολείπομαι, derelinquor vel remaneo in. Ἐναπόλειψις, reliquiæ.

Προαπολείπω, antè deſicio. Plut.

Συναπολείπω, ſimul derelinquo, ſimul deſtituo.

Διαλείπω, (q. d. interrelinquo) relinquo temporis ſpacium in medio, intermitto, interjicio. Theophr. hiſt. pl. l. 1. Ἀφελεῖ μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, interjicit valde breve tempus cum perpetuò germinet. Plut. in amat. narr. ἡμέρας δὲ Ἀφελεῖπον ὀλίγον προσθεὶς τοῦ Θεοφανοῦς, interjectis duob. diebus. Sic dicitur Ἀφελεῖπειν φωνὴ, quæ ſuis verbis veluti ſpacium interjicit, & Ἀφελείπων σφυγμὸς, intermittens pulſus apud Gal. Cum participio junctum exp. deſino: ut Xen. ἐπιόντα διέλιπον ζητῶν ἐμανθάνων, nunquam deſii quærere & diſcere. Sic Plut. Ἀφελεῖπε τιμᾶν τὸν θεὸν, ceſſo honorare Deũ. Item diſto, abſum. Arriã. Ἀφελείποσαι ὅσον ξύμμετρον ἐς τὸ ξυνοικεῖν τε ἀλλήλαις καὶ κατακεῖσθαι ὕπνους. Dicitur & aliquid Ἀφελεῖπειν τι ἀπό τινος, apud Thuc.

Διάλειμμα, quod interjectũ eſt ſpatii, interміſſio: unde ἐξ Ἀφελείμματος, ſ. ve ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo. Plut. in Pericle.

Διάλειψις, intermiſſio.

Διαλιμπάνω, idem quod Ἀφελεῖπω. Gal. in Hippocr. epid. l. i. c. 3.

Decomp. Ἀφελὴς, non intermiſſus, perpetuus. Rom. 8. 2. Tim. 1. (novo Teſt.

Ἀφελῶς, ſine intermiſſione, iugiter, perpetuò: ſæpè in

Ἐκλείπω, derelinquo, vel relinquo, deſero. Thucyd. li. 1. τὴν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Plut. in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλιπεῖν, ordinem relinquere. Et in Pericle, κλίσιας δλίγων ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν, ſpem relinquere, idem in Galba. Et Ariſtoph. ἡ σελὴνη δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Item omitto, prætermitto, Plato in ſympoſio, ἀλλ' ἄφες ἐξέλιπον, σὺ δ' ἐρεῖ, ὦ Ἀριστόφανες, οὐκ ὀρθῶς. ¶ Item neutraliter deſum, deficio. Xen. in Oecon. ἀφθονίαν γε τῶν μὴ ἐκλιπεῖν ζώων φύσιν, &c. τὸ ζῷον γε κεῖται μεῖ' ἀλλήλων, πανυποιεῖσθαι, ne genus humanum temporis longinquitate occideret propter hoc mas cum fœmina eſt conjunctus. Animus etiam, & ſol & luna ἐκλιπεῖν dicuntur, quùm deliquium patiuntur. Xen. Pæd. 8. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή, Plut. in Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν σαφῶς ἐν γενέσει σκότος. Idem in Alex. ἡ μὲν ἐν σελήνῃ τὸ βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. Item deficio, morior: ut ἐκλιπόντων κληρονόμων. Plato de leg.

Ἔκλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omiſſio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus ſolis aut lunæ eclipſis, in Axiocho & ſæpe apud Ariſtot. &c.

Ἐκλειπτικὸς, ἡ, ὸ, ad eclipſin pertinens, vel efficiens eclipſeos. Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ἔκλιπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui deficit, vel deeſt. Item omiſſus, prætermiſſus. Thuc. l. 1. Item cui aliquid deeſt, imperfectus.

Ἐκλιμπάνω, derelinquo. Eurip.

Decomp. Ἀνέκλειπτος, indefinens, perpetuus. Ἀνέκλιπὴς, idem. Δυσέκλειπτος, ægrè deficiens.

Συνεκλείπω, ſimul deficio.

Ἐλλείπω, relinquo, prætermitto, prætereo. Iulian. imper. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν τοι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦτο ποιοῦντι μικρὸν ἐλλείψαντι, ſi mihi conſcius eſſem quod vel minimum erga te prætermiſiſſem. Plato in Timæo, οὐκ ἐλλείψομεν ποθουμένης ὁδοῦ, nihil promptitudinis prætermittemus. Sic & apud Iſocr. in Nicocle, καὶ ὁπότερον δὲ αὖ ἐλλείπητέ τινα τούτων ἀνάγκη ταύτην κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις, in utracunq; enim parte horum aliquid prætermiſeritis, hoc eſt, in utro horum veſtro officio deeritis. Dicitur & ἐλλείπει μοι τοῦτο, hoc me deficit. Et τὰ ἐλλείποντα τῆς ὑπερβάλλουσιν opponuntur, apud Ariſtot. eth. 2. c. 2. Item ἐλλείπω τοῦτο, deficior hac re. Thuc. l. 1. ſignificat etiam abſum: ut apud Ariſtot. ὁ δ' ἐπιχαιρεκακικὸς πορρωτέρω ἐλλείπει τῆς λυπεῖσθαι ὥστε ἡδέως, tantum abeſt ut contriſtetur ut etiam lætetur.

Ἐλλείπομαι, aſſequi non poſſum, efficere nequeo. Xen. de re equ. Ἀφ' ὧν τὰ ἄπορα εἶναι τούτων ἐλλείποντα.

Ἔλλειμμα, τὸ, quod deeſt rei alicui quo minus ſit perfecta. Plut. in Coriol.

Ἔλλειψις, prætermiſſio, omiſſio, ut quum Athen. σπανιῶς dictum eſſe ſcribit κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτου. Exponitur etiam defectus, quum opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud Ariſtot. eth. 2. c. 6. & alibi.

Ἔλλιπὴς, cui deeſt aliquid, non perfectus. Athen. lib. 14. Et τὸ ἐλλιπὲς, quod deeſt. Philoſtr. ep. 39.

Decomp. Ἀνελλιπὴς, cui nihil deeſt, perfectus.

Παρέλειψις, prætermiſſio unius ex conſonantibus geminatis, apud Tryphon.

Προσελλείπω, deficio, inferior ſum.

Ὑπολείπομαι, deficio: pro quo & ἐλλείπομαι.

Ἐπιλείπω, deficio, deſum. Thucydides lib. 3. ἐπειδὴ τοῦ τε σίτου ἐπελιπόνησαν ἐπιόντος. Et πνεύματος ἐπιλιπόντος, apud Plutarch. ὑπὸ ἰδιωτικῆς ἀρετῆς. Philo de vita Moſ. lib. 1. ἐπιλίποι αὖ ὁ βίος τὴν βουλομένην διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἑαυτόν, vita defecerit. Cum accuſativo, Iſocr. ad Demon. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Lucianus, μὴ ἐπιλείποι ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. Dicitur & τοῦτό μοι ἐπιλείπει, ut apud Syneſium, οὐκ ἐπιλείψει σφαλῆναι τῇ ὁδῷ.

Ἔπιλειψις, defectio. Thuc. lib. 2. τῶν μὲν τοιούτων ἐγένετο ἐπίλειψις σαφὴς ἐνθένδε.

Ἔπιλοιπος, ος, ὁ ἡ, reliquus: ut τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν. Plato. Et ἐπίλοιπος χρόνος. Herodot. & Iſocr.

Καταλείπω, relinquo, deſero. Iliad. β, Κὰδ δὲ κεν οὐχωλὼ πελάσσας καὶ Τρῶσι λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Et relinquo pro me ſeu poſteris meis. Demoſth. in Mid. ἐσφέρων ἀπὸ τῆς δέξης ὧν ὁ πατὴρ μοι κατέλιπε. Iſocr. in Evagora, ἀθανάτου τιμῆς ἀεὶ αὐτὸν μνήμην καταλιπεῖν. Sic apud eundem in Helen. πολὺ τούτων ἐλάττω σώματος ἔρωτα συγγράμματα καταλιπεῖν ἡμῖν. Apud eundem in Evag. dicitur & καταλείπειν τὸν λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω per ſyncopen dicitur κατλείπω: ut apud Solon. ἅπαντα φίλοισι καταλείπομι θανοῦσι ἄλγεα καὶ στοναχάς.

Κατάλειμμα, quod relictum eſt, reliquiæ. 1. Reg. c. 13. Κατάλειψις, relictio.

Κατάλειπτος, relictus.

Κατάλοιπος, reliquus. Ariſtot. Oecon. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω. Plat. epiſt. 9. χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere & cedere improbis hominibus.

Decomp. Ἐγκαταλείπω, intus relinquo: ut ἐγκαταλείπειν φρεσὶν. Thuc. Et ἐγκαταλιπόντας ἂν γνῶσιν, ſi relinquant in aliena familia, apud Dem. Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum.

Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐκκαταλείπω, relinquo, ſeu penitus deſtituo.

Προσκαταλείπω, inſuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto ſæpè omitto, i. ſilentio prætereo. Iſocr. in Evag. τῶν μὲν ἐν ἀς Εὐαγόραν ποιεῖ μὲν οἴομαι παραλιπεῖν. Demoſth. pro coron. πολλὰ τοίνυν ἔπη ἔπαθ' ἔχων παρὰ αὐτοῦ παραλείψω.

Παράλειψις, prætermiſſio, præteritio. Eſt & nomen figuræ cujuſdam

cujuſdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Herenn.

Περιλέπω, relinquo, ſuperſum, ſuperſtes ſum Herodian. l. 2. μόνος τε τῶν πατρώων περιλειπόμενος φίλων ἔτι. Sic περιλείπεσθαι τῷ πολέμῳ, pugnæ ſuperſtitem eſſe.

Περίλειμμα, τό, reliquiæ.

Περίλειπος, ὁ, reliquus. Ariſtot. Oecon. 2. Item ſuperſtes. Luc. in Tyr. Περίλιπής, idem: apud Plat. de leg.

Περιλιμπάνομαι, idem quod περιλείπομαι.

Προλείπω, prius relinquo, ſeu antè relinquo: plerunque tamen pro ſimplici λείπω uſurpatur, ut Od. ξ, Κτήματά τε προλιπὼν οἶδράς τε. Sic Heſiod. in Erg. Κύμῃ Αἰολίδι προλιπών. Sic apud eundem in aſp. προλιπεῖν δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν. Plut. in conſol. ad uxor. σὲ μὲν τὸν καλὸν Χάρωνος ἡμῖν προλιπόντος. Dicitur & res aliqua quempiam προλείπειν, ut Odyſſ. β, Οὐδέ σε πάγχυ μέλλει Ὀδυσῆος προλείψειν. Item antè deficio, prius deſtituo. Thucyd. lib. 7. εἴτῳ δὲ προλείποι ἡ ῥώμη τὸ σῶμα, ſi quem priùs vires defeciſſent.

Decomp. Ἀποπρολείπω, longè relinquo. Scribitur & diviſim ἀπὸ πρὸ λείπω.

Ἐκπρολείπω, relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, matrem miſſam facias.

Ὑπολείπω, relinquo, reliquũ facio. Item deficio, minuor. Ariſt.

Ὑπολείπομαι, idem Thuc. l. 1. μηδ' ἐν ὑμῖν αὐτοῖς αἰτίαν ὑπολίπησθε, ὡς ἀφ' μικρὸν ἐπολεμήσατε. Iſocr. in Evag. ἐ ἀφ' μικρᾶς ῥᾳθυμίας μεγάλας πόλεις ὑπολειπόμενον. Item paſſivè, relinquor, ſuperſum. Thuc. l. 8. Gregor *&c.*

Ὑπόλειμμα, quod reſiduum eſt, reliquiæ. Ariſtot. de mundo.

Ὑπόλειψις, ἡ, idem. Theophr.

Ὑπολιπὴς ές, ὁ ἡ τό, reliquus, reſtans. Ariſtoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάρος γίνεται. Sic & Thuc. & Demoſth.

Ὑπολιμπάνομαι, idem quod ὑπολείπομαι.

Νωλεμὴς, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Λείριον, ου, τό, lilium: ſeu lilii ſpecies. Dioſc. lib. 3. cap. 116. & lib. 4. c. 85. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. cap. 16. ¶ Suidas ſcribit λέριον ab Atticis vocari florem narciſſi. Theophraſtus tamen cap. ult. manifeſtum diſcrimen inter λείριον & νάρκισσον ponit. ¶ Pro quolibet flore uſurpari ſcribit Euſtath. itidemque Heſych. Suid. & Etymol. Sic apud Theocr. idyll. 19. Ἢ ὁπόταν ἐν λειμῶνι εὐῤῥοα λείρια κέρσοι, ſ. ἀφ' τὸ λεῖον ἄνθος, pleonaſmo τοῦ ρ.

Λειρίδιος, lilinus, lilinaceus, ut λειρίδιον κάρηνον apud Nic. in Alexiph. Item floridus. Exponitur etiam ſuavis, tener, ut Il. υ. χρόα λειρίδιον τανύσσας Δάψει. Et Il. γ. ὅπως λειρίδιος σαν.

Λείριον, idem quod λειρίδιος, liliaceus, è lilio factus, vel lilio ſimilis. Dioſc. l. 3. c. 116.

Λείριον Ἀπόλλων, pro ſuavi. Apollonius lib. 4.

Λειρώδης, liliaceus. Theophr. (Gal.

Λίριον, pro λείριον, lilium flos. Λίριον, liliaceus, λίριον ἔλαιον.

Λείχην, ῆνος, ὁ, lichen: ſummæ cutis aſperitas cum leni pruritu, impetigo, impetiginoſus morbus quem mentagram Latinos vocaſſe autor eſt Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus & ſupra ungulas in flexu earum partium induratus. Dioſc. l. 2. c. 45. ¶ Eſt etiam herbæ ſpecies, quam aliqui βρύον appellant, quoniam ſaxis adhæret. Dioſc. lib. 4. c. 53 ſic dicta quoniam λειχῆνας ἰᾶται δύσεις, ut tradit idem Dioſc. ibid.

Λειχηνιάω, ῶ, lichene laboro. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 12.

Λείχω, F. ξω, lambo, lingo. Theophr. (de ſignis imbrium & ventorum) βᾶττον τὴν προσοδίαν ὁταν λέῃς χρῖμα ἢ ὕδωρ σημαίνει. Item obſcœno ſenſu, apud Ariſtoph. in Equit. Ἐν κρασωνείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον.

Λιχμάζω & λιχμάω idem quod λείχω. Heſiod. in aſp. (de duobus draconibus) ἐπικυρτώοντε κρίλια λίχμαζον, δι' ἄρα τῶν, lambebant ora ſibila vibrantes. Cum accuſat apud Theocr. idyll. 19. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, lambebat ipſi collum. Oppian. l. 3. de venat. Ὡς ἄρκτος λιχμῶσι φίλας ἐπιπαλάσσατο παῖδας. Hinc particip. λελιχμώτες apud Heſiod. in Theog. *per ſyncopen* pro λελιχμηκότες, *& epentheſi* τοῦ ε.

Λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato, Λιχμᾶται γλώσσῃσι φίλον γόνον, lingua lambit caram ſobolem. Plut. in polit. præc. ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κυλάκων οἰμωζομένων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν.

Λιχμήρης, ες, ὁ ἡ, extra lingua os lambens. Nic. in Ther.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur. Heſych.

Λιχανὸς & Λίχνος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναλείχω, lambo, delambo.

Ἀπολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. lib. 6.

Ἀπολιχμάω, idem. unde Il. φ, οἱ σ' ὠτειλῆς Αἷμ' ἀπολιχμήσονται.

Διαλείχω, lambo, lingo, vel potius perlambo. Ariſtoph.

Ἐκλείχω, delingo, delambo: vel lambendo & lingendo evacuo. Item ecligma ligurio, in eclimate ſumo. Dioſc. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, & ἐκλικτὸν, ecligma: medicamentum quod delingitur, ſeu medicamentum quod ori inditum ſenſim liquefit & deglutitur: alio nomine ἀφτητικόν. Dioſc. lib. 2. c. 125. Aegin. lib. 4. cap. 57.

Ἐκλείχω, linctu ingero, lingendo aſſumo.

Ἐπιλείχω, in ſuperficie lambo, vel pro ſimplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Ariſtoph. τὰ βλέφαρα περιέλειχον.

Περιλιχμάζω & περιλιχμάω, idem. Περιλιχμάομαι pro eodem. Luc. in Prom. (de coquo) καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιλιχμήσατο.

Περιλίχμησις, ipſa circumlambendi actio. Theon. apud Arat.

Compoſita, facta ex præterito λέλοιχα, ſine præpoſitione.

Κνισολοιχὸς ſive κνισολοιχὸς, οῦ, ὁ, qui pinguedinem lambit, ſeu qui pinguibus lambendis delectatur, guloſus, liguritor. Athen. l. 3.

Κνισολοιχία, ἡ, catillatio, liguritio, guloſitas: propriè ea qua aliquis pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Ματαιολοιχὸς, qui frivolas res conſectatur (eas velut delambens) Euſtath.

Μαιολοιχὸς, qui ex falſa menſura lucrum captat: à nomine μάιον ſignificante genus quoddam menſuræ. Euſtath. & Ariſtot. in nub.

Λειώδης, λείωμα, vide in Λεῖος. Λείων in Λέων.

Λεκάνη, ης, ἡ, pelvis, vel catinus, patina: Atticè pro λακάνη, (ſ. factum ex intenſiva particula λα & verbo χαίνειν, propterea quòd ſit latum, inquit Suidas, qui itidem exponit magnum acetabulum & patulum) Ariſtoph. in avib. ἐρωδιοὶ ἱπταλοφόρων λεκάνας. Idem in Nub. αὐτοί, τιπὶ ἐ δὴ Χαρᾶ τὴν κοκκῆν. δότε μοι λεκάνην, præbete mihi pelvim ſeu catinum. Plut. in Polit. præcept. αὐτῷ λεκάνην καὶ πλεῖον ὅπως ἐμέσῃ.

Λεκάνιον, ου, τό, parva pelvis, ſeu parvus catinus. Ariſtoph. in Acharn.

Λεκανὶς & λεκανίσκη, idem, apud Heſych. At λεκανίδιον, pro eodem, apud Suid.

Λέκιθος, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum. Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. τὸ δέσμα τῶν ὠῶν ἡμὺ ἐχῇ λεκίθους. Dioſc. lib. 2. c. 45. ἡ λέκιθος αὐτῆς χρήσιμον πρὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονὰς, ὀπτηθεῖσα σὺν κρόκῳ, lutea ovorum cocta ut indureſcant, admiſto croco modicè, illita oculorum dolores mitigant. ¶ At maſc. gen. piſum, quòd ejus color vitello non ſit abſimilis, teſte ſchol. Ariſtoph. & Suida. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακὸν τὸ σῶμα τοῦ λέπους. nam & lens cui detractus eſt cortex lutea eſt. Exponitur etiam, pulmentarium ex leguminum farina, ſive leguminum lomentum elixatum. Reperitur & λέκυθος per υ: quæ ſcriptura cum etymo convenit. ſ. dictum enim putant λέκιθον, ἀφ' τὸ λέπος κεῖσθαι.

Λεκιθώδης, ες, ὁ ἡ, luteus, croceus, vitelli ſeu lutei in ovo colorem imitans, ut λεκιθώδης χολὴ, apud medicos.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello eſt, ſeu in quo vitelli ſunt, ut λεκιθίτης ἄρτος, apud Athen. l. 3.

Λεκτὸς, &c. vide in Λέγω. Λέκτρον, in λέχομαι, cubo.

Λεκυθος, in Λέκιθος. Λεληθότως, in Λήθω.

Λέμβος, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Heſych. & Suid. Polybius lib. 1. αὐτήκοοι ἦσαν οἱ περιπολεῖν εἰθισμένοι λέμβοι τὸν ἐπιπλέοντα τῶν πολεμίων.

Λεμβώδης, ες, ὁ ἡ, lembo ſimilis.

Λεμβύδιον, ου, τό, lembunculus, parvus lembus.

Λέξις, vide in Λέγω. Λεόντειος, *&c.* in Λέων.

Λέπασθαι, λεπίζω, *&c.* in Λέπω.

Λέπρος, ου, ὁ, ſcaber, aſper ex decedentibus ex eo ſquamulis: ut λεπροὶ ὄνυχες, ſcabri ungues. Dioſcorid. lib. 2. cap. 140. ſ. à λέπω, quaſi λεπτοί. Dicuntur etiam λεπτοὶ, leproſi, *hoc eſt*, quorum cutis in ſcabras quaſdam ſquamulas reſolvitur. Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. cap. 8. (de quibuſdam aquis) ἢ γὰ αὔῤῥωποι λιμόμυοι λεπτοὶ γίνονται.

Λέπρα, ἡ, lepra, i. aſperitas cutis profundior cum pruritu, eam in ſquamas reſolvens, ab Avicenna dicitur impetigo excorticativa, quod cutis per cortices ſquamaſque reſolvatur. Plut. de Iſide & Oſir. τῶν τὰ χόλα πινόντων ἐξανθεῖ τὰ σώματα λέπρας καὶ ψωριακὰς παχύτητας. Vide Argin. & Actuar.

Λεπρώδης, ες, ὁ ἡ, leproſus, vel ſcaber.

Λεπτικὸς, ἡ, ὁ, λεπτικὰ φάρμακα, medicamenta lepris tollendis: apud Dioſc.

Λεπρὸς, ſcabra, aſpera: ut λεπρὰς πέτρα, apud Theocr. idyll. 1.

Λεπρόω & λεπρωόω, ſcabrum reddo, ſcabris veluti ſquamulis obduco.

Λεπρόομαι ac λεπρωόομαι, ſcaber fio, ſcabris ſquamulis obducor. Nicand. in Ther. πολέες δ' ἀμφίδυσι μιχθέντες Σπέρῃ λεπρώσσοντα ἁλινδόμενοι ψαμάθοισι. Exp. & albeſco quaſi à λέπρᾳ, quòd

quòd qui ea laborant, & exasperentur & albescant. Λεπρόομαι, exp. etiam lepram patior.

Λεπρόω, vel λεπρώω, scaber fio vel sum. ut λεπρωθῆτε ὄνυχες, scabri ungues, apud Dioſc.

Ὑπολεπρῶ (*comp.*) aliquantùm scaber.

ΛΕΠΤΟΣ, ή, ὸ, tenuis: cui opponitur παχὺς, crassus. Propriè, tenuis instar corticum & squamularum quæ alicunde avelluntur. Odyſſ. θ, νύ τ' ὀράχνια λεπτά. Sic Il. χ, εἴκοσι λεπτὰ, ex filo tenui & subtili. Sic Aegineta in πιτυλάπι dicit decedere λεπτὰ καὶ πυρώδη σώματα ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς. Item tenuis, i. exiguus, parvus: ut λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τῶ μέλλοντος, tenuem & inanem spem concipere de futuris, apud Aristid. Item gracilis, macer, cui itidem opponitur crassus: Hesiod. in Erg. λεπτὴ δὲ παχεῖ πόδα χρὴ πιέζοις. Athen. l. 13. ἰχνὸν πάνυ καὶ μίλακα λεπτὸν θ'. ¶ Item rarus, ut Gal. exp. apud Hippocr. sic λεπτὴ χιών, apud Eust. ¶ Metaphoricè de animo etiam dicitur: ut λεπτὸς νόος, mens subtilis & acuta. Eur. Sic Aristoph. in nub. λεπτὼ φρονήσω, & λεπτότατος λόγος appellat subtiles philosophorum argutias. ¶ Λεπτὸν, minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα. Luc. 22. βάλλεσθαι λεπτὰ δύο.

Λεπτότης, ητος, ἡ, & λεπτοσύνη, tenuitas, exilitas. Item gracilitas. Epigr. l. 2. & Athen. lib. 12. Item subtilitas, argutia. Aristoph. in Nub.

Λεπτολέος, tenuis, subtilis: ut λεπτολέον φάος, Apoll. Arg. lib. 2. Exp. & gracilis.

Λεπτουργὸς, minutulus, vesculus. Epigr. l. 2.

Λεπτύνω, tenuo, attenuo, tenuem reddo. Item gracilem reddo. Athen. l. 2. Item subtile reddo.

Λεπτυσμὸς, οῦ, ὁ, & λεπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, ή, όν, attenuandi vim habens, tenuem & gracilem reddere potens. Dioſc. Athen. l. 8.

Compoſita.

Ἀπολεπτύνω, extenuo. Item in mucronem colligo.

Διάλεπτος, pertenuis & gracilis. Aristoph. in Nub.

Λεπτοπίλεπλος, gracilis supra graciles. Epigr. lib. 2. Τρεῖς λεπτοὶ περίλυ τὸν λεπτοσύνης ἐμάχοντο τίς περιελθεῖν ἂν λεπτοπιλεπτότερος.

Καταλεπτύνω, extenuo, seu attenuo. (περ.

Προλεπτύνω, antè extenuo.

Ὑπερλεπτος, supra modum tenuis, prætenuis.

Λέπω, F. ψω, decortico, delibro, vel putamen & squamam detraho. Athen. l. 4. Μάζης μελαγχρῆ μεσηδὸν λαμβάνων λέπει.

Λέπομαι, decorticor. Vtuntur Athenienses etiam ἐπ' ὠσελγῶς & φορτικῆς δὲ ἀφροδισίων ἡδονῆς, ut Athen. lib. 14.

Λέμμα, τὸ, cortex, liber: id quod decorticando aufertur. Athen. lib. 2. Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμματα καταλιπεῖν. Dicitur etiam de tunica plantam aut semen aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theophr. lib. 4. cap. 12. Item λέμμα seu λέμνα, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 11.

Λέπος, εος, τὸ, idem quod λέμμα. Athen. l. 2. Dicitur etiam de cortice adhuc ambiente plantam, aut legumen (i. tunica) ut & λέμμα. Alex. Aphr. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur. (Taur. Poll. l. 6. c. 15.

Λεπώδης, ης, ες, corticibus abundans: ut λεπὼδη αὐαίνη. Eurip. in Iphih.

Λεπίζω, idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam, pellem detraho.

Λέπισμα, τὸ, idem quod λέμμα. Dioſc. l. 1. c. 22.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, seu λέπισμα, in Epigr. Plerunq; pro squama accipitur. Athen. l. 8. Dioſc. l. 5. Exponitur & lamina & lama. Est & morbi genus, quem Lat. porriginem vocant, de quo vide Celsum.

Λεπιδώτὸς, ή, όν, squamatus, squameus. Aristot. lib. 4. de part. anim. Item piscis quidam. Plut. de Iside & Osir. Et lepidotes gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. lib. 27. c. 10.

Λεπίδιον, ου, τὸ, lepidium: herba sic dicta, quòd squamas & maculas faciei deleat. Dioſc. Gal. Paul. Aegin.

Λεπυρὸς, ά, όν, corticatus, corticosus: vel gluma tectus, gluma horrens, ut λεπυρὸς στάχυς, apud Nic. in Ther. Λεπυρὸν, τὸ, putamen ovi, & cortex mali punici, id est, malicorium. Suid. Scribitur & λέπυρον.

Λεπυρώδης, ες, ὁ ἡ ή, tunicis multiplicibus obvolutus. Theophr. hist. pl. l. 1. Item squamatus, squamosus. Item hist. pl. l. 9.

Λεπύριον, ου, τὸ, cortex, apud Hippocr. Item putamen. Aristot. hist. an. l. 5. Item squama. Theophr. hist. pl. l. 4.

Λεπυριώδης, ες, ὁ ἡ ή, idem quod λεπυρώδης, corticatus, corticosus, putamine tectus. Item multis tunicis tectus.

Λεπυρόω, ex cortico. Item de glubo, glumas excutio. Hesych.

Λεπύχμιον, ου, τὸ, idem quod λέπυριον, Plut. symp. lib. 5. probl. 6. & Eust. ex Theopompo comico.

Λοπὸς, οῦ, ὁ, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica cepas vestiente. Hesych. Suid. & Eustat. Item vestimentum, quod & λῶπος ac λώπη. Eustat. ex Anacreonte.

Λόπιμος, ος, ὁ ἡ ή, qui ex genere eorum est quæ excorticari possunt, seu quæ cortice & putamine tecta sunt. Athen. lib. 2.

Λοπίζω, decortico. Λόπισμα, τὸ cortex, putamen.

Λοπία, ή, exp. corticis turgor cum humor est sub cortice. Theophr. hist. pl. l. 5.

Λοπιάω, seu λοπάω, cortice turgesco, cortice turgido sum, Theophr. de caus. pl. lib. 5. cap. 12. τῇ συκῇ ἡ ἰσχὰς ἐμπίπτουσα ἐπὶ τὰς ῥίζας, ὅς κωλύει λοπιᾶν. Sic & alibi apud eundem.

Λοπηρὸς, ά, όν, tempus illud anni cùm cortices arborum turgescunt & exemptiles fiunt: apud eundem.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, squama, idem quod λεπὶς. Aristoph. in Vesp.

Λοπὰς, άδος, ἡ, patella: itidem à λέπω, quod instar corticis sit λεπτή. Est etiam morbus arborum, quem Plin. patellam interpretatur: de quo Theophr. Plut. in apophth. Athen. lib. 8. Exponitur etiam olla, apud Plut. in præc. san. & Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 16.

Λοπάδιον, ου, τὸ, parva patella. Aristoph. in Pluto.

Λῶπος, εος, τὸ, & λώπη, ἡ, vestimentum tenue. Od. ν, Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων δύεργά λωπήϊ. Eustat. ex λοπὸς factum esse tradit per ἔκθεσιν: vestimenta enim ambiunt hominem, ut cortex & tunica arborem semina, &c.

Λώπιον, ου, τὸ, idem quod λῶπος, vestis apud Suid.

Λωπίζω, veste exuo.

Λεπὰς, άδος, ἡ, lopas, genus conchæ marinæ, concha petris adhærens. Aristoph. in Plut. & in Vesp. Eustath. à λέπω derivat. ¶ Λέπας, τὸ, rupes, promontorium. ex Epigr.

Λεπαῖος, α, ον, montanus, vel arduus, & præruptus, ut rupes promontoria. Eurip. λεπαίας χθονός.

Λεπαὴ, vel λεπαὴ κύλιξ, dicitur de poculo ampliore, apud Athen. Eustathius à λέπω derivari posse existimat, ἀφὸ τοῦ λεπτὸν ἢ σκληρὸν τὰς λεπίδας.

Λέπαδνον, ου, τὸ, lorum latum quo equi collum ad jugum religatur. Hesych. & Eust. Aliis verò lorum circa pectus equi: aliis, μασχαλιστήρ. Il. ε, σὺν λεπαδνοῖσι Κάλ' ἐζεύξαντο χρύσεια.

Λεπὸς, Λεπὸς, Λέφος, Λώβη, Φολὶς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compoſita: ac primùm ex λέπω, &c.

Ἀλεπὶς, ίδος, ὁ ἡ ή, qui corticatus non est, non desquamatus, Eustath.

Ἀλεπίδωτος, ος, ὁ ἡ ή, non squamatus, squamis carens.

Ἄλοπος, ος, ὁ ἡ ή, cortice carens, squamarum expers. Hesych.

Ἀπολέπω, decortico, delibro, putamen seu squamas aufero. Aristoph. Ἀπολέπομαι, decorticor. Ath. l. 2. ex Epicharmo.

Ἀπολεπίζω, idem.

Προαπολεπίζω, (*decomp.*) prius decortico: unde φακὸς προαπολεπισθεὶς, Dioſc. l. 2. c. 129.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus, Castaneæ epith. apud Nicand.

Ἐκλέπω, ex cortice & putamine eximo, excludo. excudo. Plut. (de Crocodilo) ἐξήκοντα πήχεσι καὶ τοσαύταις ἡμέραις οὐκλέπεται.

Ἐκλέπομαι, decorticor, excudor. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐκλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ἐκλέπισις, corticis seu putaminis detractio. Item pullorum exclusio, pullatio.

Ἔκλοπες, pisces quasi ἄλοπες (ut est apud Athen. lib. 7. ἀφὸ τὸ ἔναι λεπιδώτοι) i. squamati seu squamigeri, vide & comp. ab Ο ψ. i. vox.

Εὐλέπὴς, desquamatu facilis: idem qui facilè delibratur, & corticè spoliatur. (to Anacr.

Ἡμιλεπὴς, semidecorticatus: (de pullo in ovo adhuc contento. Aristoph.

Μονόλοπος, uno cortice & una tunica tectus. Theoph.

Ὀρσολοπεῦσι, Hesych. exp. ἀφὸ πολεμεῦσι, περφόσεσι, ex Aeschyl.

Ὀρσολοπεύω, exp. conturbo, apud Homer. hymno in Mercur. Ἦ μεβοῦν οὔτ' ὦδε χολὸν ὀρσολοπεύεις, certè propter boves tibi ablatos iratus sic me conturbas, seu portando concutis.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho. Περιλεπίζω, idem.

Πολύλοπος, pluribus corticibus & tunicis vestitus, pluribus tunicis involutus.

Χρυσόλοπος, aureis intectus squamis.

Compoſita ex λῶπος, & λωπίζω.

Ἀπολωπίζω, veste exuo. Poll. lib. 7.

Ἐκλωπίζω, idem. Soph. in Trachin. Exponitur etiam excorio vel excortico, apud Suid.

Νήλωπος, veste carens.

Περιλωπίζω, veste circuminduo, Poll. lib. 7.

Συλωπία, vestium compilatio seu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑΖΩ, Lesbiorum mores obscœnos imitor, seu Lesbiorum obscœnitatem. Luc. in Apophrade, ὡσὲ θεῶν ἀπί μοι τὰ πάθεα, ἐπίδαν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ ποιηταὶ, λεσβιάζειν σε ἢ φοινικίζειν. Sic & Gal. de facult. simpl. medic. lib. 10. Habetur & apud Aristoph. quod quidam interpr. etiam ore morigerari.

Λεσβίζω, idem, apud eundem Aristoph. in Vespis.

Λεσβὶας, άδος, ἡ, exp. fellatrix.

ΛΕΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio, vel conciliabulum, Hero-

Herodot. γλυμμὸς λέχης ὅς τις γλίσχρῳ αὐτῶν ἄρεσε, Callimachus quodam epigrammate, ἐμυήθη δ' ὁσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέχῃ κατεδύσαμεν, in confabulatione. ¶ Item locus publicus ubi confabulantur. Od. σ, Οὐδ' ἐθέλεις δόμον ἀλκινόου εἰς δῆμον ἐλθὼν Ἤ ἔπι εἰς λέχος. Sic Hesiod. in Erg. Πὰρ δὲ λίθοι χαλκεῖον ὑπὸ σκιερὸν λέχος ἐπ' ἀλέα λέχος. ¶ Exponitur etiam κόμιον, apud Suid.

Λεχωδῶ, fermocinor, confabulor, garrio.

Λεχωδοῦμαι, pro eodem. Erot. apud Hippocr. Et passivè, apud Hesych.

Λεχωδία, ἡ, confabulatio. Item loquacitas, Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia, injuria, apud Suid.

Λεχωδητὴς, confabulator. Scribitur & λεχωϊστὴς, apud Suid. quod exp. ὑβριστής.

Λεχωϊστὴν, apud Laërt. in epistola Aneximenis ad Pythag. exp. discipuli: ex eo quòd cum præceptore fermocinari & confabulari soleant.

Λεχωῶ, ὦς, ὁ, expositor, ἐξηγητὴς, & ὁμιλητὴς. Hesych.

Λεχωώδεα, dicitur Apollo à confabulationibus, quòd interdiu homines inter se confabulentur: quum noctu seorsum ab aliis quiescant.

Λεχωῶ, fermocinor, confabulor. Hesych.

Composita.

Ἀδόλεχος, ος, ὁ ἡ, (q.d. qui ad satietatem usq; fermocinatur: est enim compositum ex ἄδην & λέχη) loquax, garrulus. Arist. eth. 3. c. 10. Exponitur etiam, qui oblectatur in garrulitate. Etym. Ἀδολέχης, ου, ὁ, idem. Athen. lib. 13.

Ἀδολεσχία, ἡ, loquacitas, garrulitas, nugatio. Isoc. contra Soph. Plut. in Lycurgo.

Ἀδολεσχέω, ῶ, loquax sum, nugor, garrio. Dem. contra Philipp. ἀσχολοῦνται ἀδολεσχῶ. Exp. & contemplor, vel oro, & Deum laudo. Exponitur etiam contemplor, assiduè meditor. Psalm. 118. σὺ τοίς σὺ πολαῖς σου ἀδολεσχήσω.

Ἀγερολέχης, elato sermone utens, grandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus & in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ἔλεχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέχῃ ὄντα, quæ omnium in ore sunt & in omnium sermone versantur: vulgata. Herodot. l. 1.

Ἐννομολέχης, qui de legibus confabulatur. Laërt.

Κωμολέχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κυσολέχης, qui nates semper & cunnos in ore habet, turpiloquus. Eustath.

Λέχηρα, τὰ, nugæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Λεπτολεχεῖς, philosophi de rebus levioribus subtiliter & nimis anxiè disputantes nugantesq; Aristoph.

Λεπτολεχίαι, subtilia nugamenta.

Λογολέχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax. Gregor. & Epigr. l. 2.

Λογολεχεῖν, blaterare, nugari.

Μετεωρολέχης, qui de sublimibus rebus (i. cœlestibus) inaniter disputat: vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μετεωρολεχεῖν, de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu fermocinari more Physicorum. Exponitur etiam, de rebus futilibus fermocinari.

Μετεωρολεχία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus fermocinatio.

Μετεωρολέχης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plato de rep. l. 6. (μὴ χρῆν.

Μετεωρολεχῶ, de rebus sublimibus garrio: apud Plut. περὶ τὰ

Περιλεχηδωνῶς, exp. περιλάλητον & περιποίητον. Hesych.

Πρόλεσχος, qui ante alios loquitur, qui alios prævenit in fermone. Aeschyl. in supplic.

Σπουδολέσχης, qui de rebus subtilibus garrit.

Σπουδολεσχεῖν, de rebus nimium subtilibus & nihili garrire: seu anxium esse & torqueri in rebus frivolis & nugatoriis. Aristoph. in nub.

Σπουδολεσχία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

Ἀδυαλέος, &c. vide in Ἀοϊγός. Ἀδυναμία, &c. in Ἀσυναμία.

-ΛΕΥΚΟΣ, ου, ὁ, albus, candidus. (παρὰ τὸ λάω, teste Etym. & Eustath. quod facilè fit visui obvius candidus color) Iliad. γ, Οἷσιν δ' ἄρ' ἕτερον λοὺσιν, ἑτέρῳ μέλαιναν. Hesiod. in asp. λοὺσιν καὶ μέλαινας βόστρυχας. Interdum λοὺσκα absolutè dicitur pro λοὺσκαι τρίχες, ut in Epigr. ¶ Item limpidus: ut λοὺσιν ὕδωρ, apud Homer. & λοὺσητι πυθμένι. Callim. hymno in Iovem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: unde λοὺσης ἦχος, in Epigr. cujus sententia est perspicua. ¶ Item serenus: ut λοὺσκη γαλήνη. Od. κ. ¶ Λοὺσκη ἡμέρα fastus seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et λοὺσκὴν ἡμέραν ἄγειν, hilariter diem transigere. ¶ Apud Hesiod. λοὺσκον ἔαρ exp. jucundum vel, quod hilaritatem & jucunditatem affert.

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Aristot. eth. 1. c. 6. & alibi.

Λευκὸς, alba, candida: idem quod λευκή, ut λευκὸς χαίτη, alba seu cana coma. Nonn. & λευκὸς φωνὴ, vox clara, apud eundem. Est etiam herbæ nomen apud Dioscor. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ, album reddo, dealbo. Λευκόομαι, idem. Xen. Hell. 7. σεσήπμοις μὴ ἐλευκῶντο οἱ ἵπποις τὰ κρόνια. Et passivè apud Demosth. κῆ Στέφ. ψευδ. λελευκωμένον γραμματεῖον, albo colore inductum.

Λεύκωμα, τὸ, id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunq; pro tabella albo colore inducta: apud Demost: & Lys. Significat etiam album ovi, & albuginem oculorum, in Hippiatr. & apud Dioscor.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippiatr.

Λευκαίνω, dealbo, candidum facio. Theocr. idyll. 14. ἐπισχερὰ ἀφ' ἡλίου ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος, ætas quæ albos seu canos facit.

Λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor. Item neutraliter, albus seu candidus sum, albeo. Theophyl. ep. 15. ἤδη χροιὰ τοῦ σώματος οὔτε πρὸς τὸ ἡλιωτρεπὲς ἐλευκαίνετο.

Λεύκασμος, ου, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λεύκη, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 2. & Dioscor. l. 1. c. 88. Item vitiligo alba: cutis carnisq; præter naturam albedo: apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibusdam τὸ αἰδοῖόσαικες, ut habetur apud Dioscor.

Λεύκινος, η, ον, populeus. Aristot. œcon. 2.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis è mugilum genere, apud Gal.

Composita.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio. (dro.

Διαλευκος, albo intermixtus, albo distinctus. Plut. in Alexan-

Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo albore & candore.

Ἐκλευκος, valde albus, candidissimus. Aristot. de mundo.

Ἐπιλευκος, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ἐπιλευκαίνω, idem quod ἀφαλευκαίνω, vel in superficie dealbo.

Ἡμίλευκος, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, bo distinctus: seu cui aliquid albedinis quasi in medio positum est. Athen. l. 12. & apud Luc.

Πάλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: ut πάλευκον κῆρος. Eurip. in Hecuba.

Παραλευκος, albicans. Strab.

Περίλευκος, circumcirca albus, admodum albus.

Ὑπολευκος, candicans, albicans, albidus: vel subalbidus, subcandidus. Dioscor. 4. c. 119.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος, color inter flammeum & album medius.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Dioscor. l. 4. cap 42.

Λεύρος, vide in Λᾶας. Λεύσιμος, λευστὸς, &c. in Λεύω, à Λᾶας.

-ΛΕΥΣΣΩ, video, aspicio: poëticum est. Il. υ, ὁ δὲ ἓ φῶτα λεύσσων ἐφίκανε, neq; virum video quem hasta petii. Il. ω, Λεύσσετε νῦν τόδε μᾶλλον ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλη. Interdum cum ἐς sive εἰς: ut Od. οἱ τ' εἰς αὐτὸν Τειρεσίαο λεύσσετε μῦθον. ☞ Λεύσσω fieri dicitur βλέπω, & Aeolicè, βλέσσω, deinde interjecto υ & adempto β, λεύσσω.

Composita.

Ἀλευς, invisibilis, seu invisus. Hesych.

Ἀλεύσσητος, lumine cassus. ex Soph.

Ἐπιλεύσσω, intueor, inspicio. Soph. ἐπιλεύσσειν οἰκεῖα πυθῆ. (σει.

Ἐπιλεύσσω, prospicio. Il. γ Τόσσον πὶς τ' ἐπιλεύσσει ὅσσον τ' ἐπιλάθεται ἠὼς.

Νηλεὺς, exp. ἀόρατος, invisibilis. Theocr. in sua syringe.

Προσλεύσσω, aspicio, intueor, contueor, ut Sophocl. αἰδῶ πρόσλευσσε. Et προσλεύσσω φόνον, apud eundem.

Λεύω, vide in Λᾶας. Λέχος, &c. in Λέγω, i. cubare facio.

ΛΕΧΡΙΟΣ, α, ὁ, obliquus. Eurip. in Hecuba, ἀλίμβωτόν τις ὡς ἰς αὖτλον ἐμπεσὼν Λέχρις, ὥσπερ ἢ φίλας παρδάλεις, & apud Suid. Λέχρις δὲ λέχρις ἐν θαλάμῳ.

Λέχρις, obliquè.

Λικλεφὶς, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Iliad. ξ, ἀλλ' ἄπαν κῆρος μέλαινας, Λικλεφὶς ἀίξας.

-ΛΕΩΝ, οντος, ὁ, leo. Il. ε, & Od. ζ. ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἠὲ πολίτης. Il. μ, -λέων ὀβριμοεργὸς ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀνάσσει. Od. ξ, & ε, κρατερὸς λέοντος. De leone vide Aristot. & Oppian. lib. 1. & 4. de venat. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω ὀξυδερκέστατον γὰρ τὸ ζῶον. ¶ Est & nomen sideris cœlestis, ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. & cæteros astronomos. ¶ Item piscis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίτης dictus. Nicand. in Ther. Λέων dicta fuit etiam elephantiasis. Aret. Item saltationis species, apud Poll. l. 4. c. 14. & Athen. l. 14.

Λεοντώδης, ες, ὁ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonis Aristot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leoninus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντιδῶς, leonino more, leonino ritu, leonum in modum. Athen. lib. 4. Λεοντικῶς, idem.

Λεόντειος, & λεοντεῖος, & λέοντιος, leoninus, qui leonis est, seu qualis leonis est. Λεοντέη, ac per contract. λεοντῆ pro λεοντίη sive λεοντῆ δορᾷ, leonina pellis, leonis spolium seu exuvium. Herodian. lib. 1. Aristoph. in ran. Metaphoricè apud Plutarch. in apophth. ὅπως μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, πρὸς ῥαπτέον εἶναι ὀπὴ τὴν ἀλωπεκῆν. Λεοντέη βοτάνη, sive λεοντῆ πόα, dicitur orobanche,

banche, herba quæ eruum & cætera legumina ſuffocat, in Geopon. dicta etiam ὀπωρολέων.
Λεοντικὴ, leontice, herba quæ & cacalia.
Λεοντικὸς, leoninus, ad leonem pertinens.
Λεοντιδεύς, leonis catulus.
Λεοντίσκος, leunculus, parvus leo.
Λίαινα, ης, ἡ, læna.
Λεών, à Poëtis metri cauſa dicitur pro λέων. Il. ν. & ο. λεόντεσσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. Sic λεόντεσσι &c. pro λέουσι, &c.
Λῖς, apud Poëtas etiam dicitur pro λέων. Il. ε. & σ. ὥστε λῖς ἠὔτε βοῦν. Sic Heſiod. in Aſp. Ἡ δὲ μάλ' ὄφιν ἔκεδε μέγας λὶς. Hinc & accuſ. λῖν, apud Theocr. idyll. 13. Οὐ τὸν λῖν τὸν ἐμεῖνε. Vide etiam λὶς in ſua ſerie.

Compoſita.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, (pro αἰνὸς λέων) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyll. 32.
Θυμολέων, leonis inſtar animoſus, leonino & magno animo præditus. Iliad. ε.
Θυμολεαίνα, leonino & magno animo prædita. in Epigr.
Μονολέων, ſolus leo, ſolitarius leo. ex Epigr.
Μυρμηκολέων, leo formicarius: parvum animalculum formicis inſidians.
Ὀπωρολέων, herba quę legumina leonis in modum ſuffocat. Geopon. lib. 2.
Χαμαιλέων, leo pumilus, animal quod ſubinde colorem mutat: unde proverb. chamæleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Ariſtot. hiſt. an. l. 2. c. 11. & Plin. l. 8. c. 33. ¶ Eſt & herbæ nomen, ſic dictæ à varietate foliorũ. Plin. l. 22. c. 18. Dioſc. l. 3. c. 10. & 11.

Λεὼς, vide in Λαός.

ΛΗΓΩ, F. ξω, ceſſo, deſino, finem facio. Il. ι. Ἐγὼ σοὶ μὲν λήξω, σὺ δ' ἄρχεμαι. Theocr. idyll. 17. Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα καὶ εἰς Δία λήγετε μοῖσαι. Xen. Pæd. 7. σὺν ἐλήξαμεν πεφοβημένοι ἐπιέρας. Et cum genit. Heſiod. in Theog. λήγεσι τ' ἀοιδῆς. Sic Iſocr. ad Dem. λῆξαι τῶν πόνων εἶτα ποιεῖν ὁμωμάρμεθα. Τὰ λήγοντα, fines ſeu termini: ut τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας, termini Salaminiæ: Plut. de Herodot. ¶ Item tranſitivè, ceſſare ſeu deſinere facio. Il. ν. Ἰδομενεὺς δ' ὃ λῆγε μάχην Sic & Od. χ. & Il. φ.
Λῆξις, εως, ἡ, ceſſatio. Item terminatio. ¶ Item ſortitio: à Λαγχάνω.
Ληκτὸς, pro καταπληκτὸς, Heſych. Ληκτηλία νῆσος, inſula ſuis finibus circumſcripta.
Ληκυθικὸς, definens: apud Ariſtotel. rhet. 3. ῥυθμὸς ληκυθικὸς, aures in fine ferens.

Compoſita.

Ἄληκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, indefinens. Epigr. Vide & in comp. ex λαγχάνω.
Ἀλήκτως, (neutraliter & adverbialiter) indefinenter, jugiter. Il. ζ.
Ἀλήκτως, idem quod ἄληκτος.
Ἀλήκτω, οῦς, ἡ, Alecto, una ex furijs: quòd indefinenter perſequatur improbos.
Ἀπολήγω, deſino. Ariſtotel. ἐς οὐ ἀπολήγει, in unum terminatur ſeu finit. Il. ζ. Ὡς ἀνδρῶν γένεη ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει. Et cum gen. Il. φ. εἰς ἀπολήγει Ἄλκης. Pro eodem poët. metri cauſa ἀποληγω. Il. υ. & Od. τ.
Ἐκλήγω, deſiſto, ſeu deſino ab, ceſſo ab. Soph.
Καθληγών, deſino. Item terminor, extremus ſum. Tranſitivè quoque capitur: ut ληγω. Heſych. Τὰ καθληγοντα, fines, confinia, ut & λήγοντα.
Καταληξις, terminatio, finis, clauſula.
Καθληκτὸν μέτρον, carmen cui ad perfectionem ſyllaba deeſt.
Decomp. Ἀκαταληκτος, ον, ὁ καὶ ἡ, indefinens. Ἀκαταλήκτως, metrum dicitur cui nihil deeſt. Ἀκαθλήκτως, indefinenter.
Βραχυκαταλήκτος, in brevem definens, qui in brevem terminatur. Βραχυκαταλήκτα μέτρα dicuntur, quæ in fine velut decurtata ſunt, quorum fini pes integer deeſt. Βραχυκαθλήκτεω, ῶ, in brevem deſino ſeu termino: vel etiam uno pede brevior ſum.
Δικαταλήκτος, dupliciter definens.
Διχρονοκαταλήκτος, definens in δίχρονον, & ancipitem vocalem.
Ἰσοκαταλήκτος, ſimilem terminationem habens: vel æqualiter definens.
Μακροκαταλήκτος, in longam vocalem definens.
Ὑπερκαταλήκτος, metrum dicitur, quod ſyllaba aut pede in fine verſus abundat.
Μεθληκτέω, deſino, ſeu deſiſto, ceſſo. Il. ι. Ταῦτά κοι τελέσαιμι μεθληκτέως χάλιον.
Παραλήγω, penultimo ſum: unde ἡ παραλήγουσα, penultima ſyllaba.
Decomp. Βραχυπαραλήκτος, quorum penultima brevis eſt.
Βραχυπαραληκτεῖν, dicuntur, quæ penultimam brevem habent.
Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam deſinere.
Φωθλήγων, (q. d. cui lux deſit, i. qui luce frui deſiit) luce orbatus, mortuus. Heſych.

ΛΗΔΟΝ, ου, τὸ, ledum ſeu ladum, ciſti genus eſt, ex quo fit quod dicitur λήδανον. Dioſc. l. 1. c. 129. & Plin. l. 12. c. 17. Herodot. l. 3. c. 128. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

ΛΗΔΟΣ, εος, τὸ, veſtis è panno raro aut detrito: Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicunt λᾶδος, ut Alcm. λᾶδες ἁμμέων καλόν.
Ληδάεον & λήδιον, ſive λησίον, idem. Suidas ληδάεον eſſe dicit veſtem vilem qualis æſtate ferri ſolet: ut apud Ariſtoph. in avib. Χρὴ χλωῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδαέου δ' ἀμείνω. Euſtath. dicit ſcribenda hæc eſſe per η cum ι ſubſcripto, utpote derivata παρὰ τὸ λεῖον.
Λησίδιον, idem quod λήδιον, apud Heſych. Sic & apud Athen. l. 13. καινὸν λησίδιον. Sic ληδιώδης apud eundem Heſych. pro ληδώδης.

ΛΗΘΩ, F. σω, lateo. Il. ω. Καὶ δέ τι γιγνώσκω Πριαμίδι φράσσιν, ὅδε μοι λήθεις. Il. ω. Τὰς δ' ἔλαθ' ἀστεμφὴς Πρίαμος, clam illis ingreſſus eſt. Item celo. Od. τ. Ὡς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἐπάνω Ἀχαιούς. Xen. in Ageſil. Φθόνον δὲ ὅπως τάχιστα σβέσει, λήθων δὲ ὅπως τοῖς συμφέροι, latens, vel etiam celans.
Λανθάνω, (f. λάθσω, à λήθω, unde formatur aor. 2. ἔλαθον, præt med. λέληθα) idem quod λήθω, lateo, celo. Xen. Pæd. 6. Ἐλανθάνετον μὲν ἐπιόντες. Iſocr. in Evagr. ὀδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, ne ipſe quidem clam tulit. Τὰ λανθάνοντα, quæ latent & occulta ſunt. Aliquando cum accuſ. perſonæ & participio. Od. Θ. Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάθανε δάκρυα λείβων. Thucyd. lib. 1. ἔκπλουν ποιεῖται, λαθὼν τὴν φυλακὴν, enavigat clam præſidio. Xen. ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδρᾶντες, clam nobis fugerunt. Dicitur etiam aliquis ſeipſum λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, ſeu quum non ſentit & animadvertit ſe illud facere. Plut. de def. orac. ὀδ' αὐτὸς ἡμᾶς λανθάνομεν ὑπὸ λόγοις ἀτόποις γεγονότες, minimè verò nos imprudentes in iſto ſermone alieno abſurdoque verſamur. Interdum accuſativus perſonæ omittitur. Athen. ἐλαθεν ὑπερσεμνύσας, non animadvertit ſe in corpulentiam immodicam evadere. Syneſ. ep. 51. ἐλάθομεν ἐξιλυικότες ὅσον ἐδεῖ, non ſenſimus nos confeciſſe viæ quantum oportebat. Sic Ariſtoph. in Veſp. ἀλλὰ σὲ λελάθων λέληθεν, ignoras te ſervire. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν λιτὰ, i. ignota & obſcura eſſe. Ariſtoph. τυπὶ μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Plut de lib. educ. μὴ λανθανέτω τοῖνυν μηδὲ τοῦτο τὸν πατέρα. Λανθάνειν dicuntur etiam, quorum nomen obſcurum eſt. Ariſtid. in Panath. μέγα δὲ καὶ φανερὸν σύμβολον ἐστὶ τοῦ προέχειν δύνας ἐξ ἀρχῆς, ἐκ ὅσον λανθάνειν, magnum id eſt indicium hujus civitatis præſtantiæ inde iam ab initio, nedum eam obſcuro nomine non fuiſſe.
Λήθομαι & λανθάνομαι, lateo. Luc. ἦκον ἐς τὴν Ἀσίαν ὡς δὴ σὺν ταῦτα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, quaſi ibi clam inimicis ſuis futuri. ¶ Item obliviſcor. Il. α. Θεὸς δ' ὃ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑῆος, non obliviſcebatur mandatorum filij ſui. Il. ε. λήθουσ' ἐκάεμπε. Sic & Odyſſ. μ.
Λελήθοτως, & λανθανότως, latenter, clam, ita ut nemo ſentiat & animadvertat. Herodot. l. 7. & 8.
Λήσμων, obliviоſus, immemor. Themiſt. in orat. περὶ φιλίας.
Λησμοσύνη, oblivio. Heſiod. in Theog.
Λῆσις, εως, ἡ, oblivio. Soph. in Oedip. Colon.
Λαθηλικὸς, qui latere poteſt. Ariſtot. rhet. l. 1.
Λήθη, ἡ, oblivio: memoria abolita. Il. β. μηδέ τι λήθη Αἰείτω. Dicitur παραδιδόναι λήθην, tradere oblivioni. Luc. & ἐμποιεῖν λήθην, apud Iſocr. ad Demon.
Ληθαῖος, α, ὁ, lethæus, oblivione obruens. Syneſ. de inſomn. Callim. hymno in Delum.
Ληθεδὼν, όνος, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.
Ληθεδανὸς, idem quod ληθαῖος. Luc. de ſaltat.
Ληθότης, ητος, ἡ, oblivio. Suid.
Λήθη, clandeſtinus. Heſych.
Ληθοσύνη, & Doricè λαθοσύνη, oblivio.
Λάθος, εως, τὸ, idem quod λήθη, oblivio. Exponitur & negligentia, incuria, apud Heſych.
Λάθης πηγὴ, fons lethæus, fons cujus aqua pota omnium rerum oblivionem menti inducit.
Λαθάδην, clam, clanculum, latenter. Heſych.
Λάθραγος, clandeſtinus. Idem. Sic dicitur & canis qui clam & latenter mordet, apud eundem. Dicitur & λαθραγος pro eodem, in utraque ſignif. Euſtath. ex Soph.
Λάθρα, clam, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. Λάθρη, pro eodem. Od. ε. & Il. η.
Λαθραῖος, α, ὁ, clandeſtinus, latens, occultus. Athen. l. 13.
Λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.
Λαθραδὸν, & λαθραδὰ, clam. Suid.
Λάθριος, clandeſtinus, latens, occultus. in Epigramm.
Λαθρίδιος, idem quod λαθραῖος. Poll. Λαθριδίως, idem quod λαθραίως.
Λάθυρος, quomodo huc pertineat; vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἄληστος, ον, ὁ καὶ ἡ, cujus obliviſci non poſſumus, cujus memoria erit perpetua: ut ἄληστος ἀνάληψις, Philo utitur & Plut. de def orac.
Ἀλήστως, ον, ὁ καὶ ἡ, (Doricè pro ἄληστος) idem: ut πένθος ἄλαστον, apud Hom. & Heſiod. Item qui mala ἄλαστα intulit. Il. χ.
Ἀλαστέω, ῶ, f. ήσω, indignor, mœror, afficior: propriè indignor ob mala ἄλαστα. Il. μ. καὶ ἀλαστήσας ἐπος ηὐδα.
Ἀλασαίνω, idem quod ἀλαστέω. Heſych.
Ἀλήσων, ονος, ὁ, qui perpetravit ἄλαστα, i. non obliviſcenda: vel

quorum diu duratura eſt memoria: ſic appellatur dæmon infeſtus, qui mala ἄλαστα infert. Plut. de def. orac. Euſt. verò lovem ἀλάστορα dici ſcribit, vel quòd vindex ſit ijs qui mala ἄλαστα paſſi ſunt: vel quòd eum latere nemo poſſit. Aliquando ſignificat furiam, ut apud Plut. in Cic. & Syneſ. Dicitur etiam de homine pernicioſo & peſtilenti, qui quaſi peſtis eſt & internecio aliorum. Dem. pro cor. Paul. in Achaicis.

Decomp. Ἐπαλαστέω, indignor ſuper aliqua re, graviter afficior aliquam ob rem. Od. α.

Παναλάστωρ, qui prorſus ἄλαστα perpetravit.

Ἀλάθητος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui latere non poteſt, vel qui oblivioni mandari non poteſt. Suid. & Euſtath.

Διαλανθάνω, lateo, vel prorſus lateo. Thuc. l. 3. Ἀφλαθὼν ἐσέρχεται εἰς τὴν Μυτιλήνην, ita ut prorſus lateret. Iſocr. ad Nicocl. ὃ δὲ ἐμὲ τοῦδ' ἐλάθετον, neque enim id me latuit.

Ἐκλήθομαι & ἐκλανθάνομαι, obliviſcor.

Ἐκληθάνω, obliviſci facio, facio ut memoria excidat. Od. π.

Ἔκλησις, oblivio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω, obliviſcor: unde aor. 2. med. ἀπέξελαθόμην, pro quo Poëtæ ἀπεκλελαθόμην per reduplicationem Ionicam. Od. ω.

Ἐπιλήθω, obliviſci facio, oblivionem induco. Od. υ. ὀχέε τ' ἐπέλησεν ἄπαντος Ἐοθλῶν ἠδὲ κακοῦ. Sic & Od. δ'. Hinc & neutrum ἐπίλαθον, quod oblivionem inducit: apud Hom. ibidem. Νηπενθὲς τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων.

Ἐπιλήθομαι, obliviſcor. Paſſiva autem ſignif. dicitur ἐπιλέλησμαι, oblivioni traditus ſum.

Ἐπιλανθάνω, lateo. Ἐπιλανθάνομαι, obliviſcor. Plat. l. 3. de rep. & Xen. Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, obliviſcor accipere. Et cum gen. Luc. de ſalt. ἐπιλαθόμενος αὐτῆς, oblitus ſui. Item cum accuſ. apud Plat. ep 7.

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, obliviоſus: interdum oblitus, immemor. Aeſch. contra Cteſiph. ἢ τὰς ἀκούσιους ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἃ σοι τὸν παραλογίζη. Hiuc & comparat. ἐπιλησμονέστερος: ut apud Xen. ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minùs memorem. Pro quo & ἐπιλησμόπερος reperitur apud Ariſtoph. in Nub. tanquam ab ἐπίλησμος.

Ἐπιλησμοσύνη & ἐπιλήσμη, oblivio. Suid. ex Cratino & Alexid.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui oblivioni tradi non poteſt.

Εὐεπίληπτος, oblivioſus, facilè obliviſcens. Theophyl.

Παραλανθάνω, lateo. Herodian. l. 4. παραλανθάνουσι σὺν τοῖς ψάμμοις. Dicitur & aliquid παραλανθάνειν τινά, apud Iſoc. in Hel. & Buſir.

Ἀλήθης, quomodo hùc pertineat, vide ſuo loco.

Λιάς, λιάζω, &c. vide in Λέα. Λιῖδον, in Λιῆδος.

ΑΗΓΟΝ, ου, τὸ, ſeges: ſeu (ut Heſych. vult) triticeæ fruges, ut λήϊον τῆ σίτου, herba tritici. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. Apud Poetas frequentiùs pro arvo ſegetibus conſito, ſeu campo ſegetum: ut Il. β. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθών. Sic Heſiod. in Aſp ἕλων βαθὺ λήϊον. Pro hoc ponitur λαῖον, apud Theocr. idyll. 10. τὸ μόνον κατέδαισε τὸ λαῖον.

Λαίζειν, Etymol. ſcribit propriè eſſe τὸ τὰ σταφύλια χωρία συκοπτεῖν, à λήϊον derivans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτωμένων. Vide & in der. à Λέα.

Compoſita.

Ἀλήϊον πεδίον apud Hom. exp. σὺν ἔχων λήϊα, i. σταφύλια χωρία, vide & in comp. à Λέα.

Βαθυλήϊος, profundas ſegetes ferens vel multas: ferax, fertilis. Apollon. & in Epigr.

Πολυλήϊος, multos habens ſegetum campos, dives agri cõſiti. Il. ε.

ΑΗΚΕΩ, ῶ, (aor. 2. ἔλακον, præt. med. λέλακα) ſono, ſonitum do, reſono, crepitum ſeu ſtrepitum cieo. Heſychius hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendam & peculiarem ſonum. Euſtathius quoque dicit eſſe proprium τῶν ἀψύχων. Iliad. υ. λάκε δ' ἀασὶς ὑπ' αὐτῆ, ſonitum ſeu crepitum dedit. Et Iliad. ν. λάκον ὀστέα, crepuêre. Theocr. idyll. 2. χ' ὡς αὐτὰ (ſ. δάφνη) λακέει μέγα κηπαυρίσσασα. Vſurpatur etiam ἐπὶ σώζρων, à tragicis imprimis pro φωνεῖν, vocem edere, ſonare, loqui, effari. Soph. in Antig. Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψόγου δ' ὃν εἰς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκων ἀγγέλιας, nuntios retulit, ſeu nuntiavit. Idem in Hecuba, Ζῶσαν λέλακας, de vivente loqueris. Ariſtoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Heſychio λάκε exponitur etiam, confractum eſt.

Λακίς, ίδος, ἡ, fiſſura ſeu ſciſſura facta cum crepitu. Pro fruſto panni lacerando avulſo, ſeu pro fragmento, utitur Ariſtoph. in Acharn. Ποίας ποτ' αὖθις λακίδας αἰτήσεται πάτους.

Λακιδᾶν, ῶ, lacero.

Λακίζω, lacero, dilacero, ſcindo: & quidem ita ut ſonitum edat & crepitum id quod laceratur, ſcinditur, finditur ſeu rumpitur, apud Suid. Exponitur etiam, ϑωπεύω, blandior, adulor. Heſych.

Λάκισμα, τὸ, idem quod λακὶς, ut λακίσματα μελῶν, apud Suid.

Λάκος, ſonus, ſonitus, crepitus, ſtrepitus. Heſych.

Compoſita.

Ἀλάκητος, ſtrepitum non edens. Heſych.

Ἀπολακέω, idem quod ἀποκροτέω, crepito ſeu crepo, crepitum do. Heſych. & Suid.

Ἀπολακέω, idem: unde ἀπολάκημα, crepitus. Heſych.

Διαλακέω, ῶ, diſrumpor. Ariſtoph. in Nub. Item cum ſonitu ſeu crepitu diſſilio, crepo.

Ἐπιλακεῖν, crepitum ſeu ſtrepitum excitare ad, applaudere. Od. θ, κῆροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι Ἑστῶτες κατ' ἀγῶνα.

Μαψιλάκας, ὁ, qui fruſtra nugas effutit, inanes nugas deblaterans. Μαψιλάκτης, fruſtra latrans, inanibus ſtrepitans latratibus, i. inania deblaterans magno cum clamore. Plut.

ΛΗΚΥΘΟΣ, ου, ὁ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia. (Euſtathius dici ſcribit quaſi ἐλαιόκυθος, παρὰ τὸ ἔλαιον κοΐθειν. At ſchol. Ariſtoph. derivari dicit à καλέω, ac inde λεκυθίζειν, τὸ μᾶζον βοᾶν καὶ ψοφᾶν.) Od. ζ. Δᾶκε δὲ χρυσείῃ ἐν λεκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Ariſtoph. in avib. Ἔλαιον ἐσκ ἐσσεῖ ἐν τῇ λήκυθῳ. Sic & apud Plut. περὶ ἀοργησ. Dicitur etiam de ampulla unguentaria ſeu arcula pigmentaria. Ariſtoph. in Pluto, αἱ δὲ λεκύθοι Μύρα γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰαχάδων. Et λήκυθος μύρου, apud Suid. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis: vel pro ſcriptis magno ſtudio evigilatis, & lucubrationibus: ut apud Cic. in ep. ad Attic. & apud Plin. ep. 2.

Λεκυθίζω, f. ίσω, pigmentis oratoriis exorno & illuſtro. Strab. l. 13. ϑεσῆς λεκυθίζειν, elucubrare, ſeu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo ſtudio componere. Exponitur etiam locis communibus, aliquid amplifico atque exorno. Item ampullor, ampullis & ſeſquipedalibus verbis utor. ſchol. Ariſtoph.

Λεκυθισμός, ου, ὁ, cantillatio, frigillatio. Ἀ Suida exp. δύφωνία.

Λεκυθιστής, οῦ, ὁ, qui cavam vocem edit, *hoc eſt*, talem qualem vaſa cava ſi pulſentur. Heſych.

Λεκύθιον, ου, τὸ, parva lecythus, parva ampulla: unde proverb. λιπαρώτερος λεκυθίου, de quo Eraſ. in chil. Item idem quod λήκυθος. Sic dicitur metrum προχοΐδων ἐφθημιμερές, quod & Euripideum, ut Ariſtoph. ſchol. annotat.

Compoſita à λήκυθος & λεκυθίζω.

Ἀπολεκυθίζω, q. d. detraho λεκύθιον occinendo: λεκύθιον ἀπώλεσε, ſchol. Ariſtoph.

Αὐλολήκυθος, ου, ὁ, qui ſponte ad lecythum commeat: de paraſitis qui tum præſtò ſunt, quoties audiunt ad lavandas manus & ad cœnam convivas vocari. Plut. de diſcern. adul. ab amico. Item pro mimo & ſcurra, vel pro paraſito ſcurrili: apud Athen. l. 4.

Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi. Athen. l. 4.

Καμπολακύθης, ου, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit, tumidus ac ſui jactans: apud Ariſtoph. in Acharn.

Ξυροληκύθος, ου, ὁ, qui ſtrigilem & lecythum in balneum aut gymnaſium fert, qui ſtlegidolekythos dicitur.

ΑΗΜΑ, ατος, τὸ, præſens animus, virilis fortiſque animus: ſeu animi præſentia & fortitudo: idem quod παρόρσιμον Syneſ. in ep. ad fratr. νεῶν ἔσθ' ἅ τῆ γυναικὶ λήματος, νεῶν τῶν ἐκείνης χρεῶν. Sic Ioſeph. ὁ σὸς λήμων. Sic Ariſtoph. λῆμ' ἔχω, ſum præſenti animo. Sic & apud Eurip. in Iphig. ὦ λῆμ' ἄελπτον. Dicitur etiam interdum de timido animo: ut apud Eurip. Κακὸν τὸ λῆμα, σὺκ ὠφελοῦσι τὸν σόν. Idem in Oreſte, πωῦσιν λῆμ' ἔχων τοθυμμένον. ¶ Ab Heſychio exponitur etiam, voluntas, conſilium, decretum ſeu propoſitum animi: Derivatum à λᾶν videtur quod eſt volo.

Λημωπίας, ου, ὁ, præſenti & confidenti animo præditus. Heſych. & Suid.

Λημωπάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præſenti animo ſum. Ariſtoph. in ran. λημωπᾶς ἐ ἀνδρεῖος εἶ.

Ληματόω, ῶ, animum addo animo præſenti & confidenti munio: unde λελημάτωμαι, apud Heſych. λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Compoſita.

Ἀνδρολήμη, ης, ἡ, virilem habens animi elationem, ἀνδρὸς ἔχουσα λῆμα. Heſych.

Εὐληματεῖν, animoſum eſſe, forti eſſe animo ſeu animoſo pectore. Heſych. ex Aeſchyli Cercyone Satyrico.

ΛΗΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi: ſeu ſordes oculorum quum lacrymæ & pituita concreſcit, ac veluti glutinat palpebras, lippitudo: Heſych. παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, & τὸ μή. ¶ Metaphoricè Pericles apud Ariſtot. Rhet. 3. Athenienſes juſſit τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν, τὴν τῆ Περικλέους λήμην, Piræi ſordes.

Λημώδης, ης, ὁ, gramioſus, lippus: qui & λάμων. Luc. in Lexiph.

Λημάω, ῶ, lippio, gramioſos oculos habeo, gramias ſeu glamas oculorum patior. Luc. λημῶν δὲ ἐ ἀμβλυώττεις. Ariſtoph. in nub. νεῶν γέ τοι, καθορᾶς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾶς πολυκυΐστεις. Metaph. apud eundem in Pluto, Ὦ προνικαῖς γνώμαις λημῶντες ἄμφω.

Γλήμη, pleonaſmo τῦ γ pro λήμη dicitur, ut γηχὺς & γιτία pro ἠχὺς & ἰτέα. Pro eo Doricè dicitur & γλάμη.

Γλημώδης, gramioſus, lippus. Doricè γλαμώδης.

Γλημάω, ῶ, idem quod λημάω.

Γλαμυρὸς & γλάμων, idem cum γλαμώδης. apud Hippocr.

Λῆμμα, &c. vide in Λαμβάνω.

ΛΗΜΝΙΣΚΟΣ, ὁ, lemniſcus, faſciola coloria dependens è coronis. Plutarch. in Sylla. Ὑάκινθος, διάφυης στεφάνης τύπον ἔχων ὁ λεπτὸς ὥφθη ἓξ λημνίσκων δύο κατατεταμένων. Heſych. ſcribit à Syracuſis λημνίσκους vocari ſtrictas faſcias, anguſtas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à faſciolæ ſimilitudine dicitur linamentum oblongum, quod vulneri inditur. Aet. l. 14. c. 7. & Paul. Aegin. lib. 6. c. 24.

ΛΗΝΟΣ, οῦ, ὁ, lacus torcularij preli, ubi uvæ prelo exprimuntur: Theocr. idyll. 14. ἀϊξωσε δὲ Βύβλινον αὐτοῖς Εὐάδη, πιτύων ἐπέων, ἐκ δὲν ὡς λάτναισιν, *Doricè pro* ληνοῖς. Macedon. Epigr. l. 2. Αὐτὸς ἐμὸς κρητὴρ μοῦνος ἔοι δάπας, ἄγχι δὲ λῆνος. Sic appellantur etiam lacus ſeu concava loca in pratis. apud Hom. hymno in Mercur. Καὶ λήνους εὐποιήσειν ἀριστεύοντας λειμώνας. Reperitur & fœm. gen. ἡ λῆνος, Apoc. c. 14. & 19. ¶ Poll. l. 7. c. 5. & l. 10. c. 24. tradit à Menandro in δημιεργῷ, λῆνον vocari alveum, in quo farina ſubigitur. ¶ Item locus concavus in curru, in quo reponebantur ab aurigis ſcuticæ, teſte Aelio Dionyſio. ¶ Eſt & mali nautici conceptaculum. Athen. l. 11. ¶ Λῆνον Suid. allegoricè in ſacris literis vocari ait ἐκκλησίαν. ¶ Λῆνος, εος, τὸ, lana. Aeſchyl. in Eumenid.

Λῆναι, Arcadibus dictæ Bacchæ, mulieres bacchantes: ut alij volunt, torcularium nymphæ, in Epig.

Ληναῖος, Bacchus, quoniam torcularibus, & vini expreſſioni præeſt. Orph. Et ληναῖος ἀγών, apud Ariſtoph. in Acharn.

Ληναῖον, ου, τὸ, lenæum feſtum, quod in honorem Lenæi agitatur. Etymol. & ſchol. Ariſtoph.

Ληναιών, menſis in quo feſtum illud celebrabatur.

Ληναϊκὸς ἀγών, idem qui ληναῖος, apud Athen. l. 10.

Ληναΐτης, idem quod ληναϊκὸς, apud Ariſtoph. in Equ.

Ληνὴ, & ληνὶς, Baccha. Suid. & Etymol.

Compoſita.

Ἐπιληναῖος ἀγών, certamen quod celebrari ſolitum in feſto Bacchi, quod ληναῖα dicebatur. vide ſchol. Ariſtoph.

Ἐπιληνίον ᾆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani ſolebat. Athen. & Poll.

Περιληνίων, exponitur torcular, apud Ierem. c. 5.

Συληνὸς, Bacchi nutritius ſeu pædagogus, ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ. apud Suid.

Ὑπολήνιον, ου, τὸ, vas quod τῷ ληνῷ, i. torculari, ſubjacet. Marc. 12. Apud Eſaiam c. 16. & Ioëlem c. 3. exp. torcular.

Ὑπολήνιος, idem. apud Callim.

Λῆξις, vide in Λήγω. Λῆπτος, &c. in Λαμβάνω.

ΛΗΡΟΣ, ου, ὁ, vel plur. λῆροι, nugæ, inepti æ, tricæ. Ariſtoph. in Plut. λῆρος, οὐ γὰρ παύσομαι Πρὶν ἂν φράσῃς. Sic λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ. apud Gal. περὶ φυσ. δυνάμ. l. 2. Item res nullius pretij, res vana: Dem. Olynth. 3. τὰς οὐδὲν ὄντας ἐπισκοπούμενοι, καὶ κενὰς καὶ λήρους. Interdum etiam ſignificat delirium ſeu deliramentum, apud Hippocr. Gal. com. 3. in l. 3. τῶν ἐπιδημιῶν. Aet. l. 6. Item nugax, nugator, vaniloquus: ſchol. Ariſtoph. Item delirus: apud Luc. in Somnio. Eſtath. λῆρον dictum eſſe ſcribit τὸν παρὰ λέγοντος, παρὰ τὸ λὴ intenſiva particula, & verbo ῥᾴω, quod eſt λέγω.

Ληρώδης, ες, ὁ, ἡ, nugatorius, nugax. Ariſtotel. rhet. 3.

Ληρέω, ῶ, nugor. ineptio, deliro. Ariſtoph. in Nub. πλησίον ἐληρεῖς. Sic ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, delirare, apud Luc. Vtitur & Plut. ſympoſ. 8. & Demoſth. Phil. 3.

Ληρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum.

Ληρησις, nugatio, deliratio ſeu delirium. Aretæus.

Ληραίνω, idem quod ληρῶ. Greg.

Compoſita.

Ἀποληρέω, ῶ, nugor.

Ἡδυσματόληρος ὀψόνια, opſonia condimentorum neſcio quæ nugamenta habentia. apud Athen. l. 7.

Κροτόληρος, delirus ſenex: vel ſimpl. delirus. Plut. de inſt. lib.

Παραλήρος, qui leviter deſipit. Gal. l. 3. περὶ διαγνώσεως. Item ſubſtantivè, deſipientia levis. Suid.

Παραληρέω, ῶ, deliro, vel leviter deſipio. Ariſtophan. in ran. & Ariſtot. rhet. l. 1.

Συληρέω, ῶ, unà nugor, unà deliro. Greg.

Λήσιμον, &c. vide in Λήθω. Λῆστις, &c. in Λέω. Λῆψις, in Λαμβάνω.

ΛΙΑΖΩ, F. άσω, ab Heſychio exponitur, agito, jacto, turbo. Item admodum propero, ſeu magnam adhibeo diligentiam. Item ſeparo.

Διαλέομαι, exp. χωρίζομαι, ἀπαχωρέζομαι, ἐκκλίνω, ſeparo me, declino, devito, vel abſcedo, ſecedo: ut Il. α. ἐπεὶν ἄφαρ ἔξιδε νόσφι λιασθείς. Et Il. λ. ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς, Τῶν ἄλλων ἀπέων δόμῳ καθέζετο. Sic Il. ο. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη Γηληδόκαο. Conſtruitur & cum præpoſitionibus. Cum ἐκ ſignificat exiſto, egredior, exeo, ſeu propero me. Od. ε. ὁ δ' ἐκ πλεμηΐο λιασθεὶς Σχεδίην ἐτανύσσατο. Cum ἀπὸ, abeo, diſcedo. Od. δ. ἀπὸ νηὸς αὐέμων λιάσθη, in aures abiit, ſeu evanuit. Cum πρὸς & δεῦρο, eo, venio. Eurip. in Hecuba. πατρὸς δ' ἐμοῦ πρὸς ἐλιάσθω. Il. χ. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. Item inclino ſeu demitto me. Il. υ. Ἕντεσι χερσὶν ἐπιρρώσας λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. Et cum ἀμφί, Il. ω. ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶ λιάζετο κῦμα θαλάσσης, coibat, ſeu claudebat ſe.

Ἀλίαστος, ον, ὁ, ἡ, (*comp.*) inevitabilis, quem declinare & effugere non eſt: non definens ſeu remittens, vehemēs. Il. α, χόλον δ' ἀλίαστον ὄρουσε. Il. υ. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1. κῦμ' ἀλίαστον, expon. πολύ. Ἀλίαστον adverbialiter etiam ſumitur *pro*, indefinenter ſeu vehementer. Il. ω.

ΛΙΑΝ, valdè, admodùm. Iſocr. in Archidamo, λίαν αὐάητός ἐστιν. Ariſtot. de poëtica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. in ep. 2. ad Cor. c. 11. dicitur ὑπερλίαν, ad augendam epitaſin. Pro λίαν dicitur Ionicè λίην: ut Od. ξ. δὴ γὰρ κεχολώαται λίην. Od. ν. ἐδὲ λίην λυπρὴ.

Λιαρὸς, λίασμα, vid. in Χλιαίνω. Λιβάδιον, λιβάζω, in λείβω.

ΛΙΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, thus, (ſ. à λίβω, ſtillo.) vide Dioſc. l. 1. c. 82. & Theophr. l. 9. c. 4. & Plin. l. 12. c. 14. Λίβανος dicitur etiam ipſa arbor thurifera: ut Theophr. l. 9. c. 4. dicit σμύρναν habere φύλλον τὸ τῆς λιβάνου. Et φλοιὸς λιβάνου, apud Dioſc. l. 1. c. 83. cortex thuriferæ arboris.

Λιβανώδης, εος, ὁ, ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odoratus.

Λιβανικὸς, idem.

Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, & λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus: pro liquore thuriferæ arboris concreto. Ariſtoph. in Ran. λιβανωτὸν δεῦρό μοι καὶ πῦρ δότω ὅπως αὖ εὔξωμαι. Et λιβανωτῆ αἰθάλη, ſive λιγνὺς, thuris fuligo, apud Dioſc. Et λιβανωτῆ δένδρον, apud Theophr. & Plut. at neutro, apud Herodot. Apud Hippocr. eſt & λιβανωτῆ κεφαλὴ, quo nomine Gal. thus ſignificari exiſtimat.

Λιβανωτὶς, thurea planta. Plut. in lib. περὶ ἀδύμ.

Λιβανωτὶς, roſmarinus. Plin. l. 19. ſub finem. & l. 20. c. 16. Λιβανωτὶς autem dicitur, quoniam ejus radix ὀζεῖ λιβάνου, ut Dioſc. tradit l. 3. c. 87. Nicand. in Ther. Ἀμμιγὰ καχρυφόρῳ λιβανώδι.

Compoſita.

Ἀλιβάνωτος, ον, ὁ, ἡ, cui thure accenſo honos non eſt habitus. Athen. l. 14.

Ἀντιλίβανος, q. d. qui eſt ex adverſo libani, vel oppoſitus libano: mons excelſus ad ſeptentrionem Iudææ ex adverſo Libani. Ejus meminit Plin. l. 5. c. 20.

Δενδρολίβανος, ου, ὁ, thus arbor, ſeu arbor ipſa, quæ thus fert; quæ & λίβανος dicitur. Exponitur etiam, roſmarinus coronarius, apud Actuarium.

Χαλκολίβανον, electri ſpecies quædam auro pretioſior. Apoc. c. 1. exp. orichalcum.

Λίβος, Λίβα, &c. vide in Λείβω.

ΛΙΓΓΩ, F. ξω, ſtrideo, ſeu ſtrido, ſtridorem edo: (ſ. verbum à ſono fictum.) Il. δ. λίγξε βιὸς, νδυρὴ δὲ μετ' ἴαχεν. Λιγὺς, ύος, ὁ, ſtridulus, argutus, ſeu argutum ſtridens: interdum & canorus, jucundus. Il. ξ. & Od. γ. λιγέων αὐέμων. Il. δ. λιγὺς ἀγγελτής. Λιγέως, ſtridulè, argutè, ſeu arguto cum ſtridore. Od. ζ. Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον, Et Il. ψ. (de ventis) Φυσώντες λιγέως. Item in bonam partem *pro*, argutè, ſonorè, ſuaviter. Il. γ. ἀηδόνος μάλα λιγέως. Pro λιγέως dicunt Poëtæ etiam, λιγὺ & λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέα, facta ſyncope.

Λιγαίνω, ſtridulum & argutum ſono: ex Epigr. Apud Hom. Il. β. Κήρυκες δ' ἐλίγαινον, &c. præcones edixerunt.

Λιγυρὸς, ὸν, ὁ, idem quod λιγὺς: Epitheton eſt venti, cantus & vocis, apud Hom.

Λιγυρόω, idem quod λιγέως. (γαίω.

Λιγυρίζω, f. ίσω, cano, vel potius argutè & concinnè cano, ut λιγαίνω.

ΛΙΓΑΝ, ſtrictim, i. ſuperficiem tantùm perſtringendo. in ſuperficie tantùm, leviter. Od. χ. Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλεμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ Λίγδην, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός. Ἐπιλίγδην, idem. Lucian. ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται.

ΛΙΓΔΟΣ, pro pila ſeu mortario accipi dicitur, apud Nicand. in Ther. Apud Heſych. exponitur etiam, fornax.

ΛΙΓΝΗΣ, ύος, ὁ, ἡ, fuligo ſeu fumus, apud Dioſc. l. 1. c. 97. λιγνὺς ἐκ τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo atræ picis. Pro flamma accipitur apud Nic. in Alexiph.

Λιγνύεις, εντος, ὁ, fuliginoſus. Apollon. Arg. l. 2.

Λιγνώδης, ες, ὁ, ἡ, idem. apud Hippocr. & Alex. Aphrod.

ΛΙΓΝΩΤΟΣ, ὸν, ὁ, ἡ, pingui ſimilis. Nic. in Ther. (de aſterio phalangio,) τῷ δ' ἐπὶ νώτῳ Λιγνωτὸ εἰλέεσι δίαυλος ὀκρυοῖ ῥάβδοι.

ΛΙΓΥΣ, υος, ὁ, ἡ, Ligur, & plur. Λίγυες, Ligures: genus ejus regionis Italicæ, quæ ab ipſis dicitur Λιγυστίη, Liguria. ¶ At λιγὺς, vide in Λίγω.

Λιγυστικὸς, Liguſticus: ut λιγυστικὸν πέλαγος, mare Liguſticum. Et Λιγυστικὸν, liguſticum: herba ſic appellata, quod in Liguria ut

pluriſsimum reperiatur in Appennino monte, teſte Dioſc. l. 3. c. 58. Λίγυρον, ſive Λιγύριον, dictum putant Ligurium lapidem. Ioſeph. de antiq. Iud.

Λί'Θ-ος, ὁ vel ἡ, lapis, ſaxum. Il. τ. πύκινος λίθος. Od. τ. τρεῖς λίθους. Ariſtot. Rhet. 3 ex Plat. ἐοίκασι τοῖς κωφοῖς ὰ τὰς λίθας δάκνει τὸ βαλόντων ἀχ' ἁπτόμενα. Quum de lapide pretioſo dicitur, ferè eſt fœmin. gen. ut ἡ λίθος Ἡ ἐράκλεια, & ἡ μαγνῆτις λίθος apud Theophr. ſic ἡμία λίθος, pretioſus lapis. Invenitur & λίθος, peculiariter dictum de Lydio lapide, quo probatur aurum, apud Baſil. καὶ τὸ χρυσὸν τῶν ἀμφοδῶν τῇ λίθῳ παρατρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic & pro magnete apud Ariſtot. Interdum tamen eſt etiam maſc. gen. ut apud Pauſ. in Act. ἄγαλμα λαβεῖν λίθον, & apud Plut. λίθος Λακωνικός. Item calculus veſicæ: ex Ariſtot. ¶ Item anchora: quòd veteribus lapides uſum anchorarum præſtarent. Euſtath. ¶ Item diſcus. ¶ Item locus ubi vendebantur mancipia. Poll. l. 3. ¶ Item λίθοι homines bardi & ſtupidi. apud Ariſtoph. ☞ Euſt. λίθος, in generali ſignif derivat ἀ λίαν τεθεῖσα, ἀμφὶ τὸ φύσει βεβῶσα: pro diſco autem παρὰ τὸ λίαν θεῖν, per antiphraſin.

Λιθώδης ες, ὁ ἡ, lapidoſus, ſaxoſus, lapideus. Philo de mund.

Λιθωδία ἡ, ſaxoſitas. Item ſaxea durities Euſtath.

Λίθινος, lapideus, ſaxeus, ut ἀνδριάντες λίθινοι. Luc. in Tim. & κύπελλον λίθινον: apud Athen. l. 11. Item τὰ λίθινα, ſtatuæ lapideæ, ſeu marmoreæ. X n. in Lacedæm. polit.

Λιθίνως, ad inſtar lapidis ſeu ſaxi. Xen. in ſympoſ.

Λίθεος, ος, ὁ lapideus, ſaxeus: Il. ψ. Od. ν. Λίθεος, idem. Suid.

Λιθικὸν, τὸ, liber de lapidibus tractans: ut liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionyſij de ſitu orbis.

Λίθαξ, ακος. Heſychio petra lubrica vel aſpera. Item locus aſper. apud Nic. in Ther. adjectivè accipitur apud Hom. Od. ε.

Λιθὰς, ἀδος, ἡ, lapillus, lapis. Od. ξ. & ψ.

Λιθὶς, ίδος, ἡ, & λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus. parvus lapis.

Λιθάδιον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio. Λιθόομαι, ωμαι, in lapidem vertor & indureſco, lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam ſaxeam. Plut. de primo frig.

Λιθάζω, lapido, lapidibus obruo. Chryſoſt. & ſimpl. jacio ſeu conjicio, βάλλω. Suid ex Arriano.

Λιθίζω, lapidem refero ſeu imitor, in lapidem colore vergo.

Λιθάω, ῶ, calculo laboro. Athen. l. 13. Δοκεῖ δὲ λιθᾶν, ὡς ἴσως ἡ Γνάθαινα. Dioſc. l. 1. c. 177. (de amygdala) δυσουρίαις δὲ καὶ λιθιάσεσιν αὐτὸ γλυκὺ βοηθεῖ, auxiliatur calculo laborantibus.

Λιθίασις, calculi generatio in veſica. Dicitur & in oculis morbus exteriori palpebrarum parte in quo alba quædam & craſſa calculis & lapillis ſimilia apparent, oculum pungentia: autor Iſagoges in medicinam.

Compoſita.

Ἀκρόλιθος, in ſummitate ſeu extremitate lapidis poſitus: vel *ſubſtantivè*, ſummus lapis, ſummitas lapidis. Vtitur Vitruv. l. 2. c. 8.

Ἄλιθος, ος, ὁ καὶ ἡ, lapidum expers minimè lapidoſus. Suid. ex Arrian.

Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapideſcere facio: ut τὸν Νιόβην ἀπελίθωσε.

Ἀπολιθόομαι, ωμαι, in lapidis modum rigeo, ſeu induror ut lapis. Athen. l. 2.

Διάλιθος, gemmatus, gemmis diſtinctus.

Ἐγλιθάζω, lapidem jacio. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 3.

Εὔλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidoſus.

Καταλιθόω, lapidibus obruo ſeu cooperio, lapido. apud Hermog.

Καταλιθάζω, idem.

Λευκόλιθος, ex albo lapide conſtans. Strabo.

Μονόλιθος, ex uno lapide factus, uno lapide conſtans.

Παραλιθάζω, lapideſco. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 9.

Πενταλιθος, quinque lapidibus conſtans.

Πεντάλιθα, ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus: unde πενταλιθίζειν, ejuſmodi ludum ludere: vide Poll. l. 9.

Τηκόλιθος, ος, ὁ, lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Iudaicus, quoniam calculos rumpit, & quaſi liquefactos expellit. Paul. Aegin. l. 7.

Τριπόλιθος, ος, ὁ καὶ ἡ, lapidoſus, ſaxoſus: vel aliquatenus lapidoſus.

Φιλόλιθος, qui gemmas amat. Plut.

Χρυσόλιθος, lapis aureus, ſeu aurei coloris gemma. Exod. 28. in Apoc. Ioan 21. vide Plin. l. 37. c. 9.

ΑΙ'ΚΙΓΞ, minima & exiliſſima avis vox, ut vult ſchol. Ariſtoph. Σφιγγιλικίγξ, ne tantillum quidem, ne nauci quidem. Ariſtoph. in Acharn.

ΑΙΚΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ventilabrum, ſeu vannus. Heſych.

Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro ſeu vanno purgo. Il. ε. Ὡς δ' ὅτε λικμῶσ' ἄνακες φορέῃσιν ἐπηετανὸν κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.

Λικμητὴς, ventilator, qui vanno ſeu ventilabro frumentum purgat. Heſych. & Suid.

Λικμητὴρ, idem. Il. ν.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus: id quo fruges purgari ſolent ab aceribus & paleis. Heſych.

Λικμητὴς, qualus, per quem fæx percolatur.

Ἐγλικμάω, ῶ, (comp.) idem quod λικμάω, ventilo.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus. Item cribrum, Suid. Exponitur etiam, cunæ apud Hom. hymno in Merc. Ὦ πᾶ δὴ σὺ λίκνῳ κατέκειο μιλύνῃ μοι βᾶς. Scribitur & λᾶκνον per ᾶ diphthongum, apud Callimachum. Exponitur etiam caniſtrum: item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.

Λικνίτης, Bacch epith. inquit Heſych.

Λικεραῖος, vide in Λέχεος.

ΑΙΑΑΙ'ΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in proſa, cupio, appeto, deſidero. Cum infinitivo: Il. ξ. Ὡς νῦν ἐμοὶ φιλότητι λελάσεσθαι κοιμηθῆναι. Odyſſ. σ. ὡς περὶ ἄχθι λιλάσομαι ἀπιέναι. Sic particip. λελιημένος, cupiens, ardenti deſiderio accenſus: ut apud Apoll. Arg. l. 1. λελιημένοι ἠπείροιο Cum genitivo, Il. γ. ὀλοοῖο λελαιόμενοι πολέμοιο. Od. μ. λελαιόμενοι βιότοιο. Od. ν. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δύρπου λιλαίεται. ¶ Heſychio λιλαίεσθαι eſt etiam σπεύδειν, feſtinare, properare.

Λιμαίνω, vide in Λιμός.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus: ut λιμένα δ' ὅρμεον, apud Heſiod. in aſp. & Od. λ. itidemque λιμένι πόντου ὅρμεον. Od. ν. pro eodem. Et ἐς λιμένα λιμένος apud Thucyd. lib. 8. & apud Plut. in Demetrio. ☞ Dictum tradit Euſtath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam ἔ πεκμαίνοντος πόντου, ἔ τ' ἐγγὺς τῆς ἠείπου. Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu verſans, qui portum incolit. qua ſigni. dictum quidam annot. fœm. λιμενῖτις φυτὶς, in Epigr.

Λιμενίζω, in portu ſum.

Λιμενικὸς, pro λιμενητικὸς, portuoſus: ſic dicta fuit Epidaurus, teſte Heſych. Suid & ſchol. Thucyd.

Λιμένιον, ου, τὸ, parvus portus. Strabo.

Λιμενίσκιον, ου, τὸ, idem, apud Syneſ.

Compoſita.

Ἀλίμενος, ος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importuoſus) portu carens: apud Eurip. in Hec.

Ἀλιμενία, q. d. importuoſitas, i. carentia portus. Pollux.

Ἀλιμενώτος, idem. Heſych. Ἀλιμενότης τόπος, portum non habens. Suid.

Ἐναλιμενίζω in portu ſum, ſeu in portu verſor. Syneſ. ἐ γὰρ ἂν γαῖαν θαλάσσης, ἐγ' ἐναλιμενίζω συγχνά. Item in portum venio, vel portum capio, ſeu navem applico & appello in portum. apud eundem Syneſ. in epiſt. ad Euopt. Item portorium exigo. Poll. ex Ariſtoph.

Ἐναλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, portorij exactor, portitor, publicanus, vel decumanus. Demoſth. ad Phorm.

Ἐναλίμενον, portorium, Ariſtot. œconom. 2.

Εὐλίμενος. bene inſtructus portu, bonum portum habens, vel opportunus portu. Plat. de leg. l. 4. Ariſtot. de anim. l. 5.

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, ſtagnum, palus, item lacus: ut Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. Pauſan. in Attic. ῥεῖ δὲ καὶ ἡ Κηφισὸς ἐκ τῆς λίμνης. Dicitur & de mari apud Hom. ut Il. ν. οἵδε δὲ οἱ κλυτὰ δῶρα φέρεσθε βοὴν ἀγαθὸν λιμένος Χρύσεα, μαρμαίροντα πετύχαζ' ἄφθιτα αἰεί. ☞ Volunt autem quidam λίμνην ejuſdem eſſe originis cum λιμένι, παρὰ τὸ λίαν καὶ δόλια μένειν.

Λιμναῖος, ος, ὁ, paluſter, lacuſter: ut τὰ λιμναῖα τῶν ὑδάτων. Plut. ſymp. 8. Et λιμναῖον φυτὸν, apud eundem. Λιμναία poët. per paragogen pro λίμνη. Euſtath.

Λιμνήτης, idem quod λιμναῖος. Et λιμνῆτις pro λιμναία.

Λιμνώδης, ες, ὁ ἡ, paludoſus. Exponitur & paludem imitans, Plut. de Socr. dæmon.

Λιμνάζω, ſtagno, reſtagno, apud Baſil. Conſtruitur & cum accuſ. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρέσεις.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, lacuſtris, paluſtris: ut λιμνάδες νύμφαι, apud Theocr. idyl. 5.

Λιμνόομαι, ωμαι, in paludem ſeu lacum abeo & exundo, in paludem redundo. Theophr.

Compoſita.

Ἐναλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Baſil.

Παραλίμνος, ος, ὁ ἡ, qui eſt juxta paludem, adjacens paludi. Plut. de primo frig.

Περιλιμνάζω, circumſtagnando inundo, aut ſtagnante gurgite cingo. Thuc. l. 2.

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, ſtagna fluviorum.

ΛΙΜΟ'Σ, ου, ὁ, fames, eſuries: ut Odyſſ. δ. & μ. ἴτην δὲ γαστέρα λιμὸς. Odyſſ. μ. λιμῷ δαιέειν, fame mori. Xenoph. Pæd. 3 τῷ λιμῷ ἔ τῇ δίψῃ μάχεσθαι. Apud Hippocrat. propriè ſignificat ἀσπίαν, ciborum penuriam: ut in aphoriſ. ὅκου λιμὸς ἔ δίη πόνεειν. Significat etiam vehementem & inſatiabilem ciborum aviditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur: ut aphor. 21. l. 2. λιμὸς βόρεηξις λύει. Hominem ſordidum & præparcum λιμὸν quoque dici annotat Euſtath. in Od. ν. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere, quod tamen Doricum eſſe tradit Etymolog.

☞ Deriv.

Derivatum putatur à λείπω, unde præt. λέλειμμαι, abjecto ι: quòd fit quasi εὔδεια, i. defectus.

Λιμώδης, ες, ὁ ἡ, famelicus, vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. ſymp. 7. Athen. l. 6.

Λιμαρὸς, ὸν, ὁ, famelicus. Suid. ex Epigr.

Λιμαίνω, eſurio, fame laboro. Herodot.

Λιμώττω, idem quod λιμαίνω. Luc. ἄπιτε καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται. Et cum genit. λιμώττειν χρυσοῦ, apud Theoph. ep. 10.

Compoſita.

Ἄλιμος, famem pellens, famem arcens ſeu prohibens: unde ἄλιμος σκευασία, apud Procl. Et ἄλιμος δύναμις, apud Plut.

Βούλιμος & Βουλιμία, q. d. bovina fames, i. ingens fames, vehemens fames à refrigeratione vehementi oris ventriculi contracta: Gell. l. 16. c. 3. Eſt etiam βουλιμία morbus equorum. in Hippiatria.

Βουλιμώω, ῶ, & βουλιμώττω, fame ingenti premor, vel fame intolerabili: aut fame enecor: apud Ariſtoph. in Pluto. & Xen.

Ἐκλιμος, fame confectus. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 6. Exponitur &, macilentus, jejunus.

Ἐκλιμία, vehemens fames ſeu eſuritio. Deut. 28.

Λίνον, ου, τὸ, linum. Thuc. l. 4. λίνα ἀτέρμονα κεκαμμένον. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. ἄζπορον ὃ καὶ λόγου δεόμενον, εἰ ἓν τὸ λίνον ἐξαίρεται. Sæpè pro lineo filo, & generaliter pro quovis filo: ut λίνον Parcæ ſeu Parcarum, apud Homer. Il. υ. ὕστερον αὖτε τὸ πέσσεται ὅσσα οἱ αἶσα γενομένῳ ἐπέκλωσε λίνῳ ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ¶ Λίνον a quibuſdam dici τὸν κνίδιον κόκκον, traditur à Dioſcoride, quòd frutex qui granum Cnidium profert, ſativo lino ſimilis ſit. ¶ Interdum eſt chorda citharæ, quòd olim ex lino fieri ſolerent. ¶ Item rete, propriè quod ex lino eſt. Iliad. ε. - ἀψῖσι λίνα ἀλόνδε πανάγρους. Et πολικτὰ λίνα, in Epigr. ¶ Λίνον, linea piſcatoria, propriè quæ eſt ex lino. Iliad. π. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino, Odyſſ. ν. Κάδδε' ἄρ' Ὀδυσῆϊ θύραθεν ῥῆγός τε λινόν τε. Pro linteis, i. carbaſis ſeu velis, ex Apoll. Arg. 1. κρᾶδε δ' αὖτε λίνα χεῦεν.

Λίνεος, ου, ὁ, lineus. Philoſtr. in ep. λινοῦς χιτὼν, & λινοῦν χιτώνιον, apud eundem. Sic λινοῦν ἱμάτιον, & in plur. λινᾶ ἱμάτια. Alex. Aphr. Pro λίνεος dicitur etiam λίνινος, ut λίνεος μίτος, lineum ſtamen, apud Suid.

Λινόω, ῶ, lino vincio. Λίνωσις, ligatio.

Λινάριον, ου, τὸ, & Λινίσκος, ου, ὁ, parvum filum, funiculus.

Compoſita.

Ἀλινοθήρης, in Epigr. venatio reti non capta, q. d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπόλινωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Aegin.

Διαλινίω, ῶ, de retibus evado, ſeu effugio: ut διελήνισεν ὁ λαγώς, Euſtath.

Ἐκλινίω, ῶ, idem quod ἀμφλινίω. Euſt.

Ἐννεάλινος, novemplici lino plexus. Xen. in Cynæg.

Λευκόλινον, album linum: ex Herodoto.

Ὠμόλινον, linum crudum, apud Hippocr. & Gal.

Λιπαίνω, λιπαρὸς, &c. vide in Λίπος.

ΛΙΠΑΡΗΣ, ές, ὁ ἡ, aſſiduus, ſedulus, qui inſtanter rem aliquam facit: ut apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι, inſtanter orabant. apud Luc. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, continua febris. Volunt quidam gramm. (necnon Heſych.) λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι.

Λιπαρῶς, & λιπαρέως, per dialyſin, aſſiduè, jugiter. Item flagitanter, inſtanter orando: apud Athen. At pro pinguiter vide in λίπος.

Λιπαρεία, ἡ, aſſiduitas, ſedulitas. Item aſſidua obteſtatio, & q. d. flagitantia. Apud Herodot. λιπαρείῃ αὐτέχομαι, exp. ſtrenuè reſiſtimus.

Λιπαρείω, ῶ, aſſiduus ſum, perſevero, perſto. Herodot. μὴ λιπαρέειν τῇ πόσῃ. Item aſſiduè rogo & inſtanter, flagito, efflagito. Et generaliter, rogo, oro, poſtulo. Ariſtoph. in Acharn. λιπαρῶν τι Εὐριπίδου. Xen. ὅσα νεῶν λιπαρεῖς ἕνεκα ἐμὲ μανθάνειν.

Compoſita.

Ἀρχιλίπαρος, magiſtratus ambiens, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἄρχῃ. Etym. Et Euſt. vide & in comp. ex λίπος, quod ſequitur.

Ἐκλιπαρείω, ῶ, exoro. Item impensè rogo, obteſtor. Plut. in Themiſtocle.

Ἐκλιπαροῦμαι, exoror. apud eundem.

Καταλιπαρείω, ῶ, impensè rogo, obteſtor. Luc.

Προσλιπαρείω, ῶ, aſſiduus ſum in re aliqua. Plut. χρήμασιν αὐτοῖ, ὡς τοῖς πηλοῖς μέλιττα, προσλιπαροῦντες. Item inſto, ſeu urgeo, aut inſtanter urgeo. Item obſecro, obnixè rogo, apud Plut.

Προσλιπάρησις, obſecratio. Significat & aſſiduas ſeu obnixas preces, vel aſſiduam jugemque præſentiam, apud Luc.

ΛΙΠΟΣ, ους, τὸ, pinguedo ſeu pinguetudo, adeps. Philo de vita Moſ. l. 3. πολλῶ λίπει τῷ κεφαλῷ ἀλείφει.

Λιπώδης, ες, ὁ ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo. Alex. Aphron. probl. l. 2.

Λιπαίνω, ῶ, (q. d. pingueo) pinguis ſum, vel obeſus ſum. Plut. (de Cæſare) ὁ τύραννος ἔφη δεῖσθαι τοὺς βασιλέας ὑπὸ λιπαρίας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς ὑπὸ ἀχρείας. Dicitur & de arboribus, cùm pingueſcunt atque unguinoſiores fiunt, (quod maximè germinationis tempore accidit.) Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 6.

Λιπηρὸς, tempus quo germinantes arbores habitiores atque plenióres fiunt, & ſucco pinguiore turgent. Theophr. hiſt. pl. lib. 5. c. 1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo. Eurip. in Hec.

Λιπασμὸς, (q. d. pinguefactio) ſaginatio. Chryſoſt. Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut.

Λιπαρὸς, ὰ, ὸν, pinguis: Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ καλὸν δὸς, καὶ πεῖσα πίονα θοι τὰ βοΐδια. Item oleo unctus, aut ſimpl. unctus, nitidus. Od. ο. Item obeſus: apud Athen. Item opimus, opparus vel opulentus, ut λιπαρὴ χώρα, apud Ariſtoph. in nub. & λιπαραὶ πράπεζαι. Greg. Item pulcher, præclarus, inſignis, bellus. Exponitur &, beatus, ut λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. & Syneſ. Λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Dioſc. Λιπαρὸν apud eoſdem medicos, pingue. ſaporis genus. Sic autem dicitur quod unguinis modo ſublinit & replet, mitigatque exaſperatas & quaſi eroſas linguæ partes, ſed abſque ulla delectatione. vide & Galen. comm. 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν.

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, ut nitent quæ oleo ſunt uncta. Exponitur etiam, beatè, apud Hom. Odyſſ. δ.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophr. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt eſſe ex λιπαρῶ factum per apocopen: Alij tradunt eſſe nomen indeclinabile: ut apud Hom. Il. κ. & alibi, λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l. 1. λίπα μὴ τῷ γυμνάζεσθαι ἁλίψασθαι. Luc. in Lexiph. ὁ δὲ λίπα χρισάμενος ἐλυγίζετο.

Compoſita.

Ἀκρολίπαρος, per ſummæ pinguis: in ſummæ parte ſeu ſuperficie pinguis. Athen. l. 9.

Ἀλιπὴς, ὁ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur &, macilentus, item aridus.

Ἀλίπιτα δένδρα, arbores quæ carent ſucco & unguine. Theophraſt. hiſt. pl. l. 5. c. 1.

Ἀλίπαντα, τὰ, quæ conſtant ex medicamentis non pinguibus. Celſ. l. 5. c. 19.

Ἀλιπαρὸς, non pinguis, non nitidus.

Ἀρχιλίπαρος, ὁ, ὅτι τὰς ἀρχὰς λιπαινόμενος. Etymol. & Euſtath. vide in comp. ex Λιπαρὸς.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐπιλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, ſagino. Heſych.

Ὀξυλιπὴς, & ὀξυλίπαρος, aceto & pingui aliquo imbutus. Aet. l. 5. c. 68. Athen. l. 7.

Προσλιπαίνω, inſuper pinguefacio, & pinguiorem reddo.

Τριλίπια δένδρα, arbores quæ terna & tripartita germinatione humore pingui turgeſcunt. apud Theophr.

Ὑπολίπαρος, ſubpinguis, pinguiuſculus.

ΛΙΠΤΩ, Heſychio eſt ἐπιθυμῶ, cupio, deſidero, appeto: ut λίπτουσι γάλακτος, apud Etymol. & apud Nicand. in Ther. Η' ὅτι δὴ λίπτησι μεθ' ὁσμήν.

Λιόω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Λίελον, &c. vide in Λάελον.

ΛΙΡΟΣ, ου, ὁ, ſeu λιρὸς, οῦ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Heſych. qui & ὡς ἀδιαντροφώνως ſcribit λίρος) impudens, inverecundus, audax: ut apud Callim. λίρος ἰὼ. Annotat idem Heſych. derivatum eſſe παρὰ τὸ λίαν.

Λῖς, λιτὸς, ὁ, tenue & ſubtile linteum. Il. ψ. Ἐν κλισίῃσι δὲ ἕηνες ἔσαν ἠδὲ λιτὰ κώλυψιν. Et Od. α. Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας, ſubſtrato linteo. Sic Il. ϑ. Ἀμφὶ δ' ἀμβροσίῃσι πέπλοις κατὰ λῖτα πετάσσας, circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hîc eſſe velint plurale, ex ſingul. λῖτον: inter quos Athenæus eſt. ¶ Item λὶς per apocopen uſurpatur à Poëtis pro λιοειδὴ, lævis, glabra, lævia. Odyſſ. μ. Πέτρη γὰρ λὶς ἐπ', ἀμφιξύτη ἐκάτερθε. ¶ At λῖς, leo, vide in Λέων.

ΛΙΣΣΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam eſt gracilitate & tenuitate inſigne: ad cujus ſimilitudinem, quibus femora nateſque graciles ſunt, λίσσοι & λισσόπυγοι dicuntur, quales ſunt qui exercent artem ſedentariam. Latinè depyges.

Λίσσος, ου, ὁ, attritus ſeu detritus uſu. Ariſtoph. in Ran. σμικρὸν γὰρ ἐπῶν βασανίσρια λίσσῃ Γλῶσσα.

Ὑπόλισσος, (comp.) nates graciles habens.

ΛΙΣΣΟΜΑΙ, ſupplico, ſupplex oro, precor. Il. α. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sic Apollon. Arg. 2. ϑεὸς λίσσεσθαι. Et Od. λ. Τὸν δ' ἐπὶ οὐκ ἀλαλήσι λιτῇσί τε ἔϑνεα νεκρῶν Εἰλισόμην. Et cum infinit. Il. α. ἀλλ' ἐσ' ἔγωγε λίσσομαι εἴνεκ' ἐμεῖο μολέειν. Sic Il. τ. Διογένμοι ὀεσπόσιμι, rogantes ut prandium ſumeret. Et cum gemino accuſat.

ut Odyſſ. ξ. Τοῦτο δ' ἄμ' ἀρωτᾶς κ) λίσσεται. Et cum genit. (ſub. ὑπὲς vel ἀμφὶ) ut Il. ι. ἡ δ' αὖ σὺ ἐμὲ λισσέσκεο γάνυσθ. Aliquando etiam additur ὑπὲς: ut Od. ο. Λίσσομ' ὑπὲς ἧμεων κ) δαίμονος, ſupplex oro per ſacrificia, & per ipſum numen. Pro λίσσομαι γόνυ dicitur etiam λίσσομαι γενέσθαι, Il. ο. & χ.

Λίβομαι, idem quod λίσσομαι. Od. ξ. Πρόφρων κεὐ δ' ἤπιος Δία Κρονίωνα λιβέμεν. Il. π. Οἵ σ' αὐτῷ γάνατόν τε κακὸν κ) κῆρα λιτέσθ.

Λιτὴ, ἡ, ſupplicatio, ſupplices preces, obſecratio. Vſurpatur potiùs numerus pluralis: ut Od. λ. & alibi, Λιταί. Hom. ſunt etiam Deæ præſides ſupplicationum ſeu ſupplicum precum.

Λιτήσιος, ſupplex: ut λιτήσιος αὐχήν, apud Nonn.

Λιζανεύω idem quod λίβομαι, ſeu λίσσομαι, ſupplico, ſupplex oro. Il. χ. Πανίους δ' ἐλίτανεύε κυκλινδόμενος κ) γόνασιν. Et cum infinit. Il. ψ. Πολλὰ ἰὼ κ) ἀπευθὲς ἀμυσέμεν ἠρυσέμεν δὲ παῖς λιζανεύσιν Ἐλθεῖν. Sic Heſiod. in Theog. Φίλης λιταῖσιν ἔπεσσι Μῆτιν συμφράσσασθαι.

Λιζανεῖα, ſupplicatio, ſupplices preces, preces, obſecratio.

Compoſita.

Ἀλιτόμυστος, ὁ, ἡ, cui ſupplicari non poteſt: vel qui ſupplicando exorari non poteſt, inexorabilis: epitheton Orci in Epigramm.

Ἀντιλιζανεύω, viciſſim ſupplico. Plut.

Πολύλιτος, vel πολύλισσος, ὁ, ἡ, multis precibus petitus, ſeu expetitus. Od. ξ. Scribitur & πολύλιστος, apud Nonn.

Τρίλιτος, ter precibus petitus, ſeu expetitus: ſæpè optatus Il. ϑ. Scribitur & τρίλισσος, apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Ἀλιτέω, ὦ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΛΙΣΣΟΣ, ὁ, ἡ, lævis, glaber: idem quod λᾶος, (↜ unde & derivatum videri poteſt: alij dictum volunt quaſi λίαν ἴσος, admodùm æquus & planus) Od. ε. ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόδιον, λισσὴ δ' αὖ ἀδρομὲς πέτρη, petra lævis & glabra, *ex crebro fluctuum incurſu*. Et Od. γ. Ἔστι δέ τις λισσὴ αὐτοῖσί τε νήσοις ἄλλα πέτρη. Apollonius dixit etiam λισσὴ ἐπικέλσετε νήσῳ. Argon. l. 2.

Λισσὰς quoque pro λισσὴ, glabra, lævis: ut λισσάδες πέτραι, Eurip. pro λίσσαι. Sic & Apollon. Argon. l. 2.

ΛΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, ſcaphula, ſeu ventilabrum ferreum: qualibus uti ſolebant in complanando paviendoque ſolo. Exponitur etiam radula: Od. χ. Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξύον. Vide Poll. l. 6. c. 13. & l. 10. c. 24.

Λιστραίνω, & λιστρεύω, complano, pavio, lævo & æquabile reddo. Heſych. & Suid.

Λιστρόω, ῶ, idem quod præcedentia, pavio, complano, rado.

Λιστρωτὸς, pavitus, complanatus, raſus: apud Nicand. in Ther.

Λιζανεύω, *&c.* vide in Λίσσομαι.

ΛΙΤΟΣ, ὸν, ὁ, ſimplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquisitè, incultus: ut Ariſtot. rhet. 3 λιτὸς λόγος, ſimplex oratio. Epicurus in Epiſt. τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, οὐ πολύ ἐστιν· εἴτε λιβὶ χυλοὶ ἴσον πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν ἀφαιρέσει: unde Cicero, naturæ divitias parabiles eſſe, & tenuiſſimo victu, i. contemptiſſimis eſcis & potionibus, minorem voluptatem non percipi quàm rebus exquiſitiſſimis ad epulandum. Sic Phocylides jubet ξενίζειν ζωγρέως λιτοῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus ſympoſ. l. 7. vetat λιτὴν καὶ διαίτα παρασκευάζειν πολυτελῆς κ) ἀκολάστους. Itidem λιτὰ δῶρα dicuntur munera exigua. & in Epigr. Ἀνὴ τάφῳ λιβίῳ, ſepulcro vili nec magnificè extructo. Dicitur & terra λιτὴ, quæ exculta & laborata non eſt, inculta: apud Athen. lib. 7. Τὸ λιτὸν ſubſtantivè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas: ut apud Plut. τὸ λιτὸς τῆς διαίτης, & τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὰ adverbialiter pro λιτῶς, in Epigr.

Λιτῶς, tenuiter ſeu ſimpliciter.

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, ſimplicitas, apud Cic. ep. 26. l. 7. Eſt & figuræ genus, qua res magna modeſtiæ cauſa extenuatur verbis.

ΛΙΤΡΑ, ας, ἡ, libra, menſuræ & ponderis nomen duodecim continentis uncias. Gal. τὸ κῶ γρὴν, l. 1. ſαθμὸς ἔστω μίας λίτρας ἑκατὸν, σωμαμφοτέρων δὲ ἴσον ἑλάττω μέτρον. ¶ Eſt etiam numiſmatis genus, parvi admodùm precij, ut tradit Poll. lib. 9. & l. 4. c. 24. Idem ſcribit λίτρα vocè eſſe à veruſtis ſcriptoribus Græcis uſurpatam. Alij contrà Latinum eſſe vocabulum contendunt: inter quos eſt Gal. lib. 1. de compoſitione medicamentorum ſic ſcribens: Sunt, inquit, ἐπιχείρια τοῦτο ὀνόματα, τό, τι τῆς λίτρας, κ) τὸ τῶ ξέστα, κ) τῆς ὑγιείας, de Romanis loquens.

Compoſita.

Δεκάλιτρον, qui decem librarum eſt. Item qui decem obolorum: nam ut Ariſtot. refert in Himeræorum politia, Siculi τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν, & τὸν Κορίνθιον ſtatῆρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς ἰσώσαν: unde Sophron. ὁ μισθὸς δεκάλιτρον, merces eſt decem oboli. Poll. l. 4. c. 24. & l. 9.

Ἑξάλιτρος, qui ſex librarum eſt. Ariſtot.

Ἡμίλιτρον, dimidiata libra. Apud Siculos, ſemiobulus, ſeu ſex æris.

Πεντάλιτρος, q. d. quinque libralis, qui quinque librarum eſt. Poll. ex Cratete.

ΛΙΧΑΝΟΣ, ὦ, ὁ, index digitus. (↜ à λέχω dictus, i. à lingendo. Sunt & qui ἀπὸ τῶ λίαν χαίνειν dictum volunt, quoniam inter hunc & pollicem magnus eſt hiatus) Luc. in Timone, ἀκριβῶς τὸ τρύβλιον τῷ λιχανῷ διασμήχων. ¶ Eſt etiam nomen ſonitus in harmonia: Vitruv. l. 5 c. 4. Boëtius inter chordas citharæ numerat. Ariſtot. Probl. ſect. 19. quæſt. 9. ἐὰν δὲ τὸν λιχανὸν κινήσῃ, ἕκαστα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν. ubi notanda diverſitas generis & accentus.

Λιχὰς, menſura interſtitij inter pollicem & indicem diſtentos. Poll. Heſychio etiam ἀπότομος.

Λιγχάζω, per prærupta dejicio. Heſych.

Λίχνος, ου, ὁ, liguritor: qui cupediis ita eſt deditus, ut lingat digitos ſeu catinos, catillo, cupes. Plato l. 1. de rep. Metaphoricè apud Greg. τὸν ἔφιππον λιχνοτέρους, & ὄμμασι λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exponitur etiam, guloſus: apud Suid. & Heſych.

Λίχνως, gulosè, avidè, voraciter, more catillonum & liguritorũ.

Λιχνεύω, f. εύσω, ligurio, catillò: vel catillonem ago, more catillonis ligurio & cupedijs inhio. Suid.

Λιχνεύομαι, pro λιχνεύω. Item capio, avidè capio. Plut. de Thuc.

Λίχνευμα, τὸ, cupediæ, delicatæ dapes, & quibus avido palato inhiamus. Athen. l. 3.

Λιχνεία, ἡ, liguritio, catillatio, guloſitas. Plut. in apophth. Lacon. Luc. in Timocr. Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ avidè abligurire ſeu catillare cupimus. Plut. in apophth.

Λίχνον, ου, τὸ, condimentum delicatum: gulæ & palati illicium: ut λίχνευμα. Poll. l. 6.

Compoſita.

Ἐκλιχμάζω, ejicio. Heſych.

Πολίχνος, ου, ὁ ☾ ἡ, aliquantum guloſus.

Λίψ, vide in Λείβω. Λιχμάζω, *&c.* vide in Λείχω.

ΛΟΒΟΣ, ὦ, ὁ, ima auris pars & carnoſa, quam Gaza interpretatur fibram, apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 1. c. 11. (↜ ἀπὸ τῶ λαμβάνειν: eam enim partem prehendimus, quum quempiam admonemus.) Heſychius & Suidas ſcribunt λοβοὺς vocari ſumma omnia, propriè verò aurium partes ſuperiores. Iliad. ξ. Ἐν δ' ἄρα ἑρμῖνι ἔχεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγλωα μορόεντα. Idem Suid. & Heſych. ſcribunt λοβὸς ἐν τῇ ἧπατι, nominari etiam extremas hepatis partes, quas extiſpices conſiderare ſolebant in viſcerum inſpectione. Sic λοβὸς ὕπατος, dicitur à Gregorio: à Luciano in Lexiph. λοβὸς ἐν ἥπατι. ¶ Λοβὸς dicitur etiam ſiliqua ſeu folliculus, quo ſemen veluti vagina clauditur: ſæpè apud Theophr. ¶ Denique λοβοὶ & φασηολοι dicuntur, quos antiqui Hippocrat. & Diocles, δολιχοὺς appellârunt, dolichi, ſeu phaſeli, inquit Galen. de facult. aliment. l. 1. c. 28.

Λοβώδης, ες, ὁ, ἡ, filiquæ ſeu folliculo ſimilis, ſiliquaceus.

Λόβιον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant.

Λοβὸν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἔλοβος καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in ſiliqua continetur.

Ἐλλόβιον, ου, τὸ, inauris, i. ornamentum quod inſeritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Luc. in Lexiph.

Ἐλλοβώδη, quæ ſunt ex genere τῶν ἐλλόβων, i. quæ ſiliquantur. Theophr. hiſt. pl. l. 8.

Ἐπιλοβὶς, ἰδος, ἡ, jecinoris fibræ, apud Heſych.

Μακρόλοβος, longam habens ſiliquam ſeu folliculum.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis ſiliquatur: folliculos intellige, quibus ſemina ſunt incluſa. Theophraſt. hiſt. pl. l. 8. c. 4.

Πρόλοβος, ου, ὁ, ſinus ille in avium gutture prominens, in quem primum cibos recentes ingerunt. Ariſtot. hiſt anim. l. 2. c. ult. Pollux homini etiam tribui docet.

Προλοβώδης, ες, ὁ κ) ἡ, ſimilis προλόβῳ ſeu ingluvieï, προλοβὶς ſeu ingluviei ſpeciem gerens.

Προλόβιον, in auricula dicitur prominula ſeu pendula τῶ λοβῶ pars.

Στρογγυλόλοβος, ου, ὁ, rotundo folliculo incluſus, ſeu rotunda ſiliqua incluſus.

Λόγος, *&c.* vide in Λέγω. Λόγχη, in λαγχάνω.
Λοετρὸν λοέω, vide in Λούω. Λοιβὴ, *&c.* in Λείβω.

ΛΟΙΓΟΣ, ὸν, ὁ, pernicies, exitium, item mors. Hom. Iliad. ϑ. & λ. Ἐνϑά κε λοιγὸς ἔλῃ, κ) ἀμήχανα ἔργα γένηται. Idem Il. α. Χρειὼ ἐμεῖο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Et Il. φ. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Adjectivè dicitur apud Nicand. in Ther. λοιγὲς ὀδόντες. (↜ à λείπω, ſicut λοιμός. λᾶψιν γὰρ τὴν ἀνθρώπων ἐρημίζεται.

Λοιγήεις, εντος, ὁ, pernicioſus, exitialis. Nicand. in Alexiph.

Λοίγιος, ου, ὁ, idem. Il. α. & ψ. Et λοίγιος ὥρη, apud Nonn. funeſta

Λοιγαία ἐσθὴς, veſtis lugubris: ex Lycophr. (hora.

Λοιγὸς

Λοιγης, ἐω, ὁ, ἡ, idem quod λοιγός, apud Nicand.

Λοιγαλέος, α, ον, exp pernicioſus, difficilis, gravis: item malus. Il. υ, λοιγαλέοις ἐπέεσιν. Il. ι, φρεσὶ λοιγαλέῃσι πιθήσας. Et alibi, λοιγαλέῳ θανάτῳ. Exponitur etiam, miſerabilis, miſer, ærumnoſus, calamitoſus. Od. π, πτωχῷ λοιγαλίῃ ἀναλίγκιον. Item invalidus. Od. ϕ, λοιγαλέοι ἐσμέν.

Λοιγαλέως, graviter, acerbè. Il. ν. & Apoll. Arg. l. 2.

Compoſita.

Ἀποληλοιγὸς, ου, ὁ, ventilabrum. ita dicitur quaſi quòd ſit ariſtarum pernicies & exitium, pro ἀπολοιγός. Od. λ.

Βροτολοιγὸς, ου, ὁ, hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il. ε, & alibi.

ΛΟΙΔΟΡΟΣ, ου, ὁ, conviciator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo,) τὸ δὲ λοίδορον ἐξελάσωμεν τῶν φίλων κελεύοντων, σὺν ἔφη ποιήσω, ἐὰν μὴ πλείων ὁ πλήσας ἀκούσῃ λέγων. Item adjectivè apud Syn. ep. 67. γένηται ἀνάγκη τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς ἡμῶν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, l. brum maledicum & famoſum recitari. Et τὸ λοίδορον, maledicentia, vel convitia. Plut. in Pol. præc. Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχθει μόνῳ, οἱ δὲ Φιλιππικοὶ καθαρεύουσι τοῦ σκώμματος καὶ βωμολοχίας ἁπάσης.

Λοιδορία, ας, ἡ, convitium, maledictum: interdum pro ipſa actione. Plut. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες.

Λοιδορέω, ῶ, convicior, maledico, probris inſector, probrosè objicio. Plut. de ſolert. anim. ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀοήτους, λοιδορεῖν ἢ σκώπτειν ὀνομάζομεν. Ariſtoph. in Equit. Λοιδορήσω τὸν ποιητὴν ἐξενεγκεῖν ἐπίφθονον. Item reprehendo, objurgo. Iſocr. in Areop. τοὺς μεγίστας ἐπὶ κακοῖς κολάζων ἀφθόνως, καὶ πολὺ χείρους τῶν πατέρων, λοιδορῶ.

Λοιδορέομαι, convitiis & probris afficior, maledicitur mihi: Iſocr. in Buſir. enc. & alibi. Et pro activo λοιδορέω: ut Σεμέλην λοιδορημένην ἀπεκύλισε. Et cum dat. ut Plat. in Charm. λοιδορεῖσθαι ἀλλήλοις. Item cum accuſ. rei Aeſchin. de malè geſta legat. λοιδορίας ψευδεῖς ἐμοὶ λοιδορήσθαι. Item increpo. Xen. Pæd. 1. ὁ θεὸς αὐτὴν ἐλοιδορεῖτο eum increpabat.

Λοιδόρημα, τὸ, convitium, probrum, *hoc eſt*, id ipſum quod probrosè objicitur. Ariſtot. eth. 4. c. 8.

Λοιδορημάτιον, convitiolum. Ariſtot. rhet. 3.

Compoſita.

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ, ἡ, qui talis eſt ut convitio ſeu convitiis affici non poſſit, convitiis non obnoxius.

Ἀντιλοιδορέω, convitium regero, viciſſim convitior, maledicta regero. 1. Pet. 2. (ſector.

Διαλοιδορέω, convitiis lacero, convitiis proſcindo, maledictis in-

Διαλοιδορεῖσθαι, pro eodem. Ariſtoph. Διαλοιδορεῖται Προδίκῳ.

Διαλοιδόρησις, maledictio vel maledicentia: ut convitium, maledictum.

Ὀχλολοίδορος, qui turbæ convitiatur. Laërt.

Φιλολοίδορος, qui convitiari & maledicere amat, qui libenter convitiatur. Dem. pro coron.

ΛΟΙΜΟΣ, ου, ὁ, peſtis: morbus quem Hippocr. vocat ἐπιδήμιον νόσημα. Iliad. α, Αἰδὴ ὁμῶς πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Plut. in Coriol. τὰς μὲν ὑπὸ λιμοῦ διολωλυίας τῶν πολιτῶν, τὰς δὲ λοιμῷ συμβάλλειν. Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, & peſtis itidem apud Latinos, pro peſtilente & exitiali. Creditur ejuſdem eſſe originis cum λιμὸς, à λείπω, quod efficiat defectum hominum.

Λοιμικὸς & λοιμώδης, peſtilens. Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμώττειν, peſte laborare, peſte infeſtari. Luc. in Scytha.

Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ propter peſtem ſeu ad liberationem à peſte canebantur. Poll.

Λοιπὸς, &c. vide in Λείπω.

ΛΟΙΣΘΙΟΣ, & λοίσθιος, ου, ὁ, ultimus, poſtremus. Il. ψ, Λοίσθῳ αὖτε ἄεθλα θέμεν ἐλαύνῃ μάνυχας ἵππους. Heſiodus in Theog. Λοισθοτάτῳ δ' Ἥφαιστον ἐγείνατο. Et in Epigr. Λοίσθια δή σε θάπτω. Et apud Nonnum, λοίσθιον ἔρχεται ὥρῃ. Cum genitivo: ut λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium ultimum. Appollon. Et λοίσθιον adverbialiter, apud Soph. ad poſtremum. Plato in Phædone, τὰ λοίσθια πνεῖν, ducere extremum ſpiritum.

Λοισθήια, Ionicè pro λοισθεῖα, præmia quæ ultimo dantur: quæ & λοισθήια ἄεθλα, Il. ψ.

Λοισθεύς, έως, ὁ, de eo peculiariter qui in certamine aliquo curſorio ultimus eſt. Il. ψ.

Λοίσθημα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

ΛΟΞΟΣ, ὁ, obliquus, non rectus. Ariſtot. de mundo, λοξὸν πρὸς τὸν οἰκεμβόλον, poſitu ad terrarum orbem inflexo. Sic λοξὸς κύκλος, circulus obliquus, apud Procl. λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua, de qua vide Aelian.

Λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν, is cui alieniore erga aliquem eſt animo & ſuſpectum eum habet, eique fidere non audet. Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollinis eſt epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς πορεύεσθαι, obliquis enim flexibus cœlum percurrit & olim obſcuris ambagibus reſponſa contulcantibus dabat. Ariſtoph. in Pluto ſubſtantivè utitur.

Λοξότης, τος, ἡ, obliquitas. Λόξις, idem. Ocell. in lib. περὶ παντός.

Λοξόω, & λοξόω, obliquo, obliquum reddo. Procl. de ſphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφίλοξος, (*comp.*) utrinque obliquus, apud Luc.

Λοπὰς, λοπὸς, &c. vide in Λέπω.

ΛΟΡΔΟΣ, ου, ὁ, curvus, incurvus, cui caput & dorſum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur ὀβὸς ſive κυφὸς, teſte Galeno. Hippocr. de fract. ὥστε μὴ διεστράφθαι, ἢ τῇ ἢ τῇ μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι.

Λορδόω, ῶ, incurvo, ſeu curvo in anteriora. Hippocr. de artic. ὑπείκουσι λορδούμενοι. Et Galenus in commen. aphoriſm. λορδοῦται κατ' αὐτὴν ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio ſeu incurvatio in anteriora: cùm homo vitiata dorſi ſpina capite ſemper prono eſt & cernuo. Gal. initio commentar. 3. in lib. de artic. (Artic.

Λορδαίνω, idem cum λορδόω, incurvo in anteriora. Hippocr. de

ΛΟΥΣΣΟΝ, ου, τὸ, luſſum: quiddam in abiete naſcens, ὑπόφλοιον τῇ αἰγίδι, niſi quòd album eſt. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

ΛΟΥΩ, Fut. σω, lavo. Il. π, λέβητα πολεμήϊον ῥοῇσι. Lucian. λόσαντες αὐτὰς, eas lavantes. Propriè dici traditur de corpore, ſicut νίπτω de manibus, & πλύνω de pannis. Ponitur à grammaticis etiam λόω, & λοέω, unde ἔλουε, lavabat, pro ἔλουε, & λοέσαι, pro λοῦσαι: ut Od. κ, λόσε δὲ τρίποδα μεγάλοιο. Od. τ, λοέσαί τε χρῖσαί τε. Apud Ariſtoph. in Pluto, dicitur ἐλοῦμαι pro ἐλοῦμαι. Apud Hippocr. λοῦν ſignificat etiam οἰονοῦν.

Λούομαι, lavor, vel lavo me. Il. ζ, & ο, Εἰσόκε λέβητα ἐϋῤῥεῖος πυρὶ πάμῃ. Epigr. l. 2. Λούσασα πεποίηται Ὀνήσιμος ἐς βαλανεῖον, lotum ivit in balneum. Xen. Pæd. 8. λούσασα οὖν τὸν υἱὸν ἐπέλουσεν. Pro λούομαι Atticè dicitur λοῦμαι, teſte Thoma magiſtro: unde Xen. Pæd. 1. ἐλοῦντο, καὶ ἡμῶν μεταλαβόντες ἐδεήθησαν, Sic λοῦμαι pro λούομαι, apud Ariſtoph. in Pluto. Poëtice etiam pro λούσασα dicitur λοέσασα, & λοεσάμενος pro λουσάμενος: ut Od. α, & Il. φ, quæ tamen tempora Grammatici à λοέομαι formant.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, labrum, pelvis, vas ad lavandum. Philo de vita M. lib. 3. Athen. lib. 11.

Λουτήριον, ου, τὸ, labellum. Athen. lib. 11.

Λουτρὶς, ίδος, ſubligaculum quo lavantes præcinguntur. Theopomp. Pherecr.

Λοῦτρον & λοῦτρον, ου, τὸ, aqua ſordida in qua aliquis lavit. Euſt. & Ariſtoph. κἀκτὸς βαλανείου πίστιν τὸ λοῦτρον. Sic apud Luc. in Lexiph. Εἰ δὲ μὴ σὺ λουτρίῳ ὑπολουσώμεθα. ¶ Λοῦτρον eſt etiam nomen medicamenti: de quo Gal. l. 4. τῶν κατὰ τόπους.

Λουτὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, ſeu ipſa aqua qua abluimur: interdum & balneum. Plut. ad Colot. Xen. Pæd. 7. Exponitur & lotio, lotura. Dicitur in ſacris literis & de baptiſmate: ut Epheſ. 5. & in epiſt. ad Tit. cap. 3.

Λουτὼν, ῶνος, ὁ, balneum locus lavationi dicatus. Plut. ſymp. 8. Xen. in polit. Athenienſ.

Λόετρον, dicitur reſolutione poëtica pro λοῦτρον: plerunq; pro ipſa aqua quæ lavationi paratur: ut Il. ξ, χ, & ψ, & Od. ε.

Λελοῦσθαι, ῶμαι, lavare cupio. Luc. in Lexiph. κἀγὼ περίπαλαι λελοῦσθαι.

Λῦμα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſit.

Ἀπολούω, abluo. Il. σ. ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσαιμεν ἀπὸ βρότον αἱμασιόεντα, *per tmeſin pro* ἀπολούσαιμεν. Et voce media. Od. ζ. ὄφρ' ἐγὼ αὐτὸς Ἁλμυρὸν ὦμοιϊν ἀπολούσομαι. Sic & apud Phil. de vita M. l. 2. Apud Ariſtoph. in veſp. ἀπέλου dicitur pro ἀπέλουσε.

Ἐκλούω, eluo.

Decomp. Ἀποκλύω, eluo, abluo: vel etiam, eluendo abſtergo.

Καπολέω, in balneas conſumo, ut aquam profundo.

Καθολούομαι, idem. Ariſtophan. in nubib. ὥσπερ πτηνιώτου καπολοῦμαί μου τὸν βίον.

Παραλούω, juxta lavo: unde παραλοῦσθαι, juxa lavari, apud Ariſtoph pro παραλούεσθαι.

Περιλούω, circumluo, circumcirca lavo ſeu abluo. Plutarch. in Lycurgo, περιλοῦσι τῷ οἴνῳ.

Συλλούω, ſimul lavo. Συλλούομαι, ſimul lavor. Plut. in probl. Rom.

Compoſita, facta à ſecunda & tertia perſona præt. paſſ. citra præpoſ.

Ἄλουσία, ας, ἡ, illuvies: quum aliquis non lavatur, ſed illotus permanet. Athen. lib. 4.

Ἄλουτος, ου, ὁ, ἡ, illotus. Plut. in præcep. ſanit.

Ἀλουτέω, ῶ, illotus ſum vel maneo. Heſych.

Ἐπίλουτρον, merces pro lotura, merces quam balneantes ſolvunt. Luc. in Lexiph.

Εὐλουσία, mundities qua quis bene lotus eſt.

Ζεσταλουσία, lotio quæ fit in aqua fervente.

Ἡμίλουτος, ſemilotus. Poll. l. 6. ex Cratino & Philylio.

Θερμολουσία, lavatio calidæ aquæ: ſeu lavacrum calidum.

Θερμολουτέω, calida lavor. Plut. an. ſeni adminiſtr. reſp.

Θερμολουτῶ, idem: pro quo & θερμολουτῶ.

Ἱππολουτήριον, ii, locus ubi equi lavantur. Heſych.

Νάϊος, ον, rediens lotus. Hom. hym. in Mercur.

Παιδολουτηρίδιον, vaſa medicorum ſuppellectilis. Poll. lib. 10. cap. 10. ex Antiphane.

Σκαφολουτέω, in ſcapha lavo. Alexand. Trall.

Φιλολουτέω, libenter lavo, præcupidus ſum lavandi, *hoc eſt*, balnei. Gal. ad Glauc.

Ψυχρολασία, lavatio frigidæ aquæ, lavacrum frigidum.

Ψυχρολουτέω, frigida lavor, frigido lavacro utor, frigida perfundor. Plut. in Ethic. Ψυχρολουτῶ, pro eodem.

ΛΟΦΟΣ, ου, ὁ, in jumentis dicitur cervix, ſeu ea pars colli cui jugum imponitur. (ſ. à λέπω, ut quoſdam grammaticos tradere Euſt. ſcribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται σκληπιὸς καὶ ἀνδρειὸς τὸ σφαγῆι) Il. ψ. πολὺς δ' αὐχὴν ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο καμφίζει. Soph. in Antig. ἐσθ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως ἔχον ὡς στέργειν ἐμέ. Dicitur etiam de hominis collo: ut Il. λ (de Vlyſſe & Diomede) Αὐτὰρ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπεκλίνοντο γαλόωτε Ἐμβαίτην, κήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρώς. Item in galea ſic dicitur criſta ſeu ſetæ equinæ in galeæ apice aſſurgentes, veluti λοφιὰ in jumentorum λόφῳ. Solebant enim olim ſetas equinas horridas cono infigere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hoſtium: Od. χ, & Il. π, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔδυσεν. Sic Xen. Pæd. 7. λόφοις λευκοῖς. ¶ A vibus etiam quibuſdam tribuuntur λόφοι, qui ſunt apices quidam in earum capitibus. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 25. (de duobus generibus galeritarum) ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίλοφος καὶ λόφον ἔχουσα. Sic Plut. in pol. præc. πάσης κορυδαλίδος καὶ Σιμωνίδου χρὴ λόφον ἐγγυᾶσθαι. ¶ Λόφοι dicuntur etiam colles & tumuli, qui & γήλοφοι ſeu μαλόφοι. Od. ρ, Ἥ δὴ νύτερ πόλις ὅδε ἐρημοῖ λόφοι εἰσι, &c. Herodian. l. 3. (de Iſſico ſinu,) πεδίον πλατύτατον ᾧ προκεῖται λόφος ἀπὸ θαλάσσης χῶμα. Metaphoricè autem Ariſtoph. dixit ῥήματα ὀφρυός, καὶ λόφους ἔχοντα, i. elata & ſuperba.

Λοφόεις, εντος, ὁ, tumuloſus, editos colles habens.

Λοφιὰ, ᾶς, cervix: dicitur plerunque de cervice dorſo tenus arrectas ſetas habente inſtar gallinacei criſtati: vel de ſetis in cervice dorſo tenus in modum criſtæ erectis. Odyſſ. τ, & Heſiod. in aſp. & Ariſtot. de part. an. lib. 2. cap. 14. Sumitur & pro dorſo ſeu eminentia dorſi: in Anthol. epigr. Scribitur & λοφία, apud Heſych. & Poll.

Λοφεῖον, ου, τὸ, criſtarum repoſitorium: ἢ τῆς λόφου θήκη. Ariſtoph. in Acharn. Polluci eſt etiam theca ſeu loculamentum ſpeculi: ſicut etiam exp. apud Ariſtoph. in nub.

Λοφὶς, ίδος, ἡ, criſtæ in galea repoſitorium. Heſych.

Λόφαλοι, οἱ, ſplendida ſcuta & parva quæ affigi galeis ſolēt. Suid.

Λοφαμίσκος, colliculus, tumulus. Heſych.

Λόφυρος, criſta inſignis: item qui cervicem erigit & criſtam ſurrigit & per conſequens, ſuperbus. Heſych.

Λοφίζω & λοφέω, exalto.

Λοφάω, criſtatus ſum, apicem in capite habeo: apud Suid. Exponitur etiam, criſtis bene inſtructus ſum apud Ariſtoph. in Pace.

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. criſtatura) criſtæ emiſſio, qua aves quædam criſtatæ fiunt. Ariſtoph. in avib.

Λοφνία, ας, ἡ, & λοφνὶς, ίδος, ἡ, fax monoxyla, non ex colligatis lignis, ut exponit Euſt. derivans à λόφος ſignificante ὕψος ὀρεινόν: Vide & Athen. lib. 15.

Λοφνίδιον, ου, τὸ, facula.

Λωφάω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀειλόφος, ου, ὁ, attollens conum: epitheton galeæ, quaſi quæ in altum tollat conum, i. conum habeat ſublimem & altè ſublatum. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, ſummitas collis, cacumen tumuli ſeu monticuli. Polyb. in Publ.

Ἀκρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb.

Ἀκρολοφίτης, qui in ſummitatibus collium & tumulis verſatur. ut ἀκρολοφίτην αἰγοβότην. in Epigr.

Ἀλεκτρόλοφος, gallinacei criſtam habens: nomen eſt herbæ, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλοφος, ου ὁ καὶ ἡ, qui criſtatus non eſt, criſtam non habens. Il. κ.

Γεώλοφος, è terra inſtar collis ſeu tumuli elevatus, è terra eminens. Philo. de mundo. Dioſc. l. 1. c. 17. Φύεται ἐν γεωλόφοις χωρίοις. Accipitur etiam ſubſtantivè, apud Nazianz. in epiſt. Metaphoricè apud veteres dicebatur de homine craſſo & ἀναισθήτῳ. Euſt. ex Aelio Dionyſio.

Γεωλοφία, ἡ, collis ſeu tumulus. Strabo. (λοφος.

Γήλοφος, tumulus è terra exurgens, colliculus: idem quod γεώλοφος.

Δύσλοφον, dicitur vel quod cervici non convenit: vel quod difficulter portatur, oneroſum cervici. Aeſchyl.

Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. κρίζει τὸ δύσλοφον Ἐν τοῖς πιστοῖς δυσλόφως φέρειν κακόν. (Rom.

Ἑπτάλοφος, dicta eſt Roma, q. d. ſepticollis. apud Plut. in probl.

Εὔλοφος, fortem cervicem habens, bona cervice præditus, ſtrenuus: ſumpta metaphora à jumentis quæ λόφῳ impoſitum jugum fortiter patiuntur. apud Suid. Exponitur & ῥᾴδιος, ἀχρεὴς: item morigerus: apud Soph. Item bene criſtatus, pulchram criſtam habens: Soph.

Εὐλόφως, forti & firma cervice, ſtrenuè. Suid. Item facili & prompta cervice. Euſt.

Καυλοφάλιον, ſupra cervicem, ſuper humeros. Odyſſ. κ Scribitur & καυλοφάδιον.

Κωλόφατα, aſperitates, ſeu aſpera quædam poſt primam ſpinam dictam. Poll. lib. 2.

Λευκόλοφος, albam criſtam habens. Ariſtoph.

Παραλοφία, gibbus pertingens ad τέρθρα: τὸ μέχρι τέρθρων κύρτωμα, ut exponit. Poll. lib. 2.

Περισσόλοφος, valde profuſam criſtam habens, q. d. ſupra modum profuſam. Oppian.

Ὑψίλοφος, altè criſtatus, altam criſtam habens & eminentem conum. Metaphoricè & per jocum Ariſtoph in Ran. appellavit ὑψιλόφους λόγους, ſublimia verba & grande dicendi genus quo uſus eſt Aeſchylus.

Φοινικόλοφος, phœniceam habens criſtam, ſeu generaliter, rubram. Theocr. idyll. 22. Ὀρνίχων φοινικολόφων βιοτὰν κύδιμοι.

Χρυσόλοφος, auream criſtam ſeu conum aureum habens. Heſychio χρυσόλοφοι ſunt dracones quidam.

ΛΟΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen. A' quibuſdam exp. centuria, ab aliis decuria: Thuc. l. 5. οὓς δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοντάδες ἦσαν τέσσαρες. Et μὴ λόχους centuriatim, apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Λόχος, inſidiæ: Il. θ, φυλακὴ δ' εἷλε ἐμπεδος ἔσσω, Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Od. λ, αὐακλίνας πυκινὸν λόχον, ἠδ' ἐπιθήνας. Heſiod. in Theog. Εἵσατ' δὲ μιν κρύψασα λόχῳ, collocârat eum occultans in inſidiis. Pro λόχος dicitur & λοχεὸς, apud Heſiod. in Theogon. Euſtath. λόχος in hac ſignif. derivat à λέγω, i. ἐπιλέγω: alibi à λέγημαι, ſignificante κεῖμαι, quia ſoleant κάμηλοι οἱ λοχῶντες.

Λοχὸς, οῦ, ἡ, apud Dioſc. ἡ λοχοῦσα, gravida. ſ. itidemque derivatur à λέγημαι ſignificante cubo, ſeu à λέχος.

¶ *Derivata ex* λόχος, *i. cohors.*

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. ep. 44.

Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes diſpono, decurio.

Compoſita.

Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria.

Ἐκλοχίζω, è cohorte ſeligo. in cant. Solomon. c. 3. Exponitur etiam, in cohortes diſtribuo.

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος. Ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præeſt.

Καπιλοχία, exp. cohors, apud Thuc. Et καυλοχία, turma, Paralip. c. 13.

Καπιλοχίζω, decurio, centurio, in decurias ſeu cohortes diſtribuo, in claſſes diſtribuo. Plut. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτῶ & σωιστάνω, *hoc eſt*, factiosè cogere.

Καπιλοχισμὸς, οῦ, ὁ, diſtributio in cohortes, decuriatio. Luc. de hiſtor. ſcrib.

Ναύλοχος, vide in comp. à λόχος, i. inſidiæ.

Ὀμήλοχοι, qui ejuſdem cohortis ſunt: idem qui & παραστάται, in lib. de vocab. milit.

Πενταλοχία, apud Thuc. l. 5. eſt quidam Argivorum ordo: Valla vertit, quinque cohortes.

Πρωτολοχία, ordo primipilarium, ſeu λοχαγῶν: vide lib. de voc. milit. (poet.

Συλλοχία, plures λόχοι conjuncti, cohors collecta. Gal. apud Hip.

Συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias diſtribuo. Plut.

Συλλογισμὸς, quid ſit, vide in lib. de vocab. milit.

¶ *Derivata à* λόχος, *inſidiæ.*

Λόχονδε, adverbialiter pro ἐς λόχον. Od. ξ. & Il. α.

Λοχήτης, ου, ὁ, Suidæ eſt ὁ ἐνεδρεύων, qui inſidiatur.

Λοχίζω, in inſidiis colloco. Thuc. l. 3. λοχίζει ἐς ὁδὸν ἵνα κοίλη καὶ λοχμώδη ὁπλίτας ἵππεῖς. Item inſidiis occupo.

Λοχίζομαι, in inſidiis locatus ſum, in inſidiis conditus ſum & lateo.

Λοχισμὸς, οῦ, ὁ, inſidiarum collocatio, inſidiatio.

Λοχάω, ῶ, f. ήσω inſidior, inſidias pono. Il. σ, Οἵους' ὅτε δὴ ἴκανον ὄφι σφίσιν ἔκτα λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ ἴζοντ' ἀλευομένοισι φάος χαλκῷ. Plut. in amat. narration. τότε δὴ συνδραμόντες παῖδες οἱ λοχῶντες, ὑπέρῳ συνελάμβανον αὐτῶν, qui in inſidiis erant diſpoſiti. Interdum inſidiis peto, inſidiis capto: ut Od. ο, Μνηστῆρες σ' ἐπίσταμαι ὀτρηρὸν ἐόντα λοχήσειν. Sic & Od. π. & apud Herodot.

Λοχᾶμαι, inſidiis peto. Item in inſidiis locatus ſum ſeu conditus ſum & lateo. Phalaris Athenienſibus, ἐγὼ γάρ που τὸν αὐτὸν λεοντοκόμον ἐπεσθέμην μόνον. Item activè: pro λοχάω, inſidiis peto & capto. Od. σ, & Apoll. Arg. l. 2.

Λοχάζω, pro eodem. apud Heſych.

Λόχησις, εως ἡ, inſidiarum collocatio, inſidiæ. Suid.

Λοχηδὸν, inſidiosè, per inſidias, furtim. Nicand.

Λόχμη, ἡ, inſidiæ. Heſych. Frequentius ita dicitur locus inſidiis aptus: qualis eſt locus arboribus denſus, fruticibus ſeu virgultis: ut Od. τ, Ἐν δὲ ἀρ' λόχμη πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Sic & apud Herodian. l. 8.

Λοχμάω μέσσε, musa sylvestris: vel frutetis & virgultis resonans: apud Aristoph. de avium cantu & modulis, teste Didymo.

Λόχμιος, arbusta & fruteta frequentans, sylvestris: vel densus, densis pilis obsitus. Suid. ex Epigram.

Λοχμώδης, εως, ὁ ἢ ἡ, arbustis & virgultis condensus, fruticosus. Thucyd. lib. 3.

Composita.

Ἀπολοχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvesco: Theophr. hist. pl. lib. 9.

Βωμολόχος, ου, ὁ, sacrilegus: Aristoph. in Equit. Ὦ δημὲ νεὼ βωμολόχῳ ἐξουρέω. Item scurra, assentator. Aristot. Ethic. 4. in qua significatione adjectivè etiam ponitur. Aristoph. in ran. Βωμολόχοις ἔπεσι χαίρει. Est & hujus nominis monedularum species apud Aristot. an. lib. 9. cap. 24.

Βωμολόχως, scurriliter.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristotel. 2. Ethic.

Βωμολοχικὸς, ἡ, ὁ, scurrilis.

Βωμολοχεύομαι, f. εύσομαι, scurram ago. Athen. l. 13.

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factū aut dictum. Aristoph. in pace.

Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι.

Δειπνολόχος, ου, ὁ ἢ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta. Hesiod. in Erg. τῆς δ' αὖτε κακῆς ἀ ῥίγιον ἄλλο Δειπνολόχης: quod Attice ponitur pro δειπνολόχης.

Ἐκλοχμόομαι, idem quod ἀπολοχμόομαι, sylvesco. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 2.

Ἐνλοχέω, in insidiis lateo, insidior, delitesco: Philo de mundo (de genere ignis loquens quod ἀΰπνους dicitur) ἢ ἐνλοχᾷ δ' ὕλης ἄχρι σφάτων πεπαμένον. Item transitivè, in insidiis latens peto. Plato in symp. Σωκράτης ὥσπερ ἐνλοχῶν αὖ με κατέκεισο. Et in pass. apud Alciphr. in epist. Menandri.

Ναύλοχος, ου, ὁ ἢ ἡ, cui naves insidere, ponere, hoc est, navium stationi accommodatus: ut λιμένες ναύλοχοι οὓς ἔστι λοχῆσαι: Od. δ. Sic apud Soph. in Ajace, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, schol. exp. τὰ ναύσταθμα, οὗ δυνατὰ ναῦς ἱσταμένη μὴ λόχμην vide & in comp. ex Λέχος.

Ναύλοχον, ου, τὸ statio navium, locus quem naves insident, navale. Plut. de solert. anim.

Ναυλοχέω, nave aliquem locum insidens adversarium observo. Thucyd. lib. 7.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, qui noctu insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. & Suid.

Προλοχίζω, insidiis præoccupo. Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prior insidiis occupasset. Sic Thuc. l. 3. πέμψαντες δύο τῶν ἑαυτῶν μέρος λοχᾶσαι προλοχίζουσι.

¶ *Derivata ex λοχός.*

Λοχαῖος, reclinatus, decumbens. Hesych. Λοχαῖοι δίφροι, sellæ in quibus parturientes reclinantur. Suid.

Λόχιος, ad partum pertinens, seu ad puerperium, ut λόχιος αἰδηρος, ferrum quo à partu præputium circumciditur. Nonn.

Λόχια, τὰ, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta, i. secundæ. Dioscor. lib. 3. cap. 4. In hac significat. scribitur & λοχεῖα.

Λοχεύω parturio, pario: Hom. hymno in Mercur. εὐνή τε νύμφη Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος, peperit filium Jovis.

Λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam activè pro λοχεύω, pario, fœtus edo.

Λόχευμα, τὸ, fœtus, partus: Eurip. in Phœn. & Oreste.

Λοχεύτεια, ἡ puerpera, parēs: Suid. Item obstetrix: schol. Hom.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium. Plut. in probl. Rom. Λεκίνιον Ἥρᾳ νομίζουσιν οὐ τῆς λοχείας, ἣ ὠδῖσι βοηθᾷ. Exponitur etiam nixus, qui in partu adhibetur: apud eundem de aud. Polluci est ἡ τῶν τεκεῖν ἐπιμέλεια: sicut etiam apud Platon. exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος ἔσα τῷ λοχείαν ἔλαχε. Vsurpatur etiā pro λόχευμα i. fœtu nixu edito. Epigr. l. 4.

Λοχεῖος, idem quod λόχιος ut λοχεᾶς Ἄρτεμις, apud Plut. symp. 3. & λοχεᾶς, idem quod λόχια. Accipitur & pro loco natali, ubi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.

Λοχεύω, idem quod λοχεύω. Hesych.

Λοχεύω, idem. Poll.

Composita.

Ἄλοχος, ου, ἡ, Platoni ἡ στεῖρα, sterilis.

Ἀλόχευτος, partu non editus: ἀλόχευτος. Hesych. & Suid.

Ἀπολοχία, ας, ἡ, herba: sic dicta quòd puerperis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Dioscor. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. c. 8. Scribitur & ἀριστολόχια, apud Nicand.

Ἀρτιλόχευτος, recèns partu editus, nuper natus. in Epigr.

Αὐτολόχευτος, per se genitus.

Ἐκλοχεύω, partu edo, enitor. Poll.

Εὔλοχος Ἄρτεμις, ab Eurip. dicitur, quoniam parturientibus opem ferre credebatur: ideoq; in partu invocabatur.

Πισταλοχία, species est aristolochiæ, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

Λυσσάω, vide in Λύζω.

ΛΥΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste. Suid. Hesychius dicit esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt, sive Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. οἷα τε λύγδῳ, Λεπτὴν παρθενίῳ βεβολημένῳ χαίτην.

Λύγδινος, lygdinus, è lygdo confectus. ibidem.

ΛΥΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ: σκότος. Suidæ & scholiast. Homeri. Scholiastes Apollonii scribit dici ἀπὸ τοῦ λυγρὸς, τὸ φυτὸν, quoniam id nigrum est. Etymologus verò ἀπὸ τοῦ λύειν τὸν αὐγήν.

Λυγαῖος, α, ὁ, obscurus, tenebrosus. Apollon. Rhod. Argon. 2. μετ' ἠῖόνας βάλε νῆσον Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην.

Λυγαίως, obscurè, latenter. Hesych. & Suid.

Ἡ λύγη ης, ἡ idem quod λύγη, tenebræ, umbra. Aristoph. in Achar. ὀδὲν ἐρῶντες ἐς μὴ ὀλίγης τῆς ἡλυγίης.

Ἠλυγαῖος, umbrosus, opacus. apud Suid.

Ἠλυγάζω, & ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisve circumfundo & oculo.

Ἠλύγισμος, obumbratio, obtenebratio.

Ἐπηλυγάζω, (comp.) obumbro, obtenebro, veluti umbraculo tego vel obtego, apud Suid. ἐπηλυγασμὸς ἱμάτιον, veste corpori velut umbraculo prætenta. Vtitur & Thuc. l. 6. & Aristot. hist. an. l. 6. Ἐπηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω. Passiva voce & significatione utitur idem Aristotel. de gener. anim. lib. 5. & histor anim. lib. 9.

Ἐπηλυγισμὸς, idem quod ἠλυγασμὸς. apud Hesych.

Λυγίζω, &c. vide in Λύγος. Λυγκαίνω. in Λύζω.

ΛΥΓΞ, γγος, ὁ ἢ ἡ, lynx: fera quadruper, de qua multa Aristot & Plin. ac Oppian in Cyneg. l. 2. Maculosum & varium est animal: unde apud Eurip. βαλιὰ λύγκες. Est & acerrimo visu præditum: unde λυγκικὸν βλέπειν apud Hom. in βατραχομ. acutissimis oculis cernere. ¶ At Λυγξὶ λυγγὸς, vide in Λύζω.

Λυγκεύς, dictus est quidam ob insignem visus aciem, inde proverb. Aristoph. in Plut. Βλέπ' ποτ' ἀποδήξῃ τ' ὀξύτερον τῆς Λυγκέως.

Λυγκέλεον, vide in compos. ex Οὖρον.

ΛΥΓΟΣ, ου, ἡ, vitex, salix Amerina: quæ ἄγνος & ἄγνος, teste Eust. Od. ι, Τὸν ἀκτὴν στιβέην ἐΰστρεφέεσσι λύγοισι. & Od. κ, ἀπασσάμενοι ῥῶπάς τε λύγους τε. ¶ Item virga, bacillus, ut κλῆμα, Ioseph. καθῆψεμβή τι λύγον χρυσέαν ἔχων αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Sed das λύγοις esse dicit flagra quibus athletæ sæ cædunt. ¶ At λυγὸς oxytonon Hesych. instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel instrumentum quo intorquendo utuntur: ex prelorum genere.

Λυγώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, viticeus i. vitici similis, lentore nimirum & flexilitate: unde exponitur etiam flexibilis, lentus.

Λύγινος, η, ον, viticeus, è vitice confectus, vimineus, ut λύγινος πέδη, apud Athen. lib. 15.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto, instar viticis quæ omnium plantarum maximè flectitur, in Epigr. ἢ Δαφνὰς ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς Φοῖβος. Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam ἡ λύγος est & flexilis & apta ad vinciendum.

Λυγίζω, idem exp. flecto, torqueo, circumago, verso. Aristoph. in vesp. πάλαισμα λυγίσματος ὑπαὶ ῥώμης, more athletarum qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, ut infestos complexus & nexus evadant. Item metaphor. supero, vinco. Theoc. idyll. 1. τὸ θέλω τ' ἔρωτα κατέχειν Δάφνις λυγίζει.

Λυγίζομαι, flector, torqueor. Sophocl. in Trachin. μέρψας πόδος' νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph. vincor, superor: apud Theocr. ibidem. Ἀ ἔρος αὖτις ἐρατὸς, τὰν ἀργαλέως ἐλυγίχθης.

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contorsio. Λυγισμὸς, ου, ὁ, idem. Aristoph. in ran. pro flexione cantus usurpavit.

Λυγιστὴς, οῦ, ὁ qui agiliter novit λυγίζεσθαι, agilis inflectendo se. Poll. lib. 4. cap. 13. & Theod. eccl. hist. lib. 2.

Composita.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω, flecto. Διαλύγισμα, flexio.

Εὐλύγης, flexilis, qui facilè flecti & torqueri potest: ut εὐλύγης τραχήλου. Eustath.

Καταλυγίζω, flecto, vel etiam vincio.

Παραλυγίζω, obtorqueo: vel aliquantum torqueo: modò nimirum τὴν λύγα. Theophr. hist. pl. l. 5 c. 2.

ΛΥΓΡΟΣ, ὸν, ὁ, gravis, difficilis, vel funestus, tristis, exitiosus, ut λυγρὸν γῆρας. Od. ω. Et Il. τ, ἐπεὶ δὴ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Od. δ & ξ, λυγρὸς ὄλεθρος. Hesiod. in Theog. λυγρὴ ἐχιδνα. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conveniens: Od. π, Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕστο περὶ χροΐ.

Λυγρῶς, graviter, exitiosè miserabiliter.

ΛΥΔΟΣ, ου, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ.

Λύδιος, α, ον, Lydius, ut Λύδιον μέλος, & Λύδιος ἁρμονία, inventa & usurpata à Lydis. Sic Λύδιος λίθος, sive Λυδία λίθος Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum. At πυρὸς Λύδιον ἄρμα πέζος ἰχνεύων apud Pind.

Pind. proverbialiter dictum volunt *pro*, celeriter currens, à Lydii currus velocitate.

Λυδίκης, idem quod Λύδιος. Athen. l. 12. (μος.

Λύδιζω, pro Λύδιος, ut Λυδίαι ἐσθῆς, Λυδέα μάχαιρα, Λύδιος νόμος. Λυδίζω, sive Λυδίζω, Lydos imitor, Lydos sequor, cum Lydis facio. apud Suid.

Λυδιστί, Lydorum imitatione, Lydorum more. Lydicè, ut ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. polit. l. 8.

Μιξολυδιστί, Lydia harmonia mixta. Aristot. polit. 8.

ΛΥΖΩ, F. ξω, singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. Καὶ ζωρὸν λύζων ἐσπνάιζον ἔρος. Et apud Alexãd. Aphrod. λύζειν τὸν ἄρτον, ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiam ὀλολύζω. ululo.

Λυγμός, οῦ, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ὀλολυγμός, ululatus.

Λύγξ, γγος, ἡ, singultus. Thuc. & Plat. in sym.

Λυγδίω, singultando, seu cum singultu. (Suid.

Λυγαίω & λυγαίνω, idem quod λύζω, singulto apud Hesych. & Ἀναλύζω, (*comp.*) idem quod λύζω. Suid. dicitur & αὐαλύζω, poëticè metri causa geminato. λ.

ΑΥΊΟΡΟΝ, ου, τὸ, cruor seu puluerulentus sanguis, pulvis sanguine & sudore permixtus. Il. υ, λύθρῳ δὲ πεπλήατο χεῖρας ἀμφοῖν. Et Odyss. χ, Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετ' ἀνδράσιν ἐκτα μένοισι νέκυσι Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

Λυθρόω, ῶ, cruento seu sanguine cum pulvere permisto fœdo: ex quo participium λελυθρωμένος.

Λυθρώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, cruentus, sanguinolentus, ut λυθρώδης τοὺς χεῖρας. in Epigram.

ΛΥΚΑΒΑΣ, αντος, ὁ, annus. Od. ξ, Τῷ δ' οὐτῶ λυκάβαντος ἐλεύσεται οἶκαδε δῖος Ὀδυσσεύς. in Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντος ὥρας, sexaginta anni. ∽ Dictum volunt τὸ λυκάβαντος vel παρὰ τὸ λυκαίως βαίνειν, quod anni tempus latenter & tacitè prætereat, vel παρὰ τὸ λύκων δίκην βαίνειν, serie enim quadam dies ejus cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumen aliquod tranant, mordicus quisq; proximè præcedentis caudã tenere. Macrob. Saturn. l. 1. c. 17. scribit vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάβαντα ἀπὸ τῆς λύκου, i. à Sole, Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis civitatem testimonio esse. Solis autem cursu & recursu annum perfici, notum est.

ΛΥΚΟΣ, ου, lupus. Od. κ, Ἀμφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες. Plut. in quæst. Rom. Ἡ λύκος μᾶλλον ὁ λεπὸς ἐστι καὶ λύκαινα τὰ λαφυκτικώτατα. ¶ Λύκοι, Plut. lupatum, fræni genus asperrimum à lupinorum dentium similitudine. ¶ Λύκοι Iridis herbæ flores, quòd labiorum lupi speciem referant. ¶ Λύκος, Poll. & Paus. instrumentum coquinarium, quod & κρεάγρα, item ἁρπάγη. ¶ Λύκος, avis ex monedularum genere, apud Aristot. ¶ Item piscis qui dicitur alio nomine callionymus, ex Athenæo. ¶ Λύκος, aranei quoddam genus. Hesych. ¶ Λύκος, pastilli nomen apud Aetium. l. 9. ¶ Λύκος pro Sole: apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17.

Λύκειος, α, ὁ, lupinus. Et λυκέα ex Polyb. pro λυκέη, lupina pellis. Item Λύκειος, cognomentũ Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus.

Λύκεια, τὰ lupercalia. Plut.

Λυκέη, sub. δορᾷ, lupina pellis. Λυκείη pro eodem. Eust. Λυκῆ. idem.

Λυκηδὸν, q.d. lupinè, i. lupinorum more. Eustath.

Λυκηθμός, luporum ululatus. Suid.

Λυκηδιδεύς, lupi catulus, Theocr. idyll. 5.

Λυκάω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi more: unde λελυκωμένα apud Xen. Pæd. 8. à lupo dilacerata, seu à lupo morsa, aut rosa.

Λύκαινα, lupa, ut λύκαινα νεοτόκος. Plut. de Rom. fort.

Λυκαινὶς, ίδος, ἡ, parva lupa. in Epigr.

Λυκὶς parva lupa, ex Plut.

Λυκώδης, lupinus, lupo similis, lupum referens, ut λυκώδης τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λύκιον, ου, τὸ, lycium: spinosa arbor, ex eo dicta quòd ut plurimùm in Lycia proveniat. Est & Indicum Lycium ex frutice qui lonchitis appellatur. Dioscor. lib. 1. cap. 133. Item Thessalici loci nomen est, ex eo quòd lupus ibi Pelei boves invadens in saxum est conversus. Etymolog.

Λύκη, ης, ἡ, lux prima quæ præcedit Solis ortum, apud priscos Græcos, quæ postea λυκόφως dicta fuit. Vide Macrob.

Composita.

Ἀλυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lupis carens Hesych.

Αἰνόλυκος pro αἰνὸς λύκος, horrendus lupus.

Ἀμφίλυκος, unde ἀμφιλύκη νύξ, sublustris nox: ultima pars noctis, sub exortum auroræ, & paulò ante diluculum seu crepusculum matutinum, sic dicta, quòd sit nox similis λυκίῃ, i. pelli lupinæ, quæ est cineritii coloris, non omnino nigra, inquit Eust. Il. η, Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔπι δ' ἀμφιλύκη νύξ. Sic & Apollon. Arg. 2. Oppian. de venat. l. 3. dixit Πρώτη ὑπ' ἀμφιλύκη, sub primum crepusculum.

ΛΥΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes: (∽ quasi λῦμα, ὅπερ ἐν τῇ λύσει πάσχοντο, inquit Eust. à λύω derivans: ut λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporum remanent) Il. α, Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. Il. ξ, Λύματα πολλὰ κάθηρεν. Et λύματα τύπτω, sordes ex partu, Callim. hymno in Iovem. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta, apud Suid. In malam quoq; partem accipit tradit Eust. sicut κάθαρμα & ἄγος. ¶ Item Suid. λύματα exp. σύγχυσις οἷον λύσιμα καὶ λυτρώσιμα: à λύω.

Λυμαίνω, purgo, purifico Hesych. vide & in Λύμη.

Λύμη, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ἀπολυμαίνομαι, (*comp.*) purgor, vel purgo. Il. α, Λαὸς δ' Ἀχαιὸς ἀπολυμαίνεσκε κάθαρσιν, vide aliud exemplum in Λύμα.

Ἀπολύμασις, apud Nicand. in Ther. exp. excrementa, sordes.

ΛΥΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. (∽ Eustat derivat à λῦμα quod interdum in malam partem capitur, vel παρὰ τὸ λύειν) Apoll. Arg. 2. ῥύσαιό θ' ὑσσάμμορον αἶσαν ἀέκοντ' ἐξ λύμης, eximere pernicie & exilio. Philo de vita Mos. lib. 1. ἐπὶ λύμῃ καὶ φθορᾷ δένδρων τε καὶ καρπῶν, ad labem & perniciem stirpium. Interdum λύμη in corpore humano dicitur (ut λώβη) de fœdis & contumeliosis injuriis: ut apud Herod. ἐπὶ λύμῃ ξυσχῆσαι, in contumeliam rasisse. Sic αἰσχρῶς λύμη ἀμηκέμβρου, fœdè indignéque affectus. ¶ Apud Polyb. ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπίνας λύμας, exp. humanas illuvies susципiens: ut λύμη pro λῦμα ponatur.

Λυμεών, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Ajace. Isocr. in panegyr.

Λυμαίνω, perniciem affero, corrumpo, vitio. Xen. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus.

Λυμαίνομαι, perdor, vitior, corrumpor. Xen. Pæd. 8. ἐκ τούτων καρπώσεσθαι ἀσφάλειαν, καὶ εὐκλειαν, ἃ οὔτε καθιστάντων οὔτε ὑφαιρουμένων σημαίνεται. Item vastor, labefactor. Greg. Frequentiùs sumitur activè *pro*, perniciem affero, lædo, vasto, everto. Xen. τὰ τοιαῦτα γένεσθαι λυμαίνεται τοὺς ὁπλαῖς ἵππους, nocent ungulis equorum. Herodian. l. 3. πάντα τρόπον τόν τε δῆμον καὶ τὴν πόλιν ἐλυμήναντο. Isocr. in Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. Sic & apud Demosth. & alios. Exponitur etiam, vitio, corrumpo, i. constupro; ut apud Aristoph. in nub. ὥσπερ λυμαινόμενος πέφευγε τοὺς μειρακίους. Item fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modum tracto: ut Demosth. contra Aristocr. τὰς ἀνδροφόνους ἐξέπεμψαν ἀπεκτόνεναι λυμαινομένους δὲ μή.

Λυμαντὴς, ῆρος, ὁ, corruptor, perditor. Xen. Λυμαντῆρες, pernicios. ut λυμαντῆρα δεσμὸν, apud Aeschylin Prometh.

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem Soph. in Trachin.

Composita à λυμαίνομαι.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum & noxa illata non est aut inferri nequit, cui noceri non potest. Plut. de educat. liber. (de eruditione loquens) νόσῳ δ' ἀλώβητος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος.

Ἀπολυμαίνομαι, corrumpo, noceo, damnum infero, ut & simplex λυμαίνομαι.

Ἀπολυμαντὴς, corruptor, perniciem afferens, pernicies. Od. ξ.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, damnum do. Aristoph. in Pluto.

Καθολυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo, incommodo, destruo, everto. Xen. in œcon.

Προσλυμαίνομαι, perniciem affero.

ΛΥΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molestia & ægritudo. Plato in Timæo, ἡδονὴ καὶ λύπη μεμιγμένον ἔρως, voluptate & molestia mixtus amor. Xen. Hellen. 7. κοινόν τι ἀγαθὸν χαρᾶς καὶ λύπης διάκρυά ἐστι. Luc. νοσοῦσιν ὑπὸ λύπης. Plut. in Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀπεβίωσεν. Isocr. in Panath. εἰς πολλὰς ἀνδρίας καὶ λύπας τὰς πόλεις ἐμβαλόντων. ∽ Etymologus scribit dictam λύπην παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τὰς ὄψεις. Sic & apud Cic. λύπην Chrysippus quasi λύσιν, i. solutionem totius hominis, appellatam putat: itidemque Socratia apud Platonem in Cratylo dicta videtur ἡ λύπη ἀπὸ τῆς ἀλγλύσεως τοῦ σώματος.

Λυπηρὸς, ᾶ, ὁ, molestus, molestia & tristitia animum afficiens. Aristot. Rhet. l. 2. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. &c. Exponitur & invidiosus, acerbus.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Isocr. in Evag. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet. lib. 1.

Λυπρὸς, ᾶ, ὁ, idem quod λυπηρός. Suid & Hesych. Exponitur etiam gracilis, macer, aridus, tenuis, vilis: ut Ithaca dicitur λυπρὴ Od. ν. Sic λυπρὰ ἀλοάδια, apud Theophrastum, arbores quæ velut tristi jejunaq; sunt natura.

Λυπρῶς, utiliter, tenuiter. Hesych.

Λυπρότης, ητος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, animi ægritudine & molestia afficio, contristo. Aristoph. in Pluto τὸν Διὸς τὸν ὀλυμπίου λυπῆσαι καὶ κατελύσας μόνον. Xen. apomn. lib. 1. λυπῶ σε πολλὰ, multis doloribus te afficio. Ephes. 4. μὴ λυπᾶτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contristate. Item lædo, incommodis & detrimentis afficio. Isocr. in Nicocle, ὥστε δίκαιον ἐμαυτὸν παρέχειν ὥστε μηδένα λυπῆσαι τῶν πολιτῶν. Xen. Hell. 6. κατὰ γοῦν μὴ τίς σὺ ἡμῶν φίλων ὄντων ἱκανὸς γένοιτο ὑμᾶς λυπῆσαι.

Ἀντίοπος

Λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. Aristot. eth. 2. c. 3. ὥσπερ χαίρειν καὶ λυπᾶσθαι δεῖ.

Λυπηλὸς, qui tristitia afficere solet. Exponitur & qui tristatur.

Λυπληδία, Suidas esse dicit leguminis speciem. παρὰ τὸ λυπεῖν, ut quidam volunt.

Composita.

Ἀλυπ-ος, ος, ὁ καὶ ἡ, dolorum & molestiarum expers, nulla animum molestia & ægritudine afficiens. Aristot. eth. 3. Xen. Pæd. 8.

Ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. Est & herbæ nomen quæ & ἀλυπίας, apud Dioscor. lib. 4. cap. 180.

Ἀλύπως, sine dolore, sine ulla animi ægritudine & molestia: Isocr. in Panath. hinc & superlat. ἀλυπώτατος, absque ulla animi molestia.

Ἀλυπία, ἡ indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia & ægritudine liber. Aristot. rhet. l. 1. Plut. σὺν ἐπὶ μὲ χρημάτων ἄνιον ἀλυπίαν.

Ἀλύπητος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine & molestia affici non potest.

Ἀλυπήτως, ita ut non contristeris seu dolore afficiaris.

Ἀντιλυπέω, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύλυπος, graviter dolens, gravi animi ægritudine & molestia affectus: vel gravem dolorem afferens.

Ἐπίλυπος, valde mœstus. Plut.

Ἐπιλυπέω, insuper molestiam affero, vel simpl. contristo.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cujus animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας, & in præcept. sanit.

Παράλυπος, molestus. Strab.

Παραλυπέω, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generat.

Παυσίλυπος mœrori finem imponens, mœrorem sedãs: ut παυσίλυπος ἄμπελος, apud Athen. l. 2. & παυσίλυπος Ζεύς, Soph.

Περίλυπος, summoperè dolens, supra modum dolens & mœstus. Isocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia. Laërt.

Συλλυπέομαι, condoleo, cõdolesco, i. alterius dolore moveor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, misereor.

Ὑπερλυπέομαι, supra modum contristor.

Φιλόλυπος, qui libenter dolet & tristitia afficitur.

-ΛΥΡΑ, ας, ἡ, lyra: organum ex genere τῶν ἐσπατῶν, ficut & μάγαδις, κιθάρα, βάρβιτον, teste Athen. lib. 4. Plut. symp. 9. σιωπὴ παμβασιλεῖ Ἑρμῆ παρὰ τὴν λύραν. Aristoph. in Nub. τὴν λύραν λάβων τ' ἐγὼ κέλδομαι Ἄσιν Σιμωνίδης μέλος, olim enim in conviviis post cœnam circumferebatur lyra, singulisque ordine convivis afferebatur à convivatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. Eustathius scribit λύραν appellatam fuisse quasi λύσιν: ut quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio fit data, antea χέλυς appellata. ¶ Λύρα est etiam fidus cœleste apud Aratum, quod & χέλυν appellari scribit. ¶ Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur: Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρικὸς, οῦ, ὁ, lyricus, cui lyrica modulatio ineſt.

Λυρικὸς, ὴ, ὸν, lyricus: ut λυρικὴ ποίησις, apud Athen. Item lyricen, seu pulsandæ lyræ peritus. Epigram. lib. 2.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parva lyra. Aristophanes in ran. Synesius epistola 148.

Λυρίζω, f. ίσω, lyra cano, vel ad lyram. Λυριστὴς, οῦ, ὁ, qui lyra canit, vel lyræ accinit.

Composita.

Ἄλυρος, ος, ὁ ἡ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui lyra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth.

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyra cano. Luc.

Εὔλυρος, bonam lyram habens, bene lyra canens, canorus.

Ἡδυλύρης, ου, ὁ, suaviter lyra canens. Epigr.

Ὑπολυρίδιον δόναξ, arundo apta modulationi. Aristoph.

Λύσιμος, λύσις, vide in Λύω.

-ΛΥΣΣΑ, sive λύττα, ης, ἡ, rabies: propriè significat furorem canum in quem sub Canicula maximè aguntur, omnium animalium soli, ut scribit Gal. lib. 6. de loc. affect. Dioscor. lib 7. capite 2. σωιχῶς ἀλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur etiam ad homines, & reliqua animalia quæ per contagionem ex rapidi canis morsu mente abalienantur, & furorem pariter animo concipiunt: Dioscor. lib. 6. Dicitur etiam de impetu quodam furibundo qualis canum rabidorum esse solet. Iliad. 4. (de Hectore) κρατερὴ δέ λύσσα ἐλήλυκεν. Plut. περὶ συνηθείας lib. 1. ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν ἔς τινα λύσσα καὶ πικρὸν οἷον ἄγρα κυσὶν μιαφονίαν. ¶ Est & vermiculus in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt nec fastidium sentiunt: Plin. lib. 29. cap. 5. Etymol. λύσσαν dictum vult παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογισμῶν.

Λυσσαλέος, ος, ὁ, rabidus: apud Nonn.

Λυσσώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. ε. Item ad rabiem agens. Soph. in Philoct.

Λυσσήεις, εντος, ὁ, rabidus, rabiosus, furiosus. Aristot.

Λυσσάω, sive λυττάω, in rabiem actus furo: propriè de canibus dicitur. Dioscor. lib. 7. cap. 2. λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὴ σὺν ὄφει προπάτοις καύμασιν ὥρας. Plut. de solert. anim. συμπετύχηκός γε λυττῶντος κυνὸς. Dicitur & de lupis: apud Theocr. idyll. 4. Πᾶσιν δὲ Μίλων καὶ τὸς λύκος αὐτίκα λυσσᾷ. Metaphoricè homines & affectus humani quoque λυττᾶν dicuntur, cùm furibundo quodam impetu in modum rapidi canis aguntur. Plato lib. 1. de rep. λυττᾶν καὶ ἄγριον διατίθης. Phocyl. Πολλοὶ δὲ λυσσῶσι πρὸς ἄσχετα μίξιν ἔρωτος.

Λύσσημα, τὸ, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui rabit, rabidus, rabiosus. Il. θ.

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Plut. de aud. poëm.

Λυσσόω, in rabiem ago. Poëticè etiam pro λυσσάω dicitur: sicut ὁράω, pro ὁράω, &c. in Epigr.

Λυσσόομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λύσσομαι, rabie agitor, furo. Hesych.

Composita.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, alysson: herba, de qua Dioscor. l. 3. cap. 105. & Plin. lib. 24. cap. 11. sic appellata quòd à cane commorsos rabiem sentire non patiatur: ut inquiunt idem Dioscor. & Plin. & etiam testatur Galen. Meminit ejus & Plut. symp. l. 3.

Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Καθλυσσάω seu καθλυττάω, ω, rabie concitatus fum adversum. Suid. cum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδροφοβος, quòd è rabie canina morbus ille contingat.

Λυτὴρ, λυτὸς, &c. vide in Λύω.

-ΛΥΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna, lumen. Xen. in symp. ὁ μὲν λύχνος ἅλις τὸ λαμπρὸν φλόγα ἔχων, φῶς παρέχει. Aristoph. in Nub. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνι· σὺν τῷ λύχνῳ. Ibidem ἄπτειν λύχνον, accendere lychnum. unde λύχνου ἡμμένου, apud Thucyd. lib. 4. Et κρέμαται ὁ λύχνος, apud Xenoph. Et λύχνου σβεννυμένου seu καταβεννυμένου. apud Aristoph. in Plut. & apud Plut. sæpe. In plur. per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. Dictum volunt παρὰ τὸ λύειν νύκτος, i. σκότος.

Λυχνὰς & λυχνὶς, lapis pellucidus: idem ille qui & λυχνίτης, species pyropi & carbunculi. Athen. lib. 5. ¶ Λυχνὶς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. lib. 15.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνία, ut testatur Athen. lib. 15.

Λυχνία, ὴ, candelabrum. Philo de vita Mos. lib. 3. Λύχνιον, ου, τὸ, pro eodem. Athen. lib. 5.

Λυχνιαία φλὸξ, lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstivos à Theophr. hist. plant. li. 6. & Dioscor. lib. 3 cap. 114. Item gemma quædam quam dea Syria in capite gestat: ut Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, parvus lychnus lucernula. Luc. in Tim. Et λυχνίσκος pro eodem. Item piscis quidam: de quo Luc. de vera histor. lib. 2.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. lucernarius. Item lychnites, lapis: à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. lib. 37. c. 8.

Λυχνίτης πόα, herba lucernaria seu ad lucernarum lumina apta: de qua Dioscor. libro 4. capite 104. Plinius libro 25. capite 10.

Λυχνεὼν, ῶνος, ὁ, lychnorum seu lucernarum repositorium. Luc.

Λυχνεύω, præluceo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium, funiculus papyraceus sive sparteus, cannabinusve aut stupeus, qui fistula in lychno erectæ immissus uritur. Herodot. in Euterpe. Poll. lib 10.

Ἐλλυχνιωτὸς μαστὸς, sive ἐλλιχνιωτὸν, lineamenti genus apud chirurgos: sic dictum vel quòd in ellychnii formam comoneretur, vel quòd ex eodem materia constaret ex qua ellychnia olim fiebant.

Ἐλλυχνιασμένος, ος, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus. Dioscor. lib. 1. cap. 97.

Ἑπτάλυχνος lucernas, septem lucernas habens candelabrum.

Ὀβελισκολύχνος, idẽ esse traditur qui ξυλολυχνέχος, apud Athen.

Ὀβελισκολύχνιον, (q. d. verulucernium) lucerna vel laterna obeliſco præfixa, qualis est quâ præluere solent viatoribus nocturnis, apud Aristot. polit. 4.

ΛΥ'Ω. F. σω, solvo: ut Od. λ, ἀλλὰ λύ' ἵππους ἐκ θεῶν. Sic & Xen. Pæd. 3. ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους. Et λύειν σωμάμματα, apud Plutar. in Alex. solvere nodum. Apud Isocr. λύειν τὸ στόμα, solvere os seu aperire. Apud Eurip. λῦσον τὰ γράμματα, resignare literas. ¶ Item solvo, i. laxo, remitto: ut λύειν τὰς ὠδῖνας apud Soph. ¶ Item solvo, i. libero: ut λύειν κακότητος, apud Hom. liberare miseria. Apud Luc. λύειν τὴν πενίαν δεσμῶν, levare illi inopiam & quasi discutere. Dicitur & λύειν ἐκ δεσμῶν, apud Herodot. Et apud Theocr. idyll. 24. Λῦσον τὰς χοίνικας, solve me à funiculo junceo. ¶ Item solvo, i. dissolvo: ut λύειν τὸ αἴτιγμα, apud Luc.

Apud

apud Hom. νείκεα λύειν, & in epigr. ἔριν λύειν, controverſias dirimere, lites componere ſeu diſſolvere. Apud eundem Hom. λύειν μῆρα & λύειν ἄψεα, ſolvere membra, i. membrorum quaſi compagem diſſolvere. Apud Demoſth. λύειν τὸν νόμον, diſſolvere legem, i. antiquare, reſcindere, abrogare. Sic λύειν τὸν ἐρῶντα apud eundem. & λύειν τὰς σπονδὰς, apud Thuc. Vſurpatur & pro diſſolvere ſeu reſcindere in propria ſignif. ut λύσαι τὸν χάρυβδιν apud Herodian. Et pro diſſolvere, i. dimittere. ut λῦσαι δ' ἀγορήν. Iliad. α. dimiſerunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. λύειν γλυκεῖς τοὺς κυκλίσκους, exp. paſtillos diluere paſſo ſeu macerare, quod & ὑλύειν dicitur. ¶ Item diluo: in alia ſignif. ut λύειν ἐγκλημα, Thuc. diluere crimen. ¶ Item λύειν, ſolvere vel è portu ſolvere. Syneſ. λύσαντες ἀπὸ Βενδιδείου. Sic in Pantelei epigr. in Callimachum & Cynægirum. Λῦσε κυβερνήτα. ¶ Item λύω, ſolvo captivitate & quaſi captivitatis vinculis, reddo captivum, i. in libertatem vendico. Il. α, Παῖδα δὲ μοι λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθε. Sic Iliad. ω, Α'λλ' ἄγε δὴ λῦσον.

Λύομαι, ſolvor, liberor: ut λυθῆναι ὑπὸ τῶν δεσμῶν apud Herodot. Item ſolvor, diſſolvor. Il. β, -ᾗ τε σάρτε λέλυνται, & rudentes ſoluti ſunt, q.d. fathiſcunt. Dicitur & λελυμένος de paralytico apud Greg. Apud Demoſth. δωρεαὶ λελυμέναι, dona ſoluta, i. revocata & abrogata. Apud Xen. λελυμένοι ἀπ' ἀλλήλων dicuntur ii inter quos diſſoluta eſt ſocietas & amicitia. Item redimor, captivitate liberor: ut apud Thuc. λυθεὶς αὖθις αὐτὸς αὐθρὸς. Et Herodot. ἐλύθη χρημάτων μεγάλων, redempta eſt magna pecunia. ¶ Item in activa ſignif. ſolvo, libero, apud Xen. & alios. Item redimo: ut λύσασθαι αἰχμαλώτους apud Dem. Et λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων, apud eundem.

Λύσις, εως, ἡ, ſolutio: ut λύσις τοῦ σώματος, ſolutio animi à corpore, i. quum animus à corpore ſolvitur: in Axiocho. Item, ipſa actio ſolvendi captivitate & liberandi: ut λύσις τῶν αἰχμαλώτων. Demoſth. Exponitur & redemptio. Item ſolutio. ut quum dicitur ſolutio quæſtionis aut ænigmatis. Plut. in ſymp. 7. ſapient. Item ſolutio in ea ſignif. qua dicitur ſolvere creditori. ut χρεῶν λυσις, apud Heſiod. in Erg. Item ſolutio, i. liberatio, ut λύσις πυρετοῦ, liberatio à febre: exponitur etiam finis acceſſionis. Item λύσις apud rhetores, quæ diluit τὸν κατηγορικὸν λόγον. Item λύσις, expiatio: Plato lib. 2. de rep. Ariſtot. in Polit.

Λύσιμος, ος, ον, ὁ, ἡ, ſolubilis, qui ſolui poteſt. Athen. lib. 10. Item in metaphorica ſolvendi ſignif. ut συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè reprehendi poteſt tanquam ἀσυλλόγιστος, apud Ariſtot. prior. anal. l. 2. c. 20. Item exemptilis. Plat. de leg.

Λύσιος, ſolvendi ſeu liberandi vim habens: peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: ut apud Plut. ſympoſ. l. 3. vel quòd nos curis ſolvat & liberet: vel quòd membra ſolvat ac præterea concordiam & amicitiam: unde λυσῖος quoque dictus exiſtimatur. Λύσιοι θεοὶ (q.d. expiatorii dii) expiationum præſides dii: Plato de rep. l. 2. iidem dicuntur & ἀλεξίκακοι & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & φύξιοι.

Λυτὸς, ὴ, όν, ſolubilis: qui ſolvi poteſt. Et meraph. συλλογισμὸς λυτὸς, iidem qui & λύσιμοι, apud Ariſtot. in analyt.

Λυτικὸς, ἡ, όν, (q.d. ſolutivus) ſolvendi vim habens. ut λυτικὸν φάρμακον. Item ſolvendi ſeu diſſolvendi ſolertia præditus: apud Athen. Item ſolvendi vim habens: apud Dioſc.

Λυτικῶς, cum quadam ſolvendi facultate, ſeu ſolvendi facilitate.

Λυτὴς, ῆρος, ὁ, ſolutor, liberator. Nonn. Item expiator.

Λυτήριος, liberatorius, expiatorius: Sophocl. Item λυτήριος Apollo expiator, apud Eurip. Et τὰ λυτήρια ſacra expiatoria. Item λυτήριος, ſolvendi ſeu liberandi vim habens: ut λυτήριον λύπημα, remedium ſolvens mœrorem. Item ſubſtantivè, λυτήριον porcellus cujus mactati ſanguine illinebantur manus ejus pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτὴς, qui diſſolvit. Epigr.

Λύτρον, ου, τὸ, (q.d. redemptorium) redemptionis pretium, vel pretium redempti captivi, ſeu quod pro redemptione dependitur. Xen Hellen. 2 ζῶντες λαβόντες ἀφῆκαν αὖθις λύτρων. Luc. ὑπισχνέμαί σοι κρεῖττον τυθήσεσθαι λύτρα ταῦτ' ἐμοῦ.

Λυτρόω, ῶ, redimo. Λυτρόομαι, redimor. Ariſtot. eth. 9. c. 2. Λυτρώσις, εως, ἡ, redemptio, luitio. Lucæ 1. & 2. Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor. Act. 7.

Λύα & Ionicè λύη, ἡ, ſeditio, diſſidium. Heſych. (cis.

Λύμα, Λύπη, Λύρα, Λύσσα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ſine præpoſitione.

Α'ναλύω, reſolvo, diſſolvo, exolvo, ſolvo, retexo. Odyſſ. ο, -αὐτὰρ πηνυμήσια λῦσαι pro αὐαλῦσαι. Apud Ariſtot. de anim. l. 5. αὐαλύσαι τὸ βομβύκια γυναῖκες ἂν ἀναπλώσασαι, bombycia quædam mulieres retorquendo in filum deducunt. Chryſoſt. ἐὰν γὰρ ἐξ τὰ γλυφθέντα αὐαλῦσαι λοιπὸν, non enim poſſibile eſt quam facta ſunt reſolvere, retexere. ¶ Α'ναλύω dicitur de gubernatione navis apud Syneſium ¶ Item revertor. Athen. l. 1. ἀπὸ τῶν δείπνων αὐαλύοντες. Appian. de bello civil. lib. 4. αὐαλύοντες δὲ ὁπόσοι μείζης σφαλῶσιν, ἀφορμᾶς ἀπέστρεφον. (then. l. 15.

Α'νάλυσις, εως, ἡ, reſolutio, item pro ſimplici λύσις, apud A-

Α'ναλυτικὸς, ἡ, όν, reſolutorius, reſolutivus, ordinem reſolutorium habens. Dicuntur etiam αὐαλυτικοὶ, qui utuntur τῇ αὐαλύσει.

Α'λύω, poëticè pro αὐαλύω, diſſolvo, retexo. Od. β, Νύκτας δ' ἀλύεσκον.

Decomp. Δυσαλύτος, q.d. ægrè reſolubilis ſeu diſſolubilis.

Ε'ξαναλύομαι, penitus reſolvor & evaneſco. Phil. de mundo.

Ε'παναλύω, revertens. Heſych.

Α'ντάλυτρον, q.d. viciſſim datum redemtionis pretium. Sed ſimpl. accipitur pro λύτρον. 1. Tim. c. 2. (eth. 9. c. 2.

Α'ντιλυτρόω, viciſſim redimo, caput capite redimo. Ariſtot.

Α'πολύω, ſolvo, exolvo, ſolvendo diſiungo, ſeu ſejungo, vel ſeparo. Sic apud Plutarch. in Publicola, τὰς πελέκεις, ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, ſecures à faſcibus ſejunxit. ¶ Α'πολύω, abſolvo reum, qua in ſignificatione Poll. ait eſſe ἰδιωτικόν. Sic Luc. Evang. c. 6. ἀπολύεσθε, καὶ ἀπολυθήσεσθε, abſolvite, & abſolvemini. Significat & abſolutum dimitto. ¶ Α'πολύω, dimitto, remitto, do veniam abeundi. Sic. Matth. 14. Κύριε ἀπόλυσον τὸν ὄχλον. Appian. l. civil. 4. τὸν Α'ρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remiſit. Apud Xenoph. Hellen. 4. dicitur aliquis eum quem captivum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, i. accepta magna vi pecuniarum dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν, (ſine adjectione) eſt dimittere, pretio redemptionis perſoluto, ut Il. λ, ἀμφὶ γὰρ κέρα πολὺν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθήμεν. Aliquando ἀπολύειν eſt abſolutum dimittere ut Matth. 27. Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, dimittere uxorem, i. repudiare. Luc. 16. ¶ Α'πολύω, libero, liberum reddo, abſolvo: Xenoph. Pæd. 8. μόνον ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον τούτου τοῦ ἐπιμελείας, libera me hoc munere. Iſocr. ad Demon. σαυτὸν αὐτῷ αὐτοῦ ἀπόλυε, te ipſum liberans à turpi crimine.

Α'πολύομαι, luo, libero, ſeu redimo captivum perſoluto redemptionis pretio. Il. ζ, χαλκεῖα τε χρυσεῖά τ' ἀπολυσόμενός περ ἐὼν ἐῢ οἶδεν. ¶ Item diluo, refuto. ut apud Plat. in apologia, ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύεσθαι. Item, ſolvor, exolvor. Dioſc. l. 1. c. 38. ὥσπερ μὴ ἐστιν αἱ κρότωνες ὅταν ἀπὸ τοῦ αἵματος ἔχοντων αὐτὰς σφαιρίων ἀπολύονται, i. cùm exolvuntur orbiculis eos amplectentibus. ¶ Item dimittor, abdicor, ut ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, abdicari magiſtratu. Aliquando, remittor. ¶ Item abſolvor, ut τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, à crimine abſolvi. ¶ Item, diſcedo, proficiſcor. Polybius, καὶ λαβὼν τὸ κεφάλαιον, πάλιν ἀπελύετο, rurſum diſcedebat.

Α'πόλυσις, εως, ἡ, liberatio, abſolutio. Item refutatio. Item diſceſſus, profectio, apud Polyb. lib. 4. Item deceſſus, obitus, in teſtamento Lyconis apud Diogenem Laërt.

Α'πολυσιμος, ος, ον, ὁ, ἡ, liberativus, abſolutivus.

Α'πολυτος, ὴ, όν, ſolutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

Α'πολύτως, ſolutè, liberè, item abſoluté. Euſt. ¶ Apud. Dion. autem pro αὐαιτίως καὶ ἀκαιρελῶς.

Α'πολυτρόω, ῶ, redimo: idem quod λυτρῶ. Item dimitto accepto pretio pro redemptione: ut apud Luc. χρημάτων ὀλίγων τὸν Ε'κτορα νεκρὸν ἀπελύτρωσας.

Α'πολύτρωσις, redemptio: ſæpe in novo Teſt.

Decomp. Α'ναπόλυτος, non ſolutus, vel qui abſolvi non poteſt, non abſolutus.

Δυσαπόλυτος, ita ut difficulter abſolvi & avelli queat. Galen.

Εὐαπόλυτος, qui facilè abſolvi poteſt.

Διαλύω, diſſolvo, ut διαλύειν τὰς φιλίας, diſſolvere amicitias. Διαλύειν τὰ χρέα, diſſolvere æs alienum, quod & διαλύειν τὰ χρήματα dicitur à Demoſth. Item diſſolvo, dirimo, vel diſcutio, interrumpo. ut διαλύειν τὸν λόγον. Iſocr. Et διαλύειν τὸν ξύλλογον apud Thuc Et. apud Xenophon. διαλύειν τὸν πανήγυριν, & τὸν στρατὸν. Sic διαλύειν τὸν πόλεμον & τὰς μάχας apud Herodian. Apud Iſocr. & Polyb. διαλύειν δίκας, componere litem inter aliquos ſeu pacem facere.

Διαλύομαι, activè pro διαλύω ſumitur in variis loquendi generibus: ut διαλύεσθαι τὰς φιλίας, apud Ariſtot. Et διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, apud Plat. & conventus & colloquia dirimere. Et διαλύεσθαι τὰς διαβολὰς, apud Iſocr. diſſolvere ſeu diluere calumnias. ¶ Item paſſivè, diſſolvor, dirimor, &c. unde διαλυθῆναι δὲ αὐθρώπους apud Xen. exp. quum hominis natura morte diſſolvitur. Item abſolvor, dimittor, dictum de creditore qui ſuum recepit. Item, à comitatu dimittor, ſeu abeo apud Thuc. Particip. διαλελυμένος, exp. diſperſus, nullo ordine diſpoſitus. apud Polyb.

Διάλυσις, diſſolutio. Philo de mundo. Α' Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib. 1. ¶ Item, ſolutio, perſolutio. Et gratiæ relatio. Plutarcho, ἡ διάλυσις τῆς φιλανθρωπεύμενος. ¶ Apud Plat. de repub. ἡ διάλυσις τῆς κοινωνίας, exp. in finienda ſocietate. ¶ Item compoſitio, pacificatio. Polyb. καὶ διειλημφὼς διαπεπολεμῆσθαι τὰς διαλύσεις. Exponitur & fœdus, ex Plutarch. in Numa, & in Publ.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, diſſolutor. Thuc. 3.

Διάλυτος, diſſolutus. Διαλυτὸς, diſſolubilis, qui diſſolvi poteſt. Διαλυτικὸς, diſſolvendi vim habens.

Decomp. Α'διάλυτος, indiſſolubilis, qui diſſolvi non poteſt.

Δυσδιάλυτος, ægrè diſſolubilis, qui difficulter poteſt diſſolvi. Gal. Item ægrè reconciliabilis, difficulter iram deponens. Ariſtotel. ethic. 4.

Εὐδιάλυτος, qui facilè diſſolvi poteſt.

Συνδιαλύω, ſimul ſolvo. Plut.

Σ'πανίλυω

Ε᾽κλύω, exolvo, expedio, libero. Cebes Theb. ἐξ ὧν ἡ δυσκαιρία σκλύσαι ἑαυτὸς, quibus se exolvere & expedire nequeunt. ¶ Item exolvo, dissolvo. ¶ Item dissolvo, i.e. destituo, relinquo, abjicio. Demosth. πάσας ἐξελύσατε τὰς παρασκευὰς & πόλεμον. ¶ Item solvo, i.enervo. Philo de vita M.l.1, σκλύοντες καὶ παρασπῶντες αὐτὸν τὸ φρονήματος, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item fatigo, lasso, labore conficio, ex Aristot. de hist. an. l. 9. ¶ Item dissolvo: ut dissolvuntur ea quæ in massam unam coagmentata & concreta fuêre. Galen. ad Glauc. σκλύων ὀξεῖ θριμυπάτῳ, macerans aceto & diluens. ¶ Item, dirimo, Demosth. Philip. 3. σκλύσας τὰς πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. ¶ Item solvo, resolvo, laxo, vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Dioscor. l. 4. c. 266. σκλύσει κοιλίαν. ¶ Ε᾽κλύειν γόμφους dicitur etiam is qui loqui parat. Soph. in Ajace, Δῆλον δὲ μοὶ τὸ σκαιὸν, σκλύσων γόμφους. ¶ Item, discedo ex lib. 2. Maccab.

Ε᾽κλύομαι, idem quod σκλύω, exolvo, libero. Od. κ. Α᾽λλ᾽ ἄγε δή σε καὶ αὖθι σκλύσομαι. Sic Plat. lib. 12. de leg. μεγάλας σφᾶς σκλύοντας καὶ πολλὰ ζημιῶν, à multis & noxis expediunt & exolvunt. Item pass. exolvor, liberor. Item exolvor, dissolvor. Item enervor, debilitor, membra mihi solvuntur, fatisco, lassesco, languesco, deficior: apud Plut. in Symp. 7 sap. & apud Isoc. alios què.

Ε᾽κλελυμμένως, solutè, exolutè, remissè.

Ε᾽κλυσις, exolutio, solutio, ut ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, apud Nazian. ¶ Item enervatio. Dioscor. l. 3. πρὸς ἔκλυσιν τοῦ ἀφροδισίου. ¶ Item animi viriumque defectio, animi viriumque deliquium, inquit Gal. ad Glauc. & Aet. l. 5.

Ε᾽κλυτος, ε, ὁ καὶ ἡ, exolutus, enervatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus. Dioscor. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item ἔκλυτος καὶ τεθρυμμένος ἐν τῇ ἐσθῆτι πορεία, soluti in vestibus & fracti incessus, ex Can. ult. concil. Gangr.

Ε᾽κλύτως, solutè, expeditè. Plut.

Ε᾽κλυτήριον, ε, τὸ, solutio.

Ε᾽κλυτρόω, ῶ, idem quod λυτρόω. Ε᾽κλύτρωσις, idem quod λύτρωσις.

Decomp. Α᾽πεκλύω, exolvo, dissolvo, resolvo, Alexan. Aphr. l. 1. probl. ἀπεκλύει τόνον αὐτῆς.

Δυσέκλυτος, ægrè exolubilis, qui vix exolvi potest. Δυσεκλύτως, ita ut vix dissolvi possit. Aeschyl. in Prometh.

Ε᾽πιλύω, solvo, dissolvo. ¶ Item, solvo nodum alicujus quæstionis, explico. Marci c. 4.

Ε᾽πιλύομαι, idem ap. Herodian. l. 4. ¶ Item pass. explicor. Act. 19.

Ε᾽πίλυσις, solutio, explicatio. Item, accessus. Suid.

Ε᾽πιλυτικὸς, explicandi & nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid.

Καθαλύω, dissolvo, everto, destruo, aboleo. Il. ι, Οὓς δὴ πολλάων, πολίων κατέλυσε κάρηνα. Sic apud Thuc. καθαλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τὰ τε βυλευτήρια καὶ τὰς ἀρχάς. Dicitur & καθαλύω σε τῆς ἀρχῆς, apud Xen. Pæd 8. Item dissolvo seu solvo, ut καθαλύειν τὴν σκιλλῦν, apud Xen. ¶ Item, finio, ut καθαλύειν τὸν πόλεμον, finire bellum. Thuc. l. 4. Et καθαλύειν τὸν λόγον. Isoc. Et καθαλύειν τὸν βίον, apud Xen. finire vitam, quod & simpliciter καθαλύειν dicitur apud Greg. ¶ Item desino: aliquando neutraliter, aliquando cum accus. Demosth. ὅπου ἔτι ἐγὼ ἐπλῶ, ἀφ᾽ οὗ τὸ μὲν πολὺ καθαλελυκὼς, ex quo ego desii navigare. Frequens est καθαλύειν τὴν ἄσκησιν, & καθαλύειν τὴν τέχνην. Aliquando subauditur accus. ut Epigr. l. 2. Πύκτης ὧν κατέλυσε Κλεόμβροτος, desiit athleticam, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diverto, hospitium capio. Thuc. l. 1. ἀναγκάζεται καὶ τὰ ἄπορα, παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, ad Admetum diverte. Dem. oro cor. πρέσβεις δὲ παρ᾽ ἀφικνουμένους παρ᾽ αὐτοὺς κατέλυον, ad te seu apud te diverteba[illegible]. Et καθαλύειν εἰς πανδοκεῖον apud Plut. divertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ, καθαλύσομεν ἵππους, quidam exp. solutos excipiemus stabulo, velut hospitio.

Καπάλυμα, diversorium. Marci 14.

Κατάλυσις, dissolutio, eversio. Item finitio, seu finis, exitus. ut κατάλυσις πολέμου. Xen. Thuc. lib. 8. Item diversatio hospitalis. Poly. l. 2. Aliquando pro καπάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam reconciliatio.

Καθαλυτικὸς, qui dissolvi & destrui potest, qui aboleri potest, delebilis, apud Soph. in Elect.

Καθαλυτήριον, ε, τὸ, diversorium, idem quod καπάλυμα.

Καθαλυτὴς, ὃ, ὁ, dissolutor, distructor, eversor. Naz.

Καθαλύτης, ε, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem, qui diversatur apud aliquem. Polyb. l. 2.

Decomp. Α᾽κατάλυτος, indissolutus, indissolubilis.

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Προκαθαλύω, antè dissolvo, antè everto & destruo, seu aboleo. Thuc. l. 3. τὰς νόμους προκαθαλύειν. Item, antè finio. Plut. in Solone, ὡς προκατέλυε βίον τὸν βίον, ante opus absolutum vitâ finiit. Apud Naz. ὡς προκαθαλύσαντες μακρὰν ὁδὸν, de iis qui jam beati sunt, qui magnis itineribus confectis jam mansionem attigerunt, h.e. qui anteverterunt iis qui in via sunt.

Συγκαθαλύω, unà everto & aboleo. Plut. & Thuc. l. 8. Item unà finio. Synes. p. 76.

Παραλύω, resolvo, item enervo, effœmino, Plato in Axioch. παρέλυσε, ἐλαφρότερος, παρέχεται. ¶ Item, dimoveo, averto. Thuc. l. 2. de Pericl. ἐπειρᾶτο τὰς Ἀθηναίους τοῦ τι ἐπ᾽ αὐτὸν ἐρέσθαι παραλύειν. Idem l. 8. παρέλυσε τὴν ἐξ ἀρχῆς τῶν ξυμμάχων Σκιρφωνίδα, apud Aristoph. παραλύειν τῆς ὠμότητος, exolvere alicujus potentiam. ¶ Item eximo, immunem facio, ex Luc. παρέλυσε τῆς καθαλύσεως. ¶ Παραλύειν τὸ ἀμφισβήτησιν, judicium intentatum destituere, cœptamque instantiam aut remittere, aut quovis modo antiquare. ¶ Παραλύειν τοὺς νόμους, Synes. solvere leges, violare. ¶ Item solvere, i.e. aperire, reserare. Plut. τὰ στόμια τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παράλυσις, resolvor. unde παραλελυμένα μόρια apud Aristot. eth. l. 2. c. 13.

Παράλυσις, resolutio. Item laxatio, remissio. Item peculiariter nervorum resolutio, quæ est privatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Interdum accipitur genitivus, significatque aliquam corporis partem, ut παράλυσις χεῖρος, vel ἀφθαλμῶν.

Παραλελυμένος paralyticus, qui paralysi laborat, apud Matt. & Luc.

Προλύται, prolytæ, lytarum antecessores: lytis in jurisprudentia provectiores. In juris enim studio qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosq; in eo progressus fecissent, ut de eo respondere propè possent, & quæstiones solvere, λύται nominabantur, i. solutores: aut qui quintum, προλύται: quod ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis & nodis juris solvendis anteirent τοὺς λύτας, quasi persolutores dicerentur. In proœmio Pand.

Συλλύω, q.d. simul solvo. Accipitur pro ἀμφιλύω, i. compono litem seu dissidium. Soph. in Ajace, Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam dirimo lites, pacifico, reconcilio, item transigo, ex Diod.

Σύλυσις, compositio litis seu controversiæ aut dissidii. Diod.

Ὑπολύω, q.d subsolvo, vel subter solvo. unde de calceis dicitur. ut ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristoph. solvere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω & ὑπολύομαι: pro simplici λύω & λύομαι, apud Hom. ut Od. ξ, πολλῶν αὐτῶν ὑπὸ γένατ᾽ ἔλυσεν. Il. α, ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἐλύσω, solvisti vinculis, seu liberasti.

Ε᾽ξυπολύω, itidem de calceis dicitur apud Areop. *pro*, discingo, discalceo.

Alia composita ex λύω, sine præpos.

Α᾽λύω, vide in sua serie.

Ὠδινολύων, partus dolores solvens, seu levans. Plin. l. 32. c. 2.

Composita ex λύσις & λυτὸς sine præpositione.

Α᾽λυσις, εως, ἡ, catena: à verbo λύω, quod ἄλυσις fit, ut tradit Etym. Thuc. l. 2, ἀφίεσαν τὴν δοκὴν χαλεπὰς τὰς ἁλύσεις, Plut. (de legatis Dani) ἐν ταῖς χερσὶν ἁλύσεις ἔχοντας & δεσμὸν κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. Interdum est verbale ab ἀλύω de quo vide suo loco.

Α᾽λυσίδιον, ε, τὸ, catenula: apud Philon & Suid.

Α᾽λυσιδωτὸς, catenatus seu hamatus: ut ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus seu consertus hamis, i Reg. 17. & apud Athen.

Α᾽λύσιον, ε, τὸ, catenula seu catella: & propriè ea quę ex auro circundatur collo, Hesych. & Suid. ex Menandro.

Α᾽λυτος, ε, ὁ καὶ ἡ, insolubilis, qui solvi non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plat. in Tim. Sic & συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur qui reprehendi non potest, aut tanquam ἀσυλλόγιστος, aut tanquam falsas præmissas habens apud Aristot. pr. an. l. 2. cap. 20. Item inexplicabilis, sicut quæstio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratia dicitur ἄλυτος in Epigr.

Βουλυτὸς, ὃ, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum quo boves solvuntur, & à laborum onere liberantur, ut tradit Eust. Ili. π. & Odyss. ι.

Δύσλυτος, qui vix solvi potest, solutu difficilis. Aeschyl.

Δυσλύτως ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solvi potest.

Κοιλιολυσία, ἡ, ventris solutio seu resolutio: utitur Cic. in epist. ad Attic.

Παλίλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ὠμήλυσις, sive ἀωμὴ λύσις apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina: sed κατ᾽ ἐξοχὴν de hordacea intelligitur: Gal. τοῦ περὶ τροφῆς l. 4. & in lex. Hippoc.

Α᾽λυτος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Δ Ω῀λῆς, volo: ut Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ὠπίνα νεῖμον Ἡμιτελῆ. Sic & apud Theoc. Idyl. 1. Λῆς ποτὶ ταῦν νυμφᾶν, λῆς αὐπόλε τήδε κομίξας Συρίσδειν. Aristoph. in Acharn. Α᾽ττικὸν οὐ λῆς: Traditur factum ex θέλω per abjectionem syllabę initialis. ¶ Λῶ contractum ex λάω, vide in Λάω.

Λώιων, melior, q.d. quem magis volumus: Hesiod. in Erg. ἐσθλὸ πόρον λυλώιον ἔστω, Λωΐτερος, pro eodem. Od. α. & Apoll. Arg. 2.

Λῴων, contractè pro λωιων, usitatius in prosa.

Λῷστος, optimus: unde λῷστος, contractè pro eodem in prosa usitatius. Vocativi λῷστε frequens usus est in compellando, interrogando, & precando. Synes. ἔχοι γ᾽, ὦ ἄνδρες, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῇ ὦ λῷστε ἦρη;

Λῆσις, εως, ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

Λαρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΛΩ᾽ΒΗ ης, ἡ, injuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus. Iliad. λ, Νῦν μὲν δὴ τῦ παιδὸς ἀεικία πάσετι λώβη, Od. σ, Σοί κ᾽ ὀιζυρὸς λώβη

τε μετ' αὐτῶν ποιεῖ πέλοιθ. Dicitur etiam aliquis esse λώδη: ut Il.γ, Η' ὅτω λώβην τ' ἔμμεν καὶ ὑπόψιον ἄλλων. Invenitur & apud Herodian.lib.8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. ☞ Putat Eust. λώδη dici per synæresin quasi λαόδη, ut derivatur à nomine λαὸς & verbo βαίνειν, & sit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, seu ἡ ἐν ἡσυχῇ ὕβρις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἰς πνα. ¶ Dicitur & de quodam aurium morbo: unde λαβὸς, qui laborat eo morbo. Sunt & qui hanc primam esse nominis λώδη significationem arbitrantur, à qua cæteræ manârint, & à λοβὸς deduci putant. Suid.

Λωβήεις, εντος, ὁ, damnosus, pernicios us.

Λωβεύομαι, ῶμαι, injuriam infero, contumeliam infero: vel injuria afficio, contumelia afficio. Iliad. α & β, Η' γὰρ αὖ Α'τρεΐδη νεῶ ὕστατα λωβήσαιτο, certè nunc postremum in me contumeliosus fuisses. Item corrumpo, depravo, mutilo, deformo. Plato de rep.l.10. τὸ γὰρ τὰς ἐπιεικείας ἱκανὼς εἶναι λωβᾶσθαι σμικρὰς πάνυ ὀλίγον παυσθέν πε. Herodot. ἑωυτὸν λωβᾶται λώβῃ ἀνήκεστον. Item pass. contumelia afficior. Herodian.l.1. Item depravor, corrumpor, vitior, mutilor. Plat. in Gorgia, & de leg.l.10.

Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, injuriæ illator seu contumeliæ, injuriosus, seu contumelios us. Apud Aristoph. λωβητοὶ τέχνης, exp. depravatores, corruptores.

Λωβητὴρ, idem exp. etiam, contumelia dignus, apud Hom. Il. ω.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ itidem convitiator, contumelios us: apud Suid.

Λωβητὸς, ὴ, ὸν, injuria affectus seu injuriis, contumelia affectus. Hesiod. in Asp. Ἔνθά κε δὴ λωβητὸς ὺπ' ἀθανάτοισιν ἐτύχθη, ignominia affectus fuit. Item injuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Il. ω.

Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι, activè sumptum.

Λωβάζομαι, pro λωβῶμαι pass. contumelia afficior seu dedecore. Exponitur etiam contumeliosè improbor, apud Democr. in epist. ad Hippoc.

Λωβεύω, contumelia afficio. Item illudo, irrideo ludificor. Od. ψ, Τίπτέ με λωβεύεις πλυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν. Λώβευσις, contumeliæ illatio, seu irrisio.

Λωβὴς, έος, ὁ, ἡ, noxius, damnosus Nicand.

Composita ex λωβάω.

Α'λώβητος, nulla injuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno, illæsus.

Α'πολωβάω, ῶ, contumelia vel injuria afficio.

Α'πολωβάομαι, ῶμαι, pro eodem. Soph. in Ajace.

Decomp. Α'λωβήτητος, qui mutilatus vel contumelia affectus non est, ἀδλαβὴς. Hesych.

Λώϊς, λωΐων, vide in Λῶ.

ΛΩΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita: quod imæ vestis oræ assutum vel attextum est, quod & πρώσπεδον, & πρόσωσος. Exod. 28. ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τῆς ὑποδύτης ἡσύχιον ὡσεὶ ἐξ αὐθεσίας ῥόας ῥοΐσκους ἐξ ὑακίνθου, fimbria seu limbo.

Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola, parvus limbus seu parvula instita.

ΛΩΟΣ, ου, ὁ, lous, à Macedonibus dicitur mensis hecatombæon, ut testatur Plut. in Alex. seu βοηδρομιὼν, ut est in epist. Philip. ad Peloponnesios apud Dem. pro cor. Ἔσνεσῶτος μὲν ὡς ἡμεῖς λῴου, ὡς ὑμεῖς (Macedones) ἄρτεμβᾶ, ὡς δ' Α'θηναῖοι, βοηδρομιῶνος, ὡς δ' Κορίνθιοι, πανέμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum seu Sextilem. Sunt qui ι subscribant seu adscribant λῷος, sive λῶιος: quidam & trisyllaba ως, λώϊος.

Λῶσαι, &c. vide in Λέπω. Λῶσος, in Λῶ.

ΛΩΤΟΣ, ου, ὁ, lotus: arbor de qua Theoph. hist. pl. l. 7. c. 14. Hujus fructus est tam dulci apud Afros cibo ut nomen etiam genti terræ q; dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ: unde proverb. λωτὸν φαγεῖν dicitur is qui exteræ regionis dulcedine captus patriæ obliviscitur, Od. ι. Vide & Plin. l. 13. c. 17. & Athen. l. 14. Ejus arboris lignum ad tibiarum cantus expetitur: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis: ut apud Euripid. in Phœn. Οὐκ ἐπὶ κακλιχθοῖς σεφάνοισι νεαιδὸς ὤρσας Βόσρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ κηρὸν μελέπῃ. ¶ Est etiam eodem nomine in Aegypto caulis in palustrium genere. Plin. loco citato, & Theoph. hist. pl. l 4. c. 10. & Herodot. l. 2. ¶ Est & ex herbarum genere. Diosc. l. 4 c. 111. & 112. item Plin. l. 22. c. 21. Sic & Il. ξ. Il. β. & Od. δ.

Λώπινος, lotinus, qui è loto est, ut λώπινον ξύλον, apud Theoph. hist. pl. l. 5. & l. 4. c. 3. Et λώπινοι αὐλοὶ, Athen. l. 4.

Λωτόεις, εντος, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex hujus accusat. λωτόεντα, Attice contracto in λωτῶντα, Homer. facit Doricum λωτεῶντι, Iliad. μ.

Α'πολωπίζω, separo, detraho. Eurip. in Iphig. Aul.

Λωπὰ sive λωπὴ, Suid. sertum è loto.

Λωτίζω, lotum carpo. Hesych.

Μελίλωτος, ου, ὁ, sive μελίλωτον, ου, τὸ, (comp.) melilotus seu melilotum, q. d. lotus melligenus: unde & apum causa seritur, testis Plin. masc. gen. utitur Diosc. l. 3. c. 48. neutro. Gal. de fac. simpl. Μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex meliloto. Athen. l. 3.

ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut jumentis, à quorum cervice deponuntur onera: (☞ nam à λόφος, i. cervix, derivatur: facta ectasi) Od. ι, καὶδὲ ἐμὸν κῆρ λωφήσῃ κακῶν τά μοι ἐπιδευὴς πόρεν ἀνὴρ, respiret à malis & molestia levetur. Thuc. lib. 6. ὅπ νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululum requievimus antea conflictati cum acerrimo morbo & bello. Is etiam qui aliquem infestat λωφᾷν dicitur quum interquiescit & finem facit: ac tunc exp. cesso, finem facio: ut Iliad φ, Α'λλ' ἴθι μὴ τόχα λωφήσῃ, mox desinet seu quiescet. Soph. in Ajace, Κἄπτ' ἐπίδε τὸδε λώφησεν φόνε, quum cædis finem fecisset. Sic & morbus aut infortunium λωφᾷν dicitur quum remittit & cessat: ut apud Plat. de leg. libro 9. apud Plut. in Parall. & alibi. ¶ Item transitivè, sedo, παύω. Apoll. Argon. 4. ᾧ ἄπο δίψαν Αἰθομένην λωφήσομεν, pro ἀπολωφήσομεν. Sic apud Hippoc. λωφᾷν τῆς νόσου levare morbo.

Λώφημα, τὸ, laxamentum. Hesych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: ut λώφησις τοῦ πολέμου, Thuc.

Λωφήϊον, ου, τὸ, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: ut λωφήϊα, ἱερὰ, sacra quæ fiunt diis ut malum aliquod sedent & à cervicibus nostris auferant. Apoll. Arg. 2.

Λῶφαρ, idem quod λώφημα, Hesych.

Composita.

Α'λώφητος, indesinens, non intermittens, assiduus, ὁ λωφᾶν. Plut.

Α'πολωφάω, sedeo interquiescere & cessare facio. Apoll. Arg. l. 4.

Λώων, vide in Λῶ.

Μ.

Nota est apud Græcos literæ, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri, de qua vide in append. Vide & μῦ suo loco.

ΜΑ', jurandi adverb. quod interdum per se negat. ut apud Aristoph. ἅπου τῶν ποινηρῶν ἥδιστα καὶ τοιχωρύχων; Συκ. Μὰ Δία (q. d. non per Iovem) minimè, nequaquam. Aliquando ei adjicitur οὔ: ut οὐ μὰ Δία, non per Iovem. Il. α, Οὐ μὰ γὰρ Α'πόλλωνα Διὶ φίλον. Interdum etiam particulæ aliquæ inter οὐ & μὰ interjiciuntur: ut apud Plat. in Apologia, Α'λλ' ἔ ταῦτ' ἂν Διὸς ἐπισοι δικῶ ἐθέλειν νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία ἔγωγ' ὀμοσῶν. ¶ Aliquando etiam affirmativè capitur μὰ, atq; etiam μὰ Δία. Liban. ὀνειροπολοῦντες μὰ τὴν ἀπούσαν καὶ μὰ τὰς θεάς. Sic ap. Aristoph. in Plut. Α'λλ' ἐδὲν δοκεῖ ψύας ἐρῶ μὰ τὰς θεάς. Interdum additur ναὶ: ut ναὶ μὰ Δία, Il. ι, ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ὁ, ἡ, Hesychio & Suid. lamina illa lignea repanda, super qua citharæ nervi contenduntur, pulsatis iis sonum reddens è foraminibus, quibus pertusa est. Boëtius hemisphærium nominasse dicitur. recentiores musici, fulcrum & pontem, & canonem. Metaphoricè Greg. πὰς ὁ δὲς τέτριγε τλὼ ἐπὶ σῆδους μαγάδα.

Μαγάζειν, fides pulsare, seu nervis τῇ μαγάδι superductis harmonicos ciere sonos.

Μαγάδις, sive μάγαδις, instrumentum quoddam musicum apud Athen. l. 14.

Μαγαδίζειν, magadi canere, seu magadis nervis pulsatis musicum ciere melos. Activè etiam & transitivè, pro ψάλλειν, pulsare, digitis tangere posuit. Aristot. in probl. sect. 19. q. 18.

Μαγάδιον, ου, τὸ, parvula μαγὰς, apud Lucian.

ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, ab Hesych. exp. venenum, præstigiæ: Item machinamentum seu machinamentum præstigiosum Α' Suid. exp. inopinatum quippiam & inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. ¶ Item feræ vectis, obex, pessulus, repagulum, schol. Aristoph. in Vesp. & schol. Thuc. l. 2.

Μαγγανεύω, præstigiis & incantationibus utor. Aristoph. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod Φαρμακεία veneficium: apud Suid. Metaph. Naz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, i. e. lenocinia, & quasi veneficia, scitamenta. Potest etiam accipi pro præstigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ seu lenocinium. Metaph. apud Greg. λιπαρεῖ τραπέζῃ, ἐκ τῶν μαγείρων μαγγανεύμασι καὶ ψυχαγώγοις ἐδέσμασι, artificium coquorum. Sic & apud Plut. (de Cleopatra) οὐ τοῖς τοιούτοις μαγγανεύμασι.

Μαγγανευτὴς, veneficus, seu præstigiator.

Μαγγανευτικὸς, ὴ, ὸν, præstigiatorius.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. l. 1. ἐγὼ μάγειρος ὀρθῶς σοφῶς. Plut. sympos. 7. ὅψα μὲν γὰρ οἱ μάγειροι σκευάζουσιν ἐκ χυμῶν ἀλλοφύλων. ☞ Eust. dictum scribit παρὰ τὸ τοὺς μαγίδας αἴρειν, sive εἰσφέρειν. Etymol. autem & Suid. ἀπὸ τοῦ τοὺς μόζας μαγείρειν, vel ἀπὸ τοῦ μαγίπτειν.

Μαγειρικὸς, ἡ, ὸ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius: ut μαγειρικὴ σκοδίη apud Athen. Et μαγειρικὴ τέχνη, apud Plat. lib. 1. de rep.

Μαγειρεύω, coquinariam factito, coquus sum seu coquum ago: Plut. in quæst. Rom.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidam τὸν ἀπλῶς vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον apud Dion. Long.

Μαγειρίσκος, q. d. coquulus: apud Athen. l. 7.

Ἀρχιμάγειρος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

Μαγδαλιὰ μαγὶς, μάγμα. vide in Μάσσω.

ΜΑ΄ΓΝΗΣ, ητος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam jactus tesserarii ludi seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui & μαγνήτης dicitur, vel etiam in fœm. μαγνῆτις, propterea quòd in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia. Nicand. ab inventore appellatum scribit Alex. Aphr. probl. 1. ἕλκεται ὑπὸ μάγνητος σιδήρου. Et in præfat. probl. λίθος ἡ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον.

ΜΑ΄ΓΟΣ, ου, ὁ, Perficum vocabulum est, significans sapientem, seu rerum divinarum & naturalium peritum. Ii herbarum gemmarumq; & aliorum vires callebant, miracula edebant, divinabant, & ob futurorum prædictionem & vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus gravioribus consulebantur, ut patet ex Cic. de divin. Strab. l. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. & 8. Plut. in Alex. Herodian. lib. 4. Hinc factum ut in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præstigiatore & venefico: ut apud Aeschin. in Ctes. ἔτε φρενώνδης, οὔτε Εὐρυβάτης, οὔτ' ἄλλος ὑδὲς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Et Soph. Υἱὸς μάγου τοιοῦδε μηχανορράφου. ¶ Adjectivè etiam accipitur pro, magicæ artis peritus, magica vi instructus: ut apud Plat. in Axiocho, Γωβρύης ἀνὴρ μάγος. Et in Epigr. Καὶ κεστὸν φωνέσαι μαγωτέρῳ, in sermone cestum Veneris superans velut magicis incantationibus.

Μαγικὸς, ἡ, ὸ, præstigiatorius, veneficus.

Μαγεύω, magus sum, magicas artes calleo: ut apud Plut. in Artox. & in apophth. Cyrus minor in ep. ad Laced. dicit se φιλοσοφεῖν μᾶλλον καὶ μαγεύειν βέλτιον τὸν ἀδελφόν. Item, utor magicis artibus, seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa. παραγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσασθαι φάσκουσιν, illos magicis usos artibus, seu præstigiis Jovem deduxisse.

Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ, insidiæ magicæ. Plut. in Eror.

Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, ut & μάγος: ut Plat. in Alcib. majore scribit. τὴν μαγείαν, Persicam fuisse θεῶν θεραπείαν. Item pro arte præstigiatrice, incantatrice, venefica. Vide Plin. l. 14. c. 17. & l. 30. c. 1. & 2.

Καταμαγεύω, (comp.) magicis incantationibus occupo. Luc. ἓξ' ὅλον με καταμαγεύσας.

ΜΑΓΥ΄ΔΑΡΙΣ, magudaris: radix silphii, seu laserpitii. Dioscor. l. 3. c. 94. Theoph. hist. pl. l. 6. c. 3.

ΜΑΔΟ΄Σ, ῶτος, ὁ, adject. lævis, glaber, depilis: apud Theophr. ¶ Item Doricè, pro μαζὸς, ut tradit Eust.

Μαδαρὸς, ᾶ, ὸν, idem cum μαδὸς, depilis, glaber, lævis. ut apud Aristot. hist. an. l. 4. μαδαρὰ γίνονται.

Περιμάδης, Ionicè pro περιμάδαρος, circumquaque glaber. ut τὰ περιμάδεα ἕλκεα, Hippoc. aph. l. 6.

Μαδαρότης, glabrities, lævor ex defluvio pilorum Hippoc. περὶ χυμῶν.

Μαδάρωσις, idem quod μαδαρότης, apud Gal. Vide Aet. l. 7. c. 80. Paul. Aegin. l. 3. c. 22. & Act. περὶ ἀλφον. παθῶν, l. 2. c. 7.

Μαδάω, ῶ, lævis & depilis sum. Aristoph. in Plut. πρὸς σοῦτιν ῥυπῶντα, κυφὸν ῥυσὸν μαδῶντα, ταδί. ¶ Item neutr. madeo, madidus sum. Theoph. hist. pl. l. 4. νοσεῖ) συκῆ καὶ ὅταν ἐπομβρίαι γίνηται, τὰ γὰρ φύλλα τὰ ἅπαντα μαδᾷ.

Μαδάλλω, glabro, depilo. apud Hesych.

Μαδίζω, idem quod μαδάλλω. Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδᾶν, apud Hippoc. γυναικ. lib. 2. καὶ ὧν μαδίσῃ, κύμινον ἐμπλάσσε.

Μάδισις, εως, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities & lævor è defluvio pilorum. Ponitur inter plantarum vitia apud Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 12. Reperitur & μάδησις per η, à μαδάω, apud Hippoc. Epidem. l. 3. sect. 3.

Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo glabratur cutis, id quo cutis redditur lævis & depilis, vulsella, sive volsella.

ΜΑ΄ΖΑ, ης, ἡ, maza. Athen. l. 14. scribit initio μᾶζαν vocatam fuisse vulgarem quendam & communem cibum ex farina: quum verò postea delicatius & majori cum luxu pararetur, κοπτὸν appellatam fuisse. Hesych. verò μᾶζαν exp. farinam subactam aqua & oleo. Aristoph. verò schol. & Suid. propriè significare scribunt edulium ex lacte & frumento. Nonnulli nauticum panem vulgò bis coctum, intelligunt. Xen. Pæd. 1. καὶ μᾶζα καὶ ἄρτος πᾶσιν φαγεῖν. ✠ Apollodorus apud Athen. l. 14. à μασσάω derivari scribit: ipse verò Athen. à μάσσω derivat, quem & Eust. sequitur. Scribitur & παροξυτόνως μάζα.

Μάζιος, ὁ, è maza factus. Hesych.

Μάζιον, parva maza: apud Athen. l. 2. Μαζίσκη, ἡ, idem: apud Aristoph. in Equit.

Μαζάω, mazas pinso, seu coquo; mazas subigo & conformo. Hesych.

Ὑπερμαζάω, (comp.) supra modum luxurior in mazis parandis: Athen. l. 14. Exponitur etiam; lascivio præ nimia saturitate & luxu, petulans sum ex nimio mazarum delicatarum esu. Poll. Accipitur & generalius, ut apud Alciphr. ὑπερεμαζᾶς ἡ μέμνησαι, ἀκόλαστος γάρ τις λοιδορεῖν γυναικὸς ἐρᾷν. ¶ Significat etiam turgidiores habere mammas: à Μαζὸς: quod vide suo loco.

ΜΑΖΟ΄Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla. Il. ω. Ἔκτωρ δ' ἀνιηθεὶς τε, γυναικί τε ἧσιν ἄλοχος μαζόν, Iliad. χ, dicitur mulier μαζὸν ὑπέχει, præbere mammam. Dicitur & de mamma viri: ut Il. λ, Τὸν μὲν ὑπαὶ μαζοῖσιν ἐϋξόου ἔγχος ἔπηξε βάλε δ' ἀμφὶ θυείῃ. Sic Il. δ, Νεφρὸν μὲν μαζῷ πέλασεν, πέξῃ δὲ σίδηρον. ¶ Item pro nutrice, apud Callim. ut vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus, *Nutricum tenus extantes è gurgite vasto.* Pro μαζὸς Doricè dicitur μασσὸς: ut apud Theoc. Idyl. 3. v. 16. Μασσὸν ἐθήλαζε. ✠ A' μυζᾶν derivari tradit Eust. alii autem à μάσσειν, quod est ἁπτεσθαι.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma: Eur. in Hec. Μαστὸς τ' ἐδήχθη, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα. Dicitur & de brutis: ut apud Aristot. (de vitulo marino) μαστὸς δ' ἔχει δύο, καθάπερ καὶ θηλάζοντα τὰ τῶν τέκνων. ¶ Item metaph. tumulus, collis, idem quod λόφος, apud Xen. In retibus μαστὸς dicitur; quod additur τοῖς ἐνόδιοις: apud Xen. in Cyn. τὰ μὲν ἐνόδια ἐκάλουν μαστούς. vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam, ap. Paphios: ut est apud Ath. l. 11. ✠ Grammatici quidam à μεστὸς derivari scribunt, quòd sit μεστὸς γάλακτος: & de muliebri mamma dici tradunt. Alii à verbo μασσάω, i. e. quæro: quòd infantes in mammis lac quærant. At simplicior videtur deductio ex μαζός.

Μαστεύζω, labra cõtraho, in modum lactantium puerorum. Aristoph. in Ach. Ὁ δ' ὑπὸ γήρως μαστεύζει. Vide & in Μασύομαι.

Μαστὸς, idem quod μαστὸς: seu in compositione potius invenitur.

Composita: ac primùm ex μαζός.

Μεσομάζιος, α. ὁ, (q. d. intermamillaris) qui est medius inter mamillas ambas seu mammas: ut στῆθος μεσομάζιον, pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas seu mamillas: Il. ε. Interdum tamen μεσομάζιον sine adjectione exp. pectus, ut apud Anacreontem in ea oda qua sibi Bathillum depingi jubet.

Ὑπερμαζᾶν, turgidiores habere mammas, mammosam esse Synes. ep. 4. αὐτὴν μὲν ὑπερμαζᾶσαι καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων. Aliam signif. vide in Μᾶζα.

Ὑπομάζιος, (q. d. submamillaris) qui adhuc est sub mamilla, seu mamma, adhuc lactens. Theophyl. ep. 62.

Composita ex μαστὸς.

Εἰαρόμαστος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ἐπιμαστίδιος, α, ὁ, mammæ admotus, lactens. apud Luc. & Suid. Pro eodem dici & ἐπιμάστιος scribit Poll. l. 2.

Ἐπίμαστος verò, vide in comp. à μαστεύω.

Composita ex μαστὸς.

Βότρυς (pro quo scribitur etiam βότρυτος per τ) uva quædam à crassitudine ita vocata, aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem.

Μεγαλόμαστος, dicitur fœmina quæ magnas habet mammas, mammosa.

Μάθημα, μάθησις, μαθητὴς, &c. vide in Μανθάνω.

ΜΑΙ΄Α, ας, ἡ, obstetrix, ἡ ὀμφαλοτόμος, (✠ à μάω, vel μαίομαι, i. e. quæro, ut tradit Eust. quòd in partu quæri, i. eidemque ipsa quærere soleat.) Suid. ex Diog. Laërt. Σωκράτης Σαφρονίσκου λιθοξόου καὶ μητρὸς φαιναρέτης μαίας. Et Poll. ex Plat. in Theæt. διδάσκει φαρμάκοις οἷς μαίαις τοῖς δυσκόλοις. Item nutrix: ut Od. τ. Μαῖα τίπ' μ' ἐθέλεις ὀλέσαι, σὺ δὲ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. vide Poll. l. 3. Item avia, patris vel matris mater. Hesych. & Eust. ¶ Est etiam honesta erga ætate grandiorem allocutio, utpote qua honoris causa utebantur natu majores ad nutricem, ut idem Hesych. & Eust annotant. ¶ Item μαῖα, majæ: cancrorum genus: apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 2.

Μαιὰς, άδος, avia, nutrix. Suid.

Μαιόω, obstetrix sum, obstetricem ago.

Μαιόομαι, idem: & quidem usitatius, in signific. etiam activa, pro ἐξάγειν τὸ πεπτόμενον. Plato in Theæt. ἀμφίβρεως δὲ τῷ τε κύουσαι καὶ μὴ γιγνώσκουσι μαιόεσθαι. Et paulò pòst, μαιόεσθαί μὲ ὁ θεὸς ἀναγκάζει γίνεσθαι δὲ ἀπεκώλυσεν. Et apud Luc. μαιόεται ἡ Ἄρτεμις, obstetrix est. apud Philostr. ἐκείνη δὲ πᾶσα ἐμαιώθη μαιόσεσθαι ὡς ἐκ τῆς χώρας, ante tempus educere partum more obstetricis, i. e. excutere & expellere fœtum abortum conciliando. Exponitur etiam νεοτοκοφῶ, apud Suid. Item pro μαίομαι, i. ζητῶ apud eundem.

Μαίδυμα, τό, quod ab obstetrice exactum est, i. partus, τὸ παιδίον. Plato.

Μαίδυσις, εως, ἡ, obstetricis functio & munus. Plat. in Theæt.

Μαιεία, ἡ, pro eodem. Plat. ibid.

Μαιδυτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. obstetritius, ut μαιδυτικὴ γυνὴ, obstetrix, seu obstetricis artem callens. & μαιδυτικὴ τέχνη, vel μαιδυτικὴ (absolutè) ars obstetricum apud Poll. At μαιδυτικὴν doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula fovet. Laërt. l. 3.

Μαιδυτικῶς, obstetricum more. Poll. l. 4.

Μαίδυτρια, ἡ, obstetrix. Μαιδυτρικῶς, obstetricum ritu. Suid.

Ἀ-μαίδυτος, ος, ὁ ἡ, (comp.) obstetricis manum non expertus. Nonn.

Μαιόομαι, οῦμαι, f. ώσομαι, obstetrix sum, obstetricem ago. idem quod μαιεύομαι. Item eximo & extraho veluti obstetrix. Epigram. l. 2. Υ̓μέας ἀφροσύνη μαιώσατο, τόλμα δ' ἔπηξε. Item parturientem adjuvo enitentem. Ibid. Ἤμπαλιν Ἄρης Ἥρκτῳ μαιοῦται γαστέρος ἡμετέρης. Luc. πῶς τε πικύσας ἐμαιώτο. Sic & apud Plut. in quæst. Plat.

Μαίωσις, obstetricis opera, obstetricis functio & officium. idem cum μαίδυσις & μαιεία, Plat. in Alex.

Μαιωτικὸς, ἡ, ὸν, idem quod μαιδυτικὸς: ut μαιωτικὴ τέχνη, obstetricum ars, apud Plat. in Theæt.

Μαίωτρον, ου, τό, merces seu præmium quod obstetrici persolvitur. Luc.

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, mæander. Phrygiæ fluvius sinuosus atque flexuosus admodum, apud Strab. Inde in cælatura μαίανδρος dicitur lineis discursantibus, nunc per helices & spiras retortis, nunc per gyros & anfractus sinuatis. Ioseph. in Antiq. Iud. μαιάνδρῳ ἐν κρατῆρσι πηχυαῖῳ τὸ ὕψος ἐξεύρασο καὶ σωίζειν λίθων παντοίων τὸν ἰδέων. Inde Mæandratus, in quo mæandri sunt, seu flexuosis mæandris circumductus.

Μαιάνδριος, mæandrius (à flumine) ut Μαιάνδριος χιὼ, apud Athen. l. 2. ἔγχελυς Μαιανδρίη. l. 7. Sic Μαιάνδριον πεδίον, & Μαιάνδριον ὕδωρ, apud Suid.

Μαιμάω, vide in Μάω, i. cupio.

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, F. αινήσομαι, furo, insanio. Plerunq; de iis dicitur qui ita perciti furibundo impetu aguntur, sicut & λυττῶν. Od. λ, ἐπιμὶξ δ' ἔτε μαίνεται Ἄρης. Xe. Pæd. 1. μανόμβρου τῆ φλογμῆ, audacia furentem, Plut. de solert. an. οὗτοι δὲ φασι τὴν βέβαιον μανίαν καὶ ἀλώπεκας. Aliquando remissius accipitur pro παραφρονεῖν, i. desipere: & tam de dictis quàm factis usurpatur. Dem. in Mid. ἐπεὶ ὧν αὖ ἐδόκει ἔτοιμος εἶναι ὑμῖν φλαῦρόν τι ἐμὲ ποιεῖν, ἐγὼ δὲ μανοίμην. Apud Isoc. in orac. de pace, μαίνεσθαι & παραφρονεῖν copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: ut in Epigr. μέλισσα μανιομένη, dicitur ob laborem & assiduitatem. Soph. in Ajace, γελᾷ τοὺς μαινομένους ἄρσι. Apud Plin. l. 21. c. 13. genus quoddam mellis μεμηνὸς dicitur ab insania quam gignit. ¶ In compositione autem postpositum significat vehementem & immoderatam cupiditatem seu libidinem: ut in γυναικομανὴς, ἐρωμανὴς, & similibus. ☞ Derivari autem à μάω, μαῖ, i. λίαν σφοδρῶς μάομαι, tradit Eust.

Μανόλης, ου, ὁ, furens, lymphatus. Bacchi epith. apud Euseb. de præpar. Evang. l. 2. c. 5. Ἀπὸ μανόλης οἶνος dicitur quod ἐν furore agit: apud Gregor. in carm. Lyr. Sic & ἄκρατος μανόλης apud Plut. in lib. περὶ ἀοργησ.

Μανὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa, lymphata. Plutarch. de audiend. poëm. & Il. χ.

Μανία, ἡ, furor, insania: species τῆς παραφροσύνης, ut scribit Gal. l. 2. de caus. sympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quæ μελαγχολία propriè appellatur: ut apud Hipp. aph. 21. l. 6. Plerunque etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus & insanis. Isoc. in Pace. εἰς τοῦτ' ἦλθον ὥστ' ἀνοίας ἀλλὰ μανίας. Aristoph. in Pace, Τὸ δὲ πυρὸ δ' ἡμᾶς τῆ μανίᾳ ἀκάκετε, pro μανίας. A Platone quoq; in Phæd. plures μανίας species recensentur.

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana: ut μανιάδες νόσοι, furiales morbi. Soph. in Ajace.

Μανικὸς, ἡ, ὸν, insanus, aut ad insaniam pronus. Luc. de hist. scrib. ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἀνθρωπος. Isoc. ad Demon. τὸ μὲν γὰρ ἀνόητον τοῦ μανικοῦ. Item insaniam & furorem gignens: ut μανικὸς θρύαξ, solanum furorem afferens: apud Theoph. hist. pl. l. 9. Dioscor. l. 4. c. 63. Plin. l. 21. c. 31. Exponitur etiam divinus ac numine inflatus: apud Aristid. orat. in Iovem.

Μανικῶς, furiosè, furenter.

Μανιώδης, εως, ὁ ἡ, furiosus, insanus, furore percitus: μανιώδης Βάκχος, apud Theoc. Idyl. 27. & μανιώδης ὀρχησις, apud Athen. l. 4. Item insaniam faciens, insaniam gignens, apud Dioscor. l. 4. c. 59. Item vesanus, stultus. Theophr. l. 4.

Μαίνη, ης, ἡ. mœna: piscis qui Dianæ sacrificari solebat, quę μανίας causa esse creditur, ut Eust. scribit in Epigr.

Μανὶς, ίδος, ἡ idem quod μαίνη, apud Athen. l. 7. Vnde λευκομανὶς, mœna candida: Apud Athen. l. 7. Μανίδιον, ου, τό, mœnula, apud Aristot.

Μάνης, ου, ὁ, servus, famulus. Eust. scribit veteres grammaticos derivare à μαίνομαι, quòd plerunq; furibundi videantur servi. Aristoph. in Ran. & in avib. ubi vide schol. Est etiam poculi quædam species apud Athen. l. 11. Dicitur etiam de cottabi ludo, ibidem. Est etiam tesserarii jactus nomen apud Eubulum.

Μαῦπς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præp.

Ἀ'πομαίνομαι, furere seu insanire desino, à furore seu ab insania desisto. Aliquando simpliciter significat furo, insanio, vel vehementer insanio, vehementi furore sum percitus. Luc.

Ἐ'κμαίνομαι, per furo, seu simpli. furo, insanio: idem quod μαίνομαι. Et ἐκμαίνομαι τοῦ τινος, insano amore alicujus rei ducor.

Ἐ'κμαίνω, furore percello, in furorem ago, lympho. Eust.

Ἐ'κμανὴς, ές, ὁ ἡ, furiosus. ὁ ἐξεστηκὼς, vel ὀκνοπικὸς.

Ἐ'μμαίνομαι, furo in, insanio in. Act. Apost. 26.

Ἐ'μμανὴς, furens, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Elect.

Ἐ'μμανῶς, furibunde, furenter. Hesych.

Ἐ'πιμαίνομαι, furo & insanio super aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαί τινι dicitur qui insanit alicujus amore. Plut. in Bruto, ἐγκώμιά τινα Σερβιλίαν ἐπιμανέντα αὐτῷ. Aristoph. in Vesp. ὀδὲν γὰρ ἄτοπος ἀγανῶ πεπεισμένος, οὐδὲ τρόποις ἐπιμόνοις, οὐδ' ἐξεχύθη, neque ullos mores cum impotenti amore deperi.

Ἐ'πιμανὴς, insanus, furiosus. Athen. l. 2.

Κατεμαίνομαι, furore incitatus sum contra, insanio contra. Exponitur etiam furore contendo.

Περιμαίνομαι, furo circum. Hesiod. in Asp. Οἳ νῦν κεκλήγοντες περιμαίνονται ἱερὸν ἄλσος, Φοίβου Ἀπόλλωνος. Exponitur etiam per furo, i. vehementer furo.

Περιμανὴς, valde insanus, mirum in modum insanus.

Συμμαίνομαι, simul insanio. Eurip. in Bacch.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum furo, aut vehementer furo, seu insanio. Item insano amore depereo, insano amore accendor. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione: ac primùm negantia.

Ἀ'εσιμανὲς θάλασσα, mare ventis furens.

Ἐ'ελδμανὲς, ferito, vide in Ἐ'ελς.

Σκοτομανὲς, nox caligo nocturna: quippe in qua μαίνεται ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου. Ponitur Naz. simpliciter pro tenebris & caligine, quemadmodum qui τὸν ἐπέχοντα ἡμᾶς σκοτόμανον. vide & in comp. ex Μάω, luna.

Composita abiicientia.

Ἀκρομανὴς, ές, ὁ ἡ, summo furore correptus, extrema insania laborans. Herodot.

Ἀνδρομανὴς, insaniens viris, insaniens virorum amore, viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: ut contrà vir dicitur γυναικομανὴς.

Ἀνδρομανία, ἡ, virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Greg.

Ἀρειμανὴς & Ἀρημανὴς, (q. d. Marte furens, bellandi amore insanus) Martius, bellicosus. Diony. Alex. ἀρειμανέων Ἀ'εμμαπῶν. Plut. in Themist. & Laërt.

Ἀρειομανὴς, Arianus: ab Ario. in Eccl. hist.

Ἀρειομανίτης, idem apud Theodoritum in Eccl. hist.

Ἀ'σελγομανέω, insana lascivia prurio. Lucian. ἀσελγομανῶν ἐπὶ τῆς μοιχικῆς.

Γυναικομανὴς, mulierum amore insanus, mulierosus. Athen. l. 11.

Γυναιμανὴς, idem. Il. γ.

Γυναικομανία, insanus mulierum amor. Athen. ibid. pro quo & γυναιμανία per syncopen.

Γυναικομανέω, οῦμαι, insano mulierum amore flagro.

Δαιμονομανία, insanus dæmonum amor. (i. e. quo quis prosequitur dæmonum cultum) insana quædam idololatria: apud Aretham.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία vel δοξομάνεια, insanus gloriæ amor.

Δορυμανὴς, hasta furens, seu insano hastæ bellandiq; amore captus, bellandi avidissimus.

Εἰδωλομάνεια, seu εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus: apud Areop. & Basil.

Ἐρωθυμανὴς, & ἐρωμανὴς, insanè seu perditè amans. Athen.

Ἐρωθυμανία, vel ἐρωμανία, insanus amor, in Epigr.

Ἐρωθυμανέω, ῶ, insano amore captus sum.

Ἡλιομανὴς, insano Solis amore captus: cicadæ epitheton, quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ. Suid.

Ἡμιμανὴς, semiinsanus: apud Luc.

Θεατρομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor. Philo de vita M. libro 3.

Θεομανὴς, Deorum instinctu furens, cui à Diis furor immissus est. Eurip. de Orest.

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus.

Θυρσομανὴς, thyrso furens: hoc nomine intelligitur Bacchus apud Euripid. in Phœniss. Οὐδὲ τὸν θυρσομανῆ νεβρίδων μετὰ θυιάδων, &c.

Ἱπομανὴς insano equorum amore flagrans, vel qui supra modum equis studet. Apud Soph. in Ajace, σὲ τὸν ἱπομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντ', quidam ad Ajacem referentes exp. τὸν μεγάλως μαινόμενον: alii de prato dici putantes exponunt τὸν εὐανθῆ, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται, vel τὸν ἄγαν μεμηνότα καὶ αὐθάδη καὶ ἀνυπείξονα τῷ

τῆ χλοῆ. vide in ſchol. Item qui equino more libidinis extimulatur furiis. Eſt etiam valde inſanus: nam apud Græcos ἱππ- & βᾶς in compoſitione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus eſt, præſertim cùm agitur in venerem.

Ἵππομανὲς, frutex eſt alio nomine ἀπόκυνον & κυνοκράμβη dictus: equis præſertim, ſi eo veſcantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theoc. Idyl. 2. Ἵππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαν Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὄρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus deſiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis innaſcitur. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 22. Plin. l. 8. c. 42. Hinc translato vocabulo ſuccum etiam qui ex tithymalo exprimitur hippomanes appellaſſe Theoph. hiſt. pl. l. 9. traditur: ubi tamen ſunt qui ἱπποφαὲς legant. Item virus quod ex equarum equientium naturalibus diſtillat. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 18.

Ἱππομανέω, ῶ, equorum inſano amore ducor, magnoperè equis delector. Syneſ. item equio. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. Eſt etiam more equarum ad rabiem coitus agi, ſeu libidinis furiis ſtimulari, ut innuit Ariſt. ibid.

Ἱππομανία, veſanus equorum amor, nimirum equorum ſtudium. Item inſanum ſtudium equorum curulium. Luc. in Nigr.

Καρπομανὴς, q. d. inſanè fructificans, luxuriãs fructu. Apud Soph. in Perilao pro εἰς κόρον ἐξυβρίζουσα accipi teſtatur Heſych.

Λογομανέω, ῶ, literis & diſciplinis vehementer incumbo. q. d. literarum quodam inſano amore teneer: apud Chion.

Μανομανὴς, cantu inſaniens: vel à Muſis afflatus. in Epigr.

Μανομανία, furor muſicus: vel inſana canendi cupiditas. Plut. ſymp. 7.

Μανομανέω, ῶ, inſano muſarum aut muſices amore flagro, vel à Muſis afflatus ſum, Athen. l. 4.

Ξενομανέω, peregrinis rebus & mercibus externis ſeu exoticis ſupra modum delector. Plut. de amore divitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum & mercium exoticarum amor, vel nimium & inconſultum exterorum ſtudium.

Ξυλομανέω, ῶ, inſanio gignendis ſarmentis. Et pro, ſylveſco, dicitur q; de vitibus & arboribus, quando propter ramorum foliorumq; copiam luxuriant: apud Theophr.

Οἰκομανία, inſanus ædium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, inſano vini amore captus. Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, inſani œſtri amans, qui furore velut œſtro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανία, ut apud Hippoc. ep. ad Demag οἰστρομανίῃ ἔχῃ τὰ ἀπλαγέως, inſano libidinis œſtro ſtimulatur, inſano intemperantiæ ſtimulo agitatur.

Ὁπλομανέω, inſano armorum amore ducor. Athen. l. 6. Syneſ. epiſt. 107.

Ὀρνιθομανὴς, qui aves inſano amore deperit, qui avium alendarum inſano ſtudio tenetur.

Ὀρνιθομανία, inſanum ſtudium alendarum avium.

Ὀρνιθομανέω, inſano avium alendarum amore captus ſum. Ariſtophan.

Ὀρτυγομανία, inſanus cotturnicum amor. Athen. l. 11.

Ὀρχομανέω, inſano turbarum amore teneor, vel inſano turbæ popularis amore ducor.

Παιδομανὴς, qui puerorum amore inſanit.

Παιδομανία, inſanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut. in Erot.

Πορνομανὴς, meretrices inſano amore proſequens.

Σοφιστομανῶ, inſano ſophiſtarum amore flagro, i. nimis ſtudioſus ſophiſtarum ſectator ſum. Greg.

Τεχνομανὲς, herba de qua Dioſc. l. 4. c. 119. & Plin. l. 27. c. ult. ſic appellata ab inſana quadam in materiã & folia luxuria. in quę ſe largiſſimè ac velut furioſè effundit: alii à μανὸς derivãt quòd raræ cuti capillos defluentes raperet, & renaſci faciat.

Τυφομανία, inſolentia & faſtus cum furore, ſeu furor cum inſolentia & faſtu conjunctus. Plut. ſcribitur & τυφωμανίη, & dicitur morbus eſſe è phreneſi & veterno mixtus. Gal. in lex. Hipp. Legitur & τυφλωμανίη pro eodem.

Ὑλομανὴς, inſano ſylvarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet ſylvis. Heſych.

Ὑλομανέω, ῶ, ſylveſco, inutili fruticatione luxurio & ferè inſanio. frondibus ac ſarmentis luxurio. Conſtantin. Geopon. l. 5. Translatum eſt & ad homines, & ſignif. luxurio ſeu eluxurio. Plut. de aud. Poëm. ἐξυβρίζῃ καὶ ὑλομανᾷ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικήν. Sic & apud Syneſ. & Chryſoſt.

Decomp. Καθυλομανέω, ῶ, frondibus & foliis luxurio, ſeu ſupervacuis frondibus luxurians ſylveſco. Metaphor. de muliebri libidine dicitur. apud Hippoc. in ep. ad Dion.

Φηρομανὴς, inſaniens in feras, qui inſano ferarum amore tenetur. Bacchi epith. in Epigr.

Φυλλομανέω, ῶ, q. d. foliis inſano, i. inſana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam, foliis luxurio: apud Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 7.

Χερσομανέω, ῶ, inculta aſperitate inſanio, i. e. deſertus & incultus fio, ſylveſco: incultam naturam induo. Metaph. apud Greg. in epitaphio patris.

Χορτομανέω, ῶ, gramine herbisque virentibus inſanio, ſeu luxurio gramine & virentib. herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom.

Χρυσομανὴς, auri amore inſaniens. in Epigr. & apud Baſil.

Χρυσομανέω, ῶ, inſano auri amore teneor. Suid.

Μαίομαι, vide in Μάω. Μαίομαι, &c in Μάω.

Μάκαρ, αρος, ὁ ἡ, τὸ, beatus, felix. Iliad. γ Ὣ μάκαρ Ἀτρεΐδη, &c. Dii quoque μάκαρες dicuntur, quia omnium beatiſſimam vitam degunt. Iliad. α, Πρέσβα θεῶν μακάρων πρὸς πάντων ἀνθρώπων. Et abſolutè, ut apud Heſiod. in Erg. ἔρδειν μακάρεσσιν ἐρωὲς ἐπὶ βωμοῖς. Et Callim. μακάρεσσιν ὀλίζοσι, diis minoribus. Μάκαρες dicuntur etiam qui poſt mortem beati habentur. Heſiod. in Erg. τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται Δεύτεροι. Sic & apud Demoſth. in epitaph. ὦ μάκαρες νήσοις. &c. Euſtat. μάκαρας dictum ſcribit παρὰ τὸ μὴ κατακεῖσθαι κηρί. Ariſtot. verò ethic. 7. cap. 11. ait quoſdam τὸν μάκαρα denominaſſe ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

Μακάρεως, ᾱ, ὁ, idem quod μάκαρ, ſed in proſa uſitatius. Ariſtot. eth. 1. c. 7. ἐδεῖ μακαρίου καὶ εὐδαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα. Aliquando cum genit. ut Ariſtoph. in Veſp. ὦ μακαρίτε τῆς ἀπαιδίας. Idem ὦ μακαρίτε τῆς τύχης. Item defunctus, qui ſepelitur. Plat. lib. 12. de leg.

Μακαρία, locus apud inferos in quo ii qui poſt hanc vitam beati habentur, degunt: locus vitæ beatæ. Ariſtoph. in Equit. & Luc. in Hermot.

Μακαρίως, beatè, feliciter. Ariſtoph.

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, beata: locus apud inferos.

Μακαρίτης, ᾱ, ὁ, idem quod μακαρίτης. Ariſtoph. in Plut.

Μακαρίτης, bene ominandi gratia, vita functos vocabant, quaſi vitæ miſeriis defunctos. Plutarch. in conſol. ad Apollon. Syneſ. ep. 63.

Μακαρίτις, fœm. quæ defuncta eſt, ſeu quæ poſt obitum in beatorum ſedes recepta creditur. Syneſ. ep. 44.

Μακαρίζω, beatum prædico. Od. ο & ρ, ὡς αὖτις σε ὅταν αὐτόμενος μακαρίζοι. Iſoc. in Panath. Θεὸς αὐτὸν ἐπῄνεσε, ἐζήλωσε, ἐμακάρισε. Thuc. l. 5. μακαρίσαντες ὑμᾶς τὸ ἀπρόσκοπον. & ζηλῶμεν τὸ ἄφρον. Ariſtoph. μακαρίζω χείλεσι δ' ἡδέσι τε. Μακαρίζομαι, beatus prædicor, fortunatus judicor. Xenophon. Pæd. 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatisq; prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plutarch. περὶ εὐθυμ. Ariſtotel. rhetor. 1.

Μακαριστὲς, ᾱ, ὁ, qui beatus habetur & prædicatur, quem beatum omnes judicant. Herodot. Xen. apomn. 1. Ariſtop. in Veſp. Et τὸ μακαριστὸν, beatitas beatitudo.

Μάκαρς, αρος, ὁ ἡ, beatus: idem quod μακάριος, ex eoq; per ſyncopen factum, inquit Euſt. derivans inde μακάριστος, beatiſſimus, ſummè beatus, beatior: apud Nonn.

Μακαρτὴς, itidem beatus & opulentus, in Epigr.

Μάκαρος beatus. Etymol.

Μάκαρος, beata, fortunata. Ariſtoph.

Compoſita.

Ἀξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicent. in Apoll. Socr.

Ἐκμακαρίζω, prorſus beatum prædico.

Παμμάκαρ, omni ex parte beatus.

Τελσμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus. Od. ε.

Τελσμακαρίστος, idem Ariſtoph. in Achar. Τελσμακαρίτης, idem Athen.

Τελσμακάριστος, ter beandus; admodum beatus prædicandus. Heſych.

Μακεδὼν vide in Μήκος.

ΜΑΚΕΡ, macer: cortex qui ex India advehitur. vide Dioſc. l. 1. c. 111. Gal. ſimplic. med. l. 7. & τῶν καθ' ἕκαστα 6.

ΜΑΚΚΟΑΝ, deſipere, fatuè & ſtultè ſe gerere: (ſub quidam dictum volunt quaſi μὴ νοεῖν h. e. μὴ νοεῖν, non præcipere animo nec intelligere: alii παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponentes, ſimulare, ſeu præ ſe ferre, non audire, alii dictum volunt παρὰ τὸν μακκὼ, quæ fuerit σκεδὰ καθαρέως νοοῦσα: ut ſit Maccus more ſurdaſtrum eſſe & ſtolidum, quidam & pleonaſmo τοῦ μ. pro ἀκκᾶν, ab Accone quadam famoſæ ſtoliditatis, quæ in ſpeculo conſpicans ſuam imaginem cum ea veluti cum alia confabulari ſolita ſit.) Ariſtoph. in Equit. Καὶ τὸ δῆμος ἐξέστακεν μακκῶν καθήμενον. Et aliquando antè, Ὁ δ', αὐτὸν ὡς ὁρᾷ μεμάκκακάζοντα, Τέχνῃ πεποίηται ubi ſchol. derivat etiam παρὰ τὸ μάτην νοεῖν, quod eſt νοεῖν, exponens ἀνοητάνοντα, παραφρονοῦντα, ληρεῖν, delirantem & negocium non intelligentem.

Μᾶκος, μακρὸς, &c. vide in Μῆκος. Μάκτρα, in Μάσσω.

ΜΑΛΑ, valdè, multum, admodum, vehementer. Iliad. ξ, μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ, Odyſſ. χ, ἐπὶ μάλα δηρὸν, non valde diu.

.Xen. Pæd. 2. μάλα τοῦτό γ' οὐκέτι ὑπήκουον. Et μάλα καλῶς, apud eundem. ¶ Interdum etiam jungitur alii adverbio, ut μάλα καλῶς, vel ἡδέως aut σφόδρα, aut χαλεπῶς, aut alii cuipiam. Sic μάλα μάλις. Plut. in Ageſ. valdè ægrè. Interdum ὁ πυρρίχιος dicitur μάλα σφόδρα. Dicitur & οὐ μάλα, i. e. apprimè, ſeu oppidò quàm. ¶ Verbo etiam junctum reperitur: ut μάλα βυλόμην. Xenoph. Hellen. 6. valdè volens, i.e. cupiens vel expetens. Sic ſæpè apud Homer. μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίσαμαι. ¶ Affirmationi aliquando adhibetur. Iliad. β. Ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχαιοὶ φρεσὶν, ἀλλὰ μυθήσω. Xen. μάλα τοι, φάναι τὸ Ἀλκιβιάδου.

Μᾶλλον (quaſi dicas, validius) magis, amplius vel potius. Plat. in Minoë, νόμος γὰρ ἑκάστοις αὐτῶν ἐστιν ὁμοίως, ἐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δ' ἧττον. Item in Phædro, πίνειν μᾶλλον ἢ πλησίον τῷ παιδὶ τῷ καλῷ. ἢ νεωτέρῳ. Nonnunquam ſequentem habet hanc particulam ἤ, præcedente etiam comparativo. Interdum genitivum habet loco particulæ ἤ, cum ſuo caſu. Demoſth. πρὸ μᾶλλον ἔτι ἐγγεγραμμένον ἔσται ἐμοῦ; Ariſtot. eth. 2. μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίνεται εἶναι, magis dici poteſt una domus, quàm civitas. Dicitur & μᾶλλον τῶν ἄλλων, apud Xenoph. Sic μᾶλλον τῶν συμφερόντων apud Ariſtoph. Dicitur item πολλῷ μᾶλλον ſequente ὅτῳ. Et πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον multo magis. Item οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον & τὸ ἧττον, apud Philoſophos, plus & minus.

Μάλιστα, maximè, item potiſſimùm, præſertim. Interdum ſine caſu, interdum cum genitivo. Nonnunquam dicitur πολλῷ μάλιστα, ut. Lat. multò maximè. Et μάλιστα ὅσον ἡδύναντο, apud Thuc. quàm poterat maximè. Dicitur etiam τὰ μάλιστα, & ἐς τὰ μάλιστα pro μάλιστα, maximè & maxima ex parte. Sæpè ponitur μάλιστα, ſequente ἐὰν μή. Demoſth. in M. d. τῆς δ' ἐσῆς μάλιστα μὲν ἁπάντων ἐὰν μὴ. πάντα τὰ ὄντα ἀφεῖσθαι. Iſoc. in Buſir. enc. μάλιστα μὲν ἐποίησε δὲ μή, &c. ¶ Μάλιστα & μάλιστά γε, adhibetur non rarò affirmativæ reſponſioni, apud Ariſtoph. Xenoph. & Plat. & alios.

Πάμπαλαι, (comp. ex πᾶ & μάλα) haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Ariſtoph. in Plut. Vtitur & Demoſth.

ΜΑΛΑΣΣΩ, ſive μαλάττω, Fut. ξω, mollio. Dioſc. l. 1. c. 64. ποιεῖ δὲ καὶ τὰ ὑστέρα μαλακωτέρους τοὺς κατὰ αὐτὰ σπληρίας. Metaphoricè quoq; accipitur. Plutarch. in ſymp. ſept. ſap. ὁ Διόνυσος, ὥσπερ οὖν πυρὶ, τῷ οἴνῳ μαλάττων τὴν ἦθη καὶ ἀνυργαίνων molliens & mulciens, ſeu lenieus.

Μαλάττομαι, ſeu μαλάττομαι, mollior. Plut. in Alcib. Item metap. Ariſtoph. in Ran. τὸ κρανίον ποθ' ἕως ὅτου μαλάττομαι.

Μάλαγμα, τὸ, malagma: id quo aliquid mollitur, ſeu quod ad molliendum adhibetur Dioſc.

Μάλαξις, mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς, ἡ, ὁ, qui molliri ſeu emolliri poteſt.

Μαλακτικὸς, ἡ, ὁ, qui molliendi ſeu emolliendi vim habet: ut μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia. Galen. ſimpl. fac. lib. 5.

Μαλακτὴς ῆρος, ὁ, qui mollit ſeu emollit. Plut. in Per.

Μαλάχη, ἡ, malua, malache. herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, ut inquit Plin. l. 20. c. 21. Heſiod. in Erg. Οὐδ' ἔσαν οἱ μαλάχης τε καὶ ἀσφοδέλου μέγ' ὄνειαρ. Pro eodem ſcribitur & μολόχη.

Μολοχίτης λίθος, lapis maluæ virorem imitans. Plin. l. 37. c. 8.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, (comp.) arboreſcens malua, ſeu arborea malua: quo nomine vocatur Althæa ſive ibiſcus, maluæ agreſtis ſpecies quam ἀναδένδρομαλάχην etiam Gal. appellat l. 7. ſimpl. pharm.

Μαλακὸς, ἡ, ὁ, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i. durus. Odyſſ. χ. Εὐνῇ σὺν μαλακῇ πεπαλέγμεθα. Et apud Athen. l. 11. Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. ¶ Item mollis, i.e. placidus, lenis, mitis, ut μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoq; & ἔπη dicuntur μαλακοὶ, Od. α, Iliad. α. Homo quoq; dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plutarch. in Pericle, ἐπὶ πολὺ μαλακωτέροις χρήσαντες τοῖς Ἀθηναίοις, minus aſperis. Thuc. l. 3. τὴν ἀκμὴν τῶν πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων, μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας, mitiores, leniores. ¶ Item, mollis, i. effœminatus: & generaliùs pro molli. Ariſtot. eth. 7. c. 7 μαλακὸς τὴν ψυχήν. Sic à Xen. opponuntur μαλακοὶ & ῥᾳσταί. ¶ Item, mollis & remiſſus, ſeu mollis & languidus, qui languidè & animo remiſſo rem aliquam agit. Thuc. l. 2. δοκῶν σὺν τῇ ξυναγωγῇ τὸν πόλεμον μαλακὸν εἶναι. Xen. apomn. l. 1. πρὸς τὸ πονεῖν μαλακὸν ἐποίησεν. ¶ Dicitur etiam μαλακὸς ἀνὴρ, apud Athen. l. 2. Et μαλακὸν λιμένα, apud Plutarch. ſymp. 8. Et μαλακὸς οἶνος, apud Ariſtot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter. Item molliter & remiſſè. Plutarch. Item molliter in malam partem, i.e. effœminatè, in Axioch. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum eſſe. Luc.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. Hom. & Plut.

Μαλακία, mollities: plerunq; de mollitie animi ignava & effœminata. Ariſtot. eth. 3. c. 7. & l. 7. c. 7.

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis & effœminatus.

Μαλακίων, molliculus. Ariſtoph. in concion.

Μαλακιάω, mollis ſum, mollitie laboro, flaccesco. Plerumq; capitur pro, langueo, æger ſum, ægroto. Luc. in Lexip. μαλακιᾷ τὸ σῶμα. Xen. in Cyneg. αἱ κύνες μαλακιῶσαι τὰς ῥῖνας, ἐὰν διψώωσιν αὖθις ἀνέωσι.

Μαλάκιον, muliebre quoddam ornamentum. Heſych. Μαλάκια, mollia, piſcium genus. Gal. l. 3. de anim. facult. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. cap. 6. In hac ſignificatione ſcribitur etiam μαλάχια, apud Suid.

Μαλακιόω, mollio, mollem reddo. Et μαλακιόομαι, mollior, emollior, molliorem me præbeo, vel molleſco, languidior & remiſſior ſum. Xen. Pæd. 3.

Μαλάκωσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω, mollio, malaciſco mollem & effœminatum reddo, Greg. in encom. Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior & languidior fio, ſeu mollior & ignavior reddor. Luc. in Hermotim. Apud Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσθη, mollior & ignavior fuit ad mortem oppetendam. Aliquando molleſco & effœminor. Thuc. l. 2. ἔτι πλείω τοῖς τε δαίλασιν ἐχρῶντο καὶ ἐμαλακίζοντο, ἐμαλακίσθη, emollitus eſt & effœminatus. Item molleſco, languidior fio, dicitur propriè eſſe mulierum prægnantium. Item langueo, ſum infirma valetudine vel potius ſub infirma. Luc. in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω, idem quod μαλάσσω, mollio. Item mollio, id eſt, mollibus verbis perſuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic & apud Soph. in Antig.

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippoc.

Μαλθακὸς, ἡ, ὁ, mollis, idem quod μαλακὸς, ut teſtatur Euſt. ut μαλθακὰ πλοῦτος, coſtæ molles, i. coſtæ nothæ, ex Poll. Et μαλθακὴ γῆ, apud Plut. in lib. περὶ ἀθυμίας. ¶ Item mollis & iners, mollis & remiſſus, ſeu ignavus. Il. ε. μαλθακὸς ἀλκήεσσα. Item mollis & effœminatus, ſeu luxu mollis. Demetr. rhal. ¶ Item languidus, Ariſtoph. in Veſp. καὶ τὸ ξίφος ἐδύνατο καπίχη, ἀλλ' ἤδη μαλθακόν ἐστι, langueſcit & emolleſcit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis & levis annus, apud Hipp. l. 3. epidem. ¶ Pro ἠδὺς accipitur à Suid. apud Ariſtoph. in Ran. τῷ μεθεψηθῆναι ἁπαλῷ τε καὶ μαλθακωτέρῳ, δεξιῶς πρὸς ἀνδρὸς ἐστι.

Μαλθακώδη φάρμακα, ab Hippoc. vocantur pharmaca generis oleoſi.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθάκινος, mollis. unde μαλθακίνη χλαῖνα in Epigr.

Μαλθακόω, mollio.

Μαλθακίζω, mollio, emollio: item mollio animum, mollio pectus, mollibus verbis delinio & permulceo, mollibus verbis flecto. Eurip. in Med. Μαλθακίζομαι, molleſco, gnavia & inertia molleſco, ignaviter ago, langueſco. Plat. in epiſt. Item langueſco, molleſcens debilitor Plut. in ſymp. 4.

Μάλθα ſive μάλθη, ης ἡ, certa emollita. Heſych. Pollucieſt cera qua tabelia judicum illinebatur. Demoſt. pro cor. ὁ μάλθη μὲν ἐμμένων τῷ μαγγανείῳ. Generaliter etiam pro cera tam dura quàm mollita uſurpatur, ſicut Gal. μάλθη eſt ὁ κηρὸς μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος. ¶ Metaph. etiam accipitur pro μαλθακὸς, mollis. Lucil. l. 28.

Μαλθώδης, malthinus: cereus. Hal. in lex. Hippoc.

Μάλθων, apud Suid. mollis & effœminatus.

Μαλθάω, mollio, vel molho & ſubigo veluti ceram. Heſych.

Μάλκη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex μαλάσσω & μαλακὸς,

Ἀμάλακτος, qui molliri nequit: durus, rigidus.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio aut ſubigo. Ἀναμαλάττομαι, remolleſco. Suid.

Ἀποκαλακίζομαι, mollis ſum & remiſſus ad aliquid agendum, elangueſco, languidè aggredior vel molliter & ignavè. Ariſtot.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

Ἐκμαλάττω, emollio, vel ſimp. mollio.

Εὐμάλακτος, qui facile mollitur, ſeu emollitur, facilè molleſcens.

Καταμαλάττω, mollio & metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio. Καταμαλακίζομαι, emollior, emolleſco. Gregor.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, ſeu emollio.

Προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, ſive prima domus aut cella, in quam ingreſſi in æere verſabantur calido: inde ad lavacra proficiſcebantur: ita dicta quòd in ea corpora præmoliri ſolerent. Gal. l. 9. ſimp.

Προμαλακίω, præmollio, prius mollio. Alex. Aphr.

Συμμαλάττω, unà mollio, vel unà ſubigo.

Ὑπομαλάττω, mollio, vel aliquatenus mollio.

Compoſita ex μάλθη & μαλθάσσω.

Ἀμάλθακτος, qui molliri ſeu emolliri nequit, durus, rigidus. Suid.

Ἐκμαλθακόω, emollio, effœmino.

Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Heſych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delineo, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio. Καταμαλθακίζομαι, emolleſco, elangueſco. Plat. in epiſt.

Μαλεροῦ vide in Μαλός.

ΜΑ'ΛΗ, ης ἡ, ala, axilla. ὑπὸ μάλης ἔχειν Xen. Hell. 2. ſub ala habere ſeu geſtare, i.e. occultum habere. Sic ὑπὸ μάλης κρύπτειν, apud Syneſ. & Luc. Sic aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i.e. clanculum, apud Dem. in Aph.

Μάλθα, &c. vide in Μαλάσσω.

ΜΑ'ΛΙΣ, veternorum morbus. Apſyrt.

Μαλιάω, ῶ, malide laboro.

Μαλιασμός, ὁ, idem quod μάλις.

Μάλιστα, vide in Μάλα.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio & ſtupor ex frigore, cujuſmodi torpor dicitur etiam νάρκη. Nicand. in Ther. ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀείρῃ Μάλκαι ἐπισθενέουσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων. ſ. vbi ſchol. μάλκας eſſe dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας ἀφ' ὧν τοῦ τε κρύους ὑποῤῥοὴ, ἢ τὰ χάμετλα ἤδιον αἰ ῥίζαι τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Plinius appellat perniones & perniunculos.

Μαλκίω, frigore contrahor, ex frigore obtorpeſco. Dem. Phil. 4. Dicitur & μαλκέω Ionicè & Poëticè. Nicand.

Μαλκιάω, idem quod μαλκέω Arat. in Phœn.

Μάλκιος, ος ον, frigidus. Et ſuperlat. Μαλκίστατον, frigidiſſimum. apud Suid.

Μᾶλλον, vide in Μάλα.

ΜΑΛΛΟ'Σ, ὅ, vellus, lana, lana promiſſa. Heſiod. in Erg. Εἰροπόκοις δ' οἷες μαλλοῖς κατατεθείαται. ab Heſych. exp. etiam promiſſa coma: & cirrus ſeu cincinnus. ſ. Ἀμάλλον, i. ovis derivari dicitur.

Μαλλωτός, ή, όν, lanatus, villoſus, ſeu vellere denſus, vellere hirtus, ut Plato comicus dixit μαλλωτὰς χλαμύδας. Fœmininum μαλλωτὴ, ſubſtantivè ponitur pro μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata, vellus.

Compoſita.

Ἀκρόμαλλος, ος, ὁ καὶ ἡ, ſummè villoſus. Strabo.

Ἀμφίμαλλος, utrinq; villoſus, utrinq; villis hirtus: ut ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.

Βαθύμαλλος, profunda ſeu promiſſa habens vellera. Pind.

Δασύμαλλος, (q.d. denſipilis, ſeu denſivillus) valde villoſus, lanoſus Od. ι.

Δρακοντόμαλλος, dracontino crine, Aeſchyl. in Prometh.

Ἑτερόμαλλος, altera tantum parte villoſus: ut ἑτερόμαλλοι τάπητες, Euſt. ex Paul.

Πηξίμαλλος, exp. habens vellus nigrum vel album: à πηγὸς ſignificante μέλας, item λευκός. Il. γ.

Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non ſimplex, verſipellis. metaphora ſumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.

Τελχόμαλλος, villoſus, lanigerus: τελχόμαλλος, ος, in Epigr.

Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip. in Oreſt.

Μᾶλον, vide in Μῆλον.

ΜΑΛΟ'Σ, ὅ, tener, idem quod ἁμαλὸς, ex quo factum ajunt. Il. ν. quidam legunt ἄφαρ μαλὸν, alii ἄξαν ἁμαλόν. ¶ Exponitur etiam, albus, candidus: item exitioſus.

Μαλερὸς, ὁ, ἡ, ignis eſt epith. apud Homerum, Iliad. υ. & Heſiod. in Aſp. Exponitur uſtivus, fervidus, lucidus: item exitioſus, perniciоſus.

Μερόμαλος, plantæ ſpecies, apud Hippocrat. libro 2. de morbis mul.

ΜΑΜΗΡΑ', ſive μαμιρὰ aut μαμιρὸς, medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myreſp. & Paul. Aegin. qui ejus meminit l. 3. c. 22. titulo de cicatricibus & albuginibus. Idem lib. 7. in ſerie τῶν μ, Μαμιρᾶς (inquit) ἐστὶν ῥιζίον τι πόας ἐστὶν ἔχον ὥσπερ κονδύλους τινάς. ὁποῖαι βολάς τινὰς λευκώματα λεπτὰ ποιεῖται, δηλονότι ῥιπτικὴν ὑπάρχον δυνάμεως. Sunt qui idem eſſe velint quod Doronicum Romanum.

ΜΑ'ΜΜΑ, & μάμμη, & μαμμαία. apud Euſt. Ariſtoph. grammat. tradit eſſe voces puerulorum ad matrem aut ſenem, ſicut ἀττᾶ, πάππα, παππᾶ. ¶ Exp. etiam avia.

Μαμμία mater, & avia: ut μάμμη. Suid.

Μαμμίον diminutivè & blandientium more dicitur ἡ μάμμη.

Compoſita.

Προμάμμη proavia. Τριτομάμμια, tritavia.

ΜΑΜΜΑ'Ν, vox eſt pueruli ſignificans panem. apud Ariſtoph. in Nub. Μαμμᾶν δ' οὐ κατέπτυκε, δεινὸν σιτίον ἄνθρωπον ὄντα.

Μαὶ, vide in Μάω & in Μαῖα. Μαῖας, vide in Μάνης.

ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, ης, ἡ, exponitur corium, pellis. Ἔρεμα Apſyrt. in Hippiat. τὸ ἵππον σκεπάζειν τῇ ἀμάξῃ κρίνουσι, ἐρεμᾶσθαι ἀφ' οὗ καὶ ἐμπλέκεσθαι τὰ μανδάκια.

Μανδακηδὸν, ad cutim. σὺν χρῷ, ibid.

ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν, ὅ, τὸ, oſculi ſeu baſii genus quoddam. Ariſtop. in Acha φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίον, τὸ ταδὶ πιεῖν διδοῦσ', καὶ μὴ μανδαλωτὸν αὖ. Schol. ſcribit fuiſſe amatorium oſculum, in eoque baſiantis linguam lambi ſolitam fuiſſe.

ΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, ſtabulum, caula: ſeu clauſtrum & ſeptum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiam ſpelunca, apud Theoc. Idyll. 5. Item locus in quo torcularia ſunt, & uvæ exprimuntur.

Μανδρώδης, ους, τὸ, caula.

ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, ου, ὁ, planta eſt, cui ineſt vis corporis ſenſuumq; obſtupefactrix & ſomnifica. Vnde proverbialiter μανδραγόραν ἐκπεπωκέναι dicuntur, qui in rebus gerendis dormitant & veterno quodam correpti ſunt. Plura vide apud Dioſc. l. 4. c. 76. apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 2. Plin. l. 25. c. 13. A Romanis ſic etiam appellatur canina malus, ſeu terreſtris. à Pythagora verò propter divaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος nominatur.

Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragora conditum. de quo Dioſc. l. 5. c. 81.

Μανδραγορίζω, videtur ſignificare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

ΜΑΝΘΑ'ΝΩ, (F. μήσομαι, P. πκα, aor. 2. ἔμαθον) diſco. Od. ρ. Ἀλλ' ἴσθ' οὐδὲ δὴ ἔρξαν κάκ' ἔμαθεν, Xen. Pæd. 1. μαθὲ δέμας, ὦ πάτ, καὶ τύδε (ἔφη) τὰ μέγιστα, diſce ex me hæc. Plato. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, diſco ex aliis. Cum genitivo pretii, apud Ariſtoph. in Nub. παλαιότατ' ἔτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitivo, ut Xenoph. μανθάνω ἱππεύειν. Cum participio ut Ariſtot. pol. 8. μανθάνω ᾄδων, diſco canere. Item intelligo, percipio, animadverto: idem interdum quod σωίημι ut apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὴ ὦ Ἱππία καὶ σοῦ ὡδὶ μανθάνει ὁ λέγεις Sic & alibi.

Μάθημα, τὸ, quod quis didicit ſeu diſcit: diſciplina. Xen. de re equ. Thuc. l. 1. Per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt diſciplinæ ſeu artes aut ſcientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum Xen. Pæd. 2.

Μαθηματικὸς, ἡ, όν, (q.d. diſciplinarius) ad diſciplinas pertinens, ſeu ad diſciplinas aptus. Plut. in lib. de virt. mor. Item diſcendi cupidus. Plato. Item docilis. Ariſtot. metaph. l. 11. Item ad mathemata pertinens, pertinens ad mathematicos, mathematicus: ut μαθηματικὴ ζήτησις, apud Ariſt. Et μαθηματικὴ, ſub ἐπιστήμη. Plut. Item mathematicarum diſciplinarum peritus, Ariſt. eth. 6. c. 8. & l. 11. c. 3.

Μαθηματικῶς, mathematicè, mathematicorum more.

Μάθησις, εως, ἡ, (q.d. diſcentia) ipſa diſcendi actio, cognitio, perceptio. Ariſtotel. polit. 8. ἡ γὰρ πρᾶξις μανθάνοντες, μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις.

Μαθητὸς, (q.d. diſcibilis) qui diſci poteſt, Ariſtot eth. 6.

Μαθητὴς, ὁ, diſcipulus. Epig. l. 2. Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων, & Πλάτωνος μαθητὴς, ſæpe ap. Plut. &c. Et fœm. μαθήτρια & μαθητὶς, diſcipula. Laërt. in Speuſippo.

Μαθητεύω, diſcipulus ſum, ſum auditor. Plut. in vita Iſocrat. ἐμαθήτευσε δὲ αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo, Matth. ult. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.

Μαθητεύομαι, doceor. Baſil. Μαθητεία, ἡ, inſtitutio quæ traditur diſcipulo, vel diſciplina ſeu doctrina, Greg.

Μαθητάω, ῶ, diſcipulus eſſe cupio, diſcere cupio. Syneſ. καὶ τοῦτό γε φύσιν ἐμακρόζηλον καὶ ἐμαθητῶν πολλοί. Et cum dativo: apud eundem. Item cum accuſ. apud Areop.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀναμανθάνω, (q.d. rediſco) denuò diſco, de integro diſco. Heſ.

Ἀντιμανθάνω, contra diſco, ſe contraria diſco, aut viciſſim diſco.

Ἀποκαταμανθάνω, dediſco. Plat. in Phædo. ὥστε ἀπέμαθον κ' ταῦτα ἃ πρότερον ἐλεγον. Plut. in Lyc. φέρειν βακτηρίαν ἀπέμαθεν.

Ἀπομάθησις, (q.d. dediſcentia) oblivio ejus quod didicimus.

Ἐκμανθάνω, diſco ſeu potius perdiſco, intelligo, ſeu cognoſco, Plat. περίεσθ' ἡ φυλακὴ τὸ μὴ ἀδάφθαι, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, diſcere ſeu perdiſcere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν νόον ἀνδρὸς, cognoſcere vel perſpicere.

Ἐπιμανθάνω, diſco pòſt ſeu poſtea, doceor poſtea. Thuc.

Καταμανθάνω, perdiſco, pernoſco. Plat. ἐπιθυμῶ ἔρασθαι ἐχεῖ ἔτι καταμαθεῖν ὁπόσα, &c. amore affectus eſt pernoſcendi. Item animadverto, perpendo. Iſoc. ad Dem. ῥᾴδιον ἡ τοῦτο καταμαθεῖν ἐκ τῶν Ἡρακλείων ἄθλων, facilè hoc animadverti poteſt. Epictetus, τοῦτο σκόπει τὴν φύσιν κατανόησον καὶ καταμάθε perpende.

Decomp. Δυσκαταμάθητος, qui difficilè diſci poteſt ſeu intelligi, aut animadverti. Δυσκαταμαθητὸς, ut vix intelligi ſeu animadverti poſſit.

Μεταμανθάνω, q.d. poſt diſco, i.e. diſco pòſt illud quod antea didiceram, ſeu relicto eo quod antea didiceram. Theod. hiſt. Ecc. l. 1. τοῦτο τῆς σοφίας ἐμοῦ μεταμαθεῖν ἠξιωμένου ἄμεινον Et apud Suid. μετέμαθεν Ἑρμῆς ὢν τὴν τῶν Ἀσυρίων δυσκίνησιαν, Item

discendi rationem muto. Aristot. Et *pro*, dedisco, apud Aeschin.

Προμανθάνω, (q. prædisco) antè disco. Aristoph. in Nub. ἓτ' αὖ σοφισθῆναι ἄσμ' ἐδιδάσκει.

Προσμανθάνω, addisco, insuper disco.

Συμμανθάνω, (q.d. condisco) simul disco, unà disco. Συμμανθάνειν exp. etiam condocefacere, apud Soph. in Ajace. κ' ἐδεῖς ἐπίστασθαί με συμμαθεῖν τόπος: ubi tamen sunt qui exp. etiam cognoscere seu noscere. Item assuefieri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητής, condiscipulus. Plat.

Συμμαθητεύω, simul discere cupio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀμαθής, ές, ὁ ἡ ἡ, indoctus, qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit. Aristoph. in Nub. αὖθις αὖ ἀμαθὴς ἐστὶ βάρβαρος. Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item rusticus. Item ignarus, nescius, rudis: ut ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur & simpliciter, expers: ut ἀμαθὴς ὑπηρεσίας, apud Thuc. Pro ὀλιγομαθής, etiam accipi testatur Eust. & alii grammatici.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti, seu indocti. Thuc. l. 1. Ἀμαθέως, idem.

Ἀμαθία vel ἀμαθίη, ἡ, inscita, ignorantia, ruditas, rerum imperitia. Item rusticitas. Et *peculiariter*, literarum ignorantia. Plut. de aud. Item imprudentia, inconsiderantia. Thuc. l. 3.

Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor. Plat. de rep. l. 7. ἢ ἀμαθαίνουσά πῃ ἁλισκομένη (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγανακτῇ, convicta ignorantiæ. Et cum accus. apud eundem, ὡς τοῖς τοῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν, hæc ignorantibus. Item cum præposit. ἐς, ut ἀμαθαίνων ἐς τοῦτο, rudis ad hæc, apud eundem ibid.

Decomp. Διάμαθοι. Etymol. οἱ αὐτόθεν, ἀπὸ Θείνης λίαν ἀμαθεῖς. Vide & compositum ab ἄμαθος.

Ἀπημαθής, qui nuper discedere cœpit. Item qui nuper didicit, seu intellexit. Eurip. in Hecub. ἀπημαθὴς ἡκιχῶν.

Αὐτομαθής, qui ex seipso didicit, qui nullo præceptore usus est.

Αὐτομαθῶς, discendo ex seipso, sine præceptore.

Δυσμαθής, qui non facilè discit, tardus ad discendum: seu hebes, indocilis. Plat. de rep. l. 2. Item pass. qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animadverti. Eur.

Δυσμαθῶς, non facilè discendo.

Δυσμαθία, tarditas ad discendum, indocilitas. Plat. in ep. Scribitur & δυσμάθεια.

Εὐμαθής, qui facilè discit, docilis. Plat. ep. 7. Item passivè, qui facilè disci potest, intellectu facilis seu cognitu. Luc. de hist. scrib. Soph. in Ajace, Xen. apomn. l. 1. Aristot rhet. 3.

Εὐμαθῶς, ita ut quis facilè discat, seu intelligat, aut facilè discendo seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, seu εὐμάθεια, facilitas in discendo, celeritas ad discendum, docilitas. Luc. de hist. scrib. & Aristot. rhet. 3.

Ἡμιμαθής, semidoctus. Poll. l. 6. c. 36.

Κακομαθής, qui malè didicit, malè doctus.

Νομομαθής, legis peritus. Chrysost.

Ὀλιγομαθής, qui pauca didicit, parum doctus.

Ὁμομαθής, iisdem studiis & disciplinis deditus: Aristot. ethic. 8. c. 13. ubi tamen legitur & ὁμηλικιομαθεῖς.

Ὀψιμαθής, qui serò didicit, seu discere cœpit. Isoc. ad Helen.

Ὀψιμαθία, vel ὀψιμάθεια, sera eruditio. Gell. l. 11. c. 7.

Ὀψιμαθέω, ῶ, serò disco, seu sera ætate. Luc. de merc. cond.

Παιδομαθής, qui à puero didicit: & *ex consequenti* qui in sua quidq; arte optimè facit.

Πολυμαθής, qui multa didicit, multiscius, multum eruditus. Isocr. ad Demon.

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more ejus qui est multarum rerum peritus, seu qui multa didicit.

Πολυμαθία vel πολυμάθεια, multarum rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio seu doctrina. Luc. de salt.

Πραγματειομαθής, cui est rerum usus. Suid.

Ταχυμαθής, qui citò didicit, vel qui citò discit.

Φιλομαθής, cupidus discendi, studiosus discendi. Isocr. ad Dem. Plut. in Symp.

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi.

Φιλομαθία, vel φιλομάθεια, cupiditas discendi. Τὸ φιλομαθὲς pro eodem.

Φιλομαθέω, ῶ, discere cupio, discendi desiderio teneor, apud Plat. de leg. & Strab.

Μανία, μανικὸς, &c. vide in Μαίνομαι.

ΜΑ'ΝΝΑ, sive μάν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Hebraicum esse volunt) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Israëlitas pavit in deserto. Exod. 16. Iosuæ 5. Deut. 8. Ioan. 6. Ioseph. περὶ ἀρχαιολογίας. ¶ Est & manna Arabum, diversa à superiori. Item apud medicos manna thuris dicitur id quod excussum est à thure circa magna onera confracto: de qua plura. Gal. περὶ τύπων. l. 4. & method. l. 5. Dioscor. l. 1. c. 74.

ΜΑ'ΝΝΟΣ, sive μάννος, ου, ὁ, genus ornamenti collaris. Poll. l. 5. c. 16. ait vocem esse Doricam. ✠ Sunt qui derivata hæc existiment à Latino vocabulo manus: ut μάννοι sive μάννοι propriè sint manuum & brachiorum ornamenta, quæ Latinis brachialia & armillæ dicuntur. ¶ At μάννος vide infrà.

Μανιάκης, ου, ὁ, & in plur. μανιάκαι, collaria & brachialia ornamenta, torques. Polyb. & Plut.

Μανάκιον, ου, τὸ, diminut. apud schol. Theoc. Idyll. 11.

ΜΑΝΟ'Σ, ᾶ, ὁ, rarus: ut σπορὰ μανὴ, & φυτεία μανὴ, apud Theoph. de caus. pl. satio rara & amplo distincta intervallo. Interdum & laxus: ut μανὴ σύριγξ, apud Gal. ad Glauc. laxa seu mollis. Aristot. in problem. dicit τὸ μανὸν esse μαλακὸν, & δυνάμενον εἰς αὑτὸ συνιέναι.

Μανότης, raritas seu laxitas.

Μανώδης, idem cum μανὸς, laxus, rarus, vel similis τῷ μανῷ.

Μανάκις, rarò. Hesych.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem & laxiorem reddo: unde pass. μανοῦσθαι, rarescere. Theophr. hist. pl. l. 9.

Μάνωσις, rarefactio: item pro μανότης. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 15.

Composita.

Δυσμανῆ ὕδατα, apud Theoph. hist. pl. l. 7. c. 5. exp. aquæ rarefactu difficiles.

Τελχμανὲς, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Μαίνομαι.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, εως, ὁ, vates, hariolus. Od. ι, Εἴσιέ τις σὺν δαῒ μάντις ἀνὴρ ὑός τε μέγας τε. Od. α, Οὔτε τι μάντις ἐὼν, ἔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. Plat. in Lyc. μάντις ἀγαθὸς. Cum genit. Iliad. α, Μάντι κακῶν, ὃ vates malorum. Invenitur & fœm. gen. ἡ μάντις, apud Athen. ✠ Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, à furore divino quo correpti vates futura prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem seu vates pertinens, ad vatum artem pertinens, aut etiam, vatem efficiens, seu vaticinationem habens: ut ὕδατα μαντικὰ, apud Aristid. & μαντικὸν πέμα Καστελίας, Gregor. Item ἡ μαντικὴ, sub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars. Thuc. l. 5.

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Od. ν. ὃς μαντοσύνῃ ἐπέεσσιν.

Μαντόσυνος: ut κέλευσμα μαντόσυνον, jussum divinum: apud Eurip. in Andr.

Μαντώδης, ες, ὁ ἡ ὁ, vaticinus, fatidicus: ut μαντώδης φωνὴ. Epigr. l. 5. & apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum edo. Od. ο, Ἐνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύεσκε πᾶσι βροτοῖσιν. Et cum accus. Il. τ, Ξανθὲ, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; Sic apud Plat. in ep. φήμην δὲ ἀγαθὴν μαντεύομαι. Et Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίλεκτα. Generaliter interdum signif. conjicio, opinor: ut apud Aristot. in eth. πάθος τι δυσαφαίρετον εἶναι μαντεύομαι. Item oraculũ consulo, seu oraculum peto. Xen. apomn. l. 1. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, consulentibus oraculum. Dicitur etiam μαντεύομαι τοῦ, vel περί τινος: ut apud Plat. in apol. ἐπιλάμπει τὸ μαντεύεσθαι τοῦ περὶ τοῦ θεοῦ. Aesch. in Ctes. Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο περὶ τοῦ θεοῦ. Et apud Athen. Κνωσῷ μαντευομένῳ καὶ σωτῆρας ὁ θεὸς ἔχρησεν.

Μαντεία ἡ, vaticinatio, divinatio. Item vaticinium, oraculum. Luc. in Hermot. Philo de vita M. l. 1. Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντεῖος, adject. q.d. vaticinius, ad vatem pertinens seu ad vaticinationem: ut μαντεῖος ἀοιδὴ, apud Soph. dicitur & μαντικὸς per dialysin pro eodem apud Apoll. Arg. 2. Legitur & μαντὸς, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium oraculum Thucyd. l. 2. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur & μαντεῖον, Od. μ.

Μαύτευμα, vaticinamentum, vaticinium, oraculum. Plat. in ep.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus. Synes.

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem, seu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Composita.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinia daret. Hesych.

Ἀληθόμαντις, verus vates, qui vera vaticinatur: apud Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἀλφιτόμαντις, εως, ἡ, qui è farina vaticinantur. Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex Moschop.

Ἀξινομαντεία, divinatio per securim seu asciam. Plin. l. 36. c. 19.

Ἀπομαντεύομαι, divino. Gal. οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ, qui mentem ipsius divinant.

Ἀστρόμαντις, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Βελομαντία seu βαβδομαντία, genus est vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetram, & commiscentur inscriptæ sive signatæ hominibus singulorum, ut videatur cujus sagitta exeat, & quæ prius civitas debeat expugnari. Hieronym. in Ezech. c. 21.

Βελόμαντις, qui ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit. Hesych.

Γαστρομαντόμαν, q.d. ventre divino. Alciphr.
Decomp. Ε Γαστρίμαντις, vaticinatrix quæ Pytho postea dicta fuit. Suid.
Διαμαντόομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo: Διεμαντόοντ' ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex avibus. Plut. in Cam.
Θεόμαντις, εως, ὁ ἡ, qui Dei instinctu vaticinatur. Plat. in apol.
Θυμόμαντις, qui animo futura prospicit, vates. Hesych.
Ἰχθυόμαντις, εως, ὁ, qui ex piscibus futura prædicit. Athen. l. 8.
Κακόμαντις, malus vates. Pind.
Καλλιμαντόομαι, vaticinor, conjicio: unde apud Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα καλλιμαντόονται, futura conjicere.
Κορακόμαντις, qui ex corvis auguria captat, utitur. Eust. in Od. ξ.
Κοσκινόμαντις, εως, ὁ, vates cribro divinans. Theoc. Idyll. 3. Ἐπικὴ Ἀργεῖοι. πάλαθεν κοσκινόμαντις.
Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus, Pind.
Λιβανόμαντις, qui è thure incenso vaticinatur. Eust.
Μυσόμαντις, exp. jactabundus, qui tales ut plurimum sunt poëtæ. Aristoph. in avib. τῆς περὶ ὁ μυσόμαντις ἄπτερος ὄρνις ὀρθάτης.
Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium evocatis mortuis, responsum quod inferorum umbræ evocatæ de futuris reddunt. Hesych. Vtitur eo & Cic. Tusc. 1.
Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio ejusmodi. Hesych.
Νεκυόμαντις, qui mortuos evocans & scisciras futura vaticinatur.
Νεκυομαντεία, vaticinatio quæ fit evocatis mortuis. Hesych.
Νεκυομαντεῖον, oraculum ejusmodi. Eustat. ex Herodot. Pro quo Ionicè, νεκυομαντήιον dicitur; apud Herodot. l. 5.
Οἰωνόμαντις, εως, ὁ, qui ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eurip. in Phœn.
Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.
Οἰωνομαντικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia auguralis.
Ὀπιμαντεῖον, voce datum responsum.
Ὀρθόμαντις, rectè vaticinans. Pind.
Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus. Plut.
Πρόμαντις, ἡ, mulier quædam oraculi Delphici antistes. Luc. in Hermot. Exponitur etiam, vaticinantium antistes, apud Plut. & Thuc. l. 5. Apud Eurip. in Helen. Μὴ πρόμαντις ἡσυχῶν προβλαμβάνου, ὦ φίλαγρος exp. simpliciter, vaticinans mala.
Προμαντεύομαι, q.d. prævaticinor, ante vaticinor. Herodot.
Προμαντεία, prævaticinatio. Exp. etiam, prærogativa consulendi oraculi, seu primæ partes in consulendo oraculo, ap. Dem. Philipp. 3.
Προμάντευς, (q. d. prævaticinator) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo usus est Lycophron.
Πυθόμαντις ἑστία, Pythûs vatis domus, apud Soph. Dicitur etiam significare, Pythicus vates.
Πυρόμαντις, qui ex igne divinat. ignispex.
Πυρομαντία, divinatio ex igne, ignispicium.
Σεμνόμαντις, venerabilis vates.
Στερνόμαντις, ex cujus pectore dæmon sua responsa dat, seu qui dæmonem in præcordiis habens futura prædicit. Poll. ex Soph.
De comp. Ἐνστερνομαντίας, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.
Σφυδυλόμαντις, qui ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. 7. c. 30.
Ὑδρόμαντις, qui ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur.
Ὑδρομαντεία, ejusmodi per aquas divinatio.
Ὑετόμαντις, epicthon cornicis, apud Euphorionem, ex eo quòd pluvias prædicit. Exponitur pluviæ prænuntia, vel aquæ augur, vel imbrium divina avis imminentium.
Χειρόμαντις, εως, ὁ, ex manu seu manib. divinans, i.ex inspectione manuum. Reperitur & fœm. in plur. num. χειρομάντεις, apud Poll.
Χειρομαντεία, divinatio illa ex inspectione manus seu manuum.
Ψευδόμαντις, falsus fates, mendax vates. Suid.
Ψευδομαντεύομαι falsa vaticinor, falsa reddo oracula.
Ψευδομαντεία, falsa vaticinatio.
Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. in consol. ad Apoll.

Μαπέειν, vide in Μάρπτω.

ΜΑΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma quæ & σμάραγδος appellatur, smaragdus (sic dicta παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τῇ διαυγείᾳ τῶν ἀκτίνων, propterea quòd pellucida sit) Athen. l. 3. ex Menandro, Μάραγδον εἶναι πάντ' ἐστὶ καὶ σάρδιος.
Σμάραγδος, ου, ὁ, idem quod μάραγδος, apud Suid.
Σμαραγδίτης, ου, ὁ καὶ ἡ, smaragdinus, ex smaragdo factus. Item σμαραγδίτης λίθος, Apocal. 4. pro smaragdo.
Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero ictu nitor. Sic ὄρη dicitur σμαραγδίζειν à Basilio & ab Areta.
Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. l. 37. c. 8.

ΜΑΡΑΓΝΑΝ, Plato com. ejus in Cleophonte vocavit τὸν μάστιγα, flagellum seu scuticam, teste Poll. l. 10. c. 13. Euripidem potuisse dicitur pro genere supplicii.

ΜΑΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, marathrum seu fœniculum silvestre, de qua Dioscor. l. 3. c. 81. & Plin. l. 20. c. 23. Eadem vocatur & μάραθος, sine ρ, & gen. masc. ut apud Athen. l. 13. Καὶ τὸν μάραθον ἔδεται, πυρὲς δὲ μάλα.
Ὑππομάραθρον, (*comp.*) fœniculum sylvestre, à magnitudine, qua sativum excedit, ita appellatum: de quo Dioscor. l. 3. c. 82. & Plin. loco citato. Eadem herba divisa voce ἵππιον μάραθρον dicitur à Nic. in Ther. i. fœniculum equinum.

ΜΑΡΑΙΝΩ, Ε. ανῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Isoc. ad Demon. κρᾶσις μὴ χρόνῳ ἀναλώσει ἡ νόσος ἐμάρανε. Soph. πάντ' ὀμέγας χρόνος μαραίνει τε & φλέγει. Hom. hym. in Merc. Ἀνθρακιὰν δ' ἐμάρανε, ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, exedo paulatim. Derivatum esse à μαίρω tradit. Eust.
Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, marcidus seu flaccidus reddor, tabesco, elanguesco seu elangueo. Mosch. in epitaph. Bion. πὰρ δ' αὖθεα πάντ' ἐμαραάνθη, flores omnes marcuêre. Phil. de vita M. l. 3. μὴ χρόνῳ μήκει μαραινόμενον, temporis longitudine non marcescit. Aristot. in probl. ὅσοις μὲν γὰρ μαραινομένῳ & θερμὸν ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπαγχονται, quum calor marcescit & exolescit. Dicitur & πόδε μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur & sensim extinguitur, apud Aristot. de cœlo l. 3. Sic & Homer. Il. ν, φλὸξ μαραινέσθαι dixit.
Μαρασμός, ἑ, ὁ, tabefactio, marcor, & q. d. flacciditas. Item nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes: immodica totius corporis ariditas & consumptio.
Μαρασμώδης, cui inest μαρασμός: cõjunctum habens μαρασμόν, ut μαρασμώδης πυρετός, febris quæ paulatim exest & ad tabem perducit Gal.
Μάρανσις, idem quod μαρασμός. Ab Aristotele sic appellatur senium.
Μαρίλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάραντος, ου, ὁ ἡ, immarcescibilis, nunquam marcescens. Item peculiariter flos, quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed decerptus asservetur, & cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua revivisçat. Vide Plin. l. 21. c. 11. Ἀ quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἐλίχρυσον, ut testatur Dioscor. l. 4. c. 57.
Ἀμαράντινος, qui est ex amaranto: ut ἀμαράντινος στέφανος, apud Philost. in Heroicis.
Ἀπομαραίνω, tabefacio, idem cum μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo. apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.
Ἀπομαραίνομαι, tabefio. idem quod μαραίνομαι. Plut. in Numa, ἀπομαραίνομαι τὸν νόσῳ. Exp. etiam, deficio, collabor, concido. Aristot. in problem. segm. 11. ἀεὶ δέχεται κινοῦντα κινῶν ἀήρ, ἕως οὗ ἀπομαρανθῇ. Item extinguor, perimor, abolesco. Xenophon. in symp. ἀπολείποντος δὲ τότε ἀνάγκη καὶ τὸν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι.
Decomp. Συναπομαραίνω, unà marcescere facio, unà vel simul contabefacio.
Ἐκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.
Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.
Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in pol. præc. διὸ πολλοὶ πρὶν αὐξῆσαι τὸν βῆμα κατεμαράνθησαν.

ΜΑΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, unio. Paus. in Arcad. Et μάργαρος, margaritæ in Epigr.
Μαργαρίτης λίθος, sive μαργαρίτης λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma: vide apud Athen. l. 3. & Aelian. l. 10. c. 14. & l. 15. c. 8. item Plin. l. 9. c. 35.

ΜΑΡΓΟΣ, ου, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Od. π. Μάργε πίνη, &c. i. e. μανόμβρε. Et Od. ψ, μάργῳ τε θεοὶ θέσαν, Plat. in Alcib. 2. ἀλλὰ μάργων τι μοὶ δοκεῖ εἶναι. ¶ Item protervus, petulans, improbè libidinosus: ut apud Theogn. Ἐχθαίρω γυναῖκα τὴν ἑαυτῆς κεδεμόνα, καὶ δρᾷ τε μάργα Οὖς, &c.
Μαργοσύνη, ἡ, insania, vesania, vecordia. Item petulantia, procacitas libidinosa. Greg. Naz. in carm.
Μαργότης, ητος, ἡ, idem. Plut. ex Soph.
Μάργη, ἡ, insania, vel protervia. Hesych.
Μαργώδης, σσος, ὁ ἡ, μάργος, idem cum μάργος, Hesych. & Suid.
Μαργαίνω & μαργάω, ῶ, insanio. Il. ε, Μαργαίνῃν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic & παμμάργων χέρες, manum insanientem. Euripid. in Hecuba.
Μαργίτης, ου, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cujusdam valde stolidi seu fatui, sic appellati ἀπὸ τῆς μαργαίνης, vel μάργος. Sed generaliter quilibet stultus seu fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leviculus: ut apud Luc. Exp. etiam imbellis, iners, apud Plut. πρὸς τὰ μαργίτου ἀποκλῶν αὐτόν.

Composita.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad insaniam usque indulgens, gulosus, helluo, lurco, Aristot. eth. l. 3. c. 13. διὸ κολάζονται οἱ γαστρίμαργοι, ὡς πᾶσι τοῖς ἔργοις ὑπηρετοῦντες αὐτῷ, (γαστέρι.)

Γαστριμαργία, ἡ, ingluvies, immensa gula, helluatio.
Γαστριμαργέω, ῶ, helluor, immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.
Δορίμαργος, hasta furens, bellicosus. Aeschyl.
Ἐγχείμαργος, hasta furens, i. bellicosus.
Ἐγχεσίμαργος, pro eodem. Hesych.
Ἔπίμαργος, insanus. Ἐπιμαργαίνω, insanio. Arat.
Λαίμαργος, ὁ, ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Hesych.
Λαιμαργία, gulositas, ingluvies, voracitas. Plat.
Στόμαργος, loquax, nugator. Aeschyl. Et στόμαργος γλωσσαλγία, apud Eurip. in Med. Vrit. & Hippoc.
Ὑπέρμαργος, insanus supra quam dici potest, vehementer insanus.
Ὑπόμαργος, q. d. subinsanus, substolidus, subvecors: unde ὑπομαργέστερος, apud Herodot. in Thalia.

ΜΑ'ΡΗ, ης, ἡ, & in plur. μάραι antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, ut Eust. scribit.

Composita.

Δυσμαρής, ές, ὁ, ἡ, idem quod δυσχερής, difficilis.
Εὐμαρής, facilis Herodian. l. 6. τὸν πρεσβύτερον εὐμαρῆ παρεῖχεν, facilem transitum præbebat. Sic apud Theoc. Idyl. 15. παρεισθεῖν.
Εὐμαρὲς; num transire facile est?
Εὐμαρέως, & εὐμαρῶς, facilè, nullo negotio, promptè, expeditè. Apoll. Arg. 2. Theoc. Idyll. 14 Herodot. l. 2.
Εὐμάρεια, sive εὐμαρία, ἡ facilitas. Synes. de insomn. Item tranquillitas, apud eundem ep. 57. & Suid. ex Herodot. Pro ἀπόπαυσις, i. secessus accipitur apud Iones: ut apud Herodot. l. 4.
Εὐμαρίζω, allevo.
Εὐμαρὶς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρεῖχε εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etym. & Suid. Sic & apud Poll. l. 7.
Decomp. Ἐξευμαρίζω, facilem reddo. Philo in vita M. l. 1. πάντα ἦν ἐξευμαρίζοντα θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ τῷ δυσκατεργάστῳ, omnia ex facili reddit expedita quæcunq; vult, vel difficillima. Exponitur etiam, paro apparo, εὐτρεπίζω. Hesych.
Κατευμαρίζω, Suid. exp. κατευτρεπίζω. Et οἱ κατευμαρίζοντες Hes. sunt εὐτρεπίζοντες, & οἱ κατασκευάζοντες. Item κατευμαρίζειν ὁδὸν, complanare viam.
Παρεύμαρέω, negligo, facilè transmitto, contemno. Hesych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ, Mariandyni. Hi fuerint olim ab Heracleotis in servitutem redacti, ut οἱ εἵλωτες à Spartanis: unde (sicut εἵλωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, servi. Vide plura apud Athen. l. 6.

ΜΑΡΙ'ΛΑ, sive μαρίλη, ης, pulvis carbonum, favilla. Hippoc. γυναικ. 2. ὅταν ᾖ ἀφάνυρον ὑφ' ὑστέρης ὁ βόθρος, ἐξελεῖν χρὴ τὸ ξύλα, καὶ τὸν ἀνθράκων οἱ δὴ ἀθρέστατοι ἔστωσι καὶ ἀφάνυρον. τοῦτο δὲ ἀποδιδοὺς καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βόθρῳ καταλιπεῖν. Pro pulvere carbonum accipit Aristoph. in Achar. ὑπὸ τῆς δίκης τῆς μαρίλης μοι συχνὴν, ὁ λάρκος ἀνεπίλησεν ὥσπερ σηπία. Sic apud Suid. χαλδοῦς οἷα πυρὸς γέμων κατανεκὴς καὶ μαρίλης. Derivatum videri potest παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, ut sit μεμαραμμένον πῦρ.
Μαριλλᾶσθαι, circa favillas versari.
Μαριλλᾶται, qui favillas tractant.

ΜΑ'ΡΙΣ, εως, ὁ, maris: mensura liquidorum sex cotylarum capax, ut tradit Poll. l. 10. c. 47. Aristot. hist. an. οἶνου μάρις. Polyan. verò l. 4 dicit esse decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ rutilo, resplendeo, vibranti splendore coruscо. Il. π. Σαρπηδὼν, ὡς τε ἕλκος Χάλκεα, μαρμαίρουσα. Athen. l. 14. ex Alcæo, μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ.
Μαρμαρύσσω, idem.
Μαρμαρυγὴ, splendor, seu splendor vibrans, fulgor. Chrysost. ἡ τῶν φαεινοφαλαιῶν καὶ ἀστίδων μαρμαρυγή. Hom. pedum μαρμαρυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut αὐτὰ τὰ παρελάσασθαι, videantur μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radii solares. Odyss. θ.
Μαρμαρυώδης, fulgidos è se radios splendoris vibrans. Hipp. μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα.
Μάρμαρος, albus, candidus, quoniam quæ candicant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. π. ἑτέρῃφι δ' ἀλάζετο πέτρος Μάρμαρον ὀκρυόεντος. Dicitur & μάρμαρος substantivè pro μάρμαρος λίθος. Il. μ. & Od. ι, Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών. Quoddam etiam lapidis genus, nivea albedine insigne, interdum & rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læve, durissimum, μάρμαρον vocant: ut Chryso. de prec. χρυσὸς καὶ πολυτελεῖς λίθοι καὶ μάρμαρα ποιοῦσι τὰς οἰκίας τῶν βασιλέων. Dicitur etiam μάρμαρος fragmētum marmoris poliendo decussum, marmoris cæmentum: vel simpl. cæmentum Plut. symp. 4. in præfat.
Μάρμαρον & μάρμαρα est etiam vitium quoddam veterinorum in Hippiatr.
Μαρμάρεος, & μαρμάρεος, marmoreus, marmori similis nitore, candore, lævore, marmoris modo candens nitensque. Il. ξ, ἅλα μαρμαρέην, æquor seu mare marmoreum. Item è marmore seu albo lapide confectus. Hesiod. in Theog. Ἐνθάδε μαρμαρέαι πύλαι, καὶ λάϊνος οὐδός.

Μάρμαρος, idem. Athen. l. 5. ζῶα μαρμάρεα τὰ ποώδων τυγχάνοντα. Et aliquanto pòst, μαρμάρεον ἄγαλμα τῆς θεᾶς, signum marmoreum, μαρμάρεον ἥλιος, sol marmoreo nitore vibrans. Item qui ex cæmentis marmoris confectus est. Diod. Sicul.
Μαρμαρόεις, εσσα, εν, splendens marmoreo nitore & candore.
Μαρμαρίζω, marmoreo splendore vibro, seu marmoreum exme splendorem vibro. Pind. apud Athen. l. 3. λιὼ πάσδε Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαρίζούσας δράκης.

ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ, pugno. (derivatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀγαπᾶν, h. e. ab irrecōciliabili odio, propterea quòd olim ἐν ταῖς διαλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, in reconciliationibus & fœderib. agnos mactabant. Eustat. verò à μάχη deduci scribit: ut sit propriè ἀφ' ἧχθεος μάχεσθαι.) Il. ω, μαρνάμενον ἀμφ' αὐτόν. Il. ε, μάρναντο δέμας πυρός. Il. ν, οἳ μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας. Et Il. γ, μαρνάμενον Μενελάῳ, pugnantem cum Menelao.

ΜΑ'ΡΠΤΩ, F. ψω, capio, corripio, prehendo: idem quod in prosa λαμβάνω, seu συλλαμβάνω. Il. ο, Μάρψε δ' ἑξείης ὅς τ' ἄπορος ὅστε κύων. Il. ψ, Εὖ τε γὰρ ὑπὸ ἔμαρπτε. Eur. ap. Plut. σίγα καὶ βραδὺς πέδα Στείχουσα μάρψῃ τοὺς κακούς. Sic & Il. ξ & χ, ποσὶ μάρπτειν, assequi pedibus & comprehendere. Aristot. 2. est ἔμαρπον, & præt. med. μέμαρπα. Dicitur & sine ρ, ἔμαπον: unde infinit. μαπεῖν & Ionicè μαπέειν. Hesiod. in Asp. Ἔμπαι μαπέειν, cupientes prehendere.

Composita.

Καταμάρπτω, comprehendo, corripio idem quod καταλαμβάνω. Il. ω, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. Apud Herodot. καταμαρπτὸν φθόνῳ ἐνέκειτο τὸν Θεμιστοκλέα, invidia premens.
Συμμάρπτω, corripio, comprehendo, συναμβάνω. Od. ι. σὺν δ' ἄμφω μάρψας per imesin pro συμμάρψας, duos comprehendens.

ΜΑ'ΡΣΥΠΟΣ, ου, ὁ, marsupium, crumena, loculus, sacculus. Scribitur, & per ι, μάρσιπος, vel (gemino π) μάρσιππος Xen. in anab. εἶδόν τινας ἐν πέτρᾳ μαρσίπους ἱματίων καταπλήρεις. Apud Alex. Trall. μάρσιπον ponitur pro sacculo quo pars dolēs fovetur.
Μαρσύπιον, vel μαρσίπιον, τὸ marsupium, sacculus. Poll. ex Apollodoro Carystio μαρσίπιον πηλίκον.

ΜΑ'ΡΤΥΡ, υρος, ὁ, ἡ, testis. Xen. Pæd. 4. θεοὶ ἦμεν μάρτυρες ἔσεσθαι. Plat. in polit. πόθεν τοι μάρτυρος; Dem. μάρτυρες ἀψευδεῖς. Dicitur μάρτυρας καλεῖν & ἐπάγεσθαι apud Dem. & Isoc. citare & adducere testes. μάρτυρα παρέχεσθαι, testem proferre, apud Plat. l. 8. de leg. Dicitur & μάρτυρας παίσασθαι, & ἐπιθέσθαι & πιέσασθαι, testes adhibere & constituere, apud Plat. Plut. Dem. Thuc. Dicitur & ἐπὶ μάρτυρων, ἀφὶ μαρτύρων, adhibitis testibus apud Xen. Hell. 6. & Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ Apud Christianos usus obtinuit ut μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modò confessione, sed etiam suo sanguine Christi doctrinam sanciverunt. Actor. 22.
Μάρτυς, υος, ὁ, idem quod μάρτυρ: unde & derivari putatur, licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. ξ, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ τοὶ ἄλυμπον ἔχουσι. Sic & Il. α & χ. Hinc & μάρτυς factum esse volunt per syncopen: à quo nulli casus usitati sunt præter nominat. & accus. sing. & dat. plur. Plat. in epist. τούτων δὴ τῶν μάρτυς. Plut. in Phoc. μάρτυσι τοῖς ἐπικαλέσασθαι ἄμεινον ἢ βοηθόν. Dem. pro cor. λοιπὸν ἄμεινον καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούσασιν ὑμῖν χρῆσθαι.
Μαρτυρία, ἡ, testimonium: idipsum quòd à teste dicitur. Plut. de fr. car. Isocr. in Archid. Dem. Interdum sumitur pro ipsa dictione testimonii: ut Od. α. & apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Item pro elogio Synes. Et pro significatione, apud Basil.
Μαρτύριον, τὸ, idem testimonium, seu quod testimonii loco affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro argumento seu indicio quo aliquid velut testimonio confirmatur. Arist. eth. 2. c. 2. Thuc. l. 3. Vsurpatur & pro loco in quo sunt martyrum reliquiæ, in Can. 6. concil. Chalced.
Μαρτυρικὸς, ὁ, qui martyrum est. Greg. in Maccab. encom.
Μαρτύρομαι, testor, testificor, testatum facio, in epist. ad Gal. c. 5. μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, &c. Item testem cito, vel in testimonium voco. Plut. in Alcib. χαλεπὸς φέρειν καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Aristophan. in Plut. ὁρᾷς ἃ πείθει τοῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te testem voco. Ponitur & absolutè μαρτύρομαι, pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους: ut apud Luc. in Tim. παίεις ὦ Τιμών; μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις. Sic & apud Thucyd. l. 6.
Μαρτυρέω, testor, testis sum. Dem. pro cor. μαρτυρῆσαι ἔστι παρεῖναι τοῖς τὰ διαιτητὴ, testantur, testes sunt. Plut. in Pericle, ὃν δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τῶν δικαίων τῶν Ἀθηναίων σῶσαν, ἐμαρτύρησεν αὐτὰ τὰ ῥήματα. Interdum significat, testimonium dico, testimonium perhibeo. Demosthenes pro corona, τὰ σαυτὸν ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Xen. Pæd. 8. αὐτὴ ἑαυτῇ μαρτυρεῖ. Plat. de leg. lib. 11. ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὶς ψευδῆ μαρτυρῆσαι, si insimuletur testis falsi testimonii. Μαρτυρεῖν cum dativ. significat etiam laudes alicui tribuere, seu testimonio suo alium ornare. Sic ad Gal. 4. μαρτυρῶ γὰρ ἐγὼ ὑμῖν, hoc testimonium laudis vobis impertio. Item assentiri alicui, in alicuius sententiam discedere. Xenoph. apom. 1. κἀγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις his & ego assentior. Item

μαρτυρῶ,

μαρτυρῶ, significo, declaro, sæpe apud Basil. Et sum martyr, seu cruciatu in martyrio afficior: ut ὁ ἅγιος Στέφανος πρωτόβολος μαρτυρεῖ, cruciatu in martyrio afficitur, seu primus est martyr. Basil. de pœnitentia.

Μαρτυρέομαι, testib. comprobor, testimonio confirmor. Greg. μαρτυρέμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, cui spiritus testimonium perhibet. Rom. 3. μαρτυρεμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, legis testimonio cõprobata. Exponitur etiam, prædicor, perhibeor, apud Greg. τὸν παλαιὸν οὐ ὕψωσεν, ἡ ταπείνωσις, ἀλλὰ μαρτυρηθέντα.

Μαρτύρημα, testimonium, quod testimonio perhibetur. Eurip.

Composita.

Ἀμάρτυρος, ος, ὁ ἡ, testibus carens, nullo testimonio seu teste probatus. Thuc. l. 2. Plut. de solert. an. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Isoc. oratio scripta, ut quum codex recitatur loco testis.

Ἀμαρτύρως, sine testimonio.

Ἀντιμαρτυρέω, contrarium testor, testimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. ὥσπερ ἐπίτηδες αὐτιμαρτυροῦντες ὧν ὁρῶσιν ἱεροῖς τοῖς ἀγνοτάτοις, velut de industria testimonio ea oppugnantes quæ in religiosissimis sacris faciunt. Idem in Alcib. πολλοὺς ἐκ τοῦ ὀνομάζεσθαι, τῆς ἐπιμαρτυρίας αὐτιμαρτυρήσης. Apud eundem αὐτιμαρτυρεῖν τοῖς λόγοις, contra sensum testificari.

Ἀντιμαρτύρομαι, idem.

Ἀπομαρτυρέω, attestor, testor, testificor.

Ἀπομαρτύρομαι, idem. Plat. in Soph. ἢ ἀλλὰ τέλος τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.

Αὐτομαρτυρέω, de memetipso testor. Laërt. ἐγνώσθη δὲ Ἀνταγόρᾳ τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.

Αὐτόμαρτυς, qui sibi ipse testis est, seu testimonium perhibet. Hesych.

Διαμαρτυρία, ἡ, contestatio, apud Demost. est genus exceptionis, h. e. παραγραφῆς: nimirum instantia litis summotrix peritionis hæreditatis aut bonorum possessionis agnitæ à propinquis.

Διαμαρτυρέω, descripto contestor. Dem. ὁ Ἀφομαρτυρηκὼς νυνί, qui nunc contestatus est. Sic & apud Isæum.

Διαμαρτυρόμαι, testimonium mihi perhibetur: unde τὰ Ἀφομαρτυρημένα, testimonio comprobata. Isoc. Item contestor, deos hominemq; contestor. Dem. Ἀφομαρτυρόμην τὸν βοῶ. Sic & apud Æschin. contra Ctesiph.

Διαμαρτύρομαι, testibus interpositis reclamo, deos homines q; invocando contestor, quiritor. Demosth. Philip. 2. πρὸ ἁπάντων τοῦτ' ἐγὼ διαμαρτύρομαι καὶ σοὶ ἔσων πρόξενος Πύλας. Sic & alibi apud eundem. Item contestor: Idem, ἔδει Ἀφομαρτύρασθαι ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἐστι πεπραγμένον πρὸς συμβήσεις ταύτας, oportebat eum contestari quòd jam eo pacto non teneretur. Signif. etiam, denuntio interpositis veluti testibus. Polyb. Ῥωμαῖοι διεμαρτύροντο Ζακανθαίοις ἀπέχεσθαι. Sic & apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκμαρτυρία, ἡ, testimonium absentis. Dem. pro cor. & Isæus.

Ἐκμαρτύρια, τὰ, testificationes.

Ἐκμαρτυρέω, testimonio meo prodo & effero, palàm testificor. Æsch. ἐς πολλὰς ἐκμαρτυρήσειν. Isæus ἀλλ' ὁ μὲν Σωκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τῶν μαρτυρίων τούτων ἐκμαρτυρησάμενος, testatus est coram duobus oblatis testibus. Item absens testor, apud Æschin.

Ἐπήκροος, qui testis est super aliqua re, qui testis adhibetur: vel idem quod μάρτυρος Ζεὺς δ' ἄμοι ἐπήκροος ἔστω. Sic & Od. α.

Ἐπιμαρτυρία, attestatio. Thuc. l. 2.

Ἐπιμαρτύρομαι, testes cito super aliqua re, attestor. Polyb. κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυρόμενος, τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται, attestans proximos. Itẽ testes invoco, seu testes injuriæ invoco. Demosth. ἐπιμαρτυρόμην τοὺς παρόντας ἡμῶν μέλλω. Item testor, contestor. Demosth. πολλοὺς παρεισαντες ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τοῖς δανείσασιν, multis adhibitis testantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo se exportare.

Ἐπιμαρτυρέω, attestor, testimonium tribuo & perhibeo. Plut. in Luc. ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, cui deus quoq; attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo & adscribo. Aphth. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινοῦσθαι, diis attribuere, seu adscribere.

Ἐπιμαρτύρημαι, testimonium mihi perhibetur, testimonio prehibeor. Diosc. l. 4. c. 65. Ἀφὸ τοῦ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τῶν ὀφθαλμῶν τὸ φαρμάκου.

Decomp. Συνεπιμαρτυρέω: unà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mund. συνεπιμαρτυρᾷ ὁ βίος ἅπας.

Καταμαρτυρέω, testimonium dico contra, testimonium dico in. Demosth. ὃς οὐδὲ ἑαυτῷ καταμεμαρτύρηκε. Et καταμαρτυρῶ σε. Plut. in Rom. & Theseo, testimonio meo te premo.

Καταμαρτυρέομαι, testimoniis convincor, testimonium in me dicitur. Æsch. contra Timarch. καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας.

Ἀπομαρτύριον, τὸ, desertio testimonii dicendi: item actio in desertores testimonii. Poll. περὶ δικῶν, l. 8.

Παραμαρτύρια, præscriptio, exceptio. Poll.

Προσμαρτύρομαι, ante testor, 1 Pet. c. 1.

Προσμαρτυρέω, attestor: seu meo testimonio confirmo, adstipulor. Plut. τῷ σώματι τῇ ῥητίνῃ.

Συμμαρτυρέω, unà testor, simul testificor, testimonio meo comprobo Xen. Hell. 3. συνεμαρτύρησε τοῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι. Et συμμαρτυρεῖ τάτῳ. Plut. in Rom. huic testimonio est.

Συμμαρτυρέομαι, idem. Plato de leg. συμμαρτυρεῖμαί σε, tibi contestor.

Ψευδομάρτυς falsus testis. Aristot. in probl. & rhet. l. 1.

Ψευδομάρτυς, idem. Poll.

Ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium, seu testimonium rei falsæ datum. Aristot. in Rhet. & polit. 2. Plut. Isæus.

Ψευδομαρτύριον, τὸ, idem. Poll. ex Cratino.

Ψευδομαρτυρέω, ῶ, falsum testificor. Andoc. ἐάλωσαν παρ' ἡμῖν.

Ψευδομαρτυρόντες, falsi testimonii convincti sunt.

Ψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico, falsum testimonium fero, falsum testor. Xen. & Poll. ex Critia.

Decomp. Καταψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico in, falso testimonio oppugno, & opprimo. Xen. in Apolog. Socrat. τοὺς μὲν δικάσοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ ἐποιοῦντο κατεψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falsum dicere testimonium.

Καταψευδομαρτυρέομαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor. Demost. contra Mid.

Μαρυκάομαι vide in Μηρυκάομαι.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, sive μασάομαι, ῶμαι, mando, manduco, comedo, voro. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 9. μασῶντι γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πίτυροι. Et apud Athen. l. 2. μασᾶσθαι ἀμυγδάλας. Depravatum scriptum reperitur, apud Aristoph. in Plut. πρέας μασώμενος. Sic & apud Diosc. l. 4. c. 25. & apud Athen. l. 12. Sunt qui derivent à μάσασθαι significante ἐσθίεσθαι.

Μάσημα, sive μάσμα, τὸ, idipsum quod mansum sive commanducatum est, idipsum quod manditur Theophr.

Μάσησις, sive μάσις, manducatio. Basil.

Μαστητὴς, seu μαστιτὴς ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat, ut μαστητῆρες μύες, apud medicos.

Μάστιξ, ικος, ἡ mandibula vel os. Od. δ, ἀλλ' Ὀδυσῆος ἐπὶ μάστακι χεῖρα θέτεσκε. ¶ Μάστιξ quibusdam dicitur etiam labrum superius & in eo enati pili: pro quo καινότερον dicitur μύστιξ, ut tradit Eust. & Poll. Theocr. Idyll. 14. v. 4. Plut. de sera numinis vindicta. ¶ Item esca, idem quod μάσημα, ll. 1. ¶ Μάστακες dicuntur etiam locustæ. Nic. in Ther. Ἀ μασάομαι autem derivari μάστιξ testatur Eust.

Μασύζω, mandè, mansitò, manduco seu commanduco. Nicand. in Ther.

Μασχαλύζω, malè mandò, languidè & ignaviter manduco. Hesy. & Eust. Vide in Μαστύς.

Μᾶζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμάστητος, seu ἀμάστητος, ος, ὁ ἡ, non mansus seu commanducatus: item, qui nihil commanducavit.

Ἀναμασάομαι, iterum mando, remando, rumino. Aristoph. in Vesp. μόλις τὸ πρᾶγμα ἔγνωσαν ἀναμασώμενοι, vix tandem rem intellexerunt ruminantes seu remandentes.

Διαμασάομαι sive Ἀφαμασάομαι, commanduco, mando. Aristot. hist. an. l. 9. c. 6. τὰ ξύλα Ἀφαμασῶνται.

Διαμάσημα, τὸ, mansum, i. quod mansum seu commanducatum est. Diosc.

Διαμάσησις, ipsa actio commanducandi: ut μάσησις.

Ἐπιμασάομαι, insuper mando, mando post.

Ἡμιμάστητος, semimansus, apud Poll. l. 6.

Καταμασάομαι, seu καταμαστάομαι, ῶμαι, commanduco, comedo, manduco, absumo. apud Athen. l. 4.

Παραμασήτης, ου, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit, qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, ut tradit Athen. l. 6.

ΜΑ'ΣΘΛΗ, ης, ἡ, & μάσθλης, ητος, ὁ, Aristoph. schol. & Suid. esse dicunt lorum emollitum: unde hominem μάσθληκα dici à comico τὸν ὀλισθηρὸν & μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ: ut in Nub. Μάσθλης, ἄρων, γλοιὸς, ἀλαζών. Et in Equit. Ὥς σ' ἀλαζόνα, ὡς δὲ μάσθλην, ἄδες οἷ ὑπέρχεται. Ab Hesych. exp corium, pellis, habena: item calceamentum puniceum.

Μάσθος, vide in Μάζος.

ΜΑ'ΣΠΕΤΑ, τὰ, prima silphii folia. Hesych. Sic & Diosc. l. 3. c. 94. scribit silphii radicem dictam à quibusdam esse μαγίδαριν, folia autem μάσπετα, ibidem tamen & caulem ipsius μάσπετον appellari docet. Et Theophrast. hist. pl. lib. 6. c. 13. τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνῳ.

Μασσάομαι, &c. vide in Ματτάομαι.

ΜΑ'ΣΣΩ vel μάσσω, F. ξω, pinso, subigo. Aristot. rhet. l. 3. πότερον σκληρὰν ἢ μαλακὴν μάξει. Plat. de republ. l. 2. μάξαντες μάζας γεώδεις καὶ ἄρτους. Hippocrati est etiam ἐκθλίβω, (i. e. exprimo) inquit Gal. ¶ Item abstergo, unde μασσόν. ¶ Item tango, ἅπτομαι. Eustath.

¶ Deri-

Derivata à μάσσω, i. pinso, subigo.

Μάττομαι, pinsor, subigor: unde οἱ μεμαγμένοι, apud Thucydid. Item activè: ut apud Aristoph. in Nub. ἄλφιτα μάττεται, pro μάσσει.

Μάξις, εως, ἡ, placenta, subacta farina. Arist. rhet.

Μάγμα, τὸ, quicquid supereſt crassum ex aliqua materia expressa: quasi recrementum. Propriè quidem (ut volunt nonnulli) est unguenti fæx, quæ expressa reliqua liquidiori materia, relinquitur. Plin. l. 13. c. 2. Ab ejus verò similitudine, ipsum unguentum & spissamentum omne pauco liquore subactum ut non diffluat etiam μάγμα, dicitur.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit, pistor: μαγεύς.

Μάκτρα, ἡ, vas in quo pinsitur & subigitur farina. Aristoph. in Ran. Χρῆσον σὺ μάκτραν. Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη. ¶ Apud Nic. in Ther. pro colo seu mortario.

Περιμάκτρος (comp.) assidens mactræ. Plut.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάκτρα. Poll. lib. 6. c. 10. & l. 10. cap. 24. Galenus autem apud Hippoc. μαγίδα dici scribit τὸ, τὸ οἷον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλιάν. Μαγίδες, dicuntur, etiam lances. Plin. lib. 33. cap. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ & κύκλοι, Poll. lib. 10. & l. 6. cap. 12.

Μαγᾶς, ᾶος, ὁ, pistor, Poll. exp. etiam, ὁ ἀπομάσσων, apud Suid.

Ματτύα, ἡ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in eduliis adhiberi possunt. Athen. l. 14. & 4. qui & à μάττω derivat.

Ματτυάζω, paro ματτύας, lautas epulas. Athen. l. 14.

Μᾶζα, Μάζης, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, idē quod μάσσω, pinso, subigo farinam.

Ἀναμάττομαι, idem: ut Aristoph. in Nub. εὖ γὰρ ἀναμάττεται γ' ἀνεμπόδιστος. Item exprimo, imprimo: Iulian. & Themist. de an. lib. 3. Item pass. pinsor, subigor.

Ἀπομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. ἀπομάττειν ἰδέαις ἐπιχειροῦσι.

Ἀπομάττομαι, pro eod. apud Aristot. eth. l. 9. & Aristoph. in Ran.

Decomp. Ἐναπομάττω, in aliquo imprimo. Philip. de mundo. Metaphoricè apud Basil. ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην, imprimere dedecus.

Διαμάσσω, subigo, pinso Hesych.

Εἰσμάττω sive εἰσμάσσω, imprimo Epigr.

Ἐκμάσσω, seu ἐκμάττω, exprimo, ἐκμαλάσσω, apud Hipp. Item formo, fingo, apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor: ut ἐκμεμάχθαι ἐκεῖνα, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in activa signif. ut apud Nic. in Ther. ἐκμάσσειν ἴπτασι, schol. exp. ἐκτυποῖ & ἐκφαίνει.

Ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta. apud Hippoc. Item expressum rei alicujus simulacrum. Eust. ex Aristoph. Apud Theoph. ἐκμάγματα δακτυλίων, quidam interpr. magmata & strigmenta pastillorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, expressum rei alicujus simulacrum. Phil. de mundo.

Ἐκμαγάω, ῶ, exprimo effingo, si. ut ἐκμάττω.

Κρεκόμαγμα, τὸ, retrimentum crocini unguenti. Dioſc. l. 1. c. 26.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti.

¶ *Derivata à μάσσω, abstergo nulla sunt, nisi μαγδαλία de quo vide in ἀπομάσσω: at composita hæc habentur.*

Ἀναμάσσω vel ἀναμάττω, abstergo sive abstergeo. Interdum metaph. luo: ut Odyss. τ, Ἐῤῥωσο μέγα ἔργον· ὁ σὴ κεφαλὴ ἀναμάξεις, quod factum capite tuo lues, i. e. quod factum in caput tuum recidet.

Ἀπομάττω, abstergo. Demost pro cor. Ἐξαιρῶν τὰς τελμώσας καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. In hac tamen signif. frequentior est vox passiva.

Ἀπομάττομαι pro ἀπομάσσω, abstergo. Basil in hexaëm. hom. 11. ἀπομάσσομαι τὸν ἱδρῶτα, abstergens sudorem. Sic Luc. 10. ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, pulverem in vos abstergimus. Item passivè abstergor. Lucian.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergimentum, id quod ex absterſione colligitur. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀπομαγδαλία sive ἀπομαγδαλιὰ, ἡ, buccea quam manibus in eam absterſis, canibus projiciebant. Eust. Poll. Suid. Hesych. Vide & Plut. in Lyc. Pro eodem legitur & μαγδαλία seu μαγδαλιά. Dicitur & ἀπομαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, absterſio.

Ἀπομάκτης, absterſor. Hesych.

Ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, lignum quoddam quo premimus & velut deradimus id quod mensuram certam & legitimam excedit. Latinè radius & hostorium. Poll. Hesychius Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo. Aristot. de an. l. 9. (de apibus flores legentibus) ἐκμάττουσι τὰς ἐμπεσοῦσας πόδας εἰς τὰς μέσας.

Ἔκμαγμα, τὸ, idem quod ἀπόμαγμα. Theophrast. hist. pl. lib. & cap. ult.

Ἔκμαξις, absterſio, exterſio. Aristot. de insom.

Ἐκμαγεῖον, id quo abstergimus: mantile. Poll. l. 6.

Ἐπιμάσσω, abstergo. Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Il. σ. Ἕλκος δ' ἐπιμάσσεται ἠδὲ ἐπιβήσει Φάρμακα.

Περιμάττω, circumcirca abstergo. Dioſc. l. 5, c. 94.

Ῥινόμακτρον, ου, τὸ, (q. d. narium absterſorium) linteolum abstergendis naribus aptum.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum absterſorium) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen. l. 9. Xen. Pæd. 1. Est etiam idem quod μαγδαλιά. schol. Aristoph. in Equit. Ponitur & in ornatu muliebri, atque ita videtur uti Herodot. in Eut.

¶ *Derivata à μάσσω, i. tango.*

Μάσσομαι accipitur etiam pro μάσσω, tango, Aor. med. μάσσασθαι exp. ἅψασθαι ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, nec non μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι.

Μαστίομαι vel μαστιόομαι, item Μαζὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

Ἐισμάσσω sive ἐσμάσσω, intus tango, vel intro tango.

Ἐσμάσσομαι, pro eodem. Iliad. ϱ, μάλα γάρ με θαλὸν ἐσμάσσατο θυμόν.

Ἐμμάττω, pro quo & ἐμματέειν, apud Nicand. schol. dicit esse demittere digitos in locum cavum. Pro eodem dicit idem poëta καταμματέειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango sive attingo & contingo, ita ut persentiscas. Odyss. υ, Ὡς ἄρα μιν φαιδίμῃ ῥάβδῳ ἐπιμάσσατ' Ἀθήνη, virga contigit. Sic & Odyss. π. Item tango, i. tactu exploro, palpo, tactu tento. Od. τ, Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. Sic & Od. ι. Item pro prehendo. Od. τ, Χερὶ ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Sic & Od. ι.

Προσμάσσω, attingo: poëticè, pro προσμάσσω.

Decomp. Ἀπροσπάμαστος, qui attactus nō est, intactus. Il. τ, Ἀλλ' ἀπροσπάμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν, manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Euphor.

Χερμάς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest, vel una manu sustolli & profici. Eustath. scribit dici ὡς τὸ χειρὶ μάσασθαι, quod est ἅψασθαι. Epigram. l. 4. ὑπερέδραμε δὲ μελετὴ χερμάδι: & apud Suid. οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ τείχους πληθὼ χερμάδων καὶ βελῶν παντοίων κατέχεαν.

Χερμάδιον, τὸ, *itidem* lapis, qui prehendi & teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. σ, Χερμαδίῳ δ' ἐβάλοντο. Sic & Il. ε & ι. Invenitur & Χερμάδιος, adject. ad Lucianum. Vide & in derivatis à Χείρ.

ΜΑΣΤΕΎΩ, F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago, Eurip. in Hecuba, Τοῦτον μαστεύεσ' ἢ πόνους ἄλλου πόνου; húncne quærens an alio occupata labore? Apoll. Arg. 1. μαστεύοντες ἀπαλύξειν κακὸν ὄμβριον Apud Xenoph. μαστεύων ζῆν, exp. cupiens, affectans. Et cum accu. ut ἴχνια μαστεύειν, & τὴν τροφὴν μαστεύειν, apud eundem Xen. ♣ Etym. vide in ματεύω.

Μαστυτὴς, οῦ, ὁ, inquisitor, investigator, Xen. Μαστὴς, idem Hesych.

Μάστις, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio, schol. Apoll. ex Callim.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor seu inquisitor. Μάστορες fuisse dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω & ex eo factum, per ellipsin literæ σ, aut contrà ex ματεύω factum est μαστεύω per pleonasmum literæ σ, tanquam à μῶ, μόσω, ut scribit Eust. Iliad. ξ, Ἐγγὺς ἀνὴρ ὃ δὴ μᾶτ' ἀδόσμηρ.

Μάτων, Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisitio, perquisitio.

Ματέομαι, τὸ ζητεῖν, quærere, perquirere ut est in lex. Gal.

Μαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀμαστεύω, idem quod μαστεύω: vel diligenter quæro, perquiro, pervestigo.

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, qui quærit unde vivat, mendicus. Odyss. υ.

Καθομαστεύω, idem. Syn. in ep. ad Pylæmen.

Ὑδρομαστὴς, aquarum investigator.

Ὑδρομαστική, sub. τέχνη, ars seu sciantia indagandi aquas. Democr. Geopon. l. 2.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica. Od. ζ, ἵμασιν μάστιγι φαεινῇ Ἠμείνους. Plut. in apophth. μάστιγι ξαινόμενοι, qui scuticis cæduntur. ¶ Item metaph. pœna ab irato nobis Deo immissa, seu ultio divina: ut μάστιξ Διὸς, apud Hom. in N. Test. peculiariter etiam pro morbo: ut Marci c. 5. ἴδοὺ γυνὴ ἀπὸ ιβ' μαστιγὸς οὖσα dicitur mulieri quæ sanguinis profluvio laboraverat. Dicitur & μάστις poëticè pro μάστιξ, & dativus μάστι pro μάστιγι, ut docet Eust. Od. σ.

Μαστιγὰς ἐως, ὁ, flagellator. Herodot.

Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero, qui verberibus & vibicibus inscripta terga habet: apud Athen. l. 5. & Plut. de non fœn.

Μαστιγάω, ῶ, verberibus indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ, flagello, flagris cædo seu verberibus. Luc. in Demon. τὸν αὐτῆς οἰκέτην μαστιγοῦσα.

Μαστιγίαμα, flagellor, vapulo. Plat. de leg. l. 8. μαστιγίαμα πληγὰς ἰσοφίθμους.

Μαστίγωσις, flagellatio.

Μαστιγώσιμος, verberibus dignus. Luc. in Herodot.

Μαΐω & μαΐζω, idem quod μαστιγόω. Il.ε, Μάστιγωῦν, ἵνας κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Plut. in Alex. τὰς ἵππους ἐμάϊζον. Sic & apud Luc.

Μάστιγμα, q.d. flagellamentum.

Composita.

Α'μαϊγωτός, q.d. inflagellatus.

Α'πομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello.

Διαμαστιγόω, idem.

Διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ. Plut. in apopth.

Ο'μηρομάστιξ, dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam lederet, atq; adeò nomen ejus velut vellicaret ac laceraret. Suid.

Ο'μομαστίας, q.d. converbero, i. socius verberum. Item conservus. Aristot. in Ran.

Ρ'ητορομάστιξ, flagellum rhetorum.

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, mastiche: lentiscina resina. Dios. l. 1. c. 91. Alex. Aphr. in probl. proœm. & probl. 106. l. 1. μαστίχη ἡ ῥίτη ἡ Δημοφοῦς ἡ Δημόνοι, mastiche & abstergit & digerit & firmat.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, oleum è mastiche, apud Dios. l. 1. c. 52.

Μαστὸς, vide in Μαζός.

ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ, five μαστροπὸς, οῦ, ὁ ἡ, leno, lena. (Σ ἡ μαστέρ ὄπα sive ὦπα σαφίζοιμι ἂν τῇ αἰμύλα κωτύλλειν, quæ matris vocem aut vultum mentitur suavibus verbis, quasi μαστεροπὸς seu μαστεροπὸς, ut tradit Eust. Ab Hesych. exp. δύστροπος ἡ μαυλίζων, itidemq; à Suida exp. μαυλιστής, quibus expositionib. aliud etymon innui videtur) Athen. l. 10. τὰς μαστροπὸς τὰς ἐπὶ συμβάσεις ἀγαγούσας, τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας. Et l. 7. ex Diphilo comico. Α'φοδίσι' ὑπὸ κώμοις μαστροποῖς ποιεῖν.

Μαστρωπεύω, sive Μαστροπεύω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in sym. ἀγαθὸς εἶ μοι δοκεῖ μαστροπεῦσαι ἱερὸν ἔαρ, ὦ οὗτος, ἢ ὃν ἂν μαστροπεύσῃ ἀρέσκοντα τῷ τὸν ἀποδέκτην αἱρεῖσθαι. Ibid. metaph. σώσουσι σὺ μὲν μαστροπεύσῃς ὡς τὴν πόλιν ὅπως πεάτῃ τὰ πολιτικὰ, ἡ δὲ ἄρχουσα ἂν αὐτῇ.

Μαστρωπία, ἡ, lenocinium. Plut. symp. 2. probl. 1. Xen. in symp.

Διαμαστροπεύω, (comp.) idem quod μαστροπεύω, produco vel lenociniis concilio. Plut. in Cæs.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re equ. τὸν Δημοσθένην ἔφωρακα ὑπὸ τῇ μασχάλῃ ἡμάτιον πεπτυκότα. ¶ Est etiam proræ pars eo loco quo est τὸ πέρας quod vocatur ἀρτέμων. Hesych. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quædam folii olivæ. Aliis quoq; herbis tribui dicitur, esseque cavus ille inter caulem & ramulos anfractus, unde sinuatim nova proles egreditur. Latini itidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. unde μασχάλιον.

Μασχαλὶς, idem quod μασχάλη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Thophr. hist. pl. l. 3.

Μασχαλίζω, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui eædem aliquam patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονεύσαντα dicebantur, quum ei extremas præcipuè partes corporis amputantes, easq; connectentes sub axilla ferebant, ut qui putarent defunctum ita mutilatum invalidum reddi ad se ulciscendos. Soph. in Elect de Clytæmnestra. Υ'φ' ἧς γυνὴ ἄπαιδ' ὡς τὸ δυσμενὴς Ε'μασχαλίσθη.

Μασχαλίσματα, dicuntur ejusmodi ἀκροτηριάσματα quæ sub axilla ferebantur. Suid.

Μασχαλιστὴς. Iorum ad alligandum equos currui. Aeschyl. in Prometh. vincto. Herodot. sub finem l. 1. de Massag. μασχαλιστῆρας vocat vincula lata sub axillis quæ ornatus causa gererentur, ut cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum, vel funis è palma: utebantur enim olim canistris & funib. plexis à palmarum foliis. Hesych.

Composita.

Α'μφιμάσχαλος χιτὼν, tunica utrinque manuleata manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus: vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit.

Α'ναμασχαλιστὴς, sub. κόσμος, mundus & ornamenta axillaria. Poll. l. 5. c. 16.

Ε'ναντερομάσχαλος idem quod ἀμφιμάσχαλος. Poll. & Etym.

Ε'τερομάσχαλος χιτὼν, altera tantùm parte manuleata tunica. vestis fuit servorum. Poll. Suid. Etym.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τραγομάσχαλος, cujus alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

ΜΑ'ΤΗΝ, (adverb) frustra, incassum, in vanum: ut μάτην πονεῖν, frustra laborare. Aeschyl. Apud Plat. de leg. μάτην ἐστὶ πόνος pro μάταιός ἐστι πόνος, vanus est labor, seu inanis. Sic Isoc. μάτην ἐστὶ τὸ μεμνῆσθαι, pro μάταιόν ἐστι. Item absre, sine causa, temrè: ut apud Themist. μάτην λέγεται σκέπαι χθονός, οἷς σὺν ἀπλοΐᾳ πὶ πλὴν ὦν χάριν ἐπαχθῆ, & Xen. Item falsò. ut in Epigr. Υ'βρις ἔρωτος ἔλυσε, μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται. Dicitur μάταν Dorice pro μάτην.

Μάτην, (q.d. frustraneus) qui frustra fit, vanus, inanis: ut apud Platonem in Tim. μάτην αὖ ἕλη πόνος, frustra suscipiatur labor. Demosth. Olynth. 1. ἐκεῖνο μὴ μάτην ἡμῖν ἡ φρατεία γένηται. Dicitur & aliquis esse μάτην, i. e. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophoc. Item pro ψεύδης, ex proverb. Solomon.

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter. Item pro μάτην, ut apud Plat. in epist ματαίως λιχνεύειν, frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas: ut Eph. c. 4. & apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, ineptè ago, & stultè: ut Reg. l. 1. c. 13. μεματαιώται σοι, ineptè & stultè egisti.

Ματαιάζω, ineptio: ut apud Luc. de luctu, πατέρα κωφὸν ματαιάζοντα.

Ματάω, ῶ, vanè tempus tero, segniter ago, vel segnis sum. Ilia. ψ, Κλῖνε δ' ἄρα μάσιμα ποτὶ ζυγὸν ἠδ' ἐμάτησεν Ι'φθιμος Σθενελος. Sic Il. ε Μὴ τὸ μὲν δέισητε ματήσειν. Aeschyl. in Promet. ἐ ματᾷ τᾶρδε τόδε.

Ματάζω, vana cogito seu inepta, ineptio, desipio. Soph. in Oed. tyran.

Μαζίζω, idem quod μαστάζω. Exponitur etiam, vana jacto.

Μαζισμὸς, ὁ, stolida actio seu rerum stolidarum: ipse actus ἐ ματαΐζειν.

Ματία & Ionicè ματίη, idem quod ματαιότης, vanitas, levitas, stoliditas. Od. κ.

Composita.

Α'πομματίζω, idem quod μαζίζω. Apud Herodot. in Eut. ἀπεμματίσε exp. ineptè, & avillatus est, seu ineptivit, quidã exp. pepedit.

Ε'κματαιόω, vanum fieri.

Η'λίματος, idem quod μάταιος. Hesychius ex ἠλίως & μάταιος compositum esse scribit.

ΜΑΤΡΥΑΛΗ, ης, ἡ, lena, idem quod μαστρωπός. Eust.

Ματρυαλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suid. ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, ὧν οἰμώξεται κἀγὼ τρεῖς ὧν ματρυαλείῳ τὸν βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet ματρύλιον.

Ματύα, vide in Μάσσω. pinso, subigo. Μαυλίζω, & in comp. ex Αὐλή. Μαυρόω, in Α'μαυρός. Μάχαιρα, &c. in Μάχομαι.

ΜΑ'ΧΑΟΣ, ου, ὁ ἡ, incontinens, libidinosus, lascivus: apud Suid. μάχλον τινα βιώσασθαι βίον, In Epigram. μάχλος ἐς ἀνδρας virorum appetens. Hesiod. in Erg. Μαχλόπατοι γυναῖκες. Luc. de calum. ὑπὸ μάχλης γυναικὸς ἐπιβαλλόμενος. Apud Hesych. invenitur etiam μάχλης pro μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, incontinentia, libidinositas, lascivia. Il. ω.

Μαχλὰς, άδος, ἡ, mulier lasciva & libidinosa. Hesy. Item adject. apud Nonn. μαχλάδι χαίτῃ, molli & quasi lasciviam quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ μαχλάς. Hesych.

Μαχλάω, unde μαγλῶντες, apud Hesych. libidini indulgentes, scortantes.

ΜΑ'ΧΟΜΑΙ, (F. μαχέσομαι, item μαχήσομαι & μαχέσσομαι, præt. μεμάχημαι à μαχέομαι) pugno, prælior, bellum gero. Il. α, ἢ αὖ δράσιν ἰφι μαχέσθαι. Demosth. μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. λιμῷ καὶ ῥίγει μάχεσθαι. Dicitur etiam μάχομαι σεός σε, apud Isoc. in Paneg. & in Hel. encom. Item cum variis præpositionibus. Il. γ, ἐγχείῃσι μαχέσονται περὶ σέθεν. Ibid. μάχεσθ' ἀμφ' Ε'λένῃ. Xen. Pæd. 5. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum dativo personæ additur & accusat. rei: ut Aristoph. μάχομαί σοι παγκρατίου. General. etiam sumitur μάχεσθαι, pro cõtendere, rixari, altercari. Il. α, Ω'ς τὸ γ' αὖ πρόφρασσι μαχέσσεται ἠδὲ καὶ ὀπίσσω. Α'νηκέστοις. Μαχόμενα dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria.

Μαχέομαι, ῆμαι, (apud poët.) idem quod μάχομαι, unde μαχέοιτο & μαχέοιντο, apud Hom. F. μαχήσομαι, & μαχέσομαι. Pr. μεμάχημαι, in prosa etiam usitata.

Μαχήμων, ονος, ὁ ἡ, pugnax.

Μάχημος, ου, ὁ, pugna, prælium: ex Γαλεομυομ.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, pugnator, bellator: seu pugnax, bellicosus. Iliad. ε, & alibi.

Μαχητὸς, oppugnabilis seu expugnabilis. Od. μ.

Μαχητικὸς, pugnax ad pugnam propensus. Aristot. rhet. 1.

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium. Hom. Herodo. Thuc. Xen. & alii. Itẽ contentio, altercatio. Plat. ep. 7. πᾶσα μάχη περὶ τίνων.

Μάχιμος, ου, ὁ ἡ, pugnax, bellicosus. Plut. in Alex. Item pugnæ habilis seu bello, ad pugnam aptus: ut τὰ Δημοσθένους γεωργούντων καὶ τῶν μαχίμων. Aristot. pol. 2. Apud Plut. in Cat. naves μάχιμοι, aptæ ad præliandum.

Μαχάω, ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Hesych.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, fica, brevis gladius: aut etiam simpliciter, gladius, ensis, apud Polyb. Plutar. & Xen. Tribuitur interdum tonsoribus, unde κείρεσθαι διὰ τῆς μαχαίρας, apud Poll. & μάχαιραν χρυσοκολλᾶν, apud Plutar. in Dion. pro novacula. Apud Plat. pol. l. 1. scribitur sarmenta vineæ posse abscindi μαχαίρᾳ.

Μαχαιρωτὸς πρῶν, q.d. ad formam machæræ facta ſerra.
Μαχαίριον, ε, τὸ, cultellus, gladiolus. Dem. Phal. Item μαχαίρια, oſſa nucleorum perſicorum. Gal. ex Archig. l. 5. κεφ. πέπων.
Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάχαιρα. Tribuitur plerunq; chirurgis & tonſoribus. Μάχαιρίδες, forcipes.
Μαχαιρίδιον, gladiolus.
Μαχαιρώνιον, herba, quæ & ξιφίον, & Lat. gladiolus. Dioſc. l. 4. cap. 20.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιμάχητος, ε, ὁ ἡ, ἡ, de quo pugnatur ſeu pugnandum eſt, excellens, Soph. in Thrach. ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας.
Ἀναμάχομαι, rurſum pugno, prælium inſtauro. Ariſtot. rhet. 1. Item rependo ſeu compenſo, apud Ariſtot. de gen. an. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλύθει σίλῳ φθορεῖ.
Ἀντιμάχομαι, pugno adverſus aliquem. Item repugno, adverſor. Alexan. Aphr.
Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio adverſus aliquem.
Ἀντιμάχος, q.d. qui pugnat adverſus aliquem.
Ἀπομάχομαι, propugno, propulſo hoſtes, pugnam ſuſtineo, apud Arrian. & Xen. Pæd 5.
Ἀπόμαχος, ε, ὁ ἡ, ἡ, q.d. qui eſt extra pugnam, ἀπὸ μάχης, cauſarius, pugnæ inutilis jam inutilis bello, apud Xen. Aelian. & Arrian. l. 2.
Διαμάχομαι, depugno acriter pugno. Ariſtop. in Plut. Xen. Pæd. 3. l. Interdum cum præpoſitione: ut Plat. de republ. ὥσπερ τὰ ὅσια διαμαχέσθαι τοῖς ἐπίοσι. Plut. in Peric. ὥσπερ γῆς διαμαχουμένων πρὸς αὐτούς. Apud Dem. Διαμάχομαι πρὸς τοῦδε, pugno adverſus hanc rem, repugno ſeu refragor huic rei. Interdum ſine præp. apud Euri. Διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.
Διαμάχη, pugnatio, pugna ſeu depugnatio.
Ἐπάμαχος, oppugnabilis ſeu expugnabilis. Thuc. lib. 4. Item activè pro eo qui auxiliatur in pugna. Heſych.
Ἐπιμαχία, ſocietas belli in propulſanda injuria, non item in inferenda. Thuc. Exponitur &, ſocietas ſubſidiaria & ſuppetiarum cauſa inſtituta.
Ἐπιμαχέω, fero auxilium. Ammon.
Καθαμάχομαι, expugno, vinco. Pauſ. Eliac. l. 2.
Decomp. Ἀκαθαμάχητος, inexpugnabilis.
Δυσκαθαμάχητος, vix expugnabilis.
Πεδεμάχητος, de quo aliqui inter ſe pugnant ſeu certant: qui magna contentione expetitur. Si. Iſocr. Helenam vocavit πεδεμάχην, de qua tam diu pugnatum eſt, & quæ digna judicata eſt de qua pugnaretur. Item ἀρχὰς πεδεμαχήτους dixit. Sic apud Plut. de pueror. educ. κόλπος πεδεμάχητος.
Προμάχομαι, propugno: ut πρὸ πόλεως προμάχομαί σοι. Ariſtoph.
Πρόμαχος, ε, ὁ ἡ, ἡ, qui pugnam init in prima acie, antefignanus. Iliad. γ. Plut. in Othon. Item propugnator, apud Herodian. l. 8. Hinc quidam volunt per ſyncopen eſſe factum nomen Πρόμος, quod idem ſignif. Il. γ, Φαῖτες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι antefignanum fortiſſimum.
Προμαχέω, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. lib 6.
Προμαχίζω, idem. Il. γ.
Προμαχών, ῶνος, ὁ, propugnaculum.
Προμαχεών, ῶνος, ὁ, idem. Herodot.
Προσμάχομαι, pugno, vel oppugno. Plut. apud Plat. de leg. πρὸς μάχομαι σοι, pro μάχομαι.
Ἀπρόσμαχος, (*decomp.*) adverſus quem pugnare tutum non eſt. inexpugnabilis, invictus in certamine, apud Suid.
Συμμάχομαι, ſimul pugno, ſocius ſum pugnæ. Item pro συμμαχῶ, cum dativ. apud Herodot. & Thuc.
Σύμμαχος, pugnæ ſocius ſeu belli, auxiliator in pugna, commilito item fœderatus. Xen. Plat. &c. Σύμμαχοι ſæpè exp. ſimpl. ſocii: ſic apud Thuc. In fœm. gen. dicitur συμμαχὶς, ut συμμαχὶς πόλις, urbs ſocia vel fœderata. Thuc. l. 1.
Συμμαχία, ſocietas in bello. Frequenter pro ipſo fœdere ſocietatis ſeu cõſociationis armorum, unde ξυμμαχίαν ποιεῖσθαί τινα, & ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, apud Thuc.
Συμμαχικὸς, ſocialis, ut συμμαχικὸς πόλεμος, & ξυμμαχικοὶ θεοὶ, apud Thuc. l. 3.
Συμμαχέω, ῶ, pugnæ ſum ſocius, in bello gerendo adjuvo. Plut. de Herod. Interdum ponitur pro, ſto à partibus alicujus. defendo, tueor.
Συμμαχοῦμαι, ſocios belli habeo, in bello gerendo adjuvor: ut ὑπὸ πάντων συμμαχούμενοι, apud Luc. de non cred. cal.
Decomp. Ἐπισυμμαχία, jus contrahendi ſocietatem mutuò, in ep. Phil. apud Demoſth.
Φιλοσύμμαχος, qui amat ſuos belli ſocios: amans ſuorum commilitonum: aut qui ſe libenter belli ſocium adjungit.
Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo, unde fut. ὑπερμαχοῦμαι. Soph.
Ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator qui & πρόμαχος. Plut. lib. ſapient. cap. 15. Et fœm. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος πόλις.
Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Solon. ὑπερμαχῶν τῆς Δηιοπείθους. Et cum accuſ. apud Luc. & Soph.

Compoſita ſine præpoſitione partim ex μάχομαι, partim ex μάχη.

Ἀγχέμαχος, ε, ὁ ἡ, ἡ, apud Suid. & ἀγχέμαχος apud cæteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, ut Etym. ait: cominus pugnam iniens. Il. ν & ϖ, & ἀγχέμαχα ὅπλα, arma quibus cominus pugnatur, apud Xen. Pæd. 7.
Ἀγχεμαχητὴς, ἐ, ὁ, qui cominus præliatur ſeu præliari ſolet. Exponitur etiam, pugna ſtataria præſtans. Il. β.
Ἀελλομάχος, cum procella ſeu procellis pugnans: ut κέρδος ἀελλομάχην, lucrum cujus gratia cum procellis certandum eſt, in anthol. epigr. l. 3.
Ἀεριομαχέω, aëriam quandam pugnam pugno. vel in aere pugno. Ἀεριομαχία, aëria pugna, i. inanis quædam & imaginaria. Item pugna in aëre, apud Luc. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.
Αἱρεσιομάχος, hæreſis, (i.e. ſectæ) propugnator, qui pro hæreſi pugnat. Philo de vita M. l. 1.
Ἀκαμαθομάχης, ε, ὁ, pugna indefeſſus. Pind.
Ἀλκιμάχος, ſtrenuus in pugna, vel ſtrenuè pugnans, quaſi ἀλκὴ μαχόμενος, in anthol. epig. ἀλκιμάχου Παλλάδος, ſtrenuæ Palladis.
Ἄμαχος, pugna carens, de quo non pugnatur ſeu contenditur. Item ἄμαχοι, qui pugna abſtinent, qui non pugnant. ¶ Item ἄμαχος, pugna inſuperabilis, inexpugnabilis. Plut. in Carm Legitur & ſuperl. ἀμαχώτατος αὐξαγωνίστης, apud Plut. item ἄμαχον, quod fieri non poteſt, eſtq; velut quantolibet labore inexpugnabile: ut apud Pind. ἄμαχον ἔργον τὸ συγχῦσαι ἦθος. ¶ Ἄμαχον κάλλος, Aelian. apud Suid. incomparabilis pulchritudo; ἄμαχον πλῆθος, immenſa multitudo.
Ἀμαχεὶ, abſq; pugna, abſq; prælio. Xen. Pæd. 3 & Hell. 7. Item abſq; controverſia, apud Plut. in lib. de defect. orac.
Ἀμάχως, idem quod ἀμαχεὶ, apud Suid.
Ἀμαχητὶ, idem quod ἀμαχεὶ, apud Thuc. l. 4.
Ἀνδρομάχος, cum viris vel cum viro decertans, in Anthol. epig. ἀνδρομάχοις χεραί.
Ἀξιόμαχος, in pugna æquiparans alium, vel qui par eſt conſerendæ pugnæ. Item dignus qui pugnam ineat ſeu committat cum aliquo. Interdum cum dat. ut apud Thu. & Plut. Interdum cum πρὸς, ut apud Pauſ.
Ἀπρομάχητος, pugnandi imperitus.
Ἀρειόμαχος, ſtrenuus pugnator. Pind.
Αὐθομαχεῖν, per ſe pugnare, non per alium. Heſych. & Suid.
Ἀψιμαχος, q.d. pugnam leviter attingens. Exponitur etiam, veles apud Polyb.
Ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio. Transfertur & ad quaslibet rixas.
Ἀψιμάχος, pugna velitari, velitando. Dion. Halicar.
Ἀψιμαχέω, ῶ, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam, prælium conſero, apud Plut.
Βιάμαχος, vi & robore, non arte pugnans.
Βιαιομάχας, violentus pugnator, vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis.
Βιαιομαχῶ, vi roboreque corporis pugno, non arte doliſque & ſtratagematicis aſtutiis. Polyb. l. 5.
Γιγαντομαχία, pugna ſeu bellum gigantum. Plat. l. 2. de republ.
Γνωσιμαχεῖν, dicitur propriè ſignificare noſſe vires ſuas infirmas & adverſariorum robur, ac demum pœnitere ſeu reſipiſcere. Quidam expon. repugnare priori ſuæ ſententiæ & eam præcedente quadam animi quaſi lucta mutare. Apud Herodo. Pauſ. & Iſoc.
Γροσφομάχος, qui γρόσφοις pugnat, i.eo teli genere quod γρόσφος dicitur.
Διμάχαι, q.d. duplicem pugnam committentes. Ita dicti ſunt qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. l. 1. & Heſych.
Δορύμαχος, haſta pugnans. Plut. de aud. poëm. (rodian.
Δύσμαχος, qui difficilè ex pugnari poteſt, vix expugnabilis. He. Δυσμαχέω, ῶ, acriter reſiſto: ita ut vix ſim expugnabilis. Plut.
Δυσμάχητος, idem quod δύσμαχος.
Ἐγερσιμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam excitans.
Ἐνδομάχης, domi pugnans. Pind.
Εὐθυμάχος, qui recta in aciem prodit, nec diverticula quærit. Exponitur etiam tumultuariè pugnans, item bellicoſus, in Epigr. Εὐθυμαχία, tumultuarium bellum & repentinum.
Ζυγομαχέω, ῶ, jurgor, rixor, contendo, diſſentio: propriè, jurgor cum domeſticis & familiaribus: metaph. ſumpta à bobus. Plut. in Cat. πρὸς οἰκέτην ζυγομαχῶν. & cum dat. apud Arift. rhet. 3.
Θεομάχος, cum Deo pugnans. Deo repugnans. Act. apoſt. c. 5.
Θεομαχία, deorum pugna, Θεημάχος & Θεημαχία, poëtica ſunt pro iiſdem.
Θεομαχέω, ῶ, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. & Act. apoſt. c. 23. μὴ θεομαχῶμεν.
Θηριομάχος, qui cum fera ſeu feris vel belluis pugnat, ferarum oppugnator. Luc. in Lexiph.
Θηριομαχέω, ῶ, cum belluis depugno.
Θρασυμάχης, audax in pugna. Pind.
Θυμομαχέω, ῶ, infenſo animo bellum gero. Plut. in Dem. θυμομαχῶν πρὸς αὐτούς.
Θυμομαχία, pugna cum animo infenſo. Euſt.

Θωρηκομάχος, qui thorace indutus pugnat. Θωρακόμαχος, exp. pennula militaris.

Ἰθυμαχία, recta pugna, i.e. ex aperto conserta. Herodo. Ἰθυμαχίῃ πειρήσασθαι, aperto Marte pugnare.

Ἱππόμαχος, ex equo pugnans. Luc.

Ἱππομαχέω, ῶ, ex equo pugno. Xen. Pæd. 6. πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν.

Ἱππομαχία, pugna equestris. Thuc. l. 2.

Ἰσόμαχοι, pares & æquales in pugna.

Κακομαχέω, ῶ, malitiose pugno, dolo malo utor inter pugnandum. Luc. ἐᾶσαι κακομαχοῦντας. Sic & apud Greg. ὁρᾷς ὅπως τὰς κακομαχίας ἐβλαστον τροφὰς ἀμφιδύεσθαι.

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est.

Κρατησίμαχος, in pugnis victoriosus. Pind.

Κριομαχία, arietum pugna, in satyra Varron. apud Gell.

Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus seu adversus canes pugno.

Κωρυκομαχία, pugna seu lusus qui folle fit, apud Hippoc. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aur. l. chron. Lult. c. ult.

Λεοντομάχης, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theoc. in Epigr.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator. Greg. μὴ μοί τις ἐπιφυέσθω τῶν λογομάχων.

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verborum velitatio & loquax contentio. Exponitur etiam rixa.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, verbis velitor, rixor. Dion. Areop.

Λυσιμάχιον, ου, τὸ, Lysimachium: herba quædam, de qua Dosc. l. 4. c. 3. Plin. l. 25. c. 7. dicit vim ejus tantam esse ut jumentis discordantibus jugo imposita asperitatem cohibeat: unde videtur innuere dictam παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν: ibid. tamen a Lysimacho inventore nomen retinere scribit.

Μαχαιρομαχέω, ῶ, machæra pugno, seu certo. Polyb.

Μηλομαχία, malis commissa pugna, seu pomis, pugna quæ malis committitur. Eust.

Μονομάχος, singulari certamine pugnans, gladiator. Herod. an. l. 1. & Luc. in Dem.

Μονομαχία, singulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congressus. Luc. de hist. scrib.

Μονομαχέω, ῶ, singulari certamine pugno. Plut. in Hell. & apud Herodian.

Decomp. Καθυπερμονομαχέω, ῶ, singulari certamine vinco seu supero. Plut. in Theseo.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno. Plut. de frat. am. ὥσθ' ἁδελφοὺς ἀμφιμονομαχῆσαι.

Ναυμάχης, ου, ὁ, & ναυμάχος, ὁ, è navi dimicãs, navale prælium committens. Chrys. & Suid. Ναύμαχος, quo dimicatur ex navibus, navali prælio aptus. Il. ο, μέγα ναύμαχον ἐν πολέμοισι.

Ναυμαχία, certamen seu prælium navale, pugna navalis. Thuc. l. 1. Plut. Dam. Aristot. de art. poët. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit apud Suid.

Ναυμαχέω, prælio navali confligo. Et simp. pugno. Xen. Hell. 1. Thuc. l. 3. ὥστε ναυμαχήσαμεν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ.

Ναυμαχητέω, navale certamen inire gestio, navali prælio concurrere cupio. Thuc. l. 8. ὁπότε Μιλήσιοι ναυμαχητέοι ἔσοιντο.

Decomp. Ἀνναυμάχητον dicebatur desertio pugnæ navalis, i.e. quum quis ad navale prælium non veneratus debebat. Poll.

Διαναυμαχέω, navali prælio decerno, navali prælio decerto. Isocr.

Ἐννναυμαχέω, pugna navali dimico in.

Καθυπερναυμαχέω, navali prælio oppugno: vel navali prælio supero, aut expugno, apud Suid. τὴν βασιλικὴν κατεπερναυμάχησε τάλαν.

Προναυμαχέω, prior navale prælium ineo, navale certamen auspicor, vel etiam navali certamine propugno. Herodo. προεναυμαχήσαι τοὺς Πελοποννησίους.

Συναυμαχέω, unà navali prælio decerto, navalis belli seu certaminis socius sum.

Νυκτομαχία, pugna nocturna, pugna quæ noctu conseritur. Plut. sym. 8. Paus. in Attic. νυκτομαχίᾳ Μηλοσσὰς νικήσαντες.

Νυκτομαχέω, noctu pugno, nocturnum prælium committo. Appian. συνυκτομάχησεν αὖθις ὑπὸ τῶν φυλακῆς ἐς ἕω.

Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans: unde ὀδοντομάχαι ὗες, apud Eustath.

Ὁπλομάχος, qui armis decertat seu pugnat, bellator armatus, seu qui armis militaribus & scuto depugnat. Polyb. l. 2.

Ὁπλομαχία, pugna seu certamen quo armis decertatur. Est & genus exercitii.

Ὁπλομαχέω, armis pugno, seu certo, vel decerto. Plut. in Cat. ἀλλ' ὁπλομαχεῖν, ἀλλ' ἱππάζεσθαι διδάσκων τὸν υἱόν.

Ὀρομαχία, vel ὀρομάχιον, quum ossiculis certatur ludendo, ossiculorum certamen, seu ludus. Auson. in epod. Paulin.

Ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Hesych est locustarum genus non habens alas, pro quo Suid. dicit ὀφιομάχης.

Παμμαχής, qui omni pugnæ genere certat.

Παμμάχιον, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομαχέω, ῶ, pedestri prælio certo, seu terrestri, pugnam pedestrem committo, cum pedes Thuc. 1. Κίλικες ναυμαχήσαντες ἐπεζομάχησαν.

Πεζομαχία, pugna pedestris, seu terrestris, apud eundem.

Πυγμαχάω, pugil, pugilatu decernens cum aliquo. Od. θ, Οὐ γὰρ σὺγε πυγμαχίῃφι ἅμιλλας.

Πυγμαχία, pugilatus, certatio pugilica. Il. ψ, & Epi. l. 2.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto. Apoll. Arg. lib. 2. ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα.

Πυγμαχέω, ῶ, turri pugno. Xen. Pæd. 6. ἱππομαχεῖν τε καὶ πυργομαχεῖν. Suid. & Polyb. l. 2.

Πυρομαχέω, furens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quam igni furenti. Hesych. Sic dicitur etiam lapis quidam ea de causa (ut putatur) quod abigni expugnetur, ipsa nimirum πῆξις. Aristot. meteor. c. 6.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugno cum umbra: & ex consequenti naniter laboro. Plat. in apol. Socr. ὥσπερ σκιαμαχεῖν ἀπολογούμενον. Sic & Plutarch. de placit. Phil.

Σκιαμαχία, dimicatio ejusmodi quæ cum umbra fit non repugnante ullo adversario. Σκιομαχία, pro eodem

Σφαιρομαχέω, ῶ, pila certo, pila pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pila: propriè de pugilum certamine quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo. Accipitur ut pro pilari lusione. Poll. l. 3. ex Aristomene.

Τειχομάχης five Τειχομάχος, ου, ὁ, muri oppugnator, apud Aristoph. & Chrysost.

Τειχομαχέω, ῶ, murum oppugno. Thuc. l. 1. Τειχομαχεῖν ἐδόκει δυνατοὶ εἶναι.

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τηλέμαχος, eminus pugnans, ut qui jaculis & tormentis pugnat. Luc. in Lexiph.

Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. modò hoc, modò illo in loco: *prout hosti iniquum esse video: aut etiam prout ab hoste lacessor.* Exponitur etiam, per locos oppugno, non aperta acie: Plut. in Demet. ἐμπεδῶς ἀποστατούντων καὶ τοπομαχούντων.

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor.

Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno: fervidè & incautè prælior. Plutar. de Marcell. φιλομαχοῦντος ἀεὶ καθ' τὸν Ἀγγίβαν.

Φυγόμαχος, qui detrectat pugnam, fugax. Simonides, ὁ δ' αὖ θάνατος ἐφῆκε καὶ τὸν φυγόμαχον.

Φυγομαχέω, ῶ, fugio pugnam, detrecto pugnam. Item cessim eo.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus pugno, i. vocabulis, de verbis disceptо.

Χερομάχος, manibus pugnans. Apud Eust. ex Ath. χερομάχα πληθύς, est vulgus manu victum quæritans.

Χριστομάχος, Christi oppugnator. Basil. & Greg. Nyss. in orat. de S. Steph.

Ψυχομαχέω, ῶ, ad extremum usque spiritum depugno. Polyb. de Cartag. μέχρι ψυχομαχήσαντες, ἕως αὐ θορυβήσαντες τῶν ἐχθρῶν.

Ψυχομαχία, ejusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio: vel ad extremum usque spiritum producta acris dimicatio. Idem.

Compositа ex μάχαιρα.

Ἐγχειρομάχαιρα appellavit Hipponax Hippomedontem quendam vorantem ἐγχειρόσιτον.

Ξιφομάχαιρα, ης, ἡ, ensis, magnus gladius. Hesych.

Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus: ut ξυλομάχαιρα ἐλεφαντόκωπος, apud Poll.

Σκολομαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur: cujus in excindendis radicitùs verrucis formicisq; usus erat.

ΜΑΨ, frusta, incassum, μάτην. Il. υ, ἀτὰρ μὲν ἔφλω μὰψ αὖτως ὀϊστεύσασα. Et Od. π, ἢ οἷον ἔδωκας μὰψ αὖτως ἀτίλλειν, ἀλλ' ὑμῖν ἐπὶ ἔργα.

Μαψίδιος, α, ον, inanis, vanus, μάταιος. Hesych.

Μαψιδίως, inaniter, vanè incassum, frustra. Od. ξ, μαψιδίως ψεύδεσσι. Od. γ, Ἦ ἐκ πρήξιν ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε, an negotii alicujus causa, an temerè & nullo proposito fine?

Μάψιος, apud Hesych. idem quod μάταιος.

ΜΑΩ, ῶ, vehementer cupio, supra modum cupio. Exponitur etiam, præsenti animo cupio flagro cupiditate. Fusè cum est, à quo hæc derivat tempora. Fust. μέμαμεν & μέμασαν & μέμαα, unde μεμαώς: item μεμακὼς, à quo fœm. g. μεμαυῖα. Dicit autem μέμαμεν factum esse, per syncopē ex μεμόκαμεν: quod præt. perf. habet significationem præsentis, ut & alia quædam, Il. υ, οἵ θ' ἅρμ' ὑμῷ καὶ μφοτέρω μέμασαν πολεμίζειν, ardenter cupiebant. Il. υ, Αἰνεία, τίς σε παρὰ νηυσὶ δόσεσθαι. Frequentiùs est in usu participium μεμαὼς repræsentis itidem significationem habens pro prono inclinatoque animo cupiens, promptus. Il. φ, Αὐτὰρ ἐπὶ οἱ μεμαώς. Itidemq; cum infinit. Il. ε, μεμαῶτε μάχεσθαι. Sic Il. γ, Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. Interdum cum genit. Il. ε, μεμαῶτε ἕθεν θ' Μάνης ab Eustathio exponitur etiam ζητοῦντες, quæro: inde derivante μάω, μήσης, & μᾶσαι,

¶ *Derivata ex μάω, i. cupio, &c.*

Μαιμάω, idem quod μάω & ex eo derivatum, ut tradit Euſtath. Il. ε, μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Soph. in Ajace; ἐπᾶρε χεῖρα μαιμῶσαν φόνῳ. ¶ Μαιμᾶν eſt etiam impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigr. & ex Herodot.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens: unde μαιμάσσει, ap. Heſych. σπουδάζει.

Μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus. Harpoc. ex Lyſimach. Item contraria ſignif. Heſych. eſt μελιχρῶς, καθάπερ ὁ Plut. in lib. περὶ ὀργ. διὸ καὶ τῶν θεῶν τὸν βασιλέα μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ μαιμάκτην (οἴονται) καλέσαι.

Μαιμακτηριών, dicitur quintus menſis apud Athenienſes, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου, Harpocr. ex Lyſimach. de menſibus Athenienſium. In lexico Suidæ dicitur eſſe Ianuarius. A Bœotis Aſalcomenius dicitur: ut Plut. docet.

Μαίμαξ, turbulentus, impetuoſus. Heſych.

Μαμάω, idem quod μαιμάω, impetu feror. Il. ο. Ἀχμὴ δ' στέρνοισι διέσσυτο μαμάωσα. Πρόσσω ἰεμένη. Sic & Il. ν, Μαμάωσι δ' ὀνέρθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhio: apud Apoll. Arg. 2. cum genit.

Μαμάσσω, idem quod μαιμάσσω, cupio, impetu feror. Nic. in Ther.

Μαίομαι, idem quod μάω & μαιμάω, cupio, geſtio, ὁρμῶμαι, σπουδάζω. Apoll. l. 2. Ἀλλ' ἔμπης ὧδε καὶ αὖτοι ἐς Ἑλλάδα μαιόμεθα Κῶας ἄγειν χρύσεον ἐπιπρόσθει ἄμμι πέλεσθε. Item pro ζητῶ quæro. Μαίω autem Euſt. σπουδάζω, promptum & alacrem reddo, inſtigo, incito.

Μαίομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita à μάω, μαιμάω, & μαίομαι.

Ἀναμαιμάω, ſurſum deorſumque impetu furibundo feror, vel furor per. Il. υ, Ὡς δ' ἀναμαιμάῃσι βάδ' ἄγχιστα θεοειδὴς πῦρ Ὄθρεος ὀξὺ λέοιο.

Ἐμμεμαώς, deliſcens, cupiens. Heſiod. in Aſp. (de petra prægrandi è loco declivi avulſa, Μακρὴ δ' ἐπιβρώσκουσα κυλίνδετο, ἡ δὲ, πεζὴ ἔρχεται ἐμμεμαῶτα, deliſcens & ulterius pergere cupiens. Sæpius ſignificat ira accenſus, iracundo impetu concitatus. Il. ε, οὐτὲ Ἀχαιοὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε. Apoll. Arg. l. 2. οὔθορε μέσσῳ Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ira concitatus adverſus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens.

Ἐπιμαίομαι, inſtigo, incito, σπουδὴν ποιῶ. Il. θ, μήστιγι ἐπιμαίεσθε ἵππους. Item cupio, percupio. ἐφίεμαι. Il. κ, μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός. Vide & in μάω, i. quæro.

Ἀμαμάομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata à μάω, i. quæro.*

Μᾶλλ, dicitur eſſe Laconicum pro ζητεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν, Heſychius.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæſitor, ſeu inquiſitor.

Μαμάομαι, quærens, ζητῶν. Heſych.

Μαίω, quæro, ſcrutor. Euſt. Μαίομαι, idem. Od. ν, Μαιόμην κατὰ μοῖραν ἀνὰ σπέος, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti, μαίεσθαι σοῦ κελεύεις τί; Hermogenes reſpondet, ἔγωγε τὸ ζητεῖν.

Μαῖα, Μάτης, Μᾶτα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἐπιμαίομαι, Euſt. annotat accipi communi lingua pro ζητῶ, aliàs pro, contrecto, palpo, tactu exploro: ut Il. ε, μήστιγι ἐπιμαίεσθε ἵππους. Od. ι, οἷόν ἐπεμαίετο χῶτα.

Καταμώσασα, apud Hippoc. exp. comparatus ad quærendum.

Ποιμαίνω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-ΜΕΓΑΙΡΩ, invideo, φθονῶ. (✠ παρὰ τὸ μέγα inquit Euſt. quia magnus videri ſolet aut ob divitias & gloriam aut ob virtutem) Il. η, Τοῦ γὰρ ἐγὼ περὶ δῶρα ἴσαμαι, ἠδὲ μεγαίρω. Et cum infinitivo. Od. ι, μνησάμενος ἀγλαΐας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίηφι καταβρίθοντα νόοιο, non equidem invideo procis quòd. Cum dativo perſon. & genit. rei. Apoll. Rhod. ἐμίγνυέ μοι τόκῳ, partum mihi invidit. ¶ Item curo, reſpecto. Odyſſ. θ, οὔτι μεγαίρω Πάντων Φαιήκων. ¶ Ab Heſych. exponitur etiam, privo, orbo.

Μεγαίρεσθαι, invideor. In Epig. ἄπαισι μεγαιρομένη, cui invidetur ab omnibus.

Μέγαιρα, ης, ἡ, invidia, φθόνος. Heſych.

Μεγαιρὸς, invidioſus: eidem Heſych.

Ἀμέγαρτος, (comp.) invidiâ carens, ἄφθονος: ut ἀμέγαρτε συβώτα, Od. Φ. Item multus, & magnus, κατ' ἐπίτασιν ✠: ut φθόνον δ' ἀμέγαρθον ὄφελλε, apud Etymol.

-ΜΕΓΑΣ, (genit. μεγάλης, dat. μεγάλῳ. irreg. tanquam à μεγάλος accuſat. μέγαν. Fœmin. gen. μεγάλη. Neut. μέγα) magnus, ingens: ut μέγας σῦς, μέγας βῶς, μέγας ἀνὴρ, μέγα δῶμα, apud Hom. Ab Hippocrate μέγας δάκτυλος vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: ut μέγας χειμών, μέγα νῦμα, μέγας Ζέφυρος. Interdum dicitur μέγας habita ratione potentiæ; ut μέγας Ζεύς, μέγας βασιλεύς. Sic μεγάλης ποιῆσαι apud Xenoph. Hellen. 5. Μέγα interdum variis verbis jungitur. ut apud Plat. de rep. lib. 5. μέγα φέρει, magni refert. Μέγα ποιεῖσθαι, cum infinit. apud Xen. Pæd. 5. magni facio, magni æſtimo. Interdum μέγα ponitur adverbialiter, pro μεγάλως: ut apud Xen. μέγα δὲ δαίμονας ἡγεῖσθαι & μέγα βιβλάφθαι, ſic μέγα δυνάσθαι, ſeu μέγα δυνάμθαι. Et cum comparat. aut ſuperl. ut μέγ' ἀμείνονες, & μέγ' ἄριστος, multò præſtantiores, longè præſtantiſſimus. ✠ Euſtathius dicit μέγας compoſitum eſſe ex μὴ & γῆ, ut qui non amplius πρὸς γῆ, ſed ὑπεραναβὰς τὴν γῆν.

Comp. eſt irreg. μείζων, major. Superl. Μέγιστος, maximus.

Μεγάλως, magnificè, apud Dem. Phal. Item valde, vehementer, apud Ariſtot. rhet. l. 1. Pro μεγάλως dicitur etiam μεγαλωστὶ, additâ particula τι, ut in νεωστὶ apud Hom.

Μεγαλίζω, magnificè effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, ſeu elatus ſum, ſuperbio. Il. π, μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλύνω, interdum idem quod μεγαλίζω: ut μεγαλύνων ἑαυτόν. Xenoph. efferre ſeſe. Frequenter ponitur pro, extollo verbis, prædico, Thucyd. lib. 8. καὶ ὑπερεβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τὴν Τισσαφέρνους. Plutarch. in Alcib. μεγαλύνοντες αὐτὸς καὶ τὸν ἑταῖρον. Item magnum, id eſt, potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, α, ὁν, magnificus, venerandus, ſublimis. Xen. μεγαλεῖα κτήματα. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia, majeſtas Greg.

Μεγαλέως, magnificè. Apud Polyb. μεγαλέως ἐχάρησαν, exp. magnoperè gaviſi ſunt: & μεγαλέως παρολιγωρεῖν, inſigniter contemni.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, item majeſtas, apud Luc. & apud Petr. ep. 2. c. 1.

Μέγεθος, ους τὸ, magnitudo. Luc. τηλικοῦτος τὸ μέγεθος. Idem & Herm. ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος. ¶ Item proceritas. Theophraſt. Διαφέρειν δή φασι καὶ τὰ μεγέθη καὶ τὰ σώματα. ¶ Μέγεθος, ſeu μεγεθος σώματος, ſtatura. Hippoc. Herodian. Hom. Od. ε & ζ. ¶ Item magnitudo, vehementia. Plat. ep. 7. μέγεθος ὀργῶν ἐξαίσιον καὶ ἀκρασθενῆ. ¶ Item, gravitas, majeſtas, ſeu magnanimitas, magnitudo animi Plut. in Alex. ¶ Item dignitas, amplitudo, ἀξίωμα. Ariſtot. pol. 5. ¶ Item μέγεθος & λόγου ſeu μεγεθος, apud Dem. Phal. Hermog. Dionyſ. Longin. grandiloquentia, granditas orationis.

Μάγαθος, Ionicè pro μέγεθος, magnitudo, ex Herodot. Et μεγάθεος πόλιος, ex eodem, i. magni.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, majorem reddo. Item amplifico. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Μεγεθύνομαι, magnus reddor, creſco, major fio, increſco.

Μείζων, major, amplior, proterior. Interdum præſtantior, item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi poteſt. Thuc. Xen. Plut. Ponitur & μέζων Ionicè pro μείζων, apud Herodot. & Hippoc.

Μεζόνως, majorem in modum, magis, amplius, apud Thuc. Pauſ. Plat. Et pro eodem μεζόνως Ionicè.

Μέγιστος, η, ον, maximus, ampliſſimus, potentiſſimus, proceriſſimus. Hom. Thuc. Plat. &c.

Μέγιστον, adverb. maximè, plurimùm, admodum. Plat. de leg. μέγιστον διαφέρειν, plurimùm differre.

Μεγιστᾶνες, ᾶνων, ὁ, vel potius in plur. μεγιστᾶνες, megiſtanes. Exp. etiam, primates, item proceres. Daniel. c. 3. Marc. cap. 6. & apud Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium: propriè domus ampla, auguſtum ædificium. Od. υ, ἀπέσσυτο μεγάροιο. Ponitur etiam pro dei æde ſeu fano, apud Suid. Et generaliter pro quavis domo. Il. ζ, Πρίαμοιο δόμοι μεγάροιο; Od. χ, ἐξελθόντες μεγάρων. Dicitur accipi & pro ſtabulo in Epigr.

Compoſita ex μέγεθος.

Ἀμεγέθης, ες, ὁ ἡ magnitudine carens, non magnus.

Ἑτερομεγεθὴς, inæqualiter creſcere. Artemidor.

Εὐμεγέθης, q. d. magnitudine bene inſtructus, cui magnitudo non deeſt, procerus: ut εὐμεγέθεις νεανίσκοι, Luc. in ſomn. Item valde magnus, ingens: ut εὐμεγέθης λίθος. apud Ariſtoph. in Plut. Κατὰ μεγεθεῖν, ſuperiorem eſſe, dominari. Suid.

Ἰσομεγέθης, æquè magnus, qui paris & æqualis eſt magnitudinis.

Παμμεγέθης, q. d. omnino magnus. Xen. Παμμέγιστος, omnino maximus.

Ὑπερμεγέθης, ſupra modum magnus, vel magnus ſuprà quam dici poſſit, immenſus Xen.

Ὑπερμεγάθεες, ſuprà modum magni, ingentes.

ΜΕΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus: menſura aridorum Attica, quæ continet chœnicas quadraginta octo: ut Suid. & alii ante eum tradidêre: Eſt & Μακεδονικὸς μέδιμνος, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. Nota ejus fuit μ cum δ ſupra poſito.

Μεδιμνεῖος, medimnum æquans. Heſych.

Compoſita.

Διμέδιμνον, exp. menſura capiens duos modios. Heſych.

Ἡμιμέδιμνος, ſemimedimnus, dimidia medimni pars, menſura 24. chœnicum. Poll. l. 4. Apud Athenæum l. 4. ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα.

Πολυμέδιμνος, Cereris epith. apud Pind.

Πομ-

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum eſt. Poll. At πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. exp. qui quingenis medimnis cenſi erant. Et πεντακοσιομέδιμνος, apud Syneſ. qui ex ſuis fructibus reficit medimnos quingentos.

ΜΕΔΩ, impero, imperium teneo. Frequens eſt particip. μέδων, regnator, imperator, præfectus. Od. α, Φρκιω Φυσάντης ἀλὸς ἀργυφέοιο μέδοντος. Il. β, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ¶ Exponitur etiam curo, curam gero, φροντίζω.

Μέδομαι, idem quod μέδω, regno, impero, apud Heſych. Item curo, curam gero, ſæpè apud Hom. ut Od. λ & μ, εἰ νόσφι μέδηαι. Od. γ, ἠοίτιο μεδώμεθα.

Μεδέω, idem quod μέδω. Il. γ, Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων.

Μεδόω, apud Heſych. idem quod μέδω ſeu μεδέω.

Compoſita.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, epith. Neptuni.

Εὐρυμέδων, latè regnans, late rex. Hom.

Παμμεδέων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gen. παμμεδέουσα.

Ποντομέδων, idem quod ἁλιμέδων. in Epigr. & in Eurip. in Hippol.

Ὑδρομέδουσα, aquarum regina: nomen proprium rangæ, in βατραχ.

Ὑψιμέδων, in alto regnans, ut ὑψιμέδων Ζεύς, apud Heſiod. in Theog. & Ariſtoph. in Nub.

Μέζεα, vide in Μέσος.

ΜΕΘΥ, τὸ, vinum. Od. ν, μέθυ νέμον Παῖσιν ἀνὰ μέγαρον. Od. ξ, ἡ μὲν ἐδώδη Ἡ δ' ἧ μέθυ γλυκύ. Plut. ſymp. l. 3. q. 2. ſcribit μέθυ eſſe τὸν αὐξηρὸν ἄκρατον. Euſt. vult dictum eſſe à μεθίημι, quod nos μεθήμονας, i. negligentes reddat: vel quoniam homines eo uſi μεθίενται εἰς ἀφροσύνην τὴν αὐτῶν, quod poſterius etym. eſt ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus eſt Bacchus, à nomine μέθυ vel à Methymna inſula in Lesbo, apud Plut. & Athen.

Μέθη, ἡ, vinolentia, temulentia, ebrietas. Plat. in Minoë. Ariſtot. pol. 2. Dem. in Mid. Plut. ſymp. l. 3.

Μέθυσος, ε, ὁ ἡ ἡ, ebrius, temulentus. Item ebrioſus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. l. 13. Fœm. μεθύνη, apud Atticos uſurpatur: ut apud Ariſtoph. in Veſp. & in Nub.

Μεθύω ebrius ſum. Odyſſ. σ, Ἥ τέ μιν νδυσάζων κεφαλῇ μεθύοντι ἐοικώς. Ariſtoph. in Plut. Μεθύων γὰρ ὡς ἔοικεν ὀξύτερον βλέπει. Dicitur etiam μεθύειν μέθῳ, apud Philon. Metaphoricè etiam uſurpatur. Cum genitivo Theophyl. ἐρωτικῶν μεθύοντες ἡδονῶν. Cum dat. Demoſth. Philip. 1. Philippum dixit μεθύειν τῇ μεγάλῃ τῶν παραγωγῶν. Sic & taurina pellis. Il. ε, uicitur μεθύσσα ἁλοιφῇ, madens ſeu perfuſa pinguedine. Cum accuſ. in anthol. Epig. μεθύω τὸ φίλημα.

Μεθύσκω, (f. ύσω, aor. 1. υσα, tanquam à μεθύω) ebrium reddo, inebrio. Plut ſymp. l. 3. Ἁλὼ τὸ γλεῦκος ἥκιστα μεθύσκει. Luc. οἶνον ἑαυτὸν μεθύσασα. Item metaph. Plat. de leg. ὅσα δὲ ἡδονῆς μεθύσκουσα περιφέρουσα ποιεῖ, inebriantia voluptate. Exponitur etiam perfundo, imbuo, ſeu largè perfundo, vel imbuo: ut in anthol. epigr. l. 2. τέφρῃ ἧ μεθύσκων.

Μεθύσκομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plut. in ſymp. Ἁλὼ τὸ γυναικεῖον ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δ' οἱ γέροντες. Luc. τοσοῦτον ἐμεθύσθη ἡμῶν.

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. e. id quod inebriat ſeu inebriare poteſt, 1 Reg. 1.

Μεθυστὸς, qui inebriatur, propenſus ſeu proclivis ad ebrietatem, ebrioſus. Plato & Philo. Item inebriandi vim habens.

Compoſita.

Ἀμέθυσος, ſive ἀμέθυστος, ε, ὁ ἡ ἡ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Dioſc. l. 1. c. 177. (de amygdalis) ἔστι δὲ ἡ ἀμέθυστα φθοσλακεδαιόμμα ὅσον ἑπτά, ebrietatem prohibent ſi quinque aut ſeptem præſumantur. Sic ἀμέθυστα φάρμακα & ἀμέθυστοι πόσεις, quæ inebriari non ſinunt. ¶ Ἀμέθυστος eſt etiam nomen gemmæ cujuſdam, ſic dictæ, quòd ebrietati reſiſtat. Vide & Plin. l. 27. c. 9. & l. 14. c. 2.

Ἀμεθυσίζω, refero colore aut alia ſimilitudine amethyſtum. Vtitur Plin. l. 27. c. 7.

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. exinebrior) ebrius eſſe deſino, ebrietate liberor, Etym.

Ἐκμεθύσκω, idem quod μεθύσκω: minus tamen uſitatum. Theoph. de cauſ. p. l. 5.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius ſum, ſeu inebrior in vel inter.

Ἡμιμεθύστος, ſemiebrius, Poll. l. 6. c. 36.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Πολυμεθὴς, multum ebrius.

Ὑπερμεθύσκομαι, ſupra modum inebrior: aut etiam ſupra quàm dici poſſit.

ΜΕΙΔΑ'Ω, (aut μειδάω, ſecundum alios) ῶ, rideo leniter ſeu molliter, ſubrideo. Euſt. annotat eſſe multò σεμνότερον quàm γελᾶν. Il. ε, μείδησεν δ' πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Iliad. ζ, μείδησεν δ' ὃν παῖδα ἰδὼν ἐς κόλπον ἑαυτῆ. Etym. deducit à nomine μείων, quod dicatur de minore & leniore riſu quàm γελᾶν.

Μείδημα, τὸ, riſus, vel lenis riſus. Heſiod. in Theog.

Μειδάω, & Poëticè μειδόω, ῶ, idem quod μηδάω, ex εο ſactum, Hom. hym. 2. in Ven. ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ Αἰὲν μειδιάει. Il. ψ, Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοιθήσιον ἔκφερε ἄεθλον Μειδιόων.

Μειδίαμα, τὸ, idem quod μείδημα; Lucianus, μειδίσμα, idem, Heſych.

Compoſita.

Ἀμειδὴς, ἐος, ὁ ἡ ύ, qui talis eſt, ut nunquam rideat, riſus expers: ideoque tetricus, triſtis. Suid. Ὀργὼ οὐδ' πῆνυον ἀμειδέα. Item activè, faciens ἀμειδῆ ſeu triſtem, triſtificus. Oppian. lib. 3. de venat.

Ἀμείδητος, idem: unde ἀμείδητοι νέκυες, in Epigr. qui non rident & ἀμείδητοι νύκτες, in iiſdem l. 3. triſtificæ & terrificæ.

Ἀμειδήτως, ſine riſu, vultu tetrico & triſti, vultu ridere neſcio, Heſych.

Διαμειδάω, ῶ, ſubridéo, aliquantum rideo.

Ἐμμειδάω, ῶ. ſubrideo in vel propter.

Ἐπιμειδάω, ῶ, ſubrideo. Expon. & arrideo. Ἐπιμειδάω, idem: unde partic. ἐπιμειδήσας, apud Hom. Il. θ, & alibi.

Καταμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo.

Προσμειδιῶ, arrideo.

Ὑπομειδιῶ, ſubrideo, aut clàm ſubrideo.

Φιλομμειδὴς, (pro quo apud poëtas φιλομμειδὴς, μ geminato metri gratia) amans riſus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. δ, & alibi paſſim. Τὸ φιλομειδὲς, amor ſeu ſtudium riſus,

---

Μείζων, vide Μέγας.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, Ρ, ίξω, Ρ, ιχα, propriè dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo. (deducitur enim à μέλι, ut dicatur quaſi μελίσσω) ſed metaph. potius uſurpatur pro, verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, & mihi concilio: ut apud Herodot. τραπέζῃ μελιξάσῃ. Il. η, (de mortuis) ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα.

Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Vſurpatur etiam activa ſignificatione & quidam metaphorica: ut Od. γ. Μηδὲ πὶ μ' αἰδοῖοις μειλίσσεο. Propria autem ſignificatione, apud Plutarch. de Alex. fort. l. 1.

Μείλιγμα, τὸ, q. d. mulcimentum, lenimentum, ſeu lenimen: item placamen, ſeu placamentum, Plutarch. in Pomp. vita, & Od. κ.

Μείλιξις, actio reddendi dulce, ſeu ducèdinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, ſeu blandis verbis & velut mellitis demulcendi. Suid.

Μειλικτὸς, ὴ, ὁ, qui talis eſt ut mulceri poſſit, ſeu leniri. Aut qui lenitus eſt.

Μειλικτήριος, ος, ὁ ἡ ὸν, mulcendi vim habens aut demulcendi ſeu leniendi aptus ad mulcendum ſeu leniendum aut placandum. Μειλικτήριον, ſub. placamentum, ſeu placamen.

Μείλιχος, ος, ὁ ἡ ὸν, blandus, placidus: vel mitis, manſuetus: placabilis. Il. ε, πᾶσιν γὰρ ἐπίστιός μείλιχος ἔναι Ζωὸς ἰδών. Sic & ἔπεα μείλιχα, apud Heſiod. in Theog. Vtitur & Syneſ. in lib. de inſom. Μείλιχος, idem, ut μείλιχια ἔπη. Od. ι, & alibi. Et μείλιχος Ζεύς, apud Thuc. l. 1. & Pauſ. in Argolicis. Fœm. μείλιχία, & Ionicè μειλιχίη, blanda, &c. ut αἰδὼς μειλιχίη, Heſiod. in Theog. Eſt interdum etiam ſubſtantivum & ſumitur pro manſuetudine. Il. ε.

Μειλιχίως blandè, comiter, leniter, manſuetè.

Μείλιον, ος, τὸ, ſeu μέλιος, τὸ, munera quo aliquem demulcemus, ſeu demulcere poſſumus. Apoll. Argon. l. 4. Apud Hom. Il. ι, ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω, quidam expon. dotem adventitiam, ſeu dotalia dona ultra dotem: alii ſimpliciter dotem, quòd maritos demulceat. Exponitur etiam πομπεῖα, apud Apoll. Arg. 3.

Μείλινος, blandus, ſuavis. Eurip. Exp. & melleus; vel mellitio: à μέλι. Item fraxineus, pro μέλινος, à μελία.

Compoſita.

Ἀμείλικτος, ος, ὁ ἡ ὸν, qui mulceri ſeu leniri non poteſt: aſper, durus, crudelis, rigidus Heſiod. in Theog. Phil. de vita M. l. 1. Syn. de inſomn.

Ἀμείλιχος, minimè blandus, minimè comis ſeu mitis: vel immitis, implacabilis, durus, difficilis: ut αἴδης ἀμείλιχος, Il. ι, & ἀμείλιχον ἦτορ, apud Hom. hym. in Min.

Ἀπομειλίσσω, demulceo, delinio, placo. Ἀπομειλίσσομαι, idem.

Γλυκυμείλιχος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis & blandus, ſive blanda quadam dulcedine præditus. Hom. l. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος, qui difficulter ſeu vix mulceri poteſt, ſeu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exponitur etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio. Baſil.

Ἐπιμείλια, quidam apud Hom. Iliad. ι, legunt, ſed rectius diviſim ſcribitur ἐπὶ μείλια.

Εὐμείλικτος, qui facilè mulceri poteſt, ſeu leniri aut placari.

Καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c.

Μεῖον, μειόω, &c. vide in Μέων.

ΜΕΙΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adoleſcens; puer vel puella, qui vel quæ jam ea eſt ætate ut fari poſſit. Ariſtophan. in Plut. ἄπιθι χαίρων συλλαβὼν τὸν μείρακα. Et Luc. ὡς τότε ἠφάνη σκείνης τῆς Ἀρχαλικῆς μείρακος, quaſi ἔρηξ, ab ἔρω, dico.

Μειρακίζομαι, adolesco: Arr.

Μειρακίσκος & μειρακίσκη, adolescentulus & adolescentula. apud Aristoph.

Μειράκιον, adolescens, seu adolescentulus, puer seu puerulus: Aristoph. in Neb. Plat. in apol. Plut. de frat. char.

Μειρακιόομαι, (q. d. adolescenturio vel adolescentior) adolescentis more ago. Luc. παρεσκευάσθω ὡς γέρων, ἐς μειρακιόομαι πρὸς τὸ χρεών, ita mortē horres ut adolescens. Item adolescentis more lascivio & exulto. Athen. Μασγίας τις μειρακιοόμενος πρὸς αὐτάς.

Μειρακίομαι, pro eodem, apud Plut. παραπαίζων καὶ μειρακιόμενος.

Μειρακιόομαι, ῶμαι, adolesco, adolescens evado. Xen. in pol. Lac. ὅταν μειρὶν ὦσι παῖδες εἰς τὸ μειρακιεύεσθαι σωφρονῶσιν.

Μειρακιώδης, juvenilis, puerilis, Halic. & Luc. & Aristot. rhet. 3.

Μειρακύλλιον, (dimin.) adolescentulus. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀντιμειρακιόομαι, adversus aliquem adolescentis more aut juveniliter me gero: vel vicissim inutiliter ago.

Διαμειρακιόομαι, idem quod μειρακιόομαι. Plut. in Cic. ὥσπερ ἐν σοφισταῖς διαμειρακιόμενος, quasi apud sophistas glorians & sese jactans adolescentis licentia.

Φιλομειράκιον, adolescentum amator.

Μὴς, vide in Μὺς.

ΜΕΙΡΩ sive potius μείρομαι, divido, partior, μερίζω. Eust. Item partīceps sum, nancisco, sortior, λαγχάνω, λαμβάνω, κληροῦμαι, Hesych. ¶ Item privor, στέρομαι, eidem Hesych.

Præt. med. ἔμμορα (quod Eust. per hyperthesin literarum factum esse dicit pro μέμορα) apud poëtas signif. particeps sum, nactus sum, sortitus sum; ut Il. α, ἔμμορε τιμῆς, i. ἔτυχε, ἔλαχε.

Præt. pass. μέμορμαι & Atticè ἔμμορμαι (sicut εἵλημμαι pro εἴλημαι) unde tertia persona ἔμμορται, fato decretum est, fato destinatum est, fatum est: Od. ε. Νῶϊ δὲ μὲ λευγαλέῳ θανάτῳ ἔμμορτο ἑλῶναι. hinc Particip. ἐμμορμόρος, fato decretus, fato assignatus, fatalis: ut ἐμμορμόροι νόμοι apud Plat. leges fatales, & necessariæ. Et ἐμμορμόρα βελόμαθε, apud Plut. de audien. poëm. Fœm. ἐμμορμόρη (substantivè) fatum, fatalis necessitas. Dem. pro cor. ὅπ ὁ τοῖς γεγενῦσι μόνον γεγονέναι νομίζων, τὸν τ' ἐμμορμόρης καὶ τ' αὐτόματον θάνατον ἀποθνήσκει. Vide Alex. Aphr. in libro quem inscripsit περὶ τ' εἱμαρμένης. Quidam deducunt hoc nomen à μείρομαι. Alii ab ἔρω, necto: ut ἐμμορμόρη dicatur quasi ἐρμορμόρη, quod etymon sequi videtur Cicero quum εἱμαρμόρην fatum appellat ordinem seriemq; causarum, quum causa causæ nexa rem ex se gignit. Arist. de mundo scribit dictam ἐμμορμόρην ἀπὸ τ' ἔρειν τὸ καθ' ἑκάστην ἀκωλύτως. hinc συνειμαρμόρη (comp.) fato connexa, q. d. confatalia. Plut.

Μέρος, ους, τό, pars, q. d. quod facta divisione obvenit. Arist. rhet. 1. ἢ τὸ αὐτῆς ὅλης, ἢ μέρος τινός. Dicitur πρὸ ἐπὶ μέρους, apud Phil. quæ vulgo particularia: & aliquando πρὸ τοῦ μέρει, pro eodem. Apud Galen. ad Glauc. πρὸς τὴν μέρος ἐνεργείας, singulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἀδικήματος πίπτω, sceleris loco duco. Apud Dem. ἐν ἐδενὸς εἶναι μέρει, nullo loco esse, nullo esse in numero. Τὸ ἐμὸν μέρος, pro mea virili parte, quantum in me est. Sic τὸ σὸν μέρος, Eurip. quantum in te est. sic & τὸ σὸν μέρος, Dem. pro quibus dicitur & cum κατ', apud Isæum, τὸ κατ' ἐμαυτὸν μέρος, & τὸ κατὰ σαυτὸν μέρος: itidemq; apud Plat. ep. 7. κατὰ τὸν σὸν μέρος. Ἐν μέρει, vicissim, per vices apud Xen. & Thuc. item sigillatim & deinceps, apud Aristoph. & Aristid. Ἀνὰ μέρος itidem pro vicissim, seu per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος apud Aristot. Oecon. 2. pro rata parte, pro proportione.

Μερικὸς, ή, όν, particularis. Μερικῶς, particulatim.

Μεριστὴς, ὁ, particeps. Suid. ex Polyb.

Μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demost. in Mid. Μερίδες peculiari signif. dicuntur fercula quæ unicuique in convivio apponuntur sigillatim, apud Athen. Item μερὶς, partes, (ficut dicuntur partes Syllæ, partes Cæsaris) apud Dem. pro cor. & Plut.

Μερίζω, partior, distribuo, divido. Item separo. Synes. ep. 57. ψυχὴν καὶ βίβλῳ καὶ ἡμέρᾳ μερίζων τὸν βίον.

Μερίζομαι, divido r, distribuor, &c. Athen. l. 4. οὕτω δὲ εἰς μυρίους πανταχοῦ χιλίους μερίζόμην. Apud Matth. cap. 12. Marc. 3. Paul. 1. Corinth. 3. μεμέρισται est in varias factiones velut scissum esse, dissidere. Apud eundem 1 Corinth. 7. μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ πάρθενος, expon. discretæ sunt ea quæ est uxor & ea quæ est virgo. Exponitur etiam activè, participo, particìpem facio, apud Herodian. l. 3. Item particeps fio, partem accipio, apud Aristot. Ethic. l. 5.

Μερισμὸς, partitio, divisio, distributio. Est & nomen figuræ cujusdam Rhetoricæ, de qua Hermog. & Rutil. Lup.

Μεριστὸς, qui dividi potest. Item separabilis.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, divisor, partitor. Lucæ 12.

Μόρος, ου, ὁ, portio. Plerunq; portio fatalis, seu fatum: ut Il. τ, Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὅ μοι μόρος ὤλεσε θυμὸν ὀλέθρῳ. Sic & Od. μ, & alibi ap. Hom. ¶ Sumitur & pro morte, apud Phalar. in ep. ¶ Exponitur etiam infortunium, exitium. Il. φ, & Od. ω. ¶ Item pro supplicio: apud Phalar. in epist.

¶ *Derivata ex μέρος, portio.*

Μορῆσαι, Hesych. exp. μερίσαι, διελεῖν, partiri, dividere. Μορία, pars, idem quod μερὶς. Sic dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία, teste Poll Hesy. & schol. Aristoph. vide & Suid. & Etymol.

Μόριος, partialis. Epigr.

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Herodot.

Μόριον, ου, τό, particula, portiuncula. Interdum & pars. Thuc. l. 1. ἐν βραχεῖ μορίῳ τ' ἡμέρας, in exigua particula diei. Sæpe de parte seu membro corporis dicitur apud Aristot. Gal. & cæteros medicos: & peculiariter interdum, de membro genitali: apud Aegin. l. 3. & alibi.

Μόρα, ᾶς, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam militum συντάγμα, virorum septingentorum aut quingentorum, aut triginta, ut habetur apud Etym. Quidam tribum interpr. Et Aristot. etiam testatur Lacedæmoniorum totam gentem in μόρας sive μοίρας distributam fuisse, h. e. in tribus quasdam quæ μόραι dicerentur, quasi μοῖραι. Sic utitur Xen. Hell. 9. & alibi.

¶ *Derivata ex μόρος, fatum, exitium, &c.*

Μοῥῥώδης, εστερος, ὁ, fatalis, exitiosus, mortiferus. Nicand. in Alexiph. Ibidem μοῥῥόον ποτὸν dicitur potio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item μοῥῥώδης, multo labore confectus: Iliad. ξ, & Od. σ.

Μόρσιμος, ος, ὁ ἡ ὄν, fatalis. Il. ο, Od. κ. Item μόρσιμον aliquid alicui esse dicitur quod ipsi fato est destinatum. Il. ε, & τ. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ὑπὸ θεῶν, qui fatali seu divina quadam sorte sese nobis offert. Odyss. π, & φ. Item μόρσιμος, mortalis, fato obnoxius. Od. χ.

Μόρσιμος, ος, ὁ ἡ ὄν, idem cum μόρσιμος. Il. ε.

Μορύω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo: unde μόρυμα, ramentum, cumulus: apud Etymol.

Μοῖρα, ᾶς, pars, portio: Od. ο, κρέα δαίσω ἐπὶ μοῖρας. Sic & Od. γ, ν & alibi. Phil. de mundo, τῆς αἰθερίας φύσεως τὸν ἡμίτροπον νῆν μοῖραν ἁπάντες ἔνειμαν. ¶ In cœlo per μοῖρας intelliguntur partes seu gradus in quos ipsi circuli sunt distributi. Ptole. in Georg. & apud Damasc. ¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum σύνταγμα, ut μόρα suprà: qualis est decuria, manipulus, cohors. Aesch. contra Ctes. Item fors, conditio: ut plurimùm fors divinitus tributa. Plat. in Crat. ἐπειδὰν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ καλὴν ἔχει. Apud eundem ἀγαθῇ μοίρᾳ πεύξει, bona & felici sorte: pro quo & simpliciter μοῖρα dicitur, Od. ν. ¶ Item fatum, ita dictum ἀπὸ τ' μεμερίσθαι, quòd expartibus constet. Xen. Hell. 7. θείᾳ τινὶ μοίρᾳ πεσοῦσαν. Plerumque in malam partem, ut & fatum apud Latinos. Il. ζ, χ. Od. λ, ν, &c. In plur. num. μοῖραι, exp. Parcæ: quarum nomina recenset Hesiod. in Theog. & Aristot. in lib. de mundo. Μοῖρα sumitur etiam pro θανάτῳ. Il. μ, & alibi.

Μοιρᾶος, ος, ὁ, fatalis. Alciphr.

Μοιρίδιος, ος, ὁ, fatalis, fato quodam immissus, aut evenions. Athen. l. 2. ex Eurip. & Plut. in consol. ad Apoll.

Μοιρόω, divido, partior. Hesych.

Μοιρόομαι, fortitò partem capio. Phil. de mund. ὅσαι ψυχῆς μεμοίρωνται, quæ animam sortita sunt. Μεμοιρωμένος ab Eustat. & cæteris gramm. exp. etiam fato destinatus.

Μεμαὼς, Μέρδω, Μηρὸς, Μέτρον, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex μείρω, seu μέρομαι.

Ἀμείρω, privo, & q. d. non impertior. Hesych. Ἀμείρεσθαι, περᾶσθαι.

Decomp. Ἀπαμείρω, partem seu portionem suam alicui aufero, privo, idem quod ἀμείρω. Item contraria significatione, impertior, idem quod μείρω.

Ἀπαμείρομαι, privor. Hesiod. in Theog. Ἐννέπετε δὲ θεᾶν ἀπαμείρεται. Item privo. Hom. Ἤμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεύς. Item impertior.

Ἀποδρομείρομαι, exp. distribuo, præbeo, propriè partitione demptum alicunde tribuo. Hesiod. in Erg. Ἣ ὅς γάρ τ' ἔργοιο πίτυν ἀποδρομείρεται αὖσαν.

Composita ex μέρος & μερίζω.

Ἀδρομερὴς, ές, ὁ ἡ ὄν, crassis particulis constans, vel crassam substantiam habens. Gal. & Dioscor.

Ἀμερὴς, q. d. parte seu partibus carens: qui in partes dividi seu secari non potest. Luc. Greg.

Ἀμέριστος, idem. Plat.

Ἀντιμέρεια, partis unius pro alia positio: nomen figuræ apud Gramm. scribitur & ἀντιμερία.

Βραχυμερὴς, q. d. cujus partes sunt breves & exiguæ, tenuis.

Βραχυμέρεια, brevitas partium, tenuitas.

Διαμερίζω, partior, distribuo. Act. 2. διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic Marc. 15. διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

Διαμερίζομαι, dividor, distribuor. Apud Luc. c. 12. Διαμεμερίσθαι significat in varias factiones velut divisum & scissum esse, dissidere.

Διαμερισμὸς, partitio, distributio. Item dissidium. Luc. 12.

Δίμερὴς, qui duabus partibus constat, bipartitus, duplex.

Δικμερῶς, bipartitò.

Ἐπιμε-

Ἐπιμερὴς ἀριθμὸς numerus ſuperparticularis. Heſych. vide ἐπιμόριος, in comp. ex μόριον.

Ἐπιμερίζω, impertior.

Ἑπτάμερης, qui eſt alterius partis, vel in alteram partem inclinans.

Ἡμιμερὴς, unde decomp. Ἐφθημιμερὴς, ut ἐφθημιμερῆ μέτρα, quæ ex tribus conſtat pedibus & ſyllaba, i. ex ſeptem ſemipedibus. Et ἐφθημιμερὴς cæſura in heroico verſu dicitur quum quarti pedis prima ſyllaba quæ brevis eſt producitur.

Πενθημιμερὴς, cæſura dicitur, quum quintus in verſu ſemipes ἄρσιν faciens contra naturam producitur. Et πενθημιμερὲς μέτρον, in quo ejuſmodi ſunt cæſuræ: ſeu quod duobus pedibus & parte conſtat, ut definit. Quintil. l. 9. c. 4.

Καθδημοσιεύσω, in populum diſtribuere.

Καθημοσιεύω partior, diſtribuo. Καθημοσίευσις, partitio, diviſſio.

Λεπτομερὴς, tenuibus partibus conſtans, tenuis, exilis. Ariſtot. l. 3. de cœlo.

Λεπτομέρεια, tenuitas partium ſeu exilitas. Gal. Item ſubtilitas.

Λεπτομερῶς, ſubtiliter, excutiendo ſingula quæq; licet minuta.

Μεγαλομερὴς, magnis partibus conſtans, qualis à philoſophis eſſe dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς, ex partibus magnis ſeu grandibus. Item *pro* lautè & ſplendidè: apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, conſtare ex magnis partibus. Ariſtot. metaph. l. 11. Item magnitudo & potentia, ſeu amplitudo. Polyb. ſcribitur & μεγαλομερία.

Μικρομερὴς, parvis partibus conſtans ſeu minutis, aut tenuibus, Ariſtot. de cœlo.

Μικρομέρεια, tenuitas partium.

Μονομερὴς, unius partis.

Ὁμοιομερὴς, qui conſtat partib. inter ſe ſimilibus, quas quidam ſimilares partes vocant. Ariſt. de part. an. l. 2. & 3. de cœlo. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt eſſe quorum totum nihil à parte differt: ut aqua, aurum, lapis, lignum.

Ὁμοιομέρεια, ſimilitudo partium, vel (ut alii) ſimilaritas partium.

Decomp. Ἀνομοιομερὴς, diſſimilibus partibus conſtans, quas quidam diſſimilares vocant.

Παχυμερὴς, craſſis partibus conſtans, craſſus. Ariſtot. Item metaph. craſſus.

Παχυμέρεια, craſſitudo partium. Gal.

Παχυμερῶς, craſsè: & metaph pro eo quod Lat. craſſa Minerva.

Παχυμερέστερον, craſſiore Minerva, craſsiùs, rudiùs. Gell. l. 14. c. 1.

Πενταμερὴς, quinq; partitus: i. in quinq; partes diviſus.

Πενταμερῶς, quinque partitò.

Πολυμερὴς, multis partibus conſtans: vel in multas partes diviſus. Ariſtot. & Plut. defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμερῶς, multifariam, variè, in ep. ad Hebr. c. 1.

Πρωτόμορος, primus mortuus. Aeſchyl.

Συμμεριζόμαι, (q. d. compartior) unà partem accipio.

Συμμεριστὴς, particeps. Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τριμερὴς, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes divido.

Ὑποδιαιρίζω, ſubdivido.

Ὑποδιαίρεσις, ſubdiviſio.

Compoſita ex μόρος, ac primùm retinentia ο.

Αἰνόμορος, ος, ὁ ἡ ἡ, infortunatus, infelix, qui gravi & crudeli fato premitur. Il. χ. & Od. ν. Exp. etiam, cui miſera ſors contigit.

Ἀλεξίμορος, depulſor mortis, auxilians adverſus mortem. Soph.

Ἄμορος, expers, infelix. Heſych. Ἄμορος, non particeps. Od. ν. Item infortunatus, calamitoſus. Heſych.

Ἀμορία, infortunium, fatum calamitoſum. Od. υ.

Δυσάμορος, (*dec.*) infelix, infortunatus, calamitoſus. Il. τ. & Apoll. Arg. l. 2.

Γηγενόμοροι, οἱ, coloni, propriè qui agrum inter ſe dividunt. Apud Apoll. Arg. lib. ult. γηγενόμοροι μύρμηκες: exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

Γηγάμοροι, pro eod. Plato de leg. l. 8. Call. hym. in Iovem.

Δύσμορος, cui difficilis portio & fatum obtingit, infelix, calamitoſus. Iliad. χ. Oppian. de venat. l. 3. Luc. Exponitur etiam κακοθάνατος & δυσθάνατος, qui tetro mortis genere perit. Heſych.

Δυσμορία, miſeria, qua aliquis fatum difficile & inclemens experitur. Item mors infelix. in Epigr.

Ἔμμορος, particeps: oppoſitum τῷ ἄμμορος. Od. β. Ἔμμορον, Heſych. exp. ἀμοιρεμβόν, quod in fatis eſt.

Ἐμμορίδαι, eſſe dicuntur advenæ, coloni. Heſych.

Κάμμορος, infortunatus, cui malum & aſperum fatum eſt: pro κακόμορος, Od. λ. & β. Item κακοθάνατος. Eust. Κάμμορον, exp. acontium, videlicet κακῶν μόρῳ ἀναιρεῖν, inquit ſchol. Nicand. Sic & apud Dioſc. l. 4. c. 77.

Ὀψίμορος, ſerò moriens & lentè. Nonn.

Ὑπερμορον, & ὑπερμορος, pro ὑπερμόρον, ſive ὑπὲρ μοῖραν, contra quam in fatis erat. Il. α

Τελεσσίμορος, mortifer, funeſtus. Nonn.

Ὠκύμορος, qui ſubito fato abripitur, qui ſubito exitio perit: Od. δ & ε. Item ſubitam mortem afferens: Il. ο, & Od. χ.

Compoſita ex μόρος in quibus mutatur ο in ω.

Ἐγχεσίμωρος, in vibranda haſtâ exercitatus, bellicoſus, apud Hom. Il. β. & alibi. Sic dici volunt quaſi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. e. πεπονημένος, mutato ο in ω. vide in comp. ab Ὠκύμορος & à Μωρός.

Ἰάμωρος, ος, ὁ ἡ, jaculator, bellator. Il. δ & ξ. Sic dicitur ὁ μόρος ἐμπεσὼν οὐ ἰοῖς, vel ὁ περὶ τὸς ἰοὺς μεμορημένος, id eſt, κακῶ πεφῶς ἔχων. Euſt.

Σινάμωρος, cui in fatis eſt nocere aliis, qui ad id natus eſt ut alios lædat & detrimento efficiat. Anacr. carm. l. 2. σινάμωροι Πολεμίζουσι θυρωροί, poſtiferi & exitiales janitores. Scribitur & σινάμορος, apud Herodot. in Terpſich. Exponitur, & πόρνιβος, ſcortationi deditus. Suid.

Σιναμωρία, ἡ, maleficentia, ſeu natura noxia & prava. Ariſt. eth. 7. c. 6. Scribitur & σινομωρία.

Σιναμωρίω, ῶ, damno ſeu detrimento afficio. deperdo, vaſto. Herodot. Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier quę marem patitur. Ariſtoph. in Nub. Γυνὴ σιναμωρεμένη χαίρει.

Ὑλακόμωρος, ad latrandum fato quodam natus vel latrando ſe exercens & fatigans. Epithetum canum apud Hom. Od. ι.

Compoſita ex μόριον.

Γεωμόριον, ου, terræ portio, Heſych.

Δεκατημόριον, decima pars. Plat. de leg. l. 4.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον, undecima pars.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑκτημόριον, ſexta pars. ſextarius. Item ἑκτημόριον, apud Athen. οἱ παλαιοὶ, Poll. Ἑκτημόριοι dicuntur fuiſſe vocati ab Athenienſibus qui colebant agros, ſextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur & ἑκτήμοροι, quaſi per ſyncopen. Heſych.

Ἐπιμόριος, q. d. ſuperparticularis: ſic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipſum ſemel continet, & aliquam præterea ejus partem, tertiam puta, vel quartam, aut deinceps: ut ternarius eſt ἐπιμόριος binarii. Ariſtot. in probl. vide & Philoponum.

Decomp. Ὑπεπιμόριος, numerus obvertaria ſerie reſpondens τῷ ἐπιμορίῳ, vulgò appellatur ſubſuperpartitularis.

Ἑπτημόριον, ſeptima pars.

Ἡμιμόριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θεόμορια, Dei pars, h. e. primitiæ, vel caro quæ ſacerdotibus datur quum ſacrificatur. Heſych.

Θεομοριάζω, Deo munus offero. Idem.

Μυριοπημόριον, decies millena pars. Ariſtid.

Πεμπημόριον, quinta pars: apud Plat.

Πολυπημόριος, multeſimus, unicam ex multis partibus habens: unde accipitur etiam *pro*, minimus, Ariſtot. pol. 5. Luc. Τὸ πολυπημόριον, ſubſt. multeſima pars. Plut. in Themiſt.

Ποσημόριος, (q. d. quanteſimus.) Ποσημόριον; interrog quotæ partis.

Συμμορία, decuria apud Athenienſes. Demoſt. in Aphobum, & alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item munerum ſocietas.

Συμμορίτης, qui eſt ejuſdem decuriæ. Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans Gal. περὶ κατὰ τόπους libro 3. Item oboli quarta pars. Dicitur & τεταρτημορὶς per ſyncopen. Poll.

Τριτημόριον, tertia pars cujuslibet rei, triens. Ariſtot. metaph. l. 4. Τριτημορὶς, tertia portio, i. una de tribus. Herodot. in Clione.

Compoſita ex μοῖρα.

Ἄμοιρος, ος, ὁ ἡ ἡ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil ſorte obvenit. Plat. de leg. l. 9. ἀνώνυμον ἐᾶν ἢ ἄπαιδα ἢ ἄμοιρον κτήσεως. Et cum genit. Iſoc. in Evag. & Xen. Pæd. 7.

Ἀμοιρέω, exors & expers ſum, portio mihi nulla tribuitur, deſtituor, careo: ut ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας. Hermog. Et ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortem eſſe. Phil. de vita M. l. 1.

Ἄμοιρμα, τὸ, nulla ſors, vel infortunium.

Ἄμμορος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Heſych.

Ἀμμορία, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀπόμοιρος, ον, pars, portio, ſors, participatio. Greg.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes diviſus. Epigr.

Διαμοιρόομαι, diſpertior, in partes dirimo, divido. Od. ξ, Καὶ τὰ μὲν ἐπτάχα πάντα διεμοιρώσατο δαΐζων.

Δίμοιρος, duas habens partes, beſſis. Plut in Tiberio. Δίμοιρον propriè ſignificat rei cujuslibet partes duas, ſed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobolo, ſecundum quoſdam: quod hoc eſſet δίμοιρον drachmæ. Plat. in Axiocho.

Διμοιρία, duæ partes, duplum. Hen. Hell. 6. Luc. in Tim. Et in hæreditate, beſſes. Eſt etiam vocabulum militare, ſignificans ἡμιολίαν.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur. Et διμοιρίται milites quib. duplex annona datur, aut duplex ſtipendium. Arrian. Item διμοιρίτης, qui διμοιρίᾳ præfectus eſt. Luc. Syneſ. de inſomn.

Decomp. Ἐπιδιμοιρος, bes alter.

Δύσμοιρος, cui difficilis ſors aut fatum obtingit, infelix, infortunatus. Item mala infeliciq; morte periens, ut δύσμορος.

Ἐπιμοιρέω, ſeu ἐπιμοιρόομαι, impertio ſeu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocyl. Γαῖαν ἐπιμοιρώσας ἀθερχθύτοις νεκύεσσι. Et cum genit. particeps fio, ſortior. Phil. de mun. μηδὲν μέρος ὑπολήμπτορος τῶν σωμάτων ὁ τοιοῦτος ἐπιμοιρήσεται, quæ ſepulturæ particeps fieret.

Εὐμοιρία, bona portio: vel bonam portionem ſortitum eſſe, felicitas. Phil. de vita M. l. 1. Herodian. l. 1. & 2.

Εὐμοίρως, bona & felici portione, ſeu fato bonam tribuente portionem, i. feliciter. Ioſeph.

Εὐμοιρῶ, unde εὐμοίρησεν, proſpera fortuna uſus eſt. Heſych.

Θεόμοιρος, divinitus ſortem adeptus.

Ἰσόμοιρος & ἰσήμοιρος, cui portio par & æqualis cum cæteris datur: vel qui parem portionem accipit. Xen. Pæd. 2. ἡ γὰρ τῶν ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέτας, ἰσομοίρους ἀεὶ παύτων ἐποίει. Soph. in Elect. γῆς ἰσομοίρου ἀπής.

Ἰσομοιρία, æqualis portio. Thuc. l. 7. Phil. de vita M. l. 3.

Ἰσομοιρέω, æquam portionem capio. Thuc. lib. 6. Iſoc. in Paneg. ἰσομοιρῆσαι τοῖς ἀλλήλοις.

Μεμψίμοιρος, q. d. qui de ſorte ſua queritur, qui ſortem ſuam incuſat. querulus. Iſoc. in Paneg.

Μεμψιμοιρέω, conqueror, ſeu crebris querimoniis ſortem meam incuſo. Phil. de vita M. l. 1. ἡ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμοιρεῖν, iterum ſuas fortunas conqueri cœperunt. Item ſimpl. conqueror, ſeu queror, incuſo. Luc. τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρήσης, &c. Item expoſtulo, ſuccenſeo. Demoſt. pro cor. ὃ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος ἐμοὶ οὐδὲν αὐτῷ.

Μεμψιμοιρία, conqueſtio, querela: vel querula ſuæ ſortis incuſatio.

Πεντάμοιρος, quintarius, quinq; habens partes.

Decomp. Ἐπιπεντάμοιρος, quintarius alter.

Πρόμοιρος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit: vel ante fatum accidens: apud Suid.

Τετραμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars: apud Xenoph. Hell. 6.

Τριμοιρία, tripla portio, dodrans. Xen. ibid.

ΜΕΙΩΝ, ονος, ὁ ἡ, minor. Comp. eſt irregularis nominis μικρός. Τὸ μεῖον, minus: ut μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore eſſe conditione, apud Xen. ¶ Item meon. herbæ genus apud Dioſc. l. 1. cap. 3.

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo.

Μειοῦμαι, plerunque ſignif. inferiorem eſſe, deteriore eſſe conditione, quod & μειονεκτεῖν dicitur: ut οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, arbitrabatur ſuum ſacrificium non inferius eſſe quàm eorum qui magna feciſſent. Item paſſivè. Xen. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo.

Μείωσις, imminutio, extenuatio. Μειωτικὸς, ὴ, ὸν, vim habens diminuendi ſeu imminuendi.

Μιλδάω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀμείωτος, ος, ὁ ἡ, non imminutus, ideoq; integer, vel de quo nihil poteſt diminui, qui minor fieri nequit.

Πόλεμος, & Ζημία, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΜΕΛΑΘΙΟΝ, ου, τὸ, domus. Il. β, Πείν με κρείσσονες βαλέειν Πηλεΐδαο μέλαθρον. ☞ Quidam hoc nomine propriè ſignificari volunt mediam tecti trabem, diciſque ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τῆς καπνιᾶς,

Compoſita.

Πολυμέλαθρος, ος, ὁ ἡ, multas habens ædes, ſeu multa atria Nonn.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes, ſeu excelſa habens atria: ut ὑψιμέλαθρον αὐλίον, apud Hom. hym. in Merc.

ΜΕΛΑΣ, αινα, ὁ, niger, ater: Fœmininum μέλαινα, nigra, atra, neut. μέλαν, nigrum, atrum. Comp. μελαίτερος, ſuperl. μελαίτατος. Il. γ, ἀεν' ἕτερον λάβωμεν, ἑτέρωθι μέλαιναν. Sic apud medicos μέλαινες χυμοὶ & μέλαιναι χολή. Apud Hom. μελανύων ὀδυνάων, & μέλαινας φρένας, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος, τὸ, etiam ſubſtantivè accipitur: ut τὸ μέλαν ὑπὸ ὀφρύων, nigrum oculi, i. nigra pars. ſic μέλαν τῆς δρυός, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramento, ſeu pigmento atro: ut τὸ μέλαν τρίβειν, Poll. Idipſum vocant & μέλαν ζωγραφικὸν, atramentum pictorium. Apud medicos μέλαν Ἰνδικὸν, atramentum Indicum. Apud Hippocr. μέλαν τὸ Κύπριον, Cyprius cinis. Galen. in lex.

Μελανότης, ητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror. Gal. ad Glauc.

Μελανία, ἡ, idem. Dioſc.

Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.

Μελαίνω, ſive μελάνω, nigrum reddo, denigro. Μελαίνομαι, interdum neut. nigreſco.

Μέλασμα, τὸ, nigror, nigredo. Pollux eſſe dicit nigrum pigmentum ſeu atrum quo coma denigratur.

Μελασμὸς, ὁ, q. d. denigratio.

Μελάνωσις, denigratio, macula. Greg.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria: ſuccus quidam niger in metallis concreſcens: unde quidam atramentum metallicum nominarunt. Vide Dioſc. l. 5. c. 118.

Μελάνθιον, ſive μελάνθιος πόα, melanthium: herba de qua Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 22. & Dioſc. l. 3. c. 93.

Μέλανς, Aeolico pleonaſmo dicitur pro μέλας ut πόλανς pro πόλας, autore Etym.

Μελόγχαμος, idem quod μέλας, ut μελάγχαμοι πύλοι, Eur. in Phœ.

Κελαινὸς, ὴ, ὸν, ater, niger: ut κελαινὸν οἶδμα, ater cruor. Il. μ, & alibi apud Hom. κελαινὸν κῦμα, ater fluctus: κελαινὴ νὺξ, atra nox, apud eundem, & κελαινὸν ὕπνος apud Heſiod. in Aſp. Sic Sophoc. κελαναῖς ξίφεσι, atro cruore imbutis, ſeu cruentatis. Aliquando exp. horrendus, obſcurus: quia talia ſunt atra.

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινίαω, ῶ, nigrico, ſum niger. A' quo particip. κελαινιάων, nigricans: pro quo Ionες dicunt κελαινιόων, apud Hom.

Μέλαθρον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀμφιμέλαινα, utrinq; nigra: ſic dicuntur φρένες, Iliad. α, quòd ira tanquam fumo quodam denigrentur. At Il. ε, eaſdem ſic appellari ſcribit Euſt. Διὰ τὸ συβαθεῖ αὐτὰς θέσιν.

Ἀποκελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ἐπιμέλας, nigricans. Ariſtot.

Ἐπιμελαίνομαι, niger reddor, nigreſco, vel in ſuperficie nigredine inficior.

Προμελαίνω, priùs nigrum reddo.

Προμελαίνομαι, prænigreſco. Nicand.

Ὑπομέλας, ſubniger, nigricans.

Ὑπομελανίζω, fio ſubniger, nigrico. Dioſc. lib. 5. cap. 85. (de pompholyge) ἡ μὲν γὰρ ὑπομελανίζει καὶ βαρυτέρα ἐστὶ καὶ τὸ πλῆθος, &c.

Ὑπομελαίνω, pro eodem, apud Pauſ.

Ὑψιμέλαινα, altè nigra: vel altè & nigræ, epithetum navium, Il. ο.

ΜΕΛΑΩ, liquefacio: ſeu macero, conſumo. Exponitur etiam, elixo, coquo. Propriè ſignific. membra exedo & conſumo. ☞ παρὰ τὸ μέλη ἐδέειν, inquit Etym.

Μέλδομαι, liquefio, &c. Item pro μέλδω, ut Iliad. φ, (de lebete) Κνίσῃ μελδόμενον.

ΜΕΛΕΑΓΡΙΔΕΣ, meleagrides: Africanarum gallinarum genus. Ariſtot. in hiſt. anim. Vide & Plin. lib. 10. c. 26. & Varr. l. 3. cap. 9.

ΜΕΛΕΔΑΙΝΩ, curo, ἐπιμελοῦμαι. Herodot. τὰς νοτίσους κατέλειπεν ἐν τῇσι Πύλῃσι μελεδαίνων τε καὶ τρέφων. Hippocrates pro. rhet. 2. ὡς τε μὴ πάμπολλα δεῖ ὀρέγεσθαι τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Item metaph. ſicut & Lat. curo. Theocr. Idyll. 10. ὃ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεύοντα, non curat eum qui potum miniſtrat, i. e. non deſiderat. ☞ Etymon. vide in μιλέδημος.

Μελεδαίνομαι, curor. Hippoc. lib. de nat. infan. ἐν μὴ μελεδαίνηται ὑπὸ τύχης.

Μελέδημα, τὸ, cura, curioſa & anxia cogitatio. Il. ψ, Od. υ & ψ, (de ſomno) λύων μελεδήματα θυμοῦ. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ μέλη ἔδειν. Sic Latini curas dictas ajunt quaſi cor urentes.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator, ſeu qui ſe exercet. in Epigr.

Μελέδη, ἡ, cura, curatio, θεραπεία. Hippoc. γυναικ. l. 1.

Μελεδών, όνος, ὁ, cura, idem quod μελέδημα. Heſiod. in Erg. Heſychio eſt etiam rex, curator, præfectus. qua ſignificatione dicitur & μελεδωνὸς, & μελεδωνὸς, teſte eodem. Apud Herodot. legitur fœm. gen. μελεδωνοὶ κατεδέδηκαν τῆς τροφῆς, curatrices ſeu procuratrices. Alioquì ponitur & maſc. gen. pro, curator, procurator.

Μελεδώνη, ἡ, idem quod μελεδών, cura. Hom. Od. τ. Heſiod. in Erg. Apud Hippoc. γυναικ. lib. 1. ἡ δύστη ποσὶς μελεδώνης, pro cura, curatione.

ΜΕΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus. Oppian. in Cyneg.

ΜΕΛΕΙ, (imperf.) curæ eſt. Il. β, οἷς ὅ τι μέλει πολεμήια ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἑορτὴ μελήσει πᾶσι. Ariſtoph. in Plut. τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἥπιον μέλει. Dicitur & μέλει μοι ταδὶ τάδε, apud Iſoc. & Plat. Et μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cum infinit. ut apud Soph. νῦν γὰρ ἐμοὶ μέλει χορεύσαι. partic. τὸ μέλον, quod curæ eſt. Plat. in Apoll. οἶδα μέλον γέ σοι, noſti tibi curæ eſſe. fut. μελήσει. Od. α, μοῦνος δ' οὐ θεσσι μελήσει. Pr. μεμέληκε, apud Xen. & per ſyncopen μέμηλε, apud poëtas: ut Il. β, & alibi. Et μεμηλὸς, curæ erat. Particip. μεμηλὼς, qui curæ eſt, cujus cura geritur, gratus. Interdum & qui curam gerit, qui curat: ut Il. ε, μέγα πᾶσι μεμηλώς. Sunt & qui μέμηλε medium præteritum eſſe volunt, ut βέβηλε pro βεβήληκε.

Μέλομαι, curam gero, curo: ut μέλομαι ἀγελείας, apud Apoll. Arg. 1. Sic in epigr. l. 4. μή τι μέλεσθε λύκῳ.

Μέλεται, etiam dicitur pro μέλει. Heſiod. in Theog. ἧσιν ἅπαντα μέλεται. Fut. μελήσεται tanquam à contracto. Iliad. α, ἐμοὶ δὲ κε τιῶν.

κε τοῦ μελήσεται. Et particip. μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. Item activè, solicitus: unde adverb. μεμελημένως, solicitè, cura adhibita, elaboratè. apud Plat. in Protag.

Μέλημα, τό, cura. Theoc. Idyll. 14. Μέλησις & μελησμὸς, pro eod.

Μελέτωρ, qui curam gerit alicujus rei, cui negotium aliquod curæ est. Soph.

Μεμέλετται, per syncopen & pleonasmum τ β pro μεμέληται, curæ est Il. τ, μή φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχαιῶν, itidemq; μέμβλεθ pro μεμέληθ. Od. χ, φόνος δὲ οἱ οὐκ ἐν θυμῷ Μεμβλεθ Invenitur etiam μέμβλεσθε, apud Apoll. Arg. 2. tanquam à μέμβλημαι.

Μελέτη, ἡ, cura Hesiod. in Erg. μελετη δέ τοι ἔργων ὀφέλλει. ¶ Item in soluta oratione, meditatio, exercitatio, præmeditatio. apud Thuc. l. 2. & 5. Item industria apud Synes. Item declamatio: quòd sit exercitatio & velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus.

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero. Hesiod. in Erg. μελετᾶς βίς. In soluta oratione, meditor, exerceo. Thuc. l. 1. μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν ὀλίγον χρόνῳ τὸ ναυτικόν. Et cum infinit. apud Plat. in Phæd. Interdum sine adjectione, me exerceo, apud Thuc. Hinc & μεμελημένως, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cic. & Erigr. l. 2.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceor: unde μεμελετημένα τέχνα, apud Xen. artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi excolti sunt.

Μελέτημα, τό, idem quod μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xenoph.

Μελετηλικὸς, ad meditationem aptus seu exercitationem: aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετητήριον, ου, τό, q.d meditatorium: locus meditationis seu exercitationis: apud Plut. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Μέλι, Μῆλ Θ, Μῆλον quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Compositæ: ac primùm ex μέλει, & μέλομαι.

Ἀμελὴς, ές Θ, ὁ καὶ ἡ, qui curam non gerit, negligentia utens circa quidpiam. Isoc. ὥσπερ ἀμελὴς καὶ κακὸν οἰκέτην ἐγκύβεθ. Et cum genit. apud Xen. Τὸ ἀμελὲς, quod negligitur, quod curæ non est.

Ἀμελῶς, negligenter, segniter, non adhibita cura & studio. Isoc. in Panath. Dicitur ἀμελῶς ἔχειν τινΘ, neglectui habere aliquem, & ἀμελῶς ἔχειν τοῦ τινα, vel τοῦ Ἀ. Xen. Pæd. 1.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, incuria, neglectus. Xen. Pæd. 8. Demost. Olynth. 1. Dicitur & ἀμελείᾳ δόναι Ἀ, aliquid non curare; apud Eurip.

Ἀμελέω, ῶ, f. ήσω, curæ non habeo, negligo, contemno. Il. ε, Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε, neglexit jussa Menelai. Isoc. in Busir. encom. τῶν κοινῶν τοσούτων ἀμελεῖν. Dicitur & ἀμελεῖν τοῦ Ἀ τινΘ, apud Demosth.

Ἀμέλημαι, negligor, neglectui habeor. Plat. in apol. ὁ δὲ ἀμελημένος ὑπὸ θεῶν τοῦτο τοῦτο πεφύκαμεν. Ἀμέλεται, impersonaliter, cura nulla est. unde ἠμέλητο, cura nulla fuit. Aesch. n. ἨμελημένΘ (part. cp.) neglectus, aut qui negligitur, ut ἠμελημένη ἐσθὴς, Xenoph.

Ἠμελημένως, non habita ulla cura, negligenter. interdum activam, interdum pass. significationem habere traditur.

ἈμελητέΘ, negligendus. Et ἀμελητέον, negligere oportet. apud Isoc. in Evag.

Ἀμεληὶ, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελησία, idem quod ἀμέλεια.

Ἄμελε, adverbium factum ex imperativi modi secunda persona, q.d. ne cures, ne sis solicitus. Quidam exp. atqui, certè, nimirum: apud Demosth. & Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. & Gal. Capitur & pro itaque à Suid. & Hesych. Item pro, verbi gratia, non aliter atq; quomodo, utique, apud Luc. & alios.

Decomp. Ἀπαμελέω, ῶ, prorsus negligo. vel simpl. negligo.

Ἀπημέλημαι, ήσομαι, negligor. Ἀπεμελημένως, neglectim.

Ἐξαμελέω, ῶ, negligo, vel prorsus negligo.

Ἐξαμέλημαι, negligor: ut ἐξημέλητο τὰ θεῖα αὐτοῖς, Plutarch.

Ἐξημέληται, impersonaliter etiam sumitur, apud Aristot. eth. 10. cap. 9.

Καθαμελέω, ῶ, negligo, nullam curam gero: vel prorsus negligo, valde negligo. Soph. Κἂν ἐξεπράξου, ἐκατημέλησ' ἐμοῦ. Interdum negligi, i.e. neglectui habeo seu contemptui: unde pass. καθαρεληθῆσαι, apud Plut. Et καταμεληλημμΘ, neglectus, contemptus. Item vilis, apud Isoc.

Κατημεληλημμένως, cum neglectu. Quidam exp. neglectim, contemptim.

Παραμελέω, ῶ, q.d. subnegligo, subaspernor. Exponitur etiam simpl. negligo, aspernor. Thuc. l. 1. ὅτι αὐτῶν παρημελεῖτο ὄντες ἀποικοι. Plut. in Cam. παραμελοῦντες τῶν ἡδέων, res honestas contemnentes.

Παραμέλημαι, negligor, aspernor: unde παρημελῆσθαι, negligebantur, contemptui erant. Plut. in Thes. Παρημεληλημμένως, neglectim, contemptim.

Σύμελος, socors, iners: ap. Synes. Vide & in comp. à Μέλος, cătus.

Ἐπιμελὴς, ές Θ, ὁ καὶ ἡ, qui curam agit. Xen. ἐπιμελὴς τῶν φίλων ἦ, curæ habes amicos. Exponitur etiam, solicitus, diligens: apud eundem. Τὸ ἐπιμελές, interdum substantivè, pro diligentia. ut τῶν παίδων ἐπιμελὲς ἐστι τῇ συγκλήτῳ. Interdum (passiva signif.) quod curæ habetur, quod curæ est. Plat. epist. 7. ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum infinit. Dem & Aeschin.

Ἐπιμελῶς, cura adhibita, solicitè, diligenter. Dem. pro cor.

Ἐπιμελέστερον, diligentius: ἐπιμελέστατα, diligentissimé.

Ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, studium: ut ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo: ut ἐπιμέλειαί τινα ποιεῖσθαι φίλου Θ, apud Isoc. in Plataico. Dicitur & ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαί τινος, apud Demosth. &c. Exponitur etiam, curatio, procuratio. Item curatio muneris.

Ἐπιμελέομαι, ῆμαι, curo, curam gero, studeo, operam do Xen. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι χωρίων. Plat. de leg. ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς. Et cum accus. Xen. Hell. 5. τί τε ἄλλα ἐπιμελεῖσθε. Dicitur & ἐπιμελεῖσθαί τινος ὅπως vel ὡς αὖ πραχθείη, dare operam ut negotium aliquod effectum reddatur, apud eundem Xen. Item exequutor sum testamenti. Laërt.

Ἐπιμέλομαι, idem. Xen. ἐπιμέλονται θηρῶν, curam gerunt venationis. Et ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Isoc.

Ἐπιμέλημα, negocium cujus curam gerimus, res quæ curæ est, Xen. in Oecon.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator, qui curam rei alicujus suscipit. Exponitur etiam, procurator. Xen. Pæd. 8. Et peculiariter, exequutor testamenti. Laërt.

Ἐπιμεληλικὸς, ή, όν, aptus ad curam gerendam alicujus negotii. Et pro, diligens & peritus curator. Xen. in Oecon.

Decomposita.

Ἀντεπιμελέομαι, ῆμαι, vicissim curam gero. Xen. Pæd. 5.

ἈνεπιμέλητΘ, qui curam non habet.

Προσεπιμελοῦμαι, insuper curam gero, insuper curo.

Συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero, seu curo: vel unà cum alio curam gero, aut curo. Xen.

Μεταμέλει, (impersonale) pœnitet. Plat. in apol. ὅτε νεὼ μοι μεταμέλει ὅτου ἀπολογησαίμην. Isocr. μεταμέλειν ὧν εἰς ζῶντας ἐξήμαρτεν. Herodot. in Erat. καὶ τοῦ Ἀ ἐξαναι τὸ ἐξημάρτον μετέμελεν, pœnitebat eum sui facti.

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. l. 4. μετεμελεῖτο τὰς σπονδὰς καὶ ἐξήμαρτον. Sic apud Xen. Pæd. 4. Invenitur & μεταμελοῦμαι, apud Phalar. in epist.

ΜετάμελΘ, ος, ὁ, pœnitentia. Thuc. l. 7. Apud Plat. adjectivè sumitur.

Μεταμέλεια, pœnitentia. Exponi etiam potest, mutatio consilii. Aristot. eth. 3 Thuc. l. 3. Dicitur & λαμβάνειν μεταμελείας apud Thuc. & ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλὰς, Isocr.

Μεταμεληλικὸς, pronus ad pœnitentiam. Aristot. eth. 7.

Μεταμεμβλεται, Hesych. μεταμελήσεται.

Decomp. ἈμεταμέλητΘ, cujus non pœnitet aut pœnitere non potest. 2 Cor. c. 11. Rom. c. 11.

Παντιμέλητος, epithetum quo Argo navis ornatur ab Hom. Od. μ. ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poëtis & historicis, teste Eust.

Τιμελῶ, peculiariter significat, curam habeo seu gero in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent. Plut. in Symp. sep. sap. ἡ δὲ παιδίσκη πόθεν Ἀνάχαρσιν ἔστω τιμελεῖ φιλοσόφως. Exponitur etiam curo, accuro, tracto. Eurip. in quadam epist. καὶ τοὺς ἄλλους φιλοφρονοῦμαι τιμελεῖν.

Τιμελὴς, exp. diligens, studiosus.

Τιμέλεια, cura, ornatus.

Decomp. Ἀτιμελῶ, non curo: abjicio. ἈτιμέλητΘ, incuratus, inornatus: neglectus. Aeschyl. in Prometh. Ἀτιμελήτως, idem cum Ἀτιμελῶς, incuriosè, negligenter: interdum & incultè, inscité.

Ἀτιμελὴς, idem quod ἀτιμέλητος. Plut. in Ant. Ἀτιμέλεια, negligentia, incuria. Dicitur & ἀτιμελία, apud Agathiam. Ἀτιμελῶς, negligenter, inornaté. Et pro eodem ἀτιμελέως, Ionicè & poëticé.

Compositæ ex μελετάω.

Ἀμελετησία, ἡ, q.d. inexercitatio, vel exercitationis carentia.

ἈμελέτητΘ, inexercitatus. Exponitur etiam, immeditatus, imperitus, indoctus. Luc. in som. cum genit.

Ἀμελετήτως, inexercitatè, absq; exercitatione.

Ἐπιμελετάω, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. majore, ἵνα ὅτι μάλιστα μὲ ἐπιμελετήσῃς. Plut. ἐπιμεμελετήκει τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας ἑαυτῶν, meditatus fuerat orationem habere ad milites.

Ἐπιμελετάω, ῶ. exerceo in aliqua re. Et simpl. exerceo. Plat.

Ἐπιμελητήριον, τό, id in quo aliquis se exercet.

Καταμελετᾶν, meditari, exercere. Plat. de leg. & Demost. in Mid.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor. Προμελέτησις, præmeditatio.

ΜΕΛΕΟΣ, ε, ὁ, vanus, inanis, stultus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton apud poetas. Hesiodus in Erg. Οὐκ ἐλλὸς μελέοισι πρὸς ἀνθρώπους ἀκαμάτοιο Θυηΐς αὐτρώποισι. Iliad. φ, μελεον δὲ οἱ οὔ χΘ ἔδωκας Νηπύτι, inihil efficiens. Μέλεον usurpatur

patur etiam adverbialiter pro ματαίως, incassum, otiosè & sine ullo effectu. Iliad. κ, ὐδέ τι σε χρὴ Ἐγχείμαχ μέλεον σιὼ τάδε χρέσιν. Il. π, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. Interdum poëtæ dicunt μέλε pro μέλλες, ut ἤλε pro ἤλεε. Aristoph. Ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλιγκας, ὦ miser, seu, ὦ stulte.

Μελεπάω, &c. vide in Μέλε.

ΜΕΛΙ, ιτος, τό, mel. Il. λ, μέλι χλωρόν. Paus. in Attr. οὔτε κηρὸν, οὔτε μέλι ἐπ' αὐτῷ ποιήσῃς. Athen. l. 2, ἄρτος μὴ μέλιτος. De natura & usu mellis vide Dios. l. 2. c. 101. & Plin. l. 22. c. 24. Metaph. Alex. apud Athen. l. 13. Ἡ τῶν γὰρ ἀνδρῶν ἐστι φωνὴ κενὸν μέλι. Eust. deducit παρὰ τὸ μέλω.

Μελιτεύεις, συτος, ὁ, melleus, mellitus. Metaph. μελιτεύεσα γαλήνη, placida & quasi melleam juncunditatem imitans. Ἀμελιτεύεσα, per contr. fit μελιτεῖσα, ut οἰνεῖτια ab οἶνος, teste Eust. qui ἐπὶ μελιτηέντων usurpari id vocabulum tradit. Aristoph. in Avib. Ἡ ἐφ' ὑμᾶς κλεῖς τις βᾶσ' (θύη) λάθρα νασὶν ὑμῖν μελιτεύτιας. Sic & apud Theoph. hist. pl. l. 9. cap. 9. Scribitur & μελιτεῖτις: apud Luc. in Lexiph. & alios.

Μελιτώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, melleus, mellitus: idem quod μελιτεύεις: vel melleum saporem referens, mel sapore imitans. Luc. in vit. aut Plutarch. symp. 5.

Μελίτιον, scil. ποτὸν, potus melleus, seu mellitus, potus ex melle: mellina. Plut. symp. l. 4. Scribitur & μελίπον apud Hesych. At μελίδιον, favus. Suid.

Μελιτὸν, favus: vel mustum decoctum. Hesych.

Μελίπνος: mellus. Laërt.

Μελιτηρὸς, ὁ, melleus, mellitus, vel mellarius: ut μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas, Athen. l. 11. Μελοτήκιος χυλὸς, succus melligenus. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 8.

Μελιτήμερον, suave, mellea dulcedine præditum. Hesych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, melitites: ut μελιτίτης οἶνος, vinum melitites, seu vinum ex musto & melle Dios. l. 5. c. 15.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, melle misceo: unde pass. apud Thuc. l. 4. κηλυμβήτῃ ὕφυδροι, κηλωδίῳ ὡς ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην.

Μελίτωμα, τὸ, opus dulciarium ex melle, placenta mellita, Dios. l. 4. c. 64. Hom. in batrachom.

Μελιχρὸς, ὸν, ὁ, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus. Synes. ep. 164. Exponitur etiam qui est mellei coloris, apud Theocr. Idyl. 5.

Μελίας σῖτος, mel frugum, ut Gaza exponit, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. ult.

Μελίνη, ἡ, leguminis genus, simile milio, alio nomine panicum: de quo Dios. l. 2. c. 120. & Gal. l. 6. simpli. pharm. Plin. l. 22. c. 25. panicum à Diocle medico mel frugum appellatum esse scribit ad etymon alludente: hac enim voce μελίνη melleum quid significatur. Pro eodem dicitur & μέλιον, masc. gen. apud Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 1. Μέλινον verò apiastrum est, teste Varrone l. 3. de re rust. c. 16.

Composita.

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis manna dicitur. Athen. l. 11.

Ἀπόμελι, Gal. comm. 2. in l. de fracturis suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippoc. vocavit ἐξύγλυκυ: esse autem cremorem & decoctum favorum aceto mixtorum. Dios. l. 6. cap. 17. ὑπόμελι, dici scribit aquam eam quæ elotis favis paratur & reponitur, & alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari.

Δροσόμελι, roscidum mel. Theophr.

Ἐλαιόμελι, elæomeli, q. d. oleum melleum, quod in Syriæ maritimis ex quodam caudice manat. Vide Dios. l. 1. c. 37.

Θαλασσόμελι, potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis & vase conditis. Vide Dioscoridem l. 5. c. 20.

Μηλόμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis & melle fit, de quo Dios. l. 5. c. 29. Idem alio nomine appellatur Κυδωνόμελι, teste Dios. ibid.

Οἰνόμελι, vinum mulsum: quod & simpliciter mulsum dicitur, i. e. vinum melle conditum: de quo Dioscor. l. 5. c. 16.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis & melle: de quo Dios. l. 5. c. 31.

Ὀξύμελι, oxymeli, seu oxymel: potionis genus ex aceto, sale marino, melle, & aqua pluvia. Exponitur etiam, acetum mulsum. Vide Dios. l. 1. c. 22. Plin. l. 14. c. 7. & l. 23. c. 2. Gal. l. 4. de sanitat. tuenda & in consilio puero comitiali scripto.

Ῥοδόμελι, mel rosaceum, de quo vide Aet. l. 3. c. 74. Dios. l. 5. c. 35. Pallad. mensis Maii c. 16.

Ὑδρόμελι, aqua mellita seu aqua melle mista: quam Latini aquam mulsam appellant: de qua Dios. l. 5. c. 17. Plin. l. 22. cap. 24. & l. 14. c. 17.

ΜΕΛΙΑ, ας, ἡ, fraxinus: arbor apta conficiendis hastis. Il. ν, ὁ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὡς cecidit ut fraxinus. Sæpius, pro fraxinea hasta. Il. υ, ἡ δ' ἀμφὶ Πηλιὰς ἤιξε μελίη. Sic & Il. χ, & alibi. Vide & Dioscor. l. 1. c. 109.

Μελίϊνος, fraxineus: ut μελίϊνον δόρυ, fraxinea hasta.

Composita.

Βεμέλιος, ου, ὁ, & βεμελία, ἡ, q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est à Macedonibus sic appellata. Vide Theophr. de hist. pl. l. 3. c. 11. & l. 4. c. 9.

Εὐμελίας & Ionicè εὐμελίης, ου, ὁ, fraxini peritus, i. fraxineæ hastæ. Il. δ, & ε.

ΜΕΛΙΣΣΑ, sive μελίττα, ης, ἡ, apis. (ꝛ dicta à μέλι, cujus est opifex. Eustathius tamen scribit ita vocatam esse, quoniam μήλοις ἐφιζάνει, ut sit μέλισσα quasi μήλισσα, ex μῆλον & ἵζω. Alibi deducit à μέλω sicut & μέλι. (Od. ν, οὕτω δ' ἔπειθε πάντα θυμβώσασα μέλισσα. Ifocr. ad Demosth. πῶς μέλιτταν ἀφῶμεν ἐφ' ἁπαντᾶν ἡμῖν τὰ βλαστήματα καὶ διζάνουσαν, &c. Vide Aristot. hist. an. l. 9. cap 40. & Aelian.

Μελισσαῖος, cognomentum Iovis. Hesych.

Μελίσσιον, alveare. Hesych.

Μελισσοῦς, apiarius.

Μελισσὼν vel μελιττὼν, ῶνος, ὁ, apiarium, mellarium, locus in quo siti sunt alvei apum.

Μελιττώδης, ες, ὁ ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est: ut τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro ipsis apibus. Exp. etiam, melleus.

Composita.

Ἀγριομελίσσα, apis agrestis seu sylvestris.

Εὐμελιττέω, ῶ, apes meæ bene mellificant.

ΜΕΛΛΩ, (F. μελλήσω, apud Thuc. l. 5. aor. 1. ἐμέλλησε, tanquam à verbo contracto) cum infinit. sæpe exp. sum. infinitivus autem exponitur participio futuri temporis: ut μέλλω πέμπειν, Thuc. sum missurus. Et cum fut. ut Synes. ἐμέλλομεν ἄρα πεῖσαι τὴν γαλήνην, futurum erat ut à ventis tranquillitatem desideraremus. Et cum aor. ut Il. ω, Μέσσῃ δ' ἐν πύματῳ ἐς φίλτερον ἄνδρα ὀλέσσαι. Cum inf. exponitur etiam, debeo, item paro: ut apud Dem. pro cor. τί ἐμέλλομεν κελεύσαι, ἢ τί συμβουλεύσαι αὐτῇ ποιεῖν; quid ipsam hortari, quid autor ipsi esse debui ut faceret? Thuc. l. 2. καὶ καθίσας τὸν στρατὸν ἐμέλλε δηώσειν τὴν γῆν, parabat vastare agrum. Apud eundem, μέλλω κινδυνεύσειν, quid animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip. μέλλεις κτανεῖν, destinas interficere. Particip. μέλλων, futurus: ut ὁ μέλλων χρόνος. Et οἱ μέλλοντες (subaudito infinit.) interdum pro designatis magistratibus. Huic particip. sæpe additur infinit. ἔσεσθαι: ut μελλήσεις μάχης ἔσεσθαι. Pro eodem dicitur & μελλήσειν, ut apud Xen. in Pæd. μελλήσειν τὰ παιδεῖα. ¶ Μέλλω, cunctor, moror, differo. Item cesso. Thuc. δὲ μελλήσαντι πημανεῖν. Demosth. Philip. 4. τί ἀναδυόμεθα, ἢ τί μέλλομεν.

Μέλλομαι, differor, seu tardè procedo. Thuc. l. 6.

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, prolatatio, procrastinatio, mora, dilatio. Æschin. Μελλησμὸς pro eodem. Poll.

Μέλλησις, idem. Thuc. l. 1. Greg.

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. Item cessator. Aristot. ethic. 4.

Μελληδακὸς, qui natura est cunctabundus, & q. d. pronus ad cunctationem, seu procrastinationem. Poll.

Μελληδάω, ῶ, cunctari cupio. Hesych.

Composita quæ sequuntur, sunt ex μέλλω, i. cunctor.

Ἀμέλλητος, cunctatione carens seu procrastinatione, qui non differtur seu procrastinatur. Luc. in Nigr.

Ἀμελλητὶ, (q. d. incunctanter) sine cunctatione, sine procrastinatione, sine mora. Exponitur etiam, ἀσχέως.

Ἀντιμέλλω, vicissim cunctor, vel contrà cunctor.

Διαμέλλω, idem quod μέλλω. Naz. Διαμέλλω πρὸς τὴν ἡδυπάθειαν.

Διαμέλλησις, cunctatio, mora. Thuc. l. 5.

Διαμελλητὴς, cunctator, procrastinor.

Ἐπιμέλλω, cunctor.

Decomp. Ἀντεπιμέλλω, contrà cunctor aliqua in re, seu vicissim cunctor. Thuc. l. 3.

Καθυμέλλειν, cunctari, procrastinare. Polyb.

Μελίζω, μελικὸς, vide in μέλος.

Μέλομαι, vide in Μέλω.

ΜΕΛΟΣ, εος, τὸ, membrum. Odyss. ο & ω, μιὴ δ' ἤλασε ποιμὴν λαῶν. Odyss. λ, κατὰ δ' ἰδρὼς Ἔῤῥεεν ὐκ μελέων. Sic & alibi apud Hom. ¶ Item carmen, ut Lat. melos. Theoc. Idyll. 10. Καί τι νόημας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλει. Herodian. l. 4 σιμνῷ μέλει καὶ ἡλικιώτιδι ἐῤῥυθμισμένως. Παρὰ μέλος, metaph. significat inconcinnè, apud Luc. in Eun. & Plat. Apud eundem & Aristot. exp. etiam dissentaneè, importunè, inepté. Τὰ μέλη, propriè quævis carmina: ut τὰ χρησθὰ τῶν μελῶν, Arist. polit. 8. Interdum dicuntur de carminibus Lyricis: ut apud Plut. Μύρλις ἡ Ἀνδρία ποιήσεως μελῶν. Tribuitur etiam μέλος ovibus & capris, apud Aristoph. in Pluto.

¶ *Derivata ex μέλω in priori significatione.*

Μεληδὸν, membratim, per membra. Athen. l. 4.

Μελεϊστὶ, idem. Il. ω.

Μελίζω, membratim concido, trunco.

Μελισμὸς, membrorum divisio. Suid.

Compo-

Composita.

A'ρμελής, έος, ὁ ἡ ή, qui membris eſt integris & abſolutis, nulla parte mutilus aut diſtortus. Plat. l. 7. de rep.

Διαμελίζω, idem quod μελίζω. Διαμελισμός, concifio in membra.

E'ὐμελος, Heſych. viribus carens, invalidus.

Zαμελής, Heſychio eſt, μίγα μέλος ἔχων.

Λυσιμελής, ſolvens membra, ſomni epithetum. Od. ψ. Alii tamen dictum putant ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, ſeu τὰς μελεδῶνας.

O'λομελής, qui integris membris eſt, omnibus ſuis membris conſtans. Athen. l. 12.

Οὐλομελής, idem. Heſych. Οὐλομελία, omnium membrorum perfectio, integra & abſoluta natura cujusq; rei. Hippoc. οὐ τοῦ περὶ ἄρθρων.

Πηρομελής, qui mutilatus eſt membris, mutilus.

Τηξιμελής, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in anthol. epigr.

Υ'γρομελής, habens membra ὑγρά, i.e. tenera & flexibilia, Xen. in Cyneg.

A'ρμαλιὰ & Πιμελή, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ *Derivata ex μέλος, ὁ, carmen.*

Μελικὸς, qui ſcribit Μέλη, lyricus.

Μελίζω, cano mele, modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ἡ ψυχὴ μέλους ἀκούσασα παρὰ τῶν μελιζόντων. Pro eo Dores dicunt μελισδω: ut ap. Theoc. Idyl. 21. κὴ ὦ σύριγξ μελίσδω Κλὼ αὐλῶ λαλέω.

Μελίζομαι, & Doricè μελίσδομαι, idem. Moſch. in epith. Bionis, ἐγὼ δ' ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο. Dicitur & pinus ἀδὺ μελίσδουσα, dulce ſonare. Apud Theoc. Idyll. 1.

Μέλισμα, τὸ, canticum quod modulamur, carmen, cantilena. Theoc. Idyll. 14. & 21.

Μελισμάτιον, (dimin.) parvum canticum, cantiuncula. Epig. l. 2.

Μελύδριον, (dimin.) parvum melos, parvum carmen, cantiuncula. Theoc. Idyll. 7. & Bion. Smyrn. Idyll. 5.

Μῶσα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Composita.

A'νθμελίζω, contrà modulor, ſeu viciſſim modulando oecino. in Anth. epigr.

E'κμελὴς, qui eſt extra modulationem modulationi repugnans. Exponitur etiam abſonus, inconcinnus, diſcrepans: apud Ariſtid. Vide aliam ſignif. in comp. ex Μέλας.

E'μμελὴς, ές, ὁ ἡ ή, cui ineſt modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur &, harmonicus, modulatus. apud Plut. Et metaph. concinnus, ſcitus: ut ἐμμελὴς Γνάθαινα, ſcita, vel lepida, apud Athen. item aptus, conveniens Plut. in Demetr. πρὸς εὐφροσύνην κὴ χάριν ἐμμελέστατον, apriſſimus & accommodatiſſimus. Exponitur etiam, modeſtus, continens, temperatus, qui eſt concinnus, ſeu compoſitis moribus: apud Phalarch. & Syneſ.

E'μμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinnè, aptè, eleganter. Item modeſtè. Plut. Pro eodem dicitur ἐμμελέως: apud Apoll. Rhod.

E'μμέλεια, modulatio, ſeu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam ſaltatio à concinnitate, ſeu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato & Poll. Exponitur & generaliter, concinnitas, & elegantia.

Εὐμελὴς, cui bona modulatio ineſt, canorus.

Εὐμέλεια, apta modulatio, Plut.

H'δυμελὴς, ſuavem canorem habens. in Epigr.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, fœmineum & molle modulantes melos luſciniæ, molliter canentes. in Epigr.

Κολλομελάω, carmina conglutino & concinno, concinnè & compositè coagmento.

Παμμελέσι ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere. l. 3. Macca.

Πλημμελὴς, qui eſt contra modulationis normam, inconcinnus, abſonus. Item immoderatus. Exponitur etiam inconditus, incompoſitus. Item vitioſus, culpabilis, mendoſus: Plat. de leg. l. 5. Ariſtot. & Phil. de mund. Compoſitum eſt ex particula πολὺ & μέλος.

Πλημμελῶς, immoderatè. Plat. in Tim. Expon. etiam, inconcinnè, inconditè, incompoſitè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitiosè, improbè. Gal.

Πλημμέλεια, ἡ, vitioſitas, improbitas, improbum factum, peccatum. Item erratum, error Plat. in Apol. Plut. in orac. Pyth.

Πλημμελέω, ῶ, incompoſitè me gero, vel inconcinnè. immoderatè me gero. Aut improbè me gero, delinquo, erratum admitto, Chryſoſt. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, in nos peccaſti. Xen. apom. l. 1. εἰ πεπλημμεληκότα. Ariſtot. de mundo. πλημμελοῦντες περὶ τὸν πολεῖσιν τῆς πυρὸς ἀπηλαγμένην ἐκάστην, aberrantes. Dicitur etiam de fluvio qui cum violenta inundatione ſecum rapit ſegetes & tuguria.

Πλημμελεῖται, id in quo peccatur, ſeu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελεῖς dicitur is, in quem peccatur, ſeu qui injuria afficitur.

Πλημμέλημα, τὸ, quod improbè geritur, peccatum, delictum, Plutarchus de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Num. c. 5.

Μέμβλομαι, vide in Μέλω. Μεμεισμένως, in Μέρω. Μεμιγμένως, in Μίγνυμι.

ME'MNONE Σ, aves ſunt ap. Aelian. & Oppian. in Ixeut. ¶ Heſych. μέμνων eſt etiam aſinus, & μεμνόνεια, aſininæ carnes.

ME'MΦOMAI, E. ψομαι, conqueror, expoſtulo. Interdum & accuſo. Ariſtoph. in Plut. τῇ λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι τούτῳ. Xen. in Oecon. μεμφθῆναί τινα πρὸς τὸς φίλους. Accipitur etiam pro, incuſo, vitio verto, reprehendo, vitupero. Gorg. Leont. in Helen. encomio. ἴσην δ' ἀμαρτίαν κὴ ἀμαθίαν μεμφθῆναί τε τὸν ἐπαινετὸν κὴ ἐπαινεῖν τὸν μεμπτόν. Plat. l. 2. de rep. ὀρθῶς ἔχει τὸ δικαίως μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. ὧν ἀδὲς ἐμέμψατο, quos nullus vituperavit.

Μεμφωλή, ἡ, queſtus, querimonia: ſeu ipſe actus conquerendi & incuſandi. Heſych. & Suid.

Μέμψις, εως, ἡ, queſtus, h. e. ipſa querendi & incuſandi actio, ſeu reprehenſio. Demoſth. Philip. 4. ἄξιον μέμψεως εἶναι κὴ κατηγορίας. Et μέμψιν μέμφεσθαί τινι, & μέμψιν ἐπιφέρειν τινὶ, idem quod μέμφεσθαι, Ariſtoph. in Plut. & in ran.

Μεμπτὸς, ὴ, ὁ, incuſandus, qui reprehenſionem meretur. Thuc. l. 2. & 7. Item activè, conquerens de, culpans, reprehendens. Sophoc. in Trach.

Μεμπτέον, culpandus, incuſandus, accuſandus.

Μομφὴ, ἡ, querela, querimonia. Plat. in epiſt. Aeſchyl. in ἐπῳδαῖς ἐπὶ Θησεῖ.

Composita.

A'μεμφὴς, ές, ὁ ἡ ή, idem cum ἄμεμπτος, quod ſequitur. in Epigr. & apud Nonn.

A'μεμφία, ἡ, nullæ querelæ, nulla culpa & reprehenſio. Aeſch. in ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας.

A'μεμπτος, ὴ, ὁ ἡ ή, de quo conqueri nemo poteſt, irreprehenſus, inculpatus. Xen. in ſymp. οἶδα τινα ἄμεμπτον παρέχοντα. Et ἀμεμπτίᾳ φίλου, idem Pæd. 5. Item act. non querulus, minimè queribundus. Xen. Pæd. 8.

A'μέμπτως, ita ut conqueri nemo poſſit. inculpatè, ſine crimine. Herodian. l. 6. & 7. Et act. ſine querelis, ita ut nemo conqueratur, Herodian. l. 6.

A'μεμφόμαι, viciſſim queror & expoſtulo.

A'ποκατεμέμφομαι, accuſo, incuſo, ſuccenſeo. Plut. ἀποκατεμέμφοντο δ' ἐτέρων αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν ὅρκων.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuſo. Iſoc. in Nicocle, διαμέμφονται τὸς φιλοσόφους.

E'πιμέμφομαι, conqueror ſuper aliqua re, incuſo. Od. ω, Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Il. α, Ἀχαιὸς ἐπιμέμφεται, αἴθ' ἑκατόμβης. Item, reprehendo, vitupero. Dioſc. in præf. l. 8.

E'πιμεμφὴς, culpabilis, reprehenſionem meritus.

E'πιμεμπτὸς, pro eodem: ſeu culpandus, accuſabilis.

E'πιμεμψις, conqueſtio, reprehenſio.

Καταμέμφομαι, conqueror, accuſo, incuſo. Xen. Pæd. 4. ἐὰν καταμέμφηται ἑαυτὸν, Epigr. l. 2. δίνῃ καταμέμφεσθαι χερὶ. propriæ ſuccenſebat manui.

Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehenſio, ſeu incuſatio Thuc. l. 2.

Περιμεμφὴς, querulus, contentioſus. Arat.

MEA'Ω, canto, cantu celebro. Il. α, Μέλποντο, ἑορτὴν, Eurip.

Πολυμεμφὴς, querulus, qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.

Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur & expostulat, qui incusare & reprehendere amat. Plut. in symp. sep. sap.

ΜΕ῎Ν, quidem. Solet hanc particulam excipere δ', Xen. ἐγώ γε σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δ' ὄντ' ἐμοῦ ὀπισθεῖν. Varii sunt autem usus harum particularum. Interdum enim omnino adversativam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habet. Exempla sunt passim obvia. Aliquando tamen particulæ μὲν non respondet aut subjicitur δὲ, nec alia particula ejus loco: ac tum μὲν locum particulæ δὴ aut alius huiusmodi obtinet, ut initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: ut, μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, enim. Od. σ. Thuc. l. 7.

Μὰ δῆ, quidem. Aristoph. in Plut. ἐ τοῦτο μὲν δὴ τοῦτο. Interdum exp. certè quidem, utique, item profectò, item verò.

Μὰ ἔγ', quidem, quidem certè. Exponitur etiam itaque. Item porrò quidem, sanè quidem. Μὰ ἔγ γε, (pro quo scribitur etiam μὰ ἔγωγε) imò verò. Μά πω, quidem, quidem certè, sanè, utique, nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Plat. pol. l. 1. Μά ῥα poëticè, pro μὰ, sequente δ', ut initio. Il. ϛ. Μά τι, vel μὰ τί conjunctim, varios usus habet, & variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. Interdum exp. verò. Item porrò, rursus. Interdum o-natus causa ponitur, vel explendæ orationis gratia. Μὰ τ' ὦ (ex μὰ τί & αὖ) quidam exp. scil. nempe: aut quidem certè. Interdum μὰ, apud poëtas particula expletiva esse, ideoq; pro enclitica debere haberi videtur. Invenitur & præfixam habens particulam γε.

Μενὶ pro μὰ ponitur apud Aristoph. præcedente νεῦ.

ΜΕ῎ΝΔΗΣ, Aegyptiorum lingua hircus seu caper dicitur, & capripes deus Pan, quorum utrumq; sanctè colebant Panopoli.

Μενδήσιον ἔλαιον, sive μύρον: Mendesium oleum sive unguentum, dicitur quod in ea urbe fieri consuevit. Vide Diosc. l. 1. c. 73. & Paul. Aegin. l. 7. c. 18.

ΜΕ῎ΝΩΣ, ους, τὸ, animus, animi ardor quidam: seu impetus animi concitati, quo quis paratus est irruentem hostem excipere minimeq; ei cedere. Aristo. eth. 3. c. 11. μὰ & θυμὸς pro iisdem accipit. Sic & apud Hom. hæc duo sæpe copulantur: ut Il. λ & ο, ὥτρυνε μὰ καὶ θυμὸν ἐκάστου, & alibi, μὰ καὶ θυμὸν ἔγειρε, adeò ut μὰ esse videatur impetus quo quis ira percitus in adversarium fertur. Il. χ, (de Hectore) ἄσσον ἔχων μὰ καὶ ἰὰ ὑπερέχειν. Il. ϱ. Εἰ δὲ νῦν Τρῶεσσι μὰ πολυθαρσὴς ὑπάει Ἀτρεΐδαο. Il. π. μὰ ἐμβάλλειν θυμῷ, sic & apud Xen. πολεμίοις μὰ ἐμβαλεῖν, injicere seu immittere animum: & ἐμπνέειν μὰ, Od. ω, inspirare animum: & contra μινύθειν μὰ, Il. ο minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπεσεῖν μὰ, accedere animus, apud Xen. Hell. 7, Accipitur μὰ etiam pro robore & viribus: ut Il. ο, Ἦ οὐ τοι ἐδὴ μίξει χερσίν τε μὰ τε. Il. ω, Ἰσα τε πόλλ' ἐπονήθη καὶ μὰ τε καὶ ἰή. Il. ι, τὸ δὲ μὰ ἐστὶ καὶ ἀλκή. Item vis, vehementia: ut Il. ψ, μὰ ἠελίοιο. Il. ϱ, πυρὸς μένος. Item ira ὀργὴ, θυμὸς: Il. α. Ἀτρεΐδη, σὺ δ' ποῖόν τιν' μὰ. Od. ω, ἀνὰ ῥίνας δ' οἱ ἤδη Δεκμὸν μὰ ἐστύψε.

μὰ derivatum esse grammatici tradunt.

Μενεαί-ω, cupio, animi impetu quodam concitor ἐπιθυμίᾳ. Il. υ, Ἐμεμεκὼς ἐπόρουσε κελαινεφέϊ μὰ. Il. ο. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Sic & alibi apud Hom. Item iratus sum, ira percitus sum. Il. ω, Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀέκητι ἐμᾷ μενεαίνων. Od. ζ, ἐπιζαφελῶς μενεαίνων Ἀτρείδῃ Ὀδυσῆι. Sic & Il. ο.

Μενοινὴ, ἡ, impetus seu cupiditas animi qua ad aliquid agendum fertur. Apoll. Arg. 1.

Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere facio. Soph. in Ajace, Τί ποτε μενοινᾷς; quid vult, quid cupit? Od β, νόῳ δ' οἱ ἄλλα μενοινᾷ aliud in animo habet vel agitat. Et cum infinit. Il. ν, πολέμοιο μενοινᾷ Ἀτρεΐδαιν. Sic. & Il. τ & κ, Pro eodem dicitur & μενοινάω, & μενοινέω. Il. ν & μ.

Composita.

Ἀλαλκομενὴς, ἐος, ἡ auxilians cum robore, & fortiter, ἡ ἀλάλκησε μετὰ μένος. Epitheton Minervæ apud Hom. Il. ε. Apud alios verò Lunonis etiam, teste Etymol.

Ἀμενής, ές, ὁ, ἡ, imbecillus, invalidus. Hesych.

Ἀμενηνὸς, ὸν, ὁ, Idem, Il. ε. Quum defunctorum manibus, somno & fumo tribuitur, exp. etiam, levis, evanidus. Od. κ & τ.

Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, robore ac viribus privo. Il. ν, ἀμενηνώσειν δ' οἱ Ἀχιλῆϊ Κυδοιμόν τε Ποσειδάων.

Δυσμενὴς, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus, inimicus. Plerunq; accipitur pro hoste: ut Il. ε. Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλασε κῆρ ἀλεγεινήν. Xen. Hell. 6. δυσμενεῖς ὄντες ὑμῖν Θηβαῖοι. Gramm. δυσμενὴς proprie esse volunt eum qui adversus antea amicum inimicitias exercet & reconciliari potest.

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item, hostiliter. Isoc. in Archid.

Δυσμένεια, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum & hostilitas, aut animus hostiliter affectus. Isoc. ad Philip. Herodian. l. 7.

Δυσμενέω, animo erga aliquē malè affecto sum, malè volo, inimicor: aut etiam adversor. Demost. pro cor. δυσμενέων ἐπὶ κακοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμενέων pro δυσμενεόντων. Od. β, & alibi.

Εὐμενὴς, cujus animus bene erga aliquem effectus est, benevolus, amicus, benignus, clemens. Plut. de Herodot. Synes. Τὸ εὐμενὲς pro εὐμένεια. Demost. Philip. 1.

Εὐμενῶς, animo bene affecto, benevolè, amicè: aut etiam benignè. Isoc. in Evag. & in Paneg. Poeticè pro eodem dicitur εὐμενέως: apud Apoll. & Theoc. in Epigr.

Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, benevolentia, clementia, placabilitas. Herodot.

Εὐμενέω, animo sum bene affecto, benevolus sum. Phocyl. Βέλτερον αὖτ' ἐχθρῷ τυχέειν φίλῳ εὐμενέοντι. Et cum dativo, apud Apoll. Arg. 2.

Εὐμενέτης, ου, ὁ, animo bene erga aliquem affecto, benevolus, amicus. Od. ζ.

Εὐμενίζω, benevolum reddo, placo: pro quo frequentiùs usurpatur, εὐμενίζομαι. Xen. Pæd. 3. κατὰ θυσίαις καὶ ἱερεῖα Ἀθηναίᾳ οἰκήσεως εὐμενίζεσθαι.

Εὐμενίδες, dicuntur furiæ, κατ' εὐφημισμὸν & αὐτοφασεί, quum sint immites, teste Servio & Eust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω: apud Basil.

Προσμενὴς, (comp. ex πρὸς & εὐμενὴς) benevolus: benignus, mitis, placidus. Προσμένεια, benevolus & propensus animus, benevolentia. Eurip. de Orest.

Χαλεπὸς, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehemens. Apoll. Arg. 1. Item valde iratus. Item pro δυσμενὴς: apud Soph. in Ajace.

Χαλέπαινω, iratus, sum, vel valde iratus sum. Exponitur etiam magna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog.

Περιαλεμενὴς, (decomp.) vehementer. Hom.

Γερόμενος, apud Hesych. exp. σεσωφρονισμένος πρὸς τὰ μένη κεκραμένος.

Ὑπερμενὴς, viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens. Item nimium violentus. Il. β.

Ὑπερμένω, viribus præpolleo, viribus alios antecello & supero. Odyss. τ.

Ὑπερμενὴς, idem quod ὑπερμενὴς: Hom. hym. in Mart.

Ἀμενὸς, Δεκμενὸς, Σκυδμαίνω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΜΕ῎ΝΩ, F. νῶ, maneo, permaneo, constanter maneo. Plat. ep. 10. μένε σὺ τοῖς ἤθεσιν οἷς κ' μένῃς. Herodian. l. 2. μένοντες ἐπὶ τῇ σφετέρᾳ οἰκείᾳ δυνάμει. Isoc. de pace, μένειν ἐπὶ τάξεως ἠθέλησε. Herodian. l. 7. μέχρις οἰκείων ἔμενεν ἡ συμφορὰ. ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Dicuntur etiam μένειν res quæ immotæ & fixæ manent: ut Herodian. l. 7. ἑδὲ τραπέσθαι ἔχουσι σιωπῇ κ' μένουσα. Aristot. eth. 9. c. 6. πᾶσι θνητοῖς μὲν μένει τὸ βελτίστου, ἐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ ὄψεως. ¶ Ἰτέ maneo, i. expecto. Il. τ, Δαιτὸς δ' ἐς ἠέλιον μένειν ἐ τλήσομαι ἔμπης. Thuc. l. 4. δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἐπέσχον, τὴν Ἀθηναίων μένοντες. In bello quoq; μένειν πνὰ dicitur qui in statione & loco suo manens eum expectat, sustinet & excipit irruentem. Il. γ, Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Xen. Pæd. 3. οὐκέτι ἰδιώτας μένειν, ἀλλὰ στρατιώτας ἔφυγον. Herodian. l. 2. ὀλίγοι τε σφῶν πολλοὺς ἐ ἀνόητοι σφᾶς ὑπολισθάνοντας, οὐκ ἔμενον, minimè aufi resistere. Dicitur etiam, μένειν τι δίκην, in epist. Phalar. ut apud Tibul. te pœna manet. ¶ Præteritum medium μέμονα significat apud poëtas cupio, volo: ut Od. ο, Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ μεμονώς τε μάλιστα Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν. Exponitur etiam, cogito, in animo habeo.

Μονετὸς, ὸν, ὁ, qui manere potest aut solet. Thuc. l. 1. τῷ δὲ πολέμῳ οἱ καιροὶ ἐ μονετοί, moram non patiuntur. Apud Aristoph. in avibus, μενετοὶ θεοὶ dicuntur qui nec fallunt nec falluntur: vel qui non statim injurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, mansio, Polyb. l. 4. μονὴ καὶ στάσις. Apud Plut. oppon μονὴ τῇ βίᾳ, & ἐξαγωγὴ, mansio in vita & excessus è vita. Accipitur etiam in malam partem, pro desidia & mora, apud Thuc. l. 1.

Μόνιμος, ος, ὁ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis: ut μόνιμα ζῶα, qui stabili sede degunt, apud Aristot. hist. an. l. 4. Et μόνιμοι milites qui in stationib. suis permanent. Xen. Pæd. 8. Et βάρος μόνιμον, constans gravitas, Plut. in Pericle.

Μίμνω, idem quod μένω, ex eoq; factum, sicut γίγνω à γένω. Il. τ, αὖτε Ἀχαιοὺς Μιμνέτω, &c. Res etiam aliqua μίμνειν dicitur quæ non delabitur. Il. ω, ἵνα πεῦ τοὶ σὺν σῷ μίμνοι. Item maneo, i. expecto. Il. θ, εὐθρονον ἣν μίμνον. Hesiod. in Erg. Αὐτὰρ ὁ ὠρᾶιον μίμνῃ πολὺν ἀσπετον ἔλθῃ. Et qui hostem irruentem sustinet & excipit, μίμνειν etiam eum dicitur. Il. ϱ, Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα. Sic Il. χ, Ἕκτορ μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρι τέτμῃ.

Μιμνάζω, idē cum μίμνω, ex eoq; factum. Il. κ, Μιμνάζῃν παρὰ νηυσί. Μοῦσα, Μῶσις, Μώομαι, Μῶμος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præp.

Ἀναμένω, expecto, Xen. Hel. 7. ὃ ψῆφον ἀνεμείναντε, judicum calculum non expectastis. Herodian. l. 5. τὸν ἀναμένοντων τῶν σφῶν αὐτῷ στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, quum oppugnationem non expectarent. apud Eurip. ἀνάμενον φασγάνῳ τομῆς, exp. patienter tolerès & perferas. Item permaneo, constans maneo. Isocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum ἀναμέ-

ἀναμένειν aliquem: Phil. de vita M. l. 1. παλαιπωρείτω καὶ οἱ ἀνωφελέστατοι κίνδυνοι οἱ ἔτεροι ἀναμένοντες, alios manebunt.

Ἀνάμονή, patiens toleratio. Hesych.

Ἀνάμιμνε, idem quod ἀναμένω.

Decomp. Ἀλλαναμένω, vicissim expecto.

Ἐπαναμένω, expecto, maneo. Aristoph. ἐπαναμένουν μ' ὀλίγον ἐστελλὼν χρόνον, expecta me paulisper.

Ἀντιμένω, contra perduro, permaneo resistendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo: vel simpl. maneo.

Decomp. Διαπομένω, permaneo in: Naz συναπομένης τοῖς ὁρωμένοις, permane in iis quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xen. Pæd. 8. νῦν γεμὶν τὸ ῥᾳστώτατον ἐπὶ ἁβρύνειν. Plut. in Publ. διέμενεν ἐς ἡμᾶς, ad nostram usq; memoriam perduravit. Isoc. in Paneg. οὐ τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.

Διαμονή, ἡ, permansio, perseverantia.

Ἐμμένω, permaneo in. Isoc. in Evag. ἐμμένειν τοῖς κρείττοσι. Plato pol. 1 ἃ αὖ ἔπρεις, ἔμμενε τούτοις. Idem de leg. ἐμμένων τῇ πόλει. Apud Luc. τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moveri.

Ἔμμενης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, permanens, seu constanter permanens, constans, stabilis. Et τὸ ἔμμενες, constantia, stabilitas. Sumitur & adverbialiter, pro, constanter, firmiter, &c. Od. ι, πρέχε ἔμμενες αἰεί. Sic & Od. φ, & Il. ν.

Ἐμμένως, idem quod ἔμμενες, adverbialiter sumptum. Hesiod. in Theog.

Ἐμμενετικὸς, ὴ, ὸν, qui permanere & perseverare potest aut solet constanter permanens in. Aristot. eth. 7. c. 1.

Ἔμμονος, ὁ, constanter permanens, stabilis: perseverans. Hes.

Ἐμμονίας, Hes. esse dicit σωφήκας, quòd iis utraq; pars ἐμμένῃ.

Decomp. Διεμμένω, constanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. Plut. τοὺς δύκακας ἐπιμένοντες, in precibus perseverantes. Phalar. in epist. ἐπιμένω τῇ ἀσεβείᾳ, persto in pervicacia. Item maneo, i.e. expecto ob rem aliquam. Basil. Gregorio, ἐπιμένων σοι κἀγὼ ἥκω, Et cum accus. Philo de mundo, τῶν μερῶν ἕκαστον ἓν κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mundi quæque pars interitum expectat. Plat. l. 2. de rep. ὡδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἵᾳ ἑκάτερον βίᾳ ἐπιμένει, qualis utriusq; vita futura sit.

Ἐπιμονή, permansio, perduratrix firmitas, perseverantia. Plat. in Cratylo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. l. 2.

Ἔπιμονος, constanter permanens, perdurans: ut ἐπίμονος στρατηγὸς, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter.

Decomp. Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo.

Καμμένειν dicunt Lacones pro καταμένειν, teste Hesych.

Καμμονὴ, pro καταμονὴ, perseverantia: vel etiam victoria quæ fortiter constanterq; permanendo paratur. Il. χ & ψ.

Παραμένω, maneo apud: Plat. in Apol. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tamdiu manete. Dicitur & de re quæ constanter apud aliquem permanet & semper comitatur. Isoc. in Helen. encom. τὴν δ' εὐτυχίαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. Galen. ad Glauc. l. 2. παραμένει χρόνῳ πολέμου. Plut. in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἦθος, mos ille in nuptiis permanet & adhuc durat. Dicitur etiam παραμένειν ποσί τι, perseveranter incumbere rei alicui. Thuc. l. 3. Apud Plut. in Lyc. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, exp. assistens Lycurgo.

Παραμίμνω, idem. Od. β.

Παράμονος, constanter apud aliquem manens. Xen. Item, qui constanter & fortiter in re susceptа permanet.

Παραμονὴ, ἡ, constans permansio apud aliquem,

Παραμόνιμος, ὁ καὶ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet, nec ab ejus quasi latere discedere solet. Exponitur &, constans, stabilis, apud Xen.

Παρμένω, poëticè dicitur per syncopen pro παραμένω. Il. ο.

Περιμένω, expecto. Syn. Sext. ep. 104. ἔξω φάσκοντες αὐτὸν εἶναι τὸν πεδηλοῦχον περιμένομεν. Et cum dat. Plut. in Galba, ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτὸν οἴκοι τὸν ὀρχηστεύσαντα, venisse dicit architectos & eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro, otiosè expecto. Isoc. in Archidamo, μὴ περιίδωμεν ὡς ἄλλων πολλῶν τὰς παρούσας ἀπορίας ἰασομένων. Aliquando περιμένειν signif. expectare & requirere: Plut. in præfat. apoph. σχολάζειν φιλοσοφίαν περιμένει, feriatas aures poscunt. ¶ Item περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem) Plat. libro 2. de rep. μὴ ὑπομένῃς, ὃν᾽ περιμένει, qui non sacrificarint, eos horrenda manent.

Προσμένω, maneo vel expecto: Matt. 15 ἤδη τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, & à latere meo non discedunt. Item προσμένειν τοῖς θείοις, 1 Timoth. 5 assiduum esse in precibus. Et προσμένειν τῷ θεῷ, Deo adhærere, act. 11. Exponitur etiam, acquiescere: ut μένω & ἐμμένω suprà.

Προσμονὴ, ἡ permansio & expectatio apud aliquem: vel perseverantia & assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, unà maneo: vel conjunctus maneo, permaneo. Synes. ep. 46. σὺν ἐκείνῳ, εἰς ὃ καὶ σωφρονικῶς ὁμοῦ τῇ τύχῃ σωίζεσθαι. Item συμμένω βεβαίως, stabilis in fide maneo: vel conjunctus maneo. Dicitur & de re quæ suis quasi viribus conjunctis permanet & perdurat constanter. Xen. Hell. 7. δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τὸ ὅπως ἡ φιλία ὅτι πλεῖστον χρόνον συμμένῃ, ut conjuncta maneant. Apud Thuc. l. 8. εἰς τὸ ξυμέμενεν, sch. exp. μέχρι δεῦρο μεμένηκεν: vel, εἰ τούτῳ τύχῃς μεμένηκεν.

Συμμονία, ας, ἡ, constantia.

Ὑπομένω q. d. subtus maneo & expecto, sustineo: plerunq; significat, impetum hostilem sustineo & irruentem accipio. Iliad σ, -δεῖ ὑπομεῖναι πόδα ὠκὺν ἀνδρὸς ἐναντίου ὅς ῥ' ἐπιόντι. Plut. in Alcib. δεδὲς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, subeo: ut ὑπομένειν κίνδυνους, Isoc. in Archid. Et ὑπομένειν συμφορὰς, apud eundem ibidem. Sic dicitur ὑπομένειν ἀγῶνας, apud eundem in Paneg. Et ὑπομένειν παιδείαν, sufferre castigationem, in epist. ad Hebr. 11. Apud Isoc. de pace, ὑπομένει λόγους, exp. patienter audire orationes. Construitur & cum infinit. ut apud Dem. pro cor. τὴν πόλιν σωθῆναι ὑπέμειναν animum inducere potuerunt. Item expecto, præstolor. Plat. φεύγει γὰρ οὐχ' ὑπομένων, fugit enim non expectans. Οἱ ὑπομένοντες, qui remanserunt, reliqui. Thuc. l. 5.

Ὑπομενετικὸς, qui sustinere & sufferre potest. Aristot. eth. 3.

Ὑπομονὴ, sustentatio qua impetus & incursus alicujus rei sustinetur. Aristot. rhet. 3. Item tolerantia, patientia. Arist. rhet. 2. Est & in hac signif. frequens in N. Test.

Ὑπομονητικὸς, ὁ, patiens, ex Can. 20 Conc. Sardicensis, Ὑπομονικὸς, idem.

Composita sine præpos.

Ἀγρομένης, ου, ὁ, in agro manens seu commorans. Hesych.

Ἄμμονη, impatienter, χωρὶς τοῦ ἐπιμένειν. Suid.

Ἀστυμένης, in urbe commorans.

Αὐτιμένης, indigena, nativus.

Θρασυμένων, qui audacter & fortiter irruentem hostem excipit & sustinet. Il. ε.

Composita remotiora.

Προμενηναί. Od. λ, Αἰὲν ἀποιμενηναὶ ἐπήσσων, exp. alia ante aliam. Sic Odyss. φ, Ἀλλὰ προμνηνῖοι εἰσέλθετε ὁδὸν ἅμα πάντες, alter post alterum ingrediatur. Schol. Hom. exp. προμένοντες ἀλλήλους, innuens derivari à μένω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna, prælium: (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν ut est apud Etym. & Eust.) Il. β, Αἰψ κορυθαίολος ὑσμίνας. Et Il. λ, Κὴν κορυθαίολῳ ὑσμίνῃ. Et Il. ν, σὺν πολλῇ ὑσμίνῃ, in stataria pugna. Pro ὑσμίνη ponitur & ὑσμῖνι: ut Il. β, μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebant prælium committere. Ibid. est adverb. ὑσμινάδε, ad pugnam.

Λιμὸς, Λίμνη, Ποιμὴς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

-ΜΕΊΡΑΩ, Ε. σω, privo: unde μεμέρῆσα, apud Hesych. στερηθῆσα, ἀμεμερῆσα. ¶ Item intueor, obtueor, βλέπω, ut Eust. ex veterum grammaticorum authoritate exponit. ☞ Idem deducit à μεμέλω, ex quo per syncopen fiat μέρω, & Doricè μέρδω, verso ζ in δ: ut μέρδω sit τὸ παθητικὸν μεμέλω καὶ ἀφαιρετικῶς τὸ ὄψιν. A' μέρδω, privo visu, excæco. Compositum ex μέρδω, video, & α privativo: ut Eust. & Etym. tradunt. Quum genit. adjunctum habet, simpliciter pro στερίσκει capitur: ut Odyss. θ, Ὀφθαλμῶν μ' ἄμερσε. Hesiod. in Theog. ὅστε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων, obscurabat & obtundebat. Item obfusco. Od. τ, πάμμοι κῆρ οἷόν ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει. A' μέρδην αἰῶνος, privare vita, Hesiod. in Asp.

A' παμέρδω, idem quod ἀπαμέρω, privo, seu ἀμέρδω.

Ζμέρδω, intueor, idem quod μέρδω, vox Achaica, teste Eust. qui & addit videri hoc esse ex ζω ἐπιτατικῷ, ut in ζμικρός.

Ζμερδνὸς sive Σμερδνὸς, ὸ, ὁ, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. ο, Αἰὲν ὀρεστέρων βοῶν Δαναοῖσι κέλαδε.

Σμερδαλέος, ὸ, ὁ, idem cum σμερδνός. Il. ν, & φ. Et σμερδαλέον (adverbialiter) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Il. β, & alibi.

Μεμέλω, μεμηκὼς, &c. vide in Μέρω.

-ΜΕΊΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diversas velut dividit. (☞ nam grammatici derivant παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, quod solicitudo animum, *ut inquit Virgilius*, nunc hunc, nunc dividat illuc, ut rapiat in partes varias.) Syn. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχούσαις σωτείχειαν, quomodo par esse potero curis perpetuitate consertis? Exponitur etiam, meditatio.

Μεριμνάω, curo, solicitè cogito, anxiè cogito. Demosth. μεριμνήσας τὰ δίκαια λέγειν. Exponitur &, curo, curæ habeo: ut Matth. 6. μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiè contemplor, curiosè inquiro. Xen. apomn. 1. περὶ τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾶν, contemplari seu commentari.

Μεριμνητὴς, ὁ, curiosus contemplator & cogitator. Eurip. in Medea.

Composita.

Ἀμέριμνος, ος, ὁ καὶ ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis & solicitudinibus liber, securus: ut ἀμέριμνος βίος, Herodian. l. 2 & 3. τὸ ἀμέριμνον. pro, ἀμεριμνία: apud eundem l. 5. & 1.

Ἀμεριμνως, sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. l. 4.

Ἀμεριμνία, ἡ, securitas, animus curis vacuus & liber à solicitudinibus. Herodian. l. 1.

Ἀμεριμνάω, securus sum, sum animo curis solicitudinibus q; libero. Naz.

Ἀυσιμέριμνος, curas solvens, curas adimens, curis solvendis idoneus: ut λυσιμέριμνος Βάκχος, in anth. Epigr.

Ὀξυμέριμνος, acuta cura inventus, acutè excogitatus. Aristoph.

Περιμέριμνος, diligens, scitus.

Decomp. Ἀπερίμερίμνος, qui nullas animo curas versat, aut inconsyderatus. Ἀπερισμερίμνως, inconsyderatè. Aristoph. in Nub.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Arist. de mundo.

Προμεριμνάω, priùs solicitus sum: vel priùs solicitè & anxiè cogito, curiosè contemplor & commentor.

ΜΕΡΜΑΙΡΩ, & μερμηρίζω, anxiè cogito, curiosè cogito, hoc apud Hesych. illud apud Suid. ☞ Ejusdem cum μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à μέρω per reduplicationem primarum literarum.

Μέρμερος, ου, ὁ, curiosus, anxius percunctator & exquisitus indagator vel interrogator Plat. in Hipp. majore. ¶ Μέρμερα, dicuntur quæ solicitum reddunt, quæ aliquis anxia cura persequitur. Il. κ. Et μέρμερα ῥέζειν, sive μέρμερα ἔργα ῥέζειν, magna & egregia facinora edere. & quæ quasi anxia cura deliberavit aliquis secum facere. Il. φ & κ.

Μερμέρεος, idem cum μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μέρμηνα, ἡ, cura, vel anxia & solicita cura. Hesiod. in Theog. Item somnus levis qui sub auroram occupat hominem. schol. Arist.

Μερμηνίζω, fut. ίξω, anxiè cogito, curiosè in animo verso. Iliad. θ, Οὐδ' ἄιδης ὃ μάλ' ὄκνια μερμήριξεν Ἀχαιῶν τε τρίψειν καὶ αὐτίβιον μαχέσασθαι, Od. α, πολλὰ φρεσὶ μερμηνίζων. Dicitur & θυμός τινι μερμηνίζειν τι ἐν φρεσὶ, Odyss. ν. Et μερμηνίζειν κατὰ φρένα. Odyss. κ. Et cum ἐπὶ Il. υ, ἐπὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηνίζεις. Item cum accusativo & dat. persona, Od. δ, Ἠ ποσὶν καὶ ὀχεσφιν ἀέκεσσι μερμηνίζων. Vtitur & Luc. de hist. scribenda. Item excogito, anxia cogitatione invenio. Od. π, Ἀλλὰ σύ γ' ἀ δυάσασθαι πὶν ἀμωΐτερα μερμηνίζειν Φρεσίν.

Composita.

Ἀμερμηνὶ, citra curam & solicitudinem. Suid. & Eust. Ἀμέρμερα Laconibus esse τὰ πολλὰ, docet Hesych.

Ἀπομερμηνίζω, depositis curis dormio. Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηνίσαι.

Πολυμέρμερον, anxium, solicitum. Hesych.

ΜΕΡΜΙΣ, ίθος, ἡ, funiculus, filum. Od. κ, κατεδ' ἀμέρμιθι φαεινῇ. ☞ Eustat. scribit derivari παρὰ τὸ ἔρειν, pleonasmo τοῦ μ, quasi ἔρμις.

Μέρω, &c. vide in Μείρω. Μέροψ, in Ὄψ.

ΜΕΣΟΣ, η, ον, medius: Plut. ad Col. ἡ μὲν θεὸς ἀρχὴν τοῦ μέσου καὶ τελευτὴν τῶν πάντων. Interdum exponitur mediocris: ut apud Aristot. τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μέσοι. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ quod aliquando exponitur inter: ut apud Plat. ἐν μέσῳ πυρὸς τε καὶ γῆς, inter ignem & terram. Sic apud Dem. τὰ ἐν μέσῳ, quæ interjecta sunt. Dicitur etiam apud Plut. & alios, εἰς μέσον παρελθεῖν, prodire in medium, & φέρειν εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν εἰς μέσον, προφέρειν, proferre vel adducere in medium. Interdum μέσον (subst.) est spatium quod in medio relinquitur, intervallum, spatium: ut πολὺ τὸ μέσον apud Eurip. magnum est intervallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου sæpe apud Thuc. i. e. interjecto temporis intervallo, interim, interea. ¶ Item μέσος, medius, i. e. neuter, qui est neutrarum partium: ut μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν apud Luc. medium se servare, quasi in medio manere ad neutram partem magis inclinando. Item μέσον, medium, quod est in medio veluti gradu: apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas. Item μέσα (quæ & ἀδιάφορα) vocantur quæ in medio honestorum & turpium sunt: de quibus vide Gell. l. 2. c. 7. ¶ Apud gramm. dicitur μέσον vocabulum, quod interdum in bonam, interdum in malam partem capitur. Et μέση συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoq; quod nec activum est nec passivum, sed velut medium inter utrunq; μέσον, itidemq; ejus χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. ¶ Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolutè sæpè dicitur pro τὸ μέσον ἄκρον, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item μέσον, dimidium: Thuc. l. 4. ἔτη ἓξ Χρυσὶς ὁ πόλεμος τόδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐν μέσῳ.

Μεσώτατος superl. q. d. qui est maximè in medio. Exp. etiam simpl. medius: apud Aristot. de mundo. Accipi & pro ὑψηλὸς tradit Suidas. ☞ Dicitur autem μέσον, παρὰ τὸ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd ejus partes æquales sint. ἢ παρὰ τὸ μεμεῖχθαι καὶ συγκεῖσθαι, ut scribit Etym.

Μέσως, adverb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum. Aristot. eth. 2. c. 5. & l. 3. c. 12.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium, medium interjectum. Plat. in Timæo, ὥστε ἐν ἑκάστῳ λόγῳ τρία δύο εἶναι μεσότητος, ut in singulis intervallis essent bina media. Item mediocritas, modus. Arist. eth. 4. c. 5. πρὸς τὴν μεσότητα καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον. Sic & alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ῶ, sum in medio. Eurip. in Med. ἐν ἀρχῇ πήματος, τ' ἐν τέλει μεσοῖ. Aristoph. μεσοῖν τὸ δράμα ἤδη. Sic ἡμέρας μεσούσης, media jam æstate. Thuc. l. 6. Et μεσοῦσα ἡμέρα, media dies, meridies. Herod. Et cum particip. apud Plat. in symp.

Μεσόζω, idem. Hippocr. ἢν πόσεως ἄρχωσι τὸ πάθος ἢ μεσάζοι, ἢ λήγει. Herodian. μεσαζούσης ἡμέρας.

Μεσηδύω, medius sum, i. utriusq; particeps, ambigo ad utrunq;. Aristot. pol. 7. τὸ ἐν τῷ Ἑλλήνων γένει ὥσπερ μεσαδεῖ καὶ τὰς τιμάς.

Μεσαδέω, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interventor, intercessor, vel conciliator. item internuncius, interpres. Phi. de vit. M. l. 3. 1. ep. ad Tim. c. 2. & alibi in N. Test.

Μεσιτεύω, mediator sum, mediatorem ago. Item intervenio vel interpono me: ut in ep. ad Hebr. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, interposuit se cum jurejurando. Item in medio sum, interjectus sum inter. Damasc. εἶτα ἡ θεία τροπὴ μεσιτεύουσα τῇ πίστει καὶ τῇ μετανοίᾳ.

Μεσιτεία, ἡ, intercessio.

Μέσσος, poët. idem quod μέσος, & ab eo factum: ut τρίτος à τρίς. Theocr. Idyll. 7. Κ' ἔπω τῶν μεσσάτων ὁδὸν ἄνυμες. Scribitur & μέσσατος metri causa. Il. θ.

Μεσσάτιος, idem quod μέσσος. Pro quo poëticè μεσσάτιος, apud Dionys. de situ orb.

Μεσήεις, εντος, ὁ, poët. mediocris. Il. μ.

Μεσηγὺ seu μεσηγὺς, (adverb.) in medio, seu inter. Scribitur sæpe & μεσηγὺ & μεσηγὺς: ut Il. ε & θ. Item, pro interim, seu interea. Od. θ.

Μέσσος, poëtica geminatione dicitur pro μέσος, medius, passim apud poëtas.

Μεσσόθι, in medio. Arat. Μεσσόθε seu μεσσόθεν, è medio.

Μεσσήρης σείριος, medius sirius. Eurip.

Μέζεα, τὰ pudenda, genitalia membra. Ionicè sic dicta quasi μέσεα. ὅτι μέσοι εἰσὶ τῆς ἕρπης, inquit Etym. Hesiod. in Erg. ἕρπεος δ' ὑπὸ μέζε' ἔγειρε.

Μέσσαι, mediæ, mediæ ætatis inter agnos & jam grădiores natu oves: Od. ι, Per epenthesin syllabæ τε pro μέσαι, inquit Eust.

Composita.

Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens: ut ἄμεσος φυγὴ, sæpe apud Aristot. in analyt. Exp. etiam, immediatus: apud Alex. Aphr.

Ἀμέσως, sine medio, immediatè. Exp. etiam, nullius interventu.

Ἀνάμεσος, medius, qui est in medio. Herodot.

Ἀνάμεσον, interdum conjunctim scriptum reperitur: ut apud Theophr. prò, ἀνὰ μέσον, in medio.

Ἀμέσον per syncopen pro ἀνὰ μέσον, apud poëtas: ut apud Hesiod. in Asp.

Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari significatione qui est mediocris fortunæ. Hesych.

Ἔμμεσος, qui est in medio, intermedius, interjectus, vel etiam qui medium in se habet.

Ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Παράμεσος, qui est juxta medium. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν sequitur. Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΙΛΗ, ης, ἡ, mespilus: arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 3. Dioscor. l. 1. c. 170. & Athen. l. 2.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum. fructus mespili arboris.

Μεσπιλώδης, ες, ον, ὁ καὶ ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus.

ΜΕΣΤΟΣ, ή, όν, plenus, refertus: apud Athen. l. 4. Interdum cum gen. Isoc. ad Philip. πολλῆς ἀνοίας μεστός. Demosth. in Mid. μετὰ ὑστεροφωνίας καὶ ὑστεροψίας.

Μεστόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Soph. in Antig. πῶσαι πρὶν ἀρχῆς κἀμὲ μεστώσαι λέγων, desine antequam & me tuis verbis ira impleas.

Μαστὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus, refertus. Aristoph. πεπίζων ἀνάμεστα.

Ἀναμεστόω, ῶ, repleo. Aristoph. in Ran. ὧν τάττων ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματείων ἀνεμεστώθη, repleta est scribis.

Διάμεστος, plenus, refertus. Διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo.

Ἔμμεστος, impleti, referti, pleni. Plat. ep. 7. ἄλλοι παρακεκλημένων πάνυ ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, philosophicarum quarundam auditionum pleni.

Ἐπίμεστος, q. d. superplenus, redundans. Poll.

Ἡμίμεστος, semiplenus. Poll. l. 5. c. 28.

Καταμέστιος, idem quod μεστὸς, plenus. Nicand.

Καταμεστόω, impleo. in lib. Macchab.

ΜΕΣΦΑ, poëticum adverbium pro μέχρι, dum, donec, usquedum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. ἠῳθέων Μέσφ' αὖτις δύῃσιν ἠελίοιο κραναοῖς ἀλμοὶ κατέδυσαν, Cum genitivo, usque ad: ut Il. θ, μέσφ' ἤδε ἡμέρης

ηεγλυφάνης. Aratus verò dixit, μέσφα πάρ' αὐτὼ Οὐρίωνι, uſque ad ipſam caudam.

ΜΕΤΑ', præpoſitio eſt quæ variis caſib. juncta, varia ſignificat. Cum genit. ſignif. cum, unà cum. Plat. γήρως μετὰ πενίας, ſenectus juncta cum paupertate. Interdum exp. per adverbium: ut μετὰ δικαιοσύνης, pro δικαίως, juſtè: & μετ' ἀδικίας, pro ἀδίκως, injuſtè. μετ' ἐπισκοπῆς, conſideratè. μετὰ θράσους, audacter. Μετὰ Πλάτωνος & μετ' Ἀριστοτέλους, ſequendo Plat. ſenten. vel Ariſtot. Μετά τινος εἶναι cum aliquo eſſe, i.e. ab alicujus partibus ſtare, Iſocr. in Archid. Apud Liban. μετὰ τούτων (τῶν χρημάτων) τὰς τῶν γνωρίμων ὠφελῶμεν, pecunia juvamus amicos. Μετ' ὅπλων, cum armis, ſeu in armis, Thuc.

Cum dativo, apud poëtas interdum idem quod μετὰ cum gen. ut Od. ε, atque alibi. μετὰ τοῖσι γηρύσεται. Et Apoll. Arg. 2. ἐθέμην ἐγὼ μετὰ σφίσι, fœdus cum iis inierunt. Sæpe ſignificat inter: Il. α, μετ' ἀθανάτοισι, & Il. β, μετὰ σφίσιν ὅσσα δέδηε, inter eos rumor percrebeſcebat. ¶ Interdum pro σὺν, in: ut Il. χ. Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ φρεσὶ πατρὸς. Od. λ. μετὰ φρεσὶ βάλητον, pro σὺν φρεσί. ¶ Interdum pro ἀμφὶ per Il. ε, μετὰ χροὶ ἑῦσσε Φοῖβος.

Cum accuſativo itidem, apud poëtas ſæpè pro ἐπὶ, ſeu εἰς. Il. β, Ἀλλ' ἴσθι νῶϊ μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, proficiſcere ad exercitum Græcorum. Sic Od. π, Βῆ ῥ' ἰθὺς μετ' ὕας. ¶ Nonnunquam ſignif. in: ut Il. ε, Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσας μετ' ὁμίλον Σχέτλι, &c. Il. β, Οὕς με μετ' ἀσπέτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, pro, εἰς, qui me in contentiones irritas & jurgia conjicit. Item, in, i.e. adverſus: ut Heſiod. in Aſp. ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccavit ſeu deliquit in deos. Aliquando ſignif. inter: ut Od. π, καὶ σὺ φαεῖν Εὖ δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὀυλιχας ἔμμεν' ἄριστον. ¶ Aliquando propter: ut, Od. λ, τίνα πότε Νηλεύς, Ἰφθίμην ὃν μετὰ κούρην. ¶ Interdum ſignificat poſt, ſecundum: Thuc. l. 2. ἀδελφιδοῦς ὄντες, καὶ μέγιστον μετ' ἐωυτὸν δυνάμενοι, qui plurimum poſt ipſum poterat, vel ſecundum ipſum. Sæpè etiam ſignif. poſt, *in ſignificatione temporis*: ut μετὰ τὸ πόλεμον ἦκεν, apud Plat. item μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, poſt mala prudentior. Dicitur etiam μετ' ὀλίγον, paulò poſt, & μετ' ὀλίγον τόνδε, brevi poſt haſce res geſtas tempore. At μετὰ μικρὸν, paucis interjectis, paulò poſt, apud Plut. Et μεθ' ἡμέρας δύο, Demoſth. in Mid. duobus diebus pòſt. Μεθ' ἡμέραν, interdiu, Demoſthen. in Mid. Μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere, Thuc. l. 2.

Μετὰ ſine caſu, idem apud poëtas quod in proſa μετὰ τοῦτο, vel ὅπως, ἔπειτα, poſtea. deinde. Hom. Il. α, Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δὲ ἰὸν ἕηκε.

In compoſitione interdum ſignif. mutationem: ut in μεταγιγνώσκω, μεταδιδάσκω. Interdum abundat: ut in μεταλλάσσω.

Μέτα, (retracto in priorem accentu) dicitur pro μέτεστι, ſicut πάρα pro πάρεστι, ut docet Euſt. ex Eurip.

Μεταξὺ, inter, in medio. Cum genit. Plat. de leg. l. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοιτ' ἄν, ſit amborum medium, ſeu in medio amborum, μεταξὺ λόγων, inter confabulandum, interea dum loquimur. Conſtruitur etiam cum particip. vel genitivi vel alius etiam caſus, & tunc exp. interim dum, interea dum: ut μεταξὺ λούμενον, interea dum lavaretur, μεταξὺ ὀπτώμενα, inter aſſandum. Sæpè ſine caſu ponitur: Il. α, πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, multi interjecti ſunt montes. Ariſto. in rhet. Φίλος ἢ ἐχθρὸς ἢ μεταξύ, amicus vel inimicus vel inter hos medius. Præmiſſo articulo adject. ſignif. medius, intermedius. Iſoc. in Panath. τὰ δὲ μεταξὺ τί δεῖ λέγειν; Δημοτρίβην; Sic ὁ μεταξὺ χρόνος apud Demoſth. & ἐν τῷ μεταξὺ, ſub. χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ ſubſtantivè interdum expon. intercapedo, interſtitium, ſubaudito ſubſtantivo διάστημα.

ΜΕΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum. Apud Herodot. μέταλλον ἁλὸς, metallum ſalis. Interdum cum genit. accipitur etiam pro fodinis ſeu locis in quibus metallum aliquod reperitur: ut apud Suid. μέταλλον ἐφεῦρε χρυσοῦ. Et apud Dioſc. l. 5. c. 84. ἐν μετάλλοις φασὶ λιθίνοις ὀφείσθαι, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando ſunt cuniculi ad evertendas urbes, quales in metallorum fodinis viſuntur. Polyb. ἤρξαντο πολιορκεῖν ἀπὸ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obſidere. Euſt. derivat. à μετὰ & ἄλλος, ἀπὸ τοῦ μετὰ ἄλλα πάντα ἐπινοηθῆναι. Plin. quoq; ab eadem derivat origine, l. 33. c. 6. Vbicunque (inquit) una inventa vena eſt, non procul invenitur alia: hoc quidem & in omni ferè materia. unde μέταλλα Græci videntur dixiſſe.

Μεταλλικὸς, ὴ, ὸν, metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea quæ in metallis generantur ſive ſponte naturæ, ſive per fornacem producantur. vide Aet. l. 2. c. 40.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica. Heſych.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari. in Pand. Gr.

Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla eruo. Luc. χρυσὸν δ' ὀλίγον ὀν πολλῷ τῷ βάθει οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipſa etiam metalla μεταλλεύεσθαι dicuntur quum effodiuntur. Plato, χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ πᾶν ὅσον μεταλλεύεται. Sic & apud Ariſtot. Luc. Strab. ¶ Item curioſè ſcrutor: *metaphora ſumpta à metallorum indagatoribus*. in Epigr. Τῷ τι μεταλλεύεις τὸν μυχὸν ὦ φιλόλογε.

Μεταλλευτὴς, qui à metallicis effoditur & elaboratur. Ariſtot. l. 3. meteor. Μεταλλικὸς, ὴ, ὸν, metallicus: vel pertinens ad eos qui metalla ſcrutantur & effodiunt. Plato, Ἡ μεταλλικὴ τέχνη, ars metallica, ſeu ars ſcrutandorum aut elaborandorum metallorum, Ariſtot. eth. 1.

Μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum ſcrutator & effoſſor, metallicus, qui circa metalla & fodinas verſatur. Poll. & Suid.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum ſcrutatio. Poll. Metaph. dicitur de ductu ſubterraneo quo cuniculi aguntur: Diodor. Sic.

Μεταλλάω, ῶ, ſcrutor, inquiro; vel curioſè ſcrutor & exquiro: ſumpta metaph. à metallorum ſcrutatione, qua nihil eſt ταλαιπωρότερον, ut tradit Euſtath. Il. ν, ἐπάρας ἢ κατέκλωθεν ἐς σὺ μεταλλᾷς, quæris & indagas. Od. ο, ἐπεὶ ἄρ δὴ τοῦτό με ἔρεσθαι ἠδὲ μεταλλᾷς. Od. π, Οὐκ ἔμελέν μοι τοῦτο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι. Sic & Odyſſ. γ, & alibi apud Hom.

Μεταμώνιος, vide in comp. ex Ὄνημι, i. juvo.

ΜΕΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit ſericum: ut μίτραξα ὠνὴ, Actuar. & Nicol. Myrepſ. ſericum crudum, i.e. bombycum vellus nondum evolutum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum & in Pand. l. 39. de publ. & vectig.

Μεταξᾶν, communi lingua à Græcis ſericum vocari traditur.

Μεταξὺ, vide in Μετά. Μέτιωσαι, vide in Μέτος.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, ſublimis, editus. (Deducitur enim, ut eſt apud Euſt. à μετὰ & ἀείρω, ex quo fit ἄορος & mutata α in ε, diphrhongoq; οι in ω, μετέωρος. quidam à nomine αἰάρης deductum eſſe ſcribunt, unde etiam μεταίωρος aliquando legitur: ſcholiaſtes autem Soph. ab ἐάω fieri tradit.) Thuc. l. 4. οἱ δὲ λοιποὶ ἀφορμοῦντες ἐπὶ τὰ μετέωρα ἡσύχαζον, confugientes ad loca editiora. Idem l. 2, ἀπὸ τῶν μετεώρων, è ſuperiore loco. ¶ Μετέωρα dicuntur quæ fiunt circa locum aſtris vicinum, de quibus Ariſtot. tres libros ſcripſit qui μετεωρολογικὰ dicuntur. quidam expon. quæ ſupra nos ſunt, in aere aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, erectus: ut equus μετέωρος, qui poſterioribus pedibus inſiſtens erigitur. Xen. de arte equ. Item qui eſt in ſummo tantùm & non profundus, ἐπιπόλαιος: Theophr. de cauſ. pl. l. 1. μετέωρα καὶ ἐς βαθὺ ῥιζοῦται. ¶ Item qui in alto navigat, ſeu in altum provehitur. Demoſth. ἀναγκαῖον ἦν ἐπ' ἀγκύρας ἀπορμεῖσθαι τὴν νύκτα μετεώρους, &c. Navis etiam μετέωρος dicitur quæ altum tenet, apud Thuc. l. 1. 2. & alibi. ¶ Item μετέωρος metaph. erectus, intentus: Luc. ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος ἄν. Item erectus animo, ſuſpenſus. Thuc. l. 2. Ἐμοὶ πᾶσα πᾶσα μετέωρος ἦν. Item erectus ad rem quampiam, h.e. ejus deſiderio flagrans: ut apud Suid. μετέωρος ἦν πρὸς πᾶσαν καινοτομίαν. Et τὸ μετέωρον, quod expectatione ſuſpenſos homines tenet: ut πράγματα μετέωρα, apud Dem. de falſa leg. Sic & μετέωρος δίκη, cujus judicium ſuſpenſum eſt. ¶ Item μετέωρος, elatus ſpe alicujus rei. Luc. in Nigrino, τοιοῦτός τε γὰρ τὸν τῶν λόγων καὶ μετέωρός εἰμι.

Μετεωρότερος, ſublimior vel altior. Μετεωρότατος, altiſſimus, maximè ſublimis. Et τὸ μετεωρότατον, quod eſt omnium altiſſimum: faſtigium.

Μετεωρίζω, in ſublime tollo: vel ſimpl. tollo, attollo. Plut. de Socr. dæm. τὸ δεξιὸν μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς. Item ſublime peto: Thophraſt. hiſt. pl. l. 4. ἀέριον μὲν καὶ αὐτὸς λόγον ἔχον, καὶ ἐπὶ βαρύτερον, μετεωρίζον δέ. Sic μετεωρίζειν ἐς πέλαγος, in altum provehi, apud Philoſtr. ¶ Item metaph. in ſpem erigo. Polyb. πολλοὺς ἐμετεώρισε τοῦ παρόντος τοῖς ὠνητίοις ἡγεμόνων, ad defectionem incitavit. Sic & apud Plut. & Athen. Item elatum reddo, animum addo. Philo de vita M. l. 1. μετεωρίσας καὶ φυσήσας ἡμᾶς τῷ λόγῳ.

Μετεωρίζομαι, in ſublime tollor. Thuc. l. 8. μετεωρισθεὶς ἐς τὸ πέλαγος, in altum provectus. Apud Alex. Aphr. μετεωρίζομαι τοῖς πατοῦσιν, exp. vultu ſublimi ſuſpenſoq; corpore incedo. Item metaph. efferor, apud Suid.

Μετεωρισμὸς, elevatio in ſublime, ipſa actio tollendi in ſublime. Exponitur etiam ſuperbia, à Suid.

Μετήορος poëticè dicitur pro μετεώρως: ut Il. θ, -τὰ δ' ἅρματα μετήορα πάντα γεγώνει. Et τὸ μετήορον, quod inſtabile eſt tanquam in aere ſuſpenſum.

ΜΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, menſura, modus. Heſiod. in Erg. ὧδ' ὀλίγη δόσις Αὐτῷ τῷ μέτρῳ καὶ λώϊον αἴκε δυνῆαι. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐπεμβαλὼν χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Idem de hiſt. ſcrib. καὶ πᾶσι τοῖς ἐπίσω μέτρον, adſit modus. Apud Heſiod. in Erg. periphraſticè dicitur μέτρον ἡδονῆς, pro ἡδύ. Sic & μέτρα θαλάσσης, apud eundem ibidem. ¶ Item vas quo aliquid metimur, ſeu ad quod menſuram examinamus. unde etiam à μέτρα Etym. derivat. ¶ In carmine μέτρον dicitur menſura quæ binis pedibus conſtat: vel in plural. μέτρα ſunt quæ carmen ſeu verſum certis pedibus ac veluti ſpatiis, tanquam dimenſionibus, diſtinguunt. Appellatur μέτρον etiam id quod ex menſuris illis conſtat. Lat. carmen, ſeu verſus. Ariſtot. rhet. 3.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil. χοίνιξι καὶ παραμοιάζουσι μετρῆται. Aliquando ſignif. certa menſura mutuum do quod poſtea reddas: Ariſtoph. in Pace, Μέτρησον ἐρεμίνης τί μοι κριθῶν πέντ' ἔτη. & metaph. rependo: ut μετρεῖν τινὶ ἴσα, patria vel beneficio vel ma-

leficio facere. Pauſ. Item metior, i. æſtimo Ariſtot. rhet. 2. τῇ δ' αὐτῶν ἀκμαίᾳ τὰς πόλας μετρῆσι. Dicitur & πόλαρος μέγα μετρεῖν, pro tranſmeare. Od. γ.

Μετρέομαι, ῶμαι, menſuram admitto. Ariſtot. μετρῆται μᾶλλον ἢ μετρᾶσι. Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι qui demenſum accipit, ſeu certa menſura accipit. Demoſth. contra Phorm. ἐπὶ τῆς μακρᾶς σοῦς τὰ ἄλφιτα κατὰ ἡμίεκτον μετρέμενοι, farinas accipientes ad quaternarum chœnicum modum dimenſas. Item μετρέομαι, demenſum mutuo accipio, utendum accipio. Heſiod. in Erg. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος.

Μέτρημα, τό, demenſum quod menſura tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militib. certa menſura tribuebatur, quod σιτομέτριον. Polyb.

Μετρησις, menſio, dimenſio. Plut. in ſympoſ.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, menſor. Harpoc. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora. Attica menſura eſt liquidorum apud Atticos maxima: ut μετρηταὶ οἶνου, Poll. e Dem.

Μετρητὸς, ὴ, ὸν, menſus, dimenſus vel demenſus: vel quem metiri poſſumus, menſuram admittens. Poll.

Μετρητικῶς, menſorũ more: vel more eorũ quæ μετρᾶται. Poll.

Μέτριος, α, ον, modum non excedens. Gal. ad Glauc. ὅσον τοῖς παρὸν μέτριον, quantum ſatis ſit. Exponitur etiam, mediocris, modicus, moderatus, non nimius. Plut. de inſtit. lib. τὰ φυτὰ ταῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in ſymp. ſect. 3. ap. μετρίῳ πυδμένι χρώμενοι. Item modicus, i. paucus, ut Demoſthen. ὡς Ἀπατικῷ. Μέτρια δ' ἔχων τύχοις πρᾶμα νομικοῖς ἐρᾷ ζῆν; pecunia non grandi quam habeo quæſtum facere cœpi. ¶ Item moderatus, modeſtus: Herodian. l. 2. ὅταν δὲ μέτριος καὶ ἰσόπρως ᾖ. Luc. μέτρια τὰ περὶ σωτῆρα λέγεις, modeſtè de te loqueris. Exponitur etiam, moderatus & æquus, non nimium rigidus & ſeverus. Thuc. l. 1. πρὸς τὸν ὑπήκοον μετρίοις ἦσαν, Demoſth. ἐπιεικὴς καὶ φανεὶς καὶ μέτριος.

Μετρίως, modicè, mediocriter, ita ut ſatis ſit. Plat. in ep. μετρίως ἔχω ἡλικίας, ſum ætate ſatis matura. Item modicè, i. e. parum. Herodian. l. 1. 4. &c. Item moderatè, modeſtè, vel etiam modicé. Xen. Pæd. 4. Iſoc. in Panath.

Μετριότης, ητος, ὁ, moderatio. Xen. Pæd. 5. Item modeſtia. Chion. Matridi. Item mediocritas. Ariſtot. pol. 5.

Μετριάζω, modicus ſum, modum habeo, non nimius ſum. Ariſtot. pol. 7. πρὸς τὴν ἔξω κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Idem pol. 5. μετριάζειν ταῖς διαίταις, moderationem adhibere ſeu modicè frui. Item æquum & moderatum me præbeo. Philo de vita M. l. 1. παραινῶν τοῖς μὲν ἐφεστῶσι μετριάζειν, ut equiores ſe præberent. Item modeſtè ago aut loquor. Naz. οἱ περὶ τὸ ἡγεῖσθαι μετριάζοντες, qui de filio Dei modeſtè ſentiunt. Apud antiquos acceptum fuiſſe μετριάζειν pro τὸ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν teſtatur Phrynichus.

Μετρικὸς, ὴ, ὸν, pertinens ad μέτρα, qui eſt τῶν μέτρων rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, ſcientia menſurarum, ſeu ars rectè metiendi.

Compoſita: ac primùm cum præpoſ.

Ἀναμετρέω, ῶ, denuò metior, iterũ metior, remetior. Item ſimpl. metior, dimetior, αἰεὶ μέτρει τὸ χωρίον, apud Ariſtoph. locum metiebatur. ¶ Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio: ut Od. μ, Οὔ φρ' ἔπι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν.

Ἀναμετρᾶμαι, idem. ¶ Item, iterum commemoro, iterum narro. Eurip. in Oreſt. πῶ τ' ἄῤῥητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; Sic Plut. in Pericle, ἀναμετρᾶσθαι τὰς πράξεις. Apud Luc. ἀναμετρᾶσθαι, exp. reminiſci, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρεῖσθαι. Apud Eurip. ἀναμετρᾶσθαι δάκρυ, exp. admetiri lachrymas, i. eſt impertiri. ¶ Ἀναμετρᾶσθαι in paſſ. etiam ſignif. uſurpatur: unde ἀναμετρηθῆναι κύκλῳ, apud Plat.

Ἀνάμετρησις, ἡ, remenſio, dimenſio quæ fit de integro. Item ſimpl. dimenſio: ἀναμέτρησιν τὸ δύδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον apud Plutarch. auro felicitatem metitur.

Ἀνταμετρέω, remetior, i. viciſſim metior: rependo. Greg. de ſancto baptiſmate, δεῖνον γὰρ αὐταμετρεῖν ἁμαρτίᾳ διόδοσιν, emendationem cum ejuſmodi peccato rependere quæ delere peccatum poſſit.

Ἀπομετρέω, metior, dimetior. Annibal ap. Luc. καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μέδιμνοις ἀπομετρῆσαι. Item paſſiva voce & ſignific. apud Polyb. ἀπομετρεῖται πρὸς ἕξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος. ¶ Ἀπομετρήσασθαι, pro ἀπομετρῆσαι, apud Xen.

Διάμετρος, ου, ἡ, ſubaudi γραμμὴ, linea dimetiens, ſeu per medium ſecans recta in longitudinem ducta. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται ἢ ἡσυμὴ ἀφ' ἑκατέρου ὡσὰ πρὸς ἴσα τρέφουσα. Hinc ὁ διάμετρος αὐτὸς ἐστὶν ὁ δίαμετρος dicuntur quæ directè inter ſe oppoſita ſunt, ut duo extrema diametri puncta. Heſych. Διάμετρον eſt ὄργανον γεωμετρικόν. Item τὸ διὰ μέσου εἰς ἀπεῖρους λόγους τῆς τὰς σιλικὰς καρπὰς μετρᾶσι. At Διάμετρον Dinarcho ὑπὲρ τῆς Καλλιθέας εἰσαγγελίας eſt τὸ ἐλάττον λαὸν τὸ δικαίως μετρηθέντος, ut Harpocr. annot. & ex eo Suid.

Διαμετρέω, ῶ, dimetior. Il. γ, Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Item demenſum diſtribuo, certa menſura diſtribuo. Plut. in Alcib. μετὰ ξυγκλήτου δικαστηρίου τὸ ὕδωρ Διαμετρεῖσθαι, ἀπομισθοῦται τὸν καιρόν. Hinc & Διαμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimenſa: Demoſth. Διαμετρεῖν dicitur etiam certa menſura divendere. Demoſt. πρὸς Φόρμ. Οὔτε ὁ σῖτος ἐπεπρίθη πρότερον τὸ ἐμὸν ἑκατὸν δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς κριθῆς πέμπτης τιμῆς, divendimus vobis juſto & conſtituto pretio.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimenſio.

Διαμετρητὸς, ὸν, ὁ, dimenſus. Il. γ, Καὶ ῥ' ἐγγὺς ἑκάτερθεν Διαμετρητὴ ἐν χώρῃ.

Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, menſuram & modum excedens: apud Luc. in imaginum defenſione, ἔκμετρα τὰ ὑπὲρ τὸν πόδα, modulum pedemq; excedentia.

Ἐκμέτρως, modum excedendo.

Ἐκμετρέω, emetior, dimenſione exquiro, dimetior. Poll. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι φίλον, exp. claſſem trajicere.

Ἐκμετρέομαι, idem. Polyb. l. 3. μηδ' ἐκμετρεισθαι τὸ τεῖχος, &c.

Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo modus adhibetur, modum ſervans, moderatus. Ἔμμετρα, dicuntur etiam quæ metrica ſunt ſeu metro conſtant: ut ἔμμετρα ποιήματα, apud Iſoc. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καλλιλογήδην συγκείμενα quæ ſoluta oratione ſcripta ſunt. Item ἔμμετροι dicuntur qui ἐν μέτροις ſcribunt, Demoſth. in Epitaph.

Ἐμμέτρως, carmine, verbis numero adſtrictis. Plat. in ſymp.

Ἐμμετριάζω, modeſtè me gero. in Strab.

Ἐπίμετρον, ου, τό, quod ſuper menſuram vel pondus juſtum adjicitur, auctarium. Theoph. de cauſ. pl. l. 4. c. 15. (de frumento) δὶς τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, menſuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προσγιγνόμενον, quod ex abundanti additur. Gal. l. 3. de ſanit. tuenda. Ἐπιμετρὶς Heſych. eſt ἐπίμετρον ὃ, προσυπλεῖ τῷ χωτῶνι.

Ἐπιμετρέω, ῶ, ſuper juſta debita q; menſura adjicio, in menſura addo. Luc. τῶν ζώων ἕκαστον, ἐπὶ τοῖς συνήθεσι καὶ ἔπεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Greg. de Deo, ὁ τοῖς ὑπερφάνοις αὐτοῦ δούλοις, τοῖς ὑπ' αὐτοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν. Item ἐπιμετρεῖν χρόνον ἐργασίας, apud Plutarch. quaſi ex abundanti admetiri aliud adhuc adminiſtrandæ rei tempus: prorogare imperium. ¶ Ἐπιμετρέω, inſuper certa menſura mutuo do, quod eadem reddatur mihi. Heſiod. in Erg. ἐγὼ δέ τοι σὸν ἐπιδώσω, Οὐδὲ ἐπιμετρήσω, non amplius tibi mutuo dabo frumentum quod certa menſura reddas.

Decomp. Ἀντεπιμετρέω, remetior, eadem menſura retribuo. Poll.

Προσεπιμετρέω, ultra juſtum ſubinde admetior, ad cumulum addo. Luc. τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ἀκέσαντες, δικαίμοι, καὶ προσεπιμετρῆτε ἔτι πολεῖν τούτων.

Καταμετρέω, dimetior. Xen. in Oecon. πολὺ ᾖ μᾶλλον ἄγαμαι τὸν καταμετρήσαντός σοι καὶ ἀφελόντος ἕκαστα τούτων.

Καταμέτρησις, dimenſio, menſuræ & ſpatii deſcriptio. Vtitur Polyb. de caſtrorum metatione loquens.

Ἀκαταμέτρητος, (*dec.*) quem nemo dimenſus eſt.

Παραμετρέω, juxta alterum admetior, i. habita ratione alterius. Luc. ὅταν δὲ αὖ καὶ τὸ μέγα δίχθεῖεν αὖ μέγα εἰς τὸ μικρὸν παραμετροῖτο. Et apud Naz. παραμετρέμενον, ex collatione ſeu comparatione æqua menſura examinatum. ¶ Item pro compenſare, apud Epictet. Item pro prætervehi, prætervehi, q. d. inter emetiendum iter aliquod prætervehi: apud Apoll. in Arg. & Nonn.

Περιμετρέω, orbiculari rotunditate dimenſus. Od. β. & Odyſſ. τ. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὑφαίνειν Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et Dionyſ. de ſitu orbis, φύλλῳ περιδινήτῳ περίμετρος. Item ἡ περιμετρέω (ſcil. γραμμὴ) linea qua in orbem ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem deſcribimus, & ambitum ejus metimur: aut ipſe ambitus, circuitus. Herodot. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Προμετρέω, præmetior: vel demenſum præbeo. Poll. ex Iſæo. Item mercede frumentum emptoribus in foro dimetior. Harpocr. ex Dinarcho, καὶ ἔτι ἐν τῇ ἀγορᾷ σιτομετροῦν, Διαπεπίλεκεν.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, qui mercede conductus venale frumentum in foro & alia ſemina emptoribus dimetiebatur Harpoc.

Προμετρητὸς, ὴ, ὸν, præmenſus: vel per σιτομετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho.

Προσμετρέω, admetior. Poll. ex Hyperide.

Σύμμετρος, ου, q. d. commenſus. Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ ſunt ejuſdem ſeu paris menſuræ. Alex. Aphr. in top. Σύμμετρος ſignif. etiam modicè temperatum, & juſtæ ac quadratæ magnitudinis: apud Ariſt. eth. l. 4. & 2. c. 2.

Συμμέτρως, moderatè, modicè, ſatis. Exp. & congruenter, convenienter.

Συμμετρία, ἡ, commenſus, apta compoſitio membrorum. Ariſtot. pol. 5. Phil. de vita M. l. 3. Exp. etiam modus, & proportio: apud Iſoc. Numeratur & inter veſtes muliebres, Poll.

Συμμετρέω, commetior, unà metior. Metaph. apud Naz. συμμετρῶ τοῦτο τῇ δυνάμει, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, pro eod. Thuc. l. 3. ξυμμετρήσαντες ἃ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν τοίχων, menſi ſunt ex coagmentationibus laterum.

Συμμέτρησις, commenſus, menſio cum aliqua re comparata. Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀσύμμετρος, exponitur inconcinnus; incongruus

gruus. Et ἀσύμμετρα inter quæ commensus nullus est, seu inter quæ nullus quantitatis commensus intercedit. Aristot. de gen. an. l. 2. Sic Plut. in Pericle dicit cum habuisse κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod & cætera membra nullus esset commensus. Ἀσυμμετρία, q. d. symmetriæ carentia. Dicitur etiam in circulo linea quæ non ipsum totum sed ejus partem metitur, quia per centrum non transit ut diameter: chorda a mathematicis nominatur. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ὑπέρμετρος, qui est ultra mensuram, excedens mensuram: ut ὑπερμετρ. versus dicitur qui una syllaba longior est quàm deceat. Ὑπερμετρία, quum excedit mensuram: sic vocatur vicium versus quo debitam mensuram una syllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur quum πλεονάζει χρόνῳ. Eust.

Composita sine præpositione.

Ἀεριμετρέω, aërem metior. Et generaliter, res nimis sublimes & humanum captum excedentes inaniter consector. Socr. apud Xen. ὃς ἀδολεσχεῖ τε δικαίως καὶ ἀεριμετρεῖ.

Ἄμετρος, ε, ὁ ἡ, mensura carens, certam mensuram non habens. Dem. Phal. ὡς ἐμοὶ γελοῖον γὰρ τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Item immoderatus, immodicus, immensus. Et τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος εἶχον, qui plures habet syllabas quàm par sit. Item πῶς αὖ τις ἀπόλ.

Ἀμέτρως, sine mensura, supra modum, immoderatè. Compar. ἀμετρότερον, vehementius, immoderatius. Alex. in probl. Et ἀμετρότατα, vehementissimè, plus quàm par sit: apud eundem.

Ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus. Luc. Item intemperies, apud Plat.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q. d. immensuratus. Luc. in Alcyone. Od. ψ, & τ.

Γεωμέτρης, ε, ὁ, qui terram seu terræ spatia & fines metitur, geometra. Plut. in Erot.

Γεωμετρία, ἡ, geometria, terrâ dimetiendi scientia. Luc. in Nig.

Γεωμετρικὸς, ad geometram seu geometriam pertinens: ut ἀναλογία γεωμετρικὴ, Arist. eth. 5. Et γεωμετρικὴ sub. τέχνη, geometrica ars. Athen. l. 7. Item geometriæ peritus. Plut. de Socr. dæmon.

Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut. in symp.

Γεωμετρέω, ῶ, terram dimetior. Item geometricè metior. Xen. in symp. τοῦτο μὲν γάρ σε φασὶ γεωμετρεῖν. Item geometriæ præcepta disco seu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος, ad geometriam non attinens. Aristot. post. analyt. l. 1. c. 7. Item geometriæ ignarus, geometriæ non initiatus: unde Pythagoricum illud, ἀγεωμέτρητος ἐσίτω.

Δίμετρος, qui binis metris constat tanquam mensuris seu dimensionibus.

Δυσμέτρητος, quem metiri non est facile. Poll. ex Antiph.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens, viginti mensurarum capax. Il. ψ.

Ἑξάμετρος, qui sex metris constat.

Ἑπτάμετρος, qui septem metris constat.

Ἑπτεσίμετρα, geometria. Hesych.

Εὔμετρος, moderatus, modum servans.

Ἴσόμετρος, qui paris mensuræ est, æqualis mensuræ. Athen. l. 10.

Ἰσομέτρητος, cujus mensura æquata est, qui est æquali pondere. Aristid.

Κακόμετρος, malè metiens. Κακομετρέω, malè metior.

Κρουσίμετρος, qui falso pondere alterum circumscribit, lancem impellendo. Hesych.

Κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello seu impello, ut videlicet eo pulsu inclinet & præponderare videatur. Hesych.

Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens.

Πενταμέτρος, qui est quinq; metrorum: ut πενταμέτρος στίχος.

Σιτομέτρης, ε, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonamq; certa mensura dispensat. Aristot. pol. 4. c. 15.

Σιτομέτριον, ε, τὸ, demensum, i.e. quaterni modii frumenti quos servi accipiebant in mensem. Marc. 12.

Σιτομετρία, frumenti dimensio, distributio frumenti, quæ fit certa mensura.

Σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior, frumentum certa mensura distribuo. Suid. ex Polyb.

Σιτομετρᾶμαι, pro σῖτον μετρεῖμαι, ademensum accipio frumentum. Polyb.

Στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars quæ solida metitur.

Στερεομετρεῖν, solida metiri.

Στερεομετρης, qui solida metitur.

Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum.

Τρίμετρος, qui ternis metris constat.

Φιλομετρία, ἡ, metri seu carminis nuditas & tenuitas.

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu dimetitur & distribuit: apud Athen.

ΜΕΧΡΙ, vel μέχρις, usq; ad, adusque. Arist. de mundo, ὀκτὼ περάτων τῆς δῃῶσης μέχρι Σούσων, à finibus imperii ad Susa usque. Dicitur & μέχρι πρὸς τὸν ὠκεανὸν, usq; ad, apud Aristot. Exponitur etiam tenus: ut apud Herodian. πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et μέχρι τοῦ λέγειν, Demosth. verbis tenus. Apud Thuc. μέχρι τοῦδε, eatenus. Itidemque μέχρι πρὸς, aliquatenus. Et μέχρις οὗ τοῦδε, huc usque, ad hunc usque locum, hactenus, apud Plat. & Arist. ¶ Temporis significationem sæpè habet: ut μέχρι τοῦδε, vel τούτου, sub. τοῦ χρόνου, ad hoc usque tempus. Et μέχρι δεῦρο νῦν apud Xen. pro μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. Sic μέχρι τούτης τῆς ἡμέρας, apud Isocr. Et μέχρι τίνος interrog. quousque? Μέχρι ζωῆς, quoad quis vivet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum præponitur ut μέχρις οὗ ἀγορὰ ἐλύσθη, apud Herodo. & μέχρις οὗ κατὰ πύργων, sic & μέχρις ὅτου πολλάκις ἀγορᾶς, quibus in locis vacant οὗ & ὅτου. Μέχρι jungitur & adverbiis, ut μέχρι νῦν, seu νυνὶ, Demosth. vel μέχρι τοῦ νῦν. Item μέχρις ἕως, ac μέχρι ἕως, usq; dum. Et μέχρις ἐχθές, non ante hodiernum diem, heri primùm. ¶ Μέχρι exponitur etiam, quoad, donec: ut apud Herodot. μέχρι ἐπὶ τοῦτο μένομεν. donec istud videamus, manebimus. Et Thuc. μέχρις οὗ πεμφθῶσι. Et apud Cebetem Thebanum, μέχρις αὖ ἔξιν λάβῃ. Exponitur etiam quàm diu, vel tantisper dum: ut μέχρις ἂν ἀπέρχωσι τὸν βίον ἥκοντες. Et μέχρις οὗ ἐδέοντο. Herodot.

Ἄχρι, seu ἄχρις, idem quod μέχρι, à quo etiam factum esse videtur Eust. Xen. Pæd. 5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς εἶναι, ἀπεκάπτω. Sic ἄχρι κόρου, ad satietatem usque, apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διελθεῖν, usque ad transitum. Interdum cum ὡς; ut ἄχρι ὡς τὸν σκοπὸν, Luc. Et sequente ὅτου: ut apud Isocr. ἄχρις ὅτου τὴν πηγὴν. Aliquando ἄχρι exp. tenus; ut ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Ἄχρι, temporis etiam significationem sæpe habet, ut ἄχρι γήρως, Phocyl. Et τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc spatii, quòd usque ad balnei tempus intercessit. Item ἄχρι πότε, quousque, usquequo. ¶ Ἄχρι, usquedum, quoad, ut ἄχρις ἥκω Plutarch. quoad venerunt. Et, tantisper dum, quamdiu. Athen. ἄχρις ἐώων ἠελίοιο φάων.

ΜΗ, ne: Aristoph. in Plut. τὼ δᾷδε μή μοι πρόσφερε. Et cum subjunctivo: ut apud Demosth. in Mid. μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Cum optat. Demosth. μὴ πιθήσαιτε, absit ut faciatis. Sic μὴ γένοιτο, absit. vel absit ut hoc fiat. Sic Od. υ, μὴ τόδε θεὸς τελέσειεν. ¶ Μὴ post quædam verba adjunctum habentia infinitivum vacat; Attico more: ut ἀπαυδῶ μὴ παλεῖναι, apud Eurip. & apud Dem. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, diffido fore ut possim. ¶ Accipitur interdum μὴ pro οὐ. Demosth. ἐπειδή με μὴ πείθουσιν, quum mihi non persuaderent. Xen. in apol. οὐδὲ κἀμὲ μὴ μεμνῆσθαι αὐτῶν, non possum non meminisse ejus. Interdum adjicitur οὐ: ut ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non possum non laudare. Dicitur etiam μὴ φάσκω μὴ λέγω, i. nego; & μὴ πρᾳότοιμα, simulo non, i. e. dissimulo. Μὴ interdum est potius μηδαμῶς, nequaquam. ¶ Μή pro ἐὰν μή, nisi, apud Arist. Demosth. & Plutarch. Item quo minus, seu quin, apud Luc. ¶ Μή, nunquid, an. Luc. μὴ ὀνείρων ἡμᾶς ἀπατεῶνες ὑπέλαβε; Plut. καὶ πρὸς τῶν θεῶν ἠρώτησε μὴ βαρεῖς εἰσι. Xen. σκοπῶ μὴ ἡ, considero num sit. Luc. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; nunquis? Μήπ, & μήπη δή, & μή πῃ δή, & μή πῃ δή, significant nedum. Μὴ pro μήποτε. Aristot. pol. 4. Μὴ γὰρ ὅτι, & μὴ γάρ γε, absit, dii avertant, dii prohibeant. Μὴ γὰρ ὅπως, non solum enim. μὴ δῆτα, absit, dii avertant. Μὴ δὲ, vel conjunctim, μηδὲ, neque. Interdum μηδὲ resolvitur in ne & quidem: ut Plat. in Tim. ὃ μηδ' ἐπὶ σμικροῖς γέμοις, ne dictu quidem fas est. Μηδ' αὖ εἷς, ne unus quidem, nullus, nemo. Μηδ' αὖ τι πλοῖον, ne si accideret quidem aliquid, i. e. nullo modo, nullo pacto, quicquid acciderit. Μηδ' ἑξεύρῃς, ne una quidem ex re, nulla ex re. Μηδ' ὁστισοῦν, nullus, nemo. Μήτε, neque.

Μηδαμῶς, &c. vide in Ἀμός.

Μηδὲς vide in comp. ex Εἷς.

ΜΗΔΟΣ, εος, τὸ, cura, consilium: Frequens est plur. num. apud poëtas: ut Il. β, Εἰ νυὶ δὴ βελαί τε γλυφίδες μήδεά τ' ὠδῆας. Il. ω, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα. Il. ο, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κέρσει Δαίμων ἠμετέρης. ¶ Μήδεα, exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda, verenda: ut Od. σ, Μήδεά τ' ἐξερύσας δύο κύσιν ὤμοιϊν δάσσατο. Sic & apud Hesiod. in Theog. Φίλης δ' ὑπὸ μήδεα πατρὸς ἐσυρμένος ἥμυσε, patris genitalia excuit. ¶ Μῆδος, ε, ὁ, Medus: cujus regio dicitur Μηδία, Media. Hinc adject. Μήδιος, ε, ὁ, Medius: ut Μήδοι ἄνδρες. Est & herba, quæ μήδιον dicitur apud Dioscor. l. 4. c. 18. Μηδικὸς, Medicus, Medorum proprius: ut Μηδικὴ στολὴ, & Μηδικὴ ῥοπάνη, & Μηδικὸς ὀπὸς, & Μηδικὴ μηλέα, Medica malus, & Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum, de quibus apud Dioscor. & Theophr. Et Μηδικὸς ὄρνις, Medica avis, i. e. pavo.

Μηδίζω, Medos imitor seu sequor.

Μηδοσύνη, consilium. Suid.

Μήδομαι, f. ήσομαι, curam gero, consulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, struo. Il. β, Ἀλλὰ σὺ ναῦφι κέλευε νέας μήδεσθαι ἐρετμά. Hesiod. in Erg. αὐτὰρ ποιητὴν δ' ἐμὲ ναυτάζ κήδεα λυγρὰ μήδεται. Il. κ, τίπτε γὰρ ἦλθε μήσατο Ἀχαιούς. Plat. in Gorg. εἰ τι μήδη τῶν λόγων τῶν ἐρημένων, si qua tibi cura est sermonis jam dicti. Plut. de def. orac. ὧν μήδεταί σε σώζειν, &c.

Μήστωρ, ορος, ὁ, consultor, consiliarius: ut μήστωρ Ζεύς, Il. ad. θ, & Πρόμαχος μήστωρ ἀπολεμίοιο, Il. η. Exponitur etiam, peritus: ut μήστωρ αὐτῆς, peritus pugnæ.

Μῆτις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex μῆδος. Notandum autem ex his quædam εἰν & mutasse, ut in ἀδεὲς pro ἀδές.

Ἀλιμήδης, ές, ὁ, ἡ, in mari agitans consilia, in mari solicitus: ut ἀλιμήδης ἐμπορία. Dionys. de situ orb.

Δολομήδης, qui dolos meditatur, dolosus.

Ἐπιμήδης, exp. prudens.

Ἐπιμηθής, qui serò sapit: cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, & cognoscit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήθεια, consilium quod initur re jam peracta.

Ἐπιμηθέομαι, consilium capere re peracta.

Κακομήδης, cui malum est consilium, i. e. callidum seu fraudulentum, mala cogitans & vafra, fraudulenta in animo versans. Hom. hym in Merc.

Προμηθής, providus, item circumspectus, consultus. Herodian. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων. Dicitur & de re, ut μέλησις προμηθής, apud Thuc. l. 3. Προμηθὲς subst pro, προμήθεια, apud eundem Thuc. Superlativ. προμηθέστατος, apud Synes. & adverb. προμηθέστατα, maxima cum prudentia, providentissimo consilio, apud Herodot.

Προμηθῶς, providè, utendo providentia.

Προμηθικῶς, pro eodem.

Προμήθεια, ἡ, providentia, cautio. Thuc. l. 4. & apud Plat. Invenitur & προμηθία, pro eodem, apud Soph. in Elect.

Προμηθεύομαι, & προμηθέομαι, provideo, providentiam aut curam ago, prospicio. Plat. ἅμα γε μὴ ἐμοῦ προμηθοῦ. Herodot. προμηθεύομαι τὸν ἀδελφεόν. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις καὶ λόγου προμηθεύεται τὰ συμφέροντα καὶ φυλάττει.

Προμηνήστια, apud Siculos pronuba. Poll.

Πυκιμήδης, (per syncopen factum ex πυκινομήδης) cui sunt πυκιναὶ μήδεα, i. prudentia seu callida consilia, Od. α.

Σκοτομήδης, qui in tenebris consilia captat, i. qui occulta & fraudulenta agitat consilia. Eust.

Ψοφομήδης, cui strepitus & crepitus aut sonitus curæ sunt: in Epigram.

Composita facta ex μήδομαι & μῆτις.

Δουλομήστωρ, q. d. hasta machinandi aliquid peritus: bellicosus, epitheton Martis apud Eurip. in Andr.

Ἐπιμήδομαι, excogito: ut ἐπιμήδεται δόλον. Od. δ.

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Hesych.

Συμμήστωρ, consiliarius. Apoll. Rhod.

ΜΗΚΑΌΜΑΙ, ῶμαι, proprium est caprarum, ut βληχῶμαι, ovium. Quidam exp. balare. Præt. med. ovibus etiam tribuitur. Iliad. δ, Ἀζηχὲς μεμακυῖα ἀκηκοέμεναι ὁπὶ ὄρνων, indesinenter balantes.

Μηκάζω, idem quod μηκῶμαι. Tribuitur homini à Nic. in Alex. v. 214. Αὐτὰρ ὁ μηκάζει μανίης ὕπο μυελὰ φλύζων.

Μηκάδες, dicuntur capræ. Od. ι, & apud Athen. l. 10. & sæpe apud Theoc. Tribuitur & agnis apud Euripid. in Cyclop.

Μηκασμός, ῶ, ὁ, balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκή, idem quod μηκασμός.

Μυκήσμαι, vide suæ serie. Μακὼν vide in Μῆκος.

ΜΗ̃ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plat. in Tim. τοῦτ' ἔτι οὕτω τῷ ξύμπαντι πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος κόσμου, Cic. interpr. hanc igitur omnem conjunctionem duplicem in longitudinem diffidit. Dioscor. l. 2. cap. 186. Θάλασσα βοτάνιόν ἐστι ξενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος, herba est angustis foliis, digitali longitudine. Sic μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Isoc. in Helen. encom. Item proceritas, apud Hom. Odyss. υ, - μῆκος δ' ἔπορε Ἀρτεμις ἁγνή.

Μήκιστος, longissimus. Item procerissimus. Il. η, & Od. λ, Μήκιστα, longissimè, maximè procul. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, tandem. Od. ε.

Μηκύω, longum facio, produco. Dicitur & de prolixitate sermonis. Isoc. in Busir. encom. ἐξὸν ἂν τις τὸν ἔπαινον τοῦτον ἐπὶ πλεῖον μηκύνειν. Sic apud Thuc. μηκύνω τι, prolixè differere de re aliqua.

Μηκεδανὸς, apud poëtas, longus.

Μᾶκος, Doricè pro μῆκος: unde μάκιστος pro μήκιστος. Et μακεδανὸς pro μηκεδανὸς, pro quo & per syncopen dicitur μακεδνός. Od. η.

Μακρὸς, ᾶ, ὁ, longus, prolixus, (factum ex Dorico μᾶκος) ut Il. φ, μακρὸν ἔγχος, longa hasta. Et μακρὸς οἶμος, apud Hesiod. longa via. Apud Thuc. λόγος μακρὸς, oratio longa seu prolixa. ¶ Item procerus: ut μακρὰ δένδρεα, & μακρὸς ἀνὴρ seu μακρὰ γυνὴ, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus: ut μακρὸς βίος, apud Soph. & μακρὰ συμφορά, apud Plut. in consol. ad uxorem. Apud Soph. μακροὶ γόοι exp. diuturni. item magni seu vehementes. ¶ Μακρὸς, longinquus: ut μακρὰ στρατεία, apud Plut. in Alcib. ¶ Item magnus, vel multus: ut apud Arist. in pol. οἱ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. Sic τίμημα μακρότατον, maximus census. ¶ Exponitur etiam, altus, i. excelsus: ut μακρὸς ὄλυμπος & μακρὰ κύματα, apud Hom. Item altus, i. profundus: ut φρέατα μακρὰ, apud eundem.

Adverbialiter interdum ponuntur μακρὰ, pro μεγάλως, ut μακρὰ βιβῶσα, Il. γ. Sic etiam μακρὸν: ut Il. γ, μακρὸν ἄυσεν. Item dat. μακρῷ, ut μακρῷ ῥᾷον. Plut. multò seu longè facilius. Sic μακρῷ ἀείσῃ, apud Plat. de leg. longè præstantissima. Item μακρὰν, ut μακρὰν ἀποικῶ, longè seu procul habito. Plat. de leg. Sic μακρὰν ἀπόντες ἀγαπῶσι. Isocr. qui procul absunt. Et cum verbo motus. Plat. in ep. ἐ μακρᾷ ἐλθόντας ποι. Et cum genit. ut μακρὰν τῶν αὐθρώπων ἀποδημῶ. Etiam de tempore dictum: ut μακρὰν χαίρειν φράσαι, apud Luc. in salt. Apud eundem: ἐκ τοῦ μακρᾷ, non multò pòst.

Μακρῶς, longè, prolixè. Aristot. rhet. 3. Μακρόθεν, procul, eminus, in N. Test.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo. Plut. de primo frig.

Μακρύνω, longè summoveo, ut μακρύνω σε τῆς πόλεως.

Μάκρυσις, prolongatio, seu in longum diductio. Polyb.

Μάσσων pro μακρότερος (ut βράσσων pro βραδύτερος vel βραχύτερος) longior: interdum & major. Xen. οὐ μὴ πολὺ μάσσων ὦδες ἔσῃ. Invenitur & μακρότερος, apud Arist. rhet. 3.

Μακὼν, particip. aor. 2. apud Hom. Od. σ, exp. in longitudinem protensus: tanquam à them. μακέω, vel μηκέω. Exponitur etiam vociferatus: à μηκάω.

Μήκων, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex μῆκος & μηκύνω.

Ἀνδρομήκης, ες, ὁ, ἡ, virilem altitudinem seu staturam habens, Xen. Hell. 3. Athen. l. 5.

Ἀπομηκύνω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ὅρα μὴν μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ. Apud eundem in Anachars. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, exp. prolixa oratione uti.

Ἀπομηκύνομαι, exporrigor, extendor, protendor, producor. Luc.

Ἐπιμηκύνω, elongo, i. in longum extendo vel protraho.

Ἐπιμήκης, oblongus, vel sublongus. Dioscl. 4. c. 65. ἐπίμηκες ἔχουσι τὸ κεφάλιον. Exp. etiam, prælongus, item procerus Herodian.

Ἐπιμήνιος, idem. Luc. in somn.

Ἐλμήκεος, valde longus. Dionys. de situ orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior.

Εὐμήκης, bene longus, valde longus, prælongus. item procerus.

Ἰσομήκης, (q. d. æquilongus) longitudine par seu proceritate.

Οὐρανομήκης, cœlum sua proceritate tangens, se ad cœlum extendens. Aristoph. in Nub. Athen. l. 1. & Aristot. rhet. 3.

Παμμήκης, omnino longus, valde longus. Plat de leg.

Παραμήκης, oblongus.

Περιμήκης, prælongus, valde longus. Hesiod. in Asp. & apud Hom. Od. ν.

Περιμήκεος, idem, apud Hom. Il. ξ.

Προμήκης, oblongus, prælongus. Theophr. Exponitur & procerus, apud Synes.

Ταυνμήκης, in longum protentus, promissus, prolixus: in Epigr.

Ὑπερμήκης, prælongus, supra modum longus. Diosc. l. 7. c. 72.

Ὑπομήκης, q. d. sublongus, Exp. &, longiusculus, item oblongus.

Ἀμφιμάκεος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex μακρός.

Ἀμφίμακρος, ος, ὁ ἡ, utrinque longus: nomen est pedis metrici syllabam longam ab utraq; parte habentis: ut ἠγεμών.

Εὐθύμακρος, rectà in longum tendens.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus.

ΜΗ̃ΚΩΝ, ωνος, ὁ, ἡ, papaver: nomen & herbæ & seminis. Vide Theoph. lib. 9. c. 13. Dioscor. l. 4. c. 64, 65, 66, 67. Ἀ Nicand. μήκων dicitur κεφαλῆνος, quoniam semen & veluti fœtus suum in capite fert. Hom. κάρη, etiam appellat. Iliad. θ. Eust. deducit παρὰ τὸ μῆκος, id est, à longitudine. ¶ Est etiam excrementum quoddam pinnæ & cæterorum ostreorum. Arist. hist. anim. l. 4 cap. 4. Item folliculus & veluti vesica polypi supra ventrem sita, in qua suum gerit atramentum apud Suid. ex Aelian. & apud Athen. l. 7. ¶ Μήκωνες apud metallicos dicta fuit etiam arenæ quædam species, teste Poll. l. 7. cap. 27. ¶ Μήκωνες, οἱ, dicuntur esse pisces quidam gregales, apud Aristot. hist. an. l. 9.

Μηκωνικὸς, ῆ, ὁ, papavereus, seu qui papaveris est, ut περιφάσις μηκωνικὴ, apud Athen. l. 2.

Μηκωνίτης λίθος, gemma papavera exprimens. Plin. l. 37. c. 10.

Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ atræ, sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. l. 19. c. 8. & Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 8. c. 4. Apud Aetium l. 15 μηκωνῖτις dicitur.

Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaveris, qui ὄπιον etiam vocatur. Μηκώνιον vocat Hippocrat. peplum quem & μηκωνίτιν nominat, inquit Gal. in lex. Hippoc. Dicitur etiam excrementum illud, quod pueri primùm emittunt. Arist. hist. an. l. 7. c. 10.

Μηκώνη dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit. Etym.

ΜΗΛΈΑ, ας, ἡ, malus arbor: cujus variæ species addito aliquo adjectivo distinguuntur, ut μηλέα κηδωνία, coronea malus ex Creta insula advecta, μηλέα Περσική, malus Persica. Sic μηλέα Μηδική, malus Medica, quæ & κιτρία dicitur. Vide Dioscl. l. 1. c. 160. & Theophr. de caus. pl. l. 8.

Μῆλον, & Doricè μᾶλον, ε, τό, malum, pomum: fructus quem fert malus. Od. ν. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλα. Theoc. Idyll. 7. παρὰ τᾶς ἁβρᾶς ἐμᾶς μᾶλα Δαφνιδίου ἅμμιν ὑπυλίνδεο. De aliis etiam fructibus ob quandam formæ rotundæ præsertim similitudinem dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, malum Persicum, aut (compositè) maloperſicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν seu Περσικὴ omisso substantivo. Dioſc. l. 1. c. 165. Et Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Dioſc. l. 1. c. 166. Eſt & κυδώνιον μῆλον, quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Dioſc. l. 1. c. 161. ¶ Ponitur μῆλον & pro μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum significat: ut apud Lac. poma. Il. ι, βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῆσι ῥίζῃσι, καὶ ὠπίσω ἄνθεσι μήλων. ¶ Μῆλα metaph. vocantur etiam malæ vel potius genæ, teste Poll. quia in modum mali orbiculati extuberant. Sic uſurpatur apud Luc. in imagin. & Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur utpote teretibus, instar mali: ut apud Aristoph. in Lyſiſtr. ¶ Item μῆλον, oculi procidentia jam inveterata, atque adeò aucta ut etiam palpebras excedat: ſic dicta à mali ſimilitudine, quòd ita protuberet oculus ut malum exertum appareat. ¶ Item μῆλα, carnes quædam rubræ & teretes ſub tonſillis. Poll. l. 2. ¶ Item μῆλα, labra: unde verb. Διαμηλαίνειν, labra movere. Poll. ¶ Μῆλον exp. etiam ἔρως, quod μῆλον Veneri ſit ſacrum. Signif. illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theoc. idyll. 6. Βάλλει τοι Πολύφαμος τὸ ποίμνιον ἀ Γαλάτα. Μάλοισιν δυσέρωτ' αὐτὸν ὁ πόλον ἄϋδρον καλεῦσα.

Μῆλον, ε, τὸ, ovis, pecus. Od. ι, κριοὶ πίειρα μῆλα νομεύων. Ibi idem, Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Interdum dicitur de capris & de bobus: ut Od. ξ. atq; adeò de quibuslibet quadrupedibus dictum fuiſſe teſtatur Euſt. ☞ In hac ſignif. à μέλω ſeu μέλομαι originem habere exiſtimat: quoniam μῆλα maximè curæ erant veteribus. Alii μῆλον appellati putaverint παρὰ τὸ μηλώδη καρπὸν ἔδεσθαι. Varro μῆλον quaſi βῆλον à voce pecudum βῆ dictum eſſe contendit.

¶ *Derivata à* μῆλον, *i. malum.*

Μήλινος, η, ον, ὁ, colorem mali habens, luteus. Item qui eſt flavo colore. Dioſc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: à quibus & μήλινος color dici exiſtimatur.

Μηλίνεος, ενος, ον, ὁ, idem ac μήλινος. Nic. in Ther.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος. Dioſc. l. 5. c. 28.

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, ſeu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alii, ſum colore luteo. Dioſc. l. 2. cap. 188. αὕτη ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos. Idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζουσιν, colorem luteum referunt.

Μηλις, ιδος, ἡ, malus arbor, quæ μηλέα uſitatius dicitur. Theocr. idyl. 8. Τᾷ δρυὶ τᾷ βάλανοι κόσμος, τᾷ μηλίδι μᾶλα. Eſt etiam coloris genus: item inſtrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam aſinorum, de quo Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

Μηλώδης, ες, ὁ, ἡ, ἡ, q. d. pomeus ſive pomaceus.

Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomento dictus eſt à Melitenſibus ſeu à Thebanis, aut Bœotis, quod non victimas ei immolarent, ſed malis duntaxat ſacra facerent. Poll. & Heſych.

Compoſita.

Ἀγριόμηλα, mala ſylveſtria, quæ & ἄγρια μῆλα: vide Dioſc. l. 1. cap. 164.

Ἀμφιμηλὶς, ίδος, ſive ἀμφίμηλις, ιδος, vel, ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, meſpili aut ficus, ex eo quòd eum malo floreat. Euſt. ex Paul. Vitiur & Hippoc. l. 1. de morb. mul.

Γλυκύμηλον, ου, ſive Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale eſt τὸ μελίμηλον. Apud Theoc. verò Idyl. 11. Cyclops amicam ſuam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud ejus ſchol.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, meſpili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, ut tradit Dioſc. Marcell. Virgil. ἐπιμηλίδα ideo vocari exiſtimat, quod felicitſimè ἐπὶ τῆς μηλέας inſeratur. At Gal. lib. 6. ſimpl. pharm. acerbam ſtirpem eſſe ait & quaſi appellari poſſe malum ſylveſtrem. ¶ Eſt etiam quoddam ἀπίου genus, apud Athen. ¶ Item πόρτη, teſte Heſych.

Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala: quæ & Περσικὰ μῆλα. Dioſc. l. 1. c. 167.

Κοκκυμηλον, malum quod coccygis vocitant, Latini prunum appellant. Hipponax, σέφωνα ἔχον κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor. τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Lat. prunus: de qua Dioſc. l. 1. c. 176. & Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur & κοκκύμηλον, teſte Poll.

Ἀγριοκοκκύμηλα, (dic.) pruna agreſtia, Dioſc. l. 1. c. 175. Gal. l. 2. de alim.

Λαπόμηλον, pomum ſanguine quadam obductum. Heſych.

Μελίμηλον, ου, τὸ genus mali, diſcum à mellea dulcedine, vel à melligo ſuperadito nomine γλυκύμηλον. Dioſc. l. 1. c. 162.

Ὀρειμηλίδες ſeu ὀρεσμηλίδες, poma montana, mala montana ſeu ſylveſtria. Theoc. Idyll. 5.

Ῥοδόμηλον, ου, τὸ, roſeæ genus. Theoc. idyll. 24.

Σπυριδόμηλα, ſpecies quædam mali Cydonii. Gal.

Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromalum: genus potionis ſic dictum à malis cotoneis quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Dioſc. l. 5. c. 30. Paulus l. 7. c. 15.

Ὑπομήλινος: exp. ſubluteus.

Ὑπομηλίζω, ſum colore in luteum vergente. Dioſc. l. 3. c. 79. ὑπομηλίζουσα τῇ χρόᾳ.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet ſeu delectatur malis. Athen. l. 7.

Χαμαίμηλον dicitur ἡ αὐθεμὶς, ab odore mali, vulgò camomilla. Vide Dioſc. l. 3. c. 154. & Plin. l. 22. c. 1.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum: genus eſt cydonii mali, inciſuris diſtinctum, colore ad aurum inclinante. Colum. & Plin. l. 15. cap. 11.

Ὠμομηλὶς, arbor dicta à quibuſdam ἀμομηλὶς nec non ἀμηλὶς & ἐπιμηλὶς: de quibus ſuprà. Sunt (ut refert Athen.) qui primâ genus crediderint: alii verò malum ſylveſtrem & montanam intelligunt.

¶ *Derivata ex* μῆλον, *i. ovis.*

Μήλειος, α, ὁ, ἡ, ovinus ſeu ovillus.

Μηλωτὴ, ἡ, propriè ovina pellis: generaliter autem de quavis pelle dicitur, ut trádit Heſych. idemq; teſtatur Etym. & Euſt.

Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, ovium paſtor.

Μηλέτης, α, ὁ, ovium paſtor. Heſych.

Μήλεται, τὰ, oves: unde μηλάτων ἀποτέγματα, apud Euſt.

Μαλλὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Δεξίμηλος, α, ὁ, ἡ, oves excipiens vel ſuſcipiens. Eurip. in Andr.

Εὔμηλος, pulchras oves habens, vel ovibus abundans, ovium ferax, ſeu pecorum, pecoroſus. Od. ο.

Πολύμηλος, multas oves habens. Heſiod. in Erg.

Φυξίμηλα, arbores quæ ob altitudinem effugerunt periculum, ne à pecudibus edantur. Vide Plut. in Hell. quæſt.

Μήλη, ης, ἡ, ſpecillum: inſtrumentum chirurgicum quo aliquid illinitur, vel finditur, vel extrahitur, vel infunditur: ut apud Hippoc. μήλη πλατεῖα, & μήλης τὰ πλατέα, & μήλη διαμωμητὶς, & μήλη ἐξωτὶς. item μήλη ἰχνευτὴ, ſpecillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter uti ſolent chirurgi, & πυρὶς τῆς μύλης, nucleus ſpecilli.

Μηλόω, ῶ, ſpecillum demitto in, ſeu ſpecilli demiſſione pertento. Hippoc. de morb. l. 1. ἢν μηλώσῃς κεφαλὴν μὴ γινώσκειν ἐν τὸ ὀστέον κατέηκε, ſpecillum in caput demittendo explorandi cauſa. Item lanas quæ tinguntur ſpatha ſeu rudicula deprimo in ahenum. Heſych.

Μήλωθρα, τὰ, coloramenta quibus panni immerguntur. Heſy. Sic à quibuſdam vocatur etiam vitis alba. Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. ult. & l. 6. c. 10.

Μηλωτὶς, ίδος, ἡ, ſpecillum auricularium. Gal. l. 3. τῶν τύπων.

Μήλωσις, ſpecilli demiſſio ſeu pertentatio & exploratio quæ fit ſpecillo immiſſo. Hippoc. de vuln. in cap.

Compoſita.

Ἀγκυλομήλη, ἡ, Gal. & Erotian. exp. ἄγκιστρον, apud Hippoc.

Ἀπυρομήλη, (pro ἀπυρηνομήλη) apud Hippoc. ſpecillum quod nucleum, i. acumen non habet, h. e. μηλωτὶς, ſive auricularium ſpecillum.

Καθαμηλόω, ῶ, ſpecillo demiſſo agito vel exploro, apud Poll. ex Phrynich.

Σπαθομήλη, ſpecillum latum, ſeu ſpatiæ ſpeciem gerens. Gal. τῶν τύπων. l. 1. c. 8.

Μήλιον, μήλιος, &c. vide in Μηλέα.

Μηλολόνθη & μηλόνθη in comp. exp. Ἀνθρήνη.

ΜΗΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: inſula una ex Cycladibus, in qua urbs ejuſdem nominis.

Μήλιος, Melius, ex Melo oriundus. Apud Ariſtoph. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, pro maxima: quia talis olim Melum preſſiſſe dicitur. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritii; ut Eretria. Vide Dioſc. l. 5. c. 180.

Μηλιὰς, idem quod μηλία. Theophr. in l. de lapid.

Μήλις, idem quod μηλία γῆ, apud Plut. de diſcern. am. ab. adul.

ΜΗΝ, particula per ſe poſita interdum particulæ μὴν in alterâ orationis parte reſpondet, accipiturq; ſæpiùs apud Plat. pro γε. Interdum ſignificat, tamen: præcedente itidem particula μὲν, apud Plat. ep. γ. apud Xen. Μὼ plerisq; aliis particulis ſubjungitur. Ἀλλὰ μὼ, atqui, at verò, *in aſſumptione.* Item in principio orationis, enimverò. Ἀλλὰ μὼ οὐδὲ, neque verò, ſed neque. Γεμὼ, verò & porrò. Ἦ μὼ, certè quidem, equidem, profectò. Frequentiſſimum uſum in jurejurando habet. Καὶ μὼ: item, quin etiam. Καὶ μὼ δὴ, imò, enimverò, ſed enim. Οὐ μὼ, non tamen, nec tamen, nec verò, vel verùm non, ſed non, &c. Doricè μὰ pro μὼ dicitur: frequentiſſimè, apud poëtas, & præſertim in Theoc.

ΜΗΝ, ὁ, ὁ, menſis. Od. λ. Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετέλεσσαν. Od. τ. ἐλάσσεται ὑμὸς ὁ μὴν. Ὁ δ' ὀγδοάτῳ τε μὴν φθίνοντι μῆνός, τῷ δ' ἐνάτῳ μήνι, ſub finem hujus menſis & initium ſequentis. Plut. in Alcib. δέκα μῆνῶν οὐκέτι συνῆλθεν αὐτῇ, decem menſibus vel

ſpacio decem menſium. Thuc. l. 2 Πυθοδώρᾳ ἔτη δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. Μῆνες dicuntur etiam menſes, i. e. menſtrua. Pro μὴν Doricè dicitur μάν, Aeolicè, μέις, Il. τ. & apud Heſiod. in Erg. μὲις γὰρ χαλεπώτατος ἕπτος. ☞ Quidam à μήνη deducunt, i. e. à luna, quia olim menſes juxta lunæ curſum diſtributi erant.

Μηνιαῖος, α, ον, menſtruus: ut μηνιαία κάθαρσις, apud Alex. Aphr.

Compoſita ex μὴν, menſis.

Ἀλιτόμηνος, ſive ἠλιτόμηνος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, exterricineus, natus antè completos menſes, non aſſequens juſtum menſium tempus. Il. τ, καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.

Δεκάμηνος, qui decem menſium eſt: ut Ἡρακλῆς δεκάμηνος, apud Theoc. Idyll. 25. Δεκαμηνιαῖος, decimum menſem agens vel decem menſes complens. Plut. in Num. δεκαμηνιαῖον βρέφος.

Δωδεκάμηνος, qui duodecim menſium eſt, ut δωδεκάμηνος χρόνος. Δυωδεκάμηνος pro eodem, ut δυωδεκάμηνος παῖς Heſiodo, puer duodecim menſium.

Δίμηνος, qui duorum menſium eſt, bimeſtris. Item ἡ δίμηνος, bimeſtre temporis ſpacium.

Διχόμηνος, in duas partes menſem ſecans.

Διχομηνία, dimidia menſis pars, dimidiatus menſis. Plut. in Dion. ἦν σελήνη διχομηνίαν ἄγουσα, luna dimidiatum menſem efficiebat, h. e. pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, ſub. ἡμέρα, dicitur quæ menſem in duas æquales partes ſecat.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti menſium eſt: in Epigr.

Ἑξάμηνος, qui ſex menſium eſt, idem cum ἑξάμηνος. Et ἑξάμηνος, ου, ſemeſtre ſpatium. Polyb.

Ἔμμηνος, menſtruus, qui intra menſem fit, menſtruo ſpatio durans: ut ἔργον ἔμμηνον. apud Plat. l. 12. de rep. Et ἔμμηνος χρόνος, menſtruum tempus. Item menſtruus, qui vertente menſe fit, ſingulis menſibus recurrens: ut ἔμμηνα ἱερά, apud Suid. Et ἔμμηνοι δίκαι, apud eundem. Item ἔμμηνοι κάθαρσις, apud medicos, purgationes menſtruæ, quæ etiam ἔμμηνα & ἐμμηνία appellantur, apud Dioſc. l. 3. c. 4. & 36.

Ἐννεάμηνος, qui novem menſium eſt.

Ἑξάμηνος, qui ſex menſium eſt, ſemeſtris. Ariſtot. pol. 4. ἑξάμηνος ἀρχή. Item ὁ ἑξάμηνος, ſex menſes, ſemeſtre tempus. Xen. Dicitur & ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος: ut apud Herodot. τὸν ἑξάμηνον καθεύδουσι, ſex menſes dormiunt. Item τὸ ἑξάμηνον, ſemeſtre ſpacium.

Ἐπιμήνιος, menſtruus, qui ſingulis menſibus fit, aut vertente mēſe recurrens. Sic ἐμμήνιον αἷμα γυναικῶν. Dioſc. l. 1. c. 97. Item ἐπιμήνια ἱερά, menſtrua ſacra ſeu ſacrificia, de quibus Herodot, lib. 8.

Ἑπτάμηνος, qui ſeptem menſium eſt. Et τὸ ἑπτάμηνον ſ. ἔμβρυον, partus ſeu fœtus ſeptem menſium.

Ἑπταμηνιαῖος, ſeptimum menſem agens, vel qui ſeptimo menſe in lucem eſt editus.

Καταμήνιος, menſtruus, ut καταμήνιον αἷμα. Frequentius abſolutè dicitur καταμήνιον & καταμήνια, apud Ariſtot. & Alex. Aphr.

Καταμηνιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, menſtrualis, menſtruus, ut καταμηνιώδες περίττωμα, menſtruum excrementum.

Νουμηνία, novus menſis, aut prima dies menſis, calendæ. Vide & comp. ex Μήν.

Ἱερομηνία, dies menſis, in qua feſtum aliquod celebratur, vel ſacra ſtata aliquo menſe, aut etiam generaliter, pro die feſto. Herodian. l. 1. Reperitur & ἱερομήνια plural. apud Thuc. l. 5.

Ὀκτάμηνος, qui octo menſium eſt. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 20.

Ὀκταμηνιαῖος, octavum menſem agens, vel octavo menſe natus: ut ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Πάμμην, per omnes menſes durans, qui perpetuis volvitur menſibus. Soph. in Elect.

Πεντάμηνος, qui quinq; menſium eſt, pro quo dicitur & πεντέμηνος, ut refert Etym.

Τετράμηνος, qui quatuor menſium eſt. Et τὸ τετράμηνον, quod quatuor menſium eſt, vel ſpatium quatuor menſium.

Τεσσαρακοντάμηνος, qui eſt triginta menſium. Ariſt. hiſt. an. l. 6. c. 23.

Τρίμηνος, qui trium menſium eſt, trimeſtris, ut τρίμηνοι συφοί, apud Heſych. Item τρίμηνον, trimeſtre temporis ſpatium.

Τρίμηνος dici videtur etiam qui ſingulis menſibus fit, tertio quoq; menſe.

Τριμηνιαῖος, qui tertio menſe matureſcit, ut τριμηνιαῖοι συφοί, triticum tertio menſe matureſcens. Dioſc. l. 2.

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia menſis dies. Suid.

Μήνη, ης, ἡ, luna. Il. ψ, Δοιὼ σῆμ' ἐτέτυκτο θοὰ τρόχοι ἠύτε μήνη. Dicitur μήνη σιωδική, quod nonnulli interlunium vocant, alii lunam interméſtruam. Vide Σελήνη. Capitur etiam pro μηνίσκος, apud Ariſtoph. in avib. ut tradit ſchol. ☞ Μήνη, Hebrææ linguæ periti derivatum ajunt à manach, quod computare ſignificat, unde & nomen Arabicum almanach ortum tradunt. Etym. verò deduci poſſe ſcribit ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, quod non in eodem ſtatu permaneat.

Μηνίσκος, ου, ὁ, lunula. Ariſtophani μηνίσκοι ſunt umbellæ lunatæ quę in ſtatuarum capitibus ſolent poni, ne ab avibus conſpurcentur: ut ſcribit ejus ſchol. in avib. In qua ſignif. idem μήνη uſurpat. Dicitur etiam de lunata forma aciei, apud Polyb. l. 3. Ab Ariſtot. autem in probl. μηνίσκοι dicuntur lunati ſplendores, ſeu lunatæ ſpecies. Heſych. μηνίσκοι ſunt etiam membranæ tenues: item monilia & torques, ornamenta collaria.

Μήν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Διχόμηνος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, diviſam & dimidiatam lunam habens, apud Alex. l. 1. probl. Alii accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur & δίχομος.

Διχομηνία, pleniluniúm. Plut. in Dion.

Ζοφομηνία, ἡ, obſcuritas lunæ, vel defectus lunæ: Suid. Ab Heſych. eſſe dicuntur cum abſconſa fuerit luna.

Κακόμηνος, adverſa luna natus, infelix. Heſych.

Νεόμηνος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, dicitur luna cum nova eſt. Aratus in phœnom.

Νεομηνία, nova luna, vel novus menſis. Herodot. ἀνὰ πάσας νεομηνίας, ſingulis calendis. Pro νεομηνία dicitur enim νεμηνία, facta contractione. Plut. in probl. Rom. Apud Thuc. l. 2. νεμηνία καὶ σελήνου, nova luna.

Νεμήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novæ lunæ fiebant, & diis in ſacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νεμηνιασταί dicti ſunt qui νεμηνία rem divinam faciebant, ſeu qui νεμηνίαν diis ſacram celebrabant, apud Athen. l. 2.

Σκοτομηνία, ης, ἡ, tenebroſa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομηνία, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eod. dicitur σκοτομηνὶς νύξ. Od. ξ. Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομηνὶς ἔην.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna. Dicitur eſſe factum ex μὴν pro μὴν tradit Euſt. Vide in comp. ex Μαίνομαι.

ΜΗΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana: & peculiariter ea quæ celebrum foris integit. Alex. Aphr. probl. 1 ὑπορροὴ τοῦ μηνίγγος ἐγκεφάλου. Sic Ariſtot. hiſt. an. l. 3. μηνίγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Item ſedimentum vini in dolio, priuſquam efflorеſcat, atque ebulliat. Heſych.

ΜΗΝΙΣ, ιδος, ἡ, ira permanens, ὀργὴ ἐπίμονος. (☞ nam à μένω deduci putatur) ira memor, odium. Il. α, Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Interdum accipitur ſimpliciter pro ira, χόλος, apud Hom.

Μηνίω, iram excerceo, odium exerceo, vel ſimultatem. Il. α, Αὐτὰρ ὁ μηνίων νηυσὶ παρῆμτο. Plut. de ſera numinis vindicta, οὐκ δὲ τοῦτο λέγεται τὸ θεῖον μηνίσαι αὐτοῖς. Syneſ. καὶ θεὸς ἡμῖν ἐμήνισε. Item iraſcor. Il. α, μηνῖ' Ἀχαιοῖσιν. ¶ Μηνίειν, apud Hippoc. Gal. exp. ἐσθίειν καὶ μάσασθαι. i. e. mandere ſive maſticare.

Μεμηνιμφώς, iracundè, indignabundè. Plat. in ep. ad Dionyſ. ἀπεκρίνω μεμηνιμφῶς καὶ ὑβριστικῶς ἐς ἐμέ.

Μηνιθμός, οῦ, ὁ, ira divina, ſeu odium divinum adverſus eos qui deliquerunt. Hom. utitur & pro μῆνις.

Μήνιμα, ατος, τὸ idem quod μηνιθμός, Od. λ, & Il. θ, Pauſ. in Lac.

Μηνιάω, ῶ, idem quod μηνίω. Atticum eſſe tradit Euſt.

Compoſita.

Ἀμήνιτος, ος, ον, ὁ καὶ ἡ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus. Plut. de def. orac. τὸν γὰρ θεὸν ἀμφὶ φύλακος καὶ ἀμήνιτον.

Ἀμηνίτως, ſine ira, animo ab ira vacuo & libero. Plutarch. πολυφίλ.

Ἀνημμηνία, viciſſim iraſcor; iraſcor ob illatam injuriam. Suid.

Ἀπομηνία, iram depono, iraſci deſino, apud Hom. ut docet Euſt. Item pro ſimplici μηνίω, iraſcor, ut Il. β, Κὰτ' ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι.

Βαρύμηνις, cujus gravis ira eſt, ægrè placabilis: dicitur à poëtis de Medea. Dicitur & ἠέλιος βαρύμηνις, epigr. l. 4. Philo. χαλεπὸς καὶ βαρύμηνις καὶ ἀπαραίτητος τῷ ὀργῷ. Ponitur & τὸ βαρύμηνι ſubſtantivè pro gravi ira ſeu acerbo odio & vix placabili, apud Phil. de vita M. l. 1.

Βαρυμήνιος, idem. Pro quo Doricè βαρυμάνιος, apud Theoc. Idyll. 15.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. ira cum gravi odio.

Ἐκμηνίω, ira excandeſco, indignor. Heſych.

Θεομηνία, ira divina, ira Dei ſeu deorum. Euſt. in Il. α.

Ταχύμηνις, cujus ſubita eſt ira & repentina, qui ſubitò ad iram provocatur, iracundus. In Epigr.

ΜΗΝΥΩ, F. ύσω, indico, ſignifico, nuntio, certiorem facio. Plut. in ſymp. ſept. ſap. εἴθ' ἡ παρὰ κυδερνήτης λάθρα πύθοιτο μηνύσαντος, qui clanculum certiorem fecerat. Phil. μηνύοντος λόγῳ συμβόλων θεοῦ, Deo ſignificante. Plat. in Phædr. ὡς ὁ ἔμπροσθεν ἡμῖν λόγος μεμήνυκεν, declaravit.

Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. lib. 6. Item indicium, ſignum. Phil.

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nunciatio, ſignificatio. Plut. de Socr. dæmon.

Μηνυτής, οῦ, ὁ, index, nunciator. Thuc. l. 8 Μηνύτωρ, poët. pro eod.

Μήνυτρον, ου, τὸ, indicii præmium, præmium quod datur indici. Plut. de def. orac.

Compoſita.

Ἐκμηνύω, enuntio vel indico.

Καταμηνύω, indico, ſignifico, patefacio. Plut. καταμηνύσει τὴν πρᾶξιν.

Προμάντις, ante in dico, prænuntio. Chryſ. in lib. de ſacerdotio, προμάντιν τινὰ λέγων.

ΜΗΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, funiculus. Alex. Aphr. ἡ ἁλιάδα νάρκη ἀφῆκε τὸ μηρίνθιον τὸ ὦμα ναρκοῖ, per funiculum piſcatorium, piſcatoris corpori torporem immittit. Sic & in epigr. pro funiculo piſcator o poſitum legitur. Et Il. ψ, ὃν δὲ τρήρωνα πέλεια, Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, tenui funiculo.

Σμήνιθος, idem quod μήριθος. Plat. de leg. l. 11. ταῦτα τὰ πάθη ἰδιῶται ἢ σμήνιθοί τινες οὐδέτερα, ἀπῶσι τὰ ἡμίσεα καὶ ἀκλήρους αὐτὰ ἀφίασιν.

ΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, femur, femen. Sunt qui exp. etiam, crus. Od. κ, Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Il. π. Μηρῷ πληξάμενος. Sic & apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. Pæd. 7. ἐπάταξε τὸν μηρόν. Sic appellatur & os quod inſertum acetabulo in genu deſinit hinc μηρὸς ἀμφικέφαλος. Ariſtot. utrinque quaſi caput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροί & μηρά, apud poëtas per metaplaſmum. ☞ Gramm. deducunt à μέρος vel μέρω, quòd inde corpus velut dividi incipiat.

Μηριαῖος, α, ον, ad femur ſive femora pertinens, q. d. femoralis: ut μηριαῖα ὀστᾶ, oſſa femorum, apud ſchol. Hom.

Μήϊον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, femur: unde μηΐα καίειν, ſæpe apud Hom. & Heſiod.

Compoſita.

Διαμηρίζω, femora diduco. Item femoribus diductis ineo: dicturque & de fœminis & de maribus, teſte Heſych. Ariſtoph. in avib. Ἐγὼ διαμηρίζομ' οὐ κατὰ νόον.

Διαμηρισμός, femorum diductio: & coitio quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfemineus ſeu interfemoralis congreſſus. Plut. ſymp. 3. probl 7.

Εὐμήρης, qui bona ſeu firma femora habet, aut etiam craſſa: vel idem cum καλλίμηρος. Poll. l. 2.

Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui eſt pulchris femoribus. Poll. l. 2.

Μεσομήρια, q. d. interfemina: ſpacium quod eſt inter femina ſeu femora.

Παραμηρίδια, internæ femoris partes, femina. Poll. l. 2.

Παραμηρίδια, pro eodem. Idem ibid.

Παραμηρίδια (ſub. ὅπλα) arma quæ equorum μηροῖς aptantur ad tegendam hanc partem. Xen. Pæd. 6. Exponitur & generaliùs, femorum ſive feminum tegumenta & arma: item feminalia ſeu femoralia.

Σύμηρος, qui eſt contractis femoribus in Hippiatr.

Φαινομηρίς, ίδος, ἡ, quæ femora oſtendit. Φαινομηρίδες ſive Φαινομήριδες, dictæ fuerunt Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

ΜΗΡΥΩ, ῦσω, revolvo, glomero, agglomero. Apud Hippoc. μεμήρυκεν. Gal. exp. convolvit: metaphoram eſſe dicens ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Μηρύομαι, revolvor, glomeror. Item filum deduco & agglomero. Uſurpatur & pro texere ſeu intexere. apud Heſiod. in Erg. Στήμονα δ' οὐ κατὰ κόσμον ὑφήνας μηρύσεται, in pauco ſtamine multam tramam intexere.

Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κεκλωσμένον, filum ſeu ſtamen quod digitis è colu deductum, & fuſi circumactione recollectum agglomeratumq; eſt, idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, lapides molles qui in fila ſeu ſtamina deduci poſſent. Pro eodem reperitur & μήρυσμα, apud Heſych. & μήρυγμα, apud eundem, itemq; apud Poll. l. 7. c. 10. Vtitur & Nic. in Ther. v. 160.

Μηρύω, μηρικάζω, μηρυκίζω, μηρυκάομαι, proprièſignificant cibum jam antè manſum & degluti rum veluti revolvo ac rurſum mando, rumino. παρὰ τὸ μηρύειν. Primo utitur Etymol. in Hippiatr. legitur μηρύκημα. Secundo utitur Ariſtot. hiſt. an. l. ult. Tertio Baſil.

Μηρυκισμός, ῦ, ὁ, ruminatio. Baſil. & Greg.

Compoſita.

Ἀμήρυτος, ου, ὁ, ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, ſeu imperfectus. Apoll. Argon. l. 2. γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἔλθω.

Ἀναμηρύομαι, fila dilapſa ſeu fluentia fuſo circumacto recolligo: ſeu fuſo circumacto retraho & revoco. Plut. de ſoler. an. εἰ δοκεῖ τι διακεῖσθαι καὶ κινεῖσθαι μικρὸν ἀναμηρύεται καὶ διάγεται.

Ἀναμηρυκάομαι, ῶμαι, idem quod μηρυκάομαι, rumino, remando. apud Luc. ἀναμηρυκώμενος τὴν μνήμην τῶν βεβρωμένων.

Ἐκμηρύομαι, evolvo vel explico, & metaph. extraho, ſeu educo: ut apud Suid. ἐκμηρυσάμενος τὸν ἀλγεινὸν ἐκ τῶν δυσχερειῶν καταπεφθέντα δυσί.

Εὐμήρυτος, ἐλα, lanæ ad nendum faciles. Luc.

Μήστωρ, vide in Μήδομαι. Μήτε, in Μή.

ΜΗΤΗΡ, ῥος, ὁ, & ῥός per ſyncopen, ἡ, mater. Il. ζ, πατὴρ ἠδὲ πότνια μήτηρ. Dem. contra Mid. ἐγὼ δ' ὡς ἀληθῶς μητρὶ, ἢ πεπόνθασι αὐτόν. Eo τῆς μητρὸς ἀδελφός, apud Herodot. & Xen. matris frater. i. e. avunculus. Dicitur etiam de brutis animantibus quæ fœtum ediderunt. Od. λ, de vitulis, ἀδῖνα μυκάσθμενα ἀμφιθέουσι Μητέρες, Sic & Xen. in Cyneg. ¶ Impropriè quoque & metaph. dicitur ut Epig. l. 2. in fures, τὴν αὐταδυομένην ἀπὸ μητέρος ἅρπα θαλάσσης, emergentem è mari parente Venerem. Iſoc. in Pan. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν Ἑλλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ παιδείαν καὶ μητέρα καλέσιν αἱ σοφίαι. Heſiod. ſub finem dierum ἡμέρας quaſdam appellat μητέρας, i. benignas, quibus opponit μητρυιάς, quæ novercarum modo infeſtæ ſunt noxiæ. ☞ Deducitur à μάω, ῶ, i. e. quæro: vel quod à fœtu quæratur, vel quòd fœtui victum quærat.

Μητέρα, ας, ἡ, mater item Φρονίμη. Heſych.

Μητέρα, ας, ὁ, maternus: ex Epigr.

Μητερικός, ῆ, όν, maternus. Poll. μητρικὴ κτῆσις.

Μητρῷος, α, ον, maternus. Xen. in Cyn. σώσας τὰς πατρῴας καὶ τὰς μητρῴας θεούς. Et μητρῷα κτῆσις, apud Poll. ¶ Μητρῷον χωρίον dicitur matrix ſeu vulva. Neut. gen. μητρῷον ſub. ἱερὸν dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris deûm fanum. Athen. l. 9.

Μητρῳακὸς, ή, όν, ut μητρῳακαὶ καὶ ἀγισθεῖαι, purificationes quæ in ſacris Cybelæis fiebant.

Μήτρως, & μάτρως, Doricè, avunculus maternus. Il. β, - παιδὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri ſuo erat avunculus maternus. Pro eodem dicitur μητρώας & μητρῶας. Poll. l. 3.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, ſc. πόλις, materna civitas, ſeu patria matris, civitas ex qua mater alicujus oriunda eſt. Cretenſe hoc vocabulum eſſe teſtantur Plut. in l. an ſeni capeſſ. reſpub. & Syneſ. ep. 94.

Μητρόθεν, à matre, ex parte matris. Herodot. & Plut. in Per.

Μητριάζω, f. άσω, ſacra matris deûm perago, vel ſtipem ei cogo. Poll. l. 3. c. 2.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, noverca. Il. ν, Γνωτὸν μητρυιῆς ἐριαύχενος. Heſiod. ἡμέρας quaſdam metaph. dicit μητρυιάς.

Μητρυιὸς, per jocum dicitur vitricus. Euſt. ex Theopompo & aliis comitis.

Μητρυώδης, ες, ὁ, ἡ, novercalis. Plat. in præc. connub. de nova nupta, ἐπιτιμᾷ τῇ τὴν ἐνοῦσαν μητρυώδη, novercalem animum.

Μήτρα, ἡ, matrix, uterus, apud Luc. τὰ ὑπὸ ταῖς μήτραις τὰ ἐμβρύων πλάσεις. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de vulva ſuilla numerata quondam in delitiis. Plut. ſymp. 8. probl. 9. ¶ Α' Gal. in lex. Hippoc. μήτρη exp. κοίλωμα ἐλιγμῷ τινὶ ἐπιδυόμενον ὀνομαζόμενον. ¶ Μήτρα in arborib. dicitur medulla, ſive vitalis anima. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 4. & l. 5. c. 6. Cerealibus quoq; μήτρα tribuitur ab eod. Theoph. de cauſ. pl. l. 4. c. 12. ¶ Item mater, veſparum quoddam genus. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 41.

Compoſita: ac primùm ex μήτηρ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, matrem non habens. Sic Chriſtus quà Deus eſt, dicitur ἀμήτωρ, quà homo, ἀπάτωρ. Pro κακομήτωρ, ſumi dicitur apud Soph. in Elect. Doricè verò pro ἀμήτωρ dicitur ἀμάτωρ.

Ἀμφιμήτωρ, frater ex diverſa matre, apud Aeſchyl. & Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr.

Αὐτομήτωρ, ipſiſſima mater. Simonid. apud Suid.

Δημήτηρ, τερος, & contract. τρὸς, ἡ, & Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres, dicta quaſi γῆ μήτηρ dea frugum. Hom. in hym. Orph. in hym. Herodot. Δήμητρος καρπός. ¶ Metonymicè capitur pro ipſis cerealibus muneribus, ut apud Oppian. τηλοῦ ὁμοῦ δήμητρι μεμιγμένον, i. e. pani.

Δημήτριος, α, ον, cerealis, ut δημήτριος καρπὸς, & δημήτριος ἄρτος.

Δημητριακὸς, idem quod δημήτριος, ut δημητριακὸς καρπὸς, apud Alex Aphr. cereales fruges.

Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus. Euſt.

Διμήτωρ, bimater: epitheton Dionyſii ſeu Bacchi, apud Diodor. l. 5. Et διμάτωρ, Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, aut infeſta mater, Od. ψ, Μήτερ ἐμὴ δύσμητερ ἀπίστατα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' ὅτι πάντος νοσφίζομαι.

Ἑτερομήτωρ, idem quod ἀμφιμήτωρ.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit. in Epigr.

Μεγαλομήτωρ, avia. Heſych.

Μητρομήτωρ, matris mater, i. avia materna. Poll. ex Pind.

Μονομήτωρ, cui ſola mater ſupereſt. Heſych.

Μουσομήτωρ, muſarum mater. Aeſchyl.

Ὁμομήτωρ, & ὁμομήτριος, eadem matre natus, uterinus frater.

Παλαμάτωρ, antiqua parens, priſca mater. Eurip.

Παμμήτωρ, omnium mater, omnium parens, omniparens. Nonn. παμμήτορα κόσμου ζωοῦ.

Παμμήτωρ, idem. Hom.

Πατρομήτωρ, matris pater, avus maternus.

Προμήτωρ, idem. Heſych.

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Compoſita ex μήτρα.

Ἀμφιμήτριος, α, ον, ὁ, ἡ, qui circum matricem eſt. Apud Hippoc. l. 2. epidem. ἀμφιμήτριον σημεῖον, ſignum quod affectionum vulvæ ſignificativum eſt. Ἀμφιμήτριον dicitur fundum navis, carina. Poll. l. 1.

Ἔμμητρος, α, ὁ, ἡ, medullam in ſe habens, cui medulla ineſt, ut ἔμμητρα ξύλα, apud Theophr.

Ἐχινομήτραι, echinometræ, ſeu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus cætera magnitudine excedens, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 5.

Νευρομήτρα, ας, ἡ, nervorum matrix, ſeu mater. Athen. l. 9. ex Clearcho. Poll. l. 2.

Ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix. Aristoph. in Avib. Est etiam coturnix maxima, Aristot. hist. an. l. 8. c. 12.

Πεπληρωμήτρα, & πεπίμητρα, medulla cinctus, medulla refertus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τεττιγομήτρα, cicada matrix, seu cicadarum mater. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

-ΜΗΤΙΣ, ιδος, ἡ, consilium. Interdum intelligentia, prudentia, sapientia: ut ἀμείνων μῆτις, & ἀρείων μῆτις, & λεπτὴ μῆτις, apud Hom. Apud eundem dicitur & μῆτιν φρεζέων: item metaph. μῆτιν ὑφαίνειν, & μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio: ut quum δόλοι & μῆτις conjunguntur: itidem apud Hom. ☞ Etymol. derivat à μήδω (pro quo usurpatur potius μήδομαι) unde μῆτις, & per mutationem literæ σ in τ, μῆτις.

Μητιόεις, εντος, ὁ, consilio abundans, cui multum est consilii: ut Ζεὺς μητιόεις, apud Hesiod. in Erg. At μητιόωντα φάρμακα. Od. δ, quæ magno consilio & prudentia sunt confecta.

Μητίετης, ου, ὁ, consultus, prudens: vel consiliarius: consultor: epitheton Iovis, passim apud Hom. &c.

Μητάω, consilio agito, consulto, delibero. Il. η, Βελλὼ ἤρᾳ θεοῖσιν ἐφιλόλαος μητάων. Exponitur etiam, consulto, molior rem quampiam, ut Odyss. ζ, Νόσφιν Ὀδυσσῆος μεγαλήτορα μητάσασα. Sic & Il. σ.

Μητάομαι, idem. Il. χ, Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε θεοὶ κῆ μηλάσαιμι.

Μητίζομαι, vel μητάομαι consilia agito, consulto. Il. ψ, ἐδὲ μὲ αὐτὸν Πλείονα ἴοισιν σεῖθεν αὐτῆς μητίσασθαι. Il. ο, Αὐτῆς οἱ ἰάνοισιν μητίσομαι, exp. afferam mortem. Il. γ, Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔγχεα λυγρὰ, exp. concitabo inimicitias. Exponitur & efficio. Od. μ, Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μύθοντες, magnum opus deliberatione præmissa agressi sunt seu effecerunt.

Μήτημα, consilium. Hesych.

Πῆδος, εος, τὸ, idem quod μῆτις.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, & ἀγκυλόμητις, ιος, ὁ, vel ἡ, qui obliqua agitat consilia. ideoq; vafer, versutus: ut Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, apud Hesiod. in Erg. Et ἀγκυλόμητις λύκος, & γυνή, apud Non.

Ἀγλαομήτης, & ἀγλαόμητις, consilio clarus.

Ἀγλαομητία, præclarum & illustre consilium. Hesych.

Αἰολόμητις, varium consilium habens: & *per hoc* faver, astutus, Hesiod. in Theog.

Αἰπυμήτης, cujus consilia sunt alta & sublimia. Exponitur etiam grandiloquus, apud Aeschyl.

Ἀφθιτόμητις, cujus cōsilia non intereunt, sed immota permanēt.

Διχόμητις ἔρις, contentio duplicis consilii, anceps & dubia.

Δολομήτης, vel δολόμητις, cujus dolosa sunt consilia, dolosus, vafer. Il. α & γ, & Od λ.

Δύσμητις, & δυσμήτης, mala meditans & machinans. Suid. & Hes.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas stabilis consilii.

Εὔμητις & εὐμήτης, bono consilio instructus, prudens. Epigr.

Θεόμητις, divina sapiens, divina consulens. Nonn.

Θεομητέω, divina sapio, divino spiritu agor. Hesych.

Θρασύμητις & θρασυμήτης, audax in consilio capiendo, cui est audax consilium.

Κακόμητις & κακομήτης, qui malo consilio utitur, cujus mala sunt consilia. Hesych. Eurip. in Orest.

Κλυτόμητις & κλυτομήτης, inclytus consilio & prudentia: in anthol. epigr. & Hom. hym. in Vulcan.

Λεπτόμητις, expon. prudens consilium. Hesych. verò exp. δυσεῖαν ψυχὴν, i. animum cordatum, qualis sub hispido & hirsuto pectore latere solet. Idem tamen λεπτὸν μῆτιν, apud Hom. exp. pectus invalidum ad capienda consilia.

Μειλιχόμητις, cujus blanda & mitia sunt consilia: seu miti & placido ingenio præditus. Hesych.

Ποικιλόμητις & ποικιλομήτης, idem quod αἰολόμητις, varia & multiplicia habens consilia, versipellis, &c. Od. γ & ν.

Πολύμητις & πολυμήτης, abundans consilio & prudentia: epitheton Vlyssis, passim apud Hom.

Συμμητιάω, cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare.

Ταχύμητις & ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui cito deliberat. Nonn.

Ὑστερόμητις, & ὑστερομήτης, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝΗ, ης, ἡ, artificium seu adminiculum quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars, solertia. Item machina, fabrica, in metaph. signif. Aristop. in Vesp. Ἀλλὰ καινῶν σκῶμμάτων μηχανὴν ὅπως τάχιστα. Plat. de leg. πᾶσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. l. 2. τὶς μηχανὴ δικαιοσύνην τιμᾶν ἐγγένοιτο, &c. quâ fieri potest, ut quis velit justitiæ honorem habere, vel quid causæ est, cur quis velit? Idem in Symp. πλέκειν μηχανὰς, struere fraudes. ¶ Est etiam machina belli, machinamentum. Thuc. l. 2. ἅμα δὲ τῇ χώσει καὶ τὰς μηχανὰς προσῆγον τῷ πόλει. Et generaliter pro machina: ut in proverb. θεὸς ἀπὸ μηχανῆς, de quo vide Erasm.

Μηχανικὸς, mechanicus, qui fabricandarum machinarum est peritus. Et μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Aristot. in probl. & Heron. Generaliter autem μηχανικὸς dicitur opifex eorum operum quæ ingenio simul & manu fiunt.

Μηχανάω, machinor, molior, excogito, struo. Od. σ, Οἷ ὄφρα μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας.

Μηχανάομαι, idem. Od. ω, πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωντο. Od. δ, Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωντο. Isoc. in Hel. encō. ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον, comminisci mendacium. Herodot. μηχανώμαί σφι ἀγαθὰ πάντα, illis omnia commoda procuro. μηχανᾶσθαι γέλωτα, risum movere. Xen. ¶ Item passivè, arte mechanica fio. Athen. ἡ δὲ ἑτέρα τῶν εἰς τὰς διαίτας βουλομένοις εἰσιέναι μεμηχάνηται, transitus alter erat arte mechanica factus.

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc & Dem. Item metaph. sicut & Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur &, commentum, artificium.

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator. Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinandi seu machinas fabricandi peritia præditus. Item solers, excogitator. Xen.

Μηχανιώτης, idem quod μηχανητὴς. Hom. hym. in Merc.

Μῆχος, εος, τὸ, idem cum μηχανὴ, artificium, consilium, commentum, remedium. Eurip. in Andr. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσομαι αὖ; Itē dolus. Od β, οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεν, ὃ δυνάμεσθα πολὺν χρόνον οὐτάζοντες ἑόντες. Sic. Epigr. l. 2. Αὐτῆμαρ τοῦτον μὴ θεὸς ἐπιφράσαιτο. Μῆχαρ, idem quod μῆχος, ex eo q; factum, sicut δέλεαρ fit à δέλεος, Aesch. in suppl. Exp. etiam, conāmen, apud Lycoph.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum seu artificium suppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri novit, simplex, minimè solers. Demosth. in epitaph Xen. Pæd. 7. Et ἀμήχανος γυνὴ, minimè cauta. Eurip. in Hippol. Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia & commenta superans. Il. π & κ, Ἀμήχανοι ὄνειροι, somnia quorum interpretationem nemo excogitare potest. Od. τ, Ἀμήχανα ἔργα, facta certam perniciem afferentia. Il λ, Ἀμήχανον, dicitur ēt cujus magnitudo & præstantia nulla arte aut solertia inveniri & æstimari potest: ut ἀμήχανος δύναμις, inæstimabilis felicitas. Plat. in apol. Et generaliter, impossibile, apud Chrysost. ¶ Item ἀμήχανος pro κακομήχανος, machinator malorum. Il. ο.

Ἀμηχανὴς, έος, ὀνος, ἡ, consilii & mentis inops. Dionys. Halic. ἔχχ. l. 1.

Ἀμηχάνως, impossibiliter.

Ἀμηχανία, mentis & consilii inopia, status hominis attoniti & stupefacti. Od. ι. Item difficultas & angustiæ rerum. Hesiodus in Erg.

Ἀμηχανέω, sum inops consilii & mētis, anxius sum, hæsito. Xen. Pæd. 2 Ἀφ' ὧν πάντες ἔσμεν ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Thuc. ἀμηχανῶ τοῦτο, anxius & perplexus hæreo in hac re. Euripid. τί σ' ἀμηχανεῖς δεῖ; quid te anxium reddit? Item non possum, ut ἀμηχανῶν λύσω.

Ἀναμηχανάομαι, rursum machinor seu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus.

Βιομήχανος, qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur, Aristot. hist. an. l. 9.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda & victu comparando. Poll. ex Antiph.

Διαμηχανάομαι, summo studio machinor vel molior. Plat. ep. 7. Ἀφ' ἡμῶν ἀνδρῶν τίνα τρόπον ἀναστάσεως.

Δολομήχανος, doli seu dolorum machinator, dolosus, fraudulentus.

Δωδεκαμήχανος, duodecim instructus machinis. Exponitur etiam, qui est variis & omnis generis moribus. Aristoph. in Ran. Eurip. in Hipsipyle.

Ἐπιμηχανάομαι, insuper molior vel machinor.

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus: industrius, ingeniosus, solers. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabré. Luc.

Εὐμηχανία, industria, solertia. Pind.

Θρασυμήχανος, audax machinator.

Κακομήχανος, malorum machinator & excogitator. Od. π. Pro quo Doricè κακομάχανος, apud Mosch. Idyl. 7.

Κακομηχανάομαι, mala struo, Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, seu ad quidvis machinandum præceps. Eust.

Περιμηχανάομαι, q. d. circum machinor, aut circum molior, circumstruo. Od. ξ. Δόλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas & technas callet, callidus, versutus. Athen. l. 13. in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui est prompto ad multa machinanda ingenio: solers, prudens. Il. β, πολυμήχανε Ὀδυσεῦ.

Πολυμηχανία, ἡ, multorū machinatrix molitrixq; solertia. Od. ψ.

Προσμηχανάομαι, idem quod μηχανάω, Aeschyl.

Ἀπρομήχανος, (*decomp.*) contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis.

Μία, vide in Εἷς.

ΜΙΑΙΝΩ, F. ανῶ, inquino, conspurco, fœdo. Theoc. Idyll. 24.

ἐπὶ νεκρῷ Εἰμαρ πάντ' ἐμίανεν ἐφαβινόν. Item inficio, tingo. Il. δ, Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ Φοίνικι μιήῃ ἢ Μηονὶς ἠὲ Κάειρα. ¶ Item polluo, contamino, conscelero. Luc. τὸν αὐ βυλοίμλυ μιαίνειν φόνῳ τὰς χεῖρας. Herodian. l. 2. ἢ βασιλέϊ μιαίνειν τὰς δεξιὰς αἵματι, manus sanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π, μιαίνηται ὑπ' ἔγχεϊ καὶ χερσὶ. Αἵματι καὶ κονίῃσι.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, scelus. Aesch. Demosth. Luc. Exp. etiam, contaminatio, conscleratio.

Μίαμμα, tinctura. Μιασμὸς, inquinatio.

Μιάστωρ, q. d. inquinator, contaminator: qui scelere aliquo contaminatus ex eoque contracto piaculo cæteros eidem obnoxios reddit. Soph. in Elect. Exp. etiam, homicida (de Marte dictum) in Epigr.

Μιαρὸς, ἡ, ὁ, pollutus, contaminatus: ut αἵματι μιαρὸς, sanguine fœdatus, pro quo & absolutè μιαρὸς, Il. ω. Item generali, scelestus, impurus. Dem. in Mid.

Μιαρῶς, pollutè, contaminatè. Item scelestè.

Μιαρία, impuritas, apud Suid. Item scelus.

Composita.

Ἀμίαντος, ὁ ἡ, non pollutus, immaculatus, intemeratus. Plut. in Pericle. Est nomen gemmæ sic dictæ quòd in ignem conjecta non consumatur nec inquinetur: de qua Dioscor. l. 5. c. 156. Plin. l. 36. c. 19.

Ἐκμαίνομαι, polluor, contaminor: & peculiariter effluxu seminis ut solent somniantes. Aristoph. in Ran. & Gal. in lex. Hipp.

Καταμιαίνω, idem quod μιαίνω, nisi quod præpositio significationem auget.

Παμμίαρος, omnino scelestus, scelestissimus. Poll.

ΜΙΓΝΥΜΙ & μιγνύω, (Fίξω, à μίγω inusitat.) misceo, permisceo. Plat. in Tim. μιγνὺς ἢ λύσει τὴν οὐσίαν, permiscens cum materia. Dioscor. l. 5. c. 27. οἱ μὲν γὰρ σύθεσις ἐστὶ τὴν τεφρολιθίνην τῶν φαφυλλῶν, μιγνύουσι θαλάσσαν, aqua marina miscent. Dicitur etiam μιγνυσθαι τινὶ & μιγνυσθαι ἔς τι. Apud Apoll. Arg. 2. χερσὶν ὁμὴν τίνα χεῖρας ἔμιξε, manus conseruit. Idem ibidem. Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miscuerunt, vel conserverunt. Significat etiam, corpus miscere.

Μίγνυμαι, misceor, μιχθὲν ἐς ὕδωρ, apud Arist. in pol. Dicitur etiam μεμίκται ἐκ πυρὸς: ut apud Plut. in symp. Dicitur etiam de præliantibus: ut apud Hom. μιγῆῶαι τινὶ σὺ παλάμῃσι, manus conserere: & μιγῆῶαι ὠὴ δαΐ, eadem significatione. Il. ξ. Ponitur etiam pro πελάσαι, propè accedere: ut Il. ο, πλησίον μιγήμεναι ἠδὲ νέεσθαι. Dicitur etiam μίγνυσθαι ποτὶ in aliquorum cœtu esse, inter aliquos versari, ut κέρησιν μίξεσθε, Od. ξ. Et μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Iliad. γ, cui commercium fuit cum exteris. Vsurpatur etiam de concubitu, ut Iliad. τ, Μή ποτε τὴν σὴν ἐπιβήσομαι ἠδὲ μιγῆῶαι. Sic μητρὶ μίγνυσθαι, apud Plat. cum matre corpus commiscere.

Μίσγω, idem quod μίγνυμι. Il. γ, κρητῆρα δ' οἴνου Μίσγον.

Μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι. Od. ν, μισγάμενοι κακότητα καὶ ἄλγεα. Sic μεμιγμένος κακοῖς. Soph. implicitus malis. Il. τ, -σθαι ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγεσθ', neque se Achivis immiscebat. Frequens est pro concumbere, ut Od. ο, ὃς ἐμίσγετο λάθρη. Od. υ, αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ. Dicuntur & prælianter μίσγεσθαι. Il. δ.

Μεμιγμένως, mistè, seu mixtè, mixtim, promiscuè. Exponitur & confusè.

Μίγμα, τὸ, mistura, seu mixtura, miscella. Item farrago. Et peculiariter de medicamentorum mixturis. Μίγμος, idem apud Laërt.

Μῖξις, εως, ἡ, mistio, permistio. Luc. in Zeux. ἡ μῖξις δὲ καὶ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot. (de Agathyrsis) ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τῶν μίξιν ποιεῦνται.

Μικτὸς, ἡ, ὁ, mixtus. Gal. ad Glauc. (apud Hom.

Μίγδα, mixtim, permixtim, vel promiscuè. Μίγδα pro eodem, Μίξα, idem quod μίγδα.

Μιγὰς, άδος, ὁ, mistus, permistus, miscellaneus. Apud Eurip. in Andr. πολλοὶ δ' ἔπεσον μιγάδες, exp. alii aliis permixti. Item μιγάδες homines convenæ, apud Isoc. in paneg. & apud Athen.

Μιγάζομαι, pro μιγνύω, misceo. Od. θ, -μιγαζόμενος φιλότητι.

Γῦδη, ης, ἡ, mortarium, pila: idem quod θυεία. Hesych. & Etymol. (ἔστι παρὰ τὸ μίσγω τὸ θύω, abjecto μ, quia pharmaca & condimenta ibi miscentur ac tunduntur.) Est & saltationis genus, teste Poll. l. 10. c. 24. & Athen. l. 14.

Γύδιον, ου, τὸ, mortariolum. Θυείδιον.

Γυδίζω, lumbos huc illuc flecto in modum tudiculæ seu pistilli dum in mortario aliquid eo tunditur.

Γύδισμα, τὸ, genus saltationis. Etym.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀμφιμιγὴς, undiq; mistus. Τὸ ἀμφιμιγὲς, Hesych. esse dicit ἀπαρχὴν ποῶὸς ὃ τὴν μίσγουσι αἱ γυναῖκες ποῶοσίγουσιν.

Ἀναμίγνυμι, vel ἀναμιγνύω, misceo, permisceo, commisceo. Plutarch. in Per. ποῶὸς αὐθρωπείας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετήν.

Ἀναμίγνυμαι, vel ἀναμιγνύομαι, immisceor, permisceor, &c. ἀναμίγνυται τῇ ἁλμῃ, Luc. & ἀναμιχθεὶς τῷ πληθει, apud eundem.

Ἀνάμισγω, idem quod ἀναμιγνύω.

Ἀναμιγμὸς, mixtim, promiscuè. Hesych.

Ἀναμυγδάλω & ἀμμυγδάλω, idem apud Nic. in Ther.

Ἀνάμιξ, idem. Xen. in symp.

Ἀνάμιξις, permixtio, commixtio.

Ἄμμιγα, unà cum, seu inter, & quasi permixtim. Epigram. l. 8 ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, mixtus mortuis, seu inter mortuos. In isdem lib. 3. Ἥσκησεν Μούσαις ἄμμιγα καὶ Χαρίτεσσιν, inter Musas & Charitas.

Decomp. Συναναμίγνυμι, simul immisceo. Συναμιξις, commixtio.

Ἀπομίγνυμι, idem quod μίγνυμι. Ἀπόμιξις, mistio.

Διαμιγνύω, misceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι, misceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immisceo: unde pass. ἐμμεμιγμένος, apud Plut. in symp.

Ἐπιμίγνυμι, misceo, permisceo. Item commercium habeo seu exerceo. Thuc. l. 1. ἀλλ' ἐπιμιγνύτες ἀδεῶς ἀλλήλοις.

Ἐπιμίγνυμαι, idem. Thuc. l. 2. ἀλλ' ἐπιμίγνυσθε ἐπ' ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους.

Ἐπιμιξία, permistio, commistio, coalescentia. Plut. in symp. Item commercium. Iosep. Item congressus. Plut. Ἐπίμιξις, idem. Thuc.

Ἐπίμικτος, mistus. Appian. Ἐπιμὶξ, mistim, promiscuè, apud Hom. Od. λ.

Ἐπιμισγέμαι, commercium habeo, in consortium venio, aut sum. Hesiod. in Theog. Οὐδέποτ' ἐσβαλλὼ ἐπιμίσγεται. Et cum dat. apud Hom. Exponitur etiam, ingredior, accedo, apud Callim. hymno in Iovem, ἀλλ' ἢ μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἐρατὸν ἀλλὰ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Decomp. Ἀνεπίμικτος, commercia cum exteris non exercens. Ioseph. Et ἀνεπίμικτος πόλεμος, cujus tempore nulla ultrò citròque commercia exercentur. Ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, sordes nullas admixtas habens. Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem.

Εὐεπίμικτος, facilè admittendo congressum & consortium. Poll. l. 5.

Καταμίγνυμι, & καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Plut. in symp. τὰ ἁλσοῦδη καὶ σύπέρια καὶ σιλφιον καταμίξαι τοῖς φυτοῖς. Apud Aristoph. τὸν φροντίδα λεπτὸν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα, pro quo per sync. καμμίξας.

Καταμιγνύομαι, idem. Plut. in Lyc. καταμιγνύεσθαι τοῖς ἀναγκαίοις ἀρετῆς τινα ζῆλον.

Κατάμιξις, permistio.

Decomp. Ἐγκαταμίγνυμι, vel ἐγκαταμιγνύω, q. d. immisceo in, aut admisceo intra. Hinc pass. part. ἐγκατεμιγμένον τοῖς πόνοις, admixtum laboribus. Luc. in Anachars.

Συγκαταμίγνυμι, commisceo. Plut.

Μετάμιξις, mixtio, commixtio. Μεταμὶξ mixtim. Hesych.

Παραμίγνυμι, & παραμιγνύω, admisceo, immisceo, Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ. Παράμισγω, idem.

Προμιγῆῶαι, Eust. exp. ποῶὶν τινος μιγῆῶαι. Il. ι, -ἢ δ' αὖτε ἐμὲ λιστέσθαι προμιγῆῶαι γουνῶν Πανακηΐδι ποῶομιγῆῶεῖν ἐχθήρεις γέροντι.

Προσμίγνυμι, vel ποῶσμιγνύω, admisceo in. Item applico, admoveo. Pind. in Olymp. ode 1. κρώτῳ δὲ ποῶσέμιξε δαιτόθεν, admovit dominum suum victoriæ, i. fecit ut dominus ad victoriam usque perveniret. Exponitur etiam, appello, subeo, succedo, Thuc. l. 3. ποῶσέμιξαν τὰ τείχη τῷ πολεμίῳ, successerunt mutuo. Sic apud eundem l. 1. ποῶσέμιξεν τῇ ἠπείρῳ, appulerunt ad continentem. Et cum præpos. ποῶὸς, item cum dativ. apud eundem. Exponitur etiam, manum seu pugnam consero. Item conjungo, hæreo. Plat.

Πρόσμιξις, admixtio. Προσμιξία, idem. Plut.

Προσμίσγω, idem quod ποῶσμίγνυμι: ut ποῶσέμισγον ποῶὸς τὰς ἐπάλξεις.

Ἀποῶσμικτος, (*dec.*) cui cum aliis nullum est commercium. Herodot.

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo. Aristoph. in avib. Πρότερον δ' οὐκ ἦν χρόνος ἅπαντων πρὶν ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα, antequam amor omnia permiscuisset. Item conjugo me aliis, vires socio. Plut. in Aristid. Xen. Hell. 5. & 6. Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. Ἀνῆγον συμμίξαι τοῖς ποῶὶ Πολιμήνη τόποις. Item manum consero, prælium misceo. Polyb. l. 5. συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξεφόδου, prælio cum iis conserto. Sic apud Xen ἐς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in pol. Θεαιτήτῳ συνέμιξα λόγοις, exp. consortio Theæteti usus sum in sermonibus, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod commistione constat. Plut. de primo frig.

Σύμμιξις, commistura. Item consortium. Plat.

Σύμμικτος, permixtus, promiscuus. Hesiod. in Erg. Thuc. l. 4.

Συμμιγὴς, idem. Aristid. Et cum dat. apud Euripid.

Συμμίγδην, commixtim.

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodia. Συμμίσγομαι, commiscor. Il. β.

Decomp. Προσυμμισγοντες τὸ ὕδωρ, ante commiscentes aquam.

Ὑπομίγνυμι, vel ὑπομιγνύω, clam misceo, vel paulatim misceo. Plut. in symp.

Ὑπόμιγμα, q. d. submixtio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀερομιγής, έος, ὁ καὶ ἡ, aëri permixtus.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguini miscetur, incestus.

Ἁλμικτος, sale mistus, salsus.

Ἄμικτος, qui permisceri non potest: vel non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non utitur, apud Pausan. Et ἄμικτος γαῖα, quæ aliena commercia respuit. Eurip. Sic ἄμικτος πόντος, apud Isoc.

Ἄμίκτως, absq; mistione seu mistura.

Ἀμιγής, idem cum ἄμικτος. D. of. ἀμιγὲς ἑτέρας, φύσεος. Sic ἀμιγὲς ἄπλατος στέαρ, adeps sanguinis expers. Luc.

Ἀμιξία, q.d. impermiscentia: quum res misturam non admittunt. Tribuitur & ei qui aliorum hominum consortia vitat: apud Luc. in Tim.

Ἀργυρομιγής, argento mixtus.

Δύσμικτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus, Plat. in Tim.

Δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem. Plut. in symp.

Ἰομιγής, veneno mistus.

Ἰρινόμικτον σμῆγμα, apud Athen. l. 9. dicitur smegma irino oleo seu unguento mixtum, aut irina radice.

Λεοντομιγής, leonis mixtione aut initu genitus. Poll.

Παμμιγής, ex omni genere mixtus: ut παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba & confusanea.

Παντομιγὲς, ex omnibus mistum. Suid.

Πάμμικτος, idem cum παμμιγής. Aeschyl.

Πολυμιγής, ex multis mistus. Πολυμιγία, multarum rerum mistura seu mistio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

ΜΊΔΑΣ, nomen jactus tesserarii, teste Hesych. & Suid. unde esse volunt proverb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις δύσβλητος. ¶ Ita vocatur etiam bestiola quædam fabas peredens, teste eod. Hesych. & Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16. ¶ Est & nomen proprium Phrygiæ regis olim ditissimi, à quo prædivites & auri cupidi Midæ denominantur.

ΜΙΚΡΟ῞Σ, vel σμικὸς, parvus. Il. ε, Τυδεΐδης τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Athen. lib. 12. Γ πιθανακλῆν τὸν ποιητὴν ὑμνοῦντα μόνον μικρὸν γλυκὺν τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Sic & σμικραὶ ὄρνιθες. Il. ε, Item qui est parvi pretii seu parvi momenti. Plut. in pol. præc. καὶ μικρὰ καὶ μέγα φέροντες ἐπὶ τὰς ἡγεμόνας. Interdum ei opponitur πολὺς, multus: ut μικρὸς χρόνος, apud Demost. Phil. 2. Et μικρὸν ἀργυρίδιον, pauca pecunia. Aristoph. in Pluto. Et cum genit. σμικρὸν μέλιτος, paulum mellis, apud eundem. Interdum μικρὸν seu σμικρὸν ponitur adverbialiter, *pro* paulum vel parum, Isoc. in Hel. enc. μικρὸν ὑστερήσαν τῶν μεγάλων. Ponitur & μικρᾷ *pro*, ferè, propemodum. Xen. Pæd. 4. τὸ μικρᾷ κάκιον ἐξεταχήλισεν. Sic & apud Dem. pro cor.

Compar. regularis est μικρότερος, minor. sed multò usitatiores sunt hi irregulares, ἥσσων vel ἧττων, & μείων: de quib. vide suis locis, item ἐλάσσων, de quo in ἐλαχύς. Superl. est μικρόστατος, minimus: pro quo potius in usu sunt irreg ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχὺς) & ὀλίγιστος, minimus: sed exp. etiam tardissimus, unde ὀλίγιστα adverbialiter, minimè, nequaquam ab ὀλίγος, i.e. quietè.

Μικρῶς, vel σμικρῶς, parvè, parum. Herodian. l. 3.

Μικρότης vel σμικρότης, ητος, ἡ, parvitas, exiguitas. Plat. in Tim. Aristot. Isoc.

Μικρύνω, vel σμικρύνω, parvum reddo. Item imminuo.

Μικκὸς Doricè pro μικρὸς, apud Theocr. Idyll. 15. Τὸ μικκὸν τῶσδε λαβοῖσα. sic & alibi apud eundem. Μικκὸν, adverbialiter etiam ponitur apud eundem Idyll. 5 ἴσθ' ὦ ξεῦς μικκὸν ἄκουσον, paulum ausculta. Hinc & diminut. μικκύλος, parvulus, pusillus. Mosch. Idyll. 1. (de amore fugitivo) Μικκύλα μὲν τύτθα τὰ χερύδρια, &c.

Σμικρὸς, idem quod σμικρὸς, Atticè, teste Eust. & Aelio Dion.

Μινυὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποσμικρύνω, ad parvitatem redigo vel paucitatem, imminuo.

Ἐπιμικρὸν, parum vel perparum, paulum admodum, leviter. Aristot. pol. 8. & eth. l. 10.

Καταμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo.

Πάμμικρος, omnino parvus, pusillus.

Παραμικρὸν seu παρὰ μικρὸν, propemodum, penè. Isocrat. Luc. Aristid.

Μικτὸς, vide in Μίγνυμι. Μίλαξ, in Σμίλαξ.

ΜΊΑΙΓΔΟΣ, vox est plasticæ artis. Vide Poll. l. 10. c. penult. Soph. in Captr. de Clypeo multis pertuso foraminibus è crebris ictibus. Ἀσπὶς ἡ μιμίλιγδος ὡς τύκνωμά τι.

ΜΊΛΤΟΣ, ου, ἡ, minium. Plin. l. 33. c. 17 milton vocant Græci minium, quidam cinnabari. Idem l. 33. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Dioscor. l. 5. c. 111. μίλτος Σινωπικὴ, rubrica Sinopica: minium Sinopicum. Apud Nic. in Ther. μίλτος Λημνία, rubrica Lemnia.

¶ Μίλτος, dicta fuit etiam rubigo segetum. Eust. ex Paus.

Μιλτώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, miniaceus, minio similis, colore videlicet rubeo. Athen. l. 13.

Μίλτεος, miniaceus, qui è minio est. Epigr. l. 6.

Μίλτινος, idem: ut μίλτινον χρῶμα, miniaceus color. Plut. in problem. Rom.

Μιλτίτης λίθος, lapis minii colorem referens.

Μιλτόω, ῶ, minio inficio, rubrica tingo, seu minio: unde μεμιλτωμένος, miniatus: ut μελιτωμένον χοινίον, miniatus funis.

Ἐμμιλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (dec.) imbutus seu infectus rubrica, rubricæ colore rubens, Dioscor. l. 5.

ΜΊΛΦΑΙ, sive μίλφωσις, defluvium pilorum palpebræ: quod μαδάρωσις dicitur. Nam Paul. Aegin. lib. 3. c. 22. & Actuar. l. 2. περὶ διαγν. ὠτ. παθ. c. 7. scribunt μαδάρωσιν sive μίλφωσιν esse ἀπόπτωσιν τῶν ἐν βλεφάρῳ τριχῶν. Idem Paul. Aegin. μίλφας appellat, & Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 4. c. 5. Aetius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν πόρων, in eoque τὰς πόρους fieri ἐρυθρὰς, ἐοικότας μίλτῳ τῇ χροιᾷ.

ΜΙΜΑΊΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, simile mespilo. Theophr. apud Athen. lib. 2. ἡ ἡμέρα ἡ τὸ μιμάϊκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. Vide & Dioscor. l. 1. c. 176. Theoph. hist. pl. l. 3.

ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ, farciminis genus è sanguine & interaneis leporis. Aristoph. in Achar. Ἀλλ' ἢ ποθὲ δάπτει πλὴν μίμαρκιν κατέδομαι. Hesych. scribit dictum fuisse interdum & de suillis interaneis: Pherecratem verò per jocum de asininis etiam dixisse.

ΜΙΜΕ'ΟΜΑΙ, ἔσομαι, F. ήσομαι, imitor. Demosth. Olynth. 3. ἅπερ ἐπαινεῖται μὲν οἱ παρόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ' ἐκ πάνυ. Plut. de fort. Alex. Ἡρακλέα μιμεῖσθαι καὶ Περσέα ζηλῶ, ad Herculis imitationem me contuli. Plut. in symp. μιμοῦμαι ἀλεκτρυόνα βοῶσαν, imitans vocem gallinæ, &c. Et in pass. signif. μεμιμημένον, imitando expressum: seu imitatione factum aut effictum. Aristot. rhet. 1.

Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago, Plat. in Crat. μίμημα φωνῆς σκιάν ὀνομάζεται. Frequenter copulatur cum ἔιδωλον & ἀπεικόνισμα, apud Plut. & Phil.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plut. Herodian. &c.

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herodot. Arist. Plut.

Μιμητικὸς, ἡ, ὁ, imitandi solertia præditus, peritus imitator. Aristot. de arte poët. Item μιμητικὴ, τέχνη, imitatrix ars, seu imitandi peritia. Plat. in sophista. Et τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel imitandi solertia. Demet. Phaler.

Μιμητικῶς, imitando, seu more imitatorum. Athen. l. 11.

Μιμητὸς, ἡ, ὁ, imitabilis, quem imitari possumus.

Μιμηλὸς, ἡ, ὁ, imitando expressus, à docto imitatore effictus. Plut. in Ages. ἀπέστε μήτε πλαστὸν, μήτε μιμηλόν τινα ποιεῖσθε ἐκείνου & σῶμα τοῦ. Item activè, imitandi solertia præditus: ut μιμηλὴ τέχνη apud Luc. imitatrix ars, seu imitandi peritia.

Μιμηλότης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas.

Μιμηλάζω, imitor, imitando exprimo.

Μῖμος, ου, ὁ, imitator: propriè de imitatore histrionico, & eo qui gestus aut dicta aut facta alicujus imitatur & effingit. Dem. Olynth. 2. τοὺς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων μίμους γελοίους, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ἀκροατάς. Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obscœnior ac licentior quam comœdia (quales erant Laberii mimi) quæ imitatur & sermones obscœnos & facta indecora aut turpia: vel (secundum alios) quæ constat diuturna imitatione vilium rerum & lavium personarum. Herodot. l. 5. Athen. l. 11.

Μιμικὸς, ἡ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens. Demet. Phaler.

Μιμὼ, οῦς, ἡ, simia: auth. Tzetze, quia hominis actiones imitatur.

Μιμαλόνες, propriè vocatæ fuerunt mulieres: παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. Reperitur & μιμαλλόνες gemino λ apud Suid.

Composita.

Ἀμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimitabilis, quem imitari & exprimere nemo potest: ut ἀμίμητος εἰκὼν, apud Plut. de fortitu. Alex. l. 2. & apud eundem in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q.d. inimitabilitas.

Ἀντίμιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem, æmulus.

Ἀπομιμέομαι, imitor, effingo. Plut. ad præfect. ind. τοῖς ἀπομεμιμημένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. Vsurpatur & pass. unde et participium ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus seu expressus. Athen.

Ἀπομίμησις, ἡ, imitatio, expressio ab exemplari rei alicujus, vel ad exemplar.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps, Suet. in Vesp. Exp. etiam, princeps histrionum.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans, Eurip. in Bacch.

Δισμίμητος, vix imitabilis, quem imitari & exprimere difficulter queas.

Ἐκμιμέομαι, imitando exprimo & effingo.

Θεομιμησία, imitatio Dei, apud Areop.

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus aut inſtitutus. Idem. Θεομιμητος, imitando Deum, cum imitatione Dei. Idem.

Κακομιμήτως γράφων, male imitando. Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, de malo pictore.

Παντόμιμος, ε, ὁ, omnium perſonarum imitator effictorque, vel omnis generis geſtus imitans & exprimens: ut παντόμιμος ὄρχησις & παντόμιμος ὀρχηστὴς, apud Suid. Peculiariter de ſaltatore dicitur, qui omnes geſtus imitatur, apud Luc. in lib. de ſaltat.

Μιμνήσκομαι, vide in Μνάομαι. Μίμνω, in Μένω.

ΜΙ'Ν, (indeclin.) interdum in genit. ſignif. αὐτῆ vel αὐτῆς, ejus, ipſius: ut apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἦν γάρ μιν πομπῆς αὐτήσῃς, ſi eius comitatui occurras. Plerunq; in accuſ. pro αὐτὸν vel αὐτὸν. Dicitur etiam μὶν αὐτὸν pro αὐτὸν σκῆπτρον: ut Hom. Od. γ, Λίστεσθε δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Et αὐτόν μιν pro ἑαυτὸν, ſeipſum. Apoll. μιν poſuit etiam pro αὐτοὺς. Arg. l. 2. Καὶ ᾧ τότε ἀφικόμην χρεὼ μιν ἐρέσθαι Ναυπλίης, οἵ τ' ἔασι, interrogare ipſos de navigatione, & qui nam ſint.

ΜΙ'ΝΘΑ, ſive μίνθη, ης, ἡ, mentha: herba de qua Dioſc. l. 3. c. 41. unde στέφανον ἔχον μίνθης, apud Athen. l. 2. Legitur μίνθον pro μίνθιλλα apud Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7 de cauſ. l. 2. c. 21. ¶ Alioqui μίνθος & μίνθα (ut vult Heſych.) dicitur ſtercus humanum.

Μινθοῦσθαι, merda aſpergere vel inquinare. Item merdam affricare: ut apud Ariſtoph. in Plut. Τὸ ἔργαστήριον κρεμῶμεν μινθώσομεν δ' ὥσπερ τράγος τὴν ῥίνα, ejuſq; velut hirci, naribus merdam affricabimus. Idem in ranis, Καὶ προσαπαρδεῖν γ' ἐς τὸ τίμημα τῇ θαλάμακι, καὶ μινθῶσαι τὸ σύστεγον.

Καλαμίνθη, ἡ, calamintha, menthæ ſpecies, de qua Dioſc. l. 3. c. 43. & Plin. l. 20. c. 14.

Καλαμινθίτης οἶνος, vinum calamintha conditum, ſeu vinum è nepeta. Dioſc. l. 5. c. 62.

Καλαμινθώδης ες, ὁ καὶ ἡ, calamintha abundans, ubi calamintha magna copia provenit.

ΜΙΝΥΟ'Σ, ε, ὁ, Euſtat. Atticè dici vult pro μικρὸς, parvus, exilis. ¶ Μινύον, Heſych. eſt blitum, & ἀμαράνθου εἶδος. Item minium.

Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ. (de ſuibus Vlyſſis) τὼς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀχαιῶν μνηστῆρες, eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Il. ε, Ὡς τὼ Ἀργείων μινύθῃ μένος. Heſiod. in Erg. Τῶν ἀεὶ ἐλάσσων μινύθει. Item neutraliter, imminuor, minor fio, decreſco. Il. ϱ, μινύθουσι δ' οἶκοι, imminuuntur domus. Item, deficio, tabeſco, apud Apoll. Apud Harpoc. μεμινυθήκασι, exp. graciliores facti ſunt & macriores.

Μινυθᾶ, paululum, ad paululum temporis. Od. ε, Καθήραθ' ἕτλη ἐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μινυθᾶ. Od. χ Ἦ ταχέως ἂν πόδεσσι μινυθᾶ περ, ἔτι νεάζων.

Μινυθαδίως, brevi tempore durans. Dicitur & de homine pro βραχυβίως, de rebus inanimis pro ὀλιγοχρονίως. Odyſſ. τ, αὖθρωποι δὲ μινυθαδίοι τελέθουσιν. Il. φ, μινυθαδίοιον δέ με μήτηρ Γείνατο, Iliad. ϱ, μινυθαδίως οἱ δὲ ἀϊόν Ἕπλεθ'. Sic μινυθαδίην νόον, apud Apollon.

Μινυώδης, idem quod μινυθαδίως, vide in Ω.

Μινυρὸς, ά, ὁ, parvus, exiguus, puſillus. Heſych. Item exili & flebili voce loquens vel cantillans: ut apud Theoc. idyl. 13. v. 12. ὀρτάλιχοι, μινυροί.

Μινύρομαι, querula & flebili voce loquor vel cantillo. Soph. ἔνθα λίγκα μινύρεται θαμίζουσα μῴλις· ἀηδὼν χλωρᾶς ὑπὸ βάσεως. Ariſtoph. in concion. μινυροβόμη τις ὡς ἐμαυτὸν μέλος querula & exili voce mecum cantillans.

Μινυρίζω, exili voce lamentor. Il. ε, Μή τί μοι ἀλλοπρόσαλλε παρεζόμενος μινυρίζε. Od. δ, ἀεὶ δ' ὀμωαὶ μινυρίζουσι Πᾶσιν. Item exili & flebili voce cantillo. Ariſtoph. in Veſp. λύχνους ἔχοντες καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato pol. 3. μινυρίζων τε καὶ γελασιμώτερος ἢ πρόσθεν.

Μινύρισμα ſive μινύρισμος, τὸ, lamentum exili voce, querulum & exile murmur.

Ἀναμινυρίζω, (comp.) parva ſeu querula voce cantillo: vel cantillo, apud Athen. l. 4.

Μίξις, μίσγω, vide in Μιγνύω. Μισέω, &c. in Μῖσος.

ΜΙΣΘΟ'Σ, ὁ, merces, præmium laborum. Iliad. κ, & Od. σ, μισθὸς ἦσι ἄρηι ὄφελος ἔσσῃ. Herodot. lib. 1. ἡδονὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηρᾶτο. Sic Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiam μισθὸς pro ἐπὶ μισθῷ. Demoſth. Phil. 4. πὶς μισθὸς λέγει. Dicitur etiam μισθὸν πλεῖν, διδόναι, & viciſſim λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν, apud Ariſtoph. in Ran. Thuc. lib. 6. & apud Plutarch. item μισθὸν ἀρνυσθαι, apud Plat. in Protag. & μισθὸν φέρειν, pro eodem, apud Thuc. lib. 8. Exponitur etiam, ſtipendium, (quum de præmio dicitur quod militibus perſolvitur.) Xen. Hellen. 1. πέντε ἄρας ὀβολοὶ ἦν ὁ μισθός. Thuc. l. 6. μισθῷ προσαγαγέσθαι, & lib. 2. μισθῷ ἐπαγαγέσθαι, amplis ſtipendiis promiſſis. Apud Xenoph. in ſympoſ. ὠνὴ μισθῷ οἰκεῖν domum, dicitur qui vel eam conducit & inhabitationis certum pretium perſolvit, vel locatori ſua opera id compenſat.

Μίσθιος, ε, ὁ, mercenarius. Luc. 15. & Ioan. 10. in Epigr. μίσθια πηνίσματα, tela quæ mercede texitur.

Μισθάριον, ε, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr. l. 1. Athen. l. 13.

Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel faciendum aut utendum loco certa mercede. Demoſth. ἐμίσθωσε Πασίων μὴ τράπεζαν τύτῳ, menſam huic Paſion locavit. Sic μισθῶσαι οἶκον, apud Poll. Dicitur etiam μισθοῦν αὐτὸν, qui operam ſuam alicui mercede locat, apud Demoſt. pro cor. & alibi. Apud Herodot. μισθώσαντες τὸν νηὸν τριακοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis conſtruendum templum locârunt.

Μισθοῦμαι, mercede conduco. Ariſtoph. in Veſp. δὺς δύ' ὀβολὲς μισθώσομαι, duobus obolis datis conducam Thuc. l. 4. μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικὸν, mercede conducentes auxilia. Item cum genit. præmii ſeu mercedis. Aeſchin. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθούμενον, ὑβριστοῦ καὶ παιδὸς δύτα αὐθρὸς εἶναι νομίζομαι, ſupra conſuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis eſt petulantis. Sic & Ariſtot. pol. 1. Apud Demoſt. μισθοῦται τὸν ἐργασίαν ταύτην τὸν τῆς τραπέζης, menſam exercendam conducit. Item faciendum conduco pacta mercede, i. ut redemptor conduco faciendum. Dem. ἢ ὁπόσων ἐμίσθωντο, ἢ ἔργος μισθοῦσθαι ἐκέλευσεν, aut poma legenda redimerent, aut meſſem demetendam conducerent. Item in paſſ. ſig. apud Plat. de leg. μεμισθωμένοι, mercede aut pretio conducti.

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces qua aliquid utendum locatur, aut conducitur, merces qua aliquis operam ſuam locat. Iſoc. in Areop. Frequens eſt pro quæſtu meritorio. Alian. apud Suid. & apud Athen. l. 13.

Μισθωμάριον, mercedula qua aliquid conducitur aut locatur. Alciphr.

Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio aut conductio quæ fit pacta mercede. Iſoc. in Areop.

Μισθώσιμος, ε, ὁ ἡ, qui mercede locatur aut conducitur. Ath. l. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.

Μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius. Plat. pol. 2. Athen. l. 8. Μισθώτειαι, quæ mercede operam ſuam locant. Poll. ex Phrynicho.

Compoſita.

Ἀμίσθος, ε, ὁ καὶ ἡ, qui ſine mercede fit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Syneſ. ep. 5.

Ἀμισθὶ, ſine mercede, gratis. Luc. Naz.

Ἀνταμοιβία, merces meritis reſpondens, remuneratio. Rom. c. 1.

Ἀνθυπομισθωτὸς, qui eſt vice mercenarii, qui pro alio mercede eſt conductus. Heſych.

Ἀπρόμισθος, cui merces non datur, cui merces aut ſtipendium detrahitur. Plut. in lib. an ſeni capeſſ. reſp. Ἀσκήμονες ἥρπαξ ἀπρόμισθον ἐντεῦθεν ποιεῖ. Sic & Xen. Hell. 6.

Ἀπομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3 τὸν γῆν δημοσιώσαντες ἀμισθώσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, mercede colendam locarunt. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 15. Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, καὶ φροντίζοντες τῶν ἄλλων ἐτῶν, agros aliis colendos & fruendos ablocantes. Ἀπομίσθωμα, res mercede locata vel conducta.

Ἔκμισθος, cui merces non datur. Heſych.

Ἐκμισθόω, mercede eloco: vel ſimpl. eloco. Herm. ἐκμισθώσας τις τῶν ἑαυτῆς γυναῖκα, proſtituës ad quæſtum corpore faciendũ.

Ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pacta mercede.

Ἔμμισθος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. l. 6. Item qui emolumẽtum ac veluti ſuorum laborum & induſtriæ mercedem accipit. Plut in Pericle.

Ἐντελόμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui ſolidum ſtipendium numeratur. Syneſ. ep. 5.

Ἐπιμίσθιος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

Ἱματιομίσθης & ἱματιομισθώπης, ε, ὁ, qui choragis veſtes mercede locat. Poll. l. 7.

Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum ſtipendium meretur: ut μεγαλόμισθος ἑταίρα, apud Luc.

Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui parvum ſtipendium numeratur. Plat. ep. 7.

Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur, ſeu qui magna mercede operam ſuam alicui locat. in Epigr.

Προσμισθόω, mercede loco. Προσμισθοῦμαι, mercede conduco, vel accerſo. Thuc. l. 2. ξυνεπῆγε τινὰς καὶ μισθοφόρους προσμισθούμενος.

Ὑπόμισθος, conductus mercede. Luc. in Tim.

ΜΙ'ΣΚΟΙ, dicuntur fruſta & rejectamenta cænarum quæ everri ſolent: ut eſt apud Poll. l. 6. c. 15.

Μίσκελος, ε, ὁ, ſordidus & præparcus, qui fruſta etiam & fragmenta colligit. ¶ Μίσκελος, vile & nigrum vinum. Heſych.

ΜΙ'ΣΟΣ, ους, τὸ, odium. Ariſtot. pol. 5. c. 11. ὀργὴν εἶναι φησὶ μόριον μίσους. Soph. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. Luc. μῖσος ἔχων παρὰ πάντων, qui in odio eſt omnibus. Et μῖσος ἔχειν πρός τινα, apud Plat. l. 3. de leg. odio eſſe alicui, inviſum eſſe alicui. Apud Thuc. μῖσος Παυσανίᾳ, odium in Pauſaniam.

Μισέω, ῶ, f. ήσω, odi, odio proſequor, odio habeo. Luc. de calumn. ἠγάπα τινὰς καὶ ἐμίσει. Plut. de odio & invidia, ὁ γὰρ διδάσκων καὶ μισεῖν πέφυκεν. Item μισῶ σε τὴν ἀναιδείαν, odite ob impudentiam tuam. Et cum infin. ut Il. ϱ, Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῖων κυσὶ κύρμα γενέσθαι

Θεῷ Τρωῇσιν. ¶ Μισᾶν obſcœnam quoq; ſignificationem habere teſtatur Euſt.

Μίσεομαι, odio ſum, odio habeor. Xen. Pæd. 8. Plut. in apoph.

Μίσημα, τό, odium. Aeſchyl.

Μισητὸς, ή, ὸ, odioſus, invitus qui odio habetur. Et μισητὴ, quæ odio eſt. ¶ Item μισητὸς, libidinoſus, inſatiata libidine pruriens. Poll. l. 6. c. 42. Et μισητὴ, ſalax, libidinoſa, apud eundem. Hinc μισητία, inſatiata libido. Ariſtoph. in auib. & in Plut.

Μισητίζω, odi, odio proſequor. Heſych.

Compoſita.

Ἀμισὴς, ές, ὸ ϗ ἡ, qui vel quæ non eſt odio, non odioſus vel odioſa. Plut. & Xen. de re equ.

Ἀξιομίσητος, odio dignus. Plutarch. de odio & invidia: & de inſtit. lib.

Ἀψιμισία, odium vel ſimultas non diuturna. Suid.

Διαμισέω, peroſus ſum ſeu exoſus, penitus odi.

Δυσμίσητος, exoſus.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium. Hermog.

Θεομισὴς, quem Deus odit, Deo non placens. Plat. de leg. Ariſtophan. in avib. Θεομίσης, qui Deum odit, cui Deus non placet, ſchol. Ariſtoph. & Suid.

Ὑπομισέω, aliquatenus ſeu leviter odi.

Φανερόμισος, qui palam odit. Ariſtot. eth. 4.

Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit. Φιλομίσους, more eorum, qui odium amant.

Μισύλη, &c. vide in Μυσίλη.

ΜΙΣΤΥΛΛΩ, in minutas partes ſeco, in parva fruſta concido. Hom. Iliad. α, & alibi ſæpe Μίστυλλόν τ' ἄρα τἀμφὶ. Sic & apud Athen. l. 14.

Διαμιστύλλω (*comp.*) diſſeco in fruſta. Herodot. l. 1.

ΜΙΣΥ, miſy: ſuccus in metallis concretus in glebæ formam, vel pollinis aliquando finitimus chalcitidi. Vide Dioſc. l. 5. c. 117.

ΜΙΣΧΟΣ, ου, ὸ, pediculus quo fructus & folia appenſa ſunt plantæ. Theoph. hiſt. pl. l. 1. c. 3. μίσχος ἐστὶν ᾧ συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον ϗ ὁ καρπός. ¶ Heſychio eſt etiam granum folio adhærescens. Sic apud Baſil. homil. 5. in hexaem. ¶ Eſt etiam inſtrumentum ruſticum vertendæ terræ. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 25.

Ἄμισχος, carens pediculo.

ΜΙΤΟΣ, ου, ὸ, licium, filum quod ſtamini implicatur. Il. ψ, Πλωΐον ἐξέλκυσσε παρὲκ μίτυ. Apud Suid. in proverb. ἀπὸ λεπτῆς μίτυος τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, exp. λεπτῶς ζῆν καὶ πενιχρῶς. Senyſ. ep. 4. τοῖς οὖν τοιούτοις ἀπὸ λεπτῆς μίτυος τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτοι à Philoſtr. dicuntur etiam citharæ fides. Sic Syneſ. hym. 8. Γ' πὸ Δώριον ἁρμοζὰν Ε'λεφαντοδέτων μίτων λύρας Σπάσω λιγειὰν ὅπα Ε'πὶ σοὶ μάκαρ, ebori alligatarum fidium.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tenſis cano. Epigr. l. 2. in cicad. Ὥς με πόνων ῥύσαιτο παναρχύσιον μερίμνης, Ἀκελ μιτωσαμένη φθόγγον ἐρωτοπλόκον.

Μίτρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Λεπτόμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica illa tranſverſa cui appenduntur αἰ λῦαι ad complananda ſtamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὸ ϗ ἡ, tenui licio ſeu filo textus, ſubtili filo factus, ut λεπτόμιτον φᾶρος, apud Eurip. in Andr.

Μονόμιτος, ſimplici licio ſeu filo textus.

Πολύμιτος, multis liciis textus.

Τρίμιτος, ternis liciis textus, trilix, ut τρίμιτοι χιτῶνες, apud Poll. l. 7. c. 13.

Τριμίτιον, idem quod τρίμιτος. Poll. l. 7. c. 18.

Βάρβιτος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΜΙΤΥΛΟΣ, ου ὸ, mutilus, cornibus carens. Theoc. idyll. 8. Τὼν τῶν μιτύλων δῶσω δίδακτρά τοι ἄρνα. Scribitur & μύπλος, pro eodem.

ΜΙΤΥΣ, υος, ή, vocabulum rei apiariæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 40. ὅτε ἢ τὸ σῶμα τὸ σμιλοῦς τὸ μὴ πεῶτον τῆς εἰσόδου τοῦ ἀλλήλοις τοῦ μίτυι, ἡ ἢ συνεχὴς ἀλοιφὴ τότου, πιοτέρης ἐστὶ μᾶλλον ϗ ἧττον φαεμακωδὲς τὸ μίτυος. Ibi etiam dicit τὴν μίτυν esse μέλαν ἱκανῶς ὥσπερ ἀποκάθαρμα τοῦ κηροῦ, ϗ τὴν ὀσμὴν δριμύ.

ΜΙΤΡΑ, ας, ή, cinctus, cingulum, balteus. Apud Hom. uſurpatur pro cingulo militari lato quo ilia & venter tegebatur. (quidam μίτραν denominatam volunt ἀπὸ τῶν μίτων, i. à filis laneis, quibus extrinſecus eſt obvoluta: ut dicatur μίτρα, quaſi μιτηρά: alii autem quòd ſit ὡδὲ τὸ ἴτρα ζώνη. Sunt qui à Syris ſumptam eſſe vocem dicant) Il. δ, Λῦσε δ' οἱ ζωστῆρα φαεινόν, ἠδὲ μίτρην Στέρνα τε ϗ μίτρην τὴν χαλκείη κάμε τεύχη. Dicitur mulier primùm pariens, aut vir cum virgine congrediens μίτραν λύειν, ſolvere zonam. Apoll. Arg. 1. ᾧ ἐπὶ μέγα Μίτρην πρῶτον ἔλυσε ϗ ὕστατον. Theoc. Idyll. 19. (de Jove cum Europa congreſſo) Λῦσε δ' οἱ μίτρην, &c. ¶ Dicitur etiam μίτρα de faſcia qua caput obligatur, ut annotat Euſt. Ex Eurip. & Herodot. ¶ Ab Hippoc. μίτρη dicitur tegmen vel tanquam involucrum quoddam, aut epididymis: quæ eſt varicoſus quidam tumor, ſummo didymo inſidens: in lex. Gal.

Μιτρόω, ῶ, f. ώσω. mitra ſeu faſcia circundo. Nonn.

Compoſita.

Ἀβρομίτρης, ου, ὸ, molli delicataq; redimitus mitra. Heſych.

Αἰολομίτρης, variegatam mitram habens, ſeu verſicolori picta vè mitra redimitus. Theoc. in encom. Ptolem.

Ἄμιτρος, ου, ὸ ϗ ἡ, mitram ſeu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

Εὔμιτρος, bene cinctus. Aeſchyl.

Δίμιτρον, ου, τὸ, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur &, germen duplex.

Θηλύμιτρος, Suidæ ὁ πόρνος. Poteſt & generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus eſt.

Χαλκεομίτρης, æream mitram geſtans. Pind.

Χρυσομίτρης, auream habens mitram; ſeu aurata redimitus mitra. Soph. in Oedip. tyr. Χρυσόμιτρις autem dicitur avis quædam ἀκανθόφαγος, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3.

ΜΝΑ, ᾶς, ή, mina: pondus eſt quod apud medicos unciarum ſedecim fuit, ut patet ex Dioſc. lib. de ponderib. & menſuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum, Romana, drachmarum nonaginta ſex. Alexandrina 160. drachmarum Atticarum. Pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur; ut μνέας ἔπεσον, apud Herodot. minas viginti.

Μναᾶς, & μνᾶς, ᾶ, ὸ, minæ pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. lib. de re equ. λίθων τροχίλων ἀμφιτόμων ὅσον μναιαίων. Et apud Suidam (de Balearidum inſularum funditoribus) μναιαίους λίθους ἔβαλον. Item minæ pretium æquans: & τὸ μναᾶν ſive μναῦν minæ pretium, tantum quantum mina valet: ut apud Suidam, μναᾶν διδόναι τὸ περιττὸν ὑδρεύεσθαι τοῖς ἐθέλουσι.

Μναιᾶς, idem quod μναᾶς, ut μναιᾶς λίθος, χαλκὸς, minam pendens. Euſt. ex Ariſtot.

Compoſita.

Δεκαμναῖος, ου, ὸ, qui decem minarum eſt, pro quo & δεκάμνους dicitur: ut τάλαντος δεκάμνους, apud Euſt. Δεκαμναῖον autem, ſubſt. pro δέκα μναῦν, decem minæ, apud Suid.

Δίμναῖος, qui duarum minarum eſt, duarum minarum pretium æquans. Ariſtot. œcon. l. 2. Dici poteſt & δίμνους ut δεκάμνους.

Εἰκόσιμνος, qui viginti minarum eſt, apud Lyſiam.

Ἑξαμναῖος & ἑξάμνους, qui ſex minarum eſt. (Lycurgo.

Ἡμίμναιον, τὸ, dimidium minæ, dimidiata mina. Xen. & Plut. in Πεντάδραχμον, apud Herodot. l. 5. ſumitur pro quinq; minis: adjectivè verò acceptum ſignif. quod quinq; minarum eſt.

Τεμναῖος & τέμνους, qui trium eſt minarum. Poll.

Τετράμνους, quatuor minarum. Apud Athen. l. 11.

ΜΝΑΟΜΑΙ, ωμαι (ἐμνησάμην, aor. 1, ἐμνήθην, quæ tempora uſitatiora ſunt quàm præſens) memoro, commemoro, mentionem facio. Il. β, Εἰ μὲν ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνησαίαθ' ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, niſi Muſæ cõmemorârint quot ad Ilium venerint. Sæpe cũ genitivo: ut ap Hom. in hym. Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο & ἄλλης μνήσομαι ἀοιδῆς. Thuc. l. 3. τὰ πρὶν μνησθήσομαι. Sic & apud Dem. & Xen. Interdum additur ὅτι: ut apud Herodo. μνησαόμενος ὅτι πυθόδε, filii mentionem facere. Sic & apud Thuc. & Plat. Conſtruitur & cum accuſ. ut apud Hom. Od. ξ, ἄλλα μεμνώμεθα. Apoll. Arg. l. 1, παλαιγληέων πλέα φωτῶν Μνήσομαι. Interdum interjecta præpoſitione ἀμφὶ: ut apud Hom. initio hymni, qui Βάκχου vel Διωνύσου inſcribitur. ¶ Item memor ſum, recordor, reminiſcor: ut Il. ζ, μνήσασθε δὲ θυμὸν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic Il. π, ἀλλ' ὅτε δὴ μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. Præteritum μέμνημαι paſſim pro præſenti uſurpatum invenitur, (ut & Lat. memini) itidem cum genit. ut Il. ψ, & ω, vel cum accuſ. ut Il. ζ. Interdum & cum infinit. Et etiam frequens in proſa, interdum & cum participio: ut μέμνημαι ἀκούσας, ποτέ σε, apud Xen. Sic μέμνημαι ἐλθών, Eurip. Dicitur & μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dem. Apud Ariſtoph μέμνησο ὅπως σημάσεις αὐτὸν, quidam interpr. cura ut, da operam ut, &c. ¶ Item ambio: (ſic dicitur ambire puellam) ſeu conjugium aut nuptias peto, procus ſum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Od. α, Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται. Et Od. ω, ὅσσοι ἄριστοι μνᾶσθαι σὺν μεγάροισιν. Dicitur etiam μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ¶ Item generaliter, affecto: ut μνᾶσθαι ἀρχὴν, apud Herodian. affectare regnum.

¶ *Derivata à μνάομαι, memoro.*

Μνάω, ῶ, μνᾶσθαι ποιῶ ſeu μνησθῆναι, in memoriam revoco: vel commonefacio, admoneo. Od. γ, Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ὀιζύος Od. α, Μνᾶσαι δέ σε ϗ θεὸς αὐτός.

Μνῆμα, τὸ, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, ſeu quod nos alicujus recordari facit. Latinis monimentum. Il. ψ, Πατρόκλοιο πάφην μνῆμ' ἔμεμβλωκα. Sic & Od. ω. ¶ Item ſepulchrum. quod & Lat. monimentum dicitur Xen. Pæd. 7. Dem. pro cor.

Μνημωτήριος, q. d. ſepulchralis, funebris: ut μνημωτήριος λόγος, oratio funebris. Euſt.

Μνήμη, ῆς, memoria: unde φέρειν ἀφ' μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. Κατὰ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere. Et

ὁ τῆ ὁσίας μνήμης, vir ſanctæ memoriæ, apud Syneſ. Item mentio: ut μνήμην ποιεῖσθαι Herodot. Et ἀγλαὰ μνήμης σύμβολα, honorifica mentione proſequi. Syneſ.

Μνημεῖον & μνημεῖον, idem quod μνῆμα, Iſoc. in Buſir. encom. Ponitur & pro loco ſecretiore domus in quo pretioſiſſima quæq; aſſervantur. apud Dionem in Anton.

Μνήμων, ὀνος, ὁ ἡ, memor, qui recordatur. Od. φ. Item memoria valens. Pro eo Doricè dicitur μνάμων: ut in proverb. μισῶ μνάμονα συμπόταν.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæſtiones convivales, à Theodecte quodam ſophiſta, quod ille in iis valde celebratus μνημονικὸς eſſet. Poll.

Μνημονικὸς, ὁ, memoria valens. Ariſtoph. Interdum ſimpl. memor, apud Syneſ. Item ad memoriam pertinens: ut μνημονικὸν ἀμφίβημα, lapſus memoriæ.

Μνημονεύω, memor ſum, memoria teneo, memini. Cum genit. μνημονεύειν τῆ ἀφέσεως. Plut. in Othone. Et cum dat. Phalar. μνημονεύω σοι τῆ χάριτος, memor ſum beneficii. Cum accuſ. Iſoc. ἐὰν τὰ παρελπλυθότα μνημονεύῃς, ſi recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them. ἔτι τῆ Πλάτων μνημονεύω. Sic & Athen. l. 3.

Μνημονεύομαι, memoror. Iſoc. in Pan.

Μνημόνευμα, τὸ, res quæ memoriæ mandatur, ſeu quæ memoria tenetur. Ariſt. rhet. 1. Luc. de ſalt.

Μνημονευτὸς, qui memoria tenetur. Plut. in lib. an ſeni capeſſ. reſp. Μνημονευτικὸς, qui valet memoria, apud Damaſc.

Μνημόσυνον, mnemoſynum: quod nobis rei alicujus memoriam renovat, ut μνῆμα, monimentum. Thuc. l. 5. Ariſtop. in Veſp.

Μνημοσύνη, accipitur à poëtis pro μνήμη: ut apud Hom. Il. θ.

Μνήσις, memoria: Od. μ. Soph. in Ajace, Nic. in Ther.

Μνήστωρ, peritus, ſciens: qui enim rem aliquam memoria tenet, is ejus peritus eſt. Suid. & Heſych.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini. Il. ω, Τῶν μιμνησκόμενον ἀλεγεὸν κῆρ ἐνὶ στέρνοις. Μιμνήσκω, in memoriam revoco. Od. ξ. μεταὶ μὲ τούτων μίμνησκε.

Μνεία, ἡ, mentio: ut μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere. Lyſias. Item memoria: ut μνείαν ἔχειν τινὸς, apud Ariſtoph. & Plat.

Μνώομαι, poëticè pro μνῶμαι, memini, recordor. Ilia. β, ὲ πολέμου μνώοντο.

Compoſita: ac primùm ex μνάομαι, & μιμνήσκομαι, cum prep.

Ἀναμνάομαι, ſeu potius ἀναμιμνήσκομαι, reminiſcor, recordor, Iſocr. τοὺς δ' παρὸς πατρικοὺς ἀναμνηθεὶς, recordatus paternorum inſtitutorum. Dem. in epitaph. τοῖς ἐδόκει χρήσιμα ἀναμιμνήσκεσθαι. Plat. polit. 1. ἀνεμιμνησκόμην καὶ τε τὰ Ἀφροδίσια καὶ τοὺς πόθους.

Ἀναμνάω, ſeu potius ἀναμιμνήσκω, reminiſci facio ſeu recordari, in memoriam revoco. Od. γ, Ὧ φίλ' ἐπεὶ τοῦτο μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες. Dem. μὴ ἀναμνήσῃς με. Thuc. ἀναμιμνήσκοντες τοὺς ξυμμαχίαν. Et cum genit. rei & accuſat. perſon. ἀναμιμνήσκω σε τῶν χρημάτων. Luc.

Ἀνάμνησις, reminiſcentia, recordatio. Ariſt. eth. 3. Item commonefactio, ipſa actio commonefaciendi alium, apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς, ἡ, ὸ, qui reminiſcentia valet. Themiſt. in lib. περὶ μνήμης. Exponitur ὁ, facile reminiſcens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω, identidem in memoriam revoco: aut iterum commonefacio. Dem. Phil. 2.

Συναμιμνήσκω, ſimul in memoriam revoco. Plut.

Ἀπομνάομαι, ſeu potius ἀπομιμνήσκομαι recordor. Heſiodus in Theog. Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν δυσερεσιάων, qui gratiam referendo oſtenderunt ſe recordari beneficiorum. Thuc. l. 1. πλουμὴν ἢ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσεως ἀξίαν.

Ἐπιμνάομαι, reminiſcor, memini: ut Od. δ, Τὲ ὄγ' ἐπιμνηθεὶς, hujus ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro Chryſ. ἐπιμνηθῆναί τινος τῶν παρόντων ἀγαθῶν. Xen. Pæd. 1. ὅθεν ὁποιῶν περὶ τούτου ἐπεμνήθη.

Παραμνάομαι, obiter memoro, ſeu mentionem facio.

Ὑπομνάω, ῶ, ſeu potius ὑπομιμνήσκω, idem quod ἀναμιμνήσκω, reminiſci facio ſeu recordari, commonefacio. Od. ο, Νέστορ ὑπομνήσουσι, de reditu admonens. Herodian. l. 3. μύθων τε ἀρχαίων καὶ δεσμώτων ὑπεμίμνησκε. Et cum accuſ. rei: ut ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, in memoriam revocare leges. Aeſchin.

Ὑπομιμνήσκομαι, commonefio: reminiſcor, recordor. Alex. Aph. Φύσις ὑπομιμνησκομένη ἔννοιας.

Ὑπόμνημα, τὸ, quod rei alicujus reminiſci facit, monumentum. Iſoc. Dem. in ep. Philip. Peculiariter ὑπομνήματα vocantur commentarii, i. ſcripta in quibus capita tantum rerum memoriæ gratia attinguntur, apud Plut. Sed & quævis ſcripta ſic appellantur. apud Athen.

Ὑπομνηματικὸς, ut ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, ſcripta ad memoriæ tantum ſubſidium.

Ὑπομνηματίζω, commentariis ſcriptis interpretor.

Ὑπομνηματισμὸς, interpretatio quæ fit commentariis ſcriptis.

Ὑπομνηματισταὶ, ponuntur pro commentariis etiam, quales ſunt Cæſariani, apud Polyb.

Ὑπομνηματιστὴς, ὁ, qui commentariis ſcriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις, revocatio in memoriam, ipſa actio revocandi in memoriam ſeu ſuggerendi, apud Thuc. & Gal.

Ὑπομνηστὸν, ὸ, τὸ, commentarius, & q. d. memoriale. Baſil.

Compoſita ſine præpoſitione ac primùm ex μνῆσις.

Ἄμνησος, ος, ὁ ἡ, cujus perpetuò durat memoria, ſempiternus. Iſocr. de Pace & in Paneg. Item ſemper memorabilis, ſemper celebrandus: ut ἀέμνησος πάφος apud Soph.

Ἄμνηστος, cujus memoria non ſupereſt, oblivione deletus. Pro quo Doricè ἄμνατος, apud Theoc. Idyll. 16.

Ἀμνησία, ἡ, oblivio: ut ἀμνησία ἀμφεσημάτων, apud Phil. Sæpè abſolutè uſurpatur *pro*, oblivio injuriarum, idem quod ἀμνηστία, Plut. in pol. præc. Exp. etiam, impunitas, apud Herodian.

Ἀμνησέω, ῶ, memoria non teneo, oblivioni dedi. Ἀμνησθῆναι, memoria excido.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex μνήμων: itidem ſine præpoſitione.

Ἀειμνήμων, q. d. ſemper memor, qui nunquam obliviſcitur: ex Ariſtot.

Ἀμνήμων, immemor: vel memoria non valens: oblivioſus. Plut. in epiſt.

Ἀμνημοσύνη, ἡ, oblivio, non meminiſſe.

Ἀμνημόνως, ſine recordatione: oblivioſè.

Ἀμνημονέω, ῶ, immemor ſum: obliviſcor. Luc. in Tim. ἡμεῖς ἧ ἀχάριστοι αὐ ἔτι καὶ ἀμνημονοῦντες.

Ἱερομνήμων, q. d. ſacrarum rerum ſeu ſacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam exp. ſacer ſcriba: alii, qui eſt à commentariis ſacrarum memoriarum. ¶ Et etiam nomen gemmæ apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellari fuerunt qui ex unaquaque civitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, ut tradit Harpocr.

Ἱερομνημονῶ, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Ariſtoph. in Nub.

Πολυμνήμων, multarum rerum memor: vel multum memoria valens.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demenſum accipiunt. Heſych.

Compoſita ex μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος, ος, ὁ ἡ, non memoratus, ſilentio præteritus.

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xen. Hell. 4.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam revoco, reminiſci facio: ut ἀπομνημονεύειν τινὰ ὀργήν, apud Aeſchin. Item commemoro, recenſeo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύοντές τινα Λυκούργου λόγον. Et neutrali ſignif. reminiſcor, memor fio, Diodor. Sic ἀπομνημονεύοντες τῆς κατὰ τὸν Ἰνδικὸν στρατείας. Luc. de ſacrificiis, εἴ γε ἀπομνημονεύοιεν αὐτοῖς τὸν χάριν ὁ Ζεύς, ſi beneficii ipſorum reminiſcatur. ¶ Quidam grammatici annotant ſignificare etiam, oblivioni mando.

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, narratio: vel potius, res quæ commemoratur, hiſtoria. Plut. in apophth. Laërt.

Ἀπομνημόνευσις, idem. Plut.

Διαμνημονεύω, in memoriam revoco, recordor, reminiſcor. Luc. λόγους ἐξεμβάσεις αὐτοῖς διαμνημονεύσει. Xen. τούτων δὴ χάριν ὅσων περὶ αὐ διαμνημονεύσω, quorum recordatus fuero. Item commemoro. apud eundem Xen.

Δυσμνημόνευτος, qui non facilè memoria teneri poteſt. Laërt.

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoria tenetur: vel, memoratu facilis. Ariſtot. rhet. 1.

Συμμνημονεύω, ſimul in memoriam revoco. Plut.

Derivata à μνάομαι, ambio.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, peſitio mulieris in uxorem, ipſa actio petendi mulierem in uxorem.

Μνηστὸς, ὸν, ὁ, deſponſatus. Μνηστὴ, ſponſa: quam quis ambivit & in uxorem duxit. Il. ζ, & alibi apud Hom.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus: paſſim apud Hom. in Od.

Μνηστήριος, ad procum pertinens, vel à proco proficiſcens: ut μνηστήρια δῶρα, in anth. Epigr.

Μνῆστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo. Heſych.

Μνήστωρ, peritus, ſciens: qui dedit nuptiarum arrhabonem: apud eundem.

Μνήστρια, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνηστεύω, idem quod μνῶμαι, ambio nuptias, &c. Od. σ, Μνηστεύειν γυναῖκα ἀφιγοῖο. Eurip. ἐμοὶ δύσει παῖδα σῷ, filiæ tuæ connubium petii. Dicitur & μνηστεύειν γάμου κήδης. Et μνηστεύειν γάμον, conciliare nuptias, apud Apoll. Arg. l. 2. Item metaph. affecto, concilio, comparo, apud Syneſ. & Iulian.

Μνηστεύομαι, idem quod μνηστεύω. Plut. de amat. narr. & Laërt. in Cratete. Μνηστεύεσθαι dicitur mulier quæ petitur in uxorem: aut quæ ſponſionis promittitur: ut Matth. c. 1. ¶ Μνηστεύομαι, metaph. ſignif. etiam, concilio, &c. apud Plut. in Cæſare.

Μνηστεία, ἡ, ipſa actio ambiendi. Poll. l. 3.

Μνήστευμα, τὸ, idem. Eurip. in Phœniſſ. ubi ſunt qui exp. etiam ſponſalia.

Μνησάω, idem quod μνηστεύω: unde aor. 1. particip. μνασάμενος, apud Theoc. Idyll. 18. v. 8. Μνησάμενος Ἑλένην ὁ νεώτερος Ἀτρέος ἦος, qui Helenæ conjugium petierat.

Composita.

Α᾽μνήστευτος, quæ in uxorem petita non fuit. Eurip. Exp. etiam, nondum desponsa seu desponsata: item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Α᾽μνήστινες, non initis sponsalibus: vel non petito connubio.

Α᾽μνήστως adverbialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Α᾽μνηστεία, cælibatus.

Πολυμνήστη, à multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci. Od. ξ & σ.

Προμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plut. in Lucul. προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν. Sic & apud Plat. in Theæt.

Πρόμνησις, ipsa actio conciliandi & ambiendi pro alio.

Προμνηστική, ars earum quæ pronubæ dicuntur, ars copulandi seu conciliandi. Plat. in Theæt.

Προμνήστρια, quæ & προμνήστρις, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plat. ibid. & Xen.

Προμνηστεύω, & προμνηστεύομαι, idem quod προμνῶμαι, i. concilio nuptias & velut procuro. Alciphr. ὃς τοιούτῳ αὐτῷ προυμνηστεύσατο τὸν ἐρωμένην.

Προμνήσῖνα, vide in comp. ex Μένω.

Ὑπομνάομαι, ῶμαι, exp. clàm ambio nuptias seu affecto. Od. χ, Αὐτὸς τε ζώοντ᾽ ὑπεμνάασθε γυναῖκας.

Ὑπομνηστεύω, & ὑπομνηστεύομαι, despondeo. Arist. pol. 5. Hinc ὑπομνηστευσάμενος, qui despondit: & ὑπομνηστευθείς, sponsus.

ΜΝΑΣΙ᾽ΟΝ, mensura quædam duorum medimnorum capax. Hesych. ¶ Μνάσιον in Aegypto dicitur herbaceum quoddam quod ut papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Thophrast. hist. pl. l. 4. c. 9.

Μνεία, Μνῆμα, &c. μνηστεύω, &c. vide in Μνάομαι.

ΜΝΙ᾽ΟΝ, ου, τὸ, muscus, alga. Hesych. enim μνία vocari scribit τὰ ἑρύα ἢ τὰ φῦκος, itidemq; Suid. τὰ τῆς θαλάσσης αὐθήματα sive ἑρύα.

Μνιαρὸς, ᾶ, ὁ, muscosus. Oppian. l. 2.

Μνιόεις, εντος, ὁ, idem.

Μνιώδης, εος, ὁ ἢ ὁ, ἡ, idem. Nic. in Alex. μνιώδεα ῥῖα, pro τὰ φύκια τῶν βρύων.

Πολυμνία, (comp.) epitheticῶς, dicitur θάλασσα. Hesych.

ΜΝΟΥ῀Σ, prima lanugo, ut χνοῦς. Hesychio lana tenerrima & mollissima agnorum pullorumque, ac propriè anserum. Suidæ quoq; tener mollisq; pilus, ex Epigr. ἢ μνοῦ χρῶτα τερεινοτέρη.

ΜΟΓΓΟ᾽Σ, opponitur ei qui clara est voce, in Hippiat. (de asino admissario) ἔσω ἢ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρὸς.

ΜΟ᾽ΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna. Poëticum est. Il. δ, Γ᾽δρῶῦ᾽ ὀνίδρωσα μόγῳ.

Μογερὸς, ᾶ, ὁ, laboriosus, ærumnosus: Pro quo & μογεὸς dici traditur.

Μογέω, ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior & perfero. Il. α, Ω᾽ ἐπὶ πόλλ᾽ ἐμόγησα. Sic. & Odyss. ξ. Item simpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore & ærumnis tolero & patior. Od. β, ἢ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Sic & Od ζ & φ. Item labore fessus sum. Od. ω, Ε᾽ξ ἔργων μογέοντες. Item doleo: ut apud Euripid. μογῶ πλευρὰ, laterum dolore infestor.

Μογεῶν, laborare & malè se habere. Demost. Phil. 4.

Μογέω dicitur pro μογέω Ionica & poëtica epenthesi ῾ι, apud Hesych. apud quem pro eodem reperitur & μογένω.

Μόγις, ιος, ἐγγὺς, magno cum labore. Il. φ, μόγις δ᾽ ἐσαγείρομεν ἦμαρ. Vtitur & Plat. l. 1. de rep.

Composita.

Α᾽μόγητος, indefessus. Hom.

Α᾽μογητὶ, sine labore & negotio. Hesych. & Suid.

Βραχυμογὴς, brevi temporis spatio laborans. Hippoc. epid. l. 2.

ΜΟ᾽ΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Demost. χίλιοι μόδιοι. Sic τὸν τοῦ μόδιον, Matt. 5. Marc. 4. Luc. 11.

ΜΟ᾽ΘΑΞ, verna. Hesych. Athen. l. 6 μόθακας ait Spartæ fuisse liberos qui cum civium filiis educari aliq; solerent.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod μόθαξ, verna. Hesych. μόθωνας à Lacedæmoniis vocari ait pueros qui præter liberos domesticos aluntur & educantur, Aristoph. verò schol. & Suid. ingenuorum assecla & pedissequos, hinc & homines viles & servili indole præditos, nugatores & garrulos, molestos. Aristoph. in Equit. Βερέχεθοί τε καὶ κόβαλοι καὶ μόθωνες. Idem in Plut. Διαῤῥαγείης, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος. ¶ Μόθων est etiam species saltationis. Suid. & Poll. l. 4. c. 14.

Μοθωνία, ας, ἡ, ab Hesych. & Etymol. exponitur ἀλαζονεία, insolentia.

Μοθωνικὸς, ἡ, ὸ, insolens ac superbus, apud Plut. in Pericle. ubi Ion poeta dicit τὴν τῆ Περικλέους ὁμιλίαν esse μοθωνικὴν καὶ τὸ ὑπερφυὲς.

ΜΟ᾽ΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. η, Εἵνεκ᾽ ἀδῆς ἐστι, καὶ ἁθρήσῃ ἀκόρεσσε. Il. φ, Τρῶας ἐπ᾽ μόθον ἐμβάλοιεν. Sic Hesiod. πεδιοῖο καὶ μόθου.

Μοιμάω & μοιμύλλω, vide in Μύω. Μοῖρα, &c. in Μέρω.

ΜΟΙΧΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, mœchus, adulter. Aristoph. in Plut. Οἱ δ᾽ ἀλλοτρίους μοιχοὺς ἀμέσως πως παρατίλλετε. Plut. in lib. περὶ δημίας, ὥσπερ μοιχοὶ τὰς ἑτέρων γυναῖκας γαμοῦντες καὶ τῶν ἰδίων καταφρονοῦντες. ¶ Item species quædam tonsuræ indecora ac cinædica. Suid. ex Aristoph. Κρατῖν᾽ ἀεὶ κεκαρμένον μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ.

Μοιχικὸς, ἡ, ὸ, adulterinus. Phocyl. μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. l. 15. μοιχικαὶ ᾠδαὶ, cantilenæ mœchicæ, quales è mœchis cani solent. Dicitur & homo μοιχικὸς, pro mœcho seu in adulteria prono. Plut. de aud. poëm. & de sera num. vindict.

Μοίχος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.

Μοιχίδιος, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Luc. μοιχίδιος εἶμι ἐξ ἔρωτός σοι γνήσιμος.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, seu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: ut γλυκεῖα μοιχαλὶς, Matth. cap. 12. & 16. Et γυνὴ μοιχαλὶς, Rom. 7. Vsurpatur & pro adulterio, 2. ep. Petri c. 2.

Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter sum. Marc. 10. Matth. 5 & 19.

Μοιχῶ, legitur apud Xen. Hell. 1. παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τῶν θαλαττῶν. adulteri modo occupantem mare.

Μοιχάζω, quidam exp. mœchor, apud Suid.

Μοιχεύω, mœchor, adulter sum. Plutarc. ἀπεχομένους γὰρ τοῦ πολυπραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Item activè, stupro, adulterio vitio. Plat. l. 2. de rep. τὴν γυναῖκα αὐτῶν μοιχεύσασθαι.

Μοιχεύεσθαι passivè fœmina dicitur quæ adulterio vitiatur. Ath. l. 13. Et neutraliter, quæ se mœchis stuprandam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera. Plat. in symp. Plut. de discern. adulat. ab amic.

Μοιχεία, ἡ, adulterium. Plutarch. de sera num. vind. & alibi.

ΜΟΛΓΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, bulga, faccus coriaceus, culeus. Xiphil. in Epit. Dionis (de Nerone) μολγὸν τέ τινα ἀπ᾽ αὐδεμιᾶς αὐτῷ νύκτωρ ἀπερεμάσσων ἐνθλίψειν ὑμοῦ ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβλῆσθαι. Poll. l. 10. Tarentinorum lingua scribit μολγὸν vocari utrem è bubulo corio, Aristoph. Μή μοι Α᾽σιανὰς αἰτεῖτε μολγοὶ ἔσοντα. Idem in equit. ἀλλ᾽ ἐὰν τούτῳ πίθῃ μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Vide schol. ¶ Pro ἀμολγὸς etiam dici annotatur.

Μόλγινος, coriaceus. Theodoritus dicit Vulcanum φυσητῆσι μολγίνοις χρῆσθαι, follibus coriaceis uti.

Μόλγις, ητος, ὁ, pro ærumnoso & improbo accipi apud comicos annotat schol. Aristoph. in equit.

ΜΟΛΕ᾽Ω, sive μόλω, venio, advenio. Solon in Eleg. Μηδέ μοι ἀκλαυτος θάνατος μόλοι, mors mea ne careat lacrymis, ut vertit Cic. Tusc. 1. Item eo, vado. Soph apud Plutarch. de aud. poëm. τελαμῶνιοι Κᾶνοι βροτῶν οἱ τοῦδε δέρχθέντες τέλη, Μολῶσ᾽ ἐς ἅδου. Idem alibi, ποῖ μολῶν μολῶ; quò profectus? Exponitur etiam, curro, apud Hesych. Α᾽μολέω autem est præt. μέμβλωκε pro μεμόληκε, ut tradit Eust. Od. ρ, Α᾽λλ᾽ ἄγε νῦν ἴομεν, δὴ γὰρ μέμβλωκεν ὁμῖλος Ἠῶος, i. advenit.

Μολεῖσθαι ponitur pro μολεῖν. apud Aeschyl. in Prometh.

Μολίσκω, idem quod μολέω. schol. Hom.

Μολοῦσιν, vide in αὐτόμολος.

Μῶλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α᾽γχίμολος, ου, ὁ ἢ ἡ, (q. d. è propinquo veniens) propinquus. Vsurpatur ut plurimùm subst. cum præpos. ἐξ: ut Il. ω, ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδοῦν, è propinquo videns. Α᾽γχίμολον, (adverbialiter) è propinquo, vel confestim. Il. δ, Α᾽γχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας. Sic & Od. δ, & alibi apud Hom.

Α᾽ντιμολέω, obvio, vel contra aliquem eo.

Αὐτόμολος, qui sua sponte it & à nullo incitatus, in Epig. Dicitur etiam de milite qui sponte ad alteram partem transit, transfuga. Xen. Pæd. 6. Herodian. l. 5 & 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ. Hesych. ex Soph. Phædra.

Αὐτομολία, ἡ, transfugium, defectio qua quis suapte sponte ad alteram partem tranfit. Thuc. l. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes. Et μολύδην, ejusmodi fruticationem inutilem deputare. Poll. Αὐτομολέω, prodita & deserta mea parte ad alteram mea sponte trãseo. Thuc. l. 3 δύο μὲν δύθς ἠυτομόλησαν. Luc. ἠυτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ad me transfugit. Ταυτομολέω, pro eodem.

Decomp. Α᾽παυτομολέω, transfugio, sum perfuga.

Ε᾽ξαυτομολέω, à parte mea deficiens transfugio. Arist. in Nub.

Παλιναυτομόλος, qui ad eam partem à qua prius ad hostes transierat, redit. Xen.

Ψευδαυτόμολος, falsus seu fictitius transfuga, qui transfugam se esse simulat. Xen.

Ε᾽περομόλιος, ου, ὁ ἢ ἡ, ad quam alterâ tantummodo pars venit. Suid.

Ε᾽κμολέω, exeo. Il. λ.

Ε᾽πίμολος, adveniens, idem quod ἐπιλύδιος. Aeschyl.

Προμολέω, prodeo, progredior. Il.σ, Ἦ ῥα ἵσταντο προμολὼν ὠδόν. Od.ο. Ἐς ὕλην προμολόν.

Προμολή, in ædibus dicitur vestibulum. per quod patet aditus. Apoll. Arg. 1. In montibus autem προμολαὶ dicuntur eminentiæ seu tacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Προσμολέω, adeo, accedo. Soph. in Ajace μέσου τε προσμολὼν στρατηγῶν, quum accessisset ad medium exercitum.

Ὠκυμόλου, qui citò gradicur, cito gradu proficiscens seu progrediens. Suid.

ΜΟΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbum Luc. de conscrib. hist. ὀλίγου μολίβδου ἀνθρώπους ἀποφλῶσαι, ἢ ἄργυρον ἀπὸ κασσιτέρου. Plut. sym. 6. ἀκόνην μολίβδου, cotes e plumbo. Et λίμνη μολίβδου, lacus plumbeus, apud eundem de sera num. vind. Scribitur & μόλυβδος per υ, teste Eust. quæ scriptura in derivatis etiam retinetur.

Μολίβδειος, α, ον, per contract. μολίβδεος, plumbeus. Luc.

Μολύβδινος, seu μολυβδίνεος, idem. Athen. l. 5. Aristot. eth. 5.

Μολυβδώδης, seu μολυβδοειδής, plumbaceus, plumbi naturam referens. Dioscor. l. 5. c. 97.

Μολυβώδης, ους, plumbaceus aut plumbosus: unde fœmin. μολυβώδις, λιθάργυρος. Plin. l. 33. c. 7.

Μολυβδίς, seu μολυβδίδιον, ου, ἡ, globus seu pila plumbea. Plut. Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολίβδαινα sive μολύβδαινα, ἡ, idem ac μολυβδίς, pila seu massa plumbea. Il. ω. Luc. in Lexiph. Μολύβδαιναι appellantur & vasa plumbea. Athen. lib. 5. Dicitur etiam μολύβδαινα metallicum quiddam, de quo Dioscor. l. 5. c. 100. & Plin. l. 34. c. ult. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολιβδουργός, ὁ, opus è plumbo. Athen.

Μολυβδωσις, ἡ, plumbatura, i. ferruminatio quæ plumbo facta est.

Μόλιβος seu μόλυβος sine δ interdum scribuntur: ut Iliad. λ. & in Epigr.

Μολύβδος, plumbeus. Athen. l. 14. Μολυβὶς pro μολυβδὶς. Hesych.

Ἀγκυρομόλιβδον λίνον, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. in Epigr.

Μόλις, vide in Μόλος.

ΜΟΛΟΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, gulosus, γαστρίμαργος. (dici putatur quasi ὁ μόλισπον ἐπὶ τῷ βορᾷ, qui cibi causa venitur aliquò. ut sunt mendici & parasiti) Od. ρ. Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγᾳς ἀμήχανον οὐδῶς: Apud Nicandrum quoq; in Ther. πεδέσασα μολοβρὴ Γίζῃ κἠπαφάσσεται, schol. metaphoram esse vult. ἀπὸ τῶν παπῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολυνόντων pro παπίνη vel etiam μόλις αὐξανομένη.

ΜΟΛΟΘΟΥΡΟΣ. molothurus: herbæ nomen. Nicander in Alex. πόα μέν, ᾗ ὕψι πέλλεται οὔνομα μολόθρου. Hesychius pro perispomenῶς habet μολοθρῦς, dicens esse vel ἀσφοδελὸν vel ὀλόχοινον.

ΜΟΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλις, vix: idem quod μόγις supra. Isoc. ad Philipp. οὐ ἔτεσι δέκα μόλις αὐτῶν ἐξεπολιόρκησαν. Xenophon. μόλις πως, cum quadam difficultate. Theoc. Idyl. 15. μόλις ὑμμιν ἐσάθλω, vix salva ad vos perveni.

ΜΟΛΟΣΣΟΣ, sive μολοσσος, apud metricos pes quidam dicitur qui trib. longis syllabis constat. Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi & Andromaches filio, qui cătulenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitârit.

Μολοσσικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. l. 14.

Μολπή, &c. vide in Μέλπω. Μολόχη, in Μαλάσσω, Μόλυβδος, &c. in Μόλιβδος.

ΜΟΛΥΝΩ polluo, contamino, inquino, conspurco. Theocr. Idyll. 21. ἀπ' ἐμοῦ φύγε, μή με μολυίης, Apocal. c. 3. οἱ τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν.

Μολύνομαι, polluor, contaminor, &c. Synes. ep. 5. ἢ, κέρδεϊ παρ' αὐτῶν ἐμολύνθη, lucro ab his contaminatus est.

Μολυσμός, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentum 2 ep. Cor. c. 7.

Μόλυσπος, εως, ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. Apud Aristot. meteor. l. 4. dicitur levis quædam concoctio parum à cruditate differens.

Μολυντίς, ἡ pudex: quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur.

Μῶλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ ἡ, (comp.) impollutus, incontaminatus. Alex. Aphr. probl. l. 1. ψυχὴ ἀμόλυντος ἔστι τοῦ σώματος. Apud Gal. ad Glauc. ἀμόλυντον φάρμακον, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

Μομφή, vide in Μέμφομαι. Μονή, &c. in Μένω.

ΜΟΝΟΣ, ου, ὁ, solus, unicus, unus. Plut. in polit. præc. Βασιλεύειν μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος ἐν πολλοῖς μεγάλοις Xen. Pæd. 6 μόνος μόνῳ ἐλέχθη. interdum genit. Æschyl. apud Aristoph. in ran. Μόνος γὰρ ἦν ἐκ πολλῶν ὁ δίκαια ἐρᾷ. Aristoph. in Plut. Μονώτατος γὰρ ἦν σὺ πάντων οὗτος, Καὶ τῶν ἡκόντων καὶ τῶν ἀπόντων. Exponitur etiam, singularis, simplex. ¶ Item, desertus, & separatus, sejunctus: Soph. in Ajace, ἐν νέᾳ τροφῇ τρεφθεὶς, σὺ δοίστευμ' μόνος τ' ἀπ' ὀρφανιστῶν, te orbatum, ac destitutum.

Μόνον, solùm, sed summodò, tantùm, cantummodò. Plat. ἀδὲν, ἵνα δὴ ἐγὼ μόνον ἐλέγξω, nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, si modò, Greg. Μόνον μὴ modò ne, i. si modò non, Greg. Græci dicunt ἐ μόνον ἀλλὰ καὶ; item ἐ μόνον, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ, item. οὐ μόνον ὡς, Lat. non solùm, sed etiam. Μὴ μόνον ἐ sive μόνον οὐκ, aut μόνον οὐκί, sive μόνον οὐκ, tantùm non, modò non, ferè, propemodum. Et μόνον οὐχὶ sive μόνον καὶ, pro eodem. Luc. in Tim.

Μόνως, solummodò, randummodò, solùm, tantùm: Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam unicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas Plut. ἡ μονὰς οὐκ ἐκβαίνει τὸν ἑαυτῆς ὅρον, ἀλλ' ἐπιμένει ἐν αὐτῇ διὸ κέκληται μονὰς: ubi videtur à μείνω derivare. In tessera quoq; μονὰς dicitur unum punctum, quod etiam ὄνος & κύων, teste Poll. In divinitate quoq; μονὰς dicitur esse immò & ipse Deus esse μονὰς.

Μοναδικὸς, ἡ, όν, singularis, unicus: & μοναδικὸς ἀριθμὸς apud Aristot. ipse μονὰς, & unitas. Item solitarius: ut μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui juris, suæ potestatis.

Μοναδικῶς, in unitate, vel more eorum quæ monade continentur. Plut. sym. p. 4. Interdum pro solitarie.

Μοναδὸν solummodò, solùm.

Μονάζω, solitarius dego. Hist. Eccl. l. 4. οἱ πλείους γὰρ ἦσαν μοναζοντες, ἔξημον οἰκοῦντες δὲ ἔσκηπτον.

Μοναστὴς, ἡ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius. Greg.

Μοναστικὸς, ἡ, όν, ad homines solitarios pertinens.

Μοναστρία, ας, ἡ, mulier solitaria, in Pand.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, locus ubi homines solitarii degunt,

Μονάσιος ἵππος, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui & κέλης dicitur equus desultorius.

Μοναχὸς, ἡ, ὁ, unicus. Xen. Accipitur etiam pro homine solitario, quales erant olim apud Christianos qui in solitudines, procul à reliquorum hominum consuetudine secedebant, ut cultui divino vacare melius possent. Dionys. Areopagit. in Eccl. hierar. Latini quoque scriptores Ecclesiasticos monachos appellant.

Μοναχικὸς, ἡ, όν, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus, Dion. Areop.

Μοναχῇ, sola parte. Xen. Μοναχῇ, una solùm ex parte.

Μοναχῇ, ut συνταῦθα μοναχῇ, hoc solùm in loco, vel huc solùm modò. Plat. in sympos.

Μοναχῶς, uno tantùm modo. Aristot. pol. 5.

Μονήρης, εος, ὁ ἡ, solitarius: apud Diog. Laërt. μονήρης βίος, vita solitaria. Synes. & μονήρης, δαίμων. Luc.

Μονιὸς, sive μόνιος, ου, ὁ, solitarius, solitudines captans, idem cum μοναστὴς & μονήρης. Call. hym. in Dian. Αἰ δέ κ' ἐγὼ πέρσοις μόνιον δαπτὸν ὑπὸ πέλωρον Θηλέος ἀρδούσῃ. Suidæ quoq; μονιὸς est ὁ μονήλυκος, lupus solitarius vel solivagus. Peculiariter autem μονιὸς accipitur pro porco agresti qui solitarius pascitur. Suid. & Hesych. Sic & in fabula Æsopi μονιὸς ἄγριος. ¶ Μονιὸς Hesychio est etiam monile.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur ut μοναστὴς & μονήρης, Eust. Hesych. autem μονίας est νήφων sobrius.

Μονόω, ῶ, solum relinquo, deseror, destituo.

Μονόομαι, ῶμαι solus relinquor, deseror. Il. λ. Δείδω μή πῃ πάθησιν οἶ Τρῶες μονωθέν. Item cum genit. μονωθεὶς ἐς ἀέρος, ab aëre destitutus, apud Plat. in Tim. Interdum exponitur solus sum. Aristot. eth. 1. c. 7. τὸ αὐτάρκες τίθεμεν, ὃ μονούμενον αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον, quum per se solum est. Dicitur etiam μονωθῆναι οἰκήματος, i. e. liberari, & quasi solitarium fieri: Plat. in Axioch. μονωθεὶς οὖν τοῦ τοῦ σώματος, liberatus hoc carcere.

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa qua quempiam solum relinquimus. item solitudo, singularitas.

Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, idem cum μοναστὴς μονήρης & μονίας. Demetr. Phal. Οὕτω γὰρ αὐτάρκης ἐ μονώτης ἐμοὶ, φιλομυθότερος γέγονα. Dicitur & μονώτης βίος, solitaria vita, apud Arist. eth. 1. c. 8. Μοναχὴ, solitariè. clàm.

Μοῦνος, ου, ὁ, poëticè pro μόνος, solus, unus, unicus, Od. π, δαίμονα σμερδαλέον μοῦνον ἐόντα.

Μουνάξ, seorsum, singulatim, vel solùm Od. τ. Item μουνὰξ μάχη apud Suidam, ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. Et μουνὰξ κτείνειν occidere in ejusmodi congressu: Odyss. λ.

Μοῦνας apud Hesych. καθ' ἑαυτούς, solùm.

Μουνόω, ῶ, solum aut unicum reddo, aut unicum redigo. Od. π, ἡμετέρου γήμειε μοῦνον Κρονίων.

Μουνόομαι, ῶμαι, solus relinquor. Odyss. ο, μουνωθείπερ παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίν.

Composita.

Ἀποπομονόω, ῶ, solum relinquo, solum esse facio.

Ἀποπομονόομαι, ῶμαι, solus relinquor, item excludor. Thuc. ἵνα μὴ ἀποπομωθήσονται τῆς ξυμβάσεως κινδυνεύοντες, si excludantur à fœdere.

Ἐ̓ρημόω, desolo, i. solum reddo, solitudinem affero, item desero, desticuo, unde ἐρημωθὲις, desticutus.
Καζ̓ημόνας, solùm: Thuc. l. 1. item istorsim. Synes. ep. 135. Scribibitur etiam κῆ μόνας.

Μέργνυμι, vide in Ὀμόργνυμι.

ΜΟΡἘΑ, ας, ἡ, morus: arbor quæ alio nomine συκάμινος de qua Dios. l. 1. c. 181.
Μόρον, ε, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebatur τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν: unde οἱ αὐθάδεσι ἐλαίαις dicebantur μορεῖαι, inquit Zeno apud Etym. Pro μόρον scribitur & μῶρον.
Συκόμορος & συκομορέα arbor quam Plin. l. 13. c. 7. ficum Agyptiam appellat: fructum ferens consimilem ficui parvæ albæ, ut testatur Gal. l. 2. de alimentis: ubi & diversam eam esse à sycamino scribit: quamvis Dios. l. 1. c. 182 hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur & συκόμωρος & συκομωρέα. Lucæ 2.
Συκόμορον, τὸ, fructus sycomori: de quo Dios. & Gal. locis citatis.
Συκομορέλιπες, οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris. Dios. l. 5. c. 42.

Μορία, μόρεον, &c. vide in Μέρω.

ΜΟΡΜΥ̓ΡΩ, murmuro: verbum fictum à fluviorum strepitu. Ab Hesych. exp. etiam, inundo. Il. ϱ. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.
Μορμυρίζω, quæ strepitum refero. Suid. & Hesych.
Μορμύρος, piscis de quo Aristot. & Athen. l. 7.
Ἀναμορμυρω, (comp.) cum murmure bullio, bullas cum murmure eructo. Hom. Od. ω. Ῥαῖε ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη.

ΜΟΡΜὨ, ους, ἡ, mulier horrenda & monstrosa facie, ut strix: indeq; pro larva & terriculo accipitur. Aristoph. in Equit. μορμὼ τὸ ῥῆμα, ὁ horrendam audaciam. & Theocr. Idyll. 16. μορμὼ, δάκνει ἵππος. Pro eodem dicitur & μορμών, όνος apud Aristoph. in Acharn. & in Pace, & apud Xen. Hell. 4. Hesych. μορμόνας esse dicit dæmonas erraticos.
Μορμύσσομαι, terreo. Call. hymn. in Dian. Αὐτίκα τὼ κύρλω μορμύσσεται.
Μορμολύττομαι, terreo: ac propriè larvis spectrisq; & similibus terrendis. Xenoph. in Symp. ἀλλὰ τί δῆτα ποτε ἡμᾶς μὴ οὕτω τὲς φίλες μορμολύττῃ ἀπὸ τῶν καλῶν: à pulchris deterres? Sic & Plutarch. Symp. 5. in fine probl. 7. Accipitur etiam pro, formido, metuo. Autor Axiochi, Δειλαλδυάζων τὲς μορμολυττομένες τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hesych. legitur & μορμολύττει quod exp. φοβερίζει, terret.
Μορμολύκειον, sive μορμολυκεῖον, ε, τὸ, larva. Aliquando ita nominantur tragicorum & comicorum personæ. Aliquando terricula & spectra. Luc. in Philopseude, παιδιόθεν τι ἐς ἀσφόδελον μορμολύκειον καὶ γιγαντιαῖον. Apud Strab. legitur & μορμολύκη, itidem pro larva & spectro, ἤτε δὴ λαμία μῦθός ἐστι, καὶ ἡ γοργὼ καὶ ἡ ἐφιάλτης καὶ ἡ μορμολύκη.

Μόρος, &c. vide in Μέρω.

ΜὈΡΟΧΘΟΣ ε, ὁ, morochthus: lapis quidam Aegyptius, quo utuntur linteones ad dealbandas vestes, teste Dios. l. 5. c. 152. Apud Gal. simul. med. l. 9. legitur & μόροξος pro eod.

ΜΟΡΥ̓ΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo. Hom. Od. ν, (de vestimentis Ulyssis) Ῥωγαλέα ῥυπόωντα κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

ΜΟΡΦἨ, ῆς, ἡ, forma. Plerunq; de forma humana quæ & species oris: Od. θ, Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἐπέσσι χέῃσι. Plutarch. ad præfect. indoct. ἀφωνικὴν καὶ θεσπεσίην μορφὴν ἔχοντες. Et metaph. μορφὴ ἐπέων, de venusto & eleganti orationis genere. Od. λ. De forma seu aspectu Plut. in Pericl. αὐτὸς πρὸς μορφὴν σύνετύπωσε. Et de forma corporis & cujusvis rei. Plat. pol. 2. ἀλλὰ πίονζε τὸ αὐτὸ εἶδος ἐς πολλὰς μορφάς. Theoph. Διαφέρουσι τῇ μορφῇ τῇ ὕλῃ. Item μορφαὶ θεῶν, deorum formæ, apud Xen.
Μορφόεις, εσσα, όεν, formosus. Pind.
Μορφόω, ῶ, formo, figuro. Philo de mundo, ὑπερεπὶς θεῷ ἄμορφα μορφοῦν.
Μορφόομαι, οῦμαι, formor, figuror: Galat. c. 4. & Plut. de an. generatione.
Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Hesych.
Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipse formandi actio, seu formæ impressio. Item pro forma & imagine: Hesych. & Suid.
Μορφωτὶς ἡ formatrix. Eurip. in Troad.
Μορφῶμαι formam mentior, concilio formam. Ammon.
Μορφάζω nuto & annuo. Item gestum adhibeo. Xen. in Symp.
Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis quod diversorum animalium motus imitatur. Poll. l. 4. c. 14. Athen. l. 14.
Μορφάνη, formæ lenociniis exorno. Hesych.
Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios calyptram & pedica habentis.
Μορφεύς, filius aut minister somni: ita dictus quòd dormientibus inducat varias formas & rerum simulacra.

Composita.

Ἀγλαόμορφος, ε, ὁ καὶ ἡ, conspicuus forma, luculenta forma præditus.
Ἀγριόμορφος, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens. Orph. in Argon.
Αἰολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.
Ἀμορφος, informis, nulla adhuc forma præditus. Phil. de mundo. Item informis, i. deformis, squalidus, incultus. Luc. Plut. in consol. ad uxor. Comp. & superl. irreg. ἀμορφίτερος & ἀμορφίστατος, deformior, deformissimus. Eust. ex Herodot.
Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plut. in consol. ad ux.
Ἀμόρφωτος, non formatus.
Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens. Eurip. in Bacch.
Διαμορφόω, informo, deformo.
Δίμορφος, biformis.
Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, i. turpis aspectu. Plut. περὶ πολυπραγμ.
Δυσμορφία, deformitas, forma turpis & indecora.
Ἐκμορφόω, deformo, formam exprimo & effingo.
Ἐμμορφος, forma indutus, informatus.
Ἐτερόμορφος, qui alterius & diversæ formæ est. Alex. Aphr.
Εὔμορφος, decorus & insignis forma, formosus.
Εὐμορφία, bona forma, decora & honesta. Luc. in Scyth. Philostr. ep. 38. Eurip. in Andr.
Ζωόμορφος, animalis formam habens.
Θηλύμορφος, qui fœminea forma est. Aristot.
Ἰδιόμορφος, qui propria ac peculiaris cujusdam formæ est.
Καλλίμορφος, pulchra forma decorus, formosus. Eur. in Her. fur.
Λαμπαδοπυρσόμορφος, cujus facies rutilo splendore coruscat: angeli epitheton, apud Naz.
Μεταμορφόω, transformo, transfiguro. Ath. l. 8. Phil. de vita M. l. 1.
Μεταμόρφωσις, transfiguratio, in aliam formam mutatio. Ammon.
Ὀμοιόμορφος, ejusdem formæ, similis formæ. Laërt.
Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip. item versicolor: ut ἱμάτιον ποικιλόμορφον apud Aristoph. in Plut.
Πολύμορφος, multiformis. Aristot. hist. an. l. 8. c. 28. Nonn. in paraphr. Ioann.
Σύμμορφος, conformis. Rom. 8. ad Philip. 3.
Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco.
Συμμορφόομαι, conformis fio. ad Philip. 3. (in Ione.
Ταυρόμορφος, tauri formam habens: ut Ταυρόμορφον ὄμμα. Eurip.
Τέλεμορφος, triformis. Eurip.

Μορφνὸς, vide in Ὀρφνή. Μορφόω, &c. in Μορφή.

ΜὈΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris, propugnaculum. Hesych. Peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo: unde μοσσυνοῖκοι, qui in ligneis turribus sedes suas & domicilia habent. Apoll. Arg. l. 2. Idem μόσσυνα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eod. lib. canens, Αὐτὰρ ὃ ὑψίσῳ βασιλὸς μόσσυνι θακώων, Ἰθάκης πολίεσσι δίκας λαοῖσι δικάζῃ.

ΜὈΣΧΟΣ, ε, ὁ, vel ἡ, vitulus, vitula. Eurip. apud Athen. l. 14. μόσχων πέρενας σάρκες. Hebr. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiam pro bove novella seu tertiæ ætatis: ut apud Nic. in Ther. Ἤτε καὶ ἀέθοργιο κατέρυσεν ἄλσεα μόσχα Πειρηθόνυ, σέρνᾳ δ' ἀθεσφαρωτῦσαι χάλακι. Orpheo autem mensis vocatur μόσχος μονόκερως, tempore intermenstrui, ut testatur Proclus apud Hesiodum in diebus. Eust. verò ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μονόκερων appellari posse existimat. ¶ Μόσχος in arbore quoq; dicitur novellum & tenellum germen, seu ramulus, tenellus: Nic. in Ther. πεμὼν ἀπὸ κλήματος σίδης, Ἣ τὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυανθέα μόσχον. Sunt qui μόσχος interpretentur stolones, alii pampinos: capreolos, claviculos: nonnulli viviradices. Item adjectivè, pro ἁπαλὸς, ut Il. λ. μόσχοισι λύγοισι, teneris vitibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretiosissimum odoris genus quod ex umbilici cujusdam animalis Indici vomica erumpit, ut testatur Aetius in lib. περὶ τροφῶν δυνάμεων. Sunt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hieronymo muscus dicitur & inter pretiosa odoramenta nominatur, lib. 2. adversus Iovinianum.
Μόσχειος, ε, ὁ καὶ ἡ, vitulinus, ut μόσχειος κωδωχος, apud Xen. in Cyneg. lorum vitulinum retinendis & ductandis canibus: & μόσχειος ἱμὰς, lorum seu flagrum è pelle vitulina.
Μοσχέη, sive μοσχῆ, ῆς, ἡ, sub δορὰ pellis vitulina. apud Poll.
Μοσχίας, ε, ὁ, q. d. ad vitulum accedens: ita dicebatur aries triennis. ut Eust. tradit.
Μοσχάριον, ε, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus: Etym. & Hesych.
Μοσχίον, ε, τὸ, vitulus novellus. A Poll. l. 7. accipitur etiam pro agnello recens nato, ut apud Athen. l. 8. Item pro novello germine aut stolone. Hesych. & Suid.
Μοσχίδιον, *itidem* pro novello germine. Aristoph. in Achar.
Μοσχιναῖος, in modum vituli lascivi exultans, Hesych.
Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Nic. in Alex.

Μοσχίων

Μοχδῶ, ſurculis ex arbore demptis ſero, ramis tenerrimis ex arbore avulſis planto. Theophraſt. de cauſ. pl. l. 3. (de palma) τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοχδεύειν καὶ βαβυλῶνα τὰς ἀπαλωτάτας. Sic μοχδεύειν τὰ κλήματα viviradices facere ex ſarmentis. ibidem. Aliquando μοχδεύματα ſunt potius rami tenelli qui ex arbore in humum deferuntur, ut ſunt in oleis taleæ ſeu clavolæ: in vitibus malleoli. Metaphoricè etiam uſurpatur apud Dionyſ. Halicarn.

Μόχδυμα, τὸ, ſurculus qui ex arbore demptus ſeritur. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 17. Exp. etiam plantarium novellum quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theoph. hiſt. pl. l. 2. c. 3. & malleolus, apud Phil. de vita M. l. 1. Item viviradix, propago, apud eundem de mundo.

Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod μόχθος ramus novellus, & peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus, aut palmes. Athen. l. 11. ex Ariſtodemi l. 3. (de Pindaro) τοὺς σκίρροις φησὶν Ἀριστοκλῆς ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμῳ πρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδου κατάκαρπον ἢ καλάμινον ὄχθον. Pro eodem ſcribitur & Ὦχθος, apud Heſych.

Ὄχθη, apud Euſt. & Heſych. itidem q; apud Harpocr. & Suid. ſive ὤχθη, ης, ἡ, apud eundem Suid. & apud Etym. idem cum ὄχθος ſive ὤχθος: propriè de ramis vitis: improprie dicitur etiam de aliis ramis, ut apud Nic. in Alex. uſurpatur de ulmi ramis. ¶ Ὄχθη apud Hippoc. accipi etiam pro ſcroto, ut ὀχέω & ὀχέα, annotatur.

Ὄχιος & ὄχεον, idem cum ὄχθος & ὄχθη. Heſych. Frequentiùs pro ſcroto capitur. Reperitur etiam Ὀχέα, ας, ἡ, in ead. ſignif. Ariſtot. de generat. an. l. 1. c. 12. ὅσοις οὖν φανερῶς ἐστιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι σκέπην διερμηνικὴν, καλεμένην ὀχέων. Eadem ὀχέα ab eodem, l. 1. hiſt. an. c. 13. vocatur ὀχεῖς, unde & Euſt. cum Etym. ὀχεῖον pleonaſmo literæ σ dictum ſcribunt quaſi ὀχεῖον, ab ὀχέω. ¶ At Ὄχιον Hippocrati eſt flexuoſa circa os vulvæ extuberantia, nquit Gal. in lex. Hippoc.

Λακοχέας, ου, ὁ, (comp.) ab Athenienſibus dicitur cui ſemper laxus eſt teſticulorum ſacculus. Luc. in Lexiph. μᾶν σκέπτον φὴς Δίωνα τὸν καθαπύγωνα καὶ λακκοχέαν.

Compoſita ex μοχδέω.

Μεταμοχδέω, tranſplanto: unde Heſych. μεταμόχδευσε, exp. μετεφύτευσε.

Προμοχδέω, plantaria facio, plantaria transfero. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7. & alibi.

Ὑπομοχδέω, clanculum & latenter propago, clanculum novellos ſurculos ſero. Metaph. Eunapius apud Suid ὅτου μὴ ὧδε μένοντες ὑπερμόχδουν τὸν πόλεμον.

ΜΟΤΟΣ, οῦ, ὁ, linamentum ſeu linteum carptum quod vulneribus inditur. Gal. ad Glauc. καὶ λέγε ἔριον καὶ τοῖς καλουμένοις σκιπόδι, ἔπειτα μοτὸν πλατὺ βύειν τὸ τρῶμα. Paul. Aegin. σφιγκτικοῖς, ἢ μοτοῖς πλείοσι χρωμένῳ ἀπ' ἀκμῆς. Scribitur etiam μοτὸν, apud Euſt. Pro eodem invenitur etiam μοτὴ, apud Q. Calabrum, ἐφύπερθε μοτέων, penicillorum vulnerariorum.

Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod μοτὸς ſive μοτὸν, i. linamentum concerptum quod vulneri inditur, apud Aegin.

Μοτόω, ῶ, linamentum vulnerarium indo. Pauſ. Aegin. Heſychio μοτῶσαι eſt πληγῶσαι, citaturq; ex Apſyrt. μοτεῖν τοῖς πλαγιοις. Item penicillo vulnerario indito curo, unde μοτωθῆναι apud Heſych. & Suid.

Compoſita.

Ἄμοτος, ου, ὁ & ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. Item ſimpliciter, inexplebilis, inexpletus, Apoll. Arg. lib. 1. Τοὶ δ' ἄμοτον λῆξαντο ἐπ' ἀρηϊφίλοιο κέλευθα. Iliad. τ, Τῷ δ' ἄμοτον κλαίω πιθέσθαι.

Διαμοτόω, illitum lineamentum vulneri indo, vel potius linamento indito vulnus disjungo, & impedio ne coeat. Paulus Aegin.

Ἔμμοτος (ſub. φάρμακον) medicamentum liquidum quod linteolis concerptis excerptum intra ulcera ejusque ſinus reconditur. Galenus. Ab hoc genere medicamentorum ἔμμοτοι dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἀρθρων, qui ulcere cavo laborant: quòd curationem λαβὼ τῶν μοτῶν deſiderent, ut annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur, quibus μοτοὶ & penicilli inditi ſunt.

Μόν, &c. vide in Μόν.

ΜΟΥΝΥΧΙΑ, ας, ἡ munychia: portus Athenienſium munitiſſimus in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, ſupplicum aſylum. unde apud Poll. ἐφερον εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, ſub. ἱερὸν, ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demoſth. pro Cteſiph. οὐκ εἰς Μουνυχίαν καταφεύγει, non ad Munychiæ aſylum confugiebat. & ad Dianæ aram ſedebat.

Μουνύχιος & ſem. genere Μουνυχιὰς, incola ejus loci, teſte Stephano: qui localia adverbia hæc affert Μουνυχάθεν, Μουνυχάζε, Μουνυχίαζε.

Μουνυχιὼν, dicitur menſis in quo ſacra fiebant Dianæ Munychiæ, menſium Atticorum decimus, ut tradit Hippoc. & ex eo Suidas. Meminit ejus Plutarchus in fine Περὶ ὀκιονης, & in Demetrio.

ΜΟΥΣΑ, ης, ἡ, Muſa, dea cantus: de quarum numero & quæ cuiq; tribuantur, vide Plut. ſympoſ. 9. probl. 14. Od. α. Μέσην δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλὴ, Θρῄκιον. Et μέσαι δεκατέσσαρες, apud Athen. l. 4. Bonarum etiam literarum præſides eædem credebantur & humanitatis: Plut. in Rom. οὔτε μισῶν οὔτε φοβούμενος ἐπιδεὴς ἀνὴρ. Aliquando accipitur pro ipſo cantu: Plut. ſympoſ. 1. τὸν Κύκλωπα μέσης δύφωνος ἰαύσαι φησὶ τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Herodian. l. 4. πάσης τε δὴ μέσης ὄργανα παντοῖα διακεκριμένα ποικίλον ἦχον ἐργάζεται, omnifaria muſica inſtrumenta. Suid. & Euſt. à μόω, ῶ, (quæro) derivant: quoniam eſt πάσης παιδείας αἰτία: quod etymon ſequitur & Plato in Cratylo. Plutarch. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait μέσους vocatas quaſi ὁμοῦ δὲ ὄντων ἀεὶ τῶν φιλαδελφίων οὔσας: alii quaſi ὁμιούσας dictas volunt, quòd uno nexu omnes diſciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Euſeb. verò παρὰ τὸ μυεῖν, ſignificante διδάσκειν & παιδεύειν.

Μουσικὸς, ἡ, ὁ muſicus, ut μουσικὰ ὄργανα apud Demetr. Phal. & μουσικὸν ὄστον, tibi ad faciendos muſicos modulos apta, Plut. ſympoſ. 4. Item μουσικὸς, qui canit, canorus: item, arſis canendi peritus: Plut. de ſera numinis vindicta. περὶ μουσικὸν ἀκούσας τῶν πολεμικῶν ἀρχαιοτάτων ἀρμονιῶν, Ariſtoph. in Veſp. κἀστὶ σοφὸς καὶ μουσικὸς, vir ſapiens & muſicus, ſeu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος καὶ σοφὸς vel περὶ π. Athen. l. 4. Potè etiam accipi pro φιλόμουσος, muſices amans: ut apud Iſoc. μουσικὴ πόλις, urbs literarum amans. Et τὸ μουσικὸν, muſica, muſicæ modulandi, Xen. Pæd. l. 1. Μουσικὴ, ſub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, muſica, ſeu muſica ars, ſcientia modulorum concinnorum: Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας, & alibi.

Μούσικως, muſicè, ſecũdum modulos muſicos, muſicis modulis. Plut. de orac. Pyth. Item concinnè, ſcitè, eleganter. Iſo. in Soph. Et μουσικώτατα, doctiſſimè. Ariſtoph.

Μουσικεύομαι, muſica ratione tempero cantica & modulor. Ath.

Μουσεῖος, ου, ὁ, muſicus, idem cum μουσικὸς. in Epigr.

Μουσεῖον, ου, τὸ, muſæum: locus muſis & ſtudiis deſtinatus: vel locus ubi muſæ colebantur, & reſponſa ab eis reddebantur, Plut. Item μουσεῖα, feſtum in honorem Muſarum. Poll. l. 1.

Μουσίζω, cantu contendo. Theoc. Idyll. 8.

Μουσίκτης, ου, ὁ. apud Heſych. idem cum μουσικὸς, ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, numeris modulisq; muſicis exorno & venuſtius reddo. Apud Philoſtr. μεμούσωται, ſonitum edit aut edidit, concentu reſonat. Phraſis quoq; μεμουσωμένη dicitur concinna & elegans, ad muſicos modulos concinnitate proximè accedens: Plut. in Pericl. Dicitur vero aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus eſt. Plut. ad Colot.

Compoſita.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, muſis non initiatus, muſicorum modulorum imperitus. Plut. de orac. Pyth. Item cantandi imperitus. Epigr. l. 2. & apud Baſil. & apud Plut. in ſymp. 4. Plerunq; capitur pro indocto & rudi, & qui nec muſicam nec literas callet: & general. pro imperito cujusvis rei. Ariſtoph. in Veſp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Item inſulſus, illepidus, ruſticus. Plut. ſymp. 4. Ἀμούσως, imperitè, inſcitè, illepidè.

Ἀμουσία, imperitia, item inelegantia. Apud Plat. pro diſcrepantia muſicorum modulorum & ἀμουσία poni traditur.

Ἀπόμουσος, à muſis alienus, idem cum ἄμουσος: Eurip.

Ἐμμουσος, muſicus. & τὸ ἔμμουσον, ex muſica compoſitum, ſeu muſicos modulos in ſe habens.

Ἐμμούσως, muſicè vel muſarum inſtinctu, Euſt.

Εὐμουσία, muſica elegantia, muſicus lepor. Iulian.

Εὐμούσως, eleganter, eruditè, Plut.

Καλλιμουσόω, ῶ, numeris & modis exorno, & venuſtius reddo. Greg.

Πολύμουσος, multum in muſis verſatus: Plut. ſymp. 8.

Ὑομουσία, muſa porcina, cantus ſuum grunnitum referens. Ariſtoph. in Equit. θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτῆς.

Φιλόμουσος, muſarum amans vel muſices, Xen. Pæd. 1. Item qui ſtudiorum humaniorum ſeu politioris literaturæ amans eſt. Plutarch. ſymp. 8. οἶμαι δὲ σε πιθέσθαι καὶ φιλόμουσον ὄντα καὶ πολύμουσον ὁρᾶν.

Φιλομουσία, muſarum amor ſeu muſices amor.

Φιλομουσέω, muſas ſeu muſicam amo.

Χρησμουρέω, ῶ, Dicebantur χρησμουρεῖν qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant. Athen. l. 14.

ΜΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, moleſtia, vel ærumna. Paul. ad Theſſ. 1. c. 2. μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον, laborem noſtrum ac ærumnam. Phil. de vita M. l. 1. ἐκ ἔστι μόχθος ἢ πόνος ὃν Ἕλληνες. Theoc. Idyl. 16. Ἀλλ' ἴσθι καὶ δὸ μόχθος ἐπ' ἀρότοις κύμασι μετρεῖν.

Μοχθηρὸς, ά, όν, laborioſus, Heſych. Item ærumnoſus, calamitoſus, miſer. Ariſtoph. in Plut. Item malus, improbus. Plut. ſymp. 7. Ariſtoph. in Plut. Item vitioſus: ut μοχθηρὸς χυμὸς, ſuccus vitioſus. Gal. l. 1. ad Glauc.

Μοχθηρῶς, malè: unde μοχθηροτέρως ἔχειν, pejus ſe habere. Plat. l. 1. de rep.

Μοχθηρία, ἡ, malitia, improbitas. Demo. de malè gesta leg. Idem pro vitio. Arist. eth. 5. c. 1. & eth. 9. c. 4.

Μοχθήρης, ες τ. ὁ, laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alex.

Μοχθέω, laboro. Thuc. l. 2. Item efficio, effectum do. Aristop. τῶν τε οἱ θεράποντες μοχθήσωσι, Eurip. μοχθεῖν πόνον, axantlare laborem. Interdum, laboribus & ærumnis premor, Eurip. apud Athen. l. 13. Μοχθεῖσι μόχθος δύσπαις συνεκπόνει.

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Aeschyl. in Prometh.

Μοχθίζω, laboro, afflictus sum. Il. β, Ἔλκει μοχθίζοντα.

Composita.

Ἀγονομόχθων, mulus seu mula, Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Ἄμοχθος, ε, ὁ ἡ, laboris & ærumnarum expers.

Ἀμόχθη, citra laborem. Suid. Ἀμόχθη, idem. ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum gravibus laboribus conjunctus. in Epigr.

Ἐκμοχθέω, exantlo. Apud Plut. συνεμόχθησαν δεσμοῖς, exponi, in vinculis versari sunt.

Ἔμμοχθος, laborum & ærumnarum plenus: vel qui in laboribus & ærumnis versatur. Eurip.

Ἐμπεδομοχθέω, constanter & perpetuò laboriosus. Pindar. in Olymp.

Εὔμοχθοι, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Ἡμιμόχθης, semimalus. Plat. l. 1. de rep.

Κακόμοχθος, in vanum laborans.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus. in Epigr.

Λιγύμοχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in Avib.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus & ærumnis conjunctus, ærumnosus: ut πολύμοχθος Ἄρης, Eurip. in Phœn. Item laboriosus, ut πολύμοχθοι ἄγκελαι, apud Orph.

Προμοχθέω, priùs affligor Eurip. in Suppl.

Ὑπομόχθης, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθης, malorum seu improborum amans: vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

Μοχλός, vide in Ὀχλόω.

ΜΥ, est nomen literæ quam à Democrito vocatam esse μῶ testatur Eust. ¶ Est & vocula quæ pro flebili sono posita invenitur apud Aristoph. initio equitum.

Μυζακίζω, literam μ nimis crebrò itero. unde μυζακισμὸς frequens literæ μ iteratio.

Μύζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύαξ, vide in Μῦς. Μυᾶν, in Μύω. Μυγμὸς, in Μύζω.

ΜΥΔΑΖΟΜΑΙ, averfor, abhorreo ab. Nic. in Alex. Αὐτὰρ ὁ ναυσίοις ἐμυδάλιξε δάϊξε.

ΜΥΔΑΩ, ῶ, F. ήσω, nimio humore & uligine vitior, præ nimio madore putresco. Philo de mundo, λίθων οἱ κρυσταλλοπαγεῖς ἅρ' ὑ μυδῶσι καὶ σήπονται, nónne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et apud poëtam, μυδώσα δὲ δόκ ἀχροὸς ἔβρεε λάχνη, putrifica uligine vitiata.

Μύδησις, est quum aliquid nimio humore vitiatur. Dioscor. l. 1. c. 6. & alibi. De oculis in primis dicitur, eorumq; præsertim palpebris quæ adipe tumentes humorem assiduè emittunt: ut apud Dioscor. ὡσὲ τὰς ὑφ' ἁλμυρῆς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, ad superfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος, humidus, uvidus, madidus. Hesiod. in Erg. χρῶτά τε μυδαλέον θείη. Item nimio madore vitiatus, putris ex nimia uligine. Apoll. Arg. 2. Μυδέεις idem: apud Nicand.

Μυδαίνω, putrefacio. Propriè nimio madore & uligine putrefacio, σήπω. Hesy. Pro humecto videtur usurpare Apoll. Rhod. Arg. l. 3. Ἧ ἐς ὃ μυδήνας τόδε φάρμακον ἠὲ τ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τέον δέμας.

ΜΥΔΡΙΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur & dilatatur, aciesq; ejus hebescit, ut tradit Cellus l. 6. c. 6. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

ΜΥΔΡΟΣ, ε, ὁ, quidam exp. ferrum ignitum. Alii, globus candens, massa candefacta seu ignita: Strab. l. 6. ἀνεωγμένων τῶν τῶν συμμάτων δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδροι καὶ ὕδατα ἐκπίπτει. Proeo Aristot. dicit μύδροι ἀμφίπυροι. Sic & apud Diog. Laërt. l. 2. Ἀναξάγορας ἀστέρειαν κεκλῆσθαι, διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε ἀμφίπυρον. A philosophis sol etiam dicitur μύδρος, ut scribit Luc. unde ἀμυδρὸς. Etym.

ΜΥΔΩΝ, caro fungosa in ulcere fistuloso, in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll.

ΜΥΕΛΟΣ, ὁ, medulla: Il. χ, ἐξ ἐπὶ γένασι πᾶσιν Μυελὸν οἷον ἔδωκε καὶ οἷά πίονα δημόν. Il. υ, μυελὸς ὥστε Σφονδυλίων ἔκπαλλε. At Sophoc. in Thrach. & alii tragici μυελὸν λοβοῦ vocitarunt cerebrum: quòd turpe putaretur nominare τὸ ἐγκέφαλον. Hom. verò Od. β. ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniam vires corpori addunt: ut ὁ μυελὸς τοῖς ὀστοῖς. Apud medicos est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis: h. e. ipsum cerebrum. & μυελὸς ῥαχίτης, medulla spinalis, per rachin totam descendens: item νωτιαῖος, διαχύσεως & ψοΐτης. Etym. deducit à μύω.

Μυελόεις, ες τ. ὁ, medullæ plenus, medullosus. Od. ι.

Μυελώδης, ες, ὁ ἡ, medullæ speciem gerens, ad medullæ naturam accedens.

Μυελόω, ῶ, medulla impleo.

Ἀμύελος, ε, ὁ ἡ, (*comp.*) carens medulla.

ΜΥΕΩ, ῶ, F. ήσω, propriè est doceo ea quæ ad res sacras seu divinas pertinent, instruo in sacris, initio. Quidam interp. (ex Eusebio lib. 2. de præpar.) honesta bonaq; doctrina instituo: Plut. in lib de exilio, (de Eumolpo) ὃς ἐν Θράικης μείζοσιν ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. factum dicitur ex μύω, quoniam τοῖς μύουσι necesse est μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηται, Eust.

Μύεσθαι, ἔσθαι, initior sacris, instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Luc. in Scytha. ἐμυήθη μὲν βαρβάρων Ἀνάχαρσις. Et cum accus. Aristoph. in Plut. καὶ σὺ τὰ μεγάλα; Item generaliter, doceor, instituor. Plat. in sympos. τῶν μὲν ἐν ἐρωτικοῖς, ὦ Σώκρατες, ἴσως κἂν σὺ μυηθείης.

Μύημα, τὸ, q. d. initiamentum. Item id quod docetur is, qui sacris initiatur. Areth.

Μύησις, εως, ἡ, initiatio. Hesych.

Μύστης, ε, ὁ, mysta: qui initiatur sacris, seu initiatus est. Exponitur etiam, sacra discens, item mysteriorum peritus. Plut. in Alcib. τὰς δ' ἄλλας ἑταίρας παρεῖναι καὶ μυεῖσθαι, μύστας φοσαγορδομῦσας. Apud eundem in ejusdem vita, ἱερεῖς ἢ καὶ μύστας ἢ μυσταγωγὰς ἀναλαβών. Exponitur etiam, discipulus & conscius mysteriorum, item μυσταγωγὸς apud Don. Areop.

Μύστις, ιδ ὁ, ἡ, quæ initiatur sacris, sive initiata est. Apud Greg. μύστιδες quidam interpr. conscias mysterii. In anthol. epigr. lib. 5. μύστις μολπὴ, mysticum carmen.

Μυστήριον, ε, τὸ, mysterium. Exponitur etiam, arcanum ad aliqua sacra pertinens, res arcana & paucis cognita neque communicanda nisi initiatis. Herodia. l. 8. καὶ νῦν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον ὃς ἐστὶ τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, i. servato etiam militari jurejurando, quod est unum Romani principatus mysterium sanctissimum.

Μυστηριώδης, ες, ὁ ἡ, cui subest mysterium, qui sit cum aliquo mysterio, mysticus. Plur. de loquacitate, καὶ τὸ ἄγιον καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς.

Μυστικὸς, ε, ὁ, mysticus, cui subest mysterium. Apud Poll. μυστικὴ ἡμέρα. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τις καὶ ἀπόῤῥητος ἔτος ὁ λόγος. Et τὰ μυστικὰ, quæ & μυστήρια apud Thucyd.

Μυστικῶς, mysticè, cum mysterio. Greg.

Composita.

Ἀμύητος, ε, ὁ ἡ, non initiatus, profanus. Luc. de salt. σεμνὸν ἄξιον τῶν ἀμυήτων σύνεσιν. Plut. de def. orac. οὐδὲν τῶν βεβήλων καὶ ἀμυήτων, nemo è profanis nec initiatis.

Ἄμυος, ε, ὁ ἡ, idem quod ἀμύητος, Dion. Areop.

Ἱερομύστης, ε, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacra mysteria tradit, sacrorum præfectus & antistes, mysteriis & tribus sacris præest. Suid. Apud Areop. ἱερομύστας, theologi primi qui ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. Philopon.

Χριστομύστης, qui Christo seu Christianis sacris & Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

ΜΥΖΩ, claufis labris quendam ex naribus sonum emitto, qualis est gementium. Exponitur etiam, musso sive mussito: ut apud Aristoph. in Thesmoph. τί μύζεις; παύτω πεποίηται κωλύς. Sic apud Plut. μύσας τῷ λογισμῷ, secum musans inter reputandum facinus. Apud Aristot. de anim. lib. 4. μύζει καὶ τρίζει μᾶλλον ἀφίησι. exp. mutit & strider. Idem l. 8. μύζων καὶ τρύζων. ¶ Item fugo. Xen. ἀναβ. l. 4. ἔφθασαν δὲ, εἴπερ διψῶν, λαβόντες εἰς τὸ στόμα μύζειν τοὺς κάλαμους.

Pertinentia ad μύζω, in priori signif.

Μυγμὸς, ὁ, sonus qui labiis occlusis ex naribus emittitur, qualis est gementium: unde exp. etiam στεναγμὸς. Potest etiam exponi mussatio seu mussitatio. Vsurpatur ab Arist. de piscibus hist. an. l. 9.

Μυχθίζω, exp. suspiro, ingemisco: unde apud Aesch. in Promet. ἀναμυχθίζομαι, pro eodem. Ab Hesychio & Suida exponitur, irrideo.

Μυκτὴρ, Μύττω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἐπιμύζω, (*comp.*) suspiro summissè, compressis labris gemo, & ita ut gemitus vix exaudiri possit. Ilia. δ, αἰ δ' ἐπὶ μύξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.

Ἐπίμυξις, suspirium tale, seu gemitus talis.

Pertinentia ad μύζω. i. fugo.

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, fugo. Plut. de Demost. loquens φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ φρυγίδι, μυζήσας ἀπῆλθε.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω seu μυζέω Suid. & Eust.

Ἐκμυζέω, exuo, fugo. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐκμυζῶντες, ἐλκομεν τὸν οἶνον.

Ἐκμυζάω, ῶ, idem quod ἐκμυζέω, exugo. Il. δ, Αἷμ' ἐκμυζήσας.

Lucia

Luc. in Tim. συμυζήσαντες μυελόν. Et apud Dioſc. δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα.

Ἐκμύζησις, exactio, i.e. ipſa exugendi actio, vel ſuctio, ſeu ſuctus, Dioſc.

Μαζός, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΜΥ῀ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, dictum, oratio, ſermo, colloquium. idem quod λόγος. Il. α & θ, ποῖον τὸ μῦθον ἔειπας; Od. τ. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Il. τ, τέλος μύθῳ ἐπιθεῖναι, dicendi finem facere. Od. δ. μῦθον πλεῖν, efficere quæ dicta fuerunt. Plat in Tim. ὥστε καὶ τόδε τὸ εἰκὸς μῦθον ἀποδεχομένους περὶ μηδὲν ἧττον πέρα ζητεῖν, Cic. interp. ut ſi probabilia dicentur, nihil ultra requiratis. Frequens eſt οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, non eſt meus hic ſermo apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Item μῦθος, fabula, i. quæ paſſim dicuntur: ut μύθους Αἰθαλίδας. quæ vulgò de Aethalide dicuntur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. τὸ δ' μύθος, ut eſt in proverbio, ut ferunt. Interdum pro fabula, i. pro ſermone ficto & falſo, veritatem tamen adumbrante: de quo fictionis genere vide Ariſtot. περὶ ποιητικῆς, & Aphth in progymn. hinc ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et μῦθον ἀληθείας, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëtarum ſcripta μῦθοι dicuntur (ut & fabula apud Lat.) ut apud Athen. l. 5. ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Trojano. ¶ Item μῦθος, conſilium. Il. α, Ἥ ῥ' ἐγὼ μὲν δὴ ταῦτ' ἐμὸς ἐπέλπετο μύθος Εἰδήσειν, reſciturum omnia mea conſilia. ¶ Item ſeditio, factio, ſtaſis, ut exp. Od. φ, Οὐδέ πιν' ἄλλον Μῦθον ποιήσασθ' ἐπιχείσιν ἐδωδάσθε.

Derivata à μῦθος, verbum, &c.

Μυθέομαι, dico. Il. λ, Ζεύς με πατὴρ ταῦτ' εἶπε τ' ἐν τοῖσδε μυθήσασθαι, Aliquando ſignif. effor, vel narro: ut Od. ψ. αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, ἅσσ' ἐπικόσσω. Interdum, confabulor, colloquor Apoll. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦσιν, inter ſe fabulabantur.

Μυθητής, οῦ, ὁ, orator, ſuſurro. Exponitur etiam, γοητιαστής. Fuſt. ex Anacr. Μυθητῆς, idem. Heſych.

Μυθέσκομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ, Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, dicitabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theoc. Idyll. 21. Τοιάδε μυθίζοισα πρὶς ἑὸν ἔπλυνε κόλπον. Exponitur etiam muſſito, apud eundem ibid. κέλεσε μυθίζοισα.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico. Orph. in Arg. ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρόσι μυθίζοιο, ut vaticinaretur.

Compoſita.

Ἀκρατόμυθος, ου, ὁ ἡ, verba ſine judicio & ſine delectu funditans. Il. β. Exponitur & ſimpl. multiloquus.

Ἀμύητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non poteſt. Demoſt. Phil. 1. in & Mid.

Ἀπομυθέομαι, ῆσομαι, interdico, prohibeo, vel dehortor, diſſuadeo. Il. ι, . μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πάντ' ἀπομυθέομαι.

Βραχυμυθία, ἡ, breviloquentia.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: unde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eurip. in Oreſt.

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur qui vel quæ in ventre dæmonem habet reſponſa interrogantibus dantem: magus & ariolus: apud Græc. bibl. interpr. Galen. vult apud Hippoc. ita appellari eum qui cluſo ore loquitur, quod ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia, ſeu verba vana. Heſych. & Suid.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor: apud eoſdem.

Ἐκφερομυθῶ, effero in vulgus, vulgo, diffulgo. Baſil. κλέπτης γὰρ ὁ ἀλήθειαν, καὶ τὰ ἡμέτερα συμφερομυθῶν ὡσεὶ τὰς ἑαυτῆς ὑποφήτας.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi & conſtantis eſt ſermonis. Nonn.

Ἐπιμυθέομαι, inſuper dico, vel ſuadeo.

Ἐχέμυθος, qui cohibere ſe novit quominus loquatur, taciturnus. Syneſ. de inſom. & ep. 137.

Ἐχεμυθία, taciturnitas, ſilentium. Plut. περὶ ἀδολεσχίας. Syneſ. ep. 142.

Ἐχεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Heſych.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis & loquendo audax & temerarius. Pind. in Olymp.

Ἰσομυθοῦντες, Heſych. ſunt ἀκριβολογοῦντες.

Ἰχνομυθία, eidem. H. & Suid. eſt λεπτολογία.

Ἰχνομυθοῦντες, nimis ſubtiliter & exactè verba exquirentes: apud eoſdem.

Λιγύμυθος, qui ſtridula aut canora voce loquitur: luſciniæ epith. apud Ariſtoph. in Avib.

Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ὀλιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor, adhortor, Iliad. ι, Καὶ δ' αὖ τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησάμην Οἴκαδ' ἀποπλεῖαι, conſuluerim ſeu ſuaſerim. Item commonefacio, verbis flecto. Ariſtoph. in Veſp. λόγοισι παραμυθήμενος, verbis commonefaciens. Item conſolor. Thuc. l. 2. τὰς πόλεις καὶ τοκέας ὅστις πάρεστε, σὺν ὀλοφύρομαι μᾶλλον ἢ παραμυθήσομαι, non deploro magis quàm conſolabor. Herodia. l. 6. ἐφ' οἷς ἐλελύπητο, παρελυπεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, conſolabatur mœſtitiam eorum pecuniis elargiendis. Item verbis mulceo & ſedo. Plut. τὸν Λακεδαιμονίων φάσιν παῦλα ἐπαδῶν καὶ παραμυθήμενος Exponitur etiam, medeor, ſarcio, apud Baſil. & Hermog.

Παραμυθητὴς, conſolator. Heſych. Παραμυθητικὸς, qui conſolari poteſt aut ſolet, conſolatorius. Ariſtot. eth. 9.

Παραμυθία, ας, ἡ, exhortatio & demulcentia. Plat. in Phæd. Eſt etiã figura orationis molliens quoad aſperius dictum eſt. Hermog. Item quod confirmationis & ſubſidii loco adhibetur rei dubiæ. Plut. de orac. Pyth. Item conſolatio: vel etiam ſolatium, ſolamen. Syneſ. ep. 57. & 79.

Παραμύθιον, ου, τὸ, mulcimentum, placamentum. Plato, l. 11. de leg. Item ſolatium, ſolamen. Thuc. l. 5. Plat. pol. 1.

Decomp. Ἀπαράμυθος, qui verbis flecti & perſuaderi nequit: ferox. Dicitur & de brutis. Eurip. Ἀπαραμύθητος, idem. Item inconſolabilis, ſolatium non admittens. Ἀπαραμύθητον dicitur id in quo figura illa quæ παραμυθία dicitur, non adhibetur. Hermog. Ἀπαραμύθητος, ita ut flecti verbis nequeat. Plat. de leg. l. 5. Item inſolabiliter: apud eundem de leg.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix poteſt, ſeu qui hortamenta & ſuaſiones vix admittit. Plat. in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis: apud Plut. (de leg l. 11.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti & placari poteſt. Plato

Ποικιλόμυθος, cujus ſermo varius eſt, vel vario diſtinctus lepore: facundus, diſertus Nonno.

Πολύμυθος, verboſus, loquax. Theoc. Idyll. 23.

Προσπομυθέομαι, alloquor. Apoll.

Σεμνομυθέω, ῶ, cum gravitate loquor, ſeu cum faſtu inſolentiaque. Eurip. in Hippol.

Ὑπομυθέομαι, prædico. Apoll. Arg. 2.

Ψευδομυθία, mendacium, falſum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falſa ſeu mendacia loquor, mentior. Heſych.

¶ *Derivata ex μῦθος, fabula.*

Μυθώδης, εος, ὁ ἡ, fabuloſus. Iſoc. in Panath. Plut. de ſolert. an. Τὸ μυθῶδες, fabuloſitas. Plut. de aud. poëm.

Μυθικὸς, ή, όν, fabularis: Athen. l. 13. Plut. ſymp. 1.

Μυθάριον, τὸ, fabella. Plut. de aud poëm.

Μυθεύω, fabulosè narro, fabulosè fingo. Μυθεύομαι, fabulosè narror, &c. Luc. μεμύθευται λόγος παλαιός.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabuloſa, fabula. Plut. de aud. poëm.

Compoſita.

Ἄμυθος, fabularum expers: in quo nullæ ſunt narrationes fabulosæ. Plut. de aud. poëm. οὐκ ἴσμεν ἄμυθον ἀεὶ ἀψοῦδῆ ποίησιν.

Ἐπιμύθιον, τὸ, affabulatio: id quod fabulæ narratæ ſubjungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progym.

Ἐπιμυθεύω, ſive ἐπιμυθέομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabuloſæ narratiunculæ.

Προομύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula ad mores informandos & vitæ uſum accommodata. Aphth. in progymn.

Φιλόμυθος, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabularum. Diony. Φιλομυθέω, libenter fabulor. Syneſ. ep. 105. (ſ. Long.

-ΜΥΙΑ, ας, ἡ, muſca. Il. ε, Ἥ ὑπὲρ μεγάων ἀδινάων ἔθρεα πολλά. Vide μύας ἐγκώμιον, apud Luc.

Μύνδα, ſeu μύινδα, luſus quidam puerilis, dictus & μῦα χαλκῆ, ſecundum quoſdam. Vide Poll.

Compoſita.

Ἀπόμυος, ου, ὁ, apud Pauſ. in Eliacis cognominatus ita fuit Jupiter, quaſi abactor muſcarum.

Κυώμυια, ας, ἡ, muſca canina. Phil. de vita M. Metaph. pro impudente & audace accipitur, tum alibi tum in epigr. ¶ Eſt & herbæ nomen quæ & κυωπίδιον. Pro κυώμυια dicitur & κυώμυια, verſo o in α. Il. φ.

-ΜΥΚΑΩ, ῶ, mugio: boum proprium. (ſ. factum per onomatopœjam παρὰ τὸ μῦ λέγειν.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, aſinis, nec non aliis tàm inanimis quàm animatis quæ mugitum boatumq; quendam reddunt. Il. φ, μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Il. μ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. Vide μυκάομαι quod ſequitur.

Μυκάομαι, ήσομαι, mugio, boo. Theoc. Idyl. 19. Αὐτὰρ ὁ μειλίχιον μυκήσατο. Ariſtoph. in Ran. Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ κἀμυκᾶτο γε. Plut. de Deo Soc. τὸν ἦχον μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους.

Μύκημα, mugitus, boatus. Plut. de ſolert. an. μόχθος μύκημά τι τὸ βρύχυμα ποιοῦντες ὄμοιον. Pro eodem dicitur & μυκηθμός. Od. μ, Il. σ, & μύκησις. item μύκη, Apoll. Arg. l. 4.

Μυκητὸς, mugiens. Theoc. idyll. 8.

Μυκηταὶ σεισμοὶ, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram, Ariſtot. de mundo.

Compoſita.

Ἄμύκητος, ου, ὁ ἡ, expers mugitus ſeu mugituum. Epigr.

Ἀπομυκάομαι, mugio.

Βέμυκοι, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes (unde & illæ pro tauris Deo ſacris habentur quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur.) Ariſtot. in probl ſect. 25.

Ἐμύκησε, valde ſeu vehementer mugiens. Il. ψ. Od. ο,

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande rudens: aſini enim epithetum eſſe dicitur.

Παραμυκάομαι, reboo, mugio.

Τανυαμύκης, mugitus ſuos longè protendens: ſeu intensè & vehementer mugiens. in Epigr.

ΜΥ΄ΚΗΣ, ητος, vel εος, ὁ, fungus, apud Dioſc. l. 4. c. 83. Gal. de aliment. faculț. l. 2. c. 69. & apud Athen. l. 2. ¶ Item clavus oleæ qui & fungus Latinè dicitur, Thophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 6. ¶ Item fungus ellychnii, quod eſt inter futuræ pluviæ præſagia. Ariſtop. in Veſp. & Theophr. in ſignis tempeſt. & Aratus, ἢ λύχνοιο μύκητες ἐγείρονται θεὸς μύξαν Νύκτωρ σκοτίῳ. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi ſimile vaginam tegebat: unde apud Herodot. ὁ μύκης τῆς κώλικος τῆς ξίφεος ἀποπίπτει. ¶ Item membrum virile, Heſych.

ΜΥ΄ΚΑΙ ſive μύκλοι, Heſych. nigræ lineæ quæ in aſinorum collis & pedibus ſunt. Etym. μύκλον eſſe dicit rugas & plicas in aſinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur & veluti duplicatur. ¶ Μύκλοι Heſychio ſunt etiam libidinoſi & laſcivi homines, ſalaces, apud Lycophr. à Myclo quodam tibicine, qui fuerit libidinoſus. vide ſchol.

Ἑνυεάμυκλος (comp.) ab Heſych. exp. qui eſt novem annorum, robuſtus & validus. Callim. Ἕστιν μοι Μάγνης ἐνεάμυκλος ὄνος.

ΜΥΚΤΗΡ, ῆρος, ὁ, naris, meatus odorandi: Gal. ad Glauc. l. 1. ἔστι δὲ ἑξῆς τῆς μυκτῆρος ἔστι ὃν δεξιὸν ῥυῆσται τὸ ὦμόν. Idem, τὰς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, nares obſtruere, ſic apud Ariſtot. hiſt. an. l. 1. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῦσαι. ¶ Item naſus: ut ἐπὶ μὲν ὁ μυκτὴρ δηλοῖ θρασύ, in duas partes diviſus eſt naſus. Plerunque metaphoricè uſurpatur, ut & Lat. naſus, pro irriſione. Luc. ὅταν μήτις ἐρωνείαν φῇ ἢ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν θεὶς εἶναι τῷ ἐπαίνῳ. ¶ Item proboſcis elephantis: apud Ariſtot. de part. an. l. 2. Euſt. derivat à verbo μύξω, quod exp. τῷ φωνῷ ἢ ῥοῇ τοιχέα ὑπερωῶ, item μεμυκὼς χάλκεος ποιὸν ἦχον ἀφῆκε τρόπον ἀπηλῶ. Etymol. vult eſſe dictum à μύζω (pro quo quidam renonunt μύζω) vel παρὰ τὸ μύξαν δι' ὠτῶν ἐξιέναι: aut etiam ἀπὸ τῆς μύξης πινὰς ἐφ' ἑαυτὸ ἔχειν, i. e. πόρος Quidam ſuſpicantur potius factum eſſe ex μύπω vel μύπομαι, ut μυκτὴρ ſit pars corporis quam quis μύπει.

Μυκτηρόθεν, è naribus. in anth. epigr.

Μυκτηρίζω, naſo ſuſpendo, ſubſanno, irrideo: unde paſſ. ad Gal. c. 6. θεὸς ὁ μυκτηριζόμενος.

Μυκτηρισμὸς, ὁ, ſubſannatio, irriſio.

Σμυκτὴς pro μυκτὴς, ut σμικρὸς pro μικρὸς, apud Heſych.

Compoſita à μυκτηρίζω.

Ἀντιμυκτηρίζω, viciſſim naſo ſuſpendo, viciſſim ſubſanno ſeu irrideo.

Ἐκμυκτηρίζω, idem quod μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis inceſſo.

Ἐκμυκτηρισμὸς, idem quod μυκτηρισμός.

ΜΥ΄ΛΗ, ης, ἡ, mola, (ut mola aſinaria ſeu truſatilis, aut frumentaria, oleariáve.) Od. η, Αἱ μὲν ἀλεσσάμεναι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπόν. Et apud Poll. τρίφειν τὸν μύλιν, & θειάζειν, & θειφέρειν & θειλαύειν, molam verſare. Interdum peculiariter pro inferiore parte molæ, ut ſuperior ὄνος. Heſych. ¶ Item pro mola falſa. ¶ Item mola, i. e. os latum & rotundum tori genu ſupra poſitum, ob figuræ ſimilitudinem ſic dictum. A quibuſdam & patella & rotula Latinè vocatur. ¶ Item mola, caro informis & inutilis in muliebri utero concepta: dicta à motus gravitate & difficultate τῆς μόλης: apud Aet. & Aegin. l. 3. ¶ Item pro quadam herba, apud Gal. ¶ Item μύλη, molaris dens. Gal. θεὶ τὸ κῦρος l. 5 θεὸς βεβρωμένου μύλου. Et in plu. μύλαι, molares, apud eund. in lib. de oſſib. & l. 9. de uſu partium: & generaliter quivis dentes, apud Suid. ut μύλας λεόντων. Ab Heſych. μύλαι exponitur etiam σιαγόνες, maxillæ.

Μύλος, ου, ὁ, idem quod μύλη, mola (in prima ſignif.) ut in hoc proverbiali verſu, ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά. Vtitur & Plut. de ſera numinis vindicta. Eſt & apud Matth. ac Lucam. Item μύλοι pro dentibus molaribus, apud Ariſtot. de hiſt. an. l. 2. Item μύλος pro χαύνος.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. l. 14. Item μυλίτας ὀδόντες, molares dentes, qui & μύλαι, apud Ariſtot. de hiſt. an. l. 2.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, apud Strab.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis, apud Marcum c. 9.

Μυλικὴ, ῆς, ἡ, medicamentum dentium dolores ſedans inditum vel oblitum, apud Gal.

Μύλαξ, ακος, ὁ, molaris lapis qui & μυλίας, & μυλίτης. Exponitur tamen ſimpliciter, lapis rotundus ab Euſt. Il. μ.

Μυλόω, ῶ, induro, unde ἐμυλώθη apud Hippoc.

Μύλων, ωνος, ὁ, vel μυλὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo eſt mola, ſeu in quo verſatur mola, piſtrinum. Herodot. τὸν μύλωνα ἐμυησε τὸ ἀλεξίας. Ariſtot. rhet. l. 3. Κηφισόδοτος πρὸς τριήρεις σκάλα μύλωνας ποικίλους: locus erat in quo torquebantur ſervi, ut ſcribit Poll.

Μυλωθρὸς, ὁ, qui piſtrinum poſſidet, & in eo opus facit. Suid. Exponitur & molitor, item piſtor, apud Athen. Item adject. ut μυλωθρὸς ᾠδὴ, quæ & ἐπιμύλιος. Et fœm. μυλωθρὶς, & μυλακρὶς, molitrix, piſtrix.

Μυλωθρικὸς, ad piſtrinum pertinens ſeu molendinum, molétrinarius, molendinarius, Plut. in ſym. ſep. ſap. μυλωθρικὰ σκεύη, vaſa molendinaria.

Μυλιάω, ῶ, dentes concutio præ frigore. item frendo dentibus, ſeu ſtrido dentibus. Heſiod. in Erg. Λυγρὸν μυλιόωντες.

Μύλλω, coeo, molo (*quo ſenſu dixit Horat. alienas pei molere uxores, i. comprimere.*) Thocrit. Idyll. 4. τὸ χειρόπιον ἢ ῥ' ἐπὶ μύλλει Τήνων τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα. ¶ Suid. μύλλειν eſſe dicit etiam contrahere labia, quod & μοιμύλλειν, nec non μυᾶν & μιμυᾶν.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, ſcortum, meretrix.

Compoſita.

Ἄμυλος, ος, ὁ, molam non expertus, non molitus. Ἄμυλον, ου, τὸ, ſubſt. (ſub. ἄλευρον) amylum, farina triticea, aut alia quæ ſine mola facta eſt. Dioſc. l. 2. c. 123. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ ſine mola confecta eſt: ut ἄμυλος ἄρτος, apud Paul. Aegin. Sic ἄμυλοι μάζαι & ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ & placentæ, quæ & ſimpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Ariſtoph. in Pace, item & apud Theoc. Idyll. 9. Item ἄμυλον exp. rigidum, infractum.

Ἐπιμύλιος, ut ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q. d. molaria cantilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. & Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, ſuperior mola, Deut. 24.

Ἐπιμυλὶς, pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγναθὶς, dicta etiam μύλη.

Προμυλέα, ας, ἡ, ſtatua quæ ante molas poni ſolebat: alii dicunt eſſe deam quæ molis præſidebat. Apud Suid. ſcribitur etiam προμυλία.

Ὑδρόμυλος, mola aquaria, ſeu molendinum aquarium.

Ὑδρομύλιον, idem in Pand.

Χειρομύλη, ης, ἡ, mola manuaria, mola truſatilis: Xen. Pæd. 6.

Χειρομύλων, ονος, ὁ, idem. Dioſc. l. 5.

ΜΥΛΛΟΣ, ὁ, ab Heſych. exp. curvus, tortuoſus. Ab Euſt. exp. ſtrabo, qui oculis eſt diſtortis. ¶ Apud Athen. l. 14. μυλλοὶ ſunt etiam placentarum ſpecies. ¶ Μύλλος verò, piſcis ſpecies, apud Athen. l. 3. & apud Athen. de alim. l. 2.

Compoſita.

Ἀντιμυλλαίνω, intorqueo, incurvo, apud Hippoc.

Διαμυλλαίνω, ſcindo ſeu torqueo labra: item illudo & irrideo tortis labris. Ariſtoph. in Veſp. Οὗτος δὴ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δεξιός.

Προμυλλαίνω, labra protendo vel propendere ſino. Galen. apud Hippoc.

ΜΥΝΟΜΑΙ, prætexo, prætendo. Euſt. ex Alcæo, ἀντὶ τοῦ μυνάμενος ἄλλο νόημα. Ἀπὸ τοῦ μύειν.

Μυώνη, ἡ, prætextus excuſatio. Od. φ, Ἀλλ' ἄγε μὴ μύωσι παρείλκια, πρὶν πρητῆρσι πολλοῖσι μυώνη.

ΜΥ΄ΞΑ, ας, ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Heſiod. in Aſp. Τῆς οὐ μάλ' ῥινῶν μύξαι ῥέον. Eſt etiam humor ille & velut mucus qui in oſtreis & teſtudinibus viſitur: unde μύξα κοχλιῶν apud Gal. Vſurpatur & de lucernæ ellychnio. Plur. μύξαι de naribus apud Soph. dictum invenitur, quæ vocantur etiam μυξωτῆρες vel μυξητῆρες. Euſtat. à μύζω deducit ut & μυκτήρ. Sunt qui à μύπω vel μύπομαι deducant: ut nimirum μύξα ſit quod quis ἀπὸ τῆς μύξαι detrahit.

Μύξα, ων, τὰ, prunorum ſpecies Actuario, Pſello & Aetio, quæ & μυξάριον appellatur.

Μυξώδης, ους, ὁ, ἡ, mucoſus, i. muco abundans: Gal. de part. an. l. 2. interdum muco ſimilis. Dioſc.

Μυξάζω, exp. κορυζῶ, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μυξὶς & μυξάριον, piſcium nomina: apud Athen. & Euſt.

Μύξων, ωνος, ὁ, piſcis quidam ex genere mugilum, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 17. dictus παρὰ τὸ μύξαν, quoniam προφὴν ἔχῃ τὴν ἀπ' αὐτοῦ γινομένην μύξαν, ut Athen. l. 7. refert ex Ariſtot.

Μυκτὴς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex μύξα ſignif. ellychnium lucernæ.

Δίμυξος, duo habens ellychnia: Plat. in fabula quæ Νὺξ μακρὰ inſcribitur.

Πολύμυξος, multa habens ellychnia.

Τρίμυξος, tria habens ellychnia.

Μύρανα, vide in Μύρος. Μυρηρὸς, vide in Μῦρον. Μυρακίς, μυραὰς, in Μύραξ. Μυρίδιον, μυρίζω, in Μῦρον.

ΜΥΡΙΚΗ, ης, ἡ, myrica, arbor de qua Dioſc. l. 1. c. 117. & Plin. l. 13. c. 21. l. 24. c. 9.

Μυρίκινος, myricinus, è myrica confectus. Heſych.

Μυρικώδης, ους, ὁ, ἡ, myricæ ſimilis, ad myricam proximè accedens: ut μυρικώδης φύλλον, folium tamaricis ſeu myricæ.

Μυρίνης, vide in Μῦρον.

ΜΥΡΙΟΣ, α, ον, infinitus, innumerus, immenſus: Od. ο, Ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἀλφοῖ. Apud Lucianum, μυρίον πλῆθος, infinita multitudo. Item ſummus, extremus, maximus, ingens. Plat. in apolog. σὺ πενία μυρία ἐμοί. Sic μυρίον πένθος apud Hom. Plat. & Plut. & μυρία πληγὴ, apud Luc. In plur. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles: ut Iliad. α, μυρία ἄλγεα, ſic alibi μυρία ἄλγεα,

ἔθνα, κῆδτα, & μυελα ὀνόματα, μυρία ἰσθλὰ, &c. Interdum additur μύλα apud poëtas: ut Od. ϱ, Ἦ ἂν δὲ μύριοι μύλαι μυζῶσι. ¶ At μύριοι, μύριαι, μύρια (proparoxyt.) decies mille, decem millia, ut Eust. & cæteri gramm. restantur: ut Herodot. ἐν μυρίοισι στρατοῦ. Et μύρια πάλαντα apud eundem. Cum genit. ut μύριοι Λακεδαιμονίων. Item apud Plat. μύριαι ἐπὶ μυρίαις πόλεις. Apud Dem. pro cor. μυριάκις μυρίοις, & apud Plat. παμμύριοι μύριοι.

Μυριστὸς ἄσιος, infinitis partibus plures, Aristot. eth. 7. c. 6. Exponitur etiam, mille partibus plures, seu millies plures Xen.

Μυριοστὸς, decies millesimus. Plat. Μυριοστὴ, ἡ, decies millesima, pro, decies millenarius numerus, numerus decem millium.

Μυριάκις, decies millies. Arist. in Nub. Dem. pro cor.

Μυριὰς, ἀδος, ἡ, decies millenarius numerus, decem millium numerus Theocr. Idyll. 17.

Μυριότης, ητος, ἡ, infinitas, infinita multitudo, infinitus numerus. Phocyl.

Composita.

Δυσμύριοι, bis decies mille: aut viginti millia. Plut.

Δυσμυριάνιπποι, viginti millia equitum. Luc.

Τεσσμύριοι, trecies mille seu milleni aut triginta millia.

Τετρακισμύριοι, quadragies mille: aut quadraginta millia.

Πεντακισμύριοι quinquagies mill. seu quinquaginta millia. Plut.

Μυρισμὸς. & c. vide in Μύρον.

ΜΥ῎ΡΜΟΣ, ὁ, formica. Hesych.

Μυρμηδὼν, formicarum contubernium, h. e. multitudo formicarum unâ domicilium & sedes habentium, quæ & μυρμηκία eidem Hesych. Dorienſibus autem Μυρμηδόνας esse ait τὰς μύρμηκας formicas.

Μύρμης, ηκος, ὁ, idem cum μῦρμηξ, formica. Pro eo dicitur Doricè μύρμαξ Theocr. Idyl. 9.

Μυρμηκώδης, ες, ὁ, ἡ, formicinus, qualis formicarum est, formicis proprius. Plut. in l. περὶ φιλοπλουτίας.

Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, authore Plin. l. 37. c. 11.

Μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras habens eminentias similes verrucis: quæ verrucæ nominantur μυρμηκίαι aut μυρμήκια. Plin. ibid.

Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangis genus, de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur μυρμήκειον, in Ther. Μυρμήκια dicuntur etiam verrucæ quæ iam. Celsus l. 5. c. ult. A Græcis medicis vocantur μυρμηκίαι, ut ab Aet. Poll. Aegin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκιάω, ῶ, infestor myrmeciis, infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur.

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum aliquis verrucas istas parit, aliis verrucarum formicarum instar eruptio, Aet.

Μυρμηκίζειν dicitur significare ita affici, ut si formicas repentes sentias. Μυρμηκίζων σφυγμὸς, dicitur pulsus inæqualis in una pulsatione & diversis partibus arteriæ, formicarum motui similis.

Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod μυρμηδὼν, cōrubernium seu agmen formicarum: unde proverb. μυρμηκιὰ ἀγαθῶν, pro ingenti bonorum multitudine ceu formicarum. Dicitur etiam sedes & domicilium formicarum. Plut. de exil.

Ἱππομύρμηκες, (comp.) expon. formicæ quæ equites dicuntur, vel qui magnis formicis ceu equis invehitur. Luc.

ΜΥ῎ΡΟΝ, τὸ unguentum. Athen. l. 1. μύροις ἀλιφομένους, & l. 5. ἀλειφόμενος τῷ μύρῳ. Varia μύρων genera, ut σαυκὰ & ψακαστὰ μύρα, quibus opponitur παχέα, vide apud Athen. l. 12. & apud Dioſc. l. 1.

Μυρηρὸς, ἡ, ὁ, unguentarius, ut μυρηρὸν ἄγγος, vasa unguentaria, vasa recondendis unguentis: apud Poll. l. 10. c. 26. ex Aristoph. in Δαιταλεῦσιν.

Μύρις, pro unguentario vase, seu unguentaria ampulla, poni videtur Poll. l. 7.

Μυρίδιον, ου, τὸ, q. d. unguentulum. Aristoph.

Μυρίζω, unguentis imbuo seu inunguo. Strato epigr. l. 2.

Μυρίζομαι, unguentis imbuor seu inungor. Plut. symp. 6. γυναῖκες φυκιάδιμεν καὶ μυρίζόμεναι, fucantes se & unguentis illinentes. Sic ἠμυρισμένος apud Athen. l. 8. unguentis delibutus, unctus: item ϕ apud Herodot.

Μύρισμα, ατος, τὸ, & μυρισμὸς, ὁ, unguentorum illitus. Athe.

Μυρανὸς, ὁ, exp. odorus.

Μυρόω, idem cum Μυρίζω.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo injungimur, unguentum. Aristoph. μακαριωτάτην ἐγὼ ἥτις μεμύρωμαι τῇδε κεφαλῇ μυρώμασιν ἀγαθοῖς.

Μύρωσις, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio. Hipooc. Coac. progn.

Μυρίνης οἶνος, vinum unguento mistum seu cōditum. Vide Poll. l. 6. c. 2. Pro eodem legitur μυρσίνης, apud Aelian.

Μύρρα, ας, ἡ, myrrha, sive murrha apud Hippocr. Aeolicè pro σμύρνα, ut annotat Gal. ὡς καὶ γλῶσσαι. ¶ Μύρρα & μυρρὶς, vocatur etiam herba quædam viridi caulibus & foliis similima. Dioſc. l. 4. c. 116.

Μυρρίτης λίθος, myrrhæ colorem habens, faciemque minimæ gemmæ. Plin. l. 37. c. 10.

Σμύρνα, idem quod μύρρα.

Σμυρνίζω, æ mulor myrrham, myrrham redoleo.

Σμυρνιον, planta quædam myrrham referens. Dioſc. Dicitur etiam σμυρνεῖον. Nic. in Ther.

Κατάσμυρνος, (comp.) myrrhatus, myrrham redolens. Dioſc. l. 1. c. 26.

Composita.

Ἀμύρωτος, unguentis carens. Plut.

Ξηρόμυρον, unguentum siccum. Vide Aet. l. 6.

Ὑγρόμυρον, compositio unguenti humidi odorari, apud Aet. l. 16. c. 114. Exponitur & unguentum liquidum.

ΜΥ῎ΡΟΣ, ὁ, myrus seu murus piscis, qui & σμύραινα dicitur. Ejus fœmina dicitur μύραινα sive σμύραινα, muræna. Aristot. hist. an. l. 5. c. 10. Pro μύρος dici etiam μύραι & Arabis Hesych. Suidas μύραιναν dici tradit & de libidinosa & proclivi ad venerem: ut Ὡς θεοδότη ἡ πορφύρα ἡ μύραινά σου.

Μύραινος, myrinus: piscis apud Aristot. hist. an. l. 8.

ΜΥ῎ΡΤΟΣ, ου, ἡ, myrtus. Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω.

Μύρτον, ου, τὸ, fructus myrti dicitur, h. e. bacca myrthi & præsertim plur. num. Plat. pol. 2 ἡ μύρτα καὶ φηγὸς ἀποδίδωσι φῶτι τὸ πῦρ. Sic Dioſc. l. 1. c. 156. ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐμβλιβέντων χυλός. ¶ Ab hujus baccæ similitudine μύρτον dicitur caruncula subsultans in media muliebris pudendi rima. Poll. l. 2.

Μυρτία, & μυρτὶς, idem quod μύρτος, myrtus, teste Hesych. Alioqui μυρτίδες idem sunt quod μύρτα, myrti baccæ. Athen. l. 14. ex Polyb.

Μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis, ut docet Dioſc. l. 5. c. 36. Est & πυθμὴν quidam μυρσίνης sive μυρσινίτης, ex eo nominatus, quòd τὰ φύλλα ὅμοια ἔχῃ μυρσίνῃ teste Dioſc. l. 4. c. 165. & Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 12.

Μυρτίδιον, appendix est inæqualis, & eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum. Dioſc. l. 1. c. 157. & Gal. in lex. Hipocr.

Μυρτὰς, άδος, ἡ, idem quod μυρτίδιον, ut tradit Gal. simpl. med. l. 8. Pro eodem scribitur & μυρτὶς apud Paul. Aegin.

Μυρτίνη, ἡ, pyri arboris & oleæ genus, ut tradit schol. Nicand.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod μύρτος, apud Gal. Plut. & alios. Pro eodem dicitur Atticè μυρρίνη, apud Athen. l. 6. Plat. de rep. l. 2. Aristoph. in Nub. Legitur & μύρρινος pro eodem apud Theophr. hist. pl. c. 5.

Μυρρινὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum, locus myrtis cōsitus, ap. Aristoph.

Μυρσίνινον ἔλαιον, oleum myrtinum utpote confectum ex foliis myrti teneris, apud Dioſc. l. 1. c. 49.

Μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum, de quo Dioſc. l. 5. c. 37. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος. Et μυρσινίτης πυθμαίνιος, idem cum μυρτίτης, Dioſc. l. 4. c. 165. Μυρσινίτης λίθος, myrsinites gemma, myrti odorem habens, apud Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἱερόμυρτος, myrtus acuta, myrtus sylvestris Dioſc. l. 4. c. 146.

Κεντρομυρσίνη, ης, ἡ, a Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17. pomitur inter ἐπιφυλλόκαρπα, quæ à poëta vocatur pastoralis præfixa cuspide myrtus.

Ὀξυμυρσίνη, acuta myrtus, myrtus sylvestris, de qua in appendice Dioſc. l. 4. c. 146. ubi Dioſc. hæc eadem est quæ Theophr. κεντρομυρσίνη.

Ὀξυμύρσινος, ὁ, ἡ, oxymyrsinus, ex sylvestri myrto confectus.

Χαμαιμυρσίνη, myrtus pumila seu humilis. Plin. l. 23. c. ult.

Χαμαιμυρτη, idem. Dioſc. l. 146.

ΜΥ῎Ρ Ω, fluo, stillo, Etym. ¶ Item fundo, χέω, Eust. Hesiod. in Asp. (de jaculis Martis) Ὑγρὸν δ' ἐν μὲν θάνατον τ' ἔχον καὶ δάκρυσι μῦρον, in anteriore sui parte mortem habebant, & lachrymis fluebāt, mortem & lachrymas afferebant ei quem tetigissent.

Μύρομαι, fluo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. (de Thermodonte fluvio) Ἰειωσμύρεσιν ἐπ' ἄκρῃσι Μύρεται, οὐρείης ἀναμαιμῴδι ἠπείροιο, ἐκ τῆσι, effluit. Apud Hesych. μύρονται exp. ἐρέχονται. ¶ Item fleo, ploro, lamentor. Od. τ, Οἷκα ἐν ἀλωτεύῳ χρόνια πάντα μυρόμενόν τε. Et Il. τ, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύροντο.

Composita.

Ἀλιμυρήεις, εντος, ὁ, ἡ, in mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Od. ε.

Ἀλιμυρὶς, ίδος, ὁ, ἡ, idem. Apoll. Arg. l.

Πλημμυρίω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μύρωμα, μύρωσις, vide in Μύρον.

ΜΥ῎Σ, υος, ὁ, mus. Aristoph. in Vesp. μῦς ὀροφίας. Apud Dioſc. μύες οἰκιδίοι. Dicitur etiam μῦς in nom. & accus. plur. pro μυες & μύας, seu μῦες & μῦας. Plut. in lib. de invidia & odio, οἱ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀποκτείνυσιν. Apud Aristot. μῦες ἀφράκτου, Graza interpretatur forices. ¶ Μῦς, musculus, motus voluntarii instrumentum, primâ simplicique carne & fibris constans: sic dictus, vel quòd excoriatum murem forma imitetur, vel quòd pisci quem musculum appellant, similis sit.

Μυώδης, ες, ὁ, ἡ, ad murem pertinens. Plut. μυώδης appellavit quem

quod mures decet, in lib. de cohibenda iracundia. Item muſculoſus, apud Gal. Exponitur etiam, toroſus, lacertoſus.

Μυὼν, pars quæ præcipuè habet muſculos. Exponitur &, νοτερώδης πάσης. Item pulpa brachiorum & coxarum, nec non ſura, Iliad. π.

Μυξὸς, ξὸν, ὁ, Gal. ſcribit eſſe animal mediæ naturæ inter mures arvenſes & mures paluſtres. Sunt qui exiſtiment eſſe Alpinum murem Plin. l. 10. c. 65. quiq; vulgò in Alpibus appellatur marmota. Vide & Epiphan. in Ancorato, & in Orig. hæreſi 64.

Μυσὸς χιτὼν, murina tunica. Pol. l. 7. c. 13. de veſtium generibus, ſcribit amictum fuiſſe Armeniis peculiarem, eumq; vel contectum è murium qui apud ipſos reperiuntur pellibus, vel murium effigiebus variegatum. Apud Athen. l. 9. μυωτὴ σάρκες, muſculoſæ carnes.

Μύαξ, ακος, mytilus, μύακες ſive μύες dicuntur eſſe conchæ ſponte naturæ in arenoſis provenientes, ut pectines. Plin. l. 32. c. 9. Dioſ. μύακα vocare ſolet ipſam cõcham ſeu teſtam oſtrei iſtius, ut lib. 1. ἀπόψα μύακι τὸ ἐπιπολέον ἔλαιον, concha tollito innatans oleum.

Ἄμυος, (comp.) muſculis carens, vel in quo muſculi prorſus non apparent. Gal. apud Hippoc.

Μύσις, vide in Μύω.

-ΜΥΣΟΣ, εος, τὸ, ſcelus, facinus deteſtandum. Theodor. hiſt. Eccl. l. 3. pro ſacrificio dæmonico ſæpe utitur: quia apud Deum eo nihil ſceleratius & deteſtabilius. ¶ Μυσὸς, σὸν, ὁ, deteſtandus, abominandus. Heſych. Euſtat. derivat παρὰ τὸ μύσσω, ut fit μυσὸς ὁ μύσσων, ad quod oculos claudimus, videre ipſum non ſuſtinentes, ſed nauſeantes.

Μυσαρὸς, idem quod μυσὸς, Heſych.

Μυσαρία, ας, ἡ, deteſtabilitas, abominanda fœditas. Areth.

Μυσαχθὴς, & μυσαχνὸς, abominandus, ſceleratus, impurus: apud Heſych.

Μυσάζω, polluo ſcelere. Heſych.

Μυσάττομαι, abominor, averſor ut deteſtandum & ſceleſtum. Luc. οἱ δὲ πιες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, abominabantur & averſabantur ut prodigium. Idem Luc. cum accuſ. μυσάττεσθαι τὰς σφαγάς.

Μυττωτὸν, σὸν, τὸ intritum ex alliis & quibuſdam aliis condimentis. Ariſtoph. in equit. Ἐπὶ τουτοισὶ κεκωνῳδεῖσθω σὺ μυττωτῷ μὴ τυρεῖ. Vide & Dioſc. l. 2. Maſc. gen. uſurpavit Theoph. hiſt. pl. l. 9. c. de alliis, ἀλλὰ καθὼς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται. Schol. Ariſt. ſcribit loco citato denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quoniam odor ejus ſit μυσαρὸς, quaſi μυσωτὸν, atque adeò à Callim. vocari μυσωτὸν, hoc hemiſtichio, ὦ ἐτερόψαυϛε μυσωτόν.

Μυττωτεύω, contero, vel acribus condimentis condio. Ariſtop. ſchol. in Veſp. Αὖθις τ' αὐτὸν αὖθρα μυττωτεύσομεν.

Καταμυττόω, ῶ, (comp.) contero, ut allia in mortario contundi ſolent. Ariſtoph. in pace, ἀπαξάπαντα κεκαταμεμυττώμεθα.

Compoſita.

Ἀμυχρὸς, σὸν, ὁ, nullo contaminatus ſcelere & piaculo: ὁ ἐ μυσάρὸς, inde enim factum volunt.

Ὑπομυσαρὸς, qui eſt propemodum μυσαρός. Item fœtidus, vel ſubfœtidus, Gal. apud Hippoc.

-ΜΥΣΣΩ, vel μύττω Atticè, mungo, emungo, mucum naſi extraho. Hujus tamen verbi nullum exemplum affertur: at ejus compoſita ſunt in uſu. Quidam à μύζω deducunt, quod in emungendo & comprimantur nares, & non ſine ſono ſoleant emungi.

Μυττὶς & μύξα, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀποσμύσσω ſive ἀποσμύττω, mungo, emungo. Epigr. l. 3. Οὐ δεδώκατε τὰ χρεὼ τῇ ἑταίρᾳ τὼ ῥῖν' ἀποσμύσαι. Item metaph. decipio. Poll. & Heſych.

Ἀπομύττομαι, emungor, mungo me. Xen. αἰσχρὸν πέρσαις καὶ τὸ ἀποπτύειν καὶ ἀπομύττεσθαι.

Ἀπομυξία, ἡ, id quod emungendo detrahimus. Heſych.

Ἐπιμύττω, exp. ſubſanno, ſtrepitu narium floccifacio.

Προμύττειν eſt promittere ellychnium, & lucernam emungere, ex Poll.

Μύσαξ, vide in Μασάομαι. Μύσης, &c. in Μυέω.

ΜΥΣΤΙΛΗ, ης, ἡ, buccea panis excavata, qua pulmentum aut jus hauritur. Poll. & ſchol. Ariſtoph. Pro eodem ſcribitur & μιστύλη, apud eoſdem, itemq; apud Euſt.

Μυστιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato polentam aut juſculum. Metaph. Ariſtoph. in equ. κἀμφοῖν χερσὶν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων. Pro eodem ſcribitur & μιστυλάομαι, apud Ariſtoph. in Plut. ubi vide ſchol.

Μύστιλλον, Atticos vocaſſe panis bucceas quæ canibus objicerentur, annotat ſchol. Ariſtoph.

Μύστρον, ου, τὸ, Euſtathio, idem quod μυστίλη. Exponitur etiam, cochlear. Nic. apud Athen. l. 3. Ἡ ἐέμμορ δ' ἐγχλιάων κοίλοις ὀνδάσσατο μύστροις, cavis hauri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis menſuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia. Hinc μυστρίον diminut.

Μύπλος, vide in Μίπλος.

ΜΥΤΙΣ, ιδος, ἡ, naſus: peculiariter de marinis piſcibus. Sic Ariſtot. de ſepia loquens dicit eam ὑπὸ τῇ μύπιδι habere ſemen genitale: hanc μῦπιν paulo pòſt μυκτῆρα appellat: addens etiam τῷ ῥίνα non abſurdè vocari poſſe μύπιον. Gal. in lex. Hippoc. annotat μύπιν vocari τὸ ὑπὸ τῇ ſηπίας σώματι μέλαν, attramentum quod in ore ſepiæ eſt: verùm & piſcem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem ſcribitur & μυτὶς apud Heſych.

Μυτιωτὸν, &c. vide in Μύσος. Μυχθίζω, in Μύζω.

-ΜΥΧΟΣ, ὸν, ὁ, penetrale, intimus locus, ſive intima pars, receſſus: ut μυχὸς δόμου, Od. γ. Et μυχὸς Ἀργέος ἱπποβότοιο. Il. ζ. ¶ Item ſinus: ut μυχὸς Ἀδριακὸς, ſinus Adriaticus, ap. Polyb. & Strab. Etymol. tradit fieri ex νυχὸς pro νυκτὸς genitivo nominis νὺξ, vertendo ν in μ, ut μυχὸς ſit ὁ σύνδετος καὶ σκοτεινὸς τόπος. Poſſit & à μύω (claudo) derivatum videri, ut ſignificetur locus clauſus & occultus.

Μυχαίτατος & μυχοίτατος, ſuperl. penitiſſimus, intimus, pro μυχώτατος. Ariſtot. de mundo. Od. φ.

Μύχιος, α, ὁ καὶ ἡ, vel μυχαῖος, qui eſt ἐν μυχῷ: vel qui venit ſeu erumpit ἐκ δ' μυχὸς, intimus. item abſtruſus. Ariſtot. de mundo, πνεῦμα εἰς μυχίας σύριγγας τῆς γῆς παρεξωθεῖν, ſpiritus qui in abſtruſos quoſdam & cæcos meatus terræ ſe inſinuarit.

Μύχατος, poëticè, idem. Apoll. Arg. 1. Oppian. de venat. l. 3.

Μυχὴ, pro μυχὸς, apud Suid. ex Herodot.

Ἐνδόμυχος, ος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) in interioribus abditus receſſibus. item abditus, occultus, latens. Sic etiam dicitur homo qui conſilia ſua nulli aperit: Latinis homo tectus. Suid.

Ἐνδομυχέω, ῶ, in interioribus lateo receſſibus: ſeu lateo, occultus ſum.

Ἐνδομυχὶ, occultè, ſecretò. Heſych.

ΜΥΩ, F. σω, claudo, occludo, comprimo. Dicitur primùm & propriè de labris & ore. Dicitur enim μύω τὰ χείλη & μύω τὸ στόμα. Ipſa etiam χείλη, & στόμα quoq; dicuntur μύειν. Anth. epigr. χεῖλος ἔμυσε, os clauſit. Sic μύσαντα στόματα, apud Plat. in Phædr. clauſa, aſtricta. Apud Ariſtot. in probl. μεμυκὼς τῷ στόματι, qui eſt ore compreſſo. ¶ Dicitur etiam de oculis, & exp. conniveo, nicto, oculos claudo. Dicitur autem μύω ſine adjectione, vel μύω τοὺς ὀφθαλμούς, ſeu τὰ ὄμματα. Interdum ipſi oculi dicuntur μύειν: ut Ariſtoph. in Veſp. μύσας παρείξον, oculis clauſis. Sic Lucian. εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, ſi pauperes oculis clauſis incederent. Alex. Aphr. probl. l. 1. τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, alterum oculum claudimus, vel comprimimus. Apud eundem μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, expon. connivent oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis: ut de vulnere cujus labra non hiant: ut apud Dioſc. μεμυκὸς ἕλκη, occluſa. item de roſis, apud Euſt. Item μύοντες πόροι apud Ariſtot. meteorol. 4. obſtructi, clauſi. In epigr. μέμυκε exp. obmutuit, item contrahitur. Item μεμυκότες ἀσθμοί, q. d. qui ſunt ore occluſo ſeu compreſſo.

Μύσις, εως ἡ, occluſio, compreſſio, obſtructio.

Μύκη, idem quod μύσις, apud Hippoc. teſte Gal. At μυκὴ eſt mugitus, boatus, ex ſchol. Ariſtoph. Vide & in Μύκης.

Μυᾶν, eſt contrahere labia: quod & μύλλειν dicitur. Suid. ex Ariſtoph. τί με μυᾶτε καὶ καινὰ δύετε; τί χρὼς τέτρακται; τί διάκρυον κατέδυτε; Pro eodem dicitur etiam μιμυᾶν & μιμύλλειν apud comicos, teſte Polluce.

Μυέω, Μῦσω, Η μύω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀμυσὶ, abſque labiorum compreſſu: h. e. patente ore. Luc. in Lexiph. ἐπίνομεν ἀμυσὶ, ἔνθα ἀκροδρύακες ἦμεν.

Ἀμυσίζω, idem quod ἀμυσὶ πίνω, hiante ore bibo, & largo hauſtu. Plutarch. Symp. 3. problem. 3. τὸν δ' ἄρτον καὶ ἀσυνδύστι πίνοντας (ὅπερ ἀμυσίζειν ὀνομάσαι) οἱ παλαιοὶ φασὶν ἥκιστα ἀφιπτάτους μέθας.

Ἄμυσις, ιος, vel ιδος, ἡ, largus, hauſtus: unde ἄμυσιν πίνειν & ἀφ' πίνειν, idem quod ἀμυσίζειν & ἀμυσὶ πίνειν, apud Athen. l. 10. & 15. Item ἄμυσις poculi genus Poll. lib. 6. cap. 15. itidemq; Suid. ex Ariſtoph.

Ἀναμύω, aperio oculos, cui opp. συμμύω, unde ἀναμύειν Heſych. ἀναβλέπειν.

Ἀπομύω, idem quod μύω, claudo, tego, apud Dion. Areop.

Ἀστρομύουσι, ſtella quæ Aegyptiis Iſis & Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo.

Ἐκμυσίζω, idem quod ἀμυσὶ ἐκπίνω, apud Euſt. & Athen. Quidam exp. labris aliquantum compreſſis ebibo.

Ἐπιμύω, idem quod μύω: ut τὰς ὀφθαλμὰς ἐπιμύσαντες, apud Baſil. Ponitur & ſine accuſ. apud Polyb. l. 4. ἑαυτὸν οὐκ ἐπιμύει.

Καταμύω, idem quod μύω: apud Xenoph. ὅταν μὴ ἐγκηδεῖ, καταμύει τὸ βλέφαρον. Item (ſine adjectione) claudo oculos: apud

pud Luc. in Tim. καὶ ὁ δὲ ἐπ' ὀλίγον καθαμῦσαι ἡμᾶς ἐφιᾶσι. Sic Homer. in batrach. σὺν ἄασαν θορυβῆντες, Οὐδ' ὀλίγον, καθαμῦσαι.

Καμμύω, per ſyncopen dicitur pro καθαμύω, apud ſeptuaginta Bibl. interp.

Ἀκάμμυστος, (decomp.) inconnivens, non connivens.

Σκαρδαμύσσω, ſeu σκαρδαμύττω, oculis crebrò ſalientibus conniveo, ſeu oculos frequenter claudo & aperio. Xen. in ſymp. & Ariſtot. σκαρδαμύττουσι δὲ οὐκ ἐπὶ τῶν κακῶν δήπουθεν ἐπιόντα πάντες. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebra ſignum do, ut amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniveo. ☞ Compoſitum putatur ex σκαίρω & μύω. Pro eodem dicitur & καρδαμύσσω ſeu καρδαμύττω, quod Etym. apud Atticos ſignificare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν, ἀπὸ τῆς καρδίας, quoniam ſi quis ipſum ἀσθενήκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει, vel etiam παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Σκαρδαμυκτικὸς, ἡ, ὁ, crebrò nictans: ut σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Ariſtot.

Σκαρδαμύκτικὸν, adverb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτέω, ῶ, idem cum σκαρδαμύττω, nicto ſeu nictor. Luc. τὰ κόρα μοι τοῦ λοιποῦ, καὶ σκαρδαμυκτῶ, nictare vix ceſſo.

Decomp. Ἀσκαρδάμυκτος, ος, ὁ καὶ ἡ, non nictans. Ariſtoph. in equit. βλέψον εἰς ἐμὲ ἀσκαρδάμυκτος, non claudens oculos.

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ, non nictor, inconniventibus palpebris aſpicio. Schol. Ariſtoph. propriè eſſe dicit, inconvenienter intueri Solis radios nec oculos claudere.

Ἀσκαρδαμυκτὶ, ſive ἀσκαρδαμυκτὶ, intentis oculis, immotis atque inconniventibus palpebris, ita ut non nicteris Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντες. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτὶ ὁρᾷν.

Συμμύω, claudor, vel clauſus ſum: Item comprimor, vel compreſſus ſum. Plat. ὥζων ταῦτα ξυμμύσῃ. Sic & apud Ariſtot. Theophraſt. & Xenoph.

Ἀτάρμυκτον, Δελμὺς, Κρόμμυον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Μυωδης, μυὼν, μυωξὸς, &c. vide in Μῦς.

ΜΩΚΟΣ, ους, ὁ, fatuus, irriſor, deriſor. Heſych. & Suid. Pro eodem ſcribitur & μωκὸς, apud Etymol.

Μωκάω, ῶ, irrideo, deludo.

Μωκάομαι, ώμαι, irrideor. Alciphr. καὶ τὸ μὲ ἐμωκῶντο κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης μωκωμένη, τὸν δυσωπίαν ὑπεδέκνυτο.

Μωκίζω, illudo. apud Suid.

Compoſita.

Διαμωκάομαι, ώμαι, illudo, irrideo, ſeu deludo, derideo.

Διαμώκησις, εως, ἡ, irriſio, illuſio. Athen. l. 5.

Ἐμμωκῶν, illudens, irridens. Heſych.

Καθαμωκάομαι, ώμαι, derideo, deludo. Arrian. καθαμωκησόμενός σε, qui te deridebit.

Καθαμώκησις, εως, ἡ, irriſio, illuſio, deriſio. Athen.

ΜΩΛΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus, pro quo ſuprà μόλος & μόθος. Hom. Il. η. κῆ μᾶλλον Ἄρηος. Il. ρ. ὣς οἳ αὐτὲ μῶλος ὀρώρει Ἄρηος. ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus in bello ſanguine polluuntur. ¶ Dicitur & μῶλος, ædificium quoddam in fluctibus extructum ad uſum nautarum: portus manufactus. Exponitur etiam pondus, lapillus qui ponitur in lapidibus conjungendis.

Μωλέω, ῶ, pugno. Heſych.

ΜΩΛΥ, moly, herba de qua Dioſc. l. 3. c. 54. & Hom. Od. λ. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δ' ἄκελον ἄνθος, Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δὲ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

ΜΩΛΥΖΑ, caput allij, apud Pſellum medicum. Galen. in lex. Hippocr. allium eſſe dicit quod ſimplex caput habet, nec in nucleos dividitur, & quoſdam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

ΜΩΛΥΣ, ſive μώλυξ, indoctus, ineruditus, apud Heſych. Idem dicit Sophoclem in Phædra, μῶλυ dicere τὸν παρεμβύλον, exolutam viribus. ¶ Item tardus, ſegnis, ignavus: Nicand. in Ther. ἀπεδύσατο γῆρας Μῶλυς ἐπισσείων, incedens tardus & ſegnis. Exponitur & hebes, remiſſus, languidus, imbecillus.

Μωλύω, ſive μωλυόω, hebeto, remiſſiorem facio. Etymol. Τὰ μωλυόμενα, paulatim emarceſcentia. Gal. in lex. Hippocr.

ΜΩΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute veſtigium, cutis ex verberum incuſſione ſugillata. Plut. de ſera num. vind. ἀλλὰ καὶ μώλωπες ἐπὶ τοῖς παισὶν ἐκφύσει τοῖς μὲ μᾶλλον ἐμμενοῦσι, τοῖς δὲ ἧττον. Idem de aud. σὺ σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. Apud Ariſtot. in prob. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα θερσιτήρματα, pelles excoriatorum pecorum admotæ corpori verberato vibices prohibent.

ΜΩΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia: vel vituperatio, reprehenſio. Od. β. εἰθέλεις δέ κε μῶμον ἀρὰψαι. Plut. in polit. præc. λέγοντες ὡς ἐωυτοῖς χρυσὸν ἔχειν, ἀλλ' ἀφθορον καὶ ἀκήρατον καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου λιμοῦ. ¶ Item Μῶμος, Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irriſor & reprehenſor. Lucian. in lib. hiſt. ſcrib. καὶ ὁ ἐδὲς ἀν, ἀλλ' ἐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δυνάμενος. Sic Plato de repub. l. 6. εἰ δ' αὖ ὁ Μῶμος (ἔφη) τὸν γε τοιοῦτον μιμήσαιτο. Dicitur μῶμος & quicunque deum illum imitatur, eodemque modo facta hominum, quo ille deorum, irridet: ut apud Ariſtot. Μώμου καὶ ἔργων σημεῖον.

Μωμέομαι, ἐόμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ. Τρῶας δὲ μ' ὀπίσσω Γ' ἔασιν μωμήσονται. Et Theogn. in gnom. Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοὶ Μιμεῖσθαι δ' ἐθέλοις τοῦ ἀσύφηλον ὁμύατος.

Μώμημα, τὸ reprehenſio, irriſio, vel potiùs dictum ipſum, quo aliquem reprehendimus ſeu irridemus.

Μωμητὴς, vituperator, reprehenſor, irriſor. Μωμητὸς, vituperabilis, vituperatione ſeu reprehenſione dignus.

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingivæ aſſidet. Poll.

Μωμύω, carpo, reprehenſo: idem quod μωμέομαι ſive μωμάομαι. Odyſſ. ζ. Sic & Heſiod. Erg. 2. Μωμύειν ὀΐδηλα, clàm carpere & reprehendere.

Compoſita

Ἄμωμος, ος, ὁ καὶ ἡ, reprehenſioni non obnoxius, irreprehenſus. Heſiod. in Theog. Φύλῳ τ' ἐρατὴ καὶ ἐὺ ἄμωμος.

Ἀμώμητος, inculpatus, momi morſibus non obnoxius. Il. μ. Πανδάμαντ' ἄμωμήτῳ, apud Athen. l. 12. ἀμώμητ' ἠδὲ ἐὺ ἔρυτο βροτῶν.

Παναμώμους, (decomp.) qui eſt omninò ἄμωμος.

Ἐπιμωμέομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμέομαι ſeu μωμάομαι.

Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis, ſeu reprehenſione dignus: apud Heſiod. in Erg. & Theocr. idyll. 27.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat, ſeu reprehendit. Exponitur etiam, reprehenſor & maledicus, apud Plat.

ΜΩ͂Ν, num nunquid, an, utrum? Ariſtoph. in Nub. μῶν ἡρῷναί γ' ἐσμέν; num heroinæ aliquæ ſumus? Idem μῶν καὶ σὺ καθαγελᾷς; an & tu derides? Sic Sophocles, οἵ μοι πέφυς; μῶν ὀλώλαμεν; num perimus? ſequente μὴ vel ἄ, ſignificat nonne? utrum non? annon? Eurip. μῶν ἐπέπουσας; annon credis? Plat. in ep. τὴν μὲν ποιεῖν ἐμέ; μῶν ἐγὼ ὤμοσ' ἐποίουν; annon quod feci? Idem de rep. l. 1. ἐὰν οὖν ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὸν αὐτῆς ἰσχυρότερον, nonne perdet?

Μῶρον, vide in Μορέα.

ΜΩΡΟΣ, vel μῶρος Atticè, ᾶ, ὁ, ſtultus, fatuus. Ariſtoph. in Nub. Καὶ πῶς ὦ μῶρε σὺ Κρονίων ὄζων Ζ βεκκεσέλιως, Eurip. μάρψω δὲ μώρους λέγω. Soph. in Ajace, μῶρόν μοι δοκεῖς φρονεῖν. Apud Dioſc. lib. 4. ῥίζαι γλυκάμβυ μωραὶ, radices guſtu fatuo ſive inſipido. ☞ Etymol. dictum eſſe ſcribit παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν: vel à particula μὴ, & nomine ὦρος ſignificante Φρονίδα, quaſi μήορος, i. ὁ μηδὲν φρονοῦντα ζῶν.

Μωρῶς, ſtultè, fatuè. Poll.

Μωρότης, ητος, ἡ, ſtultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, ſtultitia, fatuitas. Eurip. in Medea. Dem. Phil. 3.

Μώρωσις, εως, ἡ, ſtultitia, fatuitas, ſtoliditas. Medicis dicitur quum unà cum memoria etiam ratio periit. Aetius ex Galeno & Ruf.

Μωραίνω, ſtultè ago, vel ſtultus ſum. Eurip. in Medea. Καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γυναῖ. Luc. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλάτων. Cum accuſ. alicubi ſignificat μωρολογεῖν: ut apud Eurip. Οὐσθὲς σὺ θήρᾳ ταῦτα μωραίνῃ πέλας. alicubi pro μωρὸν ποιεῖν uſurpatur, ut 1. ep. ad Cor. c. 1. ἐχὶ ἐμώρανεν ὁ θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου.

Μωραίνομαι, ſtultus fio, vel ad ſtultitiam redigor. Inde particip. μεμωραμμένος, redditus fatuus, ſeu ſtultus, aut ſtupidus, ſeu ſtolidus: Ariſtot. hiſt. an. l. 9. ¶ Item μωραίνεσθαι, infatuari, i. fatuum ſeu inſipidum reddi. Matth. c. 5.

Μῶλυ, à quibuſdam marem mandragoræ appellatum fuiſſe ſcribit Dioſc. l. 4. c. 76. & Plin. l. 25. c. 13. Alijs eſt tertium mandragoræ genus, ut teſtatur Dioſc. ibidem: ſic dictum quòd μωρὸν reddat eos, qui de eo comederint.

Compoſita.

Ἀλιτήμωρος, ος, ὁ καὶ ἡ, mente captus. Euſtath. & Suid.

Ἀπομωρεῖν, dementare, reddere ſtultum.

Ἐγχεσίμωρος, pugnator ſtultus ſeu fatuus. Appian. lib. 2. Epigr. Vide & in comp. à μόρος, in Μέρω, & ab Ὦρα, cura.

Ὀξύμωρος, q. d. acutiſtultus, ſeu acutifatuus. Ὀξύμωρον, (ut Quint. tradit) ſententia eſt ex periculo petita, hoc eſt, ita affectatè & acutè enuntiata, ut fatua videatur.

N

Nota literæ apud Græcos, quam vocant νῦ. ¶ In compoſitione tranſit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ: ut in παλίλλογος, παλιγκάπηλος, παλίμπεσος. ¶ In fine aſſumitur interdum καὶ ἐφελυσμοῦ, ſequente vocali aliqua aut diphthongo: ut λέγουσιν pro λέγωσι, ὕωξεν pro ὕωξε, & ſic in ſimilibus. Eſt etiam numeralis nota, de qua vide in Append.

ΝΑΒΛΑ, genus muſici inſtrumenti. Heſych. & Suid. Ab Ovidio in lib. 3. de art. am. vocatur nablium.

Νάβλας, ου, ὁ, idem quod νάβλα, Poll. l. 4. & Athen. l. 4. Apud Heſych. ſcribitur ναυβλὰς, diciturque etiam is qui nablam pulſat.

Ναυβλάστης, ου, ὁ, qui nablam pulſat, apud Athen. l. 4.

Ναέτης, vide in Ναίω.

ΝΑΙ, næ, ita, etiam, adverbium affirmantis & concedentis: ut Matth. 5. ἔστω δὲ λόγος ὑμῶν ναὶ, ναί. Et apud Ceb. Theban. roganti πότερον ἢ οὐ δόξῃ; reſpondetur ναὶ ναὶ, etiam, ita, vel utique, immò. Geminatum legitur apud Ariſtoph. in Nub. & in Epigr. ναὶ ναὶ φίλος. Vſurpatur & in jurejurando, ut apud Ariſtoph. ναὶ τοὺς τῶν θεῶν. Sic apud Xen. quidam reſpondet, ναὶ μὰ Δία. In directa etiam affirmatione ponitur pro, utique, ſanè. Greg. ὡς ἔνιαι κοινὰς ναὶ πάσας Et Il. α. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρων κατὰ μοῖραν ἔειπας, equidem, ſanè, utique.

Ναΐδιον, vide in Ναος. Ναίτης, in Ναίω.

Ναΐος, in Ναῦς.

ΝΑΪΡΟΝ, ου, τὸ, à Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 7. numeratur inter ea odoramenta ſeu aromata, quæ immiſcentur unguentis.

ΝΑΙΩ, habito, incolo. Poëticum eſt: ut Il. ϛ. Οἵ θ' Ἁπτληδόνα ναῖον. Odyſſ. δ. ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. Et cum præpoſ. Il. β. Οἵ ναίουσι κατὰ πτόλιν. Vſurpatur & in paſſ. ſignif. pro νέμομαι, habitor. Il. β. νήσων οἳ ναίουσι πέριξ ἁλός. ☞ Euſtath. derivari poſſe dicit à verbo νᾶω, νήσω, quod eſt σῳζω, quia etiam οἱ ναίοντες σῴζονται, ſunt σεσωρυθμοί.

Ναίομαι, habitor, incolor: unde πόλεις εὖ ναιόμεναι. Iliad. γ. & εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, Iliad. α.

Ναιέτης, ου, ὁ, habitator, incola: pro quo dicitur potiùs ναέτης.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, habito, incolo. Od. ο. ἣ ἐνὶ ναιετάασκε. Heſiod. in Erg. οἱ τε θαλάσσης Ἐγγύθι ναιετάουσ'. Item paſſivè, habitor, incolor: ut Od. δ. οἵην Εὖ μάλα ναιετάουσι. Sic πόλις εὖ ναιετάουσα, Iliad ζ.

Νάω, pro ναίω, (i. habito) eſt inuſitatum, niſi in hiſce temporibus: in aor. νάσσω, item ναασάμην (abjecto incremento pro ἐνάσσω & ἐναασάμην) habitavi. Il. ξ. Heſiod. in Erg. Et infin. νάσσεσθαι: apud Apollon. Arg. 2. Et act. νάσσα (itidem pro ἔνασσα) habitare feci, ſedes habitandas dedi. Od. δ. Hinc ναέτης, habitator: pro quo & ναιτὴς, in Anthol. Epigr.

Νάω ponitur etiam pro ῥέω, fluo, mano, ſcaturio: ut Naz. πηγαὶ δὲ καὶ μέσον νάουσιν, ſcaturiunt. Apud Ariſtoph. νᾶν σκῶρ, ſtercus innatans.

Νᾶμα, τὸ, fluentum, ſcaturigo, latex: omne id quod alicunde fluit: plerunque tamen de aquæ ſcaturiginibus & laticibus dicitur: ut apud Moſchum in epitaphio Bionis. Νάμασι τοῖς Σικελοῖς ἀχλέϊλατε τῆς Ἀρεθούσης. Athen. l. 2. ἀπεξυρᾶσθη τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα τῶν λόγων.

Ναμάτιον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundunt, i. latices & ſcaturigines ſeu rivuli. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 3.

Ναματώδης χώρα, regio cui ſcaturiginum & fontium copia eſt. Ariſtot.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum vel fluor, ſcaturigo. Eurip. in Hecuba.

Νασμώδης, έος, ὁ, ἡ, ſcaturiginibus ac rivis riguus: idem quod ναματώδης. Heſych.

Ναὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex νάω.

Ἀπονάω, migro, aliò habitatum abeo.

Ἐννάω, inhabito.

Μεταναστὴς, ου, ὁ, idem quod μεταναίτης, de quo paulò pòſt inter comp. à Νάω. Exponitur &, incola: apud Heſiod. in Erg.

Παρανάστατος, circumhabito. Dionyſ. de ſitu orb.

Περιναιέτης, q. d. circumhabitator, accola.

Περιναιετάω, circumhabito, accolo. Od. β. & alibi. Et οἱ περιναιετάοντες, accolæ. Item paſſivè, circumhabitor. Od. δ. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἵ περιναιετάουσιν, &c.

Συννάω, q. d. cohabito, i. ſimul habito. Apoll. Arg. 2. μητέρα συννάεσκεν.

Συνοίκης, cohabitator, contubernalis. Heſych.

Ὑπάρχω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex νάω: ac primùm ſignificante, habito.

Ἀπονάω, inuſitatum, format ex ſe tempora uſitata: ἀπενάσθην, & ἀπεναασάμην, ad habitandum me contuli, commigravi: ut ἀπενάσθη τηλόσε πατρίδος, Eurip. in Iphig. T. & Od. ο. Οἵς ἐγ' Ὑπερείῃ δὴ ἀπενάσσαμεν. Item Act. ἀπέναασα, migrare feci: unde ſubjunct. ἀπονάσσω, metri cauſa geminatum habens σ. Il. π.

Ἔννάετης, ου, ὁ, inhabitator. Et ſimpliciter habitator, incola. Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur & ἐννάτης, Epigr. l. 2. Fœm. ἐννάεις & ἐννάετρα, habitatrix. Apoll. Arg. 1. Et Epigr. l. 3.

Ἐπινάστης, qui ſedibus ſuis relictis, aliò habitatum ſe contulit. Exponitur etiam, pulſus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod.

Καθέναω, inuſit. unde κατένασσα, idem quod νάσσα, habitare feci, habitandum dedi. Heſiod. in Erg. Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Idem in Theog. γένοισιν κατένασσε Νεμέσης, pro ἐν γένοισι. Et κατεναασάμην, habitavi. Apoll. Arg. 2. ἐν δὲ Κέῳ κατεναάσατο.

Μεθανάστης, idem quod ἐπινάστης. Nonn. Μεταναστὴς, idem. Il. ι. Μεθανάστρια, quæ commigrat, profuga. in Epigr.

Μεθαναστεύω, migro, commigro. Syneſ. vide & in μεθίστημι.

Compoſita ex νάω, i. fluo

Ἀένναος, ſemper & perpetuò fluens. Herodot. l. 1. λίμνη δὲ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀέναον εἶναι, contiguus eſt ſepulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi ajunt, ſeu perennem eſſe. Pro eodem dicitur & ἀένναος: ut apud Herodot. in Thalia, πόλισμός ἀένναός ἐστι. Et metaph. perennis, perpetuus: ut apud Ariſtoph. ἀένναοι νεφέλαι perennes nubes. Sic Xen. Ped. 4. τῶν ἀεννάου τερον ἡμῖν δόξαν αὐτὸν πλεῖον ἢ πᾶσι τοῖς ἡμετέροις παρέχειν. Pro eodem dicitur & ἀένάος, apud Poëtas: ut apud Heſiod. Κρήνης ἀένάου. Et ἀενάων ποταμῶν κρείσσων ὕδωρ, apud eundem.

Ἀεννάως, (*adverb.*) more eorum quæ perennibus aquis fluunt, i. jugiter.

Ἀενάων, ονος, itidem pro ἀεὶ νάων: ut Odyſſ. ν. Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάονται, aquæ perennes.

Ἀένας, αντος, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. l. 2. ὑδάτεσσιν ἀενάοντες νοτίζας.

Ἀνάμαστος, fluentis carens: ut αὐάμαστος νᾶσος, apud Plut.

Διαναίω, perfluo. Plut. in Aemyl.

Καλλίναος, pulchrè fluens, pulchrifluus. Eurip in Medea.

Κρουνὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΝΑΚΟΣ, εος, τὸ, pellis cum ſuo villo. Theocr. idyll. 5. Φαίνετ' ἀ Λάκαινα, τὸ μεσ' νάκος ἐχθὲς ἔπλεψεν. Herodotus pro velle ſeu pelle arietis uſurpaſſe dicitur, & Lucian. pro pelle ovis: Ioſeph. pro quacunque pelle villoſa.

Νάκη, ης, ἡ, idem quod νάκος. Il. ξ. Ἂν δὲ νάκῳ ἕλετ' αἰγὸς, εὐτυκτῷ μεγάλοιο.

Νάκυρον, νακύελον, apud Heſych. idem quod νάος, pellis.

Compoſita.

Καττυνάκη, ης, ἡ, & καττυνάκης, ου, ὁ, veſtis genus, cui ab inferiore parte aſſutum erat νάκος. Ariſtoph. in Lyſiſtr. & in concionant.

Κωννάκη, lænæ genus barbaricum ſeu Perſicum, veſtis pellicea, apud Ariſtoph. in Veſp.

Νᾶμα, &c. vide in Νάω, ſeu Ναίω.

ΝΑΝΝΑ, ης, ἡ, patris matriſque ſoror vel frater, apud Heſych.

ΝΑΝΟΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio. Apollinaris ait nanos vocari brevi atque humili corpore homines, paulùm ſupra terram extantes. Ariſtot. de part. an. l. 4. c. 10. ναῦα δὲ οἱ τὰ παιδία πάντα. σχεδὸν δὲ αὔξεται τὰ ἡμίσεα. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ νή, privat. & αὔω, augeo. Item panis ſpecies apud Athen. l. 10 c. 14.

Ναυώδης, έος, ὁ, ἡ, pumilionis formam habens, pumilio: Luc. de conſcrib. hiſt. & de ſalt. Ariſtot. verò ναυῶδες, ut ναῦον, eſſe vult, ὃ τὸ αὖω μὴ μέγα, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος πεζεῦον μικρόν: ideoque παῖδα τὰ ζῶα τάχα παρὰ τὸν αὔξηπον εἶναι, ναυώδη.

ΝΑΟΣ, ου, ὁ, templum, ædes ſacra. (☞ παρὰ τὸ ἐναίειν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν: unde & domus Dei vocatur in ſacris literis.) Athen. l. 5. ναὸς ἐπίχρυσος, ἔξ ἀσείμετος πηχῶν τετραμήκης. Atticè dicitur νεὼς, ut λεὼς pro λαός. Athen. l. 14. ἀγύρει ὄντος τότε τοῦ νεώ. Xen. Hellen. 6. ἐς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες. Et rurſum: οἱ νεὼ παῦται αὐτόματοι ἀνεῴγοντο.

Ναΐδιον, ſacellum, ædicula.

Compoſita

Ἔνναος, dictus olim fuit ὁ ναὸς, templum: ἀφ' οὗ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸν θεόν, ut ait Clinias apud ſchol. Apoll. Rhod.

Ἐνάζω, vel ἐννάζω, Etymologo itidemque Heſychio eſt τὸ λίζανον ἀφ' οὗ ναοῖς.

Πολυώδης, multa habens delubra. Theoc. idyll. 15.

Πρόναος, ante templum ſitus, protemplaris. Et πρόναον, ου, τὸ, ſubſtant. τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi veſtibulum: ſchol. Sophocl. Dicitur etiam πρόναια pro πρόναος, ut Heſych. teſtatur. Et πρόνη & προνηΐς Ionicè pro πρόναος. Et τὸ πρόνηον pro πρόναον, apud Lucian.

ΝΑΠΟΣ, εος, τὸ, ſaltus, clivus montis aut promontorii ſylvoſus & leniter cavus. Sunt qui interpretari malint, vallis nemoroſa. Eurip. νάπος ὑλόκομον: Soph. πυκνοθάλαμον νάπος. Xenoph. Hellen. 5. ἐπὶ νάπῃ ἀλεβάτῳ ἐμίγνυτο. ☞ Dedúcitur à νή privat. & φάος, quaſi νηφάος, vel νήφως.

Νάπη, ης, ἡ, idem quod νάπος. Apoll. Arg. l. 2. καὶ κατέκλασεν ἠπεδανὸν Κοίλην ὕπαιθε νάπην. Et Plutarch. in Num. σικυρῆς νάπης epitheticῶς dicit.

ΝΑΠΥ, υος, τὸ, apud Atticos idem quod σίναπι, ſinapi, teſte Phrynicho & Vlpiano apud Athen. initio lib. 9. Et Dioſc. l. 2. c. 184. σίναπι ἢ νάπυ. Ariſtoph. in equit. κἀβλεψε νάπυ, pro ὀξύ· ἔοικε γὰρ, quia ſapor ejus acerrimus eſt. Genitivus νάπυος legitur apud Athen. l. 4. & apud Theophr. hiſt. pl. l. 1.

Νάπυς,

Νάπυ, idem quod νάπυ, apud Nicand. in Alexiph. Ἐν δὲ τε νάπυϊ ῥάφανόν θ' ἅλις.

ΝΑΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex de quo Dioſc. l. 1. c. 6. & Galen.

Νάρδινος, ου, ὁ, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib. 10. ἠλαφε νάρδινῳ ἐλαίῳ.

Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum. Dioſc. Fœm. gen. ναρδίτις, vocari ſolet nardus montana.

Ναρδίζω, nardo ſimilis ſum, nardum imitor ſeu refero.

Ψευδόναρδος, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur, & qua teſte Plinio vera nardus adulteratur.

ΝΑΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. Xen. Pæd. 2. οἷς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς τοῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plut. ſymp. 6. τὸ νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ὑπεχείρουν, κωφοῦλον βέλος: de Baccho. Heſiod. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et νάρθηκες ἐλεφαντόδετοι, ferulæ eburneæ. Dicitur eſſe & medicum inſtrumentum è ferula, teſte Luc. & Etymol. Propriè verò νάρθηξ arbor quædam eſt, de qua Theophr. l. 6. c. 2. Dioſc. l. 3. c. 91.

Ναρθηκία, ferulago, humilis ferula. Theophr.

Ναρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ ſimilis, ad ferulæ naturam proximè accedens.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à ſe editos νάρθηκας & ναρθήκια inſcripſêre. Gal. τῷ κ' γλύφοντι l. 5.

ΝΑΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, narcaphthum: odoramenti genus ſuffitibus admiſceri ſolitum, ut eſt apud Dioſc. l. 1. c. 22. Pro eo apud Paul. Aegin. νάσκαφθον, nec non λάκαφθον, l. 7. c. 22. Idem eſſe putatur νάρτη apud Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 7.

ΝΑΡΚΗ, torpedo: piſcis cujus ea eſt natura, ut propiùs accedentem & ſe tangentem obſtupefaciat: teſte Platone in Menone. Vide & Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 37. Plut. de prud. an. Alex. Aphr. probl. l. 1. & Plin. l. 9. c. 42. ¶ Hinc pro torpore & veterno capitur. Exponitur etiam, ſtupor. Ariſtoph. in Veſp. ἅπερ ὥσπερ νάρκη μου κατὰ τοῦ χεῖρος καθέζεται. ¶ Νάρκη dictum eſt à quibuſdam centaurium magnum, ut habetur apud Dioſc. Quoniam verò centaurium dictum eſt à quibuſdam Gentiana, quidam ipſam etiam Gentianam νάρκιλλον vocârunt.

Ναρκάω, ῶ, torpedine afficior ſive affectus ſum: obtorpeſco, aut etiam torpeo: Ariſtot. (ὥσπερ ἡ κόρυνος, i. de torpedine piſce) φασὶ καὶ ἐκ τῆς αὐλῶπας ποιῆσαι ναρκᾶν. Alex. Aphrod. dicit quoſdam ναρκᾶν τὰς ὀδόντας, ad ſtridorem limæ. Apud Hom. Il. θ. v. 328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, exp. ἐλύθη. ¶ Apud Syneſ. ἐπιστολὴ ἧ ἐξ Αἰθέας ὡς τὸν ἐπιθεῖναι, καὶ ἵνα μὴ ὀμηθεὶς, ἐνάρκησα, exp. non ſuſtinui, repentè deſij.

Νάρκησις, εως, ἡ, torpefactio, torpor ſeu ſtupor. Gal. Νάρκωμα, pro eodem.

Ναρκόω, ῶ, torpefacio, torpore afficio. Alex. Aphr. ναρκῶντι τῷ αἰσθητικῷ ἀμύαμεν.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippoc. aph. l. 5.

Ναρκωτικὸς, torpefaciendi vim habens, ſeu torporem inducendi aut obſtupefaciendi: unde ναρκωτικὰ φάρμακα, ſtupefacientia medicamenta.

Ναρκώδης, ές, ὁ, ἡ, cui torpor ſeu ſtupor ineſt, torpidus ſeu ſtupidus: ut ναρκώδης ὀδύνη.

Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, narciſſus, flos qui ab alijs λείριον dici annotatur ex Theoph. hiſt. pl. l. 6. & Dioſc. l. 4. c. 161. Fœminino genere legitur apud Theocr. idyll. 1. Apud Ariſtoph. autem & Dioſc. maſculini generis eſt. ☞ Α᾽ νάρκη, i. à torpore, quem ſuo odore affert, ut ſcribit Euſtath. itidemque Plut. ſymp. 3.

Ναρκίσσινος, ου, ὁ καὶ ἡ, narciſſinus: ut ναρκίσσινον ἔλαιον, narciſſinum oleum, ex narciſſi flore, ex Dioſc.

Ναρκισσίτης, lapis, cujus meminit Dionyſ. in poëm. de ſitu orbis.

Compoſita.

Α᾽πονάρκω, ῶ, idem quod νάρκω: apud Baſil. σοὶ δὲ σὸν λόγον ναρκᾷ ἡ χεὶρ, exp. obſtupeſcit.

Α᾽πονάρκω, idem quod νάρκω. Α᾽πονάρκωμεν, ἔφασαν, obtorpeſcio: unde ἀπονενάρκωμαι, apud Plat. de rep. l. 6.

Α᾽πονάρκωσις, obtorpefactio. Expon. & obſtupefactio. Ariſtot. in probl.

Ἐναρκόω, ῶ, obtorpeſco. Plut. in Coriol.

Θηλυνάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam foliis ſubherbaceis, floré roſeo: quòd ſerpentibus admotus torporem inferat. Plin.

Καθυναρκόω, obtorpefacio, torpidum reddo. Paul. ep. ad Corin. 2. c. 11. ὁδὸν ὡς κατενάρκησα.

ΝΑΡΤΑΛΟΣ, dicitur eſſe vaſis genus apud Ariſtoph.

ΝΑΡΤΗ, ης, ἡ, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt unguenta. Putatur eſſe τὸ νάρκωφθον Dioſcoridis.

Νασμὸς, vide in Νάω ſeu Ναίω.

ΝΑΣΣΩ, F. σω & ξω, æquo ac complano, premo.

Νάσσομαι, æquor, complanor, premor, impleor: ut apud Ariſtophan. ἀμφορεῖς νασσμένοι, amphoræ ad ſummum uſque plenæ & preſſæ.

Νασὸς, ὔ, ὁ, densè plenus ac veluti preſſus, confertus, apud Dioſc. ναστὸς κάλαμος, ſagittis conficiendis aptus. Et apud Philonem, ὁ κόσμος eſt πλήρης καὶ νασὸς, καὶ τῶν ὄντων βαρύτατος. Νασὸς dicebatur etiam ἄρτος ὁ ἐς ſive πλακοῦς è melle, uvis paſſis, alijſque condimentis denſior & conſtipatior. Ariſtoph. in Pluto, ἦκε γὰρ αὖ σοι νασὸς εὖ πεπιεσμένος.

Νασίσκος, parvus νασὸς, apud Athen. l. 6.

Ἐμπινάσσω, (decomp.) unde particip. paſſ. ἐμπινασμένος, oppletus, Ariſtoph. in concion. οἱ τραπεζαὶ γ' εἰσὶν ἐμπινασμέναι ἀγαθῶν πάντων καὶ περιττοσκευασμέναι, menſæ omni genere ferculorum onuſtæ & refertæ.

ΝΑΥΣ, & apud Poëtas νηῦς (cujus genit. ναὸς, & Atticè νεὼς, & poëticè νηὸς, dat. νηΐ, accuſ. ναῦν, Plur. nominat. νῆες, genit. νεῶν, & poëticè νηῶν. dat. ναυσὶ & νηυσὶ, apud Poëtas. accuſ. ναῦς, & poëticè νῆας, & aliquando νέας) navis: ut ναῦς εὐσέλμους, navis bonas habens tabulas, Il. β. Od. μ. νηῦς ὀκυπόρος. Thuc. l. 2. καὶ ναῦς τε νηὶ ἐφορμίσαντα. Idem l. 8. ἀφικομένης τῆς νεώς. Sic Od. μ. νεὼς κυανοπρῴροιο. ☞ Euſtath. deducit à νέω νῶ, ſignificante σωρεύω, ut ναῦς ſeu νηὸς ſit quaſi σωρὸς ἐγκεῖμενος βαρεῖαι, vel à νέω, quod eſt κολυμβῶ.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta. Xen. Hellen. 1. ναύτας ὠνήσατο. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμποσίου ναῦται dicuntur compotores. Et adjectivè in Epigr. ναύτης δρόμος, itet navale. Pro ναύτης Poëtæ & inprimis tragici ναυάτης dicunt.

Ναύτιδες, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.

Ναυτικὸς, ου, ὁ, nauticus. Ariſtot. pol. 5. Ἡ ναυτικὴ, ſ. τέχνη, rei nauticæ peritia. Τὸ ναυτικὸν, res nautica, vel copiæ navales: claſſis. Thuc. l. 1. & 2. Xen. Hell. 1. Ariſtot. pol. 6. Item ναυτικὸς, peritus rei nauticæ. Thuc. l. 1. Athen. l. 7.

Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem cum ναυτικὸς. Ariſtoph. in Ran. Theocr. in Epigr. ¶ Item polypi ſpecies quædam, apud Ariſtot. in hiſt. an. & Athen. l. 7.

Ναυτιλία, ἡ, navigatio. Heſiod. in Erg. Herodot. Luc.

Ναυτίλλομαι, navigo. Od. δ. Ὡς καὶ ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἴνεκα πατρός. Sic Od. ξ. & apud Luc. de hiſt. ſcrib.

Ναυτία, ἡ, nauſea, propriè qua navigantes in mari corripiuntur. Plut. de garrul. Dioſc. l. 3.

Ναυτιώδης, nauſeoſus. Plut. de virt. mor. & ſymp. 4.

Ναυτιάω, ῶ, nauſeo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γὰρ ἤδη μεθύων σοι ἐναυτιῶ. Et metaph. reſpuo, *quaſi* nauſeans. Demetr. Phal. οἱ τὰ ἀκόντητα ναυτιῶσι μᾶλλον τὸ ἀπόδεκτον.

Ναυτίασις, ἡ, ipſa actio nauſeandi, vel nauſea.

Ναυτιώσεις, ab Hippocr. dicuntur effuſiones ſanguinis: tranſlato vocabulo ab ijs, qui in nauſea ſanguinem vomunt. Gal. in lex. Hippocr.

Ναυσία, Ionicè dicitur pro ναυτία: unde metaph. ναυσίη τινὰ δόδναι, faſtidio aliquem habere, apud Simonid. in Iamb. de mulier.

Ναυσιάω, idem quod ναυτιάω. Ναυσίασις idē cum ναυτίασις. Heſyc.

Ναῦλον, τὸ, naulum: merces quæ pro navigatione perſolvitur. Plut. in lib. an ſeni adminiſtr. reſp. Luc. Dicitur & maſcul. gen. ναῦλος: apud Ariſtoph. in Ran. Item ναῦλος, merces quam perſolvimus ei, ad quem divertimus. Poll. l. 1. ¶ Item ναῦλος ſive ναῦλον, genus inſtrumenti muſici: apud Plut. ſymp. 2. probl. 4. & Soph. Pro quo frequentiùs dicitur ναύλας, ſive ναῦλας, ου, ὁ, apud Poll. l. 4. & Athen. l. 4. Scribitur & ναῦλλος, ſeu ναῦλλον, duplici λ, teſte ſchol. Ariſtoph.

Ναυλόω, ῶ, naulo loco. Plut. ſympoſ. probl. 6. οἱ τὰ πλοῖα ναυλῶντες.

Ναυθλον, τὸ, idem quod ναῦλον. Heſych.

Ναυθλόω, idem cum ναυλόω: vel, naulo vehendum ſuſcipio. Eurip. Ναυθλώσασθαι, dicitur etiam vector, qui perſoluto naulo navem conſcendit: apud Ariſtoph. in Pace.

Νεὼν, ῶνος, navale: i. ſtatio navium, & locus & domicilium quo ſubducuntur. Heſych.

Νᾶος, navalis. Νᾶα τὰ, ligna fabricandis navibus apta, ſeu ligna navalia. vide & derivata à Νεώς.

Νήϊος, α, ον, navalis. Et νήϊον ξύλον, lignum navale, vel navalis materia. Heſiod. in Erg. Pro quo ſimpliciter νήϊον, Il. γ. Item νήϊα τέχνη, ars nautica. Soph. in Ajace.

Νητὸς, ὸν, ὁ, navalis. Νήϊτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Νηΐλιος, nauticus.

Compoſita.

Α᾽ναυῶται, q. d. ſempernautæ: magiſtratus quidam apud Mileſios, teſte Heſychio, qui conſcenſis navibus conſilia de maximis rebus agitabat procul à terra: deinde quum ratam habuiſſet aliquam ſententiam, revertebatur.

Α᾽κρόνιον, ſumma ſeu extrema navis pars. Heſych.

Α᾽ναυλος, nautis carentia: vel navibus impervia. Heſych.

Α᾽ναυσία, ἡ, nauſea nulla. Suid. Α᾽ναυλὲι, ſine naulo.

Ἀρωγοναῦται θεοὶ, dij nautarum defenſores: vel dij faventes & propitij nautis. in anthol. Epigr.

Ἀσωσιναῦται, apud Lacones dicebantur liberti, qui claſſes conſcendebant. Euſtath.

Ἐναυλόω, cum navi porticum exeo.

Ἐναυθλόω, cum naulo accepto exporto. Impropriè aliquis à fluctibus dicitur ἐναυθλεῖσθαι, apud Lycophr.

Ἐντερώνεια, & ἐντερωνὶς, navium intima pars. Hesych. & Poll.

Ἔπινειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν. Quidam exp. emporium. Thuc. l. 1. & 2. Strabo l. 6. & 5. Hesychio est etiam μικρὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐπινήιον.

Ἐπινήιος, ὁ ᾗ, qui ſuper navi eſt aut fit. in Epigr.

Λειπόνεως, qui naves aut navale certamen deſerit.

Λειποναύτης, idem. Item qui nautas ſocios deſerit. Theocrit. idyll. 13.

Λειποναύτιον, nautarum ſociorum deſertio. Item lis quæ intendebatur nautarum ſociorum vel ſociæ claſſis deſertoribus. Poll.

Μεσόνεοι, remiges qui in media navi ſedent. Ariſtot. in mechan.

Μεσονῶται, medij inter nautas & vectores, quales ferè ſunt mediaſtini in domo. in Pand.

Μυριόνεως, infinitis navibus inſtructus. in Epigr.

Περίνεως, ſuperfluus vector, vector qui in miniſterio navis non eſt. Thucyd. l. 1. Pro eodem communiter dicitur πρόσινεος. Suid.

Πολυναύτης, multos habens nautas. Aeſchyl.

Πρωτόνεως, qui nunc primùm navigat, aut navi in aliquem locum provehitur. Suid.

Σωναύτης, q.d. ſervator nautarum: nomen eſt fluvij juxta Heracleam, tutiſſimos habentis & placidiſſimos portus, vide ſchol. Apoll. l. 2.

Συναύτης, navigationis ſocius. Sophoc. & Eurip. in Cyclop.

Συμπλοναύτης, nauta qui σκοπὸν ναῦ vehit. Poll. ex Ariſtoph.

Ταχυναυτέω, celeriter navigo: ſeu utor celeribus navigiis. Aeſch. in Ctesiph. Plut. in Pericle.

Χιλιόνεως, mille navibus inſtructus. Eurip. in Oreſte.

Χιλιοναύτης, ſeu χιλιόναυς, mille nautas habens. Aeſchyl. Apud Eurip. χιλιοναύτας κώπας, exp. mille navibus.

ΝΑΦΘΑ, ης, ἡ, naphtha: autore Dioſc. l. 1. c. 102. eſt Βαβυλωνία ἀσφάλτου εἶδος τὸ χρῶμα λευκὸν, δύναμιν ἔχον ἀφαικτικὴν πυρὸς, ὥστε μὴ ἂν ἅψασθαι αὐτοῦ ἁπτέαν τέχνην. Vide & Plin. l. 2. c. 105. & Plutarch. in Alex. & Strab. l. 16. Suidas dicit eſſe medicum vocabulum, à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον.

Νάω, vide in Ναίω. Νεάζω, &c. in Νέος.

ΝΕΒΡΟΣ, ου, ὁ, hinnulus, pullus cervi: (fic dictus παρὰ τὸ νεῶσθαι εἰς βορὰν ἐλυληθέναι, ut volunt grammatici.) Il. θ. Νεβρὸν ἔχοντ' ὠκύποδε, τέκος ἐλάφοιο θοκείης. Xen. in Cyneg. οἱ νέοι τῶν νεβρῶν.

Νεβρώδης, in Epig. Bacchus vocari dicitur, quòd bacchantes hinnulorum pellibus uterentur.

Νέβριος, ου, ὁ, qui ex hinnulo eſt. Plut. ſymp. 4.

Νεβρίας γαλεὸς, muſtelus nebrias, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 6. Et νεβρίτης λίθος, nebritis gemma Libero patri ſacra, nomen ſortita à nebridum ejus ſimilitudine, teſte Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρίς, ίδος, ἡ, hinnuli pellis, exuvium hinnuleum, quod Bacchus & bacchantes geſtare ſolebant. Plutarch. in ſymp. Eurip. in Phœn. (corona.

Νεβρίζω, pellem hinnuleam geſto, ut bacchantes. Demoſth. pro Βύνεβρος, (comp.) magnus hinnulus, grandis & adultus hinnulus, in Fab. Aeſop.

ΝΕΙΚΟΣ, ους, τὸ, rixæ, jurgium, altercatio, contentio. Od. θ. Νεῖκος Οἰδυσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος. Il. ω. νεῖκος ὄρσειν. Sic & νεῖκος ἐγείρειν, contentionem excitare, ſeu rixari: cui opponitur νεῖκος λύειν, apud eundem Homer. Sic & Xenoph. ὡς τὰς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ἢ πόλεμος. Exponitur etiam, bellum. Iliad. γ. Etym. derivat ex privativa particula νὴ & ἄκω, cedo.

Νεικέω, ῶ, vel νεικείω, rixor, altercor. Item objurgo, increpo, inceſſo convitijs ſeu probris. Il. α. Η δὲ καὶ αὖτως μ' αἰεὶ ὀνοσσομένη ἐπέεσσι νείκεσι. Il. ε. Νεικείην βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Sic & Il. γ. & alibi apud Hom. (Erg.

Νεικεσπόρος, ου, ὁ, objurgator, convitiator, obtrectator. Heſiod. in *Compoſita.*

Ἀμφινεικὴς, ους, vel ἀμφινεικὴς, έος, ὁ ᾗ, de quo utrinque eſt contentio. Soph. in Trachin.

Ἀμφινείκητος, de quo contenditur: *hoc eſt*, tàm excellens, ut de eo contentiones inſtituantur. Soph. in Trachin.

Βωμονείκης, ους, ὁ, qui ad aram contendit.

Περίνεικος, contumelioſus, ὑβριστής. Etym. vide & in compoſ. ex Νίκη & Φέρω.

Φιλόνεικος, rixæ & contentionis amans, contentioſus. Item pervicax. Ariſtot. Rhet. l. 2. Et in bonam partem pro eo qui magno & velut pervicaci ſtudio contendit rem aliquam efficere.

Φιλονείκως, rixoſè, contentioſè: aut etiam cum æmulatione. Xen. Herodian. l. 3.

Φιλονεικία, ἡ, rixa, contentio. Item pervicacia, item æmulatio. Xen. Pæd. 7. Φιλονεικίαν οὐ ζῆς ἔμβαλε. Dem. Philip. 3. συλλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν & φιλονεικίαν.

Φιλονεικέω, ῶ, rixor, contendo. Item æmulor, æmulus ſum. Herodian. φιλονεικῆσαι πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν καὶ τὸ δυτερεῖον, contendens de primario nomine poſt Romam. Plato de leg. Φιλονεικῶ σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum contendo, i. laboro efficere, enitor. Plato, φιλονεικεῖν πρὸς τὸ εὖ ζῆν, laborare ad id. Xen. Φιλονεικήσεις ὅπως πρεσβύτατος ἔσῃ.

Decomp. Ἀνταφιλονεικέω, contrarium contendo, contrariam in partem contentiosè laboro & pertinaciter.

Ἀφιλονείκως, à contentione alienus: vel non pertinax. Ἀφιλονείκως, non contentiosè, ſine ullo contentionis ſtudio. Philo.

Προσφιλονεικῶ, q.d. contendo ad, laboro, adlaboro ſeu allaboro.

Νᾶος, &c. in Νέος.

Νέεσθαι, in Νέω, i. eo.

ΝΕΚΡΟΣ, οῦ, ὁ, mortuus, defunctus. Od. λ. σὺ δέ τε νεκροὶ Ἀφραδέες καίουσι, mortui ſeu manes. Plut. ὥσπερ νεκροὺς ἔκκλ. Luc. ἐπὶ νεκρῷ διακρῦσαι. Et in comparat. Epigr. l. 2. Μηκέτι Μάρκε τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κήπτε τὸν πολὺ σοῦ πρεσβύτερον τεκνέα, multò magis mortuum nato tuo. Aliquando dicitur potiùs mortui cadaver ſeu corpus mortuum. Od. μ. ἐπὶ νεκρὸς τ' ὀκάλη. Xen. σωρὸς νεκρῶν. Thuc. νεκρῶν ἀναβάσεσιν. Interdum additur genit. ut νεκροὶ τῶν Ἀβραδάτου. Xen. Pæd. 7. Sic & Pauſ. in Att. Dicitur derivari ἀπὸ τοῦ νε σφηλεκὲς κῆς ἡ ψυχή.

Νεκρώδης, έος, ὁ ᾗ, mortuo ſimilis, cadaveroſus.

Νεκρικὸς, ὴ, όν, mortualis: vel idem cum præcedente. Luc. de ſalt. Item τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, morte macto, eneco. ad Coloſſ. 3. νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

Νεκρόομαι, enecor. Philo de mund. Ἀ Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur, viribus effœtus & quaſi emortuus. Rom. 4.

Νέκρωσις, mortificatio, ut theologi loquuntur, 2. ad Corin. 4. & apud Suid.

Νεκὼς, άδος, ἡ, mortuorum cadaverum acervus. Iliad. ε. πήματ' ἔπαχεν τὼ αἰῶνι νεκάδεσσι. Luc. ὦν νεκάδων ἐξῆλθεγκε, extulit è mortuis.

Νέκυς, υος, ὁ, idem cum νεκρὸς. Et νέκυες, defuncti, ſeu defunctorum manes. Od. λ. νεκύεσσι κεκοφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum de defunctorum cadaveribus. Il. σ. ἀμικτύμενοι νέκυος θεὸν τεθνηότος. Νεκύσια, funeralia. Euſtath.

Νεκυία, ἡ, tractatus de manibus. Scribitur & νεκυΐα ſine ι. Syn. ὁ δυοῖν νεκύοιν. Vſurpatur & pro evocatione mortuorum, qua futura ex eis evocatis ſciſcitantes reſcimus. Herod. l. 4.

Κονίβεια, Heſychio & Suidæ ſunt carnes è mortuo cadavere: tranſpoſitis literis pro νεκερμαῖα, ut vult ſchol. Ariſtoph. apud eum in avib. Scribitur &, κονίβρεια, apud Erotian. Sic etiam vocatur forum, in quo ejuſmodi carnes venduntur, teſte eodem.

Compoſita.

Ἐξωλόνεκρος, qui dudum eſt mortuus. Suid.

Ἰσόνεκρος, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreſte.

Μυριόνεκροι πάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt. apud Plut. initio Alex.

Οὐρώνεκρος, paris corruptionis cum mortuis.

ΝΕΚΤΑΡ, αρος, τὸ, potus deorum: ut ἀμβροσία, cibus. Il. π. Παμφαίνοντι δ' αὖτ' ἀμβροσίῃ καὶ νέκταρι ἐρυθρὸν Στέρξε κῆρ ῥινῶν. Odyſſ. ι. Ἀλλὰ τό γ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἐστὶν ἀπορρώξ. Feſtus Pomp. ſcribit νέκταρ Græcis eſſe id potionis genus, quod Latini murrivam vocant: dulcem & ipſam. Quidam dicunt fuiſſe vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permixtis & floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. l. 2. De cibo etiam dictum invenitur, ſicut viciſſim ἀμβροσία de potu: ut apud Anamanem, τὰς ἰθὺς νέκταρ ἐδμῆναι, & Alexandridem, τὸ νέκταρ πίνειν μᾶλλον ἢ δεῖν, ἀμβροσίαν δὲ τοῦ Διὸς ἀμέλγειν.

Νεκτάρεος, α, ον, nectareus: nectaris modo ſuavis & odorus. Apud Luc. in Herm. νεκτάρεον πόμα, pro ipſo nectare. Item nectaris ſuavitatem & odorem referens, ideoque divinus. Il. γ. νεκταρέη ἐνὶ κόλπῳ. Il. ο. νεκταρέῳ χιτῶνι.

Νεκτάριον, pro ἡδὺ καὶ σύλλαβες. Suid. Dioſc. l. 5. c. 66. ſcribit τὸ ἐλάτιον à nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκταρίτης οἶνος dicitur ὁ ἐκ τῶν ἐλαιῶν σκευαζόμενος.

ΝΕΚΥΔΑΛΟΣ, nècydalus, inſectum è bombylio naſcens. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 9. ſcribit eſſe vermem quendam magnum, qui habeat veluti cornua & differat à cæteris.

Νέκυς, &c. vide in Νεκρός.

ΝΕΜΕΣΑΩ, ῶ, indignor, iraſcor, ſuccenſeo: ſeu meritò indignor, meritò ſuccenſeo. Plato in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅτῳ τις ψέγῃ τὲ ἑαυτῷ ὅμοιον. Cum dat. Odyſſ. ξ. καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσᾷ ἧσιν θεαῖσι τοῖσί γε ῥέζοι. Iliad. δ. Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀχαιέμεναι ποσὶ μᾶλλον Ὀρχηστῦνα μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Plut. ad præf. ind. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. ¶ Interdum ſignificat invideo, aut invidens ſuccenſeo. Luc. ἐπὶ τοῖς μείζοσιν ἀγαθοῖς ἡμῖν ὁ βάσκανος ἀνεμέσητος. Ariſtot. Rhet. l. 2. ἀγαθὸν ἐπὶ τοῖς ἀναξίοις δυστυχεῖν, ὥσπερ δῆλον ὅτι καὶ οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾶν, ἀλλ' ἐπὶ τούτοις καὶ φιλανθρωπία. Aliquando νεμεσῶ. apud Hom. ſignificat indignationem ſeu reprehenſionem formido: aut etiam ſimplic. formido, timeo, ut annotat Euſtath.

Νεμεσάομαι, ῶμαι, idem quod νεμεσῶ, indignor, &c. ut Il. ε. Μή τις θεῶν

Decomp. Ἀποικονόμητος, non dispositus & distributus: aut, malè dispensatus. utitur Quintil. l. 8. c. 3.

Ἀποικονομέω, idem quod οἰκονομέω. Ἀποικονόμησις, dispensatio.

Ἀποικονομία, idem: Apud Alex. Aphr. li. 2. περὶ ψυχῆς oppon. τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω, persevero in administrando & regendo: unde pass. apud Aristot. ἡγεμόνι ὑ τέτε πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος.

Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis: Item (de cibo) digestu difficilis. Athen. lib. 3. & 2.

Εὐποικονομέω, accuro. Aristot. cœlo. 2.

Εὐοικονόμητος, dispensatu & distributu facilis. Et peculiariter apud medicos, digestu facilis. Athen.

Καθοικονομέω, dispenso. Plut. καθοικονομῶν τὰ περὶ τὸν πόλεμον.

Προοικονομία, rei futuræ præparatio & dispositio. Προοικονομικὸν dicitur quod præstruit & viam facit ad sequentia.

Προοικονομέω, præstruo, præmolior: apud Aristot. & Synes.

Ὀψονόμος, unde in plur. ὀψονόμοι dicebantur magistratus quidam Athenis, quibus eorum quæ ad opsonia pertinebant administratio incumbebat. Eustath.

Ὀψονομῶν, pro ὀψωνῶν, i. obsonari, usurpavit Critias, teste Poll. l. 6. c. 7.

Παιδονόμος, puerorum rector, i. præfectus disciplinæ & educationi puerorum. Aristot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros sub certa institutione aut disciplina. Aristot. ibid.

Πατρονόμος, qui tanquam pater res administrat, seu paterna quadam cura: nomen magistratus apud Lacedæmonios, teste Plut. in lib. an. seni administr. resp. & Pausan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum. Exponitur &, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομικὴ paterna gubernatio. Plat.

Πατρονομᾶσθαι, patris imperio regor. apud Plut.

Ταριχονόμος nauclerus & trierarchus.

Χωρονομέω, locum seu regionem aliquam aut etiam agrum administro: vel loci alicujus negotia.

Ὡρονομέω, horas rego. Epigr. l. 2. Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τεσσαράδων ῥίζεσιν. exp. Saturnus hora natali regit & temperat quadrupedum ortum.

Ὡρονόμιον, sive ὡρονομεῖον, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 95. Sic dicitur, vel quòd horas regat vel quòd eas in se distributas habeat.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΕΝΙΗΑΟΣ, cæcus: Hesych. ¶ Item attonitus, demens, vecors: Callim. hymno in Iovem, ὃς μέλλε μὴ νενιηλὸς.

ΝΕΝΝΟΣ, patruus vel avunculus. Eust. & Poll. lib. 3. cap. 1. ¶ Νεννὸς, stultus, fatuus. Hesych.

ΝΕΟΣ, ᾱ, ὁ, novus. Il. ζ νέον ἄλγος, novus dolor. Et νέος καρπὸς, novus fructus. Et νέα ἔτεα apud Herod. ineunte novo anno. Aliquando exp. novellus: ut Od. ζ, Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνεχόμην. Hesiod. νέον αὖθι, Theophr. ἡ πλάτανος ἐκ νέας, platanus novella. Exponitur etiam, recens: ut Iliad. ρ. θάλαμος νέος. Thuc. l. 8. νεώτερος φόνος. Demost. pro cor. ὅτε ἡ νέα καὶ γνώριμος πᾶσι τὰ πράγματα. ¶ Item νέος juvenis, juvenculus, adolescens. Plut. in polit. præc. νέος ὢν περὶ πραγμάτων ὄχλους λέγειν πλικιώτων, juvenis quum sis. Aristot. ethic. l. c. 3. Ἀφέρεις δ' ἅδε νέος τὴν ἡλικίαν ἢ τὸ ἦθος νεαρός. Plato. ἐκ νέων παίδων, à puero: à teneris annis. Dicitur etiam νέος αὖθις, & νέα γυνὴ sæpe apud Hom. Xen. Plut. &c. Νέα absolutè interdum ponitur: ut οὖσα καὶ νέα, vetus & nova mensis dies, i. ultima. Plut. Sic apud Plat. τῇ νέᾳ μηνὸς, primo mensis die. Item νέα, novale, novalis ager, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25. Apud Synes. epist. 68. ἀρετὴν ἐκ νέας ἀσκεῖ, ab ineunte ætate.

Compar. νεώτερος, sæpe pro positivo ponitur. Superl. νεώτατος, ponitur aliquando pro ultimus, novissimus. Hesych.

Etym. derivat à νέω, νέομαι, eo, venio.

Derivata ex νέος, *i. novus.*

Νέον, τὸ, novale. Aristot. hist. an. l. 7. ¶ Item νέον, adverb. recèns, nuper. Od. υ, Τίς δὴ ὧδε ξεῖνος νέον ἐλήλυθε συβῶτα. Od. τ, Παῖδα νέον γαμαῖζε.

Νέως, nuper, recens, à paucis diebus: pro quo dicitur potius νεωστὶ, more Attico. Xen. pæd. 3. ὃς νεωστὶ συμμαχίας ἔχομεν. (more.

Νεωτέρως, novè, Plato de leg. l. 10. Exponitur etiam, recentiorum

Νεωτερίζω, res novas molior seu innovo. Xen. Hell. 2. ὅπως οἱ ναῦται κάδωσι μισθὸν καὶ μηδὲν νεωτερίσωσι. Herodian. lib. 1. διδιὼς τῷ δήμῳ κίνησιν μή τι καὶ περὶ αὐτῷ νεωτερίσῃ. Interdum pro, innovo, immuto. Thuc. l. 2. ὥμοσαν μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν. Anni quoque tempus mutatum hominem ἐς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur quum mutatione illa novos morbos invehit. Thuc. l. 7. ¶ Item sequor vel loquor τὰ τῶν νέων. Aristoph. in Plut. νεωτερίζει καὶ τὸ πλάσμα.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum studium, vel innovatio. Plut. in Galba. Exponitur etiam, insolentia. Philo de vita M. l. 2.

Νεωτερίστης, ου, ὁ, rerum novarum studiosus, qui res novas molitur. Plut. in Phocione.

Νεόω, ῶ, novo, innovo, vel renovo. Aristoph. in nub. ἵν' νεῦν βέλη θ' ἁμὴ ὥρᾳ τὰς ἀρούς, agros renovare aratro. Greg. ἀνεώσαμεν αὐτοῖς θεῖα νεύματα. (theolog.

Νέωμα, τὸ, novale: ager novatus seu renovatus. Gregor. de

Νέωσις, ἡ, novatio seu renovatio.

Νέωτος, ὁ, novatio seu renovatio agrorum. Νεωτὸς, tempus renovandi agros.

Νέωσε cum præpos. εἰς, ut εἰς νέωσε in annum novum, i. venturum. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 12. & alibi.

Νεάω, novo, renovo: idem cum νεόω. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 3. ὅταν μὴ τὸς πρώτους ἀρότους νεάσωσι, &c.

Νέασις, ἡ, novatio, renovatio. Item pro navali seu agro renovato: in pand. Græc.

Νεατὸς, seu νεάτος, novatus seu renovatus, novalis: ut νεατὴ γῆ tellus renovata. Item novatio, ipsa actio renovandi agrum. Xen. Item νεάτος, novissimus, ultimus. Il. ι, & apud Sophocl. in Ajace. Νεάτη & contractè νήτη, ultima seu ima chorda. schol. Soph. & Plut. in lib. de musica. Hinc. comp. παρανήτη, chorda penultimæ proximæ: quam Latini etiam paraneten appellãt & potius de sono quem pulsata reddit intelligunt. Vitruv. l. 5. c. 4.

Νεὸς, ᾶ, ἡ, novalis seu novale. Xen. Reperitur & νέος proparoxytonως, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. subaudito substantivo ἀροῦς aut tali aliquo.

Νεοχμὸς, ἡ, novus ut: γράμμα νεοχμὸν, novum, recens, scriptum. Luc. in Lexiph. Item recens. Soph. in Antig. Theocr. idyll. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc est viribus. Hesych. Τὸ νεοχμὸν, novitas, innovatio. Reperitur etiam νεωχμὸς, per ω, apud Erot. in lex. Hippocr.

Νεοχμὸς, novè, recenter. Phrynich. in epist.

Νεοχμέω, seu νεοχμόω, res novas molior, innovo: unde pass. νεοχμεῶδες, apud Suid. & Aristot. de mundo, καθυπομιζόμενον τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅσσα αὐτὸς νεοχμοῖ. quæ nova ipse edit & designat. Theodor. eccl. hist. l. 2. πολλὰ ὑ τῶν τότε πολλαχῆ γῆς ἐνεόχμωσαν.

Νεόχμωσις, novatio, novæ rei designatio. Aristot. de mundo. Item molitio rerum novarum. Hesych.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμόω, apud eundem.

Νεαρὸς, ᾶ, ὸν, novus, recens: ut νεαρὸν πρᾶγμα. Plut. in sympos. sept. sap. & νεαρὴ ὄρεξις, apud eundem symp. 2. Et νεαρὸν ὕδωρ, aqua recèns hausta. Item qui integris est adhuc viribus, necdum lassatus: ut νεαρὸς στρατὸς, Herodian. l. 3. V. de & in comp. ab. Ἀβύω.

Νεαλὴς, ές, ὁ, ἡ, idem cum νεαρὸς. Plut. symp. 4. Dioscor. l. 2. Vide & in comp. ex Ἀλίσκω, & Ἅλς, sal.

Νᾶος, ᾱ, ὁ, novellus, recens: Ionicè pro νέος, teste Gal. in lex. Hippocr. (tur νεάτος. Il. ϑ, & ε.

Νεώτατος, novissimus, infimus: pro quo per syncopen dicitur

Νειόθεν, pro νεατόθεν, ex imo fundo aut loco. Il. κ, Apoll. lib. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νειόθι, pro νεατόθι, in imo fundo aut parte. Iliad. φ. Hesiod. in

Νᾶον, nuper, Ionicè pro νέον. Appollon. Argon. 1, (Theog.

Νεαρὸς, idem cum νεάλιος, vel νεαρός.

Νέαιρα seu νέαιρα, ima pars ventris quæ & λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστὴς. ut Il. ε & π,

Νᾶος, ᾱ, ὁ, ager renovatus. Ionicè pro νέος. Od. ι, Hesiod. in Theog. & in Erg. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Νεοσσὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex νεόω *& ἐνεάω.*

Ἀνανεόω, renovo. Ἀνανεόομαι, idem. Isocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. Item restauro: ut ἀνανεώσασθαι τὸν ἀρχαῖον. Herodot. & ἀνανεώσασθαι τὸν μάχιμον. Herodian. l. 4.

Ἀνανεάσασθαι τὴν μνήμην, in memoriam revoco. Luc.

Ἀνανέωσις, ἡ, renovatio. Item restauratio. Athen.

Decomp. Ἐπανανεόω, renovo, redintegro. Plat. lib. 2. de rep. οὕτω ἐπανανεώσομαι τὸ θεραπευτικὸν λόγον.

Προσανανεόω, insuper renovo: insuper memoriam renovo: apud Suid. (phr.

Ὑπονεάω, subtus terram renovo: vel aliquatenus renovo. Theo-

Σελλώ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Derivata ex* νέος, *iuvenis, &c.*

Νεωτερίζω, juniorum mores imitor. Hesych.

Νεωτερικὸς, juvenilis. Item stultus: quòd juvenilis ætas sæpe stultis affectibus ducatur.

Νεότης, ῆτος, ἡ, juventus, adolescentia. Aristot. rhet. 2. ἡλικίαι δέ εἰσι νεότης, ἡ ἀκμὴ γῆρας. Sæpe pro juvenibus ipsis seu juvenum multitudine. Xen. l. 2. de Athen. νεότης πολλὴ ἔστι ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Sic & apud Aristot. rhet. 2.

Νεοτήσιος, juvenilis. Phocyl.

Νεολαία, idem cum νεότης: juvenum multitudo, juventus, &c. Herodian. l. 4. & 3.

Νεοΐη, ἡ, juvenilis ætas. Il. ψ, νωΐ αὖτε νέον νίκησε νεοΐη.

Νεάζω, f. άσω, juveneſco. Gregor. ὧν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δ' ὑ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσιν. Et τὸ νεάζον, juvenilis ætas: schol. Soph. Item juventutem transigo & consumo. Herodian. l. 3. αὖ νεάζουσι ἐν τραπεζωκτῇ βίῳ καὶ σύφροσι. Item juvenis sum, robustus & vegetus. Item juveniliter ago, vel sapio, ut νεάζουσι φρονῶ, Eustat.

¶ *Derivata à νέμω pasco.*

Νέμομαι, pascor. Theocr. idyll. 8. Σίτ᾽α νέμεσθε, νέμεσθε. Item depascor, *ut pecus depascitur.* Dioſc. (l. de elaphoboſco) τοῦτ᾽ὸν φασὶ τὸν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθέισας οὐτέχνη τοῖς τ᾽ ἑρπετοῖν δήγμασιν. Νεμεσᾷ, dicitur & ulcus ſerpens. Sic Il. β, χθὼν πᾶσα συνὲ νέμεσθαι dicitur, i. abſumi.

Νεμίζω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. Οἷά μιν ἰὸς Ὀξὺς ἀεὶ νεμέθων ἐπεδόσατο, depaſcens. (μεσὶ σκιερῷ.

Νέμος, εος, τὸ, locus arborib. denſus & paſcuus: nemus. Il. λ, Ἐν νέμορι, paſtus. Xen. ἐξάγει ὥσπερ νομεύς, pabulatum educere. Item actio ipſa paſcendi ſeu depaſcendi: ut νομὴ πυρὸς, apud Polyb. lib. 1. Et νομαὶ ulcerum, i. ulcera depaſcentia carnem, ſeu quæ paſcendo ſerpunt. Dioſc.

Νομὸς, οῦ, ὁ, paſcuum, paſcua. Il. β, ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι. Exponitur etiã paſtus. Il. ζ Item pabulum, præda: apud Heſiod. in Erg.

Νομεὺς, έως, ὁ, paſtor. Od. δ, Λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. Xen. Pæd. 8. ὡς λέγει παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Idem apomn. l. 1. βοῶν ἀγέλης νομεύς, bubulcus.

Νομεύω, paſco. Od. ι, κριοὶ τέρεια μῆλα νομεύων. Plato in polit. ἄνθρωποι, ζῷον ὂν ἕτερον θρέψαντες, ἄλλα μὴν φαυλότερα αὐτῶν νομεύσουσι. Exponitur & paſco, pabulor.

Νομευτικὸς, ή, ὁ, paſtoralis. Et νομευτικὴ ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi. Plat. in polit. (mento.

Νομαῖος, α, ὁ, degens in paſcuis: in Epigr. Aut veniens ab armento.

Νομάζω, idem quod νομεύω. Nicand.

Νομὰς, άδος, ἡ, q. d. paſcualis, in paſcuis degens cum reliquo armento: ut βῆς νομάς, apud Dioſc. Exponitur etiam, gregalis.

Νομαδικὸς, ut νομαδικὸν ζῶον, animalia quæ indigent pabulatu: apud Ariſtot. Apud Syneſ. νομαδικὸς βίος, paſtoritia vita.

Νομαδίτης, ut νομαδίτης βίος, idem cum νομαδικὸς βίος. Suid.

Νομάδιος, & νομάδης, paſcuus. in Pand.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφινέμομαι, circum paſcor, vel circumquaq; paſcor.

Ἐννέμομαι, depaſci. Apud Soph. in Ajace, Οὐκ ὄντος, ὃν ἄψορρον οἰνεμὴ πόδα, exp. educes, *metaphora à grege qui paſtum educitur.*

Ἐννέμομαι, paſcor in.

Ἐπινέμω, paſco in alieno. Plato de leg. l. 6. ἐὰν δὲ βοσκήματα ἐπινέμῃ, &c. Item depaſco ſegetes in folioſam materiã luxuriantes.

Ἐπινέμομαι, depaſcor, abſumo, depopulor. Herodian. lib. 7. ἀμφιβέβηκε γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεσθαι τὰς πόλεις αὐτῶν. Thuc. lib. 2. (de morbo) ἐπενέμετο δὲ Ἀθήνας μᾶλλον.

Ἐπινομία, ἡ, ius paſcendi in alieno: vel ius paſcendi inter ſe. Xen. Pæ. 3. Exponitur etiam, paſcuarium commercium.

Προνέμομαι, progredior: propriè paſcendo ſeu depaſcendo. Soph. in El. Ἴ᾽δεθ᾽ ὅπως προνέμεται τὸ δυσέλικτον ὄμμα φυσῶν Ἄρης.

Προνομὴ, egreſsio pabuli cauſa: pabulatio, frumentatio: unde προνομὴν ποιεῖσθαι, excurrere frumentatum, Xen. Hell. 1. & 2. Itẽ pro direptione quę fit in pabulatione: ut in proverb. Solom. c. 12. ἔσονται εἰς προνομήν. Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Προνομεύω, pabulatum egredior. Item prædationibus infeſto, captivum abduco. Προνομεύομαι, captivus abducor ab iis, qui pabulatum egreſsi ſunt: in proverb. Solom. c. 11.

Προνομία, depræ datio quæ fit à militibus pabulatum egreſſis. Suid. ¶ Προνομαία, elephanti proboſcis, teſte eodem.

Decomp. Ἀπροσνόμευτος, qui à militibus frumentum egreſsis direptus non eſt, aut non diripitur. Suid.

Συμπροσνομεύω, ſimul frumentatum egredior: ſeu direptionum in pabulatione ſocius ſum.

Συννέμομαι, ſimul aut unà paſcor. Ariſtot. an l. 6. τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα ἀ συννέμονται ταῖς ἡλικίαις πρὸς τ᾽ ὥρας τὰ ἤθεα. Συνώνομος, qui iiſdem paſcuis utitur: apud eundem lib. 6. Metaphoricè de hominibus dicitur qui unà educati fuerunt aut educantur. Plutarch. in Lyc. Apud Plat. συνώνομοι vocantur etiam qui ſunt ejuſdem ordinis. Apud eundem in Timæo συνώνομον ἄστρον dicitur eſſe alicui quod cum eo convenientem naturam habet.

Συννομικὸς, ή, ὁ, qui unà paſci ſolet: vel ad unà paſcendũ pertinens. Et συννομικὴ ἐπιστήμη, ſcientia quæ verſatur circa rationem unà paſcendi. Plato in polit.

Ὑπονέμομαι, depaſcor. Epigr.

Ὑπόνομος, ου, ὁ, foſſa ſubterranea & operta, cuniculus ſive cuniculi. Thucyd. lib. 2. Xenoph. in Hellen.

Ὑπόνομον ἕλκω, cuniculoſum ulcus, ſeu cuniculatim depaſcens, apud Dioſc. Exponitur & cloaca, apud Strab.

Ὑπονομὴν, inſtar cuniculi ſeu cloacæ.

Ὑπονομεύω, cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγρόνομος, qui aut quæ in agro paſcitur: ſeu ubi agreſtes agreſtiáve paſcuntur: ut πλάκες ἀγρόνομοι, apud Soph. in Oedip. tyr. Et ἀγρόνομος μῆσα, in Epigr. Ἀγρονόμος, in agro paſcens, aut agreſtia paſcens: ut ἀγρονόμοι νύμφαι, apud Hom. Od. ζ. vide & in comp. ex νέμω, adminiſtro, rego, &c.

Αἰγονόμος, caprarum paſtor. in Anthol. Epigr. Locus etiam aliquis αἰγονόμος dicitur qui capris paſcua ſuppeditat.

Αἰγονομὸς, έως, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Αἰγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

Ἀνθρωπονομικὸς, qui ad homines paſcendos pertinet: ut ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη: Plato in Polit.

Αὐτονόμος, qui per ſe paſcitur: ut αὐτονόμοι ἀγέλαι ἠχῶν, in Epig. vide & in comp. ex Νόμος.

Βονόμος, boves paſcens. Theocr. idyll. 21.

Βόνομος, à bobus depaſtus. Ariſtoph. in ran. Βονόμος, bobus paſcendis aptus. Soph. in Electra.

Ἑλωνόμος, qui in paludib. ſeu in locis paluſtrib. paſcitur. Suid.

Ἐρημονόμος, in deſerto paſtus.

Θαλασσονόμος, qui in mari paſcitur. Plut. ſymp. 1. probl. 2.

Ἱπποπόνομος, equos paſcens. Ἱππόνομος, merces ex equis & mulis locatis. Heſych.

Κυβοσιτόμος, qui cytiſo paſcitur. Nic. in Alexiph. epith. teſtudinis.

Μηλονομεὺς, & μηλονόμος, ovium paſtor, opilio: Eurip. in Cyclop.

Μισγονόμος, terra ubi promiſcuè paſcunt omnes. Heſych.

Νυκτινόμος, qui noctu paſcitur. Plut. ſymp. 1. Pro eodem ſcribitur & νυκλινόμος, apud eundem in quæſt. Rom.

Ξηρονομικὸς, qui in ſicco paſci ſolet. Plato in polit.

Οἰονόμος, ſolus paſcens, in ſolitudine paſcens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans paſcitur: vel qui retrorſa vertice paſcitur: Herodot. Ariſt. depart. anim. l. 2.

Ὀρεινόμος, qui in montibus paſcitur. Ὀρεινομῶ, in montibus paſcor. Suid.

Ὀρεσσινόμος, idem cum ὀρεινόμος. Heſiod. in aſp.

Ὀρνιθονομεῖον, locus alendis avibus: aviarium. Suid.

Πεζονομικὸς, peritus paſcendorum animalium pedeſtrium: ſeu ad artem hanc pertinens. Et πεζονομική, ſc. ἐπιστήμη, ſcientia paſcendi animalia πεζά, Plato in polit.

¶ *Derivata ex νέμω, regno, adminiſtro, &c.*

Νομὸς, ὁ, ὁ, præfectura. Philo, οἱ μὲν ἀπὸ τ᾽ πλησιοχώρων & τῶν κατὰ Αἴγυπτον νομῶν. Sic & apud Ariſtot. de on. 2.

Νομὴ, itidem dici feruntur præfecturæ.

Compoſita.

Ἀγορανόμος, magiſtratus qui foro rerum venalium præeſt: Plato de leg. l. 6. Ariſtoph. in Veſp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, gdilitius, ad agoranomũ pertinens. Ariſtot. pol. 2.

Ἀγορανομέω, ῶ, ſum agoranomus: agoranomiam exerceo.

Ἀριστονομία, optimatum regimen. Heſych. & Suid.

Ἀστυνόμος, qui viarum ædificiorumque curam gerit, & proſpicit ne vel homines inter ſe, vel belluæ hominibus injuriam inferant, utque tam in ipſo civitatis ambitu, quàm in ſuburbijs civitatibus convenientia gerantur, efficit: ut definit Plato de leg. l. b. 6.

Ἀστυνομία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus, &c. Idem de leg. & Ariſtot. polit. l. 6.

Ἀστυνομικὸς, ad aſtynomos ſeu ædiles pertinens, ædilitius. Ariſtot. polit. 2.

Γυναικονόμοι, οἱ, magiſtratus modeſtiæ matronali perfecti. Athen. l. 6.

Γυναικονομία, functio illa.

Οἰκονόμος, domus, ſeu rerum ad domum pertinentium adminiſtrator, diſpenſator rei familiaris. Lucæ 16. ὃς ἔχων οἰκονόμον. Ariſtot. polit. 5. c. 11. ὅταν γὰρ αἱ τῆς διοικῶν, οἰκονόμος ἀλλ᾽ ὁ τύραννος ἅπαν δέχεται, diſpenſator civitatis. Interdum generaliter, diſtributor, diſpenſator. Ariſtot. rhet. 3. οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἡδονῆς.

Οἰκονομικὸς, pertinens ad diſpenſatorem rei familiaris: ut οἰκονομικὴ, ſc. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ſcientia diſpenſandi res familiares. Ariſto. eth. 1. c. 1. & alibi. Item qui diſpenſandæ & tuendæ rei familiaris peritus eſt. Plut. περὶ πολυπραγμ. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, more diſpenſatorum rei familiaris. Exponitur etiam, non ſine myſterio & certa ratione, & ut res quæ gerebatur, poſcebat, apud Damaſc. l. 3.

Οἰκονομία, ἡ, diſpenſatio rei familiaris, ſeu rei domeſticæ adminiſtratio. Ariſtot. polit. 3. Plato in apol. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtratio, apud Ariſtot. Polyb. Herodian. Dei etiam providens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo ſua οἰκονομία dicitur, Coloſſ. 1. Chryſoſt. in 2. cap. ejuſdem ep. Item CHRISTI incarnatio, teſte Hieronymo, & Damaſc. Item generaliter, diſtributio, diſpenſatio: ut οἰκονομία χρημάτων, apud Chryſoſt. Exponitur etiam, diſpoſitio: quum de ſcriptis oratorum & poëtarum dicitur, Athen. lib. 1. Schol. Soph.

Οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem adminiſtro, res domeſticas diſpenſo. Luc. 16. ὁ γὰρ δύναται εἰς οἰκονομεῖν. Exponitur & ſimpliciter, adminiſtro: ut τὰ παρόντα οἰκονομεῖν. Harpocr. Et, rego, guberno: ut Ariſtot. de mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Item diſpenſo, diſpono, conſtituo. 2. Maccab. cap 3. οἰκονομήσων τὰ περὶ τὰ τέκνα ἐπίσκεψιν, conſtituturus, &c. Damaſc. ὁ δὲ τούτων τῶν θείων πάσχοντος, δι᾽ αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομεῖται σωτηρίαν conſtituente noſtram ſalutem. Et generaliter, diſtribuo: unde οἰκονομηθεῖσα τροφὴ, cibus diſtributus in corpore: apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idem quod οἰκονομέω, diſpono, diſpenſo, &c. Luc. in Iove tragœd. τὰ μὲν κόσμῳ ἄπαρα τὰ δὲ θνητῶν ὄντα οἰκονομούμενοι.

Decomp.

Decomp. Α᾽οικονόμητος, non diſpoſitus & diſtributus: aut, malè diſpenſatus. utitur Quintil. l. 8. c. 3.

Α᾽οικονομέω, idem quod οἰκονομέω. Α᾽οικονόμησις, diſpenſatio.

Α᾽οικονομία, idem: Apud Alex. Aphr. li. 2. περὶ ψυχῆς Oppon. τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω, perſevero in adminiſtrando & regendo: unde paſſ. apud Ariſtot. ἡγεμόνες ὑ τέτε πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος.

Δυσοικονόμητος, diſpenſatu difficilis: Item (de cibo) digeſtu difficilis. Athen. lib. 3. & 2.

Ἐποικονομέω, accuro. Ariſtot. œcon. 2.

Εὐοικονόμητος, diſpenſatu & diſtributu facilis. Et peculiariter apud medicos, digeſtu facilis. Athen.

Καθοικονομέω, diſpenſo. Plut. καθοικονομεῖν τὰ περὶ τὸν τόπον χρείαν.

Προοικονομία, rei futuræ præparatio & diſpoſitio Προοικονομικὸν dicitur quod præſtruit & viam facit ad ſequentia.

Προοικονομέω, præſtruo, præmolior: apud Ariſtot. & Syneſ.

Ὀψονόμος, unde in plur. ὀψονόμοι dicebantur magiſtratus quidam Athenis, quibus eorum quæ ad opſonia pertinebant adminiſtratio incumbebat. Euſtath.

Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, i. obſonari, uſurpavit Critias, teſte Poll. l. 6. c. 7.

Παιδονόμος, puerorum rector, i. præfectus diſciplinæ & educationi puerorum. Ariſtot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros ſub certa inſtitutione aut diſciplina. Ariſtot. ibid.

Πατρονόμος, qui tanquam pater res adminiſtrat, ſeu paterna quadam cura: nomen magiſtratus apud Lacedæmonios, teſte Plut. in lib. an. ſeni adminiſtr. reſp. & Pauſan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum. Exponitur &, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομικὴ paterna gubernatio. Plat.

Πατρονομᾶμαι, patris imperio regor. apud Plut.

Ταξιονόμος nauclerus & trierarchus.

Χωρονομέω, locum ſeu regionem aliquam aut etiam agrum adminiſtro: vel loci alicujus negotia.

Ὡρονομέω, horas rego. Epigr. l. 2. Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γλίσιν. exp. Saturnus hora natali regit & temperat quadrupedum ortum.

Ὡρονόμιον, ſive ὡρονομεῖον, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 95. Sic dicitur, vel quòd horas regat vel quòd eas in ſe diſtributas habeat.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΝΕΝΙ᾽ΗΛΟΣ, cæcus: Heſych. ¶ Item attonitus, demens, vecors: Callim. hymno in Iovem. ὃς μάλα μὴ νεμίλος.

ΝΕ᾽ΝΝΟΣ, patruus vel avunculus. Euſt. & Poll. lib. 3. cap. 1. ¶ Νοννὸς, ſtultus, fatuus. Heſych.

ΝΕ᾽Ος, ᾱ, ὁ, novus. Il. ζ. νέον ἄλγος, novus dolor. Et νέος καρπὸς, novus fructus. Et νέοι ἔτεοι apud Herod. ineunte novo anno. Aliquando exp. novellus: ut Od. ζ. Φοίνικος νέον ἔρνος ἀμύξομον. Heſiod. νέον αὖδος, Theophr. ἡ πλάτανος ἐλὰ νέα, platanus novella. Exponitur etiam, recens: ut Iliad. ρ. θάλαμος νέος. Thuc. l. 8. νεώτερος φόνος. Demoſt. pro cor. ὅτε ἡ νέα καὶ γνώριμος πᾶσι τὰ πράγματα. ¶ Item νέος juvenis, juvenculus, adoleſcens. Plut. in polit. præc. νέος ὢν περὶ πραγμάτων ἔλαττον λέγειν πλιάκοντα, juvenis quum ſis. Ariſtot. ethic. l. c. 3. Ἀφορίζει δ᾽ ἑαυτὸν νέος τῇ ἡλικίᾳ ὁ τὸ ἦθος νεανίας. Plato. ὦ νέοι παῖδες, à puero: à teneris annis. Dicitur etiam νέος αὐτὸς, & νέα γυνὴ ſæpe apud Hom. Xen. Plut. &c. Νέα abſolutè interdum ponitur: ut οὐκ ἦν νέα, vetus & nova menſis dies, i. ultima. Plut. Sic apud Plat. τῇ νέᾳ μιᾷ τοῦ, primo menſis die. Item νέα, novale, novalis ager, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 25. Apud Syneſ. epiſt. 68. ἀρετὴν οὐ νέας ἀσκεῖ, ab ineunte ætate.

Compar. νεώτερος, ſæpe pro poſitivo ponitur. Superl. νεώτατος, ponitur aliquando *pro* ultimus, noviſſimus. Heſych.

Etym. derivat à νέω, νέομαι, eo, venio.

Derivata ex νέος, *i. novus.*

Νέον, τὸ, novale. Ariſtot. hiſt. an. l. 7. ¶ Item νέον, adverb. recèns, nuper. Od. υ, Τίς δὴ ὧδε ξεῖνος νέον ἐλήλυθε σοῖσι. Od. τ, Παῖδα νέον γεγαῶτα.

Νέως, nuper, recens, à paucis diebus: pro quo dicitur potius νεωστὶ, more Attico. Xen. pæd. 3. ὡς νεωστὶ συμμαχίαν ἔχομεν. (more.

Νεωτέρως, novè, Plato de leg. l. 10. Exponitur etiam, recentiorum

Νεωτερίζω, res novas molior ſeu innovo. Xen. Hell. 2. ὅπως οἱ ναῦται λάβωσι μισθὸν καὶ μηδὲν νεωτερίσωσι. Herodian. lib. 1. διδοὺς τῷ δήμῳ κίνησιν μή τι καὶ αὐτῷ νεωτερίσειεν. Interdum *pro*, innovo, immuto. Thuc. l. 2. ἄμεινον μηδὲν νεωτερίζειν καὶ τὰ ξυμμαχίαν. Anni quoque tempus mutatum hominem ἐς ἀσθένειαν νεωτερίζειν dicitur quum mutatione illa novos morbos invehit. Thuc. l. 7. ¶ Item ſequor vel loquor τὰ τῶν νέων. Ariſtoph. in Plut. νεωτερίζειν τὸ ταλάσιμον.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum ſtudium, vel innovatio. Plut. in Galba. Exponitur etiam, inſolentia. Philo de vita M. l. 2.

Νεωτερίστης, ου, ὁ, rerum novarum ſtudioſus, qui res novas molitur. Plut. in Phocione.

Νεόω, ῶ, novo, innovo, vel renovo. Ariſtoph. in nub. ἵν᾽ νεῦν βέλτιον᾽ ἐν ὥρᾳ τὰς ἀρότους, agros renovare aratro. Greg. ἀνεώσαμεν αὐτοῖς θεῖα νεώματα. (theolog.

Νέωμα, τὸ, novale: ager novatus ſeu renovatus. Gregor. de

Νέωσις, ἡ, novatio ſeu renovatio.

Νέωτος, ὁ, novatio ſeu renovatio agrorum. Νεωτὸς, tempus renovandi agros.

Νέωσε cum præpoſ. ἐς, ut ἐς νέωσε in annum novum, i. venturum. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 12. & alibi.

Νειόω, novo, renovo: idem cum νεόω. Theoph. de cauſ. pl. l. 3. c. 3. ὅταν μὴ τὸς πρώτους ἀρότους νειώσωσι, &c.

Νείωσις, ἡ, novatio, renovatio. Item pro navali ſeu agro renovato: in pand. Græc.

Νειὸς, ſeu νειὸς, novatus ſeu renovatus, novalis: ut νειὸ γῆ tellus renovata. Item novatio, ipſa actio renovandi agrum. Xen. Item νεάτη, noviſſimus, ultimus. Il. ε, & apud Sophocl. in Ajace. Νειάτη & contractè νήτη, ultima ſeu ima chorda. ſchol. Soph. & Plut. in lib. de muſica. Hinc. comp. παρανήτη, chorda penultimæ proximæ: quam Latini etiam paraneten appellãt & potius de ſono quem pulſata reddit intelligunt. Vitruv. l. 5. c. 4.

Νειὸς, ᾶ, ἡ, novalis ſeu novale. Xen. Reperitur & νεὸς proparoxytonως, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 9. ſubaudito ſubſtantivo ἀρὸς aut tali aliquo.

Νεοχμὸς, ἡ, novus ut: ῥάμμα νεοχμὸν, novum, recens, ſcriptum. Luc. in Lexiph. Item recens. Soph. in Antig. Theocr. idyll. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc eſt viribus. Heſych. Τὸ νεοχμὸν, novitas, innovatio. Reperitur etiam νεωχμὸς, per ω, apud Erot. in lex. Hippocr.

Νεοχμὸς, novè, recenter. Phrynich. in epiſt.

Νεοχμέω, ſeu νεοχμόω, res novas molior, innovo: unde paſſ. νεοχμεῖος, apud Suid. & Ariſtot. de mundo, καθοικονομζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἀεὶ αὐτὸς νεοχμεῖ. quæ nova ipſe edit & deſignat. Theodor. eccl. hiſt. l. 2. πολλὰ ὑ τέτε πολλαχῆ γῆς ἐνεόχμωσαν.

Νεόχμωσις, novatio, novæ rei deſignatio. Ariſtot. de mundo. Item molitio rerum novarum. Heſych.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμόω, apud eundem.

Νεαρὸς, ᾶ, ὸν, novus, recens: ut νεαρὸν πῦρ ἄγημα. Plut. ſymp. ſept. ſap. & νεαρὰ ὄρεξις, apud eundem ſymp. 2. Et νεαρὸν ὕδωρ, aqua recèns hauſta. Item qui integris eſt adhuc viribus, necdum laſſatus: ut νεαρὸς φρατὴς, Herodian. l. 3. V. de & in comp. ab. Ἀρύω.

Νεαλὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, idem cum νεαρός. Plut. ſymp. 4. Dioſc. l. 2. Vide & in comp. ex Α᾽λίσκω, & Α᾽λς, ſal.

Νᾶος, ᾱ, ὁ, novellus, recèns: Ionicè pro νέος, teſte Gal. in lex. Hippocr. (tur νέατος. Il. ψ, & ω.

Νειόατος, noviſſimus, infimus: pro quo per ſyncopen dicitur

Νειόθεν, pro νεατόθεν, ex imo fundo aut loco. Il. π, Apoll. lib. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νειόθι, pro νεατόθι, in imo fundo aut parte. Iliad. φ. Heſiod. in

Νᾶον, nuper, Ionicè pro νέον. Appollon. Argon. 1. (Theog.

Νεαρὸς, idem cum νεάλης, vel νεαρός.

Νέαιρα ſeu νέαιρα, ima pars ventris quæ & λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστὴρ. ut Il. ε. & π.

Νᾶος, ᾱ, ὁ, ager renovatus. Ionicè pro νέος. Od. ε. Heſiod. in Theog. & in Erg. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 9.

Νίσσομαι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex νέος *&* νεάω.

Α᾽νανεόω, renovo. Α᾽νανεόομαι, idem. Iſocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. Item reſtauro: ut ἀνανεώσασθαι τὸν ἀμάχλιον. Herodot. & ἀνανεώσασθαι τὸν μάχλιον. Herodian. l. 4.

Α᾽ναναιεῖσθαι τῇ μνήμῃ, in memoriam revoco. Luc.

Α᾽ανέωσις, ἡ, renovatio. Item reſtauratio. Athen.

Decomp. Ἐπαναανεόω, renovo. redintegro. Plat. lib. 2. de rep. τὸν ἐπαναανεώσομαι τὸ θερμομάχε λόγον.

Προσαναανεόω, inſuper renovo: inſuper memoriam renovo: apud Suid. (phr.

Ὑποανάω, ſubtus terram renovo: vel aliquatenus renovo. Theo-

Σελλώω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata ex* νέος, *iuvenis, &c.*

Νεωτερίζω, juniorum mores imitor. Heſych.

Νεωτερικὸς, juvenilis. Item ſtultus: quòd juvenilis ætas ſæpe ſtultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus, adoleſcentia. Ariſtot. rhet. 2. ἡλικίαι δέ εἰσι νεότης, ἡ ἀκμὴ γῆρας. Sæpe pro juvenibus ipſis ſeu juvenum multitudine. Xen. l. 2. de Athen. νεότης πολλὴ ἔσται ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. Sic & apud Ariſtot. rhet. 2.

Νεοτήσιος, juvenilis. Phocyl.

Νεολαία, idem cum νεότης: juvenum multitudo, juventus, &c. Herodian. l. 4. & 3.

Νεοΐη, ἡ, juvenilis ætas. Il. ψ, νωῖ αὖτε νέον νίκησε νεοΐη.

Νεάζω, f. άσω, juveneſco. Gregor. ὧν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δ᾽ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσιν. Et τὸ νεάζον, juvenilis ætas: ſchol. Soph. Item juventutem tranſigo & conſumo. Herodian. l. 3. αὖ νεάζοισιν ἐν τραπεζικῇ βίῳ καὶ σώφρονι. Item juvenis ſum, robuſtus & vegetus. Item juveniliter ago, vel ſapio, ut νεάζουσα φρονῶ, Euſtat.

Νεαξ, juvenis, adoleſcens. Poll.

Νεαρὸ, εἰῶ, ὁ, idem. Suid. & Euſtath. (dea.

Νεᾶις, ιδος, ἡ, juvencula: puella juvenilis ætatis. Eurip. in Me-

Νεανίας, ου, ὁ, adoleſcens, juvenis. Eurip. in Hecuba. Herodian. lib. 3. Item audax homo & ſtrenui ſpiritus: Demoſth. pro cor. Xen. pæd. 7. Item juvenili ferocia & prorervia præditus. Ariſtoph. in veſp. Ponitur & adjectivè, ut νεανίας λόγος, apud Eurip. ſermo juvenilis & audax.

Νεανικὸς, ἡ, ὸν, juvenilis: ut νεανικὸν φρόνημα, iuvenilis & ſtrenuus animus. Demoſth. Olynth. 3. Et metaph. ſtrenuus, animoſus: vel, audax. Syneſ. epiſt. 47. ἥτις ἐστὶ νεανικώτερος σκέψις ταὐδρός. Sic & apud Ariſtoph. in veſp. Apud Plat. in epiſt. νεανικὸς κολοφὼν, exp. finis glorioſiſſimus. Interdum robuſtus, validus, vehemens: ut νεανικὴ ἐπιθυμία. Ariſtot. eth. 7. c. 4. Et νεανικὸς φόβος, Eurip. Exponitur etiam, magnus, permagnus: ut νεανικὴ ἡμίαμμις, Syneſ. epiſt. 125.

Νεανικῶς, iuveniliter. Item validè, ſtrenuè. Ariſtoph in veſp. Exponitur etiam, lautè, opiparè, apud Plut. ſymp. 4.

Νεανιεύω, iuvenili animi robore ſuſcipio. Plut. in ſymp. ſept. ſap. Θαλῆτα νεανιεύσαι.

Νεανιεύομαι, iuveneſco, iuveniles annos ingredior. Poll. lib. 2. Item, iuvenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M. lib. 1. οἱ μὲν γέροντες νεανιεύονται, μηδὲν ὀκνοῦντες τῶν πραγμάτων, iuvenilem virtutem præſtant. Et in malam partem, iuvenili temeritate & petulantia audeo vel ago: Plut. in Numa, σὺν ἀνδρὸς θεοφιλεστάτου τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων. Et paſſivè, apud Demoſth. ἑνὸς τούτου ὡς ἅπαξ τὰ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευομένοις ἐπέθηκε, hæc duo facinora flagitioſis audacibusque factis addidit. Item iuvenili iactantia dico. Plut. in Cicer. λέγεται γὰρ νεανιευόμενον εἰπεῖν. Et paſſ. apud eundem, τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευσαμένοις. (ſtantia.

Νεανίευμα, τὸ, iuvenilis audaciæ facinus: vel, iuvenilis ia-

Νεανίομαι idem cum νεανιεύομαι.

Νεανία, ἡ, idem cum νεανίευμα. Philo de vita M. l. 1.

Νεανίζω, iuvenor, ſum iuvenis.

Νεανίσκος, ου, ὁ, iuvenis, adoleſcens. Ariſtot. polit. 5. δύο νεανίσκων χαριεσαμένων.

Νεανισκεύω, iuveneſco, pubeſco: vel iuvenilem ætatem ago. Suid. ex Eupol. Αὔτη νεανισκεύοντός μου ἐπεθύμησέ μου.

Νεανισκεύομαι, idem. Xeno. pæd. 1. ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι.

Νεανίσκευμα, τὸ, iuvenilis ſuperbia & incontinentia.

Νεᾶνις, νεᾶνιος, νεᾶνισκος Ionicè pro νεᾶνις, νεανίας & νεανίσκος dicuntur. Od η, κ, & apud Hippocr. aphor. ſect. 3. art. 29.

Νεαρὸς, ᾶ, ὁ, iuvenis, iuvenilis. Il. β ἦ πᾶσιν νεαροὶ χεῖρά τε γναῖπτε. Item puerilis, ut παῖδων νεαρώτεροι, apud Suid. (Panath.

Νεαρῶς, iuveniliter, more iuvenum. Luc. de hiſt. ſcrib. Iſocr. in

Compoſita ex νεάζω.

Ἀνανεάζω, reiuveneſco, iterum iuvenis fio. Suid. Item renovo, reſtauro. Ariſtoph. in Plut. & Areopag.

Ἐνανεάζω, q.d. iuveniliter excreſco. Luc. ἀπόρου πυρᾶ καὶ ἔτους ἀνανεάζοντα, inſtaurabilem, renovabilem.

Ἐννεάζω, iuventutem ſeu adoleſcentiam tero in. Hippocr. aphor. ſect. 1. art 54.

Καταννεανιεύομαι, iuveniliter glorior: vel, iuvenili robore prævaleo. Heſych. & Suid.

Συννεάζω, unà cum aliquo iuventutem tranſigo vel adoleſcentiam. Alciphr. συννεάσωμεν ἀλλήλοις.

Ὑπονεάζω, q.d. ſubiuveneſco, ſubnovor.

ΝΕΟΣΣΟΣ, & Atticè νεοττὸς, ᾶ, ὁ, pullus, recens à partu avicula. Il. β, Ἔνθα δ' ἔσαν τρηχοῖο νεοσσοὶ, νήπια τέκνα. Plut. de aud. ὥσπερ ἀπτῶσες νεοσσοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ ἀκόρητον κεχηνότες φόρμον. Luc. φαίης ἂν ἐξ ὠῆς νεοττὸς ἀπελὴς ὑπαιθρώζων. Ariſtoph. in avib. Ἀγέως νεοττὸς, Martis pullus: de gallinaceo, aue Martia. Per iocum aliquis etiam νεοσσὸς dicitur, cum teneræ, ſeu virentis adhuc ætatis eſt, ſicut μόχθος & πόλος ab Euripide, apud Athen. lib. 13. ¶ Item vitellus ovi, luteum ovi, apud Suid. Sunt qui compoſitum hoc vocabulum dicant παρὰ τὸ νεωσὶ ὀοειδῆς, i. βλέπειν: vel σεύειδῆς, i. κινεῖσθαι. Alii ſimpliciter à νέος derivant.

Νεοσσία ſive νεοττία, ας, ἡ, nidus, pullorum cubile. Scribitur & νεοσσιὰ ſive νεοττιὰ, Plut. in probl. Rom. ἀδὴν γὰρ νεοττίαν γυπὸς σύντυχεῖν ῥᾴδιόν ἐστι. dicitur & de apum alveari apud Ioſeph. in Maccab.

Νεόττιον, ου, τὸ, pullulus, pullus tenellus & recens. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9.

Νεοττὶς, ίδος, ἡ, pullaſtra, gallina iuvenca.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio. Ariſt. hiſt. an. l. 7. c. 1.

Νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio: Ariſtot. ibid.

Νεοττία, ας, ἡ, idem vel nidus, cunabula: Ariſtot. ibid.

Νοσσὸς, ᾶ, ὁ, per ſyncopen pro νεοσσὸς dicitur, pullus.

Νόσσαξ, idem quod νόσσος, Dioſc. l. 2. c. 53.

Νόσσιον, idem, Pſalm. 83.

Νοσσὶς, metaph. pro puella, (collocat.

Νοσσιὰ, pro νεοσσιὰ, nidus: domicilium in quo avis pullos ſuos

Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico. Νεοσσεύοντες dicuntur pulli, i. in nidis generari. Herod. l. 1.

Compoſita.

Ἀνανεοττεύω, idem quod νεοττεύω, nidifico. Exponitur & nidificationem relinquo. Ariſtot. l. 6. de anim.

Ἐννεοττεύω, nidifico in. Item, in nido nutrio. Plat. l. 12. de leg.

Νεοχμὸς, νεόω, vide in Νέος. Νέρθε, &c. in Ἔρεφ. Νεῦμαι, in Νεύω

ΝΕΥΡΟΝ, ου, τὸ, nervus: de quo vide Galen. lib. 15. de uſu partium. dictum à verbo νεύω, i. nuto & flecto, ut ſcribit idem Gal. initio libri de motu muſculorum: quia nervi ſunt inſtrumenta voluntarii motus. ¶ Item metaph. robur, vires: ut Demoſth. νεῦρα πολέμου vocavit pecuniam. Sic Aeſchin. contra Cteſiph. κατατέτμηται τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nervi extracti & qui chordarum uſum præſtant: Heſiodus in Erg. Δέρμασιν συῤῥάπτειν νεύρῳ βοὸς, nervo bovino conſuere. Sic & apud Hom. Il. δ. ¶ Ab Ariſtoph. in avibus penis quoque νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρον σύριγμον vocat τὴν φλέβα, teſte Erot.

Νευρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, nervoſus: ut νευρώδεις ῥίζαι, Dioſc. l. 3. c. 17.

Νευρώεις, ωντος, ὁ, nervoſus. Item validus. Heſych.

Νευρικὸς, ἡ, ὸν, nervorum vitio laborans. Dioſc.

Νεύρινος, nerveus.

Νευρεών, nervus. Epigr.

Νευρία, ἡ, funis à nervis tortus in lib. Iudicum.

Νευρὶς, ίδος, ἡ, idem cum νεῦρον. Eſt etiam nomen fruticis ſurculoſi, de quo Plin. l. 25. c. 10.

Νευρὰς, i. idem herba eſt alio nomine poterion: de qua Dioſc. l. 3. c. 17. & Plin. l. 25. c. 10. Hanc Gal. nervos diſſectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευρίτης, ου, ὁ, ſive νευρῖτις, ίδος, ἡ, neurites: lapidis nomen: apud Orpheum.

Νευρόω, ῶ, nervos adhibeo alicui, i. confirmo, roboro. Damaſc.

Νευρόομαι, confirmor, &c. Philo de vita M. l. 1.

Νευρὰ, ἡ, nervus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Il. δ. νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἀλτὸ δ' ὀϊστὸς. Odyſſ. φ, ἐὼν ἅτε νευρὴν ἐντανύσῃ, nervum intenſurum ſe. Sic & alibi ſæpè apud Hom. Ariſtot. ὥσπερ καὶ νευρὰν ἐν τούτῳ ποιοῦσι τοῖς τόξοις. Dicitur & de muſicorum inſtrumentorum nervis: ſicut νεῦρον: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Compoſita.

Ἀνευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, nervos nullos habens, invalidus.

Ἀποννευρόω, enervo, nervos incîdo ſeu frango: unde ἀπονευρόομαι, apud Suid.

Ἀποννεύρωσις, nervorum abſciſſio vel inciſio. Apud Gal. pro coitione multorum nervorum uſurpatur. Et pro tendine: apud Hippocr. teſte Gal. comm. 2. ἐς τὸ ἄνω ἀρθρον.

Ἐκνευρίζω, enervo, nervos incido. Dem. Olynth. 3.

Παρανευρίζω, nervos reſolvo, enervo. Παρανενευρισμένας χορδὰς vocat Ariſtot. hiſt. an. l. 7 malè intentas, ſeu quæ malè intenduntur, & inter contendendum laxantur, ac falſum ſonum edunt.

Πολυώνυχον, dicitur à quibuſdam plantago: habet enim multas fibras & veluti nervos, præſertim minor: in append. Dioſc.

Συννεύρωσις, ſiccorum & durorum oſſium σύμφυσις nervorum interventu apud Gal. Per nervos autem intelliguntur tendones, ligamenta, & alia nervoſa membranoſaq; corpora.

ΝΕΥΩ, F. νεύσω, innuo, annuo, nutum do, nutu ſignifico. Od. π. Νεύσωμεν δὲ καὶ ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo, i. promitto: Apoll. Arg. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ Δωσέμεναι. ¶ Item nuto, vergo, propendeo, inclino: quæ ſignificatio frequentiſſima eſt: Theophr. hiſt. pl. lib. 5. ὁ δὲ Τερέβινθος αὐτὸς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo (de brutis animalibus loquens) νεύουσι πρὸς χάρσον, i. prona ſpectant terram. Sæpe tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν ſeu εἰς τὴν γῆν dicitur de iis qui præ pudore aut mœſtitia oculos in terram demittunt: ut apud Herodian. lib. 4. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σιωπηροῖς προσώποις εἰς γῆν εἶδοσαν. Pro eodem dicitur & νεύειν ἐπὶ χθονὸς apud Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam νεύειν κάτω, apud Luc. & νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω, ab Alex. Aphr. in probl. ¶ Apud Theocr. idyl. 7. Εἰ δ' ἄλλως νεύσεις, κατὰ μὰν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι Δακνόμενον κνάσεαι, exp. ſi aliò te verteris. Apud Polyb. lib. 1. ἐὰν τύχῃ παῦσαι νεύειν ἐπὶ τὸ σκοπὸν, exp. tendere ad unum finem. ¶ Item νεύω, pertineo, ſpecto: apud Ariſtot. de mundo, τὰ περὶ τὰς μηδείας εἰς ταὐτόπως νεύει, quæ de Parcis dicuntur huc pertinent, huc ſpectant. ¶ At νέω, i. nato, vide in Νέω i. nato.

Νεῦμα, τὸ, nutus: ut νεύματι χρῆσθαι, nutu uti. Thuc.

Νεῦσις, nutus, i. devergentia, inclinatio. Alex. Aphr. lib. 1. probl. πρὸς τὴν γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, in terram ſuo pondere & nutu deferri.

Νευστικὸς, deorſum vergere aptus & gravis, libramentum habens. Philo.

Νευστάζω, nuto, caput concutio. Od. ζ, Νευστάζων κεφαλῇ. Sic Il. υ, Νευστάζων κόρυθι βεβαρῇ. Exponitur etiam nutu admoneo, nuto: ut apud eundem, ὀφρύσι νευστάζει, ſuperciliis ſeu oculis annuere.

Νεῦρον & νευστάζω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Compoſita.

Α'νανεύω, nutu ſignifico non eſſe faciendum aliquid, nutu veto. Od. φ, Α'λλ' Ο'δυσεὺς αὐτούσης, νῷ ἔχεφεν ἰέμενόν περ. Item nutu oſtendo me recuſare ſeu denegare. Iliad. ω, ἔπρεσον δ' ἀνένευσε. Plato de rep. ἐπινεύσας καὶ ἀνανεύσας. Nonn. ἀδὲ ἔχην ἀνένευσον, nihil ſe habere nutu oſtenderunt. Item ſurſum reflecto caput vel oculos, reſupino me. Hom. in batrachom. Κάππεσε δ' ὀπίσω ἀνένευσε. Apud Dioſc. l. 3. c. 131. ἀνανευκυῖαι ἐξολαί, exp. ſurſum ſpectantes.

Α'ποννέω, abnuo reſpuo, averſor quaſi reſpuendo, Baſil. ἔχει ἡ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεύσαι ποτὲ τοῦ κακοῦ. Item nuto, ad ruinam inclino. in antol. Epigr. ¶ Item vergo, inclino. Philo de mundo, τὰ τὸ σῶμα τοῦ ὅλου μέρη ποιεῖ ἡμιώβολα πρὸς αὐτὰ ἀπονεύοντα. Item declino, deflecto. Plat. in Theæt. πρὸς τὸν γεωμετρίαν ἀποννεύσαμεν. Sic & apud Polyb. lib. 3.

Decomp. Συναποννέω, ſimul innuo, ſimul nuto. Thuc.

Διανεύω, innuo, nutu indico. Athen. lib. 2. ἐμοὶ λαλοῦν ἅμα καὶ διανεύοντα, pro eodem: in Epigr. (νεύων.

Ε'νεύω, nutu ſignifico, nutu jubeo. Eurip. in Iphigen. taur. ἐξανεύσω δόσεως τοῦδε σοι. Exponitur etiam, nego, nuto: apud eundem in Phœn. Α'νὴρ ὅδ' οὐκ ἂν ἐκ τῶν αὐτὸς ἐνεύσῃ πάλιν, non magis mutat ſententiam ſuam. Item propendeo, emineo, projectus ſum. in Hippiatria. Item capite declinato effugio. Item averſor, deteſtor: Laërtius in Zenone, ἐνεύειν δὲ τὰ μὲν ἥδεα ἁμαρτάνοντα. Ε'νδυσις, declinatio: ut cum inclinato capite aliquis ictum declinat. Plato. Ε'νδυσις τῶν ὁδῶν, deflexus viarum.

Ε'ννεύω, innuo: vel, nutu & ſignis peto. Lucæ i.

Ε'πινεύω, innuo, nutu ſignifico faciendum eſſe aliquid. Iliad. ι. Πατρόκλῳ ὄφρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σαωσῇ, &c. Ita pro ſimplici νεύω, Od. π. Item annuo, aſſentio. Il. α, Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Et cum accuſat. Demoſth. Μηδὲν τούτων ὑμῖν ἐπινεύσειν. Cum dat. apud Philon. ἐπινεύει τοῖς δίκαις. ¶ Item vergo, ſeu deorſum vergo, propendeo. Luc. in Caucaſo; ἀσπασόμενος μὲν οἰ πέτεσθαι πως ἐχόμην ἠρέμα ἐπινευούσῃ. *Decomp.* Συνεπινεύω, annuo, aſſentior. Plut. in apophth.

Καταννεύω, annuo, nutu aliquid confirmo. Il. α, ὅτι κεν νεφαλῇ καταννεύσω. Il. β, πρὶν μὲν μοι κατέχευε καὶ κατένευσεν Ἴλιον εὐπέπλων δύτέχεον ὀπυίειν. Item nutu aliquid ſignifico. Luc. 5.

Καταένευσις, actio ipſa annuendi. Euſtath. *Decomp.* Συγκαταννεύω, annuo, aſſentior, conſentio. Polyb.

Περινεύω, undique innuo. Strab.

Προννεύω, promineo, propendeo, proclinor. Xenoph. in œconom. Plut. Symp. 5. ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ τόμον προνεύουσιν.

Προσνεύω, innuo.

Συμπαραννεύω, partim aſſentior, partim dubito quod fit cum aſſentitur aliquis & non intelligit quid dicatur. Ariſt. rhet. l. 5.

Συννεύω, in me vergo, contrahor. Alexand. in prob. τὸ ἔμφυτον ἡμῶν εἰς βάθος συννεύει. Item deorſum aſpicio, demitto, deorſum verto. Luc. τὰς ὀφρῦς κάτω συννεύσαντας. Sic & apud Alex. Aphr. Exponitur etiam, reſpicio: in Epigr. συννεύσαντι ἐπὶ ξίφος. Item deſcendo. Alex. Aphr. κατ' ὀλίγον συννεῦσαι τῷ βάθει, paulatim in anteriorem partem deſcendit. Item, conſentio, conſpiro apud Areop. & Plut.

Συννεῦσις, in vergendi ſignificatione uſurpatur: apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur etiam, conſenſus, conſpiratio, apud Areopag.

.ΝΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, nubes, nebula. Il. μ. αὖτμὸς ζωὸς νέφεα σκιόεντα δυήσας. Sic apud Heſiod. in erg. Θρηϊκίης βορέης νέφεα κλονέοντος. ¶ Metaphoricè de nube frontis: ut Eurip. in Hippol. συγχὸν δ' ὀφρύων νέφος αὔξεται. ¶ Dicitur etiam de ingenti & conferta multitudine Iliad. δ, ἅμα δὲ νέφος ἔπτετο πεζῶν. ¶ Νέφη dicuntur etiam λίνα ἠρεμοῦντα, ſicut & νεφέλαι. Heſych. ⁂ Sunt qui compoſitum eſſe dicant ex νε particula privativa, & φάος; quod etymon Plut. confirmat de primo frig. quum inquit, τὸ νέφος ὁ συμπεσὼν καὶ πυκνωθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς κέκληται, i. νέφος glomeratus & denſatus aër, tanquam lucis negatione dicitur. Euſtathius à νέφω derivari ſcribit ſignificante ἐρέχθειν, in Iliad. α.

Νεφώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nubibus obductus. Ariſtot.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo, nubibus coactis obſcuro.

Νεφώμενος nubibus obductus. Chryſoſt. ad Epheſ. 4.

Νέφωσις, nubium coactio, nubila ſeu nubes coactæ. Philo de vita. M. l. 1.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes. Il. ε, ἀμφὶς δὲ νότος τε Ω'ρίων τ' ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐν νεφελάων. Il. ρ, πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα ἑωυτῷ. Plut. ὁ Γ'ξίων δίκην τῶν Η'ρῴων ὤλισθεν ἐς τὴν νεφέλην. Item nebula. ¶ Dicitur etiam de fronte ſeu ſupercilio contracto & mœſto: Il. σ, τὸ δ' ἄχος νεφέλη κάλυψε μέλαινα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in urinis pendet ſicut nubes in aëre. ¶ Item metaph. pro morte, apud Sophoc. in Trachin. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam laquei quibus aves ceu nube teguntur. Ariſtoph. in avib. Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα.

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula: exulceratio ſuperficiaria in nigro oculi ab humoris diſtillatione profecta, vide Paul. Aegin. Item in urina idem quod νεφέλη. Alex. Aphr. probl. l. 2. ¶ Νεφέλια dicuntur etiam quæ in unguium ſuperficie nubeculam ſimilem repræſentant. (ſuis locis.

Γνόφος, Δνόφος, Ζόφος, Κνέφος, quomodo huc pertineant, vide

Compoſita: ac primùm ex νέφος.

Α'γχινεφὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, nubibus propinquus, qui altitudine ſua nubes attingit, excelſus. in Epig.

Α'νεφὶς, ίδος, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi ſemper nubecula aliqua ſunt obducti. Etymol.

Ε'κνεφίας, ου, ὁ, ut ἐκνεφίας αὔρας, nube rupta exoriens ventus. Sic apud Hippocr. ἐκνεφίας ὄμβρος, imber cum ſole factus. Et ἐκνεφίας πυρετὸς, febris humida ſimulque inflammatoria.

Ε'πινεφὴς, nubibus tectus ſeu obductus, obnubilus ſeu nubilus Ariſtot.

Ε'πινεφέω, ῶ, nubibus tego ſeu obduco, obnubilo. Ariſtotel. probl. 38. ſect. 26.

Ε'πίνεψις, actio illa tegendi ſeu obducendi nubib. Item ibid.

Κελαινεφὴς, nubes reddens atras, ſeu atras obſcuraſque nubes cogens: epith. Iovis. Il. φ, & alibi apud Hom. (pud Pind.

Οἰσυνεφὴς, qui nubes accumulat & excitat. Iovis epitheton a-

Συννεφὴς, collectas nubes habens, ſeu coactas & congregatas. Herodian. l. 1. ὥρᾳ κρυερῷ ἀεὶ καὶ συννεφὴς, qui perpetuis rigoribus nubibusque obtinetur. Item metaph. de homine cujus frons ſeu ſupercilium cetricis obductum eſt nubibus. Eurip. in Phœniſſ. Α'λλὰ δὴ Κρέοντα λύσατον τόνδε συννεφῆ.

Συννεφεια, ἡ, nubium congregatio ſeu collectio in unum: Ariſtot. probl. 38. ſect. 26.

Συννεφέω, ῶ, nubes cogo ſeu colligo. Gen. cap. 9. καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφῶν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, cum coactis nubibus cœlum obduxero. Item neutraliter, coactis nubibus obſcuror, obnubilor Ariſtot. rhet. 2. ἀ συννεφῆ, ἐκ τοῦ ὕσαι, ſi nubes cogantur, veriſimile eſt ſecuturam pluviam. Item obfuſcor, caligine obducor: Plut. Symp. 2. probl. 7.

Συννεφόω, coactis nubibus obſcuro. item metaph. de eo cujus frons vel ſupercilia veluti coactis nubibus caligant. Eurip. in Electr. συννεφὲς ὄμμα.

Υ'περνεφὴς, qui eſt ultra nubes, excedens nubes. Herodian.

Compoſita à νεφέλη.

Α'νέφελος, non nubilus, innubis, ſerenus. Ariſtot. de mundo. ἀνέφελος ἀὴρ. Pro eodem dicitur poëticè ἀνήφελος.

Ε'κνέφελος, è nube prorumpens. Theophr. hiſt. pl. lib. 8. cap. 10. Δῆλον πόλυπος δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος.

Ε'πινέφελος, nubibus tectus ſeu obductus. Ariſtotel. in probl. Δῆλον ἐπινέφελα ἀλεεινότερα καὶ αἰθρίων. Item nubilosus, ſeu in quo nubes aliquot ſparſæ ſunt, & ἐπινέφελον ἐναιώρημα in urina, medium inter album & planè nigrum. apud Gal.

Περινέφελος, nubibus circumdatus, nubilus.

Υ'πονέφελος, ſubnubilus.

ΝΕΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, ren. Athen. l. 2. ἀδικεῖν νεφροὺς καὶ κύστιν.

Νεφρίδιος δημὸς, pinguedo quæ circa renes eſt.

Νεφρίτης σπόνδυλος, vertebra quæ prope renes eſt: Poll. l. 2.

Νεφρίτις, ἡ, νόσος ἢ διάθεσις, morbus ſeu affectus renum, i. quo renes infeſtari ſolent. Thuc.

Νεφριτικὸς, ὴ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat.

Compoſita.

Ε'πινεφρίδιον λίπος, pinguedo quæ eſt in renib. Heſych. & Suid.

Περίνεφρος, pinguis circa renes. Ariſtot. hiſt. l. 3. c. 17.

ΝΕ'Ω, F. νόσω, no, nato. Il. φ, Ε'ννεον οὖδα καὶ οὖδας ἐλισσόμενοι καὶ δίναι, nabant ſeu natabant, pro ἔνεον. Thuc. l. 7. οὔτε ἐπισταμένους νεῖν. Luc. in Hermot. σωθῆναι δὲ οἴδασι νέων. ¶ Item eo, venio, redeo, in qua ſignif. uſurpatur potius νέομαι. ¶ Item neo, filum è colu duco ſeu torqueo, in qua ſignif. Atticum eſſe teſtatur Poll. lib. 7. Heſiod. in erg. νῆα νήμασι ἀερσιπότητον ὀρούσης. ¶ Item glomero, acervo, cumulo. Plut. in Cæſare. τὰς τραπέζας ἀναστῶντες καὶ συγκυλίζοντες εἰς ταυτὸ πυρὰν ἐκ πυρῶν ἔπηξαν, ingentem rogum congeſſerunt.

Deriv. ata à νέω, nato.

Νέομαι, exp. νήχομαι. Gal. in lex Hippocr.

Νόω, f. νόσω, nato: idem cum νέω, ex eoque factum, unde aor. 1 νόσαι, natare. Et gerund. νοῦστέον, natandum, apud Plat. de rep. l. 5. At νοῶ pro nuto, vide ſuo loco.

Νόησις, εως, ἡ, natatio, πλόησις. Heſych.

Νοητικὸς, ὴ, ὁ, natalis, qui nare poteſt: cui oppon. παραλυτικός.

Νοητὸς, ὴ, ὁ, natalis, natans ut νοητὴ ἐλέα, apud Luc. in Lexiph.

Νοητὴς, ῆ, ὁ, natator. Heſych.

Νήχω, f. νήξω, idem cum νέω. Od. ε. Α'λλ' αὖ παλιμπλαγχθέντα νῆχον πάλιν, retrorſum natabam. Od. ε, Νηχόμην μεμαώς.

Νήχομαι, idem. Od. ξ, χερσὶ διήρεσσι ἀμφοτέρῃσι Νηχόμην. Plut. τὸ ὕδωρ καὶ ῥᾳδίως νήχεται, ſecundo flumine natare. Et τὰ νηχόμενα, natatilia i. piſces. Epigr. l. 2.

Νῆξις, natatio ſeu natatus. Hom. in batrachom. Νῆξιν περπόλλον. Sic & apud Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Νηκτὴς, ῆ, ὁ, natator. Epigr. Νηκτικὸς, ὴ, ὁ, natatilis, i. qui nare poteſt. Baſil.

Νηκτὸς,

νηκτὸς, natans, natatilis. Plut. de ſolert. animal.
Νηκτὶς, ίδ(Θ), ἡ, natrix: ut νηττίδες ἐλαίας. Poll.
Νήσσα, Νῆσ(Θ), Ναῦς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex νέω.

Διανέω, trano, tranſnato: Suid. Διανεῦσαι ἐθέλοντες ἐδαπάζοντο ὑπὸ τῆς πανοπλίας.
Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.
Ἐνυδύω, enato. Thuc. l. 2. ὅσοι μὴ ἐξενύσαιεν αὐτῶν. Luc. ἐξενύσαι ἐς τὸ γλῶ. Et metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto, πῶς αὖ σὺ νεῦσαι δυσχεῖς.
Ἐπινέω, ſupernato, in ſummo ſeu ſuperficie aquæ nato. Theophr. hiſt. pl. l. 4. ξηραινόμενον ἢ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnato: ex Ariſtot.
Παρανέω, ad latus nato, juxta nato: vel, præternato, præterfluo.
Παραυέομαι, præternavigo, prætervehor. Apoll. Arg. 2. πολέας παραυεῖσθε νηλωνέας.
Περινέω, circumnato, vel circumluo. Gal. apud Hippocr.
Περίνημα, τὸ, circumluvio: apud eundem.
Ὑπονέω, ſubter aquas nato, aquas ſubeo. Gal. in lex. Hippocr.

Compoſita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀερονηχὴς, ές(Θ), ὁ καὶ ἡ, in aëre natans: epith. nubium apud Ariſtoph.
Ἀλινηχὴς, in mari natans in anthol. Epigr. (in nub.
Ἀλινήκτης, idem: ibid.
Ἀναινήχομαι, ſupernato, enato, emergo. Oppian. hallieut. 1. Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς ποτερὰς αἰωνήξατο, natando aſcendit. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate, apud Pauſan.
Ἀντινήχομαι, nato contra ſeu adverſum. Plut. de ſolert. anim. ἀεὶ ποτὸς κύμασι καὶ ῥεῦμα αὐλινήχοντα.
Ἀπονήχομαι, nato. Item adnato, natando pervenio Plut. in Publ. Ἀπονήξασθαι ποτὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, natando ſuperare magnos fluctus.
Διανήχομαι, natando pertranſeo: vel natando tranſmitto.
Ἐνανήχομαι, enato. Ariſtot. de mundo, ἐς τὸ ἑαυτῶ δίαιταν ἐκνήξεται, eò enatabit ubi ei commodum eſt vivere.
Ἐπινήχομαι, innato ſeu in ſuperficie nato. Hom. in batrachom. μέσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ. Alex. Aphr. probl. 1. ὅσα ὑγροῖς ἐπινήχεται, in humore fluitat.
Παρανήχομαι, nato juxta ſeu ad latus: aut præternato, natando prætervehor. Plut. in Themiſt. παρανήχομαι τῇ τριήρει, natando triremem aſſequor.

Decomp. Συμπαρανήχομαι, ſimul nato: ſeu unà ad latus nato.

Περανήχομαι, circumnato.
Προσνήχομαι, adnato.
Σφαλερόνηκτος, natatorib. periculoſus, in quo non tutò natatur.
Ὑφανήχομαι, ſupernato.
Ὑπονήχομαι, ſubtus nato, natando ſubeo. Pauſ. in Att. χελώνη ὑπανηχομένῳ τοῖς πίτυσιν.

¶ *Derivata ex νέω, eo, redeo.*

Νέομαι, idem quod νέω. Il. β, Οἵη δὲ θὴρ σεύηται νεόμεναι. Il. ξ, οὐκ αὖ ἔγωγε τῶν ποτὲ δῶμα νεοίμην. Od. υ, Ἀλλὰ μάλ' ἤελον νέεσθαι. Pro eo per contractionem dicitur νεῦμαι. Heſych.
Νείσομαι ſive νίσομαι, idem quod νέομαι. Theocr. idyll. 7. — ὡς τεῦ ποσὶ νεισομένοιο Πᾶσαι λίθος ἀτιμότατος ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδῃ. Il. ο, Νισόμενον πολεμόνδε βάλε σῆμ(Θ). Apoll. Arg. 2. τρέμε δ' ἄμψεα νισομένοιο. Il. ψ, ἀ γὰρ ἐτ' οὖλος Νίσσεται ἐξ ἀίδαο.
Νέ(Θ), Νό(Θ), Νόσ(Θ), quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀπονέομαι, abeo, redeo, revertor. Il. β, Γ'λιον ἐκπέρσαντ' ἀτέραμνον ἀπονέεσθαι. Exponitur etiam, deſtruo: unde Heſych. ἀπονησαμένη exp. ἀποσυρθύσασα.
Διανίσομαι, pervenio, penetro.
Εἰσνέω, commeo.
Ἐπινίσομαι, advenio. Theocr. idyll. 8. v. 43. Ἐπὶ δ' ἁ καλὰ ἄμμι ἐπινίσεται.
Καταυέομαι ſive καταυδόομαι, venio de, deſcendo. Nonn.
Καταυέσομαι ſive καταυίσομαι, idem. Apoll. Arg. 2. ἐξ ὀρέων καταυίσεται.
Μεταυέσομαι ſive μεταυίσομαι, mutato loco vado, trâſeo. Od. ι.
Παρανέομαι, prætereo. vide & in comp. ex νέω, nato.
Παραυέσομαι, advenio. Arat.
Παρικνέομαι, prætervehor, prætereo, tranſmittor. Apoll. Arg. 2.
Παραυίσομαι, prætereo. Hom. h. I. in Apoll. Πελοπόνησον παραυίσεθ' ὅπασσα.
Περινίσομαι, circumeo. in Epigr.
Πολυίσομαι, Doricè pro πολυνίσομαι, advenio, accedo. Od. ι. Οὐ δ' ἐς Ὀγχηστὸν πολυίσεται.

¶ *Derivata à νέω, i. neo, &c.*

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colu deductum eſt, filum, ſtamen. Heſiod. in Erg. Od. β. Philo de vita M. l. 3.
Νηματώδης, aptus ad nendum.
Νῆσις, εως, ἡ, ipſa nendi actio & fili ductio. Plato.
Νητὸς ξ, ὁ, è colu ductus, inſtar fili ductus ſeu tortus, aut textus
Νήθω, idem quod νέω, i. neo. Epigr. l. 2. Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὸν ἀπεκρέμασεν.
Νητικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et νητικὴ, ἡ, ars nendi, ſeu nendi peritia. Plat. in polit.

Compoſita.

Ἐπινέω ſive ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo: vel fatalia fila nens tribuo ſeu deſtino. Il. ω, τῷ δ' ὣς ποθὶ μοῖραν κραταιὴν Γενόμην ἐπέφησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκεν αὐτή.
Ἐπινέομαι & ἐπινήθομαι, fatalibus fatis tribuor. Aelian. ὅταν ἔμελλε τῷ ἐπινηθῆσαν οἱ κῆ τελευταῖαν ὁδὸν ἀποκίσαι.
Ἐπίνητρον, ου, τὸ, id ſupra quod fila è colu deducta glomerantur: fuſus ſeu fuſum. Poll. l. 7.
Εὔνητ(Θ), ſeu εὐνήθ(Θ), bene textus: ut εὔνητ(Θ) χιτὼν. Il. ω. & εὐνῆτι πέπλοι. Od. η.
Χερνήτης, ου, ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæſtum facit. Euſtath.
Χερνῆτις, ἡ, quæ nendo victum quærit. apud eundem. vide & derivata à Χείρ.

¶ *Derivata à νέω, glomero.*

Νέω, idem quod νέω, in cumulos aggero, cumulo.
Νῆσις, accumulatio. Heſych.
Νητὸς, accumulatus, acervatus. Od. β.
Νηέω ſive νιέω, idem cum νέω ſeu νάω. Il. ω, Νήεον Ἑκτορίης κεφαλῆς ἀκαχέσσι' ἄποινα. Et πῦρ νηήσω, ignem ſtruere congeſtis lignis. Il. ψ, αἶψα δὲ οἱ μοιρηκίδα νιὸν ὕλην, in acervum congerebant.
Νηέομαι, (medium) idem. Il. ι, Νῆα ἄλις χαλκῷ καὶ χρυσῷ νηησάμην Εἰσελθών, coacervet in navem, ſeu auri ærisq; acervis congeſtis impleat.
Ναὸς, Ναῦς, Ναίω, ſeu νάω, Νηδὺς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἐπινέω ſive ἐπινάω, vel ἐπινιέω, in cumulos ſeu acervos aggero, accumulo. Herodot. ἐπινήσαι ἀμφίξας φρυγάνων. Il. η, οἱ δ' σπερχὴ Νεκρὸς συρηφιὴς ἐπενιέσσι.
Καταυῆσαι, aggregare, extruere. Herodot.
Παρανέω ſive παρανάω, ſive παρανιέω, juxta aggero & acervo, ad latus accumulo. Od. α, Σίτου δ' ἡμιαὶ παρενιέσσι οἰ καπέοισι.

Decomp. Ἐπιπαρανέω, ſive ἐπιπαρανάω, inſuper accumulo. Thuc. l. 2.

Περινέω ſive περινάω, circumcirca accumulo, in orbem aggero: apud Suid. οἱ δὲ βάρβαροι πολὺ περινήσαντες ὕλῃ, συνέφλεξαν ἅπαντας. Herodot. περινέειν ὕλην τὸ ἄλσος, lucum materia circumdare.
Συνέω ſive συνάω, in unum acervum ſeu cumulum congero. unde paſſ. apud Herodot. συνενέαται φρυγάνων φάκελοι, in acervum congeſti ſunt. Ionicè pro συνενέωνται.

Νέωμαι, νεῶν, νεώτερ(Θ), &c. vide in Νέ(Θ). Νεὼς, vide in Ναός.

ΝΗ, particula eſt interdum concedentis affirmantisque, & quidem cum juramento: ut νὴ τὸν Δία, apud Plat. Frequentiſſimum eſt νὴ Δία, apud Plat. Xen. & cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem, ut apud Ceb. Theb. πότερον ἔσθ' ἃ καὶ ὧδε εἰσορᾷ ὄντα νὴ Δία καὶ ὧδε. Interdum poſt reſponſionem ſequente καὶ, ad aſſeverationem rei adhuc gravioris ut apud Plat. in apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione (*pro*) utique, equidem, profectò. Νὴ Δία ſequente ἀλλὰ, ſignificat at, at enim: Demoſth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε, τοῦτο τὸ χρῆμ' ἐγένετο, at enim ipſæ literæ obſcuro quodam loco temereq; poſitæ ſunt. Interdum (præcedente καὶ) ponitur *pro*, atq; adeò. Luc. ἆρ' ἡ μήτηρ καὶ νὴ Δί' ὁ πατὴρ φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. ¶ In compoſitione aliquando privat, ut in νῆλις, νηκερδὴς, νήμερ(Θ) & aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habet: ut in νήχυτ(Θ).

ΝΗΓΑΤΕΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, novus, nuper factus. Il. β, οἷόν τε χιτῶνα καλὸν νηήκεστον. ⟡ dicitur quaſi νεήκαι(Θ), i. νεωσὶ ῥηγνύμ(Θ), teſte Euſtath.

Νήδυμ(Θ), vide in Η δύς.

ΝΗΔΥΣ, ύος, ἡ, venter, cibi receptaculum. Od. ι, Αὐτὰρ ἐπεὶ κύκλῳ μεγάλῳ ἐμπλήσατο νηδύι. ¶ Apud Hippocr. ſignif. etiam omnem cavitatem atque conceptaculum quo humor alendis partibus idoneus continetur. ¶ Item uterus, ut & Latinè alvus pro utero ſumitur: Il. ω, Ἐννέα καὶ δέκα μοι ἴσης ἐκ νηδύος ἦσαν. Sic Heſiod. in Theog. Νηδύ(Θ) ἐξ ἱερῆς μητρὸς ex ſacro matris utero. ⟡ Νηδὺς derivant etymologi ἀπὸ τοῦ νηῶ τὸ σωρεύω, quòd in hanc cibus congeratur.
Νηδύια τὰ, inteſtina, interanea. Hom. Il. ϱ. Apollon. Arg. l. 2.
Ὁμογάστριος, (*comp.*) frater uterinus ſeu germanus. Suid.

Νηέω, νήω, vide in Νέω.
Νήες(Θ) in Ἀνέομαι.
Νηλεὴς, &c. in Ἐλε(Θ).
Νῆμα, in Νέω.
Νλώεμ(Θ), &c. in Ἀνέμ(Θ).
Νῆξις, in Νήχω.
Νηῖ(Θ), &c. in Ναῦς.
Νηκτὸς, &c. in Νέω.
Νηλιὴς, &c. in Ἀλιτέω.
Νημερτὴς, in comp. ex Ἀμαρτάνω.
Νλώεω, in Νέω.
Νηὸς, in Ναός.

ΝΗΠΙΟΣ, α, ὁ, infans. (⟡ ex particula νη & verbo ἔπω ſeu nomine ἔπος, quod etymon cum Latino *infans* planè convenit) ut νήπι(Θ) υἱὸς & νήπιος παῖς apud Hom. Dicitur & νήπιος παῖς in proſa. Et νήπια βρέφη apud Luc. Dicitur & νήπιος

fine

ſine adjectione, Apud Plut. ſymp. l. 3. Et ὡς νηπίᾳ apud Ariſtot. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur & brutis. ut Il. β, νήπια τέκνα dicitur de pullis paſſerum. Sic & apud Plut. de ſera num. vind. ἄρκτων νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis parvulis & teneris. Sic Theophr. hiſt. pl. l. 8. frumenta vocat νήπια, i. parvula & imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, ſtultus, amens. Il. ε, ῥέχθην δὲ τ' νήπιος ἔγνω. Od. ι, Νήπιοι ἐῖς ὦ ξεῖνε ἢ πηλόθεν ἀληλύθατε. Sic & alibi apud eundem. Ariſtoph. in nub. μηδὲν ἄπαγε νήπιον.

Νηπίη, ἡ, interdum dicitur de muliere ſtulta. ut Il. χ. Interdum aliis rebus tribuitur: ut βίη νηπίη, vires infirmæ ſeu perexiguæ, quales ſunt infantum ſeu puerulorum. Il. λ.

Νήπιον, τὸ, pro infante ſeu infantia.

Νηπιέη, ἡ, infantia. Item ſtultitia. Il. ι. ὡς νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Et Il. υ, Δὴ τότε νηπιέησι ποδῶν ὀρέστιλῶ αὐαφαίνων.

Νηπιάα, ἡ, ſtultitia. Od. α, Νηπιάας ὀχέειν.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia. Plat. de leg. l. 7. Item ſtultitia. Apud Luc. Δι' νηπιότητα φρενῶν.

Νηπιάζω, pueriliter me gero, ſtultè me gero.

Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epiſt.

Νηπιαχῶ, idem quod νήπιος, infans. Il. β. & ζ. In Epigr. ὡς νηπιάχω, idem quod ὡς νηπίη.

Νηπιάζω, idem quod νηπιάζειν. Apoll. Arg. l. 4.

Νηπιαχάω, idem. Il. χ.

Νηπύλιος, idem quod, νήπιος, ſtultus. Quidam tamen ex privativa particula νη & πινυτὸς, aut etiam ex verbo πινύσκω factum exiſtimaverunt. Il. φ. Νηπύτι', ὡς αἶσον κεφαλὴν ἔχεις. Ibid. ἐπέεσσι νηπυτίοισι.

Compoſita.

Ἀναπαιδεύομαι, ὕμαι, vel ἀναπαιδόομαι, rurſum infans reddor, repueraſco.

Ἐκνηπιόομαι, ὕμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗΡΙΟΝ, ου, τὸ, nerium: frutex qui & ῥοδοδάφνη, ſive ῥοδοδάφνη vocatur. Dioſc. l. 4. c. 82. Plin. l. 16. c. 20. & l. 24. c. 11.

Νηείτης, vide in Νέω, nato.

ΝΗΡΟΣ, ου, ὁ, Suid & Etymol. exp. cavus, cumidus, apud Lycophronem. ὡς χθονὸς νηροῖς μυχοῖς. Item humilis, Heſychio.

Νῆσις, vide in Νέω.

ΝΗΣΟΣ, ου, ἡ, inſula. (Dicta à νῶ, i. κολυμβῶ quia mari à quo cingitur, innatare videtur & in eo velut fluitare.) Od. δ. Νῆσος ἔπεστι Λῆς ἐξὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Ariſtot. de mundo, μεγάλαι νῆσοι μεγάλοις ἴσαι θαλαττοκλύδωσι πελάγεσι. ¶ Item veſtis purpurea ſeu quam undique purpura ambit, veluti mare inſulam. Poll. l. 7.

Νησίον, ου, τὸ, parva inſula: vel ſimpl. inſula. Suid.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex inſula oriundus, ſeu inſulæ incola. Thuc. l. 5. Plut. de ſolert. anim. Νησιῶται, ἡ, inſularia. Plut. de exilio.

Νησιωτικὸς, inſularius, ſeu inſularis: ut νησιωτικὸς δῆμος. Eurip. Et νησιωτικὴ δίκη. Athen. l. 9.

Νησὶς, ίδος, ἡ, idem cum νησίον. Plut. in Alex. Νησίδιον & νησύδριον, parva inſula. Thuc. l. 8. Iſocr. ad Phil.

Compoſita.

Περίνηστον, veſtis purpurea: idem quod νῆστος. Poll. lib. 7. Eadem dicitur & περινήσσαια. Heſych.

Χερρόνησος, ſive χερσόνησος (ſub. χώρα vel πόλις) regio vel urbs quæ veluti inſula mari cincta eſt, niſi quòd uno eoq; exiguo ſpacio continenti adjungitur: peninſula. Strabo l. 16. & Steph. in onomaſtico vocum propriarum.

Χερρονήσιος ſive χερρονησίτης ad cherroneſum pertinens: vel ex cherroneſo oriundus. Aelian. Athen. Eurip.

Χερρονησίζω, ſive χερσονησίζω, figuram gero cherrhoneſi & peninſulæ. Strabo l. 16.

Χερρονησιτεύω, ῶ, ſum χερρόνησος & peninſula. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐπιχερρονησίζω, accedo ad figuram cherrhoneſi. Strabo l. 6.

ΝΗΣΣΑ, ſive νῆττα, ης, ἡ, anas. (Dicta ἀπὸ τοῦ νεῖν, ſicut Varro Latinum anas à natando dictum ſcribit.) Athen. l. 4. Ὄρνιθας τε καὶ νῆσσαν, ὡσαύτως δὲ καὶ φάτταν καὶ χλύν. Vide Ariſtot. & Aelian.

Νησσάριον, & νήττιον, ου, τὸ, anaticula, apud Athen. l. 2.

Νησσαῖος, α, ον, qui anatis eſt. Arat.

Νησιὸς, vide in Νέω, neo: unde νήθω.

ΝΗΣΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, jejunus, qui cibum non cepit. Il. τ, Μηδ' ἄτης ἀγαθὸς ὡς ἐὼν θυσίκελ' Ἀχιλλεῦ Νήστας ὀτρύνω ἐπὶ Ἴλιον Od. σ, ἵνα πεῖρησόμεθα ἔργων Νήστεες ἄχρι μάλα κνέφαος.

Derivari dicitur ex particula νη privativa, & verbo σιτεῖσθαι, ſeu nomine σῖτα, ut νῆστις, appelletur quaſi νησίτις: vel ex νη & ἐδίειν. ¶ Sic etiam dicitur jejunum inteſtinum, ordine à ventriculo ſecundum: quòd ſemper inane ſit & ne minimum, quidem cibi in ſe contineat. ¶ Item piſcis quidam ex eorum genere qui κίρρης appellantur. Athen. (Syneſ.

Νήσιμος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ut νήσιμος ἡμέρα, dies qua quis jejunus manet, Νηστεύω, jejunus maneo, cibum non capio. Plut. ſymp. l. 1. νηστεύσαντες ἀργότερον ἐσθίουσιν ἢ σωφρονοῦντες. Metaphoricè apud eundem, νηστεύειν κακότητος.

Νηστεία, ἡ, jejunium, jejunitas: νηστείας ὄζειν, jejunam graveolentiam olere. Ariſtot. in probl. ſect. 12. q. 17. Plut. νηστείαν φέρειν.

Compoſita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonaſmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui jejunus non eſt, ut ſit α privans.

Διανηστισμὸς, οῦ, ὁ, jentaculum: ſeu jentaculi ſumptio. Athen. l. 1.

Προνηστεύω, jejuno anté.

Νῆτα, νῆτος, vide in Νέος. At νῆτες, in Νέα.

Νητηκὴς, vide in Ἀτηκὴς. Νηὸς, vide in Ναῦς.

ΝΗΦΩ, ſobrius ſum: cui opponitur μεθύω. Epigr. l. 2. Ἐν πύσιν μεθύουσιν Ἀνίδηλον ἦλθε νήφειν. Plut. de loquac. τὸ οὖ τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Dicitur & de eo qui eſt vigilans & providus, ac ſe cautè gerit. Luc. ex Epicharm. Νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν. Herodian. li. 2. αὐτὸς σωφρονῶν τε καὶ νήφων, providus ac ſobrius.

Νῆψις, εως, ἡ, ſobrietas.

Νηπτικὸς, ὴ, ὸν, qui ſobrius eſſe ſolet. Plut. ſymp. 7.

Νηφάλιος, α, ον, ſobrius: interdum vigilans, prudens, attentus. Chryſoſt. de ſacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ φιλοσοφικόν.

Νηφάλιος θυσία, ſacrificium cui vinum non adhibebatur.

Νηφάλια ξύλα, ligna quæ cremabantur in ſacrificiis ἀοίνοις.

Νηφαλίως, ſobriè. Poll. l. 6. (Suid.

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, ſobrietas.

Νηφαλεύω, ſobria ſacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idem: vel ſobriis ſacris expio: unde νενηφαλισμένον apud Heſych. ὕδατι, σὺκ οἴνῳ ἡγνισμένων.

Νηφαίνω, idem cum νήφω: vel ſobrium eſſe facio, quod tamen uſitatum non eſſe tradit Euſtat. ſed ab eo derivari νηφαντὸς, idem quod νηφάλιος: apud Athen.

Νηφαλικὸς, idem. Poll. Item non inebrians, ſobrium manere faciens. Athen. lib. 10.

Compoſita.

Ἀναγνήφω, ad ſobrietatem redeo. Luc. νυνὶ γὰρ ὥσπερ ὀκ μέσης ἀναγνήφων ὁρῶ. Item ad ſanam mentem redeo, mentis ſanitatem recipio. Exp. etiã, reſipiſco. 2 ad Tim 2. Item, reſipiſcere facio. Luc.

Decomp. Ἐξαναγνήφω, pro eodem, reſipiſco, ad me redeo.

Ἐκνήφω, ſobrius fio ex, edormiens crapulam reſipiſco. 1. Reg. 25. ἐξεκνήψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Metaphoricè apud Paul. 1. ad Corinth. c. 16. ἐκνήψατε δικαίως, evigilate juſtè.

Ἔκνηψις, quum quis à ſomno ad ſobrietatem redit apud Ierem. in thren. c. 3. τῷ μὴ ἔκνηψιν εἶναι, exp. quia non eſſet requies.

Ἐπινήφω, ſobrius ſum.

Νήχω, Νήω, vide in Νέω.

ΝΙΓΑΡΟΣ, ſcholiaſtes Ariſtoph. in Acharn. ubi poëta dicit, Αὐλῶν, κελευστῶν, κιγκλήδων, συριγμάτων, dicit eſſe τῶν μὴ μελῳδικῶν παρασκευαστικόν.

Νίζω, vide in Νίπτω.

ΝΙΚΑΩ, ῶ, Fησω, P. νικα, vinco ſupero, victor ſum. Il. γ, Τῷ δὲ κεκικήσοιτο γυνὴ καὶ κτήματ' ἐπ' αὐτῷ. Il. ψ, ὁ γὰρ ὧπτε νέος ποσὶ πᾶσιν ἐνίκα. Et cum accuſat. rei. Xenoph. νικᾶν τὰς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν περίοδον δεκάκις, quinquies certamina Græciæ obiit & victor fuit. Item cum gemino accuſat. altero perſon. altero rei: Dinarch adverſus Demoſth. Τιμοθέῳ τὸν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντα τοὺς Λακεδαιμονίους. Item νικᾶν, vincere judicio. Aeſch. ἐταύτῃ ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένους. Sic & γνώμας νικᾶν, ſententias obtinere. Plato in Gorg. Et Od. κ, κακὴ δὲ βουλὴ νίκησεν ἑτοίρους, vicit, ſuperior fuit. Item νικάω præſtantior ſum, antecello: ut νικᾷ κρίνει, & νικᾷ μυθοις, Homer Etymon. vide in νίκη.

Νικάομαι, ὦμαι, vincor, ſuperor. Item ſuccumbo cedo. Il. ψ, Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἷος τοῖος ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam νικᾶσθαι τοῦ, apud Sophoc. in Ajace. Et cum genit rei, apud Thuc. l. 2. & Eurip.

Νίκημα, τὸ, victoria. Plut. in Lyc. & alibi.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor. Νικατὴς Doricè idem.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. pæd. 8. & Hellen. Item adjectivè, νικητήρια, unde νικητήρια ἆθλα: apud Plat. de leg.

Νικητικὸς, ὴ, ὸν, vincendi peritus: vel cui ſæpe contigit vincere.

Νίκη, ἡ, victoria. Il. η, Κεφαλῇ δ' ἐπένασσε νίκη. Sic & alibi apud eundem. &c. Plutarchus vult dici παρὰ τὸ μὴ ἥττεσθαι. At Euſt. παρὰ τὸ αἰὲν ἔχειν. Reperiri & νίκος, εος, τὸ, pro victoria teſtatur idem Euſt.

Compoſita.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus, inſuperabilis. Plato de rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. Plut. in Alexan. αἰωνίκητος εἶ ὦ παῖ. Τὸ αἰωνίκητον, invicta virtus.

Ἀξιόνικος, dignus victoria: vel idoneus ad victoriam adipiſcendam, vel qui victoriam emeruit, & ea dignam fortitudinem præſtitit. Xen. pæd. 1. Herodot.

Α᾽πονικάω, vinco, ſupero: idem quod ſimplex νικάω.

Ε᾽νικάω, idem. Plut. de educ. l. τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων ὑπὸ τῶν κρατούντων ἀγαθὰ ζῆλος οὐνικᾶσθαι ἄθλα πεφύκασι. Item evinco: vocabulum juriſconſultorum. Dicitur & de re quæ in uſum & morem recepta eſt, ſeu quæ invaluit. Pauſan. in Meſſen. Μεσσηνίοις δὲ ἀπὸ τῶν συμφορῶν κληθῆναι Τρωικὸν, καὶ ἔχ᾽ Ε᾽λληνικὸν, ἐξενίκησε. Sic & apud. Thuc. l. 1. (in Pand.

Ε᾽νίκημα, τὸ, quod quis vicendo obtinuit. Ε᾽νίκησις, evictio: Ε᾽πινίκιος, ος, ὁ ἡ, ad victoriam pertinens, victorialis: ut ἐπινίκιος ἀγὼν, ludi ob victoriam. Athen. Et ἐπινίκιοι λόγοι, Naz. Interdum τὰ ἐπινίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐπινίκια ἐστιᾶν, epulum dare ob victoriam partam. Sic & apud eundem τὰ ἐπινίκια θύειν, ſacra facere ob partam victoriam. Sic etiam dicuntur munera quæ dantur militi qui ſe ſtrenuè geſſit. Poll.

Γαστρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor: epitheton quod monumento ſuo Theſſalus inſcripſit, teſte Plin. l. 29. c. 1.

Γερονίκης, in ſacris certaminibus victor: vel in uno ex quatuor ſacris certaminibus. Luc.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam ſeu egregias victorias adeptus eſt. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν, exp. ſimpliciter hoſtium victor. Et τὸ καλλίνικον φέρεσθαι, inſignem reportare victoriam: apud eundem.

Καρνεονίκαι, qui vicerunt ſeu palmam reportârunt in ludis Carneorum. Athen. l. 15.

Προνικῶ, antè vinco: apud eundem.

Πρόνικος, curſores, celeres, agiles: *inſtar curſorum qui celeritate vincere æmulos cupiunt.* Suid. Vide & in comp. ex Φέρω.

Πυθιόνικος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. Πυθιονίκης, idem.

Ερεθοβάνικος, qui vel q̃ verſando aut exagitando vincit. Heſych.

Σὺννικάω, ſimul vinco. Eurip.

Υ᾽περνικάω, longè ſupero: unde paſſ. apud Gregor. ψαλμῳδίαν ἡλίοις ὑπερνικώμενα.

Φερόνικος, victor, idem quod νικηφόρος.

Νίμμα, vide in Νίπτω.

ΝΙ᾽Ν, apud poëtas ſignificat ipſum, ipſam, ipſum: ut μιν. Eurip. in Oreſte, ἐγὼ νὶν ἐξέσωσα, ego ipſam ſervavi. Ibidem. Ὅς νιν φονεύσει μητέρ᾽, ἐξωνάγκασα, qui ipſum occidere matrem coegi. Apud Theocr. idyll. 1. νὶν ponitur pro αὐτὸ, ubi refertur ad δέπας. Soph. pro αὐτὸ uſurpaſſe dicitur.

ΝΙ᾽ΠΤΩ, F. ψω, lavo Od. τ. ἐπεὶ νίψαν τε καὶ ἤλειψαν λίπ᾽ ἐλαίῳ, Od. ψ, Τῶν τε πόδας νίψω.

Νίπτομαι, lavor. Theocr. idyll. 15. ὁκοῖα θεοῖς ἐδύκει, θοιαῦτα νεύιμμαι. Et activè pro νίπτω. Od. β, Νιψάμην χεῖρας πολιῆς ἁλὸς ἠυκέτ᾽ Α᾽θήνη. Sic & Od. ω. & apud Athen. l. 4.

Νίμμα, τὸ, aqua qua manus ablutæ ſunt. Heſych.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluvium: vas lavandis manibus: Ioan. 13.

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus. Athen. l. 9. Poll. l. 10.

Νίζω, pro νίπτω, Taurentinorum lingua dicitur, teſte Euſt. Il. λ. ἀπ᾽ αὐτῶ δ᾽ ἅμμα κελαινὸν Νίζ᾽ ὕδατι λιαρῷ. Od. τ, Νίζε δ᾽ ἄρ᾽ ἄσσον ἰέσαι ἀϊχθ᾽ ἐόν.

Νίζομαι, idem quod νίζω, Odyſſ. ζ. Αὐτὰρ ὁ ὧν ποταμῷ χρόα νίζετο δίῳ Ο᾽δυσσεύς.

Compoſita.

Α᾽νιπτος, ου, ὁ ἡ, illotus: ut χέρες ἄνιπτοι. Heſych. in Erg.

Α᾽πονίπτω, ſeu potius ἀπονίπτομαι, abluo. Plato in ſymp. ἐλθόντα εἰς λύκειον, ἀπονιψάμενον, &c. Athen. lib. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον στουδὰς ἐποιεῖτο, εἶτ᾽ ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας.

Α᾽πόνιμμα, & ἀπόνιπτον, aqua qua manus lotæ ſunt, ſeu quæ decidit poſt ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Α᾽ποντίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plato in ſymp. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν πώδα, juſſit miniſtrum dare mihi aquam.

Α᾽ποντίζομαι, idem. Il. κ. ἰδρῶ πολλὸν ἀπονίζονθ᾽ ἱδρώοντα.

Decomp. Α᾽ναπόνιπτος, qui ſe non abluit: vel qui ablui nequit.

Ε᾽ναπονίζω, abluo in. Herodot.

Ε᾽ξαπονίζω, abluo ex. Od. τ, τὼ πόδας ἐξαπονίζον.

Διανίπτω & διανίζω, perluo, ſeu eluo, aut abluo: prius apud Athen. l. 11. poſterius apud eundem. l. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lavari ſeu elui poteſt, penè illuibilis ſeu ineluibilis. Apud Soph. in Trachin. δύσνιπτος κηλὶς, quæ ægrè deleri poteſt.

Ε᾽κνίπτω, eluo: propriè, ſordes manuum aut pedum. Item expio & abſtergo. Plato epiſt. 8. ταῦτα γὰρ αἰτίαν, καὶ σὺν οἷς ποτ᾽ ἂν ἐκνίψεις.

Ε᾽κνιψις, elutio. Heſych. (rep. l. 2.

Decomp. Δυσεκνίπτος, qui difficulter elui poteſt. Plato de

Ε᾽πινιπτῆρις κύλιξ & μεταινιπτῆρις, item μεταίνιπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11. (ζωσ.

Καταινίπτω, abluo. Luc. in Lexiph. καταινίψων ἀπὸ γλώσσης ἅπαν.

Καταινίπτης, Athenis dicebatur qui peplum Palladis infra ſordidatum abluebat. Etymol.

Καταινίζω, diffundo, transfundo.

Κυσονίπτης, natium ſeu pudendorum lavator. Heſychio ſcortator. ἀπὸ τῶ παρεκπολεῖν τὸν

Μεταινίζω, refundo in aliud vas.

Ποδονιπτὴρ, pelvis in qua pedes abluuntur. Athen. l. 11. Ποδονιπτρον, ipſa aqua qua pedes abluuntur. Dicitur & ποδανιπτὴρ & ποδανίπτρον. Od. τ.

Υ᾽πονίπτω, ſubtùs lavo: vel aliquantum lavo. Athen. l. 13. ὑπονίψαι τὸς πόδας αὐτῦ.

Χερνίπτω, manus lavo. Lycophr.

Χερνίπτομαι, idem. Il. α, & apud Lyſiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio. Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum Od. α. Sumitur & pro lavacro & ipſa manuum ablutione: apud Thuc. l. 4. Et pro ipſo vaſe: apud Athen.

Χερνιβεῖον, τὸ, idem quod χέρνιψ, quum pro vaſe ſumitur. Il. ω. Pro eodem dicitur Atticè χερνίβιον, teſte Athen. l. 9.

Χερόνιπτρον, & χερόνιπτρον, pelvis in qua manus abluuntur, malluvium. Eſt etiam aqua qua manus abluuntur. Etymol. Item manuum ablutio ſeu lotio. Dioſc. l. 1. c. 6.

Νίσσομαι, vide in Νέομαι.

ΝΙ᾽ΤΡΟΝ, ου, τὸ, nitrum: ſuccus concretus ſali finitimus: de quo Dioſc. l. 5. c. 130. & Plin. l. 31. c. 10. Etymol. deducit παρὰ τὸ νίζειν τὸ νίπτειν, quòd abluendi purgandiq; habeat facultatem.

Νιτρώδης, ες, ὁ ἡ, nitroſus, nitri naturam imitans, item nitri ſaporem referens.

Compoſita.

Α᾽μμόνιτρον, arena nitro miſta. Plin. l. 36 c. 27.

Α᾽φρόνιτρον, ου, τὸ, aphronitrum, ſpuma nitri. Gal. l. 4. ſimpl. pharm. Aet. l. 2. c. 6.

Ε᾽νιτρόω, ῶ, nitro eluo, ſeu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. l. 6. Τἀκπώματ᾽ ἂς τὸ φαυερὸν ὀνυνιτρωμένα θέαν.

Προενιτρόω. (decomp.) nitro prius perfrico. Dioſc. l. 5. c. 1. ὅσα δὲ προενιτρᾶν τὸν τόπον.

ΝΙ᾽Φω, F. ψω, P. φα, ningo. Il μ. Η᾽ μυῖ᾽ χιμερίη, ὅτε τ᾽ ἄρεϊ μηδέτα Ζεὺς Νιφέμεν. Athen. lib. 6. νιφέτω μὲν ἀλφίσιοι ψακάζετα σ᾽ ἄρεσιν, ὑέτω σ᾽ ἔτνει. Item madefacio, irrigo. Pro eodem ſcribitur & νείφω: unde aor. 2. ἔνιφον & præt. med. νένιφα quo Ariſtophanem uſum eſſe teſtatur Herodian. gram. apud Euſt.

Νίφομαι, nive conſpergor, nive obtegor. Plut. ſymp. 3. οἱ ἐρῆνοὶ ὑπὸ πνευμάτων ἢ νιφόμενοι τόποι. Item irrigor, madefio. Philo de vita M. l. 3. τῆς χώρας ἐχ ὑετῷ νιφομένης.

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix acervatim ſeu confertim & cum vehementi impetu decidens. Il. μ, νιφάδος δ᾽ ὡς πίπτον ἔρκεϊ. Ibid. ἅστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμειαί. Metaphoricè apud Chryſoſt. de ſacerd. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, ſagittas inſtar nivis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Heſiod. in Erg. Sic dicitur etiam τὸ μικρόπτιλον, quod & ψακάς. Ariſtoph. in pace. Item gutta. Heſych.

Νιφετὸς, idem cum νιφὰς. Od. δ. Ariſtot. de mundo.

Νιφετώδης, ες, ὁ ἡ, nivoſus, nivalis. Ariſtot.

Νιφόεις, nivoſus, nivalis, ninguidus. Il. ν, ὄυσι νιφόεσσι ἐοικώς. Sic & Odyſſ. τ. & alibi apud Hom. Item niveus: ut νιφόεσσα κάρη, apud Nic. in Ther.

Νέφος, Γνέφος, Νεφρὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita à νίφω.

Α᾽γάνιφος, ος, ὁ ἡ, valde nivoſus ſeu nivalis, ſeu nivibus obrutus. Il. α.

Ε᾽πινίφω, ningo ſuper, nive obruo. Xen. ὅταν δὲ ἐπινίφῃ καὶ ἦ χωρίον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺ χρόνου δῆλα. Item in ſuperficie irrigo. Philo de vita M. l. 1. (νίφω.

Καταινίφω, ningo deorſum. Ariſtoph. in nub. καὶ κεραμυῶδη καταπολυνιφῆς, έος, ὁ ἡ, multa nive tectus. Eurip. in Helen.

Υ᾽πονίφω, aliquantum ſeu leviter ningo: Thuc. l. 3.

Νοερὸς, νοέω, &c. vide in Νόος.

ΝΟ᾽ΘΟΣ, ος, ὁ, (& aliquando ὴ) nothus, ſpurius non legitimus. Il. ν, νόθου υἱὸς Οἰλῆος θείοιο. Sic & Il. π, & β, & alibi apud Hom. Metaphoricè etiam uſurpatur: ut, νόθος λογισμὸς, apud Philop. in 1. poſt. anal. & Themiſt. A᾽ Suida exp. etiam ξενόος.

Suidas & Euſt. factum eſſe dicunt ex particula νο habente vim privandi, & nomine θεῖος: ut ita dicatur quaſi ἐστερημένος τοῦ θείου, i. τῆς ἐξ ἐνόμου γάμου γονίσεως. Etymologus verò ab ὀνὼ quod eſt μέμφομαι & βλάπτω, fieri ait ὄνοτος, & abjiciendo ο, vertendoq; τ, in θ, dici νόθος.

Νόθως, illegitimè, ſpuriè, adulterinè. aut etiam fictè. Heſych.

Νοθεία, ἡ, q. d. ſpuritas: ut ἐνέχας νοθείας, idem quod νόθον εἶναι ſpurium eſſe. Plut. in vita Themiſt. Νόθεια ſive νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona. Harpocr.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo: adultero, corrumpo, vitio. Syneſ. epiſt. 143. νοθεύουσας τῇ μεθοπτικῇ τὸ ὑπάρχοντον αὐτῆς. Exponitur etiam, alieno ſeu abalieno, decipio, adulor Heſych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterino habeor, ſeu notho aut ſpurio. in vita Thuc. λέγεται δέ τινες τὸν ὑπὸ Θουκυδίδου ἱστορίαν νοθεύεσθαι.

Νόθευσις, adulteratio, &c. Suid.

Ο'θνεῖος, alienigena, externus, peregrinus: quaſi νοθεῖος, καθ' ὑπερθεσιν. Plat. in ep. & Apoll. in Arg. ὀθνείην γυναῖκα. Sic & μῦθος ὀθνείη, apud Theocr. in epigr.

Compoſita.

Α'νόθευτος, ος, ὁ ἢ ἡ, non adulteratus, non ſpurius. Interdum & purus, ſyncerus. Suid. & Heſych.

Α'νόθως, ſyncerè, verè, puré: more eorum quæ non ſunt ſpuria & adulterina. Heſych.

Μισόνοθος, qui nothos odit. Epigr.

Νομαδικὸς, &c. νομὸς, &c. νομὴ, &c. vide in Νέμω.

ΝΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, lex, (ſ Ἀπὸ τοῦ νέμειν, i. à tribuendo: quòd unicuique ſuum tribuat: vel à νέμω, ſignificante adminiſtro, quòd omnia adminiſtret, aut jubendò, aut vetando: ideoque etiam à Chryſippo definitur, regina divinarum & humanarum rerum. Plato tamen lib. 12. de legibus ludens ait νόμον quaſi νεῦν eſſe appellatum.) Ab Ariſtot. ſic definitur νόμος ἐστὶ λόγος ἀφορμὴ ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μιλυόντων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα. Dicitur autem ἐκ τοῦ νόμος ſeu κατὰ νόμον, ex legis præſcripto, ut lex jubet: & παρὰ τὸν νόμον, contra legem, contra legis præſcriptum, aut non legitimè, apud Xen. Plut. &c. In ſacris literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Moſen, aut etiam pro Moſis & aliorum Prophetarum ſcriptis. ¶ Item conſuetudo, mos, vel ritus. Oppian. de venat. l. 3. ἃ δὴ θηρεύται νόμος. Xen. νόμος δ' ἐστὶ φιλεῖν. Sic & apud Herodian. l. 4. & 5. Οἱ νόμοι, mores. Sophoc. in Ajace, ὡς τὸν ἐκ νόμος πατρὸς πολοδαμνεῖν. ¶ Item cantilena, carmen: aut carminis certa quædam modulatio, modi muſici: ut ἡδὺς νόμος, apud Ariſtoph. Plutarchus in opuſculo de muſica putat huic nomini datam fuiſſe hanc ſign. ob certam modulationis legem, cui carmina adſtricta eſſe ſolebant. Ariſtoteles verò quærens, cur νόμοι vocentur ἐκ ᾠδῆς, id inde eſſe dicit, quòd antequam literas ſcirent, cantarent leges, ne eas oblivioni traderent: eumque morem apud Agathyrſos manſiſſe, quod confirmat Athen. l. 4. ᾖδον δὲ Ἀθήνησι Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον. ¶ Νόμος autem vide in Νέμω.

Νομικὸς, ὸν, ὁ, legalis, ad legem pertinens ſeu ad leges: ut νομικὴ ſtaſis, apud Hermog. & νομικὸν ζήτημα, in ep. ad Titum c. 3. Item legis peritus ſeu legum, juriſconſultus: Plutarch. in quæſt. Rom. Matth. 22. Luc. 7. &c. Et νομικὴ τέχνη, ſcientia legum, juriſprudentia.

Νομικῶς, ex legum præſcripto: vel ut conſentaneum eſt juriſprudentiæ. Plut. περὶ ὀλυσωπίας.

Νόμιμος, ος, ὁ ἢ ἡ, legitimus. Item æquus, juſtus. Xen. Plut. Ariſtot. Τὸ νόμιμον, lex, inſtitutum: apud Thuc. Plat. & Xen. Pæd. 8.

Νομίμως, legitimè, ut legibus ſeu æquitati legum conſentaneum eſt, 1, ep. ad Tim. 1. & 2. c. 2.

Νομίζω, lege ſancio, vel moribus inſtituo. Thuc. l. 1. ἐφ' οἷς ἡ ἄλλη Ἑλλὰς νομίζει. Plato in Minoë, πολλὴ γὰρ δυσχωρία τὸ ἀποδείξασθαι ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν. Exponitur etiam uſurpo, ut apud Ariſtoph. in Nub. νομίσας δέ σε ταῦτα χρὴ μηχανᾶσθαι. ¶ Item exiſtimo, puto, ſentio. Dem. νομίζω πάντας εἰδέναι. Xen. ἀθεώτερος κατὰ μαντείας νομίζων εἶναι.

Νομίζεται, in more poſitum eſt, ſolenne eſt. Syneſ. ἃ γὰρ οἶμαι, νομίζεται νυμφευτρίαις ἐπ' ἀκροφορίῳ. Τὸ νομιζόμενον, quod uſu receptum eſt. Item quod lege eſt ſancitum: Plato in Minoë. Ariſtoph. in Pluto. Item νομίζειν, exiſtimari, putari. Plat. in Gorg.

Νόμισμα, τὸ, mos receptus. ſchol. Ariſtoph. Item quod lege ſancitum eſt. Eſdræ l. 2. Plerunque idem quod Latinis numiſma. Ariſtot. polit. lib. 1. ethic. 4. c. 1. & l. 5. c. 5. ¶ Metaphoricè apud Luc. in Lexiph. τὸ κεφαλῆς νόμισμα τὴν φωνῆς παρακόπτει.

Νόμισις, ipſa actio Ἐνομίσαν. Thuc. l. 5.

Νομισθῆναι, Suid. exp. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè adminiſtrari.

Νόμιον, ου, τὸ, lex aut mos. Τὰ νόμια, ritus, inſtituta, ſæpè apud Herodot. ut in Thal. κόμαμά τε καὶ πάτρια.

Compoſita.

Α'υτονόμος, ος, ὁ ἢ ἡ, temerè & ſine delectu utens legibus. Heſych. propriè, qui leges ſuos ludos facit. Compoſitum enim eſt ex ἀθύρω, ludo.

Α'λλοτριονομία, ας, alieno more vivo: ſeu alienas leges imitor. Theodor. in lib. de menſibus.

Α'νομος, q. d. exlex, lege carens: iniquus, flagitioſus.

Α'νόμως, iniquè, injuſtè, ſceleratè. Iſocr. in Paneg.

Α'νομία, vita exlex. Item iniquitas, induſtria. Plut. in Erot. Iſocrat. in Archid. Α'νομίαι, peccata, delicta: in ſac. lit.

Α'νομέω, ῶ, f. ήσω, iniquè ago, pecco contra legem. Herodot. αὐτοῦ Α'νόμημα, τὸ, iniquum factum, flagitium. (μέω εἰς ιόν.

Α'νόμιμος, illegitimus. Plato.

Α'νδινομία, ας, legum inter ſe repugnantia, leges contrariæ. Hermo.

Α'νδινομικὸς, pertinens ad ἀνδινομίαν, ſeu ἀνδινομίαν habens: ut ἀνδινομικὸν ζήτημα, apud Plut. ſymp. 9.

Αὐτονόμος, qui ſuis legibus vivit, qui nullius imperio ſubeſt. Thucyd. l. 2. Xen. Pæd. l. 1. & alij.

Αὐτονόμως, ſuis vivendo legibus, ſuo utendo jure.

Αὐτονομία, ας, poteſtas vivendi ſuis legibus, vel ſuo jure utendi. Iſocr. in Evag. Greg.

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, meis legibus vivo. Thuc. l. 1. Dem. Philip. 1.

Γαστρονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον, τὸ, ſecunda ſeu ſecundaria lex: ita inſcribitur quintus liber Moſis, quoniam in eo repetitur lex in monte Sina accepta coram ijs, qui in ipſo monte Sina priorem non audierant.

Δυσνομία, malarum legum inſtitutio, leges malæ, in Solonis elegijs.

Ε'κνομος, exlex. Item ſceleſtus, nefandus. Orph. in Argon. & Philo de vita M. l. 3.

Ε'κνομίως, præter modum, enormiter. Ariſtoph in Plut. Exponitur etiam, vehementer, magnoperè. Hinc ſuperl. ἐκνομώτατος, apud eundem ibid.

Ε'ννομος, (q. d. inlex) legitimus, legibus & æquitati conſentaneus. Luc. de hiſt. ſcrib. Act. Apoſt. c. 19. Item qui eſt ſubjectus legi, ſublex, ut exp. Ambroſius in 1. ep. ad Cor. c. 9. v. 21.

Ε'ννόμως, legitimè. Ariſtot. rhet. l. 1.

Ε'ννομὶς, ίδος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus exiſtimatur quaſi appendix legum. Apud Athen. l. 3 eſt ſtrena.

Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ut εὔνομος πόλις, legibus benè inſtituta, apud Pind.

Εὐνομία, bonarum legum conſtitutio, bonæ leges: bona legum conſtitutio: aut ſtatus ſub bonis legibus. Ariſtot. polit. 4. Item æquitas: Plut. Item pro δικαιοσύνη, apud Soph.

Εὐνομέομαι, bonis legibus utor: ſeu bonis legibus regor. Ariſtot. polit. 4. (ſap.

Ι'σόνομος, æquabilitate legum ſeu juris utens. Plut. in ſymp. ſept.

Ι'σονομία, æquabilitas legum ſeu juris: vel jus omnibus par quod tribuunt leges. Herodot. in Thal. Exponitur etiam æquabilis tributio, apud Plut. de defect. orac. ut ſit comp. ex νομὴ vel νέμω, tribuo.

Ι'σονομικὸς, æquabilitate juris utens ſeu gaudens. Plato.

Ι'σονομικῶς, æquabiliter.

Ι'σονομᾶσθαι, in legum ſeu juris æquabilitate vivo. Thucyd.

Κακόνομος, qui malis legibus utitur: ſeu qui pravis eſt moribus.

Καβανομισμόω, in nummos conflo: vel conflo in nummos cudendos: apud Suid.

Λυσίνομος, legum ruptor. Nonn.

Παράνομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. Xen. apomn. l. 1. Item contra leges factus. Plerunque de re dicitur: ut apud Plut. in Alcib. & ad Colot. & Dem. pro cor. &c. Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipſum crimen τῶν παρανόμων: ut apud Aeſchin. contra Cteſiph.

Παρανόμως, contra leges, præter jus & æquum. Exponitur etiam, præter receptam conſuetudinem, apud Thucyd.

Παρανομία, ας, inſolentia legibus repugnans: nequitia, improbitas, iniquitas contra leges, fas & æquum commiſſa. Exponitur etiam, ſcelus, flagitium, apud Iſocr. in Buſir. encom. propriè verò eſt habitus committendi ſcelera & contra leges agendi: ut apud eundem in Areopag. Exponitur etiam, lex malè lata; apud ſchol. Demoſth.

Παρανομέω, contra leges facio, ſeu contra jus & æquum. Ariſtot. διὰ τηρεῖν ὅπως μηθεὶς παρανομῶσι. Antiph. πολίτης γὰρ ἐστὶ δικαίως τῶν ἐν τῇ πατρίδι παρανομεῖν ἰδίᾳ ἐχθρὸς εἶναι νομίζων. Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομεῶμαι, contra leges malis affici, contra jus violari & ſuo jure privari. Demoſth. in Mid. δεινὰ φάσκων πάσχειν καὶ παρανομεῖσθαι.

Παρανόμημα, τὸ, quod contra leges & jus factum eſt, peccatum, delictum. Thuc. l. 7.

Χειρονόμος, qui certa quadam lege & arte manus motitat, ita ut continuè geſticuletur.

Χειρονομία, lex geſtus, ut Fab. exp. lib. 1. c. 29. Exponitur à quibuſdam, manuum certa cum lege motus: item ſaltatio geſticulatrix. Athenæus ſaltationem illam, quæ πυρρίχη dicebatur, ſic etiam nominatam fuiſſe ſcribit l. 14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens: ſeu in quo utimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito concinnos geſtus edendo. Herodot. in Erat. ποσὶν ἐχειρονόμησε, pedibus ſublatis edidit geſtus, quales manibus edi ſolent. Vtitur & Xen. in ſympoſ. & Pauſan. Eliac. l. 2.

Χειρονομησέω, chironomicam geſticulationem edere cupio. Poll. ex Cratino.

ΝΟ'ΟΣ, (pro quo in ſoluta oratione per contractionem νοῦς) mens, animus. Od. ω. Εἰπέ μοι ἀρομβήν τε νύ τοι νόος ἔνδοθι κάθηται; Od. σ. νόος δέ οἱ ἄλλα μρονέων. Exponitur etiam (pro variis loquendi generibus) ſententia, cogitatio, conſilium: unde ἐν νῷ ἔχειν, cogitare: Plato de rep. l. 1. Et κατὰ νοῦν, ex animi ſententia. Thuc. l. 4. Sic Il. ι. Οὐ γάρ τις νόος ἄλλος ἀμείνονα τῶδε νοήσει, nemo meliorem ſententiam cogitabit, ſeu nemo melius conſulet. Item ſenſus. Ariſtoph. νοῦν οὐκ ἔχει τινά, quis horum verborum eſt ſenſus? Sic Syneſ. ep. 103. σὺ κακῶς ἐξεδέξω, τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς, malè aſſecutus es ſenſum epiſtolæ. Exponitur etiam, ratio ſeu cauſa: apud eundem.

Genitiv. eſt νοὸς & νοῦ. Dativ. νῷ, & aliquando νοΐ. Accuſat. νοῦν.

Pluralis quoque nominat. νόες, & accusat. νόας invenitur apud Theologos. Dionys. Areop. Greg. Syneſ. in hymnis, & Damasc. ☞ Factum esse ex νέομαι, i. πορεύομαι, scribit Eustath. quòd mente nihil celeriùs moveatur.

Νοερὸς, ά, όν, (q. d. mentalis) intellectualis: ut νοερὰ φύσις, & νοερὰ δυνάμεις, apud Dionys. Areop. & Nazianz.

Νοερῶς, q. d. intellectualiter: Gennad. ὁ θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι νοῦς ἀπελθύντος.

Νοέω, ῶ, mente agito, in animo verſo, cogito. Il. α. ἐδὲ τί πώ μοι Πρόφρων τέτληκας ἐπεῖν ἔπος, ὅ, τι νοήσῃς. Exponitur etiam, in animum induco. Il. θ. Αἰεὶ γὰρ μοι ἔωθεν ἐνὶ κλισίῃσιν ὅτι νοήσω. Et, in animo habeo, volo. Il. ω. νοέω δέ μιν αὐτὸς Ἐλθεμέναι λῦσαί. Item animadverto, intelligo, Od. ν. - ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν Ἐρχόμενον. Heſiod. in Erg. ὅτε δὴ κακὸν ἔχῃ, νοήσῃς. Item prudens ſum, ſapio. Il. α. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ τῷ περ νοέσσῃ. Item video, cerno. Il. γ. Τὸν δ' ὡς ἴδεν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.

Νόημα, τὸ, cogitatum, cogitatio. Item conſilium. Od. β. & alibi apud Hom. Item mens: Heſiod. in Erg. In ſoluta oratione exp. ſenſus, vel ſenſus animi: ut apud Ammon. Item notio: ut τὰ τῶν κοινῶν νοήματα, primæ notiones. Themiſt. Et de omni intellectu, teſte Fab. l. 8. c. 5. Τὰ νοήματα, apud Rhetores pro ſententijs, & iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dionyſ. Halic. de Iſocr. & Lyſia.

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, prudens: poëticum vocabulum. Il. ψ. Od. μ.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, ſeu actio ipſa cogitandi, aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam, intelligentia: apud Plat. in Timæo, & Plut. de prud. animal.

Νοητὸς, ἡ, όν, (q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis) qui intelligentia comprehenditur, ſub intelligentiam cadens. Platoin Timæo. Plut. de primo frig.

Νοητῶς, (q. d. intelligibiliter) ita ut intelligentia comprehendatur, ita ut mente percipiatur ſeu percipi poſſit.

Νοητικὸς, ἡ, όν, intelligendi facultate ſeu vi præditus. Ariſtot. de gen. an. l. 2.

Νοήδιον, ου, τὸ, cogitatiuncula, & ſententiola: apud Ariſtoph. in Eq.

Κοέω, ῶ, Ionicè pro νοέω dicitur. Ariſtoph. ſchol. & Suid. & Euſt. Vtitur eo verbo inter alios Callimachus.

Κοάω, ῶ, audio, intelligo. Plut. in Cimone.

Γινώσκω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex νόος & νοέω, quorum quæ in ὁος deſinunt, apud Poetas plerùnque inveniuntur: quæ verò in ους, in ſoluta oratione uſurpantur.

Ἀγνοέω, ῶ, (q. d. nõ intelligo, nõ cognoſco) ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ' αὖλιον σὸν ἀγνοεῖς. Iſocr. ad Dem. πολλοὶ τῶν ἀληθῶς ἀγνοοῦσι. Cum accuſ. perſ. non agnoſco. Odyſſ. ω. Αἰκὲ ἐμ' ἐπιγνοίη, &c. Ἢ ἔπεν ἀγνοίησι πολὺ χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. Xen. Pæd. γ. ἀγνοῶν ἐμαυτόν. Exponitur etiam, ignoſco: ut ἀγνοεῖν τὸν ἁμαρτίαν.

Ἀγνοέομαι, οῦμαι, ignoror. Aeſch. contra Cteſiph. ἠγνοημένος ὅσις καὶ πῶς ποτε βεβιακώς.

Ἄγνόημα, τὸ, ignoratio. Greg. Significat etiam, peccatum per ignorantiam & imprudentiam commiſſum: apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ, ignoratio: Dem. pro cor. Athen. l. 6. Plut. &c. Item ignorantia, ſive imprudentia. Dem. contra Mid. & Philipp. 3. Xen. pæd. 3.

Decomp. Ἀμαθάγνοια, ex parte ignoro. Ammon.

Ἀγχίνους, & per contractionem ἀγχῖνους, q. d. qui in propinquo mentem habet: ingenioſus, perſpicax, ſolers. Odyſſ. ν. ἐπητὴς τ' ἐοσὶ καὶ ἀγχίνοος. Xen. pæd. 1. Δεῖ τὸ ἀγχίνους εἶναι ἔχειν ἀπικρίνεσθαι. Comp. ἀγχινούστερος, ſolertior: ſuperl. ἀγχινούστατος, ſolertiſſimus.

Ἀγχινόως, ſolerter, ſagaciter, ingeniosè. Ariſtot.

Ἀγχίνοια, ἡ, ſolertia: ingenij acumen ſive acrimonia, qua cujuſque rei cauſa non longo tempore conſiderata reddi poteſt. Ariſtot. poſt. an. l. 1. c. 22.

Ἀειρόνους, ου, ὁ, attollens mentem, i. ſuperbus. Epith. cacodæmonis, apud Nonn. *Compoſitum ex Aeolico futuro* ἀείρω *verbi* ἄειρω & νόος.

Ἀμαρτίνοος, mente errans, cujus mens eſt prava. Heſio. in Theog.

Ἀμερόνους, mente privans.

Ἀμφιγνοέω, ῶ, aliqua ex parte cognoſco. Plut. in Pelopida, τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον. Exponitur etiam, dubito, ſeu ambigo. Iſocr. ad Nicocl. ἵνα δεῖ ὧν αὐ ἀμφιγνοῇς, ἔχῃς τὰς συμβουλὰς ἐρωτᾶν. Plato in Gorg. ἀμφιγνοῶ ἐφ' ἑκάστῳ ὧν λέγεις. Cum accuſat. apud eundem in polit. Ζωπυρῶ δὲ γε ταύτῃ σὺν ἄλλαις ἀμφιγνοοῦντες πάλιν δέξῃ τε ψιθύροντας καὶ λόγῳ. Scribitur & ἀμφινοέω.

Ἄνους, & ἄϋνους, amens, demens, ſtultus. Il. φ. αὔων κεφαλῇ ἴσος. Plato ep. 6. λόγοις ἄϋνος.

Ἄνοια, ἡ, amentia, dementia, ſtultitia. Plato polit. 2. Iſocr. in Panath.

Ἀνόητος, non compos mentis, inſipiens, ſtultus. Od. β. & ρ.

Ἀνοησία, ἡ, q. d. intelligentia, ſeu intelligentiæ carentia: inſipientia, ſtultitia.

Ἀνόητος, (q. d. intelligibilis) qui intelligi non poteſt. Item act. qui non intelligit. Plato in Timæo. Item inſipiens, ſtultus. Plato. Plut. Xen. Τὰ ἀνόητα, exp. res venereæ: apud Ariſtoph. in Nub.

Ἀνοήτως, q. d. intelligibiliter, ita ut intelligi non poſſit: plerunque pro ſtultè, inſipienter. Luc. de hiſt. ſcrib.

Ἀνοησία, Atticè, pro ἀνοησία, inſipientia, ſtultitia.

Ἀνοηταίνω, inſipiens ſum ſeu ſtultus. Plato in Philebo. Dicitur & περὶ τὰ ἀφροδίσια ζῆν, teſte ſchol. Ariſtoph. & Suid.

Ἀνοητάω, pro eodem.

Ἀπόνοια, ἡ, amentia, vecordia, cœcitas mentis: Dem. pro cor. & Plut. in Alcibiad. Item veſana quædam confidentia, deſperatio quædam veſana. Thuc. l. 1. Item veſana quædam inſolentia & animi elatio. Luc. Chryſoſt.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, q. d. mentem & intellectum abjicio: nullam mei rationem habeo, perinde ac ſi mentem amiſerim. Plut. in Sol. πυνθανομένων τινὶ πισθύων ὅτως ἀπονοεῖται τὴν γήρᾳ εἰπεν, quærentib. qua re fretus vecordi quadam fiducia concepta omne periculum adiret, &c. Luc. Θλιβὰς τολμηρὰς γενναίου καὶ ἄξιον ἀπονενοημένης νεανίσκου, dignum adoleſcente, qui ex deſperatione vecors & amens factus eſt. Ἀπονόσῳ, exp. etiam, inſoleſcere, ſeu veſana quadam inſolentia efferri, apud Chryſoſt.

Ἀπονενοημένως, (adverb.) amenter, veſanè, nulla ſui ratione habita: unde ἀπονενοημένως ἀμαθεῖς, apud Iſocr. in Archid.

Ἀριστόνους, optima mente præditus.

Βραδύνοος, ſeu βραδύνους, qui tarda eſt mente & ingenio.

Βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis ſeu ingenij. Laërt.

Βριθύνοος, gravem mentem habens, i. prudentem. In Epigr. βριθύνοος dicitur Apollo, quòd gravem mentem faciat & prudentẽ.

Διάνοια, ἡ, mentis agitatio, cogitatio: unde ἀμαθίαι γενέσθαι, Iſocr. & κατέχειν τὴν ἀμάθειαν. Thucyd. l. 1. Interdum pro ipſa mente & animo: ut apud Ariſtot. eth. 6. & 10. c. 3. Eſt etiam una ex facultatibus animæ media inter νοῦν & πίστιν, & propriè circa mathematica verſatur: ut docet Plato l. 6. de rep. & in ſophiſt. & Plut. in quæſt. Platon. Item ſententia, ſenſus. Plut. in ſymp. ſept. ſap. Ἀμάθειαν ταύτην ἔχει τὸ γεγραμμένον. Sic & apud Rhetores ſtatus ῥητῆς καὶ ἀμαθείας inter ſe opponuntur.

Διανοέομαι, οῦμαι, mente agito, cogito, in animo habeo: Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχῃ σωθῆναι, cogitabant de conferendo prælio. Exponitur etiam, ſentio, ſtatuo: Ariſtotel. de mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεῶν ἀμαθεῖσθαι. Apud Lucian. Ἀμαθεῖς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, expon. rebus ſuis malè conſulens. Item affectus ſum, eo ſum animo. Plato polit. lib. 1. Ἀμαθεῖσθαι πρὸς τὰς ἁρμονίας.

Διανόημα, τὸ, cogitatum, cogitatio. Item commentatio, ſententia. Hermog.

Διανόησις, ἡ, ipſa actio cogitandi. Plut. in libr. utra animantia ſint prudentiora.

Διανοητικὸς, ἡ, όν, ad cogitationem pertinens: ſeu in cogitatione & commentatibne poſitus. Ariſtot. eth. l. 2. Item cogitatione & commentatione valens, ingenioſus. Τὸ διανοητικὸν, vis animi commentatrix. Damasc.

Decomp. Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehenſibilis. Τὰ ἀδιανόητα dicuntur etiam, quæ verbis apertis occultos ſenſus habent. Fab. l. 8. c. 2.

Προδιανοοῦμαι, antè cogito.

Προσδιανοέομαι, inſuper cogito.

Διχόνοια, duplex ſeu bifaria ſententia mentis. Heſych.

Διχονοῶ, diſſentio, diſſideo. Idem.

Δύσνοος & δύσνους, qui mala eſt mente adverſus aliquem, malevolus. Thuc. l. 2. δύσνους τῇ πόλει.

Δύσνοια, malevolentia. Heſych.

Δυσνοέω, malevolentia proſequor, infenſus ſum.

Δυσνόητος, qui vix intelligi poteſt. in ep. Pet. 2. c. 3.

Δυσνοήτως, ita ut difficulter intelligi queat.

Ἐγερσίνους, mentem excitans. Nonn.

Εἰσνοέω, unde εἰσενόησα, animadverti aut vidi, apud Poëtas.

Ἔννικος & ἔννις, amens, demens. Heſych. & Suid.

Ἔννους & σύννους, mentis compos, mente præditus. Plut. Exponitur etiam, intelligens, apud Plat. in Timæo. Item prudens: apud Syneſ.

Ἔννοια, ἡ, mentis adjectio ad rem aliquam, cogitatio: aut actio ipſa concipiendi aliquid mente. Xen. Pæd. 1. Dem. in orat. ad ep. Philip. Exponitur etiam, notio, intelligentia à Cicer. in top. Sic & apud Plut. περὶ δεισιδαιμονίαν. Item ſententia: Hermogen. Item conjectura: Polyb. l. 1.

Ἐννοέω, ῶ, mente concipio, cogito, Plato in polit. πάλαι σὺν σύννοιᾳ, hoc non animadvertimus. Xen. Pæd. 2. σύμφωνοι οἱ ἐξελευθέρωσι μᾶλλον σιῶν ἡμῖν οἱ μὲν βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι, &c. Item recordor. Plato in Minoë, ἴσως σὺν οὐκ ἐννοεῖς: ἀλλ' ἐγὼ βάλλομαι ὑπομνήσω: Plut. de Pomp. σὺν οὐκ ἐῶ Μάγνον ἐννοῶν, non recordatus ſe eſſe Magnum.

Ἐννοέομαι, idem. Xen. Pæd. η. ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται. Sic Herodot. in Polymn. ὡς ἦν οἱ λοιποὶ τῶν συμμάχων ἐνεννώθησαν, &c.

Ἔννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum. Ariſtot.

Decomp. Ἀνεννόητος, qui non intellexit, vel qui non recordatur. Polyb. hiſt. l. 2.

Διενοέομαι, idem quod ἐννοέομαι. Herodot. in Polymn. ἔδει μοι ἓν δὴ ἕτω διενεννώθη ποιήσῳ: Ionicè pro διενοήθη.

Συνενοέομαι, mecum cogito, apud me cogito. Euſt.

Ἔνστοια,

Ἐπίνοια, ἡ, quod quis excogitavit, commentum: vel ſolertia qua quis excogitat & comminiſcitur. Ariſtoph. in Veſp. Gregor. Item cogitatio. Thuc. l. 3. Et ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, cogitare. Polyb. l. 1.

Ἐπινοέω, excogito, comminiſcor. Thuc. l. 1. ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιπλέσαι ἔργῳ ὃ αὖ γνῶσι. Interdum mente agito, cogito. Luc. in Nigrin. Ἐ ὅλως μικρὸν σοὶ ἐμέλε ἀδὲν ἐπινοῶ. Exponitur etiam, animadverto, apud Plut. in Pericle. Item deſtino, in animum induco: ut ἐπινοέω ποιῆσαι. Herodot.

Ἐπινοέομαι, excogitor. Syneſ. Et activè, in animum induco. Herodot. ἐπινοήθη θαλασσοκρατέειν. Apud Phalar. ἐπινοέομαί σοι, animum tibi intendo.

Ἐπινόημα, commentum. Ἐπινημοσύνης, qui prompto eſt ad excogitandum ingenio. Ἐπινοητικός, idem.

Decomp. Ἀνεπινόητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντεπινοέω, viciſſim ſeu contra alium excogito, & comminiſcor.

Προσεπινοέω, inſuper excogito.

Εὔνοος & εὖνους, benè affectus erga aliquem, benevolus. Thuc. l. 2. εὖνους ἀκροατής. Xen. in apol. Socr. ζῆς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον. De diſcrimine amici & benevoli vide Ariſtot. ethic. 8. c. 2. Compar. eſt εὐνούστερος, benevolentior.

Εὔνοια, ἡ, benevolentia. Thucyd. Ariſtot. Dem. Xen. &c.

Εὐνόως, & εὖνως, benevolè. Heſych. & Phrynich.

Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὁ, ad benevolentiam pertinens, benevolentiæ indicium habens. Item benevolus. Luc. in Tim.

Εὐνοϊκῶς, benevolè. Xen. Iſocr. Dem. hinc comparat. εὐνοϊκώτερος. Dem. & ſuperlat. εὐνοϊκώτατα. Xen.

Εὐνοέω, benevolus ſum, benevolentia proſequor. Xen. Pæd. 8. ᾧ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τὰς μισεῖν δυσκόλως, ἀδ' εὐνοεῖν ζῆς κηδνόοις.

Εὐνοέομαι ὑπό σοῦ, habeo te benevolum.

Εὐνόητος, facilis intellectu. Εὐνοήτως, ita ut facilè intelligi queat.

Decomp. Ἀντευνοέω, viciſſim benevolus ſum. Xen. Pæd. 8.

Θηλύνω, mentem demulcens. Epigr.

Θηλυώδης, effœminat', qui eſt fœmineo animo. Aeſchyl. in Promet.

Κακόνους, & κακόνους, malevolus. Dem. Philipp. 4. Xen. Pæd. 3.

Κακόνοια, ἡ, malevolentia. Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Κακονοέω, malevolus ſum, vel malè cogito.

Καθανοέω, animadverto, intelligo, perſpicio. Plat. ἦσι δ' ὅμως ἐσθλὸν ἦτορ κἀνοήσαι δ' ὠκα πάντα. Thu. κἀθανοῶ ὄντας. Xen. κἀθανοῶ ταῦτα. Καθανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadverſum eſt ſeu perſpectum, commentum, remedium excogitatum. Ariſtot. in polit.

Καθανόησις, ἡ, animadverſio, deprehenſio. Item cognitio. Greg. Apud Plut. κἀθανόησιν ἑαυτὸν πολλῷ παρέχει, exp. multa ingenij ſui documenta præbet.

Decomp. Ἀκαθανόητος, qui animadverti & intelligi nequit.

Δυσκαθανόητος, qui vix poteſt animadverti & perſpici.

Εὐκαθανόητος, quem facilè intelligere & animadvertere poſſumus.

Προσκαθανοέω, inſuper animadverto ſeu perſpicio.

Κλεψίνους, qui aliud in pectore clauſum habet, & aliud in lingua promptum, & ita velut fallit animo.

Καφόνοοι ἔρωτες, apud Soph. in Antig. dicuntur, quoniam amantium mens levis eſt & inconſtans.

Κρυφίνους & κρυψίνους, qui animi ſui cogitata occulta tenet nec ulli aperit. Heſych. & Suid.

Μεγαλόνους, & μεγαλόνους, mentis præſtantia præditus & animo magnifico. Et τὸ μεγαλόνουν, mentis præſtantia.

Μεγαλόνοια, idem quod τὸ μεγαλόνουν, magnificus animus & ingens. Baſil. in ep. ad Hermog. Exponitur etiam, magni ſpiritus; apud Luc. Item ſuperbia. Heſych.

Μεθανοέω, pòſt intelligo, pòſt ſapio: Plat. in Gorg. ταῦτα πεφνοήσεσι μὲν ὀλίγα πεμεθανοήσεσι δὲ πάντα, qui pòſt intellexerunt. Item ſententiam & mentem muto. Xen. Pæd. 1. ἐκ τούτου δὴ ἠναγκάζόμεθα μετανοεῖν, &c. Item me pœnitet, reſipiſco, ad ſanam mentem redeo. Syneſ. ἃ μετενόουν ἐφ' οἷς οὐ πεποίηκεν τὸν ἀνδρα. Sic & apud Luc. de ſalt. & ſæpè in N. Teſt.

Μετάνοια, ἡ, mutata mens & ſententia. Exponitur etiam, reſipiſcentia, pœnitentia. Pauſ. in Att. Plut. de diſcern. adul. ab am. & in Pericle.

Decomp. Ἀμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere neſcius. Rom. 12.

Ὁμόνους, & ὁμόνους, q. d. parem ſeu ſimilem mentem habens, unanimis, concors.

Ὁμόνοια, ἡ, concordia. Iſocr. in Areop. Xen. Pæd. 5.

Ὁμονοέω, ῶ, concors ſum, concorditer vivo, conſentio. Ariſtot. eth. 9. τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φάσιν ὅταν περὶ τὸ συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι. Xen. pæd. 4. ὁμονοοῦμεν ταῦτα, in his conſentimus.

Ὁμονοητικὸς, ad concordiam pertinens: ſeu ad concordiam efficiendam aptus. Item ad concordiam propenſus. Ariſtot. polit. 2.

Ὀρθόνους, qui eſt rectæ mentis, qui recta & proba cogitat.

Ὀψίνους, ſerò ſapiens. Nonn.

Παράνοια, ἡ, dementia, delirium. Ariſtoph. in nub. & Plat. de leg.

Παράνοια, q. d. extra mentem ſum: deliro, demens ſum. Ariſtop. in nub. ἐμοὶ παρανοήσαντος. Apud Eurip. exp. perperam intelligo.

Πλέννοια, mentis conceptus ſeu comprehenſio, Gregor. de theol. Item ſolertia, vafrum commentum. Luc. & Greg. contra Iulian.

Πλεννοέω, mente complector & concipio: Plut. in Phoc. μεγάλα τοῖς ἐλπίσι πλεννοῶν ὁ φίλιππος, εἰς Ἐλλήσποντον ἦλθε. Item comminiſcor & excogito. Baſil. Hom. 11. σύμμειξαι ζῆς ἀθανέσιν οἱ κακὰ βουλεύοντες αὐτῶν τοῖς ἀδικήσασι πλεννῶσιν. Et cum accuſ. perſ. apud eundem in orat. ad juvenes. Item pro πλεπτῶς νοεῖ. Greg. de Baſil. πλεννοῖ τῇ ἀληθείᾳ μεῖζον ἢ κατὰ ὑψηλότερον.

Πλεννοέομαι, altiùs & exquiſitiùs excogitor. Hermog. de ſimpl. (de communibus notionibus loquens) μηδὲ ἔχοντα βαθὺ μηδὲ πλεννοημένον.

Πλεννοημόνως: ut πλεννοημόνως λέγειν τι, artificio quodam ſolerter excogitato loqui de re aliqua. Hermog. πλεὶ δημηγορίας.

Πλεννόησις, idem quod πλέννοια. Plut.

Decomp. Ἀπλεννόητος, qui mente ſeu cogitatione comprehendi nequit.

Πλεννόνους, excellenti mente præditus.

Πολλώνους, & πολλώνους, cui multum eſt mentis, i. prudentiæ & ſagacitatis. Euſtath.

Πολλώνοια, ἡ, mens cui multum prudentiæ & ſagacitatis ineſt. Dicitur & de oratione ſententioſa: apud Plat. de leg. l. 4.

Πρᾶνους, qui eſt animo leni & miti: epith. Dei, apud Apollinar.

Πρόνους, & πρόνους, prudens: unde compar. προνούστερος, apud Sophocl. in Ajace.

Πρόνοια, ἡ, actio ipſa antè percipiendi aliquid mente, & providendi, proviſio. Thuc. l. 6. Exponitur plerunque providentia: ut apud Herodian. l. 2. 3. & 4. hinc & πρόνοιαν ἔχειν τινὸς, providere alicui. Iſocr. in Evagr. Et ἐκ προνοίας τὶ ποιεῖν, dedita opera & conſultò aliquid facere. Plat. de leg. l. 9.

Προνοέω, & προνοέομαι, antè mente percipio, animo provideo. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοήσεσι ξύμπαντα. Thuc. προνοήσαι βουλὰς τὰ ἐξ αὐτῶν δεησόμενα. Item provideo, i. proſpicio, conſulo commodis alicujus. Luc. τῶν γερόντων προνοῦσιν. Xen. pæd. 8. ἑαυτῷ μὲν κήδεται ὁ προνοῶν ἀδελφῷ. Idem, ταῦτα ὡς φίλτατος ὢν σοὶ προνοήσομαι. Item prudens & de induſtria facio: apud Lyſ.

Προνοητὴς, οῦ, ὁ, proviſor. Greg. πρὸς φιλοσοφίαν.

Προνοητικὸς, providendi ſolertiam habens: vel ad providendum propenſus. Apud Thuc. προνοητικὸς λόγος, exp. provida ratio.

Προνοητικῶς, providè, vel proſpicienter.

Decomp. Ἀπρονόητος, non proviſus: vel qui providentia non regitur. Philo de mundo, πολλοὶ ἀπρονόητον εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Et activè, futuri non providens. Xen. Hell. 4. ἀπρονόητον γὰρ ἡ ὀργή.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, non proviſo eventu. Xen. pæd. 1. & 4.

Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia, apud Alex. Aphr.

Προσνοέω, inſuper mente agito & conſidero. (gat.

Πρηνίνους, dicitur Bacchus in Epig. quòd mentem enervet & fran-

Σιωπῶνος, cogitabundus, meditabundus. Iſocr. in orat. ad Demon.

Σιώνοια, ἡ, cogitatio ejus qui ſecum aliquid reputat. Euripid. in Heracl. Item intelligentia, apud Plat. in Epinom.

Σιωνοέω, apud me æſtimo, mecum reputo & perpendo. Plato in polit. Λογιστέμμοι δὴ σιωνοήσεσθαι τὸ πάθος ὃ τῶν νυῦ λεχθέντων. Sic & apud Plut. & Syneſ. Item intelligo. Plato in Epinom. τὰς δὲ ὁδοὺς τούτων ῥᾴδιον σιωνοεῖν.

Σιωνόημα, idem. Plato in ſecundo Alcibiad. (leritas.

Ταχύνους, & ταχυῶνος, qui celeri eſt mente. Ταχυώνοια, ἡ, mentis ce-

Τερψίνους, animum oblectans, vel voluptuarius.

Ὑγρόνους, q. d. qui humidam habet mentem, mollis & effœminatus: de cinædo dici tradit Poll. l. 2.

Ὑπόνοια, ſuſpicio. Plut. de Socr. dæmon. Dicuntur etiam παρ' ὑπόνοιαν λέγειν, quæ expectationi auditoris non reſpondent. Et δι' ὑπονοίας dicitur id quod tropicè & figuratè dicitur.

Ὑπονοέω, οῶ, ſuſpicor, ſuſpectum habeo: Ariſtoph. in Plut. μηδ' ὑπονόει ἐμὲ ὑπονόει ζῆς. Thuc. l. 7 ὑπονοήσας αὐτῶν τὸν δικαιότατον. Et cum gen. perſ. ὑπονοήσας τοῦ λεγόντος. Item intelligo, i. in hunc ſenſum accipio. Philo de mund. βέλτιον ἢ ὑπονοεῖν τὸ πρῶτερον.

Decomp. Ἀνυπόνοητος, non ſuſpectus, ſeu quem ſuſpectum non habuiſſemus: Polyb. Et activè, non ſuſpicans: ut apud eundem l. 4. τῶν μέλλοντος ἀνυπονοησίας, non ſuſpicantibus quod eventurum erat. Ἀνυποήτως, ita ut non ſuſpiceris. Et paſſ. ſignific. non ſuſpectè, ut non ſuſpectus habearis, Polyb.

Ὑψηλόνους, qui eſt mente elata. Τὸ ὑψηλόνουν, mentis elatio, ſeu animi celſitudo & ſublimitas. Plut. in Pericle.

Ὑψίνους, & ὑψίνους, elatam mentem habens, ſuperbus. Nonn.

Τὸ ὑψίνουν, animi celſitas & magnitudo.

Μίεμνα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex νόος.

Ἀμνοκῶν, agni mentem habens, ſimplex, aut fatuus. Ariſtoph. in equit. Καὶ σκοπεῖς γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν.

Θυοσκόνους, qui intelligit ea quæ per ſacrificia ignita ſignificantur, aruſpex. Exponitur etiam, ſacrificus. Il. ω. v. 221. & Od. φ. vide & in comp. ex καίω, ſeu κάω. Pro eodem dicitur & ἰυγκόνους. Heſych.

Ὀρνιθόνους, augur, avium peritus.

Μακκῶν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΝΟΣΟΣ, ου, ὁ, morbus, Syneſ. ep. 37. νόσῳ χαλεπῇ πεφυπαλαστε-

gravi morbo conflictatus est. Demosth. in epitaph. νόσων ἀπαθῆς τὸ σῶμα, καὶ λυπῶν ἄπειρος τὰς ψυχάς. Aristoph. in Nub. Νόσος μ' ἔτρεψεν ἱππική. ¶ Item vitium: ut apud Eurip. in Orest. Ἀγκύλαισιν ἕλκε γλώσσαν αἰχίζων νόσῳ, turpissimum vitium. ¶ Exponitur etiam, pestis: quum de malo graviori dicitur: Theodor. hist. Eccles. l. 5. τὸν Μαρκίωνος νόσον κώμας ἔσπειρεν μαθών, cùm intellexisset Marcionis pestem in quibusdam vicis grassari.

Νοσώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, morbosus, morbidus: Plut. in apophth. Μακεδόνων τὰς νοσώδεις καὶ ἀκάπνους. Dicitur & de loco morbido: Isocr. τὸ χωρίον ἐπωνυμίαν ἔλαβε νοσώδης εἶναι.

Νοσωδῶς, more eorum qui morbosi sunt & valetudini obnoxij.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger sum, malè valeo. Plut. παῖδες ἰατρῶν βάλλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσεῖν δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅλη νοσεῖ. Item metaphoricè de ægritudine mentis: Isocr. de pace. νοσοῦσης ψυχῆς ἑαυτῇ φάρμακον πολὺ νόσος. ¶ Dicitur & νοσεῖν, qui hæresin aliquam imbibit, apud Chrysost. in Epist. ad Corinth. 15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæorum hæresi infecti. Exponitur etiã, insano studio flagro, apud Plut. ταῖς περὶ δόξαν νόσοις. ¶ Dicitur & civitas aliqua νοσεῖν, quæ intestinis discordijs laborat, malis consilijs utitur magistratibusque corruptis apud Demosthen. & Thuc. l. 2. ¶ Apud Aristot. apum etiam alvearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus idem quod νόσος. Isocr. de pace, τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλὰ ἠλευθέρωσαν. ¶ Item metaph. vitium, apud Plat. epist. 8. & Thuc.

Νοσημάλιος, ος, ον, morbosus, morbidus. Plut. de virtut. mul.

Νοσημοτώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσώδης & νοσημαλιώδης. Item qui manat ex morbo, seu qui causam & originem à morbo traxit: ut μανία νοσημοτώδης, insaniæ ex morbo ortæ, apud Aristot. eth. 7. c. 5.

Νοσημοτώδως, more eorum qui valetudini obnoxij sunt: apud eundem.

Νοσημάλιον, τὸ, q. d. morbulus, morbus levior: Aristot. l. 3. rhet.

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo, & ei præstitis necessarijs officijs inservio. Paul. Aegin. ἐνοσηλευσεν αὐτὸν μὴ παῖδος ὄντος. ¶ Item infirmo, valetudinarium reddo: apud Chrysost. in Epist. ad Hebr.

Νοσηλεύομαι, æger curor ab eo, qui ægrotantibus subservire & necessaria officia præstare solet. Item ægroto: Appian. ὑφ' Καίσαρος τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύοντο.

Νοσήλεια, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur. Item curatio ægroti, qua debita ei officia præstantur. Plut. in Lycurg. Νοσήλεια, τὰ, officia & remedia quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσηρὸς, ὁ, morbidus, morbosus. Xen. Pæd. 1. περί τε τῶν νοσηρῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν.

Νοσερὸς, idem. Plut. in Lycurg.

Νοσερῶς, more eorum qui morbidi sunt & valetudini obnoxij. Aristot. polit. l. 6.

Νοσωκερὸς, idem quod νοσηρὸς & νοσερός. Aristot. polit. 3.

Νοσίζω, ægrotum reddo, ægrotum facio: unde αἴτιον νοσίζον, causa morbi, apud Galen.

Νοσίζω, idem. ex Gaz. interpr.

Νῆσος, ε, ἡ, Ionicè pro νόσος, morbus. Hesiod. in Erg. Νήσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔδωκαν. Sic Od. λ. δολιχὴ νῆσος, & alibi sæpe.

Composita.

Ἀναυσέω, rursus ægroto, denuò ægroto, in morbum recido.

Ἄνοσος, & pro eodem ἄνοσος, ος, ὁ καὶ ἡ, omni morbo carens, minimè morbidus. Thuc. l. 1. Philo de mundo. Ἀνόητος, idem.

Βαρυόσσος & βαρυόσσος, gravi morbo implicitus, vel graves morbos incutiens.

Ἐνοσηλεύω, ægrum curo: vel ægrum diligenti cura & obsequijs necessarijs à morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theod. hist. eccl. l. 5. τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐνοσηλεύοντες.

Ἔνοσος, morbis obnoxius. Aristot. eth. 3. c. 4.

Ἐνόσως, more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus seu diuturnus.

Συννοσέω, simul ægroto. Hippocr. aphor. l. 2.

Νοσσὸς, &c. vide in Νεοσσός.

ΝΟΣΤΕΩ, ῶ, F. ήσω, redeo. Il. σ. ἐδδέ με νοσήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Od. υ. Εἰ νόσῃσ' Ὀδυσῆα. Plut. in Hellen. Μή ποτε νοσήσειεν φίλων ἐς παιδικὰ γαῖαν. Interdum significat, eo, proficiscor, ficut & νέομαι & νέεσθαι. (unde ipsum derivârunt quidam.) Odyss. ο. Κεῖσέ με νοσήσαντα, quum eò profectus essem. Item advenio. Apud Plat. ep. 7. κατὰ γῆς νοσῆσαι πορείαν ἀλλοῖόν τε καὶ ἀθλιώτατον πάντων πάντα, expon. sub terra circumferri.

Νόστος, ε, ὁ, reditus. Odyss. ψ. Νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ. Odyss. ι. Μή πως ἐς λωβῆτα φαγὼν νόστου λάθωμαι. Sic & alibi apud Hom. Item dulcedo, suavitas. Eust. & Suid. ¶ Aliam significationem vide infrà in Εὔνοστος.

Νόστιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, rediturus, vel qui redire potest. Od. δ. ἦ νόστιμός ἐστι Σὸς πάις. Sic & Od. υ. Item νόστιμον ἦμαρ, dies reditus: Od. α. θ. ψ. &c. Item suavis, dulcis, quòd videlicet reditus in patriam dulces esse solent. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 14. Plut. symp. 5. probl. 9. Dicitur etiam νόστιμος in aliqua re quòd veluti ejus medulla & succus est, seu melior pars & veluti flos: cui opponuntur sordes & excrementa. Diosc. l. 3. c. 97. & l. 5. c. 85.

Composita.

Ἄνοστος, ος, ὁ καὶ ἡ, unde rediri nequit. Epigr. l. 3.

Ἄνος, ος, ὁ καὶ ἡ, reditus expers. Eurip. in Iphig. Taur. Item dulcedinis seu suavitatis expers: Theophr. de caus. pl. l. 4.

Ἀνόστιμος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui non rediturus est, cujus res eo loco sunt, ut redire nequeat. Od. δ.

Ἀπονοστέω, redeo seu revertor alicunde. Il. α. ἄμμε παλίμπλαγχθέντας οἴκαδ' Ἀπονοστήσαι.

Ἀπονόστησις, ἡ, reditus. Arrian.

Εὔνοστος & νόστος, deus deáve, vel dei simulacrum, quod molendinis appositum farinæ mensuram inspicere ac velut ei præsse credebatur: apud Eust. ex rhetorum lex. & Athen. l. 14.

Δύσνοστος νόστος, reditus difficilis & gravis: vel reditus infaustus. apud Eurip.

Παλινοστέω, redeo, revertor: idem cum νοστέω: apud Suid. & Eust.

Παλίνοστος, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus. Nonn.

Παλινόστιμος, iterum rediturus, vel reversurus: idem cum νόστιμος.

Περινοστέω, circumeo & oberro: propriè de iis dici annotat schol. Aristoph. qui ut domum redeant, omnia loca pererrant, & qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Plut. οἱονεὶ φαῦλα δαιμόνια περινοστοῦντας, οἷς οἱ θεοὶ δημίοις χρῶνται, per orbem terrarum circumire. Synes. περινοστεῖ τὸν Αἰγυπτίων μετ' ὀλίγον. Plut. in symp. 7. sap. τὰ τεκτόνων καὶ λιθοξόων ἔργα περινοστεῖς, lustras & circúspicis.

Decomp. Ἐκπεριπλανοστεῖν, peragrare, lustrare. Synes. ἀνεμέσησεν δὲ ἐκπεριπλανοστεῖν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ὑπονοστέω, retrorsum abeo, vel clam me recipio. Aristot. τὸν ἥλιον ἀχλυώδη ἐμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι ὑπονοστεῖν ἀρχομένῳ τὰ πολλὰ εἰς τὴν γῆν. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea quæ subfidunt seu subsidunt. Aristot. in meteor. ἔοικε δὲ τοῦτο συμβαίνοντι ὑπονοστεῖν πολλαχὲ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Sic & Thucyd. l. 3.

Ὑπονόστησις, qua quid retrorsum abit, & se clanculum recipit, aut subfidit. Plut. in Anton.

ΝΟΣΦΙ, sive νόσφιν, seorsum seu seorsum ab. Il. β. Ἧντ' αὐτὴς ἀπὸ νόσφι κατίσχεις. Il. λ. Ἦϊξεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἑὴν ἐτάρηφι ψυχήν, seorsum ab alijs ibat, i. secedebat: aut procul ab alijs secedebat. Il. ο. νόσφιν ἀπ' ἄλλων, seorsum ab aliis. ¶ Item sine. Hesiod. in erg. Νόσφιν ἀτὲρ τεράων, ἧς ἄτερ χαλεπὸν πόνον. Sic Il. ξ. Νόσφιν δεσποίνης. Apud Nonn. νόσφι δόμων, extra domum.

Νοσφίζω, separo, segrego, sejungo: Apoll. Arg. lib. 2. ἐνόσφισαν μὲ Ἡρακλῆος, ab Hercule me separârunt. Euripid. νοσφίσας με πάτρας δῶ. ¶ Item privo, aliquid alicui clàm subtractum in commodum meum verto: Soph. in Philoct. οὔθ' ἑρξάς τιν' οὔτε νοσφίσας, ἀλλ' ἴσος ἐν ἴσοις αἰεί.

Νοσφίζομαι, sum seorsum, νόσφιν εἰμί. Od. ψ. Τίφθ, ὅπα πατρὸς νοσφίζεαι; quid ita à patre te segregas? Item averso. Il. α. Ἀΐδδις κεν φαίδιμ' νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, magis averfaremur. ¶ Item destituo, desero, & quasi seorsum relinquo. Odyss. δ. Παῖδά τ' ἐμὸν νοσφισαμένη, θαλαμόν τε πόσιν τε. Sic Soph. in Oedip. tyran. ἐκ νοσφίζομαί σε. ¶ Item privo, aufero surripio. Xen. pæd. 4. ὧν οὐκ ἀγνοῶ ὅτι ἡμῖν ἀτελῶν ὄντων ἐξ ἀρχῆς συγκατεληφότα, νοσφισάμενος ὅπως αὖ βελόμεθα, clàm subducta in commodum nostrum convertere, seu surripere aut suffurari. Sic Act. c. 5. καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. & apud Plut. νοσφίζεσθαι χρήματα, intervertere. Item passivè, privor. Chrysost. & Aesch. in Cœph.

Νοσφισμὸς, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio.

Νοσφιδὸν, clanculum & furtim surripiendo.

Composita.

Ἀπονοσφίζω, separo, sejungo: Dionys. de situ orbis. Item privo: Hom. hymn. in Merc. Ἢ ὁ ἀπονοσφίζῃσι θεὸν ἠδὲ βροτὸν ἐδωδήν, si privatæ fuerint deorum suavi cibo.

Διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido. Idem de sit. orb. Ἄλλοι οἳ ἠπείροισι διαχθόνα νοσφίζουσι.

Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, rejicio.

Ἀποπερινοσφίζω, (*decomp.*) separo à. Eurip. ἀποπερινοσφίσας μητρὸς, a matre separans.

Νοσσώδης, vide in Νόσος.

ΝΟΤΙΣ, ἰδος, ἡ, humor, humiditas. Athen. l. 9. (de olla vel testa igni exalefacta) Ἀμάυρος δὲ ἔσ' ἔλαχε Ἐλλὰς δι' αὐτὴς ποιδα. In Geopon. περιπνέω ὑδὸ τύπου ἀπὸ μηδεμιᾶς αὔρας ἐχούσης νοτίδα.

Νότιος, ος, ον, humidus, humectus, uvidus: ut νότιος ἰδρὼς, Il. λ. ψ. & Od. θ. vide & in derivatis à Νότος.

Νοτία, ἡ, idem quod νοτὶς. Il. θ.

Νοτιάω, humectus seu humidus sum, humeo. Aristot. in probl.

Νοτιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, humectus, uvidus. Alex. Aphr.

Νοτίζω, humecto, madefacio: unde apud Diosc. l. 2. c. 87. νοτίσμενος ὑγρῷ, madefactam spongia. Item neutraliter, hùmeo, seu humore madeo: unde apud Galen. νοτιζόμενον ὑγρόν. Et apud Plut. νοτίζουσι ῥανίδες, rorantes vel præhumidæ, vide & in derivatis, à Νότος.

Νοτέω, humeo, madeo: seu humidus madidúsve sum. Nic. in Ther. ὁ δὲ νοτέων περὶ γόμφοις ψυχρὸς ὑπερβολὴν νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἰδρώς.

Νοτηρὸς, humectus: ex Gazæ interpr.

Νοτηρὸς,

Νοτιρὸς, ῆ, ὸ, humidus. Thuc. l. 3. Plut. ſymp. 6.
Νότος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita à νοτίζω.

Ἀνόζυς, ος, ὁ ἡ, qui humectatus ſeu madefactus non eſt, ſiccus. Dioſc. in præf. l. 1.
Ἐπινοτίζω, in ſuperficie humecto. Exponitur etiam, irroro, inſpergo, vel aſpergo. Dioſc. l. 2. c. 105. ἡμέραν μὲν ἂς ἡλιον στωικῶς ἐπινοτίζων ὡπί.
Προνοτίζω, priùs humecto, antè madefacio. Dioſc. l. 2 c. 105.
Ὑπονοτίζω, ſubtus vel aliquantum humecto. Greg. de homine, ἡμῶν ὑπονοτίζεται ὁμώμαμις μία ἧς ΧΡ τὸν φύσιν.

ΝΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, notus, auſter: venti nomen à meridie ſpirantis: ut teſtatur Ariſtot. de mundo. Odyſſ. ε. Σκὺ δ' Εὖρόν τε Νότον τ' ἠδὲ Ζέφυρον δὲ δύσιν. Aliquando dicitur ipſa auſtralis pars cœli aut regionis urbiſve, ſeu auſtrum verſus ſita. Thucyd. l. 3. ὠκοδομισάμθμοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως. ☞ Sunt qui νότον eſſe dictum putent quaſi νόσον: alij à νέω ſignificante βλάπτω, λέγε τὸ βλαπτικὸν, τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Gellius dictum ſentit à νοτὸς, λέγε τὸ νοτερόν: quoniam is ventus eſt plerunque nebuloſus atque humectus.
Νοτίθεν, à latere auſtrali. Suid.
Νοτίας, ου, ὁ, auſtralis, auſtrinus. Ariſtot. (de anguillis) βορείων μὲν ὄντων, πολλὰς ζῶσιν ἡμέρας, νοτίων δὲ ἐλάττους. Et apud Herod. νοτίη θάλασσα, mare auſtrale. Τὰ νότια, ſub. μέρη, auſtrale cœli latus. At νοτία, ſub. πνοὴ, flatus auſtrinus.
Νοτίζω, auſtrales tempeſtates imitor.

Compoſita.

Εὐρόνοτος, ventus ex Euro & Noto mixtus: ſeu inter Eurum & Notum medius. Ariſtot. de mundo.
Λιβόνοτος, Libonotus, qui ſpirat inter Africum & Auſtrum. Ariſtot. ibid.
Ἀσυκόνοτος, ſiccus notus: q. d. purus & candidus auſter, quòd imbribus careat. Hippocr. l. 1. epid. & apud Galen.

ΝΟΥ̃ΜΜΟΣ, ου, ὁ, nummus. Latina vox, uſurpata tamen ab Ariſtot. & Epicharm. in Χύτροις. & Poll. l. 9.

Νῆς, vide in Νέος. Νῆσος, &c. in Νέσος.

ΝΥ̃, apud Poëtas particula eſt expletiva: ut Odyſſ. ὁ. μή νύ τι κτῆμα φέρητον, ne qua res auferatur. Sic apud Heſiod. in erg. ἔχῃ νύ σε πολλὸν ἀρείων, tenet te multò fortior. Idem dicunt ὅς νυ pro ὅς γε. ¶ Pro νυ dicitur Atticè νιῶ, apud tragicos potiſſimùm & comicos. At νιῶ vide in ſua ſerie.

Νύγμα, &c. vide in Νύσσω. Νύκτερος, &c. in Νύξ.

ΝΎΜΦΗ, ſive νύμφα, ης, ἡ, ſponſa, nova nupta, ſeu nupta. (☞ in qua ſignif. Euſt. derivat à νέος & φαίνεσθαι, quoniam ὠπτὸν θαλαμοῦχον ἐμφήνη, νέον φαίνεται ὅτε τὸ ἡλικίας ἔαρ αὐτῇ ἐπανθεῖ, quaſi νεόμφη, & Aeolicè νύμφη. Similiter & τὰς νύμφας dictas ſcribit λέγε τὸ ἀπὸ νέας φαίνεσθαι) Callim. hymno in Delum; (de Iunone) Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, Ariſtoph. in Pluto, ὁπόταν νύμφιον ἀγάγησθον, quum ſponſam aut puellam in uxorem duxeritis. Plut. in præc. connub. ὁ Σόλων ἐκέλευσε τὸν νύμφιον τῇ νυμφίῃ συγκαθακλίνεσθαι μίαν κυδωνίαν κατάξαντα γλῶσσαν. ¶ Item nurus: ut 1. Reg. 4. ἡ νύμφη αὐτοῦ γυνὴ Φινέες, nurus ejus uxor Phinees. Sic Matth. 10. & Luc. 12. ¶ Νύμφαι autem ſunt numina quædam, quæ muliebri forma in montibus, ſylvis, & in pratis, necnon circa fontes & fluenta cernebantur, eiſque præeſſe credebantur. Latinis nymphæ agreſtes ſeu ſylveſtres. Od. 5. Βωμὸς νυμφάων. Iliad. υ. νυμφάων τοί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πείσεα ποιήεντα. Fontes quoque ipſi, quibus ea numina præerant, dicti fuerunt νύμφαι. Athen. l. 11. Hinc factum ut quidam νύμφιον interpretentur lympham. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μοῦσας, ut teſtatur ſchol. Theoc. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ. Heſych. Item in apum, crabronum & fucorum ſobole vermiculi illi qui jam apum, crabronum & fucorum formam aſſumpſerunt. Ariſtot. de hiſt. an. l. 5. c. 19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam calices roſarum paululùm ſe aperientes. Heſych. & Suid. ¶ Eſt etiam νύμφη pars in pudendo muliebri, quæ & κύστις: Ruf. Epheſ. & Poll. l. 2. Item in inferiori labio concavitas. Ruf. Eph. & Poll. l. 2. ¶ Dicitur etiam νύμφη, ſumma ſeu extrema pars vomeris. Poll. l. 1. & Procl. in Heſiod. Erg. 2.
Νυμφιᾶν, furore corripi ob viſam nymphæ effigiem vel ſpeciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Ariſt. hiſt. anim. l. 8. c. 24.
Νυμφικὸς, ῆ, ὸ, ſponſalis. Luc. in Herodot.
Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu ſponſali: ut νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus, apud Naz. de baptiſmo.
Νύμφιος, idem quod νυμφικὸς. Eurip. νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. Νύμφια, τὰ, ſponſalia.
Νυμφὶς, ίδος, ἡ, ſponſalis, νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ ſponſæ induuntur. Heſych.
Νυμφίδιος, ſponſalis: ut νυμφίδιος θάλαμος. in Epigr.
Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclave, ſeu thalamus ſponſi & ſponſæ. Matt. 9. & Luc. 5. οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος τοῦ θαλάμου, filij thalami, ſ. ſponſalis.
Νυμφόω, f. ώσω, nuptum ſeu nuptui do, vel colloco. Euripid. in Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφόσασα παῖδα, Achilli nuptum dans. Sic Plut. in Num. νυμφόει πεπείρας ὃ ὀργώσας παρθένους.
Νυμφόομαι, nuptui collocor. Eurip. νυμφοῦσθαι παῖ ἀνδρὶ, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem. Areth. Apocal. 21. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ ἀνδρὶ συνεφόσατο, ſponſam accepit.
Νύμφοσμα, connubium. Soph. ſchol.
Νύμφοσις, εως, ἡ, elocatio qua puella nuptui datur.
Νυμφοστὴς, οῦ, ὁ, idem cum παρανυμφίος, qui eodem curru cum ſponſo & ſponſa ſedens, eos deducit domum ſponſi. Poll. l. 3. Metaphoricè bubulcus armenti ſui νυμφοστὴς vocatur apud Plat. in Polit.
Νυμφοστὴς, ῆρος, ὁ, ſponſus, maritus. Oppian. l. 3. de venat.
Νυμφοστόλια, ας, ἡ, pronuba, ſeu quæ ſponſam ex paternis ædibus ad ædes ſponſi comitatur. Suid. & Heſych. vel ea quæ nuptias adornat. Plutarch. in Lycurg. ¶ Item quæ recens nupſit. Suid.
Νυμφεῖα, τὰ, nuptiæ. Sophoc. in Trachin. νυμφείων ὄκνον Ἄλκηστιν ἔχον. Exponitur &, νύμφη, apud eundem in Antig. Ἀλλὰ κτήσεις νυμφεῖα τοῦ τῶν τέκνων, ſponſam filij tui.
Νυμφεῖον, ου, τὸ, thalamus ſponſi & ſponſæ, thalamus in quem nupta ducitur. Euſtath.
Νυμφίος, ου, ὁ, ſponſus. Plut. in Alcib. Herodian. l. 3. ¶ Ab Homero νυμφίος dicitur etiam, qui ante annum unum aut plures uxorem duxit: ut Il. ψ. & Od. η.
Νυμφαῖος, ου, ὁ, qui nympharum eſt, ad nymphas pertinens. ¶ Ab Euſthatio, etiam formicæ alatæ & vermes in hortis νυμφαῖοι dicti eſſe annotantur. ¶ Νυμφαῖα, herbæ nomen quæ vulgò lilium ſeu roſa aquatica vocatur: de qua vide Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 13. & Dioſc. lib. 4. c. 187. ¶ Item ſpecies herbæ pteris, apud Dioſc. l. 4. c. 187. ¶ Νυμφαῖον, fanum ſeu delubrum nympharum. Suid.
Νυμφὰς, άδος, ἡ, quæ nympharum eſt. Pauſ. in Att.
Νυμφίος οἶκος, in quo ſunt nymphæ. Suid.
Νυμφαιὼν, nympharum ſacrum aut templum.

Compoſita.

Ἀνύμφος, ου, ὁ, qui ſponſam non habet, expers connubij. Suid. & Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit. Heſych. ¶ Exponitur &, κακόνυμφος, infelix nupta, infauſta ſponſa. ¶ Item quæ deſponſa jam connubio fruſtratur: ſic apud Euripid. in Hecuba, Νύμφιόν τ' ἀνύμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. ¶ Ἀνύμφος γάμος, ſceleratæ nuptiæ & contra fas contractæ. Soph. in Electra.
Ἀνύμφευτος, innuba, innupta. Epigr. l. 2.
Ἀπόνυμφος, ſive ἀπονύμφης, ες, ὁ, qui à contrahendis ſponſalibus, (i. à ducenda uxore) abhorret. Poll. l. 3.
Δύσνυμφος, qui inauſpicatas contraxit nuptias, infelix ſponſus. Eurip. Δυσνύμφευτος χθὼν, terra gravis nuptijs.
Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupſit. Eurip. in Medea.
Μελλονύμφη, ης, ἡ, quæ nuptura eſt, quæ nuptui collocanda eſt. Poll. Μελλονυμφίος, qui brevi ſponſus futurus eſt. Poll. l. 3.
Νεόνυμφος γυνὴ, nova nupta.
Παράνυμφος, ου, ὁ, pronuba. Heſych.
Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui ſponſo aſſidens & ſponſæ, eos domum deducit: vel etiam qui ſponſum in ducenda ſponſa comitatur. Euſt. Scribitur & παρανύμφιος, apud Poll.
Ὑπονυμφὶς, mulier quæ à latere ſponſæ eſt, ſeu quæ aſtat ſponſæ. ſchol. Ariſtoph.
Ψευδονύμφευτος, quæ falsò nupſit. Eurip. in Helen.

ΝΥ̃Ν, nunc, in præſentia, hoc tempore. Iliad. ι. Οἷσά τε οἱ νῦν ἔστι καὶ ἐσσόμενα πρό τε πολλὰ μάλα χθονίοισι. Iſocr. in paneg. καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ παντὸς μᾶλλον καὶ λεγομένης καὶ μνημονευομένης. ¶ Interdum præfixum habet articulum: ut τὰ νῦν, vel τανῦν, pro νῦν, apud Ariſtotel. & Plat. Apud Thuc. τὸ νῦν, præſentia. Dicitur &, τὸ νῦν εἶναι, item τὸ νῦν ἔχον, Atticè pro νῦν, nunc, apud Xenoph. & Plat. Dicitur & ἐν τῷ νῦν, ſub. χρόνῳ, hoc tempore, in præſentia. Item ἐπὶ τοῦ νῦν, ſub. χρόνου, poſthac, & μέχρι τοῦ νῦν, uſque ad hoc tempus. Οἱ δὲ νῦν, ſub. ἄνθρωποι, homines hujus ſeculi. ¶ Νῦν, tunc, apud Plut. in Fab. ¶ Iungitur & varijs particulis, νῦν δὲ, pro νῦν, νῦν ἄρα, nunc jam, nunc primùm, καὶ νῦν, nunc quoque. ¶ Νωὶ Atticè dicitur pro νῶϊ apud Thuc. Demoſth. &c. ¶ Νω pro νυ, vide in Νυ, particula expletiva.

ΝΎΞ, νυκτὸς, ἡ, nox. Il. θ. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Dicitur ἐπὶ νυκτὶ, ἐν νυκτὶ ἐκ νυκτὸς, λέγε νυκτὸς, ἀλλὰ νύκτα. Lat. nocte ſeu noctu, per noctem. Thuc. l. 8. πρωΐτερον μέσων νυκτῶν, ante mediam noctem. Apud Xenoph. μέσων νυκτῶν, media nocte, & pro eodem, ἐν μέσῃ νυκτῶν. Dicitur & νυκτὸς ἀκμάζούσης, nocte intempeſta: & pro eodem νυκτὸς ἀωρίᾳ. Νὺξ aliquando pro mortis tenebris capitur. Il. ε. ἀμφὶ δ' ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε.
Νυκτάλως, noctem amans. Suid. de Diogen. Cyn. ὠδὴν γὰρ λέγει νυκτάλως καὶ ὑπνηλός.

Νύκλ⊙ος, ου, ὁ, nocturnus. in Epigr.

Νύκτερ⊙ος, α, ον, ὁ, ἡ, nocturnus, noctivagus. Aeschyl.

Νυκτερινὸς, ἡ, ὸν, idem, apud Arrian, & Herodian. ¶ Νυκτερινὸς οἶν⊙ος, vinum crassius, ac proinde non pellucidum, obscurum instar noctis. Plut. symp. l. 6. probl. 7.

Νυκτερεύω, f. εύσω, noctu aliquid facio. Poll. l. 1. Item noctem transigo seu pernocto. Xen. Pæd. 4. Attici usurpant pro ἀγρυπνῶν, insomnem ducere noctem seu vigilare, teste Hesych.

Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit. Plat. l. 7. de leg.

Νυκτερευτικὸς, ἡ, όν, aptus ad aliquid noctu agendum, ut νυκτερευτικὴ κυνῆς, apud Xen.

Νυκτερία, actio nocturna. apud Plat.

Νυκτερὶς, vespertilio, animal lucifugum, quod noctu tantùm videt. Odyss. ω. νυκτερίδες μυχῷ αὔτρῃ ἡσπέριοι τρίζουσι ποτάονται. Vide Aristot. & Plin. l. 10 c. 61. ¶ Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, ut ventrem satiet: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν l. 2.

Νυκτερίδ⊙ος, nocturnus. Theophr.

Νύκτωρ, noctu: Hesiod. in Erg. ἐδὲ ἁ νύκτωρ φθειρόμβοι. Sic apud Plut. symp. l. 6. οἱ νύκτωρ διψῶντες, μὴ ἐπικωθωνίσωσι, παύονται τῆ διψῃ μὴ πίοντες. Item ὁ νύκτωρ, nocturnus. in Epigr.

Νύχ⊙, nox: item tenebræ. Suid. Scribitur & νυχὸς, apud Hesyc.

Νύχα, noctu. Hesych.

Νύχι⊙, nocturnus. Hesiod. in erg. l. 2. νυχίη καθαλίξεται οὐδόθεν οἴκου. Item νύχια θύεα, sacra quæ noctu peraguntur. apud Apoll. Argon. l. 2.

Νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto. Eurip. in Rheso.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio. Hesych.

Νύχευμα, τὸ, lucubratio, seu vigiliæ. Eurip.

Μυχὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm retinentia νυκτ.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto. Plut. in apophth. ἐλέηλυς περὶ τὸν νόμον νυκτερεύων. Item cum genit. apud eundem in Fab. ἀπονυκτερεύων τῆ στρατιᾶς παλάκης, abnoctans à castris.

Διανυκτερεύω, per totam noctem aliquid ago: Item pernocto. Herodian. l. 1. Διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τῆ στρατιᾶ.

Ἐννυκτερεύω, pernocto in, noctem transigo in. Diosc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεύσει ἀφὰς, pernoctare sinens.

Ἐπινυκὶς, ίδ⊙ος, ἡ, q. d. nocturna. Pustula est pessima in partibus eminentibus corporis noctu ferè erumpens & noctu etiam maximè crucians, de qua vide Diosc. l. 2. de porro, Aegin. Aet. ¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia ab Hesych. Est & commentarium nocturnum, apud Synes.

Ἡμερονύκλιον, diei & noctis spatium, intercapedo temporis diei & noctis. Basil. in hexaem.

Τεταρτημερόνυκτ⊙ος, (decomp.) tres dies & tres noctes durans. Dionys. Areop.

Μεσονύκλιον, media nox. Theoc. idyll. 13. Γεῖα σ' ἠθέοι μεσονύκλιον ἐξεκάθιζεν: pro κὰ μεσονύκλιον. Μεσονύκλι⊙ος, adject. ut apud Anacreon. μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. Sic μεσονύκλιον πνεῦμα, ventus de media nocte surgens. Aristot. in probl.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circum excubo. Plut. in Gracch.

Περονὺξ, (adverb.) noctu. Simonid. in jamb. de mulierib. ἐσθίει μὲν σὺ μυχῷ Περονὺξ πεφημαρ.

Composita ex νύξ⊙.

Ἀνερόνυχ⊙ος, ου, ὁ, ἡ, vespertinus qui est aut fit primæ noctis tempore. Nicand. in Ther. τῶν καὶ λύχνος Ἀνερόνυχ⊙ος ἀπήλασε παμφάσσουσαν.

Ἀνερόνυχον, sive ἀνερονυχία, prima nox, tempus quod inter vesperam & mediam noctem intercedit.

Αὐτονυχὲὶ, sive αὐτονυχὶ, ea ipsa nocte. Arat.

Εἰνάνυχες, pro ἐννεανύχιες, ut annotat Eust. per novem noctes. Il. ι.

Ἐννυχ⊙ος, sive ἐνύχ⊙ος, nocturnus. Apollon. Arg. l. 2. ἐννυχίοισιν ὠρεσιν ἀμφὶ⊙ θυέεσι. Item adverb. noctu: ut Il. φ. ἐννύχ⊙ος πεφυλὼν, noctu progrediens.

Ἐννυχον sive ἐννύχιον, nocte vel noctu. Marc. 1. & apud Athen. l. 12.

Παννυχ⊙ος, sive παννύχ⊙ος, pernox, per totam noctem durans. Il. ι. ἁ πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Item qui per totam noctem aliquid facit. Od. ξ. & Il. ρ.

Παννυχον, sive πάννυχα, & παννύχιον, per totam noctem. Il. β. v. 24. & Soph. in Ajace. ἐπεί μοι πάννυχα κὴ φαέθοντ' ἀϊεστέναξες, ita totam noctem ingemiscebas.

Παννυχὶς, ίδ⊙ος, ἡ, (sub.) ἑορτὴ, festum quod per totam noctem celebratur. Plat. Pol. l. 1. & Plut. de curios.

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem transigo. Aristoph. in Nub. Item pervigilium celebro. Herodian. l. 4. Et cum accus. apud eundem l. 1.

Παννυχισμὸς, ὁ, pervigilatio.

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat.

Διαπαννυχίζω, (decomp.) totam noctem transigo, pernocto. Plut. in amat. narr.

Λύχν⊙ος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΝΥΟΣ, ους, ἡ, nurus: filij uxor, seu fratris uxor. Hector apud Homer. Iliad. γ. Helenam vocat νυὸν αὐτῶν ἠδὲ κασιγνήτων: quoniam Græci pro ea seu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant. Et Il. χ. Ἑλένῃ τε νυὸς ὁλοῆς ἠδὲ Πριάμοιο Ἀχαιῶν. ¶ Item sponsa. Theocr. idyll. 15. Κάλλιστ' οὐδὶ πᾶσαν ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΝΥΣΣΩ, sive νύττω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cædo seu vulnero. Il. μ. Ἀλκμέονα δουρὶ τυχήσας Νύξ. Iliad. λ. Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, Iliad. ο. Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. γναμπτὰ γναμπτὰ νύξασα, confodiens & refellens. Aliquando exp. pello, impello, pulso: ut Odyss. ξ. Ἀγκαῖνι νύξας. Sic Plut. νύξας Γ' ὥνασ τ' Χίον.

Νύσσομαι, pungor. Gal. ad Glauc. l. 1. τὸ ὑ ῥῆγ⊙ος οἷον νυσσομένου τοῦ χρωτός. Hinc partic. νυγὲς (percussus, ictus, punctus.

Νύγμα, τὸ, punctus seu punctum, punctio. Dicitur & de morsu muris. Nicand. in Ther.

Νυγματώδης, ες⊙ος, ὁ, ἡ, pungens & fodicans seu lancinans.

Νυγμὴ, ἡ, punctus vel stimulus. Hesych.

Νυγμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Νύσσα, ἡ, meta: ἀπὸ τοῦ ἐλήλυθας κατ' αὐτὰν, νύσσειν τοὺς ἵππους, quòd ij, qui ad eam tendunt, calcaribus incitare soleant equos ad vehementiorem cursum. Iliad. ψ. Ἐννύσσῃ δὲ ἕκαστος ἀμαξιτοὸς ἐγχριμφθήτω. Metaphoricè apud Greg. κέντει τὸν πῶλον ἐπὶ τὰν νύσσαν, id est, propera ad propositum tibi scopum.

Οὖνυξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἐπινύσσω, idem cum νύσσω. 1. Maccab. c. 6.

Καταννύττω, pungendo penetro, compungo. Κατανύσσομαι, pungor, seu compungor, &c. Metaphoricè. Act. Ap. c. 2. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti sunt corde.

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis ceu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως, quidam expon. veternum profundissimum & omni sensu privantem. Chrysost. κατάνυξιν, ibi significare dicit habitum animæ, quo ita peccato se dedat, ut in meliorem statum revocari nequeat.

Παρανύττω, extimulo, pervello, astringo.

Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo. Theoc. idyll. 20. (de ape quę Cupidinem pūxerat) ἄκρᾳ δὲ χηρῶν Δάκτυλα πάνθ' ὑπανύξεν.

Νυσσάω, &c. vide in Νὺξ. Νὴ vel νὴ, & ναὶ in Ἐγώ.

ΝΩΓΑΛΑ, τὰ, edulia suavia & delicata ad voluptatem elegantiùs apparata, scitamenta & lenocinia coquorum, apud Athen. lib. 1. & apud Suid.

Ναγαλύμαζε, idem quod νάγαλα, apud Athen. l. 2. & Suid.

Ναγαλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Ναγαλισμάζω, idem quod νάγαλα, apud Poll. l. 6. c. 9.

Ναὸς, vide in comp. ex Ὁ δός.

ΝΩΘΗΣ, ές⊙ος, ὁ, ἡ, tardus, segnis, piger. (ν privat. & θέω) ut ὀν⊙ νωθὴς, Iliad. λ. Lucian. (de sene.) κυφοὶ καὶ παγέα γόνατα νωθῆς, tarda ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὲς ὕδωρ, de aqua lentiùs fluente. Item metaph. hebes, stupidus. Hesych. & Hippocr. ep. ad Demag. νωθὴς τὸν νόον.

Νωθεία, ας, ἡ, & Ionicè νωθείη, tarditas, pigritia, segnities.

Νωθρὸς, idem quod νωθὴς, tardus, segnis, piger: tàm in incessu quàm in agendo. Hippocr. aphor. l. 3.

Νωθρῶς, tardè. Hippocr. aphor. l. 1.

Νωθρότης, ητ⊙ος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. Aristot. Rhet. lib. 2.

Νωθρία,

Νωθία, ας, ἡ, idem.
Νωθρεύω, tardus & piger ſum. Suid.
Νωθρία, idem quod νωθρία.
Νωθρόω, ſegnis ſum: torpeo.
Ε'ννωθρος, (comp.) in quo torpor eſt, torpidus, torpens.

Νῶι, νώιτερος, vide in Ε'γώ. Νῶϊν, in comp. ex. Κάρηνον.

ΝΩΑΕΜΗΣ, έος, ὁ, ἡ, indeſinens, aſſiduus. ✠ Compoſitum ex να privativa particula, & λείπω quaſi νωλειπὴς. Etym.) In neutro gen. νωλεμὲς & νωλεμὲς ἀεὶ, ſæpe, apud Hom. adverbialiter pro νωλεμέως. Apud Apoll. Arg. 2. Νωλεμὲς ἐμπλήξασιν ὠκυπόροις, exp. violento impetu & concurſu ſe collidentes. Et νωλεμὲς ἐρρίζωθεν, apud eundem, firmè radices egerunt.
Νωλεμέως (quaſi νωλεπέως) indeſinenter, aſſiduè. Il. δ.

Νωμάω, vide in Νέμω, diſtribuo. Νῶϊν, in Ε'γώ.

ΝΩΤΟΣ, ου, ὁ, dorſum, tergum. Od. ρ. βάλε δεξιὸν ὦμον περιτροπάδην κατὰ νῶτον, Xen. de re eq. πῶλοι ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται ἀναβάτην. Et ἐπὶ νότου φέρειν, apud Thuc. Plut. Herodian. In plur. dicitur τὰ νῶτα. Il. β, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Et apud Luc. τὰ νῶτα ἐπιστρέφειν, vertere terga, i. fugere. Mari quoque tribuitur. ut Il. β, ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Νωτιαῖος, α, ὁ, ad dorſum pertinens: ut νωτιαία ἄκανθα ſpina dorſi. Ariſtot. Et νωτιαῖος μυελὸς, medulla dorſi, ſeu ſpinæ in dorſo: pro quo & abſolutè νωτιαῖος, apud Ruf. Epheſ.
Νωτῖς, (ſicut ναυαγωγὶς) doſſuarii. Poll. lib. 2.
Νωτίζω, terga do ſeu verto: vel, à tergo relinquo. Poll. l. 2. Exponitur etiam, facio ut adverſarius terga vertat, abigo, perſequor, apud Soph. in Oedip. tyr. Item tego, apud Euri. in Phœn.

Compoſita.

Αἰολόνωτος, ου, ὁ, ἡ, variegatum tergũ habẽs. Oppian. halieut. l. 1.
Α'κόνωτος, excelſum tergum habens, excelſus. Aeſchyl.
Α'κανθόνωτος, Heſy. echinus eſt: dorſum enim ejus ſpinis horret.
Α'νωτος, oppoſitum tergum habens. Aelian.
Α'νωτίζω, idem quod νωτίζω. Eurip. (pedocl.
Βαρυώτος, gravi tergore ſeu teſta onuſtus, de oſtreo, apud Em-
Βραχυώτος, brevis tergo, breve dorſum habens.
Ε'πινώτιος, qui ſuper dorſum ſitus eſt. Poll. l. 2.
Ε'πινωτίδια & νωτιδανὸν vocarunt genus quoddam τῶν γαλεῶν, piſcium, ab eminente dorſo. Athen. l. 7. ex Ariſtot.
Ε'πινωτίδιον, mantica quæ tergo imponitur: vel ſaccus aut pera hyberna. in Epigr.
Ε'ντομόνωτος, dorſum habens minutum ſeu loricatum. in Epigr.
Εὔνωτος, bonum habens dorſum vel validum. Ariſtot.
Εὐρυώτος, latum dorſum habens, vel amplos & vaſtos humeros. Sophocl.
Καταντωτίζω, qui à tergo eſt. Poll. l. 1. c. 10.
Καταντωτίζομαι, dorſo ſublatum bajulo. Luc. in Lexiph. ἀλλήλους καταντωτίζομαι.
Κυφόνωτος, qui levi dorſo eſt & agili tergore. Athen. l. 14.
Πλατυώτος, idem quod εὐρυώτος. Hom. in batrachom. & in Geopon. (Taur.
Ποικιλόνωτος, varium dorſum ſeu tergum habẽs. Eurip. in Iphig.
Πυρσόνωτος, rufum tergum habens: ut πυρσόνωτος δράκων. Eurip. in Herc. fur.
Χαλκόνωτος, æneum dorſum habens. Eurip. in Troad.
Χρυσόνωτος, aureum ſeu auratum tergum habens. Soph. Pro eodem dicitur & χρυσόνωτος.

Ξ

ξῖ nota literæ quæ ξεῖ nominatur. ¶ Magnam hæc affinitatem cum κ & σ habet in quas ſæpe mutatur. Dicitur enim ἑξ pro ἑκ. Et apud Atticos ξιὼ pro σιὼ, ſicut viciſſim κὶ in ξ vertitur, ut ex eodem exemplo patet. Ioues verò ea pro gemino σ utuntur δίξιος & τίξιος dicentes, pro δίσσος & τρισσός. ¶ Eſt & arithmetica nota, de qua vide in Append.

ΞΑΙΝΩ, F. ξαώσω, p. αγκα, carmino, carpo: ut ἔρια ξαίνειν, apud Lucian. carpere lanam, ſeu carminare. Apud Plut. περὶ τοῦ μὴ δεῖν δανείζεσθαι, cum genit. att. τῶν ἐρίων ξαίνοντα, γυναῖκά τε συγκείμενον. Dicitur & ſine adjectione ξαίνειν pro ξαίνειν ἔρια: ut apud eundem Plut. Κὐ δὴ ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβεννὺς ἡμῖν ξαίνῃς, ἀείσῃ παρὸς Ε'λλήνων γέγως. Apud Ariſtot. pol. 5. (de Sardana palo) ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. nentem inter mulieres: alii, inter mulieres penſa dividentem. ¶ Item cædo, percutio. Plutarch. in Pub. ῥάβδοις ἔξαινον τὰ σώματα. Dicitur ξαίνειν πληγάς, apud Dem. de malè obita leg. infligere ſeu incutere plagas. Proverbialiter dicitur à Plat. & Luc. ξαίνειν εἰς ὦτα de iis qui inanem operam ſumunt: vide Eraſm. in Chil.
Ξαίνομαι, carminor, carpor. Strabo, ἐν ᾗ τῇ Καρύστῳ ἡ λίθος φύεται, ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη.

Ξάσμα, τὸ, quod carminatum eſt. Poll. ex Soph.
Ξαυτὴς, οῦ, ὁ, carminator. Plato.
Ξαυλικὸς, ἡ, ὁ, ad carminationem pertinens. Et ξαυλικὴ, ſub. τέχνη, ars carminandi apud eundem. Plat. in Polit.
Ξαύσιον, ου, τὸ, inſtrumentum ad carminandum; pecten, ut exp. Heſych. & Suid. Item menſa coquinaria ſupra quam carnes concîdunt. Poll. l. 10.
Ξαυσάω, ῶ, f. ήσω, carminandæ ſeu carpendæ lanæ labore fatigor, aut laſſeſco. Et generaliter lanificio laſſor. Poll. Item ſimpliciter, fatigor, laſſeſco. Suid. ex Soph. Η' δὺ ξαυσηνῆ καὶ πονουμένη χέρα.
Ξαύνσις, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ. Poll.

Compoſita.

Α'ναξαίνω, rurſum carmino. Item, iterum diſcerpo, ſeu lacero, Alex. Aphr. probl. l. 1. τὸ οὖρον ἁμυδρὸν ὂν ἀναξαίνει τὸν λεπτύνοντα, cicatricem redulcerat.
Διαξαίνω idem quod ξαίνω: unde particip. paſſ. διαξανθὲν ἔριον carminata lana, apud Dioſc.
Ε'πιξαίνω, exulcero. Baſil. μὴ ἐπιξαίνης τῶν κεκακωμένων μόνοις.
Καταξαίνω, idem quod ξαίνω. Poll. ex Plat. comico. Item cædo, verbero, diſcerpo, lacero. Ariſtoph. in Acharn. πῶς φειδόμεθα τῶν λίθων ὦ δημότης μὴ κατεξαίρειν τὸν αὐδᾶ τοῦτον ἐς φοινικίδα. Chryſoſt. κατεξαίνας αὐτὸ τὸ σῶμα ἅπαν. Item attero: ut apud Suid. ἐν τέχνῃσι τὸν ἅπαντα αὐτὸ κατεξαίνων βίον.
Καταξαίνομαι, atteror: ut apud Eurip. καπτεξάνθιλα πόνοις, attritus ſum laboribus.
Περιξαίνω, circum carpo: vel concerpo, diſcerpo.
Συγξαίνω, ſimul carmino vel carpo. Plut. περὶ τοῦ μὴ δεῖν, &c.
Ξανθὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΞΑΝΘΟΣ, ου, ὁ, flavus, luteus: Item rufus: ut ξανθὸς Μενέλαος, apud Hom. & ξανθὴ κόμη, apud eundem. Il. α, Exponitur etiam, fuſcus, apud Theophr. item ſubrutilus, apud Ariſtot. ἔστι δὲ ξανθὸν τὸ χρῶμα ξανθός: ✠ Quum de coma dicitur, ξανθὸς derivari ex ἄνθος ſcribit Euſt. ut ſit ἡ κόμη ἀνθηρά, vel διὰ τὸ ξαίνειν, ut ſit ἡ ξανθὴ κόμη, ἡ μάλιστα οὖσα ἔ ξαίνεσθαι, τυτίθη κτενίζεσθαι ἀξία.
Ξανθίζω, flavum reddo. Item reddo fulvum ſeu rutilum. Ariſtoph. in Acharn. Item flaveo, flavus ſum, ut ξανθίζουσαι θρίξ, flavus crinis, apud Gr. bibl. inter.
Ξανθίζομαι, flavus reddor. Athen. l. 12.
Ξάνθισμα, ατος, τὸ, ipſa actio reddendi flavum. Menand. Ε'μὲ γὰρ ὁ ἀργὸς, καθὼ ζῆς ὀργῆς ἔφυ, φιλεῖ καθάπτεσθ', ἐ κόμης ξανθίσματος.
Ξανθίας, ου, ὁ, qui habet flavos capillos. Euſt.
Ξάνθιον, ου, τὸ, herbæ nomen quæ & lappa minor & lappa inverſa dicitur: de qua Dioſc. l. 4. c. 138.
Ξανθικὸς, Aprilis menſis, apud Macedones. Ξανθικὰ, τὰ feſtum eo menſe celebrari ſolitum pro luſtratione exercitus. Suid. &
Ξανθόω, fieri flavum, flaveſcere. (Heſych.
Ξανθὸς, ου, ὁ, idem quod ξανθὸς, flavus: item rufus, teſte Heſych. Exponitur etiam, celer: ut ξανθαὶ μέλιτται, apud Theocr. idyll. 7. Et τ' ξανθῆς δελφῖνες κεμάδ', apud Athen. l. 5. Et in Epigram. Ξανθῶν ὑπ' πτερύγων ἡδὺ κρέκουσα μέλος.

Compoſita.

Ε'πιξανθὸς, ου, ὁ, aliquantum flavus, ſubflavus. Poll. l. 2. ἔστι δὲ μᾶλλον ἐπιξανθὸς τὸ χρόαν.
Υ'πόξανθος, ſubflavus. Dioſc. l. 1. c. 103. Exponitur & flaveſcens, apud eundem, l. 2. c. 175.

ΞΕ'ΝΟΣ, & apud poetas ξεῖνος, ου, ὁ, peregrinus, hoſpes. Odyſſ. ρ, ξεῖνός τις δύσηλος ἀλητεύει κατὰ δῆμον. Apud Heſiod. ξεῖνοι ἐνδήμοις opponuntur. apud Thuc. l. 6. τοῖς ἀστοῖς: apud Herodian. verò τοῖς πολίταις. Sic & τοὺς ξένους τοῖς ἀστοῖς opponit. Plut. in Alcib. Ξένοι ſæpè dicuntur externi milites. ut apud Dem. Olynth. 2. pro cor. Interdum verò barbari hoc nomine appellabantur, ut Lacedæmonios feciſſe teſtatur Herodotus. Dicitur & ἡ ξένη (ſub. γῆ vel χώρα) terra vel regio extera: apud Plut. de Socr. Dæmon. Dicitur etiam aliquid eſſe ξένον, i. inuſitatum, inauditum: ut apud Luc. ἀλλὰ ξένον οὐτῳ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένος, hoſpitio exceptus, hoſpes. Odyſſ. ο Χερὶ ξεῖνον παρέοντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic & apud Plutarch. in ſymp. & Herodian. Dicitur etiam alicui vel alicujus eſſe ξένος is peregrinus quo cum nobis intercedit quædam velut hoſpitalis amicitia. Il. ζ Η' ἐμὸς νύ μοι ξεῖνος πατρώιος ἐσσὶ παλαιός. Sic & apud Thuc. l. 2. Interdumq; junguntur ξένοι & φίλοι: ut apud Dem. pro coron. ¶ Item ξένος, hoſpes, i. qui peregrinum hoſpitio excipit: ut apud Diodor. Sicul. τὸ μὲν οἰκεῖον πρῶτον ἀποδοκήσας τῆς ξενίας, &c.
Ξενοσύνη, & poeticè ξεινοσύνη, hoſpitalis amicitia, hoſpitii neceſſitudo vel jus. Od. φ. Ἀρχὸν ξεινοσύνης θεσπεσίης.
Ξενόεις, εντος, ὁ, hoſpitibus & peregrinis frequens: ut ξενόεις θρόνος, apud Eurip. in Iphig. Taur.
Ξένως peregrinè, peregrinorum more. Plat. in apol. Socr.
Ξενόω, ῶ, hoſpitio accipio vel ſuſcipio.
Ξενόμαι, hoſpitio ſive hoſpitii neceſſitudine jungor vel conjungor. Xen. & Herodot.

Ξενῶν, ῶνος, ὁ, hoſpitium, diverſorium, apud Plat.

Ξενικός, ή, όν, vel ξενικός, hoſpitalis, ad hoſpites ſeu peregrinos pertinens. Fœm. ξενία, ſeu Ionicè ξενίη, ut ξενίη πρόπολος. Od. ξ, ε, & ν.

Ξένιον, vel ξείνιον aut ξήνιον poet. ή, τό, munus ſeu donum, quod datur hoſpiti. Od. θ, Α'λλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξείνιον. Demetr. Phal. τὸ δ' Κύκλωπος ξένιον. Item in plur. num. ξένια, τὰ vel ξείνια, vel ξήνια. ¶ Ξένιον, eſt etiam lenticulæ ſpecies, ſed rarior. Celſ. lib. 6. c. 5.

Ξενία, ας, ή, & Ionicè ξενίη, peregrinitas, ut οἱ ξενίας διακόμμοι ſeu φαύλοντες, peregrinitatis rei, & ξενίας ἁλίσκεσθαι, apud Luc. ¶ Item hoſpitii jus, hoſpitii neceſſitudo vel amicitia. Thuc. lib. 8: & Plutarch. in Pol. præc. Hinc ξενίαν σωτήρεσθαι, neceſſitudinem hoſpitii inire, & ξενίαν λύεσθαι, jus hoſpitii diſſolvere apud Herod. Et ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας, renovare vetus hoſpitium: apud Iſocr. Interdum cum φιλία copulatum reperitur: ut apud Demoſt. pro coron. & general. amicitiam ſignificat.

Ξενικός, ſive ξενικός, ή, όν, peregrinus, exterus, ſeu qui peregrinorum & exterorum eſt, ut ξενικὸς ὄχλος, & ξενικὸν ἐπικουρικόν apud Thuc. l. 5. & 8. Ξενικὰ ἁμαρτήματα, apud Plat. de leg. peccata erga exteros commiſſa. ξενικὰ ὁμιλήματα, officia in peregrinos apud eundem. Interdum exp. hoſpitalis, ut ξενικὴ φιλία, apud Ariſtot. eth. 8. c. 12. ¶ Item ξενικόν, quod peregrini quotannis perſolvebant.

Ξενικῶν, & ξενικῶς, more peregrinorum, apud Plat. & Athen.

Ξενών, ῶνος, ὁ, locus hoſpitib. peregrè advenientibus deſtinatus. Exponitur &, noſocomium: ſeu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur. Suid.

Ξενώνιον, ου, τό, hoſpes qui peregrè advenit. Plut. in apophth.

Ξενόω, peregrinus & ignarus ſum.

Ξενίζω, ſive ξενίζω, peregrè advenientem hoſpitio recipio. Od. τ, Τὸν μὲν ἐγὼ πρῶτα ξείνισσα δόμονδε ἄγων οὗ ἐξείνισα. Xen. Pæd. 5. ἐξενίσαμεν ἡμᾶς παλλοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Item neutraliter: peregrina ſapio & loquor: peregrino utor ſermone & peregrinis inſtitutis. Luc. in Micyll. & Chryſoſt. 1. ad Corinth. 2. ¶ Item, peregrina quaſi novitate turbo, rei novitate quaſi peregrina obſtupefacio: ut Geopon. lib 2. cap. 46. ξενίζει γὰρ καὶ ταράττει ἡ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβολὴ τοὺς μεθιστερήμους.

Ξενίζομαι, hoſpitio excipior, hoſpitalibus munerib. afficior. Xen. Hell. 3. ἀλλ' ἐμὲ πεφυκέναι ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. Item hoſpitor, diverſor: Act. c. 10. ξενίζεται παρὰ Σίμωνι ¶ Item in ſtuporem & admonitionem adducor ob rei novitatē. Alex. Aphr. ξενιζόμεθα ὁμοίως ὁρῶντες, rei novitate turbamur, ut minus cernere ex æquo valeamus.

Ξενισμός, ὁ, hoſpitalitas: vel hoſpitum ſuſceptio. Plut. in ſymp. ſept. ſap. ¶ Item mutatio ſeu perturbatio quæ fit peregrina & inſolita rei novitate. in Hippiatr.

Ξένισις, εως, ή, idem quod ξενισμός, hoſpitalitas. Thuc. l. 6.

Ξενιτεύω, peregrè dego, peregrinor, in peregrino ſolo hoſpitor. Luc. μὴ πλέω πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Phil. de vita M. l. 3. ἐν γὰρ ξενιτεύοντες οἱ ἑτέρωθι οἰκοῦντες ἀδικοῦσι.

Ξενιτεύομαι, idem quod ξενιτεύω. Exponitur etiam, in alieno ſolo mercede milito. apud Iſocr. ad Philipp.

Ξενιτεία, ας, ή, peregrinatio, abſentia à patria. Chion. in epiſt. Exponitur &, hoſpitium. Sapient. cap. 18.

Compoſita: ac primùm cùm præpoſitione.

Α'πόξενος, ος, ὁ & ή, inhoſpitalis, inhoſpitus. Sophocl. in Oedip. tyran.

Α'ποξενόω, ῶ, peregrè abigo, ſeu expello, id eſt, expulſum abire peregrè cogo. Apud Plut. in Philopœm. exp. civitate privo interdumq; genitivus additur, ut apud eundem in Alex. Διὰ μικρολογίαν ἀπεξένωσαν τὸ πατρίδος ἑαυτόν. ¶ Item abalieno, alieno, abdico, apud Luc. & Athen.

Α'ποξενόομαι, ῶμαι, migrare in externam regionem cogor, ablegor peregrè. Item neutral. extra patriam dego, peregrinor. Plat. de leg. lib. 9. Sæpe cum genitivo, ut apud Plut. ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Huic genit. præfigitur interdum ἐκ vel ὄξω, apud Luc. Interdum jungitur præpoſitioni aut adverbio motum ad locum ſignificanti. Plat. ¶ Exponitur &, reus agor peregrinitatis. Poll. ¶ Item ἀπεξενῶμαι, externum me ſeu peregrinum eſſe ſimulo. Reg. 3. c. 14.

Α'ποξένωσις, εως, ή, peregrinatio, migratio in externam regionem, vel commoratio extra patriam, & natale ſolum. Plut.

Ε'πιξενῶμαι, hoſpitio excipior vel ſuſcipior, hoſpitor. Plut. in Num. ¶ Item peregrinor, peregrè ago, peregrè advenio. Ariſtot. polit. 7. Iſocr. in epiſt. ad Iaſo. liberos: & Syneſ. ep. 4.

Παράξενος, peregrinus, aliquantum peregrinus. Exponitur &, ignobilis, illegitimus.

Πρόξενος, qui peregrinos hoſpitio excipit totius civitatis nomine, publicus hoſpes. Thucyd. lib. 2. Et cum genit. apud eundem lib. 8. ¶ Item metaph. qui aliquid procurat, ſeu procuravit alicui, ſeu qui alicujus rei eſt author: Euſt. Exponitur & conciliativus, apud Gregor.

Προξενία, ή, hoſpitalis illa amicitia, vel hoſpitii neceſſitudo publica. Xen. Hell. 6.

Προξενίω, ῶ, ſum hoſpes publicus, hoſpitio excipio nomine civitatis. Dem. pro coron. Ὃν σοι προξενίαν ἐπῶδον. Προξενίαν τοῦτο, hujus rei ſum tibi autor, hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. ταῦτα σοι τὰ δὲ δαιμονίαν προξενῶμεν. Sic apud Plut. in Solon. Greg. & Dionyſ. ¶ Item ſum interpres & conciliator verſurarum aliorumque contractuum. Dem.

Προξενητής, οῦ, ὁ, proxeneta: pararius, qui eſt velut conciliator, interpres & internuntius ad paciſcendum ſeu ſtipulandum: item general. interventor quaſique conglutinator hominum quemvis contractum inter ſe ineuntium. Dem.

Προξενήτρια, conciliatrix. Exponitur & προμνήστρια.

Προξενικόν, merces quæ proxenetis ſolvitur.

Ε'θελοπρόξενος, (*decomp.*) qui eſt publicus hoſpes, idq; ultro. Thuc. lib. 3. (memoro.

Υ'ποξενίζω, aliquatenus peregrino ſermone utor, peregrina com-

Compoſita ſine præpoſitione.

Α''ξενος, vel ἄξεινος, inhoſpitalis, qui animo eſt alieno ab excipiendis hoſpitio peregrinis. Heſiod. in Erg. Μηδὲ πολύξεινον μηδὲ ἄξεινον καλέεσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξενος dicitur, cujus incolæ peregrinos adventantes hoſpitio non excipiunt: vel in quem peregrinis non patet aditus: ut ἄξενος Φᾶσις, apud Theocr. idyll. 13. Exponitur & paſſivè, cui non eſt hoſpes à quo recipiatur. Heſych.

Α'φέξενος, ος, ὁ, (q. d. ἀφ' οὗ ἡ ξένος) cujus majores erant cives, quum ipſe ſit peregrinus. Euſt. ex Aelio Dionyſ.

Διεψεύξενος, ος, ὁ ἡ, ſimulato hoſpitio fallens: ſeu ſub hoſpitalitatis ſpecie decipiens. Ariſtoph. in Pace Lacones hoc epitheto notat.

Δορύξενος, qui in bello hoſpitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit, ut Glaucus cum Diomede apud Hom. ¶ Item qui mittitur legatus de redimendis captivis. Item ſimpliciter, hoſpes amicus. Soph. in Electr.

Δωροξενία, ας, ή, quum quis peregrinitatis accuſatus, dona offerens calumnias effugit. Ariſtot. de Athen. republ.

Εὔξενος, vel εὔξεινος hoſpitalis, amicitiæ hoſpitalis cultor. Sic peculiariter dictus fuit Pontus, qui antea ab inhoſpitali feritate axenus appellatus fuerat. Iupiter εὔξεινος, ſeu εὐξεινος, apud Apoll. Argon. qui jura dat hoſpitibus, præeſt illis & favet. Ε'ὔξεινος, hoſpitaliter: item general. amicè, benevolè, apud Apollon.

Ε'χθρόξενος, oſor hoſpitum. Eurip.

Θεοξενία, τά, feſtum ſolenne in omnium deorum honorem inſtitutum. Plut. & Athen. l. 9.

Θρασυξενία, hoſpitis inſolentia, audacia & inſolentia hominis peregrini. Plat. (Luc.

Ι'διόξενος, cui peculiariter eſt amicitia hoſpitalis cum aliquo. Ι'διοξενία, amicitia illa hoſpitalis, ſeu neceſſitudo illa.

Κακόξενος vel κακόξεινος, qui malè ſe gerit erga hoſpites & peregrinos, malevolus hoſpitibus. Odyſſ. ν, - οὔτις σέθεν κακοξεινότερος ἄλλος.

Μητρόξενος, ſpurius. Poll. l. 3. Pro eodem Doricè dicitur ματρόξενος, vnde Heſych. μητροξενίας παῖδας, exp. τοὺς νόθους.

Μισόξενος, oſor peregrinorum, inhoſpitalis.

Μισοξενία, odium peregrinorū ſeu hoſpitum, inhoſpitalitas.

Πολύξενος vel πολύξεινος, qui multos hoſpites habet, qui multos excipit hoſpitio. Heſiod. in Erg. Item. πολύξενος οἶκος, apud Eurip.

Φιλόξενος, ſive Φιλόξεινος, amans hoſpitum. Od. θ.

Ξ Ε'Ω, F. ξέσω, rado, polio, ſcalpo. Exponitur etiam, dolo, quum de lignis dicitur: ut Od. ε, τῷ θ' ὑπὸ κυπαρισσίνῳ ὃν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως, ☞ Euſtath. tradit fictam eſſe vocem ad ſonum literæ ξ, ut βόμβος ex β, ζέω, ex ζ, ῥοιζος, ex ῥ.

Ξέομαι, rador, &c. At ἐξεσμένον ὑγκλημα, dicitur interlita lis & inducta apud Heſych.

Ξέσμα, τό, ramentum. Dioſc. l. 2. c. 162. vel quod è ſaxo ſcalptum aut è ligno dolatum eſt.

Ξεσμός, inſtrumentum ad radendum: radula.

Ξέσις, εως, ή, raſura, ſcalptura, ipſa actio radendi, ſcalpendi, poliendi & dolandi. Theophr.

Ξεστός, ή, όν, raſus, ſcalptus, dolatus: vel radendo, ſcalpendo, dolando expolitus & complanatus: ut ξεστὸς δίφρος. Il. ω. Et ξεστὸς λίθος. Il. σ. Sic & alibi apud Hom. Ξέσσον, exp. raſura.

Ξοΐς, ίδος, ή, inſtrumentum ad ſcalpendum ſeu radendum, ſcalprum. Heſych.

Ξόανον, ου, τό, id quod raſura ſeu ſcalptura politum eſt, id quod è ſaxo ſculptum aut è ligno dolatum eſt. Heſych. Frequentius ξόανα dicuntur ſimul acra è ſaxo ſculpta aut ligno fabricata, ſculpta ſeu ſcalpta ſimulacra, ſculptilia ſigna. Philo de vita M. l. 3. & Pauſ. in Att.

Ξύω, f. ξύσω, idem quod ξέω, rado, ſcalpo, ſeu radendo & ſcalpendo polio. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 2. Item ſcalpo, ſcabo. Ariſtid. τὸν ξύοντα καὶ πξύοντα ὄνος, mutuum muli ſcabunt. ¶ Apud Heſyc. exponitur etiam, ſcribo ſeu inſcribo, inſculpo.

Ξύομαι, rador. Theophr. hiſt. pl. l. 9. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleo raſus. Item act. rado, ſeu radendo polio. Xen. Pæd. 7. ὅπως δὴ τεταλαίπωρηκὼς πολλὴν ξύσας. Interdum ſignificat ſcalpo ſeu ſcabo me-

me. Luc. in Lexiph. ἐγὼ μὲν ὑπεδεξάμην ἐξυόμενον τῷ κεφαλῷ ὀδυτῇ ξύσρᾳ. Exponitur nonnunquam, prurio, ut docet Euſt. ex Democr. cùm inquit, ξυόμενοι αὐτόματοι ἡδύνται, καὶ σφι γίνεται ὥσπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι.

Ξύσμα, τό, ramentum, quod radendo detractum eſt. Erot. in lex. Hippocr. Item ſcobs, ſtrigmentum, Dioſc. l. 2. c. 162. ¶ Ξύσματα Ariſtot. de anim. vocat ἀτόμους Democriti. Item characteres ceræ aut libro quaſi inſculpti. Heſych.

Ξυσμός, οῦ, ὁ, pruritus. Hippocr. Pro eodem dicitur & ξύμιη. Gal. & ξησμή. Euſtath.

Ξύσις, raſura vel pruritus commotio.

Ξύσλος, aridus, & pruriginoſus ſenex. Sophron. in mimis.

Ξυστήρ, raſor, ſcalptor. ¶ Item ſcalprum chirurgicum radendo idoneum, & ſcalprum lapicidarum quo lapides ſcalpunt ac complanant. ¶ Eſt & nomen collyrii πραχωματικοῦ, de quo Paul. Aet. & auris pars, apud Galen. in l. qui inſcribitur ἰατρός.

Ξύστρα, ας, ἡ, ſtrigil: inſtrumentum cujus uſus in balneis aut etiam palæſtra & gymnaſiis exiſtit. Luc. in Lexiph. & Artemid. lib. 1. cap. 66. ¶ Item inſtrumentum quo aliquid auribus infunditur.

Ξυστὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξύστρα. Heſych. Ξυστὶς, ίδος, ἡ, pro eodem, apud Poll. lib. 10. c. 16. ¶ Ξυστὶς, ſignificat etiam veſtem ſubtilem crocei coloris, qua aurigæ in pompis utebantur, quam etiam reges, nec non comici & tragici geſtare ſolebant ſchol. Ariſtoph. Suid. & Heſych. Sic utitur Athen. lib. 12. & Dionyſ. Longin. Item genus veſtimenti muliebris ſubtile & variegatum. Theocr. idyll. 2.

Ξυστὸν, ὄν, τὸ, plana ferrea ad everrendum & complanandum. Diod. in hiſtor. Alexand.

Ξυστὸς, ὸν, ὁ, raſus, ſcalptus: item deraſus. Suid. & Heſ. Ξυστά, τά, haſtilia radendo polita & ferro præfixa. Il. ο, & Xen. Pæd. 4. ¶ Ξυστὸς, ſive ξυστὸν, dicitur etiam locus, in quo athletæ exercentur. Xen. in œcon. ¶ Item ξυστὸν, tunica multebris. Etymol.

Ξυστικὸς, ὴ, όν, qui in xyſto ſe exercet. ¶ Exponitur etiam radendi & diſtringendi ſeu adſtringendi vim habens, apud Athen. l. 3.

Ξυσὸς, ὴ, όν, radendo ſeu ſcalpendo politus: idem quod ξεσὸς & ξυστὸς. Heſych.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula: inſtrumentum quo aliquid raditur. Xen. Pæd. 6. κραθὸν κὴ ξυήλης, μὴ ἐπιλάθεσθε. Item gladiolus quidam à nonnullis δρεπάνιον appellatus, teſte Heſych. Xen. anabaſ. lib. 4. δόκτειναν ξυήλη Λακωνικῇ πᾶσθε. Pro eodem invenitur ξυίνη, apud Poll. l. 1. c. 10. de armis bellicis.

Ξυρὸς, ὰ, ὁ, acutus, ad radendum & ſcalpendum idoneus. Heſych. Plerunque ſubſtantivum, culter tonſorius, aut novacula. Ariſtoph. in theſmopho. χρηστὸν πρᾶγμ' ξυρόν, hinc & proverbio ἐπὶ ξυρᾶ ἵστασθαι ἀκμῆς, dicitur res quæ in ſummo diſcrimine ſita eſt. apud Hom. Il. κ. Et Caſtor ac Pollux hominum σωτῆρες eſſe dicuntur ἐπὶ ξυρᾶ ἤδη ἐόντων, apud Theocr. idyll. 23. Invenitur & neutrum ξυρὸν, apud Poll. l. 2.

Ξυρόομαι, rador, vel me rado: propriè, novacula. Plut. de fort. Alex. lib. 2. τῷ κεφαλῷ ξυρώμενον ἀπελθόντα ἑαυτὸν Ῥωμαίων ἀπηγόρευσεν.

Ξυρὸν ſeu ξυρεῖον, novacula rado, ad cutem tondeo. Plut. in apopht. ξυρᾶν τὰ γήδεια τῶν Μακεδόνων. Proverbialiter dicitur ξυρεῖ σὺ χρῆν, metuendum eſt, periculum eſt, apud Sophocl. in Ajace. Et ξυρᾶν λέοντα, leonem radere, i. rem difficilimam aggredi, apud Plat. lib. 2. de republ.

Ξυρώμαι, ſeu ξυρᾶμαι, rador novacula, ſeu radendum curo. Athen. l. 11. ὥσπερ ἔνιοι τῶν ξυρουμένων τὸ σῶμα. Artemid. oniroc. l. 1. οἱ μεγάλης σωφρόνες νόσου ξυρῶνται οἱ ἄνδρωποι.

Ξύρησις, εως, ἡ, raſura quæ fit novacula, tonſura ad cutem. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Ξυρήσιμος, ὰ, & ξυρήκης, εος, ὁ ἡ, qui radi poteſt & ad cutem tonderi: vel qui raſura & ad cutem tonſura opus habet. Euſt. ex Ael. Dionyſ. Eurip. in Alceſt.

Ξύριον, ὰ, ὁ, ad cutem tonſus. Ξύλον, τὸ, novacula.

Ξυὸς ſeu ξηρὸς, Ξύλον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex ξέω, cum præpoſitione.

Ἀποξέω, abrado, rado. Item facilè abſcindo: quaſi abradens. Il. ε, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Item expolio, proprie abradendo. Et generaliter, polio. Gregor. μάλιστα εἰς καλὸν ἑαυτὸς ἀποξέοντες.

Ἀποξέομαι, abrador, rador. Item expolior per abraſionem: hinc ἀποξεσμὸν ἦθος, mores expoliti, limati, exacti, & in quibus nihil reprehenſionis eſt, apud Gregor.

Ἐγξέω, intus rado: item inſculpo ſeu inſcalpo.

Ἐπιξέω, in ſuperficie rado ſeu ſcalpo. Apud Ariſtoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, vos notavit, vobis inſcripſit.

Decomp. Ἀνεπίξεος, radendo ſeu ſcalpendo aut dolando non perfectus: dolando & complanando non perpolitus. Heſiod. in Erg.

Καθαξέω, derado: vel deradendo & ſcalpendo polio: unde paſſ. apud Plut. ὅταν ὑπὸ πειθοῦς ἢ ἐκκαθαξεσθῇ (τὰ κέρατα) γίνεται διαφανῆ, ſecta vel raſa cornua pellucida redduntur.

Παραξέω, abrado. Epigr.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio. Theocr. idyll. 23. ὅσσ' τε κυλίνδων Χαμάρρυς ποταμὸς μεγάλας περιξέσσι ὄχθας.

Ὑποξέω, ſubtus rado ſeu ſcalpo: vel leviter ſcalpendo & radendo polio.

Compoſita ex ξεστὸς.

Ἄξεστος, ὰ, ὁ ἡ, qui radendo ſcalpendoq; politus non eſt. Epig.

Εὔξεστος, bene raſus: radendo, ſcalpendo, aut dolando elegantèr politus. Iliad. ω, Odyſſ. ν & ο.

Ὀδοντόξεστος, ὰ, ὁ, inſtrumentum medicum exeſis dentibus radendis idoneum. Poll.

Παλίμξεστος & παλίγξυστος, iterum raſus & pumice æquatus.

Compoſita habentia ξο.

Ἀμφίξοος, & per contract. ἀμφίξους, utraque parte radens. in Epigr.

Ἀντίξοος, ὰ, ὁ ἡ, & αὐτίξους, oppoſitus, adverſus, contrarius. Ariſtot. rath. 8. propriè ita politus, ut alteri commiſſus ei ex oppoſito reſpondeat. Apoll. Argon. 2.

Ἀντιξοέω, contrarium eſſe.

Ἄξοος, idem quod ἄξεστος. Heſych. & Suid.

Ἄξοανος, ſculptili ſimulacro carens. Luc.

Δίξοος, bifurcus, bifidus.

Δορυξόος, ὰ, ὁ, qui haſtas radit aut polit. Ariſtoph. Exponitur &, haſtarum artifex. Δορυξόος, idem.

Εὔξοος, idem quod εὔξεστος. Il. λ, & β. Item qui raſura & ſcalptura facilè poliri poteſt. Vnde εὐξοώτερος, qui facilius dolari & complanari poteſt. Theophr.

Κερασξόος, cornu expolitus. Epigr.

Λιθοξόος, qui lapides ſcalpit, ſeu polit, aut radendo complanat. Plut. de diſcern. adul. ab am.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, inſtrumentum radendis & ſcalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξοος, unicam & ſimplicem fiſſuram habens.

Τετράξοος, quaternas furcas ſeu fiſſuras habens.

Compoſita ex ξύω.

Ἀναξύω, abrado. Item abſtergo. Antipho. πάπε σὺ τῇ γῇ ὄιζε σημεῖα ἀναξῦσαι.

Ἀντιξύω, viciſſim ſcalpo ſeu diſtringo, mutuum ſcabo. Suid. ex Soph. ὡς τὸν ξύοντα ἀντιξύῃ.

Ἀποξύω, abrado, derado. Alciphr. in ep. halieut. νύκτωρ ὑπὸ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύσαι. Exponitur &, deſtringo, abſtergo. Item levigo. Et generaliter, detrahe. Propriè, detraho quaſi abradendo. Il. ε, Ἥρας ἀποξύσας, ἀμβροσίου ἕδεος, &c.

Ἀπόξυσμα: quod abraſum eſt, ramentum.

Ἀποξυρόω, hebeto: propriè hebeto aciem auferendo, ne radere poſſet: unde paſſiv. apud Polyb. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀφῄρεως ἀποξυρουμένης.

Διαξύω, radendo induco, deleo, oblitero. Heſych.

Ἐπιξύω, idem cum ἐπιξέω, in ſuperficie rado. Arat. ὁ δὲ ζώνῃ πόρε Κηφεὺς Γῶνα ἐπιξύων.

Καθαξύω, derado, abrado: vel radendo lituram induco. Item incido & ſcarifico. Luc. τοὺς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, gladiis carnem ſummam inſcribentes.

Καθαξυσμὸς, ſcalptura.

Παραξύω, idem quod παραξέω.

Παραξύσμημα, quod in ſculptura ſupervacaneum quaſi appendix additur. Demetr. Phaler.

Περιξύω, circumrado, circumſcarifico. Galen. apud Hippocr.

Περιξύομαι, circumrador, circumſcarificor.

Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω.

Compoſita ex ξυρὸς, ξυράω, &c.

Ἄξυρος, ſive ἄξυρὸς, retuſus, hebes, qui acutus non eſt. Heſych.

Ἀποξυράω, ſive ἀποξυρέω ſeu ἀποξύρω, novacula abrado.

Ἀποξυράομαι ſive ἀποξυρέομαι vel ἀποξύρομαι, novacula rador, ad cutem tondeor. Syneſ. ἀποξυρημένῳ τὸν κεφαλήν. Xiphilinus in apophth. Tiberii Cæſaris. Κείρεσθαί μὲ τὸ πρῶτον ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι.

Ἀποξυρὸς, abraſus, ad cutem raſus. Metaphoricè apud Luc. ἀποξυροι πέτρῃ, ſcopuli exeſi.

Ἡμιξυρὸς, ὰ, ὁ ἡ, ſemiraſus. Diog. Laert.

Περιξυράω & περιξυρέω, in orbem novacula rado, circumcirca ad cutem tondeo.

Ὑποξυρέω, ſubtus rado, vel leviter novacula rado.

Ὑπόξυρος, ſubraſus.

Aliud genus compoſit. ex ξέω: ſine præpoſitione.

Δορύξεον, ὰ, τὸ, locus ubi haſtæ raduntur aut poliuntur. Heſych.

Λαξεύω, quaſi λαῶν ξέω, ſeu λᾶας ξέω, lapides ſcalpo, lapides polio. Item generaliùs, lapides incido. Dicitur tamen & λαξεύω λίθον, & λελαξευμένος λίθος, inciſus lapis, aut etiam operi aptatus, λιθοξόος,

Λαξευτὸς, inciſus. Luc. cap. 23. λιθόξοος.

Λαξεύτης, lapidum ſcalptor, vel lapicida, qui & λαξεύς & Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium: inſtrumentum ferreum quo lapicidæ utuntur. Heſych.

ΞΗΡΟΣ, ῆ, ὁ, aridus, ſiccus. Plut. in Alex. οἱ ξηροὶ κὴ διαπύρεοι τόποι ἦσαν ὀλίγυδροι. Athen. lib. 2. λυπεῖ δὲ ἧττον τὸ χλαρὸν τῶν ξηρῶν. Sic ξυρὰ μέτρα, menſuræ aridorum. Plato de leg. In ſtructura ξηρὸς

ξηρὸς λίθος, dicitur ſaxum ſine calce, aut luto compactum. Suid. Τὸ ξηρὸν, locus ſiccus: unde ἐν τῷ ξηρῷ ἀμπελίβειν. Athen. lib. 7. Et ἐπὶ ξηρᾶ ποιεῖν, in ſicco ſtatuere. Thucyd. lib. 1. Metaphoricè quoque uſurpatur: ut ξηρὸν τρόπον, aridi mores. Ariſtoph. in Veſp. Et ξηρὰ σύνθεσις, ξηρὸς χαρακτὴρ, tenue & ſiccum propemodum dicendi genus, apud Demetr. Phaler. ¶ Ξηρὰ, ἡ, ſæpe terra dicitur Hebræorum more: ut viciſſim ὑγρὰ dicitur mare, apud Hom. Eſt enim terra ſua natura ſicca. Matth. 22, περάσατε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Sic & Hebr. 11. ☞ Etymon vide in ξερός.

Ξηρότης, ητος, ἡ, ſiccitas, ariditas. Plut. ſymp. 6.

Ξήριον φάρμακον, medicamentum aridum quod in pulveris modum inſpergitur, ideoque & καταπάσμα appellatur. Aegin. l. 7. c. 13. Interdum omittitur ſubſt. ut apud Aet. l 6. c. 92.

Ξηράφιον, idem. Aet. lib. 10. cap. 13.

Ξηραίνω, ſicco, arefacio. Iliad. φ, ὁτ' ὀπωρινὸς βορέης νεφεληγερέτα ἀλαλὼ Αἶψ' αὖ ξηράνῃ.

Ξηραίνομαι, ſiccor, deſiccor, areſco. Ibidem, Πᾶν δ' ἐξηραίνθη πεδίον. Alvus quoque ξηραίνεται dicitur quum adſtringitur, apud Hippocr.

Ξήρανσις εως, ἡ, & ξηρασία, ἡ, ſiccitas, aridas: vel ipſa ſiccandi arefaciendiq; actio. Ariſtot. & Athen. l. 1. Item ξηρασία, vitium capillorum, quum ii ſimiles lanugini apparent: perinde ac ſi pulvere conſperſi eſſent. Autor definit. medicarum.

Ξηραντικὸς, ἡ, ὁ, ſiccandi vi præditus, ſiccus. Plutarch. ſymp. 1. Athen. lib. 1. & 2.

Ξερὸς, ἡ, ὁ, idem cum ξηρὸς, ex eoque factum per ſyſtolen, ut volunt nonnulli. Alii ex ξερὸς ξηρὸς factum eſſe dicunt: illud à ξέω deducentes quoniam δύφως ἐχῇ ὥσθ' ξέειν λέαιν τὸ ξηρόν. Od. ε Ρ'ὀχθη γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρευγόμενον.

Compoſita.

Ἀναξηραίνω, reſicco, iterum ſicco vel idem quod ξηραίνω, Dioſc. l. 1.

Ἀναξήρανσις, reſiccatio, vel ſiccatio.

Ἀνξηραίνω, Aeolica & poetica ſyncope dicitur pro αὐαξηραίνω, teſte Euſtath.

Ἀποξηραίνω, deſicco, exſicco. Item arefacio.

Ἀποξήρανσις, ſiccor, deſiccor, arefio. Dioſc. l. 2. c. 217. δεῖ μὴ βαθὺ ἐκτεῖναι τὸ ἀποξηρανθησόμενον ἀλλὰ λεπτὸν.

Δυσξήραντος, qui difficulter inareſcit, difficilis ſiccatu.

Ἐπιξηραίνω, in ſuperficie ſicco: vel exſicco, deſicco.

Ἐπιξηραντικὸς, deſiccandi ſeu exſiccandi vim habens.

Εὐξήραντος, exſiccatu facilis, facilè ſicceſcens.

Καπνόξηρος, ὁ, ἡ, ὁν, ſiccus, aridus, peraridus. Plutarch. de educat. pueror.

Καθαξηραίνω, deſicco, exſicco. Theoph. de cauſ. plant. l. 6. c. 23.

Περιξηραίνω, in orbem deſicco, circumcirca exſicco.

Ὑπέρξηρος, ſupra modum ſiccus vel aridus, aridiſſimus. Dioſcorid. lib. 2. cap. 106.

Ὑπόξηρος, qui attrahitur ſeu contrahitur, eò quòd ſubaridus ſit. Galen. in lex. Hippocr. & Erot.

ΞΙΡΙΣ, herba quædam eſt apud Theophraſt. hiſt. plant. lib. 9. cap. 9. Apud Dioſc. ξυρὶς. lib. 4. cap. 22. & xyris apud Plin. li. 21. cap. 20.

ΞΙΦΟΣ, εος, τὸ, enſis, gladius: Il. α, Ἕλκεο δ' ὀξὺ κώπηλεῖον μέγα ξίφος. Dicitur & ξίφος ἐρύσασθαι. Iliad. υ. & Od. κ, & ξίφος ἀπάσασθαι, apud Ariſtoph. in Ran. & αὐίλκειν τὸ ξίφος, apud Plut. de deo Socr. diſtringere enſem, educere vagina. Contrà ἐγκαταπήγνυσθαι ξίφος, condere enſem. Odyſſ. λ. ¶ Sic dicitur etiam mucronatum xiphiæ piſcis roſtrum. Athen. l. 7. ¶ Item herba quædam. Theophraſt. hiſt. pl. l. 7. cap. 12.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, enſiculus, gladiolus, pugio. Xenophon. Hellen. 2. Thucydid. lib. 3. & Herodian. lib. 7. Scribitur & ξιφάδιον, apud Diodor. Sic. lib. 13.

Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus: xiphion: nomen herbæ quæ & Iris vulgo. Dioſcorid. lib. 4. cap. 20.

Ξιφίας, ου, ὁ, ut ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus. Plin. li. 2. cap. 25. ¶ Item piſcis nomen, apud Athen. l. 7. Pro ξιφίας dicitur & ξιφιὸς, teſte Heſych.

Ξιφίζω, manu in altum ſublata ſalto. Heſych. Suidæ & Euſtathio eſt, manibus protenſis gladii figuram facio.

Ξιφισμὸς, ὁ, & ξίφισμα, τὸ, ſaltatio ejuſmodi. Athen. lib. 14. & Euſtath. ex Pauſan.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, baltheus, cingulum ex quo enſis ſuſpenditur.

Ξιφισὺς, ύος, ἡ, dimicatio ſeu pugna quæ enſibus fit. Heſych.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, idem cum ξιφιστὺς. Plutarch. in Pomp. Exponitur, & vagina.

Compoſita.

Ἀποξιφίζω, deſino ξιφίζειν. Euſt. ex Pauſan. Heſych. idem eſſe dicit quod ξιφίζειν.

Διαξιφίζω, digladior, ſeu gladiis decerto. Ariſtoph. in equit. Μήδοισι διεξιφίσω ἀμφὶ τῆς χώρας τὸ Μαραθῶνι, cum Medis digladiatus es.

Ἐπιξιφίζω, protenſis enſibus ſalto.

Παραξιφὶς, gladiolus, pugio. Heſych.

Ξουθὸν, ξαὸς, &c. vide in Ξέω. Ξυθὸς, in Ξανθὸς.

ΞΥΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Iliad. Θ. ἐπεὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο. Thuc. & Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plut. ſymp. 5. ξύλων παρεχὰ τὰ πλωϊμώτατα. Aliquando ξύλα dicuntur ea quorum materia eſt lignea. Ariſtoph. in Nub. ἐπὶ ξύλα καθεύδων. Plut. de deo Socr. τὰς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένος. Sic & apud Poll. ἡ τράπεζα vocatur ξύλον. ¶ Eſt & fruticis nomen: de quo vide Poll. lib. 7. cap. 12: & Plin. libr. 19 cap. 1. ☞ Derivari à ξύω cum Etymologo tradit Euſtath. quoniam materies eſt πρὸς ξύσιν aptiſſima.

Ξυλώδης, ες, ὁ, ἡ, lignoſus. Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Item ſurculoſus, ſurculaceus, apud eundem.

Ξύλινος, ligneus. Xenoph. Hell. 2. Plutarch. de frat. am. Luc. in Demon.

Ξυλικὸς, ἡ, ὁ, ligneus, à ligno fabrefactus.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piſcis quidam. Heſych.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, ſeu muto. Paralip. lib. 2. cap. 2. οἶκον ἐξύλωσα ξύλοις κεδρίνοις, exp. domum texit tabulis cedrinis: quidam exp. contignavit.

Ξυλεῦσαι, in lignum mutari. Theophr. de hiſt. plant. ξυλεῦται γὰρ σκληρωθέν. Item ξυλεῖαν, materiatura mihi imponitur. Hierem. cap. 2.

Ξύλωσις, materiatio, ſeu materiatura. Exponitur &, contignatio. Thucidid. lib. 2.

Ξυλεύομαι, lignor, materior, ligna peto ſeu conveho. Heſych.

Ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator: qui lignatum it, ſeu ligna colligit, cabo. Pauſan.

Ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio. Suid. Dicuntur etiam ipſa ligna, vel ligna quæ collecta ſunt ab iis qui lignatum iverunt. Plut. ad Colot. Herodian l. 7.

Ξυλίζομαι, idem quod ξυλεύομαι. Plut. in Arrox. ὡς τῶν παραδέσε ξυλίζεσθαι. Metaphoricè, apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενοι κομμάτια, veluti aſſulas legentes.

Ξυλισμὸς, lignatio.

Ξυλάριον, & ξυλήφιον, ου, τὸ, parvum lignum. Polyb. & Dioſcor. lib. 1. cap. 90.

Compoſita.

Ἄξυλος, ου, ὁ, ἡ, ὄν, non lignoſus, lignis carens. Herodot. Strabo l. 12. Item lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit. Il. λ.

Ἀξυλία, lignorum inopia. Suid.

Ἄξυλστος ὕλη in quam nemo lignatum ivit, è qua nemo ligna collegit aut colligit.

Ἄξυλις, unde nemo ligna petiit: idem quod ἄξυλος.

Ἀποξυλίζω, lignum ſeu quod eſt ligneum detraho, ligno ſpolio.

Αὐτόξυλος, ex ipſo ligno adhuc rudi confectus. Exponitur &, qui eſt è vernaculo ligno: in Epigr.

Βαθύξυλος, profundus lignis, opacus. Ariſtot.

Ἐκξυλόω, ex alia materia in lignum verto, ex tenero & molli lignoſum reddo.

Ἐκξυλεῖσθαι, lignum fio, in lignum mutor. Theophraſt. de hiſtor. plant.

Ἐριόξυλον, ου, τὸ, lana ſeu lanugo xyli, *id eſt*, goſſipii fruticis: lignea lana. utitur Vlpian. in lege, Si cui lana legetur. ff. de legatis. 3. &c.

Εὐξύλης, ές, ὁ, ἡ, ὄν, qui eſt probæ materiæ.

Μονόξυλος, ex unico ligno confectus. Pluto de leg. lib. 12.

Ὑπόξυλος, ſubtus ligneus: vel qui intus quidem ligneus eſt, foris autem alia materia inductus. Xen. in Oecon.

Ξυὼ, vide in Συὼ.

ΞΥΝΟΣ, ὴ, ὸν, communis: idem quod κοινὸς. Iliad. π, ξυνὸν δ' ἡγεμόνα πολίεσσι θέσθαι. Et apud tragicos ξυνὸν δόρυ, communis ſeu ſocia haſta. Iliad. σ. Ξυνὸς ἐνυάλιος, communis Mars, i. anceps & ἀμφοτερόσταθμος.

Ξυνῇ, communiter, apud Apollon. Arg. lib. 2.

Ξυνῆος, idem quod ξυνὸς, communis. Iliad. α, Οὐδέ πω ἴδμεν ξυνήϊα πάμπαν ἁπάντων.

Ξυνήων, ωνος, ὁ, ἡ, pro eodem apud Nonnum. Apud Heſiod. in Theog. κακῶν ξυνήονας ἔργων, exp. participes malorum operum.

Ξυνόω, ῶ, conjungo, conſocio. Frequenter apud Nonn. ut πάντ' ἀνθρώποις ἐνὶ ξυνώσατε μύθῳ, hoc omnes uno ore dixiſtis. Et Υἱέι κῷ γλυκερῇ μίαν ξυνώσατε πᾶσιν, communi filium & patrem honeſtate ſociate. Rurſum, Εἰ δέ με πιστοπάτης φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ. ſi me communi omnes & fido amore proſequuti eſtis. Item communico, apud eundem, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατο φωνὴν.

Ξυνίζω pro ξυνίζω, hoſpitium communico.

Ἐπίξυνος, (*comp.*) communis, promiſcuus, idem quod ἐπίκοινος.

Ἐπιξυνόω, idem quod ξυνόω, apud Apoll. Rhod. l. 3.

Ξυόεις, ξυρὸς, &c. ξύσις, ξύσμα, ξυστὸς, &c. ξύω, vide in Ξέω.

nota litera apud Græcos, quæ ὁ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ω, ut ex hac ejus figura veteri apparet ∞. Veteres eam vocarunt etiam οὖ, ut τὸ ε nominarunt εἶ. metri causa: ut in argumento Ἰ. ο, Iliadis, Οὖ, Κρονίδης κεφαλῇ ποσὶ δόσαν ἠδὲ μέτωπα. ¶ Doricè vertitur in ε: dicunt enim Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Aeolicè in υ. ut qui ὄνυμα & ὀνυμαίνω dicant pro ὄνομα & ὀνομαίνω. ¶ Est & numeralis nota, de qua vide in Append. ¶ In multis redundat ο: ut ὀκτὼ, ὀστοῦν.

Ο cum sola aspirationis nota, articulus est præpositivus, nominativi casus, gen. masc. num. sing. cujus fœmin. ἡ, neut. τὸ: ut ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα, τὸ ξύλον: cæteros casus pete ex gramm. At ὁ, cum aspero & gravi, vide in Ὁ. Interdum exp. ille (certum quendam qui notus sit, aut cujus antèa facta fuerit mentio, intelligendo, vel ἐξοχὴν denotando) ut ἦλθεν ὁ ποιητὴς, venit ille poeta nimirum certus quidam & notus poeta, aut cujus antea facta fuerit mentio: aut etiam insignis & eximius præ cæteris. Sic & cum propriis nominibus: ut ὡς ἔφη ὁ Ὅμηρος, sicut dixit præstantissimus ille Hom. Sic quum Aristot. in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum unicum illud ac summum bonum intelligi vult, dicit τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantum gratia ponitur: ut apud Aristot. rhet. 2. Ἀνάξιφῶν ὁ ποιητής. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ παῖς, seu υἱός, ut Κῦρος ὁ Καμβύσου, & Δαρεῖος ὁ Ἀρξέρξεω. Interdum tamen omittitur ὁ, ut Thuc. lib. 8. Στρομβιχίδης Διοπείθης. ¶ Ο', præfixum adverbio dat illi nominis adjectivi significationem: ut ὁ πάλαι, pro παλαιὸς, priscus. Sic ὁ ἄνω, supernus. ὁ κάτω, infernus. Sic ὁ πάνυ, insignis. ¶ Ο' cum participio, resolvitur in articulum postpositivum cum præsenti aut præterito imperfecto: ut ὁ λέγων pro λέγων ὅς λέγεται: vel ὅς ἐλέγετο, qui dicitur vel dicebatur. ¶ Ingitur & variis particulis. Cum μὲν & δὲ divisionibus adhibetur. Dicitur enim ὁ μὲν &c. ὁ δὲ, &c. i. hic quidem ille verò, vel unus quidem, alter verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. Cum γε, interdum vacante γε, ut ὅγε & τόγε pro ὁ & τὸ: interdum ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. Cum δὲ: ut ὁδὲ hic: de quo vide sua serie. ¶ Ο' apud poetas interdum ponitur pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, vel οὗτος, idque in omni genere casu & numero. ¶ Ο', interdum pro articulo postpositivo: Οἳ qui: τὸ pro ἅ, cujus, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet: ut οἱ ἀμφὶ Σωκράτην Socrates, οἱ σὺν τέλει, proceres, οἱ περὶ αὐτὸν, familiares ejus, ὁ περὶ αἵματος, consanguineus. ¶ Τὸ in neutro genere interdum infinitivo junctum pro nomine substantivo ponitur: ut τὸ πεῖν τὸ φαγεῖν. ¶ Apud Grammaticos τεχνικῶς ponitur: ut τὸ ὄρθον opponitur τῇ κακίᾳ. Sic τὸ χρῆμα οἷς ἔχω Ἀττικόν ἐστι, oratio hæc Attica est. Interdū exp. quapropter: ut Il. γ, Ἀλλὰ τόν γ' οὐκ ἐθέλοντα, τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ¶ Τοῦ, & poeticè τέο (genit. tam masc. quàm neutr. gen. ponitur interdum pro τίνος: cujus? Τοῦ (sine accentu) pro τινὸς alicujus. Doricè pro his πεῦ & πευ dicitur. ¶ Τῷ vel poeticè τέῳ interdum pro τούτῳ ponitur, subintellecto substantivo τρόπῳ vel τόπῳ vel χρόνῳ vel tali aliquo. Item pro τίνι, cui. At τῳ (sine accentu) pro τινὶ: alicui. Item adverbial. sequente infinitivo, pro, quia, quoniam. Interdum pro igitur, quare. ¶ Τῇ interdum adverbial. exp. hic, hâc, huc: aut illîc, illâc. ¶ At Τῇ μὲν, τῇ δὲ, partim quidem, partim verò, vel, cùm & tum. Τῇ καὶ τῇ, hac illac, apud Hesiodum. ¶ Interdum τῇ significat eo modo, ea ratione. Item ea parte, eo loco, ibi, vel etiam ubi. ¶ In plur. pro οἱ fœm. gen. dicitur apud poetas ταὶ: ut ταὶ τελούσαι: in Epigr. pro αἱ τελοῦσαι.

Ο'α, vide in Οἷς five Ὁ'ις.

Ο'ΑΡ, ἄρος, ἡ, uxor, conjunx: (quasi ὁμόκαρ, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέσθαι γάμῳ. Etym.) Iliad. ι, Ἀλλ' ὄφρα μαρνάμεθ' ὁδὲ ὧν σὺν ἕκητι ἑφετεροῖν. Hesych. ἄαρες sunt οἱ γάμοι, nuptiæ: quòd socient & copulent conjuges. Apud eundem & Etymolog. pro ἄαρες dici etiam ἄαροι annotatur: quod expo. etiam, lusus venerei. Item confabulationes, colloquia, confilia. Sic Epigram. lib. 4. Τετρώβολον νυχίοις ἠδὲ θεῶν ὀάροις. Pro ἄαρες contractè ἆρες dicitur. Il. ε, ἄλλοισι κέλεύεις Λαοῖσι μνήσασθαι, ἐμοὶ δ' ἀμενηνὸν ἆρεσθαι.

Ο'αρίζω, confabulor, colloquòr. Il. ζ, Στῆθι καὶ ἀντίβολησον ἐμὴν ἐς κήδεος ἐλθὼν ἠδὲ φίλους υἱεῖς καὶ πατέρα ἀμφιπολεύσῃ. Il. χ, Πάρθενον ἢ νεάνιδος τ' ἀφαρίζετον ἀλλήλοιιν.

Ο'αρισμὸς, οῦ, ὁ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb.

Ο'αριστὴς, οῦ, ὁ, confabulator. Od. τ.

Ο'αριστὺς, ύος, ἡ, idem cum ὀαρισμὸς, confabulatio, colloquium, & peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Iliad. ξ, & Iliad. ϱ.

Σωάορος, (comp.) comes: propriè tamen de uxore dicitur & marito. Hesych. & Eustath.

Σωαορέω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπὶς.

Ο'ΒΕΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, veru. Il. α, & alibi apud Hom. & ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπιζεω. Herodot. ὀβελὸς βωτόρος σιδηρέος. Pro eo Bœoticè dicitur ὀδελὸς, apud Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, subula: & sic dici putatur quòd simile sit βέλει. Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgulta recta certis scriptorum locis apponi solita: vel quòd obeli, i. veru formam haberet, vel quòd tanquam veru superflua jugularet & confoderet, teste Hieronymo.

Ο'βελίας ἄρτος, panis veru assatus: vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

Ο'βελίσκος, ου, ὁ, veruculum. Xen. Ξωτόρῳ ὀβελίσκῳ. Ο'βελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: quod nomen & Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. c. 8. Item ὀβελίσκος pro lamina ensis. Poll.

Ο'βελίζω, expungo, obelo noto: utitur Cicero ep. fam. l. 9.

Ο'βελισμὸς, ου, ὁ, obeli, appositio, notatio quæ fit apposito obelo.

Ο'βελαία ῥαφὴ, apud medicos sutura tertia cranii, rectà per verticem instar veru aut sagittæ porrecta.

Ο'βολὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀκρωβελία, ἡ, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

Ἀμφίβολα, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Soph.

Πεμπτόβολον, τὸ, veru quinque cuspides habens, veru quinque fidum. Ab Aeolibus profectam esse vocem, qui πέμπω pro πέμπτε dicunt, tradit Eust. Il. α. & Od. γ.

Ο'ΒΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, obolus: nummus minutus, utpote sexta pars drachmæ. Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marcum c. 12. exp. ὀβολὸς δύο. Vide Eras. in proverb. obolo dignus. ab ὀβελὸς derivatum putatur, quod ὀβελὸς figuram haberet, ita tamen ut non in acutum desineret. De hujus nominis derivatione lege & Plut. in Lysandro.

Ο'βολιαῖαι τριφαλίδες, apud Aristot. histor. anim. lib. 4. videtur significare obolares.

Ο'βολιαῖος q. d. obolaris: ut ὀβολιμαῖον κέρδος, in epistola Theanûs. & ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust.

Ο'βολισκὴ, ars fœneratoria. Aristot. pol. lib. 1.

Composita.

Διώβολον, duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Solebant & ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβόλιον, ου, τὸ, idem. Aristot. polit. 2. c. 7. τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβόλια μόνον.

Ἐπωβελία, quasi ἐπωβολία, dicitur inde, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit antiquis ἐπωβελίαν fuisse τὸ ἐπιδέκατον.

Ἡμιωβόλιον, ου, τὸ, semiobolus, dimidiata oboli pars. Suid. Apud Aristot. rhet. l. 1. τὰ ἡμιωβέλια sunt vascula minimi pretii.

Ἡμιωβολιαῖος, α, ον, semiobolum æquans pretio vel pondere, ideoque vilis & exiguus. Xenoph.

Decomp. Ἀνηριωβόλιον, idem quod ἡμιωβόλιον. Suid. Ἀνηριωβολιαῖος, semiobolaris. Aristoph. in Ran.

Γιγάβολος, æquali pondere. Hesych.

Πεντώβολον, quinque oboli. Aristoph.

Τετράβολος, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per jocum de homine nihili dicitur.

Τέτρωβολον, ου, τὸ, nummus quatuor obolos valens, effigiem Jovis impressam habens, à postica autem parte duas noctuas, ut tradit Poll. l. 9. Τετρωβόλια βίου, pro militis stipendio Eustath. ex Pausan.

Τετρωβολιεῖος, idem quod τετρωβόλος. Suid.

Τετρωβολίζω, quatuor obolos accipio. Poll. & Eust.

Τελώβολον, tres oboli. Scribitur & τελόβολον. Thucyd. & Dioscor. lib. 5 cap. 107.

Τελοβολεῖος, & τελοβολιμαῖος, triobolaris, tres obolos pondere vel pretio æquans: & per consequens, vilis ac nullius pretii. Suid. & Eust.

Ὑπώβολος, adject. dicitur res quæ in usuras sextantes oppignerata est. Ὑπόβολος est simpliciter, quæ oppignerata est.

Ο'βριμος, vide in Βριάω, & in Ο'μβρος.

ΟΒΡΙΖΟΝ χρυσίον, aurum obrysum, i. purum ex crebra coctione: quasi ἀβρύζον, hoc est, siderum delicatumque. Hieronymus dictum putat quasi Ophirisum, quod ex Ophir insula præstantissimum aurum soleat advehi.

Ο'γδοος, vide in Ὀκτώ.

Ο'ΓΚΑΟΜΑΙ, rudo: asini proprium. βρομῶ. Hesych.

Ο'γκαθμὸς, q. d. ruditus.

Ο'γκησις, εως, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor.

Ο'ΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus aratri scissione factus. Il. σ οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἵκανον ἐπ' ὄγμους. Theocr. idyll. 10. Οὔπω τὸν ὄγμον, ἄγε, τὸν ἐθεὰν δώομεν, ὡς τὸ πρῖν ἄγαν. ¶ Item pro via apud Nicand. in Ther. παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνων,

Ο'γμόω

Ο᾽γμεύω ſulcum duco. Apud Soph. in Philoct. Φοιβὸς χρέας ἡ-βον ὀγμεύει τόνδε, pro ἐφοξεῖς πορεύεται, inquit ſchol.

Ο᾽ΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, ἄρσις, ἔπαρσις. Euſt. & Heſych. ut ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. Item moles, maſſa. Ariſtot. eth. l. 10. cap. 7. ἐγὼ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, σῶμά τε ἡμιόπλα πολὺ μᾶλλον ὑ-περέχει πώλων. Item eminentia ſeu prominentia. Il. δ. Τῶ ῥ᾽ ἐξελ-κηθμοὶ πόλιν ἄχλυ ὀξέες ὄγκοι. Item amplitudo, μέγεθος. Ariſtot. de mundo, & in Geopon. Item gravitas, pondus. Soph. in Electra. Plut. in Lyc. & de orac. Pyth. ¶ Item metaphoricè, tumor, i. faſtus ſeu animus elatus & inflatus. Plut. in Coriolano, μεστὸς ὢν ὄγκου, τε μέγας γεγονὼς τῇ φρονήματι. Et βασιλικὸς ὄγκος, apud Suid. Aliquando in bonam partem exponi poteſt, gravitas, amplitudo, majeſtas: ut apud Athen. l. 1. φέρει ἡ Θέτις μὲν χρυσώμασιν αὖ δόξης πι᾽ ὄγκον. Dicitur & de gravitate orationis, apud Ariſtot. Rhet. 3. & apud Plut. (Xenoph.

Ο᾽γκώδης, ες. ὁ τε ἡ, tumidus, inflatus, magno mole aſſurgens.

Ο᾽γκηρὸς, ᾶ, ὁ, tumidus, magnæ molis. Ariſtot. eth. 4. ὃ γὰρ κῆρδος σύνεγκ᾽ ὁμοκῆσι λέγλυ, ἀλλὰ φόβητρος τὸ ὀγκηρόν. Exponitur &, faſtuoſus, apud Xen. Hell. 3.

Ο᾽γκόω, tumidum reddo, tumefacio, amplifico. Item metaph. effero, inflo. Ariſtoph. in Veſp. ἀεὶ ὀγαῶσιν τὸ φρόνημα, neque animum ſuſtuliſſe.

Ο᾽γκόομαι, tumidus reddor, tumeſco. Item metaph. inflor. Ariſtoph. in Ran. & Xen. apomn. l. 1. ὀγκωμενῶν ἐπιῤῥίτει.

Ο᾽γκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor vel amplificatio.

Ο᾽γκωτὸς, ᾶ, ὁ, tumefactus, elatus, magna mole aſſurgens, ut ὀγκωτᾶ πάφῳ, in tumulum congeſti ſepulchri.

Ο᾽γκύλλομαι, efferor, turgeo, & magnam molem præ me fero. Ariſtoph. in Pace. Item jactito me, ſuperbio, alta & magna ſapio. Athen. l. 7. & Erot. in lex. Higpocr.

Ο᾽γκύλος, tumidus, inflatus, ſuperbus.

Ο᾽γκη, ης, ἡ, angulus ſeu uncus. Heſych.

Ο᾽γκινος, ου, ὁ, uncus, uncinus, hamus. Schol. Ariſt. & Poll. l. 1.

Ο᾽γκίαι, acervi, tumuli. Heſych. (Od. β.

Ο᾽γκιον, ſive ὀγκίον, aut ὄγκαιον, vas in quo aliqua reponuntur.

Compoſita.

Διογκόω, tumefacio, inflo, majus & grandius facio.

Διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio. Gal.

Δύσογκος, malè ſeu valde gravis & oneroſus.

Ἐξογκόω, tumidum reddo, in magnam molem eveho: unde paſſ. apud Herodot. ἐξόγκωται μοι ἡ νηῦς, onuſta facta eſt mihi alvus. Item metaph. inflor. turgeſco, evehor: ut apud Baſil. τὸ τἐναντίον ὑπὸ παντὸς ὄγκου ἐξογκέμενοι.

Ἐξώγκια, ſarcinæ & onera navis. Heſych.

Εὔογκος, amplæ molis vel compactæ: vel juſtæ molis. Ariſtot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3. ὄγκοι dicuntur quæ admittunt & requirunt ornatum. A᾽ Suida exponitur etiam, portatu facilis, minimè gravis.

Προσογκὴς, in molem amplam diſtentus.

Ὑπέρογκος, ſuprà modum tumidus & turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib. educ. Item gravis & magnificus. Exponitur &, ſuperbus, valde faſtuoſus.

Ο᾽ΓΧΝΗ, ſive ὄχνη, ης, ἡ, pirum ſylveſtre, quod & ἀχράς vocatur (à verbo ἄγχω, i. ſtrangulare, quoniam acerbitate ſua propemodum ſtrangulant ejuſmodi pira ſylveſtria. Dicitur etiam de piro hortenſi ſeu ſativo. Od. ν, Ο᾽γχνη ἐπ᾽ ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ᾽ ἐπὶ μήλῳ. hoc nomine appellatur & ipſa arbor pirus, apud eundem Hom. ibidem: Ἔνθα δὲ δένδρεια μακρὰ πέφυ-κε θηλεῖ᾽ ὀγχνῃ τε γλυκερῇσι, Ο᾽γχναι δ᾽ ὑποιαί.

Ο᾽δαῖος, &c. vide in Ο᾽δος. Ο᾽δὰξ, &c. in Ο᾽δούς.

Ο᾽ΔΕ, ήδε, τόδε. hic, hæc, hoc. Genit. τῆδε, τοῦδε, τῆδε. Il. ω, Α᾽φνὸς μὲν ὁδ᾽ ἐστί. Dem. pro cor. τοῦτο δὲ δεῖ σκοπεῖν, ἐχ ὡς ὅδε Φωκέας ἀπώλεσε κἀφ᾽ ἑαυτόν. Apud Hom. Od. φ, Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ᾽ αὐτὸς ἐγὼ: Euſt. ponit ὁ παρεμφαίνει ait. Vſurpatur & de prima perſona, pro ἐγὼ, apud Soph. in Ajace, αὐδρὸς τοῦδ᾽ ἀπώσαντες κράτη, Sic, Εὐνέσταθ᾽ ὁδὶ δ᾽ αὖθις ἀμὸς πάχυς θανεῖν. Extra compoſitionem ὁ ὄ: præcedente ὁ μὲν, hic quidem, ille verò, ut antea dictũ fuit in Ο᾽. Τόδε, apud Hom. huc, μέχρι τοῦδε, huc uſq; ad hoc uſque tempus. ¶ Τῇδε, dativus adverbialiter poſitus, aut etiam adverbium) hoc modo, hac ratione, hac via: vel ſic, ita. Plato de rep. l. 3. ἴσως οὐ μὴ δὲ μᾶλλον ἔσῃ. Item hic, hoc in loco, item iſtic. Plat.

Ὧδε, (adverb.) hoc modo, hunc in modũ, ſic, ita. Heſiod. in Erg. Ὧδ᾽ ἔρδειν, ἔργον δὲτ᾽ ἐπ᾽ ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Il. θ, Ὧδ᾽ ἔσω Τρῶες μεγα λήθεσι ὡς ἀγορεύω. Apud Xen. ὧδε πως εἶπεν, in hanc ſententiam locutus eſt. Item adeò. Ponitur etiam *pro*, hîc, ut Matth. 28. & *pro* huc: ut apud Theocr. idyll. 15.

Ο᾽δί, Attica terminatione, idem quod ὅδε: & ἠδί, idem quod ἥδε: & τεδί pro τόδε. Ariſtot. Themiſt.

Ὧδι itidem pro ὧδε, ita, ſic. Ariſtot. ethic. 5.

Ὠδμὴ, &c. vide in Ο᾽ζω. Ο᾽δυλάω, &c. in Ο᾽δύρ.

Ο᾽ΔΟΣ, ου, ἡ, via, iter. Od. ο, ἐγὼ δ᾽ ἄρα ὁδὸν. Iliad ψ, Ο᾽δῶ ἐπὶ οἰκί ἔχοντες. Xen. Pæd. 8. ἵχοι εἰσήκεσαν οὕθεν τε οὔθεν τῆς ὁδοῦ. Sic & apud Dem. Thuc. Plut. &c. Item via & ratio ſeu μέθοδος. Ariſtoph. in Nub. ὅλλυ τὴν νύκτα φρουτίζων ὁδὸν, μίαν δ᾽ οὐχ ἁρπάσω. Xenoph. Pæd. 1. πῶς δὲ οὐκ ἰὼν τὴν πρώτην ἱκανὸς ἔσομαι. Sic & apud Iſocrat. Dem. Plutarch. Item Hebræorum more, vitæ inſtitutum. Item ſecta, αἵρεσις. Act. Apoſt. 19. Item auxilium viæ: Iliad. ι, Ἔχεο πάρος ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης. ¶ Item inſidiæ, quæ juxta viam ſtruuntur. Iliad. α, Ἡ᾽ οὐδὸν ἐλθέμεναι, ἢ αὐδρὰ σπιφι μάχεσθαι. Demoſt. in Ariſtocr. ἐν ὁδῷ κατθέλων, id eſt, ἐν λόχῳ. ☞ Euſtathius derivat ab ἕω ſignificante πορεύομαι.

Ο᾽δῖος, α, ὁ, fauſtus, auſpicatus ad iter. Heſyc. Eſt & Mercurii epitheton, quod in viis ſtatueretur ad ſemitas monſtrandas, qui & ἐνόδιος, propterea eſt cognominatus, apud Theoc. idyll. 26.

Ο᾽δίτης, ου, ὁ, viator. Od. η, & ρ.

Ο᾽δεύω, f. εύσω, iter facio, proficiſcor, eo. Moſch. idyll. 7. Α᾽λφεὸς μὲν Πίσων ἐπέλω κατὰ πόντον ὁδεύει. Herodian. lib. 7. νύκτας τε μεθ᾽ ἡ-μέρας ὁδεύοντες ἐξ αὐλώνων εἰς Παίονας. Apud Nonn. γαῖαν ὁδεύ-ειν, per terram iter facere.

Ο᾽δευτὴς, ου, ὁ, viator.

Ο᾽δεία, ἡ, profectio, iter.

Ο᾽δέω, duco, præeo. Aeſchyl. Metaphoricè apud Eurip. in Ione, ὁδώσουσι Δυσφανάτων κρατῆρων πληρώματ᾽, i. effice ut perficiat crateribus Creuſa id quod cupit.

Ο᾽δοῦμαι, via mihi oſtenditur. Herodot.

Ο᾽δάω, ſive ὁδέω, viatico inſtruo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope, v. 97. ἢ τέ τις θέλει βορᾶ ὁδῶσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Ibidem: Ο᾽δήσων ἡμῖν σῖτον, ἢ πωλήσομαι.

Ο᾽δαῖος, ſeu ὁδέος, vendibilis, qui emi poteſt, Item ad iter conficiendum idoneus. Heſych.

Οὐδὸς & ἕδος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Α᾽μφοδος, ου, ἡ, bivium, vel circuitus. Xen. in anabaſ. Α᾽μφοδον, τὸ via urbis, vicus, platea. Heſych. & Suid.

Α᾽μφόδιον, τὸ, parvus vicus, ſeu parva platea. Luc.

Decomp. Α᾽ναμφοδεύω, de duobus dicitur quum obviam ſibi euntes aberrant.

Διαμφοδῆσαι, deviare: ſeu in biviis à ſeſe divelli. Euſt.

Μεγαλάμφοδος, amplos circuitus habens: apud eundem.

Περιάμφοδος, qui circum plateam eſt: vel in circuitu ſitus.

Α᾽νοδος, ἡ, viam ſurſum ferens, aſcenſus. Herodian. lib. 3. Xenop. anab. 2. ¶ Item, adjectivè, ὁ τε ἡ, invius. per quem via non patet. Xenoph. & Eurip.

Α᾽νοδία, ἡ, iter, imperium. Plut. de garrul. Philo de vita M. l. 1.

Decomp. Δυσανόδος, ὁ τε ἡ, aſcenſu difficilis: vel ſimpliciter, ad quem accedi vix poteſt.

Ἐπάνοδος, reditus. Plut. de deo Socr. Herodian. l. 8. Eſt etiam figura dictionis apud Rhetores, de qua vide Iul. Rufin. Item iteratio, repetitio brevis capitum & ſummæ eorum quæ dicta ſunt: ſeu peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόδιον, Heſych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐληλυθότος, ex ipſo itinere appulſum, i. ſtatim, extemplo.

Α᾽φοδος, ου, ἡ, diſceſſus, digreſſus. Xen. Hell. 6. Item reditus: apud eundem de arte equ. & in Lacedæm. polit. Peculiariter ſignificat ſeceſſionem ad exonerandam alvum, teſte Heſych. Inde pro latrina etiam accipitur, apud Luc. & Athen. lib. 10. Et pro ſtercore & quolibet excremento, apud Dioſc. l. 2.

Α᾽φόδιον, τὸ, excrementum, ſtercus. Pro quo Nicander in Ther. & Alexiph. dixit ἀφόρδιον, ρ inſerto metri cauſa.

Α᾽φοδεύω, excerno, alvum exonero.

Α᾽φοδεύμα, τὸ, excrementum, ſtercus. Α᾽φοδευτήριον, latrina

Decomp. Προσαφοδεύω, proluviem alvi projicio.

Δίοδος, ου, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, tranſitus. Thuc. l. 1. Aeſchin. in Cteſiph. Herodian. lib. 3.

Διοδεύω, iter facio per, permeo. Syneſ. ep. 67. διοδεύσας τὴν ὑποπτον ὡς αὐύποπτον, peragrans ſuſpectam regionem.

Διοδεύσιμος, ὁ τε ἡ, pervius, permeabilis.

Decomp. Α᾽διόδευτος, impervius.

Εὐόδιος, tranſitu facilis.

Δύσοδος, ὁ τε ἡ, per quem difficulter iter fieri poteſt: vel, invius, avius. Thuc. l. 1. Item ſubſtantivè, via difficilis. Heſych. & Suid.

Δυσοδία, iter impervium. Philo de vita M. l. 1.

Δυσοδέω, ægrè iter facio: ſeu, malam & impervium viam nactus ſum.

Ἐνόδιος, ὁ, in via ſitus: vel, in via habitans. Il. π, σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεγένοντο ἢ Ἐνοδίοις. Eſt etiam epitheton Mercurii, qui in viis collocabatur: apud Theocr. idyll. 26. Et Dianæ, ſeu Hecates, quæ in triviis coli ſolebat: in Epigram. Pro eo in proſa dicitur ὠδέλιος: ut apud Xenoph. in Cyneg. Ἐνόδια dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ου, ἡ, ingreſſus, introitus: vel, via quæ in locum aliquem fert. Odyſſ. χ. & Plut. in Alex. Item reditus, tributum ſeu vectigal quod penditur. Polyb. de rep. Rom. & can. 15. concilii Ancyrani.

Εἰσόδιος, ὁ. ut εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicujus habetur oratio

oratio. Et ἐπισόδιον αὔθ☉, flos qui spargitur ingredienti, apud Greg. Τὸ ἐπισόδιον, honorarium, reditus. Hesych.

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: *de pecuniæ seu proventus reditione & illatione dictum.* Regum l.4.c.12. Paralip.2.c.15.

Decomp. Ε'πεισόδ☉, ὁ, ἡ, ingressio, aggressio.

Ε'πεισόδ☉, ὁ ☾ ἡ, superinductus, qui supervenit, adventitius: ut ἐπεισόδιον αὔθ☉, in Epigr. Et ἐπεισόδι☉ ἐπιθυμία, apud Plutarch. de deo Socr.

Ε'πεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Aristot. de arte poët. Ponitur & pro omni acroamate adventitio iucundoque apud Plut. symp.2. & in vita Hom.

Ε'πεισοδιώδης, ἐ☉, ὁ ☾ ἡ, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις. Aristot. de arte poët. & metaphys.11. Ε'πεισοδιόω, tanquam ἐπεισόδιον interjicio aut intersero. Aristot. rhet.3: ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις. Α'ντεπείσοδ☉, ἡ, mutuus seu alternus ingressus Plut. de placit. philos.

Παρεισοδεύω, obiter seu præter alia ingredior, vel simpliciter, ingredior & incedo.

Ε'ξοδ☉, ἡ, via qua alicunde exitur. Thuc.lib.1. Herodian.lib.7. Item exitus, ipsa exeundi actio, egressio. Soph in Ajace. Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc.l.2. Herodian.lib.6.& 5. Item excursio, eruptio. Thuc.l.3. Xen. Hell.1. Item profectio ex aliquo loco. Herodian.lib.2. In fabula sic dicitur pars tragœdiæ post quam non est chori cantus: ut definit Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu alicuius cantatur. Aristoph. in Vesp. Dicitur & de exortu Solis: in Psalm. David Item exitus, i. finis, Thuc.l.3. Et specialiter de fine vitæ, apud Gregor. in s. baptisma.

Ε'ξόδι☉, ὁ, ut ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum alicujus canuntur. Suid. ex Cratino. Et ἐξόδια ῥήματα, ultima morientis verba, apud Greg.

Ε'ξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll.lib.4. Item exitus & finis. Plut. in Philopœm. & in Alex. Deuter.16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Aegypto.

Ε'ξοδία, ἡ, idem quod ἔξοδ☉, exitus, egressio. Deut.16.2 Reg.11. Item expeditio, eruptio Suid. ex Polyb. (ristoph.

Ε'ξόδικ☉ς, ad exitum pertinens: ut ἐξόδικὰ μέλη, scholiast. A-

Ε'ξοδιάζω, expendo, impendo. Reg.lib.4.c.2. ἐξοδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις.

Ε'ξοδίασις, εως, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi. Hist. Ecclesiast.22.

Ε'ξοδεύω, iter facio ex aliquo loco, exeo, excedo. Polyb.lib.5. ὁ τῶν Α'χαιῶν γραμματ☉ ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρέαν, copiis adductis ad Molycriam. Item excedo ex hac vita: concil. Nicæni canon. (13.

Ε'ξοδία, ἡ, exitus.

Ε'ξοδεύω, seu ἐξοδεύω, idem quod ἐξοδεύω. Hesych. Item vendo. Eurip. in Cyclop. μὴ τάσδ' ἐξοδᾶ γ' ἐγὼ ξένοισι χρήματα.

Decomp. Α'νέξοδ☉, unde exiri non potest. Item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. l.9.c.40. Plut. de def. orac. Α'νέξοδ☉ ἡμέρα, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur, Plut. in prob. Rom.

Διέξοδ☉, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thucyd. lib.3. Philo de vita M. lib.1. apud Philon. de vita M. lib. 3. διέξοδ☉ ἡ περὶ τὸν βίον, exp. ingressio in vita: vel percursio & transactio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi, & metaph. explicationem seu enarrationem qua rem quampiam percurrimus, apud Galen. & Phil. de vita M. l.1. Διέξοδ☉ τῶν πλανητῶν, cursus errantium stellarum in Aristot. de mundo.

Διεξοδικ☉ς, ῆ, ὁ, pervius, per quem transiri potest: unde τὸ διεξοδικὸν σ☉ μέρ☉, pars corporis per quam excrementa transeunt & emittuntur. Aristot. de part. anim. Διεξοδικ☉ς λόγ☉, oratio qua aliquid percurritur & fusè explicatur: quod unum est ex propriis Rhetoricen & Dialecticen discernentibus. Alex. Aphr. in 1.top. Sic διεξοδικὴ ἱστορία, apud Plut. in Fab. Διεξοδικῶς, per transeundo percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam vagè, plenè, fusè, apud Dionys. Areop. Διοξεδεύω, ex eo per, permeo, percurro: Eust. Α'διέξοδ☉, per quam transiri nequit: vel unde exire non licet. Epigr. Δυσδιέξοδ☉, ægrè pervius: vel unde exire difficile est. Greg.

Ε'πέξοδ☉, exitus, adversus aliquem, eruptio.

Εὐέξοδ☉, unde exire facile est.

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὔοδ☉, ὁ ☾ ἡ, per quem facilè iter patet, pervius. Item iter expeditum habens: Athen.lib.3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu utitur.

Εὐόδως, facili via, expeditè, itinere prospero. Et general, prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: vel iter prosperum. Aristoph. in Ran. & Esdræ cap.8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hesych.

Εὐοδόω, f. ώσω, prospero & expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l. 1. ῥᾷ ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τὸ σῶμα τ☉, quâ viam patefactam nactum sit. Dicitur & de radicibus quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theophr. hist. pl. l.1.c.9.

Εὐοδέω, f. ὤσω, prosperum & expeditum iter præbeo. Regum l.3.c.12. εὐοδώσει σ☉ ὁ Κύρι☉, diriget & promouebit iter tuum. Theophr. de caus. pl. l.5.c.6. ἡ πρόφη κωλυομένη ὑ ὑποστηριζομένη πρὸς πέλας, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον ὑ εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδέομαι, prosperam viam nanciscor, prosperum iter à Deo obtineo. Rom.c.1. & metaph. felici rerum successu utor. Herodot. εὐοδώθη τῷ Κλεομβρότῳ τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρήγμα. 1. Cor. 16. ἡσυχάζων ὅ, τι καὶ εὐοδῶται, exp. pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδοῖ☉δ☉ ἡμῖν, prosperè succedit iter nostrum, Iudicum c.18. (Odyss.γ.

Εὐρυόδι☉, ὁ, & ἡ, per quem lata patent viæ: vel latè patens.

Ε'φοδ☉, ἡ, via qua aliquò acceditur, aditus. Thuc.l.1. Metaphoricè pro, via & ratio. Dioscor. lib.6. cap.1. Item insinuatio. Hermog. de invent. l.4.c.ult. Item accessus, adventus, plerunque infestus & hostilis. Thuc.l.3.& 4.& c. Herodian. lib.1. Et simpliciter pro accessione & itione ad aliquem locum. Thuc.l.1.& 5. Item metaph. narratio, expositio. Polyb.l.4. Item apparatus, instrumentum. Ε'φοδ☉, ὁ ☾ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest. Thuc.l.6. Ε'φοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores. Polyb.

Ε'φόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus, seu auxilium viæ. Xenoph. Hell.1. Demosth. Olynth.3. Et metaph adminiculum, omne id cujus auxilio ad aliquid pervenimus. Plut. in symp. sepr. sap. & alibi.

Ε'φοδιάζω, ad viam instruo & viatico dono. Herodot. in Calliop. τότε λυσάμενοι πάντας ἐφοδιάσαντες εἰς τὰς Α'θήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plut. de fort. Alex. σωφροσύνῃ, ἀνδραγαθίαις, οἷς αὐτὸν ἐφοδιάζει φιλοσοφία πρὸς τὴν ἀρετήν. Sic & apud eundem in Coriol. Gregor. & Basil.

Ε'φοδιάζομαι, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item activè, pro viatico exigo. Xen. Hell.1.

Ε'φοδεύω, obeo, percurro, luitro. Xenoph. Pæd.8. ἐφοδεύει γὰρ αὐτὴ κατ' οἰκιαυτὸν, ἀεὶ στρατεύμ' ἔχων. Polyb. γεφυρῶ λαμβάνουσι, πόσῳ ☾ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς.

Ε'φοδεύομαι, idem. Xenoph. Hellen. 2. δι' ἀπιστίαν ἐφοδεύοντο καὶ τάχη.

Ε'φοδεία, ἡ, lustratio quæ obeundo fit: munus obeundi vigilias & excubias in speciendi. (facilis

Decomp. Εὐέφοδ☉, ad quem facilè patet aditus: accessu

Προεφοδιάζω, viatico antè instruo. Philo de vita M. l.1.

Η'μιόδι☉, qui dimidia ex parte præest itineribus. Aristotel. œconom.2.

Κάθοδ☉, ἡ, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item reditus: plerunque exulum. Thuc.lib. 8.& 3. Xenoph. Hellen.1. Pro eo Ionicè dicitur κάτοδ☉, apud Herodot.

Μέθοδ☉, ἡ, via, compendium: seu ratio. Plat. de leg. lib.1. Galen. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi & deprehendendi aliquid, apud Plat. de rep. lib.4. Item ratio & via docendi ac dicendi, apud Aristot. de part. an. lib.1. Item artificiosa & compendiosa ratio tractandi de re aliqua: cujus tres species vide apud Galen. initio artis parvæ. Item tractatus aliquis aut liber. Aristot. polit.6.& 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικ☉ς, ῆ, ὁ, in quo methodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiosam viam & compendium sequitur. Et μεθοδική, ratio loquendi Quintil.l.1.c.15. (Polyb.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione, & via: adhibendo methodon.

Μεθοδίτης, ῆ, ὁ, art fex: vel doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, persequor. in Pand. ἀγωγὴ μεθοδεῦσα τὸ τί μηνυθέν, persequutoria prætii Item machinor & architector. Chrysost. in c.6. ep. Paul. ab Ephes.

Μεθοδία, ἡ, occulta & fraudulenta circumventio. Ephes.c.6.

Μεθόδιον, viaticum. Hesych.

Decomp. Α'μέθοδ☉, via & compendio carens.

Ε'μμέθοδ☉, idem quod μεθοδικ☉ς. Philo de mundo. Ε'μμεθόδως, via & ratione compendiaria, artificiosè Alexand. in Top.

Εὐμέθοδ☉, idem quod μεθοδικ☉ς. Εὐμεθόδως, idem quod μεθοδικῶς. Eust.

Μίξοδ☉, ἡ, & μιξοδία, seu μισγοδία, ἡ, mixtio viarum. Item locus inter scyllam & charybdin, apud Apoll. Arg. l.4.

Π☉λοδία, ἡ, iter reciprocum. Suid.

Πάροδ☉, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus. Xenoph. anab.4, & Pæd.6. Demosth. Philip.3. Item ipsa actio adeundi ingressus. Suid & metaph. apud Plut. de def. orac. Dicitur etiam πάροδ☉ quum quis theatrum prodit, ostentandi ingenii causa. Epigramm. lib.2. Item quum histrio fabulam acturus in theatrum ingreditur & se ostentat populo. Plut. in polit. præc. Item tranitus. Thuc.l.3. Aristot. de gener. anim. lib. 3. Πάροδ☉, ὁ ☾ ἡ, qui juxta viam situs est. Demosth. πρὸς Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte & viatore, apud Ezechiel.

Παρῳδικὸν μέλ☉, carmen quod chorus in parodo canebat.

Παροδίτης, ῆ, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr.l.3. Fœm. πα-

ξόδιος, ut, παροδῖτις ἀηδών, quæ secus viam est aut in via. in iisdem lib. 1.

Παρόδιος, qui viam respicit. Metaphoricè Basil. παροιμίαν dicit esse παρόδιον λόγον. i. communem & omnibus notam & q. d. prope viam seu in via positam orationem.

Παροδεύω, prærereo, prætergredior. Theocr. idyll. 24. Τὸν ἄρκτον ἐπιταύρου ὁδιπόρε μὴ παροδεύσῃς, &c.

Decomp. Ἐπιπαρόδιος, repetita & secunda parodus. Poll. l. 4.

Περίοδος, ου, ἡ, via circum aliquid ducens seu ambitus, circuitus. Aristoph. in Nub. Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot. rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. & de def. orac.

Περιοδικὸς, cuius certus est circuitus: certo circuitu recurrens. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικῶς λέγειν, longis verborum ambitibus orationem circumducere, apud Hermog.

Περιοδίζω, certo circuitu redeo. Galen.

Περιοδεύω, circumeo, in orbem obeo Plut. in Camillo περιοδεύοντες τὸ Παλάτιον. Exponit ur etiam, mente perlustro & peragro: ut apud eundem, περιοδεύκως ἂν ἐπιθυμῆ τὸν περὶ ἀρετῆς λόγον. Item longis verborum ambitibus utor. Dem. Phaler. Item circumvenio, fallo. Ioseph. de antiq. Item ratiocinor, apud Epict. Et activè circumago. in Hippiatr.

Περιοδεύσεως, circuitu & circumductione, per ambages. Plut.

Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscorid. in præfat. lib. 7.

Περιοδεία, sive περιόδευσις, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Πλανόδιος, ου, via errans, qui à recta via aberrat. Homer. hymn. in Mercur.

Πολυοδία, ἡ, multæ viæ vel multum itineris.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio, apud Areop. & Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph. Hellen. 4. Et metaphor. incrementum. Luc. & Gregor. Et adiect. qui viam præit. Xenoph. in Hipp.

Προοδεύω, præeo. Πρόοδευσις, præeundi actio Eust.

Πρόσοδος, ου, ἡ, adventus, accessus. Thuc. & Plut. in symp. 7. sap. Dicitur & de infesto ac hostili impetu seu impressione, apud Herodot in Polymn. Πρόοδοι dicuntur etiam supplicationes quibus ad deorum templa & aras itatur. Aristoph. in Nub. Christianis etiam religiosus aditus ad sacro. sanctum epulũ, πρόσοδος dicitur: ut apud Chrysost. Item congressus & colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conventu. Isocr. in Areop. Item reditus, proventus Thucyd. Aristotel Xenoph.

Προσοδίαμ μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, & ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt. Athen. l. 6.

Προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta ad me redeunt. Strabo l. 17. τοσαῦτα προσοδεύετο. Metaphoricè, apud Philon. de mundo, προσοδεύεσθαι τὰ ἐπὶ ὠκυμόροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πάθη.

Decomp. Ἀπροσόδευτος, qui nullis adiri viis potest, inaccessus, Diod.

Δυαπρόσοδος, aditu difficilis, ad quem vix aditus patet. Thucydid. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus, quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus, Xenoph Paed. & Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plut. in Public.

Συνόδος, ου, ἡ, coitus, congressus, conventus. Aristot. de gen. an. l. 2. Plut. in Sol. Item maris & fœminæ coitus. Luc. Συνόδοι dicuntur etiam cœtus & conuentus celebres. apud Thuc. l. 3. Demosth. in Mid. Aristotel. eth. 8. c. 9. Item σύνοδος, conjunctio qua animi aliquorum coëunt & sociantur. Isocr. in Nicocle, Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu, Thuc. libro 5. Herodian. l. 2. Adjectivè, σύνοδος, ὁ ἡ ἡ, comes itineris. Hesych.

Συνοδία, ἡ, conjunctio in via vel iter commune. Suid.

Συνοδίτης, comes. Epigr.

Συνόδιον, τὸ, coitus lunæ cum Sole, interlunium.

Συνοδικὴ, dicitur luna, quum in coitu est, seu quando in eadem cœli parte & eodem signo Soli subjicitur.

Συνοδεύω, itineris socius sum, una iter facio. Luna etiam συνοδεύειν, dicitur quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τρίοδος, ου, ἡ, trivium. Luc. de hist. scrib. Et Epigr. l. 2. Metaphoricè & proverbialiter ὧν τριόδῳ ἔοικα dicitur qui dubius est animi & nescit quid sequi debeat. Theogn. Ἐν τριόδῳ δ' ἔστηκα.

Τριοδῖτις, qui in trivio est, in trivio constitutus. Fœm. τριοδῖτις de Hecate seu Diana dicitur, apud schol Theocr. & Phurnut. quod in triviis colebatur.

Φρέσδος, ου, ὁ (factum ex φρεσὶ ὄδῳ, quasi φρεσόδος, qui disparuit, qui abiit, evanidus. Eurip. in Hecuba, Φρέσδος πτέρυξιν, Φρέσδοι πόδες. Aristoph. in Nub. Φρέσδη δ' ὁ ψυχὴ, Φρέσδη δ' ἐμέθεν.

Ὀ Δ Ο Υ Σ, όντος, ὁ, dens Iliad. ε, ὡς δ' ἀπ' ὀδόντας Ὥστε δέρυ. Plut. symp. 8. Ἐδέντησ τὰς ὀδόντας ἡ λάθρα τὰ χείλη. Ὀδόντα etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli cervicis altam, duram, solidam è superiori interna mediaque eius sede erumpentem, sursumq; spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδὼς & pro pistillo, quo (ficut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur, apud Nic. in Ther. ☞ Dicitur autem ab ἔδω quasi ἐδοντὶς τις ὤν: unde & Aeoles ἔδοντας dicunt pro ὀδόντας. Ὀδὼν verò Ionicum esse pro ὀδὼς tradit Eust.

Ὀδοντόω, ῶ, f. ώσω, dentibus instruo & munio: unde ὀδοντωθὶς, apud Poll. dentatus, denticulatus.

Ὀδοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

Ὀδοντιάω. f. άσω, dentio; Ὀδοντίασις, ἡ, dentitio, i. dentis iam concreti eruptio extra gingiuam. Paul. Aegin.

Ὀδοντίδης, ου, ὁ, fœnum fruticosum, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quòd decoctum in vino austero gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμὸς, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte, (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibia canendi, quo repræsentabatur draconis sagitta percussi dentium collisio, Poll. l. 4. c. 10.

Ὀδάξ, (adverb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. γ, ω, Od. σ. Aristoph in Pluto.

Ὀδαξέω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerunt. Xenoph, in symp. τόν τε ὦμον ὠλεῖον ἡ πέντε ἡμέρας ὠδάξει, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Dioscor. lib. 5. ἀρμύζον ὡς ὑφερὲς ὀδαξώμενος ἐλκυσμούς.

Ὀδάξομαι, mordicor. Dioscor lib. 6. c. 2. (Gal.

Ὀδαξισμὸς, ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Scribitur & ὀδαξησμὸς, apud Dioscor. l. 2. c. 81.

Ὀδαξισικὸς, mordaci prurigine præditus. Plato.

Ὀδακτάζω, morsico. Apol. l. 4. ἀχνύουσα δ' οἱ σὺν φαρέτρῃσι χαλινὸς Ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παρεμβλήδην κροτέοντι.

Ἀδάξω, pruriginem moveo, seu pruritum excito. Hesych. & Suid.

Ἀδάξω, prurio, appeto seu cupio. Hesych. Ἀδάξομαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l. 2. ὁκόταν τὰς μήτρας γυνὴ ἡλγέῃ ἢ ἀδάξηται.

Ἀδηκόομαι, idem quod ἀδάξομαι. Idem γυναικ. lib. 1. ὧν ἕλκεα γένηται ἢ ἀδάξωται.

Composita.

Αἱμωδέω, ῶ, dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur & de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία, ἡ, dentium dolor, seu dentium stupor. Aristotel. in probl. & Aphrod.

Αἱμωλφάω, ῶ, dentium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. probl. sect. 17. αἱμωδιῶμεν γὰρ τοὺς ὀδοὺς ὁρῶντες ἐσθίοντας. Hierem, 31. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ἠμωδίασαν.

Αἱμωλφασμὸς, talis obstupefactio dentium.

Ἀμφώδης seu ἀμφόδους, οντος, ὁ ἡ ἡ, utrinque dentatus. Aristot. Athen. l. 7.

Ἀφώδης, idem.

Ἀνώδης, edentulus. Poll. ex Pherecr. Item dentes non habens.

Ἀνωδυοί, inoscines. Aristot. hist. an. l. 1.

Ἀποδόντωσις, ἡ, sordiũ circa dentes absterſio aut purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, ut compositum sit ex ἄφαρ, pleonasmo τοῦ γ. Il. λ. & ι.

Αὐτοδὰξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

Ἐλεόδων, magnos habens dentes.

Καρχαρόδους, dentes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coëuntes habens. Iliad. ν. Hesiod. in Erg. Aristotel. de part. anim.

Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladii. Soph. in Aiace, πῶς σ' ἀπαπάσω πικρᾷ τῇδ' ὑπὸ κνώδοντος; Κνώδοντες dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κνώδων ex κναίω & ὀδὼς, ut testatur schol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dentes inter incisorios & molares singuli siti, ex una radice ortum ducentes: sic dicti quòd admodum acuti canum dentibus quàm similimi sint. Poll. lib. 2. Hippocr. aphor. l. 3.

Λυκοδόντες, Galeno lib. 2. de officio partium sunt dentes bini canini, qui & κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etymol. ex Tryph Grãmat.

Μονόδους, unicum dentem habens: sic dictus fuit Pyrrhus Prusiæ filius quòd unicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp.

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νωδὸς, ὸν, ὁ, dentes non habens. Poll. ex Eubulo & Phryn. & apud Theocr. idyll. 9.

Πολυόδους, & poëticè πολυόδους, multos habens dentes. Nonn.

Προόδους, & προώδων, prominentes habens dentes Poll. 2.

Σινόδους, dentibus nocens. Σινώδους, piscis nomen: apud Athen. lib. 7. ex Archestrato: qui & σινοδὼς dicitur & σινοδοντὶς, apud eundem lib. 8.

Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro pisc um qui synodontes dicuntur. Plin. lib. ult. c. 7.

Τριόδους, ὁ ἡ ἡ, tres dentes habens 1. Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et

ſubſtant,tridens. Epigr.l. 2. quod & pro ſceptro Neptuni ſumitur apud Pind.Olympia κῶν ode 9.

Τελοδοντία, Pro piſcatu.Plat.in Soph.

Χαυλιόδους, exertos dentes habens.Heſiod.in Aſp. Opp.de ven.l. 3. Ariſtot. de part.an.l.3.c.1.Et ſubſtantivè ipſe dens exertus. Ariſtot.ibidem.Oppian.de venat.l.7.

Ο'ΔΥ'ΝΗ,ἡ,dolor: propriè corporis. Iliad. λ,ὀδυνάων δὲ λάβε χρόα καλὸν ἠλὲ' ἀλεγεινή,Iliad. ε, ὀδυνάων δὲ κατεπαύσατο βαρείας graves dolores. Il.ο,μελαινάων ὀδυνάων. Sic & Il. σ, & alibi apud Hom. itemque apud Xen Plat. Plut. De animo quoq; dicitur: ut Od. α,ἐμοὶ δ' ὀδυνάς τε γόους τε Κάλυψεν. Sic & Od. β & τ. ⸗ παρὰ τὸ ἔδειν τὸ σῶμα ὑπὸ τῶν ψυχῶν.

Ο'δυνηρὸς,ἠ,ὸν,dolore afferens,acerbus,ærumnoſus. Ariſtot.rhet. (l.2.

Ο'δυνηρῶς,dolenter,moleſtè. Ioſeph.

Ο'δυνάω,ῶ, dolore afficio.Galen.

Ο'δυνάομαι, dolore crucior,doleo.Plato polit.l.9.

Ο'δυνμὸς,τὸ,idem quod ὀδυνή.Hippocr.aphor.l.4.

Ω'δὶν, ſive ὠδὶς,ῖνος,ἡ,dolor parturientis.Plut.in Alex.τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, διδόασί γε αὐ μαῖαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας καὶ μαλθακωτέρας ἢν αὐ βάλωνται ποιεῖν. Item pro vehementiſsimo dolore:act.c.1. (νηδῦς τίκτειν.

Ω'δινηδῶς, ſummo cum dolore in parturiendo. Ariſtot.

Ω'δίνω,à partu doleo, partus doloribus crucior, parturio. Il. λ, Ω's δ' ὅταν ὠδίνουσιν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δειμὺ τό, τε τοκῆϊ σὺν μογεούσῃ ἐλεύσεται Εἰλείθυια θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι. Ω's ὀξεῖ ὀδυνάσσι δαμεὶς βέλεος Ἀπόλλωνος. Et metaph. apud Plut.de deo Socr.ἡμεῖς αὐτὸ τοῦτο τὸ οἰκεῖον ὠδίνειν ὥσπερ κύουσαι ſignificat etiam vehementi dolore crucior, *inſtar parturientis*. Od.ι, (de Cyclope cui oculum eruerat Vlyſſes.) στενάχων τε καὶ ὠδῖνων ὀδυνῆσι. Philo de vita M.l.1. ὠδῖνος οὐ ἔσωτεν,intimis doloribus angebatur. Eurip.in Hippol. τὸ δ' ὑπὲρ διοσσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχαῖν χαλεπὸν βάρος. Res etiam alicuius ὠδίνειν dicuntur quum malè habent ſeu laborant. Gregor.invect.2. in Iulian.apoſt. ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτὸ καὶ κακῶς ἀμαχεμβόων, nondum pacatis rebus domi bellum Perſicum ſuſcepiſſe. Interdum cum accuſ. ſignificat, parturio : vel cum dolore enitor. Eurip. in Iphig. Aulide,πρὶν ὠδῖνας' ἐμὲ Νεῶ δοῦτέραν ὠδῖνα τῇδε λαμβάνειν. Et metaph. apud Paul. ad Galat.4. τεκνία μου,οὓς πάλιν ὠδίνω,quos iterum parturio. Sic apud Plat.in Theæt.ὠδῖνες γὰρ ἀμφὶ τὸ μὴ κενοὺς,ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Apud Syneſ. σὺν ὄγκῳ μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους καταχέειν μᾶλλον ὠδῖνα τῆς ἐπιστολῆς, ἀμείνω τοῦτο ποιήσω exp.geſtio,gliſco.

Ο'δύρομαι, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Α'κεσώδυνος,ον,ὁ ἡ,ſanans dolores,doloribus medens. Suid.

Α'νώδυνος,dolorem nullum ſentiens. Gal. Α'νώδυνον φάρμακον, quod dolorem delinit & ſedat.ad Glauc.

Α'νωδύνως,ſine dolore. Plut.

Α'νωδυνία,ἡ, doloris carentia,dolor nullus.

Α'πρωδύνιος,ον,ὁ ἡ,partus dolorem non expertus.

Α'ρεσώνιδες, Athenę quę pariunt optimos & præſtantiſs.Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graves dolores patitur vel affert. Nonn.

Ε'γεώδυνος,exp. μεγαλώδυνος. Heſych.

Εὐώδινι,ῖνος,ἡ,parru felix.Nonn.

Καμψώδυνος δάκτυλος,digitus qui cum dolore inflectitur: vel qui dum ſæpè inflectitur & incuruatur, dolet.in anthol. Epigram.

Κατώδυνος,qui dolore afficitur. Iudicum 18.Reg.l.1.

Κατοδυνάω,dolore conficio. Κατοδυνάομαι, dolore conficior & crucior.

Νώδυνος,dolore vacans,nullum dolorem ſentiens. Item dolorem levans.Soph.in Philoct. (idyll.17.

Νωδυνία, nullus doloris ſenſus: vacuitas doloris. Theocr.

Πανσώδυνος,qui dolorem ſedat.ſchol.Soph.

Περιώδυνος, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet. Τὸ περιώδυνον,dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυνία,circumfuſus dolor,ſeu gravis & vehemens dolor. Plato de leg.l.5.

Περιοδυνάω ῶ, dolore omni ex parte crucio,vehementem ſeu gravem dolorem facio Dioſc.l. 3.c.26. ἀφεψήσαντες τε σὺν γλυκεῖ κατεπλασμοὶ ὀφθαλμῶν περιωδυνώντων ἐσί.

Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor: vel ſimpliciter doleo.Dioſc,in præf.l.7.

Περιοδυνία, vehementer doleo.Hippocr.in aphor.

Πολυώδυνος,quem multi dolores exercent & premunt,grumnoſus: vel multos dolores inferens.

Συνωδίνω,ſimul dolore afficior.Eur.in Helen.

Υ'περωδυνία,dolor vehementiſsimus.

Κίνημος,quomodo huc pertineat,vide ſuo loco.

Ο'ΔΥ'ΡΟΜΑΙ, F.ὀδυρέομαι, lamentor,ploro,gemo. Iliad. σ, ὠδύρετο δάκρυα λείβων. Iliad. β, Ἀ'χαιοῖσιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι. Odyſſ. ε,Νόστον ὀδυρόμενον. Item deploro,defleo. Iliad. ω, Ε'κτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων. Sic & Odyſſ. α,& alibi. Demoſth.pro coron. ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Iunctum dativo ſunt qui exponant, cum lachrymis & lamentis narro. ⸗ Etymol.deducit ab ὀδυνάω mutato ν in ρ.

Ο'δυρμα,τὸ,lamentum.Soph.in Trachin.Ο'δυρμὸς,ὁ,lamentatio,ploratus,fletus,Heſych.

Ο'δυρτικὸς,ἡ,ὸν,proclivis ad lamenta & lachrymas:querulus.Ariſtotel.rhet.2,Item flebilis,lacrymoſus,lamentabilis.Plutarch. in Erot.

Ο'δυρτικῶς, more eorum qui ad lamenta & lacrymas proclives ſunt: vel querulé.Ariſtot.pol.8.

Compoſita.

Α'νοδύρομαι,ſublata voce lamentor, vehementer lamentor & ingemiſco,apud Suid.ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν.

Α'ποδύρομαι, lamentor,graviter conqueror.Luc.πῶτα γᾶν ἀποδύρεσθαί με, mihi cum lachrymis exponebas.

Ε'πιδύρομαι,fleo ſuper,deploro,delamentor.

Πανόδυρτος,ον,ὁ ἡ, omnino flebilis,planè lamentabilis. Eurip. in Hecuba.Item omnino lugendus Epigr. Apud Soph. πανόδυρτον,ἀηδών,luſcinia omnino flebili voce cantans.

Ο'ΔΥ'ΣΣΩ, iraſcor, ſuccenſeo. Verbum eſt in aoriſt. 1.medio duntaxat uſitatum, apud poëtas. Heſiod. in Theogn. πατὴρ ὠδύσατο θυμῷ Βεταρέῳ.Hom.Od.τ, ὠδύσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ ἠέλιος.Et Od.α,τίνι οἱ τόσον ὠδύσατο Ζεύς, ſunt qui thema faciant ὀδύρομαι: ⸗ Forſan. ex ὀδυνάω factum:nam ira ex dolore oritur.

Ο''ΖΟΣ,ου,ὁ, nodus arboris,& ipſe etiam ramus inde exoriens. Theophr.hiſt.pl.l.5.c.3. Plerunq; ὄζοι dicuntur ſive rami ſive brachia in quæ truncus arboris dividitur : Il. σ, ἅτέρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. Il. κ, μυελόκης τ' ἐμπλείας ὄζος. Theophr. hiſt.pl.lib.1.c.13.ἐπὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοί. metaphoricè homo bellicoſus ὄζος Ἄρηος dicitur , *quaſi ramus è Martis ſtirpe prognatus*. Iliad. β.& alibi apud Hom. ¶ Item ὄζος, clava.Epigr.lib.2.

Ο'ζώδης,εος,ὁ,ἡ,ramoſus,nodoſus.Theophr.hiſt.pl.l.1.c.13.

Ο'ζώδως,idem quod ὀζώδης.Theophr.de cauſ.pl.l.3.c.6.

Ο'ζοῦσθαι,in materiam ramoſam & nodoſam converti.

Compoſita.

Α''νοζος,ον,ὁ ἡ,qui ramoſus non eſt, in nullos diſperſus ramos: vel enodis,non nodoſus : ut,αὔοζα ὀζύδρα, apud Theophraſt. hiſt.plant.lib.1.cap.3.

Α''οζος,idem quod αὔοζος. Theophr.hiſt.plant.lib.3.cap.8. Α''οζοι à Suida exponitur etiam, πολύοζοι,ramoſi,nodoſi, item qui multa ligna comburunt *videlicet coqui*. Pro ἄοζοι ſcribitur & ἄοξοι,apud Heſych.

Α'οξέω, ſive ἀοξέω,miniſtro.Heſych.& Suid.

Δίοζος, qui in duos ramos ſpargitur. Theophr.hiſt.pl.l.1.c.13.

Διοζοῦσθαι, in duos veluti ramos findi ſeu dividi. Hippocr. de nat.infant.

Ο'λίγοζος,paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. hiſtor.plant.lib.1.cap.3.

Πεντάοζος,ſive πένταοζος,qui in quinos ramos diſpergitur.Theophr.hiſt.pl.lib 1.c.13.Sic apud Heſiodum manus etiam dicitur, quoniam in digitos fiſſa eſt,ceu arbor.

Πολύοζος, in plures diſperſus ramos, in plures partes diffuſus. Theophr. hiſt.pl.l.1.c.13.

Πολυοζία,ἡ, in plures ramos diſperſum eſſe,in multas partes eſſe diviſum.Idem hiſt.pl.l.5.c.3.

Τρίοζος,in tres ramos diviſus,ſeu fiſſus: vel trinodis.Idem hiſt. pl.lib.1.c.13.

Ο''ΖΩ,(F.ὀζήσω,& ὀζέσω,teſte Euſt.præt.ὤζηκα,præt.med. ὦδα,& Atticè ὄδωδα,quod tamen præt. med. ſæpius pro præſenti capitur)oleo. Mediæ eſt ſignificationis *ſicut & oleo apud Latinos*. Interdum abſolutè ponitur : ut apud Athen.l.14. ὡς γλυκὺ ὄζει, quàm bene olet. Aliquando cum genit.ut apud Ariſtoph. ὄζω μύρου τῆς κεφαλῆς,caput meum redolet unguentum. Et cum accuſ.ut ὄζουσα γεώδες,terram redolens. Dioſc.lib.4. ¶ Metaphoricè quoque dicitur: ut apud Plut.in polit. præcept. τὸν Δημοσθένους λόγον ἐλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam,ſpiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄσδω:ut apud Theocr.idyll. 1.ὡς ἁλὸν ὄσδει;

Ο'σμὴ,ῆς,ἡ,odor,vocabulum medium, ut ὄζω. Thuc.l.7. Exponitur etiam,odoratus.Heſych.

Ο'σμηρὸς,ὸν,ὁ,ſive ὀσμήεις,εντος,ὁ ἡ,olidus,fragrans,odorus. Nicand.in Alexipharm.

Ο'σμώδης,εος,ὁ ἡ,odoratus,odorus. Theophr.

Ο'σμόομαι, odoror,olfacio.in Epigr.

Ο'σμύλη,ſive ὄσμυλος,ozæna: polypi genus à capitis odore gravi ſic dictum.Athen.l.7. (Ariſtoph.

Ο'σμύλιον, parva ozæna. Heſych. Ο'σμυλίδιον, idem. Poll. ex

Ο'σμὼς,herba,quæ & ononis ſive anonis : ab odoris ſuavitate dicta.Dioſc.l.3.c.147.

Ο᾽δώδη, odor. Hesych.

Ο᾽δμή, ῆς, ἡ, idem. Od. ο, & Luc. in Dem.

Ο᾽δμίλως, odoratus, odorus, fragrans. Hesych.

Ο᾽δμήεις, εντος, ὁ, olidus. Nic. in Alex.

Ο᾽δμώδης, odorus, odoratus, fragrans. Theophrast.

Ο᾽ζώδης, ες, ὁ ἡ, olidus, fœtidus. Theophr.

Ο᾽ζη, ἡ, fœtor. Cels. l. 3. c. 11.

Ο᾽ζαινα, narium ulcus putridum, ab humorum acriũ defluxu. Est & piscis nomen qui aliàs ὀσμύλη. Plin. l. 9. c. 30.

Ο᾽ζαινῖης, ozænas redolens, vel etiam graveolens.

Ο᾽ζαινικὸς, ὴ, ὸν, ozænicus. Dioscor. l. 4. c. 140.

Ο᾽ζολις, polypi species: apud Aristot.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀ᾽πόζω, redoleo: vel ὀλεω, ut ἀπόζειν βοτρύων, apud Dioscor. & ἀπέζει τῆς χώρης ἡσσίσιον ὡς ἡδύ. Herod.

Διόσμος, apud Theophrastum dicitur esse vis illa quę odorum sensum ad odoratum transmittit.

Ἔ᾽νοσμος, in quo odor inest, odorus. Nicand. in Ther.

Ἐ᾽πόζω, oleo, vel suboleo. Exod. 7. οἱ ἰχθύες οἱ τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός.

Ἐ᾽πώδης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.

Προσόζω, oleo seu odorem perfero ad. Naz. & Suid. Pro eodem Doricè dicitur ποτόσδω, apud Theocr. idyll. 1.

Προσώδης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.

Συνόζω, unà redoleo.

Ὑπόζω, suboleo.

Composita sine præpositione.

Ἀμβροσιόοσμος, ambrosiæ odorem habens: ut χείματ᾽ ἀμβροσιόοσμα. Athen. lib. 9.

Ἄνθοσμον, ου, τὸ, flos odoratus, floris odor Theophr. l. 4.

Ἀνθοσμίας οἶνος, florum odorem habens vinum, odoriferum vinum. Aristoph. in Plut. ¶ Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, prata floribus variis fragantia. Luc.

Ἄνοσμος, sive ἄοσμος, ου, ὁ ἡ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 26.

Ἀ᾽οσμία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel malus odor, fœtor. Theophr.

Ἄ᾽ωδης, ες, ὁ ἡ, idem Plut. de animi procreatione.

Ἄ᾽νοδμος, ου, ὁ ἡ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur & ἄοδμος, apud Theophr.

Βαρύοσμος, graviter olens. Dioscor. Βαρύοδμος, idem: Alex. Aphr.

Δύσοσμος, δύσοδμος, & δυσώδης, malum odorem spirans, olidus, fœtidus. Thuc. l. 2.

Δυσοσμία, malus odor. Δυσοδία, pro eodem. Plut. de virt. mor.

Decomp. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Dioscor. l. 4.

Εὔοσμος, benè olens, fragrans Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 26.

Εὔοδμος, idem apud Dionys. de situ orb.

Εὐώδης, idem. Il. ρ, & Plut. ad Col.

Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr. Εὐοδμία, idem Poll. l. 2. Ἐ᾽υωδία, pro eodem. Herodian. l. 1. & 4.

Εὐοσμέω, ῶ, bene oleo, odoratus sum. Theophr.

Εὐοσμάζω, odoratum reddo, sum boni odoris.

Ἡδύοσμος, jucundè olens. Est & herbæ nomen, quæ & mentha. Dioscor. lib. 3. cap. 41. Sic etiam appellatur ab Hesychio calamus aromaticus.

Ἡδυοσμία, odoris suavitas, odor jucundus.

Κακόοσμος, malum odorem spirans. Hesych.

Κακοσμία, malus odor, fœtor. Poll. l. 2.

Κηώδης, ες, ὁ ἡ, ὸν, bene olens, fragrans. ζ, κηώδεϊ δέξατο κάλπῃ.

Κηώεις, εντος, ὁ ἡ, ὸν, itidem, bene olens & quidem propriè ex suffitu & aromatis quæ adolentur: Iliad. ω, ἐς θάλαμον καταβήσαντο κηώεντα Κέδρινον.

Κυθώδης, malè olens, fœtidus. Hesych. *Compositum ex* κύθος, *sperma, quoniam id gravius olet.*

Κωόζολον, appellatur à quibusdam, chamæleo niger ob gravitatem odoris: in append. Dioscor.

Μυρωδία, unguentorum odor.

Πολύοσμος, multis odoribus fragrans. Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

Ο᾽ῆεν, vide in Ο᾽ς. Ο᾽ῆ, in Ο᾽α.

Ο᾽Θ Η, ης, cura, ratio. Hesych. ¶ Ο᾽θι, vide in Ο᾽ς.

Ο᾽θέω & ὀθύω curo, rationem habeo. Φροντίζω.

Ο᾽θομαι, idem. Iliad. α, σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω Οὐδ᾽ ὀθομαι κοτέοντος. Et Iliad. ο, ὁ δ᾽ ἀφήμβων οὐκ ἀλεγίζει Οὐδ᾽ ὀθεται. ¶ Item moveor. Eustath.

Ο᾽ΘΑΙΣ, plantæ sunt (ut ἄγνοι & ἡλαμοι) quas οἱ ὑδροσκόποι observant: ubi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon. l. 2. c. 3. Vide & Vitruv. l. 8. c. 1.

Ο᾽θνᾶς, vide in Νόθος.

Ο᾽ΘΟ᾽ΝΗ, ης, ἡ, linteum. Il. γ, ἀργῆσι καλυψαμένη ὀθόνησι. Iliad. ε, Τῶν δ᾽ αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἷσαν εὐννήτους. Et

Luc. Ὠραῖον μεσημβρινὸν τὸν καθαρὸν ὀθόνιον εὐδιανυκτὸς Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ ἀνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνῃ.

Ο᾽θόνιον, ου, τὸ, panniculus linteus, linteolũ. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 3

Ο᾽ΘΟ᾽ΝΝΑ, Othonna: herbæ & succi nomen, de quo Dioscor. l. 2. c. 111. & Paul. Aegyn. lib. 7, Plin. l. 27. c. 11.

Οἴ hei, heu: adverb. ægrè ferentium, illacrymantium & timentium. Soph. in Aiace οἱ ἐγὼ φίλοι, heu mihi, amici. Interdum cum accus. ut in Epigr. οἱ ἐμὲ δείλιον, ὦ me miseram. Frequentius cum dativo dicitur οἴμοι heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Belleroph. Οἴμοι, τί δ᾽ οἴμοι; θνητά γε πεπόνθαμεν. Item cum nomin. Aristoph. οἴμοι τάλας heu mihi misero, seu ὁ me miserum. Apud eundem, οἴμοι τῶν κακῶν. heu mihi ob mala, subauditur εὑρὼν, vel similis part. Interdum est admirantis: ut apud eundem Aristoph. in Nub. οἰμῶ ὡς ἥδομαι, heu mihi quàm lætor. ¶ Οἱ artic. præpos. vide in Ο᾽. ¶ Οἱ, qui vide in Ο᾽ς. ¶ Οἷ, adverb. *id est*, quò ubi, vide in Ο᾽ς Οἷ, pron. dat. cas. Vide in Ε᾽.

Dicitur etiam ὤμοι pro οἴμοι: itidem cum genitivo, subaudita particula εὑρὼν. Apollon. Argon. lib. 2. Ὤμοι ἐμῆς ἄτης, ὃ calamitatem meam. Cum nominativo. Odyss. ε, Ὤ᾽μοι ἐγὼ δειλός, Aristoph. ὤμοι τάλας: &, ὤμοι κακοδαίμων. Et cum vocativo: Iliad. ω, Ὤ᾽μοι αἰσιδείλη ἐπιειμένε ὃ impudens, seu ὁ hominem impudentem.

Οἰμώζω, f. ξω, ploro, eiulo. (Factum παρὰ τὸ οἴμοι λέγειν. (Il. υ. Ὤ᾽ιμωξεν δ᾽ ἀρ᾽ ἔπειτα. ¶ Item transitivè, defleo, deploro, eiulatu & lamentis prosequor. Soph. θανόντ᾽ αὖ οἰμώξεται. ¶ Item pœnas do, apud Aristoph. in Pluto, Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, imprecor tibi ut pœnas luas. Et paulò pòst, οἰμώξῃς μακρὰ, pœnas dabis non leves. Sic usurpatur & passiva vox: ut apud Xen. Hellen. 2. Ἂν δὲ σιωπῶ; οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; quòd si taceam, an pœnas non dabo?

Οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Aristoph.

Οἰμωκτὶ, cum ploratu & eiulatu.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, eiulatus. Iliad. σ, & θ. Xen. Hell. 2. Herodian. l. 6. & Synes. in epist.

Composita.

Ἀνοιμώζω, in eiulatus & fletus erumpo, eiulo. Aeschyl.

Ἀνοιμωκτῆ, sive ἀνοιμωκτὶ, sine eiulatu & fletu: item impune. Soph. in Aiace.

Ἀποιμώζω, eiulo, lamentor. Item defleo, deploro. Antiphon. Ὃ τὸ τελευτῆσον ἀποιμῶξεν ἑμέτε ὦ αὐτὸν, ὡς ἀδίκως ἀπολωλυμένος.

Ἐξοιμώζω, eiulo, eiulatus emitto, vel in eiulatus erumpo. Sophocl. in Aiace, οὗτος ἐξώμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.

Ἐποιμώζω, allamentor, adgemo.

Καθοιμώζω, eiulo, gemo. Hesych.

Οἷα, vide in Ο᾽ις. Οἷα, in Οἷς. Οἰαδὸν in Οἶος.

Οἰ᾽Α Ξ, ακος, ὁ, gubernaculum, temo navis, clavus navis. Plut. de deo Socr. ὡσπερεὶ τοῦ μικροῦ οἰακὸς μεγάλων σκευαγωγὰς ὁλκάδων. Idem in lib. An seni capess. resp. παρ᾽ ἰδίαν δὲ παρ᾽ οἰακὰ πολλάκις σᾶς. Poll. vocari οἰακὸν scribit etiam summam gubernaculi partem, i. ansam gubernaculi.

Οἰακίζω, guberno, rego: propriè navem, metaphoricè verò & alia. Herodot. ἐώθεσαν ἀεὶ σφέας χρᾶσθαι, πλαγιάσαι σκυτίνοισι οἰακὶ ζοντες, regentes eas loris coriaceis. Aristot. eth. lib. 10. cap. 1. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ.

Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio: vel q. d. gubernamentum. Diogen. Laërt.

Οἰακίστης, ου, ὁ, gubernator. Suid.

Οἰηξ, Ionicè idem quod οἰαξ. Apud Hom. Il. ω, οἰήκων dicuntur annuli qui jugum tenent: vel per quos trajiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust.

Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω. Herodot. l. 1. (οἰηξ.

Οἰήιον, pro οἰηξ seu οἰάκιον, gubernaculum. Homer. Il. τ, ἔχων οἰήια

Κεροῖαξ, (*comp.*) antennæ extremitas, antennæ cornu. Luc. in dial. qui Πλοῖον inscribitur.

Οἰ᾽ΓΩ, sive οἰγνύω, F. ξω, aperio. Hesiod. in dieb. τετραδὶ δ᾽ οἰγὶ πίθον, aperi dolium.

Οἴγνυμαι, aperior. Iliad. θ. Πᾶσαι δ᾽ ὠίγνυντο πύλαι. Præt. med. ἔωγα, aperui.

Composita.

Ἀνοίγω, sive αὐοιγνύω, idem cum οἴγω, ut ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperire fores, vel portas. Xenoph. præf. 7. Item aperio, *id est*, depromo. Theocr. idyll. 14. αὐτὰρ ἐξ Βύβλινον αὖτις Εὐώδη, &c. ¶ Item quasi in apertum mare prodeo. Xenoph. Hellen. 1.

Ἀνοίγομαι, aperior, reseror. Epigram. lib. 1. Λειμῶνες γελόωσιν ἀνοιγομένῳ ῥόδεϊ, quum aperitur & expanditur. Aristotel. de mundo, σπερμὰ αὐτόφυτον. Luc. τὸν ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εὕδειν. Præt. medium Att. ἀνέῳγα pro ἀνέωγα, sæpe usurpatur, idem valens quod ἀνέῳγμαι. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πίθος, apertum dolium, & apud Thuc. l. 4. αἱ πύλαι ἀνεῴγησαν.

Ἀνοίγμα, τὸ, aperimentum, apertio p. ὁ ἀνοιγμός: ostium: 1. Reg. (cap. 14.

Ἀνοιγμὸς, οῦ, ὁ, apertio, reseratio. Basil.

Ἀνοικτὸς, ὴ, ὸν, apertus: vel apertilis, adapertilis.

Decom

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, seu aperiendo diduco.

Ἐξανοίγω aperio. Aristoph. Συνεξανοίγω, simul aperio.

Εὐάνοικτος, apertu facilis, qui facile reseratur.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor. Diog. Laërt. & Suid.

Ὑπανοίγω, subaperio.

Διοίγω, & διοίγνυμι, aperio, pando, resero. Sophocl. in Ajace, Ἰδοὺ διόιξις, ἡ, apertio, patefactio. (διοίγω.

Ἐξοίγω, aperio, Hippocr. de loc. in hom. τὰ οἰδίοντα ὑδατώδεα ἐμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ.

Θυροιγὸς, ianitor. Hesych.

Παροίγω, parum aperio. schol. Aristoph.

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio: festum erat Bacchicum apud Græcos. Phocl. in Hesiod. Πιθοίγια, τὰ, doliorum apertiones.

Προσοίγω, adaperio, unde προσῳξα, adaperui.

Ὑποίγνυμι, clàm aperio.

Ἐπέγω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΙΔΕΩ. sive οἰδάω, F. ήσω, tumeo, inflatus sum. Odyss. ς, Ὣς δὲ χρόα πάντα θάλασσα δὴ κήκιε σοῖσιν Α' ὑ φόμῳ τε ῥίνᾶς τε. Plut. de virt. mor. οἰδοῦντι γὰρ ἔοικε τῷ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ ἀπειλοῦν & ἀπέχαρες & ἀβέλυπτον τῆς ψυχῆς. ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδεῖν, dicuntur: ut apud Herodot. ἀμφὶ τὸν Ὀτάνην πάγχυ κελαδέοντες ὑπερβαλέαδ, μηδὲ οἰδέοντων τῶν πραγμάτων ἐπιπηδεῦ, tumentibus rebus, i. in bellum & tumultus vergentibus. Præt. perfect. ᾠδηκὼς, tumidus, inflatus.

Οἴδημα, τὸ, tumor, cuiuscunque sit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita committit, apud Galen. Dioscor. & alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore & elatione dicitur.

Οἰδηματώδης, ες, ὁ, ἡ, tumorem referens, seu tumidus. Apud Gal. & Actuar. οἰδήματώδεις ὄγκοι, ipsa οἰδήματα.

Οἰδμα. pro οἴδημα per syn. dicitur apud poëtas, ut οἴδμα θαλάσσης, cum apud Hom. tum alios. Item pelagus Aeschyl. Τέλεον οἴδματα λιπέσθαι. Pro tumore & elatione usurpavit Gregor. in carmin.

Οἴδησις εως ἡ, tumor, inflatio. Suid.

Οἰδος, εος, τὸ, tumor, idem cum οἴδημα.

Οἰδαίνω, sive οἰδάω, tumefacio. Il. ι, Ὅστε κῆρ ἄλλων Οἰδαίνει σὺν θήσσοι νόον ὠμόν περ φρονεόντων. Item neutraliter, pro οἰδέω, tumeo. Arat. οἰδάνεται θάλασσα, inflatum mare, tumidum mare Οἰδαίνειν dicitur & is, qui animo tumet & inflatus est.

Οἰδαίνομαι, sive οἰδάομαι, tumefio. Il. ι, Ἀλλά μοι οἰδαίνεται ἠκαδὶ κραδίη χόλῳ, corda tument ira.

Οἰδαλέος, tumidus, turgidus. Item humidus Suid.

Οἰδίσκω, tumefacio, idem cum οἰδαίνω, Alex. Aphr. in probl. οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus. Exp. etiam intumesco.

Οἰδνον, ου, τὸ, tumor terræ. Lat. tubera appellant Theophr. hist. plant lib. 1. c. 2. Pro οἴδνον scribitur etiam Ὕδνον, Plut. symp. 4. Διό τι τὰ ὕδνα δακεῖ τὴν βροντὴν φύσεται;

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνοιδέω, ῶ intumeo, intumesco, turgeo. Item metaph. irascor, ut ἀνοιδέει θυμῷ, apud Herodot. in Polymn.

Ἀνοίδησις, ἡ, tumor. Aristot. de mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æstus. (οἰδέω.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio: Epigr. l. 1. vel tumeo, intumesco, ut ἀνοιδαίνω. Idem Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Decomp. Ἐπανοιδέω, intumesco: vel in superficie tumeo.

Διοιδέω, intumesco, Luc. διοιδήκει ὑπὸ τῆς φαρμακοποσίας ἡ τὰ σκέλη, intumuerant ex hausto veneno crura.

Ἐξοιδέω extumesco.

Ἐξοιδίσκω, tumefacio, facio ut extumescat.

Ἐποιδέω, intumesco: vel in superficie tumeo. Dioscor. l. 4. ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, intumescit vultus. Et ἐπῳδηκὼς, qui intumuit, tumens, tumidus.

Ἐποιδίσκω, tumefacio, vel in superficie tumefacio. Ἐποιδίσκομαι, tumefio tumesco. Gal. τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται.

Παροιδαίνω τὰ παρίδια, apud Poll. l. 2. de tonsillarum tumore ex inflammatione.

Προσῳδηκὼς, tumidus, inflatus Gal. in lex. Hippocr.

Συνοιδέω, una intumesco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα ὑπὸ συνῳδεῖ τῆς ἐξανθήσεσι.

Composita sine præpositione.

Γαστροίδης, sive γαστροειδὴς, qui ventre tumido est. Eust.

Ἰσχοίδης, qui crassas & tumidas habet coxas, vel etiã clunes. Idem.

Κοιλοιδᾶν, dicuntur oculi quum in diuturnis hæmorrhoidibus & longis mulierum profluviis & sæpe inchoantibus ophthalmiis intumescit ipsum κοῖλον. Poll. pro eodem scribitur & κυλοιδᾶν apud Theocr. idyll. 1. quod est, cavitates oculorum quæ palpebris subsunt tumidas habere.

Πεοιδὴς, qui tumido seu crasso pene est. Eust.

Χειλωοίδης, qui turgidis seu crassis est labris, labrosus, labeo. Idẽ Ὠμοιδὴς, qui tumidis est humeris. Idem.

Κύδειμος quomodo huc pertineat vide suo loco.

Οἰεύς, vide in Οἰός.

Οἰή, vide in Οἰός, & in Οἴος.

Οἴημα, &c. in Οἴω.

ΟΙΚΟΣ, ου, ὁ, domus: Xen. Pæd. 4. τὰ μὲν τείχη ὅταν θέλῃς οἴκου στὲς παρέξω. Cum præpositionibus: ut ἐν οἴκῳ, domi: ἐπ' οἴκου, Attice pro ἐπ' οἴκου, domum. Οἱ κατ' οἶκον, domestici: & τὰ κατ' οἶκον κακοπαθήματα, domesticis calamitatibus Thuc. l. 2. Interdum κατ' οἶκον seu κατ' οἴκους adverbialiter exp. domestice: im. Item pars domus. Od. α, Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰόντα τὰ σωτῆς ἔργα κομίζε. Sic & apud Athen. ¶ Οἰκοστάσιος, domus vel statio navis: schol. Aristoph. ¶ Item domus, i. familia: Demosth. ὁ γὰρ μετὰ σοῦ τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὤν. Sic & apud Thuc. ¶ Item οἶκος bona, facultates. Od. α, τοὶ δὲ φθείρουσιν ἑοῦντες Οἶκον ἐμόν. Od. σ, Ἐφθίετο μοι οἶκος. Sic & apud Xen. & Dem.

Οἰκικὸς, ὴ, όν, domesticus ex canon. ult. concil. Antioch.

Οἰκία, ἡ, domus, ædes: idem cum οἶκος. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ σε τῆς οἰκίας. Vitur & Thuc. Luc. Plut. &c. Οἰκίαι, dicuntur etiam avium domicilia & nidi. Item οἰκία, familia, gens. Demosth.

Οἰκιακὸς, ὴ, όν, domesticus.

Οἰκίον, τὸ, dem quod οἰκία, domus: &c. Il. π, & ν, & alibi apud Hom.

Οἰκίσκος, ὁ, parva vel vilis domus, parvum domicilium. Dem. pro Cresiph. Item cellulæ, cubiculum. Herodian. lib. 7. Ἀνὰ μέσον quoq; cellulæ & nidi οἰκίσκοι dicuntur. Eustath ex Aristoph. & Harpocr.

Οἰκίσκη, ἡ, idem parva domus. Demosth. contra Olympiod.

Οἰκίδιον, τὸ, idem Aristoph. & Demosth. Οἰκιδιακὸς, ὴ, όν, domesticus, privatus. Greg.

Οἰκήϊον, τὸ, ædicula, cellula, &c. idem quod οἰκίδιον. Poll. ex Lysia.

Οἰκήϊος, domesticus. Hesych.

Οἰκάδε & οἰκόνδε domũ. Od. ε, Οἰκάδε τ' ἐλθέμεναι Od. ζ, οἰκόνδε νεέσθω. Sic & apud Plat. polit. 1. & Xen. Hell. 7. Pro οἰκάδε Dores dicunt οἰκάδες: ut apud Aristoph. in Acharn. ¶ Οἰκάδες, verò sunt ficus immaturi, grossi. Poll.

Οἴκοθι, domi: Od. ξ. φ, Οἴκοι, idem. Iliad. ω. Plato polit. 2. Isocr. Plutarch &c.

Οἴκοθεν, domo. Il. ψ. Exponitur etiam, ex se, suopte ingenio, suaponte sponte. schol. Soph.

Οἰκέτης, ου, ὁ. domesticus. Οἰκέτις, ιδος, ἡ, domestica. Poll. l. 3. Item οἰκέτης, famulus, servus domesticus. Plut. Herodian. Luc. Et οἰκέτις, famula domestica, ancilla.

Οἰκετικὸς, servilis, famularis. Aristot. polit. 2. Τὸ οἰκετικὸν, servitium seu ministerium domesticum, i. ipsi famuli. Plut.

Οἰκεῖα ἡ, familia. Epictet.

Οἰκέω, domesticus sum: seu famulor.

Οἰκεὺς, εως, ὁ, idem cum οἰκέτης. Il. ε. Od. ξ, & ϱ.

Οἰκέω, ῶ, habito. domum seu mansionem habeo. Xen. Hell. 1. οἱ κεῖται σὺν βαρβάροις. Luc. in vit. aut. τῶν πατρῴων οἰκίαν ἀπολιπὼν, πέφυκεν οἰκητὴς ἡ συρίγιον ἐρημίας. Interdum exp. vivo, dego. Isocr. πολὺ γὰρ ἀβελτίωτερον πάρεσθ τοῖς αὐτῶν πολίταις κτιζομένοις οἰκεῖν. ¶ Item administro, rego. Thuc. lib. 3. ἄμεινον οἰκεῖσι τὰς πόλεις. Sic & apud Plut. in apophth.

Οἰκέομαι, ῶμαι, habitor, inhabitor, incolor. Iliad. σ, Ἦ τοι μὲν οἰκέοιτο πόλις περάμοιο ἄνακτος. Item administror, regor. Thucydid. Plato Aristotel.

Οἰκουμένη seu οἰκεμένη, orbis terrarum. Dem. pro cor. Aeschin. contra Ctesiph.

Οἰκουμενικὸς, ὴ, όν, ad orbem terrarum pertinens: ut οἰκουμενικὴ σύνοδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc.

Οἰκουμενικῶς, (adverb.) per universum terrarum orbem.

Οἴκημα, τὸ, locus habitandi, habitaculum, domus. Xen. Hell. 4. Plut. in Artox. & in Pericle. Peculiariter sic Athenis dicebatur lupanar Athen. l. 13. Item carcer Plut. in Solone. Exponitur etiam turris, tabernaculum, casa. Item conclave, cubiculum. Thuc. l. 2. Herodian. l. 4. Philo de vita M. l. 2.

Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus aut cõclave. Plut. in cõnub. præc.

Οἴκησις, ἡ, habitatio: Thuc. lib. 2. Item habitandi locus, domus. Plato ep. 7.

Οἰκήσιμος, ὁ, ἡ, habitabilis. Οἰκήσιμον, τὸ, domus, &c. Item pro carcere & lupanari apud Atticos. apud Plat. in Protag. &, de leg.

Οἰκήτης, ου, ὁ, habitator, incola: Suid. Οἰκητικὸς, qui habitacula & domicilia sibi quærere solet.

Οἰκητήριον, τὸ, locus ad habitandum commodus: domus, &c. Plutarch. Sympos. 4.

Οἰκητὸς, ὁ, habitatus vel habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, idem quod οἰκητής. Polyb. lib. 5. Exponitur & colonus apud Thuc. l. 2.

Οἰκητήρια, τὰ, vasa domestica, utensilia.

Οἰκίζω, f. ίσω, ædifico, struo, condo, ut οἰκίσαι πόλιν, Aristot. in Oecon. Frequentius significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco. Et simpliciter, loco, colloco: Eurip. οἰκίζω ἐς ἄλλα δώματα. Item coloniam in locum aliquem mitto. Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor, Plut. in Sol. Item in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. Ω'. κίσσω, sedem habet, situs est. Eurip. in Hecuba.

Οἰκισμὸς, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ coloniæ. Poll.

Οἴκισις, εως, ἡ, idem. Thuc. l. 5.

Οἰκιστὴς, οῦ, ὁ, ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ. Thuc. l. 1. & 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστικῶς, more eorum qui urbem condunt, vel qui coloniam deducunt. Poll.

Οἰκεῖος, α, ὁ, domesticus. Herodian. l. 4. οἱ δὲ πάντες ἐφοβοῦντο οἵ τε ἀλλότριοι οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. Item familiaris, necessarius, necessitudine junctus. Thuc. l. 4 & 5. Herodian. l. 3. Item propinquus, generis propinquitate conjunctus: Demosth. contra Neær. Interdum ponitur ad differentiam externi: Herodian. lib. 7. Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur. Thuc. l. 3. Plut. symp. 7. Opponitur & τῷ ἀφανεῖ: ut apud Isocr. in Areop. Et τῷ πολιτικῷ, apud Thuc. l. 2. ¶ Item οἰκεῖος, aptus, accommodatus. Aristot. eth. 1. τῆς πολιτικῆς ἕξεως ἐστὶν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος.

Οἰκείως, familiariter, amicè, benevolè. Isocr. Xen. Item aptè, accommodatè: Aristot.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus usus & consuetudo, familiaritas, amicitia. Aristot. rhet. 2. Thuc. Plut. Item propinquitas, cognatio. Synes.

Οἰκειόω, f. ώσω familiarem reddo, concilio. Thuc. l. 3. τῶν πόλεων ἐς τὴν ξυμμαχίαν οἰκειοῦντες. Synes. ep. 26. ἡ τὲ θεὸς σοὶ προσείσηται χάριν, ᾧ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κρείττονι τῆς ἀνεργαστικῆς προαιρέσεως. Ité ascisco, concilio, accommodo. Greg. in epitaph. patris, τὰς προσηγορίας ὅσας ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλως οἰκείωσάτω, ἢ προσαγέτω. Item mihi vendico, meum esse contendo. Thuc. lib. 1. οἰκειοῦντες τὰς τότε κτησαμένας σφέων οὐδέν.

Οἰκείομαι, familiaris reddor, adjungor, &c. Thuc. Aristot. Item activè, concilio, adjungo. Plut. in Othone, οἰκειώσατο προθύμους αὐτὸν τοὺς πολίτας τοῦτον. Sic & sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. ἵνα οἰκειώμαι τὰ κεκτημένα.

Οἰκείωμα, τὸ, quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ, familiaritas. Naz. Item vendicatio. Thuc. l. 5.

Οἰκικὸς, Ionicè dicitur pro οἰκεῖος, domesticus, privatus. Et τὰ οἰκικά, res domesticæ. Hesiod. in Erg.

Composita: ac primùm ex οἶκος, οἰκέω, & οἰκίζω.

Ἀγροικος & ἀγροῖκος, rusticus qui in agro vivit. Aristoph. in Nub. Vide & derivata ex Ἀγρός.

Ἄοικος, ου, ὁ, ἡ, domo carens, extorris. Herodot. & Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo qui ædib. destitutus oberrat, & pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes aut familiæ. Plut. ad Colot.

Sic & ἄοικον ἦτορ. Hesiodus dixit famulum cui nec domus nec familia est. in Erg.

Ἀνοίκητος, qui non habitatur, inhabitabilis.

Ἀνοικίζω, rursus condo, reædifico: Pausan. Κόρινθον δὲ αὖθις αὐτὸν ποιήσαντος τὸ Μεμμίου ὕστερον λέγουσιν οἰκοίσιον Καίσαρος. Item remigrare facio, vel relego habitatum in aliam regionem. Idem, οἰκοίσιον σφᾶς ἐς τὴν Περσίδα Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationem transfero. Thuc. οἱ μὲν αὐτοικίζοντο καὶ μετῳκίζοντες τὰς πόλεις.

Ἀνωκισμένος, supernè vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. αὐτόκισμα ὥσπερ τόπον ἄνεμον Κυκλωπίων ἔχοντος, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς, reædificatio. Herod. l. 2.

Ἀντοικος, (q.d. ex adverso domum habens) ex adverso habitans vel e regione.

Ἄποικος, q.d qui est extra domum suam aut procul à domo: colonus, in coloniam missus. Schol. Thucydid. est qui mittitur ad habitādum locum desertum. Sic & ἄποικος Ἑλλὰς, apud Aristid.

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄποικος: ut ἀποικὶς πόλις, colonia. Plutarch. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ, colonia: unde ἀποικίαν ποιεῖσθαι, coloniam deducere apud Plat. de leg. pro quo apud Thucydid. ἀποίκους πέμπειν.

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio, migro in coloniam. Isocr. τῆς ἡμετέρας πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστησαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν. Plut. ἀπῴκησαν εἰς Λευκωνίαν, in Leuconiam migraverunt. Item procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thuc. lib. 3. ὑμῶν ἀποικούντων. Aristot. polit. 1. ἀποικεῖν πόρρω τῶν ἀφεδρευόντων.

Ἀποίκησις, ἡ, migratio in coloniam. Ἀποικεσία, idē. Esdræ. c. 2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco: vel coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thuc. l. 1. πατὴρ ὢν ἀπῴκισεν μὲν οἱ Κερκυραίους. Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσάλιον ἀπῴκισαν. Item generaliter, migrare facio, amando. Od. μ, Τὰς μὲν, ἄρα ῥίψασα τανυσσάτῃ πόντια μήτηρ Θεανοὺ ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item loco aliquo tanquam è domo ejicior. Gregor. ἀπῳκισθέντες τῆς παραδόσεως. Apud Plut. ὑὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένῳ συγγένειαν, exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, coloniæ deductio seu coloniarum. Aristot. polit. 5

Ἀποικιστὴς, οῦ, ὁ, coloniæ seu coloniarum deductor. Hesych.

Διοικέω, seorsim habito. Plat. in Tim. διῳκημένοις οἰκήσεις ἰδίας, proprias sedes & domicilia habens. Item activè, digero: per sua velut domicilia & sedes: unde pass. apud Alex. Aph. ὑγρὸν μὲ διοικούμενον. Item administro, rego. Isocr. ad Nicocl. κρίνετε διοικῆσαι τὴν πόλιν. Dem. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, civilia munera gerere. Exponitur etiam, constituo, ordino. Herodian. lib. 3. διοικήσας ἃ τούτοις ὡς ἤρετο ἄριστα, optimè his pro suo judicio constitutus. Item instituo: ut διοικεῖν τὸν βίον αὐτῶν. Isocr. ad Philipp. ¶ Item statuo, decerno: unde pass. apud Luc. διῳκημένον ἦν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῶν πλησίον.

Διοικέομαι, idem quod διοικῶ, administro, &c. Demosth. ὃ δὴ διοικεῖται μὴ τοῦτο ἔτοσι, πάντων δεινότατόν ἐστι. Sic & apud Greg. contra Iulian. Διοικέομαι, (pass. curor, nutrior. Athen. lib. 2. τὰ γὰρ τοιαῦτα μάλακτι διοικεῖται.

Διοίκησις, administratio, Dem. Aeschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητὴς, ὁ, administrator: vel negotiis administrandis præfectus, procurator. Plut. in apophth.

Διοικητικὸς, ἡ, ὁ, administrativus.

Διοικίζω, incolas & habitantes disperdo, contubernium aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace, τοῦτε γὰρ τῶν Κορινθίων ἔτεμον, Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Sic & apud Aristot. polit. 5. Et general. dissocio, divido, disgrego. Synes. ἀλλ' ἐ διάκισα ῥᾳδιουργίαις τὰς συνημμένας τῇ διανοίᾳ, τοῦτο δὲ τὸ χαλεπώτατον.

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato, δὲ ἀδικίαν διῳκίσθαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Διοικισμὸς, incolarum & habitantium dispersio, contubernii dissociatio & diremptio. Plat.

Decomp. Ἀδιοίκητος, non administratus: vel non dispensatus, aut distributus.

Δυσδιοίκητος, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικεῖν, perperam seu malè administrare. Synes. in Anton.

Ὑποδιοικητὴς, subpræfectus. (dron.

Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Xenoph. Pæd. 8.

Εἰσοικέω, sive ἐσοικέω, habitatum aliquò migro.

Εἰσοικίζω, vel ἐσοικίζω, domum introduco, seu recipio. Item in urbem habitatum mitto. Polyb. l. 5. Μακεδόνας δ' ἀσοικίσας, &c. Gregor. ἐσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χεσὼν, in domum suam intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. Χεσὼν ἐσοικισθέντα σοὶ ἀφ' τῆς χώρας. Item activè, idem quod ἀσοικίζω, apud Basil. de ieiunio, & Greg. de hom.

Εἰσοικισμὸς, introductio in ædes, seu receptio.

Ἔνοικος, incola: qui domum aliquo in loco habet. Aristid. in encom. Romæ Strabo l. 6. Metaphoricè apud Gregor. de Iuliano, τὸν οἶκον αὐτῷ συνηρὸν τῇ πολυτελείᾳ μεμεμψμένον, quem in pectore habebat. Apud Basil οἰκοῦσι πάθη, domesticæ perturbationes. Exponitur etiam οἴοικος, inquilinus, qui in aliena & conducta domo habitat.

Ἐνοίκιον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, merces domus conductæ, Dem. contra Olympiod. Metaph. apud Plut. in præc. sanit. Item merces quę hospiti datur ad quem divertimus. Poll. l. 1. & 10.

Ἐνοικέω, domicilium & sedes habeo in, inhabito. Aristot. polit. 7. καθ' ἑκάστην δὲ πόλιν τὸ ἐνοικοῦντων τὴν πόλιν κρίνεσι τὴν μεγάλην.

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio.

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco: aut in domum introduco. In Eccles. οἰκίσεων ἀλλοτρίων, domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. metaph. apud Synes. ἐμὲ μόνον τὰς χαλεπὰς αὐτῆς τῶν αὐθρώπων εἶον φιλίας ἐνοικίζοντας, &c. amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi: vel, introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω, prius seu antè inhabito. Synes. ep. 67.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thucydides lib. 1.

Ἔξοικος, è domo sua ejectus, exul: aut qui è domo sua migravit.

Ἐξοικέω, domicilio & sedib. meis discedo, emigro. Dem. contra Aphob. τῶν οἰκίων ἐμπρήσας Μεγαρεῦσ' ἐξῴκησε.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut urbe. Plato de leg. l. 8.

Ἐξοικίζω, domo expello & ejicio. Et generaliter, expello, Thuc. l. 1. Ἐξαιρέας ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔχον. Eur. in Hec. Λῆμνον ἄρδλιν δρεπάνων ἐξῴκισαν, ex Lemno mares eiecerunt. Apud Plut. ἐς Ἴταλίαν ἐξῴκισε, exp. expulsos suis sedibus Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικο-

Ἐξοικίζομαι, domo ejicior: vel generaliter, expellor. Syneſ. Exponitur etiam, migro, ſeu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμός, ὁ, & ἐξοίκισις, ἡ, expulſio ſeu ejectio è domo. Et generaliter, incolarum expulſio. Plato de leg. l. 4.

Ἔποικος, advena: unde ἔποικοι, advenæ, coloni. Thuc. & Ariſt. in polit. Philoſtr. ep. 47.

Ἐποίκιον, ſupellex: in Pand. Item pro villa aut caſa. Joſue c. 19. & apud Suid. (li ſolita.

Ἐποικιδία, Ceres, quæ rem domeſticam curat, in Corintho co-

Ἐποικέω, aliis ejectis habito Xen. ped. 6. τὰς Ἔλλωτας τὰς ἐν τῇ Λάκαινῃ ἐποικῆσαι σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθη ὑπ' ἐκείνου. Sic & apud Thuc. l. 7. & Syneſ. (Polyb. l. 5.

Κάτοικος, incola, qui locum habitat & incolit. Ariſtot. Oecon. 2.

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus: apud Dionyſ. Areop. & Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum, pagus: apud Strab. l. 6. & alibi. Et pro coloniæ deductione: apud eundem & Appian. belli civ. l. 4.

Κατοικίδιος, domeſticus, domi noſtræ degens: apud Alex. Aphr. probl. 1:

Κατοικίς, ίδος, ἡ, idem: ut ὄρνις κατοικίς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur & κατοικός, apud eundem in Alexiph.

Κατοικέω, inhabito, incolo: vel ſimpliciter habito. Thuc. κατοικῶ παρά σοι, domi tuæ habito. Iſocr. κατοικῶν ἐν δημοκρατίᾳ. Plut. ταύτην τὴν γῆν κατοικοῦσι: uſurpatur & ſæpè in novo Teſtam. ut Act. 7. Matth. 4. &c. Apud Plat. de leg. κατοικοῦσα πόλις, civitas ſita ſeu extructa.

Κατοικητήριον, habitor & incolor Ariſtot. pol. 2. Κατοίκημα, ſedem alicubi habeo & veluti collocatus ſum. Thuc. l. 3. & 5.

Κατοίκησις, ἡ, habitatio ſeu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur ſeu habitari poteſt, domicilium, ſedes. Apocal. c. 18.

Κατοικίσια, τὰ, feriæ quæ celebrari ſolebant ob loci alicujus habitationem: ſeu feſta quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in ſ. bapt.

Κατοικίζω, in domo ſeu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plat. in Tim. κατοικίζειν εἰς ἄλλο οἰκητήν, τὸ θνητόν. Plut. in Rom. ὁ Ῥωμύλος κατῴκισε εἰς Καμερίαν. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolit. coron. Ὦ Ζεῦ τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατῴκισας; quare in lucem creaſti? Iſocr. in Evagora (de Teucro) ἀφικόμενον εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον πόλιν, &c. Salaminem condidit. Apud eundem, ταύτην δὲ τὴν χώραν ἐπῶν κατοικιζόντων, exp. incolis frequentant. Et κατοικίζω τὰς νήσους, inſulas in colonias deduco.

Κατοικίζομαι, habitatum mittor ſeu deductor, habitatio mihi datur: unde οἱ κατοικιζόμενοι τῶν στρατιωτῶν, milites quibus habitationes in urbibus cum agris diſtributæ erant. Appian.

Κατοικισμός, & κατοίκισις collocatio in ædibus, ſeu in domici-

Κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipſa actio condendi urbem Plato. (lio.

Decomp. Ἐγκατοικίζω, inhabito. Ἐγκατοικίζω, colloco in, collocо intus. Plut. ad præſ. indoct.

Ἐπιπατοικέω, inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel novæ urbis habitator. Eupol.

Παρακατοικίζω, juxta colloco: vel habitatores juxta colloco. Iſocr. & Plut. in Pericle.

Συγκατοικίζω unà colloco, habitatores, vel unà frequentem incolis reddo: Eurip. in Hippol. Ἀ φροῦγά δ' αὐτὰς συγκατοικίζει δώμη θηρῶν.

Μέτοικοι, qui principum juſſu in aliam civitatem pœnæ causa tranferuntur, & quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ qui in aliena civitate longæ moræ cauſa habitant, nec habent jus civitatis, nec honores civiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. Dem. contra Mid. Iſoc. de pace. Xenoph. in rep. Athen. Item μέτοικος, idem quod σύνοικος: apud Soph. in Oedip. Colon.

Μετοίκιος, ὁ, ad incolas pertinēs. Luc. in Lexiph. in Plut. Alcib.

Μετοικία, ἡ, incolam eſſe, ſua urbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. l. 8.

Μετοίκιον, τὸ, penſio quam incolæ quotannis repræſentabant. Plut. in Phoc. Vide & Poll. & Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theſeo μετοικία ſacrum eſſe tradunt, à mutatis civium ſedibus dictum: alii ferias ob receptos in urbem incolas.

Μετοικίω, mutatis ſedibus & domicilio commigro: vel domo mea pulſus habito. Iſocr. παρ' ἑτέροις μετοικῶν. Paul. Ἀνοίσας μετοικοῦντος εἰ Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦντος τοῦ Ἀθηναίου.

Μετοίκησις, ἡ incolatus: ſedis & habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. 8. & in Apol. Socra. (ne. Matth. 1.

Μετοικεσία, idem: ſeu habitatio & manſio in peregrina regio-

Μετοικίζω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare facio. Ariſtot. Oecon. 2. Item habitationem mutare cogo. Plut. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, & migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμὸς, translatio incolarum: actio cogendi ex uno loco migrare in alium.

Μετοικοδομοι, qui in ligneis turribus ſedes ſuas & domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2.

Νεόικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in nova urbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικος, ὁ, & frequentiùs νεώσοικοι, navium domus, navalia, Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anacharſ.

Ὀρεσίοικος, & ὀρεσιόοικος, in montibus habitans.

Παοικεὶ, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem ſcribitur & παγοικὶ. Act. Apoſt. cap. 16.

Παοικία & πανοικίη, idem. Herodot. Pro eodem dicitur & πανοικεσία, ut apud Gregor. in Macchab. encom. & πανοικησία, apud Thuc. lib. 2. & 3. Item παοίκοις ὀλλυται, qui cum tota domo ſeu familia perit.

Πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola. Thucyd. l. 3. & 4. Item qui habitatum aliquò venit ac ſedem ibi fixit. Epheſ. c. 2. Item qui in ædibus alicujus habitat, inquilinus. Levit. 22.

Παροικία, incolam eſſe. Item accolarum conventus & accolatus, ſacra quæ vicinia. ¶ Pro eccleſia uſurpari dicunt: canon. 18. concil. Ancyreni.

Παροικέω, habito apud, accolo. Iſocr. ἀπὸ δὲ Κνίδου μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic & apud Thucyd. lib. 3. & Syneſ. epiſt. 142. Item incola ſum, peregrè adveni aliquem in locum habitandi cauſa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἰερουσαλὴμ, &c.

Παροικιόομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω: Herodot.

Παροίκησις, habitatio propinqua: vel incolatus.

Παροικεσία, idem.

Παροικίζω, juxtà colloco, juxtà habitare facio. Item ad habitandum juxtà admoveo. Epigr.

Decomp. Συμπαροικος, contubernalis Pol.

Περίοικος, ὁ, locus domum urbémve ambiens. Suid. Item adjectus vicinus. Thuc. l. 1. Herodian. l. 6.

Περιοίκις, ίδος, ἡ, ut περίοικις χώρα, regio circa noſtram ſita ſeu finitima. Plerunque abſolutè ponitur pro agro circum urbem aliquam ſito. Thuc. l. 3. Ariſtot. de arte poëtica.

Περιοίκιον, τὸ, idem quod περίοικος ſubſt. Heſych. (l. 6.

Περιοικία, ἡ, locus ſuburbanus, ſeu vici circumiacentes. Strabo.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo: unde περιοικοῦντες, circumcolentes. Vlpian.

Πρόσοικος, qui domum noſtram ſeu ſedes noſtras attingit, accola. Herodes in orat. apud Ariſtid. πρὸς τὰ τοῦ τόπου προσοίκους θεὰς exp. deas propinquas.

Προσοικέω, domicilia & ſedes conjunctas habeo, habito apud. Plat. in Tim. προσοικεῖν τῇ ποταμῷ. Ariſtot. polit. 1. ὅσοι λίμνας ἢ ἕλη ἢ ποταμοὺς ἢ πλάκας προσοικοῦσιν. Apud Ariſtid. τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, exp. finitima eſt.

Σολοικοι, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitârunt. Peculiariter σόλοικοι appellati fuerunt ii, qui quum Solis habitaſſent, Attici tamen eſſent, aliquantum ab elegantia & venuſtate ſermonis Attici diſceſſerant, lingua ex Attica & Solica mixta loquebantur. Euſt. apud Dion. de ſitu orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbarè & vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι, ut apud Luc. in Demon. κωμῳδεῖται ἀπαθῶς αὐθάδης ὁ σολοικος ἅπας. Sic σόλοικος φθόγγος, Apud Anacr. oratio barbara. Item natura & moribus barbarus σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ οἶσοι τῶν ἀπροκλίτων ὁ σολοικος. Sic & Xen. pæd. 8. σολοικότερος ἀνθρωπος τῷ τρόπῳ.

Σολοικία, ἡ, idem quod τὸ σόλοικον ſeu σολοικισμός. Luc. de ſaltat.

Σολοικίζω, refero ſolœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. Laërt. in vita Sol. & ſæpe in Epigr. itidemque apud Ariſtot. Luc. Plut.

Σολοικισμὸς, ὁ, ſolœciſmus. Vide Gell. lib. 5. cap. 20. Vtitur Lucian. in vita auct. Plut. ſympoſ. 9. probl. 9. & alibi Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine ſuo: propriè autem ita dicitur λόγου ἀκαταλλήλως τεταγμένου, cujus rei exempla vide apud Donat. in lib. de figuris.

Σολοικίστης, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ità inſcribitur dialogus quidam Luc. qui & ψεύδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος, (*decomp.*) non ſolœcus nec barbarus: ut ἀσόλοικος λόγος, apud Diog. Laërt. oratio vitio carens. Idem Diog. in Xen. ἀσόλοικος, hominem vocant, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid eſſe ἀσόλοικον quod eſt manſuetum ac mite, apud Heſych. ex Soph. Troilo. Ἀσολοίκως, Suid. exp. ἀφελῶς, ſimpliciter.

Σύοικος, ejuſdem domo particeps, contubernalis. Ariſtoph. Plut. Iſocr. Σύοικοι dicuntur convenæ è diverſis locis coeuntes ad urbem coniunctis ædificiis condendam. Item qui in eadem regione aut urbe habitant. Thuc. l. 2. & 4.

Συοικία, ἡ, contubernium ſeu plures domus eodem loco coniunctæ. Item pro civitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnicularia domus, ut quæ figillatim inquilinis locetur: apud Athen. & Dem. contra Nicoſtr. Et peculiariter eiuſmodi domus ima pars. ¶ Συοικία, τὰ, feſtum Athenis in honorem Theſei, quod cæterorum oppidorum conciliabulis & magiſtratibus abolitis, Athenis uno inſtituto concilio & curiâ

cumbos collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. 7.

Συνοικέω, unà habito: Plut. in Numa, *συνοικεῖσι τὴν πόλιν.* Item eodem domo utor, sum contubernalis: Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis *συνοικεῖν* alicui rei in qua diversatus est, seu quæ ei familiaris est: ut apud Eurip. *Πολὺς συνοικῶν ἱππικοῖς ὁ γῆθεν.* Συνοικεῖν etiam dicuntur qui connubio juncti sunt: Luc. *συνοικέσια τῷ ἀνδρί.* Dem. contra Neær. *ἐὰν ξένῳ ἐξῇ συνοικεῖν.* Exponitur etiam, adhæreo, implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra frequentia habitatorum culta, terra habitata. Xen.

Συνοίκημα, τό, contubernium. Item pro cœnaculo & cœnacularia domo, apud Plut.

Συνοίκησις, εως, ἡ, habitatio conjuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. l. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium & connubium.

Συνοικέσιον, τό, connubium, matrimonium: canon. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικέτης, ου, ὁ, qui eadem domo habitat, familiaris, contubernalis Helyen.

Συνοικίζω, unà colloco, unà habitare facio. Item ejusdem domus partem facio, seu contubernio mihi jungo: Greg. *ταύτην συνοικίσον σεαυτῷ.* Interdum significat nuptum do: Polyb. *τὴν ἧκουσαν συνελθοῦσι συνοικίζειν ὁπόταν παραιτῆται* Item. (urbem) civibus frequento, ædifico (civitatem) Plut. *παύσασθαι πολιτῶν ἐνδεᾶ καὶ πόλιν οἰκεῖ συνοικίζειν.*

Συνοικισμός, cohabitatio, contubernium. Philo de vita M. l. 3. Dec. *Προσσυνοικήσασα*, quæ antè cohabitavit & nupta fuit.

Σωσιοικος, domus conservans, domuum suspitator. Hesych. Pro eodem pene etiam quidam factum existimârunt *σῶκος*, quod est Mercurii epith. ll. υ. vide & in derivat. ex Σόος.

Ὑπεροικος, qui in superiori parte habitat.

Ὑπεροικέω, habito super. Herodot. *τετέων ὑπεροικέοντες.*

Ὑπερκεῖμαι, habito sub: vel lacito sub, subsum. Epigr.

Φερέοικος & φέροικος, ferens domum. Herodot. Item substantivè, testudo, q. d. domiporta, cochlea. Hesiod. in Erg.

Χαλκίοικος, æream domum habens: Minervæ epith. apud Spartanos: Plut. in apophth. & Lyc. Athen. l. 13.

Ὠλεσίοικοι, domum seu domus perditores & pessundatores, domuum pernicies Hesych.

Composita ex οἶκος.

Ἀνοικείως, minimè aptus, non conveniens, alienus. Plut. & Synes.

Ἀνοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Εἰσοικειόω, concilio, adjungo, familiarem & amicum reddo.

Ἐνοικειόω, idem.

Προσοικειόω, accommodo, asciscо: Plut. de Antonio, *προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ καὶ τῷ θήρᾳ.*

Προσοικειοῦμαι, mihi concilio & adjungo. Προσοικειοῦσθαι dicuntur etiam res quæ accommodæ sunt & conveniunt, seu quæ consentaneæ sunt. Alex. Aphr.

Συνοικειόω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo. Plut. in Numa, *συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρί.*

Συνοικειοῦμαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum proprius. Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est & figura rhetorica: de qua Quintil. l. 9. c. 3. & Rutil. Lup.

Φιλοίκειος, amator necessariorum seu propinquorum.

Οἶκτος, ου, ὁ, misericordia, commiseratio: Od. β, *οἶκτος δ' ἔλε πάντα ἄπαντα.* Eurip. in Hecub. *Οἳ δ' ἐθέλων τε καὶ οὐκ ἐθέλων, οἰκτρῷ κήρυκι Τεμενὶ σιδήρῳ πνοὰς ἀμφροδόας.* Herodian. lib. 4. *πάντας ἂν οἰκτος καταλαμβάνοι, διελθὼν τὸν συνέδριον.* Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam quum in causæ peroratione misericordiam judicibus concitant sua commiseratione. Athen. lib. 13. Item οἶκτος, pro ejulatu. Soph. *οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένῳ.*

Οἰκτικός, ή, όν, q. d. commiserativus.

Οἰκτίζω, misereor, commiseror, miseret me. Aristot. de mundo, *τὰς μὴ πρεπόντως ἀμφιβαλούσας ἡμῖν ἑνὸς τόπου φύσιν οἰκτίσειεν ἂν τῆς μακροψυχίας.*

Οἰκτίζομαι, idem Eurip. *οἰκτίζεται ἄθλιον.* Philo de vita M. l. 2. *οἰκτιζόμενοι μᾶλλον αὐτὰς τῆς ἀνάγκης.* Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur quum & ipsi reum miserantur, & ipsos judices vel lachrymis vel *οἰκτρολογίᾳ* ad eum commiserandum permovet. Athen. l. 13.

Οἰκτισμός, ὁ, putatur esse oratio, aut verba ejus qui οἰκτίζεται. Ammon. Οἴκτισμα, idem. Eurip. in Heraclid.

Οἰκτείρω, miseror, commiseror: Il. ω, *Οἰκτείρων πόλιόν τε κώρην πόλιόν τε ἀμύμονα.* Soph. in Trachin. *οἰκτειρόν τε με Πολλοῖσιν οἰκτρόν.* Xen. pæd. 1. *τὰ μὲν πάθη ᾤκτειρεν αὐτόν*, casum ejus est miseratus. Reperitur & fut. *οἰκτερήσω.* Rom. 9.

Οἰκτείρομαι, sum misabilis, alios mei miseret. Xen.

Οἰκτέρημα, τό, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἰκτειρμα.

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2. Cor. cap 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Theoc. idyll. 15, *Χρηστὸς κ' οἰκτίρμων ἀνδρός.* Epigram. lib. 3, *οἰκτίρμονι θυμῷ.*

Οἰκτρὸς, ά, όν, misericordia seu commiseratione dignus, miserandus. Soph. in Trachin. Eurip. in Hec.

Οἰκτρᾶ, adverbialiter significat miserabiliter. Od. ω. Pro quo in prosa dicitur *οἰκτρῶς*: Suid.

Οἰκτρότερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτρότατος, (superl.) valde miserabilis: Od. λ. Pro eodem dicitur etiam *οἰκτιστος*: Od. μ. Il. χ, & apud Luc. unde *οἰκτίστα* & *οἰκτίστως*, ita ut miseratione dignissimum fit, admodum miserabiliter: apud Phalar.

Οἰκτρίζεται, exp. ἐλεεῖται, misereri.

Composita. (non est.

Ἀνοικτος, ου, ὁ, ἡ, immisericors: seu qui commiseratione dignus

Ἀνοίκτως, immisericorditer, sine commiseratione. Hesych. & Suid. Ἀνοικτεὶ sive *ἀνοικτὶ*, idem.

Ἀνοικτὸς, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Ἀνοικτος, ὁ ἡ, idem. Eurip.

Ἀντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Ἀντοικτίρω, Idem. Eurip. in Iove, *Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὖτις ὦ σὺ αὐτοικτείρομεν.*

Ἀποικτίζω sive ἀποικτίζομαι, miseror & defleo: vel defleo miserabiliter, conqueror: Herodot. *ἀπικτίζετο τῶν ἐπὶ Κύρου γενόντων*, deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δύσοικτος, immisericors: *δυσθρήνητος*, Hesych.

Ἐποικτίζω sive ἐποικτίζομαι, commiseror: vel miserabiliter queror.

Ἐποικτείρω, miseror, cõmiseror. Soph. *ἐποικτείρω δέ νιν Δύσιλων.*

Κατοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. *Οὐ γὰρ φρενήρη γ' ὄντα σ' ἐλπίζουσί πω Μόλον ζωοῦντες ὧν ἐπῆλθον Ἑλλάδ' Τὰς τῶν ἀβάλλων ξυμφορᾶς κατοικτίσῃ.*

Κατοικτίζομαι, idem. Gregor. de homine, *Δαβὶδ κατοικτιζόμενος τὴν τῶ ἀνθρώπου ἀθλιότητα.* Κατοίκτιζεται, exponitur etiam, misericordiam implorare.

Κατοικτείρω, miseror, commiseror, deploro Herodot. & Eur. in Heraclid. (Pæd. 6.

Κατοίκτιρσις, sive καθίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen.

Συνοικτίζω, commiseror. Xen.

Φίλοικτος, qui commiserari amat, misericors.

Φιλοίκτως, ad commiserationem promptissimus. Sophocl. in Ajace, *κἄρτα δὴ φιλοίκτισον γυνή.*

Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur, pronus ad miserendum. Plut. & Eurip.

Ἀφιλοικτίρμων, (aecomp.) immisericors, immittis. Hesych.

Οἶμαι vide in Οἴω.

Οἶμη, ης, ἡ, via, semita: idem cum ὁδός. Invenitur & οἰμη, cum aspero: apud Suid. In hac autem signif. usurpatur potius οἶμος, de quo paulò pòst cum etymo. ¶ Οἴμη, Hesychio est etiam ᾠδὴ cantus ⸗ *παρὰ τὸ σὺ τῆς οἴμης ψάλλειν τετέσι τῆς ὁδοῦ, ὅθεν καὶ παροίμιον ἐπὶ τῶν ποιημάτων.* Sic Od. θ, Οἴμης τῆς τότ' ἄρα κλέος ἐρανὸν ἷκεν. ¶ Eidem est etiam λόγος, ἱστορία, & φωνή.

Οἶμος, ου, ὁ, vel ἡ, via, semita: Hesiod in Erg. *μακρὸς ἡ Ὀρθὸς οἶμος ἐπ' αὐτοῦ.* Epigr. l. 1. *ἐρανὴ δ' οἶμος ἔτ' ἐς ἄβατον.* Plato de rep. l. 4. *τὸν αὐτὸ οἶμον, ὡς ἐγῷμαι, πορεύομεν ἐρήσομεν ἀ λέκτεα,* ⸗ Etymologus Philoxenum scribit derivare ab οἴσω futuro verbi φέρω, quoniam *δι' αὐτῆς πανδίας φέροντες φορᾶς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τῇδε κἀκεῖσε.* ¶ Item οἶμος, virga, ῥάβδος, παρὰ τὸ ὀρμᾶν, ἐὰς δίνῃ ὑπὸ τῆς φύσεως, inquit Etymol. Il. λ. Exponitur & σκῆπτρον. item κύκλος. Hesych. & Suid.

Οἰμάω sive οἰμάω, impetum do, irruo, impetu feror in aliquem: propriè recta via. Il. χ, *Ῥηϊδίως οἰμησε μετὰ πρῶτα πέλασσεν.* Ibidem, *Οἰμησεν ἠΰτε ἀλὴς ὡς τ' ἀμέτρητος ὑψιπέτηλος.* Eustathius deducit ab ὁμῶ significante ὁμοῦ γίνομαι.

Οἴμημα, τό, impetus qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen, dicitur οἶμα teste Eustath. Il. π, & φ,

Composita.

Ἄοιμος, ου, ὁ, ἡ, carens via, invius.

Δύσοιμος, malam habens viam, δύσοδος. Hesych.

Πάροιμος, qui juxta seu propter viam est: vicinus. Hesych.

Παροιμόω, à via deflecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, proverbium, adagium: vel vulgare dictum: in quo præcipuè requiritur ut tritum sit & per ora hominum obambulet: unde & ab οἶμος derivatur, & Basilio esse dicitur *παρόδος λόγος.* Sunt tamen qui derivent ab οἴμη significante verbum Athen. l. 7. *παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί.* Sic & apud Aristot. Plut. &c. Apud Ioannem Evang. *παροιμία* dicitur quod cæteris παραβολή, c. 10.

Παροιμιακὸς, & παροιμιώδης, proverbialis, qui in proverbio est. Plut. in Hellen. & Sympos. 2.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor: Aristot. eth. 5. c. 1. *παροιμιάζομαι φαμὲν.* Plat. de leg. *παροιμιάζομαι τὸν θεὸν*, proverbio de Deo loquor. Ὁ *παροιμιάζόμενος*, qui in proverbio est. Theophr. de hist. pl. l. 7. c. 7. *παροιμιάζομεν ἐπὶ μικρότητα ἀκρίδος.* Sic & *τὸ παροιμιάζόμενον*, apud Plut. de primo frig.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium, quo cantores ac citharœdi præludunt: præcentio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. Hymni etiam *προοίμια* dicuntur:

tur: schol. Thuc Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia: Aristot. rhet. 3. metaphora à citharœdorum proœmiis sumpta: Vide Quintil. lib. 4. c. 1. Transfertur & ad alia: ut προοίμιον ὁ ἄπνος. Athen. l. 3. Et προοίμιον τῆς φιλίας. Gregor.

Προοιμιακὸς, ὴ, ὸ, ad exordium seu proœmium pertinens.

Προοιμιάζομαι, proœmio utor: Aristot. rhet. 3. Item exordior, initium sumo. Greg. ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰς μιζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται.

Φροίμιον Atticè dicitur pro προοίμιον, sicut φρᾶδος pro πρόοδος. Luc. de hist. scrib. Eurip. in Hecub.

Φροιμιάζομαι, exordio seu principio utor, proœmii loco dico, præfor: cum accusat. Aristot. rhet. 3. de arte poët. utitur & Luc. de hist. scrib. & Eurip. in Iphig. Taur

Συμφωνος, ὁ, ἡ, consonus: vel qui uno cõcentu à multis canitur. Apoll. Argon. l. 2 Συμοίμιον, τὸ, idem quod προοίμιον. Suid.

Φόρμιγξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Οἰμώζω, vide in Οἴ.

ΟΙ῎ΝΟΣ, ὁ, vinum: Od. η, μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Od. τ. βεβαρημένοι μὲν Φρένας οἴνῳ. Apud Athen. lib. 5. σὺν οἴνῳ ὄντες, compotantes. Et παρ' οἴνοις, inter scyphos, apud eundem. Impropriè apud eundem κελέβης οἴνου, ut & apud Herodot. lib. 2. ☞ Sic dicitur vel quasi οἰνώδης, ὅτι οἰνᾶ, ἐὰν ἔχῃ πιεῖν τὰς πίνοντας, ut vult Plato apud Plut. symp. 7. vel ἀπὸ τῆς ὀνήσεως: ad quod etymon Athenæus lib. 2. scribit Homerum allusisse hoc hemistichio; ὀνήσεαι αἴκε πίηαι juvamen senties si biberis.

Οἰνώδης, ες, ὁ, ἡ, vinosus, vinaceus, vinum redolens. Plut. symp. 3. Alex. Aphr.

Οἰνηρὸς, ὰ, ὸν, idem: vel vinarius: ut οἰνηρὸν ἀγγεῖον, Athen. l. 10.

Οἰνεος, ὰ, ὸν, vineus, ex vino factus. Idem l. 7.

Οἰνέας, ου, ὁ, vinosus. Οἰνᾶτα, factum per contract. ex οἰνόεσσα, est maza vino subacta, vel placenta ex vino & melle confecta. Poll. lib. 6. cap. 3. ¶ Est etiam herbæ nomen, qua gustata corui & canes inebriantur. Athen. lib. 10. ex Aristot. Dicitur & οἰνᾶσσα: Hesych.

Οἰνῶν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. Xen. Hell. 6. Athen. l. 12.

Οἰνῖτης, ὁ & οἰνίτιον, ου, τὸ, villum. Athen. l. 11. & 3.

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto. Item inebrio. Suid.

Οἰνόομαι, in vinum mutor. Item inebrior. Od. π & τ. Μέπτως οἰνωθέντες ἔμεν στήσωσι ἐν ὑμῖν Ἀχαιοὺς τεύχεσι. Οἱ οἰνώμενοι, bene poti, qui jam inebriari incipiunt. Aristot. rhet. 2.

Οἴνωσις, bene potum esse seu appotum esse, incipere inebriari. Plut. de garrul. & symp. l. 3.

Οἰνίζω, vinosum saporem refero, vinum resipio seu redoleo. Dios. Item vinum emo: quod οἰνίζουσαι usitatius dicitur: Il. η, Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. Il. θ, οἶνον ὑμελίφρονα οἰνίζεσθε.

Οἰνιστήρια, sacrificium quoddam quo ephebi comam posituri libabant Herculi: Poll. Hesych. Eustath.

Οἰνόομαι, poto vinum: Erot. apud Hippocr.

Οἰνὰς, ἀδος, ἡ, columba sylvestris: dicta à colore uvis maturatis simili. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 13. Athen. l. 10 Pro eodem dicitur & οἰνιὰς, apud Poll. l. 6. c. 3. & Hesych.

Οἴνη, ἡ, vitis: Hesiod. in Erg. Athen. li. 2. Οἴνας Ionica lingua vocat τὰς κύβας, ut Suid. annotat.

Οἶνον, ου, τὸ folium vitis: Hesych. Exponitur etiam pampinus.

Οἴναρον, ου, τὸ, idem. Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 14. Xen. in Oecon.

Οἰναρὸς, ὰ, ὸν, uned. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15.

Οἰνάρεος, ος, ον, pampineus, pampinaceus. Athen. l. 13.

Οἰναρίζω, pampino, pampinos decerpo, inutilia vitis folia demo. Aristoph. in Pace.

Οἰναρὲς, Hesych. est κλῆμα τῆς: quòd quidam exp. pampinorũ palmitem. Οἰναρίδας. Gal. & Erot. apud Hippoc. exp. palmites.

Οἰνὰς, ἀδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea: Hesych.

Οἴναψ, palus, pedamentum vitis, vallus quo vitis de adminiculo fulcitur. Hesych.

Composita.

Ἀλλοίνια, ἡ, varietas & mutatio vini. Plut. symp. 4 probl. 1.

Ἄοινος, ος, ὁ, ἡ, vino carens abstemius. Xen. pæd. 5. Nonn.

Διοινόω, vino imbui, inebriari. Poll.

Δύσοινος, apud Poll. significare videtur malum vinum producens: vel parum ferax vini.

Ἐξοινος, qui vineum saporem perdidit. Hieron. in cap. 10. Oseæ. Item vino expletus, ebrius. Athen. l. 1. & 14.

Ἐπίοινος, vinosus, q. d. ἐπ' οἴνῳ ὤν, vino deditus.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel vino abundans, vini ferax, Poll. l. 6 c. 3. Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia & bonitas: vel annus vini bonitate & copia insignis.

Εὐοινέω, vino abundo: vel vinum bonum fero.

Ἡδύοινος, suav. & jucundum vinum ferens. Poll. lib. 6. cap. 3. ex

Θεοίνος, deus vini, Bacchus. Suid. (Xenoph.

Θοινία, sacrificium Atheniensis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλοινία, vini proventus, vel copiosus proventus: Geopon. li. 6.

Κάρινον, carœnum: quoddam genus musti decocti, in quo tertia pars per decoctionem abstumitur. Pallad. l. 11. c. 18.

Κατοινος, vinolentus, ebrius, vino obrutus: Suid.

Κατοινᾶζ, inebriari: unde κατοινωμένος, vino obrutus. Poll. lib. 6, cap. 3. ex Plat.

Πάροινος, vinolentus, temulentus, ebrius. Athen. lib 10. Plut. de loquac.

Παροίνως, temulentè: vel more eorum qui ex vinolentia lasciviunt. Poll.

Παροίνιος, temulentus, seu petulans ex temulentia. Aristoph. in Acharn. Item qui fit & dicitur inter pocula. Luc. de salt. Athen. lib. 14.

Παροινικὸς, idem: temulentus & petulans. Aristoph. in vesp.

Παροινία, ἡ, ebrietas: vel petulantia quæ ebrietatem comitatur. Xen. in symposi. Plut. in consol. ad Apoll. (pocula.

Παροίνιον, exp. convitium, temerè ac stultò dictum veluti inter

Παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico agóve quæ dedecent, vel pecco per vinolentiam. Aristot. in probl. Διὰ τὸ ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τῷ μεθύοντι μᾶλλον. Aristarch. de Demosth. παροινήσας ἐς Νικόδημον ἐξέκοψεν αὐτῷ τὸν ὀφθαλμόν.

Παροινᾶμαι, in convivio contumeliam patior. ut παροινεμένη γυνὴ. Demosth. Luc. ἐκείνά σοι πεπαροίνηται ἐκεῖνα ἡμῖν.

Παροίνημα, τὸ, injuria seu contumelia, qua aliquis ab homine temulento afficitur: item is qui injuria seu contumelia à temulento afficitur.

Decomp. Ἐμπαροινέω, tumulentus injuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γὰρ οἷά μοι διὰ τὸν οἰκέτην τῶν ἐμπαροινῆς. Metaphoricè apud Ioseph. ἐμπαροινεῖ ἡ τῆς πραγμάτων, pro συνδείζει. Ἐμπαραινημένος qui injuriam seu contumeliam super convivium passus est. Τὰ ἐμπαραινημένα contumelia & probra sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνιος, longè contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens. vino abundans. Poll. ex Thuc.

Πολυοινία, vini copia, multum vini. Plato de leg.

Υ῎ποινος, vinolentus. Suid.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Aristot. rhet. 1. Et in malam partem. vinosus, bibax. Plut. symp. 3.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll 6. c. 3.

Θοίνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΙ῎ΟΣ, ὰ, ὸν, (cum tenui) solus. *Pœticum est.* Il. β. Ἵ̓ππος, μηδ' ὄχεα· οἷος ἐρύξεσθαι βασιλεῦσιν. Od. κ, Τῷ ἐ τεθνειῶτι νόον πόρε περσεφόνεια Οἷῳ πεπνυμένῳ. Fœm. οἴη, sola: Od. α, & Il. γ, Οὐκ οἴη ἁμαρτῇ γε ἐ ἀμφίπολοι δμῳ̃αι ἕποντο. Neutrũ οἷον, solum: Il. β, ἡμεῖς ἦμεν οἷον ἀκόρητον. Ponitur & adverbialiter, pro solùm tantummodo

Οἰόθι, solùm: Apoll. Argon. 2, ἀφάσσει δ' οἰόθι λαιτώ. Exponitur etiam seorsum.

Οἰοῦθεν, ab una solùm parte: vel ab uno duntaxat loco. Il. α. Apoll. Arg. 2. & Apud Arat.

Οἰαδὲν, solùm, solummodo. Nic. in Ther. Χρειὼ δ' ἀλεάφατόν τι ἔχει ἐ μίαν οἰαδὲν ἴχνια θεῖσα.

Οἰάω, solus vel solitarius sum. Hesych.

Οἰόω, solum reddo, desolo, destituo: unde pass. Il. ε, Τρώων δ' οἰ' ὠθῇ ἐ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟΙ῎ΟΣ, ὰ, ὸν qualis (citra interrog.) Plato in Charmide, αὐτίκα, ἔφη, ἐάν τις ἡλικος καὶ οἷος γένηται. Apud eundem Plat. & cæteros passim respondet τοιοῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic & Iliad γ, Οἵη περ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν. Interdum autem præcedit οἷος, interdum sequitur. Aliquando οἷος, subjicitur interrogationi factæ per ποῖος, itidem apud Platonem & alibi. Interdum ponitur χαρακτικῶς, i. cum admiratione: ut apud Xen. οἷος πετοίηκας, & apud Plat. de rep. lib. 1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον σὺ νῦν ἔχεις ἀπιέναι. Interdum οἷος, exp. quis, ut Iliad. ε, Οὐ γάρ τις νόον ἀλλος ἀμείνονα τῶνδε νοήσει Οἷον ἐγὼ νοέω. Sic apud Plat. in Apolog. ¶ Interdum ante Οἷος subauditur τοῦτο: ut apud Eurip. ἔχω οἷα γέλωτος ἄξια πρᾶττομαι: Sic & cum infinitivo, ubi tamen οἷος resolvitur in ὥστε: ut apud Plat. ἀλλ' αὖθις μὲν οἵ τε ἐ ἐσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, tales sunt ut non mutentur: vel qui non mutentur. Sic apud Aristot. polit. 3. ἀλλ' ἔχεις ποιεῖν ἀγαθὸς, non talis ut efficiar. ¶ Οἷός τε εἰμὶ, sequente infinit. possum, est mihi facultas: sæpe apud Aristoph. Plat. Dem. &c. Itidem οἷον τε cum infin. idem quod δυνατόν: ut οἷόν τε διέρχεσθαι, Luc. potest inueniri, facultas est inveniendi. Οὐχ οἷός τε εἰμὶ significat etiam, nolo, renuo, invitus facio. ¶ Alii usus huius vocabuli οἷος in authorum lectione observari poterunt.

Οἷός πες, & οἷός ποτε, & οἵ῎δ' ὅτι ποτε, idem οἱοσδηποτοῦν, qualiscunque vel qui libet.

Οἷον, adverb. qualiter, sicut velut, quemadmodum tanquam. Hesiod. in Asp. Οἷον δὲ καὶ τόδε βροτόν. Interdum pro, fermè: ut οἷον δέκα ταδίας, Thuc. Exponitur etiam, id est apud Plut. in Numa, τὸν καλούμενον ῥηγίλλιον οἷόν τι βασίλειον οἴκημα. Item quippe, apud Hom. Odyss. ε. Pro eodem invenitur interdum & οἱονεὶ, tanquam: Dionys. Longin. Οὐχ οἷον & μὴ οἷον, non solùm non, non modò non, Polyb. l. 1. & 5. Interdum exponendum, vel, tantum abest Οἷα etiam dicitur pro qualiter, sicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. Οἷως, itidem qualiter, quemadmodum, quomodo: Aristoph. in Vesp. & Soph. in Aiace.

Ποῖος, ὰ, ὸν, qualis, (interrogat. fœm. ποία, neut. ποῖον. Il. ψ, ποῖα, ἔρεζε

ἄρεξας; Lucil. lib. 2. Εκ' ποίων ἔπαμιξε Διονύσια τὰ ξύλα ταῦτα Λαβρωμῶν; ποίων τὸ σκάφος ἐσὶ μύλων; Interdum ei præfigitur articulus: ut apud Plat. in Phileb. τὰ ποῖα; qualia vel cuiusmodi illa? Interdum in admiratione conjuncta cum indignatione adhibetur: ut Iliad. α, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, pro quo alibi apud Hom. ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur & pro ποῖος ὡς, vacante particula τις, Isocr. ad Philip. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui, Aristot. Rhet. 1. σκεπτέον δὲ ποῖα ποίοις ἔωθεν ἕπεσθαι. Et præcedente articulo: Dem. pro cor. ἡδέως αὐ ἐροίμην τῆς ποίας μεταλήψεσθαι τὴν πόλιν ἐβέλετ' αὖ. Interdum pro πόσος, quotus. ut ποία ὥρα pro πόση Eust.

Ποιὸς (oxyt.) vel potius ὁ ποιὸς, & ποιός τις, certa quadam qualitate præditus. Aristot. Theophr. Interdum ποιός ὡς exp. certo quodam modo affectus: aut etiam cuiusdammodi: Arist. eth. lib. 1. c. 9. ¶ Substantivè etiam accipitur ποιὸς, proprieq; significat τὸν πυρὸν, i. triticum: ut est apud schol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas: sæpe apud Aristot. & cæteros philosophos. Sic & à Rhetoribus dicitur status qualitatis. Fab. lib. 7. cap. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιέομαι, οῦμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio: Alex. Aphr. probl. lib. 1. Vnde particip. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἄποιος, (comp.) qualitatis expers. Plut. de primo frig. & Greg.

Ὁποῖος, poëticè ὁπποῖος, α, ὁ, qualis. Interdum in interrogatione: Plato in Minoë, Ὁποῖον δ' ἐρωτᾶς τὸν νόμον; Sic & Od. ξ. Ὁππόης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; quali nave advectus es? Interdum citra interrogationem, idq; frequentius: ut Iliad. υ, Ὁππολον κ' ἔπηδα ἔπος, ἷον κ' ἐπακούσῃς. Sic & Od. ε, τ, & alibi. Et apud Demetr. Phaler. δ λόγος συχνὰ ὁποίαν ἐκ παρέργου ἐπίνοιαν.

Ὁποιός ὡς, vacante ὡς, itidem pro, qualis, ut ποῖος ὡς pro ποῖος: Demosth. τοὺς νόμους ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν.

Ὁποίως, (adverb.) qualiter, qualitercunq; quocunq; modo. Isocr. in Panath.

Ὁποιοσδὴ, & ὁποιοσδήποτε, & ὁποιοσδήποτ' ἕν, vel ὁποιοσδηποτῆν, item ὁποιόσπερ, necnon ὁποιοσῦν, & ὁποιοσδήσῦν, qualiscunq; & quicunque. Xen. Pausan.

Τοῖος, talis, hujusmodi, Theogn. Τοῖος ἰδεῖν ἐφαίνη. Od. σ, Τοῖος γὰρ νόος ἐσὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Reperitur & apud Plut. & Alex. Aphrod. Interdum Τοῖον ponitur pro ὅτως, i. ita: ut Od. δ' Ἀλλ' ἄγε σιγὴ τοῖον ἀναστήντες τελέωμεν Μῦθον.

Τοιόσδε, idem quod Τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. Τοιάδε Neutr. Τοιόνδε. Aristot. rhet. 1. ἀλλὰ τὰ παρ' Ὁμήρῳ τοιάδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε; Dicitur etiam Τοῖός δε τὶς, pro Τοῖός δε.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τοιοῦτος, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. Τοιαύτη. Neutr. Τοιοῦτο, & Τοιοῦτον. Odyss. π, Ἀέκητι σέθεν Τοιόσδε ἐόντος. Plat. in apol. ἐγὼ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὸν τοιοῦτον ἐπισήμως. Demosth. Τοιόσδε πράγματος ὄντος. Dicitur etiam Τοιοῦτός τις, vacante particula ὡς apud Polyb. & Plat. Et Τοιουτοῖ, Atticè pro Τοιοῦτος. Item Τοιουτονὶ, pro Τοιοῦτον, apud Athen.

Οἶς, οἰὸς, vel Οὶς, οἰός, ἡ, ovis, at in masc. gen. arietem significat. Odyss. Φ Εὐρυφόβῳ δ' ἕτερον οἰὸν Ἰλιος Ἀλεξ λαοῖσιν. Iliad. φ, Τοῖσι δ' Ὀδυσσεὺς οἷς λάσιος μέγας εὖ κλισίῃ ἱέρευτο. Il. ψ, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες ἄγγις, Apud Xenoph. ἄγριοι οἶες, oves agrestes.

Οἴαξ, ακος, pellis ovilla. ¶ Οἴακες dicuntur etiam vici, pagi. Apoll. lib. 2. Argon. πέρθοντο γὰρ ἡμῶν ἀλωαὶ, ἠδ' αἱ οἴακες.

Οἴα, ἡ, reperitur etiam pro οἶα, sublato ι. Pro eodem reperitur & ὦα mutato ο in α & subscripto ι, Poll. l. 7. & apud Eust. ¶ Οἶα sive ὀα, vel ὦα, dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus & ora uestis: quod antiqui aliquid de pellibus ovium adjicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, sive latius velut orificium cui collum inseritur, ὦα sive ὄα dicitur apud Suid. ¶ Οἶα arboris etiam nomen est, quæ & Οἶη & Οἶη appellatur: Latinis sorbus. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 1. ὅσα καρπὸς, sorbi fructus, i. sorbum. Et hist. pl. lib. 3. cap. 12. αὐάκαυθον δὲ ἐσὶ καὶ οἰὴ Dicitur & Οὖα eadem arbor ab eodem lib. 3. hist. plant. c. 7. Fructus autem huius arboris in plur. num. dicuntur Οἶα & Οὖα, Latinis sorba. Galen. lib. 8. de simpl. pharm. facult. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12.

Οἰάτιον κρέας, ovilla caro. Suid.

Οἰδιον, ου, ὁ, ovillus, unde οἰδίη ovilla pellis. Pro quo legitur etiam οἰέη, apud Aristoph. gramm.

Οἰΐς, ίδος, ἡ, ovicula, apud Theocr. idyll. 1.

Οἰωτὸς χιτὼν, tunica è pellibus ovium. Hesych.

Οἰσὸς. vide in Οἴω, i. fero.

Οἶστρος, ου, ὁ, asilus, œstrus, tabanus. Odyss. χ, τὸν μὲν τ' αὖλον οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Plut. de discern. amic. & adul. Τοῖς ταύροις τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι φασὶ τὸ ἐς λέγεσι, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα. ¶ Metaphoricè usurpatur pro stimulo quasi furibundo quo quis agitatur. Plut. περὶ σαρκοφαγ. lib. 1. ὑμᾶς δὴ πῶς νοῦ τίς λύσσα ἢ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Item cupiditatum stimuli οἶστροι dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucil. lib. 2. Epigram. Μή τί γ' ἀπείρεσίων οἴστρος ἕλῃ πλεόνων, ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. ☞ Eustath. derivari scribit ab οἴω, fero quòd impetu quodam ferantur œstro agitati. ¶ Est etiam nomen avis apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3.

Οἰστρώδης, ες, ὁ ἡ, qui œstro agitatur, furiosus: insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστράω & οἰστρέω, œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. anim. lib. 8, cap. 15. πολλοὶ ἁλίσκονται ἀφ' ὧν τὸ οἰστρᾶν. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib. 9. Οἰστρᾷ ἔτος ὁ σωφρονίστης τῆς ψυχῆς, furit velut œstro percitus. Theocr. idyll. 6. ἐκ τε θαλάσσας Οἰστρεῖ. Item activè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych.

Οἰστρέομαι, œstrò percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ' Ἄρεως οἰστρηθεὶς Ἐρέχθεως ἐπίπονον ἀμέρᾳ, furore velut œstro percitus.

Οἴστρημα, τὸ, & οἴστρησις, ἡ, œstrum: vel stimulus & aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις, dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur: apud Suid.

Οἰστράω, idem quod οἰστρέω, œstro agito, &c.

Composita.

Ἀνοιστρέω, ῶ, f. ήσω, instigo, stimulo, propriè, œstro immisso excito. Ἀνοιστρέομαι, unde αὐτοιστρηθεὶς, œstro percitus seu axagitatus.

Ἐξοιστράω & ἐξοιστρέω, œstro exagitator: vel furore agitor, furo. Item transitivè, furore exagito: Lucian. τὸν δράκοντα ὃς νυῦ ἐξοιστρᾷ αὐτόν.

Ἐξοιστρέομαι, œstro immisso exerceor, in furorem agor.

Παροιστρέω, sive παροιστράω, œstro exerceo, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor & exagitor. Hesych.

Οἶσα Υ Α, ας, ἡ, salix, planta è vitilium seu viminum genere. Eustat. & Suid. Pro eodem dicitur & οἰσὸς apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2. Scribitur & οἶσος, apud Eust. (somn.

Οἰσύινος, confectus è salice, salignus: seu vimineus. Od. ε. & Luc. in

---

Οἴσυπος, &c. vide in Ρύπος.

Οἶτος, ου, ὁ, ærumna, calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus: Od. α, Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείσεις. Il. ω, Οὔς μοι κηλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου πυθοῦς σῶσαις. ☞ Ab adverbio dolentis, οἰ aut παρὰ τὸ οἴω, τὸ φέρω.

Composita.

Ἀγοίτη, urna mortui, apud Eust. & Etymol. ἡ ἐκ δρυὸς ἐς οἶτον πεποιημένη, καθ' ὃσον τὸ δέχεσθαι τὸ σκῦλον. ¶ Item solium, scapha, seu alveus balneatorius.

Μεγάλοιτος, ου, ὁ, ἡ, valde infortunatus & infelix, Theoc. idyll. 2. ἐγὼ δὲ οἱ ἀ μεγάλοιτος Ὠμφίτρυων.

Οἴφη Ε Ω, sive οἰφάω, ῶ, coëo, ὀχεύω: Athen. l. 13. ὅντως γὰρ ἄριστα χαλὸς οἰφᾷς.

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus in venerem, libidinosus. Hesych. & Eustat. In fœm. gen. est οἰφολὶς. apud Hesych.

Composita.

Κόρσιφος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μιξοίφια, coitus Hesych.

Φίλοιφος, amans coitus, libidinosus: Theocr. idyll. 3.

Οἴχομαι, abeo, discedo, proficiscor, eo. Il. α, Ὤχετ' ἐς Θήβην. Xen. pæd. 3. ὤχετο ἐπὶ τὸν Ἀμμώνιον ἀγγέλους. Aristoph. ὤχετο εἰς θεόν, ad Deum proficiscebar. Plerumque cum participio supervacaneum videtur: ut Iliad. β. Ὤχετ' ἀποπτάμενος, avolabat: sic οἴχομαι φεύγων, pro φεύγω, fuga me proripio. Et οἴχεται τραπεὶς pro ἐτράπη conversus est, Soph. Interdum tamen significationem suam retinet: ut apud Eurip. οἴχει λαβὼν αὐτόν, abiisti ea abrepta: vel abripuisti eam discessisti. Dicitur & res aliqua οἴχεται, quæ à nobis recedit aut quæ nos deserit & destituit. Il. ε, Εἴκτορ, πῆ δή τοι μέμβλωκεν οἴχεται ὃ σθὲν ἔχεσκες; Sic & Il. ω, & γ. Item quæ evanescit & de qua actum est. Synes. epist. 59, πάντα οἴχεται, πάντα αὐήρηται, perierunt omnia. Dicitur & οἴχεται qui moritur, teste Eust. Sic quidam exp. Od. ξ, Ὀδυσσῆος πόθος ἄνυτται οἰχομένοιο.

Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχέομαι: nimirum fut. οἰχήσομαι, quo Plat. utitur in Phæd. præt. perf. ᾤχημαι, & sine augmento οἴχημαι. Præt. οἴχωκα, (abii) tanquam ab activa voce: ut apud Herodot. οἰχώκεε ἐς Αἴγυπτον, abiit in Aegyptum. Significat etiam, interij, actum de me est: apud Soph. in Ajace.

Οἰχνέω, ῶ, idem cum οἴχομαι, ex εος; factum, ut ἰκνέω ab ἵκομαι, ut τὴ λωπὸν οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Ajace. Item oberro. Θεόφραστος. Item in Elect. αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ μὲν αὖ οἰχνεῖ, Δάκρυσι μυδαλέα.

Οἰχνέσκω, idem quod οἰχνέω. Il. ε, Οἰδὲ ποτε Τρῶες ἐπὶ σκυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι, abeo, abfisto, decedo: in anthol. Epigr. lib. 1. ἀποιχόμενος βιότοιο, qui excesit à vita. Item absum, peregrè profectus aut simplic. absum. Particip. ἀποιχόμενος absens, Od. α, ξ, ς Φ: item

item mortuus: Plut.in Anton.& Phocyl.

Διοίχομαι, pereo, intereo: vel perii, interii. Soph.in Ajace.

Διοιχνέω, eo per, vagor per, pererro, Hom.hym.in Pana, Ἀλλοῖς δ' αὖ πίτρηισι τὸ ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ.

Ἐξοίχομαι, excedo, exco, abeo. Hom.

Ἐξοιχνέω, idem. Il.ι.

Ἐποίχομαι, eo adversum, invado, irruo, incesso. Il. α, Οὐδ' ἔβαν οὐδ' ἐπέβαινε κακὸν ἐπὶ ἔργον ἰόντες. Od. ε, Ἄρτεμις ἀγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βέλεσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Il.ε. Αἶψα γὰρ μάλα πάσσυδις ἐπέβαινε. Sic & Il.κ. Item obeo, percurro. Od. α, Ἠέμ' ἐπέβαινε οἰνοχόον Ἐρέτην ἐποίχεσθαι, versari in aliquo opere. ibid. Item adeo, accedo. Od.α, Αὐτίκα δ' μνηστῆρας ἐπέβαινε δόλου θεὸς φώς.

Ἐποιχνέω, idem cum ἐποίχομαι.

Κατοίχομαι decedo, excedo ex hac vita, morior. Dem. Greg.

Μεθοίχομαι, eo post, vel accerso: Od. θ, κῆρυξ δ' μετέβαινε θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor. Od. τ, Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἐπὶ μετοιχομένη φάσθω οἶσι;

Παροίχομαι, prætereo: unde παροιχόμενος, præteritus. Phocyl. Μή τε παροιχομένοισι κακοῖς τύχῃς τὸν ἴσον. Xen. παροιχομένων κακῶν αὖτις. Reperitur & παρέβαινον. Il.κ. Item παροιχομένος, idem quod παροιχόμενος, Plut.in Camillo.

Περαιχνέω, circumeo, in orbem obeo. Athen.l.9.

ΟἶΩ, sive οἴω, puto, existimo, arbitror. Il. τ, ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῷ γήραϊ θέμψειν. Hesiod. in Asp. ἀλλά μιν οἴω Φοῖβος. Il. α, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω Ἀψ δόμονδε νέεσθαι. Interdum interseritur orationi pro ὡς οἴω. ut Od. ϖ, ἐμὸν ἦμαρ ἐπιβὰν οἴω Γνώσεσθαι. Interdum exp. suspicor, conjicio. interdum & spero. Pro eodem dicitur & οἴομαι, apud Suid. ¶ Est etiam οἴω fero, porto: in qua signif. licet inusitatum format fut. οἴσω: Od. ν, μετ' ὕδωρ Ἐρχεθέ' κρήνην δὲ κὴ οἴσετε δῶμα ἴδεσθαι. Od. χ, Οἴσε θέειον ἐχθῶν κακῶν ἄκος, οἴσε δὲ μοι πῦρ.

¶ *Derivata ab οἴω, puto.*

Οἴομαι & apud Poëtas οἶομαι, idem cum οἴω seu οἶω: Il. τ, Ἤδη γὰρ Πηλῆα γ' ὀΐομαι ἠὲ πάμπαν Τεθνάμεν. Sic & Od. ξ. & Il.π. Aristot.rhet. 2. ὁ γὰρ μηδένα οἰόμενος, πάντας οἰήσεται ἀξίους εἶναι κακῶς. Plato in apolog. οἰόμενοι βλάπτειν τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι: ut apud Plat. de rep. lib. 6. σὸν ἴσα, ἀναγκασθησεται τε λαθεῖν αὐτὸν μισᾶν; an non tandem, ut tu arbitraris, cogetur se odisse? Item suspicor, suspectum habeo. Il. α, Δαιμονίη αἰεὶ μὲν ὄΐεαι, ἠδὲ σε λήθω, semper me suspectum habens. Od. κ. γόον δ' ὦϊσθ' ὑμῖς, exp luctum ostendebat: animus seu apparere faciebat. ¶ Οἴεται etiam passivè usurpatur, pro videtur. Od. ϱ, Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσσον ἀν' ἔπη, non insipiens hospes videtur quisquis tandem sit. Sic & Od. τ. Fut. οἰήσομαι & aor. 1. ᾠήθην mutuatur ab οἴομαι.

Οἶμαι per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plut.de solert. anim. πολλῶν οἶμαι διηγημάτων ἄμεινον ὑμᾶς εἶναι. Frequentius ἀποτεθνηκῶς ἐπεπύσμην sicut & οἴω & οἰόμαι. Luc. φιλόσοφον, οἶμαι, τὸ ἐπιχώριον. Sic sæpe apud Plat. & Xen. Interdum exp. nisi fallor, si bene memini: ut apud Luc. in Hermot. & Plut. Estq; propriè vox eorum qui nihil affirmare audent.

Οἴημα, τὸ, id quod quis opinatur: opinio animo concepta. Plerunque de arroganti & stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laërt. τὰς μὲν κενὰς ἀσκὰς τὸ πνεῦμα διίστησι, τὰς δ' αὐθάδεις τὸ οἴημα.

Οἰημάτιον, τὸ, arrogans opiniuncula quam quis de se concepit.

Οἰηματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus & insolens. Suid.

Οἴησις, εως, ἡ, opinatio, opinio. Plato in Phæd. Ponitur & pro οἴημα, i. pro arroganti existimatione sui: apud Philon. de vita Mos. l. 1. & Areop.

Οἰητὴς, οῦ, ὁ, opinator.

Composita.

Ἀνήϊστος, ου, ὁ & ἡ, inopinatus, inopinus, eveniens præter expectationem: Il.φ. Item non suspectus. Herodot.

Ἀνήϊστος & αὐωτὶ, inopinatò, insperatò, de improviso. Apoll. Arg. lib. 3. Od. δ.

Ἐγώμαι, (comp. ex ἐγὼ & οἶμαι:) ego arbitror, meo judicio, Plat. de rep. lib. 2. Xen.

Καθίομαι, exp. arroganter de me sentio. Abacuc. c. 2.

Συνοίομαι, unà puto, assentior, Plato de rep. l. 7.

Ὑπεροίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo. Hesych.

Ὑποιομαι, suspicor: apud eundem.

Ὁμοῖος pro ὁμοίως, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Derivata ab οἴω. i. fero.*

Οἴσομαι, unde fut. οἰσθήσομαι, ferar. Aristot.in phys. hinc & fut. med. οἴσομαι, ferar. Xen. in Oecon. Et pro feram. Thuc.

Οἰστὸς, ου, ὁ, ferendus.

Οἰστὸς, ου, ὁ, qui ferri potest, tolerabilis. ¶ Item sagitta, jaculum. Iliad. ε, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀϊστὸς πικρὸς ὀϊστεύοντος, & sæpè alibi. Vtitur & Luc. in Hermot.

Οἰστεύω, sagitta peto, vel ferio, jaculor, sagittam emitto. Il.μ. & Apoll. Arg. lib. 1.

Οἰστεύμα, τὸ, sagitta, jaculum. idem cum οἰστὸς. Plut.in Apophth.

Οἰστοτὴρ, ῆρος, ὁ sagittarius.

Διοϊστεύω, (comp.) sagittâ mitto p, jaculo pertranseo. Od.τ, & φ

Οἷμος, οἵη, ον, &c. quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita quædam ex οἰστὸς, i. tolerabilis: cætera vide in composit. ex Φέρω.

Δύσοιστος, quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis. Suid. Δυσοίστως, ita ut vix feras. (& Hesych.

Ὑποιστὸς, sufferendus: vel qui sufferri & tolerari potest Hesych.

Decomp. Ἀνύποιστος, qui sufferri nequit, intolerabilis.

Ἀνυποίστως, ita ut sufferri & tolerari non possit, intolerabiliter. Poll.

Ὁμοίως vel ὅμοιος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟἸΩΝΟΣ, ῶ, ὁ, avis, volucris, ales. Propriè dici putatur de majoribus avibus & carnivoris. Od. γ, τὸ γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. Ibid Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύμασι χεύειν. Sic & Il. χ, λ, θ, &c. apud Plut. in Rom. ¶ Item augurium, auspicium, omen. Odyss. α, οὔτ' οἰωνῶν σάφα ἴδώς, nec auguriorum peritus. Il. ν, Θέσπιν δ' οἰωνῷ fiducia ex omine concepta. Sic & apud Xen. pæd. 8. & Plut. in probl. Rom. Apud Eurip. in Phœn. Οἰωνοὶ ἐξέμολον κἀκλίνησα τὰ σέφη, exp. omen natus sum nos esse victuros.

Οἰωνικὸς, ῆ, όν, auguralis. Et οἰωνικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia, augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι, auguror, ominor. Xen. Hellen. 1. ὁ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει, Aristot. polit. 5. cap. 4. οἰωνισάμενοι τὸ σύμπλοιμα. (lib. 37.

Οἰώνισμα, τὸ, auspicium, augurium, omen. Herodian. l. 1. Dion.

Οἰωνιστήριον, τὸ, unde augurium aliquod accipimus: vel signum quale est omen. Xen. in Apolog. Socr. Item locus in quo augures augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνιστὴς, ῆ, ὁ, augur, auspex. Hesych. Οἰωνιστὴς, ad augurem seu auspicem pertinens. Et ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. Plut. de solert. anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος, inauspicatus: qui sinistri auspicii est. Luc. & Hermog.

Καλοιώνιστος, qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol.

Καθοιωνίζομαι, augurium capio, auguror. Phalar.

Μεθοιωνίζομαι, augurium muto: vel alius auspiciis suscipio. Suid.

Οἴκλω, vide in Κίλλω. Οἴκνω, in Οἴτω.

ΟΚΛΑΖΩ, in genua procumbo, flexis seu submissis genibus subsido: ingeniculo me. Luc. ὁ δὲ Θεαγένης γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν. Idem in Zeux. ὀκλάζοντι ἔοικεν. Plut. in præcept. sanit. οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάμιλλοι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἑαυτοὺς ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν διδάσκουσι. Et cum accus. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια. Sic & apud Sophoc. in Oedip. Colon. βραχύ σ' ὀκλάσας, paulisper te inflectens. ¶ Item metaph. labasco & succumbo, titubo. Greg. μή που ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν, ne titubes animo & mente. Exponitur etiam impar sum incepto, deficio: apud Clement. Alexand. ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δεύτερον φάρμακον.

Ὄκλασμα, τὸ, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. l. 4. c. 14. (pocr.

Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curuatura. Erot. apud Hipp.

Ὄκλασι, flexis genibus: apud Suid.

Ὀκλάς. & ὀκλαδὸν, idem. Luc. in Lexiph. Apollon. Arg. l. 3.

Ὀκλαδίαι, ῶν, ὁ, qui genua flectit & ea incurvans subsidit. ¶ Ὀκλαδίας δίφρους, sella quæ complicari potest. Athen. l. 12. Pausan. in Att. pro quo & absolutè ὀκλαδίας, apud Aristoph. in equit. Luc. in Lexiph.

Ὀκλαδάω, genibus flexis subsido: idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐνοκλάζω, genibus inflexis & incurvatis subsido in: Philostr. (de cane ad epulantes intento (ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας, ὡς ἐγχρῆναι τῷ δέρμι.

Μεθοκλάζω, ingeniculo me, curvatis & flexis genibus subsido. Il. ν, Ἀλλὰ μεθοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

Παρακλάζω, idem. Hesych.

Συνοκλάζω, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto. Basil. Homil. 9.

ΟἼΚΝΟΣ, ου, ὁ, pigritia, ignavia, metus adeundi laboris. Il. ad. ε. Οὔτοτι μὲν δέος ἦεν ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνος. Il. κ, Οὐτ' ὄκνῳ ἔτι ἔοικεν οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο. Thuc. lib. 2. Τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Eustath. pro metu usurpari sæpissimè tradit, ut apud Soph. in Ajace, σὸν αὖ ἐξείλω ὄκνῳ, nō consternarer metu. Sic apud eundem in Oedip. Colon. ¶ Est etiā species ardeæ; sic à pigritia dicta, ut testatur Aristot. histor. anim. l. 9. c. 18.

Ὀκνία, ἡ, pigrities, segnities: vel timor. Poll.

Ὀκνώδης, εος, ὁ & ἡ, piger, segnis, ignavus: Item timidus.

Ὀκνηρὸς, ῆ, όν, idem Thuc. l. 2. Herodian. l. 8.

Ὀκνηρῶς, pigrè, segniter, Basil. ad Gregor.

Ὀκνηρία, pigritia.

Ὀκνίω sive ὀκνέω, (poëticè inserto ι,) piger & segnis sum, piget me

me laboris. Thuc. l. 1. ἀ δ' ἂν τῶν ἡδονῶν ὀκνῶν τὸ ἔργον αὐτῶν ἀφαιρεθέντων τῆς ἀπονίας τὸ τερπνὸν δι' ὅπερ ὀκνεῖ, ἀ ἀσυχάζει. Exp. &, pigror: Plut. in Pericle, ἄκνους ἀφαιρῶν τοὺς πολίτας, pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Il. ε, Οὐκέτι δ' ἵπποι ἐπιβουλεύουσιν. Isocr. in Panath. ὀκνῶ ἀπαν. Dem. ὀκνῶ ἐνοχλεῖν, piget nominare. Exponitur etiam, timeo, metuo: Soph. in Ajace, Μεμηνότ' ἄνδρα σωφρόνως ὀκνεῖς ἰδεῖν; Apud Dem. pro cor. δεῖν' ἂν κίνδυνον ὀκνῆσαι τινα, exp. nullum periculum fuscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex Hippocr.

Ὀκνέομαι, vereor, timeo. Ibidem ibid.

Composita.

Ἄοκνος, ος, ὁ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum Hesiod. in Erg. Xen. pæd. 2. Exp. intrepidus.

Ἀόκνως, impigrè, non segniter. Plato de leg. l. 2.

Ἀοκνία, ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω, ῶ, pigror, metu aliquo deterreor. Propriè per ignaviam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσωμεν τὸν κίνδυνον. Isocr. de pace, Οὐκ ἀποκνήσειν ἀπορήσαντας ἡμᾶς τοῦτο πράττειν.

Ἀποκνησις, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu. Thuc. l. 1. (cunctatur.

Δύσκνος, piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit & semper dubitat, pigre, segniter. Item ægrè, gravatim.

Καθοκνέω, pigror, piget me. Isocr. ad Demon. Μὴ κατόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Greg. Μὴ καθοκνήσῃς μοι, οὐδὲ μὴν ἀποκνήσῃς, ὥστε τυχεῖν τῆς χρειώσεως. Item timeo, vereor, gravor, Demosth. Phil. 4. ἀκνῶ λέγειν ἅπαντα τἀληθῆ. Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὄκρις, &c. vide in Ἄκρος.

ΟΚΡΙΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum. Plato in symp. ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν αὐλητρίδων, ascendentis pulpitum cum hi scionibus. Etymol. deducit παρὰ τὸ ἄκρον ἐπὶ βαίνειν. ¶ Est etiam instrumentum pictorum ut tradit Poll. l. 7. c. 28. ¶ Nonnullis est etiam aries sylvaticus. ¶ Aliis scala, utpote qua utamur ad conscendenda loca præcipita. Suid.

Ὄκτω, octo. Plut. τὰ ὀκτὼ περιττὸς κύβος ἀπὸ ἀρετῆς τῆς ἑνὸς. Dicunt etiam ὁ ὀκτὼ ἀριθμός, numerus octonarius.

Ὀκτάκις, octies.

Ὀκτακόσιοι, octingenti. Thuc. & Demosth.

Ὀκταπλόος & ὀκταπλοῦς, octuplex.

Ὀκταπλάσιος, octuplus, octuplicatus.

Ὄγδοος, η, ον, ὁ ἡ, octavus, & poëticè ὀγδοατος, Thuc. & Hesiod.

Ὀγδοαῖος παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοάς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. & Greg.

Ὀγδοήκοντα, & ὀγδώκοντα, octoginta. Il. β.

Ὀγδηκοστὸς, octogesimus, seu octogesimus. Thuc.

Ἐπόγδοος, seu ἐπόγδοος, (comp.) sesquioctavus. Plat. in Tim.

Ὄχος, &c. vide in Ὄχος, i. currus. Ὄκως in Ὅπως. Ὄλος in Ὅλος.

ΟΛΒΟΣ, η, ος, ὁ, beatitudo, felicitas: seu fortunæ, opes, divitiæ. Od. ζ. Ῥᾶϊ δ' ἀείρασθαι γένος ἀνδρὸς ὀλβίου ὃς τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμόντι τε γηθοσύνῃ τε. Hesiod. in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔτυκε, πολλὰ δὲ οἱ ὄλβον ὄπασσε. Rursum Iliad. π, Οὔδ' ἂν ἔτ' ὄλβιον ἄλλον ἐνίσποις Μυρμιδόνεσσι. Sic & Iliad. ω, & Odyss. ξ. Vtitur & Xenoph. Pæd. l. 1. & 4. Scribit Eustath. ὄλβον à quibusdam exponi φρόνησιν, unde ὠόλβος, pro εὐόλβος: aliis verò dici τὸν τῶν ἀγαθῶν κτῆσιν, παρὰ τὰς ἕλας, i. κελεύσεις: ut sic ὄλβος ὁ περὶ τὰς ὁλκὰς βίος. Vide & ὀλβίος quod sequitur.

Ὀλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. ὀλβίοισιν ὅτινα μετὰ φίλεσσι τιμήσῃ. Item dives, locuples. Od. σ, ἔμελλον ὑπ' ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι. Theocr. idyll. 15. Ἐν ὀλβίῳ ὄλεια πάντα. Hesych. exp. ὁ λίαν εὖ ὅλως βίῳ χρησμοσύνῃ ἐν πλούτῳ.

Ὀλβίζω, beatum prædico seu judico. Sophocl. in Oedip. tyran. Μηδὲν ὀλβίζειν πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Eurip. in Helene. Ἀ ν' ὑπὸ λαμπάδων νύχιος Ἀθήναιος πυρὶ χωμάζων, ὤλβισται Τὸ πρόσθεν.

Composita.

Ἄολβος, ος, ὁ, ἡ, pauper, infelix, miser Hesych. Exponitur etiam, fatuus, demens: apud Soph. in Ajace.

Ἀόλβιος, idem.

Ἀολβία, ἡ, miseria, infelicitas, vel inopia, Hesiod. in Erg.

Παμόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. idyll. 15.

Πολύολβος, perbeatus, multùm beatus: vel multùm dives Phoc.

Τετράολβος, terq; quaterq; beatus, beatissimus.

Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædives, dives suprà q' dici possit.

Ὄλεθρος ὀλετὴς, &c. vide in Ὄλυμι.

ΟΛΙΓΟΣ, η, ον, paucus. Iliad. α, ὀλίγον δ' ἔτι θυμὸς ὀΐεται parum animi in erat. Thucyd. lib. 1. ὀλίγοι δὲ καὶ πολλῶν πορευόμενοι ἀφ' ὀλίγης Λιβύης. Plato in symp. ὀλίγοι ἐμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In repub. ὀλιγοὶ dicuntur pauci quidam penes quos imperium est, Latinè optimates: ut apud. Thuc. l. 8. οἱ ὀλίγοι ξυνεδόντες, τό τε πλῆθος ἐβουλόμενοι πολίμιοι ἦσαν. Sæpe præpositionibus jungitur, subaudito nomine χρόνος, vel ἀφέστημα, vel ῥῆμα: ut οἱ ὀλίγῳ, & ἐξ ὀλίγου brevi temporis spatio, subitò, apud Thucyd. lib. 2. & 1. vel ex propinquo, apud eundem lib 4. Apud Pet. 1. epist. cap. 1. δι' ὀλίγων ἔγραψα, scilicet ῥημάτων, paucis scripsi. Κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, sensim, paulatim: Herodian. lib. 8. & Philo de mundo. ¶ Item parvus, exilis, tenuis: ut homo ὀλίγος, Iliad. β, & ὀλίγη πρόπολος, Odyss. υ, & ὀλίγη ὀπή, Odyss. ξ. exili voce. ¶ Adverbialiter interdum ponitur ὀλίγον, i. parum. Homer. & Aristoph. Item ferè, propemodum: ut apud. Plut. in Publ. ὀλίγου σωφρονέστατος τῶν πολεμίων ἐς τὴν πόλιν. Pro quo & ὀλίγως: apud Thucyd. Et ὀλίγου δεῖν, apud Isocr. Demosth. &c. Sic ὀλιγῳ, paulo: unde ὀλιγῳ πλείους, Thuc. & ὀλίγῳ πλεῖστοι, apud Herodot.

Superl. Ὀλίγιστος, pauciſsimus. Plato de rep. lib. 2. ὀλιγίστου συνείδη ἀκούσαι. Item minimus, perexiguus: ut ὀλίγιστον ἀξίωμα, Aristot. in probl.

Ὀλιγίστως, pauciſsimo numero, vel parciſsimè.

Pro ὀλίγος dici ὀλίος Tarentinorum dialecto annotat Etymol. qui hoc & ex Ἰδύλλιος Μελιτάρχου exemplum subjicit. Ὀλίσιστοι ἡμῶν ἐμπίπτουσι δύνυχες: addens Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram eludere.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter. Hippocr. lib. 1. aphor.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγοστὸς, unus è paucis, paucis comitatus, cum paucis. Plut. in Anton. & in Cæsare. Item breviſsimus, pauxillus. Sophoc. in Antig.

Ὀλιγα, paululum, raro.

Ὀλιγάκις, paucies, rarò, non ita sæpe multamque: in epist. Philip. apud Demosth. & apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis locis: Herodot.

Ὀλιγαχῇ paucis in locis. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγάω, ad paucos redigo, imminuo: Hesych.

Ὀλίζων, ον, ὁ ἡ, parvus: Idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα κ' μινύθουσαν.

Ὀλιζότερος, minor: tanquam ab ὄλιγος, cujus neutrum ὄλιζον Thessalis idem esse quod ὀλίγον tradit Eustath. Oppian. lib. 3. de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλιζόω, minorem reddo, minuo: Hesych.

Ὑπολίζων, (comp.) aliquanto minor. Il. σ, λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.

ΟΛΙΣΒΟΣ, ος, ὁ, penis coriaceus quo improbæ tribades libidinis pruritum excitabant. Aristoph. in concionant. οὐκ ἄδην ἐστὶ ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς αὖ ἡμῖν ἀρτίνη ἡ ἐπικωμία.

ΟΛΙΣΘΟΣ, ος, ὁ, lapsus, casus: proprie dicitur lapsus qui in lubrico loco contingit. Luc. τῆς ψάμμου τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης. Interdum significat lubricitatem, apud eundem.

Ὀλισθάω, ῶ, labor, prolabor, cado. Il. ψ, Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε βαλὼν ποδὶ βούπρῳρον. Mosch. idyll. 2, ἐπ' οὐδεϊ πρίσπεσ' ὀλισθών.

Ὄλισθημα, τὸ, & ὀλίσθησις, ἡ, lapsus, &c. Plut.

Ὀλισθηρὸς, ος, ὁ, q. d. labilis: i. qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. proclivis ad rem aliquam seu vitium & facilè in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facile labi potest: ut ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic & λεῖος & ὀλισθηρὸς, apud Luc. in Tim. & Hermot. copulantur. Apud Antipatr. in anthol. Epig. lib. 3. ὀλισθηροὶ ἐς πόδας, exp. ad lapsum proclives reddentes pedes.

Ὀλισθήεις, εντος, ὁ, idem quod ὀλισθηρὸς: in Epigr.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθάω. Plato in Crat. ὀλισθαίνει μᾶλλον οὐ πλὴν γλῶττα. Plut. in probl. ὀλισθαινόντων γλώττης.

Composita.

Ἀπολισθέω, ῶ, & ἀπολισθαίνω, delabor, seu lapsante gressu (ut in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam, ideoq; etiam exnon attingo, vel non adhæresco. In Epigr. ἀπολίσθησε πέτρης.

Διολισθέω, ῶ, sive διολισθαίνω, labor per. Gregor. Naz. νυκτὶ φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. Item dilabor seu elabor è manibus. Aristoph. in Nub. τὰς χρῆστας διολισθεῖν, creditoribus elabi.

Ἐνολισθαίνω, labor seu lapso in.

Ἐξολισθέω seu ἐξολισθαίνω, elabor, effugio, evado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ ἐς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. μὴ σφᾶς τῶν ἀλόγων ζώων ἀσωτίαν ἐξολισθήσωμεν.

Ἐπολισθέω seu ἐπολισθαίνω, illabor, delabor, incido, in anth. Epigram. ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις.

Ἐνόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. 1. (Suid.

Καθολισθαίνω, delabor, illabor. Exponitur &, recido, devenio.

Παρολισθέω & παρολισθαίνω, prolabor. Exponitur, & lubricè aberro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Dioſc. lib. 6. cap. 11.

Περολισθέω, ῶ, & περιολισθαίνω, q. d. circum delabor, seu circùm decido aut circumquaque.

Περολίσθησις, ut περιολισθήσεις τῶν χειρῶν, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συνολισθέω, in unum locum labor, confluo. Plut. in Pericle, ἐγκέφαλον ὑπὸ τοῦ πανὸς ἀγλέα συνολισθήκοτα, &c.

Ὀλκὴ ὁλκῆς &c. vide in Ἕλκω.

Ὄ ΛΥΜΙ, sive ὀλλύω, (Fut. ὀλέσω, aor. 1. ὤλεσα: præt. perf. ὄλωκα, & Att. ὀλώλεκα, ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὅλωα & Att. ὀλωλα: f. 2. ὀλῶ. aor. 2. med ὠλόμην, ab inusit ὀλῶ) perdo, amitto. Odyss. ι, φίλους ὀλέσασπις ἑταίρους. Iliad. ε, Πάτρῃ δ' ὀλέσσας τὸν ἄριστον. ¶ Item perdo, i. perniciem infero, perimo, occido. Iliad. θ, Ὄφρα τοσσάκις Τρῶας βάλοιμι κῆρ τον, ὁφρὸν ἔθεσθε. Odyss. σ, Ἤ τοι ἐμὲ ἀρετῇ ὤλεσε δῶρα τε δόμῳ τε Ὠλένην ἀθάνατοι. Eurip. in Hec. βροτῷ νιν ὤλεσε ξενόν.

Ὄλυμαι, perdor, pereo. Odyss. α σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Iliad. β, ὅς κέν οὔπῃ ὀλεῖται. Item interimor. Iliad. χ, Υἱάς τ' ὀλυμένους ἐλεηθείσας τε θυγατρας. Iliad. δ, δύχηλή πλον αὐδῶν Ὀλομένων τε & ὀλωμένων. Sic & Od. ε, & Il. σ.

Ὀλετήρ, ῆρος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem & exitium affert. Hom. in batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Iliad. χ, Odyss. α, δ. γ. Thuc. l. 7. Sic dicitur etiam homo pernicioſus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de ſalt. (epiſt. 7.

Ὀλέθριος, ὁ & ἡ, exitialis, pernicioſus, lethalis. Iliad. τ. Plato

Ὀλοθρεύω, perdo, everto, perniciem & exitium affero: pro ὀλεθρεύω. Gregor. ἐδὲ φθορὰ τὸν ὀλοθρεύοντα. Heb. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὄλθρευσις, perniciei illatio, occiſio.

Ὀλοθρευτής, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit, exterminator. 1. epiſt. ad Corinth. cap. 10.

Ὀλέκω, perdo, i. exitium affero, perimo. Iliad. ο, Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. Il. σοὶ δ' ἀκάλλης ὀλέκεται.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. α, ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Ὀλέσκω, idem cum ὀλέκω. Il. τ, Ἀργείοι ὀλέεσκον ἐπὶ πυρὶ μῆλα νέεσθαι. pro ὄλεσκον, pleonaſmo τοῦ ε, teſte Euſtath.

Ὄλοος, ον, ὁ, pernicioſus, exitialis, noxius. Il. π. γ. Od. δ, &c.

Ὀλοΐος, & ὀλοίη, idem. Heſiod. in Theog. Greg.

Κατυλὰς, (comp.) vocatur nox tenebricoſa, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. παρὰ τὸ ὄλοον, ut vult ejus ſchol. vel ἀφ' ὃ τὸ αὐτὸ ὀλοὸν εἶναι, ut apud Etym. vide & in comp. ex Ἴλλω.

Οὐλοός, idem quod ὀλοός: Nic. in Ther. Αἰγύπτιοι ὐλοὸς αἶα.

Οὔλω, itidem pro ὀλόω, Il. β & φ. Οὐλόω & οὐλιμόω, idem. Il. λ & apud Heſych.

Οὐλόμην, pro eodem (factum ex aor. 2. ὀλόμην, interpoſito ν metri cauſa) Il. ο, & κ.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀπόλλυμι, ſive ἀπόλλυω, idem quod ὄλλυμι, perdo. Plato in Minoë: τὸ μὲν σώζειν τὰς πόλεις καὶ τἄλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι ἐναντιώτατόν. Ariſtoph. in Nub. ὦ Ἡρακλῆς ὡς μ' ἀπόλεσας. Iliad. α, καὶ σκαιὸς ἀπόλεσσεν. Ariſtoph. in Nub. ἀπόλλειν με φησὶ καξολεῖν. ¶ Item amitto Chryſoſt. ἀπολλὺς τὰ χρήματα. Od β, πατρὸς ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Od. δ, ἀπώλεσε οἶκον.

Ἀπόλλυμαι, (paſſ. fut. ἀπολέομαι, aor. 2. ἀπωλόμην, præt. med. ἀπόλωλα, ab inusit. ἀπόλλομαι) perdor, pereo. Odyſſ. η, Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Ariſtoph. in Pluto, ὦ κάκιστ' ἀπολέμενε τὴν λοιδορεῖ; Euripid. in Hecub. Ἀπωλόμεθ' ὀλύσιον ἆμαρ. Ariſtoph. in Nub. Ἀπόλωλας. ἀδυνατῶ γὰρ εἰ λέγειν. Ἀπόλωλε ſignificat etiam amiſſus ſum. Il. ο, νέφος δ' ἀπόλωλε θοῶν ἀϊδδις.

Ἀπολέσκω, poëtè dicitur pro ἀπόλλυμι. Ἀπολέσκομαι, pro ἀπόλλυμαι. Od λ, ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναβρυχθέν.

Ἀπώλεια, ἡ, perditio; amiſsio: frequens in novo Teſtam. ut Matth. 7. Marci 17, &c.

Decomp. Ἀνταπόλλυμι, viciſsim perdo, viciſsim perimo & interficio. Eurip. in Ione. Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι.

Ἀνταπόλλυμαι, viciſsim pereo. Idem in Iphig. Taur.

Διαπόλλυμι, perdo ſeu interimo.

Ἐξαπόλλυμι ſeu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Eurip. in Heracl. Οὓς τὸ παρ' ἄδλιον ζῶντά νιν κατήγαγες Ὑδρας, λέοντός τ' ἐξαπωλλύναι λέγω. Ἐκπίπτω, Ἐξαπόλλυμαι, prorſus pereo, depereo.

Παραπόλλυμαι, malè perdo, peſſundo contra meritum ſeu debitum. Παραπόλλυμαι, malè pereo, immerenter & indignè pereo. Luc. in Anacharſ. Συμπαραπόλλυμαι, ſimul pereo. Demoſth. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμαι, perdo anté. Προαπόλλυμαι, pereo anté.

Προσαπολλύω, ſive προσαπόλλυμι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, ſimul pereo.

Διολλύω ſive διόλλυμι, diſperdo. Eurip. in Hellen. Τάδε σὲ διόλεσα, μυελάδας τε Χαλκεόπωλων Δαναῶν.

Διόλλυμαι, diſpereo. Plato de rep. lib. 2. ἀλλὰ μὴν τοῦτο δῆλον, ὡς ἐμοί τις τινὸς παρῇ ἔργα κακοῦ, διόλλυται. Soph. διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, ab Atticis interimor. Eurip. in Hippol. Τροφὸς διόλεσ' ἐχίνεια μηχανᾶς.

Ἐξολλύω, funditus perdo & extinguo, prorſus everto. Ariſtoph. in Plut. Τὸν συκοφάντην ἐξολεῖ κακῶς κακόν. Ibidem, ἀλλά σ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε.

Ἐξώλης, ὁ & ἡ, planè perditus. Ariſtoph. ἐξώλης ἀπόλοιο. Item perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto.

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium. (extermino. Act. 3.

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo & everto, penitus extinguo:

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio, occiſio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτὴς, qui penitus aliquem perdit & extinguit.

Προόλλυμι, antè perdo.

Προώλης, qui ante tempus periit, qui præmaturo exitio periit. Exponitur &, ante tempus perdendus.

Compoſita ſine præpoſitione ac primùm in ὀλέτης *aut* ὀλέτωρ *deſinentia.*

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perdens: vel grave exitium inferens. Orph. in Argon.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, & γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Iupiter dicitur quòd perdiderit & extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerva vocatur, gigantum perditrix, quòd Iovi in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur & γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit: Epith. Bacchi Indiæ domitoris. in Epigr.

Μουσαπολέτης, cantus & muſicorum modulorum deperditor. Athen. l. 10.

Παιδολέτωρ, pueros occidens. Eurip. in Medea. (factans.

Παντολέτωρ, exitium omnibus adferens, omnia perdens & labe-

Τειχολέτης, muris exitium afferens: i. murorum deſtructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos ſuos perdidit: ſeu quæ liberos ſuos amiſit.

Compoſita ex ὄλεθρος.

Ἀθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium & perniciem afferens. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. Reperitur & αὐόλεθρος, pro eodem. Il. ν.

Δυσώλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur &, ægrè moriens & tabeſcens. Theophr. hiſt. pl. l. 3.

Παναώλεθρος, ſive πανόλεθρος, planè perditus, vel prorſus exitialis & pernicioſus. Soph. & Eurip. in Electris.

Παναώλεθρος cum internecione, cum univerſali exitio.

Παναωλεθρία, ἡ, internecio, exitium quo res aliqua prorſus perit. Herodot. Thuc. lib. ζ.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies & exitium animarum: animis perniciem & exitium afferens Heſych. & Suid.

Compoſita habentia ω *ante* λ *itidem ſine præpoſ.*

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ ἡ, ventoſus, vanus; inanis, q. d. qui vento rapitur & ita perditur. Il. φ. Od. δ, & λ. Etymologus tamen compoſitum eſſe negat.

Ἐρεώλη, ab Ariſtophane in Veſp. vocatur ἐρέων ἀπώλεια, lanarum jactura. Item impetuoſus ventus & præceps ſeu turbo: apud eundem in equitibus in qua ſignificatione Etymol. deducit ab ἔρα intenſiva particula & verbo ἄω, ſpiro.

Παινώλης, ες, ὁ & ἡ, qui prorſus periit: vel omnino exitiabilis

Παινώλεια, idem cum παναωλεθρία. (Heſych.

Παυκλέης, Heſych. eſt ἐξώλης, vel potius ὁ παύπως ἐξώλης.

Πειώλης, ſignificat τὸν πέρνον, catamithum, pathicum, quaſi ἀφ' τὸ πέρνημι ἀπολλύμενον, ex πέρνημι & ὄλλυμι Ionicè inverto i pro πειώλης.

Τελεώλης, exitio digniſsimus, perditiſsimus. Euſtath.

Ὄ ΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium Il. λ, Ὄλμον δ' ὡς ἔοσθε κυλίνδεσθαι ἐπ' ὁμίλῳ. Heſiod. in Erg. Ὄλμον μὲν τριπόδιλον τάμνειν ὑπέρον δὲ τρίπηχυ, mortarium cædere tripedaneum, piſtillum verò tricubitale. παρὰ τὸ ὀλλύειν & μειοῦν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα, Euſtat. ¶ Eſt & poculi genus, apud Athen lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis fumitur; unde proverbium, ἐν ὄλμῳ δύνασαι. ¶ Item totum illud quod à cervice eſt uſq; ad coxendicem. i. truncus corporis.

Ὀλμεύς, idem quod ὄλμος, mortarium. Suid. & ſchol. Ariſtoph.

Ὀλμίσκος, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari ſcribit cavitates dentium molarium.

Compoſita.

Ἐνολμος, ου, ὁ, dicitur eſſe divinus vates apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominavit, quòd in ὄλμῳ ſciſcitantibus reſponſa daret.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ, quod mortario ſupponitur, quod ſuſtinet mortarium.

Ὀ ΛΟΘΟΥΡΙΟΝ, Heſychio ſpecies marinorum piſcium. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 4. dicit holothuria parum à ſpongiis differre. Vide & Plin. lib. 9. cap. 47.

Ὀλοθρεύω, &c. vide in Ὄλυμι.

Ὀ ΛΟΣΚΟΝΙΤΙΣ, olus quodam ſylveſtre. Hippocr. γυναικείων, lib. 1.

Ὀ ΛΟΛΥΖΩ, ululo: cum alto clamore ploro & ejulo. Odyſſ. δ, Ὡς ἐπῶν ὀλόλυξε. Et Od. γ, αἱ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε & αἰδοίη παράκοιτις. Demoſth. pro cor. μὴν γὰρ οἶσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν ὅτου μέγα, ὀλολύζειν δ' ἐκ τῶν ἑλαμπόντων, i. vociferari cum quodam ululatu. Nonn. ὀλόλυξεν uſurpaſſe dicitur pro, alto clamore loquutus eſt.

Ο᾽λολυγή, ῆς, ἡ, ululatus, eiulatus alto cùm clamore. Il. ζ Thuc. l. 2. Syneſ. epiſt. 97. & 57.

Ο᾽λολυγμός, ὁ, idem: apud Athen. l. 6. Ο᾽λόλυγμα, τὸ, pro eodem. Eurip. in Heraclid.

Ο᾽λολυγών, όνος, ὁ, ululatus: & peculiariter is quem mares ranæ edunt cùm fœminas ad coitum vocant. Plut. de ſolert. anim. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 4. cap. 9. ¶ Eſt etiam avis quædam loca ſola amans, ut Theon. apud Aratum annotavit. Cicero acredulam vertit. Feſtus Avienus ululam.

Compoſita.

Ἀνολολύζω, eiulo, lamentor: ſeu lamentis & eiulatibus æthera pulſo. Luc. in ſomn.

Ἐξολολύζω, in eiulatus ſeu ululatus erumpo, ululatus edo. Homer. in Batrach. Δεινὸν δ᾽ ἐξόλολυξε.

Ἐπολολύζω, eiulo, lamentor miſerabiliter. Heſych. Exponitur etiam bene precor? apud Ariſtoph. in equit.

Ο᾽λοός, vide in Ο᾽λυμι.

Ο᾽ΛΟΊΤΩ vello, decortico. Callim. hymn. in Dian. Στῆθος ἐπὶ μεγάλῃ λασίῃ ἐδράξαο χαίτῃ, Ω᾽λοψας δὲ βίηφι. Nicand. in Ther. Καὶ χλοιερῇ νάρθηκος ἀπὸ μίσυ ἤτεον, ὀλόψας.

Ο᾽ΛΟΣ, ου, ὁ, totus. Ariſtot. metaphyſ. li. 4. ita definit, ὅλον ἔ μηδὲν ἄπεστι μέρος ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum dicitur ὅλον reſpectu partium exp. totum, integrum, ſolidum: quum verò dicitur reſpectu ſpecierum, exp. vel totum, vel univerſum. Luc. παρὰ μικρὸν ὅλον εἰχέ με, me fermè totum detinebat. Plato in Tim. ἐδὲν αὐόητον τὸν νῶν ἔχοντος ὅλον ὅλως κάλλιον ἔσεσθαι, nihil eſſe eorum quæ non intelligunt intelligente toto genere præſtantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον, univerſum, univerſitas rerum: apud Plut. & Phil. item univerſa res, ſumma rei, Plato de leg. Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro, ὡς τὸ ὅλον ἀπεῖν, ut in univerſum dicam, in ſumma. Luc. in vita aut. τὸ δὲ ὅλον ἀληθείας & παῤῥησίας σοφήτης εἶναι βέλομαι. Item pro omnino: ut apud Plat. de leg. τὸ ὅλον ἀδικεῖ. ¶ Ο᾽λος pro ὅλος, vide in Θόλος.

Ο᾽λως, omnino, in totum: interdum etiam, in univerſum, in ſumma. Plato de leg. ὅλως δὲ ἀπεῖν,. Sic & apud Ariſtot. rhet. 2. Interdum accipitur pro, ſanè: ut apud Plut. de def. orac.

Ο᾽λότης, ητος, ἡ, q. d. totitas. Ariſtot. metaph. 4.

Ο᾽λικός, ἡ, όν, totalis, univerſalis.

Ο᾽λικῶς, in totum, vel universè, in univerſum. Heſych.

Οὖλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco

Compoſita.

Ἡμιόλιος, ου, ὁ, totus cum dimidia ſui parte, ſeſquialter, ſeſquiplex Plato in Tim. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. Pro eodem dicitur etiam ἡμίολος: apud Polyb.

Ἡμιολιασμός, ῆ, ὁ, quum quis ſeſcuplum pendit. Harpocr. ex Antiph. Polit.

Decomp. Τεταρτημόλια, navigii genus apud Polyb. l. 16. de quo vide Bayf.

Καθόλου, in univerſum, in ſumma, in genere. Ariſtot. Plut. &c.

Καθολικός, univerſalis: item perpetuus. Philo de vita M. l. 3.

Καθολικῶς, univerſaliter, in univerſum.

Μηδόλως, pro μηδὲ ὅλως, haudquaquam.

Οὐδόλως, ſive οὐδ᾽ ὅλως, nequaquam, nullo modo.

Σωίολον, τὸ, totum quod conſtat ex materia & forma. Accipitur etiam pro univerſum, ſumma, apud Iſocr. in Panath. Exponitur, & in univerſum, omnino: apud Demoſth. & Theophr.

Κηδόλως, quomodo huc pertineat vide in Κῆδος, cura. Μῶλος, autem vide ſuo loco.

Ο᾽ΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, F. ὄμαι, lamentor, eiulo, ploro, vel lugeo. Iliad. φ, Ἀλλὰ φίλος γάνυ & σὺ τίη ὀλοφύρεαι οὕτως; Iliad. χ, ἐμὸν δ᾽ ὀλοφύρεται ἦτορ. Iliad. ϑ, Δαναοῖσιν ὀλοφυρόμενοι ἀνίκητον, ubi ſubaud. ὑπὲρ, vel, ἕνεκα. Plato de rep. lib. 1. πολλοὶ ἡμῶν ὀλοφύρονται ξωνιόντες, τὰς σὺν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. ¶ Item deploro, ſeu commiſeror, vicem alicujus miſeror. Odyſſ. κ, Καὶ τότε μοι θεῶν ὀλοφύρεσθε μῦθον ἐόντα. Sic & apud Thuc. li. 8. Euſtathius vult. ὀλοφύρεσθαι eſſe vel ὀλοῶς φύρεσθαι, vel μετ᾽ ὀλυγῆς. Etymologus autem dicit eſſe τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ο᾽λοφυρμός, οῦ, ὁ, & ὀλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, lamentum. Item eiulatus, ploratus, luctus. Thuc. lib. 7. & 2. Ο᾽λοφυρμὸς, exp. etiam, nænia, apud Athen. lib. 14.

Ο᾽λοφυρτικός, ή, όν, ad lamenta ſeu ad lamentandum procli vis. Ariſtot. ethic. 4. cap. 3.

Ο᾽λοφύζω, lugeo, lamentor. Euſtath.

Ο᾽λοφυδνός, ή, όν, lugubris, luctuoſus, lamentabilis. Il. ε, Ἔπος δ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

Compoſita.

Ἀνολοφύρομαι, ejulo, lamentor. Exponitur &, deploro. Xen. pæd. Τὸν δὲ τροφὸν ἀνολοφυρόμενον τότε τὴν αὐτοῦ ἀμφω.

Ἀπολοφύρομαι, eiulatibus proſequor, deploro. Xen. Hell. 1. ἀπολοφύρονται τὰ ἑαυτῶν συμφορά. Item ejulare & lamentatio deſino: ſchol. Thucyd.

Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis proſequor. (Taur.

Καταολοφύρομαι, deploro, defleo, cum accuſ. perſ. Eurip. in Iph. Προσολοφύρομαι, inſuper eiulo & in eiulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι, unà lamentor aut lugeo vel gemo.

Ο᾽ΛΟΣΧΟΙ, pediculi pomorum. Nicand. in Ther. Σίδης, δ᾽ ὑγρὸν γενόεσσιν ἐπημύονες ὀλόχνοις Αὐχένιες.

Ο᾽ΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia, vas olearium. Nicand. in Ther. Αὖα δ᾽ ὁπὶ ὅλπη ῥύπτε, & οὐτίνα γῦα λιπαίνοις. Theocr. Idyll. 2. Καὶ παρ᾽ ἐμοὶ ἐτίθη τὰν Δωρίδα πολλάκις ὅλπαν. ¶ Item pro vaſe cui vinum infunditur, apud Athen. lib. 11.

Ο᾽λπις, ίδος, ἡ, idem quod ὅλπη. Theocr. idyll. 18. Eſt etiam οἰνοχόη. Heſych.

Ο᾽ΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Theſſaliæ vel Macedoniæ mons altiſſimus, cujus vertex cœlum attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Myſiæ, Lydiæ, & alii quidam. ☞ quaſi ὁλόλαμπος, quod ibi lucidus ſemper ſit aër, nullisq; unquam nubibus obfuſcetur. Aut παρὰ τὸ ὀλύειν τὰς ὄψεις: quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poëtæ uſurparunt. ☞ qua in ſignificatione dictum volunt ὄλυμπον, quaſi ὁλολαμπὲς ὄν, quòd totum cœlum ſtellis fulgeat, ut tradit Ariſtot. de mundo) Il. ε, Ο᾽ρφ᾽ ἐς ὄλυμπον ἵκωμαι ἵν᾽ ἀθανάτων ἕδος ἐστί.

Ο᾽λύμπιος, ου, ὁ, olympum incelens ſeu habitans, ut ὀλύμπιος, Ζεύς. apud Homer. Il. α. & alibi. Exponitur etiam, cœleſtis, ut ὀλύμπια δώματα, apud eundem. ¶ Eſt etiam venti nomen qui & ὀλυμπίας ab Ariſtotele, ab occaſu ſolſtitiali flans vel etiã ab Olympo, ut vult Heſych. ¶ Ο᾽λυμπιάδες Muſæ dictæ ſunt, vel tanquam filiæ Iovis olympii, vel tanquam olympias domos inhabitantes. Euſtath.

Ο᾽λυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum & ante ipſum lucus ubi Iupiter Olympius colitur. ¶ Vſurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte: apud Ariſtophan Veſp.

Ο᾽λυμπιάσι, in Olympia, vel Olympiæ, vel apud Olympiam Athen.

Ο᾽λυμπιάθεν, ex Olympia, vel de Olympia. Ο᾽λυμπιάζε, ad Olympiam. Thuc. l. 3.

Ο᾽λυμπιακός, ή, όν, Olympiacus, ut ὀλυμπιακὸς ἀγών, apud Ariſtoph. in Plut.

Ο᾽λύμπια, τὰ, Olympiaca certamina in honorem Iovis celebrari ſolita, ſeu Olympiaci ludi. Demoſth. ὀλύμπια ποιεῖν, ludos Olympiacos edere. Sic ἄγειν ὀλύμπια, apud Plut. in apophth. & ὀλύμπια νικᾶν, vincere Olympia, apud Luc. Et ὀλύμπια στεφανοῦσθαι, coronari in Olympiis, apud Simonid.

Ο᾽λυμπιάς, άδος ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodor. Item quadriennium, quatuor annorum ſpacium. Plut. de Iſocr. Τρεῖς ὀλυμπιάδας αὐήλωσε ἵνα γράψῃ. A Suida ponitur etiam pro ipſo Olympico certamine.

Ο᾽λυμπικός, Olympicus. Epigr. l. 2.

Ο᾽ΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, groſſus, ficus immatura. Theophr. συμβαίνει δὲ τότε τὰ ἐρινὰ ὀπορρεῖν & τοὺς ὀλυνθους. Galen. ſimpl. l. 8. τὰ δὲ τῶν ἐρινεῶν σύκα ὁμοιότητας ἔχει & διαφορητικῆς δυνάμεως ἕως οὗ τὸ ἡμέρινον οἱ ὄλυνθοι. Dioſc. l. 1. c. 186. ſcribit τοὺς ὀλυνθους à quibuſdam vocari ἐρινεούς. Accipitur etiam pro ficuum genere quod vel penitus non matureſcat, vel ſaltem ad perfectam maturitatem non perveniat: apud Theophr. de cauſ. plant. l. 5. c. 1. οἱ δὲ ὄλυνθοι σπανιώτερον ἤδη τῆς χώρας πεπήγοντο μέχρι τινός, aliquatenus matureſcunt, non penitus.

Ο᾽λυνθάζω, caprifico apud Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 13. τὸ δ᾽ ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαῖνον ὁ τοὺς τὸν μὲν, (ὃ τῷ ἐρινάζειν ἐστὶν) ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα τούτῳ, διὸ καλέσαι ὀλυνθάζειν αὐτούς.

Ο᾽ΛΥΡΑ, ας, ἡ, ſpecies ſeminis mediæ inter frumentum & hordeum naturæ Gal ζειὰς apud Hippocr. exp. ὀλύρας: idemque Dioſc. l. 2. c. 113. ſcribit τὸν ὀλύραν eſſe τὸν τὸ αὐτὸ χλοῦν τῆς ζειᾶς. Et Herodot. l. 2. ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζειὰς μετεξέτεροι καλέουσι. Il. Ϡ, Ἵππους δὲ πεζὰ λούσαν ἐρεπτόμενοι μετ᾽ ὀλύρας.

Ο᾽λώδης, vide in Ο᾽λος. Ο᾽λως, in Ο᾽λος.

Ο᾽μάδος, &c. in Ο᾽μός.

Ο᾽ΜΑΛΟΣ, η, planus, lævis, Plut. in Fabio. ὁμαλὸν ἀπὸ ψιλότητα & λεῶν. Od. 1. Οἱ γ᾽ ὁμαλὸν ποίησαν. Τὸ ὁμαλὸν, planities: Thuc. l. 5. ¶ Item æqualis, æquabilis. Plut. in Pericle, παντάπασιν ἀνθέστως τῆς ἀνωφορᾶς, & τῆς πόλεως, οἷον ὁμαλῆς καὶ μιᾶς γλυφομένης. Et ἀσία ὁμαλωτέρα, apud Ariſtot.

Ο᾽μαλής, έος, ὁ, & ἡ, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, æquabilis. Plut. in Lycurg. ὀρῶντα τὰς σωρὰς παραπλήσας & ὁμαλεῖς. Item ὁμαλὴς δίαιτα, æqualitas civilis, apud Athen.

Ο᾽μαλῶς, æqualiter, æquabiliter. Plut. in Alcib. & Pericl. Exponitur &, ſedatè, à ſcholiaſte Thucyd.

Ο᾽μαλότης, ητος, ἡ, æqualitas, æquabilitas: Gal. & Ariſtot. pol. l. 2.

Ο᾽μαλίζω, ſive ὁμαλιῶ, planum reddo, complano, levigo. Item ad æquabilitatem redigo: Ariſtot. polit. 2. μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν, ἢ τὰς ἕξεις. Ponitur etiam abſolutè, pro adæquo, ſeu æqualis ſum.

Ο᾽μαλίζομαι, ſive ὁμαλιοῦμαι, ad æqualitatem ſeu æquabilitatem redigor, ut ὁμαλισθῆναι πόλεις δεῖ τῶν συμφορῶν, apud

Iſocr.

Isocr. Item æquabiliter fio: Xen. ὁμαλιέσθω ὁ ἁλοντός.

Ὁμαλισμός, ὁ, complanatio, lævigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem. Exponitur etiam, æquabilis dictionis alicujus pronuntiatio, qua nec attollitur syllaba, nec deprimitur: schol. Aristoph.

Composita.

Ἀγχόμαλος, ος, ὁ ἡ, (pro ἀγχόμολος) propemodum æqualis, fermè æqualis. Plut. in Cæsare. Exponitur & simpliciter, æqualis, ut ἀγχόμαλος νίκη, apud Thucyd. l. 4. & Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam adverbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχομάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

Ἀνώμαλος & ἀνωμαλής, ές, ὁ ἡ, non planus, salebrosus, confragosus. Demetr. Phal. & Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ἀνωμαλως, salebrosè. item inæqualiter, inæquabiliter. Isocra.

Ἀνωμαλία, ή, q. d. salebrosi as. Item inæqualitas, inæquabilitas. Theophr. de caus. pl. l. 6. ¶ Exponitur &, inconstantia apud Plut.

Ἀνωμάλωσις, ή, ut apud Aristot. ἡ τῶν ἐσίων ἀνωμάλωσις, bonorũ inæqualis distributio seu partitio.

Διομαλίζω, & διομαλύω complano, lævigo, item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω, idem quod ὁμαλίζω, complano, lævigo. Significat etiam manu permulceo, apud Synes.

Καθομαλίζω, ex æquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Προομαλύω, antè complano, antè lævigo. Gregor.

Ὁμαρτῆ, idem quod ὁμῶς, simul, unà: (ab ὁμῶς ἠδ' ἀρηρότως, aut ὁμῶς ἠδ' ἠρτημένως, de iis quæ serie quadam continua se sequuntur) Il. σ, ἕως ἧ ῥήσοντες ὁμαρτῆ Μολπῆ τ' ἴυγμῷ τε ποσὶ σκιρτοῦντες ἔποντο. Il. ε ἓξ ἅμ' ὁμαρτῆ ἕλεσκε μακρὴν ἐκ χειρῶν ἱείσας.

Ὁμαρτέω, ῶ, sequor, eo unà cum. Iliad. ω, Ἐνδυκέως δὲ νιὸν ἑὸν θηῆ πεζὸς ὁμαρτέων. Il. ν, Τὼ δ' ἅρ' ὁμαρτήτην, insecuti sunt: *per syncopen pro* ὁμαρτησάτην.

Ὁμαρτήδόν, unà, simul, seu una serie.

Composita.

Ἐφομαρτέω, ῶ, insequor. Il. ν, Αἰνείαν ἐφομαρτέων.

Παρομαρτέω, comitor, assector: interdum etiam, assequor.

Συμπαρομαρτέω, (*decomp.*) idem. Luc. in somn. Greg. Naz.

Συνομαρτῶ, sequor, comitor. Hesych.

Ὄμβρος, ὁ, imber, pluvia. Hesiod. in Erg. μηδέ σε λήθοι Μὴ τ' ἔαρ γινόμενον πολιὸν, μετ' ὄμβρον ὀρώρῃ. Herodian. l. 8. ὄμβρῳ τε καὶ ἠλίῳ ὠμίχετο. quasi ὁμόχος, ἀπὸ τοῦ ὁμέω.

Ὀμβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐριδούπου. Et cum accusat. apud Philon. de vita M. l. 2. αἱ δὲ φλόγα αἰθερίαν ὤμβρισον ἀπὸ τέγεων.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia.

Ὀμβρηρός, ή, όν, pluviosus. Hesiod. in Erg.

Ὀμβρήεις, ὁ, ἡ, pluvius, pluviosus. Nic. in Ther.

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto. item simpl. madefacio, humecto. in Epigr.

Ὄμβριμος, vel ὄβριμος, impetuosus, vel vehemens. item validus, gravis interdum & potens, seu præpotens. Hesiod. in Erg. & apud Hom. Vide & in comp. ex Βριμώ.

Composita.

Ἀνόμβρος, ος, ὁ ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluvia.

Ἀνομβρία, imbris seu pluviæ penuria.

Ἀνομβρέω, ῶ, pluo, pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. καθάπερ ἀπὸ τινος πηγῆς αὐομβρέσης. Item emitto seu effundo tanquam pluviam: Ecclesiast. c. 16. μὴ μομφὴν παρὰ μικρὰ ἀνομβρήσῃς.

Ἀνομβρήεις, εντος, ὁ pluvius, pluviosus. Nic. in Ther.

Διόμβρος, imbre madidus, seu madidus. Aristot. in probl.

Ἐξομβρέω, idem quod αὐομβρέω.

Ἐπόμβρος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans. Theoph. l. 8. Pro eodem legitur etiam ἐπομβρίας. apud eundem.

Ἐπομβρία, ας, ἡ, imbris copia seu imbrium. Aristoph. in Nub. Item humiditas. Hippocr. in aphor.

Ἐπομβρέω, imbre seu imbribus rigo, irrigo. Ἐπομβρέμμαι, imbribus rigor. Epigr. l. 2.

Ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Καθόμβρος, imbre madens. Theophr. de caus. pl. l. 3. Exponitur & simpl. humidus apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Κατομβρέω, imbre madefacio, rigo aut humecto. item simpl. madefacio. Καθομβρέμμαι imbre madefio, in Epigr.

Ὑπόμβρος, cui subest humiditas ex imbre. item general. subtus humidus. Gal. apud Hippocr.

Φιλόμβριος, pro φιλόμβρος, pluviæ cupidus: ut φιλόμβριος τῇ ἰξῖ, in Epigr.

Ὅμηρος, ὁ, obses Thuc. l. 7. αἱ ἄνδρας δόντες Ἀθηναίων ὁμήρους, οὓς ἔχῃ τάλαντον. Xen. Hell. 6. τοὺς δὲ ἑαυτῶν πολίτας ἔδωκαν ὁμήρους. Τὸ ὅμηρον, pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3, ἀλλὰ παρὰ τῶν ὁμήρων τοὺς υἱεῖς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. Macab. c. 1. (de Antiocho) ὃς ἦν ὅμηρος ἐν τῇ Ῥώμῃ. Scholiast. Thuc. ait, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ ἔρχεσθαι. At Eust. derivat. παρὰ τὸ ὁμοῦ, ἢ τὸ ἀσφῶ, τὸ ἀσφίζω: quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit ὁμηρεῖν Achæis significasse ἀκριβεῖν, unde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀκριβείᾳ τῶν ὁμολογημένων διδομένους. ¶ Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poetæ Homeri, unde ὁμηρικὸς, ὁμηρίζω, ὁμήρειος, &c.

Ὀμηρεύω, sum obses. Herodian. l. 3. τοὺς τε παῖδας ὁμηρεύειν ἐς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκεν. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις. (Thucyd. 8.

Ὁμηρεία, ή, obsidium: item pignus quod datur in obsidium.

Ὁμήρευμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Rom. Exponitur etiam. obses.

Ὁμηρέω, ῶ, ήσω in unum convenio, occurro, obvius fio. Item comitor. Od. ε, Ὣ μ' ὁμήρησε δὲ μοι πυῤ ἑταίρων ἀγχίαλος ἀκύς. Eustath. à nomine ὅμηρος heri scribit: vel deductum esse ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἐρεσσόντων, ἢ σωματηρόστων. Apud Hesiod. in Theog. φωνῇ ὁμηρεύουσι exp. voce concordantes. Item ὁμοῦ ἄειδουσι, vel. ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσι.

Ἐξομηρεύω, (*comp.*) obsides posco & exigo. acceptisque corporibus fidem obstringo. Plut. in Sertor. ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἐξομηρεύειν τῇ τεκνοποιίᾳ, pignorum charitate obstringere. Item obsidibus datis emereor & assequor. Strabo l. 6. ἐξομηρεύσαντες ἐμπορικῶς τὴν φιλίαν.

Ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

Ὅμιλος, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. α, Τίς δαὶς, τίς δὴ ὁμιλος ὁδ' ἐστήκει. Il. ω, κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut turma: ut Il. λ. Ἀνὰ ὅμιλον καθ' ὅμιλον. Et Il. ν, τὸν δ' ὕστατον ὦρσεν ὁμίλου Ἐρμείας. Sic & Il. υ, & alibi apud Hom. itemque apud Herodot. in Polymn. & Thucyd. l. 2. & 4. Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τοὺς ἵλους βάλλειν, i. τοὺς συμφοὰς: at verò quum dicitur ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου τάξεως, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐλαύνειν.

Ὁμιλαδὸν vel ὁμιληδὸν, turmatim, catervatim, facto agmine. Il. μ. & apud Hesiod.

Ὁμιλία, ή, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conversatio, consuetudo, Plato in symp. Philo de vita M. l. 1. Et peculiariter pro colloquio: apud Plut. in symp. & Synes. Item pro consuetudine quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo: & pro ipsa docendi actione, apud Xen. Dicitur & specialiter de consuetudine mariti cum uxore, i. concubitu: apud Aristot. de gener. anim. & Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὁμιλίη, certa multitudo. Herodot. in Thal.

Ὁμιλέω, ῶ, f. ήσω in cœtu aliquorum versor. Et generaliter conversor, commercium habeo cum. Il. α, Καὶ ἀρέσσομεν ἠέπερ ὑμῖν.

Ἀνδράσιν ἀμίλητος. Theogn. in gnom. Τῶν τὰ μαλῶν ἀγαθοῖσιν ὁμίλει. Isocr. ὅπως ὁμιλῇ τοῖς πόλεων ἄρχουσι τοῖς ἡπίοις. Cum dativo rei exp. versor: ut ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασιν, versari in rebus. Synes. ep. 105. Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ, apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλέω, consuetudinem habeo, consuesco, *de concubitu*: Luc. ἐγὼ δ' ὤμιλον τῆς γυναικὸς μόνης χαλεπὸν σε ἔνιμ ὀπίσω αὖ ὁμιλήσουσιν ἐμοί.

Ὁμίλημα, τὸ, officium cõgressus, seu cõgressus officiosus. Plat.

Ὁμιλητὴς, οῦ, ὁ, qui conversari solet & cui frequens est consuetudo cum aliquo. Peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

Ὁμιλητικὸς, qui dexteritate quadam in cõversatione utitur, qui bene scit conversari. Isocr. ad Demon.

Composita.

Ἀνθομιλέω, ῶ, vicissim conversor. Hippocr. epist. ad Demag.

Ἀνόμιλος, ὁ ἡ, à mutua vitæ consuetudine alienus: item insociabilis, qui cõmercium non habet. Plato in ep. ad Dion. propinq.

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem haberi & colloqui difficulter possumus, à græc. affabilis. Plut. in Demetr.

Ἐπομιλέω, ῶ, sum in consuetudine alicujus, conversor. Philo. μήπω δὲ τοῖς τῶν ἐγχωρίων συνομιλητικῶς ἦτε.

Ἐξόμιλος, alienus seu abhorrens à consuetudine. Soph. in Trach.

Ἐξομιλία, ας, consuetudinem habeo.

Εὐόμιλος, ος, ὁ ἡ, qui bene & cum dexteritate quadam scit conversari: idem quod ὁμιλητικὸς.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commercium. Apud schol. Aristoph. καθομιλεῖν τοῖς καιροῖς, exp inserviens tempori. Item alloquor, in congressum & colloquium alicujus venio. Arrid. pol. 5. τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖ, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Sic & apud Appian. bell. civ. l. 5. & Athen. lib. 12.

Καθομιλέομαι, unde apud Diosc. l. 6. σαρδόνιος γάλως καθομιλήσας exp. proverb. consuetudinem habuit. (θρύλλος.

Μεθομιλέω, idem quod simplex ὁμιλέω. Il. α, Καὶ μιῇ τοίσιν ἐγὼ μεθομιλήσω.

Προσομιλία, conversatio, congressus: item sermocinatio & colloquium. Et contractus: apud Alex. Aphr.

Προσομιλέω, conversor, consuetudo mihi est, congredior. Greg. ἀνδρῶν τε τοῖς ἀποδοκιμοτάτοις προσομιλοῦντας. Cum dativo rei significat versor, tracto: ut προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, versari in bello, Thuc.

lo Thucyd.lib.1. Apud eundem tamen lib.2. cum accuſat.jungitur, in eadem ſignif. Apud Theogn. προσομιλεῖν πέτρῃ, exp. ſaxum contingere, vel ſaxo ſe admovere.

Προσομιλητικὸς, ad converſationem ſeu commercium aptus. Item ſermocinativus, ſermocinator: unde προσομιλητική, ſermocinatrix. Fab.l.3.

Συνομιλῶ, confabulator, congerro. Hippocr. epiſt. ad Demag.

Συνομιλέω, converſor, &c. Item colloquor, confabulor.

Ὀ'ΜΙΧΕ'Ω, ſ. mejo ſeu mingo, lotium reddo. Heſiod. in Erg.

Μηδ' αὐτ' ἠελίοιο τετραμμένου ὀρθὸς ὁμιχεῖν.

Ὀμίχμασι, urinæ excretiones, mictus. Heſych.

Ὀ'ΜΙΧΛΗ, & Ionicè ὁμίχλη, ης, ἡ nebula. Ariſtot. de mundo, ἔστι δ' ὁμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις τοῦ, ἄνευ ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, expiratio quædam vaporoſa, aquæ nequaquam genitrix, ut aëre craſſior, ita nube rarior. Il.γ, Ἕὖτ' ἄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην. Il. ε, Αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασεν Διὸς ἀπτὸς ὁμίχλην. Metaphoricè Athen. l.9. ſuffitum appellat ὁμίχλην. Alia metaph. Ariſtot. in Equit. ὁ δὲ δῆμος Τὸ πρῶτα πολέμει καὶ τῆς ὁμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σοῦ, bellicis turbis & reip. caligine. Ζεὺς παρὰ τὸ ὀμιχεῖν ἔχειν εἴλησιν, Etym.

Ὀμιχλώδης, ες, ὁ, ἡ, nebuloſus, vel etiam caliginoſus. Plut. ſymp. 8. & in Artox.

Ἀνόμιχλος, ος, ὁ, ἡ. (comp.) nulla tectus caligine aut nebula: ſerenus: ut αὐόμιχλος ἀνήρ, apud Ariſtot. de mundo.

Ὄ''μμα, &c. vide in Ὄ''πτομαι.

Ὄ''ΜΝΥΜΙ, ſeu ὀμνύω, F. ὀμόσω. P. ὄμωκα, & Atticè ὀμώμοκα, inf. ὀμόσαι. Il.ξ, Ὄμνυε δ' ὡς ἐπέλυσε, θεὸς δ' ὑπόμηνεν ἀπάνευθε. Xen. in Symp. ἐδόκουν γὰρ ὀρκίζοντες ἀεὶ ὀμνύοντες καλὸν εἶναι φαίνειν. Plut. in Solone, πρῶτον μὲν ὄμνυσι τοὺς ὅρκους ἡ βουλὴ τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν. Apud Demoſt. καὶ παίδων ὀμνύναι, exp. in capita liberorum jurare. Apud Plut. in Othone, ὀμνύειν εἰς τὸν Οὐιτέλλιον, exp. in Vitellium jurare, i. Vitellio ſe adſtringere jurejurando. Apud eundem, ὤμοσαν καὶ τῷ Οὐιτελλίῳ, exp. jurârunt pro Vitellio.

Ὄ''μνυμαι, idem quod ὄμνυμι. unde fut. ὀμοῦμαι, jurabo. Il.φ, ἐγὼ δέ τοι ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι, Heſiod. in Erg. ἐπὶ δὲ ὅρκον ὀμεῖται.

Compoſita.

Ἀμφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præſtatio: *hoc eſt*, quum utraq; litigantium pars jurat. Heſych.

Ἀντόμνυμι, ſeu αὐτομνύω, contra juro, viciſſim juro. Demoſth. γένει μὲν ὡς ἐγγυτέρω τῆς ἐκ αὐτῶν ἦσθ' ἐπιχείρησον ἀδικεῖς αὐτομόσαι.

Ἀντόμνυμαι, idem. Iſæus.

Ἀντωμοσία, eſſe dicitur juſjurandum de calumnia à parte rei. Plato in apolog.

Ἄνωμοτος, ος, ὁ, ἡ, injuratus, qui non juravit. Eurip. in Hippol. Ἡγλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δὲ φρὴν ἀώμοτος. Item jurejurando non confirmatus. Dem.

Ἀνωμοτεί, injuratè, citra juſjurandum.

Ἀπόμνυμι, (interdum ἀποῦμνυμι) vel ἀπομνύω, abjuro, jurejurando nego. Od. ὃ, χρῆνς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Herodian. τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μετὸ εἰδέναι φάσκων τὰ λεγόμενα. Demoſth in Aphob. αὖ ἀποῦμαί σῃς τάναντία τούτων, ἀφίημί σοι. Cum gemino accuſ. Ariſtoph. in Nub. Τοῦτ' ἐβούλου σ' ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς. Item ejuro & cum jurejurando depono. Plut. in Cic. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν. Exp. & ſimpl. juro, quum ſubjungitur negativa particula: ut apud Xen. pæd. 6. & Od. ο.

Ἀπόμοσις, abjuratio.

Ἀπωμοσία, ἡ, abjuratio, inficiatio per juſjurandum. Eſt & verbum forenſe quum is qui accuſatur, jurejurando negat fieri poſſe ut ſe judicio ſiſtat, excuſationes proferens: accuſator autem viciſſim jurat. Poll. & Heſych.

Ἀπώμοτος, (q.d. adjurabilis) exp. vitandus, fugiendus. Item ejuſmodi ut quis jurejurando neget: apud Suid. & Heſych.

Ἀπωμοτικὸς, ὴ, ὸν, abjurativus. Sed hæc rectiùs per ο utrobique ſcribuntur.

Διόμνυμι vel potius διόμνυμαι, dejero, jurejurando affirmo. Lyſias, Ἀποδείξω ὡς οὐκ οἴοχός ἐμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Plato in apol. καὶ ταῦτα ἐγὼ διομόσω σὺν τῇ αὐτοῦ γραφῇ. Et cum infinit. apud Plut. in Numa, διωμοσάμενος τὸν Ρωμύλιον ἰδεῖν. Item abjuro, inficior, Demoſth. διωμόσατο μὴ εἶναι.

Διωμοσία, deieratio: *de eo qui aliquid iurciurando affirmat in iudicio.* Exp. & peculiariùs, juſjurandum de calumnia, idq; à parte actoris: vide Antiphontem. Poll. & Heſych.

Ἔνωμοτος, juratus, qui juravit, jureiurando obſtrictus, in Pand. Apud Eurip. Ἐνώμοτος θεῶν qui deos juravit. Item jurejurando confirmatus: ut αὐώμοτος ὁμολογία, in Pand.

Ἐνωμότως, cum jurejurando, addito jurejurando. Plut.

Ἐνωμοτία, vocabulum militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum viginti quatuor ſeu vigintiquinque ſecundum quoſdam: aut etiam plurium, ſecundum alios. vide Aelian. Heſych. & Suid.

Ἐξόμνυμι, pro quo uſitatius eſt paſſ. ἐξόμνυμαι, abjuro, cum jurejurando inficior. Demoſth. ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἶναι. Sic & apud Lyſ. & Platon. de leg. l. 12. Item eiuro, cum jureiurando aliquid excuſo, aut detrecto &, recuſo: ut ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, eiuro legationis munus. Aeſch. Syneſ. οὐκ ἐξόμνυμαι τὴν ἱερωσύνην.

Ἐξωμοσία, abjuratio, inficiatio cum jureiurando. Item eiuratio, excuſatio cum jureiurando: Ariſtoph. in Concion.

Ἐπόμνυμι ſeu ἐπόμνυμαι, aut ἐπομνύω, q.d. ſuperiuro: de re aliqua iuro, iuſiurandum interpono: ſeu iureiurando confirmo Il. α, ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Thucyd. l.2. καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς. Xen. pæd. 6. ἐπομνύω σοι τὸν ἐμὸν καὶ σὸν φίλιον. Item inſuper iuro, iureiurando meo addo. Plut. in Pericle. Item pro ſimpl. juro, vel pro dejero. Ariſtoph. in Nub. οὐ μὰ Δί' ἀλλὰ δώσειν ἐπόμνυς τοὺς θεούς.

Ἐπωμοσία, iuſiurandum quod additur ad confirmationem alicujus rei. Exponitur & iuſiurandum, quod dabatur ab eo qui vel morbum vel aliam cauſam juſtam quare ad diem præſcriptum judicio non affuiſſet, afferebat. ſchol. Ariſtoph.

Ἔπωμοτος, qui juravit, aſtrictus iureiurando. Item generaliter, obſtrictus. Soph. in Ajace. Apud eundem in Trach. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. τὸ ὅρκιον ἐχυπτῆς, ut exp. Suid.

Κατόμνυμι, vel κατόμνυμαι, deiero: Pauſan. ἡ πόλις συνοικήσειν κατώμνυτο αὐτῷ σώσοντι αὐτήν. Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν. Κατωμοσία, q.d. dejeratio. Exp. & iuſiurandum, in qua ſignif. dicitur & κατώμοσις: apud Herodot.

Κατωμοτικὸς, q.d. deierativus: ſchol. Ariſtoph.

Decomp. Προσκατόμνυμι ſeu προσκατόμνυμαι, inſuper deiero, præterea deiero. Pauſ. οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προσκατόμνυνται.

Ὁρκωμότης, ου, ὁ, iurejurando adſtrictus. Ὁρκωμοτικὸς, ad iuſiurandum pertinens.

Ὁρκώμοτέω, f. ήσω, iuro in ſanciendis fœderibus. Luc.

Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, iuſiurandum. Plato in Phæd. Ὁρκωμοσία, τὰ ſacrificia in quibus fiebant fœdera. Ὁρκωμοσία, idem quod ὁρκωμότης.

Προόμνυμι ſive προομνύω, præjuro, priùs iuro, ſeu antè iuro. Demoſth. in Aphob. προομόσαντος δὲ μὲ τὸν ἄνδρα, ὡς ὡμολόγησας, ἐλαθ' ὑμᾶς εἶναι, &c.

Προώμοσία, ſeu προομοσία, q.d. præiuratio, ipſa actio prius iurandi. Exp. & iuſiurandum quod accuſator προομνύει, veram eſſe ſuam accuſationem. Poll.

Προσόμνυμι, vel προσομνύω inſuper iuro, præterea iuro.

Συνόμνυμι vel συνομνύω, unà cum aliis iuro, ſimul iuro Thuc. l. 2. ὅσοι μετέσχον τῶν τότε κινδυνεύειν ὑμῖν τεξωμόσαν. Idem, ξυνώμνυσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. Item coniuro, conſpiro. Demoſth. συνώμνυον οὗτοι ἐπ' ἐμὲ οἱ νῦν' ἐμὲ τὰ κοινὰ διαφθείροντες. Sic & apud Philoſtr. Hinc partic. συνομόσαντες vel συναμοκότες, coniurati, qui conſpirârunt.

Συνωμοσία, vel συνομοσία, coniuratio, conſpiratio. Ariſtoph. in Equit. Herodian. l.7.

Συνομώτης, ου, ὁ, coniuratus, conjurationis ſocius. Ariſtoph. in Veſp. Thuc. l.8.

Συνώμοτον, τὸ, coniuratio: vel iuſiurandum de coniuratione datum. Thuc. l.2.

Ὑπόμνυμι, ſeu ὑπόμνυμαι, prorogo rem cum iureiurando, vel excuſans me cum iureiurando dilationem peto. Demoſth. ὃ παραῤῥαφομόρει ἐμοὶ δεῖ ὑπομνύμενος.

Ὑπωμοσία, dilatio quæ iureiurando poſtulatur & impetratur.

Decomp. Ἀνθυπόμνυμαι, litem aut creationem differre præſtito iuramento. Heſych.

Ὀμοῖος, &c. vide in Ὁμός, Ὀμοκλή, in Κέλω.

Ὀ'ΜΟ'ΡΓΝΥΜΙ, F. ξω, P. χα pro quo uſurpatur potius ὁμόργνυμαι, abſtergo: ut apud Apoll. Arg. 2. δέκεν δ' ὁμορξαμένω. Ponitur etiam *pro* imprimo & iniuro, tradit Bud. Euſtath. ait ex ἀμέργω mutato α in ο fieri ὁμόργω, unde ὁμόργνυμι. Ponitur & μόργνυμι pro ὁμόργνυμι, apud Euſt. unde comp. ἀναμόργνυμι.

Compoſita.

Ἀναμόργνυμι, vel ἀναμόργνυμαι, imprimo, inuro, quaſi tergendo premendoque imbuo. Metaphoricè. Plut. in Cicerone, τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δὶ ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν ἐν τοῖς πολίταις.

Ἀπομόργνυμι, vel ἀπομοργνύω, exprimo, informo: Alex. Aphr. problem. 2. τὸ πιθὲν ἀκριβῶς ἀπομόργνυται, καὶ τὸ τῶν πίστεων χρῶμα. Item abſtergo. Il. β, ἀπεμόρξατο δάκρυ. Ponitur etiam abſolutè *pro*, lacrymo: Heſych. & Suid.

Ἀπόμοργμα, τὸ, quod eſt expreſſum ex alio. item quod eſt abſtergendo expreſſum. Dionyſ. Areopag.

Ἀπόμοργις, εως, ἡ, expreſſio, item abſterſio.

Decomp. Ἐναπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Syneſ. ἐναπομόρξει τῷ προτρόπῳ, inures piaculum. Item abſtergo, detergo. Ariſtoph.

Ἐκμόργνυμι, vel ἐκμόργνυμαι & ἐξομόργνυμι ſeu ἐξομόργνυμαι imprimo, exprimo. Plat. in Gorg. ἃ ἐκεῖς ᾧ ἡ πρᾶξις αὐτὴ ἐξεμόρξατο ἐς τὸν ψυχόν. Item abſtergo. Eurip. in Electra, ἡδέως Δακρύοισι τέγξας ἐξομόρξασθ' ἥλω.

Ἐνομίζγνυμι, abſtergo, ſeu detergo in. Heſych.

Ἐπομόρ-

Ἐπομόργνυμι, vel ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro Greg. in carm. Προσομόργνυμι, vel προσομόργνυμαι, imprimo, inuro: ité abſtergo.

Ὅμος, ὁ, ὁ ſimilis, par. Il. ω, Εἰ δὴ ὁμὸν Ἀχιλῆϊ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν. Od. ρ, ὁμὸν δ' αὐτὸν ἐγὼ θήσω. Interdum ſignificat, idē, ὁ αὐτός: ut ὁμὸν λέχος, Il. θ. & apud Heſiod. in Theog. & ὁμὸν νέκταρ, Il. ν. Ὁμόν, adverbialiter acceptum exp. ſimiliter, ſimili vel eodem modo, item unà, ſimul.

Ὁμόω, unio, in unum idemque coire facio: unde ὁμοῖος φιλότητι, coire apud Hom. Il. ξ. (Pand.

Ὁμάς, ἀδος, ἡ, omnes ſimul, ſeu univerſitas. Item multitudo: in Ὅμαδος, ου, ὁ multitudo. Plato de rep. l. 2. Item tumultus & ſtre itus quem multitudo concitat. Il. τ, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. Sic & Il. μ & Il. π, & alibi apud Hom. Sunt tamen qui compoſitum exiſtiment ex ὁμὸς & αὐδὴ, ſicut & Euſtath. Il. ψ, & alibi accipi annotat.

Ὁμαδόν, tumultuarium.

Ὁμαδέω, in unum cogo & coacervo. Heſych.

Ὁμαδέω, tumultuor. Propriè de multitudine quæ in unum eundemque locum collecta, colloquendo ſtrepitum quendam & tumultum excitat. Od. α, Μνηστῆρες δ' ὁμαδέσκον ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Apoll. Argon. l. 22. οἱ δ' ὁμάδησαν Θαρσαλίοις ἐπέεσσι.

Ὁμῶς, ſimiliter, æquè, pariter. Il. α, ι. Odyſſ. θ Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: ut Il. ι, ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσι. ¶ At ὅμως, tamen: plerunque ei annectitur ϳ: ut apud Dem. pro cor. ὅμως δὲ φεύσονται κἀγώ. Sic & apud Plat. Iſocr. &c. Dicitur etiam ὅμως δ' ὅν, ὅμως μήτοι, ὅμως μέν, itidem pro tamen, ſeu attamen. Et ὅμως κἠ, tametſi, ὅμως μήν, cæterum tamen.

Ὁμᾶ, unà, ſimul, eodem in loco. Xen. pæd. 6. ὁμᾶ μένοντες ἀλλήλων. Et cum dat. unà cum. Od. ο. Τῇ ὁμᾶ ἑσπέσθην. Sophoc. in Ajace Ἰθοὶ ὁμᾶ, diis juvantibus. Item propè, *Attice*: ut annotat ſchol. Ariſtoph. in Equit. Sic apud Soph. in Ajace, ὁρᾷ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμᾶ Δάμαρτι τῇδε Κρέοντος. Item propè, ſi fermè, ferè circiter. Dionyſ. Halicarn. l. 5. Euſt. in adverbium tranſiiſſe tradit ex genitivo ὁμᾶ ut αὐτᾶ: dici enim ὁμᾶ pro ἐπὶ ὁμᾶ τόπῳ, ſicut αὐτᾶ pro ἐπ' αὐτᾶ τῇ τόπῳ.

Ὁμόσε, eundem in locum, eodem. Il. μ. Thuc. l. 4. & apud Xen.

Ὁμόθεν, ex eodem loco Eurip. in Heſiod. in Erg. Exp. etiam, ex propinquo. apud Xen. pæd. Hinc comp. ἐξομόθεν, pro eodem. Odyſſ. ε.

Ὅμιος ſive ὁμῖος, ου, ὁ, ſimilis. Xen. Hellen. 3. ὁμοῖόν τινα Θρασυδαίῳ ὑποκτείναντες, ὥοντο Θρασυδαῖον ἀπεκτονέναι. Luc. de hiſt. ſcrib. ὅμοια τὰ πάντα ἐκ ὁμόχροα εἶναι. Interdum exp. par, æqualis: ut Od. ρ, Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Sic Plato in ſymp. ὁ παλαιὸς λόγος οὐκ ἐᾷ, ὡς ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Sic & ethic. 3 c. 1. Exponitur etiam ſicut ὁμός. Idem Il. σ, Ἄμφω γὰρ πάσσονται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, Αὐτῇ σὺν τροίῃ. eandem terram. Item ſui ſimilis: Thuc. ὅμοιός εἰμι ἐκείνοις τὰς αὐτὰς ναυκλήρους. Sic & apud Heſiod. in Erg. ¶ Item ὅμοια eſſe alicui dicuntur quæ expediunt & conducunt: ut apud Soph. in Ajace, Ἥ πάντ' ὁμοῖα πᾶσι κἀμοὶ αὐτῇ ποιεῖ. Ὅμοιον ſubſtantivè aliquando uſurpatur pro ſimilitudo. ut apud Platon. in Timæo. Eſt autem figuræ nomen: de qua Iul. Rufin. Ponitur & adverbialiter, pro ὁμοίως: ut apud Theocr. idyll. 8. αἴ κέ ποκ' ὁμοῖον Μυσίδι Δάφνις τοῖσιν ἀηδονίοις.

Ὁμοίως, ſimiliter, ſimili modo, perindè. Plato, Xenoph. Iſocr. &c.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, ſimilitudo. Plat. Ariſtot. &c.

Ὁμοιόω, ῶ, aſſimulo, ſimilem efficio. Iſocr. in Evag. Οἷς μὴ πελασμένοις ἐκ γεγραμμένοις ὁδὸς αὐ τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιοῦσθαι. Item comparo, exæquo, ſimilem eſſe dico. Marci 4. πίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; Item neutraliter, ſimilis ſum: aut aſſimulor. Dioſc. l. 3. c. 52. Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, ſylveſtris ruta ſativæ ſimilis eſt.

Ὁμοιοῦμαι, ſimilis efficior, vel ſimilis ſum. Thuc. lib. 2. δοῦλοι ἐς τὴν ἄλλην δούλειαν οἷς ἄλλοις ὁμοιοῦνται. Item comparor, ſimilis & par eſſe dicor. Il. ὁμοιωθήμεναι αὐτῷ.

Ὁμοίωμα, τὸ, ſimilitudo: vel ſimulacrum, figura expreſſa & efficta ad rei alicujus ſimilitudinem. Ariſtot eth. 8. c. 10.

Ὁμοιωματικὸς, ut ὁμοιωματικὸν ὄνομα, nomen ſimilitudinem ſignificans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ὁμοίωσις, ἡ, apud rhetores figuræ nomen eſt. de qua Iul. Ruf. In novo Teſt. capitur pro ὁμοίωμα: Iacob. c. 3.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ qui rerum ſimulacra imitatur & exprimit. Pol.

Ὁμοιάζω, ſimilis ſum, aſſimulo ſive aſſimilo: Marci. 14. Γαλιλαῖος ἐκ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

Ὑμοῖος, dicunt Aeoles pro ὅμοιος.

Ὁμοῖος, dicunt poëtæ pro ὅμοιος. Heſiod. in Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοῖος. Item pro ὁμός: ut ὁμοῖον νέκτα, Il. δ. Et γῆρας ὁμοῖον, ibidem. Videtur tamen quibuſdam grammaticis ὁμοῖος compoſitum ex ὁμοῦ & ἰσόω. (nam ὁμοῖον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον,) quibuſdam ex ὁμᾶ & οἶδα, qui ὁμοῖος θάνατον vocari ſcribunt ὡς ἅπαντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν. vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φορτικὸν, derivantes ex ὁμοῦ & οἴω ſignificante φέρω.

Compoſita.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ ἡ, diſſimilis, diſpar, diverſus. Plat. in ſymp. τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. Τὸ ἀνόμοιον, diſſimilitudo.

Ἀνομοίως, diſſimiliter, diverſo modo. Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, diſſimilitudo, diverſitas.

Ἀνομοιόω, ῶ, fut. ώσω, diſſimilem vel diſſimile reddo.

Ἀνομοιοῦμαι, diſſimilis reddor, vel efficior, diſſimilis ſum. Plat. λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιάμενοι, ἀλλὰ τὰς ἀδίκους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιάμενοι.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui diſſimile redditur. item diſſimilitudo.

Ἀφόμοιος, abſimilis. diſſimilis.

Ἀφομοιόω, aſſimilo, ſimilē reddo, ſimilitudinem ſeu formam alicujus repræſentō. Plat. in Cratylo: ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βιβλίμμοι ἀφομοιοῦν Cum accuſat. & dat. ut ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, aſſimilantes veritati mendacium apud eundem lib. 2. de rep. ub. Exponitur etiam imitor.

Ἀφομοίωμα, ατος, aſſimilor. Plat.

Ἀφομοίωμα, τὸ, ſimilitudo rei alicujus repræſentata. item ſimulacrum. Ἀφομοίωσις, aſſimilatio.

Δυσόμοιος, diſſimilis.

Ἐξομοιόω, aſſimilo, ſimilem efficio.

Ἐξομοίωμα, ſimilis efficior. Soph. in Ajace, αὐτὸν σὺν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλεδαμεῖν κἀξομοιῶσαι φύσιν, ſimilem patris effici.

Ἐξομοίωσις, effictio, qua ſimulacrum rei alicujus exprimitur.

Decomp. Συνεξομοιόω, aſſimilo, ad imitationem effingo Plut. in polit. præcept. Οἱ μὲν ἐν παλαίστραις αὐλικοὶ ὥσπερ οἱ ὀρνιθοθῆραι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτὸς, ὑποδύονται.

Πανόμοιος, omni exparte ſimilis, perſimilis. Dicitur & πανομοίως, poëticè.

Παρόμοιος, & poët. παρομοίως, aſſimilis, non valdè abſimilis, propè ſimilis. Dioſc. l. 3. c. 127. Item ferè par. Xen. Hell. 3.

Παρομοιόω, aſſimilo, ſeu aſſimilem reddo. Παρομοιοῦσθαι, aſſimilem eſſe, ad ſimilitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quæ & παρόμοιον: Ariſtot. Rhet. lib. 3.

Παρομοιάζω, aſſimilis ſum, non valdè abſimilis ſum. Item aſſimilo. Matth. 23. (accedens.

Προσόμοιος, aſſimilis, ſimilitudine ad rem aliquam proximè

Ὄμπνη, &c. vide in comp. ex Πνέω. Ὀμφακίας, &c. in Ὄμφαξ.

Ὀμφαλὸς, ου, ὁ, umbilicus: Il. φ, Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Plat. in ſymp. ἀπέδειξε κατὰ τὸ μέσον γαστέρα ὁ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Tranſfertur quandoq; ad inanima. Od. α, Νήσῳ, ἐν ἀμφιρύτῃ, ὀΐτε ὀμφαλὸς ἐστὶ θαλάσσης. ¶ In agmine militari ſic dicitur media illa pars inter duo cornua: quæ & ἄκρα & στόμα & ὀξυτομία. Poll. l. 1. ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur umbo: ut Il. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα. ¶ Habent & phialæ ſuos ὀμφαλούς. ¶ Librorum quoq; ornamenta quæ antiqui eorum integumentis ſolebant addere confecta vel ex ebore, alióve oſſe, vel metallica materia, ὀμφαλοὶ dicuntur, itidemque Latinè umbilici. Luc. ὅμοιοι εἰσὶ ταῖς κηλίσιν τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὀμφαλὸς ζυγοῦ dicitur τὸ μέσον: apud Heſych. & Euſtath. ¶ Ficuum quoq; fundus & ima pars ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur, teſte Poll. l. 2. Similiter & in pomis, pyris, meſpilis, ſorbis, ὀμφαλὸς dicitur quod in fundo umbilici modo prominet. ¶ Ὀμφαλὸς, vocatur etiam umbilicus fornicis, i. lapis continens compagem & coagmentationem ſeſe forficum modo interſecantem, Ariſtot. de mundo.

Ὀμφαλώδης, ες, ὁ ἡ, umbilicaris. Ariſtot. de gener. an. l. 3. c. 2.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, umbilicatus, umbilicum habens. Il. μ, & φ.

Ὀμφαλωτὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 11.

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, umbilicus, propriè clypei, i umbo. Suid. ex Epigr.

Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, ſcalper exciſorius quo obſtetrix infanti recens nato umbilicum præſecat Poll. l. 2.

Compoſita.

Ἀκρόμφαλον ſive ἀκρομφάλιον, τὸ mediana pars umbilici meditullium. Poll. l. 2.

Βαλανεώμφαλος, ὁ ἡ, epitheton eſſe dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictarum quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ τῶν βαλανείων εἰ ἦλοι ſimiles eſſent: vel quòd earum ὀμφαλὸς ἰδιαμῷ ſimiles eſſet, vel aliis de cauſis quas recenſet Athen. l. 11.

Ἐξόμφαλος, cui prominet ſeu procidit umbilicus. Item vitium illud quum prominet umbilicus & amplius more ſolito extat. Gal. Aegin. Dioſc.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, quod ſupra umbilicum eſt. Poll. lib. 2. Exp. &, umbo clypei. Ἐπομφάλιος, umbilicatus, in Epigr.

Μεσόμφαλος, umbilicum in medio habens. Athen. l. 11. Item in medio umbilico ſitus. Eurip. in Oreſte.

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus, vel ſimpliciter, umbilicus. Poll. l. 2. Exp. etiam, umbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui umbilicus à flatu protuberat. ſpecies eſt τῆς ἐξομφάλου. Apud Galen. in def. med. legitur πνευμόμφαλον, quod eſſe dicit τὸ αὐθέρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ.

Πρωτόμφαλον, umbilicus clypei. Heſych.

Ὑδρόμφαλον, ſupervacui humoris circa umbilicum collectio: autor defin. medic.

Χρυσόμφαλος, aureum umbilicum ſeu umbonem habens: cui inauratus eſt umbilicus ſeu umbo. Poll.l.6.c.16.

Ὄμφαξ, ακος, ὁ, ἡ, uva acerba necdum matura. Od.ν, πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν Ἀνθος ἀφιείσῃ, ἐτέρῃ δ' ὑποπερκάζεσιν. Heſiod.in Aſp. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. Vſurpatur & maſcul. gen. ut apud Plut.in præcept.connub. ὧδὲν ἀπολέπουσι τῷ ἀφ' ὁμφακος τὸν φυτλῷ ἑτέροις ὠσὶ πεμφθέν. Sic dicitur etiam oliva, nec non lauri baccæ omnesque omnium plantarum acerbi adhuc & crudi fructus, & qui ad maturitatem nondum pervenêre. Heſych. Ἀπὸ τοῦ ὠμὸς φαγεῖν.

Ὀμφακώδης, ες, ὁ, ἡ, acerbus in modum uvarum immaturarum. Theophr.hiſt.pl.l.3.

Ὀμφάκινος, omphacinus: ex uvis acerbis & immaturis confectus. Dioſc.lib.1.cap.29. Ὀμφάκιον eſt etiam veſtimenti muliebris genus: apud Poll.l.7.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, ut ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Dioſc.l.5.c.12. Et fœm.gen. ὀμφακῖτις, κηκὶς, ſpecies gallæ: de qua Dioſc. lib.1.cap.147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbitate ſua ὄμφακας referens: ſeu ex uvis immaturis & acerbis confectus: ut ὀμφακίας οἶνος, apud Euſtat. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμὸς, acerbus immitisq; animus.

Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium, ſuccus uvæ acerbæ necdum maturescentis Dioſc.lib.5.c.7.

Ὀμφάκη, ἡ, ex acerbis uvis expreſſa melligo. Dioſc.l.3.c.9.

Ὀμφακίς, ἰδος, ἡ, cauum illud ex quo glans quercina enaſcitur, qua utuntur coriarii. Plinius calicem glandium vocat, recentiores medici cupulam. vide Paul. Aegin.l.3.c.42.

Ὀμφακίζομαι, uvas acerbas & adhuc immaturas lego: unde proverb. Σικελὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Eraſm.

Στόμφαξ, Ariſtophanis ſchol. exp. σκληρὸς, τραχὺς: derivans ex στόμα & ὄμφαξ. Vide & in derivatis à Στόμα.

Ὀμφή, ῆς, ἡ, divina vox, reſponſum à Deo datum conſulenti (quaſi ἡ τὸν φαίνουσα, aperiens id quod eſt, veritatem prodens) Il.β, Εἶρεο δ' ἐξ ὑπνου, θέσπι δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur & ſimpl. pro φωνὴ ſeu αὐδὴ, vox: Euripin Med. πῶς ὦ ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων δέξατ' ὀμφάν; Sic Nonn. ὑποκύρδιον ὀμφὴν, vocem ſub pectore latentem dixit, pro mente & cogitatione.

Ὀμφήεις, ντος, ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητὴς, ῆρος, ὁ, idem Tryphiodor. in Excidio Troiæ, Ἐλεύσιος μελήλυθ' ὀμφητῆρος.

Πανομφαῖος, (comp.) dictus fuit Iupiter quòd ad ipſum omnis ὅσα ἐν ὀμφῇ, referebatur, teſte Euſtath.

Ὀμῶς & ὁμῶς, vide in Ὀμός. Ὄναμαι, in Ὄνυμι.

ΟΝΑΡ. (nomen indeclinabile) ſomnium, inſomnium. Iliad.κ, κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη. Il.α, ἐν γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in Sympoſ. ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sæpe dicitur pro, κατ' ὄναρ, per quietem, per ſomnium, in ſomnis. Moſch.idyll.2. Τὰ δ' ἐδ' ὄναρ ἤλυθεν ἄλλῳ. Plut.in Per. ἡ θεὸς ὄναρ φωνεῖται. Interdum ὄναρ accipitur pro umbra: ut apud eundem in Theſ. ὄναρ ἐλεύθερίας. Et in Epigr. ἐδ' ὄναρ οἶδε φόβᾳ. Dicitur παρὰ τὸν τὸ ὄντος ἄρσιν, inquit Euſtath. eſt enim ὄναρ vanum ſomnium & viſum: vide Ὕπαρ.

Ὄνειρος, ου, ὁ, ſomnium. Odyſſ. τ, κλαῖον γὰ κὠκύμορον σὺν ὀνείρῳ, Athen.l.5. τὰ μηδέ ποτε ἐλπισθέντα, μηδ' ἐν ὀνείρῳ φανταθέντα. Plut. ψεύδεις ὄνειροι. A poëtis accipitur & pro ipſo quietis Deo. Il.β. Euſtath. derivat παρὰ τὸ ὀνεῖραι, i. ἀλυσκάζειν ἀγγέλειν vel ab ὀνεῖν, i. ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, ου, τὸ, idem cum ὄνειρος. Od. δ, Ὡς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπίστατο νυκτὸς ἀμολγῷ. Reperitur etiam ὀνείρατα plur. num. in proſa, pro eo quod poëtæ dicunt ὄνειρα. Luc. de calumn. ὀνείρατα διηγέμενοι. Chryſoſt. ποίοις φασὶ σκώμμασιν ὁμιλῆσαι; Genit. ſing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. & in polit. & apud Plut. de ſera num. vind. Dativo ὀνείρατι utitur Athen.l.3.

Ὀνειρεύς, έως, ὁ, ut ὀνείρειαι πύλαι, ſomni portæ: vel inſomniorum portæ Odyſſ. δ.

Ὀνειρώττειν, ſomnio. Plato de rep.l.5. ὀνειρώττειν ἄρα ἐστὶ τόδε ἐκεῖνο, &c. Syneſ. de inſomn. πῶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντος καὶ ἐγρηγορότος σύμπαντος. Et cum accuſ. apud Plut. de def. orac. μέσαν τινὰ τῆς ἀπείρου τόπον οὐκ ὀρθῶς ὀνειρώττειν. Peculiariter medici ὀνειρώττειν de iis inſomniis dixerunt quæ conjunctas ſibi veneris & libidinis imagines habent. Et ſchol. Ariſtoph. ὀνειρώττειν vult eſſe genituram per ſomnium emittere.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, in ſomnium: ut plurimum dicitur de libidinis imaginatione in ſomnis. Dioſc.l.3.c.148.

Ὀνείρωξις, ipſa ſomniandi actio, ſomnium. Suid.

Compoſita.

Βραχυόνειρος, pauca habens ſomnia.

Δυσόνειρος, tumultuoſis & malis ſomniis moleſtans. Dioſc.l.2. c.127.

Εἰκελόνειρος, ſomno vel ſomnio ſimilis, vanus, inanis.

Ἐξονειρώττειν, in ſomnis ſemen emitto, Ariſtot. de gen. an. l.2, κρῖναι δὲ τοῖς, ἄρρεσι γίνεται ἐν τοῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὁ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν.

Ἐξονειρωγμὸς, ſeminis in ſomnis emiſſio. Idem in probl.

Ἐξονειρωκλὴς, cui ſemen in ſomnis profluere ſolet. Idem Problem. ſect. 5. problem. 31.

Εὐθυόνειρος, qui quod eventurum eſt apertè videt in ſomnis, apud eundem.

Εὐθυονειρία, ἡ, inſomnium apertè oſtendens quod futurum eſt, apud eundem.

Εὐόνειροι, qui bona vident ſomnia. Strab.

Ἡδυόνειρος, ſuavia & jucunda afferens ſomnia. Athen.l.1.

Ἰσόνειρος, ſomnio ſimilis, inanis, vanus. Aeſchyl. in Prometh.

Σκολιόνειρος, qui pravis & terrificis ſomniis utitur.

Ὄνειδος, ους, τὸ, probrum. Il. π, Σοὶ γὰρ ἐγὼ ἐπέεσσι κατηφείην καὶ ὄνειδος Ἐσσομαι. Il. γ, Μή με γυναῖκα χαλεπαίνειν ὀνείδεσι λυγρὰ ἔοικεν, Heſiod. in Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δὲ τ' ὄνειδος. Demoſth. in epitaph. καὶ τὰ δ' ἀνότατα ἀκμὴν μνήσῃ, μᾶλλον ὀνειδίσῃ τὸ λοιπὸν αὐτῷ καθεστήκατε. Euſtathius exponit ὄνοσις, innuens ſe derivare ab ὀνέω ſignificante μέμφεσθαι. Aliquando ſumitur in bonam partem, & exp. κλέος, ἐγκώμιον, ut apud Eurip. in Phœn. σφίγγὸς αὐαφίρει ὄνειδος, laudem ex ſphinge ſublata refers & commemoras? Sic apud eundem ibidem: Θήβας κράνιζον ὄνειδος, decus & gloriam.

Ὀνείδεος, ſive ὀνειδὴς, probroſus, contumelioſus. Il.α.

Ὀνειδέα, ſive ὀνειδία, ας, ἡ, probrum, dedecus. Nicand. in Alexiph.

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris increpo, probra in aliquem jacto. Plat. in apol. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμῖν. Et cum accuſ. ὀνειδίζων αὐτὰς ἔκαστον, probris increpans. Exponitur & vitupero: Il. ι. Ἀλλὰ μάλ μοι πεφίδεο ὀνείδισας ὃν Δαναοῖσι. Significat etiam opprobro, probroſè objecto. Heſiod. in Erg. Μή ποτ' ἀλοιφήλῳ πείσῃ ὑμφοφόρον αὐδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν μακαρέων δόσιν αἰολοπώλων. Herodian. l.3. ἄλλα ὀνειδίζων πεμφθέντα ἐκείνῳ.

Ὀνειδίζομαι, probris increpor, probra mihi ingeruntur. Philo de vita M. l.1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος ἔχ ὕστως ἐπὶ τοῖς εἰς αὐτὸν κηπευθείσαις ἐδυχέραινεν.

Ὀνείδισμα, τὸ, probrum, ſeu quod ut probrum objicitur.

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, objectio probrorum,

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobrator.

Ὀνειδιστικὸς, ὴ, όν, exprobratorius, exprobrationem habens, ut ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog.

Ὀνείδιος, α, ον, probroſus.

Compoſita.

Ἐξονειδίζω, probris inceſſo, exprobro, impropero. Eurip. in Ipig. Aul. Καλόν γέ μοι τοὐνειδος ἐξωνείδισας. Luc. ἐπιλαβὴ ἐξονειδίζων αὐτοῖς ποδὸς καὶ κεφαλῆς ἁπάντων. (pero.

Ἐξονείδισμος, ου, ὁ, exprobratio.

Ἐπονειδίζω, probris & convitiis increpo: vel exprobro, impro-

Ἐπονείδιος, ὁ, ἡ, qui probroſè objici poteſt, probroſus. Iſocr. in Panathen. ἐποιήσατο τὸν ἀγῶνα τοῦτον, ὃς οὐδὲν ἂν ἐπονειδίστερον οὔτε αἰσχίω ποτὲ ἠγωνίσθη, οὔτ' ἐπονειδιστότερον.

Ἐπονειδίστως, probroſè, cum probro. Iſocr. in Paneg. ἐπονειδίστως τὸν βίον ἐτόλμησε.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro. (Euſt.

Προονειδίζω, prior increpo probris, prior inceſſo dictis probroſis.

Προσονειδίζω, præterea objicio, præterea exprobro, aut probro do.

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus oneror.

Ὄνειαρ, Ὄνῃ, vide in Ὄνημι. Ὄνης, &c. vide in Ὄναρ.

ΟΝΗΜΙ, ſive ὀνίνημι. (fut. ὀνήσω, aor. 1. ὄνησα ab ὀνέω inuſit) iuvo, proſum, utilitatem affero. Il. α, ἐδέ οἱ αἰδὼς Γίνεται ἠὲ ἀλάστας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Il. α. Ζεῦ πάτερ ἦ ποτε δὴ σέ μετ' ἀργείοισιν ὄνησα Ἠ' ἔπεϊ, ἢ ἔργῳ. Od. ψ, σὲ γὰρ τόδε γε γῆρας ὀνήσει. Philo de vita M. l.1. ὀνήσεις γὰρ ἐδέν. ¶ Item vitupero: probris inceſſo: in qua ſignif. uſurpatur potius vox paſſiva.

¶ *Deriv. ata ab* ὀνημι, i. *iuuo.*

Ὄνημαι ſive ὄναμαι & ὀνίναμαι, iuuor, fructum & utilitatem percipio: interdum etiam, fruor. Galen. οὐκ ἔστ' ἀφεστηκότων ἡμῶν ὀνίνασθαι. Od. ξ, ἀφρὸς δ' αὖτε ὀνόσσεται, id nobis proderit. Odyſſ. β, Ἐσθλὸς μὲν αὖτε δῶκε ἑῷ ὀνήμεναι. Syneſ. ep. 121. ἔμελλεν ἄρα τῆς πανηγύρεως ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus abſuturæ ſuæ. Et cum accuſ. apud eund. epiſt. 54. Ἐνέστραπται ἢ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τοὺς Ἀθήνας ὁδοῦ. Significat etiam iuuo. Syneſ. ep. 21. ἐδήσατο ἀναθαί τι τῶν ἐμῶν χαμαιπετῶν.

Ὄνησις, εως, ἡ, juvamẽ, Od φ. Itẽ utilitas, fructus. Dem. pro cor.

Ὀνήσιμος, qui juvare & prodeſſe poteſt, utilis Soph. in Aiace. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui iuvat & prodeſt, utilis Heſych.

Ὀνητὸς, ὴ, όν, quo frui queas. Suid. Ὀνῆλος, utilis, qui juvare & prodeſſe poteſt.

Ὀνίσκω, iuuo, proſum. Athen.l.2. τὰ βρώματα ὀνίσκατα καλεῖν ἔφασαν, ὑπὸ τοῦ ὀνίσκειν ἡμᾶς.

Ὄνεαρ, ατος, τὸ, utilitas, emolumentum Heſiod. in Erg. Peculiariter autem ab Hom. Odyſſ. α. & alibi ὀνεάτα vocantur τὰ βρώματα, ut dictum in præcedente ὀνίσκω. Ὀνεάτα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, apud Hom. teſte Suida: ut Il. ω, ὀνεάτ' ἄρηρε.

Ὄνη

Ὄνιος, utilis: pro quo facta resolutione: Ionica dicitur, ὄνητος. Nic. in Alex.

Ὀνῆις, videre posset esse superlat. ab ὀνήϊος, nisi schol. Apol. Arg. l. 2. ex compar. exponeret, ὀφελιμωτερος. Apud Diog. Laert. ἡμῖν μηδὲ ἂς ὀνῆις ἐσν. Cic. exp. nemo de nobis ullus excellat. (suis locis.

Ὄνειρος, Ὄνομα, Ὄνος, Οὖς. quomodo huc pertineant, vide *Composita.*

Ἀνόνητος, ος, ὁ, ἡ, inutilis, quo frui & uti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Ἀπόνημαι, sive ἀπονάομαι, utilitatem aliqua ex re capio. Il. ε, Οὐδὲ μὰν ὧδέ βίη Υ' περιώρουσ' Ἱππόδαμοιο Ἕκ ἤβης ὑπόνηθ' ὅτε μ' ἴκανε θ' ὑπέρμενος. Sic & Od. π. Interdum exp. fruor: ut Il. ω, σὺ δὲ δῆξαι ἄποινα πολλὰ τά τοι φερόμην· σὺ δ' ἀπόνασο. Apoll. Arg. lib. 2. ἀπόνασθ' ἰδώδης. Sic & apud Nic. in Ther.

Ἐπήρης sive ἐπηρσίμος, ος, ὁ, valde utilis, magnas utilitates afferens: epitheton Mercurii apud Hom. Il. ν & ω, ἃ dicti quasi τῷ ἐπ' ὀνήτορι, teste Eust.

¶ *Derivata ab ὄνημι, i. vitupero.*

Ὄνειαρ, idem quod ὄνημι. Il. ε, Ὄφρ' ἐμὲ μὲν ἔνειδος ὑπέμεινον.

Ὀνητός, ή, όν, qui vituperari & probris increpari meretur.

Ὀνόω, f. ονσω, idem cum ὀνημι, vitupero &c. vel reprehendo, carpo.

Ὄνομαι, idem quod ὀνίω εοξ; usitatus. Od. θ, ὡς αὖ σὺν ἀρητῷ βροτὸς οὔτις ὀνῆται. Il. ι. Οὔτ' ἐς τὸν μῦθον ὀνόσεται. Fut. est ὀνόσομαι, & aor. 1. ὠνοσάμην. Il. ν, Οὐδέ κεν αὐτὸς ἐμὸν γε μάθων ἐπιμέμφεται ἦτορ. Od. φ, ἔστι μάλ' ἀφραδέως ἐμπεδον ἔσσαι, Οὐχ ὡς με μνηστῆρες ἀπημύντους ὀνόσουσι. ξ. Νῦν δέ σ' ὀνοσσάμενοι πάγχυ φρεσίν. Sic & Il. ε. &c.

Ὄνοσις, repreh-nsio, vituperatio. Eust.

Ὀνοστός, ή, όν, reprehensione dignus, qui vituperari & probro dari potest. Il. α. ἀώρα ὀνοστά.

Ὀνοτής, ῆτος, ὁ, idem cum ὀνησις. Apoll. Rhod. Argon. l. 1.

Ὀνοτάζω, vitupero carpo. Hesiod. in Erg. Καὶ ὁπότ' αὖτις μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων. Sic & apud Hom. hymno in Merc.

Κατονόω, (*comp.*) vitupero, carpo. Καθ' ὁμοιότητα, pro eodem. Item sperno, despicor, vilipendo: ut apud Herodot. l. 2. μή μι κατονοθῇς ὡς τὰς λιθίνας πυραμίδας.

Ὀνειδος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΟΝΘΟΣ, ου, ὁ, stercus seu fimus jumentorum vel boum. Iliad. Ψ, Τῇ ῥα βοῶν κίχυτ' ὄνθος ἀπὸ ζωμῶν ἐρυσάντων. Ibidem, ὄνθῳ βοέῳ πλῆτο τόμος.

Ὀνθυλεύω, quidam exp. stercore bovino iquino, fimo jumentorum aspergo, apud Suid. ¶ Ὀνθυλεύω, autem exquisitè apparo. exquisitè condio, apud Athen. l. 14.

Ὀνθυλεύματα exquisitiores ciborum apparatus & lenocinia coquorum, Poll.

Γόνθος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀλονθος γναθος, (*comp.*) mala quæ rota fimo seu amarore plena est, *hoc est*, os conviatoris maledicum & spurcum.

ΟΝΟΜΑ, (& Aol. ὄννυμα. ποέτ. οὔνομα) ἄβος τὸ. nomen. Od. σ, Ἀρνεῖός θ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ δ' ἔμμορε πότνια μήτηρ. Il. ε, Τῶν δ' ἕκαστον τίς κεν νήπιος φρεσὶν ἀνόμηνε ἔπος; Thuc. l. 4. ὄνομα οὐ κεκλήμενος Σκελιάδος. Idem l. 6. τῷ πάππῳ ἔχων τοὔνομα: per contract. pro τὸ ὄνομα. Item vocabulum, seu verbum. Isocr. in Panegyr. τὰ σημαινόμενα τοῖς ἐκείνης πραξεσι σύμφωνα ὀνόμασιν ἁρμόττειν. ¶ Item nomen fama celebritas. Xen. pæd 4. λόγῳ τινὶ καὶ ὀνόματι περιῆν ἡξέστο. Sic & apud Thuc lib. 5. & Philostr. ¶ Item prætextus, obtentus. Dionys. Halic. ἐπεκτᾶτο δὲ Ἀμάλιος τῷ μετ' ὀνομάτων καλῶν, honestis nominibus: *ut loquitur Sallust.* Quidam παρὰ τὸ νέμειν (sicut & νόμος) ὄνος deduxêre. quon am quo pacto lex suum cuique tribuit: ita & nomen suam cuique imaginem rerum reddit. Aliis à juvando derivatum videtur, quasi ὀνέομαι, quòd eius usu res agnoscatur.

Ὀνομαίνω, f. ανω. aor. 1. ὠνόμηνα, nomino, nuncupo, appello. Hesiod. in Erg. Ὀνόμηνε δ' ἑτοίδε γυναῖκα Πανδώρην. Item nomine voco vel compello. Il. ω, Φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Item nominatim recenseo, vel percenseo. Il. β, Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur & nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομαίνω. Plat. in Tim. τὰς ἁρμονίας οὔτε ὀνομάζουσιν, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετρίας, ambitus fiderum neque nomine appellant, neq; numero inter se commetiuntur. Item simpl. proferro: Demosth. pro coron. ῥητὰ ἃ ἄρρητα ὀνομάζων, dicenda & tacenda loquens. Item celebro, decanto

Ὀνομάζομαι, nominor, nuncupor, appellor: Luc. de scrib. hist. ἐπὶ Νικαίαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, ἔτε Ὀμήρειον ἀπὸ Ἡρακλείων.

Ὠνομασμένος, celebris, decantatus. Isocr. contra Lochit. Hinc adverb. ὀνομασμένως, nominatim. Aristot. rhet. 3.

Ὄνομασμα τὸ, nomen seu appellatio. Plat. in Crat.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen Aristot. de poë.

Ὀνομαστός, (q.d. nominabilis) qui nominari potest seu debet. Il. τ, ὄφρα ὀνομάσσω, non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat. pol. l. 1. ἀπεκείνατο οὐδ' οὗτ' αὐ αὐτὸς Σεμφίδων ὢν ὀνομαστὸς ἐγένετο οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναίων.

Ὀνομαστῶς, celebriter, nobiliter. Ὀνομαστί, nominatim seu nomine. Thuc. l. 1. Demosth. in Mid.

Ὀνομαστικός, ή, όν, q.d. nominativus, seu nominatorius: ut ὀνομαστικὴ τέχνη, apud Plat. Ὀνομαστικόν, subst. dictionarium.

Composita: ac primùm ex nomine ὄνομα in quibus observandum est prius ο mutari in ω, posterius in ν.

Ἀντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

Ἀντωνυμικός, ad pronomen pertinens. Ἀντωνυμικῶς, habendo usum pronominis, &c.

Ἀνώνυμος, ὁ, ἡ, ή, nomine carens. Od. θ, Οἳ μοῦνοι τοῖς πᾶσιν ἀνώνυμοι εἰσὶ ἄνακτες. ¶ Item minimè celebris, obscurus, ignobilis. Demosth. Philipp. 4. ¶ Est & arboris nomen quæ & αὐώνυμος: vide αὐώνυμος.

Ἀναώνυμος, & ἀωνυμία, absq; nomine. Item ignobiliter absq celebritate.

Νώνυμος, poëticè dicitur pro αὐώνυμος: Il. μ. & apud Apollon.

Διώνυμος, bi-nominis, duo habens nomina. Item celebris seu pervulgatus. Plut. in Timol & Appian. bell civil. l. 4.

Διωνυμία, q.d. binominitas: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum seu infaustum est nomen: aut cujus nomen odiosum est. Il. ζ. Soph. in Aiace. Et generaliter, infaustus, inauspicatus.

Ἐπώνυμος, q. d. Supernominis, seu quasi additicius ad nomen, ut ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuetur & distinguitura nomine proprio Plut. in Coriol. & Athen. lib. 13. Item ἐπώνυμος, pro φερώνυμος: ut ἐπώνυμον ὄνομα, nomen quod imponitur personæ objconvenientiam quandam rei quæ in persona est & nominis: ut Ulysses fuit appellatus Ὀδυσσεύς, quòd avus eius Autolycus πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος in Itharam venerat. Od τ. Item ἐπώνυμος, denominatus, ex nomine traxit. Aristot. de mundo, τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμον ἐστὶ τοῦ καλοῦ. Plut. in Rom. αἰωρῶν πολλὰς πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων, ἡρώων, quæ nomen à regibus & heroibus acceperant. ¶ Item qui nomen aliis dat: ut πάντων ἔφορος ἄρχω, à cujus nomine alii ἔφοροι in actis perscribebantur. Plut. in Demetr. Sic & ἐπώνυμοι ἡμέραι decem dicti fuerunt, quòd decem tribus ab iis denominatæ essent.

Ἐπωνύμως, cognomento: item nomine quod sumpto: ut apud Diosc. l. 3. ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ. Item nomini rei convenienter.

Ἐπωνυμία, ἡ, cognomen. Aristoph. in Pluto.

Decomp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel etiam cognomen est impositum, cognominis Eurip. in Phœniss.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est. Damasc. de Joanne Antiocheno.

Ἑτερώνυμος, diversum nomen habēs. Item diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. Eust. Ammonius ἑτερώνυμα vocari scribit quæ in uno eodemque subjecto diversum nomen habent: ut in scala ascensus & descensus.

Ἑτερωνύμως, diverso nomine. Item non κατὰ λόγους. Eust.

Ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis. Item diversitas nominis in eodem subjecto. Et diversitas nominis quæ est contra analogiam. Eust.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum & faustum nomen habens. Apud Luc. in Lexiph. λόγῳ εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. ¶ Item sinister, lævus. Herodot. Thuc. Xen. Aristot. Apud Hesiod. in Theog. Ἀστερίῃ εὐώνυμον, quidam exp. celebrem, quidam lævam. ¶ Est & nomen arboris ficus κατ' αὐτίφρασιν dictæ: de qua Theophr. & Plin. lib. 13. cap. 22. Quidam eam αὐώνυμον vocarunt.

Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes. Areop.

Ἱερώνυμος, cui sacrum est nomen. Luc. in Lexiph.

Καλλιώνυμος, pulchrum nomē habēs: nomen piscis: apud Aristot.

Κρυπτώνυμος, nomen habens occultandum & oblivioni mandandum. Et generaliter infamis. Hesych.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus. Aristoph.

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine positio: figura rhetorica, de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικὸς, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, utendo metonymia.

Μυρίονυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ὁμώνυμος, idem nomen habens, cognominis Isocr. in Evag. Plut. in Them. Ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem significantia, item quæ duas res aut plura significant æquivoca.

Ὁμωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Aristot. eth. 5. cap. 1. & alibi.

Ὁμωνυμία, nominis communitas. Aristot. ibidem.

Ὁμωνυμέω, cognominis sum, idem mihi nomen est. Ἑκατὸν τὰς πολεάδας ἐπονομωνυμεῖν τοῖς ἀδελφεαῖς.

Παράνυμος, q. d. denominatitius, denominativus: ab alio denominationem habens: unde παράνυμα, quæcunque ab aliis derivata sunt: apud Aristot. in categ.

Παρανύμως, denominativè, seu q.d. denominatitiè. Plutarch. in quæst. Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominativè facta, & q.d. derivativè. Quibusdam idem est quod παρονομασία: vide Aqu. Rom.

Παρωνύμιος, denominatione similis. Plato de leg. l. 6.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμίζω, seu παρωνυμιάζω, denomino. Aristot. & Themist.

Πατρωνυμικὸς, q. d. à patre denominatus. Et πατρωνυμικὰ ὀνόματα, quæ ex patris nomine facta ſunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: aut nomen è patris nomine factum. Euſt.

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. & Heſiod. Item celebris, honoratus. Τὰ πολυώνυμα dicuntur etiam quæ alias συνώνυμα. Euſtath.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. hymno in Dian. Item celebritas. Item pro συνωνυμία. Euſt.

Προσωνυμία, appellatio, cognomen. Plut. in Pericle.

Προώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συνώνυμος, nomen commune habens. Ariſtot. eth. 5. c. 2. Συνώνυμος λέξις, vocabulum cum alio communem ſignificationem habens. Euſt. Dialecticis vero συνώνυμα ſunt quæ & nomen cõmune habent, & quibus eadem reſpectu hujus nominis eſſentialis definitio competit. Ariſtot. in Categor. c. 1.

Συνωνύμως, communi ſeu eâdem diverſorum vocabulorum ſignificatione. Plut. Apud Dialecticos συνωνύμως prædicari dicuntur ea quibus communis nominis eadem definitio rectè tribuitur. Porphyr. Iſagog. c. 3.

Συνωνυμία, nominis cum alio in ſignificatione communio: vel nomina diverſa idem ſignificantia: numeratur inter ſchemata rhetorica ab Aq. Rom. Dialecticis autem eſt quum ejuſdem nominis eadem definitio pluribus convenit.

Συνωνυμόντως, idem quod συνωνύμως.

Τελωνυμος, tria nomina habens. Τελωνυμία tria nomina. Euſt.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen ſuum, i. veritatem nominis ſui: cui verè convenit nomen quod habet. Theodorit. hiſtor. eccleſ. lib. 1. & 5.

Φερωνύμως, nomine rei verè reſpondente, nomine rei congruo. Ariſtot. de mundo.

Φερωνυμία, nominis convenientia cum re. Euſt.

Ψευδώνυμος, nomen habens rei non reſpondens. Aeſchyl. in Prometh.

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conveniente. Idem ibidem, ψευδωνύμως σε δαίμονες, Προμηθέα καλοῦσιν.

Compoſita ex ὀνομάζω, & ὀνομαίνω.

Ἀνονομάζω (p. d. pronomino) pro nomine nomen pono, nomen commuto, transnomino. Item contra alium nomino, i. ex adverſo: ut quum accuſator crimen uno nomine appellat, & reus alio ut crimen extenuet.

Ἀντονομασία, ἡ, figura qua loco proprii nominis ponitur aliud. Fab. lib. 8 cap. 6. (Eurip.

Ἀνωνόμαστος, ος, ὁ ἡ, non nominatus, nomen non habens.

Διονομάζω, denomino, appello. Apud Ariſtot. lib. 1 meteorol.

διωνομασμένος, exp. nominatus, celebris.

Ἐξονομάζω, idem quod ὀνομάζω, nomine voco. Aliquando exp. loquor, verba facio. ut ſæpe apud Homer, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. (μιλήσ.

Ἐξονομαίνω, idem quod ὀνομαίνω. Iliad. γ. αὐτὰρ πελώριον ἐξονο-

Ἐπονομάζω, cognomino. item nomen do. Plut. Item nominatim conſecro, dico. Plut. de leg. l. 5. ᾗ δὴ τὸ μὴ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας ἐπονομάσαι, ᾗ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῆς θεῶν ᾗ φυλῶ αὐτῶ ἐπονομάσαι.

Ἐπονομάζομαι, cognominor: Plut. in Rom. & Plat. de leg.

Ἐπονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine. (apud Athen.

Ἐπονόμαστος, cognominatus. Ἐπονομάστως, ex. nominatim,

Καθονομάζω, nomino denomino. Apud Phil. de mundo. καθονομάζομαι τοῖς παίθεσι, qui denominantur ab affectibus. In epiſt. Phalar. καθωνομασμένα τοῖς θεοῖς, deſtinata diis. Sic & apud Polyb. lib. 5.

Ἀκαθονόμαστος, (*decomp.*) qui nominari non poteſt ſeu denominari, cui nomen imponi non poteſt. Baſil. in Hexaëm, & Gregor. Nazianz.

Μεθονομάζω, transnomino, nomen muto ſeu transmuto.

Μεθονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μεθονομασία, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. apello nomine ad alium nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία, agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Προσονομάζω, q. d. inſuper nomino.

-Ο'ΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ aſinus vel aſina. (✂ παρὰ τὸ ἐξ ὤτου ἤχου μένου ὄνησιν. Etym.) Il. λ, νωθὴς ὄνος. Xen. Pæd. 7. οἱ ὄνοι οἱ καυηλίοι, aſini clitellarii. Item Pæd. 1. ὄνοι ἄγριοι. Plut. in Alex ὄνος ἡμερος. Vſurpatur in fœminino gen. Matth. c. 21. Apud Nicand. in Ther. ὄνος πεταλίου, origani ſpecies quædam. ¶ Ὄνοι dicuntur etiã ſtellæ duæ cancri juxta præſepe collocatæ quas Latini aſellos vocant: Theoc. idyll. 23. Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφαίνοντο, ὄναι τ' ἀπὰ μέσσον ἀμαυρὴ Φάτνη σημαίνουσα τὰ πρὸς πολὸν δύμεν πάντα. ¶ Ὄνος ſive ὀνίσκος, piſcis etiam nomen eſt, apud Athen. l. 3. & l. 7. ¶ Eſt etiam genus quoddam locuſtæ. Dioſc. l. 2. c. 57. ¶ Ὄνος ſive ὀνίσκος. dicitur etiã beſtiola quædam multipes, coloris fuſci & ſubcineritii, naſcens in locis humectis: Latinis multipeda, cutio, porcellio: Dioſc. lib. 2. ca. 37. Gal. l. 3. de loc. aff. & l. 11. de ſimpl. medic. fac. in c. περὶ δράκοντος. ¶ Ὄνος, in quodam ludi genere cui nomen ἐραυία, dicebatur is qui victus fuerat & imperata facere cogebantur. Poll. l. 9. ¶ Ὄνος, axis, & ὀνίσκος, axiculus, i. ſucula, aquæ & ὄνου dicitur: Gal. in lex. Hippocr. ¶ Ὄνος, fuſus, Poll. 10. c. 28. & l. 7. c. 10. ¶ Ὄνος dicitur etiam ſuperior molæ lapis, Heſych. A Poll. lib. 7. cap. 4. vocatur ὄνος ὁ ἀλέων: à Xen. ὄνος ἀλέτης, l. 1. anabaſ. ¶ Ὄνος eſt etiam vaſis quoddam genus apud Ariſtoph. in Veſp. Καὶ οἶνόν μοι μὴ κχῆς σὺ πιεῖν, τὸν ὄνον τὸν δ' ἐσκενόμισμαι Οἶνος μεσόν. ¶ Ὄνος appellatur etiam unio in teſſera, quæ μοιὰς & κύβος.

Ὀνώδης, ες, ὁ ἡ, aſininus, qui aſinini generis eſt. Ariſtot. in (phyſiog.

Ὀνικὸς, ὴ, ὸν, aſininus vel aſinarius.

Ὄνειος, α, ον, aſininus: ut ὄνειον κρέας, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Ὀνέα, ſub. δορὰ pellis aſinina. Suid.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, ſtabulum aſinorum.

Ὀνιαῖα, ſtercora aſinina. Heſych.

Ὄνις, ἰδος, ἡ, ſub. κόπρος, ſtercus aſininum, ſimus aſininus. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. cap. 19.

Ὀνίδιον, & ὀνάριον, ου, τὸ, aſellus. Athen. l. 13. & Suid.

Ὀνίσκος, idem. Eſt etiam ſerra fabrilis, Heſych. Vide & alias ſignificationes in Ὄνος.

Ὀνίας, ου, ὁ, ſcari piſcis genus: Athen. l. 7.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q. d. aſinaria, ſpecies quædam origani. Dioſc. lib. 3. cap. 32. & 33. (Thuc.

Ὄνυδος, ſucula: machina tractorii generis, de qua vide ſchol.

Ὀνύδω, ſuculam verſo & circumago: Ael. Dionyſ. Ὀνύδομαι, idem. Gal. in lex. Hippoc.

Compoſita.

Ἡμίονος, ου, ὁ, vel ἡ, mulus, mula. Il. ω, Ζεῦξαν ἧ ἡμιόνους κρατερώνυχας ὑπὸ ζυγόν. Sic & apud Plat. in apol. ¶ Item ἡμίονος ſeu ἡμιόνιον, herbæ nomen quæ aliàs aſplenon: ſic dictæ vel quòd mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres ſteriles inſtar mularum reddat, ut teſtatur Theoph. hiſt. pl. lib. 9. cap. 19. vide & Dioſc. l. 3. c. 151. ¶ Ἡμίονιον Heſych. eſt etiam avis quædam.

Ἡμιόνειος, mularis. Il. ω & ζ Ἡμιονίτης, ου, ὁ, idem. Et in fœm. gen. ἡμιονῖτις, ut ἡμιονῖτις ἵππος, equa mulos pariens. Item ἡμιονῖτις, ſub. πόα, vel βοτάνη, herba quæ & ἡμίονος ſeu ἡμιόνιον: de qua Dioſc. l. 3. c. 152. & Gal. τῶν κῆ τόπων l. 8.

Καθονόμαι, idem quod ὀνόμαι. Gal. in lex. Hippocr.

Ὄνησις, &c. vide in Ὀνημι. Ὄντως in Εἰμί.

-Ὄ'ΝΥΞ, υχος, ὁ, unguis, vel ungula, *quum de quadrupedibus dicitur*: (✂ παρὰ τὸ νύσσω futuro verbi νύσσω, pleonaſmo τοῦ ο, teſte Euſt. eſt enim pars corporis ad fodicandum & lancinandum accommodata) Heſiod. in Aſp. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν Idem in Erg. γναμπτοῖσι πεπαμμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι. Ariſtot. τὰ δὲ λὶ δακτυλοστερῆ χρυσαμβῶνα ὄνυχα. Plin. interp. ſalſioribus cibis uſæ carentem unguiculis partum edunt. Athen. l. 8. ἐπ' ἄκρου ἐσάλιζε τὸν ὀνύχων. Proverbialiter dicitur δι' ὄνυχος ἀκριβῶν, ad unguem ex gere, apud Plut. Et ἐξ ὀνύχων, à teneris unguiculis, apud Gregor. Nazianz. Sic ἐξ ὀνύχων τὸν λέοντα, ex ungue leonem: de quo vide Eraſm. ¶ Pro unco quoque ſive uncino uſurpatur: apud Hippoc. de ſuperf. & Plut. de virt. mul. ¶ Eſt & βασανιστήριον ὄργανον, apud Syneſ. & Theodorit. in eccleſ. hiſt. ¶ In roſis ὄνυχες dicuntur capita foliorum & partes candidæ, teſte Dioſc. l. 1. c. 131. & Plin. l. 21. c. 18. In aliis verò ὄνυχας volunt eſſe nucleos qui & ἄγλιδες & σκελίδες. ¶ Cordis quoq; quædam pars ὄνυξ appellatur. ſchol. Nic & Ruf. Epheſ. ¶ Item ὄνυξ in oculò dicitur quum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profundè, nunc in ſuperficie, ut pus figura unguem repræſentet. Actuar. & Paul. Aegin. l. 3. c. 22. ¶ Eſt & gemmæ nomen: quam ſic appellatam eſſe quod in ea candor conſpiciatur unguis humani ſimilitudine, teſtatur Plin. l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, ſeu lapis ex marmorum genere qui & alabaſtrites: de quo idem Plin. l. 36. cap. 7. & Dioſc. l. 5. c. 153. Ex quo lapide pocula facta ὄνυχες etiam appellabantur: quamvis apud Athen. l. 11. ὄνυχα Pamphilus exp. ξύλινον ποτήριον Παμφιλαϊκόν. ¶ Eſt & operculum conchylii, purpuræ operculo ſimile: de quo Dioſc. l. 2. c. 10. & Plin l. 32. c. 20. Ipſum etiam oſtreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. ¶ Item frutex quidam parvus, alio nomine ἀκράγαλος dictus: in Append. Dioſc. l. 4. c. 62.

Ὀνύχινος, ὁ, onychinus: ut ὀνύχινον μύρον, apud Dioſc. lib. 1. Item onychis conchylii colorem referens.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, ut, ὀνυχίτης λίθος, apud Dioſc. Fœm. ὀνυχῖτις: ut ὀνυχῖτις κεφαλαία, dicta à ſimilitudine venarũ onychis lapidis. Dioſc. lib. 5. cap. 84.

Ὀνύχιον, τὸ, unguiculus. Item pro lapide onychite Exod. 28.

Ὀνυχίζω, ungues præcido. ungues reſeco. Artemid. oniroc. l. 15. Dicitur & de roſis ὀνυχίζειν, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur: apud Dioſc. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam ὀνυχίζω, ungue noto. Item ad unguem exigo, exactè ſubtiliterq; expendo. Phynich.

Compoſita.

Αἰγόνυξ, υχος, ὁ ἡ, ungulas habens caprinas. in anthol. Epigr.

Ἀκρώνυξ,

Ἀκρώνυξ, sive ἀκρώνυχος: ut ἀκρώνυχος ποδῶν ἴχνια, vestigia quæ aliquis impressit terræ summis unguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ἀκρώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκρωνυχία, i. unguium extremitas teste Suida.

Ἀκρωνυχία, ἡ, idem quod ἀκρώνυξ. Suid. ¶ Item jugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Ἀμφώνυξ, propriè videtur significare, qui circum ungues est, ungues ambiens Hesych. est γαστρίμαργος, ἀκρατής.

Ἀπονυχίζω, f. ίσω, ungues resecо. Poll. Et metaph. aufero, adimo: Aristoph. in Equit. ἀπονυχῶσα τὰς ἀγυιαυξῶ σιτία.

Ἀπονυχίσματα unguium resegmina. Pythag.

Γαμψώνυξ sive γαμψώνυχος, uncos seu aduncos ungues habēs, cui curui seu recurui ungues sunt, Od. χ, & apud Aristor.

Ἐξονυχίζω, ungues excindo seu eximo. Metaphoricè, exarmo, Plut. symp. 6. probl. 7. ἵνα, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίσωσι τὸν ἄκρατον καὶ ἀποβλωθρύνωσιν οἱ διηθοῦντες. Item exquisitè expendo & ad unguem exigo. Athen. lib. 5. ἐξονυχίζειν τὰ σαθρὰ τῶν ἀποσπίπτοντα διὰ τὴν ὑπερβολὴν γυμνάσιον.

Εὐθώνυξ, sive εὐθώνυχος, rectos ungues habēs. Aristor. hist. an. l. 8.

Κραιπάνυξ, sive κραταιόνυχος, validos ungues habens. Il. ω. Athen. lib. 4. Pro eodem dicitur etiam κρατερώνυξ sive κρατερώνυχος. Suid.

Μονώνυξ, (sive μώνυξ per syncopen) & μονώνυχος sive μώνυχος, per syncopen, solidas ungulas habens, simplices & individuas ungulas habens. Aristot. de part. an. lib. 4. Sic & μώνυχες ἵπποι, Il. ω. & alibi apud Hom.

Παρωνυχία, abscessus ad unguis radicem natus: alii inflāmationē vocant. Latini reduviam vel rediviam malum hoc nuncupārunt. Paul. Aegin. lib. 3. Est etiam nomen herbæ nominatæ ἀπὸ τοῦ παρωνυχίδας θεραπεύειν, ut docet Dioscor. l. 4. c. 54. & Suid.

Περιονυχίζω, ungues in orbem resecо. Deut. 2.

Πλατυώνυχος, qui latos habet ungues. Diogen. Laërt. l. 7.

Πολυώνυχος, multos habens ungues.

Ῥιζώνυξ, radix unguis. Et plur. ῥιζώνυχες, unguium radices. Poll. l. 2.

Σαρδώνυξ, sardonix: lapis ita dictus à candore in sarda, hoc est, velut carnibus ungue hominis impositō, & utroq; translucido. Plin. l. 37. c. 6. S. ribitur & σαρδόνυξ apud Basil. & Areth.

Στόνυξ, unguium extremitas. Hesych. Στόνυχες dicūtur etiam quæ in acutum definunt: apud Lycophr.

Σχιδώνυχος, ungulas habens fissas.

ΟΝΩΝΙΣ, ἡ, herba inter eas quæ secundum spinam habent folium: apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. Dioscor. ὠνωνὶς vocat, lib. 2. c. 21. Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὀνίνημι quasi dicas asini oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant asinos in ea se volutare, & dorsum suum aculeis ejus herbæ libenter exterere.

Ὀξύς, έα, ύ, acutus (ut ea quæ mucrone & cuspide præfixa sunt) Odyss. ν. κατέπηγον ὀξεῖ χαλκῷ. Il. ν. Ὀξὺ δορὺ κεφαλάων. Sic Od. ι, μοχλὸν ἐλόντι· ἐλάινον ὀξὺ ἐπ' ἀκτῇ. Metaphoricè de acumine sensuum dicitur, & interdum de objectis eorum. Plato polit. 2. ἀφωνότερον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντα, Aristoph. in Pluto, ὀξύτερον ἐλέπων Δυγκέως. Sic ὀξεῖα, & ὀξεῖα φωνή, vox acuta. Il. ο, & apud Aristor. Rhet. lib. 3. Item ὀξὺ βοήσας. Il. ε. Et Ὀξέα κεκληγώς, Il. ϛ. Sic & ὀξὺς χυμός, acutus seu acidus succus qui linguam tanquam acutum ferrum penetrat: apud Xen. Pæd. 6. & Plut. symp. 6. Alia metaphora ὀξεῖαι μελῳδίαι dicuntur. Od. τ. Et ὀξεῖαι νόσοι, acres morbi & vehementes, apud Gal. & Hippoc. Sic & ὀξὺς Ἄρης, Il. π & ὀξὺς ἀγών, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer, subitus: Plut. in Rom. (de quodam Celere) καὶ ἀπ' οἰκίας τὸν τοιχῶν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κελεύσας ἀναβαίνειν. Si ὀξέα πάθη apud medicos, vitia præcipitia. Et ὀξεῖς πυρετοί, apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ὀξύς, dicitur qui promptus & expeditus est in aggrediendis, vel expediendis negotiis, Apud Aristor. eth. 3 c. 7. Item qui citò ad iram fertur, seu cui facilis & levis de causa bilis accenditur: ut apud Theocr. idyll. 14. Τοιῆτος μὲν ἐὼν τὸ φίλ' Ἀλκίνοε, ὄσσυχος, ὀξύς, &c. Sic & καιρὸς ὀξύς, occasiō subita; vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. & Xen. Pæd. 8. ¶ Est & ὀξὺς herbæ nomen apud Plin. lib. 27. c. 12. ¶ Item lumbus. Erot. apud Hippocr. ¶ Substantivè quo que & absolutè dicitur ὀξεῖα, pro ἡλογχή: undè proverb. Δι' ὀξείας δραμεῖν, ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Suid.

Ὀξύ, (substantivè) id quod in acutum exit, mucro, acumen, acies: Aristot. de generat. an. l. 3. Διὰ τοῦτο ὕστερον ἐξέρχεται τὸ ὠὸν τὸ ὀξύ. Metaphoricè acumen etiam sensuum sic appellatur, & quidquid efficaci motu ab iis percipitur. Ὀξὺ dicitur etiam celeritas: ut apud Thuc. lib. 3. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ καὶ ὀλέθριος μοίρᾳ προσιτέον. Vsurpatur & adverbialiter in utraque significatione & pro acutè, & pro celeriter, velociter: sic ὀξὺ ἀκοῦσαι, apud Plat. de leg. & ὀξὺ ἀκοῦσαι, apud Aristoph. Et ὀξὺ νοεῖν, apud Hom. Il. ε celeriter animadvertere. In plural. ὀξέα, quoque pro ὀξέως capitur apud Hesiod. in Asp. pro quo & ὀξέα, metri gratia inserto apud eundem ibidem.

Ὀξέως, acutè. Frequentius significat celeriter, velociter: interdum & studiosè: apud Thuc. l. 2. & Plut. in Rom.

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies. Plut. de hom. Item acrimonia, acerbitas. Idem symp. 3. & metaphor. acrimonia in rebus gerendis. Item acor quem frigoris humorisque copia gignit. Alex. Aphr. probl. 70. l. 2. Item celeritas, velocitas. Plut. in Rom.

Ὀξύω, acuo, acutum reddo, ut grammatici syllabam acuunt, quum eam acuto tono pronuntiant seu insigniunt. Athen. l. 11. εἰ μὴν ὀξύνοιτο τὴν παλαιστήν, &c. Item, acuo ad, instigo, incito. Suid. Item acidum reddo, acescer e facio. Gal. l. 3. de aliment. fac. ἡ μὲν γὰρ σύλληψις τῆς θερμασίας ὀξύνειν αὐτὸ πέφυκεν. Item acesco, coacesco, in acorem vertor. Idem l. 5. simpl. ἡ δὲ ὀξυωπὶς ἐκ τοῦ ὀξύνεσθαι ἔχει τὴν γένεσιν.

Ὀξώδομαι, in acidam qualitatem abeo, acesco, coacesco. Gal. l. 3. de aliment. facult.

Ὀξυά, ᾶς, ἡ, arbor, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. folia habens spinosa, & in acutum desinentia, unde & denominata est.

Ὀξύϊνος, & ὀξύϊνος, ex ea arbore confectus. Il. ϑ. & Od. τ.

Ὀξυέλαιος, ὁ, ὁ, ut ὀξυέλαιος τυρός, genus casei, quo Siculi utebantur. ita dictum ab acore. Poll. l. 6. c. 9.

Ὄξος, εος, τὸ, vinum quod coacuit, acetum. Plutarch. sympos. 3. τὸ ὄξος οἶνος ἐστὶ νόσος ἐκ φύσεως καὶ διαφθορᾶς.

Ὀξώδης, ες, ὁ, ἡ, acetosus, acidus. Galen. de alim. fac. l. 3. c. 16. & Alex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Ὀξηρός, ά, όν, acetum resipiens, vel acetarius.

Ὀξάλιον, ου, τὸ, idem cum ὄξος. Suid.

Ὀξίνης, ου, ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum conversum est: vapoa. Chrysost. οἶνος μὲν ὑφίστης βλάπτει τὸ παραχρῆμα πιὼν καὶ οὐκ εἰς ὄξος μεταβαίνει, in vapam mutari. Aristoph. in Vesp. dixit etiam ὀξυνοξίνην acrem, acerbum, seu bilio sum. Ὀξίνη dicitur crates dentata stylis ferreis, occa. Hesych.

Ὀξίς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asservatur, vel in mensa apponitur. Aristoph. in Ran. Item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ὀξίζω, aceo, acidus sum, acorem refero seu acidum saporem. Dioscor. l. 5. c. 12.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx, vel vappa. Hesych. Est & lapathi species: de qua Dioscor. l. 2. c. 140.

Composita.

Ἀπόξυς, acuminatus, mucronatus, in mucronem fastigiatus. Dioscor. l. 4. c. 52.

Ἀποξύω, exacuo. Od. ζ. Ἀποξύνασα, ἐρετμῷ. Item acidum reddo, in acidam naturam muto: Aet. serm. 9. c. 21.

Ἀποξύομαι, exacuor. Item acesco. Gal. πέπεπται καὶ βέβρωκεν, μήτ' ἀποξυόμενον, μήτ' ἐπιπολάζειν.

Ἐξαποξύω, (accomp.) idem quod ἀποξύω. Eur. in Cyclop. Οὐ (ἀκρέμονα ἐλαίας) φασγάνῳ πρόσθ' ἐξαποξύσας ἄκρον Εἰς πῦρ καθήσω.

Ἐξοξύω, acidum reddo, acorem affero. Ἐξοξύομαι, acidus reddor, acesco. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἐπoξύω, exacuo. item facio ut quis properet.

Ἐποξίζω, coacesco. Suid.

Καθόξυς, peracutus: ut καθόξεῖα βοή, peracutus clamor, apud Aristoph. in Vesp. & καθόξυ νόσημα, apud medicos, peracutus morbus.

Παροξυς, acer, acerbus. Athen. l. 6. ex Comico.

Παροξύνω, acuo, exacuo, instigo, concito, inflammo. Xenoph. Pæd. 6. καὶ τότε ἐπαινῶν παρώξυνε. Et cum infinitivo, apud Plut. ad Color. Ἀθηναίους καὶ παροξύνας ἄψασθαι τῶν ἄνω τῶν βαρβάρων πολέμου. Interdum cum ἵνα vel ἐς. Idem in Themist. παροξύνει ἑταίρους ἐπὶ μοιχόν. Et Herodian. l. 5. τοὺς εἰς ὠμότητα παροξυνομένους, ad crudelitatem exacuentes. Item ad iram concito, ira accendo. Morbus etiam παροξύνειν dicitur, quum hominem invadens exacerbat priorem statum in quo erat. Gal. l. 1. ad Glau. ¶ Grammaticis παροξύνω, est acutum tonum in penultimam syllabam colloco. Athen. l. 11.

Παροξύνομαι, acuor. incitor ad aliquam rem. Isocr. ad Philip. εἰς οὕτ' ἂν ἀκέσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν. Item ira inflammor. Aeschin. contra Ctesiph. ἀκέσας ἂν ἔτι παροξυνθείη πρὸς ἐμὲ ἐπί τινι τῶν ἐμαυτοῦ βίᾳ. Sic apud Plut. in Themist. & Thucyd. l. 1. 6.

Παροξυντικός, ή, όν, concitatorius. Xen. Pæd. 2. Παροξυντικοὶ dicuntur etiam quæ ad iram irritare solent. Plut. in lib. πῶς ἀοργησία.

Παροξυσμός, incitatio, irritatio, exacerbatio. Act. Apost. 15. c. Item accessio, i. particularis motus morbi à remissione ad deterius. Gal. comm. in aphor. 12. l. 1.

Παροξύζω, ad acorem vergo, acorē gustu vel odore refero. Dioscor.

Συνόξυς, cujus anguli in mucronem coëunt, sensim mucronatus. Theophr. l. 1.

Συνοξύνω, in acutum sensim extenuo. Polyb.

Ὑπόξυς, leviter acuminatus & mucronatus, subacutus. Item subacidus, acorem quadantenus referens. Dioscor. l. 2. c. 101.

Ὑποξίζω, subacidus sum, aliquatenus aceo: ut ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen. l. 3.

Ὀπάζω, F. άσω, persequor, κατόπιν διώκω, ut Eust exponit. Il. ϑ. Ὡς ἕκτωρ ἅπαζε κεκηρυγμένος Ἀχαιούς. Il. ε. Ἅμα δ' ἐπόμενον ἔκτανε πολλὼ καθ' ὅμιλον ὀπάζων. ¶ Item sequi jubeo, comitem do. Od. ο. Ἄνδρ' ὀπάσω δύο κῆρας, τῷ ᾧ χερσὶν ἀμφὶ ἑπέσθην. Eustath. videtur

videtur derivare ab ἕπω seu potius ἕπομαι. ¶ Item ὀπάζω, præbeo, do. Il. ζ, Τῷ δὲ θεοὶ κῆδός τε καὶ ἠγαθεὴ ἐραστεινὴ Ὠπασαν. Od. τ, Τῷ τε Ζεὺς κόδε' ὀπάζει. Sic & Il. σ, & alibi apud Hom.

Ὀπάζομαι, à persequente urgeor & premor. Il. λ, Ὀπαζόμενον Διὸς υἱέα. Item comitem accipio, comes mihi adjungitur. Il. τ, Τὸν δὲ Νέστορ' ἕπας ὀπάσασθε κυδαλίμοιο. Sic & Od. κ, & Il. κ.

Ὀπαδός, ὁ, qui sequi aliquem jubetur, comes, assectator. Plut. in Rom. Philo de vita M. l. 5.

Ὀπαδέω, comitor, sector Hesych.

Ὀπηδός, idem cum ὀπαδός, quod Atticum esse testatur Eust. Pro eodem Doricè dicitur ὀπαδός, apud Theocr. idyll. 2.

Ὀπηδέω, comitor, comes sum, assector. Il. ξ, Κύρυξ Εὐρυβάτης τε, ἵνα ῥήσσοντο ὀπηδεῖ. Iliad. ρ, Ἐπὶ δὲ Διὸς τιμὴν, ὃς κύδει' ὀπηδεῖ. S. & Odyss. η, & ι.

Ὀπηδεύω, ἔτυμ ex Apollon, ἵνα ὀπηδεύοντα νομῆι.

Ὀπηδητής, idem cum ὀπαδός Hesych.

Ὀπαών, οῦ, ὁ, ἡ, idem cum ὀπαδός. Il. ψ, Ἀντίδεον Φοίνικα, ὀπάονα ποιμένος ἑοῖο. Eurip. in Oreste, Ἔχει γὰρ βαρβάρους ὀπάονας

Composita.

Κατοπάζω, persequor, à tergo premo: idem cum ὀπάζω. Hesiod. in Erg. Αἰδὼς τ' αἰδεῖσι κατοπάζει.

Συνοπαδός, ἡ, ὁ, ἡ, idem cum ὁμ. ὀπαδός. Athen. l. 14.

Συνοπηδός idem. Panyasides (de vino) Ἔθλον, ἀλεξίκακον νωδυνίης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

Θέαινις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀπάω, vide in Ὀπτάνω.

Ὀπή, ῆς, ἡ, foramen. Aristoph. in Plut. Ὀπὰς γὰρ ἔχειν ἐν ἀλίγας. Athen. l. 13. (in mœchos) Μὴ κλίμακ' αἰτησάμενον ἐσελθεῖν μηδὲ λάθρᾳ, Μηδὲ δι' ὀπῆς κατιδεῖν ἐνδὺς ὦν σέγης. Dicitur & ὀπὴ τῶν ὠτῶν, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium sensum verberat. Poll. l. 2. ☞ Derivatum creditur ab ὄπτομαι, ut Poll. lib. 2. testatur quia per foramen videri potest.

Ὀπήιον, ι, τὸ, fubula qua aliquid perforatur. Poll. l. 10.

Ὀπήτιον, idem quod ὀπήιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπήϊς, fictile vas in quo foramen est: aut dolium foramen habens. Idem lib. 2.

Ὀπήιον, ι τὸ, foramen ollæ: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut. in Pericl.

Composita.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 4.

Βαρβοπή, in meretricem jactatum est ab Hipponacte, quasi βαρβαρόδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Ἡμιοπήλιοι αὐλοὶ dicuntur tibiæ quædam perfectis minores convivii adhiberi solitæ. Athen. l. 4.

Μετόπη & μετόπιον, columbaria tignorum & asserum, seu ea cava quæ sunt inter tigna & asseres. Vitr. l. 4 c. 1.

Μυωπή, muris seu murium cavernula. Aristot. de an. l. 6. & Aelian. vide & in comp. ex ὤψ, in Ὀπτομαι.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem scribitur & πολυωπός. Od. χ, πολυίδης ἔκτοθι θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. Vide & in compos. ex Ὀπός.

Ὅπη, ubi: Plato de rep. l. 2. Τάχ' ἂν καταδοιμεν ὅπη ποτὲ τοῖς πόλεσιν ἐμφυοῦνται, ubi, ubi nam. Interdum cõjunctim scribitur ὁπήποτε, quod significat ubicunq; : ut apud Plut. in Pericle, πάντας τοὺς ἐλλιμένας τοὺς ὁπήποτε κεχειμακότας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam ἐφ' ὅπη, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἐφ' ὅπη κακώσωμεν. ¶ Item quò: Od. ο, Πέμψει δ' ὅπῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. Poeticè pro ὁπῃ. Et sequente ἂν, quocunque, quemcunq; in locum. Plato in apol. Socr. ὅπῃ ἂν ἔλθω, λέγουσιν ὡς ἐμοῦ ἀκροώμενοι τοιοῦτοί εἰσι νέοι. ¶ Item quâ, qua via. Xen. Pæd. 7. ἐφυγον οἱ Λυδοὶ κατὰ τὰ τείχη ὅπῃ ἠδυνήθη ἕκαστος. Et sequente ποτὲ, quánam, quonam via. Plato, Ἀπορῶν ὅπῃ ποτὲ λεχθήσεται Sequente verò ἂν, exp. quacunq; quacunq; via. Plato de rep. l. 2. ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ τοῦτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, prout. Plato in apol. Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω ἐμοῦ τε θεῷ κρῖναι αὐτὸ καὶ ἐμοῦ ὅπῃ μέλλει ἐμοὶ τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν. Et sequente ἂν, apud Thuc. l. 5. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις. Exponitur etiam, quomodocunq; proutcunq; : plerunque tamen sequente ἂν, ποτὲ δή ποτε, vel ἔν : apud Plat. in Tim & ep. 7. Ὅ τι δὴ ὅπῃ ποτὲ, aliquid, quidquid tandem illud sit. Plato in Apol. Socr. ἐγὼ ποιεῖν ὑμᾶς τοὺς δικαίους ὁπῃτιοῦν εἶναι, quia alicujus authoritatis esse videmini. Dicitur & ἔς' ὅπῃ, aliquo modo, aliqua ratione, quadantenus : apud Herodian. lib. 6. ¶ Doricè pro ὅπου dicitur, ὅπα.

Ὀπηδέω, vide in Ὀπάζω. Ὀπίας, ὀπίζω, in Ὀπός.

Ὀπίζομαι, curo, revereor. Il. χ, Ἐμεῖο δ' ἐδὲν ὀπίζετο νόσφιν ἰόντος. Od. ξ, Διὸς δ' ὠπίσατο μᾶλλον Ζηνός. Cum genitivo etiam construitur: apud Apollon. l. 2. Οὐδ' ὅσσον ὀπίζεο Διὸς αὐτῆς, ne tantillum quidem reverebatur Jovem. ¶ Item caveo: Od. ν, Ἀλλὰ σὺ μὲν θυμὸν ὀπίζεο ἠδ' ἀλεείνω. ¶ Item pro ἀμείβομαι: unde apud Pind. in Pyth. ὀπιζομένα χάρις exp. beneficium repensum sive mutuum.

Ὀπίδνος ᾰ, ὁ, reverendus: vel summopere cavendus & extimescendus. Apollon. Arg. 2. Ἥτε θεοῖσι Ῥέγμῖνι πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται.

Ὀπίς, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem & curam habeat Etym.

Composita.

Ἐποπίζω, revereor, caveo. Hesych.

Φύλοπις, (quasi ἡ τῶν φύλων ὄψις quòd bellis puniat Deus homines) pugna, prælium: Iliad. λ, & sæpè alibi. Vide & in comp. ab Ὀπτάνω.

Ὀπίσω, (sive ὀπίσσω, poëticè) retrorsum, retro in aversum. Od. π, Ἀλλὰ σύγ' ἀγκῶνας ὀπίσω κλίνας, retrorsum redi. Od. η, ἀπήγαγε οἶκόνδ' ὀπίσω domum reduxit, Et Il. φ, Δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας retro ligavit manus vel à tergo. Aristot. de mundo, ὥσπερ τε ὀπίσω διεξέρπειν, & ante se & in aversum seu retro perrepere. Dicitur & εἰς τὸπίσω, retrorsum, in aversum: ut εἰς τὸπίσω ξυωλκὴ sive κωμπὴ, apud Aret. Significat etiam, post: ac interdum cum genit. ut 1. Timoth. c. 5. ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐτράπησαν, Satanam sequuti sunt. Eccles. 9. ὀπίσω αὐτῶν, post hac. Nonnunquam etiam sine casu, de tempore dicitur, & expon. postea in posterum: Od. ξ, πολλὰ δ' ὀπίσσω Λάγχανον, multa mihi postea obtigêre. Iliad. ξ, Τέτμω δ' οὔτ' ἂρ νιν φρεσὶν ἔμπαδοι, οὔτ' ἂς ὀπίσσω Ἔσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. ☞ Etymologus dicit παρὰ τὸ ἐπὶ fieri ἐπίσω (ficut ἔξω ab ἐξ) & ponit ο in ο ὀπίσω.

Ὄπιθεν, sive ὄπιθε (poëticè) à tergo, pone. Il. χ, ὁ δ' ὄπιθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Plat. l. 1. de rep. καί μὲ ὄπιθεν λαβόμενος τῆς ἱματίας, pone me prehendens veste. Item ὄπιθεν ποιεῖσθαι dicimus eum quem prævertimus & superamus. Xen. Hellen. 4 Ἐξ ὀπίθεν, qui pone vel à tergo est. Xen. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπιθεν ἰδεῖν, tum quæ ante sunt, tum quæ retro. Apud Aristot. εἰς τὸ ὄπιθεν, in aversum. ¶ De tempore etiam dicitur, pro posthac, poste, post: Od. ξ, αὐτὰρ ὄπιθεν μήγεσιν ἀμφοτέροισι θεοί. Et ὁ ὄπιθεν, posterior.

Ὀπίθιος, ὁ, posticus, aversus, seu posterior. Aristot. hist. an. lib. 8. & Xen. de re equ. Item ὀπίθιον πάγμα, extrema acies, i. milites quid à tergo agminis sunt.

Poëticè pro ὄπιθεν sive ὄπιθε metri causâ usurpatur ὄπιθεν: ut Hesiod. in Theog. Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέση δὲ χίμαιρα. Ὄπιθε εἶναι dicuntur etiam ii qui non adsunt. Odyss. α.

Ὀπίστερος, posterior, à tergo sequens: Nonn. Ὀπίστατος, postremus, ultimus, Il. ψ.

Composita.

Ἄνοπιν, retro, retrorsum Hesych.

Ἐξοπίσω, in aversum, retrorsum, retro. Hesiod. in erg. ἀλλ' ἀπερείσασθαι Ἐξοπίσω, retro amandare. Exponitur etiam, postea.

Ἐξόπιθεν, à tergo: Plut. in Num. Interdum cum genit. ut apud Aristoph. ἐξόπιθέ μου. Exponitur etiam, in posterum. Dicitur etiam ἐξόπιθεν poët. pro ἐξόπιθεν.

Ἐπόπιθεν, à tergo, pone. Athen. ex fragm. Hesiodi.

Κατόπιθεν, idem. Arat κατόπιθεν ἐὼν χιονοκλύδων ἄρκτος. Usurpatur & κατόπιθε à poëtis.

Κατόπιν, à tergo. Aristoph. in equit. & Plut. in Camill. Dicitur & κατόπιν πίπτειν, poste pone, apud Suid. Item post, ut apud Naz. κατόπιν ἐρωτήσεων, post interrogationes. Sic ὁ κατόπιν exp. sequuturus, venturus, in Epigr. & apud Basil.

Μετόπιθεν, & poët. μετόπιθε, idem quod κατόπιθεν. Item post, postea Iliad. υ, Οἵ τοι δὴ μετόπιθε μάχλῳ ἤγειραν Ἀχαιῶν.

Μετόπιν, à tergo. Item postea.

Ὅπλον, ὅπλα & in plurali ὅπλα, arma. Phocyl. Ὅπλον τοι λόγος αὐδῆι ῥωμύτερον ἐπὶ πολλῷ. Il. κ, Τὰ δ' ἐπεὶ ἓν ὅπλοισιν ἀνὴρ διανεῖσιν ἑὸν τεῦχος. Aeschines contra Ctesiphontem, οἱ ζῶντες ὅπλοις διεσώθησαν, armati. Thuc. l. 6. ἐν ὅπλοις γενέσθαι: in armis esse, seu armatum esse. Et ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, apud Plut. in Coriol. Apud Synes. epist. 104. παραδόσιν ἔσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, quidam exp. in præsidia se recipere. Apud Alex. Aphr. lib. 1. probl. ὅπλον ποιεῖ δυσπάθειαν μέγα, armat & munitissimum reddit contra morbum. ¶ Ὅπλα ab Homero vocantur etiam instrumenta fabrilia & nautica. Od. γ, χαλκεὺς Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma. Et Iliad. σ, Ὅφρ' αὖ ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλά τε πάντα. Od. ζ, νηῶν ὅπλα μελαινάων. Ab Hippocr. quoq; ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel cãnabe, ut docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur & quælibet instrumenta.

Ὁπλάριον, (dimin.) arma parva, q. d. armula.

Ὁπλομαι, Armor. Apud Hom. Il. τ, Δόρπου δ' ὁπλίσσασθε, ὅπως ἐῢ πάντα γένηται, exp. instrui & parari cœnam.

Ὁπλέω, armo, instruo, Od. β, Ἅμ' ἕξομεν ἐὺ τεύχεα νῆα μελαιναν. Ὁπλέων, Ὁπλίζω,

Ο᾽πλίζω, f. ίσω, idem cũ ὁπλίω: Thuc. l. 8. ὁπλίσας τὰς ἀπὸ τῶν ἑαυτῶ νεῶν ὁπλίτας. Herodian. lib. 1. ἐπί σε τόνδε δήμων ἓ τὸ ταλιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armavit. Item instruo, paro. Il. ω, ἄμφεξεν ἐυτροχον ἡμιόνειον Ο᾽πλίσσαι ἠνώγει. Iliad. β, Ο᾽πλισόν τ᾽ ἤπειτ᾽ ἄγειν ἐπὶ ἄστυ ἄφαρ ἀπάνευθε, viatica parato.

Ο᾽πλίζομαι, armor. Xen de equ. δεῖ ὁπλίσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ᾽ ἵππε κινδυνεύειν Thuc. l. 3 ὁ δῆμος ὡπλισθὰς ἐπὶ τῇ ἀποφάσει ταύτῃ sumptis armis. Item activè, instruo, paro. Od. π οἱ δ᾽ ἄρα δόρπον ἐπεσσεύοντο ὁπλίζοντο, cœnam instruebant seu parabant.

Ω᾽πλισμένως, cum armis, seu more armatorum.

Ο᾽πλισμός, ὁ, armatura. vel potius ipsa actio armandi. Ο᾽πλισμα, τὸ, armatura qua quis munitur: item apparatus bellicus apud Eurip. (Pæd. 8.

Ο᾽πλισις, εως, ἡ, armatura, armatus: ipsa arma. Thuc. l. 3. & Xen.

Ο᾽πλισὶς, ῆ, ὁ, armatus. Ο᾽πλισσόω, armo: item arma gero.

Ο᾽πλίτης, ᾱ, ὁ, armatus qui arma gestat. Thuc. l. 6 ἐπὶ τὰς πομπὰς τὰς ὁπλίτας. Item ὁπλίτης λόχος, & ὁπλίτης δρόμος, qui ab armatis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Item miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, gravis armaturæ miles. Plerunque etiam sine adjectione de gravis armaturæ milite dicitur: apud Thuc. lib. 1. & alibi & apud Demosth. pro cor. Ο᾽πλῖτις, armata. ὁπλῖτιδες dicuntur etiam statuæ fœminarum armatæ.

Ο᾽πλικὸς, ἡ, ὁ, ad militem gravis armaturæ pertinens: ut ὁπλιτικὸς χώρος, apud Plat. in epist. Et ὁπλικὴ μάχη, pugna qua gravis armaturæ milites concurrunt Plat. lib. 2. de repub. Τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi gravis armaturæ milites.

Ο᾽πλιτεύω, miles sum gravis armaturæ. Aristot. pol. 4. cap. 4. Item τὸ ὁπλικὸν ἄρχειν, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam: ὁπλίζομαι.

Ο᾽πλότερος, ᾱ, ὁ, junior. Et ὁπλότατος minimus natu. Dicitur de iis qui jam arma ferre possunt, ut testatur Eust. & Etymol. Il. γ, Αἰὲ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένας ἠρέθοντες. Il. ε, ὁπλοτέρῳ γλυκὺ φῶτι, natu minor. Impropriè fœminino etiam sexui tribuitur: Od. γ, Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ.

Ο᾽πλή, ῆς, ἡ, ungula: unguis quadrupedum. Hesiod. in Erg. ὑὸς βάλανον βοὸς ὁπλὴν, Idem de ungula equi apud Xenoph. de ungula porci, apud Aristoph. de ungula agni, apud Gregor.

Composita.

Ἄ᾽οπλος, sive ἄοπλος, ᾱ, ὁ, ἡ, inermis, armis nullis indutus seu accinctus. Herodot. (mo. Eurip.

Ἀ᾽ναοπλίζω, armo contra seu adversus aliquem, vel vicissim ar-

Ἀ᾽φοπλίζω, exarmo, armis spolio, vel dispolio Suid.

Ἀ᾽φοπλίζομαι, exarmor, armis spolior. itẽ arma depono. idẽ.

Ἐ᾽νοπλος, sive ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus. Herodian. lib. 1. & Plut. in Solone. Sic ἐνόπλιος sive ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, apud Athen. Item ἐνόπλια μέλη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant: idem ex Epicharmo & Aristoph. in Nub.

Ἐ᾽ξοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐ᾽ξοπλίζω, penitus armis instruo. item simpl. armo. Xen. Pæd. 7. Item exarmo. App. in 2. civ. bell.

Ἐ᾽ξοπλίζομαι, armis instruor, seu armis me instruo, armo me. Xen. Pæd. 1. ὥστε δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασε τῷ ἵππῳ, sic armatus.

Ἐ᾽ξοπλισμὸς, ὁ, instructio qua armis aliquem instruimus. Exponitur & supplex: in Pand.

Ἐ᾽ξόπλισις, εως, ἡ, & ἐξωπλισία, ας, ἡ, quum aliquis se instruit armis, quum armis aliquis instruitur Polyb. item exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur & procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐ᾽ξόπλισις instrumentum fundi, in Pand.

Εὔοπλος, bene armatus, armis bene instructus & munitus. Xenophon. Hell. 4.

Ἐ᾽φοπλίζω, armo adversus. Oppian. l. 3 ἐστὶν ἐφώπλισε πᾶσιν Αὐτὸς ἡμιθέοις. Item instruo, paro Od. τ, Δεῖπνον ἐφοπλίσαι, instruere cœnã & ἐφοπλίσαι ἄμφεξαν instruere certũ, apud eundẽ. Hõ.

Ἐ᾽φοπλίζομαι, armor contra seu armo me contra. Oppian. item activè, instruo, paro. Il. ι Δόρπα τ᾽ ἐφοπλισόμεσθα.

Καθοπλίζω, armo. Demosth. pro corona, καθώπλισαν τὰς ναῦς ἀσπίσιν ὀκτακοσίαις.

Καθοπλισμὸς, instructio quæ armis fit seu armatura.

Decomp. Προσκαθοπλίζω, insuper armis instruo. etiam armo.

Παύοπλος, omni ex parte armatus, ut χερσὶ παύοπλος: Eurip. in Helene. Item totum corpus armis tegens.

Παναοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus militis tegens. Herodian. lib. 2. Metaph. apud Paul. Eph 6. de universa armatura

Παροπλίζομαι, exarmor Plat. in Cat. min. (spirituali.

Ὑπέροπλος, cujus virtus & robur omnia arma superat. Hesiod. in Theog. Item audax, temerarius, qui per audaciam quidvis armis tentet. Τὸ ὑπερόπλον, quod seipsum excedit seu quod est supra seipsum, ut ὑπερόπλον ἔπος apud Hom. & apud Phocyl.

Ἐ᾽ν κοιλοπύῃ, μηδὲν μέγα, μηδ᾽ ὑπερόπλον. Pro ὑπέρεπλος dicitur & ὑπερωπὶς unde ὑπεροπλίεσθαι apud Homer. & Apollon. Argon. lib. 2.

Ὑπεροπλία sive ὑπερωπλία, superbia, arrogantia, fastus. Il. α.

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio. Item superbio, insolesco & per superbiam noceo. Odyss. ε, οὔτις μιν αὐτῆς ὑπεροπλίοισιν.

Φίλοπλος, armorum studiosus, qui arma tractare amat.

Χαλκέοπλος, æreis armis indutus: vel simpliciter, armatus. Eurip. in Helene, μυρίαδας τε Χαλκέοπλων Δαναῶν.

Ο᾽πυι vide in Ο᾽ς.

Ο᾽Π Ο᾽Σ, ῦ, ὁ, succus: humor vel liquor alicunde manans. Theophr. de hist. plant. l. 6. 3. ἡ δὲ καλαμβὴ μαγύσαρις ἐστὶν ἱερὰ ἐκ τοῦ σιλφίου, μαλακώτερόν τε ἓ ἦττον θριμὺ, ἓ τὸν ὀπὸν ἧττον ἔχει. Plinius succo interpr. modò lac modò lacteum succum. Sic & alibi sæpe apud eundem, & apud Gal. & Dioscor. ¶ Κατ᾽ ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς succus laserpitii seu silphii Latinè laser. Gal. in lex. Hippocr. ὀπὸς ὁ τοῦ σιλφίου κατ᾽ ἐξοχὴν ὥσπερ καὶ καυλός. ¶ Ita enim nominatur ab Hippocr. ipsum laserpitium. Gal. in ejus lex. Ὁ πεπηγὼς σιλφίου στέμμα ¶ Item fici succus lacteus quo coagulum loco urebantur. Il. ε, Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπήρυσε συντανύσσῃ, Υἱὸν ἑὸν. Sic & apud Aristot. & Athen.

Ο᾽πώδης, ες, ὁ, ἡ, multo succo seu lacte abundans. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 19

Ο᾽πίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo corrice inciso: vel caulem incido succi gratia. Theophr. hist. pl. lib 7. cap. 6. ὀπίζουσι δ᾽ ὡς τὸ πολὺ ὅταν πυρέμηται.

Ο᾽πίζομαι dicitur radix seu caulis arboris alicujus quum ex ea succus colligitur qui ex incisura manat: seu quum succus excipitur qui inciso scapo gignitur. Dioscor. lib. 3. cap. 55. ὀπίζεται ἡ ῥίζα ἐπιτεμνομένων ἀρτιβλάστων ὄντων τῶν καυλῶν.

Ο᾽πωμὸς, ὁ, lactei succi collectio qui ex inciso caule gignitur: vel detractio liquoris. Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 8. Dioscor. l. 3. c. 25.

Ο᾽πισμα, τὸ, succus lacteus ex caule aut radice incisa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Dioscor. l. 3. c. 25.

Ο᾽πιον, τὸ, opium: i. succus lacteus qui papaveris scapo inciso emanat: μηκώνιον verò appellatur succus ex capitibus foliisque ejusdem decoctis expressus torculari. Dioscor. l. 4. c. 65.

Ο᾽πίας, ᾱ, ὁ, ut ὀπίας τυρὸς, caseus lacte siculno coagulatus. Athen. l. 14. Aristophanes autem in Vesp. ὀπίαν derivavit ab ὀπὴ, ac ἀπίαν ἠμίεφθ dixit per foramen perrepere.

Composita.

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. nucis succus: de quo vide Plin. lib. 12. in fine.

Πολύοπος, multo succo abundans. Theophr. hist. pl. 4. c. 2.

Ο᾽πώσσω, vide in Ο᾽σσω, Ο᾽πώτερος, in Γ᾽ότερος.

Ο᾽ΠΤΑ᾽Ω, ῶ, torreo, assum. Od. ξ, Ο᾽πτήσας δ᾽ ἄρα πάντα θέσαν παρείθηκ᾽ Ο᾽δυσῆι. Xen. Pæd. 8 ἱκανὸν ἔρανον εἰς ἑψεῖν κρέα, ἀλλ᾽ ὀπτᾶν Plut. in Hellen. ἐ πρὸς πῦρ ἀλλὰ πρὸς ἥλιον ὀπτῶσι τὰ κρέα.

Ο᾽πτόομαι, ῶμαι, assor, torreor. Athen. lib. 3 οἱ μὲν ἐπὶ ἀνθράκων ὀπτώμενοι. Terra etiam à Sole ὀπτᾶσθαι dicitur quæ quasi torretur seu decoquitur: apud Xen. in Oecon. Dicitur & homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore aliquo uritur: Theocr. in thalys. Αἴκα τὸν Αυκιδᾶ ὀπτώμενον ἐξ Ἀφροδίτας Γύ-σπτυ ἠερίοις χείρεσσ᾽ ὡς πρόφρων με κομίσσῃ: Dori ἐ pro ὀπτερόμενον, tanquam ab ὀπτερομαι.

Ο᾽πτησις, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ο᾽πτητικὸς, qui torreri & inassari potest, ad torrendum & inassandum aptus. Athen.

Ο᾽πτητὸς, ἡ, ὁ, vim habens torrendi.

Ο᾽πταλέος, ᾱ, ὁ, assus, inassatus: tostus: ut ὀπταλέα κρέα, Il. δ, & Od. ω.

Ο᾽πταλέος, idem Athen. l. 4. Pro eodem etiã dicitur ὀπταμὸς seu ὀπταυὸς, apud Athen. & Aristot. in probl.

Ο᾽πταύιον, sive ὀπταλεῶν, τὸ, locus in quo torretur, culina. Aristoph. Athen. l. 5. & 3. Dicitur & ὀπτανίον Ionica factæ resolutione.

Ο᾽πτὸς, ἡ, ὁ assus, inassatus, tostus: idem cum ὀπταλέος: ut ὀπτὰ, apud Plut. & Athen. Et καυλὸς ὀπτὸς. Theophr. hist. l. l. 6. c. 3 At ὀπτὴ πλινθὸς, coctilateres, apud Herodot. & Aristid. Per syncopen dici pro ὀπτητὸς, tradit Eust. Aliam significationem vide in Ο᾽πτομαι.

Ο᾽ψος, quomodo huc pertineat. vide suo loco.

Composita.

Ἐ᾽ξοπτάω, ὦ, inassо, penitus torreo, vel excoquo. Aristoph.

Ἐ᾽ξοπτος, inassatus, assatus: ut ἄρτος, ἐξοπτος Hippocr.

Ἡμιοπτος, semiassus, semiassatus. Athen. l. 3. & Lucian. in somn.

Καθοπτάω, inassо, pertorreo. Κάτοπτος, pertostus, valde tostus. Dioscor. l. 1. vide & in κατόπτομαι.

Παροπτησις, q. d. adassatio, quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. pass. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ᾱ, ὁ, qui exta seu viscera torret. (ro.

Ὑπεροπτάω, supra modum torreo, nimiũ torrefacio, & quasi deu-

---

Ο᾽ΠΤΟΜΑΙ, video: *inusitatum in præsenti* Præt. med. ὦπα & Atticè, ὄπωπα, vidi, spectavi. Il. ω, Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Ο᾽φθαλμοῖσιν ὄπωπα. Præt. pass. ὤμμαι, visus sum. Poll. ex Isæo. Aor. 1. ἄφθω visus sum, apparui. Act. Apost 16. ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. Fut. med. ὄψομαι, videbo Xenoph. Pæd. 7. οἷον γυμνῶσαι κατάλιπῶν σῶμ᾽ ὄψοιο, Invenitur & præt.

præt.pluſquamperf. ὤφειν, ab inuſit. ὄπλω: apud Suid.

Ο'μμα, τό, viſum, ſpectaculum: Soph.in Ajace Ω' ἀνοσιάτων ὄμμα. Item aſpectus, facies Athen.l.12.Xen.Pæd.8. ¶ Item oculus Il.γ, κηλὰ χρυσὸς ὄμμασι πήξας. Ariſtot.polit.3. βέλτιον ἰδεῖ τις δυοῖν ὄμμασιν. Sic & alibi apud Hom.Xen.Plut.&c. Pro ὄμμασι Aeoles dicunt ὄππασι.

Ο'μμάτιον ſive ὀμματίδιον, τό, ocellus.Ariſtot.

Ο'μματόω, oculatum reddo.

Ο'ψις, εως, ἡ, viſus, ipſa videndi actio. Iſocr. in Panath. τελείας ἐπιστήμας ἔχοντες δι' ἀκοῆς, ἢ δι' ὄψεως. Item pro oculis ſeu conſpectu.Athen.lib.2. ἀμβλωτικὴ ὄψεως, hebetant oculos. Et εἰ' ὄψει, in conſpectu, ante oculos.Plut.in amat.narr.

Ο'ψεις, αἱ, *itidem* dicuntur oculi. Xen. in ſymp. ἐᾶτε τὰς ὄψεις ὁρᾶν ἃ ἂν βέλωνται. ¶ Item ὄψις, viſus, i.aſpectus. Ariſtot.eth.9 cap.11. παραμυθηκαὶ γὰρ ὁ φίλος ἐστὶ τῇ ὄψει. Exponitur etiam aſpectus vel ſpecies oris, aut os: interdum & ſpecies ſimpliciter: apud Herodian.lib.7.Phil.de vita M.lib.1. ¶ Item idem quod ὄμμα ſpectaculum.Philo de vita M.l.1. ¶ Item viſum: ut ſunt viſa & ſpectra nocturna: Plut.de def.orac. Syneſ. de inſomn. ¶ Item pro perſona ſcenica: ſeu apparatu ſcenæ: Ariſtot.de arte poët.

Ο'ψιον, ε, τό, idem quod ὄψις.Aeſchyl.Item φωνὴ.Heſych.

Ο'ψεώω, videre cupio, videre deſidero.Heſych

Ω'ψ, ὠπός, ὁ, oculus: & in plur. ὦπες, oculi.Heſych.& Euſt.Item aſpectus, vultus, facies. Odyſſ.α, ἐ μὴ γάρ τι κακὸν ἐς ὦπα ἐΐκει. Sic & Il.γ, & apud Heſiod.

Ο'πτης, ητος, ὁ, viſor, ſpeculator. Od.ξ, Xen. Pæd.4. Ο'πτήρια, τὰ, dona quæ ſponſus ſponſæ dabat quum primùm eam videret. Poll.lib.2. Generaliter ſic dicuntur quæcunque donantur ob rem ſpectatam.Gallim.hymno in Dian.

Ο'πτικὸς, ἡ, ὁ, viſorius, ſeu cujus vi cernimus: ut ὀπτικὸν πνεῦμα. Alex. Aphr. Item ad oculos pertinens: ut ὀπτικὴ γεωμετρία: Gell.lib 16.cap.18.

Ο'πτος, ὁ, ὁ, qui videtur, qui in conſpectu eſt. Luc.in Lexiph. Athen.l.8. Aliam ſignificationem vide in Ο'πτάω.

Ο'πταίω, video, cerno. Ο'πταύομαι, videor conſpicior, appareor 3.Reg.c.8. οὐκ ὀπταύοντο ἔξω. Act. Apoſt.c.1. δι' ἡμερῶν τεσσαρακοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

Ο'πτασία, ἡ, viſio, peculiariter viſio κατ' ὄναρ, aut etiam ὕπαρ, quum ſpectrum aliquid viſui noſtro ſe offert. Lucæ 1. & 24. Act. 26. Pro eodem dicitur & ὀπτανία, quod exp. ἡ ἀπόβλεψις: Suid.

Ο'πιπεύω (factum ex ὀπιπεύω inuſitat. per ωα δι ωλασιασμὸν) inſpicio, inſpecto. Il. σ, Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμιον γέφυρας; Sic Od.τ, ὀπιπτεύοις γυναῖκας; Scribitur & ὀπιπεύω.

Ο'πιπευτὴς, idem quod ὀπτήρ.

Ο'πίλος, ε, ὁ, oculus: vocabulum Doricum: unde ὀπτιλέπης Α'θηνᾶ, Minerva cui Lycurgus in memoriam excuſſi ſibi oculi fanum ſtatuit: ut docet Plut.in Lyc.

Ο'πωπή, ἡ, conſpectus. Odyſſ.γ, Α'λλ' ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως λώπησας ὀπωπῆς, quomodo eum videris. Item viſus, ſeu oculus. Apollon. Arg.2. Δερύψε δὲ οἱ βλέφαρον γυμνὴ σὺν ἐλέπτετ' ὀπωπή. Epigram. lib.5. Φαείων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. Sic & apud Oppian. de venat.lib.3.

Ο'πωπητὴρ, ῆρος, ὁ, ſpeculator, viſor. Hom.hymno in Merc.

Ο'φθαλμὸς, ὁ, ὁ, oculus Heſiod. in Erg. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός. Il.ν, Ο'φθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. Od.κ, Ε'νδραχον ὀφθαλμοῖσι. Dem.pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος. Dicitur εἰν ὀφθαλμοῖς εἶναι, non modò quod ante oculos noſtros ſitum eſt, ſed etiam quod in magno pretio à nobis habetur: ſic apud Ariſtot.polit.7. εἰν ὀφθαλμοῖς εἶναι & παροράσθαι ſibi opponuntur: Item ἐν ὀφθαλμῶν παραφυλάττειν, oculis obſervare: Plutar. de ſolert.an. Pro quo Syneſ.ep. 55. dixit ἐν ὀφθαλμοῖς ἀποπέμπειν, oculis proſequi. ¶ Apud Xen. δεσπότης ὀφθαλμὸς dicitur domini præſentia. ¶ Regum ὀφθαλμοὶ erant qui quæ viderent, ad eos referebant, Xen.Pæd.8.Plutar.in Artox. ¶ Item quidam compotationum præfecti qui curabant ut æqualiter potaretur & cœnantibus lychnos ſubminiſtrabant: aliàs οἰνόπται. ¶ Item ὀφθαλμὸς, genus deligationis apud Hippocr. quod oculo adhiberi conſuevit, vel quum procidentia periclitantur, vel ut quæ impoſita ipſi ſunt, contineantur. ¶ Transfertur & ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμὸς, apud Luc. Et Sol αἰθέρος ὀφθαλμὸς, appellatur à Suida. Sic Eur.in Androm. ὀφθαλμὸν βίᾳ vocat filium ſuum Moloſſum. ¶ In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina, per quæ remi trajiciuntur: quia oculos orbiculari ſua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοὶ: apud Theophr. Et in arbore, cui inſeritur ſurculus aliquis foramen illud cui inſeritur ὀφθαλμὸς dicitur: apud eundem de cauſ. pl. lib. 1.c. 6. ¶ Fluvii quoque os ſive oſtium ὀφθαλμὸν appellari poſſe tradit Euſt. ¶ Eſt & ὀφθαλμὸς piſcis quidam: ut tradunt nonnulli.

Ο'φθαλμώδης, ες, ὁ, ἡ, oculi ſpeciem gerens.

Ο'φθαλμικὸς, ἡ, ὁ, ad oculos pertinens, ocularius. Dioſc.lib.1. cap.11.& 2.c.7. Item ſub. ἰατρὸς, oculorum medicus. Galen.

Ο'φθαλμίδιον, ε, τό, ocellus. Ariſtoph.

Ο'φθαλμίας, ε, ὁ, piſcis ille quem Plin.oculatum nominat.l.32.

Ο'φθαλμία, ἡ, oculorum morbus, ſeu ocularia ægritudo. Plut. ſymp.5.& de ſera numinis vind. Ponitur & pro ipſa cæcitate: apud Ariſtoph in Pluto.

Ο'φθαλμιάω, doleo ex oculis, ocularia ægritudine laboro: lippio.Xenoph. Hellen.4. σὺν τυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, ἀπόντος ἐξιατρείας κάλαμον ἔχοντι. Plut. οἱ τὰς ὀφθαλμιώσας σκοπεῖν φυλακτήριοι, θεὶς ἄγαν λάμπρως σκιαύτινα παραμιγνύουσι. Exponitur & oculis captus ſum.Polyb.l 2. ἐπεὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis: ubi tamen ſunt qui exp. oculis adjectis.

Ο'φθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω.Plut.ſymp.2.probl.2.

Ο'ψομαι, video, aſpicio: aut prævideo, proſpicio: ut Od.σ, δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμῷ. Heſiod.in Theog. κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, videbat mala animo. Per Aolicam mutationem ex ὄπτομαι factum putatur, ſicut πέσσω ex πέπτω ortum eſſe traditur. ¶ Item augror: de qua ſignif. vide in Ο'σσε.

Ο'σσε, ὄσσε, ὁ, & ε, τό, oculus. Dativum ſingul. ὄσσει in uſu eſſe teſtatur Euſt. potius tamen uſurpatur plur.num. ὄσσε factus ex ὄσσεε per apocopen vel ſyncopen ſecundum quoſdam: ut Od. κ, σὺ δὲ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πίμπλαο. Sic Odyſſ.δ, ε, υ, Il.α & alibi. In uſu eſt etiam genit.plur. ὄσσων, apud Aeſchyl.in Prom.& Eurip.in Ione & dat. ὄσσοις ibidem.& apud Orph.pro quo Ionicè, ὄσσοισι dicitur apud Heſiod.in Aſp. Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω ſeu ὄσσομαι factum cenſeant: alii verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt. (locis.

Ο'πῃ, Ο'φις, Υ'ψε, Υ'πατε, quomodo huc pertineant, vide ſuis

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'πόπτομαι, deſpicio, deſpecto, ex altiore loco aſpicio.

Α'ποψις, εως, ἡ, deſpectus: ſeu proſpectus. Plutarch.in Lucullo & Pand.

Α'πόπτης, ε, ὁ, ſpectator: qui ex editiore loco aliquid ſpectat.

Α'ποπτος, qui ſpectari ex alto poteſt, vel ſimpl. qui videri alicundè poteſt. Plato in Axioch. & Ariſtot. polit.2. Item qui procul, ſeu eminus conſpicitur. Plut.in Camel. Item qui non videtur. Soph.in Ajace.

Διόπτομαι, pervideo, perſpicio.

Δίοψις, tranſpectus. Plut.de primo frig. Exponitur &, perſpectio, dignotio: apud eundem in Cicer.

Διόπτης, ε, ὁ, qui pervidet & perſpicit. Ariſtoph.

Διοπτὴρ ῆρος, ὁ, idem: ſeu ſpeculator, viſor. Il.κ. Exp. & οἰκονόμος. Suid. Item ſpecillum: Hippiatr. Eſt etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' ἧς ἐσχάζουσι ὕψη ἐπάλξεων: apud Polyb.& Suid.

Διόπτρα, dicitur eſſe inſtrumentum quo geometer exintervallo propugnaculorum turrium q; altitudinem dimenſionesque explorat. Item inſtrumentum librandis aquis accommodatum. Eſt etiam ſpeculum matricis, Gal. unde διοπτεισμὸς: apud Aeginet. ubi de apoſtemate vulvæ loquitur.

Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι. Il.κ, Η' τε σ' ὕστερον εἶδα θοὰς ἐπὶ νῆας Α'χαιῶν Η' ἐ διοπτεύσων, ἢ σὺν φίλοισι πολεμίζων, apud Soph. Καὶ τοὺς ἄζως ὡς διοπτεύων τέγος, exp. qui cerneret. Vtitur & Antiphon.& Critias teſte Poll. Διοπτεύειν exp. etiam ἐπιμελεῖσθαι, ut innuunt Gal.& Erot. in lex. Hippocr.

Δίοψ, Heſychio eſt οἰκονόμος. Διόπης, ὁ, dicitur εἶναι νεὼς ἐπιμελητὴς, παρὸ τὸ διοπτεύειν τὰ σὺν αὐτῇ, inquiunt Gal. & Erot. in lex Hippocr. Vide & in comp. ab Ε'πω.

Εὐόπτος, (decomp.) qui perviderì facilè poteſt, viſui facilè pervius. Ariſtot.in probl.

Εἰσόπτομαι ſive εἰσόπτομαι, inſpicio. Eurip. in Electra. ἐς Α'γαμέμνονα Γάμους ἀδελφῆς ἀνοσιωτάτους εἰσόψεται.

Ε'σοπτρον ſive ἔσοπτρον, ſpeculum: Plut. in præcept. connub. Ioſeph.de antiqu. Iud.

Ε'σοπτρίζομαι, inſpicio ſpeculum, in ſpeculo faciem intueor.

Εἴσοπτος, qui inſpectus eſt vel inſpici poteſt. Poll.lib.2.ex Antiphonte.

Ε'νόπτομαι, inſpicio, ſeu video in.

Ε'νοπτρον, ſpeculum. Eurip.in Hecuba. Item quicquid viſum reflectit, ut nubes iridem faciens. Ariſtot.in meteorol.

Ε'νοπτρίζω, ſpeculi in modum illumino. Ε'νοπτρίζομαι, intueor velut in ſpeculo. Cyrill. οἱ ῥεγχωμιάζοντες τὸν νὸν, ἐνοπτρίζονται τὸν Δημόσθενον.

Ε'νοπτρόομαι, intueor in ſpeculum.

Ε'πιόπτομαι ſive ἐπόπτομαι, aſpicio, inſpicio, viſo. Od.β, Τέων μοι ἐγὼ ἐπιόψομαι ἠὲ τοκῆος. Exponitur etiam, diligenti facta inſpectione ſecerno & eligo. Iliad. ι τοὺς μοὶ ἐγὼ ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθήσεσθον.

Ε'πόψις, inſpectio. Thuc. Ε'πόψιος Ζεύς, inſpector Iupiter. Apoll. Argon.l.2. Item ἐπόψιος, aſpectabilis, vel qui cernitur. Arat.

Ε'πόψομαι, idem.

Ε'ποπτὴς, inſpector. ſpeculator. Ariſtot. de mundo.

Ε'πόπτης, inſpector ſeu ſpector. Aeſchyl. in Pro. Syn. in ep. ad frat. Plerunq; ἐπόπται & ἔφοροι dicuntur qui aliquid inſpiciũt & cenſura ſua notant. Herodian.l.1. Plut.in Alcib. Athen.l.5. Fœm.gen. eſt ἐπόπτις, ἐποπτίδες. inſcripti etiam fuerunt libri quidam cujuſdam Valerii Sorani, cujus meminit Plin.in præf.

Ε'ποπτικὸς, ad ἐπόπτας pertinens. Et ἐποπτικὰ ſacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Plut.in Demetr. & Alex.

Ε'ποπτεύω,

Ἐποπτεύω, inspicio, inspecto. Ἐποπτεύειν dicitur qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem & potestatem. Appian. bell. civ. l. 2. ἵνα τε μὴ διάσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτὸς ἐποπτεύσει στρατιὰν ἀθεισηράμην. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν quibus anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus & cæremonias concedebatur. Plut. in Demetr. ἐπόπτευον τελάχισον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐνιαυτὸν ἀφιλάπονται. Exponitur etiam ἐορτάζειν, apud Aristoph. in Ran.

Ἐποπτεία, ἡ, inspectio: præcipuè secretiorum sacrorum inspectio, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. de def. orac. (tens. Suid.

Decomp. Ἀνεπόψιος, inaspectabilis, conspectui nostro non pa-

Ἀνεπόπτευτος, qui non inspexit, *arcana nimirum Cereris sacra.* Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεποπτεύω, simul inspicio.

Καθοράω, perspicio, video, cerno. Plat. de leg. l. 2. τῶτο οὐ κυσὶ κατόψει. Euripid. in Hec. Δυοῖν γὰρ παίδοιν δύο νεκρὼ κατόψεται. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inspecturus. Plutarch. in Themist.

Κατόψιος, oculis subjectus seu expositus, conspicuus. Apoll. Arg. lib. 2. Apud Eurip. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κάτοπτος, idem. Thuc. l. 8. Aliam signif. vide in cõp. ab Ὀπτάω.

Κατόπτης, speculator seu visor. Hom. hym. in Merc. Κατοπτὴς, instrumentum quo anum diducunt, sede ita inflammata & angustata ut per eam egredi excrementa alui non possint; apud Galen. & Hippocr.

Κατοπτεύω, aspicio, oculis lustro. Aristot. de mundo, τὸν ἐφάμιλλον ἐκεῖνον χῶρον κατοπτεῦσαι. Item perspicio, animadverto. Dion. Halic. κρείττους ἐγένετο ῥητόρων φύσιν ἀνθρώπων καθοπτεῦσαι. Κατοπτεύομαι, videor, vel à visore & speculatore video. Sophocl. μὴ πως ἐκ γῆθεν τὸ κατοπτευθὲς πάρος. Pro ἴφθῶ κυσὶ, Apud Xen. qui faciem fucant, ὑπὸ λευκῆς καθοπτευθῶμαι dicuntur.

Κάθοπτρον, ὄ, τὸ, speculum Plato. Plutarch. de aud. poëm. Xenoph. Pæd. 7.

Καθοπτρικὸς, specularis. Κατοπτρικῶς, speculari ratione.

Καθοπτρίζω, imagines & reflexiones facio in modum speculi. Plut. καθοπτρίζων ὁ ἥλιος τὴν ἰέραν.

Κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor. Laërt. in Socr. Item intueor velut in speculo 1. ep. ad Corinth. c. 3.

Decomp. Δυσκάτοπτος, qui spectari vix potest. Hesych.

Προκατοψόμην, prius speculaturus & exploraturus.

Παροπτόμην, negligenter video: negligo. Poll.

Πρόωπον, &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Περιόπτομαι, circumspicio: unde περιοπτέον, circumspiciendum, considerandum. Thuc. Item contemno. Thuc. lib. 1. ἐπὶ δὲ ἡγησώμεθα ἡμᾶς ὑπὸ περιόψεως. Idem ibidem, τὰς ξυμμάχους ὑπὸ περιοψόμεθα ἧσσον ἡμῶν.

Περίοπτος, qui circuncirca videtur, seu videri potest, conspicuus. Isocrat.

Περιωπὴ, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀπερίοπτος, qui circunspectus non est, incogitans, negligens. Thucyd. lib. 1.

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facilè est, contemptibilis: apud Suid.

Προόπτομαι, prospicio prævideo. (cognitus.

Πρόοψις, provisio. Thuc. Πρόοπτος, prævisus, seu provisus, præ-

Decomp. Ἀπρόοπτος, improvisus: ut ἀπρόοπτον πῆμα. Aesch. in Prometh. Ἀπροόπτως, improvisè seu improvisò. Herodian. lib. 6.

Προσόπτομαι, aspicio, intueor. Eurip. in Electra; Τίς δ' ὄσσβὸς ἐμὸν κάρα προσόψεται; Item video: Soph.

Πρόσοψις, aspectus. Soph. in Ajace Eurip. in Helena: Item prospectus, Thuc. l. 4. & 2.

Πρόσωπον, vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀποπτίοπτος, poëtice pro ἀπρόοπτος, quem aspicere & intueri non licet, invisibilis. Hesych. (est.

Δυσπρόοπτος, aspectu difficilis, qui mali & infausti aspectus

Συνόπτομαι, conspicio: unde συνῶπται, cognitum & compertum est: apud Aristot. Item video seu perspicio, intelligo. Polyb. ἀπὸ τῆς τυχούσης ἐπιβάσεως προσδέχεται; ἐκ μέλλει τὰ τὰ ἀμφίβολα συνόψεσθαι.

Σύνοψις, conspectus, collustratio, quum oculis circumspicimus: Polyb. lib. 1. Exponitur & intelligentia: apud Plat. & Dionys. Areop. ¶ Sic dicitur etiam dilucidum compendium, quo res omnis latè diffusa, breviter in conspectum & quasi ob oculos ponitur. ¶ Suidas verò συνόψιν dicitur esse τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν apud Polyb.

Συνοπτικὸς, perspicax. Plato & Dionys. Areop. Item compendiosè collectus: apud eundem Areopag.

Συνοπτὸς, conspicuus, qui conspici & cerni potest. Aristot. polit. 2. c. 10. Item qui facile cognoci & intelligi potest. Hesych.

Συνόπτεον, exp. συνόψις ἔσεσθαι Hesych.

Decomp. Εὐσυνόπτος, qui facilè conspici & cerni potest. Aristot. polit. 1. c. 10. & rhet. 3. Expon. etiam, intellectu facilis.

Ὑπεροπτόμαι, despicio, despectui & contemptui habeo. Synes. Ἀλλά σε μοι δοκῶ ὑπεροπτάζεσθαι πατρίδος. Aeschin. Οὐκ ἠγνόησεν ὅτι ὑπεροπτεύεται τὸν ὄχλον ὁ Ἀθηναῖος.

Ὑπεροψία, despectus, contemptus. Chrysost. de sacerdot. & de precat. Item superbia & fastidium quo quis cæteros præ se contemnit. Herodian. l. 1. & 5.

Ὑπερόπτης, contemptor: qui superbè contemnit & despicit. Thuc. l. 4. Aristot. eth. 4. c. 3.

Ὑπεροπτικὸς, qui contemnere & superbè despicari solet. Isocrat. in Panath. Luc. in Nigrin.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui despicantur & superbè contemnunt. Xen. Hellen. l. 7.

Ὑπέροπτος, spectabilis præ cæteris visendus. Hesych. Item despectus, contemptus. Ὑπέροπτα pro ὑπεροπτικῶς, contemptim seu superbè despicando. Soph. in Oedip. tyrann.

Ὑπεροπάω, contemptor. Hesych.

Ὑπόπτομαι, suspecto, suspectum habeo. Demosth. pro cor. ὑπόψεως τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε ἔσεσθαι καὶ τοῖς Θηβαίοις καὶ τοῖς Θετταλοῖς, ἅπαντας φυλάξεως, suspicaturos esse.

Ὑπόψια, suspicio. Thuc. l. 1. & 4. Plut. in Themist. & in Public.

Ὑπόψιος, suspectus. Il. γ.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspicax, suspiciosus. Dicuntur & equi ὑπόπται, qui semper periculum aliquod subesse, quibusvis terriculamentis suspicantur: apud Xen. de re eq. ¶ Item ὑπόπτης, qui apparuit & in conspectum venit. Soph. in Philoct. τί χρὴ λέγειν, πρὸς ἀνδρ' ὑπόπτην;

Ὑπόπτος, suspectus. Thuc. lib. 6. Dem. in ep. Philip. Plut. in Themist. Τὸ ὑπόπτον suspicio. Thuc. l. 1. Herodian. l. 4.

Ὑπόπτως, suspiciosè vel suspectè. Thuc. l. 6. & 8.

Ὑποπτεύω, suspicor. Xen. Hell. 5. ὑπώπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἐφοίτα, ἐμοὶ τοι ἠρώτα. Plut. in Artox. τὸν δ' αἰτίαν ὑποπτεύειν. Item suspectum habeo. Herodot. l. 4. εἰ τε πάντας ὑποπτεύειν ὡς ἐπιβουλεύοντας. ¶ Item spero. Chrysostom. ὑποπτεύειν μεγάλα τινὰ ἐκ ἡμῶν. ¶ Item oculos humi figo, in terram despicio. Callim. hymno in Delum, δύω δέ οἱ ἔσαν φρεσὶ Γαῖαν ἀποπτεύοντες.

Ὑποπτεύομαι, in suspicionem venio, suspectus sum. Paus. ὑποπτεύετο δ' ἀποριῶν μεγάλων χρημάτων.

Ὑποπτεύτος idem quod ὑπόπτος.

Ὑπώπιον, &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀνυποπτέω vicissim suspicor seu suspectum habeo. Ἀνυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est. Thuc. l. 3.

Ἀνύποπτος, & ἀνυπόπτευτος, qui suspectus non est, suspicione vacans. Xen. Laërt. Plut. & Poll. ex Hippocr. Ἀνεπίπτως, sine suspicione. Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, suspectus Poll. ex Aristoph.

Κακύποπτος, suspiciosus; qui omnia mala suspecta habet. Plato de rep. l. 3. Aristot. Rhet. l. 2. Item passivè. de quo mala suspicio est. Plato in Phæd.

Ταχύποπτος, celeriter suspicans, suspiciosus Plato & Aristot. Rhet. 2.

Φιλυποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in ωπης vel in οπτος.

Ἄοπτος, ου, ὁ ἡ, invisus: qui non cernitur, aut cerni potest. Harpocr. ex Antiph.

Αὐπάπης, ου, ὁ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Xen. Pæd. 5. Plutarch. de educ. lib.

Αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno. Synes. de insomn. τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν χρῆναι δύναμιν.

Αὐτόπτος, qui ipse visus & deprehensus est: unde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτοπτῳ dicitur quum ipse ab iis qui deprehenderunt visus est. Suid.

Δύσοπτος, qui ægrè videtur. Hippocr.

Εὔοπτος, qui facilè videtur, conspicuus.

Θεόπτης, qui Deum videt aut cernit. Dionys. Areop.

Θεοπτία, ἡ, divina visio. Hesych. & Suid.

Θεοπτικὸς, vocatur ordo sacerdotalis, apud Dionys.

Λινόπτης, qui retia speculatur, qui venatoriis retibus adstans, diligenter observat an feræ in ea incidant. Aristot. & Poll.

Λινοπτάω, ῶ, & λινοπτάομαι, ῶμαι, retia specul or: vel de oculos in retia oculos habeo. Metaphoricè apud Aristoph. in pace, ἐγὼ οἷ' ἐστὶν λινοπτῶμαι.

Λινοπτάζω idem. Hesych.

Οἰνόπτης, vini inspector: magistratus quidam Athenis, cujus officium describit Athen. l. 10. & Poll. l. 6. c. 3.

Παλίνοστος, à Sole aversus. Galen. apud Hippocr.

Πανόπτης, qui omnia cernit: seu qui oculis omnia lustrare potest. Aristid. in encom. Pom. & Eurip.

Παντόπτης, idem.

Παύοπτος, qui ab omnibus videtur, omnium oculis expositus.

Πολύοπτος, qui à multis conspicitur. Hesych.

Πρόοπτος, & contractè πρόπτος, qui antè oculos positus est, manifestus. Herodot. & Thuc. l. 5. Herodian. 7.

Composita.

Ἀνόμματος, ου, ὁ ἡ, qui oculos non habet. Nonn.

Γλαυκόμματος, (q.d. cæsioculus) cæsius. Plat. in Phædro, de equo

Ἐξομματόω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio. schol. Aristoph.

Ἐξομματεῦμαι, dicitur qui ex cæco oculatus evadit. Aristoph. in Pluto, ὡσὴ τυφλὸς Ἐξομμάτωται.

Ἐξομμάτωσις, absterſio ſordium, quæ in oculis ſunt. Poll. l. 2.

Κλαδαρομμάτος, qui mobilibus oculis eſt ſeu volubilibus. Heſych.

Μελανόμματος, nigros ſeu nigricantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος, parvos habens oculos. Laërt.

Μονόμματος, unoculus: in Epigr.

Πολυόμματος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Ὠχρόμματος, qui pallidis eſt oculis. Adamant. in phyſiognom.

Compoſita ex ὄψις.

Αἰθοψ, οπος, ὁ ἡ, niger ſeu rutilus: ut αἰθοψ οἶνος. Heſiod. in Erg. Item calidus, ſeu calefaciendi vim habens: ut αἰθοψ λιμὸς, apud eundem. Item ſplendidus, ut αἰθοψ χαλκὸς, ſæpe apud Hom. Apud eundem αἰθοψ καπνὸς, dicitur fumus qui ſit dum aliquid accenditur. Dicitur autem ὁ αἰθοψ quaſi ὁ αἴθων τῷ ὄψιν, aut ὁ κεκαυμένος τῷ ὄψιν, teſte Euſtat.

Ἄοψ, viſus expers, cæcus. Heſych.

Αὐτοψία, ἡ, quaſi ipſe quis vidit, oculata fides. Dioſc. in præfa. l. 1.

Αὐτοψεὶ, videndo ſuis oculis.

Ἔποψ, upupa, nomen avis, de qua vide Ariſtotel. & Plin. ſic dicta, quod ſtercora humana conſideret, teſte Hieronym. in 5. cap. Zachar.

Εὐοψία, facies pulchra, venuſtas. Suid. Vide in comp. ἄοψον.

Νώροψ, exp. ſplendidus, κατ' ἀστραπὴν τῆς ὄψεως, qua ſplendor viſum ſolet obſcurare. Sic Hom. Iliad. β, νώροπα χαλκὸν vocat quem alibi dicit αἴθοπα χαλκὸν. Scribitur etiam νώρωψ. Vide Plutarch. ſymp. 3.

Οἰνοψ, cujus facies vinum repræſentat, qui vinei coloris eſt: epith. maris apud Hom. Il. α & Od. α & alibi. Apud eundem Od. ν, βόες οἰνοπες dicuntur vel nigri, vel rufi, ut Euſt. exp.

Παυόψιος, qui omnium oculis cernitur: ut παυόψιον ἔγχος, Il. ω,

Compoſita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominativo fiunt, vel in ultima accentum habent, vel in penultima: quæ verò à genitivo formantur, aut in ης maſc. vel is fœm. terminantur, aut in ος oxyt. vel proparoxyt. Definentium autem in ὤψ quædam ω in genit. retinent, quædam id in ο mutant.

Ἀγλαώπης, ου, ὁ, qui blandis eſt oculis.

Ἀγλαῶπις, ιδος, ἡ, blando aſpectu intuens. Suid. & Heſych.

Ἀγλαῶπις, pulchrè oculata, pulchros oculos habens. Plut.

Ἄγριωπος, ος, ὁ ἡ, agreſtem aſpectum habens, qui eſt agreſti vultu aut fero. Idem.

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, (q. d. caprinus oculus) vitium oculi quod capris ferè proprium & perpetuum eſt. vide Celſum l. 7. c. 7. & Paul. Aegin. l. 3. ¶ Eſt & avenæ quodam genus, quod Latini feſtucam ſpecialiter vocant. Item herba quæ hordeum enecat. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 8. ¶ Item Plinio arboris glandiferæ ſpecies.

Αἰγωπος, ος, ὁ, habens oculos caprinos. Ariſtot. de gen. an. l. 5.

Αἰμαλώψ, (pro quo ſcribitur & αἱμαλόωψ) ſugillatio in oculis ex plaga aut ictu effuſo ſub contuſum locum ſanguine: ut definivit Archigenes. Sic appellatur quaſi αἷμα ὑπ' ὠπὶ, etiamſi in omni alia corporis parte naſci dicique poſſit. Sic dicitur & cruor per adipem ſparſus, apud Dioſc. item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ὑπὸ τοῦ γλάσσας.

Αἱματώπης, ſanguinem præ ſe ferens color, ſive cōcrementum ſanguinis. Dioſc. l. 2. c. 95.

Αἱματωπὸς, & αἱμωπὸς, & fœmin. αἱματώπις, ſanguinem intuens, i. ſanguineum & cruentum quendam aſpectum habens. Heſych.

Ἀλαωπὸς, qui eſt ἀλαὸς τὰς ὄπας, captus oculis, cæcus. Nonn.

Ἀλαῶπις, cæca vel caliginoſa, obſcura Heſych.

Ἀμβλωπὸς, & ἀμβλωπὴς, obtuſam habens aciem oculorum & hebetem. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. & Luc. Item ἀμβλωπὸς activè obtuſam reddens aciem oculorum & hebetem. Dioſcor. lib. 2. cap. 174.

Ἀμβλωπία, ἡ, viſus obtuſus, hebes oculorum acies. Gregor. Hippocr. aphor lib. 3.

Ἀμβλωπέω, ω, ſum hebetibus & obtuſis oculis, cæcutio. Hippocr. in progn. ἐπανιεροῦσιν ἐς τὸν κεφαλὸν ἀλγήσεσιν, ἢ ἀμβλωπήσεσιν.

Ἀμβλωπὸς, idem quod ἀμβλυωπός. Scribitur & ἄμβλωπος; apud Athen. l. 10. & ἀμβλωπὴς, idem quod ἀμβλυωπὴς, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 30.

Ἀμφισωπὸς, undique conſpicuus & patens Heſych. & Etymol.

Ἀντωπὸς, adverſis oculis intuens. Nonn. Exponitur etiam λαμπρὸς Heſych. Ἀντωπὸν, coràm, è regione, ex adverſo. Suid. Ex

Ἀντώπιος, obtuens, adverſus. Nonn. (Agathia.

Ἀντωπέω, ῶ, obtueor, contra intueor: Dion. de cœl. hierarch. κἀγὼ δὲ τοῖς ἡλιοειδέσι τούτοις αὐγαῖς αὐτωπεῖν ἀκινδύνως.

Ἀνώπιον, quidam exp. locus editior, & à conſpectu ſemotus Pol. αὐώπια dicit eſſe quæ ſupra oſtia ſunt.

Ἀρρενωπὸς, qui virili facie eſt, ipſo aſpectu maſculum ſe eſſe oſtendens. Luc. in Hermot. & Scytha. Item virilis, fortis: Syneſ. ep. 140.

Ἀρρενωπὸν, τὸ, & ἀρρενωπία, ἡ, maſcula ſeu virilis facies: interdum animus virilis, fortisque & generoſus: qui ſub maſcula facie latet. Plat. Plut. de fort. Alex. Syneſ. ep. 56.

Ἀρρενωπαδὲς, exp. ἀνδρόγυνοι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ ſe fert. Heſych.

Ἀρρενωπὸς & ἀρρενώπας. Euſt. tradit in malam partem uſurpari.

Ἀστερωπὸς, ſtellatam faciem habens, ſtellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὸς, fiſtulæ inſtar oblongos oculos habens: piſcis nomen apud Opp. ex genere τῶν αὐλιέων.

Αὐλωπίας, idem videtur eſſe piſcis: apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 6. cap. 17. Heſychio eſt κολόφθαλμος.

Αὐλῶπις, epith. galeæ eſt apud Hom. Il. λ. quum quaſi in fiſtulam abit, i. in anguſtum & oblongum. vide Euſt. & Athen.

Βαρυωπέω, ῶ, viſu ſum gravato, ægre & difficulter cerno. Gen. c. 48

Βροτόεργος, terribilis aſpectu, truces & horribiles habens oculos in Epigr. Βλοσυρῶπις, ἡ, idem: ut γοργὼ βλοσυρῶπις, Il. λ.

Βοῶψ, piſcis quidam: ſic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων μεγάλας ὤπας ἔχει. Athen. l. 7.

Βοῶπις, ος, ὁ, bovinos oculos habens, ad magnitudinem bovinorum oculorum propemodum accedentes.

Βοῶπις, ἡ, cui bovini oculi ſunt, i. rotundi, magni, ideoque venuſti: epitheton dearum apud Homer. & in primis Junonis: quam ſi tanquam aër conſideretur, ſic denominatam ſcribit Euſtath. ἀπὸ τῆς βοὸς ἀφ' ἧς ἀερίως ἤχθης, Il. α, & alibi.

Γοργυώδης, Gorgus faciem habens Eur. in Her.

Γλαυκῶψ, glaucos oculos habens ſeu cæſios. Γλαυκῶπις, idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerva apud Hom. Il. α, quod oculis fuerit cæſiis, & *per conſequens* terribilibus: vel ob cœli colorem glaucum: ut tradit Diodorus.

Γλαυκωπὸς, idem quod γλαυκῶψ.

Γλαυκῶπιον, dicta fuit arx Athenienſis ob Minervam γλαυκῶπιν, teſte eodem Euſt.

Δεινῶψ, qui truci eſt vultu, torvus. Soph. in Oedip. Colon.

Δεινωπὸς, idem Heſiod. in Aſp.

Δυσωπία, pudor qui nos obtueri ſeu in faciem intueri non finit eos qui à nobis aliquid poſtulant. Exponitur etiam vitioſus & immodicus pudor. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certò comprehendendi, recurrente ſemper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπέω, pudore afficio tali quo efficitur ut iis à quo aliquid peto ne obtueri quidem me poſſim, nedum id denegare: unde exp. flecto, exoro, perſuadeo. Baſil. Greg. ἀπίστηλα τὴν ἀγάπην τὴν Εὐσεβίου παρακαλέσαι ὑμᾶς σὺν σεμνοπρεπείᾳ δυσωπῆσαι. Et general. pudore afficio. Plut de def. orac. τί μᾶλλον σε δυσωπεῖ τῶν τοῦ Κλεομβρότου πεμφθέντων; Item viſum perſtringo, horribili ſpecie terreo. Iulian. (de quadā Alexandri effigie) τὸν θεατὴν φοβεῖ δὲ ὅλως δυσωπῶν τὸ χρῆμα. ¶ Item neutraliter hæreo. hæſitabundè aſpicio. Xen. Apomn. 3. ἐπὶ δὲ ὁ Γλαύκων ἐδυσώπησεν. Item ſuſpicor, vereor Dionyſ. Halic. in vita Lyſiæ, δυσωπεῖ τὸν πατέρα μή ποτ' ὁ Λυσίας ἡμᾶς λόγον.

Δυσωπέομαι, pudore confundor, erubeſco. Demoſth. Philipp. 3. τοὺς ἀβρῶδη ἀλλὰ δυσωπεῖσθαι. Et cum accuſat. Plat. in Crat. ἃ τοὔνομα δυσωπεῖται μαναρχίαν. Item flector, exoror, &c. Chryſoſt. de ſacerdot. ἐδυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Item oculi mei perſtringuntur. Plut. (oratio.

Δυσώπησις, ipſa actio afficiendi quempiam pudore. Item ex-

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit ſeu confundi. Plut. περὶ δυσωπίας. Item inexorabilis qui flecti nequit.

Ἀδυσωπήτως, ſine ullo pudore, in verecundè. Plut. ibidem.

Εὐδιδυσώπητος, qui facilè pudore afficitur. Itē facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως, facilè erubeſcendo. (exoravit.

Κατεδυσωπέω, ῶ, idem quod δυσωπῶ. Luc. κατεδυσώπησε τὸ θεῖον,

Ἐγχελυωπὸς, anguillæ aſpectum habens.

Εἰσωπὸς, q. d. in oculis ſeu in conſpectu aliquid habens, ſeu ante conſpectum. Il. ο, εἰσωποὶ δ' ἐγήγοντο νεῶν. Apud Apoll. Εἰσωποὶ αὐέριοιο, exp. obverſi vento.

Ἑλίκωψ, cui oculi volubiles ſunt & verſatiles: vel cui ſunt oculi rotundi: vel qui omnium oculos in ſe convertit: vel qui Helicen (i. urſam majorem ſeu ſeptentrionem) intuetur. Iliad. κ, vide in comp. à Κώπη, i. remus.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. Dicitur & de puella ſpectatu digna, quæ q; amantium oculos ad ſe trahit, nihilominus tamen verecunda: vel quæ nigris oculis decora eſt & venuſta. Il. α.

Ἐνωπὴ, aſpectus, cōſpectus: unde dat. ἐνωπῇ, in cōſpectu, coràm: Il. ε.

Ἐνώπιος, in conſpectu ſeu ex adverſo poſitus, adverſus, Exod. cap. 23.

Ἐνώπιον, (adverb.) idem quod dat ἐνωπῇ: Plut. in probl. Rom. & ſæpe in n. T. Ἐνώπια, τὰ, dicuntur parietes domus qui ſunt è regione januæ: vel ad utrunq; ejus latus: quòd prætereuntium oculis expoſiti ſint. Il. θ. & Od. χ.

Ἐνωπαδίως, ſive ἐνωπαδίως, idem quod ἐνώπιον.

Decomp. Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον. 2. Cor. 12. & alibi in ep. Pauli. Pro quo κατενῶπα ſeu κατένωπα, dixit Hom. Ilia. ο, ſyncope facta (ut quidam putārunt) ex κατενώπιον.

Προωπιῶ, (per ſyncopen pro προσωπιῶ,) foris obſervans. Eurip. in Bacch.

Προώπιον, Euſtath. exp. προσχημα, apud Eurip. Alii exp. veſtibulum, apud eundem in Hippoll. Poll. προωπία, dicit eſſe τὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Προωπὴς, qui eſt ἔξω τῆς προσωπείας ἡλάμενος, & ſchol. Eurip. in Alceſt. exp. Item præceps, promptus, paratus: ut exp. apud eundem Eurip. in Androm. Ἄγαν προωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρη. Προώπως, promptè præcipitanter. Heſych.

Ἐξώπιος, extra conſpectum poſitus, à conſpectu remotus ſeu ab oculis Eurip. in ſuppl. & in Alceſt.

Ἐπώπης, inſpector. Heſych. Ἐπώπιδες, inſpectrices: apud eundem, Ἐπισκοπῶ & ἐπωπαζῶ, inſpicio, idem.

Ἐρατῶπις, ἡ, amabiles oculos habens: epith. Iunonis: apud Hom. hymno ult.

Ἐρώπης, idem quod βοώπης. Et fœm. ἐρῶπις, idem quod βοῶπις.

Εὐρύωψ, ωπος, ὁ, ὁ ωπος, latum vel magnum habens oculum: ut εὐρύοπα Κρονίδην, Il. α, Εὐρυώπης, idem.

Εὐρωπὸς, latus: vel aſpectu latus, & q. d. qui in oculis intuentium latus apparet ſeu amplus. Heſych. & Euſt. Exponitur etiam, tenebricoſus: ut σπήλαιον εὐρωπόν. Eur.

Εὐῶψ, pulchros habens oculos: vel qui aut quæ eſt pulchro aſpectu ſeu pulchra facie. Euſt. & Soph. & Lycophr.

Εὐωπὸς, idem Eurip. in Ione.

Εὐῶπις, idem. Soph. Εὐῶπις, quæ pulchra eſt oculis & aſpectu: ut Σεμέλη εὐῶπις. Hom. hymn. in Bacch.

Καλωπὸς, pulcher vel pulchra aſpectu. Heſych.

Καλλωπίζω, honeſto, orno, cómo: propriè elegantem & venuſtam faciem ſeu aſpectum facio. Gregor. in Iul. lib. 2. μηδὲ προσῆγε καλλωπίσωμεν.

Καλλωπίζομαι, noneſtor, ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce media idem ſignificat cum καλλωπίζω: unde ἐκαλλωπισάμην, veſtitu me exornavi & honeſtavi: Plut. in Symp. Item καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi placeo. Xen. (de equo ferocì) ἀναπτάντα αὖθις ἐπὶ τὸν ἱππέα, ὅταν καλλωπίζηται, cum dat. idem, τότε καλλωπιζόντων. Plut. in Sol. καλλωπιζόμενος μὴ σωφρονεῖν τῷ παιδίῳ. Item artem oſtento. Plut. in Protag.

Καλλώπισμα, τὸ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerunque cultus ſuperfluus. Herodian. l. 5.

Καλλωπισμὸς, ὁ, idem. Xen. Philoſtr. ep. 38.

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, cultus in veſtitu nimium ſtudioſus. Iſocrat. ad Demon.

Καλλωπιστικὸς, ἡ, ὁν, cultus in veſtitu nimium ſtudioſa. Plut. in præcept. connub. Item comptrix.

Καλλωπιστικῶς, ad comendum vel ornandum aptus, cultum ſive elegantiam addens.

Lycomp. Ἀκαλλώπιστος, ὁ, ἡ, non comptus, non ornatus. Plut. ἀφελὴ τῷ μὴ χρῆσθαι, &c. Item qui non gloriatur nec jactatione effertur. Greg. in epitaph. ſoror.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in, glorior in. Plut. in Anton. ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς ὑπηκόοις. Ἐγκαλλώπισμα: ut apud Thuc. ἐγκαλλώπισμα πόλεως, i. κάλλιστον ᾧ ἐγκαλλωπίζονται.

Κατωπὸς, qui oculos dejicit & in terram erigit, qui vultu ex mœrore eſt dejecto. Io hippiatr. (lib. 8.

Κατωπιάω, ῶ, oculos dejicio, vultum demitto. Ariſtot. hiſtor. an.

Κελαινώπης, & Doricè κελαινώπας, aſpectu niger, atricolor. Apud Soph. in Ajace, κελαινώπας θυμὸς exp. tetrum pectus, id eſt, ſubdolum: vel profunda cogitans, profundis cogitationibus veluti nigricans. (Epigr.

Κοιλωπὸς, cauus aſpectu. Eurip. Κοιλῶπις, cava aſpectu. Suid. ex

Κυανῶπις, ἡ, cæruleus aſpectu, cæruleos ſeu nigricantes oculos habens. Heſiod. in Aſp.

Κύκλωψ, κατ' ἐξοχὴν, appellatus fuit Polyphemus, unus ex cyclopibus. Siciliæ & præcipuè montis Aetnæ incolis, hominibus vaſta & gigantea corporis mole: qui ſic dicti fuerunt quòd ipſis Κυκλοτέρης ὀφθαλμὸς ἐὼν ἐνέκετο μέσσῳ, ut Heſiod. loquitur in Theog.

Κυκλώπιος, cyclopeus ſeu cyclopicus: ad cyclopen ſeu cyclopes pertinens: Κυκλώπιος βίος, vita beata & minimè laboriosa, qualem Cyclopum fuiſſe teſtatur Hom. Od. ι. & Strabo l. 11.

Κυκλώπιον, τὸ, (diminut.) q. d. parvus Cyclops: adulandi ſeu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eurip. in Cyclop. ¶ Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam: apud Ariſtot. de anim. l. 4. (in Epigr.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, cyclopea ſeu cyclopica: ut κυκλωπίδες ἑστίαι,

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens & illis ſimilis aliqua in re.

Κυκλωπικῶς, cyclopicè, more cyclopum. Ariſtot. eth. 10. coll.

Κυνῶψ, herba eſt ἰσχυώδης, apud Theoph. hiſtor. pl. l. 7. c. 10. Plin. l. 21. c. 17. quidam exp. catariam & canis oculum.

Κυνῶπις, ὁ, qui caninis, i. impudentibus eſt oculis, Il. α.

Κυνῶπις, ἡ, impudens, inverecunda, Il. σ. & Od. θ.

Λευκώπης & λεύκωπις, albus aſpectu, qui intuentium oculis albus apparet. Heſych. Λευκῶπις, alba aſpectu.

Λιπαρώψ, pinguem faciem habens ſeu delibutam. Apud Athen. menſa dicitur λιπαρὰ ὄψ, i. pinguis.

Μελανώπης, niger aſpectu, qui intuentium oculis niger apparet,

Μέτωπον ου, τὸ, frons, q. d. pars faciei quæ eſt poſt oculos. Od. χ. ὀχθήσας τύπτε μετώπου. Sic & Il. ο. & ψ. Metaphoricè prora etiam navis μέτωπον dicitur, item de muro apud Herodot. Vſurpatur & de acie militari, ſicut & frons Latinis: apud Thuc. Xen. & cæteros hiſtoricos.

Μετωπηδὸν, adverb. adverſa fronte, ſeu adverſis frontibus, quidam exp. adverſis roſtris Thuc. lib. 2.

Μετωπίας ὁ, cui frons eſt lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον: vel interſtitium inter ſupercilia. Il. λ & π. Hippoc. in lib. de ſuperfœt. Sic & à nonnullis dicitur galbanum: teſte Dioſc. lib. 3. c. 97. Item unguenti quoddam genus in Aegypto fieri ſolitum galbano admixto, ut docet idem l. 1. cap. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum, cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, faſcia qua devinciebatur frons. Heſych.

Decomp. Ἀντιμέτωπος, oppoſitam frontem habens: Xen. Item ſuarum navium frontes aliis oppoſitas habens: apud eundem Hell. 4. (tio anceps.

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appian. διμέτωπος φρουρὰ, munitio anceps.

Εὐμέτωπος, latam frontem habens. boum epith. apud Hom. hymn. in Merc. & Heſiod. in Theog. Dicitur & de homine, teſte Poll. Item de Iove: apud Poët.

Ἑτερομέτωπος, parem frontem habens: de acie dictum. Xen. Hell. 4.

Προμετωπὶς, & προμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur & id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: frontale, Athen. l. 5. Xen. Ped. 7.

Ὑπερμετώπιον, exp. frontale.

Μηλωψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. ν.

Μονώψ, ſeu μόμωψ, unoculus. Eurip. in Cyclop.

Μορμυρωπὸς, terrificus, turbidus aſpectu, Suid.

Μορμυρωπὰ ῥήματα. Ariſtoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερίζοντα, terribilia: ὁ μεγαφορβὸς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, ut tradit ſchol.

Μύωψ, ωπος, ὁ, ἡ, (q. d. μύων ὤπα, ſeu ὤπας claudens oculos, cõniven) nomen eſt certi cujuſdam vitii in oculis. dicuntur enim μύωπες qui ab ortu primo proxima quidem vident, remota verò non vident, teſte Ariſtot. in probl. ſect. 31. & Alex. Aphr. prob. 74. l. 1. Gell. l. 4. c. 2. tales luſciosos Latinè appellari tradit. ¶ Eſt etiam μύωψ inſecti genus quod bobus potiſsimùm eſſe infeſtum traditur. Geopon. l. 14. ὅτι ἐκφέρουσι τοὺς βοῦς οἱ μύωπες κοντεύοντες ποιεῖσθαι, ἰσχὺν. Metaphoricè etiam uſurpatur ſicut & οἶστρος. ¶ Ponitur & pro calcari quo urgentur equi apud Xen.

Μυωπὸς, ὁ, idem quod μύωψ in prima ſignificat. Xen.

Μυωπία ἡ, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: quod & μυωπίασις dicitur: apud aut. Definit. med.

Μυωπίζω, ſum luſcitoſus. Ariſtot. loco antè citato, ὀλιγωπία δὲ πάσχουσιν οἱ γηρῶντες τοῖς μυωπίζουσι, &c. Et generaliter, qui accurtos oculos aperire non poſſum, 2. epiſt. Petri. cap. 1. Et pro conniveo apud Areop. Pro eodem invenitur & μυωπιάζω apud Suid.

Μυωπίζω, calcari urgeo. Xen. Μυωπίζειν τε ἐπὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον.

Μυωπιζόω, calcari urgeri, apud eundem. Item œſtro agitari.

Νεωπὸς qui juvenili facie eſt, invenis. Heſych.

Νυκτάλωψ, luſcitoſus: qui interdiu videt, ſole occidente obſcuriùs, noctu omnino nihil: vel qui noctu meliùs videt, interdiu minùs: & ſi luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. l. 2. οἱ τὰς νυκτὸς ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτάλωπας καλέομεν. Sic dicitur & ipſe morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo, Paul. Aegin. l. 3. c. 22.

Νυκταλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, quum de morbo dicitur.

Νυκταλωπιάω, luſcitoſus ſum, laboro luſcitione.

Νυκτάλωπισις, idem cum νυκταλωπία. Oribaſ. l. 4. c. 17.

Νυκταρώπης, pro eodem. Ariſtot. de gen. an. l. 5.

Νυκτωπὸς, qui noctu videt: ut νυκτωπὸς λαθοσιώνη, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Νῶψ, Heſych. qui viſu eſt imbecilli: comp. ex νὴ & ὤψ.

Κνῶψ, idem: per pleonaſmum τὸ κ. Suid.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris eſt: vel vuas maturas colore referens. Ariſtot. de color. Eurip. & Epigr. l. 3.

Ὀξυώπης, vel ὀξυωπὴς, acutos habens oculos, qui eſt acuti viſus. Athen. lib. 6. Alexand. Aphr. in problem.

Ὀξυωπὸς idem.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus viſus. Ariſtoteles problemat. ſect. 4. quæſt. 3.

Ὀξυωπέω, ῶ, ſum acutis, oculis, acutũ cerno Baſil. in hexaëm.

Ὀξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virginea & puellari facie eſt: ipſo aſpectu ſe puellarem & effœminatum oſtendens. Eurip. in Electra, ἐμοὶ γ' ἄφ πόσις, Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλά τ' ἀνδρείᾳ τρόπῳ.

Πλεύριον, quod oculis circumponitur equorum, quidã exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum: Poll. l. 2.

Παρωπίαι, oculorum minores anguli qui ad tempora ſpectant. Poll. l. 2. (tur. Idem.

Παρωπὶς, itidem pro eo quod oculis ſeu faciei circumponi-

Περιωπὴ, circumſpectio. i. ipſa circumſpiciendi actio, cura. Suid.

ex Thuc. & Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumiacentia lustrari oculis queunt: specula. ll. ξ &, ψ, Od. κ.

Περισκοπίζομαι, speculor, ex specula circumspicio, schol. Hom.

Πρόσωπον, τὸ, (q. d. quod est circa oculos. τὸ περὶ τοῖς ὄψι μέρος) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. Ἀντίον δύσεως αὐτῷ τρέψαντα πρόσωπον. Xen. Pæd. 2. ὡς ἴδοιεν τὸ πρόσωπον, φαιδρὸν ὑπερβάλλον αἰσχύνῃ. Dicitur κρὰ πρόσωπον, coram, in conspectu, in os. Apud Diod. Sic & Synes. ep. 67. Pro προσώποισι per metaplasmum dicitur προσώποισι, apud Hom. Il. η. ¶ In acie προσώπου idem dicitur quod μέτωπον: apud Xen. Pæd. 1. Et τὰ πρόσωπα in navibus, proræ, sicut & μέτωπον, teste Eust. ¶ Item προσώπου, persona: ut προσώπου κωμικοῦ, &c. Luc. in lib. de calum. Et specialiter, persona pacifica: apud Polyb. ¶ In novo Test. προσώπου non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus ejus & circumstantiis: ut λαμβάνειν προσώπου. Luc. 20. c. & 21. ¶ Πρόσωπα, apud theologos, personæ in trinitate quę & ὑποστάσεις. Greg. &c. ¶ Προσωπεῖα etiam pro προσώπου à Platone comico, usurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. grammat.

Προσωπικὸν, personale. Προσωπάτα personata: pro προσωπόεσσα, &c. Atticis dicebatur vas æneum echino simile, leonum hominumve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. Poll.

Προσωπεῖον, seu προσώπιον, & προσώπις persona, larva: Demosth. de malè gest. leg. Athen. l. 14.

Προσωπίδιον, parva persona seu larva. Poll. ex Aristoph. Danaid.

Decomp. Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem.

Ἀμφιπρόσωπος, utrinq; faciem habens: Plut. in Numa.

Ἀντιπρόσωπος, opp. ositam faciem habens seu obversam. Xenoph. Hellen. 6. & Athen.

Ἀποπροσωπίζομαι, faciem purgo: sordes faciei abstergo. Pollux ex Pherecrate.

Ἀπρόσωπος, qui faciem pulchram non habet Hesych. Item qui personam, i. larvam non habet. Idem.

Αὐτοπρόσωπος, non personatus, Luc. in Tim. Basil. in Hexaëm.

Αὐτοπρόσωπα, scripta, in quibus autor ex sua persona docet, nulla extrinsecus assumpta. Ammon. in Categ. Aristot. αὐτοπρόσωπος ὑπόστασις, qui sine persona agit. Athen. l. 10. vel cui sua ipsius facies affingitur. Hermog. Αὐτοπροσώπως, facere aliquid quis dicitur, quum ipse coram id agit: Syn. ep. 144. Αὐτοπροσώπως, in vel sub propria persona, coràm. Syn. ep. 139. & 142.

Δεινοπροσωπέω, terribili vultu seu aspectu sum.

Δευτεροπρόσωπος, qui secundæ personæ est. Δευτεροπροσωπέω, sum secundæ personæ: voces gram.

Δικέφαλος, duas habens facies, bifrons, biceps. Herodian. l. 1. & Luc. apud Gal. ad Glauc. διπροσώπου ἔμπλαστρον, exp. biforme emplastrum.

Δυσπρόσωπος, qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ἐμπροσώπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ἑτεροπρόσωπος & ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius seu diversæ personæ est. Ἑτεροπροσωπικῶς, in alia persona. Ἑτεροπροσωπία, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu, qui formosa facie est. Aristoph. in Pluto Athen. l. 13. Item speciosus, honesti speciem præferens. Dem. pro cor. Item qui hilari & læto vultu est. Soph. in Ajace. Εὐπροσώπως, hilari vultu, læta fronte. schol. Soph. Εὐπροσωπία, bonus aspectus. Εὐπροσωπέω, aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 6.

Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie elegante pulchraque est Athen. l. 11.

Κεροπρόσωπος, qui arietina facie est, arietem facie sua repræsentans. Luc. de sacrif.

Κυνοπρόσωπος, qui canina facie est. Luc. ibidem.

Μονοπρόσωπος, qui unius tantùm personæ est. Μονοπρόσωπος, sub unà tantùm persona,

Ὁμοιοπρόσωπος, qui ejusdem personæ est. Ὁμοιοπροσωπέω, ejusdem personæ sum.

Πλατυπρόσωπος, qui lata facie seu fronte est. Aelian.

Πολυπρόσωπος ἀρμὴ à Lycophronte dicitur propter multiplicem & quasi multi formen astrorũ aspectum. Aristot. rhet. 3.

Σεμνοπρόσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert. Σεμνοπροσωπία, gravis persona, seu gravitas, dignitas oris. Σεμνοπροσωπέω, gravitatem vultu præfero. Aristoph. in Nub. ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς,

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu simus est, i. sima seu pressa nare: Plat.

Σκληροπρόσωπος, qui dura est facie: seu cordis sui duritiem vultu prodens.

Σκυλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος.

Στρογγυλοπρόσωπος, qui rotunda facie est. Aristot. de hist. anim.

Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona.

Τετραγωνοπρόσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φανεροπροσωπέω, faciem meam ostendo & conspiciendum me præbeo: utitur Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρρὸς, cui facies rutilat: seu rutilus aspectu. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiam esse gemmæ nomen è carbunculorũ genere.

Πυρρώδης, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. πυρρώδεος ὄψεως, exp. πυρώδεις.

Ῥοδῶπος, qui est roseo aspectu. Dioscorid. Ῥοδῶπις, quæ roseo est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τὴν ὄψιν. Isocr. ad Dem. Aristot. rhet. 3. Xenoph. Pæd. 1.

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico & superciliis contractis. Xen.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico & mœsto, mœstum vultum gero: contraho supercilium. Suid. ex Aristoph. Ὡς ἐδεῖ σοῦ πρὶν σκυθρωπάζειν μᾶλλον. Xen. Pæd. 6. μὴ ἡνίκα ἔξεστιν ἐσκυθρώπακεν ὁ ἀκούοντες τῶν ἀγαθῶν. (cum Plut.

Σκυθρωπασμὸς, vultus tetricus & mœstus, supercilium tetri-

Σκώψ, vide in comp. ex Ὄψ.

Στυγερωπὸς, invisus, cujus conspectus odio nobis est: vel ad cujus conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epigr.

Στυγερῶπις, cum odio aspiciens, invisoaspectu & torvis oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Τερατωπὸς, monstrosus aspectu, portẽtosus. Hom. hym. in Pana-

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur &, procul semotus: Soph. in Ajace.

Τριώπης, qui triplici aspectu est, triformis.

Τριοπὶς, ἰδος, ἡ, ternos oculos habens, seu tria foramina: genus monilis, tres velut ὀculos pensiles vel appensos habentis: Poll. lib. 5. cap. 16.

Τυφλὰψ, cæcus ὁ τυφλὸς τὴν ὄψιν. Apud Nic. in Ther. τυφλώττες sunt serpentes quidam qui aliàs etiam dicuntur τυφλίνοι.

Ὑδρῶψ, ὁ, qui hydrope laboranti simiis est: hydropicus, apud Hippocr. lib. 2. epidem. teste Galen. in lex. ¶ Ὕδρωψ, (substant.) hydrops: aqua intercus seu quæ inter cutem apparet: morbus cujus species vide apud Hippoc. & Galen. Nicand. in Alexiph. ὡς δ' ὁπόθ' ὕδρωψ Τυμπανίης αὐὰ μέσσον ἀφυσσέτου ὀμφαλὸν ἰζῃ. Ἀμφὶ δέ οἱ γυίοις τετανὸν περιφαίνεται ἦεφ.

¶ Εἰς & ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, morbus qui aliàs ψιμὸς & λιμβώτης nominatur. Plinio urinæ profluvium, apud Gal. de caus. symptom. l. 3. ¶ Ὕδρωψ dicitur etiam serosa illa & mucosa proluvies, quæ in partu egeritur, apud Hippocr. de natura infant.

Ὑδρωπικὸς, qui hydrope laborat: seu hydropi proprius.

Ὑδρωπικὸν πάθος, idem quod ὕδρωψ.

Ὑδρωπιῶ, hydrope laboro, hydropicus sum. Diosc. l. 3. c. 123. βοηθεῖ δυσουρήσιν ἐπιληπτικοῖς ὑδρωπιῶσι.

Ἐξυδρωπιόω, (comp.) hydrope corripior. Aristotel. hist. anim. lib. 5. cap. 20.

Ὑπώπιον, τὸ, (q. d. suboculare) pars quæ subjacet oculis: vide ὑπωπία. Iliad. μ. ¶ Item sugillatio sub oculo: species ecchymomatis, quæ oritur ex plaga sanguine sub oculum effuso. Poll. ¶ A quibusdam sic etiam dicta fuit thapsia: ut est in append. Dioscor. quòd sugillata & livores omnes tollat ut testatur Dioscorides in descriptione thapsiæ. l. 4. c. 157.

Ὑπώπια, τὰ, propriè dicuntur ossa juxta nasum oculis subjecta: generaliter autem quicquid oculis subest, sicut & ὑπώπιον. Frequentius sic appellantur ictus quos quis accipit, quum contunditur & sugillatur. Aristoph. in Vesp. πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Item calli qui oriuntur in manibus eorum qui assidui sunt in opere. Suid.

Ὑπωπιάζω, sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis: aut general. sugillo aliquam corporis partem & plagis contundo. Laërt. Metaphoricè, apud Aristoph. in Pace, civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, &c.

Ὑπωπιασμὸς, sugillatio, contusio alicuius partis corporis quæ fit ictibus.

Ὕσσωπος, ὁ, ἡ, vel ὕσσωπον, ὁ, τὸ, hyssopus: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 30. Sic dici volunt quasi ὑσσόμωον (pro χθαμάμωον) ἐπὶ γῆ ὤν.

Ὑσσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyssopo: de quo Dioscor. lib. 5. cap. 50.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu. ut φαιδροπὸν ἄμμα. Eur. in Orest.

Χάρωψ, sive χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens: vel lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem χάροψ quoddam dicitur χαροπὸν & χαροπὸ, qui eo sunt præditi. Is color putatur esse cæsius vel cæruleus: vel etiam fulvus, inter quos alioqui magna est affinitas. Sic apud Theocr. idyl. 21. ὄμματα χαροπώτερα exp. oculi magis cæsii seu glauci. Et χαροπὸς λέοντος, apud Hom. & Hesiod fulvi leonis. Et in epigr. χαροπὸν κῦμα, cæruleus fluctus. De discrimine verò Γλαυκὸς & χαροποῦ vide Aristot. de gen. an. l. 5. Χαρώψ etiam Herculis cognomentum fuisse traditur.

Χαροπότης, ητος, ἡ, color cæruleus seu cæsius. Plut. in lib. de Isid. & Osir.

Ὑποχαροπὸς, (decomp.) aliquantum cæsius, seu glaucus, aliquatenus cæruleus, Xen. in Cyneg.

Χρυσωπὸς, aureum vultum seu aspectum habens: ut χρυσωπὸς ἀέλιος, apud Eurip. in Electra.

Ἄνθρωπος, Μακρωπὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex ὄψομαι.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ, mulierum avidus inspectator seu observator. Eustath.

Οἰνοπίπης, qui circumcirca vagis oculis investigat quod potest,

Παιδοπίπης, puerorum deceptor. Athen. l. 13. (tor. Il. λ.

Παρθενοπίπης, virginum nimis avidus inspectator seu observa-

Πυρροπίπης, ὁ πλέων τὰς πυρρίας, ruforum nimis avidus inſpectator, &c. Cult. ex Ariſtoph.

Compoſita ex ὀφθαλμός.

Αἰγόφθαλμος, ὁ, ἡ, oculos habens caprinos. Eſt & gemmæ nomen.

Ἀντόφθαλμος, adverſis oculis intuens, oppoſitus oculis. Epigr.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, intuentem obtueor. Sapient. c. 12. αὐτοφθαλμήσαι δυνήσεταί σοι. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. ὑπέλαβον βαρυτέρας ἔσεσθαι παρασκευὰς, οἳ τὰς αὐτοφθαλμεῖν δυνησομένας τοῖς πολεμίοις. Sic & navis dicitur αὐτοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27.

Βάφθαλμον, τὸ, buphthalmus: herba quam Dioſc. l. 3. c. 157. & Plin. l. 21. cap. 8. ſic appellatam ſcribunt, quòd flores habeat bovini oculi ſpeciem repræſentantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, apud Dioſc.

Ἐνοφθαλμίαω, oculos alicui rei adjicio: ſeu oculos in aliquem rem conjicio, frui ea deſiderans.

Ἐνοφθαλμιῶμαι, oculi in me conjiciuntur & appetor.

Ἐνοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem infero. vel aperto in arborem oculo ſemen includo. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσας δένδρον εἰς ὑπὸ πολεμίων ἀφορῶν.

Ἐνοφθαλμισμός, inoculatio Theophr. hiſt. plant. l. 2. αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γινόμεναι.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis eſt prominentibus: ſeu cui oculi quaſi extant & ἐπιπόλαιοι ſunt. Xen. de re equ. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐρρηγοῦιᾶς μᾶλλον φαίνεται τὰ χειλοφθάλμια. Exponitur &, inconſideratus, apud Polyb. l. 1.

Ἐπόφθαλμος, oculo impoſitus, ſeu ſupra oculum ſitus.

Ἐπόφθαλμιάω, oculos injicio & concupiſco, adnicto. Plut. in Cæſ. ἐκείνῃ τοῖς χρήμασιν ἐπόφθαλμιῶντος. Plut. in vita Dem. οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες δῶρα ἐποφθαλμιάσαντες ἔσπευδον ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐδωδήσαν.

Ἐπόφθαλμία, idem. Plut. οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο.

Ἑτερόφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero oculo. Plut. in polit. præcept. μὴ ποιήσητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. In Hippiatr. ſic dicuntur equi qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui eſt pulchris & venuſtis oculis. Xen. Pæd. 8. Item qui oculis alienis gratus eſt & jucundus aſpectu. Euſt. Apud Ariſtot. polit. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, exp. honeſtum eſt ſive bellum audiru.

Εὐοφθάλμως, cum quadam oculorum venuſtate & gratia: ſeu decorè, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλόφθαλμος, qui cavis oculis eſt, cui oculi in cavo receſſu ſubſident. Xen. de re equ.

Κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κοιλοφθαλμιάω, cavis oculis ſum: ſeu oculi mihi ſubſident & cavitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. impudentib. oculis aſpicio. Heſych.

Διακυνοφθαλμίζομαι (*decomp.*) impudenter aſpicio, in faciem procaciter reſiſto. Idem.

Λαγώφθαλμοι, quibus ſuperior palpebra ſurſum reducta eſt, adeò ut oculum totum contegere non poſſit, ſed per ſomnum aperrus maneat ſicut & leporibus. Vide Celſ. l. 7.

Λειρόφθαλμος, qui placido & miti eſt aſpectu. Suid.

Λιρόφθαλμος, qui oculis eſt impudentibus & audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis ſeu albidis eſt oculis. Eſt & gemmæ nomen. de qua Plin. l. 37. c. 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis eſt oculis. in Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris eſt oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος, cui unicum natura oculum dedit. Ammon.

Ξηρόφθαλμος, ſiccum habens oculum.

Ξηροφθαλμία, oculorum ſiccitas: vel lippitudinis aridæ genus: Aet. l. 7. c. 2. Celſ. l. 6. c. 6.

Πλατυόφθαλμος, latos ſeu amplos habens oculos, Πλατυόφθαλμον à nonnullis vocatur ſtimmi quoniam in calliblepharis mulierum dilatat oculos: vide Dioſc. l. 5. c. 99. & Plin. l. 33. c. 6.

Πυκνόφθαλμος, crebros oculos ſeu gemmas habens. (rat.

Σκληρόφθαλμος, qui duris eſt oculis: ſeu q. dura lippitudine labo-

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura: morbus oculorum: de quo vide Aeginet. l. 3. c. 22.

Τριόφθαλμος, (q. d. trioculus) cui tres ſunt oculi. Plut. περὶ πολυπραγμ. Eſt & gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37. c. 11.

Ὑγρόφθαλμος, qui humidis eſt oculis, cui oculi fluunt: *cui oppon.* ξηρόφθαλμος.

Ὑπόφθαλμιος, qui oculis ſubjacet. Ὑπόφθαλμια, genę ab inferiore parte ſubjectæ leviterq; eminentes.

Ψωροφθαλμία, lippitudo ſcabra. aſpritudo oculorum.

Compoſita ex ὄσσομαι ſeu ὄσσω.

Ἀμβλυόσσω, ſum ἀμβλὺς τὼ ὄσσε, ſum viſu obtuſo & hebeti. Vide & in Ἀμβλύς.

Ἐπιόσσομαι, proſpicio, provideo, Heſych. Vide & in comp. ex Ὄσσα.

Κακοσόμφος, vel diviſim κακὸς ὀσόμφος, torvè intuens: vel mala præ oculis habens. Heſych.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, ſterto. Odyſſ. δ. Ἦ τοι μάλα κνώσσετ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Theocr. Idyll. 19. Τᾶμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσι δόμοισι. Etymol. per ſyncopen factum eſſe dicit, ex κνυώσσειν, quòd inter dormiendum τὰ ὄσσα ſint κυνὰ ἐν ὀχῇ.

Ποτιόσσομαι, ſive προτιόσσομαι, aſpicio, intueor. Il. π. Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. Item prævideo, præſagio. Od. ξ. Οὔποτέ μοι ἥνιατον πρὸ τιόσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Sic & apud Apol. Arg. l. 1.

Τυφλώττω, cæcus ſum, ſum τυφλὸς τὼ ὄσσε. Vide & in Τυφλός.

Νεοσσὸς, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita remotiora.

Ἀλώπηξ, Ἀνόπαια, Βλέπω, Λύπη, Σίνηπι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ἐχθοδοπὸς, ὁ, odioſus. Soph. in Ajace, ἐχθόδοπ' Ἀτρείδαις. Et ἐχθοδοπὸς πόλεμος. Ariſtoph. Fieri putat Euſt. ex ἔχθος vel ἔχθω & ὄπτω: aut ὄψ ὀπὸς: ut ſit ἐχθοπὸς, & per pleonaſmum litere δ, ἐχθοδοπὸς, quę aſpicere aut alloqui nobis eſt odioſum.

Ἐχθοδοπέω ῶ, inviſus ſum, ſum odio. Iliad. α, ὅτ' ἐμὲ ἐχθοδοπήσει ἐφήσεις Ἥρη.

Ἰλώπτω, ἰλωπτέω, ῶ, & ἰλωπίζω, vide in Ἴλως.

Στεροπὴ & ἀστεροπὴ, fulgur, &c. vide in Ἀστράπτω.

Ο Π Υ Ι Ω, F. ήσω, ineo, coëo. Exponitur etiam, uxorē habeo, habeo in matrimonio, Iliad. ν, Δοίδμ σοὶ Ἀτρέιδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστῳ Ὀπυίειν. Sic Heſiod. in Theo. δῶκεν ὀπύειν θυγατέρα ἰῷ, dedit filiam ſuam in uxorem. Sic & Iliad. ν, Πρεσβυτάτῳ δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἰπποδάμειαν.

Ὀπήτμαι, ineor: vel in matrimonio habeor. Iliad. θ, Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπηδόμη τέκε μητηρ. Ariſtot. ethic. 7. c. 5. ὥσπερ δὲ τὰ γυναῖκας ὅτι οὐκ ὀπύουσιν ἀλλ' ὀπύοντας.

Ὀπώδης, vide in Ὀπός. Ὀπωπή, in Ὀπτομαι.

Ὀπώρα, ας, ἡ, autumnus Odyſſ. λ. ἐπὶ ὤλεσε θέρος τιθαλυῖαν ὀπώρῃ. Odyſſ. μ. οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Xen. Hell. 3. ἀπετέλεσε τὸ τεῖχος ἀρξάμενον ἀπὸ τοῦ ἦρος μέχρι ὀπώρας. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 9. τέτταρσι ὀπώραις. Exponitur etiam, ætas: ut νέα ὀπώρα ſeneſcens ætas. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 4. Metaphoricè ὀπώρα, dicitur maturior ætas adoleſcentium, quæ pubertatem ſeu juventam præcedit: quàm quæ ſequitur μετόπωρον appellatur. Pind. Iſthm. Ode. 2. ὅσις ἐὼν καλὸς ἔχων Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάσεται ἀδύ τιν ὀπώραν. ¶ Ὀπώρα dicuntur etiam fructus autumnales. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 6. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus matureſcunt. Geopon. l. 10. ὀπώρα λέγεται ἡ χλοάδη τοῦ καρποῦ ἔχουσα οἷον δάκρυα, μῆλα ἁπαλά, &c. Euſt. ſcribit παρωνομάσθαι ἀπὸ τοῦ ὀπῶ. Etymol. autem derivat παρὰ τὸ ὄψ & ὥρα. Itidemque Athen. l. 12. ὀπώραν eſſe dicit τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον ἐν τε καρποῖσι καὶ αὐξεσι θεραπεύμενον.

Ὀπωρινὸς, ἡ, ὁ, autumnalis: ut ὀπωρινὸς ὄμβρος, apud Heſiodum in Erg. Et ὀπωρινὸς ἀστὴρ, Iliad. ε. canicula quæ ſeneſcente æſtate exoritur.

Ὀπωρινὸς, ex fructibus autumnalibus ſeu pomis confectus. Et ὀπωρινὴ, pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

Ὀπωρόμος, pomifer: ſeu autumnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

Ὀπωρίων, qui autumnales fructus emit & revendit. Heſych.

Ὀπωρίζω, f. ὀπωρίσω, fructus autumnales ſeu poma decerpo & colligo. Plut. in Pericle, τῶν χωρίων τὰς φραγμὰς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, ut ad colligendos fructus, volentibus pateret aditus. Laërt. in Diog. ἀπὸ συκῆς ὀπωρίζει. Et cum accuſat. rei. Plato de leg. l. 8. τὰ γυναῖα σῦκα ἐπανομαζόμενα ὀπωρίζειν βέλτιον. Philoſtr. in Heroic ὀπωρίσει, fructus colliget. ¶ Item pomis veſcor, ſeu fructibus autumnalibus. Ariſtot. hiſt. ani. l. 9. ὁ δὲ δράκων ὅταν ὀπωρίζῃ, τὸν ὀπὸν τῆς πικρίδος ἐκροφεῖ.

Ὀπωρίζομαι, idem. Athen. l. 12. ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν ὀπωρίζωνται, &c.

Ὀπωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio.

Compoſita.

Λευκόπωρος, poma ſeu fructus albos ferens. in Epigr.

Μεσοπωρέω, in medio autumni ſum. Dioſc. μεσοπωρούσης τῆς κρίθης τὸν ὀπώραν ἀκμῆς τυγχάτων.

Μετόπωρον, ου, τὸ, (q. d. tempus quod eſt poſt autumnum) ſeneſcens autumnus & in hyemem inclinans. Ariſtot. meteorol. l. 1. αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος τεθπώρου μάλιστα. Metaphoricè in ætate iuvenili μετόπωρον dicitur quum in virilem inclinat & barba pullulat. Plut. in Alcib.

Μεθοπωρινὸς, qui extremi & ſeneſcentis autumni eſt. Interdum &, autumnalis: ut μεθοπωρινὴ ἰσημερία, apud Plut. & μεσοπωρινὰ ὕδατα Athen. Μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, autumnales mittere pluvias. Heſiod. in Erg.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, ſeneſcens autumnus & in hyemem vergens. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 49. Plut. ſymp. 8. Interdum & ſimpliciter ſignificat autumnus: Bion. Smyrn (in idyllio in

quo colloquũtur Cleodamus & Myrſon de quatuór anni temporibus) Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἄγει πικράν.

Φθινοπωρινός, qui eſt autumni ad finem vergentis: brumalis. Plutarch. ſymp. 8. Athen lib. 2.

Φθινοπωρίς, dicitur oliva conditanea: ſeu quæ in muria conditur, apud Said.

Φιλοπωρίστης, ου, ὁ, qui autumnales fructus decerpere & iis veſci amat: qui poma fructusq; autumnales libenter comèdit. Epigr.

Οὖπως, vide in Πῶς, Οὖρεμα, in Οὐρέω.
Οὖραμεν in Ρ' ἄμεν.

Ο'ΡΑ'Ω, (ῶ, pr. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα, F. ὄψομαι, ab ὄπτομαι, aor. 2 εἶδον, ab εἴδω) video cerno, Il. η, Οὐχ ὁρᾷς ὅτι δὴ αὖτε κορηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπ' ἄκρῃ. Odyſſ. υ, Εἴ πως ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος Ἠελίοιο. Iliad. υ, Ἠρόδοτ' ὀρόων θάνατον. Luc. de ſalt. ἀκούω αὐθρωπὰ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Xen. ἥδεως ἀλλήλους ἑώρων. Cum particip. apud Euripid. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. ¶ Item metaph. animadverto, intelligo. Interdum expendo, examino Dem. pro cor. σκέψασθε καὶ ὁράσατε. Apud Eurip. σκέψαι πάλιν ὁρῶ, exp. animum ad navigationem habeo intentum. Item do operam, provideo. Thuc. l. 8. ὁρᾶν ὅπως πρόπω μὴ αὐθήσεται τὰ πράγματα.

Ο'ῶμαι, videor, &c. Et activè pro ὁρῶ. Il. α, ὅτι ῥὰ θνήσκοντας ὁρᾷς. Il. ν, ἦ μέγα χῶμα τόδ' ὀφθαλμῖσιν ὁρῶμαι.

Ο'ραμα, τὸ, viſus, i. res quæ videtur: ſpectaculum. Ariſtot. in eth. Xenoph. de re equ.

Ο'ρασις, ἡ, viſus, i. videndi ſenſus. Plut. de virt. mor.

Ο'ρατὸς, ὴ, ὸν, qui videri poteſt ſeu cerni ſub aſpectum cadens. Ariſtot. pol. 8. Xen. Pæd. 1. Ο'ρατὴς, οῦ, ὁ ſpectator.

Ο'ρατικὸς, videndi facultate præditus: ut ὀρατικὴ δηλώσαμις. Plut. de def. orac. Item qui videre ſeu cernere poteſt. Plut. ibidem. Τὸ ὀρατικὸν, pro pupillæ loco, ſede viſus: in Hippiatr.

Οὐρανὸς, οὖρος, cuſtos, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀφορῶ, ῶ, reſpicio, oculos converto ad aliquid: unde aor. 2. ἀπέδον, tauquam ab ἀπέδω: ut apud Luc. ἀπιδὼν εἰς βάθος. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, conſidero. Plut. in Lyc. ἀφορᾷ εἰς τὰς κατηπολιτείας. Interdum ſignificat, pertineo. ut apud Alex. Aphr. probl. l. 2. ἀφορᾷν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipſam vitam pertinere ſeu ſpectare.

Διορῶ, tranſpicio. Itè perſpicio, dignoſco, diſcerno. Iſocr. in Nic. διόρα δὲ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διορατικὸς, perſpicax. Damaſc. & Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ. vel ἐσορῶ, intueor, aſpicio. Orph. de Deo. ἐδέ τις αὐτῶν Εἰσορᾷ θνητῶν, αὐτὸς δὲ γε πάντας ὁράασι. Od. ο, Τὸν νῦν ἴσαν θεοί. Γ'νακήσιοι ἐσορόωσι. Sic & Il. μ, Od. υ.

Εἰσοράομαι. aſpicior, &c. Odyſſ. γ, Ὥς τε μοι ἀθανάτοις ἐνδέλεται ἀσορᾶσθαι. Et activè idem quod ἀσορῶ. Il. ψ, οὐ γὰρ ἀγὼν κοθήμενοι ἐσορᾶσθε Ἵπποι.

Ε'νορῶ, intueor in, defixos oculos habeo in, Xen. ἐνορᾶσι. Plut. in Pub. δεινὸν ἐνορᾶν καλαζομένοις τοῖς πυσί. Et metaph. animadverto. in Plut. in Rom. ἐνορᾶν τῷ σοφιστῇ τὸ παράλογον. Et in Lyc. ἐνόρα τοῖς νομοθετήμασι τόφον. Cum præpoſ. ἐν apud Dem. ἤρετο τίνα μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς ἔκη.

Ε'φορῶ, intueor, oculis luſtro ſeu perluſtro. Item obſervo, Od. μ, Ἠλίῳ, ὃς πάντ' ἐφορᾷς, &c. Xen. Pæd. 5. ἐφεώρα τε ἐπιμελῶς ὅ τι δέοιτο. Et ſimpliciter, video, cerno. Ariſtid. μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τῶν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ὀλιπεῖν ὑπὲρ τῆ μὴ τῶν ἄλλων ἀπαύστων αὐάστατον ὑμομάλιν ἐπιδεῖν. Item inſpicio, viſito: ut ἐπιδεῖν τὰ πράγματα, apud Thucyd. lib. 4. quod apud Herodot. exp. etiam, res adminiſtrare.

Ε'φορατικὸς, ὁ, peritus inſpiciendi res & illis providendi. Xen.

Ε'φορος, inſpector præſes. Philo de vita M. l. 1. Ε'φοροι, magiſtratus quidam Lacædemoniorum oppoſiti regibus qui in ſpiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. vide Plut. in polit. præc. & Thuc. l. 1. (pophtht.

Ε'φορεῖον, τὸ, locus in quo ephori judicia exercebant. Plut. in a-

Ε'φορεύω, inſpector ſum, inſpectionem habeo. Luc. ἐπεὶ ὡς Αφροδίτη αὐτὴ θεὸς ἐκείνης ὀνοχλησούσης, ἐδεῖ ὧν ἐφορεύειν. Item ſum ephorus. Pauſan. Σπενελαΐδας ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τῷ πολέμῳ ἐχθίστο αὐτοῖς.

Ε'φορεία, ὴ, inſpectio. Item magiſtratus, quem gerebant ephori. Ariſtot. polit. 2.

Καθορῶ, deſpicio, i. deorſum aſpicio. Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item perſpicio, oculis luſtro. Plato de rep. l. 4. ὅρα ἐν ᾗ καθορμᾷ κατιδεῖν, &c. Et metaph. perſpicio, animadverto. Idem de rep. l. 2. τί τοιοῦτον ἐν τῇ πόλει τὸ δίκαιον ζητοῦσι καθορᾷς;

Καθορατικὸς, perſpicax. Poll.

Παρορῶ, limis oculis aſpicio, tranſverſum intueor. Xen. ὁ Καλλίας ἢ παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, ἔπεν. Item conniuentibus oculis præterео non animadverto, videre me diſſimulo. Syneſ. ὅπως ἀσεβῆ σιώπησιν ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Exponitur etiá contemno, negligo. Athen. Εἰσῆλθον ἀκροτερίων, παρορῶν τὴν συγχύσεις. Iſoc. in Paneg. μὴ παρορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνήσκοντας ἀτάφους γιγνομένους. ¶ Item perperam aſpicio ſeu video. Ariſtot. de inſomn. τὸ γὰρ παρορᾶν ἐν παρωπίσιν, ὁρᾶντος ἀλυθῶς τί ἢ ἀκούοντος ἐστὶν ἢ τ' ἄλλο οὑτινοῦν.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis aut cõniuentibus oculis aſpexit diſſimulans ſe videre: aut quod quis perperam vidit.

Παρόρασις, ὴ, aſpectus obliquus qui fit limis oculis. Plut. in ſymp. Exponitur etiam, cõntemptus, deſpicientia.

Παροραστικὸς, ὁ, qui tranſmittere ſolet per negligentiam & incuriam, qui talis eſt ut negligat. Plut. ſymp. l. 7.

Περιορῶ, circumſpicio. Xen. Pæd. 3. περιορῶντες ἀλλήλους. Item ſino, ex neglectu permitto, video & patior: vt Iſocr. ὑβριζόμενον περιορᾷ. Idem in Paneg. αἰσχρὸν ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέτας ἀξιῶν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους ξ συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δηλαδὴ ὀνίους. Xen. χαλεπὸν ἐστὶ τοὺς οἰκέτας περιορᾶν ὑβρίζοντας.

Προορῶ, ante me video. Thuc. Item prævideo, *in metaph. ſignif.* Xen. Pæd. 8. ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε τι ξ μέλλοντος προορᾷ. Apud eundem, ὀλίγα προορᾷ περὶ τῶ μέλλοντος.

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c.

Προορατὸς, qui prævideri vel provideri poteſt. Xen. Pæd. 1.

Προορατικὸς, prævidendi ſeu providendi peritus: providus. Philo de vita M. l. 3.

Ἀπροόρατος, (decomp.) qui prævideri non poteſt. ut ἀπροόρατον τὸ μέλλον, apud Euſtath.

Προσορῶ, aſpicio. Pro quo Doricè ποθορῶ: unde ſecunda perſona Aeolica ποθορῆσθα, apud Theocr. idyll. 6. Καὶ τύνιν ἁ ποθορῆσθα πάλαι, τάλαν, &c. Factum eſt autē ποθορῆσθα ex ποθορῆς quod Ionicè ſeu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: unde & infinit. ποθορῆν pro ποθορᾶν: in Epigr.

Συνορῶ, conſpicio, conſpicor: ſæpius metaph. animadverto, intelligo. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορᾷ τὸν περὶ τὰς πλευρὰς ξ τὰς ἐπιπαγὰς ἀγῶνα. Sic & Ariſtot. rhet. l. 1.

Ὑπερορῶ, (propriè ultra ſeu ülterius aſpicio.) contemno, negligo, & quaſi ad majora oculos converto. Greg. τὸν ὑψυγχάντων οἰκτίρμων, ἐδὲ πενίας ὑπερορῶν. Chryſoſt. de ſacerd. μανία γὰρ περιφανὴς ὑπερορᾶν τῆς τοσαύτης δυνάμεως. Cum accuſat. Aeſchin. contra Timarch. ἐν ὑμῖν ἐπιδεῖξαι οἴους αὐθρώπους ἀπεργάζεται τὸ ἐπιπλήττεσθαι τοῦτο ὡς καταφρονουμένους μὲν τῶν θεῶν, ὑπερορωμένους δὲ τοὺς νόμους, &c. Exponitur etiam, poſt habeo, nihil facio: ut apud Xen. πάντα τ' αὐθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συναγέλειαν.

Ὑπερορᾶμαι, contemnor, unde ὑπερεωραμένος, contemptui habitus apud Demoſth.

Ὑπερόρασις, ὴ, deſpicientia.

Ὑπεροραστικὸς, deſpicax, contemptor, ſuperbus.

Ὑφορῶ, ſeu potius ὑφορῶμαι, (q. d. ſubaſpicio) ſuſpecto, ſuſpectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθ' ἡ Λακεδαιμόνιος πρὸς αὐτόν. Philo de vita M. l. 1. λαβόμενοι δ' ἅπαξ ἀφορμῆς οἱ τὰ τίλα ἡ τὸν νεωτερισμὸν ὑφορώμενοι. Exponitur etiam, reformido: ut apud Suid. ἀδὴν ὑφορώμενον τὸν τῶν νεωτέρων γέλωτα ταῦτα ἐτέλεσε, μὴ πρόσω.

Ὑφόρασις, ſuſpicio. Ὑφορατικὸς, ſuſpicax.

Ὑπόδρα, (adverb.) torùe, toruis oculis, & ſuſpiciendo aliquantum tortis, *ut fit in ira*: Il. α, & alibi apud Hom. Τὸν δ' ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, torue intuitus. Fieri ex ὑπέρα pleonaſmo τῷ ὄ, ſcribit Etymol.

Ὑποδρᾶξ, qui toruis aut limis oculis eſt, toruus, Nic. Ὑποδρωσία, toruus aſpectus. Heſych. Ὑποδρὴς, idem quod ὑποδρᾶξ, apud Nonn.

Comp. ſine præpoſ. ac primùm formata ex ſecunda aut tertia perſona præt. perf. paſſ.

Ἀόρασία, ὴ, viſus privatio, cæcitas.

Ἀόρατος, inviſibilis, non aſpectabilis. Plato: τῶν δὲ ἀόρατον, πῦρ δὲ καὶ ἀέρα καὶ ὕδωρ ξ γῆ σώματα πάντα ὁρατὰ γίγνει. Item activè, qui non vidit. Polyb.

Δυσόρατος, qui vix viſui eſt obvius, qui cerni difficulter poteſt. Εὐόρατος, quem facile videre licet. (Xen. in Hipparch.

Compoſita remotiva.

Τιμήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, punitor, ultor: ὁ τῆς τιμῆς καιρὸς ὁρῶν, vindictæ & pœnæ infligendæ occaſiones obſervans: ut πατρὸς ὀργὴ, apud Nonn. & ἡ ῥώμης Λιβύης τιμήορος. apud Apol. Arg. l. 4. Exponitur &, auxiliator. Heſych. Τιμώορος.

Τιμωρὸς, (contractum ex præcedenti) idem Ariſtot. de mundo τῷ θεῷ ἀεὶ ξυμπίπτει δίκη τῶν ἀπολιπομένων τὸ θείᾳ νόμῳ τιμωρός. Xen. Pæd. 4. ἦκω πρός σε, ξ ἐπίτης προσπίπτων, ἢ σε πατρὸν ἐπιτιμᾷ μοι ἠμύεσθαι. Exponitur & adiutor.

Τιμωρία, ὴ, ultio, vindicta: propriè dicitur reſpectu punientis, ut ipſi ſatis fiat, ſicut κόλασις ratione pœnas luentis Xen. in Cyneg. τοσούτῳ ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεοῦ ὅσῳ ἠδέως ἄλλῳ αὐθρώπων. Idem, τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδὶ, impetro ultionem cædis filii. Dicitur ἐπιτιθέναι τιμωρίαν, imponere ſeu infligere pœnam, apud Dem. in epitaph. & pro eodem, τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. & τιμωρίᾳ μετέχεσθαι, apud Aeſchin. in Cteſiph. Item qui patitur pœnas, dicitur αἰαδέχεσθαι τιμωρίαν, apud Herodian. l. 5. Et δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem l. 4. τίνειν τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Aeſchin. ¶ Item τιμωρία, auxilium, ſubſidium. Thuc. l. 3. ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐδόκει μὴ ἥκειν τιμωρίαν. Sic & ll. 1. & 5.

Τιμωρὶς,

Τιμωρέω, ῶ, f. ήσω. punio, ulciſcor, pœnas exigo. Xen. in Lac. polit. ἐδωκεν αὐτῷ τῶν ἡδονῶν τιμωρὸς ὅπως ἡμωρεῖτο ὅτε δέοι. Et cum accuſ. Act. Apoſt. cap. 26. πανταχοῦ τιμωροῦντας. Cui additur & genit. ut apud Eurip. in Oreſt. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου ubi huſband. σένος. Dicitur τιμωρεῖν τινι ulciſci injuriam alicui factam: ut apud Eurip. in Oreſt. Ἀνοσία μὲν ὀφῶν ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. Herodot. ἡμωρέοντες τῷ θεῷ. Sic & apud Xen. Hell. 7. & Herodian l. 4. Huic dativo additur interdum accuſat. rei: ut apud Plat. in apol. Socr. ἐτιμωρήσῃς Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur & ἡμωρεῖσθαί τινος: ut apud Lyſ. τιμωρεῖν ὑπέρ τῶν ἀνδρῶν. ¶ Item ἡμωρέω, auxilior, opem fero: interdum & tueor, defendo. Thucyd. lib. 1. Οὓς ξυμμάχους ἀδίκως ὁρῶμεν ἀδικουμένους, οὐδὲ μεμνήσθαι τιμωρεῖν. Aelian. Διονύσου τιμωρεῖσθε παρθένον δυσχερῆ & παθύσιν τραγῳδίας ἄξια. Sic & apud Plut. in Rom.

Τιμωρέομαι, punior, &c. Plato de leg. ὑπ' ἄλλα ὀρθῶς ἡμωρουμένου, &c. ¶ Item activè, idem quòd, ἡμωρέω. Demoſth. in epiſt. Phil. ὡς ἐγὼ μὲν ἐπιμεμνησάμην οὐδὲ πέρας ἡ πεποίκεν. Ariſtot. eth. 3. ηὐλάζουσι γὰρ & ἡμωρούμενοι τοὺς ὁρῶντας μάχῃσθαι. Thucyd. lib. 1. ὑμῖν γὰρ πολεμίους ὑμετέρους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἴσμεν, nobis ulciſcentibus hoſtes noſtros. Dicitur & τιμωρεῖσθαί τινα τινὸς, injuriam alicui illatam ulciſci: ut apud Plat. de leg. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Τιμώρημα, τος, pœna, ſupplicium. Plato de rep. l. 2. (dex

Τιμώρησις, ἡ, pœnæ inflictio. Τιμωρητής, οῦ, ὁ, punitor, ultor, vin-

Τιμωρητικὸς, pertinens ad ἡμωρητὴν. Item ad pœnas exigendas propenſus, crudelis. Ariſtot. eth. c. l. 4. c. 5.

Decomp. Ἀνθημωρέω, viciſſim punio, pœnas repoſco. Euripid. in Iphig. Taur. & Xen. Hell. 4.

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ ἡ, de quo pœna non eſt ſumpta, inultus Thu. l. 6. Item cujus injuriam nemo ulciſcitur, aut perſecutus eſt. Idem l. 3.

Ἀνημώρητος, & ἀπημώρητος, impunè. Plat. de leg.

Προτιμωρέω, prior punio, prior ulciſcor. Item prior auxilium fero. Thuc. l. 2. μὴ ὀργισθῶμεν ὅτι ἡμεῖς ἀ προτίτως ὠφελοῦμεν.

Τομηρὸς, exp. vates, ὁ, τὸ μὴ ὂν μαντικῶς ὁρῶν. Euſt. in Od. π.

Μωρὸς, Πρῶρα, quomodo huc pertineant vide ſuis locis. Φρυρὸς vide in comp. ex Οὖρος, cuſtos.

-Ὄ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, organum: inſtrumentum. (ὧν χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον: ut Plut. tradit, quaſi ἔργανον.) Ariſtot. eth. 8. c. 13. τὸ δ' ὄργανον ἄψυχον δοῦλον, ὁ δὲ δοῦλον ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. lib. 4. μέσης ὄργανα. Fierunq; abſolutè ponuntur pro inſtrumento muſico Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐπιτερπέσι ἠχοῖς Athen. lib. 13. πανθέλως ὀργάνοις καὶ ὀφωνίαις πανηγύρεσι τὸ σύνηθες. ¶ Eſt etiam vocabulum architectonicum & bellicum. Athen. lib 5. μετεξελίττουσι πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere poteſt: ut cerebrum, cor, jecur, &c. Metaphoricè verò de animis dicitur tam inanimis quam animatis: ut ſidera apud Plat. in Tim vocantur ὄργανα χρόνου. E. apud Plut. in pol. rac. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. In malam partem Soph. in Ajace Vlyſſem dicit eſſe ἀπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον. ¶ Invenitur & pro ipſo opere uſurpatum, apud poëtas, ut apud Soph. ξυθεῖ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ὀργανικὸς, ή, ὸν, inſtrumentalis, organicus. Ariſtot. eth. 3. & polit. 1. Plut. in ſympoſ.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum ſeu inſtrumentorum more. Ariſtot. eth. 1. c. 9.

Ἀπραλέος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀνόργανος, ου, ὁ ἡ ὄν, inſtrumentorum expers. Plut. in Pericle: ἀνόργανος βίος τῇ φιλοσοφίᾳ καὶ τῷ ὄντι τοῦ ἀσχολοῦντος.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium inſtrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in Procl.

-Ὄ'ΡΓΑΣ, άδος, ἡ, locus Deo ſacer & quem colere nefas eſt, ut ſunt luci & ſaltus, & campi inculti. Plut. in Pericle. ἀποτέμνεσθαι τῷ ἱερῷ ὀργάδα. Xenoph. in Cyn. Ἴσασιν μυθοί ἄρκυς ἐπὶ τὰς ἀμπώτεις τῶν ναπῶν, ὧν τὰς δρυμὰς, τὰ ἄγκη τὰ τραχέα ἐσέλαι δὲ ἀς τὰς ὀργάδας & τὰ ἕλη, & ὕδατα. ¶ Ponitur & pro agro arabili: item pro vinea ſeu arbuſto, in Epigr. Videtur dici ὀργὰς quaſi ὀργὰς, παρὰ τὸ ὀργή πως εἶναι & αὔεσθαι.

-Ὀ'ΡΓΑ'Ω, ῶ, appeto impatienter. Propriè de animantibus dicitur quæ turgent libidine & quodam ejus impetu concitantur. Plut. ſymp. 3. probl. 4. αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον, & σπεύδουσι πρὸς τὸ γῆμαι. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 6. δῆλαι δὲ ἀσὶ & αἱ ἐπιποτοὶ & οἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχέαν, καὶ τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν αἰδοίων καὶ τῇ συνωθεῖν ἀρᾶν. Dicitur & generaliùs de rebus inanimatis: ut apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 3. δεῖν φυτεύειν καὶ σπείρειν ἐς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Sic & ſuccidicuntur ὀργᾶν, in plantis, apud Theophr. de cauſ. plant. lib. 1. Item humores in corpore humano, apud Hippocr. lib. 1. aphor. 22. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate: ut apud Suid. in vita Thucyd. σὺς ἦν ὀργῶσαν ἔχῃ τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. Sic & apud Plut. & Thucyd. Derivatum nonnullis videtur ab ὀργὴ, quo ſignificetur ὁρμή. Aliis verò ab ὀρέγω, i. appeto.

Ὀργάζω, inſtigo ſive incito accendo, & prompti reddo. Ariſtotel. probl. ſect. 2. τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον ὀργάζει τὴν σάρκα πρὸς τὸν ἀφροδίσιον & ἕλκωσιν. ¶ Frequentius ſignificat, mollio, ſubigo. Ariſtoph. in Avibus χάλικας παραφόρει, πηλὸν δοποδὺς ὀργάσων. Nicand. in Alex.

Ὀργάζων λίπει ῥοδέῳ.

Ὀργάζομαι, idem. Galen. in lex. Hippocr.

Ὄργανον, ου, ἡ, cochleare, rudicula. Poll. lib. 6. c. 13. Euſtath. ex Ael. Dionyſ. & Pauſ. qui & ab ὀργάζω, id fieri ſcribit ſeu ὀργάζομαι.

Ὀργάω & ὀργίζομαι, cochlearia agito, rudicula commoveo & ſubigo: prius apud Poll. loco citato: poſterius apud eoſdem Ael. Dionyſ. & Pauſ. teſte Euſtath.

Compoſita.

Ἀνοργάζω, Heſych. exp. ἀνακινῶ, ἀνάκλασιν: item τὰ παιδία τῆς χερσὶν ἀναβάλλω.

Ἐπόργω, impetu concitor: propriè, libidinis.

Κατοργάω, unde καθοργᾶν. Heſych. exp. ὑπερεκπίμπλαν, deflorare, vigorem amittere, & καθοργῶν πεπαλαιωμένον.

Ὀ'ΡΓΗ, ῆς, ἡ, ira: (παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, teſte Etymol. unde & Ariſtor. rhet. l. 2. ὀργὴν dicit eſſe ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. & in Stoic. defin. definitur eſſe ἡμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκεῖν ἠδικῆσθαι ἀ προσηκόντως. Plut. in Apoph. ὅπως μὴ δὲ ὀργὴν πικρώτερον κολάζω τοὺς σωτηρίους. Thuc. ἀπεχθάνεσθαι ἀπ' αὐτῶν οἷ ὀργῆς & ἀπεχθείας. Dicitur δὲ ὀργῆς ἔχειν τινὰ, ſuccenſere ſeu iraſci alicui, apud Plut. in Themiſt. & Thuc. lib 5. Et ὀργὴν ἔχειν τινὶ, pro eodem: apud eundem Plut. ibidem. Item πιθανώτατος τοῖς ὀργὴν apud Dem. Olynth. 1. pro quo Thuc. lib. 2. dixit, πιθανὸς ὀργῶν ἦν Ἀθηναίοις, Athenienſibus infenſum eſſe. Dicitur & ὀργὴν φέρειν, iniquo animo ferre, apud eundem Thuc. l. 1. Et pro eodem πάσχειν ὑπὸ ὀργῆς, apud Dem. pro cor. Item ὀργὴ ingenium quo quiſque præditus eſt, ſtudium, mores. Sopho. in Ajace ἐμφέρης ἐμοὶ, ὀργὴν δ' ὁμοῖος. Theogn. Πολύπα ὀργὴν ἔχε πολυπλόκου. Ὀργαὶ dicuntur etiam ſtudia & voluntates, animi inclinationes, apud Thuc. lib. 3. ¶ Ὀργὴ Ionibus ſignificat etiam πίστιν, picem.

Ὀργίλος, η, ον, iracundus. Ariſtot. rhet. 2. Plut. περὶ ἀοργησ.

Ὀργίλος, iracundè. Demoſt. in Mid.

Ὀργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Hoc nomine denotatur ἡ ἐμμονὴ μετὰ ὀργῆς ὕλη τῶν πάθους, ut docet Plut. de virt. mor.

Ὀργίζω, irrito, ira accendo ſeu inflammo. Xen. de re eq. αὖθις πάλιν ἡκεῖς· οὐ γὰρ ὀργίζοι τις ἐμοὶ τε μήτε λόγῳ χαλεπὸν μηδὲν, μήτε πράξει. Ariſtoph. in Veſp. τὸ γλῶττ' ὦ τις ὀργίσῃ τὸ τῶν γερόντων εὖ' ὁμοίον σφηκιᾷ.

Ὀργίζομαι, ira accendor, iraſcor. Iſocr. in Evag. ὀργιζόμενος τοῖς ἀγνοοῦσιν. Luc. in Hermot. σοὶ μὲν τῷ ἀκρωτηρίῳ μηδ' ὑφ' ἡδονῆς πάθους ἀκμὴν ὀργίζεσθαι.

Ὀργιστὴς, οῦ, ὁ, ex. irritabilis, proclivis ad iram.

Ὀργαίνω, idem cum ὀργίζω, Soph. in Oedip. tyr. καὶ δὴ σὺ πέτρα φάτιν σὺν' ὀργαίνεις.

Ὀργάω, Ὀργιάω, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἄοργος, ου, ὁ ἡ ὄν, qui non iraſcitur, nec ad iram concitatur: lentus. Suid. ex Cratino.

Ἀοργησία, ας, ἡ, q. d. iniraſcentia: non iraſci, lentitudo. Ariſtot. ethic. 2. c. 7.

Ἄοργητος, qui non iraſcitur ſeu iraſci ſolet, qui ad iram permoveri non ſolet, aut potius Luc. in Hermog. Τὸ ἀόργητον, idem cum ἀοργησία. Plutarch. de educ. lib. τὸ γεμὲν ἀόργητον ἀνυγρὸς ἕξι σοφοῦ.

Ἀνοργησίως, ſine ira, ira ut non iraſcaris: item lentè, ut ἀοργήτως αὐχεῖ τὰς προσπηλακίζοντας lentè ferre injurias.

Ἀπορὸς, iracundus, unde ἀπορίσκος, apud Hippocr.

Ἀπορίζω, irrito. Ἀπορίζομαι, iraſcor.

Βαρυόργητος, qui gravi ira exardeſcit. (vel iraſcor.

Διοργίζω, ira accendo, vel inflammo. Διοργίζομαι, ira accendor.

Δύστοργος, iracundus, vel qui graviter iraſcitur. Soph. in Ajace.

Δυσοργησία, difficilis ira. Hippocr. de ſuccu.

Ἐξοργίζω, idem quod διοργίζω. Suid. Ἐξοργίζομαι, idem quod ἐξοργίζω. Xenoph. de re equ. ἵππον θυμοειδῆ ὁμὴ αἰωρῶν ἡκιστα μὴ ἐξοργίζοιτο.

Εὔοργος, qui non iraſcitur, vel qui non ſuccenſet rebus quibus oportet. Heſych. Interdum in bonam partem, pro eo qui juſtè ſuccenſet & quum res poſtulat.

Εὐόργητος, qui facilè ſeu levi de cauſa ira accenditur: iracundus. Plutarch. de defect. orac. εὐόργητος γάρ ἐστι & ἀ πρᾶος. Item in bonam partem, qui moderatè iraſcitur, qui moderatur iram. Heſych.

Εὐοργήτως, iracundè: ſeu animo moderante iram. Thuc. l. 1.

Παροργίζω, in iram concito, irrito. Epheſ. c. 6. πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Sic & Rom. 10.

Παροργίζομαι, ad iram commoveor, irritor.

Παρόργισμα, τὸ, & παροργισμὸς, ὁ, concitatio in iram, vel ira, in quam quis concitatus eſt. Epheſ. c. 4.

Περιοργὴς, ής, ὁ, ὁ, ἡ, iratus, ſeu obiratus: vel etiam vehementi ira

percitus. Περοργος, iracundè. Heſych.
Περοτοργίζομαι, inſuper iraſcor.
Ὑποργίζομαι ſubiraſcor, paulùm iraſcor.

Ὄ ΡΓΙΑ, τὰ, propriè, ſacra Liberi: abuſive omnium Deorum, inquit Servius: qui tamen alibi contrà ſcribit ὄργια apud Græcos dici omnia ſacra, abuſivè verò ſacra Liberi orgia vocari: ſ. vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus: quòd in montium jugis vel locis cœlo proximis, ſacrificare conſueverunt. At ſchol. Apollonii παρὰ τὸ ἐργάν τὰς ἀμυήτους αὐτῶν. Theocr. Idyll. 27. Σιὼ δ' ἐπ' ἄξει ποσὶν μανιώδεϊ ὄργια Βάκχε. Plut. ad Colot. τὰ Ἐπικούρε θεόφαντα ὄργια. Syneſ. epiſt. 143. Φιλοσοφίας ὄργια. ¶ Aliquando ſecretiora & magis arcana ſacra ſic dicuntur: unde exponitur etiam μυστήρια. Luc. de ſaltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον τῶν ἀμυήτων ἕνεκεν.

Ὀ ργιάζω, orgia ſeu ſacra perago. Plut. in Num. θυσίαις τε πομπαῖς τε χορείαις ἃς αὐτὸς ὠργίασε τε κατέστησε. Sine caſu, Apoll. Arg. 2. εὖτ' ἐπέρασε Διὸς Νυσήιον ὑψόθι τ' Ὀργάσσας τῆσιν τε χόρευε. Herodian. l. 1. ὠργίαζον ἐπὶ τῷ ποταμῷ Γάλλω. Ὀργιάζειν τὸν θεὸν. exp. ſacrificiis Deum placare apud Plat. Item ὀργιάζω, ſacris initio. Philo de vita M. l. 3. αὐτόν τε τὲ τὰς ἀδελφιδᾶς ὠργίαζεν. Pro ὀργιάζω, dicitur & ὀργιάω. Heſych.

Ὀ ργιάζεσθαι, dicuntur ipſa ſacra quum peraguntur. Plut. de def. orac. Exponitur etiam activè, rem divinam facere, apud Plat. lib. 4. de leg.

Ὀ ργιασμὸς, ὁ, orgiorum ſeu ſacrorum peractio, ſeu ipſa orgia. Plut. de def. orac. & in Alex.

Ὀ ργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. & de def. orac.

Ὀ ργιαστὴς, eus decens qui orgia celebrant. Ariſtot. pol. 8.

Ὀ ργιῶν ὢν, ὁ, qui orgia deorum peragit: ſacerdos. Aeſch. in Myſis. Ποταμὸς Καΐκος χαίρει πεσὼν ὀργεών. Antimach. in Λύδης ἠδὲ Καϋστρίου ἄκρα ἀγακλέος. vide & Poll. l. 3. c. 4.

Ὀ ργεῶναι αἱ, ſacerdotes. Heſych.

Compoſita.

Ἀ νορίαστος, ος, ὁ ἢ, qui initiatus non eſt orgiis ſeu ſacris: ſeu qui ad orgia ſeu ſacra non admittitur. Sacra αὐοργίαστα quoq; alicui dicuntur, qui ea non celebravit: apud Suid.

Ἀ νορία, ας, ἡ, ſacris ſeu orgiis nondum initiatum eſſe. Heſych. & Suid.

Ἐ ξορχίζω, ad ſacra ſuſcipienda præparo, ad ſacrorum cultum expio & idoneum reddo. Ariſtot. polit. 8.

Κατορχιάζω, orgiis initio, vel ad orgia & ſacra præparo. Plut. in Sol. Hinc & part. paſſ. κατωργιασμένος. initiatus, conſecratus, devotus, apud eundem in lib. an ſeni &c.

Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. & apud Nonn.

Ὄ ΡΓΥΙΑ, ᾶς, ἡ, Herodoto l. 2. menſura eſt ſex pedum. Poll. l. 2. ὀργυὰ eſſe dicit menſuram quæ inter ambas manus expanſas continetur, ſimul menſurato ipſo pectore. Plinius ulnam appellat. Ab aliis interdum exp paſſus, nonnunquam tres paſſus. Ariſtot. ὁ δὲ φασὶν ἑκατὸν ὀργυιῶν ἐπὶ τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτὸ ῥίπτων. Plin. exp. reddit in fuga ſimum interdum trium jugerum longitudine. Dioſcor. lib. 4. δέκα ὀργυιὰς ἔχων ὕψος. ſ. Derivari ab ὀρέγω facta ſyncope tradit Euſtat. At Heſych. ἀπὸ τῆς τὰ γῆα μετρεῖν.

Ὀ ργυᾶος, ulnam unam longus ſeu tres cubitos. in Epigr.

Ὀ ργυόω, ulnas extendo: unde ὀργυώσας, apud Euſt. ex Lycophr.

Compoſita.

Δεκόργυος, qui decem ulnarum eſt. Xen. in Cyneg:

Τεσσαρακοντόργυος, (*decomp.*) tredecim ulnas patens, ſeu longus centum triginta pedes. Theopr. hiſt. pl. l. 5. c. 9.

Διόργυος, duas ulnas longus. Ibidem.

Εἰκοσόργυος, qui eſt viginti ulnarum. Xen.

Ἑκατοντόργυος, qui centum ulnarum eſt.

Ἐννεόργυος, novem ulnas longus. Odyſſ. λ.

Πεντηκοντόργυος, qui quinquaginta ulnarum eſt.

Πεντόργυος, quinq; ulnarum. Xen. in Cyneg.

Τετρόργυος, qui quatuor ulnarum eſt. in Epigr.

Τεσσαρακοντόργυος, quadraginta ulnas implens. Herodot.

Τριακοντόργυος, triginta ulnarum. Xen.

Ὀ ΡΕΓΩ, & ὀρέγνυμι, (ſicut οἴγω & οἴγνυμι) porrigo, extendo, ſeu tendo. Il. ο. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Iliad. α, Πολλὰ δὲ μητρὸς φίλης ἠρήσατο χεῖρας ὀρέγνυς. Plut. in Coriol. οἵτινες δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες ἐδέοντο πολλῶν. ¶ Item porrigo, tendo, i. præbeo: ſeu porrecta & tenſa manu præbeo: item ſimpl. do. Odyſſ. ε, Εἴοι τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. Il. ε, ὁππότερόισι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. Il. ω, Θέτις δ' ἄρεξε πιεῖσα. Herodian. lib. 2. συνεχῶς βοῶντες ἐπάγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον.

Ὀ ρέγομαι, porrigor, extendor Il. π, (de Hectoris equis) Ποσὶν ὀρωρεχάτην πολεμίζει. Apoll. Arg. lib. 2. τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνηνιν, porrigebatur præ lætitia. Et activè porrectis manibus prendo. Od. λ, Πίτνας ἐς ἐμὲ χεῖρας ὀρέξασθαι μνηστήρων. Sic & Od. φ. Interdum ſignificat, porrectis manibus capere ſeu prehendere cupio. Il. ψ, Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβε. Il. ζ, Ὡς ἐπὼν εἶπε παῖδὸς ὠρέξατο φαίδιμος Ἕκτωρ. ¶ Item cupio, appeto: *more eorum qui protenſis manibus aliquid deprehendere cupiunt.* Iſocr. ad Demon. ὧν χρὴ τὸς νεωτέρους ὀρέγεσθαι. Syneſ. de inſomn. ὅταν ὀδὸν αὐοίξῃ τῇ ψυχῇ μὴ ὀρεχθέσῃ.

¶ *Derivata ab* ὀρέγω *ſeu* ὀρέγνυμι, *porrigo, extendo.*

Ὄ ρεγμα, τὸ, quod porrigitur, ſeu extenditur. Eurip. in Phœn. Item paſſus, i. interſtitium quo pedes porrecti inter eundum à ſe invicem diſtant. Ariſtot. de mundo.

Ὀ ρεκτὸς, ὴ, ὁ, porrectus: ſeu qui in longum porrigitur & protenditur: ὀρεκτὴς μελίη. Il. β.

Ὀ ρέγδω, porrectis membris. ſchol. Hom.

Ὀ ργυὰ, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀ ποτρέγω, præbeo, ſeu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam, extendo, protendo. apud Hippocr.

Ἐ πορέγνυμι, porrecta manu prenſo. i. protenta manu capto & prehendere cupio: *quum additur dativus* χερὶ: ut apud Apoll. Arg. l. 1. πᾶσαν ἐπορξίατο χερεί. Item porrecta manu præbeo. Plut. in vita Sol. Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.

¶ *Derivata ab* ὀρέγομαι, *i. appeto.*

Ὄ ρεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, deſiderium. Ariſtot. rhet. 1. Herodian. l. 1. Frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plut. de frat. char. & in præcept. ſanit. & ſympoſ. 7. probl. 2.

Ὀ ρεκτὸς, ὴ, ὁ, qui appetitur, ſeu appeti ſolet. Alex. Aphrod.

Ὀ ρεκτικὸς, cui appetentiæ vis & facultas ineſt: vel ſimpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus ſuum habet domicilium. Ariſtoth. eth. l. 1. cap. 13. In ſtomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit: idem ferè quod ὄρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit ut apud Dioſc. l. 5. c. 13.

Ὀ ρεγάομαι, ᾶμαι, idem quod ὀρέγομαι, deſidero, appeto. Heſych. & Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Heſiod. in Aſp. Ἐ γχεσιν ἠδ' ἐλατῆς αὐτοχεδὸν ὠρεγνύντο.

Ὀ ρεχθέω, ῶ, cupio, deſidero. Ariſtoph. in Nub. Καὐτοῦθ' ἅπερ οἶσθ' δὲ μ' ἐπὶ τὴν καρδίαν ὠρεχθές; Apoll. Arg. l. 1. Οὐδ' ἔχε σὺν φρεσὶν ἦτορ ὅσον ὅσον ὠρέχθει. ¶ Eſt & verbum fictum ad imitationem ſoni & ſuſpirii quod animam efflantes edunt. Il. ψ, Πολλοὶ μὲν βόες ὀρχηθμὸν ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Dicitur & de ſono maris quem ad littus alliſum reddit: apud Theocr. idyll. 11. Ταὼ γλαυκὰν δὲ θαλάσσαν ἔκα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.

Ὀ ργὴ & Ὀ ρχέομαι, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀ νορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia: propriè cibi, ſtomachi faſtidium. Dioſcorid.

Ἀ νόρεκτος, qui nihil appetit: peculiariter qui nullos cibos appetit. Plutarch. ſym poſ. 6.

Ἀ νορέκτως, ſine ulla ciborum appetentia. Gal.

Ἀ νορεκτέω, nihil appeto, *videlicet ciborum.* Idem.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos. Res autem aut medicamentum aliquod εὔορεκτον dicitur, quod ſtomacho appetitum cibi conciliat.

Ὀ ΡΕΊΓΑΝΟΝ, ſive ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρίγανος ſive ὀρίγανος, ου, ὁ, aut ἡ, origanum: herbæ nomen, de qua Dioſcor. l. 3. cap. 32. ſ. Λέγ. τὸ χαίρειν ὄρεσιν: Euſtat. tradit, derivans ab ὄρος & γάνος. Alii deducunt παρὰ τὸ ὁρᾶν ἢ γανοῦν, qui viſus claritati conducit: vel per antiphraſin παρὰ τὸ ῥίγω, pleonaſmo literæ, quum ſit herba θερμαντική.

Ὀ ριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Dioſc. l. 5. c. 61.

Ὀ ριγανίζω, origanum refero: vel origanum reſipio.

Compoſita.

Ἀ γριορίγανον, origanum ſylveſtre: herbæ nomen quæ aliàs panaces Heracleum, aliàs cunila nominatur. Dioſc. lib. 1. c. 34.

Τραγορίγανον, & τραγορίγανος, origanum hircinum: fruticis nomen: apud Dioſc. l. 3. c. 35. (c. 55.

Τραγοριγανίτης οἶνος, vinũ è tragorigano confectũ. Dioſc. l. 5.

Ὀ ρεικὸς, ὀρεινὸς, ὄρειος, ὀρείτης, vide in Ὄ ρος.
Ὀ ρεκτὸς, ὄρεξις, in Ὀ ρέγω. Ὀ ρέστης, ὀρεύς, in Ὄ ρος.

Ὀ ΡΘΟΣ ὸς, ὁ, rectus, i. erectus ſive arrectus. Od. σ, Οὐδ' ὀρθὸ ἡμῶνται ἑλῶναι ποσί. Iliad. ω, Ὀ ξὺ δ' ἀνὰ τρίχας ἔσαν. Plat. in Symp. βαδίουσιν ὀρθοὶ ἐπὶ ἀγυιὰς σκελοῖν. Xen. ὀρθὸν ἔχων τὸν τράχηλον. Sic & apud Plut. Polyb. &c. Item rectus, i. porrectus in rectũ, vel in rectum tendens. Soph. ὑπὸ σμικρὸς μάσιγος ὀρθὸς ἐς ὁδὸν πορεύου. Sic ὀρθὴ γραμμὴ vel γωνία, apud Ariſtot & Euclid. &c. Metaph. homo aliquis ὀρθὸς dicitur, i. ſincerus Plut. in Per. Et ὀρθὸν eſſe aliquid dicitur, i. rectũ, & æquum, apud Plat. Ariſtot. pol. lib. 3. c. 7. & 10.

Ὀ ρθῶς, rectè: ſeu, ut par eſt & decet. Ariſtot. rhet. l. 2. Xen. pæd. 4. Iſocr. in Areopag.

Ὀ ρθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plato in Cratyl. de frat. amic.

Ὀ ρθόω, ῶ, f. ώσω erigo. Iliad. η, τὸν δ', αἶψ' ὀρθωσεν Ἀ πόλλων. Eurip. in Alceſt. Ὄ ρθωσον πρόσωπον, erige faciem tuam. Plut. ad præfat. indoct. οὔτε γὰρ πίπτοντ' ἐᾷν ὀρθὸν, οὔτε διδόασιν ἀγωνιστὴν, item metaph. ſicut & Lat. erigo. Plut. in Fab. τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ σοφίᾳ σφαλεῖσαν ὤρθωσε κἀλῶς, probè erexit. Item rectum

ctum facio. Aristot eth.l.2.c.8.οἱ τὰ διαγραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. Item dirigo: *sicut architectus suum canona* ὀρθᾶν dicitur. Athen. lib.13. at ventus navem dirigit, quum facit ut recto ea tramite prōgrediatur.

Ὀ'ρθωμαι, erigor, seu erigo me. Il.β, ἴζετο δ' ὀρθωθείς, quum se erexisset: sic & Il.κ, & apud Xen.pæd.8. Item metaph. prospero successu utor, rem bene gero. Thuc.l.3. Vnde τὸ ὀρθώμενον, felix successus, apud eūndem l.4.

Ὄ'ρθωσις, εως, ἡ, erectio, vel directio: & ὀρθωσία, ας, ἡ, idem. Dicitur etiam Diana ὀρθωσία, vel quòd vitam hominum dirigat, vel quod parientes sublevet, & eis opem ferat: & Iupiter ὀρθώτης, i.stator, ab erigendis iis qui labascabant & inclinabant: vel etiam quòd prosperos successus daret.

Ὀ'ρθιος, ὁ, recta in altum tendens: arduus, ut ὄρθιος οἶμος, apud Hesiod.in Erg. Item qui recto corpore est: ut apud Oppian.l.3.de venat. ὄρθιος ἐστιν ἐπ' ἄκρῳ & ὀρθιοι μαστοί, mammillæ erectæ sive arrectæ, apud Gal.lib.6.simpl. ¶ Carmen verò orthium dicitur quod voce sublatissima cantatur. Herodot.l.1.

Ὄ'ρθιον, τὸ, arduum, arrectum, ut ὄρθιον, apud Xen. de re equ. Dicitur etiam adverbial. ὄρθιον φεύγειν, rectà fugere, apud eundem in Cyneg. Item ὄρθιον, sublata & intenta voce, apud Plut.de orac.Pyth. Sic ὀρθιτάκα, adverbial.usurpatur ab Hom.Il.λ. Hinc & ὀρθιάδι, in arduum Xen.in Laced.polit.

Ὀ'ρθιάζω, erigo, arrigo. in Epigr. Item voce sublata & intenta loquor. Item vaticinor, *quòd vaticinantium vox imperii quodam plerunque concitata erat.* Hesych. (Acharn.

Ὀ'ρθισμα, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Aristoph. in

Ὀ'ρθιάξ, mali nautici inferior pars, ita dicta quòd rectà in altum tendat, & ardua sit. Epicharm in naufrago.

Ὀ'ρθανὴς, unus ex Priapeis dæmonibus, habens & ipse arrectum penem, ut tradit Hesych. Apud Athen.l.10 scribitur ὀρθαύνης.

Ὀ'ρθόω, erigo, sublevo. Eur. in Or. Παρὼν τις ἄλλος ὃς ὤρθωσε δέμας;

Πτόρθος, ὁ, ramus. Item ramulus, surculus, germē, nam arboribus tribuitur & herbis. Od.ζ. Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. Aristoph. in Pluto, σιτεῖσθ' δ' αὖτὶ μὴν ἄρτων μεγάλαις πτόρθοις. In Epigr. πτόρθος μέγας, clava Herculis. Item pro ipsa germinatione, apud Hesiod.in Erg.l.2. πτόρθοιο τε λήγῃ.

Sic dicitur, quòd in rectū expandatur seu extendatur. Eust.

Πολυπτόρθος, (*comp.*) multos habens πτόρθους.

Εὔπτορθος, pulchros habens ramos, vel multos. Suid.

Ὅ'ρθος, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

Ἀνορθόω, ῶ, rursus erigo, instauro, reædifico. Histor. Eccles.l.4. τὴν Βηρωσίων ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων τοῦτον ἀνορθῶσαι κατεψηφίσατο. Interdum simpliciter significat, erigo lapsum: vel erigo extruendo, extruo. Xen. τὸ τάχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν Λακεδαιμονίων χρημάτων ἀνορθοῦν. Ité metaph. corrigo, in meliorē statū restituo. Plat.polit.1. τὰ ἀκόσμητα κακῶς μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦσθαι.

Ἀνορθίζω, voce sublata & intenta profero. Aesch. & Andoc.

Decomp. Ἐπανορθόω, in integrum restituo, corrigo emendo. Aristot. οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν τοῦ διεφθαρμένου, ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπανορθῶμαι, emendo, corrigo, idem quod ἐπανορθόω. Isocr.in Archid. τοὺς ἰδιώτας συμφορᾶς ἐν πόλεσι ἐπανορθῶσθαι πολιτείᾳ χρηστῇ. Item pass. corrigor, emendor. Dem. pro coron.

Ἐπανόρθωμα, τὸ, quod emendatum & correctum est: vel emendatio, restitutio in integrum. Aristot.

Ἐπανόρθωσις ἡ, emendatio, correctio, restitutio in integrum. Dem. Est & schema rheroricum: de quo Iul.Ruf.

Ἐπανορθωτὴς, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Ἐπανορθωτικὸς, qui corrigere & emendare potest.

Ἀνεπανόρθωτος, qui emendari & corrigi nequit. Philo de mundo, ὡς ἐπανόρθωτα τῷ θεῷ.

Εὐεπανόρθωτος, correctu & emendatu facilis. Hipp.

Ἀνορθόω, erigo. item dirigo; directum reddo. Plato.

Διορθόω, emendo, corrigo, integritati suæ restituo. Isocr.in Evag. τοῦτα πάντα διώρθωσε. Plut.in Alex. ἐλαβε μὲν Ἀ'εσχίνης διορθώσοντος.

Διορθοῦμαι, idem. Demosth. Philipp.4. ὡς δὲ νῦν γ' ἔτι ἂν ὀνόμως διορθώσασθαι δέοι, corrigere & emēdare oportet. ¶ Item recta facie dico, non verecundè proloquor. Aesch. ὑπέσχετο δὲ πόλλ' ἐγὼ διορθοῦτο, audacter spondebat.

Διόρθωμα, τὸ, correctio, emendatio. Aristot.pol.3.

Διόρθωσις, correctio, emendatio, ipsa emendandi & corrigendi actio. Aristot.polit.6.

Διορθωτὴς, οῦ, corrector, qui emendat & corrigit.

Διορθωτικὸς, qui emendare & corrigere potest. (nequit.

Decomp. Ἀδιόρθωτος, inemendabilis, qui corrigi & emēdari

Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ἐπιδιορθόω, insuper corrigo & emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog. Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, eorum quæ dicta sunt correctio. Idem. Ἐπιδιορθωτικὸς, ὁ, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp.ep. ad Demag.

Προδιόρθωσις, præcedens correctio: figura rhetorica quæ & κατασκευὴ & προδιόρθωσις, dicitur quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus.

Προδιόρθωμα, idem quod διόρθωμα in poster.fig. Aes. ὡδὶ πως.

Ἐ'ξορθόω, erigo: item instauro, corrigo, dirigo. Basil.

Ἐ'ξόρθωμα, idem. Soph.in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθωσον βίον, vitam tuam erige & stabili & confirma.

Κατορθόω, erigo, instauro. Item felici successu rem gero. Dem. pro coron. πολλὰ & μεγάλα & καλὰ ἡ πόλις & προαίρεσις & κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Sic Chrysost. κατορθοῦσι τὰς πολέμους & Theophrast. hist.plant.lib.4.c.12. κατορθοῦν ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, parum prospero uti successu. Exponitur etiam, constituo, seu prospero successu usus constituo vel cōpono. Herodian.l.3. κατορθώσας δὲ καλὰ τὴν ἀνατολήν, rebus ad orientem prospere gestis & constitutis.

Κατόρθωμα, felici successu geror. Thuc.lib.8. γνοὺς, ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὴν ἐλάχιστα κατορθωῦται, σφενοίᾳ δὲ πολλὰ. Sic Herodian.lib.3. τὰ ὑμῖν αὐθρέως κατορθώμενα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. Plut. Item rectè factum.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ gestio & administratio, seu res feliciter gesta prosper successus. Herodian. lib.3. μεταχὺ δὲ τῶν κινδύνων, μεθέξεις & μιγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν. Item recta affectio.

Κατορθωτικὸς, qui rectè efficere omnia solet, ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot.ethic.l.2.c.3.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal.ad Glauc.

Ὀ'ΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus matutinum seu antelucanum: diluculum: propriè primum diluculi punctum. Aristoph. in Avibus. ἀλλὰ νῦν ὄρθρου βαθέος. Plut. symp.3, τὴν μὲν ἑσπέραν, τὸ πόνου αὐάπαυσιν· τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν. Theoc.idyll.18. Νύμφα νῷν ἤμμες ἐς ὄρθρον, redibimus sub diluculum. Quidam derivant παρὰ τὸ ὀρᾶν καὶ ὀρθὰς ἡμᾶς ποιῆν λεχθῆναι οἴονται. Etymolog.dictum scribit ὅτι ἐς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ.

Ὀ'ρθριὸς, ᾶ, ὁ, matutinus: ut ὀρθρινὰ δῶρα, in Epigr. & ἀστὴρ ὀρθρινὸς, Apocal.cap.22. Τὸ ὄρθριον, matutino tempore. Luc.in Gallo.

Ὀ'ρθρίος, idem Thuc. ὀρθριοι ἐτέραν ὁδὸν ἐπορεύοντο; diverso itinere matutini perrexerunt. Ὄ'ρθριον adverbialiter accipitur pro matutinō tempore, apud Aristoph & Theophr.

Ὀ'ρθρεύω, matutinus aliquid ago Theoc.idyll.10. Τὸν δὲ τὸν βουκαῖον περὶ μεσαμερὴν ἔφατα Μυΐσθων τῷ ματρὶ κατ' οὖνον ὀρθρεύοισα.

Ὀ'ρθρεύομαι, idem. Luc.in Micyllo, ὡς ἔχοις ὀρθρεύεσθαι ἀφνύειν τὰ πρὸς τῶν ἔργων.

Ὀ'ρθρίζω, Idem. Luc. 21. πᾶς ὁ λαὸς ὄρθριζε πρὸς αὐτὸν, manè ad eum venit. *Composita.*

Ἐ'παρθρεύω sive ἐπαρθρεύομαι, & ἐπορθρίζω, diluculo surgo. Poll. lib.1.

Ἐ'πορθρεισμὸς, ὁ, id quod fit matutino tempore. Plut. symp.3. probl.7.

Προόρθριον, τὸ, tempus antelucanum diluculo proximum. Thucyd. lib.7. Interdum simpliciter exp. diluculum: ut apud Herodian.lib.6.

Ὀ'ρθῶς ὄρθωσις, vide in Ὀ'ρθός. Ὀ'ρίγανον in Ὀ'ρίγανος.
Ὀ'ριγνάομαι, in Ὀ'ρίγνημι. Ὀ'ρίζω. &c. in Ὄ'ρος.
Ὀ'ρίνω, in Ὄ'ρνυμι. Ὀ'ρκος, &c. in Ὄ'ρκος. Ὀ'ρκαίη, in Ἕρκος.

Ὄ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum juramentum. Odyss.τ, αὐτάρ ποτε κλέπτοντα κλεπτόσυνοι ὄρκαπε. Odyss.δ, ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκῳ ὀμόσαι τινὶ jurejurando fidem dare. Xenoph. Hell.1. ὅρκους ἔλαβον & ἔδοσαν πρὸς Φαρνάβαζον. Demosth. pro cor. τοὺς ὅρκους τῷ ταχίστῳ ἀπολαμβάνειν, jusjurandum quamprimùm exigere. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, jusjurādum violare. Demosthen. Deducitur ab ἔργω: quoniam ὁ ὀμνύων κινδυνεύει τοῦ πως οἷς ὀμολογεῖ. ut Eust. tradit: addens tamen, veteres quosdam ab Ὄρκος deducere, quoniam ὀφείλοντα τι ὁμολογοῦντας ὀμνύοντες.

Ὀ'ρκόω, ῶ, caveo ab aliquo jurejurando. Thuc. ὤρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστοις ὅρκοις, ad maximum jusjurandum adegerunt. Plut.in Publ. ἐβούλετο Ἀλβανοῖς ὁρκῶσαι τῷ θεῷ.

Ὀ'ρκωτοὶ, dicuntur legati qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Xen. Hell.l.6.

Ὀ'ρκίζω, idem quod ὁρκόω, jurejurando obstringo. Demosth. ἐκ τοῦ ὁρκίζομαι αὐτόν. Interdum cum gemino accusat. & personæ & rei, per quam adjuramus Orph. σεῦ σὸν ὁρκίζω σε, cœlo te & conscio te sacramento adstringo. Marc.5. ὁρκίζω σε τὸν θεὸν adjuro te per Deum.

Ὀ'ρκισμὸς, ᾶ, ὁ, juramenti exactio, per jusjurandum obstrictio.

Ὀ'ρκιος, ᾶ, ὁ qui jurejurando, adhibetur: ut θεοὶ ὅρκιοι, apud Thuc.

Ὄ'ρκιον, τὸ, fœdus jurejurando sanctum. Iliad.β. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, icto fœdere fido & firmo: item ea quæ ad fœdera jurejurando sancienda pertinent; ut ἄρνε δύω ὅρκια vocantur Il. γ. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος, ut Il.β, πῦ δὴ σλωῆσιν τε & ὅρκια βήσεται ἡμῖν sic & apud Thuc.lib.6. & Luc.

Composita.

Ἀμφιορκία, ἡ, utrinq; datum jusjurandum. Hesych.

Ἐμπεδορκέω, ῶ, firmiter jusjurandum servo, sto pactis jurejurando firmatis. Herodot.in Melpom.

Ἔ'ρκος,

Ε᾽ιορκος, ος, ὁ ἡ, ὁν, jurejurando obstrictus, juratus. Aeschyl. εἴορκός ἐμι, jurejurando teneor. Et εἴορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, juramento populum adstringere, apud eundem. Item jurejurando comprobatus, seu firmatus. Plut. in Thes. εἴορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. Dicitur & εὐόρκης pro εἴορκος.

Ε᾽νόρκως, jurejurando, interposito juramento.

Ε᾽ζορκόω, idē quod ὁρκόω. Ε᾽ξορκίζω, idem Ε᾽ξορκισμὸς, adjuratio.

Ε᾽πίορκος, perjurus Hesiod. in Erg. τέκε πῆμ᾽ ἐπίορκις. Ε᾽πίορκον adverbial. perjuré. Il. κ. ἡ ἐπίορκον ἄπυμοσε.

Ε᾽πιόρκως, perjurè, perfidè, violato jurejurando.

Ε᾽πιορκία, ἡ, perjurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει.

Ε᾽πίορκιον, idem.

Ε᾽πιορκέω, ῶ, pejero. Il. τ, Οὐδ᾽ ἐπιορκήσω θεὸς δ᾽ ἀάσασθε. Amphides, Οὔτις γὰρ ὀμνύοντι μηδὲν πείθηται Αὐτὸς ἐπιορκεῖν ῥᾳδίως ἐπίσταται.

Ε᾽νεπιορκέω, (decomp.) pejero. Aeschin. in Ctesiph.

Ε᾽πορκίζω, adjuro, ex can. 27. concil. Laod.

Ε᾽πορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista: ex can. 10. concil. Antioch.

Κατεπιορκέω, (decomp.) apud Demosth. contra Conon. ὁ κατεπιορκησόμενος τὸ πρᾶγμα, perjurio causam justam non subversurus.

Εὔορκος, qui jusjurandum religiosè colit. Hesiod. in Erg. Ἀνδρὸς δ᾽ εὐόρκου γλυκὺ μετόπισθεν ἀμείνων. Usurpatur etiam de re aliqua: apud Dem. contr. Mid. & Thucyd. l. 5.

Εὐορκος, religiosè jusjurandum servando, seu interposito sacramento. Herodian. l. 5.

Εὐορκέω, non pejero, religiosè juro, sanctè juro. Isocr. ad Demon. μηδέποτε ψευδόμενος, μηδ᾽ ὠμόσας, μηδ᾽ εὐορκεῖν μέλλης.

Εὐορκησία, ἡ, religiosa juramenti interpositio, sanctum jusjurandum. Eurip.

Κατευορκῶ, (decomp.) idem quod εὐορκῶ.

Παρορκέω, contra jusjurandum ago, juramentum transgredior seu violo. Appian.

Πολύορκος, multum jurans.

Ψεύδορκος, perjurus, qui falsò jurat. Eurip. in Medea. Ψευδορκία, pro eodem Herodot. l. 1.

Ψευδορκέω, ῶ, falsum juro, pejero. Aristoph.

Ο᾽ΡΜΑΘΟΣ, ου, ὁ, ordo, series, catena, seu series catenata: ut ὁρμαθοὶ μελῶν, ordines carminum. Aristoph. Xenoph. Pæd. 6. πασῶν ὁρμαθὸς ποιήματων τῶν ἀρχαίων. Et in Proverb. ὁρμαθὸς κακῶν, catenata malorum series. apud Suid. ☞ παρὰ τὸ εἴρειν, nectere. ¶ Item latibulum, lustrum. Hesych.

Ο᾽ρμαθίζω, in modum catenæ connecto.

Ο᾽ρμᾶσθαι, vide in Ο᾽ρέω.

Ο᾽ΡΜΗ, ῆς, ἡ, impetus, impetuosus, quidam motus. Il. α. Δός τέ μοι ὦδε ἑλεῖν· ἐς ὁρμὴν ἔγχος ἐλθεῖν. Hesiod. in Asp. Περὶ νηὸς δ᾽ ὀκριόεσσα χαμαὶ πίσεν ἔγχεος ὁρμή. Plut. de def. orac. οὔτε τὸ ζῶον ἀφαιρεῖται τὴν ὁρμὴν Herodian. ἐὰν μή τι σὺν τοῖς ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ποιοῦσι τὰς ὁρμὰς κατορθώσωσι. Exponitur etiam simpl. motus, sciacet bellicus. Thuc. l. 2. ἡ γὰρ Ε᾽λλὰς πᾶσα τήνδε τὴν ὁρμὴν ἐπῆρτο καὶ προσέχε τὸν νοῦν. Interdum exp. conatus: ut apud Herodian. lib. 6. περισσοτέραν τὴν ψυχὴν καὶ ἀφ᾽ ἁπαλῶν χαμαὶ τῶν ὁρμῶν ἐς ἐλπίδα τῆς βασιλείας. Item profectio Xenoph. pæd. 7. ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἐπὶ τὴν ὁρμὴν. Item principium & prima operis aggressio. Plato in Tim. πάντες ὅσοι ἐκ τῆς ἀρχῆς σωφροσύνης μετέσχεσαν, σὺν παντὶ ὁρμῇ ἐπὶ μικρὰ καὶ μεγάλα πράγματα, θεὸν ἀεὶ παρακαλοῦσι. ¶ De animo peculiariter dictum, interdum exp. appetitus & appetitio: vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur, & id appetimus quod est visum. Quidam esse dixerunt affectionem qua animus à viso afficitur. Plut. adversus Colot. χαίρουσι τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγόμενοι πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. Philo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διακρίνασαν ὁποιῶν ἐποίει, αἰσθήσει, φαντασίᾳ, ὁρμῇ. Interdum exp. cupiditas & subita voluntas: apud Polyb. ῥᾳδίως ἀφ᾽ ἑτέρων ὁρμὴν παρέσχητε τοῖς Μεγαλοπολίταις εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. Interdum instinctus: ut apud Plut. ἐλίχθη ὡς ὁρμή τινι χρησάμενος δαιμονίᾳ. ☞ Deductum est à præterito perfecto passivo ὦρμαι verbi ὄρω, mutato spiritu.

Ο᾽ρμάω, ήσω, impetu feror, irruo, prorumpo. Plut. ἐπὶ τύραννον ὠρμήσαν τοῖς ἵπποις, & in Public. ἀφ᾽ ἑσπέρας ὁρμήσασα τῶν μαχομένων ἔφυγε. ¶ Cum infinitivo significat, impetum capio: ut apud eundem, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cepit interficiendi sui. Item, in animum induco, facere gestio: ut apud Xenoph. Ἀπομνημ. lib. 3. οἱ γὰρ πολλοὶ ὁρμήσαντες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα ἀπέστησαν ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς, ἐξετάζειν, qui animum appulerunt. Sic dicitur ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον, suscipere bellum, apud Demosth. & ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum convertit, apud Plut. ¶ Ὁρμῶ, interdum est transitivum, & significat cieo, concito, moveo. Od. σ, Εἰ δ᾽ αὖ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσεε Κρονίων. Et apud Herodot. ὁρμᾶν τὸ στράτευμα, movere exercitum.

Ο᾽ρμῶμαι, ad aliquid agendum incitatus sum & impetum cepi. Xenoph. Ἀπομνημ. l. 2. ὅλως δὲ ὥρμημαι ἐπὶ τὸ φιλῶν τε αὐτοὺς ἀνηφιλεῖσθαι ὑπ᾽ αὐτῶν, καὶ πολῶν αὐτὶ ποιεῖσθαι. Interdum exp. institui, constitui: ut Gregor. ὅπερ ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος. Item propero, paro aliquid facere. Plut. in Themist. ὡρμημένων σωζειν δύναμιν. Thuc. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο magis parabant auxilium ferre. ¶ Exponitur & prodeo, proficiscor, apud Plat. l. 1. de rep. Item progredior, ineo, apud Xenoph. pæd. l. 6. ἐπειδὴ ἐς ἥβην ὥρμητο.

Ο᾽ρμημα, τὸ, id ad quod animus quodam quasi impetu fertur. Item conatus. Il. β.

Ο᾽ρμητικὸς, ὴ, ὸν, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam. Item incitandi vim habens. Dioscor. Τὸ ὁρμητικὸν substant. ponitur pro ὁρμὴ, impetus, apud Plut. ad Colot.

Ο᾽ρμητικῶς, cum impetu seu cum quodam animi impetu: unde ὁρμητικὰς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri.

Ο᾽ρμητήριον, τὸ, incitamentum, suscitabulum. Xen. Item locus è quo prodimus ad bellum inferendum, & quem pro perfugio habemus. Dem. Metaph. exp. sedes & receptaculum, apud Greg.

Ο᾽ρμαίνω, impetu feror, ruo, prorumpo. Il. κ, Ἤλυθον ἐς Τροίην πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. Item in animo verso, cogito. Odyss. σ, ἄλλα δὲ οἱ κῆρ Ὤρμαινε φρεσὶν ἦσιν. Sic & Il. π. Exponitur etiam concito.

Composita.

Α᾽νορμάω, magno impetu prorumpo, feror cum impetu ad aliquid. Hesych

Α᾽φορμὴ, ῆς, ἡ, opponitur τῇ ὁρμῇ, quum de animo dicitur: q. d. resilientia, evitatio, aversatio alicujus rei. Galen. οἱ δὲ ἔμβρυον μὴ ἄνευ ζῴου λέγουσι, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν ὥσπερ τὰ δένδρα. Item impetus & aggressio. Plut. Item perfugium, subsidium, auxilium. Xen. in œcon. Item materia seu occasio, opportunitas, unde λαμβάνειν ἀφορμὴν, capere occasionem, & λαβέσθαι ἀφορμῆς, nactum esse occasionem, apud Philon. ¶ Apud Dem. accipitur pro pecunia, quæ ad trapezitas deponebatur.

Α᾽φορμάω, ῶ, propitio me ex aliquo loco, propitius me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam. Xen. ἀφορμήσας ἐκ τῆς Νεμέας, ἀφικνεῖται εἰς τὰς Τέλεας. Item sine præpos. τῆς δ᾽ ἀφορμῶντος χθονός, apud Eurip.

Α᾽φορμώμενος, idem apud Apoll. Rhod. & Eurip. in Medea.

Εὐάφορμος, (decomp.) opportunus. Item excusatu facilis. schol. Thucyd.

Εἰσορμάω, vel ἐσορμάω, cum impetu ingredior, irrumpo. Plut.

Ε᾽ξορμάω, cum impetu egredior, seu proficiscor, prorumpo, erumpo: item simpl. digredior, proficiscor. Aeschin. Item act. cieo, ago, impello. Eurip. in Iphig. Taur. Παῦσαι διώκων, μὴ σὺ μοῦσ᾽ ἐξορμῶν φρενὸς. Sic & Thucyd. ἐξορμᾶν ναῦν dixit.

Decomp. Α᾽ντεξορμάω, contra irruo & impetum facio. Α᾽ντεξόρμησις, εως, ἡ, impetus acierum in primo congressu: apud Plut. Item contrarius seu adversarius incursus; ut se se in vadentium navium. Thucyd.

Προεξορμάω, prius egredior, prius proficiscor. Xen. Ἀπομν. l. 3. μᾶλλον δὲ καὶ προεξορμᾶν ἡμέρᾳ μιᾷ.

Συνεξορμάω, unà erumpo. Idem in œcon.

Ε᾽φορμάω, impetum facio, cum impetu me infero, irruo. Plut. Πομπηίῳ δὲ αὐτὸς μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, in Pompejum irruit. Et cum præpos. ut ἐφορμᾶν τοῖς πολεμίοις, in hostes irruens, apud Xen. Item act. incito, cieo, instigo, ad aliquid. ἡ, Οὖρμα ἐφόρμησας αὐτοῖς κατεδίκασε κλαύσεσθαι, &c.

Ε᾽φορμᾶσθαι, irruo. Hom. & Hesiod. in Asp.

Ε᾽φόρμησις, invasio cum impetu, ipsa irruendi actio.

Ε᾽φορμαίνω, (poët.) idem quod ἐφορμάω. Oppian. Θηλοτέρη δ᾽ ἁλίας ἐφορμαίνων ἀλάλητο.

Ο᾽πισθορμέω, retrocedo. Hesych.

Ο᾽πισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens atq; imitans (nepam.

Παρορμὴ, omnis impetus, totis viribus

Παρορμάω, incito, concito, stimulo. item simpl. hortor. Xen. Pæd. 8. ἄλλους παρορμᾶν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα. Sic apud Plut. in Num. Νομᾶ παρορμήσας πρὸς τὴν βασίλειαν.

Παρόρμησις, incitatio, concitatio, stimulatio: Item hortatio. Xen. Pæd. 1.

Παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu stimulandi. Plut. in Lycurg. πρὸς γάμον παρορμητικὸς. Et cum genit. apud Dioscor. παρορμητικὸς ἀφροδισίων.

Παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi.

Decomp. Ε᾽πιπαρορμάω, exhortor.

Εὐπαρόρμητος, qui facilè commovetur. Aristot. rhet. lib. 2.

Προορμάω, seu προορμάομαι, antè concitor.

Προσορμάω, cum impetu & hostiliter accedo, vel advenio. Xenoph. Pæd. 1.

Α᾽μφὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο᾽ΡΜΙΑ, ας, ἡ, tenuis funiculus: propriè is quo piscatores è seta equina contexto pisces venantur. Hesych. Pro eodem metri causa dicitur ὁρμιὰ, apud Theocr. idyll. 22. Ο᾽ρμιαὶ, κύρτοι, καὶ σχοῖναι λαβύρινθοι. ☞ Dicitur ab εἴρω, necto.

Ο᾽ρμευτὴς, οῦ, ὁ, piscator. Hesych.

Ο᾽ΡΜΙΝΟΝ, ου, τὸ horminum: herba marrubio similis, teste Dioscor. lib. 3. cap. 145. Theophr. hist. plant. l. 8. inter frumenta nume-

numeravit, quum inquit, τὸ δὲ ὅρμιον ὑμεναῖοι, μέλαν, ἀπάρεται δὲ ὅμως ἐς τὸ σήσαμον, vide & Plin. lib. 18. cap. 10. & Galen. de aliment. l. 1.

Ὁρμινώδης λίθος, hormino similis gemma Plin. l. 37. c. 10.

-Ὅ ΡΜΟΣ, ε, ὁ, monile: colli ornamentum: (ab ἀείρω derivatum, i. necto quòd innectatur & inseratur collo Eustath.) Iliad. σ, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, καὶ ὅρμους. Od. σ, Ὅρμῳ δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτὰρ ἔγωγε Χρύσιον. Athen. l. 6. ἐκ τῶν τῆς Ἑλένης ὅρμων Μενελάῳ ἀναθέντων. ¶ Est & saltationis species: inde dicta quòd sit ὅρμος σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος, apud Luc. de sal. Item statio navium: in qua signif. ab ἕρμα derivatur (quod vide in Ἕρω.) quia navis ibi tanquam in fulcro & stabilimento consistit: quum etymologiam respicere videtur Aristoteles de poët. quam ait, Νηῦς δὲ μοι ἵδρυται ἔσχατον ὅρμου. τὸ γὰρ ὅρμεῖν ἐστιν ἑστάναί τι, Thuc. l. 4. τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Odyss. ν, ὅτ' ἂν ὅρμον μέτεσιν ἵκωνται. Sic & apud Plut. & Arrian. Aliquando & pro portu ponitur synecdochicè: ut apud Arrat. Ὅρμον ἀσεργόμοι. Cic. vertit. *quum captant constringere portus.*

Pertinentia ad ὅρμος, *monile.*

Ὁρμίσκος, ε, ὁ, monile in Cantic. Salom.

Καθόρμιον, ε, τὸ, monile Oseæ c. 2.

Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos κοσμούμενόν τι χρυσῆν. Eustath. ex rhetor. lex.

Derivata ab ὅρμος *statio navium.*

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo. Thuc. l. 1. λιμένα οὐ ῥᾴω οἱ Κορίνθιοι ὁρμεῖν. Metaphoricè apud Demosth. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμῆς τοῖς πολλοῖς, sub. πέας. Item appello. Herodot. ὁρμέων ὧδε γλῶ. Navis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. τὸ πλοῖον ὥρμει αὐτοῦ. Dicitur etiam ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω apud Paus.

Ὁρμίζω, f. ίσω, navem in stationem subduco & appello. Item navem stabilio. Od. γ. ἰσάνησε δίεσσι Στεῖλαν ἀείραντες τὴν δ' ὥρμισσαν. Il. ξ, Ὑψοῦ δ' ἐπ' ὀνάων ὁρμίσατο μῶλα ἑσάκις ἔλθη Νύξ. Thuc. ὁρμίζοντες ἐπ' ἀγκυρῶν.

Ὁρμίζομαι, appellor. Thucyd. li. 1. αὐτοῦ γὰρ ὁρμίζονται καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

Ὅρμισις, ή, ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι quies in statione navium. Aelian.

Composita.

Ἀνθορμέω, ῶ, sto contra in statione: propriè dicitur de navibus in statione ad resistendum hostibus & ineundem prelium paratis. Thucyd. ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀθήνας. Dicuntur & hostes ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, quum naves habent in statione inter se adversas.

Ἄνορμος, ε, ὁ καὶ ή, stationem navium non habens stationi navium incommodus.

Ἀπόρμεω, è statione navium discedo, solvo, enavigo. Polyb. l. 1. διάραντες ἐκ τῆς Σικελίας, ἀφώρμησαν εὐθὺς ἐκ τῆς Διβύης.

Δύσορμος, stationem navium difficilem & incommodam habens: ut δύσορμος αἰγιαλός, apud Plat.

Εὔνορμίτης, ε, ὁ, qui in portu stationem habet.

Εὐνορμίζω, navem in stationem appello, applico. Synes. τὴν ναῦν εὐορμίζει λιμενισκίῳ τινὶ χωλεύοντι. Hinc & Pass. εὐορμίζεσθαι, apud Strab. lib. 5.

Ἐξορμος, qui è statione solvit. Eustath.

Ἐξορμέω, idem quod ἀφορμέω. Eurip.

Ἐξορμίζω, è statione deduco navem, solvo. Dem. ἐπιβαλόμενοι αὐτοὶ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι οὐκ ἔᾶν λιμήν. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν, exp. in mare è statione ducimus quæcunque sunt mortuis præstanda.

Ἐξορμίζομαι, è statione deducor. Demetr. Phaler. ex Soph. οὐδεὶς δ' ὧν κήγὼ παρ' ὑμῖν τοὺς ὁμήρους ἐξορμίζομαι πλοῦν δεκαζῶν.

Εὔορμος, stationem navium opportunam & commodam habens: ut λιμὴν εὔορμος. Od. ν.

Ἐφορμος, qui in statione est: ut ἔφορμοι νῆες. Thuc. Item substant. locus stationi navium accommodus, apud eundem lib. 3.

Ἐφορμέω, applico, appello, in statione sum Xen. ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, ἐξέπλησσον οὐκ ἐς λιμένας. Sic & apud Thuc. l. 4. & Polyb. l. 1. Item in statione me continens immineo alteri, insideo & obsideo portum. Demosth. ἐφ' ὧ αἱ πανταχοῦ ζημίαι τριήρεις ὁμοίως ἐφορμοῦν. Xen. Hellen. 1. ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει ἰσχὺς ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Metaphoricè apud Dem. Olynth. 3. πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν ἐπὶ ἐσχατοῖς καιροῖς.

Ἐφορμίζω, navem ad stationem appello, applico.

Ἀντεφορμέω, (decomp.) naves in statione habeo ad prælium paratas. Poll. l. 1.

Καθορμίζω, idem quod ἐφορμίζω. Polyb. l. 1. καθώρμισαν ὡς ἐστὶ πολισμάτιον.

Ἐγκαθορμίζομαι, (decomp.) subeo portum: vel in portu me contineo. Basil.

Λιμνορμίτης, ε, ὁ, qui ad portum applicare facit. Epigr.

Μεθορμίζω, transmitto, trajicio Xen. Hellen. 2. μεθορμίσαι ἐκ Σηστοῦ πέραν. Sic & apud Plut. in Alcib. (pram. Od. ν.

Παύορμος, habens stationem omnibus navibus, & semper a-

Παρορμέω, juxta in statione sto. Pausan. Μίνως ἐν ταύτῃ οὐ πρὸ πο-

λέμου τοὺς τοῦ Νίσου παρώρμει. Appian. de bello civ. l. 5. αἱ τῶν αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ οἱ φύλακες ἐπεκάθηντο.

Περιορμέω, classem circumago. Plut. in Ant. ὁ δὲ ἐξαμβλύνων δὲ τὸν Βρεντεσινῶν τὸ σόλον εἰς Τάραντον περιώρμησε.

Περιορμίζω, in stationem circumago. Poll. ex Demosth.

Προορμέω, antè enavigo ex statione. Poll. l. 1.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo. Poll. l. 1.

Προσορμίζω, appello, in stationem navem applico.

Προσορμίζομαι, appellor, applicor seu appello, applico. Arrian. l. 6. προσορμισάμενος δὲ ὅπη τύχοι τοῖς ὄχθαις.

Προσόρμισις, appulsus ad littus. Synes.

Συνορμίζω, simul in stationem applico seu appello.

Ὑφορμος, locus stationi aptus. Strabo. l. 6.

Ὑφορμέω, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ὑποπτευομένων. Apud Synes. ad Euopt. ὑφόρμει δὲ οὐκ ἐλαττον (sub) σὺ νυκτὶ πλάζειν τὴν γῆ non minus nos terrebat metus ille. ¶ Ὑφορμεῖν αὐτὸν καὶ ἡ ληστρικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in statione navibus & nudiis tegendis opportuna præternavigantibus imminet &c.

Ὑφορμίζω, in stationem subduco. Thuc. l. 2. οὐκ ἐλάττων νικητὸς ὑφορμισάμενος ᾤμοι.

-Ὄ ΡΝΙΣ, ίθος, ὁ & ή, avis, ales. Od. ο, Ὡς ἄρα οἱ ἐπὶ τὸν ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Il. ξ, Ὄρνιδι λιγυρῇ εἰαλίγκιος. Dem. εἰς τὰς ὄρνις ἐκτὸν, Luc. ὄρνις θαλασσία. Et ὀρνιθοθήρα, apud Xen. & Plut. ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. lib. 10. πολλάκις συνόντες τοῖς ἐπὶ τῶν πλοίων ὄρνισι κατελάμβανε τοὺς ἕω κραγόντας. Al. Aphr: ὄρνις κατοικίδιος, ὥσπερ τεκοῦσα, gallina domestica. Sic ὀρνιθώνα: in Geopon. Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ, unde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Theocr. idyll. 5. & genit. pl. ὀρνίχων, apud eundem idyll. 23. Etymolog. dicit ab ὄρω fieri ὄρις & pleonasmo. τὴν ὄρνις: ὀδὲν γὰρ ὀρμητικώτερον ὀρνιθος.

Ὀρνιθώδης, ε, ος, ὁ καὶ ή, ad avium naturam accedens: avium speciem gerens: ut ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi quales sunt avium. Aristot.

Ὀρνίθειος, ε, ὁ, ut ὀρνίθειον κρέας, avium caro Aristot. eth. 6. c. 7. & ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus Dioscor. l. 2. c. 89. Proœdem dicitur etiam ὀρνίθιος, apud Aristoph. in Nub. Interdum ὀρνίθειος & ὀρνίθιος pro gallinaceo usurpantur: ut apud Athen. l. 8. Scribitur & ὀρνίθεος, pro iisdem, ut ὀρνίθεον κεφαλὴν, apud Arat.

Ὀρνιθιακὸς, ή, όν, unde ὀρνιθιακὸν, avium historia, libri de avibus: Dionysiodorus sic vocat.

Ὀρνίθιας, ε, ὁ, ut ὀρνιθίας χειμὼν, tempestas quæ aves perimit: vel hyems quæ frigore aves necat. Aristoph. in Acharn. ¶ Ὀρνίθιαι dicuntur etiam venti quidam, de quibus Aristot. de mundo.

Ὀρνίθιον, & ὀρνιθάριον, ε, τὸ, aucula: apud Plut. in Artox. item pullus gallinaceus apud Athen. l. 9. & 14.

Ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, aviarium vel gallinarium. Columella lib. 8. c. 3.

Ὀρνιθόω, in avem muto, in alitem converto. Athen. l. 9.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aves capio. Xen. Hell. 4.

Ὀρνιθεύομαι, auguror. Suid.

Ὀρνιθευτὴς, ε, ὁ, auceps. Athen. l. 6. & 12.

Ὀρνιθεία, ας, ή, augurium, auspicium Suid.

Ὄρνεον, ε, τὸ, avis, ales. Il. ν, Ὀρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. Plut. τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερὰ.

Ὀρνεώτης, ὁ, auceps, vel qui aves vendit. Poll. l. 9.

Ὀρνεόω, in avem muto, in alitem transformo.

Ὀρναπέτιον, avis vel avicula: vocabulum Doricum aut Bœoticum Aristoph. in Acharn. Ὀρνεοπέτια, aviculæ idem.

Composita.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ. Theophyl. 2. instit. jur. civ.

Ἄορνος, ε, ὁ καὶ ή, avibus carens, quòd aves nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. & Luc. in Hermot.

Ἀποργιθόω & ἀπορνιόω, in avem transformo. Strabo. l. 6.

Ἀπορνίθωσις, εως, ή, conversio seu transformatio in avem.

Δύσορνις, qui adversa ave fit. Eurip. δύσορνις οἰωνὸς, infelix auspicium.

Εὔορνις, qui bonis & lætis auspiciis fit, ut εὔορνίθες ἀναγορεύσεις.

Πολυόρνιθος, ὁ καὶ ή, avibus abundans. Eurip. in Iphig. Taur. πᾶν Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν.

Φίλορνις, avium amans.

Φιλορνιθία, avium amor. Aristoph.

Ὄ ρνυμι, vide in Ὄ ρω.

-Ὄ ΡΟΒΟΣ, ε, ὁ, eruũ: legumẽ de quo Dioscor. l. 2. c. 131 & Theophr. hist. plant. l. 2. c. 5. Vide & Plut. in Græc. quæst. Quidam deducunt παρὰ τὸ ἐρέπτεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν, quòd boves eò vescantur & saginentur. 2. c. 131.

Ὀρόβινος, confectus ex eruo: ut ὀρόβινον ἄλευρον, apud Dioscor. l.

Ὀροβίας, eruo similis, erui speciem imitans, ut ὀροβίας ἐρέβινθος, apud Gal. simpl. med. l. 6. Et ὀροβίας λιβανωτὸς, thus erui figuram habens.

Ὀροβίτης, idem quod ὀροβίας: unde fœm. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα, lutea & in globulos formari solita.

Ὀροβιῶδης, qui erui magnitudine est, erui magnitudinem æquãs,

ut ὀροβοειδία κατα πότ. α, apud Dioſc. lib. 4. cap. 115.
Ὀ ρόβιον, ι, τὸ, paruum eruum, ſeu erui granulum.
Πανόροβον, (comp.) herbæ nomen de qua Dioſc. l. 3. c. 157.

Ὀ ΡΟ Ὰ Α Μ Ν Ο Σ, ου, ὁ, ſurculus, ramuſculus. Heſych. Dicitur etiam ὀροδαμνὶς, pro eodem, apud Theoc. idyll. 7. Τοὶ δὲ ποτὶ σκιερᾶς ὀροδαμνίσιν αἰπολίωνες Τέτηγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. παρὰ τὸ ὄρος ἢ ὀρέω κατὰ τὸν ὦξησιν. Etymol. ¶ Ὀ ροδάμνος. Heſychio eſt etiam ποταμός.

Ὀ ροθύω, vide in Ὄ ρος.

Ὀ Ρ Ο Ν Τ Ι Ο Ν, orontium: herbæ nomen apud Galen. lib. 9. ὧν καὶ τόπος, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, ut origanum Dioſcoridis.

Ὄ Ρ Ο Σ, ου, τὸ, mons Od. τ. ἀπὸ δὲ ὄρος πεσέειν καταειμένον ὕλῃ, Il. ν. ὀρεὶ νιφόεντι ἐοικώς. Xen. in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Pauſ. in Att. ὄρος ἄβατον ὑπὸ ὕδατος καὶ δένδρων. Hinc & dat. poët. ὄρεσφι pro ὄρεσι. ¶ In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet: teſte Poll. lib. 1. c. 8. ¶ Et in pede humano pars ſuperior ſic etiam nominatur, apud eundem l. 2. ¶ Sic dicitur etiam lignum in prelo quo oleum exprimitur apud eundem l. 7. ¶ At pro ὄρος vide in Ὄ ρος.

Ὄ ρος, ους, ὁ, montanus, montoſus. Xenoph. ped. 4. ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινή, montoſam regionem incolunt. Ponitur aliquando abſolutè ἡ ὀρεινή, pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Item in montibus creſcens, ſylvaticus, agreſtis: ut herbæ ὀρεινὰ, quæ in montibus creſcunt. ¶ Ὄ ρεινος eſt etiam avis ſpecies, quæ monticola vocatur, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 3.

Ὄ ρειος, α, ὁ, ἡ, idem quod ὀρεινός, ut ὄρειος χώρα. apud Ariſtid. Dicitur & ὄρειος abſolutè pro, ἡ ὄρειος χώρα. Item qui in montibus creſcit, ſeu qui ex montibus provenit, ut τροφαὶ ὄρειοι, cibi ex montibus provenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit: ut ὄρειοι λαγωοὶ, apud Xen. in Cyneg. Sic Liber pater ὄρειος & νύμφαι ὀρειάδες dicuntur, quod in montibus frequenter appareant. ¶ Ὄ ρειον eſt etiam polygoni ſpecies. Plin. l. 27. c. 12. Dicitur etiam ὀρεία in fœm. gen. montana, apud Athen. l. 1. ex Alciphr.

Ὀ ρειὰς, άδος, ἡ, montana, montoſa, ut ὀρειὰς πέτρη, petra montoſa. in Epigr. Et ὀρειάδες μοῦσαι, muſæ in montibus habitantes.

Ὀ ρείτης, ου, ὁ, monticola. Ὀ ρείτης, idem: Heſych.

Ὀ ρέστης, idem quod ὀρείτης, qui in montibus verſatur. Schol. Hom.

Ὀ ρέστερος, monticola, agreſtis. Odyſſ. χ. Α' μφὶ δὲ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες.

Ὀ ρεσσιὰς, montana, monticola, ut νύμφαι ὀρεσσιάδες, montanæ ſeu agreſtes nymphæ. Iliad. ζ. ¶ Ὀ ρέσσιον, τὸ, herba quæ & nectarion. Dioſc. lib. 5. c. 58.

Οὔρος, Ionicè pro ὄρος. Il. ο. ὃ οὔρεσι ἶν βήσσῃσι. (in Alex.

Οὔρειος, montanus pro ὄρειος, ut ἀρεὴ χάλκεος, apud Nicand.

Ὤ ρος, εος, τὸ, Doricè pro ὄρος, apud Theocr. idyll. 1.

Ὄ ρεύς, έως, ἡ, mulus, vel mula, quòd hoc animal ad opera montana præ cæteris ſit idoneum. Ariſtot. rhet. 2. & lib. 6. hiſt. anim. Pro eodem Ionicè dicitur οὐρεύς, apud Heſiod. in Erg. & Hom. Iliad. α.

Ὀ ρεικός, ή, όν, mularis. Syneſ. epiſt. 3.

Ὄ ργια, τὰ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α' κρώρεια, ας, ἡ, ſummitas montis. Philo de vita M. l. 3.

Κλεισώρεια, clauſtrum montis, ſeu clauſtra montium.

Κρημνώρεια, præcipitium montis, ſeu prærupta montis pars.

Παρόρειος, ad latera montis ſitus, vel prope montem ſitus. Suid.

Παρώρεια, ας, ἡ, latus montium ſecundum locum aliquem porrectorum. Polyb. l. 2.

Παρωρείτης Πὼ, in Epigr. latera montis incolens, vel ad montem poſitus.

Περιμώρεια, extrema montis pars, radix montis. Il. ξ.

Ὑπόρειος, in ima parte montis ſitus, monti ſubjectus.

Ὑπόρειον, τὸ, ima pars montis. Suid. & Heſych.

Ὑπόριον, parvum promontorium. Suid.

Ὑπώρεια, ima montis pars, pes ſeu radix montis. Il. υ. Plut. in Fab. & Demetr. Phal.

Πέλωρ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ὅ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, terminus, limes, fines regionis alicujus vel agri. Luc. in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Α' συρίων ὅροι. Et Demoſt. οὐδεὶς ὅρον ἐπέσχε τῇ ἐχαλκᾷ nullus finitor ſeu cippus erat ibi erectus. Plut. in amat. narr. ἐκτὸς ὅρων ῥίπτειν, extra fines projicere, & πέρα ὅρων ἐλαύνειν, ultra fines proſequi, apud Demoſt. Item metaph. ſicut apud Latin. finis, terminus, limes: ut apud Demoſth. ὅροι τῶν ἀγαθῶν. Et ὅρους τῶν ὠνίων τίθεσθαι, res venales ſuis limitibus deſcribere, apud Plat. de leg. Et apud Luc. μένειν ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manens intra ſaltationis terminos. ¶ Item meta, ſcopus in aliqua re propoſitus. Ariſtot. polit. 4. ἀριστοκρατίας μὲν ὅρος, ἀρετὴ ὁλιγαρχίας, δὲ πλοῦτος. Et in genere, omne extremum ambiens, apud eundem Ariſtot. l. 2. de gener. anim. ¶ Item modus & regula, & quaſi præſcriptum actiones temperans, apud Gal. method. 12. & 14. ¶ Item finis i. finitio, ſeu definitio, apud Ariſtot. l. 1. Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος, ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiam, index rei obnoxiæ, ſignum rei oppigneratæ, unde ὅρους τιθέναι & καθαιρεῖσθαι, & ἀφωρισμένη οὐσία, pignori oppoſita.

Ὁ ριστὸς, ή, όν, finitivus: ut ὁριστικὴ στάσις, ſtatus definitivus. Et τὰ ὁριστικὰ, definitioni attributa, ſeu ad definitionem pertinentia. Alex. Aphrod.

Ὅ ριος, terminalis, ut ὅριος Ζεὺς, apud Plut. in Num. & ὅριος Ζεὺς, apud Plat. l. 8. de leg.

Ὅ ριον, ου, τὸ, terminus, limes. In plurali. ὅρια, termini, limites, fines. Xen. & Thuc. Item fines ſtellarum ac propriè partes ſignorum quæ ſtellis ſingulis dividuntur, apud mathematicos.

Ὁ ρίζω, termino, finio, ſeu definio. Ariſtot. probl. ſect. 15. τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὸν κύκλοις. ¶ Item diſtermino, dirimo. Ariſtot. 3. de part. an. & Herodot. ¶ Exponitur &, conglutino, coagmento, apud Ariſtot. l. 4. meteor. Item terminis circumſcribo, apud Demoſth.

Ὁ ρίζομαι, terminor, finior. Thuc. l. 1. μέχρι μὲν ἔτι τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδυτής. Item activè & metaph. definio, do definitionem rei. Ariſtot. ethic. 3. c. 6. τὸν φόβον ὁρίζονται προσδοκίαν κακοῦ. Item æſtimo, cenſeo, metior. Idem eth. 2. ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, cenſent & æſtimant. Sic Plat. in Gorg. ἡδονὴ τε καὶ ἀγαθὸν ὁρίζόμενος τὸ καλόν. Item definio, i. ſtatuo, conſtituo. Dinarch. ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, ſtatuens ſeu præſtituens. Sic dicitur ὁρίζεσθαι δίκαιον, jus ſtatuere, ſeu jus obſervandum præſcribere, apud Demoſth. Item exiſtimo, ſtatuo, cenſeo. Demoſth. Philipp. 3. ἀφ' ἧς ἡμέρας αὐτὸν ἐλευθερωκέναι λόγῳ ταύτης ἐγὼ αὐτὸν πολεμεῖν ὁρίζομαι, eum ego vobis bellum inferre exiſtimo. Item finis loco mihi propono, ſcopum mihi præfigo. Plat. lib. 8. de rep. ὁ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν: quod democratia ſtatuit finem & bonum.

Ὅ ρισμα, τὸ, terminus, limes. Eurip. in Hecuba. Item id quod apud nos ſtatuimus. Joſeph.

Ὁ ρισμός, ου, ὁ, finitio, definitio. Ariſtot. poſt. analyt. l. 2. c. 2. & alibi. Eſt & ſchema rhetoricum. Item ipſa actio ſtatuendi aliquid & velut definiendi. Ariſtot. eth. 8.

Ὁ ριστὴς, οῦ, ὁ, finitor: *ut ſunt agrorum menſores qui limites & confinia determinant.* Poll. l. 9. Item conſtitutor juris & arbiter conditionum. Demoſth.

Ὁ ριστικὸς, ὁ, finitivus, ſeu definitivus, ut ὁριστικὸς λόγος, apud Ariſtot. pro ipſa definitione. Item ὁριστικὸς, Grammat. Græcis dicuntur quæ Latinis indicativa.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. φ. οὖρον ἀρέσθαι, terminum regionis. Et in plur. οὖροι, termini, limites pro ὅροι, apud Herodot. Dicitur & ἕρκη in plur. num. ut Il. ψ. Οὔτω δὴ σκιὴ ἕρκη κατ' ὠμφαλοῖο πέλονται.

Οὔρια, Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè pro ὁρίζω, finio, termino, ſeu conterminus ſum, ut ἐρίζει ποδὸς τῷ Α' τλαντείῳ Εὐρώπη.

Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.

Οὐρανὸς, Ο' ρκος, Οὖρος, quomodo huc pertineant vide ſuis locis.

Compoſita.

Α' γχουρος, & Ionicè ἄγχουρος, conterminus, vicinus. Suid.

Α' μφίζω, cõtrariam definitionẽ facio, contrario modo definio.

Α' ντιθεσμός, definitio, definitioni oppoſita: κεφάλαιον, apud rhetores. Hermog.

Α' όριστος, ου, ὁ, ἡ, non finitus, infinitus, interminatus: ἀόριστος γῆ, apud Thucyd. Item ἀόριστον, non diſtinctè dictum, ſeu ſcriptum. Aeſch. in Cteſiph. & Dem. Philipp. 1.

Α' ορίστως, infinitè, interminatè. item non circumſcripto certo temporis ſpatio.

Α' ορισία, ἡ, (q. d. interminatio) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item in ἀορισίᾳ dicitur eſſe quod definitionis expers eſt. Dionyſ. Areopag.

Α' ορισταῖος, ου, ὁ, indefinitivus, qui indefinitè capitur.

Α' ορίστεω, ῶ, vel ἀοριστέομαι, οῦμαι, indefinitus ſum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: ut ἀοριστέμπλους λόγος, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Α' ορίστωνω, incertus ſum, hæſito, indefinitè intelligo. Philop. in poſter. an.

Α' πόρος, qui abeſt à terminis. Soph. in Oedyp. tyran.

Α' φορίζω, finio, termino: ut apud Polyb. τῷ βίβλον ταύτῃ ἀφορίσομεν, hunc librum terminabimus. Item termino i. ſuis limitibus circumſcriptum diſtinguo & diſcerno. Exod. 17. ἀφορίεις τὸν λαὸν τοῦτον, conſtitues terminos populo iſti per circuitum. Item ſeparo, ſecerno. Matth. 25. ἀφορίει αὐτοὺς, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων. Item conſtituo, definio & deſignatè dico. Ariſtot. eth. 3: περὶ ποίας ἂν τις ἡδονὰς, ἀφορίσωμεν, præcidamus. Item deſigno, aſſigno attribuo. Dionyſ. ad Demoſt. ἐπιξυμίᾳ & ξυμβ., τῷ λόγῳ τὰ κατ' ἀξίαν ἀφορίζει. Ité definio, do definitionem rei. Item aphoriſmos dico. Syneſ. epiſt. 115. ὃς ἀφορίζων τὸν ὕδατι ἔφη ὑγιείας εἶναι μητέρα. ¶ Item exterminо, excommunico repudio.

Α' φορίζομαι, terminor, diſtinguor & diſcernor.

Theophr.

Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Itē ſeparor, ſecernor: unde apud Ariſtot. eth 8. ἐστὶ δ' ἀδελφοῖς μὲν πάντα κοινὰ, ζωῖς δ' ἄλλοις ἀφωρισμένα ſeparata. Et act. ſeparo, unde ἀφορισάμενος τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν ζώων τῶν διεγνεσπάν, ſeparans diſtingenus. Item deſignor, ſelegor. Ariſtot. eth. 7. Item aſſignor, attribuor. Dionyſ. ad Demoph. ἐπεὶ κ' ἀγχίαλοις δίκαιον ἀπονέμεσθαι τὰ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις ἀφορίζεσθαι. Item definior. Plut. de fat. ὥτως ἀφώρισται ἡ τύχη, ſic definita eſt fortuna. Et act. definio, Themiſt. in 2. de anima. Item finibus adimo, à finibus alienis aufero. Iſocr. χώραν ὅτι πλείστην ἀφορίσασθαι. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

Ἀφόρισμα, τό, quod ſuis terminis deſcriptum & ab aliis ſeparatum eſt.

Ἀφορισμὸς, determinatio, diſtinctio, diſtincta rerum explicatio. Theoph l. 3. de cauſ. pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ ſunt ſententiæ quæ breviſſimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et ἀφορισμὸς γνωμικὸς, dictum ſententioſum. Euſt.

Ἀφορισμένως, determinatè, diſtinctè, ſeorſim, ſeparatè. Ariſtot. in lib. περὶ ἑρμην.

Διός, diremptor, diſterminator. Poll. (diſcrimen.

Διορία, præfinita ſeu præſcripta dies. Heſych. Exponitur &,

Διορίζω, diſtermino. Themiſt. in 4. phyſ. ὁ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod diſterminat à ſe invicem tempus præteritum & futurum. Item diſtinguo, diſcrimino, divido. Gal. ad Glauc. ὑμῖν μὲν τὸ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διορίας. facilè ea diſcernes. Item explico, explano. Plut. in Gorg. τοῦτό μοι σαφῶς διόρισον. Item ſtatuo, concludo, i. decerno & diſputādo concludo. Themiſt. 2. de anima πρεσβύμην διορίσαι τί ἐστι ψυχή. ¶ Item exterminо. Heſych. ¶ Exponitur etiam, cenſeo, metior, æſtimo, apud Ariſtot. in polit. διορίζειν ἀδύνατον τὸν δοῦλον, nullo metiri ſervum.

Διορίζομαι, diſtinguor, diſcriminor, dividor. Plat. in polit. Et activè diſcerno, divido. Idem in polit πάμπολλα διορίζομεν μόνον, artes multipliciter partientes. Item decernor & diſputando concludor. Ariſtot. an. pr. l. 1. c. 2. Et act. conſtituo, diſcepto Themiſt περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διωρίσατο πρῶτον. ¶ Item act. affirmo, conſt tuo. i. pono, aſſero. Plat. in Pharm. ἐάν τις ὡς ἔδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ διορίζηται, ſi quis ſtatuerit formas per ſe exiſtere. Et in paſſ. apud Ariſtot. polit. 4. τίμημα διωρισμένον, cenſus ſtatus & conſtitutus.

Διορισμὸς, diſtinctio diſtincta rerum explicatio, determinatio. Ariſtot. Polit. 3. Exponitur etiam, diſcrimen, apud Gal. in l. 1. ad Glauc. Item definitio. Procl. in Eucl.

Διωρισμένως, definitè, ſeu ſeorſim, particulatim.

Διωρίζω, Ion. pro διορίζω. determino, diſtinguo.

Decomp. Ἀδιόριστος, qui diſtinctus & explicatus non eſt, indefinitus Suid. & Heſych.

Ἀποδιορίζω ſuis limitibus finitum ſeparo & ſegrego.

Προσδιορίζω conditionem addo, & reſtringo verbis id quod ſimpliciter enunciatum erat: ut apud Hermog. δεῖ τὸν προσδιορίσοντα ὁ νομοθέτης, lex nihil horum diſtinxit. Προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem reſtringor. Ariſtot. in metaph. προσδιωρίσθω δ' ἡμῖν τὰ τοιαῦτα τῇ προτάσει ἐωθότα, circumſcribatur & limitetur additis additamentis. Et activè, determino conditionibus additis. Alexand. in 5. topic. πολυτρόπως ἁμαρτάνουσιν οἱ τὴν τῶν ἰδίων ἀπόδοσιν μὴ προσδιορίζόμενοι καὶ τίνα τρόπον ἀποδιδόασι. Προσδιορισμὸς, circumſcriptio verborum & determinatio, modificatio. In propoſitione ſic etiam dicitur pars præcipua, ſignificans quomodo prædicatum inſit ſubjecto. Ἀπροσδιόριστον dicitur propoſitio illa in qua prædicati modus quo ſubjecto competit non eſt poſitus: ſeu quæ caret additamento limitante prædicatum ſubjecto conveniens. Magent in lib. περὶ ἑρμην.

Δίσκος, terminus qui diſci jactu comprehēdi poteſt. Iliad. ψ. Et διοιστεία, ſpatium quod quis diſci jactu attingere poteſt, apud Heſych.

Δυσόριστος, qui definiri vix poteſt & terminari Ariſtot. met. l. 4.

Ἔνορος, qui intra terminos noſtros eſt, ut σύορος χώρος. Poll. lib. 9 cap. 1.

Ἔξορος, ſive ἔξος, qui extra ſeu ultra noſtros terminos eſt. Idem lib. 6. cap. 48. Item qui exterminatus eſt è regione aut urbe aliqua. Ἔξορία, exilium.

Ἐξορίζω, extermino, exilio mulcto. Ariſtot. eth. 10. c. 9.

Ἐξορισμὸς, exterminatio, expulſio extra terminos, ſeu interdictio finium.

Ἐξόριστος, qui exterminatus eſt, exul. Dem. contra Mid. Et apud Poll. l. 9. c. 1. ἐξόριστον γῆς exulem factum eſſe.

Ἔπιδια τὰ, termini fines, limites, Ionicè pro ἔπιορία. Heſych.

Ἐπίδιαλα, exp. interſtitia, intervalla. Il. κ, à nomin. ſingul. ἐπίδιος, per metaplaſmum: ut tradit Euſtath. quo vide in comp. ex Οὖρος, cuſtos.

Εὔορος, quem definire & ſuis velut terminis deſcribere facile eſt. Ariſtot. meteor. l. 4.

Ἔφορος, & ἐφορος, qui in finibus eſt, finitimus. Τὰ ἐσφόρια quæ ſunt extra urbem, finitima & contermina urbi. Poll. l. 6. c. 21. Et στήλη ἐφόρια, columna termina is quæ in finibus regionis aut agri a. cujus ponitur apud eundem l. 9. c. 1.

Ἔφορία, ας, ἡ, confinium, ſeu fines. Demoſth.

Καθορίζω, definio. Heſych.

Μεθόριος, conterminus, confinis: item qui duas res veluti terminus dirimit & dividit: μεθορία γῆ, regio contermina, apud Thuc. l. 2. & μεθόριος νεφέλη τῶν τεθαιωκότων, καὶ τῶν διωκομένων, nubes tanquam diſcrimen interjecta, apud Phil. de vita M. l. 1.

Μεθόριον, τὸ, confinium. Plut. de def. orac. & Herodian. l 6. Item interſtitium diſterminans res quaslibet à ſe invicem. Plin. lo de vita M. l. 3.

Μεθορίζω, confinis ſum. Exponitur etiam, participo. Heſych.

Μειορίζω, minoribus terminis finire. Vide & comp. ab. Οὐρά.

Μεσόριον, Ion. pro μεσόριον, terminus ſeu limes inter duas regiones medius, & eas determinans.

Ὅμορος, & Ionicè ὁμόριος & ὅμιος, conterminus, confinis, finitimus. Iſocr. τῶν ὁμόρων ἐπικρατεῖν, finitimis imperare. Τὸ ὁμορεῖν confinia. Thuc. l. 6.

Ὁμορέω, & Ion. ὁμορείω, confinis ſeu conterminus ſum. Plut. in Publ. ὁμορεῖν χωρίον οἰκίᾳ, illi finitimum prædium.

Προσομορέω, (*decomp.*) idem.

Παροριζω, fines meos egredior alienum agrum uſurpando: vel ſimpl. fines meos & limites tranſilio. Epigr. l 2. Κἀν μιᾷ χρείᾳ Η' ῥῶ κλέος σηλῶν ἔλθης παροριζων.

Παροριστὴς, ὁ, qui fines ſuos egrediens alienum agrum uſurpat, qui fines ſuos tranſilit. Ibidem.

Περιορίζω, ſuis finibus limitibusque circumſcribo. Luc. de ſalt. τούτῳ ἁρμήματι περιωρίσθω, ἡ, τῶν ὀχητῶν πολυμάθεια. Item exterminо, exilii locum præſcribo. Plut. in apophth. & Ariſtot. pol. 6. cap 4. ¶ Suid. & Heſych. exp. etiam, animo & mente quaſi circumſcribendo cognoſco.

Περιορισμὸς, circumſcriptio: propriè quæ fit limitibus & terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν, dicuntur ipſi limites agrorum quibus circumſcripti ſunt & definiti. Plut. in Num. ¶ Item exilium, unde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari, can. 7. concil Sardic.

Περιορισὸς, limitibus & terminis ſuis circumſcriptus. Heſych.

Ἀπερίορος, (*decomp.*) qui circūfinitus nō eſt, nō terminatus.

Προορίζω, præfinio, prius definio, prius conſtituo. Act. Apoſt. c. 4. ποιήσωμεν ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. Sic. Rom. 8. ὃς ἂν προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, quos præfinivit, hos & vocavit.

Προορίζομαι, prædefinior. Epheſ. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν. Item act. oppignerationis ſeu hippothecæ notam appono, Dem. contra Onetor. διακιλία προορίσω τῷ οἰκίαν.

Προορισμὸς, præfinitio, prædeſtinatio.

Πρόορος, conterminus, affinis. Poll. l. 9. Pro eodem Ionicè dicitur πρόσορος, ab Herodoto.

Προορίζω, addo finibus imperii. Item præfinio: ut προορίζω χρόνον. Plut. in Lycurg. & paſſ. προπροορίζομαι, addor finibus imperii, apud Strab. & eundem Plut. in Cic.

Σωρος, conterminus, confinis. Ariſtot.

Σωρεία, confinium. Suid. Σωρεῖον, conterminus ſum.

Σωρεύω, confinio jungo, confinia facio, dirempta copulo. Ariſtot. in 3. de cœlo.

Τηλωρὸς, cujus termini procul ſunt, longinquus. Apoll. lib. 2. Arg. & Eurip. in Oreſt.

Ὑπερόριος, qui ultra ſeu extra fines eſt: ut ὑπερόριος πόλεμος, bellum quod extra fines geritur, apud Demoſth. & ὑπερορία ἀχολία, apud Thucyd. 4. Dicitur & ὑπερόριον ῥίψαι, projicere extra fines, apud Suid. ¶ Item exterus, peregrinus. Suid. Item exul, profuſus extra fines.

Ὑπερορία, id quod extra fines noſtros eſt, locus extra fines. Plat. ἀπὸ τῶν ὑπερορίων ἐπιτεμπόντων. Sic Chryſoſt. τί λέγω τὴν ἀπὸ τῶν ὑπερορίων κατάσυρσιν; quid loquor de exilio? Sic dicitur φεύγειν τὴν ὑπερορίαν μετοικισθῆναι, exterminari, exilio mulctari & ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακληθῆναι, ab exilio revocari, apud Plut.

Ὑπερορίζω, extermino, limitibus & finibus meis expello. Poll. lib. 9. c. 1.

Ὑπερορίζομαι, exterminor. Gregor. & Aeſchin.

Ἄρειον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ὀρόω, vide in Ὄρω. Ὀροφὴ, &c. in Ἐρέφω.

Ὄρπηξ, ηκος, ὁ, ramus ſeu ſurculus ex radice arboris enatus: ſtolo. Il. φ, ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξὺν ἀπὸ ῥίζης ἐρύσας Γάμψε νέους ὄρπηκας ἰν' ἅρματος εὐτυγες ἄντυξ. Heſiod. ὄρπηκα appellat virgam aculeatam quo boves incitant: in Erg. Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἰάλλειν. Eurip. verò in Hippol. ὄρπηκα, ſeu ὄρπακα. Doricè, jaculum ex ramo tereti & recto: ὡς δ' ἐρέαμα κυσὶ δῶκεν, ἢ πρὸς κάπετον ξανθὰ μύρια Θεσσαλὸν ὄρπακα ἐπιλόγχου ἔχεσ' οὐ χερὶ βέλος. Alii quoque rami ὄρπηκες nominantur, etiam in ſumma arbore aut media ut apud Theoc. idyll. 7. Ὄρπηκες βεβοῦλοισι κατασχόμενοντες ἔραζε. Nicand dixit etiam καμάτου ὄρπηξ, i. Ther.

Ὄρπω τὸ ἑρπύω, ἡ ὁρμὴ εἰς ὕψος. Etymol.

Ὄρρος, ου, ὁ, pro accentu ſignificationem mutat. Nam ὄρρος oxytonum ſignificat ſerum lactis: ſeu ut Heſych. habet τὸ ὑδατῶδες καὶ τὸ ὑφιστάμενον τοῦ γάλακτος. Ἀπὸ τοῦ ὀρέγω ἀπ' αὐτοῦ. Ariſtot.

ſtot. hiſt. an. l. 3. c. 20. πᾶν ἦ γάλα ἐχῇ ἰχῶρος ὕδατος δή, ὃ καλεῖται ὀρός. Dicitur etiam de aliis ut apud Plat. in Tim. ἰχὼρ, ὁ αἷματος ὀρός. Item de pice, apud Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 2. In hac ſignificatione ſcribitur & ὀρὸς, ὃ, ὁ, quod Euſt. ἀπὸ τοῦ ῥέω derivat, facto inde ῥώς, & tranſpoſitis literis mutatoque accentu, ὀρὸς, ut ſit τὸ τῆς γάλακτος ῥοῦδες, τὸ μὲν πηγνύμενον ἐς τυρόν. Sic Od. ι, νᾶον δ' ὀρῷ ἐπέχευε πάντα, Παιωλοῖ τετηκυῖαι τε. Et Od. ϱ, Καὶ κεν ὄρον πίνων, μεγάλ' ἄλυε ἐπιγνὶδα θέσθαι.

Ὄρρος, autem paroxytonon dicitur illa velut linea, quæ ſerotum medium interſecans per τὸ ὄρειον uſque ad anum tendit. Gal. in lex. Hippocr. ὄρρον dicit eſſe ſacri oſſis extremum, idque etiam ἀρραπύγιον nominari. Ariſtoph. in Ran. ἐγὼ δὲ τ' ἀλδῆσαι ἄρχομαι τὸ ὄρρον. Pro eodem ſcribitur & ὄρος, teſte Euſtath.

¶ *Derivata ab* ὀρρός.

Ὀρρώδης, εος, ὁ ἢ ἡ, ferоſus, fereus: ut ὀρρώδης γάλα, apud Theophr.

Ὀρρόω, ſeu ὀρόω, in ſerum converto, in ſeroſam qualitatem muto: Vnde paſſ. ὀρόομαι, ſereſcere, ſeu in ſerum abire apud Ariſt.

Οὐρὸς, Ionicè dicitur pro ὀρὸς.

Compoſita.

Διορρόω ſive διορόω, ῶ, idem quod ὀρρόω: unde & in paſſ. apud Ariſtot. διορρεῖται τὸ γάλα.

Διόρωσις, converſio in ſerum. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐξορρίζω, ſerum exprimo. Heſych.

Derivata ab ὄρρος.

Ὀρρώδης, ad caudam uſq; protenſus. Gal. in lex. Hippocr.

Ὀρρωδέω, metuo, timeo: παρὰ τὸ τὸν ὄρρον ἰδεῖν. accidit enim iis qui metu percelluntur ut circa ὄρρον ſudent, ut tradit. Heſych. itidemq; ſchol. Ariſtoph. necnon Euſtath. qui dicit ſumptam metaph. ab animantibus quæ in metu caudam ſubter femora contrahunt. Ariſtoph. in Pluto. ἐγὼ δ' ἐκεῖνον ὀρρωδῶ πάνυ, i. φοβοῦμαι. Eurip. in Hec. Πατρὸς νιν ἐξέπεμψεν ὀρρωδῶν ἑκών. Dem. ad Philipp. ep. χρὴ μὴτ' ὀρρωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου ἡμιόλιον, μήτε ἀγνοεῖσθαι αὐτὸ ἐξαπατῶντας ἐκεῖνον. Scribitur & ὀρωδέω unico ϱ, teſte Euſtath. (Thucyd.

Ὀρρωδία ſive ὠρωδία, ἡ, metus, timor. Eurip. in Phœn. & apud

Ὀρρωδεώς, non ſine metu, meticuloſè. Heſych.

Compoſita ex ὀρρωδέω.

Ἀρρωδῆσαι, non metuere, nõ expaveſcere. Euſtath. ex Erennio ſcribit α privans huic verbo ineſſe, quamvis ipſe ſentiat ἀρρωδῆσαι dici pro ὀρρωδῆσαι, ſicut ἄσωφις & ὀσωφις pro eodem ſumuntur.

Ἀρρωδία, metus pavor: idem cum ὀρρωδία.

Decomp. Καταρρωδέω, ῶ, extimeſco, metu conſternor. Herodot. Ὑπεραρρωδέω, metuo ſuper: vel ſupra modum metuo. Herodot ὑπεραρρωδέω, τῇ Ἑλλάδι.

Καταρρωδεῖν, idem quod ὀρρωδέω.

Ὑπορρωδέω, aliquatenus metuo & horreo. Plut. in Pericle, ἢ πάλαι γ' ἂν ὦ ἀνὴρ ἐκ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπορρώδες ἦκεν.

ΟΡΤΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, pullaſtra vel gallina. Nicand. in Alexiph. ὠοῖσιν ἀλίγκια τοῖσί τε βόσκως Ὀρταλὶς αἰχμητῆσιν ὑποδυνθεῖσα νεοσσοῖς Ἐγκέλσαι.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, dicitur & de pullo adhuc inplumi, apud Theocr. idyll 13. & de gallinaceo maturæ ætatis, apud Ariſtoph. in Acharn. & apud Athen. l. 4. Nicander pullaſtram etiam: ſeu gallinam appellat ὀρτάλιχον: in Alexiph.

Ὀρταλιχώδης, idem quod ὀρτάλιχος. Nicand.

Ὀρτάλιζω, incipio explicare alas ad volatum more implumium avium. & metaph. incipio in altum ferri. Vide ſcoliaſt. Ariſtoph in Equit.

Ἀνορταλίζω, (comp.) idem quod ὀρταλίζω. Ariſtoph. in Equit.

ΟΡΤΥΞ, υγος, ὁ, coturnix. Xenoph. οἵτε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. ¶ Item herba ſaxuώδης, teſte Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 10. & Plin. l. 21. c. 17.

Ὀρυγὴ, ὄρυγμα, vide in Ὀρύσσω.

ΟΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza: ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum ſeu frugum, ut olera. Dioſc. l. 2. c. 117. Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hiſt. plant. l. 4. cap. 5. μᾶλλον δὲ ἀπάρχεται τὸ καλούμενον ὄρυζον, ἐξ οὗ τὸ ἄψητον τοῦτο δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ & κριθῇ οἷον χόνδρος, σῖτος δὲ τῷ ὄψει πεφυκὼς ὅμοιον τοῖς ἀγρίοις. Vide & Plin. lib. 18. cap. 7.

ΟΡΥΓΜΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, ſtrepitus, fragor, tumultus. Propriè in montibus, quum ligna ſcinduntur. Odyſſ. ι, (de Cyclope faſcem lignorum ante antrum dejiciente.) Ἐκθοῦσι δ' αὖτε βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Et Iliad. π, Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσης. ἐκάδοντο δὲ τε γίνεται ἀκωή. Dicitur & generaliter de quovis ſtrepitu. Iliad. Φ. de Scamandro. ὁ δ' ὅπποθι ῥέεσκεν ἐπὶ μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Et Il. ϱ. ἵππων τε & ἀνδρῶν αἰχμητάων ὀρυμαγδὸς. Et Il. β, & χ, πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ΟΡΥΣΣΩ ſeu ὀρύττω, F. ὄρυξα, præt. ὤρυχα & Att. ὀρώρυχα, fodio. Il. π, Ἐγκαθοῦ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐχθὴν πέριξ. Xen. œcd. 7. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς ἥκιστα τῷ τελευτήσοντι. Thuc. l. 2. ξυνόμνυσι μὴ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, foſſo cuniculo. Item defodio, facta foſſa demitto Xen. in œcon. ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Soph. in Ajace, Γαῖας ὀρύξας, in terram defodiens: ubi ſub. κατά. Item perfodio, pertundo Athen. lib. 2. τὸν λοπάδι' ὀρύττειν ἀπὸ δὲ ἐχεν κόκκινον. Item circumfodio. Theophr. hiſtor. plant. lib. 6. (de laſerpitio) & τοῦτο ἴδιον τῷ διαφερόντως ἀγαθοτέρου, ὅτι φασὶ δεῖν ὀρύττειν ἐπίτηδες.

Ὀρύσσομαι ſive ὀρύττομαι, fodior, effodior Herodian. lib. 2. πίνειν ὀρυττόμενον, ἀλλ' οὐκ ἀνημμένον ὕδωρ ἐδιστόμουν.

Ὄρυγμα, τὸ, foſſa, fovea. Xenoph. in Cyneg. & pæd. 1. Peculiariter ſic dicebatur Athenis fovea in quam ſontes conjiciebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις, εως, ἡ, foſſio, foſſura. Suid.

Ὀρυχὸς, q. d. foſſor. Heſychio eſt λαξοῖκὸν σκεῦος, vel σκαφίδιον. Item piſcis quidam & animal quadrupes quòd Dorcadem colore refert, de quo Ariſtot. & Aelian.

Ὀρυκτῆρ, ῆρος, ὁ, foſſor. Philo de mundo.

Ὀρυκτὸς, ὄν, ὁ, foſſus: ut πάρος ὀρυκτὴ, Il. ι, & apud Plut. Item qui fodi ſeu effodi ſolet, foſſilis. Dioſc. l. 5. c. 126.

Ὀρυχὴ, ἡ, foſſio, foſſura. Plut. ſympoſ. l. 4. probl. 5. Item roſtrum ſuis, quo fodit & vertit terram apud eundem ibid.

Ὄρυχος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cùm præpoſitione.

Ἀνορύσσω ſive ἀνορύττω, effodio, quod defoſſum erat refodio, eruo è terra. Plut. in Ageſil. ἐκέλευε μὴ τὸν νεκρὸν ἀνορύττειν, ἀλλὰ τὸν λόγον μᾶλλον αὐτῷ συγκατορύττειν.

Ἀνόρυσσος & ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc. ἀνορωρυχῶσθαι ὑπὸ τῶν Ἑρμῶν λίθινον.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, è contrario fodio, ſeu hoſtium cuniculos tranſverſis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, ſeu ἀποῤῥύττω, defodio.

Ἀπόρυξ, canalis ſub terra foſſus ad ducendam aquam. Item propago in vite. i. palmes, vitis vetulus, qui in terram defoditur, ultima tantùm ſui parte extante, ut nova inde vitis pullulet. Ezech. c. 17. ¶ Ἀπόρυξ, ab Heſych. exp. ſciſſura ſive fiſſura.

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thuc. l. 2. διορύσσοντες τὸν κοινοὺς τοίχους, perforatis & perfoſſis parietibus. Metaphoricè etiam in paſſ. voce ſumitur, apud Dem. in Philipp. 3. οὕτω κακῶς διῳκήμεθα & διορωρύγμεθα, ita perfoſſi ſumus, ſeu deſtructi.

Διόρυγμα, τὸ, foſſa per aliquem locum ducta.

Διορυγὴ, foſſa, Plut. in Fab.

Διορυχὴ, perfoſſio: *propriè pa. i tum.* Suid.

Διώρυξ, foſſa, idem cum διόρυγμα. Heſych. Item canalis. Theophr. l. 4. Exponitur etiam cuniculus, apud Strab. l. 5.

Διορυκτὴς, ῆ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio, ut ἐξορύξαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, effoſſis oculis. Plutarch. in Artox. Ἐξόρυξις, effoſſio.

Κατορύττω, defodio. Plut. in probl. Rom. σὺν μὲν ἀνδρὸς, σὺν δὲ γυναῖκας ζώσας κατώρυξεν. Ariſtoph. in Plut. Εὐθὺς κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω. Sic Hermog. κατορύττειν χρυσίον, defodere & terra obruere aurum. Exponitur etiam humo, ſeu ſepelio: unde paſſ. apud Athen lib. 3. ex Archeſtr. κατορωρύχθαι γαστέρα ἀναλώμους.

Κατόρυγμα, ἡ, defoſſus ſeu defoſſio, ipſa actio defodiendi. Item id quod defoſſum eſt. Heſych.

Κατορυκτὸς, defoſſus. Suid.

Κατώρυξ, defoſſus: unde λίθοις κατωρυχέσι, lapidibus in terram defoſſis. Od. ζ. & κατωρυχέσσι λιθοῖσι. Od. ι.

Κατώρυχος, ου, ὁ & ἡ, idem quod κατώρυξ.

Decomp. Παρακατορύττω juxta defodio.

Συγκατορύττω, unà defodio. Luc. τὸν τῶν ἄλλων κόσμον συγκατώρυξαν, unà inhumârunt.

Ὑποκατορύττω ſub terra defodio. Ὑποκατώρυχος, defoſſus ſub terra Theophr. de cauſ. pl. l. 5. c. 12.

Παρορύσσω, fodio juxtà.

Περιορύσσω circumfodio. Theophr. de cauſ. pl. l. 5 c. 6.

Προορύττω, fodio ante, præfodio.

Ὑπορύττω, ſubtus fodio, ſuffodio. Item cuniculos ago. Luc. de calumn. ὑπορυττόντας & τὰς θεμελίους ὑφορύσσοντας τῆς ἀληθείας. Item ſubruo & everto. Chryſoſt. comm. epiſt. ad Roman. τὴν ἀπόνοιαν ὑπορύττει.

Compoſita ſine præpoſitione.

Γεώρυχος, ου, ὁ, qui terram fodit, ſuffoſſor.

Γεωρυχέω, ῶ, ſuffodio, cuniculos fodio. Herodot.

Μιλτώρυχος, minii ſeu rubricæ effoſſor. Poll. l. 7. c. 23.

Μιλτωρυχία, minii effoſſio apud eundem. Item locus in quo effoditur minium ſeu rubrica. Euſtath.

Νεωρυχὴς, ὁ, ὁ ἢ ἡ, recens foſſus. Nicand.

Ῥιζωρυχος, radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζωρυχία, radicem effodio. Plut. ἐκ τῆς ἀθυμίας.

Ταφρώρυχος, vallorum effoſſor.

Τοιχορύκτης, ſive τοιχούκτης, ου ὁ, murum perfodiens ut in ædes in gredi possit & furari, effractor effractarius.

Τοιχωρύχος, idem Plat. polit. 1. & Ariſtoph. in Pluto.

Τοιχωρυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τοιχωρυχέω, parietem effringo. Ariſt. ethic. l. 1. & Luc. in ſomn.

Τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis: ut τοιχορύχημα γαλῆς, apud Suid.

Suid foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβωρύχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum. Theophylact epist. 13.

Τυμβωρυχᾶν, busto eruo, busta fodiendo aperio ut sepulchra depræder. Aristot. Et Synes. epist. 143.

Φρεαταρύκτης, & φρεατωρύχος, putei seu puteorum fossor, puteārius. Dicitur & φρεωρύκτης, & φρεωρύχος, apud Theophylact. ep. 24. & Plut. (Suid.

Φρεωρυχέω & φρεωρυκτέω, puteum seu puteos fodio. Plutarch. &

Χαλκωρύχιον, τό, ærifodina, æraria. Plut. sympos. 3.

Χρυσωρύχος, auri effossor. (l. 3.

Χρυσωρυχεῖον, auriforidina: locus in quo aurum effoditur. Strab.

Ο ΡΦΑΝΟΣ, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus: ut ὀρφανὰ τέκνα. Hesiod. in Erg. Il. ν, οἳ δὲ λιπόντες Ὀρφανικὸν οἶκον ἔασιν. Aeschin. in Ctesiph. παρασκευάζων τοὺς ὀρφανοὺς ὧν οἱ πατέρες ἦσαν αὐτῷ πολέμιοι τετελευτηκότες. Interdum additur genit. πατρός, ut in epitaph. Demosth. ὀρφανοῖς γεγονέναι πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus: ut apud Plat. de leg. l. 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Gregor. ὀρφανὰς τῶν σχολαστικῶν χέσεις. Dicitur & ὀρφανὸς οἴκου, apud Eurip. & ὀρφανὸς βίου, apud Plat. ☞ Etymol. ab ὀρφνὸς deducit, i. σκοτεινός: itidemque Hesych. ὀρφναία exp. νυκτερινὴ & σκοτεινή, addens hinc ὀρφανὸν dici τὸ σὺν τέκνοις ὄντα.

Ο ΡΦΑΝΙΚΟΣ, ἡ, ὁ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: ut ὀρφανικὸς συνοδία. Plato de leg. Interdum idem quod ἐρημικὸς συνοδία. Plato de leg. interdum idem quod ὀρφανὸς: ut Iliad. ζ. Μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θέμενος, χήρην τε, γυναῖκα.

Ο ΡΦΑΝΙΑ, ἡ, orbitas. Aeschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

Ο ΡΦΑΝΙΖΩ orphanum reddo parente seu parentibus privo. Eurip. in Orest. Πολλὰ πῦσα δ' ἀμὸν βίον Ὠρφάνισε τλάμων. Et general. privo: ut in Epigr. πνεύματι Θεὸς ὠρφάνισε, spiritu privavit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

Ο ΡΦΑΝΙΣΤΗΣ, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Soph. in Ajace.

Α ΠΟΡΦΑΝΙΖΩ, comp.) idē quod ὀρφανίζω. Α ΠΟΡΦΑΝΙΖΟΜΑΙ, orbor, privor: 2. ad Thessal. c. 2. ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν.

Ο ΡΦΑΝΟΔΙΑ, idem quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eurip. in Alcest. Πανύστατόν σε προσπίτνω' αἰτήσομαι, Τέκν' ὀρφανοῦσαι τὰμά. Ο ΡΦΑΝΟΔΟΥΜΑΙ, orphanus fio: seu orphanus curor. Eurip. in Hippol. Ἔρημος οἶκος, ὦ τέκν' ὀρφανούμεθα.

Ο ΡΦΝΗ, ης, ἡ, & ὄρφνα Doricè, tenebræ, obscuritas. Aristoph. in Ran. Ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα. Theocr. idyll. 25. πυκνὰς ἐκύκλησε πάλαις ὄρφνης. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἐρέφω, tego.

Ο ΡΦΑΙΟΣ, α, ὁ, tenebrosus, obscurus: seu niger, ater. Iliad. κ, & Odyss. 1. Νύκτα δι' ὀρφαίην. Ο ΡΦΑΙΑ. sive ὀρφναία, accipitur etiam substantivè pro ὄρφνη: ut apud Eurip. in Supplic. ἐπεύχεται δὲ ὀρφαίαις, per tenebras, seu per noctem. Sic Apollon. Arg. l. 2. Ὀρφναίη πέλεται.

Ο ΡΦΝΗΕΙΣ, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

Ο ΡΦΝΩΔΗΣ, ες, ὁ & ἡ, idem. apud Hippocr. in progn.

Ο ΡΦΝΟΣ, ὁ, idem.

Ο ΡΦΝΙΟΣ, idem. De colore plerunq; dicitur, pro, ater, pullus: ut ὄρφνιον χρῶμα, apud Plat. in Tim. Et ὄρφνιναι ἰμφίτιαι, Poll.

Ο ΡΦΝΟΣ & ὄρφνις, nulla seu atra vestis. Hesych.

Μορφνὸς idem quod ὀρφνὸς pleonasmo τοῦ μ, obscurus, tenebrosus Suid. item flavus vel fulvus. Hesych. Hoc nomine dicitur & aquilæ species quædam apud Aristot. hist. animal. l. 9. cap. 32. Homer. Iliad. ω, αἰετὸν ἦκε τελειότατον πετεηνῶν Μορφνον ἠνητὸν ὃν ἐ περκνὸν καλέουσι, & Hesiod. in Asp. μορφνοῖο φλεγύαο κελυφτόμοι πτερύγεσσι.

Ο ΡΦΩΣ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α ΜΟΡΦΟΣ, & ἀμορφόεις, media nox quasi ἀμορφνὴς & ἀμορφνίς. Etymol. Scribitur & ἀμερβὲς pro eodem, apud Suid.

Δυσόρφνεα, nigra, obscura, tenebrosa. Hesych.

Α ΜΟΡΦΟΣ, &c. quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ο ΡΦΟΣ, & Atticè ὄρφως, orphus: piscis est apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 10. & l. 8. c. 12. & Athen. l. 7. ubi ex Dorione tradit τὸν νέον ὀρφῶν à nonnullis vocari ὀρφακίνον. Et Aristoph. in Vesp. Ἢν μὲν οὖν τις ὀρφὼς μεμορφωμένος δὲ μὴ τέλη.

Ο ΡΧΑΜΟΣ, vide in Α ΡΧΗ, principatus. Ο ΡΧΑΤΟΣ, in Ο ΡΧΟΣ.

Ο ΡΧΕΟΜΑΙ, ήσομαι, Fut. ήσομαι, saltо, tripudio Aristoph. in Plut. ὀρχεῖσθε καὶ σκιρτᾶτε καὶ χορεύετε. Athen. l. 4. ἐν τῷ δείπνῳ ὡς ὅπλα ὠρχοῦντο, in armis saltabant. Interdum cum accusat. jungitur: ut apud Plut. symp. 9. ὠρχήσατο πίθανῶς τὸν πυρρίχιον. Dicitur & ὀρχεῖσθαι πρόσωπον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. & Epigr. l. 2. ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Nioben repræsentare. ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι & ὀρχέω, usurpabantur pro moueri & movere, teste Athen. l. 1. Item ὀρχέω, apud Plat. significat, saltare facio, in altum à terra elevo. ☞ Eustath. ὀρχέομαι ab ὀρέγω deriyari ait, per syncopen, quòd motionem quandam manuum & pedum, id verbum significet, & ὀρχέομαι etiam pro movere seu moveri à veteribus fit usurpatum. Alii ἀπὸ τῶν ὄρχων, vinearum ordinibus, quòd in iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

Ο ΡΧΗΘΜΟΣ, ὁ, saltatio, Il. ν, κήρῳ ἐπὶ Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ μόλπῳ ὀρχηθμοῖο. Od. φ, Παῦσαν δὲ ὀρχηθμοῖο πόδας.

Ο ΡΧΗΣΙΣ, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp. 7. μέλος δὲ, καὶ ῥυθμὸς, & ὄρχησις, & ᾠδὴ, παραμειψαμένων τὴν αὐτὴν σὺν τῇ χειρὶ τὴν τῆς ψυχῆς, ἀπερείδοντι τὸ δεξιὸν ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν & μαραλίζον.

Ο ΡΧΗΣΤΗΣ, οῦ, ὁ, saltator, Il. ω, ὀρχησταί τε χορὸν ἐποιτύπεον ἀείσω. Sic & Il. π, apud Aristot. de poët. & Luc. de salt.

Ο ΡΧΗΣΤΗΣ, ῆ, ὁ, saltatorius, ut ὀρχηστικὴ πάλαισμα, apud Luc. de salt. & ὀρχηστικὴ ὑγρότης, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. & amic. Et ἡ ὀρχηστικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars saltatoria, apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet saltator. Plut.

Ο ΡΧΗΣΤΗΣ, ἥρος, ὁ, saltator. Il. σ.

Ο ΡΧΗΣΤΡΙΣ, ίδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos.

Ο ΡΧΗΣΤΡΑ, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocr. de pace. Suid. etiam esse παλαίστρα.

Ο ΡΧΥΣΙΣ, ύος, ἡ, saltandi ars vel ipsa saltatio. Hom. Od. α, & σ, & Luc. in Tim.

Composita.

Α ΝΟΡΧΕΟΜΑΙ, in altum salto, exulto, vel simpliciter salto.

Α ΝΤΟΡΧΕΟΜΑΙ, vicissim salto. contrà salto.

Α ΠΟΡΧΕΟΜΑΙ, ήσομαι, desalto, i. per imperitiam saltandi perdo quod affectavi & popposci. Herodot. in Erat. ἀπορχήσεο γε μὴν τὸν γάμον, saltando excidisti nuptiis.

Δι ΟΡΧΕΟΜΑΙ, per salto usq; ad finem salto seu desalto. Aristoph. in Vesp. διορχησόμεθ' ὀλίγον ὕστερον, aliquanto pòst desaltaturus. Item peritia saltandi cum aliquo certo; ut apud eundem ibidem. Ἐμοὶ διορχησόμενος εὐθὺς ἐστίν.

Ε ΞΟΡΧΕΟΜΑΙ, exulto, seu illudo. Hesych. apud Plut. in lib. de Herodoti cacoethia, cum accusat. construitur: ut ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ Et Ἐξορχεῖσθαι τὰ ἀπόρρητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda & prodo mysteria, apud Luc. de salt. & Dionys. Areop. quasi extrà saltо, seu saltationes in sacris ritibus solùm usitatas foras effero.

Ε ΠΟΡΧΕΟΜΑΙ, insulto. Appian.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo, Luc. de salt. & φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς διάκοσις κατορχήσασθαι. Et apud Gregor. κατορχεῖσθαι τῶν ἡσυχῇ πανηγύρεων & ἀνδρογυνώδεσι λυγίσμασι, spectatores multivari atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Κατορχοῦμαί τινος, in contemptum & contumeliam alicujus saltо. Gregor. Exponitur & passivè, saltationibus afficior, apud eundem, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἀχθεῖσι, καταυλήσθη τε & κατορχήσθη, elatus per tibiarum & saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχέομαι, circumsalto.

Προορχέομαι, præsulto.

Προορχηστὴς, ῆρος, ὁ, præsultor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, ut testatur Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto ad Plut. de aut.

Υ ΠΟΡΧΕΟΜΑΙ, saltationem choro canenti accommodo, vel potius choro choreas ducenti quasi subsulto.

Υ ΠΟΡΧΗΜΑ, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus subsultans choro ducenti choreas, saltabat. Lucian. de saltat.

Υ ΠΟΡΧΗΜΑΤΙΚΟΣ, ή, qui pertinet ad cantilenas saltationum. Et ὑπορχηματικὸν, saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eustath. Item ὑπορχηματικὴ, una ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina seu lyricam poësin. Athen. l. 14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

Ο ΡΧΙΣ, εως, ὁ, testiculus, seu testis. Aristoph. in Nub. τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσιν & τὸν σπερματικὸν διορύττουσι. Aristot. de gen. an. l. 1. cap. 21. οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ὀκτὼ, τοῖς δὲ ἑπτά. Poll. 2. ὄρχεων τὸ μὲν ἄνω, κεφαλὴ τὸ δὲ κάτω, πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Dioscor. l. 3. c. 141 & Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 19. ¶ Item genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam piscis esse: apud Plin. l. 32. c. 11.

Ο ΡΧΕΙΔΙΟΝ, sive ὀρχίδιον, testiculus: apud Suid. & Dioscor. loco citato.

Ο ΡΧΑΝΗ, idem cum ὄρχις, teste Galen. in lex. Hippocr.

Ο ΡΧΙΛΟΣ, orchilus: avis quæ & σαλπιγκτὴς dicitur, teste Hesych. Noctuæ inimicam esse tradit Aristot. hist. an. l. 9. cap. 1. schol. Aristoph. dicit esse parvam avem & libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Composita.

Ε ΝΟΡΧΗΣ, cui testiculi in sunt, testiculos habens. Luc.

Ε ΝΟΡΧΗΣ, seu εὔορχος, pro eodem Il. ψ, & apud Theocr. idyll. 3, item apud Aristoph. in Equit. & Avib.

Ε ΝΟΡΧΙΣ, qui unicum habet testiculum. Cyril.

Κυνόρχας, canis testiculos referens. Hesych.

Ακτινόρχας, qui magnos testiculos habet. Etymol.

Μονόρχης, qui unicum testiculum habet. Levit. 21. & in Hippocr.

Τριόρχης, sive τριόρχις, species quædam accipitis, apud Athen.

l.7. & Aristot.hist.an.l.9.c.36. ¶ At τρίοχος, herba quæ & ὄρχις: Paul.Aegin.l.4.c.25. Item herbæ nomen: de qua Theophr. hist.pl.l.9.c.9.

Ὑποτριόρχης, itidem accipitrum genus, apud Aristot.l.9.c.36.

ΟΡΧΟΣ, ὁ, plantæ ordine positæ, plantarum ordo: item hortus, teste Hesych. Item ordo vitium. Odyss. η, Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πεφασιαὶ παρὰ νέατον ὄρχον Παντοῖαι τεθήλασιν, ἐπηετανὸν μεμόωσαι. Et apud Hesiod. in Asp. ἐφόρεον βότρυας μιχάλων ἀπὸ ὄρχων Βεβρυθμῶν φύλλοισι. Sic Theophr. hist.plant.lib.4.cap.5. φυτεύουσι δὲ ἐν τοῖς πεδίοις οὕτω κατ' ὄρχεις, per ordines, ordinatim. ☞ Schol. Theocr. παρὰ τὸ ὀρύσσω derivatum vult quasi ὄρυχος, ideoque esse dicit foveam in quam imponitur planta ut pullulet. Sunt qui ab ἔρχομαι, derivent, quoniam δι' αὐτῆς ἐστιν ἔρχεσθαι alii ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως.

Ὄρχατος, ου, ὁ, idem quod ὄρχος, Odyss. η.

Ὀρχέομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Μετόρχιον, (comp.) interstitium quod est inter arborum seu plantarum ordines: Columella interordinia appellat, Aristoph. in Pace ἢ ἡμᾶς αὐτοὺς ἀπαμάξεσιν ὧν μετόρχιον.

ΟΡΩ, Fερῶ, vel ρσω, excito, concito. Il. α, Νῆσον ἀνὰ ῥηγμῖνι ὄρσε κελεύθῳ. Odyss. δ, Τῷ δ' ἄρα πουτὸς ὑφ' ἱμερον ὦρσε γόοιο. Iliad. δ, Φύλοπιν αἰνὴν Ὄρσομαι.

Ὄρομαι, excitor, concitor, surgo. Il. ν, Νύχθ' ὑπὸ τὴν δ' ὁλοὸν ὄτρεν' ὦρτο δῖος Ἀχιλλεύς. Hinc & imperat. ὄρσο pro ὄρεο (σ metri gratia inserto.) Od. ζ, Ὄρσεο νῦν δὴ ξᾶσαι πόλιν δ' ἱμέρῳ. & Il. α, Ὄρσο θέτι κλείειν Ζῆνα. Pro ὄρντο, dicitur etiam ὄρσαντο. Il. β. Præt. med. ὄρσομαι & transpositis literis ὤρσομαι activè & passivè usurpantur. Activè, Iliad. β, Τὴν μὲν τ' ὄρσας τενέτω τε Ζεὺς ἐπιτέρπεται βροντῇ Διὸς αἰγιφέλαο. Passivè. Iliad. γ, τοῦ ἕνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cujus causa bellum excitatum est. Sic & Il. β. & Il. ω.

Ὀρμάω, per syncopen pro ὀρόμαω, concitatus, qui citato impetu fertur. Iliad. λ. Ὡς ὅλεσσι Τρῶας πολὺν ὀρμᾷ. Iliad. φ, Φλέγει ἐπ' ὄμμασι φῶς Ὀρμάων ἐξαίφνης. ¶ Item caulis brassicæ: apud Atticos Λάβ. τὸ ἐβλάστησεν ὁ βλάσταινεν. teste Eustath. & Athen. l. 2. & Poll. l. 1. Dicuntur tamen ὀρμᾶν quæ libet quæ caulem emiserunt & jam defloruerunt, teste Suid & Hesych. Hinc ὀρμήσας, ὁ, qui caulem jam emittit post florem amissum, apud Nicand. in Ther. ὀρμήσαντα λύκαψον. Et comp. ἐξορμάω, defloreo, caulem amitto. Soph. Καξορμᾷ σε τὸν ἐπιχολάζοντα βλάστην.

Ὄρωρα, idem cum ὄρω, ex ejus quæ præter. med. factum. Od. τ, ἐπεί μοι ὀρώρεται οὐδὲ θυμὸς Κήδεσιν. Sic & Il. τ, Ὡς ὁ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται οὐδὲ ὁ σῦτα.

Ὀρόω, idem cum ὄρω, ex ejusque præter. med. factum. Od. τ, ἐπεί μοι ὀρόωσι θυμὸν ἐρεθίζειν. Sic & Il. τ, Ὡς ὁ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται οὐδὲ ὁ σῦτα.

Ὀρόω, idem cum ὄρω. Odyss. ρ, Μῆτερ ἐμὴ μή μοι γόον ὄρνυθι. Od. κ Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. Interdum exp. concito, incito: ut Il. ζ Ἀλλά σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον ἐπειγόμενος κατὰ κόσμον. Il. ι, Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τάφρου ὀρύμδᾳ ἔμμεναι.

Ὄρνυμαι, excitor, surgo. me erigo. Iliad. ψ, οἱ δ' ὄρνυντο κατὰ τάχος ἐν θυσί. Item concitor, concitus feror. Odyss. α, πὶ τ' ἂρ φθονέοις ἐρίηρον ἀοιδὸν Τερπιάδην ὅππη οἱ νόος ὄρνυται; Item concitato gressu feror. Iliad. υ, κέρκαιρε δὲ γαῖαν πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἀμυδις.

Ὀρθόω, idem cum superioribus. Iliad. ο, Ὡς εἰπὼν, ὁμὸν αὖθις ἀπέστυτο, τὸ δ' ὀρόθυνεν. Odyss. σ, Ἠῶθεν νύτις ἔμμε' ὀρουθύει. Sic & Il. φ, Item concito, i. turbo, perturbo. Od. ε, ἐπόρεξε δὲ πόντον Χερσὶ τρίαινα ἑλών, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἄελλας. Hinc comp. ἐξορθόω, idem: apud Hesych.

Ὀρέω, Fσω, impetum do, irruo, gradu concitato feror. Il. β, Βαιμῷ ὑπείξας ὥστε ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Hesiod. in Asp. Ὡς οἱ μεκλημένοι ἐν ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

Ὄρεμμα, τὸ, impetus saltus. Hesych.

Ὀρμή, Ὀρθρος, Ὀρταλίς, Οὖρος, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita: ac primùm ab ὄρω cùm præpositione.

Ἀνόρω, excito: unde ἀνῶρτο, excitatus est, seu exurrexit: apud Apollon.

Ἐνόρω, excito in. Il. σ, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας. Pass. ἀνῶρτο, excitabatur in, seu inter. Il. α. Ἀνῶρτο δ' ἄρ' αὐτῷ πάλλε μενοίνησι θεοῖσι. Exponitur etiam, irruit seu impetum dedit in.

Ἐξόρω, excito, unde ἐξῶρτο νέεσθαι, apud Apoll. excitatus est ad eundem, seu ire cœpit.

Ἐπόρω, concito adversus. Od. η, ξυνέσσαθ' οἱ ζύγι Πολλῷ, λεῦ μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Iliad. η, Οἷον ἐπόρσαμεν πολεμίζειν Ἔκτορα δῖον. Sic & apud Hesiod. in Asp. Pass. ἐπῶρτο, concitabatur seu concitatus est contra, irruit. Il. Φ, ἐπῶρτ' Ἀχιλλῆϊ.

Composita: sive præpositione, ac primùm in ορω desinentia.

Ἀνψόρος, qui citato gressu retrocedit: idem cum πολίνορος. Il. γ, ἀψορρόι ποτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο, Sic & Il. φ.

Ἀνψόρον, retrò, retrorsum, ponè. Od. λ. Item rursus, iterum, Od. ε, Ἀλλὰ μὲν ἀψόρρον ἐφορτέομεν δολίοις ἐπέεσσι.

Ἰόρος, adverb. adhortantis & incitantis: teste Suida. Erasm. in chil. translatum opinatur à nautis quos remigantes nauclerus vox animat ad graviter laborandum: vel ab equorum cursu, viderique compositam vocem ex ἰώ, vade, & ὀρόω, incitare.

Πολίνορος & πολινόρμος & πολίνορσος, qui retro gressu concitatus redit, idem quod ἄψορρος, Il. λ, Ὡς ὅλεκον Τρῶας πολινορμόω: ut Aristarch. legit. Il γ, ὃ ῥώοντα ἰδὼν πολίνορος ἀνέστη. Πολίνορος, apud Aristoph. exp. etiam motus loco suo luxatus.

Ἀμπολίνορος & ἀμπολίνορσος, (decomp.) iter repetens seu relegens. Suid. ex epist. amatoriis.

Composita in ορτος desinentia.

Θεόρτος, ου, ὁ, ἡ, à Deo motus, à Deo impulsus. Æschyl.

Κονιορτὸς, οῦ, ὁ, pulvis qui excitatus est & in aërem quasi elevatus. Plut. in Fab. & sympos. 4. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 11. Scommare quidam ab Athenienfibus sic dictos fuisse fordidos & squalidos tradit Athen. l. ex Anaxandride.

Κονιορτώδης, ες, ὁ, ἡ, pulverulentus. Theophr. ibid.

Κονιορτόω, pulverem excito. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Μεγαροὶ δὲ τοὺς κηλοκωθωνας, ὅταν ἐπησίαι πνεύσωσι, σκηλεύοντες κονιορτῶσι.

Νεόρτος, recens excitatus seu exsuscitatus. Soph. in Oedip. Colō.

Ἐόρτη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἐλάνω.

Ἐποτρύνω, concito. Nic. in Ther. Κνυζηθμῷ κυνὸς ἄλλον ἐποτρύνει θυμολέοντος.

Συνοτρύνω, concito, commoveo. Iliad. α, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀτρύνῃς per tmesin pro, συνοτρύνῃς.

Composita ex ὄρνυμι.

Ἀνόρνυμι, excito. Ἀνόρνυμαι, exurgo, consurgo: unde ἀνώρνυτο, apud Apoll. Rhod.

Ἀτόρνυμι, excito, seu concito alicunde. Ἀπόρνυμαι, concitus alicunde feror, prodeo cum impetu. Hesiod. in Theog. v. 9. Ἔνθεν ἀπορνύμεναι κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῇ Ἔννύχιαι στείχουσ'.

Διορνυμι, concito per. Διόρνυμαι, concitus feror per. Apud Nonn. διορνύμενον ῥεύτητος ἀνεμωμα, exp. prodiens à patre spiritus.

Composita ab ὀρόω.

Ἀνορόω, idem cum ἀνόρνυμαι. Od. χ, Ἔκ ῥ' ἀνορόωσιν ἀοιδηγετέων κληΐδα θύρων. Sic & Od ξ. Item assilio, citato gradu ascendo. Xenophon de re equ. πέφευε ἀλλαπαγὰς τάχα ἐπιστρωφῶν, ἐπ' ὄχθας ἀνορούων.

Ἀποροόω, cum impetu alicunde excitor, erumpo, prosilio, vel desilio. Il. ε, Τὸν δ' ἐξ ἀπόρουσε λιπὼν ἐφεπικύδεα δίφρον. Sic & Il. μ, φ, & λ. (εὐέρεσ)

Ἐνορόω, irruo, insilio. Il. λ, Ὅσσ' ἔδυ ἐν πολέσσι κλονέοντο φάλαγγες. Τῇ δ' Ἔξορμᾶν, exilio, prosilio. Il. γ, Πάρις δὲ θοὰς ἐκ κλῆας ἔρυσσε ἐξορμᾶν, pro ἐξόρουσεν. Exponitur etiam, impetu seu concitato gressu feror ex aliquo loco.

Ἐπορόω, impetu seu gradu concitato feror in, hostiliter assilio vel insilio. Il. π, Τελαμὼν μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θεῷ ἀτάλαντος. Aeneïd. Il. ε, Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε.

Συνορόω, gressu citato concurro, cum impetu concurro. Apoll. Argon. l. 2. αὖτις συνόρουσαν ἑαυτίοι.

Τετράορος, quadrijugus. Eust. scribit τετράορος quosdam dictos putasse quasi τέσσαρας ὀρόοντας. Vide in comp. ex Εἴρω, necto.

Θεωρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὁ, Σ, (genit. οῦ, Dat. ῷ, Acc. ὅν, cæterea pete à gramm.) articulus est præpositivus. Lat. qui, fœm. ἥ, quæ. Neut. ὅ, quod. Interdum ponitur in casu antecedentis verbi nulla sequentis habita ratione: ut χρῶμαι οἷς ἔχω, pro οἷσιν ἔχω. In hac signif. variis particulis jungitur: ut ὅσδε, ὅς περ, ὅς τε, ὅς κε, seu κεν, pro ὅς. Ὅστις verò vide in compositis ex τις aliquis. Dicitur & ὅτου pro οὗ, cujus: sic ὅτῳ, pro ᾧ, cui. Et in plur. ὅτων pro ὧν, quorum, quorumcunque ὅτοις, pro οἷς, quibus, vel quibuscunque. Dicitur etiam ὁτεῳδή, cujusvis, cujuslibet. Sic ὁτεωδή, cujus. ¶ Ὅς nonnunquam pro τις, quis. Thuc. ὅς ἐσὶ δηλοῖ, quis sit indicat. Item pro τις enclitico, i. aliquis: potissimùm in plurali ut apud Dem. pro cor. ἃς μὲν κατέλυφε πόλεις ἢ ἀφυκτότης, τινὰς δὲ πορεῖα. Et in distributione ὁ, aliquod vel aliud, ut Matth. 13. ᾧ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. ¶ Ὅς pro ὅτος, vel ἐκεῖνος, hic vel ille frequens in dialogicis scriptis. Xen. Καὶ ὃς λέγει ἡμῖν, ἐφη. Plato initio pol. lib. 3. Μὰ Δία ἦδη ὅς, σὺν ἔγωγε. Sic in fœm. ἥ, pro αὕτη vel ἐκείνη. ut Il. ε, ἡ γὰρ πολέμοιο ἐπαύρεσκε, hæc enim cum bello consuetudo est. ¶ Ὅς pro ἑός, suus Apoll. Arg. lib. 1. ὃν πόσιν suum maritum. Et pro σφέτερος, ut ἧ μοίρῃ, apud eundem. Sic ἕ pro ἑῷ, sui.

Quæ sequuntur, adverbia sunt ab ὅς facta.

Οὗ, ubi. Aristoph. in Nub. ἔσθας ἀρρήτων ἱερῶν, ubi cultus arcanorum sacrorum. Thuc. οὗ γῆς ἦν, ubi terrarum esset. Cum particulis μοῦ & δοῦ exp. alicubi, alibi. Significat interdum motum ad locum, ut οἱ. Euripides. οὗ γῆς ἀοίδυ, in quam terræ partem penetravit? Luc. in Tox ἕ κακῶν, quo malorum.

Πῇ, (interrogat. ubi? ubinam? Sæpe cum genit. ut πῇ ἀχαιῶν, apud Hom. πῇ μοι γῆς κυρεῖς; apud Sophocl. Significat interdum motum ad locum, ut apud Soph. Πῇ βαίνω, ἢ πῇ κιὼν ὧδε τὸν ἐμὸν ἐγὼ; Μέχρι πῇ, quousque, quandiu. Greg.

Πῆ(enclitic.)alicubi,uſpiam. Et μεχρὶ πῆ, aliquouſque, vel aliquandiu. Sæpe accipitur pro ἴσως, apud Hom. Significat etiam, circiter, ut δέκα πῆ, circiter decem. Exponitur quoque, partim. Alicubi verò vacat. Δήπῆ(vel δὴ πῆ diſiunctim) utique nimirum, certè. Aliquando ſignificat nunquid, an non. Δήπουθεν, utique, nimirum, certè. Ionicè verò dicitur κῆ pro πῆ, ubi. Et κῆ δῆτα, ubinam pro πῆ δῆτα.

Ὅπῃ, ubi: indefin. et ὁπῃ ἀὐ, ubicunque, quocunque in loco, quacunq; in parte. ὅπῃ γῆς, ubicunq; terrarum. Dicitur etiam ὁπῃδήπ, & ὁπῃδήποτε, & ὅπῃπερ ἀὐ, & ὁπῃ ἔὐ ſive ὁπῃδήν, ubicunque, ubivis. Dicitur etiam ὁπῃμὴν, ὅπῃ δὲ, alicubi, alibi. Item quandoq;, interdum. Item ὅπῃ, quandoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi ſequente δὲ & γὰρ, & in redditione ἦπῃ. Item ὅπῃ, quó, ὅπῃ ἀὐ, quocunque.

Ὡ῀, quatenus quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, quapropter, quocirca.

Πῶ. (interrog.) quatenus quomodo? Doricè accipitur pro πᾶ, ubi & pro ποθὲν, unde teſte Heſych.

Πῳ (encliticum) aliquatenus, quodammodo. Item *Doricè*, alicunde.

Οὔπω, & οὐδέπω, nequaquam. Accipitur οὔπω & pro nunquam. Οὔτε πω, apud Xen. necdum.

Τῷ, eò quòd, propterea quod, item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogativè, quare? qua ratione? unde? Τῷ μὴ πῶ ἦλθε; hîc quidam illic verò.

Ἦ῀, qua ratione, quo pacto ſeu quomodo, quatenus. Item quà, qua via, qua parte. Cum comparativis ſignificat quò, ut ἧ ἔλαττον, quò minus, ἧ μᾶλλον, quò magis. Cum ſuperlat. exponitur, quàm, ut ἧ μάλιστα δύναται, quàm maximè poſſumus. Sic Herodot. ἧ δύναιτο ἄριστα, quàm optimè poſſit. Item ἧ, quo in loco ubi: Plat. de rep. l. 2. χάσμα κῆ τὸν τόπον ἧ ἔφυμεν, ubi paſcebat. Item ex quo, unde, quapropter. Ariſtot. ἧ δῆλον, unde & manifeſtum eſt. Dicitur interdum, ἧ περ & ἦπερ pro ἧ.

Πῇ; (interrog.) quâ? quonam modo? quâ? qua ratione? Plato 2. de rep. ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον. πῇ δή; quo pacto? Item quà? quò? Pythag. Πῇ παρίβλω; Odyſſ. 9, Πῇ γῆν; quò me conferam? Doricè pro hoc dicitur πᾶ, ut apud Theocr. Et πῶς, ut docet Ammon. ex Sophrone. Accipitur πῇ etiam extra interrogationem, *pro* aliquatenus, aliqua ex parte: ut apud Ariſtot. παρὰ τὸ πῇ ἁπλῶς ὁ παραλογισμός ἐστιν. Item *pro*, aliquo modo, ſeu quodam modo Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. Ponitur & ἐγκλιτικῶς ſine accentu, ut εἰπεῖν, αὖ πῃ δυνώμεθα, πρακτέον, ſi quo fortè modo queamus, vel ſi qua ratione. Item pro alicubi. ut ἔπῃ ſicubi. Thucyd. Accipitur etiam pro aliquò, ut πῃ ἄλλῃ, Apoll. Rhod. aliquò, alió. Inde οὐδέπῃ, nullo modo nullatenus, haudquaquam. Hom. Vſurpat & πᾶ Sophron. apud Ammon. pro πῇ vel πῆ, ubi.

Τῇ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac, ut τῇ & τῇ, hac & illac, ab utraq; parte, vel huc & illuc.

Οἵ, (indefinit.) quó. Thuc. οἵ κῆ ἔχῃσιν, quo applicabunt. Demoſth. οἵ ἀσελγείας ἀφεῖλλυτε, quò laſciviæ. Item, ubi, ut in Pſalm. οἵ σὸν λῷ φόβος. Pro eodem dicitur & οἵπερ.

Ποῖ, (interrog.) quò? quónam? Aeſchin. ποῖ καταφύγω; quò confugiam? Et cum genit. ποῖ γῆς, apud Ariſtoph. in Pluto, quò terrarum? Significat etiam, ubi? Ariſtoph. ποῖ τάλαν; Item quouſq; quamdiu. Soph. ποῖ μόχθος.

Ποι, (ſine accentu) aliquó. Ariſtoph. in Plut. Item alicubi. Item quodammodo. Interdum vacat, ut tradit ſchol. Ariſtoph.

Ὅποι, ubi. Cum ἀὐ vel ποτὲ ſignificat ubi ubinam, ubicunque. Item quó. Ariſtoph. in Nub. ἵν' ὅποι χρήσεις, valde quò velis. Cum ἀὐ ſignificat quocunque, apud Xen. In qua ſignif. ponitur & ſine ἀὐ apud Dem.

Ὅθεν, indefinit. unde. Ariſtot. ἐχὴ ἡ μὴν λέγεται ὅθεν ἀὐ τις ᾖ πρᾶγμα κινηθέν πρῶτον. Item, quamobrem, quocirca, quare. Interdum annexas habet particulas δή, ἔν, & περ, ut ὅθεν δή, undecunq; undelibet & ὁθενῶν undecunq;, ὁθενπερ, *itidem* undecunq;.

Πόθεν, (interrog.) unde? undénam? Plat. in Protag. Πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; unde appares ô Socrates? Item, qui? quomodo? Ποθὲν (accentu in ult.) alicunde. Ariſtot. eth. 10. c. 4. Et pro eodem, ἐκποθεν. (ὁπποθεν.

Ὁππόθεν, unde: apud Xen. & alios. Poëtæ metri gratia dicunt Τόθεν, inde ex loco. Apoll. Arg. l. 2.

Ὅθι (infinit.) ubi. Odyſſ. ξ, ὅθι πέρ σφιν ἄδυν, ubi ſues dormiebant.

Πόθι, (interrog.) ubi? ubinam? Od. ξ, πόθι τοι πόλις; πόθι νέεσθαι; quò tendò? Ποθὶ, (accent. in ult.) alicubi, aliquando. Il. α, ἄνεκτε ποθὶ ζεὺς Δῶσι πόλιν, &c. Item εἴ ποθι, ſicubi, apud Soph. Et οὔ ποθι, nuſquam.

Τόθι, ibi, illo in loco. Od. ο, Τόθι γὰρ οἱ ἄρσιμον ἦεν Νεπένθες.

Adverbia compoſita.

Διό, quamobrem, quocirca, proinde. Pro eodem dicitur & διὸ κῆ, & διὸ δή, & διόπερ.

Διότι, quamobrem qua de cauſa: ut διότι ἐκλείπει ἡ σελήνη. Item quoniam, quia, eò quòd, propterea quód. Item quód. Demoſth. pro coron.

Καθὸ, quòd, in quantum, quatenus, quomodo. Item quemadmodum, ſicut. Vide & Ariſtot. metaphyſ. 4.

Καθότι, q.d. ſecundum quod, quatenus. Item quomodo, qua, ratione, quo pacto Thuc. l. 8. & l. 16. Item ſicut, quemadmodum, quoniam, quantum. Idem.

Καθὰ, quemadmodum, ſicut: ut καθὰ προείρηται, quemadmodum dictum fuit, Euſt. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula περ, ut καθάπερ, & tunc ſign. veluti, quemadmodum, tanquam. Ariſtot. in probl.

Οὐσίαι, & c. vide in Οὐσία.

Ὅ῀ΣΙΟΣ, α, ὁ. ſanctus, juſtus; nullo ſcelere contaminatus. Xen. Hellen. 2. οὐ ὁρθῶς ἔχει ὅσιοί εἶναι. Plato in Euthyd. Ἰσοφιλὴς ἀνθρώπου ὅσιος. Thucyd. l. 5. ὅτι ὅσιοι πρὸς τὰ δίκαια ἐγένοντο. Dicitur & res aliqua ὅσια, ſancta & ab omni ſcelere aliena: ut apud Plat. epiſt. 8. ὅσιος πρόπος. Et Epigr. l. 4. κέρδη ὅσια. Οὐσίον, τὸ, interdum ſignificat ſanctum, juſtum, fas: ideóque vel cum eſt, vel abſolutè: ut apud Iſocr. in Panath. οὐδὲν ἀθ' ὅσιον οὔτε καλόν ἐστι τὸ μὴ κρῖναι καὶ διακωσαι καὶ λεχθὲν καὶ πραθὲν. Et apud Soph. ἀ θέμις, ἀσφ' ὅσιον. Sic & apud Plat. & Phocyl. Interdum opponitur τῷ ἱερῷ & ſignificat publicum, profanum: ut ὅσιοι χωρίον, ἐς ὃ ἔξεστιν ἀσιοῦσθαι: apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. Sic & Demoſth. contra Timocr. τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. & Plato de leg. 10. θεραπεύειν τὰ ὅσια τε καὶ ἱερῶν.

Ὅσια, τὰ, dicuntur etiam juſta, parentalia, exequiæ: apud Plut. in Numa, τὰ περὶ τὰς ἐνάτας ταφὰς ὅσια. Dici volunt quidam. ὅσιος quaſi ἄσιος ab ἄζομαι, τὸ σέβομαι.

Ὁσίως, ſanctè: Plato pol. l. 1. Xen. pæd. 9. Item juſtè. unde ὁσιώτερον, juſtius: apud Thuc. l. 3.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, ſanctitas, ſanctimonia, pietas & religio erga Deum. Philo de vita Moſ. l. 2. Epheſ. c. 4.

Ὁσία & Ionicè ὁσίη, ἡ, fas, Hom. hymn. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς, ἠ πάσης ὁσίης, omnino ut fas eſt. Ariſtoph. in Plut. νομίσας πολλοῦ ὁσίαν εἶναι θεράπαιναν, quum omnino licere & fas eſſe cenſerem. Herodot. οἷς ὁσίη θεῶν ἐστί. Plato de rep. lib. 3. ἐᾶν τὸν ἀνάνδρου κτῆσιν μιαίνειν, nec fas eſt. ¶ Item juſta funebria. Greg. in epit. ſoror. Φέρε δὴ καὶ σοὶ δῶμεν τὰ τοῖς ἐγκαμίοις τὰ ὀφειλόμενα ὁσία. Item expiatio, piatio: unde ὁσίας οὕνεκα, ſeu ὁσίας χάριν, dicis cauſa, dicis ergo. Modeſtin. juriſ. l. 2. D. qui pet. tut.

Ὅσιος, ὁσία, ὅσιον, ſ. ὁσώτερος, ſanctum & purum ſceleris reddo Item pio, expio. Eurip. in Oreſt. (de homicidis) Φυγάδι σοὶ δ' ὡσίαν. Ὅσιά σε τῇ γῇ, juſta tibi perſolvo terra aggeſta. Philoſtr. in Heroic. Exponitur etiam, conſecro. Item profano: ut apud Suid. ὁσιωθῶμεν ἡμέρας λέγουσιν ἐπὶ θανάτοις τισὶν, &c. (in Hellen.

Ὁσιωτὴς, ῆτος, ὁ, qui hoſtiam immolabat apud Delphos: Plut.

Compoſita.

Ἀνόσιος, α, ὁ, ἡ, impius, nefarius, ſceleratus. Aelian. ὁ δὲ τἄλλα ὢν ἀνόσιος, τοῦτό γοῦν πείθεται τῷ θεῷ. Item coram quo non fiebant τὰ ὅσια, Antiph. Dicitur & de rempia, nefaria, &c. Xen. Pæd. 8. μήτε ἀσεβεῖς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον μήτε ποιήσητε, μήτε βλάψητε. Τὸ ἀνόσιον, exp. etiam piaculum, nefas: apud Plat. in Minoë.

Ἀνοσίως, impiè, ſceleratè, nefariè. Antiph.

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. Iſocr. in Panath.

Ἀνοσιόω, pro ἀνόσιος: Ariſtoph. in Pluto.

Ἀφοσιόω, facio aliquid animi religione ſolvendi cauſa, exolo. Plato, ἐὰ μὴ ἀφοσιώσῃς σεαυτὸν τε καὶ ἐκεῖνον. Aeſchin. πόλιν τε τοῖς θεοῖς ἀφοσιῶ, civitatem religione obſtrictam ſolvo. Item conſecro, dico: Athen. l. 12, καὶ πάντων ἀπώλεσε, τῷ ἐτυμολογικῷ τὸν ἑαυτοῦ κόρον ἀφοσιώσας.

Ἀφοσίωμαι, idem. Plato de leg. l. 9. ἀφοσιώμενος ὑπὲρ αὐτοῦ τε καὶ τῆς συγγενείας ὅλης. Plut. in Cæſ. ἀφοσιωμένης τὸ παραστράτημα, ut expiarent fœdus violatum. Item juſta facio, juſta perſolvo, Herodian. l. 4. ἀφοσιωσαμένης τε τὰ περὶ ἐκεῖνον. ¶ Item defungor. Chryſoſt. in epiſt. ad Epheſ. c. 4. ὅπως ἔτι καὶ ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ ἀφωσιωσάμενον, τετέλεσται, τὸ μηδὲν ὀφείλω, officio defunctus ſum, nihil debeo Herodot. in Melpom. ἀποσιώμενος τὸν ἐξόρκιον, defungi jurisjurandi religione volens: *Ionicè pro* ἀποσιόμενος.

Ἀφοσιώσομαι, ſignificat etiam defunctoriè & leviter agere non ex animi promptitudine & intentione. Iſæus, ἐδεῖ ἀφοσιώμενον, ἀλλ' ὡς οἷόν τι ἄριστα παρασκευάζόμενον. Plut. in Pericle, περὶ τὴν κατηγορίαν ἅπαξ αὐτοῦ διαλεχθῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quaſi prævaricantem. ¶ Item ἀφοσιοῦμαι, abominor, & velut infauſtum deteſtor. Plut. de Mithridatis defuncto ad Pomp. allato, ὃ γὰρ αὐτὸς ἰδεῖν ὑπέμεινεν, ἀλλ' ἀφοσιούμενος τὸ νόμισμα τὸν εἰς Σινώπην ἀπέπεμψε. Vnde generaliter exp. recuſo, repudio: ut apud eundem in Numa, διὰ τοῦτο λόγοις ἀφοσιοῦται τὴν βασιλείαν. Sic & apud eundem in Pericle. ¶ Apud Herodot. ἀφοσιωσαμένη τῇ θεῷ, exp. ſolvens primitias deæ & honores exhibens. ¶ Ἀφοσιῶμαί σοι χρέος, exp. debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσιῶμαι, paſſivè etiam exp. ἀπαγορεύω τὸ ὅσιον γίγνομαι, à ſancto arceor. Heſych. ex Soph. Thyeſte ſecundo.

Ἀφόσιωμα, τὸ, piaculum.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio: ſeu expiatio quæ fit animum exolvendi religione gratia. Plut. Exp. etiam, parva ſive defunctoria libatio.

Ἐξοσιόω, ſanctum reddo. Heſych. Item expio unde apud Plat. de deo Socr. ἐξοσιασάσθαι τὰ θεῖα, expiare divina, i. ea quæ à diis

significantur. Apud eundem in Cam. ἐξοσιῶσαι δὲ φερεφάτην ἀκοίμητον τὸ πῦρ, exp. ignem sacrum habere ac perpetua vigilia servare. Ἐξωσιωμένον, dicatum, consecratum.

Καθοσιόω, sanctum sceleris q; purum reddo: theologis, sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Exponitur etiam, sanctifico: unde apud Aristoph. in Plut. πόπανα δὲ καθοσιωθῆναι καθοσιώθη. Item consecro, dico. Synes. epist. 67. καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τόπον ἀλλόφυλον. Vnde τὸ καθοσιωθὲν & καθοσιωμένον, consecratum & dicatum. Herodian. l. 7.

Καθοσίωσις, ως, ἡ, sanctificatio, Suid. Exponitur etiam, condemnatio, δικαίωσις, apud Suid.

Περισώσιος, exp. sanctissimus. Epigr. l. 4. Item eximius, vel modum superans: ut Epigr. l. b. 1. ζαθέης κεφαλῆς περισώσιον ἔργον. Apud Apoll. Arg. 2. περίσωσιαι φῦλα Βεχείρων, exp. numerosa gens.

Περισώσιον, neutraliter & adverbialiter significat, supra modum, nimium: magnopere. Il. σ, Οὔτε σε νεικείω περισώσιον. Sic & Od. π. Cum genitivo significat, supra: ut περισώσιον ἄλλων: supra alios: apud Apoll. Argon. l. 2. Scribit tamen Eustath. περισώσιον derivatum potius esse ex περισαόω significante φωνῶ, facto nimirum περισωΰσιον ex περισαύω, & abjecto deinde υ, περισώσιον: ut περισώσιον sit τὸ ἐξάκουστον τῇ ἀφωνήσει, seu τὸ περιόντον.

Υ περίσωσις, idem cum περισώσιον. Suid.

Ο σμή, &c. vide in Ο ζω.

Ο ΣΟΣ, & poëticè, ὅσος, η, ὁ, quantus (citra interrog.) Demosth. Phil. 1. Ἐσωτὴν παρεσκευάκατε ὅσον οὐδ' ἃ τις τῶν ἀπάντων ἔχει. Il. ω, Οἷός τε, ὅσσος τε ἔην οἷός τε, quantus, qualis q;. Cum comparativo, ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis. Cum superlat. ὅσον τάχιστον, quantum plurimum. Ὅσον, quantum, vel quàm. Demosth. ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ quantum in eo fuit. ὅσον τάχος, quam celerrimè, ὅσον σθένος, quàm fortissimè, apud Theocr. idyll. 1. Cum præpositione expon. quatenus, vel in quantum, apud Thuc. Luc. & Theophr. item, quandiu, dum, donec. Ὅσοι, vel ὅσοι περ, quicunque, quot quot. Demost. Ἐσθ' ὅτῳ μὲν οὖν αὐτὸς κακῶς ὅσον πεπ ἔστι. Et. Hom. Il. β, ἐφέστιοι ὅσοι ἔασι. Et in neut. gen. ὅσα, quęcunque quotquot, ut πάντα ὅσα, apud Demosth. Ὅσοι, interdum significat, qui, ut apud Greg. ὅσοι τῆς ἀγχινοίας μέτρα ποιοῦνται.

Ὅσον, & ὅσα, adverb. quantum, ut ὅσον διαφέρουσι, quantum differunt, apud Isocr. & ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἠκούσαμεν, quantum quidem à senioribus audivimus, apud Synes. Cum infin. significat interdum, quantum, ut ὅσον μὴ γινώσκειν. Greg. Interdum quatenus, ut ὅσον ἐπιψαῦσαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur & circiter, ut ὅσον ἑκατόν, circiter viginti, apud Thuc. pro quo & ὅσον τε dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus junctum, alium etiam usum habet. Cum nomin. ut ὅσον ὀλίγον, pauxillum seu paululum: apud Luc. ὅσον βαιόν, pusillum in Epigr. Cum adverb. ὅσον δὲ vel ὅσονδὲ, exp. tantùm non, modò non, fermè, penè, ferè: apud Thuc. l. 4. & ἔχ ὅσον, nedum, apud Aristid. item non solùm non, apud Isocr. in Busir. item ὅσον αὐτίκα, quamprimum jamjam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solum, solummodo: Epigr. l. 2.

Ο σάκις, & ὁσάκι, quoties (Aristid.

Ο σαχῆ; quibuscunque in locis, ubicunque. Item quotiescunque, Ο σαχῆπερ αὖ μὲν δύνατον, qua maximè ratione fieri poterit. pro viribus. Plat.

Ο σαχῶς, quot modis, aut quotcunque modis: vel quoties.

Ο σάτι, quatenus, & ὁσατίτιον: apud Apoll. Rhod. quantum, quatenus.

Ο σίχ, quantulus, vel quantus. Theocr. idyll. 4. Ο σίχον ἐσὶ τὸ τήμημα, ἐ ἁλίκον αὖθρα δυμήσεται;

Ο σαπλάσι (indefin.) quantuplus, vel quotuplex.

Πόσος, η, ὁ, (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δίδως, quantum das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου διδάσκει; quanti seu quanto precio docet? Dicitur & ἐπὶ πόσῳ, ut apud eundem. Plat. ἐπὶ πόσῳ ὦττις ἑξαιτ' αὖ ὑμᾶν quanti tandem æstimatis? Item μέχρι πόσου; in quantum? quousque? Interdum significat quotus? & in plur. πόσοι, quot? ut apud Plut. in apophth. πόσοι ἐσὶ Σπαρτιάται. ¶ Item (sine interrog.) quantus. ut μέχρι πόσου, in quantum, quosq;. Dicitur etiam πόσος τις, vacante particula τις, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσῳ τινα χρὴ νομίζειν, quantam? & πόσος τις, quotus? item πόσ' ἄττα, quænam? Aristot. l. 4. de cœlo.

Ποσάκις, quoties? Plato est. 7.

Ποσαχῆ, quot in locis?

Ποσαχῶς, quotnam modis? Aristot. Exponitur etiam, multis modis. Hesych. (σις, &c.

Ποσαπλάσιος, quotuplex? cui respondet διπλάσιος, τριπλάσιος.

Ποσαπλῶς, multis modis: Suid. & Hesych.

Πόσε, quo? quem in locum? idem quod που; Od. ε, πόπη φεύγητε; Od. κ, πόσ' ἴμεν;

Ποσὸς, aliquantus, aliquantulus, certæ cujusdam quantitatis. Τὸ ποσὸν, quantitas. Aristot. de part. an. l. 3. c. 5. ἡ δὲ ἑτερολὴ διοτὴ κατὰ τὸ ποσὸν ἐ τὸ ποιόν. Dicitur & ἐπὶ ποσὸν, aliquantum, ad certam quantitatem, ut ἐπὶ ποσὸν ἐψηθὲς, aliquantum decoctus. Et κατὰ τὸ ποσὸν ratione quantitatis, apud Aristot. polit. 5. Interdum additur particula vacans τις, ut ποσόν τι, certa quantitas, apud Herodot.

Ποσῶς, aliquantulum, leviter.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, mensura modus q; uniuscujusq; rei.

Α ποσος, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόσος, quotus. Xen. pæd. 4. καταύησον πόσῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι νενικήκασιν.

Ποσοῦ, quoto die? quot diebus? quod dicrum spatio? Xen. pæd. 5. ποσοῦ αὖ σωθῆναι τὴν σρατιὰν ὑπέσχε ἀφικόμενος;

Ο πόσος, & poëticè ὁππόσος & Ionicè ὁκόσος, (relat. τόσος) quantus. Philostr. in heroic. νῆσον ὁπόσην ἅπαν ἀπετέρησε, insulam quantam dixit. & Od. ξ, Εἴπης, ὁππόθεν ἔσσι, καὶ ὁππόσον κήδεαι ἄνδρας. Dicitur & ὁπόσοσδιν, ὁποσοσδήποτε, & ὁποσοσδηδιν, quantuscunq; quantusuis, quantuslibet: ut ὁποσονδὲν χρόνον, ὁποσονδὲν βάρος. Item ὁπόσοι, quot. Xen. pæd. 4. & ὁπόσοι αὖ, quotlibet, quotcunq;. Demosth. in Mid. Ο ποσάκις, quoties. Ο ποσακισδιν, quotiescunq;, quoties libeat, Theophr. hist. pl. l. 8.

Ο ποσαχῆ, quot in locis, quot modis.

Ο ποσαπλάσιος, quotuplex. quàm multiplex, ὁπο σαπλάσιος ἐσὶν quantumvis multiplex, Aristoph. in phys.

Ο πόσος, quotus. Aristot. pol. 2. cap. 2. Ο ποσοσδιν, quotuslibet, quotuscunque. Demosth. pro cor.

Τόσος, & poët. τόσσος, tantus. Iliad. ρ, ἀ οἱ ἔειπε τόσον κακόν, ὅσσον ἐπύχθη. Et Od. ε, Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπὸ ὅσσον τε γένηαι βοόσας. Τόσον, in neut. gen. adverbial. ponitur, & significat tam, usque adeò, adeò, tantò. Il. κ ὄ, τι δὴ χρέος, τόσσον ἱκάνει; quæ nam necessitas adeò urget? & Il. β, Τόσσον ἐγὼ φήμι σχολῇ ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν Τρώων tantò plures. In plurali exp. etiam tot, & totidem. ut Il. ι, & Odyss. ξ. Dicitur & τοσσάδε, & τοσσίδε, eadem significatione, apud Plat. in Axiocho, & Aristot. de mundo.

Τοσάτι, vel τοσατί, poëticè prò τόσος, in Epigr.

Τοσάκις, totius in epigr. Τοσαχῶς, tot modis.

Τοσοῦτος, η, ὁ, & Atticè, τοσοῦδε, tantus, τοσαυτὶ, tanta & τοσοῦτον, seu τοσόδε, tantum. ut τοσοῦτος θεὸς, τοσαυτὶ σρατιὰ, τοσοῦτον ἀξίωμα, apud Plat. & Xen. Dicitur & τοσοῦτος τὸ μεγέθει, ab Isocr. qui tantæ magnitudinis est. In plurali, τοσοῦδι, τοσαῦτα, τοσαῦτα, exp. tot, & tot tantiq;, tot tantaque, tot tantaque, apud Demosth. Item τοσοῦδε & τοσοῦτο, tantum & tantò, ut τοσοῦτο δεῖ, tantum abest, apud Isocr. Et τοσοῦτο ὄντος ἡ ὑμετέρα πόλις μᾶλλον φανεῖται apud Xenoph.

Τοσαυτάκις, toties. Alex. Aphr.

Τοσαυχῶς, tot modis. Aristot. l. 2. de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος, tantuplus. Aristot. in probl.

Ο ΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen Gal. l. 1 de alimēt. facult. & Theophr. hist. plant. l. 8. c. 1. Α σπείρω, quasi σπόριον, metatheti literarum. (then. l. 9.

Ο σπριώδης, legumini assimilis, qui è leguminum est genere. A- *Composita.*

Ι σπαρελος, legumini similis.

Παντοσπερμία, omnis generis legumina mixta. Suid. & Hesych.

Ο ΣΣΑ, ης, ἡ, vox (Α ab ὄψ, vox: teste Etym. ut dicatur quasi ὄψα) Hom. hymno in Mercur. Θωυμάσιόν γὸ τόδε γε καὶ φῶτα ἐσσαν ἀκούειν. Hesiod. in Theog. Ἐννυχίη σέχον ἀθρήσασα ὅσσαν ἰδέσθαι. ¶ Item fama, rumor: propriè, divinus. Il. β, μᾶ δὲ σφισιν ὄσσα δεδήει Ο τρωσὶν ἰούσα Διὸς ἄγγελος. Sic & Od. α, ἡ ὅσσαν ἀκούσης Ε κ Διός. Exponitur etiam, μαντεία. Item omen apud Plat.

Ο σσομαι, auguror, vaticinor. Iliad. ξ, πέλαγος μέγα κύματι καφῇ Ο σσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὸν κέλευθα. Exponitur &, in animo fingo, imaginor, cogitor. Il. ω, Οὐ μὰν γάρ τοι ἔγωγε κακὸν ὄσσομαι ὀσσομένῃ πρόσθ' ἰκάνειν, Od. σ, δὴ γὸ κακὸν ὄσσετο θυμός. ¶ Item, video prævideo: de qua significatione vide in Ο πτομαι.

Ο σσόμαι vel ὀττάζομαι, ominor, vaticinor, auguror. Polyb. l. ὁ δὲ Ἱέρων ὀτταζόμενος ἐκ τῶν ὅλων πραγμάτων, ἐπιγνοὺς τὴν νυκτὸς ἀνεχώρησε πρὸς τὸ σρατόπεδον, in summam belli totius ominatus ex uno prælio malè pugnato.

Ο τταία, ἡ, exp. μαντεία. vaticinatio, divinatio. Suid. Exponitur & religio, apud Dionys. Halic. l. 9. *Composita.*

Α σσαίω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. Τῷ μᾶ ἀοσσήσῃ λεῖ λιτομένῳ.

Α σσητὴς ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: propriè, ὁ ἀνδρὸς ἀσσητὴς καὶ κληδέσι βοηθῶν αὐτομάτως, inquiunt Suid. & Etymol. Il. χ, & ο. Od. δ & ψ.

Ε πιόσσομαι, alloquor & significo. Hesych. Item prospicio. vide com. ex ὄσσομαι in Ο πτομαι.

Ο σσε, vide ὄσσομαι in Ο πτομαι. Ο σσε, in Ο σος.

Ο ΣΤΕΟΝ, ου, & ὀστῦν, ῦ, τὸ. os, ossis, Il. π, Ἐκ δ' ὀστέον ἔγχος. Plut. in Probl. Rom. καὶ τὸ ὀστέον, Athen. l. 6. τὸ ὡς ὀστοῦ κρέας. Plat. in Phædr. ὅταν ὀστοῖς ὀστᾶ προσαγλύοντα ¶ Ο στᾶ, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λογισμοὶ, quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στερεωτέραν ἐ φέρει τὸ ζῷον.

Ο στώδης, ες, ὁ ἡ, ῶδες, τὸ. osseus, osse abundans vel ossi similis: ut ὀστώδης γλῶτα, Athen. l. 7. & l. 6. ὀστώδες κρέας.

Ο στίν,

Ὀστέϊνος, osseus, ex osse factus. Ὀστινος, pro eodem.
Ὀστίτης μυελὸς, medulla quę in osib. est, osiũ medulla. Ruf. Eph.
Ὀστώδιον, ου, τὸ, osiculum. Epigr. l. 2.
Ὀστρακον, Ὀστρεον, quomodo huc pertineant vide, suis locis.

Composita.

Ἀνόστεος, exos, ossa non habens. Hesiod. in Erg.
Εὐόστεος, gemino osse constans.
Ἀξοστίζω, exosso. Ἐξοστίσμενος, exossatus, cui ossa exempta sunt.
Ἐξόστωσις, εως, ἡ, osis eminentia & extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis (part an.
Μονόστεος, & μόνοστος, unico & solo osse constans. Aristot. l. 4. de
Ὀλόστεος, qui totus osseus est, vel, ex solido osse constans.
Ὀλόστεον, herba per antiphrasin sic dicta. Dioſc. l. 3. c. 11.
Περιόστεος, osibus circũdatus, vel ossa circundans, ossa ambiẽs. ut περίοστοι ὑμένες, apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt.
Πολύστεος, multa habens ossa. Sic peculiariter vocatur superior pedis pars prope digitos. Poll. l. 2.
Ἀγόστος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀστάλιγξ, ιγγος, ἡ, scintilla seu flamma crispa. Apol. Argon. lib. 1. τὸν δὲ οἱ ὅστε Ὀφλιγγες μαλερὸϊο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο. ¶ Item cirrus, cincinnus. Callim. ἀπ' ὀφλίγων αἰσὶ ἄλειφα ῥίει Loliginum etiam & sepiarum βότρυες, botrorumq; ἕλικες, nominantur ὀφλίγγες, cirri. Nicand. in Alexiph. Οἳ δὴ τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀφλίγεσσιν ὀρώρει τριχὸς ἐμφέρεται. Theophr. histor. plant. lib. 3. cap. ult. (de rhu. coriariorum) αἱ ἄγγες λεῖαι καὶ βοτρυώδεις τῷ ἀριθμῷ δὲ ὁλοχερεῖς, ὀφλίγγας ἔχουσιν ὥσπερ καὶ οἱ βότρυς.

Ὀστρακον, ου, τὸ, testa. Interdum de testa quæ ex figulina terra conficitur. Plut. de sera num. vind. τὰς Ἀδώνιδος κήπους ἐπ' ὀστράκοις τισὶ τιθωμένους, καὶ θερμπάδυσιν. Interdum & de piscium testa dicitur: Aristoteles (de platea aue conchas devorante) εἶθ' ὅταν τὸ κρέας μὲν ἐσθίει τῶν δ' ὀστράκων μὴ ἅπτεται. Aristoph. in Ran. ἢ ἵνα ὀστράκοις κρούσασα μετ' Εὐριπίδου Ὀστράκου φορᾷ, genus ludi qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, ut Poll. scribit lib. 9. Metaphoricè verò de subita rerum mutatione dicitur & conversione recentina, qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. Dicitur & de testa qua ova integuntur, in Epigr. ἄρτι γεμὸν ὀστράκων. Eustath. scribit derivari ab Ὀστέον, per pleonasmum τοῦ ρ, sicut in σκήπτρον.
Ὀστρακώδης, εως, ὁ, ἡ, testaceus, qui testã imitatur. Dioſc. l. 5. c. 84.
Ὀστράκινος, testaceus, i. figulina terra factus, ut testæ. Lucil. l. 2. Epigr. ἡ δ' ἔφερεν τήγανον ὀστράκινον, sartaginem testaceam seu fictilem. Et ὀστρακινα σκεύη, in epist. 2. ad Cor c. 2. & 4.
Ὀστρακεύς, qui testas conficit, figulus in Epigr.
Ὀστράκιον, fictile. Item parva testa, conchula.
Ὀστρακις, ιδος, ἡ, dicitur nux pinea ejus; nucleus. Athen. lib. 1. ex Mnesitheo Athen. medico. ¶ Hesychio simulachrum quoddam est Veneris.
Ὀστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens, ut ὀστρακίτης λίθος, apud Dioſc. l. 5. c. 165. lapis testæ similitudinem habens, qui & ὀστρακίας. Fœm. est ὀστρακῖτις, apud eundem l. 5. c. 84.
Ὀστρακίνδα, ostracorum lusus. Poll. l. 9.
Ὀστρακόω, ῶ, in testam seu testaceam duritiem verto, testácea duritie obduco. Aristot. in probl.
Ὀστράκωμα, in testam mutor, in testaceam naturam abeo. Aeschyl. apud Athen. l. 1. apud Lycophr. verò ὀστρακωμένη, exp. putamine contecta.
Ὀστρακίζω, testulis in urnam conjectis damno, relego. Aristot. polit. lib. 3. (& l. 8.
Ὀστρακίζομαι, testulis in urnam collectis damnor. Thuc. lib. 1.
Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, relatio quæ fit testulis in urnam missis. Aristotel. politic. 3.

Composita.

Ἀποστρακόω, ῶ, in testam muto, vel induro in testæ modum.
Ἀποστράκωμα, in testam mutor, vel induror instar testę. Dioſc.
Ἀποστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω.
Ἀποστρακίζομαι, in exilium mittor, relegor. Suid.
Ἐξοστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω, in exilium mitto. Eust. idem.
Ἐξοστρακίζομαι, in exilium mitror testarum suffragio. Plut. in Alcib. ἐξεστρακισμένῳ ὑπὸ τοῦ δήμου.
Ἐξοστρακισμὸς relegatio quæ fit per testarum in urnam missarum suffragia. Plut. in Themist.
Ἐποστρακίζω, conchas mitto per superficiem aquæ. Suid.
Ἐποστρακισμὸς, ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur. Poll. l. 9.
Λειόστρακος, lævi testa intectus. Λειόστρακα, τὰ, subst. lævis testæ
Μαλακόστρακος, ακος, molli testa intectus. Aristot.
Σκληρόστρακος, testa dura opertus.
Τραχυόστρακος, qui aspera & scabra tegitur testa. Athen. l. 7.
Ὑμενόστρακος, testa tenui & subtili constans in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

Ὀστρεον, ου, τὸ, ostreum: genus piscium qui testis integuntur. Plut. de solert. anim. ὀστρέα μεμυκότα ἀνάπτυξιν. Athen. lib. 1. ἃ μόνον δὲ ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. ¶ Item ostrum, i. color qui ex concharum sanie conficitur, ostrinus color. Plato in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βαλανίῳ ἀφορμοῖσιν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπιλύσιγκαν ἐνίοτε δὲ ὅτιὴν ἄλλο φαρμάκων. Derivari ex ὀστέον pleonasmo literæ ρ, docet Eust.
Ὀστρεώδης, ους, ὁ, ἡ, ὀστρεῶδες, τὸ, ostrea referens, qui ostrea imitatur, vel ostrum. Τὰ ὀστρεώδη sive ὀστρεώδη, quæ ex ostreorum genere sunt.
Ὀστρεος, purpureus.

Composita.

Λειόστρεα, ostreæ læves, ostrea quæ scabra non sunt.
Διμνόστρεα, q. d. paludis seu paludum ostrea. Aristot. de gen. anim. lib. 3.

Ὀστρυς, υος, ἡ, ostrys arbor quæ & ὀστρύα dicitur à nonnullis. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 10. & Plin. l. 13. c. 21.

Ὀσφραίνομαι, F. ὀσφράμαι, odoror, olfacio. Eurip. in Cyclop. Εἴδες γὰρ οὐ πλώσιμος μοῦ Δι', ἀλλ' ὀσφραίνομαι Xen. in symp. εἴπερ γε τὸ ὀσφραίνεσθαι σύνεσιν ἐποίησαν ἡμῖν θεοὶ. Cũ genitivo apud eundem, τίνων ὀσφραινόμεθα. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγῶ, i. odorari leporem. Epigr. l. 2. Ὀπὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἄρειστου, vinum olfacit sagacissimè. Metaphoricè apud Luc. in Tim. ὀσφραινόμενος τῆς χρησίας. Legitur & passiue significatione, apud Alex. Aphr. Probl. lib. 2. ὀσφραινόμενα δυώδεσιν ῥωννύει, dum ea adorantur. Et apud Dioſc. lib. 3. c. 93. ὧν πεδεσθέντων ἡδέως μὲν ὀσφραινόμενον, τοὺς κωβαρροιζοῦντας ὠφελεῖ.
Ὀσφρασία, odor. Oseæ. ult.
Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans: Paul. Aegin.
Ὀσφραντικὸς, idem. Galen. ad Glauc. & Dioſc. lib. 3. c. 92. Item odorandi facultate valens seu olfaciendi.
Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfactorium. Ὀσφρητὸν, pro eodem, apud Eustath.
Ὀσφρήσομαι, ῆσομαι, idem quod ὀσφραίνομαι, eoque usitatius esse apud Atticos quidam tradiderunt: ut ὀζήσεται χρυσίῳ apud Luc. & fut. ὀσφρήσεται, apud Aristoph. Legitur etiam, ὤσφροντο apud eundem in Acharn. & ὀσφρόμενος, in Vesp.
Ὀσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipse sensus odorandi. Dioſcor. lib. 5. cap. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: ut apud Herodian. lib. 1.
Ὀσφρητὴς, & ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς & ὀσφραντικὸς: apud Gal. & Alex. Aphr.

Composita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam passivè, naribus admoveor.
Εὐόσφρητος, κύων, canis sagax.
Καπνοσφραντὴς, ὁ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Parœmiacè dicitur de homine sordido & præparco. Eust.

Ὀσφῦς, ύος, ἡ, dorsi ea pars, qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisq; vertebris compacta. Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀσφυῆ, quod ea pars ossea sit & excarnis: Aristoteles verò inde nomen habere scribit, quòd sit τῶν ὄπισθεν ἀφιζώματα. Hesych. verò ὀσφὺς esse vult partem illam prope latera inanem quam Latini ilia appellant.

Ὀχ-, &c. vide in Μόχ-.

Ὅτε, (& poëticè ὅτῑε, & Doricè ὅκκα) quando, quum. Cum indicativo, Aeschin. ὅτε ἐγὼ, quando erat. Et cum conjunct. Od. ξ, Αἰεὶ δ' εἰδίοτων ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες Οἱ νέοι. Dicitur ἐφ' ὅτε, est quando, i. quandoq; aliquando. Ὅτε μὴ, quando non, si non, nisi. Πάντοτε, omni tempore, semper. Matth. 26. & passim in novo Testamento. Ὅτε ἔν quandoquidem: at ὁτεῦν, quandocunq;. ¶ Ὅτι accipitur etiam pro aliquando, interdum, quandoq; qua significatione scribitur etiam ὁτὲ: ut Aristot. ὁτὲ μὲν τῦτο, ὁτὲ δ' ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando verò illud. ¶ Ὅτε sive ὅτι, quoniam Il. π. ὅτε κρατέϊ ἐφθέβηκε. Dem. Olynth. 1. ὅτε τοίνυν τῦθ' ὕτως ἔχει, quæ quum ita sint. ¶ Item, ὅ, τι pro ὅστις qui. Od. ξ.
Ὅτ' ἄν, sive ὅταν, idem cum ὅτε. Cum subjunct. interdum & cum indica. & optativo. Ponitur & pro quando, quum, i. quandoquidem, quoniam. Aristot. de mundo, ὃ μάλιστα ὅταν τὸ πάχιστον τῶν ὄντων ἡ τοῦ πυρῶδες, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic & Thuc. lib. 1.
Πότε (interrog.) quando? Dem. Olynth. 3. πότε ἃ δεῖ πράξετε, ἐὰν μὴ νῦν; Sic & alibi passim. Pro eodem dicitur πόκα Doricè, unde δή ποκα, aliquando & οὔ ποκα, nunquam.
Ποτὲ, aliquando. Et ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ interdum quidem, interdum verò, nunc quidem, nunc verò: alias quidem, alias verò. Aliquando vacat. ut quum dicitur ἀεί ποτε, semper. Annectitur etiam particulis δή, ἤδη, μήμη, δὲ, ἄ, ἄδε, παν, πω. Nam dicitur δήποτε, aliquando, unquam. & pro tandem. οὔποτε, & μήποτε, ἀδέποτε & μηδέποτε: μηδεπώποτε & ἀδεπώποτε, nunquam. πώποτε, semper. πώποτε, unquam, aliquando.

Ποτὲ, per ſyncopen dicitur pro ποτέ, ut πῆλε pro πόλε, quidnam, cur nam, Odyſſ. λ.

Ὁπότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicativo, interdum cum optativo. Annectitur etiam particulis ἄν & δή. Nonnunquam ὁπότε & ὁπάτιν exp. ubi, quandoquidem, quoniam ὁποτεῶν, quandocunque. Dicitur & ὁπποτε poëtice pro ὁπότε.

Τότε: tunc. Dem. pro cor. ☾ τότε ☾ νῦν ☾ ἀεί. Item tum demum, apud eundem & alios. Ἀπὸ τότε, ab eodem tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τοτὲ, idem cum ὁτὲ & ποτὲ, aliquando.

Ὅτι, & poët. ὅττι, quòd. Cum indicativo, qui Latinè interdum redditur per infinit. ut Xen. Hellen. γ. ἔφευ ὅτι βάλεται, dixit ſe velle. ¶ Οὐχ ὅτι, non quòd, item non ſolùm, & non ſolùm non. Τί ὅτι; quid eſt quòd, vel quid eſt cur? ¶ Ὅτι interdum vacat: ut quum verba alicujus citantur. Thuc. lib. 5. ἐρήθη δ' ὅτι, Ἢν μὴ ἡεῶν ἢ ἡρώων κώλυμα ᾖ. Sic & alibi, & paſſim in novo Teſtamento. ¶ Ὅτι quàm, cum ſuperl. Thuc. ὅτι ὠβραχυτάτῳ, quàm breviſſimo tempore. Idem ὅτι πλεῖστος, quàm plurimus. Et cum adverb. ὅτι παρ' ὀτιοῦτω, quàm longiſſimè. ὅτι μάλιστα quàm maximè. ¶ Cum diverſis particulis poſitum, diverſis modis exp. ut ὅτι ἀλλὰ at verò. ὅτι δὲ μὴ, niſi enim. ὅτι δή τι; quamobrem? ὅτι ἐπὶ δὴ, quin. ὅτι μὴ, niſi ὅτι τοίνυν, quòd verò, ita q; quód. ¶ Ὅτι, quòd, eò quòd propterea quòd quoniam, quia. Dem. in ep. ad Philip. τί ποτ' ἔστ' ἐκεῖν☉ οὐ τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω κατώρθωσεν ἡμῶν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατεύ☉ ☾ ταλαιπωρεῖ. Pro eodem dicitur & ὅτι τοί apud Plat. de rep. & ὁτιὴ apud Ariſtoph.

Compoſita.

Διλονότι, videlicet, nempé. Plat. de rep 6. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι, ἐρωτᾷς, nempe de ſole hoc percontaris. Adhibetur & reſponſioni affirmativæ. Et pro eodem δηλονοτιὴ, apud Ariſtoph. in Pluto.

Διότι, pro διὰ ὅτι, propter quid? Λῷστ' ἐπί, ſæpe apud Ariſtot. Vſurpatur & citra interrog. *pro*, quare, qua de cauſa, quamobrem, cur, apud Xen. Itidemq; apud Proclum & alios philoſophos τὸ διότι, cauſa cur. Significat etiam idem quod ὅτι, quoniam, quia, apud Ariſtot. in probl. Xen. & Luc. Interdum & pro ὅτι uſurpatur, i. quód. Dem. pro cor. πιθηκόμαχα μὲν τοι διοτι πᾶσαν ὑμῖν Ἀθλιωτάτοις περιφέροντες φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω διότι ἀφανίζουσιν, dico quòd obruunt.

Καθότι, quatenus, item quomodo, qua ratione. Item ſicut, quemadmodum. vide & in Οτ.

Ὅτλ☉, vide in Ταλάω.

Ὅτοβος, ὁ, ſtrepitus, tumultus, ſonus, ſonitus. Heſiod. in Theog. ὀτοβ☉ δ' ἄσπλητ☉ ὀρώρει. Scribitur & ὄτοβ☉ pro eodem ut apud Luc. de ſcrib. hiſt. ὀτοβ☉ ἷῶ κ) κόναβ☉.

Ὀτοβέω & ὀτοβέω, ῶ, ſtrepo, tumultuor, perſono. Aeſchyl. in Prometh. ὑπὸ δ' κηρόπλαστ☉ ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδότην νόμον. & apud Athen. l. 11. ὁ δὲ χαλκηδέτοις κοτύλαις ὀτοβέει.

Ὅτοις, ὅτῳ, vide in Ὅς.

Ὀτρύνω, F. υνῶ, incito, inſtigo, adhortor, urgeo. Il. ω, Ὀτρύναν ἵππους τε ☾ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Ilia. β. Τί με ταῦδύνατα ☾ αὐτὸν Ὀτρύεις; Iliad κ, ἐμὲ ὀτρύνει κραδίη ☾ θυμὸς ἀγλώσσῳ Ἀνδρῶν ὁλοφρύων δῦναι στρατόν. Sic & Od. ξ. & alibi apud Hom.

Futurum ὀτρυνῶ & Ionicè ὀτρυνέω interdum in præſenti uſurpatur: ut Od β, Τέτῳ δ' ὀτρυνέει Μοῦνος ὀδὸν ἡδὲ Ἀλιήρσης.

Ὀτρυόμαι incitor, inſtigor, urgeor. Il. ξ, Ἠμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι. Ariſtotel. de mundo, ὑπὸ μιᾶς ροπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων γίνεται τὰ οἰκεῖα.

Ὀτρυντὴς, ῆρος, ὁ, incitator, qui inſtigat & urget. Heſych.

Ὀτρυντὺς, ύ☉, ἡ, hortatio, inſtigatio. Il. τ.

Ὀτραλέως, celeriter & more eorum qui vel ab aliis aut ſuapte ſponte incitati aliquid maturant. Il. γ. & Od. τ.

Ὀτρηρὸς, celer, citatus. Odyſſ. σ, & alibi apud Hom. & Ariſtophan. in Avib.

Compoſita.

Ἐξοτρύω, exhortor, extimulo. Eurip. in Suppli. Ὅς μ' ἐξοτρύει πεδοσὶ λιτῆς.

Ἐποτρύω, inſtigo ad aliquid, incito, urgeo. Iliad. ρ, ἐποτρύουσι προσήυδα. Sic Iliad. ζ & υ. & Od ο Herodot. ἐποτρύοντός σφι Ἰεῦ: Thuc l. 7. ☾ τὸν ὦκει πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύσοι γίγνεσθαι.

Ἐρέτρυς, inſpector operum, qui urget operas. Heſych.

Παροτρύω, inuico, inſtigo, inhortor, Idem.

Ὄτπε, Ὄτπι, vide in Ὅτε & in Ὅτι.

Ὀτοτύζω, ottoti dico, fleo, lugeo. Heſych.

Ἐτοτύζω, defleo, deploro, ſuper aliquem lugeo. Eurip. in Phœn. Ἄλλον ἐπωτότυζε.

Ὀτοτοῖ, hei heu, ah. apud Eur. in Androm. Aeſchyl. & Luc.

Οὖ, (ſequente conſonante) & οὐκ (ſequente vocali tenui) & οὐχ (ſequente vocali aſpirata) & ἐχὶ, (pro quo Homerus οὐκὶ dicere ſolet) non. Exempla & in carmine & in proſa paſſim ſunt obvia. Interdum geminatur, elegantiæ & ornatus gratia. Dem. in Mid. ἐμοὶ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κελεύειν αὐτόν. Additur etiam verbis per ſe negantibus, qualia ſunt ἀπαγορεύω, ἀρνέομαι, κωλύω, ἐπέχω, & ſimilia. Iungitur & particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur ὐ, vel οὐκ, abundante altera particula. Aliis quoque particulis jungitur. Οὐ γὰ, non enim. item interrogative nónne, ἢ γὰ ἀλλὰ, enimverò, at verò. interdum ſimpliciter pro γάρ. Οὔτι poëticè pro ὐ, non. pro quo dicitur in proſa οὔτοι. Οὐδ' ἐγὼ, non equidem haud ſanè. Οὐ μὰ Δία, non per Iovem. Οὔμμην, atqui, vel non certè, non profectò, non equidem. item *pro*, neq; enim, & pro veruntamen non. Οὐκοῦν, interrog. nónne. Item atqui, item profectò, enimverò. item itaque, igitur. Οὔκουν, non igitur, non itaque vel proinde non. Οὐδὲ & οὔτε, nec neque. Item οὐδὲ, ne quidem. ut οὐδὲ χεῖ, ne gry quidem. Οὐχ' ὅσον, nedum in fine ſententiæ. Item non ſolùm, non modò pro quo dicitur οὐχ ὅτι, ſequente ἀλλὰ καί. Interdum οὐχ ὅτι ponitur *pro*, non modò non, non tantùm non. Οὐχ ὡς, non ut, item nedum. Οὐ μά πως, nequaquam. Οὐμμέτοι, non tamen. Adhibetur & reſponſioni *pro*, minimè verò. Οὐ μὰν, vel ὐ μέν γε, non tamen, veruntamen non. ¶ Οὐ & οὐκ vel οὐχ ſeu οὐχὶ, interdum interrogativè *pro*, nunquid nónne, ánnon, apud Luc. Dem. Xen & cæt. Pro eodem dicitur etiam οὐκ αὖ, & ἢ γὰ, δῆτα. In hac ſignif. interdum acuitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, & in repetitione, & in reſponſione. ¶ Οὗ, ſui, vide in Ἐ. ¶ Οὗ, cujus, item ubi, vide in Ὅς.

Οὖα, vide in Ὅα.

ΟΥΑΙ, væ: interjectio dolentis vel dolorem denuntiantis: apud bibliorum interpretes & novi Teſtam. ſcriptores.

Οὖας, οὔατ☉, τὸ, auris Il. χ, Αἱ γὰ ἀπ' οὔατ☉, ἔκη ἐμοῦ ἔπ☉. Heſiod. in Theog οὔασιν ὅσσαφ' ἀκούσῃ. Tripodi quoque, οὔατα, tribuuntur. Il. σ, οὔατα δ' οὔκπω Δαιδάλεα πρόσκειτο.

Οὐατόεις, auritus. In epigram. ἠνεμόεντ' οὐατόεντα.

Οὐάτι☉, exp extremus, imus, apud Orph. πέρσισιν ὑπ' ἀκπίοις, ſub imis plantis.

Οὖς, idem quod οὔας. ex quo Euſt. συγκεκόφθαι ſcribit. Plut. ſym. 2. κ) μιᾷ τετρυπημένον ἐχὶ τὸ ὦς. Soph. ὀρθὸν ὦς ἵστησι. Cæteri caſus formantur tanquam ab ὦς, ut genit. ὠτὸς, dat. ὠτὶ ſuntque frequentiſſimo in uſu in omni numero. Metaphoricè regum & principum ὦτα dicebantur delatores ſeu corycæi, qui auſcultabant quid quiſque loqueretur, & ad reges ſeu principes deferebant, apud Xen. & Ariſtot. Vaſis quoque ὦτα tribuuntur, i. anſæ, apud Plut. & Athen.

Ὠτεῖας, auritus, aures habés vel anſas. Il. ψ. & Heſiod. in Erg.

Ὠτικὸς, ή, ό, auricularis, auricularius, ad aures pertinés. ut ὠτικὸς κλυστὴρ auricularis clyſter, apud Gal. περὶ τέτρων l. 3.

Ὠτίτης δάκτυλ☉, auricularis digitus, minimo proximus.

Ὠτάριον, ή, τὸ, auricula. Epigr. lib. 2. Ὠτάριά dicuntur oſtræ quædam, apud Athen. l. 3.

Ὠτίον, auricula, idem cum ὠτάριον, Luc. l. 2. epigr.

Ὠτὸς, five ὦτ☉, otus: auis nyctcoraci ſimilis: ſic dicta quòd παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει. Ariſtot. hiſt. an. lib. 8. cap. 12. ¶ Ab hac aue metaph. ὦτ☉ dicuntur homines fatui & deceptu faciles, Athen. loco citato, & Euſtath. ex Aelio Dionyſ.

Ὠτὶς, ίδ☉, ή, avis tarda: de qua Ariſtot. hiſtor. an. l. 6. & l. 9. ca. 33. Vide & Athen. l. 9. Scribitur & ὀτὶς, apud Xen. anabaſ. l. 1. teſte Gal. in lex. Hippocr. & ἀτὶς, apud eundem. Galen. de aliment. l. 3

Ὦας, Doricè pro ἔας.

Ὠάζω, audio. Heſych.

Compoſita.

Ἀμφωτ☉, ή, ὁ, & ἀμφώτης, ☉, ὁ ☾ ἡ, utrinq; auritus, binas aures habens. Item metaph. utrinq; anſatus: ut ἄλεσσον ἄμφωτον. Od. χ. Et κισσύβιον ἀμφῶες, apud Theocr, idyll. 1.

Ἀμφωτὶς, vel ἀμφώτις, ίδ☉, vel ἀμφωτὶς ίδ☉, ἡ, poculi genus habentis binas anſas. ¶ Item ἀμφωτὶς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol. ¶ Exponitur &, auris ſeu anſa vaſis: unde proverb. apud Suid. μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.

Ἀνούατ☉, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Ἄωτ☉, auribus carens. Euſt. Item flos, de qua ſignif. vide derivata ab Ἄω ſpiro.

Βραχύωτ☉, breves habens auriculas, ut βραχύωτ☉ κύθων, apud Athen. lib. 11.

Δίωτ☉, duas aures ſeu anſas habens. Idem ibidem. Διώτη genus vaſis à duabus auribus, i. anſis, ſic appellatum.

Ἐνωτίζω, auribus percipio: audio, Suid.

Ἐνωτίζομαι, idem Heſych.

Ἐνώτη, ης, ή, inauris. Heſych. ex Soph. capt.

Ἐνώτιον, idem. Poll. l. 2.

Ἐπωτίδες, ligna quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent. Thuc. l. 7. Eurip. in Iphig. Taur.

Μόνωτ☉, unam habens aurem vel anſam.

Μυόσωτον, & μυοσωτὶς, ίδος, ή, auricula muris: herbæ nomen, quę & alſine

alsine dicitur, de qua Dioſc. lib. 2. ca. 214. Scribitur & μυοσώτη, apud Paul. Aegin. & μυῶτις apud Aet. l. 1.

Παρώνυξ, ornamentum aurium. Item alter oculi angulus qui aures ſpectat, oppoſitum angulo nares intuenti, qui ῥαντὴς dicitur. Schol. Nic. (tres.

Παρωτὶς, ἰδ. Θ. ἡ, tumor glandularum ſub aurib. Gal. li. 3. Τὰ κατὰ τὰς παρωτίδας, ἰδ. Θ. ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

Πολύωτος, multas habens aures (ticlide.

Τετράωτος, cui quatuor ſunt aures vel anſæ. Athen. lib. 11. ex Anaxandrides.

Ὡς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ο Υ̓͂ Δ Ο Σ, εος, τὸ, & ὕδας (illud in nominat. inuſitat. hoc in nom. & accuſ. tantùm uſitatum) ſolum, pavimentum, humus. Il. η & μ, ὁ δ' ὕπτιος, οὐδὲ ἐρείσθη. Iliad. ε, Οὐδὲ σὺ σιωπήσαντε ἡρέμιζε. Il. τ, ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον ὕδας. Od. ρ, Αἰματόεντ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμμι ἄσπετον ὕδας. ☞ Ab ὁδὸς derivari poſſe videtur, quoniam in ſolo ambulamus & incedimus: vel ab ἔω. ¶ Οὖδος, (oxyton) εος, ὁ, limen: lignum ſeu ſaxum in ima januæ parte, qua in ædes intratur. ☞ Euſtat. enim παρὰ τὸ ὁδεύειν derivat. Il. θ, Ἔνθα σιδήρεαί τε πύλαι & χάλκεος οὐδός. Od. η, Ἐς μύχον ἐξ οὐδοῦ. Od. π, ὑπαὶ ξυλαίνου οὐδοῦ. Plut. in Prob. Rom. τῷ γαμεμβρίῳ σὺν ἐώσιν αὐτὴν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπεραίρεσθαι οἱ παρόντες. Pro eo per ſyſtolen dicitur ὄδος, apud Soph. in Oedip. Colon. teſte Euſt. Metaphoricè γήρως οὐδὸς dicitur, i. introitus in ſenectutem, Il. χ, & Od. ο, & apud Plat. de rep. l. 1. Exponitur etiam exitus: in eodem exemplo: ut ἐπὶ γήρως οὐδῷ dicatur eſſe qui incipit egredi ſenectutem, & morti proximus eſſe. ¶ Aeolicè pro ὁδὸς οὖδος dicitur. Od. ε, ἐπὶ φάτ' ἀρισφαλὲ ἔμμεναι οὖδον, lubricam eſſe viam.

Οὐδαῖος, α, ον, humilis, terreſtris: ut πίδακες οὐδαῖαι, apud Nonn. fons è terra ſcaturiens. Οὐδαῖος Κρονίδης, Pluto ſubterraneus, apud Dionyſ.

Compoſita.

Ἀμφοδίς, (adverb.) idem quod ἄμφ' ὅδας, in terram, humi. Od. υ, λιάσιν ἡφὴ ἀμφοδὶς ἀέρας Scribitur & ἀμφόδις, apud Heſych. qui ἀμφόδις ῥίπτων apud Heſiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens.

Προσουδίζω, humi allido, affligo ad terram, Plutarch. in Galb. προσουδίσαντος τὸν Γάλβαν ἐκείνου. Sic apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέωρον προσουδίζει τε & ἀποκτείνει.

Ὑποδαῖος, ſubterraneus.

Ο Υ̓͂ Θ Α Ρ, ατος, τὸ, uber mamma: propriè in belluis. Herodot. in Melp. τὰς φλέβας τε πίμπλασι φυσεομένας, τῆς ἵππου, ἢ τὸ οὔθαρ καλέεται, & uber demitti. Hom. Odyſſ. ι, Οὔθασι δ' ὑπὸ σφαραγεῦσι, ubera intumeſcebant lacte. Apud Theleclidem verò comicum, Ὡς ὅσα θῆλυς ἐκ τοῦ οὐθάρους ἔθρεμε φέρω. Fuit & cibus in deliciis habitus. Plutarch. de conſerv. valet. πράγματος σωτικὸς & πολυτελὲς μὴ ἀπολωλότος παρόντος, οἷον ἔστιν ἡ μυκήτων Ἰταλικῶν ἢ Σαμίᾳ τραγήματος, ἢ χόνδρου & Αἰγύπτου. Latini ſumen etiam appellant. Metaphoricè verò θῆλυς ἀρούρης dicitur ubertas & feracitas ſoli. Iliad. ι.

Ο Υ̓͂ Ι Γ Γ Ο Ν, vingum, herba Aegyptica, de qua Theophraſt. hiſt. pl. lib. 1. cap. 2.

Οὖκ, vide in Οὐ.

Ο Υ̓͂ Λ Ο Σ, η, ον, integer, ſanus: perfectus: ☞ Ionicè pro ὅλος ſicut ὕδος, pro ὁδός.) Od. ε, Ἀργεῖον τ' ὖλον ἐλάων ἐκατόμβοιον. Sic & Heſych. ὖλος exp. ὑγιὴς, ὁλόκληρος. Item tener, mollis: ut Iliad. κ οὔλῃ δ' ἐπεσυμώδησε λάχνη. Odyſſ. δ, Ἀμφὶ δ' ἄρα χλοάσας οὔλας βάλον ὑδὲ χιτῶνας. Sic & Il. ϖ & ω. Item criſpus, contortas comas habens. Od. ψ, ἠδὲ ἧς κόμης ὑακινθίνῳ ὥθθα ὁμοίας. Theophr. (de Græca acere) ἔνιοι δὲ τὸ μὴ εὐ πυρῆναι φυομένου ξυλώδους & οὔλου ἢ στερεοῦ. Dicitur & de quibusvis tortis, unde & Heſych. exp. συνεστραμμένος. ☞ Euſt. in hac ſignificat. ab ἑλαὸς derivat. Οὖλον adverbial. exp. συνεστραμμένον ἢ ὀξύ, ut Il. ρ, Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε πρῶτον ἴδωσιν ἰόντα Κίρκην. Sic & Plut. πρὶν ἀδούλευτον. ἅλα καὶ πυκνὰ & συνεστραμμένα φθέγγεσθαι. ¶ Item ὖλος, manipulorum collectorum faſcis: Athen. lib. 14. τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλας, συναθροισθέντα δὲ ἢ καὶ πολλῶν μίαν ὁμοίως ὄνομα, οὖλας & ἰούλους. Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teſte Athen. Ibidem. ¶ Pro ὁλοὸς vide in Ο Υ̓͂ λυμι.

Derivata ab ὖλος, *integer, ſanus, &c.*

Οὐλότης, ητος, ἡ, ſalubritas. Alias ſignif. vide in ſequentibus claſſibus derivat.

Οὔλιος, ſalutifer. Sic etiam appellatus fuit Appollo, deus præſtãs ſalubribus cauſis, i. ſanitatis author, inquit Macrob. Et ὐλία ἡ, epitheton Dianæ eandem ob cauſam teſte Pherecyde.

Οὖλαι, bene valeo, ſanus ſum. Od. ω. Οὖλε τε καὶ μέγα χαῖρε: θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Οὐλὴ, ἧς, ἡ, vulnus ad ſanitatem perductum: ſeu nota vulneris ſanati: cicatrix, Od. τ. Ariſtot. de arte poët. Plut. de ſera num. vind. ¶ Οὐλαὶ hordeum dicitur, quòd integrum comederetur olim ante inventum molarum uſum ut tradit Euſt. Accipitur & pro mola ſalſa qua hoſtiæ aſperſæ ſacrificabantur. Od. γ Pauſ. in Att. & Athen. l. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαὶ apud Heſych. Item ὄλαι, & ὀλαὶ, apud eundem & Suid.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco: unde ἐλεόω, cicatricem ducere, apud Ariſtot. in probl.

Compoſita ex ὐλὴ & ὐλόω.

Ἀπυλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Dioſc. lib. 5. cap. 84. τὰ κρυπτὴν τῶν ἑλκῶν ἀπυλοῖ. Et in paſſ. ἕλκη ἀπυλέμενα. Alexand. Aphr.

Ἀπύλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatrix contrahitur. Alex Aphrod. in problem.

Ἀπυλωτικὸς, cui vis inſit cicatricem inducendi. Dioſcor. l. 1. c. 49. & l. 5. c. 97.

Δυσαπύλωτος, ægrè cicatricem trahens. Dioſcor. l. 4. c. 41.

Ἐπυλόω, idem cum ἀπυλόω. Dioſc. l. 3. c. 92. ἐπυλοῖ τὰ πυλαιὰ ἕλκη.

Ἐπύλωσις, idem quod ἀπύλωσις.

Ἐπυλωτικὸς, idem cum ἀπυλωτικὸς: ut ἐπυλωτικὸν φάρμακον, apud Gal. ad Glauc. lib. 2.

Συνεπύλωσις, (decomp.) idem quod ἐπύλωσις. Ariſtot. probl. ſect. 1. quæſt. 49.

Κατυλόω, idem cum ἐπυλόω, Dioſc. l. 5. c. 84. αἱ λοιπαὶ εἰς ἐμπλάστρας & ξηρὰ κατυλεῖν δύνανται.

Κατυλωτικὸς, idem quod ἐπυλωτικός. Idem l. 5. c. 103.

Δυσκατύλωτος, (decomp.) ægrè cicatricem ducens. Dioſcorid. lib. 5. cap. 95.

Συνυλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Συνύλωσις, cicatricis contractio.

Συνυλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.

Ὑπυλος, ος, ὁ & ἡ, ſub cicatrice latens. Plutar. in Lyc. Item metaph. ſub quo vitium aliquod latet, occultus, ſubdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex. & in quæſt. Platon.

Ὑπύλως, latenter, ſimulatè, infidè: Plut. in Cic.

Ὑπυλότης, ητος, ἡ, vitium latens & occultum: propriè, ſub cicatrice. Cyrill.

Ἀνύπυλος, (decomp.) ſub cujus cicatrice nullum vitium latet. Et metaph. non ſimulatus, non infidus & ſubdolus.

¶ *Derivata ab* ἁλος, *tener.*

Οὐλότης, mollities, teneritudo.

Οὖλον, ου, gingiva, caro dentes continens: ſic dicta ob teneritatem ac molitiem. Hippocr. & Alex. Aphr. in probl. Οὖλα verò Poll. l. 2. appellari ſcribit carnes quæ extra dentes ambiunt.

Compoſita ex ὖλον.

Ἔνυλα, gingiuæ interiores: carnes quæ intrà dentes ambiunt. Poll. lib. 2.

Ἔπυλις, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis & carnis excreſcentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Aegin. l. 3. c. 26. & Actuar.

Παρυλὶς, inflammatio partis alicujus gingivarum quę niſi diſcutiatur, ſuppuratur & in abſceſſum vertitur. Aegin. l. 3. c. 26.

¶ *Derivata ab* ὖλος, *criſpus.*

Οὐλότης, ἡ, criſpa coma, criſpitudo. Ariſtot. de gen. ani. l. 5 c. 3.

Οὐλὰς, άδος, ἡ, criſpa: Nic. in Alexiph. Exponitur etiam, denſa, opaca.

Οὐλαμὸς, condenſum & confertum agmen: propriè multitudo quinquaginta equitum quadrangulari formâ diſpoſita: ut definit Plut. Vtitur & Hom. Il. υ. Transfertur ad apum agmen: apud Nicand. in Ther.

¶ *Pertinentia ad* ὖλος, *manipulorum faſcis, &c.*

Οὐλὼ, vocabatur Ceres, quòd ejuſmodi faſciculos ruſticis largiretur: Athen. l. 14.

Ἰυλος, idem cum ὖλος. Athen. ibidem, qui & annotat ἴυλον dici etiam τὸν τῶν βλαστησάντων φόβην cantilenam lanam tractantium. ¶ Ἴυλος, dicitur etiam prima lanugo ex puberum genis efflorescens: in qua ſignif. ἀπὸ Ἴουλου derivari traditur. Od. λ, πρὶν σφῶϊ ἰδεῖν τοῦ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθήσαι. Apollon. Arg. l. 2 Διὸς ὑὸς ἔτι χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. Xen. in ſymp. τέτῳ μὲν παρὸν τὸ ὦτα ὥρᾳ τινὶ ἰούλος καθίζηται. Tribuitur & avellanæ nuci, in quâ ſic appellantur villi callo compactili: apud Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 7. ¶ Ἴουλοι nominantur & beſtiolæ quædam multipedes. Heſych. & Suid. ¶ Item ἰούλος à Numenio appellata fuiſſe inteſtina terræ, teſtatur Athen. l. 7.

Ἰουλώδης, ες, ὁ & ἡ, julos polypodas referens, qui eſt genere julorum polypodum: Ariſtot.

Ἰουλίζω, primam lanuginem emitto. Tryphiod. de excidio Trojæ, αἱ Φυέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισι.

Ἰουλὰω, idem quod ὖλόω: Athen. l. 3.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, piſcis quidam apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. Dioſc. lib. 2.

Compoſita ex ἴουλος.

Ἀνίουλος, impubes, cui nondum effloruit prima lanugo.

Δημήτριουλος, ſeu δημητρίουλος, hymnus qui in Cererem concinebatur.

Καλλίουλος, idem. Athen. loco citato. (batur.

Οὐλυμπιος, vide in Ο Υ̓͂λυμπος. Οὐμὸς, in Ε Ἰμός.

Ο Υ᾽Ν, igitur, ideo itaque. Item tandem, tamen præcedente μὲν. Exponitur etiam, certè, quidem, utique, ut γᾶν. Multis particulis subjunctum vacat. ut ὡς ἄν pro ὡς ἐπὲ ἄν pro ἐπὲ: ὅτ᾽ ἄν pro οὔτε᾽ εἴτ᾽ ἄν pro εἴτε. Sic οἵ᾽ ἄν pro οἵ᾽. Interdum ἄν conjunctim legitur cum antecedente particula, ut ὁτεῦν, ἠδοτιεῦν, &c. Sic γᾶν pro γε ἄν. Pro ἄν dicitur Ionicè & Doricè ὧν, igitur. Apud Herodot, sæpe παρέλκει.

Γᾶν pro μὲν ἄν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdum pro ἔν. solo. Aliquando signif. certè, quidem, vel certè quidem, equidem Item quippe, siquidem, nam. Interdum pro γε δὴ ponitur, seu ἀλλά γε, saltem. Interdum significat etiam, quoque. Nonnunquam significat ἄν, igitur, itaque, idcirco.

Η᾽γεν, sive. vide in Η᾽.

Οὐκᾶν, vide in Οὖ.

Οὔνεκα, vide in Ε᾽νεκα. Οὔνομα, in Ο᾽νομα.

Ο᾽ΥΡΑ, ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, avibus exceptis, quibus ὀρροπύγιον, peculiare est. Il. υ, Οὐρῇ δ᾽ πλαδαρός τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαίεται. Od. κ, Οὐρῇσι μακρῇσι θεοσταλέοντες ἀέσσειν. Plut. de solert. anim. ἵστανται τοῖς ὠσὶ καὶ οὐραῖς κινοῦντες. Xen in Cyn. Τοῖς ὠσὶ καὶ οὐραῖς ἀμφασίζουσι καὶ ἐπικλίνουσι τὸ ὦπτ. Per jocum de homine dicitur, ut & κέρκος. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen: ut apud Xen. ἅτ᾽ δὲ ἔσχατοι κατ᾽ ἀρχὰς τῆς μὴ τῶ φυλάκων πάξεως. Κατ᾽ ἀρχὰς ἕπεσθαι, exp. etiam à tergo sequi: apud Athen. lib. 7. ¶ Navis quoque prora ἀρχὴ appellatur.

Οὐραῖος, α, ον, ad caudam pertinens. Apoll. Arg. 2. Τὸ ἀρχαῖον apud Hippocr. l. περὶ ἀρθρίτιδος. παθ. dicitur extrema pars ossis. Et τὰ ἄρχαια sæpe appellantur ipsæ ἀρχαὶ: ut apud Athen. l. 7. σφήνισιν ἀρχαίοισιν. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema: apud Phil. de vita M. l. 1. Fœmin. ἀρχαία per paragogen dicitur pro ἀρχὴ, ut στελλωαία pro στελλώη, & Αθλωαία pro ἀθλώη: Eust.

Οὐρώδεις τένοντες appellantur nervi, qui usq; ad ossis extremum protenduntur: apud Hippocr. ibidem.

Οὐρέω, idem quod ἀρῶ: pro quo exempto υ dicitur ὄρεω: unde ὄρεια πελειάδες, apud Pind teste Eust.

Οὐρέλαχος, idem ac σαυρωτὴρ, ferrum quo ima hastilis pars præfixa est. quasi ἀρχὴ ἔ δέρατος. Il. υ.

Composita.

Α᾽λωπέκουρος, ος, ὁ, ἡ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theopr. hist. pl. lib. 7. cap. 10.

Αἴλουρος, ου, ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν & κινεῖν τὴν ἀρχὴν) catus, felis. Aristot. hist. an. l. 5. c. 2. Item piscis quidam: apud Dioscor. l. 2 c. 29.

Αἰλουρὶς, radix quædam ita vocata, quòd cati ea utantur. Hesych.

Α᾽ρκτοῦρος, q. d. ursæ cauda: stella est post caudam majoris ursæ inter bootæ crura posita. Hesiod. in Erg. ἀρκτοῦρον δ᾽ ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς. ¶ Est & herbæ nomen quæ aliàs arctium dicitur. Dioscor. l. 4. c. 6. & Gal. l. 6. simpl.

Δολιχόουρον, dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum una syllaba excedit & caudam longiorem habet, ut est iste, Il. γ, Κάσσος θ᾽ ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Tales etiam alio nomine ὑπερμετροι appellantur. Ε᾽πουρὸς, qui in cauda est, in Epigr. (Eust.

Θυσανουρὸς, hirtam & villosam habens caudam. Hesych.

Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος, sive ἱππουρὶς, hippurus, piscis nomen. Athen. l. 7.

Ἵππουρις, ἡ, setis equinis comans, ut κυνέη ἵππουρις, apud Hom. Iliad. γ. Ἵππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen, Latinis equisetum. Dioscor. l. 4. c. 48.

Καμψίουρος, flectens caudam, idem quod σκίουρος. Hesych.

Κόθουρος, caudam abscondens: epitethon fuci, quòd aculeum suum abscondat: apud Hesiod. in Erg.

Κοθοῦρις, vulpes. Hesych.

Κολοβοῦρος, cauda truncatus, cui amputata cauda est.

Κόλουρος, idem Suid. ¶ In sphærica doctrina κόλουροι vocatur duo circuli majores, quorum alter transit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: sic dicti quòd semper altera eorum pars sub horizonte lateat. Procl.

Κολουρὸς, cauda truncatus. Suid.

Κολουρία, caudæ truncatio. Hesych.

Κόλουρις vulpes, Hesych.

Κυνοσουρὰ, canis cauda: i. ursa minor, cynosura, sidus cœleste.

Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget: nomen canis: apud Theocr. idyll. 8.

Καμπουρὶς, vulpes Hesych. Item lampyris, noctiluca, cicindela: insecti genus, pro quo dicitur & λαμπυρὶς.

Λαμπυρίζω, cicindelæ instar luceo. Dioscor. l. 5. c. 99.

Λόφουρος, animalia quæ habent setas in cervice erectas in modum cristæ & caudam: seu quæ cristas habent & caudas. Aristot in physiogn. & Theophr. de caus. pl. l. 3.

Μέουρος, sive μύουρος, cui cauda diminuta est & truncata: seu cujus extremitas in acutum desinit. Apsyrt. in Hippiatr. Μέουρος dicuntur etiam quorum extrema sunt mutilata, ut μέους ὄρχεις, apud Athen. lib. 14. versus in fine claudicant. Sic σφυρὸς μέουρος sive μύουρος, pulsus decurtatus aut mutilus decrescens, de quo Gal.

Μυουρία, ας, ἡ, caudæ brevitas, vel quum extrema tas est brevior.

Μυουρίζω, sive μυουρίζω, (tanquam a μύς) sum cauda brevior: cauda mihi decurtata est: vel in acutum desino. Item minoribus terminis finior.

Μελάνουρος, nigram caudam habens. Plut. de liber educ. μὴ γὰρ ἅψῃ τῶν μελανούρων. ¶ Item melanurus, piscis in cauda maculas habens: Aristot.

Μελανουρίδες, pisces qui & μελάνουροι, Epigr.

Μολουρὶς, Hesychio est cuspis mutilata, & αἰδοῖον, pudendum vide & composita ex Οὖρον, urina. (Ther.

Μολουρίδες, animalia sunt locustæ similia, apud schol. Nic. in Μολουροὶ, genus serpentis apud eundem.

Μύζουρος, caudam, i. penem fugens, fellatrix Eust.

Α᾽πομύζουρος, (decomp.) idem apud eundem.

Νώθουρος, ignavam caudam habēs: vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath.

Σαίουρος, blandam caudam movens, qui cauda mota adblanditur. Et σαιουρὶς, quę caudæ motu adblanditur. Apud Hesych. pro σαίουρος scribitur etiam σλίουρος.

Σισοῦρα, caudam movens: nomen auiculæ, quæ & moracilla.

Σίλουρος, ου, ὁ, piscis qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν ἀρχὴν, abjecto ε, vide Athen. & Aelian.

Σκιουρος, cauda sibi umbram faciens, umbra caudæ se protegens. Nomen est animalis apud Aelian. & Odpian. inde appellati, quòd cauda sit ei loco umbræ sub dio.

Σκορπιούρος, scorpionis caudam habens, cujus cauda scorpionis caudæ est similis. Σκορπίουρον τὸ, herbæ nomen, cujus semen caudæ scorpionis simile est: De qua Dioscor. l. 4. c. ult.

Κολλύριον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ο᾽ΥΡΑΝΟ᾽Σ, (& Doricè ὠρανὸς) ου, ὁ, cœlum. Od ε Εὐκτὸς χεῖρ᾽ ὀρέγων ἐς ἐρανὸν ἀστερόεντα. Il. τ, Εὐρέϊ μῶλῳ οἳ ἄρα ἔπιον ἰῶν ἀπ᾽ ὠρανὸν ὑψοῦ. Sic apud Plut. in Fab. ἐς τὸν ὠρανὸν, ἀρας. Ab Hippocrate more vulgi dicitur aër qui supra nos est usque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tym. usurpatur pro κόσμος. ¶ Ὠρανοὶ à Persis dicebantur regia tabernacula à rotunditate: Hesych. ¶ Item ὠρανὸς, palatum. Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 17. Ab οὖρος derivat Aristot. de mundo: quum inquit, ὠρανὸν ἐτύμως καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ὁρᾶσθαι τὰ ἄνω. Alii ab ὀφὰω deducunt, quòd sit visui pervium.

Οὐρανίος, α, ὁ, ἡ, cœlestis. Theophr. Plut. de orac. Pyth. Οἱ ὠφάνιοι, absolut. dii, sicut Lat. cœlestes. ¶ Οὐρανία, τὰ dicuntur imbres pro ὠφάνια ὕδατα. ¶ Οὐρανία, ἡ, subst. Vrania, una ex novem Musis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum jactabatur, & priusquam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Hesych & Eust.

Οὐρανιάζω, ludo ludum qui ὠφάνια dicitur. Hesych.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis: peculiariter de deo aliquo seu cœlicola. Hesiod. in Theog. & Apol. Arg. 2. Item cui cœlestis est origo, cœlesti semine natus: Hesych.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, idem. Iliad. α, θεοὶ ὠφάνιωνες, Od. ν. Accipitur & pro deorum filiis: Il. ε.

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, rentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari augustalis, apud Athen. lib. 5. ¶ Item palatum. Damasc. 46. ¶ Est & nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis & rota Ixionis vocatur. Schol. Arat.

Οὐρανίας, ου, ὁ, cœlestis: unde apud Nicand. in Alexph. ὠρανίασα ὑπολίην, exp. capilli qui sunt in suprema labiorum parte, item palatum.

Οὐρανόθεν, cælitus, è cœlo. Iliad. α. Hesiod. in Theog.

Οὐρανοῖ ἐπὶ, ante cœlum. i. in aëre, Il. γ, Οὐρανόθι, in cœlo.

Οὐρανόσε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cœlum peto Hesych.

Composita.

Α᾽κρουρανία, summitas cœli, vertex cœli, Luc. in Lexiph.

Ε᾽νουράνιος, qui in cœlo est, cœlestis, in Anthol. Epigr.

Ε᾽πουράνιος, idem. Od. ε. Item qui supra cælos est, ut apud Plat. in Apol. Socr. ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν & τὰ ἐπουράνια.

Μεσουράνιος, qui in medio seu umbilico cœli est. Et τὸ μεσουράνιον, umbilicus cœli.

Μεσουρανία, ας, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. ὁ ἥλιος & τὰ ἄστρα μείζω φαίνεται ἀνίσχοντα & δυόντα ἢ μεσουρανοῦντα.

Μεσουράνημα, τὸ, & μεσουράνησις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cæli tenet. Basil. in hexaëm.

Α᾽ντιμεσουρανέω, (decomp.) in oppositio cœli umbilico sum. Plut. in probl. Rom.

Υ᾽περουράνιος, qui supra cœlos est. item cœlestis. Gregor.

Υ᾽πουράνιος, qui sub cœlo est. Od. ι.

Ο Υ᾽ΡΟΝ, ου, τὸ, urina. Aristot. l. 1. de gen. an. ἐπὶ τὸ ἔρον συμπίπτοντα, tabescunt per urinæ profluvium. In Geopon, οὖρα βοὸς ἥρμι ἢ πλύσεος.

κλύζειν. ¶ Item terminus. *pro* ὕρος *sive* ὅρος, ut Il.θ Ὅσσον τ' ἐν νειῷ ὄρος πέλει ἡμισείῃσι, Τόσσον, ὑπὸκαπνοῦ λαὸς ἴκοιθ', &c. Quo in loco exponitur etiam ὄρυμμα, ut sit ab ὄρυμ vel ὀρύω.

Οὐρηρὸς, ὅ, ὁ, urinarius: ut ἠρηρὸν ἀγγεῖον, vas urinarium ad excipiendam urinam, apud schol. Aristoph.

Οὐρίω, f. ήσω, uriam reddo, meio. Hesiod. in Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδὸς προβάδην ἀρήσῃς. Interdum cum accusat. ut apud Hippoc. αὐ αἶμα, ἢ πῦον ἀρίῃ.

Οὐρίομαι, cum urina excernor, mingor. Athen. l. 11. ὁ μὲν ἐν αὐσηρὸς καὶ ὑγρὸς ἐστὶ καὶ τρόφιμος, καὶ μᾶλλον οὐρεῖται.

Οὔρημα, τὸ, id quod mejitur urina: Hippocr. de nat. homin.

Οὔρησις, εως, ἡ, ipse mingendi actus Dioscor. l. 1. Item pro urina, Hippocr. in aphor.

Οὐρητὴς, οῦ, ὁ, urinam ciens, seu ciendi facultatem habens. Dioscor. lib. 2. c. 167. Athen. l. 2. & 9. ¶ Οὐρητικὸς πόρος, meatus urinarius. Et οὐρητικὸς λίθος, qui supra modum meiit. Aristot.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, meatus urinarius Apsyr. in hippiatr. & Celsi l. 4

Οὐρητήριον, ὁ, matula, vas urinarium. Schol. Aristoph.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus urinarius quo à vesica per caulem urina defertur, vel foramen quâ semen & urina exeunt. Aristot.

Οὐρηπάω, ῶ, micturio, majore cupio Aristoph. in Vesp. Ἀ μὲν μὴ λίθος ἐμπέσοις αὐτῇ Παρὰ σοὶ κρεμάσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τῷ πατάλᾳ.

Οὐρία, ας, ἡ, meatus urinarius per quem è renibus in vesicam urina defertur. Poll. l. 1. Ponitur & pro vase urinario: apud Athen. l. 11 ex Aeschil. & Soph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπουρέω, ῶ, in urina dejicio, cum urina excerno.

Ἀπούρημα, ήματος, in urina ejicior. Alex. Aphr. l. 1. probl. 101.

Διουρέω, permingo.

Διουρητικὸς, ὴ, ὸν, urinam ciendi vim habens: ut διουρητικὸν φάρμακον. apud Aristot. & διουρητικὴ δυνάμεις, apud Dioscor. l. 3. c. 76.

Ἐνουρέω, mingo in, immingo, urinam nó contineo Dioscor. l. 3. c. 52.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, id cui immingitur, vas urinarium. Poll. lib. 10. cap. 9. ex Soph.

Ἔνουρος ὄχλος, molestia in urina. Hippocr. de corde.

Ἐξουρέω, cum urina ejicio, in urina excerno. Aristot.

Ἐξουρέομαι, excernor in urina. Dioscor. lib. 2. cap. 58. τότε ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον πολυζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἰσχυρῶς.

Συνεξουρέω, (*decomp.*) simul mingo. Hippocr. aphor l. 4.

Ἐπουρέω, mingo super, vel simpl. mingo, urinam reddo.

Κατουρέω, mejo contra, permingo. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio. Item urinæ suppressio Hippocr. & Gall.

Δυσουρικὸς, urinæ difficultati obnoxius. Τὰ δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro δυσουρίαι. Cic. Ep. fam. l. 7.

Δυσουρέω, urinæ difficultate laboro, ægrè lotium reddo. Dioscor. lib. 1. c. 39. Δυσουρέω, idem Dioscor. 5. l. c. 67.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex anteriori parte urinam emittentia, ut homo & mascula quadrupeda.

Ἴσχουρία, obstructio vesicæ, integra urinæ in vesica suppressio. Galen. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium electrum: lyncis urina quæ simul ac excernitur, in lapidem concrescit. Dioscor. l. 2. c. 100. & Theophr. in lib. de gemmis.

Μολυουρὶς, Hesychio est μύλις οὐρῶν, ægrè reddens urinam. vide & comp. ex Οὐρὰ, cauda.

Ὀπισθουρητικὸς, qui in aversum mingit, qui retrorsum urinam emittit. Aristot. de hist. anim.

Παλίνουρος, qui iterum meiit.

Στραγγουρία, urinæ stillicidium. Gal. comment. in aphor. Hipp. 7. sect. 47.

Στραγγουρέω, urinæ stillicidio laboro. Schol. Aristoph. συμβαίνει τοῖς ἐπίπονος τὰ ὄργα στραγγουρᾶν.

Ο Υ̓͂ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, ventus secundus: ἀπὸ παρὰ τὸ ὀρέειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ πεπέμπειν, unde & ἴκμαιος ὄρος: vel quia δι' αὐτοῦ ὀρέει (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς, teste Eust.) Od. γ. Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς ὄρος ἐπιπνείησιν ὄπιθεν. Od. ο. Ἡ δ' Φειρὰς ἐπέσακεν ἐπήρυμνόν Διὸς οὖρος. Ibidem Τοῖσι δ', ὅτ' ἴκμαιον ὄρος ἐπέκυρσε γλαυκῶπις Ἀθήνη. Sic & alibi fæpe apud Hom. Synes. ep. 148. ἐπὶ τοῦτο ναῦς ὑπὸ πνεύματος ὄρους ἐλαύνεται, καὶ πᾶσα ἐκείνη, provehebatur in altum ad ventum secundum. ¶ Item metaph. prospera fortuna: ut apud Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν Ρέα κατ' ὄρος. ¶ Item custos, inspector. In qua sign. scribit Eust. derivatum esse vel ab ὀρᾶν videre; quia προορῶντα τὰ ἐπιόντα οἱ φύλακες vel παρὰ τὸν ὄρον τὸν ἐν ταῖς γηδίοις: quòd mirum οἱονεί πῶς ὁ φύλαξ τέτακται ἀπὸ φυλακορύμα ὁ ἐποπτεύων τὰ ἐπόντα βλαβερῶν. Il. θ. Νέσσῳ δ' οἷος ἔμιμνε γερηϊστος, ὄρος Ἀχαιῶν. Sic & Il. λ, Od. ο. ¶ Ponitur ὄρος, & pro ὄρος, & pro ὄρος quæ vide suis locis.

Οὖρος, autem oxyt. alveus, seu fossa per quam deducitur navis in mare. Eustath. exp. ὁ τύπος ὅθεν ἡ ναῦς ὀρέει, (i. ὁρμᾷ) καθελκομένη εἰς θάλασσαν. Il. α, Οὐδέ τ' ἐξεκάθαιρον, &c. Item ὄρος, serum lactis: vide ὀρρὸς in Ο ῥ ῥ Ω.

¶ *Derivata ab* ὄρος, ὁ, *ventus secundus.*

Οὔριος, ος, ον, ὁ, qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fit: ut πλοῦς οὔριος, Luc. & οὐρία πτῆσις, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 12. Sæpius οὐρία absolutè dicitur pro οὐρία νηῦς: ut apud Plat. in Protag. Unde & ἐξ οὐρίας, pro ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Aristot. Gregor. Syn. & ἐξ οὐρίων, pro ἐξ οὐρίων πνοῶν, apud Soph. in Ajace & Chrysost. ¶ Est & οὐρία, avis nomen: de qua Athen. lib. 9. ¶ Dicitur & οὔριος ἄνεμος, pro ὄρος apud Thucydid. Pro quo & absolutè ponitur οὔριος, subaud. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον seu οὔρειον ᾠόν, ovum urinum, i. irritum, ex quo nihil gignitur: quod & ὑπωμόριον & ζεφύριον vocatur: de quo vide Aristot. de gener. anim. l. 3. & Plin. l. 10. c. 58.

Οὐρίζω, vento secundo proveho, secundo. Soph. in Oedip. tyrann. ὅς γ' ἐμοὶ γαῦ φίλων ὐπόνοις ἀλύσσων κατ' ὀρθὸν οὐρίσας, Aeschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' ἀρτᾶν τύχης.

Composita.

Ἀπουρίζω, ῶ, destituor vento secundo. Polyb. τότε μὲν τῶν Μιλησίων ἀπουρισθεὶς ἠθροίσθη.

Διουρεῖσθαι, de ovis urinis dicitur: Aristot. de gen. an. l. 3.

Δυσούριος, infelix, qui secundo vento non provehitur.

Ἐξουρίσματα, ὰ, dicuntur eadem quæ & οὔρια & οὐρίναι, Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Ἐπουρίζω, vento secundo impellens. Soph. in Trachin.

Ἐπουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. secundo & perficio veluti prospera aura promovens. Eurip. in Androm. Ἀλλ' οὔτε τοῦτ' ἐν φρόνημ' ἐπούρισας.

Ἐπουρίζω, idem. Luc. ἐπουρίζων τῷ ὀφθαλμῷ. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. δεήσει γάρ πως ποιητικῆ τινος αὐρᾶς, ἐπουρίσοντος τὰ ἀκάτια, &c.

Συμπουρίζω (*decomp.*) unà impello ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo, l. 3. ἐπὶ τῷ κατὰ φύσιν ἡ ἐκάστου κίνησιν συμπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον, motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus & ponè impellens. Dicitur & ipse ventus συμπουρίζειν, quum comitatur euntes, & spirat secundus. Aristot. hist. anim. l. 8.

Καταυρέω, vento secundo expando, explico ut ventus secundus inspiret Polyb. l. 1. Καταυρίζω, idem. Eust.

Κωλύουρα, ὰ, ova urina, irrita. Aristot hist. anim. l 6. c. 2.

Ναυρᾶν, quidam interpr. secundo vento uti: apud Laërt. in vita Diog.

Παυόυριος, omnino secundus, πάντα οὔριος Hesych.

Προσούριος, idem cum ὄριος: Suid.

Προσουρέω, secundo vento utor, feliciter ago. schol. Aristoph.

¶ *Derivata ab* ὄρος, *custos, inspector.*

Οὔριον, τὸ, custodia. Hesych.

Οὐρὰς ωος, ἡ, idem quod ὄρος apud eundem.

Οὐρέω, custodio: ibidem. Ὠρεῖν, pro eodem vide in Ω.

Composita: ac primùm relinentia ὄρος.

Δύσορος, custoditu difficilis. Hesych.

Ἐπίορος, inspector, custos. Od. ο. Exponitur &, βασιλεύς, Il. ρ. Scribitur & ἐπῖρος, ut annotat Hesych.

Κηπουρὸς, hortorum custos, hortulanus. Plato in Minoë.

Κηπουρικὸς, ad hortulanum pertinens.

Κηπουρέω, ῶ, hortum colo.

Ὁδοῦρος, sive ὁδοῦρος, ὁ, qui vias custodit: plerunq; in malam partem de latrone & obsessore viarum. Eustat. Scribitur & ὁδῶρος: Hesych.

Οἰκουρὸς, ὸν, ὁ, domus custos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, significat eum qui domi manet & res domesticas curat: ut in epist. ad Tit. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo qui domo semper desidet, nec civilia aut bellica negotia capessit: ut apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis qui domi ignavè latitat nec venatum exit. Aristoph. in Vesp. Scribitur & οἰκοῦρος, ut annotat Eust.

Οἰκουρία, ἡ, domus custodia. Plut. in probl. Rom. & præcept. connub. Sumitur & in malam partem pro desidia qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρικὸς, domi manere solitus: vel qualis est eorum qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. lib. 5. οἰκουροῦσι πάντα δ' ὠνοῦνται ὑπὸ τῶν οἰκούρων. Item in malam partem domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἐλώμην. Plutarch. in Cam. ἐβδόμην δὲ ἐνιαυτὸν οἰκοῦσαν μᾶλλον πολιορκοῦντες.

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit seu domi manet. Promiscuè de muliere domus custode usurpatur ab Euripide in Oreste. Accipitur etiam pro domus custodia: apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τὸ, præmium quo afficitur is qui domum custodit & rem familiarem alio absente administravit. Soph. in Trachin.

Οἰκούρια, dicuntur etiam crepundia & ludicra quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eust.

Decomp. Ἐνοικουρέω, domum custodio, domi maneo.

Ἐνοικουρέω, exp. inhabito.

Συνοικουρὸς, socius in custodienda domo. Apud Eurip. συνοικουρὸς κακῶν, exp. consors malorum.

Υ̓ποικυρέω, domi latito, & veluti imos ædium receſſus cuſtodio. Heſych. Exponitur etiam, ſubeo, clanculum irrepo, penitus inſideo. Baſil. ἀμφιρέπω ἐς βάθος ὑποικυρῆσαι. Plut. in Camillo κῆνσος ὑποικύρησεν αὐτὲς, οὐ νικηθὲν πλήθει κ̀ χύδην καταβοηθήσαν, σκιωμαχίας τὸ ἐρεσχήλους. Idem in Luc. ὑποικυρεῖν τῷ Φιμβριανῷ φρατιᾷ. Exponitur &, clandeſtina conſilia miſceo: apud eundem in Othone, ὀλίγους δὲ λύας ὧν ἐπ' ἀγαθῷ φήσας ὑποικυρεῖν, λαβάδους αὐτῷ τῷ μετριότητος. Item latito ſub: ut apud Suid. λελῃδός τι μίσος ὑποικυρεῖν.

Παγυρος, cancri quoddam genus, παρὰ τὸ ἐρεῖν κ̀ φυλάττεσθ ἐν πέτραις, ἢ κεκμηώδεσι τόποις, inquit Etym. unde Ariſtotel. & Aelian. ¶ Apud Euſt. Phœnix etiam πάγυρος, vocatur quòd in aſpera cute cuſtodiatur ſeu aſperam cutem habeat.

Πυλωρὸς, ῦ, ὁ, porta: cuſtos, janitor: propriè urbis portarum cuſtodiæ præfectus. Herodot. Pro eodem dicitur & πυλαωρὸς, quod vide in ᾠεῖον.

Συκωρὸς, ficuum cuſtos.

Φρουρὸς, ῦ, ὁ, cuſtos. Thuc. lib. 3. σῖτον τε κ̀ φρουρὸς ἐγκατέλιπον. Xen. Pæd. 8. ἀφρουρὸς μισθοφόρος ἐπισηκάλω. Herodian. lib. 4. φρουροὶ τῶ σώματος. lib 2. φρουροὶ βασιλέως. Peculiariter autem φρουροὶ vocantur præſidiarii milites: ut apud Xen. Pæd. 8. ἀσὶν ἡμὶν οὐ τῆς κατεσκαμμένας πόλεσι φρούροι ἓ φρόυρχοι. *Compoſita eſt dictio ex* πρὸ *&* ἔρος, *facta craſi & mutato in* φ, *ut in* φρεδόπρο πρόοδος.

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρὸς in fœm. gen. ut φρουρίδες νῆες, apud Thuc. l. 4. & Xen. Hell. 1.

Φρουρὰ, ᾶς, præſidium, cuſtodia. Interdum pro ipſis militibus præſidiariis & cuſtodibus: ut apud Thuc. lib. 1. φρουρὰν ἐγκαταλιπόντες αὐτοχώρησαν. Sic & apud Plut. in Alcib. Herodian. lib. 3. Dem. pro cor. &c. Et pro corporis cuſtodibus, ut ſtipatoribus, ſatellitibus: Herodian l. 3. Appian. de bello ciu. l. 3. Item pro ipſo loco aut ſtatione cuſtodiæ & præſidii. Plut. de fort. Rom. Philoſtr. ep. 60. Item cuſtodia, i. carcer. Herodian lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς οὐ τινι φρουρᾷ ἰσμὲν οἱ ἄνθρωποι.

Φρούριον τὸ, idem cum φρουρὰ, præſidium, i. locus aut munitio cui præſidia imponuntur. Thuc. l. 3, & 7. Plut. in Alex. Metaphoricè Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀκρότατον.

Φρουρέω, ῶ, in præſidio ſum, vel præſidio meo tutor, cuſtodio. Thuc. lib. 2. αἱ ἐφρούρουν τὸ Ναυπάκτῳ. Herodian. l. 3. φρουρήσοντες τὴ Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς. Et lib. 7 ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τὸ σφετέρου. Φρουρεῖσθ, præſidiis muniri. Thuc. l. 1. Herodian. l. 8.

Φρούρημα, τὸ, præſidium, cuſtodia: vel id quod cuſtoditur. Sophocl. in Ajace.

Φρούρησις, εως, ἡ cuſtodia, excubiæ.

Decomp. Ἀείφρουρος & ἀειφρούρητος, ſemper præſidiis & cuſtodiis inſtructus, ſemper cuſtoditus. Soph. in Antig. & apud Nonn. (habens.

Ἀντίφρουρος, qui eſt loco cuſtodis: vel contrariam cuſtodiam

Ἄφρουρος, cui præſidia impoſita non ſunt, nullis præſidiis munitus. Item qui immunis eſt ab excubiis. Ariſtot. polit. 2.

Ἀφρούρητος, idem quod ἄφρουρος, in prima ſignif. Plut. de fort. Alex. l. 2 Philo de vita M. l. 1.

Ἔμφρουρος, cui præſidia impoſita ſunt, præſidiis munitus. Demoſth. pro cor. Xen. Hellen. 1. Et qui in præſidio eſt, qui cuſtodit Xen. in Laced. polit. Item in cuſtodiam conditus ſeu incluſus. Phalar. Ἐμφρουρέω, inter cuſtodias ago.

Περιφρουρέω, ῶ, cuſtodia cingo. Item ſimpl. cingo *tanquam cuſtodia aut præſidio.* Thucyd. lib. 3. τὸ τεῖχος ὦ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς.

Compoſita mutantia ε *in* ω *per ἔκτασιν: quorum nonnulla pertinent etiam ad compoſita ex* Ὤ ἐγώ, *cura, ut illic videbis.*

Ἀκτωρὸς, ου, ὁ, littorum cuſtos. Scribitur & ἀκρότος, Heſych.

Ἀκτωρέω, vel ἀκτορέω, ῶ, littora cuſtodio, ſum cuſtos littorum.

Ἀλωρῆται, arearum cuſtodes Suid. (Heſych.

Ἄωρος, qui difficulter cuſtodiri poteſt. Odyſſ. μ.

Ἀωρῶ, non cuſtodio, negligo Heſych.

Παράωρος, (*decomp.*) prorſus neglectus & incuſtoditus. Aeſchyl. in Prometh.

Ἀρκυωρὸς, retiarius cuſtos, qui ſtat ad retia ad indaginem. Xen. in Cyneg. (Eupolide.

Ἀρκυωρέω, retia cuſtodio. ſto ad retia ad indaginem. Euſt. ex.

Γίωρες, οἱ, terræ ſeu agrorum cuſtodes. Heſych.

Γεώρους, οἱ, qui terram cuſtodiunt. Suid.

Δυσωρέω, difficulter cuſtodio. Il. κ, Ὡς ἢ κωφὸς πεδὲ μῆλα δυσωρήσοντα ἐν αὐλῇ, &c.

Εὔωρος, non cuſtoditus, malè cuſtoditus, *per antiphraſin*: Suid.

Ἡμερωρεῖν, interdiu cuſtodire Suid. & Heſych.

Θυρωρὸς, januæ cuſtos, janitor, oſtiarius. Luc. de cal. Et ἡ θυρωρὸς, oſtiaria, apud Ioan. c. 18. Item peculiariter, nuptialis. apud Poll. & Heſych.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo janitor commoratur.

Θυρωρέω, januam cuſtodio, janitor ſum. Luc. in vita auct.

Θυωρὸς, ῦ, ὁ, ἡ, ut θυωρὸς τράπεζα menſa quę ſacris uſibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laërt. in Pherec. & Callim. hymn. in Dian.

Θυωρὸς, ὁ, idem Pol. l. 4. de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui ſacræ menſæ miniſtrat, menſarius. Heſych.

Θυωρᾶζ, in ſacra menſa epulari. Idem.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor.

Οὐδενόσωρος, nulla cuſtodia dignus. Il. θ.

Πυλωρὸς, idem quod πυλωρός. Eurip. Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ventriculi in inteſtinum emittuntur. Gal.

Πυλώριον, domicilium ſeu cella oſtiarii.

Πυλωρίη, portæ cuſtodiæ præſum. Poll. l. 1.

Πυλαωρὸς, poët. pro πυλωρὸς, Iliad. ω, λαοῖν ἱερὸς πυλαωρός. Dicitur & πυλωρὸς & πυλοῦρὸς, pro eodem, apud Heſych.

Σκεωρὸς, vaſorum, utenſilium q; cuſtos. Poll. l. 10. c. 1.

Σκευωρία, ας, ἡ, vaſorum utenſilium q; cuſtoditio. Metaphoricè accipitur pro curioſa obſervatione & cuſtodia, apud Ariſtot. de hiſt an. lib. 9. Et pro ſolerti diligentique ac vehementi occupatione ſeu captatione & affectione, apud eundem l. 1. de gener. an. ¶ Exponitur &, delatoria inſidioſa q; obſervatio ac cuſtodia, apud Demoſt. & Plut. in Dion.

Σκευωρέω, ῶ, ſive σκευωρέομαι, οῦμαι, vaſa, & utenſilia cuſtodio. Item metaph. ſtruo, molior, capto, inſidior. Demoſth. in Synothem: διεσκευωρημένος, ἓ πεποιημένα τινὰ, qui talia contechnatus eſſet. Item paſſivè, apud eundem. οὐ τῆς μισθώσεως, καὶ ὡς ἐσκευωρημένης ὄψεσθ τὸ πρᾶγμα ὅλον ἐστὶν, quanquam ficta & impoſturæ plena. Item ſatago, perſcrutor & excutio omnia curioſè. Plut. in Camil. σκευωρούμενοι ἓ κινθάνοντες τὸ χωρίον, perſcrutantes, excutientes omnia, & locum convertentes. Sic apud eundem in ſymp. ſept. ſap. de tragœd. σκευωρούμενον πραγμάτων ὑποκρίσεις πάθ ἐχόντων, tractantem, ſatagentem circa ea.

Σκευωρέμων, captator, qui imminet prædæ alicui, inſtans cuſtodum negligentiæ. Ariſtot. τύπτουσι τὰς πύρυξ ἓ ὅις ὕπνῳ ἐὰν τινα λάβωσι σκευωρέμονα πρὸς τὰς νοσσιάς.

Σκεώρημα, τὸ, inſidioſum inceptum, machinamentum τῆ σκευωρέμου. Demoſth.

Decomp. Ἀσκευώρητος, ου, ὁ ἓ ἡ, ſagaci curioſa q; perſcrutatione non excuſſus Strab. ἐδέτα πάφον ἀσκευώρητον ἔασαν.

Διασκευωρία, ῶ, captiosè machinor, inſidioſè fabrico & architector. Plat. in epiſt. ἀκέω γὸ ὕστερον ὑμᾶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, doloſè tractare. Διασκευωρεῖσθαι, apud eundem in 7. de rep. exp. conſervare & tueri.

Συσκευωρέω, ſeu συσκευωρέομαι, unà doloſè machinor, inſidioſas technas fabricantem doloſè juvo. Demoſth. τὰ ἄλλα συνεσκευωρεῖτο. (plorat.

Σκοπωρὸς, cuſtos ſpeculæ, ſeu qui è ſpecula contemplatur aut ex-

Σκοπωρέομαι, οῦμαι, ſpeculor, ſeu velut ab alta ſpecula proſpiciens obſervo. Item in inſidiis collocatus ſpeculor & obſervo. Xen. in Cyn. & Ariſtoph. in Veſp.

Συκωρὸς, ficuum cuſtos, ficuum inſpector. Item ſycophanta. Schol. Ariſtoph. (pat. Poll. l. 7.

Συκωρέω, ficus cuſtodio, ſpeculor ne quis ficus furtim car-

Τεμενωρὸς, ſacri agri cuſtos: vel fani & delubri cuſtos, ædituus. Heſych.

Υ̓λωρὸς, ſylvæ cuſtos, cui ſylvarum cuſtodia demandata eſt. Ariſtot. polit. 6. cap. 8. dicitur & ὑλαωρὸς, apud poëtas & ὑληρὸς, item ὑλωρὸς, apud Nicand. in Ther.

Φρυκτωρὸς, q. d. obſervàtor ignium prænuntiorum, cuſtos in ſpeculis oræ excubitor ſpecularius. Thuc. l. 8.

Φρυκτωρία, illa ignium obſervatio, excubiæ ad ſignum dandum per faces è ſpecula, aut alio loco edito. Ariſtoph. in Avibus. Thuc. lib. 3.

Φρυκτώριον, ſpecula τῶν φρυκτωρῶν, ſpecula unde ignis ſublatus hoſtium adventum & prædonum, aut aliquid aliud ſignificat. Herodian. l. 4.

Φρυκτωρέω, excubias ago è ſpecula ignem ſublatum obſervàdo, igni ſublato hoſtium adventum aut aliquid aliud denuncio. Item metaph. illumino, præluceo, apud Gregor. ἡλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ οἰκουμένῃ. & apud Arhet. ἥτις φρυκτωρεῖ τὸς πελάζοντας. Φρυκτωρεῖσθ dicitur quod igne ſublato ſignificatur. Thucyd. lib. 3.

Παραφρυκτωρέω, ſive παραφρυκτωρέομαι (*decomp.*) ignem è ſpecula attollo præter jus & æquum, vel contra quàm promiſi. Suid.

Θώρακ, quomodo huc pertineat vide, ſuo loco.

Οὖς vide in Οὖας. Οὐσία, &c. vide in Εἰμὶ, ſum.

Ο Υ̓ Τ Α Ω, ώσ, F, ήσω, vulnero, vulnus infligo, ictum manu infero. Iliad. ο, αὐτοχεδὸν οὖτα. Iliad. ρ. Ὡς ἄπαν, οὕτησε κατ' ἀσπίδα. Od. τ, οὕτησε τυχὼν κ̀ δέξιον ὦμον. Ibid. m, Οὐπάμωμι μεμηκὼς: *impft. Ionicus pro* ἐτάνυε *ſeu* ἐτᾶν, *quamvis Etymol. fieri dicat ab* ἐτάνυσα, *tanquam ab* οὔτημι. Il. ο, Τὸς δ' Αἴας οὔτασε δεδιγμένος ὀξέϊ χαλκῷ. Ionicè pro ἔτα.

Οὐτάομαι, vulneror: unde particip. ἐτηθὸς, vulneratus, ictus, Il. δ, Κέστευ ἐτηθάς.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio, ictus.

Οὐτητ-

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix, quę vulnera & ictus infert. in Epigr. ἀστήτειρα δηϊάων ἔχεσθνα.

Οὐτίζω, f. άσω, idem cum ὐτάω Il. ν. Τρῶες δ' ὠΐστευδον ἄλοθεν ἄλλον.

Οὐτιζον σακος ἀμφί. Ibidem σῆμα μέσον οὔτασε δουρί. Pro οὔτασε per apocopen dici οὔτι tradit Eust. Il. ζ Οὔτι μ' λαπάξειν. Sic & Il ε. Οὔτα με Τηλέφος υἱὸς ὐπέρθυμος Διομήδης.

Οὐτίζομαι, vulneror. Il. π, Οὔτασεν Ο' δυσσάδις. Part. ὐτασμένος idem quod ὐτηθάς Et ὐτάμενος, pro eodem exempto σ, & trāslato accentu. Iliad. ν & ξ, & Od. λ.

Ω'τηλή, ῆς, ἡ, vulnus quod ὐτάσας aliquis inflixit: Il. ε, ἔβρεε δ' αἵματος ὠτηλή ὠτειλή. Sic & Il. π, σ, τ, & alibi apud Hom.

Composita.

A'νήτατος, qui ictus seu vulneratus non est. Il. σ.

A'νητί, sine vulnere aut ictu. Il. χ

A'ν τος, idem quod ἀνήτατος. Il. σ.

Νεήτατος, recèns vulneratus seu ictus. Ibidem.

Οὖπ vide in Οὐ.

Ο'ΥΤΟΣ, η, ο, (pronomen demonstrativum) hic. Genit τούτου. Dat. τούτῳ. Accusat. τοῦτον, &c. Lucian. in somn. τῶν ὀρῶντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος οὑκεῖνος, λέγων. Plato, οὗτός ἐστιν ὁ σώφρων. Il. κ Οὗτός τοι Διόμηδες αὐτή. Fœmin. αὕτη. hæc Xen. in Oecon. αὕτη πενία. Plato de leg χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Neutr. τοῦτο, hoc. Plato, τοῦτο αὐτὸ τὸ τοῦ Ο'μήρου, Od. ξ, Τοῦτα ἔκαστα λέγων ὅσα δὴ πάλαι. ¶ Interdum ὅτος, exp. is vel ille ut apud Hesiod. in Erg. Οὗτος μὲν πανάριστος ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ, &c. Xen. τούτων τῶν αὐδρῶν ἐφ' οἷς, ex eorum numero hominum, qui, &c. Demosth. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκαρσὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου τοῦτο μὲν διενέμοντο, ἢ ἐχρῶντο ὅτι ἐδόκει τότοις. ¶ Cum verbo primæ personæ Attico more significat ἐγώ: schol. Aristoph. Sic apud Luc. νοῶ ὅτος, ipse intelligo. Cum secunda persona copulatum significat, ut Soph. in Ajace, Ω' ὅτος Αἶαν δεύτερόν τε προσκαλῶ. Ibidem. Οὗτος, τί φωνῶ, Aristoph. in Nub. Οὗτος κοθεύδεις; heus tu, dormis?

Ταύτῃ, absolutè, & adverbialiter exp. hac, ea, vel eatenus, ea ratione aut eo modo. Aristot. ἢ πῆ ἢ τὸ ὑγρὸν, ταύτῃ ἢ τῆς γῆς γίνεται ἀπόκλισις. Plat. in Tim. ταύτῃ κ ταῦτα ἐλέγετο. ¶ Item ex ea parte. Idem, ταύτῃ ἔτι ἔχειν ὁμοίως. ¶ Item ea de causa, ideo. Herodian. l. 3. ταύτῃ ο Αλδίνος κ φρυγὸς μέζονι ἐφρόντιζεν ἑαυτόν. ¶ Item hîc, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thuc. lib. 2.

Ταυτάχι, hîc, vel ibi. Etym ex Pind. Ταυτάχι πεξαμένης. Ταυτάχις Hesych. exp. ἑξακοντάκις, toties.

Οὕτως, vel ὅτω (sequente consonante) sic, ita, ad hunc modum, Od. θ, Οὕτως ὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα δίδοσι. Ibidem, ἐπὶ πολὺ κάλλιον ὅτω. Plat. νὺξ μὲν ἦν ἡμέρα τε γέγονεν ὅτω. Interdum exp. ita demum: ut apud Thuc. l. 1. δεῖ μνησθέντας πρῶτον ἑκάστους περὶ ἀμφοτέρων, ὅτω κ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι. Sic & apud Xen. ¶ Interdum est jurantis & fidem facientis. Interdum optantis: ut apud Aristoph. in Nub. ὅτως νικήσομεν ἔγωγε ὡς ὑμᾶς ἡγέμονα δέξεσθε, πρῶτοι ἡδίστου ἀναγεῦσαι ὑμῶν. Est & respondentis cum affirmitate: ut apud Xen. in Oecon. quærenti, σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα ἠγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα, ἐχρήματα: alter respondet, ὅτως, ita.

Οὑτοσὶ Attico πρωτοκαλισμῷ dicitur pro ὅδε: ut apud Aristoph. in Ran. ὁ παῦρος ὅδε. Sic τόδε, pro τόδεσι, τόδοι, pro τόδε: apud eundem in Pluto. Ecτουσι, pro τοῦτον. Item ταυτὶ adverbial. pro τοῦτο apud eundem. Sic & dicitur ὅτωσι pro ὅτως, apud eundem Plat. Demosth. Aristoph. Luc.

Τοιοῦτος. vide in Τοῖος. Τοσοῦτος in Τόσος.

Οὐχ, ὐχὶ, vide in Οὐ.

Ο'ΦΕΙΛΩ, F. ήσω (ab inusitat. ὀφελέω) debeo. Plut. de non fœner. (de Persis) τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἀμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν. Xen. Pæd. 4. ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλειν. Et cum accusat. tantùm, subintellecto tamen dat. person. Aristoph. in Nub. Α'νὼ ὀφείλω λῆψ σε τούτων τ χρεῶν. Plut. in Cam. τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obstrictorum. Sic cum dat. solo, apud Luc. ὀφείλειν μηδενί. ¶ Interdum exp. mulctor, mulcta mihi exponitur, persolvo. Isocr. ὃς κελεύειν τοὺς λειτουργοὺς π τῶν ἀποῤῥήτων, πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, quingentis drachmis mulctari. Demosth. τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus venio, obnoxius sum: ut apud Euripid. ὀφείλω σοι βλάβας, sum tibi obnoxius iniuriæ. ¶ Cum infinitivo significat, debeo, vel oportet me Demosth. ὀφείλω δίκην δοῦναι. Plut. de Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Herodot. ὄφελον ἰδεῖν. Interdum ei in imperfect. ὤφελον, præfigit particula ἔθε, αἴθε, ὡς. ut Od. μ, Αἰθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιηκεσσι. Γ. γ, Η'λυθες κε πολέμιος ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Il. ω, Ο'ς μ' ἄραχε Τροίλον δ' ὡς πρὶν ὤφελον ὀλέσθαι. Sic Xen. Pæd. 5. ὡς μηπω ὤφελον utinam nunquam debuisset. Aliquando particulæ optandi omittuntur: ut Il. τ, Τὼ ὄφελ' ὑπνώοντε κατακτάμεν Α'ρτεμις ἰὼν. Et Euripid. μηπω' ὤφελε τ βουκόλον οἰκεῖσθαι, utinam nunquam bubulcus habitasset. Sic & apud Demosth. pro cor. ¶ Ο'φελον cum optativo etiam significat utinam: *adverbialiter & sine dicrimine personæ*: ut ὄφελον καθθανόντα ἰδεῖν αὐ ὀδὸν μακ. Cui additur & particula ὡς, apud Greg. Cyrill. l. 1. in Iulian. ὡς ὄφελόν γε ἐκ τῶν εἰς ἀδὸν φέρεσθαι.

O'φέλεμα, debeor. Thuc. l. 1. ἐμοὶ δυσεργασία ὀφέλεται. Menand. Βροχὶς ἄπαυσι καθθανεῖν ὀφείλεται. Item devinctus & obnoxius sum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuiq; convenit. Plato

O'φείλημα, τὸ, debitum Thuc. l. 5. (polit. 1.

O'φλή, ῆς, ἡ, idem. Matth. 18. Rom. c. 13.

O'φλέτης, ου, ὁ, debitor. Soph. Matth. 18. O'φλέτις, ιδος, ἡ, debitrix. item obnoxia, beneficio devincta. Eurip. in Rhesо.

O'φελέτιον, ου τὸ, debitum. Eust.

O'φελόντως, ita ut fieri debet, ut decet. Hesych.

Ω'φλω, f. ήσω (tanquam ab ὀφλέω) idem quod ὀφέλω, mulctor, damnor. Demosth. ὠφλικὼς τῷ δίκῃ δικαίως, meritò damnatus. Idem, πόλλων δὲκ ὀφλικεῖν, Plato in apolog. ἐγὼ μὲν ἀπειμι ἁφ' ὑμῶν θανάτῳ δίκῃ ὤφλων, à vobis capitis damnatus. Aesch. κλοπῆς οὕνεκα τὰς δικτώκας ὠφληκὼς, repetūdarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. δίκῃ, vel ζημίαν, ut apud Plat. de leg l 6. ἐαὐ δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ. & Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ' αὐτῷ πονηρᾶς ὄφλοντα, iniquè damnum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλων δίκῃ, exp. etiam, qui est debitor ob rem judicatam. O'φλει τῷ δημοσίᾳ, publicè mulctari: apud eundem. ¶ Extra judicium exp. etiam in crimen incurro, crimini obnoxius sum. Athen. de Marte, ὤφλεν αἰσχύλῳ ζημίαν ὀδὲς ἑαυτὸν ἐσθιν ἀλογίστοις, dedecore damnoque affectus est. Apud Dem. ὀφλήσῃ δίκῃ, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. μὴ γέλωτ' ὠφλήσῃς, exp. ne te deridendum propines.

O'φλημα, τὸ, mulcta judicata, seu judicio imposita. Dem. Item debitum: Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

O'φλησις, εως, ἡ, debitio. Hesych. Item debitum. Suid.

O'φλίσκω & ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω. Eurip. ὀφλισκάνω τῷ ζημίαν. Chrysost. τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, risu à nobis digni existimantur. O'φλισκάνειν ἄνοιαν, in amentiæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

O φλάνω, idem. Hesych.

O'φέλω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

A'ντοφέλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thuc. lib. 2. ὁ δ' αὐτοφέλων ἀμωλύτερος, ἐδὲς ὀδὲν ἐς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφέλημα τῷ ἀρετῷ ἀποδώσων qui gratiam debet.

E'νοφείλομαι, debeor in. unde ἐνοφειλόμενον χρέος, apud Demosth. dicitur pecunia quæ alicui in oppignerationе facta in agro vel aliis bonis simul debetur: seu quam is qui contraxit pignus ab al. quo sibi obnoxiam habet.

E'πόφελω, insuper debeo, præterea debeo. vel simpl. debeo. Καθφείλω, debere. Demosth. (Thucyd. l. 8.

Προοφέλω, prior debeo, ante debeo. item simpl. debeo. Aristoph. in Velp. Κακὸν ἄρα τῶν πολιτῶν τι πρόφειλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Προοφείλομαι, ante debeor. Demosth. in Mid.

Προσοφέλω, insuper debeo, præterea debeo. Xenoph. Pæd. 3. προσοφείλοιτίς σοι ἄλλας χάριτας. Item æs alienum contraho præter quæstus proprios. Xenoph. ἀλλὰ δ προσοφείλεσι. ¶ Item præterea mulctor: προσοφείλοντες τὰ ἐπιτίμια, Diog. Laërt. de Theophrasto.

Προσοφείλομαι, præterea debeor: unde προσοφειλόμενα ὀψώνια, apud Polyb. l. 1.

Προσόφλω, idem cum προσοφείλω. Aristot. eth. 4. ὅτω γὰ προσοφλήσῃ ὁ ὑπάρξας. sic enim qui beneficentia provocavit repensо beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, ultrà mulctor. Demosth.

O'ΦΕΛΛΩ, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. ν, Ζεὺς δ' ἀρετὴν αὐδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε. Hesiod. in Erg. μελέτη δὲ τοι ἔργον ὀφέλλει. Sic Phocyl. Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κυπρίδος οὐχ ὀφέλλει. ¶ Item adjuvo, prorsum, bene mereor, foveo. Hesiod. in Erg. πόλεμόν τε κακὸν κ δῆριν ὀφέλλει, Apoll. Arg. 2. σὺ τ' ἄρξουσιν ἀρίστοις αὐδρῶν ὀφέλλειν. Vsurpatur & pro ὀφέλω, debeo. ut Od. θ, Μνήσῃ ἐμεῖο ὅτι πρῶτά τοι ζωὸν ὀφέλλεις. Et in hac signif. jungitur etiam particulis ἔθε, αἴθε, ὡς. ut Il. ξ, & η. Sic & in passiv. ὀφέλλομαι, interdum sign. debeor. ut Odyss. γ. οὔτε χρεὸς μοι ὀφέλλεται.

¶ *Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo, cumulo, &c.*

O'φέλλομαι, augeor, amplificor, cresco. Iliad. ψ, ὀφέλλετο δ' μάχη ἵππων.

O'φελμα, τὸ, augmentū. Hesych. Itē sordes verrendo collectę, aut coacervatæ. Sic & appellantur scopæ, teste Hesych. & Eust.

O'φελτρον, ου, τὸ, scopæ. Hesych.

O'φελτρίω, orno, mundo converro. Lycophr.

E'ξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Od. ξ, ἐξόφελλεν ἔεδνα.

E'πόφελλω idem.

¶ *Derivata ab ὀφέλλω, adhuc.*

O'φέλιμος seu ὀφέλιμος, utilis: apud Orph. & Oppian.

O'φελος, ους, τὸ, utilitas, emolumentum, usus. Il. ε. Ο'ς θ' πολλὰ' ὄφελ'

λ῀ χθύϊο πτόλεί τε κ῍ ὠτῳ Ζωὸς ἐὰν. Demosth. Philipp. 3. Τί τούτων ὄφελ῀ αὐτοῖς, Luc. σὺδ' ὄφελ῀ τὲ κτήματ῀.

Ω' φελέω, ῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'φθαλμὸς, &c. vide in Ο"πτω seu ὄπτομαι.

Ο"ΦΙΣ, εως, ὁ, serpens, anguis. (↜ παρὰ τὸ ὄπτω seu ὄπτομαι: cernit enim acutè, dormitque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τὰς ὄφεις τὰς παρείας θλίβων ↄ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Aristoph. in Plut. Ο'δὲ ἐλαφόμωὼς παρείας ὢν ὄφις. Luc. in Hermot. Ὄφεως τὸ σύφαρ. De universo ὄφεων genere vide Aristotel. & Aelian. ¶ Item sideris nomen, apud Aratum. ¶ Item piscis quidam. Hesych. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ο'φιώδης, ὁ κ῍ ἡ, anguinus, serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer. Strab. lib. 16.

Ο'φίωσις, ωτ῀, ὁ, idem. Et fœm. ὀφιώσσα, & contractè ὀφιῶσσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24 c. 17.

Ο'φιώνι῀, ε, ὁ, auguineus. Oppian. l. 3. de venat.

Ο'φιακὸς, ad anguem seu angues pertinens. Et ὀφιακὼ, libri de serpentibus conscripti.

Ο'φιάσις, εως, ἡ, affectus capitis quo capilli primùm extenuati postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem. Cels. lib. 6. cap. 4.

Ο'φίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modũ serpentis. Dioscor. lib. 5. c. 162. Ο'φῖτις, itidem nomen lapidis, apud Orpheum.

Ο'φίδιον, sive ὀφίδιον, τὸ, anguiculus, parvus serpens. Item piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. ult.

Ε"λαφ῀, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ο'φλω, &c. vide in Ο'φείλω.

Ο"ΦΡΑ, (adverb.) ut, quò, ἵνα, ὅπως. Interdum cum optativo, aut subjunctivo: ut Od. χ, Ο"φρα ἔπ῀ εἴπωμι. Est paulò post, ὄφρα τι εἴωμ῍. Sic alibi, ὄφρα ἴδῃς, ut videas. Interdum cum indicativo: ut apud Apollon. Rhod. ὄφρα ἔρεχύσαο, ut sepelires. ¶ Item donec, quo ad, usque dum. Od. ξ, Ο"ς μ' ἄγε παρπεπιδὼν ἧσι φρεσὶν ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκλυ, quo ad Phœniciam venimus. Apoll. Argon. l. 2. ὄφρ αὐτοῖο ποτὶ χθόνα Θερμώδοντ῀, usque ad. ¶ Item interea dum. Hom. in Bœot. Α'νδρῶν δ' αὖ μεν' ἄειρε Β῀ ἴλη Τελαμώνι῀ Αἴας Ο"φρ' Α'χιλῆος μένῃσιν. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam ἐως ἄν.

Τόφρα, respondet præcedenti ὄφρα, interim, interea. ut Odyss. ς, Τόφρα δ' ὑπνος ἔρεεινα κλυνὼ. Ο"φρα δ' ὕπνος ἔρεεινα κλυνὼ.

Ο'ΦΡΥΣ, ύ῀, ἡ, supercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. ω, Α'μφοτέρας δ' ὀφρῦς σώμελον λίθος. Od. δ' πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε. Hesiod. in Theog. ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμφέχευσε. Luc. in Tim. τὰς ὀφρῦς αὐτανορθμῶ῀ ↄ βρυθυόμῶ῀. Sic & apud Plut. de discern. adul. ab am. ¶ Interdum pro fastu & superbia ponitur, seu pro gravitate cum fastu & superbia conjuncta: ut apud Aristoph. ῥήματα ὀφρὺς ἔχοντα κ῍ λόφους. Et Philostr. ep. 13. Κρατίας δὲ ↄ Θουκυδίδης σου ἀγνοοῦντες τὸ μεγαλόγνωμον κ῍ τῷ ὀφρυῶ παρ' αὐτῷ κεκτημένοι. ¶ Item pro tumulo: ut Iliad. υ, ἐπ' ὀφρύσι κυμινολώνης. Plut. in Num. ὀφρὺς γεώδης παρτείνουσα πόρρω. In littore sic dicitur τὸ ἔπαρμα seu labrum: ut apud Apoll. Arg. l. 1 ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.

Ο'φρυωδὴς, ε῀, ὁ ↄ ἡ, supercilia imitans, ut ὀφρυώδεις ἐξοχαὶ. Galen. de ossib.

Ο'φρυόεις, ὁ῀, ὁ, superciliosus: ut ὀφρυόεσσα ἀοιδὴ: in Epigr. Item multa habens supercilia & tumulos: vel in superciliis montium situs, excelsus. Il. ψ & ω. & apud Herodot. l. 5.

Ο'φρύα & ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρὺς, supercilium, clivus. Herodot. in Melpom.

Ο'φρυάζω, superciliis nuto. Poll. l. 2. Item grandi supercilio tumeo: ut apud Suid. ὁ δὲ πέμπτ' τίνα ἕτερον ὀφρυάζοντά τι ↄ ἀλαζονέα τινὶ ἀμυθήτῳ ἐχόμῶον.

Ο'φρυάω, sum ὀφρυόεις. Ο'φρυᾶν dicitur urbs aut regio clivosa quæ supercilia crebra habet: ut apud Strab. Κόρινθ῀ ὀφρυᾶν τε κ῍ καιλαίνετ῍

Ο φρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, grãde superciliũ ostento. Hesych.

Composita.

Ε'ξοφρυόομαι, ῶμαι, supercilium tollo seu alleuo. Suid.

Εὐόφρυς ὁ ↄ ἡ, pulchra habens supercilia.

Κα῍φρυόομαι, idem cum ἐξοφρυῶμαι. unde κατοφρυωμῶ῀, qui elato supercilio est, elatus, superbus. Laërt. in vita Aristot.

Κατοφρυόομαι, idem Gregor. Ε'στι λεπτὸς μὲν ἀπάζεσθ κ῍ μέχρι τότε ζωπυρὸς, τ῀ δὲ ὑπερηφάνων κα῍φρυᾶσθ, superciliosè & cum fastu alloqui.

Κυανόφρυς, υ῀, ὁ κ῍ ἡ, cujus supercilia cyanum referunt, superciliacærulea seu nigricantia habens. Theophr. idyll. 3.

Λασιόφρυς, qui hirsutis est superciliis. Hesych.

Λευκόφρυς, candida habens supercilia. Apud Herodot. in Thal. Λευκόφρυς ἀγορὴ, exp. cana fori facies.

Μελανόφρυς, qui nigra habet supercilia. Hesych.

Μεσοφρύον τὸ, medium quod est inter utrunq; supercilium, quod & μεσόφρυον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui supercilia coëunt, qui μισόφρυον non habet. Poll. l. 2. ex Cratino.

Σιωόφρυς, idem quod μίξοφρυς: ut σιώόφρυς κόρη, apud Theocr. idyll. 8. Item qui supercilia attollit, superbus. Item tristis.

Σιωοφρυόομαι, supercilia corrugo seu contraho: unde σιωφρυωμένος, qui est fronte obducta seu adducta: quod exponitur etiam, λυπέρῶμ῀. Eurip. in Alcest. Pol. l. 2.

Σιωοφρύωμα, τὸ, pars frontis qua supercilia concurrunt seu coëunt: schol. Hom. (Sych.

Υ'περόφρυς, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus. He-

Υ'περοφρυόομαι, supercilia allevo, supercilia adduco, & tollo: *ut in gravi seu severo vultu.* Theophyl.

Ο"χα, Ο"χανον, vide in Ε"χω. Ο'χέα, in Ο'χεύω.

Ο'ΧΕΤΟ'Σ, ῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus. In Geopon. τροφὼ δ' ἀς ὀχετὸν ὕδατ῀ ἐμβλητέον. Exponitur etiam, riuus: ut apud Plut. Δοκοῦντες ὀχετὸς κ῍ ὑποῤῥέοντες. Herodianus verò ὀχετὸς Romæ vocat cloacas: ut lib. 7. συρεύτες τὸν Τ῀ ὄχλ῀ εἰς τὸς ὀχετὸς ἐῤῥιπτοῦντο. ↜ Suidas derivat ab Ε"χος quod exp. ὁ τῦ ὕδατος ὀχμός.

Ο'χέτιον, ε, τὸ, riuulus. Diog. Laërt.

Ο'χετεύω, rivos seu aquas duco, derivo. Metamorph. apud Athen. l. 10. ὲ χρὴ τῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, non est ignis igni addendus.

Ο'χέτευμα, τὸ, riuus qui ducitur, vel aquæ ductus, canalis. Aristotel.

Ο'χετεία, ας, ἡ, rivorum à fronte deductio, ductus vel derivatio aquarum. Theophr. de caus. pl. l. 5 c. 6.

Composita.

Α'παχετεύω, per canalem deduco, derivo.

Διοχετεύω, aquam per canalem duco, derivo per canalem & tubum. Plat. in Tim. τροφὴν τῷ σώμα῀ ἡμῶν διοχετεύουσιν.

Ε'ξοχετεύω, derivo ex, unde ἐξοχετεύομαι effluentia. Hesych.

Ε'παχετεύω, per canalem deduco ad, derivo ad. Suid. ἐπαχετεύειν exp. irrigare & influere.

Ε'παχετεύομαι, derivor. Ε'παχέτευμα, ἡ, derivatio vel irrigatio.

Μεθοχετεύω, aliò derivo, & per canalẽ deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodian. ῥᾴστα αἱ τῶν νέων ψυχαὶ ἐς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἐκ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύοντες.

Παροχετεύω, per alios canales derivo prætor eos per quos deduci solebat seu perversis & mutatis canalibus duco. Plut. in Themist. ὑφηρημένῳ ↄ τὸ ὕδωρ ↄ παροχετεύσας.

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. & Hippocr.

Ο'χεὺς, vide in Ε"χω.

Ο'ΧΕΥ'Ω, F. εύσω, admissarium admitto: *de fœmineo sexu dictum.* Aristot. hist. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμῦν ↄ ὀχεύεται. Quum de mare dicitur, signif. coëo, ineo, inscendo, salio. Aristotel. hist. an, lib. 6. c. 23. ὅν῀ δὲ ὀχεύσαμὲν κ῍ ὀχεύεται τριακοντάμῦν῀. Athen. l. b. 7. ὀχεύει δὲ συμπλεκόμῶ῀. Apud Suid. Ε'σθις πῦ ὄχευε, ὡς τάχα ἄλλα εὑρὼν ἔσει ἄξια. ↜ Derivari ab ὀχέω significante ὀχευτικῶς ἔχω, innuunt Hesych. & Suid.

Ο'χεύομαι, ineor, inscendor, salior: *de fœmina marem admittente.* Aristot. hist. an. l. 6. c. 21. ὀχεύεται τὰ θήλεα εὐκαύσια ὄντα μᾶλλον.

Ο'χευμα, τὸ, semen seu genitura qua ὀχεύων implevit τὴν ὀχευομένῳ. Aristot. hist. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ο'χευτὴς, ε῀, ὁ, admissarius, qui fœminam init seu salit. De homine mare dicto exp. libidinosus, ad coitum proclivis. Epigram. lib. 2.

Ο'χευτὴς, ε῀, ὁ, vel ὀχευτὴ, ῆ῀, ἡ, quæ marem admisit, Venerem seu coitum passa. Dioscor. l. 2. c. 97.

Ο'χευτικὸς, ὁ῀, qui coire solet, ad coitum seu Venerem propensus, salax. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

Ο'χεῖ῀, ὁ, qui ad admissuram educatur. Dinarch. in apolog. contra Antiph.

Ο'χεία, ας, ἡ, coitus. Aristot. de gen. an. lib. 1. c. 14. Ο'χεῖα τὰ, dicuntur admissarii equi, vel boves, vel arietes; interdum & alia animantia mascula. Arist. hist. an. l. 6. & Plut. in Lycurg.

Ο"χ῀, sive Ο"χεον, quomodo huc pertineat, vide in Μάχ῀.

Composita.

Α'νόχευτ῀, ε, ὁ κ῍ ἡ, non initus, coitum non passus. Exponitur etiam, qui non coit.

Ε'πιχεύω iterum ineo, secundò inscendo. Aristot. l. 2. de gener. an. Item simpl. ineo, coëo.

Παροχεύω, ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum conscendor, alium maritum admitto. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 7.

Προσχεύω, prior ineo, prior salio. Προσχεύομαι, prius ineor, ante salior.

Ο'χέω, &c. in Ο'χός. Ο'χὴ, vide in Ε"χω.

Ο'ΧΘΕ'Ω, ῶ, indignor, gravor, i. gravatè ferò. (↜ metaphora ducta ab ὀχθὴ, quoniam animus ejus qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quasi exurgit & intumescit. Quidam tamen

tamen ab ἄχθομαι derivant.) Od. δ, Τὸν δ' μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος. Od. ε, Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Iliad. α, Ὤχθησαν δ' ἀχαιοὶ Διὸς ἰοὶ ἐρανίωνες. Exponitur etiam πονέω. Eustath.

Ὄχθησις εως, ἡ, offensio, indignatio. Hesych.

Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφακέλῳ. Proprium alioquin esse existimatur cum suis derivatis & comp. Græc. bibl. interpr.

Composita.

Εὐοχθέω, lætus ut θαλίαις εὐοχθοι, opipara seu læta convivia. Athen. lib. 4.

Εὐοχθέω, exp. ab Eust. ἐπι καλοῖς κοπιάω. Hesiod. in Erg. lib. 2.

Εὐοχθέων δ' ἐξεις πολιὸν ἔαρ, ἐυδὲ πρὸς ἄλλους Αὐχήσεις, facili labore: vel lætus & victu abundans: ut fit ab ὀχή, i. τροφή, interposito θ. vel amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθος, i. σωρεία τοῦ χώματος. Procl.

Προσοχθέω, ῶ, offendo vel offensus sum, infensus sum, tædium molestiamq; capio. Suid. προσοχθῶ τῇ μέθῃ.

Προσοχθίζω, idem quod προσοχθέω: Psalm. 94. τεσσαράκοντα τὴ γενεᾷ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Sic & Levit. c. 18. & alibi apud Græc. bibl interpr. Item transitivè, offendo: ut Paralip. lib. 1. προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ. Item gravor, idem quod ἄχθομαι. Ecclesiast. c. 6. μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.

Προσόχθισμα, τὸ, & προσοχθισμὸς, οῦ, ὁ, offendiculum, offensio. Regum 4. c. 13.

Ὄχθη, ης, ἡ, ripa extrema & eminentior terræ ora quam fluvius utrinque alluit. (ab ἔχω pro ἐξέχω, teste Eust.) Il. γ, παρ' ὄχθας Σκαμάνδροιο. Plut. in Publ. Τὴν πέραν ὄχθην προσέμιξεν. Impropriè de littore marino dicitur: ut Odyss. ι, ἀλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας. Ὄχθαι, fossarum dicuntur tumuli eminentes ab utraq; parte, Il. ο, ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρέπτων, Ἐς μέσσον κατέσαλτο.

Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, ripa, littus. Hesych. Item tumulus, eminulus, clivus. Xen. de re eq. ἐπ' ὄχθους ἀναγέσαι, ἀπ' ὄχθων καθίππεύσαι. Eurip. πέτρινος ὄχθος. Metaphoricè apud medicos ὄχθοι dicuntur tumores verrucosi tuberosiq;. Item labra hulcerum prætumida, callosa & dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθος, labor. Procl. in Hesiod.

Ὀχθηρὸς, ᾶ, ὁ, riposus, clivosus: ut ὀχθηρὸς χῶρος: in Epigr.

Ὀχθώδης, ες, ὁ, ἡ, idem. Item verrucosus, torosus. Dioscor. lib. 1. c. 157. Galen. Synes.

Ὀχθέω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Ὄχθος, apud Suid. vel ὄχθιος apud Hesych. vel ὄχθος apud Etym. fimbria seu limbus vestis muliebris.

Ὀ'ΣΑΕΥ'Ω, F. σω, moveo, κινέω. Hesych.

Ὄχλος, ους, ὁ, vectis quo aliquid movetur. Item cardo. Item vinculum, ligamen.

Ὀχλίζω, moveo, vel vecte impello & protrudo. Od. ι, ἀπ' οὐδὸς ὀχλίσσαι. Et Orph. in Ang. Ἄ'ργος ἐφημοσύνησι νόῳ πόρσυνεν ὀχλίζειν.

Μοχλὸς, idem quod ὀχλὸς, eiusdem q; originis, ut Eust. videtur. Od. ε, Μοχλοῖσιν δ' ἄρα πλῆκε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν, vectibus seu phalangis. Od. ι, μοχλὸς dicitur fustis ille, quo Ulysses præusto & præacuto oculum Polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obfirmantur: pessulus. Thucyd. lib. 4. αἱ πύλαι τῶν ἀγορανόμων πύλαι, τῷ μοχλῷ ἀφαιρεθέντος, αἱ ἀνῴγοντο. Apud Aristoph. in Vesp. τοῦτον οὖν φυλάττομεν Μοχλοῖσιν οὐδὲ ὑσμῖνες, exp. claustris.

Μόχλιον, ου, τὸ, & μοχλίσκος, ου, ὁ, parvus vectis parva phalanga.

Μοχλεύω, f. εύσω, vecte moveo, seu promoveo, apud Hesych. Item vectibus seu pessulis obfirmo. Metaphoricè apud Chrysost. de officio episc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος ὡς πόλις ὀχυρά, ὡς μεμοχλευμένη βασιλεία. ¶ Item μοχλεύσασθαι, moliri, machinari: *ducta metaphora à vectiariis seu phalangariis.* Ioseph. de antiquit. ὁμονοίαν ἔξειν τε φίλους καὶ συμμάχους, ὡς μηδὲν μοχλεύσασθαι κατ' αὐτῶν ἀδικον.

Μοχλευτὴς, οῦ, ὁ, motor seu qui vectibus & phalangis aliquid promovet, vectiarius, phalangarius. Aristoph. in Nub.

Μοχλεία, ας, ἡ, motio vel obfirmatio quæ vecte fit. Apud medicos est ossis aut ossium à loco quàm præter naturam sit ad naturalem perductio: inde μοχλεία, dicta, quòd organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω, pessulum obdo, vel vecte obfirmo, Aristoph. μόχλωσον τὴν θύραν, occludo fores pessulo.

Composita: ac primùm ex ὀχλίζω.

Ἀ'νοχλίζω, vecte submoveo, vecte elevo. Apoll. Arg. lib. 1. Δή τότ' ἀνοχλίζω τετραχήτου οἴδματος ὀλκάς.

Διοχλίζω, dimoveo, Hesych. Exponitur etiam, diduco os: apud Nicand. in Alexiph.

Μεθοχλίζω, vecte transmoveo, vel simpliciter, transmoveo, transfero. Od. ψ.

Παροχλίζω, idem. Suid.

Composita ex μόχλος & μοχλεύω.

Ἀναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo, vectibus amolior: unde ἀναμοχλεύειν πύλας, vectibus subiectis amoliri & perfringere fores: apud Eurip.

Ἐ'κμοχλεύω, vectibus emoveo vel excutio.

Ὑποκμόχλιον, ου, τὸ, quod vectibus subjicitur, pressio. Aristotel. in mechan. quæst. 4.

Ὄ'ΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, vel multi simul. Xen. Pæd. 7. ὄχλος, πλείων & πλείων ἐπέρρει. Aristot. polit. 3. κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολὺς ἢ εἷς ὁστισοῦν. Greg. οὐ ὄχλῳ οὔσης τῆς κρίσεως. Dicitur & plural. num. οἱ ὄχλοι, pro ὄχλος, populus, vulgus. Herodian. l. 6. οἱ ὄχλοι τῆς συγκλήτου μάχης ἠπόρουν. Sic & apud Athen. lib. 14. Interdum per contemptum confusanea hominum multitudo ὄχλος appellatur: ut & apud Latin. Herodian. lib. 6. ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Thuc. l. 4. οἱ ξυμπαντοὶ ὄχλοι. Dicitur & de quibusvis rebus: ut ὄχλος νεῶν. Thuc. lib. 1. & ὄχλος πραγμάτων, Thucyd. ¶ Item molestia: quam significationem propriam esse scribit Ammon. Eurip. ὄχλον παρέξεις. Thuc. l. 1. εἰ δὲ σὺ ὄχλος μᾶλλον ἔσῃ, etsi molesta vobis erunt. Ὄχλον κινεῖν, turbas excitare: Suid.

Ὀχλικὸς, ἡ, ὁ, popularis. Plut. in Numa & symp. 8. Exponitur etiam, turbulentus, molestus.

Ὀχλώδης, ες, ὁ, ἡ turbulentus. Polyb. Item difficilis, morosus. Τὸ ὀχλῶδες, difficultas & fastidium: apud Suid.

Ὀχληρὸς, ᾶ, ὁ, turbulentus. Suid. Item molestus, molestiam afferens. Isocr. in Panath. & ad Philipp. Herodian. l. 3.

Ὀχλέω, ῶ, turbo, commoveo. Item molesti. afficio.

Ὀχλᾶμαι & Ionicè ὀχλεῦμαι, turbor, commoveor. Il. φ. (de rivo) Τῷ μὲν τε σφρίγοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται. Hinc ὀχλυμένη ὁδὸς, via turbæ & multitudinis plena: apud Cebet. Item molestia mihi exhibetur: ut apud Suid. οὔτε ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε ὂν ἀκριβῶς, ἀδ' ὑπὸ σώματος ὀχλέμενον.

Ὄχλησις, εως, ἡ, molestia; vel perturbatio. Plut. adversus Colotem.

Composita.

Ἄ'νοχλος, turba seu hominum multitudine carens. Item inoffensus, nulla molestia affectus.

Ἀνοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis & molestiis.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Hesych. Item molestiam exhibeo, molestus sum. Demosth. τὰ φόρτα ἀκριβῶς δεκάτην πρὸς ἅλμην, διοχλῶ, πάλαι ὑμῖν ἐδόθη.

Διοχλᾶμαι, molestia afficior, molestia mihi exhibetur.

Ἐ'νοχλέω, idem quod διοχλέω Dinarch. contra Demosth. ἐγὼ ἵνα εὐοχλῶμεν ὑμῖν, δεῖ σφᾶς τῶν αὐτῶν ἐρᾶσθαι. Isocr. ad Philipp. λῦσαι τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Sic & apud Plut. de primo frig. & Galen. ad Glauc. l. 1.

Ἐ'νοχλοῦμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor. Herodian. lib. 3. συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον.

Ἐ'νόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio, interturbatio.

Decomp. Ἀ'νενόχλητος, ου, ὁ, ἡ, cui nulla exhibetur molestia.

Παρενοχλέω, ῶ, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo: Plut. in Rom. παρενοχλεῖ τὰς λειτέρνας, Act. Apost. c. 15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν θεόν.

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur. Item controversiam patior, in Pand. Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio.

Ἀ'παρενόχλητος, cui nulla exhibetur molestia.

Εὐρύοχλος, latus seu amplus turba & multitudine: numerosus.

Παροχλῶ, idem quod παρενοχλῶ.

Πολύοχλος, turba seu hominum multitudine abundans.

Πολυοχλέσα πόλις, urbs in qua magna hominum turba & multitudo est.

Πολυοχλία, turbæ multitudo, multa turba. Iob. c. 31.

Ὄ'χμη, ὀχμάζω, vide in Ἔ'χω.

Ὄ'χνη. in Ὄ'γχνη.

Ὄ'ΧΟΣ, ου, ὁ, & εος, τὸ, currus, vehiculum Soph. in Electra, Βοιωτὸς ἅλις δέκατον σκήπτροιν ὄχον. Il. ο, Ἧ ἔπεν ἐς ὀχέων ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. Dicitur & ὄχος ἁρμάτων, apud Eurip. Exponitur etiam τὸ ὕδατος ὀρμή, à Suida, hinc deriuante ὀχετὸς: quod vide sua serie. Etymol. deducit ab ἔχω significante ἐλαύνω. ¶ At ὄχος, seu ὀχὸς, ου, ὁ. (adject.) capax, vide in Ἔ'χω.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto: Aristoph. Αὐτὸς βαδίζω κοὐ πορῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. Item metaph. fero sustineo, suffero. ut. Od. φ, ὣς ἄτλητα ὀχέων ἀπὸ σείφορον ὑμετέων. Sic Od. α, Οὐδ' ἔτι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν. Exponitur & neutraliter, equito: ut apud Xen. μέτριον μὲν ὀχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοποροῦντα. ¶ Ὀχέω, Hesychio est etiam ὀχευτικῶς ἔχω, salire seu inscendere cupio.

Ὀχέομαι, οῦμαι, vehor, portor: Xen. Pæd. 7. ἐς τὴν ἁρμαμαξαν, ἐν ἧπερ αὐτὴ ὠχέτο. Iliad ω, ἵνα σὺν ὀχήσεται γλαφυρῇσι. Et apud Xen. ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis invehi. Item metaphor, invehor alicui rei, i. evehor, attollor: ut apud Plat. & Aristoph. ἐπ' ἐλπίδι & ἐπ' ἐλπίδων ὀχεῖσθαι, spe evehi & attolli. ¶ Item sustineor, innitor, apud Gregor. ¶ Ὀχέομαι, neutr. equito, ut Iliad. ε, οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι.

Ὄ'χημα, τὸ, vehiculum, currus. Plat. in Tim. Soph. in Electr. Plut. in Galba, & alibi.

Ο᾽χησις, εως, ἡ, vectio, vectura, equitatio, equitatus. Heſych.
Ο᾽χεῖον, ου, τὸ, currus, Heſych.
Ο᾽χετλον, idem. Exponitur etiam, plauſtrum, obex: apud eundem.
Ο᾽χκος, ου, ὁ, vehiculum, currus. Pind.
Ο᾽χμη, ης, ἡ, ſuſtentaculum, cui innitimur. Heſych. & Suid.
Ο᾽χέω, ſubeo, ſuſtineo, item exhaurio, exantlo. Pind.
Ο᾽χέομαι, ῆμαι ſuſtineor ab aliquo, vel ei inſideo. Suid.
Ο᾽χ..ω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Διοχὶς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, quo duo vehi poſſunt. Poll. l. 7.
Ε᾽ποχέω, ῶ, inveho, i. veho in.
Ε᾽ποχέομαι, οῦμαι, invehor, vehor in. Epigr. l. 2. Γραμμαλιὸς ποτ᾽ ὄγῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. Herodot. l. 4, ἐποχέντων ἵπποις ἢ κομιδῇ λοις. Item metaph. innitor. Phil. de mund. οὐ γὰρ ἐποχήσεταί ποτε ἔτι ὕδατι ἡ γῆ non amplius invehitur ſeu innitetur aquis terra.
Ε᾽ποχος, ου, ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter equo inſidet, nec ſe excuti ſinit. Syneſ. & Xen. de re equ. Apud Eurip. ἔποχος μανίας λόγος, metaph. uſurpatur pro ſermone qui inſaniæ velut invehitur. (re equ.
Ε᾽ποχον, τὸ, id cui vector ſeu eques inſidet, ephippium. Xen. de
Παροχος, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo ſeu curru alteri aſſidet. Poll. l. 3. Peculiariter ſic dici ſolebat qui ſponſo ſponſam domum deducenti in curru aſſidebat. Ariſtoph. in Avibus.
Παροχέω, præterveho, tranſveho. item juxta alterum veho, à latere alterius veho.
Παροχέομαι, vehor à latere. ad latus in vehiculo vel curru ſedeo. Luc. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐποιήσατο ἅρματος παροχούμενος τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων. Item ſum παροχος. Poll. l. 3.
Περιοχέω, circumveho. Περιοχέομαι, circumvehor. Terra autem περιοχεῖσθαι ζώοις i. veſtigiis animalium calcari dicuntur, quòd paſſim eam animantia pererrent, ac velut ei inequitent. Ariſtot. de mundo.
Συνοχέω, una veho. Συνοχέομαι, una vehor.

Ο᾽χυρὸς, &c. vide in Ε᾽χυρός.

Ο᾽ψ, ὀπὸς, ἡ, vox. (ὄψ à verbo inuſit ἔπω, i. dico.) Il. β ξυνίηκε θεὰς ὅπα φωνησάσης. Od. ξ, Φθέγξ᾽ ἀμέλγων δ᾽ ὀλίγῃ ὀπὶ μείωσεν ἑταίρους. Il. γ, ὅπατε μεγάλῳ σὺν ἰαχῇ ἴσαν. Exponitur & cantus: ut Od. μ, Νῆα κατάσσαντα ἵνα καὶ τέρψω ὅ᾽ ἀκούσῃς, Cicero vertit, *Auribus ut noſtros poſſis agnoſcere cantus.* Sic & Iliad. α & γ. Exponitur etiam, κλῆδών ab Ael. Dionyſ. inde derivante verbum ὀπάζω. Significat etiam oculum, teſte Heſych. in qua ſignif. pertinet ad Ο᾽πωπή.
Ο᾽πάζω. Buſt. ſcribit eſſe κληδονίζω: ut apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata, ὀπαζόμενος κρήνην.
Ο᾽πως, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Α᾽οπος, qui vocem nullam edit, mutus. Ab Heſych. exponitur ἠρεμαῖος, inviſibilis: ab ὄπτομαι.
Ε᾽λλοψ, οπος, ὁ, cui vox in gutture præcluſa ſeu obſtructa eſt, qui vocem edere nequit: mutus. Epitheton piſcium, apud poëtas. ἀπὸ τῆς ἐλλείπουσης τὴν ὄπα. Plutarchus ſymp. lib 8. problem. 8. ἔλεγε δὲ τῆς ἰχθυώδους τοῦτο γένος εἶναι, τοὺς ἰχθῦς κωλεῖν ἕλκοπας, οἷον ἐλλοφώλιον τὴν ὄπα καὶ κατεζημιωμένην ἔχοντας. Heſiod. in Aſp. Α᾽ργύρεοι δελφῖνες ἐθοινήσαντο ἕλκοπας ἰχθῦς. ¶ Peculiariter autem ἕλκοψ dicitur accipenſer, teſte Athen. l. 7. Alii verò ἕλκοπα vocant τὸ ἱερὸν ἰχθῦν, teſte eodem Ath. ibidem. ¶ Item ἕλκοψ, piſcis: unde
Ε᾽λκοπάω, piſcor. Theocr. idyl. 1. Dicitur & ἑλκοπεύω, pro eodem.
Εὐρύοπης ου, ὁ, cuius vox late diffunditur & ſpargitur, late ſonans ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Iovis epithetum. Odyſſ. ξ. & alibi apud Homer.
Η᾽νοψ, ſonorus, vocalis. Heſych. Item perſpicuus, lucidus. Il. π.
Η᾽περοπεύω, decipio, circumvenio, & quidem vanis verbis, & fallacibus perſuaſionibus. Heſiod. in Erg. Χαίρεις πῦρ κλέπτας, ἐμοῖς φρεσὶν ἠπεροπεύσας; Il. ε, Η᾽ ἔχ ἄλις ὅτι γυναῖκας ἀπαλάλησθα ἠπεροπεύειν; Sic & Il. γ, & ſæpe apud Hom.
Η᾽περόπευμα, τὸ, dicitur res illa qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur. Athen. lib. 13. συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα.
Η᾽περόπευσις, εως, ἡ, deceptio, circumventio.
Η᾽περοπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, circumventor. Il. γ, Δύσπαρι εἰδὲ θεοῖσιν ἄεισε γυναικομανὲς ἠπεροπευτά.
Η᾽περοπεύς, idem. Od. λ.
Decomp. Ε᾽ξηπεροπεύω, idem quod ἠπεροπεύω. Ariſtoph. in Lyſiſtrata: Τὸν ἔργον ἐξηπεροπεύσαι τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα.
Συνηπεροπεύω, ſimul decipio. Ibidem: ἐμὲ μὲν ἐγὼ συνηπεροπεύσω, ſimul eludam.
Κλοτοπεύειν Heſychius exp. verba dare, decipere Euſtath. quoq; annotat ſecundum veteres ſignificare τὸ κλοπεύειν, οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρὸν, latenter furari & ſubducere tempus: alios tamen velle poſitum eſſe pro κλεπτοπεύειν, οἷον κωμῳδεῖν, κλυδῖς ἔπεσι, id eſt, ſermonibus, elegantia verborum tempus terere. Vtitur Hom. Il. τ, v. 139.

Μέροψ, diviſam vocem habens. Hominum epitheton, vel quòd articulata lingua loquantur, vel quòd diverſis utantur dialectis. Il. α, & alibi paſſim apud eundem, & cæteros poëtas. ¶ Eſt & avis nomen, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 13.
Μεροπήϊος, humanus: in Epigr.
Σκώψ, ωπὸς, ὁ, avis nomen ex genere noctuarum. Od. ε, Σκῶπες θ᾽ ἱρῆκες τανύγλωσσοί τε κορῶναι: ſic dicta vel παρὰ τὸ σκαιὰ ὄπα ἔχειν, quòd ſit infauſto cantu: vel à σκιὰ & ὤψ, quòd noctu cernat: vel a σκιὰ & ὤψ, quod noctu acutius cernat. Vide Euſt. ¶ Item genus ſalutationis, apud Athen. lib. 9. & 14. quod & σκώπτομαι & σκωπίας, à ſcope ave.
Α᾽ισκωπὶς (comp.) ſempaſiones, aves apud Ariſt. an. l. 9. c. 28.
Φύλοπις, pugna, prælium: quaſi τὸ φύλων ὄψις, i. clamor. Dicitur & de bellico clamore. Il. λ, ἐρεχθόμενοι φύλοπιν αἰνήν. Sic & Il. ν, apud Heſiod. in Erg. Vide & compoſita ex Ο᾽πις vindicta.
Α᾽νθρωπος, Μάκρωπος, Σιώπη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Ο᾽ψὲ, ſerò, longo pòſt tempore: vel poſt tempus Od. ι, Ο᾽ψὲ κακὸς ἐλθοι ὀλέσας ἀπὸ πάντας ἑταίρους. Plut. in Apopht. Themiſth. Ο᾽ψὲ μὲν ἀμφοτέροις, ἀλλὰ νοῦν ἐχήμασιν. Cum particula δὴ, vel ποτὲ ſerò tandem aliquando: ut Odyſſ. ι, Ο᾽ψὲ δὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενον προσέειπε. Sic Il. η & Od. ν. Interdum cum genit. ut apud Philoſtr. ὀψὲ τῶν Τρωικῶν, longè poſt Trojani belli initium. Ο᾽ψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente in ſenectam. Sic ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclinante in noctem, i. veſperi, ſerò
Ο᾽ψιμος, ου, ὁ, idem Theophr. Comparat ὀψιαίτερος, & ὀψιώτερος, ſerior, apud eundem. Superlat. ὀψιαίτατος, tardiſſimè, admodùm ſerò, ſeriſſimè. ¶ Item ſerus, veſpertinus. Ο ψία, ας ἡ, ſub ὥρα, ſerum, tempus veſpertinum. Ioan. 6. Dicitur etiam ὀψία ὥρα pro ὥρα ὀψία, tempus veſpertinum, veſpera Thuc. l. 8.
Ο᾽ψιτος, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio.
Ο᾽ψέω, ήσω, tardo, tardus ſum.
Ο᾽ψίζω i. ſerò aliquid facio vel ſub veſperam. Xen. Hellen. 6. ἦγε τὴν ταχίστην εἰς τὴν Εὐβοίαν, καίπερ μάλα ὀψίζων, licet admodum ſerus. Idem anab. l. 4. ἡ πῦρ καίουσι, ἃ σημαίνει ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, qui veniunt ſerius.
Ο᾽ψίομαι, idem. Greg. Item ſerò aliquid facio, *hoc eſt*, poſt tempus, ſeu non tempeſtivè. Xen. in Cyneg.
Ο᾽ψισμὸς, ου, ὁ, quum ſerò aliquid facimus, tarditas.
Ο᾽ψοι, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ο᾽ψις, ide in Ο᾽πωμαι.

Ο᾽ΨΟΝ, ου, τὸ, opſonium: omne id quod unà cum pane ad cibi medimus condimentum. Iliad. λ. ἐπεὶ ἦ κρόμυον ποτὶ ὄψον. Plut. τοῦ τύχοις, τῇ δεξιᾷ λαμβάνει τὸ ὄψον, τῇ δ᾽ ἀριστερᾷ κρατεῖ τὸν ἄρτον. Idem de fort. Alex. τῆς πόλεως ὑποφόρους ἔλαβε τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ᾽ εἰς οἶνον, τὴν δ᾽ εἰς ὄψον. Ο᾽ψα dicuntur etiam ea quæ cocta ſunt: ut apud Athen. lib. 14. τοῖς ἢ κεκαυκαλήθροις Ο᾽ψοισι & ζωμοῖσιν ἥδομ᾽ ὦ θεοί. Sic & apud Plutarch. ſymp. 7. Peculiariter autem & κατ᾽ ἐξοχὴν piſces ὄψα appellantur. Plutarch. ſymp. 4. probl. 4. πόθεν ὀνομάσθη τὰ ὄψα; οὐκ εἰσίασιν οἱ ἰχθῦς μόνον ἢ μάλιστά γε ὄψον κωλεῖς. ¶ Vſurpatur & metaph. ut apud Xenoph. Pæd. 7. οἱ γὰρ πόνοι, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ο᾽ψον Athenis dicebatur etiam locus ipſe ubi opſonia emebantur Poll. l. 9. cap. 7. Deduci dicitur vel παρὰ τὸ ὀπτᾶν, vel παρὰ τὸ ἕπεσθαι quaſi ἕψον. Euſtathius verò veteres deriuaſſe tradit παρὰ τὸ ὀψὲ, i. ſerò aut quod veſperi tantùm ejuſmodi cibis veſcerentur: vel quòd ſerò tandem voluptatis gratia in uſum venerit quum antiquitùs frugaliter viverent.
Ο᾽ψωνεῖον, ου, τὸ, locus reponendis opſoniis: vel ſportula iis ferendis.
Ο᾽ψάριον, ου, τὸ, q. d. opſoniolum. Athen. l. 9. Peculiariter de piſce dicitur, apud Athen. ibidem. & Ioann. 6.
Ο᾽ψάομαι, ῶμαι, veſcor cum pane opſonium comedo.
Ο᾽ψημα, τὸ, id quo cum pane veſcimur: id quod ὄψον. Plutarch. ſympoſ. 4. probl. 1.

Compoſita.

Α᾽νοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opſonio carens. Plut. in præcept. ſanit.
Α᾽νοψία, ἡ, opſonii penuria. Plutarch. in Apophth. Lacon. Athen. lib. 8.
Ε᾽πουψάομαι, ῶμαι, idem cum ὀψάομαι. Plut. in Apophth. Lacon. τοῦτον δὲ τὸν ζωμὸν, γυμνασάρμοστον Λακωνικῶς, οὗτε τῇ Εὐρώτᾳ λιλαμβάνον, ἐπουψάζ.
Ε᾽πόψημα, τὸ, & ἐπόψησις, εως, ἡ, idem cum ὄψημα. Athen. l. 5.
Εὔοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opſoniis probè inſtructus, opſoniis abundans. Plut ſymp. 4. probl. 4. (Alexid.
Εὐοψία, ἡ, opſoniorum abundantia, vel bona opſonia. Poll. ex
Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem veſcor, idem cum ὀψάομαι.
Παρόψημα, τὸ, idem cum ὄψον ſeu ὄψημα. Baſil. in epiſt. unde forma diminut. παροψημάτιον, apud Poll. l. 6. c. 9.
Παροψὶς, ίδος, ἡ, idem cum παρόψημα. Athen. l. 8. Item vas in quo opſonia apponuntur. Idem l. 9.
Παροψίδιον, τὸ, vile opſonium quod in menſa apponitur unà cum pane comedendum: idem cum ὀψάριον.

Πολύοψος,

Πολύοψ-ος, abundans opſoniis. ut πολύοψον δεῖπνον, cœna opipara. Luc. in ſomn.

Πολυοψία, opſoniorum abundantia, multa opſonia. Xenophon apomnem. 3.

Προσυάομαι, ῶμαι, idem cum ἐπυάομαι & παρουάομαι.

Προσύψημα, τό, idem cum παρόψημα ſeu ἐπόψημα. Dioſc. lib. 1. c. 12 & lib. 1. c. 81.

Φιλόψ-ος, opſoniorum amans.

Π

nota literæ quam vocant Πῖ. ¶ Eſt etiam nota numeralis: de qua in Append.

Πᾶ, vide in Πῆ, Πάγη, παγὶς, πάγ-ος, &c. in Πήγνυμι.

Πάγχυ, in Πᾶς, Πάθ-ος, &c. in Πάσχω.

ΠΑΙΑ'Ν, ᾶν-ος, ὁ, hymnus in laudem Apollinis (nec non Dianæ, ſecundum alios) qui canebatur ad amoliendum & propulſandum aliquod malum, ſive morbi (ac præſertim peſtis) ſive belli: aut etiam parta victoria, aut in prælii congreſſu: (☞ à verbo παύω, quaſi παυάν: vel ἀπὸ τῆ παύειν τὰς αὐίας, vel ἀπὸ τῆ παίειν, i. à feriendo) Xenoph. Hellen. 7. ἐὰ ἐπονοποιοῦ τό τε ☪ δίθυμβον ☧ παιᾶνας, ὡς ἐρλήνης γεγενημένης, ἐποιῆντο. Plut. in Lycurgo, ἐξῆρχε ἐμῶν ἀητὴς παιᾶν-ος: de pæane qui ante congreſſum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alii deo canebatur: ut apud Xenoph. Hellen. 4. ὕμνησεν τὸν ☆ὲ τὸν Ποσειδῶ παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur & ipſe Apollo, ut teſtatur Macrob. Interdum verò quicunque medetur. Eurip. καί μοι θανάτ-ου παιὰν ἔλθοι. ¶ Item παιὰν metricus pes, quē duplicem eſſe ſcribit Cicero: aut enim priorem longam habet ſequentibus tribus brevibus, aut tres priores breves, ultima producta.

Παιανίζω, pæanem ſeu pæanas cano, Xenoph. ὡς δ' ἀφηρέθησαν αἱ ἀσπίδες, ☪ ἐστήσαντο ☧ ἐπαιάνισαν.

Παιανισμὸς, ῦ, ὁ, pæanis ſeu pæanum cantatio.

Παιὼν, ῶν-ος, ὁ, idem quod παιὰν, hymnus. Eſt etiam Apollinis epith. Interdum & de medico dicitur, Ariſtoph. in Pluto. Eſt etiam metrici pedis nomen.

Παιώνι-ος, ᾱ, ὸν ☪ ἡ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χρυσὸς ἔρατ-ος ἀὲ παιώνι-ος. Item παιωνία χεὶρ, medicatoria manus, apud Ariſtoph.

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theoph. hiſt. pl. lib. 9. cap. 9. & Dioſc. l. 3. c. 157. Eſt etiam antidoti nomen, nec non catapotii.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω. Thuc. lib. 2. Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμὸς.

Παιὼν, idē ᾧ παιὼν. Apud Non. παιὼνι μύθῳ, ſalutari, ſalutifero.

Παιωνίν-ος, ut παιωνίη χεὶρ, medica manus: in Epigr.

Παιωνὶς σοφίη, in Epigr. pro παιὼν.

Παιωσμὼν, ars medica: vel medicina, medicatio.

Compoſita.

Ἐπιπαιανίζω, pæanis cantu celebro.

Συμπαιανίζω, ſimul pæanem cito. Polyb.

Παίγνιον, &c. vide in Παίζω. Παιδάριον, &c. in Παῖς.

ΠΑΙ'ΖΩ, Ϝ. ξω, & σω, ludo: propriè, ludo pueriliter, ſeu puerorū more (☞ Nam à πᾶς pro παιδίζω per ſyncopen dictum eſſe ſcribit Euſtath. Odyſſ. ἡ Ἀμφιπόλῃς δ' ἐπὶ δίνῃ τῆς σὺσα ἠγαγὲς παίζέσας. Luc. in vit. auct. παῖς παίζων, πεσσῶν ἀφιερόμεν-ος. Et cum dat. rei qua luditur. Odyſſ. ζ. Σφαίρῃ ταί τ' ἄρ' ἐπαίζον ἀπὸ κρηδέμνα βαλέσαι. Sic παίζειν ἀστραγάλοις. apud Plut. in Alcib. ¶ Item jocor, illudo. Plut. in Cam. παίζοσι ἀφ' ὑμῶν ἀμμάτων εἰς τὰς ἀκοντιδίους. Naz. παίζειν κατ' ἑαυτὸ, ſibi illudere. Plato in Gorg. σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης ἢ παίζει; ſerióne dicit an jocat?

Παίζομαι, ludor. Sæpius ſignificat, joco dicor: ut apud Plut. in Phædro, ὥσ' οὐ νῦν πεπαίσθαι μετρίως τὰ περὶ τὸν λόγον. Item illudor, ludibrio habeor.

Παίγμα, τὸ, ludus id quod luditur. Eurip. in Bacch.

Παίκτης, ᾱ, ὁ, luſor: in Epigr.

Παικτικὸς, luſorius.

Παίγνιον, ᾱ, τὸ, ludus ſeu luſus: propriè, luſus puerilis. Plat. in Poll. Plut. κατὰ παίγνιον, Exponitur & ludibrium: unde παίγνιον ποιεῖσθαι, ludibrio habere. Theophyl. in epiſt. Παίγνια, τὰ deliciæ Plut. in Anton. ὁ ☽ Σάραπ-ος ἐν τῷ Κάνωβ-ος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δελίκια καλοῦσιν. Sic etiam dicta fuerunt poëmata aut alia ludrica ſcripta.

Παιγνία, idem quod παίγνιον. Xen. de aud. poëm.

Παιγνιώδης, ᾱ-ος, ὁ ☧ ἡ, ludicer ſeu ludicrus. Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra ſeu jocularis.

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, ioculariter.

Παιγνίμων ſeu παιγνίμων, aut παιγνήμων, ον-ος, ὁ ☪ ἡ, iocoſus, jocis ſeu jocularibus dictis gaudens. Athen.

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, luſus, qualiſcunque relaxatio animi. Plut. de frat. char. ἐν πότῳ τινὸς ἢ παιδιᾶς, ἢ παλαίσματος. Sic & Xenoph. Pæd. 2. Item jocus. Plutarch. in Alex. & in præcept. ſanit. Hinc παιδιᾶς ποιεῖσθαί τι vel τινὰ, exp. ludos facere, illudere, irridere. Et apud Plut. ταῦτα γέλωτα ☧ παιδιὰν ἐποιοῦντο, exp. hæc riſu ac joco ſunt proſequuti. At παιδία, vide in Παῖς.

Παιδιώδης, ᾱ-ος, ὁ ☪ ἡ, qui ludo ſeu luſui eſt deditus: aut qui jocis valde gaudet. Ariſtot. ethic. 7. c. 7. Vide & παιδίον in Παῖς.

Παιδνὸς, vide in Παῖς.

Compoſita.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem: vel viciſſim iocor.

Ἀποπαίζω, ludo, luſito. Baſil.

Γυμνοπαιδέω, vel γυμνοπαιδία, ἡ, q. d. nudorum ludus, ludus quo pueri nudi ſe exercebant. Plut. Scribitur & γυμνοπαιδέα apud Plat. Xen. &c. Γυμνοπαιδικὴ, idem. Athen.

Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. l. 6. παιδιὰ διαπεπαισμένη, exp. ludus qui luſus eſt.

Ἐμπαίζω, eadem illudo, ludificor. Marci 10. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, ☧ μαστιγώσουσιν αὐτόν. Sic Matth. 27. & Luc. 14.

Ἐμπαίζομαι, illudor. Matth. 2.

Ἐμπαιγμα, τὸ, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur ſeu quo alicui illudimus. Ἐμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illuſio, deriſus. Suid.

Ἐμπαίκτης, ᾱ, ὁ, illuſor, deriſor. 2. Pet. 3.

Ἐμπαίζω, deludo. Heſych.

Ἐρωτοπαίγνιον, eſſe dicitur poëma, amoris luſus.

Κατεμπαίζω, q. d. ludo adverſus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω σοι iocor tecum. Plat. de leg. Syneſ. ep. 44. μὴ προσπαίζειν με νομίσῃς σαυτῷ. Sic & apud Plut. de deo, Socr.

Συμπαίζω, colludo, ſimul ludo, vel unà ludo.

Συμπαίκτης, ᾱ, ὁ. & συμπαίστρια, ᾱς-ος, ὁ, item fœm. συμπαίστρια, qui colludit ſeu colludere ſolet. & quæ colludit: priora duo apud Plat. & in Epigram. poſterius apud Ariſtoph. in Ran.

Συμπαίσσω, expon. etiam, ſimul nutritus: pro eodem dicitur συμπαίκτωρ,

Συμπαιγνία, colluſio. Et metaph. deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pila ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, ᾱ, τὸ, ludicrū artis, vel artificiū ludicrum. Sic inſcripſit Auſon. ſuos verſus qui monoſyllaba voce clauduntur.

Ψηφοπαίκτης, ᾱ, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præligiator calcularius. Suid.

Ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lyſ. Ψηφοπαικτῆσαι τὸ δίκαιον.

Ἀλώπηξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΠΑΙ'ΠΑΛΑ, τὰ, loca prærupta & ſalebroſa. Schol. Ariſtoph. in Nub. exp. δύσβατα. ☞ Sunt qui derivent ab αἰπὺς pleonaſmo τῆ π.

Παιπαλόεις, ἐντ-ος, ὁ, præruptus, ſalebroſus, aſper. Od. δ', Σάμῃ ἐπαιπαλόεσσῃ. Il. μ. ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσσῃ, exp. in via pulverulenta, à παιπάλη ſignificante pulverem.

Παιπάλη, &c. vide in Πάλη. Παιπάλλω, in Πάλλω.

ΠΑΙ'Σ. δός, & poëtica dialyſi παΐς) ὁ ☧ ἡ, puer vel puella. Odyſſ. σ, Παῖς ἐτ' ἐὼν, ☪ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κερδέ' ὀνάσσας. Iliad. λ, ὣς ἀλέγω ὡς εἴ μεν γυναῖκ' βάλοι, ἢ παῖς ἀφρῶν. Theoc. idyll. 15. Ἀπὸ παῖς αὐτὸ ὕδατ-ος ταῖς καλπίδα κηλέα βάψας. Xenoph. in ſymp. ἐπὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, ὅταν ☧ μειράκιον ☪ ἀνὴρ ☧ αὖ σωφρονῇ. Item Hellen. 4. κελεύσας ἀπαγαγεῖν τὴν παῖδα. Dicitur ὀν παῖδες & ἐκ παίδων, à puero & à pueris: apud Plat. & Ariſtot. Item ἐν παιδὶ, in puericia, ſeu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. ¶ Item puer, i. ſervus ſeu ſervulus, pediſequus Ariſtoph. ἄπτε παλύχνον. Demoſth. τὸ παῖδα τ' ἀφόντα τὰς μαρτυρίας ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius parvus. Iliad. ψ. ὡς ὅτε πατὴρ ἧ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, &c. Plut. de frat. char. ὁ τῆς ἑαυτῶ παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν, Et in fœm. gen. fil-a, nata. Sappho in ode quadam ad Venerem. Παῖ δὸς ὄλωλε κόκυ. Sic & apud Pauſan. & Laërt. Οἱ παῖδες, liberi, tam filii quàm filiæ. Plut. in apophth. Σκιλουρ-ος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών. Per phraſtice παῖδες φιλοσόφων dicuntur ipſi philoſophi, apud Luc. & παῖδες Ἀσκληπιαδῶν, ipſi Aſclepiadæ, apud Athen. Sic & δυσλιῶν παῖδες, pro δύσλιοι, infelices. Iliad. φ.

Παιδεῖ-ος, ᾱ, ὁ, puerilis: ut παιδεῖον μάθημα: apud Plat. de leg. l. 5. & pro eodem poëtica dialyſi dicitur παιδνὸ-ς.

Παιδιὰ, ἡ, puericia, puerilis ætas. Plat. de leg. l. 9. At παιδιᾷ vide in Παίζω.

Παιδικὸς, ὴ, ὸν, puerilis, ad pueros vel puerum, ſeu ad puericiam pertinens. Item pueris ſeu puericiæ conveniens. Ariſtot. polit. 8. Plutarch. de for. Alexand. Item παιδικὸν (ſicut Lat. puerile) ineptum, abſurdum, quod puerilem quandam ſtultitiam præ ſe fert. Ariſtot. eth. 10. ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen quoddam cataplaſmatis ad omnem oculorum fluxum & lippitudinem, apud Galenum, τῶν κατὰ τόπους lib. 4. ¶ Παιδικὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδερασὴς appellatur. Et generaliter qui amatur, cuiuſcunq; ætatis ſit. Thucyd. lib. 1. Ariſtoph. in Veſpis. Dici etiam ea amaſia ſeu ea quæ amatur, teſtatur ſchol. Ariſtoph. Hinc ea etiam quæ quis in delitiis habet, ſeu quæ alicui chariſſima ſunt, παιδικὰ appellantur, eodem ſchol. teſte.

Παιδικῶς, pueriliter, puerorum more, ut decet pueros. Plato
Παιδιόθεν, à puero, à pueritia. Luc.
Παιδίον, τό, puerulus, infans. Aristot. rhet. 3. οἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Item puerulus, i servulus, apud Aristoph. Item filiolus vel filiola. Dem in Mid.
Παιδιώδης, ες, ὁ ἡ, puerilis ad puerulum seu puerulos pertinens puerulos decens. Vide & παιδιά, in Παίζω.
Παισὶθθεν, idem quod ἐκ παιδός, ab infante seu ab infantia. Marci cap. 9.
Παιδύλλιον, puellulus, puerulus: propriè is qui ambulat & jam loquendi facultatem sibi acquisit: ut testatur Aristoph. grammat. apud Eust. Item puella seu puellula. Laërt. in Zenon.
Παιδαριώδης, puerilis, puerulum decens. Herodian. l 3. & 5.
Παιδίσκος, puerulus seu puellus. Xenoph. Item παιδίσκη, puella, ancillula, ancilla. Athen. Lys. & in ep. ad Galat. c. 4.
Παιδισκεῖον, τό, locus in quo sunt puellæ. Exponitur etiam lupanar, apud Athen. l. 10.
Παιδάριον, puellula. Laërt. in Zenon. ¶ Est & nomen lapidis quo utebantur textores, teste Hesych.
Παῖδνος, puer Odyss. φ, ἦλυθ' Ὀδυσσεὺς παῖδνος ἐών. Eustathius dicit esse à παίζω & poni pro παῖς. Hesych. παῖδνον esse tradit eum qui excessit è pueris, & alio nomine vocatur αὐτίπαις, unde & exp. Adolescens. Accipi etiam ait pro, ἄφρων, νήπιος. ¶ Item παιδνὸς, activè puerilis: unde παιδνικὰ χέρες: in Epigramm.
Παιδεύω, f. σω, doceo, instituo, erudio propriè: ut puerum doceo seu instituo. Sed ad quemvis instituendi seu docendi modum extenditur. Cum accus. ut apud Aristot. eth. 10. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους. Idem polit. 8. ἔστι δὲ τέτταρσι χρῆσθαι παιδεύειν ἐώμασι. Cum præpos. ut Isocr. in Areop. παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Xenoph. τὸν υἱὸν πρὸς βύρσας παιδεύειν. Isocr. in Panath. οἱ παιδεύοντες τοὺς νέους εἰς ἀρετήν. Cum dat. Plut. in Apophth. Lacon. ἢ τοῖς τοιούτοις νόμοις, ἐπὶ δὲ δικαιοσύνην & κοσμιότητα ἐπαιδεύσατε. Cum infin. Xen. Præd. 1. παιδεύω σε στρατηγεῖν, & apomn. 2. παιδεύω ἄρχειν. Exponitur etiam, castigo: ut Luc. cap. 23. παιδεύσας ἔν αὐτὸν ἀπολύσω. Sic & Heb. 12. & alibi.
Παιδεύομαι, instruor, doceor: eadem habet cum παιδεύω constructiones. Particip. πεπαιδευμένος, bene institutus, apud Xenoph. Paed. lib. 5. vel doctus, eruditus, literis excultus, cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.
Παιδεία, ας, ἡ, institutio, instituendi ratio: doctrina, disciplina. Xenoph. Thucyd. & Aristot. ¶ Item peculiariter, institutio in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. in Gorg. ἡ γὰρ παιδεία παιδείας ὅτου ἔχει δικαιοσύνης, ignoro quanta sit ejus doctrina & justitia, seu quàm sit doctus. Herodian. lib. 5. παιδείᾳ τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque cum pariter & Latinis literis instituens. Apud Gregor. & Basil. cæterosq; theologos. ἡ ἔξωθεν παιδεία, literæ, disciplinæq; omnes nihil ad scripta evangelica pertinentes. ¶ Παιδεία, metaph. de plantis quæ & ἀναγωγὴ accuratus cultus conformatioque plantarum, apud Theophr. ¶ Item castigatio Heb. c. 12. εἰ παιδείαν ὑπομένετε.
Παίδευμα, τό, quod docetur, id in quo aliquis instituitur. Demosth. in Epitaph.
Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio instituendi seu docendi. Xen. apomn. l. 2. Plut. de puer. instit.
Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister. Plutarch. de puer. educ. Item castigator. Hebr. c. 12.
Παιδευτήριον, τό, ludus literarius, locus in quo pueri docentur.
Παιδευτικὸς, q. d. institutorius, qui ad institutionem facit, ut παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Poll.
Παιδευτικῶς, more eorū qui instituunt seu docēt: apud eundē.
Πεπαίδευται, ὁ, doctus, eruditus.
Παίζω, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita: ac primùm ex nomine παῖς,

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ ἡ, pulchros liberos aut pueros habēs. Nonn.
Ἀνδρόπαις, puer aliquid virile præse ferens, vel puer ad virilem ætatem tendens, puer jam grandior. Soph. in Troilo.
Ἀνήπαις, puer jam adultus: puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatem, apud Lucian. in somnio. Item adolescens, uber apud Plut.
Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas ejus qui pubertati est proximus. Exponitur & pubertas.
Ἄπαις, liberis carens, cui nulla est proles. Eurip. in Hec.
Ἀπαιδία, orbitas liberorum. destituti liberis.
Ἀρσενόπαις, cui est filius mas. Nonn.
Ἐρήπαις, puer adultus.
Αὐτίπαις, qui est ipse quodammodo puer, in quo seu in cuius moribus ipsissima pueritia cernitur. Hesych.
Βοτρυόπαις racemosus: aut βοτρυόπαις ἄμπελος, Theocr. in Epig.
Βήπαις, q. d. grandis puer (particula βᾶ habente vim intendendi) vel qui jam grandi est pueritia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur & adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. Item bovis filius, bove natus: apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascantur: in Epigr.
Διόπαις, Iovis filius: epith. Apoll. in Epigr.
Δυωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iisdem.
Ἐλευθερόπαις, cui filii sunt liberi: & *per consequens* qui ipse est liber. Epigram.
Ἔμπαις, quæ infantem utero gestat, gravida. Hesych.
Εὔπαις, bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Eurip. in Hec. apud eundem in Herc. fur. εὔπαις γόνος, exp. bona proles. Item qui probi patris est filius. Aristoph. in Pluto.
Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Isocr. in Evag.
Θεόπαις, divina soboles, Deo natus: in Epigr. & Athen. l. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, Christi mater, apud Nonn.
Καλλιπαις, cui pulchri sunt liberi. Basil.
Καλλιπαιδία, pulchros habere liberos.
Κλυτόπαις, inclytus filiis, clarus liberis.
Μελλόπαις, proximus adolescentiæ. Hesych.
Μισόπαις, liberorum osor, liberis exosus.
Μονόπαις κόρος, filius unicus vel unigenitus. Eurip.
Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi. Plato de leg.
Ὀμόπαιδες, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύμους, utpote pueros uno eodemq; partu editos.
Παλίμπαις, (pro πάλιν παῖς) iterum puer, repuerascens senex. Luc. in dial. τὰ πρὸς Κρόνον.
Παμπαιδί, cum omnibus liberis. Dion.
Πολύπαις, cui multi sunt liberi.
Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Isocr. in Evag.
Πρόπαις, puerorum productor. Hesych.
Συνήπαις, qui puerorum instar ficis gaudet. Vide Eras. in Chil.
Τρίπαις, cui tres sunt liberi: unde τριπαῖδες ὄμβοι, jus trium liberorum, apud Plut. in Num.
Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator. Theocr. idyll. 12.
Χθονόπαις, terræ filius aut filia, terrigena. Hesych.

Compositæ ex παιδεύω.

Ἀπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo qui non est eruditus seu doctus. Exponitur etiam, inscitia, imperitia. Aeschin. in Ctesiph. Isocr. ad Demon. Aristot. rhet. l. 2.
Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. in Axioch. Et cum genit. apud Xen. Præd. 3. τὸν δ' ἀπαίδευτον πάντα πάσης ἀρετῆς.
Ἀπαιδεύτως, ineruditè, indoctè, imperitè: Isocr. in Panath.
Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo: idem quod παιδεύω. Xen.
Ἐκπαιδεύω, idem. Vsurpatur & de equis. (Eurip.
Εὐπαιδευσία, dicitur de eo qui est eruditus, seu benè institutus.
Εὐπαίδευτος, bene eruditus, valde eruditus. Εὐπαιδεύτως, erudite, doctè & perité.
Κυκλοπαιδεία disciplina circularis. Lucian.
Ἐγκυκλοπαιδεία, (*decomp.*) disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censetur. Athen. & Suid.
Μεταπαιδεύω, aliter erudio & instituo, mutato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph.
Προπαιδεύω, ante instituo, ante doceo.
Προπαιδεύομαι, prius instituor, prius doceor. Plat. de re. l. 7. & Aristot. polit. 8.
Προπαιδεύματα, & προπαιδεία, quæ docebantur ante philosophiam & theologiam. Lucian. & Synes.
Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio Xenoph. in œcon. συμπαιδεύω ἢ ἐς τὰ πέπαρκεν ἀλλήλοις ἢ γεωργίαν: & Polyb. ὁ δὲ βίᾳ καὶ μετὰ θυμοῦ συμπεπαρωξυμμένος, condocefactus in violentia & iræ furore.
Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina quæ veræ doctrinæ ritulum menti ac. Ceb. in tab.

ΠΑΙΩ F. παίσω, P. παιῶ, percutio, ferio, pulso. Xenoph. Præd. 1. οὐ τοῦτο με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, percussit me magister. Aristoph. in Avibus, παίει ῥοπίῳ με τὸ νῶτον. Idem in Nub. Κλέωνα ἔπαισε τὴν καρδίαν. Plut. in Thefeo, παίων κεφαλὴν τὸν συντυχόντων. ¶ Apud Aristoph. παίειν ἀπ' οἰκίας, abigere percutiendo. ¶ Item παίειν expeditè aliquid facere apud eundem in Acharn. Ἐπάιξον παίε. Item pro fabricare, apud eundem in Pace. ¶ Item pro comedere, apud eundem in Acharn.
Παίομαι, idem quod πάσσω. Xen. in Ped. ἐπασάλευε τὸν μηρόν: pro ἐπάσσω. Item pass. percutior. Herodian. l. 7. ξύλῳ παιόμενος τὸ κρανίον. Reperitur & fut. παιήσομαι tanquam à themate circumflexo, apud Aristoph. in Nub. τοιαύτας σφενδόνας παιήσομαι.
Παιὰν, ᾶνος, ὁ, dictus est Apollo medicorum præses: παρὰ τὸ πάιειν, i. à feriendo, quod à sagittis pythonem serpentem confoderit. Pro medico usurpatur ab Aristoph. in Pluto. Vide & Παιὰν suprà.

Composita.

Ἀναπαίω, repercutio, referio. Eust.
Ἀνάπαιστος, pes carminis, alio nomine αὐτιδάκτυλος: sic dictus διὰ τὸ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον: constat enim prima & secunda brevi, ac tertia longa, quum dactylus primam longam habeat & sequentes duas correptas. Ἀνάπαιστοι dicuntur etiam versus anapæsto pede constantes: apud Athen. l. 4. qui & neutro genere ἀνάπαιστα apud Plut. in Pericle.
Ἀναπαιστρίδες, αἱ, mallei fabrorum. Hesych.
Ἀντιπαίω, contra percutio, seu vicissim percutio, repercutio.
Εἰσπαίω, infilio, irrumpo, impetum facio. Expon. & ingredior.

Decomp.

Decomp. Ἐ*πταίω*. idem. Aristoph. in Pluto, Ἢ μὴν γώ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὼ οἰκίαν Ἐπτεπταικεν.

Ἐ*κπαίω*: cum impetu egredior. Διεκπαίω, (*decomp.*) idem.

Ἐ*μπαίω*, imprimo seu incudo, i. percussu imprimo. Eust.

Ἐ*μπάσμαθα*, τὰ, eadem sunt imagines picturæve incusæ, seu impressæ.

Ἐ*πισφάλλω*, impingo, offendo. (pressa.

Ἐ*μπαιστός*, ή, όν, cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt & im-

Ἐ*πίπαισμα*, τὸ, offendiculum, offensio. Hesych.

Κατάπαίω, percutio: vel percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello. Hesych.

Παραπαίω, deliro, desipio. Luc. παραπαίεις ὦ γέρων ἐ μεμηνυῖα. Aristoph. in Pluto, ξυνδιαπώτα τὸ λῆξαι, ἐ παραπαίειν.

Παράπαις, desipiens, delirus. Hesych.

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Dem. Τοσοῦτον ὑπερπαίειν ἁπάντων τὸν ἄλλον. Luc. ὑπερπεπαικότα πᾶσαν ὑβρίν.

Παιὼν, &c. vide in Παιάν. Παικτὸς, &c. in Παγνύω.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ή, massa ficorum & pinguium caricarum quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt. Hieron. in c. 1. Oseæ & in c. 6. Ezech. Luc. ἐ παλάθην ἰχάδων οἵας γε φασὶ πλήξαι. Idem ὠήσομαι γώ αὐτῷ παλάθας τῶν καρυκῶν. Gaza παλάθας vertit, offas, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Παλαθὶς, ίδος, ή, idem quod παλάθη. Strab.

Παλαθώδης, ες, ὁ, ἡ, massæ quæ παλάθη dicitur formam habens. Apud Dioscor. lib. 1. cap. 81. quum dicit alterum genus bdellii esse μέλαν, ἀσφόδελον, παλαθώδες. Plin. exp. hadrobolum, i. crassarum glebarum, in offas convolutum.

ΠΑ'ΛΑΙ, olim, quondam. Il. ι. ἦ μὴν πάλαι ὀΐομαι ἔτι καὶ νῦν. Dem. ad Phil. epist. τῷ μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖ ἡμῖν τὼ πόλει, τῷ δὲ λόγῳ καὶ νῦν ὁμολογεῖ. Item pridem, jampridem, jamdudum. Dem. pro cor. ἐπεὶ ἀλλ' γε ὑμᾶς αὐτὸς πάλαι ἀπολώλατε. Sic Luc. πάλαι ἀδελφοί. Et ὲ πάλαι, non pridem. Aeschin. in Tim.

Παλαιὸς, ᾶ, όν, q. d. qui fuit πάλαι, vetus, antiquus, priscus: ut παλαιὸς γέρων, Hom. & παλαιὸς λόγος. Plut. Exponetiam pristinus: ut παλαιὰ χάρις, apud Soph. Dicitur interdum absolutè παλαιὸς, pro παλαιὸς γέρων: ut apud Isocr. in Paneg. Item ὁ παλαιὸς, pro ὁ παλαιὸς χρόνος, apud Synes. iam olim. Οἱ παλαιοὶ homines prisci seculi, apud Aristot. & cæteros, Et τὰ παλαιὰ, res antiquæ memoriæ, res priscæ. Isocr. ad Philipp.

¶ Παλαιὰ, sine adjectione dicitur pro παλαιὰ διαθήκη, apud eccles. scriptores.

Παλαίτερος, pro παλαιότερος. antiquor, vetustior. Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus. Th. c. l. 1.

Παλαιότης, ητος, ή, vetustas, antiquitas. Eurip. in Helen.

Παλαιῶμαι, veterasco, vetus fio: unde οἶνος παλαιούμενος, apud Gal. & οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum quod ad vetustatem pervenit, vinum vetus.

Παλαίωσις εως, ή, invet. ratio. Plut. sympos. 7.

Composita.

Ἀ*ποπαλαιόω*, ῶ, antiquo, abrogo.

Ἔ*κπαλαι*, jam olim, in epist. Pet. c. 2. & 3.

Δεκάπαλαι, q. d. decies olim, apud Aristoph.

Παμπάλαιος, omnino vetustus, seu vetustiss. Aristot. & Athen.

Πρόπαλαι, jam olim, vel jam dudum, jam pridem, jam diu.

Τετράπαλαι, q. d. quater olim, valde pridem, in anthol. Epigr.

Τρίπαλαι, q. d. ter olim, valde olim, i. jam inde à valde priscis temporibus, primo & omnium vetustissimo seculo.

Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Aristoph.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ, ῆς, ή, palmus: mensura quatuor digitorum, seu quaternum digitorum. Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πεπλασμένην, nimirum παρὰ τὸ πέλας συνάγειν τὰ ὀπτά, i. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους.

Παλαιστὴς, ᾶ, ὁ, idem quasi παλαιστὴ, apud Eust. Pro eodem scribitur & παλαιστὶς, apud Poll. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.

Παλαιστιαῖος, ᾶ, ὸν, qui est quatuor digitorum magnitudine: ut παλαιστιαία μελίσση, in Geop.

Παλαστὴ, idem esse traditur quod παλαιστὴ.

Composita.

Διπάλαιστος, ον, ὁ ἡ, ή, qui duorum palmorum est, bipalmis.

Ἐξαπάλαιστος, qui sex palmorum est. Herodot.

Πενταπάλαιστος, qui habet quinque palmos, apud Xen.

Παλαιστικὸς, &c. vide in Πάλη.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, ή, palma, manus (secundum quosdam) Od. α, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. Il. γ. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὁ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Iliad. ο, Τεῦχον δὲ παλάμῃσι δαήμονες. Etymol. à πάλλω deducit significante vibro. ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus. Aristoph. in Vesp. οἷς δὲ σε φαυτοῖσι πλέκειν εἰς ἀσφάλειαν παλάμας. Sic & Theogn. Παντοίαισ' ἀρετῇ βιότου παλάμῃσι.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor, Aristoph. in Nub.

τί δ' ἂν πρὸς ταῦτ' ἐπαλαμήσαιο: idem, Πρὸς ταῦτα Κλέων ἐ παλαμᾶται. ¶ Item administro, efficio, gero. Xen. Pæd. 4 τῆς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμναῖος, ᾶ, ὁ, cujus manus cæde contaminata est, cæde contaminatus. Plutar. in Pomp. τὸν μὲν περσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεράφη. Apud Synes. Ἀνδρόνικον dicitur παλαμναῖος τῆς χώρας pestis & pernicies regionis. Item παλαμναῖα γνώμη καὶ γλῶττα, dira & conscelerata mens & lingua: apud eundem. ¶ Παλαμναῖος, Iupiter, vindex & ultor eorum qui manus cæde contaminarunt: vide Eust. & Etymol.

Composita.

Ἀ*πάλαμνος*, ον, ὁ ἐ ἡ, cujus manib nulla industria, ars aut sedulitas inest. Il. ε Item iners, qui manu non laborat. Hesiod. in Erg.

Ἀ*πάλαμος*, cui nulla arte aut ope obsisti potest, ineluctabilis. Pind. in Olymp.

Δυσπαλίζω, Hesych. & Eust. exp. τῇσι παλάμῃσι δυσῶ, manibus agito. Il. σ & Od. ξ, Vide & comp. ex Πάλλω.

Δυσπάλιξις, &c. vide ibidem.

Δυσπάλαμος, ὁ, difficile & malis instructum artibus. Hesych.

Ἐ*πιπαλαμάομαι*, admachinor, contechnor. Luc. in Tox. καὶ οἱ κόλακες συνήθεον ἐπιπαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐξαίφνης ὄντα τὸν Δενίαν. (Epigr.

Εὐπάλαμος, manu industria seu perita structus, artificiosus: in

Πυρπαλάμης, ου, ὁ, & πυρπαλάμη, ης, ή, dicitur astutus & vafer, teste Eust. aut ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν, ἐ παλαμῶμενος ἴσα τῷ πυρί, inquit Suid. Sic & Hesych. πυρπαλάμους appellatos fuisse scribit τοὺς λίαν πάλαι τι μηχανωμένους ὑπερμέτρους, καὶ τοὺς ποικίλους τὸ ἦθος.

Πυρπαλαμάω, Eustath. exp. κακοτεχνῶ ἐ οἷον λίαν πυρὸς ἰσόν τῇ κακοτεχνίᾳ.

Παλάσσω, vide πάλλω in Πάλλω.

ΠΑΛΕΥ'Ω, Ε, σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam pertraho in retia, in laqueum allicio. Aristoph. in Avib. ἐ ἐπαναγκάζει παλεύειν δεδεμένους ὑπ' ἀνάγκης, Metaph. Plutar. in Sylla. Σύλλας δὲ τοὺς ἑκατὸν ἀπέφαινε, ὥσπερ ἰχθύσιν ὁρμοῖς, τοὺς παραφάγοντας τὰς πλεμύρας παλεύσας, ἀπήγαγεν εἰς τὸ φρατόπεδον ἅπαντας.

Παλευτὴς, qui tendit retia ut aves allectas illis irretiat, illex. Hes.

Παλεύτρια, ή, columba illex, allectrix. Aristot. hist. an. l. 9. c. 7.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ή, lucta. Odyss. θ, Δεῦρ' ἄγε πρὸς μ' ἐλθὲ πάλην ἐ ποσίν. Plut. sympos. l. 2. τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην εἶναι, ἅμα ἐ περιβύτατον εἶναι. Dicitur κρατεῖσθαι ἐς πάλην, apud Paus. in Att. Et πρὸς πάλην πάλλειν, apud Luc. in Tim. Usurpatur & num. plur. apud Paus. & Herodian. Sunt qui à πάλλω deducant, qua ibi corpus πάλλεται, i. agitatur seu quatitur. ¶ Πάλη, secundum Ael. Dionys. propriè est tenuissima farina, item cinis. Pherecrates in ἴσπνῳ ἀνέπλησα τὸ φρύγανον πάλης φυσῶν τὸ τῶν hinc per reduplicationem παππάλη.

Παλάω, luctor, certo. Il. ψ, ὲ γώ πύξ γε μαχήσεαι ὀδὲ παλάσεις, Luc. in Hermot. πῶς κληθεῖσιν ὄν τινα ᾧ τις χρὴ παλαίειν. Usurpatur & metaph. sicut Lat. luctor. Hesiod. in Erg. Αἰεὶ δὴ ἀμφοῖλιγξ αὖ ἧς ἄτησι παλαύει. Sic apud Xen. παλαύσαντες ζημίαις.

Πάλαισμα, τὸ, q. d. luctamentum: luctatio seu lucta, apud Xen. Propriè significat artificium luctationis ad supplantandum adversarium, aut artificiosam luctationem. Metaphoriè pro callido consilio seu techna, apud Aristoph. Aeschin. Xen.

Παλαισμωδία ή, lucta. Odyss. θ.

Παλαιστὴς ᾶ, ὁ, luctator, adversarius in lucta. ibidem, & apud Plut. ἐξ ἑνὸς.

Παλαιστικὸς, ή, όν, ad luctatorem seu luctatores pertinens seu ad luctationem aut palæstram. Pausan. in Att. Item luctæ peritus. Item studiosus luctæ. Aristot.

Παλαίστρα ή, palæstra, lucta: vel luctæ locus. Xen. de Laced. pol. Herodian l. 5. Plut. in quæst. Rom. sympos. l. 2. probl. 4. Significat & decentiam illam qua status motus flexusque corporis ac omnes omnino habitus venustatem quandam laboremque præ se ferunt.

Παλαιστρίτης, idem qui παλαιστὴς, palæstrita. Plut. in probl. Rom.

Παλαιστρικὸς, ή, όν, idem quod παλαιστικὸς, ut παλαιστρικὴ ἄσκησις. Et παλαιστρικὴ ἐπιστήμη. Aristot. Item palæstræ peritus. Plutarc. sympos. l. 2. probl 5.

Παππάλη, ή, farina tenuissima, flos farinæ. Exponitur &, flos polentæ, polien. Apud Gal. l. 2. κριθῶν, παιπάλη ἀλφίτων. Et μετὰ παππάλης ἀλφίτα, apud Dioscor. Pro eodem dicitur etiã παπάλη Suid. exponitur etiam παππάλη, res vulgaris & minima, apud Aristoph. in Vesp. Vocatur etiam παιπάλη, nix minutatim cadens. Item metaph. pro valde astuto & versuto, seu vafro, & q. d. eo cujus est subtilis astutia, apud Aristoph. in Nub.

Παλαμήτιον, palticula. Poll.

Παιπάλημα, τὸ, idem quod παιπάλη. Dem. & Luc.

Παιπαλόεις, quomodo huc pertineat, vide in Παίπαλα.

Παιπαλώδης, ες, ὁ ἐ ἡ, malitiosus, versipellis. Item veneficus, unde παιπαλώδεις γυναῖκες, apud Suid. malitiosæ & veneficæ mulieres.

Πολυπαίπαλος, (comp.) admodum vafer. Od. ο, Φοίνικες πολυπαίπαλοι.

Παλιώω, Iones dicunt pro ἐπιπάσσω, aſpergo, conſpergo: propriè de farina dicitur. Od. ξ, ὁ δ' ἄλφιτα λοῦνδ' ἐπάλιωε. Dicitur & de nive Il. κ, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλιωσι βοῦρας. Exponitur etiam, miſceo & humecto. item albefacio.

Πέλαω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἐμπαλιώων, (comp.) Gal. apud Hippoc. eſt ἐπιπάσσων, inſpergens. Compoſita ex παλή, luctа. (gens.

Ἀναπάλη, genus ſaltationis, apud Athen. l. 14.

Ἀναπαλαίω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo, victoriæ offenſionem ſarcio, unde ἀπὸ πολέμου ἀναπαλαίειν apud Theodoret. eccleſ. hiſtor. l. 3.

Ἀντίπαλος, obluctator, adverſarius in lucta, aut generaliter in athletico certamine. Item hoſtis, adverſarius, inimicus, æmulus. Dem. ὡς αὐταλλάξεσθαι βουλόμενοι αὐτιπάλους. Interdum cum gen. jungitur, ut Epigr. l. 1. ὦ πικρὲ γλυκερῆς αὐτίπαλοι χόλε τοῦ. Interdum cum dat. ut apud Phil. de mundo. ἡ αὐτίπαλος τῇ μονὰρχίᾳ. ¶ Item æquas vires habens, virib. par. Plut. Ἀγησιλάου τοὺς θηβαίους αὐτιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κρίνασθαι. Interdum additur dativus rei: ut apud Luc. αὐτίπαλοι τῇ πυρασκοπῇ, & apud Thuc. οὐ ἤσσονες αὐτιπάλοις αὐτῇ τετραμμένοις, eius magnitudini reſpondentibus. Τὸ αὐτίπαλον, exp abſolutè, virium ſeu potentiæ æqualitas, unde apud Thuc. ἐς τὰ αὐτίπαλα κατεστήκαμεν, ad æquum Martē devenimus, ſeu virib. nos æquavimus. Τὰ αὐτίπαλα adverbial. etiam ponitur: pro αὐτίπαλος, æquo marte, paribus viribus, ut αὐτίπαλα νικᾶν κινδυνεύσαντα.

Ἀντιπάλως, æquis viribus in lucta: & general. æquis viribus, æquo Marte. Thucyd.

Ἀντιπαλόω, reluctor, obluctor, reſiſto.

Ἀπαλαιστρος, ὁ, palæſtræ imperitus (Heſych.

Βάπαλις, multam luctam habens: in Epigr. ¶ Βαπαλίδες, tibialia.

Βάπαλος, magnus: propriè magnus luctator. ¶ Item aſinus, Suid. ex Hipponace κἠψω βαπάλης τὸν ὀφθαλμόν.

Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio, ut οἳ ἀμφὶ παλαιὸν ἐμοὶ ἐρίσαντο, quum jam colluctari cœpiſſent.

Διαπαλαίω, colluctor, ut ἀμφιπαλαίω σοι, tecum colluctor. Philoſtr. in Heroic.

Δυσπαλής, ές, ὁ ἡ, difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis ſeu expugnabilis. Suid.

Δυσπάλαιστος, vix eluctabilis, ſuperatu difficilis, ſeu ineluctabilis: ut δυσπάλαιστος τύχη, apud Eurip. & δυσπάλαιστον πρᾶγμα, apud Aeſchyl.

Ἐκπαλαίω, eluctor. Item præter gymnaſticas leges ago.

Ἐκπάλαιστος, imbellis: propriè, qui ſe in lucta expugnari finit. Heſych. Τὰ ἐκπάλαιστα, eidem ſunt gravia & ſuperba.

Εὐπαλὴς, luctam facilem habens, facilè eluctabilis, ἄεθλοι εὐπαλεῖς. apud Apoll.

Ἰσοπαλὴς, vel ἰσόπαλος, æquas vires habens in lucta, æqualis in lucta: item viribus par. Item ſimpl. par, æqualis: ut apud Theocr. idyll. 5. οὔ τοι Ὠρέλιος ἰσοπαλής. Apud Thuc. l. 2. ἰσοπαλεῖς κίνδυνοι, exp. paria certaminum pericula, ſeu pericula certaminum æqualibus viribus ſuſtinenda.

Ἰσοπαλῶς, æqualibus viribus in lucta ſeu pugna: unde ἰσοπαλῶς ἀγωνιζόμενοι, æquis viribus, ideoque ancipiti Marte pugnare, apud Pauſan.

Καταπαλαίω, eluctor, lucta vinco. Item vinco, ſupero. Plat. de rep. lib. 2. καί τι ἐμίγνυτο ἐκεῖνα ἢ τὰ νῦν τότε ῥηθέντα κατεπαλαίσθη, ab hoc dicta viciſſe.

Καθυπαλαίομαι, lucta vincor, unde καθυπάλαιστος, lucta victus. apud Pauſan.

Ἀνηκατοπάλαιστος, (decomp.) lucta inſuperabilis, & general. inexpugnabilis, inſuperabilis.

Λεοντοπάλης, ſive λεοντόπαλος, qui luctatur cum leone: in Epigr.

Ὁπλιτοπάλης. & Doricè ὁπλιτόπαλος, qui armatus luctatur. Plutarch. ſymp. 2. de fort. Alex l 2.

Προπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid.

Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑΛΙΝ, iterum, rurſus, denuò. Apud poetas aliquando jungitur cum αὖτις, οὐ παρακλήσ, ut Il. β, Οὐθλὼ μιν πάλιν αὖτις ἀνήσῃ θυμὸς, ἀγλαΐῃφι Νέκεσσιν. Sic & Od ξ, In proſa jungitur cum ὦ: ut apud Demoſth. pro cor σκοπᾶτε οὖν τοῦτο πάλιν ὦ. Ponitur interdum cum verbo ſimplici loco compoſiti, πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν, iterum ire, redire, apud Hom. Thuc. & Xen. Invenitur & πάλιν κομίζεσθαι, apud Dem. pro recuperare. Iungitur & verbis cum ἀνὰ compoſitis, ut πάλιν ἀναλαμβάνειν. Dem. & πάλιν ἀναβλέπειν. Ariſtoph. item πάλιν ἐπάνειμι. Xen. ¶ Πάλιν, vice verſa, è diverſo, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ δέοντες μὲν πάλιν οἱ ὕστερον ἀφωλήμενοι. Sic apud Xen. πάλιν ἐρέει, exp. contradicet, repugnabit. ¶ Interdum ſignificat ὀπίσω, i. retro, ſeu retrorſum: ut apud Hom. Il. γ, ὅστε πάλιν κλίνασα, retrorſum flectens oculos. Sic apud Eurip. φύγοσι ταῦτα θοὶ πάλιν τε κὠπίσω.

Compoſita.

Ἀνάπαλιν, è contrario, è diverſo. item viceverſa. Hermog. ἀνάπαλιν σοι ἔχω. Et cum genit. ἔστε μὲν ἀνάπαλιν οἱ Θηβαῖοι ποιοῦσι, cui contrariè faciunt, i. contrario modo. Εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem, vel contrario modo.

Ἐκπάλιν κρούειν, apud Heſych. exp. contradicere.

Ἐμπαλιν, è contrario, contrà, è diverſo, viceverſa. Luc. ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, in contrarium res cedit, viceverſa evenit. Xen. οἷς δὲ τυραννοις κατὰ τοῦτο ἔμπαλιν αἱ ἔσχατοι, in contrarium evenit. Apud Herodot. ἔμπαλιν ἄλλοις, contra quàm alii, aliter quàm alii. Dicitur etiam τὸ ἔμπαλιν, & per craſin τοὔμπαλιν apud Eurip. apud Heſiod. in Aſp. Ἔμπαλιν ὅσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δέδορκως, quidam exp. retro, retrorſum: alii, contrà.

ΠΑΛΑΞ, ακος, ὁ, iuvenis, adoleſcens. Euſt. Dicitur & παλήξ pro πάλαξ. Forſan à verbo πάλλω, quòd iuvenilis ætas viribus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον, ε, τὸ, adoleſcentulus. Heſych.

Παλλακή, ης, vel παλλακὶς, ίδος, ἡ, puella, iuvencula, Euſtath. Item concubina. Odyſſ. ξ, ἐμὲ δ' οὐτὶ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Ariſtoph. ἔξω σε παλλακεύω.

Παλλακεύομαι, ſum pallaca, ſum concubina. Syneſ. ep. 3. ἐν αὐτῇ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύθη ναυκλήρῳ δεσπότῃ. Sic apud Plut. τῷ Φαβίῳ παλλακεύεται. Apud Herodot. quidam exp. in concubinatum accipio.

Παλλακέα, concubinatus. Dem. τὰς μὲν ἑτέρας ἑταίρους εἶναι ἐνόμιζον, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Ἐπαλλακίδιον, (comp.) nothi, ſpurii. Heſych.

ΠΑΛΑΩ. F. αλῶ, vibro, quatio, agito. Il. γ, αὐτὰρ ὁ δίφρε δόμεν, κεκορυθμένα χαλκῷ Πάριν, vibrans. Il ζ (de Hectore) Αὐτὰρ ὅγ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπὶ κύσε, πᾶλέ τε χερσὶ, ubi quidam interpretantur, libravit. Πάλλειν κλῆρους, movere ſeu quatere ſortes, ſæpe apud eundem Hom. ut Il γ, & η. ¶ Item commoveo: ut apud Philoſt. πάλλειν ἀφροδισίοις ἰνά. ¶ Item neutraliter pro palpitare formidine Them. in 3. de anima. ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, ἔφριττον δὲ οἱ τρίχες. Apud Soph. πάλλων φόβῳ exp. παλμῷ μενος.

Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremiſco. Plut. in Cicer. κῆλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν. ¶ Pro ſortiri accipi ab Herodoto traditur. ut Heſych. παλλόμενον, exponit κληρούμενον.

Παλμὸς, ὁ, & πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio. Item παλμὸς, palpitatio apud medicos.

Παλμικὸν οἰώνισμα, augurium quod ex palpitationis inſpectione captatur.

Παλτὸς, ὁ, vibratus, vel q.d. vibratilis, ut παλτὸν πῦρ, apud Soph. Παλτὸν, ſubſtantivè jaculi ſeu teli genus quoddam. Quidam interpr. tragula: quidam & pilum. Xen. de arte equ.

Πάλος, ε, ὁ, vibratio. concuſſio, agitatio. Eurip. ¶ Item ſortitio, ſors. Apoll. Arg. 1. & apud Herodot.

Παλάσσω, ſortior: unde Il. η, Κλήρω νῦν πεπάλαχθε Δαναοὶ, ὅς κε λάχῃσι. Sic Odyſſ. ι, Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. ¶ Item inquino, fœdo, contamino: unde paſſ. Il. ε, πάλασσετο δ' εἵματα δώρῃ. Et Il. λ, λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Παλάμη, Πάλη, Πάλαξ, Πηλὴξ, Πήλος, quomodo hu pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀέναλὴς, ές, ὁ ἡ, qui ſemper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. Cordis epithetum.

Αἰδοίπαλμος, morbus pudendorum, ut ſatyriaſis & priapiſmus.

Ἄμπαλος, ſecunda ſortitio in diſtributione. Euſt. ex Pind.

Ἀναπάλλω, vibro, quatio, concutio, vel evibro. Od. ω, ἀμπεπαλὼν δολιχόσκιον ἔγχος, pro ἀναπαλών. Ariſtot. de mundo. οἱ δὲ ἀναστρέφοντες, ἕως τοῦ ἑτέρου ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθῶσι τὸ σεισθὲν, παλματίαν λέγοντες.

Ἀναπάλλομαι, vibror: quatior. Item ſubſilio. Il. υ, Ὡς ἔφατ' ἀναπάλετο. Sic & apud Strab. ἀναπαλεῖς πήγασος.

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio. Ariſtot.

Ἀποπάλλω, euibro, ejaculor, Suid.

Ἀποπάλλομαι, euibror. Dion. Laërt. & Baſil in hexaemer.

Ἀποπαλεω, ῶ, idem quod ἀποπάλλω, apud. Hippocr.

Διαπάλλω, quaſſo, concutio.

Δίπαλτος, ε, ὁ ἡ, qui utrinque vibratur ſeu vibrari poteſt. Apud Soph. in Ajace πᾶς δὲ ῥαιστὸς δίπαλτος ὡς με χεὶρ φοιβίου, exp. utrinque telum vibrans.

Δισπάλτως, utrinque telum vibrando, ambabus manibus.

Δυοπαλίζω (παρὰ τὸ δυεῖν ἢ πάλλειν vel παρὰ τὸ δυεῖν θαλάμοις) manibus excutio, ſeu manibus agito & quaſſo. item occido: ut Il. σ, αὐὴρ δ' αὖδρ' ἐδυοπάλιζε, vir virum occidit. Odyſſ. ξ, τὰ ῥάκεα δυοπαλίξεις, laceras veſtes tuas manibus agitabis & excuties vel indues aut reſarcies ut Didym. exp. apud Euſt. Vide & compoſita ex Παλάμη, (tymol.

Δυοπάλιξις, ἡ, motus & excuſsio quæ fit manibus. Suid & E.

Ἐγχεσπάλος, haſtam vibrans, haſtæ vibrandæ peritus: ac proinde bellicoſus. Iliad. β, & alibi. Pro eodem dicitur & ἐγχεσπαλής. apud Heſych.

Ἐκπαλὲς, exp. ex articulis ſuis emotum ſeu excuſſum, apud eundem. ¶ Ἐκπάλιον, ſortis vel hæreditatis expers. Idem.

Ἐμπάλλω, vibro.

Κληρο-

Κληροπαλὶς, qui ſorte diſtribuitur. Hom. hymno in Merc. ἔχισε δὲ λιθάκαμίρας Κληροπαλῖς.

Μεσοπαλὶς, eidem Heſych. eſt quod ex medio vibratur & quaſſatur.

Σακέσπαλος, vel σακισπάλος, ſcutum vibrans ſeu clypeum, bellicoſus, ὁ τὸ σάκος πάλλων. Il. ε

Κρωπαλὴ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Παλαιόω, vide in Παλη. Πάμμα, vide in Πάω.

Παμφαλάω, vide cum παμφαίνω in compoſitis ex Φαίνω.

ΠΑ'Ν, ανὸς, ὁ, Pan: paſtorum numen. Fingitur fuiſſe ſemicaper, & hirci modo libid noſus, iracundus etiam, ut teſtatur Theocrit. idyll. 1. ὡτί γε πικρὸς, καὶ οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥίνι κάθηται. ¶ At παῦ vide in Πᾶς.

Πανικὸς, Panicus: ut πανικὸς φόβος vel θόρυβος, apud Herodot. lib. 7. & Plut. in Epamin. terror ſeu tumultus quem Pan irritatus immittit.

Πανίσκος, panicus. Aeſchyl.

Πανισκὸς, ὅ, parvulus pan. Paniſci, dæmones ſylveſtres & montani, ut Faunt.

ΠΑΝΔΕΛΕ'ΤΕΙΟΣ, ε, ὁ, improbus, vereatorius: à Pandeleto quodam pſephiſmatum ſcriptore & inſigniter verſuto, ut qui è quaſi rum deceptione oriretur.) Ariſtoph. in Nub. πρῶτον γ' ἐπτώχευσε, Τηλεφος ἦν Μυσὸς φάσκων, ὁπ πηλείδης γνάμας τρώγων πανδελετέους.

ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ, ſive Παδουρὶς: Heſychio eſt muſicum inſtrumentum. Vide & Poll. l. 4.

Παίδυρος, qui in ſum inſtrumentum tractat. Heſych.

Παιδυρίζω, ſto in trume to ludo. Lamprid. in Heliogabalo.

Παιδυριστὴς, ὅ, ὁ, panduriſta qui pandura luſitat. Athen. l. 4.

Παντ-χῆ, &c. Παῖτος. Παΐω vide in Πᾶ.

Πάομαι, παῦσ, in Παω Παπαὶ, in Βαβαί.

ΠΑΠΠΑ'Ξ, vox eſt imitans crepitantem aluum, apud Ariſtoph. in Nub. ὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ κἀξαίφνης κεκράγμ' Ἀτρέμας πρῶτον παππαξ κἄπειτ' ἐπιγὰρ τἄπαντα παππάξ. quibus ſubjungitur quum χέζει, κωμιδῆ ζῶντων πανταπάσι παππάξ.

ΠΑ'ΠΠΑΣ, ε, ὁ, pater: vox eſt liberorum ad patrem qui eum patris nomine compellare volunt. Od. ζ. Δεῦπαππα φίλ', εἰ σὺ αὖ δὴ μοι φοινίσσεαι ἀπίων Γ'ψηλὸν δ' ἔκυκλον, &c. Apud Athen. l. 8. χαῖρε πάππα φίλτατε. Euſt. ex veterum authoritate tradit factum eſſe ex vocula infantium πᾶς, per reduplicationem. Legitur & pro nutritio, apud eundem.

Παπποάζω, pappa dico, ablandior patri vocando pappam. Il. ε, Οὐδ' ἔτι μιν παῖδες ποτιγνάσι παππάζουσιν Ἐλθοντ' ἐκ πολέμοιο. Dicuntur & anſeres παππάζειν. Poll.

Παπποσμὸς, compellatio patris vocando illum πάππα. Suid.

Παππώδης ε. ὁ & παππίδιον, τὸ, paterculus: *diminutiva blanientis*, apud Ariſtoph. in Veſp.

Παππίζω, paterculum appello. Euſtath.

Πάππος, avus παππῶος ὁ πρὸς πατρὸς, avus paternus: πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, avus maternus, apud Aeſchin. in Creſiph. Dicitur & ſine adjectione de avo paterno, apud Athen. l. 14. Κάσιμος ὁ τὸν Διονύσου πάππον μιγλῆν λέγων. Plat. de leg. ὁ παππος πατὴρ, avi pater. ¶ Πάππος, lanugo carduorum, ſeu flos: qui lanuginoſus eſt: item lanugo helxines herbæ. Arat. Ἤδη καὶ πάπποι λευκὴς ἀνὰ ῥέθος ἀκαίνης. Et Nicand. Οἷά τε δὴ γήρεια τοῦ τε θρυμβώδεα πάππα. Dicitur & de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adraſcitur, ut μύσαξ, vel μάσσξ de ea quæ ſuperiori. Poll. Heſych. Suid. & Euſtath.

Ἄππα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

¶ *Derivata à πάππος avus.*

Παππῶος (ſicut πατρῶος à πατὴρ) avitus: ut παππῶα ἀγαθὰ, & παππῶα δόξα, apud Dem. Philipp. 4.

Παππικὸς: ad avum pertinens aut avum reſipiens.

Compoſita.

Ἀππάππος, ε, ὁ, abavus.

Δίππαππος, atavus.

Ἐππάππος, proavus vel atavus. Poll.

Παππιππάππος, (*decomp.*) avi pater. Poll. ex Philon comico.

Πρόππαππος, proavus, avi pater. Poll.

Προπαππικὸς, (q.d. proavialis) ad proavum pertinens. Poll.

Τριππάππος, tritavus.

¶ *Pertinentia ad πάππος, id eſt, lanugo, &c.*

Παππώδη περίαλα, vel παππαπείσματα, lanuginoſa ſemina vel quæ pappo lanugine ſemen habent obductum, apud Theophraſtum.

Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto. Unde paſſ. ἀποπαππῶμαι, verti ſeu abire in pappos, apud eundem hiſt. pl. l. 7. c. 11.

Ἐκπαππόω, in pappos ſolui ſeu abire. Doſc. l. 3. c. 13.

ΠΑΠΤΑΙ'Ν Ω, circumſpicio, oculis luſtro, Odyſſ. ε, ὁ δὲ παπτῆ-

νε ἕλε δίφρον. Iliad. χ, Ἔσθη παπτήνας ἐπὶ τείχει. Iliad. ε, Τρῶας δὲ παπτήνας. Interdum ſequente ὅπη, ut Iliad. π. Interdum præcedente παπτῆ, ut Iliad. ψ, Odyſſ. μ, vel παπτοῖε, ut Iliad. ρ, & ε, vel ἀμφὶ, ut Iliad. σ, & ο. ¶ Item oculis veſtigo, circumſpectans quæro. Iliad. ε, Παπτήνων Αἴαντα μέγαν. Interdum ſimpliciter ſignificat, ſpecto, ſeu reſpecto, oculos converto, & tueor, ſequente præpoſitione μὴ, ἐς, aut πρὸς. Heſiod. in Erg. Μηκέτι παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, oculos convertens ad æquales. Scapud Plut. in Themiſt. παπταίνω πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Iſthmum ſpecto. Et Lucian. παπτήνας ἐς ἅπαντας, omnes intuitus.

Compoſita.

Διαπαπταίνω, circumſpecto per. Plut. in Fab. ᾗ πρὸς ἅπαν ἔβλεπε τῶν ἡγεμόνων, διεπαπτῆνεν, circumſpectans oculos convertebat.

Περιπαπτάνω, circumſpecto, oculis luſtro. Arat. Πολλάκις ὀκνηῶν πέλαγος περιπαπτάνοντες.

ΠΑ'ΠΥΡΟΣ, ε, ὁ vel ἡ, papyrus ſeu papyrum: planta naſcens in paluſtribus Aegypti aut quieſcentibus Nili aquis, ubi evagatæ ſtagnant. Theophr. hiſt. plant. lib. 4. cap. 9. & Plin. lib. 13. cap. 11. Item liber ejus. ut in Epigr. λαμπάδα κηροχύτου Σχοινοβλεπτῇ φιγγοφόβῳ παπύρῳ. Item ipſa charta quæ inde conficitur.

ΠΑΡΑ', & (apud poetas πάρ, per apocopen. & παρὰ, per ectaſin) præpoſitio cum variis caſibus varia ſignificans.

Cum genitivo ſignificante motum à loco, à, ab, ex. Thuc. l. 4. παρὰ βασιλέως πορεύεσθαι ἐς Λακεδαίμονα. Interdum ponitur ſubaudito πέμπομαι aut ἀποστέλλομαι.

Cum dativo, apud: ut παρὰ ἐμοὶ διατρίβει. Et παρ' ἑαυτῷ ἔχει, apud ſe vel intra ſe.

Cum accuſativo ſignificante motum ad locum. Xenoph. Hell. 1. ἀφικόμενοι παρ' αὐτὸν. Sic παρά σε ἔρχομαι, apud eundem. ¶ Item prope, propter, juxta: ut Odyſſ. ξ, οἱ δὲ παρ' αὐτοὺς Ἄνδρες ἡμιμάπτοὺς. Sic Act. cap. 4. παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes juxta pedes. ¶ Apud grammaticos pro ἀπὸ: ut quum dicunt, παρὰ τὸ λέγω fit λόγος. Item per: ut Demoſth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne id tempus. Sic παρ' ὅλον τὸ βίον. Apud Thucyd. παρ' ὅλον τὸ στράτευμα, per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter: ut παρὰ τὸ δεῖπνον inter cœnam, cœnæ tempore. Sic παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ, ¶ Exponitur etiam, in: ut παρὰ τὴν ὁδὸν πορεύεσθαι, in via. ¶ Item præter, vel contra: ut Plut. in Sol. γάμους συμφωνῶν παρ' ἡλικίαν, ut nuptias præter naturæ præſcripta coagmentaret. Sic παρὰ γνώμην & παρὰ τὸ πρέπον. Et παρὰ φύσιν, contra naturam. Sic παρὰ νόμον, contra legem. Interdum cum ſuo caſu exponitur adverbio: ut παρ' ὥραν, intempeſtivè, παρ' ἀξίαν, indignè. ¶ Aliquando exp. præter, i. ultra: ut Demoſth. παρ' ὀλίγους, præter paucos, paucis exceptis. Alicubi ex. ultra vel ſuprà: ut παρὰ δύναμιν: ſupra vires. Thucyd. lib. 1. Et παρ' ὃ δή, ſuprà modum: ut παρὰ πόταμον: ultra vel trans fluvium. ¶ Item propter, ob: ut Antiph. παρ' οὐ αἴτιοι, propter unum hominem. Et apud Demoſth. παρὸ: quamobrem: Sic παρ' ὃ, pro quo ſcribitur etiam παρο, propter quod, quoniam. ¶ Item παρὰ præ. Ariſtot. metaphyſ. lib. 1. οἱον ἡφαιστεῖον πρὸ ἑαυτῆ λιγυρίζειν τὸν πρότερον, is ſobrius & prudens fuiſſe prælius antiquioribus. Sic & apud Plat. de leg. lib. 7. Item cum, *in comparatione*: ut apud Plat. de rep. l. 1. λόγον παρὰ λόγον κατιὼν ἐλεῖν. ¶ Item pro, prout. Ariſtotel. lib. de mundo, παρὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων μέτρα. Interdum παρὰ adhibetur ad ſignificandam temporis intermiſſionem: ut apud Ariſtot. παρὰ μίαν τελέτην tertio quoque menſe. Sic παρὰ τετάρτην ἡμέραν, apud Polyb. quarto quoque die. Dicitur etiam πρὸ ἡμέρας, ſeu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic πρὸ ἐνιαυτοῦ, alternis annis. Dicitur & de aliis rebus interjectis: ut πληγὴν παρὰ πληγὴν apud Ariſtoph. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παρὰ alios præterea uſus: παρὰ πολὺ χείρων, multò deterior, ſeu longè deterior. Παρὰ βραχὺ ſive παραπόλιν, tantò ſeu uſqueadeò, apud Plut. & Greg. Apud Thuc. lib. 3. παρὰ βραχὺ ἦν μὴ Μυτιλήνη ἠλθε κινδύνῳ, exp. tantulum abfuit quin Mytilene everteret ſe: vel tam prope à periculo abfuit Mytilene. Παρὰ μικρὸν, vel παραμικρὸν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Iſocr. παρὰ μικρὸν ἅπαντα ἀπολωλέναι, parum abfuit quin interierim: pro quo dicitur brevius, παρὰ μικρὸν ἀπολωλέναι. Sign ficat etiam paulò: ut apud Iſocr. παρὰ μικρὸν ἀπωλώτερον, haud paulò abſurdius. Παρ' οὐδὲν ἡγέομαι, vel παρ' οὐδὲν τίθεσθαι ſeu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili æſtimare. Pro eodem dicitur & παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι. ¶ Παρὰ in compoſitione interdum ſignificat idem quod σὺν: ut in παραφίσεμαι pro συμφίσεμαι & παραυαγδέω pro συναγδέω. Aliquando ſignificat perperam, male, vel citer, negligenter: ut in παρακούω, παροράω, παρορθόω. Interdum ſignif. temerè: ut in παρακινδυνεύω, παρορμῶ. παρεμβάλλομαι. Aliquando ſignificat clàm ut in παρεισβάλλω, & παρεμβάλλω. Aliquando denotat tempus elapſum; ut in παρακμάζω, παραβαί-

παραβαίνω. Nonnunquam minuit significationem: ut in πάρεξυς, παρόμοιος, παρείσακτος. Nonnunquam: auget: παραθαρρύνω, interdum significat penitùs: ut in παρεισάγω παρεισδέχομαι. Significat etiam successionem: ut in παραδίδωμι & παραλαμβάνω. ¶ Πάρα pro πάρεστι, vide πάρειμι, in comp. ex Εἰμί.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Græci quæ Latini vivaria (ut Gell. scribit lib. 2. ca. 20.) septa videlicet quædam in quibus voluptatis causa tum plantæ excoluntur, tum etiam vivæ feræ pascuntur: seu ager conseptus ac diligenter consitus omnis generis plantis. Xen. in Oecon. τὸν δὲ Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύουσι, conseptum agrum, ac diligenter consitum ostendisse. Idem Hellen. 4. παραδέισους μεστὰς δένδρων καὶ θηρίων. Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocarunt Græci interpretes hortum illum in Eden plantarum. Hinc factum ut beata illa gloriæ Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: ut Luc. 23. & in Ecclesiastico aliquoties. ⁂ Hanc vocem Græci à Persis, Persæ ab Hebræorum vocabulo pardés, quod hortum domesticum seu pomarium significat, dicuntur desumpsisse.

ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ, sive παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum triginta stadia continens. Herodot. li. 2. ὁ παρασάγγης δυώκοντα τεσσέρων στάδιά ἐστι. Apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν, exp. distare sexaginta stadia. Athen. lib. 3. πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμόντες.

ΠΑΡΔΑΚΟΣ, ου, ὁ, hùmidus, humectus, uvidus. Aristophan. in Pace, Οὐδὲ ταυτλάζειν, (sc, οἷον τ' ἐστὶ τήμερον) ἐπὴν δὲ παρδακὸν τὸ χωρίον, quoniam agellus uviduś est, hodie glebas frangere non licet. Archilochus etiam & Simonides ita hoc vocabulum usurparunt, ut tradit schol. ⁂ Forsan ab ἄρδω, irrigo, pleonasmo Π.

ΠΑΡΔΟΣ, ου, ὁ, pardus: fera quæ & παῦρης.

Παρδαλῆς, έως, ἡ, pardalis seu panthera. Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 6. Aelian. & Oppian. de venat. lib. 4. & Theophr. de caus. plant. lib. 6. cap. 5. Eadem dicitur & πόρδαλις. Il. ν. & φ. & Oppian. de venat. l. 3.

Παρδαλέη, sive παρδάλεος, pantherinus: ut παρδαλέη δορὰ, pantherina pellis: quæ & παρδαλῆ sive παρδαλῆ dicitur, Il. γ, & κ. Et παρδάλεος λίθος, lapis pantharinam pellem imitans macularum varietate.

Παρδαλώδης, εος, ὁ ἡ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans. Athen. l. 2.

Παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis, pantheræ in modum varius maculosus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, avis cinerei coloris: de qua Aristotel. hist. an. lib. 9. cap. 13.

Παρδικὴ κεστρεῖς, pisces de genere mugilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Παρδίον, ου, τὸ, pardium fera. Aristot. lib. 2. anim. ubi Gaza legit ἰππάρδιον.

ΠΑΡΕΙΑ, & Aolicè παρηὰ, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena. Od. θ' Τῆς δ' ἐλεφαντοτάτῳ ἀχεῖ φθινύθουσι παρειαί Od. π. κόθι δ' ὄ παρῇσιν Δάκρυον ἠκε χαμάζε. Sic & Od. α, & alibi apud Hom. Xen. paed. 6. Ἠλείβετο δ' αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Plut. in Hellen. τῷ ἑτέρων παρακαλύπτειν παρειάς. ¶ Apud poëtas prora etiam navium παρειὰ dicuntur: ut annotant Eustath. & Poll. ⁂ Sunt qui παρὰ τὴ ἐπαίρω deducant, vide Ammon.

Παρεῖας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam παρὰ τὸ ἐπῆχθαι τὰς παρειὰς, seu παρὰ τὸ πεφυσιωμένας ἔχειν μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demosth. pro cor. τὰς ὄφεις τὰς παρειὰς φλίβων. Aristoph. in Plut. Ὀ δ' ἐλαφόμυιος ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Παρήϊον, τὸ, & παρηΐς, ίδος, ἡ, idem quod παρειά. Od. χ. Apollon. Argon. l. 2. & in Epigr. Παρήϊον adjectivè etiam dicitur maxillare. Sic & appellantur ornamenta in maxillis equorum: ut Il. δ, ἐλέφαντα φοίνικι μιλύῃ παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Composita.

Εὐπάρειος, pulchras habens genas.

Καλλιπάρῃος, Aeolicè seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: & synecdochicè, *ex parte intelligendum totum*, pulcher, venustus. Iliad. α. Odyss. ο.

Λευκωπάρειος vel λευκωπάρῃος, candidas habens genas. Hesych. μαλακοπάρῃος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μηλοπάρῃος, & Doricè, μαλοπάρῃος, malis similes habens genas, vel cujus malæ seu genæ colorem mali referunt. Theocr. idyll. 27.

Μιλτοπάρῃος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè naves μιλτοπάρηοι dicuntur. Il. β. quarum proræ minio seu rubrica sunt infectæ.

Φοινικοπάρειος, sive Φοινικοπάρῃος. Phœniceas habens malas, seu genas, i. phœnicei coloris. Naves etiam φοινικοπάρηοι, dicuntur quæ phœniceo colore pictæ sunt. Od. α.

Χαλκοπάρειος seu χαλκοπάρῃος, æreas habens malas Il. μ & ν.

Ψαλοπάρειος, idem. Pind.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ου, ὁ, virgo. Il. χ, ἅτε παρθένος ἠίθεός τε. Interdum ponitur adjectivè: ut Xen. Pæd. 4. ἔστι μοι ζυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία, Sic Phil. de vita Mos. μιμεῖσθαι τὰς παρθένους χαρίτας, virgines gratias imitantes. Item metaph. apud Aristoph. παρθένοι τριήρεις, triremes intactæ adhuc à mari. ⁂ Dicitur (ut tradunt grammatici) παρὰ τὸ παραθέσθαι τῇ μητρὶ, quia virgines formas suas matres ut plurimum excellunt. Alii ἀφ' τὸ παρεγκεῖσθαι τῷ ἡλικίαν dictam volunt hoc est, quia ætatem infantilem egressa est, ut nubilis esse possit. Eustathio παρθένος, dicitur ἡ ἐσπερμένη ἔτι ἠΐθεος, ἤγουν ἡλικίαν, i. quæ nondum lactat.

Παρθενικὸς, sive παρθένειος & παρθενικὸς, virgineus, virginalis, qui vel qualis est virginum, virginum proprius: ut παρθενικὸς ὕδωρ, apud Eurip. Et παρθενικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. l. 4. & 14. Dicitur etiam παρθενικὸς ἀνὴρ, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Et παρθενικὴ κόρη, virgo Athen. l. 2. Pro quo frequentius dicitur παρθενικὴ absolutè: ut Od. λ. Hesiod. in Erg. ¶ Παρθένιον herbæ nomen, apud Nicand. in Ther. Dioscor. l. 3. c. 155. & lib. 4. cap. 199. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθένια, τὰ, signa virginitatis. Deut. c. 22. Παρθενεῖα, τὰ, status virginitatis. Iudic. c. 11.

Παρθενία, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Argon. l. 2. Herodian. l. 4.

Παρθενεύω seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. l. 8. νόμῳ τοῖς ἐσιάσιν ἀεὶ παρθενεύειν. Sic & apud Herodian. l. 5. Item παρθενεύω, virginem manere cogo in, virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἢ παρθενεύειν παῖδας εἰ δόμοις καλῶς. Sic & apud Luc. in Tim.

Παρθένευσις, εως, ἡ, ipsa actio τῆ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de salt.

Παρθενεία, ας, ἡ, idem cum παρθενία. Eurip. in Rhœso.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot. polit. 5. c. 7.

Παρθενισκάριον, ου, τὸ, virguncula.

Παρθένωμα, status virginitatis. Eurip. in Phœn. & in Ione.

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclave virginum, seu locus in quo asservantur virgines. Plut. in Alex. Ionicè pro eodem dicitur παρθηὼν: ut in Epigr.

Πάρθενος, metri gratia dicitur pro παρθένος: in iisdem Epigr.

Πάρθη, idem. Suid. ex Epigr.

Composita.

Ἀειπαρθένος, ὁ semper virgo. Soph. in Ajace Dion. & Xiphilin.

Ἀπάρθενος, non amplius virgo, devirginata. Nonn.

Ἀπαρθένευτος, non devirginata, pura & intacta. Hesych. ex Soph. Hippono. Item non decens virgines. Eurip. in Phœn.

Ἀποπαρθενόω seu ἀποπαρθενεύω, devirgino, virginitate privo.

Διαπαρθενεύω, idem. Athen. l. 3. οὐ ἑπτὰ μὴν τοί γε ἡμέρας πεπύνθανται δεσπαρθενεύσασθαι θεσπέσιαι κόραι.

Διαπαρθενία δῶρα, dona quæ pro virginitate adempta dantur. Poll. l. 3.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bacch.

Καλλιπάρθενος, ὁ ἡ ἡ, pulchras virgines habens: unde καλλιπάρθενοι Νύμφαι ροαὶ, apud Eurip. initio Helenæ.

Μιξοπάρθενος, dicitur ἡ σφιγξ, quòd virginea facies ei administra esset, *h. e.* quòd ex parte esset facie virginea. Eurip. in Phœn.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. Item virginitatis amatrix seu studiosa.

Ψευδοπάρθενος, ἡ, falsa seu fictitia virgo, quæ virginitatem mentitur.

ΠΑΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius, qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere. Plin. l. 36. c. 5. Legitur & πάρειος λίθος cum diphthongo, apud Paus. in Att. in Epigr. πάρειος exponitur, pario marmore structus.

Ἀναπαιάζειν, esse dicunt, pactis non stare: proverbio à Pariis sumpto, qui quum bello ab Athenienses oppressi promisissent se civitatem illis tradituros, si ab armis discederent, mox nacti auxilia ab iisdem desciverunt.

ΠΑΡΝΟΠΕΣ, οἱ, genus locustarum, ut ἀπέλαβοι Aristoph. in Av. Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων ὠκύτερον ἔσται. Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum quæ fegeres exedunt, ut Aristoph. rursum in Av. αὐτῶν τὰς οἰκίας οἱ πάρνοπες ἀναπέδυνται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἰς αὐτὰς κεχρὴ ἡδὺν ἐπιρίψει. Sunt qui ex culicum genere esse velint.

ΠΑΡΟΣ, ante. Poëticum adverbium vel loci, vel temporis. Cum genit. ut apud Eurip. τεῖχε δωμάτων πάρος, prodi ante ædes. Il. θ. Ἐὐξατο Τυδέος υἱὸν πάρος ὠκέας ἵππους, ante Tydidem inhibere celeres equos. Ponitur & fine casu: ut Il. ψ. Ἰδομενῆ τ' πάρος λαοσσόον, ante alios, vel ante tempus. ¶ Item antea, prius, ante hoc vel illud tempus. Il. σ, πρίν γε μὴν οὔτε γαμίζειν. Od. ζ. ἐπὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας. Interdum præponitur articulus: Od. α, ὡς τὸ πάρος περ, ut antea. In plur. τὰ πάρος, ante acta præterita. Soph. ¶ Item priusquam, antequam. Cum infinitivo, ut Il. Ε. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρπου μεδέοντε. Et Il. ζ, πάρος τιδὲ ἔργα γένεσθαι.

Πάρσιος

Πάροιθε, five πάροιθεν (illud ſequente conſonante, hoc ſequente vocali) idem quod πάρος, ante, ut Od. θ, Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν, Ὀδυσῆος μεγάροιο Δίσκοισι τέρποντο, ante domum Vlyſſis. Apol. Ion. Rhod. Arg. l. 2. Θῆκε πάροιθε ποδῶν, poſuit ante pedes. Ponitur & fine caſu. Il. ψ. Item antè, antea, in temporis ſignificatione: ut Il. ψ, Παύσω γὰρ ἤδη σοι τελέων τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia nunc tibi præſtabo quæ antea promiſit. Et cum artic. in Epigr. Παροίτερος, α, ον, prior. item vetuſtior, antiquior. Vſurpatur in loci ſignificatione, apud Apoll. Arg. li 4. Ἐστὶ δέ πῃ προθύμιον παροιτέρη, l. οἰκίοιο Νῆος, ſita ante. Sic in curſu dicitur aliquis eſſe παροίτερος, Il. ψ.

Παροιτέρω, longius progrediendo, ulterius. Apoll. Arg lib. 2.

Παροίτατος, primus Apoll. Arg. l. 2. ὅς μιν ἔπυθε παροίτατος. Item vetuſtiſſimus, antiquiſſimus.

Προπάροιθε, five προπάροιθεν, idem quod πάροιθε five πάροιθεν, antè. Odyſſ. ρ, Εἰ δ' ἐθέλοις, ἐπίμειον ἐγὼ δ' ἔμοι προπάροιθε, ego eo præ, ſeu anteo, præeo. Heſiod. in Theog. προπάροιθε φυλάσσει, ante cuſtodit, ab anteriore parte, in fronte. Conſtruitur & cum genit. Il. υ, Αὐτὸς δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. Heſiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam ſervit: ut Od. λ, σέο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακαρτάτου οὔτ' ἄρ ὀπίσσω, præ te nemo beatior, ſeu ante te. Significat etiam, ante oculos, in conſpectu. Od. δ' Οὐδ' ἄ οἱ προπάροιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν Χαλκῷ δηιώσκον, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶτο. Dicitur & Πρόπαρ, per apocopen. Heſiod. in Theog. πρόπαρ Ἐπιτελλόντων λιγυφώνων.

Π Α'ΡΩΟΣ, five παρωὸς aut παρῶος dicitur color quidam medius inter cinereum & rufum: ut παρῶαι ἵπποι, apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9.

Π Α'Σ, αντὸς, ὁ. (F. πᾶσα Neut. πᾶν) omnis Theogn. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδαμημένος οὔτε ἐπεῖν Οὔτ' ἔργῳ δύναται. Ariſtoph. πᾶς ἀνὴρ σιώπα. Iliad. Θ, Κέκλυτε μεῦ πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι. Luc. in vita auc. ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. Item quivis, quilibet. Et Demoſth. pro cor. ὧν πᾶσιν μᾶλλον αὐτὸς δίκαιός ἢ ἐμέ. In Mid. πάντα μᾶλλον ἢ τοῦτο λεκτέον. Dicitur & τὸ παντὸς τιμᾶσθαι, plurimi facere. apud Syneſ. Et pro eodem, πρὸ παντὸς ποιεῖσθαι apud Thuc. l. 2. ¶ Item totus univerſus, Il. ο. πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμάζε. Κάππεσε σὺν κορυθί. Soph. in Ajace, λύπη πᾶς ἐλήλαται καρδίᾳ. Thuc. l. 6. παντὶ ἤδη τῷ στρατεύματι. Gregor. πόθος ἥλιον πᾶσαν τὴν οἰκουμένην φερόμενος. Interdum ei præfigitur ὅλος, in hac ſignif. ut apud Polyb. πρὸς δὲ τοῖς ἐπὶ τὸν Πόλεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος ἦν πᾶς ὢν. Τὸ πᾶν, vel πᾶν, ſumma rerum: unde δηλόσαι πρὸ τοῦ παντὸς, apud Thuc. lib. 1. Philoſophis autem τὸ πᾶν dicitur univerſitas: quam Cicero nunc totum & omnia nunc mundum appellat: ut apud Plut. τὸν μὲν ἓν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς δύσευρον εἶναι ἔργον, καὶ εὑρόντα ἀδύνατον λέγειν. Sic & apud Plut. adverſus Color. ¶ Nonnunquam τὸ πᾶν, adverbialiter ponitur pro τὸ παντᾶν, omni ex parte, omnino: ut apud Plat. in Apol. τότε δὲ πᾶν τὸ μέλαν. Sic Xen. pæd. 1. τὸ πᾶν ἀμφέρει εἰ παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Item perpetuò, ſemper: ut apud Luc. εἰ κρατεῖ τὸ πᾶν βιοῦν με. Sic & πάντα uſurpatur pro πάντως, modis omnibus: ut apud Athen. ὡς δ' ἁπλῶς εἰπεῖν καὶ μεγαλοπρεπέστατος βασιλέως Ἀδριανὸς. Et Gregor. πάντ' ἐμοὶ σεβασμία. Interdum tamen ſubauditur præpoſit. κατὰ: ut Od. μ. ἦ ῥα πάντα νοήμονες ἠδὲ δίκαιοι. Sic & apud Herodian. & Syneſ. ¶ Πᾶς dicitur etiam pro πάντως, teſte Euſtath.

Πάντη, omnino, prorſus, penitus. Ariſtot. l. 1. de gener. & corrup. Plat. in Phileb.

Πάντως, & παντῶς, Doricè, omnino, omnibus modis, prorſus. Plut. de Ageſilao, Νικίαν, ὃ μὴ σὺν ἀδικεῖ, ἀφὲς ἃ δὲ ἀδικεῖ. ἡμεῖν ἄρες πάντως δὲ ἄφες. Ariſtot. metaphyſ. l. 9 ὃ γὰρ πάντως τῷ αὐθρώπῳ μέρος ἡ χεὶρ, non enim omnibus modis hominis pars manus eſt, i. ſimpliciter. Item ad ſummũ: ut apud Gal. ad Glauc. l. 1. οὗρα τῶν τοιούτων πάντως γε τῇ τετάρτῃ φέρει τι σημεῖον πέψεως, ad ſummum, vel ut plurimum quarta die Præcedente negatione exponitur, continuò, *habente eam conſequentiæ ſignificationem, vel neceſſitatis.* Ariſtot. probl. ſect. 10. ὅσα δὲ ἄγρια, ἃ πάντως ἥμερα, quæcunque animantia agreſta ſunt, non continuò etiam ſunt manſueta: vel, non neceſſe eſt eſſe.

Παντόσε, quoquoverſum, in omnem partem. Hom. Iliad. μ, & alibi.

Παντόσιος, varius. Eurip. in Iph. Aul. Lucian. in ſomn.

Παντόθεν, undique, undiquaque. Odyſſ. ξ.

Πανταχῇ, ubique, oppoſ. τῇ μηδαμῇ. Item quoquo modo. Plat.

Παντάχε, idem quod πανταχῇ. Dem. Φαίνεται παντάχε κρατεῖν μᾶλλον. & cum gen. παντάχε γῆς, ubiq; terrarum, apud Chryſoſt. Exponitur &, quovis, ſeu quemcunq; in locum, apud Dem. Phil. 1.

Παντάσε & παντᾷσι, in omnes partes, quovis, quoquo verſus, ut παντάσε τὸ σῶμα, apud Alex. Aphr. in præfat. lib. 1. problem.

Παντόθεν, undique ex omnibus partibus. Herodian. lib. 1. πρὶν τι παντόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ.

Παντοῖος, α, ον, omnigenus, omnimodus: item varius, multiplex, Il. γ, Gregor Luc. &c.

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 4.

Πάνυ, omnino, prorſus. Ariſtoph. in Nub. πάνυ φημὶ δίκλω, omnino nego. Sic & apud Thuc. & Herodian. in reſponſione & conceſſione jungitur particulis μᾶλ, γε & οὖν: ut apud Plat. & Xenoph. Item valde, admodum, magnopere. Plat. in Phædr. πάνυ μακρὸν ποιησάμενος σύγγραμμα, valde longum. Sic apud Ariſtoph. in Plut. & Plutar. πρὸς δυσκολίας. ¶ Exponitur &, fermè, apud Dem. & Ariſtot.

Πάγχυ (poët.) omnino, penitus. Il. τ. Od. ο, & alibi, Ἐπιπάγχυ, (*comp.*) idem. Heſiod. in Erg.

Compoſita.

Ἀνάπας, αντος, univerſus omnis.

Ἅπας, univerſus, totus. Fœm. ἅπασα, n. ἅπαν. Hom. Τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον, univerſus campus. Et apud eundem ἅπας ἐνιαυτὸς, totus ſeu integer annus. Sic & apud Aeſch. in Cteſiph. ¶ Item omnis. Od. ξ, τὸν ἄριστον ἁπάντων, & ἁπάντων ἀναγκαιότατοι, apud Iſocr. Dicitur & ἅπας τις: quilibet, quivis. ¶ Exponitur &, ſummus extremus, apud Plat. in epiſt. ἐς ὑπερβολὴν ἐλθεῖν τῶν ἄπασων, in ſummam vel extremam adduci anguſtiam.

Ἁπανταχῇ, vel ἁπανταχοῦ, ubique, quaqua verſum, paſſim: ut ἁπανταχοῦ δὲ βωμοὺς ἱδρύσας.

Ἁπανταχόθε, ubique, ubivis, in omni loco. Luc.

Ἁπανταχόθεν, undique, undevis omni ex parte.

Ἁπανταχόσε, in omnem partẽ, quoquo verſum. Plut. in Camill.

Ἁπαντῆ, undique, undiquaque.

Decomp. Ἁπαξάπας, ſemel omnis. Ariſtoph. in Plut. & Luc.

Διάπαντος, ſemper, perpetua ſerie. Xen.

Εἰσάπαν, omnino, prorſus. Phil.

Καθάπαν, omnino, in univerſum.

Σὺνάπας, idem quod ξύμπας.

Διαμπᾶξ, in totum, in univerſum. Heſych. & Suid. Exponitur & utrinque, apud Luc.

Διαπαντὸς, per omnia, jugiter. Lucæ 24. & Hebr. 2.

Ἐκπαντὸς, in totum, omnino, prorſus.

Ἔμπαν, omnino tamen. Heſych.

Ἐπιπαν, in totum, in univerſum, omnino. Theoph. de cauſ. pl. l. 2. Item plerunque, ut plurimum, ferè. Polyb. & Ariſtot.

Πάμπαν, omnino. Il. α, φ, & ς.

Παραπᾶν, in univerſum, genere toto, apud Plat. Exponitur &, omnino, prorſus apud Ariſtoph. in Plut. & Polyb.

Περάπας, univerſus, totus: ut περάπας φύλας, apud Soph. & νῆάς τε περάπασας, apud Hom. Il. β.

Σύμπας, univerſus, totus. Thuc. l. 2. Iſocr. Dem. & Ariſtot.

Π Α'ΣΣΑΛΟΣ, & Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clavus ligneus. paxillus (πήσσω, figo, pango, defigo, depango. Euſt.) Od. φ, ἀπὸ παασάλης οἴνου τόξον. Syneſ. epiſt. 45. εἰ πάτταλοι πατάλοις ἐκκρέοντες, paxilli paxillis excutiuntur. Poëticè παασαλόφιν dicitur pro παασάλοις. Il. ω. Od. ϑ, & alibi.

Παασάλιον, ου, τὸ, & παασαλίσκος, ου, ὁ, ſive πατάλιον & πατταλίσκος, claviculus ligneus, paxillus, ut παιδία ἀμφὶ πατταλίοις, apud Poll. lib. 9.

Πατταλίαι ἔλαφοι quorum cornua παασάλοις ſpeciem referunt. Ariſt. hiſt. anim. l. 9 c. 5.

Παασαλόω, ſeu πατταλόω, ῶ, ῶσω, palum figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip. in Rheſo, Θεοῖσιν αὐτὰ παασάλους πρὸς δόμοις.

Πάασσος, ακκος, ὁ diminut. idem quod παασαλίον. Ariſtoph. in Acharn.

Παασάκιον, τὸ, idem apud Heſych.

Παασακίζω, palo figo, vel palo affigo.

Παασάκις, palus. Heſych.

Compoſita.

Διαπαπαλόω, ſeu διαπασαλόω, diſtendo clavis ab extrema parte fixis. Plut. in Artox. Ariſtoph. in Equit.

Προδιαπασαλόω, πρὸς σανίδα (*decomp.*) tabulæ trajecto paxillo affigo.

Προσπασαλεύω, ſive προσπατταλεύω, paxillis appingo ſeu affigo. Ariſtoph. in Plut.

Προσπασαλεύομαι, paxillo affigor: unde Ἀνδρομέδα προσπατταλευομένη, palo alligata apud Luc.

Π Α'Σ Ω, vel πάσσω, inſpergo, vel cõſpergo: ut Il. ι, πάσατε δ' ἁλὸς θείοιο, ſalem inſpergebat. Et ῥόδοις πάσσειν, roſis conſpergere, apud Ariſtoph. in Plut. Item ſuperinjicio: ut apud Hom. ἦπιον φάρμακα πάσσειν. ¶ Item variego, variè diſtinguo. Euſt.

Πασσὸς, σσὸν, ὁ, conſperſus. Schol. Ariſtoph. & Athen. ¶ Item thalamus, apud Luc. unde cõmp. προπάσσος, locus ante thalamum.

Πάσσας, άδος, ἡ, thalamus (à ſecunda ſignificatione verbi πάσσω.) Eurip. in Oreſte & apud Chryſoſt. Exponitur &, porticus: apud Plut. in vita Galbæ, & alibi. Item atrium in quo habebantur conciones, apud eundem in Lycurgo.

Πάστη, ἡ, juſculum farina mixtũ, ſeu conſperſum. Poll. ex Ariſtop.

Compoſita.

Ἀκρόπασσος, ὁ, ἡ, ὄν, per ſumma cõſperſus. Sopater apud Athen. l. 3.

Ἁλίπασσος, ſale conſperſus, ut ἁλίπασσοι κρεῶν apud Euſt. ¶ Item mari, ſeu aqua marina aſperſus in anthol. Epigr.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, conſpergo. Gal. ad Glauc. Item inſpergo ſeu ſpargo. Herodot.

Διαπάτ-

Διαπάπτομαι, inſpergor: unde Ἀλφιτοπομφὴγῆ, terra quæ inſpergitur, & Ἀλφιτοπασμῷ μέλανι, nigris maculis reſperſus.

Διάπασμα, τὸ, medicamentum quod corpori ſiccum inſpergitur, q.d. aſpergimentum. Dioſc. lib. 1. Sic etiam dicitur quod potui inſperſum ſeu inditum bibitur, apud Gal.

Ἐμπάσσω, ſeu ἐμπάπτω, inſpergo. Gal. ad Glauc. l. 2. & Nicand. in Alexip. ¶ Metaphoricè, intexo: quia quæ intexuntur, velut inſperguntur. Il. γ, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Sic & Il. χ.

Decomp. Παρεμπάσσω, præter alia inſpergo. Dioſc.

Προσεμπάσσω, præterea inſpergo.

Συνεμπάσσω, ſimul inſpergo.

Ἐπιπάσσω, vel ἐπιπάπτω q. d. ſuperſpargo, inſpergo. Theocr. idyll. 2. ἀλλ' ἐπίπασσε θέσιλι δηλαίᾳ. Et apud Theophr. ἐπιπάπτω ἐπ' ὄξῳ, aceto aſpergo. Apud eundem ἐπιπάσσοντες γάλα exp. lacte macerantes.

Ἐπιπάσσομαι, inſpergor. Herodian l. 1. Apud Dioſco. ἐπιπασθῆσαι ῥίζαι, exp. radix in paſtillos conformata

Ἐπίπαστος, qui inſpergitur, qui inſpergendo adhibetur. Τὰ ἐπίπαστα peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus inſperſæ. Heſych. & Euſtath. Sic φάρμακα dicuntur ἐπίπαστα, quibus corpora noſtra in utendo conſperguntur. Theocr. idyll. 11.

Καταπάσσω, ſive καθαπάπτω, conſpergo. Alex in probl. τὸν δρυῖνον θεῖον καθαπάσσειν, quercum ſulphure conſpergere. Et apud Ariſtoph. in Nub. καὶ τραπέζης τέφραν καταπάσσειν.

Κατάπασμα, τὸ, id quo corpus conſpergitur. Gal. in lib. τῶν καθ' ἕτος, & Aegin. l. 7. c. 13.

Καπάπαστος, qui aſpergitur: ut καπάπαστα φάρμακα, medicamenta quibus utimur ea inſpergentes. Item metaph. plenus & refertus, apud Ariſtoph. in equ. Exponitur &, variegatus. Euſt.

Παρεμπάσσω, inſpergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω, ſeu περιπάπτω, circumquaque ſpargo, perſpergo.

Προσπάσσω, inſpergo. Galen.

Συμπάσσω, conſpergo.

Συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conſpergitur. Cælius Aurel. chron. l. 3. c. & 7.

Ὑποπάσσω, ſuberin ſpergo. (pud Plut.

Ὑπόπαστον, quod ſub inſperſum eſt. Exponitur &, ſtratum, a-

Χρυσόπαστος, auro ſparſus, ſeu auro diſtinctus & variegatus Plut. in Anton. καταπεπαστὸ ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ. Luc. ἀπαδυσάμενον τὸν χρυσόπαστον ἐσθῆτα.

Π Α Σ Χ Ω, (aor. 2. ἔπαθον, tanquam à πήθω. F. πήσομαι, tanquam à πήθομαι, & mutato η in α, πάσομαι. Præt. med. πέπαθα. Atticè pro πέπηθα) patior. Il. υ, τίη νῦ οὕτω αἰαίτιον ἄλγεα πάσχω Μαψ οὐκ ἀλοητῆιον ἀχέων: Il. γ, Οὕς ἔθεν εἵλεν ἔπαθον ὑπ' Ἀργείων καὶ Τρώων. Odyſſ. κ, ἐπεὶ μάλα πολλὰ πέπαθε: poeticè pro πεπάθατε. Iſocr. in Paneg. οὐδὲν γὰρ ὅτι τῶν τοιούτων ἄξιος ἐμοὶ μὴ πάσχειν. Demoſth. pro cor. εἶτ' ἐλαιοπώλων, καὶ ὑβριζομένων καὶ τί καὶ ἄν οὐ παθόντων. Xen. Hellen. 2. πάσεσθαι νομίζοντες οἷα ἐποίησαν. ¶ In certis quibuſdam loquendi generibus certas expoſitiones habet. Κακῶς πάσχω ſeu κακῶν πάσχω, malo aut incommodo afficior, mœrorem percipio. Odyſſ. ω. & apud Ariſtoph. in Pluto. Pro quo ſimpliciter πάσχειν dicitur: ut apud Heſiod. in Erg. παθὼν δὲ τε νήπιος ἔγνω, damno ſeu malo affectus. Οἰ πάσχων, ægrotus, apud Hippocr. Εὖ πάσχειν, commodo affici vel commodum accipere: ſeu beneficio affici, beneficium accipere. Ariſtot. in eth. ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν οὗ τὸ ποιήσαντος. Dem. ὅταν τὸν οὖν πάσχειν δέῃ, τὸν βελόμενον εὖ ποιεῖν ἡμᾶς ἐάσομεν Pro eodem dicitur ἀγαθὸν πάσχειν, apud Lyſ. ¶ Πάσχω de animo dictum, interdum etiam exp. afficior: ut apud Plut. Τοῦτο παθὼν πρὸς ἐκεῖνον. Et Plat. in Gorg. ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τὸν φιλόσοφον τοῦτον. Sic apud Demoſth. & Syneſ. ¶ Πάσχω τοῦτο, hoc mihi accidit, Iſocr. ὃ καὶ πάσχουσιν οἱ πολλοί. Plato polit. l. 1. ἐὰν γὰρ τοῦτο αἴτιον κακὸν ἐᾷ τὰ αὐτὰ τοῦτα ἐπιπόνθειν. Sic & apud Thuc. & Plut. ¶ Item facio, ago: Luc. in Necyomant. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τις ὁ τετρακαιδεκάφιλος αὐτὴ βιάζοιτο Sic & apud Galen. ubi tamen ſunt qui exp. quomodo quis affectus eſſe queat, ſeu quem affectum quis poſſit inducere. ¶ Sumitur & in obſcena ſignificat. ut apud Dem. pro cor. Ἔμπροσθεν ἅπαντες ἴσασι καλυμμένων τὰ παύτα ποιεῖν καὶ πάσχειν. Sic & apud Aeſch. in Cteſ.

Πάθημα, τὸ, quod quis paſſus eſt ſeu patitur, quod accidit cuipiam, caſus Expon. & paſſio, apud Thuc. l. 1. & 4. & Plut. περὶ δυσωπ Item afflictio: ſæpe apud Paul. in ep. Item morbus, tum corporis, tum animi. Galen. ad Glauc. & in Axiocho. Apud Plat. βίαια παθήματα exp. vehementior motus. Item affectus, affectio. in ep. ad Galat. c. 5. & apud Xen. ¶ Παθήματα τῆς ψυχῆς dicuntur notiones & conceptus animi, quos dum in ſe recipit, aliquid pati videtur: apud Ariſtot. l. περὶ ἑρμην. c. 1.

Πάθημα, exp. & cædes, apud Plat. de leg. l. 9.

Παθητὸς, ἡ, ὁ, qui patipoteſt, paſſioni ſeu patiendi neceſſitati obnoxius. Ariſtot. Plut.

Παθητικὸς, ἡ ὁ, idem. Et τὸ παθητικὸν, quod afficitur & affici poteſt. Ariſtot. de gen. & cor. Παθητικὸς λόγος ſeu παθητικὴ λέξις, cui inſunt πάθη, i. oratio in qua fervent concitati affectus, ſeu qua perturbantur animi & concitantur. Παθητικαὶ ποιότητες dicuntur qualitates, non quòd patiantur aliquid, ſed quòd paſſionem ſenſibus afferant, ſeu quòd ſenſus afficiant. Ariſtot. in prædic. qualit. Παθητικὸν ῥῆμα, paſſivum verbum apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν: uti oratione perturbante animos & concitante. Ariſtot. Item. παθητικῶς, paſſivè, paſſiva voce. Euſt.

Πάθος, εος, τὸ, idem quod πάθημα, quod quis patitur ſeu paſſus eſt, caſus. Plato in Phœdro. Demoſth. pro Cteſiph. Item cædes: apud Plat. de leg. lib. 9. Item morbus, affectio corporis infirma, apud Galenum. ¶ Item morbus animi, perturbatio: averſa à recta ratione contra naturam, animi commotio, ut Cic. ex Zenone definit. Exponitur & ægritudo, affectio. ¶ Item morbus, i. mollities: in ep. ad Coloſſ. c. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores: ut Ariſtot. ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λίγε ἐνθύμημα, quum affectum concitaveris. ¶ Πάθη ab Ariſtot. rhet. 1. dicuntur quæcunque alicui rei adſunt extra tamen ipſius eſſentiam. ¶ Dicitur & fœm. geo. πάθη, calamitas, caſus, clades. Herodot. in Clione, πυθεσθαι πᾶσιν τὴν ἑωυτοῦ πάθην. Sic & apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, κάκωσις, apud Plat. in Phileb. Item cædes apud eundem de leg. l. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer & concitor, ita quidem ut affectus qui πάθη dicuntur commoveam. Luc. ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. Item afficior morbis animi. Syneſ. ἔστι δὲ ἀπαισία δυνάμεως ὁμιλοῦντα τοῖς χείροσι μὴ μὲν ἐπὶ τῆς φύσεως, & μηδὲν πρόπαν παθαίνεσθαι.

Παχητιάω, cupio πάχειν, i. cupio marem pati muliebria appeto: *de pathicis & cynædis adver æ Venetis l. b dine prurientibus*: apud Ariſtoph. Athen. & X phil. in Heliog. (in Gallo.

Παχηλασμὸς, ὁ, ipſa appetitio coitus illius nefandi. Luc.

Πεῖσις, εως, ἡ (à futuro πάσομαι) affectus, læſio. Alex. Aphr. problem. lib. 1. Ἁπλῶς γὰρ γίνεται τῶν νεύρων τῆς γλώττης πεῖσις. Aliam ſignif. vide in derivat. ex Πείθω.

Πεῖθος, Πῆμα, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex πάσχω.

Ἀντιπάσχω, idem quod ἀντιπαθῶ: de quo in ſequēti ordine compoſitorum. Dioſc. lib. 6. ἀντιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρίσεις σωμάτων & αἱ περιλήψεις. Exponitur &, adverſor, *ſcilicet per antipathiam*. Idem l. 3. c. 70. ἀντιπάσχειν τῇς δυσκρίσιος. ¶ Item viciſſim beneficio afficior, gratia mihi rependitur: ut δίκαιον ἐστὶ τὸν εὖ ποιήσαντας ἀντιπάσχειν. Hinc apud Ariſtoph. polit. 2, ἀντιπάσχοντες, τὸ ἴσον σῴζει τὰς πόλεις, exp. æquale repenſum, æqualitas viciſſitudinis.

Ἀντιπεπονθότως, oppoſitè: idem quod ἀντιπαθῶς. Areop.

Decomp. Ἐναντιπάσχειν, Ariſtoteles de iis dixiſſe traditur qui mutuis inter ſe beneficiis certant, alter alterum afficientes donisque remunerantes. (tur εὖ πάσχω.

Εὐπάσχω, beneficio afficior: pro quo ſæpius diſiunctim ſcribi-

Ἀντευπάσχω, (*decomp.*) viciſsim beneficium accipio. Plat. ὅστε καλὸν δεκτὸν σημεῖον εἶναι τὸ εὖ ποιήσας τοῦτον τὸν εὐεργεσίας, ἀντευπεσεται.

Προπάσχω, antepatior, prius vel prior patior. Plat. de republ. l. 2, ἢ δὲ δὴ κακῶν προπεπονθώς. Thuc l. 3. παλαιόμενοί τε, ἃ προπαθόντες ὑφ' ἡμῶν. Xen. ἐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα.

Προπαθεία, ἡ, q. d. antepaſsio: morbi præludium, adventatio morbi. Exponitur, & antecepta perturbatio, apud Plut.

Ἐυπροσπάσχω, (*decomp.*) qui prior beneficio eſt affectus.

Προσπάσχω, (q. d. adpatior, aut adafficior) addictus ſum alicui & ei adhæreo per quandam velut ſympathiam. Plut. τὸ δὲ μειράκιον, ἑτέρᾳ ἴσως τραφὲν ἀγωγῇ, προσαπεπόνθει. Dionyſ. Areop. ὅσοις γὰρ ἂν ὀφείλωσι τοῖς γένοις προσπάσχειν.

Προσπάθεια, affectio qua rei alicui ſumus omnino addicti, eique adhæremus. Syneſ. de inſomn. Theophyl. ep. 26.

Συμπάσχω, (q. d. compatior, ſeu coafficior) ſimul patior, ſimul afficior: in vita Thucydidis μικρᾷ γὰρ συμπάσχουσιν ἀκούοις ὅτε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. Sic & apud Greg.

Compoſita ex nomine πάθος.

Ἀπαθὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ſemper patiens, ſempiternæ & perpetuæ paſſioni obnoxius. Ocell. de univerſo.

Ἀπειπάθεια, paſsio perpetua, vel nunquam deficiens affectio. Αἰνοπαθὴς, gravia perpeſſus. Od. σ. (σεως.

Ἀκρόπαθος, in ſumma parte affectus Hippocr in lib. περὶ ἑβδομάδων

Ἀνθρωποπαθὴς, humanis paſsionibus ſive affectionibus obnoxius. Item humano affectu præditus.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, conditio humanæ naturæ affectionibus ſubjecta. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu, Hermog. (ficior

Ἀνθρωποπαθέω, humanū quippiam patior, humano more af-

Ἀντιπαθὴς, contrariam affectionem habens, obſiſtendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. ἀντιπαθὴς φήμη, exp. contraria fama. Τὸ ἀντιπαθὲς, ſub. poſitum exp. remedium adverſus aliquid. Plut. in Anton. & Dioſc. l. 4. c. 123.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plut. de primo frigor. Item vis obſiſtendi ſeu auxiliandi, quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr. probl. ult. l. 1.

Ἀντιπαθῶ, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam

gnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in probl. πείγλη αὐθαδείᾳ τὴν ἀρχήν.

Α'ναξιοπαθῶ, ægrè fero, dico esse indignum facinus. Plut. ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κορίολανος ἀπῆλθεν αὐτόθι. Significat etiam, stomachor, apud eundem.

Α'παθής, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poëmat. & in Alcib. Α'παθεῖς dicuntur etiam qui nullis corporis malis sunt obnoxij, illæsi, intacti. Ité immunes alicuius rei, expertes: ut apud Dem. in epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὸ σῶμα ἔχω. Et ἀπαθὴς κακῶν, apud Herm. l. 2. de invent. Et apud Herodot. ἀπαθέες κακέων. Apud Aristot. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, exp. qui à simili affici nequit. & apud Plut. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, expon. præsentibus malis non commotus. [bus.

Α'παθῶς, q. d. impassibiliter, absq; ullis passionibus, i. affecti-

Α'πάθεια, affectuum vacuitas, status mentis hominis ἀπαθοῦς. Plut. in consol. ad Apollon. & in Fab. Exponitur & indolentia.

Α'παθητος, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius.

Α'περοπαθὴς, qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est.

Α'περοπάθεια, immensitas perturbationum. Synesep. 140.

Αὐτοπαθὴς, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit & patitur. G. gram. l. 4.

Αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecè. Apud Polyb. exponit. etiam, ex sententia animi, non simulatè, ingenuè.

Γλωσσοπαθέω, muliebria patior, effœminor. Athen. l. 12.

Δεινοπαθὴς, indigna seu gravia passus, gravi affectus iniuria.

Δεινοπάθεια, indignatio eius qui se gravia passum dicit.

Δεινοπαθέω, graviter afficior, ingemo, ægrè fero, & lamentabili voce quæror. Plut. in Alex.

Δυσπαθὴς, laborum ærumnarumq; patiens. in Epigr.

Δυσπάθεια, laborum & ærumnarum perpessio. Etymol.

Δυσπαθία, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυσπαθὴς, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσπαθής: ut ἐργασίη δυσπαθὴς, apud Hom. hym. in Merc.

Δυσπαθὴς, qui non facilè patitur, qui non facile afficitur, firmus. Luc. Diosc. & Gal. ad Glauc. Item qui gravi ægritudine seu mœrore afficitur. Plut.

Δυσπάθεια, firmitudo qua quis non facilè aliquid mali patitur, damni & iniuriæ, item simpl. firmitas, seu robur. Plut. in Demetr. & Alex. Aphr. probl. lib. 1. Item gravis ægritudo seu mœror quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Δυσπαθέω, non facilè patior, seu afficior, ob firmitatem. Greg. Item gravi ægritudine seu mœrore afficior, gravia patior. Plut. in Pericl. δυσπαθοῦντες ἐπὶ τοῖς γινόμενα. Moschus in Megaris: ἐδὲν γὰρ νεμεσητὸν ὑπὲρ τέκνοις γε φίλοις Μητέρα δυσπαθέοντα. Exponitur & ægrè fero, apud eundem.

Ε'κπαθὴς, (quasi ἐκτὸς πάθους) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. Item immodicè affectus. Aelian. & Alciphr.

Ε'κπαθῶς, cum immodico affectu.

Ε'μπαθὴς, cui insunt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μὲν τῆς ψυχῆς νοερὸν καὶ λογικὸν τὸ δ' ἄλογον καὶ ἐμπαθές. Exponitur etiam, affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. adversus Col.

Ε'μπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut in Coriol. Item ἐμπαθῶς ἔχω, affectibus moveor seu afficior. Hermog. Et ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. sympos. l. 4.

Ε'νηλυπαθέω, q. d. muliebria patior, in muliebri libidine tabesco.

Ε'τεροπάθεια, alterius partis vexatio. Diosc. l. 2. Sic dicitur etiam illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθὴς, qui facilè patitur seu afficitur: unde εὐπαθὴς αὐθρωπος, homo qui corpus tenerũ habet, & quod facilè lædi potest. Gal. ad Glauc. Plut. in Solone εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, cuius animus facilè afficitur amore concordiæ, propensus ad concordiam.

Εὐπάθεια, vel εὐπαθία, natura quę facilè affici potest, corporis constitutio iniuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. lib. 2. οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροφὴν τῆς φύσεως. Item felicitas. Gregor. πρὸς φιλόπτωχ. Interdum pro beneficio quatenus quis eo afficitur. Aristot. in eth. Item pro voluptuaria vita, apud Philon. & apud Herodot. τὸ εὐπαθέηση εἶναι, genio indulgere.

Εὐπαθέω, facilè patior seu afficior, expositum iniuriæ corpus habeo. item felicitate fruor, item beneficio afficior. Interdum, genio indulgeo. Plat. polit. l. 1.

Η'δυπαθὴς, voluptati deditus, voluptarius. Athen. l. 12.

Η'δυπάθεια, voluptas, vita voluptaria, mollities. Xen. Pæd 7. οἱ νομίζοντι τὸ μὴ πονεῖν, ἀθλιώτατον· τὸ δὲ ἥδεως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν.

Η'δυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè & molliter vivo. Xen. & Philo.

Η'δυπάθημα, τὸ, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. Ε'νηδυπαθέω, suavitate & voluptate fruor in aliqua re, oblector: item acquiesco. unde Chrysost. τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν.

Καθηδυπαθέω, per voluptatem & luxum absumo. Luc. τὰς τῶ πολέμω καιρὰς καθηδυπαθῶν, per luxum & voluptatem conterens. Et cum genit. Basilius ad divites, ἀλλ' ὃν μὴ ἔζης χρόνον καθηδυπαθῶν τοῦ βίου. Καθηδυπαθῶς, per luxũ & voluptates consumi.

Ι'διοπαθὴς, idem quod αὐτοπαθὴς, intrinsecus patiens.

Ι'διοπάθεια, propria & privata affectio. Alex. Aphr.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Ceb. Theb. Thuc. l. 7. Isocr. in Archid.

Κακοπαθῶς, ærumnosè, multa mala perpetiendo, in multis vexationib. & molestiis: ut κακοπαθῶς ζῶ, apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθέω, ῶ, mala patior, malis vexor & afflictor. Isocr. in Areop. οἱ τοὺς καθεστηκότι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον ἢ μὴ πολιτεύειν ἀκριβέστερας ἄμεινον τὸν βίον ἀφῆγεν. Et cum dat. κακοπαθῶσι τῷ σώματι, apud eundem ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos. ὑφ' οἵων κακοπαθῶ, apud Thuc. l. 2.

Decomp. Προσκακοπαθέω, condoleo alicui rei, dolore afficior & maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. ὥστε συγκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ βαπτισθέντι, contemplatione & commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθέω, simul malis afficior, simul malis vexor vel afligor.

Κενοπαθέω, inaniter affici, vanis duci affectibus.

Μετριοπαθὴς, cui sunt mediocres perturbationes, modum tenens in affectibus. Aristot. Exponitur etiam moderatus & clemens.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum seu affectuũ, modicæ perturbationes. Plut. ad versus Coloten. Synes. ep. 140.

Μετριοπαθέω, in perturbationum seu affectuum mediocritate versor, modicè afficior seu permoveor aliqua re. In epistola ad Hebr. c. 5. accipitur etiam pro συμπαθέω, alij exp. ibid. miserari posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus & morbus unius tantùm: ut μονοπάθεια τοῦ ὀφθαλμοῦ, morbus unius oculi, seu quum unus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

Ξενοπαθέω, re aliqua tanquam peregrina & nova perturbor. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, taceo & stupidus fio ad ingressum externorum.

Ο'μοιοπαθὴς, vel ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes seu affectus: ijsdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. eth. 8. & Luc. in Act. Apost. c. 14. Apud Theophr. ὁμοιοπαθῆσι καρποῖς, exp. quibus similia accidunt quæ & fructibus.

Ο'μοιοπαθῶς, vel ὁμοπαθῶς, cum similitudine affectuum, ijsdem affectibus.

Ο'μοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria à similitudine affectuum facta. Macrob. l. 4.

Ο'μοιοπαθέω, seu ὁμοπαθῶ. similes seu ijdem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. lib. 1. ὁμοιοπαθῶν Σαρδαναπάλῳ. Item ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero. Plut. in Galb.

Συνομοιοπαθέω, (decomp.) idem quod ὁμοιοπαθῶ seu ὁμοπαθῶ. Aristot. rhet. 3.

Ο'ξυπαθῶς, acuto, & vehemente animi affectu: apud Suid.

Πεπαθὴς, vehementer affectus, apud Athen. & Polyb. Exponitur etiam, affectibus obnoxius, apud Greg.

Πεπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Πεπάθω, vehementi affectu commoveor. Plut. in Apopth. τῶν τραυματιῶν σωθραμένων, καὶ πεπαθότων, militibus vehementi affectu commotis, i. valde indignantibus & stomachantibus. Item æstuo dubitatione, seu anxietate. Idem in Cæs. ὑποφέμενος καὶ πεπαθὼς, δεινὸν ἐβάλοντο βάλουμαι, æstuans & anxius impatientia.

Ε'μπεπαθῶ, (decomp.) q. d. instomachor, indoleo, stomachor in.

Πολυπαθὴς, multis casibus seu multis malis iactatus.

Συμπαθὴς, cui sunt ijdem affectus, affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu orac. Item simpl. consentiens cum alio, apud Aristot. & Synes. ¶ Item qui simul cum alio afficitur & tangitur eius malo, seu quem aliena mala tangunt tanquam sua: 1. ep. Per. c. 3. Et cum dat. apud Synes. τῷ ἐκκλησίαν ἔγνω γινομένῳ αὐτῷ συμπαθῆ, ecclesiam misericordia eius duci.

Συμπαθῶς, cum consensu affectuum: item cum commiseratione & quasi condolescentia. Plut. de Al. fort. συμπαθῶς ἐδάκρυσιν.

Συμπάθεια, consensus in affectibus, convenientia affectuum. Item convenientia & coniunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. ult. libr. 1. ἢ αὐτίδοτος ἐκ πολλῶν βοτανῶν σύγκειται ἔχουσα ἴνα συμπάθειαν πρὸς οὐ ἕκαστον μέρος, consensum habentibus cum singulis corporis partibus. ¶ Philosophi & medici συμπάθειαν definiunt duorum naturalem quandam coniunctionem & concordiam, ex similitudine vel generis, vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel aliarum rerum conciliatãm. Medicis autem peculiariter significat affectionem partis alicuius non per se ac propriè, sed per consensum & societatem alterius laborantis: in qua significatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Galen. l. 1. de locis affectis. ¶ Item commi-

seratio eius qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω, ῶ, una cum alio afficior, affectu seu affectibus cum alio consentio. Aristot. in physiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ τῷ τοῦ σώματος συμπαθεῖν ἀλλήλοις. ¶ Item simul afficior cum alio eius malis tanquam meis. Isocr. ὥστε καὶ τοὺς μικρὰς ἀτυχίας ἡμῶν πολλὰς ἔχειν συμπαθήσοντας.

Ἀσυμπαθής, (decomp.) consensu affectus seu naturæ carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio. Synes. de insomn. ¶ Item qui commiseratione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol.

Ταλαπαθής, qui incommoda & ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur & τλαπαθής. Hesych.

Τλαπαθής, patiens laboris, item calamitosus. Basil. Exponitur etiam qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Τλαπάθεια, patientia, miseria laboris & ærumnarũ tolerantia.

Ὑβριοπαθέω, iniuriam patior, iniuria & contumelia afficior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior & commoveor. Eurip. in Phœn.

Πατάσσω, Ϝ. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. Ἐν δὲ οἱ κραδίη μεγάλα στένουσι πατάσσει Κῆρας ὀιομένῳ, παλάγῃς δ' ὑπερίσταται ὀδόντων. Sic Il. ψ. παλάσσει δ' ὑμὸς ἐκάστῳ Νίκης ἱεμένῳ. Eust. ex πατος derivatum esse testatur. ¶ Item percutio, pulso, ferio: propriè de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem seu strepitum edat. Plut. in Alcib. τὸν Φρυνίχου παττάλου ἐγκεκολάφθαι. Dem. in Mid. παττάλευε ἐπὶ κόρρης, infligere colaphum seu incutere. Apud Aristoph. παττάλευε τὴν ὀφρῦν, pulsare ianuam. Et apud Theocr. idyll. 20. παττάλευε τὴν χάν, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. πατοῦσι τὴν κραδίαν ἐπιθέμενοι.

Παττάσσομαι, percutior, pulsor: ut παλαχθησόμενον τῇ ξύλῃ, apud Lucian.

Πάταγος, ου, ὁ, fragor, strepitus, crepitus. Il. Φ, & ν, apud Aristoph. & Aristot. Item fremitus: apud Philon. Invenitur & fœm. παταγή, apud Dionys. de situ orb.

Παταγέω, ῶ, strepo, strepito, fragorem edo, crepito. Aristoph. in Nub. εἶτα βαρεῖαν εἰς ἀλλήλας ἐμπαταξάσας ῥαγωνᾶν τὴν παταγῆσιν. Theocr. idyll. 23. παταγεῖ δ' οὐρεῖα θέλασσα Κοπρεμβὴν ποιέουσ' τε καὶ ἀρρήκτοισι χαλάζαις.

Παταγημα, τὸ, strepitus. Dicitur & de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Composita: ac primùm ex παττάσσω.

Ἀναπατάσσω, q.d. repulso, i. iterum pulso. Hesych.

Ἐκπατάσσω, strepitu aures alicuius percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Here. fur. Λύσσα δή σ' ὠμόβρωτον, ἀποινόδικοι Δίκαι, κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν.

Ἐκπατάσσομαι, attonitus reddor. Od. σ, σὺ πεπαταγμένῳ φρένας, qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello & attonitum reddo. Item collido. Eurip. in Supplic. Συμπατάξωσιν μέσον πέπλοις στέρνον Ἔκτορος, ἐντείνοις.

Composita ex παλάσσω, aut παταγέω.

Ἀνταλαλάζω, ῶ, contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo.

Ἐπιπαταγέω, q.d. super strepo. (Plut.

Μισοπαταγος, ου, ὁ, recitator clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπαταγέω, (q.d. constrepo) simul strepo, aut fragorem edo, seu, crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγέω, substrepo.

Πατέω, Ϝ. ήσω, calco, conculco, proteror. Herodian. l. 8. ῥίψαντὸς τε τὸ σῶμα τοῖς βλωμοῖς συνδεῖσαν & πατεῖν, ἔασαν, &c. Eust. ex Hybria Cretensi, τάτῳ γὰρ ἀρῶ, τάτῳ δὲ λίζω, τάτῳ πατέω τὸν ἀδικώτατον ἀπ' ἀμπέλω. Theocr. idyll. 15. ὡς φίλε μὴ με πάτησης. Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. ἵν' ἐξῇ μὴ πατεῖν Τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα. Arrian. ὅρκους πατήσας οὓς ὤμοσε. Item tero, i. manibus verso, sicut terere aut versare autorem aliquem dicimus. Aristoph. in Avib. ἀλλ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plat. in Phædr. τὸν γὰ Τισίαν αὐτὸ πατύτηκας ἀκριβῶς. ¶ Interdum ponitur pro βαδίζω, ambulo: ut apud Athen. l. 12. ἀδὺ πατεῖν οἷός τε λῦ, ἐν μὴ ἐσὶν ἐπιπρεπεδόμενον ἐπορεύετο.

Πατεῖμαι, calcor, conculcor, proteror. Herodian. lib. 7. ὑπ' ἀλλήλων ἀθέμβροί τε καὶ πατέμβροι. Dicitur & terra πατεῖσθαι quam quis percurrit & lustrat. Laërt. in Archel.

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum est, q.d. calcamentum seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine conculcabili.

Πατητὸς, ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus: ut πατητὸν σταφυλὴ apud Aet. lib. 9. c. 24. Πατητὸς φοίνιξ, palmæ genus tertium: sic appellatum quòd eius pomum etiam in matre sua dehiscat, calcatoq; simile appareat. Plin. l. 13. cap. 4.

Πάτος, ου, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Il. υ. Od. ι. ¶ Item pulvis qui luctaturis post olei illitionem affricabatur, densandi atq; roborandi corporis gratia. Sunt tamẽ qui etiam sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocent, ut scribit Aet. l. 2. c. 107.

Πατόω, Τάτης, Ταπεινὸς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναπατέω, ῶ, sursum versus gradior. in Hippiatria, δεῖ εἰς τοῦτο ῥᾴδιον ἐσιέναι καὶ ἀναπατεῖν ἐκεῖσε ποιεῖν, adverso flumine progredi.

Ἀνθυπατέω, ῶ, vicissim calco seu conculco.

Ἀνυπάτητος, ὁ καὶ ἡ, (q.d. incalcabilis) qui calcari non potest. In anthol. Epigr.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. ¶ Item ventrem exonero, caco: *quia quum hoc facere volumus, à via recedimus & aliquem secessum quærimus*: unde fut. med. apud Aristoph. in Plut. Πλὼ δὴ ἀποπατησόμβοί γε ταχέως ἢ μύξοι. Cum accusat. exponitur &, excerno: ut apud Galen. ἀ δὴ ἀποπατήσαν ὑγιέστερα ἢ δυσοδέστερα.

Ἀποπάτημα, τὸ, excrementum, quod eiectum est: merda.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, secessus quem petimus ad levandum ventrem, locus ubi venter exoneratur. Aristoph. in Acharn. Ἀπ' ἐς ἀπόπατον ἄχεο. Exponitur etiam, evacuatio ventris. Suid. & schol. Aristoph.

Ἐκπατέω, q.d. extra viam tritam gradior, evagor, spatior, inambulo. Laërt. in Epimenide, χρόνου δὲνα ἐκπατοῦσι.

Εὐπάτητος, qui facilè calcari potest.

Καταπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. l. 7. ἐπέπατόν τε ἀλλήλους & κατεπάτουν. Item metaphoricè, contemptui habeo, opprimo, prorsus nihil facio, ut Il. δὴ κεῖ οἵ τε ὅρκια πιστὰ πάτησαν per tmesin, pro κατεπάτησαν. Sic Luc. in Lexiph. τὰ μὲν τοιαῦτα κατατεῖν, &c.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur.

Καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακπατέω, calce premo, planta pedis calco. Hesych.

Λακπάτητος, five λαξπάτητος, calce pressus, calce pulsatus. Soph. in Antig. λαξπάτητον αὐχένιον χερός.

Λεωπάτητος, à populo calcatus: vel prorsus conculcatus: à λεὼς significante omnino. Soph. loco ante citato: quidem enim ibi pro λαξπάτητον, λεωπάτητον, legunt, ut metri leges postulant.

Μονοπάτιον, iter, quod unus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰοπάτη, ης, ἡ, ungula ovis (ab οἷς & πατέω, verso α in ω.) Item fordes ovium, vel fimum ovillum. Dion. l. 46. Legitur & οἰοπάτη pro eodem, apud Hesych.

Ὀχυρόπατος, locus natura munitus, per quem tuto viam facere licet. Plut. in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. 4. τὰ πολίτικά τε αὐτοῖς συνῳκίσθαι περιπατῶν. Item metaph. vitam dego, vitam instituo, seu vivo: ut in ep. 2. ad Corinth. c. 5. διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν & οὐ διὰ εἴδους. Sic. in 2. epist. Ioan. ἵνα περιπατῶμεν κατ' ἐντολὰς αὐτοῦ. Sic alibi in novo Test.

Περίπατος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. symp. lib 1. ἀκούω πολλῶν λεγόντων, ὅτι περίπατος ὁ παρὰ θέλασσα ἥδιστος ἐσι. Item locus in quo ambulamus. Plut. & Athen. l. 5. ¶ Item disputatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria. Aristoph. in Ran. ἐ σὶ γάρ ἐσι περίπατος κάλλιστα περὶ τούτου. Sic Plat. in Phædro, κἄ τὰς ὁδοὺς ποιῶμεν τοὺς περιπάτους. Et Plut. de Alex. fortuna, ἀδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἴσχει. Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant. Xenophon. & Athen. ¶ Sic peculiariter dicta est schola seu secta Aristotelis. Plut. symp. lib. 8.

Περιπατητικοὶ, professentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. adversus Coloten. Et περιπατητικὸς, adiect. peripateticus philosophus. Item ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulando seu q.d. deambulatorié.

Ἐμβεβηκατέω, (decomp.) inambulo. Et metaph. apud Aristoph. ἐμβεβηκότα περὶ τοῦτο, disceptare de re aliqua: *philosophorum more qui deambulantes disputabant.*

Συμβεβηκατέω, cum alio ambulo. Aristot. rhet. 3.

Πηλοπατέω, lutum calco.

Πηλοπατίδες, seu πηλοβατίδες, calceamenta quædam altiora quibus utuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lacerones.

Συμπατέω, conculco. Συμπατέομαι, conculcor. Greg.

Ὑποπατέω, ventrem exonero, idem quod ἀποπατέω.

Ἀνταπάω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πατὴρ, έρος, & contractè, τρὸς, pater. Od. π, Οὐ σύγ' Ὀδυσσῆος γε πατὴρ ἐμός. Iliad. ξ, Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ ῥέα εἶδος ἁλῶμαι εἶναι. Iliad. ο, μεῖδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Xen. Hellen. 6. τῶν μὲν προξενίαν ὑμεῖν σὸν ἐγὼ μέν, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατρὸς πατρόθεν ἔχων παρεδίδουν τῇ πόλει. ¶ Interdum honoris aut amoris causa pater dicitur qui alioqui nulla est consanguinitate iunctus: ut Od. ρ, Ξεῖνε, πάτερ καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Sic & Od. η, & ϑ. Plut. in Fab. max. πατέρα δή σε χρηστὸν προσαγορεύσω. ¶ Item metaph. effector & autor: ut apud Plat. in Tim. ὧν ἐγὼ δημιουργὸς πατήρ τε ἔργων. Et Luc. de hist. scrib. πόλεμον ἁπάντων πατῆρ. ¶ Item πατέρες, in plur. dicuntur maiores, tum & Lat. patres. Thuc. l. 4. ἀξίωσιν τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Luc.

in Alex.

in Alcib. κλίσ. δὲ μίσγων, οἷον παρίδοσαν οἱ πατέρες. Deducum esse à ἀτάρ, ut dicatur πατὴρ quasi ἀτατὴρ, tradiderunt Grammat. sicut & Lat. sator pro patre dicitur. Eustathius Deum πατέρα appellari scribit quasi πάντα τηροῦντα hominem verò quasi παῖδας τηροῦντα.

Πατρόθεν, (adverb.) à patre, à patre patris. Plut. de educ. lib. τοῖς μητρόθεν ἢ πατρόθεν σοι δὲ γεγονόσι. Exponitur etiam, de nomine patris: ut Xen. Ἰχόμην ἐπί με πατρόθεν ὠθισαλοιῶντα. Sic & Il. κ, & apud Dem.

Πατρῷος, ᾱ, ον, ὁ, ἡ, paternus, patrius: item avitus, ut πατρῴου ξένου. Il. ζ, & πατρῷα μῆλα. Od. μ. Item πατρῴου ἐμπορία, apud Dion. Afr. Invenitur & πατρῴα γῆ, apud Hom.

Πατρῷος, idem: ut πατρῷα χρήματα. Plut. de frat. char. Et πατρῴα ἑστία, apud Athen. Apud Dem. pro cor. πατρῷος Ἀπόλλων dicitur quem Athenienſium maiores coluerant.

Πατρώζω, patriſſo, patrem, ſeu patris mores imitor. Herodian. lib. 1. πατρώζειν τὸ μειρακιώδες ἡγεμόνι.

Πατρικός, ὁ, idem quod πατρῷος, qui eſt patris. Ariſtot. ethic. 10. Iſocr. ad Demon. Thuc. &c. Item qualis eſt patris: ut πατρικὴ ἀρχή, imperium quale eſt patris. Ariſtot. ethic. 8.

Πατρικῶς, paternè, more patris. Item affectu & amore paterno, paterna benevolentia. Ariſtot. pol. 5. Athen. l. 7.

Πάτριος, ὁ, ἡ, patrius, à patre traditus, vel à patribus. Ariſtot. Xen. Plat Dem. &c.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, ſeu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρίδιον, ου, τὸ, paterculus. Ariſtoph.

Πατέριον, idem.

Πατερίζω, patrem nomino, patrem voco ſeu appello. Ariſtoph. in Veſp. πῶς σοι κὴ μὴ πατερίζω.

Πατρις, ίδος, ἡ, patria. Od. ο, Εἰ μ' ἔθελ' ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν. Sic & apud Iſocr. in paneg. & Dem. pro cor. interdum adiect. ponitur cum ſubſt. γαῖα aut αἶα: ut Il. ω, Od. ψ, & κ, aut cum ἄρουρα ut Od. υ. Πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ, tribus. teſte Heſ. & Suid.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui eiuſdem eſt patriæ, conterraneus, popularis. Plato de leg. lib. 6. & Plut. ſymp. libr. 4. Fœm. πατριῶτις, ut πατριῶτις γαῖα, apud Luc.

Πατριωτικὸς, pertinens ad conterraneos ſeu patriotas.

Πάτρα, & Ionicè πάτρη, ης, ἡ, idem quod πατρίς. Il. μ, ρ, ω. Exponitur etiam, ἐπαρχία, & φυλή, ab Heſych. Item ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις, apud Suid.

Πατριὰ, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patrem familiâs habent. Epheſ. cap. 3. Exponitur & tribus, apud Græc. bibl. interp. Item χώρα & τοπαρχία, apud Suid.

Πάτρως, ὁ, (genit. πάτρωος, vel πάτρωο) patronus. Herodot. in Euterp. & in Melpom.

Πατρωὸς, ᾱ, ὁ, vitricus in Pand.

Πατρυὸς, idem. Euſtath.

Compoſita.

Ἀμφιπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui vel quæ ex alio patre eſt, ſed eadem matre. Poll. l. 3.

Ἀντίπαλρος, ὁ, qui adverſatur patri: epit. Iovis, apud Theoc. idy. 32.

Ἀπάτωρ, carens patre: ut Vulcanus dicitur ἀπάτωρ, teſte Poll. & apud theolog. Chriſtus reſpectu humanæ naturæ Item qui eſt orbus patre, orphanus. Eurip. in Iph. Taur. Item ſpurius. Plut. in Prob. τὰς ἀπάτωρας ἀτυχίας, ὑὰς καλῶν.

Αὐτοπάτωρ, ὁ, qui per ſe eſt pater.

Ἐκπάτριος, non patrius.

Ἐπιπάτωρ, vitricus. Poll. l. 3.

Εὐπάλωρ, qui bono patre eſt natus, paterno genere clarus, nobilis

Εὐπάτης, idem. Euſt. Εὐπατρέα, ἡ, claro patre nata, generoſa, nobilis: ut Ἑλκὴν εὐπατρέα. Il. ζ.

Εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, idem cum εὐπάτωρ & εὐπατρέα. Theoc. idyll 18 Ὡς ἐξ εὐπατρίδαν εἰς εὐπατρίδας πόλιν ἐλθῇ.

Ἐπατρίδης, ου, ὁ, idem quod εὐπατρις. Xen. in ſym. Plut. in Theſ.

Κακόπατρις, malo patre natus, i. malæ famæ, ſeu mali nominis, qui eſt obſcuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui mala eſt patria.

Κλωποπάτωρ, cuius pater eſt fur. Panis epith. ex Mercurio, quem poëtæ furem fingunt, geniti, apud Theocr. idyll. 32.

Ἀποπάτωρ, ὁ, ἡ, qui vel quæ patrem deſerit. Eurip. in Oreſte.

Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus. Il. γ.

Ὀβριμόπαλρος, ſeu ὀβριμόπατρος, natus patre valdo & præpotente.

Ὀβριμοπάτρη, vel ὀβριμοπατρη, nata patre prævalido: epitheton Minervæ: Il. γ.

Ὀβριμωπάτης, idem cum ὀβριμόπατρος. Heſych.

Ὀβριμόπατρος, robuſtus pater: apud eundem.

Ὀμοπάτωρ, eodē patre genitus, frater q̄ non eſt uterinus. Poll. l. 3.

Ὁμόπατρος & ὁμοπάτριος, idem apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατρος, per ſyncopen & mutato ſpiritu dicitur ὄπατρος. Il. λ, & apud Orph. in Argon.

Πατροπάτωρ, patris pater, avus paternus. Poll.

Προπάτωρ, avus. Herodot. & Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατρικὸς, ad avum ſeu avos pertinens, vel ad progenitores. Exponitur & à progenitoribus proveniens.

Συμπατριώτης, idem cum πατριώτης. Luc. & Archipp.

Ταυροπάτωρ, tauro patre natus, à tauro ortum trahens: epither. apis: apud Theocr. idyll. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus. Poll. Item τριτοπάτορες & τριτοπάτριοι, qui primi nati ſunt: quod pro tertiis parentib. haberentur, utpote præcedentib. aliis parentib. Sole & luna. Etym.

Φιλοπάτωρ, amans patris. Eur. in Iph. Aul. & Plut. adverſ. Colot.

Φιλοπατρία, ἡ, amor patriæ. Ariſtoph. in Veſp.

ΠΑΥ'Ω, F. αύσω, finem impono, finio, ceſſare facio ſeu deſiſtere. Xen. Pæd. 8. τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον. Iſocr. in Paneg. ἵνα αὐτοὺς ἐκείνους παύσω. Interdum exp. reprimo, coërceo, ſedo: ut Iliad. α, Ἀτρείδη σὺ δὲ πρῶτα τὸν μὲν παῦε. Il. τ, Νῦν δ' ἴστω μὲν πρῶτα παύω χόλον, ſedo iram meam. Il. τ, Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ſedavit dolores. Sic Od. κ, Κεῖνον γὰρ ζωμίλιον αὐέμων ποίησε Κρονίων, Ἣ μὲν πανύσθην, ἠδ' ὀρυμδμ' ὃν ἐθέλησι. Dicitur & παύω σε τούτου, facio ut deſiſtas ab hac re: ut apud Iſocr. in Paneg. κἀκεῖνον τῆς ὕβρεως ἔπαυσα. Xen. apomn. l. 1. ἔτι μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τὴν σωφροσύνην ἔπαυσε, ab aliis cupiditatibus revocavit. Aliquando exp. privo, ut apud Xen. Hellen. 6 παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. Sic & apud Herodot. & Thuc. ¶ Item neutraliter, finem facio, ceſſo, deſino. Heſiod. in Aſp. Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης. Ariſtoph. in Ran. παῦε, παῦε τὸν λόγον. Apud eundem παῦε, exp. tace.

Παύομαι, idem cum παύω, quum neutraliter ſumitur. Il. η, παύσασθε πολέμοιο δυσηχέος. Odyſſ. φ, Παύεσθον κλαυθμοῖο γοάσιό τε. Dem. παύεσθε τῆς ὕβρεως. Et cum particip. παύομαι φονεύων, apud Thuc. Sic & apud Plat. & Xen. ſignificat & quieſco: unde apud Homer. Il. ψ, παύσατο δὲ φλόξ, quod Virgil. dixit, & flamma quievit. Exponitur etiam activè, finem impono, &c. ut παύομαι τῆς ὁδοῦ, finem curſui impono. Sic apud Syneſ. παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp. abdico me magiſtratu.

Παῦσις, εως, ἡ, ceſſatio, requies, ſedatio.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, idem. Il. β. & alibi apud Hom.

Παυστὴρ ῆρος, ὁ, ſedator, qui finem imponit. Athen. lib. 10.

Παυστήριος, ὁ, p. d. ſedativus, ſeu ſedatorius: idem. Παυστήρια τὰ, exp. obices, ſepta. Heſych.

Παυστικὸς, vim ſedandi habens.

Παῦλα, ceſſatio, quies, intermiſſio, finis. Plato in Phæd. Exponitur & clauſula: apud Ariſtot. polit. 7.

Παῦρος, ᾱ, ον, (poëticum) paucus, non multus. Il. β, παῦρος δὲ οἱ ἕπετο λαός. Il. ν, μάχοντο Παυρότεροι πλεόνεσσι. Item parvus brevis ὁ παχέως πεπονθώς. Nicand. in Ther. ἄλοτε μὲν Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. Neutrum plurali παῦρα adverbialiter interdum ſignificat, paucies, rarò, non ſæpè, non multùm. Heſiod. in Theog. παῦρα δὲ πολλὰ τοιγε.

Παυράκις, rarò, non multum. Heſych.

Παυρίδιος, pauculus, pauxillus. Heſiod. in Erg.

Πῆς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναπαύω, requieſcere facio, do requiem ſeu laxationem. Xen. Pæd. 7. εἰς τέλος αὐέπαυσε τὸ στράτευμα. Matth. c. 11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accuſativo perſonæ additur genit. rei: ut Iliad. ε, ὅς σφε τὸ ἔργον Ἀνδρώσας ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Et apud Xenoph. ἀναπαύειν τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν.

Ἀναπαύομαι, (& per ſyncopen ἀμπαύομαι, apud Theoc. idyll. 1.) quieſco, requieſco, ab aliqua re ceſſo, deſiſto. Interdum abſolutè: ut apud Xen. Pæd. 4. σὺ δὲ ἄγελε ἀναπαυσομένους. Et ἀναπαυόμενον ὕδωρ, requieſcens aqua, i. aqua fontis non perennem habentis aquam. apud Etymol. Interdum cum genit. ut ἀναπεπαυμένοι τῶν ἐπιφορῶν, requieſcentes à perſolutione tributorum, ſeu cum ceſſaſſent perſolvere tributa. Et cum præpoſ. ἐκ apud Luc. ἐκκαμόντες μακρᾶς ἀναπαυόμενον. ¶ Item honore immunitate, apud Demoſth. ¶ Item requieſco, i cubitum me confero, ſomnum capio. Xen. Pæd. 6. οὐ δεῖ πνήσαντας ἀναπαύεσθαι. ¶ Item quieſco, i. morior, vita excedo. Herodian. νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐπιδιώσας μιᾶς, αὐέπαυσε. Dicitur & ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ἀνάπαυμα, τὸ, (& per ſyncopen ἄπαυμα, apud Heſiod. in Theog.) requies.

Ἀνάπαυσις (& ἄμπαυσις per ſync. in anthol. Epigr.) εως, ἡ, requies, ceſſatio à labore, recreatio. Xen. Pæd. 7. Plut. in Lycurgo. Item quies, i. ſomnus.

Ἀναπαυτήριον, vel ἀναπαυστήριον, & per ſync. ἀμπαυστήριον, τὸ, locus quietis, ſeu in quo quies capitur. Xen. Item litui ſignum: ubi caſtra metari oporteret. Poll. 4.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, idem quod ἀνάπαυσις, quies, requies. Herodian. & Thuc. ¶ Item locus quieties, manſio, diverſorium. Plat. de legib. l. 1.

Ἀνάπαυλις, idem quod ἀνάπαυλα. Heſych.

Decomp. Διαναπαύω, interquieſcere facio, do intermiſſionem, recreo. Plut. Διαναπαῦσαι τὸν στρατόν. Et Naz. Διαναπαύειν τοὺς πόνους, requiem aliquam dare à laboribus. Διαναπαύομαι, interquieſco, apud Ceb. Theb. & Appian.

Ἐπαναπαύομαι, q. d. ſuperquieſco. Herodian. l. 2. καπιχάσας τε τῇς χερσὶ δεξιᾷ τε ἐπαναπαύσας. Item metaph. acquieſco, i. animi affectum ſiſto & oblector. [c. 8.

Προσαναπαύομαι, idem cum σαναπαύομαι, quod ſequitur. Sap.

Συναναπαύομαι, simul quiesco, seu requiesco, una cum alio quiesco. Roman. c. 15. Interdum somnum capio: ut συναναπαύεσθαι γυναικί.

Ἄπαυστος, ὁ, ἡ, indefinens, non cessans, irrequietus. Item fine carens, perpetuus: ut ἄπαυστος βίος, apud Plac. & apud Thucyd. ἄπαυστος δίψα, sitis quę sedari non potest.

Ἀπαύστως, & ἀπαυστί, indefinenter, incessanter, irrequietè. Aristot. de mundo.

Ἀποπαύω, facio cessare seu desistere. Od. σ, Οὔς τοῦτον τὸν ἀῶλον ἀλητεύειν ἀποπαύσας. Ἐν δήμῳ. Xen. in Lacedæm. polit. ἀποπαύσας τὸ ὁποτε βάλοιντο ἕκαστοι γυμνάσια ἄγεσθαι, &c. cùm cessare fecisset, abrogasset. Apud eundem ἀποπαύω τὸ χρήσεως, exp. abdico munere. Apud Soph. in Aiace. ἀποπαύειν ἐρώτων, exp. privare amoribus. Item compesco, inhibeo. Il. σ, Νῦν μὲν νὺξ ἀποπαύσει ποδώκεα Πηλεΐωνα, Il. τ, Ἀλκμήνης ἀπέπαυσε τόκον.

Ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Il. ω, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. Sic Il. π, Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; Xen. Pæd. 7. οἵ τε ὑβρίζειν ἔπαυσε τὸ μὴ δάκνειν καὶ ὑβρίζειν ἀποπαύοντα. Interdum sine casu ponitur. Il. φ. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι. Exponitur etiam, quiesco, requiesco, morior. Theocr. idyll. 1.

Δυσαποπαυστος, (decomp.) cui vix finem imponere possumus, vix sedabilis. Δυσαποπαύστως, ita ut vix finis imponi possit.

Δαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do. Διαπαύομαι, quiesco, cesso.

Διάπαυμα, τὸ, & Διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio.

Ἐκπαύω, finem impono, finio. Eurip. in Ione, Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους Δάφνας ὀλκοῖς.

Ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco.

Ἔκπαυμα, τὸ, quies. Hesych.

Καταπαύω idem quod ἀποπαύω. Od. δ, Αὐτὰρ ἐπὴν κατέπαυσα θεὸν χόλον, ὃν τελέουσιν. Hesiod. in Theog. Αἴψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε. Exponitur etiam, coërceo, reprimo. Il. ο, Ἧπται μὲν μεμαῶτε καταπαύεμεν ἀσσον ἰόντες. Sic & Il. π, & Odyss. β. Gal. ad Glauc. l. 1. ὥστε καὶ τὴν τοῦ παρόντος λόγου, finem imponam. Exponitur etiam, privo. apud Xen. Pæd. 8. Ἴσως τις ἀρχὴν Κύρου ἐπιχειρῇ καταπαύειν. Item neutraliter, requiesco: ut ad Hebr. c. 4. ὡς τὸν κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ.

Κατάπαυμα, τὸ, requies, vel finis. Il. ρ.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, idem. Act. 7. Καταπαύσιμος, ος, ὁ, ἡ, requiescere faciens, requiem afferens. Greg. Naz.

Decomp. Ἀκατάπαυστος, irrequietus, indefinens: aut qui sedari seu cohiberi non potest: 2. epist. Petr. c. 2. Ἀκαταπαύστως, irrequietè, indefinenter: vel, ita ut cohiberi non possit.

Δυσκαταπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest. Item irrequietus: Eurip. in Medea. Δυσκαταπαύστως, ita ut vix sedari possit seu coërceri.

Μεταπαύομαι, interquiesco. aut alternis quiesco. Iliad. ε, μεταπαυόμενοι δὲ μάχονται Ἀχαιῶν ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα.

Μεταπαυλη, ἡ, requies. Il. τ.

Πῶ, πῶν, quomodo hæc pertineat, vide suo loco.

Παφλάζω, vide in Φλάζω.

Πάχνη, ἡ, pruina, ros glaciatus. Aristot. de mundo. πάχνη δὲ δρόσος παγεῖσα, i. ros concretus. Odyss. ξ. χιὼν γίνετ' ἰσὸν πάχνῃ Ψυχρῇ. ☞ Ἀ verbo πήγνυμι seu πήγω.

Παχνίεις, εσσα, εν, ὁ, & Παχνώδης, εως, ὁ, ἡ, pruinosus.

Παχνόω, ῶ, gelu constringo, conglacio, congelo. Plutar. de orac. Pyth. ὁ χαλκὸς ἀποπαγεὶς ἐκ μεταθέσεως τοῦ ἰοῦ, ὃν ἡ πυκνότης συνέσχεσε καὶ παχνώσασα, ποιεῖ σκιφανῆ λίθον τινὰ τῆνος. Metaphoricè apud Hesiod. in Erg. ἡ γ' ἐπέπαχνωσε φίλον ἦτορ. Et in pass. Il. ε, τὸ δ' οὐ φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνώεσσα.

Δροσοπάχνη, ἡ, (comp.) ros semiconcretus, quasi ros pruinosus. Aristot. de mundo.

Πάχης, ες, ὁ, ἡ, crassus, spissus, densus: qualia sunt ea quæ gelu constringuntur. (☞ Nam à πήγνυμι etiam deducitur.) Theop. hist. pl. l. 6. τὸ δὲ πλέον ἐχθρίζειν μὲν πολλὰ καὶ παχέα. Il. γ, ἑστεῶτε χθαμαὶ παχέες Xen. in Oecon. παχέα ἱμάτια φορεῖν. Item crassus, i. pinguis, obesus. in anth. Epigr. lib. 2. Τὸν παχὺν οὐ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. Luc. in Char. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ. ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis stupidi, hebetis & tardi. Aristoph. Γνώσῃ δὲ σαυτὸν ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ¶ Item opulentus, dives locuples: Aristoph. in Vesp. Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει ἐκ Θεσσαλῶν τὰπὶ Θράκης.

Comparat. παχύτερος, crassior, spissior, &c. Pro quo dicitur etiam πάσσων, Odyss. ϑ. Et τὸ παχύτερον, crassius, pinguiori Minerva, rudiùs. Superl. παχύτατος, crassissimus. Exponitur &, plenissimus: apud Hippocr.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia. Item obesitas, pinguitudo. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5.

Παχυλὸς, ὴ, ὸν, crassus.

Παχυλῶς, crassè, i. crasso modo & minimè subtili, crassa Minerva. Aristot.

Παχύω, crassum reddo, crassius & plenius reddo, Polyb. Item obesum reddo, pinguefacio, Plato de rep. l. 1. τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν σκοπεῖν, ἢ παχύνειν αὐτὸς ἐθέρμαινεν.

Παχύομαι, crassus fio, crassesco. Polyb. τὰ μὲν σκίλη παχύονται, τὰς δὲ ὤμους λεπτύουσι. Item spissus reddor, ac densor. Aristot. de mundo, ὅμοιος γίνεται μὴ κατ' ἀραιότητα μηδὲ παχυμερῶς. Item obesus reddor, pinguefio.

Πάχυσις, εως, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum. Aristot. meteor. lib. 4. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 15.

Μαχυντικὸς, ὁ, vim habens reddendi crassum.

Πάχος, ες, τὸ, crassities, crassitudo. Thuc. l. 3. ὡς τὰ πάχη τοῦ τείχους ἐκάστοις τὸ μέτρον. Exponitur etiam, crassamentum seu crassamen: apud Diosc. Dicitur & de crasso ingenio.

Composita.

Γυιοπαχὴς, ές, ὁ, ἡ, genua crassa habens. Et general crassus, Hesiod. in Asp.

Δορυπαχὴς, qui hastæ crassitudine est. Xen. in Cyneg.

Ἐκπαχύω, idem quod παχύω.

Ἡμιπαχὴς, semicrassus.

Ἰσοπαχὴς, æquè crassus æqualem crassitiem habens.

Κνημοπαχὴς, suræ crassitiem habens, crassus instar cruris seu tibiæ. Theophr. hist. pl. l. 4.

Ὑπερπαχύω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo.

Ὑπερπαχύομαι, supra modum pinguefio, seu crassesco.

Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis.

Πάομαι, ῶμαι, vel potius πάσμαι, ῶμαι, possideo. In usu est præt. pass. πέπαμαι: ut apud Aristoph. in Avib. ὃς ὕφαλος δίνης ἔδυ, ἃ πέπαται. Et apud Eurip. in fine Herc. fur. Οὓς ἦ πολὺν, ἢ δαίμων φίλων Ἀγαθῶν πεπάσθαι βέλεσι, κἀκῶς φρενᾶς. Et in Epigr. πεπάμεθα, possedimus. Exponitur etiam, paro, acquiro: ut apud Eurip. πεπάσθαι γαμβρὸν acquirere generum. ¶ Item gusto. Significat &, vescor. Cum genit. ut πάσασθαι σίτου & οἴνου. Il. τ, & πασασθαι ἰχθύων, apud Herodot. Cum accusat. ut αὐλάγχνην ἐπάσσω. Il. α. & νέκταρ γ' ἐπάσατο καὶ ἀμβροσίην, apud Hesiod. Invenitur & πάσασθαι, ad producendam syllabam.

Πάμμα, τὸ, possessio. Eustath. Πᾶσις, idem. Hesych.

Πάος, ος, ὁ, affinis: propinquus quem per affinitatem nobis acquisivimus seu comparavimus, inquit Eustath. Nic. in Ther. Φίλ' Ἐρεμπαύναξ πολέων κύδιστε πάων. Pro eodem dicitur & πηός, Iliad. γ, & Odyss. ψ.

Πηοσύνη, affinitas: Apollon.

Πῶυ, εος, τὸ, grex. ut πῶυ οἰῶν & πῶια οἰῶν, apud Hom. Eustathius à πάομαι derivari tradit.

Composita.

Ἀπαστος, (poët.) qui non gustavit, ut ἄπαστοι ἐδητύος. Od. δ, & ζ. Et absq; genitivo, Il. τ. ὁ δ' ἄκμηνος & ἄπαστος. Exp. etiam. ieiunus.

Ἀπαστί, jeiuné. Ἀπασία, ἡ, ieiunium. ut ἀπασίαν ἄγειν. Aristoph. in Nub.

Ἀπόπαστος, idem quod ἄπαστος, Oppian.

Βουπάμων, ονος, ὁ, ἡ, boum possessor, pecoris dives.

Ἑστιοπάμων, domus dominus. Poll. lib. 1. Doricam & Aeolicam vocem esse tradit.

Παμπησία, ἡ, universa possessio: sive universorum bonorum possessio. Aeschyl. & Aristoph. in concl.

Παμπήδην, funditùs, omnino.

Πολυπάμων, multa possidens, dives. Il. ο.

Πέδη, ης, ἡ, pedica, compedes, vinculum pedum. Il. ν, ἀμφὶ δ' ποσσὶ πέδας ἔσαλε χρυσείας Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους, Plutarch. in Hellen. πέδας νομίζοντες ἐπὶ τοῖς αἰχμαλώτοις, compedes quibus captivos ligarent: Hesych. πέδας innuit esse etiam annulos quosdam mali & gubernaculi in nave. Eodem teste πέδη est species quædam ἱππασίας, ut apud Xen. quoq; de re æqu. laudatur ἱππασία ἡ καλεμένη πέδη. ☞ Etymol. putat deduci à nomine ποῦς & verbo δέω, ligo: vel παρὰ τὸ πίζειν τοὺς πόδας.

Πεδάω, ῶ, pedicis vincio, compedibus astringo. Il. ν, πέδησε δ' ἁμφοτέρω γόνα. Interdum significat, compedico, illigo, irretio. Cum dat. ut Od. ψ, Αὐτὰρ ἐπὶ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδήσιον. Item impedio, & prohibeo, cum genit. Od. δ, Οὔτις μ' ὠδυσάτων πεδάα καὶ ἔδησε κελεύθου. Pro eodem dicitur & πεδέω, in Epigr.

Πεδητὴς, οῦ, ὁ, ligator. Epigr. ¶ Πεδήτης, ες, ὁ, compedibus adstrictus, vinctus, πεπεδημένος. Plut. de superstit.

Πέδιον, servus compedibus astrictus. Eustath.

Πέδιον, parvum vinculum. Etym. Ἀπὸ πεδίου, vide in Πέδη.

Composita.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, quasi ἄλυκτος πέδη pro ἄλυτος, pedica inevitabilis, vinculum insolubile. Hesid. in Theog. & Apoll. in Arg.

Δεραιοπέδη, laqueus quo aves capiuntur Epigr.

Ἐμπεδάω, seu ἐμπεδέω, pedicis implico, compedibus vincio & constringo.

Ἰσοπέδη, pes mali: lignum rectum è carina assurgens cui alligatur malus. Od. μ.

Ἰχνοπέδη, laqueus pedum, rete, cassis. Lasc. in Epigr.

Καμοπέδη, canis collare quod vocatur millum, sive millus. Sic autem dicitur quòd ex eo canis iugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu iuguli. Suid. Est etiam idem quod δεραιοπέδη, pedica qua gula avium constringitur, quum capiuntur. in Epig.

Ναυσι-

Ναυσπέδη, q.d. navium pedica: ſeu quod navibus pedicæ loco iniicitur: funis aut catena qua navis in littore religatur. Luc. in Lexiph.

Ὀρνιθοπέδη, laqueus qui avibus capiendis tenditur. Cicero tenticulas appellat in Epigr.

Ὀρχηστοπέδη, vinculum teſtium. In ijſdem.

Συμπεδάω, colligo, conſtringo, vincio. Plut. Apud Luc. συμπεδημένος, τὸν πόδα, pedibus revinctus.

Τροχοπέδη, dicitur id quo rotarum curſus impeditur: *veluti eſt lignum per unas rotas traiectum*: apud Athen.

-ΠΕΔΙΑΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. β, ὑποδήσασθε καλὰ πέδιλα, Heſiod. ἀμφὶ δ' ποσσὶν ἑῷ πτερόεντα πέδιλα, alata talaria. Sic & πτιλωτὰ πέδιλα. in Epigr. ✠ Dicitur denominatum παρὰ τὸ περιελεῖσθαι τῷ ποδί: cui etymo convenit quod Euſtath. annotat olim cum diphthongo ſcriptum fuiſſe πέδειλα. Heſych. dici vult quaſi ποδίλιον.

Compoſita.

Ἀπέδιλος, calceis carens, excalceatus. Aeſchyl.

Ἀπέδιλωτος, idem. Callim.

Εὐπέδιλος Ἶρις, Iris pulchris induta calceis ſeu talaribus. Plut. in Erot.

Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos: ut Μαίας καλλιπέδιλος. Hom. hym. in Mercur.

Καλοπέδιλαι, lignei calcei. Theocr.

Μονοπέδιλος, uno indutus calceo. Οἰοπέδιλος, idem.

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos. Iunonis epith. Od. λ.

-ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, ſolum, terra. Ariſtoph. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. ὦ γῆς ἱερὸν οἰκείας πέδον. Aeſchyl. in Prometh. χθονὸς μὲν ἐς πλατεῖαν ἡκομεν πέδον. ¶ Accipitur & pro domicilio, teſte Etym. ✠ qui & πέδον dici quaſi πόδον innuit, à πούς, quum inquit, πέδον ἐστὶ ἐφ' ᾧ βεβήκαμεν τοῖς ποσί.

Πεδοῖ, in ſolum, ſeu in terram. Luc. in Lexiph. τὸν μὲν ἔξω πεδοῖ κατέσκαλε. Ponitur & pro πεζῇ, i. pedeſtri itinere: apud Aeſchyl. teſte Euſtath.

Πέδονδε, idem quod πεδοῖ, in prima ſignif. Odyſſ. λ.

Πεδόθεν, è ſolo, ſeu è terra & quaſi à fundamentis. Heſiod. in Theog. Metaphoricè apud Hom. Od. ν, Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι ἐσσι, i. ὀικ γνωτὸς, inquit Euſtath.

Πεδαῖος, α, ὁ, humilis à terra ſeu ſolo vix aſſurgens. Item parvus: ut πεδαιὴ ἐρὴ: apud Nicand. in Ther. apud Ionem in Agamen. πεδαῖος ὕπνος, quoſdam exp. levis: alios. firmus, teſtatur. Heſych.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ε, πολλήτω ἐν πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Plat. in Theæteto, ἱππίας εἰς πεδίον ἐφοίτα. Apud Plut. Ἄρειον πεδίον, Martius campus. Κἀκπεδίον poëtica ſyncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars ſuperior pedis cui ſubiacent digiti.

Πεδινὸς, ὴ, ὁ, campeſtris. Item planus. Ἀ Xen. in Cyneg. πεδινοὶ vocantur lepores campeſtres. Pro eodem legitur & πεδεινὸς, apud Theophr.

Πεδιὰς, ἀδος, ἡ, planities. Eur. in Rheſo, & Philo de mundo.

Πεδιήρης, campeſtris.

Πεδιήσιμος, idem: ut πεδιάσιμος σμύρνα, apud Dioſc. campeſtris myrrha, i. in campeſtri ſolo proveniens.

Πέζα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀλίπεδον, (q.d. mariſolum) ſolum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rurſum autem campus eſſe cœpit & aratum fuit. per catachreſin dicitur quilibet campus. Heſych. & Suid. *Secundum quoſdam appellatur quaſi ἀλὸς πέδον: ſecundum alios παρὰ τὸ ἁλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δι' ὑγρασίαν.*

Ἄπεδος, ος, ὁ, ἡ, planus: ut ἄπεδον χωρίον, apud Thucyd. & ἄπεδος χώρη, apud Herodot. plana regio.

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo: apud Heſych. & Suid.

Ἠπεδανὸς, (quaſi ἀπέδανος) claudus, invalidus, infirmus: item ſenſibus captus, ſtolidus. Odyſſ. θ, αὐτὰρ ἔγωγε Ἠπεδανὸς ἠνώγεα. Et Il. β, ἠπεδανὸς θεράπων. Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non poteſt ἐν τῷ πεδίῳ εἶναι.

Ἠπεδανόω, ῶ, debilito, infirmum & viribus defectum reddo.

Ἀρηδὴς, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀρηδέως, ους, ὁ, idem quod ἀρηδής. Vnde tœm. ἀρηδέοσα, quod Etym. ait eſſe epith. viæ alicuique per ſyncopen, pro ἀρηπέδεσα.

Ἀρηδίζω, ſolo æquo, complano, pavio. Heſych.

Γήπεδον, ου, τὸ, ager, fundus, ſolum, apud Ariſtot. pol. 2. Ab Euſt. exp. quod ſoli adiacet prædiis urbanis, ut ſunt hortuli, quaſi κηπίδιον, Plat. de leg. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus Solis calori expoſitus & ad inſolandum aptus: πέδον ἕλη βαλλόμενον. Euſtath. Pro eodem dicitur εἰλόπεδον articulo τὸ cum εἰλόπεδον per craſin coaleſcente. Odyſſ. η, & Dioſc. lib. 1. c. 38.

Θηλοπεδάω, in loco ſolis calori expoſito & ad inſolandum apto exſicco, inſolo. Heſiod. Apud Dioſc. θηλοπεδαθεῖσα σταφυλὴ, exp. uva cratibus cannisve inſtrata & ſole torrefacta.

Προθηλοπεδάω, (decomp.) antè inſolo Dioſc. l. c. 36.

Ἔμπεδος, (q.d. ἐν πέδῳ ὤν, in ſolo ſtans ſeu fixus) ſtabilis, firmus. ut Il. μ, τεῖχος ἔμπεδον, & alibi ἔμπεδον λέχος, μῦθος ἔμπεδον, item νῆες ἔμπεδοι. Ἔμπεδον & ἐμπεδὰ, ſæpè ponitur adverbialiter pro ἐμπέδως, ut Il. ε, ρ, & apud Nicand. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, ſtabiliter. Polyb. item certò, in Axiocho Scribitur etiam ἐμπεδῶς, quaſi ab ἐμπεδής.

Ἐμπεδόω, ῶ, ſtabilio, firmo. Sæpe ſignificat, firmiter & conſtanter ſervo, ſeu obſervo: ut apud Xen. Pæd. 4. ἐαὶ ἐμπεδῶσιν ἃ λέγουσιν. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον οὐ κατ' ἀρχὰς ἐμπεδώσαμεν. Sic Gregor. τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεός.

Decomp. Ἀ ἐμπεδον, admodum ſtabile, admodum firmum, Heſych. *Compoſita ex ἐπιβεβαιῶ.*

Ἐξεμπεδόω, conſtanter obſervo & ſancio. Xen.

Προσεμπεδόω, inſuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui eſt in ſuperficie ſoli, & ex eo non eminet: planus, Plato. Τὸ ἐπίπεδον, exp ſuperficies: Ariſtot. metaph. l. 3.

Ζαπεδον, Heſych. exp. magnum ſolum. Alij exp. magnum ſolum ſeu pavimentum habens.

Ἠπεδανὸς, vide ſuprà in ἄπεδος.

Ἰσόπεδος, planus. Τὸ ἰσοπεδον, planities, æquus campus. Iliad. ν, & apud Xen. Pæd. 3. & Hellen. lib. 7. Dicitur & aliquid alicui eſſe ἰσόπεδον, quod ei æquale eſt, tanquam ei exæquatum ſeu coæquatum: ut apud Plut. in Num. φησὶ τὴν λοιπὴν χώραν ἰσόπεδον. Sic & apud Phil. de mundo.

Κινάβρα, τὰ, Heſych. ſunt κινάβραλα, θηρία, feræ, beſtiæ. Schol. Callim. & Nicand. dicunt ſic appellari quaſi κινηπέδα, παρὸ τὸ ἐν τῇ πέδῳ κινεῖσθαι. Vtitur Callim. hymn. in Iovem. & Nic. in Ther.

Κραναήπεδος, aſperum ſolum habens. Hom. hymno 1. in Apoll.

Κρήπεδον, τὸ fimbria, limbus, inſtita, (ſic dictum quaſi κεκραμένον εἰς τὸ πέδον: in terram enim hæ extremæ veſtimentorum oræ dependent.) Athen. lib. 4. περιφυέσθαι ἡμφισμῶνον ἔχουσαν χρυσῆ κρήπεδα. Tribuitur & retibus, teſte Poll. in Epigram. dicitur & κρήπιδον ἀγκυλαῖς, crepido ſeu margo litoris. Montium etiam ὠρεόπεδα ſeu ὑπώρειαι κρήπεδα vocantur: apud Xen. Hellen. 4. Ἀ quib. montium radicibus. Areth. acut. morb. l. 1. κρήπεδον vocaſſe traditur uvæ ſeu columellæ affectus in tenuem & oblongam membranam deſinentis.

Κραταίπεδον ἔδας, firmum ſolum & durum: ſeu lapidibus ſtratum. Odyſſ. ψ.

Οἰκόπεδον, area domus: ſolum ſupra quod domus diruta ſtetit aliquando. Dioſ. lib. 3. c. 119. Aeſchin. in Tim. Apud Ariſtot. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδος, ὁ, ἡ, vinifer, campum habens vini feracem. Odyſſ. α.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. Il. ι, Οἰνοπέδη, ἡ, idem. Epig. l. 2.

Ὀρόπεδον, τὸ, colliculus, tumulus. Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, ſolum ſeu locus ubi imperator ſuo exercitui ſedem ac tentoria figit: caſtra. Xen. Pæd. 8. Plut. in Fab. Aeſchin. in Cteſiph. Interdum στρατόπεδον dicuntur caſtra cum ipſis militibus: ut apud Xen. Hellen. 1. ἐδέξαντο εἰς τὸ στρατόπεδον Sæpius exp. exercitus, milites: ut apud Iſocr. in Panath. στρατόπεδον ἄγουσας, ἐπὶ τὰς βαρβάρους ἦγαγε Sic & apud Thuc. lib. 4. & 7. & alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu & aula principis: can. 7. concil. Sardic.

Στρατοπεδάω, caſtra figo, caſtra metor ſeu colloco. Plut. in Coriol. παρῄνουν στρατοπεδάσαι τὴν ἀπειλουμένην τῇ πόλει. Philo de vita M. lib. 1. ὁρᾷ τὴν φυλὴν ἐστρατοπεδευκότας Ἑβραίους.

Στρατοπεδόομαι, idem Thuc. l. 1. ἐστρατοπεδοῦτο ἐπὶ Ἀκτῇ. Sic & lib. 3. & apud Xen. anab. 2.

Στρατοπέδευσις, ἡ, ipſa actio caſtra metandi. Plato de leg.

Στρατοπεδεία, ἡ, idem. Dion. Halic. l. 10. Item idem quod στρατόπεδον. Ioſuæ c. 4. & apud Phil. de vita. M. l. 1.

Decomp. Ἀνασταστρατοπεδάω, caſtra moveo: ſeu caſtris motis revertor, Maccab. l. 2. c. 3. ἀνεστρατοπέδευσε πρὸς τὴν βασιλέα.

Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, caſtrorum motio.

Ἀνθιστρατοπεδάω, ſeu ἀντιστρατοπεδόομαι, ex adverſo caſtra metor, ſeu habeo.

Ἀντιστρατοπεδάω, & ἀντιστρατοπεδόομαι, idem quod ἀνθιστρατοπεδάω. Xenoph. anab. 7.

Ἐκστρατοπεδάω, & ἐκστρατοπεδόομαι, caſtra loco extra. Thuc.

Ἐνστρατοπεδάω, caſtra pono ſeu metor in.

Ἐπιστρατοπεδάω, caſtra moveo adverſus, vel exercitu infeſto, invado. Xen. Hellen. 4.

Καθιστρατοπεδάω, idem. Maccab. lib. 2. c. 4. Exponitur &, caſtra metor, in caſtris dego: apud Plut. in Feriol. Item milites caſtra metari iubeo & in caſtra contraho. Xen. Pæd. 7.

Μεθιστρατοπεδάω & μετιστρατοπεδόομαι, caſtra muto, caſtra transfero. Plut. in apophth. Lacon.

Παρεστρατοπεδάω, caſtra metor apud. Exponitur &, ex adverſo caſtra loco. Polyæn. l. 2. Παρεστρατοπεδόομαι, idem. Chion. in ep.

Περιστρατοπεδάω, caſtris ſeu exercitu cingo: circumſideo, obſideo. Plut. in Fab.

Δαπεδον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

-ΠΕΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis: ſeu (ſecundum quoſdam) planta pedis, aut ima planta. Polluci pars qua tibiæ ſubiacet, voca-

tur σφυρὸν & πέζα. Zenodotus in libro ὡς ἐθνικῶν λέξεων, Arcades & Dores πέζαν vocare pedem tradidit, teste Galeno. ☞ Quidam derivant à πέδον, mutatione literæ δ in ζ. Etymologus verò παρὰ τὸν τῶν πέδων ἕζεσθαι. ¶ Πέζα, item πέζις, (in vestimento) fimbria, limbus. Apoll. lib. 4. Ἀ"κρῳ ὑψόθι πέζαν ἀειρέμεν χιτῶνος. Generaliter etiam sumitur pro extremitate: unde exp. margo, crepido: item ripa. Apud Dionys. de situ orb. Καὶ χίων ἡλιβάτοιο Πελιλωίης ὑπὸ πέζαν, exp. sub radicibus Pelenæi montis, & q. d. sub planta. ¶ Item pro regione seu plaga, apud Nonn. Οὐρανίῳ ἐπὶ πέζαν ὑπολιμένιος νέκυς ἦλθε.

Πεζός, ῆ, ὁ, pedes: qui pedibus iter facit. Xen. πεζὸς ἰών. In bello πεζὸς dicitur ad differentiam τῶν ἱππέως, i. equitis: unde πεζὸς στρατὸς, seu πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, pedester exercitus, pedestres copiæ, peditatus, apud Thuc. Xen. & alios. Sic πεζὴ μάχη, pedestris pugna, apud Dem. Animalia autem vocatur πέζα ad differentiam volatilium & aquatilium, apud Aristot. de mundo. Item humilis & quasi humi repens: ut πεζὴ φιλοσοφία καὶ κόσμῳ ῥᾴμασι, apud Naz. ¶ Πεζὸς λόγος metaphoricè vocatur pedestris oratio, i. oratio soluta: tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poëtica comparetur: tum quòd humili ac propemodum plebeio sermone sit scripta. Eust. Dicitur & πεζὴ ποιητική, in qua non appareat magnificentia illa sermonis qua poëtæ utuntur: apud Luc. de conscrib. histor.

Πεζῇ, (adverb.) pedestri seu terrestri itinere: apud simpl. terra: Xen. Interdum exp. terrestri prælio: ut apud Dem. Olynth. 3. πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἔσησαν τρόπαια αὐτοὶ στρατοῦ ὁμοῦ.

Πεζοῦς, pedestri oratione, soluta.

Πεζίτης, ου, ὁ, pedes. Suid.

Πεζικὸς, ῆ, ὁ, pedestris, idem cum πεζὸς: unde πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus aut terrestris: apud Xen. & Aeschin. Pro quo dicitur & τὸ πεζικὸν apud eundem Xen.

Πεζεύω, pedibus iter facio, pedes sum: gradior: Act. c. 20. Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν. Philo de vita M. lib. 3. τῶν ἔθνους ἀκινδύνως πεζευόντων ἀλλ' ἀθαλάττως. Apud Aristot. πεζεύειν ἐπὶ τὴν τροφὴν exp. à terra victum quærit.

Πεζεύομαι, terrestri itinere vehor: Demet. Phaler. l. 4.

Πεζευτὴς, qui pedibus iter facere potest. qui gradi potest.

Πεζέτερος, seu Πεζαίτερος, vide in comp. ex Ἑτέρος & Ἕτερος.

¶ *Composita: ex πέζα, pes.*

Ἀργυρόπεζος, ἀργυρόπεζα, Thetis dicitur, apud Hom. Il. α. item ἡ; Venus apud Pind. quòd argenteos habeant pedes, vel argenteas pedum plantas, i. argentei coloris: & *per consequens*, candidas, formosas. Vide in sequ. classe compos.

Ἐγκόπεζα, ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesych.

Ἰλόπεζαι νῆες, dictæ fuerunt naves à Lycophr. ob remorum multitudinem comparatam cum pedum copia quam habent vermes ἴλοι dicti.

Κρεπέζια, τὰ, (ut est apud Apoll. & Hesych. & κρεπέζαι, αἱ, (ut scribit Pausan.) lignea calceamenta Bœotia. Exponitur etiam, soleæ ligneæ, item Gallicæ: & dictum putatur κρεπέζια quasi κρησοπέζια.

Κρεπεζόμβοι, οἱ, qui sunt induratis pedibus. Hesych.

Κυανόπεζα, cæruleos pedes habens: ut κυανόπεζα τρόπεζα, Il. λ, quæ vel nigricantibus aut cæruleis est pedibus: vel cuius ambitus exterior cæruleus aut nigricantis est coloris.

Νηλίπεζοι, discalceati, nudis incedentes pedibus Hesych.

Περιπέζια, τὰ, dicuntur quæ terræ sunt propinqua. Etymol. Περιπέζια ἡ, exp. ἐπαύλωσις. Hesych.

Τρόπεζα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

¶ *Pertinentia ad πέζα, fimbria.*

Ἀργυρόπεζα, dicitur Thetis ab Homer. ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τοὺς ὦμους τοῦ ἱματίου ἔχουσα, inquit Eustath.

Ἄρπεζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ κάτω τοῦ ὄρους, radix montis, quasi ὑρόπεζα. Exponitur etiam, materia, seu septum: *sed humilius & depressius.* Apud Herodot. ἄρπεζον, exp. murus ex silicibus & lapillulis, sine cœmento & luto constructus.

Περίπεζος, exp. παμφασμβος, limbo circumdatus, fimbriatus. Poll.

Πείθω, F. σω, P. κω, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendam. Od. ξ, Οἷον σ' αὖ δόμοσας ὣς ἐπήλυσιν· ἐδέ σε πάλη. Il. ω, σὺ δ' ἔφρονας ἄφρονι πεῖθε. Aristoph. in Plut. ἐγὼ πείσας, ἐδεῖ' ὦ πάσης. Plut. de iracund. cohib. ἀπολοίμαν ἐὰ μὴ σε πείσαιμι. Xen. Pæd. 5. πείσῃς λόγοις ἄλλως πείθοιμ' ἂν Thuc. lib. 2. τὸν μὲν μισθὸν ἔπεισεν. Item suadeo, persuadere conor, doceo. Isocr. πείθουσιν ἡμᾶς περᾶτέον. Act. c. 19. πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ, docens ea quæ pertinent ad regnum Dei. Et cum accusat. person. in ep. ad Galat. c. 1. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν θεόν; utrum homines an Deum suadeo.

Πείθομαι, persuadeor, oratione flector. Il. υ, Νήπιος· οὐδὲ τὸ οἶδε ὃ κ' πείσεσθ' ἑτάροισιν. Aristop. in Vesp. ὁδὶ σὸν ἐπείθετο. Sic & apud Xen. & Plut. Item adducor ut credam, credo. Plato de repub. lib. 1. ἥκιστα ἀλλ' ἐπείθομαι. Dem. pro cor. ὥστε ἐπεπείσμην μέγαν εἶναι τὸν περὶ τῆς πόλεως κίνδυνον τῇ πόλει ¶ Item pareo, obtempero. Il. α. καὶ οἱ πείθοντο Ἀχαιοί. Plat. in Apol. πείσομαι τῷ θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Apud eundem, σὲ πανταχοῦ ἐμοὶ πείθεσθαι, te in omnibus meo consilio parere. ¶ Præt. med. πέποιθα, fretus sum, confido, spero Iliad. g. Κάρτεί τε θούριός τε πέποιθε. Et in plusquamperf. Il. ξ, Τῇσι δὲ καὶ πεπίθοιμεν ἐπιπροέμεν μένος: per *syncop.* pro ἐπεποίθειμεν. Item credo, fidem habeo. Hesiod. in Erg. Οὐ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅστις φιλήτησι.

Πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio cum animi confisione, confidentia, in ep. ad Ephes. c. 3.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia. Hermog.

Πεῖσμα, τὸ fiducia aggrediendi aliquid. Philostr. ¶ Item funis nauticus quo navis religatur, & retinetur, ut velut pareat gubernatori. Od. ι, κ, χ, & alibi apud hom. Et generaliter, quivis funis.

Πεισμαλικὸς, ῆ, ὁ, pertinax, pervicax. Eust. (Od. κ.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, Eustath. dictum fuisse testatur ἐπὶ τῶν ἐσταλικῶν, In epist ad Galat. c. 3. pro persuasione poni existimatur.

Πεῖσαι, idem quod πεῖθω: Suid.

Πεῖσα, ἡ, obedientia, Odyss. υ, Τῷ ῥ' μάλ' ἐὺ πείσῃ κραδίῃ μάλα πτολίηθε Νεοπτολέμοιο.

Πίσυνος, fretus, fidens, fiduciam ponens. Il. ε, τόξοισιν πίσυνος. Sic Iliad. λ, & apud Thuc. lib. 5. Pro eodem scribitur & πείσυνος, apud Lascar. in Epigr.

Πειστὴρ, ῆρος, ὁ, persuasor. Ἀ" Suid. exp. ὁ ὑπακούων. Πειστήριος, persuasorius, vim persuadendi habens: ut πειστήριον λόγοις, apud Eur.

Πειστικὸς, idem quod πειστήριος, Plato in Gorg. Dionys. Halic. Exponitur etiam, obediens.

Πειθὼ, οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis. Exponitur & simpl. persuasio. Aristoph. in Nub. Plato de leg. Plut. Xen. &c. Est & nomen illius deæ, quæ fingebatur eloquentiæ præses: & à Latinis etiam suadela. item flexanima nuncupatur. Item obedientia, obsequela. Xen. Pæd. 3. Herodian. l. 8.

Πειθήμων, ονος, ὁ, ἡ, moriger, obsequens, obediens. Epigr. l. 5. & apud Nonn. Exponitur &, fidelis, apud eundem. Nonn.

Πειθήνιος, α, ὁ, ἡ, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Herodian. l. 2. Vide & in comm. ab Hvia.

Πίθανος vel πιθανὸς, persuasorius, persuadendi vim habens. Exponitur etiam, probabilis, verisimilis. Aristot. rhet. 2. Xen. Pæd. 6. Luc. de calumn. Item gratus atq; acceptus, elegans. Aristid. Item qui facilè paret seu lubenter, moriger. Xen. Pæd. 2.

Πιθανῶς, probabiliter, accommodatè ad persuadendum.

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo. Plat.

Πιθέω, ῶ, unde particip. πιθήσας, fretus, confisus. Hesiod. in Erg. αὐανδείῃφι πιθήσας. Item obsequutus, Iliad. ι, φρεσὶ λαυκανίῃσι πιθήσας.

Πίστις εως, ἡ, fides. Theogn. Πίστι χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίη δ' ἐπάοσα. Dicitur πίστις qua quis credit rem aliquam: & πίστις rei alicuius quæ creditur. Herodian. l. 2. Plut. de prudent. anim. & in symp. sept. sap. Dicitur & πίστιν ἐπιτιθέναι, fidem dare, iurare: apud Demosth. Et πίστις ποιήσασθαι, fiduciam promissorum firmare: apud Xen. Item cui potestas ac imperium creditur, dicitur πίστιν λαμβάνειν. ¶ Πίστις significat etiam rei compertæ explicatæq; fiduciam: quam Quintil. persuasionem vocat. Sic in sacris persuasio certa quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat, πίστις nominatur. ¶ Item quod fidem facit, probatio, argumentum. Plut. de def. orac. μεθόδειαν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου μηδὲ πίστιν ἐπιφέρουσαν. vide Fab. l. 5 c. 10. ¶ Item fiducia θαῤῥῶν. Thuc. l. 1. ¶ Item autoritas. Dinarch. in Philocl. Aesch. ὡς παρὰ πᾶσι

Πιστικὸς, ῆ, ὁ, ad fidem faciendam aptus, qui fidem facere potest ut πιστικοὶ λόγοι, apud Aristot. rhet. 1. ¶ Item probabilis, quam sign. f. vide in Πίστις.

Πίστος, ου, ὁ, fidius. Iovis cognomentum. apud Dionys. Halic. l. 9 & l. 4.

Πιστεύω, fidem habeo, credo. Plut. in polit. præc. Τῆς ψυχῆς τὸ μέρος ᾧ πιστεύομεν ἀλογώτερόν ἐστι. Aristot. rhet. 2. οὔτε πάντα πιστεύοντες, οὔτε πᾶσι κρίνοντες. Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύσειε λόγοις. ¶ Cum infinitivo iunctum exp. etiam spero, puto cen. & Plato de leg. πιστεύω δωροφορεῖσθαι θεούς. Thuc. l. 2. πιστεύων τε οὐδὲν ἧσσον τοῦ μὴ ἐπιόντος, sensens se optimè tenere. ¶ Item fido, fidum iudico. Xen. Hell. 6. πάντων μὲν δὴ πιστεύομαι ὑμῖν Λακεδαιμονίοις. Thuc. lib. 3. τῷ παρόντι τῆς πόλεως, πιστεύοντες ὑμῖν ἐπιτηδείοις ἔσεσθαι. ¶ Item fido, nitor, fiduciam & fidem colloco. Thuc. l. 2. πιστεύοντες τοῖς παρασκευαῖς καὶ τοῖς ἀπόροις. Demosth. Plutarch. 2. οἱ θαῤῥοῦντες καὶ πιστεύοντες αὐτῷ. Sic & sæpè in sacris literis dicitur πιστεύειν εἰς τὸν θεὸν & τῷ θεῷ, vel τῷ Χριστῷ. in Deum & Christum fiduciam suam reponere. &c. ¶ Item credo commendo, committo. Plut. de curios. οἰκέτοις καὶ ξένοις πιστεύεσθαι μᾶλλον ἐπιστολὰς, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις πολυπραγμοσύνη. Ioc. εἰ τῶν ἄλλων τούτῳ μᾶλλον πιστεύουν.

Πιστεύομαι, fides mihi habetur, credor, Plut. in sympos. πολλάκις πιστεύοντες ψεύδεσθε. Sic & apud Aristot. Isocr. &c. Item magnæ autoritatis & existimationis sum. Dem. πιστεύονται μᾶλλον παρ' ἡμῖν. Sic & apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item creditur seu congreditur mihi. Exp. etiam, præfectus sum. Herodian. l. 7. ὑφ' ἕνα τῶν ἡμετέραν πεπιστεύθη Luc. πιστεύομαι τῶν στρατιᾶς, præsum exercitui.

Πιστευτικὸς, ὁ, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. 1.

Πιστὸς, ῆ, ὁ, fide dignus, credibilis. Aristot. Isocr. Plut. Τὸ πιστὸν, idem cum πίστις. Xen. Pæd. 3. & 4. Herodian. l. 8. Exponitur

tur etiam, fidei pignus: ut apud Xen. Pæd. 4. ἔχομεν παῦτας τὰ πιστὰ ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς. & Plut. in Alex. ἦτον τὰ πιστὰ τὸν Ἀλεξάνδρου. ¶ Item πιστὸς, certus, exploratus: ut apud Aesch. πιστὰ πάντ' ἂν ἡγοῦ τάδε. Hinc & πιστὸν ἔχειν, pro certò habere vel certò sperare: apud Thuc. lib. 1. ¶ Item activè, fretus: apud Plat. unde οἱ πιστοὶ, in sacris ita is, credentes, fideles, qui salutem in Christo promissam sibi applicant. ἡ πίστις φιλία πιστοῦται, apud Isocr. in Paneg. Interdum absolutè ponitur, πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. σωθρόσυνος τὸ Φαλαίθη πιστὸν ἦνα πορεύομον ἐφ' ὕδωρ. Sic & apud Thuc. & Xen. Τὸ πιστὸν, fides, fidelitas. Thuc. l. 1. Apud Hom. Il. χ, ὅρκια πιστὰ, exp. monumenta quibus fidere quis possit: vel certa, stabilia.

Πιστῶς, fidè, fido animo: fideliter. Dem. Thuc. Plut.

Πίστης τητος, ἡ, fidelitas, fides. Plut. de leg.

Πίστω, idem exigo. Thuc. lib. 4. πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις.

Πίστωμαι, idem do. fidem facio, unde πιστωλόγος, jurejurando promittere: Od. ο. Herodian ἱκανώτατος δὲ λέγειν πάντων αὐτῶν ἀνθρώπων ὑποκρίνασθαί τε καὶ πιστώσασθαι τρόποις, solertissimus erat ad amicitiam simulandam cum quadam benevolentiæ fide. Apud Opp. de ven. l. 3. πίς αὐ πιστώσαιτο: exp. quis hæc probârit & confirmare possit? Ἐπίστωτο, passive etiam exponi fides ei facta est: apud Naz. Ἐπιστώτης, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat. Luc. & Greg. Apud Nonn. φωνὴ πιστώσατο, exp. certam & fidelem vocem edidit.

Πίστωσις, τὸ, id quo res aliqua confirmatur. Aristot. rhet. 1.

Πίστωσις, ἡ, confirmatio & probatio qua rei fides fit. Hermog.

Πιστωτὴς, ὁ, cui fides est facienda, confirmandus. Luc. de hist. scrib.

Πίστις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ab ac primùm ex πείθω cum præpositione.

Ἀναπείθω, persuadeo, induco in animum, impello. Aristoph. in Pluto. Ζεὺς τὸν ἀναπείθειν ἡμᾶς. Plut. in Rom. ἀξελπιστον τὸν δῆμον ἀναπείθῃ.

Ἀναπείθομαι, persuadeor, adducor ut credam, impellor ad faciendum. Xen. Pæd. lib. 1.

Ἀνάπεισμα, τὸ, idem cum πεῖσμα, i. funis quo aliquid religatur, & præsertim naves in littore. Poll.

Ἀναπειστήριος, ὁ ἡ ὁν, persuasorius, aptus ad persuadendum: Aristoph. in Nub.

Ἀνάπηρος, exp. palàm factus.

Decomp. Δυσαπάπειστος, qui vix dissuaderi potest & ab opinione deduci. Plat. in Parmen.

Συναναπείθω, simul suadeo vel horror.

Ἀνταπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo.

Ἀνταπειστικὸς, ἡ, ὸν. vim habens contrarium persuadendi.

Ἐκπείθω, persuadeo & adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene. Μενάμπυκον δὲ Μενέλεως ψυχὴν δέρῳ Μιτίπτ' ἐξέπεισεν ἐσβῆναι δόρυ, effecit ut ingrederetur navem.

Ἐπιπείθω, idem quod ἐκπείθω.

Ἐπιπείθομαι, persuadeor & adducor ad aliquid faciendum. item credo. Iliad. ε. Τῷ νῦ ἔπι ἐμοὶ λυκίων ἐπιπείσεται αὐδῇ. ¶ Item obedio, pareo, morem gero. Il. α, ἐμεῦ νῦ ἐπιπείθετο μύθῳ, Et ibidem, Οὐ γὰρ τοῖς ἐπιπείθηται.

Ἐπιπειθὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁν, obediens, morem gerens, obsequens. Aristot. ethic. 1. c. 7.

Καταπείθω, persuadeo, & adduco.

Καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.

Καταπειθὴς, obsequens, morem gerens. Philo de vita M. l. 1.

Μεταπείθω, traduco in aliam persuasionem animum alicuius in diversam sententiam adduco. Demosth. pro cor. μεταπείθειν ἡμᾶς ἐζήτει. Plut. in Pericle ἐκὰ νῦ μεταπείθῃ τὸς ὀργίλους.

Μεταπείθομαι, in diversam persuasionem, seu sententiam traducor. Xen. Hell. 7. ἀκέσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι μετεπείθησαν.

Μεταπὴς, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam & persuasionem adductus. Μεταπιστὸς, qui potest à sententia dimoveri.

Decomp. Ἀμεταπὴς, qui de sententia traduci nequit. Apud Aristot. ἀμεταπὴς αὐάγκη, quidam exp. inexorabilis, vel inde precabilis. Τὸ ἀμεταπίστον, nulla persuasione flexibile. Item substantivè, nulla persuasione à semel concepta sententia dimoveri posse. Ἀμεταπιστως, ita ut à sententia non dimovearis, Plutarch. in Colot.

Δυσμεταπὴς, qui de sententia dimoveri ægrè potest.

Εὐμετάπειστος, cui facilè aliud persuadetur.

Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto & permoveo. Iliad. ι, Ὡς ἐπέων παρέπεισεν ἀδελφεὸν φρεσὶν ἧρως. Exponitur etiam, falsum persuadeo, persuasione decipio: ut Od. ξ, Ὡς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἡ σι φρεσί.

Συμπείθω, unà persuadeo. Item simpliciter, persuadeo, persuadendo flecto. Xenoph. τὰ δὲ συμπείθων τε, δὲ βιαζόμενος.

Συμπείθομαι, persuadeor, persuasione flector & permoveor. Plut. in Themist. δῆμος συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν ἡγητορικῶν. Exponitur etiam, consentio, idem sentio. Apud eundem in Pyrh.

Composita sine præpositione: ac primùm in
πιθὴς desinentia.

Ἀπὴς, ἐος, ὁ ἡ ὁν, immoriger, inobediens, contumax: ut ἐπὴς ἀπιθὴς, Xen. Item incredulus, qui diffidit. Exponitur etiam, ἄπιστος: apud Soph.

Ἀπείθεια, ἡ, inobedientia, contumacia. Exponitur etiam, incredulitas vel diffidentia, Eph. 5.

Ἀπέω, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto. Xen. Pæd. 1. μὴ ἀπιθεῖν ἄρχοντι: & epist. 7 τῇ μεταπεμψει μὴ ἀπιθεῖν. Item diffido, fidem non habeo: in sacris literis. Scribitur & ἀπιθῶ, Iliad. ω, & Od. ε.

Βαρυπιθὴς, tardus ad parendum: q. d. gravis ad parendum, i. minimè agilis. Nonn.

Δυσπειθὴς, qui difficilè paret seu obsequitur. Xen. Exponitur etiam, refractarius, item cui ægrè persuaderi potest.

Δυσπιθῶς, ut δυσπιθῶς ἔχειν difficilè seu ægrè obsequi.

Δυσπειθεια, ἡ, ut μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo.

Εὐπιθὴς, qui facilè paret seu obsequitur. Xen. Pæd. 2. Plat. de leg. Metaph. apud Galen. ὕλης ἅπαν εὐπιθὴς, exp. materia ad quidvis sequax.

Εὐπιθῶς, obsequenter, seu obsequiosè.

Εὐπείθεια, obsequela, obsequium, obedientia.

Εὐπιθέω, ῶ, facilè pareo, seu obedio, obtempero.

Θεοπιθὴς, Deo obediens. Nonn.

Νεοπιθὴς, qui recens parere cœpit. Exponitur etiam, recens persuasus. Nonn.

Ταχυπιθὴς, qui citò paret. Item cui citò persuadetur aliquid, credulus. Theocr. idyll. 2. & 7.

Composita ex πιθανὸς.

Ἀπίθανος, persuadendi vim non habens, non probabilis. Apud Plut. ἀπίθανος ὡς πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, exp. ad alliciendum oratione populum parum aptus. Apud Luc. in Tim. τὸν ἀπίθανον ὡς πρὸς ἔτυχον ψυχρὸν τὸν ὀργιλὸν Δία, exp. non absurdè se gerens.

Ἀπίθανα, dicta absurda, non probabiliter dicta.

Ἀπιθάνως, non accommodatè ad persuadendum, non probabiliter. Exponitur & absurdè, inscitè, illepidè.

Composita in πείσης, desinentia, itidem sine præpositione.

Ἄπτυστος, ὁ ἡ ὄν, nulla persuasione flexibilis, ideoque pertinax, Τὸ ἄπτυστον, pertinacia.

Ἀπτύω, idem esse dicitur quod ἀπιθέω.

Δύαπτος, qui ægrè sibi quicquàm persuaderi patitur. Arist. eth. l. 7. c. 9.

Δυαπείστως, ut δυαπείστως ἔχω, vix possum persuaderi. Isoc. in Pan.

Εὔπτος, qui facilè persuaderi potest, &c. Aristot. ethic. lib. 7. c. 9. Exponitur etiam, moriger.

Εὐπείστως, ut εὐπείστως ἔχω, facilè persuadeor, seu persuaderi possum, &c.

Νεόπτος, recèns persuasus.

Composita ex πίστις, πιστὸς, & cæteris quæ ab iecerunt.

Ἀναπιστεύω, confido, spero.

Ἀξιόπιστος, ος, ον ὁ ἡ, fide dignus, dignus cui credatur. Plut. in apoph. τὸν ἄπιστον σὺ πρὸς μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον σὺ πρὸς ἄγμασι, accipitur etiam pro ἱκανὸς & ἀρκῶν, idoneus, sufficiens. idem ἡ παῦλοχα πρὸς ὠφελίαν ἀξιόπιστα.

Ἀξιοπίστως, cum fide & sufficiente. In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis sponsoribus cavere.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ fidei sufficientia fides idonea. Nazian.

Decomp. Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum iudico: aut, dico adversus aliquem quæ fide indigna sint: cum genit. pers. apud Suid.

Ἄπιστος, incredulus, qui fidem non adhibet. Plato in apol. ἄπιστος εἶ, ὦ τοῦτο στυτὴ. Exp. etiam qui diffidit. Od. ξ, θυμὸς δέ τοι αἰεὶ ἄπιστος. Item passivè, incredibilis, fidem superans. Aeschin. Et Eurip. in Hec. ¶ Item infidus cuius suspecta est fides, cui fidendum non est. Item perfidus. Soph. Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa ἐκπονηδὸν νῦ ἄπιστον πόλεμον, expon. bellum quod contra fœdera datamq; fidem infertur.

Ἀπίστως, (in activa significatione) incredulè, diffidenter, cum diffidentia ut ἀπίστως ἔχειν πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In passiva significatione, incredibiliter, contra quàm credi possit: apud Demosth. Exponitur etiam, infidè vel perfidè.

Ἀπιστία, ἡ, incredulitas, diffidentia: apud Hesiod. & Theogn. ¶ Item incredibilitas. Isocr. Item perfidia. Plat. epist. 7.

Ἀπιστοσύνη, idem quod ἀπιστία. Eurip.

Ἀπιστέω, ῶ, f. ήσω, non credo, diffido. Item suspectum habeo. Interdum cum dativo. Isocr. in Evag. ἀπιστῶν τοῖς πεπραγμένοις. Interdum cum infinitivo, ut apud Sophoc. Οὐδὲ σ' ἀπιστῶ νῦ δόλῳ μηχανᾶν, Thuc. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Apud Lysiam, ἐκείνη μὲν τοῦτο ἠπίστησεν ἑαυτὴν δοθῆναι ἐπιτρέψαι. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Sophoc.

Ἀπιστοῦμαι, ῶμαι, non creditur mihi, non fiditur mihi. Xen. Pæd. 7. ἀλλὰ νῦ οἱ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ ἐπιδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, ὑ φιλεῖσθαι τὸς ἀπιστοῦντας. Dicitur & cum πρὸς: ut ἀπιστοῦμαι πρὸς μικρῶν parvis in rebus fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστούμενον θεράποντα, exp. suspectus servus.

Ἀπιστόντως, idem quod ἀπίστως: ut τοῖς πράγμασιν ἀπιστόντως ἔχειν, fidem non habere vel diffidere: apud Euseb.

Decomp. Διαπιστέω, prorsus diffido: vel, diffido: vel fidem non habeo. Demoſt. νομίζω μᾶλλον ὑμᾶς τοῦτοις ἀπιστήσειν,

Ἀπιστέω, fido, confido, fidem habeo: apud Suid.

Διαπιστέω, credo, concredo, ſeu fidei alicuius committo. Aeſch. Δ απιστέομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item creditur mihi, i. fides mihi habetur. Demoſth. Philip. 4.

Δύπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu, difficilis, cui fidem vix adhibeas.

Ἔμπιστος, cui fides ineſt.

Ἐμπιστεύω, fido, fiduciam & ſpem meam colloco in. Paralip. lib. 2. c. 8. ἐμπιστεύσαντι ἐν κυρίῳ θεῷ ἡμῶν, ⁊ ἐμπιστευθήσεσθε. Item credo, i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Probl. τοῦτως τὰς δημώμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε καθικεῖν ἐν τοῖς τερτοῖς, collocauit in locis ſolidis.

Ἐμπιστεύομαι, creditur ſeu concreditur mihi, fidei meæ committitur. Maccab. lib. 2. cap. 10. ἐμπιστευθὲις τῷ Κύπρον, cuius fidei Cyprus permiſſa erat. Galen. ἔνιοι ἐνεπιστεύοντο τῷ θεραπεύειν, aliis concredebatur & demandabatur curatio.

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio inſuper accedens. Dicitur eſſe quaſi geminatum cauſæ firmamentum, vel altera confirmatio: & eſſe pars orationis apud Rhetores.

Εὔπιστος, qui facilè credit, credulus. Ariſtot. rhet. l. 2. Exponitur etiam fidelis. Item paſſ. credibilis, qui facilè creditur.

Καθαπιστέω concredo, fidei alicuius committo.

Καθαπιστέομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπαπιστεμμένος τοῖς μέσοις, exp. muſis eruditus. Καθαπιστέομαι ἐξωμοσίᾳ, iureiurando obſtringor. in Pand.

Καθαπιστόω, ῶ, idem cum πιστόω.

Καθαπιστέωμαι, idem cum πιστέωμαι, fidem rei facio, confirmo.

Ὀλιγόπιστος, exigua & pauxilla fide præditus, parum fidens ſeu credens. Matth. 8. Interdum exp. incredulus. Exponitur etiam paſſ. cui parum fidendum eſt.

Πολύπιστος, multum fidens ſeu credens: opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ.

ΠΕΊΚΩ, & πέκω, F. ξω, pecto, vel carmino, carpo. Odyſſ. σ, ἢ ἔλεα πικτὶ χερσίν. ¶ Item tondeo. κείρω. Heſiod. in Erg. Ἡ μὲν ὅτις πέκειν ἠδὲ σάφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Theocr. idyll. 5. Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαίναν μεγάλαν πόκον ὀπποκα πέζω Τὰν οἶν τὰν πέκταν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

Πέκομαι & πέκομαι, pector, vel pecto me. Item in media voce pro πέκω ſeu πέκω. Il. ξ. Item tondeor, vt πεκόμενον ὀξέρμῳ. Et apud Ariſtoph. in Nub. Ἀτσὶ Σιμωνίδᾳ μέλῳ, Τ' κεῖον ὡς ἐπάχθη. Πέξις, εως, ἡ, tonſura. Heſych.

Πεκτὴς, ἑῆος, ὁ, qui tondet ſeu vellit. Suid.

Πεκτὸς, ὄ, ὁ, pexus ſeu pectitus, comptus: in Epigr. Item tonſus.

Πεκτέω, ῶ, f. ήσω, idem cum πέκω. Ariſtoph. in Auib. Ἡ νίκη πεκτεῖν ὥρα πρωβάτων πόκον ἡδονόν.

Πεκτόομαι, ώμαι, pector, carminor, vellor, tondeor. Idem ⁊ ποιέω τὰς δημόσιας βωστρεῖν σ' ἐγὼ πεκτόμενον.

Πεκὴς, lana carpta ſeu carminata: vel carminanda. Heſych.

Πέκος & πέσκος, εος, τὸ, pellis tondenda ſeu pilis nudanda: vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis vſus eſt quo integitur, vt pecus vellere.

Πόκος, ου, ὁ, vellus. Il. μ. Theocr. idyll. 5. Theoph. in prognoſt. ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὁμοίαι ἔωσιν, ὕδωρ σημαίνει.

Πόξ, idem. vnde prouerb. ἐς ὄνυξ πόκος: apud Ariſtoph. in Ran.

Ποκάριον τὸ, paruum vellus: in Hippiatr.

Ποκάζω f. άσω, vello, tondeo. Suid. Item como, pecto.

Πωκὸς, ὁ, ἡ, coma pexa, crines compti. Ariſtoph.

Ποκίζω, f. ίσω, idem, vnde aor. 1. med. apud Theocr. idyl. 5. Τίς τεῖχας αὐτ' ἐρίων ἐποκίξατο.

Compoſita.

Ἀμφίπωκος, ὁ ⁊ ἡ, vtrinq; vellumen habens, vtrinque lanatus ſeu villoſus. Heſych.

Ἄπεκτος, impexus, qui pectitus non eſt. Heſych.

Ἀπέκτητος, idem. in Epigr. Ἄποκος, vellere carens.

Ἀποπέκω, detondeo. Heſych.

Εἰροπόκος, quis epitheton apud Hom. Il. ε, Heſiod. in Theog. ſic dictæ quaſi τῆς ἐκ εἰρος πεκομένης: aut quod vellera innexa habeat: vt ſit comp. ex εἴρω necto, & πόκος.

Ἐκπεκτέω, pecto, carpo, vello. Heſych.

Ἐκποκίζω, fut. ἐκποκιῶ, vellumen adimo. Item euello. Ariſtoph. ἐκποκιῶσι τὰς πακάδας.

Ἐπίποκος, vellere intectus Reg. l. 4. c. 3.

Ἑπτάπεκτος, qui ſepties vel multoties tōderi poteſt. Suid. & Heſy.

Εὔπακτος, bene pexus. Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens: Heſych.

Νηπεκτὴς, έος, ὁ ⁊ ἡ, impexus. Heſych.

Οἰοπόκος, ouillam lanam habens. Soph. in Oedip. Colon.

ΠΕΊΝΑ, & Ionicè πείνη, ης, ἡ, fames: eſuritio: propriè eſt ſuctionis in ventriculo ſenſus. Od. ο, Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐπέρχεται ἀδηφάγον ἄλλη Νῆσος. Plut. ſymp. 6. probl. 3. ποιεῖ δὲ τὸ μὲν δίψαν, ἡ τάτων (τῶν ἰσχνοτέρων πόρων) κένωσις· ἡ δὲ πείνην (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὸ κεῖναν.

Πεινάλεος, ος, ὁ, famelicus, qui famem ſentit. Impropriè πίνακες dicuntur πεινάλεοι. Epigr. lib. 2. i. nullis onerati dapibus.

Πένομαι, ſeu πίνω, οῦμαι, f. ήσω, eſurio, fame premor. Iliad. σ, οὐδὲ λέοντ' ἀθάνατα δυώοντα Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πήσονθ' ὑσμίνη. Iliad. γ. Εὐρὺν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα Πήσεαι. Xen. Pæd. 1. ἡδὺ μάζα ⁊ ἄρτος πεινῶντι. Et metaph. appeto, deſidero. Idem Pæd. 7. μέγα πένεται χρημάτων Sic & Pæd. 8.

Πείνημι, idem: unde Od. υ, Σίτου δ' οὐκέτ' ἔφη πεινημένῳ.

Πεινητικὸς, ὁ, qui eſurire & famem ſentire ſolet. Item eſuriem ſeu famem excitans.

Πίναξ, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναπεινάω, iterum eſurio, iterum famem ſentio. Athen. l. 4. κρεάτων αὐανήσεων πολλάκις γινομένων μεθύοντες, τὸν αὐτὸν τρόπον πάλιν ⁊ ἡδονῆς ἀναπλεῖν γίνεται τὸν ἐσθίοντα.

Βαπεινα, ἡ, magna fames. Gell. l. 16. c. 3.

Γεωπεινης, ου, ὁ, terram eſuriens: cui amplus ager non eſt. Suid. & Etymol. ex Herodot. Item idem quod γαστρόνος, ὁ γλῶ πεινῶν ⁊ ἐργαζόμενος, vel ὁ ἀεὶ γλῶ πονούμενος. Suid. & Euſtath.

Διαπεινάω, valde eſurio. Suid.

Κατάπεινος, ὁ ⁊ ἡ, fame confectus.

Ὀξύπεινος, qui acuta & vehementi fame excruciatur. Athen. l. 2. & 9.

Πρόσπεινος, qui eſurit, famelicus. Act. Ap. c. 10.

Ὑποπεινάω, aliquantum ſeu paululum eſurio. Ariſtoph. in Pluto.

ΠΕΊΡΑ, ας, ἡ, conatus, inceptum. Sophocl. in Aiace, Ἀ'ὲ μὲν ὦ πᾶς Λαρτίᾳ δέδορκά σε Πεῖραν πν' ἐχθρὰν ἀρπάσουσ' ἡμέρμνον. Thuc. l. 3. ⁊ ὧν μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, ſi ſuccederet conatus. Exponitur etiam, facinus ſuſceptum: apud eundem Soph. Item ratio ſeu via: qua ad id quod cupimus, pervenire conamur: ut in Aiace, ἡ τῶν ἐφορμᾶς πεῖρα: ¶ Item, ſpecimen periculum, experientia, documentum. Demoſth. πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι. Thuc. l. 2. πεῖραν ἐποιεῖτο τοῦ τὰς Ἀχαρνὰς καταλαβεῖν ἃ ἐπεξῆσαν. Xenop. πιστεύειν τῇ πείρᾳ, experientiæ fidem habere. ¶ Πεῖραι dicebantur etiam ea quæ prima diſcebantur à tibicinibus. ¶ Fuit & pars prima Pythici certaminis, in qua luſtrabat locum Apollo an dignus certamine futurus eſſet. Poll. l. 4. c. 10. ¶ Item tentatio idem cum πειρασμός. Gregor. de Chriſto: Χειρὸς ἐνήσατο πεῖρας τῆς πείρας. ¶ Significare etiam locum, & inde dictos eſſe περιπτοὺς, tradit ſchol. Ariſtoph. apud eum in Aiace. Idem exp. damnum apud eundem in Danae: hincque etiam πειρατὰς denominatos eſſe ſcribit.

Πειράω, άσω, & ήσω, conor, nitor. Il. τ, Τῶ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλητῶ ἄρχια φῦλα Μήδων. Od. δ, ἀλλὰ τάχιστα Πείρα ὅπως κεν δηθοὺν ὑπερκύδα γαῖαν ἵκηαι. Luc. de luctu: τὸν δὲ πειρῶντας, ἀναδιδράσκειν ὑλακτῶν. Thuc. πᾶσιν ἰδέαν πειρήσαντες. Idem, πειρήσαντες τὸ χωρίον, quum conati eſſent capere. ¶ Item tento: ſicut dicitur tentare animum alicuius, & tentare ſpe vel metu: Il. ι, Μήδου πειρήσετ' ἐνὶ θυμῷ. Gregor. de Baſil. ἄλλων δεῖ τινα πειρᾶν τῶν ἀδυνατούντων. ¶ Item tento, de ſtupro interpello. Ariſtoph. in Plut. πειρᾷ μὲν ἴσως σε. Plutarch. in Galba, Νέρων ὑφῆκε τὸν Ὄθωνα πειρῶντα τῆς Ποππαίας.

Πειρῶμαι, idem quod πειράω, conor, nitor. Thucyd πειρησόμεθα ἀμυνεῖσθαι. Sic & apud Xen. & Iſocr. Item reperior, tento, periculum facio. Iliad. β, Νῦν μὲν πειρῶντ', πάρα δ' ἴμεν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Od. ψ, Ὡς ἔρ ἔφη πάσης πειρωμένη. Et cum genit. Il. φ, Οὐκ ἐθέλεν φαύλην περὶν πειρήσαι' Ἀχιλῆος, antequam expertus eſſet certamen cum Achille. Sic & Od. ϑ, & apud Heſiod. in Erg. Sic Plato, πεπειρωμένος Ἐφέσου πολέσιν ἢ σύ. Cum eodem interdum exp. fruor, potior: ut πειρῶσθαι ἀγαθῶν. Cum dat. Il. φ, Ἐκθρὲ πειρήσειν αὐλίβιλον. ¶ Item paſſivè, tentor, exerceor: unde Od. γ, μύθοισι πεπείρημαι πυκινοῖσι, in verbis exercitatus ſum. Item de ſtupro interpellor: unde πειρατὴς, apud Thuc.

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, ſolicitatio, de ſtupro. Thuc.

Πειρατηρία, & Ionicè πειρητηρίη, ἡ, tentatio, qua alicuius rei periculum & experimentum facimus. Herodot.

Πειρητήριον, τὸ, experimentum, tentamentum. Hippocr.

Πειρητίζω, experior, tento, periculum facio. Od. φ, τέξε πειρήσαι. Item exploro, ſcilicet animum alicuius. Od. ο, Τοῖς Ὀδυσῆς μιν πάντα συθῶπα πειρητίζων. Sic & Il. η, Et cum accuſat. apud Nonn. ἐπειρητίζε γλωσσάρκα.

Πειράζω, idem cum πειράω, tento, periculum facio. Apoll. Argon. l. 2. Λαιῇ ἀναχάζομαι κίνδυνον πείραζεν ἀοιδῆς, 2. ep. ad Corinth. c. 13. ἑαυτὸς πειράζετε εἰ ἐστε ἐν τῇ πίστει. Item captiosè tento: vel ſimpliciter, tento. Od. ι, Ὡς φάτο πειράζων. Sic & Od. ψ, & ſæpe in nouo. Teſt. Item tento ſolicitando ad aliquod ſcelus: in ep. ad Theſſal. 1. c. 3. μή πως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. ¶ Item conor, nitor: vt Epigr. l. 2. πειράζεις λύκῳ ἰδὰν ἡδράσαι.

Πειράζομαι, tentor, de me fit periculum. Hebr. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν. Item ad ſcelus aliquod ſolicitor, in ep. Iacob. c. 1. Dicimur & morbo πειράζεσθαι, quum is nos inuaſit. Alex. Aphr.

Πειρασμὸς, ὁ, tentamentum. Dioſc. in præfat. lib. 1. & in ep. ad Gal. c. 4. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia & ſcelera ſolicitat. Matth. 6. & Luc. 8. & in bonam partem, tentatio quæ fit fidei & conſtantiæ exploratricis gratia in epiſt. ad Corinth. I. c. 10.

Πέρασις,

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, tentator, diaboli epith, tentantis homines & ad flagitia ſolicitantis, Greg.

Πειραστικὸς, tentandi peritus. Exponitur &, qui inani conatu utitur: apud Ariſtot. metaph. 3. Apud eundem in elench. πειραστικοὶ λόγοι dicuntur eſſe qui ex iis quæ reſpondenti conſentanea vi concludunt, oppoſitam concluſionem inferunt.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, prædo marinus, qui in mari vagabundus prædatur: pirata. Epigr. lib. 2. Ἢν μὴ πειρατὴς ὐ πελαγίλαιος. Derivari à πεῖρα, ſignificante θέλον καὶ τύχην, ut ſit ὁ ἐξ ἁλὸς ἁρπαγὴν καπηλεύων, tradunt ſchol. Soph. & Suid. Alij à πειράω deducunt, quoniam mare ſemper pererrant & navigantes invadunt.

Πειρατικὸς, ὴ, όν, ad piratas ſeu prædones maritimos pertinens: ut πειρατικὴ νῆσος, apud Plut. Τὸ πειρατικὸν dicitur manus piratica, ſeu ipſi piratæ.

Πειρατεύω, f. εύσω, piraticam exerceo, ſum pirata. Geneſ. c. 29. πειρατεύσουσιν αὐτῆς τοὺς πόδας.

Πειρατεία, ας, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, ſedes piratarum: ſeu locus piratis infeſtus. Plut. in Pomp.

Compoſita.

Ἄπειρος, ος, ὁ ἡ, peritus: expertus: idem cum ἔμπειρος. Heſych.

Ἀπείρημα, ατος, experimentum ſeu tentamentum quod denuò ſit. Et ſimpliciter pro πεῖρα. Polyb. & Athen. l. 5.

Ἀπειράω, & ἀπειράομαι, iterum experior, iterum tento. Et ſimpliciter idem quod πειράω. Thuc. lib. 7. οἱ π Συρακόσιοι ναυτικῷ ἐπιλίσει, καὶ ἀπειρήσουσι.

Ἄπειρος, caren⁹ experientia, inexpertus: Cum genit. apud Iſoc. & Xen. Item imperitus, ignarus, rudis Thuc. l. 1. χερσαίων πολεμων ἐξ ἁλισπόνων ἄπειροι.

Ἀπείρως, inexpertè, citra experientiam, imperitè: ut ἀπείρως ἔχειν τῶν μεγίστων παιδευμάτων, præcipuarum diſciplinarum rudem eſſe. Xen. Pæd. 1.

Ἀπειρία, ἡ, inexperientia, imperitia, inſcitia.

Ἀπειροσύνη, ἡ, idem: Eurip. in Medea.

Ἄπειρατος, intentatus, cuius periculum factum non eſt. Dem. pro cor. Et activè, non expertus, qui experientiam non habet. Ariſtid. Chryſ. Pro eo Ioniceè dicitur ἀπείρητος. Il. ε, & Odyſſ. β.

Ἀπείρατος, qui tentatus non eſt, vel non tentari ſolet. in ep. Iacobi c. 1.

Ἀπέπειρα, ἡ, idem cum πεῖρα & ἀπείρημα. Thuc. Herodian.

Ἀποπειράω, ῶ, experior, periculum facio, periclitor. Thuc. l. 6. τῆς Καρχηδονίων δυνάμεως ἀποπειρώμενοι. Appian. bell. civil. lib. 5. παρεκάλει τ Ἀντώνιον ὡς ἀποπειρασομένους τῶν τειχῶν.

Ἀποπειράομαι, idem: Ariſtoph. in Nub. Ἀμακιτὴν τὴν ἀρτὴν, καὶ τὴς γνώμης ἀποπείρα. Plut. in Them ἀποπειρώμενος Ἀριστείδου λόγου.

Ἀποπειράζω, idem cum πειράζω. Ariſtot. de mirab. aud. ἀποπειράζοντες τῶν ἀρχαιλέντων εἰ τὸ ἀληθὲς ἐστι.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps. archipirata.

Διάπειρα, ἡ, experientia Plut. de def. orac. & in Fab.

Διαπείρω, tento, ſolicito. Idem, Διαπειρῶν δωροδοκίας καὶ συγχωρεῖν ἀνεφόρους.

Διαπειρῶμαι, idem Thuc. l. 6. μόνοι αὐτὸ νομίζουσι τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἐξ ἁμπείρου. Διαπειρῶμαι τῶν ἵππων. exp. etiam, captare aliquem, captioni alicuius immine. e: apud Plat. de leg. l. 11.

Διαπειράζω, tento.

Ἐκπείρω, & ἐκπειρῶμαι, tento, periculum facio.

Ἐκπειράζω, idem quod ἁμπειράζω, in epiſt. ad Cor. 1. cap. 10. μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

Ἔμπειρος, uſu per tus: vel ſimpliciter, peritus. Plato. Ariſtot. Thuc. Τὸ ἔμπειρον ſub. pro ἐμπειρία. Herodian. l. 3.

Ἐμπείρως, peritè, more eorum qui periti ſunt. Item ſcitè, aptè, Ceb. Theb.

Ἐμπειρία, ἡ, peritia. Thuc. l. 2. Dem Olynth. 3. Aeſchin. contra Cteſiph.

Ἐμπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab uſu tantùm & experimentis novit & tractat, non ex cauſis naturalibus. Celſ. in præfat. Plin. l. 29. c. 1.

Ἐμπειρικὴ, & ἐμπειρία, eiuſmodi medicorum ſecta.

Ἐμπείρω, ῶ, peritus ſum, calleo. Polyb. l. 3. πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπείρων.

Ἐμπείρεμμος, poeticè pro ἔμπειρος, dicitur. in Epigr. Pro quo metri gratia uſurpatur & ἐμπειρήμων, apud Callim.

Ἐμπειρήμων, ſcitè, peritè. Callim. hymn. εἰς λουτρὰ Παλλάδος. Vide & in comp. ex Περάω.

Ἐμπειρὸς, idem cum ἔμπειρος, Heſych. ex Soph. Vlyſſe furente.

Ἐπείρω, & ἐπιπειρῶμαι, tento, periculum facio, &c.

Καταπείρω, tento: vel attento. Maccab. l. 2 c. 13. καταπείρασα λόγῳ μεθόδου τὰς τύπας.

Καταπειρητήριον, ἡ, inſtrumẽtum nauticum quo altitudinem maris explorant. Herodot. in Euterp. Idem dicitur & καταπειρητής.

Καταπειράζω, periculum & experimentum facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l. 4. ἐξάπτεσθαι τῆς ἐφορμίας καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων. Et cum accuſat. apud Lyſ. τὴν ὑμετέραν ψῆφον καταπειράσοντες ἐπιλελυθασιν εἰς τὸ δικαστήριον.

Καταπειράζομαι. idem. Polyb. lib. 2. ἐξ ἐροῦ ὁ καταπειρᾶσθαι, ἐσθαι καὶ συμπλέκεσθαι.

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio, *qua fit alicuius rei periculum.* Exponitur & experientia.

Μεταπειρῶ & μεταπειρῶμαι, mutata arte tento. Item muto, vario. Ariſtoph.

Μονοπείρων λύκοι, lupi qui non plures ſimul homines, ſed ſingulos inuadunt: Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 5.

Παραπειρῶ, & παραπειρῶμαι, adnitor, tento. Hermog. de inuent.

Πολύπειρος, qui multa tentauit, peritus, callidus.

Πολυπειρία, ἡ, multarum rerum experientia & peritia, Plato de leg. lib. 7.

Προπεῖρα, ἡ, prætentamentum. Thuc. l. 3.

Προπειρῶ & προπειρῶμαι, prius tento, prætento.

Πρωτόπειρος, primùm experiens. Athen. l. 13. & apud Suid.

Ταλαπείρων, ærumnas expertus. Odyſſ. ζ. Vide in comp. ex Περάω

Πέραρ ſiue πεῖρας, vide in Πέρας.

Περατὴς in Πέρα.

ΠΕΙΡΙΝΣ, ινθος, vnde accuſat. πέρινθα apud Homer. ſignificans cratem ſeu alueum ex viminibus, qui imponitur curruj, & in quo ponuntur ea quæ vehuntur: vt Odyſſ. ο, Καὶ τὰ μὲν εἰς πέρινθα θεὶς Πασίφρατος. Sic & Iliad. ω, v. 190. Genit. πέρινθος legitur apud Apoll. Rhod. Argon. l. 3. Ἀμφίπολοι πέρινθος ἰ. φατὸν, μυρὸν μετέπουσι.

ΠΕΙΡΩ, περῶ, transadigo, transfigo, transfodio. Il. υ, τὴν γ' ἀριστερὴν ἁμφὶ γένυν πέρασε Αἰχμὴ χαλκείη. Il. α & Odyſſ. ξ, ἀμφ' ὀϊστοῖσιν πέρασεν, exponitur, fixit verubus. ¶ Item neutraliter, tranſeo, pertranſeo, vt Odyſſ. θ, ν, & Iliad. ω, Ἀνδρῶν τε θλίψεις ἀλεγεινὰ τ' ἀκύμορα πέρων. Soph. in Aiace, πέλαγος Αἰγαῖον περᾷ, tranſibo.

Περόομαι, transfigor, traiicior. Iliad. α, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένος, aureis transfixum clauis. Heſiod. in Erg. γναμπτοῖσι πεπαρμένος ἀνύχεσσι.

Πόρος, ου, ὁ, tranſitus, traiectus: vt πόρος Ἀλφειοῖο, Iliad β Et apud Thuc l. 7. κρατήσαντες τὸν πόρον, ἐχώρουν ὡς τὸ στρατόπεδον. Maris πόροι dicuntur ea loca per quæ minori periculo traiici poteſt. Od. μ. Heſiod. in Theog. Apud Herodot. pons etiam πόρος appellatur. Interdum exp. via, meatus: vt apud Apollon. in Ar. πόροι ἁλὸς Et aliquando ipſa aqua per eiuſmodi πόρους fluens πόρος dicitur: vt apud Soph. in Aiace, πόροι ἁλίρροθοι. Metaphoricè quoque pro via capitur: apud Eurip. in Med. τῶν δ' ἀδικήτων πόρον οὐρίζεις. ¶ Item meatus, canalis, alueus: item fiſtula. Ariſtot. ¶ In corpore humano πόροι dicuntur meatus per quos aliquid influit vel effluit. ¶ Ariſtot. Plut. ¶ Πόρος dicitur etiam ora maritima. Thuc. lib. 1, Item ratio excogitata aliquid efficiendi: vt πόρος χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ. Euripid. pro quo & abſolute πόρος dicitur apud Ariſtot. rhet. 1, & polit. l. 1. c. 7. Interdum pro quæſtu uſurpatur. vt apud eundem in polit. Significat & reditus, prouentus, obuentio, vectigal: apud Ariſtoph. in Veſp. ¶ Item auxilium, emolumentum. Xen. Pæd. 1, ¶ Sumi traditur & pro exercitu: apud Dionyſ. Halic. l. 6.

Πόρειος, ος, ον, nauig um traiiciendis militib. comparatum. Diod. Sicul. l. 20.

Πόριμος, ος, ὁ ἡ, qui tranſiri ſeu traiici poteſt: penetrabilis. Gal. Ἐστὶ τοῦτο ἀπλῶς βάσιμον & πόριμον. Item actiuè, qui facilè tranſit ſeu penetrat. Metaphoricè πόριμος aliquis dicitur, qui è quibuslibet difficultatibus ſe facilè expedit, Ariſtophan. in Ran. & Plat. in Tymp. Significat etiam, tranſitum aperiens, viam faciens ſeu ſternens, Aeſchyl. in Prometheo, εἰς ἄπορα πόριμος. ¶ Item qui acquiri & comparari poteſt, parabilis. Syn. epiſt. 139. Ἥδε δὲ παρόντος, ἅπαντα ἄπορον πόριμον. ¶ Item omnium rerum copia affluens Georg in Apolog. Palam. ¶ Item quæſtuoſus, lucroſus, apud Suid.

Πορίζω, ίσω, aditum patefacio, viam aperio. Metaphoricè apud Eurip. in Medea, τὰ πάντα θεῶν πορίζοντων καλῶς: diis bene omnia vertentibus & probè adminiſtrantibus. ¶ Item excogito, comminiſcor, inuenio. Eurip. πορίζω τέχνας ἐπὶ ταῖς φιλτάταις. Plat. de leg. πορίζω μηχανὴν, viam inuenio. Sic apud Ariſtoph. πορίζειν τρίβας, quærere moras. ¶ Item quæro, i. acquiro, ſeu inuenio, paro, comparo. Dem. σὺν ἅπασι πορίσαντα τὸ ἀναγκαῖον. Ariſtoph. in Concion. χρήματα πορίζειν δυσπορώτατα γυναιξί. Interdum abſolutè ponitur, pro πορίζειν τροφὴν, victum quærere, vel quæſtum facere: vt apud Ariſtot. polit. l. c. 5. ¶ Item paro, i. apparo, Heſych. ¶ Item ſuppedito, præbeo, copiam facio. Xen. ἵππους πολίταις ἂν ἐθέλοντας πορίζειν. Ariſtoph. in Plut. Εἴ μοι πόρισας ἀργύριον δύο τριώβολον, &c. ¶ Apud mathematicos ſignificat ex demonſtratis infero & aſtruo.

Πορίζομαι, idem quod πορίζω, in ſecunda ſign. excogito, comminiſcor. Philemon apud Athen. libr. 14. καινὰ ῥήματα πεπορισμένος ἐστὶ, noua verba invenit. Et paſſiuè, excogitor, inuenior, vt apud Ariſtot. Rhet. 1. ὅσα μὴ δεῖ ἡμᾶς πεπορίσθαι, quæ excogitata à nobis non ſunt. ¶ Item quæror, i. acquiror, vt πεπορισμένον ἀργύριον. Demoſth. Et actiuè, comparo, paro, apud Xen. Ariſtot. & Aeſchin. in qua ſignif. etiam abſo-

lutè

lutè ponitur, pro victum quæro, quæſtum facio, apud Diog. Laert. in Tim. ¶ Item ſuppeditor, præbeor, apud Plat. lib. 2. de leg. Et act. ſuggero, ſubminiſtro. Syneſ. ep. 38. πορίζον τῇ φύσει σὲ παρεσόμενα ὑποθέσεις, conuenientem naturæ tuæ materiam ſuppeditant. ¶ Item apud mathem. ex antè demonſtratis inferor & aſtruor. Procl. in Euclid.

Πόρισμα, τὸ, dialecticis dicitur propoſitio conſecutionem neceſſariam habens & ex iis dependentem quę iam probata ſunt. Philop. in 1. li poſt. anal. Ariſtot. Eſtque vox à Geometricis deſumpta qui theorema aliquod ex demonſtratiuo ſyllogiſmo neceſſariò ſequens inferentes, illud quaſi lucrati dicuntur, quòd non ex profeſſo quidem theorematis huius inſtituta ſit demonſtratio, ſed tamen ex demonſtratis rectè ſequatur. Procl. in Eucl. l. 3.

Πορισμὸς, ὅ, ὁ, ipſa actio comparandi & acquirendi. Plut. & Philo de vita M. lib. 3. ¶ Heſychio eſt machinamentum ſeu res quam quis eſt machinatus. Exponitur &, ſuppeditatio: reditus ac vectigal.

Πορισὴς, ὅ, ὁ, ſuppeditator. Greg. ἡ τοῦ πορισοῦ, ἡ δὲ πορία οἰκονόμον ζητεῖ. paupertati ſuppeditatore, diuitiis diſpenſatore opus eſt. Item quæſtor: vel qui ſimpliciter quærit aut comparat, vel quæſtor ærarius, i. pecuniæ publicæ præfectus. Demoſt. Philipp. & Ariſtoph. in Ran.

Πορισὴς, qui quærere nouit, induſtrius conquiſitor. Ariſtot. rhet. 1. Πορίσιμη πόλις, ciuitas in qua facilè victus paratur.

Πορισὸς, qui acquiri & parari poteſt: parabilis. ¶ Item partus & acquiſitus. Exponitur etiam, qui facilè ſuppeditatur.

Πόρω (poet.) f. σω, idem quod ποιέω, præbeo, ſuppedito, do. Il. π, πόρον δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. Sic Il. ζ. πόρεν δ' ὄγε σήματα λυγρά. Et Od. χ. πόρῃ δέ μοι εὐχος Ἀπόλλων.

Πορσύω, & πορσαίνω, idem. Soph. in Aiace, τἄλλα πάντα πορσυῶ, reliqua omnia ipſe præbebo. ¶ Item paro, vt Il. γ, Κέντρα πορσυνέσσι λέχος. Sic Od. γ. ¶ Item ago, perago, adminiſtro, vt πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ. Herodot. Sic & apud Eurip. & Xen. Pæd. 4. ¶ Item colo, honoro, Apoll. Arg. 2. κυδίστω πόπι θαίμονα πορσαίνοντες, & lib. 3. θεὸν ὡς πορσυνέουσι. ¶ Item incito, inuito. Heſych. ¶ Item alo: Pind. in Olymp.

Πορσώομαι, agor, conficior. Xenop. Pæd. 7. ¶ Πορσώεται Heſych. exp. δὸ δύεται, iter facit.

Καταπορσυίω (comp.) exhibeo, molior, machinor. Xen. Pæd. 1.

Πορεύω f. εύσω, traiicio, traduco, tranſueho. Soph. in Trachin. πολλὰν Εὔηνον βροτοὺς Μηδὲ πόρευε χερσὶν, traduxit, tranſuexit. Sic apud Eurip. in Hecuba, ποῖ με τὸν μελέαν πορεύσεις: Vtitur & Plato in Phædro. ¶ Item mando, mitto, ire iubeo. Soph. in Electra, οὔ τε τὸ πορεύσαντος ξένου, qui miſit.

Πορεὺς, έως, ὁ, qui aliquem traiicit, portitor. Heſych.

Πορεύομαι, eo, proficiſcor, iter facio. Xen. Pæd. 4. ἓξ ποδοῖν πορεύεσθαι, pedibus iter facere. Et cum accuſat. Iſocr. μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Ariſtot. de mundo, ἁπλῆς πορείας πορεύεται, duplex iter emetitur. Et cum præpoſ. Plato de leg. πορεύομαι ἐς πόνους, adeo labores. Thucyd. πορεύομαι κατὰ γῆν, terra iter facio. Demoſth. πορεύομαι εἰς ἀγρὸν, tranſeo per forum. Apud eundem, πορεύεσθαι ἐς τὴν κτῆσιν, hæreditatem adire. ¶ Apud biblicos interpr. & N. T. ſcriptores ſignificat verſari. vt Petr. ep. 2. c. 2. & in ep. Iudæ.

Πόρευμα νάϊον, nauale expeditio. Eurip.

Πορευτὸς, ὁ ἡ, per quem tranſiri poteſt: meabilis, vel permeabilis Plut. & Xen. Pæd. 7.

Πορευτικὸς, ὅ, ὁ, qui incedere poteſt, qui ingreditur & ambulat. Ariſtot. Πορευτικὸν ὄργανον, inſtrumentum inceſſui deſtinatum.

Πορεύτης, idem cum πορευτὸς.

Πορεία, ας, ἡ, profectio, iter. Plat. ep. 11. πολλὰ κινδυνώδη ἐν ταῖς πορείαις ἐφιμετέ. Herodian. l. 3. μὴ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, feſtinanter iter faciebat. Sic & apud Xen. Pæd. 8. Dicitur & πορείαν ὑπομένειν, apud Iſocr. iter ſufferre. Exponitur &, progreſſus vel greſſus, apud Herodian. l. 6. & Plut. Item inceſſus: ingreſſus. Plut. in Pericle, & Athen. lib. 14. ¶ Et in ſacr. literis πορεῖαι, dicuntur vitæ inſtituta, facta alicuius vel recta, vèl praua, vt ep. Iacobi. c. 1.

Πορεῖον, id cuius ope vel auxilio iter facimus. Suid. vel cuius ope traiicimus, Poll. l. 1. c. 9. & Plat. l. 4. de leg.

Πόρζις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Πορθμὸς, ὅ, ὁ, fretum: ſinus maris in anguſtias coarctati, qui facilè traiici poteſt. Od. δ, φυλάξων Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. Plut. in polit. præcep. ὁ παραπλέυσας τὸν σύρλον, ἔπειτα διὰ τραπεὶς εἰσὶν τὸν πορθμὸν: in freto vel anguſtiis maris. ¶ Item traiectus, traiectio. Eurip. πορθμὸς ναῶν, traiectus nauium, vel traiicientium nauium curſus.

Πορθμίον, τὸ, nauis qua fretum aliquod traiicitur. Euſt. ¶ Item merces quæ pro traiectu freti perſoluitur. Luc. de luctu, τὰ πορθμεῖα καταβαλέιν, naulum pro traiectu numerare.

Πορθμὶς ἰδος, ἡ, parvum fretum. Dion. de ſitu orb. Σικελὸν ἐπὶ πορθμίδα λιγύ. Euſtathio eſt etiam nauis piſcatoria, ſeu linter quo transfretamus, & quæ libet nauis vel naucula.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, qui lintre ſeu rate aliquem tranſportat per fretum. Od. υ. &c. Aeſchin. in Cteſiph.

Πορθμεύω, f. εύσω, transfreto, fretum traiicio, velaturam facio. Interdum abſolutè, vt Syneſ. ep. 55. ἐντεῦθεν ἐκεῖσε πορθμεύων. Interdum cum accuſ. fluminis aut freti, quod traiicitur: vt Epig. l. 3. πορθμεύσας τὸν Ἀχέροντος ὕδωρ, transfretas, ſeu traiicis. Dicitur & πορθμεύειν γραφὰς, literas ad aliquem transferre, & πορθμεύειν πόδα & ἴχνος, mouere pedem loco: apud Eurip.

Πορθμεύομαι, tranſmittor, traiicior. Item transfreto traiicio. Eurip. in Androm.

Πορθμευτὴς, ὅ, ὁ, qui lintre ſeu rate aliquem tranſmittit. Euſt.

Πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transfretat. Ariſtot. polit. lib. 4. c. 4.

Πορθμεῖον, τὸ, idem quod πορθμίον. Suid. & Heſych. Pro eodem Ionica dialyſi dicitur Πορθμηΐον, apud Callim.

Περάω, Περόνη, Πόρπη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primùm ex πείρω.

Ἀναπείρω, idem cum πείρω. Ariſtoph. ἵν' ἀναπείρω τοὺς κίχλας, vt transfigam turdos.

Ἀναπείρομαι, transfigor, perforor. Athen. l. 8.

Διαμπείρω, (decomp.) pro Διαναπείρω) penitus transfigo ſeu perforo. Heſych.

Διαμπὲς, & Διαμπερίως, prorſus, in totum. Od. ξ. & κ. Et apud Plut. in Philopœm. ¶ Item ſemper, perpetuò in æternum. Il. τ. Odyſſ. α, & δ.

Διαπείρω, itidem transfigo, traiicio Eurip. in Phœniſſ. Σφυρῶν σιδηρᾶ κοῦτε διαμπερὲς μέσον.

Ἐμπείρω, infigo. Iliad. β. Et Dion. τὴν κεφαλὴν ὀπισθοψώνιος ἐμπείρων.

Ἐμπείρομαι, infigor. Alex. Aphrod. τὰ ἐν τοῖς βάθεσιν ἐμπεπαρμένα κινῆσαι, quæ imis ſunt infixa, euellunt.

Καταπείρω, transfigo, traiicio, vel configo, Phalar.

Περιπείρω, circumcirca transfigo. Lucian. in ſomn. Apud Plut. in Galba, περιπείρας τοῖς λόγχαις, exp. infigens lanceæ.

Περιπερὲς, traiectus.

Συμπείρω, configo. Συμπείρομαι, configor, confodior.

Ἄμπεν, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ex πόρος: ac primùm retinentia ſignificationem verbi πείρω ſiue actiuam ſiue neutram.

Ἀεροπόρος, aërigradus, item aeriuagus. Plato.

Ἀεροπορέω, in aere gradior. Baſil.

Ἀκρόπορος, ὁ, ἡ, ὄν, in extremitate transfigens, acutus in extremitate. Od. γ.

Βουπόρος, ad boues transfigendos aptus: vt ὀβελοῖσι βουπόροισι, Eurip. in Cyclope.

Βραδυπόρος, tardè ſeu lentè pertranſiens. Gal. 1. ad Glauc. βραδυπόροις ἐδέσμασι, edulia quæ lentè digeruntur & diſtribuuntur.

Βραδυπορέω, lentè incedo, tardè progredior.

Ἔμπορος, vector, qui mare traiicit: *ſed aliena naui.* Od. ω, ἣ ἔμπορος ἀλλήλεσσι Νηὸς ἐπ' ἀκυπόροιο. Sic & Od. β. ¶ Item mercator, negotiator, & præcipuè is qui mare traiicit & merces inde aduehit, aut emptas, aut ſuis quas exportauit permutatas. Iſocr. ad Demon. Plat. lib. 2. de rep. Xen. Pæd. 4. & 9. Metaphoricè apud Demoſth. ἔμποροι τῆς τῶν Ἑλλήνων πολιτείας dicuntur, qui ſententias ſuas pretio nundinantur. Item adiect. pro ἐμπορικὸς, apud Nonn. ¶ Item viator. Soph. in Oedip. Colon.

Ἐμπορικὸς, mercatorius, negotiatorius: vt ἐμπορικὴ λίχνια, mercatura, apud Plat. in Theæt. Et ἐμπορικὴ δίκη, actio negotiatorum, apud Demoſth. in Mid. Apud Plut. in l. de def. orac. ἐμπορικὰ χρήματα, dicuntur merces. Et apud eundem in Lyc. ἐμπορικὸς φόρτος, exp. ipſæ merces, vel naues oneratæ mercibus.

Ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: proprièe ea quæ mare traiicitur mercium cauſa. Heſiod. in Erg. Iſocrat. ad Nicocl. Ariſtot. Plut. &c.

Ἐμπόριον, τὸ, forum nundinarium. Thuc. l. 1. & Herodian. l. 8. Legitur & ἐμπορεῖον, apud Strab.

Ἐμπορέω, ῶ, negotior, mercaturam facio.

Ἐμπορευτικὸς, pertinens ad mercatores.

Ἐμπορεύομαι, f. εύσομαι, idem cum ἐμπορῶ Chion. ep. 5. Φιλοσοφήσας πρότερον, εἶθ' ἐμπορεύσῃ) ex philoſopho factus eſt mercator ſeu negotiator. Greg. in encom. Maccab. ὀλίγ' ἔτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, non tam miſerè negotiabimur. Interdum cum accuſativo ſignificat, mare traiiciens importo, vel vt negotiator & mercator importo. Luc. in Nigr. Γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορεύομένους, ſeu era noctuas Athenas importans. Sic ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν, apud Themiſt. importare ſapientiam alicunde. ¶ Item ad negotiationem vtor, ad quæſtum faciendum vtor, ep. Pet. 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ἐμπορεύσονται, vobis ad nundinationem & quæſtum abutentur. Exponitur etiam, lucror, vt apud Syneſ. epiſt. 4. παρὰ τῶν γαμικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, maximum lucrum conſequebatur.

Ἐμπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura. Heſych.

Ἐμπορευτέος, mercandus, mercium loco importandus. Ariſtoph. in Acharn.

Decomp. Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium cauſa me confero aliquo: Heſych. exp. mercaturæ cauſa in militiam proficiſcor.

Λογέμπορος, mercaturâ exercens verborum, venditor verborũ.

Μεγαλέμπορος, negotiator rerum magnarum & ſplendidarum, mercator qui ſplendidas merces vendit.

Παρεμπορεύομαι, obiter & quaſi aliud agens negotior, præter merces importo. Apud Luc. de hiſt. ſcrib. exp. etiam obiter tracto. Παρεμπόρ᾽μα, τό, lucrum obiter ex mercatura factum. Baſil. Exponitur etiam, id quod acceſſionis vice tractatur: *quaſi negotiationis deſtinatæ πάρεργον*: apud Luc.

Συνέμπορος, comes & ſocius itineris. Plat. in Phædro, & Plutarch. in Theſeo.

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens emendo ea & vendendo.

Σωματεμπορεῖον, ſervorum corporum mercaturam exerceo, ſerva corpora emo ac revendo: apud Strab.

Ταριχέμπορος, ſalſamentarius, ſalſamentorum venditor, ſeu cerarius. Diog. Laert.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χριστέμπορος, q.d. Chriſti inſtitor: qui Chriſtum cauponatur, & quæſtui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, ſeu nundinatur: ſeu hominum negotiator. Heſych.

Ἑπτάπορος, ſeptem greſſibus procedens. Apud Eurip. in Rheſo. πλειάδες, dicuntur *ἑπτάποροι*, i. ſeptem ſtellis in cœlo quaſi ambulantes. Apud Moſch. idyll. 2. Nili eſt epith ſeptem oſtia habentis.

Θαλασσοπόρος, vel θαλατιοπόρος, per mare gradiens ſeu iter faciens. Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere. (ens. in Epigr.

Ἰθύπορος, recta procedens. Epigr.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit, qui viam carpit. Epigr.

Κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere ſequor. Strab. l. 6.

Λινοπόρος, per linum tranſiens: ut λινοπόροις ἀΐσσουσι, apud Eurip. in Iphig. Taur.

Λοξοπορέω, obliquè incedo.

Μετεωροπόρος, in ſublimi gradiens. Baſil.

Μεσοπόρος, q.d. per medium incedens, ſeu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione. Πλειὰς μὲν ἥδ᾽ ἐμεσοπόρει δι᾽ αἰθέρος, expon. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυσιπόρος, q.d. navigradus, navi permeans: ut ναυσιπόρους ἁμάξας, Eurip. in Rheſo. Item navem aliquo permeare ſeu traijcere faciens: ut πλάζας ναυσιπόρους Ἡμιθέων. Idem in Iphig. Aul.

Ναυσίπορος, vide in claſſe comp. ſequente.

Νηοπορέω, navibus permeo, navigo. Epigr. (nat. l. 3.

Νυκτιπόρος, noctu iter faciens, noctu circumiens. Oppian. de vé-

Νυκτοπορέω, noctu proficiſcor, noctu iter facio. Xen. Pæd. 5. & Strabo.

Νυκτοπορία, iter nocturnum, profectio nocturna. Plutarch. in apopht. & ſympoſ. 8.

Ὁδιάτης, viator, per viam iter habens ſeu incedens. Plutarch. ſymp. 3. Item comes. Iliad. α.

Ὁδιπορέω, iter facio. Herodian. lib. 8. ὁδιπορήσαντες μὴ πάσης ἀπείρως. Philo de vita M. lib. 1. ἄρχοντες δ᾽ ἀπὸ θαλάττης μέχρι μιᾶς ἡμέρας ὁδοιπόρουν, aliquandiu iter fecerunt.

Ὁδιπορία, ἡ, profectio, ſeu iter. Herodian. l. 4. & 7.

Ὁδιπορικός, ad viam pertinens, viatorius. Herod. l. 5.

Ὁδιπόριον, merces ſeu donum quod comiti aut duci itineris datur. Odyſſ. ο.

Decomp. Διοδιπορέω, iter facio per, permeo.

Ἐξοδιπορέω, proficiſcor ex aliquo loco, exeo.

Προοδιπόρος, qui in itinere præit. Heſych.

Συνοδιπόρος, comes. Idem.

Ὀξύπορος, qui citò tranſit. Τὰ ὀξύπορα Interdum abſolutè dicuntur medicamenta oxypora, ut apud Dioſc. l. 3. c. 58.

Ὀξυπόριον, medici vocant medicamenti genus tenuium partium & facilè venas ſubiens ac permeans. Vide Gal. in li. de ſanituenda, & Aet. l. 3. c. 90. 91. & l. 5. c. 68.

Ὀπισθόπορος, retrogradus. Exponitur etiam, ſectator, aſſecla.

Παιδοπόρος, q.d. liberis tranſitum præbens: ut παιδοπόρος ἡδονῆς, in Epigram.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, ſeu iter facio. Xen. & Polyb.

Πολυπόρος, pontum ſeu mare traijciens, pontigradus. Odyſſ. μ. περιπλωτὸν πολυπόρους νῆας. Sic & Il. γ.

Πολυπορέω, per pontum gradior, mare pervado, ſeu pererro. Od. λ, Τῆς δὲ παντοίης τέτυκ᾽ ἰφία πολυπορεύσης. Vtitur & Plut. in Pericle. (πορεύων.

Πολυπορεύω, idem. Od. ε. Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μοῦνοι ἐπλέομεν πολυ-

Πολυμπόρος, fluvium traijciens, apud Oppian.

Ταχύπορος, celeriter gradiens: ut ταχύπορος πῶς, apud Eurip. in Electra.

Τηλέπορος, ad quantumvis longinqua penetrans, vel in longum vadens. Ariſtoph. in Nub. τηλέπορόν τι βόαμα, clamorem longè vagantem: & τηλέπορος ἀταμπίτης, via in longum vadens, longa, apud Nonnum.

Ὑγρόπορος, per humida gradiens, humida permeans.

Ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo. Epigr. lib. 4. ἠδ᾽ ἐνέσσ᾽ ὑγροπόρεον.

Ὑψίπορος, loca ſublimia permeans, per ardua gradiens: ut ἅρμασιν ὑψιπόροις, currus per cacumina currentis. Nonn.

Ὠκύπορος, citò permeans, citato gradu locum aliquem pervadens, celer, citus, velox. Odyſſ. δ, Νηῦς ὠκυπόροιο ἐπιβαινέμεν, Sic & Odyſſ. ξ.

Compoſita ex πόρος, ſignificante viam ſeu meatum.

Ἀγχίπορος, ος, ὁ, ἡ, cujus meatus ſeu viæ propè ſunt, vel in propinquo: ut ἀγχίπορος γαῖα, apud Nonn. in Epigr. ἀγχίπορος κόλακες exp. adulatores ſemper comitantes eos quibus adulantur: παρὰ τὸ ἀγχὶ πορεύεσθαι.

Ἄπορος, meatum non habens, per quem tranſitus nobis non patet. ut ἄτεκπος γενὴ καὶ ἄπορος, Plutarc. in Tito Flamin. Et apud eundem in Pyrrho, πόλεμῷ πειρωμένοις ἀβάσιλον ἀπορωτάτῳ. Sic & apud Herodian. lib. 8. Metaphoricè ἄπορος, homo dicitur qui in difficultatibus conſtiturus nullam rationem invenire poteſt, qua ſe ex iis expediat. Thuc. lib. 3. παντάχοθεν δ᾽ ἄποροι καθεστῶτες, ex rebus dubiis in quibus hærebant expedire ſe non valentes. Et ἄπορος γνώμη, conſilij inops. Item ſine adjectione, amens, ſtupidus, hebes: apud Ariſtoph. in Nub. Sic & res ἄπορος eſt ex qua nos explicare minimè poſſumus, ut ἄπορος αἰσχύνη, ſummum dedecus & quod eluere nequeas. Et τὸ ἄπορον ſeu τὰ ἄπορα, abſolutè, res dubiæ, ex quibus evadendi rationem non invenimus. Dion. Halic. ¶ Dicitur & de eo quod fieri nequit. apud Thuc. l. 2. ἄπορον εἶναι ἁλῶναι τὴν πόλιν, fieri non poſſe. Et Plut. de def. orac. ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, intellectu aſſequi non poſſumus. ¶ Item difficilis. Thucyd. l. 5. ¶ Item inops, indignus, pauper. Plut. τοῖς ἀπόροις ὁ δανείζων. Et ἄπορος πιθανῶν, apud Luc.

Ἀπόρως, perplexè, ita ut extricare te nequeas. Aeſchin. con. Cteſiph. Plut. in Philop. Xen. Hell. 7. ¶ Exponitur &, tenuiter.

Ἀπορία, ἡ, res intricatæ & perplexæ, ex quibus explicare non non poſſumus. item anxietas, angustia, conſilij inopia, Iſocr. in Helen. encom. μεγάλῃ φόβῳ καὶ μεγάλῃ ἀπορίᾳ ἀπήλαυσε, magno metu & anxietate. Plut. in ſymp. πολλὴν ἀπορίαν τοῖς κρίνουσι παρεῖχε, magnam hæſitationem injiciebat. ¶ Item ſchema rhetoricum; quo ſimulamus nos neſcire quid dicendū nobis. quid omittendum ſit. ¶ Item quæſtio de qua dubitatur. Plut. Ariſtot. & Lucian. ¶ Item difficultas. Plat. lib. 7. de legib. & Plut. de def. orac. ¶ Item periculum. Plat. in epiſt. ¶ Item pro ἀδυναμία. Schol. Thuc. lib. 2. ¶ Item inopia, indigentia, paupertas: Thuc. l. 1. ἃ δίκαιον ἦν τῇ ἀπορίᾳ ἐπιθῆναι τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι, paupertate parta divitiis peſſum ire. Sic apud Luc. in vit. aut. Plat. in apol. Socr. & Xen. Pæd. 1.

Ἀπορέω, ad anguſtias detruſus inexplicabiles hæſito: vel ſimpl. dubito, æſtuo, neſcio quò me vertam. Interdum abſolutè, ut Iſocr. in trapez. ἀπορῶν δὲ καὶ διαβάλλων ἄλλων ἀφέλκεσθαι ἀπαλλαγήν. Thuc. lib. 2. ὁ δ᾽ ἀπορῶν, μᾶλλον κατανόησε τὴν ἀσθένειαν τοῦ-τῶν. Interdum cum dativo. Plut. in amat. nar. ἀπορῶν δὲ τῇ πράγματι Θεοφάνης, neſcius quid agendum eſſet Theophanes. Et cum accuſat. Ariſtot hiſt. an. l. 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ ſit cauſa. Sic Herodot. l. 4. ἀπορέω τὴν ἐξαγωγὴν, hæſitare de egreſſu. Cum eodem caſu conſtructum, ſignificat etiam, neſcio ignoro. Luc. in Alcyone, τὰ πλείω δ᾽ ἀπορέοντες ἐ τῶν ἀμφὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, multa eorum quæ nobis accidit ignorantes. Interdum cum infinitivo, ac tum ſign. aliquando, diffido me poſſe. ut apud Plut. in Themiſt. ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς ἀποτείνεσθαι τὸ πιθανόν, populum in ſuam ſententiam humanis conſiliis traducere ſe poſſe diffidens. Aliquando ſign. non poſſum, nequeo. Ariſtoph. ἀπορῶ κρίνειν μέγα πρᾶγμα. ¶ Cum genitivo ſignif. egeo, deſtitutus ſum. Iſocr. in Helen. encom. ἁπάντων ἀπορεῖν λόγων ἠπόρησεν. Plut. in Solone, οὐκ ἀπορῶ τῶν βουλομένων ἐπαρκεῖν, non mihi deſunt qui me velint opibus ſuis juvare.

Ἀποροῦμαι, idem quod ἀπορῶ. Polyb. l. 16. ἀπορεῖτο καὶ δυσχέρως διέκειτο περὶ τῶν μελλόντων, animi pendebat, &c. Ariſtoph. in Nub. κἂν ἀπορῇ τι τῶν νομιζομένων, ἀφεὶς ἄπιθι, ſi de conceptu & cogitatione quapiam dubites, dimitte. ¶ Item neſcio, ambigo Plat. in ep. ὑπὲρ ἃ πέπομφας ἀπορεύμεθα. ¶ Item egeo, indigeo, Ariſtot. in Oec. ἀπορεύμεθα ἀργυρίου. Sic & apud Plat. ¶ Ἀπορεῖσθαι, in paſſ. ſign. dicitur id de quo dubitatur ſeu quæritur. Ariſtot. ἀπορεῖται γὰρ τίνων σωτηρίαι τῶν νεοττίων, non invenitur unde confingantur nidi. Et τὸ ἀπορούμενον, id quod controverſum eſt, de quo quæſtio eſt: Alex. Aphr.

Ἀπόρημα, τὸ, res de qua quæritur, dubitatio in medium allata de qua diſceptatur. Et ſimpl. dubitatio.

Ἀπορηματικῶς συνδέσμως, conjunctio dubitativa: apud Gram.

Ἀπορητικός, ὁ, qui dubitare ſolet, dubitator, hæſitator, ut ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diog. Laer. in Pyrrh. Elienſi.

Decomp. Διαπορέω, ῶ, f. ήσω, idem cum ἀπορῶ (niſi quòd additione præpoſitionis ſignificatio aliquantum intenditur) animi dubius ſum, hæſito, & neſcio quid mihi fit faciendum. Syn. epiſt. 4. Διαπορούμενον αὐτὸν Θ. animi ſim dubius. item dubito, ambigo, Act. Apoſt. c. 5. ἐν ἀπόρῳ περὶ αὐτῶν. ¶ Item dubitationem affero, addubitans quæro. Plut. ſympoſ. 4. διὸ τῆς αἰτίας δι᾽ ὧν τελέσει τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνοντα διηπόρησε, dubitationem movit & quæſtionem. Idem de def. orac. ὑμῖν προβάλλω διαπορῆσαι πῶς ἠχὼ ποτὲ ἀπέρηκε: quæſtionem vobis propono. Sic Philo de mundo, Διαπορεῖσθαι περὶ αὐτοῦ,

τῆς, de ea quærimus. Interdum significat, nescio, ut apud Herodian. lib. 5. διπόρει πᾶ ποτε ἄρμ' ἄγῃ. ¶ Item egeo, indigeo, ut apud Aristot. Oecon. 2.

Διαπορέμαι, idem: unde διπορημία, animi dubia, ad consilij inopiam redacta, apud Aeschin. de malè gesta leg. Et apud eundem in eadem orat. ἐξαίφνης ἐσίγησε ⊙ διπορηθείς. Item in quæstionem venio, seu quærendo & addubitando de me disputatur. Themist. ταῦτα μὲν ἔν ἐσω διπορημία. Διαπόρησις, ἡ. dubitatio, addubitatio. Est etiam figura oratoria, de qua Aquila Rom. Διαπορητικῶς, dubitanter. Συνδιαπορέω, ῶ, unà dubito, vel unà quæro.

Ἐξαπορέω, prorsus hæsito, & detrusus ad angustias, quò me vertam nescio. Item ingenti inopia rerum necessariarum & consilij opprimor. In epist. ad Corinth. 2. c. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, sed egestati non succumbentes. Ἐξαπορέομαι, idem. Plut. in Alcib. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ πολλοὶ μᾶλλον ἐξεπορήθησαν, prorsus hæsitabant & animi pendebant.

Ἐπαπορέω, addubito, insuper dubito: aliam insuper dubitationem & quæstionem moveo. Ἐπαπόρημα, τὸ, addubitatio, quæstio, dubitatio super aliqua re. Ἐπαπορημαντικὸς λόγος, & ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quærimus. Ἐπαπόρησις, ἡ, addubitatio & quæstio super aliqua re: vel simpliciter ἀπορία. Hesych. & Suid. ἐπαπορία, idem.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitandus disputo. Aristot. in meteor. προαπορήσωμεν πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

Ἀραιπορος, meatus seu foramina rara habens, laxus. Alex. Aphr.

Βραχύπορος, breves meatus habens.

Δίπορος, duas vias seu duos meatus habens. Eurip. in Troad.

Δύσπορος, per cuius viam ad meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens. Luc. in demon. ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Δυσπορία, difficultas transitus, viæ difficultas. Xen.

Εὔθυπορος, cuius meatus in rectum porriguntur, recto tramite progrediens. Metaphor. apud Plat. εὔθυπορον ἦθος, recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progressio in rectum. Plat. de leg. & Synes. ep. 133.

Εὐθυπορέω, sum meatibus in rectum porrectis, seu habeo meatus in rectum protensos. Theophr. de caus. l. 5. εὐθυπορέσις τῆς τροφῆς, quum rectis meatibus descendat nutrimentum. Idem lib. 1. de caus. τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχειν πάντων, meatuum rectitudinem habere. Item rectam viam sequor, viam porrectam iter facio. Pro quo Strab. l. 6. dicit, εὐθυπορέσας ἔχειν ὁδὸς, recto itinere progredi posse.

Εὔπορος, cuius meatus benè aperti sunt, pervius. Luc. in Lexiph. εὔπορον ποιήσας τὸν ὦλον ἤδη ἄκλεα. Item per quem meare seu transire facilè est, transitum facilem habens: ut ὁδὸς εὔπορος, apud Plat. & Gregor. Et activè apud Eurip. εὐπόροισι πλάταις, velociter permeantibus, seu navibus actuariis. Item expeditus, facilis. Synes. ep. 152. εὔπορος εἰς ἑαυτὸν φύσιν, promptus & expeditus ad inveniendam amatorii naturam. Sic Demosth. Olynth. 3. τὸν ἐθ' ὁμοίως εὔπορον, facilè. ¶ Item abundans, copiam alicuius rei habens. Aristot. Oecon. 2. τῶν καρπῶν εὔπορος. Et εὔπορος πᾶσιν, omnibus affluens, apud Thucyd. Et οἱ εὔποροι, divites locupletes.

Εὐπόρως, facilè, εὐπορώτερον, faciliùs, expeditiùs. Plut. in symp.

Εὐπορία, ἡ, progressus expeditus, cursus facilis: ut εὐπορία τύχης, facilis fortunæ progressus, apud Thucyd. Plut. de solert. an. ἵνα μὴ κωλυόμενοι εὐπορίαν τοῖς διώκουσι, ne vestigatores expedito cursu subsequi possint. ¶ Item via seu ratio facilis, facultas. Thucyd. lib. 3. ὠφελεῖν τὴν εὐπορίαν ἢ κατ' ἐμέ. Sic & apud Plut. in Alcib. & Phil. de vita M. l. 2. ¶ Item copia, abundantia, ut εὐπορία χρημάτων, apud Herodian. Et specialiter, abundantia bonorum & opum. Demosth. cont. Mid. ¶ Εὐπορία dicitur etiam certa & omnis dubitationis expers cognitio eius, qui scientiæ facultatem est assecutus. Aristo. metaph. 2.

Εὐπορέω, est mihi copia & facultas, abundè possum, vel simpl. possum. Plat. de leg. εὐπορῶ ἐπᾶν. Idem ibidem, καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, quantum quis potest. ¶ Item habeo, suppetit mihi. Aristot. Oecon. 2. τὸν εὐπορῶν ἀργυρίῳ. Alex. Aphr. l. 2. probl. εὐπορεῖν ὀργάνῳ δικρότῳ, habere instrumentum bene constitutum. Item abundo aliqua re, magna est mihi copia. Plut. in Themist. εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, abundare viatico. ¶ Interdum exp. abundè nanciscor, vel simpl. consequor, comparo mihi: ut apud Demosth. ἄλλοθεν χρήματα εὐπορήσας. Interdum sign. ditesco, ut apud Xen. αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, labore improborum hominum ditescere. ¶ Εὐπορέω, philosophis in specie est, omni dubitatione remota certò cognosco veritatem. Aristot. metap. 1. & 2.

Εὐπορέμαι, idem quod εὐπορέω. Act. Apost. c. 11. καθὼς εὐπορεῖτό τις, prout cuique supperebat. Item abundè habeo. Aristot. Oecon. l. 2. συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τὰς τραπέζας τῶν ἐπιτηδείων.

Εὐπίορτος, cuius copia facilè nobis fit, abundè supperens.

Decomp. Ἐξευπορέω, idem cum εὐπορέω, comparo. Plat. de leg. lib. 10. ταῦτα ἂν παῦλα δυνατὴ πᾶσιν ἐπικουρίαν τοῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, comparare, copiam auxiliarem facere.

Προσευπορέω, præterea mihi acquiro. Itẽ abundè suppetit mihi.

Προσευπορέμαι, *itidem* abundè habeo. Dem. contra Timocr.

Συνευπορέω, una comparo, aliquem in comparando seu acquirendo adiuvo. Demosth. ἐὰν τό μοι τριάκοντα μνᾶς συνευπορήσαι. Apud Antiphon. ὁπόσα τῶν ἰδίων συνεύπορησε, exp. ex propriis contulit. ¶ Item general. operam meam alicui suppedito. Plut. in Lyc. νύμφης συνευπορέσης, sponsa operam suam accommodante. Συνευπορέμαι: idem. Isocr. in Paneg.

Εὐρύπορος, latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam, habens lata vada.

Ἰσχνόπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

Ναυσίπορος, q. d. per cuius meatus naves ire possunt, navibus meabilis, navigabilis. Herodian. lib. 6. οἱ ἡμεῖς ναυσίπορον ἔχομεν τὸ ῥεῖθρον, flumen æstate navigabile.

Πεντέπορος, quinque meatus, seu alveos, aut canales habens. Exponitur, & quinquefluus, apud Dionys. de situ orb.

Πολύπορος, multos meatus habens. Exponitur etiam, locuples, dives.

Στενόπορος, & poeticè στεινόπορος, angustos & arctos meatus habens: item angustus, arctus. Thuc. τὰ στενόπορα τῶν χωρίων, angusta loca. Alex. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξυήκους, tibia angusta acutum sonum edit. Vtitur & Aristot. de mundo.

Τετράπορος, quatuor meatus seu foramina habens.

Composita ex πορίζω.

Βιοπορισμὸς, victum parans & suppeditans, apud Euseb.

Δυσπόριστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur. Plut. in symp. sept. sap. Et τὸ δυσπόριστον, difficultas in acquirendo, penuria. Hesych. & Suid. est inventu difficile.

Ἐκπορίζω, excogito, adinvenio, comminiscor. Aristoph. in Vesp. Εὖγ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρεῖς. ¶ Item quæro, acquiro, comparo. Aristoph. in eadem comœdia, κἀκπορίζομέν βίον, quærimus seu comparamus. ¶ Item suppedito, subministro, suggero. Plat. l. 1. de repub. ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ἐκπορίζειν πέφυκε, ut unicuique quod utile est suggerat. Philo de v. M. lib. 1. ἐπὶ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, ne alimenta quidem necessaria subministrans.

Ἐκπορίζομαι, *idem* quæro seu comparo. Plat. in Gorg. ἐμαυτῷ ἐκπορίζασθαι δυνάμενοι τὰς ἡδονὰς πολλῶν. Item pass. suppeditor, suggeror: ut apud eundem de rep. l. 1. πάντα αὐτῇ, ὥστε ἄναγκες βελτίστῃ, ἱκανῶς ἅπασι ἐκπεπορίσθαι, omnia sufficienter subministrata sunt ipsi, ut fit optima.

Ἐκπορία, quæstus, negociatio.

Εὐπόριστος, acquisitu & paratu facilis. Epicurus. τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστι τὸ δεικνύειν, δυσπόριστον.

Προαποπορίζω, acquiro, comparo, vel acquiro ad id quod iam partum est. Demosth. Philipp. 1. προαποριεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὰ χρήματα ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Προαπορισμὸς, ὁ, acquisitio eius quo adhuc egebamus. Exponitur etiam, peculium, seu id quod acquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Ἀπροαπόριστα, τὰ, (*decomp.*) dicuntur quæ patrifamiliâs per filium non acquirunt, ut bona adventitia. in Pand.

Συμποπορίζω, unà quæro, seu acquiro: seu simpl. conquiro, comparo. Thucyd. lib. 3.

Συμποπορίζομαι, idem. Demosth.

Συμποπορισμὸς, ὁ, comparatio, conquisitio.

Composita ex πορεύω, & πορεύομαι.

Ἀνθυποπορεύομαι, contra eo, vado in contrariam partem. Item metaph. resisto, refragor.

Ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, contra gradiens, in contrariam partem tendens. Item oppositus, è regione positus, apud Nonn. & Eurip. in Iphig. Aulid.

Ἀποπορεύομαι, abeo, abscedo, discedo. Aristot. Oecon. 2. πρὸς τοὺς ὑναντίους ἀποπορεύεσθαι, ad hostes abire, vel deficere ad hostes. Item redeo, revertor, unde ἀποπορευτέον, seu Atticè ἀποπορευτέα, redeundum est. Suid. ex Agathia.

Ἀποπορεία, ἡ, abitus, discessus. Item reditus. Suid. ex Procopio.

Ἀπόρευτος, per quem iter haberi nequit, ut ἀπόρευτος ὁδὸς, apud Plut. in Camillo.

Διαποπορεύω, traijcio. Xen. anab. l. 2.

Διαποπορεύομαι, eo per, iter habeo per. Plut. in Num. διαποπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per urbem. Aristot. Oecon. 2. διαποπορεύομαι διὰ τῆς χώρας, iter faciens per regionem. Item simpl. eo, proficiscor. Plat. de leg. Item intercedo, unde διαποπορεύομαι, intercessor.

Διαποπορεία, ἡ, itio seu iter per locum aliquem. Plato in Epinom. ¶ Item intercessio, apud Bessarion.

Διαπόρευσις, εως, ὁ, penetrabilis, penetrans, (quasi διαποπόρευσος.) ut διαπρύσιοι κήρυκες, apud Greg. quoniam voce sua alta & clara aures penetrant. Sic & διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur, qui vocem ita intendit ut etiam aures longius dissitorum penetret. Iliad. Θ, & ρ.

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eurip. in Electr. Πυλάδης μὲν ἔν κόλποις τε καὶ δώμασιν ἔχων Ἀχαιΐδος γῆς οὐκέθ' εἰσπορεύεται. Frequens est & in novo Testam.

Συμπαρα-

Συωπαπορεύομαι, (decomp.) unà ingredior, unà proficiscor in.

Ἐκπορεύω, educo. Eurip. in Phœn. ἐκπορεύει Ἰσμήνου δόμων.

Ἐκπορεύομαι, exeo, egredior. Polyb. ἐκπορεύομαι ἐκ τῆς χάρακος, egressus castris.

Ἔκπορεσις, egressus. Item processus, ut ἐκπόρεσις τῆς πολέμου, apud Naz.

Ἐκπορευτὴς, procedens vel egrediens.

Ἐκπορευτὸς, more eorum quæ egrediuntur seu proficiscuntur alicunde. Sed Spiritus S. ἐκπορευτὸς οὐσίαν, dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς, procedere ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι, (decomp.) egredior seu exeo per: vel transeo per. Exponitur etiam, progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiscor. Eurip. Οὗπερ ἂν θεὸς τύραννον ἐμπορεύσῃ πόλει, Κἂν τὰ δίκαια, κἂν ἑκοῦσαν μόλῃ. Alias signif. vide in comp. ex πόρος.

Ἐπιπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad. Plut. in apoph. ἐπιπορεύεσθαι τόποις, conferre se ad loca. Item eo seu proficiscor per. Plut. in Lyc. ἐπιπορεύομαι τοῖς ἀγροῖς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem ibidem, τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat.

Καταπορεύομαι, redeo: peculiariter dicitur de exulibus. Polyb. Propriè significat, proficiscor deorsum, descendo.

Μεταπορεύομαι, proficiscor seu eo post. vel persequor, & in specie, vindicta persequor, ulciscor. Lysias, ἰδίαν ἔχθραν ἐδημόσιον μεταπορεύομαι. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τὸν πατρὸς μεταπορεύομαι. ¶ Item ambio, seu honorem peto. Polyb. σὺν ἐτέραις μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, non ausus est petere magistratum fratri.

Μεταπορεύω, persequendo. Hesych.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo. Gregor. τῶν σφετέρων παραπορευόμενοι, ad latus incedens & deducens. Polyb. παρὰ τὸ ζύγιον πολλοὶ παραπορεύονται. Item prætereo, iter facio, seu transeo, ut Matth. 27. & Marci 15.

Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo & lustro. Aristot. Oecon. 2. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενοι, lustrans fana deorum.

Προπορεύω, prius trajicio: vel prætermitto.

Προπορεύομαι, eo antè, præcedo, præeo. ut πρὸ πολλοῦ προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. l. 6. Et προπορεύεσθαι, ἐμὲ προπορεύεσθαι, præcedit nos, apud Xen. Pæd. 4.

Προσπορεύομαι, proficiscor ad, accedo ad, venio ad. Marc. 10. προσπορευόντων αὐτῷ. Polyb. τότε προσπορευομένων τῷ ἀγερωχίᾳ. hoc populum adeunte. Item advento. Aristot. Oecon. 2. προσπορευομένης τε τῆς νεμεσίας.

Προπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, itineris sum comes: seu unà cum aliquo eo. Lucæ 24. συνεπορεύετο αὐτοῖς, Et Marci 10. συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν.

Composita ex πορθμός.

Ἀντιπορθμος, ὁ ἡ, è regione oppositus interiecto fretò, ex ulteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ion. & Aristot. de mun.

Διαπορθμεύω. f. εύσω, transfreto, trajicio, transporto. Dionys. Areop. τοὺς διαπορθμεύοντας, hanc transmittentes. Plat. in symp. διαπορθμεύσαντες τὰ παρ' ἀνθρώπων, transportans ad deos ea quæ sunt apud homines. ¶ Item interpretor, ab uno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16.

Διαπορθμευτικῶς, transportando, transmittendo. Dion. Areop.

Ἐκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλαος αὐτὸν ἐκπεπόρθμευται χθονός.

Στενόπορθμος, arcto freto constrictus. Eurip. in Iphig. Aul.

Πᾶσις, πᾶσμα, πασσὴς, &c. vide in Πάω. Πάσσω, in Πίνω.

Πέκω, πεκτὸς, πέκω. in Πείκω.

ΠΕΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, pelagus, mare, æquor: ἀπὸ τοῦ πλάττω τὴν γῆν, quasi πλαγος, ut pote πλεστὸν γῆς ὄν, ut vult Etymol. vel quia πέλας ἄγει.) Od. γ. πέλαγος μέσον μετήισσοντες. Isocr. ad Demon. πλεῖν εἰς τὸ πέλαγος ἀφῆκαν. Metaphoricè apud Athen. l. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλεις χρημάτων.

Πελάγιος, α, ὁ, marinus. Aristot. hist. an. l. 8. c. 19. Scribitur & πελάγιος, sine diphthongo: apud eundem hist. an. l. 1. Fœmin. πελαγία, sine adiectione, significat τὴν πελαγίαν ἰύλλω, teste Hesych. Πελάγια, τὰ, eidem sunt crepitacula.

Πελαγικὸς, idem quod πελάγιος, Plut. symp. 3.

Πελαγίζω, altum teneo: apud Suid. πελαγίζουσης τῆς ναυσὶ συνίβη τὰς πλείους κακοδαιμονίας.

Ἀμπέλαγος, per syncopen dicitur pro ἀνὰ πέλαγος, apud Hesiod.

Πελάζω, &c. vide in Πέλας.

ΠΕΛΑΝΟΣ, α, ὁ, libum quod placentæ in modum è farinæ polline fiebat, & sacrificiis adhibebatur. Aristoph. in Plut. Ἐκ πολλῆς βυρσᾶ πόπανα καὶ πελανοὺς καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί. Eurip. in Hippol. ἀγύρτου πελανόν. ¶ Item succus seu lacryma plantæ concreta & arendo indurata, ut gummi, thus, & similia, teste Suida. Spuma etiam concreta πέλανος, nominatur, teste eodem Suid. & Hesych. Eurip. in Oreste, οὐκ οἶδ' ὅμως ἔγωγε ἀθλίᾳ τέμενος ἀφειδῆ πέλανον, ἐμμόλυντ' ἄπο. Sunt qui πέλανον dici scribant quodvis humidum concretum & arendo induratum. ☞ παρὰ τὸ πελάσαι, quod est miscere ex aquâ enim & farinæ mistura subactioneq; massa fit, quæ postea coquendo induratur. ¶ Significat etiam obolum. Nicand. in Alexiph. κεδρίνης πελανὸν βάρος ἔμμορε πίσσης.

Composita.

Ἐμπέλανα, placentæ latæ, tenues & orbiculares, πόπανα, Hesych.

Ἐπιπελανία, liba. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟΣ, ὄς, ὁ, ciconia: de qua ave vide Aristot. hist. an. l. 8. cap. 3. Aelian. Oppian. in Ixeut. & Plin. l. 10. c. 23. ☞ παρὰ τὸ πελὸς, nigrum, & ἀργὸν album, quoniam habet pennas albas & nigras. ¶ Est etiam testaceum seu fictile vas, ciconiæ rostrum habens. Hesych.

Πελαργικὸς, ὄν, ὁ, qui ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius, ut πελαργικὸς νόμος, lex qua liberi parentes alere jubentur, nam ciconia parentes senio confectos nutrire, in volando fessos juvare & portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. & Plin.

Πελαργιδᾶς, ciconiarum pulli, apud Aristoph. in Avib.

Πελαργῖτις, herba quædam lienosis medens, Galen. τῶν κηγάρων l. 9.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, admonere; ut scribit Suidas.

Composita.

Ἀνταπελαργέω, gratiam in tempore refero, beneficium rependo: Suid. *Metaphora à ciconijs quæ parentes senio iam confectos nutrire & fessos ad terga recipere dicuntur ab Aristot.*

Ἀντιπελάργησις, & ἀντιπελάργωσις, ἡ, beneficij accepti remuneratio. Suid. Ἀντιπελαργία, idem.

Ὀρειπελαργὸς, ciconia montana: aquilæ genus apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 32. Vide & Plin. lib. 10. c. 3.

Πρὸ ΕΓΓΥΣ, (adverb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plut. contra Coloten, πέλας γὰρ ἐστὼ ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Et cum genit. Od. ο, Οἵ, τύτε Τηλεμάχῳ πέλας ἴσταο. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus item alius à nobis.

Πελάω, & πελάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo. Soph. in Electra, ἡμεῖν ἀψεγὲς πελᾶν τέρας. Eurip. πελάζειν ἀφ' ὅσιον, in conspectum accedere. Hesiod. in Erg. ἀσπὶς τοῖχον πελάσας. Synes. epist. 11. πελάζειν τῇ γῇ. Sic Xen. Pæd. 1. ἡνίοις πελάζειν. ¶ Item transitivè appropinquare facio, admoveo, applico, appello. Il. φ, ἐγὼ δίω Σὰς χεῖρας φάξεσθαι, ἐπὰρ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Od. η, δεκάτῳ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θοοί. Il. ω, ἵ' ἐπὶ σοὶ ἰσοδίην πέλασον. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Πελάζομαι, idem cum neutrali πελάζω. Hom. Eurip. Πελάσασθαι activè etiam exp. Iliad. ε. μηδ' οἵδε ἕκηλοι Πάτροκλον νηυσὶν πελασσάμενοι πυθέσθων, ad naves perducant.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Soph. in Philoct.

Πελάτης, loci alicuius dicitur, i. vicinus, incola. Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines, qui domũ nostram ventitant, & nos colunt, Romanis clientes. Plut. in Rom. Fœm. πελάτης, ιδος, ἡ, cliens vel famula. Plut. in vita Cat.

Πελατικὸς, ὴ, ὁ, ad clientes pertinens. Τὸ πελατικὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterva.

Πελατεία, ἡ, clientela.

Πελασὴς, ὅ, ὁ, idem cum πελάτης.

Πελάσσω, f. άσω, idem cum πελάζω, appropinquo. Eurip. in Rheso, Τί ποτ' ἐ πελάσθη σκοπὸς ὁν Ἕκτωρ ὠτρυνε κορυστάν.

Πλάω, & τλάω sive τλάζω, per syncopen dicuntur pro πελάω, πελάζω, & πελάθω. Soph. in Electra, τοῖς δίκαιοις οὐκ ἐγγὺς τλάθεν. Eur. in Alc. μήν γὰρ ἀποτμος τλάθη. Fut. est τλάσω & τλήσω: unde apud Hom. Οὐχὶ μὴν ὧς γ' ἔτλασ' ἐφ' ὕδασι, caudam aquis admovit. Hinc & imperfect. ἔτλητο: Il. οἱ δ' ἀτὰρ ἀσπίδας ἀμφαλόεσσας Ἔτλητ' ἀλλήλῃσι, tanquam à τλῆμι.

Πλάτης & τλήτης, ου, ὁ, idem cum πελάτης. Hesych. Et fœm. τλάτης idem quod πελάτης. Ab Aristoph. τλάτης dicitur coniunx, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην; in Acharn.

Πλησίος, α, ὁ, propinquus. Pro quo Doricè dicitur τλησίος seu τλατίος: apud Theocr. idyll. 5. Οὔτις νικήσειν τὸν τλατίον ὡς τὸ πεποίθᾳ.

Πλησιαίτερος, & τλησίτερος, propinquior, propior.

Πλησιαίτατος, & τλησίτατος, propinquissimus, proximus.

Πλησίον, propè. Od. λ, Ὧδε δὲ μοι πρὸς ἔπεσκεν ἰδὼν ἐς τλησίον ἄλλον. Et cum genit. Od. ξ, συφεὸς δὴ νῦν καίδεκα πῖσει Πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo, τλησίον ὡς τῆς γῆς ὁρμοῦ. Dicitur & ὁ τλησίον, qui id propinquo est, proximus. Plat. in Charm. ἐκεῖνό γε ἐργάζονται τοὺς μάλιστα τλησίον αὐτῶν. Et τὸ τλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum οἱ τλησίον dicuntur qui genere propinqui sunt. Item domestici, familiares. Sed generaliter ὁ τλησίον quivis homo appellatur in sacris literis. ut Matt. 5. Marci. 12. &c. Poëticè pro τλησίον dicitur τλησίος.

Πλησιάζω, f. άσω, propinquo, appropinquo. Plut. symp. 2. Διὰ τὸ τλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας. Luc. τελευτῶν ἐπλησίασε τῷ ἄρχοντι. Et metap. apud Plat. epist. 7. τλησιάζειν ἐγκυκλίοις πόνοις. ¶ Item accedo familiariter ad aliquem, aliquo familiariter

utor. Aeschin. contra Ctesiph. τὸν Ἀλέξανδρον ὑποτρέχῃ, καὶ πλησιάζῃ ἐκείνῳ. Sic & apud Isocr. Item sector. Lucian. ὦ πάμπολλοι τῶν νεῶν ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζοντες. Isocrat. ad Nicocl. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in lireris versari, studium literarum sectari. Item consuesco, rem habeo, concumbo. Demosth. τῇ τούτων μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζον ὀνηπαδηποτοῦν τρόπον. Sic & apud Aristot. & Plutarch.

Πλησιασμός, ὁ, accessus, appropinquatio. Aristot. rhet. lib. 2. Item familiaris consuetudo & sectatio. Item coitus. Aristot. hist. an. lib. 4.

Πελάω, ῶ, idem quod πελάω, (unde & factū esse testantur grammatici) appropinquare facio, admoveo. Sic terræ aliquis aliquid πλινθᾶ, quam facit ut in eam se inclinet seu cadat. Hesiod. in Exg. (de Borea) ἐλάσῃς τε πανύχιος Οὔρεσι· τὸν βάσσας πλινθᾷ χθονὶ πεσσυβοείῃ. Dicitur etiam πίλνημι, unde pass. πίλναμαι significans πελάζομαι, appropinquo. Il. τ, ἐγὼ δ' ἐπ' οὐδὲ πίλναται. Hesiod. in Theog. γαῖα δ' ἐφαμὸς ἀμφὶς ὑπερθεν πίλναθ'.

Composita.

Ἀπέλαστος, cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Prò eodem dicitur & ἄπλαστος apud Hesiod. in Erg. de quo & in compositis ex Πλάσσω.

Ἀπλατος, idem. ut ἄπλατος βόστρυς. in Epigr. Exponitur &, immensus: apud Hesiod. in Theog.

Ἄπληθος, idem Hesiod. in Asp. Vide & in comp. ex πλήθω, in Πλέος. Βουπελάται, οἱ, bubulci, παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι. Nicand. in Alexiph. Vide & in comp. ex Ἐλαύνω.

Ἐμπελάζω, appropinquo, pervenio ad. Aristot. de mundo, ἐπὶ δὲ αὖ ἐμπελάσῃ τῇ ἀκρῇ. Et transitivè, admoveo, committo, congredi facio. Hesiod. in Asp. ἄφρασι τόξοις Δίφρους ἐμπελάσωντες. Ἀμφὶς, θ' ἡμέτερόν τε Μαραθῶνά τε.

Ἐμπελάδην, propè: vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπελάδω, idem. Exponitur etiam, cum impetu, ὁρμητικῶς, apud Nic. in Alexiph.

Ἐμπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς, schol. Nic.

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω. Hesych. in Merc.

Ἐμπελίστρια, ἡ, meretrix: sic dicta quod corpus corpori admoveat: item quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἐμπίλλω, propè: (ab ἐμπελάω. Il. β.

Ἐρυσιπέλας, ατος, tumor exferventi tenuiq; sanguine ortus: Lat. ignis sacer. & vulgò, ignis S. Antonij. Vide Cels. l. 5. c. 26. Etymol. sic nominari scribit παρὰ τὸ ἑρύειν ἐπὶ τὸ πέλας, καὶ ἐπιῤῥεῖν τοῖς ὡσὶ τὸν ἐπιγεμόμενον.

Ἐρυσιπελατώδης ἕλκος, ὁ καὶ ἡ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens. Dioscor. l. 1. c. 15.

Παραπλήσιος, proxime ad aliquē accedens, affinis, similis. Diosc. lib. 3. c. 9. πόα παραπλησία τῇ ἑλικῷ παραπλήσιος. Demosth. pro cor. παραπλήσια τούτοις ἐστί. Παραπλήσιοι seu παραπλήσιαι, sc. etiam totidem. Thuc. παραπλήσιαι νῆες. Et παραπλήσιον, tantūdem idē. l. 7. Παραπλησίως, item, eodē prope modo. Demost. Olynth. 3.

Προσπελάω & προσπλησπελάζω, appropinquo, accedo ad. Herodian. l. 5. ἤδη τε τῇ Βυζαντίῳ προσπελάζοντα. Item appropinquare facio, admoveo. (l. 10.

Προσπελάτης, idem cum πελάτης, cliens affectus, famulus. Athen.

Προσπλάζω, sive προσπλάθω, idem cum προσπελάζω. Odyss. λ, Ἐγγύθεν· οὐ λίμενή γε προσπλάζεσι νῆες.

Προσπλαστος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus & aditus patet. Aeschyl.

Προσπλησιάομαι, appellor, admoveor & propinquus fio, προσπελάζομαι. Odyss. ε.

Deest comp. Ἀπροσπέλαστος, inaccessus, cui appropinquare nemo potest. Ἀπρόσπλαστος, idem.

Δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plutarch. in Pomp.

Ἄπλητος, Δαπλητός quomodo huc pertinean, vide suis locis.

Πέλεθος, vide in Σπέλεθος. Πέλεθρον, in Πλέθρον.
Πέλεκος, &c. in Πελός.

ΠΕΛΕΚΥΣ εως, ἡ, securis, bipennis. Od. ε. Δῶκε μὲν οἱ πελέκεσσι μέγαν. Il. ψ. Οἱ δ' ἐκ τῶν ὑλοτόμοιο πελέκεας οὐ χερσὶν ἔχοντες. Plut. in apophth. Lyc. ὁπλίζουσι δὲ τοὺς οἰκέτας ποιῶν δύο πελέκεσιν καὶ περίοδον μόνον. securi. Hesychio & etiam σκαφεῖον ἐξαμνεῖον, ἀρχαῖον: vel δίδυμον ἀκρωτήριον.

Πελεκήσω, & apud poëtas metri causa πελεκήσω, f. ήσω, securi cædo, vel complano. Od. ε. πελέκησεν δ' ἄρα γαλκεύς.

Πελεκήσομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 10. κοιλαινθέσης τῆς μήτρας. ὃ καὶ τούτῳ πελεκᾶται.

Πελέκημα, τὸ, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Aet. l. 8. c. 3. Geopon. l. 9. c. 11.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10.

Πελεκητής, οῦ, ὁ, qui securi cædit aut dolat. Πελεκητὸς, ὁ, bipenni cæsus vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari. Theophr. hist. pl. 5. c. 7.

Πελεκίζω, f. ίσω, securi feio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic. l. 19. ῥαβδίσας ἐπελέκισε κατὰ τὸ πλησίον ἔθνος.

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. cap. 20. τοὺς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων.

Πέλεκυς, ὁ, manubrium seu capulus bipennis. Il. ν. Pro eodem scribitur & πέλεκκος, apud Hesych.

Πελεκῖνος, ὁ, securidaca: nomen herbæ: de qua Dioscor. l. 3 c. 146. ¶ Item avis nomen: apud Aristoph. in Avib.

Πελεκάω, ᾶς, ᾶ, Atticè πελεκῶ, ᾷς, ᾷ, Doricè πελεκᾶς, ᾶ, picus martius. παρὰ τὸ πελεκᾶν τὸ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eum in Avib. Vide & Aristot. hist. an. l. 8. c. 12 & l. 9. c. 10.

Πελικὰν, species poculi lignei, sic dicti ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι, quòd securi dolatum & confectum sit. Hesych. dicit esse catinum ligneum

Πελίκη, ης, ἡ, in poculorum censu numeratur: apud Athen. l. 11.

Πέλυξ seu πέλυς, idem quod πέλεκυς. Ierem. c. 23. οἱ λέγοι μὲν ὡς πέλυξ κόπτων πέπων. ¶ Item pelvis. Poll. l. 10. c. 22. scribit τὴν λεκανίδα à tragicis vocari πέλυν: Aeoles autem πέλυκα vocare maximè ligneam pelvim aut ligneum catinum: ἀπὸ τῆς πεπελεκήσεως. ¶ Dicitur & πέλυξ significare galeam. ¶ At πελίς, ίκος, exp. calix, apud Athen. l. 11.

Composita.

Ἀμφιπελέκη, ης, ἡ, securis anceps, bipennis. Hesych.

Ἀμφιπέλεκκος, capulus securis, bipennis manubrium.

Ἀπελέκητος, ὁ καὶ ἡ, securi non dolatus nec complanatus: vel qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω, securi aufero. Item securi dolo & complano. Aristoph. in Avib. ὄρνιθες ἦσαν τέκτονες, Σοφοκλέης πελεκῶντες· οἱ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπελέκησαν τοὺς πύλους. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. πελεκητὰ δὲ ξύλα ὅσων ἀποπελεκῶσι τὸ ξύλον.

Διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio. (hist. pl. l. 9.

Ἐκπελεκάω, securi excindo vel eximo, securi excutio. Theophr.

Εὐπελέκητος, bene dolatus complanatusq; securi: vel qui facilè dolari & complanari potest securi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἑξαπέλεκυς, cui sex secures & fasces præferuntur. Polyb.

Ἡμιπέλεκκον, τὸ, securicula, dimidiata securis, i. quæ bipennis & anceps non est. Il. ψ. Ἡμιπέλεκκος, ὁ καὶ ἡ, ab unà tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκεως.

Ἡμιπέλεκυς, idem quod ἡμιπέλεκκον. Suid.

Παραπελεκίω, circumdolo, vel dedolo. Greg. Naz.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, f. ξω, moveo, commoveo, quasso, concutio. Il. ν, καὶ ἐρέμαχον πελεμίξων Ἔγχεϊ. Eust. derivat. à πελάμη, ut fit propriè, manu moveo.

Πελεμίζομαι, moveor, commoveor, concutior. Il. ε, ἐπὴ δ' ἐρέμαχθε πελεμιχθὴ Ἔγχεϊ. Hesiod. in Theogn. Τῷ καὶ ὑπὸ βριαρῆς πελεμίζεται ἀρεῖα χθών.

Πόλεμος, quomodo huc pertineat, vide in suo loco.

Καταπελεμίζω, (comp.) incutio. Apoll. Arg. l. 2. κραδὸν δὲ βαρεῖαν χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιζε.

Πελιδνὸς, &c. vide in Πέλιος.

ΠΕΛΛΑ, sive πέλλη, Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgebant: mulctra seu mulctrale. Athen. lib. 11. In eo etiam reponebatur lac: ut Iliad. π, ὡς ὅτε μῆλα Σίλφιον εἰσορόωσιν ἐπιθρωσκάζοντα πέλλας. Accipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. lib. 11. Item lapis. Hesych.

Πελλὶς, ίδος, ἡ, idem quod πέλλη, mulctra. Nic. in Alex. Item catinus. Hesych.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν sive πελλίδα lac mulget. Hesych. & Athen. Pro eodem scribitur & πελλαντὴρ, apud Hesych.

Πελλὸς, &c. vide in Πελός.

ΠΕΛΜΑ, τὸ, planta pedis: solum. Alex. Aphr. οἱ χαμαιλιζόμενοι τὸ πέλμασι. Tribuitur cæteris etiam animantibus: ut apud Herodian. lib. 4 (de camelis) μᾶλιστα ἔχουσι ἀπαλὰ τὰ πέλματα. Tribuitur & digitis apud Alex. Aphr. ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶ Item solea calceamenti. Polyb. τὰς λοιπὰς εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλουσι γλῶ.

Composita.

Ἐκπελματόω, plantas pedis atterere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pyctaciis confuo, Iosine cap. 10.

ΠΕΛΟΣ, ους, ὁ, niger, aut fuscus: ut πελὸν χρῶμα. Suid. exp. μέλαν.

Πέλεος, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est lividus, eodem teste.

Πέλιος, (sine diphthongo) idem. Suid. & Hesych. Exponitur etiam, pallidus, lividus: ut πελία στάξ, apud Alex. Aphr.

Πελίωμα, τὸ, livor: seu id quod livore suffundi.

Πελίωμα, τὸ, livor: seu id quod livore suffusum est, pars lividæ. Diosc. l. 5. c. 25.

Πελία, ἡ, livor: seu q. d. lividitas. *Vocabulum Dorienſium*, teste Corinthio.

Πελίας ὄνος, asinus subniger seu fuscus. Etymol.

Πελιδνὸς sive πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 2. Πελιδνὸν substantivè significat, lividitas, livor: apud Nic. in Alex.

Πελιδνότης, ήτος, ἡ, idem quod πελία seu πελίωμα, schol. Nic.

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, fugillo: unde paſſ. πελιδνώθαι, lividum fieri, livorem contrahere.

Πελιδνωμα, τό, idem quod πελίωμα, ſchol. Theocr.

Πέλεια, & πελειάς, άδος, ἡ, columbarum quædam ſpecies, ſic dicta, quòd nigricante ſit colore, teſte Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 13.

Πελλὸς ſive πελὸς, idem quod πέλος, Theoc. idyll 5. Ariſtot. hiſt. (an. l. 9. c. 1.

Πελλὸς, fuſcus. Heſych.

Πελλώθαι, idem quod πελιδνῶσθαι.

Πέλωμα, idem quod πελίωμα, apud ſchol. Theocr. in idyll. 5.

Compoſita.

Ἐμπελὸς, ὸν, ὁ, intus lividus, ſeu in quo livor eſt. Nicand.

Περιπελὴς, ὲος, ὁ ἡ, lividus.

Ὑποπελιδνὸς, ſublividus.

ΠΕΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, ſcutum brevius, lorum non habens, quo ſagittarij & levioris armaturæ milites uti ſolebant. Plut. in Artox. τὸν τὰ φαρέτρα καὶ πέλτην φέρων. Idem de fort. Alexand. Πτολεμαῖος ὑπερέχει τῇ πέλτῃ, pelta protexit & tutatus eſt Alexandrum. Heſych. & Suidas dicunt eſſe clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum ſeu umbonem. Exponitur & haſta, & iaculum. Sic etiam nonnulli appellant coraeinum fluviatilem, teſte Athen. l. 3.

Πελτάριον, ου, τό, parvula pelta ſeu cetra.

Πελτασὴς, οῦ, ὁ, qui peltam ad pugnam geſtat, peltatus, peltaſtà: ſeu cetratus. Xen. Hellen. 2.

Πελτασικὸς, ad peltaſtam pertinens. Item qui pelta ſeſe tueri in pugna probè novit. Πελτασικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia peltaſtica, i. protegendi ſeſe pelta in prælio.

Καταπέλτης, ου, ὁ, (comp.) catapulta: machina & telum bellicum; de quo Vitruv. l. 10. c. 15. & 18. Ariſtot. ethic. 3. c. 2. ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βαλόμενος ἀφῆναι. Sic Polybius catapultas & balliſtas vocat καταπέλτας καὶ πετροβολικὰ ὄργανα. Item ſupplicij genus, apud Heſych. & Suid.

Καταπελτικὸς, catapultarius. Plut. in apophth. & in Alexand.

Καταπελτάζω, catapultis infeſto, ſeu oppugno. Exponitur etiam, incurſo, ſeu infeſto more peltatorum militum. Ariſtoph. in Acharn.

ΠΕΛΩ, ſum, (verbum in præſenti tantùm indicat. & particip. item ſq; in præt. imperf. uſitatum) Il. ε, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλε θυτὴ, ipſi malè eſt. Il. μ, Καὶ Πελάσγοις αὖθις ἀπέρητος πόλις ἔπλε: *per ſyncopen*, pro ἔπελε. Sic & apud eundem πέλε & πέλεν, pro ἦν, erat. Exponitur etiam, fio.

Πέλομαι, idem quod πέλω, ſum. Il. ζ. ὥς κε ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. Accipitur & pro γίνομαι, fio. Odyſſ. χ. Ὧρη σὺν ἀέθλῳ, ὅτε τ' ἤματι μοῖρα πέλονται. Odyſſ. θ, ἔπλεθ' per ſyncopen dicitur, pro ἐπέλεθ'.

Compoſita.

Ἀμφιπέλομαι, adſum vel advenio. Heſych.

Ἐκπέλω, exto. Hom. ἐκπέλῃ, pro ἐξέῃ, l. cet. Heſych.

Ἐπιπέλομαι, accedo, ingruo. Od. ν, ἐπ' αὐτῷ πεῖρ' ἐπέλοντα, ingruunt hominibus. Ἐπιπλόμενος, per ſyncopen pro ἐπιπελόμενος: ut ἐπιπλόμενος ἐνιαυτὸς, & ἐπιπλόμενον ἔτος, annus voluens: annus decurrens, apud Heſiod. & Hom. Od. ξ. Item accedens, ſupperveniens, ſubſequens, ut apud Apoll. l. 1. Arg. ἐπιπλομένῃ δ' ὠὶ νυκτὶ.

Εὐπιπελὴς, Heſych. mites, manſueti, morigeri.

Εὐπιπελία, proſperitas, bona habitudo, eidem.

Κακοπιπελία, mala habitudo. Etymol. ex Callim.

Κακοπιπελέων, à Nicand. in Ther. & Alex. dicitur qui malè habet.

Νηπέλεα, invalidus eſt: Gal. in Lex. Hippocr.

Ὀλιγοπελία, & poët. ὀλιγπελέω, q. d. parva res ſum, parum valeo, infirmus ſum. Odyſſ. ε, Καὶ' ὀλιγπελίῃσιν, jacebat viribus defectus.

Ὀλιγοπελία, & apud poët. ὀλιγπελίη, virium defectus, imbecillitas. Od. ε.

Περιπέλω, ſeu περιπέλομαι, ſupero, ſuperſtes ſum. Apud Apoll. in Arg. περιέπλειο, pro περιέπλει, ſuperaſti. Particip. περιπλόμενος, pro περιπλόμενος, qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ, & apud Heſiod. in Erg. dicitur περιπλομένῳ ἐνιαυτῷ, anno circumvoluto, in orbem redeunte.

ΠΕΛΩΡ, ωρος, τό, monſtrum: ſeu monſtrum immane, ingens. Il. β, δεινὰ πέλωρα. Apoll. Arg. l. 1. Ἠὲ τέρεσιν αἰὲν ἀπέλωρα: de gigantibus. ¶ Item adiectivè monſtroſus, portentoſus. Apollon. Argon. lib. 2. Γαίης εἶναι εἶκτο πέλωρ τέκος, monſtroſus partus. ☞ Dictum volunt quaſi πέλας ὄρεσι ὢν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat, *hoc eſt*, inſolentis & immanis magnitudinis: unde ab Heſych. exp. μέγας & ὑπερφυής.

Πέλωρος, ου, ὁ, idem quod πέλωρ, adiect. Il. μ. Interdum exponi ingens, immanis. ut Odyſſ. ο. ¶ Πέλωρον, Pelorum: unum ex tribus Siciliæ promontorijs. Strabo πελωριάδα ἄκραν & πελωριάδα appellat.

Πελώριος, idem quod πέλωρ. Eurip. & in Epigr. Interdum exp. admirandus, ſuſpiciendus, mirus: ut Iliad. γ, πελώριος αἰών. Et Il. σ, πύχας πελώρια.

Πελωριὸς, idem: unde πελωριὰς πόλις, apud Theocr. in Epigr.

Πελωρίδες, oſtreæ: ſic dictæ à magnitudine, Athen. lib. 3.

Πέμμα, vide in Πέπτω, Πέμπις, πεμπτὸς, &c. in Πέντε.

ΠΕΜΠΩ, F. ψω, mitto. Il. μ, Πέμπε δὲ μιν πολέμοιο δαΐου. Plut. in Ariſt. πέμποντες ἐπὶ τὸν πόλεμον. Apud Thucyd. πέμπω σοι ἄνδρα τόνδε, nuntium ad te ſper hac re mitto. Xen. Pæd. 5. πέμπω πρός σε, mitto ad te. Thuc. lib. 2. παρά τε Φορμίωνα ἔπεμπον κελεύοντες ἀμύνειν. Dem. in epiſt. Philippi, πέμψαντος ὑμῶν ἐμοὶ πολλάκις. Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere ſuppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hell. 3. ¶ Item dimitto. Il. ω, πέμψον δέ με σὺν νηῒ θοῇσι, dimitte me. ¶ Item procul amando. Od. ι τὸν κεῖθεν ἔπεμπε βόρος. ¶ Item demitto. Iliad. φ, ὃς μιν ἐμεῖο Πέμπτ' εἰς Ἄϊδαο. ¶ Item immitto. ut πέμπειν φόβον, apud Plat. mitto in, impono. Ariſtoph. ἔπεμπε τὸ κρύος. ¶ Item deduco, veho: vel tranſveho, traijcio. Od. ε, Οὐ γάρ μοι πάμπαν νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι, Οἵκαδε μὲν πέμψουσιν ἐπ' ἠεροειδέα νῶτα θαλάσσης. ¶ Πομπὴν πέμπειν, apud Dem. & Plat. lib. 1. de rep. quidam exp. ducere pompam: alij celebrare pompam & ludum.

Πέμπομαι, mittor, &c. Item accerſo. Eurip.

Πέμψις, εως, ἡ, miſſio. Thuc. l. 7.

Πεμπτὸς, mittendus. Πεμπτὸς, miſſus, mandatus. Thuc. lib. 8.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, miſſio, miſſus. Plato de rep. lib. 2. Thuc. l. 4. Item impulſus, inſtinctus. Eurip. Plut. in Rom. Item deductio: *quæ tranſmittendum aut tranſvehendum curanius eum qui nobiſcum aliquandiu eſt verſatus.* Od. ζ, & ε. Plut. in Alcib. Item pompa, i. ſolennis apparatus & ſpectaculum ſolenne in modum triumphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud aut. Axiochi, ἐκ πομπῶν καὶ ῥημάτων ἀγλαισμῶν αὐτὴ.

Πομπικὸς, ὸν, ad pompas pertinens, pompis conveniens. Plut. & Athen.

Πόμπιμος, ὁ ἡ, qui mitti ſeu tranſmitti poteſt. Item miſſus, tranſmiſſus. Soph. in Trachin. Et activè, qui mittere ſeu tranſmittere poteſt. Eurip. in Phœn.

Πομπαῖος, α, ὁ, Mercurij cognomen, quod defunctorum animas ad inferos deducat. Soph. in Aiace.

Πομπὸς, ὁ, qui aliquem deducit ſeu tranſmittit. Il. ν, Τὸ πομπὸν dicitur τὸ κηρύκιον, caduceus, teſte Euſt.

Πομπύλος, idem quod πομπὸς. ¶ Eſt & nomen piſcis: de quo vide Euſt. & Athen. l. 7.

Πομπεύω, tranſmitto, tranſveho, deduco, Od. ν, Αὐτίκα νῦν πόμπευον ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο. Athen. lib. 2. Πομπεύσας πεύμασιν ἐμοὶ ἀδᾶσιν ἑταίρων. ¶ Item cum pompa incedo: vel pompam duco. Syneſ. ep. 127. ὀχήματα δημοσίῳ πομπεύων, Δι' ὧν πόλεων. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo: apud Suid. Item convitia iacto: Demoſth. pro cor. τοιαῦτα γὰρ ἐμοῦ ἀδὼς, Αἰσχίνης ἐδέδεκτο ἐμὲ πομπεύων, ὥσπερ τὸν κατηγορεῖν ἄξιον. Item in pompa tranſvehor. Athen. ἔφησε μὴ δεῖν ἐπομπεύσειν εἰς ὀνειδισμούς. ¶ Item tranſitivè, oſtento in pompa & triumpho: unde in paſſ. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Impropriè apud Gregor. ἡ βασιλικὴ τῶν ὠῶν dicitur τῇ βασιλικῇ τῶν ἡμερῶν πομπεύειν καὶ δορυφορεῖν παρ' ἑαυτὴν πᾶν ὅ, τι κάλλιστον.

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεύς, έως, ὁ, idem. Thuc. l. 7.

Πομπεῖα, ἡ, pompa vel tranſvectio, qualis in pompa eſſe ſolet. Athen. l. 5. Item convitiorum iactatio. *In pompis enim bacchanalibus quidam convitia iaciebant in alios, & viciſsim ab illis impetebantur.* Menand. in Perinth. Ἐπὶ τῶν ἀμφιξόων καὶ πομπείας πιεῖς Σφόδρα λιθδοῖ.

Πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis utuntur. Dem. contra Timoc.

Πέμπελοι, οἱ, dicuntur ſenes admodum decrepiti & capulares; utpote iam orco demittendi. Gal. de ſanit. tuenda, l. 5.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπέμπω, remitto: ut apud Iſocr. ἀναπέμπειν χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. (loquens de ventre) τῷ τροφῷ ὑπολαμβάνει μὲν ἃς ἑαυτῷ ἅπασιν, ἀναπέμπει δ' αὖθις ἐξ αὐτῆς ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις. Item ſurſum mitto. ¶ Item exhalo; exhalando mitto ſurſum. Alex. Aphrod. βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν, fœtorem exhalat.

Ἀναπέμπομαι, remittor, emittor, &c. Interdum idem quod ἀναπέμπω. Xen. ἐν ἀναβάσει Cyri, πάντας ἅτινα Δήμητρος ἀνεπέμποντο.

Ἀνάπομπη, ἡ, remiſſio, i. ipſa actio remittendi. ¶ Item ſurſum miſſio, ἀνάπομπαι ὀστῶν, apud Lucianum, effoſſiones theſaurorum.

Ἀναπόμπιμος, ὁ ἡ, qui remittitur. Luc. de luctu, ἀναπόμπιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται, in vitam remittuntur.

Ἀνεπέμπω, remitto. Plut. Et Aphrod. Problem. lib. 1. αἱ πέμπουσαι τὰς φωνὰς ἦχαι.

Ἀποπέμπω, dimitto, poteſtatem abeundi facio. Xen. Pæd. 5. τοῦτον ἐπιστείλας τῷ κήρυκι ἀπέπεμπεν. Interdum ſignificat, dimitto cum comitatu vel dimitto inſtructum iis quæ ad iter conficiendum neceſſaria ſunt: Odyſſ. κ, Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ νομίζεσθαι δὲ δαπέμπειν Ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Interdum cum genit. ut ibidem, Ὡς ἐπὶν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Item amando, ablego. Aeſchines, σὺν δικαίῳ ἀπέπεμψεν τοῦτον; non in exilium mittetis, & ablegabitis quoquò gentium? ¶ Item, mitto, remitto. Xenoph. ἀναβάσ. lib. 1. ἀπέπεμψαν τὸν ἵππον ὡς ἑαυτὸν ὃ ἔζη τραφόμενον. Apud Ariſtoph. ἀπέπεμπεν τὸν πόρπακα

πόρρησε, expon. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. euulgare.

Α'πεπέμπομαι, aliquando significat, dimitto à me: vt apud Xenoph. Pæd. 1, ἀποπέμπεις αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ. Item reijcio, à me summoueo. Aristot. ethic. 2. ὅτῳ γὰρ τῶν ἡδονῶν ἀποπεμπόμενοι, ἥττους ἀμφοτεροσόμεθα. Aliquando significat, repudio: vt ἀποπέμπεσθαι, seu ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, apud Plutarchum. Apud Eurip. ἀποπέμπομαι σύνυχον ὄψιν, non agnosco, abominor.

Α'πόπεμψις, ἡ, dimissio. Item missio. Item reiectio, repudiatio. Et peculiariter, repudium: vt apud Demosth. ἀπόπεμψις τῆ γυναικός.

Α'πόπεμπτος, ὁ, ἡ, demissus. Ab Hesychio ἀποπεμπτοὶ dicuntur digni qui reijciantur propter improbitatem.

Α'ποπομπή, idem quod ἀπόπεμψις, dimissio. Item missio: vt ἀποπομπὴ τῶν μισθῶν. Item ablegatio, apud Aesch. Item reiectio, repudiatio. item peculiariter, repudium. Poll. ¶ Item procuratio & depulsio sceleris aut prodigij. Hinc. ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι, procurare & depellere, vel à se ablegare, & summouere: quod fiebat certis precationibus. Isocr. ad Philip. Erant præterea ἀποπομπαί, (teste Hesychio) statí dies quibus sacrificabatur dijs, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Α'ποπομπεῖν, procurare seu depellere prodigia, aut quicquid nocitum putatur. Hesych.

Α'ποπομπαῖος, α, ον, q. d. depulsorius ad depellendum aptus. Peculiariter vocantur ἀποπομποὶ δαίμονες, malorum depulsores & auersores, defensoresq; pestium & calamitatum. ¶ Α'ποπομπαῖος hircus à Græcis interpretibus dictus, exp. hircus emissarius. Leuit. c. 16. quod in desertum emitteretur.

Decomp. Α'λλαποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπέμπω, ante dimitto.

Διαπέμπω, & Διαπέμπομαι, transmitto. Aristoph. in Plut. εἶτ' ἐξαπέμπεις ἐκ τοσούτου ἡμᾶς τοὺς φίλους. Thuc lib. 4. αὐτοῖς πενθησόσιν ὁποίαις ξυμφοραῖς διέπεμψε. Idem lib. 3. τὴν ἐπιτηδειοτάτην οἱ ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, eo illis transmittebat. Sic & apud Polyb. & apud Plut. in symp. sep. sap & in Demetr. Item dimitto, i. in diuersas partes mitto. Thucyd. lib. 8. τὰς δὲ ἡμίσεις ἐς τὰλλα τὰ ὑπήκοα χωρία ἄλλον ἄλλῃ διέπεμπον. Et lib. 4. κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν. Sic apud Herodian. l. 2. διέπεμπε τε κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις τοὺς ἡγεμόνας. ¶ Item Διαπέμπομαι, dimittor. Item Herodian. lib. 8. ἐς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες διαφημίζοντες διεπέμποντο.

Διαπομπή, ἡ, transmissio, vel dimissio. Appian.

Διαπόμπιμος, transmissus. Oppianus de venat. l. 3.

Εἰσπέμπω, mitto in vel intró. Plutarch. in Philopœm. αὐοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. Exponitur etiam, induco, i mporto: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφῆς τ' Ἀργεῖον εἰσπέμψαν δέμας.

Εἰσπέμπομαι, accerso.

Εἴσπομπή, intromissio.

Decomp. Προεισπέμπω, intromitto antè: vel accerso antè. Item magna pompa & comitatu induco Luc.

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras, mitto ex. Iliad. φ, Η' σύλλον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμπε νέεσθαι, è prælio domum misit. Isocr. in Arch. τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, foras mittere. Dem. Olynth. 1. τοὺς τοῦ ποιήσοντας φαλακῶς ἐκπέμπειν, in expeditionem emittere milites. Sic & apud Herodian. lib. 3. ¶ Item cum contumelia & ignominia emitto, eijcio, relego. Luc. τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα, dimittere & repudiare, apud Demosth.

Ἔκπεμψις, emissio, legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπή, ῆς, ἡ, emissio: cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio vel deductio coloniarum. Ab Hesyc. exponitur ἀποστολή. Apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excursiones latronum. Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπέμπω, prius emitto. Plut. in Mario, προεξέπεμπε τοὺς ἱππέας ἐς τὸ πέδιον.

Συνεκπέμπω, una emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑπεκπέμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam, furtim mitto, summitto.

Ὑπερεκπέμπω, emitto ultrà, ultra scopum eiaculor.

Ἐπιπέμπω, insuper mitto. Thucyd. lib. 7. ἢ τούτοις μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλῳ στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mitter. ¶ Item immitto. Herodian. lib. 3. ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίοις ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo.

Ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l. 2.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto. Exponitur etiam, mitto. Herodian. libr. 2. κατεπέμπετο γράμματα δι' ὧν ἐπαινέσειε δὴ αὐτὸς Σεβῆρον. Et Plut. in Tito. Flam. στρατηγὸν μὲν ὕπατον τῶν πολέμων Μάνιον Ἀ'κύλιον κατέπεμψεν. Exponitur etiam, subditis edicta mitto.

Μεταπέμπω, mitto post aliquem, mitto qui aliquem accersant: vel impl. accerso, accio: exemplum vide in Ἐπιπέμπω. Item mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. Εὐχαριστεῖ τρεῖς ἀγαθοὺς μετέπεμψα, tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μεταπέμπομαι, idem. Plato in Apolog. μεταπεμψάμενοί με εἰς τὸν ξόλον, Plut. de deo Socrat: μεταπέμψασθε δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Isocrat. in Archid. ἐδήλωσε παρ' ὧν ἔδει βοηθείαν μεταπέμπεσθαι, unde accersenda essent auxilia. Xen. Pæd. 6. πέμπω σοι χρήματα καὶ ἄλλων δήν, μεταπέμψῃ, mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut pete. ¶ Item passivè accersor, petor. Apoll.

Μεταπέμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersitus. Plato epist. 7.

Μετάπεμπτος, accersitus, accitus. Thuc. lib. 6. & Plut. in Alcib. & de def. orac. Exponitur etiam, revocatus.

Μεταπομπή, idem cum μετάπεμψις. Plat. epist. 7.

Παραπέμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto: ut negligens dimitto. Demosth. pro cor. τὰς σὰς ὀρθὰς συμβουλίας ἡμεῖς παρεπέμψαμεν. In lib. Esther, παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, spernentes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν, se alicui rei dicitur alicui (Turneb.) dedere se ei aut permittere se. Plutarch. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν πότοις καὶ μουσικῇ, compotationibus & musicæ indulgens. ¶ Item mando. Hermog. de invent. σὺ δὲ παραπέμπε τῇ νῷ τὰς θεωρίας. Παραπέμπειν ὄμμασι, oculos avertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plutarch. in Camil. τὸν Κάμιλλον οἰκαδὲ κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμπον. Herodian lib. 6. ἐδεῖτο τῶν δημοτῶν μὴ τὴν ὀδύρτην παρέπεμπειν αὐτὸν, nec popularium quisquam erat qui eum lacrymis non prosequeretur. Sic & apud Luc. & Laert. ¶ Παραπέμπειν τινὰ φίλῳ, in aliquem locum dicitur, qui illam velut, eò eum deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Item παραπέμπω, adveho, importo. Demosth. τὸν σῖτον παραπέμποντας ἐξ Ἐλαιοῦντος εἰς Λῆμνον. Herodian. lib. 8. οἷς ἐχρῆτο πρότερον εἰς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλὴς τοῖς δεομένοις, ad vinum importandum.

Παραπέμπομαι, idem cum Παραπέμπω, prætermitto παραπέμψασθαι σιωπῇ, apud Greg. prætermittere silentio, παραπέμπεσθαι πόνον, fallere Laborem. Item pass. deducor: ut apud Herodian. l. 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ παντὸς τοῦ δήμου, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπή, deductio, comitatio. Aristot. œconom. 2. παραπομπὴν διδόναι, comitatum præbere, adiungere qui deducant. Exponitur etiam, traiectio, transvectio, advectio, importatio. apud Aristot. polit. lib. 7. & Xen. Hellen. 7. Παραπομπή, (sicut κομιδή) dicuntur etiam ea ipsa quæ advehuntur seu importantur, commeatus: ut ibidem, παραπέμψαι τὰ παραπομπὰ commeatus advehere.

Παραπομπὸς, qui lateri alicuius adiunctus eum deducit, comes, seu deductor Fœm. gen. usus est Polyb. lib. 1.

Decomp. Συμπαραπέμπω, unà deduco, una prosequor: ut in funere. Greg. in Iulian. στηλιτ. 2. ἐπὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι. Item unà deduco, vel unà advehо, unà importo. Aeschin.

Περιπέμπω, dimitto, circum: vel ad inquisitionem mitto.

Προπέμπω, prior mitto, mitto ante. Thucyd. lib. 1. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς αὐόρους ἐς κέλητον ἐμβιβάσαντας, αὖθις κήρυκα προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις. Plut. in Pyrrho, ἔξηλθε μετὰ τῆς δυνάμεως, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, misso prius caduceatore ad Romanos. Item mitto. Iliad. ω, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀ'γαμέμνων, Παῖδά τε σοι ἀγέμεν. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: ut παραπέμπω. Quidam propriè significare volunt: honoris causa alicui præeo. Eurip. προπέμψατέ με χθονὸς, concomitamini me extra solum hoc. Xen. Pæd. 1. ἀπόντα δὲ τὸν Κῦρον προπέμπουσιν ἄπαντες, apud Synes. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνεῖτο, προὔπεμψα, oculis vos prosequutus sum quousque eis pervenire concedebatur.

Προπέμπομαι, deducor honoris causa. Plut. in Coriol. ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. Item activè, deduco, prosequor. Xenop. Pæd. 5. τὸ μὲν προσιὸν προπέμπειν τε τάξει, deducebat.

Προπεμπτήριος, quo prosequimur & deducimus aliquem abeuntem: ut apud Gregor. προπεμπτήριος, ἢ ἐπιτάφιος ἐπαινος, laus qua funus alicuius prosequimur.

Προπομπή, præmissio. Plut. in Galba. Item deductio & comitatus quo prævia turba in pompis solennibus anteit ferculis pomparum. Idem in Numa, & Thuc. l. 6.

Προπόμπιος ut προπομπικὸς λόγος, quum honoris gratia alicui præimus & deducimus. Greg. invect. 2. in Iulianum. Item pro προπομπὸς, apud Theophyl. epist. 51.

Προπομπία & προπομπεία, ipsa deductio, quum honoris causa alicui præimus.

Προπομπὸς, anteambulo, prævius, deductor, vel prævius deductor. Xenoph. Pæd. 4. τὸν λόχον προπομπὸν ἄγε. Sic & sæpe apud Plut.

Decomp. Συμπροπέμπω, unà deduco & comitor. Plut. in Cat. maiore.

Προστέπεμπω, insuper mitto, ut apud Aristoph. in Pluto, ἄμπωτα προστέπεμψεν ἡμῖν, placentamq; insuper misit ad nos. Item mitto ad. Thuc. lib. 3. προσεπέμπετο δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. Σὲ τὸν μοι σύμπομπ' ἐπαύδων.

Ὑπερ-

Ὑπερπέμπω, mitto ſuper, vel vltra. Vnde exp. etiam, vltra ſcopum iaculor.

Ὑποπέμπω, ſubmitto, clàm mitto, ſuborno, ſuppono. Syneſ. φήμας ὑπέπεμπε, vtitur & Plut. in Pyrrho.

Compoſita ſine præpoſitione.

Δυσπέμφελος, ὁ ἡ, traiectu difficilis. Sic à poetis dicitur ὁ πόντος & ἡ θαλασσα, quoniam δι' αὐτῶν ὀλυχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. Iliad. ω. Itemque ἡ ναυπλίη dicitur δυσπεμφελος, quoniam ſit in mari δυσπεμφέλω. Heſiod. Erg. lib 2 Homo δυσπέμφελος vocatur apud Heſio. in Erg. pro χαλεπὸς, ὀλοόφρων, μεμψίμοιρος.

Διοπομπέω, ῶ, & ἀποδιοπομπέω, vel potius ἀποδιοπομπέομαι, ἔμαι, ablego procul amando, inuocando Δία ἀλεξίκακον, & quaſi illius inuocationis præſidio à me depello. Syneſ. Ὀνησίμου ἀποδιοπομπεῖται τὴν ἐπὶ φιλονεικίας κακὴν ἐις ὄρος. Exponitur etiam exigo, & procul amoueo: vt apud Plut. in Catone. ὁ δὴ Κάτων ἐγὼ ἀποδιοπομπήσας τὰς φιλοσοφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item, reiicio, vel quaſi neglectus aut per diſſimulationem tranſmitto, vt apud Athen. l. 9. ¶ Ἀποδιοπομπεῖται, eſt etiam expio, procuro, vt prodigium. & depellere conor. ἀποδιοπομπαι θεὸς τὸν θεσπρόπιον Δία, inquit Suidas.

Ἀποδιοπόμπιος, ου, ὁ, ſacrum expiabile. Plato de leg. 9.

Εὐπομπος, exp. bonus dux.

Θεοπεμπέω, numine afflatus ſum, ἐνθουσιῶ. Heſych.

Θεόπεμπτος, à Deo miſſus. Ariſtot. eth. 1. c. 9.

Ναυσίπομπος, naues vehens & promouens: vt ναυσίπομπος αὖρα, apud Eurip. in Phœniſſ.

Νεκροπομπὸς, ὁ, dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni tranſmittit. It. Epithetnon Mercurii, qui manibus ad inferos ducendis præeſt. Lucian.

Πετροπομπή, dicitur eſſe machina qua ſaxum emittitur.

Σιτοπομπέω, frumenti tranſmiſſio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur & σιτοπομπία, apud Demetr. Phaler.

Ψυχοπομπὸς, animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos tranſmittit, ſeu deducit. Mercurii cognomen, Odyſſ. ω. & apud Plut. in lib. de ſera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur vel in quo ex inferis ſedibus euocantur & interrogantur de rebus futuris. Plut. ibidem.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens, ſeu tranſvehens: vnde apud Eurip. in Iphig. Taur. ὠκυπόμπως ναὸς, nauis citò tranſmittentis vectores.

Compoſita ex πομπεύω ſeu ex πομπὴ ſignificante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa tranſuehor, pompaticè tranſeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, in pompa tranſuehor, pompaticè tranſeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè & cum faſtu incedo. Lucianus, ἐκπομπεύει τῇ κόμῃ. Item effero, euulgo, pando ſecreta. Dion. Areop. μέχρις ὅτε τῆς ἀδύτοις ἐπίσπηδήσας, ἐκπομπεύσαι σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἰώμενος. Ἐμπομπεύω, pompaticè facto & oſtento me aliquid re: vt apud Baſil. πανηγυρικὸς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, iactat ſe in laudationibus defunctorum. Apud Demoſth. ἐμπομπεύων τοῖς κατορθώμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem. Plut. in Cæſare. τῶν πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφορῶν ἢ κηλῖδας ἔχειν, pompam ducere & triumphare in patriæ cladibus & calamitatibus.

Προπομπεύω, in ſolenni pompa præeo vel præferor: *de animatis pariter & inanimis.* Herodianus lib. 5. οἵ τε ἱππεῖς καὶ θρᾷκες πᾶς ἐσθὴς προπομπεύουσι τῇδε, pompam eiuſmodi comitabantur. Idem libro 1. καὶ πῦρ προπομπεύσαν αὐτῆς, ignis ei de more præferebatur.

Συμπομπεύω, vna pompã duco. Quidam exp. ludos concelebro.

Πέμφιξ, ιγος, ὁ, ἡ, flatus. Aeſchyll. in Prometh. vincto, αὐλακᾶς βρόμῳ κατιζούσας, μή σ' αὐαπύρσῃ δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέφας ἄφυα. Sic & Sòph. vt refert Galen. apud Hippocr. epidem. 2. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis ſolaribus (inquit ibidem Galen.) videtur vſurpaſſe. Soph. in Colchis: itidem Aeſchylus. Ἐξαὐπίας οὔτε πέμφιξ ἠλίου προσδόρκεται. ¶ Item gutta. Aeſchyl. in Prometh. Ἐξύλακε δὲ μέ σε πομπαῖον ὁρμὴ πέμφιξ. idem in Pentheo, μόνῃ δ' ἄμματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλης. ¶ Item nubes, apud Sophocl. Vide cætera apud Galen. loco citato. ¶ Item puſtula, bulla è cute erumpens. Galen. ibidem. Pro bulla verò quæ in aquis & humidis quibuslibet flatu quodam extruditur & ſupernatat, dicitur à Niçand. in Ther. v. 272.

Πεμφιγώδης, ἐος, ὁ ἡ, referens πέμφιγα: vt πεμφιγώδεες πυρετοὶ, apud Hippocr. epidem. lib. 6. artic. 29.

Πεμφὶς, ίδος, idem cum πέμφιξ. Heſych.

Πεμφιδώδης, ἐος, ὁ ἡ, idem cum πεμφιγώδης. Heſych.

Πομφὸς, ὁ, eminentia cutis tumida, humore redundans & rubicunda. Gal. in lex Hippocr.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charon. te. Nic. in Ther. & Plut. de ſera numinis vind. ¶ Eſt & metallicum quiddam. Dioſc. l. 5 c. 85.

Πομφολυγώδης, ἐος, ὁ ἡ, bullis turgens: vel bullam referens.

Πομφολυγηρὸς, ὰ, ὁ, idem. Apud Aeginetam l. 7. c. 17. πομφολυγηρὸν eſt nomen emplaſtri.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas conuerto vel cogo. Πομφολυγοῦμαι, in bullas conuertor vel coëo. Dioſc. l. 5. c. 75.

Πομφολυγίον, ῶ, bullo. Dioſc. l. 5. c. 84.

ΠΕΜΦΡΗΔΩΝ, όνος, ἡ, pemphredo: inſectum è veſparum genere Nicand. in Alexiph. v. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκες τε καὶ βεμβικες ὄρεσσι. Et in Ther. ὀλοὸς σφὴξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη περ. Exiſtimatur idem eſſe quod πρηστὴρ, apud Ariſtot.

Πενέστης, πενης, &c. vide in Πένομαι.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ ἔ, ὁ, ſocer, vxoris meæ pater. Hom. Il. ζ. Δῶκεν δέ μοι Ἰφθίμην θυγατέρα ἑὴν ὀφρ' ἀπολοίμην. Apud Plut. Romani vetantur παρὰ γαμβρὸν καὶ παρὰ πενθερὸν δῶρα λαβεῖν.

Πενθερὰς, ἡ ſocrus, vxoris mater. Heſych.

Εὐπένθερος (comp.) bonum habens ſocerum, felix propter ſocerum. Theocr. Idyll. 18.

Πένθος, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. in Erat. ἀπεκείροντο τὰς κεφαλὰς, ἐπένθεον μέγα ἀποθανόντος. Xenoph. Pæd. 4. Δεῖ πένθους τὸ γῆρας ἀφέλεσθαι. Plutarch. in Fab. πένθος καὶ χρόνον ἐστὶν ὤρισε. ¶ Apud poetas quemuis mœrorem ſignificat: vt Iliad. α, Ἧ μέγα πένθος Ἀχαιΐδι γαίῃ ἐνίκα. Od. τ, Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πόθος ἀμέτρητον πόρε πένθος. Sic & alibi apud Hom. & Heſiod. in Theog. ☞ Etymol. à παθος, deriuari ſcribit, vt βαθὺς, à βάθος, mutato α in ε, & pleonaſmo τοῦ ν.

Πενθήρης, ἐος, ὁ ἡ, luctuoſus. Eurip.

Πενθικὸς ἡ, ὁ, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè, Xen. Pæd. 5. Luc. de calumn.

Πενθικὸς, ὴ, ὁ ἡ, lugubris, vel luctuoſus. Plutarch. in conſolat. ad vxor. Athen. lib. 12. Apud Euripid. πενθικὸς ἀνὴρ, expon. vir qui luget.

Πενθικὸς luctuoſus. Bion. Smyr. in epitaph. Adon.

Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuoſa, lugubris. Nonn.

Πενθέω, & poetica epentheſi πενθείω, ῶ, f. ήσω lugeo. Il. τ, νέκυν περ θήσουσι. Il. ψ. Τὸν τ' αὖ ἑταῖροι πενθέεσκον. Od. τ ἐπεὶ κήδιον πενθήμεναι ἠὲ καὶ ἄλλως quam à πένθημι vel πενθαίνω, teſte Euſt. Iſocr. ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νόμους ἐστί. Sic & apud Aeſchin & Plut.

Πένθημα τὸ luctus. Theocr. idyll. 27. Ἐξ ὄρεος πενθήμασι θεὸν Πενθῆα φέρουσαι.

Πενθητήρ, ῆρος, ὁ, lugubris, qualis eorum eſt qui lugent. Plut. in conſolat. ad Apollon.

Πενθητικῶς lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθητικὰ, ὰ, τὰ, præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres (teſte Non.) quæ adhiberi ſolebant funeri, mercede conductæ vt flentes & fortia facta laudarent. Apud Eurip. in Hippol. πενθητικὰ κακῶν, exp. ſimpliciter, quæ luget.

Compoſita.

Ἀξιοπενθὴς, ἐος, ὁ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol.

Ἀπένθητος, luctu carens. Synes. ep. 57.

Ἀπένθητος, ὁ ἡ, quem luctu nemo proſequutus eſt vel proſequitur, indefletus. Iulian. ep. 38.

Ἀποπενθέω ῶ, lugeo vel elugeo. Plut. in Coriol. αἰτησαμένης δὲ τοῦ γυναῖκας ἐπιτρέψαι ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας,

Βαρυπενθὴς, grauiter luctu oppreſſus, grauiter lugens. Item grauem luctum & mœrorem afferens.

Βαρυπένθεια, ἡ, grauis luctus.

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθὴς. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. διεπένθησαν οἰκεῖοι τὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πάθει ἔνιπνον καὶ ζηλωτόν.

Δυσπενθὴς, grauiter lugens.

Δυσπενθέω, grauiter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

Καταπενθέω, ῶ lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu eſt, qui recens luget.

Νηπενθὴς, luctu & mœrore vel triſtitia carens, ſerenus, læſus. in Epigr. Item quo luctus tollitur, qui triſtitiam animo eximit: vt φάρμακον νηπενθές. Od. δ.

Νηπενθέως, ſine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multùm lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miſer. Odyſſ. ξ. Exponitur &, luctuoſus, luctu plenus: *quem de re dicitur.*

Συμπενθέω, cum alio lugeo, ſimul luctu afficior. Eurip. in fine Herc. fur. κἀμοῦ θανόντος, συμπενθήσατ'.

Ταλαπενθὴς, luctum ferens ſeu luctu affectus: vel fortiter luctum & mœrorem perferens. Od. ε.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum procliuis. Plut.

Πένομαι facio, efficio, ago. Iliad. α, ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν. ſic illi quidem hæc agebant in exercitu. Odyſſ. ω, τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; quid opus eſt te iſtud effectum reddere? Dicitur etiam πένεσθαι ἄεικες, parare prandium. Il. α. Sic & δαῖτα πένεσθαι.

δαι. Odyſſ. ξ. convivium curare & ſtruere epulas. ¶ Item pauper ſum, inops ſum. Athen. lib. 4. νέος ὄντως καὶ πενομένος. Plutarch. in lib. quomodo quis ſentiat ſe in virtutis ſtudio proficere, τῶν πενομένων οἱ φρονιμώτεροι ἄθυμοι πολιτεῖαι, ἐπὶ μᾶλλον πένεσθαι λέγοντες τὴν ἀλαζονείαν.

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops. Ariſtoph. in Pluto docet πένητα ζῆν φαδίμων, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, οὔτε δειλιᾶν ἄρχεσθαι αὐτῶν μυθῶν, μή μοῦτος μηδὲ ἐπιλείπῃ. Ariſtot. polit. 2. ἄνθρωποι σφόδρα πένητες. Plut. de deo Socr. οἰκεῖν πένητα, in domo paupere. Et cum accuſ. apud Plat. epiſt. 7. ὁ φιλοχρήματος πένης τε καὶ τὴν ψυχὴν, animo pauper. Item egenus: ut ibidem cum genitivo, πένης γὰρ ὢν ἀφθόνου φίλου καὶ πιστοῦ. Fœmin. πένητα, paupercula. Heſych. Comparat. πενέστερος, pauperior. Plutarch. in Apophth. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep.

Πεντάω, pauper ſum. Heſych. (alibi.

Πενία, ἡ, Paupertas, inopia. Ariſtoph. in Pluto. Plut. φεῦγε φιλοπλ. & Πενιχρὸς, ὸς, ὁ, idem cum πένης. Ariſtoph. in Pluto, μειρακίων πενιχρὸν. Et apud Ariſtid πενιχρὰ, paupercula. Hinc compoſ. πεντεπενιχρὸς, quinquies pauper, in Epigr. Πενιχρῶς, pauperum more, per inopiam. Ariſtot. in polit. Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia. Πενιχραλέος, α, ὁ, pauper pauperculus, inops.

Πενέσης, ου ὁ, ſervus, famulus. Eurip. in Phrixo. Λάρισις πενέσης ἀπὸ μοῦ ἀρχαίων δόμων. Apud Theſſalos πενέσται dicti fuerunt ſervi bello capti, ut εἵλωτες, apud Lacedæmonios; κλαρῶται, apud Cretenſes: vide Athen. lib. 6. Sic ſæpè apud Xen. ut Hellen. 3. & 6. & apud Ariſtoph. in Veſp. Generaliter etiam dicuntur πενέσται qui in colendis agris aliúsve laboribus obeundis operam ſuam locant: teſte Heſych.

Πενεσία, ἡ, famulitium, ſervitium. Ariſtot. polit. l. 2. c. 3. & 7.

Πόνος, ου, ὁ, labor, ſtudium & opera rei alicui impenſa. Iliad. κ, σὺ μὲν πόνος οὔ ποτε λήγεις, nunquam à labore ceſſas. Dicitur πόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. Pæd. 1. ſubire vel ſufferre laborem, & τῷ πόνῳ αὐτέχειν, apud eundem in Cyneg. laborem ſuſtinere & perferre, & πόνοις ἀπικόμενον, laboribus ſuccumbere, apud eundem Hellen. 7. Exponitur etiam, negotium: ut Odyſſ. 7. ἐπὶ πόνος ἄλλος ἔπιπτε, quoniam alianos urgebant negotia. Sic Il. φ, πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, omnibus faceſſit negotium. ¶ Item moleſtia, vel labor & moleſtia: ut Il. φ, ἵ' ἅμα μὲν πώσῃσθε πόνοιο Δῖοι Ἀχαιοῖ, ut liberaret laboribus & moleſtiis. Exponitur etiam, ærumna: ut apud Thuc. οἱ πόνοι ἔπεσον. Philo de vita Moſ. l. 1. σὺν ἔρωτι πόνος ἢ μοχθος οὐ Ἑβραίοις; nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. ¶ Item morbus vel dolor: aut etiam vitium. Thuc. lib. 2. οὐ δὲ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὸ σῶμα ὁ πόνος μᾶλλον ἰσχυρός. Et apud Gal. πυρετοὶ καὶ πόνοι. Et cum genit. ut Hippocr. ἄρθρων πόνοι, articulorum dolores. Sic Dioſc. l. 1. c. 78. ὠδῖνος πόνου καὶ ὠδίνων, ad laterum pectoriſq; dolores. ¶ Πόνος ſelenites dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Plutarch. in Alex. δολιχόδρομον μὲν ἐστὶ τὸ πεντάθλιον βασιλικώτερον δὲ τὸ πονεῖν. Iſocrat. ad Nicocl. τῇ ψυχῇ πονῆσαι. Xenoph. πονεῖν ἡδέως εἰς τοιαῦτα. Et πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, in res dignas laborem impendere. Et cum accuſat. Ariſtot. œcon. 1. c. 8. ἃ πενίαν σημαίνει ἐς ἀδυνάτους. Plut. in Cam. πολλὰ πεπονηκώς. Cum eodem ſignificat etiam, facio. Soph. Ἡ πάντ' ὄμοια πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, facit quæ ſibi utilia ſunt. Exponitur &, tolero, labores exantlo. Plat. epiſtol. 7. ἀναγκαῖον ἴσως σωφρονεῖν γ' ἐπὶ πονεῖν. ¶ Item viribus frangor, laboribus ſuccumbo. Plat in Phœdro, μηκέτι σπεῦσαι συγχωρεῖ μὴ δὲ πονεῖν αὐτὸν σὺ τοῖς πολλοῖς χαρίσῃ. Exponitur &, laſſeſco, defatigor. Ariſtot. in probl. Διὰ τί ποτε οἱ τοῖς, ὁδοῖς τῶν μηρῶν τὸ μέσον μᾶλιστα πονεῖ μᾶλλον. Item laboro, i. laborem non amplius ſuſtineo, premor, inclino. Thuc. lib. 1. ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν. Sic & apud eundem lib. 5 & Syneſ. ep. 104. ¶ Navis quoq; & eius inſtrumenta dicuntur πονεῖν quum tempeſtate quaſſata & propemodum fracta ſunt. Thucyd. lib. 7. ἐπισκυάζειν τὰς νεῶς, ἃ πᾶς ἐπεπόνηκει. Demoſth. pro coron. πεπονηκυῖαν αὐτῷ τὴν σκευὴν, ἣν σωτηρίαν ἔσεσθαι ὅλως. ¶ Item laboro, i. ægroto, doleo. Ariſtot. de part. an. lib. 3. πονεῖν τὰς νεφρούς. Ariſtoph. πονεῖν τὸ σκέλος.

Πονῆμα, idem quod πονέω. Iliad. η, Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κεκμηκότες Ἀχαιοί. Ariſtot. eth. 1. τοῦτο μὲν οἰκειότερον ἐξακριβοῦσθαι τοῖς τὰ ἐγκώμια πεποιημένοις, qui in ea re elaborârunt. Et paſſ. πόνος dicitur πονεῖσθαι, i. exantlari ſeu exhauriri. Gorg. πόνος ἐπ' ἀρετὴν πεπονημένος ἀποῤῥίψας. Item πονέομαι, facio. Odyſſ. χ, Οὐ φρὰ καὶ ἐγὼ κῆρ δῶμα πονησόμαι ὀφρὰ σὲ μὲν χρὴ. Sic & Odyſſ. ι & λ. Item laſſus fio, defatigor. Chion. in ep. ad Matrid. πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολυχρονίῳ καὶ χαλεπῇ φρατίᾳ. Item laboro, ægroto. Thuc. l. 2. τὸν τεθνηκότα καὶ τὸν πονέμενον ὠφελοῦσι.

Πόνημα, τὸ, labor, opus. Epigr.

Πονητικὸς, ὴ, ὸν, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, α, ον, (proparoxyt,) laborioſus, miſer, infelix. Ariſtoph. in Plut. Παπαὶ πονηρός γε ἅπας ἡμῖν ξυμμάχους. Et in Veſp. Ἀναβαίνετ' ὦ πόνηροι καὶ νυξέκμηλα. Πονηρὸς, ὸς, ὁ, (oxyt.) improbus, ſceleſtus, pravus. Demoſt. pro cor. Ὅτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Ariſtoph. in Veſp. πόνῳ πονηρὲ, improbiſſime, nequiſſimè. Item malus, i. malè ſe habens. Phil. de vita M. lib. 1. χρηστὰ προσδοκᾶν ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis ſperare. Sic dicitur, πονηρῶς ἐπαιδεύθη, apud Xen. Pæd. 1. Et πονηρῷ ἐλπίς, apud Herodian. l. 2. Exponitur etiam, vitioſus, vitiatus.

Πονήρως, malè, miſerè: Iſocr. πονήρως διέκειτο. Syneſ. ep. 43. πρᾶττον πονήρως παρ' ἡμῖν, miſeram vitam degens. Πονηρὰς, improbè, ſceleſtè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ conditio miſera & laborioſa. Heſych. Item improbitas, nequitia, malitia. Ariſtot. Xen. Plut. &c. Item vitium, pravitas. Plut. ſymp. 4. probl. vlt. Exponitur & defectus, inopia. Plat. de rep. l. 1.

Πονηρεύω, f. εύσω, improbus ſum, improbè & nequiter ago.

Πονηρεύομαι, idem. Ariſtot. rhet. 3.

Πονηρεύμα, τὸ, facinus improbum & ſceleſtum, ſcelus, flagitium. Chryſoſt.

Κοινέω, Πλοῦτος, Ποινή, Πόντος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex πένομαι.

Ἀμφιπένομαι, circa aliquid, vel aliquem ſatago, illaboro alicui rei. Il. π, Τὼς μὲν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται Ἐλκεῖ ἀκέεσθαι, Il. ρ, ἀμφεπένοντο βοῶν ἀγαθὸν Μενέλαον.

Περιπένομαι, idem. Od. ο, ὡς δεῖπνον σὺν μεγάροισι πένονται: per tmeſin pro ὡς ἐπένοντο.

Compoſita ex πόνος, ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπονῶ, ſeu ἀμφιπονέομαι, ſatago circa, occupor circa. Il. ψ, Τὸν μὲν Τυδείδης ἠρὲ κλυτὸς ἀμφιπονεῖτο. Exponitur etiam, abſumo, apud Plut.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare deſino, apud Suid. ἀλλ' ὅτε Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐρεσθοδιφοῦντες τὰ ὑποχθόνια.

Διάπονος, ὁ καὶ ἡ, laborioſus, laboris patiens, induſtrius. Plut. in Mario.

Διαπόνως, laboriosè, magno cum labore & difficultate. Idem in Fab.

Διαπονέω, & Διαπονέομαι, elaboro, expolio, conficio. Iſocr. ad Philipp. ὑπογράψειν δ' οἷμαι χαλεπώτερος τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Xenoph. ἐκπλεῖν δὲ πάντα διαπονέμενοι, ſummo labore efficientes. Item operam do, exerceo, factito. Plut. in Per. Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν αὐ διαπονηθῆναι τὸν ᾠδὴν φησι, muſicæ operam dediſſe. Plato in ep. ἐς δυσχέρειαν καὶ πόνους καὶ ἀφροδισίων στερήσεις διαπονεῖσθαι. Exponitur &, labore pario. Item labore conficio. Item exerceo, excolo. Plut. in Lyc. τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησεν. Sic & apud eundem in Mario. Exponitur etiam, conor, cum labore ſuſcipio. Iſocr. τὸ πλεῖστα μὲν τὸν βίον τῶν ἀποθανόντων σὺν ἐμοὶ διαπονέμενον. ¶ Item neutraliter, idem quod πονῶ. Plat. ep. 7. σφόδρα τὰς περιφοβίας καὶ ἀδυνάτους διαπονεῖν. Et in paſſ. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xenoph. in Lac. Rep. ¶ Διαπονηθὲς, ægrè ferens, tædio affectus. Act. Ap. cap. 16.

Ἐκπονέω, elaboro, excolo, Theocr. idyll. 7. σὺ δ' ὄρεα τὰ μελύδριον ἐξεπόνασας. Thuc. οἱ σπεῦσαντες τῷ λόγῳ σκοπῆσαι. Item ſatago, operam pono in, exerceo. Xen. Pæd. 1. ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, σπουδάζομεν αὐτὰ ἐκπονοῦντες. Plut. in Per. τῷ ὕλῃ ἐκπονεῖσθαι τέχνας. Item cum labore conficio, vel ſimpliciter, conficio. Ariſtot. probl. ſect. 4. ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφήν. Item neutr. labores perfero. Xen. Pæd. 4. ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν.

Ἐκπονέομαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen. unde ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus aſſuefactus. Item labore conficior, defatigor. Plut. in Oth. 2 ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, Item activè, exerceo, meditor Xen. τότ' ἐκπονοῦντες.

Συνεκπονέω (*decomp.*) ſimul labores perfero, operam meam laboranti alteri adiungo. Eurip. in Ione, Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω.

Ἔμπονος, laborum patiens.

Ἐμπονῶ, illaboro alicui rei, operam alicui rei impendo.

Ἐμπόνημα, τὸ labor alicui rei impenſus.

Ἐπίπονος, laborioſus, operoſus. Iſocr. in Helene. Item labores & moleſtias afferens: ut λύπη ἐπίπονος: in Stoic. defin. Item laſſeſcens, laſſitudinem ſentiens. Ariſtot. de mundo. Τὸ ἐπίπονον labor, moleſtia. Xen. in Cyneg.

Ἐπιπόνως, magno cum labore, difficulter, ægrè. Thuc. Xen. Item ſedulo, diligenter, magno cum ſtudio. Athen. l. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω, Expon. &, labores tolero.

Συνεπιπονέω, (*decomp.*) ſimul laboro, ſimul illaboro. Xen. Pæd. 5. σὺ γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Κατάπονος, labore deſeſſus, labore confectus & enervatus. Plut. in Sylla & Alcib.

Καταπονέω, labore conficio & opprimo, defatigo.

Καταπονέομαι, labore conficior, fatiſco: vel ſimpliciter, conficior, debilitor. Diog. Laërt. in Lycone, νόσῳ παδαρᾷ καὶ καταπονηθείς.

Καταπονέμενος, exp. etiam, exercitatus.

Προπονεῖν, ante labore frangi & fatigari, prædelaſſari. Hippocr. in aphor.

Συμπονέω, & Atticè ξυμπονέω, unà laboro laborantem adiuvo. Eurip. in Oreſte, Καὶ ξυμπονῆσαι τοῖς κακοῖσι βέλομαι.

Ὑπέρπονος, qui ſupra modum laboravit: ideoq; viribus eſt ſolutus ac defectus. Plut. in Alex.

Ὑπερπονέω, nimium me labore exerceo, labore me conficio.

Xen.

Xen. apomn. lib. 1. Ὑπερπονῶ σε, seu ὑπερπονέμαι, labores pro te suscipio. Soph. in Aiace, ὑπερπονέμαι τέδε.

Composita sine præpositione.

Ἀκέσπονος, ὁ, ἡ, sanans laborem. Pro quo metri gratia dicitur ἀκεσίπονος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. Item molestia carens, molestiam non exhibens. Item morbi doloris que expers. Poll. Item qui se labore non exercet. Xenoph. in Lac. rep. Item abhorrens à labore, non tolerans laboris. Idem Hellen. 3. Item dolores sedans.

Ἀπόνως, sine labore, nullo negotio, facilè. Xen. Pæd. 7.

Ἀπονία, ὁ, vacuum esse à labore & molestiis. Item auersatio laboris, laborum detrectatio & fuga, apud Xen. Item desidia, inertia, otium.

Ἀπόνητος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. Ἀπονητί, idem cum ἀπόνητος. Suid.

Ἀεσπόνος, cuius optimus est labor, optimè laborans: apis epith. apud Phocyl.

Ἀρεσπόνος, q. d. in arvo laborans, agricola: in Epigr.

Ἀτρύπονος, ærumnosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. Item qui multos subit labores, nec iis frangitur: quem οἱ πόνοι τείρουσι.

Αὐτοπόνητος, per se elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος, agricola.

Γεωπονία, ἡ, agricultura. Phocyl.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans.

Γεωπονέω, terram colo.

Γηπόνος, idem quod γεωπόνος Hesych. Γηπονία, idem cum γεωπονία. Γηπονέω, idem cum γεωπονέω. Eurip. in Rheso.

Διαγροπόνος, Hesychio est στιχοπόνος, στιχοποιός,

Δορυπόνος, hasta laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig. Aul.

Δυσπονὴς, ἐος, ὁ, ἡ, laboriosus, ærumnosus: graues & difficiles labores afferens. Odyss. ε.

Δυσπόνητος τροφὴ, nutritio quæ difficili labore fit. Sophocl. in Oedip. Colon.

Ἐθελόπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger, strenuus. Xen. Pæd. 2.

Εἰροπόνος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Suid.

Ἡφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus: vt ἡφαιστόπονον ὅπλον, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip. in Troad.

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis.

Κακοπονητικὸς, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis. Aristot.

Λαθίπονος, laborum & molestiarum oblitus. Soph. in Aiace.

Λυσίπονος, laboribus & molestiis liberans, dolores eximens.

Ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Ματαιοπονέω, frustra laboro, operam perdo. schol. Aristoph. & Chrysost.

Μισοπονέω, odi labores: nõ contẽdo, nec enitor, nec studeo. Pla.

Μοροπονέω, fatalibus infortuniis premor. Hesych.

Νυμφοπόνος, ὁ, quæ circa sponsam adornandam occupatur. Idem. Est & nomen fabulæ. Sophr. apud Athen. l. 8.

Ὀψοπόνος, opsoniorum apparator, coquus. Epigr.

Παυσίπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip. in Iph. Taur.

Πολύπονος, laboriosus. Item ærumnosus, calamitosus. Eurip. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Sophocl.

Πολυπόνως, multo cum labore. Plut in Alex. Phal. in ep.

Πολύπονος, poëticè, idem quod πολύπονος. Eurip. in Helen.

Ῥυσίπονος, à labore liberans, laboris molestiam subleuans. Epig.

Σιτοπόνος, pistor. Philo de mundo.

Τλησίπονος, patiens laboris. Exponitur & audax. Hesych.

Τριπόνητος, ter elaboratus, ter textus. Epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans.

Φερεπονία, ἡ, laborum tolerantia. Appian. (1. probl. 5.

Φιλόπονος, amans laborum, gnauus. Isocr. ad Demon. Plut. symp.

Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria. Plato de leg. 7.

Φιλοπονέω, ἡ, laborum amans sum. Item cum labore efficio, studiosè & gnauiter aliquid facio. Plat. de rep. lib. 7. ὅταν τις φιλογυμναστὴς μὴ ᾖ φιλόλογος ἢ, ἢ πάλιν ἅμα τὸ σῶμα φιλοπονῇ. Exponitur etiam, elaboro, elucubro: vt in Pand. Φιλοπονῶ τοῦτο τὸ λῆμμα.

Φιλοπονέομαι, idem. Aristot. Rheth. 3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τὸν μισθοφορᾶν.

Φιλοπόνημα τὸ, opus elaboratum.

Decomp. Ἐπιφιλοπονία, gnauiter alicui rei operam do.

Ἐπιφιλοπονέμαι, idem. Xen. in œcon. δῆλον τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι σωτηρίαν τῇ γῇ.

Προσφιλοπονία, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit. Polyb.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χειροπονία, festum quoddam in quo opifices sacrificabant. Hesy.

Χειρόπονητος, manu elaboratus.

Δεῖπνον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus & nequam non est, minimè malus.

Ἐκπονηρόω, prauum & vitiosum reddo, vitio. Synes. ep. 114. τὸ αἷμα ἐξεπονήρωσας.

Λιπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam: λίαν πονηρός. Hesych.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot. polit. 5. c. 11.

Μικροπόνηρος, qui in parua re seu in paruis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, malorum osor, qui improbos auersatur. Demosth. in Mid. Phil. de vita M. lib. 2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M. l. 1.

Μισοπονηρία, idẽ quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de disc. adul. ab. am.

Μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem auersor. Lys. contra Nicom. παρακαλέσθω τοῦτο μὴ ὡς τὰ κάλιστα μισοπονηρεῖν.

Συμμισοπονηρέω, (*decem.*) vnà improbitatem odi, vna indignor ob facti iniquitatem. 2. Maccab. c. 4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus.

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph. in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. ethic. 5.

ΠΕΝΤΕ quinque. Plutarch de def. orac. & in probl. Rom.

Πενταὰς ἀδος, ἡ, quinarius numerus: *id est*, quinq;. Idẽ de def. orac.

Πενταδικὸς, ὁ, quinarius, vel pentade constans.

Πενταδικὸν, idem cum πενταὰς.

Πεντάκις, quinquies.

Πεντάχα & πενταχῶς, quinquefariam, quinque modis.

Πεντάχα, idem. il. μ.

Πεντακόσιοι, quingenti. Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus.

Πεντηκοντάς, quinquaginta.

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus. Xen. in Laced. rep.

Πεντηκοστὸς, ὁ, ὁ, quinquagesimus. Galen. ad Glauc. l. 2. Πεντηκοστὴ, sub. ἡμέρα, quinquagesima dies. Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστόω μοι, quinquagesimam soluo, quinquagesima à me exigitur. Harpocr.

Πεντηκοστῶος, qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thuc. lib. 5.

Πενταπλόος, πλοῦς, quintuplus, quintuplicatus. Athen. li. 11. Exponitur & quintuplex. 3. Reg. c. 6.

Πενταπλάσιος, quintuplo maior seu amplior: vel quintuplus. Exponitur & quinquies tantus.

Πενταπλασίων, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo maiorem facio.

Πέμπε, Aeolicè dicitur pro πέντε. Hesych. & Eustath.

Πεμπὰς, idem cum πενταὰς, Aristot. polit. 5. c. vlt.

Πεμπάζω seu πεμπάζομαι, per πεμπάδας numero. Od. δ, Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἑκάστην. Exponitur & simpliciter, numero: vt apud Apoll. Argon. 2. ἐπεὶ ἓξ ἑκάστῃ Πεμπάζοι. Sunt qui πεμπάζειν esse dicant per quintos digitos numerare.

Πέμπτος, ὁ, ὁ, quintus. Plutarch. Πέμπτη dicitur etiam quinta pars.

Πεμπταῖος, ὁ, ὁ, quintanus: vt πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana, i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquid etiam aliquid πεμπταῖον facere dicitur, quum id facit quinto post die. Od. ξ. Plut. in Fab.

Πεμπὰς, άδος ἡ, numerus quinque militum. Xenop. Hellen. l. 7

Composita.

Ἀναπεμπάζω, & ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repeto. Quidam exp. in memoriam reuoco prætérita reputo. Lucian. ὥστε ἵνα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενος τὸν παρ' ἡμῖν διάλιμονίαν.

Ἀποπεμπάω, ῶ, quintam partem persoluo. Genes. c. 47.

Ἐπίπεμπτος, sesquiquintus. Leuit. 27.

Πρόπεμπτος Didymo videntur fuisse ἐπιτιμιά ἅττα τὰ ὑπὸ τῶν κριτῶν ἐπιβαλλόμενα: quoniam moris fuit τὰ πίμπλα τῶν ἁμαρτημάτων παρακατάλογος Harpocr & Suid.

ΠΕΟΣ, εος, τὸ, penis: pudendum virile: in Epigr. & Apud Aristoth. τὸ πέος ἀποτριβίαις.

Πεπάω, &c. vide in Πέπτω.

ΠΕΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper: arbor Indica fructum ferens sibi cognominem. Dioscor. lib. 2. c. 189. Apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἡ ἀπὸ τριῶν πεπέρεων, medicamentum è triplici pipere confectum. Πέπερι παρὰ τὸ πέπτω deducit Etym. quod vim habeat concoquendi corroborandique: vt scribit Alex. Aphr. in præf. l. 1. probl.

Πεπερὶς, ίδος ἡ, granum piperis, apud Athen.

Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis, apud eundem.

Πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens gestu.

Πεπαδίζω, piper imitor seu refero, ad piper accedo: vt πεπαδίζω τῇ σῇ χυλῷ, apud Dioſc. l. 2. c. 190.

Τ' ὑροπέπερι, (comp.) piper aquaticum, nomen plantę: de qua Dioſ. l. 2. c. 191.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ου, ὁ, peplum veſtis ſeu indumentum muliebre: è ſubtili ſtamine, cæteris veſtibus ſuperiniici ſolitum. Il. ε, πέπλον κατὰ χθόνα ἑανὸν παπτῆνος ἐπ' οὐδεΐ. Il. ζ. Ε'νθ' ἔσαν οἱ πέπλοι πολυποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων, Xen. Pæd. 3. καλυπτόμενοι τοὺς πέπλους καὶ ὁρωμένους. Habebant & viri ſuos πέπλους: vt Iliad. ω. Priamus è ſuis φωρήσασθαι δώδεκα θέσκελα πέπλους. Et Odyſſ. η. in ſedilibus Alcinoi parieti affixis πέπλοι ἐύννητοι βεβόλητο. Sic apud Xen. Pæd. 3 Armenius Tigranes τοὺς πέπλους κατερρήξατο. Generalius etiam pro amictu ſumitur: vt apud Sophocl. in Trachin. Τὸ σὸν φίλον δῶρον, χιτὼν ἄσυλον πέπλων. ¶ Πέπλοι dicuntur etiam vela quibus currus & defunctorum cadauera integuntur. Il. ε, ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Sic & Il. ω. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον: vt apud Nonn. ἐπὶ χροὶ πέπλα βαλόντες. Sic & in Epigram. Θέσκελα πέπλα. ¶ Eſt & πέπλος frutex quidam: de quo Dioſc. l. 4. c. 168. & Galen. in lex. Hippocr.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, fruticis nomen eaſdem cum peplo frutice vires habentis, teſte Dioſ. l. 4. c. 169.

Πέπλιον, τὸ, frutex qui alias daphnoides dicitur: de qua Dioſ. lib. 4. c. 148. Ab Hippocrate ſic vocari τὼ πεπλίδα teſtatur Dioſ. li. 4. c. 169.

Πέπλωμα, τὸ, veſtis Eurip. in Supplic.

Compoſita.

Α'πεπλος, ος, ὁ ἡ, peplo carens, peplo nõ amictus. Eurip. in Phœn.

Ε'λκεσιπεπλος, ου, ἡ, quæ peplum trahi ſinit nec ſuſtollit: quæ peplum geſtat fluxum & longum: vt Τρωάδες ἑλκεσιπεπλοι. Il. ζ.

Εὔπεπλος ſeu εὐπέπλος, pulchrum habens peplum. Heſiod. in Theog.

Ι'όπεπλος, violæ colore purpurantem peplum geſtans.

Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip. in Troad.

Κροκόπεπλος, croceum peplum ſeu veſtem habens. Heſiod. in Theog. Metaphoricè aurora, κροκόπεπλος dicitur. Il. τ.

Κυανόπεπλος, cæruleo peplo veſtitus aut veſtita: cuius peplum cyaneum refert: vt Λητὼ κυανόπεπλος, apud Heſiod. in Theog.

Μελάμπεπλος, cui eſt nigrum peplum. Eurip. in Oreſte.

Μικρόπεπλος, paruum geſtans peplum.

Μονοπέπλος, vno ſeu ſimplici peplo indutus. Eurip. Hecuba.

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum ſeu veſtem ex hinnuleis pellibus geſtaret: in Epigr.

Στερεόπεπλος, paruus pepius. Suid. Propriè ſignificat firmum ſeu rigidum geſtans peplum.

Στερόπεπλος pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum geſtans. Herculis epith. apud Lycophr.

Ταυρόπεπλος, extento & promiſſo peplo amictus: vel cui eſt veſtis laxa & ſinuoſa. Il. γ, & σ.

Πεπιθησις, &c. vide in Πείθω. Περιπεφυία, in Πέρας.

ΠΕ'ΠΤΩ, Fut. ψω, coqueo. Plat. de leg. li. 2. οἱ μὲν τῶν κεράτων ἄλφιτα ποιήσαντες οἱ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μίξαντες Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo: vt apud Galen. ad Glauc. l. 1. τὰς, ὅ ἐπὶ κόπροις ὅσα κακῶς πέψαι δυνάμενα τοῦ κελεύειν ἐσθίειν. Metaphoricè verò πέψαι ὀργὴν, iram concoquere, apud Ariſtoth. eth. 4. cap. 5. Aeoles pro hoc πέσσω πέσσω dicunt, teſte Herodian. apud Euſt. pro quo πέσσω Atticè dicitur πέττω, quod ſpecialiter de concoctione panis dicitur: Regum 1. c. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. σφυγμικὸν σίδηρον πέπτει. ¶ De Sole & aura æſtiua dictum ſignificat, maturo: vt Od υ Ζεφυρίη πνέουσα τὸ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Vſurpatur & metaph. ſicut πέπτω: vt Iliad. δ'. χόλον θυμαλγέα πέσσων. & Iliad. ω, Α'λλ' ἀλέη τευ ἄχεος καὶ κήδεα μυελὰ πέσσω. ¶ Exponitur etiam, ἐρωτάω. Il. θ τάων γε βέλος καὶ οἰωθὶ πέσσῃ.

Πέττομαι, & πέσσομαι, coquor: vt πεπεμμένον ἄρτος, apud Ariſtoph. & πεπεμμένη τροφὴ, apud Ariſtot. Item ad maturitatem perducor.

Πέμμα, τὸ, quicquid coquitur. Specialiter ſic dicitur genus quoddam placentæ: vt apud Plut. ſymp. 1. probl. 10. & Athen. lib. 14. Heſych. πέμματα ſunt ποικίλα ἐδέσματα.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Ariſtot. Galen. Athen.

Πεπτικὸς, ὁ, coquendi ſeu concoquendi vim habens. Dioſc. li. 3. c. 58. Gal. ad Glauc. l. 2.

Πεπτὸς, ὁ, coctus, vel coctibilis.

Πόπανον, τὸ, placentula lata, tenuis & rotunda: cuius vſus maximè in ſacrificiis erat. Ariſtoph. in Plut. Luc. Luc. de ſacrif.

Πέπων, ονος, ὁ, ἡ, coctus ſeu excoctus à Sole, ad maturitatem perductus: maturus. Propriè de fructibus dicitur: vt apud Athen. l. 2. & Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 12. Impropriè apud Hippocr. πέπονα φαρμακεύειν τὸν ὦμόν. ¶ Item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quum Sole percocti maturuerunt, molles etiam & mites euaſerunt: vt σίκυος πέπων, apud Ariſtot. in probl. cucumeris genus mollius & dulcius: quod interdum abſolutè πέπων dicitur: vt apud Athen. l. 2. Vtitur & in hac ſignif. Homer. Il. β. & Plut. de diſcern. adul. ab am. ¶ Ω' πέπον, exp. ſuauiſſimè, iucundiſſimè: itidem metaphora ducta à fructibus maturis qui iam iucundiores ſunt & ſuauiores: vt Il. ε, & ι.

Πεπώτερος, ὁ, maturior. Athen. l. 2. Πεπωτέρα dicitur quæ ætatis maturioris & conſtantioris eſt, apud eundem l. 13.

Πεπώτατος, maturimus. Idem l. 14.

Πεπάνω, f. ανῶ, excoquo & ad maturitatem perduco. Dioſcor. l. 1. c. 184. δοθιλίας μαλάσσει, φύματα πεπάνει. Plat. in conſolat. ad Apoll. χρόνος ὁ πεπάνων ἕκαστα.

Πεπάνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 4. ira dicitur πεπάνεσθαι, i. coqui & premi.

Πεπασμὸς, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatem perducitur. Gal. comment. 2. l. 1. τῶν ἐπιδημιῶν.

Πέπανσις, ἡ, idem Ariſtot. Theophr.

Πέπων, ονος, ὁ, maturus, mollis, lenis, ſchol. Ariſtoph.

Πέπερος, ὁ, ἡ, idem quod πέπων, Dioſ. l. 1. c. 165. Ad ætatem etiam transfertur: vt παρὰ τὸν πέπερον, apud Plut. in Numa.

Compoſita.

Α'ναπέπτω, ſeu ἀναπέττω, iterum coqueo, recoquo.

Α'πεψία, ἡ, coquere ſeu concoquere, nõ poſſe. Plut. in præc. ſanit.

Α'πεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Α'πέπαντος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Α'πεπτέω, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo: peculiariter, cibum in ventriculo. Dioſ. l. 5. c. 19 χρήσιμον βραδυπεπτῆσαι.

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla & imperfecta cibi concoctio. Galen. ſympt. l. 3.

Διαπέπτω, percoquo, penitùs coquo.

Δρύπεψ, πος, ὁ ἡ, in arbore coctus ſeu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ, difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. l. 8.

Δύσπεπτος, coctu ſeu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Dioſ. l. 1. c. 182.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo. δυσπεπέομαι, ægrè coquor. vnde δυσπεπέμενον, idem quod δύσπεπτος, apud Dioſ. l. 4. c. 73. Exponitur etiam, ferre non poſſum. Heſych.

Ε'κπέπτω, ſiue ἐκπέττω, excoquo. Theophr. hiſt. pl. l. 2. μήτε ἐκπέπτειν τὸν καρπόν. Et in paſſ. ἐκπεπτομένη τροφὴ, apud Ariſtot.

Ε'κπεπάνω, ad maturitatem perduco, prorſus maturo & percoquo. Theophr.

Συνεκπέπτω, (decomp.) ad conſummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis. Gal. & Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 5.

Η'μίπεπτος, ſemicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel ſimpliciter, coquo. Vſurpatur & metaph. vt κατεπέψαν χόλον, Il. α.

Περιπέπτω, intego, contego, inuoluo: metaphora à panificibus qui paſtam craſſiorẽ ſpecioſa farina circumquaq; conſpergũt, atque ita coctam reddunt vendibiliorẽ. Ariſtop. in Plut. Ο'νόμαστι περιέπεψεν τὸν μοχθηρέα. Et in paſſ. apud Plat. de leg. lib. 10. λόγοις δὲ ταῦτα οὔ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεσμένα. Hinc & περιπεφθὲς delinitus, circumuentus, deceptus, apud Ariſtop. in Veſp.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur, Gal. de alim. fac. l. 2. c. 4.

Συμπέπτω & συμπέττω, concoquo, conficio. Ariſtot. (de apibus) ἐπικηθόντων τῶν κηρίων καὶ συμπέπτει. Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hiſt. an. l. 6.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam, concoquens.

Τ'ριπέπτω, ſupra modum concoquo.

ΠΕΡ, particula eſt quæ annecti aliis orationis partibus ſolet: & plerunque ſignificat, quanquam, quamuis, tametſi, licet: vt Odyſſ. γ, Μούνος μηκέτι τοῦτο λεγείμεθα κηδόμενος περ. In hac ſignif. dicitur etiam καίπερ, quod καὶ per tmeſin interdum περ diuellitur: vt Iliad. α Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος ἐρυσσάσθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. Interdum reſpondet Latinæ particulæ, cunq; vt apud Eurip. ὅπως περ ἔσῃ, vbicunque ſis. Sæpius vacat vt ὀλίγος περ, pro ὀλίγος, non parum, & ὅπως περ, pro ὅπως, vbi Sic ὅσος περ pro ὅς, & ἥ περ aduerb. pro ἤ quomodo, &c. ἤπερ, pro ἤ, quam ὡς περ pro ὡς ſi.

ΠΕ'ΡΑ, vltra. Interdum ſine caſu: vt Plat. in Tim. μηδὲν ἔτι πέρα ζητᾶν, nihil vltra requirere. Et pro vltra modum, apud Ariſtot. lib. 7. polit. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν καὶ εἰς τὴ πέρα στέρξαντες, οἷόν καὶ πέρα μισῆσαι. Aliquando cum genit. vt Ariſtot. lib. 6. polit. καὶ τότε μὴ πέρα προβαίνειν, vltra hoc non progredi. Interdum exp. vltra quàm, plus quàm: vt πέρα τῆς φυσικῆς καὶ μετρίου, plus quàm natura & modus exigit. ¶ Item ſuprà: vt Philoſtr. in Herc. πέρα τοῦ ἀνθρώπου, ſupra hominem. Et πέρα πίστεως, ſupra fidem, πέρα τοῦ λόγου, ſupra quàm dici poteſt. Exponitur etiam, præter: vt πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, apud Luc. Et πέρα ὧν προσδεχόμεθα, præter expectationem. πέρα τοῦ δέοντος, præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idem quod πέρα, vltra. De loco tantùm dicitur: vt Ariſtot: de mundo, πέραν Γ'αδείρων, vltra Indos. πέραν Ἡρακλείας, vltra mare. Thuc.

re. Thuc. Idem fine casu, Διαπλέοντες πέραν, traijcientes in ulteriorem partem. Cum articulo, ὁ πέραν, ulterior, qui in ulteriore parte est, qui est è regione: ut ἡ πέραν ὄχθη, ulterior ripa. Et τὰ πέραν quæ sunt in adversa parte. Thucyd.

Παράτη, ης, ἡ, ulterior. Apollon. Arg. 2. καβάτης ἐς οὔρεα γαίης, in montes terræ ulterioris. Accipitur etiam substant. pro πέρας, finis, extremum. Od. ψ, Νύκτα μὲν οὐ καβάτην δολιχὴν ἔχεν. Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. Arg. l. 1. ἠὼς οὐ καβάτης αὐτῆσι.

Περαίτερος, ulterior, unde περαιτέρω, ulterius, vel ulterius quàm. Aeschin: περαιτέρω τοῦ δίκαιος, ultra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, περαιτέρω τόλμης αὐθάδης ἐκπεσών, multo audacior evasit.

Περαῖος, α, ὁ, ulterior, in ulteriore parte situs: unde ἡ περαία, sc. γῆ vel χώρα, terra vel regio ulterior, i. è regione sita. Strabo, & Apoll. Arg. l. 1.

Περαιόθεν, ex ulteriori parte, Arat. Παρθένος ἥμας ἄπασι περαιόθεν ἄρτι γένηται.

Περαίας, ου, ὁ, piscis ex genere capitonum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. c. 2.

Περαιόω, transmitto seu transveho εἰς τὸν περαίαν, traijcio in ulteriorem oram, transporto.

Περαιόομαι, ῶμαι, in ulteriorem partem traijcior, trans flumen, lacum aut fretum vehor. Luc. de luctu, περαιωθέντας τὸν λίμνην εἰς τὸ ἕτερον λειμῶνα ὑποδέχεται. Item neutr. traijcio, transmitto, transeo. Herodot. ἐπεραιώθη τὸν ποταμόν, transmisit fluvium.

Πέρην, Ionicè pro πέραν, trans, ultra. Il. β.

Πέρηθεν, ex ulteriori seu de ulteriori parte.

Περῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀντιπέραν, vel ἀντιπέρας, è regione, ex adverso. Plut. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην, in Thracia quæ est ex adverso. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας: ut apud Xen. ἀπελθόντες εἰς τὸ ἀντιπέρας. Item ἀντιπέρην & ἀντιπέρας, ultra, apud Polyb. l. 5.

Ἀντιπέρηθεν, Ionicè dicitur pro ἀντιπέραν, apud Apoll. Rhod.

Ἀντιπερηθές, idem cum πέρηθεν, ex ulteriori parte, ex oppositâ regione.

Καταντιπέρας, (decomp.) pro ἀντιπέρας, apud Luc. Quidam divisim scribere malunt κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπέραιος, ex adverso seu è regione situs, ut ἀντιπέραια γῆ, apud Apoll. Rhod. Et τὰ ἀντιπέραια, loca ex adverso sita, apud Hom. Iliad. β.

Διαπεραόω, idem cum περαιόω. Plut. in Sylla, μέλλοντος ἤδη τὸν στρατὸν διαπεραιοῦν.

Διαπεραιόομαι, idem cum περαιόομαι: unde Διαπεραιωθεὶς ὁ ποταμός, flumen transvectus, vel qui flumen transmisit. Apud Soph. in Aiace, ὥστε καὶ διαπεραιωθῆ ξίφη, exp. ut & districti fuerint enses.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, transvectio, traiectio: seu transmissus, traiectus.

Πέρας, ατος, τὸ, finis, terminus. Aristot. metaph. 4. πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου ἐξ οὗ ἔξω μηδὲν ἔστι λαβεῖν ὥστε, ἐξ οὗ ἔσω πάντα ὥστε. Philo de vita M. ἅπασιν τοῖς οἰκουμένοις, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα. Demosthen. pro cor τὸ πέρας ὡς αὖ ἐκείνων βλαπτῆ πάντων γίγνεται. Item scopus, meta. Luc. in Harm. ἐπὶ τὸ πέρας ἐφίξη τῆς ἁρμονίας. ¶ Exponitur & adverbialiter. tandem, ad extremum, denique. Aeschin. contra Timocr. πέρας πάθοι αἰσχύνας δικαίως. Demosth. πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου χρήματα.

Περατόω, f. ώσω, finio, termino. Περατῶμαι, finior, terminor. Aristot. de mundo, ἀρχὴ περατουμένου καὶ τοῦ παντὸς καὶ ἑκάστου τῶν ἐν αὐτῷ μερῶν. Pr. perf. πεπέρατωμαι. Pro quo per syncopen dicitur πέπρωμαι, fato destinatus sum. Athen. lib. 2. πῖς γὰρ οἶσθ' ἡμῶν τὸ μέλλον ὅ, τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων. Hinc particip. πεπρωμένος, fatalis, fato destinatus. Iliad. γ. Οὔ πού τις δηναιὸς τέλος πεπρωμένον. Apoll. Arg. l. 2. πεπρωμένη κλῶστ μοίρη, interdum dicitur πεπρωμένου, pro πεπρωμένου ἐστί. Et πεπρωμένον (sub ὄν) pro πεπρωμένως ὄντος: ut apud Plut. Et τὸ πεπρωμένον, pro πεπρωμένον τέλος: ut apud Lucil. Epigr. l. 2. Εἶπεν ἀληθεύειν τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτῷ. Dicitur & ἡ πεπρωμένη, pro πεπρωμένη μοῖρα: ut apud Demosth. in Epitaph. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τέτευκε ἀνέλειν.

Περαίνω, idem cum περατόω, unde πεπερασμένος, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. lib. 5. ¶ Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. Aristoph. in Plut. Πέραινε τοίνυν ὡς τάχιστ' ἀνύσας ποτέ. Sic Isocr. καιρὸς ἤδη περαίνειν τὸν κατηγορίαν. Interdum exp. efficio, promoveo: ut apud Thuc. l. 6. ὅτι ἀδύνατα ἔπι περαῖ περαίνομεν. ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, i. infero, vel concludo. Plut. sympos. 4. τὰς ῥίζας ἐκσοφίζεσθαι περαίνειν τὸ οἰκεῖον ἐξ ἑκάστου καὶ πιθανὰ ἐπιχειροῦντας. ¶ Exponitur etiam, prædico apud Laert. in Menedemo, ἡγώνησεν εἰς τὸ αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει.

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel evenio. Aristoph. in Vesp. ὁρᾷς τὸ χρῆμα τἀλόγιστα ὡς περαίνεται.

Περαντικός, ή, όν, ad finem perducendi & efficiendi vim habens. ¶ Item qui peritus & probè novit inferre & concludere aliquid. Aristoph. in Vesp.

Πέρας, sive πέρᾳ, idem cum πέρα, Od. ξ, Ἐχομένη ὀψομένη πολυφορβὸς πείρατα γαίης. Od. η, οὐδὲ οἱ αἶσα Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ οὐδ' ὑπερβάλεσθαι, Sic & Il. θ, & Od. χ, & alibi apud Hom.

Περᾶσι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἄπερος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus infinitus. Exponitur etiam immensus. Plut. de Placit. Philos. Et οἱ ἄπειροι, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπερος δακτύλιος, dicitur qui non habet fundam: vel qui caret gemma. Aristot. Auscult. l. 3. Poll. l. 7. ¶ Item expertus: quam signification. vide in comp. ex πεῖρα.

Ἀπερόσε, (adverb.) infinities. Areopag.

Ἀπεραχώς, infinitis modis, Procl. in Euclid.

Ἀπερία, ἡ, infinitas, immensitas.

Ἀπεροπλάσιος, q. d. infinitiplex. Hesych. exp. multiplex.

Ἄπειρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπερος. Odyss. θ, & κ, & apud Hesiod. Terram autem ἀπείρονα dictam esse ab Hom. & Hesiod. i. rotundam, testatur Eust.

Ἀπείρετος, idem: ut πόντος ἀπείρετος, apud Hesiod.

Ἀπειρίδης, idem. Hesych.

Ἀπερείσιος, idem: ut δῆεν ἀπερείσιλλ, apud Hom. Pro quo per metathesin dicitur ἀπειρέσιος: ἀσφοδέλοι ἄπειναι. Il. α.

Ἀπέρατος, itidem infinitus. Aristoph. in Nub.

Ἀπεράτωτος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπεραῖος, idem. Hesych. Item qui ad finem perduci non potest, apud Aristid.

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita sunt. Aristot.

Ἀπέρασος, idem quod ἀπέραντος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago, apud Suid. παιδαγωγοὺς καὶ γυναικῶν φιλοσόφους Διαπαλαίοντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω, idem. Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absolvor. Plat. in Gorg. ἐὰ δοκεῖ χρῆναι Διαπεραναῖναι τὸν λόγον. Plut. in Numa, οἳ ἀδῆς ὑπὸ τῶν σαλίων ἅμα τῇ πυρρίχῃ Διαπεραινομένης, quæ peragitur unà cum pyrrhicha. Et activè, idem quod Διαπεραίνω: ut apud Aristot. de mundo, σελήνη σὺν μιᾷ τὸν ἑαυτῆς Διαπεραίνεται κύκλον.

Σὺν Διαπεραίνω, (decomp.) unà absolvo. Plat. in Gorg. ἐπεὶ τί οὐκ ἐθέλεις συνδιαπερᾶναι τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod Διαπεραίνω. Plat. ep. 7. ἵνα σὺ ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod Διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. πᾶσι λαοῖς χρησμὸς ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διαπεραίνω, absolvo & ad finem perduco rem institutam. Xen. in œcon. Exponitur &, percurro.

Δυσεκπέραντος, qui difficulter absolvi & ad finem perduci potest. Eurip. in Hippol.

Συμπεραίνω, unà perficio, adjuvo ad aliquid peragendum: unde in pass. apud Demosth. pro cor. συμπεραίνεσθαι δὲ τῶν ἄλλων συνεργῶν αὐτῷ τοῖς τοὺς θησαυροὺς ἐχθροῖς. Item concludo, colligo: vox Dialecticorum. Aristot. ethic. l. c. 3. ¶ Item coitum perago. Aristot. hist. an. l. 5. τοῦτο δὲ συμπεραίνει καὶ ἐκπολίτευται εἰς τὸν τῆς θήλεος χόρον καὶ ὑποδοχήν.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio: id quod expositis vel concessis concluditur & efficitur. Plut. de solert. an. Aristot. &c.

Συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem, utendo conclusione. Aristot. rhet. 2.

Ὑποπερότωσις εως, ἡ, perfectio, consummatio. Hesych.

Ἔπειρος, Ἥπερος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Γέρας, ως, F. ατος, & ασος transeo: Idem cum πέρα: (ſ pro unde & derivatum putant nonnulli: alij à πέραω vel πέρας, ut idem sit cum περαιόμαι.) Iliad. μ, οὔτ' ἄρ τι περιφρέων ῥέεθρον, οὔτε περῶσαι Γηιδύ. Iliad. φ, Οὔ γάρ τι σοὶ ἔσαυλος ἀπειρητὴ χθονὶ περῶντι. Plut. in Camillo, ὅσα ἐπὶ θάλασσαν περάσαι. Et cum infinit. apud Nonn. μηκέτι δεῦρο καβῆσθαι Ἐκ βυθίων λαγόνων ἀρύσαι. Item supero. Soph. ὅταν θυμὸν καβάσῃς. Epigr. l. 2. εἴ τε καβήσω. ¶ Item transitivè, transporto, trajicio: peculiariter de iis qui transportant ut vendant: unde & Eustat. exp. in ulteriore regione vendo, seu in ulteriora loca transfero ut vendam. Iliad. φ, Καὶ τότε μὲν Λῆμνον εὐκλειτὴν ἐπέρασε Νηῦς ἄγων. Sic Od. ο, Ἀνέρες οἵ τε νῆας ἄγουσιν λαὸν ἐπερήσουσι τοῖ ἀνδρὸς ἐπὶ μακρὰ. Et Junctum adverbiis motum in loco significantibus, simpliciter exp. vendo: ut Iliad. ζ, Δήσας καὶ περάσας νήσων ἐπὶ τηλεφανάων. Et Odyss. ξ, Καὶ δέ μ' ὡς περάσητε, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοισθε, ut ibi mè venderet.

¶ *Derivata ex* περάω, *transeo, trajicio.*

Πέραμα, τὸ, traiectus, transitus. schol. Hom.

Περάσις, εως, ἡ, transitus: ipsa actio transeundi. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 10 Item finis, exitus: ut πέρασις βίου, apud Suid.

Περάσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui transiri potest, vadosus. Arrian.

Περατὸς, ὸ, ὸν, quem transitus patet, permeabilis. Plut. in Pyrrho.

Περητὸς, Ionicè dicitur pro περατὸς. Herodot.

Περητήριον, τὸ, quo perforare & transfodere aliquid possumus. Hippocr.

Περάω, ποëticè pro περάω, transeo. Od. ε, Τὸν μὲν ἄρ' οὔτ' ἄνεμος, Διὸς-

Ἀμφιμῆρον ὑγρὸν ἀείσων, Οὔτε ὅμοζον περάσαι Ἀμφιτρίς.

Πέηοσω, (factum per syncopen ex futuro πεήσω) eo per. Odyss. ν, Ὑψοῦ ἀειρόμενοι ῥίμφα πεήσουσι κέλευθον. Odyss. ο, ὄφρα πεήσωμεν ἀδδίο vt iam carpamus.

Διαπεήσω (comp.) pertranseo. Il. β, μέλαν δ' ὕπνον διέπρησσον πεδίοιο. Il. α, Ἀμφιπεήσασι κέλευθον. Item percurro. Od. ξ, Οὔπω Ἀμπεπέξαμεν λίην ἐμὴν κήδεα θυμῷ.

Περατὴς, quomodo huc pertineat, vide in Πεῖρω.

Composita.

Ἀναπερόω, & per syncopen ἀναπερόω, penetro, perforo, pertere-bro. Hippocr.

Ἀπέρατος, qui & transiri & permeari nequit, imperuius, &c.

Ἀποπερόω, traiicio alicunde. Plut. in Mario, ἀπεπέρασαν εἰς τὴν αὐτικρὺ νῆσον. (Ἀμπερῶν.

Διαπερόω, pertranseo, traiicio. Isocr. ad Demon. Τοσοῦτα πελάγη

Διαπέραμα, τὸ, traiectus. Hesych.

Δυσπέρατος, per quem ægrè tranfitus patet Eurip. in Medea.

Εἰσπερόω, transeo, seu traiicio in Hesiod. in Erg. Χαλκίδα τ' ἀσπερήσας,

Ἐκπερόω, transeo ex. Eurip. δωμάτων ἐκπερᾶν. Item traiicio. Od. ν, νηυσὶ πεποίθατε ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. ¶ Item transfitiuè, traduco, traiicio, transporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα.

Διεκπερόω (decomp.) q.d. ex loco aliquo per alium transeo. Interdum significat, exeo Frequentius, transeo, traiicio: vt apud Apoll. Arg. l. 2. Ἀχέροντος διεξεπέρησεν ἐρετμοῖς. Item traiicio, transfigo. Aristoph. in Pluto, πολλῶν ὑμῶν ῥίζας διεκπερῶντες.

Ἐμπερόω, traiicio in: vel tranſiuebo in.

Ἐμπέραμος, qui transit seu traiicit in, vector. Callim. hymno in Iouem, ὃ σύγε νηῶν Ἐμπεράμους, ὅσκε ἀνδρα σακέσπαλον. Aliam fignif. vide in comp. ex Πεῖρα. (ex Πεῖρα.

Ταλαπείριος Eust. exp. ὁ πολὺς περάσας. Odyss. ζ vide & in comp.

¶ *Deriuata ex περόω, vendo.*

Πιπράσκω, (factum per reduplicationem ex πράω quod per syncopen dicitur pro περάω vendo. Plut. in Apoph. ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκον αὐτούς. Apud schol. Thuc. Πιπράσκει δ' ὁ κηκὸς πίνων ὡς ὀξύτερον. Præt. πέπρακα: vnde particip. apud Dem. Philip. 4 τοὺς πεπρακότας ἑαυτούς.

Πιπράσκομαι. (præt. πέπραμαι. Aor. 1. ἐπράθην) vendor. Plut. in Solone, πιπράσκονται ἐπὶ τῇ ξένῃ. Xen. Hell. 6. ἐμήνυεν πεπρᾶσθαι ὅσοι αὐτομολοῖεν. Thucyd. ἐπράθη θαλάττων ἄκρα. Herodot. πεπρηθεὶς εἰς Λιβύην: Ionicè pro πραθείς.

Πρᾶσις, εως, ἡ, venditio. Platò de rep. l. 2. Exponitur etiam, auctio: apud Luc. Reg. lib. 4. c. 12. λύσω τὰς πράσεως αὐτῶν, exp. iuxta ordinem suum scribitur & πράσις.

Πράσιμος, ὁ ἡ ὸ, venalis, vendibilis. Isæus & Xen.

Πρατέος, ὁ, vendendus. Plato de leg.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, venditor. Idem de leg. lib. 11. Πρατὴρ λίθος, lapis vnde manc pia vendebantur. Poll.

Πρατήριον τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam, idem quod πρατὴρ λίθος. Poll.

Πρᾶτης, ου, ὁ, idem quod πρατὴς Poll. ex Isæo & Hypperide.

Πρᾶτρια, ἡ, venditrix.

Περνάω (ex περάω per pleonasmum τῆς ν) vnde πέρνημι, vendo. Il. χ, Κτείνων ἢ περνᾶς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. (νατων.

Πέρναμαι, vendor. Aristoph. in Equit. Ἀφ' οὗ τοῦτο πάντα πέρ-

Περνάσκω, idem quod πέρνημι: vel venum exporto, venum abduco. Iliad. ω, Ἄνδρες μὲν δὴ πάντας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνας', ὅν κε λάω ἕλεσθαι.

Πόρνος, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit & veluti vendit: cynædus, exoletus. Xen. apomn. l. 1. τίνα τε δὴ ὥραν ἐὰν μὴ ἡ ἀργυρίου πωλῇ τῷ βυλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ὀνομάζουσι.

Πόρνη, ἡ, fœmina quæ corpus suum prostituit & veluti vendit: meretrix, scortum. Athen. l. 13. & 14. & alibi.

Πορνικὸς meretricius. Aeschin. Chrysost.

Πορνίδιον, τὸ, meretricula, scortillum. Aristop. in Nub. & in Ran.

Πορνεύω, i. αὐτὸν scortor, corpus meum prostituo. Aeschin. contra Timarch. εἰ ἔξεστι πορνεύειν τε καὶ τὰ παντρῶα κατεδηδοκέναι.

Πορνεύομαι, Idem. Athen. l. 13. ἐπωλεῖτο πορνευομένη ἐπὶ νέας ἕδρας. Sic & apud Dem. & Luc.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituūt: lupanar. Ath. l. 13.

Composita: ac primùm ex πιπράσκω.

Ἀνταπιπράσκω reuendo, venditum mihi vicissim vendo.

Ἀνάπρασις, εως, ἡ, quum venditū nobis reuendimus aliis. Poll.

Ἀνταπρᾶτης, ου, ὁ, qui sibi vendita reuendit.

Ἀπραξία, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus, Liban. (tur. Poll.

Ἄπρατος, ὁ ἡ ὸ, qui nondum venditus est: vel qui non venditus.

Διαπιπράσκω, diuendo. Idem in Sylla, ὅσαν μεγάλην Ἀμπιπράσκων λιμὴν τῆς τυχόσης.

Διάπρασις, ipsa diuendendi actio, venditio. Idem ibid.

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, liberorum venditio: vnde ἐλευθεροπρασίου δίκη, actio quæ in eum instituebatur qui liberum vel seruum alienum vendidisset. Poll. l. 3.

Ἐμπιπράσκω, vendo in. Poll. l. 7. c. 2.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo: vnde καταπραθὰς, venditus, venum expositus. Lucian.

Λογοπράτης, verborum venditor. Est & epitheton Iudæ, quòd Christum λόγον Dei vendiderit, apud Gregor.

Μεσοπράσιδες ædium dicuntur, quum venditæ aliter extruuntur. Strabo l. 5.

Μεταπράτης: qui emit vt postea vendat. Hesych. in Κάπηλος.

Καλίμπρατος, ὁ, qui iterum venditus est, vel qui sæpius vendi se finit: qui priore hero relicto subinde alii se addixit: veterator. Poll. Et τὰ παλίμπρατα, iterum vel sæpius vendita.

Παμπρασία ἡ, omnium rerum venditio: seu rerum omnis generis. Poll.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπράτης, qui prior vendit. Poll. ex Lysia.

Προπράτωρ, idem: vel ὁ τῶν πιπράσκοντι προξενῶν. Idem lib. 7. c. 2. ex Dinarch. & Isæo.

Προσπιπράσκω, aliis adiunctum vendo, vendo cum. Idem ibid.

Συμπιπράσκω, vnà vendo, venditionis socius sum & particeps.

Συμπράτης, ὁ, qui cum alio aliquid vendit. Poll. ibid. ex Lysia.

Χαρτοπράτης, chartarum venditor.

Composita ex πορνάω & πόρνος.

Ἑαυτοπορνος, ὁ ἡ ὸ, qui corpus suum sponte prostituit & quæstui habet. Athen. l. 12.

Ἐκπορνεύω, idem cum πορνεύω: in ep. Iudæ, αἱ ὡσὲι αὐτὰς πόλις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι.

Ἱππόπορνος, equæ equientis more scortans: immane scortum. Alciphr. epist. 183.

Καταπορεύω, idem cum πορνεύω. ¶ Item stupro, stuprum infero. Plut. in polit. præc. τοὺς μὲν γὰρ Διονυσίῳ παῖδας καταπορνεύσαντες εἰς ἀεὶ τὴν Σικελίαν ἀπῴκιζον. Item prostituo Herodot. καταπορνεύω τὰ θήλεα τέκνα. ¶ Item lonocinor, i. lenocinii ad blandio Naz. μὴ γνῶσιν καταπορνεύσωμεν.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio: vel constupratio.

Νεκροπόρνας, ου ὁ, qui defunctorum cadauera vendit: epitheton Achillis, apud Lycophr.

ΠΕΡΔΙΞ ικος, ὁ, ἡ, perdix: auis de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. & Athen. l. 9.

Περδίκιον, ου, τὸ paruus perdix. Athen. l. 14. & lib. 8. Item herbæ nomen: apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 11. & Dioscor. l. 4.

Περδικίδιος εως, ὁ, pullus perdicis.

Composita.

Διαπερδικίσαι, decipere & effugere. Hesych. & Etymol.

Ἐκπερδικίσαι, perdicis modo callidè subterfugere. Aristoph. in Auib. Ὡς παρ' ἡμῖν ἦδεν αὐχρὸν ἔστιν ἐκπερδικίσαι.

Διεκπερδικίσαι, (decomp.) idem quod Ἀμπερδικίσαι. Suid.

Συρροπέρδιξ, auis quædam apud Aelian.

ΠΕΡΔΩ, pedo, crepitum ventris emitto F. 2. παρδῶ, à quo aor. 2. ἔπαρδον. Aristoph. πέρδω σοὶ pro πέρδω κατά σε oppedo tibi.

Πέρδομαι, idem quod πέρδω, fut. 2. παρδήσομαι: præt. med. πέπορδα, pepedi. Aristoph. in Nub. πέρδεται ἐκ πάνυ σοφαῖς ἐγκυκλοπερδικλημάσι. Ibid. σκέψασθε δ' ὑμᾶς ὅπως μαθησόμεθ' ὁτιὴ πέπορδας.

Πορδὴ, ἡ, crepitus ventris.

Composita.

Ἀποπέρδω, idem quod πέρδω, Aristoph. in Plut. μέχρι πάνυ ἀπέπαρδον ἡμᾶς γὰρ ἐπεφύσησε μυς. Fut. med. ἀποπαρδήσομαι, apud eundem initio Ran.

Ἀποπορδὴ, idem quod πορδὴ, apud Aphr.

Decomp. Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo. Aristoph. in Nub. βούλομαι αὐτῷπερ παρδεῖν σοῖς τοὺς βρόντας.

Καταποπέρδω, crepitum ventris emitto contra, oppedo.

Καταπέρδω, idem quod καταποπέρδω. Aristoph. in Plut. Ἐγχειρητὴν γὰρ σκίλλης καταπαρδεῖν.

Ὀνόποπορδον, τὸ, crepitus asini: herba est quam si comederint asini crepitus reddere dicuntur. Plin. l. 27. c. 11.

Προσπέρδω, idem quod καταπέρδω, Aristoph. in Ran. σοὶ παραπαρδεῖν γ' ἐς γόμφους τῶν θαλάμακος.

ΠΕΡΘΩ, (F. ἔρσω, f. 2. παρθῶ & per metathesin πραθῶ: vnde aor. 2. ἔπραθον) diruo, euertò, vasto, depopulor. Odyss. ξ, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν. Iliad. σ, Καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον. ¶ Item perimo, trucido, perdo. Soph. ἐμὲν γὰρ ἔπερσεν αὐδρώπους. ¶ Eust. scribit deriuari à πρήθω, facta metathesi & προπῇ literarum: solent enim incendi vrbes ab hostibus quæ vastantur & euertuntur.

Πέρθομαι, euertor, diruor, expugnor. Il. β, πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλώσεταί τε περθομένη τε. Il. π. οὔ, νύ τι οἱ σὺν νηυσὶ πόλιν πέρθαι Τρώων per aphæresin pro πέπρωται.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, euersio, expugnatio. Aristot. de poet.

Πορθέω, ῶ, f. ήσω, idē quod πέρθω. Odyss. ξ Αἰγυπτίων αὐδρῶν περιπλομένους ἔοικε Πόρθησον. Thuc. lib. 3. τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν. Xenoph. Hellen. 6. πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μέστας οἰκίας.

Πορθεῖμαι, vastor, euertor, diruor. Isocr. in Paneg. & in Pana.

Πόρθησις, εως, ἡ, euersio, vastatio, depopulatio. Hermog.

Πορθητὴς, ου, ὁ, euersor, vastator, depopulator. Eur. in Troad.

Composita

Composita.

Α'νάπορθέω, vicissim vasto. Eur. in Troad. κἀγὼ γὰρ αὐτὸν κἀνάπορθήσω δόμους.

Α'πόρθητος, ὁ, ἡ, non vastatus, non euersus & dirutus: vel qui vastari & dirui non potest. Hesych.

Διαπέρθω, idem quod πέρθω, deuasto, depopulor, &c. Il. α, τὼ δ' διεπραθέσθην πᾶσαν ἐπ' ἠπείρου. Il. η, Δ[illegible]πραθέειν τόδ' ἄστυ.

Διαπορθέω, Idem. Il. β, Αὐερνησὸν Δ[illegible]πόρθησας. Plut. in Pericle, πάσας τὰς πόλεις μικρὰς διεπόρθησεν.

Διαπορθέμαι, euertor, Soph. in Aiace, ὄλωλε, Δ[illegible]πεπόρθημαι.

Ε'κπέρθω, vastando excindo, expugno & euerto. Iliad. α, Ε'κπέρσαι Πριάμοιο πόλιν. Ibid. Α'λλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπραθόμην τε πόλεθρον, ter vastatus, in ara Theocriti.

Ε'κπορθέω, idem. Eurip. in Troad. ἐκ γῆς θνητῶν ἐκπορθεῖ πόλεις.

Ε'κπορθήτωρ, ορος, ὁ, euersor, vastator, depopulator. Idem in Sup.

Πολιπορθέω, ὁ, vrbium euersor & expugnator. Il. υ, φ, ω, & alibi. Pro eodem dicitur & πολιπορθήτωρ, teste Eustath.

Συμπορθέω, simul depopulor. Eurip. in Orest.

ΠΕΡΙ, variam habet & constructionem & significationem.

Cum genit. de: vt περὶ τῶν λεγόντων ἀμφισβητεῖν, apud Plat. in Protag. Sic ἐρωτᾶν περί τινος, interrogare de aliqua re. βουλεύεσθαι περί τινος, deliberare de re aliqua. In hac signif. si casui suo postponat, scribitur πέρι: vt τοῦτο λέγοντες Η'ρακλέης πέρι, hæc dicentes de Hercule. ¶ Item pro, Il. ψ, ἐπιχθόνιοι περὶ νίκης. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μάχομαι, pugno pro anima, περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, pro nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro εἵνεκα, propter, ob vel gratia: vt apud Eurip. in Phœniss. τυραννίδος περὶ Καδμείου ἄρξειν, propter tyrannidem, propter regnum: vel regnandi gratia. Sic apud Thuc. περὶ ὧν ἤκουσι. ¶ Item apud poetas, circum, circa: vt περὶ σπέος, apud Hom. circa specum. ¶ Item præ, vltra, apud poetas: vt περὶ πάντων σε τίω, præ omnibus te honoro, apud Hom. in hac significatione dicunt etiam poetæ περὶ πρό vel περιπρό, pro περισσῶς: vt: Il. λ. περὶ πρὸ γὰρ ἐχχεύατο θῦον.

Cum dat. circum, circa: vt Il. κ. σὺν δ' ἄμμε περὶ σήματι χυτὸν ἔκαυε. Plato de rep. lib. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. ¶ Item pro ἐν in: vt Apoll. Arg. 3. περὶ ῥοδέοισιν ἐέρσῃ Τήκεται, ros liquescit in rosis, & pro εἰς in, cum accus. vt apud Apollon. πίπτουσι περὶ σφίσι, cadentia in se se. ¶ Item pro ἐξ, ex: vt Od. ὀ, περὶ κῆρ φιλέει, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβοῦμαι aut δείδω, alióve synonymo, exp. de, vt Il. η, ἔδεισε περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic & apud Herodot. & Thuc. Cum datiuo simul & accus. apud Thuc. l. 4. ἀλλὰ περὶ σφίσι αὐτοῖς φοβούμενοι τὸ καταδύλιον, timentium sibi ipsis ne patefierent.

Cum accus. circa, circum. Dem. Olynth. 2. τούτους ἀγαπᾷ καὶ περὶ αὐτὸν ἔχει, hos amat & circa se habet. Xenoph. Pæd. 1. περὶ τὰ ἀρχεῖα κοιμῶντται οἱ ἔφηβοι, circum palatia principum excubant adolescentes. Cum εἶναι aut ἔχειν, interdum exp. occupatus sum, intentus sum, do operam rei alicui: vt apud Dem. Xen. &c. Cum accusatiuo personæ præcedente articulo interdum sumitur pro eo aut iis qui sunt circa aliquem, i. ipsum circumstant, vt solent amici, aut etiam ministri: vt οἱ περὶ Σωκράτη, ministri Augusti: interdum periphrasin facit: vt οἱ περὶ Σωκράτην, Socrates. Dicitur & τὰ περὶ ἐμέ, res meæ, ea quæ ad me pertinent. ¶ Item erga, in: vt ἡ περὶ τοὺς θεοὺς δύσεβεια. Isocr. Item in, aduersus: vt Aristoph. περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν. ⁂ Designat etiam tempus: vt Xen. Hell. 1 περὶ ἀρίστου ὥρας ἦκον εἰς Προικόννησον, circa horam prandii venerunt. ¶ Significat etiam, circiter. Thuc. περὶ ἑξήκοντα νεῶν, naues circiter septuaginta. Isocr. in Euag. ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας. Pro περὶ interdum ab Aeolibus vsurpari ait tradit Hellanicus, apud Eust.

Πέριξ, idem quod περὶ circum, circa: vt πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot. Et τὸ πέριξ δὲ οὐ τὸ πάντ' ἐς φλεγμονὴν ἐξωμεν, apud Galen. ad Glauc. Et πέριξ δ' αὐτῆ, circa ipsum, in eius circuitu, apud Herodot. Item circumquaque, circumcirca, vndique Polyb. πέριξ δὲ πάντοθεν τοῦ δήμου σαυτῷ. Et ὁ πέριξ ὠκεανός, apud Aristot. Apud Plat. in Timæo, πέριξ οὐρανὸν ἐλαθεῖ, exp. vndique est eas circumplexus.

Περισσὸς vel περιττός, ή, όν, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet (quasi ὢν περὶ τῶν ἄλλων) vnde exp. eximius, egregius, item præstans, excellens, insignis: vt περισσὸς αἰνῆσαι. Eurip. & Aristot. Interdum cum accus. vt περισσὸς τὴν σοφίαν, apud Synes. Dicitur & περισσὸς κατὰ apud Aristot. probl. 1. sect. 2. & περισσὸς εἶναι, apud Plut. in Rom. Apud Hesiod. περισσὰ δῶρα, munera eximia. Inuenitur & in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέβειαν, apud Greg. de Iuliano. ¶ Item qui est vltra id quod esse debet, modum excedens, nimius. Item superuacaneus, redundans: vt περιττὸς τῆς ἐργασίας. Hermog. & περιττὴ πραότης apud Herodian. l. 6 Hinc τὸ περισσὸν, excrementum, apud Aristot. Dicitur & τὰ περισσὰ de reliquis, apud Luc. il. Epigr. li. 2. Interdum περισσὸς ponitur etiam pro copioso, multo; vnde ἐκ περισσοῦ ὑπερχύσεις, multis partibus superare, apud Plat.

Περισσὸς ἀριθμὸς, impar numerus: sic dictus quòd in eo redundantia quædam sit. Aristot. Plut. Hinc aduerbium περισσάκις, numero impari, impariter, apud Plutarch. ¶ Item περισσὸν, species lani, apud Theophr. & Plin.

Περισσῶς seu περιττῶς, eximiè, egregiè, excellenter. Athen. Item singulari quodam modo & peculiari. Item redundanter, superuacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum significat, amplius, magis, vehementius. Pro quo & gradu comp. περισσοτέρως & περισσοτέρον: sæpe in noui Test. scriptis.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia. Item redundantia. Et peculiariter, ea sermonis redundantia quæ & πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

Περισσεύω, seu περιττεύω, redundo: vel abundo, affluo. Luc. 21. ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Et cum genit. apud eundem, cap. 15. περισσεύουσιν ἄρτων. Ecclesiast. cap. 3. περισσεύσει ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὰ κτήνη, quid amplius habet homo? ¶ Item transitiuè, facio vt abundet, abundè suministro. 1. epist. ad Thess. l. ca. 3. ὑμᾶς ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. ¶ Item supersum, reliquus sum. Ioan. cap. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω, in posteriori signif. Non ἅσα περισσεύοντα. Matth. cap. 13. & 21. περισσεύησεται, exp. redetur abundè.

Περίσσευμα seu περίττευμα, τὸ, abundantia, apud Matt. & Paul. Item reliquiæ. Marci c. 8. Item excrementum, stercus. Plut.

Περισσεία, ἡ, abundantia 2. Corinth. c. 8.

Περίττωμα, τὸ, excrementum: quicquid in corpore superuacaneum est. Alex. Aphr. & Aristot. rhet. 3.

Περίττωσις, ἡ, idem.

Περιττωματικὸς, excrementis abundans. Item simpl. cui excrementa insunt. Theophr. & Alex. Aphr. in probl.

Composita ex περισσός.

Α'περίττωτος, ὁ, ἡ, nihil superuacaneum habens. Item luxu carens. Gregor.

Α'περιττώτος, excrementis carens, apud Theophr.

Ἀπερίσσιος, par impar.

Υ'περπερισσῶς, supra modum plus quàm abundanter. Mar. c. 7.

Υ'περπερισσεύω & ὑπερπερισσεύομαι, super abundo: vehementer exundo. Rom. 5. ὑπερεπερισσεύσην ἡ χάρις. 2. Corinth. c. 7. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, ας, ἡ, columba: tam de mare dicitur quàm de fœmina: vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. Athen. l. 9. Attici os περιστερὸν dicere scribit, eoque vtitur etiam Aristot. discriminandi sexus causa. ⁂ Dici volunt παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾶν.

Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo columbæ aluntur. Varro de re rustica lib. 3. c. 7. ¶ Est & herba quædam, tracto nomine ἀπὸ τῶν περιστερῶν ἡδέως Δ[illegible]πτεσθαι ἐν αὐτῇ, vt tradit Dios. l. 4. c. 60.

Περιστέριον & περιστερίδιον, ου, τὸ, paruula columba. Athen. li. 14. Quidam περιστερίδιον, exnon. pullus columbinus, pipio, qui & περιστερίδιος dicitur teste Eustath.

ΠΕ'ΡΚΟΣ & πέρκος (quod frequentiori est in vsu) ου, ὁ, niger. Item nigris distinctus maculis, varius. Homerus μορφνὸν & πέρκον, pro eodem accipit. Il. α. Αὐτίκα δ' αἰγυπιὸς τελαμὼν ἐγένοντο περὶ ἰλιῶσι, Μορφνὸς, θηρητὴρ ὃν κὴ περκνὸς καλέεσκον. Aristot. tamen hist. an. lib. 9. c. 52 discrimen statuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36. memorantur etiam πέρκοι ἰχθύες.

Πέρκη, siue πέρκις, piscis quidam: quod nigris maculis fit varius. Aristot. hist. an. l. 8. c. 15. & Dios. 2. c. 35.

Περκάζω, nigresco, seu nigris distingui maculis incipio. Sic dicuntur uvæ περκάζειν, quum pingi incipiunt & nigrescere. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 22. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Et Dios. Λευκῶν ὀμφακας μήπω περκαζόντων. Et Plut. sympos. 3. ὄμφακι περκάζοντι προσοικός. Item actiuè, vario. Dios. l. 5 cap. 2. (de vite agresti) ἡ περκάζει τὸν καρπόν.

Περκαίνω, varior, varius fio. Hesych.

Περκώματα, eidem sunt τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα.

Composita.

Ε'πίπερκος, nigricans, subniger: vel nigris maculis aliquantum distinctus Xen. in Cyneg.

Υ'ποπερκάζω, propemodum nigresco, seu nigris maculis propemodum distingui incipio. Od. η, ἔπειρα δ' ὑποπερκάζοντα.

Πέρνα, vide in Πτέρνα. Περνάω, &c. in Πιπράω, vendo.

ΠΕΡΟΝΗ, ης, ἡ, fibula. ⁂ Dicta à πείρω: quoniam vel infigitur vestiti vel ora vestimenti ei interdum affigitur. Od. τ, αὐτὰρ ἐπὶ περόνην χρύσειον τέτυκτο Αὐλοῖσι δύο ὑμεῖσι. Ibidem, περόνῃσι τ' ἐπεφήνει φαεινοῖς. Athen. lib. 12. ἐπιχέουσι τὰς περόνας. ¶ Item sura, fibula: alterum os tibiæ, exterius & tenuius: interdum etiam sic appellatur ossis huius epiphysis, interdum & eius protuberantia, quæ non est aliud quàm malleolus. Gal. in lex Hippocr. ¶ At περόνης, metrum quoddam est & organum musicum, Suida teste, apud quem scribitur & περώνης.

Περονάω, ῶ, ήσω, fibula subnecto, fibulo. Item traiicio vel ut fibula. Il. η, & ν, Δι' ἀμφὶ μέσον περόνησε.

Περονάομαι, idem. Iliad. β, Α'μφὶ δ' ἄρα χλαίνῃσι πυκάσσατο φαινομένῃσιν:

Περόνημα, τό, quod fibula ſubnectitur ſeu ſubnexum eſt, Theocr. idyll.15.

Περονίδες, ιδ Ͻ, ή, & Doricè φεροναΐδες, veſtis quædam quæ fibula ſolebat ad pectus ſubnecti. Idem ibidem.

Compoſita.

Διαπερονάω, fibula traiicio: vel, fibulo, fibula necto. Suid.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibula infigo. Heſych.

Ἐμπερόνημα, & Doricè ἐμπερόναμα, veſtis fibulas infixas habens: ſeu perforando & fibulas traiiciendo confecta. Theocr. idyl.15.

Ἐμπεροναΐδες, ίδ Ͻ, ή, veſtis dupla. Heſych.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibula defigo. Polyb.

Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπερονάω, fibula annecto ſeu affigo. Plat. in Phædro, φορημοῖ αὐτῷ πρὸς τὸ σῶμα τὴ προσπερονᾶ.

-ΠΕΡΠΕΡΟΣ, ε, ὁ, leuis, temerarius, præceps, & qui à quouis vento circumagitur: item vanus, inanis. (☞ Dici putatur quaſi πέρφορος à verbo φέρω.) Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. & Etymol.

Περπερεύομαι, temerarius & præceps ſum: item leuis & inconſtans ſum. 1. Cor. 13. Item ſuperfluo & inutili corporis ornatu gaudeo, apud Baſil.

Περπερεία, ή, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμὸς, nimius cultus, apud Clem. Alex. pæd. l. 3. Scribitur & περπερέα, apud Baſil.

Compoſita.

Καλλιπερπερεύομαι, ex eo, adulor καλλιεπίζομαι.

Γωνιπερπερεύω, iactatum eſt in quendam futilem & vanum, teſte Euſtath. in Iliad. ν.

ΠΕΡΣΗΣ, ε, ὁ, nomen iactus teſſarii. Heſych. ¶ Item Perſa, oriundus ex Perſide regione. Xen. Hell. 7 Interdum ὁ πέρσης dicitur pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς: vt in epiſt. Philipp. apud Dem. ἀφεὶς τὸν Περσῶν πρέσβεις ἀπεσταλκότε.

Περσικὸς, ή, ὸν, Perſicus, qui vel qualis Perſarum eſt, Perſis proprius Fœm. περσικὴ, ſ. μηλέα malus perſica: arbor de qua Theophr. de cauſ. pl. l. 8 & Gal. in l. ſimpl. pharm. Τὸ περσικὸν ſub. μῆλον. malum perſicum: fructus perſicæ arboris: de quo Dioſc. l. 1. c. 165. Περσικὰ κάρυα, nuces perſicæ, aliàs iuglandes: ſic dictæ quòd è Perſide à regibus ſint tranſlatæ. Vide Dioſc. l. 1. c. 179. & Plin. l. 15. c. 22. Περσικὸς ὄρνις. Ariſtophani pauo dicitur: vtpote è Perſarum regione in hæc citeriora loca aduectus.

Περσέα, ας, ή, perſea: arbor in Aegypto naſcens à Perſa ſeu Perſeo inuentore denominata: de qua Theoph. hiſt. pl. l. 4. & Dioſc. l. 1. c. 88. Eadem dicitur & περσέα, interiecto ι propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσεύς, apud eundem in Ther. & Περσεῖ Ͻ ἐπώνυμος Ͻ, apud Callimach. ¶ Περσεύς, eſt, & nomen piſcis in mari rubro naſcentis, teſte Aeliano: pro quo apud Heſych. πέρσος. Eſt & ſideris nomen, apud Procl.

Πέρσιον τὸ, Perſium: Planta Aegyptiaca: de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 2. c. 3 & Galen. de alim. fac. li. 2. Sic etiam appellatum fuiſſe ſolanum marinum ſcribit Dioſc. lib. 4. c. 74. Scribitur & περσίον, apud Athen. l. 14.

Μεσόπερσικὸν. (comp.) ſemiperſica: calceamenti muliebris genus, quod ad Perſicorum calceorum formam accedere putatur: cuius meminit. Heſych. Pro eodem ſcribitur & μεσοπερσικὴ, apud Poll. l. 7. c. 23.

Πέρσις, vide in Πέρθω.

ΠΕΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapſo, anno ſuperiore: vt ὁ πέρυσι σῖτ Ͻ, frumentum anni ſuperioris, & αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni ſuperioris, apud Dem. dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. Philoſtr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipſum anno ſuperiore. Significat etiam antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell. 3. ἐσμὲν οἱ αὐτοὶ νυῦ τε καὶ πέρυσι, iidem nunc ſumus qui ante hoc tempus.

Περυσινὸς, qui anni ſuperioris eſt: vt περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. & περυσινὸς ἡμερὸς apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam ὁ ἔφηβ Ͻ ἄρτι, teſte Poll. vt qui proximè pueritiæ annos exceſſerit.

Προπέρυσι, (comp.) ante annum ſuperiorem, anno abhinc tertio.

Προπερυσινὸς, qui eſt anni ante præſentem tertij.

Πέσω Ͻ, vide in Πέκω.

-ΠΕΣΣΟΣ, ſeu πεττὸς, ε, ὁ, calculus, ſeu ſcrupus luſorius. Od. α, Πεσσοῖσι θεσπεσίοιδε θυρέων ὑπὸ μοῦνον ἔπεσον, Euſt. ex Soph. Palam. ἐφεῦρε πέσσους κύβους τε, περπνὸν ἀργίας ἄκ Ͻ. Accipitur etiam pro ludo ipſo calculorum, apud Plut. in probl. Rom. ὦν πεττοῖς καὶ κύβοις τὸ πολλὰ διημερεύειν. Dicitur & πεσσὰ, in plur. apud Euphor. teſte Euſt. ☞ Heſych. & Euſt. deriuari tradunt παρὰ τὸ πεσεῖν à πίπτω πίπτ ῃ γὰρ ὁ πεσσὸς ἐν τῷ βάλλεσθαι, inquit Etym. aut quoniam ludus eſt fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubica forma, apud Strab. ¶ Eſt etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item peſſus, peſſarium: lana concerpta & ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur & continentur. Paul. Aegin. l. 7. c. 24. Dioſc. lib. 1. c. 143. In hac ſignif. ſcribitur etiam πεσὸς vnico σ, teſte Euſtath. Πεσσιχὸς, ή, ὸν, vt πεσσικὸς βόλ Ͻ, calculus luſorius: idem cum πεσὸς. Euſtath. ex Appian.

Πεσσεύω, ſeu πεττεύω, f. εύσω, calculis ludo. Polyb. l. 1. Metaphoricè, apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰ ἀγαθωτέρου ἐδὲν, αὖθ Ͻ ἡμῖν τὰ αὐθρώπεια πεττεύσης, quę rerum humanarum ſurſum deorſumque aleam quandam ludit.

Πεσσευτήρι Ͻ, ὁ, quo vtuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεττευτήρι Ͻ: vnde πεττευτήριον, τὸ, dicebatur laterculus ſuper quo motus Solis & Lunæ, & quæ pertinerent ad eclipſes eorum inquirebant Aegyptii. Plato in Phæd.

Πεσσευτικὸς, ſeu πεττευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. Item calculis ludendi peritus. Plat. de leg. l. 1.

Πεττεία, ή, calculorum luſus. Idem in Phædro: Athen. l. 1.

Πεττεύω, idem quod πεττεύω Heſych.

Μεταπεττεύω, (comp.) mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoe, ἴσως γὰ σὸν ἐννοεῖς τοῦτο μεταπεττευόμενον ὅπ τῶν πόλεων eadem eſſe etiamſi tranſmutentur.

Πέσω, vide in Πέπλω, Πεταίζω, & c. in Πετάω.
Πέτεμαι, in Πέτομαι.

-ΠΕΤΑΥΡΟΝ, ε, τὸ, pertica, tignum aut aſſer ſuper quo gallinæ dormiunt. Dicitur & de gallinario. Nic. in Ther. Ἀκάνθ Ͻ, ἢτ' ὄρνισι κοιμηθείσι πλέθρον Μαίεται, ἐξ ὑπνοιο κεφαρπάζουσα πεταύρων. Scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. idyl. 13. ¶ Item genus laquei. Heſych. Nonnulli etiam πέτευρον dicunt eſſe aſſerem cum laqueis auibus tenſum, vt in eum inuolantes laqueis ſe intricent. ¶ Heſych. eſſe dicit inſtrumentum quoddam. ☞ Quidam putant dictum eſſe παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὐγαῖς, ἤγουν τῷ ἀέρι πεπετάσθαι.

Πεζωλίζω, alto exiliò petauro.

Πεζωλίσαι, qui alto petauro exiliunt, i. machina alto loco ſuſpenſa, ita vt ferè ex ipſo aera deuolare videantur.

ΠΕΤΑΩ (vnde πετάζω, & πεταύω, ſiue πεταύνυμι) F. άσω, pando, explico. Il. ξ. & φ. ὁ δ' ἐξέβαλε χεῖρε πετάσας. ¶ Item aperio. Opian. l. 3. de venat. τείχισμα πετάσας Χάλκεα κ' χάος δυσὶ, κ' ἄσκοπον αἰόλον ἔρκ Ͻ, triplicibus apertis labris. Exponitur etiam, tendo.

Πετάζομαι, πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπταμαι, panſus ſum, explicatus ſum, apertus ſum. Il. ξ. (de bigis) ἀμφὶ δὲ πέπλοι Πέπταντ' αι. Apoll. Arg. lib. 2. πεπτάμενοι κώπαις, expanſum & explicatum. Iliad. φ. πεπτάμεθ' πύλαι, portæ apertæ & paſſæ. Epigr. l. 1. Οὖρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον, aperta habens labia, i. hians. Apud Ariſtoph. πεπταμένοις ἰξίοις, exp. lanis volantibus.

Πέτασμα, τὸ, explicatio, extenſio.

Πέτασ Ͻ, ε, ὁ, petaſus, galerus, tegmen capitis latum & expanſum, quod fuiſſe ἐφ' ἑδῶν φόρημα tradunt Poll. & Heſych. Geſtamen eſt Mercurii, apud Athen. l. 12. Exponitur etiam, vmbraculum, vmbella. ¶ Herbi, quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: vt apud Theophr. l. 4. hiſt. pl. c. 10. ¶ Πέτασ Ͻ dicitur etiam eſſe ſpecies texturæ. Suid.

Πεταστὴς, ε, ὁ, petaſi ſpeciem gerens: plantæ nomen, apud Dioſc. l. 4. c. 108.

Πεταστώδης, εως, ὁ κ' ή, petaſi ſpeciem gerens. Et πεταστώδεις plantæ quæ folia habent ampla in modum petaſi. Athen. l. 9.

Πέταλον, (& Ionicè πέτηλον, apud Heſiod. & Nicand.) ε, τὸ, folium: propriè folium quod eſt in amplitudinem expanſum. (Nam Euſt. à πετάζω, deriuat) Od. τ. Δενδρέων ἐν πετάλοισι κεφεζομένη πυκινοῖσι. Dioſc. l. 1. c. 44. πέταλα χίλια ἐ ῥόδων. ¶ Item lamina, bractea. Philo de vita M. l. 1. πέταλα γὰ ἐς λεπτὰς τελχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς ἡμάτι σωυφαίνε Ͻ, bracteæ in tenuiſſima capillamenta ſectæ liciis omnibus contexebantur. Exod. 28. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea. ¶ Capitur etiam pro petaſo ſeu galero, i. pileo latiore in modum folii ampli. Suid. ex Epigr.

Πεταλώδης, ε Ͻ, ὁ, κ' ή, folio vel laminæ ſimilis. Πεταλώδες ὄξος, foliola vrina: in qua foliis ſimilia ſiue ſquamis aut laminis ſubſident.

Πεταλᾶσθαι, in folium mutari Heſych. Πεταλωτὸς ὁ, ὁ, foliatus. Idem.

Πεταλίζω, folia decerpo: item folia emitto, gemino. Heſyc.

Πεταλισμὸς, ὁ, oſtraciſmus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ε, ὁ, folium referens. Πεταλίτης, lapis in lamina ſolutus. Πεταλίτης, ιδ Ͻ, ή, apud Nicand. de herba quadam.

Πέταλοι, dicuntur vituli: à cornibus quæ inſtar ramorum habent. inquit Athen. l. 9. Πεταλίδες ὗες, per metap. apud Achæum.

Πεταλὴ, ης, ή, tenera: vt folia & germina recens ab arbore emiſſa: in Epigr. πεταλὴν πικρογάμε, puellæ ſeu iuuenculæ.

Πέταχνον, ſiue πέταχνον, τὸ, poculum latum & tenue, apud Athen. lib. 11.

Compoſita: ac primùm ex πετάω, πετάζω, ſeu πεταύνυμι.

Ἀναπετάω, ſeu ἀναπετάζω, & ἀναπεταννύω, ſiue ἀναπετάννυμι, expando, explico. Item aperio. Apud Luc. ἀναπέτασον τὰς θύρας, aperite fores, Iliad. α, ἀνὰ θοὰς ἁλὸς πέτασαν: pro ἀνεπέτασαν, vela explicarunt, vel expanderunt. Interdum etiam, laxo. Gal. τὸ σπειζόμενος τῶν πόρων ἀναπεταννύειν.

Ἀναπε-

Ἀναπετάννυμαι, expandor. Item explicor, aperior. Xen. Pæd. 8. ἐπὶ δὲ αὐλαπέτασαι αὐτῷ βασιλέως πύλαι. Præt. ἀναπέπλωμαι (per ſyncopen pro ἀναπεπλωμαι) apertus, patens, expanſus: ut ἀναπέπλωμαι θυρίδες, apertæ feneſtræ. Et apud Xen. Hellen. 4. ἀναπέπλωται τόποι, aperta loca. Apud Plut. in Themiſt. ἀναπέπλωται εἰς βορραν ναῦς, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

Ἀναπέτασμαι, idem quod ἀναπέτάννυμαι. Nic. in Alexiph. τὰ δ' ὅσα ἀναπέτασται ὄσσε.

Ἀμπετάω, ſeu ἀμπετάννυμι, per ſyncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι. Eurip. in Phœn. Βόστρυχον ἀμπετάσας λωτῷ κρατὸς κυδιμάλου μέλαθρα.

Διαπετάννυμι, pando, aperio: unde διαπέτασα πύλας dicitur quum ſeſe meatus aperiunt. Euſt.

Ἐκπετάζω, ſive ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo. Eurip. in Heleu. ὑπὲρ φόλου. Ἐκπέτασσι πόδα. Naós ὠκυπόμπους, extendent funem navis celeriter vehentis.

Ἐκπετάζομαι, & ἐκπετάννυμαι, vel ἐκπετάννυμαι expandor, explicor. Plutarch. de deo Socr. Præt. ἐκπέπλωμαι, expanſus & explicatus ſum.

Ἐκπεπλωμένως, q. d. explicatè vel expansè, cum expanſione ſeu explicatione.

Ἐκπετάννυω, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. εἰ βούλοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐκπετάννυσι.

Εὐπέτειος, explicatu panſuque facilis. Heſych.

Καταπετάζω, ſive καταπετάννυω, aut καταπετάννυμι, expando, explico, extendo. Plut. in Theſeo. Item obtego, velo. Ariſtoph. in Plut. κατεπέτασεν αὐτῷ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, cooperuit & obtexit caput eius panno rubeo. Plat. in Parmen. καταπετάσαι ἱκανὸς πολλὰς εὐρήσεις.

Καταπέτασμα, τό, velum quo aliquid obtenditur ſeu obtegitur, apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπέτάννυω, idem cum καταπετάζω, ſive καταπετάννυω, obtendo, obtego, obvelo: item expando, explico, Vnde παραπέπλωται, expanſus ſeu explicatus eſt, vel etiam ſe explicat. Arat. in Phœnom ὁ δὲ οἱ παραπέπταται ὄρνις Ἀστέρων βορέω.

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα. Plut. in Artox. & Ariſtoph. Apud Syneſ. epiſt. 4. παραπέτασμα δὲ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, aulæum nos ſeparabat. Exponitur etiam, σκιὰν, & umbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπετάννυω, in orbem expando. vel circumcirca obtendo. Aeſch. contra Cteſiph. φοινικίδας περιεπέτασε. Eurip. in Helen. Περιπετάσασι χέρα φίλιον Ἑνὶ μακρᾷ φλοὶ φασσόρῳ.

Περιπέπλωμαι, circumcirca expanſus vel obtentus ſum: unde apud Apoll. Rhod. περιπέπταται, obtenſus eſt.

Περιπέτασμα, velum ſeu aulæum quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. Eſt etiam verbum theologicum, ſignificans integumentum myſticum ſpiritualis ſenſus, apud Dionyſ. Areop. Exponitur etiam, cortina. Περιπετάσματα τὰ, aulæa quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπεπλωμένος, circumcirca expanſus vel obtentus.

Προπετάζω, ſeu προπετάννυω, & προπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. Pæd. 4.

Προσαναπέτάννυμι, extendo, illido.

Compoſita ex πέπλον ſeu πέπλος.

Ἀπέπλως, ὁ, ἡ, foliis carens: in Epigr.

Ἐκπέπλως, amplus, paſſuq; in modum folii, ut ἐκπέπλα κέρατα, Athen. l. 11. Et ἐκπέπλα κέρατα, cornua lata in modum folij vel bracteæ. Idem l. 9.

Ἐμπέπλις, ίδος, ἡ, Heſych. eſt ἔδεσμα ἀφὸ τῆς τυροῦ σκευαζόμενον, quod ſic dictum putatur, quoniam foliis obductum coqui ſolebat.

Εὐπέπλως, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia: in Epigr. ¶ Εὐπέπλον, τό, fruticis nomen: de quo Dioſc. lib. 4. c. 148. Item εὐπέπλως λίθος, Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέπλως, pulchra habens folia: in Epigr. (Suid.

Παραπέπλως, foliis obtectus, foliis obtentus & opertus. Apud

Πενταπέπλως, quinque foliis, quinque folia habens. Πενταπέπλον herba quæ & πενταφύλλον, à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τριπέπλως, trifolius: ut ῥάβδον τριπέπλον. Hom. hymn. in Merc. Τὸ τριπέπλον, herba quædam. Lat. trifolium.

Ὑψιπέπλως, folia in cacumine gerens. Od. δ. Item altus, excelſus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑψιπέπαλος.

ΠΕΤΟΜΑΙ, & πέσομαι, ac πεσούμαι volo, idem quod ἵπταμαι. Il. β, Βοτρυδὸν δ' ἵπτοντο ἐπ' αὐθομάτοισι καθῆνται. Il. υ, Αὐτὰρ δὲ κλάγξας πέτετο κοιλῆς ἀπὸ νηός. Plut. de ſol. an. ὁ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες βλέπουσι καὶ πέτονται. οὐδὲ ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες. Ariſtot. metaphyſ. 3. τὰ πετόμενα λύκειν. ¶ Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido curſu feruntur tam inanimis quàm animatis: ut Iliad. ψ (de equis) τὼ δὲ ταθέοντε πετέσθην. Il. ν, Αὐτὰρ ὁ ὡς τε λέων ὠκυπέρος ἐρεθόμενος πέσησι. Epigr. l. 2. ἀλλ' ἐπὶ δεῖπνον Ἔτρεχεν ὥστε λέων, Εὐτυχίδης πέσεται.

Πετεηνὸς, ὄν, ὁ, volucris. Ariſtot. polit. 1. Pro quo poëticè reſoluta vocali, & verſo ι in η dicitur πτιλωὸς. Il. φ. & apud Heſiod. in Erg. Πετεηνὰ & πτιλωὰ, τὰ, volucres, aves: Il. θ, & ω.

Ποτὴ, ἡ, volatus. Odyſſ. ε.

Ποτόομαι ῶμαι, idem quod πέτομαι ſeu πτάομαι. Il. β Ἔνθα κε εὖτα πεσόντες ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. Ibid. αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις ποτῆται· αἱ δέ τε κεῖθα. Scribitur & πωτάομαι: ut apud Theocr. idyll. 7. Πωτῶντο ξυνὰν ἐπὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Ποτητὸς, idem quod πετεηνός. Et ποτητὰ, τὰ, idem quod πετεηνά. Odyſſ. μ.

Ποτητὸς, idem quod ποτητός. Eurip. Pro quo Doricè dicitur ποταὸς, apud eundem.

Ποτόομαι, f. ήσομαι, idem quod πετόομαι, volo. Apoll. Arg. 2. διηερίαι ποτόωντο.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιποτόομαι, ῶμαι, circumvolo. Iliad. β, Μήτης σ' ἀμφιποτᾶται ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

Ἀναπέσμαι, ſubvolo, in altum volo. Ariſtoph. in Avib. Ἀναπέτομαι δ' ὡσεὶ ὄλυμπον πτερύγεσι κούφαις.

Ἀποπέσμαι, avolo. Dio. l. 43. οἱ δὲ δὴ ἀεὶ ὡσεὶ τὸ Καίσαρα ἀπεπέτοντο.

Διαπέσμαι, pervolo, volando pertranſeo.

Εἰσπέσμαι & ἐσπέσμαι, involo, volando introëo.

Εἰσποτόομαι, idem Ariſtotel. hiſt. an. l. 9. c. 40.

Ἐκπέσμαι, & ἐκπέτομαι, evolo. Ariſtoph. in Avib. Ἐκποτόμενος αὖ ὅτ' ἠέλιος ἐλθὼν εἴκοσι. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. c. 40. ὁ πτερώμασι ἐκπέσται.

Ἐκποτόομαι, idem. Ariſtot. ibidem.

Ἐκποτόομαι ſeu ἐκποτάομαι, & ἐκποτέομαι, pro iiſdem. Metaphoricè. Il. τ, ὅτε ζέφυρος νιφάδας Διὸς ἐκποτέοντας. Et apud Theoc. idyll. 11. Ὣς κύκλῳ κύκλῳ πᾶς τὰς φρένας ἐκποτόωσα; Doricè pro ἐκποτῆσαι.

Ἐμπέσμαι & ἐμποτόομαι, advolo, involo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, Ποιμνίοις, ὃς ἄβροχα Πεδία, καρποφόρα τε γᾶς Ἐμποτόμενος ἰαχεῖ.

Ἐμποτόομαι, idem. Dioſc. l. 5. c. 85 ὡς δυνάσθαι ἐμποτόεσθαι τῷ ἀέρι.

Καταπέσμαι & καταποτόομαι, devolo, volando deſcendo ſeu delabor.

Παραπέσμαι & παραποτόομαι, advolo, i. juxtà ſeu à latere volo. Item prætervolo.

Περιπέσμαι, circumvolo. Luc.

Ὑπερπέσμαι, ſupervolo, ſupernè volo. Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Ὑπερποτόομαι, idem. Theocr. idyll. 15. οἱ δὲ πεδαῖοι ὑπερποτῶντ' ἔρωτες.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀερσιπέτης, in aëre volans. Ἀερσοπέτης, vide in comp. ex Πίπτω.

Ἰθυπετᾶν, recta volare Heſych. exp. recto impetu ferri.

Ἰθυπτίων, ῶν ος, ὁ, ἡ, recta volans, qui recto curſu fertur, eoq; valde citato, ut volare videatur. Il. φ, μελίῃ ἰθυπτίοντα. Ἀστεροπῇ ἐφῆκε. Euſt. ex. τῷ ἰθὺ πτερόεντι.

Κακοπέτης, malè volans. Ariſtot.

Ὀξυπέτης, concitatis alis volans. Heſych. idē eſt quod ὑψιπέτης.

Ταχυπέτης, celeriter volans.

Τηλοπέτης, procul volans ſeu avolans. Suid. ex Epigr.

Ὑψιπέτης, altivolans, altivolus: ut αἰετὸς ὑψιπέτης. Od. υ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ὠκυπέτης: celeriter volans, ut ὠκυπέτης ἴζηξ. Heſiod. in Erg. Item qui rapido curſu fertur ita ut volare videatur: ut ἵππος ὠκυπέτης. Iliad. ϑ.

ΠΕΤΡΟΣ, ου ὁ, lapis, ſaxum. Il. π, ἑτέρωθι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Il. ν, ἐπεστυμένον βάλε πέτρῳ. Xen. Hell. 3 ἐπὶ τὰς λοιπὰς ἐπεκυλίνδουν πέτρας ἐς τὸ κάτωθεν.

Πέτρα, ας, & Ionicè πέτρη, ης, ἡ, idem. Heſiod. in Theog. Πέτρας ἠλιβάτους σιδαρέοις σὺν χερσὶν ἔχοντες. Plut. de orac. Pyth. πετρῶν ὧν φλεγμονὴν ὑπὸ πνεύματος ἀναρρίψεις. Interdum exp. ſcopulus, cautes: ut quum de ſaxis dicitur, quæ in mari vigilantur. Odyſſ. μ. Αὐτὰρ ἐπὶ πέτρας φύγομεν σὺν τε χαλεπῷ τε κακῷ τε. Sic & Il. κ. & Odyſſ. κ. Interdum, rupes: ut Plut. in Amat. narrat. ῥίψαι ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Sic & Il. ω.

Πετρώδης, ες ος, ὁ, ἡ, petroſus, ſaxoſus, lapidoſus. Dioſc.

Πετραῖος, α, ὁ, ſaxatilis, inter petras ſeu ſaxa verſans: ut Σκύλλα πετραίη. Od. μ. Et πετραῖοι ἰχθύες apud Athen. l. 7. Item in petroſis & ſaxoſis locis naſcens: ut συκῆ πετραία apud eundem l. 13.

Πετραία σκιὴ, umbra quam petra ſeu rupes de ſe projicit. Heſiod. in Erg. Item πετραῖος, ſaxeus, petroſus: ut πετραία ὀχερωδὲς, apud Soph. ¶ Eſt & Neptuni epith. quòd olim ſuper ſaxo conſopitus, urinam profuderit genitalem.

Πετρώδης, ωδες, ὁ petroſus, ſaxoſus, lapidoſus. Il. β. & Heſiod. in Erg.

Πέτρινος, ὁ, lapideus, ſaxeus

Πετρίδιον, τὸ, ſaxulum. Exponitur etiam, ſaxum, petra, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Πετρηδὸν, in modum petrarum. Luc.

Πετρόω, in lapidem vel ſaxum verto. Exponitur etiam, lapido: unde apud Eurip. in Oreſte, Μόλις δ' ἔπεισε μὴ πετρώσαι θανεῖν, vix eis perſuaſit, ne ſe lapidarent.

Πετρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum jactus. Idem ibid.

Compoſita.

Ἐμπετρος, ὁ, ἡ, qui in petris & locis ſaxoſis provenit. Ἐμπετρον, τὸ,

πεον, τό, nomen eſt herbæ quæ Romanis ſaxifraga dicitur: de qua in append. Dioſc. Eſt & alia eiuſdem nominis, quam Latini calcifragam appellant: de qua Dioſc. l. 4. c. 181.

Ε'πίπετρον, τό, herba de qua Ariſtot. de part. anim. l. 4. & Hippocr. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἄκινον appellari tradit Plin.

Καταπετρόω, lapidibus obruo.

Λεπτέτρα, ἡ, petra levis. Heſych. Scribitur & λεπτετρία, apud Suid.

Περίπετρον, τό, undiq; habens eminentes rupes ſeu petras. Heſyc.

Περιπετρίζεσθαι, exp. allidi. Idem.

Υ'πόπετρος, ſub quo petræ ſeu ſaxa latent: petroſus. Dioſc. l. 4 c. 33.

Πεύθομαι, &c. vide in Πευθάνομαι.

ΠΕΥ'ΚΗ, ης, ἡ, quidam exp. picea, alij larix: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 3. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 19. Accipitur interdum pro face ſeu tæda ex picea exacta. Ariſtoph. in Nub. σοὶ δ' ἐγὼ πεύκας σελαγῶ. Et apud Athen. l. 15. ἀνθέρεπε πεύκας κατ' Ἀγάθωνα φασφόρους. Apud Eurip. in Phæd. ponitur pro pugillaribus ſive codicillis è picea ſeu larice factis ante repertum chartæ uſum.

¶ Amaritudinis etiam quandam ſignificationem habet, quod videre eſt in derivatis & compoſitis nonnullis.

¶ *Derivata ex πεύκη picea.*

Πευκήεντα οὔρεα, montes in quibus πεύκαι multæ naſcuntur. Dionyſ. de ſitu orb.

Πεύκινος, η, ον, piceus qui eſt è picea arbore: ut πεύκινον ῥητίνη, apud Dioſcor. lib. 1. cap. 93. Et apud Eurip. πεύκινον δάκρυ, lacryma quam picea fundit. Et πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l. 3. c. 5.

Χαμαιπεύκη, ἡ, (comp.) larix pumila. Plin. l. 24. c. 15.

¶ *Derivata ex πεύκη, in ſignificatione amaritudinis.*

Πευκεδανός, ή, όν, amatus. Il. κ. Ἡ δὲ ποτὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Exponitur etiam, exitioſus. Πευκέδανον, dicitur herba quædam nomen ſortita ab amaritudine. de qua Theophr. hiſt. pl. l. 9. c. 15. & Dioſc. l. 3. c. 92.

Πευκάλιμος, amarus, vel cautus, prudens: ut πευκάλιμον φρεσί. Il. ε, & υ.

Compoſita.

Ε'μπευκής, ές, ὁ καὶ ἡ, amatus.

Ἐκπευκής, idem: Iliad. α, Αὐτὰρ ἐπὶ τοῖσιν βίλος ἐκπευκὲς ἰφθίμοισι Βάκε. Exponitur etiam, letifer, mortifer.

Περιπευκής, peramarus: Iliad. λ. σὺν μέγεθος τάμνε μαχαίρῃ Ὀξὺ βίλος πεπαλὼν πευκεδανοῖο.

Πεδῆς, πέδαι, &c. vide in Πεδάομαι. Πεφασμένος, in Φάω. Πέφνω, in Φάω, occido. Πέψας, in Πέπτω. Πῇ, vide ἦ in Ο's.

ΠΗΓΗ', ῆς, ἡ, fons, ſcatebra, ſeu aqua ſaliens, idem quod πίδαξ. (Fons cum quo eandem originem habere creditur, nimirum ἀπὸ τοῦ πήγνυμι) Il. υ. συμφάντην τ' ἄλοχόν τε καὶ ἀνέμοντε, Καὶ πηγὰς ποσσὶν καὶ πέσσα ποιήσαθον. Plut. ſymp. 4. αὐάφη γὰρ πηγὴ αὐτῆς ὕδατος. Athen. l. 10. Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, ſudorem Bacchici fontis, i. vinum. ¶ Metaphoricè etiam uſurpatur, ut & Lat. fons ut apud Aeſchyl. ἡλίου πηγὴ dicitur ea mundi pars in qua ſol oritur. Sic apud Xen. Ped. 7. αἱ τέχναι ἂς πηγὰς φασὶ τῶν καλῶν εἶναι. ¶ Πηγαὶ dicuntur etiam oculorum anguli qui ſunt ad nares, teſte Heſych.

Πηγίδιον, τό, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, ὁ, fontanus, è fonte manans. Ariſtot. de Plat. de leg. Metaphoricè apud Areopag. πηγαία αἰτία, dicitur cauſa velut è perenni fonte manans. Πηγαῖον, τό, Heſychio eſt τὸ ὄφρυον.

Πηγάζω, ſcateo ſcaturio: actum modum fontis effundo, ſcaturire facio Greg. in epitaph. Μαῦσῆς ὀπάων, ᾧ ῥηλάσσατο τίμνεται, καὶ ἀστὸν ὕετον καὶ πέφας πηγάζει. Et cum acc. apud eundem, ἐπήγαζες γὰρ τὸν φοινικῶν ἀκρεπάων. Sic & Damaſc. ἐπήγασεν ἡμῖν πηγὰς ἀφέσεως, in modum fontis in nos effudit, ſeu ſcaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano, ve ut è fonte effundor. Damaſcen. φυσικαὶς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενον.

Πήγασος, ὁ, Pegaſus: alatus Perſei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus eſſet, teſte Heſiod. in Theog. Habui & Bellerophon eiuſmodi equum. Plin. lib. 8. cap. 21. pegaſi ſunt pennati qui & cornibus armati.

Πηγάσου πτερὸν, alæ Pegaſi. Ariſtoph. in pace.

Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegaſi pede pulſata Epigr.

Ἀναπηγάζω, (comm.) emitto in modũ fontis & ſcaturiginis. Heſy.

ΠΗΓΝΥ'Ω, ſeu πήγνυμι, & πήσσω, ſive πήγω. F. ξω, compingo. Item compingendo ſtruo & fabricor. Il. β, αἶψα δὲ νῆας ἐπῆξε. Et πηγνύουσι κλισίας ſtruo tabernaculum. ¶ Item concreſcere facio, congelo, coagmento. Plat. in Tim. Ψύχοντα καὶ διαπαγέντα πηγνύμενα τε καὶ ἀλλοχθέντα. In Geopon. ὁ τυρὸς ὃν ἐπῆξε τὸ ἀπαλὸν συκῆς γάλακτος. Dioſc. lib. 4. πήσσει δὲ καὶ ἀλλοιοῖ τὰ ὑγρά, diſſipata cogit. ¶ Item pango figo, ſeu depango, defigo, infigo Heſiod. in Erg. οὐ ἐλύμου τ' ἐπῆξεν, in denca i figens. Od. λ. πῆξαί τ' ἐπὶ τυμβῳ ἐρετμόν. Xen. in Cyneg. πηγνύναι δεῖ τοὺς κάλλιστους ὑπάτους. Sic & apud Philon. de mundo.

Πήγνυμαι, (med.) idem quod πήγνυμι, ſtruo, &c. Heſiod. in Dieb. Τετραόδ' ἀρχεδόκης πήγνυσθαι δρύες. Gregor. μὴ πυκάσθαι ὑπνῷ πεξώμεθα, ne altos toros ſtruamus. Baſil κήπους πήγνυται. Πήγνυμαι, (paſſ.) cogor, coagulor, concreſco, coeo. Ariſtot. de part. anim. Ψύχεται, ἵνα πῆγνυται τὸ ὕδωρ ἢ πήγνυται τὸ ἐλαίου. Idem (de lacte) ὑπὸ δ' αὐτοῦ πήγνυται ἢ παχύνεται. Metaphoricè, Il. χ. νέφεϊ γὰρ ἐοικὼς Πήγνυτο: vt Ouid: *Aſſrictum gelido frigore pectus erat.* ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor: Iliad. ε, πολλὰ δὲ ἐξ ὤμων θεραπόντων ἀσπὶς κάρη τε Ἄλλα μὲν οὐ χροΐ πήγνυτ' ἀρηϊφίλου αἰζηῶν. Dicitur & ὄρκῳ πήγνυσθαι, pangi, apud Eurip. Præt. med. πέπηγα, compactus & coagmentatus ſum. Chryſoſt. σῶμα ἀλλ' οὐ νάρθηξιν ἐοικὸς πέπηγε. Item concreui, frigore conſtrictus ſum: vnde πεπηγὸς αἷμα, apud Plutarch. & πεπηγὸς γάλα, apud Dioſc. Item depactus & defixus ſum. Il. γ, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγε. Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγυῖα, quæ fixa eſt & ita conſtituta, vt de ſtatu ſuo nullo modo dimoueri poſſit, apud Demoſth. Philipp. 1. & alibi.

Πῆγμα, τό, id quod concretum eſt, ſeu concretus. Polyb. Item coagmentum, concinnatio, compoſitio: in Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiam machina lignea in qua ſtatuæ collocantur & figuntur ad eas ſuſtinendas. Ioſeph. de bell. Iud. l. 7.

Πηγματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, concretus: vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Ariſto. meteor. 1. Exponitur &, glacies, apud Plut de primo frig.

Πηκτός, ὁ, compactus, coagmentatus. Heſiod. in Erg. ¶ Item concretus, congelatus, coagulatus. Ariſtot. meteor. l. 4. Dioſcor. l. 5. c. 114. ¶ Item fixus, defixus, depactus. Soph. in Aiace. ¶ Πηκτὴ, interdum abſolutè dicitur lac, apud Aet. & Suid. Et πηκταὶ, fores bene compactæ & coagmentatæ, teſte Heſych. Πηκταὶ ſunt etiam inſtrumentum venatorium ſen ſpecies retis, apud Ariſtoph. in Auibus. ¶ Τὸ πηκτὸν dicitur etiam ſymphyti herbæ ſpecies quædam: de qua Dioſcor. l. 4. c. 10. Et τὰ πηκτὰ, lacrymæ, παρὰ τὸ πεπηγέναι. Heſych.

Πηκτικὸς congelandi ſeu coagulandi vim habens, Dioſc. l. 1. c. 184. Exponitur & paſſiuè, qui congelari ſeu conglaciari poteſt, apud Theophr. de caſſ. pl. l. 5. c. 10.

Πηκτὸς ἰδικὸς, ή, gelu fictitium. ¶ Eſt & inſtrumentum muſicum, quod alias μάγαδις dicitur. Ariſtot. pol. 8. Athen. l. 5. & 14. Item fiſtula, tibia, Heſych. ¶ Item culter ad ſcindendas carnes. Suid.

Πακτὸς, Doricè, idem cum πηκτός. Et fœmin. πακτὰ, idem quod πηκτὴ, lac per coagulum concretum: ſeu caſeus recens coagulatus. Theocr. idyll. 11. Τὰ πακτὰ δωμάτων dicuntur fores, apud Eurip.

Πακτόω, f. ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obſero, claudo: vt πακτοῦσι θύρας. Poll. ex Archilocho. Item obſtruo: vt apud Ariſtoph. in Veſp. ὅσ' ἐν τετρημένα, Ἐγὼ κατέβυσα μᾶλλον ἢ πακτώσαμεν. ¶ Exponitur etiam, diſtendo. vt in Epigram. Λαίφεα πακτώσας, μέσσα δὲ πέλαγη.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus nauigii fluuiatilis, quod ſolui poterat, vt expeditius tranſportaretur, iterumque vbi opus eſſet compingi. Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

Πακτὶς, ίδος, ἡ, idem cum πηκτίς. Theocr. in Epigr. & Demetr. Phal. ex Sapphone.

Πηγὸς, ός, ὁ, bene compactus & compoſitus: vt πηγοὶ ἵπποι. Iliad. ι. Exponitur etiam, niger: vt νύμαι πηγῶν. Od. ψ. Item albus, ſeu niueus, qualis eſt glaciei color: vt πλέκεται πηγὸς, apud Lycophr. ¶ Ponitur & ſubſtant. pro ſale, apud Athen. l. 9.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies. Heſid. in Erg. Exponitur etiam, rupes. apud Schol. Apoll. Argon. l. 2.

Πηγετὸς, ὁ, ὁ, glacies, gelu Dionyſ. de ſitu orb.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, gelida, glacialis. Od. ψ. & Apoll. Arg. l. 2. Exponitur & ſubſt. gelu, glacies, teſte Suid. & Euſtath.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia, decipulum. Xen. Pæd. 1. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, locus excelſus. Heſych.

Παγὶς, ίδος, ἡ, idem quod πάγη in prima ſignif. Ariſtoph. in Auib. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur παγίδες τῆς βίου. Exponitur &, retinaculum: in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo, tendiculis irretio. Matth. 22. ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσι.

Πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulum coagmentata. Od. & Heſiod. in Aſp. ¶ Item humor frigore aſtrictus, glacies. Plut. de primo frig. Ariſtot de mundo. ¶ Πάγος appellatur etiam ſal apud Lycophr.

Παγώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, glacialis, gelidus.

Παγερὸς, idem. Procl. in Heſiod.

Παγετὸς, idem quod πηγετός. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, ſeu glacie aut gelu adſtrictus. Ariſtot. de mundo.

Παγὰς, idem cum πηγάς. Heſych.

Πάγιος, α, ὁ, fixus, firmus, ſtabilis: vt γῆ παγία, apud Nan.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. in Theætet. Παγίως λεγειν, aſſeuerare, conſtanter affirmare. Ariſtot. Rhet. 2. Compar. παγιώτερον, firmius, conſtantius.

Παγιόω, ῶ, firmum & fixum ſtatuo: firmo, ſtabilio: vnde παγιωτὸς, ab Etymol. exp. ἐδραιωτός.

Πήγανον, τὸ, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd caliditate sua πήγνυσι τὸ αἷμα, seu τὸ γάλα: ut tradit schol. Nicand. Vide de ea Dioscor. l. 3. c. 52. & 53. Plin. l. 19. c. 8 & l. 20. c. 13.

Πηγανώδης, ad rutam proximè accedens, rutæ similis.

Πήγανον, τὸ, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Dioscor. l. 3.

Ἀγριοπήγανον, (comp.) ruta agrestis seu sylvestris. Hesych.

Πηγύα, ας, ἡ, coagulum: (à πήσσω seu πήγω deductum, teste Gaz) Suidas exp. succum qui lac in caseum contrahit. Scribitur & πυγία apud Dioscor. l. 2. c. 85. & πυετία apud Arist. hist. an. l. 3. c. 20.

Ἐμπυπάζω, (comp.) coagulo iniecto contraho, seu coagulo: unde ἐμπυπασθὲν γάλα, apud Dioscor. l. 6. c. 26.

Πάχνη, Παχὺς, Πάσσαλος, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἀμφιπαγὴς, ές, ὁ, ἡ, circumquaque firmus, vel firmiter hærens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, suffigo, suspendo. Plut. in Artox. ἀνεστίξεν ἐκδῆσαι ζῶντα τὸ μὲν σῶμα πλαγιον ἀφ' ἡσυχίαν ἀναπῆξαι.

Ἀνάπαγὴς, è contrario compactus, vel ex adverso fixus.

Ἀνάπηξ, γος, ἡ, arca, cista. Eurip. in Ione, Ὦ ῥᾷ παλαιὰ αὐτίπηγ' ἐν σέμμασιν.

Ἀποπήγνυμι, frigore cogo & adstringo, concrescere facio.

Ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adstringor & coëo. Athen. l. 2.

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono. Luc.

Διάπηγα, τὰ, intercolumnia, i. columnulæ parvæ quæ inter maiores panguntur. Reg. l. 3. c. 7.

Ἐκπήγνυω, seu ἐκπήγνυμι, congelo, conglacio, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20.

Ἐκπήγνυμαι, gelu adstringor. Idem ibid.

Ἔκπηξις, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit. Idem ibid.

Ἐκπηκτικὸς, congelandi & conglaciandi vim habens, apud eundem ibid.

Ἐμπήγνυμι, compactum & coagmentatū insero: vel infigo, depango: in Epigr. l. 2. τὸ γὰρ ὀδόντων Ὀρχᾶν ἐμπήξει φαρμακόεντα δόλῳ. Item concrescere facio: unde ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Ἐμπάκτης ὁ, minister qui forenses legales q; tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, & ἐπιπήσσω, in superficie congelo.

Ἐπιπήγνυμαι, & ἐπιπήσσομαι, in summa parte concresco & coëo. Theophr.

Ἐπίπαγος, ὁ, glacies superficiaria: humor in summa parte concretus. Gal. ad Glauc. lib. 2. Dioscor. l. 1. c. 134. Apud eundem l. 1. c. 182. sic dicitur succus qui inciso arboris cortice emanans concrescit & congelat.

Ἐπιπακὶς, ἡ, parva herba. de qua Dioscor. l. 4 c. 109. Plin. fruticem esse dicit, l. 13. c. 20.

Ἐπιπακόω, idem cum πακόω: unde ἐπιπακῶσαι θύρας, obserare seu claudere fores. Poll. l. 10. c. 4.

Καθαπήγνυμι & καθαπηγνύω, gelu constringo. ¶ Item defigo, depango. Aristot. polit. 7. ὀβελίσκους καταπηγνύουσι τοῖς τάφοις. & hist. an. l. 5. ἐς τὸ γλῶ καθαπῆξαι τὸν αὐλόν.

Καθαπήγνυμαι, gelu coëo & concresco. Aristot. hist. an. l. 6. Item defigor, depangor. Basil. κεκρυμμένοι βρύχοι παρὰ τὰ ἐχθρὰ πολλαχόθεν καθαπηγασι.

Καθαπῆξ, ῆγος ὁ, palus qui in terram depangitur. Suid.

Decomp. Ἐγκαθαπήγνυμι, defigo seu depango in. Od. λ.

Παραπαθαπήγνυμι, depango iuxta, defigo apud.

Παραπήγνυμι, à latere figo, iuxta depango. Vnde metaph. apud Isocr. αἱ λύπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπέπηγασι, voluptatibus adiuncti sunt dolores. Apud Alex. Aphr. in præfat. probl. l. 2. οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο exp. constituit.

Παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum quo ortus occasusq; siderum, tempestatumq; significationes cognoscuntur atq; inveniuntur: inde dictum quòd è multis varijsq; concinnatum esset. Suid. & Vitruv. l. 9. c. 7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo & coagmento. Item circumquaq; figo vel defigo. Item circumquaq; congelo & concrescere facio: unde pass. apud Dioscor. l. 5. c. 137. περιπηγνύμενος καλάμοις ἐρυθραίοις.

Προπήγνυω, prius congelo. Τὸ προπεπηγὸς, prius concretum: vel simpliciter concretum. Dioscor. l. 3. c. 92.

Προπαγὴς, ές, ὁ, ἡ, prominens, protuberans. Luc.

Προσπήγνυω & προσπήγνυμι, appingo, affigo. Item cruci affigo. Act. Apost. c. 3.

Πρόσπηγμα, τὸ, id quod affixum est. Προσπήγματα. Hesych. dicit esse partem quandam navis

Συμπηγνύω, vel συμπήγνυμι, & συμπήσσω, compingo, coagmento. Theocr. idyll. 8. Πρῶα τὰν σανίδ' ἐπὶ πᾶσ', ἐπὶ κ' ἦν δάκτυλον ἀλῷ: Dorice pro σανίσπηξα. Metaphoricè apud Plut. in Rom. σανίσπηξε τὰ ῥήματα, compegit & commiscuit. Et in Cam. συμπηγνύναι τὰ λείψανα τῆς πόλεως διεφθαρμένης. ¶ Item concrescere & coalescere facio, cogo. Il. ε, ὅπως χάλαι λόφοιν ἐπιγόμβῳ σανίσπηξεν, Dioscor. l. 4. c. 9. χρῖσι δὲ συμπήσαι ἐψόμβου σὺν ὠοπιτῖ.

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. unde συμπεπηγὼς, coagmentatus, cohærens. Luc. de salt. Item συμπηγνύμενα, compingendo fabricor. Appian. in Mithrid. Μήδης ναῦς πλείους ἐπὶ τὰς Ῥόδιας, σανίσπηγνυ.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib. 4. Et metaph. apud Plut. de def. orac.

Σύμπηκτος, ὁ, ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Aristoph. in Ran.

Ἀσύμπαγὴς, (decomp.) qui compactus & coagmentatus, non

Ὑπερπαγὴς, admodum glacie constrictus. Xen. (est.

Composita sine præpositione: ac primum ex ab: isto 2. ἐπάγω.

Ἀκροπαγὴς, ές, ὁ, ἡ, in summo fixus. Nonn.

Ἀπαγὴς, qui compactus & concretus non est. Plut. de primo frig.

Ἀρτιπαγὴς, recens compactus & coagmentatus: ut χαλικὲς ἀρτιπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3.

Βυρσοπαγὴς ναῦς, navis corio contecta. q. d. corio compacta.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clavis compactus. Metaphoricè apud Aristoph. γομφοπαγῆ ῥήματα.

Δαιδαλοπαγὴς, ex ligno seu contignatione compactus. Nonn.

Δρυοπαγὴς ὄλον, vocat Soph. τὸν πάσσαλον, ut tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς, bene coactus & coagmentatus, solidus. Eust.

Ἡμιπαγὴς, semiconcretus. Aristot. de mundo.

Ἰχθυπαγὴς, pisci hærens. Epigr.

Κηροπαγὴς, ex cera compactus seu concretus. Epigr.

Μεσοπαγὴς, usq; ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσοπαγὴς, ll. φ, v. 169.

Νεοπαγὴς, idem cum ἀρτιπαγὴς.

Πρωτοπαγὴς, qui primus compactus & coagmentatus est. Il. ω. Exponitur etiam, qui primus fixus & depactus est.

Composita ex præt. med. πέπηγα.

Ἀγριοπηγοὶ, οἱ, carpentarij: fabri plaustrorum artifices & ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes, schol. Aristoph.

Ἁλοπηγὸς, ᾶ, ὁ, qui in salinis salem efficit concrescere, & cogit in glebam salarius. Nic. in Alexiph.

Ἁλοπήγιον, τὸ, salinæ, loca in quib. sal concrescit. Plut. in Rom.

Ἁμαξοπηγὸς, curruum fabricator, plaustrorū compactor. Plut. in Pericle.

Ἁμαξοπηγέω, plaustra fabricor. Poll. 7.

Ἁρμαξοπηγὸς, idem quod ἁμαξοπηγὸς: Il. σ.

Ἁρμαξοπηγέω, currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγὸς, clypeorum compactor seu fabricator. Poll. l. 1.

Ἀσπιδοπήγιον τὸ, locus ubi clypei compinguntur. Idem. l. 7. c. 30.

Διφροπηγία, ἡ, bigarum seu sellarum fabricatio.

Εὐπηγὴς, ές, ὁ, ἡ, bene cōpactus & coagmentatus. Apoll. Arg. l. 2.

Θυρσοπηγία ἡ, ianuarum fabricatio.

Κανονοπηγοὶ, tabularum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπηγὴς, novo quodam modo compactus. Aeschyl.

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, ubi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία, lectorum compactio.

Κλινοπήγιον τὸ, locus ubi lecti compinguntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ναυπηγὸς, qui naves compingit, navium fabricator. Thuc. lib. 1.

Ναυπηγία, ἡ, navium compactio & fabricatio. Eurip. in Cyclop.

Ναυπήγιον, τὸ, locus ubi naves, compinguntur. Aristoph.

Ναυπηγικὸς, ad navium fabricationem seu fabros pertinens.

Ναυπηγέω, naves fabricor.

Ναυπηγεῖα, dicuntur naves quæ compinguntur & struuntur. Plut de fort. Rom. Xen. Hell. 1. Active idem significat quod ναυπηγεῖν: ut apud Aeschin. πάντας ἐξεργάζεσθαι ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Sic Isocr. in Evag. τριήρεις εὐαυπηγήσατο.

Ναυπηγησία, ἡ idem quod ναυπηγία. Thuc. l. 4.

Ναυπηγήσιμος navibus fabricandis aptus Thuc. l. 5. Xen. Hel. 5.

Decomp. Ἀντιναυπηγέω, contra seu vicissim naves fabricari. Item contra machinari in navium fabricatione & constructione. Thucyd. l. 7.

Προσναυπηγέω, insuper classem ædifico.

Νεοπηγὴς, recens compactus seu coagmentatus. Epigr. l. 3.

Παλιμπηγὴς, iterum compactus: unde παλίμπηγα dicuntur calceamenta sæpiùs suppacta. Poll. l. 7.

Σκηνοπηγία, ἡ, tabernaculi seu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur. Festum erat apud Hebræos, à figendis tentoriis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tabernaculis egerant. Zach. 4. Ioan. 7; Vtitur & Aristot. hist. an. lib. 6 de solertia hirundinis in confingendo nido. Dicitur & σκηνοπήγια, τά.

Σκηνοπηγέω, tabernaculum pono. Athen. l. 10.

Σορεοπηγὸς, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator. Aristoph. in Nub. & Epigr. l. 3

Σορεοπήγιον, τὸ, locus ubi sandapilæ conficiuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Composita ex πηκτὸς.

Ἀπηκτος, ε, ὁ, ἡ, qui compactus seu coagmentatus nō est. ¶ Item non concretus qui nunquam gelu duratur. Aristot. meteor. l. 4.

Εὔπηκτος, benè compactus & coagmentatus: ut μέλαγρον εὔπηκτον. Il. β. Item qui facile conglaciatur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20.

Κρυσταλλόπηκτος glacie concretus: ut κρυσταλλόπηκτα φυσήμασι flatus glacie concreti. Eurip. in Rheso.

Μελιπηκτὸν, placenta ex melle: opus pistorium melle conditum. Athen. l. 4. & 14.

Νεόπηκτος, recens compactus & coagmentatus: vel recens coagu-

Πηδάλιον, vide in Πῆδον.

ΠΗΔΑ'Ω, F. ήσω, ſalio, ſalto. Il. φ, ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Ariſtot. (de leone) ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν ἢ πηδᾷ. Soph. in Aiace. Πηδῶντα πεδίοις συὶ νεορρώστῳ ξίφει, ſaltantem per campos. ¶ Item metaph. ut & Lat. Salio. Baſil. ὑπὲρ τὸ ἐσκαμμένον πηδῶντες. Ariſtoph. in Nub. Οἶμαί γε τῶν νεωτέρων τὰς κραδίας Πηδᾶν, ὁ, τι λέξει, trepidè expectare.

Πήδημα, τό, ſaltus: ipſum effectum ſalientis. Plut. περὶ δεισιδ. Luc. de ſalt.

Πήδησις, εως, ἡ, ſaltus: ipſa actio ſaliendi. Plut. de virt. mor.

Πηδητικὸς, qui ſalire ſolet, qui ſubſultim incedere conſuevit. Metaph. πηδητικὰ μέτρα: apud Euſt.

Πήδασος, ὁ, uliginoſus & fonticulis ſcatens, unde aqua proſilit. Nic. in Ther.

Πηδύω, aquæ ex me ſaliunt, aquis ſcateo. Heſych.

Πηδυλὶς πέτρα, rupes ex qua ſalit aqua. Idem.

Πιδύω, idem cum πηδύω ex eoq; factum fuit ἴκω ex ἥκω. Sin de humore effluente dicatur, exp. proſilio, profluo, ſalientis in modum erumpo. ut πιδύων ἱδρὼς, in Epigr.

Πιδύομαι, idem. Nic. in Ther. Αἷμα δὲ σὺν ῥινῷ τι καὶ αὐχένι ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται.

Πιδύεις, εντα, ὁ, aquis ſalientibus ſcatens: unde fœm. πιδύεσσα: apud Hom. Il. λ.

Πίδαξ, Πηγή, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex πηδάω.

Ἀναπηδάω, ſ. ήσω, ſubſilio, ſurſum ſalio: ut ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, quum ſubſiluiſſet in equum. Xen. Pæd. 7. & Hellen. 4. Item proſilio, exilio. Idem pæd. 1. ἀναπηδήσαι ἔφη τὸν πάππον. Aeſch. in Cteſiph. ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἤθελος αὐτῷ ἀνθρώπων λέγοντα. interdum ſignificat reſilio, i. retrorſum ſalio. Ariſtoph. in Ran. νὴ δὲ δίαττόν γέ που ἐπὶ τοῦ κραδίου δύο ἀναπηδήσομαι. Ἐπαναπηδάω (decomp.) inſilio, inſurgo. Ariſtoph. in Nub.

Ἀνταναπηδάω, viciſſim & ipſe ſalio.

Ἀποπηδάω, deſilio, reſilio: ut ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, curru deſilit, vel proſilit è curru. Plut. in Fab. Ariſtot. de prob. ἅπαντα δὲ ἀποπηδᾷ πρὸς ὁμοίας χωρίας. ¶ Item aufugio, refugio, celeriter & cupidè abſcedo: apud Chryſoſt. Xen. apomn. l. 1. δύο ἀπεπήδησαν Σωκράτους, ſtatim reſilierunt, vel diſceſſerunt à Socrate.

Διαπηδάω, tranſilio, ſaltu ſupero ſeu tranſeo: Xenoph. de re eq. πάφρας ἁλματοῦς, τειχία ὑπερβαίνειν. Galenus de loc. affect. l. 5. ὀχετὸν θλᾶται τῶν φλεβίων ἐξ ὧν ἁλματοῦς τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, tranſitus qui ſaltu fit. Apud medicos quid ſit, vide Galen. Meth. l. 4. & 7.

Εἰσπηδάω, inſilio, ſaltu irruo & invado. Dem. in Mid. εἰσπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν. Herodian. l. 7. εἰσπηδήσαντες κατέλαμβανον αὐτόν.

Ἐπεισπηδάω, (decomp.) inſuper inſilio. Dionyſ. Areopag.

Ἐκπηδάω exilio, ſaltu exeo. Xen. de re eq. ἐκ δὲ τοῦ ὅπως μὴ ἐκπηδᾷεν. αὐτὰ δὲ κατιδεῖν ἔφη Herodot. l. 1. κελεύειν τὰς παρθένους ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην.

Ἔκπήδησις, ἡ, exitus eius qui exilit.

Προσεκπηδάω, (decomp.) inſuper exilio, ſeu proſilio.

Ἐμπηδάω, inſilio. Apud Luc. de hiſt. ſcrib. dicitur de eo qui velut inſiliens manum patinæ infert.

Ἐπεμπηδάω, (decomp.) inſuper inſulto calcibus.

Ἐπιπηδάω, idem quod ἐμπηδάω. Ariſtoph. in Veſp. ἵν' ἀσφαλῶς αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς. Herodian. l. 6. ἐπιπηδήσαντες τῇ σκιρῃ αὐτὸν ἀναιροῦσι. Et cum accuſat. apud Suid. ἐπιπήδησον αὐλοῦσι τὴν ἐξουσίαν. Exponitur etiam, cupidè accedo: apud Chryſoſt. comment. in 1. epiſt. ad Corinth.

Καταπηδάω, deſilio. Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Μεταπηδάω, tranſilio, tranſulto. Metaphoricè apud Chryſoſt. de precat. ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μετεπήδησε, à turpiori vita ad pietatem reſilijt.

Μεταπήδησις, ἡ, ſaltus mutatus: ſeu ſaltus mutatio. Plut. ſymp. 9. probl. 4.

Παραπηδάω, ſaltu prætergredior. Exponitur &, tranſgredior: ut παραπηδᾶν νόμους: apud Aeſchin.

Προαπηδάω, ſaltu appeto, aſſilio.

Συμπηδάω, & Atticè, ξυμπηδάω. vnà cum alio ſalio. Eur. in Bacch.

Καγὼ ξυνεπήδων ὡς ξυναρπάσων θέλων.

Ὑπερπηδάω, ſaltu ſupero, tranſilio. Theocr. idyll. 5. Ἀκρίδες αἱ τὸν φραγμὸν ὑπερπηδῶσι τὸν ἀμόν. Metaphoricè apud Aeſchin. ὑπερπηδᾶν νόμον.

Compoſita ex πηδύω & πιδύω.

Ἀναπηδύω, erumpo è ſcaturigine, ſ. aturio. Plut. in Aemyl. τὰ ὀργυιόδυμα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει.

Διαπηδύω, diſſilio, vel tranſilio. Heſych. ſignificat &, ſcaturio.

Διαπιδύω, ſcaturio, perſilio ſeu perſudo in modum ſalientium fontium. Ariſtot. de gen. an. lib. 2. Ἁλὼ τῶν φλεβῶν καὶ τῶν πόρων ἁλματοῦσα ἡ τροφή.

ΠΗ῞ΔΟΣ, ὁ, vel πηδὸν, ῶ, τὸ, ligni ſpecies, Euſt. ¶ Item πῆδον, palmula ex eo ligno confecta. Heſych. pro quo apud Euſtat. ſcribitur πηδὸς. ¶ Item πηδὸν remus. Euſt. & Suid. apud Homer. Odyſſ. η, Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς σὺ φρεσὶν ὅσσον ἄριστοι Νῆες ἐμαὶ κὴ κῆρες ἀναρρίπτῶσ' ἅλα πηδῷ. Ex iſto πηδὸν Euſtath. ſcribit fieri πηδάλιον, pleonaſmo ſyllabæ αλ. Apud Heſych. reperitur etiam πήδον expoſitum πηδάλιον.

Πήδιον, ut πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum: apud Heſych. & Euſtath.

Πηδάλιον, ε, τὸ, gubernaculum, temo ſeu clavus navis. Od. α, Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο ὄφρα ἰθυίοι. Item metaph. ut ὁ οἰνοχόος οὗτος ἔχει πηδάλια.

Πηδαλιώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, gubernaculi ſpeciem gerens, gubernaculo ſimilis.

Πηδαλιωτὴς ᾶ, ὁ, exp. clavatus, apud Ariſtot. in categ.

Ἀπήδαλον πλοῖον, (comp.) gubernaculo carens navis.

Πηκτὸς, &c. vide in Πήγνυμι.

ΠΗ'ΛΗ Ξ, ηκος, ἡ, galea, caſſis. Od. α, Στυμὴ ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit. πήληκα φασιν: Il. ν. Heſych. derivat παρὰ τὸ πάλαι, i. à vibrando, concutiendo, ad quod etymon Hom. quoq; alludere videtur, Il. ο ἀμφὶ δὲ πληξὶ Σμερδαλέον κροτάφοισι πιναξάτην μαργαρέοιο Ἔγχεος.

Compoſita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. in Epigr.

Τιναξιπήληξ, qui galeam quaſſat. Heſych.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip. in Phœniſſ. Χρυσεοπήληξ idem Hom. hymno in Martem.

Πηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΠΗΛΟ῞Σ, ε, ὁ, lutum cœnum, limus. Thucyd. lib. 1. ἅπαξ οἱ πολῖται ὑπὸ σκότου καὶ πηλοῦ τοῦ διόδου. Plutarch. ſympoſ. 1. πηλὸν λόπαις ὑμβρίοις τῶν ποδῶν Interdum de luto dicitur, quo parietes oblinuntur: aut avium nidi conſtruuntur: ut apud eundem in lib. de ſolert. an ὑπὸ φυρᾶσι πηλὸν, ὃν οἱ χελιδόνες τοῖχοις ἐφιᾶσι. Exponitur etiam, mortarium: apud Thucyd. & Ariſtoph. Dicitur & de terra ſeu creta figlina: ut apud Pauſ. in Aet. τοῦ δὲ ἀγάλματος, τοῦ Διὸς τοῦτο ἐστὶν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ πηλῷ τε ἐστὶ καὶ γύψῳ. Fœmi ino quoque genere uſurpari docet Euſtath. ex Diodoro Grammat. Idem à πλάσσειν derivat ſignificante μαλάσσειν.

Πηλὸν, ab Ionibus dici τὸ οἶ ον tradit Heſych. Vide κόπηλος.

Πηλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, lutoſus, limoſus.

Πήλινος, ὁ, luteus. ex luto factus: ut πήλινα ποτήρια, Luc.

Πηλόω, unde paſſ. πηλόομαι exp. limum contrahens, putreſcens.

Πήλωσις, εως, ἡ volutatio in luto. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Πηλωσιῶται, Hieron. in Ierem. c. 29. vocari ſcribit, qui in luto iſtius corporis conſtituti, non poſſunt ſentire cœleſtia.

Πηλαμὶς, ίδος, ἡ, pelamis: genus piſcis ſic dictum, quòd in luto moretur. Athen. l. 7. Plin. lib. 9. c. 15.

Πηλακίζω, unde πηλακισμὸς propriè ſignificat luti illitionem & aſperſionem quæ petulanter fit & per contumeliam: generaliter verò de quavis iniuria inſolente, contumelia & probro dicitur. Etymol. & Suid.

Compoſita.

Ἀκρόπηλος πάτος, locus in ſummo lutoſus, intus durus. Polyb.

Προπηλακίζω, probro & ignominia afficio, per contumeliam derideo. Dem. in Mid. ὃν δὲ οὐδεὶς πώποτ' ὑμῶν ἅμα πάντες μιᾷ χειρὶ ἐδέησε προπηλακίσαι. Idē pro cor ἐδ' ἔπος πενίαν προπηλακίζει.

Προπηλακίζομαι, contumelia afficior. &c. Dem. in Mid. προπηλάκισμα τὸ σῶμα τὸμὸν πάτερ.

Προπηλάκισις, ἡ, & προπηλακισμὸς, ὁ, læſio quæ fit per contumeliam. Plat. de leg. l. 1. Aeſchin. in Cteſiph.

Ὑποπηλος, aliquantum lutoſus. Lucian.

Κάπηλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΠΗ῞ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium. Heſiod. in Erg. Πῆμα κακὸν γάστηρ, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μεγ' ὄνειαρ. Iliad. ζ μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Od. β, Τοῖσι γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic & Iliad. ξ. Od. θ, & alibi apud Homer. Exponitur etiam, clades: apud Pauſan. in Achaic. σοὶ δὲ σῆμα ἓν ἄλλο πῆμα ἐπιχθόνιον φασί. Quidam πῆμα verbale eſſe dicunt à πήθω ſignificante πάσχω, ut idem ſit cum πάθος.

Πημαίνω, f. ανῶ, noceo damnum do, lædo. Il. ω, Πέρσαν μ' ὃσ' ἐπιτελλ' μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ περὶ πημανέειν περὶ δαῆναι μάλα ἠώς. Plat. de leg. πημαίνων ἄλλων φαρμάκοις.

Πημαίνομαι, damno afficior, lædor: Soph. ὡς γὰρ πεπόνθασι, ἴδοι τις πημανόμενοι. Et in voce media idem quod πημαίνω. Ariſtoph. in Acharn. ἐσθ' ὅπως αὐθρώπων τοσοῦτων σε πημανοῦσιν.

Πημανὴς, ὁ, cui damnum datum eſt, læſus.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, idem cum πῆμα. Thuc. l. 5. Athen. l. 2.

Compoſita.

Ἀπήμων, ον, ὁ καὶ ἡ, nullo damno affectus, illæſus: incolumis. Iliad. α. Odyſſ. ε, & δ Item non nocens, minimè damnoſus, ſive exitioſus. Et interdum proſper. Heſiod. in Erg. Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὐγαὶ, καὶ πόνος ἀπήμων. Odyſſ. δ, Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων.

Ἀπημοσύνη, ης, ἡ, incolumitas.

Ἀπήμιος Ζεύς, Iupiter qui triſtes noxas pellit à foribus, ſeu qui

qui damna & calamitates avertit. Pausan. in Attic.

Ἀ-πήμαντος, ὁ ἡ, idem quod ἀπήμων. Od. τ. Hesiod. in Theog.

Παναπήμων, (decomp.) prorsus innocuus, omnino innoxius. Hesiod. in diebus. Item prorsus illæsus, salvus & incolumis.

Βαρυπήμων, gravi detrimento affectus, vel gravia detrimenta afferens. Exponitur &, miser. Suid.

Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens. Aeschyl.

Κατα-πημαίνω, idem quod πημαίνω, Hesych. & Suid.

Πολυπήμων, multa damna afferens, noxius. Hom. hymn. in Merc.

Πλωικίζω, &c. vide in Φοίαξ.

ΠΗ-ΝΟΣ, εος, ὁ, & πῆνη, ης ἡ, rextum seu tela. Eurip. in Hec. ἐν κερκιδι πηνῶν Ζυξομαι ἀχυρὰν πλάκα. Ἐν ὁλκάδι αἴσιοι πικίλας ὑφ' ἑρκίοις πήνας. Quidam deducunt à πίνω quod est ὑφαίνω. Alij παρὰ τὸν Παῖα, utpote qui perhibeatur inventor artis textricis. ¶ Sunt qui pro festorum quodam genere accipi putent. Epigr. l. 6.

Πήνιον, ου, τὸ, Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama: innuens de textorio fuso dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur pro stamine seu filo, quod è colu deducitur & fuso devolvitur ut Il. ψ. ¶ Est etiam insectum quoddam ex erucarum genere. Aristot hist. an. l. 5. cap 19. Vitur & Aristoph. in Vesp.

Πήνιζω, stamina è colu deduco & devolvo fusi circumactu. Poll. l. 7.

Πηνίζομαι Dor. cè παν. ίσδομαι, idem Theocr. idyll. 18. Οὔπω τις ὑμὰς ἐν τελέᾳ παννυχίδι πηνίσατο ἐρατεινὰ γυῖα.

Πήνισμα τὸ, stamen seu filum è colu deductum & fuso devolutum. Aristoph. in Ran. & Epigr. l. 6.

Composita.

Ἀ-έροπήνης πέπλος dixit Lycophron, molli & subtilissimo stamine contexto speciosus.

Ἀγγη-πήνη, ἡ ἀγγηπήνια, vel ἀγκηπήνια, apum favi seu cellæ, quia in modum telæ textæ sunt. Hesych. & Suid.

Ἀνα-πήνιζω, fuso circumacto recolligo vel attrano. Aristot. hist. an lib. 5. c. 19.

Ἐκ-πηνίζειν, stamen seu filum educere. Metaph. usus est Aristoph. in Ran. ut annotat schol.

Εὐ-πήνητος φᾶρος, textum è pulchro stamine. Eurip in Iphig. Taur.

Ποδ-ύπηνον φάρος, vestimentum ex multo stamine contextum. Eurip. in Electra.

Πλῆθος, vide in Πίμπλημι. Πλὼς, &c. in Πλέω.

ΠΗ'-ΡΑ, ας, ἡ Ionicè πήρη, ης, ἡ, pera, saccus, & perunq; qualem mendici gestant. Od. ε. ἀμφ' ὤμοισι δαιδαλέην βάλλετο πήρην. Scapud Plut. in Græc. quæst. κρέα καβουράκια καὶ πηρᾶν καὶ θεοσοφίστην ὦν. Eustath. derivat παρὰ τὸ πηρᾶν, ut sit quasi πηρήτης, quòd in pera recondantur ea quæ servare volumus.

Πηλίδιον, ου, τὸ, perula. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀ-πήρης, qui peram non habet. Suid. Aliam signif. vide in πηρός.

Ἀσκοσύριγξ, marsupium. Suid.

Ἱππο-πήρα, sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus Bulgas appellat.

Κακο-πήρης, malam habens peram.

Μονο-πήρης, unicam habens peram. apud Etymol.

ΠΗ'-ΡΟΣ, ου, ὁ, mutilus, mancus, captus parte aliqua corporis. In Epigr. Πήρεος ὁρμὴ γίνεται, ὁ δ' ἀφίκετο. Exponitur etiam mutus: Hesych. Item cæcus. Il. β, Αἱ δὲ χολωσαμένη πηρὸν θέσαν. Dicitur & πηρὸς qui manu captus est. refte Hesych.

Πηρό-ω, f. ώσω, mutilo, truncо, partem aliquam corporis debilito.

Πηρώσω, mutilor, lædor & debilitor aliqua corporis mei parte. Herod. l. 8. παντελέα τὸν πλοῦτον τῷ σώματι τὸν τε ὄψεις ἐπηρῶτο καὶ τὸ σῶμα τὸ ἀνθρώπινον. Aristot. de gen. an. lib. 2. ὅταν πηρωθῶσι τὰς ὄψεις τῶν μὲν ἰχθύων ἀποβάλλουσι, τῶν δὲ τυφλοῦνται. Πεπηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis. Aristot. Exponitur, & homo natura imperfectus: apud Themist.

Πήρωσις, ἡ, mutilatio. debilitatio & oblæsio membri alicuius in corpore. Aristot. de gen. an. l. 4. Plut. symp. 2.

Composita.

Ἀμφί-πηρος, idem cum πηρός. Hesych.

Ἀνά-πηρος, ὁ ἡ, mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Isæus adversus Aristarch. Plut. in Public Interdum sic dicitur qui est claudus. Suid. Interdum qui est cæcus. Hesych. Et metaph. vitiatus: ut αἰσχρὸς καὶ ἄπηρος ψυχὴ, apud Plat.

Ἀνα-πηρία, ἡ, mutilū esse Poll ex Cratini Plut. mutilatio. Arist.

Ἀνα-πηρόω, mutilum reddo, mutilo. (rhet. l. 2.

Ἀντι-πηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem alquem corporis. Aristoph. in Ran. καὶ παρέσπασέ γέ σου τὸν παῖδα τύπτων.

Ἄ-πηρος, nullo membro mutilus, nullo membro captus. Poll. & (Suid.

Ἀ-πήρης, ἐος ὁ ἡ, idem. Hesych.

Ἀ-πήρωτος, idem: apud eundem.

Διαπήρωμα, τὸ, id quod mutilatum est.

Ἔμπηρος, idem quod πηρὸς & ἀνάπηρος.

Πίσσα, πίτυλα, πιτύα, vide in Πέσσω.

ΠΗ'-ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus. ea pars tota quæ inter manum & cubiti articulum est: vel cubitum, id os quod duobus ossibus longius est & grandius. Odyss. ω. Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρυόεντα. Sic & Il. ε & Od. ε. ¶ Est & mensuræ nomen quibus rerum intervalla dimetimur: nimirum spatium a cubito usq; ad summum medium digitum, pedis unius & dimidij. ut tradunt Poll. Hesych. & Suid. seu est mensura digitorum quatuor & viginti. Latini cubitum appellant tam masculino quam neutro genere. Aristot. pol. 5. c 3. ὅταν ὁ μὲν πῆχυς πεντάκις πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὀγδοήκοντα πηχῶν. Theophr. φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος ἀλλ' ὅσον ἐν ὀλυροπήχει. Metaphoricè apud Aristoph. πήχεις ἐπῶν mensuras verborum. ¶ Sami traditur & pro norma, i. architectorum instrumento ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad similitudinem cubiti accedente, quum ad angulos rectos brachium flectitur. in Epigr. ¶ Sic etiam dicitur pars citharæ verticillos continens quibus fides intenduntur & laxantur. schol. Hom. & Hesych. ¶ Et in arcu sic nominatur pars brachiorum media qua arripitur, & quæ sagittam sustinet. Il. λ, ὃ τόξα πήχυια κάθηκε. Sic & Od. φ.

Πηχυαῖος, α, ον, qui unius cubiti est. Theophr.

Πήχυς, demit πάχυς βάθος, Hom. in Odyss. Apud Apoll. πήχυς dicitur significare parvum locum quo remus scalmo alligatus continetur: alijs posteriorem remi partem quam nauta manu tenens remigat. Etymol.

Πηχύσκος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Compositа.

Δεκά-πηχυς, ὁ ἡ, qui decem cubitorum est. Luc.

Decomp. Δωδεκάπηχυς, seu ὀκτωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἑνδεκάπηχυς, mensuram undecim cubitorum habens.

Τεσσαρακαιδεκάπηχυς, qui quatuordecim cubitorū est. Theoc. idyll. 15.

Δι-πήχυς, duo cubita æquans, bicubitalis. Diosc. l. 3. c. 8.

Δι-πηχαῖος, idem Idem. l. 4.

Δι-πηχιαῖος, intervallum. m. Vitruv. l. 1. c. 2.

Υ περὶ-πηχυς, (accomm.) duos cubitos excedens.

Εἰκο-πήχυς, seu ἑκτω-πήχυς, qui viginti cubitorum est.

Ἑξ-άπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐννεά-πηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans: ut ἕξ ἐννεάπηχυς, Hom. hymno. 1. in Apollinem.

Ἐπι-πήχυος, qui supra cubitum est. Et ἐπίπηχυ, pars cubiti superior.

Ἑπτά-πηχυς, qui est septem cubitorum. Poll.

Εὐ-πήχυς, pulchros cubitos habens: ut εὐπήχυς Θέτις, apud Rhian. Apud Eurip. εὐπήχεις χεῖρες, manus pulchris antibrachiis cubitis.

Ἡμι-πήχυιος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Dioscor. l. 3.

Ἴσο-πήχυς, cubitorum numero par.

Καλλι-πήχυς, pulchros cubitos habens: ut καλλίπηχυς βοηλάτις Euripid. in Troad.

Λαβρο-πήχυς, amplos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacch. λαβρόπηχυς χλοᾶν ἀκμὴ pro hypallage dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium. seu manuum albis cubitis auctarum.

Ὀκτά-πηχυς, seu ὀκτώ-πηχυς, cui octo cubitorum est. Hesych.

Παρά-πηχυς, cubito adjunctus, cubito appositus. Τὸ παράπηχυ Poll. l. 7. fuisse scribit vestimentum album cubitum purpureum attextum habens. Lib. 4. refert inter vestes quibus mulieres in scena utuntur.

Παρα-πηχύ-ιον, cubitus minus quod & κερκὶς dicitur. Poll. l. 2.

Πεντά-πηχυς, cui quinque cubitorum est Theophr.

Περι-πηχίσματα, ulnis circunda. Suid ex Callim.

Πρόσ-πηχυον, cubitum unius cubiti. Poll. l. 2.

Προσ-πηχίσματα, ulnis amplexior. Exponitur &, cubito metior.

Ῥοδό-πηχυς, & Dorice μετάπυχυς, roseos habens cubitos lacertos habens rubor fulgentes. Hesiod. in Theog. Theocr. idyll. 15.

Τεσσαρακοντά-πηχυς, qui quadraginta cubitorum est: apud Athen.

Τριακοντά-πηχυς triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετρά-πηχυς, qui quatuor cubitorum est. Theophr.

Τρι-πήχυς, tricubitalis, qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 1. c. 133.

Παλ. ω, παλέ, παλ, πάρ, vide in Πίων.

ΠΗ'-ΓΑΞ ακος, ὁ, vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens: idem quod πηγή. Cum quo eiusdem esse originis traditur, nimirum à πάσσω iacta bœotica mutatione τ in γ, inquit Etymol. Idem tamen πάσσω aliter esse, ἀφ' ἧς ἐκπάγη. Theocr. idyll. 7. Πατεῖ δ' ἐξαὖ τὼ πόδε λευκὸν ἐπὶ μέλισσαν. Epigr. l. 4. Πηγαῖά τ' ἐκ πυγᾶς ψυχρὸν πέλει. Paus. in Phoc. ὕδωρ ἐκ τῆς πέτρας ἀναβαῖνον πάσσαν. Πιδακήεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens: irriguus, uvidus. Apud Eurip. λιπὰς πίδακι δροσερᾷ, exp. lætus fontis. Pro πιδακήεις per syncopen & mutatione α in ε dici πίδηεις tradit Eustat. unde πιδήσσα, apud Etymol. exp. πηγὰς ἔχουσα καλὰς.

Πιδακάδης, ἐος ὁ ἡ, idem. Hesych.

Compositа.

Εὐπίδακος, fontibus scatebrisq; ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigr.

Πολυπίδακες, multos fontes habens, fontibus ſcatens. Il. 9.

Πολυπίδακος, ε, ὁ, idem: unde *πολυπιδάκεος Γ' ὄρεος*, apud Homer. hymno 1. in Venerem.

Πιδύω, vide in **Πηδάω**.

ΠΙΕΖΩ, Ε. ίσω, premo, ſtringendo premo. Il. π, Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βαρυκτόνα. Od. ο, Υ' μᾶς σ' ἀστεμφέως ἐχέμυθ, μᾶλλόν τι πίεζεν. Ariſtot. Rhet. 1. *ἀναγκη δὲ (ὁμολόγησαι ἐστὶ τὲ) κινεῖν ἕτερον, ἢ ἐλκυσαι, ἢ ὠθεῖσαι, ἢ αἴρουσι, ἢ πιέζουσι.* ¶ Item metaph. premo, crucio. Thuc. l. 2. *ἐπίεζε δ' αὐτὸς μᾶλλον ὡς τὸ ὑπάρχον λὶ πόνῳ, καὶ ξυγκλεισθὴ ἐν τῶν ἀρχαίων τὸ ἄσυ.* Xen. Hell. 1. *ὀλίγον ὕπνον χρόνον τοῦ λίμῳ πιέσασθαι.* Item premo. i. onero. Plut. in Pericle, *ἡδὲ δόξα τῶν ἔργων ἐπίεζε, φθόνῳ τὸν φθόνον*, onerabat invidia. Item ſtricta manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poëm. *σκῆπτρα μᾶλλον πίεζων οἷς ἅμα τὸ χρήσιμον & πιθανόν ἐστι.*

Πιέζομαι, premor. Thuc. l. 1. *ἔπη πιέζονται.* Xen. Pæd. 7. *πιεζόμενοι οἱ φαλαγγες, ὑπὸ βάρους ὤων κυρτοῦντο.* ¶ Et metaph. crucior, premor: unde *πιέζεσθαι συμφοραῖς*, apud eundem. Ibidem.

Πίεσμα, τὸ, retrimentum quod ab expreſſo ſucco reliquum eſt. Galen. *τῶν κοπτόντων*, l. 1, Pro ſucco uſus eſt Dioſc. l. 1. c. 107.

Πίεσις, ἡ, preſſio, preſſura.

Πιεστὸς, ἡ, ὁ, preſſus. Item qui premi ſeu comprimi poteſt.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular. **Πιεστήριον, τὸ**, idem Suid. Item tormenti genus: apud Syneſ. **Πίεστρον**, idem. Item inſtrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippocr.

Πιεζέω, idem quod *πιέζω*, Od. μ, *Πλεόσι μ' ὐν δυσμοῖσι δέον, μᾶλλόν τε πιέζουν.* Plut. in Alcib. *ἀναγαγὼν ὡς τὸ σῶμα τὰ ἄμμασι τὸ πιεζοῦντος.* Exponitur etiam, reprimo, cohibeo: Apud eundem: *πιεζεῖν τὸν κοιτὸν & αὐτὸν τύφον.*

Πιάζω, Doricè dicitur pro *πιέζω*, teſte Etymol. & Euſt. vnde apud Herodot. *πιαζθεὶς πολέμῳ*, exp. bello preſſus. Exponitur etiam, iniecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. Act. Apoſt. cap. 3. *πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε.* Ioan. 10. *ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.*

Compoſita.

Α'μφιπιάζω, circumcirca premo vel conſtringo. Theocr. epigr. 6. *Οἴκοθεν ἀχλύεσσι τὸ κοῖλον τέκος, οἷά τ' ἐς ἄφθιτα Τροχὸς ἁλιπλανέων ἀμφιπιάζει λύκος.*

Α'νθυπιέζω, viciſſim premo, prementem viciſſim premo. Polyb. *λοιπὸν αἱ φάλαγγες ἀνθυπιέζουσιν οἱ φαλαγγίται τὰς κατ' αὐτούς.*

Α'ποπιέζω, exprimo, comprimo, ut Hipp. aph. l. 5. *τὸ σῶμα ἀποπιέζει.*

Α'ποπίεσμα, τὸ, retrimentum ab expreſſo ſucco reliquum. Vel, id unde ſuccus ſeu liquor expreſſus fuit. ſchol. Ariſtoph.

Ε'κπιέζω, exprimo, premendo expello: unde paſſ. apud Plut. de primo frig. *Ἀλλ' ἥκιστα, μίαν ὡς ὑπὸ δεσμῶν ἐξεκμαθὴ τὸ ὑγρὸν, ἢ ὅλως σφίγγεσθαι ἢ βάρεσιν ἐκπιεσθῆ.*

Ε'κπίεσμα, id quod expreſſum eſt, ſuccus ſeu liquor expreſſus. Galen. l. 2. de loc. aff. Item, retrimentum & reliquiæ ſuccì expreſſi. Dioſcor. l. 4. cap. 160. **Ε'κπίεσμα**, dicitur etiam fractura calvariæ in multas partes, in qua profundius fracta oſſicula deſcendunt, & membranam cerebri comprimunt. Paul. Aegin. lib. 6. c. 9.

Ε'κπιεσμὸς, ὁ, expreſſio. Ariſtot. de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapſus extra cavitatem ſuam.

Ε'κπίεσις, εως, ἡ, expreſſio. Item comprehenſio, & compreſſio: Ariſtot. de part. an. l. 4.

Ε'κπιεστὸς, ὁ, expreſſus, vel qui exprimi poteſt. Ariſtot.

Ε'κπιεστήριον, τὸ, id quo aliquid exprimere poſſumus, prelum, torcular. Poll. l. 10. ex Ariſtoph.

Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.

Καταπίεσις, depreſſio, compreſſio. Item oppreſſio.

Περιεπισμαίω, τὰ, vinacei, ſeu vinacea, vel fraces: i. ea quæ vino oleoq; expreſſo ſuperſunt. ſchol. Ariſtoph.

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.

Υ'ποπιέζω, ſupprimo. Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

Πιήεις, vide in **Πίων**. **Πιθανὸς**, &c. in **Πείθω**.

Π Ι Θ Η Ξ, ηκος, ὁ, & Πίθηκος, ε, ὁ, ἡ, ſimia, imitatrix hominis. ſic dicta *παρὰ τὸ πείθεσθαι ὑφ' ὑμῶν.* nam (Plutarch. teſte) *ὁ πίθηκος μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν ἀλίσκεται συγκινούμενος τῷ σωματοχήμονι.* ¶ Item brevis ſtaturæ homuncio, pumilio. Suid.

Πιθήκειος, α, ὁ, q. d. ſimiaceus. Greg. *πιθήκειον βλέπειν*, ſimiæ vultum exhibere ſpectantibus.

Πιθηκίζω, ſimiam imitari, ſimiam agere, *hoc eſt*, adulari, ſeu doloſis adulationibus uti. Ariſtoph. in Veſp. *Ταῦτα ἰδὼν ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισε.*

Πιθηκισμὸς, ὁ, imitatio ſimiæ: ſeu imitatio adulatoria, adulatio doloſa: Ariſtoph. in Eq. *οἷοις πιθηκισμοῖς με ἐξελοιώνισας.*

Πίθων, dicitur etiam pro ſimia. Pind. *καλὸς δὲ πίθων παιδὶ παισὶν ἀεί*, apud pueros ſimia ſemper pulchra.

Compoſita.

Δημοπίθηκος, qui ſimiam ſe exhibet erga populum, vel fraudulentia vel adulatione. Ariſtoph. in Ran.

Διαπιθήκισις, Suidæ eſt colludere, ludere inter ſe: metaphora à ſimiis quæ animal ſunt *φιλοπαιγμονέστατον.*

Τελαπίθηκος, tet (ſeu valde) ſimiam referens. in Epigr.

Υ'ποπιθηκίζω, idem quod *πιθηκίζω.*

Χοιροπίθηκος, ſimia porcaria. Ariſtot. hiſt. an. l. 2.

Π Ι' Θ Ο Σ, ε, ὁ, dolium. Heſiod. in Erg. *Ἀ'φθονίη δὲ πίθοι κατὰ λίμνην τοῦ ἠρείσαντο.* Iliad. ω, *Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται οὐδὸς ἐῆος.* Plut. de orac. Pyth. *ἐπίμαλλοι πίθοι.* Proverbialiter dicitur *ἐκ πίθου αὐτλεῖν*, qui omnium rerum copia affluit: apud Theocr. idyll. 10. Item *ἐκ πίθου τὴν κεφαλὴν*, diſcit is, qui neglectis primis diſciplinarum elementis ad maiores ſtatim & perfectas ſcientias ſe confert. Heſych. Dicitur & *ἀμφορέως ἐκχέαι ἐς τοὺς τοῦ Δαναΐδων πίθους*, qui oleum & operam in re aliqua perdit: Alciphr. in epitom. Galen. ad Cyrthon. Etym *παρὰ τὸ πίειν* derivat, utpote in quo potabilia continentur. ¶ Πίθοι dicuntur etiam ſpecies quædam rerum in aëre apparentium, ob ſimilitudinem. Ariſtot. de mundo.

Πιθώδης, ες, ὁ, ἡ, dolij figuram gerens.

Πιθίτης, ε, ὁ, idem: ut *πιθίτου κεράμου*, apud Plin. Fœm. **πιθίτης, ίδος, ἡ**, quæ dolij figuram repræſentat. Dioſc. l. 4. c. 65.

Πιθάριον, τὸ, dolium. Heſych.

Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Ariſtoph. in Equit. **Πιθάκναι** dicebantur & pocula quædam dolij figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. l. 11. Pro eodem dicitur & *φιδάκνη*, teſte Suid.

Πιθάκνιον, τὸ, dolioluin: ſeu poculum parvum dolioli figuram habens. Athen. l. 1.

Καπίθη, nomen menſuræ. Heſych. & Poll.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teſte Gal. in eius lex. Vtitur autem eo *γυναικ.* l. 1. *πικέριον ἢ χλοιὸν ὄλειφα.*

ΠΙΚΡΟ'Σ, ὁ, amarus, cui oppon. *γλυκὺς*, dulcis. Propriè de ſapore dicitur: ut apud Plut. ad Col. *γλυκὺ τὸ μέλι καὶ πικρὸς ὁ ἅλς.* Idem ſympoſ. 5. *γλυκὺς ἔστω κρατὴρ καὶ δένδρα φέρει πικροτάτα.* Homerus etiam odori tribuit: Od. ο, *Πικρὸν δὲ πόντοιο ἅλος πολυβενθέος ὀδμή.* Metaphoricè de aliis etiam rebus dicitur: ut *πικρὸς οἶκος*, Il. θ & alibi apud Hom. Item de verbis & factis: ut *πικρὸν ἔπος*: Demoſth. Olynth. 1. Et *πικρῶς λοιδορεῖσθαι*, Plut. in Lyc. Athen. l. 6. *Ταῦτ' ἀχὴ πικρότερ' ἐστὶν οὐτῆς τῆς χολῆς*; Et de homine. Ariſtot. eth. 4. c. 5. *οἱ δὲ πικροὶ, δυσκάλυπτοι, τῷ πολὺν χρόνον ὀργίζονται.*

Πικρὸς, amaro: Plutar. Coriol. Demoſt. pro cor. & in Mid.

Πικρότης, ητος, ἡ amaritudo, amarities, amaror. Plut. ſympoſ. l. Alex. Aphr. l. 2. probl. l. 70.

Πικεία, ἡ, idem. Plerunq; metaph. uſurpatur: ut apud Dem. in Mid. Plut. in Coriol. & in Lyc.

Πικεὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ de qua Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 11. & Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibuſdam *τὸ ἀνδρόσακες*, ut eſt in append. Dioſc.

Πικεΐδια σῦκα, apud Athen. l. 3. dici videntur ficus ſubamaræ vel quæ picridem guſtantibus referunt.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

Πικρόομαι, amarus fio. Alex. Aphr. *τὸ μέλι πολλαπλάσιον πικρόεται.*

Πικρίζω, amareſco vel amarorem refero, amaro ſimilis ſum.

Πικραίνω, idem cum *πικρόω*. Apoc. c. 10. *πικρανεῖ σε τὴν κοιλίαν.* Et metaph. exacerbo.

Πικραίνομαι, exacerbor. Philo de vita M. lib. 3. *ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῖς ἀπηθέσι πικραίνεσθαι.*

Compoſita.

Α'πικρος, ὁ, ἡ, non amarus, amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amaritudine ſua in ima penetrat, ſumopere amarus. **Βαθύπικρον, τὸ**, appellatur abſinthium, ob intentam amaritudinem. Dioſc. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus ſeu acerbus, dulcedinem amarori permixtam habens.

Ε'κπικρος, amaritudine modum excedens, vehementer amarus. Ariſtot. de probl.

Ε'κπικρόω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ε'κπικρῶμαι, amarus reddor, amareſco. Ariſtot. in probl. *τὸ πελίτωμα ἐκπικρᾶται καὶ ἁλμυρὸν γίνεται.*

Ε'κπικραίνω, exacerbo, exaſpero.

Ε'μπικρος, in quo amaror eſt, amarulentus. Dioſc. l. 2. c. 168.

Ε'μπικραίνω, exacerbo in. **Ε'μπικραίνομαι**, exacerbor & exaſperor.

Προσεμπικραίνομαι, (decomp.) q. d. inſuper exacerbor in aliqua re. apud Herodot. *προσεμπικραίνεσθαι Σαμείοις*, exp. hoſtilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

Ε'πίπικρος, ad amaritudinẽ accedens, aliquid amaroris habens.

Καταπίκρος, peramarus. (Theophr.

Παραπικραίνω, ad amaram iram concito, amara ira accendo in ep. ad Hebr. c. 3. *τινὲς δὲ ἀκούσαντες παρεπίκρανον.*

Πολύπικρος, cui multum amaroris ineſt, valde amarus.

Υ'πόπικρος, ſubamarus aliquantum amarus. Dioſc. l. 3. c. 136.

Πιλέω, &c. vide in **Πῖλος**. **Πιλνάω**, in **Πέλας**.

ΠΙΛΟΣ, ε, ὁ, pileus ſeu pileum: indumentum capitis è lana compactum.

pactum. Heſiod. in Erg. κεφαλὴφι δ' ὕπερθεν πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Ariſtot. de gen. an. lib. 5. c. 3. τὰς συσπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ ἡμαλύμμασι πολιοῦσθαι φαῖνον, pilos qui pileo alióve tegumento integuntur, citius canescere. Dicitur & Fœm. gen. πῖλος: apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus ſic etiam dicitur pilula quædam ex laneis flocculis coacta, ut tradit idem hiſt. pl. l. 3. c. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur & indumenta ex lana compacta, quibus pectus ceu thoracibus quibuſdam muniri ſolebat: apud Thuc. l. 4. οὗτοι οἱ πῖλοι ἔστησαν τὰ ξύλα μόνα. Item tapetes ſpiſſi ex lana craſſa compactitur apud Herodian. lib. 5. & Xen. Pæd. 5. Item ſocculi lanei: ut apud Heſiod. in Erg. Ἅ ἑρμὰ δήσεαι (πέδιλα) πίλοισι σῶν ποδὸς τυκάσσας. ¶ Πῖλος etiam pilam ſignificat: unde apud Suid. ἡ λάρναξ σφαιρίζουσα πίλῳ, ἅλιτο εἰς τὸ Πλωτόν.

Πίλιον, τὸ, pileolus. Sæpè idem ſignificat quod πῖλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. & de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, centunculus: apud Suid.

Πιλίδιον, τὸ, idem quod πίλιον. Plat. polit. 3. Ariſtoph. in Acharn.

Πιλίσκος, idem. Dioſc. l. 3. c. 161.

Πιλόω, ῶ, cogo ſeu coarcto more, τῶν πιλοποιῶν: vel conſtipo. Theophr. de cauſ. pl. lib. 3. c. 29. ὁ ὑγρὸς πιλώσας καὶ κατακινώσας τὰς ῥίζας, σύμπηγον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγαθος. Peculiariter ſignif. lanas cogo.

Πίλωσις, ἐως, ἡ, coactio & conſtipatio, qualis eorum eſt qui lanas cogunt. Theophr de cauſ. pl. l. 5.

Πιλωτὸς, ὁ, coactus & conſtipatus: peculiariter, ex lanis. Poll. l. 7. c. 30.

Πιλωτοποιὸς, ὁ, coactiliarius. Aet.

Πιλέω, idem quod πιλόω: unde in Epigr. μάζα ὕδατι πιληθεῖσα, maza ſubacta aqua, ac coacta in modum lanæ coactilis.

Πίλημα, τὸ, lana coacta: ſeu centro, centunculus. Galen. τῶν κατὰ τρίτους l. 1. Dioſc. lib. 1. Et quævis res conſtipata in modum lanæ coactæ. Ariſtot. de mundo.

Πίλησις, ἡ, idem quod πίλωσις. Suid. Exponitur & coarctatio, compreſſio. Galen.

Πιλητὸς, idem quod πιλωτός. Πιλητὰ κτήματα dicuntur coactilia ſeu ſubcoacta. Plat. in Tim. Et πιλητὰ appellantur pilæ purpureæ, quæ erant effigies viriles & muliebres ex lana. Diod. Sic. Item πιλητὸς, qui cogi poteſt, & coactus compreſſuſq; preſſuræ vim firmiter retinet. (c. 30.

Πιλητὴς, ὁ, qui cogit & conſtipat: peculiariter, lanas. Poll. l. 7.

Πιλευτικὸς, cogendi & conſtipandi vim habens. Ariſtot. probl. ſect. 14. quæſt. 8.

Compoſita.

Ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac conſtipo in. Plato in Tim.

Συμπιλέω, cogo, conſtipo, condenſo. Idem ibidem. Ariſtotel. de cœlo lib. 3.

Συμπίλησις, ἡ, coactio & conſtipatio: propriè, lanę. Poll. l. 7. c. 30

Συμπιλητὴς, idem quod πιλητής. Idem ibidem.

Συμπιλόω, idem quod συμπιλέω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ, ῆδος, ἡ, pinguedo, ſeu pingue, idem quod πῖαρ, & λίπος. Ariſtot. hiſt. an. lib. 3. c. 17. dicit πιμελὴ eſſe χυδὸν καὶ ὄπτακτον, fieriq; inter carnem cutemque, ſucco liquidam. Idem tamen & pro adipe accipit. Etymol. deducit παρὰ τὸ πίον καὶ τὸ μέλι, quaſi πιομέλη τις οὖσα.

Πιμελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, obeſus. Luc.

Πιμελώδης, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιμελὴς. Ariſtot. loco citato. Item ſpeciem gerens τῆς πιμελοῦς, ſimilis pinguedini. Idem ibidem.

Compoſita.

Ἀπίμελος, pinguedinis expers, macer. Athen. lib. 3.

Ἀπιμελὴς, idem.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo eſt, pinguis. Dioſc.

Ὑπερπίμελος, præpinguis, admodum pinguis. Heſych.

Καθυπίμελος, prævinguis.

Διεκπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

Ὑποπίμελος, ſubpinguis. Dioſc. lib. 5. c. 85.

Πίμπλημι, &c. vide in Πλήθω. Πίμπρημι, in Πρήθω.

ΠΙΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, aſſer. Od. μ, Ἀλλά θ' ὁμῶς πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύματ' ἀλὸς φορέουσι. Item tabula, i. menſula. abacus. Epigr. lib. 2. Σπόγγον ἔχων κενεὸν τῶν γναφικῶν πινάκων. Et pro arithmeticorum tabula atq; abaco. Plut. in Rom. ἀπὸ μέθοδος τοῦ ἀεὶ τὸ πίναξι μεθόδου, ſupputator & abaci peritus mathematicus. Item tabula ſeu tabella ſcriptoria, codex, libellus. Iliad. ζ Γράψας ἐν πίνακι πυκτῷ δυσφρόνεα πολλά. Sic & apud Herodian. l. 7. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicuius continentur: Ciceroni Indices & σύμμικτοι. Item tabellæ & indices rerum ex aliis libris exſcriptarum. Plut. ad Col. ὡσαύτως κεφαλαίων ἢ πινάκων πρόκειται συντάξεις τὸ βιβλίον. Athen. l. 13. ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν νόμων. Item πίναξ, tabula in publico loco ſuſpenſa memoriæ rei alicuius conſervandæ ac propagandæ gratia. Athen. lib. 13. ἀναθέντων τῶν Καρνεάδου πίνακα τῷ ἱερῷ τοῦ ἐπικηρύκου Ἀπόλλωνος. Dicitur & de pictorum tabula in qua ſimulacra & formas depingunt hominum, cæterorumque animantium. Athen. l. 12. ἐπὶ τοῦ ἐν Λίνδῳ.

Ἡ ἐγκλεὶς ἔγραφεν, ἐπὶ γράψε τὸν πίνακα. Item diſcus, quadra cui carnes in menſa imponuntur, vel cui impoſitæ intro feruntur. Athen. l. 4. ἔπειτ' ἀσφαρέται τλῆτον αὐτὴ δεῖπνα, πίνακες δ' ἀργυροῦς. Et in Epigr. indignè ferens quidam diſcos argenteos ſibi appoſitos eſſe, ſed penè vacuos, πίνακας πενιχρὰς appellat: ſ. ad etymon alludens, quaſi πίνακες παρὰ τὸ πένεσθαι dicantur.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicillus. Ariſtot. polit. 2. c. 6. Ariſtoph. in Veſp.

Πινακὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. l. 13. Exponitur & ſcutella, parva lanx. ¶ Eſt & genus ſaltationis: apud Athen. l. 14.

Πινακίδιον, idem Lucæ 1.

Πινακίσκος, ου, ὁ, idem. Plerunque accipitur pro parvo diſco ſeu ſcutella: apud Athen. & Poll.

Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, ſcutella. Athen. l. 15.

Πινακηδὸν, in modum tabularum ſeu aſſerum. Ariſtoph. in Ran.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio: vel tabularum. Plut. ſymp. 3. probl. ult.

ΠΙΝΝΑ ſive πίννη, ης, ἡ, pinna: genus conchæ ſeu oſtrei ſemper comitem ſociumque in comparando cibo habens cancellum vel ſquillam. Athen. l. 3. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 15.

ΠΙΝΟΣ, ου, ὁ, ſordes, ſqualor, illuvies. Antiph. Epigr. lib. 2. Καὶ τὸ χύδην ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον εἶδος, ſordibus ſqualentibus. Plut. de orac. Pyth. ἐξαύμασόν δὲ τὸ χαλκοῦ τὸ αὐθηρόν, ὡς ὑπὸ πίνου παχυτέρου, ὑπὸ ἰόος, βαφῆς κυανοῦ φιλοῦντος. Metaphoricè de verbis quoq; antiquis dicitur. unde τὸ ἀρχαιότητος πῖνος, ſermonis antiqui ſqualor quidam, apud Dionyſ. Halic. Sic dicitur & homo ſordidus, teſte Euſt. Pro πῖνος, uſurpatur etiam πίνα, itidem ſordes, illuvies. Schol. Soph. ¶ Πῖνον, τὸ, vinum hordeaceum: Ariſtot. Paulus vinum quod ex ſordibus vellerum elutis conficitur, πῖνον vocari putat. ¶ Πῖνος, ἡ, Theophr. pro pinu accepiſſe traditur de cauſ. pl. l. 6. c. 17.

Πινώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem Eurip. in Oreſte.

Πινηρὸς, ὁ, idem. Erot. in lex. Hippocr.

Πιναρὸς, idem. Luc. in ſomn. Πινάριον, τὸ, genus quoddam atramenti ſutorij. Dioſc. l. 5. c. 114.

Πινόω, ῶσω, ſordibus inquino: unde paſſ. πεπινωμένος, ſordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Compoſita.

Λιπόπινον, τὸ, cribrum rarum: ſic dictum ἀπὸ τοῦ λείπειν τὸν πίνον, inquis Ἀπινὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, purus à ſordibus. Suid. (Etymol.

Ἀποπινόω, ſordibus emaculo: unde ἀποπινῶσαι apud Heſych.

Δυσπινὴς, ſordibus ac illuvie deformis, ſordidus. Ariſtoph. in Acharn.

Κακόπινος, impurus, ſordibus & illuvie fœdus. Athen. l. 13. Soph. in Aiace.

Πινύω, &c. vide πνύω, in Πνέω.

ΠΙΝΩ, F. (πιτνω, quo utitur Pind. teſte Euſt. Aor 2. ἔπιον, tanquam à πίω. Plut. πίπωκε tanquam à πόω) bibo, poto. Il. β, πίονται ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Od. α, πίνοντ' ἐπὶ τε πρόμολόν τε. Eurip. in Cyclop. πεπωκὼς οὐ δίκαια χὠ μόθων. Xen. Pæd. 5. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπιόμβρ. Philoſt. ἐδὲ πιεῖν λέγει μὴ πιεῖν ἐδὲ ὁπόσα μὴ λάβοις.

Πίνεσθαι, dicuntur quæ potari poſſunt. Dioſc. l. 4. c. 36. (de decocto Achilleæ herbæ) πίνεται ὠφελεῖ δυσεντερίαν. Eodem lib. c. 52. πινομένου μὴ κρᾶμνατος. Fut. media ſunt πίομαι, & πίομαι Ariſtoph. πίκρον ζῶν οἶνον τήμερον πίῃ. Epigr. lib. 2. Πίομαι ὦ Λίωσίε. Reperitur & fut. πίσομαι, apud Antiphan. teſte Euſt. Aoriſt. 1. paſſ. eſt ἐπόθη, unde particip. ποθείς, ſæpe apud Dioſc.

Πόμα, τὸ, potio, potus. Luc. in Hermot. Athen. l. 1. Pro eodem ſcribitur & πῶμα, apud Eurip. in Cyclop. ¶ At πῶμα, operculum, vide ſuo loco.

Πόσις, εως, ἡ, idem quod πόμα: ſæpe apud Hom. Et pro potatione apud Thuc. l. 7. Πόσιμος, potabilis.

Πόσις, ιος, ὁ, maritus. παρὰ τὸ πίνειν: quoniam ut aqua terræ mixta cauſa eſt ſeminum & plantarum, ita vir mulieri mixtus, prolis. Iliad. γ. Od. δ, θ, &c. Pro eodem metri cauſa dicitur πόσις, in Epigr. Hinc & Compoſ. ἀντίποσις, qua virgo alicui nupſit. Poll. Et μελλέποσις, futurus maritus. Soph.

Πότος, ου, ὁ, potatio, comporatio. Exponitur & convivium: Athen. lib. 4. Plat. de rep. l. 1. ¶ Ποτὸς, ὁ, potulentus, ſeu poculentus. Eurip. & Thuc.

Ποτὸν, τὸ, potio, potus, quod bibitur. Od. ι. Xen. Pæd. 8.

Ποῦκος, ὁ, bibax. Plut.

Πόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, potui aptus. Ariſtot. & Theophr.

Πότης, ου, ὁ, potor, potator, bibax. Impropriè apud Ariſtoph. in Nub. λύχνος dicitur πότης. Πότις, ιδος, ἡ, potrix, quæ eſt bibax: Poll. ex Phryn.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus, potio. Od. σ, & ω.

Πότημα, τὸ, idem. Dioſc. Significat etiam poculum. Heſych.

Ποτὴς, ῆος, ὁ, poculum. Eurip. in Cyclope. Ποτήριον, τὸ, idem Athen. Plut. ¶ Item canalis ſeu piſcina Hieron. In Ezech. ¶ Significat & indumentum laneum, teſte Etymol. ¶ Eſt & fruticis nomen, quem etiam νυκτάδα vocant: de quo Dioſc. lib. 3. cap. 17.

Ποτίζω, potum præbeo, ſeu miniſtro. Greg. Naz. ποτίζει τὰς πᾶν ἐξελονῦσας. Ariſtot. phyſ. 2. ἐπότισεν σὸν ὀρθῶς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item ago potum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo, 1. ep. ad Cor. cap. 3. ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι, potus mihi præbetur: Greg. Item irrigor: unde ποτιζόμενη γαῖα, apud Luc.

Πόλισμα, τὸ, potio. Dioſc.

Πόλισμός, adaquatio, irrigatio. Exponitur & potio.

Ποτίστρα, ubi animalia aquantur, ſeu aquatum compelluntur.

Γιπίσκω, idem quod ποτίζω. Hippocr. ὄρρον τὸ γάλακτος τὸν ὕδρον πιπίσκειν. Luc. πιπίσκοντες μετὰ τοῦτο τὸ φάρμακον. Fut. πίσω, mutuatur ab inuſitato πίω ſicut & πίνω. Pind. Iſthm. 6. πίσω σφὲ Δέρκας ἀγλαὸν ὕδωρ. Pro πιπίσκω ſcribitur & πιπίζω, apud Heſych.

Πίσος & πέσος (à fut. πίσω verbi πιπίσκω) unde πίσεα & πέσεα τὰ, locus humectus & irriguus: quaſi qui poſſit πῖσαι, i. potum præbere: pratum, Il. υ.

Πίσρα, ἡ, idem quod ποτίστρα, canalis in quo adaquantur pecora, dictus etiam πισὴ & πισήεσσα, quoniam ibi πιπίσκοντα τὰ θρέμματα. Exponitur etiam, alveus: apud Eurip. in Cyclop.

Πίσιρις, genus navigii apud Polyb.

Πισὸς, ὁ, ὁ, idem quod πόπανος. Aeſchyl. in Prom. Alias ſignif. vide in Πάσσω.

Πισσὸς, idem. Exponitur & liquidus: ut νάρδος πισσὸς. Marci 14. Vide & in Πίσσω.

Πίσσα, dicitur eſſe avis aquatica apud Ariſtoph. παρὰ τὸ πίνω, quòd delectetur aquis. Etymol.

Πίδαξ, Πίδος, Πίδαμος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπίνω, (q. d. rebibo) reſorbeo.

Ἄμπωτις, per ſyncopen dici traditur pro ἀνάπωσις. Frequentius tamen uſurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æſtus, quæ fit quum poſt exundationem aqua ad mare revertitur, ac reciprocando ſubſidit. Exponitur & ſimpliciter, æſtus: apud Ariſtot. de mund. Herodian. lib. 3. & Philoſtr. ¶ Ab Hippocrate ſic etiam appellatur revocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Ἀμπαπίζω, reſorbeo: ut πέλαγος ἀμπωτίζον, apud Phil.

Ἀποπίνω, ebibo. Metaph. apud Luc. in ſom. ἀποπίνων τὸ κατὰ μέθης.

Διαπίνω, perpoto: aut ebibo, epoto. Exponitur etiam, interpoto, inerbibo.

Ἐκπίνω, ebibo, epoto. Eurip. in Cycl. Οὗτος, τί δρᾷς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρᾳ; Idem, Ἐξὸν λαβὼν ἔκπιθι.

Ἔκπωμα, τὸ, poculum. Plato in ſymp. Xen. Pæd. 8.

Ἐκπίζω, pitiſſando exhaurio. Athen. l. 3.

Decomp. Ἐκπεπίνω, inſuper ebibo. Ἐκπεπιὼν γάλακτος ἀμέλγει. Eurip. in Cyclop.

Προσκπίνω, prius ebibo. Athen. l. 5.

Συγκπίνω, ſimul ebibo. Ariſtoph. in Plut.

Ἐμπίνω, ebibo, haurio, deglutio. Luc. πολὺν τὸν ἱκανὸν ἐμπιὼν οἶνον λεπτὸν καὶ θρᾳμμένον. Exponitur &, poto: ut ἐμπίνει τὸ ἄμμα τοῦ, Herodot.

Ἐμπίσαι, potu inebriare. irrigare: Nic. in Alexiph. Οἶξει, σὺ ἐμπίσας τὸ σὸν ἄδροον ὕδωρ μίξας. Exponitur &, potandum præbere, vel, infundere: apud eundem ibidem. Πολλακὶ δὲ ἢ ἄλα πηγὸν ὁμιλαδὸν ἄλλος ἄχνῃ Ἐμπίσσας.

Ἐπίπινω, ſuperbibo, potum potui addo: vel unum potus genus alii potus generi adjicio. Ariſtoph. in Plut. τούτων ἐπιπιὼν. Plat. polit. l. 2 ἐπιπίνοντες τὸν οἶνον.

Καταπίνω, abſorbeo, ebibo, epoto. Frequentius ſignificat, deglutio, devoro. Ariſtot. rhet. l. 3. ταῖς πίθοις, αἱ τὸ ψώμισμα καταπίνουσι τοῦ σίτου τὰ παιδία παρελέφεσι. Eurip. in Cyclope, μή με καταπίῃς μόνον. Plut. in præc. ſan. ἀκαιρίαν ἐπιγενομένην ἰχθὺν καταπιόντων. Metaphoricè apud Athen. τὸν τε ναύκληρον λαβόντα κατεπιεῖν αὐτῶν σκάφη.

Καταπίνομαι, idem: unde fut. καταποθήσεται, apud Ariſtoph. Et apud Plut. in Ant. κατεποθησόμενος χαμαὶ τῶν ῥαχιῶν.

Κατάποσις, ἡ, abſorptio, devoratio: peculiariter, deglutitio: i. cibi & potionis ab ore in ventriculum deſcenſus. Sumitur & pro ipſo deglutiendi meatu: apud Dioſc. l. 3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam, gula.

Καταπότης, ου, ὁ, gula, guttur.

Καταπόσιον, τὸ, medicamentum quod deglutiendo ſumitur.

Διδοῦναι καταπόσιον, exp. etiam, potui dari apud Theophr. hiſt. pl. lib. 9. cap. 8.

Καταπόθρα, ἡ, fauces infimæ quibus cibus devoratur, ſtomachi orificium. Paul. Aegin.

Decomp. Δυσκατάποτος τρόφη, cibus, qui ægrè deglutitur. Ariſt.

Προκαταπίνω, antè abſorbeo, antè deglutio, aut devoro.

Προπίνω, propino. Propriè putatur ſignificare trado poculum ebibendum antequam ipſe biberim. Athen. l. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις ἐκ ὥσπερ ἡμᾶς, (τὸ γὰρ προεκπιεῖν ἐστὶν) ἀλλὰ μεσὸν τὸν σκύφον. Exponitur etiam, poculo provoco: ut apud eundem, Ἀλέξανδρος εἰ αἰτήσας ποτὲ κοτύλον ἔλαβεν καὶ πιὼν, προέπιε τῷ Πρωτέᾳ. Sic & apud Xen. Hell. 1. ¶ Item metaph. in gratiam alicuius alium prodo ac porrigo perdendum. Demoſth. προέπιε τὰ

Ἐπάδω, Exponitur & propinando offero: apud Plut. in Galba προέπιεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῇ πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας.

Προπίνομαι, propinatur mihi: unde προπεπόσθαι κύλικι, apud Athen. Metaph. uſurpatur apud Dem. Olynth. 3. προπεπ. τὴν παρούσαν ἡδονὴν καὶ χάριτος τῆς πόλεως πράγματα, propinatur reſpubl. præſenti voluptati & delectationi.

Πρόπομα, τὸ, potus qui propinatur. Peculiariter ſic dictum fuit certum quoddam potionis genus, vel quòd eo in propinando uterentur, vel quòd illud cæteris præbiberent. Athen. & Plut. ſymp. l. 1. quæſt. 6.

Πρόποσις, ἡ, propinatio. Athen. lib. 1. Plut. ſymp. lib. 1. Putatur etiam dictum fuiſſe de potu qui propinatur.

Προποτίζω, antè bibendum præbeo, antè in potione porrigo. Exponitur &, potionem porrigo, in Hippiatr.

Προπόσμα, τὸ, potio quæ antè præbetur, ibidem. Προποτισμὸς, præbitio eiuſmodi potionis, apud Dioſc.

Decomp. Ἀνταποπίνω, viciſſim propino. Metaphoricè apud Athen. ἀοιδὰς ἀνταποπίνειν. Ἀνταποπίνομαι, viciſſim mihi propinatur. Gregor.

Συμπίνω, compoto. Plut. Sympoſ. lib. 2. τὸ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν ὡς ἐγώμιον καλεῖται ἀλκμᾶν. Plato in Minoë, ὃν Κρήτη δὲ ἧς ἔτος ἐστὶ τῶν ἄλλων νόμων οὓς Μίνως ἔθηκε, μετὰ συμπίνειν ἀλλήλοις ἐστὶ μίθλη. Item combibo, imbibo, i. humorem concipio. Theophr.

Συμπόσια, ἡ compotatio. Macab. l. 3.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio: vel convivium. Plut. ſymp. l. 1. Plato polit. 2. Interdum ipſum convivij locum ſignificat: apud Poll. & Athen. Nonnunquam de ipſis convivis dicitur. Sic etiam dicitur liber ſeu libellus quo convivium à quibuſdam agitatum deſcribitur.

Συμποσιακὸς, convivalis. Plut.

Συμποσιάζω, unà convivor, una convivium celebro. Gregor. in encom. Macchab.

Συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, convivator.

Συμπότης, compotor, combibo. Athen. l. 4. Luc. Συμπότις, ιδος, ἡ, & συμποτρία, compotrix.

Συμποτικὸς, (q. d. compotorius) ad compotores pertinens, aut potius ad ipſam compotationem, convivalis. Plur. Athen. Luc. Item compotationi aut convivio conveniens. Plutarch. Item compotor ſeu conviva ſuavis & jucundus. Ariſtoph. in Veſp. Plut. in ſympoſ.

Ὑποπίνω, ſubbibo, i. pluſculum bibo, vel aliquantum bibo. Exponitur &, largiùs bibo. Xen. Pæd. 8 ὑπὸ τούτου δὴ ἐπεὶ ὑπέπινον ἤρξατο ὁ Ὑστάσπας τοῦ Κύρου. Ariſtoph. in Avib. ὑποπίνειν ἐν ἄσῃ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱματοπότης, ου, ὁ, ſanguinipota: Draconis epith. apud Ariſtoph.

Αἱματοποτέω, ῶ, ſanguinem poto.

Ἀκρατοποσία, meracior potus: meracioris vini potatio. Athen. lib. 10. Plut. in Alex.

Ἀκρατοπότης, qui merum potat.

Ἀκρατοποτέω, merum bibo, meracius poto. Athen. l. 11.

Ἄποτος, non potus. Soph. Item potui inutilis. Greg. Naz.

Ἀρρυθμοπώτης, ου, ὁ, qui non bibit ad rhythmum & certam menſuram, ſed plenis poculis merum in ſe ingurgitat. Athen. l. 10.

Ἀρχιποσία, ἡ, q. d. principatus bibendi. Exponitur &, primus bibendi locus.

Βραχυπότται, brevi tractu bibentes, parùm potantes. Hippocr. Prorrhet. 1. Idem & βραχύπωτοι dicuntur. Gal. comm. 3. in epid. l. 3.

Γαλακτοπότης, qui lac bibit: ut γαλακτοπότης αὐγὴ: apud Eurip. in Electra.

Γαλακτοποτέω, lac bibo. Athen. l. 2.

Εἰαροπότης, ſanguipota. Heſych.

Εὔποτος, potatu ſeu bibitu facilis, potui aptus. Aeſchyl. in Prom. Item quo bibere aut potare facile eſt aut jucundum. Athen. lib. 11.

Ζαπότης, magnus bibax, ſtrenuus potor. Heſych.

Ζωροπότης, meri bibulus, qui meracius potat. Per conſequens ſignificat ebrioſus.

Ζωροποτέω, ῶ. meracius bibo ſeu poto. Euſt. ex Epigr. Τὸ πολυκάθωνος τοῦ ἠρίου Ἀρκαδίωνος, Οὓς ἤνεγκεν ὁ χαυδὴς ζωροποτῶν κύλικος.

Ἡδύποτος, cuius potus ſuavis eſt. Od. β.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat.

Κλεψιποτῶ, fallacia inter bibendum utor, parcè bibens & compotorem ad largè potandum provocans. Suid.

Λαιροποτέω, avido & hianti ore bibo. in Epigr.

Μαιλοπότης, favillæ potor: Vulcani & cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης, qui modicè aut moderatè potat. Xen.

Μετριοποτῶ, modicè poto ſeu moderatè.

Οἰνοποσία, vini potio ſeu potatio.

Οἰνοπότης, vini potor. Suid. in epitaph. Anacr. Οἰνοπὶς, ἡ, vini potatrix. Poll. ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω, vinum bibo, vino me ingurgito. Athen. l. 11.

Οἰνοποτάζω, idem. Il. & Od. υ.

Ὀλιγοποσία, ἡ, q. d. pauca potatio: parcus potus.

Ὀλιγόπους, pauco potu contentus, qui parum potat ſeu bibit. Ariſtot.

Ὀλιγο-

Ὀλιγοπόω, pauco potu vtor. Idem de part. an. lib. 3. cap. 178, & Plutarch. in Apophth.

Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus. Dioſc. l. 5. c. 11.

Πολυπότης, qui multum bibit, magnus potor. Plut. ſymp. 4.

Πολύποτος, qui potationi indulget, bibulus. Ariſtotel.

Σκυθοπίειν, Scythicè potare, Scytharum potationes intemperantes imitari.

Ὑδροποσία, aquæ potio ſeu potus.

Ὑδροπότης, aquæ potor. Xen. Pæd. 6.

Ὑδροπότης, aquâ bibo, aquam poto. Idem Pæd. 6. Luc. in Macr.

Φαρμακοποσία, medicamenti potus ſeu hauſtus. Plat. de rep.

Φαρμακοποτέω, medicamentum bibo ſeu ſorbeo. Theophr. lib. 9.

Φιλοποσία, amor potationis ſeu potus: inexhauſta & inexplebilis bibendi auiditas, vinoſitas. Xenoph. apomn. lib. 1.

Χειλοποτέω, ſummis tantùm labris delibo, potiſſo. Epigr.

Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus. Plut. ſymp. 6 probl. 7.

Ψυχροπότης, frigidæ potor: ſeu qui frigidæ potu delectatur. Idem ſymp. 4. probl. 6.

Ψυχροποτέω, frigidâ poto: frigidæ potu delector: apud eundē.

Ἀ'ψίνθιον, Εἰλαπίνη, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Πίον, πῖν⊙, πότης, vide in Πίων. Πιπίσκω, vide in Πίνω.

ΠΙ'ΠΟΣ, pipus: auis marina, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 21.

Πίπποι, auium pulli, pipiones. Athen. l. 9.

Πιππίζω, auium pullos voce imitor, pipio. Ariſtoph. in Auib.

¶ At πιππίζω, cum vnico π vide in Πίνω.

Πίπρα, ας, ἡ, pipra: auis inimica luteæ, apud Ariſtot. hiſtor. an. lib. 9. cap. 1.

Πιπράσκω, vide in Περάω, i. vendo.

ΠΙ'ΠΤΩ, (Fut. πίσω & Doricè πισῶ, pro quo frequentius vſurpatur media vox πεσοῦμαι, tanquam à πίσω. Præt. πέπτωκα, tanquam à πλέω) cado, labor. Il. ε, Ἡ μὲν δὴ αὕτως πᾶσιν ἐπόσια πίπτε ἔεργε. Ibidem, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πίσον ἀμφί τε πάφρον Φόρυγόντων Δαναῶν. Eurip. in Bacch. ἕστως ὑπεπλημμένη φόβῳ Πρὸς πέδῳ πεπτώκοθ'; Xen. Pæd. 1. πίπτειν ἐς γόνατα. Athen. li 10. ἐπὶ παῦτα τὰ μέρη πίπτουσι. ¶ Significat etiam, interficior, proſternor: vt Iliad. ρ, Οἱ δ' ἀγχοτάτω ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμῶς Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων. Pauſan. κεῖνται ὑπὸ τῇ μάχῃ. Plut. πεσὼν ὑφ' ἑαυτοῦ. Interdum exp. profligor: vt apud Thuc. lib. 2. πολλὰ δὲ καὶ Θρᾳκῶν ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων. Interdum exp. incido: vt apud Soph. Πίπτειν βαρείαις συμφοραῖς ἀνωφελέσιν. Item πεσὼν aliquando dicitur qui procubuit, ſeu procumbens: vt Syneſ. πεσόντες ἱκέτευον. Apud Polyb. ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, exp. ſubiecta ſunt imperio Carthaginenſium. Apud Dioſc. γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, exp. omnis terra in vſum medicamenti recepta.

¶ *Deriuata ab inuſitato πίτω.*

Πίσημα, τὸ, caſus, lapſus. Soph. in Aiace. Item id quod cecidit vel cadit. Euripid. in Phœn. Et peculiariter, cadauer, corpus defuncti: apud eundem ibidem. Pro eo metri cauſa πίσνημα dicitur. Heſych.

Πιτνέω, ῶ, idem quod πίπτω. Euripid. in Helene, Ὦ παῖ, ἰκέτης ἀμφὶ σὸν πιτνῶ γόνυ.

Πίτνω, iacio, proiicio. Heſio. in Aſp. Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ δαμοῖσι δέον, κῆ ἔπιτνον ἀλωήν. Particip. πιτνὲς, Od. λ. exp. accidens. Et imperfectum πίτνα, tanquam à πιτνάω, exp. ante oculos expandit: Il. φ, Ἥρη δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθείαν.

Πιτναμαι, concutior, proiicior. Eurip. in Electra. Θυμέλαι δ' ὑπίτνανθ' ὑπὸ χρυσηλάτου.

¶ *Deriuata ab inuſitato πτέω.*

Πτῶμα, τὸ, caſus, lapſus. Dioſc. Item metaph. delictum ſeu erratum. Luc. Πτώματα dicuntur etiam ea ipſa quæ cecidêre. Lyſ. Peculiariter autem corpora mortua, quę itidem à cadendo dicta cadauera. Plut. in Alex. Herodian. l. 7.

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito. Cyrill. οἱ ἐπιχαίροντες ἐπιπτώμασιν ἑτέρων ἑαυτοὺς, πτωματίζεται.

Πτωμάτις, ίδος, ἡ, poculi ſeu alius vaſis genus. Athen. l. 11.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem cum πτῶμα, Lucæ 2. Matth. 7. Item caſus: vocabulum gramm. Ariſtot. de poët. & Rhet. 3.

Πτώσιμος, cadiuus, caducus.

Πτωτὸς, ὴ, ὸν, qui cadere poteſt vel ſolet, caducus.

Πτωτικὸς, caſualis: vox gramm.

Compoſita: ac primùm ex πίπτω cum præpoſitione.

Ἀ'ναπίπτω, recumbo, decumbo. Item procumbo. Eurip. in Cyclope. Ἀ'νέπεσε φέρων ⊙ αὐτὸς ἐξανιὰς βαρύς. Interdum, accumbo in menſa, quod & ſimplicius accumbo dicitur, Athen. μετὰ τοῦτ' ἀνέκλισαν ὑπὲρ ὅλου αὐτῶν παρ' ἐμέ. Item ſupinus ſum. Xen. in Oecon. ἐν τάξει δὲ καθεύδουσι, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσιν. ¶ Item metaph. animo concido, animum abiicio. Thuc. lib. 1. νικῶμενοι ἐπ' ὀλιγίστοις ἀναπίπτουσι. Demoſt. δέδικα μὴ νῦν ἀναπεσόντες ἡμεῖς ἀπολώμεθα. Ne ſupini & deſides ſitis, malis veſtris indormiſcentes. Exponitur & frigeo & remiſſus ſum: vt apud eundem Dem. ἀνεπεπτωκὼς δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, quod agitatum fuerat de equitatu mittendo refrixerat.

Ἀ'νάπλωσις, ἡ, decubitio, recubitio, accubitio. Item reſupinatio. Item animi remiſſio, ſeu animus iacens & remiſſus.

Decomp. Προαναπίπτω, prius concido, antè collabor ſeu corruo. Philo de vita M. l. 1.

Προσαναπίπτω, recumbo ſeu accumbo. apud Athen. l. 10.

Ἀ'μφιπίπτω, circumcado, circum procumbo. Od. θ, Ὡ'ς δὴ γεωμόροι χλαίνῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσόντε.

Ἀ'ντιπίπτω, contra irruo. Item obſiſto, renitor, aduerſor. Plut. in Theſeo. μηδὲν αὐτῷ ἀντιπίπτειν παρὰ τὴν ἰσηγορικὴν τῆς πολιτείας. Item intercedo: apud eundē. Exponitur &, occurrō: ſcilicet obiectioni aduerſarii. Item occupo, occupatione vtor. Τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, aduerſæ res, quaſi contra cadentes. Gregor. in Iul.

Ἀ'νάπτωσις, ἡ, caſus vnius pro alio poſitio: figuræ nomen apud Grammat.

Ἀ'ποπίπτω, decido delabor. Epigr. l. 2. ἐκ' ἀποπίπτων Ῥοδάκης, ἐξαίφνης χρυσομάλλοις γίγνεται.

Ἀ'πόπτωσις, delapſio. Expo. & lapſus, caſus. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Προαποπίπτω ante decido, prædeciduus ſum. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 8. Προαποπίπτων⊙. q. d. prædeciduus, ante tempus decidens: apud eundem eiuſdem libri c. 6.

Δυσαπόπτωτος, qui vix decidit ſeu delabitur. Theopr.

Διαπίπτω, intercido, interlabor, elabor: vt apud Xen. Hellen. 4. ἐπὰ δύξεως ἤδοντο τὸ πεζὸν μὴ, ἀπεχώρησαν ἐν τῇ μάχῃ Δαπεσόντες, ἀμελησάντων τῶν Βιβρώων. Item diffluo, vaneſco. Plat. in Phædone τῷ μὲν σώματι, ὁ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει Δαλύεσθαι καὶ Δαπίπτειν. Exponitur &, intercido, i. quaſi inter digitos labor. Syn. ἀμφίβολος ὃν πάντως Δαπέπτωκεν ἢ διεκπεπόηται τὰ πράγματα. Significat etiam, excido: vt apud Greg. Δαπίπτωκέ σοι λόγος. Item dimano: vt Plut. in Galb. λόγος Δαπεσὼν⊙ εἰς τὸ στράτευμα, quum dimanaſſet rumor inter exercitus.

Διάπλωμα, τὸ, exp. lapſus.

Διάπτωσις, ἡ, ipſa actio interlabendi ſeu elabendi. Exponitur, etiam ruina, infortunium. Item erratum, delictum: apud Plut.

Ἀ'διάπτωτος, (*decomp.*) ὁ καὶ ἡ, in quo nullus error admittitur. Polyb. l. 5. Item qui nec intercidit, nec dilabitur, nec intercipi poteſt, certus, ſtabilis, nullis expoſitus caſibus: vt ἀδιάπτωτος⊙ ζωή. apud Hippocr. in ep. Demag.

Ἀ'διάπτωσις, rei alicuius certitudo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐ'μπίπτω, incido in vel ſuper: irruo, irrumpo, impetum do: vt ἐμπίπτειν εἰς τὴν πόλιν. Herodot. Sic & apud Iſocr. Apud Thuc. ἐμπίπτειν εἰς τὴν ἀρκτῴαν, exp. in carcerem coniici.

Decomp. Ἐ'κπίπτω, magno cum impetu irruo vel inſuper irruo. Euripid. in Rheſo, Ἐ'μοὶ γὰρ φῶς ὑπῆλθε καβρικὸς Πέρσαισιν πόρος γνωτὸν θέμενος ἐπίλαστον. Παρεμπίπτω, irrumpo, ingredior hoſtiliter. Plut. in Demetr. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεπεσών. Exponitur etiam, irrepo, obrepo, me inſinuo: apud Theophr. & Luc.

Συνεκπίπτω, ſimul irruo ſeu irrumpo. Plut.

Ἐ'κπίπτω, excido, decido ex. Il. ο, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Xen. Pæd. 5. ἐκπιπτόντων τῶν λιθίσκων. Plut. in Pericle, ἵνα μὴ τοῖς θεοῖς μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσὼν ἄκοντος αὐτοῦ. Item eiicior, expellor, explodor. Demoſthen. pro cor. Οἶδα γὰρ καὶ τοὺς μετ' ὀλίγον ἐκπεσόντας ὑπ' ἐμοῦ δεδεμένους. Ariſtot. de poet. τὸ γὰρ ὅμοιον ταχὺ πλησθὲν, ἐκπίπτει ποιεῖ τὰς τραγῳδίας. Itē excido ſeu deſciſco ab inſtituto, degenero & mutor Plat. εἰς ἀλλόκοτον ἦθος ⊙ τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. Aeſchin. ἐκ δὲ τούτου πρόσω τελευτῶν ἐκπίπτει τοῦ λόγου, excidit ab inſtituta oratione, i. memoria nihil amplius ei ſuggerebat quod dicere poſſet. Item exeo, foras prodeo. Et, ad vulgus emano. Plat. in ep. ad Dionyſ. ἀλλὰ δεῦρο μή τι μὴ ποτὲ ἐκπέσῃ τοῦτο εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. Item elabor, prolabor, aut delabor. Item erumpo, euado. Plutarch. in Lyc. ἐξέπεσε τὸ ἀγαθὸς ῥῆμα. Idem in Public. ἐκπεσὼν φυλὴ ἐξ' ἄλλης.

Ἔ'κπτωμα, τὸ, luxatio, i. oſſium è propria ſede exceſſus ſine fractione. Gal. comm. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

Ἔ'κπτωσις, ἡ, delapſio, prolapſio. Strab. l. 10. Item caſus, calamitas. Ceb. Theb. Item idem quod ἔκπτωμα. Gal. ibidem.

Ἔ'κπτωτος⊙, ὁ καὶ ἡ, delapſus, qui excidit. Gregor.

Decomp. Παρεκπίπτω, clàm elabor, furtim excido & me ſubduco.

Διεκπίπτω, per medium vel medios elabor & euado. Item per foramen vel rimam elabor. Plut. & Philoſt. Exponitur &, intercido.

Διέκπτωσις, ἡ, per medium ſeu per medios elapſio. Item ipſa actio intercidendi. Gal. & Glauc. l. 2. Exponitur &, effugium.

Συνεκπίπτω, ſimul elabor, ſimul decido. Plut. de primo frig. ὁ γὰρ ἀτμὸς ἐν τοῖς ξέοντος τοῦ ὑδάτων μεθίησιν ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει. Metaphoricè apud Plut. in Pericle, ὃν συνεξέπιπτον ὑπὸ ῥώμης καὶ τύχης βουλόμενοι συνεπεσθαι, non ſe comitem præbuit imperii ciuium tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Ariſtot. de mundo, ταῦτα οὐκ ἀφ' ὑγρᾶς αἰθυμιάσεως πέφυκε συνεκπίπτειν, exp. euenire, comparatum eſt.

Ὑ'περεκπίπτω, ſupergredior, exupero, excello Greg. & Herm.

Ἐ'μπίπτω, incido, illabor. Xen. ἐμπίπτειν εἰς πάροδον. Plut. in Pericl. χαλκῷ ἀσπίδα τῇ κεφαλῇ αὐτῇ σὺν οἷς οἰκείτων ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμ-

δὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἀνωθεν. Item metaph. incido. Demosth. pro cor. εἰς ζητητὰς λόγους ἐμπίπτειν αὐανηφίζομαι. Plat. ep 7. ἀλιτηρίους τις ἐμπεσὼν ἀνομία. Dicitur & res aliqua ἐμπίπτειν τινὶ quæ in mentem venit. Od μ, καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ. ¶ Item obuius fio, occurro. Herodian. l. 3. πολίτας ἢ τὸν ἐμπίπτοντα ἐμφόνους. ¶ Item irruo, inuado. Od ω, Εἰ δ' ἄρ' ἔπεσον πρῶτα μνηστῆρες Ὀδυσῆος καὶ φαίδιμος υἱός. Sic & apud Xenoph.

Ἔμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi. Exponitur & casus, lapsus, item prolapsio.

Decomp. Ἀνέμπτωτος, qui incidere non potest. Laërt. in Zen. Exponitur & irreprehensus, inculpatus.

Ἐπεμπίπτω, irruo, inuado. Sophoc. in Aiace, Τί δῆτα ποίμνας τὰς ἐμὰς ἐπεμπίπτεις βάσιν.

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit seu labitur. Εὐπεμπλώτως, procliuiter, facilè incidendo & labendo.

Παρεμπίπλω, intercido, interlabor. Item interrepo. Aristot. de part. an. l. 2. παρεμπίπτει γὰρ ὧν τὸ ὕδωρ. Aeschin. ὡς παραφθερεῖ. παρεμπεσόντων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλαττόνων ἀνδρῶν. Παρέμπλωσις, q. d. intercidentia, vel interuenientia, interuentio. Plut. de primo frig.

Προεμπίπτω, antè incido: aut antè occurro seu obuius fio. Idem ibidem.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro. Eustath.

Ἐπιπίπτω, supercido, vel superincido. Marci cap. 3. ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ ἵνα αὐτὸν ἅψωνται, ὅσοι ἔχον μάστιγας. Exponitur &, incumbo. Ioan: c. 23. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo, inuado, adorior. Thucyd. l. 3. ἐπιπίπτειν τοῖς Ἀμπρακιώταις ἐπὶ σὺν τοῖς δύο μοίραις. Ibidem ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις.

Προσεμπίπτω (*decomp.*) in superincido, insuper incurro, & incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph. in Nub. ἀπ' ὄνου καταπεσών. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τὴν γῆν καταπίπτοντες. Act. Ap. c. 26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν.

Κατάπτωμα, τὸ, καταπτώσεως, ἡ, lapsus, casus, ruina. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐκατάπτωτος, prochnis ad lapsum: caducus.

Πεξεκάπεσε, per syncopen pro ἐξεκατέπεσε, tanquam à ἐξεκατέπτω, apud Apoll. Argon. 2. exp. simpliciter decidit: vt ἐξεκάπεσε δηρεί.

Μεταπίπτω, recido Herod an. l. 2. τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν ἐς ἀνδρα ἐξ ἰσωλαίνης καὶ ἀσήμου γλώσσης. ¶ Item spe excido. Aeschin. εἰ ἓν μιᾷ μόνον ψήφῳ μετέπεσεν ὑπατείας ἄν. ¶ Item dilabor, mutor vel in peius, vel in melius. Isocr. ad Philipp. πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Eurip. in Alceſt. Πῶς δὲ οἰκήσω μεταπίπτουσ' ἀλαμόνως; in peius mutato tuo nomine. E general. mutor. Plat. in Apoll. ἀπεξῆς μόνας μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεφθύγγου ἄν. ¶ Item transeo & degenero ab vna specie ad aliam. Chrysost. ἐς ὀξύτητα μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, ἡ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal. περὶ χρ. τρ. l. 2.

Decomp. Ἀμετάπτωτος, qui transire in aliam speciem & degenerare non potest, immutabilis. Plut symp. 4.

Εὐμετάπτωτος, qui facilè mutatur, mutationi obnoxius.

Παραπίπτω, incido. Xen. ὁπότε καιρὸς παραπέσοι. Item incido, i. offenso, obuiam fio. Plutarch. in Galb. τῷ ἡμαρ χαριζόμενος οὐκ ἐκώλυε τὸν παραπίπτοντα τῶν Νέρωνος ἀσυντομωτάτους. Item accido, euenio, contingo. Plat. de leg. lib. 4. τῇ δικαιότητι παραπεσεῖν ἑκάστοτε πάλαι. Apud Polyb. l. 2. παραπεσὸν δ' εἰς Ἄργος exp. quum vi irrumpere tentasset. Apud Aristot. hist. an. l. 5. ἰχθύες ταῦτες παραπίπτοντες ὑπλᾶ πρὸς τὰ ὕπλα. πειθύντων τὸν συνελθασμόν, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coeunt. ¶ Παραπίπτειν, exo. etiam, intercalare, interserere, interlabi.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus, offensa, erratum, peccatum. in epist. ad Galat. cap. 6.

Παράπτωσις, ἡ, idem: vel ipsa actio habendi seu offendendi. Item incursus & attritio partium: *quum de piscium copulatione dicitur*, Aristot. hist. an. lib. 1. Dicitur etiam esse figura qua casus pro casu ponitur, schol. Hom.

Περιπίπτω, (q. d. circum cado) cado super, & incumbo. Plut. in Oth. ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἀνωλεθρεύθη. ¶ Item incido. Isocr. ad Philipp. πληγαῖς καιραῖς περιπεσεῖν. Herodian. l. 3. νόσοις περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic & apud Xen. & Plut. Interdum exa. accipio, vt περιπίπτειν πληγῇ accipere vulnus: Plut. in Camil. Sic & περιπίπτειν τραύμασι, apud eundem in Public. Item incido, i. offendo obuio Dem. in Conon. περιπίπτουσι τοῖς ἀπηλγηκόσι. ¶ Exponitur & incurro: vt apud Greg. in Iulian. ὅτως φύλαγόν ἐστιν ἡ πονηρία καὶ παντεχθὲν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.

Περίπτωμα, τὸ, & περίπτωσις, ἡ, quod accidit, casus, calamitas.

Περίπτωσις ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos & remedia improuisò incidissent.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, species experimenti per fortuitam occasionem. Gal. de sect. l. 1.

Ἀπερίπτωτος, (*decomp.*) qui talis est vt non incidat, cui periculum non est ne incidat. Dioſc. l. 2. c. 49.

Προπίπτω, procido, Odyss. ι, & μ, οἱ δὲ πρόσθε πεσόντες ἔρεσσον, remigabant prochnari.

Πρόπτωσις, ἡ, prolapsio, seu procidentia. Dioſc. lib. 1. c. 90.

Πρόπτωτος, prociduus.

Δυσπρόσπτωτος. (*decomp.*) non facilè procidens. Galen.

Προσπίπτω, accido. Aristot. polit. 3. ἐὰν πρὸς τὰ πρόσπτωτα ἐπιπέσῃ τύχη. Et Herodian. φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Item accido, i. cado ad, vt apud Eurip. in Herc. fur. Φθιώτιδες θ' ὁπλίταν γόνασι προσπεσοῦσαι πατρός. Sic & sæpe in nou. Tastam. Exponitur &, supplex fio, supplicem me offero. Eurip. in Androm. Τίμιος προσπίπτοις; ἀλλ' ἀν πέτραν, Ἢ κῦμα λιτὰς ὡς ἠκουσεν; Greg. αὐτὸς προσπεσὼν ἰσοῖς ἡμῶν. Dicitur & προσπίπτειν ἠμῖν, cuius sonus aures nostras pepulit: vt apud Aristotel. de mundo, ἀφανὴς πρότερον τῆς βροντῆς προσέπεσεν ὕστερον ἠχουμένη. ¶ Item προσπίπτω, irruo, adorior, impetum facio, incurso. Thuc. προσπίπτουσι τῇ πρέσβει. Plat. de leg. προσέπεσε πρὸς τὰς ψυχάς. ¶ Item occurro, obuius fio. Aristoph. in Concion. ¶ Προσπεπτωκὼς traduntur etiam dici, quæ quum intumuerunt, postea subsidunt & contrahuntur apud Gal.

Decomp. Ἀπροσπτωσία, ἡ, methodus certa & errore carens, qua vitamus ne intempestiua assentione impingamus aut peccemus. Laert. in Zenon.

Ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem odoriri tutum non est: Macc. l. 3.

Συμπίπτω, (q. d simul vel vnà cado) coeo, competo, incurro. Aristot. hist. an. lib. 1. οἱ μὲν ἐν μίσγοι πόροι παρήλιοί εἰσι καὶ ἐὰν συμπίπτωσιν, οἱ ἂν συμπίπτωσιν. ¶ Item corruo: Eurip. in Herc. fur. Θυέλλα σείει δῶμα, συμπίπτει τέγη. Xen. anab. lib. 4. ὡς ἂν αὐτοὶ συμπίπτωσιν. ¶ Item accido, contingo. Isocr. ἡδέως τὰ γιγνόμενα καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. Sic & apud Galen. ad Glauc. l. 1. ¶ Item incido, recido, deuenio, ξυνέπεσον ἐς τὴν ἀνάγκης, Thuc. ¶ Exponitur &, conuenio, congruo. Συμπίπτειν dicuntur & qui concurrunt & congrediuntur ac confligunt: vt συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις. Xenoph. Sic Soph. ξυμπεσὼν μόνος μόνοις. ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida quum ad habitum suum redit & considit, vnde τὸ συμπεπτωκὸς, cuius tumor considit. Et quod contrahitur & astringitur: vt μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα τὸ, quod accidit, casus. Thuc. lib. 4. Dem. Aristot. ¶ Apud medicos σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut vmbra corpus, sequitur Galen.

Συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, casus. Aristot. Item incursio rerum eodem desinentium Item contractio, compressio. Gell. l. 16. c. 3. Dicitur & de re considente quæ intumuerat: Item concursio, conflictus. Suid.

Ὑποπίπτω, superincido, illabor.

Ὑποπίλλω, cado sub, succido, me submitto. Aristot. ὑποπίπτειν τὰ ἥλεα δέχονται τὸν γονιμὸν. Plut. ὑποπεσεῖν δόμοις. Et metaphor. subiicio me. cedo. Demoſt. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθέλοντες ὑποπίπτειν. Aristid. ὑποπίπτειν τῇ πόλει. Alia metaph. apud Aristot. ὑποπίπτειν τοῦ τῶν τέχνων. Et apud Dioſ. l. 7. c. 1. ὑποπίπτειν τὰς τῶν ἀμίνων διαφοράς.

Ὑπόπτωσις, casus, ruina, Hesyc. Item submissio genu & flexio, Dionys. Et metaph. summissio, qualis est eorum qui pœnitentia ducunt. Et pro pœnitentia: can. 5. concil. Anticyrani.

Composita ex inusitato πίτω, sine præpositione.

Ἀέροπετὴς, έος, ὁ, ἡ, ex aere delapsus.

Γηπετὴς, & Dorice χαπετὴς, in terram delapsus: seu in terram cadens: vt χαπετᾶς ὀδόντες. Eurip. in Phœn.

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit vel accidens & procumbens ad genua alicuius. Euripid. in Phœn. Synes. ep. 57.

Γονυπετέω, genu succiduo procumbo: vel ad genua alicuius accido. Matth. 17. προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτῷ. Et cum accusat. Marc. 10.

Διοπετὴς, & διΐπετὴς, à Ioue delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. Plut. in Num. Herodian. l. 1. & 5.

Δορυπετὴς, qui hasta cecidit, Eurip. in Androm. Pro eodem dicitur & δορυπετὴς, & δορατιπετὴς: apud eundem in Troad. & Cycl.

Δρυοπετὴς, fructus iam adultus & maturus: q. d. iam iam ex arbore casurus. Dioſ. & Athen.

Δυσπετὴς, malè cadens, aduersus. ¶ Item difficilis: vnde μάθημα δυσπετὲς, apud Soph. in Aiace.

Δυσπετέα, res mihi malè cadunt, aduersis casibus agor. Suid. ¶ Item difficulter & ægrè fero. Cyril. δυσφορεῖν ἐπὶ ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς.

Δυσπέτημα, τὸ, casus aduersus, infortunium, calamitas.

Ἀποδυσπετέω, (*decomp.*) stomachor, ægrè fero, impatienter agitor. Laert. in Socr. Chrysost. in ep. ad Colos. ¶ Item renitor, restito. Lucian. πολλοῖς δόροις καὶ ἀγχυρέαις ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε καὶ ἀναστρέφειν ἀδυνατοῦσιν. ¶ Item lasciuio, ferocio, contumaciter ago. Ἀποδυσπέτησις, ἡ, stomachatio in rebus aduersis, impatientia. Chrysost.

Ἐναντιοπετὴς, in contrariam partem lapsus, qui in aduersum cecidit. Hesych. in καλλιπετὴς.

Εὐπετὴς, q. d. bene cadens: facilis. Plat. de rep. l. 2.

Εὐπετῶς, facilè. Xen. Pæd. 3. Pro quo Ionicè εὐπετέως dicitur, apud Herodot.

Εὐπετέα,

Εὐπτία, ἡ, facilitas. Xenoph. Exponitur &, procliuitas: apud Plat. de leg.

Κλινοπετὴς, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Οὐρανοπετὴς, qui è cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non fœner.

Παλιμπετὴς, retro relapsus. Hesych. Τὸ παλιμπετὲς aduerbialiter exp. retrorsum, retro. Il. ψ, Od. ε. Apoll. Arg. l. 2.

Πεζοπετὴς, qui incidit. Cum dat. apud Plut. in Cicer. Exponitur & simpliciter, qui cecidit, vel corruit apud Soph. in Aiac. Apud eundem in Aiace, Ἐγχεῖ διεξοδοπετὴς κατηγορεῖ exp. ᾧ ἐνέπεσε, in quod incidit. ¶ Res vero πεζοπετεῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot.

Περιπέτεια, ἡ, conuersio, in contrarium statum mutatio. Aristot. de arte poet. & Rhet. 1. Exponitur &, casuum varietas & rerum euentus apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus repentinus. Aristot. de arte poet. Sumitur & in bonam partem, pro admiranda & rara fortuna: apud Diod. Sic.

Προπετὴς, prociduus, prominens: vt πρὸ πετῆς ὀφθαλμοὶ, apud Galen. & κοιλία προπετεστέρα: Athen. l. 13. Item prociduus, i. qui pronus corruit. Soph. in Trachin. Item præceps, procliuis, qui pronus fertur, vel ruit Phocyl. Plat. de leg. Item præceps, i. temerarius. Aristot. eth. 3. c. 7. Herod. lib. 2. Apud Isocr. ad Dem. πρὸ πετὴς γέλως, exp. risus profusus: ab aliis effrenatus, immodestus.

Προπετῶς, præcipitanter, temerè atque inconsideratè. Isocr. Aristot. Plut. &c.

Προπέτεια, ἡ, præcipitantia, præcipitatio, temeritas. Demost. in Mid. Isocr. in ep. ad Philipp. Et peculiariter, linguæ præcipitantia, protcruia & procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiam procliuitas, propensio: & præsertim ad corporis voluptates: apud Plut. de deo Socr.

Ὑψιπετὴς, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψιπετὴς μέλαθρον, exp. domum sublimem.

Χαμαιπετὴς, qui humi seu in terram cecidit, in terram prociduus. Plat. in Symp. Luc. in somn. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. ὑπόνημα χαμαιπετὴς, humile, i. humili dicendi genere conscriptum.

Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαιπετία, ἡ, humilitas, humi iacere vel abiectum esse. Suid.

Composita ex insuper. πλέ, ω, itidem sine præpositione.

Ἀπτὼς, ὼτος, ὁ καὶ ἡ, qui non cadit: & *per consequens* stabilis, firmus: vel non vacillans. Item qui non cecidit.

Ἀπτώτως, citra lapsum. Exponitur &, sine defectu.

Ἡμίπτωτος, semirutus, qui dimidia ex parte corruit.

Ὁμοίπτωτος, similiter cadens, & similes casus habens. Ὁμοίπτωτον, τὸ, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ὁμοίπτωτος, eodem casu.

Πολύπλωτος, multos casus habens. Et τὸ πολύπτωτον, schema rhetoricum, de quo Fab. l. 9. c. 3. & Aquil. Rom.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus seu fictitius lapsus, schol. Aristoph.

Composita ex πίλνω.

Ἀμφιπίτνω, idem quod ἀμφιπίπτω. Eurip. in Supplic. ἀμφιπίλνᾶσι τὸν Γόνυ καὶ χέρας δειλαίας.

Ἐκπίλνω, idem quod ἐκπίπτω: apud Aeschyl. in Prometh.

Ἐμπίτνω, irruo, aggredior, adorior. Soph. in Aiace.

Προπίτνω, accidens supplicio.

Προσπίτνω, accido ad genua, supplex fio. Eurip. idi in Electra, Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον προσπίτνω σε καὶ θεὰν. Item simpliciter accido, cado ad. Idem in Medea, ἀλλὰ γὰρ δὴ τελέαν συμφορᾶς ἀγνοίᾳ Ἄφιλος ἐς τελέθων δῶμ' ἐμὸν προσπίτνει κακῷ. Συμπίτνω, accido, eueniо, contingo. Idem in Hec. Δεινόν γε θνητοῖς ὡς ἕκαστ' ἐς ἡμέραν συμπίτνει.

Πίσα, vide Πίνω. Πίσιν, Πίσσυ, in Πίσσω.

ΠΙΣΣΑ, siue Πίτυς, υος, ἡ, pix Il. οἱ μελαντέρου ἢ πίτυος φαίνετ', Herodian. l. 8. ἐλαίου ἐπίσσαλον ὀμφίτομος πίσσης καὶ ῥητίνης δεδεσμένης. Plut. Symp. 2. (de picea & pinu) πίσσα καὶ πίτυραι ξηρὰ τῶν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀποδακρύειν καὶ ῥητίνην. de picis generibus vide Dioscor. l. 1. c. 95. & Plin. l. 24. c. 7. ¶ Πίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ἡ κόνυζα, vt est in append. Dioscor. propter glutinosum eius lentorem.

Πισσώδης, seu πιττώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, piceus: seu pice abundans, pice plenus. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 13: Item picem referens.

Πισσώεις, εντος, ὁ, idem Nic. in Ther.

Πίσσινος, η, ον, piceus, i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Galen. in m. l. 10 de fract.

Πίσσινος οἶνος, vinum picatum, vel pice condicum: de quo Dioscor. lib. 5. cap. 48.

Πισσίζω, fut. σω, picem imitor colore vel odore: Dioscor. l. 7. πισσίζα τὸν χρῶτα. Et πισσίζων οἶνος, vinum quod picis odore refert.

Πίσσω, seu πιττόω, picio, pice oblino, pice incrusto. Clem. Alexandr. Paed. lib. 3 Λέγ. τὰς γὰρ πλάγιας αἰ πόλεις τῶν πιττόντων, ξυρόντων, &c.

Πίσσομαι seu πιττόομαι, pice obliuior, picem mihi illino. Athen. l. 12. ὥσπερ οἱ ἐπὶ σκάφης οἰκοῦντες βαρβαροι πιττῶνται καὶ ξηραίνονται τὰ σώματα.

Πίττωσις, εως, ἡ, picatio, picis ad cutem illitio: vel dropax, simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Vide Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 1. & Aet. l. 9. c. 36.

Πιττωτὴς, οῦ, ὁ, qui pice illinit. Luc.

Πιττωτὸς, ὁ, pice illitus. Πιττωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πιττάκιον, τὸ, dicitur esse tabula è fusili pice ad exprimendum conflata. Exponitur & simpliciter, tabula: apud Laert. in Crate. Πίτυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀπίττωτος, ον, ὁ καὶ ἡ, qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, ἡ, pix cum cera derasa nauib. maritimis. Dioscor. l. 1. c. 99.

Καταπιττόω, idem cum πιττόω. Clem. Alex. pædag. lib. 3. οἱ σφῶν κατεπίττωσαν.

Καταπιττέομαι, idem quod πιττέομαι. Plat. in Gorg.

Ὀροπισσα, serum picis, sereus humor qui è pice profluit, dum coquitur. Hippocr. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Dioscor. l. 1. c. 95.

Ὑγροπίσσιον, τὸ, dicitur pix liquida, schol. Nic.

Ὑποπιττόω, pice sublimo, pici subiungo. Exponitur & subagito, apud Aristop. in Plut. ἡμῶν γὰρ αὐτῶν ἀσθενέστερον ὑποπιττοῦν χρεών.

ΠΙΣΤΑΚΙΑ, τὰ, pistacia: nuculæ sunt strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo, de quibus Dioscor. lib. 1. c. 178. & Gal. l. 2. de aliment. fac. Nic. and in rhet. Πιστάκια ἀμυγδάλοις ἐοικότα πέφυκεν.

Πίστις, &c. vide in Πείθω. Πίστρα, in Πίνω.

ΠΙΣΥΓΟΣ, ου, ὁ, à comitis quibusdam dicitur calceamentorum sutor, cerdo. Poll. l. 7. c. 21. & Hephæst.

Πισύγιον, τὸ, officina cerdonis. Hesych. & Poll.

Πίσω, vide in Πείθω. Πισυρεῖς, in Τέσσαρες.

ΠΙΤΑΝΑ, turma, cohors: in Epigr. Hesychius scribit πιτάνη fuisse tribum quandam.

Πιτανάτης φρατὴρ, exercitus Græcorum fictus dictus vel per synecdochen, vel propter Menelaum cuius gratia ista expeditio suscepta erat. Hesych. Sic πιτανάτης λόχος apud eundem.

Πιτνέω, &c. vide in Πίπτω.

ΠΙΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus aquæ remo percussæ. (dictum enim putatur quasi τυπτὸς ἀπὸ τύπτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur & ipsi remi, teste Gal. in lex. Hippocr. Eurip. in Troad. Νεὼς γε πίτυλος οἰήκων πάρα. Item metaphor. pro crebra agitatione & motu: vt χέρων πίτυλος, complosio vel micatio manuum. Apud Aeschyl. in tragœd. cui titulus, ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. ¶ Apud Eurip. in Hipp. δακρύων πίτυλος, exp. lachrymarum vbertim manantium destillatio. Sic apud eundem πίτυλος σκύφου in Alcest. exp. largior defluxus vini è scypho. ¶ Item auicula quædam syluestris. Hesych.

Πιτυλάω, cieo πίτυλον, Aristot. in in Vesp.

Πιτυλίζω, idem: apud Theol. Aristoph. & Suid. Item gesticulor & crebro motu cieo manus: Galen. ὑγιεινῶν lib. 2.

Πιτύλισμος, ὁ, eiusmodi manuum commotio: apud Iuuenal. Sat. 11. Qui Lacedæmonium pitylismate lubricat orbem.

ΠΙΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur pellicula, quæ à frumento interm[o]lendum abscedit. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. & Dioscor. lib. 2. c. 107. Hesychio πίτυρα sunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipsorum integuntur. Capitis etiam sordes furfuribus similes πίτυρα dicuntur, vt & Lat. furfures. Dioscor. l. 2. c. 144. Item quæ in vrina similia furfuribus visuntur.

Πιτυρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, furfuroſus, vel furfuraceus. Dioscor. l. 1. c. 80. & Hippocr. in prognost. τοῖσιν δὲ ἐπὶ κακοῖς ἐοῦσι πιτυρώδεες.

Πιτυρίας, siue πιτυρίτης ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui post excussam remanentem farinam ex reliquo conficitur. Athen. l. 3. & Gal. l. 14. method. therapeut. & Poll. l. 6. c. 11.

Πιτυρίασις, εως, ὁ, furfures: porrigo, quum inter pilos quædam quasi squamulæ tenues & furfuraceæ surgunt, & a cute resolvuntur. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. & Paul. Aegin. l. 3. c. 3.

Πιτυρίδες ἐλαίας, furfuraceæ oliuæ, oliuæ tritæ. Athen. l. 2. πιτυρίδος κολλ. τοῦ ἀφαιρεθέντος ἐλαίου. σαμφυλίδες δὲ οἱ μέλανες.

Πιτυρᾶν, furfuribus seu porrigine infestari, quæ ιτυρίασις dicitur. Hippocr. περὶ ῥορρηθ. l. 2.

Ἐπίτυρον, τὸ, (comp.) edulium quoddam ex confractis oliuis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. lib. 1. dinosoph. Hesychius, ἐπίτυρα vocat fracta & olearum macerata.

ΠΙΤΥΣ, υος, ἡ, pinus. Od. ε, Μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ ἀχλυόεντα ὑψηλὰ ὄρεσιν. Theocr. idyll. 1. ἀπίτυς ἀσπάλε τύμνε, Ἄπιτε τὰς πάγας μελίσδεται. Athen. lib. 5. ἐστέφωσαν ὡς τὸν πίτυν στέφανον. Herodot. lib. 9. πίτυς μὲν ὀλίγη ἐστὶ ἐν παντὶ τοπῷ τῷ ἐγὼ ἐδίζημαι πίνη, ἀλλὰ πανταχόθι ἐξαπίνης φύεται. Sunt qui ἀπίτυς deriuatam putent

putent, quòd hæc arbor præ cæteris picem ſtillantibus magnam copiam fundat.

Πίνυός, ευτος, ὁ, pinis abundans πιτυόεσσα, quæ pinis abundat, pinorum ferax. Per contractionem verò & Attico more pro πιτύοεις dicitur πιτυῦς, & πιτυοῦσσα, pro πιτυόεσσα. ¶ Πιτυοῦσσα, eſt etiam ſpecies tithymalli: apud Dioſc. l. 4. c. 166.

Πιτυώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, idem cum πιτυόεις: vt πιτυώδεις νῆσοι, inſulæ pineo frutice abundantes, quæ & πιτυοῦσσαι. Et πιτυώδη χωρία, Plut. ſymp. 5. πιτυώδης καρπός, fructus pineus, apud Theophr. l. 1. de cauſ. pl. c. 5, qui & conus nominatur.

Πιτύϊνος, η, ον, pineus: vt πιτύϊνη ῥητίνη, reſina pinea ſeu reſina è pinu, & πιτύϊνοι κῶνοι, apud Athen. l. 2. Item πιτύϊνος ξέφανος: apud Plut. ſympoſ. 5. probl. 2. Et πιτύϊνος οἶνος, apud Dioſc. l. 5. c. 45. vinum conditum lignis pini.

Πιτυΐς, ίδος, ἡ, pinea: idem quod πιτύϊνη. Abſolutè πιτυΐς, dicitur etiam reſina pinea, apud Gal. in l. 1. Hippocr. Πιτυίδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. l. 8. ſim. l. medic. & Dioſ. l. 1. c. 88.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, (comp.) humilis pinus: herbæ nomen de qua Dioſc. l. 3. c. 171.

Πιφάσκω vel πιφαύσκω, vide in Φάω, dico.

ΠΙΏΝ, ονος, ὁ, pinguis, obeſus: Ariſtot. hiſt. an. l. 3. c. 17. πάντα τὰ ζῶα, τὰ μὲν κῆτος σάρκα ἐχει πίονα, τὰ δ' ἀφωεσμμένα. Ariſtoph. πίονες καὶ παχύκνημοι. Dicitur & de rebus ſenſu carentibus, vt πίονες ἄρουραι, vbere, opimi, apud Hom. & Il. β, εὐ πίονι νηῷ, opimo, opulento. Dicuntur & δένδρα quædam πίονα. In compar. & ſuperl. dicitur πιότερος & πιόεσσος, pinguior, pinguiſſimus, vnde πιοτέρως, adverb. pinguius: vberius Hippocr. l. 1. aphor. Τὸ πίον ſubſt. dicitur pro τῷ πιόεσσι, id quod pingue eſt, res pinguis.

Πίων, ονος, ὁ, pinguedo, pinguitudo.

Πίων, ονος, ἡ idem Ariſtot. hiſt. an. l. 3. c. 17. & Theoph. hiſt. pl. l. 9.

Πιώδης, ες, ὁ ἡ, idem cum πίων, vt πιώδης γῆ, pinguis terra & vber.

Πῖες, idem in Epigr.

Πιαλός, ὁ, idem. Heſych. Pro eo reperitur etiam πίαλος apud Hippocr. γυναικ. l. 2.

Πίερα, ας, ἡ, pro πιαλέα, apud Hippocr. de natura infantis. Sic Theophr. hiſt. pl. lib. 8. c. 6. πίερα χώρα καὶ ἀγαθὴ terra pinguis & bona. Et Od. τ. γαῖα καλὴ καὶ πίερα. Item Il. τ. ὅλαπι ἀρίστας πιέρη, opimo epulo.

Πῖαρ, dicitur pro πῖον, ſeu πίότης, pingue, pinguedo, Il. λ. ¶ Item adjectiuè, pro πίον, pingue. Od. ι. ἐπεὶ μάλα πίαρ ὑπ' ὀφλας

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem & obeſum reddo, Eurip in Cyclop. Ἡ γῆ δ' εὐάγκαλος καὶν θέλῃ, καὶν μὴ θέλῃ Τίκτουσα πόαν τὰμὰ πιαίνει βοτά. Ariſtot. hiſt. an. lib. 8. c. 6. οἱ πιαίνοντες τοὺς ὗς. Et metaph. apud Athen. l. 10. ὃ δὲ πιαίνει τοῦτο μυχὸς πόλεως.

Πιαντήριον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit & obeſat. Hippocr. de loc. in hom.

Πιάλλω, idem quod πιαίνω.

Compoſita.

Α'πίων, ονος, ὁ, ἡ, non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine diſtendo.

Ε'μπιαίθω γάλα, apud Dioſc. l. 2. coloſtrum.

Καταπίων, pinguis, præpinguis. Suid.

ΠΛΑΓΙΟΣ, η, ὁ, vel ἡ, obliquus, in latus verſus, tranſuerſus. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 7. τάφρας ὀρύσσουσιν, τὰς μὲν πλαγίας, τὰς δ' ὀρθίας. Plat. τῶν ἐπ' ἐσχατιᾷ κωμῶν τὰ μὲν ἀνέσησαμεν, τὰ δὲ πλάγιον ἐξεδάδομεν. Plut. de aud. poem. μὴ παντὶ λόγῳ πλάγιον ὥσπερ πνεύματι παρεδίδοὺς ἑαυτόν.

Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obſcurè. item doloſè Heſyc.

Πλαγιόω & πλαγιάζω, obliquo, in obliquum ſeu latus flecto. Poll. lib. 1. Πλαγιάζειν, exp. & obliquè nunciare. Item in errorem impellere, decipere. Heſych.

Πλαγιασμός, obliquatio: apud Hermog.

Παραπλάγιος, (comp.) aliquantum obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo: vnde παραπλαγιάσας. Heſych. exp. πλαγιασάμενος.

ΠΛΑΔΟΝ, η, τὸ, ſiue πλάδος, ου, ὁ, humor ſuperfluus, humiditas ſuperuacua. Hipp. epidem. 1. ἱδρῶτες πᾶσι παύονται, σπληνὸς ὁ πλάδος. Et in lib. de gland. ὅτῳ πλάδον ἔσται ἐνὶ τῷ σώματι. Dioſc. l. 1. c. 21. (de agallocho) σωμάτων πλάδον καὶ ἀβρίαν παραγωγεῖ, humiditatem quæ naturæ modum excedit, ſeu humida ſtomachi vitia.

Πλαδώδης, ες, ὁ ἡ, & πλαδεις, εντος, ὁ, humiditate nimia abundans, vliginoſus, vdus. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Πλαδαρός, ὁ, ἡ, præhumidus, vuidus ſeu vdus, nimio humore abundans: vt πλαδαρὸς στόμαχος apud medicos & πλαδαρὰ ἕλκη & πλαδαρὰ σάρξ, apud Dioſc. Item πλαδαρὰ διαχωρήματα, apud Hippocr. de victu in morb. ¶ Item, laxus, mollis, flaccidus: vt Epigr. l. 4. Γ'ῥᾶδι πλαδαρὲν ἀμφιδίηνα κόμᾳ.

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore: vel vligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ, (& poet. πλαδάω, apud Nic. in Ther. & Apoll. Arg. 2.) nimio & ſuperfluo humore madeo, abundo humore naturæ modum excedente: ut πλαδῶντα ἕλκη, humore prægnantes gingivæ, ſeu madidæ pituita gingivæ, apud Dioſc. lib. 1. cap. 153. Et πλαδῶν στόμαχος, apud Suid.

ΠΛΑΊΖΩ, (F. πλάγξω, addito γ. ἀφωνίας gratia Aor. 1. ἔπλαγξα) errare facio, diſjicio, errabundum ſeu errabundos huc illuc agito. Od. β. Πλάζε δὲ πίνοντας, χέρσῳ δ' ἔκβαλε κύπελλα. Od. α, Οὐ μὰν κατθανέειν, πλάζει δ' ὀπὶ παντοίοισι. Od. ω. ἀλλά με δαίμων Πλαγξ' ὁπὸ Σικανίης δεῦρ' οἰήσασ' ἐκέμεν. ¶ Dicitur & per ſyncopen pro πελάζω de quo ſupra in Πέλας.

Πλάζομαι, vagabundus iactor. Odyſſ. α, ὃς μάλα πόλλα Πλάγχθη, qui multis vagiſq; erroribus huc illuc jactatus eſt. Plutarch. in Philopœm. ἐν ἀλωξίᾳ πολλῇ σὺν ταῖς πόλεσι πλαζομένους. Lucian. πλαζομένην γὰρ δεῖ πάσαν ἐχ' οἵαπερ ἀρεῖν.

Πλαγκτήρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus, erroneus, in Epigr.

Πλαγκτός, ὴ, όν, idem: ut πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica. in Epigr. Et πέτρας πλαγκτὰς, petræ in mari vagantes & errabundæ. Od. μ. ¶ Item ſtolidus, ſtultus, amens. *huiuſmodi enim hominum mens è ſtatu ſuo emota huc illuc vagatur, nec certæ cuiquam rei adhæret.* Od. Φ. Γῆ δὴ κομπύλα τόξα Φέρεις ἀμέγαρτε συοῦπα. Πλαγκτέ.

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ο, Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι.

Πλανία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Heſych. Sunt tamen qui non à πλάζω, ſed à πλάνη deducant, quòd inſtar laquei hominem implicet.

Compoſita: ac primùm ex πλάζω ſeu πλάζομαι.

Α'λίπλαγκτος, ος, ὁ ἡ, marivagus, pontivagus. Soph. in Aiace.

Α'ναπλάζω, ſurſum ac deorſum errare facio, oberrare facio.

Α'ποπλάζω, aberrare facio vel evagari. Apoll. Arg. l. 1. Ἀλλὰ τὰ μὲν πλεῖστα λιποπλάγχθη ἀοιδῆς.

Α'ποπλάζομαι, aberro, evagor, ſeu vagor à. Odyſſ. ο, Πολλὸν ἀποπλάγχθης σῆς πατρίδος. Sic & Il. ν.

Ε'μπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. Γ'ίγνεται δ' ἔσφαλεροὶ τε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιάς. Sic & apud Eurip. in Bacch. νεβρὸς χλοερὰς Ε'μπλάζεται λείμακος ἡδυναῖς, exp. curſitans per prati delitias: quamvis ibi legatur ἐμπάζεται.

Ε'μπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, marivagus ſeu fluctivagus: Eurip. in Hec.

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans. Aeſchyl.

Ο'ρεσσίπλαγκτος, montivagus. Oppian. de ven. l. 3.

Οὐρανοπλαγκτος, cœlum pererrans: vel qui ſub cœlo vagatur. Epith. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retrò agitor, ſeu iterum oberro. Il. α, νεῦ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴκαδ' ἀπονοσφίσῃ.

Παραπλάζω, à vera via ſeductum in errorem impello: vel vagabundum duco ſecus viam rectam: aut ſimpl. ſeduco. Od. τ, κατήγαγε δὲ ἐς αὐέμοιο Γ'έρμου Τροίλου δὲ, παραπλάγξασα Μυκήνῃ. Παραπλάζομαι, aberro, ſeducor. Eurip. in Hippol. Πεῖ παραπλάγχθη γνώμας ἀγαθὰς;

Πολύπλαγκτος, multùm errans, qui multis erroribus huc illuc agitatur. Odyſſ. ε. Soph. in Aiace, πολυπλάγκτων ἐπέων ἀριθμὸς, de ambagibus verborum.

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longivagus. Aeſchyl. in Prometh.

Compoſita ex πλανία.

Α'μπλάκητος, peccato carens, juſtus. Schol. Sophocl.

Α'μπλακήτος, idem: ſeu qui non aberrat, & fruſtratur. Soph. in Trachin. ἀλλ' ὡς θεῶν Αἰσὰ ἀμπλακήτων αἶσα Σφε δόμων ἐρύκοι.

Α'μπλακία, ἡ, peccatum, erratum. Eurip. in Hippol. Steph.

Α'μπλακίω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo. Ibycus, μήτι παρὰ θεοῖς ἀμπλακιὰν, ἵμερον παρ' ἀνθρώπων ἀμάψω. Particip. ἀμπλακὼν, qui aberravit, fruſtatus. Eurip.

Α'μπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία.

Α'ναμπλάκητος, (comp.) non errans. Soph. in Oedip. tyran.

Πλάθω, vide in Πέλας. Πλαίσιον, in Πλάσσω. Πλακία, in Πλάζω, Πλακόω, &c. vide πλάξ, in Πλατύς.

ΠΛΑΝΗ, ης, ἡ, error, erratio. Herodot. l. 2, κατὰ δὲ ἐπίκτησί σι Γ'αλιάδι, καὶ ὁδὸν μὴ ἀλλὴν αὐτὸ ποιῆσαι ἑωυτὸν, πλανίην Α'λεξάνδρου. Demoſt. pro cor. ἵν' ἐθέλητε ὅτι ἡ ἐμὴ συνέχεια καὶ πλανὴ καὶ ζήλωσις ποιεῖ τὴν ὑπηρεσίαν. ¶ Vſurpatur & metaph. ſicut Lat. error. ep. Petr. 2. c. 2. τὴν τοῦ πλανὴ ἀνάστρεφομένους.

Πλανής, ητος, ὁ, erro: vagus, erroneus, vagabundus; Plutarch. in Alcib. Item πλανῆτες, ſub. ἀστέρες, ſidera errantia. Plat. in Tim. Plutarch. de exilio.

Πλανός, ὁ, idem cum πλανής, quum abſolutè ponitur pro πλανὴς ἄνθρωπος. Athen. lib. 1. Matth. 27. Item fallax, fraudulentus, in errorem impellens: ut πλανὸν ὄνειρον, apud Moſch. in Amore fugitivo. Item idem quod πλανὴν. Sophocl. in Oedip. Tyr. Exponitur etiam digreſſio, ſeu vagus ſermo & vaga digreſſio apud Plat. ep. 7.

Πλανίου βίος, vita erratica, vagabunda. in Epigr.

Πλανάω ῶ, f. ήσω, à recto itinere abduco, vagari facio. Herodot. in Melpom. πλανᾷν μηκέτι Πέρσας. Plerunq; ſignificat, in errorē impello

impello, decipio. Aristotel.rhet.3. τὸ γὰρ ἀόριστον πλανᾷ. Marc.13. βλέπετε, μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ.

Πλανάομαι, ᾱμαι, erro, vagor, vagabundus obeo. Il. ψ, Υ'ππει δ' πλανάοντ' ἐπὶ δῆμον. Plat.ep.4. πλανηθῶμεν πολλὰ χρήματα. Metaphor. apud Isocr. in Panath. οἰόμενοι δὴ δεῖν κρηπῖδας, ὅτου ἐπλανήθη. Sic & apud Herodot. l.2. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc modò illuc appellor. Xen.Pæd 4. ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι ἀλλαχῇ ἀλλῶν ὁδῶν πειρώμενοι ἐπλανώμεθα. Luc. de calumn. ἐν σκότῳ πλανωμένοις. Et metaph. erro, i. decipior, in errorem impellor. Isoc.in ep.ad Iasonis lib. ὑμᾶς τὰς διανοίας πλανᾶσθε.

Πεπλανημένως, (adverb.) vagabundè, more eorum qui errant. Isocr in Evag.

Πλάνησις, εως, ἡ, erratio, vagatio. Thuc.l.8. Item error: Dion. Areop.

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, homo erraticus seu erroneus, Isoc.in Busir. enc. Plato de leg.l.2. Et subaud. ἀστὴρ, planeta, stella erratica. Item πλανῆται πυρετοὶ, apud Hippocr.sect. 13,art.22.

Πλανητικὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανητὸς, idem: ut πλανητὰ ἄστρα, apud Plat.de leg.l.2.

Πλανύτλω, idem quod πλανάομαι, oberro, errabundus sum & vagabundus. Aristoph.in Avib. Τί ὦ πόνηρ' αὖω κἀπὶ πλανύτομαι.

Composita.

Ἀπλανὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, q.d. sempervagus: qui perpetuis erroribus huc illuc jactatur.

Ἀπλάνων, ὁ καὶ ἡ, idem.in Epigr.

Ἀλιπλανὴς, marivagus, pontivagus. in Anthol. Epigr.

Ἀλιπλανία, ἡ, erratio seu vagatio in mari. ibidem.

Ἀναπλανάομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἀπλανὴς, minimè erraticus & vagabundus. Aristot. de mundo. Et cum genit. apud Plat.in Tim.

Ἀπλανία, ἡ, non errare nec vagari, stabilitas. Suid.

Ἀποπλανῶ, erro, impostor. Hesych.

Ἀποπλανάω, aberrare facio vel evagor. Aeschin. in Ctesiph. ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανᾶσθε ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Luc. ἀποπλανᾷ ὁ βάλομαι τὸν λόγον. ¶ Item in errorem impello, decipio. Marci cap.13.

Ἀποπλανάομαι, aberro, vagor, evagor. Cum genit. Chrysost. ἐκ τῆς ὁδοῦ ἀπλήρωτος ἀποπλανηθεὶς πίστεως. Interdum additur præpos. ἀπὸ.

Ἀποπλάνησις, ἡ, aberratio, evagatio. Aristot. rhet. 3. Figuræ nomen quæ & ἀποδιαξις: Iul. Firm.

Βιοπλανὴς, qui victus quærendi causa huc illuc vagatur: mendicus. Apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exp. mores lubrici & inconstantes.

Γοητοπλανὴς, q.d. luctivagus. Nonn.

Δύσπλανος, infeliciter erraus.

Νυκτιπλανὴς, qui noctu vagatur, noctivagus. Opp. de venat. l.3.

Ὀδοιπλανέω, errabundus iter facio, erro seu pererro. Aristoph.

Οἰνοπλανήτης, vino errans. Eurip.in Rheso.

Ὀρεσπλανὴς, montivagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανάομαι, errabundus circumeo, oberro, pererro. Xen. Pæd.1.

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Gregor.

Πολυπλανὴς, multivagus, vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn. & Chrysost. de sacerdot.

Πολύπλανος, idem. Eur p.in Phœniss.

Πολυπλανήτης, idem. Idem in Helene.

Σκολιοπλανὴς, obliquè incedens. Nicand.

Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est: vel quia vagos ebriorum animos reddit. in Epigr.

Πλάξ, vide in Πλατύς.

ΠΛΑ'ΣΣΩ & Atticè πλάττω, fingo. Plut. ὁ Φειδίας διόρθωσε πλάττοντος, ὡς ὁ Πολυκλείτης τὸν Μύρωνα. Aristot. πλάττεσι δὲ κηρίνας κηρῶν. Et generaliter, formo: ut πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος. Plut. de educ. lib Et metaph. apud Plat. de rep. lib.2 πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτοῖς μύθοις. Item illino: Aristoph. ἔπλασε πηλῷ τὰς ὀφθαλμούς. ¶ Item fingo, confingo, comminiscor. Isocr. in Panath. παύσομαι αὐτὰς ψευδεῖς πλάττοντες αἰτίας. Plut. in Symp. sept. sap. χαίρουσι πολλοὶ λόγους ἀνεπιστήμονας περὶ σοφῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς πλάττοντες. Item simulo. Xen. in Hipparch. ὁδὲν αὖ τις δύναιτο οἷον βάλλεται πλάσαι.

Πλάττομαι, idem quod πλάττω. Aristot. πλάττονται κηρία. Dem. Διαιτᾶν πλάττεσθε βλάπτει. Idem πλασσόμενον χρῆμα τραγικόν. Sic & apud Luc. & Herodian. ¶ Item illino. Herodot. ἐπλάσσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ.

Πεπλασμένως, ficte, simulatè, commentitiè. Aristot. rhet.3.

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Aristop. Luc. ¶ Item commentum, simulatio. Greg. ¶ Est & verbum theatricum & artis tibicinum: apud Theophr. hist pl. lib.4. Quidam exp. varietatem quandam circa musicos sonos & cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. ¶ Putatur & fuisse potionis genus, quo suavior vox reddebatur.

Πλασματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, fictus, fictitius, commentitius.

Πλασματίας, ου, ὁ, idem. Aristot. metaph. 12. Exponitur etiam, fictor, fabulator: apud Plut.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, ipsa actio fingendi. Item formatio. Et metaph. formatio morum & institutio: apud Greg. Exponitur &, forma, apud Polyb.

Πλάστης, ου, ὁ, fictor, in Epigr. & apud Plut. sympos. lib.2 Item creator, conditor.

Πλαστὴς, pro eodem: unde fœm. πλάστιγξ, fictrix, creatrix. in Epig.

Πλαστὸς, ου, ὁ, fictus, fictilis. Hesiod. in Theog. ¶ Item fictus, simulatus, commentitius, adulterinus. Item πλαστὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur: schol. Aristoph.

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falsò. Plato de leg.

Πλαστικὸς, ad fingendi artem aptus. Plat. in Timæo. Item fingendi arte valens, Polyb. Πλαστικὴ, sub. τέχνη, fingendi seu fictorum ars. Luc.

Πλασσαρεύω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω, fingo. Hesych.

Πλαστὸς vel πλάστρον, orbis seu discus super quo panes finguntur formanturq;. Hesych. & Poll.

Πλαστάνη, ης, ἡ, sartago. Theocr. idyll. 15. ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαστάνῃ πονέονται.

Πλαστὸν, οῦ, ὁ, icuncula cerea, puppa cerea, Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι.

Πλαίσιον ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur, ἀπὸ τοῦ πλάτους, Etym. ¶ Item militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam tamen longiorem esse quàm latiorem, scribit Aelian. in tract. apud Herodot. & Thuc. ¶ Sic dicitur etiam compages lignorum eandem formam imitans, apud Aristoph. in Ran. Plut. in Alex. & Solone.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλάσσω vel αὐαπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo. Gregor. de baptismo, ὥσπερ γὰρ οὐκ ὄντως ὑπέστησεν, οὕτως ἀποστόλως αὐέπλασε. Item (vacante præpositione) fingo, effingo, formo. Luc. Ἀναξέων τε κηρὸν, βόας τε ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους αὐέπλαττον. Diosc. lib.1.c.129. αὐαπλάσσοντες μαγίδας, formantes, fingentes. ¶ Item fingo, i. comminiscor, imaginor apud me quæ non sunt. Greg. ὀναπίας ἐβλε τὸν ἀρχέγονον ὕλην ὑποτάσσων ἐξ οὐκ ὄντων. κἀγὼ ἴκνεο ἀνθρώπου αὐαπλάττω. Item illino.

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor, formor. Gal. ad Glauc. Diosc. l.1.c.132 Item fingor, i. falsò & vanè animo concipior. Theophyl. in ep. Item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum seu formatum est. Item figmentum, commentum: mendacium. Suid. & Hesych.

Ἀνάπλασμὸς, ὁ, & αὐάπλασις, ἡ, q.d. refictio, vel reformatio. fictio seu formatio quæ fit de integro. Greg. de bapt. Item fictio, formatio, ipsa actio fingendi seu formandi. Item fictio rerum quæ non sunt, aut esse non possunt. Plutarch. in consol. ad Apollon.

Ἀπόπλασος, similiter seu è simili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω vel ἀποπλάττω, effingo, fingo, in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω vel Διαπλάττω, fingo, formo: unde voce media apud Phil. de mund. πλάσμασιν ἔργον διαπλάσσεται. Item metaph. ut & πλάττω, apud Greg. Item illino: unde pass. apud Theophr. Διαπλαττόμενον γῆ τηγεῖ τὸν πυρόν.

Διάπλασμὸς, ὁ, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, unctio, vel fomentum totum corpus oblinens, apud Diosc. l.1.c.132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur &, species, apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de osse quod reconcinnatur, & formæ suæ restituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi formandiq; vi præditus.

Ἀδιάπλαστος, (*decomp.*) qui formatus non est, informis adhuc & rudis.

Ἐμπλάσσω seu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inspergo. Aristotel. in probl. sect 29. οἱ τὰς σύριγγας ἀρμοττόμενοι τῷ ὑγροτάτῳ ἀκρᾳ τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι. Diosc. ἔμπλασον τὸ ψιμμύθιον. Exponitur &, obstruo & impleo. Theoph. τὰ δὲ χλωρὰ λίθου συμμύει καὶ συνδέχεται οὐ τοῖς ὀδοῦσι τὰ σφίσμασι, καὶ ἐμπλάττει. Sic apud Galen. ἐμπλάττειν τὰς πόρους. Significat etiam in massam formo, versando mollio.

Ἐμπλαστὸς, & ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: vel ad illitum comparatus: ut ἐμπλαστικαὶ δημάμεις, apud Gal.

Ἔμπλαστρον, ἡ, vel ἔμπλαστρον, τὸ, compositio ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita & subacta ulceribus vulneribusq; imponi solent. Gal. Diosc.

Ἐμπλαστρώδης, emplastrum referens, emplastro similis Diosc.

Decomp. Παρεμπλάττω, obstruo meatus, intego cutem, instauro cutem seu restituo. Dioscor. Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l.1.c.150.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Ἐπιπλάσσω, seu ἐπιπλάττω, illino. Gal. ἐπιπλάττειν ἔρπησιν ἄλκαλι ἀμπέλῳ. Exponitur &, inspergo. Item obstruo. Aristot. in problem. ἐπιπλάττει τὰ ὦτα.

Ἐπιπλάσσομαι, illinor. Diosc. l.1.c.131.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamentum quod illinitur seu imponitur

Ἐπίπλαστος, fictus, simulatus, commentitius. Luc.

Ἀνεπίπλαστος, (*decomp.*) non fictus, non simulatus.

Καταπλάσσω aut κατεπλάττω, illino, oblino. Aristotel. hist. an. l.9.

καταπλάττω ἑαυτὸν πηλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo & medeor. Gal. ad Glauc. l. 2. κηρωτάκιον ἐπὶ ἀλφὸν ἢ πυρίνον. Sic & apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor Dioſc. κηρωτὴ καταπλαττομένη τῶν ὀδόντων, illita teſtibus. Item cataplaſmate curor, cataplaſma mihi imponitur. Theophr. hiſt. pl. lib. 9. σὺν ὕδατι ἀρδευομένη καὶ κηρωτὴ καταπλαττομένη. ¶ Καταπεπλασμένον appellatur cantus tibiarum quæ præcluſis quibus clarescunt foraminibus, recto modò exitu graviorem ſpiritum reddunt. Vide Quintil. libro 1. cap. 19.

Κατάπλασμα, medicamentum quod illinitur, vel quod illinendo adhibetur. Quidam exp. ſuperpoſitum medicamentum. Dioſc.

Καταπλαστὸς, qui illinendo adhibetur ſeu per illitum: cuius illitus medicamenti loco eſt: ut φάρμακον καταπλαστόν, apud Ariſtoph. in Pluto. κατάπλασις, medicamentum. Herodot.

Μεταπλάσσω ſive μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc. in Alc.

Μεταπλασμὸς, transformatio. Peculiariter apud gramm. ſic vocatur terminalis mutatio alicuius vocabuli. Euſt.

Ἀμετάπλαστος, (decomp.) non transformatus, ſeu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω & παραπλάττω, exp. illino.

Παραπλασμὸς, ſordes in tibiarum foraminibus. Heſych.

Περιπλάσσω & περιπλάττω, illino. Item obduco, obtego. Theophraſt. hiſt. plant. lib. 9. ὅταν διδῶσι τὸ πάσσον, ἐν ἄρτῳ ἢ σταφὶς περιπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Ariſtot. in probl.

Προσπλάσσω vel προσπλάττω, affingo. Item illino.

Προσπλαστικὸς, obſtruendi vim habens. Dioſc. l. 5.

Συμπλάσσω vel συμπλάττω, fingo. Heſiod. in Theog. Γαῖαν γὰρ σύμπλασσε θεοκλυτὸς ἀμφιγυήεις, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Item pro confingo, comminiſcor. Synes. ἐπ' αὐτοῦ τοῦ συμπλάσαντος.

Compoſita ſine præpoſitione ab primum ex πλάσσω.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, ſtatuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ ars fingendi ſtatuas.

Ἄπλαστος, ὁ ἡ, non fictus, non ſimulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plut. & Ceb. Theb. ¶ At ἄπλαστος, pro ἄπλακτος, vide in comp. ex Πέλας.

Ἀπλάστως, non fictè, non ſimulatè, ſimpliciter. Theophr.

Βωπλάστης, qui boves fingit. Epigr.

Εὔπλαστος, qui facilè fingi poteſt, qui facilè formam induit.

Θεοπλάστης, Dei ſeu deorum (hoc eſt, imaginum Dei deorumque) fictor. Ariſtoph. Dicitur etiam ipſe Deus rerum omnium fictor & creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω, ῶ, Deum fingo. Idem de vita M. l. 3.

Ἱερόπλαστος, divinarum rerum imagines ſeu adumbrationes. Dionyſ. Areop.

Ἱεροπλαστία, ἡ, rerum divinarũ adumbratio per quædam ſigna.

Κεροπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll.

Κηροπλάστης, qui ex cera imagines fingit, cerarius. Plut.

Κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo. de apibus, apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Aeſch. in Prometh.

Κοροπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etym.

Κοσμοπλάστης, mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabellas fingo, vel fabulosè fingo.

Πρωτόπλαστος, qui primus fictus formatusq; eſt, ut Adam.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære ſtatuas aut alia opera fingit, faber ærarius: in ſcr. Sapientiæ.

Χθονόπλαστος, è terra fictus.

Compoſita in πλάστος *deſinentia.*

Κοροπλάστος, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph.

Πηλοπλάστος, ου, ὁ, qui è luto ſeu argilla ſimilitudines fingit. Idem.

Πλάστης & Πλάστις, vide in Πέλας.

ΠΛΑΤΥΣ, έος, ὁ, latus: interdum etiam amplus, ſpacioſus. Xenoph. Hell. 6. πλατυτάτης μεμιλῦσθαι τῆς Θετταλίας. Idem Pæd. 1. ἡ στενὴ, ἢ πλατέα ὁδός. Sic Matth. 7 πλατεῖα πύλη. Dicitur & corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xenoph. de re equ. ἱππικὸν πλατέα ἔχειν τὰ χεῖρε καὶ τὰ σφυρά. Sophocl. in Aiace, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρυώποις φῶτες ἀσφαλέστατοι. Iliad. β ὡς' αἰπόλια πλατὺ αἰγῶν. Interdum fœm. πλατεῖα ponitur ſubaudito ſubſtantivo χεὶρ, vel ὁδὸς: ut apud Ariſtoph. πλατείαις τυπτόμενον. Lucæ 14. ἔξελθὲ ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. Sic Apocalyp. 11. & alibi.

Πλατέως, latè. Comparat. πλατύτερον, latiùs. Herodian. l. 2.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, ſpatioſitas. Xenoph.

Πλατύω, dilato, latè duco ſeu diduco, amplum & ſpatioſum reddo. Matth. 23. Apud Alex. Aphr. πλατύειν τὸ διάλειμμα amplam habere intermiſſionem.

Πλατυωλμος, dilator, i. libero animo ſum in ep. ad Corinth. 2. cap. 6. πλατυώθητε καὶ ὑμεῖς. Et ibidem, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυται, cor noſtrum dilatatum eſt. Exponitur etiam, latior fio, lateſco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel ſimile aliquid, cui emplaſtrum inducitur illitu: pittacium. Sic & generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. τῶν καθ' ἡβὴν, lib. 4. & Aet. lib. 9. c. 48.

Πλατυσμὸς, ου, ὁ, dilatatio, diductio & diſtenſio in latum. Dioſcor. lib 5. c. 11. Item oſtentatio, jactantia, vel loquacitas: apud Athen. l. 14.

Πλατὺς, έος, τὸ, latitudo. Ariſtot. rhet. 1. Herodian. l. 7.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατάζω, & Doricè πλατάσδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr. idyll. 15. πλατάσδουσιν ἄπαντες.

Πλατασμὸς, ὁ, ore in latum diducto loqui. Quintil. l. c. 9.

Πλάτανος, ου, ἡ, platanus: (à latè diffuſis ramis nomen ſortita) Plat. in Phædro, Plut. in apopht. Themiſt. ¶ Dicitur etiam fuiſſe vaſis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατανίσκος, idem quod Πλάτανος, arbor, apud poëtas. ut Il. ε, καλὴ ὑπὸ πλατανίστῳ. Item locus ſpatioſus & latè patens: à platani foliorum ſimilitudine.

Πλατανώδης, ες, ὁ ἡ, platanis abundans, platanis multis conſitus: vel platani ſpeciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanais conſitus locus, platanetum.

Πλατανία, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 3.

Πλάτταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piſcis, quòd corpore latiore ſit. Idem dicitur & πλατιστεὺς, apud Athen. l. 7. Sunt etiam πλατανιστοὶ piſces quidam, de quibus Plin. l. 9 c. 15.

Πλατυμῶν, ῶνος, litus magnum & latum: apud Apoll. Rhod. A' Galeno in lex Hippocr. dicitur eſſe petra in mari lævis & humilis circa quam dilabantur fluctus. Sic accipit Aratus in prognoſt. ὅτε πλατὺς ὢν περὶ πόντῳ Φαίνηται χθαμαλὴ, περιφαίνηται δὲ ψαθυρὴ κύρη, Ἀλλ' αὐτὸς πλατυμῶνι παραθλίβηται ὁμοίῃ. Et apud Dioſcorid. l. 4. cap. 74. φύεται ἐν ὀρεινοῖς χαμείοις καὶ προσπιπτομένοις, καὶ πλατυμῶσι, expon. in litoralibus petris, vel in maritimis foveis.

Πλάτη, & Doricè πλάτα, ἡ, extrema & latior remi pars, palmula: Euſt. Sæpe pro integro remo accipitur, ut apud Soph. in Oedip. Colon. & Eurip. in Oreſt. Suidas verò dicit eſſe ſpeciem quandam navigij, generaliter nomen pro navigio accipi. Apud Diodor. Siculum πλάτη καὶ δεσμοὶ τῶν καλάμων, ſunt faſciculi ex arundinib. ad corticis & ſuberis uſum in aqua. ¶ Item πλάτη, ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Euſtath. ¶ In homine πλάτη appellantur coſtæ latiores. Poll. l. 2. Item ſcapulæ ſeu ſcapula aperta. Poll. ibidem. ¶ Πλάτη, ſignificat etiam, ictus. Heſych. unde πλατάσσω derivatum videtur.

Πλατίον, ου, τὸ, parva πλάτη, palmula: vel navicula. in Epigr.

Πλάπηξ, ſumma pars remi qua percutitur aqua.

Πλατυγίζω, palmula aquam percutiendo ſtrepitum excito. Item metaph. verborum ampullis ſtrepito. Ariſtoph. in Equit. Τί δῆτα λαλοκόπους καὶ πλατυγίζοντας;

Πλατάσσω, ex ictu vel colliſione ſonum excito Suid.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, inſtrumentum quoddam crepitum edens: crepitaculum. Apoll. lib. 1. Argon χαλκείῳ πλαταγὴν ὑπὲκ χερὸς πνάοσεν Δάπτῃ, & Epigr. l. 6. πυξίνη πλαταγὴ, buxeum crepitaculum. Plut. ſympoſ. l. 7. δοτέον πλαταγὴν καὶ σφαῖραν. ¶ Dicitur & in hominem garrulum aures ſermone ſuo obtundentem inſtar crepitaculi, unde Ἀρχύτας πλαταγὴ, apud Ariſtotel. polit. 8. cap. 5.

Πλαταγέω, ῶ, crepito ſeu ſonitum edo in modum πλαταγῆς, in Epigram. Item crepitaculo ſonitum edo. Exponitur & ſimp. manu plauſum edo. apud Theocr. idyll. 8. αὐήλατο καὶ πλατάγησε.

Πλατάγημα, τὸ, crepitus ſeu ſonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocrit. idyll. 3. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμόξαλο τὸ πλατάγημα.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω. Athen. l. 12.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, crepitaculum, ſiſtrum. Item flos papaveris. Ioſeph. & ſchol. Thuc.

Πλαταγώνιον, τὸ, crepitacillum. Poll. l. 9. Item papaveris folium, aut anemones. Theocr. idyll. 11. Ἢ μάκιον ἀπίλαν ἐρυθρὰ πλαταγώνι ἔχοισαν. Sic autem appellatur quoniam ex eo periculum facere ſolebant amantes an radamarentur, ſonitum inde elicientes pollici & indici ſiniſtræ manus impoſito, & dextra percuſſo. ¶ Suidas πλαταγώνιον abuſivè uſurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλαταγωνίω, idem cum πλαταγίζω, ſeu πλαταγέω. Heſych.

Πλαστὶγξ, γγος, ἡ, lanx è jugo ſeu librili ſuſpenſa, cui pondus imponitur. Σφᾶς δ' ἐπὶ πλαστῆσιν ἀνὴρ ἑκάτερθε καθίζει. Etymol. Ariſtoph. in Ran. & Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. lib. 3. & Athen. l. 1. ¶ Heſychio eſt etiam tabula in qua κύβοις ludebatur. ¶ At πλάσιγξ, Doricè pro πλίσιγξ, vide in Πλήσσω.

Πλάξ, ακὸς, ἡ, tabula, propriè quæ eſt lata, quaſi πλατάξ. Luc. in vita ſua, κατάγνυμι τὴν πλάκα. In ſacris literis πλάκες dicuntur tabulæ

tabu'æ in quibus Deus legem inſcripſerat. Exodi c. 31. 2 Cor. 3. Hebr. c. 9. Exponitur etiam cruſta. Dioſc. l. 5. c. 113. πλάκας λεπιζομένας ἔχει, cruſtas habet ſquamarum modo. Ariſtot. hiſt. an. lib. 2. πλάκας πολλὰς ἔχων, cruſtas multas habens. Alia quoq: quæ in modum πλακῶν & cruſtarum lata ſunt, πλάκες dicuntur: ut πλάκες ἐμέλι item q; panes latiores & tenuiores in modum cruſtarum. ¶ Πλάξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari quàm terra. ut πλὰξ πλαγία, apud Ariſtoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba, Οἵᾳ τῷδ' ἀσπίδι χέρνησιν πλάκα Σπείρει. Sic & apud Soph. in Aiace, ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σκιᾶς.

Πλακόω, ῶ, incruſto.

Πλακερός, ᾶ, ὸν, latus in modum πλακός.

Πλακώδης, ης, ες, ὁ, ἡ, idem. Compar. πλακωδέστερος, planior & latior, apud Ariſtot. Item cruſtoſus, cruſtæ ſpeciem referens. Dioſc. l. 2. c. 23.

Πλακήεις, εντος, ὁ, & per contract. πλακᾶς, idem cum πλακώδης: latus, cruſtoſus, vel latus in modum cruſtæ: ut πλακόεις ἄρτος, panis latus & tenuis in modum cruſtæ, Latini placentam appellant: apud Athen. l. 4. & alibi. Item apud Ariſtoph. in Pluto.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theophraſt. hiſt. pl. l. 4. c. 11.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula. Apud Lucian. exp. à quibuſdam, cruſtulum.

Compoſita: ac primùm ex πλατύς.

Ἀπλατὴς, ές, ὁ, ἡ, latitudine carens, qui latus non eſt, latitudinis expers. Euc. γραμμὴ ἐστὶ μῆκος ἀπλατές.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando. Ariſtot. de Mundo.

Εὐπλατὴς, valdè latus, peramplus.

Ἰσοπλατὴς, æquè latus, qui eiuſdem latitudinis eſt: par latitudine. Τὸ Ἰσοπλατὲς, æqualis ſeu par latitudo.

Ὑποπλατὴς, aliquantùm latus, Dioſc. l. 2. c. 194.

Ὠμοπλάτη, ſcapulæ. Gal. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων & Ariſtot.

Compoſita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus cruſtis compactus, duplex. Euſt.

Τρίπλαξ, triplex: vel ex tribus cruſtis conſtans. Il. σ.

Ὑπόπλακτος, & ὑποπλάκιος, planitiei ſubiacens, i. planus, campeſtris. Porphyr. apud Hom.

Compoſita ex πλαταγέω,

Ἐπιπλαταγέω, plaudo ſuper aliquâ re, alicui applaudo. Theocr. idyll. 9.

Συμπλαταγέω, manibus complosis ſtrepitum edo. Il. ψ.

Πλάω, vide in Πέλας. Πλέγδην, πλεγμα, &c. in Πλέκω.

Πλέθρον, ου, τὸ, jugerum. Plut. in Camillo, ἐπέλασσεν εὖτος μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι. Suidæ eſt ſtadij ſexta pars, ſeu menſura centum pedum. Heſychius tradit poni pro menſura decem millium pedum: ab aliis verò pro ſtadiis centum. ¶ Πλέθρα, τὰ, Heſych. & Suid. ſunt humida & herboſa loca.

Πλεθριαῖος, ου, ὁ, plethrum ſeu jugerum æquans, qui plethri magnitudine eſt: ut πλεθριαῖον ἄλσος, apud Suid.

Πελέθρου, apud poëtas dicitur pro πλέθρου. ut Iliad. φ, Ἐκπὸ δ' ἐπίσχε πέλεθρα πεσών.

Πελέθρισμα, τὸ, curſus, Heſych.

Compoſita.

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ, ἡ, immenſus: ut, ἐς ἀπέλεθρον, immenſa vis. Od. ι. Et ἀπέλεθρον τείχειν, longè currere, adeò ut immenſum penè videatur interſtitium. Iliad. λ. Exponitur etiam, qui multa πέλεθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum ſeu jugerum eſt.

Ἑκατόμπλεθρον, plethri ſeu jugeri menſuram excedens. Eurip.

Ἑκατομπλεθρίζειν, plethrum ſeu jugerum curſu emetiri: exercitij genus, de quo Gal. de ſan. tuenda l. 2.

Ἑξάπλεθρος, qui ſex jugerum eſt, Herodot. οἷ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι στάδιόν ἐσιν ἑξάπλεθρον.

Ἡμίπλεθρον, τὸ, dimidium jugeri.

Πολύπλεθρος, qui multorum jugerum eſt. Eurip. in Alceſt.

Τρίπλεθρος, qui trium jugerum eſt.

Πλᾶς, vide in Πλέος, Πλᾶος, &c. Πλείων, in Πολὺς. Πλεῖν, in Πλέω.

Πλέκω, πλέξω, πλέξομαι, necto, connecto, & c ut apud Chryſoſt. ἐπλέκησαν οἱ στέφανοι. Et activè, idem quod πλέκειν apud Odyſſ. Πᾶσαν δ' ὅσον ὀργυιὰν εὐρεῖαν ἀμφοτέρωθεν πλεξάμην, &c. ¶ Item metaph. contexor, compONor, concinnor: ut apud Hermog. καμψίδια, τραγῳδία, συμπόσια Σακερδικὰ, Δία καὶ διανοίας καὶ ἤθη πάντα πλέκεται. Exponitur etiam, implicor & conduno, apud Greg.

Πλέγμα, ατος, τὸ, omne id quod nexum ſeu contextum eſt. Theocr. idyll. 1. Exponitur & opus vitile, apud Theophr. Dicitur etiam de crinibus intortis ſeu implicitis & plexis: in ep. ad Timoth. 1. c. 2. Accipitur & pro rete, apud Xen.

Πλεγμάτιον, ου, τὸ, implicamentum. Ariſtot. de part. anim. l. 4. c. 9.

Πλεγματόω, implico. Heſych.

Πλεκτὸς, ὴ, ὸν, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus. Plut. ſymp. 8. probl. 4. Odyſſ. χ. Exponitur etiam, textilis, nexilis. Form. πλεκτὸ, interdum abſolutè dicitur pro σῖτος πλεκτὸς: ut apud Plat. com. teſte Poll. Interdum pro πλεκτὴ σπυρὶς, quod erat vas menſæ quo cibi apponebantur, apud Ariſtoph. in Amphiarao. Expon. etiam rete apud Plat. de leg.

Πλεκτικὴ τέχνη, ars texendi Platoni de leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλόκαμος. Gal. in lex. Hippocr. Peculiariter πλεκτάναι dicuntur polypi cirri ſeu brachia, quibus τὸ σῶμα ἀληφθὲν ἀδιεξιτήτῳ nexu ſtringit. Dioſc. l. 5. cap. 13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus ſeu cincinnus, apud Ariſtoph. in Avib. Item rete, laqueus.

Πλεκτάνιον, τὸ, parvus cirrus. Athen. l. 7.

Πλέκτιλλω, nectendo, texendo: vel implico.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus. Philo de vita M. lib. 3. Exponitur &, contextus, compoſitio, argumentum, apud Hermog. Item ſolus. Eurip. Eſt & figura oratoria: de qua Quintil. lib. 9. c. 9. & Iul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ, ἡ, textilis, qui necti textiq; poteſt. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 12.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, qui plectit ſeu nectit. Poll.

Πλόκιος, ὁ, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni. Idem ex Pherecr.

Πλόκος, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph.

Πλόκιον, τὸ, idem: apud Suid. Eſt etiam genus quoddam monilis collaris, teſte Heſych. Πλόκιος, adjectivè, nexilis, vel textilis: ut πλόκιοι μῦθοι. Od. ν, perplexi & intricati.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi & intorti, cincinni, cirri: vel nodi crinium nexorum. Il. ξ. Eurip. in Bacch. & in Elect. Herod. lib. 4. Sic etiam dicitur fumi vortex circumactus, teſte Poll.

Πλοκεῖον, τὸ, vitule opus. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 11.

Πλοκωτὸς, cirratus, cincinnatus. Heſych.

Πλοκωτὸς, ίδος, ἡ, idem cum πλόκαμος, Theocr. idyll. 13.

Πλοκὰς, (per ſyncopen factum ex πλόκαμος) idem Iliad. χ. Apoll. Arg. l. 2.

Πλακία, quomodo huc pertineat, vide in Πλάζω.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto. Epigr.

Ἀναπλέκω, implico, innecto. Item redimio, cæſariem colligo reticulo apud Lucian. πάντες γὰρ ἐλεύθεροι αἰνα πλεκόμενοι, αἰκαδίζουσι κρήδεμνον ὑπὸ τεττίγων εἰς πλόκαμον. Alibi αἰνα πλεκόμενοι, exp. cincinnis collectos crines habens.

Ἀμπλέκω, dicunt poëtæ pro αἰνα πλέκω, implico: item amicio, Σῶμα ἀμπλέκω, (decomp.) idem Luc. in ſomn.

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, cõtexo: vel ſimpl. texo. Hom. hymn. in Mercur. Ἀλλ' ἤτοι αἰεὶ διέπλεκε ἡνίοχα ἔργα. Sic & apud Plut. in ſymp. 7. ſapient. Apud eundem in Antonio, οἱ δὲ Πάρθοι διαπλέξαι μὲν οὐ δυνάμενοι τὴν φάλαγγα, διέφθειρον τὴν τάξιν, accipitur διαπλέκειν & διαπτύειν ſynonymos pro diſſipare, perfringere, perrumpere. Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, ſeu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut. ſymp. 4.

Διαπλοκὴ ſimulcas, apud Plut. Διαπλοκή τις ὑπερλῷ, occulta quædam ſimulcas.

Διάπλοκος, ου, ὁ, ἡ implicitus, cum dativo.

Decomp. Ἀνταναπλέκω, contrà implico, contra intexo velut implicando, obtexo. Sumitur metaph. quaſi obtexo & contra comminiſcor quod reſpondeam. Aeſchin. in Ctefiph. νεὰ ἀνθ' ἑνὸς ἀντιπλέκει ταῖς ἐμαῖς τύχαις.

Ἐμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eurip. in Oreſte. Καδμεῖα τοῖς μὲν ἁ, Τοῖσδ' ἀρκυστάταν Μηχανὰν ἐμπλέκειν Παίδα Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόνος ἀλάστωρ. Exponitur etiam, confundo, permiſceo, tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Ariſtot. eth. li. 7. cap. 13. ἡ ἐμπλέκουσα τὴν ἡδονὴν ὡς τὴν σύμμιξιν ἀνάλογον, connectunt & permiſcent.

Ἐμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucil. lib. 2. Epigr. ἀράχνη Τὰς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὑπλῷ ὑπερέμῳ, implicatus & irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. apud Iſocr. ἐν τούτοις κακοῖς ἐσὶν ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Item implicor, i. magnopere occupor, & extricare me non poſſum, vel magnopere incumbo in aliquod in cœptum: ut apud Polybium libro 1. ἡγεμονεύοντες τὰς Ῥωμαίους ὁλοχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν.

Ἐμπλεκτὸν, ſtructuræ genus quoddam apud architectos. Vitruv. l. 2. c. 8. & Plin. l. 36. c. 22.

Πλέκω, πλέξω, πλέξομαι, necto, connecto. Theocr. idyll. 1. Αὐτὰρ ὅγ' αἰθερίοισι καλὰ πλόκε ἄκρα θαλάμοις. Theophr. ἐν τῷ βύβλῳ ἰσία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους καὶ ἐδωδίμους ἄνους καὶ χοίνικα. Interdum exponitur, texo, contexo: ut στέφανον πλέκειν, Matth. 27. Item metaph. πλέκειν λόγους, apud Plat. in Hippia minore & πλέκειν μηχανὰς, apud eundem in ſymp. ſtruere machinas, dolos nectere. Sic apud Ariſtoph. in Veſp. παλάμας πλέκειν, & apud Plut. in inſtitut. Lacon. σοφάσματα πλέκειν. Expon. etiam, compono, ſtruo, conſtruo: ut apud Greg. ὁρᾷς πόσα πλέκω τοῖς ἐμοῖς ἔθεσι καὶ ῥήμασι καὶ διανοήμασι. Idem in invect. in Iulian. πλέκειν ἐκ τῆς ἀσεφῶν κινήσεως τοὺς ῥήτορας καὶ τὰ συμβαίνοντα. Apud eundem Greg. οἷαι νῦν πλέκωσι τῇ μιᾷ δημοσίᾳ, exp. inſtruunt vel adornant, ut ſit principi urbem ingredienti primùm.

Ε'μπλόκτρια, ἡ, quæ crines intorquet. Etymol. exp. κοσμήτρια, quæ capillos fucat.

Decomp. Α'νταμπλέκω, mutuò implico, seu amplector.

Α'νταμπλοκή, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium, vel inter se. Basil.

Παρεμπλέκω, interplico, implico. Παρεμπλοκή, interplicatio: seu interiectus, ut aër is inter duo corpora, apud Themist.

Ε'πιπλέκω, implico, permisceo. Galen. Therap. l. 10. Apud Hermog. ἐπιπλοκὴ αἰτιῶν μεταβλήματος, argumenta seu causæ implexæ & reciprocæ. Exponitur etiam, connecto.

Ε'πιπλοκή, implicatio, implexus. Accipitur & pro nexu amicitiæ, seu pro familiaritate & affinitate. Polyb.

Καθαπτέω, complico, connecto. Dioscor. lib. 4. c. 72. (loquens de fructu solani halicacabi) ᾧ καὶ οἱ στεφανοπλόκοι μᾶλλον τοῖς καθαπτέουσι τὰς στεφάνας. Apud Herodot. τὸν δὲ ζωὸν κατέπλεξε, non probè vita excessit.

Καθαπτικός, ἡ, ὸν, contextus, complexio.

Ε'γκαθαπτέω, (*decomp.*) innecto, insero.

Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, consero. Basil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ orationi attexere. Apud Pollucem l. 2. παραπλέκειν τὰς τρίχας, exponitur, ἐπαναπλέκειν: καὶ παραπεπλεγμένη Α'θλιῶν, ἡ ἀναπεπλεγμένη. Exponitur etiam, per parodiam dico, apud Hermog. ἐκ δὲ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων πνὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε.

Παραπλοκή, q. d. attextio, insertio: ut quum orationi versus aliquis aut hemistichium è poëta aliquo attexitur inseriturq; aitq; Hermogenes τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν, velut apud Platonem, Σωὶ δὲ δὴ' ἐρχομένῳ βαλλόμεθ' ὅ, τι ἐρεῖμεν.

Παραπλόκαμος, quidam exp. calamistratos capillos habens: qui est crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item involvo orationem verbis & contego, seu sensum obumbro. Hermog.

Περιπλήκομαι, circumplico. Od. ψ, δὸν λέκτροιο θοῇσιν Γερὶ περιπλέχθη, vetulam amplexu circumplicavit, seu vetulam circumplexa est. Item passivè, circumplicor, coëo. Aristot. de gener. an. l. 1. περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις αἰδοῖοις.

Περιπλέκω, circumplexu, circumplicando se. Epigr. l. 5.

Περιπλέγνυμι, circumplico, idem cum περιπλέκω.

Περιπλεγνύμενος, idem. Apud Suid. περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, exp. circumplectens & deosculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περιπλοκή, circumplexus, amplexus. Item figura orationis, quum vel rem turpem quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus: vel quum quod diximus aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus: vel si invidiosum sit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus, circumdatus amplexu.

Συμπλέκω, complico, connecto. Thucyd. lib. 4. τὼ χεῖρε ἐς ὀπίσω ξυμπλέκοντες.

Συμπλέκομαι, complexu jungor. Synes. epist. 140. ἐδὲν γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐφιεμέναις ἀλλήλων, ἀῤῥήτοις συνῳδοῖς ὁμοῦ χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. Anguillæ quoque in coitu dicuntur συμπλέκεσθαι, apud Athen. lib. 9. Συμπλέκομαί τινι, rem habeo cum aliquo, est mihi negocium cum aliquo: ut Aeschin. de malè gesta legatione, συμπλέκομαι δ' ἐν τῇ πολιτείᾳ ἀῤῥώπῳ γέροντι καὶ πονηρῷ. Item hostes in pugna συμπλέκονται, i. manus conserunt. Plut. in Themist. συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ἐῤῥωμένως. Idem in Fab. αὐτὸν συμπλέκεσθαι φησὶ Α'ννίβᾳ. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα, apud logicos. Gal. l. b. 16. cap. 8.

Συμπλεκτικός, ὸ conjunctivus, copulativus: ut συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, confertè & contextè.

Συμπλεκτός, ἐός, ὸν, ἡ, connexus, conjunctus, copulatus. Nonn.

Συμπλοκή, complicatio: item connexio, contextus. Plat. in polit. Dicitur & de complexu in coitu, & de manuum consertione in prelio, apud Luc. de calumn. & Basil. de vita solitaria. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος, ὸν, ἡ, idem cum συμπλεκτός. Apud Nonnum σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum: vel ut alij interpr. flagellum nexile. Apud eundem σανίδῃ σύμπλοκος, cruci affixus.

Α'σύμπλεκτος, (*decomp.*) qui copulatus non est, vel non confatus. Item, qui complicari vel copulari & connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτός.

Εὔπλεκτος, ὸν, ἡ, bene plexus, eleganter nexus seu contextus: ut σφεὰς εὔπλεκτοι, Iliad. ψ.

Νήπλεκτος, non nexus seu complicatus. Item non redimitus, incomtus. Bion Smyrn. idyll. 1.

Ο'μόπλεκτος, in unum nexus, complicatus. Nonn.

Πολύπλεκτος, multum implexus.

Σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexus. Athen. l. 3.

Composita in πλοκὴς *desinentia: itidem sine præpositione.*

Εὐπλοκὴς, ἐός, ὸ, ἡ, idem cum εὔπλοκος: ut εὐπλοκῆς διφροι. Il. ψ, & apud Hesiod.

Νεοπλοκὴς, recens textus seu plexus, nuper nexus seu contextus.

Ο'μοπλοκὴς, in unum nexus, connexus: in unum plicatus. Epigrammat. l. 5.

Τριπλοκὴς, ter plicatus, seu triplicatus. Greg. Naz.

Composita ex prat. med. πέπλοκα, *itidem sine præpositione.*

Α'πλοκος, plexibus seu nexibus carens: non implicatus.

Βαθυπλόκαμος παρθενικὴ virgo valdè capillata, Mosch. idyll. 2.

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit seu connectit. Poll. l. 7. c. 30.

Δολοπλόκος, dolos nectens seu texens, dolosus, fraudulentus, Sappho in ode ad Venerem, πᾷ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonnum φωνὴ δολοπλόκος, vox dolosa.

Δολοπλοκία, dolosum commentum seu vafrum. Hesych. δολοπλοκίας exponit, τοὺς τῶν λόγων πλοκάς. Hippocr. ep. ad Demag.

Εὐθυπλοκία, ας ἡ, recta textura seu connectio. Plato in Pol.

Εὔπλοκος, idem cum εὔπλεκτος & εὐπλεκὴς.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: ut εὐπλόκαμος νύμφη, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur & pulchram comam habens. Pro eo poëtica dialysi dicitur εὐπλόκαμος. Od. α, & alibi apud Hom.

Ζωνιοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit: zonarius.

Ι'οπλόκαμος, nigricantes violæ in modum cincinnos crinium habens. Hesych.

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος. Hom. Iliad. ξ, Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Κεκρυφαλοπλόκος, qui reticula nectit. Poll. l. 7. c. 39. ex Critia.

Δικτυοπλόκος, retia plicans, seu complicans: piscator.

Οἰσυοπλόκος, qui salices contexit. Poll. l. 7.

Πολύπλοκος, in quo multæ sunt πλοκαὶ, multis nexibus implicitus. Apud Euripidem, πολυπλόκοις μηχαναῖς, exp. variis formis. Item dolosus: vafer, versutus: ut πολύπλοκοι πολύπλοκος. apud Theogn. in Gnom.

Πολυπλόκος, multis nexibus, implicitè vel multis modis.

Πυλοπλόκος, qui vitilibus dolia religat vietor.

Σπυροπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit. Poll. lib. 7. c. 30.

Στεφανοπλόκος, ἡ, quæ corollas nectit, quæ serta texit. Plut. de aud.

Στεφανοπλόκος, ὸ, ἡ, idem Athen. l. 13. & Dioscor. l. 4. c. 72.

Στεφανοπλοκέω, coronam necto, coronam texo. Plut. in polit. præcep.

Σχοινοπλόκος, qui è junco funes torquet seu nectit. Plut. περὶ δυσωπίας.

Τριπλοκάμος, cincinnos seu capillos promissos habens. Nonn.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epitheton Latonæ apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πλαύω, vide in Βλαύω. Πλεονάζω, &c. in Πολὺς.

Π Λ Ε' Ο Σ, & poëticè πλεῖος, α, ὸ, & Atticè πλέως, ω, ὸ. plenus, refertus. Sophol. Τῶν' ἐστὶ πᾶσα μωρίας πλεὼς πλέα. hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Aristot. de mundo, τῶν τε πανταχῇ γῆν πλέα. Odyss. ι, Εἰδώλων δὲ πλέον ἀνθρώπων, πλείη δὲ θάλασσα. Hesiod. in Erg. Πλείη μὲν γὰρ θάλασσα κακῶν, πλείη δὲ λιμένες. Aristoph. in Nub. dicit Aeschylum esse ψόφων πλέων. Comparat. πλειότερος, plenior. Od. λ, πλειοτέρη σεῦ, γέρον. Α'πὸ πλοῦς, cujus comparat. πλείων.

Πλήρης, ἐος, ὸ, ἡς, ἡ, plenus. Thuc. lib. 1. πλήρεις αὐτοῖς ἦσαν αἱ νῆες. Et cum genit. ut apud Theocr. idyll. 1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ κάλον τόδε θύρσος ὀλύσθω. Sic apud Isocr. in epist. h, ad Philippum dicitur homo esse πλήρης ἀληθείας ἢ ψευδῶν πάντων. Exponitur etiam, plenus, perfectus, seu integer: ut πλήρεα ἔτεα τέσσαρα, totum quadriennium, plenum quadriennium.

Πληρόω, ῶ, impleo, repleo. Thuc. lib. 6. ἐπλήρουν τὰς ναῦς, naves implebant. Herodian. l. 2. τριήρεις ὁπλιτῶν πληρώσας. ¶ Item impleo, i. uterum fœmine impleo, seu prægnantem reddo. Aristot. hist. an. l. 6 cap. 24. (ὠὰ ὀρέσιν ὀχείας) ἐπιθείσης δ' ὧν πληροῖ. ¶ Item suppleo, complementum adjicio. Demosth. καὶ τὰς ναῦς ἐπληρώσαμεν αὐτοὶ, & classi supplementum nos ipsi præbuimus. Sic Thuc. πληροῦν τὴν χρείαν, suppleo indigentiam, i. amissa reparo. Et in Epist. ad Philip. cap. 4. Θεὸς πληρώσῃ πᾶσαν χρείαν ὑμῶν, Deus supplebit omnem indigentiam vestram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promissis vel dictis satisfacio. Aristid. in Panath. καθάπερ τὰς δρομέας τὸ μεγέθους ἀριθμὸν πεπληρωκυίας, numeros omnes implesse certaminis. Plat. in Tim. ὡς ὅτε τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸ τέλειον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε. Act. Apost. cap. 3. Θεὸς ἐπλήρωσεν οὕτω, Deus sic perfecit. Sic passim in sacris literis, πληροῦν τὸν νόμον, legem implere, i. juxta legis præscriptum vivere.

Πληρόομαι, οῦμαι, impleor. Thucyd. lib. 2. τὰς δὲ πληρωθείσας (sub. ναῦς.) ἐξέπεμπον πρὸς τὰς πολεμίας. Hippocr. lib. 2. aphor. 11. ῥᾷον πληροῦσθαι ποτῷ ἢ σίτου, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Item implcor, i. perficior, ad exitum perducor. Lucæ 4, σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφή. Sic & Greg. ἀκμὴ, ᾗ νῦν ἐκεῖνο πληροῦσθαι δοκεῖ καθήκει. ¶ Πληροῦσθαι dicuntur etiam animantia fœminea cum fœmine implentur. Aristotel. hisce

anim.lib.6.cap.24. ἢ ὁ θῆλυς ἐρᾷ ἢ ἐπληρώθη. ¶ Item activè impleo. Xen. Hellen.6. μᾶλλον ἐξέως τοὺς ναῦς ἐπληροῦσθαι, & Eph.c.1. τὸ πεῖσαι ὡς πᾶσι πληρεμβῆσαι.

Πλήρωμα, τό, id quo completur seu perficitur aliquid, complementum. Aristot.polit.3. Sic navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarij milites, quib. implentur, apud Thucyd. lib.6. Interdum per complementa intelliguntur ipsa navigia instructa & armata, apud Luc Exponitur &, supplementum. apud Polyb. lib.1. & Gregor. Apud Græcos bibl.interpr. πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur, ita ut plena reddatur:ut Psal.24. Et πλήρωμα θεοῦ. Dei plenitudo. ¶ Exponitur &, impletio in sacris literis:ut Galat. cap.4. ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum iam esset tempus. Et Rom. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis. ¶ Item summa seu summa completa. Aristoph.in Vesp. Exponitur &, onus, apud Phil. de vita M.l.2.

Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio, cuiuslibet rei, & quacunque in parte. Hippocr. Plato, Plutarch. Exponitur etiam, perfectio atque absolutio.

Πληρωτὴς ᾶ, ὁ, Athenis dicebatur is qui collectos fructus, aut indictione coactos, vendebat iis qui aut forte aut emtione eos appetebat. Demosth. contra Mid.

Πληρωτικός, implendi seu replendi vim habens. Dioscor. lib. 2. cap.95.

Πλήθω, f. ήσω, impleo, repleo. Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἀλωάς, frugibus implent areas. Item neutraliter, plenus sum. Iliad. σ, Ἠ ἐλιόντ' ἀκάμαντα σταλῶσι τε πλήθουσιν. Et cum genit. apud Hesiodum in Erg. βιότου πλήθουσι κληίδες, domus refertæ sunt opibus ad vitam necessariis. Plutarch. in Fab. ἑυμοῖς νεκρῶν πλήθουσαι, saltus cadaveribus defunctorum refertus. Et πλήθουσα ἀγορά, apud Synes. ¶ Exponitur etiam, inundo: quum defluvio, ac mari dicitur. Il.λ, Ὡς δ' ὅτε πλησθῶν ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Hesiod. in Asp. Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Πλῆσμα, τό, explementum, seu id quo aliquid expletum est. Athen.lib. 3. Apud Aristot.lib.6. hist.an.cap.23. πλῆσμα λαμβάνειν sive δέχεσθαι, significat prægnantem fieri, concipere atque impleri.

Πλήσμιος, ος, ὁ, replens, implens. Peculiariter de cibo dicitur qui ventrem replet, & sanitatem affert. Athen.lib.1.Exponitur etiam, delicatus, apud Plut.in Timol. Item fastidiosus, fastidium inducens, apud Themist. in explor. Τὸ πλήσμιον, fastidium, apud Plut.in Anton. & alibi. Exponitur &, satietas, apud eundem in Oth.

Πλησμίως, Gal. πλησμίως διηταῦτο, in victus saturitate degebat, quotidie explebatur cibis.

Πλησμονή, ῆς, ἡ, satietas, saturitas, expletio. Isocrat. & Plut. in corpore humano alij interp. redundantia, alij plenitudo, alij repletio, apud Plut.& Galen.

Πληθώρη, ας, ἡ, apud medicos est omnium humorum æquabilis redundantia. Galen. & Alex. Aphr. probl. 10.l.b.2. Proco Ionicè dicitur πληθώρη, & apud Herodotum de impletione fori usurpatur.

Πληθωρικός, plenus: ut πληθωρικὸν σῶμα, apud Gal. ad Glauc. corpus humoribus plenum.

Πληθωρέω, ῶ, idem cum πλήθω, impleo. Πληθωρέομαι, idem cum πλήθομαι, impleor, vel plenus sum: interdum etiam inundo: ut apud Suid. πληθωρᾶται ὁ Νεῖλος.

Πλῆθος, ους, τό, idem cum πληθώρη, teste Galen. plenitudo, humorum inprimis ἁ; sanguinis in corpore redundantia. ¶ Item multitudo, multus numerus: interdum etiam simpl. numerus. Xen. Pæd. 1, πλήθεί γε δὴ καὶ ὑστερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Aristot. polit.2. χίλιοι τὸ πλῆθος ἦσαν. Item plebs, vulgus. Thucyd.lib.1. τῷ πλήθει αὖ ῥητὰ κεινώσωσιν. Et apud eundem, τὸ πλῆθος οἴονται, vulgus existimat. Sic & passim apud Aristot. & apud alios. Interdum significat magnitudo, Demost.Philipp. 4. ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια & πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθός, οἷον ἀκούετε, tanta magnitudine est.

Πληθύς, ύος, ἡ, multitudo, idem cum πλῆθος, Odyss.π, & Il. ν. Thucyd. & Plat.

Πληθύω, multus sum, frequens sum. Plato lib.3. de repub. ἀγαθασίας ἢ κατὰ νόσων πληθυούσων ἐν τῇ πόλει. Item plenus sum: ut apud Aristot. polit 2. βέλτιον τὸ μέσον τῆς κτήσεως ᾧ μᾶλλον μέλλῃς πληθύειν αὐθρώπων τὴν πόλιν.

Πληθύω, multum facio, multiplico, augeo. Hebr. 6. πληθύνων πληθυνῶ σε, multiplicabo & augebo te numero. Herodian, lib. 3. ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδικίας φόνων. Item neutraliter, augesco, augeor numero, cresco. Act. Ap. cap. 6. Exponitur etiam, multiplicor, amplificor, apud Theophr. lib. 1. de caus. pl.

Πληθύομαι, augeor numero, multiplicor, cresco. Aristotel. hist. anim. lib. 7. μὴ τὰς ὀπὰς & τὰς κοιλάσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύεσθαι. Ic & Petr. 1. c. 1.

Πληθυντικός, ή, ό, augendi & multiplicandi vim habens. Thuc. & Xenoph.

Πληθυντικῶς, numero plurali. Athen. l. 7.

Πληθυσμός, multiplicatio, auctio.

Πίμπλημι f. πλήσω, idem cum πλήθω impleo. Hesiod. in Erg. βιότου δὲ πᾶσι πίμπλησι κομιδὴ, rebus ad victum necessariis impleat. Aristoph. πιμπλᾶσιν ἄρτου σῶμα, corpus panibus implent. Pro eodem dicitur & πίμπημι, in Epigr. & πιμπλάω. item πιμπλάω. Πιμπλάμενος, impleor. Iliad. α ῥᾳδίως Φοίνικες ἀμφιμέλαιναν πίμπλασθε. Sic & Luc. in vita sua, ὕδωρ πίνοντα καὶ ὃ τι ἔτυχε πιμπλάμενον, obvius quibusque se implentem.

Πιμπλάμαι, (Præt. πέπλημαι, aor. 1, ἐπλήθην,) Idem, Il. 1. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον πιμπλάμεθα μάχης.

Πλῆμα, τό, idem cum πλῆσμα. Hesy. h.

Πλήμη sive πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accede, quum mare æstuans undansq; affluit. Diod Sic.

Πλήμνη, modiolus rotæ, fistula quæ axi inseritur & circa eum voluitur, sic dicta διὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, ut docet Eust. Hesiod. in Asp. ἐπὶ δὲ πλήμνας μεγ' ἀὐτῶν.

Πλημύρα, sive πλημμύρα, idem cum πλήμη, maris æstuantis accessus. Plut. de placit. philos. l. 3. c. 17. Exponitur &, maris inundatio.

Πλημμυρὶς ίδος, ἡ, idem quod πλημμύρα. Od. 1. Theophr. & Aristot.

Πλημμύριον, ου, τό, æstuarium. Exponitur &, arx munita quæ est in æstuario extructa, apud Thuc. l. 8.

Πλημμυρὸς, inundans, plenus. Hesych.

Πλημμύρω, æstu inundo, restagno, Athen l. 2.

Πλημμυρέω, idem Epigr. Hinc comp. ἀναπλημμυρέω, redundo, exundo. Et ἐκπλημμυρέω, æstu exundo, restagno.

Composita: ac primum ex πλέος.

Ἀνάπλεος, & Attice ἀνάπλεως, plenus, refertus. Luc. σιτηρέων ἀνάπλεως, favillis plenus. Et ἀνάπλεων ποιῆσαι, plenum reddere. Item ἀνάπλεοι, apud Dionys. Areop.

Διάπλεος, plenus.

Ἔκπλεος, & Att. ἔκπλεως, expletus, vel cumulatè expletus. Xenoph. Pæd. 6. & Demosth. ἐκπλέω πάντα ὑπάρχειν, abundè omnia suppetere. Fœm. ἐκπλέα, & neutr. τὰ ἔκπλεα, apud Aelianum.

Ἐκπλέως, cumulatè & plenè.

Ἔμπλεος, & ἔμπλης, item ἐμπλέως, plenus. Alex Aphr. ὑγρότητος ἐσθ' ἔμπλεοι. Od. σ. Ἐμπλείμεν κνίσης τε καὶ αἵματος. Poëticè dicitur etiam σύμπλεος, ut Od. τ. Οἶνος σύμπλεος.

Ἐμπλεόω, ῶ, impleo, satio, refercio.

Ἐμπλεής, idem quod ἔμπλεος.

Ἐπίπλεος, & ἐπίπλεως, plenus, refertus. Herodot. Ἐπίπλεον, copiosius amplius. Thuc.

Κατάπλεος, & Att. κατάπλεως, expletus, cumulatè expletus. Exponitur &, satiatus.

Παράπλεος, plenus, vel plenè plenus.

Περίπλεος, & περίπλεως, plenus, refertus, valdè plenus. Dioscor. l. 3. cap. 6.

Περίπλεες, valdè sæpe. Hesych. Περίπλεον, abunde, Apollon. Rhod.

Ὑπόπλεος, & ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid.

Composita ex πλήρης.

Ἀναπληρόω, ῶ, expleo, suppleo. Plat. in Sympt. ἀλλ' ἓν τι ἐξέλιπον σὺν ἔργῳ ὦ Ἀστέριε· ἀναπλήρωσον, tuæ sunt partes supplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. idyll. 7. Ἀναπλάσων σὺκ ἄλλον ἐπεὶ πλήρωσε ἀλωάν. Plat. in Alex. ἀναπληροῦν ἀβελτερίας καὶ φάβας, Ἀναπληροῦν τὸν τόπον ἰδιώτου, 1. Corinth. c. 14. exp. sedere inter idiotas.

Ἀνάπλήρωμα, τό, supplementum, explementum.

Ἀνάπλήρωσις, εως, ἡ, explerio, suppletio.

Ἀναπληρωματικὸς, ή, όν, expletivus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Decomp. Ἀντιαναπληρόω, vicissim expleo. Coll. c. 1.

Ἐξαναπληρόω, repleo, compleo.

Προσαναπληρόω, suppleo, vel insuper repleo aut compleo. Aristot. in polit.

Ἀνταναπληρόω, è contrario repleo, vel vicissim repleo, vires exhaustas repleo. Theophr. de caus. pl. lib. 2. Item suppleo quod deest. Ioseph. Iud. hist. l. 2. & Xen. Hell. 5.

Ἀπλήρωτος, ος, ὁ, ἡ, qui impletus vel completus non est Ἀπληρόω πληρώμαθ', dicuntur remigia malè instructa & armata. Poll. l. 1. c. 9. Exponitur etiam, inexpletus inexplebilis.

Ἀποπληρόω, impleo, compleo, i. perficio, præsto. Herodian. l. 2. ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, implere promissa. Plat. l. 2. de rep. πάλοι πάμοι τ' ἐπιασεως ἀποπλήρωσον, compleas, & ad exitum perducas. Item expleo, satio, exatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτὴς, ὁ, qui aliquid complet & perficit: executor. Suet.

Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis.

Ἐκπληρόω, expleo, compleo. Aristid. Item suppleo. Xen. Pæd. 6.

Ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, supplementum.

Συνεκπληρόω, (decomp.) unà expleo vel suppleo, compleo.

Ἐμπλήρόω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπληρόω, adimpleo, vel simpliciter, impleo. Thuc l. 7.

Ἡμιπλήρωθης, dimidia ex parte impletus, seu cōpletus. Pol. l. 1. c. 9

Ναρθηκοπλήρωτος, quo ferula impleta est. Aeschyl. in Prometh.

Παραπληρόω, justo completoq; oneri infarcio.

Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur, cento & omne redundans ac superfluum. Dionys. Halicarn.

Παραπληρωματικός, expletivus: ut παραπληρωματικοὶ σώδεσμοι, apud Demetr. Phaler. & alios.

Προσπληρόω, adimpleo, superimpleo. Xen. Pæd. 5. & Thuc. lib. 7.

Συμπληρόω, compleo, expleo. (actio.

Συμπλήρωμα, complementum. Συμπλήρωσις, ipsa complendi

Συμπληρωτικός, complendi vim habens, ad complementum faciens.

Composita partim ex πλήθω, *partim ex* πλῆθος.

Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Od. ε, Ἡ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Ἀλλ' ἀναπλήσθη. Luc. πολλὰς τριακάδας καὶ ἀναπίμπλασθαι καὶ ἀναπλήσασθαι. Et cum genit. apud Aristoph. in Nub. & Plat. in Apol.

Ἀναπλήθομαι, impleor, apud Ceb. Theb.

Ἀναπληστικός, expletivus, impletivus.

Ἀνδροπλήθεια, hominũ multitudo, virorum amplus cœtus. Suid.

Ἀπλήμων, inexpletus, insatiatus. Hesych.

Ἄπληστος, ὁ, ἡ, inexpletus, inexplebilis, insatiabilis. Xen. Pæd. 8. ἄπληστος ἐμὶ χρημάτων. Sic ἄπληστος αἱμάτων, inexplebilis cruore, apud Herodot. Et sine genit. apud Plat. in epist. φεύγειν φυγὴ ἀπλήστῳ, fugere indefesso quodam studio.

Ἀπλήστως, inexplebiliter, insatiabiliter. Xen. Pæd. 4. ὡς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως ἀμελεῖν, nulli voluptati insatiabiliter deditum esse.

Ἀπλησία, insatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epist. 8. ἀπλησία ἐλευθερίας. Et per se. εἰς τὸ ἀπλησίας ἥλθον. Isocr. in Panat.

Ἀπλησιάομαι, inexplebilis seu insatiabilis sum.

Ἄπλητος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item numero infinitus vel magnitudine immensus. Hesych. Pro eo per systolen dicitur ἄπλεστος, apud poëtas, & Plut. de procreat. animi. ¶ Item ἀπλητος, qui adiri non potest, inaccessus de qua sign. vide in comp. ex Πέλας.

Ἀπλήθω, impleo, expleo. Item saturo, satio, seu exaturo, exatio.

Γυναικοπλήθης, ές, ὁ, mulieribus plenus. Eurip. in Alcest.

Διαπλήθω, expleo, compleo. Nonn. Ἀντυγα πεντήκοντα δαΐφρονας ἀμφιπλήσας σὺν ἑταίρῳ.

Ἐκπλήθω, expleo, compleo. Herodot. ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, legem implere. Eurip. in Hec. Θανοῦσα δ' ἡ ζῶσ' ἐκπλεῖ ἐκπλήσω βίον, Apud eundem, ἐξέπλησε τῷδε μοιχοπαίδα, Exluit crimen. Et κίνδυνον ἐκπλήσας, exp. perfunctus periculo.

Ἐκπληθαίνω, idem.

Ἐμπλήθω, impleo. Plat. epist. 7. ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, spe implere. Plut. in Pericle, ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, qui pecuniis urbem implevit & locupletavit. Sic apud Theocr. idyll. 25. ἐμπλήσασα γάλακτος, quum implesset lacte. Item expleo, exatio, exaturo. Demosth. ἐνέπλησεν αὐτῆς γνώμης explevit mentem eius. Aristoph. ἔμπλησον λόγων, verbis exple & exatia.

Ἐμπλήσμαι, expleor, exatior, exaturor. Aristoph. in Plut. μηδενὸς ἐμπλησθῆναι, nulla re exatiatus. Et Xenoph. ἐμπλήσμαι θηρῶν, venationib. exatior. Ἐμπλησάμενος, qui implevit. Plut. in Pomp ἐμπλησάμενος μυείας ἀσκὸς ὕδατος.

Ἐμπλήδην, implendo, confertim. Nicand. in Alex.

Ἀντεμπλῆσαι, (a comp) vicissim implere. Xenoph. τὸν οἰκεῖον αὐτῷ αὐτεμπλήσαντες τῶν ἐπιπόνων, implentes loco liberorum quos lugebat.

Ἰσοπλήθης, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus. Poll. lib. 4. c. 20.

Καθυπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen. l. 4. κατέπλησε τὸ χάλκωμα, οὐκ ἐνέπλησε δέ.

Μυριοπλήθης, ες, infinitus numero. μυριοπλήθης κόσμος, apud Eurip. exponitur, varius & multiplex ornatus.

Οἰνοπλήθης, vino plenus, i. vino abundans, vini ferax. Od. ο.

Παμπλήθης, confertus. Plut. in Pomp. & Xen. Hell. 6. Item permultus, quamplurimus. Demosth. παμπλήθης χρόνος, quamplurimum tempus. Et Gregor. παμπλήθεσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.

Παμπληθὲς, seu ut Suid. πάμπληθες, cum tota multitudine, quamplurimùm, plenissimé.

Παμπληθεὶ, confertim, per totam multitudinem. Luc. 23.

Πεζοπλήθης, impleo: unde πεζοπλήθη, apud Xen. in Hell.

Πεζοπλήθης, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. ο, & apud Luc. Item perplenus, redundans. apud Plut.

Πολυπλήθης, multus numero.

Πολυπληθία, magna multitudo frequentia, item copia, apud Suid. Scribitur πολυπληθία, apud Poll. l. 4. c. 20. ex Dem. & Hyp:

Πολυπληθέω, multus numero sum, augeor & cresco numero. Exod. c. 5.

Συμπληθύω, unà multiplico & augeo: item simul impleo, compleo. Xenoph. in œcon.

Συμπληθύω, idem.

Χαλκοπλήθης, q. d. ære impletus: armatus, ut χαλκοπλήθης στρατός. Eurip. in Suppl.

Χειροπλήθης, manum implens tam magnus ut manum impleat: ut χειροπλήθης κορυμβὶς, apud Theocr. idyll. 26. Et τὸ χειροπλῆθες, quantum manu comprehendi potest, apud Dioscor. l. 1. cap. 7. & alios medicos Græcos.

Χειροπληθιαῖος, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 4.

Composita ex πίμπλημι.

Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plutarch. de discern. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀλιθινὴν φιλίαν ἀπιστίας. Et Chrysostom. ὅσης σοφίης ἀναπίμπλησιν οὗτος.

Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid.

Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item satio, saturo. Plut. ἀποπιμπλάναι θυμὸν, satiare iram.

Ἐκπίμπλημι, seu ἐκπιμπλάω, expleo, compleo. Eurip. in Suppl. ἱερεύσ' ἐξεπίμπλασιν φόβου. Idem in Iphig. Taur. Φυγῇ λεπάδνα ἐξεπίμπλαμεν νάπους.

Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ὀργάς τ' ἐξεπλήσθη βοὸς κελαδοῦσα φθέγματος.

Ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, impleo. Iliad. φ, ἐμπίπλησι ῥόον σόν, fluenta tua impleas. Aristid. ἐμπιπλῶντες φυγῆς τὸν γαλαστᾶν. Sic apud Plut. in Oth. ἐνεπίμπλασαν φόβου τὰς ἀντιστάσεις, implerunt motu.

Ἐμπίμπλαμαι, seu ἐμπίπλαμαι, impleor. Xen. Pæd. 4. μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι. Item expleor, exatior. Aeschin. in Ctes. ἐμπιπλάμενος τὸ διδομένης ὑφ' ἡμῶν ἐξουσίας, exatiatus potestate seu licentia.

Decomp. Ἀντεμπλῆσαι, vide in comp. ex πλήθω.

Διεμπίπλημι, seu διεμπιμπλάω, & διεμπιπλάω, impleo, differcio. Hesych.

Ὑπερεμπίπλημι, supra modum impleo. Xen. Pæd. 1. δύσφορον τὸ ὑπερεμπίπλασθαι, nimio cibo augeri.

Καθυπίμπλημι, sive καθυπίπλημι, repleo, oppleo, impleo. Athen. lib. 4.

Καθυπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plut. Καθυπιμπλάσομαι, opplebo.

Ὑπερπίμπλημι, supra modum impleo. Hippocr. de nat. hom.

Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo.

Ὑποπίμπλαμαι compleor, oppleor, repleor. Dioscor. lib. 3. c. 26. ὑποπιμπλάται βλεχῆς, balatu completur. Sic & Plut. in Pericle: ὑποπιμπλάμενον τὰ μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum.

Δεσπλῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Πλοῦμων, &c. vide πνεύμων in Πνέω.

ΠΛΕΥΡΑ, ας, ἡ, latus, costa. Soph. Πλευρὰν ἀμφίξασθαι τῷδε φασγάνῳ. Dioscor. l. 5. c. 78. πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. πλευρὰ, latera, costæ. Il. ψ, αἱ δὲ πλευρὰς τε καὶ ὤμους. Sic & Il. υ, & ω. Tribuuntur & rebus inanimatis. Plut. de aud. πῆς ἡ καὶ πλευρὰ ἢ καὶ ἀμφίστομον κίνησις. Sic apud Aristoph. πλευρὰ πηδώσης. Et πλευρὰ πόλεμος, apud Dion. de situ orb.

Πλεῦρον, τὸ, idem. Dioscor. l. 4. c. 147. Ἀμβλύτατος περὶ πλεύρον ὁ πνεύμων. Et πλευρὰ, idem quod πλευρά. Il. ο. Soph. in Trachin. Dicitur & de rebus inanimatis. Soph.

Πλευρόθεν, à latere, vel de lateribus.

Πλευρίτης, ες, ὁ, lateralis. Poll. l. 2. Fœm. Πλευρῖτις sæpe absolutè usurpatur, pro πλευρῖτις νόσος: ut apud Athen. l. 10. Aet. lib. 8. c. 96. Alex. Trall. lib 6. c. 1.

Πλευριτικὸς, ὁ, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. Dioscor. l. 2. cap. 96. Aegin. l. 3. c. 33.

Εὐπλεύρῳ, ex obliquo. *Ionicè pro* πλαγιαίῳ, *per aphæresin*, Iliad. ο, & apud Aristoph. in Avib.

Composita.

Ἀπλευρος, ὁ, ἡ, latus non habens vel latus nullo auxilio stipatum habens. Hesych. Exponitur &, fulcro carens.

Βάπλευρον, τὸ, bupleuron: herba, de qua Nic. in Ther. & Plin. l. 22. (c. 22.

Ἑξάπλευρος, sex latera habens. Phryn.

Ἐπτάπλευρος, latera plena habens: in Geopon.

Ἐπταπλευρόω, in latus alicuius insilio, costas alicuius insulto: unde ἐπταπλεύρει, apud Hesych. ex Soph. captivis.

Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera, costis superiacens. Et τὰ ἐπίπλευρα, laterum superior pars, locus ad mammillas sub alis. Hesych.

Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet. Item cui septem costæ sunt. Ἑπτάπλευρον à quibusdam etiam dicta fuit plantago maior, ut est in append. Dioscor.

Εὔπλευρος, qui bonis firmisq; lateribus est.

Ἰσόπλευρος, qui æqualibus est lateribus, seu æquales costas habens, ut τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. & Euclid.

Μεσόπλευρος, seu μεσοπλεύρης, qui in medio latere est. Et τὰ μεσόπλευρα, mediæ costæ. Poll. l. 2.

Παραπλευρος, qui ad latus seu costas est. (6. & 7.

Παραπλευρίδια, τὰ arma quæ tegunt equorũ latera. Xen. Pæd.

Ταυύπλευρος, cuius latera in longum latúmve tensa sunt. Epigr.

Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habens: ut τετράπλευρον

Χαλκόπλευρος, ærea habens latera. Soph. (χάλκεος, apud Eucl.

ΠΛΕΩ, & Ionicè πλείω, F. πλόσω, navigo. Od. ε, Ἐπτὰ δὴ νῦν μοι πλέον ἤματα πόντῳ πορόντων. Xen. Pæd. 8. ὥσπερ οἱ πλοῦν αἱρούμενοι μὴ τὸν δύσπλουν μόνον, ἢ μὴ ἀσφαλίσασθαι τὰ δοκοῦντα. Et cum præpo-

præpositionibus: vt apud eundem Hellen. l. 1. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἐλαιοῦντα. Ibidem, ἀπὸ Λαμψάκου πλέοντες. Euripid. in Troad. Πᾶς τις πορθμὸν πλεῖ καὶ θαλάσσια. Exponitur etiam, nauicularia exerceo apud Demosth. ¶ Πλέω est etiam nomen contractum ex πλέοναι à πλοῦς.

Πλέομαι (med.) πλεύσομαι, & Atticè πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. l. 1. ἐὰν ἐπὶ Κέρκυραν πλευσοῦσθε. Πλέομαι (pass.) vnde πλεομένη ἁλμυρὰ θάλαττα, mare quod nauigatur. Luc. in Cauc. Et πεπλευσμένον πέλαγος, nauigatum mare. Xenoph. Pæd. l. 6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, nauigatio.

Πλεύσιμος, & πλευστὸς, nauigabilis. Item nauigationi accommodus, nauigationem promouens, vt πλευστικὸς ἔρως, apud Theocr. idyll. 13.

Πλόος, & per contractionem πλοῦς, ὁ, nauigatio, cursus. Theocr. idyll 10. Τόνδε κοιλοθυόεντα πλόον ποσὶ κέλσθον ἐμεῖο. Thuc. lib. 1. οἱ μὲν Κορίνθιοι τὸν τε πλοῦν ἐπ' οἴκου παρασκευάζοντο. Hinc & δεύτερος πλοῦς prouerbialiter dicitur, apud Aristot. ethic. 2. cap. 8. Interdū exp. expeditio naualis: apud Soph. ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστέλαμεν. ¶ Impropriè de terrestri dicitur itinere apud Nic. in Ther.

Πλοϊκὴ θαλασσα, mare nauigabile Suid.

Πλώω, & πλῶμι, poetice, idem quod πλέω. Odyss. ε, πάροι πλώοιεν ἐλαφρῶς. Hinc & imperat. πλώετε, apud Apollon. Et aor. ἔπλωσε, apud Herodot. Item nato, fluito: vt Il. φ, Πολλὰ δ' ὑπὸ τοῦγε, καὶ ἀθικτοφόρων ἀζηῶν Πλῶον.

Πλοΐζω, & πλωΐζομαι, idem quod πλέω: prius apud Hesiod. in Erg. posterius apud Thuc. Strab. & Luc. scribitur & πλοΐζομαι, apud Suid.

Πλώϊμος, ὁ, ἡ, nauigabilis, nauigationi idoneus: vt πλώϊμος ἠὼς, apud Demost. & Thucyd. Pro eodem scribitur & πλοΐμος apud Dem.

Πλώσιμος, idem: vt πλώσιμον πέλαγος, apud Soph.

Πλωτὸς, idem: vt πλωτὸν πέλαγος. Phil. de mundo. Apud Homer. Odyss. κ, πλωτὴ νῆσος à quibusdam exp. insula sita in locis qui nauigari possunt, obque id celebribus: ab aliis, quæ circumcirca nauigari potest, nec (vt aliæ insulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Eust. ¶ Interdum significat, natatilis: vt πλωτὰ ζῶα, apud Phil. Peculiariter πλωτὴ dictæ sunt anguillæ quædam in Sicilia, Lat. flutæ de quibus Poll. Plin. & Macrob. ¶ Inuenitur & πλῶτες, mugiles pisces: tanquam à nominat. πλῶς: de quibus vide Athen. & Eust.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, nauigator. Item natator. Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Musæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Aristot. polit. l. 3, & rhet. 2.

Πλωϊκὸς, nauigationi vel natationi aptus. Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. Sumitur & pro mercatore, in dialogo qui inscribitur Axiochus.

Πλωὰς ἀστὴρ, ἡ, q. d. natalis: auis genus à natando sic dictæ. Suid.

Πλοϊάδες, natantes nubes & quæ crebrò circumferuntur. Aristoph.

Πλωΐς, ΐδος, ἡ, idem quod πλωὰς. Apoll. Rhod.

Πλοῖον, τὸ, nauigium. Thucyd. πλοῖα καὶ ὁλκάδες.

Πλοιάριον, τὸ, nauigiolum. Xen. Hell. 4. ¶ Item calceamenti muliebris genus. Poll.

Compositiones primùm ex πλέω cum præpositione.

Ἀναπλέω, (q. d. nauigando ascendo) prouehor in altum è portu soluo, solum. Xen. Hell. 4. ἅμα τῷ ἀπαντιάσαντα τὴν Φικοῦντα ἀναπλεύσαι τῷ ἐπὶ Πρασιῶννησον. Thuc. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὴν Νῆλον. ¶ Exponitur &, fluito, innato: apud Alexand. Aphr. οἱ οὐ ῥᾳδίως ἀναπλεύσαντες μετ' ἡμέρας ἀναπλέσαι.

Ἀνάπλοος, & contractè ἀνάπλους, nauigatio eius qui soluit è porta. Exponitur &, renauigatio, remeatio quæ fit naui.

Ἐπαναπλέω, (decomp.) idem quod ἀναπλέω. Xenoph. Hell. 4. ὅπως δυνησόμεθα, ὥσπερ ἐλθόντες, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι.

Ἀνθυπλέω, contrà nauigo, naui occurro.

Ἀνθύπλοια, ἡ, dicitur esse nauigatio quæ fit auerso vtrinque remorum actu & impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate & parilitate: vt apud Polyb. ζυγοστατέμβολον ἐπὶ πολὺ ἀνθύπλοιαν κατὰ τὸ ἀνθυπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Ἀποπλέω, abnauigo, naui seu nauigio discedo: oram soluo Thucyd. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Exponitur &, renauigo, remeo. Dicitur & καταγρησικῶς, de terrestri itinere: vt apud Aristoph. ἀπέπλευσε πρὸς ἐπὶ τὸ νυμφίον.

Ἀπόπλοος, & contractè ἀπόπλους, discessus alicuius oram soluentis. Item renauigatio, remeatio.

Διαπλέω, (q. d. transnauigo (nauigando transeo, traiico, transmitto. Exponitur &, enauigo, i. traiicio nauigando. Herodian. l. 8. ὡς διέπλευσαν τὰς πελίμνας καὶ τὸ τενάγη. Luc. in Hermot. Τὴν Αἰγαῖον καὶ τὸν Ἰόνιον διαπλεύσαντες βίον δή.

Διάπλοος, & διάπλους, traiectus vel traiectio, transmissio.

Δυσπεράπλοος (decomp.) vt δυσπεράπλοος ποταμὸς, fluuius qui non potest aduersa aqua nauigari. Strab.

Ἐπιπλέω, (decomp.) insuper traiicio. Exponitur & simpl. traiicio. Xenoph.

Εἰσπλέω, (q. d. in nauigo, nauigando ingredior) ad nauigo. Eurip. in Iphig. Taur. οὔξενον πόρον Συμπληγάδων ἔσω δὲν εἰσεπλεύσαμεν. Aristot. de mundo, διαπλέουσι τὰς Ἡρακλείους στήλας.

Εἴσπλοος & εἴσπλους, ad nauigatio, ingressus nauigantis. Exponitur &, locus per quem introeunt naues in portum. Thucydid.

Ἐκπλέω, enauigo, è portu exeo, soluo. Demosth. ὅτι δ' οὐκ ἀδύνατον ἦν ἐξέπλευσε σὺ δήπου. Thucyd. μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν. Eurip. in Helen. πῶς δῆτα πῶς ἐκπλεύσομεν χθονός: ¶ Apud Suid. ἐκπλεύσαντες τῆς φρενῶν metaphoricè dicuntur mente alienati & ab ea egressi, tanquam è portu, seu statione.

Ἔκπλοος & ἔκπλους, enauigatio, eruptio. Plat. in epist. & Thucydid.

Decomp. Ἀντεκπλέω, contrà enauigo, vicissim soluo: vel classe obuiam eo nauigantibus. Thucyd. l. 4.

Διεκπλέω, erumpo per mediam classem hostium. Διέκπλοος & διέκπλους, eruptio huiusmodi. Thuc. & Xen.

Ἐπέκπλους, enauigatio aduersus aliquem.

Συνεκπλέω, simul enauigo, simul soluo.

Ἐμπλέω, q. d. innauigo: vt apud Herodot. σὺν πλοίου τῇσιν νηυσὶ, in naue nauigabant, nauibus vehebantur. Apud Phil. χερσὶ θαλαττωθεῖσα μυελοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, exp. simpliciter, nauigatur. ¶ Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ.

Ἀνέμπλοος ναῦς, (decomp.) nauis non nauigans, i. stans seu quiescens. Nonn.

Ἐπιπλέω, i. nauigo in. i. aduersus, classe inuado, seu tendo, aduersus. Thucyd. l. 1 αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. Exponitur &, applico, appello: vt apud eundem ἅμα ἕω ἐπιπλεόντων τῇ Κερκύρᾳ. ¶ Item innato, fluito: vt apud Dioscor. ἐπιπλέον ἔλαιον. Et Alexand. Aphr. ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ κύτει τὸ γαστρός.

Ἐπίπλουσις, ingressus nauis. Thucyd.

Ἐπίπλοος & ἐπίπλους, nauigatio aduersus aliquem, aduentus classis hostilis. Exponitur & simpliciter, incursus, conflictus. Thuc. l. 3. ¶ Apud medicos ἐπίπλους & in neutro gen. ἐπίπλουν appellatur omentum: quòd duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, & quodammodò innatet. Poll. l. 2.

Ἔπιπλα, τὰ, exp. suppellex: quidam interpr. mobilia bona Pausan. apud Eust. ἐπίπλα dicit esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια ἀλλὰ τῶν τοιούτων οἰκήσιν κτῆσιν τῶν ἀμφιβίων πλοῦσιν. Idem tamen Eustat. ἐπίπλα appellata esse scribit οὐκ ἐπὶ πολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ φαίνεσθαι. Reperitur & singul. num ἔπιπλον, apud Harpocr.

Ἐπίπλους, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἀντεπιπλέω, (decomp.) vicissim nauigo aduersus aliquem.

Καταπλέω, q. d. nauigando descendo: naui deuehor in terram, appello in portum. Herodian. lib. 3. καταπλέων ὁ στρατὸς ναυσὶ πολλαῖς. Apud Demosthen. καταπλεύσας exp. regressus. Apud Theophr. de caus. pl. l. 4. καταπλέοντος Ἀθήνῃσι ἄξονα συρῇ, exp. frumenti quod Athenas nauigio vehitur.

Κατάπλοος, & κατάπλους, nauigatio qua descendimus seu deuehimur aliquò, appulsus. Item locus ad quem appellimus seu applicamus, portus.

Παραπλέω, præternauigo, præterueho, oram lego. Plut. παραπλέων τὴν χώραν. Exponitur &, traiicio: vt apud Thucyd. παραπλεύσαντα ἐς Σικυῶνα.

Παράπλοος & παράπλους, præternauigatio. Item traiectus. Thucyd. l. 1. & 2.

Decomp. Ἀντιπαραπλέω, vicissim præternauigo: vel aduersus hostem tendens præternauigo, schol. Thucyd.

Συμπαραπλέω, simul adnauigo.

Περιπλέω, circumnauigo, nauigando obeo, seu ambio. Apud Dem. περιπλεῦσαι Πελοπόννησον, exp. classe circumdare.

Περίπλοος & περίπλους, circumnauigatio. Thucid. li. 8. Interdum adiectiuè, qui circumnauigari potest: vt περίπλους γῆ, apud eundem. lib. 2.

Ἐκπεριπλέω, (decomp.) circumnauigo. Arrian. lib. 6. ἐκπεριπλεύσας τὴν κάλπην τὴν Περσικὴν.

Προπλέω, q. d. prænauigo) prior nauigo: vel in nauigatione priorem locum obtineo. Polyb. ἀπῆχθησαν οἱ προπλέοντες εἰς τὸ μέσον λέμβοι.

Πρόπλοος & πρόπλους, vt πρόπλοοι νῆες, naues quæ antecedunt, seu quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naues & exploratoriæ. Thuc. l. 6.

Προσπλέω, adnauigo, vnde προσπλέουσαι νῆες, aduentantes naues. Thucyd. l. 1.

Συμπλέω, (q. d. connauigo) vnà nauigo, nauigationis socius sum. Eurip. in Iphig. Taur. Οὗτος ξυμπλεῖ τ' ἐμῶν μοχθηρὸς χρείαν.

Σύμπλοος & σύμπλους, qui nauigat vnà, nauigationis socius. Idem in Helene Ἀχαιῶν ἐς ἐμὲ σύμπλους πόσις.

Σύμπλοια, (q. d. connauigatio) nauigationis societas.

Συμπλοϊκὸς, q. d. cõnauigatorius: vt συμπλοϊκοὶ φιλίαι, amicitiæ quales esse solent inter nauigationis socios. Aristot. eth. li. 8.

Ὑπερπλέω, super nauigo.

Ὑποπλέω, q. d. subnauigo. Exponitur sublego. Act. Apost. c. 27.

Compoſita in πλόος & πλους deſinentia, ſine præpoſitione.

Α᾽γχίπλους πόρος, nauigatio qua propinqua tantum loca permeantur, i. breuis & non longinqua Eurip. in Iph. Taur.

Α᾽κρόπλοος, ὁ καὶ ἡ, in ſuperficie natans, in ſumma parte innatans. Gal. in apud Hippocr. de morbis l. 1.

Α᾽λίπλοος, per mare nauigans. Iliad. μ ἀλίπλοα τάφρα, muri ſupernatantes mari, vel muri in mare demerſi, ita vt illis mare ſupernatet.

Α᾽μφοτερόπλους, vt γῆ ἀμφοτερόπλους, terra ad quam ab vtraque parte nauigari poteſt. Α᾽μφοτερόπλουν δικαίωμα, vel ἀργύριον, quod vtro citroque eſt traiectitium.

Α᾽πειρόπλους, nauigationis inexpertus, ſeu imperitus. Luc.

Α᾽πλοος & ἄπλους, nauigatione carens, vel non aptus nauigationi, innauigabilis: vt ἄπλους θάλαττα. Demoſth. pro corona, & ἀπλοώτερα νῆες, apud Thucyd.

Α᾽πλοια, (q. d. nauigationis impoſſibilitas) tempus quo nauigari non poteſt: vnde ἀπλοίας χρήσθαι. nauigare non poſſe, nauigandi facultatem non habere. Euripid. Et plurali num. ἄπλοιαι. Herodot.

Βραδύπλοος, tardè aut vix nauigo.

Δύσπλοος, nauigatu difficilis: malè fidus nauibus.

Ἐραστόπλοος, in amore nauigare. Epigr.

Ἑτερόπλους, ab altera tantùm parte nauigationem præbens.

Ἑτερόπλουν δικαίωμα vel ἀργύριον, quod in vnum duntaxat commeatum eſt traiectuium: quum commeatus tantùm periculum fœnerator ſuſcipit.

Εὔπλοος & εὔπλους, nauigatu facilis, nauigationẽ facilẽ præbẽs.

Εὐπλοΐα & εὐπλοίη Ionicè apud poëtas, & εὐπλοία, (q. d. nauigationis facilitas) ſecunda nauigatio. Exponitur &, tranquillitas maris, ſeu tranquillum mare.

Εὐπλοέω, ῶ, nauigationi proſpero vtor, ſeu ſecunda. Greg.

Κοινόπλοος & κοινόπλους, cui communis cum alio eſt nauigatio, nauigationis ſocius. Et κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui nauigationis ſunt ſocii.

Ο᾽μόπλοος & ὁμόπλους, nauigationis ſocius: in Epigr.

Ο᾽μόπλοια, nauigationis ſocietas.

Πρωτόπλοος & πρωτόπλους, primò nauigationem experiens, primò nauigans: vt νῆα πρωτόπλουν. Od. θ. Et ναῦν πρωτόπλουν, apud Eurip. in Helen. Apud Xen. πρωτόπλοι de nauibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχύπλοέω, ῶ, celeriter nauigo. Polyb.

Compoſita ex πλώω.

Α᾽ναπλώω, idem quod ἀναπλέω. Exponitur etiam, ſoluo claſſem, item renauigo, remeo.

Α᾽πλωτος, innauigabilis.

Δακρυπλώω, lacrymis exundo. Odyſſ. τ.

Διαπλώω, pro διαπλέω: vt apud Apoll. Rhod. ἀλὸς κραυσιζώοντα κέλευθα Νηὶ διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, qui vitæ caſum confecit, q. d. qui vitæ nauigationem confecit, qui vitam tranſmiſit.

Ἐκπλώω, idem quod ἐκπλέω enauigo, vnde apud Apoll. πέτρας συμπλεγάδας ἐξέπλωμεν. Apud Herodot. metaphoricè cum genit. ἐκπλώσαι φρενῶν, de iis qui mente ſunt alienati.

Διεκπλώω, (decomp.) idem quod διεκπλέω.

Ἐπιπλώω, q. d. ſupernauigo: vt ἐπιπλώειν πόντῳ, nauigare ſuper mare, nauigare mare. Iliad. β. Legitur etiam ἐπιπλώς: vt Il. ζ. ἐπιπλὼς δύρεα πόντου, quod quidam factum putant à themate ἐπιπλῶμι: alij dictum eſſe pro ἐπιπλώσας. ¶ Interdum nauigo aduerſum: vt ἐπιπλώοντες σφι. Herodot.

Καταπλώω, naui deferor ſeu deuehor. Vnde participium καταπλώσας, apud Herodot. lib. 1.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω: vnde παραπέπλωκε τοῦτο: & particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλώζω, iuxta viam ſto aut ambulo. Heſych.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

Προσπλώω, idem cum προσπλέω.

Προσπλωτός, nauigabilis.

Πλέων, vide in Πολύς. Πλέως, in Πλέος.
Πληγή, &c. in Πλήσσω. Πλῆθος, &c. in Πλέος.
Πλῆκτης, &c. in Πλήσσω. Πλήμη, &c. in Πλέος.

Π Λ Η Ν, (adverb.) præterquam, niſi. Soph. Οὐκ ἄρ᾽ Ἀχαιοῖς ἄνδρες εἰσί, πλὴν ὅδε, Iſocr. in Panath. πάντας πλὴν τὲς μετειληφότας, Interdum ſequente ὅσος: vt apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 3. πλὴν ὅσοι ταῦτα καλέσιν ἄρρενα, At πλὴν ὅσον, exp. niſi quòd præterquam quòd: vt apud Syneſ. πλὴν ὅσον ἡνξάμεθα. Interdum ſequente ἤ. vt plat. de rep. lib. 2. πλὴν ἤ τις ἀπέχεται αὐτῆς. Sic & apud Theophr. & Naz. Πλὴν ἀλλ᾽ ἤ, exp. niſi ſi. apud Ariſtot. metaph. lib. 1. ¶ Præcedente ἄλλο, ſeu ἄλλη, ſeu ἄλλου, exp. quàm: vt apud Ariſtoph. in Ran. ἐγὰρ ἐστιν ἄλλο πλὴν ἐγώ. Iſocr. ad Phil. ἐδὲν ἄλλο πλὴν πόλεμον. Sic & ſequente infinitiuo Plat. in Minoë, πλὴν ὡς ἥκιστ᾽ ἐγὼ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Quem ſæpius præcedit ἄλλο τί, vel τί ἄλλο. Demoſth. τοῦτον ἄλλο τι πλὴν ἀσεβῆ φήσομεν. ¶ Cum genitiuo ſignificat, præter: vt Ariſtoph. Οἱ δ᾽ αὖ κρότου πλὴν πλοῦτόν γε θαυμαστοῦ μόνου, Et Gregor. πλὴν δέξης ὀλίγης ὤνασε. ¶ Πλήν, πλὴν κὴ, πλὴν ἀλλά, veruntamen, attamen: vt in ep. ſt. ad Corint. 1. c. 11. πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός. Et Ariſtot. eth. l. 4. πλὴν κὴ ἐν ἐφόδοις ὡς ἀρμόζει. Luc. πλὴν ἀλλ᾽ ἄπιθι. ¶ Πλὴν ſignificat etiam, ſed, verum: vt Herodian. l. 3. πλὴν φρατιὰν ἀθροίσας. πλὴν ἄπιδρον μάχης κὴ πόνων. ¶ Item cæterum Epigr. l. 2. Πλὴν μὴ τὸ κηφίνειον ἔσῳς πόδας ὦρον ἔχεις. ¶ Πλὴν, itaque in ep. ad Ephe. c. 5. πλὴν κὴ ὑμεῖς οἱ καθ᾽ ἕνα, ἕκας & τὼ ἑαυτὲ γυναῖκα ἕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. ¶ Πλὴν ἐὰν, exp. ſi modò Reg. l. 3. c. 8. πλὴν ἐὰν φυλάξουσι τὰς ὁδὲς αὐτῶν.

Πλῆξ, Πλῆξις, vide in Πλήσσω. Πλήρης, &c. in Πλέος.
Πλησίος, &c. in Πέλας. Πλῆσμα, &c. in Πλέος.

Π Λ Η Σ Σ Ω vel πλήττω, F. ξω, percutio, ferio. Il. υ, & alibi Στῆθος ἧ πλήξας, κραδίλιν λιὶ πεπὶ μύθων. Il. β, -σὺ πτερὸν ἧ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξον. ¶ Item frango. Heſych.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior, ferior, pulſor. Xenoph. Pæd. 7. ὁ ἵππος πλήττεται, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κύρον. Dicuntur πεπλῆχθαι, & qui calamitatem aliquam acceperũt, aut etiam cladem in bello. Thuc. l. 8. ἐν πολλαῖς τῆς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι. Interdum πλῆκτος, perculſus, perturbatus: Plat. epiſt. 7. πλῆκτος ἐγὼ τῶν λεχθέντων, Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro actiuo, percutio: vnde πληξάμενος pro πλήξας, qui percuſſit. Iliad. β. Et præt. med. πέπληγμαι, percuſſi. Odyſſ. κ, Ρ᾽ἀοιδὴ πεπλήγυῖα. Vſurpatur tamen πέπληγα etiam in paſſ. ſig., vnde apud Dioſcor. πεπληγὼς τρωθὲς, percuſſus locus.

Πλήγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Ariſtoph. in Veſp. & Euripid. in Troad.

Πλῆξ, (q. d. percuſſor) ſtimulus quo boues punguntur.

Πλῆξις, εως, ἡ, ipſa percutiendi actio Gal.

Πλήκτης, ου, ὁ, percuſſor, qui promptus eſt ad verbera incutienda. 1. epiſt. ad Timot. c. 3. & ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

Πληκτὸς, ὁ, percuſſus, ictus. Πληκτικὸς, qui percutiendi ſeu feriendi vim habet. Item pugendi vim habens, mordax. Dioſc. lib. 1.

Πληκτίζομαι, vſque ad plagas venio in altercatione: digladior, pugno. Iliad. Φ, ἀργαλέον δ᾽ ἦν πληκτίζοθ᾽ ἁλίεσσι Διὸς κυφλὴ ἐρίπνα. Exponitur &, laſcuio: apud Dionyſ. Item affectus moueo, ad commiſerationem induco.

Πλήκτρον, τὸ, q. d. percutiendi inſtrumentum. Interdum de ſcutica ſeu flagello dicitur: vt apud Euripid. πλήκτρ᾽ ἔσω ἐπὶ ζυγὸς ἵππων καθῆμαι, apud eundem fulmini etiam tribuitur. ¶ In cithara ſic nominatur id quo fides eius pulſantur: vt apud Hom Hymno in Mercur. & Ariſtot. in polit. Lingua etiam ſic vocata traditur, quòd aerem pulſet, ſicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herodot. vſurpari traditur pro inſtrumento, quo vtebantur Aſſyrii ad fabricanda nauigia. ¶ Sic & appellatur calcar galli gallinacei, apud Ariſtop. in Avib. vnde prouer. αἷρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. A᾽ cuius calcaris gallinaceorum ſimilitudine πλῆκτρον dicitur proceſſus vnus oſſis λιθοειδὲς, ab inferiori eius parte exoriens, ſolidus, oblongus, & ſubtilis inſtar ſtyli, graphii, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus vbi caput femoris coxæ acetabulo inſeritur. Poll. l. 2.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga ictus, vulnus. Il. ω, Πάτροκλον ἧ θεὲ πληγὴ κὴ δυσὲ δαμασθέις. Xenoph. in Lac. pol. ὧδ᾽ δὲ λὺς ποῦς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ᾽ ἄλλε. Plut. de Alex fort. l. 2. ὑπερφυᾶ κὴ τὲ αὐχένος πληγὰ κατώκηκεν. Herodian. lib. 1. κὴ τὲ μετώπε ἦκε καρδίας ἔφερε τὴν πληγὴν, vel in fronte vel in corde ſauciabat. Vox etiam à philoſophis dicitur eſſe πληγὴ σώματος διηχὲς. Plut. ſymp. 8. Apud Alex. Aphr tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulſu ſic dicitur motus arteriæ tactui occurrens. Gal. ¶ Metaphoricè prò clade, ſeu ingenti clade vſurpatur, ſchol. Thucyd. Et pro alio damno ſeu iactura rei alicuius. Greg.

Πλήγανον, τὸ, baculus: ſic dictus παρὰ τὸ πλήσσειν, eſt enim aptus ad percutiendum Heſych.

Πληγὰς, άδος, ἡ, falx. Idem. At πληγάδες Apollonio Arg. lib 2. idem eſt quod συμπληγάδες, concurrentes & mutuo concurſu ſe ferientes petræ.

Πλῆσσις & Doricè πλάσσις γος, ἡ, flagellum παρὰ τὸ πλήσσειν. Etymol. Eurip. in Rheſo, χρυσῆ ἧ πλάσσις αὐχένα ζυγηφόρων πώλων ἔκλυε. Πλήσσεις Hippocrati ſunt οἱ κάρφησεις, inquit Gal. in lexico eius.

Πλίσσω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α᾽μφιπλὴξ vtrinque percutiens vel feriens: vt ἀμφιπλὴξ ἀρὴ, Sophocl in Oedip. Colon. Α᾽μφιπλὴξ terra, iſthmus; q. d. qui vtrinque percutitur, vtrinque percuſſus. Póll.

Α᾽μφίπληκτος, idem quod ἀμφιπλὴξ, in poſt. ſignif. Heſych.

Α᾽ναπλήττω, repercutio, referio.

Α᾽ποπλήσσω & ἀποπλήττω, percutio, vel repercutio, retorqueo.

Α᾽ποπλήσσομαι, percutior, vel repercutior, retorqueor. ¶ Item perterrefio, obſtupefio, attonitus reddor. Soph. in Antig. ὥσπερ ἧ κλίνομαι δείσασα πρὸς ἀμαυρὸν κἀποπλήσσομαι.

Α᾽ποπλη-

Ἀποπληξία, ἡ, stupor corporis entis q. Quidam exp. stupor corporis totius. Alii stupor artuum. Item stupor, sine adiectione. Galen. ad Glauc. lib. 1. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania seu amentia. id. & Hesych.

Ἀποπλεκτῶ, ὁ ἡ ή, qui laborat apoplexia. Item insanus, amens, attonitus. Poll. lib. 5. ca. 3. Item admirabilis. Hesych. Exponitur &, qui vehementi quadam admiratione velut est perculsus.

Ἀπόπληκτος, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Ἀποπληκτικός, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διαπλήσσω, ictu perfringo: vel diffringo, diffindo. Iliad. ψ, τὼς μὲν ἐπὶ πλῆσσον τες Ἀχαιοὶ Ἕκτορι δίῳ. Exponitur etiam, dissipo.

Διαπληκτίζομαι, idem quod πληκτίζομαι. Plut. in Erot. Διαπληκτιζόμενον ἀπὸ νουμηνίων πρὸς τὸ γυμνάσιον.

Διαπληκτισμός: altercatio qua venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω & ἐκπλήττω, ictu seu ictibus exanimo. Theophrast. Et metaph. apud Eurip. in Orest. Τὸ γῆρας ἡμᾶς τὸ σὸν, ὃ μ' ἐκπλήσσει λόγῳ, senectus tua quæ mihi sermonem eximit. Thucyd. lib. 1. Φόβῳ δὲ μνήμῃ τε ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph. in Ran. μή μ' ἐκπλήξῃς δεδραμόντα. Herodian. l. 3. μηδὲ πρὸ τῶν ἔργων μέγεθος ἐκπλήττειν.

Ἐκπλήττομαι, percellor, obstupesco, attonitus reddor. Plat. de rep. lib. 1 ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην. Xenoph. ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῇ κάλλει. Plut. in Cam. ἐκπεπληγμένοι καὶ ἐκπλαγέντες.

Ἔκπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. ¶ Item mentis abalienatio ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proueniens. Autor defin. medic. Quidam exp. sideration em & tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. Dicitur & de arborum tabe.

Ἔκπληκτος, obstupefactus, stupore perculsus: vanus. Soph. & Luc. in Hermot.

Ἐκπληκτικός, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thucyd. & Phyl.

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferendo, terribiliter Suid.

Ἐκπλαγήσω, idem apud eundem.

Ἔκπλαγις, ὁ ἡ ή, perterritus, attonitus, obstupefactus. Polyb. ἐκπλαγεῖς ἐθορύβησαν οἱ Λίβυες ἀθρόον τὸ παράδοξον, ἐκπλήξεις ἔφυγον. Item actiuè, terribilis, horrendus, stupendus. Suid.

Ἔκπλαγος, mirabiliter, egregiè. Hesych.

Ἐκπλαγήσης, exp. stupor magnitudo.

Ἐκπλαγῆσομαι, percellor, attonitus fio, furo: vnde ἐκπλαγεσμαι apud Hesych. exp. ἐκπλαγήσομαι, μαινόμαι.

Ἔκπαγλος, ὁ ἡ ή, poetica metathesi pro ἔκπλαγος, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. α, φ. Od. ϑ, & κ.

Ἔκπαγλον, & ἔκπαγλα aduerbialiter ponuntur, pro, terribilem & stupendum in modum, horrendè, immaniter. Il. γ & Od. χ.

Ἐκπάγλως, idem. Il. α Exponitur etiam, valde, vehementer, supra modum. Od. ε & Il. β.

Ἐκπαγλέομαι, admiratione percellor, obstupesco: vnde ἐκπαγλεόμενοι, valde & ad stuporem vsq; admirantes: apud Herodot. l. 9. Et apud Eur. in Oreste, πατρὸς μὲν οὖν ἐκπαγλέομαι.

Decomp. Ἀνέκπληκτος, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. Ἀνεκπλήκτως, imperterritè, intrepidè.

Ὑπερεκπλήσσω, & ὑπερεκπλήττω, supra modum obstupefacio.

Ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror: aut valde exhorresco. Dem.

Ἐμπλήσσω & ἐμπλήττω, percutiendo seu feriendo irruo: aut simp. irruo, ingruo, incido: vt apud Arat. ἐὰ δέ κε νὴ Ὑ ψόθεν ἐμπλήξῃ ἀλεὴ αἰέμυιο θυέλλα. Cic. vertit. *Sin grauis inciderit vehementi flamine ventus.* Apud Apoll. Arg. 2. νωλεμὲς ἐμπλήξουσι ἑαυτάων, exp. se mutuo concursu & impetu collidentes. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo: Eurip. in Alc. Ἥ κέ σφωΐς με θεὸς ἐμπλήσσει χαρᾷ;

Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas. Exponitur &, vecordia: apud Gal. Therap. l. 1. Item pauor, apud Aeschin.

Ἔμπληκτος, stupore perculsus: vel stupidus, vecors, stolidus. Plut. in Rom. & Dione.

Ἐμπλήκτως, stupidè, vesanè, stolidè: Thuc. Ἐμπληγήσω, idem Od. ε.

Ἀνεμπλήκτως, (*decomp.*) idem quod ἀνεκπλήκτως.

Ἐπιπλήσσω & ἐπιπλήττω, obiurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit. δικαίως καὶ πάνυ μοὶ ἔν μνημονικῶς ἐπεπλήξάς μοι τὸ πρὸ τῶν λογισμῶν ἀμάρτημα. Isocrat. πεπαυμένης τὴν ὀργὴν ἐπιπλήττων, Herodian. ποτὲ μὲν λιταῖς, ποτὲ δὲ ἐπιπλήξεσιν, preces castigationibus admiscens.

Ἐπίπληξις, obiurgatio, increpatio, reprehensio. Phil.

Decomp. Ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia. Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus. Suid. Ἀνεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Προεπιπλήσσω seu προεπιπλήττω, q. d. præcastigo: castigo & reprehendo præueniendo castigationem & reprehensionem alterius. Aristot. rhet. 3. διὰ τὸ αὐτὸν αὐτῷ προεπιπλήττειν.

Καταπλήσσω, & καταπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem induco. Demosth. pro cor. τὰς μὲν ἑαυτῶ φίλους ἥδεσθαι ποιῶν καὶ ἐπαίρων, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλήττων. Aristot. rhet. 3. πολλοὶ γὰρ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς λόγοις ἀτόποις.

Καταπλήττομαι, percellor, obstupefio &c. Il. β; κατεπλάγη φίλον ἦτορ. Thucyd. καταπλαγήναι τῇ πολέμῳ. Et καταπλαγὲς τὸ δεῖμα, apud eundem.

Καταπληγμός, exp. obiurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q. d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita Thucyd.

Καταπλήξ, ῆγος, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. Item qui pauidus est, vel valde pauidus. Plut. in Per. Aristot. eth. 2.

Καταπληκτικός, stuporem afferens, obstupescere faciens: terribilis: vt καταπληκτικὴ ὄψις. Plut. in Lyc.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo.

Ἀκατάπληκτος, (*decomp.*) non obstupefactus, imperterritus.

Παραπλήσσω, & παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum.

Παραπλήττομαι mente percellor, sensuum harmonia mihi depraua tur, vecors & amens fio, vnde γέλως παραπεπληγμένος, apud Eurip. in Herc. fur. vecors & amens risus.

Παραπλήξ, ῆγος, ὁ, cui mentis vel sensuum harmonia depraua ta est, vecors, insanus, mente captus: Aristoph. in Plut. Apud Hom. παραπλῆγες ἠιόνες dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Eust. & schol. Aristoph.

Παραπληξία, vesania. Παραπληξία & παραπληγία ab Hippocr. dicitur de paralysi quæ apoplexiæ vel epilepsiæ succedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

Συμπλήσσω, q. d. com, percutio, collido.

Συμπλαγάδες, insulæ dictæ fuerunt quòd visæ sint συμπλήσσεσθαι, i. collidi. Eurip. in Medea & Iph. Taur. Apud Aristot. πλώσεις κερκυραίων, μυρίων τε γνόφων συμπλαγάδες, conflictationes aëriæ opacitatis.

Συμπλαγέω, cum collisione. Theocr. idyll. 25.

Composita sine præpositione.

Αἰνοπλήξ, ῆγος, ὁ ἡ ή, grauiter feriens, grauiter percutiens: vt αἰνόπλῆγι ἐγχείῃ, apud Nic. Exponitur & passiuè, qui grauiter est (ictus.

Ἄπληξ non percussus Ἄπληκτος, ὁ ἡ ή, idem.

Βοπλήξ, bones feriens aut pungens, i. ipse stimulus quo boues punguntur. Il. ζ. Βοπλῆκτρον, τό, idem Epigr.

Δορύπληκτος, hasta percussus.

Δύσπληκτος, qui non facilè percellitur seu perturbatur.

Ἡμιπληγία, ἡ, idem quod παρέλυσις: dimidii corporis resolutio.

Κυμοπλήξ, fluctibus pulsatus, seu undis. in Anthol. Epigr

Κυμοπλῆγις, idem: vnde κυμοπλῆγες ἰχθύες, vndis agitati pisces: apud Athen.

Κυνόπληκτος, à cane percussus. Diosc. l. 2. c. 30.

Μεθυπλήξ, ebrius, ebriosus, in Anth. Epigr.

Νωθρόπληξ, cuius dorsum verberibus concisum est, vel concidi solet: verbero, mastigia, apud Suid.

Οἰνοπλήξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquādo & ebriosū significat.

Οἰστρόπληξ, ab œstro ictus, qui œstro vel furore agitatur. Eurip. in Bacch. & apud Sophoc.

Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur & terretur Hesych. & Suid.

Ὀρθοπλήξ ἵππος, equus qui se erigit, & calcibus ferit, apud Suid.

Παγχαλκίαι, veteri norū moribus, quum gens percellebatur. Apollyrr.

Σκορπόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. lib. 1. c. 5 & l. 2. c. 98. ἡ δὲ τοῦ ἐξ ἀγέλης ὄνος πονηφάγε (ἀπόπατος) ἕξηρος χυλισθεῖσα εἰς οἶνον ἢ πόθεισα σκορπιόπληκτος σφόδρα βοηθεῖ.

Σορόπληξ & σορόπληκτος, q. d. à sandapila seu libitina percussus: dicitur de eo qui sandapilæ propediem est includendus, senex capularis. Eustath.

Φρενόπληξ, (quasi mente percussus) mente captus. Greg. in carm. φρενοπλῆγιν ὀμμάτων.

Χαλκόπληκτος, ære percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra χαλκόπληκτος ἰθύς, gladius cusus ex ære aut ferro.

Χειρόπληκτος vel χειρόπληκτος, manu percussus seu manibus, manibus inflictus. Sophocl.

Πλιγὰς πλίγμα. vide in Πλίσσω.

ΠΑΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, later. Thuc. l. 2. οἱ τὰ πάχη τῶν πλίνθων ἑκάστοτε τὸ μέτρον. Theocr. idyll. 16. Ἢ ὑδατοπλίζας ξύλεσι νιφάδα πλίνθον. Aristoph. πλίνθους ξυλουργὰς ἀλφίτων. ¶ Dicitur significare omnem in ædificio necessariam figlinam, imbrices, tegulas & similia. ¶ Architecti in columnis πλίνθον nominant quod inearum basi spiris subiacet. Vitruu. l. 3. c. 3. & l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλινθήϊος, α, ον, later itius, è latere fabricatus.

Πλινθίον, τὸ, later culus. Est & forma mathematica, cuius longitudine & latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas. Plut. in Camillo. ¶ Item agmen militare sic dispositum vt ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Ioseph. de antiq. Iud. ¶ Eust. & machinamenti genus: de quo Orib. in l. de machin.

Πλινθίς ἰδος, ἡ, later culus. Athen. lib. 5. Est & eadem figura mathematicum cum πλινθίον.

Πλιν-

Πλινθηδόν, in modum laterum, tanquam opere lateritio.

Πλινθόω, ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr.

Πλινθωτός, ὁ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: vt πλινθωτὸν χῆμα, idem quod πλινθιον, de agmine quadrato dictum. Suid.

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline & Nep.) πλινθεύοντες, ὡσ' ἀπορίας. Aristoph. in Nub. Η'νὴ πλινθεύοντ' ἰδωμεν, ὕσομεν. Item ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. lib. 4. ὡς ὀρύγμαθ' ὁμαθρέοντο ὀθεν ἐπλίνθευον τὰ τείχη. Item in lateres effingo seu formo: vt πλινθεύειν τὴν γλῶ, Herodot.

Πλινθεύομαι, idem Thuc. l. 2. πάρεσ ἐξ ἧς ἐπλινθεύοντο. ¶ Exponitur etiam, decipior: tracta metaph. ἀπὸ τῶ αὐαισθησίας ἢ πη-

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio. (λν. Suid.

Πλινθεύτης, ου, ὁ, qui lateres ducit seu fingit, seu coquit. Poll.

Πλίνθιον, ἡ, idem cum πλίνθευμα. Exod. c. 1. Sic & nominatur agmen quadratum quod πλινθίον & πλινθωτὸν, Suid. Exponitur & lateritium opus: apud Naz.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Poll. & Aristoph. Niobe & Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo. Harpocr. ex Isæo.

Ἡμιπλίνθιον, semilateritium.

ΠΛΑΣΣΩ, siue πλίσσομαι, gradior, ἀμφοδάνω, Hesych. Quidam interpr. gressus glomero. Od. ζ (de mulabus) Αἱ δ' ἄλλοθεν ἄλλη πώχων, ἀλλ' ἐπιπλίσσουσι πόδεσσι. ☞ Eustat. quum scribit τὸ συντεθραμμένως πρίχειν Αἰολικῶς dici πλίσσεσθαι, innuere videtur πλίσσεσθαι Aeolicè dici pro πλήσσεσθαι, vt sit pedibus pulsare terram, i. ita intento gradu progredi, vt pedibus terram pulsando, sonitum excites. Alibi tamen Ionicam dictionem, & (secundum quosdam) Doricam esse tradit.

Πλάγμα, τὸ, gradus, gressus. Eust. Idem Hippocratem sic appellare ait partem quæ est inter femora.

Πλάξ gradus, gressus, passus. Eust. & schol. Aristop. & Suid. Item spatium inter pollicem & medium digitum, i. dodrans. Suid.

Πλίγξ, cutis quæ pudendis subest. schol. Hom.

Πλάγξ, ἀδος, ἡ, pars corporis inter inguina & femur. Gal. apud Hippocr. & Poll. l. 2.

Composita quæ sequuntur, itidemque præcedentia deriuata etiam per scripta, inueniuntur.

Ἀμφιπλίσσω, exp. περιβαίνω.

Ἀμφιπλίξ, exp. περιβάδην, apud Soph. in Tricto'.

Ἀποπλίσσομαι, seu ἀποπλίπτομαι, abfilio, saltu me proripio seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὡσ' ἐμὲ ποτε διακόμψω ἐξέφυγον, ἐσθ' ὡ ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

Διαπλίσσω, discedo, dehisco, dissilio. Hesych. Eustathius dicit Διαπεπλίχθαι esse περιπεπλέκθαι τὰς πόδας.

Ἐκπλίσσομαι, vnde ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι, idem quod ἀμφιπλίσσομαι, περιβαίνω. Poll.

Πλοῖδι, &c vide in Πλέω,	Πλοκὴ, &c. in Πλέκω.
Πλόμος in Φλόμος,	Πλός, πλοῦς, in Πλέω.

ΠΛΟΥΤΟΣ, ου, ὁ, diuitiæ. Il. ω. πάντας γὰρ ἐπ' αὐθρώπους ὀνίνησι Ὄλβός τε πλοῦτος Xen. in Symp. ὃν τῷ οἴκῳ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐσέβειαν ἔχειν. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως apud Dem. & ὁ τῆς εὐδοξίας πλοῦτος. Luc. ¶ Item Plutus, Deus diuitiarum præses, apud Hesiod. Aristoph. Plut. & alios. ☞ Eust. πλοῦτος air dici quasi πολύειος, ἢ πολλόσιτον ὅτι ὀλίγοις πολλῶν ἐπιῶν ἐστι συνηθρόσθαι, longo enim tempore & vix tandem colligi videntur diuitiæ: aut quòd in multos annos colligantur.

Πλούσιος, valde diues. Athen. l. 6. & 12.

Πλουτηρὸς, ἔ, ὁ, diuitias ministrans & suggerens, quæstuosus, lucrosus. Xen.

Πλουτίνδην, eligendo ditiores, vel ditissimum quemque. Aristot. Poll. l. 2. c. 9.

Πλουτέω, ῶ, diues seu opulentus sum, diuitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔστ' ὑπήκοα. Dem. πλουτοῦ ἐξ ὑμῶν. Et cum genit. Aristot. polit. 1. νομίσματος πλουτῶν, πολλάκις ἀπορήσῃ τῆς αὐταναγκαίας τροφῆς, Phal. in ep. πλουτῶ μυριάδων. Cũ accusat. significat, abũdo, præditus sum, possideo. Greg. ἵνα βασιλέων πλουτήσητε. Idem, πλουτεῖ τὴν ἐν ὑγιείᾳ Ἀβραὰμ αὐάπαυσιν. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. l. 2. πλουτοῦσι σῶμα, exp. crescunt in corpus.

Πλουτίζω, f. ίσω dito, opulento. Xen. pæd. 8. πλουτίζων καὶ δυσεργεῖν ἀνθρώπους, δοῦναι ἐξ αὐτῶν κτῆμαι, Plut. in apophth. Ptolem. Lagi, τὸ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον.

Πλουτίζομαι, diues & opulentus fio Xen. ped. 5.

Πλουτεὺς, έως, ὁ, Dis, Pluto. in Epigr.

Πλοῦτων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Cratylo. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro diuitiis existimantur accepisse, quum inquit, τῷ πλούτωνι πεπρεκαθέζεσθε.

Πλούσιος, ὁ, diues, locuples, opulentus. Aristot. Plut. Aesch. &c.

Πλουσίως, opulenter, abundè.

Πλουσιακὸς, idem cum πλούσιος: vel idem cum πλούτειος. Plut. περὶ φιλόπλουτ. Athen. l. 13.

Πλουσιάω, ῶ, idem cum πλουτέω, diues sum, abundo. Alex. Aphr. probl. 2. ὃ ἀμφιμέμεμνος πλουσιῶν ὡς ὕλλω, abundans materia.

Πλουσιάζω, idem quod πλουτίζω, πλουσιάζομαι, idem quod πλουτίζομαι. Exponitur etiam, augeor apud Herodian. l. 7. τὸ μέγαλλον ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος.

Composita.

Ἀβρόπλουτος χαίτη, coma mollis & opulento ornatu decorata: apud Eurip. in Iph. Taur.

Ἄπλουτος, ὁ, ἡ, diuitiis carens cui diuitiæ non sunt. Plut.

Ἀποπλουτέω, diuitias amitto, diuitias absumo, vel profundo. Greg. epitaph. in soror. οὗ πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐνόμιζε, τὸ ἀποπλουτεῖν θεῷ καὶ βίου πένησι.

Ἀρτίπλουτος, qui nuper diues est factus, qui recens est locupletatus. Apud Eurip. in Suppl. ἀρτίπλουτος χρήμασι, exp. bona nouis & subitis aucta diuitiis.

Ἀρχαίόπλουτος, cui prisci sunt diuitiæ, iam inde à maioribus suis diues, ex eoque nobilis. Soph. in Electra. & Aristot. rhet. l. 2.

Ἀρχέπλουτος, penes quem administrandarum ac dispensandarum diuitiarum potestas est. Idem ibid.

Βαθύπλουτος, immensæ diuitiæ possidens: apud Suid.

Βαθυπλούσιος, idem Poll. l. 3. c. 22.

Εὔπλουτος, grandibus diuitiis auctus, valde diues.

Ζάπλουτος, valde dives & opulentus, ditissimus. Eur. in Andron.

Ζαπλουτέω, valde diues sum, grandibus diuitiis auctus sum locupletatus. Chrysost. ep. c. 15.

Καλλίπλουτος, pulcras diuitias possidens.

Καθαπλουτέω, diu sum, abundo. Damasc. l. 3. πῶς ἡ πλείας καταπλουτήσε πᾶσιν φίαν ἢ χώρεν.

Καθαπλουτίζω, idem quod πλουτίζω Xen. τοῖς ἡμαῖς αὔξει καὶ δόξαις μεγάλοις καθαπλουτίζει.

Λακκοπλούτος, fossa ditatus, è cisterna diues factus. Hesych.

Μεγαλόπλουτος, grandes diuitias possidens. Poll. l. 3. c. 22.

Μεγαλοπλούσιος, idem. Poll. ibid.

Νεόπλουτος, qui recentes sunt diuitiæ, qui non ita pridem diues est factus, Iut. sympos. 2. & 7. Aristot rhet. 2.

Ὀψίπλουτος, qui serò diues est factus. Basil.

Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος, Thuc.

Παμπλούσιος, omnibus diuitiis affluens: omnium ditissimus aut opulentissimus. Plat. de leg.

Ὑπερπλουτέω, ῶ, diuitiis abundo, ditissimus euado, sum prædives, Aristoph. in Pluto.

Ὑπερπλούσιος, supra modum diues.

Φιλόπλουτος, diuitiarum amans, qui ditescere cupit, auarus. Eurip. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.

Φιλοπλουτία, ἡ, diuitiarum amor, diuitiarum cogendarum cupiditas. Plut. de sera num. vind.

Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio diuitiis inhio. Idem περὶ φιλοπλουτ.

Ψευδόπλουτος, qui se diuitem mentitur.

ΠΛΥΝΩ, f. ῶ, lauo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Il. χ. ὀθι εἵματα σιγαλόεντα Πλυνέσκον. Od. ζ λὺ τὰρ ἐπὶ πλυνοὶ τε ῥοὴ καὶ τηλόθι καλὰ τέτυκται. Impropriè de aliis rebus: vt Theocrid. idyll. 28. Τὸ στόμα μου πλυνῶ, καὶ ἀποπτύσω τὸ φίλαμα. Athen. l. 4. ὃς πλυνεῖ σκεύη. ¶ Significat etiam, conuitiis incesso, maledictis proscindo, obiurgo: vt apud Aristoph. in Acharn. Διέβαλε καὶ ψευδῆ κατηγορίαις ἔζεμε, κἀνακλίνεσκε, κἀπλυνεν. Demosth. πλυνόντες αὐτὸν ἀπόῤῥητα. Et cum dat. apud Chrysost. μυρίαις σέ γυναῖκες ἔπλυναν λοιδορίαις. ¶ Item contamino. Chrysost comm. in epist. ad Rom. τὰ μέλη τὰ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιῶν, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλυνῶν παρομοίωσε.

Πλυνόμαι, lauor: interdum, eluor vel abluor. Dioscor. lib. 5. c. 95. ¶ Item conuitiis proscindor Hesych. & Suid.

Πλῦμα, τὸ, aqua sordida ex lotura. Poll. lib. 7 ca. 11. ex Platon. comm. Metaphoricè sic dicitur ἡ ἡδονὴ περιμένει ἐπὶ τῷ πλύματι, idem ibidem testatur.

Πλυσμὸς, ὁ & πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. Πλυσμὸς est etiam labrum in quo lauantur panni. Hesych.

Πλυτὴς, qui vestimenta lauat, fullo. Poll. l. 7. c. 11.

Πλυντικὸς qui eorum est qui vestimenta lauant: vt πλυντικὴ τέχνη, Plat. in polit.

Πλυντὶς, ίδος, ἡ, lotrix. Poll. loco citato ex Nicochare.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lauat. Item crusta vel fossa lapidea in qua lauantur panni.

Πλυντήριος, ad lauandum aptus: vt πλυντήριον, sub. ὕδωρ, Pol. ¶ Πλυντήρια, τὰ, festum erat quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.

Πλυντήριον, τὸ, merces quæ pro lotura soluitur. Poll. l. 7. c. 11.

Πλυντρία, ἡ, lotrix, quæ pannos lauare solet. Idem ibid.

Πλυντρὶς γῆ, terra qua lotrices in abluendis pannis vtebantur. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλυντής. Etymol.

Πλυτικὸς idem quod πλυντικὸς.

Πλυτήριον ἐρασινὸς, genus poculi Laconici: de quo schol. Aristoph. & Suid.

Πλωΐς,

Πλωτύς, ύος, ὁ, idem quod πλωτὸς seu πλύσις. Poll. ibid.

Πλυνός, ῆ, ὁ, locus vbi lauatur: Od. ζ. Il. χ. Sumitur & pro vase ipso in quo abluuntur panni, teste schol. Aristoph. & Hesych. Hinc πλυνὸν πιεῖν ἕνα dicitur, i. male dictorum sordibus implere aliquem sicut implentur vasa in quo panni lauantur. Aristoph. in Plut. ¶ At πλυνός (paroxyt.) significat τὸ πλυνόμενον. schol. Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλύνω, eluo, vel iterum lauo.

Ἀπόπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

Ἀποπλύνω, abluo. Odyss. ζ, ἧχι μάλιστα Λάιγλας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνει ἁλὸς αἶσαν. Luc. ἀπὸ πλυνῶν τὰ κοινὰ.

Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua sordida in qua quid lauimus.

Decomp. Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest. Suid.

Ἐναποπλύνω, abluo in.

Διαπλύνω, perluo. Poll. l. 2. c. 11.

Ἐκπλύνω, eluo: Aristoph. in Plut. Οὔκουν σύ γ' αὖθις ἐκπλυνεῖς σεαυτόν; Dioscor. lib. 2. cap. 93. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conseruando) λαβὼν, σκόροδον, ὁποῖον ἂν βούλοιο, ἐκπλυνον ἐπιμελῶς.

Ἐκπλύνομαι, eluor. Aristot. hist. an. l. 3. ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον ἀπὸ γάλακτος. Aristoph. ibid. Εἰ ἐκπλυθείη τοῦτο τὸ ψιμμύθιον.

Ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio.

Ἐκπλυτὸς, seu ἔκπλυτος, elutus, elotus. Plat. de leg. l. 9. Item (de veste aut panno dictum) colorem non retinens, cuius color eluitur.

Decomp. Ἀνέκπλυτος, qui elui nequit. Poll. l. 1. c. 4.

Δυσέκπλυτος qui difficulter elui potest. Δυσέκπλυτος, idē. Plut.

Εὐέκπλυτος, qui facilè eluitur. Poll. l. 1. c. 4.

Ἐμπλύνω, lauo in.

Καθαπλύνω, abluo, eluo: vel simpliciter, lauo, aut perluo. Xen. de re equ. ὕδωρ καθαπλύνειν τὴν κεφαλήν.

Καθαπλύνομαι, abluor, &c. vnde καθαπλυθεὶς, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 3. Apud Aesch. in Ctesiph. καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, exp. obsorduit, viluit.

Περιπλύνω, perluo: vel circumcirca lauo. Gal. ad Glauc. l. 2.

Περίπλυμα τέφρας, lixiuium: q. d. perluuium cineris.

Περίπλυσις, ἡ, ipsa perluendi seu circumcirca lauandi actio. Apud Hippocr. αἱ περιπλύσεις dicuntur tenuium humiditatum deiectiones per aluum, teste Gal. comment. in l. 1. prorrhet.

Προπλύνω, prius lauo, antè abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἄπλυσία, ἡ, illotum esse. Apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 16. ἀπλυσίαι dicuntur spongiæ quædam, quòd elui nequeant. Meminit & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἄπλυτος, ὁ, ἡ, illotus, propriè de vestimento, apud Athen.

Ἑλοπλύτης, qui lanam seu lanas lauat, fullo. Dioscor. l. 2. c. 193.

Εὔπλυνος, ὁ, ἡ, bene lotus, i. purus, mundus. Poetica dialysi dicitur εὔπλωνος. Od. ν. φᾶρος ἔχον εὔπλωνες.

Λινοπλύνω, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus: vt λινοπλυνὴς ἐπενδύτης, Poll. l. 7. c. 12. ex Sophocle τὰ λινοπλυτεῖα.

Νέοπλυτος recens lotus, nuper ablutus. vt νεοπλεῖς ἐσθῆτας. Od. ζ. Vtitur & Herodot. Νεόπλωνος, idem.

Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ, officina in qua aurum lauatur. Strabo. l. 3.

Πλώζω, &c. vide in Πλέω.

ΠΝΕΩ (& poet. metri gratia πνέω) f. πνεύσω flo, spiro. Od. ε, Αὔρη δ' ὁπότε πνεύσῃσι ψυχρὴ πνέουσα θαλάσσης, Od. ο, ἠδὲ ποτ' ἔρχοι Πνέοντος φαίνοθ' ἁλιαιεύς. Athen. l. 1. ὅταν ὑπὸ τῶν πεζῶν νῶτοι πνεύσωσι. Et cum accus. vt Il. λ & ω, Μοῦσα πνείουσες Ἀχαιοί. Aristoph. in Ran. πνέοντας ἄνδρ', ἢ λόγχας. Xen. Hell. 7. οἱ πῦρ πνέοντες. Pro quo accusat. Atticè genitiuus vsurpatur vt Epigr. l. 5 πνέων ἀνέμοιο. ¶ Item spiro, i. odorem spiro. Od. σ, Ἀμφοτέρων δ' ἀπὸ μάλλον πνείουσιν. Dioscor. l. 3. c. 94. ὥστε γλυκαίνειν τὸ στόμα καὶ πνεῖν, ἐὰν μὴ ἐπ' ὀλίγον. Et cum genit. vt πνεῖν πράσου. Epigr. l. 2. Et πνέον κρόκου, apud Dioscor. l. 1. c. 65. ¶ Item spiro, i. vivo. Aristoph. in Ran.

Πνῆμα, vnde πνῆτιν, flatur. Athen. l. 9.

Πνεῦμα, τὸ, flamen, flatus, spiritus. Plerunque flatus ventorum, vel ventus, vt testatur Aristot. de mundo scribens ventum nihil aliud esse nisi multum aeris copiosè & confertim fluentem qui simul & πνεῦμα dicat. Sic apud Thuc. l. 4. ὁπόταν πνεῦμα ἐκ πολλοῦ ᾖ & Plut. & Xen. &c. Alioquin (inquit idem Aristot. ibid.) πνεῦμα dicitur substantia animata & genitalis, in stirpibus & animantibus existens, & per omnia pertingens. Sic apud Plut. symp. 3. probl. 4. τρόμοι, σπασμοὶ δ' ὅταν τὰ νεῦρα πνεύματος. Peculiariter autem de spiritu dicitur quem animantia viuentia ducunt, i. de anhelitu, halitu, animæ. Plut. symp. 2. Xen. in Cyneg. &c. Et pro difficultate spirandi, apud Hippocr. ¶ Item spiritus seu afflatus. Plut. de def. orac. & de exil. & sæpe in nouo Test. ¶ Interdum in sacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus Spiritus, Satanas: vt Matth. 8. Frequentius tamen pro spiritu sancto ponitur: vt 1. Corint. c. 2. τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ. ¶ Item τὸ πνεῦμα, sententia membris constans, vt periodus. Hermog. ¶ Πνεύματα, τὰ, spiritus vitalis, vitalia, præcordia. Diod. Sic. de rebus gestis Philippi, τοὺς αἰχμοὺς τῷ σιδήρῳ εἰς τὰ πνεύματα συνέρεδον.

Πνευματώδης, ες, ὁ, ἡ, spiritu plenus, ventosus. Plut. symp. 3. & 4. Item qui flatus mouet, qui inflat. Idem in probl. Rom. Athen. l. 8. Item inflatus, flatu distentus. Item qui ægrè respirat: apud Hippocr. & Galen. Apud Plat. in Cratylo πνευματώδη γράμματα, exp. literæ quæ cum flatu seu spiritu pronunciantur.

Πνευματικὸς, ὁ, spiritualis, spiritalis qui à spiritu ciet: vt πνευματικὰ ὄργανα, apud Vitruu. l. 10. c. 1. Et πνευματικοὶ πόροι, meatus spirales, i. spiritui seu respirationi seruientes. Plut. in probl. Rom. 8. Item flatibus (ventorum) obnoxius, ventosus Theop. de caus. pl. l. 4. c. 13. Item inflatus, flatu seu spiritu distentus. Aristot. hist. an. l. 7. Item flatus ciens, inflans. Plut. in probl. Rom. Athen. l. 7. Exponitur &, pulmonis inflammationi laborans, pulmonarius. ¶ Item spiritualis à πνεῦμα significante S. S. sapè in epist. Pauli & alibi in nouo Testam. ¶ Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, qui à flatu seu spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbos incidere censebant.

Πνευματικῶς, spiritualiter. 1. epist. ad Cor. c. 12.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna est & frequens respiratio: vel cui venter flatu distenditur. Galen. l. 3. περὶ δυσπνοίας.

Πνευμάτιον, τὸ, (diminut.) paruus flatus. Athen. l. 3.

Πνευματόω, ῶ, flatu seu spiritu impleo, flatus excito. Athen. l. 9. Ἵνα διεγέρῃς πνεύματα τὸν ἀέρα. Idem li. 3. (de fabis) χλωροὶ μὲν ἐσὶ πνευματικώτατοι, ξηρανθέντες δὲ ἧττον πνευματοῦσι. Item in spiritum verto. Aristot. probl. sect. 2. τὸ χύμωσις συναναμίξαν τῷ θερμῷ ἐκπίπτει εἰς πνευματοῦν τὰ ἐν ὑμῖν ὑγρά.

Πνεύματόομαι, flatibus impleor: inflor. Hippocr. Item verror in spiritū & euanesco, Arist. de Cœlo. li. 3. & de gen. an. l. 3. c. 3.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio Aegin. l. 3. c. 38.

Πνευματωτικὸς, inflandi seu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Dioscor. l. 2. c. 134.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo: respirationis instrumentum. Plut. symp. 7. ex Erarosth. Καὶ βαθεῖαι ἀναγκάζουσι τὸν πνεύμονα πυρπολεῖν. Eurip. in Herc. fur. πνοὰς θερμὰς πνέων Μενέσθη τ' ἐν βέβαια πνεύμονος λαβή. Apud Dioscor. l. 2. c. 39. πνεύμονι θαλάσσιος pulmo marinus.

Πνευμονικὸς, ὁ, ἡ, apud pulmonem pertinens, vt πνευμονικὸν πάθος. Item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.

Πνευμονίας, ου, ὁ, idem: vt πνευμονίας λόβος, apud Poll. l. 2.

Πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis. Aret. de acut. morb. l. 2. Vnde compos. περιπνευμονία, pulmonis inflammatio. Dioscor. l. 3. c. 52. Et περιπνευμονικὸς, qui peripneumonia laborat, apud eundem l. 3 & al. bi. & περιπνευμονικὸν νόσον pro περιπνευμονία.

Πνευμώδες πάθος, alius quidam pulmonis morbus, de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. c. 12.

Πνευμονώδικὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur.

Πλεύμων Atticè pro πνεύμων, apud Plut. symp. 7. probl. 1. Item pulmo marinus: apud Aristot. & Athen.

Πλευμονικὸς, πλευμονία, siue περιπνευμονία, idem quod præced.

Πλευμοειδὴς, ες, ὁ, ἡ, pulmoni similis, spongiosus, ac fistulis inanibus cauus, laxus que & mollis, vt pulmo. Aristot. hist. an. l. 5. cap. 16.

Πλεύμων pulmonis vitium, Gal. in lex Hippocr. Πλευμώδης, ες, ὁ, ἡ, pulmonarius. Gal. Πλευμόω, ῶ, in tabem incido, apud Hippocr.

Πλεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus, Gregor.

Πλευσικὸς, idem cum πνευμονικὸς. Athen. l. 2.

Πνευσιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro seu respiro, apud Aristot. rhet. l. 1. συνδέχεται τὸν μὴ πυρέττοντα πνευσιᾶν. Poeticè dicitur πνευσιόω. vt Epigr. l. 2. Καὶ χείμασι δυσπελάδοις ἀσθμαίνουσι πνευσιόων. Exponitur &, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro.

Πνοὴ flatus, spiritus: idem cum πνεῦμα. Aristoph. in Nub. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοιὴ, vt Od. β. & σ, Il. μ & ε, & alibi apud Hom.

Πνόος, ὁ, idem. Exponitur etiam, sonus. Hesych.

Πνύμι siue πνύω, idem cum πίνω, vnde & deriuatum.

Πνύμαι idem quod πνύω, i. spiro. vnde πεπνυμένος, spirans, seu viuus, apud Polyb. ¶ Item πνύμαι, & πέπνυμαι, sapio, intelligo. Il. ω, οἷος δὴ σὺ θεὸς ἠδὲ βροτὸς ἀγητὸς, Πέπνυσαι δὲ νόον, corpore ac specie admiranda, pectore autem sapiente. Sic & Od. κ. Hinc πεπνυμένος, sapiens, prudens, Il. γ. ε. Od. α, γ, & alibi, & Plut. de fort. Alex. l. 2. Hinc & πινύω, quod sequitur.

Πινύω, vnde πινύσσω & πινύσκω, moneo, sapere vel respere facio, ad sanam mentem reduco. Il. ξ, Ἦ δὴ γάρ μ' ἀλλοπρόσαλλον ἐπίνυσσεν ἐφετμή. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 8. ex Simonide, ὁπόταν χειμέριον κῦμα πινύσσῃ Ζεὺς ἅμα ποσαεσσικοίδεκα. ab Eust. exponitur etiam φρονῶ.

Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia. Et πινὺς pro eodem, apud Hesych.

Πινυτὸς, ὁ, ἡ, sapiens, prudens, consultus: vt πινυτὴ γυνὴ, apud Hom. legitur & apud Demosth.

Πινυτὰς, sapienter, prudenter.

Πινυτότης, ητος, ἡ, sapientia, prudentia. Eust. & pro eodem πινυτής, ῆτος, ἡ, Epigr. Ponitur & πινυτὴ, substantiuè pro πινυτότης. Il. ν & Od. ψ.

Ἀπ-ιέναι

Ἀπινύσσω, (comp.) desipio. Od.ζ. δμῳὲς δὲ μοι εἶσι ἀπινύσσειν. Item efflo, expiro. Suid. Ἀπίνυτος, amens, qui desipit.

Ἀπινύτως, amenter, desipienter.

Νηπύτιος, idem quod ἀπίνυτος, particula νη priuandi vim habente. Vide & in Νήπιος.

Ποιπνύω, opus facio & quidem sedulò, valde occupor. Od.γ. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus iniunctum actutum faciebant. Il.α. Ὡς ἴδον Ἡφαιστον δι' δώματα ποιπνύοντα. Sic & Il.σ. & υ. Exponitur etiam, ministro: vt. Il.ω. Etymologus propriè esse dicit τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν: quoniam qui properanter & anxiè opus faciunt, πνευστιῶσι.

Ποιπνυτής, οῦ, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀναπνέω, & poet. ἀμπνέω, seu ἀμπνείω, respiro. Plat. in Euthyd. καὶ περὶ αὐτὰ δύσει κακῶς τε καὶ δυσχερῶς. Iliad. λ, αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀσπιστῆσι φόβῳ ἐρύγοντες αὐέπνεον Ἑκτορα δῖον. Et cum genitiuo: vt Il. τ, αὐτὰρ ἐπεὶ δύσετο πόνοιο & Iliad. ω. αὐτὰρ ἐπεὶ δύσετο πόνοιο. Cum quo exp. &, me recreo, relaxationem animi capio: vt Il. λ, αὐτὰρ ἐπεὶ κακότητος. Et Luc ἄμπνευσον ἔτι λαβέ.

Ἀνάπνευσις, & poet. ἄμπνευσις, respiratio. Aristot. in probl. Item recreatio & relaxatio. Il. λ. Apoll. Arg. l. 2.

Ἀναπνευστικὸς, respirationi, vi respirandi præditus. Alex. Aphr.

Ἀνάπνευστος, idem cum ἄπνευστος. Hesiod. in Theog.

Ἀναπνοὴ, & poet. ἀμπνοὴ, ἡ, respiratio. Plat. in Tim. Arist. Plut. Soph. in Aiace. secundum quosdam propriè dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus & pectore. Item spiraculum: vt exp. apud Aristot. de mundo. Exponitur & vapor: apud Basil. in ep. Item relaxatio: apud Plut. & Basil.

Ἀνάπνοια, idem.

Ἀμπνύω, idem cum αὐαπνέω, respiro. Il. χ, Ἀλλά σὺ μὲν νεῦσόν τε καὶ ἄμπνυε.

Ἄμπνυμαι, idem. Il. ω, Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἄμπνυθε καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Il. ξ, ὁ δ' ἀμπνύθη, καὶ αὐέρακεν ὀφθαλμοῖσι. Exponitur & respio, ad sanam mentem redeo. Hesych.

Decomp. Δυσαναπνευστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè respirans.

Ἐπαναπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα, effundere verba.

Εὐαναπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Προαναπνέω, prius respiro. Plut. de primo frig. ἀέρος μεθέσει καὶ προαναπνεύσεσι λεπτοῖς.

Ἀνιπνέω, (& poet. seu Ionicè αὐτιπνείω) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocyl. ἀνιπνείειν αὐρίοις. Et metaph. reflo, i. adduco sum.

Ἀντίπνοος & αὐτίπνους, spirans aduersus, reflans.

Ἀντιπνοια, ἡ flatus aduersus, ventus contrarius. Herodian. l. 5.

Ἀποπνέω, (& poet. ἀπαπνείω) efflo, exhalo, spiro. Iliad. ζ. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Apoll. Arg. l. 2. Τῶν οἱ ἀπέπνει λέψαντα ἔλαιον. In prosa cum genit. construitur: vt apud Luc. ἀποπνέων μύρα. Et Euseb. αὐλὸς καὶ ἀκηράτου δωδώνας ἀπεπνεῖν. Interdum sine casu significat, odorem emitto, ita vt eum amittam. vt apud Theocr. l. 9. Ἦθεα δ' καὶ τὰς δεσποίνας οὐ νάρδηκι καὶ κρόκῳ, ὥσθ' ὑπὸ λάπαθον. Interdum absolutè significat efflo animam morior: vt apud Hom. in batrachom. Ταῦτ' ἐπὶ ὠκὺν ἀπέπνευσεν ὑπὸ ὕδωρ. interdum additur accusat. θυμόν: vt. Il. ν. Absolutè etiam ponitur, pro flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀπόπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio. Ἀπόπνοη, idem.

Ἀπόπνοια, flatus. Theophr.

Ἐναποπνέω, (*decomp.*) spiro in, immorior.

Διαπνέω, & poet. Διαπνείω, perflo, perspiro. Item flatum ventris emitto. Suid. Item difflo. Item interspiro, i. respiro. Philo de vita M. l. 1. Διαπνεύσαντες τὴν ὑμενώδειαν ἐπ' ὀλίγον.

Διαπνέομαι, idem quod Διαπνέω, perflo. Gal. Theraph. 8. Οἷς τὰ κατωδὴ τε καὶ λιγυρώδη Διαπνεομένοις. Item pass. difflor. Aristot. de mundo, τὸ πυρῶδες Διαπνεόμενον.

Διαπνοὴ, perflatus, perspiratio. Al. Aphr. probl. l. 1.

Decomp. Δυσδιάπνους, qui ægrè difflatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Dioscor. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνοος, & εὐδιάπνους, perflabilis, qui perflatus facilè capit. Item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu ἐσπνέω, inspiro, afflo. Aristoph. in Ran. ἡδέως γέ μοι Ἄυρας ἐσέπνευσε μυκηστικῆς. Apud Lacones significat etiam, amo, teste Etymol.

Εἰσπνέομαι, inspiror, vel aspiror, afflor. Alex. Aphr.

Εἰσπνοὴ, ἡ, inspiratio. Gal. comm. 3. sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb. acut.

Εἰσπνήλης, ου, ὁ, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur &, ἔσπνηλος, apud Theocr. idyll. 12. quod Amyclæorum peculiare vocabulum esse ait. Scribitur & ἔσπνιλος, apud schol. Theocr. & Eustath.

Ἐπισπνέω, (*decomp.*) insuper spiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐκπνέω, efflo, expiro. Aristot. de mundo, ὅτ' ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖται καὶ ψυχὴν ἴσχει τὴν ζῶσαν. Item expiro, i. morior. Plut. de deo. Soc. τὰς ἄλλας ἀσπασάμενος ἅμα ἴλεως ἐξέπνευσε.

Ἔκπνευσις, expiratio, quum efflatur spiritus.

Ἔκπνοη, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. Item flatibus effero seu extollo: vnde ἐκπνευματωμένη θάλασσα, inflatum & tumidum mare ob vim ventorum.

Dec. Διεκπνέω, expiro per, perflo, Aristot. de mundo, διεκπνεῖσθαι φῶτα κατ' ὀθόνια. Διέκπνοη, per flatus: vel expiratio pertransiens.

Συνεκπνέω, simul expiro, simul animam efflo. Eurip. in Iphig. Taur. Κἀκ' ἔδ' ὅπως ἀχρὴ σωεκπνεῦσαι μέ σοι.

Ἐμπνέω, & poet. ἐμπνείω, inspiro, aspiro, afflo. Hesiod. in Erg. Ἀρὴς Θρήκης ἐπποτρόφου ὄρεϊ πόντῳ Ἐμπνεύσας ἀέλλης. Epigr. lib. 2. ἐκ σαλπιγγ' ἐνέπνευσεν, inflauit tubam. Et metaph. inspiro, &c. Il. ο, & υ, ἔμπνευσε μένος μέγα παντὶ λαῷ. Phil. de vita M. l. 1. Ἥρξατο ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις. ¶ Exponitur &, inhio: apud Hesyc. Vsurpatur & pro simplici πνέω: vt Act. Apost. cap. 9. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου. Et Plat. de rep. l. 1. ἐμπνέοντα ἐπὶ τῇ ἡμιμάλθῳ φθίσει. Sic & apud Herodian. & Synes.

Ἐμπνέομαι, inspiror, afflor. Plut. de def. orac.

Ἔμπνευσις, inspiratio. Item animus afflatus: apud Greg. in enc. Maccab.

Ἔμπνευστὸς, inspiratus, seu qui inspiratur, qui inflatur. Ath. l. 4.

Ἔμπνευστος, exp. ἄφρων & ἀφώνητος: Hesych.

Ἔμπνους & ἔμπνυς, qui spirat, spirans. Epigr. l. 2. Plat. ep. 8. Thucyd. l. 1.

Ἔμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio, spirare, viuum esse. Hesych.

Ἐμπνευματόω, spiritus flatusque ingenero, inflo. Athen. li. 2. τὰς ὑφ' ἑψομένας ἐμπνευματοῦν ἥπιον. Item flatu seu vi ventorum incito. Luc. in Lexiph.

Ἐμπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio. Athen. ibid.

Ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflans. Dioscor.

Ἐμπνυμαι, respiro, ad me redeo, reuiuisco. Hesych.

Ἐπιπνέω, & poet. ἐπιπνείω, aspiro, afflo. Il. ε, ὅτε ἢ πνοιὴ βορέαο ζάχρηε ἐπιπνείσασα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν. Hesiod. in Theog. αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Exponitur & flo super: Odyss. σ. ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείῃ τε ἔρχεται. Item metaph. afflo. Eurip. in Phœn. φρὰν Ἀργείων ἐπιπνεύσας.

Ἐπίπνοος & ἐπίπνους, afflatus. Plat. in Men. & Crat.

Ἐπίπνοια, ἡ, afflatus instinctusque diuinus. Idem in Crat. & apud Polyb. (Arg. l. 2.

Παρεμπνέω, (*dec.*) à latere aspiro, seu leuiter aspiro. Apoll.

Καταπνέω, perflo, afflo. Eur. in Rheso, Ὁ Στρυμὼν πᾶς Μέσης ἠόνος ἀοιδὰς καταπνεῦσε. Aristot hist. an. l. 5. c. 5. (de perdicib.) πολλάκις ἢ κατὰ φωνὴν, ἐὰν ὀργῶσι τύχωσι, καὶ ὑπερπεφυκόσιν, ὅτι τὰ κατα-πνεύσαντα τὰ ἀέρος, ab his aura flante prægnantes fiunt.

Καταπνοὴ, perflor. afflor. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Καπάπνευμα, τὸ, perflatus. Eurip.

Παραπνέω, à latere flo seu spiro. Item leuiter spiro. Diosc. l. 1. c. 18. μετρίως Παραπνέοντα τὸ ὀποβαλσάμου, modicè balsamum spirás.

Περιπνέω & περιπνείω, spiro circum.

Προσπνέω, afflo, aspiro cum dat. apud Aristoph.

Προσπνεῦσις, aspirari. verbum grammat. Athen. l. 9.

Πρόσπνευμα, τὸ, afflatus: apud Suid.

Συμπνέω, conspiro. Plerunque metaph. vnò consensu molior. Herodian. l. 7. πολλῶν ἐκ πολυπλόκων συμπνεόντων.

Συμπνευσμὸς, conspiratio, consensus: Hesych.

Σύμπνοος & σύμπνους, qui conspirauit. Hippocr. Plut.

Συμπνοια, ἡ, conspiratio. Herodian. l. 7.

Ὑποπνέω, subtus spiro: vel aliquantum spiro. Item aspiro.

Composita sine præpositione ac primùm ex præsenti πνέω.

Ἄπνους, ου, ὁ καὶ ἡ, valde spirans. Epigr. Item (α existente priuatiuo) non spirans, flatu destitutus.

Διγυναίειον, ου, τὸ, dulce spirans: argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Od. δ.

Πυρπνέω, ignem spiro. Eur. in Ione, Τοὺ πυρπνέοντος ἐν αἰχμῇ Γοργωπὸν ἀλκάν.

Πυρίπνοος, &c. vide in classe comp. ex πνοή.

Com, exprær. perf. pass.

Ἄπνευμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vento carens, qui à vento non perflatur.

Ἄπνους, qui respirare non potest & *per consequens* exanimis. Od. ε. Item flatu venti carens. Theophr.

Ἄπνοια, sine respiratione. Item sine interpellatione. Athen. l. 10. Plut. in sympos.

Ἀπνοιάω, non spirare, spiritum reprimere.

Ἀπνοιάζω, contineo spiritum. Aristot. in probl. ἰκτῖνος ἀπνοιάζει παύεται ἡ λύγξ.

Εὔπνους, benè spirans, cuius spiracula bene aperta sunt. Item perflabilis. Item bonum odorem spirans.

Εὐπνοια, ἡ, commoda spiratio, spiritus facilitas.

Θεόπνους, à Deo inspiratus. 2. epist. ad Timoth. c. 3.

Composita ex πνοή.

Ἀλίπνοος, ὁ καὶ ἡ, odore maris habēs, mare redolens: apud Musæum.

Ἄπνοος & ἄπνους, flatu carens, flatum non emittens. Aristot. meteor. l. 2. Item respiratione carens, ideoque exanimis. Hesych. Item cuius odor euanuit. Callim.

Ἀπνοια, ἡ, q. d. carentia flatus seu venti. Item tranquillitas à ventis. Item priuatio facultatis respirandi.

Βαρύπνοος, grauiter spirans.

Βραχύπνοος, breues simulque tardos spiritus ducens. Gal. apud Hippocr. epidem. 3.

Δύσπνοος

Δύσπνοος & δύσπνους qui ægrè ſpirat, ſpirandi ſeu reſpirandi difficultate laborans. Hippocr.

Δύσπνοια, ἡ, ſpiritus difficultas, quum ægrè reſpiratur. Xen. in Cyn. Athen. l. 11.

Δυσπνοϊκὸς, qui ægrè ſpirat, ſpirandi difficultate laborans. Gal.

Δυσπνοέω, ῶ, ſpirandi difficultate laboro, ægrè reſpiro. Dioſc. l. 4.

Εὔπνοος, rectè ſpirans, cuius flatus in rectum procedit. cui oppon. αἱκαμψίπνοος: apud Ariſtot. de mundo.

Εὔπνοος & εὔπνους, idem quod εὔπνοδος. Xen. Theophr. Dioſc. Pro quo poetæ dicunt ἐύπνοος, ut apud Theocr. idyll. 19.

Ἡδύπνοος ſive ἡδύπνους, jucundum odorem ſpirans: vel grato odore ſpirans. Eur. in Med. Pro iiſdem dicitur ἡδύπνοος: in Epi.

Ἡμίπνοος & ἡμιπνους, dimidiatum tantùm ſpiritum edens, ſemianimis: Hom. in Batrachom.

Καλλίπνοος & καλλίπνους, pulchrum ſpirans: idem quod ἡδύπνοος.

Λιγύπνοος, & poeticè λιγυπνοιος, idem quod λιγυπνείων. Hom. hymno 1 in Apoll.

Λιγυρόπνοος, ſive λιγυρόπνους, idem. Poll. l. 4, c. 9.

Μακροπνοος, ſive μακρόπνους, qui longos ducit ſpiritus: Hippocr. epidem. l. 6. Apud Eur. in Phœn. μακρόπνους ζωὴ, vita longa, in qua longo tempore ſpiratur.

Μελίπνοος, mel ſpirans, i. ſuaviter ſpirans. Suid.

Μυρόπνους, ὁ, unguentum ſeu unguenta ſpirans. Epigr. Pro eodē dicitur etiam, μυρίπνους: apud Plut. in Probl. Hellen.

Ὀρθόπνοια, ἡ, orthopnœa: morbus quum erecta cervice ſpiritus ducitur. Dioſc. l. 2, c. 192 ροηθεῖ ὀρθοπνοίας σὺν μέλιτι.

Ὀρθοπνοϊκὸς, qui orthopnœa laborat, qui non niſi erecta cervice ſpiritum trahere poteſt. Idem l. 3, c. 44, & 89.

Πυρόπνοος, ſive πυρίπνους, ignem ſpirans. Epigr. l. 2.

Πύρπνοος, idem. Eurip.

Ῥοδόπνοος, roſarum odorem habens. Athen.

Compoſitar. minora.

Ὄμπνη, ἡ, quidam interpretantur cereales fructus, ut pote quorum uſus ſit nobis cauſa ἔμπνειν, i. ſpirandi & vivendi. Sic vocari poſſunt & alia quibus alimur quæq; nobis ἔμπνειν cauſa ſunt. Vnde & pro frumento Lycophron uſurpavit. Nicander in Alexiph. πολυωπίας ὄμπνας ſavos appellat. Ab Heſych. exponitur cibus.

Ὄμπνιον & ὄμπνιον, quod nobis reſpirandi & vivendi cauſa eſt: alimum: ut ὄμπνιος λαμὼν ſeu ὄμπνιος, ager ſegete & Cerealibus frugibus plenus. ὀμπνία Δημήτης, alma Ceres. Sic ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. Et Sophocles ὄμπνιον νέφος vocavit quod fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.

Ὀμπνηρὸν, idem quod ὄμπνιον, apud Heſych.

Ἐλάπνη, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

ΠΝΙΓΩ, F. ξω, ſuffoco, præfoco, ſtrangulo. Hom. in Batrach. πνίξωτες ἐν ὕδατι τὰς ἀκηλύμνους Στήσομβρ' αὔθυμος τὸ μυοκτόνον ὦδε πρόπαιον. Ariſtoph. in Nub. ἴφλά με κἀπίπνιγε Et metaph. ſtrangulo, torqueo. Luc. ὃ μαλιστά με πνιγὴ τοῦτ' ἐστι.

Πνίγομαι, ſuffocor præfocor, &c. Plut. de exil. πνιγομένοις ἐπιλαρῶς βοηθεῖν. Item in voce media idem quod πνίγω: ut apud Athē. l. 2. οἷον αἱ μύκαι ἂν ἐπισκληκῶτες πνίξασθε: Doricè pro πνίξεσθε.

Πνιγμὸς, ὁ, ſuffocatio, ſtrangulatio, ſuppreſſio. Dioſc. lib. 3, c. 157.

Πνιξὶς, ἰδος, ἡ, idem. Hippocr. Dioſc.

Πνικτὸς, ὁ, ſuffocatus, præfocatus, ſtrangulando enectus. Athen. l. 4, & 10.

Πνῖγος, εος, τὸ, idem cum πνιγμὸς & πνιξὶς. Peculiariter dicitur de calore æſtivo nos velut ſuffocante. Thuc. Luc. ¶ Eſt etiam ſpecies quædam παροξύσεως, ſchol. Ariſtoph.

Πνιγώδης, ες, ὁ, ἡ, æſtu ſuffocans. Plut. in Alex. Herodian l. 3. Item general. ſuffocans, ſtrangulans: vel ſtrangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγηρὸς, ὁ, idem. Thuc. l. 1. Plut. in Per. Ariſtoph.

Πνιγὴς, ὁ, laqueus quo ſe quis ſtrangulat. Heſych.

Πνιγὺς, έος, ὁ, furnus in quo carbones aut carnes quæ inaſſantur, ſuffocantur. Ariſtot. in lib. de juvent. & ſenect. & de part. an. l. 2. Impropriè apud Ariſtoph. in Nub. ſic appellatur cœlum, cujus fervore æſtivo tempore omnia quæ ambit ſuffocantur, ſicut camino incluſi carbones. ¶ Eſt etiam pars quædam muſici inſtrumenti quod hydraula dicitur. Heſych. & Etymol. ¶ Item camus ſeu fiſcella jumentorum: unde apud eundem Etym. ὠνίδες σεσωτῷ τὰ πνιγέα.

Πνιγέα, ἡ, exp. vaporarium: apud Gal. de cauſ. morb. l. 2.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, incubus, ſuppreſſio nocturna qua dormientes ſuffocari ſibi videntur. Aegin. l. 3 c. 15.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigra qualis eſt ampolitis, Eretriæ ſimilis: de qua Dioſc. l. 5. c. 177. & Plin. l. 37, c. 16.

Compoſita.

Ἀποπνίγω, ſuffoco præfoco. Hom. in Batrach. Τῶτο ἀπέπνιξεν φυσίγγαθος ἐς βύθον ἄξας. Item ſtrangulo. Ariſtot. in Veſp. ἕτοσί με νεὼ ἀποπνίξαι βέλεται. Sic & apud Xen. Hell. l. 3. ¶ Et metaph. indignationem moveo, uro, eneco.

Ἀποπνίγομαι, ſuffocor, &c. Xen. Pæd. 8. ¶ Item ſtomachus mihi movetur, præ indignatione diſrumpor. Demoſth. ἐφ' οἷς ἐγὼ ἀποπνίγομαι.

Ἐμπνίγω, ſuffoco in: vel ſimpliciter, ſuffoco. Naz.

Ἐμπνιστὸς, in olla furno incluſa ſuffocatus. Athen. l. 14.

Καταπνίγω, idem quod ἀποπνίγω, Gal. καταπνιγὴν πῦρ.

Καταπνιγμὸς, idem quod ἀποπνιγμὸς. Ariſtot. in lib. de ſen. & juvent. καταπνιγμῶν αὐθράκων.

Κατάπνιξις, ἡ, ſtrangulatio, ſuffocatio.

Προπνίγιον, τὸ, calida lavatio, ſeu caldarium in quod intrabant è frigidario, minus calidum quàm ipſe πνιγεὺς, calidius autem ipſo frigidario. Vitruv. l. 5, c. 11. Plin. jun. ep. 41, l. 2.

Συμπνίγω, unà ſuffoco & ſtrangulo: comprimo in ſtrangulatu.

Συμπνιγμὸς, unà ſuffocor: apud Suid.

Πνοὴ, πνεύμη, vide in Πνέω. Πνὺξ, in Πυκνός.

ΠΟΑ, ας, ἡ, herba. Theophr. hiſt. pl. l. 7, c. 9.

Ποώδης, ες, ὁ, ἡ, herboſus, herbis abundans. Item herbeus, ſeu herbidus, herbæ ſimilis: ut ποώδης χροιὰ, Plut. in libello περὶ ἀδημίας. Dicuntur & ποώδη φυτὰ, apud Theophr. hiſt. pl. l. 7.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parva herba.

Ποάζω, herbas lego. In re ruſtica eſt, herbas inutiles è ſegete evello. Latinè runco, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3, c. 25.

Ποασμὸς, ὁ, noxiarum herbarum evulſio: runcatio. Theop. ib.

Ποάστρια, ἡ, quæ noxias herbas vellit & extirpat, runcatrix. Poll. l. 7, c. 30. Ποάστριον, ου, τὸ, falx qua ſecatur herba. apud eundem.

Ποίη, Ionicè pro πόα, ll. ξ, & apud Herodot. ¶ Item qualis, à ποῖος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herboſus, herbidus, herbis conſitus. Il. β & ι.

Ποιώδης, idem quod ποώδης.

Ποινὸς, idem: ut ποινὸν νάπος, apud Eurip. in Bacch.

Ποιὰ, quoq; dicitur pro πόα, ut χροιὰ pro χρόα. ¶ Item annus, παρὰ τὸ πόα, quoniam ſemel tantùm in anno ἡ πόα φύεται: ut apud Callim. Αἰγυπίου φερταίρουσιν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιὰς, novem circiter annos. Hujus ſignif. meminerunt Etym. & ſchol. Theocriti.

Λεχαποίης, (comp.) ferens herbas lectis & ſtibadiis idoneas. Il. δ.

Ποδάβολον, ποδίζω, &c. vide in Πούς. Ποέω, in Ποιέω. Πόθι, πόθι, in Ὅς.

ΠΟΘΟΣ, ὁ, deſiderium. (Ω à præterito med. πέπαθμαι verbi πάσχω, perſuadet enim deſiderium homini, ut id deſideret, quod deſiderat, inquit Etymol.) Od. ξ, Ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος αἴνυται. Plur. in Per. πόθος ἔχε τὰς Ἀθηναίας τὸ Κίμωνος. Xen. πολὺ ἔχων ὄλεθρον. ¶ Sic dicitur & Cupido. Pauſ. in Att. ¶ Item flos æſtivus: de quo Theophr. hiſt. pl. l. 6, c. 7. & Plin. l. 21, c. 11. ¶ Quidam & pro Priapo accipiunt. apud Dion. in Calig. πόθοι τε Ἀφροδίτης ἠερόφοιτοι τοιῆτον ἐδίδυσε.

Ποθεινὸς, ὁ, deſiderabilis, deſideratus, exoptatus. Eur. Thuc. Herodian l. 1.

Ποθέω, ῶ, ἥσω, & ἔσω, deſidero. Od. τ, Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον. Il. υ, ποθέσκε δ' ἀϋτήν τε πόλεμόν τε. Il. ο, πόθεσάν σ' ἥρωες Ἀχαιῶν. Luc. πῶς γὰρ οὐκ ἔδει αὐτόν. Dicitur & res aliquæ ποθεῖν πινα: apud Plut. in Cor. τὸ δὲ Μάρκιον & ὑπὸ τῶν Οὐολούσκων πεφάνθαι. Cum infinit. exp. &, magno cum deſiderio cupio, expeto. Iſocr. in Panath. τοῦτο γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκοῦσαι τοὺς πολίτας. Item amo. Theocr. idyll. 12. οἱ δ' ποθεῦντες ἐν ἄματι γηράσκουσι. Plut. Symp. 6, αἱ μὲν γὰρ τὸ ποθούντων ἡδονὰς τῷ ἀμάμενοι αὐελάδγερον ἔχουσι.

Πόθημα, τὸ, deſiderium: vel res deſiderata.

Πόθησις, εως, ἡ, ipſa actio deſiderandi.

Ποθητὸς, ὁ, deſideratus.

Πόθη, ἡ, idem cum πόθησις ſeu πόθος. Il. α, ξ, ζ & alibi apud Hom.

Compoſita.

Ἀνταποθέω, viciſſim deſidero.

Ἀνταποθέομαι, viciſſim deſideror. Xen. ποθὴν ἀνταποθέσθαι.

Ἀπόθητος, ὁ, ἡ, cuius deſiderio non tenemur: & *per conſequens*, abjectus, vilis, neglectus. Heſych. & Euſt.

Ἀπόθεστος, idem Od. ε.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω. Luc. μηδὲν ἐπιποθεῖν τῶν πάντων.

Ἐπιπόθησις, ἡ, deſiderium. 2. ep. ad Cor. c. 7.

Ἐπιποθία, ἡ, idem Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, deſideratus, deſiderabilis. in ep. ad Philip. c. 4.

Περιποθητος, valde deſideratus vel deſiderabilis.

Πολυπόθητος, multum deſideratus.

Τριπόθητος, ter deſideratus, exoptatiſſimus. Luc. in ſomn. Pro quo Doricè τριπόθατος, apud Moſch. in epitaph. Bion. Smyrn.

Ποῖ, vide in Ὅς. Ποιὰ, vide in Πόα.

ΠΟΙΕΩ, ῶ, F. ήσω, P. κα, facio, efficio, ago. Demoſth. pro Cor. ἐγὼ τὰ ὑπὲρ σοῦ ποιήσω. Sæpè apud Ariſtoph. τί ποιεῖς, quid agis? Frequenter jungitur infinitivo: ut apud Xen. Pæd. 4, μάλα δ' αὖ κωλύσειν ἡμᾶς ἐποιήσατε. Sic ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, facio ut diſcipuli mei abſtineant, do operam ut, &c. Apud eundem Xen. Pæd. Hell. 6, ἐποίησαν Ἀγησίλαον ἐπαναχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα, fecerunt ut cogeretur recedere. Apud Iſocr. de Pace, ἐγὼ δ' αὐτοὺς πεποιήκατε τὰς ῥητορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν, &c. induxiſtis illis in animum philoſophari, &c. Jungitur & cum variis particulis: ut in Axiocho, ποιήσω ὡς λέγεις, faciam ut dicis. Xen.

pæd.1, ποίει ὅπως βέλει fac ut libet. Et cum adverbiis ὀρθῶς, καλῶς, κακῶς, & aliis. Dicitur ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. Cum accusativis variis, variè interdum exponitur: ut ποιεῖν ὀσμὴν, apud Aristot. odorem excitare. ποιεῖν χάριν, afferre voluptatem. ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. conferre beneficia. Apud Dem. ποιῶ σοι ἀργύριον, comparo tibi pecuniam. Sic apud Thuc. ποιῶ βίον, cõparo victum. ποιεῖν ἐκκλησίαν, concionem cogere seu advocare. ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem seu præstare & implere. ποιεῖν ἁμαρτίαν, committere peccatum. παράδειγμα ποιεῖν, proponere exemplum vel exemplar, apud Isocr. in Paneg. ἀσθενεῖς ποιεῖν, infirmos reddere. Xen. pæd. 1. Interdum construitur cum duobus accusativis. Dicitur enim ποιῶ σε κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xen. Apud Matth. c. 27, τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam isto Iesu? Iungitur etiam dativo personæ: ut Matth 21, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. Ταῦτα μὲν οὐ νεωτέρῳ οὐ πρεσβυτέρῳ ποιήσω. In novo Testam. sæpè sig. ago, i. commoror, versor. ut Iac. c. 4. Act. 18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor: ut apud Theophr. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. ¶ Item efficax sum, prosum, confero. Cum πρὸς: ut apud Dioscor. l. 1, ποιεῖ πρὸς φάρμακα, adversus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poeticè scribo. Isocr. in Panegyr. Τίς γὰρ οὐκ ἂν ποιεῖν δυναμένων ἢ τὰ λεχθέντα ἐπιτιμῴη, μὴ ποιήσει ὁ φιλοσοφήσει; Sic & apud Aristot. & Xen. ¶ Apud Plut. in Sol. ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xen. anab. l. 5, ποιεῖ δὲ ὑμᾶς ἐξαπατᾶν τοὺς καθεστηκότας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φάσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιῶ, interdum significat pono, colloco. Il. ν, Σφῶϊν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic & apud Thuc. ποιεῖν ἐπὶ ξηρᾶς τὰς ναῦς, in sicco naves collocare. Sic ὁ μέσῳ ποιεῖν, apud eundē.

Ποιέομαι, οῦμαι, idem quod ποιέω, ῶ, facio, &c. ut μνήμην vel μνείαν ποιεῖσθαι, apud Aristot. mentionem facio. λόγους ποιεῖσθαι, verba facere. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, Isocr. in eum facere. ποιεῖσθαι κέρδος, lucri facere. ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem. apud Plat. interdum sig. existimo. ut apud Greg. οὐ πομπὴν ἀλλ' ὁ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενον. Interdum, adopto. ut ποιεῖσθαι παῖδα apud Demosth. Cum præposit. variam admittit expositionem: ut ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν apud Thuc. collocare in tuto. ὑφέλκειν ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare. ἀνάγκην ποιεῖσθαι, rem intolerandam existimare. ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐν ἐξουσίᾳ, comparare sibi magnam potentiam: apud Herodian. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rem magnam existimare. & contra περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parva habere, vel parvi facere. ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in potestatem suam redigere. Ponitur & pro περιποιεῖσθαι, simulo: apud Themist. ῥᾳθυμεῖν ποιούμενον εἶναι. ¶ Accipitur & in passiva signif. ut Il. ζ. & apud Xen. pæd 2, &c.

Ποίημα, τό, quod aliquis fecit, opus in ep. ad Eph. c. 2. ¶ Plerunq; significat poema, seu opus poetæ. Aeschin. contra Ctesiph. Plut. &c.

Ποιημάτιον, τό, parvum poema, poemation. Luc.

Ποίησις, εως, ἡ, q. d. factio: factura. Herodot. & in ep. Iacob. c. 1. ¶ Item poesis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd. 1. Item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit. in ep. Iacob. c. 1. ¶ Item qui carmina facit, poeta. Plat. Aristot. Plut. &c.

Ποιήτρια, ἡ, poetria, quæ carmina facit. Athen. l. 13. Plut. in Hell.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Aristot. polit. 1, c. 3. & Rhet. l. 1. ¶ Item poeticus, i. poetis conveniens, poetarum proprium, poetis familiare. Plut. Luc. Ἡ ποιητικὴ, s. τέχνη, ars faciendi carmina. Plut. Aristot.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item factitius. Il. μ. Plut. in Solone. Et activè, efficiens apud Epicur. Item adoptivus, ascititius Plut. in Dem. Aristot. polit. l. 3.

Ποσὸ pro ποιεῖ metri causa dictum invenitur apud poetas: ut Theocr. idyll. 10, Ἦ καλὰς ἄμμε ποσὸν ἐλελήθει βᾶκα ἀοιδάς. Interdum & prima correpta scribitur ποιῶ: ut apud eundem idyl. 3, ἀπάγξασθαί με ποιῆσαι.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνθποιέω, ῶ, e contrario facio, vicissim facio, par pari reddo. Exponitur &, beneficium rependo.

Ἀνηποιέομαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀνηποιεῖσθαι Σκελαμίνα, apud Plut. & ἀνηποιεῖσθαι τὴν ἡμῆς, apud Aristot. polit. 3. Exponitur & affecto, occupare contendo, assequi conor: item capesso. ut apud Isocr. in Archid. ἀλλὰ καὶ μικρὸν χρόνον ἀνηποιημένοις. Demost. Phil. 4, τὸ πρῶτον αὐτῶν ἀνηποιήσασθαι μὲν ἅπαντες, ἀφεῖσθαι δ' ἔνιοι.

Ἀποποιέομαι, abduco, rejicio, alienum à me facio. Basil. Homil. 8, Λαβὲ τὸ τροφῖς ἐπίπονον ἀπεποιήσατο ὃν ἐγκύμονα. Sic & Iob. c. 13, ἐὰν οὖ ἀποποιήσῃ φόβον, rejecisti timorem Dei à te: &c. 14, μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abdices, ne abnuas. ¶ Item improbo, non admitto, repudio. Philop. in Procl. τὸ κινδυνῶδες μηδὲν ὅπως αὐτῆς ἐκεῖνα ἀποποιήσασθαι τὸν Πλάτωνα, ὡς τὸν ἴδιον ὑπόθεσιν. Item renuntio alicui amicitiam. Plut. in convivio sep. sap. ὅτε γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὸν Λυκοῦργον αὐτοῖς νόμοις, ὅλην μεταποιήσαντας τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν.

Ἀποποίησις, ἡ, abdicatio, rejectio, repudiatio.

Εἰσποιέω, οῶ, vel Ἐνποιέω, (q.d. facio intra, i. facio ut fit intrà & velut intromitto.) ascisco, adopto. Demosth. τὸ δὲ παρεμβάλλειν εἰσποίει κίνημον αὐτόν. Plut. in Numa, τὰς δ' ἐφεξῆς μείας Δομιτιανὸς εἰσποίησε τοῖς αὑτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognomentis ascivit. ¶ Item adopto: *in propria signif.* unde in pass. apud Demosth. μὴ τοῦτ' ἤδη εἰσπεύδεσθαι ὅπως ὁ γυναικὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸ οἶκον τὸ ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex. fort.

Εἰσποιητὸς, adoptatus.

Συνεισποιέω, (dec.) unà ascisco, unà adopto. Plut. in Polit. præc. ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι δεῖ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν.

Ἐκποιέω, (q.d facio ut sit extra) amitto, subduco: ut apud Philostr. ἐκποιεῖν με τὸ δικαστήριον. Item do adoptandum. Et gener. alieno, emancipo. Item vendo, dono: unde in pass. apud Lys. ὑπάρχειν τῷ αὐτῷ εἶναι μητέρα, καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ μένοι τις οἴκῳ, καὶ συνοικεῖν. ¶ Item sufficio: ut apud Athen. l. 4, τὸ ἴδιον μὴ ἐκποιεῖν εἰς τοῦτο συνεισφορὰν. Exponitur etiam, efficio, consumo. Et ἐκποιεῖ, (impersonaliter) suppetit. Laert. in Theophr.

Ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Isæus.

Ἐμποιέω, facio seu efficio in aut intra. Xen. ἐν δὲ ψυχῇ ἐπιτήμιον ἐξιόλογον ἐνδεμίαν ἐμποιεῖσι. Item indo, insero, immitto, &c. Idem τὸ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ γῆμα σὺν ἐποίησαν. Plut. in Num. ἐμποιεῖν παιδευσιν εἰς ἀξίους. Apud Isocr. ἐμποιεῖν λήθην, inducere oblivionem. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργήν, concitare iram.

Ἐπιποιέω, attingere. Philostr. in ep.

Ἐπιποίητος, fictus, commentitius. Synes.

Μεταποιέω, muto, commuto: propriè, facio aliquid diversum ab eo quod prius erat. Apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιέομαι, vendico, mihi assero, capesso. Synes. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Greg. cum accusat. Χειρὶ μεταποιήσομαι λῃστὴν βαπτόμενον.

Μεταποίησις, mutatio, commutatio. Greg. Exponitur &, instauratio, refectio.

Μεταποιητὴς, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (dec.) immutabilis.

Παραποιέω, (q.d. facio ad similitudinem alicuius, ementiens tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimulatum est) falsò assimulo, adultero: ut in voce media apud Thuc. παραποιούμενοι σφραγῖδα. Item ad dissimulandam veritatem, & ne res cognoscatur, corrumpo & perverto: ut apud Athen. l. 12, πολλὰ τῶν ἀθλητῶν παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et general. inverto, perverto, Paus. Eliac. l. 1, παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, ἄλλην ἐκ τοῦ παλαιοῦ κλῆσιν.

Παραποίημα, falsò assimulor. Basil. μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα.

Παραποίημα, τό, quod factum est ad similitudinem alicuius, falsò assimulatum, adulteratum. Apud Aristot. sic dicitur verbum de industria paulum immutatum ad aliud significandum.

Παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio. in Pand. Greg.

Ἀπαραποίητος, (dec.) non adulteratus, germanus, genuinus.

Ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè.

Περιποιέω tueor, servo, conservo Thuc. l. 1, τὴν τε πόλιν περιποιήσει. Plut. in Public. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Herodian. l. 8, εἰς τὴν περιποίησιν τῆς Μαξίμῳ τῆδε μοναρχίας. Item acquiro, quæro, comparo. Themist. de an. l. 2, τούτῳ γὰρ περιποιήσῃ βέλτιστα ἑαυτὸν θειότητος, καθ' ὅσον δύνατον.

Περιεποίησαν, idem. Thuc. περιεποίησαντο τὸ χωρίον, periculo liberarunt. ¶ Item acquiro, &c. Aristot. pol. 3, περιποιοῦνται αὐτοῖς δύναμεν. ¶ Item vendico mihi, assero mihi. Syn. τὸ μὴ περιποιήσασθαι. ¶ Item in contrarium & præposterè facio. Phal. in ep. ad Messen. ¶ Τὸ περιπεποιημένον, arte singulari & industria factum. Theophr. l. 9.

Περιποίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi & conservandi. Item acquisitio. Item vindicatio, & assertio. in ep. ad Eph. c. 1.

Περιποιητικὸς, q.d. acquisitivus. unde περιποιητικὰ ῥήματα, acquisitionis significationem habentia: apud grammat.

Προποιέω, antè seu prius facio. Προποιέομαι, prius fio.

Προσποιέω, (q.d. facio ut meū fit) mihi assumo, vendico, in meam potestatem redigo. Thuc. lib. 2. φάσκων προσποιήσειν αὐτῷ ὅσα πολεμίαν. Dem contr. Aphob. ὅσα ἐξ αὐτοῦ ἐγκύκλια, ταῦτα προσποιεῖν. Προσεποιέομαι, Idem. Cum genit. Isæus, πόσοι συγγνῶσαι καὶ φίλοι προσεποιήσαντο τοῦ Νικοστράτου; Cum accusat. Plut. in Cæs. προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, sibi vendicabant & assumebant. Item adjungo, adjicio. Themist. in phys. l. 2, τὴν ὕλην ἐπροσποιοῦντο οἱ μαθηματικοὶ παντελῆ. ¶ Item simulo, fingo. Isæus, ἐπροσποιοῦντο συνάνδρα τὸ ὀνόματος ἔτι χιώσκειν, ὅτε προσήκειν αὐτοῖς. Plat. de rep. l. 1, προσεποιεῖτο φιλονεικεῖν. Isocr. ἐὰν μὴ διόλου τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. Cum infinitivo interdum exp. profiteor. ut Plat. in ep. προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα ἐρεῖν.

Προσποίημα, τό, id quod vendicamus nobis: vel id quod simulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut assumendi. Thuc. Item simulatio. Arist. eth. 2, c. 7.

Προσπο-

Προσοίητος, simulatus, fictus Idem œcon. 2.
Προσοιητικός, simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Pol. lib. 3.
Ὑποποιέω, (q.d sub me esse facio) acquiro, comparo, concilio: Plut. in Per. τῆς περὶ αὐτὸν ὑποποιήσεως αὐτῆς τὸ πολλῶν ὑποποιούσης πνὰ λελησθότως ζῆλος.
Ὑποποίημα, idem. Aristot. pol. 5, ὑποποιήσατο τὸ ἐρώμενον αὐτῷ. Greg. λόγοις ἡμέροις καὶ ὁμαλώτοις ὑποποιεῖσθαι τὴν πόλιν ἐπιχειρεῖ. Exponitur &, mihi autoro, ad autoritatem meam fidemque traho. Greg. in Iulian. orat. 1, ὑποποιεῖται τὸ φραπολικόν.
Ὑποποίητος, acquisitus. Exponitur &, simulatus.

Composita sine præpositione.

Ἀγαθοποιός, ὅ, ὁ καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens, bonorũ effector. Alex. Aphr. Exponitur &, munificus, beneficus.
Ἀγαθοποιέω, bene facio alicui, benemereor de aliquo. Act. 14. οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθοποιῶν. Sic & Luc. 6. & alibi in novo Test. Exponitur &, rectè vel recta ago.
Ἀγαθοποιία, boni efficientia: vel beneficiorum collatio. 1. ep: Pet. c. 4.
Ἀγαλματοποιός, statuarum & simulacrorum fabricator. Pol. l. 1.
Ἀγαλματοποιία, ars conficiendi statuas. Idem ibid.
Ἀγαλματοποιέω, statuas conficio.
Ἀγαλματοποιητική, idem quod ἀγαλματοποιία, Poll. ibid.
Ἀγριοποιός, ferum reddens seu efferatum, feritatem inducens. Schol. Nic. & Eust. Apud Aristoph. in Ran. Aeschylus dicitur ἀγριοποιός, quòd heroas induceret feros & immanes.
Αἱματοποιητικός, ὁ, sanguinem gignens seu generans. Gal. comm. 1. in l. 1. Prorrhet.
Αἰσχροποιός, fellator, qui ore morigeratur in fœdo ministerio. Aristoph. & general. qui turpe aliquid & fœdum patrat. Eurip. in Medea.
Αἰσχροποιέω, dicitur qui tale ministeriũ exercet: Apud Athen. l. 8.
Αἰσχροποιία, hoc ipsum ministerium, obscœnitas oris.
Ἀλευροποιέω farinam facio, molo, pinso.
Ἀμευροποιέω, farcimina vel lucanicas facio.
Ἀμευροποιός, qui facit lucanicas, tucetarius fartor.
Ἀνδριαντοποιός, statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.
Ἀνδριαντοποιία, statuarum confectio, actio ipsa faciendi statuas. Exponitur &, ars faciendi statuas. Xen.
Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, statuas facio.
Ἀνδριαντοποιητική, ſ. τέχνη, ars statuaria.
Ἀνθοποιός, flores producens, florificus,
Ἀνθρωποποιός, hominum factor seu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.
Ἀνθρωποποιία, hominum fabricatio, seu humanarum formarum: apud eundem.
Ἀποίητος, non factus, seu nondum factus. Athen. l. 4. Item sine arte factus: apud Dionys. Halic.
Ἀργοποιός, inertem & segnem reddens, inertiam afferens.
Ἀριστοποίημα, prandeo: Xen. anab. l. 4. & Hellen. l. 1. Partic. ἀριστοποίημα, pass. exp. ea quę parantur in prandium: apud eundẽ.
Ἁρμαξοποιός, qui currus fabricatur. Hesych.
Ἁρματοποιέω, currus fabricor Poll. l. 7, c. 26.
Ἀρρητοποιός, nefanda perpetrans, & obscœna. Hesych.
Ἀρρητοποιία, nefandum facinus: quod obscœnè perpetratũ est.
Ἀρτοποιός, q.d. panifex. pistor. Plut in Alex. Ponitur & adiectivè: ut ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentũ ex quo panis conficitur: apud Naz.
Ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo. Exponitur &, in panem vel in panes formo: unde in pass. apud Dioſc. l. 4, c. 77. (de papavere ſativo) ἧς τὸ πτίσμα ἀρτοποιοῦσι εἰς τὴν τῶν ὑγιείᾳ χρῆσιν.
Ἀρτοποιία, panificium, pistura. Xen.
Ἀρτοποικός, inscriptus liber, apud Athen.
Ἀσπιδοποιός, qui clypeos fabricatur, Poll. l. 7, c. 30.
Ἀσπιδοποιία, clypeorum fabricatio Item clypei descriptio quæ apud Homerum habetur: ut Eust. vocat:
Ἀταραξιοποιησία, ἡ, actio imperturbata: seu imperturbatè aliquid agere. Hippocr. in lib. περὶ ἀρχαμοσύνης.
Αὐλοποιός, qui fistulas conficit. Poll. l. 4, c. 9.
Αὐλοποιία & αὐλοποιητική, ars conficiendi tibias. Idem l. 7, c. 39.
Αὐτοποίητος, à seipso factus, sua sponte & per se factus. Hesych.
Βελοποιός, telorum fabricator. Poll. l. 7, c. 30.
Βελοποιία, telorum fabricatio. Idem ibidem.
Βροντοποιός, qui tonitrum facit.
Βυρσοποιός, coriarius. Poll.
Γελωτοποιός, (q. d. risus artifex) qui facit aut dicit quibus risum eliciat. Xenoph. in Symp. Exponitur &, scurra: item festivum acroama.
Γελωτοποιῶ, risum cieo, dictis aut factis risum capto. Plato de rep. l. 10. Xen. ibidem. Exponitur &, ago scurram, scurriliter ago, apud Plut. in polit. præc.
Γελωτοποιία, artificium excitandi risus. Xen. in Sympoſ.
Γεφυροποιός, pontifex, i. qui pontem facit. Plut. in Num.
Γεφυροποιέω, pontem facio, vel ponte jungo. Polyb. l. 3. τοῖς ἐπιπεδέοις γεφυροποιεῖν παρήγγελε.
Γλωττοποιός, qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum. Pol. l. 4, c. 9.
Γλωττοποιία, lingularum in tibiis fabricatio. Idem l. 7, c. 30.
Γλωττοποιέω, al. lingua patro: lingua morigeror, Aristoph.
Γλωττοποιητική, ſ. τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum. Pol. lib.
Γονοποιία, fœtificatio. Alex. Aphr. probl. 68. l. 2.
Γραμματοδιδασκοποιός, dictum est drama quoddam Apollodori. Poll. l. 7, c. 30.
Δειπνοποιός, qui cœnam parat aut convivia.
Δειπνοποιέω, paro cœnam: eius est qui cœnam condixit apud se. Alciphr.
Δειπνοποιέμαι, cœnam mihi apparo, epulor in cœna, cœno. Thuc. l 8.
Δυσποιός, infector, tinctor. Hesych. & Suid. Item bene imbutus seu tinctus, ita ut tinctura deleri & elui nequeat, qua significatione propriè de purpura dicitur teste Suida, metaph. autẽ de omnibus colorem habentibus permanentem & diu durantem. Athen. l. 3. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis, qui elui nequit. Plat. ibidem.
Δηλοποιέω, ῶ, manifestum reddo, manifesto.
Διθυραμβοποιός, dithyramborum poeta, seu dithyrambius poeta
Διθυραμβοποιία, dithyramborum scriptio.
Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo & compono.
Δικτυοποιός, qui retia conficit: apud Poll.
Δογματοποιῶ, decretum facio, Polyb.
Δραματοποιός, dramatum seu dramatis scriptor. Plut. Exponitur &, actor fabularum Luc.
Δραματοποιία, dramatum scriptio.
Δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.
Δυσβατοποιέμαι, difficilem aditum aut transitum aut receptum facio. Xen.
Εἰδωποιός, specificus, speciem efficiens: ut ἀδιαφοροποιὸς διαφοροῦ. Porphyr. Isagog. c. 4.
Εἰδοποιέω, ῶ, speciem efficio seu formam. Philop. in Procl.
Εἰδωλοποιέω, al. speciem & imaginẽ fingo seu repræsento. Syn.
Εἰδωλοποιία, imaginis fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum eius umbram introducimus.
Ἀνειδωλοποίεω (dec.) idem quod εἰδωλοποιέω.
Εἰρηνοποιός, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hell. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Matth. 5.
Εἰρηνοποιέω, pacifico paco. in ep. ad Coloſſ. c. 1.
Ἐλεγοποιός, elegorũ seu elegiarum scriptor. Arist. de arte poet.
Ἑλκοποιός, q.d. vulnificus, vulnus inferens. Τὸ ἑλκοποιὸν, Hes. est cantharis: quia caustica vi prædita est & exulcerat, teste Plin.
Ἑλκοποιέω, al. ulcero, exulcero. Aeschin.
Ἐμετοποιός, vomitum efficiens, vomitum ciens. Dioſc. l. 2.
Ἐξαμιδοποιός, exomidis seu exomidum confector. Poll. l. 7, c. 30.
Ἐξαμιδοποιία, ars conficiendi exomidas. Idem ibidem.
Ἐποποιός, heroicorum carminum scriptor. Plat. & Aristot. de arte poet.
Ἐποποιία, scriptio versuum heroicorum. Arist. ibidem.
Ἐποποικός, ad ἐποποιΐα pertinens. Idem ibidem.
Εὐποιέω, ῶ, benefacio, beneficiũ confero. Xen. Εὐποιεῖν τὸ δυποιεῖσθαι.
Εὐποιητικός, propensus ab beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Et τὸ εὐποιητικὸν, beneficentia: Aristot. in Rhet.
Εὐποιός, idem cum εὐποιητικός. Hesych. Item iustus.
Εὐποιΐα, beneficentia. Poll.
Εὐποίητος, bene factus, elegantèr confectus: ut εὐποίητον μέλαθρον, apud Hom. hymno 1. in Venerem.
Dec. Ἀντευποιέω, vicissim beneficentia utor erga quempiam, beneficium vel beneficia rependo. Aristoph. in Plut. τὸ δὲ πρόθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Sic & apud Dem.
Φιλευποιΐα, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ.
Ἐχθροποιέω, inimicum reddo, inimicitias concito.
Ζευγοποιΐα, copulatio parium. Theophr.
Ζυγοποιεῖν, juga currum constructe. Aristoph. in Plut.
Ζωμοποιός, opifex juris in culina, condiendi juris peritus. Athen.
Ζωμοποιόν, dicitur etiam quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet. Dioſc.
Ζωοποιός, vivificus: Item vivum & animale generans.
Ζωοποιΐα, animantis procreatio.
Ζωοποιέω, vivifico. Item vermes genero. Theoph. de cauſ. pl. l. 3
Ζωοποιητικός, q.d. vivificativus.
Ἐνζωοποιέω, (dec.) q.d. convivifico, simul vivifico, una in vitam revoco: in ep. ad Epheſ. c. 2.
Ἠθοποιός, mores instituens & faciens: animi formator & institutor. Aristot. Plut. in Themist. Item mores & affectus hominis exprimens: ut λόγος ἠθοποιός.
Ἠθοποιΐα, morum affectuumq; expressio, seu fictio, ficta descriptio. Dion. Halic. in vita Lyſ.
Ἠθοποιέω, al, mores formo, instituo moribus. Plut. Item, affectus & mores exprimo: Dion. Halic.
Ἀνηθοποίητος, (dec.) morum expressione & affectuum carens: Item qui moribus est incompositis & rusticis.
Ἡνιοποιός, qui habenas conficit.
Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen.
Ἡνιοποιέω, habenas conficio. Item habenas rego & duco. Vel

ἡρμοσμένος & moderor. Idem. apomn. l. 4.

Θαλιοποιοὶ, Hesych. fort. qui arculas corio obductas conficiunt & coriaceos riscos.

Θαυμαστοποιὸς, præstigiator, circulator. Dem. Olynth. 2. Item miracula edens. Apud. Luc. θαυμαστοποιοὶ dicuntur ὄνειροι, quòd mirabiles res nobis repræsentent.

Θαυμαστοποιία, q. d. præstigiatio, vel præstigiatoria ars. Item figmentum præstigiatorium figmentis simile. Isocr.

Θαυμαστοποιῶ, præstigiatoris in modum facio, præstigiis utor. Luc. ἄλλα πολὺ νευρικώτερα θαυμαστοποιῶν.

Θεοποιὸς, qui deos sive deorum imagines fabricatur. Poll. l. 1.

Θεοποιία, Deorum fabricatio, simulachrorum in honorem Deorum effictio. Idem ibidem.

Θεοποιέω ῶ, Deum seu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter Deos refero, Dei loco habeo. Theodorit. in Eccles. hist. τὸν τὰ ζωοποιὰ ζωοποιήσαντα.

Θεοποιϊκὸς, qui deos sive deorum simulachra facere potest.

Θεοποιϊκὴ, s. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra. Poll. l. 1.

Θεσμοποιέω, leges condo. Eur. in Phœn. Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ παλαιπάροῳ νεκρῷ;

Θορυβοποιὸς, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator: seditiosus.

Θορυβοποιέω, tumultum seu turbas excito.

Θρονοποιὸς, qui thronos conficit seu fabricatur. Poll. l. 7, c. 30.

Θωρακοποιὸς, q. thoraces conficit, thoracũ fabricator. Xen. apom. 3.

Θωρακοποιία, thoracum fabricatio. Poll. ibidem.

Ἰδιοποιέομαι, proprium facio, mihi vendico. Regum l. 2, c. 15. Item concilio mihi, adjungo mihi.

Ἐξιδιοποιέομαι, (dec.) mihi vendico: Athen.

Ἱδρωτοποιὸς, sudorem eliciens.

Ἱδρωτοποιία, sudatio. Aristot. probl. l. 2.

Ἱδρωτικὸς, sudorem elicio. Ἱδρωτοποιέομαι, sudo. Idem Aristot. ibidem.

Ἱεροποιὸς, q. d. sacrificus, sacrificulus. Ἱεροποιοὶ peculiariter dicebantur, qui sacra faciebant Eumenidibus præsidibus Areopagi: apud Demosth.

Ἱεροποιία, sunctiuncula.

Ἱεροποιέω, fungor illo munere. Et general. sacra facio. Item sacro, dedico. Aristid. ἱεροποιήσας ἵππους φαίνεται εἰς τὸ ἱερὸν δρῶμον.

Ἱππαποιὸς, qui farnas fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιέω, robur, vim seu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποίημα, corroboror. Hermog.

Καθαροποιέω, purifico: Exponitur &, verro. Hesych.

Καινοποιὸς, innovator, nova faciens. Naz.

Καινοποιέω, res novas facio: vel innovo aliquid in re quapiam. Item renovo. Diod. l. 16. τὰ πολέμια καινοποιηθέντα.

Καινοποιὸς, novis artificiis in re quapiam utens. q. d. novitatis artifex. Xen. pæd. 8.

Κακοποιὸς, maleficus, malis afficiens. Aristot. eth. 4, c. 3.

Κακοποιία, maleficentia, malorum illatio seu importatio: vel maleficium. Isocr. in Panath. & ad Dem.

Κακοποιέω, malè facio, noceo. Gen. 31.

Καλυβοποιέω, vel καλυβοποιέομαι, gurgustia seu casas facio. Strab.

Καυλιοποιοὶ, qui storeas seu tegetes conficit. Poll. l. 10, c. 47.

Κερυκοποιὸς, & κηρυκηποιὸς, qui conficit intritum dictum κηρύκη. Vocati autem fuerunt κηρυκηποιοὶ Delphi, quòd victimas circuncidentes, coquorum fungi officio viderentur.

Κερυκηποιέω, conficio intritum illud dictum κηρύκη. Item generalius, condimentum concinno, condio suaviter. Aristoph.

Καρποποιὸς, q. d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rhes.

Κερκιδοποιὸς, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιϊκὴ, s. τέχνη, ars seu scientia conficiendi radios textorios. Aristot. polit. l. 1.

Κηριοποιὸς, qui favos conficit, qui favos confingit.

Κιβωτοποιὸς, qui arcas seu cistas conficit: arcarum fabricator. Pol. ex Dinarcho.

Κλινοποιὸς, qui lectos fabricatur. Poll. l. 7, c. 26.

Κλινοποιϊκὸς, ad lectorum fabricationem pertinens. Et κλινοποικὴ, s. τέχνη, ars fabricandi lectos, Poll. l. 7, c. 30.

Κοινοποιέομαι, commune facio, communico. Gregor.

Κοσκινοποιὸς, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex Poll. loco citato.

Κοσμοποιὸς, mundi conditor, mundi opifex: Deus. Phil. de mũdo.

Κοσμοποιία, ἡ, mundi fabricatio seu creatio.

Κοσμοποιῶν, mundum condere: apud eundem.

Κραναποιὸς, galearum artifex. Poll. l. 1.

Κρηπιδοποιὸς, qui crepidas conficit, crepidarius. Athen. l. 13.

Κωμῳδοποιὸς & κωμῳδοποιητὴς, comœdiæ seu comœdiarum scriptor, comicus poeta. Plut. & Poll. l. 9.

Κωμῳδοποιία, actio ipsa scribẽdi comœdias: apud eundem. Plut.

Λαγανοποιὸς, qui lagenas conficit: aut Lagenarum conditor. Aristot. pol. 3, c. 1.

Λεπτυντικὸς, tenuem seu gracilem reddo, extenuo. Diosc. l. 5.

Ληκυθοποιὸς, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur. Poll. l. 7, c. 30.

Λιτανοποιὸς, calculum gigans. Alex. Aphr.

Λογοποιὸς, fabularum confictor seu scriptor. Athen. Item qui mẽdacia confingit. vaniloquus. Demost. in Timocr. Synes. ep. 44. Exponitur &, orator: apud Isocr. Item historicus: apud Xen. Et, orationis artifex: apud Plat.

Λογοποιία, fabularũ confictio seu scriptio: mendaciorũ cõfictio.

Λογοποιέω, fabulas confingo seu scribo: fingo poetarum more. Isocr. in Helen. enc. πολλὰς ἂν ἄλλας εὑρεῖν ἐλογοποίησαν κ. τ. λ. Et generaliter, confingo, mentior, rumorem falsum spargo. Dem. Philipp. 2 λογοποιοῦσι τινὲς ὡς ἐλήφθαι τρῖς. Item simpliciter rumorem spargo, dicitio, perhibeo. Luc.

Λογοποίημα, τὸ, (q. d. fabulamentum) fabula, commentum, mendacium. Poll. ex Plat.

Λογοποιϊκὴ τέχνη, ars τῶν λογοποιῶν. Plat. in Euthyd.

Λογχοποιὸς, lancearum fabricator. Eurip. in Bacch.

Λυροποιὸς, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum artifex. Plut. Et generaliter, qui musica instrumenta quæ digitis aut plectro pulsantur, compingit. Poll.

Λυροποιία, lyrarum compactio, seu compingendarum scientia. Poll. l. 7, c. 30.

Λυροποιϊκὸς, lyrarum conficiendarum peritus. Et λυροποιϊκὴ, idem quod λυροποιία: Idem ibidem.

Λυχνοποιὸς, lucernarum confector: Aristoph.

Μαχαιροποιὸς, machærarũ seu cultrorũ artifex. Plut. de Soc. dem.

Μελοποιὸς, qui mele scribit: lyricus poeta. Athen. Est & luscinia: epith. apud Eur. in Rheso.

Μελοποιία, scriptio carminum lyricorum, quæ mele vocantur: aut ipsa mele: vel modulatio qualis est in carminibus quæ vocantur mele. Aristot.

Μελοποιέω, scribo mele, vel modulationem adhibeo qualis est in carminibus quæ mele vocantur. Athen.

Μελοποιητὴς, idem cum μελοποιὸς: in Epigr.

Μηχανοποιὸς, machinarum faber. Poll. l. 7, c. 30.

Μηχανοποιία, machinarum fabricatio. Ibidem.

Μισοποιὸς, qui carmina scribit: Eurip. in Troad. Τί καὶ ποτ' Ἑρμῆ ψέγεσ' αὖ σε μισοποιὸς, ὦ τύφε, Præcipuè sic dicitur qui lyrica carmina componitur: ut Sappho μισοποιὸς, apud Herodot.

Μισοποιῶ, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo. Aristoph. in Nub.

Μοσχοποιέω, vitulos facio. Act. ap. c. 7.

Μυθοποιὸς, fabularum fictor. Plat.

Μυθοποιία, fabularum fictio: vel figmentum fabulosum. Plut.

Προσμυθοποιέω, (dec.) fabulosè adjicio. Strab.

Ναοποιὸς, cui templi vel extruendi vel conficiendi cura commissa est, sacrarum ædium procurator. Aristot. Rhet. l. 1.

Ναοποιέω, ῶ, templum ædifico: Gregor. Naz.

Νεοσσοποιία, pullorum procreatio. Diosc. l. 2, c. 60. (l. 1.

Νεωτεροποιὸς, qui res novas molitur, novarũ rerũ studiosus. Thuc.

Νεωτεροποιία, studium rerum novarum. Idem ibidem.

Νεωτεροποιέω, res novas molior, seu innovo: apud Galen. Exponitur &, commoveo: apud Hippocr. in Aphor. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κεκινημένα.

Νεωποιὸς, qui naves fabricatur. Poll. l. 1.

Νοσοποιὸς, q. d. morbum faciens; morbum afferens, morbum incutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιέω, morbum seu morbos facio, morbos affero seu incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιέω, ficcum reddo, ficco.

Ὁδοποιὸς, qui viam facit, i. qui viam seu vias munit & sternit. Aesch. in Ctesiph. Xen. pæd. 6.

Ὁδοποιία, viarum munitio, ipsa actio vel munus faciendi seu muniendi viam. Xen. ibidem.

Ὁδοποιέω, viam facio seu munio, transitum præstruo. Dem. τὸ ὕδωρ τὰ τε χωρία ἐλυμήνατο καὶ μᾶλλον ἀδοποίητα. Luc. in Dem. ὁδοποιῶν τὰ ἄδατα, ἢ γεφυρῶν τὰ ἀβάτατα. Cum dat. pers. Greg. σφηκίαις περιδραμεῖσι, ὁδοποιοῦσιν τῷ Ἴσραήλ. Et metaph. viam seu aditum patefacio, sterno viam. Aristot. metaph. 1. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀδοποίησε αὐτός. Damasc. (de Christo orante) περισσὰ ἐζήτει ἡμῖν ὁδοποιεῖν τὴν πρὸς θεὸν αἰδεσιν. ¶ Item ad methodum redigo. Aristot. Rhet. l. 1, ἐπεὶ ἀμφοτέρως εὐδόκιμον, σχεδὸν ὅσοι ἂν μὴ τὰ αὐτὰ ὁδοποιῶσιν.

Ὁδοποίημα, via mihi patefit, via mihi sternitur. Exponitur &, progredior, promoveo, proficio: apud Greg. ἀρετῆς ὁδοποιημένης ὑπὸ παιδείας τοῦ βελτίονος.

Ὁδοποίησις, viarum munitio seu stratura: vel, munus vias sternendi. Et metaph. aditus patefactio. Aristot. Rhet. 3.

Ὁδοποιητικὸς, qui viam facere & ad aliquid patefacere aditum potest. Aristot. in eth.

Προοδοποιέω (decomp.) viam præstruo, viam patefacio aut præbeo. Aristot. προῳδοποιήκασι γὰρ τὴν ὁδόν. Idem polit. 7, ὅσα τῶν περὶ τὴν ὑγίειαν προῳδοποιεῖ πρὸς τὰς ὑστέρας ἰατρικάς. Exponitur &, præparo, & quasi imbuo. Idem Probl. sect. 3, 2, Τὸ μὲν ἀλυπότερον τοῦ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προῳδοποίησε τὸ ζῶμα πρὸς τὸ ἥδιον. Item auctor & adiutor sum, exemplum præbeo. Plut. τοῖς ἀρχομένοις προῳδοποίησεν οὐ τῇ τῆς νομοθεσίας. ¶ Item proclivis & propensus sum. Aristot. Rhet. l. 2, προῳδοποίησε τὸ γήρᾳ τῇ ἀλαζονείᾳ. Προοδοποίημα, idem quod προοδοποίεσις, in postrema significatione. Aristot. ἀλυπότερα πρὸς προῳδοποιήματα πρὸς τὴν φθορὰν. Προοδοποίησις, præparatus, in quo

quo ſeu ad quē via jam quaſi patefacta eſt: apud eundē Ariſtot.

Ὁ λμοποιὸς, mortariorum artifex. Ariſtot. polit. 3, c. 1.

Ὁ ὀνοματοποιὸς, nominis ſeu nominum fictor, i. verborum ſeu vocabulorum. Athen.

Ὁ ὀνοματοποιία, nominis ſeu nominum fictio, i. vocabulorum. Peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis ut ſonum rei quæ ſignificatur exprimant ſeu repræſentent. Quintil. lib. 1, c. 5. & lib. 8, c. 6.

Ὁ ὀνοματοποιέω, nomen ſeu nomina fingo, i. vocabula verba novo. item fingo vocabula à ſono ea deducens: ſæpe apud Euſt. Et ſimpl. nomen do, nuncupo. Ariſtot. eth. l. 2, πράττειν ἃ ἄνθρ κ ἐπ' ἄλλων αὐτὸς ὀνοματοποιῶν.

Ὁ πλοποιὸς. armorum faber, qui arma conficit. Poll. l. 7, c. 30.

Ὁ πλοποιία, armorum fabricatio. Idem ibidem.

Ὁ πλοποιέω, armâ fabricor. Sapient c. 5, ὁ πλοποιὸς τὴν κτῆσιν εἰς ἄμιλλαν ἐξ ἡβῶν ἁρμὰ ex facultatibus ſuis conficiet.

Ὁ πλοποιὸς, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens. Poll. ibidem.

Ὀργανοποιὸς, organarius faber, qui inſtrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιία, inſtrumentorum fabricatio: Item machinatio velut per inſtrumenta. Philo de vita M. l. 3.

Ὁ χλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur &, turbam congrego.

Ὁ ψοποιὸς, qui opſonia apparat, conditor. Plat. de rep. l. 2. Xen. Hell. 7.

Ὁ ψοποιία, opſoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat in Gorg. Athen. l. 3.

Ὁ ψοποιικὸς, pertinens ad eum qui opſonia apparat, popinalis, eo quinarius: ut ὀψοποικὰ ὄργανα. Xen. Et ὀψοποικὴ, ſ. τέχνη ars ſeu ſcientia apparandi opſonia. Plat. in Gorg.

Ὁ ψοποιέω, opſonia apparo, popinales delicias apparo: coquo. Plut. in Probl. Rom. πῶς γυναῖκες ἔτι ἀλεῖν ἔων ἔτι ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν.

Ὁ ψοποιημα, idem. Xen. Hell. 7. & apomn. l. 3.

Ὁ ψοποιητικὸς, idem cum ὀψοποιικὸς. Item opſoniorum apparandorum peritus, opſoniorum artifex. Ariſtot. metaphyſ. 5. unde ὀψοποιητικὴ, idem quod ὀψοποικὴ, Idem Polit. 1, c. 4.

Παθοποιία, affectuum commotio: ſchema Rhetoricum de quo Iul. Ruſinian.

Παιδοποιὸς, liberos procreans: liberorum procreator ſeu procreatrix. Eurip. in Androm.

Παιδοποιία, liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

Παιδοποιέω, liberos procreo: Eur. in Heracl. Τίς γὰρ κέρδιων ἔρημον, ἢ δάμαρτ' ἔχειν, Ἢ παῖδ' ἀποιεῖν ἐξ ἐμοῦ βλαστόντα; Item ſimpliciter, genero. Luc. ὅσ γε ἀπὸ τῆς γλυκείας ἡμῖν πολυποδοποιεῖς.

Παιδοποίημα, idem. Xen. ἐπὶ γὰρ ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπελαμβάνομεν. Sic & apud Iſocr. & Luc. Παιδοποιηθῆναι, exp. & paſſivè, ſuſceptus eſt, generatus eſt. Luc.

Παιδοποιητὸς, idem quod παιδοποιὸς. Παιδοποιητικὴ, ut παιδοποιητικὴν ἐχαρίζετο, operam dare liberis procreandis.

Πετροποία. ſtructura ex petris, ſtructura ſaxea. Athen. l. 5.

Πηλοποιὸς, figulus, qui vaſa fictilia è luto cōficit. Gal. & Ale. Aphr.

Πηλοποιέω, è luto fingo, figlinam factito.

Πηλοποιητικὸς, pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinens ad figulos.

Πιλοποιὸς, qui pileos ex coactis lanis pilis've cōficit. Pol. l. 7, c. 30.

Πιλοποιία, ἡ τῶν πιλοποιῶν. Ibidem.

Πιλοποικὸς, ad coactiliarium pertinens. Ibidem.

Πιλοποικὴ, idem quod πιλοποιία. Ibidem.

Πιλοποιέω, pileos & coactilia conficio.

Πιλοποιητικὸς, idem cum πιλοποικὸς. Πιλοποιητικὴ χρεία, lixivium quo πιλοποιοὶ utuntur cogendis parandisq; lanis.

Πλικτροποιὸς, qui plectra conficit, i. inſtrumenta quibus citharæ pulſari ſolent. Poll. loco antè citato.

Πλικτροποιία, plectrorum fabricatio. Ibidem.

Πλικτροποιητικὸς, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πλικτροποιητικὴ, ars plectra conficiendi. Ibidem.

Πλικτροποιητικὸς, plectrorum confectores decet, ſeu more eorum qui plectra conficiunt. apud eundem ibidem.

Πλουτοποιὸς, qui divitias facit & congerit: vel lucroſus, quæſtuoſus. Poll. l. 3, c. 22.

Πολεμοποιὸς, qui bellum movet: qui bella movere aut gerere ſolet. Ariſtot. pol. 5, c. 11.

Πολεμοποιέω, bellum moveo, ſeditiones excito. Xen. Hellen. 5. Item inimicum & hoſtem reddo. Appian. bell. civ. l. 5. Λάβιον ὁ αὐτὸς πολεμοποιεῖν εἰς ἀλλήλους.

Πορειοποιέω, tranſitū facio, viā facio qua aliud trāſeat. Dioſ. l. 1, c. 11. Μεταπορειοποιέω, (dec.) meatuum ſtatum muto. Idem l. 4, c. 15.

Μεταπορειοποία, ἡ, meatuum in corpore mutatio.

Ποτισμαθοποιὸς, potionum confector. Athen.

Προσωποποιὸς, qui perſonas ſeu larvas fabricatur. Poll. l. 2.

Προσωποποιία, perſonarum confictio: figura oratoria, quam Cic. de orat. l. 3. appellat perſonarum fictarum inductionem. Vide & Quint. l. 9, c. 2.

Προσωποποιέω, perſonas fictas induco, perſonas fingo ſeu con-

Πτυχοποιὸς, medicū faciens, ad medicitatē redigens. Ariſt. l. Plut.

Πυοποιὸς, pus movens, ſuppurans ſeu ſuppurationem adiuvans. Dioſc. lib. 2. cap. 82.

Πυοποιέω, pus moveo, ſeu puri movendo accommodatus ſum. Idem l. 2, c. 185.

Ῥᾳθυμοποιὸς, deſidem & inertem reddens. Theophyl. ep. 29.

Ῥυθμοποιὸς, rhythmorum factor ſeu fictor. Heſych.

Ῥυθμοποιία, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æſtimo, maieſtate afficio. Greg. de hom. Exponitur &, reverentiam concilio: apud Strab.

Σεμνοποιέομαι, in gravitatem me compono, honeſtos & ſpecioſos mores præ me fero. Greg.

Σηπεδοποιὸς, putrefaciēs, ſeu putrefaciendi vim habens. Ale. Aphr.

Σιτοποιὸς, panifex, piſtor. Thuc. l. 6. Xen. Pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιία, panificium. Xen.

Σιτοποιικὸς, ad cibaria coquenda & conficienda pertinens.

Σιτοποιῶ, panē conficio. Eur in Troad. Item ad panificium accōmodo vel utor: Dioſc. Item alo, cibū ſuppedito. Xen. Pæd. 4.

Σιτοποιέομαι, idem quod σιτοποιῶ, in panificio occupatus ſum. Idem Pæd. 4. Item frumentum mihi comparo, frumentatum eo: apud eundem Pæd. 1. Exponitur &, in cibos aſſumo veſcor. ut apud Dioſc. l. 4, c. 15. τὴν ἀρχὴν γλυκαίνουσι κ τροφιμον αὐτὸ σιτοποιοῦντες.

Dec. Ἀρχισιτοποιὸς, piſtorum princeps, qui piſtoribus præeſt.

Συναπτοποιέω, compinſo vel in cibum concinno Dioſc. in præf. l. 6. Συναπτοποίημα, compinſor: apud eundem l. 4.

Σκευοποιὸς, qui vaſa & inſtrumenta diverſi uſus fabricat. Peculiariter ſic dicitur qui perſonas & alia indumenta ſcenica parat. Ariſt. de art. poet. Plut. in Colot.

Σκευοποιέω vaſa & inſtrumenta diverſi uſus fabricor. Cum accuſat. ſimpliciter ſignificat, fabricor, conficio: unde in voce media apud Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. Item metaph. fabricor; machinor. Hyperides, σκευοποιεῖν τὸ πρᾶγμα.

Σκευοποίημα, conficior, fio: Athen. l. 11, (de calice loquens qui κέρας & ῥυτὸν dicitur) δακεῖν σκευοποιηθῶν ὑπὸ πρώτου τῶν Φιλαδέλφου Πτολεμαίου.

Σκηνοποιὸς, qui tentoria conficit, ſeu tabernaculorum fabricator act. ap. c. 18.

Σκηνοποιία, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula cōficio, umbracula fabricor. Gr. Naz. μὴ σκιάδας ὑψηλὰς πήξωμεν σκηνοποιοῦντες τῇ χαρᾷ τὸ τ' θρύψεως.

Σκηνοποιέομαι, idem Herodian. l. 7. συμπηγνύντες ξύλα κ ἁρμὸν ζοντες σκηνοποιοῦντο.

Σπενδοποιέω, ſ. libo: vel fœdus & inducias paciſcor.

Σπονδοποίημα, idem Athen. l. 11. ἐν τῇ ἱεροποιίᾳ τοῦ Διὸς μισθὸν ἀποδοθείσῃ πεπλοισιν. Σπονδοποιηθέντα, τὰ, pacta: ſeu de quibus in fœdere icto convenit.

Στελεγιδοποιὸς, qui ſtrigiles conficit, ſtrigilum fabricandarum Artifex Poll. l. 7, c. 30.

Στελγιδοποιὸς, idem. Etymol.

Στερεοποιέω, ſolido, firmo, duro, ſolidum, firmum, durumque reddo. Suid

Στεφανοποιέω, idem. Polyb. & Dioſc. l. 5, c. 139.

Στεφανοποιὸς, qui coronas conficit, coronarum conficiendarū artifex.

Στιβαδοποιέω, conficio mihi lectiſternium ſeu ſtramentum ex foliis, gramine, aut frondibus virentibus.

Σχηματοποιέομαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re equ. ἅτε αὐτὸς σχηματοποιεῖται. Exponitur &, geſticulationi ſervio, ſchemata ſaltationis cu uſq; imitor. Poll. l. 4, c. 13. Σχηματοποιέμενον dicitur etiam qui ingenuè non loquitur & ſimpliciter, ſed efficto vultu & ſermone aſſimulato.

Σχηματοποία, geſtuum ſchematumque in ſaltando effictio. Athen. l. 14.

Σωματοποιέω, corpus eſſe facio, i. quod antè diſperſū diſiectumque erat in unum velut corpus cogo: unde in voce media in Paed. διόπερ πᾶσας ἡμᾶς τοὺς τῶν νόμων πειθαρχίας σωματοποιησάμενος ἐν τούτοις ἐξ σωσικέφαλα ὡσαμεν. Item corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaceratum. Polyb. lib. 3. ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους. Metaphoricè apud eundem Fab. Maximus dicitur ſuorum τὰς ψυχὰς σωματοῦσθαι. Generaliter etiam ſignificat, auctiorem ac validiorem reddo, augeo: ut apud eundem, σωματοποιῶν τὴν τόλμαν αὐτῶν. ¶ Item corpus ſeu rem corpoream eſſe fingo, Alex. Aphr. probl. l. 1. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὰ ἐρωτικὰ πάθη

Σωματοποίημα, augeor, validior fio. Ariſt. de mundo.

Συσσωματοποιῶ, (dec.) concorporo, in unum corpus cogo: unde in paſſ. apud Ariſtot. de mundo, συσσωματοποιοῦνται τὰ ἀστέρια κ ὑπὸ τῆς ἐν τῇ γῇ ὑγρᾶς κέκραμμένα.

Τειχοποιὸς, qui muros fabricatur & ſtruit. Item qui inſtaurandis mœnib. ſeu reficiendis præeſt. Dem. pro cor. Aeſch. in Cteſiph.

Τειχοποία, muri extructio: vel cura extruendorum aut reficiendorum murorum.

Τεκνοποιὸς, liberos procreans. ut τεκνοποιὸς πόσις, Eurip. in Troad. Iſē multos procreans liberos, fœcundus. Herod. in Terpſich.

Τεκνοποία, liberorum procreatio. Ariſtot. Polit. 7. & Rhet. 2.

Τεκνοποιέω, liberos procreo: idem quod παιδοποιῶ, Xen. a-

pomn. 2, ὁ αὐτὸς τῶν τεκνοποιήσεων αὐτῷ τέχνα.
Τεκνοποίημα, idem: apud eundem ibidem.
Τεκνοποιητικός, liberis procreandis idoneus. Τεκνοποιητικὴ s. τέχνη, ars procreandi liberos. Aristot. polit. 1, c. 3.
Συντεκνοποιέω (dec.) unà liberos procreo. Xen.
Ὑμνοποιός, qui hymnos conficit: poeta. Eurip. in Supplic.
Ὑπνοποιὸς, somnificus, somnum afferens. Dioscor. l. 4, c. 65. (de opio) ἀκώδωνός ἐστι καὶ ὑπνοποιὸς, καὶ πεπληκός.
Ὑποποιέω, somnum concilio, somnum affero. Idem ibidem, τὰ φύλλα καὶ κωδίαν καθηψηθέντα ἐν ὕδατι καὶ ἐπιθέντα ὑποποιεῖ.
Φαρμακοποιὸς, qui medicamenta conficit.
Φιλοποιὸς, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. Plut. Item qui labores amat, ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν. Hesych.
Φιλοποιέω, vel φιλοποιέομαι, amicum reddo seu benevolum, concilio. Polyb.
Χαλινοποιὸς, qui frena conficit.
Χαλινοποιικὴ, sub. τέχνη, ars conficiendorum frænorum. Arist. eth. 1, c. 1.
Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut structus. Thuc. l. 2. Dem. Philip. 1.
Ἀχειροποίητος, (dec.) qui non est χειροποίητος.
Χλαμυδοποιὸς, qui conficit chlamydes.
Χλαμυδοποιΐα, ars conficiendi chlamydas. Poll.
Χλαμυδοποιϊκὸς, qui ad artificem chlamydarum pertinet, seu quo opifex ille utitur.
Χλανιδοποιὸς, lanarum tenuiorum & molliorum confector. Pol. l. 7. c. 30.
Χλανιδοποιΐα, lanæ tenuioris & mollioris confectio vel contextio: seu lanæ ejusmodi conficiendæ texendæq; ars. Xen. apom. 2.
Χορδοποιὸς, qui chordas conficit.
Χορδοποιΐα chordarum confectio, seu chordarum conficiendarum artificium.
Χορδοποιϊκὸς, ad ejusmodi artifices pertinens.
Χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt. Poll. l. 4.
Χρηματοποιὸς, qui pecunias conficit, i. comparat. Exponitur &, ὀψαρτυτὴς: ut χρηματοποιὸς τέχνη, apud Xen.
Χρυσοποιὸς, aurifex. Luc.
Χρωματοποιΐα, colorum confectio. Philostr. ep. 2.
Ψηφοποιὸς, q. d. suffragiorum confector, qui suffragia conficit: suffragiorum artifex. Soph. in Aiace.
Ψυχροποιὸς & ψυχροποιητικὸς, frigidum faciens, frigidam faciendi vim habens, prius apud schol. Thucyd. posterius epith. febrium apud medicos.
ὨΙδοποιὸς, qui carmina seu cantiones conficit: poeta. Theoc. epigrammate in Anacreontis statuam.

ΠΟΙΚΙΛΟΣ, η, ὁ, varius. Propriè qui est varii coloris, versicolor, maculosus. In Geopon. αἰόλος αὐτῷ τὸ σῶμα, ἐὰν ἔνῃς τῷ γλάσσαν μέλαιναν, μέλαν πέζεται ἐὰν ᾖ ποικίλη, ποικίλον ἔσῃ τὸ πρόβατον. Il. δ, ἀμφὶ δὲ πᾶσιν Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε. Athen. l. 10 ἐσθῆτα ποικίλην αἰόλλεσθαι. Metaphoricè ποικίλος μῦθος dicitur oratio varii quasi coloribus picta & ornata: Epigr. l. 2. Item varius, qui multorum diversorumq; generum est: ut ποικίλη τροφὴ apud Plut. Sympos. 4 probl. 1. Et ποικίλαι ἐδέσμαι, apud Athen. Ad animum translatum de homine dicitur qui varias artes ac machinas callet, vafro, versuto, callido: ut Προμηθεὺς ποικίλος Hesiod. in Erg. Et de eo cui animus variat & inconstans est. Aristot. Eth. 1, c. 10.
Ποικίλως, variè multis modis. Item callidè, vafrè, versutè. Xen.
Ποικιλία, ἡ, varietas. Isocr. in ep. ad Philipp. & apud Hermog.
Ποικίλις, ἰδος, ἡ, q. d. varia, versicolor, picta: nomen est avis quam cardinelem esse putant. Aristot. hist. an. l. 9, c. 1. quam cardinelem esse putant.
Ποικίλλω, variego, variè distinguo. Eurip. in Hec. ὦ κροτέῳ πέπλῳ Ζάξομαι ἅρματ' ἄνακτος, Ἐν ἀμφιδαιδάλοισι ποικίλλων αὐτοκρόκοις πήναις. Iterum varie texto vafre comminiscor aut fingo. Plut. in Symp. μηδὲν ποικίλλειν ὡς ὠνὴν, ἀλλ' ἐλευθέρως ἐπεῖν ἃ μοι δοκεῖ. Synes. p. 121. ἀλλὰ μὴ τοι ποικίλλε
Ποικίλλομαι, variegor, variè distinguor. Herodian. l. 5. Ἀμφιχυσοῦ πολλὰ καὶ ὑπὸ ἡμῶν ἀπεποικίλτο. Sic & alibi apud eundem, & Plat. in Crat. (leg.
Ποικίλμα, τὸ, varius ornatus, ornatus versicolor. Od. ε. Plat. de
Ποικίλσις, εως, ἡ variegatio, Idem ibidem.
Ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, qui variat, qui versicolore ornatu vestimenta elaborat. Aschin. contra Timarch. Plut. in Per.
Ποικιλικὸς, ἡ, pertinens ad eum qui acu pingit aut polymiton texit. Et ποικιλικὴ τέχνη ars pila plumariorum & phrygionum. Hesych. & Suid
Ποικιλτὸς, varius, variè pictus, versicolor. Dionys. Longin.
Ποικιλθὸς, idem quod ποικιλτὸς. Hesych.

Composita.

Βαθυποικίλτης, ου, ὁ, qui acu vestes variegat: phrygio. Hesych.
Διαποικίλλω, variego, variis coloribus distinguo. Plinius.
Διαποικιλμὸς, variegatio cum ποικίλλω. Isocr. in Evag. πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικιλμὸς τῶν ποιημάτων.

Διαποικίλλομαι, variè distinguor.
Ἐμποικίλλω, vario, intertexo variè.
Καταποικίλλω, vario, varietate distinguo: undè apud Plat. τὸ μέσον ἡμῖν τοῦτο καταποικίλλεται.
Παμποίκιλος, omnibus modis varius seu variegatus: ut πάμποικιλοι πεμποικίλοι, Od. σ. Exponitur etiam, versipellis, versutus: Hes.
Πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus: ut πολυποίκιλα φάρεα, apud Eurip. in Iph. Taur. Item multifarius, multimodus; multiformis: ut πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ, in epist. ad Ephes. c. 3.
Πτεροποίκιλος, varias & pictas pennas habens. Aristoph. in Avib.
Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus & varius. Πυρόεις, ποίκιλος, lapidis nomen est, apud Plin.
Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen. Plin. l. 37, c. 10.
Ὑποποίκιλος, aliquantum varius seu variegatus.
Χρυσοποίκιλος, auro distinctus.

ΠΟΙΜΗΝ, ένος, ὁ, pastor. propriè ovium pastor, opilio: id quod indicat Plato in Minoe, ubi quærenti quis sit & quo nomine vocetur ὁ τῶν ἐν ἀγέλαις κριῶν νέμων, respondetur ποιμήν. (ideoq; ab οἷς & μέω derivatum putatur dictumq; quasi οἰμήν. Etymol. tamen ποιμὴν nominatum scribit ποιεῖν τὸ σὺν τῇ πόᾳ ῥέμειν.) Theocr. idyll. 8, Ποιμὴν ἀροτῆρας ἄνευ συρικτᾶς ἐλάσειε. Pro bubulco etiam capi docet Eust. Od ξ, Οὐδὲ ποιμὴν ποιμαίνει Η' νύες ἀσελάων. Metaphoricè dicitur Christus ποιμήν, Ioan. 10, & alibi, necnon eius ministri & vicarii, Ephes. 4. Dicitur & dux seu imperator, vel etiam rex ποιμὴν λαῶν, Il. α, & alibi. Et generaliter pro quovis curatore accipi tradunt: ut apud Soph. in Aiace, σέ τοι μόνον δίδορκα ποιμένων ἐπιρρέπουσαν. Apud Eurip. ποιμένες ὄχων, rectores curruum.
Ποιμενικὸς, pastoralis, pastoritius, pastorius. Phil. de vita M. l. 1.
Ποιμενίς, ίδος, ὁ, idem. in Epigr.
Ποιμενίδης, ου, ὁ, è pastore natus, qui pastorii generis est.
Ποιμαίνω, ἐμαίνομαι, pasco. Odyss. ε. οὐδὲ Οἱ ποιμαίνεσκε. Hesiod. in Theog. Ἀγρας ποιμαίνοντ' Ἐλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο. Plato de rep. l. 2, ποιμαίνειν τὸ σῶμα. pro quo Herodian. l. 7. absolutè dixit, ποιμαίνων ἐν τοῖς Θετταλικοῖς ὄρεσι. Metaphoricè apud Theoc. idyll. 11, Οὔπω τοι Πολύφαμε ἐποιμαίνευ τὰ ἑαυτοῦ Μισίδων. ¶ Item curo, curam gero. schol. Soph. & Suid.
Ποιμαντικὸς, ὁ, pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius. Greg. Et ἡ ποιμαντικὴ, ἐπιστήμη, scientia pascendi curandiq; ovium gregem. Chrysost. de sacerdot.
Ποιμανάρχης, ου, ὁ, idem cum ποιμήν.
Ποιμανάρχη, idem: Hesych. Et metaph. dux vel rex populi: apud Aeschin.
Ποιμανόμενον, τὸ, grex non ovium tantùm, sed & populi. Eust.
Ποιμανόω, pasco. Exponitur &, custodio.
Ποιμανώδης, ες ὁ, idem cum ποιμαίνω & ποιμήν.
Ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium, Od. ι. Sop. in Aiace. Metaphoricè de grege ovium Christi, Matth. 26.
Ποιμνιτὴς, οῦ, ὁ, pertinens ad ovium gregem. Od. β.
Ποίμνιον, τὸ, idem quod ποίμνη. Plat. de leg. Luc. 12.

Composita.

Ἀρχιποίμην, ὁ, pastorum princeps: epitheton Christi: 1. ep. Pet. c. 5.
Βουποίμην, boum pastor. in Epigr.
Φιλοποίμην, pastorum amans.
Φιλοποίμνιος, gregis amans: ut κύων φιλοποίμνιος. Theoc. idyl. 5.

ΠΟΙΝΗ, ης, ἡ, pœna, ultio injuriæ seu peccati. Quidam definierunt, ποινὴ ἐστιν ἁμαρτήματος ἐνδίκησις, pœna est peccati ultio. Paus. in Lacon. τοὺς τιμωρίας οἱ πυλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐνόμιζον ποινάς. Hinc ποινὰς δοῦναι & τίσαι, seu λύσαι, dare pœnas, pendere, solvere, luere. Et ἀπαιτεῖν ποινὰς, exigere, repetere, reposcere. Et ἀφεῖναι ποινῆς, liberatum esse pœna. Ipsæ etiam furiæ & deæ quæ scelerum pœnas exigere creduntur, ποιναὶ nominantur, apud Paus. in Att. & apud Synes. epist. 44. ¶ Item pretium quo injuria pensatur, apud Hom. ut Il. σ, Οὐκέτι ἔστιν ἄποινα ποινὴ Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο. Etym. à πόνος derivat quasi πονή: fortasse quoniam omnis pœna cum labore & molestia conjuncta est.
Ποιναῖος, ου, ὁ, pœnarius. ποιναία στήλη, exp. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur & pro πολιτικός, pœnalis, pœnas infligens.
Ποινικὸς, ου, ὁ & ἡ, pœnalis, pœnas infligens, pœnis persequens. Item ultor, vindex. Soph. in Aiace & alibi. Sic in Epigr. ποινικὸς λιθοκτονίη, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum.
Ποινάω, ῶ, punio, pœnas exigo, pœnas sumo de.
Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quæ de aliquo sumitur, idem cum ποινὴ, Hesych.
Ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit seu sumit, vindex, ultor. Nonn. Pro quo Doricè ποινάτωρ, apud Eur. in Electra.
Ποινητὴς, ῆος, ὁ, idem. Oppian. de piscibus.
Ποινάζω, idem quod ποινάω: unde ποιναζόμενος δὲ γυναῖκας, Eur. in Iph. Taur.

Compo-

Ἀ'ποινον, ν, τὸ. pœna, ultio. Soph. in Electra.

Ἀ'ξιόποινος, ν, ὁ, ἡ pœna dignus, dignus qui pœnam luat.

Ἄ'ποινον, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, seu quo pœna debita luitur aut pensatur. Il. φ. Item pretium liberationis, Il α, & ω. Ἀ'ποινα, τὰ, pœnæ, apud Plat. de leg.

Ἀ'ποινάω, pœnæ debitæ eximo, redimo. Exponitur & pecuniam exigo, à Demosthene in orat. contra Aristocr.

Ἀ'ποινᾶσθαι, præmium reportare & assequi. Eurip.

Ἀ'νάποινος, (adv.) non redemptus pretio. Il. α.

Ἐ'μποινήμων, in pœnam incurrens, pœnam merens, pœnæ obnoxius. Suid. & Hesych. Pro eodem scribitur & ἐμπεποίνος.

Λαθίποινος, punire oblitus. Et τὸ λαθίποινον, ϕ non punitur. Hesy.

Μεταποίνιος, pœnalis, idem cum ποίνιμος, ut δίκη μεταποίνιος, apud Suid.

Νηλιόποινος, crudeli supplicio puniens. Hesiod. in Theog.

Νήποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non solvit. Od. ξ. Et νήποινον, (adverb.) impunè, impunitò, Od. τ, & α.

Νήποινα, & νηποινά, vel νηποινὶ, idem. Xen. & Demosth. Legitur & νη ποινῇ pro iisdem, apud Poll. l. 8.

Ποῖος, &c. vide in Οἷος.
Ποιεῖν, in Σωτερα.
Ποιμάδης, in Πόα.
Ποιμαίνω, vide πονέω in Πένω.
Ποιφύσσω, in Φυσάω.
Πόκος, &c. in Πέκω.

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ν, ὁ, bellum, pugna. Il. ε, Ἀιδὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε. Il. γ, πίσσωτται πόλεμος. Plat. l. 12, de leg. πολέμου ἀγαθήματα, belli insignia. Τὰ τοῦ πολέμου, Dem. res bellicæ. Xen. Pæd. 1, πόλεμον ἄρχειν ὡς τάχιστα. Polybius, αὐτὸν ἔφη τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, quum intercepisset bellum Romanum. Sic ἐγείρειν πόλεμον, Herodian. l. 3, & κινεῖν πόλεμον, apud Athen. l. 12, Et Thuc. πόλεμος πολέμῳ τὸ ξυμμάχων, bellum gero cum fociis. apud Eurip. χαλεπὸν τὸ πόλεμοι ἀδελφῶν, bella & dissidia inter fratres. ¶ Multiplex est huius vocabuli etymon apud grammaticos. Alij enim compositum dicunt ex πολὺ & ὤμος, ut sit quasi πολύωμος. Alij ex πολὺς & ὄλυμι, quasi πολύολεμος. Quidam à πελεμίζω deducunt. Nonnulli παρὰ τὸ τὰς πόλεις ἀμᾶν, ἢ μεῖν, ἢ ἰμᾶν dici tradunt. Sunt & qui simpliciter ex ἀλέω seu ὄλλυμι derivent quasi ὄλεμος. Addo posse & à πολίω deduci, quòd bellum omnia vertat, invertat, et evertat.

Πολεμικός, ν, ὁ, bellicus, militaris. Xen. Hell. 5, πολεμικὴ ἕξις, Thuc. l. 2, πολεμικοὶ κίνδυνοι, belli discrimina. Apud Aristot. polit. 1, ca. 3, πολεμικὴ sub. τέχνη, disciplina militaris, ars bellica. Τὰ πολεμικὰ, res bellicæ. Xen. Hell. 1, Pæd. 7, & alibi. ¶ Item bellax, bellicosus. Isocr. Thuc. Aristot. Xen. ¶ Accipitur & pro πολέμιος, apud Plut. de prim. frig.

Πολεμικῶς, bellicosè, ut πολεμικῶς ἔχειν, bellicoso animo esse, belli cupidum esse. At πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα, hostili animo esse erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.

Πολέμιος, & Ionica dialecto πολεμήιος, bellicus. Il. β, πολεμήια ἔργα. & Hesiod. in Asp. πολεμήια πύκε ἔχοντες, arma bellica, seu ad belli usus comparata.

Πολέμιος, ν, ὁ, qui animo hostili & bellum inferendi cupido affectus est erga aliquem, infestus: interdum etiam inimicus. Xen. Pæd. 3, ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶντας. Idem l. 4. Pæd. cum dat. ἐμοὶ πολέμιος. Et cum genit. apud Aristid. πολέμιος τῆς ἀληθείας, Item πολέμιος simpliciter, pro ὁ πολέμιος αὐτῷ, hostis. & οἱ πολέμιοι, hostes, sæpe apud Thuc. Xen. Plut. & alios. Et ἡ πολεμία, pro ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, hosticum. apud Xen. Pæd. 3.

Πολεμίως, hostiliter, hostili atque infesto animo. Thuc. l. 3, & 4.

Πολεμόω, ῶ, f. ήσω, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito.

Πολεμόομαι, ῶμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor. Thuc. l. 1.

Πολεμίζω, f. ίσω, bello, belligero, seu bellum gero: aliquando pugno, depugno, decerto. Il. υ, Ἀντὶ Ἀχαιῶν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Et cum dativo, Il. ο, Ἐως ὁ τῷ πολεμίζε μένων. Aristoph. in Nub. πρέσβων τε βουλέων τε τῆ γλώττῃ πολεμίζων.

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum, sæpe apud Hom. & Plut. in Fab.

Πολεμιστήριος, ν, ὁ, & ὰ, idem, ut ἵππος πολεμιστήριος, apud Aristid. & Xen.

Πολεμέω, ῶ, f. ήσω, idem cum πολεμίζω, bellum gero. Interdum absolutè apud Thuc. & Isocr. Interdum cum accus. πόλεμον. Dem. πολλὰς ὑμῖν πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella gessistis. Sæpè cum præposit. μετὰ & πρός, apud Thuc. & Plut. Sæpè cum dat. apud Thuc. Demost. & Plut. Interdum etiam ϕ vexo. Xen. Pæd. 1, ἀλλὰ νῦν ποτε οὐ πρὸς τοὺς Σύρους πολεμεῖς; Apud Plut. in Thes. πολεμεῖν τοῖς πολλοῖς χρόνοις, repugnare veteri opinioni & dudum receptæ.

Πολεμέομαι, οῦμαι, bello appeto, seu lacesso, oppugno. Demosth. Plut & Synes. Dicitur etiam πολεμεῖται, impersonè, bellatur, belligeratur.

Πολεμησάω, bellare gestio, bellare cupio. Thuc. l. 1.

Πολεμώνιον, ν, τὸ, herbæ nomen apud Dioscor. l. 4, c. 8, quæ sic nominata esse traditur à bello excertamine quod antiquissimi reges inter se certarunt, dum inventionis eius laudem uterq; sibi tribueret. Sunt & qui sic dictã putent, ϕ adversus venena pugnet.

Ἀ'γγαμεμνόνιος πόλεμος, vel potius ἀγχαμεμνόνιος πόλεμος, invicti bello, insuperabiles, in bello nec minis nec vulnerib. flexibiles. Hesych.

Ἀ'νυπόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hostis. Hesych.

Ἀ'νυπολέμιος, idem. Thuc. l. 3.

Ἀ'νυπολεμέω, belligero adversus, bello lacessitus vicissim bello infesto. Thuc. l. 1.

Ἀ'πρόπολεμος, belli inexpertus, rudis in re militari: tyro.

Ἀ'πόλεμος, ὁ, ἡ, imbellis, ut ἀπόλεμος μῆσσα, apud Plat. l. 7. de legibus. Item inhabilis ad bellum: ut senes qui iam emeriti sunt aut membris in prælio læsi & truncati fuere. Arrian.

Ἀ'χόλεμος, non bellicosè, nec pugnaciter, more imbellium.

Ἀ'πολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Luc.

Διαπολεμέω, bello decerto, belligero: vel depugno, decerto. Thucyd. l. 6, ἐκπυστέρων ὑμῖν Σικελίαν Πελοποννήσου ξυμπολεμήσαι, Plat. ep. 6 ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διεπολέμησαν πρὸς τὸν τυραννίδα. Dicitur & ξυμπολεμεῖν πόλεμον. Et in pass. ξυμπολεμεῖται πόλεμος, conficitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, εως, ὁ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum, ægrè bellicosus.

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest. Isocr. in Paneg.

Ἐ'κπολεμόω, idem cum πολεμόω. Dem. Olynth. 1, ὁ πάντες ἐφρυλλοῦντο, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμώσουσι δι' ἐμὲ Φιλίππῳ.

Ἐ'κπολεμόομαι, idem cum πολεμόομαι. Plut. in Cæs. τὸ ϕ Ἐ'δέοντο ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν.

Ἐ'κπολεμισις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐ'κπολεμέω, debello, bello devinco vel expugno. Ammon. Apud Thuc. l. 6, ἢ τὸ εἰθὺς χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, exp. ex iis debetis apertius bellum Athenienfibus inferre.

Συνεκπολεμόω, (dec.) unà hostem reddo: unà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito. apud Suid.

Ἐ'μπόλεμος, cuius in bello vsus est, aptus ad bellum. Hesych.

Ἐ'μπολεμέω, bellum gero in. apud Suid.

Ἐ'πιπολεμέω, belligero adversus, bello appeto.

Εὐπολεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus & fortis in bello. Hom. hymno in Martem.

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari potest.

Καλλιπόλεμος, egregius & strenuus in bello, bellicosus. Epigr. l. 2.

Κατεπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno: vel debello. Plut. in Cæs. τοῖς ἄλλοις κατεπολεμῶν ἐκαθήσατο. Thuc. lib. 4, τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι κατεπολεμοῦμεν.

Κατεπολεμέομαι, bello appetor, &c. Idem l. 6, νομίζοντες αὐτὴν κατεπολεμεῖσθαι.

Κατάπολεμησις, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr. in Syringe.

Μυριοπόλεμος, bellū & belli onera fortib. humeris sustinens. Il. ω.

Προπολεμέω, belligero pro propugno. Aristot. polit. 2, τὸ ϕ (τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν) οὐκ ἐθέλει προπολεμεῖν μέρος. Aeschin. de malè gesta leg. οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες.

Προσπολεμέω, insuper hostem facio, præter alios perduelliones ad perduellionem excito: vnde Thuc. l. 3, μέγα μὲν ἔργον ἤνεγκαν ἅπαντες Λέσβιοι προσπολεμώσαντες.

Προσπολεμέω, bello cum, belligero contra. Thuc. l. 8, οὐ τάττω Λακεδαιμονίους Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατον προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Item belli socius sum, bello adiuvo. Idem ibidem, μόλις γὰρ ὁμοιότροποι ϕύονται, ἄλλοις δὲ προσπολεμοῦσιν.

Συμπολεμίζω, idem cum προσπολεμέω, in post. signif.

Συμπολεμέω, idem Plat. ep. 7. ἔτ' ἔν ἡλικίαν ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι χαλεπὸν ἐδέτι.

Φιλοπόλεμος & poeticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicosus. Il. π & ϱ. Plut. in Fab.

Φυγοπόλεμος, qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugiens. Od. ξ.

ΠΟΛΕ'Ω, ῶ, verto, verso. Hesiod. in Erg. Εἴαρος πολῶν ἄρξεο νέον μένος ἠδ' ὀπάσσω. Exponitur etiam, aro: apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro κινεῖσθαι, versari, tradit Eust. Exponitur &, pasco, Hesych.

Πολέομαι, ῆμαι, vertor: Aristoph. in Avib. Ὅπου δὲ πολεῖται τοῦτο καὶ διέρχεται Ἅπαντα, ξυμπέτεται μετ' ἀκολούθου νεφέλη πολύ.

Πολέσκω, idem quod πολέω. Πολέσκομαι, idem quod πολοῦμαι, unde πολέσκετο, pro ἐπολεῖτο.

Πολεύω, f. εύσω, verso. Odyss. χ, Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν ἐθέλω Ἰθάκης ἐν ἄνακτι πολεύειν. Exponitur &, nutrio, ministro, contineo.

Πόλος, ν, ὁ, terra aratro versa seu scissa. ¶ Πόλοι dicuntur etiam duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices & cardines mundi. Aristot. de mundo. ¶ Ipsa etiam mundi quæ circum axem polosque rotatur moles, vel ipsum cœlum, πόλος, nominatur. Athen. l. 2, τὸ τὸν πόλον σύμπαντον ἡμισφαίριον. Sic & apud Aristoph. in Avib. ¶ Item capitis vertex. Et totum caput, teste Poll. l. 2. Et in ore seu palato sic appellatur τὸ μετὰ τὸν στάφυλον, apud eundem ibidem. ¶ Πόλος dicitur etiam solarium seu horologium: quòd in eo vmbra vnà cum sole circumacta horas iudicet. Athen. l. 5. Poll. l. 6.

Πολῶ, idem cum πολίω. ¶ At πωλέω, vendo, vide suo loco.

Πωλέομαι, uersor, uertor: uel proficiscor, eo: interdum &, uĕtito. Od.δ, Πωλᾶται πὶς δεῦρο γέρων ἅλιος. Od.β & ε, Οἱ δ' ἐς ἠμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα.

Πωλέσκω, idem cum πωλέω. Πωλέσκομαι, idem quod πωλέομαι, Il. ω, Οὔτέ ποτ' ἐς ἀγορὴν πωλίσκετο κυδιάνειραν. Sic & Il.ε.

Πόλις, quomodo huc pertineat uide suo loco.

Compositaac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπολέω, uersor circum. Item obeo, lustro. Theocr. idyll.1, Εἴ τι τυ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. Itē minister, famulor, curo.

Ἀμφίπολος, ὁ ἡ, qui uel quæ circa dominũ dom námue uersatur: minister, ministra. Od.α. Il.ω. Athen.l. 6. ¶ Ἀμφίπολος τάφος, sepulchrum quod circumquaque obitur Eust.

Ἀμφιπολεύω, comitor aliquem tanquam famulus aut famula. Et simpliciter, comitor. Od.υ, Καὶ ἐ' ἔδοσαν συνεῆσιν ἑλιννύσιν ἀμφιπολεύειν. Item ministro alicui tanquam famulus; laboro circa quidpiam tanquam minister: ut Od.ω, Τεῦ δ' μὲν ἐς ἀὐδητῶν, τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Et general. officium humanitatis alicui præsto, tueor, curo, foueo: ut Od.σ & τ, Εἰ καῖνος γ' ἐλθὼν τ' ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι. Sic apud eũdem Hom. hymn. in Mercur. Ἵππους τ' ἀμφιπέλασε καὶ ἡμιόνους παλαιεγέρας. Et apud Herod. ἀμφιπολεύων ἱερὸν Διὸς, in Iouis templo ministro.

Ἀναπολέω, reuoluo, iterũ uolo, iterum uerso. Et metaph reuoco in cogitationem, animo reuoluo. Plat. in Phil. ὅταν ἡ ψυχὴ ἀποπολέσασα μνήμην εἶτ' αὖθήσεως, εἶτ' αὖ μαθήματος αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ. Interdum sumitur pro simplici πολῶ. ¶ Item rumino. Suid. ex Aelian. μὴν ἡ θαλάσσα σιάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ. Exponitur &, ἀναστύομαι, Suid. & Hesych.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, ipsa actio reuoluendi in animo, reuocatio in cogitationem.

Ἀναπολητικὸς, reuoluendi facultatem habens, uel aptus ad reuoluendum & reuocandum in cogitationem.

Ἐπαναπολέω, (dec.) iterum reuoluo, iterum in memoriam reuoco. Plat. de leg.

Ἐμπολέω, uide in compositis ex Πωλέω, uendo.

Περιπολέω in orbem agor seu uersor, obeo, circumeo. Plat. in Tim. πάντες ὅσοι τι θεῖ πολῶσι φανερῶς, καθ' ὅσον φαίνονται καθ' ὅσον αὖ ἰδέαν θεοί. Apud Isocr. τὴν στρατιὰν τὴν μὴ βασιλέως περιπολοῦσιν, exp. exercitum prætorianũ, & quem rex in comitatu circumducit.

Περίπολος, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit & lustrat: ut exploratores & excubitores. Aristoph. in Auib. Thuc. l. 4. Sic dicitur etiam nauis apud Rhodios: de qua Arrian. l. 2.

Περιπολος, ὁ ἡ, anteambulo: famula quæ heræ suæ præit. Aristoph. in Plut. Athen. l. 6.

Περιπολεύω, sum περίπολος: apud Suid.

Περιπόλιμμα, τὸ, exp. ministerium, apud Eur. in Ione, Καλλίστας περιπόλισμα δάφνας.

Περίσπολος, famulus, minister, uel famula, ministra. Eur. in Iphig. Aul. Aristoph. in Ran.

Περισπολέω, famulor, ministri seu ministræ munere fungor. Eurip. in Troad. Τύμβῳ τε θάκτην περισπολεῖν Ἀχιλλέως.

Composita sine præpositione.

Ἀγυιπόλος, pro simplici ἀγυιᾶς, Orph. in Arg. ἀγυιπόλου τε κραταιμόν.

Ἀοιδοπόλος, ὁ, poeta, qui uersatur circa carmina. Hesych.

Αἰπόλος, caprarius: ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, aut (secundum alios) ὁ περὶ τὰ αἰπόλια πολῶν, qui inter capras uersatur, aut circa alta loca Od. υ Theocr. idyll. 1. & alibi. Vsurpatur et am pro ποιμένι, pastor ouium, teste schol. Theocr.

Αἰπολικὸς, ad caprarium seu caprarum pastorem pertinens: ut αἰπολικὴ φιλή.

Αἰπόλιον, τὸ, grex caprarum. Il. λ. Herodot. l. 1.

Αἰπολέω, sum caprarum pastor, uersor inter capras. Theocr. idyll. 8, Αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι.

Ἀκροπολος, ὁ ἡ, altissimum habens uerticem, cuius summitas ipsum polum attingit: excelsus, præaltus: ut ἀκροπολα ὄρη, Il. ε.

Ἀστροπολέω, circa astra seu astrorum scientiam uersor.

Ἀστυπολέω, per urbem incedo: Athen.

Βουπόλος, qui circa boues uersatur, bubulcus. Hesych.

Δικαιοπόλος, qui circa iura reddenda uersatur. Et interdum idem quod rex: ut Il & Od. α.

Δικαιοπολία & Ionicè δικαιοπολίη, iuris dictio, iudicium. Exponitur &, lis, controuersia, Epigr. l. 2.

Δίπολος, bis uersus seu aratus: ut δίπολος γῆ. Procl. in Hesiod.

Δρυπολεῖν, in montibus uagari & circa quercus, uescentem earũ glandibus & iis succidendis se fatigantem. Hesych. Exponitur &, lignis circumuallatum obsidere. Suid.

Ἡμίπολον, dimidia poli, i. cæli pars. Hesych.

Ἡμεροπόλη, ἡ, aurora. in Epigr.

Θαλαμηπόλος, qui circa thalamum uersatur, & curam eius gerit. Od. ψ. Plut. in Alex. Pro sponso usurpatur, apud Soph. in Oedip. Tyr.

Θεμιστοπόλος, qui circa leges & reddenda iura uersatur. Hesych.

Θεοπολέω, deos fingo. Plat. de leg. l. 10.

Θυηπόλος, qui circa sacra aut suffumigia facienda uersatur. Eurip. in Iphig. Taur.

Θυηπολία, ἡ, operatio in sacris, ipsa functio τῆ θυηπόλου.

Θυηπόλιον τὸ, sacrificium.

Θυηπολέω, sacra facio. Plat. de rep. l. 2. βίβλων ὅμαδον παρέχοντας Μουσάων καθ' ἃς θυηπολοῦσι. Et cum dat. apud Eurip. in Electra. Αἰγιαθὸς ἵνα νιν θυηπολῇ θεοῖς.

Θυηπολεῖται, sacra fiunt. Idem in Heraclid. Θυηπολεῖται δ' ἄκρα μαντεῖα ὕπο.

Ἱππόπολος, qui circa equos uersatur, qui equos alit ac ijs ad pugnam utitur. Item equester. Il. ξ.

Λοξοπολέω, obliquè uagor. Quidam exp. transuersus feror.

Μαντιπόλος, qui uel quæ circa uaticinia uersatur: uates. Eurip. in Hecub.

Μετεωροπολῶ, sublimia uerso: sublimia perago & perlustro. Plat. in Phædro, τελέα μὲν ἔστω ἡ ψυχὴ, μετεωροπολεῖ τε καὶ κόσμου διοικεῖ.

Μουσοπόλος, qui circa musas uersatur, musarum famulus: poeta. Eurip. in Alcest.

Μυοπολεῖ, ueluti mus oberrat. Aristoph. in Vesp.

Μυσιπόλος, seu μυστοπόλος, qui mystica uersat, seu qui circa mystica, i. res sacras uersatur: sacerdos. Nonn. Apud eundem μυσιπόλος ἡμέρη, sacer seu festus dies. Et in Epigr. μυσιπόλῳ φόρμιγγι.

Μυσιπολεύω, celebro. Nonn.

Νοσοπόλος, qui in templo uersatur: ædituus aut sacerdos. Hesiod. in Theog.

Νυκτιπόλος, noctiuagus, noctu oberrans: ut νυκτιπόλοις βάκχαις, Eurip. in Ione.

Οἰοπόλος, qui circa oues uersatur: *à nomine* οἶς. Apoll. Arg. l. 2. Interdum significat, solitarius, qui solus alicubi uersatur: à nomine οἶος, solus. Dicitur & locus aliquis οἰοπόλος, uel is in quo uersari oues solent, uel is in quo non nisi solus uersari queas, desertus: ut Il. τ & ω.

Οἰοπολέω, solitarius sum, uel in solis locis uersor. Eurip. in Cyclop.

Ὀνειροπόλος, qui circa somnia uersatur, eis futura prædicens, coniector. Il. α & ε.

Ὀνειροπολέω, in somniorum interpretatione uersor. Hesych. Item somnio, somnium cerno. Dem. Philipp. 1. πολλὰ ποιοῦσι τοὺς ὀνειροπόλους ἐν τῇ γνώμῃ. Plut. de Socr. ἐμοὶ μὲν σωφρονοῦντι οὐκ ἄρχεις, εἰ δέ τι ἐγρηγορέναι, εἰ τι ὀνειροπολεῖς. Item decipio & eludo ueluti uanis uersomnium imaginationibus. Aristoph. in Equit. Τὸν δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς ὧδε σαυτῷ.

Ὀρεσπολέω, in montibus uersor, in montibus erro. At ὀρεωπολέω, circa mulos uersor, mulos curo uel alo. Suid.

Πυρσολέω, circa ignem uersor: uel ignem accendo, Od. κ, Καὶ δὲ πυρσολέοντας ἐλεύσομαι ἐγγὺς ἐόντες. Cum accusat. significat, igni & incendiis uasto, igni depopulor: ut Aristoph. τὰς ἡμῶν πυρσολεῖ τὴν οἰκίαν; Plut. in Themist. πυρσολεῖται τὴν Φωκέων ἄσυ.

Πυρσολέομαι, idem. Herodot. πυρσολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τὸ βαρβάρου. Et passiuè, incendiis uastor seu inflammor: apud Hesych. & Suid.

Πυρσόλημμα, τὸ, uastatio quæ fit igni. Eurip. in Helene.

Κατα πυρσολέω, (dec.) incendijs absumo, uel comburo, concremo. Phalar.

Ταυροπόλος, seu ταυροπόλη, Dianæ epitheton: uel quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur; uel quòd taurorum (& generalius cæterorum etiam pecorum) gregibus præsit: uel quòd eadem sit cum luna quam tauris uehi fingunt. Soph. in Aiace. Et Eurip. in Iph. Taur.

Τετρόπολος, quater aratro scissus seu uersus: Theocr. idyll. 26.

Τέλπολος γῆ, terra quæ ter aratro uersa ac prosciſſa fuit. Il. σ.

Ὑμνοπόλος, qui circa hymnos uersatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur & ὑμνητόλος.

Ὑμνηπολέω, circa hymnos & carmina uersor. Hesych. & Suid.

Ὑοπόλος, qui circa sues uersatur, subulcus. Poll. l. 7.

Ὑοπολέω, circa sues uersor, porcorum pascendorum curam habeo. Hesych.

Ὑψίπολος, qui in alto uersatur. Oppian. de uenat. l. 3.

Ὡραιοπολέω, uersor inter τὰς ὡραίους, eos qui florenti adhuc sunt ætate & forma uenusta. Suid.

Composita ex πολέω significante idem quod πολέω.

Ἐπιπωλέομαι, obeo, seu obeundo lustro. Iliad. γ, ἐπιπωλᾶται ἅρμασι καὶ ἀνδράσιν.

Εὐπολος γῆ, terra quæ aratro facilè uertitur. Vide & in comp. ex Πῶλος.

ΠΟΛΙΟΣ, ῶ, ὁ, canus: Il. χ, πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. Et τὸ πολιὸν τρίχωμα, apud Plut. symp. 3. Et πολιὰ θρίξ, in Epigr. & apud Diosc. l. 3, c. 124. Sæpe πολιὰ absolutè ponitur pro πολιὰ θρίξ, apud Isocr. Plut, &c. ¶ Item albus, candidus, niueus: ut πολιὴ θάλασσα, propter spumam & fluctus: apud Hom. πολιὸς σὺς ἀγρός, Od. φ. Sic πολιὸς αἰγιαλός, Apud Apoll. Rhod.

Πολιότης, ητος, ἡ, canities.

Πολιώδης, ες, ὁ ἡ, canus: uel canos referens. item facile canescens. Alex. Aphr.

Πολιόω, canum facio. Πολιόομαι, canus fio, canesco. Aristot. hist. an. l. 3, πολιοῦνται οἱ χαίται.

Πολίωσις, ἡ, ipsa actio reddendi canum. Exponitur &, canities.

Πόλιον, τὸ, frutex est capitulum habens cano hominis capillo simile. Vide Dioſc. l. 5, c. 124.

Compoſita.

Ἐπιπολιόομαι, caneſco, vel ſupernè caneſco.

Μεσοπόλιος, ὁ καὶ ἡ, ſemicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Iliad. γ. (πόλιος.

Μιξοπόλιος, cuius pilis cani miſceri incipiunt, idem quod μεσοπόλιος.

Προπόλιος, ante tempus caneſcens. Mel. Dionyſ.

Σπαρσοπόλιος, Meſych. exp. ὀλιγοπόλιος, cuius per tempora pauci cani ſparſi ſunt. *Compoſitum ex* σπάρσος, rarus, & πολιός.

Σπαρσοπόλιος, cui ſparſi ſunt per tempora cani. Poll. l. 4.

Τριπόλιον, q. d. ter canum ſeu caneſcens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Dioſc. l. 4, c. 135. Eadem dicitur & τριακόλιον. Heſych.

Ὑποπολιός, ſubcanus, aliquantum canus.

ΠΟ'ΛΙΣ εως, ἡ, vrbs, civitas. Sæpe pro ipſa urbe muris cincta, viciſque & ædificiorum ſerie diſtincta: ut Il. ο, πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Et Il. ϱ πολις Πριάμοιο ἄνακτος. Sic Il. σ, Ἐν δ' ἐθέσαν ποίησε πόλεις περίφρονα ἀνδρῶν Κωλάς. Luc. αὐτόνομος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις οἰκεῖται. Interdum pro civitate ſeu civibus: ut Ariſtot. in polit. πόλις τοῦ πλήθει μυριανδρος. Et Eth. 8, τὰς πόλεις συνέχει ἡ φιλία. Sic & apud Thuc. & Dem. ¶ Suidæ eſt ludi genus.

Dictam eſſe πόλιν ἀπὸ τοῦ πολεῖν ἐν αὐτῇ, quòd in ea verſentur homines: aut παρὰ τὸ ὑπὸ πολλῶν συνίσασθαι, quòd ex multis conſtet, tradit Etymol.

Πολιάς, ἀδος, ἡ, vrbana: Palladis epitheton apud Athen. quòd vrbis præſes tutatrixque credebatur. Herodot. l. 5. Luc. in Lapith.

Πολιεύς, έως, ὁ, cognominatur Iupiter vrbium tutor, præſes ac cuſtos. Ariſtot. de mundo. Pauſan. in Att.

cuſtos. Ariſtot. de mundo. Pauſan. in Att.

Πολίχνη, ἡ, oppidulum. Thuc. Πολίχνιον, τὸ, idem. Iſocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

Πολίζω, f. ιῶ, vrbem condo, vrbem ſtatuo. Il. η, ὅτ' ἐγὼ κτίσσαιμι Φοίνικος Ἀπόλλωνι Ἑκατηβόλῳ ἔκτοθι πάσης ἀγλαὸν ἕδος. Dicitur & πολίζειν τόπον, qui in eo vrbem ædificet. Plut.

Πολίζεται dicitur vrbs quæ extruitur. Herodot.

Πολισμός, τὸ, idem quod πόλις. Thuc. Dem. Herodot. Πολισμάτιον, τὸ, idem quod πολίχνιον. Polyb. l. 1. Plut. in Themiſt.

Πολιστής, οῦ, ὁ, conditor & autor civitatis. Item civitatis princeps. Naz.

Πολίτης, & poet. πολιήτης, ου, ὁ, civis, municeps Iliad. χ Xen. pæd. 8. Dem. &c. Item civis, i. concivis. Iſocr. Plut. in Public. Fœm. πολῖτις, ιδος, ἡ. Ariſtot. multi rer. Ariſtot pol. 3. Et quæ eiuſdem civitatis eſt. Plut. de Herod. Pro quo poeticè πολιήτης, apud Apoll. Πολιτικός, ὁ, civilis: ad cives ſeu civitatem pertinens: ut πολιτικὸ πράγματα, Iſocr. Et ἄνδρα πολιτικὸν Ariſtot. Et τὸ πολιτικὸν, civile ac popularе. Item adminiſtrandæ reipub. peritus, aut qui in adminiſtratione reip. verſatur. Ariſtot. Item ad reip. adminiſtrationem pertinens: πολιτικοὶ λόγοι, Iſocr.

Πολιτικῶς, civiliter. Synes. ut decet rempublicam adminiſtrantem aut rem adminiſtrationem.

Πολιτεύω, rempub. adminiſtro, fungor magiſtratu in rep. Xen. Hell. l. 1, ὥσπερ τὸ ἰδιον κέρδος τῶν πολιτευόντων. Et ſimpliciter adminiſtro. Thuc. ἐλευθέρως τε ὥσπερ τὸ κοινὸν πολιτευόμενον. Propriè ſignificat, in repub. verſor & eius legibus atque inſtitutis vivo: ut apud Thuc. l. 3, καθ' ἃ τῶν πάντων Ἑλλήνων πάτριά πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι, idem Iſocr. ad Phil. καὶ πολιτεύεσθαι καὶ φρατρικῶς. Thuc. lib. 2, αὐτοὶ ἔφασαν ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et ſimpliciter, adminiſtro. Ariſtot. polit. 1, πολιτευόντων τῶν μόνων. Exponitur &, molior: ut Chion Plat. πολιτεύσασθαι ὡς πολλὰ αὐθαίρετος αὐτὸς ἐμαυτῷ γενέσθαι. Item, munere fungor. Greg. in Baſil. οὐ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic & Act. apoſt. cap. 23. De privatis dictum ſignificat idem quod πολιτεύω in poſt ſignif. ut apud Dem. πολιτεύσασθαι εὐελευθέρως καὶ σωφρόνως ἐξῆσαν. Item vitam meam inſtituo: ut Apud Ariſtot. polit. 3, ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, quum ita vitam inſtituit populus ut publicæ intereſt utilitatis. Et ſimpliciter, vivo, verſor. Greg. φύλακα τοῦ μὲν καλῶς πεπαιδευμένου ἡ ἐν πολιτεύοντι. Luc. de luctu, ὅστις οὐ νεκρὸς ἐν σωφρονῶν πολιτεύεται. ¶ Πολιτεύομαι, (paſſ.) gubernor, adminiſtror. Plat. εὖ πεπολιτευμένη πόλις. Sic & apud Xen. & Dem.

Πολιτεία, ἡ, adminiſtratio reip. ſeu civitatis regimen Iſocrat. πάσαι πολιτεῖαι ψυχὴ πολίτευμά ἐστιν. Item reipub. ſtatus, vel reipub. Ariſtot polit. l. 8, c. 10. Item vitæ inſtitutum & ratio Baſil. & Gregor.

Πολιτεύμα, τὸ, idem cum πολιτεία. Ariſtot. pol. 3, c. 4. Interdum ſic dicitur genus adminiſtrandæ reip. vel civitatis. Polyb. Item actio alia pertinens ad reip. adminiſtrationem. Et generaliter, actio vel ſolertia qua vtimur in re aliqua adminiſtranda utitur. Luc.

Πολιτεύτης, οῦ, ὁ, reip. ſeu civitatis adminiſtrator, magiſtratus. Greg. Olympiodoro.

Πτόλις, poeticè dicitur pro πόλις. Il. σ.

Πτολίεθρον, τὸ, vrbs, oppidum. Od. α & alibi apud Hom.

Πτόλισμα, pro πόλισμα. Suid.

Compoſita: ac primùm ex πόλις, πολίζω, & πολίτης.

Ἀγχίπτολις, vrbi propinquus. Nonn.

Ἀκρόπολις, ἡ, q. d. ſumma vrbs, i. ſummitas vrbis: ſumma pars vrbis & altiſſima: arx urbis. Iſocr. in Paneg. & de Pace. Ἀκρόπολις τῆς ἐχούσης οὕτω καλεῖται καὶ ἡ ἀκρόπολις, ſic dicebatur arx Athenarum, in qua & ærarium erat. Iſocr. Thuc. Dem.

Ἀμφίπολις, civitas aquis cincta: nomen urbis cuiuſdam Thraciæ de qua Steph.

Ἄπολις, ὁ καὶ ἡ, cui urbs non eſt, qui ſine vrbe eſt. Iſocr. de Pace. Xenoph. Hell. 6. Item qui vrbe ſua privatus eſt, extorris. Et ἄπολις πόλις, vrbs everſa, quæ non amplius eſt. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, incivilis, ruſticus. Syn. ep. 103.

Ἀπολίτευτος, qui non eſt πολιτικός: vnde ſuperlat. ἀπολιτευτότατος, ignariſſimus adminiſtrationis reip. apud Cic. in ep. ad Att. l. 8, ep. 20.

Ἀπολίτης, qui civis eſſe deſiit. Poll. ex Theopompo.

Ἀπόπτολις, exul. Suid.

Ἀπραγόπολις, vrbs negotiis vacua, vrbs otij altrix.

Αὐτόπολις, civitas quæ ſuis ipſius legibus regitur: vrbs quæ per ſe ſola civitatis nomine cenſetur. Thuc.

Δεκάπολις, decem habens civitates, decem urbibus inſignis: regio quædam Iudææ contermina. Matth. 4, & alibi in n. Teſt. Δεκάπολις, qui ex ea regione eſt.

Διαδρασιπολίται, qui rempub. ſubterfugiunt, ſeu reip. munia. Ariſtoph. in Ran.

Ἑκατόμπολις, centum vrbibus inſignis: Cretæ epitheton Il. β.

Ἐκπολίζω, vrbem exstruo, vel urbē efficio. Ariſtid. in encom. Rom.

Ἑλέπολις, ſ. μηχανή, machina obſidionalis capiendis vrbibus apta. Vitruv. l. 10, c. 22. Et quævis vrbium expugnatrix machina. Ioſeph.

Ἑλέπτολις, idem: *apud Poetas.* Apud Eurip. in Iphig. Aul. Iphigenia ſe vocat Ilii & Phrygum ἑλέπτολιν, i. victimam diuendis Ilii mœnibus & excindendæ Phrygum genti deſtinatam.

Ἔμπολις, cui patria & certa civitas eſt in qua habitat. Heſych. Cum dat. ſignificat, eandem civitatem incolens. Soph. in Oed. d. p. Colon.

Εὐαίπτολις, vrbium tutatrix & patrona. Palladis epith.

Ἡδύπολις, gratus iucundusque civitati. Soph.

Ἱερόπολις ſacra urbs, ſancta civitas. Phil. de vita M. l. 3.

Καπνολεξίπτολις, incenſor ſeu exuſtor vrbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi civis. Laert pro quo diviſim, κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi ſeu civitatis magnitudinem accedens: pagus inſtar oppidi, apud Strab. Marci Ἑκατόμπολις dicti putantur quæ nec ſunt pagi duntaxat, nec etiam vrbes, & a quibuſdam exp. oppidula ruſticana, ab aliis municipia.

Μεγαλόπολις, magna civitas Eurip. in Troad.

Μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis. Poll. l. 9.

Μεγιστόπολις, maximas vrbes efficiens. Pind.

Μητρόπολις, metropolis, i. vrbs matrix, ſeu vrbium aliquarum mater: vrbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ ſunt. Thuc. l. 3, Metaphoricè quoque vſurpatur, ut & μητρὸς apud Plut. in Num. & Athen. l. 3. Hominis autem alicuius μητρόπολις dicitur civitas ex qua mater ipſius oriunda eſt. Athen. l. 12.

Μητροπολίτης, qui ex matrice vrbe eſt. Et matrici urbi præfectus.

Μικροπολίτης, parvæ vrbis civis. Ariſtoph.

Μικροπολιτικόν, τὸ, multitudo parvi oppidi, apud eundem.

Μίσόπολις, civitatis oſor. Poll.

Νεοπολῖται, qui publico ſuffragio ius civitatis adepti ſunt: novi cives. Pol. ex Plat. At, νεοπολίτης, novæ civitatis civis. Idem.

Ὁμόπολις & poet. ὁμότπολις, qui ejuſdem vrbis eſt, conterraneus.

Ὀρθόπολις, erigens vrbes, vel erectas incolumes ſq; conſervans.

Περιπόλιος, vrbem circumiacens, circa vrbem ſitus. Poll. l. 9.

Περσέπτολις, vrbium vaſtator vel vaſtatrix: epith. Palladis, apud Ariſtoph.

Πολύπολις χώρα, regio multas habens vrbes. Poll. lib. 9. Eſt & in alveis apiariorum tropolis. Plin. l. 11, c. 7. Varro lib. 3. c. 16.

Προπόλιος, ante vrbem ſitus, qui in introitu vrbis eſt.

Συμπολίζω, in civitatem conflo. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, civis, i. concivis. Eurip. in Heracl.

Σωσίπολις, vrbes conſervans. Ariſtoph.

Τετράπολις, quatuor vrbes habens.

Τιμόπολις, qui civitati honori eſt & ornamento: qui civitatem honeſtat. Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, vrbem ferens ſeu ſuſtinens ac ſuſtentans. Plut.

Φιλόπολις, civitatis amans: peculiariter, quæ civitatis & patriæ commodis ſtudens. Iſocr. Plac. Pro quo poet. dicitur φιλέπτολις, apud Eurip. in Rheto.

Φιλοπολίτης, amans & ſtudioſus civium ac ſaluti eorum conſulens.

Χαυνοπολίτης, ciuis elatus & ſtulta ſuperbia inflatus. Ariſtoph. in Acharn.

Compoſita ex πολιτῦω & πολιτέα.

Α'ντιπολιτεύομαι, aduerſor alicui in adminiſtranda repub. Item contrariam factionem ſequor in rep. Plut. in Per. Πολλῶν αὐτὲ πολιτευόντων τῷ Περικλεῖ χρόνον. Exponitur &, contrario modo remp. ſeu ciuitatem adminiſtro. Et ſimpliciter, redamo, refragor, intercedo. Syn. ἀλλά μοι δοκεῖ πολλῶν αὐτῷ τὸ δημόσιον ἀντιπολιτεύσασθαι.

Α'ντιπολιτέα, contraria factio: propriè, in reip. adminiſtratione. Plut. in Cæſ.

Α'πολίτευτος, ὁ ἡ ἡ, alienus à reip. adminiſtratione vel negotiis ciuilibus: vel non ciuilis. Plut. de educ. lib.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reip. adminiſtrationẽ pertinentibus. Ammon. Itẽ verſor in reip. adminiſtratione. Aeſch.

Διαπολιτέα, ἡ, concertatio de rebus ad remp. pertinentibus.

Ε'μπολιτεύω, & ἐμπολιτεύομαι, verſor in rep. apud Thuc. Itẽ particeps ſum politiæ. Exponitur &, adminiſtro remp. ſeu munia reip. Et ſimpliciter, verſor in, ſeu inter. Baſil. Homil. 11, πᾶσιν τοῖς ἐμπολιτευομένοις ἡμῶν τοῖς ψυχαῖς ἐμπιπτῆ λῆμοιαν.

Ι'σοπολιτέα, paritas ciuitatis, ex æquo reip. participem eſſe. Plut. in Cam.

Κακοπολιτέα, prava reip. adminiſtratio, corruptus reip. ſtatus, apud eundem, in Cæſare.

Κατατολιτεύομαι, politica ratione vinco, inſtitutis meis uinco vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλαύθανεν, ὑπὸ δεινότητος οὖ μέσῳ τῷ δήμῳ κατατολιτευόμενον τὸν Πομπήιον. Idem in Lyc. κατεπολίτευσατο τῷ ὧν τούτοις πλεονεξίαν.

Συμπολιτεύω & συμπολιτεύομαι, una rẽp. adminiſtro, apud Plat. Apud Xen. Hell. 5. συμπολιτεύειν exp. communia reip. habere iura & inſtituta. Exponitur & ſimpliciter, in eadem rep. cum aliis verſor.

Υ'ποπολιτεύομαι, ſubdolè remp. adminiſtro & occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟ'ΑΤΟΣ, ου, ὁ, puls, pulmentum. Plut. ſymp. 4, κελύμενον αὐτὴ πόλ τῳ μᾶττειν. Dioſc. l. 2, c. 112, ὅν δ' κελύμενον ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, τὸ, pulticula. Idem l. 2, c. 114.

Πόλφοι, ramenta ex fare quæ legumĩnibus injiciebantur, inquit Poll. l. 6, c. 9. Erotian. πολφοὺς exp. βολβοὺς, alijs eſſe dicens βρῶμά τινα πολτῶδες.

ΠΟΛΥ'Σ (*cuius obliqui partim regulares ſunt, partim irregulares. Regulares ſunt genitiuus* πολέος & πολέων, *apud poetas: itemq; nominat. plur.* πολέες & cõtractè πολεῖς, & *accuſat.* πολέας, *qui etiã contrahitur, apud eoſdem, & accuſat.* πολλοὺς, *qui utriſque ſcriptoribus eſt cõmunis. Irregulares autem ſunt* πολλῆ, πολλῷ, πολλὸν, &c. *tanquã à nominat.* πολλὸς, *qui & apud Hom. inuenitur & Herodot. l. 6. Fœm.* πολλὴ *regulare eſt per omnes caſus. Neut.* πολὺ *cæteros caſus itidem à* πολὺν *format*) multus, numeroſus: ut πολὺς λαὸς, πολλὴ δύναμις. Plut. πολὺ τρέτευμα. Et πολλοὶ ὀφθαλμοὶ, πολλὰ ὦτα, apud Xen. pæd. 8. Interdum additur articulus: ut οἱ πολλοὶ ἱερέποντες, apud Ariſt. polit. 2. Et τὰ πολλὰ λέγειν, apud Dem. ¶ Item multus, i. frequẽs. Dem. in Mid. οἶδα τοίνυν ὅτι καὶ τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, frequenter hac oratione utetur. ¶ Item magnus, amplus, ſpatioſus: ut πολλὴ δ' ἡ Σικελία, apud Thuc. Interdum exp. excellens, præſtans. Item vehemens, potens ¶ Οἱ πολλοὶ, ſæpe dicitur pro, plerique, bona pars: ut apud Thuc. l. 1, ἀπῆλθον οἱ πολλοὶ. Sæpius ſignificat, multitudo, vulgus, plebs, pullata turba: ut Ariſtot. βέλτιον οἱ πολλοὶ λέγουσιν αὖθις ζητήσεως. In neutro quoque genere τὸ πολὺ & τὰ πολλὰ, exp. bona pars. Thuc. τῷ Σαλαμῖνι τὰ πολλά. Et in fœm. apud eundem, ἕτερον τῆς τῶν πολλῶν. Πολὺ (aduerb. multùm, valde. Il. α, ἐπεὶ πολὺ βέλομαι αὖτῶν Οἴκοι ἔχειν. Cum comparativo aut ſuperlat. poſitum exp. multò, longè: ut πολὺ πλείων. Demoſt. & πολὺ φέρτατος. Il. α. Aliquando & ſine ijs, ut πολὺ σίνων, multo ſuperiores erant, apud Thuc. Item longè, i. procul: vt πολὺ ἀπὸ τῆς. Item pro πολλάκις, ſæpe, frequenter: apud Epictet. ¶ Πολλὰ quoque adverbialiter vſurpatur pro πολὺ: ut apud Xen. πολλὰ μὲν ἐπαγνέσαντες, πολλὰ δὲ διεξιόντα μῦθοι Κῦρον. Et pro πολλάκις. Il. β. & Ariſtoph. ὦ πολλὰ δὴ τῷ διανοίᾳ ζωτὸν ὑμῶν φαίνοντες. Poeticè πολλὸν etiam dicitur pro πολὺ: ut Il. π, Πάτροκλος δ' οὐκέτ' ἔμελλε πολὸν ὑπότροπος ἔσσεσθαι. Et cum comparat. Odyſſ. ξ. Cum ſuperlat. Iliad. α, & Odyſſ. ο. ¶ Dicitur & πουλὺς, pro πολὺς, apud poetas: ut πουλὺς ὁμίλος, apud Hom.

Πολλάκις, & poet. πολλάκι, ſæpè, frequenter, multoties. Xen. initio apom. πολλάκις ἐθαύμασα πίσι ποτὲ λόγοις. Heſiod. in Erg. Πολλάκι τοι καὶ ξύμπασα πόλις κακῷ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et cum genit. vt πολλάκις δ' ἐμοῦς, apud Xen.

Πολλαχῆ, & πολλαχῇ, multis in locis. Cum genit. ut πολλαχῆ γῆς, Ariſtot. de mundo. Et πολλαχῆ τοῦ μεσοῦ, apud eundem.

Πολλαχῆς, multifariam.

Πολλαχόσε, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθεν, multis è locis, è multis partibus. Plat. ep. 7.

Πολλαπλάσιος, ὁ, & πολλαπλασίων, ονος, ὁ & ἡ, multiplex: ut πολλαπλασίων ἀληθείας. Syneſ. Sæpe cum genit. cum quo ſignificat, multo copioſior, multo maior: ut πολλαπλάσιος ἡμιτέρου. Herodot. Sic & apud Xen. Pæd. 1.

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo amplius, multo plus. Pro eodem dicitur & πολλαπλάσια, apud Xen.

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμός, multiplicatio.

Πολλαπλόος, & contractè πολλαπλοῦς, idem quod πολλαπλάσιος. Heſych.

Πολλοστός, ή, όν, multeſimus, unus è multis. Iſocr. ad Philip. Διονύσιος τοίνυν πολλοστὸς ὢν τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ. Exponitur &, à capite remotiſſimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem πολλοστῇ ἡδονῇ exp. exigui ſenſus voluptates & à ſuaviſſimis acerrimiſque longiſſimè diſtantes.

Πολλοστῶς, apud Ariſtot. eth. 10. exp. perparum: ab aliis, multifariam, ab alijs, longo poſt intervallo.

Πλείων & πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior, copioſior. Item maior. Heſiod. in Erg. Xen. Thucyd. Ariſtot. Plur. πλέονες vel πλείονες, & pro eodem πλῆες, accuſat. πλέονας & πλέας, apud poet. plures. Apud Thuc. οἱ πλέονες exp. qui ſtatum popularem fouent. Exponitur &, mortui, vt quodam oraculo Tarantinis dato, & apud Pauſan. Dicitur & πλέους, pro πλείονες ac πλείονας: vt apud Plut. in Publ. & alibi. Neut. πλέον & πλεῖον, plus, amplius. Plat. Xenoph. Et ſub. μέρος, maior pars. Thuc. Dicitur & πλεῖον ποιεῖν, proficere, promovere. Plut. in Theſ. Interdum πλεῖον adverb. ponitur ſequente genit. vel particula ἤ: vt πλεῖον ἔτεσιν ἐτῶν ἄρχειν. Plat. de leg. Et cum dat. ὀλίγῳ πλέον. Xenoph. Pro eo Attici dicunt πλεῖν: ut apud Ariſtoph. Ione verò πλεῶ: & genit. πλεῶς, &c. apud Herodot. Plur. πλέονα & πλείονα & contractè πλεῶ: quod adverbialiter quoque vſurpatur. ¶ At πλειὰς (oxyt.) dicitur annus, à Pleiadibus, quòd ſua revolutione ipſum compleant, teſte Theone, apud Aratum: vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν, vel ἀπὸ τοῦ ὅτι πολλῶν συμπιπτόντων εἰς πολλὰ διήκῃ, (in menſes videlicet, dies, noctes & horas) autore Tzetze, apud Heſiodum, canentem in Erg. πλειὰς ἧ κ' ἔτι χθονὸς ἄρουρ' ἔῃ.

Πλεοναχῆς, ſæpius. Dinarch.

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam: multifariam.

Πλεονάζω, copioſior aut maior ſum quàm opus ſit, aut quam fit neceſſe. Ariſtot. eth. 2, cap. 6, ὁ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Apud Galen. πλεονάζειν πνεύματος, exp. largiore ptiſſana vti. Apud Thuc. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, frequentiori bellorum vti ſucceſſu. Item plus habeo: ut Chryſoſt. τὸ πλεονάζειν τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός; Item inſoleſco, ſupra modum efferor, plus æquo audeo. Demoſth. Philipp. 3, ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπεχείρουν. ¶ Activè etiam ponitur: ut apud gramm. οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα. ſuperfluos ponunt articulos. Exponitur &, augeo, apud Chryſ. Πλεονάζομαι, nimium augeor ſeu amplificor. Thuc. Item redundo. Gal. ὥσθ' οὕτω τοῦτο κακία πλεονάζεται.

Πλεονασμός, ſuperfluitas & redundantia cuiuſuis rei. Plut. ſymp. 3. Πλεόνασμα, idem.

Πλεονασκὸς, redundans, ſuperfluus.

Πλειὰς, άδος, ἡ, pleias: fidus in cauda vel dorſo Tauri: dictum à πλείονες, quòd plures ſtellas, (ſecundum Proclum, ſex, ſecundum Plinium, ſeptem) contineat. Latinè vergiliæ dicuntur. Plura vide apud Gell. lib. 13, cap. 9. A' poetis exdem πλειάδες Ionicè appellantur πληϊάδες: vt Iliad. σ, & apud Heſiodum in Erg.

Πλεῖστος, plurimus. Plut. Xen. &c. Interdum, frequentiſſimus: ut apud Ariſtot. meteor. l. 2, πλεῖστοι βορέαι πνέουσι.

Πλεῖστον & πλεῖστα, plurimùm. Item maximè, longiſſimè, ut πλεῖστον ἀπέχειν. Xenoph. τὸ πλεῖστον, maxima ex parte. Herodian. Item, ad ſummum. Gal. Interdum, ut plurimum. Pro quo &, τὰ πλεῖστα, apud Ariſtot.

Πλειστάκις & πλειστάκι, ſæpiſſimè.

Πλεισταχόθεν, ex plurimis locis.

Πλειστηριάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm cæteri. Lyſ. & Themiſt.

Πλειστηριασμὸς, licitatio eius qui plurimi licitatur, ſeu pluris quàm cæteri. Heſych.

Πλειστηριάζομαι, glorior, iacto me. Aeſchyl. in Choephoris.

Πλέος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Compoſita.

Ε'πιπλεονάζω, redundo, idem quod πλεονάζω.

Ε'πιπολύ, adverb. multùm, valde, admodũ. Item diu. apud Thuc. & Luc. Dicitur & ὡς ἐπιπολὺ, & ὡς ἐπιτοπολὺ, plerunque, ferè, penè ſemper, ut plurimùm. Exponitur &, magna ex parte. Apud Thuc. ἐπιπολὺ τῆς γαλάσσης ἐπέχει. exp. latè mare occupat.

Ε'πιπλεῖον (& ἐπιπλέον apud Herodot.) ulterius. Item amplius, copioſius, fuſius: ut ἐπιπλεῖον διηγησάμενος, Thuc. Interdum & pro diutius. Sic & ἐπιπλέων, amplior, apud Ariſtot. lib. 2. de cœlo.

Ε'πιπλεῖστον, interdum ſimpliciter pro πλεῖστον: vt καθῆσαν αὐθρώπῳ ἐπιπλεῖστον οἷόν τε. Apud Thuc. ἐπιπλεῖστον ἐξέχοντα. longiſſimè progrediuntur. Dicitur & de tempore pro diutiſſimè, in longiſſimum temporis ſpatium. Apud Thuc. ὁπὸ τῷ ἐπιπλεῖστον, ab ævo longiſſimo.

Καταπολὺ, multum, valde. Item multo, cum comparat: ut καταπολὺ ἄπλων, apud Dioſc. multo inferior.

Πάμπολυς (q.d omnino multus) permultus: ut πάμπολυ πλῆθος. Luc. Et βοσκήματα πάμπολλα. Plato. Et adverb. πάμπολυ ἀλλοφέρειν αὐτὸ, apud eundem, permultum præſtas ipſis. Item πάμπολυ κυρεῖν ὑπέροχοι κρατεῖν, multò maioris auctoritatis.

Παραπολὺ, multo ſeu longe, cum comparat. aut ſuperl.

Παραπλήσιοι, multo plures.

Πιέσπολλοι, permultum, maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλέονες vel συμπλέαις, ſimul plures, complures ſimul collecti non figillatim, apud Ariſtot.

Υ̓περπλουσιάζω, ſuperabundo.

Ὑ̓πὲρπολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimum, ut plurimùm.

Πόμα, vide in Πίνω. Πομπὺς, &c. in Πέμπω.
Πομφόλυξ, πομφός, &c. in Πέμφιξ Πόντος, &c. in Πένομαι.

ΠὈΝΤΟΣ, ου, ὁ, pontus, mare. (Ϛ à πόρος, quia navigantibus laborem & moleſtiam affert. Etymol.) Od. α, πολέων ὑπὲ οἴνοπα πόντον. Odyſſ. θ, Πόντον ἐπιπλωγχθείς. Dicitur & πόντος ἁλὸς, pro ἅλς, mare. Il. ψ. ¶ Interdum dicitur πόντος ἀγαθῶν, pro tanta copia quanta aquarum maris aut pontis: ut apud Athen. l. 12, ὅσης ἔχει χρυσὸς πόντος. ¶ Item πόντος, Pontus, pars Aſiæ minoris.

Ποντόθεν, è mari. Il. ξ.

Ποντικὸς, ἡ, ὸν, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui eſt è Ponto: ut ποντικὴ κώμη. Athen. l. 2.

Πόντιος, ὁ, marinus: ut πόντιος ἁλιεύς. Ariſtoph. Et ποντίας νῆας. Eurip. Item maritimus. Soph. in Philoct.

Ποντὰς, άδος, ἡ, marina, ut ποντὰς αὐγὴ. Eurip. in Hec.

Ποντίζω, in pontum mergo.

Compoſita.

Διαπόντιος, ὁ καὶ ἡ, ut Διὰ πόντου πέπται, per mare volitat. Plut. in Erot. Et Διὰ πόντου πόλεμος, expeditio per mare. Thucyd. lib. 1.

Ἐκποντίζω, emetior ſeu traiicio mare.

Ἑλλήσποντος, Helleſpontus, i. ponti ſeu maris ille traiectus: in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete ſubmerſa eſt Etymol.

Ἑλλησποντιος, Helleſpontius, i. Helleſponti accola: vel qui ad Helleſpontum provenit.

Ἑλλησπόντιος, ου, ὁ, nomen venti ab Helleſponto ſpirantis: de quo Ariſtot. probl. ſect. 26. quæſt. 58. & Herodot. l. 7.

Ὑ̓περπόντιος, q.d ſupermarina. Veneris cognomentum, teſte Heſych.

Καταποντίζω, in pontum ſeu mare demergo, ſubmergo. Plut. de orac. Pyth. τὸ σῶμα καταπόντισεν ἐμβαλὼν εἰς φορμόν.

Καταποντίζομαι, in mare demergor. Matth. 18.

Καταπόντισμος, demerſio in pelagus, ſubmerſio.

Καταποντιστὴς, οῦ, ὁ, qui in ponti aquas demergit. Iſocrat. in Panegyr.

Καταποντόω, idem cum καταποντίζω. Athen. lib. 14. Phil. de vita M. lib. 1.

Μυχοπόντιος, ſpecus vbi receſſus cavus & vorago ponti eſt. Ammian. Marcell. l. 22.

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis: mare quod ante Pontum Euxinum eſt. Suid. & Plin. l. 4, c. 12.

Πόποι, vide in Πέπλα.

ΠὈΠΟΙ, Dryopum lingua dicuntur οἱ ὁλόμενοι, teſte Plut. de aud. poem. Ϛ quaſi τὸ πόπτω ὀλοφυρόντες, i. omnia deſpicientes. Apud Hom. ὦ πόποι. Iliad. α, Odyſſ. α, & alibi, ô dij immortales: vel papæ. Interdum admirantis, interdum indignantis eſt adverbium.

ΠΟΠΠΥ̓ΖΩ, ſibilo, *hoc eſt*, cabris compreſſis acutiorem quendam oris ſonum edo. Theocr. idyll. 5, τί δ' οὐκ ἔπ' αὐτῷ Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποτιπύσδειν ἔχοντι; Sic & Ariſtop. in Pluto, ὁ θεὸς ἐποπύζει. ¶ Item demulceo blandè attrecto, applaudo: de equis dicitur, quos equiſones ſibilis demulcent.

Πόπυσμα & ποπυσμὸς, ſibilus. Plut. ſymp. 7, probl. 8. & Xenoph. de re equ. Item ποπύσματα, adulationes, blanditiones. Heſych.

Ποπυλιάζω, idem quod ποπύζω, Theocr. idyll. 5, ἀεὶ δ' ἐποποπυλιάσδεν.

Πόρδαλις, vide in Πάρδος. Πορδὴ, in Πέρδω.
Πορεύομαι, &c. Πορθμὸς, &c. Πορίζω, &c. in Πείρω.

ΠὈΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus cuius circumplexa ferrum haſtæ cum ligno coercetur. Il. θ, ἔγχος ἐκ' ἐνδιμάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς ἀκωκὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. Ϛ Euſt. dictum putat παρὰ τὸ φορκῶ.

ΠὈΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piſcatorium, ex vitili contextum. Dicitur eſſe retis genus quod circulariter ſpargitur & in orbem funditur. Plut. ſymp. 8, ἀδάμως κρήκιον ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκην, οὐδὲ δίκτυον.

¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotunda & orbicularis formæ. Ϛ ἀπὸ τῆς φορκῶ.

Πορκεὺς, έως, ὁ, qui πόρκας piſcatur, apud Athen. l. 7.

Πόρνη, &c. vide φορνάω, in Περάω. Πόρος, in Πείρω.

ΠὈΡΠΗ, ης, ἡ, fibula. (Ϛ dicta à πείρω, ut & φορὸν ſynonymum.) Iliad. σ, Τῆσι παρ' ἑνάστης χάλκεον ἀμφάλαια πολλὰ, Πόρπας τε γναμπτὰς θ' ἕλικας, κηλῖδάς τε ὄρμους. ¶ Item annulus clypei. Heſych.

Πορπηδὸν, in modum fibulæ.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, idem quod πόρπη, apud Ariſtoph. in Equit.

Πορπακίζω, fibulo, fibula ſubnecto. Et πορπακίσασθαι dicitur qui fibula ſeu loro quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum ſibi applicat. Ariſtoph. in Lyſiſtr.

Πορπάζω, ſive πορπάω, ῶ, idem quod πορπακίζω. Aeſchylus in Prometh.

Πόρπημα, τὸ, indumentum fibulatum. Eurip. in Herc. fur.

Πορπόω, ῶ, idem cum πορπάω, vnde πορπωθῆναι, apud Suidam, fibulari.

Compoſita.

Ἐμπορπάω ſiue ἐμπορπόω, fibulo, fibula ſubnecto: vnde ἐμπορπημός, vel ſine augmento ἐμπορπημὸς, fibulatus.

Ἐμπορπάω ſiue ἐμπορπόω, infibulo, fibula alligo, ſeu ſubnecto, Herodot. l. 7, ἐνεπορπῶντο ἔμκατα, veſtes fibulis ſubnexæ erant, Antipho, ὁ μὲν τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένος.

Ἐμπόρπημα vel ἐμπόρπωμα, apud Suid. ſpecies ὑφάσματος.

Ἐπιπόρπημα ſiue ἐπιπόρπωμα, id quod ſupra fibulam eſt. Heſyc. & pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veſte, apud Plut. in Alex.

Ἐπιπορπὶς, idem, apud Callim. hymno in Apoll.

Μισοπόρπακιστὴς, ου, ὁ, qui peſſimè odit habenam ſeu amentum clypei, adeoque qui peſſimè odit bellum. Ariſtoph. in Pace.

Προσπορπάω ſeu προσπορπάζω, fibula annecto, fibula affigo.

Προσπορπὰς, ὰδος, ὁ, fibula annexus, fibula affixus. Item quaſi fibula affixus. Aeſchyl. in Prometh.

Πόρρω, &c. vide in Πρό. Πορσύνω, in Πόρος.
Πόρσω, &c. in Πρό.

ΠὈΡΤΙΣ, ίδος, ἡ, vitulus, vitula, aut iuvencus, iuvenca. Iliad. ρ, ἐξ αὐχένα ἄξεν Πόρτιδος ἠὲ βοός. Pro eodem dicitur & πόρις. Hom. in Odyſſ. Ἔρξεων οἱ πόρεις ἀδελφεὸς ἀγελαίας. Ϛ ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι καὶ βαίνειν.

Πόρταξ, ακος, ὁ, idem quod πόρις. Il. ε.

Πορτάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, iuvenculus, ſeu parva vitula, iuvencula. Heſych.

Πορτάζω, vnde πορτάζει, apud Heſych. vitulatur.

Ὑ̓πόπορτις, (*comp.*) vitulum habens vacca. Ab Heſiodo in Erg. dicitur & de inclusa ὑπόπορτις ἔρκεϊ, quæ liberos habet.

ΠΟΡΦΥ̓ΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ, de qua Ariſtot. hiſt. anim. lib. 5, cap. 25. & Plin. lib. 9, cap. 36. ¶ Item pannus liquore purpuræ tinctus, veſtis purpurea. Plut. in Apophth. περιφερομένης τῆς πορφύρας ὑπὸ τῶν ἀλφεσταί. Herodian. l. 1, τὸν ἔνδοξον καὶ σύνηθες πορφύραν ἀναλαβόντα. Luc. in Demon. ἐπὶ τῷ ὠλένῃ τὴν πορφύραν μέγα φρονοῦντα.

Πορφυρεύς, έως, ὁ, purpureus, purpuram referens. Fœm. πορφυρόεσσα & contract. πορφυρῆ α, quod inſulæ quoque nomen eſt quæ & πορφυρὶς. Euſt.

Πορφύρεος, & contracte πορφυρῆς, ὁ, purpureus: ut πάντῃς πορφύρεοι, Odyſſ. υ. & χλαῖναι πορφυρέαι, Odyſſ. τ. Sic & χιτῶνα πορφυρεοῦν, apud Xenoph. Pæd. 8. Compar. πορφυρώτερος, magis purpureus. Dioſc.

Πορφύρεος, ὁ καὶ ἡ, idem Suid.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius i. qui purpuras venatur. Luc. Item qui purpura tingit. Alex. Aphr.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρεύς. Poll. lib. 7. c. 30. Πορφυρευτικὸς, pertinens ad purpurarum venatorem ſeu venationem. Et πορφυρευτικὴ, ſ. τέχνη, ſeu ἐπιστήμη, ſcientia venandi purpuras. Poll. ibidem.

Πορφύριον, τὸ, parua purpura. Ariſtot. hiſt. an. l. 5, c. 15.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, ſ. ἐσθὴς, purpurea veſtis. Xenoph. Pæd 8. Ath. l. 12. ¶ Eſt & auis nomen, apud Callim. in lib. de auibus. ¶ Item inſulæ, apud Plin.

Πορφυρίσσων, οντος, ὁ, purpurans: ut πορφυρίσσων λίθος, rubicans in modum purpuræ. Plin. l. 36, c. 7. Fœm πορφυρίττις, ίδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eundem lib. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, avis nomen à purpureo roſtri rubore ſic dictæ teſte Euſt. Vide de ea Ariſtot. hiſt. an. l. 8, c. 6. & Athen. l. 9. ¶ Eſt & piſcis quidam Heſych.

Πορφύρω, purpureo colore perfundo. Nonn. πορφύρων γάτοιο πέτηλον Οἶδμος. Sæpius neutraliter ſignificat, purpureo colore nigrico vel rubeo: ut Oppian. de venat. lib. 3, πορφύροντα καὶ αὖθι μαρμαίροντα. Lucian. ἀκινδύνοις τὸ κάλλος αἱ ὀδύναι μᾶλλον πορφύροντες. Dicitur & mare fluctuans πορφύρειν. Il. ξ. &

pigr. l. 2. Et metaph. animus concitatus. & perturbatus. Od. δ. πολλὰ δέμοι κραδίη πόρφυρε κιόντι.

Πορφυρέω, ῶ, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn. πορφύρεν ηὼς, rubet at purpureo fulgore.

Πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro. Dioſc. l. 3. c. 44, ἔχον ἐπ' ἄκρης κεφάλιας αὐθὶς πορφυρίζοντα.

Compoſita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ, ἡ, in extremitate vel ſummitate purpuram habens.

Ἁλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans: ut ἁλιπόρφυρος φάρεα. Od. ν. Od. ξ, ἁλιπόρφυρον ἠλάκατα Euſt. exp. ὅμοια τῇ θαλάσσῃ πορφυρέσῃ.

Ἀπόρφυρος, nulla purpura inſignis, purpura non amictus. Plutarch.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Dioſc. l. 2, cap. 195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpura, vel imbutus purpureo colore. Exponitur &, in purpuram vergens, apud Dioſcor. lib. 3. cap. 51.

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theophr. hiſt. pl. l. 4.

Ἡδυπορφύρα, ex oſtreorum genere eſt. Athen. l. 3, ex Ariſtot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpura. Xenoph. Pæd. 8.

Παραπόρφυρος, ut παραπόρφυρος χλαμὺς, chlamys purpuram limbo attextam habens Poll. l. 7, c. 13.

Περιπόρφυρος, purpura amictus, prætextatus. Plut. in Public. Item ſubaud. ἐσθὴς vel ἠβένη, prætexta. Idem in probl. Rom. Athen. l. 14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, veſtes latum è purpura limbum habentes. Poll. l. 7, c. 13, ex Archippi Pluto.

Ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens, aliquantum purpureus. Dioſc. l. 2 c. 197, & 203.

Ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro, paululum refero purpuram, apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ῶνος, ὁ, Neptunus: Deus maris, in terram quoque aliquantum imperij habens, quam ſuo tridente movere dicitur & concutere: unde Ariſtoph. in Nub. appellat eum μεγαλεσθενῆ τριαίνης παῖσαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄρχιον μοχλοῦτήν. Apud eundem dicitur θαλάσσιος Ποσειδῶν & ἵππιος ποσειδῶν. In accuſat. pro ποσειδῶνα Attica apocope dicitur etiam Ποσειδῶ, apud Ariſtoph. & Xen. In vocat. & Ποσειδῶν & Πόσειδον. Doricè etiam Ποσειδάων in nominat. dicitur: & Lonicè Ποσειδήιων: item Ποσιδήιον & Ποσιδῶν, ut eſt apud Etym. Dictus fuit Ποσειδεὼν, & menſis quidam Atticus, utpote Neptuno ſacer: quem Plut. in Cæſare Romanorum Ianuario ineunti reſpondere ſcribit, Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Euſt. Pro quo ποσιδήιον, apud Herodot. Ποσειδώνια, τὰ, ſacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen. l. 13.

Ποσειδώνιος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδωνίου ἔγχος, Neptunia haſta: in Epigr.

Compoſita.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus, Neptunus, ponti, (i. maris) rex Neptunus. Ariſtoph. in Pluto.

Ἱπποποσειδῶν, equeſtris Neptunus.

ΠΟΣΘΗ, ης, ἡ, pellis qua glans pudendi virilis integitur. Dioſc. l. 4, c. 157, τὸ ἐλλειπὲς τῆς πόσθης ἀναπληροῖ. ¶ Accipitur & pro ipſo pene, apud Ariſtoph. in Nub. & Xen. Pæd. 5.

Πόσθιον, τὸ, pudendum virile. Ariſtoph.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui craſſo pene eſt, aut craſſo præputio. Ariſtoph. in Pace. Luc. in Lexiph.

Ποσθία, ἡ, dicitur turberculum parvum in palpebris ſuper pilorum locum naſcens, quod à ſimilitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen. περὶ κρίθης l. 4.

Ἀκροπόσθιον, τὸ, & ἀκροποσθία, ἡ (comp.) ſumma ſeu præminentior præputij pars: τὸ πόσθης περιττὸν, inquit Poll. lib. 2. Exponitur & ſimpliciter, præputium: apud Ariſtot. de part. an. lib. 2, cap. 13.

Πόσις, &c. vide in Πίνω. Πόσις, &c. in Ὄσσε.

ΠΟΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, fluvius, flumen. (Ποταμὸς τὸ ποτὸς εἶναι, hoc eſt, πόσιμος εἶναι, quòd potabilem aquam habeat) ut ποταμὸς χειμάρρους. Iliad. ν. & ποταμὸς ἀέννα, apud Herodot. in Thalia. Apud Homerum ſæpe dicitur de Oceano: ut Odyſſ. λ, πλὼ δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. ξ, ποταμὸν ἵππιον ἐξεφέρησα Ὠκεανῷ.

Ποτάμιος, fluvialis: ut ποτάμιον ὕδωρ & ποτάμιοι ἰχθῦς, & ποτάμια πολία. Pro eodem dicitur & ποτάμειος: ut χίονι ποταμείᾳ, apud Euripi. in Troad.

Ποταμηδὸν, more fluvij, fluminis in morem. Heſych. & Suid.

Compoſita.

Διπόταμος, ου, ὁ, ἡ, duos habens fluvios. Euripi. in Supplic.

Ἱπποπόταμος, hippopotamus: equus fluvialis. Sic dicitur à dorſo equino & iuba & hinnitu. Vide Ariſt. hiſt. anim. li. 2, c. 7.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluvios. Euripi. in Phœn.

Μεσοποταμία, ſpatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραποτάμιος, ad fluvium ſitus: ut παραποταμία πόλις, apud Herodotum. Homines παραπόταμιοι, flumina accolentes, amnicolæ.

Πολυπόταμος, fluvijs abundans: ut πολυπόταμος Μαιῶνις, apud Euripi. in Herc. furente.

Ποταμὸς, vide in Πέτομαι. Ποταπὸς, vide in com. ex Δαπεδὸν. Πάπε, ποτὲ, in Οὔτε. Ποτέομαι, in Πέτομαι.

ΠΟΤΕΡΟΣ, α, ον, uter. Fœm. ποτέρα, Neut. πότερον. Xen. Pæd. 1, πότερος ὁλοκῆ καλλίων αὐτῷ, ὁ πατὴρ ἢ οὗτος. Ponitur etiam interrogativè, ut πόσος. Item πότερος ἄρα apud Dem. & πότερος ποτὲ, apud Xen. uter tandem.

Πότερον & πότερα adverb. vtrum, an. Dem. Olynth. 1, ἆρα πίστις ἐστὶν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς αὐτὰς χρὴ πολεμεῖν, ἢ παρ' ὑμῖν οἰκεῖον. Idem in Mid. πότερα μὴ ὀλῶ ἄλλο τοῦτο ὀλίγον, ἢ μέζω ὀλοίη. Interdum πότερον vſurpari παραπλεονασμαπικῶς tradit Demetr. Phal.

Ποτέρωθι, utra in parte, vtro in loco. Xen. & Plat.

Ποτέρως, utrò modo. Ariſtot. l. 3, de cœlo. Plat. & Xen.

Ποτέρωσε, vtram in partem, vel vtra in parte. Xen. apomn. 4.

Ὁπότερος, & poeticè ὁποτέρτερος, vter: idque citra interrog. interdum etiam in interrogatione obliqua. Heſiod. in Theog. Τῶν δ' ἕλεσθ' ὁποτερόφιν σε νὺξ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. Sic & Plat. de leg. Item vterque, vel alteruter. Dioſc. Item utervis, apud Ariſtot. ¶ Ὁπότερον & ὁπότερα, vtrum, an, vel vtro modo. Iſocrat. in Panath. Et Ariſtoph. in Nub. ¶ Dicitur & ὁπότερος ἄν, ὁπότερος δήποτε, & ὁπότερος οὖν, vel ὁποτεροστινοῦν, apud Xen. & Thuc.

Ὁποτέρωθεν, vtra ex parte, vel vtralibet ex parte.

Ὁποτέρως, vtro modo. Plat. & Thuc. Item utrolibet modo, vtrotunque modo. Iſocr.

Ὁποτέρωσε, vtram in partem. Thuc. l. 1.

Ποτὴ ποτιὼν, ide. in Πέτομαι. Πότημα, ποτὴς, &c. in Πίνω. Ποτὶ, in Πρός. Πατέω, &c. in Πίνω.

ΠΟΤΜΟΣ, ου, ὁ, ſors fatum, caſus ſeu fortuna fatali ſorte obveniens. Euripi. in Oreſt. ἐπωδύσω θεομανῆ πότμῳ. Item interitus, mors. Iliad. σ, Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μετ' Ἀτρεΐδῃσι μενοῦμαι πότμος ἐπεσσεῖται. Od. ξ ὡς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν. (Παρὰ τὸ πίπτω, τὸ πωτῶ. Etym.

Compoſita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: ut ἄποτμος παῖς. Iliad. ω. Item miſer, calamitoſus: ut Odyſſ. α & ω.

Decomp. Παναπότμος, infeliciſſimus, infortunatiſſimus. Il. ω.

Τελεσίποτμος, ter infelix, infortunatiſſimus. Epigr.

Αὐτοπότμος, eodem fato ſeu eadem ſorte utens. Hom.

Βαρυποτμος, cuius ſors difficilis eſt, i. miſera, infelix. Euripi. in Hippol. Βαρυποτμώτατος, infeliciſſimus, infortunatiſſimus, Idem in Phœn.

Δευτερόποτμος, qui quum mortuus eſſe putaretur, ideoque iuſtis & exequiis honoratus eſſet, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis redivivus. Heſych.

Δύποτμος, idem cum βαρύποτμος. Euripi. in Oreſt.

Δυπότμως, infeliciter, miſerè. Plut. in Fab.

Δυποτμία, ſors ſeu fortuna adverſa, infelicitas.

Δυποτμέω, ἀdverſa fortuna utor, infelici fato affligor. Polyb. τοῖς αὐτοῖς πολυχρονίοις ἀρρωστίαις δυσποτμεῖσι.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid.

Εὐπότμως, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Lucian.

Καπήποτμος, idem quod δύποτμος. Euripi. in Helen.

Ταχύποτμος, qui ſubitò moritur, aut qui citò moriturus eſt. Apud Nonn. ὠχρὴ ταχύποτμος, ſubitò mortem allatura.

Ὑστερόποτμος, cui etiamnum vivo buſtum erectum eſt, inquit Heſych. qui & addit alijs ſignificare ſecundas nuptias.

ΠΟΤΝΙΟΣ, α, ον, venerandus, honorandus, auguſtus. Eius fœm. frequentiſſ. eſt apud poetas: ut πότνια μήτηρ. Od. ε. Et in vocandi caſu, Πότνια θεὰ μή μοι τόδε χώσο. Od. ε. Sic & apud tragicos, ὦ πότνια χθών. Iidem poetæ dicunt Πότνα pro πότνια, metri cauſa facta ſyncope. Od. υ, Ἄρτεμι πότνα θεὰ, θύγατερ Διός. Sic in Epigr. πότνα γυναικῶν. Ab Heſychio exponitur etiam, δέσποινα, domina. (Apud Ety. deducitur παρὰ τὸ πέτω, τὸ πίσω τοῖς ποσίν.

Ποτνιάω, & ποτνιάζω, oro & obſecro πότνιον ſive πότνιαν appellans. Item generaliter, oro, obſecro, obteſtor: ſeu ſuppliciter & cum lacrymis oro. Euripi.

Ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro. Plut. de garrul. ὅρκοις ἢ καταραῖς περὶ σωτηρίας ἐχρῶντο, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, obſecrantis & obteſtantis. Cum accuſ. Philo de vita M. lib. 1, ἅμα καὶ τὸν θεὸν ποτνιώμενον, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum ſignificat, ſuppliciter deprecor. Plutarch. in Cæſ. τοῦτο ὅταν ἡ Καλπουρνία θεασαμένη κατερρηγνύμενον, ἐδάκρυε ποτνιᾶσθαι καὶ δεῖσθαι τοῦ

& apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, & quiritor. Hesych.

Ποτνίασις, ἡ, supplex obtestatio, imploratio, precatio cum lachrymis.

Ποτνιὰς, ἄδος, ἡ, furore percellens, ad insaniam redigens: unde ποτνιάδες ϑεαί, apud Eurip. in Oreste Etymol. sunt αἱ μανιοποιοί.

Ἀναποτνιασμὸς, ὁ, (comp.) suspirium cum imploratione divini auxilij, vel divini numinis imploratio. Greg.

Πάσσω, &c. vide in Πίνω. Πᾶ, vide Οὗ in Ο ς. Πάλυς, in Πολύς.

ΠΟΥΣ, gen. ποδὸς, ὁ pes. Iliad. β, χωλὸς δ' ἕτερον ποδα. Od. δ, Κάνε δ' τοιοῖδ' πόδες, τοιαδὲ τε χεῖρες. Xen. Pæd. 2, οὔτε ποσὶ ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. Dicitur aliquis χαλεπὸς ποδὶ aliquid contendere, i. totis viribus omnique conatu. Aeschin. contra Ctesiph. ὀργὴ ὤμοσαν, ὀμοσάτω τῷ ϑεῷ καὶ τῇ γῇ ἱερᾷ καὶ χαλεπὸς ποδὶ, καὶ πάσῃ δυνάμει. Dicitur & fugax ac timidus τολμᾶν ποσὶ ut apud eundem ibidem, ἐτόλμησε τοῖς ὅλοις ποσὶ καὶ πελοποσὶ τῷ ταξίν. Item τὸν ἕτερον πόδα προελθεῖν, metaph. ab iis qui unum tantùm pedem è limine efferunt Luc. in Hermor. Et ἐκτὸς ἔχειν πόδα, i. extorrem & expertem esse alicuius rei. Soph. in Philoctet. Ἴσως αὖ κἀκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Ἀνὰ πόδα, retro Hesych. Ἐκ ποδὸς, è vestigio. Polyb. lib. 5, ὡς ὂν πόδὸς ἀκολουθήσων τοῖς πολεμίοις. Item presso pede, collato pede. Aristid. ὦν ποδὸς ἱππομαχήσωσιν. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes. Herodot. in Eut. Ἐν τῷ ὐν ποσὶ, quæ occurrunt, obvia quæque. Thuc. lib. 3, τὼ ὐν ποσὶν ἀεὶ αἰρεῖν κάμω. Item instantia, præsentia. Eurip. in Androm. τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω κοὐ λογίζομαι κακά. Item vulgaria, trivialia. Plat. in Theæt. Aristot. polit. 2. Ἐπὶ πόδα, cessim, pedem referendo. Xen. Hell. 2, ἀναχώρησαν ἐπὶ πόδα. Sic & apud Polyb. l. 2. Ἐπὶ ποδῶν pedibus infistendo aliquo; innitendo. Aristot. hist. an. l. 5, ἐπὶ ποδῶν ὀχεῖται. Κατὰ πόδας βάσιν, pedetentim. Suid. Κατὰ πόδα, è vestigio insequendo. Herodot. in Terpsich. κατὰ πόδας ἐληλύθεε, Περσέων ἵπποι. Sic & apud Xen. & Thuc. Πὰρ ποδὸς idem cum ὐν ποσί. Et τὸ παρ' ποδὸς, idem quod τὰ ὐν ποσί. Pind. Pyth. 3. Παρὰ ποσὶ, juxta pedes. Idem Olymp. od. 1. At παρὰ πόδας idem cum παρὰ ποδὸς. Plat. in Theæt. Luc. de Calumn. Interdum παρὰ πόδα & παρὰ πόδας, idem signif. cum κατὰ πόδα, è vestigio: ut apud Soph. in Philoct. & Polyb. l. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: ut Luc. ὧν παρὰ ποδὸς οἱ ἔλεγχοι. Πρὸς πόδα. convenienter, congruenter: metaph. à calceis qui pedib. bene quadrant. Luc. σοὶ πόδα δή σοι κατ' Εὐάγγελον ἔστι, in te aptè quadrat. Περὶ ποδὸς, & περὶ ποδῶν, idem cum ἐν ποσὶν, Aristoph. Et τὰ περὶ ποδὸς, præsentia, quæ in promptu & ad manum sunt. Pind. Isthm. ult. τὰ δὲ περὶ ποδὸς ἄφενος ἀεὶ χρῆμα πάρα. Ὑπὸ πόδας πίπτειν, proterere & conculcare aliquem. Plut. contra Epicur. Ὑπὸ πόδα χωρεῖν, referre pedem, retro remeare. Phil. de vita M. lib. 1. Ποῦς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, pes pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. ¶ Ἀκὴ περὶ πυχὸν ποῦς, ab Apolline oraculum dante Aegeo tectè dicitur penis, apud Herodotum in Eut. Eurip. in Medea. & Plut. in Thes. ¶ Ποῦς, pes, mensura sedecim digitorum teste Suida. ¶ Habet & mensa suos pedes. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. ¶ Tribuuntur & literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Πόδες ὄρεως dicitur ima pars seu radix. Iliad. υ. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Sunt & pedes metrici in verlibus, apud Athen. l. 10. & gram. ¶ In navi funes quibus convertitur & laxatur velum, πόδες dicuntur. Odyss. ε. Apoll. Argon. 2. Ποῦς etiam in eadem dicitur temo seu clavus, apud Pind. Ode 6. & Odyss. κ. ¶ Ποῦς putatur ètiam fuisse edictum quodam longis periodis constans, quod contenta continuataq; voce & uno quasi spiritu à præcone recitaretur. Galen. epidem. l. 6.

Ποδάτης, ου, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Ποδάω, pedibus intendo: de pedibus navis.

Ποδωτὴς, ὁ, pedibus intentus. Lycophr.

Ποδιαῖος, ὁ, pedalis, pedaneus. Theophr. de caus. pl. l. 6, c. 2.

Πόδιον & πόδιόν, τὸ, pediculus seu pediolus. Aristot. Athen. lib. 3.

Ποδεῖον, τὸ, socculus qui pedi inducitur. Poll. l. 2. Scribitur & πόδαον. Athen. l. 2.

Ποδίων, ωνος, ὁ, pes, i. pes navis. Luc. de ver. narrat. Item pediolus in utre pendulus qua liquor effunditur & infunditur, soluto vinculo quod pro obturamento est. Herodot. in Eut. Apud eundem in Vran. pro figura accipi traditur in angustum definente, quum inquit, τὸ Δωρίδος χωρὸς πεντέων ἐόντων. ¶ Item podagrici, calceamenti rustici genus, apud Theocr. idyll. 23.

Ποδίζω, metior pede Hesych. Item pedisequo, seu pedicis obligo: unde apud Xen. Pæd. 3, πεποδισμένους ἔχεσι τοὺς ἵππους ἐπὶ τῆς φάτνης. Item gradior, incedo. unde Suid. ἔμπασσα dictam scribit παρὰ τὸ εἰς ποδίζειν.

Ποδισμὸς, ὁ, dimensio pedibus facta Item ratio mensurandi pedibus, apud Veget. l. 3. Est & saltationis genus, apud Poll. lib. 4. cap. 14.

Ποδιστῆρες, apud Ioseph de antiqu. Iud. & Reg. l. 3, c. 7. exp. lebetes, item cacabi.

Πυδαλίζω. Etymol. poni tradit ἐπὶ τῦ ἅλλεσθαι, saltare. Aeolicè pro πυδαλίζω, sicut ὄνυμμι pro ὄνομα. Idem exp. etiam λακτίζειν, calcitrare, calce ferire: unde apud Aristoph. in Equit. ἀπεπύδαλεσε μήδεια.

Πίδη, πέδον, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita: ac primùm partim ex ipso recto ποῦς, partim ex eius obliquis.

Ἀγκυλόπους δίφρος, sella curulis, appellata ab operis & figuræ expressione. Plut. in Mario.

Ἀγχίπους, prope nos pedem habens, adstans, propinquus. Hesych. ex Eurip. Iphig. Taur. ubi tamen legitur ἀγχίπλους, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ καὶ ἡ, q. d. procellipes: velox tanquam procella: ut ἵπποι ἀελλόποδες, apud Hom. hym. 1. in Venerem, Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλόπος, apud eundem Il. ω. Dicitur & ἀελλοπός, ὁ, apud Nonn.

Ἀερσίπους, pedes inter currendũ agiliter tollens, agilis, celer. Il. γ.

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epithetum Panis, interdum & Faunorum & Satyrorum. Dicitur & αἰγιπόδης pro eodem, & αἰγιπόδις, apud Hom. hym. in Pana.

Ἀκαμαντόπους, indefessis pedibus currens. Pind Olymp. 10.

Ἀκροποδιὴ, summis pedibus insistendo, aut leviter insistendo pedibus. Lucian. in dial. Trit & Ner. Scribitur & ἀκροποδητί.

Ἀμφιπόδες, q. d. plaustripedes. Vitruv. l. 10. sic vocari ait arbusculas in quibus versantur rotarum axes concluſi laminis ferreis. Scribitur & ἀμφιξήποδες, apud Poll.

Ἀνδραποδώδη, τὸ, q. d hominis pes: mancipium Sunt enim mancipia quasi pedes dominorum suorum & eos pro capitibus agnoscunt, teste Eust. in Il. π. Demosth. Philip. 3, ὅϑεν οὐσὶ' ἀνδραπόδου παιδαῖον ἀδὲν ὠφελιμώτερον πρίασϑαι Generaliter sic dicitur homo in bello captus & servituti mancipatus, sive servus sit natura, sive liber & ingenuus. Xen. Hell. 1, ἀνδράποδα τὰ ἁλόντα πάντα ἀπέδοτο. Reperitur & Dat. plur. ἀνδραποδώδεσι, apud Hom. Il. ν, per metaplasmum.

Ἀνδραποδώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item mancipio conveniens, servilis. Item minimè ingenuus, servili ingenio præditus. Xen. & Aristot. rhet. 2.

Ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more, serviliter, illiberabiliter Plat in Symp.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas: servilitas, contraria ingenuitati. Aristot. pol t 7.

Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδίζομαι, mancipio, mancipium esse facio: vel in captivitatem abduco, in servitutem redigo. Thuc. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσαι. Xen. τὸ ἀνδραποδίζεσϑαι τοὺς φίλους, ἄδικον ἔνιοι δοκεῖ Dicitur & de urbibus, quas subigimus & in servitutem nostram redigimus. Thucyd. ἀνδραποδισαντες τὴν πόλιν. Demosth. Olynth. 3, πόλεις Ἑλλωίδας ἀνδραποδίζεις. Significat & generaliter, vim alicui infero. Hesych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (pass.) in servitutem redigor, in captivitatem abducor: ut ἀνδραποδισϑῆναι πόλις, apud Demosth.

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, mancipatio, in servitutem redactio, sive hominis, sive urbium. Dem. Olynth. 1. Item plagium, plagiarium crimen. Plat. de leg. l. 9.

Ἀνδραποδιστὴς, ἄ, ὁ, mancipator, quisquis alium in servitutem redigit. Xenoph. item plagiarius, qui liberum hominem in servitutem redigit. Eust.

Ἀνδραπόδιον, τὸ, mancipiolum. Athen.

Decomp. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ἀνδραποδίζομαι Polyb. πολλὰκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα. Vsurpatur & metaph. ut apud Plut. in Anton. καὶ τῷ ὄντι ἐξανδραποδισμὸν κωμῳδῆ τὸν μυελοις παλαιστοις. magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, & velut ipsi mancipatum.

Ἀπλοῦς dicitur ὁ μὴ ποσὶ μὴ ἀλλόμενος, ἤγουν χωλὸς. qui pedibus non saltat, i. claudus. Hesych. Scribitur & ἀπέλιπος, apud schol. Theocr. ut sit ὁμοῦ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens seu trahens pedem. Dicitur autem ἀπέλιπος pro ἀπέλιπους, sicus ἀέλλοπος, pro ἀέλλόπους.

Ἀπτιπόους, qui illotis pedibus est. Il. π. Athen. l. 3.

Ἄπους, oppositos pedes habens, adversa vestigia figens. Cic. in Academ.

Ἀπούς, qui pedibus celeriter conficit iter: ἀπὸ τῦ ἓις ποσὶν αὐύειν. Hesych.

Ἄπους, pedibus carens. Aristot. Plut. Luc.

Ἀπόδια, carere pedibus. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἀργίπους, qui vel albis vel velocibus est pedibus. Hom. hym. 1. in Vener. & Phocyl.

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen. l. 5.

Ἀροτρόπους, vomer. Iudic. c. 3.

Ἀρτίπους, qui integris pedibus est. Plat. de leg. lib. 7. Pro eo poeticè dicitur ἀρτίπος. Od. 9.

Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit. Item suis pedibus absque dure incedens Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, suis ipsius pedibus iter facere, non equo vehi aut curru, vel navi. Dion. ¶ At αὐτοπόδια, τὰ, genus calceamentorum. Poll. l. 7. c. 22.

Αὐτοποδὶ, suis ipsius pedibus, non utendo equo, aut curru Luc. in Lexiph.

Βραισόπους, qui distortis tibiis & pedibus est.
Βλαυτόπους, idem. Suid.
Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epig. Apud Eurip. in Hec. ἀπόδυσω βραδύπουν, ἥλυσιν ἄρδην ποσὶ θάσσω, exp. accelerabo tardum pedem.
Γισόπους, suggrundiorum fulcrum, quum illa quasi pedi innituntur. Poll. l. 7, c. 27.
Γισποδίζω, suggrundia fulcio. Idem, ibidem.
Γισπόδισμα, τό, idem cum γίσπους: ibidem.
Γισπόδισις, ἡ, suggrundatio.
Γυμνόπους, qui nudis pedibus est. Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.
Γυμνοποδία, nudis pedibus incedere. Item saltationis genus, apud Laced. in qua nudis pedibus incedebant, apud Luc. in qua signif. dicitur & γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον & calceamenti muliebris genus, teste Poll. l. 7, c. 22.
Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur &, nudipedalia exerceo.
Δασύπους, cuniculus: ab hirtis pedibus. Aristot. hist. an. l. 4. Sumi dicitur & pro lepore: unde proverb. δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.
Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.
Δωδεκάπους, (*decomp.*) qui duodecim pedum est. Hesych.
Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. Aristot. de gen. an. l. 2. & de part. an. l. 4.
Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum, quæ & διποδισμός. Poll. & Hesych.
¶ Δίποδα, τὰ, socci lanei qui pedibus inducuntur. Poll. l. 7, c. 22. ex Critia.
Δίπους, qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. in Oecon.
Διποδεῖν, idem: apud eundem.
Δολόπους, doloso pede gradiens.
Δολιχόπους, seu δολιχήπους, longos pedes habens.
Εἰλίπους, flexipes, vertens & curvans pedes inter eundum. boum epitheton. Od. α. Εἰλιπόδης, idem. Suid.
Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. Pro eodem dicitur & ἑκατόμποδος. Il. ψ.
Ἐκποδών, (adverb. pro ἐκ ποδῶν) è pedibus: procul se summovendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδών, ἐκ σωφρονῶν. Sic & apud Xen. & Plut. Et cum genitivo Xen. Pæd. 5. τούτων ἐκποδὼν ἦμες, ab his longè aberamus. Exponitur &, è medio. Interdum è medio, i. è vita: ut apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἔσται, è medio tolletur.
Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. Athen.
Ἐμπόδιος, qui impedimento est & obstaculo. Plat. de leg. Aristot. polit. 5.
Ἐμπεδών, ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Item impedimento. Thuc. Plut. in Themist. Et ὁ ἐμπεδών, obvius. Herodot. Et τὸ ἐμπεδόν, præsentia. Plut. in Rom.
Ἐμποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.
Ἐννεάπους, novem pedes habens, qui est novem pedum.
Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo atticè dici ἕξπους, tradit Etymol.
Ἑξαπόδης, ες, ὁ, & ἑξάποδος, ὁ, ἡ, idem. Herodot. l. 1.
Ἑπτάπους, qui est septem pedum. Hesych.
Ἑπταποδώδης, idem: apud eundem.
Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est & nomen avis rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Avib.
Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis & solidis. Xen.
Εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas.
Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli vel spinæ genus echini aculeis horrent, ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus simile sit Etymol.
Ἡλιοπους, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Dioscor.
Ἡμιπόδιον, τό, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.
Decomp. Πενταημιπόδιον, quinq; semipedes, i. duo pedes cum dimidio.
Τεταρτημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.
Θηλύπους βάσις, pes femineus. Eurip. in Iph. Aul.
Ἱστόπους, pes textorii mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7, c. 10. (re equ.
Κακόπους, qui malos pedes habet, qui pravis est pedibus. Xen. de
Καλόπους, pulchros pedes habens: & ex parte totum intelligendo, pulcher. Suid. At καλόπους, subst. forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. in symp. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur & καλοπόδιον. Suid.
Κλειστόπουν, navis secunda carina. Poll. l. 1, c. 9.
Κλινόπους, lecti pes. Themist. Κλινοπόδιον, τό, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Dioscor. l. 3, c. 109.
Κοινόπους, communi socioq; pede insterfaciens. Soph. in Electra.
Κολοβόπους, truncus pedum, seu truncatus pedes.
Κονιορτόπους, cujus pedes in pulvere versantur. Hesych.
Κονίπους & κονιόπους, idem: vel cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. in probl. Græc. Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam soleæ exilioris. Poll. & Suid.
Κορωνόπους, cornicis pes: herba quam & κορωνόποδα dici scribit. Hesych. de qua Theophr. hist. pl. l. 7, c. 9. & Dioscor. lib. 2, c. 168.
Κορωνοπόδιον, τό, pediculus cornicis. Accipitur & pro coronopo herba, apud Aet. l. 1.
Κραταίπους, qui validis pedibus est, firmos solidosq; pedes habens: ut κραταίποδες ἵπποι, apud Hom.
Κυλλόπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani epith. apud Nic.
Κυλλοπόδης, idem. Κυλλοπόδιον, idem. Il. σ & φ.
Κωμόποδες, ossa in cruribus equorum inter ungulam & suram. Xen. de re equ.
Λαγώπους, pedes leporis habens: nomen avis apud Plin. l. 10, cap. 84. Item herbæ, apud Dioscor. l. 4, c. 17.
Λειόπους, qui lævibus pedibus est vel planis.
Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.
Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.
Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quod pedes semper pelle lupina contectos haberent: vel quod in clypeo lupi insigne gestarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt & Alcmeonidæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem & Hesych.
Μαλακαίπους, molles & teneros pedes habens: ut μαλακαίποδες Ὧραι, apud Theocr. idyll. 15.
Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.
Μεγαλόπους, magnos habens pedes.
Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum, à Melampode inventore: vide Theophr. hist. pl. l. 9, c. 11.
Μονοπόδιον, mensa quæ uno tantùm pede sustinetur.
Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos & infinitos pedes habens. schol. Nic.
Νησιπόδες, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus ceu pedibus utuntur. Eust.
Ναύποδα. Hesychio sunt κραιπόποδα.
Νέπους, pedibus carens. Exponitur &, natando gradiens, ut fit comp. ex νέω, nato: ut φᾶρος νεποδες. Od. ν.
Νηδύπους. Hesych. exp. discalceatus.
Ξυλόπους, qui ligneum pedem habet.
Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis cujus passim meminere scriptores. Dicitur & Οἰδιπόδης & Οἰδίπους: Οἰδιπόδειος, ad Oedipum pertinens. schol. Soph. ex Lysimacho.
Ὀκτάπους, octo pedes habens: ut ὀκτάποδες κράκαι. Hom. in Batrachom. Item ὀκτάπους, piscis quoddam genus quod & polypus. Eust. In Scythia ὀκτώποδες dicebantur qui duos boves possiderent & currum: duob. enim bobus octo pedes sunt. Luc. Ὀκτώπους, idem. Sic dicitur & scorpius, ab octo pedibus. Suid. ex Cratino.
Ὀξύπους, celeres pedes habens, velox, celer. Eurip. in Orest.
Ὀπισθόπους, ponè gradiens seu sequens, apud eundem. Exponitur &, retrocedens. Hesych.
Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt.
Ὀρθοποδέω, pedes me rectà ferunt, recto cursu progredior. Exponitur &, rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat. c. 2.
Παλίπους, pedem reflectens, retrogradus. Ioseph. de capt. Iud.
Περίπους, pedem circundans. Item qui aptè pedem circundat, pedi conveniens Hesych.
Περιποδία, & Ionicè περιποδίη, dicitur esse orbiculus quem gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.
Πλατύπους, latos habens pedes. Laert. in Pittaco.
Ποδήπους, ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparandus. Hesych.
Πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. sympos. probl. 3.
¶ Item piscis quoddam genus quod & ὀκτάπους: ut πεχοφυὴς πολύπους, apud Nicandr. Vtitur & Plut. & Athen. In hac significatione pro πολύπους dicitur & πώλυπος. Attica dialecto: ut Eust. ex Rhet. lex. tradit. Ionicè verò & Dorice, πωλυπώδης, ac πώλυψ, eodem teste: quo πώλυψ Athen. [illegible] utitur. &.
¶ Item tuberculum in naribus, polypi carni simile, multasq; habens radices, &c. Vide Cels. l. 6, c. 8. Item narium morbus Ionica seu Dorica dialecto πώλυψ etiam dicitur, apud Poll.
¶ Πολύποδες dicuntur & buccellæ quædam, quas nonnulli cutiones, alij porcellionem vocant: & aliàs ὄνοι appellantur. Gal. de loc. aff. l. 3.
Πολυποδία, ἡ, pedum multitudo, seu multi pedes.
Πολυπόδιον, τό, parvus polypus. Athen. l. 7. ¶ Est & herbæ nomen sic dictæ quòd cirros instar polypi habeat: de qua Theoph. hist. pl. l. 9, c. 14. & Dioscor. l. 4, c. 188.
Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Aet. lib. 3, cap. 60, & 61.
Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi. Aristot.
Πολυποδώδης, ες, ὁ, ἡ, polypis abundans: vel polypo similis. Et τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt.
Πρόπους, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ Πρόπους etiam dicitur alter Ge-

ter Geminorum Germanic. comment. in Arat. Phænom. Et in iis ſtella ante pedes eorum ſita, teſte Proclo. ¶ Πρόποδες dicuntur etiam anteriores pedes. Et prominentia in montibus. Strab. l. 9. Item inſulæ ante Aegyptum ſitæ. Heſych.

Προποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Σαφρώς, qui magnis pedibus eſt, & eos veluti trahit: ὁ σύρων τοὺς πόδας. Laert. in Pitt. Galen. in lex. Hippocr. σαφρώς eſt ἡ ἀλφιστηρότης ἢ διεστῶσι ἔχειν τὰς ὀκτύλας τῶν ποδῶν: ut ſit comp. ex σαίρω, hio

Σκιάπους, umbram ſibi pede faciens, umbra pedem ſe protegens.

Σκιάποδες, populi ſunt Libyæ, ſic dicti, quòd majore æſtu humi jacentes reſupini umbra ſe pedum protegant. Harpocr. & Suid.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Poll. lib. 10, c. 7. A' Suid. & Heſych. exp. κραββάτος, i. humilis lectus quo accumbere ſolebant & cui tanquam pedi innitebantur. Idem Suid. exp. etiam ſcamnum & ſcabellum. Etymol. ſic nominari ſcribit partem quandam crabbati, ut σκίμπους ſit ὦ σκιῶσι τὸ σῶμα, σκιώντες δὲ ὦν: metaph. autem ſic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκιμπόδιον, ut ἀσκιάδιον. Vide & in derivar. à Σκήπτω.

Σκιμπόδιον τὸ, lectulus diſcubitorius, ſeu in quo reclinare cervicem poſſumus. Athen. l. 12.

Σκιρτωπόδης, pedibus & ſaltu laſciviens, qui ſubſultans incedit. Epigram

Σπαιόπους, palmipes. Ariſtot. hiſt. an. l. 2, c. 12.

Στρουθοκάμηλος, ſtruthocameli pedes habens, pedum figura ſtrutho camelum imitans. ſ. hol. Ariſtoph.

Σχιζόπους & χηλάπους, cujus pedes in digitos fiſſi ſunt, digitatus. prius apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8, c. 3 poſterius, apud Ath. l. 9.

Ταυύπους & ταναύπους, pedibus in rectum tendens. Item idem quod ταχύπους: ut ταυύποδες ἱερεῖοι, apud Soph. in Aiace, αἱ σὺ τύχῃ πιωρύμφαι, inquit Heſych.

Ταυρόπους, tauri pedes habens: ut σῆμα ταυρόπουν, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Ταχύπους, pedibus celer. Idem in Bacch. & apud Xen.

Τετράπους, quadrupes: ut τετράποδα ζῶα, quæ & abſolutè, τετράποδα. Ariſtot. Pro eodem dicitur & τετράπους: ut in ænigmate ſphyngis, Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς καὶ τετράπουν.

Τετραποδηδόν, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum. Ariſtoph.

Τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Ariſtot. hiſt. an. l. 2.

Τετραποδιστής, quadrupedum more gradiens aut vivens.

Τετραποδιστί, idem quod τετραποδηδόν.

Τριγήπους, hircinos pedes habens: Panis epith. in Epigr.

Τραχύπους, qui aſperos & ſcabros habet pedes.

Τρίπους, tripes, pro quo poeticè τρίπους, in ænigmate ſphyngis. Idem tripus. Od. σ. Ariſtoph. in equit.

Τριπόδιον τὸ & τριποδίσκος ſeu τριπόδισκον, parvus tripes. Xen. in anab. Suid. ex Antiph.

Τριπόδης, tripedalis ſeu tripedaneus. Heſio. in Erg. Xen. in Oec.

Τυφλόπους πῦς, impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. ipes hominis cœci.

Ὑπόπους, pedes habens, pedibus ſubnixus. Ariſtot.

Ὑποπόδιον, τὸ, ſcabellum, quod pedibus ſubjicitur. Athen. & Fuſt. & apud Græc. bibl. interpr.

Ὑποποδίζω, retro cedo.

Ὑποπόδισμός, regreſſus

Ὑψίπους, altis inſiſtens pedibus, ideoq; excelſus.

Φαλιόπους, qui eſt albis pedibus.

Φελλόποδες, q. d. ſuber pedes: tantæ levitatis homines ut per mare currentes non ſubmergerentur. Luc. in ver. narr.

Χαλαόπους pedes habens ſuis compagibus laxatos, claudus. epitheton Vulcani apud Nic.

Χαλκήπους, æreos habens pedes; ut τρίπους χαλκόπους, apud Eurip. in Supplic. Item cujus pedes æreis ſoleis terrati ſunt: ut χαλκόποδ' ἵππω, Il. ν.

Χαμαίπους, qui interfaciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, ſed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter ſic dicebatur ſponſa quæ non deducebatur domum ſponti: moris enim erat curru eas vehi. Poll. l. 2, & 3.

Χειρόπους, ſeu χειρόπους (ex χείρ aut χηρός) cui ſunt χηράδες ſeu χηράδις in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Poll.

Χειροποδής, idem. Laert. in Pitt.

Χλιδωνόπους, qui circum pedes habet ornamenta luxurioſa: ut ſunt torques, aut alia ſimilia. Heſych.

Χρυσόπους, aureos habens pedes: ſeu aureis fulcris & quaſi pedibus inſiſtens. Athen. l. 5.

Χυτρόπους, olla pedes habens Heſiod. in Erg. Plut. ſymp. 7. prob. 4.

Χυτροπόδιον, τὸ, parva olla pedata. Poll. l. 10. ex Hipponacte.

Χωλόπους, claudus pede, ſeu claudicans pedibus. Vulcani epith. apud Nic.

Ψαυκόπους, & ψαυκροπόδης, qui tam celer eſt in ponendis & tollendis inter currendum pedibus, ut terrâ vix contingere videatur: prius epitheton eſt ſatyrorum apud Nonn. in Dionyſiacis; poſterius Arionis equi epitheton eſſe dicitur: apud Etymol.

Ὠκύπους, pedibus celer: ut ἵπποις ὠκυπόδεσσι, ſæpè apud Hom. & Ὠκυπόδης, idem: in Epigr. (Heſiod.

Ὅπως, πῶς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ex ποδίζω.

Ἀναποδίζω, retrocedo, refero pedem, retroagor. Herod. lib. 5. ἵνα πρὸς τὸ ἄρμενον, αἰεὶ ἀναποδίζων ἂς τὸ πίσω. Luc. πᾶγμα ἐς τὸ πίσω αὖθις ἀναποδίζον. Item activè, revoco, & quaſi retroago. Æſchin. in Cteſiph. πολλάκις αὐτοὺς ἀναποδίζειν τὴν γραμματέα. Sic & apud Herodot. Item diligenter expendo, exactè perpendo. Heſych. & Suid.

Ἀναποδίζομαι, revoco. Item diligenter expendor. Suid.

Ἀναποδισμός, repedatio, retroceſſio. Alex. Aphr. Itè revocatio.

Ἐπαναποδίζω, (*decomp.*) diligenter perpendo: unde ἐπαναποδιστέον, in medium revocandum & exactè expendendum eſt; apud Ariſtot. de gen. & corrupt. l. 1.

Ἀνδραποδίζω, &c. vide in ἀνδράποδον.

Γαστροδίζω, vide in γάστωρ.

Διαποδίζω, pedibus dimetior: vel examino. Heſych.

Διαποδισμός, genus ſaltationis: Idem.

Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento & obſtaculo ſum. Herodian. l. 4. ἐμποδίζουσι αὐτοὺς πρὸς τοῖς ποσὶ χαῖται ἐοῦσαι. Luc. τὴν περιοῦσαν ἐμποδίζων, ἡ ἐμποδίσασα. Et cum dat. Ariſtot. de gen. an. lib. 3, ὅσοις ἐμποδίζει τὸ ἥδαιον.

Ἐμπόδισμα, τὸ, impedimentum, obſtaculum. Dem. Olynt. 3.

Ἐμποδισμός, ὁ, impeditio, præpeditio.

Ἐμποδιστικός, impediendi vim habens, vel impediens.

Decomp. Ἀνεμπόδιστος ὁδός, cui nihil impedimento eſt, liber ab obſtaculo Ariſtot. eth. 7, c. 13. Ἀνεμπόδιστος, ſine impedimento & obſtaculo. ſchol Ariſtoph.

Παρεμποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Luc. & Baſil. Ἀπαρεμπόδιστος, idem cum ἀνεμπόδιστος.

Παραποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Polyb. παραποδίζειν τὴν τῶν ὁπλιτῶν χρείαν.

Παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. μή πῃ παραποδισθείη.

Ἀπαραπόδιστος, (*decomp.*) non præpeditus, liber ab impedimentis, apud Heliodorum. Ἀπαραπόδιστος, ſine impedimentis.

Προπαίζω, procedo, progredior. Iliad. ν, Κεῖθι ποσὶ προβιβάς, ἠὲ προπαιδία προποδίζων.

Προποδισμός, progreſſio,

Τετραποδίζω, &c. vide in τετράπους.

Ὑποποδίζω, vide in ὑπόπους

Ποάδης, vide in Πόα. Πᾶγμα, πηκτὴ, πῆξις, &c. in Πήσσω. Πρανὴς in Πρηνὴς.

ΠΡΑΟΣ (& aliquando πρᾶος cum ι ſubſcripto) ος, ὁ. lenis, mitis, manſuetus. Xen. pæd 6, πρᾴους τε καὶ συγγνώμων τοῖς ἀνθρωπίνοις ἁμαρτήμασι. Plato polit. 1, ἐπειδὴ μοι πρᾶος ἔδοξας, καὶ ἀλεπωνῶ ἐπῴδων. Fœm. πραεῖα, mutuatur à πρᾴος. & neutr. plur. πρᾷα, ab eodem Compar. πρᾳότερος, lenior, mitior. Superl. πρᾳότατος, mitiſſimus &c. apud Syneſ.

Πρᾴως, leniter, manſuetè. Dem. procor. Pro eodem dicitur & πραέως, apud Ariſtoph. in Ran. Πρᾳότατα, leniſſimè, manſuetiſſimè.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, lenitas, manſuetudo. Ariſtot. eth. 4, c. 5. Plut. πρὸς ὀργάς.

Πρεώς, ὁ, cujus fœm. πρεᾶα, idem cum πρᾷος: ut πρεᾶα φύσις, apud Plat. de rep. l. 2. Τὰ πρεᾶα, mitia, lenia, non aſpera: ut πρεᾶα κλύσματα. Galen.

Πρεάως, idem cum πρᾴως.

Πρεώνης, idem cum πρᾳότης Heſych.

Πρεόω, lenio, mitigo, manſuefacio, ſedo. Plat. polit. 9, τὸ ἡμερωθὲν πρεώνας. Plut. in Coriol. ἐπεισέπιλόγοις καὶ δόγμασι χρησῖς πρεώσει καὶ καταστήσει τὸν πολίτας.

Πρεόομαι, manſuefio, lenior & ſedatior reddor. Xenop. de re equ. Ariſtot. Rhet. 2.

Πρεώσις, εως, ἡ, ſedatio irati animi, iræ mitigatio. Ariſtot. ibid.

Πρεωτικὸς, ὁ, mitigandi & ſedandi vim habens. Idem ibidem.

Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πρᾷος. Epigr.

Πρᾳονιᾶς, ſeu πρᾳονιᾶδες, vini genus ſic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸ πρᾳύνειν, καταπαύειν τοὺς πίοντας. vel (ſecundum alios) à Pramnia rupe in Icaro inſula, vel à Pramnia vite: vel παρὰ τὸ παραμένειν, utpote φθὰς παραμενικὸν ἐπιτήδειον. Cùm diphthongo ſcribitur apud Hom. Il, λ & Od. κ. Sine ea, apud Dioſc. l. 5, c. 9.

Πρέμνημα, palmes pramniæ vitis. Poll.

Compoſita.

Ἐκπρεόω, idem cum πρεόω: vel demulceo, permulceo.

Καταπρεόω, idem Iſocr. in Paneg. τὰς μὲν γὰρ ἄλλας αἱ τοῖς πρέσβεσι μίσεις οὐκ ἂν καταπρεώνοιεν τὰς ἀπεχθείας. Plut. in Themiſt. κατεπρεώθη τῆς ὀργῆς αὐτῷ.

Καταπρᾴυνσις, ἡ, ſedatio.

Ἀκαταπρᾴυντος, (*decomp.*) qui ſedari & deliniri nequit implacabilis.

Ὑποπρᾳύνω, paululum lenter & ſenſim mitigo & ſedo,

ΠΡΑΠΙΔΕΣ, αἱ, præcordia. Il. λ & σ, βάλε δ' ἀμφὶ πραπίδων. Item pro mente ſeu ſolertia, aut ſolerti induſtria: quoniam mentis ſedes ſunt præcordia ſeu pectus. Il. α, Ἦ φρασὶ σῇσι

πτίνσ' ἀδήκτοι πραπίδεσσι. Sic Hesiod. in Theog. πέρι μὲν πραπίδες, πέρι δ' ἐσὶ νόημα.

ΠΡΑΣΙΑ, ᾶς, ἡ, area seu areola in horto, hoc est quadrata in horto loci consiti figura. Od. η, Ἔνθα δὲ κησαντοὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ἕρκος Πανοῖαι πεφύασιν ἐπηετανὸν γανόωσαι. Dioſc. l. 4, c. 17, Φύεται ἐν πρασιαῖς, naſcitur in hortorum areis. ✠ Dictæ ſunt πρασιαὶ inquit Heſych. οἷον πρασιαί, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πόσον τι κήπου. Sunt & qui exiſtiment ita dictas eſſe à nomine πράσον, i. porrum: ut πρασιαὶ in hortis propriè ſint areolæ quadratæ in quibus porros & alia hujuſmodi olera ſerunt.

Πρόσιμον, πρόσις, vide in Περάω, vendo.

ΠΡΑΣΟΝ, ου, τὸ, porrum: apud Dioſc. l. 4, c. 179. πράσου κεφαλωτοῦ, porrum capitatum, cui oppon. τὸ κοπτὸν πράσον, porrum ſectivum. ¶ Item algæ quædam ſpecies, apud Theophr. hiſt. pl. l. 4 c. 7.

Πράσιον, ου, ὁ, idem: ut πράσιον χρῶμα. Plat. in Tim. & πράσιον λίθος, qui à Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur πρασίτης, quòd porrum colore referat. Item πράσιον vocatur organi genus, Plin. lib. 20, cap. 17. Sic dicitur & marrubium, apud Dioſc. lib 3, cap. 119.

Πρασώδης, ους, ὁ ἡ, ἡ, idem quod πράσινος, ſeu πράσιος: ut πρασώδης χολὴ, porracea bilis, bilis quę porri colorem viriditate refert.

Πρασίζω, porrum imitor, porraceus ſeu praſinus ſum. Dioſc. l. 3. cap. 94.

Ἀμπλόπρασον, (comp.) ου, τὸ, porrum in vite naſcens, agreſte porrum quod in vinetis naſcitur. Dioſc. l. 2, c. 180.

ΠΡΑΣΣΩ, & πράττω, F. ξω, facio, ago, Xen. pæd. 4, οἱ μὲν τοῦτο ἐπραξάν τε καὶ ἐλεξαν. Thuc. lib. 6, πρὶν τὸ πανὺ πολὺ τὰς ὑπηνὰς πρᾶσσειν ἢ ὑπ' αὐτοῖς δοκεῖ ἄρχειν ἐνιοι Ἀθηναίοις. Dicitur & πράττειν τινὰ ὑπὸ τινος, apud Iſocr. ¶ Item adminiſtro, ago, tracto. Thuc. l. 1, πράσσοντες ἡσσόνων καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ ὅπη κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. Sic & πράσσειν τὰ πρὸς γαμετὴν, rebus ad rempub. pertinentibus operam dare, apud Herodot. quod apud Lyſiam exp. etiam, litem intendere: apud Ariſtoph. autem, negotia faceſſere. Item tranſigo, tracto: ut apud Thuc. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὰ λῆψιν τῆς πόλεως, quum tranſegiſſent cum eo de acceptienda urbe. Et cum ſola præpoſit. habente ſuum accuſat. apud eundem l. 2, Εὑρόμενος δ' ἂν αὐτῶν τὰ πρὸς ὃν ἐπράξαν οἱ πρέσβεις δόντες. Dicitur & πράσσειν ἐς τὰς βασιλέως, apud eundem l. 1. & πράττειν περὶ εἰρήνης, de pace agere, Xen. Hellen. 6. pro quo apud Demoſth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττω abſolutè poſitum ſignificat, vivo, ætatem ago, ſorte aliqua utor: Demoſth. in Aeſchin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, qui ſe feliciſſimè vivere exiſtimat. Interdum ei adduntur adverbia εὖ, καλῶς, κακῶς, ταπεινῶς, &c. ut apud Iſocr. τὸν ἀνδρὰ ὅτι ταπεινὰ πράξαντος, ab homine quidam humiliter ætatem egerat, i. qui ita afflictus fuerat & opibus fortunisq; lapſus. Interdum cum adiect. plur. neutris ponitur: ut ταπεινὰ πράττειν, apud Plut. in Agide. ¶ Interdum pro πείθω uſurpatur: ut apud Eurip. in Hec. Ὡς παύσω πράξας σε δεῖ, omnia paſſus quæ patienda ſunt. ¶ Item exigo, cogo: Luc. φέρ' ἰδὼν τί σε πράξομεν ὑπὲρ αὐτῆς σὺ, quid exiges à me pro eo. In hac ſignificat. frequentius eſt paſſivum. ¶ Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. Πράττειν ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται, dare operam ut, &c. Dem. Phil. 3. Sic πράττειν κάθοδον τινί, efficere ut quis redeat ab exilio: Plut. in C. . Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὸν, à diis impetrare. Iſocr. ad Nic. Πράττειν γάμον, molici nuptias. Plut. Πράττειν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, cum Athenienſibus conſultare. Thuc. Πράττειν Φιλίππῳ, à Philippi partibus ſtare. Demoſt.

Πράττομαι, (in activa ſignif.) ago, &c. Demoſth. ἀδὲν ἀκήκοα πράγματα μαρῴτερον, ἢ ἔξοι πεπραγμένοι εἰσὶ παρ' ἡμᾶς. Item exigo. Idem ad Leptin. ὑμᾶς πράττεται τὰς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοσίους exigit triceſimam ab iis. Philoſtr. in Heroit. ἐπραξάμεθα τούτων αὐτὸν δίκας, horum pœnas exegi de eo. Sic & apud Thuc. & Xen. Πράττομαι, (paſſ.) fio, conficior. Aeſchyl. in Prom. πέπραχται τἄργον ἀμηχάνῳ πόνῳ. quod πέπραχται apud Eurip. in Hippol. abſolutè poſitum, exp. actum eſt, peracta res eſt. Thuc. l. 2, αὐτῷ ἀδὲν ἐπράσσετο ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. Item tranſigor Aeſchin. πράττονται πρὸς σε τὰ πολλὰ. Præt. med. πέπραγα, cum adverbio aut adiect. plur. neutro ſæpè exp. agitur, vel actum eſt: ut apud Ariſtoph. in Plut. Ὁ δεσπότης πέπραγεν οὐκ ἐμοῦ χείρονος. præclariſſimè agitur aut actum eſt cum hero. Thuc. l. 2, οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ ἤδη ἐπεπράγεσαν, ita cum ipſis agebatur, i. in hoc ſtatu erant. Interdum exp. feci, ut apud Ariſtot. Interdum impetravi: unde apud Xen. Hellen. 1. ὃν πάντων ὧν δέονται πεπραγότες ἔσαν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα, τὸ, propriè, res facta à quopiam: plerunq; tamen exp. res. Plut. in Fab. πρᾶγμα μὴ σεσηπὸς ἐν Ῥώμῃ γεγονός. Sic & apud Dem. Thuc. &c. Interdum exp. rerum ſtatus: ut apud Xen. καθίστων τοσούτους τριήρεις ἐν τοιούτοις πράγμασι. &, rerum ſumma: Plut. ἐδέξατο τὰ πράγματα. Aliquando ſignificat adminiſtrationem reip. ut apud Thuc. l. 8. & Iſocr. Item res, i. negotium, Demoſt. pro cor. Διομνήμων μηδὲν ἀνήσει τὴν Φιλίππου πρᾶγματός σε Item negotium i. moleſtia. Plat. in Symp. ἀδὲν δεῖ πράγματος. Τὰ πράγματα præter ſuperiores ſignificationes, interdum ponitur pro litibus: ut apud Ariſtoph. in Nub. & Lyſ.

Πραγμάτιον, τὸ, res parva, negotiolum. Ariſtoph. in Nub. Athen. lib. 10.

Πραγματικὸς, ſolers in negotiis agendis & rebus tractandis. Polyb. Item realis: ut πραγματικὴ ἀλήθεια, Areop. Exponitur &, negotialis: ut πραγματικὴ ἀμφισβήτησις: Hermog. Πραγματικοὶ dicuntur homines quidam forenſis profeſſionis, qui cauſarum actores interdum juris ignaros monebant, juris reſponſa formulasq; actionum ſubminiſtrantes. Vide Cic. de orat. l. 1.

Πραγματικῶς, ut decet hominem ſolertem in negotiis agendis: ſtrenuè, graviter. item peritè, certa ratione. Polyb.

Πραγματώδης, ες, ὁ ἡ, negotioſus, operoſus, moleſtus. Iſocr.

Πραγματόω, negotiis implico, vexo, diſtineo. Gregor. ad Eudox. rhet. ἄλλως πραγματοῦται φθόνος καὶ χρόνος καὶ πόνος.

Πραγματόομαι, (paſſ.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Idem, μηδὲν ποιήσωμεν, μηδὲν πραγματοσυμβῆν. Item efficior, elaboror. Plat. in Apol. ἅ μοι ἔδοκει μάλιστα πεπραγματῶσθαι αὐτοῖς, Xen. ἄλευ ὅτι πεπραγματωμένον, haſta conſultò ita fabricata.

Πραγματεύομαι (in act. ſign.) efficere conor, molior, labore. Demoſth. ὁ δὲ τοῦτο σὺν πολλῷ τῷ χρόνῳ ἐπραγματεύετο. Item commentor, compono: Ariſtoph. ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευόμην. Plat. πραγματεύεσθαι περὶ σοφροσύνης. Item ſatago circa aliquid Greg. ad Baſil. ποσὸν τον ἐπραγματεύσατο μόνον, de hoc modo anxius fuit. Exponitur etiam, lucrum & compendium in aliqua negotiatione ſeu exercitatione ſequor, comparo, lucror. Baſil. τῶν κτήσιν ἑαυτοῖς τῶν ἀρετῶν πραγματευόμενοι.

Πραγματεία, ἡ, ſtudium quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio & intentio animi: atque opus commentatione compoſitum. Iſocr. ad Dem. Item negotium, difficultas: apud Suid. Item moleſtia: Dem. & Luc.

Πραγματίαι, αἱ, exp. etiam litigia & calumniæ litium: apud Iſocr. ad Nicocl.

Πραγματώδης, operoſus, longi tractatus. Plat.

Πραγματευτὴς, ου, ὁ, & πραγματευτικὸς, ὁ, negotiator, mercator. Suid. & ſchol. Ariſtoph.

Πραγματεύς, έως, ὁ, idem.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio. Ariſtt. eth. 10, c. 8. Interdum exp. res agenda vel gerenda: ut apud Plut. in Rom. Interdum, res geſta, acta: ut πράξεις τῶν ἀποστόλων. Item facinus, factum, opus. Demoſt. ¶ Item negotium: ut κοιναὶ πράξεις, apud Ariſtot. ¶ Item ſors alicujus, conditio, ſtatus rerum alicujus. Soph. in Aiace. ¶ Item proditio. Suid. ¶ Item exactio. Ariſtot.

Πρακτὴρ, ὁ, qui agi poteſt, ſub actionem cadens, in actione verſans. Ariſtot. eth. 1, c. 2. & alibi.

Πρακτικὸς, aptus ad agendum, qui agere poteſt: vel in agendo poſitus: ut πρακτικὴ δυνάμεις, Ariſtot. eth. 6, cap. 2. Item opere pollens. Xen. Item efficax, ſtrenuus. Polyb. l. 1.

Πρακτικῶς, cum agendi facultate. Item efficaciter. Plut. in Per.

Πρακτὴς ἄρος, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro quo Ionicè πρηκτὴς, apud Greg.

Πρήκτωρ, ορος, ὁ ἡ, perpetrator: ut πρήκτωρ φόνου. Ariſtoph. in Apol. Item exactor, quæſtor. Demoſth Naz. ¶ Item ultor ſeu ultrix: ut πρήκτορες ἄμαθοι, Aeſch. & πρήκτορες ἀμαθοῦς, Aeſch.

Πρᾶγος, ες, τὸ, negotium. Soph. in Aiace.

Πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω: Il. α, Πρῆξαι δ' ἔμπης ἐπὶ δυσπάσῃ Heſiod. in Erg. χρῆμα μὲν ἐκ πρήξεως. ¶ At πρήσσω ſignificans περάω, vide in Περάω, tranſeo.

Πρησσεσθαι, exigere, pro πράσσεσθαι Herodot.

Πρῆγμα, pro πρᾶγμα Herodot. Theogn.

Πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium. Od. γ. Interdum exp. profectus, utilitas: ut Il. ω, Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Et pro ſorte ſeu conditione alicuius, apud Herodot.

Πρηκτὴς, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Il. ε. Item negotiator, mercator. Od. θ.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, exigo, poſco: ut αὐτὰ πράττειν χρήματα, pecunias exigere. Thuc. Idem lib. 2, Ἀπὸ δύο ταλάντοιν, τὸν μὲν βουλόμενον αὐτὰ πράξαι, τὸν δὲ αὐτὸν ἀποδόσθαι.

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, (q.d. contra facio, ſeu contraria) in contrarium laboro & contendo, repugno, obſiſto, renitor. Diodorus lib. 18. Εὐρυδίκης τῆς τῶν ἐπιμελητῶν ἐπιβολὰς ἀντιπραττούσης.

Ἀντιπράττομαι, idem. Iſocr.

Ἀντίπραξις, ἡ, refragatio, reſiſtentia, obſiſtentia.

Ἀποπράσσω, vel Ἀποπράττω, & Ἀποπράττομαι, conficio, efficio, effectum reddo. Xenoph. Ἀποπράττειν μοι δοκῶ ἃ ἥκομι. Demoſth. πρᾶγμα πολλοῦ συγγράμματος ἐγὼ ἀποπραττόμην. Lyſias, διαπραξάμενοι ὥστε μηχέθαι, pervici ut. Et cum infinit. apud Plat. de rep. lib. 2, οὕτως ἀποπράξεσθαι τῶν ἀγγέλων χρῆσθαι. Interdum exp. obtineo, impetro. ut apud Luc. Ἀποπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρὰ τοῦ Διός. Ἀποπράττομαι, paſſivè etiam ſumitur: ut apud Plut. in Cæſ. Ἀποπέπρακται ἤδη ὁ πόλεμος, jam confectum eſt bellum.

bellum. Sic apud Eurip. in Helen. Ἀμπεπράγμεθα, exp. actum est de nobis, perimus. (symp.

Ἀμπτάξις, confectio: vel negotii confectio, negotium. Plat. in Ἀμπήσω, Ionicè dicitur pro Ἀμπάσω: apud Herodot.

Ar. Ἀμπήσω, compositum ex πήσω, vide in Περάω, transeo.

Decomp. Προσδιαπράσσω, insuper efficio & obtineo: unde apud Xen. pro β, ἄλλα γέ τοι ὦ Σώκρατες προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

Συνδιατράσσω, unà conficio seu efficio. Item unà administro, Luc. συνδιαπράττειν τὴν ἀρχήν.

Εἰσπράσσω seu ἐσπράττω, & ἐσπράττομαι, exigo. Iscr. ad Phil. τοὺς παρὰ τῶν ἐσπραξάντων συμμάχους. Et ἐσπράττομαι τὰς ζημίας, Dem. Εἰσπράττομαι, passivè etiam exp. ut ἐσπράξαντο δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἴσπραξις, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπράκτωρ, exactor. Hesych.

Ἐκπράσσω, seu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Soph. in Aiace, Κἀγὼ ἐξέπραξον ἐκ κατημέλητ' ἐμοῦ. Eurip. in Oreste, Φοίβῳ κελεύσας ματρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. Item exigo: ut ἐκπράττω χρήματα. Thuc. Sic ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea.

Ἐκπράσσομαι & Ionicè ἐκπρήσσομαι, itidem exigo: ut apud Herodot. ἐκπρήξασθαι τὸν Δορίεως παῖδα ἐκείνων φόνον.

Ἔμπρακτος, efficax: unde ἐμπρακτότερον ἐμπλαστρον, Dioſc. Exponitur & actuosus: apud Gregor. & Basil.

Ἐμπράκτως, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικός, idem quod ἔμπρακτος.

Ἐπιπροσθέω, insuper facio, addo.

Καταπράσσω, seu καταπράττω, & καταπράττομαι, efficio, perago, transigo. Xen. ἐν μὴ πάντα ὅσα ἡ πόλις βούλεται καταπράττῃ. Item pertracto. Greg. ὁδὸν πέρας ἢ νεανικὸν ἢ σύνηθες ἢ κατεπράξαθ' ὑμᾶς δυνάμενον. Apud Dion. Halic. καταπραττόμενοι ἀσφάλειαν, exp. comparans securitatem.

Καπηλεύω, negotior: ut apud Greg. καπηλεύσαι τὴν ἀδελφήν, negotiari ad pecuniam inducendam.

Παραπράσσω, vel παραπράττω, secus facio quàm decet: aut præter jussa facio. Soph. τὸ γὰρ ἐκλάσαι σε οἰκέτα πάρα μηδενὸς ἄλλως παραπράξαντος, si nullus alius perperam quid egit.

Συμπράσσω, vel συμπράττω, socius sum & adiutor in re aliqua faciendâ, unà facio & ago: adjuvo, opitulor. Soph. τὰ δ' ἄλλα σύμπρασσε Dem. συμπέπραται τούτοις. Thuc. συμπράσσουσι δὲ αὐτῷ οἱ Λοκροὶ μᾶλλον οἱ Ἀμφισσεῖς. Sic & apud Plut. in Thes.

Σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam: opera quæ præstatur. Item oppitulatio. Plut.

Συμπράκτωρ & Ionicè συμπρήκτωρ, adiutor, adminiſter. Herodot. & Soph.

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio seu aliis negotium quoddam procuro, unà operam navo. Plut. in Lyc. συμπραγματεύσασθαι & τὰ δίκαια τοῖς νόμοις.

Compoſita ex præpoſitione: ac primùm ex πρᾶγμα.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, alienarum rerum curatio seu tractatio: Plat. de rep. l 4.

Ἄπραγμων, ονος, ὁ, ἡ, negociis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens iners, Thuc. l. 2. Apud Xenoph. ἀπράγμων ἀπόλαυσις, quæ nullo negotio & facilè comparari potest. Item qui placidis est moribus & negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui lites non amat, apud Dem. Item fugitans litium: apud Aristoph. in Vesp.

Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agendo nulloq; negotio.

Ἀπραγμοσύνη, vacatio negotiorum, vel vacatio à negotiis: quies seu tranquillitas ejus qui vacuus est negotiis. Dicitur & de iis qui alieni sunt & abhorrent a negotiis: Thuc. lib. 1.

Ἀπραγμάτευτος, ος, ὁ, ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, cui labor impensus non fuit.

Δικαιοπραγμοσύνη, justitia.

Δυσπραγματεύτως difficulter tractabilis seu cum quo rem habere difficile est: difficilis, morosus: ut δυσπραγμάτευτος λαός, Plut.

Ἰδιοπράσσων, propria negotia curans, non aliena. Laert. in Timone.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio.

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas. Polyb.

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago: meroba molior seu res malas: aut malè cogito: Polyb. l. 3, ἵνα μὴ κακοπραγμονῶσιν. Plut. in lib. an seni capeſſ. resp. Δεῖ παῦσαι τοὺς κακοπραγμονοῦντας.

Μεγαλοπράγμων, magnarum rerum inceptator & suſceptor: Plut.

Μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio: vel animus ad inceptandas res magnas promptus.

Μισπράγμων, qui negotia odit, qui non libenter negotiis se implicat.

Μονοπραγματέω, ῶ, uni duntaxat rei seu uni negotio vaco, unicam rem tracto. Aristot. pol 4.

Πολυπράγμων, (q.d. qui est multorum negotiorum) multa negotia curans: multis negotiis se implicans: curioſus. Aristot.

Πολυπραγμοσύνη, solicitudo de multis negotiis & quidem nihil ad nos pertinentibus: curiositas. Plat & Plut.

Πολυπραγμονῶ, multis negotiis me implico, ijsq; nihil ad me pertinentibus. Plato de rep. lib. 4. τὰ αὐτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί. Ponitur & pro συκοφαντεῖν apud Aſtoph. in Pluto, Εὐεργετεῖν ἐνίοις τὸ πολυπραγμονεῖν. Item in bonam partem, diligenter inquiro, curioſè perſcrutor: Plato in Apol. ἰδίᾳ μὲν πάντα συμβουλεύων ἰδιώτῃ καὶ πολυπραγμονῶν. Idem de leg. πολυπραγμονεῖν τοὺς κλοπας ἱερὰ δυνῶντας. Dicitur & πολυπραγμονεῖν εἰς τι, à Plut. & πολυπραγμονεῖν ἐπί τι, à Pauſ.

Πολυπραγμονεῖν curioſè inquiri. Plut. in polit præc. Dicitur & πολυπραγμονεῖσθαι, is cui negotium exhibetur, qui moleſtia afficitur. apud Iul. Aug.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Aristot. pol. 4.

Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi & aliis libenter exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσύνη, amor lacessendi negotium aliis: vel amor & voluptas litigandi: apud Demoſt.

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui se libenter implicant negotiis: vel, cum desiderio lacessendi negotium. Φιλοπραγμονέστερον, cum majore desiderio lacessendi negotium. Exponitur etiam, diligentius.

Compoſita ex πρᾶξις: itidem sine præpoſitione.

Ἄπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis; otium. Exponitur etiam, inertia. Ponitur & pro injustitia: apud Plut. in Sylla.

Δυπραξία, infelicitas in rebus agendis seu gerendis. Et generaliter infelicitas sors dura seu aspera, res adversa. Soph. in Aiace.

Εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundæ, Aristot. in eth. & Herodot.

Πρωτοπραξία, prima exactio: seu quod primum exigitur.

Compoſita ex πρακτός, itidem sine præpoſitione.

Ἄπρακτος, infectus, non factus: Xen. ὅπως μὴ πάντ' πόλεως ἄπρακτα γίγνηται. ¶ Item inultus, impunitus: ut apud Suid. τοῦτο μὲν ἀχοϊά τε ἄπρακτα ῥύεσθαι. ¶ Item activè, qui nihil effecit. Sic dicuntur legati Romanorũ dimitti ἄπρακτοι, i. re infecta: apud Herodian. l. 6. & apud Thuc. & Plut. Item qui nihil efficere potest, inefficax: ut ruta dicitur τὸ θαυάσιμα πρὸς ἀσιὰν ἄπρακτα, apud Dioſc. l. 2, c. 52. Ἄπρακτοι ἡμέραι, dies festi in quibus à labore abstinent homines: Plut.

Ἄπρηκτος, re infecta, negotio infecto. Item irritè, sine profectu.

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio. Item non impetro quod pero: ut παρὰ σοῦ ἀπρακτῶ: apud Xen. pæd. 1. Item nihil ago, otiosus sum. Aristot. eth. 1, c. 5.

Ἀργυροπρακτικός, ἡ, όν, ad argentum elaborandum faciens.

Ἀργυροπρακτική, (τέχνη) argentaria. Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, argentariæ officinæ: argentariæ Plauto.

Δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis.

Compoſita ex πρᾶγος, seu ex pret. med. πέπραγα, itidem sine præpoſitione.

Ἀλλοτριοπραγία, ἡ, alienarum rerum tractatio, seu curatio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω, alienas res ago, aliena negocia curo, Dionyſ. Areop. Item res novas molior, desciſco, fide decedo, Polyb. l. 5.

Αὐτοπραγία, ἡ, per se & pro suo arbitrio facere: ut apud Diog. Laert in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐστιν ἐξουσία αὐτοπραγίας. δουλεία ἕξησις αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid est enim libertas? potestas vivendi ut velis. servitus? obedientia fracti animi & abjecti, & arbitrio carentis suo.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo & bono, actio justa.

Δικαιοπραγέω, ῶ, justè ago, ex bono & æquo ago. Aristot. ethic. 10.

Δικαιοπράγημα, τὸ justè factum. Aristot. ethic. lib 5, c. 7.

Ἀδικοπραγέω. (de omp.) iniquè vel injustè ago. Plut. in præc. desanit. Ἀδικοπραγία, injusta actio. Poll. l. 8, c. 1.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγέω, infeliciter res gero: & generaliter, infelix sum, adversa fortuna utor. Plut.

Δυσπραγής, ές, ὁ, ἡ, infelix. Δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία. apud Thuc. Plat. Herodian.

Εὐπραγέω, feliciter res gero: felix sum in rebus gerendis. Thucyd. πόλιν εὐπραγοῦσαν opposi. τῇ σφαλομένῃ.

Εὐπραγὴς, felix: & comparat. εὐπραγέστερος, felicior.

Ἰδιοπραγία, q.d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena; apud Plat. de leg. exponitur privata commoditas.

Ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena.

Καινοπραγία, rerum novarum designatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία idem quod δυσπραγία.

Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. Apud Galen. ad Glauc. ἐπὶ πολλοῖς κακοπραγήσῃ, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, conspiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγέω, communiter aliquid ago: auxiliatorem & consortem me præbeo. Polyb. lib. 5, ὡς ἡ λεωθαύμα κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ

Οἰκοπραγία administratio suorum negotiorum, non alienorũ.

Οἰκοπραγέω, privata negotia ago, non publica.

Πρᾶτὴς πράτης, &c. vide in Περάω. Πρωΐω, πρωΐς, &c. in Πρῶ.

Π Ρ Ε Μ Ν Ο Ν, ν, ῥ, ſtipes, ſtirps, ſtelechos. Heſych. Exponitur etiã, truncus, caudex: Apoll. Argon. l. 2, πυμέσιν πρέμνοισι δρυός. Apud Dioſc. l. 2. cap. 143. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμνοειδὲς, liber qui cortici & ligno intercedit. Item pro fundamento: ut πρέμνον τοῦ ἔρωτος, apud Heſych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Avib. Ἔχοντε πρέμνον πράγματος πλωφόν. ¶ Item extremitas albi oculorum. Poll.

Πρέμνιον, τὸ, parvus ſtipes. Heſych.

Πρεμνώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ſtipiti ſimilis, Theophr. de cauſ. pl. l. 1, c. 3. Et τὸ πρεμνώδες in plantis dicitur quod ſtipitis vice eſt: ut apud eundem hiſt. pl. l. 4, c. 11.

Πρεμνίζω, unà cum ſuo ſtipite & radice evello: aut unà cum ſtipite ſuo amputo. Poll. l. 7, c. 3.

Πρεμνίζομαι, unà cum ſtipite ſuccidor ſeu extirpor: Demoſth. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας.

Compoſita.

Α᾽πόπρεμνα φυτὰ ὑπήλικα, plantæ particula ſtipitis ſuffultæ. Theophraſt. hiſt. pl. l. 2. c. 7.

Αὐτόπρεμνος, per ſe radicatus, nativus, ſua ſponte proveniens. Heſ. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις ἕξῃς λόγοισιν ἐμπεσόντα, quod Suid exp. δυσκόλοις, σκληρίζοις, ἢ μεγάλοις.

Ε᾽κπρεμνίζω, ſtipitem excido, extirpo Demoſth. ὥσθ᾽ Μακάρτ. ἐξεπρέμνισται ἔτι τὰς ἐλαίας.

Ε᾽ύπρεμνος, pulchrum habens ſtipitem. Heſych. Pro quo poetæ dicunt ἐύπρεμνος.

Κατάπρεμνος, idem exp. κατάκλαδος.

Πολύπρεμνος, multos habens ſtipites ſeu truncos.

Υ᾽πόπρεμνος, habens aliquid ſtipitis. Theophr. hiſt. pl. l. 2.

Π Ρ Ε᾽ Π Ω, decorus ſum, conſpicuus ſum. Item excello. Il. μ, ὁ δ᾽ ἔπεπε καὶ ἄλλοισι πάντων. Eurip. πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veſte & cultu corporis decorus ſum. Πρέπῃ, decorum eſt, decet, convenit, dignum eſt. Plat. in Charm. πρέπῃ τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. Et ὁ πρέπων, decorus, decens, conveniens, dignus. Chryſoſt. βίᾳ τῇ ἐκ λατρείας πρέπον, Plut. de aud. Poem. εἰκῆ δὲ καὶ πρέπουσι τοῖς αἰχμηροῖς τὰ αἰχμά. Item τὸ πρέπον, quod decet & convenit, decorum. Plat de leg. κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ. Exponitur etiam, ὅμοιον, ab Heſych. Interdum & πρέπον pro πρέποντως dici Attica dialecto, annotatur.

Π᾽ρεπώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, decens, decorus. Ariſtoph. in Pluto, πρεπώδες ἐστὶ τῷ δίδασκάλῳ.

Πρεπὶς, Heſych. exp. ὁμοίωσις.

Πρεπτὰ, eidem ſunt φαντάσματα, εἰκόνες.

Π᾽ρόπολον, τὸ, vaticinium, oraculum. Suid.

Compoſita.

Α᾽γαθοπρεπὴς ές, ὁ καὶ ἡ, q. d. bonos decens: beneficus, benignus.

Α᾽γαθοπρεπῶς, benignè: vel ut bonum decet. Areop.

Α᾽νθρωποπρεπὴς, homini conveniens, hominem decens.

Α᾽νθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ convenienter. Damaſc.

Α᾽ξιοπρεπὴς, dignus, decorus. Xen. in ſymp. Τὸ ἀξιοπρεπὲς, & ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas: ſeu dignitas oris.

Α᾽πρεπὴς, indecens, indecorus. Thuc. l. 2. Herodian. l. 3. & 5.

Α᾽πρεπῶς, ῶς, indecorè, indecenter, contra decorum. Herodian. l. 3.

Α᾽πρέπεια, ἡ, (q. d. indecentia) oppoſita decoro. Plat. ep. 7.

Α᾽ρτιοπρεπὴς, valde decorus, decore inſignis. Il. ζ, ψ θ, &c. Exponitur &, præclarus, magnificus.

Α᾽ρτιοπρεπῶς, magno cum decore admodum decenter.

Α᾽ρτιοπρέπεια, ἡ, eximium decus: alij exp. decor quo quis clarus efficitur, claritas.

Α᾽υλοπρεπὴς, aulæ conveniens. (Mercur.

Αὐτοπρεπὴς, ſeipſum decens, ſibiipſi conveniens. Hom. hymn. in

Βαθυοπρεπὴς, idẽ cum ἀριπρεπὴς. Exponitur &, ſumptuoſus. Suid.

Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens. Xen. & Plut.

Γυναικοπρεπῶς, muliebriter, ita ut mulieres decet.

Διαπρέπω, decorus ſum & excello inter alios. Eurip. in Alceſt. Η᾽τ᾽ ἄφρων πάντων Δι᾽απρέπεις ἀψυχίᾳ, animi timiditate inter omnes excellis. Plut. in Erot. κόρη τις κάλλει Δι᾽απρέπουσα. Theodorit. hiſt. eccleſ. l. 2, αὐτὴ σὺν τοῖς δυσεβείας Δι᾽απρέπειαν ἀγῶσι. Exponitur & activè, καλλωπίζω: ut apud Plat. in Gorg. φύσιν ψυχῆς ὧδε γλυκεῖαν μειρακιώδει τινὶ Δι᾽απρεπὴς μορφώματι.

Διαπρεπὴς, decorus & inſignis inter alios, eximius, excellens: ut Δι᾽απρεπὴς δύψυχίᾳ, apud Eurip. in ſupplic. & Δι᾽απρεπὴς ὀρετὴ, Thuc. l. 2.

Διαπρεπῶς, decorè, eximiè.

Δελοπρεπὴς, ſervos decens, ſervilis. Plat. Athen. Luc.

Δελοπρέπεια, ſervilitas, ita ut ſervos decet. Poll. ex Theopomp.

Δυσπρεπὴς, indecorus, turpis. Heſych.

Ε᾽κπρέπω, idem cum Δι᾽απρέπω. Eurip. in Heraclid. Α᾽λλ᾽ ὦ μέγιστον ἐκπρέπεις δύψυχίας, πασῶν γυναικῶν ἥδι ἠμιωπίᾳ.

Ε᾽κπρεπὴς, idem cum Δι᾽απρεπὴς: Il. β. Plut. in Sol. Item excedens τὸ πρέπον, indignus: Thuc. l. 3.

Ε᾽κπρεπῶς, idem cum Δι᾽απρεπῶς. Heſych.

Ε᾽λευθεροπρεπὴς, liberum hominem decens, liberalis.

Ε᾽λευθεροπρεπῶς, ut liberum hominem decet, liberaliter.

Ε᾽μπρέπω, decorus & præſtans ſum inter: Ariſtoph. Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων ὕπνος. Item decori ſum, cum decore convenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ καὶ τῷ τραυλίσματι ἐμπρέπειν λέγεται, voci balbutiem quoq; decens & gratiam attuliſſe.

Ε᾽υπρεπὴς, decorus, conveniens. Heſych.

Ε᾽πιπρέπω, decorus ſum in vel ſuper. Luc. ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ.

Ε᾽πιπρεπὴς, decorus, eximius. Et τὸ ἐπιπρεπὲς, decus. Luc.

Ε᾽πιπρέπεια, idem quod τὸ ἐπιπρεπές. Ariſtot. Ε᾽πιπρέπειαι, αἱ, decoræ veſtes: apud Suid.

Εὐπρεπὴς, decore eximius, perdecorus. Xen. εὐπρεπὴς γυνὴ ἰδεῖν. Herodian. l. 1, κάλλει τῶν καθ᾽ αὐτὴν εὐπρεπέστατος. Εὐπρεπὴς τράπεζα, menſa magnificis & opiparis epulis inſtructa. Interdum exp. ſpecioſus: ut εὐπρεπὴς δειλία, apud Thuc. l. 3. Et τὸ εὐπρεπὲς, ſpecioſitas: ut τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, apud eundem l. 1.

Εὐπρεπῶς, perdecorè, decorè, eleganter. Item ſpecioſè, ſpecioſo prætextu. Thuc. l. 4. & 6.

Εὐπρέπεια, ἡ, decor eximius, decora ſpecies, decora forma. Plut. in Erot. Item ſpecies ſeu ſpecioſitas. Plat. Thuc. l. 3.

Θεοπρεπὴς, deum decens ſeu deos. Plut. ad præfect. ind. Et τὸ θεοπρεπὲς, divinum decus, divina maieſtas. Philo de vita M. lib. 2.

Θεοπρεπῶς, ita ut deum vel deos decet, diviné. Luc. Naz.

Θεοπρόπος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θεοπρεπὴς, in Epigr. Item vates divinus, ὁ τοῖς θεοῖς vel τῷ θεῷ πρέπουσα λέγων, inquit Euſt. Il. μ & ν. Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum conſulit. Herodot. l. 1. Plut. in Fab.

Θεοπροπία, ἡ, & θεοπρόπιον, τὸ, oraculum, vaticinium. Il. π, & α.

Θεοπροπῶ, oracula expono, vaticinor. Il. α, Καὶ νῦ σὺ Δαναοῖσι θεοπρεπέα ἀγορεύεις.

Ἱεροπρεπὴς, talis qualem decet eſſe eum qui ſacer eſt, ſanctitatem ſeu ſanctimoniam decens. Polyb. Luc.

Ἱεροπρεπῶς, ut decet ſanctum ſeu ſanctimoniam: vel ut convenit rei ſacræ: aut, ſacro quodam modo. Heſych.

Καινοπρεπὴς, novitatem decentem habens. Hermog.

Κομψοπρεπὴς, qui decet τὰς κομψὰς: feſtivus, lepidus, elegans: ut κομψοπρεπὴς μᾶσι, Ariſtoph. in Nub.

Κτηνοπρεπὴς, cui conveniunt eadem quæ & jumentis, jumentis ſeu brutis ſimilis. Areth.

Μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, magnificus. Ariſtot. Rhet. 2. Plut. ſymp. 2. Iſocr. ad Dæmon.

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. pæd. 6.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificentia. Ariſtot. Rhet. 1, & eth 4. c. 2.

Μεσοπρεπὴς, idem quod Δι᾽απρεπὴς, decorus ſum inter. Il. β βάσκε μεσοπρεπὴς Heſiod. in Theog. μετὰ δὲ τρεῖς ἀρτιθαλεῖς Sic & Apoll. arg. 2, μετόπρεπεν ἠθείοισιν Εἴδεϊ τ᾽ ἠδὲ βίλῃ.

Μικροπρεπὴς, viles abjectosq; homines decens, vilis, illiberalis. Syneſ. ep. 143, τὸ δὲ καὶ ψέγειν ὡς τὰ τῶν μικροπρεπῶς ἔχειν. Item illiberalis, *alio ſignificatu*. Plut. de educ. lib. ὁ μὲν ἔκλυτος καὶ δοῦλος ἡδονῶν, ζοφώδης καὶ μικροπρεπὴς ἐστι.

Μικροπρεπῶς, illiberaliter, ſordidè, more decente abjectos homines. Poll.

Μικροπρέπεια, illiberalitas, ſordes, indecora parſimonia. Ariſtot. Rhet. 1.

Μικροπρεπεύομαι, ſum μικροπρεπὴς, ſum vilis abjectiq; animi vel indecorè parcus. Syneſ. ep. 138. Dicitur & σμικροπρεπὴς & σμικροπρέπεια.

Μιλτοπρεπὴς, miniaceo ſeu rubeo colore decorus, i. rubens Euſt.

Νεοπρεπὴς, juvenes decens, juvenilis. Item juvenilis, non maturus. Plut. in Gracch. Apud Plat. de leg. exp. etiam juvenili decore inſignis.

Σεμνοπρεπὴς, gravem virum decens. Item gravi eximiaq; gravitate præditus. Τὸ σεμνοπρεπὲς, & ἡ σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris. Exponitur & ſimpliciter, dignitas, apud Syneſ.

Σεμνοπρεπῶς, cum dignitate: item graviter, decorè. Herodian.

Π Ρ Ε᾽ Σ Β Υ Σ, υ, & Att. εως, ὁ, ſenex. Eurip. in Iphig. Aul. Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν στείχε. Apud Etymol. Πρέσβυς, ἀπὸ τοῦ πρέσβαι. Item πρέσβαι, vetula, ſenex: pro quo per ſyncopen dicitur πρῖσβα, teſte Etymol. ut Iliad. ε & θ, Ἥρη πρεσβαιὰ θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο. Pro eodem πρέσβαια dicitur & πρέσβειρα: ut πρέσβειρα Θέμις, apud eundem Hom. Πρέσβεις etiam dicuntur principes, reges, & quibus is honor exhibetur qui ſenibus exhiberi ſolet, teſte Heſych. Pro ſenatore etiam ſumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς, avis nomen quæ & πρόχλος. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 11. ¶ Item πρέσβυς, legatus. Ariſtoph. in Acharn. σκόψει γε Κόρυξ πατέξας τὸν γε σὸν τὸ πρέσβεως. Frequentius uſurpatur numerus plur. πρέσβεις. Iſocr. ad Phil. pp. πρέσβεις πέμπειν πρὸς ἃς ἂν βουληθῇς, καὶ δέχεσθαι παρ᾽ ὧν ἂν σοὶ δοκῇ. Sic & apud Xen. Plut. Dem. &c. Orta autem hæc ſignificatio ex prima videtur, quòd olim ſenibus legationes mandarentur. Πρέσβεις exp. etiam, mediatores, interceſſores: Heſych. Scribitur & πρεῖσβις apud Suid. & Etymol. quæ ſcriptura ad etymon accedit, quo πρέσβεις dicti ſunt τὸ πρεσβεύειν ἀπὸ τοῦ πρεσβύτου βεβιωκέναι dictum eſſe tradit Etymol. vel παρὰ τὸ πρεσεύειν ἐς τάλαβία, ut alii quidam grammat. docent. Sunt & qui παρὰ τὸ πρεσβεβηκέναι τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις, πρέσβεις appellatum eſſe velint.

¶ *Derivata à* πρέσβυς, *ſenex.*

Πρεσβύτης, ὁ, ſenior, ætate provectior. Xen Hellen. 4, Ariſtop. in Ran.

in Ran. Aristot. rhet. 2. Vnde πρεσβύτεροι specialiter dicuntur seniores qui ecclesiæ præsunt: quorum alii politiam ecclesiasticam administrabant, aliis interdum doctrinæ verbi cura incumbebat: in ep. ad Tim. 1. c. 5. Item πρεσβύτερος, vetustior, antiquior, magis priscus. Plut. in Publ. Item antiquior, i. potior, pretiosior: vt apud Plat. in sympos. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ τὸν πρεσβύτερον ἢ ὡς ὀπτὸν βέλτιον ἐμὲ ἡδύειν.

Πρεσβυτέρως. vt πρεσβυτέρως πεπαικέναι, antiquiorem habuisse, seu antiquiore cura ei honorem habuisse. Plut. de rep. l. 8.

Πρεσβυτέριον, τὸ, cœtus presbyterorum, presbyterium, 1. Tim. 4. Act. 20. Exponitur &, honor senectutis: Daniel. c. 1.

Συμπρεσβύτερος, (σύμπρ.) qui & ipse presbyter est. 1. ep. Pet. c. 5.

Πρεσβύτατος, maximus natu Hesiod. in Asp. Ath. l. 10. Item antiquissimus, vetustissimus. Plut. in sympos. Phil. de vita M. l. 3. Item antiquissimus, notissimus, Plut. de educ. lib.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς, Aristoph. in Nub. Xen. in symp.

Πρεσβῖτις ἰδ., ἡ idem cum πρέσβεια. Aeschin. in Cresiph.

Πρεσβυτικός, senilis vt πρεσβυτικὸν κακὸν, apud Aristoph. in Plut. Diosc. l. 1. cap. 36. Item antiquus, priscus: vt πρεσβυτικοὶ θεοί. Aristoph. in Plut.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

Πρεσβεύω, senior sum, natu maior vel maximus sum. Herodot. in Polymn. τῶν μὲν δὴ ἀστέρων ἐπρέσβευε Ἀστερωπαίης. Plut. in Dion. πυθόμενος τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γυναικὸς εἶναι. Ité in honore & pretio sum. Xen. Hell. 7. βελόμενοι, ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις διὰ μέγιστοι πολιτῶν ὄντες καὶ παρὰ τοῖς σφετέροις αὐτῶν πρεσβεύειν. Apud Soph. in Aiace. Ὁ λιμὸς τοῦδ' ὁ πρεσβεύων πάτερ, exp. moderator olympi. ¶ Item honore afficio vt grandæuum. Eurip. in Hippol. Τὸν μὲν σίδηρος πᾶσι πρεσβεύει πόλει, Synes. ep. 123. μᾶρτυς ἐμοὶ πατὴρ ὁ θεὸς ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει. Rem verò aliquam πρεσβεύειν dicimus, qua nihil antiquius & potius ducimus. Plut. τὰ περὶ Σύλλαν δίκαια πρεσβεύων πρὸς πάντας ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ συμφέροντος. ¶ Item affero aliquid & constituo: Gregor. de homine, ἡ (καταλήψις) ὅτι τοῦ κοινοῦ τι καὶ ἀνθρωπίνου πρεσβεύει.

Πρεσβεύομαι, antiquior habeor & honoror. Plat. de leg. l. 2.

Πρέσβευμα, τὸ, honorarium.

Πρεσβεία, ἡ, honos augustior. Hesych.

Πρεσβεῖον, τὸ, honorarium quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur veluti maior natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demost. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur πρεσβήϊον, Iliad. θ.

Πρεσβύς, έως, ὁ, idem cum πρέσβυς: & à πρεσβεύω deriuatum, sicut ἱππεύς ab ἱππεύω, inquit Etym. Hinc plur. nominat. πρεσβῆες, Ionicè pro πρεσβεῖς: Hesiod. in Asp.

¶ *Deriuata ex πρέσβυς, legatus.*

Πρεσβεύω, legatione fungor, legatus mittor, legatus venio. Xen. pæd. 5. ὡς τὸν Βακτριανῶν βασιλέα πρεσβεύων ἥκοι. Demosth. πρεσβεύων ὡς Φίλιππον. Idem, πρεσβεύω εἰς Πελοπόννησον. Dicitur & πρεσβεύειν τι, legatum missum esse de re aliqua: vt Isocr. in Paneg. τοὺς πρεσβευσομένους τῶν τοιούτων τοῦ ἐρίνεω. Apud Philostr. in Heroic. πρεσβεύω τοῖς λιταῖς, exp. preces Deo offero velut legatione fungens & interpretem agens. Exponitur & depreco pro alio: apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item sum legatus in exercitu. i. vicarius imperator. Luc. πρεσβεύων τοῦ πατρὸς.

Πρεσβεύομαι, legationem mitto. Thuc. ὃν ἔπεμψε ὕστερον ἐπρεσβεύσατο. Dem. Olynth. 1. πρεσβευσομένων ἐφ' ἃ δεῖ. Item legatus venio. Thuc. l. 8. τοὺς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένους ἐπεμπον. Res verò πρεσβεύεσθαι dicuntur quæ in legatione peraguntur: vnde παρεπρεσβευμένα, negotia in legatione transacta. Demosth.

Πρεσβεία, ἡ, legatio. Plat. ep. 7. Interdum sic dicuntur ipsi legati: vt apud Dem. Philipp. 4. Isocr. de pace. Item deprecatio, postulatio, preces. Gregor.

Πρέσβευσις, ἡ, idem cum πρεσβεία. legatio. Thuc.

Πρεσβευτής, οῦ, ὁ, idem cum πρέσβυς. Thuc. l. 7. Dem. pro coron. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, à contrario legatus eo vel mittor. Poll. l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, à contrario legatos mitto, vel vicissim.

Ἀποπρεσβεύομαι, renuntio legationem, i. acta in legatione expono. Plut. in Polit. præcept.

Διαπρεσβεύω, legatus dimittor: vnde apud Suid. οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσόμενοι σὺν Ἀρεσθίᾳ.

Διαπρεσβεύομαι, legatos dimitto, i. in diuersas partes mitto. Aristid. διαπρεσβεύεσθαι πρὸς τοὺς ἄλλους ἡ πόλις.

Ἐπιπρεσβεύω, legatus mittor seu eo ad. Poll. l. 8.

Ἐπιπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. Idem ibid.

Παραπρεσβεύομαι, legationem perperam gero, aliter in legatione ago quàm mandatum est. Aeschin. παραπρεσβεύσας τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως.

Παραπρεσβεύομαι, idem. Dem. in Tim. παραπρεσβεύσασθαι εἰς Αἴγυπτον.

Παραπρεσβεία, ἡ, malè gesta legatio: vnde oratio Dem. περὶ παραπρεσβείας.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Aeschin.

Συμπρεσβεύω, collega & socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

Συμπρεσβυτής, idem cum σύμπρεσβυς. Aristot. in polit.

Πρεσβειῶν, vide in Π. παγορείων.

ΠΡΗΘΩ, incendo, inflammo. Il. β, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Sic Il. ι. Item flo seu inflo. Hesych.

Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item disrumpor, crepo: inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura. Num. ca. 5. πρηθήσεται τὴν ἡσιλίαν, venter ei inflatus rumpetur.

Πρῆσμα, τό, ustio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.

Πρῆσις, εως, ἡ, vstio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hip.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, qui incendit & inflammat: vt πρηστὴρ ἄϋτμος, igneus turbo contacta comburens. Hesiod. in Theog. Arist. de mundo. Sic dicitur & serpens quidam, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu. Dioscor. lib. 7. c. 14. ¶ Item exterior gutturis pars faucibus subiecta, quæ in ira inflatur & intumescit. Poll. l. 2.

Πρηστήριος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur, & fulmineus. (Hippocr.

Πρηστικός, ὁ, adurendi & inflammandi vim habens. Gal. apud

Πρῆστις, species marini ceti quæ dicitur maltha, inquit Suid. Scribitur & πράστις, apud Athen.

Πίμπρημι, seu πίπρημι, incendo, comburo: Eurip. in Troad. πεύκης σὺν αἰθέρι στέλας; Πίμπρησιν; ἤ τι φρῶσι. Plut. in Alex. πιμπράναι τὰ βασίλεια, καὶ Δημοθένει. Item metaph. vro. ¶ Item inflo. Dicitur & πιμπράω, seu πιπράω pro eodem: apud Eurip. in Ione κοὐ πίμπρασι δ' Ἐρεχθέως δόμοι.

Πίμπραμαι, incendor, inflammor, ardeo. Nic. in Ter. Τῆς μὲν ὀδαξᾶσθαι τὰ μὲν ἀθρόα πίμπραται ἕλκη. Et metaph. vror. Luc. ὑπὸ μανίας ἐπὶ τόδε ἀγανακτοῦσι καὶ πίμπρανται. Item actiuè inflammo & inflo. Nic. in Alexiph. (de bupresti) Ἢ καὶ πῦρ δαμάλεια ἐργάσσας, ἄλοτε μυρίας, Πίμπρασιν.

Πρημαίνω, spiro, flo: seu vehementer & fluenti impetu spiro: πνεῦμά τι σημαίνει, teste schol. Aristoph. apud eum in Nubib. vbi inquit Πλοήμους δ' ἐκάστοις κεφάλαια τυφὼ πρημαίνουσά τε θυέλλας.

Πέρδω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ.

Ἀναπρήθω, incendo, inflammo, uro, Item efflo, exufflo: vnde Ἀναφυσῶ ἀναπρήσας, Il. ι, & alibi apud Hom. exp. ἐκφυσήσας. exponitur &, magna copia effundens.

Ἀνταμπρημι, vicissim incendo, vicissim uro.

Ἀπρηστος, non incensus aut inflammatus Hesych.

Βάπρησις, εως, ἡ, animal ex cantharidum genere, similimum scarab eo longipedi: sic dictum quòd in herba à bobus deuoratum, eos racto felle ita inflammet, vt rumpat, teste Nic. in Alexip. & Plin. l. 30. c. 4. ¶ Est & olens sylvestris species: de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8 & Galen in lex Hippocr.

Διαπρήθω & Διαμπερῶ πρημι, penitus inflammo, peruro: vnde Διαπεπρησθαι, apud Dioscor. lib. 6. Exponitur & simpliciter, uro seu aduro.

Ἐκπρήθω, idem quod αὐαπρήθω.

Ἔκπρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ἐμπρήθω, idem quod ἐκπρήθω, Aristoph. in Nub. πῶς δῆτ' ἐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; Xen. Hell. lib. 1. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo: Iliad. α, Ἐν δ' αὖτε θῶρηξ μέσον ἴστιον.

Ἐμπρησμός, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plut. & Philostr.

Ἔμπρησις, ἡ, idem. Aesch. contra Cresiph.

Ἐμπρηστής, οῦ, ὁ, qui incendit & inflammat: incendiarius.

Ἐμπίμπρημι, seu ἐμπίπρημι idem cum ἐμπρήθω. Aristoph. ἐμπιπρᾶσθαι τὴν οἰκίαν. Plut. ἐπρίβλην καὶ ὠνεπίμπρασαν.

Ἐμπίμπραμαι, incendor, inflammor.

Dec. Κατεμπρήθη idem quod ἐμπρήθη. Eur. in Herc. fur. Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρί, Δύσκλειαν ἡμῖν μ' ἀνώσασθαι δίεις;

Συνεμπρήθω, vna cum alio incendo & inflammo: Eurip. in Rheso, Εἰ δὲ μὴ αἰσχρὸν ἦν' μὴ συνεμπρήσαι νεῶν Πρύμνας, &c.

Εὔπρηστος, facilis accensu vstuque Item inflatu facilis. Hesych. & Suid.

Καταπρήθω, comburo, vel deuro: vnde καταπρήσας, in Epigr. & apud Suidam ἐκέλευσον Κύρε ἵνα καταπρηθῶ ζῶν. Exponitur &, incendo. Herodian. τὰ μὲν σώματα θερμαίνοντες τὰ δὲ καταπρήθοντες.

Καταπίμπρημι & Καταπιμπράω, incendo, inflammo: vel incendio absumo, comburo. Plutarch. in Cam. κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας.

Καταπίμπραμαι, comburor. Pind.

Κωνωπῆσις, animal quoddam. Hesych.

Ὑποπρήθω & ὑποπίμπρημι, succendo, faces subdito. Exponitur &, concremo. Apud Hippocr. epist. ad Demag. Ἓξ ἁμάξας αὐτίκα γρῶτες ἀπὸ θαλάσσης ὑποπιπρήσκουσιν ἀλλοτρίης οὔσης.

ΠΡΗΝΗΣ, έος, ὁ, ἡ, pronus. in caput prope pendens, præceps. Iliad. φ, πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κέκλιται. Hinc ἡ πρηνίς, ἡ κεφαλή.

Athen.l.10. (de vino inebriatis) ἐπὶ πολὺ τὰ μέρη πίπτουσι καὶ δὴ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καὶ δεξιὰς καὶ πρῳρεῖς καὶ ὕπτιοι. Et τὰ πρῳρικὰ τοῦ σώματος, pronæ corporis partes, Aristot. de part. an. l. 4. Exponitur etiam, declivis.

Πρῳρικῶς, præcipitando in caput, proné. Nonn.

Πρῳρίζω, f. ίξω, pronum in caput deiicio, præcipito: vnde πρῳρικτὲς, præcipitatus: in Epigr.

Πρῳρισμὸς, ὁ, præcipitatio, deiectio in caput: vel subversio, euersio: ex orat Sibyll.

Πρῳρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πρῳρικὸς. Galen. de usu part. l. 3, ἔθεν ἐπ' ὕπτιος ὁδὸς, ὅτε πρῳρὴς ἐργάζεται. Xen. de re equ. κατὰ τὰ πρῳρικὰ ἐλαυνόμενοι, per loca declivia. Τὰ πρῳρικὰ in animantibus exp. pronæ corporis partes, dorsum, tergum. Aristot. de gen. an. lib. 2, & de part. an. l. 4.

Πρῳρὸς, ὴ, ὸν, idem cum πρῳρὴς: Hesych.

Πρῳρίζω, idem cum πρῳρίζω: vnde πρῳρικθίνω, apud eundem exp. τὸ ἐπὶ τὸ μέσον πίπτω.

Composita.

Ἐπιπρῳρὴς, cernuus, in faciem inclinatus. Hesych.

Καθυπρῳρὴς & καθυπρῳρικὴς, pronus dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. ρ, χαιρὲ καθυπρῳρὴ ἐλάσασα.

Προπρῳρὴς, pronus, præceps, propendens. Il. ω, ϖ & χ.

Πρῆξις, vide in Πρήσσω. Πρῆπις, πρῆσμα, in Πρήθω.

Πρήσσω, vide & in Περάω & in Πρήσσω. Πρηΰνω, &c. in Πρᾶος.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, eminentia montis, cacumen, vertex: seu prominens in monte locus Hesiodus in Asp. ἀτὰρ μεγάλα πίπτει πρηῶν ὀρέων. Et in Epigr. ἐσον πρηῶνι Μαλεάτᾳ. Pro eodem dicitur & πρῶν: ut Il. ε, Αἶψα δ' ἐφ' ἵππων ἀῖξε πρὸς πρῶν' ἐφ' ὑδρηλὴν πεδίοιο διαπρύσιον τετυγμένον, Dicitur & πρῴων, vnde plur. πρῴωνες, Il. θ & ω.

ΠΡΙ'ΑΜαι, emo, Demosth. pro cor. ὁ ὠνάμενος νενίκηκε τὴν λαβὼν ἐὰν πρίηται. Idyll. ξ, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσι Xen. Hell. 3 πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, ὀτιοῦν τῆς παλαιᾶς. Soph. Οὐκ ἂν πριαίμην κἀγὼ τὸν λόγον βροτόν. ¶ Item redimo, i. conduco. Demosth. ἐπρίατο πρίασθαι τοῦτο.

Composita.

Ἀπωπρίαμαι, idem cum πρίαμαι Aristoph. in Ran. ἀπωπρίατο τὼ λήκυθον.

Ἀπρίατος, sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ, ὀνομάσσαι δὲ Φαίδων Η'ρως ἀπριάτων. Pro nomine etiam poni traditur Iliad α, δῶμεν' ἐλικώπιδι κούρῃ Ἀπριάτῃ, ἀνάποινον, nullo nec pretio redemtam nec lytro.

Ἐκπριάμαι, eximo. Lysias τοὺς παῖδας ὑπὲρ ἐξεπρίαντο data pecunia sese discriminibus eximebant. Exponitur & ὠνέομαι, pecunia corrumpo, apud eund. ὅπως ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους μὴ δῶσιν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ἐκπρίω, ῶ, redimo: ut in proverb. Solon. ὀφείλειν τὸν κτεινόμενον μὴ θέσθαι, red mere mortuum ne cesses.

Συμπρίαμαι, coemo. Aristoph. in Plut.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, & Ionicè πρίηπος, Priapus, Veneris & Liberi patris filius, horti rum custos. Item membrum virile.

Πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres & erectum.

Πριαπισκώδης μυῖς, lineamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

Πριαπισμὸς, pudendi extensio citra libidinem. Gal.

ΠΡΙ'Ν, prius, antè, antea. Od. ξ, Α'λλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Il. β ὡς, πρὶν ἔχων ἀστεμφὲς θυμὸν, habens consilium immotum, ut antea. ¶ Item priusquam, antequam. Cum Indicat, ut Il. α, τῷ δ' ἐγὼ οὐ λίσσομαι πρὶν μὲν καὶ γῆρας ἐπιστῇ, non dimittam antequam eam senectus invadat. Thuc. πρὶν ἤρξε δυνάμεις τῶν Ἀθηναίων, priusquã Athenienfium potentia augesceret. Cum coniunctivo, Soph. in Aiace, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipse coram adesset. Et πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Hesiod. Sæpe cum infinit. Od ε πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adveniat. ¶ Πρὶν interdum geminatur, ita ut posteriori loco significet quamdiu vel cum coniunct. vel cum infinit. ut Iliad. ω, Μὴ πρὶν πημανέειν πρὶν δώδεκάτη μέλῃ ἠώς, Il. α, Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμῷ βαρείας χεῖρας ἀφεῖξε πρὶν γ' ὀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Sic & alibi. Interdum in prosa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, itidem cum coniunctivo, vel infinit. necnon cum indicat. ¶ Exponitur etiam, donec, quoad, ut apud Isocr. πρὶν τινες ἔπον, donec quidam dixerunt. ¶ Iungitur & cum particulis αὖ, δή, γε, μή, & ἤ. Nam dicitur πρὶν αὖ, πρὶν ὅτ' αὖ, siue πρὶν ὅταν, pro, priusquam, antequam. Πρὶν δή, donec, vsquedum, quoad. Πρὶν μή, præcedente ε, non antè quàm. Vsitatissimum est πρίν ἤ siue πρινή, modò cum opt. modò cum subiunct. modò cum infinit.

ΠΡΙ'ΝΟΣ, ε, ἡ, ilex: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3, c. 16, & Dioscor. 4, c. 48.

Πρινώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ilici similis: ut πρινώδης φύλλον.

Πρίνινος, ἡ, ον, ilicinus, iligneus, ex ilice confectus: ut πρίνινος ζυγὸς, apud Hesiod. in Erg. Et πρίνινοι ἄνδρακες, apud Aristoph. in Achar.

Πρινίδιον, ε, τὸ, parua ilex, apud eundem.

ΠΡΙ'Ω siue πρίζω (ut est apud Pol. lib. 7.) serro, serra seco vel findo, serra divido. Thuc. l. 4. δίχα πρίσαντες, quum serra fidissent. Apud Aristoph. μὴ πρῇς τὼς ὀδόντας, noli serrare dentes, seu stridere vel frendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, alligo.

Πρίομαι siue πρίζομαι, serra secor seu dividor: in ep. ad Hebr. ca. 11, ἐπρίσθησαν, ἐπρίσθησαν Item stringor, constringor. Sophoc. Ζωσῆες πρισθεὶς ἱππικῶν ἐξ αὐτύγων.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serra secantur: Theophr. de caus. plant. l. 5. Dicitur & de scobe à vermibus erosa, seu lignorum carie: apud Dioscor. l. 1, c. 80.

Πρίσις, εως, ἡ, fissio seu divisio quæ serra fit. Item πρίσις ὀδόντων, actio frendendi dentibus. Plut. περὶ ἀοργησ.

Πριστὴς, ε, ὁ, qui serra aliquid secat & findit. Poll. l. 7. Item pristis, piscis cetacei generis, Aristot. hist. an. l. 6, c. 12. ¶ Ar πρίστις, serra. Poll. l. 7 Est & poculi genus, apud Athen. l. 11. & navigii, apud Polyb. l, 15.

Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum πρίστης.

Πριστὸς ε, ὁ, serra dissectus: serra sectus seu fissus: Od. τ. Τὸ πριστὸν, sectile marmoris genus, quod serra dissecari solebat. Ioseph. de ant. Iud.

Πρίων, ονος, ὁ, serra: Plut. symp. 3. ¶ Est & captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κερκιδεὶς τῶν λεγόμενος vocant.

Πριονώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, serræ figuram habens, serratus. Athen. l. 13.

Πριονωτὸς, ὁ, idem. Aristot. hist. an l. 3.

Πριόω, idem cum πρίω.

Πρίωμα, τὸ, idem cum πρίσμα: Hesych.

Composita.

Ἀποπρίω, serra deseco, serra abscindo seu amputo.

Ἀπρίστως, tam tenaciter & firmiter ut serra desecari nequeat. Theocr. idyll. 15, & apud Soph.

Διαπρία, serra disseco, serra diffindo.

Διαπρίομαι serra diffindor seu dissecor. Synes. ep. 104 ὡς καταγὼς ἂν καὶ διαπριεῖτο τὸ σκιλλοῦν. Διαπρίεσθαι τοῖς καρδίαις, frendere cordibus. Act. ap. c. 7.

Δύσπρις, ὁ καὶ ἡ, serra æqualis: vel sectu difficilis.

Ἐκπρίω, serra execo seu excido Thuc.

Ἐμπρίω, serra incido. Item serratis inciforis fum: unt ἐμπρίοιζα σὶ ἡπ, Nic. in Alexiph. Dicitur & ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, comprimere, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie serro. Item dentibus super aliquam re frendo. Hesych

Εὔπρις, serra eleganter sectus aut dissectus: vel qui serra facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω serra deseco, vel præcido, serra discindo vel concido: & simpliciter, discindo, disseco: Theocr. idyll. 10. Μὴ πιτάμης τὸν χέρσον καθυπρίων τὸ κύμινον.

Κρεωπρίσις, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apsyrt. in Hippiatr.

Κυμινοπρίστης, dicitur qui vel cuminum (granum valde minutũ) secare in plures partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: pr æparcus & sordidus Aristot. eth. 4. c. 8.

Νεόπρις, recens serra dissectus: Od. θ.

Παραπρίω, serra seco, vel iuxta seco.

Παράπρισμα, scobs quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. Sic vocantur & concreti humores in suris equorum: apud Herocl.

Συκοπρίστης, ficuum sector: sordibus, auarus.

ΠΡΟ', ante, qua in signif. dicitur & Lat. pro. πρὸ δόμων, ante ædes: Eurip. Sic πρὸ τῶν θυρῶν, ante fores, pro foribus. Item coram, ἐμπροσθεν: ut Il. ε, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας. Sic apud Plut πρὸ ἑαυτῶ λάργακα ποιησαμένω. Cum nonnullis genitivis potest exponi, præ: ut πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. Interdum sequente verbo exp. præfero, antefero, ubi videlicet aliquid cum alio comparatur: ut apud Isocr. πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐπιμησάμην, multis pecuniis præstiterim. Interdum exp. magis: Plato de rep. l. 2. ἐπαινῶν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare iniustitiam magis quam iustitiam. Sic apud Synes. ὥστε ἐᾶν τεθωμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, ut mentem admirentur magis quàm corpus Interdum & aliis verbis exponitur: ut πρὸ δούλου δεσπότης sub. ἐστὶ, dominus seruo præstat. ¶ Sæpe & de tempore dicitur: Herodian. lib. 1, εὐφυέστατός τε πρὸ ἄλλων τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγονότων βασιλέων. Sic pro ὥρας ante tempus. ¶ Item pro ὑπερ, pro: ut πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & vxoribus. apud Hom. Sic πρὸ παιδὸς θανεῖν, Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poetas præponitur ἀπὸ, ἐπὶ δὲ πρὸ, vel diuisim, vel coniunctim: ut ἀπὸ πρὸ νεῶν, procul ab ædibus, apud hom. Sic τυτθὸν ἀπὸ πρὸ νεῶν, Il. η. hinc ἀποπρο-

πόρρωθεν & ἀπόπροθεν, procul, eminus. Exponitur &, seorsum à, vel absque, apud Nonn. Ἔμπροθεν, apud Apoll. Arg. 1, schol. ait esse εἰς τὸ μακρόθεν, siue ἀπόλε. Exponitur &, longo tractu, Διαπρὸ seu διὰ πρὸ penitus, Il. ο, Διαπρὸ δ' ἔχωσιν ἴλαυσε, ita ut traiecerit. Περιπρὸ vel διὰ πρὸ accipitur pro μέγιστα, summè, eximiè, supra modum: ut Il. λ, διὰ πρὸ δ' ἔγχει θύεν. Exponitur etiam, valde, vehementer.

Πρόσθεν, & poeticè πρόσθε, antè, coràm, in conspectu: ut Iliad. ν, πρόσθ' ὁρῶν θάμβησεν. Et Il. φ, Οἵκαδε πρόσθε φίλων τεκέων ἀλόχων τε κιόντ' ἴλιον ἀφυσόμεθα, coram parentibus & vxoribus ac liberis. Alij tamen hic exp. ὑπὲρ. Apud Plat. πρόσθεν ποιεῖσθαι, exp. obtendere, prætendere, opponere. Interdum comparationi adhibetur: ut apud Eurip. in Hec. λίσσεσθε πρόσθεν τῆς λόγχης. Et apud Plut. πρόσθεν γεγενῆσθαι τῶν πολιτῶν, qui præstitit cæteris ciuibus. Item πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte, vel in anteriore parte: cui oppon. ὄπιθεν, ut Il. ζ, Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Et Il. ψ, Πρόσθε μὲν ἵπποι, μετὰ δ' ἡμίονοι περ ἄριστοι πιζῶν. Item ultra, ulterius: ut apud Aristoph. πορεύεσθαι εἰς τὸ πρόσθεν, procedite ulterius. Apud eundem, εἰς τὸ πρόσθεν χωρεῖν, ultra pergit. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προϊέναι τῶν νόμων, viterius in ferendis legibus progredi. Sic & ἡ πρόσθεν ὁδός, ulterior via. ¶ Dicitur & de tempore, antea, seu antehac, prius. Il. ψ, πρόσθεν πεπαυμένε, ποῖον ἔρεξας; Xen. pæd. 4. μάζης φαίνεσθε ἡδὺ πολλῷ ἡδίονος ἢ πρόσθεν ἰδεῖν. Frequenter cum articulo, ut ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore antea acto, præterito tempore. Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, prisci, antiqui. Et ὁ πρόσθεν, pristinus. Apud Plat. τῇ πρόσθεν, sub. ἡμέρᾳ, præcedente die, i. pridie. Interdum πρόσθεν ἢ, prius quàm, antequàm: Soph. & Xenoph.

Πρόσθιος, anterior, ut πρόσθιοι πόδες. Xen. & Aristot. Et πρόσθια πεπωμάτα, anteriore parte accepta vulnera, seu aduersa. Epigr.

Composita: Ἔμπροσθεν, idem quod πρόσθεν, ante, coram, in conspectu. Aristoteles εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, ante se proiicit. Item ante, cui opp. post seu ponè: ut ἔμπροσθεν σκέλεων τάττειν, Plat. & πορεύεσθαι ἔμπροσθεν, apud Xen. pæd. l. 4. Sic ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι obtendere: apud eundem. Item anterius, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. ut ἔμπροσθεν ἕλκους, in anteriore parte nauigii. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel (per synæresin seu crasin) εἰς τὸμπροσθεν in anteriorem partem, in anteriora. Interdum sign. viterius, vnde ὑμπροσθεν ποιεῖσθαι, apud Plat. ¶ Dicitur & de tempore: ut ὀλίγον ἔμπροσθεν, paulo antè. Plat. Plut. de Pythiæ orac. πολλῷ ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ὀνομάζεται πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τὸ περὶ Σάμον πολέμιον. Ἐμπροσθότονος, anterior: ut τὸ ἐμπροσθότονον τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis, Alex. Aphr. Τὸ ἐμπροσθότονον, est quædam pars currus. Poll.

Ἔμπροσθεν, idem quod ἔμπροσθεν, ante: ut ἐμπροσθεν ποιεῖσθαι, apud Xen. Et cum genit. τὸ ὀπίσθοσθεν αὐτῶν, quæ sunt ante ipsa, Plat. Apud eundem de leg. ἐμπροσθεν ποιεῖσθαι, ex. antefero, antepono, pluris facio. Sic & apud Paus. in Messen. κέρδη ἄδικα ἐμπροσθεν ἢ πιστὸς εἶναι ποιέμενος, lucra iniqua potiora habens quàm fidelitatem. Ἐμπροσθόφεγγος, ος, officio luminibus, obtenebro, obumbro: ut ἐμπροσθόφεγγος ὄρος, mons urbem occultans: apud Greg. Item metaph. apud eundem, οἷς ὁ ζόφος ἔτι ἐμπροσθόφεγγε πρὸς τὴν ἀλήθειας κατανόησιν, lumen adimit, obumbrat. Item interiectus sum, ut apud Themist. ἐκ τοῦ μέσου ἐμπροσθόφεγγε τοῖς ἄκροις. Ἐμπροσθόφεγξις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themist.

Πρόσω, & poet. πρόοσσε, ante se, in anteriorem partem: cui oppon. ὀπίσω, retrorsum: Il. γ, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσε. Xen. πρόσω ὁρῶν καὶ ὀπίσω. Aristot. de mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξέρπων, & ante se & retro: seu vltro citroque. Apud eundem ibidem, διεκπίπτει πρόσω κατ' εὐθεῖαν, rectà ante se fiant. Interdum cum genit. ut Plut. in lib. an seni capess. resp. ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium frontem & occiput. Sic apud Thuc. ὡς πρόσω ἐπὶ τῆς νυκτός. Significat etiam, longè antè, procul: ut apud Herodot, Αἰγύπτου δὲ πρόσω, non procul ab Aegypto. Et Xen. περὶ πολλοῦ μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. Sic πρόσω γίνομαι, procul abscedo apud eundem. Apud Philostr. in heroic. πρόσω σοφίαν, supra sapientiam. Item τὰ πρόσω, quod ante pedes est, quòd ante nos est. Luc. de cal.

Προσωτέρω, longius ante, vlterius, ut προσωτέρω διώκειν, apud Plut. Et προσωτέρω αὐτῶν longius ante ipsos, seu vltra ipsos. Superl. προσωτάτω, longissimè ante, seu longissimè. Plut. in Themist. προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longissimè à Græcia.

Προσώτερος, qui longius ante est, longius provectus seu progressus. Προσώτατος, qui longissimè ante est, longissimè prouectus, seu progressus. Soph. in Aiace. Προσώτατα, idem cum προσωτάτω & πορρωτάτω, longissimè.

Πρόσωθεν, è longinquo. Soph. in Aiace.

Πόρρω, idem cum πρόσω: (ex quo & factum est metathesi literarum & versione, teste Eustathio) ante se, in anteriorem partem: vel, longè ante se. Aristoph. πορρωτάτω μακρῷ πόρρω πόου. Plato πόρρω περιβεβηκὼς τῆς ἁμαρτίας, longè in errore progressus. Interdum exp. longè, procul. Demosth. pro cor. ἕως μέχρι πόρρω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, usque adeo longè rem prouexere. Et cum genit. apud eundem, πόρρω τοῦ πόλεως, procul ab urbe. Idem, ἵνα μὴ πόρρω τοῦ παρόντος ᾖ τὸ πρᾶγμα, ne longius à proposito digrediar. Item ὁ πόρρω, longè seu procul à nobis diffitus. Et εἰς τὸ πόρρω, ad id quod longè abest. ¶ Πόρρω, aliquando cum genit. exp. supra, ultra: ut πόρρω τοῦ δικαίου, supra modum, vltra quàm fit satis. Compar. πορρωτέρω, longius, magis procul. Plut. Superl. πορρωτάτω, longissimè, maximè procul, Lucian.

Πορρώτερος, longiùs diffitus, magis procul remotus. Πορρώτατος, longissimè distans, maximè procul diffitus.

Πορρώτερον, longiùs, idem cum πορρωτέρω. Πορρώτατα, longissimè, idem cum πορρωτάτω. Aristot.

Πόρρωθεν, è longinquò, eminus: interdum exp. procul. Luc. de calumn. Plut. symp. l. 1. Οὐ πόρρωθεν, non multo antè, à non multis annis.

Πόρσω, idem cum πόρρω, & eiusdem originis, longè antè, seu longè, procul. Arat. οἱ δέ τι πόρσω Κλύζουσιν. Πορσώτερος, longiùs distans. Πορσώτατος, longissimè diffitus. Πόρσιον, longius, vlterius. Pind. in Olymp. μὴ πάλαισον πόρσιον.

Πρότερος, antè, antea, antehac. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' ἰκέτου μέγκυσιν, ἀλλ' ὅσα οὐ πρότερος. Thuc. l. 2, ἡγεμονεύοντες τοῦ αὐτῶν ἅπερ ἡ πρότερος. Sæpe cum articulo: ut ὁ πρότερος χρόνος, tempus superius. Et Demosth. ὁ πρότερος πόλεμος, superius bellum. Et οἱ πρότερος φίλοι, superioris temporis amici, apud eundem.

Προτέρω, idem cum προσωτέρω, seu πορρωτέρω: aut πορσωτέρω, longius ante se, vlterius. Od. ξ, Μαίεσθαι πρότερω. Et πρότερω διώκειν, Il. ε. Item cum genit. πρότερω κακοῦ, vltra tempus, seu vltra modum. Apoll. Arg. l. 1, τῶν μὲν ἔτ' ἐς πρότερω μυθήσομαι, vltra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσε, idem cum πρότερω, seu εἰς τὸ μπροσθεν. Apoll. Arg. 1, προτέρωσε δόμου ἐξίμεν νέεσθαι.

Ἐμπροτέρωσε, (comp.) vlterius. Idem Arg. 2.

Πρότερος, α, ον, prior. Il. χ, Τὸν πρότερος προσέειπε Ἕκτωρ. Apud eundem Hom. Il. φ, ψ, & alibi, πρότεροι ἄνδρες, siue ἄνδρωποι dicuntur superioris ætatis homines. Sic apud Thuc. lib. 6. ὁ τῆς πρωτέρας χρόνος, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ πρωτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐχθὲς τῆς πῆς, pridie mutationis. pro quo & absolutè dicitur πρωτέρᾳ, apud eundem.

Πρότερον, (adverb.) priùs, antea: interdum & superiore tempore. Demosth. Phil. p. 1. νυνὶ, ἃ πρότερον. Thuc. l. 2, ὡς ἄ πω πρότερον, ut nunquam antea. Item præcedente dativo σὺν αὐτῷ, aut ἡμέραις. Demosth. Philipp. 3, σὺν αὐτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, vno anno antequam caperetur. Plat. ep. 8. χρὸ δὲ ἡμέρας πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐν Συρακοσσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. Πρότερον ἢ, prius quàm, antequam. Et οἱ πρότερον, qui superioribus temporibus fuerunt.

Προτέρως, priore modo. Exponitur etiam, anterius. Προτερεύτερος, prior. Aristoph.

Προτεραῖος, ὁ, (adiect. ex πρωτέρα) pridie: ut πρωτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et τῇ πρωτεραίᾳ, pro τῇ πρωτεραίᾳ ἡμέρᾳ, Demosth. & Lys.

Πρότερικος, ὁ, prior: ut πρωτερικὴ συκῆ, ficus quæ prius fructum suum quàm aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

Προτερεύω, prior sum. Item prior sum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

Προτερείζω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, seu cupio esse prior.

Προτερέω, ῶ, *itidem*, prior sum: ut πρωτερεῖ Λυσίᾳ ἢ Ἰσοκράτης. Plantæ etiam πρωτερεῖν dicuntur quæ priores fructum suum reddunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 11. τὰ τιμιλωτικὰ πρωτερεῖ πρὸς, πρωτερεῖ καιρόν. Et cum datiuo apud eundem, πρωτερεῖν τῇ βλαστήσει, præueniunt germinatione. ¶ Item primas partes obtineo, victor euasi, superior sum seu vinco. Polyb. l. 3. ἐπρωτέρευε καὶ τῷ πρώτῳ συμπλοκῇ.

Προτέρημα, τὸ, priores partes: aut, maior seu potior rei alicuius gerendæ commoditas. Item res bene gestæ, victoria. Polyb. lib. 3.

Κατα πρωτερεύω, (comp.) primas partes eripio, devinco. Κατα πρωτερῆμαι, priores partes deiectus amitto. Polyb. l. 1.

Πρῶτος, (& Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) η, ὁ, primus. Od. λ, Λιὲ πρῶτος ἔβαζε. Il. ε, Ἐν δὲ τινα πρῶτον, πνὸ δ' ὕστερον ἐξενάριξεν. Demosth. pro cor. ἐδείκνυτο ὡς φανήσομαι γεγονὼς ὁ πρῶτος, ὁ δεύτερος, &c. Et cum genit. ut τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων, apud Plat. in Cratylo. Apud Ioann. c. 1, πρῶτός μου, exp. prior: i. præstantior. Τῷ πρώτῳ interdum sine substant. exp. à principio. Gal. ad Glauc. & Aristot. polit. 7. Dicitur & ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thuc. ¶ Item πρῶτος, primus: i. primarius, primum locum obtinens. Plut. symp. lib. 2, ἐτέρους τυχόντας ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἀνδρας. Sic & πρώτας πόλεις, primariæ ciuitates: apud Thuc. lib. 2. Τὰ πρῶτα, quod præcipuum & primarium est. Et τὰ πρῶτα, primæ partes. Item τὰ πρῶτα ἔχω esse dicitur qui princeps est, & in primis in honore habitus. Luc. in Tim. & Greg.

Πρῶτον, (aduerb.) primùm, primò, primo loco, ante omnia. Od. ι, Τίπρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον κατέλεξα; Aristot. πρῶτον δεῖ χωρίσαι τινὶ ὄνομα, &c. Dicitur & τὸ πρῶτον, pro eodem, apud

apud Demosth. Olynth. 1, τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβὼν, quod etiam conjunctim scribitur τοπρῶτον. ¶ Item prius, pro πρότερον. Al. x. Aphr. in probl. ἡ πλαγὴ πρῶτον τῆς ἀσφαπῆς τῶν βροντῶν ἀποπαλεῖ.

Πρῶτα, primùm: Il β, Ἀνέρυσσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλὰς ἐφήψατο. Et cum genitivo: Od. ε, & υ, Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, primùm inter deos. Adverbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist. & Iliad. α.

Πρώτως, primò, primariè, i. per se & sua natura, non per accidens. Plut. de primo frig. ἔοικε τὸ ὕδωρ ἐξ αὑτοῦ ψυχρὸν εἶναι καὶ πρώτως. Aristot. eth. l. 8, ἔστι γὰρ ἐν μὴ δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic & alibi apud eundem.

Πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo & summo honore habeor. Interdum absolute. Herodian. l. 8, ἀπὸ τῶν πρωτευόντων περὶ αὐτοῖς αὐδρῶν. Et Isocr. ad Philipp. ἐφάμιλλον τῇ σαυτοῦ δόξαν κατασήσεις τοῖς πρωτεύσασι. Interdum cum genit. ut πρωτεύει τῶν ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plut. in apoph. Et cum genit. pers. & dat. rei. πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter cives primas obtinet, apud eundem in Solon. Cum dat. tantùm: ut πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν, κατὰ, vel περὶ. Plut. de lib. educ. πρωτεύει ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. πρωτεύει καὶ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Aeschin. πρωτεύει περὶ κακίαν, in malitia principem esse.

Πρωτεῖον, τὸ primatus, primæ partes, principatus: unde τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere, apud Demosth. Phil 4. Et τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, & τῶν πρωτείων τυγχάνειν eadem signif. Τὸ πρωτεῖον φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem, & τὸ πρωτεῖον ἀναφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, maximè insignem esse victoriis.

Πρώτιστος, primus. Il. β. Πρώτιστε idem quod πρῶτα. Hesiod. in Erg. & in Theog. Et πρώτιστον, idem quod πρῶτα. Od. χ.

Composita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, sabbathum secundo primum seu altero primum Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decemprimi Δεκαπρώτεια, decemprimatus.

Εἰκοσάπρωτοι, viginti primi. Εἰκοσαπρώτεια viginti primatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Il. ι. Πάμπρωτον & πάμπρωτα, inprimis, potissimum.

Πεντάπρωτοι, quinque primi Πεντάπρωτεια, quinque primatus.

Φιλόπρωτος, amans primatum partium, cupiens esse primus. In Geopon.

Φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Ioann. ep. 3.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, pecus. ⊂ sic dictum παρὰ τὸ προβαίνειν ἀφ' ποδῶν, quòd priores gradus alij sequantur, teste Eust. & Etymol. De equis usurpatur apud Pind. quum præsepe equorum Diomedis vocat προβάτων τράπεζαν, teste Aristoph. Gramm. apud Eust. De omni verò pecudum genere προβάτα intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. ¶ Peculiariter & κατ' ἐξοχὴν ovem significat. Theophylact. ep. 2. ὁ ἀρχιποίμην τῶν προβάτων ὁ θεσπέσιός μοι κελὸς ἀπόλωλε Sic & apud Luc. & passim apud alios.

Προβάτιον, ου, τὸ, ovicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter, pecus. Hippocr. in l. de sacro morbo.

Προβατικὸς, ὁ, ἡ, ad oves seu pecudes pertinens: ut προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piscina, ex qua potare & in qua mersari pecudes solebant. Ioann. 5.

Προβάτειος, ου, ὁ, ἡ, ovillus. Aristot. hist. an l. 3.

Προβατώδης, εος, ὁ, ἡ, oves imitans. Exponitur & εὐήθης, ità μαφρός.

Προβατεὺς, ovium pastor, opilio. Aristoph. gram. Προβατοῦτης, idem. Poll.

Προβατεία, ἡ, pecuaria, vel res pecuaria. Plut. in Sol.

Προβατοῦπος, ὁ, pecuarius: ut προβατοῦπικὴ τέχνη, pecuaria ars. Xen. in Oecon.

Προβατεύσιμος, ovibus aptus: ut προβατεύσιμος vel προβατοῦσίμη πόα, ovibus aptum gramen seu utile: apud Phil.

Προβάτημα, τὸ, idem quod πρόβατον, Hesych.

Πολυπρόβατος, (comp.) multas habens oves, dives ovium & pecoris. Poll. l. 6.

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ, gula, guttur. Suidas propriè ita vocari scribit locum in avibus, in quem cibus sumptus primùm colligitur: dici tamen & de hominibus, (⊂ ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν.) Pro eodem dicitur & πρηγορεών. Aristoph. in avib. ὦ δέ πε Δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.

ΠΡΟΙΞ & per synæresin προῖξ, κός, ἡ, donum. (⊂ ἀπὸ τοῦ προίσσω seu προισσομαι, compositò ex ἴσσω, & significante, protensa manu do: vel ἀπὸ τοῦ προικνεῖσθαι εἰς ἕτερον χεῖρα: secundum alios) Od. δῶρα λέον γὰρ ἔνα προικὸς χαρίσασθαι. Item peculiariter, dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demosth. in Neær. ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα. Plut. in Erot. ποίᾳ προικὶ τῶν ἔργων ἐπράτησεν; Accusat. προῖκα adverbialiter etiam usurpatur, pro, gratis, sine mercede: ut προῖκα δόναι, Aristoph. & προῖκα ἐργάζεσθαι. Plato polit. 1, Sic & apud Xen. & Athen.

Προικῶος, α, ον, dotalis.

Προίκιος α, ον idem: ut προίκια δῶρα, dotalia munera, seu dona iugalia quæ & προίκια absolutè: apud Theophyl. ep. 75.

Προικίδιον, α, τὸ, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

Προικῶος, α, ον, gratuitus: ut προικῶος χάρις: in Epigr.

Composita.

Ἀπροικος, ὁ, ἡ, dotis expers, indotata: Athen. l. 13.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco.

Ἐξάπροικος, parapherna bona: in Pand.

Ἐπίπροικος quod doti accedit, quod adiicitur doti Hesych.

Ἐπίπροικος, dotata: quæ cum dote locata fuit seu locatur. Idem.

Καθαπροίκημαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ἐξίκνεω.

Προΐ, πρόιμος, πρόϊος, vide in Πρώϊ.

ΠΡΟΚΑ, statim, continuò, repente, subitò. Herodot. πρόκα τι φρένας αὐτῶν ἐπιλήθεσης. Exponitur εὐθὺς, παραχρῆμα, à Suida & Gal. apud Hippocr.

ΠΡΟΞ, οκὸς, hinnulus, vel species cerui aut damæ. Od. ἀγίνεσσιν νέοι ἄνδρες Αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἰδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. Nicand. in Ther. σκίναξ προκὸς νεαροῖο λαγωοῦ, ἢ τρωκτὸς ἢ νέβροῖο.

ΠΡΟΣ, (& poeticè προτὶ & ποτὶ) pro variis casibus, quibus iungitur, varia significat.

Cum genit. à, ab. Il. α, Τιτλὼ ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, pœnam exposcentes à Troianis. Interdum originem indicat: ut ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς, liberum esse & ingenuum à patre & matre, i. à genere paterno & materno: apud Aesch. in Creusin. Apud Soph. οἱ πρὸς αἵματος, cognati sanguine. Apud Hom. πρὸς βορέω & πρὸς νότου, à borea, ab austro, seu (ut quidam exp.) versus boream, versus notum. Sic πρὸς ζεφύροιο, Dionys. de situ orb. & πρὸς ἠῶ τε Hesiod. ¶ Item prope: ut πρὸς ἄλσος ὃ πρὸς Θύμβρης, apud Hom. Sic Thuc. l. 3. πρὸς Μεγάρων, prope Megara. ¶ Interdum potest exponi, à, vel pro: ut πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurum, vel pro nobis. Sic πρὸς ἐμοῦ λέγειν. Luc. Interdum tamen πρὸς ἡμῶν ἐστι significat, nos decet, officij nostri est. Aristoph. in Vesp. τοῦτ' ἐμοὶ μὲν πρὸς ἀνδρὸς ἐστ' ἄνοντος εἰς σωτηρίαν istud decet virum qui &c. Sic & apud Isocr. in Plataico, & apud alios. ¶ Ponitur etiam pro ἐκ: ut Od. θ, ἵκετο πρὸς ἠοίων ἠὲ σπερχείων αὐρᾶων. ¶ Interdum exp. apud, item erga, item coram: ut Il. α, τὰ δ' αὖτ' ἀμαχητοὶ ἔσσιν Πρὸς πηῶν μεγάρων, πρὸς τε θυητῶν ἀνθρώπων, &c. Xen. Anab. lib. 2. μόνον μὴ πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνον δὲ πρὸς ἀνθρώπων εἰηρός. ¶ Interdum exp. per: Dem. Phil. 3 λογίζεσθε δὴ πρὸς Διὸς καὶ θεῶν. Xen. in Oec. πρὸς θεῶν, τί πρότερον διδάσκειν ἤρξατο αὐτόν; ¶ Apud Gal. τοῦτό μοι πρὸς κακὸν γίνεται, hoc mihi nocet. Et πρὸς κακὸν, incommodum. apud eundem. Sic dicitur & πρὸς καλὸν εἶναι. ¶ Exponitur etiam, μετὰ, cum: ut πρὸς δίκης εἶναι, apud Soph.

Cum dat. prope, iuxta, ad: ut Thuc. πρὸς τῇ πολεμίᾳ. Luc. in Philopseude πολλοὶ ἐκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖ ποδίν αὐτοῦ, multi iacebant oboli ad pedes eius. Od. ϑ. ποτὶ γαίῃ κάτεκτεν, ad terram allisit. Interdum exp. in: ut πρὸς ἱεροῖς ποσὶν ἐρχῶσθαι. Plut. in Lyc. Et πρὸς τοῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν in ulnis gestare, apud eundem. Apud eundem πολλὰ χρόνον ἐν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενον, secum ipse meditabatur. Sic dicitur πρὸς ἑαυτῷ σκοπεῖν vel λογίζεσθαι aut σκέπτεσθαι. Dicitur & ἐμὶ πρὸς τούτῳ, sum deditus huic rei, vel occupatus in hac re, apud Aristot. polit. 8. Apud Sopn. in Aiace, Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείου σφαγῇ, intinxisti ensem in exercitum Græcorum. Item præter, ultra: ut Theoph. πρὸς τὴν φύσιν καὶ ἔθος. Sic πρὸς τούτοις, insuper, præterea. Luc. in Macrob. ἐπτὰ πρὸς τοῖς ἑνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, septem supra nonaginta annos vixit.

Cum accusat. ad, in, Odyss. ο, ἀπίβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον. Plat. πρὸς τὰ κοινὰ ἱερά, in delubris communibus. Dioscor. πρὸς ἀφροδίσια ἄγαν. Exponitur etiam, per: ut πρὸς ὀργὴν, per iram. πρὸς φθόνον, per invidiam. ¶ Item apud: ut πρὸς ἑαυτὸν σκοπούμενον, quum apud se cogitasset. Item cum: ut πρὸς βασιλέα ἡσθέμενον συνθήκας, cum rege percussa fœdera. Sic πρὸς με παίζειν, mecum ludere. ¶ Nonnunquam signif. adversus, ut μάχεσθαι πρός τινα, seu πολεμεῖν. Plut. Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, adversus aliquem. Sic apud Dioscor. πρὸς τὰ ἰοβόλα ἀσμόζεα, auxiliatur contra serpentem percussus. Et πρὸς φάρμακα θαυμάσιμα ποιεῖ, efficax est contra venena. ¶ Item inter, ut ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnunquam circa: ut γίνεσθαι πρός τι, occupatum esse circa aliquid. seu in aliqua re. ¶ Item propter: ut apud Aristot. πρὸς ἀκροατὴν, propter auditorem, auditoris causa. Sic Thuc. πρὸς ἐπιστολὰς ἐποιοῦντο αὐτόν. Sic πρὸς τοῦτο, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Item pro, prout: ut πρὸς τὸ πρόσηκον ἐκάστοις: Isocr. prout cuique conſentaneum est & conveniens. Plut. in Fab. πρὸς ἀξίαν τὰς τιμὰς νέμει, prout virtus cuiusque meretur. Et πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. Dem. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus & compensationibus: ut apud Theophr. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, rependi cum bis tanto argenti.

argenti. ¶ Inservit etiam comparationi. Plat. ἐμοὶ γὰρ ἄλλο ἢ ὀλίγῳ αὖ ἔλαττον πρὸς τοῦτό μοι βλαβῇ, Et πρός τι, apud Aristot. significat relationem ad aliquid. Item πρός τί, ad quid? quamobrem? quorsum? ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur & interdum exp. sub. ut πρὸς τῶν χρόνων, sub generationis principium, apud Theophr. Interdum exp. in, ut πρὸς τὸ γῆρας, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablativum: ut apud Plat. ἀφίσκει πρὸς καθαρότητα, distat claritate. Et πρὸς ἀλήθειαν, re vera. Sic πρὸς ὀρθὸν, seu πρὸς ὀρθὰς, ς, γραμμὰς, vel γραμμῶς, recta linea, aut rectis lineis. ¶ Aliquando per adverbium exp. ut πρὸς καιρὸν, tempestivè, apud Soph. πρὸς ἀφθονίαν, abundè, πρὸς ἀφοσίωσιν, perfunctoriè. ¶ Per se denique positum, adverbialiter pro πρόσθεν usurpatur, apud Plat.

Πρόσθεν, πρόσθιος. vide in Πρό.

ΠΣΟΊΣΠΑΙΟΣ. recens, idem quod πρόσφατος. Nicand. in Ther. Εἰ δέ σύ γε σκύλακας γαλίης ἢ μυτέρα λαοῦρλω Ἀγρεύσῃς πρόσπαιον. Dicitur & πρόσπαις, pro πρόσπαιος, recens, subitò: repentè apud Aristot. eth. l. 9. c. 5.

Προσπαίως. subitò. repentino quodam animi motu. Aristot. ibid.

Πρόσω, πρόσπο, &c. πρόσ vide in Πρό.

ΠΡΟΎΝΗ, ης, ἡ, prunus: arbor gummosam lachrymam fundens, ut cerasus, teste Theophr. hist. pl. l. 9, c. 1.

Πρόχυν, vide in comp. ex Χόνυ.

ΠΡΥΛΕ΄ΕΣ, quidam exp. propugnatores. Alij, populi multitudo in unum congregata. Alii, pedites conferti. (✂ Eust. παρὰ τὸ περᾶν dictos tradit quasi περυλίας. Et Hesychius λαὸς τῆς περείας. Il. λ, Αὐτὰρ δὲ πτολίεες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥέοντο. Pro eodem dicitur & πτύλις, teste Hesych. & Eust. Item πτύλις eidem Hesych. est saltatio armata, hoc est quam pedites armati saltant: ut apud Callim. hymno in Iovem, Οὗλα δὲ Κούρητες σὺν πέρι πτύλιν ὠρχήσαντο.

ΠΡΥΜΝΟ΄Σ, ῆος, ὁ, extremus, ultimus. Il. ω, Ἐν φλὴν ὀξείῃ βάλεν πρυμνὸν σκέλος, extremam tibiæ partem. Od. ε, Ἑρμείῃ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Dicitur & πρυμνὴ χεὶρ, extrema manus pars. Et γλῶσσα πρυμνή, extrema pars linguæ, Il. ε. Et ναῦς πρυμνή, extrema navis pars, i. puppis.

Πρύμνα, ας, ἡ, idem cum πρυμνὴ ναῦς, extrema navis pars, puppis Od. ο, Ἐν πρύμνῃ δ' ἧστο κυβιζήτην, in puppi sedebat. Thuc. κατὰ πρύμναν ἱστάμενον τὸ πνεῦμα, Item synecdochicè pro ipsa naui. Il. α, Τὰς δ' ἐπὶ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα ἕλκον Ἀχαιοί.

Πρυμνάσιος, α, ὁ, qui est puppis, ad puppim pertinens: ut πρυμνασίοις κορυμβοις, corymbis puppis in Epigr.

Πρυμνήσιον, idem: ut πρυμνήσια χοινὶς sive πείσματα, funes quibus naves ad terram à puppi religantur. Sæpè verò sine adiectione in ea significatione ponitur, ut Il. α & Od. ο. Αἱ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic apud Athen. l. 15, λυσαμένους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνήσια.

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Aeschyl. Accipitur & adiect. pro πρυμνήσιος, ut πρυμνήτης κάλως Eurip in Medea.

Πρυμνητικὸς, idem cum πρυμνήσιος. Athen. l. 15.

Πρύμνηθεν, & πρυμνόθεν, à puppi. Luc. in Lexiph. & Arat.

Composita.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, navigium utrinque puppim habens. Hesyc. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

Εὔπρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. δ.

Πρόπρυμνα, funditus, prorsus: apud Aeschyl.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, rector, administrator, dispensator. Interdum exp. etiam, custos, tutor Nazanz. Ἰησοῦς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In lib. sap. c. 13. πρυτανεῖς κόσμου, mundi rectores. In repub. Athenienſi πρυτάνεις dicebantur quinquaginta viri, testibus Liban. & Harpocr. Thuc. l. 6, ἢ σὺ ὦ πρύτανι τοῦτο ἐπιψηφίζεις. Vide & Aristot. pol. l. 6 ✂ Sic dictus quasi πυρότα-μις, (ut quidam tradunt) ut fit propriè frumentorum præfectus & dispensator.

Πρυτανικὸς, ἡ, ὁν, ut πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis qua uti solet ὁ πρύτανις. Athen. l. 14.

Πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν. Sic tribus à Demosth. pro cor. πρυτανεύειν dicitur ex qua quinquaginta viri erant πρυτάνεις. Cum accusat. dicitur ἀνήρ τις ἐμοῦ πρυτανεύειν, i. pacem agitare ut πρύτανις. Isocr. Et Demosth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας τοῦτο, qui horum rerum transactor & summus administer fuit. Exponitur etiam rego, moderor, administro. Phil. de mundo, ὁ βασιλεὺς ὑπερτανεύων καὶ διοικῶν μόνῳ θέμις τὸ συμπαντα. ¶ Item suppedito, submini-stro, procuro. Synes. ἐρρωμένως ἀληθείας φιλοσοφίας συμπρυτανεύσης ἐλπίζω. Πρυτανεύομαι, rego, administror, prospicio. Greg. in prima orat. epitaph. ¶ Item sub. ministror, Philip.

Πρυτανὶς, ίδος, ὁ, idem quod πρύτανις, Lysias & Harpocr.

Πρυτανεία, & (Ionicè) πρυτανηΐη, ἡ, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. Plut. in pol. præcept.

Πρυτανεῖον, (& Ionicè πρυτανήιον,) locus Athenis in quo ἐπρυτάνευον ij qui de repub. bene merit. essent, aut quos civitas honore afficere vellet. Plat. in Ctes. Thuc. Et pro quavis ampla ac magnifica domo, apud Athen. ¶ Πρυτανεῖα, ἀνάκειον quam deponebant actor & reus iudicio discepturi: unde apud Aristoph. Θέσω πρυτανεῖα.

Συμπρύτανις, (comp.) dicitur collega eius qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ, manè: cui oppon. ὀψὲ, vesperi. Il. σ, Πρωὶ δ' ὑπ' ἠῶ δύσετο τεύχεσι λαμπρὰ βροτοῖσιν. Et πρωὶ ἀπὸ νυκτὸς ἐγρηγορέναι, à media nocte vigilare. Xen. Hell. 1, ἐκ δείπνου ἡμέρας ἐγένετο πρωὶ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino & vespertino cum libet diei tempore. ¶ Item tempestivè, aut præmaturè, ante tempus constitutum: cui opp. ὀψὲ, serò, tardè. Thuc. l. 3. πρωὶ ἐσβάλλοντες καὶ τῇ σίτου ἔτι χλωρᾷ ὄντος. Et πρωΐ πω, præmaturè seu ante tempus constitutum.

Πρωΐος, α, ὁ, matutinus: ut πρωΐου ὕπνου, in Epigr. Πρωΐα, sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut ἡλικία, tempus matutinum: Matth. 27. & Ioan. 18. Et πρωΐον, hora matutina, Il. ο. ¶ Item maturus. Theophr. de caus. pl. πρωΐων καὶ ὀψίων ὀρόβων, maturè serunt. Locus etiam aliquis πρωΐος dicitur citò maturans semen commissum, seu præcox. Et πρωΐα δένδρα, arbores præcoces. Theophr. hist. pl. l. 8, c. 3. & alib.

Compar. πρωϊαίτερος, maturior, tempestiuior. Poll. Et πρωϊαίτερον, (adverb.) profundiore dilectu. ¶ Item maturius, tempestivius: ut πρωϊαίτερον γέρουσα γίνεται, maturius fieri senem.

Superl. πρωϊαίτατος, maximè maturus seu tempestivus. Et πρωϊαίτατα. (adverb.) admodum tempestivè, præmaturè. Plut. symp. 3, πρωϊαίτατα γηρᾶσι. Et πρωϊαίτατοι τῆς ἡλικίας ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item summo mane primo diluculo. Xen. pæd. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theoph. de caus. pl.

Πρωΐμος, idem quod πρωΐος. maturus, tempestivus: ut πρωΐμου πώρου, in Geopon. 2, Et πρωΐμος ὑετὸς, in ep. Iacobi. c. 5.

Πρωϊνὸς, idem cum πρωΐος, signif. matutinus. cui oppon. ὀψινὸς, vespertinus. Apoc. c. 2.

Πρώιθεν, de mane.

Πρὼ pro πρωΐ, Atticè. Aristoph. in Avib. Ἐπὰν πρὼ θυρασὶ με πρῶτος ἐλθὼν τῶν φίλων. Apud eundem in Vesp. legitur & πρᾷ. Et in Concion. πρᾷ. (πρᾷον φύεται.

Πρᾷος, pro πρωΐος, præmaturus Aristoph. in pace, τὸ γὰρ φίλτρον πρᾷος ἐστὶν ἐκ τοῦ θεοῦ.

Πρωΐζα, non ita dudum, hodie mane, apud Hom. Il. β. Significat & maturè, vel præmaturè, ante tempus consuetum, apud Theocr. idyll. 18.

Πρωΐζον, idem quod πρωΐζα. Suid. Pro eodem dicitur & πρῳζόν.

Πρώϊν, nuper, non ita pridem. Theocr. idyll 5. Exponitur &, nudius tertius apud schol. Hom. Item primùm, apud Aphth.

Πρεῖ. pro πρωΐ, tempore, maturè.

Πρόιμος, & Πρόϊος, maturus, tempestivus: vel præmaturus statum tempus prævenions. Hesych. Vnde superl. πρωϊαίτατος omnium primus maximè maturus. Suid.

Πρόϊζα. pro πρωΐζα, nuper nō ita multo ante tempore. Hesych.

Πρωΐξ ωκος, gutta, stillicidium. Hesych. Proprie de roris gutta dici traditur, ἀπὸ τοῦ πρωὶ πίπτειν. Theocr. idyll. 4, μὴ πρῶικας σπείρετε ὥσπερ ὁ τέττιξ.

ΠΡΩΚΤΟΣ, ου, ὁ, anus, podex, nates. Aristoph. in Nub. ✂ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι.

Composita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub.

Λακκόπρωκτος, podicem habens latum & profundum instar λάκκου. Idem ibidem.

Ἀδυκόπρωκτος, cui albus est podex: cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur mollici & effœminati.

Σαυλοπρωκτεῖν, cedere, turpiter mouere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet fiscosas Hesych.

Τηροπρωκτεῖν, nates inspicere, & quidem propriè adulterorum dum διορύττουσι μοιχοὶ καὶ κλέπται. Aristoph. in Equit.

Χυσοχοόπρωκτοι, οἱ, ab Aristophane dicuntur molliculi, quasi natibus fusis & hiantibus.

Πρὼν, vide in Πρηών, Πρωΐξ. in Πρωΐ, Πρᾷος, in Πρωΐ

ΠΡΩΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior navis pars: Plut. in Alcib. παρὰς πρώρας τῶν πολεμίων νεῶν. Metaphoricè pro πρόσωπον accipitur. Viri etiam tribuitur apud Theophr. hist. pl. lib. 2, cap. 1. ✂ Alii à πρόειμι derivant quasi πρόειρα, quamobrem & ι, subscribi volunt: alii à πρόορος, quasi πρόορα παρὰ τὸ προορᾶν τὰ σκάφη: alii παρὰ τὸ πρώτως φέειν.

Πρωρεύτης, ου, ὁ, proreta qui in prora navem regit. Poll.

Πρωρατεύω, proreta sum. Aristoph.

Πρωρεὺς, έως, ὁ, idem cum πρωρεύτης. Xen. anab. 5. Aristot. polit. 5.

Πρωρέω, idem cum πρωρατεύω.

Πρώρα, ης, ἡ, prora, Plut. & Theocr. idyll. 22.

Πρωρέζω, in prora deprimo. sic πρωρέζεσθαι navis dicitur quum prora ponderum vi deprimitur: metaphoricè autem series quum caput in anteriorem partem incurvatur. Hesych.

Composita.

Ἀνδρόπρωρον, pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies. Soph.

Ἀντίπρωρος, ος, ον ᾗ, ὁ ᾗ, obversam seu oppositam proram habens: ut ἀντίπρωροι νῆες, apud Plut. & ἀντίπρωροι ἐμβολαί, irruptiones quæ fiunt adversis proris, apud Philostr. in heroic; Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, adversam faciem habens, oppositus: Soph. in Trachin. Τάδ' ἀντίπρωρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἀναργῆ. At τὸ ἀντίπρωρον substant. pars navis adversa proræ, puppis: apud Thuc.

Βάπρωρος, qui bovem in prora habet. Βάπρωρος θυσία, sacrificium constans ex apro, ariete & tauro, in quo taurus præibat, ut in navi prora. Eust.

Δίπρωρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ἔμπρωρος, in proram inclinatus, Polyb. l. 16.

Καλλίπρωρος, pulchram habens proram: ut καλλίπρωρον σκάφος. Ἄργος, Eurip. in Med. Item qui pulchra facie est. Hesych.

Κυανόπρωρος, cæruleam proram habens aut etiam nigricantem, Hom. Od. ε. & κ. Pro quo & κυανοπρῴρεις apud eundem Od. γ.

Ὀξύπρωρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych.

Ταυόπρωρος, proram extensam & promissam habens. Hesychio etiam καλύκλειαι dicuntur ταυόπρωροι, quòd faciei obtendãtur.

Ὑπόπρωρος, proram habens depressiorem: ut ὑπόπρωρος ναῦς, apud Plut. in Pericle.

Χαλκόπρωρος, æream vel æratam habens proram. Poll. l. 2.

Χρυσόπρωρος, auream vel auratam habens proram.

Πρῶτος, &c. vide in Πρό.

ΠΤΑΡΩ, F. ἀρῶ, sternuo, sternuto. Odyss. ε, Τηλέμαχος δὲ μίγ' ἔπταρεν.

Πταρμός, ὁ, sternutatio, sternutamentum. Gal. lib. 1. ad Glauc.

Πταρμικός, ή, όν, qui sternutare potest vel solet. Item sternutamenta movens: seu cui vis inest movendi sternutamenta: ut πταρμικὸν φάρμακον. ¶ Πταρμική, fruticis genus sic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat acri odore suo sternutamentum excitans, teste Dioscor. l. 2. c. 192.

Πτάρνυμαι, idem cum πταίρω. Aristot. in probl.

Composita.

Ἐπιπταίρω, insuper sternuto: vel sternuto aliquam ob rem: vel sternuto adversus: Hom. Od. ε. Οὐχ ὁσίας ὁ μοι ὃς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν, Sic & apud Theocr. idyll. 18. Ὄλβιε γάμβρ' ἀγαθός πε ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν.

Ἐπιπτάρνυμαι, idem Hesych.

Μελλέπταρμος, vel μελλόπταρμος, iamiam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

ΠΤΑΙΩ F. αίσω impingo, offendo: apud Suid. μὴ πολλάκις πρὸς τὸ αὐτὸ λίθον πταίειν Herodian. l. 5. ὁμὲ δὲ ἔπταισε ἡ γνώμη ἢ τύχη Exponitur etiam titubo, vacillo: ut apud eundem lib. 7. ἢ πταίσειαν τὸ Μαξιμίνου πρόγραμμα. Interdum & labor: item collabor, corruo, sequente autem ὑπό, labefactor: ut Gaz. τὰς μεγάλας τῶν πολιτειῶν ὑπὸ νέων πταισασας. Item fallor, frustror: Herodian. l. 8, πταίων τῆς ἐλπίδος.

Πταῖσμα, τό, offensio, lapsus: propriè quum pedes lapidi aut alii offendiculo impinguntur. Plut. de sera num. vind. Interdum & pedum ex offensione oblæsio Poll. li. 2. Metaphoricè pro lapsu & delicto seu errato. Greg. Dionys. Longin. Et pro adversa fortuna, infortunio. Demosth, Philipp. 4. Herodian. lib. 7. Item pro casu: ut τύχης πταῖσμα, apud eundem l. 5.

Composita.

Ἀμετάπταιστος, ὁ ᾗ, ή, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus.

Ἄπταιστος, non impingens. seu in processu seu in re gerenda. Xen, Plut. in Fab.

Ἀπταίστως, sine offensione, ita ut non impingas Hesych.

Ἀπταισία, ἡ non labi, nec impingere: Plato de leg.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. ταῦτα ἐπὶ τούτων πολέσιν διαπταίσασα ἢ βαρβαρίζουσα, exp. quum hæc effutivisset.

Ἐπιπταίω, idem cum πταίω.

Ἐπίπταισμα, τό, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur. Poll. ex Aristoph.

Παραπταίω, offendo, impingo. Item labor, erro, Item vacillo.

Προπταίω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

Προσπταίω offendo, impingo. Aphthon. τοῖς ἀκαίροις προσέπταισε. Plat. οἱ λίθῳ προπταίσαντες ὀδυπόροι. Item impingo, i. sermone titubo. Syne. Item offendo, i. indignationem aut odium alicujus incurro. Plut. in Per. διὰ Φειδίαν προσέπταισε τῷ δήμῳ. Item adversa fortuna vtor. Herodot. προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ.

Πτέ, vide in Ποτέ

ΠΤΕΑΕ'Α, ας, ή, vlmus: species arboris aptissima ædificiorum fundamentis, vnde Hesiod. in Erg. Δάφνις δ' ἡ πτελέη ἀκιώδεϊ ἰσοβοῆϊ. Vide Dioscor. l. 1. c. 112, & c. 183.

Πτελεώδης, vlmeus, vlmo similis. Hesych.

Πτελέϊνος, vlmeus, ex vlmo confectus.

Πτέλεθρον, vide πέλεθρον in Πλέθρον.

ΠΤΕΡΝΑ, ης, ή, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum, parte qua ingredimur, leniter rotundum & latiusculum, posteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Il. χ, Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. ¶ In malo navis πτέρνα dicitur ima eius pars. Athen. l. 11. ¶ Et generaliter sic dicitur cuiusuis rei extremitas, ut & Lat. calx. Sic montium extremæ partes πτέρναι vocantur. Hesych. ¶ Metaphoricè pro dolo & fraude capitur, teste Suid. ¶ Et pro vestigio: in cant. Solom. c. 1. ☞ Derivari ἀπὸ τῶ πατεῖν τὴν ἴχνα. inter alia tradit Etymol.

Πτερνίς, ίδος, ή, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum. item fundum & basis pelvis. Poll. l. 2. & Eust. ex Ael. Dionys. ¶ At πτέρνις dicitur caulis cacti, apud Theophr. & Plin.

Πτερνίζω, calce peto, contingo, ferio. Item supplanto, decipio: apud Suid. ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τρίτον τῆδε.

Πτερισμός, ὁ, supplantatio deceptio. Hesych.

Πτερνιστής, οῦ, ὁ, qui calce impetit & verberat: vel qui calcibus contingere & ferire solet.

Πτερνιστήρ, ῆρος, idem: vel calcar.

Πέρνα, ή, perna, petasus. Athen. l. 14. & Strab. lib. 3.

Composita.

Ἀποπτερνίζω, idem cum πτερνίζω.

Ποππτερνίδες dicuntur esse venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟΝ, ου, τό, ala: (☞ per syncopen dictum quasi πτερόν, à πέτομαι, Etym. quòd eius beneficio aves volent.) Il. ω, Τόσσον ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἴσαν πτερόν. Aristot. hist. an. l. 5, τὸ κολεόπτερον ζῶον ἐφ' ἑκάτερον πτέρυγι καὶ τοῖς ὀπισθίοις πτεροῖς κινεῖται. ¶ Metaphoricè & navium remi πτερὰ dicuntur, Od. λ, Οὐδ' εὐήρει ἔσετμα, πάρος πτερὰ νηυσὶ πέλονται Specialiter, verò remi palmulæ, teste Poll. Sic & velum navis appellatur. Hesiod. in Erg. Et proræ nauis vtræque partes. Poll. Item apud architectos muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar, πτερὰ nominari traditur ¶ Πτερὸν penna, & pinna: Luc. de salt. τοῖς παῖζα πτερῷ κναμένοις. Philostr. ep. 31, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ πτερὸν τὸν ἄστρον ἀμαυρύσμησιν αἰσθάνεται Interdũ per synecdochen pro animali pennato seu alato ponitur: ut Od. κ. Τῶν νέες ὠκεῖαι ὥστε πτερὸν ἠὲ νόημα. ¶ Apud comicos vmbellam seu vmbraculum significat, teste Poll. Hesychio idem est quod σκιὴ.

Πτερίως, celeriter.

Πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, pennatus, volucris: ut μήμηκος πτερόεντος, Epigr. l. 2. Sagittis etiam tribuitur: seu quòd pennatæ sint, seu quod instar auium volantium celeriter ferantur. Il. α. & δ. Item verbis, quòd emissa ex ore revocari nequeant: passim apud Hom.

Πτερύω, ῶ, alas addo, alitem facio Luc. ἡ, Φύσις τὸν μέλιτταν πτερώσασα. Item alis subveho. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τῆς πτερώσας Κλεόκλειτος Κινησίας, &c. ¶ Metaphoricè navem πτερῶσαι dicimur, quum vela ei quasi alas accommodamus, seu quum remos eius in modum expansarum alarum vtrinque erigimus. Polyb. lib. 1, πτερώσαντες τὰς ναῦς, Sic & apud Plut. in Ant.

Πτερόομαι, ώμαι, alæ mihi accommodantur, alatus fio. Aristoph. in Avib. ἐπτερώμαι, τοῦτ' ἐστ' ὄπ, Περὶ αὐτὸ πτερωθεὶς ἀμφάμαν τὴν αἰθέρα. Item alis in altum vehor: apud eundem ibidem. ¶ Metaphoricè naues velo πτερόεσθαι dicuntur, apud Greg. Et πτερόεσθαι ἐλπίδι, qui spe & gaudio exultant, & quasi alites fiunt, apud eundem. Dicuntur & πτερόεσθαι in rebus aduersis, qui collecto animo quasi alis rursus elevantur, & vires resumunt. Plut. in Artox.

Πτέρωμα, τό, pennosum in avibus tegmen. Aristot. ¶ Πτερώματα dicuntur & pinnæ seu muri in ædificiis. Strab. l. 17.

Πτέρωσις, ἡ pennarum productio. Item idem quod πτέρωμα, Aristoph. Luc.

Πτερωτής, οῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis sublevat. Meta. apud Greg. ὁ ἐρημίας πτερωτής, i. exhilaratorem & confirmatorem.

Πτερωτός, ὁ, alatus, pennatus. Aristot. hist. an. l. 1, c. 5.

Πτέρυξ, υγος, ὁ, idem Aristoph. Polyb.

Πτερύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Luc. ὁ τὲ γὸ ὲν πύμνῃ χλωρισμὸν ἄφνω ἐπτερύξατο. Exponitur &, gestio, seu passis alis gestio: vnde metaph. apud Athen. l. 6. Γέγηθα καὶ χαίρω καὶ πτερύσσομαι. Item alis strepo & pugnam meditor. Laert. in Socr. δόξας αὐτῷ τὸν κύριον Μίδαν ἀλεκτρυόνας αὐτῶν τῶν Καλλίᾳ πτερυξαμένους.

Πτέρυξις, εως, ἡ alarum plausus.

Πτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ala. Iliad. β, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, Metap. apud Soph. in El. ἔχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων. ¶ Item pinna. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Nic. Basil. ¶ Πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ, Poll. & Hesych. ¶ Item partes vestium circa fimbrias lacinioſæ, lacinioſo procurſu & angulis alarum formam

formam referentes. Plut. in Num. In thorace etiam pinnulæ ſic appellantur. Xen. de re equ. ¶ Πτέρυξ à quibuſdam etiam dictum fuit τὸ ἄπτερον, ut eſt apud Dioſc. l. 3. c. 152.

Πτερυώδης, ες, ὁ, ἡ, alæ ſpeciem gerens, alam referens. Gal. comm. 1, ſect. 18, in Hippocr. de morb. l. 1.

Πτερύγωμα, τὸ, ala, pinna, Πτερυγώματα dicuntur pudendi mulebris labra & veluti alæ, Poll. l. 2. Et in auribus ea quæ pandiuntur, quaſi pinnæ. Ruf. Epheſ.

Πτερυγωτός, ὁ, alatus, pennatus, pinnatus. Ariſtoph. in Equit.

Πτερυγίζω, pennas roſtro purgo. Theophr. αἱθυια δὲ πτερυγίζουσα ἄνεμον σημαίνει. Item alas pando, alas explico. Ariſtoph. in Avib. ἔστιν αὖ πάλιν παρ' ὑμῶν πτερυγώσας αὐτίκα. Et metaph. fruſtra & inaniter conor: *inſtar pullorum alis explicatis volatum tentantium, non tamen valentium volare.* Idem in Plut. ἐγὼ μὲν οὖν οὐδὲν ἡμῶν σεσεῖσται τοῦτο, ἀλλὰ φλυαρᾶς καὶ πτερυγίζεις.

Πτερύγιον τὸ, alula. ¶ In auribus hominis ſic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Poll. l. 2. Item partes ſcapularum utrinque πτερύγια nominantur. In naſo verò, exteriores & infimæ partes motu prædictæ. Idem ibid. Sic & in mulieribus eminentiæ duæ uteri ſinum ambientes appellantur. autor Iliac. in med. ¶ Eſt & πτερύγιον mali cuiuſdam nomen quũ vel in oculis vel digitis ab angulo clauſuráve aliqua inutilis membrana & caruncula progreditur, iis nocens. Vide Celſ. & Aret. ¶ In piſcibus πτερύγια pinnæ ſunt. Ariſtot. ¶ In veſtibus πτερύγιον idem ſignificat cum πτερυξ 1. Reg. 15. & 24. Et in thorace *indeni* idem quod πτερυξ. Xen. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur. Luc. 4.

Πτέρις, ſeu πτέρεις, ιδος, ſeu ἴδος, ἡ, filix mas: herba de qua Dioſc. l. 4, c. 186, vbi & ſic appellatam ſcribit, quòd folia expaſſa habeat, velut ala. Hinc comp. Θηλυπτέρις, filix fœmina, de qua idẽ ejuſdem l. c. 187. Et Δρυοπτέρις, herba, de qua idem l. 4, c. 189.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναπτερόω, alatum facio, pennis inſtruo. Metaphoricè ſignificat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in ſpem erigo. Eurip. in Oreſt. μηδ' ἡ πολεμίᾳ πάρᾳ Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωσεν Δαναΐδαις πόλιν; Sic & apud Ariſtoph. in An. Λεγων ἀνεπτέρωκεν ὡς θ' ἱππηλατᾶν.

Ἀναπτεροομαι, alis inſtruor. Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicujus deſiderium accendor: in ſpem erigor. Plat. in Phæd.

Ἀποπτερύσσομαι, alas pando & quatio. Heſych.

Ἀξαπτερόω, alas explico aut diſpando.

Ἐκπτερύσσομαι, alas expaſſas concutio. Luc. in enc. muſcæ, ὁπόταν ἐκπετάσσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται.

Κατάπλεος, ὁ, ἡ, plumatus, aliger. Aeſchyl. in Prometh. Eurip. in Oreſt.

Περίπτερος, circumcirca pinnas habens: *de ædificiis.* Athen. l. 5.

Ψευδοπερίπτερος, (*decaſtyl.*) qui peripteri formam mentitur & quaſi ſimulat. Vitruv. l. 4, c. 7.

Ὑπόπτερος, alatus, alas habens quibus ſubvehitur. Ariſtoph. in avib. Luc. in ſomn.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγαπτερίως, q. d. valde volucriter: celerrimè, perniciſſimè. Item promptè, libenter. Heſych.

Ἄπτερος, ὁ, ἡ, alas non habens, pennis ſeu pinnis carens. Metaphoricè μῦθος ἄπτερος dicuntur verba quæ permanent in mente eius qui audit nec quaſi avolant. Od. ε & τ.

Ἀπτώς, celerrimè: Lycophr. Ἀπτερέως, idem. Apoll. Arg. ult.

Ἀπτέρως, idem quod ἄπτερος.

Ἀπτέρυγος, idem Athen. l. 7.

Διερμόπλεος, membranis volans, cui membranaceæ pinnæ ſunt. Ariſtot. hiſt. an. l. 1, c. 5.

Δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. ¶ Δίπτερος ναὸς ædes duo habens ptera. Vitruv. lib. 3, c. 2. Ψευδοδίπτερος ναὸς, ædes quæ ſic collocatur ut in fronte & poſtico ſint columnæ octonæ in lateribus, cum angularibus, quindenæ. Idem ibid.

Δικτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ἡ τὸ, idem cum δίπτερος. Epigr.

Ἑξαπτέρυγος, ſex alas habens. ſenis alis volans. Naz.

Εὔπτερος, bene alatus ſeu pennatus. pennis plurimùm potens. Eurip. in Ione. Vſurpatur & metaph. apud Ariſtoph. in Nub.

Κακόπτερος, malè pennatus, malè volans. Ariſtot.

Κολεόπλεος, cuius pennæ involucro criſtaceo velut vagina includuntur. Idem. (Aſp.

Κυανόπλεος, alas cæruleas ſeu nigricantes habens. Heſiod. in

Κυκνόπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreſte, ὄμμα κυκνόπτερον, oculus candidus & formoſus inſtar pennarum cygni.

Λευκόπλεος, albas alas habens. Navis epith. Apud Aeſchyl. in Prometh.

Λινόπτερος, lineas habens alas. Iridem navis epith. apud eundem ibid.

Μακροπτέρος, cui ſunt longæ alæ ſeu pennæ.

Μελανόπλεος, nigras alas aut pinnas habens. Ariſtoph.

Μελανοπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπλεος, vnicam pinnam habens. Vitruv. l. 4. c. 7.

Πυρρόπλεος, cui flavæ ſunt alæ. Arat.

Ὀλιγόπτερος, paucas pennas habens.

Ὁλόπτερος, cuius univerſum corpus pennis tectum eſt. Item cuius alæ non ſunt ſciſſæ. Ariſtot.

Ὁμοιόπτεροι, quibus ſimiles pennæ ſunt.

Ὁμόπτερος, ſimul volans. Et metaph. ſimilis. ut βόστρυχοι ὁμόπτεροι, apud Eurip. in Electr.

Ὀρθόπτερος, cui rectæ pinnæ ſunt, ſurrectas pinnas habens.

Ποικιλόπτερος, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol.

Πολύπτερος, multas pennas ſeu pinnas habens.

Σχιζόπτερος, alas ſciſſas habens. Ariſtot. hiſt. an. l. 4.

Ταυόπτερος, & ταυοπτέρος, cui alæ extentæ ſunt, extentis & patulis alis volans. Heſiod.

Ταυοπτέρυξ: idem. ll. τ.

Ταχύπτερος, celeriter volans. Et metaph. velox. Aeſchyl. in Prometh.

Τετράπτερος, quaternas gerens pinnas. Ariſtot. hiſt. an. l. 1. c. 5.

Τετράπτερυξ, ιδος, ἡ, locuſta: παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά: Suid.

Ὑμενόπτερος, alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas ſeu pinnas habens. Nomen avis apud Ariſtoph. in avib.

Χρυσόπτερος, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Iliad. Θ. Eſt & gemmæ nomen: apud Plin. l. 37, c. 8.

Ὠκύπτερος, celeres habens alas. Homer. Ὠκύπτερα, dicuntur & ipſæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur: aut ipſæ alæ: apud Ariſtoph. in Au. Apoll. Arg. 2, Plut. in apophth.

Πτῆμα, πτῆσις, vide in Πέτομαι. Πτήσσω, in Πτέω.

ΠΤΙΛΟΣ, ου, ὁ, cui ex ciliis pili periêre. Galen. l. 14 meth. med. & Aet. lib. 7, c. 80. Scribitur & πτίλος, apud Heſych. & πτίλη, apud Suid. ¶ Πτίλον, τὸ, penna ſeu pinna: propriè inſectorum, Ariſtot. τὰ δὲ πτίλα τοῖς ὀλοπτέροις οὐκ ἔστι πτίλωσις ἀποπεφυκυῖα. Dicitur & de ſerpentum alis: apud Herodot. l. 2, Et de pinnis avium, apud Plut. in lib. de ſolert. anim. Dicuntur & πτίλα molliores avium pennæ, i. plumæ: item lanugines excluſos pullos veſtientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus, legitimæ plumæ oriuntur. Apud Ariſtoph. in Achar. πτίλον de galea etiam dici tradit eius ſchol. *Ab hoc neutro πτίλον ſunt ſequentia derivata & compoſita.*

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumq; annua mutatio. ¶ Item deflexium pilorum è palpebris callofis & rubentibus. Act. Idem malum dicitur & πτίλα βλέφαρα, apud Dioſc. l. 1, c. 87.

Πτίλωτος, ὁ, pennatus ſeu pinnatus. Ariſtot. hiſt. an. l. c. 5.

Compoſita.

Ἄπτιλος, ὁ, ἡ, implumis, involucris. Suid.

Τετράπτιλος quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens, Ariſtoph. in Acharn.

ΠΤΙΣΣΩ, ſive πτίττω, Ἰῶ, pinſo, tundo, decortico. Athen. l. 14, ἡ τῶν πτισσουσῶν ἄκαιρος, ſub. φδὴ, cantio mulierum quæ hordeum pinſunt. Phercrates apud Euſtath. νῦν δ' ἐπιχάδαι τὰς κριθὰς λᾶι, πτίσαι φέρε, &c.

Πτισσομαι pinſor, tundor: ut ἐπτισμένῃ κριθῇ hordeum piſtum, apud Ariſtot. hiſt. an lib. 8. Et πτιστὸς, piſtus, apud Theophr. hiſt. pl. l. 2.

Πτισάνη, ſive πτισάνη piſana: i. hordeum piſtum & à cortice purgatum. Epigr. l. 2, Τὰς κριθὰς ποιεῖ ταῖς πενίαις πτισάνη. Et apud Athen. l. 14, τύτῳ δὲ τῷ πτισάνης ἐωθεν. Quidam tamen compoſitum eſſe volunt ex πίσσω & ἀείω, ut eſt apud Euſt.

Πίσσα, ης, τὸ, piſum: legumen quod & πισὸς dicitur, & Euſtathio hinc derivatum videtur. Apud Galen. de aliment. faculr. l. 1, ſcribitur gemino σ, & oxytonως πισσὸς, in cenſu leguminum.

Πίσσινον, ἔτου, pulmentum è piſis confectum: apud Athen. l. 9, & Ariſtoph.

Compoſita.

Ἄπτιστος, qui piſtus & tuſus non eſt. Heſych.

Ἀποπίσσω, tundo, pinſo. Theoph. hiſt. pl. l. 9, c. 17. ἡ ἀποπίσσοντες λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδατι, πίνουσι.

Περιπίσσω, perpurgo corticem auferendo: ſeu exactè decortico, exaſtro, Theophr. hiſt. pl. lib. 9, c. 17. ἀλλὰ περιπίσσωντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ τοῦτα κόπτουσιν εἰς τὴν ὅλμον. Metaphoricè περιπεπίσμενος, purus ac omni veluti gluma carens. Ariſtoph. in Acharn. Ἀλλ' ἐσμὲν αὐτοὶ νῦν γε περιπεπισμένοι. Sic apud Philoſtrat. περιπεπισμένος τὸ εἶδος, ſpecie purus.

Φακοπτισσάνη, edulium ex lente & ptiſſana concinnatum.

ΠΤΟΕΩ, ῶ, F. ήσω, conſterno metu, terrefacio, exterreo. Baſil. ὁ δὲ πτοηθεὶς ἐπτώθη. ¶ Item obſtupefacio, attonitum reddo.

Πτόομαι, ῶμαι, terrefio, ſeu exterrefio, perterreor. Plut. in Alcib. πτοηθέντες καὶ ἀξαφνίσαντος ἑορτὴν, expavefacta & exterrita coturnice. ¶ Item obſtupefio, attonitus reddor. Ariſtot. hiſt. an. l. 1, πτοᾶται περὶ τὰ ξύλα, attonitus eſt ad ligna. Eur. ἐπτοημένος ἔρωτι, amoris æſtro ad ſtuporem uſq; perculſus es.

Πτόησις, εως, ἡ, pavor & conſternatio: timor, metus: 1. ep. Pet. cap. 3. ¶ Interdum ſignificat nimiam & velut attonitam rei venereæ libidinem: ut apud Ariſtot. de generat. anim. l. 4.

Πτώ, ᾶς, ἡ, pavor & conſternatio: ſeu timor, metus.

Πτώ, ώ, ἐ, idem cum πτέω. Moſch. in Megar. Πρὸς οἷ' ἔτι μ' ἰπτείνου λέξω γλυκὺ μῦθος ὄνειρε Υ'πνου.

Πτέομαι, idem quod πτέομαι, Od. χ, τῶν δὲ φρένες ἰπτείνην, eorum mentes expaveſcebant. Item attonitus ſum re aliqua, admiror rem aliquam ad ſtuporem uſque, & impotenti eius deſiderio flagro. Apud Heſiodum in Erg. Κυρόντε δὲ μᾶλλον μετ' ὀμήλικας ἰπτέσθαι, exp. gaudens æquales ſpectat & animo intento.

Πτέησις, idem cum πτόησις. Plat.

Πτέα, idem quod πτόα. Plut. in Fab. & in Craſſo. Item impotens & veluti ſtupida libido rei alicuius, nimia affectio. Plut. in lib. περὶ ἀθυμίας. ¶ Item ſternutatio. Heſych.

Πτιαλέος, ε, ὁ, pavidus, timidus, meticuloſus.

Πτιάω, ῶ, idem cum πτέω, ſeu πτέω.

Πτήσσω, f. ξω, q. d. metu contrahor. Propriè dici volunt de animantibus quæ conſpecto hoſte præ metu ſe contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Ariſtoph. in Veſp. πτήσσω Φρυνίχου ὡς λις ἀλέκτωρ. Iſocr. ad Philipp. τὰς ἄλλας ἀρχὰς τὰς ὑπὸ σοῦ τοῦτο τοῦτο τῇ συμφορᾷ πεπτηνυίας, ἐπτηχότας λέγω τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Exponitur etiam, expaveſco, exhorreſco, perhorreſco. Athen. ὡς πανδίκως πτήξω, ita ut omnes perterrerentur. Item fugio: ut Eurip. πόλις ὑπὸ πτόλιν ἔπτηξε χήμωθεῖσα, civitas calamitate accepta trepida ſe recepit ad aliam civitatem, ſeu confugit. Item abſcondo & occulto me. Dicuntur & πτήσσειν qui in inſidiis latent ſe non moventes donec occaſio ſe offerat inimicum invadendi: ut apud Ariſtoph. πτήξαντες ἠρεμεῖ. ¶ Item activè, perterrefacio, facio ut quis metu velut contrahatur. Il. ξ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἑνὶ ſτήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Πτὴξ, κηδος, ὁ κ ἡ, pavidus, timidus. Heſych.

Πτᾶκις, ίδος, idem apud eundem.

Πτᾶκισμὸς, trepidatio, quum aliquis metu contrahitur: apud eundem.

Πτώσσω, idem cum πτήσσω, metu contrahor, perterreor Item trepido, expaveſco. Il. λ. Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμιον γαῦρος; Sic Il. η. Achivi πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορα. Item metu conſternor, metu perculſus concido. ut Il. φ, τοὶ δὲ πτώσσουσι κατ' ὄδωρ. Item abſcondo me præ metu, Il. φ, πτώσσων ὑπὸ κρημνούς. ¶ Significat etiam, mendico. Od. ρ. ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον βλάπτειν αἰτίζων βόσκειν ἑὸν γαστέρ' ἀνάλτην. Item timidè mendicans oberro. Heſiod. in Erg. μή ποτε τὸ μεζὸν χαρίζου πτώσσοντι ἀλλοτρίοις εἴκων.

Πτῶξ, idem quod πτὰξ, pavidus, timidus. Il. χ. Ἦ ἄρ' ὀμαλὸν ἢ πτῶκα λαγών. Item ſubſtantivè pro lepore, ut Il. ε, τὸν ἕλαφ' πτῶξ. Et Theocr. idyll. 1. κὴ πτῶκες βάλλε, κὴ ἀγρία τέτλαθι θάκει.

Πτηκὼς, άδ ος, ἡ, pavida, timida, vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας, intelligunt harpyas.

Πτωκάζω, idem cum πτήσσω, metu conſternor, expaveſco. Il. δ.

Πτωχὸς, ὸ, ὁ, mendicus. Od. ξ. θεὸς γὰρ Διός ἐσιν ἅπαντες, ξεῖνοί τε πτωχοί τε. Heſiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. Diſcrimen inter πτωχὸν & πένητα docet Ariſtop. in Plut. Comp. πτωχότερος, mendicior, apud Athen. l. 6. & irreg. πτωχίστερος, apud Ariſtoph.

Πτωχικὸς, mendicus, paupertinus. Item qui mendici eſt, qui mendicis convenit: ut πτωχικὴ φωνὴ, apud Eurip. in Rheſo. Et ἀνάμεσα πτωχικὰ, apud Luc. de ſcrib. hiſt.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio: 1. Reg. c. 2. Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω, f. εύσω, mendicus ſum, mendicando vivo. Ariſtot. rhet. 3. τὸν μὲν πτωχεύοντα δ' ἔχειν, τὸν δὲ ἀληθόμον πτωχεύειν. 2. Corinth. c. 8. (de Ieſu Chriſto) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν. Item mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ, πτωχεύων οἷ' οὐκ δήμων. Et cum accuſat. Od. ρ. & ad Theogn. Cum genitivo ſign. egeo, indigeo. Greg. οὔτε τῶ πλήθους τῶν κεκτημένων ψυχὴ λέγει τὸ φιλόσοφον πτωχεύειν ποτέ.

Πτωχία, ας, ἡ, mendicitas. Ariſtoph. in Plut. πτωχείας φαρμὼ πιεῖαν ἀθλίως.

Πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degunt & aluntur. in Pand. & c. can. 8. concil. Chalced.

Πτύρω, idem cum πτέω, conſterno, expavefacio, perterrefacio. Vnde paſſiv. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, ut & πτοᾶσθαι. Plut. in Fab. παραλόγως ὑπερέμενε τὰ ἵππα γλυμῆκε, καὶ πτυρεὸν ὄντα, ἐξέπεσε, conſternato & attonito equo. Sic & apud Diod. Sic. in Hiſt. Al.

Πτυρμὸς, ὸ, ὁ, pavor & conſternatio. Heſych.

Compoſita: ac primùm ex πτέω.

Ἀναπτέω, conſterno, perterreo. Moſch. idyll. 2. Ἠ δὲ μάλα κνώσσουσαν ἀναπτέσσαν, ὄνειρος, ſuaviter dormientem perterruerunt ſomnia.

Ἀναπτέομαι ἔμαι, conſternor, expavefio, perterreor: ut ἀναπτηθὲς, ἐπὶ τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, obſtupefactus commutate mulieris. ¶ Item erigor ſpe & animo. Herodian. lib. 2. (de Nigro ad imperium evocato) ὑπεπτόλιζε δὲ πάντας, καὶ μᾶλλον μεγάλοις σημείοις ἐπαίρων, animo erecti erant. Plut. in Sertor. ἀναπτερώθη μᾶλλον ἐπὶ τὴν ἐλπίδα. (culſus.

Ἀπτὴς, ἧτος, five ἀπτόητος, interritus, intrepidus: metu non perculſus.

Ἀπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obſtupefacio. unde ἀπτοημοσύνη, apud Polyb.

Διαπτέω, perterrefacio. Baſil. ὑπὸ τῆς πάθης διαπτήσας.

Διαπτέομαι, perterreor, ſeu perterrefio, metu percellor. Plat. de rep. l. 1.

Διαπτόησις, ἡ, pavor attonitus. Item ἀλόγιστος ἀφροδισίων, vehemens & impotens libido. Plat. de leg.

Δορυπλήκτος, haſta perculſus. in Epigr.

Ἔκπτέω, exterreo, exterrefacio, metu conſterno, apud Poll. Item obſtupefacio. Ἔξεπτοᾶτο, exp. etiam impotem animi eſſe.

Καταπτέω, metu conſterno; perterrefacio.

Πολυπτόητος, & πολυπλήκτος, pavidus, meticuloſus. Item tumultuoſus. Plut. Et πολυπλήκτου θαλάσσης, valde ſtupendum mare in Epigr.

Compoſita ex πτήσσω.

Ἔκπτήσσω, expavefacio, ſeu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.

Καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterrefio, & timore contrahor: dejecto ſum animo ex pavore. & metu conſternor. Antiphon. & Plut. & Il. χ. Item perterrefio admiratione, obſtupefco. Odyſſ. ϑ.

Ὑποπτήσσω, præ timore me ſubmitto, pavore & metu perculſus ſubmitto me. Xen. pæd. 1.

Compoſita ex πτώσσω, & πτωχός.

Καταπτώσσω, idem quod πτώσσω, metu concido. Heſych.

Καταπτωχεύομαι, ad mendicitatem redigor, pauperfio. Vnde part. καταπεπτωχευμένος, apud Plut. in Cicer.

Φιλόπτωχος, mendicorum ſeu pauperum amans, promptus ad juvandos mendicos & pauperes.

Πτόλεμος, vide in Πόλεμος. Πτόλις, ut Πόλις.
Πτόρθος, in Ὄρθος. Πτύας, in Πτύω. Πτύγμα, in Πτύσσω.

ΠΤΥΓΞ, γγὸς, ὁ, ptynx avis genus, de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 12.

Πτύελον, &c. vide in Πτύω. Πτυκτὸς, &c. Πτὺξ Πτύξις, in Πτύσσω. Πτύω, &c. in Πθέω.

ΠΤΥΣΣΩ, f. ξω plico, complico. Item in rugas & ſinus contraho. Luc. c. 4. Ὁ πτύξας τὸ βιβλίον ἐκάθισε, plicato libro. Plut. in Rom. τὴν ἀλεκτρίδα πτύξας, purpuram in ſinus contrahere. Sic apud Homer. πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, duplicans vel complicans.

Πτύσσομαι, complicor. Herodian. l. 1. ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, ex utraque parte replicatilium. Apud Homer. Il. ·, haſtæ πλύσεσι δὲ dicuntur, quæ adeò flexibiles ſunt ut ferè complicari, hoc eſt, duplicari videantur evibrando concuſſæ. Euſt.

Πτύγμα, τὸ, plica, ſinus: vel ſinus rei complicatæ. Iliad. ε, -πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos πτύγμα ῥάκους, idem quod πτυκτὸν ῥάκος. Πτυγμάτιον, (forma diminut.) idem quod πτύγμα. Paul. Aegin.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Heſych. πτύξις ἰχθύος, ſquamæ aliæ aliis incumbentes. Iob. 41.

Πτυκτὸς, ὸ, plicatus, complicatus: ut πτυκτὸν ῥάκος & πτυκτὸν λινοῦν, apud medicos, pro quo & πτύγμα ῥάκους, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.

Πτυκτὸν, Heſych. eſt, libellus plicatilis, pugillares plicatiles.

Πυκτὸς, idem quod πτυκτὸς. Herodian. l. 7. οἷς ἔθος κατασημαίνεσθαι γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, literas obſignatas duplicibus tabellis.

Πυκτὸν, libellus ſeu tabella plicatilis: ſeu pugillares. Euſt. & Suid.

Πυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabellæ pugillares. Suid.

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod πυκτὸν. in Epigr. Πυκτίδες exp. etiam fidiculæ. ¶ Item πυκτὶς dicitur eſſe animal quoddam, apud Ariſtoph.

Πτὺξ, υχὸς, ἡ. plica, plicatura. Heſych. Item ruga, & ſinus veſtis. Athen. l. 13. & Theocr. idyll. 19. In ſcutis πτύχες ſunt coria coriis multipliciter impoſita Il. σ & υ. Et in montibus πτύχες ſunt ſtriæ ad ſimilitudinem veſtium ſtriatarum & complicatarum, Hom. Aetheri quoq; πτύχες tribuuntur, apud Eurip. in Helen. Sic & dicuntur januæ & valvæ. Poll. lib. 10. Apud Baſilium teſtaceæ valvæ oſtrearum, quas modò pandunt, modò claudunt, ſic etiam nominantur. Eidem πτύχες ſunt quoq; laminæ pugillarium.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτὺξ. Eurip. ἐν δέλτοις πτυχαῖς, in plicis libelli ¶ Item πτυχαὶ in clypeis, dicuntur diverſæ laminæ quibus ſunt obducti. Suid. ¶ Item montium ſinus, ſeu cavi receſſus & convalles. Soph. in Oedip. tyranno. ¶ Sic nominatur etiam locus in navi, ubi navis nomen inſcribitur. Schol. Apoll. in lib. 1. Arg. Pro quo apud Poll. l. 1. ſcribitur πτυχή.

Πτυχώδης, ες, ὁ κ ἡ, multas habens plicas, rugoſus ſeu plicatilis. Ariſtot. hiſt an. l. 5.

Πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτὸν. Schol. Arati.

Πτὺξ, πτύκος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναπτύσσω, expando. explico. Item aperio: ut ἀναπτύσσειν τὰ δίκτυα, explicare retia, apud Philoſtr. in epiſt. & ἀναπτύξαι χαρτίον

expan-

expandere palmas, apud Eustath. ¶ Item patefacio, revelo, detego. Item explano, declaro. Dionys. Theol. ἀναπτύξωμεν τὰ τῶν ἐν μέσῳ, ἵνα μὴ περιόλκωμεν,

Ἀνάπτυσσομαι, expandor, aperior. Aristot. l. 3, de part. anim. & ἀνάπτυχος, apertum, expansum. Xenoph. in tyran.

Ἀνάπτυξις exolutio, explicatio, declaratio. Philopon.

Ἀνάπτυχτος, ὁ, ἡ, apertilis, seu adapertilis. Item apertus, sive explicatus. Aristot. hist. an. l. 4.

Ἀναπτυχτής, ἡ idem quod ἀνάπτυξις. Pro quo per syncopen dicitur ἀμπτυχή apud Eurip. in El.

Προσαναπτύσσω, (decomp.) replico, vel insuper replico.

Ἀνάπτυσσω, displico, i. complicatum & connexum dissolvo. Greg. ad Athar. τὸ συμπεπλεγμένον τοῦτο εἶπε νεφος χρηλέγει, ἅπερ περικάλυμμα ἀναπτύξαι δεῖ. Exponitur & expando, aperio, apud Theophr. hist. pl. l. 4. Item explico: in metaph. sic inf. apud Eurip. in Hippol. τὸ μὲν τοι πρᾶγμ' ἔχει πολλὰς λόγους, ἃς ἀναπτύξεται, ἐγὼ λέξω τάδε.

Ἀνάπτυξις, explicatio, solutio.

Δίπτυχος, duplex, duplicatus. Od. μ. Δίπτυχα ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων δέρεα λαπίνα. Δίπτυχοι duo, Eurip. in Iphig. Taur.

Δίπτυξ, idem Apoll. Arg. 2, δίπτυχα λαπίνα Καλλίστρατος.

Διπτυχὴς, duplex, geminus, duplicatus.

Διπτυχίζω, duplico, Hesych.

Ἐνπτύσσω, complico, complicando claudo. Galen. ἐμπτύσσειν τὴν σινδόνα, ἢ διπλοῦν ἐργάζεσθαι, conduplicare replicando.

Ἐμπτύσσομαι, complicor, complicando claudor, Aristot. hist. anim. lib. 4.

Ἔμπτυγμα, τὸ, operculum, applicamen. Aristot. hist. an. l. 4.

Ἐμπτύξις, applicatio operculi. Basil. in Hexaem.

Ἐμπτυχὴ, idem quod ἔμπτυγμα, seu plicatura. Plut. & Iuc.

Περιπτύσσω, circumplico, circumcirca obvolvo. Diosc. l. 8. Item circundo, circumfundo. Item complector, amplector. Bion. Smyrn. in epitaph. Adon. μέσσοι Ἄδωνι, παυόμεναι ὡς σε κιχεῖα, Ὦς τε φιλεμπτύξω, καὶ χείλεσι χείλεσι μίξω.

Περίπτυγμα, experimentum. Eurip. in Ione.

Περιπτυχὴ, circumplexus, complexus. Athen. l. 2.

Περιπτυχὴς, circumvolutus, circundatus. Soph. in Aiace.

Πολύπτυχος, multiplex, multas plicas habens, sinuosus. Item, in quo multi sunt cavi & sinuosi recessus; ut Ἴδης πολυπτύχου. Iliad. χ.

Προσπτύσσω, applico. Item complector, amplector. Eurip. in Electr. Ἐλθὼν δὲ Ἀθήνας Παλλάδος στέμνοι βρέτας Προσπτύξοι, venerandum idolum amplectere.

Προσπτύσσομαι, applicor. Item circumplicor, circumplector, amplector. Luc. τῆς Ἀφροδίτης μὴ τὸν κεστὸν ἔκλεψεν προσπτυξαμένης αὐτόν. Et cum dat. προσπτύξομαί γε αὐθρογλωσσῳ ὄλῃ. Item amicè saluto, blandè compello. Odyss. δ. ἐπὶ προσπτύξασθαι μύθῳ Sic & Odyss. ϑ. & ρ. Item amicè excipio & amplector, apud Apoll. Arg. l. 1, χεῖρας ἑλεῖν Ἀκέλου ἀμφιβαλὼν προσπτύξεσθαι. ¶ Item interrogo, apud Nonn. Apud eundem signif. etiam adoro.

Πρόσπτυγμα, τὸ, amplexus: vel id quod amplectimur. Eurip.

Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico: unde συμπτυγμὸς, complicatus. Exponitur etiam, cumulatus, confertus, apud D. Areop. (hierarch.

Συμπτυγμῶς, confertim, cumulatè, astrictè: in Eccles. Sast.

Σύμπτυξις, clausura, conclusio. Basil. homil. 10.

Συμπτυκτικὸς, complicandi & contrahendi vim habens: seu astrictivus, constrictivus. Dion. Arep de Pace.

Τρίπτυχος, triplicatus: ut τρίπτυχοι στολίδες, apud Gal.

Πτύω, Fut. πτύσω. spuo, exspuo, excreo. Xen. Pæd. 8. μηδὲ πτύοντας μηδὲ ἀποπτυομένους. Et cum acc. Il. ψ. Αἷμα πολὺ πτύουσι ϑαμά. Et cum dat. apud Soph. πτύσας αὐτοῦ, inspuens in faciem patris. ¶ Item metaph. contemno: ut apud eundem, Ἀλλ' ἐμπτύσας αὐτὰ καὶ καταφρονῶ μέχρι τῶν ποδῶν. ¶ Mare etiam πτύειν dicitur, quum exspuit & eructat: in Epigr.

Πτύαλον, τὸ, sputum, id quod excreatu ejicitur. Hippocr. epidem. l. 6, & Poll. l. 2. (2, c. 2.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio. Aret. de notis acut. morb. lib.

Πτύελον, sive πτύαλον, sputum. Alex. Aphr. l. 2. probl. ¶ Hesych. est etiam vas idoneum ad lavandum.

Πτυελίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo. Hippocr. in prorrhet.

Πτυελισμὸς, sive πτυαλισμὸς, screatus, excreatio: vel sputatio, crebra sputi ejectio. Idem de victu rat. in morb. acut.

Πτυὰς, ἀδος, ἡ, sputatrix. Species quædam est aspidis, apud Paul. Aegin. l. 5, c. 19. ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.

Πτύον, τὸ, ventilabrum: Instrumentum rusticorum, quo semina post triturama pulvere & aceribus repurgant, jactatione contra ventum facta. Il. ν. & apud Xen.

Πτύζω, sputo, crebrò spuo. Et vi mol.

Πτύσμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Composita.

Αἱμοπτυϊκὸς, ἡ, ὁ, sanguinem spuens, sanguinem excreans. Paul. Aegin.

Ἀνάπτύω, exspuo, exspuendo ejicio: proprie, sursum spuo. Apoll. Arg. 2, καγχαλάζοντος αὐτοῖς κύματος ἀχνὸν. ¶ Item despuo, conspuo, i. contemno, derideo. Gal.

Ἀπόπτυμα, spuo, exspuo: idem quod πτύω. Xen. Pæd. 1, αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔπι τοῦτο ἐστι Πέρσαις ἐκ τοῦ ἀποπτύειν καὶ τοῦ ἀπομύττεσθαι. Sic in anthol. Epigr. l. 4, ἐς σὴν βαίνω τρὶς κάλπιν ἀπέπτυσα. Et cum accus. Iliad. σ. & ψ. ¶ Item respuo, aversor, aspernor. Hesiod. id Erg. Οὐ γὰρ τοῖγε κλύουσι, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἀρὰς, aversantur preces. Eurip. in Hippol. Ἀπέπτυσ', ἐδὲς ἄδικος εἶ μοι φίλος.

Ἀποπτύομαι, exspuor, spuor. Gal.

Ἀπόπτυστος, ὁ, ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus: ut ἀπόπτυστος φρένα, Eurip. in Med.

Ἀποπτύστης, ὁ, aspernator, contemptor. Oppian. ἁλιευτ. 2.

Ἀποπτύζω, respuo, spuendo ejicio vel eructo. Aristot. hist. an. l. 4. ἀποπτύζει τὴν ἅλα σαν, respuit marinam.

Ἀφαπτύω, despuo. Et metaph. contemno, fastidio. Dem. pro cor. σὺ δ' οὐσιῶν αὐτὴν ἀφαπτύων τὰς ἄλλας.

Ἀφάπτυστος, despuendus, despui dignus.

Εἰσπτύω, inspuo: ut εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῷ.

Ἐκπτύω, exspuo. Od. ε. Item respuo, abhorreo.

Ἐμπτύω, & poët ἐνιπτύω, inspuo. Paul. Aegin. lib. 5, c. 19, δι' ἧς ἐνέπτυσε τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν, corporibus venena inspuit. Athen. l. 8, ἐνέπτυσεν εἰς αὐτὴν.

Ἐμπτύομαι, unde ἐμπτυσθήσομαι, inspuabor, conspuar.

Ἐμπτύω, inspuo, insputo.

Ἐμπτύστης, dignus qui inspuatur.

Ἐμπτύζω, & Dorice ἐμπτύσδω inspuo veneficarum more. Theocr. idyll. 7, Ἀλλ' ἐμπτύσδω, σὰ δὲ τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοις. Exponitur etiam ἐμπτυελίζω, susurrum edo.

Καταπτύω, despuo, i. averfor. vel abhominor. Demosth. pro cor. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν αὐτόν; quis non in te despueret? Luc. καταπτύειν τῆς φιλοσοφίας.

Καπάπτυστος, despuendus, detestandus, abominandus. Dem. pro cor. & contra Midiam.

Προσπτύω, aspuo, inspuo in aliquem, conspuo: ut in Hippiatr. ἄλλως τε ἢν ἀφθαλμασπάλμῳ προσπτύσειν τὸν ὀφθαλμόν. Item dispuo, i. contemptum reijcio. Athen. προσπτύω τὰ καλὰ, καὶ ταῖς κοιλίαις αὐτῶν χαμαίζοσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ.

Πτωκάζω, πτῶκες, vide Πτώσσω, in Πτέω.

Πτῶμα, &c. in Πίπτω. Πτωχὸς Πτώσσω, &c. in Πτέω.

Πτῶτες, in Πίπτω. Πτωχὲς, &c. vide Πτώσσω in Πτέω.

Πύαλος, in Πύελος. Πύαμος, &c. in Κύαμος.

ΠΥΓΗ, ἡς, ἡ, nates, clunes. Aristoph. γυμνάζομαί γε καὶ ποτὶ πυγὴν ἄλμα. Athen. l. 13, ἰσχνείαν πυγῆν πάνυ καλῶ. Et ἐς κιννος. πυγὴν ἔχει, proverb. in lippientes jactatum, apud Suid. ¶ Pro πυγὴ dicitur etiam πὺξ apud Aristot. in physiogn.

Πυγαῖος, posticus, qui est natium: ut πυγαίου ἄκρου, extrema natium pars. Πυγαῖα τὰ, dicuntur clunes, teste Polluce. ¶ Item πυγαῖα. Hesych. & Suidæ sunt spiræ columnarum: & pars corporis nostri ossi sacro conjuncta. ¶ Item πυγαῖος, dicitur cinædus. apud eundem. Suid.

Πυγηδὸν, secundum clunes, vel nates aversè. Aristot. hist. an. l. 5.

Πυγίδιον, τὸ, exiles nates, clunes aridæ & depressæ. Aristoph. in Eq.

Πυγίζω, f. ίσω, pædico, cum averso coeo. Theocr. idyll. 5, Ἀ' ἰὼ πυγίζον τυ.

Πύγισμα, τὸ, pædicatio: apud eundem ibid.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico.

Composita.

Ἀνάπυγος, oppositas seu obversas nates habens: ut ὠπύγους ὀχεύεται, coit obversis clunibus.

Ἄπυγος, nates non habens. vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.

Εὔπυγος, cui bonæ seu pulcræ nates sunt. Poll.

Εὐπυγία ας, ἡ, pulchræ clunes: seu pingues clunes. Athen. l. 13.

Καλλίπυγος, pulchras habens nates: ut καλλίπυγος Ἀφροδίτη & καλλίπυγος ἵππος, apud Athen. l. 12.

Κατάπυγος, cinædus. Athen. l. 7, & Aristoph. in Vesp.

Καταπυγὴς, idem. Hesych.

Καταπύγων, idem. Aristoph. in Nub. & in Equit. ¶ Attici medium manus digitum καταπύγωνα vocârunt. Poll. l. 2.

Καταπυγοσύνη, ἡ, obscœnæ libidini addictio. Suid.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium illud obscœnum quod cinædi patrant. Aristoph. in Neb. & Plut. in Pericle.

Καταπυγῶ, obscœnum istud opus patro, unde καταπυγῶν, apud Suid. (les.

Λεπτόπυγος, tenues & exiles habens nates, aut macras & graci-

Λευκόπυγος, qui est candidis natibus, ac proinde plerunq; mollis & effœminatus. Suid.

Λισσοπύγος attritas nates habens & exiles. Poll. l. 2.

Μελαμπύγος, cui sunt nigræ nates: sic plerunq; fortes dicebantur. Hesych. (dulis.

Ὀρθοπύγιος, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pen-

Ὀρθοπυγίζειν, clunibus erectis esse: erigere se ut altior & procerior videatur. Hesych.

Ὀ ἐξωπύγιον, erecti clunes: pars ſupra clunes elata, quæ & ὀρθοπύγιον dicitur. Heſych.

Ὀ ῥοπύγιον, & ὀροπύγιον, & ἀροπύγιον, τὸ, via illa ac velut linea, quę ſcrotum medium interſecans per περίνεον uſq; ad anum tendit. Galen. in lex. Hippocr. ſeu eſt ultima pars ſpinæ qua vertebræ deſinunt, in avibus manifeſtior quàm in homine. Ariſt. hiſt. an. l. 2. ἀεροῦσι μὲν οὖν ἔχουσιν ὀρροπύγιον δέ. Et Ariſtoph. in Nub. τὰς ἐμπίδας ἢ κἂν τὸ σῦκον ἄφλεπτον ἢ κἂν ὀρροπύγιον.

Decomp. Ἀ ὀρροπύγιος, qui orthopygion non habet. Et ἀνορροπύγιος πτῆσις, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Ariſtot. (l. 2, c. 12.

Μικροῤῥοπύγιος, cui eſt parvum orrhopygion. Idem hiſt. an.

Σεισοπυγίς, nomen aviculæ, à frequenti lumborum ſeu natium commotione ſic dictæ: quæ aliàs σασσάρα etiam, & ἰύγξ, nec non κίγκλος appellatur. Suid.

Ῥαθαπυγίζω, planta pedis nates alicuius ſeu clunes ferio. Ariſtoph. in Equit.

Πυγμή, πυγών, &c. vide in Πύξ, Πυδαρίζω, in Πύς.

ΠΥΕΛΟΣ, ου, ὁ, ſolium, alveus: locus in quo quippiam lavatur. A Polluce inter balneatoria vaſa numeratur, qui & ex Eupolidis taxiarchis citat, ὅστις πύελον ἤκουε ἔχων. ¶ Anatomicis πύελος dicitur cavitas in cerebro membranoſa, per quam ceu canalem pituita defluens in palatum & nares tranſcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πύελις, cavitas annuli in quam gemma inſeritur, teſte Polluce. Sic Suid. à Lyſia & Ariſtophane vocatum tradit id quod ſuo tempore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur, Latini palam annuli dicunt.

Πυελίον, τὸ, labrum ſeu ſolium æreum in quo ſe lavant. Heſych.

Πυελωδης, ες, ὁ, ἡ, ſimilis πυέλῳ, concavus in modum πυέλου. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 15.

Πυέω, Πυθία, πύθων, vide in Πύθω.

ΠΥΘΩ, F. ύσω, putrefacio. Il. ὅ, τέο δ' ὀστέα πύσῃ ἄρουρα. Heſiod. in Erg. ἵνα μὴ πυθῇ Διὸς ὄμβρῳ.

Πύθομαι, putreſco, putrefio. Od. α, ἕ δὴ πελάδνα ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Heſiod. in Aſp. Σειρὴν ἀζαλέοιο κελαινὴ πύθεται αὔῃ.

Πυθεδών, όνος, ἡ, putredo. Nic. in Ther. αἶψα δὲ σαρκὶ Πυθεδόνας κατέχουσι δυσαλγέας.

Πύθων, draco vel ſerpens, quem Apollo interemit: ſic dictus, quòd ex putredine terræ ortus eſſet. Plut. in Hellen. & alibi.

Πύθων, dicebatur etiam dæmonium cuius afflatu futura prædicebant. Suid. & Heſych. Et οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac.

Πυθωνικὸς, Pythonicus: ut πυθωνικὴν πνεῦμα.

Πύθιος, ου, ὁ, cognomen Apollinis, à ſerpente pythone ei impoſitum, quem jaculis ſuis interemiſſe fertur, apud Thucyd. Plut. Luc. Πυθία, ἡ, ſ. ἱέρεια, pythij Apollinis ſacerdos, pythia. Plut. in Alex. & alibi. Πύθιον, τὸ, Apollinis templum. Et in plur. πύθια, feſtum Græcorum in honorem Apollinis Pythij, ob interemptum ſerpentem pythonem.

Πυθικὸς, pythicus. Ariſtoph. Thuc. Plut.

Πυθιὰς, άδος, ἡ, idem quod ἡ πυθία. Plutar. in Hellen. & alibi.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars. Heſiod. in Erg. εἰανὴ δ' ἐν πυθμὴν φαεδὸς, ſera in fundo parſimonia Hom. Il. λ, δίων δ' ἀπὸ πυθμένες ἦσαν, & Athen. l. 11. ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, fundum non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Dioſc. l. 1, cap. 133. & Theoph. de cauſ. pl. l. 3, c. 18. Sic & apud Ariſtot. de gener. an. l. 1 c. 20. & alibi. Item fructibus. Dioſc. l. 1. c. 171. (de meſpilo) πυθμένα πλατὺν ἔχει. Sic etiam ab Atticis dicitur umbilicus. Sunt & in numeris πυθμένες. Ariſtot. polit. 5. Derivari ἀπὸ τῆς πύθεως, quòd primò putreſcere ſoleat iſte locus, docet Euſt.

Πυθμόθεν, funditus, è fundo.

Πυμάτος, (poet.) extremus. Iliad. δ' πυμάτῳ ὤτρυνε Φάλαγγας. Aiac. πυμάτης ἐπὶ νυκτὸς. Item ultimus, poſtremus. Il. d. ψ, πύματον τέλεον ὁρόμῳ ὠκέες ἵπποι. Vnde τὸ πύματον, ultimò, poſtremò, apud Theocr. idyll. 24. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. Dicitur quaſi πύθματος, inquit Etym.

Πύϊον, ſanguis putrefactus. Lycus apud Suid.

Πύον, ου, τὸ, pus: ſeu ſanguis putrefactus. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. πύον οὐκ ἔχοντες, pure carentes.

Πυώδης, ες, ὁ, ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, ſuppuro, ſeu ad ſuppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ, ſuppuratio. Aet. l. 7. c. 30.

Πυΐω, idem quod πυόω.

Πύη, morbus pulmonis qui & φθίσις nominatur. Aret. l. 1. περὶ χρόν. παθ. c. 8.

Πύος, coloſtrum, ſeu coloſtra: primum lac à partu in omnibus animantibus. Ariſtoph. in Veſp. ἡ πύη ἡ πυρράττη. Apud eundem in Pace, ſcribitur & πυός. ¶ Alicubi πύος exponitur etiam ſanguis putrefactus.

Compoſita. ac primùm ex πύθω.

Διαπύθω, putrefacio, ſeu penitus putrefacio.

Καταπύθω, putrefacio, putredine conſumo, vel abſumo.

Καταπύθομαι, putreſco, putredine conſumor.

Compoſita ex πυθμὴν.

Ἄπυθμὴν, fundo carens Etymol.

Βαθύπυθμὴν, profundum fundum habens, apud eundem.

Δίπυθμὴν, cui ſunt duo fundi, duo fundi habens: unde δίπυθμὴν κύλιξ, apud Euſtath.

Compoſita ex πύον.

Ἄπυος, ου, ὁ, ἡ, qui ſine pure eſt, non purulentus. Suid.

Διάπυος, ſuppuratus. Hippocr. aphor. 45. l. 7.

Διαπυΐσκω, pus moveo, ſuppuro, ad ſuppurationem perduco, Gal. de tumore contra naturam. c. 3.

Διάπυημα, collectio puris univerſi, concocto tumore aliquo qui præter naturam eſt. Hippocr.

Διάπυησις, εως, ἡ, ſuppuratio. Idem ibid.

Διαπυητικὸς, ad pus movendum accommodatus: ut διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum ſuppuratorium: & διαπυητικὴ ἀγωγὴ, Gal. ad Glauc.

Δυσπύητος, ſuppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ἐκπυόω, ſuppuro, ad ſuppurationem perduco. Dioſc. l. 2.

Ἐκπυέω, idem.

Ἐκπύημα, univerſi puris collectio, tumore aliquo qui præter naturam eſt concocto. Hippocr.

Ἐκπύησις, ἡ, ſuppuratio.

Ἐκπυητικὸς, vim habens ſuppurandi, ſeu pus movendi. Gal. & Hippocr.

Ἐκπυΐσκω, ad ſuppurationem perduco. Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἐκπύητος, ου, ὁ, ἡ, inſuppurabilis. Hippocr. aphor. l. 5.

Δυσεκπύητος, (*decomp.*) ſuppuratu difficilis, qui ad ſuppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

Ἔμπυος, in quo pus eſt ſuppuratus, purulentus. Plutarchus ἐμπύου τοῦ ἧπατος αὐθράκωσις. Vtitur & Galenus in prognoſticis.

Ἐμπύου μοτὸς, Hippocr. appellat linamenta concepta & convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam ſaniem.

Ἐμπυικὸς, idem. Item peculiariter qui pus & purulenta ſpuit. Gal. de cauſ. puls. l. 4. c. 9.

Ἐμπύη, morbus cum pus ex thorace aut latere proveniens per pulmonem excreatur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

Ἐμπυέω, purulentus ſum ſeu pus excreo. Idem ibid.

Ἐμπύημα, collectio puris facta in quacunq; corporis parte. ſuppuratio, Hippocr. aphor. l. 5. Aut effuſio puris inter thoracem & pulmonem. Aegin. l. 3. c. 32. & Gal. de tum. cont. nat. c. 3.

Ἐμπύησις, ſuppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἐμπυΐσκω, idem cum ἐμπυέω, Gal. loco citato.

Ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo.

Ὑπόπυος, ſuppuratus. Ὑπόπυον, collectio puris copioſi ſub cornea oculi tunica. Aet. & Aegin. l. 3.

ΠΥΚΑ, denſè, ſpiſſè. (ſ. ex πύσσω derivatum, teſte Euſtath. quæ enim complicata ſunt, eadem & denſa ſeu ſpiſſa ſunt. Il. μ, Δύκιον πύκα θωρηκτάων. ¶ Exponitur etiam, prudenter, accuratè, ſeu affabrè. Odyſſ. τέκτων πύκα πουηθείς.

Πυκάζω, denſo, ſtipo. Heſiod in Erg. ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδιλα Ἀρήϊα δήσασθαι, πίλοις εὖ πυκάσασα. ¶ Item tego, intego, contego. Iliad. ῥ, πυρφορέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. Metaphoricè dolor cor alicuius πυκάζων dicitur, i. coarctare, conſtringere: in eodem libro, Ἔκθορε δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. Exponitur etiam, munio, fulcio, firmum reddo. Heſiod. in Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρῳ ἐρύσαι, πυκάσσαι, τε λίθοισι.

Πυκάζομαι, denſor, &c. Athen. l. 7. Item tegor, integor: apud eundem lib. 11. βωμὸς αὖθι πάσῃ πεπύκασται. Exponitur &, accuratè elaboror: ut Iliad. ψ, ἄρμαθα χρυσῷ πεπυκασμένα καστίτερῳ τε. Πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus Heſiod. in Erg.

Πυκασμὸς, denſatio: vel denſitas. Suid.

Συμπυκάζω, (*decomp.*) contego, operio.

Πυκνὸς, ὴ, όν, (derivatum ex πύκνος, aſſumpto ν: ut ſit quaſi πυκνιὸς) denſus, ſpiſſus: cui oppon. ἀραιὸς & μανὸς, rarus: & λεπτὸς tenuis, exilis. Theophr. (de folio abiesis) πυκνὸν ὥσπερ ὡς μηδ' ὑπὸν διεῖναι. Odyſſ. ξ. Στειρῆες δ' ἐτάνυσσαν ἐλάστε Δρυμπελίς οὖδας ἐπὶ πυκνὴς καὶ ἁμάξης. Exponitur &, creber: ut apud Athen. l. 15. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίᾳ τεθυμένοι κάρη γέροντες. Hinc πυκνὸν & πυκνὰ adverbialiter quoque uſurpantur pro crebrò. Ariſtot. Rhet. 1. πυκνὸν αἰκάνει. Il. σ. Πυκνὰ μάλα στενάχων. ¶ Νῆς πυκνὴς, mens prudens & varia rerum cognitione & ſcientia veluti denſa. Sic dicitur αὐτὴ πυκνὸς ἦεν φρεσίν, hiſtor. eccleſ. l. 5. Hinc & πυκνὰ exp. prudenter.

Πυκνῶς, denſè, ſpiſſè. Athen. lib. 9. Item crebrò, frequenter, ſæpe. Plat. polit. 1. Pro eodem dicitur & πυκνάκις, apud Ariſtot. probl. ſect.

Πυκνότης, ητος, ἡ, denſitas, ſpiſſitudo. Plut. ſympoſ. 6. Ariſtot. eth. 5. c. 1. Item crebritas. Herodian. lib. 7. ¶ Item prudentia. Ariſtoph. in Equit.

Πυκνόω, ῶ, denſo, ſpiſſo. Plut. ſympoſ. 6 πυκνῶσαι τὸ φλέγμα καὶ πάλιν χαλάσαι. Dicitur & aliquis rem quampiam facere πυκνώσας, quum ſæpius eam facit, & iteratis vicibus.

Πυκνῶμαι, denſor, ſpiſſor, ſpiſſeſco Plut. in Alcib. ὁ σίδηρος σκληρὸς καὶ πυκνὸς μαλακὸς ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται.

Πύκνωμα, τὸ, ſpiſſamentũ. Item frequentamentum. Plat. pol. l. 7.

Πύκνω-

Πύκνωσις, ἡ, denſatio, ſpiſſatio. Plut. de def. orac. Item denſitas ſpiſſitudo. Idem ſympoſ. 6.

Πυκνωτικός, ὁ, denſandi vim habens. Et πυκνωλακὴ δύναμις, ipſa vis denſandi. Dioſc. l. 3. c. 25.

Πυκινός, idem cum, πυκνός. Iliad. π, Ω's δ' ὅτε βέλος αὐτὴς ἀφάρῃ πυκινοῖσι λίθοισι. Et Iliad. ξ, πυκινῇ φύρᾳ. ¶ Item prudens, callidus: ut πυκινὴ βελή. Iliad. 6. & πυκινὰ μήδεα. Odyſſ. η.

Πυκινῶς, idem cum πυκνῶς, denſe. Item crebró. Od. υ & ψ. Itẽ prudenter, ſapienter. Odyſſ. α. Exponitur &, accuratè, firmé. Pro eodem uſurpatur & πυκινά.

Συχνός, ή, ὁ, idem quod πυκνός: ex quo & factum videtur: frequens, creber. Apud Plat. συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo eſt frequentia. Item multus, copioſus: ut ἐσία συχνά, apud Ariſtoph. in Pluto. Et συχνὸς χρόνος, multum tempus vel multum temporis. Plat. Demoſth. & alij. Dicitur & συχνὸν βελτίων, apud Plat. multo melior. Itidem in plur. συχνοὶ, multi, apud Plat. Plut. Ariſtot. Aliquando exponitur, denſus, confertus. Συχνὸν aliquando ponitur adverbialiter pro, πολὺ; multum: ut apud Xenoph. ἅρμαθοι ἀθρόοι πολὺ συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων. Sic uſurpatur & συχνῷ, ut apud Plat. συχνῷ βελτίων. Et συχνὰ, frequenter, ſæpè aſſiduè.

Συχνῶς, frequenter, ſæpè: Συχνάκις, idem.

Συχνάζω, denſo, ſpiſſo, frequento. πυκνάζω, Suid.

Πνὺξ, υκνὸς, ὁ, Athenis erat locus prope arcem, ubi concio habebatur, teſte Poll. & Schol. Ariſtoph. Sic dictus ἀπὸ τῆς πυκνῆς ἀθροίσεως τῶν ἐκκλησιαζόντων, vel ἀπὸ τῆς πεπυκνωμένης τῶν ἑδρῶν: ut ſcribitur idem ſchol.

Πυκνίτης, ου ὁ, frequentator pnycis. Ariſtoph. in Equit. Item tumultus & ſtrepitus quem populus in pnyce coiens excitat. Poll. Scribitur etiam πυκνίτης.

Πυξός, ή, ὁ, buxus: παρὰ τὸ πεπυκάσθαι ἤγουν πεπυκνῶσθαι dicta, ἀφ' ὧν τὸ πυκνὸν τῆς ξύλης, teſte Euſtath. Theophr. πυκνοῦσθαι μὲν οὖν οἶδε καὶ πύξος εἶναι κ. ἕβενος.

Πυξώδης, buxo abundans: vel buxeus.

Πύξινος, buxeus, è buxo factus. Il. ω, ζυγὸν ἡμιόνειον Πύξινον.

Πύξινοι ἄνθρωποι, dicuntur qui buxeo colore ſunt. Euſtath.

Πυξεών, ῶνος, ὁ, buxetum, locus buxo conſitus.

Πύξις, ίδος, ἡ pyxis, vaſculum è buxo, teres excavatum & in ſumma parte operculo clauſum. Et generaliter pro ſimili vaſe ex quavis materia confecto. Athen. l. 11. ἰατρικὴ πύξις.

Πυξίδιον, parva pyxis. Et parva tabella.

Πυξίον, tabella ſcriptoria: ſic dicta quòd antiquitùs è buxo fieri ſoleret, Poll. l. 4. c. 2. & ſchol. Demoſth. Exod. 24. πυξία λίθινα, tabellæ lapideæ ſeu cruſtæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον, tabula pictoris.

Compoſita: ex primùm ex πυκάζω.

Ἐπικαλύπτω, intego, tego. Moſch. idyll. 1. νόῳ δὲ οἱ ἐπικαλύπτεται.

Συμπυκάζω, contego, operio.

Compoſita ex πυκνός.

Ἄπυκνος, qui denſus ſeu creber non eſt. Ἄπυκνοι, ſoni, apud muſicos dicuntur qui impoſitionem ſonorum trium tenent. Mart. Cap. l. 9.

Βαρύπυκνοι ſoni, qui velut regiones primas ſpiſſi retentant. Idem ibidem.

Καπάπυκνος, denſus. Theocr. in Epigr.

Καταπύκνωσις, condenſo. Item repleo, refercio. Plut. in Lyc. κατεπύκνωσε παρεδ' ἐνημένων πλήθει τὴν πόλιν.

Μεσόπυκνοι, ſoni, qui media ſpiſſi poſſident. Mart. Cap. ibid.

Ὀξύπυκνοι, ſoni, qui ultima ſpiſſi tenent. Idem ibid.

Compoſita ex πυξός.

Ὀνόπυξος, ου, ὁ, buxus aſinina. Theophr.

Παράπυξος, ίδος, lectica buxea, vel buxeæ aſſimilis. Poll. l. 10. ex Cratino.

Πύκτης, &c. vide in πύξ. Πυκτὸς, &c. in Πύσσω.
Πυκνὸς, &c. in Πύκνος.

ΠΥΛΗ, ης, ἡ, porta: proprie aditus per mœnia in urbem ferens. Iliad. σ, ἀσυ δὲ πύλῃσι Ὑψυλάς τε πύλας. Iliad. Φ, αὐτοῦ τε πύλας καὶ ἀπώσιν ὀχῆας. Herodian. l. 5. ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Plut. ἐκ πολυπράγμονος αἱ πόλεις ἔχουσι ἔνιας πύλας ἀσφαλείας. Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: ut cœlo. Iliad. θ. Et Soli: Odyſſ. ω Regioni, apud Plut. in Alex. unde & locus quidam Græciæ πύλαι appellatus fuit, quòd ibi aditus & fauces eſſent Græciæ. Demoſt. pro coron. Plut. de Herodot. Auribus, apud Athen. l. 4. Iecori, apud Poll. & Ruf. Epheſ.

Πυλαῖος, ὁ, qui extra portas eſt. Item qui Pylis oriundus eſt. Et πυλαία συνοδος, concilium quod Pylis habebatur. Harpocr.

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium. Ariſtot. de mundo. Lyc. Pro eodem poeticè dicitur πυλεὼν apud Oppian. de venat. l. 3.

Πυλὶς, ίδος, ἡ portula. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 2.

Πυλάω, ῶ, portis munio ſeu claudo. Xen. Hell. 4, ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ.

Πύλωμα, τὸ, porta, ſeu janua. Eurip. in Phœn.

Πύλος, idem quod πύλη. Iliad. ε, Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών.

Compoſita.

Ἀμφίπυλος, ὁ ἡ ὁ, utrinque portas habens, ſeu habens duas portas. Eurip. in Med.

Ἀντίπυλος, oppoſitam portam ſeu oppoſitas portas habens. Herodot.

Διαπύλιος qui per portam effertur. Ariſtot. œcon. 2.

Ἑκατόμπυλος, centum portas habens. Thebarum Aegyptiarum epith. apud Hom.

Ἑκατονταπύλος, idem: in Epigr.

Ἑπτάπυλος, ſeptem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith. apud Heſiod. in Erg.

Εὐρυπυλής, ές, ὁ ἡ, latas ſeu amplas & patulas portas habens Iliad. ψ.

Εὐρύπυλος, idem. Heſych.

Θερμοπύλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominatur locus quidam Græciæ, qui αἱ πύλαι, quod propè eas Græciæ fauces calidæ ſint aquæ. Strab. l. 9.

Μακρόπυλος, longas habens portas. Euſtath.

Προπύλος ſeu προπύλαιος, qui ante portam eſt. Πρόπυλοι, & προπύλαιον, veſtibulum domus, locus inter portam & viam interjectus. Herod. & Plut. in Per.

Ῥινοπύλη, portula, oſtium.

Τηλέπυλος, cujus portæ in longinquo ſolo ſunt: vel cuius portæ longo intervallo inter ſe diſtant, vel amplas & ſpatioſas habens portas. Odyſſ. κ.

Ὑψίπυλος, altas portas habens: ut Θήβη ὑψίπυλον. Il. ζ.

Χαλκόπυλος, æreas portas habens, æreis munitus clauſtris: ut χαλκόπυλος πόλις. Eurip. in Troad.

Πύματος vide in Πυθμήν.

ΠΥΝΘΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμήν. Apud Ariſto. in probl. ἀμφορέως τὸν πυθμένα ἀφελών, exp. amphoræ detracto operculo. ¶ Item manubriũ gladij. Heſych. ex Soph. in Iphig.

Ἀπύθμαντος, fundo carens, idem quod ἀπύθμενος: ut ἀπύθμαντος κύλιξ, apud Soph. in Tripto lemo.

ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ, & πεύθομαι, (F. πεύσομαι. Aoriſt. 2. ἐπυθόμην, præt. paſſ. πέπυσμαι) audio, intelligo: interdum &, cognoſco, reſciſco, certior fio. Odyſſ. ρ, ἐκ σεῦ δὲ Ἀχαιῶν κεφαλλὴν, ἵνα μὴ πεύθοιατ' οἱ ἄλλοι. Odyſſ. ψ, Οὐκ ἴδον· ἐ πυθόμην. Xenoph. πεύθομαι παρ' αὐτῶν. Et cum accuſat. Odyſſ. π, Πεύθεο δ' ἐς πατρὸς εἰς μετ' ἀρίστοισιν ὅλεθρον. Iſocr. in Paneg. πυθόμενοι τὴν ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον. Interdum cum genit. perſ. & accuſ. rei: ut Ariſtoph. πεύθομαί σου τὰ πράγματα. ex te res cognoſco. Sic & Plut. in Num. Ἰωαμμίσου ἔνια λέγειν πυθέσθαι τῶν μετρῶν. Ponitur & cum ſolo genit. ut Aeſchin. ὡς ἐγὼ τῆς παρὸς ἐπευθανόμην. Sæpius πευθανόμενοι ἦλθον dicitur pro πευθόμενοι ἦλθον: ut Od. ν, Πευθανόμενοι Ἰθακης ἐν Κρήτῃ ἀρέσθαι, de Creta audiebam. Od. λ, Ἦ τοι μὲν Πηλῆϊ ἀμύμονι οὔτι πεπυσμαι, de Peleo nihil intellexi. ¶ Item interrogo, quæro, ſciſcitor. Od. α, Ἦλθον ἐπευσόμενος πατρὸς σέθεν εἴ που ἀκουάσομαι. ex te res cognoſco. Xenoph. Pæd. 1. τῶν ἐπομένων ἑκάστοτε πευσόμενος ἐπευθάνετο. Plut. in Demetr. αὐτὸς πυθέσθαι ποτὲ μέλλησιν ἀναζεύγνυε: in quibus locutionibus ſubauditur ante genit. præpoſitio παρά.

Πύσμα, τὸ, quæſitum, quæſtio, interrogatio. Plutarch. de orac. Pyth.

Πυσμαντικὸς, ὁ, percontatorius, ſciſcitativus. Ammon.

Πύσις, εως, ἡ, auditio, fama. Thuc. l. 3. exp. &, percontatio. Heſych.

Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. Syn ep. 67. Phil. de vita M. l. 3. Πεῦσις, αι, nuntij ſermones. Phal. in ep.

Πευστικὸς, ὁ, interrogativus.

Πευστηρία ὁ, inquiſitio atque interrogatio quæ fit in extiſpicina. Eurip. in Electra.

Πύστις, exp. obediens. Heſych.

Πυθητὴς, οῦ, ὁ, explorator, ſciſcitator, emiſſarius: auſcultator. Herodot. & Luc.

Πεύθη, ἡ, interrogatio, percontatio. Heſych.

Compoſita.

Ἀναπευθάομαι, idem quod πευθάομαι, interrogo, &c. Herodot. ἀναπευθάομαι τὸ πεπομένον.

Ἀνάπυστος, ὁ ἡ, pervulgatus, pervagatus, hominum ſermonibus celebris. Odyſſ. λ. Heſych. ἀνάπυστα ſunt etiam ineffabilia, inaudita: in qua ſignificatione dicitur etiam ἀνήκουστος.

Ἄπυστος, fando inauditus. Item de quo nihil fama aut auditione cognoſcitur. Od. α. Item activè, qui fando audivit & cognovit, qui fama accepit. Od. ε & δ.

Ἀπεύθης, ές, ὁ ἡ, de quo fama & auditione nihil accepimus. Odyſſ. γ. Exponitur & imperitus, indoctus, qui nihil audivit, ſeu audiendo didicit. Suid. Pro eodem dicitur & ἄπευθος, quod Heſych. exp. qui non audivit, aut qui omnis mali eſt expers.

Ἄπευτος idem. Heſych.

Παμπάυστος, (adv. comp.) de quo prorſus nihil cognoſci poteſt fama aut auditione: vel qui prorſus nihil audivit & cognovit. Suid.

Ἀποπευθάομαι, ſciſcitor ex aliquo, interrogo. Epictet.

Διαπευθάομαι, intelligo, cognoſco. Plat. de leg. Item ſciſcitor, percontor. Heſych. & Suid.

Διακουστός, auditus & intellectus, notus. Herodian. l. 2.

Ἐκπυνθάνομαι, audio ex aliquo: vel simpliciter, audio. Soph. Ἐκ τούτῳ γὰρ ἴσον παῖδ' ἐκπύθου. Item ſciſcitor & percontor. Eur. in Cyclop. ἵν' ἐκπυθώμεθα Πόθεν πάρεσι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον.

Ἔκκηρυς, exauditus, vel evulgatus, cognitus. Thucyd. l. 4. Herodian. l. 3.

Ἀνέκκλυστα, (decomp.) Heſych. ſunt manifeſta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Περίκλυστος, fama circumquaq; notus, fando paſſim celebris: ut κλέος περίκλυστος ἄκουστος.

Πολυπυνθής multum ſciſcitans: ſeu quo multa interrogantur.

Προακροάομαι, prius audio ſeu intelligo, præſentiſco. Xen. Hell. 7. ὡς προυπεθυμοῦντο τοῦτο Ἀγησίλαος ἔφη εἰς τὴν πόλιν ἐσελθών.

Προσακροάομαι, inſuper percontor.

Φιλόκλυστος, & φιλοπύστης, & φιλοπυθής, qui ſciſcitari & percontari amat: ideoq; diſcendi cupidus: vel curioſus ſcrutator. Heſ. & Suid.

Φιλοπυστία, ἡ, amor & ſtudium ſciſcitandi, vel curioſitas.

Φιλοπυστέω, libens audio & ſciſcitor: vel curioſus ſum in ſciſcitando, Heſych. & Suid.

Πῦξ, (adverb.) pugno, vel pugnis, (ſicut λάξ, calce ſeu calcibus) Iliad. ψ, πὺξ πεπαλαγέμεν. Sic πύειν πὺξ, pugno pulſare. Gr. Theocr. idyll. 14. πὺξ ἐπὶ κόρρας Ἤλασε. Syneſ. epiſt. 122. πὺξ ἐπιθεῖν, pugno incurſans. Πὺξ μάχεσθαι pugilatu certare. Il. ψ, & Heſiod. in Aſp. Et πὺξ ἀγαθὸς, Il. λ. Sic πὺξ περιφερέστατος. Od. θ. Euſtath. à πύω derivat.

Πυγμή, ῆς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta. Suid. & Heſych. Item lucta ſeu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμὴν ἢ κὲ παγκράτιον ἀγωνίζεσθαι κωλύουσι. Item menſura continens ſpatium quod eſt à cubito ad digitos clauſos. Poll.

Πυγμαῖος, α, ὁ, æquans ſeu expanſas πυγμάς. Item πυγμαῖοι, populi quidam qui menſuram iſtam ſua ſtatura non excedere creduntur: vel ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. lucta, certamen, quòd ſint ad bella promptiſſimi, ut ſcribit Hieron. apud Ezech. c. 27.

Πυγμαῖως, inſtar pugni.

Πυγών, ὼνος, ὁ, menſura continens ſpatium, quod eſt à cubito uſque ad digitos inflexos. Heſych.

Πυγονιαῖος, & πυγαῖος, menſuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος, ſeu πύγμαχος, Xenoph. & Plut. Adiectivè apud Luc. πυκτικὸς πόλεμος pro πυγμαχία, pugna quæ πὺξ commiſſa eſt.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus, ſeu ars pugilica. Athen. l. 10.

Πυκτικὸς, ὁ, pugilicus: ut πυκτικὴ ſ. τέχνη, ars pugilica. Xen. Item pugilico certamini aptus. Ariſtot. Rhet. 1.

Πυκτεύω, pugilatione ſeu in pugilatu certo, pugilor. Plut. ſymp. 2. οἱ πυκτεύοντες τῇ πυγμῇ μάλιστα σφίγγουσι. Exponitur & pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς ἐς σὸν κρᾶτ' ἐπυκτεύσεν, γέρον.

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκτιλίζω, idem cum πυκτεύω. Euſtath.

Compoſita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerno, & metaph. contendo. Luc. in ſomn. Τῆς καθεφθείσης οἰκτρόμοιρος ἀμφιπυκτεύων.

Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu.

Πύξ, &c. vide in Πύκη. Πύον, &c. in Πύθω.

Π Υ Π Π Α Ξ, vox poppyſmatis, ut Ariſtoph. ſchol. teſtatur.

Πυππύζω, poppyſmate demulceo, poppyſmate adulor. idem quod ποππύζω, ſuprà.

Ὑπερπυππάζω, ſupra modum demulceo poppyſmate: dare crebrum poppyſma. Ariſtoph. in Equit.

Πῦρ, υρὸς, τὸ, ignis. Iliad. η, Πῦρ δαΐσει μέγα: Od. μ, πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. Ariſtot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ ἀφανιτικὸν γινόμενον καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. Πυρὸς αὖθος, eſt flos ignis, i. quod in eo eſt lucidiſſimum. Heſych. Πυρὸς ἄκανθα à quibuſdam dicitur ἡ χαμαιλεύκη, fruticis genus, teſt. Dioſc. l. 4. c. 172. Πῦρ ἄγριον ab Hippocrate febris vehementiſſima nominatur, quaſi eiuſdem ſit cum igne ſubſtantiæ. Dicitur & in plurali πυρά, τὰ, ignes: apud Thuc. l. 8. Herodot. & Plut. in Cæſ.

Πυρώδης, ες, ὁ, ἡ, igneus, ignitus: vel urens in modum ignis. Dioſc. l. 2.

Πυρεις, εως, ὁ, idem. Metaphoricè in Epigr. πυρόεις πόδες. Item ſub. ἀστὴρ ſtella Martis. Ariſtot. de mun.

Πυρί, ος, ὁ, ἡ, πυρεὸς, ὁ, igneus. Theophr. hiſt. pl. l. 9.

Πυρίτης, ου, ὁ, ſ. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem edens: de quo Plin. l. 36. c. 19. & Dioſc. l. 5. c. 143. Fœm. πυρίτις, ſ. λίθος, itidem lapis pyrites, apud Suid. Et πυρίτις βοτάνη, quæ & πύρεθρον. Nic. in Alexiph. & Dioſc. l. 3. c. 86. Eſt & πυρίτης ὑδρόλιθος, quæ ὑγλαυκὶς quoq; & moncana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, ignioulus.

Πυρρανία, ἡ, ignaria, nomen avis, apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. cap. 1. Scribitur & πυρραμμίς, apud Athen. lib. 9. & πυρράλις, apud Heſych.

Πυρμὶς, ίδος, ἡ, apud Geometras eſt figura ſolida, planis ſuperficiebus operta, à quarum una cæteræ ſurgentes ſimul in unum ſignum coëunt ac deſinunt: ab igne & flamma quam imitari videtur, nomen ſortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerunt turres quædam in Ægypto juxta hanc formam conſtructæ: de quibus Iul. Solin. & Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam ſignif. vide in derivatis à Πυρός.

Πυρόω, f. ώσω, igne infeſto, igne injecto uro, inflammo. Eurip. initio Rheſi, Πρίν γ' ἂν σφῶν πυρώσω, καὶ λάβω σκιλῶν πολῶν. Herodian. l. 8. Ἐπυρώσαντες τὸν σφαγὴν κρατῆρα καὶ σιδηρᾶ αὐσῶνα. Item incendo, inflammo unde πεπυρωμένοι ἀνθρακες, carbones accenſi ſeu candentes, apud Dioſc. l. 5. c. 143. Exponitur &, torreo, uro: unde in Axiocho, λαμπάσι πυρωμένοι ποιναῖς. Item igne probo & purgo: unde πεπυρωμένος χρυσὸς, apud Areth. Exponitur etiam, concoquo, apud Alex. Aphr.

Πύρωσις, ἡ, coctio ad ignem. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 6. Athen. l. 1. Item probatio quæ igne fit. Heſych. Item incendium, Apoc. 18.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igni excoquit & purgat. Eſdræ l. 2.

Πυρώδικος, urendi vi præditus: ſeu fervens. Dioſc. l. 2. c. 202.

Πυρωτὸς, ignitus. Et τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plut. de orac. Pyth.

Πυρόω, ignem immitto, igni inflammo. Plat. in Epiſt. πυρόων τὴν ὕλην.

Πυρόης, qui igni inflammat, ſeu ignes ſubijcit incendiarius. Heſych.

Πυρόησις ἀχρεία, ignarius uſus. Theophraſt. hiſt. pl. lib. 5. c. 4.

Πυρεῖον, τὸ, igniarium, materies arida ad accendendum ignem. Item ignarium, i. lapis pyrites. Plat. de rep. lib. 4. Syneſ. Eſt & vas fictile, cui ignis impenditur: ignis receptaculum. Exod. 27. 2. Paralip. 4. Πυρεῖα dicuntur & filices, ex quibus chalybe percuſſis elicitur ignis, & in fomite ſuſcipitur, apud Soph. in Phil. Pro πυρεῖον Ionica dialyſi dicitur πηρεῖον, apud Apoll.

Πυρεῖον, idem. Theophr. hiſt. pl. l. 1. c. 26. Πυρὸν, pro eodem: apud eundem hiſt. pl. l. 5. c. 4. Vnde τὸ πυρὸν, ignes. Xen. Plut.

Πυρὰ, & Ionicè πυρὴ, ᾶς, ἡ, rogus pyra, lignorum, ſtrues igni ſubjecto ardens. Il. ω, Ἐν δὲ πυρὴ τανύσθη νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πόδας. Plut. in Alex. ἦ τι, σὺ δὲ πυρὰν αὐτῷ χρυσᾶν.

Πυρία, & Ionicè πυρίη, ἡ, ſudatio ſicca: ut quum filices, aut ferri fruſta candefacta in vaporarium inferuntur ad ciendum ſudorem. Gal. in lex. Hipp. Exponitur etiam, fotus, apud Dioſc. l. 1. Sic dicitur & ipſum vas calidarium, quo excalefacto ſudatio cietur. Athen. l. 5. Pro odore etiam & thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυριάω, ῶ, foveo. Dioſc. πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ.

Πυριῶμαι, foveor. Idem, ταῖς κατὰ μήτραν μύσεσι βοηθεῖ πυριώμενον, fotu prodeſt. Itè ſudo & incaleſco ex camini aut πυρίας calefactione. Athen. l. 13. πυρὰ Συβαρίτας οἱ σύρεσιν αἱ πύελοι αἱ ἐκ καθαπέμφοι ἐπυριῶντο.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Ariſtot. in Probl.

Πυρίασις, ἡ, fotus, fomentum. Gal.

Πυριατήριον, ἡ, locus in quo πυριᾶν): ſeu teſtudo unde vapor ſiccus egreditur ad ſudorem ciendum. Plin. cellam caldariam vocat, Celſus Laconicum. Ariſtot. probl. ſect. 2. probl. 29.

Πυριατὸς, κέκαυμαι, later igni excalefactus, qui panno involutus fomenti loco applicatur. Τὸ πυριατὸν, lac primum, ſeu coloſtrum quod decoquitur. Heſych in qua ſignificatione etiam πυριάτης dicitur. apud Aer. l. 2. c. 99.

Πυρσὸς, ὁ, fax, facula. Il. σ. Plut. in Per. Luc. in Nigr. Dicitur & in plur. πυρσοὶ, faces, ignes, apud Eurip. ¶ At πυρσὸς, rufus, vide poſt πυῤῥός.

Πυρσόω, f. ώσω, facem accenſam tollo, vel præfero. Ariſtot. de mundo, τῶν φερομένων καὶ λαμπάδας πυρσούντων ἀνθρώπους.

Πυρσόεται, face ſublata præ lucetur. Luc. de hiſt. ſcrib. ὡς πυρσόοις ἀπ' αὐτῆς τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τὴν θαλάττης. Metaphoricè apud Plut. ἡ δόξα dicitur πυρσοῦσθαι, i. elucere: ut ignes è ſpecula prænuntij conſpicuè tolluntur.

Πυρσόω, οῦ, ignes excito. Eur. initio Rheſi, Διίπτη δὲ νεῶν πυρσοὶ σταθμῶν: ſ. σφαγὰς Ἀχαϊκάς.

Πυῤῥὸς, ὁ, rufus, rutilus. Plat. in Tim. πυῤῥὸν δὲ ξανθῷ τε καὶ φαιῷ κεκραμένῳ χίγνεται φαιὸν δὲ, λαδανῷ τε καὶ μέλανος. Exponitur &, fulvus.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas. Ariſtot. de gen. an. l. 5. c. 5.

Πυῤῥάλις, avis nomen à rufitate ei impoſitum, apud Ariſtoph.

Πυῤῥάκης, rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, ſerpens quidam, nomen à rufo aut rubeo colore habens.

Πυῤῥιάω, rufus ſum.

Πυῤῥίζω, idem, vel rufum colorem imitor.

Πυῤῥίχας, rufus. Theoc. idyl. 4. Αἰσχρὸς μοὶ χ' ὁ τῶρος· ὁ πυῤῥίχας. ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur ſaltatio, à Pyrrho autore: vide de ea Athen. lib. 14. Plin. l. 7. c. 57. Hinc & πυῤῥίχιος πούς, pes pyrrhichius, apud Demetr. Phal. & Quint. l. 9. c. 4. Item πυῤῥίζω, pyrrhicham ſalto, ſeu armatus ſalto. Athen. l. 14. A quo eſt πυῤῥίχης, pyrrhichæ ſaltator. Plut. in Alex.

Πυρσὸς, dicitur pro πυῤῥὸς, ut κόρση pro κόρρη, Aeolica, dialecto. Eurip. πύρσ' ἔχουσα δέργμασιν.

Πυρσαίνω, rufum facio, ſeu rufo. Philoſt. ep. 2. πυρσαίνουσι μίλτος τὰ χείλη, καὶ τῷ πυρσῷ καὶ χρῶτα.

Πυρετὸς

, seu igneus æstus. Iliad. χ, φέρε πρὸν ¶

Πυρετός, οῦ, ὁ, igneus. Item febris, sic dicta à calore igneo; vt πυρετὸν ἀλλοίοις β. de qua vide Galen. de different. febr. In Latinis à feriendo sic appellatur rigor & horror, seu horterdum καὶ ridus rigor, ὁ & ἡ, febrilis: vel cum febrili calore iunctus. I-

Πυρέσσες excitans seu inuehens. Hippocra. idem etiam significat quod θερμὸς, calidus.

Πυρίσκος, τὸ, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Πυρετιάω, febrio, febricito. Athen. l. 1. Διαναύλοτος ὁ Ἐχέως παππὸς ὡς ἔδει πυρετιάσαι διελόμενος μὴ βλάπτει. Scribitur & πυρεταίνω: in Hippiatr.

Πυρέσσω, seu πυρέτω, f. ξω, idem Plut. in præc. san. Ἀλλὰ κόπους πυρέτησιν ἀῤῥώστοις, ὃ δὲ ἐγκαύσεις & ἀλλ' ἀθεψύξεις. Alex. Aphr. πυρέσσω πυρεσσον. Significat & generaliter corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus, inquit, Ὦ μοι, πυρέσσω συγκεκομμένος πάλαι.

Πύρεξις, ἡ, idem cum πυρετός.

Πυρετικὸς, febrilis, Gal. ad Glauc. l. 2.

Πύργος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex πῦρ.

Ἀμφίπυρος, ὁ, ἡ, igni cinctus, quem ignis ambit. Sophocl. in Aiace.

Ἀναπυρόω accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Ἄπυρος, ignis expers, igne carens: vt ἄπυρος οἶκος. Hesiod. in Erg. Item qui igni non admouetur: vt λιθὸς ἄπυρος. Iliad. ψ, Item ignem non expertus, non coctus, crudus: vt ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exponitur &, mortuus. Hesych.

Ἀπύρωτος, igni nunquam admotus, ideoque nouus: vt φιάλη ἀπύρωτος, Athen. l. 11. Ἀπύρωτοι à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur: vt ἀποπυρίας ἄρτος. Athen. lib. 7.

Ἀποπυρίδες, pisces quidam: apud eundem l. 8.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo, seu edo exigne captum. Hesych.

Ἀποπυέω, idem cum πυρόω.

Ἀποπυρόομαι, igneſco, ignitus fio, inflāmor. Arist. de mundo.

Διεξίπυρος, ignem suscipiens vel excipiens. Eurip. in Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. feruidus, ardens, vehemens, acer. Plut. in Alcib. & aduersus Colot. vnde τὸ Διάπυρον, feruor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διοπυρίζομαι, excandefio: seu accendor, inflammor. Et metaphoricè ira exardesco.

Διαπυρόω idem quod Διαπυρίζω, incendo, inflammo: vnde apud Euripidem in Cyclope, Κακῶς γὰρ αὖ τροιαὶ γε διεπυρωσάμεν. Δίπυρος, qui recoquitur & secundos experitur ignes: vt δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. l. 3. qui & διπυρίται dicuntur, apud Hippocr. Quidam interpr. panem nauticum. Item duplici igne lucens: vt δίπυροι λαμπάδες: apud Aristoph. in Ran.

Δορύπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ἔκπυρος, qui igni supra modum efferbuit.

Ἐκπυρόω, idem quod Διαπυρόω. Eurip. in Troad. αὐτὰρ τ' ἐκπυρῶσι σώματα, θανεῖν θέλουσιν.

Ἐκπυρόομαι, inflammor, exardesco. Gal.

Ἐκπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. &, ardor quo aliqua inflammantur & exardescunt, apud Procl.

Decomp. Παρεκπυρόω, interim igneſcere.

Προσεκπυρόω, insuper accendo & inflammo.

Ἔμπυος, igne vtens, ignem habens: vt ἔμπυοι τῶν πυρῶν, apud Philostr. Item qui igni admouetur: vt ἔμπυος σκιὰ, apud Plat. de leg. Τὸ ἔμπυον, ἱερεῖον, aut θῦμα, victima quæ crematur, Plut. de deo Socrat.

Ἐμπυείζω, incendo, inflammo.

Ἐμπυείζομαι, incendor, inflammor.

Ἐμπυεισμὸς, incensio, inflammatio.

Ἐμπυόω, idem cum ἐμπυείζω. Ἐμπυόομαι, idem cum ἐμπυείζομαι, apud Dioſc. lib. 5. c. 132.

Ἐμπυοδίω, idem quod ἐμπυόω.

Ἐμπυρεύματα, τὰ, carbones cineribus obruti ad accendendum ignem, quum opus est, reliqui. Hesych.

Εὐπύρωτος, ignitu & excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Aeschyl. in Prom.

Ζώπυρον, τὸ, ſuſcitabulum ignis, seu reliquiæ ignis ſopiti & cineribus obruti Suid. & Hesych. Metaphoricè apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρα hominum generis appellantur, qui ex diluuio seruati sunt, & quasi igniculi ad ſuſcitandum genus humanū relicti. Ζωπυρεῖα dicuntur etiam ea quæ ſuſcitant ignem ſopitum, vt ſoles. Suid. in quā significat. dicitur & ζωπύρειον, Suid: & ζωπύρα, ἡ, Hesych. Ζωπύρα, est etiam herbæ nomen, quæ aliàs κλινοπόδιον. Plin. lib. 24. c. 15.

Ζωπυρέω, ignem ſopitum & carbones cineribus obrutos ſuſcito & accendo. Suid. Metaphoricè plerunque significat, bella, aut alia mala ſopita ſuſcito: teſte eodem. Item refocillo, reficio, reſtauro vires propemodum morbo extinctas: apud eundem.

Decomp. Ἀναζαπυρέω, exuſcito, retardeſcere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Ἀναζαπυρέομαι, exuſcitor, redardeſco. Et metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ἐκζαπυρέω, excito, exuſcito: propriè de igne ſopito, metaph. de aliis rebus. vt συζαπυρεῖν πολεμον, apud Plut. Ἐκζαπύρησις ἡ, exuſcitatio, seu accenſio: vt αὐθράκων ἐκζαπύρησις, apud eundem in ſymp. sept. ſap.

Ἡμίπυρος, ſemiuſtus, ſemiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cœlitus accenſus: vt φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra.

Καπυρὸς, (comp. ex κάειν & πυρόω, teſte Euſt.) torridus, aridus, aduſtus, vt καπυρὰ χαίτη, apud Theocr. idyll. 5.

Καπύρια, & καπυρίδες, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardentiſſimus, feruentiſſimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ἰδος, ἡ, lampyris, noctiluca, inſecti genus. Plin. lib. 11. cap. 28. & lib. 18. cap. 26.

Λαμπυρίζω, lampyridem refero, cicindelæ inſtar luceo. Dioſc. l. 5. c. 99. & 119.

Λεπυρίας πυρετὸς, febris continua in qua ſimul externa frigent, interna vruntur: ſic dicta ὀπὸ τῦ λέπειν πυρὸς, ἤγουν θέρμης. Actuar. l. 2. περὶ Διαγνώσεως πυρετῶν.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum ſiccum in quo quis tantùm deſudat, non etiam aqua abluitur. ſchol. Nic.

Συμπυρόω, ſimul incendo ſeu ſimul comburo, aut igne torreo. Eurip. in Cyclope: ἐι δὲ τὰς λελουμένους, Σὺ συμπυρώσας, δαὶτ' αὐαλώσῃς πικρῶς, Ποῖ τρέψεται τις, Idem in Rheſo, συμπυρῶσαι μυριάδας πέπλων χιλιάδι.

Ὑπέρπυρος, ſupra modum igni excalfactus, valde calidus.

Ψευδόπυρος, τὰ, fictitii & mentiti ignes. Suid. Sic & prouerbialiter dicuntur inania terriculamenta & minæ: aut quum arte oſtenditur aliquod periculum, quod re ipſa non eſt, Eraſm. in Chiliad.

Composita ex πυρσὸς, fax, &c.

Διαπυρσεύω, idem cum πυρσεύω. Plut. in Demetr.

Ἐκπυρσεύω, igni luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥός.

Ἐμπυῤῥος, rufus, ruber. Dioſc. l. 3. c. 19.

Ἐπιπυῤῥος, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Ἡμίπυῤῥος, ſemirufus.

Καπνοπυῤῥός, valde rufus. Dioſc. l. 2. c. 184.

Ὑποπυῤῥος, ſubrufus. Gal. ad Glauc. l. 1. Dioſc. l. 2. c. 203.

Ὑποπυῤῥίζω, ſubrufus ſum. Dioſc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετός.

Ἀπύρετος, qui ſine febri eſt, febri carens. Athen. l. 2. & Hippocr. aphor. l. 4.

Ληξιπύρετος, faciens ceſſare febrem. Nic. Myrepſ.

Ῥιγοπύρετος, febris dicitur in qua ægrotus ſimul febricitat & rigeat, eodem tempore in toto corpore vtrunque ſentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

Πυρφόρος, vide in Πῦρ & Πυρός. Πυρωμὸς, in Πυρός.

ΠΥΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris, (à πῦρ dicta à ſuſ: aut quòd plerunque acuminata ſit figura inſtar flammæ, aut quod fulgureis ignibus feriri ſoleat) Od. ζ, ἰὼ πολὶ πύργος Υ' ψηλός. Il. ἀ, πόλις πύργοις ἠραρυῖα Xen. Hellen. 6. κρηδδίπις ἀπὸ τῶν πύργων. Pro muro accipi tradit Etymol. Iliad. γ, Οἱ δ' ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Et pro parte quadam muri. Iliad. μ, Τῶ γὰρ ἔσχε πύργον ἴσον. ¶ Apud Latinos accipitur pro alueolo, in quo teſſeræ antea iactum agitantur: vt apud Horat. Mitteret in Pyrgum talos. ¶ Eſt & bellicum inſtrumentum. Heſych. ¶ Sic & dicitur acies militaris quadrangulari forma diſpoſita in modum turris, conſtans ex viris ſexcentis & ſexaginta, teſte Euſt. qui & ſic vſurpari tradit, Il. μ. Πάπτηνεν δ' αὖτε πύργου Ἀχαιῶν. Et Iliad. δ' ἐπόπτης πύργον Ἀχαιῶν ἄνδρα ἐπελθὼν, Τρώων ὁρμήσας, & ἄρξειεν πολέμοιο. ¶ Metaphoricè πύργος is dicitur, qui aliorum eſt præſidium & refugium: vnde apud Hom. Τοῖσι γὰρ σφιν πύργος ἀπώλεο. Et apud Eurip. in Med. ὦ μῆτις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ. ¶ Pro parte etiam nauis accipi, teſtatur, Etym.

Πυργίσκος σπιθὸς, paſſer in turribus degens. Halen. ὑγιεινῶν l. 6.

Πυργίον, & πυργίσκος, turricula, Poll. l. 1. Πυργίσκος exp. etiam, arca turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, in modum turris. Il. μ.

Πυργόω, turri inſtruo & munio. Odyſſ. λ, Οἱ περὶ θήβης ἑδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Πύργωσάν τ'. Item metaph. in altum tollo, eueho in turris altitudinem amplifico. Aristoph. in. ὃ πρῶτος τὴν Ἑλλάδων πυργώσας ῥήτορας στόμα. Eurip. in Heracl. Πᾶσι γὰρ ἔστω πόλεως νόμος Διὸς τόσα πύργων τῶν γιγνομένων. Et velut turri munio. Nonn.

Πυργόομαι, turri inſtruor: vnde πυργωθὲς ἔλεφας Epigr. l. 1.

Πύργωμα, τὸ, turris, Eurip. in Phœn.

Πυργωτὸς, turritus, Athen. l. 5.

Compoſita.

Α᾽νὰπυργος, ὁ ἢ ἡ, qui turri opponi & comparari poteſt altitudine: vt αὐτὰπυργος πέτρα, Eurip. in Bacch.

Α᾽πύργωτος, turres non habens, turribus non munitus. Eurip.

Α᾽πύργωτος. idem Odyſſ. λ.

Ε᾽πτάπυργος, ſeptem turribus ornatus. Eurip. in Herc. fur.

Εὔπυργος, pulchras turres habens, ſeu bonis turribus munitus: vt εὔπυργος πόλις, Heſiod. in Aſp.

Καλλιπυργος, idem: vt καλλίπυργοι ἄστυ. Eurip. in Bacch. Exponitur & ſublimis, apud Ariſtoph.

Καλλιπύργωτος, pro eodem: apud eundem Eur. ibidem.

Μεσοπύργιον, τὸ, muri pars quæ inter duas turres media eſt. Syneſ.

Μεσόπυργον, ſpatium quod inter duas turres eſt: idem ferè cum μεσοπυργία. Thuc. l. 3

Πολύπυργος, multis turribus munitus. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Υ᾽ψίπυργος, altis turribus inſignis, Eurip. in Troad.

Πυρεὸς &c πυρὸς, vide in Πῦρ.

ΠΥΡΗ᾽Ν, ῆνος, ὁ, nucleus: quod in pomo ligneum oſſeum ve eſt. Dioſc. lib. 1. cap. 152. τῆς ὀξείας ῥόας ὁ πυρὴν. Theophr. (de meſpilorum quodam genere) φέρει τὸν καρπὸν μείζω λευκότερον, ἧττον πυρηνώδη ἧττον μέλανα καὶ τραχύτερον. Apud Galen. τῶν κατὰ γένη lib. 6. πρόβιλοι etiam i. nuclei nucis pineæ, πυρῆνες dicuntur.

Apud eundem aliorum quoque ſegmenta ſic appellari traduntur. Vuis etiam πυρῆνες tribuuntur, apud Ariſtot. probl. ſect. 20. probl. 24. Item piſcibus. ¶ Πυρὴν dicitur etiam ſpecilli pars altera minor, in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hippo. granum ſignificat & de thure dicitur teſte Galen. in eius lex. ¶ Eſt & gemmæ nomen. Plin. l. 37. c. 11.

Πυρηνώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, lignoſus, qui interiore ligno multo eſt, Theophr. hiſt. pl. lib. 2. cap. 8.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum πυρὴν. Heſych. Exponitur etiam granum, & de thure dicitur. Gal. apud Hippocr.

Πυρηνώδης, idem cum πυρηνώδης. Item nucleo ſimilis, Ariſtot. hiſt. an. lib. 6.

Compoſita.

Α᾽πύρηνος, ὁ ἢ ἡ, ligno ſeu oſſe carens, nucleum non habens: vt καρπὸς ἀπύρηνος. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8. Item ſpinis carens: de piſcibus dictum. Athen. l. 7.

Α᾽πύρηνος, idem: vt ἀπύρηνος ῥόα. Philoſtr. ep 10.

Διπύρηνος, duos nucleos habens, qui interiore ligno gemino eſt. Ἐγχειρίδιον διπύρηνον, inſtrumentum chirurgicum, i. ſpecillum duas cuſpides habens. Gal. de alim. l. 2.

Ε᾽κπυρηνίζω, enucleo, ſeu educo velut nucleum. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Μαλακοπύρηνος, molle nucleum habens, Theo. hiſt. pl. l. 2. c. 8.

Πυρὸς, πυρόεις. vide in Πῦρ.

ΠΥΡΟ᾽Σ, οῦ, ὁ, triticum frumentum. Iliad. Θ, Υ᾽ μὲν πὰρ ποσσὶν ἐπὶ λευκοῖσι μελίφρονα πυρὸν ἔδηκεν Odyſſ. τ, φέρησι γυῖα μέλαινα πυρὸς ἐς κεφαλάς. Plut. in Pericl. πυρῶν μέδιμνοι πεντακισμύριοι. Etym. πυρὸς dicto; eſſe ſcribit quaſi πυρὸς pro πυρὸς ἀπὸ τοῦ πίειν: pro qua etymologia facit quod Herodianus apud eundem ſcribit, à Syracuſiis τὸς πυρὸς dictos fuiſſe πυρούς, παρὰ τὸς πυρούς.

Πύελνος, ου, ὁ triticeus: vt πύελνος ἄρτος, Athen. lib. 14. & πύελνον ἄλευρον. Dioſc. l. 3. c. 116.

Πύρνος, per ſyncopen dicitur pro πύελνος: vt Odyſſ. ε, δῶσει δέ οἱ ὥς κε θέλῃσι Πύρνον ἐς κοτύλην. Exponitur etiam ſubſtantivè, fragmentum panis, bolus, apud Suid. & Heſych. Item τροφή. Etymol. & ſchol. Theoc.

Πυρνὸς, maturus, edulis. Theocr idyll. 1.

Πυρνίτης, ου, ὁ, idem cum πύελνος. Suid.

Πυραμὶς, ἴδος, ἡ, ſ. μάζα, placenta itidem ex tritico & melle: vt πυραμὶς dicitur ἡ ὐπὸ σησάμου ἐς μέλιτος. Etym. Diuerſum panis genus eſſe à πυραμὶς docet Iatrocles in lib. de placentis, teſte Athen. ibidem. ¶ Πυραμίδες, apud Aegyptios etiam dicuntur regia granaria, à Ioſepho ædificata, teſte Etymol.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, ſporta, corbis. Heſych. exp. τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος, itidemque Etymol. derivat à πυρὸς, quaſi πυρὶς, pleonaſmo τῆς σ. Vtitur comicus quidam apud Athen. l. 10. Matt. c. 15. & Luc. act. Ap. c. 9.

Σπυρίδιον, τὸ, ſportula, corbula Ariſtoph in Acharn.

Σπυρίδιον, idem quod σπυρὶς. Poll. l. 7. c. 30.

Compoſita.

Αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum: herbæ nomen, de qua Theoph. hiſt. pl. lib. 2. cap. 9. & Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur quòd capræ eius eſu gaudeant. Exponitur etiam, rufus, apud ſchol. Ariſtoph. quoniam ægipyrus herba florem habet rubeum, teſte Demetrio:

Αὐτόπυρος ἄρτος, & αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, panis cui nil furfuris ademptum eſt. Gal. de alim. l. 2. Athen. l. 3.

Διάπυρον, τὸ, genus ceraſi, ſeu fructus ſimilis: Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 13. Sic etiam dicitur à quo ſimilis: Plin. lib. 27. cap. 11.

Ζεόπυρον, teſte Dioſc. vocatur in Bithynia ea ſpecies. Quidam exp. genus frumenti mediæ inter triticique mixtæ naturæ. Scribitur & ζειόπυρον.

Τσόπυρον, herba eſt quæ & phaſiolus: de qua Dioſc. l. 4.

Λαγώπυρος Hippocr. τὸν λαγώποδα herbam nominauit, qui & poris triticum. Eadem dicitur & ἡ λαγόπυρος, apud eundem lib. de vlc.

Μελάμπυρον, herbæ nomen, in quam triticum degenerat: de qua Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 5. Gal. de alim. l. 1. c. vlt. Sic etiam à nonnullis dicitur μύαγρον, teſte Dioſc. l. 4. c. 17.

Ξυροπυρίτης ἄρτος, idem qui & αὐτόπυρος, Athen. l. 3.

Ο᾽λιγόπυρος, ὁ ἢ ἡ parum tritici ferens. Theop. de cauſ. plant. li. 4. c. 12.

Ο᾽λόπυρος, triticum integrum, ſeu quod integrum coctum eſt. Athen. l. 9.

Ο᾽μοιόπυρος, tritico ſimilis. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 6.

Πολύπυρος, multum triticũ ferens, tritico abundãs. Odyſſ. ξ, &c.

Φιλόπυρος, amans triticum.

Πυῤῥὸς, πυρσὸς, πυρώδης, πυρωτὸς. vide in Πῦρ.

Πῶς, vide πῇ in Οῦς. Πώσμος, πώσις, in Πωθάομαι.

Πυπὶα, vide πητύα in Πηγνυμι. Πυπίζω, in Πτύω.

ΠΥΤΙ᾽ΝΗ, ης, ἡ, Heſychio lagæna vini vimine obducta. Suidas dicit eſſe è ſurculis nexum vaſculum. Eſt & nomen comœdiæ Cratini, apud Ariſtoph.

Πυλιῶ, vt apud Suid. Dijtrephes quidam dicitur πυτινᾶν ἔχειν πτερὰ, quòd ὐκ πυτινῶν πλοκῆς ditatus eſſet, & inde veluti alas quibus emergeret, ſumpſiſſet.

Πυώδης πύωσις, vide πύον in Πύθω, Πῶ & πω in Οῦς.

ΠΩ᾽Γ Ω Ν, ωνος, ὁ, barba. (dicta quaſi πώγων à præt. med. πέπηγα verbi πήσσω. πῆξιν γὰρ τῆς ἡλικίας σημαίνει, inquit Apollodorus apud Etymologum: aut quoniam eſt πεπηγὼς καὶ ἑδραῖος τόπος, inquit Etym.) Theocr. idyll. 10. Ω᾽ μισθώσων, οὐ ἀλιθίως αὐέφυσας. Plut. de diſcern. adulat. ab am. πώγων ποδήρης καθῆπτο. Tribuitur & aliis animantibus: vt τράγος πώγων, de piſcibus quibuſdam, apud Athen. lib. 8. Sic & auium roſtris πώγωνες innaſcuntur. Ariſtot. Athen. lib. 14. Dicitur & de inanimis: vt φλογὸς πώγων, flamma quæ ſparſim erumpens in conum acuitur. Aeſchyl. Πώγωνας etiam à poetis cuſpides dici teſtatur Poll. lib. 2.

Πωγωνίας, ου ὁ, barbatus: vt πωγωνίαι ἀστέρες. Plin. l. 2. c. 25. Exponitur & ſubſtantivè, magna barba. Suid.

Πωγωνιήτης, Ionicè pro πωγωνιάτης, & πωγωνίτης, barbatus, Iovis epith. Etym. & Suid.

Compoſita.

Α᾽πώγων, ωνος, ὁ ἢ ἡ, imberbis.

Δασυπώγων, denſam & hiſpidam ſeu hirſutam habens barbam. Ariſtoph. in Theſmoph.

Ε᾽κπώγων, cui barba excreuit, barbatus.

Λειποπωγωνία, ἡ, quum barba aliquis deſtituitur, quum barbam quis non habet. Etym. ex Cratete.

Μακροπώγων, cui promiſſa ſeu prolixa barba eſt.

Μισοπώγων, oſor barbæ. Sic & inſcribitur quidam Iulian. apoſt. ἐπιτοδυπικὸς λόγος in Antiochenos.

Πολυπώγων, multum barbæ habens.

Προπωγώνιον, anterior barba quæ progeminat ante inferiorem prima barba. Poll. l. 2.

Σπανιοπώγων, cui rara barba eſt. Idem ibidem ex Ione tragico.

Σφηνοπώγων, cuius barba cunei figuram repræſentat: vel cui barba velut cuneo diffiſa eſt, & biſulca.

Τραγοπώγων, hircinam barbam habens; nomen herbæ, quæ & τραγοπώγων, de qua Dioſc. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώγων, cui ænea eſt barba. Plut.

ΠΩΛΕ᾽Ω, ῶ, vendo, venundo. Ariſtot. Polit. 2. ὧν Λοκροῖς νόμος ἦν μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰ ἀτυχία συμβεβηκυῖα. Dem. pro cor. πωλῶν τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. Secundum quoſdam fit à πῶλος, vt & ὠνέω ab ὄνος & ἄρνυμαι ab ἄρις: quòd in pecoribus veterum diuitiæ & commercia conſiſterent. ¶ Item vertit: de qua ſignif. vide in πολέω.

Πωλοῦμαι, vendor. Athen. l. 3 πωλεῖται πρὸς χρυσίον.

Πώλημα, τὸ, id quod venditur ſeu venum exponitur, res venalis. Xenoph.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio. Idem.

Πωλητὴς, οῦ, ὁ, venditor. Athenis erat magiſtratus cui commiſſa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. & Harpocr.

Πωλητήριον, τὸ, locus vbi res venales exponuntur, forum. Lucian. Sic & Athenis dicebatur locus vbi conſidebant magiſtratus qui dicebantur πωληταὶ. Harpocr.

Πωλὴ, ἡ, venditio. Idem Harpocr. ex Hyperide.
Πώλης, ου, ὁ, venditor. Suid. ex Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπωλέω, ῶ, rursus vendo, revendo. Poll. l. 7. c. 2.
Διαπωλέω, ῶ, divendo.
Ἐκπωλέω, ῶ, vendo.
Ἐμπωλάω, ῶ, vendo in aliquo loco.
Ἐμπώλημα, idem quod πώλημα. Xen.
Ἐμπώλησις, & ἐμπωλή, ἡ, venditio. Poll. l. 3. c. 25. & l. 7. c. 2.
Ἐμπολέω, idem cum ἐμπωλέω. Item comparo mihi, alicundè emo. Aristoph in Pace, ἀλλ' ὑδὲν ἠμπόλημαί πω. Item comparo, acquiro, i. lucror. Luc. ὑσὶ ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. Ἐμπωλῆσαι, exp. etiam mortem sibi accersere, apud Soph. in Aiace.
Ἐμπολέομαι, idem: acquiro, &c. Od. ο, βίοτον πολλὸν ἐμπολόωσι.
Ἐμπόλημα, τὸ, id quod sibi aliquis emit, & comparavit.
Ἐμπολή, ἡ, idem. Aristoph. in Acharn. & Eurip. in Cycl. Exponitur &, lucrum ex negotiatione partum.
Ἐμπολᾶν, dicitur Mercurius præses negotiationis. Aristoph. in Plut. & in Acharn.
Ἐμπολὸς, negotiator. Epigr.
Ἐμπολάω, negotior: ut apud Eust. κερδαίνειν ἐμπολᾶτε.

Decomp. Ἀπεμπολέω, seu ἀπεμπολάω, vendo, venundo: unde Hesych. ἀπεμπολεῖ, exp. πιπράσκει. Et Eurip. in Cycl. Τὰς δ' ἔρυας ἡμῖν ὅτῳ αὖτ' οἶνα σκύφα. Ἀπεμπόλα τε, &c. Luc. ἀπεμπόλησεν τὰς μὺς μυᾶς Ἀττικῆς, ἐμὲ δὲ δύ' ὀβολῶν. Exponitur etiam, ut emptum abduco seu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίνος, τίς ὢν τὸν δ' ἀπεμπολᾷς χθονός. Ἀπεμπόλησις, venditio, nundinatio. Hippocr. Ἀπεμπολητὴς, venditor, seu qui lucrum ex venditionibus facit, institor. Ἀπεμπολὴ, idem cum ἀπεμπόλησις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Hesych. & Suid.

Διεμπολάω, coëmo, mercor. Aristoph. in Acharn. ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν, expon. &, divendo, seu vendo: apud Eurip. in Bacch. τὰς δ' ὡς ἄγων πάρει, Κακῶν συωργὸς, ἢ διεμπολήσομεν, &c.
Ἐξεμπολάω, vendo.
Ἐφεμπολῶ, qui circa ἐφάβους mercaturam exercet. Hesych.
Ὑπερεμπολᾶν, insuper & præter alia emo seu comparo. Metaphor. apud Eur. in Med. Γάμους παρεμπολεύσῃ γ' ἀλλοίους πόσει.
Προπωλέω, institoris munere fungor. Plat. de leg. lib. 12. ὠφπωλοῦσ' ὀπῆν.
Προπώλης, ου, ὁ, institor venditoris, venditator, qui res minoris emptas pluris postea vendit: propola. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ἁλατοπωλία, ἡ, salis venditio: jus & potestas salis vendendi. Aristot. Oecon. 2.
Ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarũ venditor. Poll. l. 7.
Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυοπωλητήριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn.
Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor vel farciminum. Sumitur & pro vili atque abiectæ sortis homine.
Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum sum venditor.
Ἀλουργοπώλης, venditor purpuræ. Aristot. in Mech.
Ἀλουργοπώλιον, locus ubi purpura venditur. Item purpuraria officina.
Ἀλουργοπωλικὴ, s. τέχνη, purpuræ venditoria ars, quæ & πορφυροπωλικὴ. Suid. ex Isæo.
Ἀλφιτοπώλης, farinæ seu farinarum venditor. Ἀλφιτοπῶλις, farinæ venditrix.
Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Hesych.
Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius. Poll. l. 7.
Ἀργυροπωλέω, pecunia numerata vendo. Polyb. l. 3.
Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll l. 7. c. 5. Ἀρτοπῶλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit, Aristoph. in Ran.
Ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. At ἀρτοπωλεῖον dicitur esse pistrinum. Suid.
Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll. ibidem.
Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit, i. qui non vendit ab alio empta. schol. Aristoph.
Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. Βελονόπωλις, ἡ, quæ acus vendit, Idem ibidem ex Hermippo.
Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Aristomenem ἐν ᾠδῇ, teste Poll. l. 7. c. 30.
Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. schol Aristoph,
Γαλεοπώλης, scrutorum venditor, scrutarius. Eust. ex Ael. Dion.
Γαλεοπώλις, ἡ, scrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.
Γαλεοπωλέω, scruta vendo. Idem ibidem, ex Hermippo.
Γεροπώλης, idem quod γαλεοπώλης.
Ἐγχελυοπώλης, qui venditat ἐγχέλεις. Athen. l. 14. ex Aristoph.
Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 30.
Ἐλαιοπωλεῖον, locus ubi oleum venditur.
Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent: libitinarius. Ulpian.
Ἐριοπώλης, lanæ venditor seu lanarum, Poll. l. 7. c. 9.
Ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur: emporium lanæ.
Ἐριοπωλέω, lanam vendo, sum lanæ venditor, Poll. ibidem.
Ἑλοπωλικῶς, more eorum qui lanam vendunt: i. dolosè, quoniam illi eam humectant, ut pondus augeant. Suid.
Ἑφθοπώλις, qui cocta sive elixa vendit.
Ἑφθοπώλιον, vel ἑφθοπωλεῖον, locus ubi cocta sive elixa veneũt. Athen. l. 3. (Hesych.
Ζωοπώλης, qui sacra animalia vendit, & locus ubi id fit, ζωόπωλις.
Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæstum facit. Aristoph.
Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.
Θερμοπώλιον, locus ubi calida cibaria veneunt.
Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius. Poll. l. 7. c. 18.
Ἱματιοπώλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur. ibidem.
Ἱπποπώλης, equorum venditor, qui equos venditat.
Καδοπώλης, caricarum venditor, qui caricas venditat. Poll. l. 8. ex Pherecr. Comico. Καδόπωλις, caricarum venditrix, quæ caricas venditat.
Πτισοπώλης, placentarũ venditor, quæ πτισσαὶ dicũtur. Poll. l. 7. c. 30.
Ἰχθυοπώλης, piscium venditor, piscarius. Athen. l. 6.
Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix, Idem l. 14.
Ἰχθυοπωλεῖον, piscaria, i. forum piscarium. Plut. Symp. 4. Scribitur & ἰχθυοπώλιον, apud eundem.
Καυλοπώλης, qui caules venditat. Poll. l. 7. c. 30.
Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.
Κεραμοπωλέω, fictilia vendo, aut tegulas vendo. Poll. ex Alex.
Κεραμοπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur. Idem ibidem ex Dinarcho.
Κοιλιοπώλης, qui ventres seu omasa vendit. Aristoph.
Κρεοπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius. Poll. lib 6.
Κρεοπώλιον, macellũ, laniena, seu laniarũ. Plut. in Probl. Rom.
Κρεοπωλικὸς, ad lanium seu carnium venditorem pertinens: ut κρεοπωλικὴ τράπεζα. Plut. Symp. 2. Probl. 10.
Κρεοπωλέω, carnes vendo. Poll. lib. 6. c. 7.
Κρηπιδοπώλης, crepidarum seu crepidularum venditor. Synes. ep.
Κρομμυοπώλης, cæparum venditor. Poll. l. 7. c. 30. (52.
Καδδυοφαλαροπώλης, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adijcit Aristoph. in Ran.
Κτενοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Λαφυροπώλης, spoliorum venditor qui exuvias divendit. Xen. in Lac. Pol. & Plut. sic dicitur etiam qui captivos vendit.
Λαφυροπωλέω, spolia vendo. Cum accus. exp. etiam exuvias alicui detractas vendo: vel sub hasta divendo auctionor. Polyb l. 5. λαφυροπωλήσαι πᾶσαν τὴν λείαν. Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα.
Λαφυροπωλεῖον, officina divendendis spoliis. Polyb. l. 4.
Λαχανοπώλης, olerum venditor: Poll. l. 7. c. 10.
Λαχανόπωλις, ἡ, olerum venditrix, ibidem. Pro eodem dicitur &, λαχανοπωλήτρια. apud eundem.
Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel pisa vendit. Et synecdochicè, qui ova aut legumina vendit. Λεκιθόπωλις, ἡ, quæ eiusmodi vendit. Aristoph. in Plut.
Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias, seu unguentarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Λιβανοπώλης, qui thus vendit. Idem ibidem.
Λιβανοθηπώλης, idem Athen. l. 14.
Λιβανοθηπωλέω, thus vendo, Poll. ex Aristoph.
Λοφοπωλέω, galearum cristas vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Aristoph. exponitur etiam, ἐπιδύω: solebant enim qui galeas cristarum vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere, ut non corrosas esse ostenderent. Hesych. & Suid.
Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor seu gladiorum. Poll. l. 7. c. 30
Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladij venduntur. Idem ibidem.
Μελιθοπώλης, venditor mellis. Aristoph. Μελιτόπωλις, venditrix mellis. Poll.
Μελιθοπωλέω, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.
Μιγμαθοπώλης, qui medicamentorum misturas vendit. Gal. τ. κ.
Μονοπώλης, qui solus vendit. (τόπ l. 7.
Μονοπωλία & μονοπώλιον, privilegium & jus μονοπώλης: quum aliquis solus merces aliquas divendit: monopolium. Aristot. Polit. 1. ex Hyper. (Strab.
Μονοπωλέω, solus vendo quippiam, monopolii jus obtineo.
Μυροπώλης, unguentorum venditor: unguentarius. Athen. lib. 13, Et αἱ μυροπώλιδες, unguentorum venditrices, unguentariæ. Aristoph.
Μυροπωλέω, unguenta vendo: apud eundem.
Μυροπωλεῖον, sive μυροπώλιον, locus ubi unguenta venduntur: officina unguentaria: apud Aristoph & Suid.
Νομισμαθοπώλης, q.d. numismatum aut monetæ venditor. Poll. lib. 7. c. 30.
Νομισμαθοπωλικὴ, q.d. ars vendendi numisma, Idem ibidem. ex Platone.
Οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius.
Οἰνοπωλέω, vinum vendo, Aristot. de mirab aud.
Οἰνοπώλιον, taberna vinaria, locus ubi vinum venditur.
Ὀξοπώλης, aceti venditor, Poll. l. 7. c. 30.
Ὀρεοπώλης, mulorum venditor. Suid.
Ὀρνιθοπώλης, qui aves vendit. Poll. l. 9.
Ὀρτυγοπώλης, qui coturnices vendit, Idem l. 7. c. 30.

Ὀστρεο-

Ο'σπριοπώλης, leguminum venditor. Fœm. ὀσπριόπωλις.
Ο'ψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius. Ο'ψόπωλις, ὑ, opsoniorum venditrix.
Ο'ψοπώλιον & ὀψοπωλία, locus in quo veneunt opsonia, popinæ apud Suid. & Athen. l. 1.
Παλιμπωλῶ, qui revendit aliquid, qui emit vt revendat. Poll.
Παντοπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l. 7. c. 3.
Παντοπωλία, omnis generis rerum venditio. idem cum παμπρασία. Idem ibidem ex Archipp.
Παντοπωλεῖον, locus vbi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem ibidem.
Πινακοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll. l. 7. c. 30.
Πορφυροπωλις, quæ purpuras vendit, (intelligendo de conchis) vel quæ purpuram vendit, i. lanam aut vestem purpuream. Act. 16.
Πορφυροπωλική, ſ. τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.
Προβατοπώλης, ouium vel pecudum venditor. Chrysost.
Ρ'ιζοπώλης, radicum venditor: Poll.
Πυροπώλης, tritici venditor. Aristoph.
Πυροπωλέω, tricum vendo: Demosth.
Ρ'ωποπώλης, qui merces illas vendit, quæ propriè vocãtur ῥῶπες, aut qui varias merces easque minutas & parui pretij vendit, scrutarius. Hesych. (rias merces.
Ρ'ωποπωλέω, vendo merces quæ ῥῶπες dicuntur: vel vendo va-
Σιδηροπώλης, ferri venditor: Poll.
Σιλφιοπώλης qui laserpitium vendit. Poll. loco citato.
Σιτοπώλης, venditor frumenti, frumentarius Aristot.
Σκαμβηκοπώλης, dictus fuit Euripides, quòd eius mater oleris syluestris, quod σκαμβὴξ dicitur, venditrix esset.
Σκευοπώλης, qui vasa vtensilia vendit. Poll. ibidem.
Σκορδοπώλης, alliorum venditor: apud eundem.
Σπειροπώλης, qui sparsum vendit, vel sparteæ texta. Poll. l. 7. c. 30.
Σπερματοπώλης, venditor τῶν σπερμάτων, veteres & tritas vestes vendens: vel simpliciter vestium venditor. Idem lib. 7. cap. 18. Et σπερματοπώλης ἀγορᾶς, idem quod ἱματιοπώλης ἀγορᾶς teste eodem.
Σπερμοπώλης, feminum venditor, Poll. loco citato,
Στεφανοπώλης, coronarum venditor: Suid. Στεφανόπωλις, coronarum venditrix, mulier quæ corollas & ser a venditat. Plut. Symp. 3. Probl. 4. Eadem dicitur & στεφανοπλήτρια, apud Poll. lib. 7.
Στυππιοπώλης, stupæ venditor, vendit or vestium stupearum. Aristoph. in Equit.
Συρμαιοπώλης, qui aphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur. Poll. l. 7. c. 30. ex Aristoph. Banaid.
Σχοινοπώλης, funcarum restium venditor: vel simp. qui funes aut restes vendit. (Symp. 2.
Ταριχοπώλης, qui salsamenta vendit, salsamentarius: Plutar.
Ταριχοπωλῶ, cum salsamentariis, salsamenta vendito. Luc. περιχοπωλεῖν τὸν δῆμον.
Τιμιοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit. Alij exp. pollinctor, rectius significat rerum pretiosarum venditor, Poll. l. 7. c. 30 ex Phryni ho.
Τυροπώλης, caseorum venditor, idem ibidem.
Τυροπωλέω, caseos vendo. Item pondero & examino, more eorum qui caseos venditant: nam ad pondus diuendebatur caseus: Aristoph. in Ran.
Φαρμακοπώλης medicamentorum & pigmentorum venditor. pharmacopola, Poll. l. 7. c. 30.
Φαρμακοπωλέω, medicamenta vendo, sum pharmacopola: Athen. & Diog. Laert.
Χαλκοπώλης, qui æs vendit: Poll. l. 7. c. vlt.
Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristoph in Acharn.
χοιροπωλέω, porcum seu porcos vendo. Dicitur & fœmina Χοιροπωλεῖν, quum porcum suum quæstui habet, cuuis eum prostituens: nam χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios vsurpari docet Suid.
Χορδοπώλης chordarum venditor, Poll. l. 7. ex Critia.
Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor. Fœm. χυτροπῶλις, ollarum venditrix, Poll. l. 7. c. vlt.
Χυτροπώλιον, locus in quo ollæ venduntur: apud Hesych. pro quo χυτροπωλεῖον. apud eundem. Poll.
Ω'οπῶλις, venditrix ouorum, schol. Aristoph.

Π Ω'Λ Ο Σ, ου, ὁ, pullus, plerunque pullus equinus, equuleus, siue teneræ siue adultæ ætatis, Il. υ, ἵπποι Θήλειαι πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀβληῆσι. Xen. de re eq. τῶ ἔπ ἀδδαμάστω πώλω: Dicitur etiam de pullo asini, Matth. 21. & de pullo elephantis, Aristot. l. 9, an c. 1. ¶ Πῶλοι Metaph. dicuntur etiam pueri & puellæ. Eurip. in Hecuba, Πῶλον ἀφέλξων σῶν λεπ μαζῶν. Nicand. in Alexiph. ὡς σταγόνεσσι γάλακτος Θηλυτερῆς πώλοιο χέας ὀφρύν. Apud Athen. lib. 13. Α'φροδίτης πῶλοι dicuntur meretrices iuuencæ.
Πωλικός, ἡ, ὁ, pullinus. Luc. in Zeux ὡς τῆς ἵππου ἡλάζει ἐς τ πωλικὸν τρόπον, more pullorum apud Soph. πωλικὴ ἅπτηνη, rheda seu vehiculum quod pulli trahunt.
Πωλίον, ου, τὸ, paruus pullus, tenellus pullus seu equuleus. Aristop.

¶ Πώλιον, pullium, id quod equa emittit antequam pullum partu edat. Aristot. hist. anim. l. 8.
Πωλάριον, idem quod πωλίον. Plat. apud Diog. Laert.
Πωλδύω, ſ. δύσω, pullos equinos domo & erudio. Xen. de re eq. ἔπως γε μὴν δεῖ πωλδύειν ἀρκεῖ ἡμῖν χαπτέον εἶναι. (Xenoph.
Πωλδυσις, εως, ἡ, cura domandi & erudiendi pullos equinos.
Πωλδυτικός, ad equuleos domandos & erudiendos idoneus.
Πωλεία, ας, ἡ, idem quod πῶλδυσις. Xen. in Hipparch. ab Vlp. vsurpatur pro armento pullorum seu equuleorum. ¶ Item fimum pulli asinini quod primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. γ.
Α'πώλευτος, non domitus eruditusque, vt pulli domari & erudiri solent. Suid.
Ε'υσθενοξόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pullitie Hesych.
Ε'ξάπωλος ſer pullos seu equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, currus quem sex equulei coniugati trahunt. Herodian. l. 4.
Εὔπωλος, & Ionica dialysi ἰύπωλος, pulchros equuleos habens, aut producens: Odyss. ξ. Vide & aliam sign. in comp. ex πωλέω verto.
Ε'χίπωλος, equuleus seu pullos equinos habens, Hesych.
Κλυτόπωλος, idem cum εὐσθενοξόπωλος, Il. ε.
Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niueis equuleis inuectus, Solis epitheton. diei & luci, Soph. in Aiace. Est & deorum epith. apud Eur. in Phœn. (Oreſt.
Μονόπωλος ἠώς, aurora quæ vnico equuleo inuehitur. Eurip. in
Ταχύπωλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis vtens. Il. ε, & ψ. Exponitur &, rei equestris peritus.
Τέτρωλον ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur. Eurip. in Androm.

Πώλυπος, πώλυψ vide πολύπους, in comp. ex πούς.

Π Ω͂ Μ Α, τὸ, operculum: vt πῶμα Φαρίτρης. Il. δ. Et Od. β, ἐπὶ πώματι ἄρσαι ἀπύρου. Athen. l. 11. Φοίνικ, ἡ χιλίων πώματ' ἄφελκε κάδων. ¶ Item potus: idem quod πόμα: de qua significat, vide in Plin. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Aegyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobolani similis. Dioscor. lib. 1. cap. 149.
Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo & obturo, Aristot in probl. & hist. an. l. 8.
Πωματίας, ου, ὁ, operculatus: sic cognominatur cochleæ quædam species: apud Dioſc. l. 1, c. 11.

Composita.

Ε'πιπωματίζω, idem cum πωμάζω. Synes. ep. 15. ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ὁ πατὴρ κἀν θήσει ἰσχνὸν ἐγκεφάλῳ.
Παραπωμάζω, idem vnde apud Aristot. de iuuent. & senect. αἱ ὧσαι παραπεπωματωμέναι τῷ κηλήματι πυγαί.
Περιπωμάζω, operculo circumcirca obturo, bene operculo. Diosc. l. 2. c. 84 λιτῷ ῥάκει περιπωμάσαντες.
Περιπωματίζω, idem Aristot.

Π Ω͂ Ρ Ο Σ, ου, ὁ, luctus. Antimach. apud schol. Soph. & Aristoph. Πῶρός θ' ἁλόχοισι καὶ οἷς τεκέεσσιν ἔκηε. Pro eodem scribitur & πώρη, apud schol Eurip. Hesychio verò πώρος est Γαλιπώρος. ¶ Item callus: corpus album, durum & siccum, ossa fracta coniungens. Sic etiam dicitur pus quod in aliqua parte corporis humani præter naturam in modum calli concreuit: vt fit in articulis, & in pulmone: tophus, Aristot. hist. an. l. 3, cap. 19. Paul. Aegin. lib. 3. c. 78. ¶ Est & lapidis nomen, de quo Plin. l. 36. c. 17.
¶ Πωρὸς, ὁ, cæcus Suid. vnde πωρόω, excæco, cæcum reddo, & πώρωσις, excæcatio, vel cæcitas: apud eundem.

¶ *Pertinentia ad πῶρος luctus.*

Πωρέω, lugeo, mœrore afficior: Schol. Soph. & Suid. Exponitur & luctu afficio. Hesych.
Πωρητὸς, luctus, miseria, calamitas: apud eundem.
Ταλαίπωρος, (comp. quasi ὁ τλέων τὸν πῶρον) qui calamitatum luctuosarum oneribus assiduè præmitur: ærumnosus, miser, Fur. in Ioh. Taur. Πόθεν ποθ' ἥκετ' ὦ ταλαίπωροι ξένοι: Aristop. in Pluto. Τὸν ἐμὸν αὖ τὸν ταλαίπωρον φόνον. Aliquando cum indignatione profertur: vt apud Dem. pro cor. τί δ' ὦ ταλαίπωροι συνθέμενοι; Τὸ ταλαίπωρον exp. etiam constans laboris tolerantia: apud Aristoph.
Ταλαιπώρως, ærumnosè, miserè, laboriosè. Thuc. l. 3.
Ταλαιπωρία, ας, miseria, ærumna. Item labor, molestia & fatigatio. Idem l. 2. & 7.
Ταλαιπωρέω, f. ήσω, miser sum, malè mecum agitur, res meæ afflictæ sunt, Thuc. l. 2, ἡ τραπὲ σῖτόν τε οὐκ εἶχεν & ὑπ' χειμῶνος ἐταλαιπώρει. Item laboro, labores & ærumnas perfero. Idem l. 1. οὐκ ἐωθότων ἀδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν, laboribus vllis perfungi. Et transfertur in miserias coniicio, calamitatibus & ærumnis afficio. Isocr. de pace, ὁ πόλεμος πάντα τὸν τόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.
Ταλαιπωρέομαι, idem Thuc. l. 7. τεταλαιπορημένους τῆς τε τροφῆς & τῇ ἄλλῃ μακρᾷ, malè se habentes. Aristopha. in Vesp.

To:

Τὸ γόνυ κατεπόησεν, ὁ ἕλκωσεν ῥεύμασι, non laborantes.

Ταλαιπώρημα, τό, idem cum ταλαιπωρία. Phal.

Decomp. Ἀτάλαιπωρος, laborum & ærumnarum expers, molestiis carens. Aelian. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, segnis, iners apud Etym. Ἀταλαιπώρως, segniter, negligenter, incuriosè. Aristoph. in Danaid.

Διαταλαιπωρέω, ærumnis & laboribus vsque premor, labores & ærumnas perfero. Συνδιαταλαιπωρέω, simul labores & ærumnas perfero.

Ἐπιταλαιπωρέω, insuper laboro & molestias perfero. Thuc. l. 1. Item labores & molestias subeo ob aliquam rem.

Συνταλαιπωρέω, vnà miser sum, vnà in ærumnis versor. Phal.

¶ *Derivata ex* πῶρος, *callus.*

Πάμπωρος, porinus, è poro factus. Item πώρινος λίθος pro πῶρος, Herodot. l. 5.

Πωρώδης, callosus, asper.

Πωρόω, f. ώσω, in porum conuerto, vel in lapidosam duritiem & tophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi. In sacris literis exp. induro. item excæco. ¶ Item apud medicos, solido & ferrumino obducto callo. Dioscor. l. 1. cap. 112. πῶμα πωροῖ.

Πώρωμα, τό, callosa durities, seu collectio quæ in callum concrevit. Poll. & in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: consolidatio & ferruminatio ossium fractorum. Gal. In sacris literis πώρωσις καρδίας, quum cor occalluit. Quidam exp. obduratio, Item excæcatio.

Composita.

Ἀσύμπωρος, ον, ὁ, ἡ, apud Dioscor. ἀσύμπωρα ὀστέα, ossa quæ non coierunt & callum obduxerunt: seu ossa quæ non conferbuerunt.

Ἐπιπωρόω, ῶ, insuper induro, præterea induro.

Ἐπίπωρωσις exp. obstinatio, obduratio, item cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ, in tophum seu callum cogo.

Συμπωρωθῆναι, concresco seu coalesco in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem dicuntur συμπωρωθῆναι, i. conferuescere, consolidari.

Ἀσυμπώρωτος, (decomp.) qui non conferbuit & consolidatus est, vt ἀσυμπώρωτα κατάγματα, apud Paul. Aeginet.

Πῶς, (aduerb. interrog.) quomodo? quo pacto? qui? qua ratione? Luc. πῶς τοῦτο λέγεις: Sæpe iungitur alicui particulæ: vt apud Plutarch. πῶς πότε: quonam tandem modo? cur nam? item πῶς δὴ τοῦτο: apud Plat. de rep. lib. 2. qui fieri istud potest? Et πῶς γάρ: apud Demosth. Πῶς ἄν (inquit Bud.) in responsionibus assensionem significat, vt πάμπολυ. Demosth. pro cor. πῶς οὖν ἀδικεῖς, καὶ οἷα καὶ ποιεῖς; nónne tu improbus es? Idem πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι: At quum dicitur, πῶς γὰρ ἄν φίην οὐκ exp. quidni? ¶ Ponitur & in interrogatione non directa: vt Xenoph. ἐρωτᾶσι πῶς δεῖ ποιεῖν. Aristot. eth. 2. c. 4. διορίσασθαι δὲ οὐ ῥᾴδιον πῶς λεγομένων ἔχει τῶν περὶ τὰς πράξεις, &c. ¶ Item in admiratione pro quàm: vt πῶς ὀλυχνεῖς, quam grauiter. Dem. Sic πῶς ὀλυσκόλως, Marc. 10. quam difficile? ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. pro, certo modo, certo quodam modo: Aristoth. eth. 2. c. 5. ἔστι γὰρ ἐνδέχεται ὁ φοβερὸς καὶ ὁ θαρραλέος, ἐπὶ δὲ ὀργιζόμενος, ἐπὶ ψόγῳ ὁ ἀπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' οὐ πῶς. Sic & alibi in eodem opere. ¶ Dicitur etiam πῶς μὲν & πῶς δὲ, pro πῇ μὲν & πῇ δὲ, partim quidem, partim verò: apud Themist. de animal. 3.

Πως (extra interrog. enclíticum) quodammodo, aliquo modo, aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μὴν μέμψεώς γε πως ἔτυχεν ἄξιοι, οὔτε παῖδες, &c. Cũ quibuldã particulis exp. fortè: vt εἴ πως si fortè μή πως, ne fortè Sæpe vacat: vt ἀκούσαιμ' ἄν πως, ἴσως πώς.

Ὅπως, quomodo. In interrogatione: apud Luc. ὅπως δὲ ἐθέλω μάλιστα ὁποῖός τις εἶ, τῇ ὄψει, Apud Aristoph. in Nub. subiungitur voci πῶς interrogatiuæ. Interdum extra interrog. ponitur pro ὅτῳ ὡς: vt Iliad. δ. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac quomodo vis, fac ita vt vis, vel, vt libet. Sæpe pro πῶς interrogatione non directa: vt φεύξῃ ὅπως κεύψεις, apud Sophoc. Sic apud Plut. in Cam. ὅπως ἀμυνοῦνται τοὺς πολεμίους σκοπεῖ. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. ἔτι γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, non habeo quomodo succurram. Dicitur etiam ὁπωσοῦν, & ὁπωστιοῦν, & ὁπωσδήποτε, & ὁπωσδηποτοῦν, & ὁπωσοῦν, & ὁπωστιοῦν, i. quomodocunque, quocunque modo, quouis modo, vtcunque. ¶ Ὅπως, pro ἵνα, vt: Plut. in Lyc. αὐτῷ μελήσῃ, ἔφη ὅπως σὺ θὲς σπουδὴν ἔσῃ τὸ γλυκύ. Xen. ὅπως ἀκούσῃς, ἥκεις, venis vt audias. Dicitur σὺν ἔδει ὅπως cum subiunct. pro, fieri non poterit: vt passim apud Aristoph. Plat. Demosth. Interdum subauditur verbum aliquod imperandi modi ante ὅπως positum cum subiunctiuo, plerunque & cum futuro indicatiui: vt quum dicitur ὅπως τοῦτο ποιῇς, pro ὅρα vel σκόπει ὅπως. Interdum ὅπως cum subiunct. significat ὅπως μή: vt apud Aristoph. in Pluto, δείδοικ' ὅπως γλυκύσομαι, vereor ne fiam. ¶ Ὅπως apud poetas, vt, velut, sicut, tanquam. Euripid. λέων ὅπως, vt leo. Apoll. Rhod. δμωὶς ὅπως: scribitur & ὅππως pro eodem. ¶ Item quàm: Lucian. οἶδα ὅπως λῷστα ἀμφιέλῃ, scin' tu quàm audax essem: Dicitur etiam ὅπως τάχιστα, quàm celerrimè. ¶ Item pro ὅτι. Thucyd. ἴσμεν ὅπως. Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ὅπως μὲν ὦ Κῦρε εἰ κακοὶ. Πέρσαι ἐγὼ ἦλθον ἄγων σφέων ὑμῖν, μικροὶ ὑπάρξειν. ¶ Οὐχ ὅπως (sequente ἀλλὰ) non solùm non: apud Isocr. Dem. Xen. & alios. Interdum ex-

ponitur, tantum abest nedum, *mutata orationis structura.* Interdum οὐχ ὅπως in posteriore membro ponitur: & tunc exp. nedum, vel tantum abest: *construitur nec non mutata* Lucian. in Prometheo, ἐδεῖ μνημονεύσας ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐν ἅμιλλον τὸν Δία, οὐχ ὅπως κατηλιτώσῃ ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσῃ, neque Iouem postridie memorem futurum existimabant, nedum tam grauia hæc laturum, vel tantum abest vt eum tam grauiter hæc laturum putarem. Vsurpatur etiam οὐχ ὅπως pro non vt.

Πωτάομαι, vide in Πέτομαι. Πῶϋ, in Πάομαι.

ΠΩΓΩΝ, ωνος, ὁ, mergi genus, Etym. Apud Hesych. scribitur πῶϋξ, dicitúrque esse ποιὸς ὄρνις, Aristot. in hist. an.

P

Nota literæ, quam vocant ῥῶ. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera ascititia esse putatur: vt in ἴστρος & ἀράβαρον. ¶ Attici dictiones habentes communiter ρσ efferunt per duplex ρ: vt ἄρρω θαρρῶν θαρρεῖν, τάρσος, τέρρος κόρση κόρρη. Interdum vsurpant ρ pro λ: vt κορίβαν pro κλίβανον.

Ῥαπτίζω, litera ρ identidem vtor.

Ῥῶτακισμός, frequens literæ ρ repetitio.

Ρ'Α, enclitica particula, apud poetas expletiua, ficut ἄρ, ex qua etiam facta traditur per metathesin, certè, vtique vel omnino vacat. Od. ζ. αἴθε γάρ ῥα Πανοπαιογίγυθον. Cum accentu etiam inuenitur, vt Il. δ. ἦ ῥά, dixit quidem.

Ρ'α vel potius ῥᾳ, pro ῥᾴδιον, facile, apud Soph. teste Eust. ¶ Ρ'ᾷ, apud medicos, genus est radicis, Dioscor. l. 3. c. 2. Latini rha Ponticum seu Ponticam appellant.

Ρ'ΑΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga: bacillus, scipio. Od. κ. Κίρκη δὲ δοῦ ὠκὺ Μεγαμήδειο βιβάσα Ῥάβδον ἔχασ' ὠκείαν. Ibidem. Ὁ πίπτων καὶ Κίρκης ἐλάσῃ ταχείαις ῥάβδοις. Xen. de arte Equ. ἔχων ἵππος μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἀμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα. Αἱ ῥάβδοι Græcis Romanarum rerum scriptoribus idem sunt, quod Lat. fasces: vt apud Plut. in Publ. Herodian lib. 7 &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viscea, qua aues fallunter. Aristoph. in Auib. ¶ Item ramus: vt apud Dioscor. lib. 4 cap. 49. (de tragio) ἔχει δὲ τὰ φύλλα ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους. Ὁ δὲ καρπὸν. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur. Exponitur & sarmentum apud Theoph. ¶ Item hastile. Xen. de Venat. τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας ὀπλατέας, ῥαδίας δὲ φερούσας. ¶ Per ῥάβδους in clypeis, futuræ intelliguntur in ambitum scuti, virgis similes: aut virgæ quibus scutum tenebatur: Eust. Il. μ. ¶ Ρ'άβδος in aere dicitur arcus cœlestis exhibitio in directum conformata. Aristot. de mundo. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur: apud Theophr. de caus. pl. lib. 4. c. 13. ¶ Et in vestimentis lineæ: apud Poll. l. 7. ¶ Denique sic vocari traduntur virgulæ & obeli qui Homericis versibus adscribebantur, teste Hesych. Eustathius ex quorundam antiquorum autoritate ῥάβδον dici tradit παρὰ τὸ ποιεῖν ῥαδίως βαδίζειν: vel deduci à verbo ῥαπτίζειν, ac priore quidem ratione ὡς θαβδίαφ θαῦδυ, posteriore autem ὡς παρεξευγεῖσθαι, Scribitur & cum ῥ habente ι subscriptum.

Ρ'άβδωσις, εως, ἡ, (tanquam à verbo ῥαβδόω,) q. d. virgatio: vt ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ: aut, collocatio columnæ ad pares angulos, apud Aristoth. eth. 10. ca. 4. quidam ῥάβδωσιν in columnis striationem aut striaturam esse putant. Dicitur & de torenmate poculo, apud Ioseph. de Antiq.

Ρ'αβδωτός, q. d. virgatus: vt ῥαβδωτὸς κίων, columna collocata in longitudinem, ad rectos angulos. Apud Aristot. exp. etiam pectinatim diuisus, item striatus: de conchis quibusdam dictum.

Ρ'άβδωσις, virgulas quatio: apud Aristot. hist. an. l. 9.

Ρ'αβδίζω, virgis cædo, Act. c. 16. Item perticis cædo seu percutio.

Ρ'αβδίζομαι, virgis cædor. 2. ep. ad Cor. cap. 11. Item perticis cædor seu decutior. Theophr.

Ρ'αβδίον, τό, virgula; parua virga. Τὰ ῥαβδία, in ore quorundam piscium, exp. raduli. Aristot. hist. an. l. 9.

Composita.

Ἀράβδωτος, seu ἄρραβδος, ὁ, ἡ, carens virga seu baculo.

Ἀῤῥαβδώτατα, conchæ dicuntur non pectinatim diuisæ, non striatæ aut striatæ: apud Aristot.

Παχύῤῥαβδος, crassas habens virgas.

Ρ'αγὰς, ῥαγάζω, ῥαγικὸς, ῥᾳξ, &c. vide in Ρ'ήγνυμι.

Ρ'Α'ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener: apud Hesych. & Iobi cap. 8.

Ρ'αδινὸς, vide in comp. ex Δίνη.

Ρ'ΑΔΑΝΟΣ, ου, ὁ, mollis; tener: παρὰ τὸ ῥᾴων δυνάσθαι. Hesych. Ρ'αδανίζει,

-Ρ᾽ΑΔΙΟΣ,ε,ὁ,facilis. Theocr. idyll. 11. ἀρχὴν δ᾽ ὑ ῥᾴδιόν ἐστι. Sic Xenoph. ὑ πάνυ με ῥᾴδιόν ἐστι ἀρξεῖν. Sic & apud Dem. & alios.
¶ Item procliuis ad aliquid. Synes. ep 57. ὑ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαυνωθῆναι, ϛ λαμπρόν τι λογίσασθαι ἐπὶ ἐμαυτῷ. ⊱ Etymon vide paulò post in Ρ᾽ήδιος.
Ρ᾽ᾷστος,facilè,minimo negotio. Apud Plat. Pol. 1. ῥᾳστως τὸ γῆρας φέρειν,moderatè,leniter,patienter ferre. Exponitur etiam, temerè,apud eundem Plat. & apud Dem. Item facilè, i. admodum, apud Isæum.
Ρ᾽ᾴων (comparat.)facilior. Item expeditior. Exponitur &, qui melius valet, aut hilarior factus est: vt apud Dem. in orat. πρὸς Τιμοθ. ἐγὼ τὰν γενησομένων ἀπαθυμήσω τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὥσπερ ῥᾴων ἔσομαι. Neut. ῥᾷον, facilius, expeditius. Et aduerbialiter, facilius. Suid.
Ρ᾽αίνως & ῥᾴως, facilè: apud eundem.
Ρ᾽αίζω, idem quod ῥᾴων εἰμί, conualesco, ex morbo recreor. Xen. & Dem. Olynth. 1.
Ἀ᾽ναῤῥαίζω (comp.) idem. Hesych.
Ρ᾽ᾷς,ε,ὁ,(superlat.) facillimus. Pro quo dicitur & ῥᾴϊς.
Ρ᾽ᾷστα facillimè. in Axioch. Et ῥᾴϊστα pro eodem: apud Theoc. idyll. 11.
Ρ᾽ᾳστώνη,ἡ, facilitas. Plat in Georg. Exponitur & laboris leuamẽtum, seu facilis ratio rei conficiendæ: apud Lys. Item facultas. Plut. in Cam. Item facilitas & indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta: res secundè. Exponitur &, doloris remissio: apud Dem. in orat. pro liberis Lyc. Interdum est relaxatio animi: vt apud Luc. Item otium & inertia. Isocr. in Euag.
Ρ᾽αστωδέω, langueo otio, inertiæ indulgeo. Xen. ἀσθενῆ ῥαστωδοῦντα τὴν ψυχὴν παρέχειν ἡμᾶς ὑ τοῦ σκληρᾶς καὶ πανόπλους.
Ρ᾽αστώδυσις, εως ἡ, idem cum ῥαστώνη: apud Suid.
Ἐ᾽ῤῥαστωνευμένως, (aduerb.) per inertiam segniter.
Ρ᾽ηϊδίως, apud poetas: idem quod ῥᾳδίως. Quidam tamen hoc ex illo manasse existimárunt mutato η in α & ι subscripto. Illud autem ex aduerbio ῥεῖα deduxerunt, originem habente à ῥεῖα, quoniam quæ facta facilia sunt, quasi fluere videntur: vt ex ῥέω primò formatum sit ῥειδίως, deinde ῥηιδίως, verso ε in η.
Ρ᾽ηϊδίως, facilè. Hesiod. in Erg.
Ρ᾽ήιστος, idem quod ῥᾴων, facilior. Il. σ, & ω.
Ρ᾽ήϊστος facillimus. Hom. Ρ᾽ήϊστα facillimè.
Ρ᾽εῖα, idem quod ῥηϊδίως Hesiod. in Erg. & merri gratia ῥεῖα, pro eodem: apud eundem. Vide & de eo in ῥηϊδίως.

Ρ᾽ΑΔΙΞ,ικος,ὁ, ramus. Nic. in Ther. ὀρειτύπιος ἑατῆρα κόψαντες ῥάδικα πολυσφιγῆ κοτίνοιο.

Ρ᾽άζω, vide in Ρ᾽άσσω.

Ρ᾽ΑΘΑΓΟΣ,ε,ὁ, strepitus: propriè qualis est remi aquam percutientis: sonitus quem fluctus scopulis allisi edunt. Exponitur etiam generaliter, sonitus, strepitus, tumultus. Hesych.
Ρ᾽αθαγίω,ῶ, sonitum edo seu strepitum, strepito. Item fragorem edo. Item frango, confringo.
Συῤῥαθαγίω,ῶ. (comp.) confringo, contero. Nicand. ὀλοοῖς ἧ σωιερραθάγησιν ὀλίγοι.

-Ρ᾽ΑΘΑΜΙΓΣ,γος,ἡ (poet.) gutta. (⊱ ἀπὸ τοῦ ῥαίειν θαμά, vt inquit. Eust.) Hesiod. in Theog. ῥαθαμιγγες ἀπέσυθεν αἱματόεσσαι guttæ cruentæ. Sic & Il. λ. Vt Il. ψ. κονίης ῥαθάμιγγες, de puluere in via excitato quo quis quasi guttatim conspergitur.
Εὐῤῥαθάμιγξ, (comp.) pulchris irrorans guttis. Non.

Ρ᾽αίζω, vide in Ῥάδιος.

-Ρ᾽ΑΙΒΟΣ,ᾶ,ὁ, incurvus, intortus. Item qui pedibus est incurvis & in se contactis: cui crura sunt introrsum obtorta. Poll. Huic opponitur βλαισός. ⊱ Etymol deduci scribit παρὰ τὸ ῥᾴδιον βαίνειν, κατ᾽ ἀποφάσιν ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ βαίνω.

Ρ᾽ΑΙΝΩ,F.ανῶ, perfundo, aspergo, inspergo, irroro: Apud Aristoph. ῥαίνω τὼ βλεφάρε, aspergo palpebras, vel inspergo palpebris. Bion Smyrn in epitaph. Adon. Ρ᾽αῖνε δέ μιν μύρῳσιν ἀλείφασι ῥαῖσι μύροισι. perfunde ipsum.
Ρ᾽αίνομαι, perfundor, aspergor. Plut. de primo frig. τὸ τῆς γῆς ὕδωρ ῥαινομένης, terræ conspersæ aqua. Dicitur & de puluere. Il. λ, (de equis) ῥαίνονϛ δὲ νέρθε κονίῃ.
Ρ᾽αντὸς,ᾶ ὁ, aspersus, perfusus, irroratus.
Ρ᾽αντήρ,ῆρος,ὁ, (q.d. perfusor, irrorator) locus in oculis ex quo lacrymæ manant. Poll. l. 2.
Ρ᾽αντίζω, idem quod ῥαίνω, aspergo, irroro. Hebr. c. 9.
Ρ᾽αύσμα & ῥαυσμός, aspersio, 2. Pet. c. 1.
Ρ᾽αυὶς, ίδος,ἡ, aspergo, stilla, gutta, vt, Πέτραι κηλαίναι ῥαυὶς ὕδατος ἐνδελεχέης.
Ρ᾽άζω, idem quod ῥαίνω, & ab eo factũ sicut βιβάζω ex βαίνω, vnde ῥάσατε apud Hom. exp. ῥάνατε. & pass. ἐῤῥάδαται apud eundem, aspersi erant vel perfusi. ¶ Item ῥάζω, latro, allatro. Eust. Pro qua significat ῥαΐζω & ῥυζῶ apud Suid. item ῥοΐζω, apud Eustath.
Ρ᾽άσμα,τος, aspergo, perfusio. Athen.

Ρ᾽άσσω, poculi genus quoddam Hesych.

Composita ac primùm ex ῥαίνω.

Αἱμορῥαντος, sanguine conspersus seu aspersus: vt αἱμορῥάντων ξάνων. Eurip. in Iph. Taur.
Ἀ᾽ποῤῥαίνω, spargo, aspergo, irroro: vt apud Herodot. ἀποῤῥαίνειν τῇ ὄρχει, Aristot. an. l. 6. ἀποῤῥαίνεται λευκὸν ὑγρότητος. Item semen genitale spargo. Idem de generat. an. lib. 3. & 5. & de part. an lib. 6. & 4.
Ἀ᾽ποῤῥαντήριον, ε, τὸ, q.d. aspersorium: locus vbi aquam lustralem spargere solebant: Eur. in Ione.
Διαῤῥαίνω, aspergo, conspergo. Prouerb. c. 7.
Διαῤῥαντίζω, dispergo.
Ἐ᾽κραίνω, q.d. spargo ex: dispergendo effundo: Eur. in Cyclop.
Παίων ὡσεὶ ὀξὺν γ᾽ ὄνυχα πυρσαίᾳ λίθῳ Ἐ᾽γκέφαλον ἐξέῤῥανε.
Ἐ᾽πῤῥαίνω, inspergo, instillo, irroro. Theophr. Alex. Aphr. Arist.
Καταῤῥαίνω, perfundo stillatim, apud Gal. ad Glauc. l. 2. Exponitur &, aspergo seu respergo, apud Dioscor. lib. 2. ca. 84. εἶτα καταῤῥάνε ἁλὸς ὑγρασίῃ.
Νεοῤῥαντος, recens aspersus. Soph. in Aiace, σὺ νεορράντῳ ξίφει.
Περιῤῥαίνω, circum aspergo. Dioscor. Phil. de vita M.
Περιῤῥανσις, aspersio, q.d. circumspersio.
Περιῤῥαντήριον, ε, τὸ, aspergillum: instrumentum ad aspergendum. Peculiariter dicitur de ramo vel alia re qua fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu superstitione recepta. Theodor. in hist. eccl. Vtitur & Luc. Aeschin. in Ctesiph. & Philo de vita M.
Περιῤῥαντίζω, idem quod περιῤῥαίνω. Hesych.
Προῤῥαίνω, antè aspergo, seu conspergo. vnde part. προῤῥανθείς.
Προσραίνω, aspergo, spargendo adiicio. Alex. Aphrod. ὀξὺ προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aspergere matrici. Vtitur & Aristoph.

Composita ex ῥάζω.

Ἀ᾽μφιῤῥάδης, circunquaque aspersus, circumcirca irrigatus.
Καταῤῥαίνω, idem quod καταῤῥαίνω. Dioscor. l. 5. c. 114. ὕδατι διέντες αὐτὸ ψύχουσιν, εἶτα εἰς τὸν ἑξαμῆνιν καταῤῥάσαντες, ἐσθίουσι. Idem vtitur & eiusdem libro c. 102.
Περιῤῥάδης, idem cum ἀμφιῤῥηδής. Od. χ. Apud Hippocr. περιῤῥηδὲς exp. vtrinque seu in vtramque partem perfractum, in qua signif. videtur pertinere ad περιῤῥήγνυμι.

Ρ᾽ΑΙΩ, F. σω, P. κα, profligo, corrumpo, disperdo, destruo. Od. ψ. Ὥς τε Ποσειδάων ὄρεσγεα νηὶ πόντῳ Ρ᾽αίσῃ. Odyss. ζ, ὅτι μ᾽ἔμμαι κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
Ρ᾽αίομαι, profligor, destruor frangor. Il. π᾽ἀμφὶ δὲ κωλῆν Φάσγανον ἐῤῥαίσθη. Sic & ναῦς ῥαισθεῖσα, apud Apoll.
Ρ᾽αιστὸς, q.d, corruptibilis, qui corrumpi potest. Exponitur & corruptus.
Ρ᾽αίστης, ε ὁ. corruptor, profligator, destructor.
Ρ᾽αιστὴρ,ῆρος, ὁ malleus: παρὰ τὸ ῥαίειν & ἀμφιθέσειν τὰ τυπούμενα. Ilic & Plut. Symp. l. 3.
Ρ᾽αιστικὸς q.d. corruptorius seu corruptivus.
Αἰρέω, Ἀ᾽ερσίος, Γρᾶτα, χραῖσι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀ᾽πορράω, perdo, disperdo, Od. α, Μὴ δ᾽ ὄγ᾽ ἔλθοι ἀνηρ ἕτερος ἀπηνέα βίην Ῥέκτήματ᾽ ἀπορραίσῃ. ¶ Item careo, privor. Hesiod. in Theo. Μηδ᾽ ἀπορραίσθω γεράων.
Ἄῤῥαιστος, non corruptus, incorruptus. Ponitur & ἄῤῥατος pro eodem: Method. apud Etymol.
Διαῤῥαίω, idem ferè cum ῥαίω: Il. ι, Νῦν δ᾽ ἡμῖν μὲν ἄλοχοι διαῤῥαίσει φρένα, δῖε γυναικῶν.
Θυμοραῖστης, ε, ὁ, animum destruens: vt θάνατος θυμοραῖστης, Il. π.
Ἰλιοραίστης, Ilii seu Troiæ populator: epitheton Vlyssis, apud Theocr. in Ara.
Κωνοραίστης, erudo, Aristot. rhet. l. 2.
Λυκοῤῥαίστης, luporũ interfector: vt λυκοῤῥαίστᾳ κύνες. epig. in Eurip.
Μητροῤῥαίστης, qui matri manus inferc. Suid.
Πατροῤῥαστης, patricida.

Ρ᾽άκος, &c. vide in Ρ᾽ήγνυμι. Ρ᾽άμμα, in Ρ᾽άπτω.

Ρ᾽ΑΜΝΟΣ,ε,ὁ, spina alba, spinosus frutex. Theoph. hist. pl. c. 3. & 17. Dioscor. lib. 1. cap. 120. Theocr. idyll. 4. Ἐ᾽ν γὰρ ὄρεσι ῥάμνοι τε & ἀσπάλαθοι κημώσιν. Apud eundem Theocr. idyl. 22. κηθάδδων ἐν ῥάμνῳ, exp. dormiens in frondibus.
Ὄ᾽ραμνος, frons, ramulus. Nicand in Ther. Ἐ᾽θλᾶ ἀβροτόοιο δύῃ κομόωντος ὄραμνος. Et apud Suid. ex Epig. Ἐ᾽νθάδε μὲν χλοάουσα πεδηλότι βῶλος ὄραμνῳ Φυλλάδος ὀκάρσῃ πᾶσιν ἐδωδὸς ἀέξει.

Ρ᾽ΑΜΦΟΣ,ε,τὸ, rostrum auium propriè. Eustathius dicit scribit de aquilis, dicitur tamen & de aliis. Lascaris, οἰγόδμοι κόρακος ῥάμφος ἰδοῖν ἐσίδην. Vtitur & Alex. Aphr.

Ρ᾽αιὰς, ῥαιᾶτος, &c. vide in Ρ᾽αίνω. Ρ᾽αξὶ, in Ρ᾽ήγνυμι.
Ρ᾽ᾶον, &c. vide in Ρ᾽άδιος.

Ρ᾽ΑΠΙΣ,ἰδος,ἡ, virga: idem quod ῥάβδος, Hesych. Exponitur etiam κρηπὶς. Item fibula, ab eodem Hesych.
Ρ᾽απίζω, virga cædo seu percutio, baculo cædo, aut etiam fuste. Plut.

Plut. in Themiſt. Ὁ Θεμιστοκλῆς, σὺν τοῖς ἀγῶσι τὰς παρεξαιτήσεις ῥαπίζων.

Ῥάπισμα, τό, ictus qui virga vel baculo ſeu fuſte incutitur.

Ῥάβδος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἐπιῤῥαπίζω, expon. taxo, refello, reprehendo. Item pro κολύω, apud Suid.

Ἐπιῤῥαπισμός, ὁ, pro murmure. apud Polyb.

Χρυσόῤῥαπις, auream habens virgam, vel aureos calceos. Epith. Mercurij apud Hom. Od. ε.

Ῥ'ΑΠΤΩ, F. ψω, P. φα, ſuo, conſuo: vel ſarcino, conſarcino: ut apud Poll. ῥάψαι ὑποδήματα καὶ κατύσαι, frequentiſſimè in metaph. ſignif. uſurpatur, pro ſtruo, machinor: ut apud Eurip. in Androm. φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν, machinata cædem. Sic Chryſoſt. Ἀφ' ἑτέρου τοῦτο ἄλλον ἐῤῥάψαμεν ἐπαῖον.

Ῥάπτομαι, ſuor, conſuor, &c. Et voce media, ſuo, conſuo. Ariſtoph. in Nub. ὁδὶ ἦλθ' ἐῤῥαψαμένη σκύτινον.

Ῥάμμα, τό, ſutura. Exponitur etiam, licium, filum: & fibula ſive tænia quæ per annulos excurrit, veſtisq; ſciſſuras inter ſe committit: apud Ioſeph. de antiq. Iud.

Ῥάπτης, ου, ὁ, ſutor, conſarcinator. Ῥαπτὸς, ὴ, ὸν, ſutus, conſutus, vel ſutilis: ut ῥαπτοὶ χιτῶν, Od. ω, ubi exp. etiam, lacerus. Ῥαπτὰ dicuntur etiam pulvini ſeu centones, apud Xen. Hell. lib. 3.

Ῥαφή, ῆς, futura: ut ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς: apud Plat. de Socr. dæmon. & ῥαφαὶ τῶν ὀστέων, apud Eurip. in Phœn.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, ſuendi ſeu ſuturæ inſtrumentum: acus: Epigr. lib. 2. Ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus: item olus quoddam ſylveſtre lapſanæ ſimile: apud Heſych. Eſt & nomen piſcis, qui & βελόνη.

Ῥαφιδοῦς, qui utitur inſtrumento quod ῥαφὶς dicitur: ſutor. Epigr. lib. 2. Κυρὸς ὁ ῥαφιδοῦς κρατεναυπόνον ἦλθον ἀγῶνα, Καὶ πάλαι νικῶσιν τὰ ξυρὰ αἱ ῥαφίδες.

Ῥαφιδόω, ſuo, conſuo: Ῥαφιδωτὸς, ſutus, conſutus. Item acu textus. Exod. cap. 36.

Ῥαφιδωτὸς, idem quod ῥαφιδοῦς: eiuſdem lib. cap. 27.

Ῥάφιον, τό, parva acus. Item ſubula: apud Galen.

Compoſita: aptiùs cum præp. ſit one.

Ἀναῤῥάπτω, conſuo, conſarcino. Exponit &, reſarcio, reſuo. Ἀνα

Ἀπῤῥάπτω, conſuo, conſuendo obſtruo. Plut. ὡδὶ φιλοσοφοῦσι λέων καὶ ἀπορράπτειν τὸ βαλάνιον. Dicitur & ἀπορράπτειν στόμα, apud Aeſchin. ὡδὶ παραπρεσβ.

Ἐνῤῥάπτω, inſuo. Plut. de virtut. mul. τὸν δὲ Λέανδρον ἐνῤῥάψαντες εἰς βύρσαν κατεπόντισαν. Et voce media, apud Herodot. ἐνῤῥάψαι ἐς τὴν μηρόν.

Ἐπιῤῥάπτω, aſſuo.

Καταῤῥάπτω, inſuo: conſuo, perſuo. Dioſc. lib. 2. cap. 32. κατάπλασμα ἐκ σταφυλίνου εἰς ὑείαν κοιλίαν καταῤῥάψης.

Κατάῤῥαφος, conſutus, pannoſus. Item ex commiſſuris conſtans, non integer. Luc.

Ἐγκαταῤῥάπτω, (acc.) inſuo, vel deſuo in: unde ἐγκατέῤῥαμμένη ἐγκεντρίδες, inſuti aculei, apud Xen.

Παραῤῥάπτω, q. d. juxta ſuo: aſſuo. Exponitur &, conſuo.

Προσῤῥάπτω, aſſuo. Plut. in apopht. ὅσα μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐστὶ σκῦτος καὶ τὴν ἀλωπεκῆν. (συῤῥάπτειν.

Συῤῥάπτω, conſuo ſimul ſuo, conſarcino: Heſiod. in Erg. δέρμασι

Ῥ'ακκοσυῤῥαπτάδης, ου, ὁ, (dec.) q. d. qui veſtes viles detritas & pertuſas conſuit. Sic cognominatus fuit. Eurip. ab Ariſtoph. quòd aliorum poëtarum dictis, ceu plumis alienis ſe ornaverit: vel quòd ferè pannoſos reges in ſcenam produxerit.

Ὑποῤῥάπτω, q. d. ſubſuo: Eurip. in Alc. Ὡς δὴ τί δράσων τὰ σὰ ὑποῤῥάπτεις λόγῳ;

Compoſita ſine præpoſitione partim ab ἐῤῥαφα, partim ab ἐῤῥάφιον.

Ἄῤῥαφος, ὁ ἡ, ὸν, non ſutus, ſeu non ſutilis, futura carens: ut ἄῤῥαφος χιτών. Ioan. cap. 19.

Γαστοῤῥαφία, ventris vulnerati connexio.

Δικοῤῥάφος, ὁ, cauſarum concionator, ſeu conſarcinator.

Δικορράφειν, cauſas concinno ſeu conſarcino. Ariſtoph. in Neb.

Δολοῤῥαφής, ές, ὁ ἡ, ex dolis conſutus & quaſi conſarcinatus, doloſus.

Δολορράφια, doloſum commentum, vafrities. Epigr. l. 7.

Ἐυῤῥαφιώτης, ου, ὁ, Bacchi epitheton apud Dionyſ. de ſitu orb. ideo ei tributum, quòd inſutus fuerit in femur Iovis, teſte Euſt. qui tamen addit, ſic etiam dictum eſſe cum παρὰ τὸ εὖ ῥαπῆναι: vinum enim immodicè hauſtum, litis & rixæ originem eſſe.

Ἔυῤῥαφὴς, pulchrè ſeu bene conſutus, vel pulchram ſeu elegantẽ futuram habens: ut ἐυῤῥαφὴς μηρός, apud eundem Dionyſ. ibid.

Ἱστοῤῥάφος, qui vela conſuit. Et metaph. doloſus: apud Ariſtop. teſte Suid.

Κακοῤῥάφος, malorum ſutor: dolorum machinator.

Κακορράφης, malis, ſeu ex malis conſutus. Heſychio idem eſt quod κακοῤῥάφος.

Κακορράφια, malorum conſutura: malorum machinatio. Od. α & μ. ll. o.

Μηροῤῥαφής, femori inſutus. Bacchi epith.

Μηχανορράφος, machinarum ſtructor, technarum ſeu fraudum excogitator. Eurip. in Androm.

Μηχανορράφια, ἡ, machinarum conſutura, fraudũ excogitatio.

Μιτορραφὴς, filo ſutus: in Epigram.

Νευρορράφος, qui nervis conſuit. Plat. de rep. l. 4.

Νευροῤῥαφέω, nervis conſuo. Idem in Euthyd. & Xen. pæd. 8.

Νευροραφικὸς, ad eiuſmodi ſuturam pertinens. Poll.

Πολύῤῥαφος, multum ſutus: vel multipliciter ſutus ſeu conſutus. Soph. in Aiace. Πολυῤῥαφὴς, idem Nonn. Dicitur & πολυῤῥαπὴς pro iſdem: unde πολυῤῥαπὲς φρόνημα, apud Theocr. idyll. 26.

Σκηνορράφος, qui tentoria conſuit, è panno lineo aut laneo aut pellibus. Suid.

Σκηνορραφεῖον, τό, locus ubi tentoria conſuuntur.

Ὑποδηματοῤῥάφος, ſutor. Chryſoſt.

Φοιτορράφέω, εἶ, in tegete ſuo: vel tegetes aut traje&a conſuo. Metaphoricè utitur Aeſchin in Cteſiph.

Ῥ'ΑΡΟΣ, ου, ὁ, venter. Suid. & Etym. Exp. etiam, robuſtus. Heſych.

Ῥάρος, τό, dicitur infans. Suid. & Etym.

Ῥ'ΑΣΣΩ, F. ξω, allido, dejicio: idem quod ἐράσσω. (ſ ex quo & factum per aphæreſin literæ α,) Demoſth. in orat. contra Conon. ἐξ' ὑποσκελίσαντες καὶ ῥάξαντες εἰς τὴν βόρβορον, &c. Iſai. c. 9. ῥάξει ὁ θεὸς τὸν ἐπαιρόμενον ἐπὶ ὄρος Σιὼν ἐπ' αὐτόν. Exponitur etiam, vi & impetu valido decido: Euſt.

Ῥάκτος, ου ὁ, collis, tumulus, petra, præcipitium. Heſych.

Ῥακτήρ, ῆρος, ὁ, ſtrepitum multum edens. Heſych. ex Philoctete.

Ῥάκτημον, τό, eidem eſt ſaltatio quædam. Pro eodem per ſyncopen dicitur ῥάκτριον: unde ῥάκτρια, τά, dicuntur bacilli quibus fructus dejiciunt & deturbant: apud eundem.

Compoſita

Ἀπορράπτω, amputo, avello.

Ἀπόῤῥωξ, id quod amputatum ſeu avulſum eſt. Heſych.

Ἀπόῤῥαξις, ἡ, dicebatur modus pila ludendi, quo pila fortiter ad ſolum alliſa, ei qui miſerat, remittebatur: monſtrato prius ſaltu eius: ſaltus enim numerari ſolebant. Poll. l. 9.

Ἐπιῤῥάσσω, irruo, incumbo. Diodor. μὴ βίᾳ πολλῇ ἐπιῤῥαξαντες τοῖς πολεμίοις, αὐθημερὸν ἠγωνίζοντο.

Ἐπιῤῥακτὴς, ὁ, incumbens hiatu: ut ἐπιῤῥακτὴ ὕδατα, apud Plut. in lib. ad præfect. indoct.

Καταῤῥάσσω, & καταῤῥήσσω, frango, rumpo: unde καταῤῥαχθὲν ἔθος, apud Herodian. l. 3. Item impetuosè deturbo. Demoſth. κἀκ Ἀετίας. κατέῤῥαξε δ' ἐκ τῶν θαλάσσαν ἅπαντας. Et neutraliter, erumpo: ut apud Ariſtot. de mun. ὅμβροι καταῤῥάσσουσι χύσεις πολλαχοῦ. Interdum defluo & caſito more ſalientium aquarum. Gal. meth. 8. ἐκ πηγῶν ὕδατος καταῤῥαγέντος τοῦ ἀγκῶνος, ψυχρὸν ὑγρὸν. Tranſitivè apud eundem meth. 13. πρῶτον μὲν ἐπιμόνως τὸ αὐτὸ βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταῤῥάσσοντος καταῤῥαῖς ἐπὶ τὸ κεφαλῆς.

Καταῤῥάκτης, vel καταῤῥῶκτης, ου, ὁ, cataracta: locus abruptus & præceps in flumine, unde aqua ruit potius quam fluit. Euſtat. & Suid. Significat etiam vectem quo porta obfirmatur. Dion. Halic. lib. 8. & ipſam portam cataractam. Plut. in Ant. Eſt & nomen avis rapacis: de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 2. & l. 9. c. 12. & Plin. l. 10. c. 44.

Ἐπικαταῤῥάσσω, (comp.) percutio, impetuosè impello.

Προσρήσσω, idem quod προστρήγνυμι. Suid.

Ῥόσρηξις, conflictus. Polyb.

Συῤῥάσσω, confligo. Xen. Hell. 7. ὡς ἑάδην τάχιστα τοὺς πολεμίους, συῤῥάξειν. Dicuntur & flumina συῤῥάττειν, cum impetu confluentia apud Diodor.

Συῤῥαξις, ἡ, conflictus. Plut. de fort. Alex.

Ῥ'ᾶες, &c. vide in Ῥ'ᾴδω.

Ῥ'ΑΦΑΝΟΣ, ου, ὁ, ſive ῥάφανις, ἴδος, ἡ, (Atticè) raphanus, radix ſeu radicula. Gal. Dioſc. Theophr. Ariſtot. Nomen habere traditur παρὰ τὸ ῥᾳδίως φαίνεσθαι: quia ſtatim à ſatu oritur. Suid.

Ῥάφανηδὸν, in modum raphani: ut ῥάφανηδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta. Paul. Aegin. lib. 6. cap. 89. & Gall. lib. 6. method. med.

Ῥαφανώδης ἴζα, q. d. raphani ſimilitudinẽ habens radix Theop.

Ῥαφανίδωσις, raphano in anum immiſſo cruciari: quæ pœna moechis ignominiæ cauſa ſolebat irrogari ſchol. Ariſtoph. in Nub.

Ἀποραφανίδωσις, (comp.) raphani in podice inſuſio, ſeu raphani per podicem trajectio. Schol. Ariſtoph. in Pluto.

Ῥάφη, &c. vide in Ῥάπτω. Ῥάχις, &c. in Ῥήσσω.
Ῥάων, &c. Ῥέα in Ῥᾴδιος.

Ῥ'ΕΓΧΩ, vel ῥέγκω. F. ξω, rhonchiſſo, ſtertо. ſ factum per onomatopœiam teſte Galeno. Ariſtoph. in Nub. Οὐ γὰρ εἰκὸς ῥέγκειν. Idem in Eq. Ῥέγκει μεθύων οὐ τῶν βυσσοῦ ὕπνων, iterat. ſupinus, Invenitur & pail. ῥίγχουμαι, in anth. Epigr.

Ῥέγκος, & ῥέγξις, ſonus naſi qui ſtertendo editur, rhonchus. Gal. ex Hippocr.

Ῥ'ογχίων pro ῥίγχων, apud Epicharm. teſte Heſych.

Ῥόγχος, ὁ, rhonchus. Ῥογχάζω, exp. resono.
Ἀπερίγχω, (comp.) deterreo.

Ῥεῖθρον, vide in Ῥέω, fluo.

Ῥ'Ε'ΖΩ, (F. ῥέξω, & per metathesin ἔρξω, tanquam ab ἔργω, præt. χα) facio. Od. ζ. Καὶ δή ἄλλη μείσω ἤπερ τοι ὧδε ῥέζει, Il. ε, αἴσυλα ῥέζων. Et cum gemino accusat. Od. σ, οὔ τε τι σε ῥέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω. Sic & alibi. ¶ Item facio, i. sacrifico. Il. β. ἀλλ' ἄγε δή ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν. Et cum accus. Il. α Φοίβῳ δ' ἱερὰ ἑκατόμβην Ῥέξαμεν ὑπὲρ Δαναῶν. Et apud Theocr. idyll. 28. Ῥέξω πόξιν Ἐρωτι καὶ αὐτᾷ βοῦν Ἀφροδίτᾳ.

Ῥέζομαι, fio: unde participium ῥεχθεὶς, factus: ut Il. ε. ῥεχθὲν δέ τε νήπιον ἔγγυ Præt. med. ἔρεγμαι, & per metathesin ἔοργα, feci: Il. β, ἐὼ λέ' ἔοργα, & alibi apud Hom. ὁμὲ ἔοργε καὶ ἠμὲν ἔοργα. Scribit tamen Eust. fieri etiam posse vel ab ἔργω. vel ab ἐέργω.

Ῥέκτης, ου, ὁ, actor. Hesiod. Ῥεκτήριος, ὁ, acer & promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur & ῥέκτης: ut ῥέκτης αὐτῷ, apud Synes.

Ἐ'ρδω, idem quod ῥέζω: ex quo facta metathesi literarum & mutatione ζ in δ, ortum traditur. Od. ρ, Φιλοῖσιν ἣν τις φίλα ἔρδοις. Futurum est ἔρξω: Hesiod. in Erg. Τοῦτο δ' ὡς ἐκέτης, ὅσσε ξείνου κακὸν ἔρξεις. Item facio, sacrifico. Il. β, Ἑξήκοντα δ' ἀθανάτοισι τελείους ἑκατόμβας.

Ῥέδω, Bœoticum est pro ῥέζω seu ἔρδω. Eust.

Ἔργον, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compos. a.

Ἄῤῥεκτος, seu ἄρεκτος, infectus, imperfectus, ut ἔργον ἄρεκτον, Il. τ.

Αὐθαρεκμων, quem ipse sibi struit sive conciliat aliquis. Hesych.

Ἐπιῤῥέζω, idem quod ῥέζω, sacrifico. Theocr. idyll. 27. Ζεὺς δ' ἐπιῤῥέζει κἀγυιᾶτέρῳ ἄρσενα χοῖρον.

Ἀνεπιῤῥεκτος, (decomp.) non sacrificatus, non libatus. Hesiod. in Erg.

Καλαῤῥέζω, demulceo: mimus. Il. α, Χειρί τέ μιν καταρέξε. Pro quo per syncopen dicitur καῤῥέζω: ut Il. ε, Τὸν πνοιὴ καῤῥέζουσι Χαριτάδων ὑπάτειραι.

Περιῤῥέζων, Hesychio est τὸ ἐπὶ πᾶσι καθαρσίοις ᾄδειν.

Συνερδῶ mul. fac. o, simul operam do. Item simul adiuvo. Soph.

Ῥ'Ε'ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum, quævis pars corporis: unde plur. ῥέθεα ῥίγει: ut Il. ω, Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη ἄϊδος δὲ βεβήκει, & Il. χ, ῥέθεσιν δ' ἐκ θυμὸν ἕλητε. Interdum peculiariter de facie dicitur: ut apud Apollon. Argon. 2. Αὐτὰρ ἀναχόμενοι ῥεθέων ἀπὸ παρειὰς Ἴαδε βαῖνε, Κᾶρες. In Moschi Megara, τὸ περὶ δὲ τοι σάκος' ἔρδων Σωζεν' ἐπὶ ῥεθέεσι, quidam ῥεθέεσι esse volunt dictum pro genis aut labris. Itidemque ῥέθος pro genis apud Soph. in Antigona, νεφέλη δ' ὀφρύσι ὕπαθε αἱματόεν ῥέθος αἰχμή, nebula superciliis infidens (tristitia & mœror) genas purpureas decolorat. Totum etiam corpus ῥέθος appellari, annotat Suid.

Ῥέα, vide in Ῥάδιος. Ῥέαθρον, ῥέαι, in Ῥέω.
Ῥέκτης, &c. in Ῥέζω.

Ῥ'Ε'ΜΒΩ, in gyrum circumago, vel simp. circumago, circumvolvo. ῥεμβόω, Hesych.

Ῥέμβομαι, temere inambulo, spatior, erro. Plut. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. μόνον ἐρρεμβέθη λίθος ὑπὸ μάλης ἔχων. Et metaph. negligens sum, animo sum vagabundo: Plut. in Pomp. ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Πετρώνιον καταμαθών. Sic & apud Chrysost. com. in ep. ad Colos. & ad Tim. th.

Ῥέμβασις, ἡ, vagatio, erratio, vel aberratio. Gall. in lex. Hippocr.

Ῥέμβος, ὁ vagus, erro. Scribitur & ῥεμβός, apud Erot. quod exp. πλάνος.

Ῥεμβώδης, ες, ὁ καὶ ἡ animo vagabundo factus, qualis est eius cui nimius vagandi usus. Plut. in Dion. Apud eundem de audiendo βλέμματα ῥεμβώδη, exp. oculi huc, illuc vagantes, non defixi in eum qui verba facit.

Ῥεμβόω exp. vagor, fluctuo.

Ῥεμβάζω, vagor mente seu animo sum vagabundo.

Ῥεμβασμός, occupatio mentis. Sapient. c. 4.

Ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus: rota: seu quædam rotæ formam habens: Theocr. idyll. 2. Exponitur & rotatio: apud Pind. Apud mathematicos dicitur esse figura quadrangula lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis: ac à quibusdam βακχυλον appellari a simili forma panis, apud Elæos usitata: de quo pane Athen. l. 3. ¶ Ῥόμβος etiam à Romanis piscis dicitur quem Græci alio nomine ψῆτταν appellant, teste eodem l. 7. in fine.

Ῥομβωτός, ή, όν rhombi figurâ habens: Athen. l. 5. & in Anth. Ep.

Ῥομβόω, volvo & circumago in modum rhombi. Suid.

Ῥομβητός, versatilis in modum rhombi.

Μεσόρομβος, (comp.) apud medicos vinculum quoddam est, teste Hesych.

Ῥόμβος, item idem rotula fuisse putatur: vel turbinatum quidpiam, quod circumpulsum & circumactum sonum quendam reddat. Etymol. ex Eust.

Ῥόμβιον, τὸ, rotula quam venefici agitant. Schol. Apol. Rhod.

Ῥόμβδην, ὁ, ὁ, implicatio & circumvolutio spiræ serpentis. Apollon. lib. 4.

Ῥ'Ε'ΠΩ, ψω, F. vergeo, propendeo. Proprie de statera seu lance dicitur: ut apud Plat. de rep. lib. 8. ὃ ἐχ οὕτω πάντα ἀρετὴ διέφηκεν, ὥσπερ εἰ πάλαι ζυγὸν καθεῖμεν, ἑκάτερα ἀεὶ τὸναντίον ῥέποντα. Et de eo quod lanci impositum est: ut Il. χ, fatum Hectoris impositum stateræ aureæ, unà cum fato Achillis, dicitur ῥέπειν. Metaphoricè plerunq; significat propensus sum & inclino ad aliquid. Alciphr. ὅπως γὰρ αὖ ῥίψῃς ἅπαξ, οὐκέτι ἀνήλθησεν. Item propensus sum, i. benevolentia prosequor: Ioseph. πάλιν ἔρρεπε πρὸς τοὺς ἱκετεύοντας. Exponitur interdum, tendo, feror: ut apud Gall. ad Glauc. ῥέπειν εἰς τὸ γαστέρα. Et pertineo: ut Aristoph. in Plut. ὀχληρὸς εἰς τὴν ῥέπειν.

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, q. d. devergentia: propensio, seu inclinatio: ut de inclinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam propensio ad imum vergens, declivitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur: ut apud Arist. de Cœlo, l. 2. μεγάλην αὐτῇ ἔχει ῥοπὴν εἰς πίσω. Sic & apud Xen. pæd. 4. Ἐ ῥοπῇ χρόνου seu καιροῦ, temporis momentum & articulus: quo posteriore utitur Basil. Ῥοπὴ dicitur etiam quod momentum affert & pondus ad rem aliquam, vis impulsrix: ut θεία ῥοπὴ, apud Chrysost. Exponitur etiam periculum. apud Soph. in Trachin.

Ῥόπαλον, ου, τὸ clava, gestamen Herculis. Od. ι. Cyclopi tribuitur. Xen. Hellen. 7. ἐπεχειρήθησαν δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesychio exponitur etiam, virga, baculus. ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ εἰς ἕτερον μέρος ῥέπειν, itidemque Eustath. dictum scribit παρὰ τὸ ῥέπειν εἰς μηδέτερον, ἀλλὰ ῥέπον. ¶ In anthol. Epigr. de virili membro dicitur.

Ῥοπαλίζω, clava percutio: vel verso tanquam clavam.

Ῥοπαλισμός, percussio quæ fit clava. Dicitur & de tentigine seu satyriasi, apud Suid.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava, incurvum lignum. Exponitur &, fustis. Sunt & qui pro ense poni tradant. Metaph. apud Euripid. ἔπεσον αὐτὸν δίκης ῥόπτρον. Dicitur & de membro virili. ¶ Item marculus seu annulus ostii, apud Plut. in lib. περὶ πολυπ. ¶ Est etiam paxillus in majoribus laqueis aut retibus venaticis, qui incurvis & inflexis lignis inseritur. Hesych. & Eust.

Ῥομφαία, ᾶ, telum quoddam Thracicum. Vide Gell. lib. 10. cap. 25. Exponitur etiam, framea, jaculum longum. Dicitur & de ense. ☞ Etymolog. à ῥέπω dicit fieri ῥοπή, ῥεπτή, καὶ ῥομφαία.

Ῥάψ, ῥωπὸς, ὁ, virgultum. Vsitatius est in plur. ῥάπες, virgulta, sentes. Od. ξ. ῥώπας δ' ὑπέχυδεν δασεῖας. & Iliad. κ. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥώπας παλύνας τε. ☞ Eust. ita dici à ῥέπω annotat, ut βλαὼψ à βλέπω.

Ῥοπήιον, ου, τὸ, senticetum, virgultis plenus locus: Il. ν. Exponitur etiam, virgultum vimineum.

Ῥωπὰς, species plantæ flexilis. Hesych.

Ῥώπων, ωνος, ὁ, merces parvi momenti. Apud Strab. exponitur, etiam merces, vel mercimonium Suidas scribit quosdam ῥώπους appellasse omnifariam sarcinam: item cinnum colorum qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt. Apud Dioscoridem exp. crates, fiscella arundinacea.

Ῥωπικὸς qui talis est quales sunt merces quæ ῥῶπες appellantur, vilis & parvi pretij.

Ῥωπεύειν, vendere merces quæ ῥῶπες dicuntur. Hesych.

Ῥωπίζω, Eust. Exp. συμμικτῶς καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖ.

Ῥ'ιψ, πὸς, ὁ, vimen flexile, virgultum. vide & in Ῥίπτω.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιῤῥεπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, utramq; partem inclinans seu vergens, Interdum & ambiguus, anceps.

Ἀνθῤῥέπω, incontrariam partem vergo. Philo de vita M. lib. 3. ἐπαμφοτερίζουσῃ τῇ γνώμῃ καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος αἰωρέπειν.

Ἀνθῤῥοπος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium seu in contrariam partem vergens. Sæpius idem valet quod ἰσοῤῥοπος, æquè pollens, æquale pondus seu momentum habens: & propriè de rebus dicitur quæ in trutina penduntur seu pendi possunt: metaphoricè & de aliis: ut αὐτοῤῥοπος συμμαχία, apud Dem. Olynth. 1. Et τὸ αὐτοῤῥοπον, æquilibrium, æquibritas.

Ἀνθῤῥόπως, æquali seu pari pondere, æquipollenter. Xenoph. Hellen. 5.

Ἐπιῤῥέπω, propendeo, vergeo. Et activè, vergere facio, inclino. Theogn. Ζεὺς γάρ τοι τὸ πάλαιον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλο.

Ἐπιῤῥεπὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, qui propendet & in alteram partem vergit & metaph. propensus, proclivis, pronus: ut ἐπιῤῥεπὴς ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. Item felix, succedens, apud Polyb.

Ἐπιῤῥέπεια, pronitas, propensio. Chrysost.

Καταῤῥέπω, deorsum vergo & inclinor. Polyb. ἵνα μὴ νοὺς μηδ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν.

Καταῤῥεπὴς, deorsum vergens, declivis.

Καταῤῥοπὸς, idem. Gal. ad Glauc. l. 2.

Καταῤῥοπέω, deorsum vergere. Hippocr.

Composita

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm retinentia ῥέπ.

Α'ῤῥεπής, ές, ὁ ἡ ό, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionyſ.

Α'ῤῥεπῶς, non vergendo in alterutram partem.

Α'ῤῥεψία, ή, animus in neutram partem aut ſententiam magis inclinans. Laërt. in Pyrrhone.

Ε'περῤῥεπής, in alteram partem vergens ſeu inclinans.

Ε'περῤῥεπεῖν, in alteram partem vergere ſeu propenſum eſſe.

Ο'ξυῤῥεπής, q.d. celeriter repens: agilis. Heſych.

Χαμαιῤῥεπὴς ſeu χαμαιῤῥεπὴς in terram vergens ſeu inclinans. Suid.

Χαμαιρεπῶς, in terram vergendo. Heſych.

Compoſita ex ῥοπὴ: itidem ſine præpoſitione.

Α'νάῤῥοπος, & ἀνώῤῥοπος, ὁ ἡ ό, ſurſum vergens, ὁ ἄνω ῥέπων. Gal. & Alex. & Aphr.

Α'νταῤῥοπία, ή, ſurſum vergere. Hippocr.

Α'ῤῥοπος, idem cum ἀῤῥεπής.

Ε'περῤῥοπής, idem quod ἐπεροῤῥεπής: apud Gal. & Rhian. de impru-

Ε'περῤῥοπεῖν, idem quod ἐπεροῤῥεπεῖν. (dentia.

Ι'σοῤῥοπος, æqualiter vergens, æquali er propenſus: ſeu in neutrā partem inclinans: ut ἰσοῤῥοπον πρᾶγμα, Plat. in Phæd. Interdum æquè pollens, eadem exiſtimatione: ut πρὸς ἰσόῤῥοπος, Ariſtot. eth. 9. Et generaliter, æqualis, par, apud Thuc & Herodian.

Ι'σοῤῥοπία, ή, in neutram partem propenſio, æquilibrium. Plat. in Phæd.

Ι'σορροπῶ, in neutram partem vergo, æquilibrium facio. Poly. Item æqualibus ſum viribus, ita ut nec ſuperer ab alio, nec alium ſuperem. Ariſtot. Et generaliter, æqualis ſum, adæquo, nec excedo, nec minus ſum: apud Plat de leg. l. 5.

Καλαῦροψ, οπος, ή, pedum: propriè quod in ſummo eſt repandum (dicitur enim quaſi κῶλον αὖ ῥέπων, Euſt.) Il, ψ, Ὅ'σσον τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βυκόλῳ αἰών.

Ο'ξύῤῥοπος, qui fit momento temporis: celer, celerrimus: ut ὀξύῤῥοπος ἡ στιλπνὴ κίνησις, apud Alex. Aphr. Exponitur & fluxus, item agilis, apud Baſil.

Παλίῤῥοπος, qui retro vergit aut propendet, reflexus: ut παλίῤῥοπον πονηρόν. Eurip. in Elect.

Ρ'Ε'Ω, (Ρ. δύσω, Ρ. δύκω) fluo. Propriè dicitur de rebus liquidis. Xen. Pæd. 7. πολεμῶς ἀφ' μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ, χρυσὸς ἅλαδε ῥέειν, apud Hom. Metaph. uſurpatur etiam de aliis: ut de igne. apud Ariſtot. in lib. de vita & morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ ἀφανιζόμενον, καὶ ῥέον ὥσπερ πολεμός. item de telis, lapidibus, verbis & aliis rebus quæ cum quadam celeritate & quodam impetu feruntur, apud Hom. Ponitur & pro fluo, i. diffluo, evaneſco, intereo, ſolvor, labor: ut apud Phil. ῥηκτόμβοι καὶ ῥέοντες, fragiles & fluxi. Sic & apud Dem & Plut. ¶ Item activè pro χέω, fundo. Eur p. in Hecuba, ἔῤῥω χθεὶ πῶς Ἀχαιάδες Χοὰς ἀνωνύμῳ πυτῖ. Invenitur & ῥώω pro ῥέω, apud poëtas. ¶ Item ῥέω, dico, loquor. In qua ſign. f quamvis non fit uſitatum ῥέω, in uſu tamen eſt aor. 1. ἐῤῥήθλω (pro quo & ἐῤῥέθλω) regulariter formatus ab ἔῤῥηκα, cujus act. ἔῤῥηχα, fut. ῥήσω. Hinc & ῥῆμα, ῥῆσις, &c. quæ vide poſt omnia comp. ex ῥέω, fluo.

¶ *Derivata ex ῥέω, fluo.*

Ρ'έομαι, idem quod ῥέω, fluo. Item perfundor: ut ἱδρῶτι ῥεόμενος, ſudore perfuſus, apud Gal.

Ρ'ύμη, τὸ, fluentum. Item fluctus. Interdum exp. fluvius, vel fluminis impetus, apud Herodian. ¶ Apud medicos, fluxio, fluxus.

Ρ'υμώδικος, fluxionibus obnoxius. Apud Dioſc. ἕλκη ῥυμώδικα, diſtillantia ulcera.

Ρ'υματίζω, fluxionibus infeſtor. item gravedine infeſtor: ut ῥυματίζοντες ὀφθαλμοί. Dioſcor. Et ῥυμαλιζόμενα μόρια, partes quæ fluxione tentantur. Apud Alex. Aphr ῥυμαλιθέντες τὴν ἀρτηρίαν, quibus diſtillatio in arteriam defluxit.

Ρ'υμασμός, fluxio: ut ῥυμασμὸς κοιλίας.

Ρ'υμάτιον, parvum fluentum. Apud Plut. in Theſ. exp. rivus.

Ρ'ῦσις, fluxio, i. ipſa fluendi actio.

Ρ'υτὸς, ή, όν, fluxus. Item fluidus, evanidus, mortalis, caducus. Greg. Areop.

Ρ'υτῶς, fluxè, inſtar eorum quæ fluxa ſunt. Ρ'υσικῶς, abundè, affluenter. Heſych. & Suid.

Ρ'υσιλέω, fluidus, fluens. Heſych.

Ρ'έθρον, ου, τὸ, (poët.) fluxus, fluxio. Aeſchyl.

Ρ'έεθρον, (itidem poët.) fluentum: ſæpe apud Hom. Dicitur & τὸ ῥέεθρα τοῦ πολέμου, apud Herodot. Item flumen. Pro eodem dicitur & ῥῆθρον per ſyncopen, apud Herodot. Theophr. & Plut.

Ρ'οὴ, ῆς, idem quod ῥέεθρον. fluentum. Il. β.

Ρ'όος, ου, ὁ, itidem pro fluento. Exponitur &, fluxio aquarum, item curſus aquarum. Et pro ipſis aquis quæ fluunt Od. ε.

Ρ'ώς, per contractionem pro ῥόος dicitur: unde κατὰ ῥῶν φέρεσθαι τὰ πράγματα, dicuntur res quæ proſperè cedunt & ex voto. Apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus. ¶ Item ῥῶς, ῥῶτος, arbuſcula quædam: qua coriorum infectores utuntur ad inſpiſſandas pelles. Dioſc. l. 1. c. 148.

Ρ'ωδὴς, ές, ὁ ἡ ό, fluidus, fluxus. Item undoſus. Theophraſt. & Ariſtot.

Ρ'ωὰς, ᾶδος, ή, defluvium acinorum: vitis vitium quo acini defluunt. Theophr.

Ρ'οικὸς, qui fluxione laborat ſeu profluvio. ¶ At ῥοικὸς, incurvus, inflexus. apud Theocr. idyll. 7. Item qui naturaliter eſt cruribus incurvis, apud Hippocr.

Ρ'ητίνη, ή, reſina, humor eſt liquidus & oleaginoſus, ex planta ſponte diffluens. Gal. & Dioſc.

Ρ'ητινίζω, reſinam refero. Exponitur etiam. ſum reſinaceus.

Ρ'ητίνινος οἶνος, reſinatum vinum. Dioſc. l. 5. c. 43.

Ρ'υδιώδης, ες, ὁ ἡ ό, refinoſus: apud eundem l. 1. c 80.

Ρ'ύω, thema inuſit. à grammaticis ſtatuitur, ex eo formantibus aor. 2. paſſ. ἐῤῠήν, (unde etiam infinit. ῥυῆναι & particip. ῥυὲς) quod eſt in uſu pro, fluxi, ut ἐῤῥύη μὲν ἀμφαμέως ὁ Α'νίβας, & ῥυῆναι λόγον τὸν δήμῳ, apud Plut. emanaſſe rumorem in populum. Invenitur ἐῤῥύην & in præteriti imperf. ſignif. pro, fluebam, apud Thuc. & Xenoph. Eſt & præt. ἐῤῥύηκα, fluxi tanquā à ῥυέω. ¶ Aliam ſign. f. verbi ῥύω, vide in Ρ'ύω, ſuo loco.

Ρ'ύσις, fluxio, fluxus, Philopon. χαμαὶ ῥύσις σιγμῆς. Item profluvium. Ariſtot. de mundo, οἷον ἄρρυσις. Item fluentum & brachium fluminis. Polyb. ¶ Heſychio eſt etiam. phiala aurea, pro quo ῥυτὶς, apud Athen. l. 11. item lignea quædam libra. ¶ At ῥύσις, liberatio, vide in Ρ'ύομαι.

Ρ'υτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr. Τὸ ῥυτὸν, (ſubſt.) poculi quoddam genus, cornibus ſimile, ex quo tenuiter profluente vino, inferne bibitur. Athen. & Euſt. ¶ At ῥυτὸς, tractus, vide in Ρ'ύομαι.

Ρ'υδὸν, & ῥύδην, affluenter, abundanter, affatim, abundè. Od. ε. ¶ Ρ'υδὸν exp. etiam vehementer, impetuosè, item cum vehementi ſtrepitu, apud Suid. & Heſych. & pro eodem invenitur & ῥυβδόν.

Ρ'υμη, ης, ή, impetus. Chryſoſt. τῇ τύφῳ τοῦτο ῥύμῃ καὶ ὁρμῇ. Demoſth. τὴν ῥύμην τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τὴν Μειδίου. Item vicus, platea, locus in quem omne certatim confluunt. Vide & in ῥύω, traho.

Ρ'ύαξ, ακος, ὁ, Profluvium, rivus. Item proluvium, proluvies, eluvies. Thuc. ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Plato οἱ ἐκ τοῦ ῥύακος πηλοὶ ῥέοντες πολλοί. Dicitur & αἵματος ῥύακες, ſanguinis rivi, apud Ariſtidem.

Ρ'υὰς, άδος, ή, vitium oculi, quum canthus lachrymas continere nequit: Trall. lib. 2. ¶ Item ῥυάδες dicuntur vites non continentes fructū: quòd acini defluant, & qui remanent, graciliores exiſtant. Geopon. l. 5. ¶ Ρ'υάδες, piſces, flutæ, apud Ariſtot. ¶ Ρ'υὰς, (adject.) fluxus, perfluens, deciduus. Ariſtot. l. 3. de part. anim.

Ρ'ύημα, τος, itrium: bellarii genus præſtantius. Gal.

Ρ'ᾴδιος, α, ιον, Ρ'ινὸς, Βροτὸς, Ρ'ίζα, Ο'ρὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'νάῤῥεω, refluo, vel ſurſum fluo. Item ſcateo, ſcaturio, quaſi ſurſum fluendo. Luc. παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκάτους αἱματηρᾶ φυγῶν οἴτῳ

Α'νάῤῥοια, ή, refluxus: *aut undarum.* Athen.

Α'ποῤῥέω, effluo, defluo. Dem. in Timocr. φύσας ἢ ἀποῤῥᾶν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic & apud Theophr. de cauſ. pl. lib. 1. Et alia metaphora, ut effluo & defluo, apud Lat. ut apud Soph. ὅταν ἡ ἀποῤῥοῦσα μνήμη, cujus effluit memoria. Item emano, promano, profluo: Dioſc. l. 2. cap. 203. φασὶ δ' ἔνια καὶ ὑγρασίαν ἀποῤῥᾶν τῆς βοτάνης. Et tranſitivè apud Alex. Aphr. ἀποῤῥέοντα λοιμικὰ ἀποῤῥοίαν.

Α'ποῤῥους, ὁ ἡ ή, profluens, manans, emanans. Athen.

Α'ποῤῥοὴ, ή, defluxus, defluvium. Item effluxus, profluentia, emanatio. Ariſtot. Probl. ſect. 12. Exponitur etiam, ſuccus vel humor effluens alicunde, aut vapor: apud Plut. in Solone.

Α'ποῤῥοια, ή, idem. Xen. Hell. 5. Item effluentia: *in metaph. ſignif.* apud Ariſtot. Probl ſect. 12. & Nazianz.

Α'ποῤῥύω, unde particip. ἀποῤῥυὲς, qui defluxit. Dioſc. l. c. 89. ἐξεπίσας ὠφελεῖ τὸ ἀποῤῥυὲν εἰς πυξίδα ἐρυθρὸν χαλκοῦ. Impropriè apud Plut. ἀποῤῥυὲς ἵππου, delapſus equo.

Α'ποῤῥυτὸς, ὸν ἡ ό, effluens, defluens: ut ἀποῤῥυτον σῶμα, corpus effluens, i. quod decraſcit, apud Plat. in Tim.

Decomp. Εὐκατῤῥύτος, facilè defluens. Hippocr. de fract.

Προαπορρέω, prius effluo, vel defluo.

Διαῤῥέω, per medium fluo. Iloc. in enc Buſir. κύκλῳ τοῦ χώρου περιέχων, ᾗ πᾶσιν ἀξιμῆρεών. Item perfluo. Luc. μικρὸν μὲν ἡμῖν σκαφίδιον ὑποστρώσει καὶ ἐκ τῆς ἀξιμῆρᾶ τὰ πλοῖα. ¶ Item diffluo. Philo de vita M. lib. 3. τὸ σῶμα ἀξιμῆρεται, τοῦτο τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, corpore diffluunt ex perpetuis & quotidianis deliciis. Et Ariſtoph. in Nub. φθορᾶς ἕνεκα, καὶ χαλᾶσι διαῤῥυήκασι λοιπὰ labris diffluentibus & diſſolutis. Item diffluo, i. dilabor, pareo. Soph. τῇ ἀνάγκῃ τὰ ἐκ τῆς βροτῆς χάρας ἀξιμῆρεῖ. Item tabeſco. Diog. Laërt. διεῤῥυηκὼς καὶ λιπαρὸν τοῦ νοσ.

Διαῤῥυτὸς, irriguus Strab.

Διαῤῥοὴ, ή, meatus, canalis, id per quod aliquid fluit: unde πάθεσι διαῤῥοαὶ, apud Eurip. in Hec.

Διαῤῥοια, ή, fluxus fluentum, meatus. Item copioſus alvi fine inflammatione exulceratione q; fluor, profluvium ventris. apud medicos.

Διαῤῥύσις, alui profluvio laborare. Alex. Aphr.

Λοιμοδιάῤῥοια, ἡ, (decomp.) q. d. verborum profluvium: profluentia loquendi. De garruli dicitur, quasi eorum lingua profluvio laboret, seu morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσρέω, influo, illabor. ut ἀσρέουσα πόλις, apud Eur. in Iph. Taur. & Luc. περὶ ἐσρευνῶν. Metaphoricè etiam usurpatur: ut ἀσρέυσαντες εἰς τὴν πόλιν, ingressi urbem.

Εἴσρυσις, & ἔσρυσις, influxio. Aristot. de mun.

Decomp. Ἐπισρέω, q. d. superinfluo. Metaphor. apud Plut. ἐπισρέων εἰς ἅπαντα.

Παρεισρέω, sensim vel clàm influo, & clàm ingredior: apud eundem in Lyc. παρεισρέοντος τὸ συνέδριον.

Ἐκρέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξερρύηκαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et τὸ ἐξερρυηκὸς, abolitum & fluxum, evanidum: apud eundem.

Ἔκρυσις, effluxio. Ἐκρύσεις dicuntur etiam ea conceptus corruptiones quæ intra septimum diem fiunt. Aristotel. hist. an. l. 7.

Ἔκροη, itidem effluxio. Aristot. de mundo Exponitur &, meatus, canalis, ut ὑπερῳᾶ τὸ ἀναπεμπτὸν, Alex. Aphr.

Ἔκροος, idem quod ἔκροη, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκρους, fluentum, seu alveus: apud Arrian.

Decomp. Διεκρέω, perfluo, effluo per. Διέκροος, meatus per quem aliquid effluit.

Ὑπεκρέω, (q. d. subeffluo) sensim & clàm effluo: aut evanesco. Plut. in Symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, fluo super. Iliad. β, Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ὑετὸν ἔλαιον. Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur & ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. τὸ ζῶον τὸ συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 7. ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν, & apud Hom. πολὺ δ' ἐπιῤῥέον ἤθελεν πεζὸν. ¶ Item activè, pro, inundo: ut apud Greg. θάλασσα τὰς μὲν πυρὶ πέμπουσα, τὰς δὲ τῇ φύσει ἐπιῤῥέουσα. ¶ Exponitur &, largior copiosè, apud Areop.

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, influxio, influxus. Theophr. Metaphoricè apud Eurip. in Androm. ἐπιῤῥοαὶ κακῶν.

Ἐπιῤῥοια, idem. Hesych. Et pro affluentia seu abundantia, apud Areop.

Ἐπιῤῥύω, affluxi: unde particip. ἐπιῤῥυὲς, apud Eurip. in Med. Οὗ λᾴβε δ' ἐπιῤῥυέντος, δυτυχέσης, Ἃ ἔλαχε γλυκεῖ αὐ ἄλγος, quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Item accessio qua aliquid sensim augetur.

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. adventitius, ut λιμναῖαι ἐπίῤῥυτοι, apud Plat. de Rep. l. 7. Item is in quem influit humor & infunditur: ut ἐπιῤῥύτου σώματος, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens.

Καθαῤῥέω, defluo: unde apud Aphthon. καθαῤῥύσαν τῷ τραύματος, quod è vulnere defluxit. Et metaph. delabor: ut καθαῤῥεῖν εἰς τὸν γλυκὺν, apud Xen. Pæd. 1. Item collabor, concido: unde καθαῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum jam considens, & ruinæ proximum, apud Pausan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καθαῤῥέοντες, i. confertim advenientes.

Καθαῤῥέομαι, perfundor: ut apud Plut. in Galb. λόγχην καταῤῥεομένην αἵματι. Sic & ἰδρῶτι καθαῤῥεόμενον, apud Luc.

Καταῤῥυτος, qui defluente humore irrigatur: ut κήπου καταῤῥύντος, Eurip. in Electra.

Καταῤῥοος, & contractè καταῤῥους, defluxio: Apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os.

Καθαῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex illo descensu: apud Plat. in Tim.

Καθαῤῥίζομαι, catharrho laboro, seu distillationibus vexor. Dioscor. l. 5. c. 43.

Καθαῤῥικὸς, qui distillationibus infestatur.

Decomp. Ἐπικαθαῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαθαῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur & συγκαθαῤῥύω, unde aor. 1. συγκατέῤῥυν: & particip. συγκαθαῤῥυὲς, apud Dioscor. l. 5. c. 103.

Μεθαῤῥέω, q. d. fluendi modum muto: refluo, reciproco: unde Aristot. eth. 9. cap. 6. τῶν διωτῶν γὰρ μᾶλλον τὰ βελτίωσι ἐστὶ μεθαῤῥεῖ, ὥσπερ ὕδατος.

Μετάῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio. Aristot. meteor. l. 2. Plut. de def. orac.

Παραῤῥέω, præterfluo. Xen. Pæd. 4. πᾶν δ' ὅσα τῆς καθαῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic & apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τοῦ χρόνου γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Item interfluo. Theophr. de caus. pl. l. 1. ἐκπίνει γὰρ καὶ ἀπόλυσιν παραῤῥέον (ὕδωρ) διὰ τῶν ἀνθρώπων.

Περιῤῥέω, circumquaque fluo, undique fluo: Basil. in Hexaëm. hom. 11. ὁ ἱδρὼς τῆδε κἀκεῖσε περιῤῥέων μηδεμίαν ἀκριβείαν παρέχῃ τῇ μορφῇ. Et circumfluo, circumluo, alluo. Herodian. l. 8. ποταμὸς περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Thuc. περιῤῥέων ἐπ' ἀμφότερα. Et circumfluo, i. abundo: unde apud Soph. περιῤῥῶτα βίου, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥύσῃ ἐσθῆτι, exp. fluidæ vesti.

Περιῤῥεῖται, dicitur urbs aut locus aliquis, quem fluvius circumfluit. Xen. anab. lib. 1. περιῤῥεῖται δὲ (πόλις) ὑπὸ τοῦ Μαιάνδρου κύκλῳ. Sic & apud Aristot. & Plut.

Περιῤῥύτος, circumfluus. Hesiod. in Theog.

Περιῤῥοος, idem. Herodot. lib. 1.

Περοῤῥέω, aut περοῤῥέω, profluo: ut apud Hesiod. in Erg. ποταμοὶ ἅλαδε περοῤῥέοντες.

Ὑπερπεροῤῥέω, (decomp.) idem. Hom. Od. ζ, Ἐν θ' ὕπνος πέλαγος ἐπηετανὸν πολύ θ' ὕδωρ Καλὸν ὑπερπεροῤῥέ.

Συῤῥέω, confluo. Plerunq; in metaph. signif. ut & Lat. confluo. Isocr. de Pace. ἐφ' ἃς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτὸν συνεῤῥύηκεν.

Σύῤῥυσις, & συῤῥοὴ, item σύῤῥους, & σύῤῥοια, confluxus, confluens colluvio: apud Plat. & Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: item sensim fluo, seu influo: unde metaph. apud Plut. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι φυχέρειαι καὶ κινήσεις, clàm subeunt animum molestiæ & impulsiones. Exponitur etiam, surrepo, apud Demost. Item sublabor, succumbo: ut ὑποῤῥέοντος ἐράσμιος, apud Plat. Item dilabor: unde apud Luc. ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοί. ¶ Activè etiam usurpatur ad Dem. in orat. contra Lep. τοὺς δὲ ὑπὸ τῆς ἡδονῆς καθελκύσας ἀπάτη καὶ μικρὸν ὑποῤῥεῖ καὶ μικρόν.

Composita sine præpositione: ac primum retinentia ῥ verbi ῥέω, seu ῥόω.

Ἀβραῤῥείτης, ου, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine: ὁ ἀκραλὴς ῥέων. Il. η.

Βαθυῤῥέων, & βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens, prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ.

Εὐῤῥείτης, (q. d. pulchrifluus) pulchrè fluens, bellè fluens. Il. ζ. Pro eodem dicitur & εὔῤῥους, unde εὐῤῥεῖος ποταμὸς, ibidem: de quo vide & in Εὐρύς.

Εὐρυρέω, compositè dicitur pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: unde εὐρυρέων Τάπις, apud Apoll. Argon.

Εὐρυρεέθρος, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ.

Καλλιρεέθρος, pulchra fluenta habens, pulchrifluus. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog.

Λαδρέων, (q. λαρέων, ex λα & ῥέων) impetuosè & rapidè fluens: vel latè fluens. Etymol.

Ὁμορρεθρος, unà cum alio fluenta habens: qui ex eodem rivo ducit aquam: rivalis. in Pand. Græc.

Composita ex ῥοὴ aut ῥόος, itidem sine præpositione.

Ἀβρόος, ου, ὁ, (ὁ ἄγαν ῥέων) impetuosum fluentum vel impetuosa fluenta habens: vel impetuosè fluens. Hom. in Bœotia.

Ἀγχίῤῥοος, cujus fluenta prope sunt: vicina fluenta habens. Apoll. Rhod.

Ἀέῤῥοος, semper fluens. Suid.

Ἀνεμόῤῥυης, ventis fluens, seu ex quo fluente venti exoriuntur: vox ficta apud Plat. in Cratylo differentem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμοῤῥοέω, f. ήσω, sanguinem effundo, sanguinis profluvio laboro: ut γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, Matth. 9.

Αἱμόῤῥοια, sanguinis profluvium. Dioscor. l. 2. & alibi.

Αἱμοῤῥοὶς, ίδος, ἡ, idem. Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. lib. 1. ¶ Est & serpentis genus inde appellatum, quòd morsu sanguinem & quasi profluvium sanguinis excitet, ac dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem, teste Solino.

Αἱμόῤῥοος & contractè αἱμόῤῥους dicitur mulier quæ menstrua patitur. ¶ Est & idem serpens cum hæmorrhoide Nic. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Eurip. & Theocr.

Ἀῤῥοιὴ, ἡ, retentio menstruorum: vel retardati & commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q. d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluus: ut ἀψορρόου Ὠκεανοῖο, Odyss. υ. Exponitur etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens, ut dicatur quasi αἰψόῤῥοος. Eust.

Ἄψορρος, retrogradus, retro vestigia referens. Hom. Ἄψορρον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od. ι.

Βαθυῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης supra. Il. φ.

Γονόῤῥοια, & γονορρυὴς, ῆος, ὁ, qui genituræ effluentia seu profluvio laborat. Ezech. 7.

Γονόῤῥοια, & γονορρύη, ἡ, genituræ profluvium.

Γονορρυέω, genituræ profluvio laboro, seminis fluxum patior, Levit. 15.

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Supplic.

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Euripid. in Ione, γοεραὶ λιβάδες ἀπὸ Χαλκέως, ἐν τοῦδ' ὄμμασιν δακρυῤῥοεῖ. Vtitur & Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita M. l. 3. σύμπαν τὸ ἔθνος αὐτῶν ὅλον μιᾷ δακρυῤῥοεῖν.

Ἑπτάῤῥοος, septem fluus. Exponitur &, septem ostia habens.

Εὔροος & εὖρους, & dialysi εὐῤῥοος bene fluens, facilem cursum habens: ut εὐῤῥοος ποταμός. Il. φ. Apud Theophr. εὖρους ῥοὴ, exp. facilis meatus.

Εὔροια, ἡ, facilis fluxus seu cursus. Et metaph. pro rebus prosperis & ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐροέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et metaph. feliciter ago, prospera utor fortuna: Greg. & Phalar.

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus orientalis, inter Aquilonem & Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. & Plin. lib. 2. c. 47. dictus quasi ὁ ἀπὸ τῆς ἑῴας ῥέων, inquit Etymol. Vide & in Εὐρύς.

Καλλίῤῥοος, idem quod καλλιρέεθρος, Iliad. φ. Scribitur & καλλίῤῥοος. Odyss. ε.

Ὁμορρέεθρος

Ὁμόῤῥοος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens.
Ὁμορροία, ἡ, q.d. confluentia aut confluxio.
Παλίῤῥοος, & παλίῤῥυς, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus: ut κλύδωνι παλίῤῥυτι. Eur. in Iph. Taur. Παλίῤῥοος etiam substantivè exp. refluens.
Παλιῤῥοία, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ.
Πλατύῤῥοος, idem quod εὐρυρείτης. Aeschyl. in Prometh.
Πυόῤῥοος, & πυόῤῥυς, pure fluens, ex quo pus manat.
Πυορροία, ἡ, fluxus puris, suppuratio. Dioscor. l. 5. c. 131.
Πυορροΐα, pure mano, pus effundo: ut πυορροΐζω ὦδε, aures è quibus pus fertur, apud Dioscor. l. 2. c. 181. & alibi.
Τελχορροία pilorum seu capillorum defluvio laboro: ut βλέφαρα τελχορροῦντα, apud Dioscor. l. 2. c. 48.
Τελχορρυία, idem. Aristoph. in Pace.
Ὑδρόῤῥοα, seu ὑδρόῤῥοια, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit. Aristoph. in Acharn. & apud eius schol. Metaphoricè utitur. Athen. l. 13. (Symp. 8.
Φυλλορροία, foliis fluo vel defluo, folia vel frondes amitto. Plut.
Χάμῤῥοος, & χαμόῤῥοος, ex quo per contractionem, χάμῤῥους, hyeme fluens: ut χάμῤῥοῦς πολέμους. Il. δ, 8, & λ. Sic & χαμόῤῥους πολέμους, apud Phil. de vita M. lib. 3. Vtitur & Herodian. lib. 3. & Demost. ¶ Χάμοος autem dicitur paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis. Hesiod. Erg. lib. 2.
Χρυσορρόας, ᾱ, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l. 5. Pro eodem dicitur & χρυσορρόης, apud eundem l. 8.
Ὠκύῤῥοος, & ὠκύῤῥυς, celeriter fluens. Il. ε.
Ὠκυρόης, idem. Apoll. Arg. 2.

Composita in ρυτος, vel ρυτης desinentia: itidem sine præpositione.

Ἀέῤῥυτος, semper fluens. Soph.
Αἱματορρυτος, sanguine fluens. Eurip.
Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus. pro quo & ἀμφίρυτος. Odyss. α. Sophocl. in Aiace.
Ἀνθεμόῤῥητος, à flore fluens: ut αὐτεμόῤῥυτον γάνος ξυθῆς μέλισσης, apud Eurip. in Iph. Taur.
Ἀργυροῤῥύτης, ου, ὁ, q.d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: ut ἀργυροῤῥύτης Ἔβρος, Eurip. in Herc. fur.
Θεόῤῥυτος, à Deo profluens: vel à Iove fusus aut profluens.
Λεπτορρυτος, tenuiter fluens, tenuis, ut λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, Hippocr. epist. ad Demag.
Μελίῤῥυτος, melli fluus. Nonn.
Νεόῤῥυτος, qui recèns effluxit. Suid.
Πολύῤῥυτος, multifluus. Soph.
Πρωτορρυτος ῥητίνη, resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ & αὐτόῤῥυτος, à spontanea fluxione dicitur. Gal. περὶ κράσ. l. 3.
Χρυσόῤῥυτος, idem cum χρυσορρόας. Aeschyl.

Composita à superioribus compositorum generibus & significatione & terminatione longius recedentia.

Ἄγκυρος, Ἀόρ, Βορέης, Γιγάρτιος, Καλλιγένεια, Λαῖος, Ὀμβρος, Πρόμος, Στερεός, quomodo huc pertineant singula, vide suis locis.

¶ *Derivata ex ῥέω, i. fluo, loquor.*

Ῥῆμα, ατος, τὸ, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. τὰς αὐτὰς συναβὰς καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. Item dictum, sententia. Plato Polit. 1. Item cantus, vel oratio, ut poëma, vel canticum, vel hymnus qui recitatur, apud eundem.
Ῥηματικός, ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis: apud Gramm.
Ῥημάτιον, vocula, parvum vocabulum. Aristoph.
Ῥηματίσκιον, idem. Plat. in Theæteto, & Themist.
Ῥῆσις, εως, ἡ dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. ἦσθ' ἐξ Εὐριπίδου ῥήσιν λαβών. Demosth. pro cor. παραγνωθὶ δὴ ἡμῖν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλιμαίνου.
Ῥησίδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, sententiola.
Ῥητός, dicendus, fandus. Demosth. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξεῖπον, dicenda & tacenda effutierunt. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀναῤῥήτων ἀναγκαίνω. Item memorandus, celebris. Hesiod. in Erg. ¶ Item de quo certis verbis convenit, præfixus, præfinitus, constitutus. Il. φ, μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, mercede præditura, seu pacta, & ἐν ῥηταῖς ἡμέραις, apud Thuc. lib. 6. Sic dicitur ἐπὶ ῥητοῖς sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem Thuc. lib. 1. Et ῥητὴ διάθεσις, definita linea, ῥητὸν τετράγωνον definitum quadratum. Τὸ ῥητὸν, dictum, sententia. Basil. & Gr. Et τὰ ῥητὰ, oracula apud Iustinum Mart.
Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Themist. in 3. de an. Exponitur etiam, ad verbum. Item planè, certò, nominatim: apud Lucian.
Ῥήτωρ, ορος, ὁ, orator. Il. ι, Μύθων τε ῥητῆρ' ἐσθλὸν.
Ῥήτως, idem. Demosth. Εἰ μὲν ὁ συμβαλλόμενος ὑμῖν, ὦ, τι καὶ συμφέρον ἦν τοῦτο, ῥήτως ἐστὶν, ἀτ' ἄρτι ἀκηκοὼς οὐκ φύσει μὲ τοῦτο ποιῆσαι. Item generaliter, causidicus, rabula: unde ῥήτορες φαῦλοι, apud Xen. & Aeschin. Item judex, qui propriam suam sententiam exp. Suid. ex Soph.
Ῥητορικός, oratorius, ad oratorem aut artem oratoriam pertinens: ut λόγοι ῥητορικοὶ, & συλλογισμὸς ῥητορικὸς. & ῥητορικὴ παραγωγὴ, apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Isocr. in Nicocle.
Ῥητορικὴ, (sub) τέχνη, ars oratoria. Aristot. rhet. 2. Et ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item ῥητορικὴ γραφὴ, causa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebatur. Suid.
Ῥητορικῶς, oratorio more, artificio seu eloquentia oratoria. Aeschin. in Tim.
Ῥητορεύω, oratoriam artem exerceo. Appian. αὐτὸς ἐπὶ πᾶν τε καὶ ῥητορεύσων. Laërt. (de Socr.) πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam, orationem habeo, i. pronuntio. apud Luc. Et οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico. Isocr. ad Philip.
Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. Item oratoria eloquentia. Isocr. in Panath. σὺν ταῖς ῥητορείαις ἀφελαμπομένων. Sic & apud Synes.
Ῥῆτρα, ᾱς, ἡ, dicendi locus, dicendi vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: ut Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμοὺς ἅμα. ¶ Item pactum, pactio, conventio. Od. ξ. ¶ Item decretum, ut in psephismate Byzantiorum, ἐν ταῖς βουλαῖς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item generale, commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀπερρήθη ὑπατος, renuntiatus fuit consul. Plut. & ἀπαῤῥηθεὶς, renuntiatus: unde ἀπαῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Dem. Ἀπάῤῥημα, τὸ, edictum voce præconis enuntiatum. Suid.
Ἀπάῤῥησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.
Ἀντάῤῥησις, contradictio, responsio contradicens alicui & repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.
Ἀντάῤῥητικὸς λόγος, oratio qua obiectionibus respondetur, oratio refutatoria Dionys. Areop. Et τὰ Ἀντιῤῥητικὰ, dicti libri Iosephi contra Appionem.

Decomp. Ἀναντάῤῥητος, cui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controversus. Act. Apost. c. 19. ἀναντιῤῥήτων τούτων ὄντων. & apud Plut. in Themist. ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controversiam.
Δυσαντιῤῥητος, cui ægrè contradici potest. Δυσαντιῤῥήτως, ita ut vix contradici queat. Polyb. δόξας δυσαντιῤῥήτως ἐκπεσεῖν.
Ἀπόῤῥητα, vetitum est, interdictum est. unde ἀπορρηθεὶς, vetitus, Aristid. ἀπόῤῥητόν μοι καλυφθῆναι, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. 11. τῶν ἡδέων πάντων ἀπορρήτων ὄντων, exp. quasi à toto genere abdicari.
Ἀπόῤῥημα, interdictum. Plato in polit. Ἀπόῤῥησις, interdictio. Item renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ πρεσβεύσεως ἢ συμφορᾷ τῇ ἀπορρήσει, si antevertisset calamitas renuntiationi. Exponitur etiam defatigatio, & defectio virium & animi.
Ἄπόῤῥητος, vetitus. Lysias contra Theomnestum. Item arcanus, ut apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόῤῥητος φλόξ, arcana flamma seu mistica. Et εὐαπόῤῥητος, vel εὐαπορρήτως, item δυσαπόῤῥητος, secretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Themist. πρᾶξις ἀπόῤῥητος, ὡς τὸν πολὺν res arcana & vulgo non communicanda. Item inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.
Ἀπορρήτως, secretò, clàm. Item ita ut dici nequeat. Hesych.
Διαῤῥήθη, discussum est, distinctè explicatum est. Plat. de leg. l. 11.
Διάῤῥησις, explicatio distincta & q.d. expressa. Item ibidem.
Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et clarè, apertè, manifestè: Demosth. & Aeschin.
Ἐπίῤῥημα, adverbium: pars orationis apud Grammat. Item certa quædam pars comœdiæ apud Aristoph. Suid. & Hesych. Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Poll.
Ἐπιῤῥηματικὸς, adverbialis, adverbii formam habens.
Ἐπιῤῥηματικῶς, adverbialiter.
Ἐπίῤῥησις, vituperatio. Item accusatio. Suid.
Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. ὦ δὴ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiam, infamis, apud Xen.
Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè. Apoll. Arg. 2. Eust. ex Arato expon. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.
Ἐπιρρητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, oratoriè dico & eloquenter. Athen. & Luc. Ἐπιρρητορεύουσι αὐτῷ.
Καταῤῥήτωρ, accusatio. Item condemnatio. Suid. & Hesych.
Καταῤῥητορεύω, vi eloquentiæ demulceo: unde apud Lucian. σωπᾶν κελεύει καταῤῥητορευόμενον.
Παραλειπτὸς, qui verbis flecti potest. Il. ι, παραῤῥιπτεῖ τ' ἐπέεσσι, muneribus verbis q; flecti poterant. Item adhortatorius, monitorius. Il. ν, παραῤῥήτοισι πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare.
Προειρημένος, & προειρεθὲν, prædictum est. & προῤῥηθὲς, prædictus.
Προῤῥητέον, prædicendum est. Plat.
Προῤῥησις, prædictio, vaticinium. Philo de mundo. & Epist. l. 2.
Προῤῥητος, prædictus. Soph. in Trachin.
Προῤῥητικὸς, q.d. prædictorius: unde βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocr. libri continentes prædictiones de morbis.
Προσερρήθη, appellatus est, nuncupatus est, Item salutatus est: apud Eurip. in Med.
Προσρησις, appellatio. Aristid. in Panath. Προσρευσις, idem. Plat. in epist. Item compellatio, ut προσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur servus, apud eundem de leg. Item salutatio. Synes

Προσρητέον, insuper dicendus. Item appellandus, compellandus, apud Plat. de leg.

Πρόσρητος, compellatus, salutatus. Apud Poll. l. 5. c. 31. προσρητὴ ἡμέρα, est in qua salutationes fiunt, in qua clientes salutant patronos.

Ἄ-προσρητος, ὁ, ἡ, (decomp.) qui vel quæ non est affabilis vllis. Apud Poll. l. 5. c. 31. ἀπροσρήτου ἡμέρα est in qua salutationibus supersedetur.

Λῆς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Compositæ ex ῥῆμα: nomen, ῥητὸς, sine præpositione.

Αἰχρορρήμων, turpiloquus, obscœna loquens. Poll.

Αἰσχρορρημοσύνη, turpiloquentia. Idem.

Ἄρρημων, tacitus, mutus.

Ἀρρημοσύνη, taciturnitas, silentium.

Ἄρρησις, nolle, vetare; interdicere. Hesych.

Ἄρρησία, silentium, apud Antiphontem.

Ἄ-ῤῥητος, indictus, non dictus. Od. ξ. & Plato in sympos. καί μοι ἔτι ἄῤῥητα τὰ ἐρημεῖα. Item infandus, ineffabilis, 2. Cor. 12. ἤκουσεν ἀῤῥητα ῥήματα. Herodot. ἄῤῥητα ἱερὰ εἰς ἄρσενα γόνον. Et ἄῤῥητα δὲ cuius nomen effari non licet. Plut. in Cæs. Apud medicos ἄῤῥητοι ἰδιότητες, sunt proprietates quarum ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in præf. probl.

Ἀῤῥήτως, infandè, vel ineffabiliter, inenarrabiliter.

Ἀῤῥήδην, ita ut non colloceturin oratione. Hesych.

Ἀ-σφορημοσύνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo.

Δύσρητος, qui ægrè dici seu pronuntiari potest, ut δύσρητοι φωναί, apud Gal. Item non facilè dicendus, apud Demetr. Phal.

Εἰκαιορρημονέω, vana loquor. Suid.

Εἰκαιορρημοσύνη, vaniloquentia. Idem.

Εὐθυῤῥημων, qui recta oratione & non aberrante à vero.

Εὐθυῤῥημονέω, rectè loquor. Aristoph.

Εὐθυῤῥημοσύνη, oratio recta.

Εὐρήμων, facundus. Εὐρημοσύνη, facundia.

Θεορρητωρ, qui divina loquitur, seu divina loquutus. Damasc.

Θεορρημοσύνη, institutio divina. Suid.

Θεόρρητος, à Deo dictus, divinus. Nonn.

Κακορρήμων, maledicus. Κακορρημοσύνη, maledicentia.

Καλλιρρήμων, pulchris & elegantibus verbis ornatus. Dionys. Halicarn.

Καλλιρρημοσύνη, pulchra & venusta dictio, verba elegantia.

Κομπορρήμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit.

Κομποφακελορρήμων, ampullosa & gravi verborum compositione utens. Sic dicitur Aeschyl. apud Aristoph. in Ran.

Μεγαλορρήμων, magniloquus.

Μεγαλορρημονέω, grandibus verbis utor, magna loquor & jactito.

Μεγαλορρημοσύνη, magniloquentia.

Ὁμόῤῥητος, uno eodemq; ore dictus, concors. Nonn.

Παῤῥησία, (quasi πᾶν ῥησία) libertas & licentia loquendi qua omnia dicuntur: oratio libera nihil reticens. Demost. Philipp. 2. πελάγη μετὰ παῤῥησίας ἐφάνη, ὥσθ' ὑμᾶς. Sic παῤῥησίαν δίδωμι, apud Isocr. & Plat. libertatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Ioh. 16. & alibi, παῤῥησίᾳ exp. etiam palàm, aperté.

Παῤῥησιάζομαι, liberè & ingenuè planeq; dico. Isocr. in Busir. ἤδιστα μέν σοι ὡς ἐν ὀλίγοις ἐπαῤῥησιασάμην τῆς παιδεύσεως. Et cum accus. apud Luc. παῤῥησιάζομαι τοῦτο ὑμᾶς σε. Sic & Greg. παῤῥησιάζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè & ingenuè veritatem profitentes. Aliquando & passivè sumitur, ut apud Isocr. ὡς ἐν παιδεύσεως, τὰ ὡς ἐν τῆς φιλοσοφίας, πεπαῤῥησιασμένα, liberè dicta.

Παῤῥησιαστὴς, & παῤῥησιαστικὸς, qui liberè loquitur, aut qui libertatem in dicendo amat. Aristot.

Παῤῥησιαστικῶς, cum libertate loquendi, liberè loquendo.

Decomp. Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, vicissim, & ipse liber sum in loquendo libertatem libertati oppono.

Ἀ-παῤῥησίαστος, qui liberè loqui non audet. Ἀ-παῤῥησιάστως, sine libertate loquendi, sive libera oratione.

Πολυῤῥήμων, multiloquus.

Πολυῤῥητος, multum dictus. Hesych.

Ταπεινορρημοσύνη, humilitas verborum. Chrysost. in comm. in epist. Tit. & Timoth.

Τραπεζορήτωρ, qui in mensa differit, mensarius disputator. Athen. lib. 1.

Χρυσορρήμων, aurea fundens verba, cuius verba aurea sunt. Dam.

Ῥήγνυμι, &c. vide in Ῥήσσω. Ῥηίδιος, in Ῥᾴδιος.
Ῥῆμα, ῥῆσις, in Ῥέω.

ΡΗΠΑΙ, regilla substructionibus fulturis q; accommodata: ut sublicæ, Cæsari vel sublicia, Livio, tibicines Virgilio & Iuvenali. Diodor. oculus, ἀφ' ὧν μετεμελλοστόντων ὑπορύξας τὸ τεῖχος, ἢ τοὺς τε ῥηπὰς ἐμπήσας, καταβαλὼν τρεῖς πύργους.

Ῥ'ΗΓΝΥΜΙ, F. ξω, frango, rumpo. In qua signif. usurpatur potius ῥήγνυμι vel ῥηγνύω, ex eo factum. ¶ Item vehementer ferio, Iliad. σ, τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμωρτῇ, Μυλαπῆ τ' ἐϋγμῷ τε πεσὶ σκαίροντες ἔποντο. ¶ Item pro βάπτω tingo: apud antiquos, inquit Eustat. unde ῥῆγος, ους, τό, stragula tincta, Od. π, & ῥηγώδης, ὁ, tinctor. Hesych.

Ῥήγνύω, vel ῥήγνυμι, f. ξω, idem quod ῥήσσω, frango, rumpo. Il. μ. Τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiod. in Asp. Οὔτ' ἔῤῥυξε βαλὼν, οὔτ' ἔδαιξε. Eurip. in Hec. Λαβοῦσα πόλεως ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος Ἔῤῥυξε λαγόνος εἰς μέσον παῤ ὀμφαλόν. Aristoph. & Dem. ῥῆξαι φωνὴν, rumpere vocem. In Epigr. ῥῆξαι δάκρυα, In lachrymas erumpere. ¶ Item edo, rumpere facio: ut Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ἁμαξιαίους ἱδρῶτος ὁ χαλκὸς, emittit fontes.

Ῥήγνυμαι, frangor, rumpor. Xen. Hell. 5 ῥήγνυται ὑποιαδὴ φλὲψ. Item rumpor, dividor, divellor, abstrahor. Plat. pol. 2. Item cū vehementia & fragore elidor & supernè decido, ut procellosa pluvia & grando solet. Aristot. ῥηγνυμένων δὲ χαλαζῶν ἐξαισίων. Item in media voce, erumpo: ut Aristot. Τοῖς ἡλίοις ῥήγνυται τὸ κεφαλαιῶδες. Nonn. ῥῆξαι φωνὴν, erupit in voce. Iliad. υ, ἐκλὰξ ῥήγνυντο, exclamaverunt, ediderunt. Præt. med. ἔῤῥωγα.

Ῥῆγμα, τὸ, quod ruptum est. Item ruptio. Aristot. Dem. Gal.

Ῥηγμώδης, qui ruptis laborat, i. Τοῖς ῥήγμασι. Gal. Dioscor. Pro eodem dicitur & ῥαγμώδης, apud Hippocr. teste Gal.

Ῥηγμὶς, ῖνος, ἡ, propriè dicitur aqua τῆς πέτρης προσρησσομένη, inquit Etymol. ut apud Aristot. meteor. l. 2. Καθ' ἡσυχησιν δὲ, autem littus significat, παρὰ τὸ ἐπὶ ῥήσσεσθαι τὸ κύμασι. Il. α. Interdum sic dicitur superficies seu planities maris, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι κώπας, ut Od. μ, teste Eust. (quod ῥῆγμα.

Ῥῆξις, εως, ἡ, q. d. ruptura, fractura. Aristot. de mundo idem est.

Ῥηκτὴς, ῆ, ὁ, ruptor, effractor. Aristot. de mundo. Ῥηκτὸς, ὴ, ὸν, ruptorius, rumpendi vi præditus.

Ῥηγὸς, sepes, septum, maceria, apud Hesych. & Suid.

Ῥηχώδης, asper, salebrosus. Nonn.

Ῥηγὴ, ἡ, ruptio: apud. Hippocr..

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura, fissura, rima. Dioscorid. lib. 1. cap. 98. Peculiariter autem ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. Scribon. Larg. cap. 223.

Ῥαγὴς, ἐντος, ὁ, rimosus, lacer. Nicand.

Ῥαγδὸν, (adverb.) abruptè: Plut. de def. orac.

Ῥαγδαῖος, ὁ, impetuosus, vi perrumpens. Theophyl. ep. 24.

Ῥαγδαίως, validè, validiusculè. Dioscor. l. 2. c. 84.

Ῥαγδαιότης, ητος, impetuositas.

Ῥωγὴ, ἡ, fissura, Hesych.

Ῥωγαλέος, rimosus, fractus. Od. ν.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, (adject.) lacera, fracta, rimosa: apud Suid. Item (subst.) saxum hians, rupes. Nic. in Ther. In plurali significat etiam rimas terræ. Hesych.

Ῥωγμὴ, ἡ, rima. Aristot. Apud medicos est divisio calvariæ, superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus ut fractum os loco non moveatur. Vide Paul. l. 6. c. 9.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima. Hesych. & Suid.

Ῥωχμὸς, ὁ, fissura, rima. Il. Ψ. Ῥωχμὴ, ἡ, rima.

Ῥῶξ, ῥωγὸς, ἡ, fissura: Odyss. χ. ¶ Idem quoque significat quod ῥᾶξ & ῥάγος, acinus. Esaiæ 68 Eustathius tamen ῥῶξ pro acino barbarum esse scribit. ¶ Sic quoq; dicta est tunica uvea, quæ tantam habet cum uva similitudinem ut uvæ etiam nomine donata sit. ¶ Item phalangium quoddam ab acini similitudine, quod & ῥάγιον appellatur ab Aet. Nic. in Ther.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis. Aristoph. Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum significat. Apud Aristoph. in Pluto, exp. cicatrix seu ruga & lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud Luc. in Tim. à veste detrita reijculaque, sumpto convicio.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, pannis laceris plenus, pannosus: Epigr.

Ῥακώδης, ες, ὁ, ἡ, lacer: ut ῥακώδεις σῶμα, in Epigr.

Ῥακόομαι, ῶμαι, laceror & in modum detriti panniculi rumpor. Plut. in Symp. Apud Dioscor. l. 5. c. 102. ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, exp. rugosas facies, rugosos vultus.

Ῥάκωμα, τὸ, ex attritis panniculis consuta vestis, idem quod ῥάκιον, Aristoph. in Acharn.

Ῥάκωσις ὀχέα, laxata scroti cutis: apud Aegin. l. 6. c. 77.

Ῥάκιον, ου, τὸ, vestis vilis, detrita & pertusa. Aristoph. Sumitur etiam pro vili & detrito panniculo. Luc. in dial. Diog. Aristoph. in Vesp.

Ῥακίδες, furculi, rami. Hesych.

Ῥάχις, εως, ἡ, spina dorsi, quæ & absolutè, spina. sic dicta à ῥάσσω διὰ τὸ ῥᾴδιος εἶναι, ἢ ἀφ' ἑλκέειν τὰ δεξιὰ μέρη ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν, inquit Apollodorus apud Etym. quòd quasi ruptura sit discernens dextras partes à sinistris, aut quòd propter spondylorum distinctionem ac flexionem rupta esse videatur. Alii tamen è τραχὺς derivant, quòd spondyli parte posteriore sint τραχυμβοὶ, i. spinosi & asperi. Habet & nasus suam ῥάχιν, in quo sic dicitur osseum id quod utrinque quasi recedit ad genas, teste Poll. lib. 2. Sic etiam appellatur dorsum terræ, in Epigr. Et dorsum montis, in iisdem, & apud Herodot. in Melpom. Item pars lævis à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur. Aristot. hist. an. l. 4.

Ῥαχίτης, ου, ὁ, dorsualis: ut ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ

ſpinæ dorſi Gal. Et οἱ ῥαχίτην, muſculi totì ſpinæ ſuperiecti, qui & ῥαχιαῖοι, apud eundem.

Ῥ'αχίζω per ſpinam diſſeco, vel diſſeco incipiens à dorſi ſpina. Et generaliter, diſſeco. Soph. in Aiace, ἔκλεξε πολύκερων φόνον Κύκλῳ ῥαχίζων. Heſychio eſt etiam, victimam ferio: item leuiter & temerariè mentior.

Ῥ'αχιστὴς & ῥαχιστὴς, diſſector. Item qui ingentia maleficia perpetrat, apud ſchol. Soph. Exponitur etiam, mendax, oſtentator Heſych. & Suid. ex Theopompo comico.

Ῥ'αχιάδων, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως: apud eundem.

Ῥ'άχεσον, τὸ, media ſpina, meditullium ſpinæ. Poll. l. 2.

Ῥ'αχτεΐζω, diſſeco, λακήσω. Idem ibid.

Ῥ'αχοκοιλία, (comp.) cauitas ſub ſpina ad lumbos vſq;. Poll. l. 2.

Ῥ'άχος, εος, τὸ, auulſa quædam pars ex dorſo. Heſych. ¶ At ῥάχος, ου, ὁ, exp. ſpinoſus palus, apud Etymol. Et in plur. ῥάχοι dicuntur eſſe ſtirpes, apud Xen. Idem Etym. hinc dicit eſſe verbum ῥαχῶ, ſignificans τέμνω, ſcindo.

Ῥ'άχις, & ῥαχαὶ, αἱ, apud Theophraſtum poni traduntur pro cauliculis i. ramulis, vel vitium, vel hederæ: aut etiam pro radicum fibris. Quidam autem annotant apud eundem de cauſ. plant. lib. 3. c. 9. ῥαχὶς vocari in vite flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Plin. & Colum.

Ῥ'αχία, ἡ, propriè dicitur crepido litoris petroſa, ſeu omne litus petroſum, teſte Heſych. & Etymol. aut locus cui alliduntur fluctus. ¶ παρὰ τὸ ῥάχη ἐοικέναι, vt inquit Etymol. aut παρὰ τὸ ἐκθραύεσθαι ἐκεῖ τὸ κῦμα, vt Euſt. ex Rhetorum lexico tradit) vt apud Thucyd. l. 4. Hinc ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, litus petroſam habens crepidinem, quæ ab vndis verberatur, apud Thucyd. Exponitur etiam, ſtrepitus, apud Plut. in lib. an ſeni capeſſenda reſpub. Item reſtagnatio maris in Oceani litore apud Pauſan. Etymologo & terra quædam in metallis ῥαχία appellatur. Eodem teſte, de monte etiam dicitur apud Soph. Quin & locum arboribus conſitum à quibuſdam ſic dictum fuiſſe, idem docet. Pro ῥαχία Ionice dicitur ῥηχίη, quod apud Herodot. in Eut. exp. vadoſum æſtuarium.

Ῥ'ᾶξ, ᾱγος, ἡ, acinus. Plat. de leg. 8. κρᾶγα βοτρύων. Dioſc. lib. 3. cap. 94. σὺν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino vuæ paſſæ. Dicitur etiam de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interpr. lib. 19. cap. 6. Vocatur ῥᾶγας etiam extremitas digitorum intrò vergens, quæ rotundior eſt vbi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. l. 2. Ruff. Epheſ.

Ῥ'αγικὸς, ἡ, ὸν, q. d. acinalis, ῥαγικοὶ μίσχοι apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. vlt. acinorum pediculi.

Ῥ'αγώδης, εος, ὁ & ἡ, acinoſus.

Ῥ'άγιον, ου, τὸ, acinus paruus. Eſt etiam phalangii ſpecies, acini vuæ nigræ ſimilitudine.

Ῥαγίζω, acinos carpo. Theocr. idyll. 5. Μισέω τὸν δασυκέρκης ἀλώπεκος· ᾧ τὰ Μίκωνος Αἰεὶ Φοιτᾶσιν τὰ πολύσπορα ῥαγίζοντι.

Compoſita: ac primùm ex ῥήσσω ſeu ῥήγνυμι, cum præpoſitione.

Ἀ'μφιῤῥᾶξ, ᾶγος, ὁ, ἡ, vndiquaque ruptus. Apoll. & in Epigr.

Ἀ'νῤῥήσσω, ſeu ἀναῤῥήγνυμι, & ἀνῤῥήγνυμι, diffringo, diſrumpo, Eurip. in Hec. Βάλλων γὰρ οἴκων τῶν δ' ἀναῤῥήξει μυχούς. Item diſſeco, diffindo. Ariſtot. de mundo, σχίσει βιαίοις πολλαχοῦ, μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξεν. Item erumpere facio, emitto cum eruptione. Greg. in Athan. (de Iulian.) ὃν ὤδινε πόῤῥωθεν ἐν ἑαυτῷ βασιλίσκον τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως.

Ἀ'ναῤῥήγνυμαι, diffringor, diſrumpor. Paul. Aegin. Item diſſecor. Item erumpo. vt ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Greg. & Plut. in Cic. εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι τόλμης, in omnem erupturos audaciam. Præt. med. ἀνέῤῥωγα, diſruptus ſeu diſcuſſus ſum: hio: vt ἀνεῤῥωγὸς τόμος. Ariſtot. de an. l. 2.

Ἀ'νάῤῥηξις, εως, ἡ, diſruptio, diſciſſio. Plut.

Ἀ'ποῤῥήσσω & ἀποῤῥήγνυμι ſeu ἀποῤῥήγνυω, abrumpo, diſrumpo, frango: Il. ζ. Ἵππους ἄκοσ' ἦσας ἐπὶ Φάτνῃ Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ, Metaphoricè apud Eurip. in Iph. Taur. ἀποῤῥῆξαι βίον, vitam abrumpere. Et in Epigr. Ἐνθὰ δ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδείμονα κεῖμαι. Exponitur etiam, abrumpendo duello: vt apud Aeſchin. ἀποῤῥῆξαι τῆς ἐριδος τὸν συμμαχίαν. Neutraliter etiam vſurpatur, pro erumpo: vt in anth. Epigr. ἀποῤῥήξας ἀπὸ δεσμῶν. Sic & apud Luc.

Ἀ'ποῤῥήγνυμαι, abrumpor, diſrumpor, aueller: Xen. φοβούμενοι μὴ ἀποῤῥηγνύωνται τὰς ὤμους. Præt. med. ἀπέῤῥωγα, auulſus vel abruptus ſum. Pauſ. in Att. ἀπεῤῥώγασι δ' ἀπ' αὐτῆς νησίδες.

Ἀ'πορρώξ, abruptus, præruptus, vt τόποι ἀπερρῶγες. Plut. in Alex. Et ἀκταὶ ἀπόῤῥωγες. Od. ν. Et ſubſtant, fragmentum auulſum, ſeu pars auulſa. Heſych. Et ſimpliciter, pars, portio. Nic. in Ther. Exponitur &, emanatio, ſtillamentum ſeu deſtillamentum. Od. ι. & κ.

Διαῤῥήσσω, & διαῤῥήγνυμι, & διαῤῥηγνύω, diffringo, dirumpo, perrumpo: vt διαῤῥῆξαι τὸ δεσμὸν, Luc. c. 8. Et apud Theogn. Πολλάκι δὴ μέλλουσι διαῤῥήξασθαι χαλινὸν Φόβῳ.

Διαῤῥήγνυμαι, diffringor. Item dehiſco. Ariſtot. Item rumpor. Luc. de hiſt. ſcrib. ὑπερεμπίμπλαται ἕτερος ὑπὸ, ἢ θλίψεως, ἢ τ' αὖ διαῤῥαγῇ ἐοικὼς. Idem in Tim. ὅπως οἱ κάλακες σκέπωσι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τῆς φθόνου, vt rumpantur inuidia. Præt. διέῤῥωγα, diruptus ſum: vnde διεῤῥωγὸς ἰμάτια, veſtes ſciſſæ, Reg. li. 1. c. 4. Et διεῤῥωγὼς χείλη, fiſſa labia: apud Dioſc. l. 1.

Διαῤῥῶξ, diſruptus, fiſſus: vt Διαῤῥῶξ ἀγμὸς κυμάτων σάλᾳ, locus montoſus fictus fluctuum iactatione: Eurip. in Iph. T.

Ἐ'κῥήγνυμι, vel ἐκρηγνύω, effringo, ſcindo. Et neutr. erumpo: vt apud Soph. in Aiace ἐκρήξει μάχη.

Ἐ'κρήγνυμι, itidem, erumpo. Ariſtot. ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι. Apud Themiſt. in exploratore, ἐξερράγη ὁ πόλεμος, exp. bellum exarſit, vel excitatum fuit.

Ἔ'κρηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum eſt aut abſciſſum. Gal. apud Hippocr. Item abruptus locus, ſalebra. Item eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. Ἐκρήγματα dicuntur etiam concauitates in campis factæ ex torrentibus Suid.

Ἔ'κρηξις, ἡ, diruptio. Exponitur &, vociferatio.

Ἔ'κραγή, idem Suid.

Καταῤῥήγνυμι, ſeu καθαῤῥήγνυω, confringo, diffringo, dirumpo. Item cum impetu decidere facio, deiicio. Plut. in Fab. κατέῤῥηξε εἰς χάραγας τοὺς πολεμίους.

Καθαῤῥήγνυμαι, confringor, dirumpor. Luc. ἐσθὴς καθαῤῥήγνυται. Et act. dirumpo. Xenop. Pæd. 3 καθαῤῥηγνύμενοι τὰς πέτρας, &c. med. κατέῤῥωγα, exp. Erumpo: Eurip. in Alceſt. ὀφθαλμῶν δ' ὁμμάτων Πηγαὶ κατέῤῥαγεν, ex oculis fontes lacrymarum eruperunt.

Καθαῤῥέω, & καταῤῥήγνυμι, idem quod καταῤῥήγνυμι. Apud Dioſ. καθαῤῥήγνιε τὴν κοιλίαν, exp. turbat ventrem. Exponitur etiam, conſtrepo, inſono. Heſych.

Καθαῤῥῶγες, ſ. πέτραι, dicuntur petræ diuulſæ & ſciſſæ ex eo, quòd fluctibus eaiti non potuerunt. Euſt. exp. Soph.

Decomp. Ἐ'πικαθαῤῥήγνυμαι, ſuper aliqua re frango.

Περικαταῤῥήγνυμαι, diffringor, diſrumpor. Xen.

Παῤῥήγνυμι, & παῤῥήγνυω, diſrumpo, diffringo.

Περιῤῥήσσω, & περιῤῥήγνυμι, ſeu περιῤῥήγνυω, circumfringo, circumrumpo. Dioſc. l. 2. c. 185. αἱ ῥᾶγες περιῤῥήγνυσι φυσποιοῦσαι. Apud Iſocr. in Buſir. enc. τὸν τε Νεῖλον περὶ πᾶσαν τὴν χώραν περιέῤῥηξε, exp. circumfundit & circumdedit.

Περιῤῥήγνυμαι, circumfringor, circumrumpor: vnde περιῤῥωγὼς, circumruptum eſſe. Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

Περιῤῥῶξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιῤῥαχίδες, propriè dicuntur palmarum termites. Nicander & aliis plantis tribuit: in Ther.

Προσῤῥήγνυμαι, & προσῤῥηγνύω, allido. Προσῤῥήγνυμαι, allidor, illidor: offenſo. Baſil. Athanaſ. ἀλλήλοις προσῤῥήγνυνται.

Συῤῥήγνυμι, vel συῤῥηγνύω. confringo. Item committo, irrito: Plut. τὸν μὲν (πόλεμον) φιλιδονία τῇ φιλοδοξίᾳ τὴς ἢ φιλαρχίᾳ συῤῥήγνυσιν. Συῤῥήγνυσθαι πόλεμος dicitur quum committitur. Thucyd. Dicuntur & ij συῤῥήγνυσθαι, qui confligunt & pugnant. Chryſoſt. ἐν τοῖς ἄλλοις ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενοι.

Σύῤῥηξις νεφῶν, conflictus nubium. Exponitur &, nubium fragor. Gregor. Naz.

Ὑ'ποῤῥήγνυμι, q. d. ſubtus rumpo: vnde Iliad. π, ἐρεμνὴν δ' ἄρα ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, exp. ſub æthere facta eſt nubium ruptio, ſeu nubibus ſub æthere ruptis & diſſipatis ſerenitas in tota terra illuxit: Euſtath.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱμορῥαγέω, ſanguine effundo, vel emitto: proprie cum eruptione & impetu. Dioſ. l. 5. τὸ δὲ ἅλα ἐ αἱμορῥαγεῖ.

Αἱμορῥαγὴς, ἡ, ſanguinis eruptio: ſæpe apud Gal. Dioſ. & Hipp.

Αἱμορῥαγικὸς, ſanguinis eruptionem faciens, Hippocr. in aphor.

Ἄ'ῤῥηκτος, ὁ, ἡ, infractus, infragilis. Il. ψ. Phil. de mundo.

Ἀ'ῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, idem. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 5. Ἀ'ῤῥὼξ, idem

Ἄ'ῤῥηχος, ſepibus valde idoneus. Nic. in Ther.

Διχορῥαγὴς, dupliciter ruptus ſeu fiſſus. Eur. in Herc. fur.

Δυσραγὴς, difficilis ruptu. Luc.

Ἡ'μιῤῥαγὴς, ſemifractus, ſemilacerus.

Πυῤῥορῥαγὴς, igne fractus: vt πυῤῥορραγὴ κεφάμια, apud Suid. Et metaph. putridus, inutilis, Ariſtoph. in Acharn.

Φλεβορῥαγία, ἡ, ruptio venarum, pro quo Ionicè φλεβορῥαγίη, apud Hippocr. de victus ratione in morb. acut. ſect. 4.

Φλοιορῥαγὴς, corticem habens diſruptum, ſeu rimoſum. Theoph. de cauſ. plant. l. 3.

Φλοιορῥαγέω, ſum cortice diſrupto ſeu rimoſo. Dioſ. l. 4. cap. 183. Scribuntur hæc & vnico ζ.

Ψυχορῥαγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, ſingultans: vt γυναῖκες ἐν τόκοις ψυχορραγεῖς, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ψυχορῥαγέω, ῶ, abrumpitur mihi anima, animam ago: ſingulto. Apoll. Arg. l. 2. Τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχορραγέοντα. Vtitur & Plut. in Craſſo.

Ψυχορῥαγία, eiuſmodi ſingultatio animæ. Baſil.

Compoſita, partim ex ῥαξ, partim ex ῥώξ, i. acinus.

Εὐρᾱγὴς, εος, ὁ, ἡ, q. d. bene acinatus, acinoſus.

Μικρορῥαξ, ᾱγος, ὁ, ἡ, paruos acinos habens. Plat. l. 8. de leg.

Ὀ'μφακορῥᾱξ, ᾱγος, acerbos & immaturos acinos habens. Epigram lib. 1.

Πυκνορῥῶξ, ῶ, ος, denſus acinis, vitis epith.

Φιλορῥῶξ, amans acinorum. Itidem vitis epith. in epigr. de Soph.

P'λῶτες, vide in A'ρς. P'ηνη, &c. vide in P'έω, fluo.
P'ηξ, &c. vide in P'έω, dico. P'ηχος, &c. in P'ήσσω.

P'ΙΓΟΣ, εος, τό, rigor, frigus vehemens Xen. in Pæd. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος. Ab eodem ῥίγος & ψῦλος inter se opponuntur. Apud medicos ἐπιβολὴ ῥίγους, rigoris accessio & aggressio.

P'ιγεδανὸς, ὁ, horribilis, horrorem incutiens: Epigr. Σπέρμα ῥιγεδανὴ πηγυλὶς αὐπάσῃ. Apud Hom. ῥιγεδανὴ Ε'λκύη, quam omnes exhorrent.

P'ιγέω, ῶ, horreo, exhorreo. Iliad. γ, ῥίγησεν δ' γέρων. Exponitur etiam, obstupesco.

P'ιγηλὸς, ὁ, horrendus, horrificus. Hesiodus in Asp. ὃν τοὶ P'ιγηλοὶ θῶκα τίον λαοφθόγγοιο δοτῆρες. Item, qui statim rigore seu frigore corripitur, alsiosus.

P'ίγιον, (comparativi significatione à ῥῖγος) magis horrendum, Interdum verò magis formidandum, item acerbius, tristius. Il. α, τὸ δὲ κῆρ ἔτι μᾶλλον ἐγὼ ῥίγιον ἔσσα. Apud Hesiod. significat deterius: nam ei opponitur ἄμεινον. Superl. ῥιγιστος, maximè horrendus, &c.

P'ίγιος, α, ὁ ἡ, (sine sect.) vnde ῥίγια πάθη, rigores febrium, horrores apud Dioic.

Ριγόω, ῶ, rigeo frigeo, algeo. Od. ξ, τὸν ἐφάμιλλα ῥιγωσέμεν ἔμπης. Xenoph. ῥιγῶν χιμῶνος, Lucian. de luctu, τὸ μὴ ῥιγῶν πολὺ κάλλιον τῶ ἀμπεχόνης δύπαρξαν.

E'ῤῥίγω, (factum ex præt. med. ἔῤῥιγα verbi ῥιγέω) horreo, cum rigore trepido. Il. γ, Γ'ναῖος ἐῤῥίγη σι ἰδὼν ἐναλίγκιον αὐδρὶ θεοῖσιν ἀντιθέῳ κεκορυθμένον ἔγχεϊ μέλλων. Hesiod. in Asp. Αὐτὰρ ὁ πατρὸς ἑῷ ἐῤῥίγησε ἐοικώς. Ὁρέγωνον, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Composita.

A'πορρηγέω, exhorreo, extimesco, metuo: vnde præt. med. ἀπέῤῥιγα, pro præsenti vsurpatum, Odyss. β, Θί πατρὸς μὴν ἰς οἶκον ἀπερρίγασιν ἑταῖροι.

A'ῤῥιγος, ὁ ἡ, non frigēs, frigori nō obnoxius. Aristot. de sensu.

A'ῤῥιγητος, exhorrescere nescius, non exhorrescens, impauidus. in Epigr.

Δύσριγος, qui frigus ægrè tolerat, qui frigus statim & vehementius sentit, ac ferè semper, alsiosus. Aristot. hist. an. l. 8. cap. 25. Theophr hist. pl. l. 6. cap 5.

Δυσριγής, alsiosus: vel à graui frigore illatus, schol. Aristoph.

E'ῤῥιγῶσθαι, pro ἐνευρῶσθαι, inalgeo: vnde ἐνεῤῥίγωσται, apud Aristoph. in Plut.

Καθαιρηγλὸς, horrendus, horribilis. Od. ξ.

Παρριγόω, rigeo, seu aliquantum rigeo. in Epigr.

P'ΙΖΑ, ης ἡ, radix. Od. κ, P'ίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. Il. λ, ἐπὶ ῥίζαν βάλε πικρὴν, Κατ' ἐκχλὼ apud medicos sic dicitur γλυκεῖα, ἰδαία, ῥοδία, & λευκή, vt apud Hippocr. Apud eundem & pro genere quodam sati ponitur. ¶ Metaphoricè quoque vsurpatur, sicut & radix apud Lat. vt βασιλικῇ χλόης ῥίζα πανηγυρικῆς τραχεῖα, apud Plut. de ser. a num. vind. Ath. ἀρχὴ & ῥίζα πάντων ἀγαθῶν. Quidam à ῥέω deduxerunt vt dicatur quasi ῥέϊζα. Etym. inter aliam sic dictam scribit παρὰ τὸ ῥύην δὲ αὐτῆς τὸ ξύλον.

Ριζώδης, ες, ὁ ἡ, radicis speciem præ se ferens, radici similis.

Ριζίας, α, ὁ, (adiect.) radicarius: qui ex radice exprimitur: vt ῥιζίας ὀπὸς, apud Theophr.

Ρίζωτος, radicitus, stirpitus. Herodian. l. 8.

Ριζον, τὸ, radicula. parua radix. Dioscor. l. 2. c. 190.

Ριζόω, ῶ, radico, radicibus firmo seu fulcio. vel tanquam fixis radicibus stabilio. Od. ν, Οἳ μὲν λᾶαν ἔθηκε, & ἐῤῥίζωσεν σὺνεργῷ. Phil. de mundo, γῆν μὲν & ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζωσε. Exponitur & simpliciter, stabilio, confirmo, corroboro. Plut. de educ. lib. ὅταν τὰς ῥιζώσῃ τῷ λογισμῷ. ¶ Item neutr. radices ago: Theophr. de caus. pl. l. 1.

P'ίζομαι, ῶμαι, vnde præt. ἐῤῥίζομαι infixus radicibus nitor, radicitus adhæreo. Apoll. Argon. l. 2. τῇ δ' ὑπὸ πέτρῃ Λιασάδες ἐῤῥίζωνται ἀλίβροχοι. Metaph. apud Plat. epist. 7. ἐξ ἀμφοῖν τούτοιν κακὸν πᾶσιν ἐῤῥίζωται & βλαστάνει,

P'ίζωμα, τὸ, (q. d. radicamentum, quod radices egit:) Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 4. vel quod stabilitum est velut fixis radicibus. Exponitur etiam, radix. Metaphoricè pro ortu seu principio sumitur: in aur. carmin. Pythag. Et pro genere seu progenie, apud Aeschyl.

P'ίζωσις, εως, ἡ, q. d. radicatio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Composita.

A'κροῤῥίζων, ὁ & ἡ, in summitate vel in superficie radicem habens: vt ἀκροῤῥίζια ἑλένδρα, apud Basil.

A'πορίζωσω, ῶ, radicitus euello, extirpo.

A'ῤῥιζος, radice carens, radices nullas agens.

A'ῤῥίζωτος, idem. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1.

A'σθενόῤῥιζος, imbecilles radices habens: vel imbecilla radice hærens.

Αὐτοῤῥιζος, vnà cum ipsa radice: schol. Soph.

Βαθυῤῥίζος, altas seu profundas radices habens. Theoph. & Bas.

Βαθυῤῥιζία, radicis altitudo seu profunditas.

Βραχυῤῥίζος, breues habens radices.

Βραχυῤῥιζία, breuitas radicum.

Γλυκυῤῥιζία, ἡ, dulcis radix: frutex de quo Dioscor. l. 3. c. 7. Dicitur & γλυκυῤῥιζον, apud Actuar. Et γλυκυῤῥιζος, ὁ, ἡ, τὸ βοτάνη.

Γλυκυῤῥίζιτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza, seu glycyrrhiza conditum: de quo Colum. l. 12. c. 35.

E'κριζόω, ῶ, eradico, radicitus euello, extirpo.

E'κρίζωμα, eradicor.

E'κρίζωσις, eradicatio, extirpatio.

E'κριζωτὴς, ὁ, eradicator, extirpator. Ioseph. in Macab.

E'πιπλανόῤῥιζος, cuius radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, & non in imam terram penetrant. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 3. 1.

E'πιῤῥίζιον, ου, τὸ, (q. d. ad radicium) additamentum ad radicem. Exponitur &, radicamentum: item capillamentum radicum, apud Dioic.

Εὐθυῤῥιζος, cuius recta est radix, seu cuius rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes. Theophr.

Εὐριζος, bene radicatus: vel radice exuberās. Suid. ex Ps. Dauid.

Εὐριζόω: bene radicatus sum, vel radicibus exubero: apud eundem.

Ι'σχυρόῤῥιζος, validam radicem habens seu agens. Isocr.

Καταῤῥιζος, radices terræ infixas habens, vel altè infixas. Theop.

Καταῤῥιζόω, ῶ, idem quod ῥιζόω.

Καθαῤῥίζωμαι, figor radicibus, radicor: item ago radices.

Κεφαλοῤῥιζος, radicem habens capitatam.

Μακροῤῥιζος, lòngas radices habens.

Μακροῤῥιζία, lòngitudo radicum.

Μονόῤῥιζος, vnicam vel simplicem radicem habens.

Ο'λόῤῥιζος, cum tota radice. Exponitur &, radicitus. Prover. c. 15.

Ο'λορρίζη, vnà cum tota radice, radicitus.

Παχυῤῥίζος, cui crassa est radix, vel cui crassæ sunt radices. Theophrast.

Πολυῤῥίζος, cui multæ sunt radices: vel cui multiplex est radix.

Πολυῤῥίζον, dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibusdam, teste Dioscor. l. 4. c. 151. Item πτίσσης apud eundem l. 4. c. 186.

Πολυῤῥιζία, ἡ, multitudo radicum.

Πρόῤῥιζος, vnà cum radice, vel radicibus: radicitus. Soph. & Eur.

Πρόῤῥιζον, (aduerbialiter) radicitus, stirpitus.

Πρόσθεν & πρόσθεν aduerbialiter posita inueniuntur pro πρόῤῥιζον & προῤῥίζια, apud Plut. & Aristot.

Προσριζόω, (q. d. ad radico) actis radicibus affigo. apud Phil.

Πυκνόῤῥιζος, densas seu crebras radices habens: aut qui est densa radice. Dioscor. l. 1. c. 1.

Ταινύῤῥιζος, radices extendens: radices extensas habens, & longè latèque expansas. Hesiod. in Asp.

Υ'πόῤῥιζος, qui est sub radice, radici subiectus. Item aliquid radicis habens.

P'ΙΚΝΟΣ, ῆ, ὁ, rugosus, curvus. Apollon. Argon. l. 2. ῥικνοῖς ποσὶν ἠὲ θύρασιν. Hom. hymn. in Apoll. Παῖς ἐμὸς Η"φαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτή, Vtitur & Hippocrates,

P'ικνότης, ητος, ἡ, curuitas.

P'ικνόομαι, ῶμαι, distrahor & omnibus modis distorqueor in quandam speciem. Hesych. & Suid. Exponitur etiam, indecenter me flecto, in saltando lumbis incuruatis agitor: item crisso, apud eundem Suid. ex Sophocl. ἰχνεύτης. Hesych. ῥικνῆται exp. λεπτύνεται, i. attenuatur, addens dici de ossibus senum.

P'ίκνωμα, τὸ, saltationis impudicæ genus.

P'ικνώδης βότρυς, rugosus, propter uvas passas: in Epigr.

P'ικνὸς, νὴ, ὸν, ὁ ἡ, rugosus, vetus, obsoletus. Nicand.

Composita.

Διθυράμβους, Etymologus esse dicit τὸ τῶν ὑσφῶν φαλλικῶς ἐξάγον, afferens hunc iambum ex Cratetis Trophonio. Ζίφιζε δὴ πόδιζε & διθύραμβε. Eandem expositionem Pollux simplici ῥικνὸς tribuit, coniungens tres istas saltationis species ξίφισμον, ποδισμὸν, & ῥικνὸν, l. 4. c. 14.

E'πιρικνὸς, aliquantum incuruus seu rugosus: vel supernè aut superiori parte rugosus aut incurvus.

P'ΙΝ, & ῥὶς, ινὸς, nasus. Il. ε, βέλος & ἀπ' Ἴδηθεν Α'θήνη P'ῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Theocr. idyll. 11. Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεσε, πλατεῖα δ' ῥὶς ἐπὶ χείλη. Theophil. ep. 15. ἡ ῥὶν λίαν στενὴν ἐπετόρευσεν. Et ὑψηλὴ ῥὶς apud Xen. in symp. P'ῖνες, ῶν, nares. Hesiod. in Asp. Τῆς δὲ μὲν ῥινῶν μυξὴ ῥέεν. Sic & Od. χ, & Il. τ. Interdum & pro naso Xen. in symp. τῶν δὲ ῥινῶν ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἡ ἐμή; Etym. item-que Eustath. à ῥέω deducunt, addentes debuisse per e scribi: quòd per nares sordes & superfluitates capitis effluant. Hoc etymon comprobare videtur Hesiod. versu paulò antè citato.

P'ινάω, ῶ, decipio: metaphora ducta à canibus quos suus olfactus decipit. Ael. Dionys. ex Menand. E'γὼ γ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Vtitur & Pausan. teste Eustath.

P'ινίον, τὸ, naris. Et ῥίνια, τὰ, nares. Aristot.

Composita.

A'κροῤῥίνιον, τὸ, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Pol. l. 2.

A'νάῤῥινον, per nares rediens. Gal. apud Hippocr. ¶ Sic etiam dicitur ea herba quæ aliàs αὐτόῤῥινον: nomen inde sortita, quòd semine fit vituli narium simili. Dioscor. l. 4. c. 133.

A'ντίῤῥινον vide in præcedenti ἀνάῤῥινον.

A'ῤῥις vel ἄῤῥις, ιος, ὁ & ἡ, naso aut naribus carens: vel q. d. malum haben

habens naſum, non ſagax, Pro eodem dicitur & ἄϱειϱ, ſeu ἄϱειν: item ἄϱειϱΘ, apud Xen. in Cyn. & Poll. l. 2.

Ἐκϱινίζω, naſo ſuſpendo, ſubſanno. Luc.

Ἔῤῥινον, medicamentum quod naribus, purgando capiti, infunditur.

Εὐθύῤῥιν, ſeu εὐθύῤῥις, qui recto eſt naſo, habens naſum iuſtæ proportionis. Poll. l. 2.

Εὔϱιν, q. d. cui bonus eſt naſus: ſagax, vel ſagacitate præſtans: vt εὔϱινες κύνες, apud Xen. Dicitur & εὔϱιϱΘ, vnde ſuperl. εὐϱινο πάτ, apud Heſych. Item ἐυῤῥίν, apud Apoll. Arg. l. 2.

Καμπυλόῤῥιν, incurvum ſeu aduncum habens naſum.

Κολοβῤῥῖν, vel κολοβόῤῥις, qui mutilo naſo eſt præciſoque. Suid.

Μικῤῥῖν, vel μικϱόῤῥις, cui paruus eſt naſus: apud eundem.

Ὀξύῤῥιν, ſeu ὀξύῤῥις, qui acuto eſt naſo.

ΓνόῤῥινΘ, qui ſic loquitur vt vox in naribus ſtridat.

Γνόῤῥινον, τό, barba quæ ſub naribus enaſcitur. Poll. lib. 2. tit. περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν.

Εὐρίσκω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ῥῖνη, ης, ἡ, lima. Xen. pæd. 6. ἀγαθὸν ἡ ῥίνη φέρειν. Putatur eſſe & ὄργανον χρυσοχόϊκὸν, in Epigram. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Ariſtot. quem Gaza ſquatinam appellat. Meminerunt eius Athen. etiam, & Aelian. itemque Etym.

Ῥινέα, limo. Dioſc. l. 5. c. 95. οἱ ἢ καθαρὸν μόλυβδον ῥινήσαντες, τεῴβδίνην ἐυλιθίνην ἡϑίαν.

Ῥίνημα, τό, quod lima abradit ſeu exterit: ramentum, ſcobs. Herodian. l. 1. Sic dicitur etiam collyrium quoddam ab exterendis callis & cicatricibus, apud Gal. περὶ κϱ τόπων, l. 4.

Ῥινίζω, idem quod ῥινέω: vnde ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα, apud Dioſc. l. 5. c. 88. & 91.

Ῥινίον, τό, limula. Eſt & collyrium quoddam apud Gal. περὶ κϱ τόπ. l. 4. Ῥινάριον, (itidem dimin.) q. d. limulula.

Καϑαῤῥινάω, (comp.) limo, lima polio: vnde καϑαῤῥινημένΘ, limatus, lima politus, apud Ariſtoph. in Ran.

Καϑαῤῥινίζω, idem.

Ῥῖνος, ου, ὁ, vel ἡ, pellis, cutis, corium. Od. ξ, (de Vlyſſe) Ῥινὸν ἀπ' ὀξυόφιν ἐρύειν, Iliad. κ, χαῖτα δ' ἔϑρωϑε ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. In fœm. gen. dixit Euripides τετυκτὸν ῥῖνον, equinam pellem, & Heſiod. in Aſp. ἀσπὶς ῥινοῖο συὸς εἴσης. ¶ Item per ſynecdochen (ponendo partem pro toto) clypeus, ſcutum: fieri enim ſolebant ſcuta ex pellibus bubulis. Ilia. σ, Σακέ' ἔβαλον ῥινὸς, σακὸ δ' ἔγχεα κ μόϑ' αὐδῶν. ſ. Orus apud Etym. ἀπὸ τοῦ ῥέειν, deducit: quia per ipſum fluunt & manant ſudores.

Compoſita.

ΔερμόῤῥινΘ, ος, ὁ ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cuius duricies eſt ferè lapidea. Emped. apud Plut. ſymp. 1. κηρύκων τε λιθοῤῥίνων χελύνη τε.

ΔισπόῤῥινΘ, pelle deſtitutus, & quidem ea quæ dura ſit. Nicand. in Alexiph.

Ῥῖον, ου, τό, montis cacumen: vt ῥίον οὐλύμποιο. Iliad. ϑ, & τ. ¶ Item promontorium. Thucyd. ἰδὼν τοῦτο μὲν τὸ ῥίον φίλιον ὂν τοῖς Ἀϑηναίοις. Alibi, οἱ μὲν μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ῥίων ἐς τὸν εὐρυχαλασφορούμενοι.

Ῥίπτω, Ω, F. ψω: & ῥιπτέω, f. ήσω, proiicio, do præcipitem, præcipito. Iliad. α, Ἦ δὴ γάρ με ἕϑλοι' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ῥίψε ποδὸς πέσε δ' ἐκ βάλε ϑαπτὸς ὀϊστός. Herodot. ῥίψαι μὲν ἐς τὸν βόϑρον ἑωυτόν. Plut. ῥίπτειν ἑαυτὸν καὶ τῶν πετρῶν. Theogn. Ἦ γὰρ δὴ χρὴ φόβῳ Θ εἰς μεγαλήπεα πόντον Ῥῖπτεῖν. ſub. ἑαυτόν. Interdum exp. proſterno: interdum deiicio: vt apud Xenoph. Pæd. 4. ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Aliquando, iacio ſeu emitto: vt ῥίπτω βέλη. Plat. de leg. Sic & Il. ψ. Item iacto: vt αὖϑι Θ κάτω ῥιπτωῦ. Ariſtot. de mundo. Aliquando coniicio & quidem in metaph. ſign. vt Plut. in Themiſt. ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόῤῥητος. ſ. Etym & Euſt. à ῥέω deductum eſſe ſcribunt, vt πίπτω à πέτω.

Ῥίπτομαι, proiicior, præcipitor. Interdum & proſternor: vnde ἀπόῤῥιφα, apud Luc. & particip. ῥιφὲς. iactus, proiectus: apud Alex. Aphr. ἘῤῥιμμένΘ, metaph. abiectus, proiectus, i. humilis, contemptus.

Ῥίψις, εως, ἡ, proiectio. Plat. de rep. lib. 2. Ἔῤῥιψις, exp. proſtratio & deiectio corporis, apud Hippocr.

Ῥιπτάζω, iacto, proiicio, præcipitem do: vel proſterno, proturbo. Il. ξ, Ῥιπτάζων κϱ δῶμα ἅπαν.

Ῥιπτάζομαι, iactor, &c. Exponitur &, conflictor: de ægroto dictum qui in lecto conflictatur: vnde metaph. apud Plut δηλόν ἐστι τὴν γνώμην πολλὰ ῥιπτάζεσϑαι ἐκ' ἀμφότερα.

Ῥιπτασμός, ὁ, iactatio, conflictatio. Item ἀποργασ.

Ῥιπτάσκω, poeticè, idem quod ῥιπτάζω. Od. ϑ, Τὼ ἐπεὶ Θ ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα. Sic & Il. ψ.

Ῥίμφα, leuiter, ſtatim, celeriter. παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν ἀϕ' ὑψηλοῦ, inquit Etymol. Il. ζ, Ῥίμφα δ' ἐγὼ φέρε. Sic & alibi apud Hom. & Heſiod. in Aſp.

Ῥιπὴ, impetus eius quod proiicitur: vt Odyſſ. ϑ, λᾶαν Θ τανηλεγὲς ῥιπῆς. Exponitur etiam, ictus ſeu iactus teli miſſi velut fulminis: item incitamentum, impetus: vt Iliad. ϑ, ὄλωντο αὐδῆς ἐκ ῥιπῇ. Dicitur & ῥιπὴ πυρὸς, apud Apollon, & ῥιπὴ ἀέρων παμφοίνικος, apud Soph. Item flatus, πνοὴ, vt Apoll. Arg. l. 1. ὑ μὲν ἰσπὴς Νυκτὸς ἐπ' ῥιπῇ μάλιϛ' ἔμπεδον. Sic & apud Plut. ex quodam poeta, ὠκέας τε ἀϋτμὴν ῥίπας.

Ῥῖπὶς, ἰδ Θ, ἡ, flabellum, i. ventilationis inſtrumentum, muſcarium, apud Poll. Suid. ex epigram. Et pro flabello quo excitantur carbones, apud Ariſtoph. in Achar. τὸν ἰχϑύαν μοι δεῦρο κ τὴν ῥιπίδα. Apud eundem ἐξ ἰς ῥιπίδι, pro τῇ τῶ ἀϋτμὴ φορᾷ. Dicitur etiam eſſe vas ex vimine contextum, apud Herodotum.

Ῥιπίδιον, ου, τό, itidem pro flabello. ſchol. Ariſtoph.

Ῥιπίζω, ventilo. Plut. ἐκατέρωϑεν ἐστῶτες ἐῤῥίπιζον, flabello ventulum facitabant. Item excito ignem ſufflando, follib. accendo.

Ῥιπίζομαι, ventilor. Gal. Phil. Et metaph. apud Greg. τὸ καιρῷ ῥιπισϑὲν οὗτΘ ἤδη τῶν αὖραις τὸ πονηρόν.

Ῥιπισμὸς, ου, ὁ, & ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio. Item refrigeratio. Alex. Aphrod.

Ῥιπιϛὸς, qui ventilari poteſt, aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione. Exponitur etiam, perflatilis & ventis expoſitus.

Ῥῖψ, ῥιπὸς, ὁ, ramus ſalignus, vimen flexile. Ariſtoph. in Pace, Κέρδος ἔκαλε καὶν ἐπὶ ῥιπὸς ϖλοῦν. Exponitur etiam, virgultum, crates viminea. Pro eodem dicitur & ῥίπΘ, apud Dioſc.

Compoſita ac primùm ex ῥίπτω.

Ἀναῤῥίπτω, vel ἀναῤῥιπτέω, ῶ, ſurſum ſeu in altum iacio, in ſublime iaculor. Odyſſ. ν, ἀναῤῥιπτῶν ἅλα ϖοδοῖν, mare, i. marinam aquam ſurſum proiicere remi impulſu. Philo de mundo, κἂν ἀναῤῥίψῃς ἢ τῶν γεωδῶν, κάτω φέρεται, ſi quid ſurſum iaculeris. ¶ Metaphoricè dicitur ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, apud Thuc. l. 4. & Herodian. l. 5. pro ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον Θ κινδυνεύω, aleam periculi iacere, i. periculum temerè & præcipitanter adire. Et ἀναῤῥίψαι μάχην, aleam pugnæ ſubire, ſeu fortunæ prælii ſe committere, apud Plut. in Cæſare. Apud eundem Plut. in Apophth. ἀναῤῥίπτειν ϖᾶσι κύβον, omnem aleam iacere, i. fortunæ ſe tradere, ſeu omnem fortunam experiri. ¶ Suidas ἀναῤῥίπτειν, exp. etiam pœnitere & mutare conſilium.

Ἀνάῤῥιψις, εως, ἡ, ipſa actio ſurſum iaciendi ſeu in ſublime. Plut. de primo frig.

Ἐπαναῤῥίπτω, (decom.) vnum ſuper alium reiicio & in ſublime iaculor. Apud Xenoph. exp. etiam, eiaculor, iacio in longum.

Ἀπορρίπτω, vel ἀποῤῥιπτέω, ῶ. abiicio, proiicio. Herodian. lib. 1. ἀπορρίψαντα τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν. Exponitur & ſimpl. iacio. Heſiod. in Aſp. ἔχε δ' χερσὶν Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀπορρίψοντι ἐοικώς. Metaphorice. Iliad. ι, μεῖλιν ἀπορρίψαι. Et apud Chryſoſt. ϖᾶσιν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπορρίπτειν, omnem oculorum pudorem abiicere. Exponitur etiam, non admitto: item contemno, aſpernor, reiicio. Plut. de primo frig. ἄτοπον τὸν ἀπορρίψας λόγον, abſurdam iſtam rationem reiiciens.

Ἀποῤῥίπτομαι, abiicior, proiicior: vt ἀπορριμμένη γυνὴ, abiecta mulier apud Alciphr. Et ἀπορριμμένα τῶν ἐδεσμάτων, apud Heroodianeſcæ viles & abiectæ.

Ἀποῤῥίπτος, abiiciendus: vt ἀποῤῥίπτΘ τροφὴ, apud Luc. in ſomn.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abiectio, proiectio.

Διαῤῥίπτω, vel διαῤῥιπτίζω, ῶ, diſſicio, in diuerſas partes iacio. Item iacto. Ariſtoph. in Veſp.

Διαῤῥίμμα, diſiectio, diſiectus. Xen.

Ἐκῤῥίπτω, ſeu ἐκριπτέω, proiicio. Item decutio.

Ἔκῤῥιψις, proiectio, decuſſio: ipſa actio proiiciendi & decutiendi. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 3.

Ἐπιῤῥίπτω, vel ἐπιῤῥιπτέω, ſuperiicio, iniicio. Dioſc. l. 5. c. 103. ἀϖαθοῦ τε αὐτῆς ἐπιῤῥίψαν σκεπάσματα.

Ἐπαῤῥίπτομαι, & ἐπιῤῥιπτέομαι, Iniicior. Idem l. 8. c. 5. τὸ ἀπέρμα τῆς περιφύλλης ϖόας λεαινόμενον κ ἐπαῤῥιπτόμενον.

Καϑαῤῥίπτω, vel καϑαῤῥιπτέω, deiicio, proſterno.

Καϑαῤῥίπτομαι, deiicior, proſternor: vnde καταῤῥιμμένΘ, deiectus, proſtratus.

ΜητραῤῥίπτΘ, à matre abiectus: in ara Theocriti.

Μεταῤῥίπτω ſeu μεταῤῥιπτέω, in diuerſam partem iacio. Gal. μεταῤῥιπτῶν ἑαυτὸν ἄλλοτ' ἐς ἄλλο χῆμα.

Μεταῤῥίπτομαι, in diuerſam partem proiicior. Greg.

Παραῤῥίπτω, vel παρεῤῥίπτω, abiicio, reiicio.

Πετραῤῥίφης, è petra præcipitatus. Eurip. in Ione.

Προῤῥίπτω, ſupra me iaceo. Greg.

Ὑποῤῥίπτω, & ὑπαῤῥίπτω, iacio ſubter: item ſubiicio Greg.

Καμαῤῥίφης, in terram deiectus, humi deiectus aut proſtratus. Apud Theophr. hiſt. pl. lib. 2. φοίνικες χαμαιῤῥίφαι, exp. palmæ humiles.

Compoſita ex ῥιπίζω.

Ἀναῤῥιπίζω, propriè ignem propè extinctum flatu exuſcito & re accendo. Et general. ac metaph. accendo, ſiue ſuſcito, ſeu exuſcito. Lucian. τὸν ψυχὸν μικϱὸν τ ϖερῶντα κ ἀεὶ ϑυμικὴν ἀναῤῥιπίζομεν. excitamus. Exponitur, etiam, concito, cieo, ſolicito, apud Plut. & Suid.

Ἀναῤῥιπίζομαι, ſuſcitor, exſuſcitor, accendor. Ioſeph. Iudaic. lib. 2. πόλεμΘ καϑ' ἡμέραν ἀναῤῥιπίζετο, bellum magis ac magis in dies accendebatur. Sic Lucian. in Anacharſ. ἀναῤῥιπιζομένη ἡ ἐχϑὲς ϖλάνη γένεται. Apud Laert. ἀναῤῥιπισϑείσης αὐτῆ μιᾶς

μιάς τῶν κεκπίδων, exp. ab igne ſurſum eiecta & eructata.

Ἀνδρίπισμος, ſuſcitatio, exſuſcitatio.

Προσαναρρίπτζω, (de comp.) inſuper vel denuò exuſcito.

Ἀποῤῥιπίζω, flatu diſcutio. Item abigo, diſcutio, depello: apud Areopag.

Διαῤῥιπίζω, diuentilo, diſſlo. Item ventilando ſeu flando diſpergo, aut diſſicio.

Ἐκπῐ́πτω flando excito, ſeu ſuſcito: ſeu etiam ſollibus accendo. Item ſimpl. accendo, apud Ariſtot. mereor. l. 1. Item flando immitto ſeu impello. Plut. in Othone, πνεῦμα τῷ ὕλλῳ ἐπὶ τὰς πολεμίους ἐξεῤῥίπισε, Item metaph. excito, accendo. Plut. τὸ δ' Μετέλλου θαρσαλέον ἐξερρίπιζε, excitabat, ſuſcitabat.

Εὔεστος, quomodo huc pertinear, vide ſuo loco.

Ῥῖς, vide in Ῥῖν. Ῥῖψις, in Ῥῖπτω.

Ῥόα, vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ. malus Punica, arbor: item malum Punicum fructus: granatum. Plin. Dioſc. l. 1. c. 152.

Ῥόϊσκοι, corymbi aurei, ornatus gratia ſacrorum ſtolis annexi, ob mali Punici ſimilitudinem ita dicti. Exod. c. 28.

Ῥοῖτης οἶνος, vinum ex malis Punicis confectum Dioſc. l. 5. c. 26.

Ῥοών, ῶνος, ὁ, malis Punicis conſitus locus, apud Zachar.

Ῥόϊνος, color qualis eſt mali Punici. Sic Paulus Aegineta ῥόϊνον αἷμα ἔχουσαν dixit anagallidem, cui flos puniceus.

Ῥοΐζω, rufum colorem imitor, apud Conſtant. Geop. l. 11. cap. de violis.

Ῥοᾶς, &c. vide in Ῥέω, fluo. Ῥόγχος, vide in Ῥέγχω.

Ῥόδον, τό, roſa. Lucian. in Nigr. τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν. Etymol. vult ῥόδον dictum quaſi ὄδον pro ὄζον ab ὄζω. Plut. autem Sympoſ. l. 3. vult ita eſſe appellatum, quia ῥᾳδίως πολὺ τὸ ὀδώδες ἀφίησι.

Ῥοδάς, ᾶδος, ὁ, roſaceus. Item roſeus: vt ῥοδόσπαστος ἀῦτεα, roſei flores, id eſt, roſæ. Eurip. Et metaph. ῥοδόεσσα χείλεα, roſea labella.

Ῥόδεος, α, ον, roſeus: vt ῥόδεα αὖθη, i. roſæ, apud Athen. Et λίπεϊ ῥοδέῳ, pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ Nicand. in Alexiph. Item roſeus, i. qui eſt roſei coloris, purpureus, rubicundus: vel ſecundùm alios, ſuaveolens, ab aſpectu, vt ῥοδέη Παφίη, in Epigram. Item odoratus. Heſych. Inuenitur & ῥόδεα στέφεα, corona è roſis facta, apud eundem, apud Suid.

Ῥόδινος, roſaceus: vt ῥόδινον μύρον, apud Athen. & ῥόδινος στέφανος, corona è roſis facta, apud eundem.

Ῥόδιος, idem quod ῥόδινος: vt ῥόδιον μύρον, apud Ariſtot. Et τὸ ῥόδιον, nomen medicamenti, de quo Paul. Aeg. l. 7. c. 13. & Aet lib. 14. c. 36. Item ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, planta quædam de qua Dioſc. l. 4. c. 45. ¶ Ῥοδία, Heſych. eſt calceamenti genus: item genus vitis.

Ῥοδίτης οἶνος, vinum roſatum, ſiue roſis conditum, roſaceum. Vide Plin.

Ῥοδομήλα λοπάς, olla odoratiſſima quæ in menſam ferebatur, apud Athen. Ab aliis dicitur eſſe edulii genus cui intritæ fuerint roſæ, & quod in olla ad menſam ferebatur. Apud eundem Athen. legitur & ῥοδωνία, de eadem.

Ῥόδυ, vel ῥοδέη, frutex roſas producens. Heſych. & Ammon.

Ῥοδωνία, locus vbi roſæ naſcuntur, roſarium vel roſetum. Ammon. Heſych. & Suid. Pro eodem dicitur & ῥοδών. Poni dicitur pro toto cespite & planta roſæ: apud Theophr. hiſt. plant. lib. 2. cap. 2. Sic etiam à quibuſdam vocari rhododaphnen tradit Etymol. & ex eo Suidas. Ab iiſdem dicitur eſſe nomen vitis ferentis vuam roſei coloris. ¶ Heſychio ſic etiam appellatur pudendum virile.

Ῥοδίς, ίδος, ἡ, paſtillus ex roſis confectus Dioſc.

Ῥοδίζω, roſæ ſimilis ſum colore vel odore. Dioſcor. Item roſeo vel purpureo colore tingo: vt apud Alex. Aphr. τὸ ὑγρὸν αἷμα τὸ ῥοδιζον τὸ ἐρεθρὸν καὶ ἐρυθραῖνον.

Ῥόδιξ, (dimin.) parua roſa, ſeu q. d. roſula: apud Demetr.

Ῥοδιζὸν δὲ σῶμα ποιεῖ. apud Ioſeph. de antiqu. Iud. dicitur coloris bonitas in corpore habitiore, aliquid roſeum præ ſe ferens.

Compoſita.

Ἀγριόῤῥοδον, ου, τό, ſaliunca: herba de qua Plin. l. 21. c. 7.

Διαῤῥοδῶν, ῶνος, ὁ ἢ ἡ, vnde Διαῤῥόδια κολλύρια, certè collyriorum ſpecies ex roſis compoſitæ, de quibus Galen. Aet. & Paul. Aegin.

Κυνόῤῥοδον, ſeu κυνοῤῥόδον, roſa canina: ſpecies roſæ de qua Theophraſt. hiſt. plant. l. 4. & Plin. l. 21. c. 5.

Λευκόῤῥοδον, alba ſeu candida roſa.

Ὀξυῤῥόδινον, vel ὀξυροδινον, oleum roſaceum aceto temperatum. Gal. in lib. περὶ εὐπορίστων.

Πολύῤῥοδος, multas roſas habens, roſis abundans. Ariſtoph. Et πολυῤῥώδης, pro eodem, quod exp. etiam conſperſus roſis.

Φοινικοῤῥοδία, punica roſaria.

Ῥοή, vide in Ῥέω, fluo.

Ῥόθος, ου, ὁ, vndarum ſtrepitus, ſeu remorum ſtrepitus, vt tradit Harpocr. Item ſtrepitus: item fremitus, tumultus: vt apud Heſiod. in Erg. Τῆς δ' ὀλίγης ῥόθος ἐλημυρίσσῃ ἢ κ' αὔδρες ἄγωσι δωροφάγοι. Exponitur etiam, impetus, ὁρμή. Quidam deriuant à ῥέω, vnde fit ῥόος & ῥόθος, inſerto θ. Alii per onomatopœiam fictum eſſe volunt.

Ῥοθέω, ῶ, impetu feror, ὁρμῶ.

Ῥόθιον, ου, τό, impetus vndarum aut etiam vnda fluctus. Ariſtoph. Thuc. Luc. Plut. Apud Eurip. in Iphig. Taur. ῥόθιοις ἁλωπέκοις, exp. abiegna rate.

Ῥόθιος, (adiect.) impetuoſus, cum impetu ciens. Ariſtot. de mundo, μὴ ῥόθια βίας. Odyſſ. ε. ἀμφὶ δ' ἄρα κῦμα βέβρυχε ῥόθιον & ῥοθίοισι κεκονίηται, littoribus impetuoſis, vel quæ impetuntur aquæ impetu: in Epigr.

Ῥοθιάζω, impetuosè ſeu contente remigo: apud Suid. Ναῦς ὅταν σὺν πεντήκοντα ῥοθιάζει σώφρονι κώπῃ. Dicebantur & nautæ ῥοθιάζειν, qui quum decem aut pluribus remis remigaſſent, ſubito ſimul omnes ceſſabant & clamorem edebant. Euſtath. ſignificat etiam, cum impetu & ſtrepitu voro, porcorum inſtar. Ariſtoph. Οἷκ ῥοθιάζουσιν ὦ πολυτίμητ' Ἡράκλεις ὡς Τεγεατικὰ τὰ χοιρία.

Ῥοχθέω, ῶ, ſtrepitum ſeu ſtridorem edo. De maris fluctu propriè dici exiſtimatur, & ex eius imitatione per ὀνοματοποιΐαν eſſe factum. Odyſſ. ε, Ῥ' ὀχθῇ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Compoſita.

Ἀλίῤῥοος, ὁ ἢ ἡ, marifluus: vt πόροι ἁλίῤῥοοι, fluuii in mare fluentes, ſed cum ſonitu, apud Soph. in Aiace. In Epigr. ἁλίῤῥοος ἀκτή, exp. littus quod fluctibus marinis agitatur. Inuenitur & fœm. ἁλιῤῥόη, in anth. Epigram. vt ἁλιῤῥόαι ἠόνες.

Ἀλίῤῥοθος, ſubſtantiuè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, fluctus maris, Heſych. Sic ἁλιῤῥόθιον, quaſi ἁλὸς ῥόθιον, apud Suid.

Ἀναῤῥοθία, vnda quæ ad ſummam marginem nauis tollitur. Poll.

Ἐπίῤῥοθος, adiutor, auxiliator vel auxiliatrix: propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate & contentione. Iliad. δ. Heſiodus in Erg. Exponitur & vtilis, apud Apoll. Arg. 2.

Ἐπιῤῥόθιος, pro eodem. Il. λ. & υ.

Ἐπιῤῥοθέω, ſtrepitum ſeu fremitum edo. Interdum &, tumultuor. De ſtrepitu admurmurantium, apud Eurip. in Hec. Ἀχαιοὶ δ' ἐπιῤῥόθησαν.

Κακορροθέω, q. d malo ſtrepitu linguæ & clamore inſector: conuitis & maledictis proſequor. Euripid. in Alceſt. Παῦσαι δ' ἐπιστένων πᾶσιν κακορρόθων. Sic & apud Ariſtophan. in Theſmoph.

Ὀμορροθέω, ſimul ſtrepitum aut ſonitum edens. Theocr. in Epigr. Ἀνέρες ἕσπερ ἕσπε στείχοντες ὁμορρόθοι.

Ὁμορροθέω, ῶ, q. d. corſtrepo: i. vnà ſtrepitum aut ſonitum edo. Exponitur &, conſentio. Soph. in Antig. Δέδορκεν, ἔστ' ἂν ἡδὺ ὁμορροθῇ. Dicuntur etiam remiges ὁμορροθεῖν, quum eorum rem conſurgunt & vno velut conſenſu remigant. Interdum ſignificat adiuuo, auxilior: ſcholiaſt. Ariſtoph.

Παλιῤῥόος, refluentes, ſeu recipro cantes habens fluctus: At κῦμα παλιῤῥόον, effluens, ſeu reflua vnda, apud Hom. Od. ε.

Πολύῤῥοθος, multiſtrepus. Aeſchyl.

Πολυῤῥόος, multis agitatus fluctibus. Metaph. apud Arat. ἐπεικείρασα πολυῤῥόοις ἀνθρώποις. Cic. vertit. *Commiſeranshominum mi. randos vndique caſus.*

Ῥόος, ου, ὁ, ſtridor. Iliad. ω, Σκέπτετ' ἐϊσῶν τι ῥοΐζον καὶ ὄλεθρον ἀνόντων. Sic Philo, καὶ δὲ παρῶθεν μὴ ῥοίζῳ καθάπαξ βέλος, ἀσυριστὶ ζέτω. Et πνεύμασιν ῥοίζος, apud Plut. in lib. de aud. poem. Ponitur etiam fœm. genere, Ionico more: vt Odyſſ. ι, Πομπὴ δ' ῥοίζῳ πᾶσ' ἄρ' ἔπεπτο πίσυρα μῆλα Κύκλωψ. Ab Heſych. exp. etiam ψόφος: item ἦχος, addente ſignificare etiam ῥοῦμα σφοδρὸν. Exponitur quoque impetus cum ſtridore. item impetus, ex Ioſepho, ῥοίζῳ ἐβίᾳ. Factum eſt per onomatopœiam ad imitationem ſoni literæ ρ. vt σίζω ex ſono literæ σ, & ζέω ex ſono τῆς ζ & βόμβος ex ſono τῆς β. Euſtath.

Ῥοιζώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ſtridorem aut magnum ſtrepitum edens, ſtrepens. Gal.

Ῥοιζέω, ῶ, ſtrido, ſtridorem edo. Ariſtot. Item ῥοιζῶ, aut ῥοίζω, exp. etiam, latro Euſtath. Vide Ῥάζω. Hinc comp. ἐπιῤῥοιζέω, vel ἐπιῤῥοίζω, apud Theophr. Apud Hom. Il. κ, Ῥ' οἱ ζόφος ἦλθε διὰ νυκτὸς, &c. exp. ſibilo innuit.

Ῥοιζέομαι, οῦμαι, cũ ſtridore voluor, ſeu volutor, aut circumagor. Gregor. orat. in Iul. In Epigram. autem ῥοιζεῖται δι' αἰθέρος, exp. ferri per aerem celeriter cum ſtridore, more ſagittæ.

Ῥοίζημα, ατος, τό, ſtridor aut impetus, qualis eſt ſagittæ volantis cum ſtridore. Luc.

Ῥοιζηδόν, cum ſtridore: ſeu cum magno impetu & ſtridore. 2. Pet. 3. Ῥοιζηδὰ, pro eodem. Nicand.

Ῥοῖβδος, idem quod ῥοῖζος, ſtridor: vt apud Euſtath. Πνεῦμα γὰρ ῥοῖβδος ἐστὶν ἄσημος ὡς: Idem dicit eſſe Αἰολικώτερον. De vento dicitur apud Ariſtoph. ὑπὸ τῶν ῥοίβδων καὶ τῶν ῥευμάτων.

Ῥοιβδέω, ῶ, ſtrido interdum, ſorbeo.

Ῥοίδηξις, εως, ἡ, ſtridor. Eurip. in Iph. Aul. Οὐ σύριγξι παφθάσσων, ἀλλ' ἐν ῥοιβδήσι βυκάλων.

Ῥοιδμός, apud Heſych. dicitur eſſe ſtrepitus quoddam genus.

Compoſita.

Ἀναῤῥοιβδέω, ῶ, vel ἀναροιβδέω, reſorbeo: aut abſorbeo. Odyſſ. μ, ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ, &, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

Ἀναροίβ-

Ἀ᾽παρίβδησις, absorptio aquarum, vel eiaculatio.
Ἀ᾽πορρόιβδέω, cum sonitu eructo seu emitto. Soph. in Antig. & Nonn.
Ἐ᾽μπορρόιβδέω, rapido cũ impetu & stridore. Eurip. in Herc. furent.
Εὐρόιζητος, bene stridens, vt εὐροίζητος ὀϊστός, bene stridens sagitta, i. celeriter volans cum stridore, in Epigr.
Πολυρρόιζος, ος, ον, multum stridorem vel strepitum edens, multistrepus. Nicand.

Ῥοια, &c. in Ῥοά. Ῥοικός, &c. in Ῥέω, Ῥόμβος, &c. in Ῥέμβω.
Ῥόος, in Ῥέω. fluo. Ῥοπή, &c. in Ῥέπω. Ῥώς, in Ῥέω.
Ῥώσις, in Ῥύω.

ΡΟΦΕΩ, vel ῥοφάω, ῶ, Ε ὑπω sorbeo: vt ὃ᾽α ῥοφῶν. Galen. ad Glauc. Interdum exhaurio, haurio. Soph. in Trach. πνεύμονος τ᾽ ἀρτηρίας ῥοφῶ, pulmonum haurit spiritus.
Ῥοφέομαι, idem quod ῥοφέω. Aristoph. in Vesp. τὴν φακὴν ῥοφέσομαι.
Ῥόφημα, ατος, τό, sorbitio: id quod sorbetur, Dioſc. & Galen. ad Glauc. lib. 1.
Ῥόφησις, sorbitio, ipsa actio sorbendi. Gal. apud Hippocr.
Ῥόφητός, ή, όν, sorbilis: vt ὦον ῥοφητόν, apud Dioſc & Gal.
Ῥόφος, Attice dicitur pro ῥοφῶ teste Etymol. vnde ῥόμμος, idem quod ῥόφημα & ῥοπτός, idem cum ῥοφητός, apud Hippocr.

Compoſita.

Ἀνερροφέω, vel ἀναῤῥοφάω, resorbeo aut absorbeo. Philoſt. in ep.
Ἀπερροφέω, vel ἀποῤῥοφάω absorbeo, exhaurio. Syneſ.
Ἐκροφέω, vel ἐκροφάω, exsorbeo. Ἐκροφέομαι, idẽ apud eundem.
Ἐμπορροφέω, vel ἐμπῤῥοφάω sorbeo, sumo sorbitionem. Aristot. in probl. Plut. in Phocion. Hinc passiuum ἐμπορροφηθείς, sorbitione sumptus apud Dioſc. l. 2. c. 94.
Καταῤῥοφέω, sorbeo, sorbillo: seu sorbendo deglutio: vnde pass. apud eundem Dioſc. l. 2. c. 107.
Ψυχορροφέω, animam sorbeo vel exsorbeo Suid.
Ψυχορροφῶν, animam exsorbans Hesych.

Ῥοχθέω, vide in Ῥέθω. Ῥοώδης, ῥοῶν, in Ῥέω.
Ῥυᾶξ, ῥυδόν, &c. in Ῥέω.

ΡΥΓΧΟΣ, εος, τό, rostrum, rictus. Propriè de porco dici tradit Athen. l. 3. Dicitur & de auibus, apud eundem l. 14. Item de hominibus, apud Aristoph. & in Epigr. De cane etiam apud Theocr. idyll. 6.
Ῥυγχίον, q. d. rostellum, apud Athen.

Compoſita.

Ἐμπῤῥυγχής, curuitas rostri in aucubus rapacibus. Suid.
Ὀξύῤῥυγχος, vel ὀξύρυγχος, acutum rostrum habens, piscis Aegypto sacer, nomen à rostri acumine sortitus. Athen. l. 7.
Παχυῤῥυγχος, qui crassum rostrum habet: vt παχυῤῥύγχοι ὗες, apud Alex. Aphrod.
Πλατόρυγχος, seu πλατύῤῥυγχος, qui lato rostro est.
Φοινικόρυγχος, qui est rostro puniceo seu rutilo.

ΡΥΘΜΟΣ, ου, ὁ, rhythmus, concinnitas: numerus seu modulus certa dimensione & proportione constans. Arist. in probl. ῥυθμῶ ᾗ χαίρομεν ἀφ᾽ οὗ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀεὶ μέτρον ἔχειν καὶ μιᾶς ἡμῶν τὸ παραμύθιον, Propriè in musica & poeſi locum habet. Vide Fabium lib. 9 c. 4. & Gell. lib. 16. cap. 18. ¶ Apud medicos pulsui etiam tribuitur. Gal. (de pulſu loquens) ῥυθμός ἐστι κίνησις ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ἀφωρισμένην. ¶ Item quicquid certo modo, ordine & ratione fit, καὶ ῥυθμὸν fieri dicitur: & quod contrà, παρὰ ῥυθμόν. Plato de leg. l. 1. & apud Graecos bibl. interpretes.
Ῥυθμικός, ή, όν, rhythmicus: numerorum peritus seu faciendorum numerorum: vel qui numeros aut modos facit. Plut. in Pſychog.
Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo. Item tempero, compono & effingo. Luc. ῥυθμισον ἡμῶν τὸν ἐπιτήδειον. Item rectè colloco. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. Item moderor, mores compono, informo, doceo. Chryſoſt. τὴν οἰκίαν ῥυθμίζω τὸν ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ.
Ἐῤῥυθμισμένος, emodulatus. Herodian. l. 4.

Compoſita.

Ἄῤῥυθμος, ὁ ἡ ὁ, numeris carens, nullam concinnitatem seu modulationem habens, qualis est numerorum: interdum &, inconcinnus, incompoſitus. Fab. l. 9 c. 4 Aristot. rhet. 3.
Ἀῤῥύθμως, absque numeris, absque concinnitate ea quam afferunt rhythmi inconcinné.
Ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas qualis est eorum quæ numeroſa non sunt. Expoſitur & διαφωνία. Gal.
Ἀδυῤῥυθμέω, dissono, discordo.
Ἐπιῤῥυθμίζω, & Καταῤῥυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω.
Εὐρυθμῶ, numeroſus, numerorum modulationem habens. vt εὐρυθμος λέξις, Aristot. rhet. 3. Item concinnus, compoſitus. Plutarch. in Pſychog. Athen. Aristot.
Εὐρυθμως, numeroſè, item concinnè.
Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Aristot. de mundo. Et generaliter, concinnitas.

Μεταῤῥυθμίζω, reformo: item emendo, corrigo. Xenoph. πῶς ἂν μετεῤῥυθμίσαι αὖθις ἀπέχρησεν ἂν καλόν τι κἀγαθόν; Sic & apud Aristot. ethic. 10. Expoſitur etiam, commuto, transmuto: vnde paſſ. apud Theophr. ἀνάγκη γὰρ τὰ ἤθη μεταῤῥυθμίζεσθαι.

Ῥύμη, vide in Ῥύω. Ῥύμβος, &c. in Ῥέμβω.
Ῥύμη, in Ῥύω. Ῥύμμος in Ῥύπτω. Ῥυμός, in Ῥύω.

ΡΥΠΟΣ, ους, ὁ, sordes: propriè quæ in summis manuum ac digitorum vnguibus colliguntur: aut (secundum alios) illuuies quæ distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem. ☞ Dicitur enim quasi χεύπος, ὅ τις χεῖρα ὑπὸ σπίλου, inquit schol. Aristoph. & etiam testatur Etym. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αὐτὸν &c. ἐπισκευάσαιμεν ῥύπον, ἢ κηλῖδα χιτῶνος, ἢ διῤῥωγὸς ὑφάσμα. ¶ Metaphoricè de sordibus dicitur, i. auaritia, illiberalitate, apud Suid. ἄχθομαι αὐτὸ τὸ ῥύπτω. ¶ Vſurpatur & pro cera figillari, apud Aristoph. in Lyſistrat. Pro ῥύπος dici & ῥύπον, per metaplaſmum, annotat, Euſt. Odyſſ. ζ. πλὴν αὖ τε καθηράμενοι τε ῥύπα πᾶσι, quod tamen ipſe exponit τὰ ῥύπτα μετέχοντες: ac si per apocopen dictum foret pro ῥύπαρῷ, ſicut λιπ᾽ ἐλαίῳ, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ dictum putatur.
Ῥυπόεις, εσσα, όεν, sordidus.
Ῥυπώδης, idem. Τὸ ῥυπῶδες est etiam emplaſtri nomen: de quo Celſ. l. 5. c. 19.
Ῥυπαρός, ή, όν, sordidus, sordibus obſitus: vt ῥυπαρὸν ἔλαιον, succida lana, ὁ ῥυπαρὸς ἄρτος, panis secundarius qui τραπεζίτης dicitur, sordidus est. Athen. l. 6. ¶ Item sordidus, auarus. Plato in Parmen.
Ῥυπαρία, sordes. Item spurcitia, situs, illuuies: item genus quoddam vlceris sordidi, apud Dioſc. l. 5. c. 99. ¶ Item tordes, i. turpis parſimonia, auaritia.
Ῥυπάω, & ῥυπόω, sordeo, sordidus ſum. Gal. ζ. καλὸν ὑποστορέσαι μαλακὸν ἐξ ῥυπώντος καθήρου. Athen. ποτὲ οἰόμενοι τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγορείους ῥυπᾶν, sic & ῥυπῶν ἐσθὴς, vestis sordida, apud Basil.
Ῥυπάσμα, sordidior. Greg. de baptiſmo: ἄλουτον γὰρ ἀεὶ καιρῷ καθάρσεως ῥυπώδους τὸ σῶμα, i. sordidatus fuero. Et ἐμοὶ ῥεῦ ῥυπάσματα, vestes sordidatæ, apud Hom. Odyſſ. ζ.
Ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, maculo, contamino. Item metaph. infamem reddo, famæ alicuius notam inuro. Dionyſ. Halicarn. in Isocr. τὸ πάθημα Ἀ᾽ριστείδην ῥυπαίνειν τὴν αὑτοῦ βιοθεσίαν.
Ῥυπαίνομαι, sordidus reddor, fœdor, commaculor: Plut. de defect. orac.
Ῥύπασμα, ατος, τό, id quo aliquid sordidatum est, sordes.
Ῥύπτω, sordes eluo, purgo, abſtergo, apud Dioſc.
Ῥύπτομαι, abſtergor, sordibus purgor. Aristoph. in Acharn.
Ῥύμμα, purgamentum, ſtrigmentum. Nic. in Alexiph. & Homer. ῥυμμα τὰ πάντα κάθηρεν.
Ῥύψις ἐσω ἡ abſterſio, purgatio.
Ῥυπτικός, ή, όν, aptus ad abluendas sordes, abſtergendi vim habens. Plut. ſympoſ. 6. ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν. Ἐμπλαστικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam externa quàm interna qualibet parte eluens & auferens.

Compoſita a primum ex ῥύπτω & ῥυπάω.

Ἀῤῥύπαυτος, non sordidatus, non contaminatus.
Ἀῤῥύπαρος, non sordidus. Greg. Naz.
Καταῤῥυπαίνω, idem quod ῥυπαίνω. Ecclesiast. nomen alicuius seu famam contamino. Isocr. & Dionyſ. Halyc.
Οἰσυπώδης, ες, ὁ, siue οἰσύπηρος, sordes ouium, vel mundum ouillum Erot. in lex. Hippocr. Item lana sordida, seu sordes ouillæ lanæ ex fimo adhærentes. Dioſc. l. 2. c. 84. οἰσυπώδη δὲ λέγεται τὰ ἀπὸ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπη. ¶ Pro οἰσύπη dicitur etiã οἴσυπος, apud Herod.
Οἰσυπηρός, ή, όν, sordes ouinas redolens: seu sordidus ex fimo ouillo. Dioſc. l. 2. c. 84. & Erot. in lex. Hippocr.
Οἰσυπώδης, ες, ὁ ἡ, ὑ, idem.
Οἰσυπίς, ίδος, ἡ, idem cum οἰσυπώδης siue οἰσύπη. Galen. in lex. Hippocr.

Compoſita ex ῥύπτω.

Ἀπορρύπτω, abluo, sordibus expurgo: vnde ἀπορρυφθείς, ablutus, apud Suid.
Διαῤῥύπτω, idem quod ῥύπτω: vt διαῤῥύψαι τὸν χυμὸν, detergere. Galen. ad Glauc.
Περιῤῥύπτω, circumabſtergo, vndiquaque abluo. Gal.

ΡΥΩ, vel potius ῥύομαι traho: Ῥύσασθαι: vt Il. δ, ἐῤῥύσαντο δὲ νεκροὺς, i. trahebant mortuos. ¶ Item custodio, ſeruo, tueor, Od. ξ, σοῦ πάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Heſiod. in Aſp. Οἳ Θῆβας κρήδεμνον ἔχεν ῥύεσθαί τε πόληα. Herodian. l. 6. ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὀχθας. & ibidem, ῥύεσθαι τὰ σώματα, conſeruare corpora. Item libero, eximo, redimo. Od. μ, Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ᾽ ὑπ᾽ οὐδ᾽ ἑκόσιχλος. Laert. in Archyta, οὓς τότε ἔσαν ὁ Πλάτων ἀπὸ Διονυσίου ῥυσάμενος δεσποτείας qui Platonem à morte liberauit. Et paſſiuè 2. Theſſ. c. 3. ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν πονηρῶν καὶ πονηρῶν. Sic & Rom. 15. & apud Basil. ¶ Ῥύω fluo, vide in Ῥέω, ἐῤῥύηκα factum esse eadem ſign. habentes, abſtinente Ἐ, docet Euſtath. alibi tamen ἐῤῥύηκα ex ῥύω deduci pleonaſmò τοῦ η, affirmat.

¶ *Derivata*

¶ *Deriuata ex ῥύομαι, traho.*

Ῥῦμα, τό, tractus, Suid. ex Eunapio. Item funis ad remulco trahendum Polyb. l. 1.

Ῥύσιον, ου, τό, quod loco eius quod ereptum erat, trahitur, & veluti pignus retinetur, seu quod ab hoste spoliante nos, vicissim rapimus. Il. λ.

Ῥυτήρ, ῆρος, ὁ, tractor: qui trahit: vt ῥυτῆρες ἵππων, tractores sagittarum, i. sagittarii, apud Hom. Odyss. σ. ¶ Item habena, seu lorum freni quo equus huc & illuc trahitur. Il. ψ, ἐν δ' ῥυτῆρσι τάνυσθεν. Laert. Διὸ ἡνιοχικὸν μὴ μάσιγας ἐλαύνειν ἀλλὰ ῥυτῆρας ἐπὶ τῶν ἵππων, laxatis habenis. Item metaph. apud Plut. de Socrat. Pro eodem Aeoles dicunt βρυτήρ.

Ῥύπη, idem quod ῥυτὴς in prima signif. vt ῥύπῃ τέξαι, apud Aratum.

Ῥυτός, οῦ, ὁ, tractus. Od. ζ. Ῥυτοῖσι λάεσσι, &c. lapidibus tam magnis vt trahendi essent: vel extractis erutisque ex terra. Τὰ ῥυτὰ habena, seu frenum quo equi retrahuntur. Hesiod. in Asp. Ῥυτὰς χαλκάνορας, habenas laxantes.

Παλιῤῥυτος, (*comp.*) retrorsum tractus: vel qui retrahitur. Hesych.

Ῥυσμός, ὁ, tractus. Dionys. de situ orb. Ὠκεανὸς μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, idem Libyae tractus est. Vtitur & Aristot. l. 1. de an.

Ῥυσταζω, f. ξω, traho, vel trahendo rapto. Il. ω, Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑῷ ἐνὶ οἴκῳ ἑταίρους, circum dilecti socii monumenta trahebat. Sic & Od. ξ.

Ῥύσταγμα, τό, violenta tractio & vis mulieri illata. Etymol. ex Lycophr.

Ῥυστακτός, ή, tractio violenta. Odyss. σ.

Ῥυτίς, ίδος, ἡ, ruga: cutis in senili corpore in plicas contracta. Epigr. l. 2. Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐπιφυσᾷς. Plato, Ἧς μὴ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς εἶεν ἔρως. Item metaph. apud Plut. & Plat. in symp.

Ῥυπεδανή, ῆς, ἡ, rugosus.

Ῥυτιόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho. Aristot. Ἀφ' ὧν πέτρας ὕδωρ ῥυτιοῖ, τὸ ὑγρὸν θερμὸν ὄν, οὖ.

Ῥυτιδόομαι, in rugas contrahor. Idem l. 5. de gener. an. τὸ ἄλλο ἐμβρυον, ἢ τὸ ὅλον τοῦ ῥυλιδοῦται πολὺ παχύτερον γίνεται. Et ἐῤῥυτιδωμένα φύλλα, rugata folia, apud Theophr. histor. plant. l. 3. c. 4.

Ῥυτίδωσις, ή, corrugatio: medicis sic vocatur corrugatio pupillae.

Ἀῤῥύπιδωτος (*comp.*) qui rugas non habet.

Ῥυσὸς & ῥυσὸς, ὁ, rugosus. Iliad. ι, Χωλαί τε ῥυσαί τε. Aristoph. in Plut. Ἄθλιον, ῥυσὸν, &c. Lucian. ῥυσὸς τὸ δέρμα, obrugata cute. Et metap. ῥυσὰ βιλοτήρια. apud Athen. l. 6. & Plut. sympos. 8.

Ῥυσὰ vel ῥυσὴ, ή, marcor, senectus. Suid.

Ῥυσότης, ητος, ἡ, rugositas. Plut. in Galba.

Ῥυσόω, vel ῥυσάω, ῶ, f. ώσω, rugo, corrugo: vnde ῥυσῶσις, corrugare, in Hippiatr.

Ῥυσῶμαι, rugor. Dioscor. Et ἐῤῥυσωμένος, in rugas contractus.

Ῥύσωσις, ή, rugatio, in rugas contractio.

Ῥυσαλέος, α, ὁ, idem quod ῥυσὸς, rugosus. Nicand. in Alexi.

Ῥυσαίνω, rugo, & ῥυσαίνομαι, corrugor: vnde ῥυσαίνεται ἅλς, apud eundem ibidem.

Ῥύσημα, τό, ruga. Suid. ῥυσήματα τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων στιλώματα, sordes & rugae quae in senili facie videntur.

Ῥύμη, ης, ἡ vicus: tractus viae in vrbe vtrinque aedificiis septae. Act. c. 9. πορεὶ δηλ. ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. ¶ Item impetus: de qua sign. vide in Ῥέω.

Ῥυμός, ὁ, temo currus: lignum illud longum medium inter equos quo currus trahitur. Il. ὠ, εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ. Plut. in Coriol. ξύλον ἁρμαξῆς ὃ τὸ ῥυμὸν ὑποφερόμενον.

Composita ex ῥυμός.

Ἀκροῤῥύμιον, τὸ summus temo, extrema temonis pars. Poll.

Δίῤῥυμος, duos temones habens.

Ὀκτάῤῥυμος, seu ὀκτάῤῥυμος, ὁ, ἡ, octoiugis, octo temones habens. Xen. Aed. 4.

Πρωτόρυμος, extremum temonis. Hesych.

Τετράρυμος, qua drijugis, quatuor temones habẽs. Xen. Ped. 6.

Τρίῤῥυμος, tres temones habens.

¶ *Derinata ex ῥύομαι tueor, custodio.*

Ῥῦμα, τό, tutamen munimentum, propugnaculum. Euripid. in Heracl. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα λαμβάνων ἑδρα. Et ῥύμασι, apud Hippocr. remedia è mortis periculo nos conseruantia.

Ῥύσις, ή, liberatio, redemptio.

Ῥύσιον, τό, quod pro liberatione alicuius datur. Greg. Ῥύσιον ἐξαγόντων ἡμετέρων παθῶν. Item pignus. Sophoc. in Trach. Item donum, quod datur diis pro restituta valetudine aut conseruata salute. Dionys. de situ orb.

Ῥυσιάζω, pignoris loco capio. Eurip. in Ione.

Ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior. Apud eundem ibidem, ῥυσιάζομαι λόγῳ, exp. opprimor sermone, i. verbis tanquam pignore me tibi deuincire studes.

Ἐρυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω: Eustath.

Ῥύσιμον, ου, τό, (conseruat enim nos & tuetur contra venena & alios pestiferos morbos.) Nic. in Alex. Dicitur & ῥύτη pro eodem.

Ῥυτὴρ, ὁ, custos, Odyss. ρ, Αὐτῷ βιλοίμην σαθμῷ ἐπιτῆρα γενέσθαι. Sic Oppian. l. 3. de ven. Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυούς.

Ῥύτωρ, idem in Epigr. Πωϊ ἀρείων ῥύτορες βιοτάλιον.

Ῥύτρον, τό, quod pro liberatione alicuius offertur. Hesych.

Ῥύστης, ὁ, liberator, seruator.

Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι, tueor, è periculo conseruo. Il. ω.

Composita.

Ἀνερρύω, vel ἀναῤῥύομαι, redimo, libero captiuum. in Pand. Et ἀνέῤῥυσθη, redemptus est. ¶ Item reparo, sarcio. Dionys. Halic. l. 5. ¶ Item iugulo, macto, sacrifico: vnde αὐέρυσσεν, apud Hom.

Ἀνάῤῥυσις, ή, redemptio. ¶ Item sacrificium. ¶ Hesych. est etiam nomen diei secundi ἀπατουρίων.

Ἀῤῥυσίαστος, qui pignori opponi non potest. Dionys. Halicar. l. 6.

Ἐκρύομαι, eximo, libero. Eurip. in Bacch.

Κόρυς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ῥαγαλέος, ρωγμή, &c. vide in Ῥήγνυμι.

ΡΩΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris: pro quo frequentius vsurpatur plur. ῥῶθωνες. Dioscor. τοὺς ἐν τοῖς ῥάθωσι φυσαλίας καὶ σπεδόνας σκληρὰς. Exponitur & nasus.

ΡΩΝΝΥΩ, seu potius ῥώννυμι, (F. ῥόσω, præt. ἐῤῥωκα, Aorist. 1. ἔῤῥωσα, ab inus. ῥώω) confirmo, corroboro. Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς εὐσέβειαν, quum confirmassent. Plut. in Pericle, ἐῤῥωσε δυναμένας τὰς πόλεις corroborauit, idem in Camillo, ῥώσας τὸ σῶμα ἀσφαλείᾳ καὶ ἰσχύι, confirmato corpore.

Ῥώννυμι, confirmor, corroboror. Plutarch. in Coriol. Οὐδὲν ἧσσον ῥωννύμενον αὐτῷ τὸ σῶμα. Thucyd. ἐῤῥώθησαν μᾶλλον, magis confirmati sunt. ¶ Item recreor, reficior. Synes. ἐπὶ ταῖς λεπίσι ῥωννύμεθα, hoc piscium genere reficimur. Praet. ἔῤῥωμαι, confirmatus sum, confortatus sum, animo sum alacri & animato. Thucyd. ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, animo: è incumbebant in bellum. Sic Herodot. ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς αὐτῶν ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεωνίην, animi alacritate omnes iuuenes vincebat. Item ἔῤῥωμαι, valeo, prospera vtor valetudine. Et ἐῤῥώμην, valebam. Thuc. l. 7. ὅτ' ἐῤῥώμην, quũ valerem. Hinc ἐῤῥωσο, & ἐῤῥώσθε, vale & valete, & ἐῤῥῶσθαι valere. Demosth. in orat. περὶ παραπρ. πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ κηλῶ Σοφοκλεῖ Particip. ἐῤῥωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo, qui animo est forti. Item robustus, valens, validus. Plutar. in polit. praecep. ἐῤῥωμένας μάλιστα ἕξει νεανιεύεσθαι. Item bona vtens valetudine. Synes. epist. 98. ἐῤῥωμένος καὶ δυσλαμψίαν ἀφιέντες. ¶ Comparat. ἐῤῥωμένεστερος, & superlat. ἐῤῥωμένεστατος, apud Xen. & Plut. tanquam ab ἐῤῥωμένης.

Ἐῤῥωμένως, robustè, firmiter, vehementer, fortiter. Luc. in Cauc. τὴν σφῦραν ἐῤῥωμένως κατάφερε. Item metaph. forti animo, praesenti animo, apud Xenoph. Item cum firma valetudine, forti & valente corpore, apud Synes. Compar. ἐῤῥωμενέστερον, seu ἐῤῥωμενεστέρως, robustius, validius, fortius. Synes. & Isocr.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vires, vis. De corporis robore interdum absolutè dicitur: vt apud Isocr. ad Demonic. ῥώμη δὲ καὶ φρονήσεως ὠφελήσει, &c. Interdum additur ei genit. σώματος vel σωμάτων: vt apud Xenoph. Paed. 3. αἱ μάχαι κρείττονα μᾶλλον τοῖς ψυχαῖς ἢ τοῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Dicitur & ῥώμη τῆς ψυχῆς, animi robur, apud eundem. Et ῥώμη τοῦ λέγειν. vis dicendi apud Plat. de leg.

Ῥωμαλέος, ὁ, robore praeditus, robustus. In Axioch. τὸ σῶμα ῥωμαλέον, ἀσθενὲς τῇ ψυχῇ. Plut. de dæm. Socr. καὶ χάρα ῥωμαλέος.

Ῥωμαλεότης, ή, robur, virilitas.

Ῥωμαλεόω, ῶ, robustum reddo seu firmo. Ῥωμαλεῦμαι, robustus reddor, robur acquiro seu vires: vnde ῥωμαλεύμενα, apud Aristot.

Ῥώμη, Roma, nomen vrbis.

Ῥωμαϊστί, Romanè. Plat. de Roman. fort.

Ῥωμαϊκός, ή, όν, Romanus: qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens. Plut.

Ῥωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua.

Ῥωμαΐζω, Romanis faueo, à partè Romanorum sto. Appian. in Mithrid.

Ῥῶσις, ή, q. d. corroboratio, confirmatio, valentia, apud Dionys. Areop. Item Robur, firmitas, sanitas. Hesych.

Ῥώομαι, (inus.) vnde ἐῤῥώοντο, apud Homer. Iliad. ψ, quatiebantur. Et Aor. 1. ἐῤῥώσαντο, Odyss. ψ, Γένυσι δ' ἐῤῥώσαντο, vehementi motu agitabantur. Et ῥώεσθαι, apud Hesych. festinanter & cum impetu agitari. Hinc & comp. ἐπερρώοντο & ἐπερρώσαντο, apud Hom. Odyss. υ. & Il. α.

Ῥωστὸς, qui propensus est ad rem aliquam cum robore & impetu capessendam. Hesych. Exponitur etiam, corroborativus, corroborandi vim habens.

Ῥωστήριον, incitamentum mentis & suscitabulum. Hesych. & Suid.

Composita.

Ἀναῤῥωννύω, & ἀναῤῥώνυμι, q. d. recorroboro, i. robur pristinum reddo. Suid. ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν, Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu conualescere fecit.

Ἀναῤῥώννυμαι, refocillor vel convaleſco: unde ἀναῤῥωθείς, apud Syneſ. epiſt. 67, ubi convaluerit.

Ἄῤῥωστος, ος, ον & η, ον, minimè robuſtus, invalidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, inſtrenuus. Iſocr. in Panath. ὡς τὰς πράξεις ἀῤῥωστοτέρους ἐούσης, quum ſciret eam languidiorem eſſe ad negotia. Sic apud Xen. ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν, remiſſus animo. Item æger, ægrotus.

Ἀῤῥώστως, invalidè, infirmè. Et ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare.

Ἀῤῥωστία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, tædium militandi. Item adverſa valetudo, morbus. Iſoc. ad Demon. τὴν ὑγιείας παλείσθω ἐπιμέλειαν ἔχωμεν, ὅταν τοὺς ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναμιμνῄσκωμεν. Vtitur & Plutarc. in lib. an. ſeni adminiſt. reſp. & Ariſtot. de hiſtor. anim. l. 8.

Ἀῤῥωστέω, ῶ, infirmus ſum & imbecillis. Item infirma ſum valetudine, ægroto. Demoſthen. ἐξωμόσατο τὸ ἀῤῥωστεῖν τινὶ, excuſavit hunc quòd diceret ægrotare. Athen. lib. 3, τοὺς πίνοντας οἱ ἀῤῥωστοῦντες τὸ μέγιστον ὠφελοῦσι. Ἀῤῥώστημα, τὸ, ægrotatio: ſeu ægritudo, morbus. Chryſoſt. πάνων ἀῤῥωστήματος, ſedans morbos. Vtitur & Cic. Tuſc. q. 4.

Ἐπιῤῥωννύω, ſeu ἐπιῤῥώννυμι, idem quod ῥώννυμι. Thuc. lib. 3, πολλῷ μᾶλλον ἐπῤῥωσε, multo magis confirmavit. Luc. ἐπῤῥωσον σεαυτὸν, corrobora teipſam. Item animo, incito, impello. Plut. ἐπῤῥωσε πρὸς πόλεμον.

Ἐπιῤῥώνυμαι, confirmor, corroboror: unde ἐπιῤῥώθησαν, apud Thuc. confirmati ſunt, quod apud eundem etiam exp. in ſuo propoſito firmi eſſe cœperunt. Herodian. ἐπιῤῥωθεὶς τὴν ψυχὴν, corroboratus anima. Et ἐπιῤῥώθη ἀπὸ τῆς νόσου, à morbo confirmatus eſt, id eſt, melius habere cœpit, apud eund.

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, roboris ſeu virium confirmatio, corroboratio.

Εὐρωστος, robuſtus, validus. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὐρωστος καὶ μάχιμος. Idem, εὐρωστος τὴν ψυχήν.

Εὐρώστως, robuſtè, validè, fortiter. Et metaph. de animi fortitudine, ut εὐρώστως ἤνεγκε, fortiter tulit. Plut. in Apoph.

Εὐρωστία, robur, firmitas, fortitudo. Item ſanitas, bona valetudo. Heſ.

Εὐρωΐα, bona habitudo, ſanitas, apud eund.

Ταχύῤῥωστος πελειὰς, velociter robuſta, ſeu robuſtè velox. Sophocles.

Ῥῶξ, ῥωχμὸς, vide in Ῥήγνυμι. Ῥῶπος, &c. vide Ῥῶψ in Ῥέπω. Ῥώσις, ῥωστικὸς, in Ῥωννύω.

Σ

, nota literæ quam vocant σῖγμα. ¶ Eſt etiam nota arithmetica, de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpoſitione, tam in compoſitione quam extra compoſitionem. Interdum in τ: ut in πεῦτλον pro σεῦτλον, ϑάλαττα pro ϑάλασσα. Aliquando mutatur in ζ, ut apud poetas ζμικρὸς pro σμικρός. ¶ In quibuſdam dictionibus abundat aut deficit, ut docet Euſt.

Σίζω, verbum factum ex imitatione ſoni literæ σ: dicitur de ſtridore ſeu ſibilo quem emittit ferrum candens quum in aqua extinguitur. Odyſſ. ι, (de oculo Polyphemi) ἔσιζεν ἐλαΐνῳ πελέκει μοχλὸς. Dicitur & de eo quod frigitur, apud Athen. lib. 7, & apud Ariſtoph. in Acharn. Dicitur & ἄνεμος σίζων, apud Quintil. Pollux proprium eſſe putat avium quæ ὑπόψυχοι appellantur.

Σιγμὸς, οῦ, ὁ, ſtridor qualis eſt ferri candentis dum in qua extinguitur. Reperitur & σισμὸς pro eod.

Σίξις, idem Ariſtot. meteor. l. 2. Euſt ait eſſe, τὸν τοῦ σ ἦχον.

Compoſita.

Ἄσιγμος, ος, ὁ ἢ ἡ, carens litera ſigma: ut ἄσιγμος ᾠδὴ, apud Athen. l. 10.

Ἐπισίζω: canes inſtigo ſeu incito ſibilo quodam. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐπίσιγμα, canum inſtigatio.

Ἐπίσιγον, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans litera σ, frequenter habens repetitam literam σ: ut ille ex Euripidis Medea verſus, Ἐ σσσσὲ σ' ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

Σαβοῖ, vox quædam bacchantium, quæ ſubjungitur voci ἐυοῖ, ut apud Demoſth. pro cor. καὶ βοῶν ἐυοῖ σαβοῖ. ¶ Item σαβοὶ, qui Baccho ſunt initiati. Item Baccho conſecrata loca. Exponitur etiam, Bacchi ſacerdotes. Thracum vel Phrygum vox eſſe traditur.

Σαβάζιος, dictus eſt Bacchus, vel (ſecundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζειν, bacchari, bacchantes imitari, clamore eu oe. Heſ. Traditur eſſe nonnunquam perſultare, ſed indecoro & motu & geſtu.

Σαβασμὸς, idem quod ἐυασμὸς, vociferatio bacchantium. Vide Harpocr. & ſchol. Ariſt. in Veſp. & in Aves.

Σαβάκαι, Dionyſiacæ, quæ thyadum inſtar debacchari conſueverunt. ¶ Σαβακὸς autem Heſych. ſignificare ait putridum. Pro purulento uſurpaſſe traditur Hippocr. de morib. l. 1. Σαβακὸς auſterè, aſperè, acerbé.

Σάγαρις, εως, ἡ, ſecuris quoddam genus quod Amazonum geſtamen erat. Xen. anab. l. 4. μέγαν τύλον περσικὸν καὶ σάγαριν οἵαν περ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν.

Σάγη, Σαγλὴν, &c. Σάγμα, σάγω, vide in Σάττω.

Σάθειον, ου, τὸ, ſatherium: animal quadrupes ex mari victum quærens. Ariſtot. hiſt. an. l. 8, c. 5.

Σάθος, ους, τὸ, pudendum virile. Ariſtop. in Lyſiſtr. ἵνα μὴ διδῷ τὴν χέσσαν, τὸ σάθος ἄγε.

Σάτυρος, quomodo huc pertineat vide ſuo loco.

Ἀνδροσάθων & ἀνδροσάθης (comp.) virilia grandiora habens, membroſus. Suid. & Heſ.

Σαῆρος, &c. vide in Σήπω. Σαίνω, in Σείω.

Σαίρω, Ἀποσαίρω & ἀποσάρω, ſcopis purgo, verro. Eurip. in Ione, Καλλίας πρὸ πόλεως δάφνας, Ἀπόλλωνος δάφνας, Ἀπὸ τῶν φοίβης θυμέλων σαίρει. Ibid. Ἀπὸ σαίρω δάπεδον ἱερὸν. Plut. in Dion. σαίρουσιν ἡμῖν πρὸ τῆς οἰκίας. ¶ Præteritum σέσηκα præſentis ſignificationem habet: exponitur enim, ſum ore aperto ſeu hianti, & propriè de canibus dici putatur, qui deducto rictu, ita ut conſpiciantur dentes, minitantur, ſeu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur qui ore hianti ſunt & dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, ſive ſimulent riſum, ſive re vera rideant. Plut. in Apoph. μᾶλλον ἢ σεσηκὼς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρὼς, apud Theoc. Idyll. 7. καί μ' ἀτρέμας ἅπτ' ἐσαρὼς Ὀμμωλὶ μειδιόωντα. At particip. σεσαρῶτα, apud Heſiod. in Aſp. regulariter & citra dialecton formatum eſt à maſc. σεσαρώς.

¶ *Derivata à σαίρω, verro.*

Σάρμα, τὸ, quod purgando collectum eſt, ſordes. Heſ. ex Rhinthone. Aliam ſignif. vide in ſequenti claſſe derivatorum.

Σαρόω, idem quod σαίρω. Luc. 15. σαροῖ τὴν οἰκίαν. Et metaph. mundo. Georg. τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες.

Σαρόομαι, ῶμαι, ſcopis purgor: ut σεσαρωμένῳ οἴκῳ. Matth. 12.

Σάρωμα, τὸ, & σάρωσις, ἡ, ſordes & quiſquiliæ verrendo collectæ. Suid.

Σάρωθρον, τὸ, ipſæ ſcopæ. Apud antiquos etiam augmentum ſignificabat, per antiphraſin, teſte Euſt. non enim augentur aut creſcunt ea quæ ſcopis purgantur.

Σάρον, vel σαρὸς, idem quod σάρωθρον. ſchol. Ariſtop. & Heſ. ¶ Eſt etiam numerus & menſura quædam, apud Chaldæos, teſte Suid. & Heſ.

Compoſita.

Ἄσαρον, τὸ, ſcopis non mundatum: ſeu quod ſcopis mundari nequit. Heſ. ¶ At ἄσαρον, herbæ nomen, vide ſuo loco.

Ἀσάρωτον, τὸ, dictum fuit pavimenti genus, quòd ſcopis non purgaretur, ſed manibus purgamenta inde colligerentur, & ſpongiis mundarentur: ſeu quoniam ſimile erat ſcopis non mundato. Plin. l. 36, c. 25.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Heſ.

¶ *Derivata ex præterito, σέσηκα, ſum ore hianti.*

Σάρμα, τὸ, hiatus. Etym. Σαρμὸς, ὁ, cumulus terræ. Heſ.

Σήραγξ, αγγος, ἡ, & frequentius in plur. σήραγγες, αἱ, rimæ & fiſſuræ terræ, cavernæ, fauces: apud Ariſt. de an. l. 5. Exponitur etiam, fiſtulæ, apud Dioſc. l. 4, c. 267.

Σηραγγώδης, ης, ες, ὁ καὶ ἡ, rimoſus, cavernoſus.

Σάραν, ανος, ὁ, pudendum muliebre: item libidinoſus. Heſ. ¶ Eſt & Deus nauticus: unde proverb. σάραν ναυλικώτερος, de quo vide Eraſ. Σαρᾶνες Heſ. ſunt venatorum retia.

Σαρωνίδες, αἱ, arbores cavæ: vel ſpecialiter, excavatæ quercus. Etym. aut quercus hiantes ob vetuſtatem, ut exp. Heſ. Sic utitur Callim. hymno in Iovem.

Σείριος, ὁ, Sirius. Latin. canicula: quam (ſecundum Hygin.) κύνα Ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέσαι. Stella eſſe dicitur omnium fixarum maxima, Λαμπρεστάτη, πολὺν πυρετὸν ϑνητοῖσι φέρουσα, teſte Hom. Hanc Heſiod. in Erg. σείριον abſolutè, & σείριον ἄστρον vocavit. Accipitur & pro ſole, apud Archiloch. teſte Heſych. & apud Heſiod. à quibuſdam exponitur. In qua ſignificat. dicitur & σειὰς, apud Suid. Idem Heſych. & Suid. annotant Ibycum omnia aſtra σείρια appellaſſe. Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, vel quòd lucem quaſi hiando emittat: vel quod canes σεσηρέναι cogat, id eſt, ore hianti eſſe, præ vehementiſſima ſiti.

Σειρίαω, ῶ, exp. ἀστράπτω, fulguro, in rhet. lex. teſte Euſt. ubi & annotatur hinc dici σείρια & σείριον: quum potius σειρίαω à σείριος derivetur. Item capitis inflammatione illa laboro quæ ſiriaſis dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. l. 1. σειρᾶν dicit infantes, qui à vulgo dicantur καῦμα ἔχειν, id eſt, æſtu correpti eſſe. Dicuntur & equi σειρᾶν, vel σειριᾶν τοὺς πόδας, quum ſuffraginis vel

ſuffraginum vitio laborant, à nomine σιρὸς, (de quo ſuo loco) in Hippiatr.

Σειρίασις, ἡ, dicitur eſſe capitis inflammatio ex vehementi ſolis ardore atq; æſtu, qua præcipuè pueri & infantes infeſtantur. Scribitur & σειρίασις, pro eod. ſicut σειρᾶν, pro σειρᾶν.

Σειρωνᾶω, ſicco, exicco. Orus Mileſius apud Etym.

Σιρὸς, vel (ut Suid. ſcribit) σῖρὸς, ὁ, ſcrobs ſeu fovea, in qua condita frumenta aſſervantur. Eurip. in Phrixo, Ἀνοῖξαι μὴν σιρὸς ἐκ ἠξίει. Invenitur & ſcriptum σίῤῥὸς, apud Simpl. comment. in lib. 2. Φυσικ. ἀκροαμ. Hinc quidam σειρᾶν & σειρίασιν nomen accepiſſe putant, hoc eſt, à ſincipitis cavitate, quam derivationem ſequitur & Aetius. Etymologus tamen compoſitam dictionem eſſe vult, ſcribens σιρὸς dictum eſſe quaſi σιτηρὸς, παρὰ τὸ τὰς σίτους τηρᾶν.

Σαρδάνιος γέλως, quomodo huc pertineat vide in Σαρδῶ.

Σάκκος, &c. vide in Σάπω.

ΣΑΚΧΑΡ, vel σακχάριον, τὸ, ſaccharum. Galenus de ſimpl. facult. libro 7. ᾧ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ ἰνδίας τε καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. Strabo libro 11. ἔφηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελιτοῦν μὴ ὄντων. Vide & Dioſcor. lib. 2.

ΣΑΛΑΚΩΝ, ωνος, ὁ, qui quum pauper ſit, dives haberi vult, qui in paupertate opulentiam ſimulat, Suid. Ab Heſ. exp. pauper jactabundus. Item qui ſumptuoſus eſt in iis rebus ubi non oportet, apud Theophr. Sic & Ariſtot. Rhet. lib. 2. putatur accepiſſe. Scholiaſtes Ariſtoph. tradit Σαλάκωνα fuiſſe quendam mollem & luxui deditum, Autolyci patrem.

Σαλακωνία, vel σαλακανέα, ſimulatio divitiarum in paupertate, jactantia in paupertate, Heſ. Item pecuniarum profuſio illegitima & ſuperflua. Item mollities, luxus, delitiæ, apud Alciphr.

Σαλακωνέω & σαλακωνίζω, opes jacto in paupertate. Item ſumtus facio ubi non decet. Item delitias facio atque mollitie diffluo. Item pro caveo.

Διασαλακωνίζω (comp.) idem quod σαλακωνίζω, mollitie diffluo. unde apud Ariſtoph. in Veſp. πυφερὸν ἢ διασαλακώνισιν. vide ſchol.

ΣΑΛΑΜΑΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal lacerti figura. de quo vide Ariſt. Aelian. Dioſc. Plin.

Σαλαμανδρώδης, ες, ὁ ἡ, ut σαλαμανδρῶδον δέλεαρ δεῖσθαι ἀεὶ ἀπεχθές, apud Nic.

ΣΑΛΟΣ, ε, ὁ, ſalum: maris ora in qua ſtant naves ad anchoras, quæ ad littus accedere non poſſunt. Polyb. l. 1. καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον, ἀλίμενον μὲν, σάλους δὲ ἔχον. ¶ Item jactatio ejus qui navigat, præſertim ea quam affert tempeſtas. Luc. in Hermot. καταβαρεῖν ὑπὸ τοῦ σάλου. Eurip. initio Hec. Κᾆτα σ' ἐπ' ἀκτῆς, ἄλλοτ' ἐν πόντου σάλῳ. Metaph. apud Plut. in lib. de for. Rom. ὑπὸ φερομένοις τοῖς πράγμασιν ἀγκυροβόλιον σάλου καὶ τολάνης. Etym. ab ἅλς ἄλος derivat. ¶ Σάλος ab Heſ. & Suid. exp. etiam φρονὴς: pro quo apud Etym. σάλη. Hinc comp. ἀσαλὴς, ὁ ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curans. ut ἀσαλὴς μανία, apud Aſchyl. teſte eodem.

Σαλεύω, f. σεύσω, ſto in ſalo, fluctuo, fluito, Syneſ. de inſomn. μηδ' ἔχειν ἀπεῖναι πρὸς ἓν πνεῦμα τὸ σκάφος σαλεύειν. Metaph. apud Herod. l. 4. ἐφ' ᾧ πᾶσι Ῥωμαίοις ἐσάλευσεν ἀρχή. Et apud Suid. πολλὰ καθ' ἑαυτὸν σαλεύσας, multum ſecum ipſe fluctuans. ¶ Item activè, jacto, agito, concutio. Luc. Et metaph. apud Plut. in lib. adverſus Colot. τίνα δόξαν ὁ σαλεύει;

Σαλεύομαι, jactor, agitor, quaſſor. Luc. παίζω οὐδὲν ἰσαλεύομαι. Et apud Dioſc. l. 8. c. 4. σαλεύοντες ὄνυχες, mobiles ungues.

Compoſita.

Ἀνασαλεύω, concutio, quaſſo, exagito.

Ἀποσαλεύω, ſto in ſalo. Thuc. l. 3. ἀποσαλεύσας ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ Ἰθάκης ἐπόδυ. Plut. ὁ Πομπήιος ἐπ' ἀγκυρῶν ἐπόσον τῆς χώρας ἀποσαλεύων ἐφείλκυεν.

Ἀσάλευτος, ὁ ἡ, inconcuſſus, immotus, firmus, ſtabilis. in Axioch. & apud Phil.

Διασαλεύω, vehementer concutio & quatio. Luc. διεσάλευσα τὴν πόλιν.

Ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor, apud Philoſtr.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concuſſus & agitatus, Heſ.

Κονίσαλος, ſeu κονίσαλος, ὁ, pulvis excitatus aut motus: ἡ κόνις σεσαλευμένη, inquit Etym. Il. γ, & ε. Vide & in deriv. à Κόνις.

Παρασαλεύω, concutio, vel aliquantum concutio.

Ἀπαρασάλευτος, (decomp.) inconcuſſus, immotus, firmus.

Παρεισαλεύω, concutio. Exponitur &, tripudio: apud Ariſtoph. τοῖν ποδοῖν ὠδὴ παρεισαλεύων.

Ὑπόσαλος, idem cum ἐπίσαλος: vel ſubmobilis, ſubinſtabilis. Dioſc. l. 1. c. 141.

ΣΑΛΠΗ ης, ἡ, ſalpa: piſcis genus apud Ariſt. l. 5. de hiſt. an. & Athen. lib. 7.

ΣΑΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, tuba, buccina. Il. σ, ὅπτ' ἴαχε σάλπιγξ. Eurip. in Heracl. ἐπεὶ δ' ἐσήμηνεν οὐδὲν Τυρσηνικὴ Σάλπιγξ. Eſt & Minervæ cognomentum apud Argivos: quòd illa tubæ perhibeatur eſſe inventrix. Etym. & Euſt. Dicitur etiam ſumi pro tubæ ſonitu, apud Ariſt. Rhet. 2. & pro muſico inſtrumento, apud Themiſt. ¶ Heſychio eſt etiam nomen avis cujuſdam. Item piſcis marini. Idem apud Archiloch. ſic dici ait τὸν ῥόμβον.

Σαλπίγξ (quod inuſitatum eſſe putatur) & σαλπίζω, f. ίγξω, & ίσω, tuba cano, buccino. Il. φ, Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας ἠρήνης. Epig. l. 2. σάλπιγξον πυκινὰς ἀνακλητικήν. Athen. l. 10. ἡ γυνὴ ἐσάλπισεν.

Σαλπίζομαι, tuba canor, tuba promulgor. Baſil. ἐδὲν γὰρ δεῖ πομπῆς σαλπιζομένης ὄφελος. Et general. promulgor. metaph. ducta à præconibus tuba canentibus.

Σάλπισμα, τὸ, tubæ ſonitus, clangor tubæ. Poll.

Σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, buccinator, tubicen. Demoſth. Arrian. Luc.

Compoſita.

Ἀρτισαλπιγκτὴς, præſtantiſſ. tibicen. Poll. l. 4. c. 11. ex Menand.

Ἀσαλπιγκτὸς, ſeu ἀσάλπικτος, ὁ ἡ, qui tuba proclamatus non eſt ſeu non proclamatur. Ἀσάλπιγκτος ὥρα, apud Soph. in Lemniis dicitur media nox, eo quòd veſpere duntaxat & mane tuba canere ſolerent, inquit Heſ.

Διασαλπίζω, pervulgo, divulgo. Διασαλπίζομαι, divulgor, pervulgor.

Περισαλπίζομαι, tubarum ſeu tubæ ſonitu excitor, vel tubam ſonantem audio. Plut. ὁ δὲ λέγων ὑ περισάλπιγα.

Ἀπερισάλπιγκτος, (decomp.) qui tubarum clangore non circumſonatur, ſeu non circumſonat. Et general. quem nihil circumſonat. Suid.

Σιγλωσσάλπιγξ, Heſ. eſt κήρυξ, præco: quod tuba ſilétium indicat.

ΣΑΜΒΥΚΗ, ἡ, inſtrumentum muſicum. item inſtrumentum oppugnandis urbibus idoneum: teſte Heſ. Apud Polyb. l. 8. machina in bello navali.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit ſambuca inſtrumento muſico. Legitur & σαμβυκιστρίς.

ΣΑΜΨΥΧΟΝ, ſampſuchum: Herba de qua Dioſc. l. 3. c. 47. Latinis maiorana dicitur, ut eſt in ejus append. Cyziceni & Siculi amaracum eam appellant, teſte Dioſc. ibid.

Σαμψύχινος: ut σαμψύχινον μύρον, ſampſuchinum unguentum. Dioſc. l. 1. c. 59.

Σαμψυχίζω, ſampſuchi odore repreſento, ſum odore ſampſuchi.

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ, ε, τὸ, ſandalium, calceamentum muliebre. teſte Heſ. ut apud Luc. Hercules dicitur παίσας τῷ σανδαλίῳ ab Omphale. Tribuitur tamen & viris: apud Athen. l. 8. Sic & act. c. 12. Pro eod. reperitur & σανδαλον, apud Hom. hymn. 1. in Mercur. Theoc. Idyl. 25. & Luc.

Compoſita.

Ἀσανδάλος, ſandaliis carens. ἀνυπόδητος. Bion Smyrn. Idyl. 1.

Χρυσεοσανδαλος, aurea ſandalia habens. Ap. Eurip. in Iph. Aul. χρυσεοσανδάλου ἴχνος, veſtigium quod imprimitur aureis ſandaliis.

ΣΑΝΔΑΡΑΧΗ, ης, ἡ, ſandaracha: eſt ſuccus concretus terreuſq; & quodammodo uſtus. Vide Dioſc. l. 5. c. 122.

Σανδαρακίζω, ſandaracham colore imitor ſeu ſandarachæ colorem. Dioſc. l. 5. c. 113.

Σανδαράχινον χρῶμα, ſandarachæ color.

Σανδύξ, υκος, ἡ, ceruſa uſta, donec rufa & ſimilis ſandarachæ evaſerit. ſandaracham Vitruvius appellat ob ſimilitudinem coloris. Eſt etiam collyrii nomen.

ΣΑΝΙΣ, ίδος, ἡ, tabula, aſſer Epigr. l. 1. Κλαυθάσης ποτὶ νηὸς ἐν ὕδασι δῆσεν ἕτευξε Διοσκοὶ ὑπὲρ μάνης μαρναμένοισι σανίδος. Sic & apud Luc. Idem ſpecialiter, tabula cui maleficos alligabant: Euſt. ex rhetorum Lexico. Sic apud Herodot. ζώσι τὸν δὲ καὶ ἐς σανίδα διεπαφάλυσαν. Et ἐς σανίδας, tabulæ in quibus leges aut alia quæ ad judicium pertinent inſcribebantur: apud Ariſtoph. & Aeſchin. Significat etiam libros: apud Eurip. in Alceſt. ἐδὲ πρόφημον Θεσπίσασα ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφέα κατέγραψε γῆρυς. Sumitur & pro valuis, Od. χ, σανίδας δ' ἐκάδησεν ὄπιθεν.

Σανίδιον, τὸ, tabella. Aeſchin.

Σανιδώδης, ες, ὁ ἡ, tabulæ ſeu aſſeri ſimilis. Peculiariter apud medicos σανιδώδη dicuntur, quibus ſcapulæ inſtar alarum pro tuberant, ita ut propterea thorax anguſtus ipſis ſit & in modum tabulæ depreſſus. Gal. in lib. de temperam.

Σανιδόω, ῶ, tego tabulis, tabulo, contabulo.

Σανιδῶσις, unde particip. σεσανιδωμένος, tabulis ſtratus, tabulatus, contabulatus.

Εὐσανίδωτος, (comp) bene tabulatus, bonum habens tabulatum.

Σαόνας, vide σαίνω in Σάω. Σάος σαόω, in Σόος.

ΣΑΠΕΡΔΗΣ, ε, ὁ, ſaperda piſcis, apud Athen. ex Archeſtrato & Laert. in Diog.

Σαπρός, &c. vide in Σήπω.

ΣΑΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, ἡ, Sapphirus: gemmæ nomen, apud Dioſc. & Dionyſ. de ſitu orb.

Σαργάνη, vide in Σάττω.

ΣΑΡΓΟΣ, ſargus: piſcis è mugilum genere apud Ariſt. an. l. 5. c. 11. Σαργῖνοι autem dicuntur eſſe piſces gregales, apud eundem Ariſtot. l. 9.

ΣΑΡΔΩ, καὶ Σαρδὼ, όνος, ἡ, Sardinia, inſula in mari Liguſtico. Dion. de ſitu orbis, Σαρδώ τ' ἀφνειὴ καὶ ἀπείριτος ἀν ἀλὶ Κύρνος. ¶ At σαρδόνες, reris partes quædam, Heſ. ex Xen. Cynegetico.

Σαρδόνιος vel σαρδώνιος, ut apud Dioſc. σαρδωνία πόα, quæ & σαρδόα, Sardonia herba, quæ in Sardinia multa naſcitur guſtus acerrimi, cujus eſu mentem adimi autores quamplurimi ſunt, atque ita contorqueri ora, ut riſus imaginem referant: qui ob id σαρδόνιος γέλως dictus eſt. Homero σαρδάνιος, Od. υ, pro quo ſcribitur & σαρδάνιος γέλως apud Plut. & σάρδιος γέλως apud ſchol. Lycoph. Quidam tamen (inter quos eſt Euſt) σαρδόνιον γέλωτα dictum autumant ἀπὸ Σαρδόνος τινὸς ἐπὶ τοὺς ὀδόντας, à renudandis dentibus, vide Eraſm. in Chiliad.

Σαρδόνυχος & σαρδώνυχος, idem quod σαρδόνιος.

Σαρδάζω, Sardonium rideo.

Σάρδιος λίθος qui & Σάρδινος, Sardius lapis, Sarda Plinio, σαρδὼ Luciano.

ΣΑΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, ſariſſa: Macedonica haſta, vel Macedonicum venabulum, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3, c. 11.

Σάρξ, κὸς, ἡ, caro: ſive hominis, ſive brutorum animantium. Eurip. in Med. σῶν τέκνων ἀφεὶς μαζοῖς Λύκαινα ἔδυ τὸν εὐγενῆ σάρκας τῆς δυσδαίμονος. Et σαρκὸς ὕπνος, apud Athen. ¶ Item corpus: unde apud Metrodor. σαρκὸς εὐστάθειαι καὶ τάσεις, Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In novo teſtamento pro corpore & toto homine uſurpatur, & ſpecialiter pro homine non renato: apud Paulum. Interdum & de hominis non renati ea animi parte dicitur quam τὸ ἄλογον nuncupant philoſophi, cui opponitur ἡ διάνοια, ſeu τὸ λογικόν: apud eund. ¶ Σὰρξ κηλὶς, apud Dioſc. exp. callus limacis. ¶ Apud Theophr. de cauſ. pl. l. 6. c. 11. pro pulpa ſumi dicitur.

Σαρκίον & σαρκίδιον, τὸ, caruncula. Gregor. & Plut.

Σάρκινος, ὁ, ἡ, carne conſtans, carneus: ut σάρκινος ἰχθύς, apud Theocr. Idyll. 22. cu. ibidem opponit χρύσεον.

Σαρκικός, ὁ, carneus, vel carnalis. Apud theologos ſignificat carni deditum, eum in quo corrupta natura dominatur: ut paſſim in ep. Pauli: Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ, exp. incarnatio Chriſti apud Gregor.

Σαρκικῶς carnaliter, more eorum qui carnales ſunt.

Σαρκώδης idem quod σάρκινος.

Σαρκόω, carneum reddo, carne oppleo, incarno. Item corpulentum reddo. Galen.

Σαρκοῦσθαι, corporari & carne indui: de Chriſto dictum.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. Item excreſcentia carnis. Dioſcor. l. 5.

Σαρκωτικός, carnem reſtituendi vim habens, ſeu reſtituens: ut σαρκωτικὸν φάρμακον.

Σαρκάζω, carnes detraho: propriè de canibus famelicis dicitur qui oſſa carne denudant diducto rictu, teſte Suid. Ariſtoph. in pace, σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια. Dicuntur & animantia σαρκάζειν, quum prata tondent: vel quum labra inter ſe tam vehementer committunt, ut avellere & abſcindere partem aliquam graminis valeant: aut quum dentibus inter ſe ex utraq; parte commiſſis ſcindunt. Gal. apud Hippoc. comm. 1. ἐὰς τὰ ἐπὶ ἄρθρων. ¶ Item diducto rictu oſtentitando labris irrideo: vel morſis labris ſubſanno. ut idem exp. in Lex. Hippoc.

Σαρκασμός, ὁ, irriſio quædam amarulenca, ſeu jocus amarulentus: ſchema rher. de quo Jul. Rufin.

Compoſita

Ἁπαλόσαρκος, ὁ, ἡ, qui molli eſt carne. Gal. ad Glauc.

Ἁποσαρκόω, in carnem concreſcere facio: unde apud Ariſtot. in probl. ἀποσαρκῆται στερεῖ, caro coaleſcit & conſpiſſatur.

Ἁραιόσαρκος, raram ſeu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

Ἄσαρκος, carne carens, non conſtans carne. Anacreon. Item non carnoſus, macilentus, ſtrigoſus. Ariſtot.

Ἀσαρκία, carere carne. Item gracilitas, macies.

Ἐκσαρκόω, carnem excreſcere facio.

Ἐκσάρκωμα, τὸ, carnis excreſcentia. Dioſc. & Gal.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico. Item carnem avello. unde Ezech. c. 29. ἐκσεσαρκισμένον ὑπὸ τῶν ὀδόντων.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. Item bene habitus, corpulentus. Xen. in Lac. pol. & de re equ.

Εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis.

Εὐσαρκόω, reddo corpulentum & carnoſum. Gal. therap. l. 14. ὅσα δύσαρκα ὄντα βυλόμεθα μᾶλλον, καὶ τρέφειν καὶ καταλλᾶν.

Ἐγκόσαρκος, carni ſeu cuti adhærens.

Καταπόσαρκος, carnoſus. item corpulentus, obeſus. Athen.

Καχόσαρκος, obeſum reddo.

Λειπόσαρκος, ſeu λιπόσαρκος, & λιποσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus: ut λιποσαρκὴς παρειὰ, in Epigr.

Λινόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. e. ex lino: ut λινόσαρκοι τροφαλίδες, apud Antiphanem, i. tenues & molles, ut exp. Euſt.

Μαλακόσαρκος, idem quod ἁπαλόσαρκος. Gal. de alim. l. 3.

Μυλόσαρξ, idem cum μύλη, i. e. caro informis & inutilis in muliebri utero concepta. Heſ.

Ξηρόσαρκος, ſiccam carnem habens. Athen. l. 7.

Περισαρκίζω, carnem ſcalpello circino. (c. 11.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ ſcalpello fit. Dioſ. l. 7 & 8.

Πολύσαρκος, carnoſus, aut valde carnoſus, carne abundans.

Πολυσαρκία, ἡ, corpulentia.

Πυκνόσαρκος, qui denſa eſt carne: qui ſolidum habet corpus & ſucci plenum.

Σκληρόσαρκος, qui duram habet carnem ſeu durioſculam.

Συσσαρκία, exp. carnis bonitas: apud Theophr.

Συσσαρκόω, carnem cum carne coaleſcere facio.

Συσσάρκωσις, q. d concarnatio, quædam ex incarnationem, alii carnis concretionem: apud Gal. & Virgin.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκέω, q. d. ſupra modum carnoſus fio: ſupra modum corpulentus evado. Athen. ὥστε σχεδὸν ἑκάστης ἡμέρας ἀδηφαγίας ἕνα γενέσθαι παρκήτας.

Ὑπερσαρκᾶδες dicuntur quæ corpulentiora juſto evadunt.

Ὑπερσάρκωσις, & ὑπερσαρκόω, carnis excreſcentia, carnis inutile incrementum in quacunq; corporis parte. (ὑδρωψ.

Ὑποσάρκιος & ὑποσαρκίδιος, qui ſub carne latet: ut ὑποσαρκιδίου ὕδρωπος.

Ὑποσαρκόω, carne ſubter repleo. Gal. ad Glauc.

Φιλοσαρκία, ἡ amor carnium, libido edendi carnes. Vtitur Suid. in Σαρδανάπαλος.

Σαρόω, &c. vide in Σαίω. Σάπιος, &c. in Σάπω.

ΣΑΤΡΑΠΗΣ, ου, ὁ, ſatrapa: provinciæ præfectus, ſeu præſes: Perſica eſt vox teſte Heſ. Iſocr. in epiſt. ad Phil. οἱ ὑπὸ τοῦ Ἀσίαν σατράπαι κρατοῦντες. Ariſtot. de mundo, τοῦ σύμπαντος ἄρχειν τὸν Ἀσίας διειλήφασιν ὑπὸ ἔθνη τρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, ὅλοι δὲ μεγάλης βασιλέως. Plut. in Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ὧν ἐβασίλευεν, σατράπου καλέσας.

Σατραπεύω, ſum ſatrapa, ſum præfectus ſeu præſes. Plut. in Themiſt. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας.

Σατραπεία, & Ionicè σατραπηΐη, præfectura: aut provincia cui præeſt ſatrapa. Herodot. l. 3

Σατραπικὸς, ῆ, ὸν, ſatrapicus, ad ſatrapam aut ſatrapas pertinens, aut ſatrapis conveniens. Plut. ſymp. 1.

ΣΑΤΤΩ, Fξω, P. χα, onero, onus impono: φορτίζω, Euſt. Propriè de iumentis cliteliariis dicipuatur quibus onera imponuntur. Exponitur etiam farcio & impleo præſertim de mensis: apud Ariſt. probl. ſect. 21. τὸ δὲ στοιχεῖον ὥσπερ σιτέρυμνον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιφυμίαν. Item conculco, conſtipo: ut σάττειν τὴν γῆν, apud Xen in Oecon.

Σαττόομαι, onero. Item farcior, impleor. Ariſtot. ibid. τὸ δὲ ἀγγεῖόν σαττόυμενον, ἐὰν μέζω γίγνεται. Et apud Luc. κεχρίμενον ψιμυθίῳ σεσαγμένον.

Σαγμα, τὸ, onus jumenti ſarcinarii. Plut. in Arat. Item congeries ſtipata, acervus. idem in Cat. ¶ Item theca ſcuti, & aliorum armorum: Ariſtoph. in Acharn. Euripan Ardrom.

Σαγμάρια, (ſ. ὑποζύγια) jumenta quibus σάγματα imponi ſolebant. Suid.

Σάκκος, ου, ὁ, ſaccus. Ariſtoph. in Plut. Σακκὶς, idem. Heſ.

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον, apud Suid. & ſchol. Ariſtoph. unde comp. παντοσαγία, ἡ, exp. παντοπλία, apud eoſdem.

Σάκος, ſagum. Polyb. & Plut.

Σάκος, ους, τὸ, ſcutum. clypeus: dictum quaſi σάγος, inquit Etym: Il. ε, Φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. Heſiod. in Aſp. Χερσὶ γὰρ μιν σάκος εἶλε. Ibidem, ἀμφὶ δὲ μεγάλοιο σάκεος ἀφρὸς ἔρευγε. Hic comp. Εὐρυσάκης, ους, ὁ, ἡ, latum ſeu amplum habens ſcutum: apud Soph. in Ajace. Et Σακεσφόρος, ſcutifer, ſcutatus: bellicoſus. Heſiod. & in Anth. Eurip.

Σάκκος, ου, ὁ, ſaccus, cilicium, Eſaiæ 26. Quidam à σάττω derivant, alii ab Hebræo שק.

Σακκίζω, per ſaccum excolo, liquorem per ſaccum excolando tranſmitto. Quidam exp. facello. Theophr. de cauſ. pl. l. 6. οἶνος σακκιζόμενος. Dicuntur etiam σακκίζειν ſaccularii fures.

Σακκαλίζω, idem quòd σακκίζω.

Σακκίον, ου, τὸ, ſaccus. Poll.

Σακκίας οἶνος, vinum per ſaccum tranſmiſſum. Poll.

Ὑποσακκίζω, (comp.) q. d. ſubſacello, vel ſubcolo. Item furor: ut χρήματ' ὑποσακκιζόμενος, apud Herodot.

Σάκινον, τὸ, & σακίνη, ἡ, plauſtrum, vehiculum. Dictum à σάττω, quoniam onera plauſtris imponuntur & iis vehuntur. Prius apud Hom. hymno primo in Venerem. v. 13, Ποιῆσαι σάκινα καὶ ἁρμάτια ποικίλα χαλκῷ. poſteriore utitur, Eurip. in Helene, Ζεύξασα θεᾶς σακίνοις Ταὼς ἁρπαθέοις κυκλίων ἑξῶ παρθενίων, &c. Item, Hely. σακίναις exp. αἷς ἁμάξαις.

Σαγλώη, ἡ, ſagena: retis genus, Latinè verriculum, ſeu everriculum. Exponitur & naſſa. Plut. ſymp. l. 8. καίτοι βόλον ἰχθύων πρίασθαί ποτέ φασι Πυθαγόρου, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγλώην. Sunt qui velint eſſe propriè ſinum retis in quē capti piſces deveniūt.

Σαγλωίνω, ſagena includo. ſagena irretio. Quidam interpr. everriculo: Philo de vita Moſ. l. 1. καθάπερ βόλον ἰχθύων, παίζας ἐν κύκλῳ σαγλωδύσας ἐπισπᾶται. Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit. ut apud Lucianum dicitur de Vulcano Martem & Venerem irretiente. Dicitur etiam σαγλωίνειν aliquam urbem, aut regionem, apud Herodot. & Plat. de leg. lib. 3. apud Herodian. exp. indagine cingere. Oecum. in acta de Apoſtolis metaphoricè uſurpavit homines ad fidem Chriſtianam convertentibus.

Σαγλωία, actio illa includendi ſagena, ſeu irretiendi: verriculatio, everriculatio. Exp. etiam, piſcatus.

Σαγλωδὸς, ἑος, ὁ & σαγλωδυτὴς, ῆος, ὁ & σαγλωδυτὴς, ῆ, ὁ, qui ſagena utitur: verriculator, vel everriculator. Item piſcator, in Epigr.

Ἐκσαγλωίνω (comp.) è ſagena ſeu reti explico. ut apud Plut. in lib. de diſcern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγλωίνει.

Σαργάνη, ἡ, ſprotta. 2 Cor. c. 11. Exponitur etiam, ciſta & crates. Item vinculum, nexus: apud Heſych. Etym. derivat à σείρω, ut ſit quaſi σειράνη, & pleonaſmo ἡ σαργάνη: quòd videlicet vas ſit cui opera imponuntur.

Προσσαργανόω, ῶ, (comp.) annecto, alligo, affigo, Lycoph.

Compoſita ex στόρνυμι.

Ἀποστόρνυμι, depono clitellas ut ſtragula, ſeu quicquid eſt inſtratum jumento. Geneſ. cap. 24. ἀπέστρωσε τὰς καμήλους. Item obturo, obſtruo: apud Herodot.

Ἄστρωτος γῆ, terra non conculcata & conſtipata. Xen.

Ἐπιστόρνυμι, impono clitellas ſeu ſtragula, aut quicquid equo imponi ſolet. Et ſimpliciter, impono, inſterno. Xen. ἐπιστρώσας τοὺς ἵππους, inſternere equos. Idem, ἐπιστόρνυσθαι ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Exponitur etiam, conſtipo & conculco: ut apud Ariſt. in probl. ἵππος ἐπιστρώσῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν.

Ἐπιστόρνυμαι, unde ἐπίστρωτος ἵππος, cui impoſita ſunt ephippia, ſtratus equus.

Ἐπίστρωμα, τὸ, cētones qui ſupponuntur clitellis, & ipſæ clitellæ.

Ἐπίστρωσις τῆς γῆς, accumulatio terræ. Theoph.

Καταστόρνυμι, conſtipo, aggero, condenſo. Idem.

Παραστόρνυμι, refercio.

Περιστόρνυμι, circum conſtipo, circum accumulo. Theophr.

Περίστρωσις τῆς γῆς, accumulatio & aggregatio terræ circa radices.

Σάτυρος, ου, ὁ, ſatyrus. Etym. à nomine σάτυρ deducit, virile membrum ſignificante: quoniam ad libidinem proni ſunt ſatyri.

Σατυρικὸς, ὁ, ſatyricus, ſatyro ſeu ſatyris conveniens. ut σατυρικὴ ὄρχησις, & ποίησις σατυρική. Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum ſatyrorum. Plut. in Pericle.

Σατυρώδης, ες, ὁ, ἡ, ſatyros ſeu ſatyrorum mores imitans, ad ſatyrorum mores accedens. Item hiſpidus: Lucian.

Σατυρίζω & σατυριάω, ῶ, prurio ad venerem inſtar ſatyri.

Σατυρίασις, & σατυρισμὸς, de pruritu illo dicuntur: & peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio, de qua vide Paul. Aegin. Item σατυρισμὸς eſt etiam tumor aliquantum prominens, ſive augmentum adenum poſt aures: apud Gal.

Σατυρίας, nomen morbi faciem hominis ita mutantis ut ſatyro ſimilior quàm homini videatur. Ariſt. de gener. an. l. 4.

Σατυρικὸς χορὸς, ſatyricus chorus.

Σατυρία, ας, ἡ, eſculenti genus ex herba.

Σατύριον, herba ad venerem incitans: de qua Dioſc. l. 3. c. 143. & 144. ¶ Item nomen animalis amphibii apud Ariſt.

Σατυριακὴ, nomen cujuſdam antidoti, quæ deſcribitur à Paulo lib. 7. c. 11.

Σατύριασις, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theoc. Idyll. 4.

Τίτυρος, ου, ὁ. Satyrus: calamus: vel avis, Heſ. Aelian. ἔστι οἱ συγχορδοτὴ διανύσαι σάτυροι ἤσαν, οἱ ὥσπερ σῦριγγες τίτυροι ὀνομαζόμενοι.

Τιτυρίσκος, fiſtula paſtoralis ex ſtipula. Heſ.

Τιτυρίσται, ſaltatores quidam, quorum ſaltatio turpes motus & [illegible] habebat: Appian. in Libyca hiſt. καὶ χορὸς κιθαρῳδῶν τε καὶ τιτυριστῶν ἐς μιμήματα τῆς Τυρρηνικῆς πομπῆς.

Σαῦλος, η, ον, delicatus, mollis, item fluxus, levis, quietus. Homerus hymno in Mercurium, (de teſtudine) Σαῦλα ποσὶν βαίνουσα, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonidem in Iambis, Καὶ σαῦλα βαίνων ἵππος ὡς κεκρωνίτης. Etymon vide in ſequenti σαυλόομαι.

Σαυλόομαι, ῶμαι, delitior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interp. tripudio. Suidæ σαυλᾶσαι eſt ἁβρῶς βαίνειν, καὶ οἱονεὶ σύεσθαι, παρὰ τὸν σάυλον.

Διασαυλόομαι (comp.) delitians, luxui deditus, apud Ariſtoph.

Σαυνίον, vide Σαυνίον, in Σάινω.

ΣΑΥΡΑ vel σαύρη, ας, ἡ, & Σαῦρος, ου, ὁ, lacerta, lacertus, Theocr. Idyll. 2. Σαῦραί τοι τρίψασαι, πανὺ κακὸν αὔριον οἴσω. Idem Idyl. 7. Ἀνίκα δὴ κὴ σαῦρος ἐφ' ἁμετέροισιν ἀλωαῖς κνᾶθ' ἁδὺ δί. ¶ Eſt & nomen piſcis, apud Ariſtot. Aelian. & Athen. l. 7.

Χλωροσαῦρος, viridis lacerta: ſchol. Theocr.

Σαωρίδιον, vide in Κάρδαμον. Σαωρωτὴς, vide in Σταυρός.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟΣ, οῦ, ὁ, aridæ linguæ & hærentis affectio, linguæ hæſitatio: apud Ariſtot. probl. ſect. 27. ἐπὶ τὸ γλῆνον πλύνει καὶ ὁ σαυσαρισμὸς καὶ τὰ πεπωκότα γίνεται. Ἀφὸ τῆς ἀναφορᾶς τὸ πάθος ἄμφω καὶ ὄνομα.

ΣΑΦΗΣ, ές, ὁ καὶ ἡ, manifeſtus, apertus, perſpicuus. Demoſth. pro cor. ὡς γε τῶν τὸν κατάπτυστον βεβιωκότων καὶ σαφὴς ἐξήρκει λόγος. Item certus, interdum & verus: ut σαφὴς μῦθος, apud Eurip. & σαφὴς πίστις, Phil. Et apud Thu. τῶν γεγενημένων τὸ σαφὲς, rerum geſtarum veritas.

Σάφα (nomen adverbiale factum ex plurali σαφέα) certò: ut Il. β, Οὐ γάρ πω σάφα οἶδ' οἵ τις νόος Ἀτρεΐδαο. Sic Od. α, ὅτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς.

Σαφῶς, manifestè, apertè, perſpicuè, dilucidé. Demoſt. Iſoc. Item certò. Ariſtoph. Xen. Præd. 9. Compar. σαφέστερον, manifeſtiùs, apertiùs, item certiùs. Superl. σαφέστατα, manifeſtiſſimè, apertiſſimé, certiſſimé.

Σαφέω, f. ήσω, manifeſto, clarè notum facio, declaro.

Σαφηνὴς, idem cum σαφὴς. Herodot.

Σαφλωσύνη, & contractè σαφλωσῦς, idem quod σαφῶς. Aeſchyl. in Prometh.

Σαφλώδεια, ἡ, perſpicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Exp. etiam, explanatio, apud Luc. & Phil.

Σαφλοῦζω: idem cum σαφέω. Ariſtot. σαφλοῦζει τῇ φωνῇ. Vtitur & Xen.

Σαφλωτικὸς declarandi facultate præditus: aut declarator, explanator. Greg.

Compoſita.

Ἀποσαφῶ, manifeſtum reddo, do intelligendum, ſignifico. Plat. in Protag. ἐδήλου ἀποσαφῶν ὁ Πρωταγόρας ὁπόσημα τί εἰσι.

Ἀσαφὴς, non manifeſtus, obſcurus: idem incertus. Thuc. l. 4.

Ἀσαφῶς, non apertè obſcuré. Item non certò.

Ἀσάφεια, ἡ, obſcuritas. Plut. Sumitur & pro ſortis nomine proprio, apud eund. ex Emped.

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. Theoph. & Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio. expoſitio.

Διασαφητικὸς συνδεσμὸς, coniunctio expoſitiva vel declarativa: apud Gramm.

Διασαφίζω, idem cum Ἀσαφέω. Suid.

Σάω, σώζω, &c. vide in Σόος.

ΣΒΕΝΝΥΜΙ, ſeu σβεννύω, F. σβέσω P, ἔσβεκα, (pro quo uſitatius eſt aor. 1. ἔσβεσα, tanquam à σβέω) extinguo, reſtinguo. Et metaph. comprimo, compeſco. Plat. de leg. l. 8. πόνων ἧσσον σφοδρῶν οἱ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοὶ ὄντες. Aelia. λοιμῶν ἐπιδημίαν ἔσβεσεν ὁ δὲ ἀνήρ. Sic & σβέσαι μῆνιν, apud Hom. Il. π.

Præteritum ἔσβηκα per η, paſſiva etiam ſignif. ponitur pro extinctus ſum, ſicut & ἀπέσβηκα: apud Plat.

Σβέννυμαι, extinguor: Plut. in præcept. connub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. ſupprimor, cōprimor, compeſcor: Heſiod. in Erg. γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμένων. Xen. in ſymp. αὕτη μὲν δὴ ἡ παρουσία ἑπτὼ ἐσβέσθη. Item extinguor, id eſt, morior: ut in anthol. Epigr. ἐσβέσθης γηραιὸς Σοφοκλέες.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Ariſtot. de juvent. & ſenect. Plut. de primo frig.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor. Σβεστήριος & σβεστικὸς, q. d. extinctivus, ſeu reſtinctivus: id eſt, extinguendi vim habens: ſeu aptus ad extinguendum. Galen. therap. l. 10. & Ariſtot.

Compoſita.

Ἀποσβέννυμι, & ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, & ἀπεσβήσομαι, Aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, extinguo. Plut. ſymp. 2. τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι. Et metap. aboleo, perdo. Xen. Præd. 8. πᾶσι ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Item ſupprimo, ceſſare facio. Plut. τὴν μὲν ἐωθινὴν αὐγὴν, πολὺς πνεύσας πελάγιος τῆς νυκτὸς ἀπέσβεσε. Præt. ἀπέσβηκα, & aor. 2. ἀπέσβην paſſivè etiam uſurpantur. Xen. Præd. 8. τὸ μὲν τοι τὴν ἱππικὴν μαχητάνων καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, exercitatio rei militaris extincta eſt. Theodor. hiſt. eccl. l. 3. ἀπέσβη δὲ τοῦτο τὸ δόγμα καὶ παρεδόθη τῇ λήθῃ. Ἀπέσβηκε exp. etiam, concidit animo, relanguit, apud Plut. in Demoſt.

Ἀποσβέννυμαι & ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo: ut Πρεσβῶν κορυφαία ἀποσβεννυμένη, apud Xen. Præd. 8. Item ſupprimor: ut γάλα ἀποσβέννυται, Ariſt. de gen. an. l. 4.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, inextinctus, qui extingui nequit: ut ἀσβέστη φλόξ, Hom. Il. π. Item qui non eſt reſtinctus aqua. Gal. & Dioſc. Metaph. κλέος ἄσβεστον & γέλως ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur & eſſe nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. l. 37. c. 10.

Ἐνσβέννυμι, extinguo in: unde ἐνσβεσθὲς, extinctus in.

Κατασβέννυμι, ſeu καθασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι. Il. φ, κατέσβεσε θεσπεσίη πῦρ. Et metaph. κατασβεννύναι τὴν παροχλῶ, apud Xen. Præd. 5.

Ἔγκα-

Ἐγκεφαλοσείνας, (decomp.) extingui in.

ΣΕΒΕΝΙΟΝ, τό, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Hesy. Usus est hac voce Archigenes apud Gal. τῶν κῶ τόπων, l. 2. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ ἀκαθὴ in palma, id est, fructus palmæ recentis adhuc & florentis involucrum: apud eundem Gal. de simpl. l. 8. & Dioscor.

ΣΕΒΩ, veneror, adoro, colo. Eurip. in Hippol. Ὦ θεοί, τί δῆτα τὸν μῶν ἀλύω τόνδε, Οἷος γ' ὑφ' ὑμῶν, οὓς σέβω διόλυμαι. Ibid. Ἐπιστάμαν γὰρ εὐσεβεῖν μὲν θεὸς σέβει. Thucid. lib. 2. τὸ μὲν κελεύοντες οὐ ὁμοίως, καὶ σέβειν, καὶ μή. Luc. de sacrif. κῶς ἔθνη σέβουσιν, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω.

Σέβομαι, idem. Interdum colo, observo, veneror: de hominib. dictum ut σέβας ἥρωας ἀγωνίοις, apud Pythag. Et Xen. Pæd. 8. οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. De rebus: Xen. apomn. l. 1. λίθος καὶ ξύλα τὰ τυχόντα καὶ ζῶντα σέβεσθαι. ¶ Item passivè adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ἃ τοῖς νόμοις κελεύει τιμᾶσθαι ταῦτα καὶ θεὰν σέβεται. Item pro αἰδέομαι & ἀκαταισχύνομαι, inquit Eust. apud Hom. il. δ, Λέγεται ἰωνικῶς, ἐλλιπῶς, ἀντὶ τοῦ σέβεσθε;

Σεβαστός, ή, όν, venerabilis, venerandus, augustus.

Σεπτός, q. d. adorativus, cultivus. Σεπτήριον, idem. Sic peculiariter dicebatur una ex novem solennitatibus quæ Delphis in honorem Apollinis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Σεπτόω, idem quod σεβω. Hesych.

Σέβας, τό, (nomen indeclinabile, ut putatur) veneratio, adoratio, cultus divinus. Greg. Item res quam veneramur & adoramus. Res augusta, apud Eurip. & Soph. ¶ Item stupor ex admiratione: Od. ζ. σέβας μ' ἔχει ἀσπερχὲς ὁρῶντα. Exponitur etiam, pudor, indignatio, apud Hom. il. β, σέβας δέ σε θυμὸν ἐκεῖνον.

Σεβάζομαι, idem quod σεβόμαι. Greg. in Macc. enc. Ἥττον οὐ σεβαζόμενον τὰ ἡμέτερα ἢ τοὺς ἡμᾶς ἐξεμόλ. Apud Hom. il. ζ, σεβάσσατο γὰρ θεὸν ἔμμεν ἐγὼν, quidam exp. irreligiosum esse putavit, alii, religiosum id esse fuit.

Σεβάσμιος, τό, quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. c. 17. Σεβασμός, veneratio, adoratio, cultus. Plut. & Strabo. Exponitur etiam, religio & observantia: apud Phil.

Σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. Item augustus: ut σεβάσμιος γάμος, apud Herodian. l. 5.

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas.

Σεβασμιάζω, veneror.

Σεβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

Σεβαστός, veneratione & adoratione dignus, venerandus, adorandus. Exponitur etiam, augustus: & plerunque cognomen erat Romæ imperatorem: apud Herodian. l. 2. & 7. Plut. Dion. Strab. Fœm. Σεβαστή, augusta, i. quæ erat uxor Cæsaris: apud Herodian. Et Σεβαστὴ ἀπάτη, Act. Apost. 27.

Σεβίζω, idem quod σεβάζομαι. Eurip. in Elect. σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας Πλάτας καὶ μεγάλης Δὼ θεμωνίας. Aristoph. Εὐπίστης ὁ τόμος, ὁ μὴ σεβίσας,

Σεβιστὴς idem quod σεβαστός, Hesych.

Σεμνὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀσεβὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, ideoque impius, irreligiosus. Interdum absolutè, interdum cum præd. vel ὡς: ut apud Xen. Pæd. 8. &c. Τὸ ἀσεβὲς, impium, irreligiosum, nefarium. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, ἡ, impietas, contemptus venerationis & cultus divini. Plut. Athen. Greg. &c.

Ἀσεβὲς, irreligiosus & impius sum. item impiè ago. Dem. in Mid. τὴν ἄλλο τι ἢ ἀσεβῆ φήσουσιν; Athen. l. 13. ὡς ἀσεβήσαντες ξένον τι καὶ τὰ πάτρια κελεύσαντες. Et cum præpos. Xen. Hell. l. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic & apud Herodot. & Herodian. Et cum accusat. Xen. Mem. l. 8. μὴ τοῦ ἠσεβηκέναι τὰ δικαίωτα.

Ἀσεβάνω, impiè & nefariè committi. Aeschin. in Ctesiph.

Ἀσέβημα, τό, facinus irreligiosum & impium, facinus nefarium. Thucid. l. 7. Aeschin. ibid.

Ἀσέβησις, ἡ, actio impia, & nefaria. Plut.

Ἀσπὴς, idem quod ἀσεβὴς: apud Soph. & Eurip. in Iphig. Aulidensi.

Δυσεβὴς, idem cum ἀσεβὴς. Eurip. in Elect.

Δυσεβεία & poeticè δυσσεβία, idem cum ἀσέβεια, Eur. in Cycl. & apud Nonn.

Δυσέβημα, idem quod ἀσέβημα.

Εὐσεβὴς, pius, religiosus, qui probè colit & veneratur Deum. Eurip. id. in Hippol. τοὺς δ' εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας ἐκ χαίρουσι. Luc. de calumn. ὡς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄνδρα, καὶ ἀνόσιον καὶ φιλάθεον λέγε.

Εὐσεβὴς, & contractè, εὐσεβῶς, piè, religiosè. Dem. Plat. Isocrat. &c.

Εὐσέβεια, ἡ, pietas, religiositas. Aeschin. Isoc. Plut. &c.

Εὐσεβέω, probè & religiosè Deum colo, pius sum. piè ago. Cum accusat. rei: Eurip. in Phœn. τἄλλα δ' εὐσεβεῖ χρεών. Isocr. in Nic. τὸ σέβειν τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν. Cum præpos. Eurip. εὐσεβεῖ σέβειν ξένους. Et in Epigr. εὐσεβῶ σέβος τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσεβεῖν, exp. Bacchus nobis hæc sacra tradidit: vel religiosè vastare ea nos docuit.

Εὐσεβῶς, dicitur quod religiosè & piè fit: ut in Axioch. ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβῶς ᾖ.

Εὐσέβημα, τό, pium factum, officium pietatis. Demet. Pal.

Εὐσεπὴς, venerabilis.

Θεοσεβὴς, qui Deum piè colit, religiosus. Plat.

Θεοσεβῶς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt.

Θεοσέβεια ἡ, Dei cultus, cultus divinus. Iobi c. 2.

Θεοσεβῶ, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus: Aristoph. in Nub.

Θεοσεπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor. Eurip. in Hippol.

ΣΕΙΡΑ, ᾶς, ἡ, catena: apud Suid. ὁ δὲ καὶ σειρὰν αὐτὸν δῶσω τοῖς Ἀθάροις, σφαῖρα χρυσῆ ἁλιπτοικιλμένη. ¶ Item funis, restis: ut σειρὰς ἐν πλοίοις. Il. ψ. Exponitur & habena, Poll. Apud eundem σειρὰ τριχῶν, exp. crines plexi & intorti. ¶ Item linea: ut πατρῴα σειρὰ, paterna linea, in Pand. ¶ Item sera & obex forium, eò quòd antiquitus fune communire ianuas solerent. ¶ Σειρὰ, morbus in jumentorum suffraginibus præcipuè proveniens, ob id suffrago dictus: Aspyrt. in Hippiatr. ῥᾴδιόν ἐστι ἐμπίπτειν εἰς τὰς πόδας τῶν ἵππων, ἃ λύσις ἔπου σειρᾶς. Hinc & σειρᾶν, de quo in Σείρω. ☞ Deducitur autem σειρὰ ab ἄειρω, necto, ut dicatur quasi ἀείρα, inquit Etymol. ¶ Invenitur & σείρη apud Hesych. quod significare dicit apem, aut apis cellulam. Item vestimenti genus subtile, ἀσπάθιον, id est, non inculcando tramam stamini per spatham, confectum. Pro quo apud Suid. σείριον.

Σειρῶν, ῶντος, dicitur equus extra jugum ferens catenam seu habenam: quibusdam helciarius: Soph. in Elect.

Σειρὸς ἀδ, ἡ, idem quod σειρὰ funiculus. Σειρὶς, ίδος, ἡ, idem. Xen. Σειρίδιον, pro eod. Eust.

Σειρόω, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto. Eur. in Herc. fur. Σωὶ πρὶν ἥρωσι ἐν τόμοις σφέων βρόχοις.

Σειρὼ, ῶος, ἡ, siren, monstri marini genus: sic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς (ut quidam volunt) quòd suavitate cantus velut catena in naufragium pelliciat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile, de quo Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. & Plin. l. 11. c. 16. ¶ Σειρῶσες dicuntur etiam sidera, ut Eust. ex rhetorum lexico tradit, παρὰ τὰ σειρᾶν ὅ ἐστιν ἀσπάσασθαι.

Σειρώδης ut σειρώδεις μέλη, Sirenum cantus.

Σειρὸς, quidam pro σειρᾷ dictum putant, teste Suida qui apud Herodot. & pro μίτρᾳ accipi tradit. Est & genus vestis apud Xen. anab. lib. 6. Apud Hesy. legitur & ζειρὸς, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catena. Hes. & Suid. Et generaliter, retraho, Apol. Argon. l. 1. Ἀΐψ ἀνασειράζοντες ἔχον πρόπαρ σε κιόντα.

Ἄσειρος, ος, ον, habena carens seu habenis. Et generaliter non vinctus. Hesych.

Ἀσείρωτος, idem: ut ἀσείρωτον ὄχημα ζυγοῖς, currus qui non trahitur ab equis ei alligatis: Eurip. in Ione.

Δεξιόσειρος, ἐκ τοῦ δεξιὸν φερόμενον χείρας, metaph. ab equis qui in curru παρασάδιοι sunt: schol. Soph. apud eum in Antig.

Παρασείρος, equus ad jugum devinctus, seu qui latera stipat, qui & παρήορος. Eust.

Σειρὸς, &c. vide in Σείρω.

ΣΕΙΩ, F. σέσω, P. σεσα concutio, quatio, agito. Eurip. in Elect. αὖ μᾶλλον ἢ νῦν Ἑλένου αὐτόστροφος σάονται βίλα Πυλάδης Ὀρέστης τε. Peculiariter de terræ concussione dicitur: idq; vel cum accusat. τὴν γαῖαν, vel sine eo: sæpe apud Pausan. Ac. 1, ἔσεισε, terræmotus fuit apud Thuc. Item σείω pro συκοφαντῶ, Hesy. qui & addit fumpram esse metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀχερόδρυα σείοντων.

Pro σείω interdum merri gratia dicitur: σίω, apud poetas: ut apud Anacreontem, Ὀρίγνηλον σίουσα χαίτην. Ortus apud Etymol. hinc derivans σῖτ.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: ut σείεται κάλως, apud Hom. aliquando exp. tremo, tremisco.

Σεισμὸς, ὁ, concussio, quassatio, motus. Plerunq; de terræ motu. Aristot. de mundo. Thuc. Xen.

Σῆσμα, idem Σεισμοπάς, ᾶδος, ὁ, ut πάφος σήσματος, sepulchrum eorum quos ruina ex terræmotu oppressit: apud Plut. in Cimone.

Σῆσις, εως, ἡ, concussio, quassatio. Gal.

Σειστὸς, ὅ, ὁ, qui concuti seu quassari potest seu concussus.

Σῆστρον, ου, τὸ, sistrum: crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum. Suid.

Σειὰς, patella in qua aliquid commovetur & frigitur. Poll. Dicitur & σάσων.

Σίνω, cieo, agito, concito: Il. Οὔλυμον δ' ἀκροτάτην ἐσάσατο κυλίνδων δι' ὁμίλου. Item persequor, incesso: item fugo. Il. ζ. Οἵ ποτε μαιομένῳ Διωνύσῳ πηδάσιον Νυσήιον, id est, σίνον, ἐδίωκον, ut exp. Eust. Od. ξ. Τὸν μὲν ὁμηγερέες σεύουν κύνες ἀνδρῶν ἠδὲ καὶ ἀγροτῆρες, fugavit.

Σεύομαι, idem quod σεύω, ut Il. γ, ἔπῃς αὖ αὐτὸν Σεύομενον πυκίνοις ἐν κυμῶ ἁλεροῖσ' ἀίζοι, si eum insequantur vel agitent. Item pass. incitatè feror, prorumpo, ruo: ut Il. β, ἐπὶ τάφρον ἐσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora deducuntur per elisionem literæ ε: ut σύτο pro ἐσεύετο, concitabatur: ἐσύθην pro ἐσύθην, pro quo & ἐσσύθην geminato σ metri causa, prorupi, prorui. Præt. ἔσσυμαι per hyperthesin dici pro σέσυμαι traditur: σέσυμαι autem pro σέσυμαι: unde Part. ἐσσύμενος apud Hom. incitatus, & tendens aliquò cum ardore quodam & impetu. Exponitur &, properans. Alii malunt hæc tempora formare à σύω seu σύομαι, infit.

Ἐσσυμένως, incitatè, cum impetu, cum studio & ardore, properanter, celeriter. Il. ο, ἐσσυμένως ἐμάχοντο.

Σύδην, celeriter & inferendo se cum impetu: aut erumpendo cum impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς, Hesych.

Σῦς, quomodo huc pertineat vide suo loco.

Σήθω, ἴ. σω, ς. κω, excutio cribro, cribro. Exp. etiam, incerno & succerno. unde σῆσαι in Hippiat. Eust. à σάω deducit.

Σήθομαι, cribro excutior, cribror. unde σεσηθμένη πίτυρα, Dioscor.

Σῆσις, ἡ, cribratio, succretio quæ fit cribro. Exponitur etiam, cribri agitatio, quassatio: apud Suid.

Σῆτρον ε, τ', cribrum. Hesych.

Σητίνη, quomodo huc pertineat vide in Σῆτες.

Σαίνω, idem quod σέω, quatio, concutio, Hesych. Item moveo, commoveo, curno. unde pass. σαίνεσθαι, turbari, 1 Thess. 3. ¶ Item caudam quatio seu moveo: canum propriè & brutorum quæ caudæ agitatione adulantur. Od. ν. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτυγα ἰόντα Σαίνωσ', ἀιὲι γάρ τε φέρει μετὰ μοῦνον ἅπασι, &c. Od. ω, Οὐρῇ μὲν ῥ' ὄγ' ἔσηνε, cauda blanditus est. Item metaph. adulor, blandior, assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τῆς κωμικῆς λέξεως σαίνουσι μᾶλλον ἐοικέναι ἢ διδάσκειν. Plut. in Color. ἀπατεωνίᾳ καὶ σαίνεσθαι παρῆσαν. Sic & apud Luc. σαίνεσί με.

Σαίνομαι, concutior, quassor, turbor, cõmoveor. ut 1 Thess. c. 3.

Σαῦν, & σαύνας, ε, ὁ, stultus, fatuus. Eust. ex Cratino: qui & sic dictum esse scribit παρὰ τὸ σαίνειν: aut à fato quodam ejus nominis: aut à Tzannis, barbaris populis.

Σαυνίον, ε, τὸ, penis, cauda, παρὰ τὸ σαίνειν, Hes. Item hasta, Poll. ex Menandro: vel potius Perficum telum. Diodorus, φθάνει βαλὼν τὸ σαυνίον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. In hac signif. scribitur & σαυνίον, legiturq; apud Dionys. Halic. & apud Plut. in Pyrrho.

Σάος, ε, ὁ, ab Hesychio exp. ὁρμὴ καὶ ὠκύτης. At σάος, salvus, vide suo loco.

Σάω, in fugam conjicio.

Σάομαι, in fugam conjicior, fugio: seu incitato cursu feror: unde imperat σᾶσο, pro σᾶσο curre, apud Hesy. Et σάσθω, currat, apud Soph. in Ajace. Item σᾶστε, currite, apud Callim. hym. in lavacra Pallidis. Item σᾶσθαι, apud Hes. exp. διώκεται, φεύγει, à σάω, fugo, in fugam conjicio.

Σᾶσις, itio, cursus: apud eund. Hes.

Σαόω, idem quod σάω, citato gressu currere cogo: unde pass. imperf. σαόοντο, Hes. exp. ὁρμῶντο.

Σᾶτρον, sive σῶτρον, τὸ, lignum orbiculare rotæ quod radios in se continet. Poll. l. 1. c. 14. Pro eod. dicitur & σάτρυμα. Hes.

Composita: ac primùm ex σάω.

Ἀνασάω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. Αἰγιόθ' ἀνασασάμενοι. ¶ Item persuadeo, concito: unde apud Luc. & Marc. ἀνασεῖσαι τὸν λαόν, cõcitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Domost. contra Aristogit. ἀνασείσας, exp. minitatus.

Decomp. Ἐπανασάω, concutio vibrando adversus aliquem. Ἐπανασείομαι, adversus aliquem concutior. unde ἐπανασεσεῖσθαι, contra aliquem vibratus. Ἐπανάσεισις, concussio: ut ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thucyd. concussio armorum qua crepitus citatur.

Προεπανασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cujus pass. est προεπανασείσθη, apud Thuc. l. 5. quod exp. προεπαλλήλη.

Ἀποσείω, seu potius ἀποτίομαι, concutiendo à me repello, excutio. Item simpliciter à me repello, ut apud Xen. Pæd. 7. ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. contra Julianum, ἡ γῆ τὸ πτῶμα ἀπεσείετο, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσείομαι τοὺς ἑταίρους, quum à me repulissem socios. Eurip. amolior, ablego, apud Herodia. Et de medio tollo, apud eund. ἐκβαλὼν αὐτὸν ἀπέσεισε. apud Herodot. pro ἀποσοβῶ invenitur ἀποσείομαι.

Ἀπόσεισις, excussio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio, de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἀσείστος, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Διασείω, concutio, aut vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. ἅλοσι διασείων τὰς ἐλπίδας, labefactans. In pand. exp. etiam, terreo auctoritate. Item vexo & per magistratus licentiam exhurio obnoxios redimendis criminibus & litibus. Exponitur etiam muneribus corrumpo & quasi concutio.

Διασεισμός, concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum.

Ἐκσείω, excutio: seu quassando emoveo aut expello.

Ἐνσείω, incutio, infligo. Hes.

Ἐπισείω, incutio, quatiendo vibro. Item simpl. vibro. Herodian. ἐπισείων τὸ δόρυ, & ἐπισείειν τὴν αἰχίδα. Item metaph. apud Joseph. ἐπισείουσι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, importare ipsis periculum. Apud Plut. ὁ Πέρσας ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et ἐπισείων, Hesy. exp. ὀκνοβαΐων; item ἐπισείσης, ab eodem exp. ἐπικελευομένης, adhortantis.

Ἐπισείομαι, concutior, concutiendo vibror. Luc. ἐπισείσθαι αἰχίας.

Εὐσείστος, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Καθασείω, decutio: ut καθασείειν τὸν καρπόν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, everto. Et metaphoricè, deturbo seu multis poculis prosterno, ita ut pro ebrietate aliquis in terram prolabatur. Athen. l. 10. ¶ Item concutio, quasso. Philo de vita M. l. 1. Item concutio, terreo. Gregor. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶ Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu aliud signum do. Xen. Pæd. 5. & Synes. in ep. ad Euopt.

Καταισείομαι, decutior, deturbor, evertor. Greg.

Decomp. Ἀνασείστος, ε, ὁ ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικαταισείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno. Ioseph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτὸν ἐπὶ τὸν ἐλέφαντα, super se prostravit.

Παρασείω, utrinque quatio, vel obquatio. Arist. in probl. οἱ ἡνίοχοι ἡνίοις ἡσυχίαν παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas utrinque manus agitantes. Sic apud Aristot. l. 4. eth. ad Nicom. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata utrinque sese agitat & concutit.

Περισείω, circumcirca quatio seu concutio.

Προσείω, antè concutio. Eur. in Bacch. Ἔνδον αὐτὸν προσείων αὐτὸν, (πολέμιον) ἀνασείων τ' ἐγὼ, Καὶ βακχεύσω, ἐξέδρους μεθιεμένους.

Συνασάω, simul quatio aut concutio. Greg. Naz.

Συνασεισμός, concussio. Exp. etiam, turbo l. 4. Reg. c. 2.

Ὑποσείω, succutio, latenter excutio.

Ὑποσεισμός, succussio seu succussus.

Ὑπόσεισμα, micæ concussu elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σεύω, partim ex σύομαι, inus. cum præpositione.

Ἀποσεύω, seu ἀποσύω, idem quod ἀφορμῶ.

Ἀποσύομαι, erumpo, profilio, exilio. Hesiod. in Theog. ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, exiliit seu emicuit. Apud eund. in eod. lib. φαεσίμβροτοι ἀπέσσυθεν, guttæ eruperunt.

Ἀπόσυτος, excitus, excitatus. Nonn.

Διασεύομαι, cum impetu pertranseo seu pervado.

Διασύομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo. Il. β, διέσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum. Sic apud eundem, διέσυτο τάφρον, fossam trajecit.

Ἐκσύομαι, erumpo, unde ap. Hom. Il. β. - οἱ δ' ἔσυτο λαὸς, extra ruebat populus. Odyss. μ, - ἐξέσυτο νήδυμος ὕπνος, exiliens abivit à me somnus.

Ἐπισείω, concito seu impello adversus aliquem. Od. ε, - ἡ κήτεα ἐπισείει μεγάλα δαίμων, incitet in me. Et Od. ξ. δμῶας ἐπισεῦσαι, famulas instigans & adhortans.

Ἐπισείομαι, concitatè & cum festinatione eo: feror cum impetu, ruo, prorumpo. Odyss. ν, Νῆας ἐπεσσύοντο. ad naves properabant. Item activè, apud Apoll. Arg. 1. ἐπεσσύοντο γωλιάδας, festinanter ire cogebant. apud Nonn. ἐπεσσύοντο πεζάων, iter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

Ἐπισύομαι, incitor, impellor. Hom. Il, α, - ἔπ' ὑμῖν ἐπέσυται, ἢ tibi animus hujus rei desiderio est incitatus. Hinc & particip. ἐπισυμβάς, incitatus. Item cum impetu supervenio, irruo: Il. φ, Τρῶσιν ἐπέσυτο δαίμονι ἶσος.

Ἐπίσυτος, impetuosus, ingruens, incumbens. Eurip. in Hippol.

Συνσείω, simul concutio seu agito. Hom. hym. in Merc. Τόσσον φᾶς σύσσους βοῶν ἔφθιμος κοίρανος.

Composita in συτος desinentia sine præpositione.

Αὐτόσυτος, ε, ὁ ἡ, ex se excitatus. Nonn.

Θεόσυτος, à deo impulsus, à deo perfectus, divinus: apud eundem.

Κραιπνόσυτος, velociter concitatus: seu celeritate incitatus: celer. Aesch.

Ἀμβρόσυτος, impetu ruens, cursu concitus.

Παλίσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpl. retrogradus, cessim iens. Eurip. in Supplic. Exponitur etiam, resiliens: ut παλίσυτον βέλος: Theoc. Idyl. 26.

Παλισυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior.

Composita remotiora ab eodem σύομαι.

Αἰσυητής, quomodo huc pertineat vide in Αἰσυμνήτης.

Ἁλοσύδνη, una Nereidum, apud Homer. ἀπὸ τοῦ ἁλὶ σύεσθαι. Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris quasi ἁλὸς ὕδωρ. Vide Eust.

Παυσυδίη seu παυσυδίῃ, omni impetu. Iliad. β. Apud Thucyd. l. 8. invenitur & παυσυδεί, seu παυσυδεῖ, quod exponitur funditus, omnino.

Composita

Compoſita ex σήθω.

Ἀλθρόσηθις, ιδος, ἡ, cribrum quo farina cribratur. Pro ἀλθρόσηθις enim à σήθω dici ſcribit Etym. ex Philone. Item farinæ tenuiſſimum. Suid.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio.

Διασήθω, cribro, incerno Dioſc. l. 5. c. 26.

Compoſita ex σαίνω.

Ἀσσητος, non adblandiens. propriè canum blandas moventium caudas. Heſy.

Περισαίνω, ſeu περὶ σαίνω, caudam movendo circum aliquem adblandior. Od. τ. & Od. κ.

Προσαίνω, antè blandior, vel adblandiendo antè demulceo. Heſ.

Προσσαίνω, adblandior, ſeu adblandiendo delecto. Aeſch. in Prometh. ἀ τῶν ἢ προσσαίνει σί η, ſi quid horum tibi adblanditur.

Ὑποσαίνω, ſubblandior.

Compoſita ex σόος, ὁ σῶτρον.

Δορυσσόος, ὁ, ἡ ὁ, haſta impetuoſus. Heſiod. in Aſp.

Δυσσόος, quem difficulter perſequi poſſumus, qui vix abigi poteſt. Theoc. idyll. 4. Vide & in comp. ex adject. Σόος.

Ἐπίσωτρα, τὰ, dicuntur ferramenta curva quæ extrinſecus ligno illi, quod σῶτρον dicitur, imponuntur, ne ipſum lignum deteratur continua agitatione. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poeticè dicitur ἐπίσσωτρα: ut Il. ε & ψ.

Εὔσωτος, ſeu εὐσσώτρος, bene inſtructus σώτροις: ut ἐὐσσώτροις ἐπ' ἀπλοίης, currus pulchra ligna in ſuo ambitu extremo habentis. Heſiod. in Aſp. Exp. &, facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. homines ad arma concitantis. Il. ϱ. Vide & in comp. ex σόος, ſalvus.

Λιθοσσόος, & λιθοσσόος, lapidum jactu fugans, lapidator. Nonn.

Νεκυοσσόος, mortuos ſuſcitans. Chriſti epith. Apud Nonn. νεκυοσσόος ὥρη, tempus in quo mortui ſuſcitabuntur. Vide & in comp. ex σόος, ſalvus.

Νεοσσὸς, quomodo huc pertineat. vide ſuo loco.

Σέλας, ατος, τὸ, fulgor, lumen. Il. θ, Καίοντο πυρὶ πολλὰ, σέλας ἢ ἐς οὐρανὸν ἴκη. Et δ' οἴδων σέλας, Odyſſ. σ. Sic σέλας ἠλίου, σέλας πυρὸς, &c. Interdum & ipſe ignis σέλας appellatur à poetis. Apud Ariſtot. de mundo. σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόον ἔξαψις ἐν ἀέρι. ὃ ἢ σελάων ἃ μὲν ἀκροτίζεται, ἃ ἢ σηκάζεται, i.e. σέλας. Eſt ignis collectio qui in aere exarſit. Euſt. etymon exprimens ſcribit, σέλας ἢ στομφὴ ἑλη, ὅ ἐστι σφυρηλάτησις, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους πινός.

Σελάω, ſplendeo. Nic.

Σελαγέω, ῶ, fulgeo, luceo. Oppia. de venat. l. 3. Χροιὴ δ' ἀργυφέη στελαγεῖ καλὸν ἀέρι τε καὶ ἠελίῳ. Ariſtoph. in Nub. σοὶ πάντα σελαγεῖ.

Σελαγῆται, Suid. exp. λάμπεται & ὑπυρβάται.

Σελαγίζω, idem quod σελαγέω, Suid. & Heſ.

Σελήνη, ης, ἡ, luna (dicta παρὰ τὸ σέλας, teſte Heſ. ut & Lat. luna à lucendo) Il. σ, Ἠέλιόν τ' ἀνιόντα καὶ ἀστέρας οὐρανόν τε πλήθοντα. Item σελῆναι, placentæ rotundæ & latæ: Suid. ex Eur. Erech.

Σελήναια, ſeu σελήναιον, idem quod σελήνη, Ariſtoph. Pro quo Doricè σελάναια, apud Theoc. idyll. 2.

Σεληνιακὸς, ὁ, ὸν, lunaris. Item ſubſtantivè, lunaticus. alii exp. qui epilepſia ſeu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σεληνιάζεται dicitur qui eſt σεληνιακὸς. Matth. 14. & 17.

Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui & ἀφροσέληνος: ſic dictus quòd noctu creſcente luna reperiatur plenus, ut tradit Dioſcor. l. 5. cap. 159.

Σελήνις, lunula. Item quiddam in parvæ lunæ formam factum. Plut. in Probl. Item amuletum quod pueri collo geſtant. Heſ.

Σελήνιον, ου, τὸ, lunæ lux: vel lunæ ſidus. Athen. l. 7.

Σέλαχος, εος, τὸ, piſcium genus cartilaginoſum. Ariſt. hiſt. an. l. 3. c. 1. Galen. in expoſit. gloſſ. Hippoc. σελάχη vocari ſcribit piſces omnes qui ſquamas non habent atq; animal pariunt: Ita autem appellata exiſtimantur quòd eorum cutis aſpera noctu luceat: à nomine σέλας: cujus etymi meminit & Gal. de alim. l. 3.

Σελάχιον, ου, τὸ, diminut. idem quòd σέλαχος, Athen. lib. 8. Galen. de alim. l. 3.

Σελαχώδη, τὰ, quæ ſunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athenæus lib. 7.

Compoſita ex σελήνη.

Ἀσέληνος, ὁ, ἡ, ὸν, illunis, luna carens, i.e. lunæ fulgore. Dioſc.

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q.d. ſpuma lunæ: nomen lapidis, qui & σεληνίτης, quod vide.

Βεκκισέληνος, decrepitus ſimul & delirus. Ariſtoph. in Nub. Compoſitum ex βέκκος, quod Phrygum lingua panem ſignificat.

Ἐμπεσέληνα, placentæ lunatæ, i.e. in lunæ formam factæ. Heſ.

Εὐσέληνος, lunæ fulgor illuſtris, non illunis. Heſ.

Πανσέληνος σελήνη, q.d. plenilunis luna: luna quum eſt in plenilunio: non tamen addi ſoleat σελήνη. Aeſchin. Ariſtoph.

Προσέληνος, q.d. antelunis, i.e. antiquior luna.

Προσέληνος, pro eod.

Τρισέληνος, q.d. trilunis, i.e. tres lunas habens: in Epigr.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obſcura. Heſych & Suid. Sic dicitur quoniam videtur fictitia & ementita eſſe, ſi cum fulgente conferatur.

Σελεύκιος, ίδος, ἡ, poculi genus. Ἀπὸ Seleuco rege nomen habens. ¶ Dictæ ſunt & quædam triremes σελευκίδες. vide Bayf. ¶ Σελεύκις eſt etiam avis locuſtis veſcens: cujus meminit Oppian. in Ixeut. Plin. l. 10. c. 27. Baſil. in eth. ¶ Item σελευκὶς, quoddam calceamentum muliebre. Heſ.

Σελλὴν, vide in Σέλας. Σελίδιον, in Σελὶς.

Σέλινον, ου, τὸ, apium: herba de qua Dioſ. l. 3. c. 74. Quidam ita dictũ volunt παρὰ τὸ σὺν ἕλει φύεσθαι ſeu φύειν: unde Hom. Il. β. ἑλεόθρεπτον σέλινον vocavit, in paluſtri loco proveniens. ¶ Eſt & pudendum muliebre: Heſ.

Σελινίτης οἶνος, ſelinites vinum, i.e. ex apio compoſitum, apud Dioſc. l. 5. c. 74.

Compoſita.

Ἀγριοσέλινον, apium ſylveſtre. Dioſc. l. 3. c. 78.

Ἑλεοσέλινον, ſeu ἑλειοσέλινον, apium paluſtre. Dioſc. l. 3. c. 75. Plin. lib. 19. c. 8.

Ἱππροσέλινον, apium ſativo multo majus quod Romanis olus atrum dicitur, ſic appellatum vel ob magnitudinem, vel propter equorum ſtranguriam. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 6. Dioſ. l. 3. c. 78.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montoſis naſcens. Dioſ. l. 3. c. 76.

Πετροσέλινον, apium petræum, apium in locis petroſis & ſaxoſis naſcens. Dioſc. l. 3. c. 77.

Σέλις, ίδος, ἡ, ſpatium inter lineas, Suid. Ponitur & pro pagina. Dicitur eſſe & ſpatium inter tabulata navis; alio nomine σέλμα. vide Euſtat. Il. π.

Σελίδιον, pagella, apud Polyb.

Σελίδωμα, τὸ, tabula lata.

Σέλμα, τὸ, idem quod σελὶς, ſpatium inter tabulata navis. tranſtrum. Soph. in Antig.

Εὔσελμος, (comp.) bona ſeu pulchra habens σέλματα, bonis inſtructus tranſtris & tabulis. poeticè pro hoc dicitur ἐὐσσελμος, ut Iliad. ω.

Σελλὸς, ὁ, Sellus, nomen fuit cujuſdam, qui quum pauper eſſet, dives haberi ſtudebat. Sic dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui & σαυλάκων. vide Suid. & ſchol. Ariſtoph. in Avib.

Σελλίζω, divitias ſimulare in paupertate, idem cum σαυλακωνίζω. Exponitur etiam ἀλαζονεύεσθαι. Suid. & ſchol. Ariſtophan. & Heſych.

Σέλμα, vide in Σελὶς.

Σεμίδαλις, ſimila, ſimilago. Eſt farina ex tritico communi. παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, ἢ τὸ ἄλις τὸ λεπτομερίσθαι, Etymol.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex ſimila confectus, Gal. de alim. l. 2.

Σεμνὸς, ὁ, venerabilis, reverendus, auguſtus, ſanctus. Eurip. in Hippol. Πῶς ἂν σεμνὸν δόμον ἀσπασοίμην ἃ παρθενονύμφης; Ibidem, Οὐδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ ἢ θεοσέπτωρ, ſanctus ego ille & divini numinis cultor. Sic & apud Aelian. σεμνὰ ἐφέζομαι, Suid. expo. σεβάσμια. Exponitur etiam, honeſtus: ut apud Phocyl. Σεμνὸς ἔσσο ἐπὶ πᾶσι, ὁ δὲ Κυπρίδος αἴσχος, ὀφέλλει. Interdum exp. majeſtate præditus, cui majeſtas ineſt: unde τὸ σεμνὸν, ipſa majeſtas: apud Dem. in Mid. ¶ Item gravis, id eſt, tumidus, non affabilis, cui oppon. εὐπροσήγορος: Apud Eurip. in Hippol. Μισεῖν τὸ σεμνὸν, ἢ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον, & paulò pòſt, Τίς δ' ὐ σεμνὸς ἀχεινὸς βροτῶν; Exponitur &, oſtentabundus: ut σεμνοὶ λόγοι, apud eundem Eurip. & Ariſtoph. Formatum eſt ex prima perſona, præt. paſſ. inuſitata σέσεμμαι, à σέβομαι, cujus etiam ſignificationem retinet.

Σεμνῶς, cum quadam veneratione ſeu verecundia, venerabundè. Item cum majeſtate, gravitatem præ ſe ferendo. Dem. pro cor. Item graviter, i.e. tumidè. Xen. in ſymp. & Luc.

Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majeſtas. Ariſt. Herodian. Exponitur etiam, reverentia, apud Eurip. Item ſanctimonia & ſeveritas morum.

Σεμνεῖον, τὸ, q.d. ſanctuarium, locus ſacer & ſanctus. Phil. & Suid.

Σεμνόω, ῶ, ſpecioſum reddo, ſpecioſè fingo, adorno. Herodot.

Σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus.

Σεμνωτὸς, venerandum & auguſtum reddo. Plat. Item orno, honore & dignitate afficio. Dem. ὑμᾶς ἐσεμνώσαμεν.

Σεμνοῦμαι, gravitatem præ me fero, cum gravitate ago & compoſitè: vel ad gravitatem me compono. Iſoc. σεμνύεσθαι δὲ ἐμελέτων, ἀλλ' ἐ βαρυλογχᾶσθαι. Exponitur &, efferor, glorior, jactito me: apud eundem in Evag. τὸν καλὸν ἢ ἀγαθὸν τῶν ἀνδρῶν ἐχ ὅτως ἐπὶ τοῖς κάλλεσι ἢ σὺν μαθήσει σεμνυνομένους.

Compoſita.

Ἀνασεμνύομαι, gravitatem gravitati oppono: viciſſim glorior, & me jactito. Ariſtot. in polit.

Ἀποσεμνύω, verbis effero, magnificè celebro Baſil. in Hexaëm. hom. 11. Σολομῶν ἀποσεμνύων τὸν ἄνθρωπον. Item orno, coheſto. Idem ibid. Item jacto, vendito, oſtento. Naz.

Α᾽ποσεμνύομαι, verbis efferor, magni fio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sumitur & activè, apud Aristoph. in Ran. ἀποσεμνῦται πρῶτον ἅπαξ ἐκφέρουσα ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἑπερπάτους.

Α᾽σεμνος, ὁ ἡ ὅ, minimè venerandus, nihil majestatis habens: aut gravitati non conveniens. Aristot. de mun. Exponitur etiam, inhonestus, fœdus, apud Herodian.

Ε᾽κατόνσεμνον, augustum, multum, magnum. Hesych.

Περίσεμνος, admodum gravis & magnificus. Aristoph.

Υ᾽περσεμνύομαι, vehementer glorior & efferor, vehementer me jacto. Xen. in symp.

Σεπτὸς, &c. vide in Σέβω.

ΣΕΡΑΠΙΑ᾽Σ, άδος, ἡ, herba quam & ὄρχιν & πτέρχιν appellari scribit Paulus l. 4. c. 25.

ΣΕ᾽ΡΙΣ, ιος ἡ, intybi genus sive cichorii. Dioscor. lib. 2. cap. 163. & 164.

ΣΕΡΙ᾽ΦΙΟΝ, vel σέριφον, absinthium marinum. Dioscor. lib. 4. cap. 27.

ΣΕ᾽ΡΙΦΟΣ γραῦς, anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à sylvestri locusta, quam vocant γραῦν σερίφου & μαύτιν. Suid.

ΣΕ᾽ΡΦΟΣ, infecti genus formicæ simile, culex *secundum quosdam*. Ab hoc animalculo est proverbium, ἔστι καὶ μύρμηκι καὶ σέρφῳ χολή. de quo lege Erasm.

ΣΕ᾽ΣΕΛΙ, εως, τὸ, & σέσελις, ἡ, herba est: de qua Dioscor. l. 3. c. 63. Arist. hist. an. l. 9. c. 5. ἡ ἐπὶ τῶν σέσελιν ὑ τρέχουσι, καὶ φαγοῦσιν, ὕστως ἤρχοντας πρὸς τὰ τέκνα πάλιν.

Σέσω, Σήθω, vide in Σάω.

ΣΗΚΟ᾽Σ, ὄ, ὁ, stabulum: propriè ovium & caprarum, teste Poll. Odyss. ι, στάσουσ᾽ ὑ συκοὶ Α᾽ρνῶν, ἠδ᾽ ἐρίφων. Hesiod. in Erg. Σηκόν τ᾽ ἀμφιβαλεῖν ποιμνίοιν. ¶ Pro templo quoq; usurpatur: ut apud Plut. de def. orac. συνυχθίσας τῷ σηκῷ. Et Herodian. l. 6. τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψαν εἰς τὰς ὀρχήστρας καὶ ἰδίους ναοὺς τε καὶ σηκούς. Sic & apud Pausan. & Theodor. ¶ Item pro avium loculis seu loculamentis. Arist. hist. an. l. 6. οἱ δὲ πέρδικες δύο ποιοῦσιν τοὺς ὠοὺς σηκούς. ¶ Exponitur etiam, domus Hesych. & Suid. ¶ Sumi dicitur & pro sacra olea, quæ & μορία, apud Lysi. teste Harpocr. ¶ Eustathio etiam σωθμὸν aut ἑλκτὸν significat, unde comp. ἀποσηκεῖν. (☞ Qui & σηκὸς, pro stabulo, dici vult quasi σηκὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι quòd etymon affert & Suidas. Sic & Deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

Σηκίτης, & Dor. σακίτης, ου, ὁ, ut ἄρνα σακίτᾳ, agnum lactentem ob teneriorem ætatem stabulum inclusum. ap. Theoc. Idyll. 7.

Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristoph. in Vesp.

Σηκυλὴ, ἡ, idem. Ael. Dionys.

Σηκόζω, f. όσω, stabulo includo. unde pass. Il. θ. Καὶ νύκα σηκόσθεν κ᾽ Ἴλιον, ἠύτε ἄρνες. Xen. Hell. 3. ὥσπερ ὐν αὐλίῳ σηκωθέντες ἡσυχῆ ἐκαθήμεθα.

Σηκίζω. f. agino. Epigr.

Συκόω, ῶ, unde Σήκωμα, τὸ, quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum: æquipondium. Polyb. & Hyper. Exponitur etiam, delubrum, fanum, sicut & σηκὸς apud Eurip. in Elect. Οἰκῶν Ἀυκαίας πλησίον σηκώματος.

Σηκωτὴς, lorum jugi. Hesych.

Composita.

Α᾽ναση κόω, ῶ, addo quod deest. Etymol. & Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Greg. ὦμοι πωλοῦμοι & ἀνασηκούμενοι, exp. humeri vibrati admodum libræ.

Α᾽νθυφηκόω, quasi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. Eurip. in Hec. ἀνθυφηκώσασ δὲ τε Φθίαν θεῶν τις τῆς παρούσ᾽ ἀνέπεσε βίας. Greg. ἀσθ᾽ ἑκὼ δίχομαι τὰς μὴ ἀνθυποκωῶσας τῷ κακῷ τὴν δίκην ὑποσχεῖν, æqua virtute vitium non compensantes.

Α᾽νθυπόκωσις, ἡ, adæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist.

Α᾽ποσηκόω, in stabulo includo, vel includo tanquam stabulo aut ovili. Hesych.

Διασηκόω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum pondero. Suid.

Σηθω, vide in Σάω. Σηλία, in Τηλία.

ΣΗ᾽ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota. Iliad. ψ. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδές. Ibidem, ὑστέρῃ ἐν σήματα πάντα. Dicuntur & literæ σήματα. Iliad. ζ, οὐδ᾽ ἤ τι σήματα οἶδεν. Item, signum, portentum. seu augurium. Il. ν, Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσι. Iliad. ι, σὺν δίῃ σήματα φαίνων Α᾽θήνῃ. ¶ Item signum, id est, vexillum. Suid. Sumi dicitur & pro insigni nobilitatis, apud Aeschyl. in Prag. ἐστὶ τὰ ἐπὶ Θήβ. ¶ Item tumulchrum, bustum, monumentum. Il. κ, Α᾽νδρὸς μὲν τόδε σῆμα μάλα κρατεροῦ ἐνεπάθοντος. Sic & Il. ω & φ. ¶ Sic etiam nominatur podex, quemadmodum & πύρος, ap. Theoc. Idyl. 5. Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σώματος αὐτίκα πήδοις. Sic & apud Aristoph. in concion. ¶ Exponitur etiam, forma, apud Dioscor. l. 5. c. 106. & forma designata Il. ψ.

Σημαλέος, ὁ, q. d. significativus: ut βωμὸς σημαλέος Διὸς, ara Iovis qui signa demonstrat. Paus. in Att.

Σημάτιον, & σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. parvum signum. Eust.

Σημαντήριον, signis quibusdam colligo. schol. Soph.

Σημαία, ας, ἡ, signum, id est, vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. Item signum, id est, simulachrum, apud Suid. Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

Σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumentum apud Demost. Thuc. Aristot. &c. unde σημεῖον ὑ, hujus rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Peculiariter σημεῖον, dicitur nota horæ atque semihoræ: ut apud Menand. teste Poll. & Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se invicem distantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, signum. Thuc. lib. 1. Plut. in Cam. ¶ Item simulachrum, imago. Herodian. lib. 4. ¶ Item porteatum, ostentum. Aeschin. in Ctesiph. Plut. in Pericl. ¶ Exponitur &, punctum, apud Aristot. de mun. & phys. 8. ¶ Significat & sigillum seu signum quod aliquis suo κτήματι imprimit. apud Luc. in Tim. & Dem.

Σημειώδης, ες, ὁ ἡ, ὐ, significans. Aristot. meteor. lib. 3. Item insignitus. Strabo l. 8. Exponitur & notabilis, apud Phil. de vita M. l. 3.

Σημειόω, insignio, noto: unde pass. apud Greg. τῷ ἀλιτηρίῳ φωτὶ σημειώθητε. Item signum & notam imprimo, obsigno. Item annoto, observo: unde apud Athen. lib. 2 ἡ σημείωσις φησὶ, τὸν θερμοκυάμους, ἐπεὶ ἡ νῦν ὕτω λέγεται. ¶ Item commentarium rerum scribo, ex quo postea fiat historia: ut in pass. in vita Thuc. ἀφ᾽ ἑαυτὸ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἰσημείωτο τὰ λεχθέντα πάντα. ¶ Σημειῶμαι, activè etiam significat, insignio: item prætendo, imitor. Greg. τοῦτο σημειῶται κατ᾽ ἐμοῦ φόβον.

Σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora: in vita Thuc. Apud medicos animadversionem seu observationem significat, qua cognitis nonnullis, alia etiam quæ ignorabantur, cognoscuntur.

Σημειωτικὸς, notatorius. Et ἡ σημειωτικὴ, pars medicinæ signorum omnium differentias & vires expendens: præcipuè autem eorum quibus per morbos & præterita investigantur, & præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur. Hippocr. in Prognost.

Συμαίνω, f. ανῶ, signum do, significo. Xen. Pæd. 1. τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμαινε πᾶσι σὺν βοηθεῖν. Aristot. de mun. ἐπιδὼν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τὴν τραπέζαν. Sic & ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, signum receptui datum est. Plut. in Apoph. Lac. interdum exp. signo dato jubeo seu impero, Aristot. de mun. ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει. Vnde & simpliciter pro jubeo seu impero, item præsumitur: ut Odyss. χ, σήμανε δ᾽ Ο᾽δυσεὺς Αὐτὸς ἐπισχεῖν. Et cum genit. Il. ξ, στρατοῦ ἄλκα Σημαίνει. Cum dat. Il. α, ὐδ᾽ ἐμοί γε Σημαίνῃ. Sic utitur & Plat. in Phæd. ¶ Item significo, iudico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ, δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα Σημανέω. Xen. Pæd. 6. εἰ δέ τις τι ἄλλο δίκαιον ὑνομάζει, ἐγὼ ἐμὶ σημανέτω. Interdum significo, i. e. portendo. Thuc. lib. ἐδοκεῖ ἐπὶ τοῖς μέλλουσι ἡμῖν σημῆναι, Item significo: vocab. grammat. ut apud Arist. περὶ ἑρμην. c. 2. & alibi. ¶ Item obsigno.

Σημαίνομαι, significationem accipio. Synes. de insomn. ἤλπιτον παρ᾽ ἀλλήλων ὥσπερ σημαίνεται. ¶ Item obsignor: ut σεσημασμένα δικαιώματα, apud Plut. in Galb. Et activè, obsigno, Paus. in Lacon. οἱ τοὺς ἀρχαὶς ἔχοντες, ὁπόσοι δὲ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδεύκους σημαίνοντος εἰκόνι. Item ex signis quibusdam colligo. Soph. in Ajace. τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ᾽ οὐκ ἐπαλλάσσομαι. Sic & apud Synes. ep. 7.

Σημασία, ἡ, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus. Dioscor. l. 7. c. 1.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut receptui canendo. Item pastor, apud Apoll. Rhod.

Σημαντὼρ, idem. Item dux, præses, præfectus. Il. σ, Hesiod. in Asp. & Arist. de mun.

Σημαντὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obsignandis literis Herodot. in Eur.

Σήμαντρον, τὸ, sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

Σημαντικὸς, significativus: ut φωνὴ σημαντικὴ, Aristot. περὶ ἑρμ. Σῶμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α᾽ντισημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium & adversum futuri præsagium edo. Paus. in Phoc.

Δ᾽ιασημειόομαι, annotationes & collectanea facio: commentarios scribo. Ammon. in prædic. Arist. ὑπομνήματα καλοῦσιν ὅσα περὶ εἰκείων διασημειῶται ὑπόμνησιν.

Α᾽ποσημαίνω, signum do. Plat. in Euthyd. Item defero, denuncio. Ioseph. ἀποσημῆναι τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, &c. Item

ſpicuum reddo, inſignio. Baſil. Α' ποσημαίνω τὶς τινὰ, ſcommate ſeu dicterio aliquem noto. Thuc. l. 3. ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀποσήμαρσιν ἐχθρὸς ὤν. Sic & apud Plut. in Apoph.

Α'ποσημήνομαι, obſigno: ut ἀποσημήναντες τῷ ἐπιστολῷ. Herodia. Item annoto: ut apud Xen. τὰς φιλοτίμους τῶν ἡμετέρων ἀποσημαίνοντο, annotabant ut publicandos & pœna afficiendos.

Διάσημος, inſignis, illuſtris. Phil. de vita M. l. 3.

Διασημαίνω, ſignum do, manu ſignifico. Plut. διασήμοις αὐτοῖς ἡσυχίας καὶ σιωπῆς. Item nota inſignio, ſigno aliquo noto. Xen. παύσεις οὖν μοι τούτους διασημήνας.

Ε'κσημαίνω, declaro, aperio.

Ε'νσημαίνομαι, ſignifico & intelligendum præbeo. Xen. Pæd. 8. σὺν σημαινόμενον ὅτι οὐκ ἀγνοήσεις, χαλίζεσθαι βελόμενος. Item exprimo ſeu imprimo, in metaph. ſignif. Plat. de rep. l. 2. (de doctrina puerorum) μάλιστα δὲ τότε πλάττεται καὶ εὐδύεται τύπος, ὃν αὖ τις βέλτιστα ἐνσημήνασθαι ἐκάστῳ. Et pro, exprimo legendo, apud Iſoc. ad Phil. Significat & paſſivè, imprimor. Baſil. in orat. ad juvenes, ἁμαυρώτατα πέφυκεν ἕκαστα τῶν νέων μαθημάτων, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimuntur.

Ε'πίσημος, cui ſignum ſeu nota impreſſa eſt, ſignatus. Thuc. l. 2. Item inſignis, nobilis, illuſtris. Luc. in Nigr. Et τὸ ἐπίσημον in clypeo, inſigne, ſeu inſignis aliqua nota. Plut. in Apoph. Lac. & de orac. Pyth.

Ε'πισήμως, inſigniter. Polyb. Item perſpicuè vel ſignificanter. Luc. de hiſt. ſcrib.

Ε'πισημαίω, annoto, ſcribo annotationes. Apud Plut. in Apoph. ἐπισημαινόμενοι τὸ ἦθος, exp. plauſu morem approbantes.

Ε'πισημάσιος, annotatio.

Ε'πισημαίνω, indico, indicium facio. Ariſt. de gen. an. l. 1. (τὸ περίττωμα φησὶ) δήλωσι τὰς καθεκάστου ἐπισημαίνει. Gal. in defin. ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπιφέρων καὶ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐπισημαίνων, indicationem acceſſionis edens. Hinc ἐπισημαίνει, impersonaliter poſitum ſignificat: indicium editur, indicatio fit: ut apud Ariſt. hiſt. an. l. 5. ἐπὶ ἀνθρώπου ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, &c. ¶ Item ἐπισημαίνω, portendo. Ariſt. in probl. ſect. 26. ὁ νότος ἐπισημαίνει μᾶλλον ἐπὶ τὰ ὑγρὰ ἢ ἐπὶ τὰ ἄρρεν. Sic & apud Plut. & Greg.

Ε'πισημαίνομαι, quamcunq; ſignificationem do. Ariſt. pol. 5. ἐπισημαινόμενος σὺν τοῖς ὅρκοις. Et, ſigno vel acclamatione teſtor. Polyb. l. 2. τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι. Item acclamo populariter & applaudo. Aeſchin. de male geſta leg. ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, Et cum accuſat. apud Polyb. ἀποδήμους αὐτὸν ἐπισημηναμένου τοῦ πλήθους. Unde & pro ſubſcribo, approbo, obſigno, ponitur. Dem. pro cor. ἂν οἷς ἂν τοὺς ἀδίκους ἐπισημαίνεσθε, δικαίως παθεῖν παρ' ἀνθρώπου μοι ἀποσημήνατε. Item inſignio, decore aliquo honeſto. Polyb. τοὺς ὑπερφανισαμένους καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις.

Ε'πισημασία, ἡ, ſignificatio cujuſcunque rei. Procl. Peculiariter apud medicos ſic dicitur ſignificatio acceſſionis febrilis: principium ſeu inſultus accedentis febris: ut apud Dioſc. l. b. 1. c. 15. συγχεόμενός τε ῥιγοῖ μετ' ἐλαχίστου καὶ τὴν ἐπισημασίας.

Α'νεπισήμαντος, ὁ ἡ, (decomp.) non notatus ſeu nota aliqua inſignitus. Polyb.

Κατασημαίνω, annoto, obſervo: unde apud Syneſ. de inſomn. ἐμὴ κατασημήνατο τὴν αὐτῷ ἀναφῆτις ἐχθρὸς πάθος ἢ τύχη, &c. Item obſigno, ſigillo: ut in voce med. Xen. Pæd. 8. κατασημηναμένους δίκην τῷ ἐπιστολῷ τῇ Κύρου δεομένῃ. Et in paſſ. κατεσημασμένα γράμματα, Herodian. l. 7. ſignificat &, noto, inſignio. unde ἀδήλως κατασημαίνεσθαι, apud Greg.

Decomp. Α'κατασήμαντος, non obſignatus. Herodian.

Εὐκατασήμαντος, obſignatu facilis.

Παράσημος, perperam ſignatus, adulterinus: ut παράσημα νομίσματα. Heſ. & Meraph. παράσημος ῥήτωρ, apud Dem. pro Cteſiph. Item obſcurus, ignobilis: ut δόξα παράσημος. Eurip. Et contraria ſignif inſignis & inter alios conſpicuus. Plut. in Polit. præcep. & in Coriol. Τὸ παράσημον, inſigne Plut. Athen. Item ſignum, teſſera: apud eund. Plut. de deo Socr. Τὰ παράσημα, exp. monſtroſa, prodigioſa.

Παράσημος, inſignitè, & cum additamento. Theophr.

Παρασημαίνω, annoto. Παρασημείωσις, annotatio.

Παρασημαίνω, perperam ſigno, falſum ſignum notámve imprimo. Heſ. Item inſignio: unde παρασεσημασμένος τὶ μέρος, membro aliquo mutilato inſignitus. Item obſigno: unde in voce med. apud Dem. αὐτὰ δ' τὰ σημεῖα ἐὰν ὁ οἰκέτης ὁ παρεσημηνάμενος, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν, ἀνοίξῃ. Item pariter & ead. operá ſignifico. Baſil. in Hexaem. οὐ τὸ ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμανθάνει, καὶ τοῖς τῶν μέσων τούτοις ἀκολουθοῦσι χώραν σοφικοδομικῶς παρεσήμανε, una comprehenſione ſignificavit. Exponitur etiam, annoto & adſcribo, apud Ariſt. top. 1, παρασημαίνεσθαι τῇ καὶ ἑκάστου δόξαις.

Decomp. Α'παράσημος, nullo inſigni notus vel cõſpicuus. Iſæus. Α'παρασημείωτος, non annotatus. Dioſc. in præfat. l. 1. Item non inſignitus.

Α'παρασήμαντος, non illuſtratus, non deſignatus.

Περίσημος, inſignis, clarus. Item inſignitus, notatus: ut ἔως dicitur eſſe πῶς ἐρίσημος: apud Moſch. Idyll. 1.

Προσημαίνω, præſignifico, portendo. Xen. θεοὶ δὲ πάσῃ ἴσασι καὶ προσημαίνουσι ἃ ἐθέλουσι. Sic & apud Plutarch. & Aeſchin.

Προσημασία, ἡ, præſignificatio, portentũ aliquid præſignificans.

Προσημαίνω, præterea ſignifico, ut ῥῆμα dicitur προσημαῖνον χρόνου, apud Ariſt. in lib. περὶ ἑρμην. c. 2.

Προσημαντικὸς, præterea ſeu etiam ſignificans.

Σύσημος, conſignificans. Et τὸ σύσημον, commune ſignum. Marc. 14.

Συσημαίνω, cõſigno: unde Suid. ex Lycurg. τῷ ἱερείων συσημαίνεσθαι τὰ γεγραμμένα.

Υ'ποσημόω, notis excipio. Laert. in vita Xen.

Υ'ποσημαίνω, indico, ſignifico. Ariſt. eth. 4. καθάπερ καὶ τοὐνόματα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item ſignum do, anteſignanum & autorem me præbeo. Plat. polit. l. 8. ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς καὶ γῆς ἀναδασμόν, autorem ſe præbeat novarum tabularum legisque agrariæ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Α'ρίσημος, ὁ ἡ, illuſtris, vel celebris in bellis. Suid. apud Hom. hymn. 1. in Merc. ἀρίσημα ἔργα, exp. illuſtria & inſignia opera.

Α'σημος, cui ſignum ſeu nota non impreſſa eſt, non ſignatus: ut χρυσίον ἄσημον, apud Thuc. l. 2. Exponitur &, rudis, informis: ut σίδηρος ἄσημος, Oppian. de venat. l. 3. Item obſcurus, quem nullis ſignis notisq; agnoſcere licet. Herodot. Et, obſcurus, id eſt, ignotus, ignobilis: ut γῆ ἄσημος. Plut. in Fab. Τὸ ἄσημον, quod nihil ſignificat. Suid.

Α'σήμως, obſcurè. Heſ. Item ignobiliter. Herodian. l. 1.

Α'σημάντως, non notatus aut inſignitus. Philo de vita M. l. 2.

Α'σήμαντος, rectorè carens, cui nemo præeſt. Il. κ. Et τὰ ἀσήμαντα, non obſignata, quibus ſignum impreſſum non eſt. Suid.

Διοσημία, ſeu διοσημία, ſignum à Iove, prodigioſa tempeſtas: vel ſimpliciter, tempeſtas. Plut. de def. orac. Exponitur &, prodigium, oſtentum. apud Herodian. & Pauſ. Et διοσημί' ἐστὶ, vitium obvenit, Ariſtoph. in Acharm.

Διπλοσήμαντος, duplicem habens ſignificationem. Ariſtot.

Εὔσημος, qui facilè ex ſuis notis agnoſci poteſt, clarus, perſpicuus. Theophr. Item ſignificans. Item proſpera ſignà dans, fauſtus, lætus. Plut. Eur.

Θεοσημία ἡ, ſignum divinitus datum. Damaſc. & Areop. Exponitur &, oraculum divinum. Suid.

Ο'μοιόσημος, idem ſignificans, qui ejuſdem eſt ſignificationis.

Πλατύσημος, veſtis lato clavo inſignis, tunica lati clavi. Herodian. l. 3. Diod. Sic. l. 36.

Πολύσημος, multa ſignificans.

Πολυσήμαντος, idem.

Σήμερον, vide in Η' μέρα.

Σ Η' Π Ω, F. ψω, putrefacio, putredine vitio. Plut. ſymp. 3. τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν.

Σήπομαι, putreſio, putreſco. Il. ω, ἐδὲ πεὶ χρὼς σήπεται. Il. τ, καὶ δὲ χρόα πάντα σέσηπεν. Xenop. in Cyn. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοδράκαι. Præt. med. σέσηπα, putrefactus ſum. Il. β, Καὶ δὲ ἔρεφ σέσηπε νεώς. Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. ſymp. 3. probl. 10.

Σῆψ, πός, ἡ, ſerpentis nomen, à putrefaciendo partes cõmorſas ſic dicti, teſte ſchol. Nic. Dioſc. l. 2. c. 70. & lib. 5. c. 22. Maſculino etiam genere appellatur, apud Theophr. hiſt. pl. l. 9, & Nic. in Ther.

Σηπτὸς, ὁ, putridus. Item putrefaciendi vim habens: ut φάρμακα σηπτὰ, Gal. ſympl. med. l. 5. In qua ſignificatione dicitur & σηπτικὸς, apud eund. ibid. & Dioſc.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo. Plut. in Artox. Dioſc. Et σηπεδόνες, ulceræ putrida ſeu putreſcentia. Hippoc. ¶ Eſt & lacertæ genus, à qua commorſa caro putreſcit. Nic. in Ther. & Aelian.

Σηπεδωδὴς, ες, ὁ ἡ, putredine vitiatus. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σηπία, ας, ἡ, ſepia: nomen piſcis atrum cruorem (ceu putredinem quandam) in timore emittentis: de quo Athen. l. 7. Ariſtoph. Κἄπιτα τοίνυν σηπίας μακαρίσμους. Idem dicitur & σηπίας, apud Nic. in Alexiph. Eſt & σηπιὰς nomen promontorii in Magneſia, ex eo appellati, quòd ibi Thetis Peleum fugiens in ſepiam ſit converſa. Etym. & Euſt.

Σήπιον, τὸ, pars quædam dura & ſolida ſepiæ. Ariſt. hiſt. an. l. 4.

Σηπίδιον, τὸ, ſepiola. Ariſtoph. in Theſmoph. Ἰχθὺς ἐωνημένος ἢ σηπίδιον.

Σής, τὸς, ὁ, tinea, vermiculus veſtib. præſertim noxius. Tehoph. hiſt. pl. l. 1. c. 16.

Σαπρὸς, ὸν, putris, putridus. Athe. l. 5. Σαπρὸς τύραννος τῷ θείᾳ νον φιλεῖ. Exp. etiam, carie vitiatus, rancidus, marcidus. Item veſtuſtate putidus: ut σαπρᾶς ἐρίων, apud Ariſtoph. in Pace.

Σαπρότης, ητος, ἡ σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo. Dioſc. l. 1. c. 113.

Σαπρίας, ου, ὁ, vini genus quoddam conditi herbis in eo putreſcentibus ſeu marceſcentibus, odoremq; illarum ex marcore iſto concipientis. Athen. l. 1.

Σαπρίζω, putreo, marceo. vel putridum marcidumq; oleo.

Σαθρὸς, ὁ, (formatum ex aor. 2. ἔσαπον. mutato π in θ, inquit Etym.) putris, flaccidus, marcidus: ut σαθρὸν τεῖχος. Luc. Apud eundem, ὑπὸ γήρους σαθρὸς, exponitur etiam marcidus annis, vietus. Et

apud

apud Plut. in Galb. σαθροὶ de iis dicitur, quibus animus jam est exulceratus. Exponitur interdum, debilis, fragilis. Item futilis, frivolus: ut σαθροὶ λόγοι. Eurip.

Σαθρόω, marcidū seu flaccidum reddo, item debilito. Iud. c. 10.

Σαθρᾶσθαι, marcescere, flaccescere. Chrisost. in epist. ad Rom. c. 6. Exp. ēt, conquassari, labascere, ap. eund. com. in ep. ad Eph. c. 5.

Composita: ac primùm ex σήπω.

Α'κροσαπὲς, quod in superficie tantum & summa parte putredinem contraxit, quod leviter putrescere & mutari cæpit. Hippoc. in lib. de alim.

Α'ποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.

Α'ποσήψις, putrefio.

Α'σηπτος, ὁ ἡ ἡ, non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp. 4. Xen. in Cyn.

Α'συσπὴς, εος, ὁ ἡ ἡ, idem Theophr.

Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo: unde Διασαπές, Luc.

Ε'κσήπω, putrefacio: vel penitus putrefacio.

Εὐσηπτος, qui facilè putrefit, qui putredine facilè vitiatur.

Εὐσηψία, putrescendi facilitas. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 9.

Η'μισασπὴς, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.

Καθσήπω, idem quod σήπω. Καθσήπομαι, idem quod σήπομαι, vel marcesco: ut καθσησπόμμα αὐχὴ. Greg.

Κρεοσήπομαι carnium modo putresco. Plut.

Περισήπω, circumquaq; putrefacio, seu omni ex parte.

Συνσήπω, computrefacio. Exponitur &, macero. Aristot.

Composita ex συν ὡς & σαθρός.

Ε'πισαθρὲς, in superficiei putridus.

Πολύσαθρος, multùm putris seu putridus.

Υ'πόσαθρος, ex parte putris. Luc.

Σηραγξ, vide in Σαίρω.

ΣΗ̃ΡΕΣ, οἱ, Seres, populus: vel vermiculi qui nent sericum.

Σηρικὸς, ut σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis, apud Luc. & σηρικὴν ὕφασμα, apud Dion. & σηρικὴν νῆμα, apud Arrian. Dicitur & absolutè σηρικὴν & σηρικὸ, apud Strab. l. 15.

Ὁλοσηρικὸς, (comp.) ut ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur & ὁλοσηρικὸ, τὸ.

Σὴς, vide in Σήπω.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, sive Σήσαμον, ου, τὸ, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Dioscor. l. 2 c. 121.

Σησαμώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, sesamo similis.

Σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud Athenæum.

Σησαμὶς, γλυκοῦς, placenta quæ fiebat ex melle & sesamo. Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμίτις, s. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba, aliàs sesamoides magnum, apud Dioscor. l. 4. cap. 151, & in ejus append.

Σησάμινος, unde σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.

Σησάμιον, ου, τὸ, placenta ex sesamo & melle atq; oleo. Hippocr. & Athen. Dicitur & σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro eod.

Σῆσις, &c. vide Σήπω in Σέω.

ΣΗ̃ΤΕΣ, hoc anno. Adverbium Ionicæ dialecto peculiare, pro quo Doricè σᾶτες dicitur, Atticè τῆτες ⸗ quasi τῇ ἑτεῖ τότε, teste Gal. comm. in lib. Hipp. περὶ ἄρθρων, sect. 41. & Etym.

Σηπιὸς, Doricè σαπιὸς, & Atticè τηπιὸς, hornus, seu hornotinus, qui hujus est anni. Etym.

Σηπίνειος πυρὸς, (seu σηπόνειος, ut scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, id est, vere ineunte est satum. Gal. ibid. Putatur idem esse trimestri tritico. Hesych. tamen σηπινίας πυρὸς, exp. καθαρὸς. itidemq; Suid. σηπένδον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήπω, τὸ κοσκινίζω, ut sit panis ex farina succreta. Sunt & σηπένια κρόμμυα, cepæ setanicæ, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 14. Scribitur & σιτάνιος de quo in Σίτος.

Σῆξις, σῆψις, vide in Σήπω.

ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum. Soph. in Ajace, ἔμοι κεῖσ' ὅποι περ οὐ σθένω. Eurip. in Hec. οἱ γοὶ σθένεσι, χ' ὁ κείνων κρατῶν Νόμος. Plut. ὁδὲν οὐ σθένοι.

Σθένος, εος, τὸ, vis, robur, potentia. Il. ε, ἣ τε σθένος ἐστὶν ἀλαπαδνόν, Il. ε, Ἀλκῆς ἐ σθένεός τε πολὺ φέρεαι ἀμφιμέλαιναι. Dem. Olynth. 3. ἃ μὴ βοηθήσει τε παντὶ σθένει καὶ τὸ δυνατόν. Periphrasticè σθένος Ἰδομενῆος dicitur pro ipso Idomeneo. Il. ν. & σθένος, Ὠρίωνος, pro Orione. Il. σ.

Σθεναρὸς, validus, robustus. Il. ι.

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Α'γασθενὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, viribus supra modum pollens: præpotens. Epigram.

Α'εισθενὴς, semper viribus potens.

Α'σθενὴς, invalidus, imbecillis, defectus & fractus viribus. Eur. in Hec. ἡμεῖς μὲν οὖν ὄχλοι κἀσθενεῖς ἴσως Xen. Pæd. l. ἐὰς τὰς μήδεις ἀσθενεῖς ποιήσῃς. Interdum cum accusat. sub. præpos. κατὰ: interdum cum dat. ut ἀσθενὴς χρήμασι. Plat. de rep. l. 2. Interdum cum præpos. ὑπὸ, vel ἐς: ut apud Thuc. &c. Dicitur & de rebus: ut ἀσθενὴς τεῖχος, apud eundem. & ἀσθενὴς συλλογισμὸς. Aristot.

Α'σθενῶς, imbecilliter, invalidè. Dem. Thuc.

Α'σθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas: morbus. Plat. Xen. Thuc. Exponitur &, opum tenuitas, apud eund. Pro eodem Ionic dicitur ἀσθενίη.

Α'σθενικὸς, imbecillus, languidus, valetudinarius. Item pauper.

Α'σθενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum, langueo. Xenop. Pæd. 8. ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπευθεὶς ἐπικαιρίων ἐπισκόπει. Plat. in Charm. περὶ τῆς ἀσθενείας καὶ πρώην με ἔλεγεν ὅτι ἀσθενῶ.

Α'σθένημα, τὸ, idem cum ἀσθένεια.

Α'σθενόω, robur vires q; alicujus debilito & frango. Xen. Pæd. 1. ἐὰ μή τις αὐτὸς φθείσας ἀσθενώσῃ.

Decomp. Ε'ναισθενέω, debilis & infirmus sum in.

Ε'ξασθενέω, prorsùs sum viribus defectus, vires meæ prorsùs elanguêre. Plut. de def. orac. Herodian. l. 6.

Παναισθενὴς, omnino imbecillis, prorsùs viribus fractus.

Χ'αλεπασθενὴς, supra modum infirmus.

Δορυσθενὴς hasta valens seu potens. Hom. hym. in Mart.

Εὐρυσθενὴς, viribus latè potens: epith. Neptuni Od. ν.

Εὐσθενὴς, viribus, potens, robustus, validus. Theophyl. epist. 15. Alex. Aphr.

Εὐσθενῶς, validè, firmiter: infractis viribus. Philo de mundo.

Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum & validum. Suid. & Hes.

Εὐσθενέω, viribus polleo, validus & robustus sum.

Ἰσοσθενὴς, paribus viribus pollens, æquali robore præditus. Democr.

Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laert.

Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eund.

Καλλισθενὴς, viribus decorus, egregio robore præditus.

Μεγαλοσθενὴς, magnis viribus præditus. Hes.

Μεγασθενὴς, idem. Apoll. Rhod.

Ὁμοσθενὴς, iisdem præditus viribus, æquè validus.

Παυσθενὴς, omnino robustus, viribus omnes superans. Hes.

Περισθενὴς, viribus & robore suo modum excedens, nimium viribus pollens. Plut.

ΣΙΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, mala, maxilla. (⸗ quidem ita dictam putarunt quia σείεται σαλευομένη.) Athen. lib. 10. ὁπότε κροπάσειεν τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur & de bove apud eund. περὶ σιαγόνος βοός. Item de quo, apud Xen.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ. Deut. c. 18.

ΣΙΆΛΟΝ, ου, τὸ, saliva Xen. ἢ τὸ σίαλον ὀνομάζουσι. Legitur etiam σίαλος masculino genere apud Athen. Dicitur etiam σίελον vel σίελος à Poll. ¶ Item σίαλος, ου, ὁ, porcus saginatus. ⸗ παρὰ τὸ ἄλλις σιτεῦσθαι, inquit Etymol. & Eust.) Od. ξ, ζαπεφέων σιάλων. Et alibi, σὺς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Item σίαλος, pro axungia. Hippocr. lib. 4. de victus ratione in morb. acut.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, saliva.

Σιαλίζω vel σιελίζω, salivam emitto. Trallian.

Σιελισμὸς, οῦ, ὁ, symptoma, quum saliva plus æquo in os influit, apud Gal. l. 8. τ. χρ. τόπ. c. 4. item apud Aegin. l. 3. c. 37.

Σιαλιστήρια, τὰ, dicta sunt equorum frænа, quia salivam & spumam equis excitant dum ipsa mandunt, in Geop.

Σιαλώδης, εος, ὁ ἡ ἡ, salivam referens. Dionys. de situ orbis. Item pro pingui & opimo.

Σιαλᾶται, apud Hes. exp. περίφερεται. Idem σιαλῶσιν exp. ποικίλαι, variegare.

Σιάλωμα, τὸ, idem Hes. esse ait partem ὅπλου quod ὑγρὸν vocant. Apud Polyb. exp. munimen.

Composita.

Ε'νσιαλεύω, insputo Hesych.

Περισιαλόω, circumcirca variego. Hesych. Vtuntur 70. interpr. Exodi cap. 31. καὶ ἐσθέσεσι περισιαλωμένοις χρυσίῳ λίθοις, inclusos auro lapides.

ΣΊΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. ⸗ Existimatur factum esse ex σιὸς significante Aeolum lingua vel Dorum idem quod θεὸς, & ex nomine βυλὴ, consilium, ut fit quasi σιὸς βυλὴ, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. & Lactant.

Σιβύλλειος, ut σιβύλλειοι βίβλοι, Sibyllini libri. Plut. in Fab.

Σιβυλλιστὴς, exp. fatidici, apud Plut.

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula. Item more senum deliro.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. Aristoph. in equit. ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.

Σιβώνη, vide in Σῦς.

ΣΙΓΑ'Ω, ήσω, F. ήσω, taceo, fileo. Od. σ, Σίγα, ἡ κῇ σὸν νόον ἴσχανε, μηδὲ ἐρέθευε. Xen. Pæd. 5. ὡσθ' ἡ ταῦτα ἐσίγα. Apud Eur. σίγα λόγος, supprime verba. ⸗ Eust. derivat à præterito medio σέσιγα verbi σίζω.

Σιγάω.

Σιγάομαι, ῶμαι, taceor silentio prætereor. Heracl. in epist. ad Hermod. ἴσασιν, οὐ πάλαι τε καὶ χαίρειν αὐτὴν πολλὰ παθόντα, καὶ δὲ ποτε σιγώμενον, nulla ætas silebit nomen. Et σιγηθὲν, silentio retentum. Item in media voce, pro σιγάω, fileo. Aristoph. in Pluto, σὺ δ' ἐκεῖ ὅπως σιγήσεται.

Σιγή, ῆς, ἡ, silentium. Xen. Pæd. 7. Exponitur etiam, taciturnitas: ut apud Soph. in Aiace, γυναιξὶ κόσμος ἡ σιγὴ φέρει. Sic & apud Eur. in Oreste. Dativus σιγῇ adverbialiter usurpatur pro tacitè: aut, submissa voce: ut Il. σ, & γ. & apud Xen. Hell. 6. Cum genitivo exp. etiam clam: ut σιγῇ φίλων, clam amicis. Eurip.

Σιγηλὸς, seu σιγηρὸς, tacitus vel taciturnus. Eurip. in Bacch. Exponitur etiam, voce carens. Hesych.

Σιγηλῶς, & σιγηρῶς, tacitè. Idem.

Σιγημονάω, taceo: unde apud eund. σιγημονᾶς exp. σιγᾷς.

Σιγαλέος, α, ον, tacitus. Epigr. l. 3.

Σιγαλόεις, εντος, ὁ, qui ob pulchritudinem suam admirationem & silentium inducit: ut σιγαλόεις ῥόδον. Od. ε. Item qui ob teneritudinem nullum crepitum seu sonum edit: ut ἐμοῦ σιγαλόεντος. Odyss. ζ. Sic & σιγαλόεντα ἀμύγδαλα, amygdalæ quæ facilè frangi possunt & non crepant dum franguntur: apud Hermip. teste Eust.

Σιγᾶ, tacitè, idem cum σιγῇ. Eur. in Hec. Apoll. Arg. l. 2.

Σιγάζω, tacere facio, conticescere seu obticescere jubeo. Oppian. de ven. l. 3. τὸ δὴ δύρεται μὲν ἑὸν τέκος Τύμπανα σιγάζῃ, κώφησέ τε πᾶσαν ἰωλήν.

Composita.

Α'σιγησία, ἡ, tacere non posse, tacendi impotentia. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Α'σίγητος, ὁ, ἡ, tacere non valens, tacendi impotens: vel non tacens, garrulus. Nonn.

Καθασιγάω, ῶ, conticesco. Plat.

Καθασιγάζω, conticescere facio, silentium impero. Herodian. l. 1. πρὶν τὸ χλοῦν νοῦσον κατασιγάσαι. Synes. ep. 44. τὰς λογοποιοὺς κατασιγῶσά τε καὶ καθασιγάσασα.

Καθασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, jubeor tacere. Athen. libro 1.

Σίγλα, ων, ἡ, inaures, οὐάπα. Hesych. ¶ Σιγλαὶ vero traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Iustinianum enim scribere ita vocari, in Pand. Græcis. Plut. in Catil. appellavisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα, artemque ipsam ab Augustino & Apuleio notoriam vel notariam dici. ¶ Est & σίγλος inaurium species, teste Hesychio. Item numisma Persicum valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, ut scribit Xen. anab. 6.

Σιγμὸς, σίγμος, vide literam Σ.

Σίδη, ης, ἡ, Punica malus: ut σίδης καρπὸς, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum: ut apud Hippoc. lib. 1. de morb. mul. ῥοφεῖν δὲ σίδης οἰνώδεος τὸν χυλόν. Et de nat. mul. σίδας οἰνώδεας ὀκχυλώσας. ¶ Item herba, sic dicta à similitudine mali punici. Theoph. hist. l. 4. c. 11.

Σιδέεις: ut σιδέεν καρπὸν, pro σίδης καρπὸς: apud Nic. in Alexiph.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex seu putamen mali Punici. Latinè malicorium. Aristoph. & Dioscor. l. 1. c. 184.

Σιδέεος, puniceus.

Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum. Il. ζ. & κ. Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Plut. κεκλᾶν σίδηρον. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Per metonymiam pro re inde confecta sumitur, ut pro ense aut alio telo ferreo. Il. σ, Δείδιε γὰρ μὴ λαμὸν ὀϊστεύσειε σίδηρος. Plut. ἡκιστ' σίδηρῳ δοῦμεν ἀφλαγέντες. Et pro thorace ferreo, Hesiod. in asp. Θώρηξε δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Fœminino etiam genere dicitur σίδηρος, apud Nic. in Ther. σίδηρον Καυσηρὴς ἀλφηστῆσιν ὑπὸ στέρνοισι κομίνου. Et neutro genere, apud schol. Hom.

Σιδήρεος & contractè σιδρῆς, ferreus: ut σιδήρεα δέσματα. Od. α, & σιδήρεα θρέπανα, Xen. Pæd. 9. Metaph. κραδίη σιδηρέη dicitur Od. δ, & σιδηρῆν πλαγκτὸν, apud Plut. Pro eod. σιδήρεος poetæ dicunt σιδήρειος: ut Il. ϑ & ε.

Σιδηλικὸς, ferrarius.

Σιδηρίτης, ου, ὁ, idem & fœm. σιδηρῖτις τέχνη; ars ferraria seu fabrilis. Poll. lib. 7. c. 24. ex Eupol. ¶ Item σιδηρῖτις γῆ, terra ubi foditur ferrum. ¶ Σιδηρίτης seu σιδηρῖτις λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro: interdum adamantis quoddam genus, quòd ferreo sit splendore præditum. Vide Plin. l. 36. c. 17. ¶ Appellantur & herbæ quædam sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem: de quibus Dioscor. l. 4. c. 33. & seqq. tribus.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum. Thuc. l. 4. Synes. ep. 108.

Σιδηρεύω, f. εύσω. ferrum tracto.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius. Poll. l. 7 c. 24.

Σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarii officina, ferraria. Arist. pol. 1.

Σιδηρόω, ῶ, ferro munio, vel obduco, aut præfigo, unde ἐσσιδήρωσιν, Thuc. l. 4. Et σσιδηρωμένος. Athen. l. 9.

Σίδιος, Doricè seu Aeolicè pro σίδηρος. Pind. apud Athen. l. 13.

Composita.

Α'σίδηρος, ὁ, ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens. Epigr.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, gravis ferro ensis.

Σιελος, &c. vide in Σίαλος. Σίζω, vide literam Σ.

ΣΙΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel σικυὸς, cucumis. Plut. sym. 1, τῶν σικύων, ὡς ἐφάνη, μελιτώδης ὁ χυμός. De cucumerum generibus lege Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Athen. l. 3. Plin. l. 19. c. 5. Dicitur & σίκυς, υος, apud Athen. & Dioscor. l. 2 c. 163.

Σικυήλατον, cucumerarium.

Σικυώδης, ες, ὁ, ἡ, cucumerarius.

Σίκυον, τὸ, semen cucumeris. Theophr. hist. pl. l. 7.

Σικυηδὲς, in modum cucumeris. Paul. Aeg. l. 6.

Σικύδιον, τὸ, parvus cucumis. Athen. l. 3.

Σικύα, ἡ, cucurbita. Idem l. 2. & apud Hippoc. ¶ Sic appellatur etiam medicorum cucurbita seu cucurbitula: ut σικύας προσβολὴ, apud Arist. & Athen. Et σικύᾳ χρῆσθαι apud Luc. Pro eod. scribitur & σίκυα, apud Hippoc. de antiqua medic. & Galen. in lib. de cucurb.

Σικυάνη, idem Gal. in Lex Hippoc.

Σικυωνία, idem. Athen. l. 2.

ΣΙΚΧΟΣ, ου, ὁ, injucundus: molestus, ἀηδὴς, Hesych. apud Athen. lib. 6. καὶ ὁ δύσκηλος, ὁ δυσκόρεστος καὶ σίκχος. A Suida exp. ἀνόρεκτος καὶ ἀσθενὴς: unde apud Plut. conjunguntur σίκχοι καὶ νοσώδεις. Ab eodem Suida exponitur etiam, σκώπτης: item ὁ μικρὸς σῖκος, sicut & ab Hesychio, ubi tamen quidam reponunt. μισοκρόσιτος.

Σικχωτὸν, molestum, iniucundum, ἀηδὲς, Suid.

Σικχάζομαι, irrideor. Hes.

Σίκχας, ἡ, calceamenti genus. Polluci.

ΣΙΓΑΙΝΙΣ, filigo: optimum triticum purissimumque, vel farina purissimi optimiq; tritici. Scribitur & σέλιγνις.

Σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, ex filigine confectus. Paul. Aeginet. lib. 1.

Σίμος, &c. vide in comp. ex Γ'ΜΟΣ.

ΣΙΛΦΗ, ης, ἡ, blatta. Dioscor. Pro eodem apud Lucan. legitur πλῆφη. ¶ Item insecti genus quod senectutem exuit. Aristot. hist. an. l. 8.

ΣΙΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium: frutex est ferulacei generis: de quo Dioscor. l. 3. c. 94. Radix silphii sola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teste Galeno in glossis.

Σιλφώδες φύλλον, laserpitii folium.

ΣΙΜΒΑΟΝ, vel σίμβλος, vel σίμβλη, alveare capsa ubi mellificant apes: alveus apum. Apoll. Arg. 2. ὦ οἱ σίμβλω Βομβηδὸν κλονέοντω. Hesiod. in Theog. μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in alvearibus manentes. Etym. σίμβλον dici tradit quasi σιμβόλον, nomen ubi αἱ σιμαὶ τοῦ κηρίου συμβάλλωσι: esse enim epith. apum. σιμαί.

Σίμβλιον μέλι, apud Dioscor. l. 2. c. 104. simblium mel. Quidam tamen legendum censent ὑάλαιον.

Συμβλὶς πέτρα, specus ubi sunt alvearia.

Σιμβλίδες, pro apibus.

Σιμβλεύω, apes alvearibus condo.

ΣΙΜΟΣ, η, ον, simus, id est, qui pressis est naribus. Plut. τὸν μὲν σιμὸν κολεῖν ἐπίχαρη, τὸν δ' γρυπὸν βασιλικόν. Impropriè σιμὴ γαστὴρ, apud Xen. Pæd. 8. Et τὰ σιμὰ τῶν παίδων, apud Galen. ad Glauc. l. 2. Dicuntur & μέλισσαι σιμαὶ, apud Theoc. Idyl 7. eo quòd respectu vesparum obtusiores habeant aculeos, teste Etym. ¶ Τὰ σιμὰ, loca ardua & acclivia, apud Aristot. in problem. & Xen. ¶ Σιμὸς numeratur & inter pisces, apud Athen. l. 7. in qua fignif. quidam σίμος scribunt.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas, naris sima. Plat. in Publ. Xen. Pæd. 8.

Σιμόω, ῶ, simum reddo: aut repando. Hes.

Σίμωμα, τὸ, idem cum σιμότης. Tribuitur & navi, apud Plut. in Pericl.

Composita.

Α'νάσιμος, ὁ, ἡ, resimus, repandus. Arist. Exponitur &, informis, deformis: apud Aristoph. in Concion.

Α'ναστμόω, resimo, resimum facio. Exponitur etiam, animantia ad coitum ruentia olfacio. Hesy. Item impendo, insumo; apud eundem.

Α'ποσιμόω, simum reddo vel pandum. Item à loco pando & cavo elevo sursum: unde ἀποσιμοῦσθαι τὰς ναῦς, apud Thu. l. 3; quod Eust. exp. μετεωρίσαι. Et metaph. extollo, offero, teste eod.

Α'ποσιμόομαι, simus reddor vel pandus; Luc. ἀποσιμώμενος τὴν ῥῖνα. Item à loco pando & cavo elevor sursum. Eust.

Ε'υσιμος, simus. Hippoc.

Ρ'ινόσιμος, qui naso est simo. Luc. in Dionys.

Υ'ποσιμος, aliquantulum simus. Philostr. in Heroic.

Υ'ποσιμόω, aliquantum pando. Alciphr.

Σίναπι, vide in Σίνηπι. Σιναρὸς in Σίνω.

Σινδών, όνος, ἡ, findo, amictus ex lino, linteum tenue. Herodo. lib. 2. οἱ δὲ κώωπες, ὦ μῆτερ σὺν ἱματίῳ ἐλιξάμην σεῦ τὴν σινδόνα, ἀλλὰ τούτων οὐδέτερα. Ἐσ δικτύα ἐδὲ πεζῶντα ὄρχιλον. Gal. μὴ χρυσὸς νομίζωσι, ἀλλ' ἐπίβλημα. ☞ Existimatur dicta σινδὼν quòd primùm in Sidone vrbe fieri cœperit.

Σινδονίτης τελαμών, tela. Theophr. hist. pl. lib. 4, c. 9.

Σ Ι' Ν Η Π Ι, εος, τό, sinapi. (☞ sic dictum παρὰ τὸ σίνεσθαι τὰς ὄψεις, lædit enim oculos. Etym.) Nic. Georg. l. 2, Σπέρματά τ' ὀδάκνοντος σινήπεος. Dicitur & σίναπι & νάπυ: quod posterius Atticorum proprium fuisse probat Athen. l. 9, ex Arist. Equit. Κἄπλεψε νάπυ, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἀνέπαρσε. Vide & Dioscor. l. 2, c. 184. & Plin. l. 19, c. 8. Pro νάπυ, etiam νάπυς dicitur, apud Nic. in Alexiph.

Σιναπίζω, cataplasma ex sinapi impono. Dioscor. l. 7, c. 3.

Σινασπισμὸς, cataplasma ex sinapi. Archig.

Σ Ι' Ν Ω, & frequentius σίνομαι, noceo, lædo. Odyss. μ, Ἐπεὶ μοι σίνοιτό γ' ἑταίρους. Hesiod. in Erg. Αἰδὼς, ἥτ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι. Xen. Ped. 6, ἐρῶν οὖν καὶ τέτηκα πολλὰ σινομένους τοὺς Μηδικούς.

Σίνομαι, pass. etiam exp. lædor, nocetur mihi. Hesych.

Σίντης, ου, ὁ, nocuus, noxius: ut λέων σίντης. Il. υ. Et σίντιος φάλαγξ. Nic. in Ther. ¶ Σίντιες dicti fuerunt Lemnii, vel quod primi arma bellica invenerint, quæ exitialia esse cuivis notum est, vel quòd piraticam exercuerint, vel ob aliqua facinora, teste Etym. & Eust. Il. α, & Od. χ. Iidem populi σίντιοι etiam appellantur, apud Thuc. lib. 2. & σίντιοι, apud ejus schol. Hinc & σιντὶς cognominata fuit ipsa Lemnus, apud Apollon. teste Etym.

Σίντιος, ορος, ὁ idem quod σίντης. Epigr.

Σίνος, εος, τό, nocumentum, noxa, damnum. Nic. in Ther. Scribitur &, σῖνος, apud Aeschyl. in Agam. quod schol. Aristoph. exp. etiam pudendum: unde σινάμορος pro scortatore sumitur.

Σινόω, ῶ, idem cum σίνω seu σινομαι. Hesych.

Σιναὸς, ὁ, noxius. Et pass. damno affectus, læsus: Idem.

Σινάς, άδος, ἡ, noxia: apud eund.

Σίνις, ιδος, ὁ homo noxius, damna & mala cæteris inferens. Aristot. rhet. 3.

Composita.

Α' σινὴς, έος, ὁ, ἡ, ὁ, innocuus, innoxius. Aeschyl. in Agam. Et pass. illæsus, incolumis. Od. λ. Herodot. l. 1.

Α' σινῶς, sine noxa, innoxiè.

Α' νδρόσινος, hominibus noxius.

Ε' πισινὴς, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Theophr. de caus. pl. lib. 4. c. 11. Τὸ ἐπισινὲς, noxium, damnosum. Hesych.

Ε' πισίνιος, insidiator, clàm lædere alios studens: apud eund.

Κακόσινος, noxius, malum seu damnum inferens. Galen. apud Hippoc.

Καθησίνομαι, idem cum σίνομαι. Suid. & Hesych.

Καθησινάζω, idem Theoc. in Adonin mortuum, Καὶ μὰν καθησίναζε.

Προσίνω, prior lædo, prior noceo. Hesych.

Βασιλεὺς quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σ Ι Ν Ω' Π Η, ἡς, nomen proprium fœminæ, scorti: nec non urbis. Etym.

Σινωπίζειν, lascivire more Sinopes, cujus celebris erat lascivia: vel à Sinopensium moribus tractum est.

Σινωπικὸς, ab urbe Synope: unde σινωπικὴ μίλτος, sinopicum minium, apud Dioscor. l. 5, c. 103. Meminit Strab. & Theoph. de lapid.

Σίξις, vide in Σίζω.

Σ Ι' Ο Ν, ου, τό, sium sive laver. herba aquatica: de qua Dioscor. l. 2, c. 154. Theoc. idyl. 5. Τὰ δὲ τοι κρὴ πὸν σὺν εἰκάν.

Σ Ι Π Α Λ Ο' Σ, ῦ, ὁ, deformis, odiosam & invisam faciem habens: ut apud Etym. Α' λλά σου μᾶλλον σιπαλὸς τε καὶ ὀφθαλμοβόσκης ἔφηλος. Scribitur & σίπαλος, apud Suid. & Eust.

Σίφλος, ου, ὁ, idem: & per syncopen ex eo factum, mutato π in φ, teste Eust. qui & Lycophronem uti eo scribit. Exponitur etiam, mutilus, oblæsus. Item debilis, invalidus, ad agendum ineptus. Apoll. Arg. l. 1. ἡμιτελὴς γε μὰν Ἡ' φαίστοιο, Τέκεν ἕλιξ πόδας σίφλος. ¶ Apud Lycios medulla ferulæ σίφλος dicebatur ob ejus raritatem, teste Eust. ¶ Σίφλος verò exp. reprehensio, irrisio. Suid. & schol. Aristoph.

Σιφλόω, f. ώσω, deformem reddo, ignominiam affero: debilito: Il. ξ. Ἕως δὲ σιφλώσῃς.

Ε' πισίφλιον, (comp.) irrisione dignum, deforme. Hesych.

Σ Ι Π Υ' Η, ης, ἡ, arca: proprièarca panaria. (☞ sic dicta quasi σιτοβίη, quia σὺν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεται) ut apud Aristoph. in Pluto, ἡ μὲν σιπύη μεστὴ ἐστὶ λευκῶν ἀλφίτων.

Σιπυὶς, ίδος, ἡ, idem quod σιπύη. item pro pyxide.

Ο' μοσίπυοι (comp.) dicti sunt conjuges, quasi compenuarii, id est, ex uno penu victitantes & ex arca una panaria, apud Aristot. polit. l. 1. c. 1.

Σ Ι' Ρ Α Ι Ο Ν, ου, τὸ, defrutum, sapa. Gal. ab Asiaticis ἕψημα appellari tradit. Aristoph. in Vesp. hac voce utitur.

Σιρὸν, οῦ, ὁ, idem quod σιραῖον, apud Eust. pro quo & σιρεῖον, apud Dioscor.

Σιρὸς, vide in Σαίρω.

Σ Ι' Σ Α Ρ Ο Ν, ου, ὁ, siser: olus cujus radix vesca. Dioscor. lib. 2. cap. 139.

Σισμὸς, vide in Σίζω.

Σ Ι Σ Υ' Μ Β Ρ Ι Ο Ν, sisymbrium, serpyllum sylvestre: vide Dioscor. lib. 2, c. 156, & Theophr. hist. lib. 2, cap. 1. Apud Nic. in Ther. est σίσυμβρον.

Σ Ι Σ Υ' Ρ Α, ας, ἡ, vestis barbarica ex pellibus caprinis, rheno, seu sagum pelliceum, apud Herodot. Exponitur etiam, penula. Ponitur etiam pro crasso & vili stragulo, apud Aristoph. in Nub. σὺ πέντε σισύραις ἐγκεκεντρωδυλημένος.

Σισύρνα, ἡς, idem quod σισύρα. Vide Hes. & schol. Aristoph. Legitur & σίσυρνον, apud Hesych. Item σισυρὸν, quod dicit esse ligamen quoddam medicum. Et σισυρὸν, quod ipsi est χάμματον εἶδος.

Σισυρώδης στολὴ, idem quod σίσυρνα, apud eundem Hesych.

Σ Ι' Σ Ω Ν, ου, ὁ, ὁ, semen exiguum in Syria apio simile. Dioscor. l. 3. c. 64. Hippocrati σίνων dicitur.

Σ Ι' Τ Ο Σ, ου, ὁ, frumentum. Dem. pro Cor. σῖτα χρῆσθαι ἐπισάκτοις. Plut. in Cor. σῖτος ἦκεν εἰς Ρ' ώμην πολὺς ἀνωθεν ἐξ Ι' ταλίας. ¶ Item cibus è frumento confectus, id est, panis. Od. ξ, Σύτε κ' ἐμεῦ κεκορημένοιο. Il. ε, τετραμμένοι φίλον ἦβρ Σίτα ἠ οἶνοιο. Sic & Plut. de fort. Alex. Themistoclem dicit à rege Persarum τῆς πόλεις λαβεῖν, τοῦ μὲν ἐς σῖτον, τοῦ δ' ἐς οἶνον, &c. quod in vita Themist. exprimit his verbis, πολεως αὐτῷ τῆς δεδωκυίας λέγεσιν, ἐς ἄρτον, ἐ οἶνον, &c. Generaliter etiam pro quovis cibo sumitur: ut Iliad. λ, Σίτε τε γλυκερεῖο ἐδὲ φρένας ἤμερε μᾶζα. Ex Xen. Pæd. 2, σίτε κ' ὕπνου τυγχάνειν, Interdum exponitur, annona, commeatus: ut apud Thuc. σῖτον τε ἐσήγαγον καὶ φρουρὰς ἐγκατέλιπον. Dicitur & σῖτα, in plur. per metaplasmum, sicut ζυγὰ à ζυγὸς: ut apud Xen. Pæd. 4. Annotant tamen grammatici σῖτον pro frumento, masculino genere usurpari, pro pane autem & cibo, neutrius generis esse, teste Eust. Sed & in his significat. masc. gen. reperitur, Odyss. ω, Εἰ μοῖρά σ' οὐδεὶς ἔχει πέμψαι καὶ σῖτον ἄπασιν Ε' δμενον. ¶ Item σῖτος, annua pensitatio ad sustentandas viduas & pupillos, quæ conferebatur à curatoribus bonorum, vel à viris uxoribus repudiatis. Dem. in Aphob. ὁ διδοὺς τέτε σῖτον τῇ μητρὶ.

Σιτηρὸς, ὁ, frumentarius: ut σιτηρὸς νόμος. Plut. in Gracch.

Σιτηὸς, ὁ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Theoph. Item idem quod σιτηὸς: ut σιτηοῦ μέτρα, mensuræ frumentariæ. Arist. eth. 5, c. 7.

Σιτώδης, εος, ὁ, ἡ, ὁ, idem Theophr.

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres, quasi frumenti præses. Athen. l. 3.

Σιτάρεον, τὸ, granum, id est, pondus tritici granum æquans. Nic. Myrepf.

Σιτανίας & σιτάνιος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, f. πυρὸς, triticum quoddam à σῖτος denominatum, ut colligitur ex Theophr. hist. pl. l. 8, c. 2. Idem πυρὸς dicitur & σιτάνιος, de quo in Σῖτος. ¶ Mespili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari aliàs ἐπιμηλὶς dictum, tradit Dioscor. l. 1, c. 171. & Gal. in lex Hippoc.

Σιτίον, τὸ, unde σιτία, cibi Arist. eth. 2, c. 2, Xen. Ped. 4. Exponitur etiam, annona, commeatus. Athen. l. 4.

Σιτεύω, nutrio, pasco. Hes.

Σιτεύομαι, εύμαι, cibum capio, comedo, vescor. Arist. de mun. ἐς τὸ πρυτανεῖον βαδίζει σιτησόμενος. Et cum accus. Arist. in Plut. σιτᾶσθαι οὐ τὸν ἄρτον μαλακὸς κλόθρες. Metaph. apud eund. κινεῖσθαι τὸν σοφίαν σιτήσεσθαι.

Σίτησις, ἡ, jus epulandi seu cibum capiendi, victus. Athen. l. 6.

Σιτίσκομαι, idem quod σιτέομαι. Od. ω, Ἐ'ν τοῖς σιτίσκοντο Ε'ίζομαι ἠδὲ ἰάνυσι Δμῶες ἀναγκαῖοι.

Σιτεύω, alo: vel pinguefacio frugibus, fagino. Plut. Symp. 4.

Σιτωθὲς, ὁ, frugibus pinguefactus, faginatus: vel altilis. Athen. lib. 9. & 14.

Σιτίζω, idem cum σιτέω. Isocr. ad Demon. τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κυίμας σιτίζεσι.

Σιτισμὸς, ὁ, & σίτησις, ἡ, ipsa actio cibum præbendi seu alendi.

Σιτηδὲς, ὁ, altilis, faginatus. Matt. 27. Luc. 15.

Composita.

Α' σιτος, ὁ, ἡ, ὁ, qui quotidie cibum in prytaneo capit. Hes.

Α' λφιτοσιτέω, pulte pro pane vescor. Xen. Pæd. 6, ὅτις ἀλφιτοσιτῶν ὕδατι μεμιγμένῳ ἀεὶ τοῦ μᾶζαν ἐσθίει.

Α' πόσιτος, à cibo abstinens. Luc. Synes. Item abhorrens à cibis. Gal. comm. in l. 1. ἐπιδημιῶν.

Α' ποσιτία, ἡ, abstinentia à cibo: inedia. Exponitur etiam, abhorrentia à cibo. Gal.

Α' ποσιτικὸς, ὁ, Abstinentiam à cibo inducens.

Α᾽πεσιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.
Α᾽ρτοσιτέω, pane vescor. Xen. Pæd. 6. ὅσοις ἀρτοσιτεῖ, ὕδωρ δὲ πολὺ μεμιγμένον τῷ ἄρτῳ, (ἡδέως.) Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. λεπαδνῶσι ἀρτοσιτεῖν.
Α᾽σῖτος, qui cibum non sumpsit, jejunus, impastus. Odyss. δ. Xen. Pæd. 4, 7, & 8.
Α᾽σιτε, ἡ, inedia, esuries: item jejunium, abstinentia à cibo. Arist. eth. 10. c. 9. τῇ πυρετιούσῃ συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία.
Α᾽σιτω, cibum non capio, abstineo à cibo. Eur. in Hippol. Gal. ad Glauc.
Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui de mi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. & Hesych. Item qui cum altero cœnaturus ipse suas secum dapes affert. Hesych.
Ε᾽πίσιτος, qui victus causa alicui operam suam locavit. Suid.
Ε᾽πισίτης, idem. Athen. l. 6. Ε᾽πίσιτα, τά, cibaria, commeatus, item viatica. Suid.
Ε᾽πισιτάζω, viaticum sumo, seu viaticor.
Ε᾽πισίτιζω, cibaria præbeo. Ε᾽πισιτίζομαι cibaria sumo. Thucyd. l. 6. ἐπεσῆγεν ὑπισιτοπώλους πάσῃ στρατιᾷ. Item tem frumentaria m & alimoniam deporto: ut Aristot. rhet. 3 καὶ παρασιτηλῶν ποτε τῶν Α᾽θηναίοις ἐς Εὐβοιαν ἐπισιτισαμένων. Pro παρασιτῶν etiam accepi putatur, apud Athen. l. 6. ex Pherecrate, Σὺ δ᾽ ἐξ ἅλατος ἥδιον Σμικυθίων ἐπισιτῇ.
Π̓ροσεπισιτίζομαι, (dec.) rem frumentariam adaugeo. Polyb.
Εὔσιτος, qui est bono stomacho.
Εὐσιτία, bene habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. l. 4. Item cibum appeto, alacriter cibum sumo. Hippoc. aphor. l. 2.
Κακόσιτος, qui stomachi vitio cibum fastidit. Eubul. apud Athen. l. 6.
Κακοσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7.
Καθησιτέομαι, comedo, vescor.
Μονόσιτος, qui quotidie semel tantùm cibum capit. Item qui solus & sine conviva cibum capit.
Μονοσιτία, ἡ, quotidie semel tantùm cibum capere. Gal. Item sine convivia & solum vesci.
Μονοσιτέω, semel in die vescor. Xen. Pæd. 8. ἵνα αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον ᾖ. Item solus & sine conviva cibum sumo. Athen. l. 2. Ε᾽παὶ ἰδιώτου ἀνδρὸς μονοσιτοῦντ᾽ ἴδης, &c.
Οἰκόσιτος, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus vivit. Athen. l. 6. Item qui domi patris adhuc alitur. Luc. in vita sua, & in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι dicuntur, quę domi celebrantur & quibus privatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.
Οἰκησία, domi suæ victitare, domicœnium.
Ο᾽λιγόσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo utens. Athen. l. 6.
Ο᾽λιγοσία, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Aristot. polit. 2. Synes. ep. 114.
Ο᾽λιγοσιτέω, pauco cibo utor, exiguo pastu sum contentus.
Ο᾽μόσιτος, qui cibum cum aliquo capit, convictor. Herodot.
Ο᾽μοσιτέω, una cibum capio, simul vescor. Idem.
Παρόσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. Peculiariter apud antiquos παρόσιτοι dicebantur, qui unà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. Frequentius autem παράσιτοι, appellantur adulatores seu assentatores, qui ut apud ditiores victum habeant, iis assentantur: de quo hominum genere vide Athen. ibid. ¶ Item παράσιτος, adject. qui præter panem comeditur, qui obsonii loco ad panem adhibetur. Luc. in Lexiph. ἰχθὺς ἢ παράσιτος.
Παρασιτικὸς, ὁ, ad parasitum pertinens: ut παρασιτικὴ τέχνη, Athen. l. 6.
Παρασιτεῖον, τὸ, dicebatur archivum seu locus in quo primitias sacri cibi reponebant ii, qui olim παράσιτοι erant sacerdotum Athen. ibid.
Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu assentator, sector & adulor ventris causa: parasitor. idem l. 6. & 13.
Συμποπαράσιτος, (decomp.) gravis parasitus, adulator qui gravitate quadam superciliosa parasiticam assentationem tegit. Alex. apud Athen.
Πολύσιτος, frumento abundans: Item cibo repletus, multum pastus. Theocr. idyll. 22. v. 40.
Πολυσιτία frumenti abundantia. Xen. Hell. 5.
Σπανόσιτος, penuria annonæ laborans.
Σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria. Idem. Hell. 4.
Σύσσιτος, & Att. ξύσσιτος, simul cibum capiens, convictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. & in Pluto.
Συσσιτία, convictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.
Συσσίτιον, τὸ, contubernium, sodalitium. Arist. polit. l. 7. c. 12.
Σιτοσιτία, una cibum capio, convictor sum. Dem. Exponitur etiam, contubernalis sum, in contubernio alicujus sum. Plat. in Symp. & apud Lys.
Α᾽ποσιτίζω, (decomp.) absum à sodalitio. Plat. de leg.
Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis: ut ὠμόσιτοι σκύλακες. Eurip. in Bacchid.
Νῆσις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σίττα, vox est qua pastores gregem ad festinandum incitare solent. Theoc. idyll. 4. σίττ᾽ ὦ Λέπαργε, Σίττ᾽ ὦ Κύμαιθα ποτὶ τὸν λόφον, ἐς τὶ ἰσαχέες; Sic idyll. 5. & 8. ¶ Σίττη, avis quædam apud Aristot. an. l. 9.
Ε᾽πισιττεῖν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.
Φίττα, idem esse quod σίττα tradit Eust. Et φίτταροι in encularum lusum fuisse, in quo sese mutuo ad celerandum incitarent simul σὺ φημὶ σοὶ τὰς νύμφας.
Ψίττα idem quoq; est quod σίττα, ut tradit schol. Theocr. Hinc ψιττίζειν, pastorium illud ψίττα, sonare, teste Eust.

Σιφλὸς, &c. vide in Σιπαλὸς.

Σ Ι Φ Ν Ο᾽ Σ, ου, ὁ, vacuus. Hesych. ¶ At σίφνος, ἡ, insula quædam, una ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.
Σίφνιος, α, ὁ, qui est ex Siphno. Item impurus, obscœnus: significatione ducta à moribus Siphniorum impuris: vide sequens σιφνίζω.
Σιφνίζω, manum admoveo postico, nates digito tango: quod facere solebant Siphnii libidinis causa. Hesych. & Suid.
Σιφνόω, exinanio: unde σιφνοῦν. Hesych. exp. κενοῦ.

Σ Ι Φ Ω Ν, ωνος, ὁ, siphon tubus & canalis ut in salientibus. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. Hesych. Ad cujus similitudinem quoniam fiebat medicorum instrumentum, quod κλυστὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur ὁ κλυστὴρ, apud Paul. l. 6 c. 59. & Gal. meth. l. 5 ¶ Item instrumentum quo eruuntur in deplendis doliis, quum vinum diffunditur. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐμμυζῶντες ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. Est etiam vas quo continetur triticum. Hesych. ¶ Item vermis similis formicæ: & culex Meleagro. Epigr. l. 7. ¶ Sic & dictus est homo impurus ac libidinosus. Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, ut est in append. Dioic.
Σιφωνίζω, elicere, extrahere, propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. dixisse scribit. σιφωνίζομεν τὸν οἶνον.
Σιφώνιον, τὸ, Hesychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic & à quibusdam dicta fuit βεμβέμων, i avens, ut est in append. Diosc.
Ε᾽κσιφωνίζω, (decomp.) siphone elicio seu extraho, siphone evacuo. Iohan. 5.

Σιὼ, vide in Θεός. At σύω pro σείω, vide in Σέω.

Σ Ι Ω Π Α᾽ Ω, F. ήσω, sileo, taceo. Plur. Ὠ πᾶσι σιώπα πόλλ᾽ ἐχ᾽ ἡ σιγὴ κακά. Dem pro cor. σιωπῶ μὲν λαθὼν, βοῶ δ᾽ ἀναλώσας. Rursus apud Plut. de garrul. Ε᾽γὼ μὲν λέγειν, αὐθρώπους. Ε᾽ᾗ σιωπᾶν, θεὸς δὲ δίδασκάλους ἔχομεν. Cum accus. exp. reticeo, silentio prætereo: ut Od. ϱ, Εἰ μάξ ἧς τοι βασίλεια σιωπήσειεν Α᾽χαιοὶ Οἵ᾽ ὄγε μυθέονται. Dem Olynth. 3. τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ᾽ ἂν ἔχων εἰπεῖν.
Σιωπὴ, ῆς, ἡ, silentium. Plut Xen. Luc. Dativus σιωπῇ adverbialiter usurpatur, sicut & σιγῇ, tacitè: Odyss. ο, ὁ ᾗ τῇ κραπίδυσε σιωπῇ. Sic & Od. α & ν, & alibi apud Hom.
Σιωπηλὸς, seu σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. Et τὸ σιωπηλὸν, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Α᾽ποσιωπάω, taceo. Isoc. in Panath. ἀεὶ δ᾽ ὧν πανταπασιν ἀποσιώπησε, Item retuscesco, conticesco: *videlicet in medio sermone.* Plut. in Alcib. καὶ μεταξὺ λέγων, ἀποσιώπα, κἀπέλιπε. Et cum accus. Athen. l. 13. τὰς δ᾽ ἀκμὰς τὰς ποιητὰς ὑποσιωπᾶσθαι τοῦτο.
Α᾽ποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. Est & figura Rhet. de qua Fab. & Macrob.
Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco. Eurip. in Hel. διεσιωπῶμεν δ᾽ ὅμως, Τὰς σὰς λόγους σιζοντες.
Καθησυχάζω, conticesco. Luc. ἐπικρατεῖ δὴ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατεσιώπησε τὸ πᾶν. Et transitivè, silentium indico, impero ut faveatur linguis. Nemesian. cap. 8. οἱ Λάκωνες κατεσιώπων πολλάκις τὸν λαὸν, λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic & in media voce, apud Xen. Hell. 2. Κλεόκριτος ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλα ἐμφανῶς, καὶ κατεσιωπησάμενος ἔλεξε.
Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. ἵν᾽ δὴ ἔχῃ λόγον, ἃ παραπαπτέον.
Παρασιώπησις, ἡ, reticentia: schema orationis de quo Rut. Lup.
Υ̓ποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo. Aeschin. contra Ctesiph. τὰ δ᾽ ἐξεδεμενοῦς πάλαι ὑποσιωπῶ.
Υ̓ποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Vip. interp. Dem.

Σκαζω, F. σω, claudico. χωλεύω. Il. π, Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Α᾽χιλῆϊ ἄνακτι, incedebant claudicantes. Et σκάζων μηρὸς, apud Plut. apud metricos etiam iambi σκάζει dicuntur quorum ultimus pes est spondæus.
Σκαιὸς, ὰ, ὸν, læus, sinister: ut σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκάζουσα, vel τὸ ἐνεργὸν, in quit Eustath. est enim dextra agilior & validior ad actiones, quam sinistra. Ἢ π, Σκαιὸς ἔγχος ἔχων. ¶ Item ineptus, stolidus. Aristoph. in Vesp. Demosth. pro cor. ¶ Item sinister, id est, infaustus, inominatus. Eust. ¶ Item occidentem versus situs: ut σκαιαὶ πύλαι, Il. ζ. ¶ Item umbrosus, opacus: ut κνημοὶ σκαιοὶ, Nic. in Ther. Hinc & σκαιαὶ χεῖρες, appellatam vult Hesy quoniam

niam plerunque ſolet ἐσκιάσθαι & κεκαλυφθαι, tegi & abſcondi.
Σκαιός, ſiniſtrè. Item ineptè, ſtupidè: ut σκαιῶς ἔχειν & σκαιῶς ἀκούειν, apud Poll. Item inſcitè, ruſticè. Ariſtoph. in Pluto.
Σκαιόθεν, à læva, à ſiniſtra. Suid.
Σκαιότης ητος, ἡ, ineptum & ſtupidum ingenium. Demoſt. Phi. 2.
Σκαιοσύνη, ἡ, idem Soph. in Oedip. Colon.
Σκαμβός, ὄ, ὁ, qui obliquus in latus procedit: ὁ σκάζων ſeu σκαιῶς βαίνων: aut, obliquus, incurvus, diſtortus, tortuoſus. Suid. In Geopon σκαμβὸς dicitur cui crura introrſus intorta ſunt. Latinis. varus.
Σκανδαλον, ε, τὸ, ſcandalum. Dicunt Grammatici quidam eſſe lignum incurvum quo tendicula ſeu decipula ſuſtinetur, & in quod impingens animal, ipſam tendiculam ſeu decipulam ſuper ſe ſubita ruina proſternit. Metaph. uſurpatur paſſim. in novo Teſt. ut Rom. 14. μὴ πλέον οὐ προσκόμμα τῷ ἀδελφῷ, ἢ σκάνδαλον. Et in ep. Petri 2. c. 2. λίθος προσκόμματος καὶ πέτρα σκανδάλου. ☞ A' σκάζω deductum traditur, quòd objectum offendiculum cogat claudicare & ad ruinam tendere.
Σκανδαλίζω, f. ίσω, ſcandalum affero, ſcandalo ſum, offendere vel impingere facio. Matt. 5. εἰ ὁ ὀφθαλμός σε ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ſi facit ut tu offendas.
Σκανδαλίζομαι, offendor & velut in ſcandalum in via incurrens impingo. Ioan. 16. Rom. 14. & alibi.
Σκανδάληθρον, ε, τὸ, lignum decipulæ incurvum cui eſca alligari ſolet, ut animal eam arrodens, decipulam in ſe evertat: Idem quod σκάνδαλον. Poll. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Acharn. Κατ' ἀνελκύσους ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἴσως ἐπῶν, verborum decipulas tendens.
Σκανδαληθρίζω, decipulam tendo erecto τῷ σκανδαληθρῳ: unde σκανδαληθρισμὸς ἐπῶν, metaph. dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Compoſita ex σκάζω.

Ἐπισκάζω, claudico: idem quod σκάζω. Apoll. Rhod. Arg. 2. ῥιγηδὸν ἐπισκάζουσι πόδεσσιν.
Καθυποσκάζω, concido: item procumbere facio.
Ὑποσκάζω, leviter claudico. Luc. in Tim. πίτθον ὑποσκάζεις.

ΣΚΑΙΡΩ. F. αρῶ. ſalio, ſaltido, tripudio. Il. σ, Μολπῇ τ' ἰύγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἑποντο. Od. κ, ἑπτὼ βοτάνας κορέσωνται Πᾶσιν ἅμα σκαίρουσιν ὑναντίαι.
Σκαρθμός, οῦ, ὁ, ſaltus, ſeu agilis motus, qualis eſt ſaltantium. Arat.
Σκάρτης, ε, ὁ, agilis in ſaltu, celer, velox. Heſych.
Σκαρίζω, idem cum σκαίρω: unde σκαρίζεται. Heſych. exp. ζωρύπτεται, βορύζει turbatur, bullit. Exponitur etiam palpito.
Σκαρισμός, ὁ, ſaltus. Heſych. Item palpitatio. Euſt.
Ἀσκαρίζω, idem quod σκαρίζω, ſicut ἄταχυς dicitur pro τάχυς, Hippoc. de natura fœtus.
Σκάρος, ε, ὁ, & σκαρὶς, ίδος, ἡ, nomen piſcis à σκαίρω denominati, teſte Athen. l. 7. quod incluſus naſſis caudæ ictibus crebris averſus laxet fores, atque ita retrorſum erumpat. Vide Athen. l. 7. & Plin. l. 9. c. 11.
Σκαρίτης, ε, ὁ, gemma quædam ſcari piſcis colorem referens. Plin. l. 37. c. 11.
Σκαλμός, οῦ, ὁ, ſcalmus: lignũ cui remum alligant, inquit Etym. qui & à σκαίρω deductum ſcribit, ut σκαλμὸς dicatur, quaſi σκαρμὸς: eò quòd remo ei inſerto impulſa navis quaſi ſaliat. Eur. in Hell. ὁ δ' ἀφελὼν σκαλμὸν πλάτην. Et in Iphig. Taur. ἐπὶ σκαλμῶν πλάζας ἔχοντας.
Σκαῦρος, ε, ὁ, ſcaurus: qui talos tumentes & porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi ſunt: & *per conſequens*, qui difficulter poteſt σκαίρειν. Abſyrt. in Hippiatr. ἵππον ἰκανὸν πρὸς ὀχείαν μὴ σκαῦρος πόδας ἔχοντα, μηδὲ παπηνάς.
Σκιρτάω, ſalto, ſalio, ſaltu ſalacivio. Il. υ, ὅτε σκιρτήσειν ἐπ' ἀρέα νῶϊν ἠλάσατο. Ariſtoph. Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. Plat. Poll. l. 9. σίτων καὶ μέθης πλησθεὶς σκιρτᾷ. Dicitur & fœtus in utero σκιρτᾶν. Luc. 2. ☞ Etym. à σκαίρω deducit, mutato conjugationis genere, abjecto ῶ α, & pleonaſmo ῶ τ.
Σκίρτημα, τὸ, ſaltus. Plut. in Erot. Eurip. in Hec.
Σκίρτησις, ἡ, ſaltatio, ſeu exultatio, laſcivia. Greg.
Σκιρτητὴς, ſaltator, qui exultare ſeu laſcivire ſolet.
Σκίναρ, fœtus, fœtura: παρὰ τὸ σκιρτᾶν: ut vult ſchol. Nicand. in Ther.
Σκίναξ, κος, ὁ, agilis, cui agilitas ineſt ad ſubſiliendum apta: epitheton leporis, apud Nic. in Alex.

Compoſita: ac primùm ex σκαίρω & σκαρίζω.

Ἀποσκαρίζω, deſilio, deſalto. Ariſtoph. Ταχὺ ἰσχὺς, Ἀποσκαρίζειν ὥσπερὶ πέρδιξ χαμαί. Menand. Ἀποσκαρεῖν ἐγὼ γέλωτ' ἤμελλον.
Ἀποσκαρίζω, palpitans pedes in averſum jacto, aut palpitans animam exhalo. Iudic. c. 4.
Ἀσκαρὴς, ές, ὁ, ἡ, non ſaliens, non exultans. Heſych.
Ἀσκαρθμος, idem: apud eundem.
Ἀσκάρις, ὁ, non palpitans. Suid.
Νῶκαρ, expon. τὸ δυσκίνητον, ἢ δὲ ὅπως οὐ ἐρρωμένον: ex priuante particula νω & verbo σκαίρω. Etymol. Vide & in comp. ex Κάρ.

Εὐσκαρθμος, ſeu ἐύσκαρθμος, bene ſaltans: agilis, pernix. Il. ν.
Μετασκαίρω, ſalto inter. Arat. Τὸν δ' μετασκαίροντα δυ' ἰχθύες ἀμφινέμοντο ἵππον. Cic. vertit. *Ipſe autem labens multis equus ille tenetur Piſcibus.* Legitur tamen & disjunctim, μέτα σκαίροντα.
Παρασκαίρω, à latere ſalio ſeu aſſulto.
Περισκαίρω, ſalio circum Heſych.
Περισκαρίζω, idem: apud eundem.
Πολύσκαρθμος, multum agilis in ſaltu, Il. β.

Compoſita ex σκαλμός.

Δεκήσκαλμος ναῦς, decem ſcalmis inſtructa navis.
Δωδεκήσκαλμος, πλοῖον, (dec.) navigium duodecim ſcalmos habens.
Ὑποσκαλμὶς, ſcalmi baſis, quod ſub ſcalmo eſt. Etymolog. & Poll. lib. 1. tit. de partibus navium: ubi tamen ſcribitur ὑπόσκαλμις.

Compoſita ex σκιρτάω.

Ἀναποσκιρτάω, exilio, exultim ludo laſcivio exiliendo. Polyæn. item proſilio, vel refilio. Heſych.
Ἀνασκιρτάω, refilio, vel reſilire conor. Luc.
Διασκιρτάω, perſulto, exilio, exulto.
Ἐπισκιρτάω, inſulto, i. exulto in, exultim ludo in.
Παρασκιρτάω, à latere ſalto, ſeu ad latus alicujus exilio, vel exultim ludo. Exponitur &, lætitiâ exulto, geſtio.
Προσκιρτάω, ſalio ante: exultim ludens anteeo. Greg.
Προσκίρτησις, præſultatio, ſeu præitio quæ fit ſaltu. idem.

ΣΚΑΛΑΩ, F. αλῶ, fodio. Heſych. & Suid. Item ſarculo circumcirca ſcalpo, ſarrio ſeu circumfodio Theophr hiſt. pl. l. 2. cap. 8. Μεχρὶ ἧς τὰς σκύας καὶ τὰς κολοκύθας σκάλλοντες κοπιοτέρας. Idẽ de cauſ. pl. l. 2. c. 25. ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοζαίζειν. Exponitur etiam, diſrumpo, findo. Il. ψ, μὴ πρὶν μοῦνον ἠελίοιο Σκήλη ἀμφὶ ῥεθρὰ χροΐα.
Σκάλισις, εως, ἡ, ſarritio, ſarritura: qua planta aliqua circumfoditur. Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. 8.
Σκαλεύω, fodio. Plat. περὶ πολυπραγμοσύνης ὥσπερ ὄρνις οὐ οἰκεῖα πολλῆς τροφῆς παραικερδῶς εἰς γονίαν καταδύσα σκαλεύει οὐδαμοῦ. Ariſtoph. in Pace. Ἔχουθ' ἑτοίμαν καὶ σκαλεύειν αὐθράκας.
Σκάλευμα, τὸ, foſſa: item effoſſio, ſarritio.
Σκαλεύθρον, τὸ, ſarculum. Item inſtrumentum quo ignis & prunæ fodicantur, quod & πυράλθρον. Heſych.
Σκαλεὺς, έως, ὁ, ſarritor ſeu ſarror: qui ſarculo ſolum induratum circa plantam laxat, aut in ſegetibus herbas noxias effodit. Xen. in Oecon.
Σκαλέα, idem quod σκάλοψ: in Geopon.
Σκαλίζω idem cum σκάπτω & σκαλεύω.
Σκαλισμὸς, ὁ. & σκάλισις, ἡ. idem quod σκάλοψ & σκαλέα. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 25.
Σκαλιστήριον, τὸ, ſarculum inſtrumentum quo plantæ & ſegetes ſarriuntur ſchol. Theocr.
Σκαλὶς, idem: apud eundem.
Σκάλοψ, οπος, ὁ, animal cæcum à fodiendo terram nomen adeptum. Ariſtoph. in Acharn.
Σκαλμὶς, ίδος, ἡ, Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teſte Pol. ☞ Nomen habere à σκάλλω videtur, quum gladiis perfodi & transfigi aliquid poſſe nemo ignoret.

Compoſita.

Ἀναποσκαλεύω, ſarculo laxo: vel inſtrumento quo ignis & prunæ dicantur, exuſcito: unde meraph. apud Dionyſ. Areop. ἐγὼ τὰς ὑπὸ τοῦ θείου πυρὸς ἀναποσκαλευθείσας ὑπ' αὐτοῦ θήρας. Exponitur etiam, ſcrutor, indago: *more eorum qui aliquid inveſtigantes effodiunt & eruunt.* Heſych.
Ἀνασκαλὴς, ὁ, ἡ, non foſſus aut circumfoſſus, ſeu ſarritus. Heſych.
Ἀνάσκαλος, idem: unde ἀνασκαλα, non ſarrita, ſarculo non adobruta aut purgata. Theoc. Idyll. 10.
Ἀνασκάλυτος, idem: ſchol. Theoc.
Διασκαλίδεύω, ſarculo terram verſo.
Ὑποσκαλεύω, ſarculo, ſuſcito: vel τῷ σκαλεύθρῳ ſuſcito. Ariſtoph. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

Σκαλμὸς, vide in Σκαίρω. Σκαμβὸς, in Σκάζω.
Σκάμμα, in Σκάπτω.

ΣΚΑΜΜΩΝΙΑ, ας, ἡ, vel, σκαμμώνιον, ε, τὸ, ſcammonia vel ſcammonium. Herba de qua Dioſ. l. 4. c. 171. & Theophr. hiſt. pl. l. 9. ☞ Sic dicta videtur ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, i. e. à fodienda & cavanda radice. Nam (ut ait Dioſc.) deſecto radicis capite, radix in teſtudinis ſpeciem cultro excavatur, quo fit ut in cavum confluat ſuccus, qui deinde conchulis excipitur.
Σκαμμωνίτης οἶνος, exſcammonia cõfectum vinum. Dioſ. l. 5. c. 83.

Σκανδαλον, &c. vide in Σκάζω.

ΣΚΑΝΔΙΞ, ικος, ὁ, ſcandix: genus oleris ſylveſtris: Vide Dioſ. l. 2. c. 168. & Laërt. l. 2. in Ariſtippo.
Διασκανδικίσης, apud Ariſtoph. in Equit ſchol, exponit ἀποδιαλύσης & μεταμελήσης, Heſych. exp. ἀδυσωπήσης, quòd Eur. mater σκάνδικος venditrix fuerit.

Σκάπτω, Ε. ψω fodio. Hom. hymn. in Merc. Ὦ γέρον, ὅς τε φυτὰ σκάπτῃς ἐπικαμπύλῳ ὤμῳ, Herodian. l. 4. ἅτε ὀρυγμοῖ τε ὀρύττειν ἔοικε, σκάπλῃσι ποσὶν, primus fodiens. Exponitur & defodio, ut apud Theoph. de caus. plant. lib. 3. cap. 25. σκάπτοντες βαθέως τὸν κόπρον, altè defodientes fimum. ¶ Significat & excavo. Etymol.

¶ *Derivata à σκάπλη, fodio.*

Σκάπτημα, fodior: unde ἐσκαμμένος, fossus & proverb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, fines rei alicujus transilire. apud Lucian. in Gall. de Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Σκάμμα, τὸ, fossa. Peculiariter sic dicebatur sulcus stadii seu spatii in quo saltu certabant: vel locus certaminis in quo athlethæ cõgregabantur, fossa cingi solitus: vide Cæl. Aur. chron. l. 2. c. 1. Sæpe & pro illo ipso certamine athletico usurpatur: ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.

Σκαμμωνία, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σκαπτός, ὁ, fossus, fossilis, fossitius, Plut.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ fossor. Aristot. eth. 6. c. 7.

Σκαπάνη, ης, ἡ, fossio. Theophr. hist. pl. 2. c. 8. Item instrumentum fossoris quo terram eruit: quod à quibusdam esse dicitur species ligonis latior breviorque. Theocr. Idyll. 4. & Theophr. de caus. l. 3. c. 25.

Σκαπανεύς, έως, ὁ, qui ligonem tractat, fossor. Luc. in Tim.

Σκαπανητὴς, οῦ, ὁ, idem.

Σκάπετος, ὁ, fossus seu fovea. Hesych.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossio. Procl. in Hesiod.

Σκαφόω, idem cum σκάπλω.

Σκαφώσις, & σκαφεία, ἡ, fossio. Suid.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, fossor. Eurip. in Electr.

Σκαφεῖον, τὸ, idem cum σκαπάνη. Plut. Luc.

Σκαφείδιον, seu σκαφίδιον, parvus ligo. Suid.

Σκαφίον, τὸ, idem cum σκαφεῖον. Plut. in Arat.

Σκαφὴ, τῆς, fossio, pastinatio. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 21.

Σκάφος, ους, τὸ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. Item fossio, seu altinatio. Hesiod. in Erg.

¶ *Derivata à σκάπλω, habente significationem excavandi.*

Σκαπέρδα, ludi genus, quod describit. Poll. lib. 9. cui nomen hoc tributum esse videtur ab excavanda & perforanda trabe quæ in medio depangi solebat: ut ex fune per eam tracto suspensum alterum, alter pone stans ad summum trabis veheret: quod σκαπέρδαν ἕλκειν dicebatur. Hinc pro quavis re difficili σκαπέρδαν usurpari tradit Hesych.

Σκαπτοδοκεῖσθαι, convitiari, λοιδορεῖσθαι. Hesych.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha: navigii genus a cavitate sic dictum. Poll. l. 1. Item vas cavum & oblongum instar cunarum aut cunabulorum. Athen. l. 13. Dicitur & de aliis vasis cavis, oblongis aut rotundis. Poll. Aeschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est & vinculi capitalis nomen, apud Gal. in lib. de fascis.

Σκάφιον, τὸ, parva scapha. ¶ Σκάφια etiam dicuntur alia vasa concava seu oblonga ea fiant, seu ad hemisphærii figuram accedant: ut apud Plut. Athen. &c. Peculiariter autem σκάφιον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium. Poll. lib. 10. cap. 9. ex Aristoph. Sic & nominatur ea pars capitis quæ pilis tecta est. à cavitate & rotunditate Poll. lib. 2. Item os cavum coxendicis: apud eundem ibidem. ¶ Est & tonsuræ quoddam genus, quo capilli novacula raduntur. Lucian. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia qua vulnus obligatur. Hesych.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, scapula, alveus. Sumitur & pro mactra, i. e. alveo in qua farina subigitur. Poll. l. 10. c. 24. Item vas ligneum, concavum & rotundum, cujus in reponendo lacte usus est. Od. ι. Theoc. Idyll. 5. Sic & appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μυαξ dicitur. Gal. in lex. Hippoc.

Σκαφίδιον, τὸ, scaphula, navigiolum, aut linter. Luc. in dial. Char. & Merc.

Σκαφίτης, ου, ὁ, qui schapham remo impellit. Demetr. Phal.

Σκαφεύω, inter scaphas neco. Plut. in Artox.

Σκάφος, ους, τὸ, idem cum σκάφη. scapha: vel generaliter, navigium, navis. Eur. in Iph. Taur. κἀγὼ τὴν ἐσβᾶσα σκάφος Diodor. Sic. l. 20. τρία σκάφη τῶν πεντηκοντόρων. Apud Eurip. in Med. σκάφος Ἀργῶ periphrastice dicitur ipsa Argo navis. Sic & in navi dicitur alveus, i. e. imus venter navis: ut apud Thuc. l. 1. In aure quoque cavitas σκάφος appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex σκάπτω, fodio.

Ἀνασκάπτω, refodio, refodiendo eruo & egero: effodio.

Ἀποσκάπτω, defodio seu fodiendo detraho. Plat. de leg.

Ἀρτίσκαπτος, ὁ, ἡ, ὁ, recens fossus seu effossus: nuper defossus. Epigr.

Βαθυσκαφὴς, profundè fossus.

Διασκάπτω, perfodio, vel fodiendo everto.

Ἐπισκάπτω, infodio. Anth. epigr.

Καταπκάπτω, suffodiendo, everto, diruo. Thu. l. 1. τότε μὲν καὶ τεῖχη κατέσκαψαν ἑλόντες ἐς ἔδαφος. Dem. pro cor. τὰ μὴ ὑπάρχοντα καὶ τῷ κράτει λαβόντες καταβαλεῖν καὶ κατασκάψαι. Κατασκάπτομαι, suffodiendo evertor, diruor. Idem Dem. ibid.

Καθυποσκαφὴς, ῆς, ἡ, eversio quæ fit diruendo seu effodiendo, Aeschin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn.

Καθυποσκαφὴς, ές, ὁ, ἡ, ὀν, diruptus, suffodiendo eversus. Hesych.

Decomp. Ἐπικαθυποσκάπτω, superfodio, vel superinfodio.

Συγκαθυποσκάπτω, simul diruo & everto suffodiendo. Eurip. in Rhes. συγκαπεκόψαν δ' ἐγὼ Τείχη πάρειμι.

Πεδοσκαφὴς, in solo vel in terra defossus.

Περισκάπτω, circumfodio. Theophr.

Ὑποσκάπτω, suffodio, seu subtus fodio: in ima parte circumfodio. Thophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑποσκαφὴ, suffossio. Item specus seu fossa sub aliquo loco cavata, Diosc. l. 5. c. 106.

Φυτοσκαφὸς, terra circa plantas aut stirpes effossa. Φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theoc. Idyl. 26.

Σκαρδαμυκτέω, &c. vide in comp. ex Μύω.

Σκαρθμὸς, σκαρίζω, &c. in Σκαίρω.

ΣΚΑΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicillus. Item stipula, festuca, sarmentum, κάρφος & φρύγανον, schol. Aristoph. in Ran.

Σκαριφάω, leviter delineo, primis lineamentis rudius aliquid deformo atque designo. Suid.

Σκαριφόμαι, ώμαι, Hesych. exp. ξύω, σκάπτω, γράφω. Exponitur etiam, perfunctoriè quidpiam ago. Suid. Item scarifico, per superficiem findo.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.

Σκαριφισμὸς, οῦ, ὁ, delinatio prima picturæ, & σκιαγραφία quædam: unde pro re aliqua perfunctoriè & parum accuratè facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασκαριφᾶσθαι, propriè de avibus dicitur quæ unguibus terram fodicant seu scalpunt. Pro dissolvere usurpat. Hocr. in Areop. Διασκαριφήσασθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς δυνάμεις.

Καθυποσκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodio.

Σκάρος, σκάρτης, σκαῦρος. vide in Σκαίρω.

Σκαφίδιον, &c. vide in Σκάπτω.

ΣΚΕΔΑ Α' Ω, sive σκεδάζω & σκεδάννυμι, F. άσω, dissipo, dispergo, Odyss. ν. Ὡς ἐπὶ νῆσον θεὰ σκέδασ' ἠέρα. Il. τ, λαὸν μὲν σκεδάσαι καὶ δῆσαι νόον ἀνδρῶν Οὐτιδανῶν.

Σκεδάζομαι & σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor. Herodian. l. 7. σκεδασθέντες ἐς πᾶσαν τὴν πόλιν. Philo de mun. πολλαχῆ σκεδάννυται.

Σκεδασμὸς, ὁ, dissipatio dispersio.

Σκέδασις, εως, ἡ, idem. Od. α.

Σκεδαστικὸς, dissipandi vim habens, dissipans discutiens.

Σκεδαστὸς, ὁ, dissipatus, dispersus. Item qui dissipari & dispergi potest. Exponitur etiam, mutabilis apud Plat.

Σκιδνᾶν, & σκίδνημι, idem quòd σκεδάω, seu σκεδάννυμι.

Σκίδναμαι, idem quod σκεδάννυμαι. Od. β, Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἀν' ὠκέας δώματ' ἕκαστοι. Sic & Il. α & ω.

Κεδάω, seu κεδάζω, idem cum σκεδάω seu σκεδάζω. Od. ξ, θεὸς δ' ἐπέδασσεν Ἀχαιούς. Sic & Il. ε.

Κεδάζομαι, dispergor, disjicior. Il. ὀ, ἐδ' ἐπέδασσεν ἀνὰ στρατόν.

Κεδαίω, idem quod κεδάω unde pass. apud Nic. in Alexiph.

Σμώδιγξιν στάζουσι κεδαιομένης κακότητος.

Κίδνημι, idem quod præcedentia: unde pass. κίδναμαι, dissipor; dispergor, diffundor, Iliad. ψ, Οὔ νύ τι μιν κρατερὸν περ ἐόντα κίδναται ἠώς. Sic Iliad. θ, Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐπὶ κίδναθ' πᾶσιν ἐπ' αἶαν.

Composita.

Ἀνασκίδναμαι, sursum deorsumq; dissipor, huc illuc dispergor.

Ἀποσκεδάω, seu ἀποσκεδάζω, dissipo, dispello: unde in Axiocho, παύσω τοιαῦτα τὸν ποιοῦντα φλύαρον ἀποσκεδάσας.

Ἀποσκεδαννύμαι & ἀποσκεδαννύω, idem: apud Xen.

Ἀποσκίδνημι, seu ἀποσκιδνημι pro eodem.

Ἀποσκίδναμαι & ἀποσκιδνάμαι, dissipor seu dispergor alicunde: Il. ψ. Dionys. de situ orb.

Διασκεδάω, seu διασκεδάζω, dissipo, disjicio, dispergo. Odyss. ε, τὸν μὲν ἄρ' τε διεσκέδασ' ἄκμονος ἄκμη, Thucydid. lib. 1. ἐξενεχθέντα ὑπό τε τῆς ῥαχὸς ἀνέμῳ, ὃς χειμῶνι, νυκτὸς διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ. Apud Herodian. lib. 5. διεσκέδασε τὴν φήμην, divulgavit famam. Dicitur & διασκεδῶ pro διασκεδάσω, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.

Διασκεδαστὴς, οῦ, ὁ, dissipator.

Διασκεδαστικὸς, dissipandi & dispergendi vim habens. Exponitur etiam digerens.

Διασκεδαννύμι & διασκεδαννύω, idem quod διασκεδάω: unde apud Herodian. l. 7. διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη.

Διασκιδνημι, idem Hesiod. in Theog. Ἄλλοτε δ' ἄλλα ἔπεσι διασκιδνᾶσι τε νῆας.

Διασκίδναμαι, dissipor, dispergor, disjicior Luc. de sacrif.

Διακεδάω, poëticè dicitur pro διασκεδάω. Apoll. Argon. l. 2.

Ἐκσκεδάζω, ejectos dissipo & dispergo: seu ejicio simul & dissipo.

Ἐπισκεδάζω, insuper dissipo & dispergo. Exponitur etiam, inspergo, spargo super.

Ἐπικίδνημι, dissipo super, dispergo & diffundo super.
Ἐπικίδναμαι, dissipor seu diffundor super. Il.β, Ἀξίῳ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴης. Il.η, Τῶν δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, quàm latè aurora per orbem diffunditur.
Καζασκεδάζω, & κατασκεδάννυμι, dissipo dispergo. Alex. Aphr.
Περικίδναμαι, circumspargor. in Epigr.
Συσκεδάζω, dissipo, dispergo: seu unà dissipo & dispergo. Aristophan.

ΣΚΕΘΡΟΣ, ὃν, ὁ, exactus, exquisitus: ut σκεθρὸν δίαιτα, exquisita & oprima victus ratio: cui opponitur φαύλη, ut annotat. Galen. comm. in lib. περὶ ἀγμῶν.
Σκεθρῶς, exactè apud Aeschyl. in Prometh.

ΣΚΕΙΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Scribitur & σκίρων pro vento qui & Caurus appellatur, apud Aeschin. & pro latrone illo.
Σκειρωνίδες πέτραι, Scironia saxa. Eurip.

ΣΚΕΛΑΩ, exicco, arefacio, ξηραίνω, ut exp. Etymol. qui & hoc exemplum ex Il.ψ subjicit, μὴ πρὶν μήδ' ἠελίοιο Σκύλῃ ἀμφὶ πρὸς χρόα, &c. quod tamen Eustath. ad σκέλλω refert, ut & in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed & apud Hesych. σκήλειν exp. ξηραίνειν, καύσειν, & σκῆλαι, ξηράναι. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.
Σκέλλομαι, exiccor, arefio: unde σκελλόμενα, Hesych. sunt σκελετεύθρα. Item activè, idem quod σκέλλω, apud eundem.
Σκελλὸς, ὃν, ὁ, aridus. Item distortus. Hesych.
Σκελλίδες, αἱ, nuclei allii & segmina. Aegin.
Σκελεφρὸς, ὃν, ὁ, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.
Σκελεύω, idem cum σκέλλω. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 2. σκελοῦντες αὐτὰ πινες ἀποπίθεντες, &c.
Σκελῦμαι, idem cum σκέλλομαι. Hesych.
Σκελετὸς, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Sic & dicitur cadaver hominis exiccatum, cadaver aridum. Plut. in Ant. Οἱ σκελετοὶ exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. l. 2.
Σκελετώδης, ες, ὁ ἡ, corporis arefacti speciem gerens. Luc.
Σκελετεύω, idem cum σκέλλω & σκελεύω: unde σκελετεύθης, apud Dioscor. l. 2. c. 50. exp. siccatus, arefactus: ab aliis, sale inveteratus.
Σκελετεία, ἡ, exiccatio, arefactio. Gal. in lex Hippoc. in σκλήμης.
Σκελεία, unde σκλῆμι (per syncopen factum ex σκελεία) inusitatum quidem est, format tamen cum σκλῆμι pret. ἔσκλημμαι, quod expon. arefactus indurui, durus sum factus ex nimia siccitate. Apoll. Arg. l. 2. αὐστηλίης χρὼς Ἐσκλήκει. Hinc particip. ἐσκληκὼς, & apud poet. ἐσκληὼς, qui exaruit simul & induruit: ut apud eundem ibidem, οἱ γ' ἦσαν ἐσκληῶτες. Exponitur etiam, qui ita addictus & assiduus est in aliqua re, ut in ea propemodum exarescat. Suid.
Σκλῆμα, τὸ, exp. ossis exiccatio. At σκλήματα. Gal. exp σκελετεία, in lex. Hippoc.
Σκληφρὸς, ὁ, cujus corpus exaruit & attenuatum est, seu emacruit Hesych. & Suid.
Σκληρὸς, ὁ, durus: ex ariditate, cui opp. μαλακὸς, mollis Athen. l. 14. ἡ ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item durus, cui oppon. ὑγρὸς, laxus: ut apud Hippoc. τοῖσι τὰς ἡλίκας σκληρὰς ἔχουσι. Item durus, i.e. asper, sævus, cui oppon. moderatus, & mitis: ut σκληρὰ ἦθη. Plut. symp. 7. Sic & σκληρὸς δαίμων, aspera sors, apud Aristoph. & ἄνεμοι σκληροὶ, apud Aelian. ¶ Σκληρὸς dicitur etiam vitium in alvearibus quo innatis araneis favi corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur & κλῆρος, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.
Σκληρῶς, durè, duriter. Xen.
Σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, duities. Plat. Theoph. Aristot.
Σκληρία, ἡ, idem.
Σκληρόω, duro, induro.
Σκλήρωμα, τὸ, duritia: schirrhi species, de quo Paul. Aegin. l. 3.
Σκληρωτικὸς, durandi vim habens seu indurandi: ut σκληρωτικὰ φάρμακα, apud medicos.

Composita ac primùm ex σκέλλω & σκελέω.

Ἀποσκλέω, exarefco: item morior: unde ἀποσκλέοι, apud Hesych. & Suid. expon. ἀποθάνοι, moriatur: Apud quos tamen scribitur ἀποσκλαίοι.
Ἀποσκλῆμι, itidem exarefco: item emacior & tabefio seu contabesco. Alciphron, ἀποσκληναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum est mihi ne fame tabefiam. Hinc particip. ἀποσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus. Apud Chrysost. de sacerdotio, ἀποσκλυκμα ψυχὴ τῇ τῆς συφροσύνης αὐστηρότητι, exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.
Ἀσκελὴς, ές, ὁ ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item qui supra modum exaruit. Od. κ, ἀσκελέες ἦ ἤθεμοι.
Ἀσκελέως, duriter. Exponitur etiam, graviter, sine intermissione: assiduè: Il. τ. Pro eodem usurpatur etiam ἀσκελὲς, Od. α. Vide & in compos. ex σκέλλω.
Ἐνισκέλλω, intus arefacio. Nicand. in Ther.

Καζασκέλλω, exicco. exarefacio, extenuo. Propriè, carnes & medullam corporis absumo, ut nihil præter ossa remaneat. Hesy. Καζασκελετεύω, idem. Diog. Laert. ἐπαυελθεῖν ἰσχνὸν καὶ καταπεκελετευμένον, aridum, exuccum.
Καζασκλῆμι, exarefco, vel contabesco: unde præt. κατέσκληκα, exarui, contabui. Luc. κατέσκληκεν ὅλον ὑπὸ φροντίδων ὑπτητικὸς, totus emaciatus est, præ curis tabefactus. Καπεσκληκέναι expon. etiam, induruisse vel induratum esse: apud Theophr.
Περισκελὴς, prædurus: ut Soph. in Antig. σίδηρος περισκελὴς, ferrum nimis induratum. Idem in Ajace, περισκελεῖς φρένες, prædurum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur quod mordicat & vehementer incitat, ut annotat Gal. l. 2. ad Glauc.
Προσκλῆμι, exarefco, seu extabesco studio quo alicui rei addictus sum. Suid.

Composita ex σκληρόω.

Ἀποσκληρόω, (comp.) idem quod σκληρόω. Alex. Aph. Ἀποσκληρόω, idem. Exponitur &, indurefco: apud Chrysost.
Περισκληρόω, ex omni parte obduro. Hippoc. aphor. l. 5. δέρμα περισκληρόει, cutem indurat.

ΣΚΕΛΟΣ, έος, τὸ, crus (ς ὁ à σκέλλω derivatum, ἀφ' ᾧ ἄσκαρον.) Aristot. hist. an. l. 2. βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, bracchia & crura flectit. Dicitur τὰ σκέλη ῥίπτειν, agiliter atq; velociter concitare crura: apud Arist. rhet. l. 1. Plato in symp. βαδίζοντας ὀρθοὺς ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, super crura. Eur. in Phœniss. ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖν, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. καὶ σκέλη δὲ βαδίζουσιν, pedatim gradiuntur. In plur. τὰ σκέλη expon. etiam genua: ut apud Hippocr. τὰ τὰ σκέλεα κεκμῶτα ξυγκεκαμμένα εἶναι, Celsus vertit, ubi ægro genua contracta sunt. Interdum exp. suffrago: interdum pedes, apud Aristot. Apud Aristoph. in Vesp. σκέλη ἱππίου ἐπιλακτίζειν seu ῥίπτειν, saltationis genus est quo pedes velut in cœlum jactantur.
Σκέλεα, femoralia, seu feminalia: vel etiam tibialia: item calceamentorum genus, apud Poll. l. 7. c. 13. Apud Hesych. σκελεῖ (oxyt.) dicuntur esse crurum seu tibiarum integumenta.
Σκελύδριον, τὸ, sellula tripes. Poll. l. 10. c. 11.
Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris, unà cum carne illa posa quæ à spinâ ad imum ventrem pertinet. Athen. l. 6. Pro eodem dicitur & χελὶς: ut apud Aristoph. in Equit. χελίδας ἐδηδοκὼς, ὀνήσιμας μείζονα.

Composita.

Ἀποσκελῆσαι, Hesych. exp. παιδικῶς ὀρχήσασθαι ὀρχήσει, puerilem seu ludicram saltationem saltare.
Ἀσκελὴς, ές, ὁ ἡ, crura non habens. Plat. in Tim.
Ἀσκελὴς & ἀσκελὲς, sine cruribus: ἀμείωβάτους. Ἀσκελὲς expon. etiam, pari mensura: apud Nic. in Ther. ut ἀ ponatur pro ἴσον.
Βραδυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.
Ἐγκαλοσκελὴς, qui crura habet inclusa lignis seu numellis. Hes.
Ἐπισκέλησις, ἡ, de equo dicitur qui pedes movere incipit, apud Xen. teste Poll.
Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus. Poll. l. 2. ex Plat.
Ἰσοσκελὴς, qui paribus seu æqualibus cruribus est. Ἐν τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus insistit: apud Eucl. & Aristot. &c.
Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus. Poll. l. 2. ex Xen.
Λεπτοσκελὴς, tenuia crura habens.
Μακροσκελὴς, cui longa crura sunt.
Μονοσκελὴς, unicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.
Ὀνοσκελὴς, crura asinina habens: unde οἱ ὀνοσκελοι, dæmonum genus, ab asininis cruribus sic dictum: vide Cæl. Rhodig. lib. 2. cap. 6.
Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, empusa dicitur itidem ab asininis cruribus quæ ei affinguntur. schol. Aristoph. & Eust.
Περισκελὴς, crura ambiens seu circumdans: unde τὰ περισκελῆ, femoralia. Phil. de vita M. l. 3. Exod. 18.
Περισκέλιον & περισκελὲς, feminale, caliga, braca. Levit. 16. Plut. in præcept. san.
Ῥαιβοσκελὴς, cui crura obtorta sunt introrsum: loripes. Epigr.
Τετρασκελὴς, quadrupes. Eurip. in Phœniss.
Τρισκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigr.
Τραγοσκελὴς, qui hircinis est cruribus. Panis epith.
Ὑπερσκελὴς, qui cruribus est grandioribus. Plat. in Tim. Dicitur & versus aliquis ὑπερσκελὴς, qui cæterorum mensuram una syllaba aut dimidio pede superat.
Ὑποσκελίζω, subjecto crure everto & dejicio, supplanto. Eubulus apud Athen. lib. 2. Πολὺς γὰρ ἐς τὸ μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς ὑποσκελίζει ῥᾷστα τὸν πιόντα. Luc. οἱ μὲν αὐτῷ περιπαικτικῶς ὑποσκελίζουσι. Metaphoricè pro labefacto sumitur: ut apud Phil. de vita M. lib. 1. τὰς παθημάτων ὑποσκελίζει τῶν ἀνθρωπίνων παραμυθίων.
Ὑποσκελισμὸς, supplantatio, quum aliquem crure subjecto labefactamus.
Ὑποσκέλισμα, τὸ, lapsus seu ruina ex supplantatione.
Φοινικοσκελὴς, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Ione:

φοινικοσκελὰς χηλὰς, ungulæ puniceis cruribus annexæ: ſeu ungulæ purpureæ.

Σκεύαμμα, vide in Σκίαζομαι. Σκεπάζω, &c. in Σκέπω.

ΣΚΕΠΑΡΝΟΝ, ου τὸ, aſcia ſive dolabra: facile inſtrumentum quo materies dolatur. Exponitur &, bipennus. Od. ε, Δῶκε δ' ἐπὶ σκεπάρνον ἐΰξοον. Plur. l. 2. de carnium eſu, ὑ πολίμων δήπε περιτροις, ϗ σκεπάρνοις ϗ ὅσα λειτουργεῖν πέφυκε. ¶ Sic dicitur & vinculi genus, ad σκεπάρνου ſimilitudinem accedens. apud Hippoc. in qua tamen ſignif. dicitur σκεπαρνοῦ, apud Gal. ¶ Dithyrambici vellus pecoris σκέπαρνον appellârunt, quaſi σκέπον τὸν ὦμα. Euſt.

Σκεπαρνηδὸν, (adverb.) aſciæ modo & forma. Hippoc.

Σκεπαρνίζω, aſcia percutio, ancipiti ſecuri ferio.

Σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, quum graviore ictu oſſa percuſſa deſiliunt.

Compoſita.

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, ſpecies eſt una fractura cranii: de qua Galenus.

Ἀσκέπαρνος, à ſecuri intactus, ſecuri non politus: non exaſciatus. Soph. in Oedip. Colon.

Σκέπασμα, σκεπασὴς, vide in Σκέπω.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ, Fut. ψομαι, circumſpicio, diſpicio. Il. ϱ, Σκέψε νυῦ Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴκε ἐθέλῃ Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον. Plat. in ſympl. πῶδέ τε σκέψασθε, ϗ ἐαν μὴν πῃ τῶν ἐπιτυδείων ἢ, καλέσαι; Item inviſo, viſo, viſito. X. n. Pæd. 4. ὅσις ὃ ἐς ἐνδεόμενα τῶν κτησαμένων, σκέψασθε ὑμᾶς σκεψάμενοι, τὰ ἐκεῖθεν ὠνητέον ἐσται. Frequentius metaphoricè ſignif. video, ſpeculor, conſidero, perpendo. Thuc. l. 6. ὁ πολλάκις ἐσκεψάμην. Iſoc. in Buſir. enc. σκέψαι δ' ϗ κἀκεῖνο ὃ θέλω σοὶ τῶν σῶν, conſidera & tecum perpende. Aliquando exp. delibero, conſulto. Cum ὡς. Herodian. l. 7. ἔδοξεν ἐν συνελθεῖν, ϗ ὡς ἐπὶ τῶν πραχτέων σκέψασθαι, convenire ac de toto negotio deliberare.

Præt. ἔσκεμμαι & quæ ab eo formantur, activam habent ſignif. quum de perſona dicuntur. Dem. Olynth. 1. ἐξ ἁπάντων ἐσκεμμένος ἥκετε. Paſſivam autem, quum de re, ut idem Demoſt. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι τοῦτο ϗ ἐγνῶσθαι προσῆκε. iſta conſiderata & animo perpenſa fuiſſe. Xen. Hellen. 3. ἐσκεμμένα λέγειν ἠνάγκασε τοὺς ἀνθρώπους. Hinc adverb. ἐσκεμμένως, conſideratè, circumſpectè. Poll. l. 6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, ſpeculatio. res ad diſquirendum propoſita. Ariſtot. polit. 3. c. 11. Luc. in Hermot.

Σκεμμὸς, οῦ ὁ, idem σκέψις, βουλὴ, Suid.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inſpectio. Herodian. l. 8. Item conſideratio & cogitatio, apud Plat. de leg. Item commentatio, tractatio: apud Ariſtot. Item deliberatio, conſultatio: ſeu conſilium. Herodian. l. 4.

Σκεπτικὸς, ὴ, ὸ, q. d. quæſitor & conſiderator: qui diſquirere ac conſiderare ſolet: ut σκεπτικοὶ philoſophi. apud Gell. l. 11. c. 5.

Σκοπὸς, οῦ, & ἡ, ſpeculator, explorator. Od. ϱ. Τὸν δ' ἂρ ἀπὸ σκοπιῆς ἐδὲ σκοπός. Thuc. l. 8. σκοπὲς κατεσήσαντο ἐν τῇ Λεσβῳ. Plutarch. in Alcib. σκοπὲς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἐκάθισε. Item obſervator, inſpector, ſpectator: ut apud Xen. σκοπὸς ἐγιγνόμην. Item præfectus, præſes. Soph. οἷοι νῦν ἐφεστῶτες σκοποί. Sic & fœm. gen. Odyſſ. χ, χρὴ δὲ παλαιηφὶς ηδὲ γυναιξὶν Δμωῇσι σκοπὸς ἐσσί. Apud Theoc. Idyl. 6, (de cane) Ἄ'τοι τᾶς ὄϊων ἐπετοι σκοπὸς ἐσσί. inſpectrix & cuſtos ovium. ¶ Σκοπὸς, οῦ, ὁ, (ſubſt.) ſcopus, mera ad quam collimant & tela dirigunt ſagittarii. Plat. de rep. ϛοχάζεσθαι ϗ σκοπεῖν, collimare ad ſcopum. Pind. Olymp. 2. ἔπειχε νῦν σκοπῶ τόξον, jaculum ad ſcopum dirige. Xen. Pæd. 1. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, ſcopum attingere. Dicitur & σκοπῶ τυχεῖν, cui opponitur σκοπῶ ἁμαρτάνειν, ſeu σκοπῶ πρὸ τοξεύειν. Metaphoricè ſignificat, propoſitum & finem quem ſpectamus, ſeu ad quem mentem noſtram dirigimus. Herodian. l. 2. ἡμῖν δὲ σκοπὸς ὑπάρχει ἐπῶν ἐβδομήκοντα πράξεις γεράψαι. Ariſtot. eth. lib. 6. ὡς τὸν ὑπὲρ ἡμᾶς σκοπὸν σωτέον ἐσται. Sæpè dicitur σὺν ἀποσκοπῶ. non abſurdè, non procul à ſcopo. Aliquando expon. conſilium, mens, cogitatio.

Σκοπὴ, ἡ, ſpecula. Lucian. in Hermot. & Phil. de vita M. lib. 1. Item ſpeculatio, ſeu actio ipſa ſpeculandi, ſpeculatus. Luc. de conſc. hiſt.

Σκοπιὰ ἡ, idem quod σκοπὴ, ſpecula. Il. ϱ. Δὸν σκοπιῆς ἐδὲ νίφε. Plut. de Rom. For. ὡ ϗ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾶν. Item pro ipſo ſpeculatu, Od. θ, ἠέλιε δὴ οἱ σκοπιὴν ἔχεν.

Σκοπιάτης, ου, ὁ, ſpeculator, explorator. Suid. ex Epgr.

Σκοπάζω, ſpeculor, ex ſpeculo obſervo. Cum accuſ. Iliad. κ. & Od. κ. Σκοπάζομαι. Idem Apoll. Argon. 2. Pro iiſdem dicitur & σκοπιάω & σκοπιάομαι.

Σκοπέω, ῶ, ſpeculor, contemplor, intueor. Item video, obſervo, cõſidero, apud Soph. in Oed. tyr. Item video, diſpicio, mecum conſidero, animo agito & voluto: (ſequente particula π aut ὅπως) apud Iſocr. in Panath. & Dem. Philip. 3. itidemq; ſequente ὡς cum ſuo genit. apud Xen. Pæd. 1. Conſtruitur & cum accuſ. apud Thuc. l. 5. Item reſpicio (ſequente ὡς cum accuſ. apud Xen. Pæd. 1.) Item video, proſpicio, caveo, (ſequente μὴ.) ut apud Dem. σκοπεῖ μὴ τοῖς αὐτὸν ἐξαιτήσηται. Exponitur etiam, exploro, indago, quæro: item delibero.

Σκοπέομαι, idem quod σκοπέω, ſpeculor, intueor: apud Soph. in Oed. Tyr.

Σκόπησις, idem cum σκέψις. Heſych.

Σκοπεύω, ὁ, ſpeculor, intueor. Baſil. πάντα σκοπεύει ἀκοίμητος ὀφθαλμός.

Σκόπιμος, qui veluti ſcopus ſpectatur, quem veluti ſcopum nobis propoſuimus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, ſcopulus, locus editus ex quo circumjacentia oculis luſtrari queunt. Hom. Il. β. Od. μ. Ariſtoph. in Nub. Item rupes in mare prominens. Heſych.

Τανυσκόπελος, (comp.) ſcopulos habens in longum protentos.

Σκότος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex σκέπτομαι & σκοπέω, cum præpoſitione.

Ἀνασκέπτομαι, conſidero diligenter, accuratè perpendo, ſurſum deorſumque rem animo volutans. Ἀνασκοπέω, idem.

Ἀποσκέπτομαι, ex alio ſpeculor.

Ἀπόσκοπος, eminus intuens. Ἄπωθεν σκοπῶν. Heſych. Vide & ultimam claſſem compoſ.

Ἀποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι, Euripid. Luc. Vide & in comp. ex σκοπὸς, ſcopus. Ἀποσκοπεύω ſpeculor. Greg.

Διασκέπτομαι, diſpicio, conſidero mecum, perpendo. Luc. in vit. aut ἐπέχω ϗ δὲ τέτε ϗ διασκέπτομαι. Exponitur etiam contemplor, inſpecto. Item perſpicio: item conſulto, delibero.

Διάσκεψις, conſideratio, contemplatio, perſpectio. Item deliberatio, conſultatio.

Διασκοπέω, ῶ, diſpicio, contemplor, ſpeculor. Plat. Item diſpicio, mecum animo verſo, conſidero. Apud Thuc. l. 3.

Διασκοπῶμαι, idem quod σκοπῶμαι. Il. κ. Διασκοπῶσ' ἕκαστα.

Συνδιασκέπτομαι, (decomp.) ſimul conſidero, & diſquiro, Greg. Nazian. 2.

Ἐπισκέπτομαι, inviſo, viſito. Herodia. l. 4. ἐπισκεψάμενοι τὸν νυσῶντα. Sic Matth. 25. Item peculiariter in ſacris literis, viſito ad pœnas ſumendas: ut Ier. 5. μὴ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψομαι. Item viſito ut opem feram aut miſerear. Luc. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Item aſpicio, inſpicio, contemplor. Soph. & Herodian. Item inſpicio, luſtro, recenſeo, Num. 1. Sic ἐπισκεμμένοι ἄνδρες. Exod. 36. viri recenſiti. Dicitur etiam paſſ. ἐπισκεπτέον, requiri ſeu deſiderari in recenſione. Item conſidero, animo expendo & diſpicio: unde ſæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. Item diſquiro & diſcepto mecum, commentor. apud Themiſt.

Ἐπίσκεψις, inſpectio. Item recenſio quæ fit luſtrando & inſpiciendo. Num. 1. Item conſideratio, perpenſio, cogitatio. Exponitur etiam, diſputatio. diſquiſitio.

Ἐπίσκοπος, inſpector: apud Plut. ἠδὲ χρηῶν ἐπίσκοποι ϗ πονηρῶν ἔργων. Sic Il. χ, (itidẽ de Diis) Μάρτυροι ἔστωσαν ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Item qui alicui rei curandæ præfectus eſt, qui & σκοπὸς. Plut. in Pericle, πάντα διῴκει, ϗ πάντων ἐπίσκοπος ϗ ὢν αὐτῷ Φειδίας, omnia ipſi adminiſtrabat & curabat Phidias. Exponitur etiam, cuſtos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, ſacri gregis inſpectores, qui verbo & gubernationi præerant, quique quaſi ſpeculatores in doctrinam & mores commiſſi gregis inquirebant. ut Act. c. 20. & Philip. c. 1. ¶ Vide & aliam ſignif. in compoſ. ex σκοπὸς, i. ſcopus.

Ἐπισκοπὴ ἡ, inſpectio, ſeu munus inſpiciendi. Act. c. 1. & 1, Tim. 3. Item viſitatio, i. animadverſio, punitio: ut apud Syn. ἐπισκοπὴ θεῖα, animadverſio divina in improbos. Item viſitatio ad opem ferendam. 1 Pet. 2.

Ἐπισκοπέω, ῶ, idem quod Ἐπισκέπτομαι, viſo, viſito, inviſo. Iſocr. in Panath. Xen. Pæd. 8. Item inſpicio. Xen. in Pæd. πρῶτον πάντα ἐπισκοπεῖν. Et Gal. l. 2. ad Glauc. ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inſpicere. Item curator & inſpector ſum, curam ago velut ἐπίσκοπος: ut 1 Pet. cap. 5. Item diſpicio mecum & animo verſo, conſidero, perpendo. Iſoc. ad Demon. Item video, obſervo, animadverto, (ſequente ἀ) apud Xen. Item video, caveo, (ſequente μὴ) ut Hebr. 12. Item reſpicio (ſequente ὡς) ut & σκοπῶ.

Ἐπισκοπέω, episcopus ſum, epiſcopi munere fungor, apud comment. Dionyſ. Areop. Ἐπισκοπεῖον, τὸ, habitatio epiſcopi.

Decomp. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, alienarũ rerum inſpector. 1 Pet. 4.

Ἀνεπισκέπτως incõſideratus. Xen. Ἀνεπισκέπτως, inconſideratè.

Πανεπόπτης, ου, ὁ, idem quod πανεπίσκοπος, omnium rerum inſpector, omnia oculis ſuis luſtrans. Epith. Dei apud Dionyſ. Areop. & in Epigr.

Παρεπισκοπῶ, ſeorſim penſito ſeu conſidero. vel obiter conſidero. Plut.

Συνεπισκέπτομαι, unà inſpicio, ſeu unà luſtro & recenſeo: in quà ſignif. ſumitur paſſivè συνεπεσκέπησαν Num. c. 1. Item unà conſidero & diſpicio. Plat. in apol.

Χωρεπίσκοπος, regionis inſpector. Baſil. in Canonibus Græcis, exp. vicarius epiſcopi, vicarius epiſcopus. (Plut. in Sol.

Καθοσκέπτομαι, ſpeculor: idem quod σκοπιάζω. Xenoph. Pæd. 7. &

Κατάσκοπος, ſpeculator, viſor. Thuc. l. 8. Xen. Pæd. 6.

Κατασκηπικὸς, ſpeculatorius, exploratorius: ut κατασκηπικὸν πλοῖον, navis quæ explorandi cauſa præmittitur: à Cic. lib. 5. ep. ad Att. vocatur κατάσκοπον.

Κατασκοπὴ, ſpeculatio, idem cum σκοπὶ. Xen. Pæd. 6. Exponitur &, ſpecula.

Κατασκοπεύω, exploro, ſpeculor. Maccab. l. 1.

Κατασκόπευσις, exploratio, ſpeculatio. Euſt.

Κατασκοπῶ & κατασκοπέομαι, ſpeculor, inſpicio, oculis perluſtro. Eurip. in Helen. & Xen. apomn. l. 2.

Προκατασκέπτομαι, (*decomp.*) præmiſſus ſpeculor ſeu exploro. Herodot. l. 8.

Περισκέπτομαι, circumſpicio, conſidero.

Περισκεμμένως, conſideratus, circumſpectus, cautus: tam de re quàm de homine. Luc. de conſcrib. hiſt.

Περισκεμμένως, circumſpectè, conſideratè, cautè & prudenter in Axiocho.

Περίσκεπτος, qui circumcirca luſtrari oculis poteſt: excelſus, editus, altus. Od. α.

Περισκοπάω, ῶ, circumſpicio, oculis circumluſtro. Περισκοπεύω, idem.

Περισκόπευσις, circumſpectio: qua aliquid oculis circumcirca luſtratur.

Ἀπερίσκεπτος, (*decomp.*) non circumſpectus, inconſideratus. Thu. l. 4. Ἀπερισκέπτως, inconſideratè, imprudenter, Syne. ep. 143.

Προσκέπτομαι, proſpicio, vel prius conſidero. Herodot. προσκέπτομαι πάντα, omnia rimor & conſidero. Apud Thuc. lib. 8. καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον ὑπ' αὐτῶν προσκεπτέον, præmeditati ad dicendum venerant.

Πρόσκοπος, ſpeculator ſeu explorator qui præmitti ſolet: emiſſarius, apud Suid.

Προσκοπέω, ῶ, provideo, proſpicio. Thuc. προσκοπῶ τὰ κοινὰ, in commune proſpicio. Apud Eurip. in Med. προσκοπῶμαι τὸ σὸν, conſulo tuo commodo, tibiq; proſpicio. Προσκόπησις, proviſio, proſpectio.

Ἀπρόσκεπτος, (*decomp.*) improviſus, inconſideratus.

Ἀπροσκέπτως, inconſideratè, apud Athen. lib. 6.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm retinentia σκεπ.

Ἀξιοσκεπτος, dignus conſideratione ſeu animadverſione: conſiderandus. Xen.

Ἀσκεπτος, ος, ον ἡ, inconſideratus, non circumſpectus.

Ἀσκέπτως, non circumſpectè, inconſideratè, inconſultò & temerè. Ariſtot. in polit.

Compoſita ex σκοπὸς, *ac primùm pro ſpeculatore ſeu inſpectore: itidem ſine præpoſitione:*

Ἀεροσκοπία, ἡ, divinatio ex inſpectione aëris, ſeu aëriæ conſtitutionis.

Ἀλασκοπὰ, ἡ, cæca ſpeculatio. Il. κ & ν.

Ἀλφιτοσκόπος, ὁ ἡ, qui vel quæ ex inſpectione farinæ vaticinatur: q.d. farinæ inſpector aut inſpectrix. Heſ. in Ἀλφιτόμαντις.

Ἄσκοπος, inconſideratus, non circumſpectus. Il. ω. Plut. in cõſol. ad Apoll. Item paſſivè, qui conſideratione & mente attingi non poteſt, cogitatione interceptus. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: ut ἄσκοπον πῦρ ἔχω, apud Soph. in Ajace. Vide & in ſequenti claſſe compoſ.

Ἀσκόπως, inconſideratè, non conſideratè, ra non benè perpenſa. Pol. l. 6.

Ἀστροσκόπος, ſtellarum contemplator.

Βαλλοσκόποι, qui avidius inhiãtes τοῖς βαπίσι, eas in foro piſcario intentiore oculo perſequuntur, modò huc, modò illuc reſpectantes. Ariſtoph. in Pace.

Εὔσκοπος, conſideratus, circumſpectus, providus. Exponitur & paſſivè, aptus videri. Apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. εὔσκοπος τόπος, exp. opportunus locus.

Ἡλιοσκόπος, Solem ſpectans. Sic nominatam eſſe tithymali ſpeciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat. autor eſt. Dioſcor. lib. 4. c. 165.

Ἡμεροσκόπος, diurnus ſpeculator, qui diurnas excubias agit. Xen. Hellen. Ariſtoph. in Avib.

Ἡμεροσκοπεῖον, q.d. diurnæ ſpeculationis locus: nomen oppidi, apud Strabo.

Ἡπατοσκόπος, ὁ ἡ, q.d. inſpectio victimæ iecinore futura prædicit, haruſpex, ex: iſpex.

Ἡπατοσκοπία, iecinoris inſpectio, haruſpicina, ſive haruſpicium: ex: iſpicina ſive ex: iſpicium. Herodian. l. 8.

Ἡπατοσκοπέω, ῶ, jecur inſpicio, apud Ezech.

Θεατροσκοπία, theatralis ſpectatio. Syneſ. ep. 54.

Θηροσκόπος, feras obſervans, feris inſidians: epitheton Dianæ apud Hom. hymn. in eam.

Θυνοσκοπέω, qui thynnos obſervat & captat. Plaut. de ſolert.

Θυνοσκοπία, thynnorum ſpeculatio & captatio. Et metaph. accurata & conveniens obſervatio: quoniam piſcatores thynnos intenta oculorum acie ſpeculantur, quo pacto trideore figant.

Θυνοσκοπεῖον, locus thynnorum ſpeculationi aptus. Syn. ep. 57

Θυνοσκοπέω, thynnos ſpeculor & capto: Et metaph. ſpeculor intentis oculis, accuratè obſervo: *more eorum qui thynnos captant.* Ariſtoph. in Equit.

Θυοσκόος, aruſpex, qui inſpectione hoſtiæ viſcerum futura prædicit. Eurip. in Rheſo.

Ἱεροσκόπος, q.d. ſacrorum inſpector. idem quod θυοσκόος.

Ἱεροσκοπία, aruſpicinia.

Ἱεροσκοπῶ, aruſpicinam factito ſeu exerceo, aruſpicis ſacerdotio fungor. Heſych.

Ἰχνοσκοπῶ: alicujus veſtigia luſtro. Plut. de orac. Pyth.

Ἐξιχνοσκοπέω, (*decomp.*) idem Soph in Ajace.

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in ſcena, verſatilis, inſtar ſpeculæ, ex qua fulminum jactus exhibebant. Poll. l. 4. c. 19.

Λιμδοσκόπος, portuum inſpector. Callim.

Μετεροσκόπος, ſublimium rerum (i.e. cœleſtium) ſpeculator. Accipitur & pro curioſo ac inutili rebus gerendis, apud Plat.

Μετεωροσκοπικὴ, aſtrologiæ pars quæ elevationum differentias aſtrorum q; diſtantias exquirit.

Μετεωροσκοπῶ, ſublimia ſpeculor. Item cœlum intueor. Ariſtoph. in Pace.

Μετωποσκόπος, q.d. frontiſpex, frontis inſpector, qui hominis ingenium dijudicat ex fronte, indeque futura auguratur. Plin. l. 35. c. 11.

Μηλόσκοπος, unde pecora ſeu oves conſpici poſſunt: ut κορυφὴ μηλόσκοπος. Hom hym. in Panem.

Μορφοσκοπῶ, formas ſpecto.

Διαμορφοσκοπέω, (*dec.*) formas ſpecto inter aliquos, de forma aliquorum exdiligenti inſpectione judex ſedeo. Athen. l. 5.

Μωμοσκόπος, qui reprehenſoris animo obſervat ſeu conſiderat.

Μωμοσκοπῶ reprehẽſoris animo conſidero. Georg. Nyſſ. in lib. de homine. Paſſiva voce utitur Chryſoſt. comm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος, auſpex, qui avium volatus & paſtus inſpicit, ex iis q; auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικὸς, ad auſpicium pertinens, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, auſpicium, augurium, i.e. avium inſpectio divinatiq; ex earum volatu, garritu aut paſtu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi auſpices conſident & augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνοσκοπέω, augurium ago. Eur. in Bacch. Οἰωνοσκοπῶμαι, idem.

Ὁπλοσκοπία, armorum inſpectio. Philo. de vita M.

Ὀρνιθοσκόπος, idem cum οἰωνοσκόπος, Ammon.

Ὀρνεασκόπος, idem.

Ὀρνεοσκοπέω, augurium ago, avium volatus & garritus obſervo, futura ex iis augurans.

Οὐρανοσκόπος, qui cœlum contemplatur. Sic & vocatur piſcis ab oculo quem in capite habet, apud Athen. l. 7. & Plin. l. 32. c. 7.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμὸν, & ex eo divinat.

Παίσκοπος, omnia ſpeculans, omnia cernens: in Epigr.

Σπλαγχνοσκόπος, extiſpex: qui exta ſeu viſcera victimæ cæſæ inſpiciens, ex eorum colore aut qualitate futura conjicit & prædicit.

Τερατοσκόπος, qui portẽta inſpicit & interpretatur, qui ex oſtentorum inſpectione futura prædicit. Suid. pro eod. per ſyncopen dicitur τερασκόπος, apud Eurip. in Bacch.

Τερατοσκοπία, divinatio ex portentorum inſpectione, ſeu ſcientia quæ è monſtrorum inſpectione futura auguratur. Poll.

Τηλέσκοπος, qui è longinquo videtur, procul apparens. Heſiod. in Theog. Τηλεσκόπος qui longè oculorum ſuorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo à ſe diſtantia. Ariſtoph. in Nub.

Ὑδροσκόπος, aquarum ſpeculator, qui ſpeculatur rimaturq; ubi aquæ lateant.

Ὑδροσκοπικὸν, ſ. γράμμα, liber docens quomodo quis ſpeculari rimariq; poſſit, ubi aqua lateat, & quo in loco fodiendum ſit, ut aquam reperias. Geopon. l. 2.

Ὑδροσκοπέω, ſeu ὑδροσκοπέομαι, ſpeculor rimorque ubi aqua lateat, aquas indago. Ibid.

Ὑδροσκόπιον, dicitur eſſe clepſydræ genus, qua horæ diſcernuntur. apud Syneſ. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus ſeu manuum inſpector: qui ex inſpectione manuum divinat. Suid.

Χειροσκοπικὸς, ad artem χειροσκόπα pertinens, apud eund.

Ὡροσκόπος, qui horas vel horarum rationem obſervat: & peculiariter, qui natalem ſeu natalitiam alicujus horam conſiderat, & inde futura prædicit. Heſ. & Suid. Sic & Aſtrologis dicitur ea pars cœli quæ geniturę tempore ab orientali parte cœli emergit in hemiſphærium noſtrum, & ortus appellatur: ex cujus obſervatione natalitia prædicta fiunt.

Ὡροσκόπος verò, in quo horæ conſiderantur ſeu videntur: ut ὡροσκόπα ἀγγεῖα. Plin. l. 2. c. 72.

Ὡροσκοπέω, horas conſidero & noto: & peculiariter, horas natalitias. Dicitur & ἀφροσκοπῶν ἄστρα, natalitia ſtella. Baſil. in Hexam. hom. 6.

Ὡροσκοπία, ἡ, conſideratio & notatio horarum, præſertim natalitiarum, ſcientia divinandi ex inſpectione & conſideratione horæ ſideriſq; natalis.

Ὡροσκοπεῖον, τὸ, inſtrumentum ſeu machina quæ horarum rationem aſpicientib. commonſtrat. Item, inſtrumentum in quo natalitias horas notant & conſiderant aſtrologi. Baſil. ibidem.

Compo-

Composita ex σκοπὸς, scopus.

Ἀ'πόσκοπ-ος, ὁ, ἡ, scopo aberrans, scopum non attingens: seu procul à scopo remotus. Et metaph. absurdus & à repositio alienus.

Ἀ'ποσκοπέω, intueor scopum vel aliquid tanquam scopum. Aristot. & Dionys. Theol. cum ἐς.

Ἀ'όσκοπ-ος, scopum ad quem tendat, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Iox. Exponitur etiam, cujus nulla est effigies. Apud Suid.

Ἀ'σκόπως, ita ut aberres à scopo. Poll.

Ἐ'πίσκοπος, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe compositi.

Ἐ'πίσκοπα & Ἐ'πισκόπως, (adverbialiter) tendendo ad scopum, seu tanquam arte ut à scopo non aberres. Alcidam. & Themist.

ΣΚΕ'ΠΩ, tego, operio. Herodian. l. 5. τῷ κεφαλῇ ἀεὶ σκέπων. Ibid. τὰ σκέλη σκέπων πανόπλῳ ἀπ' ὀνύχων ἐς μηρὸς ἑωθισιν, cruraque tota convelans Signiferat &, prætexo.

Σκέπομαι, tegor, operior. Alex. Aphr. ἐπὶ σκεπομένων λεβήτων. Herodian. l. 8. σκεπεται ὑ ὕλαις ἡ πυκναῖς.

Σκέπη, ης, ἡ, tegumentum, tegmen. Philo de vita M. l. 3 Item corporis integumentum, i.e. vestis. Greg. Naz. μετὰ δ-ος τῆ διορμῆ σκέπης, σκέπης, τροφῆς. Exponitur etiam, prætextus, apud Herod. Apud eundem pro ὄψις & ὄψις usurpari tradit Suid. Exponitur etiam, tutamen, præfidium.

Σκεπτὸς, munitus, tectus.

Σκεπάω & σκεπάζω, idem quod σκέπω Theoc. Idyll. 16. ἱππῆες ἠέρι σκεπάσαι εὐθέρεα. Xen. de re equ. τὸν κανθῶνα δεῖ σκεπάζειν. Dioscl. l. 5. c. 89. τὸ λοιπὸν σκεπάσας ὀθονίῳ. Pro σκεπάω poeticè σκεπόω dicitur Odyss. ν, Αἱ τ' ἄνεμον σκεπόωσι δυσαήεα μέγα κῦμα Ἔκτοθεν.

Σκεπάομαι, & σκεπάζομαι, tegor &c. Xen. Pæd. 8. ἀ μὲν κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας αὐχεῖ αὐτοὺς ἐσκεπάζε.

Σκέπασμα, τὸ, tegumentum, tegmen, operimentum. Aristot. polit. 7. c. 17. Pro eo poeticè dicitur σκέπας, indeclinabiliter. Od. ζ. & η. Et pro σκεπάσματα, σκέπα, apud Hesiod. in Erg.

Σκεπαστὴς, ᾶ, ὁ, qui tegit & operit. Item protector, defensor.

Σκεπαστικὸς, ὁ, regendi & operiendi vim habens: aut qui libenter tegit & protegit.

Σκεπαστήριον, τὸ, opertorium. Pro quo per syncopen, dicitur σκέπαστρον. At σκεπάστρα, ἡ, dicitur fasciæ quodam genus ad operiendum & deligandum caput. apud Galen.

Σκεπαστὸς, ὁ, tectus, opertus. Σκεπαστὰ dicitur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Esaiæ. c. 66.

Σκέπασον, τὸ, idem cum σκέπη & σκέπασμα, apud Suid.

Composita.

Ἀ'νεμοσκέπης, ες-ος, ὁ, ἡ, à vento tegens & defendens: adversus ventorum injurias factus. Il.

Ἀ'ποσκέπω, derego. Hesych. ἀποσκεπάζω, idem.

Ἀ'σκεπὴς, qui tectus opertusq; non est, operimento carens.

Ἀ'σκεω-ος, idem. Ἀ'σκέπαστ-ος, pro isdem.

Ἐ'πισκεπω, superne intego & operio, intego Epigr.

Ἐ'πισκεπὴς, supernè tectus. Arist. hist. an. l. 9.

Εὐσκεπὴς, bene tectus seu protectus, bonum tegumentum habens. Theoph. de caus. pl. l. 1. & alibi.

Καθισκεπάζω, protego.

Περισκέπω, circumtego, circumquaq; obtego.

Περισκεπὴς, circumtectus, seu circumquaq; obtectus. Dion. de situ orb.

Περισκεπάζω, circumoperio. Idem ad operio, adumbro.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπ-ος, tegmine gaudens. Theoph. de caus. pl. l. 2.

ΣΚΕ'ΥΟΣ, ε-ος, τὸ, vas. Ἐτυμ. παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω. Etymol. Interdum &, instrumentum. Plut. τὰ ἐμβιβυσίων σκεύη. Xen. Pæd. 4. τὰ τῶν ἵππων σκεύη. Sic τριηρικὰ σκεύη apud Dem. & πολεμικὰ σκεύη, apud Thuc. Et apud Herodian. l. 4. ξυλίνοις ἐς πᾶν τὸ ἐδώδιμον χρώμενοι σκεύεσι.

Σκευάριον, τὸ, vasculum. Aristoph. in Plut. & apud Plutarch. Τὰ σκευάρια quævis utensilia & supellectilis minutiæ.

Σκεύω, ῶ, fuis σκεύεσι instruo: unde σκευᾶς Hesych. ἐξοπλίζεις.

Σκευάζω, idem. Peculiariter significat gestaminibus corporis, instruo: ut vestimentis & armis. Plut. ὅπου δὲ ἀπὸ Σάμης σκευάσαντες ἱππεῖς ἀφῆκε φόβον κατεξήεσαν. Aristoph. ἐσκεύασα σε Ἡρακλέα. Herculis te habitu indui. Item paro, confitio. Athen. l. 7. Ἐπίτασιν τῶν σιτίων ὡς σκευάσαι. Et l. 9. σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parata.

Σκεύάζομαι, (pass.) σκεύασι instruor: peculiariter iis quibus corpus ornari solet Thuc. libr. 4. ὡς ἕκαστοι ἐσκευάσαντο ὅπλα. Synes. ad Fuopt. αἱ γυναῖκες αὐτά τε ἐσκευάζοντο, &c. ut eundem Plut. ἐσθῆτι Κιλικῇ σκευασάμενον, Celtico cultu ornatus. Σκευάζομαι (activa signif.) colligo necessaria ad iter, σκευάσασθαι ad iter necessaria mihi instruo. Item paro, confitio. Plat. de rep. l. 2. ἀλλ' ἐμοὶ τῶν κειμένων ἄλφιτα σκευάζομαι. Exponitur &, molior, struo, comparo.

Σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio: seu id quod confectum & compositum est.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus & armis cultuq; corporis adhibetur. Athen. lib. 4. Item apparatio & confectio ciborum. Item l. 9 & Plut. in Flamin.

Σκευαστὸς ὁ, paratus, factus seu confectus: vel factitius, compositivus, ut Σκευαστὸν σῶμα, cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γεγενὸς, apud Plut. Fpid. 7.

Σκευὴ, ης, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est habitus cultusq; corporis complectens omnia gestamina quæ corpus nostrum quovis tempore tegunt & ornant. Herodian. l. 4. οὔτε διαίτῃ τῇ σκευῇ ἀλλοφέρεσιν ἀλλήλων. Sic & apud Thuc. Navium etiam armamenta τῆς σκευῆς nomine efferuntur: ut Act. Apost. cap 27. τῶν σκευῶν ἔτοιμοι ἐρρίψαμεν.

Composita: ac primùm ex σκεῦ-ος & σκευὴ, sine præpositione.

Ἀ'σκεύ-ος, ὁ, ἡ, vasis utensilibusq; carens: inops. Greg.

Ἀ'σκευὴς, ὁ, ἡ, imparatus. (Synes.

Ἀ'τέσκευος, rudis, simplex & inconditus, nullo artificio constans,

Εὔσκευ-ος, vasis utensilibusq; bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis utensilibusq; bene instructus sum. (Item de viatore dicitur) farcinis ad iter necessariis bene sum paratus, Sophocl. in Thrace.

Κουφόσκευ-ος, levibus σκεύεσιν instructus & onustus. Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὴν εὐσκευσίαν.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium. Athen. l. 12.

Ὁ'μοιόσκευ-ος, simili cultu seu habitu utens.

Ὁ'πλόσκευ-ος, qui iisdem σκεύεσι seu armis utitur. Thuc. l. 2. & 3.

Composita ex σκευάζω, cum præp.

Ἀ'ναασκευάζω, rursus struo, restauro, reædifico, Strab. l. 16. ὧν Ἀλέξανδρ-ος ἐβούλετο ἀνασκευάσαι. ¶ Item destruo, demolior, diruo, Item aboleo, tollo: ut ap. Dios. l. 3. c. 142. ἀνασκευάζ-ουσι σύριγγας, Item labefacto dicta recuso, refello, refuto. Alex. in Top. 1.

Ἀ'νασκευάζομαι, destruo, everto: unde ap. Dem. contra Aphar. τὰ τραπέζης ἀνασκευάσασθαι. Absolutè positum exp. colligo vasis nigris, patria facessio: ut apud Plut. in Cat. τῶν Σαβαρίων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων. Sic & apud Paus. in Boeot. Dicitur & exercitus, ἀνασκευάζ-ων, qui collectis vasis castra movet. apud Xen.

Ἀ'νασκευαστικὸς, ad instaurandum aptus, instaurandi vim habens. ¶ Item destructivus, destruendi facultate prædictus. Dios. Alex Aphr.

Ἀ'νασκευὴ, reædificatio instauratio. ¶ Item destructio, eversio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam quum castra moventur & vasa colliguntur ab exercitu.

Προανασκευάζομαι, (decomp.) præparo, præstruo, multò ante comporto.

Ἀ'ποσκευάζω & ἀποσκευάζομαι, vasa aufero: ut ἀποσκευάζ-ω τὴν τράπεζαν, vasa auferre è mensa. Suid. Item abjicio, depono, excutio: ut φροντίδα ἀποσκευάζειν. ap. Greg. & ap Basil. hom 10. ἀποσκευάσαι τὰ καρδίας φαυλότερα ἀπειπὴ. Peculiariter significat, onus vetus depono, alvum exonero: unde τὰ ἀποσκευαζόμενα dicitur de excussis in manum, ap. Poll. Interdum & recuso, addit. ut apud Herodian. Ἀποσκευασθεὶς τοῦ γάμου, ὑπεχώρει ἀποσκευάσ-ων τὸ ὠμὸν ἦθος. Item rejicio, repudio, non admitto. Themist. in 2. de an. Item amolior, de medio summoveo. Synes. τὸν κατήγορον ὡς ἀποσκευασάμενος. Et ablego, amando. Herod. l. 7. τὰς φίλας γυναῖκας ἀποσκευάσατο. Interdum signif. de medio tollo, i.e. neco: ut apud Luc. μόνον δὲ πώποτε τριακοντόρου μιᾶς πληγῇ δύο πανηγύρεις ἀποσκευασάμενον. ¶ Est etiam demolior, everto: apud Plut. in Publ. Et destruo, refuto, convinco: apud Greg. ἐπιδὰν ἀποσκευάσωμεν ἅπαν τὸ ἀλόγιστον &c. Ἀ'ποσκευάζομαι pass. etiam exp. summoveor, excutior apud Dioscor. lib 7.

Ἀ'ποσκευὴ, vasa viatoria & farcinæ. Luc. Item exercitus impedimenta. Plut. Sic & dicitur alui exoneratio. Poll.

Προσαποσκευάζομαι (decomp.) in operam olior seu demolior.

Διασκευάζω, instruo, adorno, Luc. τὸν μὲν γὰρ λαβεῖν τύχῃ βασιλικῶς διεσκευασμένον ἐ'πιθυμοῦσι.

Διασκευάζομαι, instruor, me paro, adornor. Synes. ὡς ἐς μάχην διεσκευάζ-ετο. Peculiariter, armis instruor, armor: unde διεσκευασμένοι χάρισι, ornati: accincti, apud Plut. in Pelop. Apud Polyb. διεσκευασμένη ἐπιστολὴ, exp epistola dolosè & fraudulenter conscripta. Διασκευάζομαι activè etiam exp. compono, colligo: unde apud Dem. in Aphob. ἀφοσκευασάμενος τὰ ἑαυτοῦ, collectis vasis, farcinis suis compositis.

Διασκευὴ, adornatio ipsa adornandi actio. Item ornamentum apparatus. Item instrumentum: ut lectisternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione. Διασκευὴ dicitur ornamentum dictionis, seu artificium illustrandi problematis cujus instituitur narratio: vide Hermog. de invent. l. 2.

Decomp. Ἀ'διασκεύ-ος, qui exornatus & politus non est. Suid.

Ἐ'νδιασκευὴ, τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quo διασκευὴ, adhibetur: cui contrarium valesceat. Hermog.

Ἐ'πιδιασκευάζω recognosco, retracto: Hippoc. in lib. de victu in morbis acut. Ἐ'πιδιασκευάζ-ειν dicitur liber aliquis, in quo quæ prius scripta erant ita emendantur, ut quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Gal.

Ἐπανασκευάσις, ἡ, recognitio, retractatio.

Ἐπισκευάζομαι, vasa summota alicunde exporto: vel simpliciter exporto. Strab. l. 15. ταῦτα δὴ τὰ ὑπ' Ἡρῳδοῦ χρήματα ἐξεσκευάσθη εἰς τὴν Σῦσαν.

Ἐνασκευάζω, instruo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, farcio, instauro, reconcinno. Isoc. in Paneg. ὑπ' ἐμπορηθέντων ἱερῶν ἐπεσκευάσθη ἃ τινες οἰκοδομήσαντες, σὺν ἀπορούντες ἔδειξεν ἐπισκευάσασι. Luc. ἐπιδὰν τὸ κεφαλυνὸν ἐπισκευάσω. ¶ Item insterno, clitellas & onera jumentis impono: ut Arist. œc. 2. ἐπισκευάσας τοὺς ἡμιόνους. Et in passiva voce, ἵππους ἐπισκευασμένους, Xen. Hell. 5.

Ἐπισκευαστής, οῦ, ὁ, instaurator. Ἐπισκευαστὸς, ὁ, instauratitius, redivivus. Plut. in Polit.

Ἐπισκευή, ἡ instauratio, refectio. Dem. Thuc. l. 1. Polyb.

Ἀνεπισκεύαστος, (decomp.) qui talis est ut instaurari non possit, irreparabilis.

Καταασκευάζω, instruo, adorno: Dem. πᾶσι καταασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι. Et specialiter, instruo, armo: unde apud Xen. Pæd. 6. τοὺς δ' ἵππους τὰ ἅρματα καταασκευάζουσι πᾶσι τοῖς βλάπτουσι κατασκευάσας. ¶ Item extruo, construo, ædifico. Herodian. l. 1. πύργους καταασκευάσας ὑψηλοτάτους κατασκεύασε. ¶ Item adstruo, probo, argumenta confirmo. Phil. de mun. καταασκευάζει γὰρ τὸ μὲν πρῶτον, ὅτι. ¶ Item struo, molior, machinor, Demosth. in Steph. μηχανᾶται καὶ τὰ πλοῖα καταασκευάζει τοῦτο. ¶ Item efficio, reddo: ut καταασκευάζει ὑγιᾶ, reddere sanum. Aristot. & Dioscor. Item conficio, compono, fabricor: unde in med. apud Aristot. Φαιδίαν καταασκευάζομεν τὸν ἐν Ἀκροπόλει Ἀθηναῖον.

Κατασκευάζομαι, (pass.) instruor: ut πόλις ἅπασι κατασκευασμένη, Plut. in Cam. ¶ Item extruor. ædificor Paul. Item dolosè struor: unde καταασκευασμένον, fictum, commentitium: apud Dem.

Καταασκευάζομαι, (med.) idem quod καταασκευάζω, ædificia extruo. Thuc. Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut συμμαχίας καταασκευάζοντες, Xen. Item molior: ut καταασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, in animo moliri fundamentum. Alias signif. vide in καταασκευάζω.

Καταασκεύασμα, τὸ, id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristot. Item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum subdolum. Dem. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

Καταασκευαστὴς, ὁ ἡ, extructor, molitor, opifex. Καταασκευαστὸς, extructus, conditus: compactus, fabrilis. Plut. in Apoph. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon. 2.

Καταασκευαστικὸς, q. d. adstructivus, adstruendi vim habens, seu aptus ad astruendum.

Καταασκευὴ, extructio, structura, opificium: καταασκευὴ νεὼς, apud Athen. Item structura, artificium orationis & compositio, Dion. Halic. in vita Lys. Et specialiter, talis orationis compositio qua fiat ut dictio quæ adhibetur, vulgarem loquendi consuetudinem excedat. Laërtius in vita Zen. Exponitur etiam, constitutio: ut καταασκευὴ τῆς ψυχῆς, & τοῦ βίου apud Plat. Item apparatus, cultus, copiæ ad administrandum aliquid necessariæ. Isocr. Et peculiariter, vasa & instrumenta domus, supellex, fundi: apud Thuc. l. 6. & Xen. ¶ Sic dicitur & castrorum metatio: apud eund. Xen. cui oppon. ἀνασκευή. ¶ Item καταασκευὴ, adstructio, probatio, demonstratio: unde εὐβλημα, aliquod seu ὑπόθεσις aliqua dicitur δεᾶς καταασκευῆς, apud Philopon. & Procl.

Decomp. Ἀκαταασκεύαστος λόγος, oratio elocutionis ornatu carens & artificio, dictio figuris carens & distinctione troporum, Basil. in Hexaëm homil. 3. & in martyr. Gord. Item ἀκαταάσκευος, non confectas argumentis, non probatus. Hermog. Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus. Synes. Ἀκατασκεύαστως, imparatè, inconditè, infabricatè.

Δυσκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu difficilis.

Ἐγκαταασκεύαστος λόγος oratio concinna & composita, & opificii rhetorici plena. Et specialiter, dictio figurata & tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ἐγκαταασκεύαστος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis quum narratio argumentis & causarum prolatione confirmatur. Hermog. de invent. l. 2. Ἐγκαταασκευάζω & ἐγκατασκευάζομαι intus conficio, condo & perficio. Themist. in 2. post. analyt.

Εὐκαταασκεύαστος, conditu seu fabricatu facilis.

Προκαταασκευάζω, ante struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. ἅτε λάθρα τοῦτο προκαταασκευάσαντα, exp. re prius composita. Προκαταασκευὴ, præstructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. & Dionys. Halicarn. Item schema orationis præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus. Hermog.

Προστκαταασκευάζω, insuper extruo vel construo.

Συγκαταασκευάζω, unà instruo & adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μεταασκευάζω, in aliam formam habitumq; verto. Item mutare genus vitæ facio: seu mutato vitæ genere traduco. Synes. τὰς φύσει φαυλοτέρας ἕξεις τῶν ἀρχόντων μεταδιδάσκειν & μεταασκευάζειν εἰς ἀμείνους.

Μεταασκεύάζομαι, in alias sedes migro, & quasi vasa transferor vitæ genus muto. Greg. ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὸν πολιτικὸν μεταασκευαζόμενοι, ex incolis cives fiunt.

Παρασκευάζω, comparo, apparo, præparo. Thuc. l. 3. παρασκευασάντων ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων πρέσβεων τὴν νῆα οἶνον καὶ ἄλφιτα. Isoc. πολυτίμοις δόξαις παρασκευάζει, gloriam comparat & acquirit. ¶ Item efficio, facio. Synes. τὸν Τρῳλον ἐτύμως παρασκευάσαν ἐπισταλαι μοι ὅπ κομιζόμενον τυγχάνει τὰ βιβλία, fac ut ad me scribat. Et cum accusat. person. Xen. σωτηρεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς στρατιώτας παρασκεύασεν, magis pios & temperatiores reddidit. Interdum exp. aptum efficio: ut apud eundem in œcon. παρασκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ σώματα ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. ¶ Παρασκευάζειν σεαυτὸν, teipsum compara & paratum redde. Plut. in Cor.

Παρασκευάζομαι, (activa signif.) idem quod παρασκευάζω, præparo, paro, comparo. Herodian. l. 3. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρασκευάζεσθαι. Interdum sequente accusat. expon. me accingo: ut παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, ad navigationem me accingo: Thuc. Interdum cum infinit. exp. do operam, conor, meditor, studeo: ut παρασκευάζομαι ποιεῖν, Xen. & Aristoph. in Plut. ἐπὶ πᾶσι παρασκευαζόμενος, quod meditabar, studebam. Apud eundem, παρασκευασμὸν ἐνῶ κρύπτειν, decreveram occultare. Item suborno, suppono coitione & conspiratione fingo. Dem. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρασκευάσας περὶ τούτων, falsos testes suborna-it. Sic & apud Isæum. παρασκευάζομαι (pass. sign.) accingor, me ad bellum comparo. Thucyd. παρασκευάζονται ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Item instruor: unde πόλις παρασκευασμένη πᾶσιν εἰς πόλεμον. Plut. in Cam. ll. ¶ Apud Plut. τὰ ἄλλα παρασκευάζειν, exc. huic optimè vivendi ratio comparata est. ¶ Item παρασκευάζομαι, ex compositio perficior & meditata fraude. Lys. contra Agorat. παρεσκευάσθη ἅπαντα ἀκριβῶς λέγω.

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio. Greg. χρῆσθαι τοῖς περὶ τὸν βίον παρασκευάσμασι.

Παρασκευαστικὸς, q. d. præparativus. Apud Dioscor. παρασκευαστικὰς ἕξεις, boni coloris efficiens.

Παρασκευὴ, ἡ, apparatus, præparatio: Thucyd. lib. 2. Herodian. Item instructio. Isocr. Exponitur &, institutio, apud Plat. ¶ Item factio & coitio hominum appositorum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos contra æquitatem juris legúmque interdictæ. Demosthenes in Leochar. ἡμᾶς τῶν ἀληθείας παντάπασιν ἐκκεκλύσθαι. ὅτου δὲ τῆς παρασκευῆς, &c. ¶ Item ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur, quod fit consultò & ex composito seu industria. & interdum ei opponitur quod est extemporaneum: ut apud Plut. in Polit. Præcept. ¶ Παρασκευὴ πυρετῶν, exp. febrium adventantium indicia: apud Dioscor. lib. 5. cap. 27. ¶ Παρασκευὴ, dicitur etiam dies quæ sabbathum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens: seu in qua præparabantur necessaria victui in sabbatho: Marci 15. & alibi.

Decomp. Ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruor. vicissim & ipse me paro, Thucyd. l. 1. Ἀντιπαρασκευὴ, apparatus qui fit ex parte contraria. Idem ibid.

Ἀμεταασκεύαστος, & ἀπαρασκεύαστος, imparatus. Thuc. l. 1 Herodian. l. 3. Ἀπαρασκεύαστος, imparatè. Item sine præmeditatione.

Ἐμπαρασκεύαστος, præparatus, instructus. Basil. hom. 6.

Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo.

Προπαρασκευάζω, antè paro, longè antè paro. Xen. τῆς μέλλουσης ἑστιάσεως παισὶ καὶ γυναιξὶ παρασκευάζει πολλά. Exponitur &, præmunio: apud Gal. & Glauc. l. 2. Προπαρασκευὴ præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo seu comparo, adjuvo in apparando seu comparando. Xen. Pæd. 7. Exponitur &, simul efficio, apud Dem.

Συσκευάζω, in fasciculum colligo, in unam sarcinam connecto, Dem. ἐδεῖ παραπέσειν ὅπου τοῦτο τοῦτο εἰς ἓν ψήφισμα ὅτου συσκευάσαι. Item compilo Exod. cap. 3. συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους. Item struo subdolè, fraudulenter comminiscor. &c. vide συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι, (act. sign.) colligo vasa, cibaria mecum porto. Xenoph. Pæd. 5. σὺ μὲν ἔφη, συσκευάζει, &c. Lys. in Phil συσκευασάμενοι τὰ αὑτῶν ἐξῆλθε. sarcinis suis collectis & huc comportatis. Et generaliter, comparo, apparo, instituo. Plut. in Catil. ἤδη τὸ λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συσκευασάμενος τὸν βίον, ad voluptatem confectandam se comparantes. ¶ Item struo, molior, insidiis aggredior: significatione ducta ab iis qui vasis alienis furtim collectis in pedes protinus se conjiciunt: Demost. in Zenothem. ἀδικήμασι τοιούτοις μετ' ὀλίγων συσκευασάσθαι. Plut. in Cæs. συσκευαζόμενον τὴν πόλιν, urbem captans eique insidias struens. Συσκευάζομαι (pass.) colligor: ut δώροις συσκευάσθη, apud Herodian. l. 2. Item struor subdolè, fingor: ut συσκευασθεῖσα φήμη, apud eundem. Item adornor, struor: unde apud eundem, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ συσκευάσθη, adornata fuit conjuratio.

Συνεσκευασμένως, collectim, confertim, simul. Greg.

Συσκευασία, ἡ, paratus. Xen. Pæd. 4.

Συσκευαστὴς, ὁ, molitor, structor, machinator.

Συσκιά, ή, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Α'συσκίαστον, (dec.) non complicatum ut sarcina, inconditum, non digestum.

Σκίψις, vide in Σκίπτομαι. Σκήμπλω, in Σκήπλω.

ΣΚΗΝΗ, ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium. Xen. Pæd. 8. ἐς ἓν βλέπουσιν ἴσως τὴν σκηνὴν. Plat. de leg. σκηνὰς πήγνυσι, tentoria figere. De theatri tabernaculo, apud Luc. de calumn. τὸ πολὺ τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀνακειμένων κιόνων. ¶ Interdum de convivio & comportatione dicitur: quoniam convivari & compotare milites in suis tabernaculis solent. Xenoph. Pæd. 3. Ἀφελύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο, dimisso convivio. ¶ Interdum pro ipsa actione scenica ponitur, aliquando & pro ostentatione & pompa scenica: ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Hebr. & Dionys. in eccleshier. Inde & de re fabulosa usurpatur, quoniam fabulosa in scenam produci solent Herodian. lib. 2. συσκιάζειν τινὰ ἡ σκηνὴ τὸ σῶμα ὑπαπλώσει. ✝ Dicitur derivari ἀπὸ τῆς σκιᾶς ab umbra.

Σκηνὸς, ὁ, τὸ, idem, Suid. & Hesych. Metaphoricè in 2. epist. ad Corinth. c. 5. ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. Corpus etiam nostrum σκηνὸς dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymol. scribit σκηνὸς dici etiam vas quoddam, aut muncum quendam muliebrem, aut umbellam, in qua significatione apud Harpoc. scribitur σκιὰν, ex Demost.

Σκηνίτης, seu σκηνίτης, ου, ὁ, in tentoriis seu umbraculis habitãs: ut σκηνῖται Λίβυες, apud Poll. l. 4. c. 10. Item tabernacula integens: ut σκηνίτης κισσὸς, hedera topiaria. Anth. epigr. l. 3.

Σκηνικὸς, ὁ, scenicus, scenaticus, scenalis: ut σκηνικοὶ ἀγῶνες, & σκηνικὴ πίνησις, apud Athen. Et οἱ σκηνικοὶ, scenici, actores scenici.

Σκηνίδιον, seu σκηνύδριον, τὸ, tentoriolum, parvum tabernaculum. Theophyl.

Σκηνάω, seu σκηνόω, f. ήσω, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thuc. l. 1. οἰκίαις ἐν οἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν. Xen. Hel. l. 5. ἠδέσθησαν τοὺς ναῦς οἱ νεῦται ἐμπλέον σκηνύσαι, sua tentoria fixuros esse. Accipitur & pro συσκηνῶ, contubernalis sum: unde σκηνῶντες Hesychio sunt σύσκηνοι.

Σκηνόομαι, seu σκηνέομαι, idem Plat. Aristoph.

Σκήνωμα, τὸ, tentorium, tabernaculum: seu domicilium quod quis tentorii loco sibi erexit. Xen.

Σκηνήτης, qui in tentoriis habitat, &c. vide & paulò anté.

Σκηνυδρὸς, idem. Etymol.

Σκηνόω, idem cum σκηνάω & σκηνέω. Xen. Pæd. 8. πόσον δὲ ἀπολιπόντες σκηνῶν τὰς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. Plut. in Cam. σκηνῶν ἐρήμια, in ruderibus domicilium suum & sedem habere. Σκηνόομαι, idem Metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ὅτῳ πέρα πως ἐσκήνωται ψυχὴ σύμφυτον ἔναι, tantum abest ut (anima) sit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τὸ, idem quod σκήνημα: Metaph. apud Eurip. in Herac. Σμικρὸν τὸ σὸν σκήνωμα σωθὲν θεὰς φίλοις.

Σκηνωτὴς, idem cum σκηνήτης. Exponitur &, contubernalis: Hesych.

Composita.

Α'πόσκηνος, ὁ, ἡ, remotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. Pæd. 8.

Α'ποσκηνόω, seorsum vel longe remotum tentorium habeo. Plut. in Fumen. Et general. seorsum habito. Themist. ad Nico. οὐδὲ ἀποσκηνῶσι πόρρωθέν σε αἱ θύραι τῶν ἡμετέρων μουσάων. ¶ Item tentorium moveo. Genes. c. 13.

Α'σκηνος, tentorio seu tabernaculo carens. ¶ Item non fictus.

Α'σκήνως, non fictè. Synes. ep. 138.

Βουλοσκήνος, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Διασκηνάω, & Διασκηνόω, diversandi causa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dispertior tentoria: item castra metor. apud Xen.

Διασκηνόω, ῶ, apud Xen. Pæd. 3. putatur significare, tentoria dissoluo, seu vasa colligo.

Ἐπίσκηνος, qui super scena est aut fit. Soph. in Ajace. Item substit. idem quod sequens ἐπισκήνιον, apud Vitruv. l. 5. c. 7.

Ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium super scena. Hesych. Quidam exp. superior scenæ pars: apud Vitruv. l. 7. c. 5.

Καθασκηνάω, & καθασκηνάομαι, tentorium defigo. Plat. de rep. lib. 10.

Καθασκηνόω, idem. Xen. Pæd. 6. & 4. Et Metaph. Marci 13. Exp. & activè, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. εἰς τόπον χλόης καθασκηνῶν. Item quiesco. Psal. 15. ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

Καθασκήνωσις, ἡ, tentorium seu tabernaculorum collocatio. Et pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκαθασκηνόω (dec.) unà tentorium figo: vel in uno eodemque tabernaculo habito. Et act. in uno eodemq; tabernaculo collocо. Xen.

Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium, ejusdem tentorii participem esse.

Ὁμοσκηνόω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. Pæd. 2.

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam ferentes: aliis est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Παρασκηνάω seu παρασκηνέω, juxta habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel juxta figo tentorium. Xen. in anab.

Παρασκηνόω, idem. Xen Pæd. 4. Et general. sedem meam figo apud: vel habito apud: unde metaph. apud. Plut. in lib. de discern. adul. ab am. ταύτην πρῶτον ἐπιχείρει παρασπάσαι καὶ παρασκηνῶν. Apud eundem symp. 8. exp. etiam, vicinus & proximus sum, οἱ φιλοχόοι μᾶλλον ἤδη τῷ χιμῶνι παρασκηνοῦντες.

Προσκήνιον, τὸ, vestibulum scenæ. Plut. in Lyc. Suidæ est velum quod scenæ protenditur. Aliis locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Vitrur & Vitruv. l. 5. c. 6.

Σύσκηνος, idem cum ὁμόσκηνος. Xen. Pæd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον, τὸ, idem. Xen. in Laced. polit.

Συσκηνέω, idem cum ὁμοσκηνόω. Idem Pæd. 7.

ΣΚΗΠΤΩ, f. ψω, nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado seu decido in: seu vehementi impetu decido & irruo. Soph. in Oed. tyr. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς, Σκῆψας ἀλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat. Exponitur & transitivè, immitto, seu cum impetu immitto: apud Eurip. in Med. Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἐσκήψαν θεοί.

Derivata ex σκήπτω, nitor.

Σκήπτομαι, idem quod σκήπτω, nitor, innitor, incumbo. Il. ξ, καί μιν ὧδε Αὐτῷ σκηπτόμενον κατὰ μὲν δέμας ἄϊδε θέσθαι. Sic Apoll. Arg. 2. Βάκτρῳ σκηπτόμενος. nitens baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Dem. Phil. 2. πῶς τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' ἔστιν πεποιηκέναι, σκήψασθαι, eo nitatur ac tueatur se, quòd justum putaret esse hæc ferri. ¶ Item prætexo, *nitens aliqua ratione*: Aeschin. in Ctesiph. ἀ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκῆψαι οὐκ ἐδύνατο ἐμοὶ ἐγκαλεῖν, non enim hoc prætexere & excusabis. ¶ Significat etiam, fingo, simulo: ut apud Aristoph. in Pluto, καὶ σκηπτόμενός γ', ὅταν τύχω, ita pro re nata fingo me talem esse. Et cum accus. Plut. in Solone, ἐσκήψατο ἐκστῆσαι τὴν λογισμῶν, furere se simulavit. Et cum infinit. apud eundem in Cam. σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν ἐξωμόσατο τὴν ἀρχὴν, simulata corporis adversa valetudine magistratu se abdicavit. Exponitur etiam, defendo: ut apud Plat. de leg. σκηπτόμενός σε, defendo te, sum tibi patronus.

Σκῆψις, εως, ἡ, prætextus. Demost. Olynth. 1. & in Mid.

Σκῆπτρον, τὸ, baculus, scipio, cui innititur inter eundem. Od. ξ. Iovi etiam tribuitur tanquam regiæ majestatis signum: apud Pausan. in Att. & alibi. Erat & regum & imperatorum gestamen, utpote qui deorum vicem in terris gerant. Iliad. β. & alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata: Eurip. in Orest. ἐπὶ σκήπτροις ἔχων τὴν ἐλπίδ', sperans se regno potiturum.

Μονόσκηπτρος, ὁ, (*comp.*) solus sceptra gerens, monarcha.

Σκῆπων, ωνος, ὁ, idem cum σκῆπτρον, scipio, baculus: Aristoph. in Vesp.

Σκηπάνιον, τὸ, idem. Il. ω, & ν. Pro eodem Ionicè dicitur σκηπήνιον, apud Hesych. & Doricè σκαπάνιον, apud eundem & Suid.

Σκήμπτω, idem cum σκήπτω. Pro quo dicitur &, σκίμπτω. Hesych. aliam sing. vide in sequenti classe.

Σκίμπτομαι, idem cum σκήπτομαι. Pind. Pro σκίμπτω dicitur etiam σκίμπω, & σκιμπτέω. Hesych.

Σκίμπων, idem cum σκῆπτρον & σκήπων. Eurip. in Hec. Herodot. l. 4. Pro eodem scribitur & σκίπων, apud Etymol. & Hesych. unde Σκιπωνῶ, qui baculo innitens incedit: & ex consequenti, tardus: Theoc. Idyll. 16. Ἐγὼ δ' ἅμα σκιπωνίον ἐπιστομίδιον ὀδεύειν. Et comp. Α'σκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit: & percensequar, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, lectus humilis quo accumbebant: Aristoph. in Nub.

Σκιμπόδιον, τό, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12. Vide & in comp. ex πους.

Σκηρίπτω, idem cum σκήπτω: ex quo & formatum videtur epenthesi syllabæ ερ, quam vis Eust. σκήπτω ex σκηρίπτω per syncopen dici tradat. Apoll. in Arg. οἱ δ' ὑπὸ γαίῃ χηλὰς σκηρίπτουσι πυνημίδες πονέοντες.

Σκηρίπτομαι, idem cum σκήπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ, σκηριπτόμενοι χερσίν τε ποσίν τε.

Composita.

Α'ποσκήπτω, decumbo in, incumbo, innitor. vide & sequentem ord. comp.

Α'ποσκήμπτω, idem. Α'πόσκημμα, τὸ, firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. Item decubitus, i. e. humor qui relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

Α'πόσκηψις, εως, ἡ, idem. Exponitur etiam, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

Ἐπισκήπτω

Ἐνσκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me. Hesych. Alias signif. vide paulò pòst in seq. comp.

Ἐπισκήπτω & ἐπισκήπτομαι, idem Dem. in Phorm. σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρας ὡς τῷ σωσαδικῶν, tu hoc teste niteris. Vide alias signif. in comp. ex σκήπτω, cado, &c.

Ἐπισκηλήπτω, idem. Hesych.

Προσκήπτω, prædico, præsignifico. Hesych.

¶ *Derivata à* σκήπτω, *decido.*

Σκηπτὸς, ὁ, fulmen quod in terram impetu violento illisum decumbit. Aristot. de mun. Plut. de fort. Alex. Sic etiam nominatur vortex procellosus, qui impetu in terram devehitur, teste Aristot. ibid. Sic apud Soph. in Antig. τυφὼς ἀέρος σκηπτὸν, typho turbinem in altum elevans, quem antea in impetu deturbârat.

Σκίρκτω, incumbo seu decumbo in, seu ingruo aut irruo: unde pass. Il. κ, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδεϊ οἱ σκίρφθη, ubi tamen etiam exp. fixa seu infixa est. Activè etiam exp. verbero, icio, ferio: unde σκίμψαλλος. Hesych. est πλῆξαι. Sic & apud Gal. σκίμψαι exp. διαχάσαι, διελεῖν, τύψαι, scarificare, dissecare, ferire.

Composita.

Ἀνασκήπτω, irruo, ingruo. Herodot. ἀνέσκηψαν λίθοι φερόμενοι.

Ἀποσκήπτω, decumbo, decido, allidor. Plut. ἀπέσκηψαν αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item evado, erumpo. Basil. Item desino, tendo: Alciph. ἀποσκῆψαι εἰς ὄλεθρον, in exitium desinere. Exponitur etiam transitivè, apud Dionys. Halic. l. 6, ἀποσκῆψαι τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίας, iram in autores effundere, & quasi detonare.

Ἐνσκήπτω, irruo, invado, cum impetu ingruo. Alex. Aphr. πνεῦμα δὲ ἡδύφωνον ἐνέσκηψεν εἰς αὐτάς, in ipsam irruens. Exp. etiam, illabor. Damasc. ὁ σοφὸς παρέδραμε, ἰδιώτης ἐνέσκηψε. ¶ Item act. immitto, vel cum impetu immitto. Herodo. l. 1. ἓξ ἔτεσι τούτων ἐπιγένοιτο ἐνέσκηψεν ὁ θεὸς ἄλγεα νόσου.

Ἐπισκήπτω & ἐπισκήπτομαι, irruo, ingruo, incumbo in. Herodot. ἐπισκήψαι εἰς δένδρεα. Plut. in Thes. νόσος ἐπέσκηψε. Item incumbo, i. vrgeo, insto: crimen aliquod intendendo: ut ἐπισκήπτειν μαρτυρίαις, urgere testimonia, crimen aliquod intẽdendo ipsis, i. ea falsi accusare: apud Demost. Sic & ἐπισκήπτειν dicitur is qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera cõsultè illata: apud Plat. de leg. l. 11. & Lys. Item ἐπισκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plat. in Theæt. ἀδεῶς ἐπισκήψῃ αὐτῷ. Sic & apud Greg. & Chrysost. ¶ Item mando, injungo. Eurip. in Phœn. Πόλει γὰρ σοί τ' ἐπισκήπτω κρέων. Plut. in Themist. ἐπισκήπτων ἃ χρὴ γράμματα. Et specialiter, moriens quippiam mando, seu ab amicis precibus aliquid contendo. Lys. ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν ὑμῖν, &c. Vnde & pro obsecro & obtestor usurpatur. Thucydid. l. 2. ἐπισκήπτουσί τε ἡμῖν τοὺς ὅρκους. Sic & apud Aeschin. & Basil.

Ἐπίσκηψις, ἡ, ipsa incumbendi & ingruendi actio. schol. Thucydid. Item actio illa judiciaria quæ testi crimen falsi testimonii intendimus, aut injuriarum aliquem accusamus. Poll. & Suid. Sic dicitur & elogium morientis, hoc est, oratio qualiquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri. Greg.

Ἐνεπισκήπτειν, (*decomp.*) incumbere. Peculiariter ἐνεπισκήπτειν creditores dicebantur qui publicatis bonis alicujus experiebãtur contra populum, actione pignoratitia in pignora incumbentes. Dem. in Thimoth. Ἐνεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum. Suid. & Harpocr.

Καπασκήπτω, impetu devehor, impetuosè irruo seu ingruo. Arist. de mundo, ἕκαστον τῶν τόπων (πεδιωνὸν, τρηχήρων, τυφώνων) καπασκῆψαν εἰς γῆν σκηπτοὺς ὀνομάζεται. Herodot. κατέσκηψεν ἐς ἀγέλας, nuntios invasit & corripuit. Et cum dat. apud Aristot. probl. 2. καταπασκήπτειν τῶν ὀδόντι, in dentem incumbere.

Κατάσκηψις, invasio, decubitus. Dios. in præfat. l. 7.

Decomp. Ἐγκατασκήπτω, invado & decumbo in Thuc. l. 2.

Ἐγκατάσκηψις, quum morbus invadit & decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Dioscl. 7.

Συγκατασκήπτω, uno impetu ingruo, unà invado & incesso.

Παρασκήπτω, juxta seu à latere ingruo & irruo: vel decumbendo & ingruendo aberro. Luc. in Tim. περαιτὲρω εἰς τὸ ἀνάγκαιον παρασκήψας.

Περισκήπτω, circumcirca irruo. Hesych.

Σκιὰ, ᾶς, ἡ, umbra: ☞ dicta quasi κιὰ, παρὰ τὸ κίω, quod nos comitetur. Etym. Vsurpatur & propriè & metaphoricè, ut Lat. umbra. Propriè. Odyss. λ. σκιὴ ἔπτελον ἢ κῆ ὀνείρῳ Xen. Hellen. l. 8. πλάτανον ἐχ ἱκανὴν τετῆχθαι σκιὴν παρέχουσαν. Metaphoricè apud Athen. l. 6. dicitur quidam εἶναι ἄρτες εὐλογέναι, ἀλλ' ἄρτων σκιάς. Et l. 12. ex Soph. πάλ' ἐγὼ κραπνὸν σκιᾶς Οὐκ ἂν θελοίμην, i. e. ne hilo quidem emerim. Sic & conviva ad cœnam σκιὰν suam adducit, quum amicum aliquem non invitatum secum ducit. Plutarch. sympos. 7. probl. 6. Σκιαὶ, αἱ, dicuntur manes & umbræ defunctorum. Od. κ.

Σκιώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Eurip. & Plut. in probl. Rom.

Σκιόεις, εντος, ὁ, idem. Il. α. Pro neutro σκιόν dicitur σκιέν metri gratia, apud Apoll. Argon. 2.

Σκιερὸς, ὁ, *itidem* umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hell. 5.

Σιαρὸς, idem. Plat.

Σκιὰς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Athen. l. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tentorium: apud eundem Athe. l. 4. & Plut. in Anton. ¶ Sic & dicitur vitis arbustiva: Hesych. Est & nomen herbæ, apud Athen. l. 9. ex Phaniæ plantarum l. 1.

Σκιάδιον, τὸ, idem: umbella, umbraculum. Poll. & Hesych. Pro eod. scribitur & σκιάδιον, apud Aristoph. in Avibus. Sic & dicitur umbella quæ in herbis cernitur; Latinis muscarium. Dios. l. 6. c. 68. & alibi.

Σκιαδίσκη, *itidem* umbella, &c. Athen. l. 12.

Σκιάδαι, rami majores & umbrosiores. Hesych.

Σκιαδὺς, έως, ὁ, piscis genus qui à nonnullis σκίαινα vocatur, teste Hesych. & Athen. l. 7. Et σκινὶς, apud Galen. de facult. alim. l. 3. c. 30.

Σκιάω, f. άσω, obumbro, umbra opaca obtego: unde poet. σκιόωντε πᾶσαν ἀγυιάς, Od. β, γ & λ.

Σκιάζω, idem, Il. φ, ἐσέκυρ ἔλθῃ Δάιλος· ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἱερὸν λαὸν ἀγυρσεών. Luc. in Lexiph. γνώμων σκιάζῃ μέσον πόλον.

Σκιάζομαι, umbror, inumbror. Plut. in Cam.

Σκίασμα, τὸ, umbra: item adumbratio.

Σκίρον, (seu σκίῤῥον, ut est apud schol. Theoc.) ὁ, τὸ, umbraculum, umbella. In plurali σκίρα, τὰ, dicabatur festum quoddam Athenis in honorem Minervæ σκιροῖδος, vel (ut alii volunt) Cereris & Proserpinæ celebrari solitum: de quo vide schol. Aristophan. initio Concionant. Minervæ autem σκιροῖδος meminit Paus. in Att. ¶ Item σκίρον seu σκίῤῥον, sordes caseis adhærentes, apud Aristoph. in Vesp. In qua signif. apud Hesych. scribitur &, σκῶρ. Hinc verbum Σκιρωθιᾶν dicitur de sordibus ita adhærentibus ut difficulter elui possint, teste Etym. qui & metaphoricum usum verbi hujus ex Sophrone affert, ubi νόσος dicitur ἐπὶ τὸν μυελὸν σκιρωθιᾶσα. Sic & ἐνσκιρῶσαι (ab ἐνσκιρόω,) dicuntur quæ ita adhæsére ut sordes caseo: apud schol. Aristoph. ¶ Σκίρον est etiam loci nomen, in quo lupanar erat & meretricum cœtus.

Composita.

Ἀμφίσκιος, ον, ὁ ἢ ἡ, utrinque umbram habens, utrinq; umbrosus. Strab.

Ἀποσκιάζω, obumbro. Ἀποσκιάζομαι, obumbror. Greg. de hom. τὸ ὃ σκότος τῇ αὐπροφόρῳ τὸ κατὰ τὸν γλῶ σώματος ἀποσκιάζόμενον γίνεσθαι.

Ἀποσκίασμα, τὸ, & Ἀποσκιασμὸς, ὁ, obumbratio, vel umbra. Plut. in Per. Item ἀποσκίασμα, adumbratio. Naz.

Ἄσκιος, umbra carens. Hesych. Item umbrosus, opacus: ut ἄσκιος ἐπιπανικὸν: apud eundem.

Παντάσκιος, (*decomp.*) omnino carens umbra, nulla ex parte umbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam umbram faciens, seu ingentem & longam: vmbrosus, opacus: apud Hom. hym. 1. in Merc. & in Epigr.

Δασύσκιος, densam seu spissam umbram faciens. Pro quo per syncopen dicitur δάσκιος: quo Hom. utitur Il. ο, & Od. ε. Etym. tamen exponens μεγαλόσκιος compositam dictionem esse ait ex intensiva particula δα & σκιά.

Δαφνόσκιος, lauris umbrosus, lauris opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam umbram faciens: & *ex consequenti*, longus, ut δολιχόσκιον ἔγχος: Il. γ, & χ.

Ἔπισκιος, quem umbra protegit. umbra obtectus: umbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια, umbrosa, & in quibus æstate latent feræ umbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita umbratilis, vita quæ sub umbraculis agitatur. Plut. in præcept sanis.

Ἐπισκιάω, idem cum σκιάω. Lasc.

Ἐπισκιάζω, inumbro, obumbro. Matt. 17. νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτοῖς. Et cum dat. Lucæ 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. Sic & Marci 9. Act. 5. Metaphoricè significat, tenebras offundo, obscuro: ut in pass. apud Herodia. 2. τῇ δ' ὑγιείᾳ τῇ τῆς παιδὸς μόνῃ ἐπισκιάζε.

Ἐπισκιασμὸς, obumbratio. Item tegumentum, velamentum. Hesych.

Ἑτερόσκιοι, quorum alterum latus umbram facit, quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, umbrosus, opacus: vel gratas umbras habens. Pro quo poëticè dicitur ἐύσκιος. apud Theoc. Idyl. 7.)

Καπάσκιος, umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot.

Καπασκιάω, obumbro, opaco. Od. μ, Καπασκιάζω, idem Hesiod. in Theog. Herodot. l. 7.

Λιπόσκιος, qui umbrosas reliquit tenebras: clarus. Nonn.

Ὀρέσκιος βάκχος, umbris montium gaudens Bacchus: vel quod colles obumbrent vites: in Epigr.

Ὀφρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. l. 8.

Παλίσκιος, seu παλίσκιος, umbrosus, opacus, tenebricosus: ut ἐῶτερον παλίσκιον. Hom. hymn. 2. in Merc. Vtitur & Sophoc. Archiloch. & Hæus. Exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

Περί-

Περίσκιοι, dicuntur qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem. Strab. l. 2.
Περισκιάζω, circumcirca obumbro.
Σύσκιος, umbrosus, opacus: seu umbra opacatus & obtectus. Xenoph. in Cyneg. Athen. l. 12.
Συσκιάζω, obumbro, opaco, inumbro. Athen. l. 5. αὐτὴν αἱ σκηναὶ συνεσκίαζον τὰς ἀφεδρῶνας. Et συσκιάζειν ἄγκος, opaca vallis. Eur. in Bacch. Metaphoricè pro oculo accipitur: ut apud Dem. Olynth. 2. μὴ γὰρ οὐ ποικίλοις δόλοις ἀλλὰ συγκρούσῃ, ἢ συσκιάσῃ τὰ τοιαῦτα ὀφθαλμοῦ.
Συσκιασμὸς & συσκίασις, obumbratio.
Ὑπόσκιος, umbrosus, opacus, seu umbra opacatus & obtectus. Plut. in Alex.
Ὑποσκιάω, aliquantum inumbro, aliquatenus obumbro: Apoll. Rhod.
Ὑποσκιάζω, obumbro. Athen. l. 4. Exponitur etiam, progredior. Etymol. nam qui progrediuntur, solum quod à tergo relinquunt, velut occulunt aut obumbrant.
Φιλόσκιος, amans umbræ, umbras captans.

ΣΚΙΓΓΟΣ, vel σκίγκος, scincus, vel scincus crocodilus terrestris: de quo vide Dioscor. l. 2. c. 71. & l. 3. c. 144.

Σκιδναμαι, &c. vide in Σκεδάω. Σκιερὸς, in Σκιά.

ΣΚΙΛΛΑ, ης, ἡ, scilla, sive squilla: herba bulbum insignem habens: de qua Dioscor. l. 2. c. 202. Apud Theog. Οὔτε γὰρ ὀνίσκης ῥοδέης φύεται.
Σκιλλιτικὸς, ut σκιλλιτικὸν ὄξος, scilliticum acetum vel scillinum: ap. Dioscor. l. 5. cap. 25. Et σκιλλιτικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, apud eundem l. 5 c. 26. Est etiam σκιλλιτικὸν ἔλαιον.
Σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 8.

ΣΚΙΜΑΛΙΖΩ, medio digito tento an gallinæ ova conceperint immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodio Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque ostendo cæteris compressis, quod in summo contemptu fiebat. Sic apud Laërt. narratur Diogenes Demostenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam ejus mollitiem notavit. Aristoph. in Acharn. ὅπως αὖ αὐτὸς ῥηματίοις σιμαλίσω, irrideam atq; infamem.

Σκίμπλω, &c. vide in Σκήπτω. Σκίναξ σκίναρ, in Σκιρτάω.
Σκινδαλμὸς, in Σχίζω & in comp. ex Κάλαμος,

ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ, ου, ὁ, genus plantæ similis hederæ apud Nysam, in India: ut ex Apollonii schol. annotatur. ¶ Fuit etiam instrumentum musicum terrachordon, quo mulieres præcipuè usæ traduntur: ejusque chordæ ex aurichalco pluma feriri solitæ. Vide Athen. l. 4. & Eustathium. Meminit & Galen. l. 4. de differentiis pulsuum. Apud Laërt. pro vilissimo instrumento ponitur.

ΣΚΙΝΘΟΙ, οἱ κολυμβητὰ, homines nantes sesesq; submergentes, ut Gaza vertit apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. Plinius vertit, naufragi & urinantes. l. 13. c. 25.

Σκινὶς, σκιόεις, σκιόω, vide in Σκιά. Σκιπίων, in Σκίπων.
Σκίρον in Σκιά.

ΣΚΙΡΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum sive frustulum, quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta asfulas vocat Vitru. l. 7. c. 6. Inde pro scrupo ponitur. Pro eodem scriptura etiam σκύρος apud Hesych. ¶ Apud medicos σκίρος sive σκίρρος dicitur tumor præter naturam durus & doloris expers. Vide Gal. variis in locis. ¶ Item λατύπη, cæmentum ¶ Item gypsus, apud Suid.

Derivata ex σκίρος, seu σκύρος, scrupus.

Σκιρόφιον, sive σκιροφεῖον, aleatorium. forum aleatorum locus in quo tesseris luditur. Priore utitur Isoc. in Areopag. Posterius à Suida exp. κυβευτήριον.
Σκιροφάω, tesseris ludo. Σκιροφαυτὴς, οῦ, ὁ, qui tessera ludit, apud Poll.
Σκιροφία, ἡ, lusus scruporum, qui in laterunicularia tabella exercetur, sive in abaco latrunculorum.
Σκυρώδης, ους, ὁ ἡ, exp. petricosus. Hesych.
Σκυρόω, ῶ, undas σκυρωθῶσι apud Hesych. exp. λιθωθῶσι, Σκυρωτὴ ὁδὸς, idem exp. ἡ ἀπόκροτος.
Σκύρον, herba quę & erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. σκύρῳ τε.
Ἐπισκιρος, (comp.) ludi genus, de quo Fust. & Poll. l. 9.

¶ *Derivata ex σκίρος, tumor &c.*

Σκιρρώδης, ους, ὁ ἡ, similis σκίρρῳ, vel callosa duritie: lapidus & induratus: ut σκιρρώδεις ὄγκοι, Galen. method. med. l. 14. cap. 6. Idem metaph. durus, contumax: ut σκιρρώδης νόσος, apud eundem Gal.

Σκιρρόω, ῶ, induro in σκίρρον, seu tumefactum induro. Alex. Aphr. ὁ σκιρρώσας αὐλὸς, lien qui duro tumore vitiatur.
Σκίρρωμα, sive σκίρωμα, τὸ, idem cum σκίρος, Suid.
Ἀποσκιρρόω, ῶ, (comp.) in scirrhum induro. Item generaliter, induro. unde pass. ἀποσκιρρωμένος & ἀποσκιρρωθεὶς, induratus.
Ἀποσκίρρωμα, duritiei quæ in scirrhum abiit: ut ἀποσκίρρωμα τῶν ὄγκων.

Σκιρτάω, &c. vide in Σκαίρω.

ΣΚΙΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines & improbi. Suid. ex Aristoph. Sic dicti à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

Σκιώδης, vide in Σκιά. Σκλέω, Σκληρὸς, &c. in Σκέλλω.
Σκνίψ, in Κνίψ.

ΣΚΟΛΙΟΣ, ᾱ, ὁ, tortuosus, intortus, obliquus. Et metaph. pravus: ut σκολιαὶ δίκαι, apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem, Γαῖα δ' ἐπ' ἰθυίῃσι σκολιόν.
Σκολιῶς, tortuosè, intortè, obliquè. Item pravè.
Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. tortuositas, curvitas. Item pravitas.
Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuosum reddo.
Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus: apud Strab.
Σκολίωσις, ipsa actio intorquēdi seu reddendi tortuosum. Item quasi dicas, tortuositas. Est etiam morbi nomen apud medicos, quum spinæ vertebræ loco moventur & in latus inclinant. Apud Hippoc. omnis spinæ depravatio sic dicitur, teste Galen.
Σκολιαίνω, tortuosum reddo: unde σκολιαίνεσχ, apud Hippoc. ἐν τῷδε ἔρρῃσιν.
Σκολιάζω, obliquo: in proverb. Solomon.
Σκόλιον, (accentu in primam retracto) carmen seu canticum quoddam convivale, quod dictum putant nōnulli ex eo quòd à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu ultro citroq; exciperetur. Aristoph. in Vesp. τάτῳ τί λέξεις σκόλιον, Vide & Suid. Athen. & Eust.
Σκώληξ, villos lanugo: ut ἀποκείρειν τὸν σκώληκα, Athen. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιὸν. ¶ At σκωλὶς dicitur mundus quidam muliebris, qui & κορυφαῖα & κορυφὴ. Eust ex rhet. lex.

ΣΚΟΛΟΠΑΞ, gallinago: avis, quæ in arbore nunquam sedet: Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. Legitur & ἀσκολόπαξ. ¶ Dicitur esse etiam nomen piscis parvi.

ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere multipedum, de quo Theoph. hist. pl. l. 7. c. 11. ¶ Sic dicta existimatur quasi ἔχουσα σκόλοπα ἐν τῇ ἕδρᾳ, quia in extremo (quod caudæ loco est) supereminet corniculum quasi radius atque impactus aculeus, atq; inde & σκολοπία nominatur. ¶ Est & scolopendra major seu multipeda major, ita à corporis forma notisq; dorsi rubris quibus præcedentem simulat, appellata. de qua apud Aratum, & Aristoph. hist. an. l. 4. c. 7. ¶ Sunt & χαλκόστομοι σκολόπενδραι, à terrestrium similitudine dictæ. Plut. de solert. an. Dioscor. l. 2. Gal. l. 11. simp. ¶ Item σκολόπενδρα sive σκολοπένδριον, herbæ nomen. Dioscor. l. 3. c. 151. Gal. l. 9. de comp. med. & Theoph. l. 9. hist. pl. c. 19.
ΣΚΟΛΟΨ, οπος, ὁ, præacutus palus: vallus, idem cum σαυρὸς & χάραξ. Il. μ, σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἑστᾶσι. Odyss. η, στέγεα μακρὰ, ὑψηλὰ, σκολόπεσσι δορήσῃ. Sic etiam dicuntur assulæ & furculi acuti corporibus aculeorum instar infixi, quia formam superiorem σκολόπων referunt. Dioscor. l. 2. c. 29. Metaph. autem D. Paulus 2 Corinch. 12. σκόλοπα vocare videtur πλῆκτον σατανικοῦ μισοπονηρίας, quæ videlicet teli instar, carni penitus infixa est. Aσκοπάζω derivatum dicitur (ut & σκωλὸς & σκάνδαλον) quia potest in via incurrentibus pedibus esse impedimento & offendiculo.
Σκολοπόεις, εντος, ὁ, palis, seu vallis abundans.
Σκολοπίζω, palo infigo, σαυρόω.
Σκολοπίζομαι, palo infigor seu palus mihi adigitur, palo trajicior. Luc. in vita peregr.
Ἀνασκολοπίζω, (comp.) palo infixum vel affixum tollo: in crucem tollo, idem cum ἀνασαυρόω. Luc.
Σκολοπία, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere τῶν πολυπόδων: idem cum σκολοπένδρᾳ. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

ΣΚΟΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui species: de qua Dioscor. lib. 3. cap. 16. Hesiodus in Erg. Ἥμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθῇ. Ita vocatur etiam herba quæ alio nomine κυνόγλωσσον: ut est in append. Dioscor.
Σκολυμώδης φύλλον, folium carduo simile, Theoph.

ΣΚΟΛΥΠΤΩ, evello, lacero, σκάπτω, κολάω. Hesych.
Ἀποσκολύπτω, (comp.) decortico, excorio. item detrunco, mutilo. Hesych. unde ἀποσκολυμβῶν. cui penis circumcisus est, idem ex Sophoc. Momo. Sic & apud Athen. l. 3. πάντ' αὖθ' ἀποσκολύπτειν.

ΣΚΟΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, marinus piscis. Aristophan. schol.

phan. schol. parvis thunnis assimilat, id est, cordylis sive pelamidibus. Vide Plin. & Athen. l. 7. Invenitur & Σκμβρίδες de quibusdam piscibus.

Σκμβρίζω, murmuro: γογγύζω, Hesych. & Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus: ut iidem testantur.

Σκηπὸς, &c. vide in Σκίπθμαι. Σκηραμίζω, in Κέραξ.

ΣΚΟΡΔΟΝ, ου, τὸ, allium. Aristoph. in Pluto. ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς Τλωίων. Xen. in Symposio, ὡς μὲν γὰρ μάγειρον ὀρεωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν. ὡς δὲ ἔνιοι τὰς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σπείροντες συμβάλλουσιν. Sic & apud Plut. in lib. de capienda utilitate ex inimicis, σκόροδα καὶ κρόμμυα.

Σκορδίζω, alliis pasco. Apud Aristot. in Equit. Φάσκων φιλεῖν μ' ἐσκορόδισας, alliis me cibasti: allegoricè dictum existimatur pro, ad lacrymas coegisti. Exponitur etiam, ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: ut in eadem comœdia, ἵν' ἄμεινον ὦ τὼ ἐσπορδισμένῳ μάχῃ.

Σκορδών, ῶνος, ὁ, allietum Hesych.

Σκορδᾶν, idem cum σκωρδᾶν.

Σκορόδιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Plut.

Σκόρδον, idem quod σκόροδον, apud Dioscor.

Σκόρδον, herba quæ allii odorem refipit: de qua Dios. l. 3. c. 125.

Σκορδομήτης, alliaris, Aristoph.

Σκορδινάομαι, ῶμαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Aristot. in Achar. Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι. Idem in Ran. τί σκορδινᾷ δ' ὑποφοβεῖς; Scholiastes dictum esse tradit παρὰ τὸν σκόροδον, i. e. ab alliis, quoniam ex nimio esu cietur vomitus & propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio.

Σκορδινισμός, pro eodem.

Composita.

Α'σκορδίνωτος, exp. non agitans membra. Hesych.

Α'φροσκόροδον, allii prægrandis genus, sic dictum quòd ei trito multa spuma increscat. Col. l. 11. c. 3. ulpicum quod quidam allium punicum vocant, Græci autem ἀφροσκόροδον. Traditur appellari etiam ὠποσκόροδον.

Ε'λαφοσκόροδον, allium cervinum: allii genus de quo Dios. l. 2. c. 182. Sic etiam à quibusdam dictum fuit apocynon seu cyno crambe: ut est in append Dios.

Ο'φιοσκόροδον, allium anguinum seu sylvestre: idem quod ἐλαφοσκόροδον. Dioscor. ibidem. Sic & appellatum fuit apocynon: in append. Dios.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, F. ίσω, dissipo, spargo, dispergo. Matth. 12. & Luc. 11. ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Ioan. 10. ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα dispergit oves.

Σκορπίζομαι, dispergor, dissipor. Ioh. 16.

Σκορπισμός, οῦ, ὁ, dispersio, dissipatio.

Διασκορπίζω, (comp.) dissipo, dispergo, idem cum σκορπίζω: sæpe in novo testamento.

Διασκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dissipatio, dispersio.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ου, ὁ, scorpius, insecti genus quoddam: παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Dios. Aristot. Aelian. Nicand. Plin. & alii. ¶ Est & clæleste signum, apud Arat. ¶ Item piscis apud Aristot. cujus fœm. genus vocatur σκορπὶς, ίδος, ἡ, & σκόρπαινα. ¶ Est & plantæ genus scorpio similis. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. ¶ Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen definens. Vide schol. Thucyd. l. 1. ¶ Item tormenti bellici genus, quod Cæsar quoq; scorpionem appellat, sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum.

Σκορπίδιον, τὸ idem cum σκορπίος, quum pro bellico instrumento ponitur. Polyb. & Macc. ab. l. 1. c. 6.

Σκορπιώδης, ες, ὁ, ἡ, ή, scorpioni similis. Item scorpioni similis, i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, ut scorpio. vel etiam venenosus, pernicios us, apud Suid.

Σκορπίτης λίθος, scorpites gemma. Plin. l. 37. c. 10.

Σκορπιόω, exaspero, exacerbo, irrito. Hesych.

Σκορπιάινα, idem. apud Said

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, sive ος, τὸ, tenebræ, caligo. Xen. Pæd. 8 ὑ γὰρ σὺ σκότῳ ἡμῖς οἱ θεοὶ ἀποκρύπλουσιν. Idem, σὺ σκότῳ νέμεσιν, in obscuro & opaco loco. De tenebris nocturnis. apud Dem. ἤδη ἑσπέρας ὥσης καὶ σκότους. Eurip. in Bacch. Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότου. De tenebris infernalibus. Il. ζ & ν, τὸν ὑπὸ σκότος ὄσσε κάλυψεν. Sic & alibi apud Hom. Metaphoricè quoq; usurpatur: ut apud Dem. pro cor. πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν περὶ τῆς ἀληθείας. Xen. Ped. 4. τοῦτο σκότος τὸν φθόνον κατέχει. clàm invidiam tenuit. Heraclitus apud Etymol. σκότος dici vult quasi σκοπὸς; ὅτι δεῖ περισκοπεῖσθαι τὸν περιερχόμενον ὑπ' αὐτοῦ. Herodianus verò παρὰ τὸ κεύθειν ἡμᾶς πολλάκις ἀπὸ εἴνου, quòd nos sæpe detineat quo minus progredi possimus.

Σκολώδης, ες, ὁ, ἡ, ή, tenebrosus, tenebricosus. Plut. in Erot.

Σκοτίας, αντος, ὁ, idem: ut σκοτίους ζόφους, Apoll. Arg. 2. & σκοτίον νέφος. Hesiod.

Σκοτιῶ, ῶς, ὁ, idem. Plut. in Fab. Dicitur etiam aliquis aliquid facere σκοτιῶ, i. e. vesperi, quum nox terram tegit tenebris. Xen. Pæd. 7. Plut. in Cam.

Σκοτινὸς, pro iisdem. Plut. adversus Colot.

Σκότιος, ὁ, idem cum superioribus: Eurip. & in Epigr. Apud eundem Euripid. σκότιον λέχος, exp. furtivus concubitus. Et apud Hom. Il. ζ. σκότιον δὲ γείνατο μήτηρ, mater ipsum clàm & in tenebris peperit, utpote furtivo concubito conceptum. Σκοτία, ἡ, tenebræ. Suid. Est & vocabulum architectonicum, idem significans cum τρίγλυφον, teste Hesy. Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio: fugitivus. Hesych.

Σκοτιαῖος, idem cum σκοτιῶς: apud Suid.

Σκτόω, ῶ, obscuro, tenebras obduco seu induco. Soph. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα.

Σκοτώσομαι, tenebræ mihi offunduntur Et peculiariter vertigine corripior simul & visus hebetudine. Plut. de frat. am. (de Eumene saxis prostrato) ὑφ' ὧν σκοτωθεὶς καὶ πεσὼν ἐδόξε πιθάνας.

Σκότωμα, τὸ, vertigo: inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis à quo omnia circumagi videntur, &c. Vide Gal. de loc. aff. l. 3. c. 8. Aret. de morb. diut. l. 1. c. 3. Aegin. l. 3. c. 12.

Σκοτωμολικὸς, ὁ, vertiginosus. Alex. Aphr. probl. l. 2. Dios. l. 2. c. 78. Item qui vertigines facit. Dios. l. 5. c. 43.

Σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα. Exponitur etiam, tenebricosa lucis obscuritas. Aut defin. med. Item obscuratio. Plut. de def. orac.

Σκοτίζω, idem cum σκοτόω, unde σκοτίζεσθαι & φωτίζεσθαι sibi opponuntur, apud Plut. in lib. adversus Colot.

Σκοτόζω, idem. Σκοτασμὸς, ὁ, caligo, obscuritas. Dios. l. 7. c. 8.

Σκοτεύω, aufugio, vel clàm & tenebricoso tempore aufugio. Hes.

Composita.

Α'ποσκοτόω, obtenebro, obscuro: seu tenebris obductum oculis eximo: unde ἀποσκοτωθεὶς, tenebris involui & obrui: apud Polyb. l. 1. Exponitur etiam, adumbro, vel membris picturam decoro: unde ἀποσκοτωμένον apud Aristoph. Suid. exp. ἐσκιαγραφημένον, κεχρωσμένον.

Α'ποσκοτίζω, idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, &c. Item tenebras submoveo, corpus quo obumbrabam aliquid, amoveo. Plut. de exil.

Ε'λισκότωσις, vertigo. Hesych. propriè, vertigo conjuncta cum colorum offuscatione.

Ε'πισκοτόω, obtenebro, tenebras offundo seu obduco. Dios. l. 4. c. 150. τοῖς δυσαρμόστοις τὰ ἐπισκοτοῦντα τοῖς κόραις ἀποκαθαίρειν. Et cum accus. apud eundem ejusdem lib. c. 117. τὰ τοὺς κόρακας ἐπισκοτοῦντα. Exponitur etiam, luminibus obstruo: apud Dem. in Mid. οἰκίαν ὠκοδόμησεν οὐ Ε'λευσῖνι πεσούτιον, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. Metaph. apud Isoc. de Pace, τὸ γὰρ ἐκείνοις χάριν ἡμῖν ἐπισκοτεῖ τὸ κερδαίνειν ἡμᾶς τὰ βέλτιστον.

Ε'πισκότησις, ἡ, obscuratio, offusio tenebrarum. Item caligo.

Συσκοτάζω, obnubilo. Et συσκοτάζει, (impersonaliter) contenebrescit, advesperascit, seu invesperascit. Xen. Pæd. 7. ἐπειδὴ πάγκαλα συνεσκότιζεν.

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, stercus, fimus. Alexan. probl. sect. 1. (de senibus tremulis loquens.) ἀσθενεστέρους ἐξιᾶσι σκύβαλον καὶ ὄχλον. In ep. ad Philip. c. 3. τὸ ὑγιὲς μὴ σκύβαλα ἔναγες, ἵνα χρείαν κερδάνω. Interdum dicitur de re qualibet vili & quæ abiicitur: unde & exp. quisquiliæ. Apud Dios. l. 5. c. 77. est fæx & crassamentum quod in colo remanet. Dictum esse traditur quasi κυσίβαλον, quod canibus projectum est: nisi quis malit dictum esse quasi σύβαλον, à nomine σῦς, pleonasmo βέλος.

Σκυβαλώδης, εως, ὁ, ἡ, ή, faculentus. Τὸ σκυβαλῶδες exp. etiam retrimentitium, item fæx, apud Dionys. Areop.

Σκυβαλικὸς, ut σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum excrementivum & vile: apud Plut. in Themist.

Σκυβαλίζω, rejicio tanquam σκύβαλον, habeo loco σκυβάλου: & generaliter, vilipendo, aspernor: item rejicio.

Σκυβαλίζομαι, vilipendor, &c.

Σκυβαλισμὸς, οῦ, ὁ, rejectio alicujus rei quam vilipendimus.

Σκυβάλισμα, ipsa res quam rejicimus seu abjicimus: ut σκυβάλισμα τραπέζης, apud Phocyl.

Σκυβολίτης, vide cum Πρόχυμα in comp. ex Χέω, fundo.

ΣΚΥΔΜΑΙΝΩ, F. ανῶ, irascor, succenseo. Il. α, Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν, ne mihi Patrocle succenseas. Etym. scribit propriè de leonibus dici ob catulos surreptos concitatis θηρσὶ σκύμνων καὶ μαιμάειν. Alii simpliciter à σκύζω deducunt, ad iram concito. Exp. etiam tristi seu tetrico sum vultu. Hesych.

Σκυδμαίνων, ου, ὁ, tetricus, vultuosus: tristem vultum præ se ferens.

Σκυθμαίνω, idem cum σκυδμαίνω. Hesych.

Σκυθρὸς, ὁ, vultum præferens iratum, aut tristem & tetricum. Id.

Σκυθράζω, sum vultu tetrico & mœsto, mœstum vultum gero. Eurip. in Elect. Χ' ὡ μάθ' σκυθράζῃ.

Σκύθραξ, exp. adolescens, puber. Hesych.

Σκύζα, σκυζάω, &c. vide in Κύων.

Σκύθης, ου, ὁ, Scytha: qui est è Scythia. Accipitur & pro ferro (teste Stephano) ut apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ σκύθε κείρε κόμην τάχα δ' ἔπαυε δὴ κῶμον.

Σκυθικὸς, ὴ, όν, Scyticus: ut Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix: quæ & γλυκεῖα ῥίζα, dicitur à Theophr. hist. pl. l. 7. c. 13. & γλυκυρρίζα, apud Dioscor. l. 3. c. 7. Item Σκυθικαί, calceamenti quoddam genus, Steph. & Suid.

Σκυθὶς, mulier quæ est è Scythia, apud Luc.

Σκύθος, genus poculi, scyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. Item idem quod μεθύω, ebrius sum. Hieron Rhod. de ebrietate: apud Athen. l. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης, significante ferrum) vel Scythico more rador. Eurip. in Electr. κεῖται, πλοκαμίδι τ' ἐσκυθισμένον ξυρῇ.

Composita.

Ἀποσκυθίζω, Scythico more tondere, i. e. turpi & contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines evellere. Athen. lib. 11. Suid. propriè esse dicit cutem capitis unà cum pilis detrahere.

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor: *in potando nimirum*, Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone scribit Lacones quum vellent ζορώτερον πιεῖν dixisse solitos, ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, propriè est cutem cum crinibus amputo: Scythico more rado. Exponitur & generaliter, excorio. Suid.

Σκυθράζω, &c. vide in Σκυδμαίνω. Σκύλαξ, &c. vide in comp. ex Υλάω. Σκυλάω, &c. in Σύλη.

Σκύλλω, F. υλῶ, vexo, molestus sum, molestiam exhibeo, negotium facesso. Item fatigo. Herodian. σκύλας ἢ ἐνόχλησας. Sic & apud Marc. c. 5. & Luc. c. 8.

Σκύλλομαι, vexor fatigor. Luc. c. 7. κύριε μὴ σκύλλου.

Σκυλμὸς, ὅ, ὁ, vexatio. Σκύλμα, τὸ, unde in Epigr. σκύλματα κόμης. exp. laniatas comæ.

Σκυμνὸς, &c. vide in Σκύζω.

Σκίνιον, ου, τὸ, summa palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκιώνιος, (*com.*) pellis supercilii quæ flectitur: supercilii prominentia seu supercilium ipsum. Ille, (de leone) Πρὸς δὲ τ' ἐπισκιώνιον κάτω ἕλκεται ὀφρύος ἀμφὶ νάπαις. Aristophan. ὀφρὺν ἐπισκιώνιον, ξυμάχων. Legitur & apud Theoc. Idyll. 25.

Σκύζω, vide in Σκίζω.

Σκύτος, ου, τὸ, corium pellis. Plat. in symp. ἔχων τὸ τοιοῦτον ὄργανον οἷον οἱ σκυτότομοι τὸν καλόποδα, λεαίνοντες τοὺς τῶν σκυτῶν μυτίδας. Item loreus funis seu flagrum loreum, scutica: quod & σκυτάλη. Aristoph. in Vesp. ἢ μέλλω ἐγώ σε τήμερον βλέπειν σκύτη πεπισμένον. Dem. in Mid. σκύτος ἔχων ἐπόμπευσε, καὶ τούτῳ μεθύων ἐπάταξέ τινα. Etymol. secundum Petronium sic nominari scribit cutem omnem quæ est inter colli nervos: secundum alios sic dici medullam dorsi: secundum alios verò, locum qui est inter supercilium & frontem: aliis autem esse capitis cutem: ideoque pro ipso capite usurpari. ¶ Item σκύτος, quasi ξύτος appellari tradit, παρὰ τὸ ξύω, resolutione literæ ξ, & hypertheſi facta: nihil enim frequentius ξύειν, quàm pellem.

Σκύτινος, η, ον, coriaceus: ut σκυτίνῳ μάχῃσι, apud Athen. l. 12. Et σκυτίνη, ἡ, subaudi ὥα seu ἐσθής, corium seu pellis quæ præcingitur Etymol. At σκυτίνη ἐπιπλοΐα, proverbium Atticum de infirmis auxiliis, Hesych.

Σκυτικὸς, ὁ, coriaceus. Et σκυτική, scil. τέχνη, ars coriaria. Plat. Poll. l. 2.

Σκυτεύω, scil. σύσω, arte coriariam seu sutoriam factito, sum cerdo.

Σκυτεὺς, έως, ὁ, qui artem sutoriam seu coriariam exercet, sutor, cerdo. Herodot. in vita Hom.

Σκυτεῖον, τὸ, officina sutoris, sutrina.

Σκυτάλη, ἡ, flagellum loreum seu coriaceum: scutica, vel saccus coriaceus. Hesych. Item clava in summa obducta corio: vel simpliciter, clava, fustis. Pind. in Olymp. Σκυτάλαι dicuntur etiam vestes seu palangæ sive phalangæ. Exodi 30. ¶ Item Σκυτάλη, genus secretæ epistolæ loro inscriptæ: de qua vide Gell. l. 17. c. 9. & Plut. in Lysand. Sic apud Xen. Hell. 5 ἐς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον. ¶ Est & serpentis nomen apud Aelian. Nicand. & Dioscl. 7. c. 11.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλῃ, æquans: seu instar σκυτάλης teres & oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σκυταλὶς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη. Herodot. l. 4. & Ioseph.

Σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem jaculandum: apud Suid. Sic etiam dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint, ut velut in acie stare videantur, σκυτάλη enim equitum turmam significat. Poll. l. 2. & Gal. de ossibus. Etymologo σκυταλίδες sunt ἀδόκιμοι κάμποι, animalculum quoddam. Item ἀδόκιμοι κορεῖδαι, apud Alexandrinos. Item vas quoddam in navi.

Σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυτάλις. Exponitur etiam, regula: apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5. Sic etiam à quibusdam dictus fuit umbilicus Veneris: teste Dioscor. l. 4. c. 92. Hesych. σκυτάλια sunt ὠλισθηρὰ ἀφεδρήματα.

Σκύταλον, τὸ, clava, fustis, Aristoph. & Herodot.

Σκυταλῶ, ῶ, fuste cædo: unde σκυταλισμὸς apud Hesych. & Etym. exp. ξύλῳ τυπτομένη.

Σκυταλωδεῖς τροχοὶ, οἱ ῥαβδωτοί, Etymol.

Composita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta.

Ἔγκυτα, ad cutim usque. Etymol. dicit esse adverbium apud Archiloch. significans τὸ ἐν χρῷ, παρὰ τὸ κύτος, quod & σκύτος dicitur.

Λυκοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam sesamoides magnum, ut est in append. Dioſc.

Σκύφος, ου, ὁ, & εος, τὸ, scyphus. Aristot. pol. 7. πίνειν σκύφον περιφερόμενον. Plut. in Alex. ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Neutro genere utitur Hom. Od. ξ, Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφον. Et Phœdim. apud Athen. l. 11. Δεκτέον σκύφον οὗ μελιζώρειον ποιῶ, itid. mque Theoc. Idyll. 1. Καὶ τὸ δίδυμον ταὐτὸν ἔγχος, τὸ, τὸ, σκύφος. Dictum videri posse σκύφος quasi σκυθος, quòd Scythæ supra modum vino inebriare se soleant, & quod affines sint literæ φ & θ, docet Athen. l. 11. Apud eundem ἀπὸ τοῦ σκαφίδος denominatum esse annotatur. Eust. verò ἐκ τοῦ κύφος, derivat assumpto σ. Pro eodem dicitur & σκύπφος, apud Hesio. in 2, Melanpodias lib. Πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι. Sic & apud Anaximandrum, teste Athen. ibid.

Σκυφίον δέπας, poculum scypho simile. Stesichorus de Hercule, apud eundem Athen. ibidem.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum σκύφος. Aeschyl. in Perrhæbois. Πᾶς χρὴ σοτοῦτ' ἐκ κάρηνα καρχαρῶν σκυφώματα;

Ὠοσκύφια, τὰ, (*comp.*) genus poculi, ovali figuræ, apud Asclep. Myrleanum, teste Athen. l. 11.

Σκώληξ, ηκος, ὁ, vermis. Il. υ. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ Κεῖθ' ἑλιχθείς. Arist. σκώληκες οἱ ἐν τοῖς δένδροις. Dioscl. l. 2. c. 106. σκώληκας ἢ ἀσκαρίδας φθείρει lumbricos ventris. Metaph. apud Athen. l. 6. Ἔνιοι κόλακες εἰσὶ τῶν ἐχόντων ὀσίας Σκώληκες. Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ, tradit. Eust. in Odyss.

Σκωληκώδης, ες, ὁ & ἡ, vermem imitans. Arist. Exponitur &, verminosus.

Σκωλήκιον, τὸ, vermiculus. Athe. l. 7.

Σκωληκιάω, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino. Apud Dioscl. l. 3. σκωληκιῶντα ὦτα, exp. vermiculantes aures.

Σκωληκίζω, vermè refero: ut σκωληκίζει σφυγμὸς, apud medicos.

Σκωληκίζομαι, instar vermium moveor. Hesych.

Σκωληκάω, ῶ, vermibus infesto. Σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio. Theophr. ὅκιστα σκωληκᾶται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη.

Σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur, verminatio. Theophr hist. pl. l. 7. c. 6.

Σκῶλος, ου, ὁ, Etymologo est spinæ genus, quod in igne versatum & cãdefactum validius evadit: aliis est pali species, quem rustici, ubi exacuerunt & igne versârunt, teli loco usurpant, non aliter quàm hasta penetrantis, teste Eust. Il. υ, Καὶ τὸ μὲν αὐτῶν μᾶν ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος. Pro eo per metaplasmum generis dicitur σκῶλον, τὸ, ut tradit Eustat. quod exp. offendiculum, impedimentum in via occurrens. Exod. 10. ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Et Greg. λύει τὸ ὂν μεσον σκῶλα καὶ προσκόμματα. Pro spina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid. Ἐκ μοι σκῶλον ἔρυσον ὃ μοι κακὸν ἐμπεπον ὀπλῇ, &c. Etym. σκέλλω à σκέλλω derivat, quoniam lignum duriusculum est & exiccatum. Alii & σκῶλος & σκῶλον à σκάζω dici putant, sicut & σκωνδαλον, teste etiam Hieronymo.

Σκώπτω, F. ψω, cavillor, salibus & dicteriis utor, irrideo dicteriis. Dem. pro cor. ὡς δήλους καὶ ὠμοπτῆς. Aristot. rhet. 2. δεινόμενοι σκώπτειν καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. Et cum accusat. tam personæ quam rei. Athen. l. 10. Ἀγησίλαον σκῶψαι. Arist. in Nub. σκώπτουσι τὸν μανίαν αὐτῶν. Sæpe accus. rei præfigitur præpositio ἐς: ut Plut. in Lyc. σκώπτει τοὺς Λακωνικοὺς μαχαίρας ἐς τὸν μικρότητα, irridet enses Laconicos veluti parvos. Idem in Galb. σκόπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. Athen. l. 9. traditab ea ave, quæ σκὼψ nominatur, σκώπτειν dici τὸ σεσιφηρίζειν καὶ κλωτσοχάζειν τοὺς σκωπτομένους ἀφ' ὧν τὸν ὀπίσω ἐπιτηδεύει τρόπον.

Σκώπτομαι, irrideor cavillis. Aristot. rhet. 2. Herodian l. 4.

Σκῶμμα, τὸ, cavillum, dicterium, sales. Xen. Plut. Luc.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax seu falsum, cavillum. Aristoph. in Vesp. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ fit dicteriis mordacibus & cavillis, cavillatio. Alex. apud Athen. l. 10.

Σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor, qui scommata & dicteria mordacia in aliquem jactat, seu jactare solet. Suid.

Σκωπτικὸς, ὴ, όν, qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet. Exponitur etiam, cavillis valens, mordax, dicax. Athen. l. 14.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, cavillis & scommatis gaudens. Arist. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισκώπτω, vicissim dicteriis mordacibus incesso.

Ἀποσκώπτω, scommata jacio, scommate incesso seu insector. Synes. σὺν ἀπισκωψᾷ σὺ τὸν εἰς τὸν εἰσενεγκόντων δύνοιαν. Lucian. ἀποσκώπτω εἰς τὰς χιλοστοφίας.

Α'πόσκωμμα, τό, dicterium mordax quo aliquis notatur: ſeu irriſio per ſcomma.
Διασκώπλω, ſcommata & dicteria jacio: vnde paſſ. apud Xen. Pæd. 8. τῶν μὲν δὴ ἄλλων διεσκώπτουν.
Ε'πισκώπτω, idem Plut. in Themiſt. Et cum ἐις, in Lycurgo.
Καθασκώπλω, pro eodem.
Παρασκώπλω, pro iiſdem.

Compoſita ſine præpoſ. ex σκῶμμα & σκώπλης.

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ ἡ ή, dexter in dicendis dicteriis & ſcommatis.
Εὐσκωμμόνως, cum dexteritate quadam in ſcommatis jaciendis.
Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, dexteritas in ſcommatis & dicteriis. Poll. lib. 5 cap. 45.
Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus & ſcommatis gaudens.
Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui ſcommata dicere amant.
Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor ſcommatum, quum quis ſcommata in aliquem jacere amat. Poll. ibid.
Φιλοσκώπτης, ης, ὁ, idem cum φιλοσκώμμων.
Φιλοσκωπτέω, ῶ, ſcommatis & dicteriis mordacibus gaudeo: ſeu ſcommata jacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩΡ, ατος, τό, ſtercus, oletum, merda. Ariſtoph. μεμαγμένον σκὼρ ἐσθίειν.
Σκωρία, ἡ, ſcoria, fex metalli, ſordes metalli. Exponitur etiam, retrimentum, item recrementum, item ſtercus excrementum: ut σκωρία δίδηρος, μολύβδου χαλκοῦ, apud Dioſc. l. 5.

Σκὼψ, vide in comp. Ο'ψ. Σκῶψις, in Σκώπτω.
Σμάραγδος, &c. in Μάραγδος.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, F ήσω, reſono, ſtrepitum edo ſeu fragorem aut ſtridorem ſtrido. Il. β, σμαραγεῦ δὲ τε πόντος: Heſiod. in Theog. Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν.
Σμαραγίζω, f. ίσω, idem Heſiod. ibid. γαῖα φερέσβιος ἐσμαραγίζεν.

Compoſita.

Ε'πισμαραγέω, ῶ, inſono, inſtrepo, infremo.
Ε'σμαράγος, ου, ὁ, magnos ſtrepitus edens. Iovis epitheton apud Heſiod in Theog.
Περισμαραγέω, circumſtrepo. Dionyſ. de ſitu orb.
Πολυσμάραγος, multum ſonans, ſtreperus. Heſych.
Πυρισμάραγος, igni reſonans ſeu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ. genus puſilli piſcis, apud Ariſtot.

ΣΜΑ'Ω, ſive σμέω, ῶ, abſtergo, extergo, detergo: unde Heſych. σμᾷν, exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.
Σμῶμαι, ᾶμαι, abſtergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodot. l. ult. τότε ὑπὸ τοῦ κεφαλοῦ σμῶται μοῦνον βασιλεύς, ὑπὸ Πέρσης δωρέεται, tunc rex ſolùm caput ornatur. Apud Dioſc. l. 1. c. 82. ἀχῶρας σὺν νίτρῳ σμώμενον ἰᾶται. expon. capitis ulcera manantia cum nitro infricatum ſanat.
Σμῆμα, τό, ſmegma, id quo ad abſtergendum & purgandum utimur. Athen.
Σμηχω, idem quod σμῶω, Od. ζ. Ε'κκεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτυγέτοιο. Luc. σμήχει λίθῳ πᾶσα. Dioſc. de oleo raphanino, πρὸς τὸ τῷ σώματι σμηχὰ ταχύτητος.
Σμῆγμα, τό, quo in abſtergendo utimur. Apud medicos ſic dicitur pulvis ſiccus, qui cuti non unctæ inſpergitur ad eam detergendam. Athen. l. 6. c. 54.
Σμῆξις, έως, ἡ, deterſio, abſterſio. Dioſc. l. 2. c. 5.
Σμηκλικὸς, ὁ, deterſorius, abſtergendi ſeu detergendi vim habens. Item l. 2. c. 4.
Σμηκτὶς ίδος, ἡ, idem cum σμηκτικὴ, ut σμηκτὶς γῆ, terra cui deterſoria vis ineſt, quæ, Κιμωλία dicitur apud Gal. & Erot. Eadem dicitur & σμηκτρὶς, apud Cephiſodorum, teſte Poll.

Compoſita.

Α'ποσμῶω. detergo, abſtergo. Luc. ἀποσμᾷ τὸν ῥυπόν. Sic & Dioſc. l. 5. c. 84.
Α'ποσμήχω, idem Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχνῷ ἀποσμήχων.
Προαποσμήχω, (*decomp.*) antè detergo.
Διασμῶω, ſeu Διασμέω, extergo, detergo. Herodot. Διασμείοντες ποσθέων.
Διασμήχω, extergendo perpurgo & emundo. Ariſtoph.
Ε'κσμῶω, ex. ergo. Herodot.
Ε'πισμήχω, abſtergo, vel detergo in ſumma parte.
Περισμῶω, circumcirca abſtergo: vel circumcirca affricatum detergo unde paſſ. apud Dioſc. l. 3. c. 52.
Περισμήχω, idem. Ibid.

Σμεραλέος, σμερδνὸς, vide in Μέρδω. Σμῆγμα, in Σμῶω.

ΣΜΗ'ΝΟΣ, έος, τό, examen apum. idem Ariſtoteli quod ἐσμὸς & ἀθροισμός. Plut. de vit. ira c. οἷον σμῆνος ἢ σφηκιὰ ἡμῖν ἐν πίπτουσι. Metaphoricè apud Ariſtid. τὰ τῶν ἀποικιῶν σμήνη ἀφιπτάμενα. Dicitur & de quavis multitudine: ut σμῆνος ἡδονῶν, & σμῆνος λόγων apud Plat. & σμῆνος γερόντων, apud Ariſtoph. ¶ Item alveare, ſeu alveus, apiarium. Heſiod. in Teog. σμήνεσι πυκνοφόροισι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκουσι. Ariſt. ὅταν ὑπερκέιμενον τὸ ἐξ ἀκμῆς ἐν τῷ σμήνει συμβῇ γίνεσθαι ὅπῃ, ἀποκλείῃ τὸ σμῆνος. ¶ Item pro ſermonis ſuavitate ſeu loquendi dulcedine, apud Ariſtophan. in Nub. μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.
Σμήνιον, ου, τό, (dimi.) idem quod σμῆνος, alveare. Dioſc. l. 2. c. 109.

Σμηνεύω, vide in Μήνυθος. Σμήχω, σμῆξις, &c. in Σμῶω.
Σμικρὸς, &c. in Μικρὸς.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, taxus: arbor feralis & venenata, Plut. ſymp. l. 3. σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τὰς ἐγκοιμωμένας. Vide & Dioſc. l. 4. c. 82. & l. 6. c. 12. Theophr hiſt. pl. l. 3. c. 10. ¶ Item arbor à taxo diverſa, folium habens ilicis. de qua Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 16. & Gal. τῶν κατὰ τόπους, l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortenſis. de quo Dioſc. l. 2. c. 176. ¶ Item herba quædam, de qua Dioſc. l. 4. c. 143. & Theoph. hiſt. pl. l. 3. c. ult.
Σμίλαξ, ακος, ὁ, idem quod σμίλαξ in prima ſignif. Nicand. in Alex. Μὴ μὲν δὴ σμίλαν σὺ κακὸν ἐλατίδα μάρψαις. Pro eodem apud Theoph & Poll. legitur etiam μίλαξ.
Μίλαξ, pro ὁμίλαξ, hederæ ſpecies è qua tori fiebant, qua etiam coronari ſolitos poëtas ajunt. Ariſtoph. in Nub. μίλακος ὄζον. Vide & Gal. & Paul. Aegin.
Μίλινον χρῶμα, color à milace denominatus, ut tradit Euſt. ex technico quodam.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, ſcalper ſeu ſcalprum: ſcalper inciſorius. Plat. polit. l. 1. μαχαίρας ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμνεις ἢ σμίλῃ.
Σμιλίον, ου, τό, ſcalpellus. Luc. in Gall. Plut. de diſcern. adul. ab am.
Σμιλεύω, ſcalpello reſeco. ſcalpro amputo & præcido.
Σμίλευμα, τό, ſegmen ſcalpro amputatum, ſchol. Ariſtoph. Metaphoricè utitur Ariſtoph. in Ran.

Compoſita.

Α'ποσμιλεύω, ſcalpello amputo ſeu reſeco, ſcalpro repurgo. Et general. polio ſeu expolio, quaſi reſecans ſcalpello. Syneſ. ep. 101. ἵνα μὴ σὺ θυμὸς ὑποσχὼν τοῖς παιδίκτοις ἀποσμιλεύσει τὰ ὀνόματα, qui nomina ad vivum reſecant.
Α'ποσμίλευμα, τό, ſegmen ſcalpello factum, quod ſcalpello undiq; reciditur. Suid.
Διασμιλεύω, ſcalpello perpurgo ſeu perpolio. Et general. expolio. perpolio: unde διεσμιλευμένοι φρονήσεις, ad unguem, exquiſitæ meditationes, apud Athen. l. 4.
Εὐσμίλωτος, ſcalpro bene polita ſeu parata, Heſych.

Σμυγερὸς, vide Σμύχω, Σμύρναι, vide in Μύρρα.
Σμύρνα, in Μύρρα.

ΣΜΥ'ΡΙΣ, ſmyris, lapis quo gemmas annularii exterunt. Dioſc. l. 5. c. 166.
Σμυρίτης λίθος, ſmyrites lapis, Iob 41.

ΣΜΥ'ΧΩ f. ξω, attero, abſumo, corrumpo. Heſych. Item exuro, incendio ſeu igne vaſto, inflammo. Gregor. in poëm. Κῆρ ἀχεῖ σμύχων, cor dolore urens & macerans, Baſil. πυρετὸς σμύχοντος ἐνάξις ἀπὸ μέσης καρδίας, urente febre. Apoll. Arg. 3. οὐδὲ δὴ αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα λαὸς χροὸς dolor urens & macerans.
Σμύχομαι, abſumor, uror. Item inflammor. Il. χ, -ὡς ἐ ἄπυστα Γ'λιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχηθ' ἡμαθόεσσα.
Σμυγερὸς, ὴ, ὸν, ærumnoſus, qui perpetuis laboribus ærumniſque maceratur & conficitur. Apoll. Arg. 2.
Σμυγερῶς, ærumnosè. Heſych.

Compoſita.

Α'ποσμύχω, deuro, igni abſumo. Metaphoricè apud Luc. in dial. Terpſ. & Plut. ὑποτρίζουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυχόμενοι, cum ſtridore dentium infrendent & præ dolore ardeſcunt. vel macerati & confecti dolore.
Διασμύχω, peruro. Heſych. & Suid.
Ε'πισμυγερὸς, ærumnoſus, vel miſerabilis: aut etiam triſtificus, cor dolore urens. Heſiod. ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή.
Ε'πισμυγερῶς ærumnosè. Od γ.
Καθασμύχω, comburo, exuro. Il. ε, metaph. apud Theocr. Idyll. 3. Οὕς με καθασμύχων κῆρ ἐς ὀστέον ἄχεσι λάβῃσι.
Καθασμύχομαι, cruciari & torqueri dolore. apud Phalar.
Περισμύχω, circumcirca uro: vel undiq; macero, prorſus conficio & exhaurio: in Epigr.
Υ'ποσμύχω, ſuburo, uſtulo, i.e. paulatim uro. Item ſuccendo, inflamino. Baſil. ὑπὸ τῆς βάθεως κατέχῃ τὸν νόσον ὑποσμύχουσαν αὐτῷ τὸ ἀλγύνον. Et ὑποσμυχόμενον μῖσος, apud Greg.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, κος, ὁ, & σμώδιγξ, γος, ἡ, vibex: livor ex percuſſione. Il. β, σμώδιξ δ' αἱ μὰ τύεσκε. i. ὁ ὑπὸ πληγῆς ὕφαιμος μώλωψ. Nic. in Alex. Σμώδιγξι τείρεσι κεδαιόμενος κακότητος. Euſt. à σμῶξαι, derivari ſcribit ex antiquorum ſententia, quod Etym. Ionum dialecto ſignificare ait πατάξαι.
Σμωδικὸν, pharmacum ad vibices. Gal. apud Hippoc.

ΣΜΩ'ΧΩ, mando, μασῶμαι. Ariſtoph. in Pace, Α'νδρικῶς ἐμβάλεσθε καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν τοῖν γναθοῖν: ubi tamen etiam legi-

tur

tur. σμήχειν. ¶ Apud Suidam σωχῆν exponitur etiam, λοιδορεῖν, convitari: ἀπὸ τῆς ἡδαπποθαι τῶν σωμφύων. Apud Hesych. σμωχᾶν exp. ἐνεργεῖν μετὰ σπουδῆς. Ex scholiaste Nicandri citatur σώχω, quod exp. πτίσσω, λεαίνω, eoque etiam Herodotus uti dicitur.

Καζασμώχω, (comb.) contero, tundendo comminuo. unde apud Nic. in Alex. κατασμώξαι, pro quo tamen alii idem legunt κατασμῶξαι.

Σοβέω ῶ, f. ήσω, abigo, expello. Plerumque de avibus dicitur, utendo voce σᾶ, σᾶ. ut Aristoph. οὐδένος σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς παρειᾶς, nemine abigente. Sic Menander apud Athen. lib. 9. ἐσοβησεν' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν. Item propello: in quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον ἢ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόως αὐτὰς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, propellens seu progredi cogens aut urgens. Ab Hesych. exp. διώκω. Apud Xenoph. de re equ. σοβεῖν κόνιν, excutere pulverem. ¶ Item σοβῶ, pro σοβῶ τὰς ἀπαντῶντας, obvios summoveo quod fastuoforum est. Sic Demar. Mad. ἢ ὅταν ἀκολουθοῦσι ἢ πίπτωσιν αὐτὸς ἔχων, λέγε τῆς ἀγορᾶς σοβῶ, per forum proficiscitur obvios quosq; submovens. Plut. in Sol. σοβοῦντες, ὡς ὄχλῳ δορυφόρων, magna satellitum caterva se patrem esse inferant fastuosi & insolenter. ¶ Item moveo, concito. Aristoph. in Vesp. ταχὺ πόδ' ὦ κύκλῳ σοβεῖτε, movete in orbem pedem agilem.

Σοβέομαι, abigor, expellor, propellor. Item moveor, concitor. Basil. in epist. βάδισμα σφοδρὸν καὶ σεσοβημένον, gressus, concitatus. Et Eurip. μεγαλαῖς ἐμπνέοντα καὶ σεσοβημένα πρὸς δόξαν, qui œstro peractus gloriæ consequendæ, gradu concitato fertur.

Σόβη ἡ, muscarium, flabellum quo muscæ abigunter. In cauda equina sic dicuntur pili longiores, quib. equi muscas abigunt: vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt. In Hippiatr. Exponitur etiam galea ex pilis equinis. Suid.

Σάβοι, οι, dicitur satyri, παρὰ τὸ σοβεῖν, citato gradu currere: sunt enim animal pernicissimum, teste comm. Dem. & Plin.

Σοβᾶς, ᾶδος, ἡ, qui insolenter se infert: vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Suid. & schol. Aristoph. ex Eupol. Numeratur & inter ridiculas saltationes. apud Athen. l. 14.

Σοβαρὸς, ὁ, qui concitato gradu seu impetu fertur; concitatus; mobilis: ut σοβαρὰ ὠδή, Aristoph. in Pace. Item insolenter sese inferens & obvios quosq; submovens: ex quo intelligitur fastuosus, superbus. Plut. de educ. puer & in Demet.

Σοβαρῶς superbè, fastuosè, insolenter & fastuosè se inferendo. Plut. in Coriol. & in Alcib.

Σοβαρύνομαι, insolenter & fastuosè me infero, superbè incedo. Agath. Epigr. l. 2.

Compositæ.

Ἀνασοβέω, excutio, expello: propriè, sursum rejiciendo seu retrorsum. Plat. ep. 7. Ἀφαιμαχωνύμῳ τινα πρόπαν ἀνασοβήσοι με. & in pass. apud Luc. ἀνασεσοβημένῳ τῷ ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμιλῳ. Item conturbo, perturbo aliquem. Suid. & Hesych.

Ἀνασόβησις, ἡ, excussio, ejectio sursum aut retrorsum. Item conturbatio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello: apud Suid. ὀὐ δ' ἀνίεσαν ὡς ἀποσοβήσων τῆς κεφαλῆς τὸν ἐπιπτέλλοντα. Exponitur etiam, excutio: ut apud Aristor. in Ran. ἐχ' οἷός τ' εἰμ' ἀποσοβῆσαι τὸν γέλων. Item neutraliter, ab eo citato gradu: unde apud Menand. exp. ἀπορέχω.

Ἀποσοβητὴς, qui insolenter aliquem summovet & repellit.

Γραισάριαι, οἱ, qui vel cum vetulis rem habent vel vetulas ab emendis piscibus abigunt: ideoq; Piscium avidissimi voratores. Aristoph. in Pace.

Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

Ἐκσοβέω expello, abigo foras. Menan. apud Athen. l. 9. Αὖ πολὺ ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις μόλις.

Καζασοβέω, depello. Exponitur &, persequor, arceo. Hesych.

Μυοσόβη, q. d. muscarum abactorium: id quo muscæ abiguntur, muscarium. Epigr. l. 2.

Μυοσόβης, ὁ, muscarum abactor. Athen. l. 11. Μυοσοβεῖν, muscas abigere

Παρασοβέω, insolenter & fastuosè prætereo: vel feroci & superbo aspectu transmitto. Plut. in Car.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur in orbem τὸν φιλοτησίαν, circumferre. Menander in Theophorumenæ, Καὶ ταχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ ποτήρι' οἱ παῖδες αὐτοῖς ἀναβάντες. Erat etiam περισοβεῖν τὸ ὦ κύκλῳ πίνειν, teste Athen. l. 11.

Κατασβέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σόγχος, ὁ, sonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Dioscor. l. 2. c. 159. Est etiam olus agreste in cibis expetitum, apud Theoph.

Σόμφος, ὁ, inanis & fungosus: velut spongia: unde exponitur etiam, spongiosus. Utitur Aristot. de mammis mulierum loquens. Apud Hippoc. φλέγματα σομφὰ exp. loquitur obscurè: quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σομφὸν, quod videlicet est inter album & nigrum. ¶ At σόμφος sive σόμφος (*subst. ns.*) cucurbita sylvestris. Plin. l. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς, adject. In qua signif. invenitur σογχώδης, apud Theophr.

Σομφώτης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

Σῶος, η, ον, salvus, incolumis, sospes. Il. π, σόον δ' ἀνὰ μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. Od. δ, Ὦ φέλοι οἱ μὲν πάντες σόοι ἔμμεναι υἷι τ' ὀπίσσω. Il. ο, ἀλλ' ἀλοχός τε σόη, καὶ παῖδες ὀπίσσω. Et neutro genere. Il. ω ἵνα καὶ παῖδε τὸ σὸν μίμνοι. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Et σόοι eidem sunt σωτῆρες, salutares, salutis autores. ¶ At σῶος. impetus, vide in Σάω.

Σάω, f. σώσω, servo, salvum & incolumen præstо: unde σάος. Hesych. exp. σώζει. Aliam signif. vide in Σόος, impetus, &c.

Σῶς, ὁ, ἡ, ὸν, idem quod σόος ex quo & contractum dicitur: aut (secundum alios) ex σάος. Od. ν, Ἠΐφ' ὅπως οἱ σῶς ἐλθω, καὶ ὃν πόλιν ἐλλιλαβῆται. Thucyd. l. 3. πάλιν αὖ τὸν περίβολον σῶσαι ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑμῶν. Item integer, perfectus: ut Od. ε, νεῦ μοι σῶς αὖτως ὄλεσθον, nunc in totum sum perditus.

Σῶος seu σῶος, ὁ, idem quod σῶς, ex quo & quidam derivatum existimant. Xen. in Oecon. ἐπεπόξαμην σῶα πραγέχειν. Dem. pro Cor. ὑμεῖς ἐστε σῶοι καὶ ἔμμισθοι.

Σώω. idem quod σάω, servo, sospito: unde σώσκων. Il. θ, οἱ μάλα πολλὰ πονήσεται ὃν Τρέφιλον σώσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Σαόω, servo incolumis, sospitor, Apoll. Arg. l. 2. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἀέθλου Σώεσθαι,

Σῴζω, idem quod σώω: ex eoque derivatum sicut ἕζω ex ἕω, inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ μὲν σε ἔσωσα, καὶ σὺ μὴν δὴ ἐμὲ ἐσώθης ἐγὼ δὲ ἵνα σε ἀπωλόμιλω. Xen. Pæd. 3. οἱ μὲν νικῶντες τὰ τε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττημένων προσλαμβάνουσι. Item in judicio aliquid σώζειν aliquem dicimus, quod causam ejus tuetur & eum absolvit: unde ἡ σώζουσα ψῆφος, sententia absolutoria, quæ & sine adject. σώζουσα dicitur. Luc. in Harm. τὴν ἀδικίαν δὲ καὶ κλῆσιν φέρεις. ¶ Item σώζω, servo, conservo: ut σώζειν τὴν πίστιν καὶ τὴν εὔνοιαν τῇ βασιλεύουσι: Herodian. lib. 7. Et σῶσαι τὸ μέτρον Demetr. Phal. Item servo, i. e. custodio ut apud Eurip. in Bacch. Σώζουσι παῖδ' ἡμῶν σεμνοὶ πολῖται πάγας, asservant in publicis custodiis.

Σώζομαι, servor, incolumis evado. Plut. de fort. ἐκ τύχης ὅπως σώζεται. Xen. Pæd. 3. αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σωθῆναι. Interdum cum præposit. ἐκ, sequenti genit. ut Plat. πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης: Interdum cum ἐκ, sequente accusat. Isocr. in Evag. σωθεὶς εἰς Σόλους τὴν Κιλικίας, cum salvus pervenisset. Construitur & cum πρὸς apud Xen. Pæd. 5. Et cum ἐπὶ, apud eundem Hell. 1. Dicuntur & res σώζεσθαι, apud Demost. Philip. 3. Plut. περὶ εὐθυμίας. ¶ In sacris libris σώζεσθαι est æternam salutem consequi: ut Matt. 10. & Marc. 13. &c. ¶ Exponitur etiam, ad frugem bonam pervenire, apud Plut. de discern. adulat. ab am. τῷ μέλλοντι σώζεσθαι σοὶ φίλος, ἀγαθὸς ἢ λῃστὴς ἐχθρὸς ἐπάρχει. ¶ Exponitur etiam, manere, permanere, apud Gal. ad Glauc. l. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cujus tertia persona interdum retinet σ, interdum abiicit. Aor. 1. ἐσώθην, tanquam à σάω.

Σωτικὸς, ὁ, servandi seu conservandi vim habens, conservator, tutator. Arist. de mun.

Σῶτρον, τὸ, præmium quod conservatus conservatori reddit. Xenoph.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, servator, salutis autor, qui salutem dat & dedit. Athen. l. 7. Isoc. Dem. Luc. &c. Fœm. σώτειρα, ἡ, servatrix. Pausan. in Attic.

Σωτὴς, ὁ, ἡ, idem quod σωτικὸς: Plat. Thuc. Plut. Σωτήρια, τὰ, sc. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν. Herodian. l. 1. Luc. in Tim.

Σωτηρία ἡ, (subst.) salus. Thuc. Aesch. Isocr. Plut. &c. Item conservatio, qua aliquid conservatur incolume & in statu suo. Aristot. pol. 6. Plut. symp. 3. probl. 1.

Σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat, sospitalis.

Σωτηριακὸν, pretium quod pro funeris elatione datur. Hesych.

Σῶμα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Σάος, idem quod σόος, quidam per dialysin ex σῶς factum tradunt: alii σῶς ex σάος contractum esse censent. Comparat σαώτερος, magis salvus & incolumis. Xen. Pæd. 6 ἅμα τε παρόντα ἅπαντα σαώτερα ἦν. Ponitur & simpliciter pro σόος. Il. α, σαώτερος ὧς κε νέηαι, ut salvus hinc redeas.

Σαόω, f. ώσω, idem quod σώζω. Poëticum est, Call. hymn. in Delum, σαοῖ δέ μιν αὖτ' ἐπιβάθρων. Od. κ, Ἀλλ' ἄγε δή σε καὶῶν ὀλυσόμεσθα καὶ σαώσω. Sic & Il. ι, & Od. δ.

Σαόομαι, servor, incolumis evado. Il. ε, τῇ πῃ νῦν ἴθυς τετραμμένος ἢ λάσιον ἔδος, Ἢ ἐς σαωθήτω.

Σαῶ, ῶς, idem quod σαόω. Hinc Est deducit futurum σαώσω, & Aor. 1. ἐσάωσα. Præt. imperf. ἐσάωζε & abject. augmento σάωζε, pro quo per apocopen Aeolicam dicitur σάω. Il. Φ, ζωὸς δὲ σάω κεῖθι· ῥέεθρα. At Od. ν, σάω ὑπὸ τοῦτο, σάω δ' ἐμὲ, per apoc. dictum pro σάωζε.

Σαωτὴρ, idem quod σωτὴρ: in anth. Epigr. l. 1.

Σῶν, ῶνος, ὁ, Mercurius epitheton. Il. υ, qui ad Etymol. ex σάω fieri dicit, sicut θῶκος ex ἕζομαι. Idem exp. ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ σωκεῖν, τὸ ἰσχύειν: quo utitur Sophoc. in Elect. μοῦνα γὰρ ἄγαν σῶκος

λύπης αὐτάρρο πον ἄχθ⊙, non valeo, non possum. Vide & σωσίοι⊙, in comp. ex Οἶκ⊙.

Composita ac primùm desinentia in σό⊙.

Α'ειασό⊙, ὁ ἡ, ſemper ſervans. Nonn.

Βιοσό⊙, vitæ ſervator. Idem.

Δύσο⊙, dicitur qui difficulter ſervatur. ideoque ὁ κακοδαίμων. Theocr. Idyll. 3 & 4. Vide & in comp. ex. σό⊙ in Σέω.

Εὔσω⊙, qui tuto ſervatur & incolumis evadit. Heſych.

Εὔσωια, robur, virium potentia. Suid.

Λαοσό⊙, populum ſervans, populi tutor ſeu ſervator. Apoll. & Minervæ epith. apud Hom. Vide & σό⊙ in Σέω.

Μελισσό⊙ Παὼν, apiarius, apum ſervator aut cuſtos. in Epigr.

Μηλοσό⊙, ovium ſervator aut ſervatrix

Νεκυοσό⊙, mortuorum ſervator. Chriſti epith. apud Nonn. Vide & alterum σό⊙ in Σέω.

Νηοσό⊙ ſeu νησό⊙, navium ſervator. Epith. Apoll. & Dianæ. apud Apoll. Rhod.

Οἰνοσό⊙, vinum ſervans. Nonn.

Composita ex σώζω.

Α'ναστάζω, reſtituo priſtinæ incolumitati, facio ut quis ſalvus evadat. Soph. ἀνασώζει φόνε. Item ſarcio, recupero: unde in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀνασώσασθαι τὴν παρεῶνα δέξεων.

Α'ναστάζομαι, ſervor, incolumitati reſtituor. Diod. Sic. ἀνασωθεὶς ἐς τὴν πατρίδα.

Α'ντισώζω, viciſſim ſervo. Item inſtauro.

Α'ποσώζω, ſalvum & incolumem reduco, vel reverti facio. Cum præpoſit. ἐς, apud Xen. anab. l. 2.

Α'ποσώζομαι, ſalvus & incolumis pervenio ſeu evado. Xen. Hel. 1. ἀπεσώθη ἐς Δεκέλειαν. Exponitur & ſimpliciter, evado, item confugio.

Α'σως⊙. ſeu ἄσωτ⊙, ὁ ἡ, qui ſervari ſeu ſoſpitari nequit, de cujus ſalute ſpes nulla eſt. Ariſt. probl. l. 2. Item perditus, deploratus, profligatus: calamitoſus. Plut. in Alcib. ἄσωτον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι. Item perire dignus, indignus ſalute: ut ἀσώτῳ Σισυφίδαι ἡμύσεις, apud Soph. in Ajace. ¶ Α'σωτ⊙, exp. ēt qui per ſe ſuaq; opera perit, apud Ariſtot. eth. 4. c. 1. Item luxurioſus, nequam, luxu & ganeæ ſtudio perditus: aſotus: apud eundem ibid.

Α'σώτως, luxuriosè, luxurioſorum more. Athen. l. 4. & Iſoc. Exponitur etiam, prodigè, nequiter.

Α'σωτία, ἡ, luxuria, prodigalitas, profuſio: nequitia. Ariſtot. eth. 4. c. 1 & alibi. Scribitur etiam, ἀσωτεία.

Α'σωτεῖον, τὸ, locus in quo luxurioſi epulantur & commeſſantur, aut ſuas libidines exercent: ganeum, popina. Poll. l. 9. & Athen.

Α'σωτεύομαι, luxuriosè vivo, omnia per luxum ſeu in luxum profundo. Athen. l. 8. ἀσωτευόμεν⊙ νεωϊσκ⊙.

Διασώζω, idem quod σώζω. Iſoc. in Archid. ἐκλιπεῖν τὴν χώραν καὶ τὰ σώματα διασῶσαι Item conſervo, tueor. Idem ibid. πρεσβεῖς τὴν ἡμετέραν αὐτῶν διασώζειν. Item ſervo, i. retineo, etiam utor: ut διασώζω τὴν παροιμίαν. Plat. de rep. l. 1. Sequente ἐς, exp. incolumem perduco in vel ad, incolumem remitto aut reduco: ut διέσωσεν ἐς Α'θήνας. Laërt. in Plat.

Διασώζομαι, idē quod διασώζω. Xen. Ped. 4. πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαμβάνειν διασώσασθαι. Item paſſ. conſervor. Demoſt. in Epith. ἡ πάσης τῆς Ε'λλάδ⊙ ἄρα ἐλευθερία ἐν τῇδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο. Sequente ἐς exp. incolumis pervenio: ut ἐς Κυρήνην διεσώθησαν. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, convaleſco: ut Xen. ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ.

Ε'κσώζω, è periculo ereptum incolumem ſervo, libero ſeu tueor è periculis. Eurip. in Oreſt. Ε'κσῶσαι ἐξέσωσα. Soph. in Ajace, Θεὸς γάρ ἐκσώζει με Et apud Plat. ἐκσῶσαι οὐκ ἂν μεγίστων κινδύνων.

Περισώζω, facio ut incolumis ſuperſit, incolumem ſervo: vel tandem ſervo. Syneſ. ad Euopt. αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ περισώσει.

Περισώζεσθαι, incolumem eſſe & ſervari à morte.

Συσσώζω, ſimul ſervo, ſervando contineo & ſtringo ne dilabatur. Eurip. in Iphig. Aul. τὰ γάρ τοι τέκνα συσσώζει κἀλόν, Α'γάμεμνον. Vtitur & Plat. de leg.

Σ Ο Ρ Ο ̀ Σ, ου, ὁ, loculus, conditorium: ſepulchrum, ſeu capulum, ſandapila. Il. ψ, Ω'ς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Plut. in Numa, λιθίνας σορούς, loculos lapideos. Et σοροὶ σαρκοφάγοι, loculi qui corpora arrodunt ſeu adedunt, apud Dioſc. l. 5. c. 142. Apud Ariſtoph. in Veſp. Ποθεῖν ἐρᾷν τ' ἔοικας ὡραίας σοροῦ, deſiderare & amare videris pulchram ſandapilam, i. e. formoſam vetulam.

Σορηδόν, in modum loculi ſeu buſti.

Σορεύω, f. εύσω, cadavera in loculo condo.

Composita.

Ε'νσορεύω, in loculo condo, ſepelio.

Εὐσορος⊙, latum habens loculum ſeu capulum. In Epigr. εὐσόρου σήματος, amplum & capax ſepulchrum.

Σὸς vide in Σύ. Σῶστς, in Σόω, à Σέω.

Σ Ο Υ̃, vox abigentis aves. Ariſtot. in Veſp. Σῦ, σῦ, πάλιν σῦ. Eſt & genit. pronominis σύ. ¶ Item imperat. concr. pro σόν.

Σ Ο Υ̃ Σ Ο Ν, ου, τὸ, lilium: lingua Phœnicū ſeu Phrygum, teſte Etym.

Σέσινο⊙, unde σέσινον μύρον, unguentum ex liliis confectum, quod & σέσινον χρῖσμα vocatur à Dioſc. l. 1. c. 73. & Athen. l. 12. Ponitur σέσινον & pro oleo ex liliis confecto.

Σ Ο Φ Ο ̀ Σ, ου, ὁ, ſapiens. Eurip. in Bacch. Σοφὸς, σοφὸς εἶ, πολλὰ δ' οὐ σ' ἔτνας σοφόν. Plut. αἱ τύχαι με σοφὸν ἔθηκαν. Dicitur & σοφὸς qui peritus eſt alicujus rei aut artis, & plurimùm in ea verſatus, ideoq; probè eam callens: ut σοφὸς τέκτων. Il. o. Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶναι τινὶ & σοφὸς τὸ: Soph. λέγ' ἀγώμην σοφὸν φεύγοντα θοῦριν ὄντα ὄγκῳ. Plat. in Apol. ἐγὼ γὰρ ὥστε μέγα, ὥστε σμικρὸν ξυνίοντα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Dicitur & σοφὸς εἶναι τινὸς: ut σοφοὶ δ' ἡκηκοιήσιν. Gregor. Naz. Item, σοφὸς πρὸς τινὸς apud Plat. in Apol. Socr. Et σοφὸς πρὸς ἐπιβαλλω, apud Herodian. l. 3. Τὸ σοφὸν, quod ſapiens eſt: ſeu ſapientis viri, ſcitum, eruditum: interdum, callidum, argutum: apud Plut. & Syneſ. ¶ Σοφὸς exp. etiam, prudens, ut idem ſignificet quòd φρόνιμ⊙.

Σοφῶς, ſapienter, doctè: Ariſtoph. in Ran. Ο' μὲν σοφῶς γὰρ εἶπεν, ὁ δ' ἕτερ⊙ σωφρόνως.

Σοφία, ἡ, ſapientia. Hom. Plat. Ariſtot. &c.

Σοφόω, ῶ, ſapientem reddo.

Σοφίζω, idem: vel doceo ſapientiam.

Σοφίζομαι, (paſſ.) doceor ſapientiam, percipio & diſco ſapientiam ab alio traditam. Xen. τοιαῦτα γὰρ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα. Item doceor, i. e. cognoſco, intelligo: ut Reg. l. 1. c. 3. ἐσοφίσθη ὅπου κέκλικε τὸ παιδάριον, intelligit. Σοφίζομαι, (activa ſing.) argutè & ingeniosè comminiſcor aliquid aut conficio. Ariſt. in Nub. ἀεὶ Καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι. Philoſtr. in Heroic. σοφίζονται τὴν περφυραν, ſcitè & ingeniosè conficiunt. Et in malam partem, varè & callidè comminiſcor, fraudulenter excogito ſeu fabricor, Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφιζόμενος τοῖσι δαίμοσιν. Greg. δᾶ μὴ σοφιωθῶμεν κατὰ κακίαν. Cum accuſat perſonæ ſignificat, decipio Herodian. l. 7. αὐτὸν τὸν δῆμον ἐσοφίσατο.

Σεσοφισμένο⊙, edoctus, peritus: ut ναυτιλίης σεσοφισμένο⊙. Heſio. in Erg.

Σεσοφισμένως, more eorum qui captioſis & doloſis verbis utuntur, more Sophiſtarum. Xen. in Cyneg.

Σόφισμα, τὸ, inventum callidum, conſilium aut facinus aſtutum. Thuc. Herodian Phil. &c.

Σοφισματίκὸς, captioſus, doloſus: aut cavillationum peritus, ſeu ad cavillationem pertinens, & accommodatus.

Σοφισμὸς, ὁ, callida & coacta interpretatio.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, doctus & peritus artifex: ſeu artifex callidus & ingenioſus: ut σοφιστὴς ἡδυπαθείας, Luc. Et σοφιστὴς λόγων, Plut. in Lyc. Item ſapiens & doctus: ut σοφιστὴς τοῦ νοῦν, apud Arrian. l. 6. Sic & apud Syneſ. ep. 44. Plerunq; in malam partem σοφισταὶ dicti fuerunt, qui oſtentationis aut quæſtus cauſa philoſophabantur, ut reſt. Cic. in Acad. quæſt. Et in primis rhetores: unde Gorgias rhetor ſophiſta dicitur apud Luc. in Macrob. Item σοφιστὴς, deceptor, impoſtor: peculiariter, qui vafris & doloſis verbis aliquem circumvenit: cavillator. Dem. pro cor. ἐγὼν ἡγήσαμην καὶ σοφιστὴν ὀνομάζειν. Sic & apud Plat. & Xen.

Σοφιστικὸς, captioſus, cavillatorius. Ariſtot. Luc. Item ſophiſtarum proprius, ſophiſtis conveniens.

Σοφιστικῶς, ſophiſticè, more ſophiſtarum, captioſè: Ariſt. Plut.

Σοφιστεύω, ſophiſticam artem doceo ſeu profiteor. Athen. l. 5. Item rhetoricen profiteor. Hermog. Exponitur etiam, philoſophor. Item argutor,

Σοφιστεία, ἡ, ars ſophiſtica. Phil. de vita M. l. 1. Exponitur &, inanis ſapientia.

Σοφιστιάω, argutor, ſophiſtarum in modum magnificis me verbis oſtento. Plut. in lib. de laude propria.

Σοφίστρια, ἡ, magiſtra ſophiſtices: vel deceptrix.

Composita ac primùm ex σοφός.

Α'σοφ⊙, ὁ ἡ, qui ſapiens non eſt, inſipiens: vel imperitus. Poll. lib. 4. c. 1.

Α'σόφως, inſipienter, ſtultè, imperitè. Idem ibid.

Α'σύφηλ⊙ quomodo huc pertineat, vide in comp. ex Φῆλ⊙.

Συνασοφέω, (decomp.) ſimul deſipio. Eurip. in Phœn. Καὶ τῷδ' λυπεῖν συνασοφεῖν τις μὴ σοφοῖς.

Δοκησίσοφ⊙, qui ſibi videtur ſapiens eſſe, quum non ſit. Poll. & Heſych.

Δοκησισοφία, opinio quam quis de ſua ſapientia falsò concipit. Plat.

Δοξόσοφ⊙, idem cum δοκησίσοφ⊙. Plat. Ariſtot.

Δοξοσοφία, idem cum δοκησισοφία: apud eoſdem.

Η'μίσοφος, ſemiſapiens. Luc. in Hermot.

Θεόσοφος, rerum divinarum conſultus, in divinis peritus. Areopagit.

Θεοσοφία, rerum divinarum ſcientia: apud eundem.

Θυμόσοφος, qui ipſe ſibi animi ſui acumine peritiam alicujus rei comparavit, ingenio præſtans, ingenioſus. Ariſtoph. in Nub. Plut. in Artox.

Θυμοσοφικὸς, idem. Ariſtoph. in Veſp.

Κενόσοφος, in vanis & inanibus ſapiens: ſeu inani ſapientia prædictus.

Κενοσοφία, inanis & vana ſapientia.

Μισό-

Μισόσοφος, sapientiam & sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ Plat.

Μωρόσοφος, stultè sapiens: vel insulsè sapiens: aut ex stulto & sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφᾶν, stultè sapere. Μωροσοφία, stulta sapientia.

Παύσοφος, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epithetum, apud Phil. de mundo.

Ὑπέρσοφος, sapiens supra quàm dici possit.

Φιλόσοφος, amans seu expetens sapientiam: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. Item philosophicus, philosopho dignus: ut φιλόσοφος ἀνεψιμία, apud Plut. de deo Socr. Exponitur &, sapiens. ut apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφωτάτη αἱρέσεων, ut sectarum sapientissima.

Φιλοσόφως, philosophicè, seu ut philosophũ decet, Plut. in Alex.

Φιλοσοφία, ἡ, amor, seu studium sapientiæ: Isoc. Plat. Aristot. Apud Isoc. idem significat quod φιλολογία. Exponitur ὁ, studium, ut ἀμφὶ τὰς λόγους φιλοσοφία apud eundem. Item commentatio: ut φιλοσοφία πολιτική, apud Aristot. polit. 3.

Φιλοσοφικὸς, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus: philosophicus.

Φιλοσοφέω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina & sapientia colloco. Plat. ep. 7. & de rep. l. 5. Interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo, dedo me philosophiæ: ut apud Plut. de fort. Alex. Διοξίππῳ τῷ βουλομένῳ ἐπὶ τὰ φιλοσοφεῖν. Item philosophor, id est, philosophorum more disputo seu differo. Item de exil. Σωκράτης δὲ φάσκοντα πίνων ἐφιλοσόφει. Item philosophorum more disquiro & commentor mecum. Isoc. in Panegyr. σκοπεῖν & φιλοσοφεῖν τοῦτον τὸν λόγον. Apud eund. ἀμφὶ τὰς ποιητὰς ἐφιλοσόφησαν occupati fuerunt & studuerunt. Exponitur & simpliciter, disputo & tracto aliquid: ut apud Greg. εἰ μὴ ἐωῶεν ἡμῖν τοῦτο περὶ φιλοσοφήσοι. ¶ Item philosophiam doceo, seu profiteor. Phil. de mundo, οἱ παρ' Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες.

Φιλοσόφημα, τὸ, philosophica quæstio: seu res quam quis philosophica commentatione secum disquirit. Arist. de cœlo, l. 2.

Decomp. Ἀντιφιλόσοφος, philosophis seu philosophiæ contrarius. Ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium.

Ἀφιλόσοφος, qui philosophus non est. à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. l. 13. Exponitur etiam, non conveniens philosophiæ. Ἀφιλοσόφητος, philosophiæ & literarum expers, qui nihil studii in doctrina & sapientia collocavit: imperitus, indoctus. Chion. in ep. ad Clearch.

Ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, & disputo in. Greg. Exp. etiam, studium & operam meam colloco in. Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, in quo philosophamur, vel philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Καθαφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Προσφιλοσοφέω, philosophor ad, seu apud. Luc. in Tim.

Συμφιλοσοφέω, unà operam do philosophiæ: seu una philosophor, una philosophicè disputo. Dipg. Laert.

Ὑπερφιλοσοφέω, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειρόσοφος vel χθεσόσοφος, q. d. manu sapiens. Luc. de salt.

Composita ex σοφίζω.

Ἀντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contra sophistam & argutatorem ago.

Ἀντισοφιστὴς, qui contra sophismatis certat. Item qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: vel qui sapienter oppugnat. Luc. de calum.

Γυμνοσοφισταὶ, sapientes Indorum, ita vocati, quòd nudi in sylvis agerent. Plut. in Lyc. & Alex.

Δειπνοσοφιστὴς, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Διασοφίζομαι, astu utor, sophisticè ago. Aristoph.

Καθοσοφίζω, sophisticè decipio, sophismate circumvenio: vel sophismate redarguo aut percello. apud Plat.

Καθοσοφισεύω, eludo captiosè verborum argutiis: apud Greg.

Μεταφροσοφιστὴς, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam ostendat. Aristoph. in Nub.

Παρασοφίζομαι, non dextrè seu perperam σοφίζομαι, scitè & ingeniosè parare aliquid tentans. perperam id facio. Athe. l. 4 apud Arist. Rhet. 1. παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν. quidam exp. videri velle sapere supra medicum.

Παρασοφίζομαι, sophisticè circumvenio. Aristoph.

Ψευδοσοφιστὴς, qui falso sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus.

Σόω, vide in Σέω. Σπάδιξ ὠσάδων, ὠσάζω, in Σπάω.

ΣΠΑΘΗ, ης, ἡ, rudes seu rudicula: spatha, spathula: instrumentum quo pharmacopolæ & chirurgi pharmacum movent in mortario aut olla. Diosc. l. 1. c. 66. κίνει σπάθῃ καὶ ψιμύθιον ἀλάλειπτον. Item gladius, ensis. Poll. l. 10. c. 31. ex Menand. ἀξίωσεις μεγάλας σπάθῃ. Sic etiam dicitur instrumentum quodam equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. Apud eundem est etiam textorium instrumentum: quod quidam id esse putant quo telam arctat textor densatque. In homine σπάθαι dicuntur costarum ossa: apud eundem Poll. l. 2. vel ipsæ costæ: Ruf. Ephes. Hippocrates verò σπάθας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Ἀκροσπάθια dicuntur ἀσπιδόνδρια, quòd costis subjiciantur, & velut in extremitate earum posita sint. ¶ In palma σπάθη dicitur id unde fructus dependet: teste Poll. lib. 1. quomodo usus est Herodot. l. 7. & Xen. In eadem sic & appellatur ipsum involucrum palmulæ, quod aliàs φοινὶξ dicitur, teste Dioscor. l. 1. c. 52. Quin & ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. & ult.

Derivata à σπάθη, *in prima significatione.*

Σπαθίον, τὸ, spathula: apud Aeginet. pro cultro chirurgico usurpatur. Et in Hippiatr. pro specillo seu scalpello.

Σπαθὶς, ἰδος, ἡ, rudicula qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinere, quum inungebantur. Euphemus apud Poll. l. 10. cap. 26. τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὸν ὑπτίλον μύρισον. ¶ Item vestis σπάθῃ contexta. Idem l. 7. c. 10. & Hesych.

Σπαθίζω, spathula agito. Nic. Myrepf. sect. 9. c. 71. Item spathula oleum seu unguentum è lecytho exemptum illino. Hesych.

¶ *Derivata à* σπάθη *instrumento textorio.*

Σπαθίω, licium inculco τῇ σπάθῃ: vel simpliciter, texo. Exponitur & prodigè licia telæ addo, & inculco τῇ σπάθῃ. ut apud Aristoph. in Nub. Ὦ γωνιαλίων σπαθᾶς. Unde metaph. pro profusè insumo seu consumo ponitur, prodigo, dissipo. Luc. de luct. ἐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δίς ἢ τρὶς τῆς ἐμῆς, neque profusè epulaberis. Et cum accus. apud eundem in Cauc. σπαθῶν ἅμα τὸ κτῆμα, profusè absumentem. Exponitur etiam, τρυφῶ, Hesych. *A qua significatione orta derivata vide post derivata & comp. primæ signif.*

Σπάθημα, τὸ, densitas in tela, quum textor licium telæ addidit largè, & citra parsimoniam incalcavit. Hesych.

Σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua circa parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

Σπαθητὸς, ὁ, densatus: ut ὠφελόλημμαι ὁ παχὺς, cui licium largissimè additum est. Athen. l. 12.

Σπαθὶς, vide in præcedenti ordine derivatorum.

Composita.

Ἀσπάθητος, ὁ, ἡ, qui non ἐσπάθηται: ut ἐσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuvium.

Διασπαθίω, idem cum σπαθίω: unde metaph. Διέσπαθησαν τὴν οὐσίαν, dilapidare patrimonium. Plut.

Καθασπαθίω, luxu consumo, prodigo.

Πολυσπαθὴς, multùm densatus τῇ σπάθῃ: in Epigr.

Derivata à σπαθίω, *in deliciis & luxu vivo.*

Σπαθάλη, ἡ, lautitiæ, delitiæ, τρυφὴ, apud Suid. Chrysost. in 1. ep. ad Tim. c. 5. ὅταν ἐν τῇ σπαθάλῃ διάγωμεν, deliciis.

Σπαθαλάω ῶ, delicior, lautis epulis victito, voluptariam vitam dego. Iac. c. 5.

Σπατάλημα, τὸ luxus sumptuum. in Epigr.

Καθασπαθαλάω, ῶ, (*comp.*) idem quod σπαθαλάω, delicior, in deliciis vivo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδεὶς μοι τούτων Ἐφεσίστρατε σπιτάλιν σὺ ποιήσῃς θεῶν, ἢ σὺ καθασπαθαλᾷς, nemo deorum mihi conciliârit delicias lautitiasq; illas tuas, in quibus vitam transigis. Sic Greg. καθασπαθαλᾶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, lautè & delicatè vivens in eburneis accumbendo lectulis. Significat &, in delitias & lautas epulas insumo.

¶ *Derivata ex* σπάθη *palmo.*

Σπαθίτης, ου, ὁ, palmeus: ut σπαθίτης οἶνος, apud Alex. Trall. & Paul. Aegin.

Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes Theophr. Item muliebre ornamentum quod brachio inferebant armillæ loco. Tertul. de cult. fœm. Quidam hæc spathalia sic dicta existimant ob colorem puniceum.

Σπαθίναι ἔλαφοι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd cornua spathis similia, i. e. mucronata & acuminata haheant. Eustath.

ΣΠΑΙΡΩ, & ἀσπαίρω, (ut σκαίρω & ἀσκαίρω,) palpito, vibro, tremo: propriè de iis qui morti obluctando animam efflant. Epig. l. 6. Θρῆνον ἐπ' σπαίροντα τὸ γεροντίδιον. Od. ε. Θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδέσθαι. Il. μ. ὀφίωνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα. Od. τ. (de hinnulo qui suffocatur) Αὐτὰρ ὁ σὺν φυγέειν μεμαὼς ἅμα δεῖε πόδεσσι. Dicitur & cor. ἀσπαίρειν, quum vibrat seu pulsat: ut Ilii, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει. Ἦρα οἱ ἀσπαίρουσι καὶ ἐλάζονι πολέμιξον Ἐγχεϊ. Tribuitur & piscibus aut carnibus, quum in sartagine à fervente oleo succutiuntur, ut palpitare & tremere videantur. Athen. l. 3. οἱ πάγχυ ἐπὶ τῷ πυέλῳ κείμενοι ἐπάλλονται καὶ ἠσπαίροντο.

Σπαρίζω & ἀσπαρίζω, palpito, tremo, Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Ἀπασπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Eurip. in Ion. Θνήσκω δ' ὅταν ἀπασπαίρωσι, Φοινισσομένας Χλαίνας πεσόντες.

Ἀποσπαρτίζω, seu ἀποσπαρατίζω, palpito, vibro, pulso. Hippoc. de morb. l. 2.

Ε᾽σπαπαίρω, ſubſulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.
Περισπαίρω, palpito, & terram calcibus pulſo.
Προσπαίρω, palpito, ad Plut. in Oth.
Ὑποσπαίρω, ſubpalpito. Suid.

Σπάλαξ, vide in Σπάω.

ΣΠΑΝΟ᾽Σ, & σπάνις, ὁ, rarus, qui non ubiq; nec ſemper reperitur, ideoque pretioſus. Exponitur etiam, paucus, parcus. In Epigr. Ζ᾽ηνὸς χάμευνα σπάνιον γέρας. Plut. περὶ γάμου τοῖς σπανίως μὲν πολυτελῶς δὲ καὶ λαυσῶσι παρόντος. Ariſtot. rhet. l. 1. ἄμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ ἀφ᾽ ἡδονῆς, ἡδὺ ἐστι. ¶ Item rarus, i. minimè denſus. Heſych.
Σπανίως, rarò, inſolenter. Exponitur etiam, parcè.
Σπανιότης, ητος, ἡ, raritas vel penuria. Heſych. Iſoc. in Paneg.
Σπανία, ἡ, idem: apud Heſych.
Σπάνις, εως, ἡ, pro iiſdem. Eurip. in Oreſt. Plat. Dem. Iſocr.
Σπανίζω, penuria laboro. Eurip. in Cycl. σῖτον δ᾽ ἐσπανίζομεν. Thuc. l. 1. νεῶν μακρῶν σπανίσαντες. Sic & apud Plut. & Xen. Dicitur & res aliqua σπανίζειν, cujus copia non eſt. Ariſtoph. in Veſp. τελαῖς σπανιζούσαις.
Σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Et paſſ. ſignif. apud Eur. in Oreſt. ὁρᾶς δὴ φίλων ὡς ἐσπανισμεθα, ut privati amicis ſimus: vel quanta amicorum penuria laboremus.
Σπανιστὸς, ὁ, cujus copia & penuria eſt, rarus. Soph. in Oed. Col.
Ὑποσπανίζω, & ὑποσπανίζομαι, (comp.) aliquantum laboro penuria, aliquantum egeo: vel ſimpliciter, egeo. Soph. in Ajace, Τί δ᾽ ἐσὶ χρεὰς τῆς δ᾽ ὑποσπανισμένον.
Σπανὸς, idem cum σπάνις, ſeu σπανίος, rarus, infrequens, paucus. Call. hym. in Dian. σπανὸν γὸ τόγ᾽ Ἀρτεμις ἄσυ κάτιθη.

ΣΠΑΡΑ᾽ΣΣΩ, ſeu σπαράττω lacero lanio: ſeu dilacero, dilanio: vel vellico. Ariſtoph. in Rhan. σπαράξειν τὰς γνάθους. Luc. in Vocal. σπαράξειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχερῶ. Gal. ad Glauc. l. 1. σπαράξειν τὸν στόμαχον ὄντι δακτύλων ἢ πτερῶν κηθέσει. proritare ſtomachum digitis penitùs immiſſis. ☞ Videtur compoſita dictio ex σπάω, & ἀράσσω, ut ſit propriè, trahendo rumpo ſeu lacero.
Σπάραγμα, τὸ, fruſtum rei delaceratæ ſeu diſcerptæ. Eurip. in Bacch. Plut. adverſ. Colot. Apud eundem ibid. σπαράγματα λόγων, exp. lacera verba.
Σπαραγμοτώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, ut κραυγὴ σπαραγμοτώδης, vociferatio quæ ipſum guttur ruptura videtur Plut. in præcept. ſanit.
Σπαραγμὸς, ὁ, laceratio, laniatus, convulſio. Eurip. in Bacch. Herodian. l. 8.
Σπάραξις, ἡ, idem.
Σπάργανον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀναπαράσσω, lacerando evello vel revello. Eurip. in Bacch. Ῥίζας ἀνεσπάραξον ἀσιδήρους μοχλοῖς.
Ἀποσπαράσσω, avello lacerando. Idem. ibid. Ἀπεσπάραξεν ὤμον ἐχ ὤμου βίᾳ.
Διασπαράττω, dilacero, dilanio, diſcerpo. Eubul. apud Athen. l. 14.
Διασπαρακτὸς, ὁ ἢ ἡ, dilaniatus, diſcerptus: ut ὤμα διάσπαρακτα, Eurip. in Bacch.
Καθασπαράττω, idem quod διασπαράττω.
Νεοσπάραγμος, recens dilaniatus ſeu diſcerptus. ſchol. Ariſtoph.
Συσπαράττω, concerpo.
Ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc diſcerpitur & laniatur. Ariſtoph. in Equit.

ΣΠΑ᾽ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, faſcia, pannus oblongus in quo infans involvitur. Hom. hym. in Merc. Ὑπὸ ἐμοῖσι μέμηλε, καὶ ἡμιτέρης γάλα μητρὸς, σπάργανά τ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὸν λοετρόν. Plut. de Alex. fort. l. 2. ὃν Λυκάρετος ἅμα τῷ σπαργάνῳ κομίσας εἰς τὸ φιλίππου, una cum faſciis quibus involutus erat Herodian. l. 1. μὴ πεφυλάχθαι με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, intactum me plebeis faſciis. Apud Philip. de vita M. lib. 1. ἐξ ἔτι σπαργάνων, ab incunabulis. ☞ Etymol. à σπαράσσω deducit, ut per ſyncopen dicatur quaſi σπαράγανον.
Σπαργάνιον, τὸ, faſciola. Eſt & herbæ nomen apud Dioſc. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictum exiſtimant quòd foliis ejus pro faſciis uterentur.
Σπαργανίζω, f. ίσω, faſciis involvo, faſcio. Heſiod. in Theog. Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν.
Σπαργανόω, idem Plut. in probl. Rom. Lucæ 2. Cum dativo inſtrumenti exp. ſimpliciter, involvo, ſeu involvo ut faſcia, aut faſcio. Ariſtot. hiſt. an. l. 7. σπαργανῶσιν ἐρίοις αὐτά, faſciis ex lana involvunt. Plut. de fort. Alex. Ἀ᾽ετὸν σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελέαγρον, purpura faſciens. Legitur & σπάργαω, apud Hom. hym. 1. in Apoll. σπάργων δ᾽ ὑφάρει λευκῷ: quod per ſyncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν, aut ἐσπαργάνισαν, eliſa ſyllaba νω aut νι & γ σ in ξ mutato, in quas literas ipſum ξ reſolvitur. Heſych autem σπάργω exponit etiam σπαράσσω, innuens ex σπαράσσω συγκεκόφθαι.
Σπαργανόομαι, faſciis involvor, faſcior.
Σπάργανμα, τὸ, idem quod σπάργανον: id quo aliquid velut faſcia involvitur, faſciæ uſum præbens, involucrum. Vtitur Etim. in σπάργανον.
Σπαργάνωσις, ἡ, vide in Σπαργάω.

Compoſita.

Ἀποσπαργανόω, ῶ, faſciis exolvo, faſcia qua quis obvolutus erat exolvo.
Ἀποσπαργανῶμαι, faſciis quib. obvolutus eram evolvor: vel faſciis me exolvo. Greg. Naz.
Ἐνσπαργανόω, ῶ, faſciis involvo: idem quod σπαργανόω, ap. Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑ᾽Ω, ῶ, tumeo & diſtentus ſum. Propriè de uberibus dicitur uſq; adeò lacte diſtentis, ut rupturam minentur, & præ nimio tumore lac ſtillent. Eurip. in Cycl. Σπαργῶντές μοι τὰς μαστὸς γάλασον. Idem in Bacch. μαζὸς ὑφ᾽ ὧν σπαργῶν ἔπ. Plat. de rep. l. 5. τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σιγὸν ἄγοντες ὅταν σπαργῶσι. Dicuntur & arbores σπαργᾶν quarum cortices ſucco turgeſcunt: apud Theophr. Item homines, quorum cor accenſum alicujus rei cupiditate & libidine intumeſcit: & præſertim ii qui pruriunt libidine venerea: ut apud Plut. σπαργῶν τὸ μεῖζον ὁ Λούκιος. De alius rei cupiditate, apud eundem in Fab. δεῖ δ᾽ ὑπηχεῖν ἐπηρμένῳ & σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. Et cum præpoſit. ἐπὶ, apud eundem in Artox. & Lucullo.
Σπάργη, vel σπαργὴ, ἡ, libido: propriè qua matres diſtenta lacte ubera exinanire cupiunt. Gal. in lex. Hippoc.
Σπαργάνωσις εως, ἡ, in matribus dicitur quum earum mamillæ à partu præſertim recente ſic lacte intumeſcunt, ut exuberantiam eam ferre vix queant Dioſc. l. 2. c. 129. *Habet autem formam verbalis, tanquam à σπαργανόω, de quo ſuprà in σπάργανον.*

Σπαρείζω, vide in Σπαίρω. Σπαρτὸς, &c. vide in Σπείρω. Σπάσις, σπάσμα, &c. in Σπάω.

ΣΠΑ᾽ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, ſpatangus: echinorum ſpecies, apud Ariſt. hiſt. an. l. 4. & Athen. l. 3. ex Ariſtot. Sophr. & Ariſtoph.

Σπατάλη &c. vide in Σπάθη. Σπατάλη, in Τάλως.

ΣΠΑ᾽ΤΟΣ, corium, pellis δέρμα σπάτου, Heſych.
Σπάτης, ου, ὁ ἢ ἡ, coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑ᾽Ω, ῶ, f. άσω, traho. Item attraho. Greg. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem attrahas, animam efflas. Propriè bibentes dicuntur ἕλκειν, quum hauriunt & ſpiritu ſuo attrahunt potum. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. τὰ δὲ συρίσκοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες. Athen. λαβὼν ποτήριον, ἕσπασε γλυκαίως. Phil. de vita M. l. 1. ὥσπερ ἐκ ὕδατος ἀλλ᾽ ἀκράτου σπάσωσι, quaſi non aquam, ſed vinum hauſiſſent, ſeu ſpiritu ſuo attraxiſſent. ¶ Item contraho. ¶ Item extraho, educo: Eurip in Iphig. Aul. & Taur. χελὺς φάσγανον σπάσας, educto enſe. Item extraho, i. e. evello. Accipitur & pro ſimpl. vello. Item pro convello.
Σπάομαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extraho, educo: ut Il. τ, Ἐκ δ᾽ ἄορ σύελκε παρῴου ἐσπάσατ᾽ ἔγχος. Od. χ. Φάσγανα σπασάμενοι. Et evello. Odyſſ. κ, ἐγὼ σπασάμενος ῥῶπάς τε λύγους τε. Item convellor, contrahor: ut apud Eurip. in Cycl. τὰς γὰ πόδας Ἐ᾽ξῶτες ἐσπλῶ ἡμῖν. Dioſc. βοηθᾷ ῥήγμασι σπωμένοις, rupris & convulſis medetur.
Σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur mucro ſeu acies nuda & è vagina educta. Plut. in Otho. In corpore humano ſic appellatur quod convulſum eſt. Ariſt. in Probl. σπάσμα ἐς λαμβάνει. Exponitur etiam, diſtenſio. apud Theoph.
Σπασμῶπον, τὸ, levis convulſio.
Σπασμῳδώδης, ες, ὁ & ἡ, convulſionis ſpeciem gerens, ſeu convellens. Exponitur etiam evellens.
Σπασμὸς, ὁ, idem quod σπάσμα. Plut. in præcept. ſan. ἐοικότα σπασμῷ καὶ χαλεπόν. Thuc. l. 2. σπασμὸν ὑδιδόασι ἰσχυρὸν, convulſionem ciens validam.
Σπασμώδης, convulſivus: ut σπασμῶδες πάθος, convulſivus affectus: apud Gal. comm. 3. in l. 1. prorrhet.
Σπάσις, εως, ἡ, tractus ſeu attractus. Exponitur etiam, ſuctus, apud Ariſtot.
Σπαστικὸς, trahendi ſeu attrahendi aut extrahendi vim habens. Item qui τῷ σπασμῷδει πάσχει, obnoxius eſt. Plin. l. 2. c. 20.
Σπάδιξ, ικος, ἡ, termes ſeu palmes: ramus palmæ: ſeu avulſus è palma termes. Plut. ſymp. 8. probl. 4. πρῶτος ὑπ᾽ Ἀπόλλωνος ἀνθρώπων ποιῶν, ἀπὸ σπασικλάδου ἱερᾶς φοίνικος ἢ καὶ σπάδικος ἀνεμάσθη. ¶ Sic etiam dicitur cortex radicis ligneæ: ut eſt in lex. Herodot. ¶ Nunc aeratur & inter muſica inſtrumenta quæ manu pulſantur: apud Poll. l. 4. c. 9.
Σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot. expon. pellem detrahens: à σπαδίζω.
Σπάδων, ωνος, ὁ, cui teſticuli evulſi ſunt: ſeu cui nervus membrum genitale erigens eſt convulſus, ſpado. Cyrill. apud Suid. Legitur & genit. σπάδοντος, apud Plut. in Dem. ¶ Exponitur etiam, ſpaſmus, contractio: ap. Nic. in Alex. & Hippoc. de morb. l. 7.
Σπαδονίζω, caſtro, ſpadonem efficio, teſticulos ſeu nervos unde teſticuli dependent, evello.
Σπαδονισμὸς, caſtratio.

Σπάλαξ, & ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. dicta παρὰ τὸ σπᾶν, teste Etym. quoniam semper terram ungvibus suis vellicat & pertorat. ¶ Σπάλακες dicitur etiam equorum quoddam genus, Hesych ¶ Item σπάλαξ herba nomen ap. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 11.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas, *propter cæcitatem talpæ.* Hesych.

Σπᾶμι, Σπᾷ, quomodo hæc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναστάω, sursum traho, seu retraho: ut ἀναστᾶν τὸν ὑσγεῶν, Aristot. Item simpliciter, retraho: ut Aristoph. in Plut. τὸν χθὲς πάλιν ἀνίστασιν. Item erigo, in altum tollo, sustollo: ut ἀναστασᾶν ὀφρῦς, Demosth. Sic λόγχας ἀνίστασι, apud Soph. in Ajace, verba attollebat. Item contraho: ut λαῖφος ἀναστᾶν, Apoll. Arg. 2. Exponitur etiam, revello, evello: ut τύμβους ἀναστᾶν, Eur. in Med. Item expello aliquem à suis sedibus & quasi extraho. Isoc. in Panath.

Ἀναστάομαι, sursum trahor, vel retrahor. Item in altum tollor, erigor: ut ἄκρα ἀνίστασθαι, apud Aristot. Item contrahor: ut μέτωπον ἀναστᾶται, Diosc. Item sedibus expellor.

Ἀνάστατος, ὁ, ἡ, unde extractus seu avulsus. Item pulsus ex aliquo loco, abjectus aut amandatus, & quasi ex eo sursum tractus: ut ἀνάστατος ὑπ' ἀρχῆς. Luc. Item cui successor mittitur, qui revocatur è pronuncia. Demosth.

Ἐξαναστάω, (d.c.) evello. Eur. in Bacch. κάξανίστασιν γονός.

Ἀνυπόστατος, in contrariam partem traho seu vello: vel in diversum abstrahor, in diversum averto. Aristoph. in Pace. Galen. & Aristot. Et metaph. contrarius sum repugno, refragor. Suid. Exponitur etiam, prehendo: apud Apoll. Arg. 2. αὐτὸς πυκτὶ πάγης Σκαιῆ.

Ἀνύπαστρον, τὸ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum. Significat etiam idem quod ἀνυποδίσπαστρον: quod vide.

Ἀνύπαστος, ἡ, idem cum ἀνύπαστρον. Gal.

Ἀνύπαστος, ὁ, ἡ, in contrarium abstractus, item contrà nitens. ¶ Est & pedis nomen apud Gram. qui ex quatuor syllabis constat: prima & ultima brevi, secunda & tertia longis. Vide schol. in Hephæst.

Ἀνυπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispasticis: vide apud eundem.

Ἀποσπάω, avello, abstraho. Cum genit. & accus. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικρᾶς τῆσδ' ἀϊόλου κυβδύτης; Plut. in Themist. τὰς πόλεις ἀποσπάσειν θαλάττης. Et addita præposit. ἀπὸ, apud Xen. Hellen. 2.

Ἀποσπάομαι, avellor, abstrahor. Eurip. in Hec. Οἶσθ' ἐν ὁ θράσος; μήτ' ἀποσπασθῆς βίᾳ, Levit. c. 21. ἀποσπασμῷ dici is putatur, cui avulsi sunt testiculi.

Ἀπόσπασμα, pars rei avulsa. Ἀποσπασμάτιον, particula avulsa. Cic. ad Att.

Ἀποσπάς, άδος, & ἀποσπάδων, όντος, ὁ, cui testiculi avulsi sunt vel execti. Suid.

Decomp. Δυσαπόσπαστος, qui ægrè avellitur. Δυσαποσπάστως, ita ut difficulter avellatur, more eorum quæ difficulter avellantur.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli aut abstrahi potest.

Διασπάω, distraho, divello, dirimo. Xen. Hell. 4. Διασπάσαντες τὸ στράτευμα. Idem Pæd. 6. ἐπεχείρησέ ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄδελφον διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: ut διασπάσαι τὸ ἔρυμα. Plut. in Cam. Et metaph. labefacto, everto: ut διασπᾶν νόμους, Xen. Pæd. 8.

Διασπάομαι, distrahor. Et metaph. distineor, distringor. Luc. ὡς τοσούτοις ὑπηρεσίαις διασπώμενον, tot officiis distractus seu implicatus. Item discerpor. Isoc. διασπασθεὶς τὸν βίον ἐτελεύτησε. Et activè, discerpo, dilanio. Luc. μικρᾷ γοῦν μὲ διεσπάσατε. Διάσπασμα, τὸ, quod distractum est seu avulsum. Item distractio, divulsio, diremptio. Plut. in Lyc. Διασπασμὸς, idem. Idem in Alex. & Artox.

Διάσπασις, ἡ, pro eodem Διασπασμὸς, qui divelli & distrahi potest.

Ἀδιάστατος, (*decomp.*) indistractus, non divulsus aut, divisus. in Pand. Gr. Ἀδιαστάτως, sine distractione aut divulsione. Hesych.

Ἐκσπάω, extraho, evello. Il. 5, Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὖτις: *per tmesin* pro ἐξέσπασεν.

Ἐκσπάομαι, idem. Il. 9, Τὸ δ' ὀκτάσπιδι μήρῳ δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἀμφω.

Ἐπισπάω, attraho. Eurip in Troad. Κομίζετ' αὐτὸν τὸν μιαιφονώτατον Κύκλωπος ἐπισπάσαντες. Xen. Hell. 6. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, ἔκλαιε τὸν πάππον, attracta janua. Item consequor, acquiro. Soph. in Ajace, πέπαιδα τοῦτ' ἐπισπάσαι κλέος.

Ἐπισπάομαι, (med.) Idem Aristot. de mundo. μίαν μηχανὴν ἐπισπασάμενοι. Alia attrahendi significatio apud Xen. Pæd. 5. Κῦρον ἐπισπάσας ἐκκλησιάζων τὸν ὅμιλον, attraxit, i. e. coegit. Item attraho, i. e. accerso seu concilio mihi: ut in Epigr. ἔχθρα νέα ἐπισπασάμενον. Item consequor, acquiro. Chrysost. de sacerdot. παρὰ τῆς θείας ταύτης παῤῥησίας ἐπισπάσῃ. ¶ Item assequor, infero, nanciscor, Thuc. lib. 5. ξυμφοραῖς ἐπισπόμενοι. Sic & alibi apud eundem.

Ἐπισπάομαι, (pass.) attrahor ad insequendum seu persequendum. Plut. in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς, &c. Item attrahor in sententiam alicujus, seu ut mentia ejus & consilia sequar. Thuc. l. 3. ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτετο.

Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.

Ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus & adducimus. in Epigr. & Herodot.

Ἐπισπαστικὸς, attrahendi vim habens: ut ἐπισπαστικὰ μαλάγματα, apud Cels. l. 5. c. 18.

Ἐπίσπαστος, ὁ, quem quis ipse sibi accersivit & attraxit: ut ἐπίσπαστον κακὸν, Od. ω.

Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus quem quis sibi attraxit & induit. Hesy. Item marculus ferreus quo janua pulsari & attrahi solet. Poll. l. 10. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur, accipitur apud Diod. Sic. Dicitur & significare velum quod obducitur aditui alicui, Num. c. 4.

Decomp. Αὐτεπίσπαστος, idem cum ἐπίσπαστος.

Συσπάω, unà attraho. Συσπάομαι, idem: vel simpliciter, attraho, allicio. Aristot. in probl. Xen. Ped. 2.

Καθαιρέω, detraho, extraho, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων καθαιροῦσι imaginem illius detraxêre. Diosc. l. 2. & 5. ἐκβρύσει καθαιρεῖ, fœtus mortuos extrahit. Idem l. 3. c. 134. ὁ ἅρπης γάλα καθαιρεῖ, lac elicit. Exponitur etiam, avidè deglutio seu haurio faucibus, apud Aristoph. in Equit. Αὐτὸς δ' ὀλίγην τριωβολίσκον καταύακας.

Καθάπασμα, detractio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. Accipitur & pro ἀπάσμα.

Καθαπαστικὸς, detrahendi vim habens. Diosc. l. 2.

Συγκαθαιρέω, (*decomp.*) pariter avello seu convello.

Παραιρέω, à latere alicujus abstraho seu avello: Et propriè, fruticem arbori adnascentem ex cujus imo tronco avello: unde τὸ παραιρέμβολον, quod sic avellitur, apud Theophr. hist. pl. lib 2. Item generaliter, abstraho, avello: unde apud Xen. Hell. 4. τὴν Αἰολίδων πόλεων παρεσπάτίνας & Φαρναβάζῳ, à fide abstraxit. Sic & apud Dem. Olynth. 1. & Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus traho seu deflecto.

Παραιρὰς, άδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur: stolo. Theophr. hist. pl. l. 2.

Περισπάω, circumcirca detraho. Et metaph. nudo, spolio. Philostr. in Heroic. περισπάσειν τὸν ἀσπίδα ζῶντος. Plutarch. in Cicer. περισπᾶν αὐτὸς τὸν δυνάμιν, ab eo avellere. ¶ Item distraho, i. e. in diversum traho. unde pass. apud Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, in alia studia distrahi. Item distraho, i. e. negotiis onero. Plut. in Cam. πολίτας τρίβειν καὶ περισπᾶν βυλόμενος. Et passivè, apud Basil. in ep. ad Greg. ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam, avoco, aliò, abstraho: Plut. in Fab περισπασθεὶς τὴν Ἀννίβου τεχνάζων. ¶ Apud Eur. in Iph. Taur. ὁ περισπάσας ξίφος: exp, quum distrinxisset seu eduxisset ensem. ¶ Est & vox grammatica περισπάω, significans circumflecto: apud Athen. & Eust.

Περισπασμὸς, ὁ, distractio, occupatio, orta ex curis & negotiis diversis. Plut. de exil. & de non fœner. Est & vocabulum castrense, de quo vide in ἀναπερισπασμὸς.

Decomp. Ἀναπερισπάω, traho, revoco: *vocabulum castrense.* Polyb. ὡς αὐτὸ μὲν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν αὐτοὺς περισπάσειν τὴν ἐξέλευσιν, ut progressos retraherent. Ἀναπερισπᾶν τοὺς λόγους exp. sua verba retractare. Ἀναπερισπασμὸς, dicitur stratagema auxilia hostium alibi distinentis, vel quum hostes domum revocantur ad tuendam patriam. Polyb.

Ἀπερίσπαστος, qui distrahi nequit: immobilis, inconcussus, quietus. Ἀπερισπάστως, sine ulla distractione.

Ἀποπερισπάω, averto: vel circumductum abstraho.

Ἐκπερισπασμὸς, itidem vocabulum est castrense, & plus est quàm περισπασμὸς. Dicitur enim περισπασμὸς, quum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent. At ἐκπερισπασμὸς plenior est conversio, triplici flexione constans: quod fit quum post περισπασμὸν rursus in hastam converuntur, (siquidem in hastam moveri primùm cœperint) aut in lævam, si lævorsum & in scutum fuit prima inflexio. Aelian. περὶ στρατηγικῶν τάξεων.

Προπερισπάω, vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Συσπάω, contraho, contorqueo, convello: unde συσπώμενοι mendici & pauperes incedere dicuntur, i. e. adductis seu contractis scapulis: apud Athen. l. 13.

Σύσπασις, contractio, convulsio.

Σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest. Plat. in Sympos.

Ὑποσπάω, subtraho, subduco. Eurip. in El. Ἥκω φέρων σοι τἀμὰ βουκολήματα Πολύμνης νεογνὰ θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. Plut. de def. orac. Ἡ χαλκῆς ὑπέσπασε τὸν πέδιλα.

Composita sine præpositione.

Ἡμίσπας, semivulsus, seu semiavulsus. in Epigr.

Εἱλυσπάομαι, volvendo trahor. Compositum enim est ex εἱλύω & σπάομαι. Propriè εἱλυσπῶνται vermes & serpentes dicuntur, qui se in arctum colligentes & posteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur & ἑλυσπάομαι, quod exp. cit τῇ ἰλύϊ σπάομαι, τυτίζειν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι, in limo trahor, i. e. humi volvor;

ſeu per humum repo ſerpentium more. Ioſeph. de capt. Iud. ἑλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων, κατέπεσεν, præ vulneribus reptans inſtar ſerpentis, corruit. Plat. in Tim. ἑλυσπώμενα ἐπὶ γῆς humi ſerpentia. Transfertur ad & animum, apud Gregor. ἐπὶ τοσοῦτον τῇ τῶν ἀνθρώπων ἑλυσπώμενον, terrena tantùm & humilia ſapiens.

Εἱλύσπωμος, τὸ, ejuſmodi motus. Euſt.

Κατελυσπᾶτο, (*decomp.*) idem cum ἑλυσπᾶτο.

Νεόσπας, άδος, ἡ, nuper avulſa: ut φάλαγξ νεοσπάδες, Piſides apud Suid.

Νευροσπαδής, ές, ὁ καὶ ἡ, nervo tractus. Soph. in Philoct.

Νευρόσπαστος, ὁ, nervis tractus, qui nervorum tractu movetur: ſed alienorum: ut νευρόσπαστα ἀγάλματα, Herodot. in Eut. ¶ Eſt & fruticis nomen, apud Plin. l. 24. c. 14.

Νευρόσπαστα dicebantur qui νευρόσπαστα ἀγάλματα oſtentabant, i.e. parva quædam animalium ſimulacra, quæ certis nervis aut fidiculis in hanc vel illam partem cum quadam venuſtate tracta, ſua ſponte movebantur. Ariſtot. de mundo.

Νευροσπαστικὸν, pars animæ ὑποτακτική: Alex.

Νευροσπαστέομαι, nervis fidiculisq; trahor ſeu attrahor. Ath. l. 9.

Ἀ σπάζομαι, Ἀ σπάλαθος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΣΠΕΙΡΑ, ας, ἡ, ſpira: linea flexuoſa orbes faciens in ſeſe non redeuntes: ut ſerpentinum volumina ſinuoſa & funium convolutorum. Aratus (de hydra cœleſti) - καὶ οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνου ἰκνεῖται, σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος. Theoc. Idyl. 25. Τὸ δ' οὔτε σπείρησιν ἁλισσόμενον ὥσπερ ὁ σῦδα Ὀψίγονον. Sic & apud Aelia. ὁ δράκων τῆς σπείρας τὰς νεκρὰς συναγαγὼν, ἐφύλαττεν ἀποθεὶς. ¶ Pro fune nautico ſumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem convolui ſolent ejuſmodi funes, & in navi poni modò ad alligandas, modò ad trahendas ipſas naves. ¶ Ab eorundem funium ſimilitudine muliebres quoq; ſpiræ dicuntur ornatus cauſa factæ & genus operis piſtorii eodem modo formatum. ¶ In arboribus σπεῖραι dicuntur, ubi convolunt ſe venæ atque nodi. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 3. ¶ Exponitur etiam, multitudo, cohors, legio, apud Appian. & Act. 21.

Σπειρώδης, ές, ὁ καὶ ἡ, ſpiræ ſimilis, orbem ſpiris ſuis faciens. Nic. in Alex.

Σπειρηδὸν in modum ſpiræ: vel in orbem, convolutim. Suid.

Σπειρόω, ῶ, in ſpiram contraho ſeu colligo. unde paſſ. præt ἐσπείρημαι, in ſpiram contractus ſum ſeu collectus. Apud Erathoſth. de Zonis, Πεύτε δὴ οἱ ζῶναι ἀθερμάντοις ἐσπείρωνται, quinq; Zonæ rotundæ circumvoluuntur. Apud Suid. σπειρώμενος τοῖς ῥακίοις, exp. obvolutus aut involutus.

Σπείρεμμα, & σπείρημα, τὸ, idem cum σπεῖρα. Propriè de ſerpentium ſpira dicitur. Diony. de ſitu orb. Plut. in lib. de ſolert. an. m. Exponitur &, multitudo. Heſych. ¶ Σπείρημα pro σπέρμα accipitur, apud Nic. in Alex.

Σπειρία, ἡ, ſpiræa: frutex quem ideo hoc nomen habere tradunt, quòd in ſpiram torqueri poſſit: de quo Theophr. hiſt. plant. l. 1. c. 23.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus. Od. ζ. ubi tamen legitur & σπείρας à σπεῖρα. Item faſcia: ſchol. Dionyſ. Plerunq; σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involuere ſe ſolent: ut Od. η & ζ. Generaliter autem quævis veſtes ſic appellantur: ut Od. β. & apud Poll. l. 7. c. 18.

Σπείρω, circundo πρὸ σπείρα. Euſt.

Compoſita.

Εὐσπείρων, ὁ καὶ ἡ, pulchras ſpiras faciens, pulchrè ſe inſpiras colligens. Epigr.

Περισπείρω, in orbem circundo, vel involuo. Propriè ſerpenti tribuitur qui ſuis ſpiris aliquem circundat. Plut. in Cam. περισπείρας τὸν ἱδρῶτα τῇ κεφαλῇ, capiti veſtem involvens.

Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circum circa implicari in modum ſerpentis ſuo volumine aliquid complectentis.

Πολύσπειρος, in multas ſpiras ſe colligens: ſeu multis ſpiris & flexibus involutus.

Συσπείρω, in ſpiram colligo. Item conglomero, condenſo. Ioſeph. de antiq. Iud. l. 9.

ΣΠΕΙΡΩ, Ε. ερῶ, ſero, ſemino. Heſiod. in Erg. γυμνὸν σπείρειν γυμνὸν δ' βοωτᾶν. Pauſ. in Att. σπείροντες μὲν ἀδὲν ἀπὸ δ' ἀμπελῶν ζῶντες ἀγρίων. Et cum accuſ. Eurip. in Cyclop. Σπείρεσι δ' ἢ τὰ ζῶσι, Δήμητρος τόκῳ: Plut. de non fœner. σπείροντες ἐχθήμερον καρπόν. Metaphoricè etiam uſurpatur, ſicut & Latin. ſero. Ariſtot. rhet. 3. τοῦτο παισχρῶς μὲν ἔσπεισας, κακῶς δ' ἐθέρισας. Euripid. in Phœn. Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα: Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀθηναίων σπείρων, i.e. μαιεύων. ¶ Item diſſemino, ſpargo: unde σπείρειν φλόγα, Ariſtot. de arte Poët.

Σπείρομαι, ſeror, ſeminor. Item diſſeminor: diſpergor. Thuc. οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

Σπέρμα, τὸ, ſemen. Heſiod. in Erg. Σπέρμα δώσασθαι, Sic & Plut. & Dem. Item ſemen animantium. Plut. in Pyc. & in Symp. &c. Metaphoricè pro principio & autore rei alicujus ponitur: ut σπέρμα πάθους. Plut. Sic Dem. pro cor. ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν ἕτερος τῶν φυτῶν κακῶν αὖπος. ¶ Item ſemen, id eſt, fructus quem reddidit ſemen: ſeu ipſa arbor. Athen. l. 3. & 4. Sic dicitur fructus quem uterus partu edit. Euripid. Εἰσὶ δ' ὦ ἄφωνον σπέρμα δύσλωτον βροτῶν.

Σπερματιδής: ές, ὁ καὶ ἡ, ſeminalis. Ariſt. in Probl.

Σπερμαλιὸς, idem. Athen. l. 2. Phil. de mun.

Σπερμαπίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, ſeu ſimplici πέπων. Athen. l. 2.

Σπερματὶς, ἰδος, ἡ, idem cum σπερμαλιὴ, ut σπερματίδες φλίβες, ſeminariæ venæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 3.

Σπέρμιον, τὸ, parum ſeu exile ſemen, minutum ſeminis granum. Athen. l. 2.

Σπερματόω, ῶ, ſemino, conſero: unde σπερματεμβὴ γῆ, ager qui conſeritur. Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 2.

Σπερματίζω, ſemento, ſemen fero. Exod. 19. Item ſemen emitto. Baſil.

Σπερμαλισμὸς, ὁ, ſeminis emiſſio. Τὰς σπερμαλισμὰς μεταφέρειν, plantas ſemine natas tranſplantare. Theoph. hiſt. pl. l. 7 c. 4.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum σπέρμα. Nic. in Alex.

Σπερμαίνω, idem cum σπείρω. Et metaph. apud Heſiod. in Erg.

Σπερμαίνειν ὑγιεινῶ.

Σπαρτὸς, ὁ, ſeminatus ſeu ſatu editus: ut σπαρτοὶ ἀνδρες, Athen. lib. 2. Et σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis provenerunt. Euripid. in Herc. fur. & in Phœn.

Σπάρτον, τὸ, ſpartum, genus vitilium. Plin. lib. 19 c. 2. dicit herbam hanc ſponte naſci, nec ſeri poſſe: eſſeque propriè juncum aridi ſoli. Accipitur & pro fune ſparteo: ut Il. β, ὃς σπάρτα λέλυντο. Cujus loci mentionem faciens. Plin. loco citato ſcribit Homerum quum ſparta dixit, ſata ſignificaſſe. Gell. l. 16. c. 4. refert Græcos magis cannabe & ſuppa cæteris q; rebus ſativis naves fuiſſe, & inde σπάρτα appellaſſe: accentu in penultimam retracto: quoniam voces ejuſmodi, quum ex communi ſignificatione in rei certæ proprietatem concedunt, diverſitate accentuum ſeparentur. Pro eodem dicitur & σπάρτος, ου, ὁ, apud Paul. Aegin. l. 5.

Σπάρτη, ἡ, idem, i.e. funis ſparteus, ſeu reſtis ſpartea. Poll. l. 10. c. 49. ex Cratino. Item ῥάβδη τεκτονική, Heſych. 1. funiculus ille quem fabri rubrica aut atramento tinctum ex utraq; ligni aut lapidis parte tendunt, poſtea tollunt ut rectam lineam deſignet, quam in poliendo ſequantur.

Σπαρτίον, τὸ, *itidem* funiculus ſparteus. Et generaliter, quivis funiculus. Athen. l. 5. Sic dicitur & frutex ex cujus ramulis ſpartei funes contexuntur. Dioſc. l. 4. c. 158.

Σπάρτινος, ὁ, ſparteus, è ſparto confectus aut plexus. Poll. libro 10. c. 49.

Σπαρτία, funiculus, ſparteus. Idem ibidem.

Σπέρμα, ατος, τὸ, idem cum σπέρμα & σπερμάτιον. Nic. in Ther. & in Alex.

Σπόρος, ου, ὁ, ſatio, ſatus: ipſa ſerendi ſeu ſeminandi actio. Plat. in Tim. Item pro ipſo ſemine, Epigr. l. 2. & Xen. in Oecon. Dicitur accipi etiam pro ipſo loco in quo aliquid ſeritur.

Σπερμος, ὁ καὶ ἡ, qui ſeminari ſeu conſeri ſolet. Dioſc. l. 3. c. 128.

Σπορεὺς, έως, ὁ, ſator, ſeminator Xen. in Oecon.

Σπορεύω, ſerio, ſemino. Σπορευτὴς, idem cum σπορεὺς Heſych.

Σπορητὸς, ſatio, ſatus. Theoph. hiſt. pl. l. 8. c. 3. Exponitur etiam tempus ſerendi.

Σπορὴ, ἡ, idem cum σπορητὸς. Item ſeges. Eurip. Item genus. Soph. Vſurpatur & pro prole ſeu fœtu, apud Eurip in Cyclop.

Σποράς, άδος, ὁ, vel ἡ, ſparſus, diſperſus, qui diſpalatus vagatur huc illuc. Euri. in Rheſo. Plut. in Fab. Et αἱ σποράδες νόσοι, morbi ſparſim graſſantes. Hippoc.

Σποραδὸν, ſparſim, palatim. Arat. Iſoc. in Helen. encom.

Σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Ariſtot. polit. 1.

Πηλὸν, ἵνος, teſticulus: quaſi σπηλὸν, παρὰ τὸ σπείρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ τέκνα, ut tradit. Etymol. Pro eodem dicitur & ποιελὸν, quod & pro ipſo pene ponitur apud Nic. in Ther. Ἡ δὲ ἐξ ἐλάφοιο παμφὼ ποιελὰ θορεάων.

Ὄσπελον, Πατὴρ, quomodo huc pertineat, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præp.

Ἀποσπείρω, ſemen jacio, ſeu ſpargo & diſſero. Luc.

Ἀπόσπορος, ſatus ab aliquo, i. genus & originē ab aliquo ducēs.

Ἀποσπερματίζω, ſemen emitto, ſemine gentiali polluor. Ariſtoph. & Ariſt. de gen. an. l. 2.

Ἀποσπερμαίνω, idem cum σπερμαίνω. Euſeb. in præpar. Evang.

Διασπείρω, diſſero, diſſemino. Et metaph. apud Hell. 3. Διεσπείρατο λόγοι ὡς μεταπεμπομένων Χαλκηδονίων. Sic & apud Iſocr. in epiſt. ad Philip.

Διασπείρομαι, diſpergor, diſſeminor, Plut. in Coriol. αἱ σποδοῦται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο, clàm ſpargebantur. Item diſſipor, diſpalor. Xen. Hell. 5. διεσπερμένοι ἐληλάτουν.

Διασπερμάω, ſparſim, palatim. Suid.

Διασπορὰ, ἡ, diſſeminatio, diſperſio. Plut. adverſ. Colot.

Διασπορεὺς, qui diſſerit & diſſeminat.

Ἐνδιασπείρω, (*dec.*) diſſero & diſſemino in: vel interſero, interſpergo.

Ἐνδιασ-

Ε᾽νσπείρομαι, interſeror, interſpergor. Plut. in Num. & advert. Color.

Ε᾽νκατερματίσμαι, ad ſemen pervenio, vel ſemen reddo. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 1.

Ε᾽νκατερμπίζω, ſemen emitto. Num. c. 5.

Ε᾽νσπείρω, inſero, inſemino. Ε᾽νσπείρομαι, diſſeminor, ſpargor in vel per. Xen. Pæd. 3.

Ε᾽νσπερος, in quo ſemen eſt, ſeu ſemen producens. Dioſc. l. 3. cap. 28.

Ε᾽πισπείρω, inſuper ſero. ſeu denuò ſemino. Theoph. hiſt. pl. l. 7. c. 1. Greg. μὴ κρῆθ᾽ ὑδατὶ σὺν κρῆ ἀμερμνίσιν ἡμιπάσῃς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς πὰ ζιζάνια. Item inſero, inſemino, ſeu in aliquo ſero: unde apud eundem Theoph. de cauſ. pl. l. 2. c. 33. τὸ ἐπὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκαθῇ ἐπὶ τὸ ἄγρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα.

Ε᾽πισπορά, ἡ, ſatio iterata, ſeu qua ſatis novum ſemen ſuperſeritur. Damaſcen. Item inſitio, ſatio alicujus in alio. Theophr. de cauſ. pl. l. 2. c. 24.

Ε᾽πισπορία, ἡ, idem. Heſiod. in Erg.

Ε᾽πίσπορος, qui inſeritur vel referitur. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 1.

Ε᾽σπανασπείρω, idem quod ἐπισπείρω. Tzetzes apud Heſiod.

Ε᾽σπανασπορά, idem cum ἐπισπορά. apud eundem.

Καθασπείρω, ſero, ſemino. Soph. in Ajace. Οὔσας ἀνίας μοι καθασπείρας, φῆνες, Eurip. in Herc. fur. Ὅς ἐξέπεμψε τὴν καθασπείρουσά σε.

Ε᾽γκαθασπείρω, (dec.) ſpargo ſeu ſemino in Plut. Herodian.

Παρασπείρω, ſemino juxtà ſeu apud. Παρασπερμον, conſitum & interſitum. Alex. Aphr.

Περισπείρω, q. d. circumquaq; ſero, undiq; ſemino. Impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem evaſuram eſſe dicit, ſi domum ipſi vertat, famulę inſtar, ὡς χρυσηλάτων Τυχέων περισπείρουσα Ἀχελῴου ὁδόσον, i. humum aqua perſpergens ex aureis vaſis.

Ὑποσπείρω, occultè ſero ſeu ſemino. Plut. in Pericle.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm partim ex σπείρομαι partim ex ipſo σπείρω.

Ἀγγειοσπερμος vel ἀγγειοσπέρμων, ὁ ἡ, vaſculo ſive vaſculis ſemen incluſum habens. Theoph.

Ἀναγγειοσπερμος, (dec.) pro eodem.

Ἄσπερμος, ſemine carens, ſemen nullum producens. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4. Item prole carens & impotibus. Il. υ.

Γυμνόσπερμος, ſeu γυμνοσπέρμων, cujus ſemen nudum eſt. Idem Theophr. ejuſd. lib. c. 3.

Ἐλλοβοσπέρμων, cui ſemina in folliculo ſunt ſurculacea. Id. ibid.

Ἐμφλοιοσπέρμων, cujus ſemina cortice obducta ſunt. Id. ibid.

Ἐμφλοιοσπέρμια, τὰ, ſemina quæ in cortice ſunt apud eundem.

Ἐνμφυλλοσπερμος, ſemen habens membranis intectum ſeu incluſum.

Κακόσπερμος, malè ſementans, malum ſemen ferens. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4.

Λιθόσπερμον, τὸ, lithoſpermum, herba ſic dicta ob ſeminis lapideam duritiem: de qua Dioſc. l. 3. c. 158.

Μικροσπέρμων, parvum ſemen ferens.

Ὀλιγόσπερμος, parum ſeminis ferens. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 4. Item parum ſeminis emittens: de animante dictum.

Παντοσπερμία, ἡ, omnifaria ſeminum mixtio. Ariſtot. de gener. an. l. 4. c. 3. Item ſemina omnis generis permixta, ſeu miſcella omnis generis ſeminum. Plut. de Pind.

Πολυανθρωπος, ὁ ἡ, q. d. multùm ſparſus ſeu diſſeminatus. hominum eſt epitheton apud poëtas, quoniam per diverſos terrę tractus ſunt ſparſi: ut apud Hom. Il. β, Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα πολυανθρώπων ἀνθρώπων. Exponitur etiam activè, fœcundus, lacè genus ſuum propagans, apud Plut. ex Emped.

Πολύσπερμος, multum ſeminis ferens, abundans ſemine. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 3. Item (de animante dictum) copiosè fundens ſemen.

Πολυσπερμία, ἡ, affluentia ſeminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis ſedum majus, ab aureo ſeminis colore: in Append. Dioſcor.

Compoſita ex ἄσπαρτος, itidem ſine præpoſitione.

Ἄσπαρτος, ὁ ἡ, non ſatus ſeu ſeminatus, Odyſſ. ι. Item qui non ſeminatur, ſeu cui ſemen non committitur: ut ἄσπαρτος γῆ, ibidem.

Ἀσπάρτως, ſemente non facta, citra ſationem.

Πυελόσπαρτος, in quo ignes ſeminati & ſparſi ſunt. in Epigr.

Compoſita ex σπόρος aut σπορὰ, itidem ſine præpoſitione.

Ἀγχίσπορος, ὁ ἡ, è propinquis ſeu propinquo ſanguine ſatus, propinquus, conſanguineus. Damaſcius apud Suid.

Ἄσπορος, idemquod ἄσπαρτος. Plut. in Coriol. Exponitur etiam, ſeminis expers, ſegete carens. Heſych. Item ſemen præparcè reddens, ideoq; non conſerendus ob ſterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè ſeritur. Item in quo profundæ ſationes fieri poſſunt: ut βαθυσπόρους γύας. Eur. in Phœn.

Δεκασπορος, in quo decem ſementes factæ ſunt, i. e. decennalis. Eur. in Troad.

Εὔσπορος, ſeu εὐσπορος, fœcundus ſeminis.

Θηλύσπορος, fœminimus. Aeſchyl. in Prometh.

Μανόσπορος, rarè ſeminatus, non ſpiſsè nec densè.

Μανοσπορέω, rarè ſemino, ſemen rarè ſpargo.

Μηλόσπορος, malis conſitus: ut μηλόσπορος Ἑσπερίδων ἀκτή, Eur. in Hipp. Steph.

Ὁμόσπορος, ſimul ſeminatus ſeu ſatus. Item eadem ſtirpe ſeu eodem ſanguine natus: frater, vel ſoror. apud Eur. in Iphig. Taur. & Herc. fur. Item activè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius Soph. in Oedip. tyr.

Ὀψίσπορος, qui ſerò ſeu tardè ſeritur: vel ſerò ſerendus. Theoph. hiſt. pl. l. 8.

Ὀψισπορέω, ſerò ſementem facio, tardè ſero. Idem ibid.

Παιδοσπορέω, liberos procero, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero.

Πολύσπορος, ſatu vel ſemine abundans, ſegete abundans. Oppian. de venat. l. 3.

Προίσπορος, qui maturè ſeritur: vel præmaturè ſerendus. Theophr. hiſt. pl. l. 8.

Προισπορέω, præmaturè ſero, maturè ſemino. Idem de cauſ. pl. l. 4. c. 8. & alibi.

Πρωτόσπορος, qui primus ſeminatus eſt, primò ſatus. Apud Nonnum dicitur βίᾳ πρωτόσπορος ἀρχή, i. principium & ſeminarium virę. Πρωτοσπόρος, qui primus ſerit, aut ſevit.

Πυκνόσπορος, denſè ſatus, denſè ſeminatus.

Πυκνοσπορέω, denſè ſero, denſè ſemen ſpargo.

Πυκνοσπορέομαι, denſè ſeror. Theoph.

Τεκνοσπορία, librorum procreatio. Epigr.

Φυτοσπόρος, plantam ſeu ſtirpem ſerens. Et metaph. prolem procreans. Epigr. l. 5.

Χειμόσπορος, hyeme ſatus, Theophr. de cauſ. pl. l. 4.

Χειμοσπορέω, hyeme ſemino.

Χειμοσπορέομαι, qui hyeme ſeritur.

Σπεκλόω, ῶ, &c. vide in Πλέκω.

ΣΠΕ᾽ΛΕΘΟΣ, ους, ſtercus, excrementum, fimus, idem quod σκώρ. Ariſtoph. in Concion. κρανεῖν ἀπέλθῃν ἀφέστερός μοι & μὴ ἀπελθῇν κρανεῖν ἔμοιγε; Pro eodem ſcribitur & πίλεθος apud eundem Ariſtoph. in Acharn. Reperitur & ἀπέλθος apud Athen. l. 15. quæ ſcriptura putatur eſſe mendoſa.

Γ᾽σπίλεθος, (comp.) ſuccerda, ſtercus ſuillum, Poll. l. 5. c. 14. Vitiatur Dion. l. 46.

ΣΠΕ᾽ΝΔΩ, F. σπείσω (tanquà à σπένδω) libo: i. vino, lacte aut ſimili liquore diis ſacrifico. Il. ψ, Πολλὰ δὲ κὴ σπείσαντο κατὰ κρατερὸν δέπας οἶνον Ἐλθεῖν. Il. ω. Τῇ σπεῖσον Διὶ πατρί. Plut. in Num. μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτιμήτων. Cum genit. Herodian. l. 5. οἷνα σπείσωσι. Apud Ariſtoph. autem, σπεῖσον ἀγαθῆ δαίμονος, ſubaud. κέρατος. ¶ Item paciſcor, fœdus ineo ſeu percutio: quod ſacrificiis & libationibus intercedentibus fiebat. Herodian. l. 5. οἷς σπεισάμενος, &c.

Σπένδομαι, ſacrificor, mactor & immolor: in ep. ad Phil. c. 2. Item ſpondeor. Et activè, idem quod σπένδω, libo. Il. ι, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντ᾽ ἐπιον θ᾽ ὅσον ἤθελε θυμός. Item paciſcor, &c. Cum dat. perſon. Thuc. ἐσπεισαντο τοῖς Ἀθηναίοις. Cum dat. rei. τῇ περσικῇ σπένδεται, cum legatione ſeu legatis paciſcitur. Aeſchin. Cum accuſ. Dem. σπεισάμενοι ἐφ᾽ ὅπλων αὐτοῖς. Et cum πρὸς, Plut. in Theſ. σπεισάμενος πρὸς αὐτὸν. fœdere cum ipſa percuſſo, Præt. ἔσπεισμαι, paſſivè uſurpatur: ut apud Thuc. l. 3. Μαντινεῖς καὶ οἱς ἔσπεισο. Sic & Aor. 1. ἐσπείσθην, apud Plut. Et τὰ ἐσπεισμένα pacta conventa.

Σπονδή, ῆς, ἡ, libatio. Xen. Pæd. 4. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. Item libamen, libamentum, i. e. vinum quod libatur. Eurip. in Ione, ἐν χερσὶν ἔχουσ᾽ ἑκάστη σπονδάς. Herodian. l. 4. πρὸ ἐφόδου ἱερεῖα καὶ σπονδὰς βεβαιώσειν. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes quæ fœderibus & induciis ſanciendis adhibentur. Et frequentiùs ſic ipſæ induciæ & fœdera appellantur intercedente libatione ſancita: ut Xenoph. Hellen. 3. πότερα βέλτιον σπονδὰς ἔχειν πόλεμον, velit ne inducias an bellum. Sic & apud Thuc. Plut. Herodian. &c.

Σπονδεῖον, τὸ, vas quo vinum libant in ſacrificiis; aut conviviis: teſte Poll. & Athen. l. 11.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi ſoletut σπονδεῖον μέλος, apud Pol. l. 4. c. 10. quod etiam erat quarta pars τῆς τυθικῆς νόμου καὶ ὠλενικῆς, ſignificans ipſam victoriam Apollinis. Item σπονδεῖος πὸς, pes apud metricos, ſic dictus quod in libationibus metro ex tali pede conſtanti uti ſolerent. Schol. Hephæſt. unde comp. Δισπονδεῖος, geminus ſpondeus & Ὁλοσπονδεῖος στίχος, verſus ex ſolis ſpondeis conſtans.

Σπονδιακὸς: ut σπονδιακὸν μέτρον, quod ſpondeis conſtat.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem ferè cum σπονδεῖος, Fœmin. σπονδῖτις, ut σπονδῖτις χαρά, ſtilla quæ inter libandum è patera effunditur, Suid. ex Epigr.

Σπονδίται οἱ, qui vinum pateris libant. Heſych.

Σπονδάζομαι, propitium reddo.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀποσπένδω, libo, libamina ſeu libamenta perago. Odyſſ. ξ, λιτὰς σπένδων οἴκαδε κίω. Antiphon. ἐπὶ τῇ ἀποσπεῖσαι. Significare etiam videtur, libamina diis offerēda tanquam inutilia in terram effun-

fundo: apud Eurip. in Ione, ὡς ᾖ ἀπίσπισαι μέθυ, ubi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἀ'πόσπονδος, excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Pisides apud Suid.

Ἐ'κσπένδω, idem cum ἀποσπένδω, in posteriori signif. libamina effundo. Eurip. ibid. πάς τε τελὴν σπονδὰς ἐκ Διὸς σοὶ καίω, πᾶσι τ' ἐκσπένδειν λέγω.

Ἔ'κσπονδος, ὁ, ἡ, exclusus à fœdere vel à societate. Demosth. Item fœdifragus: apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδάς. Dionys. Halic. l. 2. c. 98. Exponitur etiam, immunis à fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔ'νσπονδος, fœdere junctus, confœderatus. Propriè εὔσπονδοι dicuntur qui à bello fiunt amici, teste Schol. Thuc. & Suid. Construitur cum genit. apud Thuc. l. 1. Cum dat. apud Appian.

Ἐ'νσπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐ'πισπένδω, libo, infundo expatera. Plut. in Rom. ἐπισπένδεσι γάλα τοῖς ἱεροῖς.

Ἐ'πισπενδομαι, idem quod ἀπενδομαι, Thuc. l. 5. ἐπιδὴ σὺν ἤθελον ἐπισπένδεσθαι.

Ἐ'πίσπεισις, ἡ, libatio, libamen.

Ἐ'πισπονδή, fœdus inducias. Thuc. l. 5.

Καθισπένδω, perfundo libamine, seu libamento. Plut. de def. orac. Apud Eurip. in Orest. Δακρύοις καθισπένδω σε, lacrymis te perfundo, i. lacrymis tibi libo. Et pro simplici σπένδω. apud Appian.

Κατάσπεισις, perfusio ejusmodi qua hostia solet perfundi. Plut. ibidem.

Ἐ'πικαθισπένδω, (decomp.) libo desuper.

Παρασπονδέω, fœdus & pacta transgrediens, qui fit contra fœdus & pacta. Thuc. l. 4. & alibi.

Παρασπόνδως, contra fœdera & pacta, perfidè.

Παρασπονδία, contra fœdus facio, violo pacta & conditiones fœderis. Demost. pro cor. ἠδικέ τὴν παρασπονδὴ τὴν ἐλθοῦσαν τῷ εἰρήνῃ. Et transitivè, contra fœderis fidem violo. Plut. in Syll. κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην ἢ παρασπονδῆσαι ἕτερον.

Παρασπονδεάζω, dicitur qui perfidè violatur. Plut. παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τῶν Φεραίων τυράννων.

Παρασπόνδημα, τό, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœdus violatum. Plut. in Cæs.

Παρασπόνδησις, ἡ, violatio seu transgressio fœderis.

Ὑ'πόσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur, quum accepta ab hoste fide, aut eo cui non fidit, id facit. Thuc. l. 6 ἐχώρει ὑπόσπονδος ἐς Σίγλον. Plut. in Solon. ὑποσπόνδους ἀφῆκε, data eis fide.

Συσπένδω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum. Aeschin.

Composita citra præpositionem.

Ἄ'σπιστος, ὁ, ἡ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis. Suid.

Ἄ'σπονδος, fœderis seu induciarum expers. Thuc. l. 3. πάντες σύμμικτον ἀπίνυν ἀσπόνδους ὁμοίως. Item idem quod ἄσπιστος, qui nullis σπονδαῖς potest dirimi: ut ἄσπονδοι πόλεμοι, ap. Dem. & Aesch.

Ἄ'σπονδί, sine amicitia. item absq; sacrificiis: seu non adhibendo libationes & sacrificia. Suid.

Ἀ'σπονδίω fœdus aut inducias non servo: vel non admitto. Hes.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur: ut μελίσπονδα ἱερά, Plut. Symp. 4.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur: ut οἰνόσπονδα ἱερά. Suid.

Ὁ'μόσπονδος, libaminum consors. Item fœdere junctus, confœderatus. Dem. pro cor.

Τ'ριόσπονδα, sacra quædam in quibus aqua fiebant libationes. Porphyr.

Σπέος, ους, τό, specus, spelunca, antrum. Il. δ, ὑπό τε πρὸς σπέος ἦλασε μῆλα. Et Il. σ, Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος. Dicitur & σπεῦς per epenthesin literæ ι: ut apud Hesiod. in Theog. Σπεῖ ἐν γλαφυρῷ, in spelunca cavo.

Σπήλαιον, ου, τό, idem quod σπέος, spelæum, spelunca. Luc. ἐστερνίσω Δρῶντε σμίκ' ἐόντω εἰς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam σπήλυγξ. fœm. gen. apud Poëtas: ut apud Apoll. Arg. 2. & Theoc. Idyll. 16.

Σπηλαιώδης, spelunceæ formam habens, in modum spelunceæ factus: ut σπηλαιώδην ὑπόσκαφή. Pro eodem scribitur & σπηλώδης, apud Poll.

Σπηλάδιον, parva spelunca, Poll. ex Theopom.

Φιλοσπήλυγξ, (comp.) speluncarum amator. Lucill. Epigr. l. 2.

Σπέργω, σπέρμα, &c. vide in Σπείρω.

Σπέργω, in modum eorum qui σπέρχουσιν, aut σπέρχω τινί: validè. Hesych.

Σπέρχνω, idem quod σπέχω: unde σπερχνόμενος, qui urgetur & propellitur. Erotian. in lex. Hippoc.

Σπερχνὸς, ὁ, festinus, præproperus, celer: vel cum impetu & velociter irruens. Hesiod. in Asp. καί ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος.

Σπερχνὸν, exp. etiam, studiosè incumbens alicui rei. Hesych.

Composita.

Ἀ'σπερχὲς, incessanter, sine intermissione. Od. α, & Il. π. Exponitur etiam, sedulò, studiosè.

Ἐ'πισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ, Κούρῃσ ἐπισπέρχων. Thuc. l. 4. ὁ μὲν τὰς τῶν ἄλλων τοιοῦτος ἐπέσπερχε.

Ἐ'πισπερχὴς, incitatus, festinus, studiosè aliquid properans. Aristot. in Physiogn.

Ἐ'πισπερχῶς, studiosè, properanter. Hesych.

Καθισπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, urgeo, citatu gradu progredi cogo. Thuc. l. 5.

Περισπέρχω, in orbem currere cogo, circumcursare cogo, aut sursum deorsumq; currere. Hesych. & schol Soph.

Περισπερχὴς, supra modum urgens seu premens, ut περισπερχὲς πακόν, Soph. in Ajace.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, f. σω, festino, propero. Il. θ, Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε σπεύδετον. Isoc. δεῖ σπεύδειν, καὶ μηδεμίαν ποιεῖσθαι διατριβήν. Interdum cum præpositione significante motum ad locum. Hesiod. in Frg. Εἰς ἀφενὸν σπεύδοντ'. Thuc. l. 5. Τὰς δ' ἐργάτας ἐς τὸ ὅμοια σπεύδειν. Cum præpos. significante motum de loco: Eurip. dicit in Iphig. aul. Σπεῦσ' ὀκ Φερῶν μοί. Interdum cum infin. tantùm: Hesiod. in Erg. σπεύδειν μὲν ὀπωρινὸν ἐπὶ τρύγητον. Plut. in Cam. ἔσπευδε περιλαβεῖν τὰ κοῖλα. Sæpe cum accus. ut Od. τ, Οἱ γάμους σπεύδουσι, nuptias properant seu urgent. Thuc. σπεύδω τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero. ¶ Exponitur etiam activè: incito, instigo. citato gradu progredi jubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incito: unde σπεῦσαι, Hesych. exp. παρακαλέσαι. Et passivè, incitor, instigor: unde σπεύδεται eidem est ἐρεθίζεται.

Σπευστὴς, ὁ, festinator, qui properare solet. Aristot. eth. 4. c. 3.

Σπουδὴ, ἧς, ἡ, festinatio, acceleratio. Thuc. l. 7. σπουδὴ ὁμοίως νύκτα καὶ ἡμέραν ἔσῃ τὸδε. Et Δι' σπουδῆς, μὴ σπουδῇ, ὑπὸ σπουδῆς, festinanter, properanter, apud Xen. Thuc. Plut. ¶ Item studium, diligentia. Xen. Pæd. 4. πολλῇ σπουδῇ τὰ παρηγγελμένα ἐπορεύοντο. Dicitur σπουδὴν ἔχειν, & τιθέναι, diligentem esse, operam suam & studium ponere, apud Eurip. in Orest. & Soph. & aliquid ἐν σπουδῇ τίθεσθαι, apud Plut. in Solon. Sic σπουδὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, vel sequente ὅπως: ut apud Dem. vel cum infin. vel cum præposit σπεῦδειν, apud Isoc. Dem. Synes. &c. Dicitur & ὑπὸ σπουδῆς, & κατὰ σπουδὴν, & μετὰ σπουδῆς, diligenter: enixè, studiosè, apud Arist. & Plut. ¶ Interdum σπουδὴ absolute dicitur pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴ, vel ἀρετὴ, ut apud Soph. in Oedip. tyr. Σπουδῆς γε μᾶλλον ἕνεκα τῆς ἐμῆς σὸν ἄξια. ¶ Item σπουδὴ, studium, i. amor & juvandi prompta voluntas. Herodian. l. 2. & 5. ¶ Item dictum serium, studium vel labor serius. Aristot. rhet. 3. δεῖ τὰ μὲν σπουδὰ Δηλοῦν τῇ ὑποκρίσει, γελοῖα δ' ἢ γέλωτα σπουδῇ. Unde ἀπὸ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, serio. Il. π. Et σπουδὰ ποιεῖν, serium esse, seu seriò fieri putare: Aristoph. in Ran.

Σπουδῇ, adverbialiter usurpatur in omnibus significationibus. Prioris exempla sunt, Od ο, & apud Herodian l. 8. Posterioris, apud Plat. in Charm. & Thuc. l. 2. Interdum tamen exp. magno cum labore, vix, ægrè apud Gal. σπουδῇ γ' ἀκίνδυνον ἂν πότε τῆς νόσου τοῦτο, vix sine discrimine peccari potest in morbo. In postrema signif. (pro seriò) usus est. Xen. Pæd. 4. Plat. de leg. Plut. in Per.

Σπουδαῖος, ὁ, studiosus, diligens: ut αὐθάδη δοῦλον σπουδαῖον, apud Demosthen. Item bonus, probus. cui oppon. ὁ φαῦλος, apud Isocr. ad Demon. & Xen. Pæd. 2. Item bonus, id est, probatus, in sua arte peritus: ut σπουδαῖος κιθαριστὴς, id est, ὁ εὖ κιθαρίζων. Aristot. eth. 1. c. 7. Sic & res σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ. ut σπουδαῖον μέλι, apud Dioscor. l. 1. c. 81. & σπουδαῖον μῦρον. Plut. in Symp. sept. sap. Interdum significat ὁ σπουδῆς ἄξιος, magno studio affectandus: sic dicitur δικαιοσύνη ἕξις σπουδαία, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Item serius, cui oppon. γελοῖος, apud Xen. Pæd 2. Sic & homo σπουδαῖος dicitur, qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam suam ponit: apud Xen. Pæd. 2.

Σπουδαίως, diligenter, studiosè: unde σπουδαίως ἔχειν πρός τι, aut πρὸς τί, studere alicui. Aristot. rhet. 2. & Dion. Halicarn. de arte rhet.

Σπουδάζω, f. σω, sedulò ago, diligenter & strenuè operam navo, contendo, enitor. Aristoph. in Vesp. ξυνθέντε τὸ πρᾶγμα δεῖ ὄντε Ἐ'σπουδακότε. Interdum cum participio construitur: ut σπουδάζω διδάσκων, diligenter doceo. Xen. in Oecon. Interdum cum infinit. Herodian. l. 1. μᾶλλον ἐσπούδασε διεξελθεῖν, magis contendebat legere. Xen. in Apol. Socr. ὃ πάντα ἐπεῖν τὰ ἐκ τῆς διηνεκοῦς σπουδάσας, non omnia dicere instituit. Interdum sequente ὅπως: ut Dem. ἐσπούδαζεν ὅπως ὁ τυχὼν ἐσταινιῶτο αὐτοῖς. Sæpe cum præposit. Cum περὶ, sequente genit. Demost. περὶ οὐδενὸς μᾶλλον σπουδά-

σπουδάζετε ἢ περὶ χρημάτων. Sequente accusat. rei, Isocr. τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζομένων. Sequente verò accusat. personæ etiam, faveo, addictus sum alicui: ut Herodian. l. 2. φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι. Sic & cum πρός habente accusat. pers. exp. colo aliquem, exhibeo me obsequiosum. Demost. in Aristocr. ἐσπουδακότες πρὸς ὑμᾶς. Et cum εἰς, apud eundem, σπουδάζειν εἰς τὰ αὐτὰ, favere rebus tuis. Cum ἐπὶ, Isoc. ad Nicocl. ἐφ' οἷς γνώμαις μάλιστα ὑμᾶς ἐπαίνους ἐσπούδασαν. Dativo etiam jungitur: ut Luc. σπουδάζοντες τῇ παρασιτικῇ, studentes parasiticis adulationibus. Cum accusat. Galen. Therap. lib. 9. δόξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀληθῆ σπουδάσαι, quam in veritate operam suam & studium collocare. ¶ Item σπουδάζω, seriò ago, loquor, aut dico. Isocr. περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ludicris seriò agens. Sic & apud Plat. & Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi navatur, studiosè expetor, in pretio habeor. Plut. in Themist. σπουδαζομένη πρὸς ἡδονὴν παιδεύσεις. Xen. Ped. 4 τοῖς μάλα ἐσπουδασμένοις σιτίοις χρῆσθαι, quæ studiosè expetuntur. Sic apud Luci. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, id est, studiosè colì ab ea & amari. Apud Synes. de insomn. ὅτι χρὴ ἐν ἐσπουδάσθαι ὀλίγοις exp. cujus gratia instituta est oratio.

Ἐ σπουδασμένως, bona fide.

Σπούδασμα, τὸ, res studiosè elaborata. Sophron. Item res quæ studiosè fit & affectatur, seu cui studetur. Greg. pro eodem dicitur & σπούδασμα, apud Hesych.

Σπουδαστὴς ἕ, ὁ, studiosus, qui rei alicui aut homini studet. Greg. Σπουδαστικὸς, diligens, strenuam operam navare solens. Aristot. rhet. 2. Item qui serio sermone delectatur. Plat.

Σπουδύζω, incito, instigo: ὁ τρωΐλος, schol. Hom.

Σφοδωνὸς, (quasi σπουδωνὸς, à σπούδω, ut tradit Eust.) vehemens, festinus, intensus. Hesych. Unde σφοδρῶνον adverbialiter sumitur pro, vehementer, acriter. apud Hom. Il. λ, π, & φ. Apud Suid. -ὄμμα δ' ἐλίξας βρυχᾶτο σφεδανῶν ὀμβεμηκὼς ἠγρώων, exp. σφοδρῶς, ἰσχυρῶς. Apud Nicand. in Ther. σφεδανὸν κώδειον, exp. asperum, durum.

Σφοδόνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ac primùm ex σπούδω.

Ἀντισπούδω, contrà contendo, contrarium efficere enitor, repugno, obsisto. Antiph.

Ἀποσπούδω, dehortor, dissuadeo, deterreo. Thuc. l. 6. τῶν Μαντινέων τινὲς ἀπέτρεψαν καὶ ἀπέσπουδον.

Ἐπισπούδω, accelero, propero, festino. Herodot. ἐπισπούδων τοῖς ἱρεῦσι, sacra festinans. Et transitivè festinare jubeo, vel cogo. Soph. in Elect. ἐπισπούδει τὰ δᾶρ. Item urgeo, incito, adhortor. Herodot. in Polym. τότε ἐπισπούδων φεύγεσι λῦδ.

Συνεπισπούδω, (dec.) unà accelero: apud Suid.

Διασπούδω, excito & properare jubeo, incito ad festinandum.

Καταισπούδω, idem quod σπούδω. Aesch. in Ctesiph. τὸ πρᾶγμα κατασπούδων. Item transitivè, premo, perterreo, conturbo. Dan. c. 4.

Κατεσπουσμένως, acceleratus, deproperatus.

Κατεσπουσμένως, festinatò.

Composita ex σπουδὴ, σπουδάζω, &c.

Ἀξιοσπούδαστος, ος, ὁ καὶ ἡ, dignus cui studeatur, dignus qui studiosè expetatur aut colatur.

Ἀποσπουδάζω, studium & contentionem circa rem aliquam omitto, studiosus rei alicujus esse desino. Exponitur etiam, negligo, contemno. Cum genit. ut apud Plut. ὅμως δ' οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν ἡσιτῶν, non tamen negligebat rempubl.

Ἀσπουδὴ, sine studio, negligenter. Item sine labore & negotio. Il. θ, ο, χ.

Ἄσπουδος, qui non studiosè expetitur aut colitur, neglectus, contemptus.

Διασπουδάζω, expeto, do operam Demost.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito: item instigo.

Ἐπισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, accelerator.

Καταισπουδάζω, idem quod σπουδάζω studeo, operam navo, studiosè affecto. Apud Naz. κατεσπουδάσαμεν δ' ἡμῖν, filii sat egimus, de filio anxiè laboravimus.

Κατεσπουδασμένως, idem quod ἐσπουδασμένως.

Κενοσπουδὸς, inanibus rebus studens, in rebus inanibus studium & operam suam ponens. Cic. ad Att.

Κενοσπούδως, studio inani: frustra. Plut. in aphophth.

Κενοσπουδία, ἡ, inane studium.

Ἀκενοσπούδος, (dec.) qui rebus vanis & inanibus non studet: vel vanæ gloriæ non studens. apud Suid.

Ματαιοσπουδὸς, idem quod κενοσπουδὸς. Ματαιοσπουδία, idem quod κενοσπουδία.

Περισπουδὸς, exo. qui rebus seriis gaudet.

Περισπούδαστος, studiosè expeditus: vel qui studiosè affectari solet. Herodian. l. 6.

Σπουδάζω σοι, studeo tibi, à te sto: Aristoph.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem navo operam alicui rei. Luc. in Anacharsi. ὑπερεσπουδακὼς περὶ τὴν ἀνάρεσιν τῶν πλουσίων.

Σπολὰς, &c. vide in Σπεῖρα.

Σπ῎ΖΩ, extendo, expando. Eust. & schol. Aristoph. in Equit. ¶ Avis etiam quæ σπίζ nominatur, dicitur σπίζω, indeque per onomatopœian, teste Eust. ex Arato, Καὶ σπίζω ἐγὼ σπίζων.

Σπιδὴς, ὁ καὶ ἡ, passus, amplus: ut σπιδὲς πεδίον. Il. λ. ubi ramen legitur etiam ἀσπιδές. Σπιδὸν, idem unde σπιδίον πεδίον, & σπιδέον μᾶκος ὁδοῦ apud Aesch. Legitur & σπιδέες, pro iisdem, & σπιδνὸς: unde σπιδέων. Hesych. exp. πλατὺ, μέγα. item σπυκνὸν, μέλαν σκοτεινόν. Et σπιδνὸν itidem σπυκνὸν, πυκνὸς, συνεχὲς.

Σπιδνόθεν, eminus, procul. Item longè antè: ut σπιδνόθεν προνοῆσαι. Antimach.

Σπίζα, seu σπίζη, ης, ἡ, fringilla, seu fringuilla, apud Arist. dicta per onomatop. à σπίζω. Hesych. autem esse dicit similem passeri.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius: species accipitris Hesych. Pro σπίζειν dicitur etiam σπίζαι, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 26.

Σπίζιπος αἰγιθάλου, exp. fringillago, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Apud eundem ibidem legitur & ὀρεοσπίζης, quam dicit avem esse σπίζῃ magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cervicem cæruleam, & quòd in montibus versetur.

Σπίζιον, τὸ, parva fringilla: vel quælibet avis, teste Hesych.

Σπίνος, ου, ὁ, fringilla: itidem per onomatop. à σπίζω dicta. Arist. & Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur & σπίνα. Hesych.

Ἀπὸ τῆς Σπιθαμῆ, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΣΠΙΘΑΜΗ῎, ῆς, ἡ, spithama spatium quod est inter pollicem & minimum digitum expassos, teste Poll. l. 2. & Hesych. seu est mensura duodenûm digitorum, quam Latini palmum majorem & dodrantem appellant. Diosc. l. 3. c. 153. φύλλα ἔχει ἑπτὰ σπιθαμῆς ὕψος. Chrysip. apud Etym. σπιθαμὴν dictam vult ἀφ' τὸ δύο σπάδας τῶν ὅλων χεῖρα. ipse verò παρὰ τὸ ἀπασασμὸν τῆς μεγάλης καὶ μικρᾶς ἀφ' ἑκατέρου τοῦ μέρους σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, τυπτόντων ἐκτεινομένους.

Σπιθαμαῖος, α, ον, ὁ καὶ ἡ, spithamæus: dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis. Diosc. l. 4. c. 59.

Σπιθαμιαῖος, ον, ὁ καὶ ἡ, idem. Pro quo legitur & σπιθαμιαῖος, apud Diosc. l. 2. c. 197. & alibi passim.

Composita.

Διασπίθαμος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans. Diosc. l. 3. c. 84.

Διασπιθαμιαῖος, idem apud eundem.

Τρισπίθαμος, tres spithamas longus. Hesych. in Erg. Diosc. l. 3. c. 129.

ΣΠΙΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes. Propriè volunt esse maculam in veste è vino aut unguine. Athen. l. 7. Δωρίων ὁ τῆς θείας ἰχθύων, τὸ ὑπὸ τῶν ἑψήσεως τὸ γναφέως, (piscis id est genus) ὑγρὸν φησι πανίζειν σπίλον καθαίρειν, omnes maculas expurgare. Item maculæ & nævi in facie apparentes σπίλοι dicuntur: Diosc. l. 1. αἴρει δὲ καὶ σπίλους ὑπὸ προσώπου. Apud eundem l. 2. c. 196. foliorum in herba etiam maculæ sic nominantur. Metaphoricè Ephes. c. 5. τὸν ὑπὸ κλησίαν μὴ ἔχοντα σπίλον ἢ ῥυτίδα. ¶ Item saxum porum duritia referens, terra figlina. Hesych. Legitur & apud Aristot. σπῖλος pro σπιλὰς, in lib. de mundo, ἡ δὲ σύμπασα τῆς ὑγρᾶς φύσις ἐπιπολάζουσα καὶ πάντας τοὺς τῆς σπίλους, τοὺς καλουμένους ἀνιππφυκῆ οἰκεμβίας, ἐξῆς ὑπὸ ἔθη τῆς ἀερίου μᾶλλον φύσεως.

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aspergo. in ep. Iac. c. 3.

Σπιλόομαι, ώμην, maculor, seu sordidor, seu sordesco, in ep. Iud.

Σπίλωμα, τὸ, macula & labes asperſa vesti: idem quod σπίλος, seu nævus. Exponitur etiam, locus salebrosus, saxum asperum.

Σπιλωτὸς, ὸν, ὁ, maculatus, maculosus.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, idem quod σπίλος, rupes seu saxum: plerunq; de saxo quod in mari promineat, ut sunt scopuli. Od. γ. νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔταξαν Κύμῃσι. Et Od. ε, ὅππου ἄκρας ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Item σπιλὰς, glarea, vel terra glareosa. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5. ἡ, σπιλὰς καὶ ἡ μᾶλλον ἡ λευκόγαιος, ἐλαιοφόρος. Hes. σπιλάδες adjectivè etiam exp. μεμιασμένοι.

Composita.

Ἄσπιλος, maculæ & labis expers, in quo nulla macula aut nævus conspicitur. Epigr. l. 1. & apud Herodian. l. 5. Apud Dioſc. l. 2. c. 197. arum dicitur habere folia ἀσπιλότερα, i.e. paucioribus distincta maculis. Item metaph. purus, irreprehensus. Hesych. ἄσπιλον· ἀ Macedonibus vocari scribit τὸ χάμαιρρον.

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Καταισπιλάζω, fœdo, commaculo, labem aspergo. inquino. Hesych. Apud Etymol. καταισπιλάζοντες, exp. καταχρυπτόντες: metaphora sumpta à petris quæ in mari teguntur, & σπιλάδες appellantur.

ΣΠΙ῎ΝΔΑΣΙΣ, avis inter raras & peregrinas, apud Aristot. de hist. an. Dicitur incendiaria avis, Plin. lib. 10. cap. 13. Apud Aristot. quidam legendum suspicantur σπένδασις ἀπὸ τοῦ σπένδω, sacrificio, libo.

ΣΠΙΝΘΗ῎Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla. Il. δ, (de stella) τῷ δὲ τε πολλοὶ ἅτε σπινθῆρες ἴσανται. Aristoph. in Pluto, Ἐὰν γὰρ αὐτῷ εἰς μόριόν σπινθὴρ λάθῃ. Theophyl. in epist. ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρα πυρὸς ζητοῦντες.

Σπινθηρίζω, scintillo.

Σπίνος, vide in Σπίζω.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viſcus. Et σπλάγχνα, τὰ, viſcera, exta: ut ſunt cor, jecur, & ſimilia interanea præcipua & vitaliora, quæ in cæſis victimis aruſpices cõſiderabant ſi quid portenderent. Greg. ὥσπερ κ τ σπλάγχνων. Plut. Symp. 2. τῦ περὶ τὸ σπλάγχνον ἕλκους. De viſceribus aut extis animalium quæ mactantur. Odyſſ. γ, Ε'νθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο. Aeſchi. τὰ σπλάγχνα φυλάττων. ¶ Frequenter de corde dicitur: unde apud Ariſtoph. σπλάγχνα ἠρεμαίνειν ποιεῖς ὀργίλῳ. Et Eurip. in Med. ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σιφῶς. ¶ In ſacris literis Hebræorum imitatione σπλάγχνα dicuntur omnes teneri & materni affectus: ut in epiſt. ad Phil. c. 1. & alibi. ☞ Euſtath ex veterum autoritate refert σπλάγχνα denominari à Dorico σπλαὼ quod pro σπλῆν dicitur: ita ut pars toti appellationem tribuitur. Apud Dioſc. l. 1. c. 20. & Gal. τ κ τόπ. l. 1. c. 1. muſcus etiam σπλάγχνον appellatur.

Σπλαγχνικὸς, ἡ, ὁ, ad viſcera pertinens: ut σπλαγχνικὴ φάρμακα, Dioſc. l. 1. c. 82.

Σπλαγχνοδύω, exta in manus ſumo & attrecto: quod fiebat à conjuratis jurejurando & religione arciſſima ſe aſtringentibus Dion. (de Catilina) ἅπτεται ἐσπλάγχνοδύσεν αὐτὸ μ τ ἄλλων. Item extorum & viſcerationis particeps ſum. Ariſtophan. in Avibus ἐπὶ τὸ σῦ ῥωπ ἰὼν ἄκλητ ἀλαζών, Λυπῆ θύοντας, δυσπλαγχνοδύειν ἐπιθυμῶ. Item σπλαγχνοδύω ſeu σπλαγχνοδύομαι, auguror per exta, Strab. l. 7. & l. 3.

Σπλαγχνίζομαι, miſericordia commoveor ſumma & vehementi, atq; ex intimis viſceribus profecta: verbum in S. literis uſitatum: ut Matth. 9. Marci 6. &c.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, commiſeratio qua viſcera alicujus miſericordia tanguntur.

Σπλαγχνὶς, ίδ, ἡ, cor. ſchol. Soph.

Compoſita.

A'σπλαγχνος, ὁ κ ἡ, non habens cor. Item non animoſus, timidus, ignavus: *quoniam cor animoſitatis eſt ſedes.* Soph. in Ajac. Exponitur &, crudelis, immittis, inhumanus.

A'φοβόσπλαγχν, q. d. intrepida habens viſcera: fortis, audax, cordatus.

Δύσπλαγχν, acerbus, immiſericors.

E'πισπλαγχνίζομαι, miſericordia commoveor ſuper.

Εὔσπλαγχν, animoſus, ſchol. Soph. Item miſericors, pronus ad miſerandum, in ep. ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία, ἡ, animi præſtantia, animoſitas. Eurip. in Rheſo. Item animus ad miſerendum pronus.

Θρασύσπλαγχν, qui eſt audacibus viſceribus, ſeu pectore intrepido. Aſchyl. in Prometh. & Eur in Hippol.

Θρασισπλάγχν, audacter. intrepidé. Aeſchyl. ibid.

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde ſeu animo eſt. Eurip. in Med.

Περίσπλαγχνος, idem: ut περίσπλαγχνος Δαΐρης, Theoc. Idyl. 16.

Πολύσπλαγχν, multum in viſceribus habens miſericordiæ.

Σπλεκέω, &c. vide in Πλέκω. Σπληδὸς, in Σποδὸς.

ΣΠΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ: ſplen, lien: ut σπλῆνος οἴδημα, tumor lienis. Plut. & σπληρ τ σπλῆνος: Aut. definit. medic. Σπλῆνες οἱ, dolor lienis. Hippocrat. aphor. ſect. 13. art. 22. ¶ Item σπλὴν, idem quod σπληνίον, ſplenium: i. e. linteolum ſplenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Galen. meth. med. l. 6.

Σπληνώδης, ε, ὁ ἡ, lienoſus, ſplenicus: qui liene laborat: vel qui magnum & tumidum lienem habet. Hippoc. aphoriſm. ſect. 6. artic. 6.

Σπληνικὸς, dem. Propriè ſic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Vtitur & Athen. l. 8.

Σπληνῖτις φλὲψ, ſplenica vena: ramus ſuperior & minor venæ portæ, qui totus per lienem ſpargitur. Ariſt. hiſt. an. l. 3.

Σπληνίον, ſeu σπληνάριον, τὸ, idem quod σπλὴν, lien. Poll. l. 2. Item linteolum ſplenis figura: aut quacunq; forma ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur: apud Dioſc. Paul. Aegin. &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibuſdam ἄπλενον herba, item hemionitis, ut teſtatur Dioſc. l. 3. c. 151. & 152.

Σπληνιάω, ῶ, ſplenis dolorem patior, liene laboro. Poll. l. 2.

A'σπλήν, ὁ κ ἡ, (comp.) lienis expers, liene carens. A'σπλήνιον, τὸ, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Eſt & herbæ nomen inde dictæ, quòd ejus foliorum jure decocto & per 40. dies poto lien abſumatur, ut teſtatur Dioſc. l. 3. c. 51. & Plin. l. 27. c. 5. ſeu quod folia lieni illita fingultus ſedent.

ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, ου, ὁ, ſpongia. Od. α, σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Vtitur & Ariſtoph. Plut. Athen. & alii. De generib. autem & natura τ σπόγγων vide Dioſc. l. 5. c. 183. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 16. & Aelian. item Plin. l. 9. c. 48. Σπόγγοι dicuntur etiam glandulæ quædam ad fauces ut ſcribit Hippoc. initio l. 4. epidem. ſic fortè dictæ quòd ſpongiarum modo humorem combibunt & continent. Pro σπόγγ legitur etiam σφόγγ in Timæo Plat. ☞ Etym. dici ſcribit παρὰ τὸ σπᾶν τὸ ὑγρὸν, quòd humorem attrahat & combibat.

Σπογγώδης, ε, ὁ κ ἡ, ſpongioſus. Pro eo dicitur & σφογγώδης, apud Dioſc. l. 4. c. 267.

Σπογγὸς, ὁ, ſpongiator. Athen. l. 7. ex Ariſtot.

Σπογγίον, ου, τὸ, ſpongiola. Ariſtoph.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, ſpongia. Ariſtoph. & Plut.

Σπογγίτης λίθ, ſpongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. & 19.

Σπογγίζω, f. ίσω, ſpongia tergo ſeu detergo. Demoſt. pro cor. Σπογγίζομαι, ſpongia detergeor, ſeu tergor. Athen. l. 8.

Σπόγισμα, τὸ, purgamentum, ſordes ſpongia deterſæ: Euſt.

Compoſita.

A'ποσπογγίζω, ſpongia abſtergo ſeu detergo.

A'ποσπόγισμα, τὸ, idem quod ἀπόγισμα.

E'κσπογγίζω, ſpongia extergo, idem quod ἀποσπογγίζω. Eubul. in Amphibolo, Πρῶτον μὲν αὐτὸς παραβάλλων, τὰ χαλκία τὸν ἰὸν ἐκ χέρος ἐξεσπόγισεν. Poll. l. 9.

ΣΠΟΔΟ'Σ, ῦ ἡ, cinis: idem quod κόνις & τέφρα. Luc. de luct. τῷ σποδὸν ἡμᾶς σπειρῆ πεπισθήκατε. Interdum non ſimpliciter cinerem ſignificat, ſed ſordidum, & cui carbones ſeu extincti, ſeu adhuc candentes, permixti ſunt. & aliarum rerum reliquiæ: ut Od. ι, Καὶ τοτ' ἐγὼ τ μηχλὸν ὑπὸ σποδῦ ἧλασα πολλῆς Εἴως ἠρεμάνυσθ. Plut. Symp. 8. probl. 7. Χύτρας τύπον ἀρθείσης ὑπὸ σποδῷ μὴ ὑπολιπεῖν, ἀλλὰ συγχῶαι. ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: ut in epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδὸς ἁμὶ. Exponitur &, pernicies exitium. Epigr. l. 2. Ἡγεμόνες ἡ Βάκχης κηλίκων σποδός. Pro σποδὸς etiam σπληδὸς dicitur apud Nicand.

Σποδίτης, ὁ, cinereus, ut σποδίτου χρώματος. Athen. l. 9.

Σπόδιον, τὸ, cinerula: recrementum metallorum uſtorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhæreſcit, partim in terram decidit, indeq; colligitur. pro quo dicitur & σποδὸς. vide Dioſc. l. 5. c. 85. & Plin. l. 34. c. 13.

Σποδέω, ῶ, ἡ, idem quod σποδὸς. Heſy. S. c & dicitur σπόδιον, apud Dioſcor. loco citato. ¶ Σποδιὰς ἁδ, ἡ, nomen arboris apud Theophr. hiſt. plant. 3. c. 7. qui ejus fructum σποδίας appellat apud Athen. l. 2.

Σποδικὸν κολλύριον, collyrium quoddam à cinereo colore: apud Paul. Aegin. & Scrib. Larg.

Σποδίτης, ᾶ τ, panis ſubcineritius, qui & ἐγκρυφίας: eò quòd ferventibus cineribus obrutus inaſſetur. Athen. l. 3. ex Nicand. & Diphil.

Σποδίζω, f. ίσω, ſub cinere coquo, cinere obrutum inaſſo aut torreo. Poll. de rep. l. 2. Φηγὸς σποδίσαι ποῖος τὸ πῦρ. Exponitur etiam, comburo velut in cinere, apud Ariſtoph. in Veſp. Et neutraliter, cineraceus ſum, in cenereum colorem vergo.

Σποδέω, fruenti cinere obruo aut uro. Propriè eſt, altaria purgo, ſeu ab altaribus cinerem detergo, teſte ſchol. Ariſtoph. Significat &, ferio, cædo ſeu percutio. Ariſtoph. in Rhan. ἀλλὰ τὰς λαγόνας σποδῶ. ¶ Exponitur etiam, coëo. Heſych.

Σποδέομαι, ferventi cinere obruor. Item velut cinere obruor. Eur. in Androm. Πολλῇ γ νιφάδι πεσὼν τόδε σποδεῖμ τ, multa lapidum nive velut cinere obrutus. ¶ Item cædor. Idem in Hippol. Steph. Σποδεῖμ τ μὴ θεοῖς πέτρας φίλον κάρα, ſi lidens caput ad ſaxa. ¶ Item prædicor. Ariſtoph. in Concion.

Compoſita.

A'ντισποδ, cineris ſeu ſpodii vicem præſtans, qui eſt pro cinerula quæ ſpodium dicitur: ut αὐτίσποδα φάρμακα, apud Dioſc. l. 5. c. 86. Legitur & αὐτισπόδιον pro eodem, apud Gal. ſimp. l. 9. & Oribaſ.

A'ποσποδέω, ῶ, cinerem detergo. Ariſtoph. in Avib. A'ποσποδῆσαι τὰς ὀνυχίας τῶν δακτύλων. Exponitur etiam, ictu decutio, apud ejus ſchol.

E'σποδ, cineraceus. Dioſc. l. 1. c. 95.

Θερμοσποδία, callidus aut calefactus cinis: vel, cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ ſunt. Dioſc. l. 2. c. 134.

Καθαποδέω, depello. Heſych.

Υ'ποσποδίζω, aliqua ex parte cineraceus ſum: ſeu aliquatenus cinerem refero. Dioſc. l. 5. c. 92.

ΣΠΟΔΑ'Σ, άδ, ἡ, veſtis coriacea ſeu pellicea, Soph. in Ajace, Locro apud Suid. κωδεσίκτ κωὸς σποδάς. Xen. κ σποδὰς αὖτ ἐφόρεσκ. Ariſtoph. in Avib. Σὺ μὲν δὴ σποδάδα κ χιτῶν' ἔχεις.

Σπονδὴ, &c. vide in Σπένδω.

ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſpondylus, vertebra ſpinæ dorſi: ſeu unum ex 24. oſſibus, quibus tota ſpina conſtructa eſt. Poll. l. 2. & Ruf. Epheſ. ¶ In architectura ſic dicitur ſculptura vertebrata ſeu verticillata, à vertebræ ſive verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco appoſita eſt Athen. l. 5. ¶ Item σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi quibus judices utebantur in ſuffragiis ferendis. Poll. l. 8. ¶ Idem nomen ſortita ſunt etiam verticula ſeu ponduſcula quæ mulieres nentes imæ fuſi parti appendunt, ut facilius eum contorqueant. ¶ Σπόνδυλ etiam nominatur cardui ſativi caput, teſte Gal. de alimentorum facult. l. 2. c. 51. ¶ Eſt & piſcis nomen, apud Plin. l. 3. c. ult.

Σπονδύλι, idem cum σπόνδυλ. Euſt.

Σπονδύλιον, τὸ, pro iiſdem dicitur. Sic & appellatur verticillus fœminarum nentium.

Σφόνδυλος, Atticè dicitur pro σπόνδυλος. Pro verticillo fœminarum

narum nentium. Plutarchus utitur Sym. 9. probl. 24. Σφόνδυλοι dicuntur etiam membrorum compages. Item iudicium calculi, teste Hesych. & Eust. Item ambitus aculei in scorpio, Hes. Qua significat, fœminino genere usurpavit. Nic. in Ther. de scorpio loquens, τὴν γὰρ ἀπομεμαλαγμένην ἀκμὴν Σφόνδυλον. ¶ Σφόνδυλος dicitur & herba quæ alias σφονδύλιον; apud Dioscor. lib. 3. c. 97.

Σφονδύλιος, idem quod σφόνδυλος. Il. υ, μελέων ὥστε Σφονδυλίων γεγαυῖα: quod tamen Poll. l. 2. nominativum facit & adjectivè accipit, μελέων Σφονδυλίων.

Σφονδύλιον, idem quod σπονδύλιον, seu σπόνδυλος. ¶ Est & herba nomen apud Dioscor. l. 3. c. 90.

Σφονδύλη seu σπονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, ut Eust. ex veteribus tradit. Numerosa de inter insecta odore tetro, de blattarum genere, apud Aristoph. in Pace, & Aristot. hist. an. l. 5. c. 8. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15.

Σπορᾶς, &c. vide in Σπείρω. Σπυδή, &c. in Σπεύδω.

ΣΠΥΡΑΘΙ'Α, ας, ἡ, & Σπυραθὼ, οῦς, ὁ, ἡ, & Σπυρὼς, ὰ, ὁ, ἡ caprarum stercus, caprinus fimus. Apud Dioscor. σπυραθὼς μία, stercoris caprini una pilula: seu una bacca, & unus globulus. Apud eundem interdum dicitur αἱ περὶ σπυραθοί vel αἱ ὠὰ σπυραθοί. De ovillo quoq; stercore usurpari docet Hesych. Pro σπυρὼς, dicitur etiam σφυρὼς, apud Aristoph. teste Suid.

Σπυρὶς, σπυρίδιον, vide in Πυρός.
Σπυρομαχαιρῶν, &c. in Σπείρω.
Σχιδακῶδες, σχίδιον, &c. in Σχίζω.

ΣΤΑ'ΖΩ, F ξω, stillo. Interdum neutrum est, interdum transitivum. Quum neutrum est, dativo instrumentali plerunq; iungitur: ut apud Soph. in Ajace, κόμᾳ Στάζων ἱδρῶτι ἔρρεεν κάρα, caput ei stillabat sudore. Interdum & absolutè usurpatur: ut apud Eurip. in Bacch. ὧν ἡ κισσινὴ Θύσσων γλυκείᾳ μέλιτος ἔσταζ' ὀργά. At transitivum cum accusativo ponitur: ut Il. τ, Πατρόκλῳ δ' ὧν ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν, instillavit Patroclo. Scoppian. de venat. l. 3 ἀρηρότοιο γλυκεῖαν Φίλτρον ἐπὶ κραδίην στάζουσι θεοί. Sic dicitur στάζειν δάκρυα, apud Eur. in Iph. Aul. fundere lachrymas & στάζειν φόνον, sanguinem stillare, ap. Apoll. Arg. 2.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla: seu liquor qui stillatur. Epigr.

Σταγὶς, ῖδος, ὁ, Stillarus seu stillatitius: ut σταγὶς μύροις, Aristoph. in Plut. Fœmin. σταγὶς, ἡ, κονία, dicitur lixivium liquidum, è quovis cinere colatum: seu calx. Item σταγὶς, liquor oleaceus è myrha cinnamomoque inciso stillans. Theophr. περὶ ὀσμῶν. Dioscor. l. 1. c. 74.

Σταγὶς, atramenti sutorii genus esse dicitur.

Σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta. Eur. in Phœn. & Athen. l. 2.

Σταγονίας, ας, ὁ, stillatitius, stillatim emanans. Dioscor. l. 1. c. 82.

Τηλαύζω, f. ξω, idem quod τήλεθω. Eurip. in Phœn. Πλέων ὑγρᾶς ὀρᾶ πυὶ ἐστέλαξ' ἱδρὼς, Ἡ τοῖσι δρῶσι. Pro eod. dicitur & σταλάω, apud Suid. & στελάσσω, apud Eur. in Helen. δάκρυ στελάσσω.

Σταλαγμὸς, ὁ, distillatio. Gal. in lex. Hippoc. Item gutta, stilla: ut φόνου σταλαγμοί. Eur. in Hec. Sic & dicitur chalcanthi genus purissimum, stiriè seu guttæ simile. Per jocum homo parvæ staturæ seu homuncio sic apud Athenienses nominabatur, ut docet Eust.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, Plin. l. 34. c. 13. est chalcanthi genus id de quo paulò antè.

Σταλακτηδὸς, ὁ, stillatitius: ut στακτὴ χάλκανθος. Dios. l. 5. c. 114.

Σταλακτὸς, ὁ, ut στακτὸν χάλκανθος. Idem ibid.

Σταλακτὶς, ἡ, stillatitia: genus chalcanthi, sic dictum quoniam humoribus stillatim in caniculos quosdam colatis concrescit. Dioscor. ibid.

Στάξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀβροσταγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, mollitie diffluens: apud Suid.

Αἱματοσταγὴς, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eurip. in Suppl. σώματ' αἱματοσταγῆ.

Ἀποστάζω, destillo seu distillo: vel stillo. Luc. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσοῦς, aurum stillat ab eorum verbis. Interdum transitivè, stillatim fundo. Theoc. Idyll. 15. Ἀμφορέων ἐς κύπελλον ἀποστάζασα γυναικὸς: Phil. ἐς ὕδωρ ῥοδίνας ἀποστάζασιν.

Ἀπόσταγμα, τὸ, liquor destillans. Ἀποστάξις, ἡ, stillatio seu destillatio. Et pro ἀπόσταγμα, apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 8.

Ἀποσταλάζω, idem cum ἀποστάζω. Pro iisdem dicitur & ἀποσταλάω in Epigr.

Ἄστακτος, non stillatus seu stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἀστακτὶ, non stillatim. Theophrast. in Heroic. & Soph.

Ἀστακὶς, idem cum ἄστακτος,

Ἀστελλικὸς, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Βοτρυοσταγὴς, ab uvis distillans. Athen. l. 1.

Δυσταγὴς, Hesych. exp κακοδάκρυτος, malè lacrymas fundens. Vide & in comp. ex πίσσω.

Ἐπιστάζω, instillo, seu super instillo: unde partic. ἐπιστακτὸς, apud Dioscor. l. 1.

Ἐπίσταγμὸς, ὁ, instillatio.

Ἐπισταλάζω, seu ἐπιστελάω, idem. Epigr.

Εὐστακτόκηλον, collyrium quoddam, quod & στακτὸν & στακτὸν: apud Gal.

Καθιστάζω, distillo, seu destillo. Eurip. in Helen. ἵν' ἄσματος ῥοαὶ Τάφῳ καθιστάζουσι, ut super sepulcrum destillent. Idem in Hec. ὀμμάτων τ' ἄπο Φόνια σταλαγμοὶ σὸν κατίσταζον γόμφον. Vitur & Luc. Καθίσταγμὸς, ὁ, destillatio.

Μελισταγὴς, mel stillans in Epigr.

Νεκταροσταγὴς, qui è nectare destillavit: i. dulcis, suavis, odoratus. Athen. l. 1.

Περιστάζω, circumquaq; stillo. Item irroro. Epig.

Περισταλαδὸν, guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alex.

Πολυσταγὴς, multum seu abunde stillans. Suid.

Πολυστακτὶ, multis stillando guttis uberim. Schol. Soph.

Πρωτόστακτος, qui primus destillavit. Πρωτοστάκτου κονία, lixivium quòd è cineribus calce commixtis paratur. Aegin. l. 7.

Πυρίστακτος, in quem ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: ut πυρίστακτος πέτρα, Eurip. in in Cyclop.

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor in Hippiat.

Ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμελι: de quo Aegin. l. 7. c. 15.

Σ'ταξις, &c. Σταφυλὴ, &c. vide in Ἵστημι.

ΣΤΑΙ'Σ vel στὰς, ἀτος, τὸ, farina triticea aqua subacta. Herodot. l. 2. Φυρῶσι τὸ μὲν στὰς πῖς πηδὸν τῇ πηλὸν τῇσι χερσί. Apud Dios. l. 5. στατὶ ὠμοπαλάστοις, exp. circumlinentes crusta pistorio opere in modum panificii confecta. Dicitur & πυρὸς τὸ στᾶς, apud Aristot. Probl. Interdum στὰς ponitur pro adipe seu pinguedine, ficut σέαρ, ut quidam annotant.

Στατιτώδης, ες, ὁ, ἡ, plurimum στατὸς admixtum habens.

Στατὸς, ὸν, ὁ, ἡ, confectus ex farina illa ita subacta. Στατὴν, ἡ, (subst.) pro placenta confecta ex ea farina.

Στατίτης, placentæ species, apud Athen. l. 14.

Σταχὺς, &c. Σταλάω, &c. vide in Στάζω. Στάλιξ, in Ἵστημι.
Σταλικὸς, in Στέλλω, contraho. Σταμὶν, in Ἵστημι.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, urna, hydria, amphora. Aristoph. in Plut. Ἀνὴρ ὑδράνου, στάμνου κεφαλὴν καταγὶς. Exod. c. 16. λάβε στάμνον χρυσῆν καὶ. In gen. fœm. usurpatur apud Athen.

Σταμνίον, ου, τὸ, idem quod στάμνος, Plut. ep. ult. Demost. στάμνιον & κεραμίιον, pro eodem ponit.

Σταμνάριον, ου, τὸ, idem Poll. Σταμνίσκος, idem. apud eundem.

Καταστραμνίζω, (comp.) in vas seu doliolum defundo & condo. Pol. apud Theophr. l. 2. de caus. pl. κατεστραμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

Στάσις, &c. Σταφὶς, σταφὶς, vide in Ἵστημι.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, ου, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus & erectus. (Job ἴσταται ὡς πάσσαλος ἡμμένος, ut Eust. tradit.) Il. ω, Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλῳ αὐλῷ πολίηται ἄνακτι Σταυροῖσι πυκινοῖσι. Thuc. l. 4. καὶ σταύρους παραπεφαπηγότες. Item crux seu palus erectus, plerunque in superiori parte cum ligno transverso, è quo malefici suspendebantur: lignum figuræ literæ T, ἐφ' ᾧ αἰωρῶνται ἀνασκολοπίζοντες, ut scribit Luc. οἱ δίκῃ φωνηέντων. Plut. in Art.

Σταυρηδὸν, in modum σαγρῆ.

Σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc. l. 7. Item palo seu cruci affigo. Ioan. 19.

Σταυρόομαι, cruci seu palo affigor. Apoc. 11. & alibi in N. Test.

Σταύρωμα, τὸ, (q. d. vallamentum) plures valli seu pali in terram depacti: vel munimentum ex vallis seu palis in terram depacti, Thuc. l. 6. Xen. Hell. 4.

Σταύρωσις, εως, ἡ, vallorum seu palorum depactio, Thuc. l. 7. Item crucifixio.

Σταυρωτὴς, ᾶ, ὁ, qui vallos seu palos depangit. Item qui cruci affigit.

Σταυρωτὴς, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur, seu ferramentum concavum, mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, ut erigatur hasta, & solo depangatur. Dicitur enim quasi σταυρωτὴς, παρὰ τὸ σαγρῆς ἢ ὀρθῶς θαι ἐπ' αὐτὸ (τὸ σιδήριον) τὸ δόρυ, testibus Etymol. & Eust. Vitur Hom. Il. ι, Herodot. & Polyb.

Composita.

Ἀνασταυρόω, iterum crucifigo: in ep. ad Hebr. c. 6. Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς. Et pass. apud Thuc. l. 1. σταθεῖσα ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη.

Ἀποσταυρόω vallis in terram depactis munio seu cingo, Thuc. l. 4. Xen. Hell. Item affigo cruci, crucifigo.

Παρασταυρόω, palos seu vallos depango: vel juxta aut à latere palos figo.

Περισταυρόω, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. Thuc. l. 2.

Περισταύρωμα, τὸ munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Προσταυρόω, vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thuc. l. 4.

Συσταυρόω ῶ, unà crucifigo, unà in crucem tollo: unde pass. Marci 14. & apud Naz.

Σ Τ Α Φ Ι Σ, ἰδ Ο Ν, ἡ, uva passa. Theoc. Idyll. 28. Α' σταφυλὶς σταφὶς ἐστι Ϛ ἀράδων αὖον ἀλέπτευ. Dioſc. l. 5. c. 4. τῆς δ' σταφίδ Ο συσκληρότερα ἐστὶν ἡ λευκή. ¶ Σταφὶς ἀγρία, verba pedunculariа ſeu pedicularis: de qua Dioſc. l. 4. c. 156.

Pro σταφὶς Atticè dicitur ἀστραφὶς: ut apud Athen. l. 1. ἡ Γ' ὀδ Ο ἀστραφίδας τε Ϛ ἰσχάδας ἡδυονέφρους. Apud Luc. Senes ſic dicuntur, per ſimilitudinem: unde & proverb. Α' νδρὸς γέροντ Ο ἀστραφὶς τὸ κρομνίον. ¶ Eſt & ἀστραφὶς ἀγρία, idem quod σταφὶς ἀγρία, apud Plin. l. 23. cap. 1.

Σταφυλή, ῆς, ἡ, uva. Il. σ, σταφυλῆσι μέγα βελθέσσιν ἀλωλώς. Plat. de leg. σταφυλὴ ἡ ὑγιαίνα λεγομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ ſeu curculionis, quum laxior ex fluxione reddita, ſuperna ſui parte tenuis eſt, inferna autem, craſſior & livida: ita ut granum σταφυλῆς referat è pedunculo ſuo dependentis. Gal. τ Ν κῆ τόπ. l. 6. Ac σταφύλη, ἡ, dicitur eſſe perpendiculum, ſeu fabrilis libella, teſte Ptolem. apud Etym. & ſchol. Ariſtoph. Quidam pro ζύθεμη accipiunt, Il. β.

Σταφυλὶς, ἰδ Ο ς, uva, racemus. Theoc. Idyll. citato in σταφὶς.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur virium in oculo, quum eroſa ruptáve cornea tunica altera ei ſubdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ repræſentet. Vide Paul. l. 3. c. 22. & Aet. l. 7. c. 34.

Σταφυλίζει, Heſych. exp. σωπασάζει τὰς ὦας ἐπιμάτιον.

Σταφυλῖνο Ν, ε, ο, herbæ nomen quam Latini paſtinacam appellant: vide de ea Dioſc. l. 3. c. 59. & Plin. l. 19. c. 5. Eſt etiam infecti quoddam genus: pro quo σταφύλινο Ν ſcribitur in Hippiatr. Pro σταφυλῖνο Ν. Attico pleonaſmo dicitur & ἀσταφυλῖνο Ν, apud Athen. l. 9. et Diocle.

Στεμφυλα, τὰ, vinacei ſeu vinaceæ: ſolida uvarum in tortulari expreſſarum retrimenta: Columel. briſa appellat. Gal. de alim. l. 2. Hippoc. Dioſc. ¶ Item fraces, i. eſt olivarum expreſſarum reliquiæ. Ariſtoph. in Nub. Ariſtot. rhet. 2.

¶ Στεμφυλίδες, ſunt olivæ nigræ. Athen. l. 2. Et στεμφυλίπης, lora, quæ & διυπετεία.

Compoſita.

Α'γελοσταφίδες, & ἀγελοστάφυλες, uvæ ſylveſtres ſeu agreſtes. Heſ.

Α'ποσταφιδόω, in uvam paſſam converto ſeu muto: unde paſſ. ἀποσταφιδωθῶσι, apud Theoph. de cauſ. pl. l. 2.

Ε'υσταφυλο Ν, magnas ferens uvas, vel egregias & generoſas in Epigram.

Ο'φεωσταφύλη, uva anguina: ſic à quibuſdam appellari capparin tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in appen. Dioſc. legitur φυλλοστάφυλο Ν, ſeu φιλοστάφυλο Ν. Ο' φιοστάφυλον autem vocant nonnulli item albam, teſte Dioſc. l. 4. c. 184. ubi tamen itidem ſunt qui legendum putent φιλοσάφυλον.

Πολυσταφύλο Ν, multas habens uvas, uvis abundans. Il. β.

Φερεσταφύλο Ν, racemiger, uviger, racemos ſeu uvas producens. Bacchi epith. apud Oppian. & in Epigr.

Σταχάνη, vide in Ι' σταμι, appendo.

Σ Τ Α' Χ Υ Σ υ Ο Ν, ὁ, ſpica. Heſiod. in Erg. Οὐδέ κεν ἀδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Theoc. Idyl. 10. παίνεται ὁ στάχυς ἄτας. Plut. τῶν σταχύων τὰς πεκλιμένας ἢ νεύοντας ἐπὶ γῆν. ¶ Sic & dicitur ſtella fulgida in virginis ſiniſtra manu, teſte Proclo, quam Latini quoq; ſpicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teſte Heſych. ¶ Eſt & herbæ nomen marrubio ſimilis, de qua Dioſc. l. 3. c. 120.

Σταχυώδης, ε Ο ς, ὁ ῆ ἡ, ſpicatus, ſeu ſpicam ferens.

Σταχυηρὸς, ὸ, ὁ, idem.

Σταχυόομαι, ῶμαι, ſpicor, i. ſpicam protrudo: vel in ſpicam evado. Hinc ἐστασχυωμένος Ο ν, ſpicatus, apud Dioſc. l. 4. c. 1.

Α'στάχυς, ος, ὁ, dicitur per ἀφαίρεσιν: ut ἀσταφὶς pro σταφὶς, & ſimilia. Il. β, ἐπὶ τ' ἠμύει ἀστάχυσσιν.

Compoſita.

Α'γαστάχυς, υ Ο ν, ὁ ῆ ἡ, prægrandes ſpicas habens: vel abundans ſpicis.

Εὔστάχυς, bonas ſpicas ferens: ſeu ſpicis abundans: Eurip. in Hec. & in Epigr.

Κολοβόστάχυς, ſpica truncatus: item brevem ferens ſpicam. Dioſc. l. 1. c. 6.

Μεγαλόστάχυς, magnam emittens ſpicam. Dioſc. ibid.

Μικροστάχυς, parvas ſpicas ferens ſeu protrudens.

Ναρδόστάχυς, ſpica nardi. Gal. ad Glauc.

Περιστασταχυώδεις μάσχοι, ſpicat m circundantes ſtolones.

Υ' ποστασταχύομαι, augeor in modum ſpiciferarum plantarum. Od. υ, ὑπὸ καὶ ἄκλαυστος Α'νδρί γ' ὑποστασταχύοιτο βοῶν ἠδ' Ο ἰῶν δύρομένοιτο.

Σ Τ Ε' Α Ρ, ατ Ο ς, τὸ, ſebum, ſeu ſevum: oleoſa & pinguis ſubſtantia ſimpliciter. (quæ πιμελὴ, dicitur) magisque concreſcens. vide Ariſtot. de part. an. l. 2. c. 5. Dioſc. l. 2. c. 86. στέαρ νεαρὸν, χύμενον ἢ ὀρυκτὸν. Odyſſ. Φ, Ε'κ δ' ἕλετ Ο σύκεα μέγα τρόχον οὐδον ἐόντα. Euſtath. στέαρ dici ſcribit τῶν κερασφόρων, πιμελὴν autem τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. Ε Ν Etymol. ab ἵστημι deducit παρὰ τὸ στέσιν ἢ πῆξιν ἔχειν. ¶ Significat & fermentum & farinam aqua ſubactam in panis aut offæ formam: apud Dioſc. l. 2. c. 202. & l. 5. c. 99. Sic apud Strab. l. 17. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. cap. 9.

Στεατώδης, ε Ο ς, ὁ ῆ ἡ, ſevum referens odore aut colore: ſevoſus, Dioſc. l. 1. c. 91.

Στέατον, τὸ, aliquantum ſevi ſeu adipis. Item aliquantulum fermenti ſeu paſtæ. Paul. Aegin. l. 3. c. 28.

Σταται ῶ, in ſevum aut adipem converto: unde paſſ. σταται ωθῆ: in Hippiatr.

Στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primùm puſillus, temporis progreſſu amplior, adipem intra ſe membrana concluſam habens. Aut. defin. med. & Poll.

Στῆς, contractè dicitur pro στέαρ: apud Gal. τ Ν κῆ τόπ. l. 5. & Aet. l. 8. c. 33.

Στητώδης, pro στεατώδης, Gal. in lex. Hippoc.

Σ Τ Ε' Γ Ω, ε, ξω, tego, operio, occulto, Ariſtoph. in Veſp. Ω's δὲ κατηρέψαθε Ϛ ἐνέβησκεν Κεφάλαι τὸ πῶλον, ὥστε τὰς πολυρρὰς στέγειν, ita ut latera tegerentur. Eurip. in Ione. Κεῖν τόδ' ἄγαλ Ο ν, ἡ στέγη πηλήρωμά τ'; Item tego, i. tueor, protego: apud Suid. πύργοι μὲν οἱ πάλαι σέγεσιν. ¶ Item contineo: propriè de iis quæ aquam ita continent, ut per rimas aut foramina non tranſmittant. Plat. de rep. l. 10. ἃ τ' ὕδωρ ἀγγεῖον ἐδὲν στέγει. Item contineo, i. e. retineo, non elabi ſino. Plut. ἐπεὶ δίθυμε. αἱ τῆ μνήμη τὰ ἀφέτερα μὴ στέγουσι, μηδὲ ἀναλαμβάνουσι. Plat. in Gorg. ἀ δυναμένω ἐδὲν στέγειν ἀφ' ἑαυτῶν. ¶ Dicuntur & ligna στέγειν, quum vermibus corroſa & terebrata, foramina illa comprimunt in aquam demerſa. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 5. ¶ Item στέγω, ſuſtineo, tolero, ſuffero, patior. Plut. in Cam. Ϛ ἔχειν καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντ Ο. Greg. in epitaph. frat. πάντα στέγουσι.

Στέγομαι, tegor, occulor. Soph. in Trach. Μόνον παρ' ἡμῖν δ' στεγόμεθ'. Item contineor, retineor. Gal.

Στέγη, ης, ἡ, tectum: propriè, tectum domus. Plut. in Lyc. & in apophth. Item ædificium, tectum & contignatum. Xen. Pæd. 6. & in Symp. Plut. in probl. Rom. ¶ Exponitur etiam γαστὴρ, Heſ.

Στέγο Ν, ε Ο ν, τὸ, idem: tectum, domus. Soph. in Ajace.

Στεγανὸς, ὁ, tectus, opertus: ut πύργοι στεγανοὶ, Thu. l. 3. Et τὰ στεγανὰ, quæ vel id quod effluere nititur, incluſum retinent: vel quæ arcent id quod intrare conatur: ut τρὶξ στεγανὴ, per quam aqua penetrare non poteſt. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui ſecreta in pectore clauſa retinet. Aelian apud Suid. ¶ Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγαι. Diod. Sic.

Στεγανῶς, arctè, ſtrictè, ita ut nihil effluat vel penetret. Dioſc. l. 2. c. 91.

Στεγανώματα, τὰ, ἐν τοῖς τοίχοις dicuntur nexus & vincula quæ parietes continente ne dilabantur. Heſych.

Στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per ſyncopen eſt factum. Propriè de vaſis dicitur denſioribus & ſolidioribus, ita ut nec rimis nec raritate liquorem infuſum tranſmittant. Sic apud Eur. in Cycl. στεγνὰ σκιώματα, denſa & ſolida tabernacula, ſeu tecta & opera. Exponitur etiam, aſtrictus: ut στεγνὰ πάντα & στεγνὰ σώματα, apud Dioſ. ¶ Dicuntur & volatilia habere πτερὰ στεγνὰ, quorum alæ fiſſæ non ſunt, ſed una membrana conſtant. Nic. Ther. ¶ Στεγνὸν, τὸ, tectum. Xen. in Oecon.

Στεγνόω, idem quod στέγω, tego, operio. Gal. de alim. fac. l. 2. πύμασι στεγνώσας ἀκριβῶς. Item aſtringo. Dioſ. ὥστε πυορροεῖν & στεγνοῖ.

Στεγνίομαι, aſtringor. Gal. & Alex. Aphr.

Στέγνωσις, ἡ, aſtrictio ſeu conſtrictio. Dioſc. l. 2. c. 161.

Στεγνωτικὸς, aſtringendi ſeu conſtringendi vim habens. Idem ibidem.

Στεγάζω, idem quod στέγω. Strab. l. 4. Vnde partic. ἐστεγασμένος, tectus, apud Xen. & Theoph. Exponitur etiam ſuſtineo, fulcio.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, tegumentum. Plat. in Tim. Xen. & re Eq.

Στεγαστὸς, ὁ, tectus, opertus.

Στέγαστρον, τὸ, id quod tegere & operire aliquid poſſumus. Plut. Craſſ. Στεγαστὶς διφθέρα, coriacea tunica quo corpus tegimus ad arcendas pluvias.

Στεγνὴ, Heſychio, eſt ἡ πόρνη, meretrix.

Τέγο Ν, ε Ο ν, τὸ, idem quod στέγο Ν: ex quo & factum eſt dempto σ, teſte Euſt. Idem tamen etiam à τέγω derivari poſſe ſcribit, quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγεται, i. pluviis madefit. Pro tecto domus utitur Ariſtop. in Nub. τὰ τέγεα τ' κέραμον χαλάζαις σωτηρίως μῶ. & Xen. Pæd. 7. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβαίνειν βάλωσιν οἴκοθεν ἢ ἔνθεν. Pro ipſa domo accipit. Hom. Od. α, Σπεῖρα παρὰ σταθμὸν τέγε Ο πύκα ποιητοῖο.

Τέγη, idem quod στέγη, Heſych.

Τέγε Ο ν, (pro τέγο Ν) ut τέγεα θάλαμοι. Il. ζ, vel qui in ſuperiore domus parte ſunt ſuper tecto: vel qui multa tecta & multas contignationes habent. Euſt.

Compoſita.

Α'ναστεγνόω, idem quod στεγνόω, aſtringo.

Α'ποστέγω, intus coërceo & cohibeo. Theophr. decauſ. pl. l. 1. ἀποστέγεσθαι ἢ τηρεῖται τὴν ζωήν. Item arceo, inhibeo, propulſo. Polyb. κόγχος, ἢ τὰς ὁλοχειρεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων ἢ σαρίσσων.

Α'ποστεγνόω, idem quod στεγνόω. Athen.

Α'ποστα

Ἀποστεγάζω, detergo. Strab. l. 4. τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν. Item idem quod στεγάζω, tego operio.

Ἀποστέγασμα, τὸ, tegmen, operculum: tegumentum, protectio. Theophr. decaut. pl. l. 5. c. 18.

Ἄστεγος, ὁ ἡ, tecto ædibusque destitutus. Hesych. & Suid. Item qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax. Suid. & Proverb. 10. Item qui sustineri non potest, intolerabilis. Hesych. & Suid. In qua significat. dicitur & ἄστεγνος, apud Dioscor. l. 7. c. 14.

Ἄστεγος, ἐος, ὁ ἡ, non tectus: vel multis tectis clausus.

Ἄστεκτος, idem quod ἄστεγνος. Hesych. Ἄστεκτος, intolerabiliter seu intoleranter. Idem.

Ἄστεγος, non tectus seu opertus.

Ὑπόστεγος, qui ipse sibi tecti loco est: vel tecto natura sua instructus. Exponitur etiam, perfectus, absolutus. Hesych.

Δεκάστεγος, decem tecta habens, seu decem tabulata & contignationes. Strab.

Δίστεγος, duplex tectū habens, seu dua tabulata & cōtignationes.

Δισταγία, ἡ, duplex tectum: vel domicilium duobus tectis seu duabus contignationibus instructum. Poll. l. 4. c. 19.

Καπάστεγος, tectus, tecto opertus Athen. l. 10.

Καταστεγάζω, intego, operio. Καταστέγασμα, τὸ, operimentum, tegmen. item tectum Herodot.

Οἱ μόστεγοι, sub eodem tecto habitantes, contubernales.

Περιστέγω, circūtego. Itē munio. Περιστέγματα, circuquaq; operior.

Προστέγιον, tecti prominentia. Plut. in Cæs.

Προστέγισμα, τὸ, id quod in tecto prominet ad arcendos imbres. Poll. l. 1. c. 8.

Συστεγάζω, contego, operio.

Τρίστεγος, tria habens tecta: seu triplici tecto opertus. Τρίστεγον, τὸ, tectum tectum, seu terria contignatio domus. Act. Ap. c. 20.

Ὑπέστεγος, qui supra tectum est. Hesych.

Ὑπόστεγος, sub tecto: vel sub tecto est, qui in ædibus est. Soph. in Philoct.

Σ Ι Ε Ι Β Ω, calco: Ilv, Ἀχαιὴν δὲ μεγαθύμους μώνυχες ἵπποι Στείβον ὁμῶς νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας calcabant defunctos & clypeos in via stratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicuntur νόμον στείβειν, i. calcare & perambulare pascua loca. Interdum significat, fullonum more calco: ut Od. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam densandi & constipandi significationem quum quæ calcantur, eadem & condensentur

¶ *Derivata à στείβω, calco.*

Στείβομαι, calcor, terorᵘ: ut στειβομένην, ὁδὸς, apud Xen. anab. l. 1.

Στειπτὸς, ὁ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στιβαδὸς, ου, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit: viator. Hesych.

Στίβω, idem quod στείβω, tero. Eurip. in Hippol. ἵνα ἠηροφόροι Στίβεσι κιόντες.

Στιβτὸς, idem quod στιπτὸς: ut στιβτῆς ἔδρας, Hesych. Exponitur etiam, densus, solidus: apud eundem.

Στίβος, ου, ὁ, via seu calli, semita: seu uestigium aut signum ejus qui terram pedibus calcavit & trivit. Pro via, apud Herodot. & Polyb. Pro vestigiis, apud Soph. in Philoct. & Xen.

Στιβεύω, calco: seu peragro, pervado: *terram calcando*: unde apud Soph. in Ajace, Παῦ ἐσίδηται πανδυρὸν ἔσπερον νεῶν.

Στιβεύω, idē. Item investigo, invado: *quoniam id fit sequendo vestigia*: Plut. de solert. anim (de leonibus) μήτε κυβερνήτας δὲ πορεύειν ἄνευ στιβεύοντος. Metaph. apud eund. in orac. Pyth. στιβεύοντι τὸ μέλλον, indagāti res futuras. Exp. ēt, vestigiis imprimo: unde στιβευόμενος τόπος, locus cui vestigia imprimuntur, ap. eund. de caus. nat.

Στιβεὺς, idem quod στιβεύς. Exponitur &, fullo: pro quo apud schol. Nic. legitur στιβεύς. Item investigator.

Στιβευτὴς, idem quod στιβεύς.

Στιβάς, ἡ, ingressus: quo terra calcatur & teritur pedibus. Item investigatio.

Στιβάζω, & στιβίζω, calco, tero. Apud Etym, ῥυθμῷ ᾧ τὸ ψιλοῦσθαι στιβάζουσι, exp. fugiunt, declinant.

Στιβὰς, idem quod στιβεύς. Exponitur &, fullo: pro quo apud schol. Nic. legitur στιβεύς. Item investigator.

Composita.

Ἀπιστιβὴς, ἐος, ὁ ἡ, qui abscessit, seu discessit: vel qui non eandem viam calcat. Hesych. ex Soph., Κυρίαις.

Ἄστιπτος, ὁ ἡ, nullis calcatus pedibus: ideoq; vel non frequentatus, vel invius, inaccessus. Soph. in Philoct.

Ἄστιβὴς, ἐος, ὁ ἡ, non calcatus seu tritus: vel qui non calcatur seu teritur pedibus. Soph. in Ajace. & Oed. Colon.

Ἄστιβος, idem. Hesych. Ἀστίβητος, pro iisdem: ut ἀστίβητοι οἶκοι, Suid. ex Epigr.

Δυστιβεύτης, qui vestigiis difficulter indagatur, investigatu difficilis. Plut. in caus. nat.

Ἐπιστίβω, calco. Rianus de imprudentia, ἐπιλήθεται ἔνιοτε καὶ ἃ μάλιστα οἴδασιν ἐπιστίβοντες.

Εὔπιπτος, bene calcatus: ut εὔστιπτον φᾶρος, bene calcatum à textore, ideoque densum & bene textum: vel bene calcatum à fullone, ideoq; politum & mundum. Apoll. Arg. 2.

Εὐστιβὴς, bene tritus & calcatus viatorum pedibus. Suid. ex Epig.

Θεοστιβὴς, à deo calcatus vel calcandus. Naz. orat. in Pascha.

Νιφοστιβὴς, à nive calcatus: vel in quo nives calcantur, nivosus. Soph. in Ajace.

Πεδοστιβὴς, solum seu terram calcans, per terram gradiens: pedestris: ut πεδοστιβὴς σφαγὸς. Eur. in Rheso. Exponitur etiam humi stratus: apud eundem ibid. εὐδομὰν πεδοστιβεῖς. Apud eundem in Medea, πεδοστιβὴς ὄχος, vehiculum per terram tractum.

Περιστιβὴς, tritus seu crebrò tritus, schol. Nic.

Πολυστιβὴς, multùm calcatus. Hesych. Πολύστιβος, idem schol. Nic.

Προστιβάζεται, præit, vel præcedit. Hesych. Προστιβὰς ἀδὸς, ἡ, vestigium impressum ab eo qui præit: vel κολαπτὴρα incisum: *ut fit in imperviis rupibus*, apud Suid.

Χθονοστιβὴς, in terra calcatus; vel depressus. Et simpliciter, terrestris. Soph. in Oed. tyr.

Derivata à στείβω, condenso, stipo.

Σπίβη, ἡ, ros matutinus frigore cōcretus & condensatus. Od. ε & ξ.

Σπιβὴς, ουτος, ὁ, pruinosus. Exponitur & substantivè, frigus aëris quod est sub auroram.

Σπιβιάω, rigeo, frigeo. Hesych.

Σπιβαρὸς, densus, spissus, crassus. Item gravis, firmus, robustus. Od. α, ε, & σ.

Σπιβαρῶς, densè, spissè: vel firmiter robustè. Il. μ.

Σπιφρὸς, densus, firmus. item torosus, rigidus. Aristot. Exponitur etiam, aridus, durus, contractus: apud Hippoc.

Σπιὰς, άδος, ἡ, stratum stipatum & quasi calcatum: idē fere quod Lat. culcitra. Plerunq; στιβάδες erant stramenta è frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis, quale quid erat & torus apud Latinos Aristoph. in Plut. αὐτὴ δὲ κλίνης ἐχέτω στιβάδα χοίνιον. Vtitur & Aristot. Plut. Xen. &c. Ipsæ etiam frondes ex quibus στιβάδες fiebant, στιβάδες vocantur: ut Marc. 11.

Σπιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis seu gramine & frondib. stibadium.

Στοιβὰς, etiam decipitur pro στιβὰς: unde στοιβαδοῦσθαι exp. in toro reponere, vel torum sternere.

Στοιβὴ, herba qua in extruendis stibadiis & toris utebantur, quāque tomenti loco culcitras farciebant in Hippiatr. & apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 1. Scribitur & στίβη apud Hesych. quod exp. etiam, constructio, compositio.

Στοιβάζω, construo, compono, digero. Luc. συὴ στοιβάζει καὶ σωπᾷ δή. Et Eccl. c. 8. στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, struere ligna in Pyram.

Στοιβασία, structio Etym.

Διαστοιβάζω, (*comp.*) instipo, constipo.

Στίφος, ους, τὸ, turma, caterva, globus militum Xen. Pæd. 1.

Στηλὰς, & στλὰς, vide in Στέλλω, mitto. Στηνὸς, &c. in Στενός.

Στηπτὸς. in Στείβω. Στεῖρα in στερεός.

ΣΤΕΙΧΩ, ῐ, ξω, Aor. 2. ἔστιχον, eo, vado, Il. α, Κὰρες ἀμ' ἔστιχον. Il. β, Στείχειν εἰς πόλεμον φθισιμβρότατα. Eur. in Iph. Aul. δόμων τοιδὶ πάρος οἰκήτειρα στεῖχε. A quibusdam propriè dicitur esse ordine eo, seu incedo: Etym. exp. οὐ τάξει παραγίνομαι.

Στὶξ, ιχὸς, ἡ, ordo, versus. Il. β. Οὐ γὰρ ἔλπω ὅστις στῆθι ἐπὶ στίχας ἠγήσασθαι. Sic & Il. γ. ο, & in Epigr. στίχες φυτῶν, exp. versus.

Στίχος, ου, ὁ, idem quod στὶξ: sed in prosa usitatius. De ordine militari, apud Xen. Pæd. 8. στίχοι δὲ εἰσήκεσαν οὔτε μὴν οὔθ' ὁδόν. De ordinibus seu versibus plantarum & arborum, apud eundem in Oec. ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων. De versibus librorum etiam dicitur, i. lineis: & peculiariter de versibus metricis: apud Plutarch. de fort. Alex. l. 1. & 2. Στίχος dicitur etiam esse ὁ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. Eust. in Il. ψ.

Στιχήρης, versu scriptus. Damasc.

Στιχίδιον, τὸ, versiculus. Plut. Symp. l. 4 probl. 4. Athen. l. 1.

Στίχιον, ὁ, q. d. verseus. Lucill. Epigr. l. 2.

Στιχηδὸν, in modum versuum. Herodian. l. 4.

Στιχίζω, ordine dispono. Aeschyl. in Prometh. Item carmina scribo.

Στιχάω, eo, vado: unde Iliad. β, Ἠΐόνες ἀσπερχὲς βαθείης ἐστιχόωντο.

Στιχὰς, άδος, ἡ, herbæ nomen quæ aliàs στοιχάς, Dioscor. l. 3. c. 31. & l. 5. c. 52. & 53.

Στιχαδίτης οἶνος, virum quod ex stœchade cōficitur.

Στιχαδινὸν ὄξος, acetum stœchadinum: apud Dioscor. l. 5. c. 52. & 53.

Στοῖχος, idem quod στίχος, ordo versus. In acie propriè στοῖχος dicitur ordo à fronte incipiens, & per succenturiatos à tergo sive subsites sigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. l. 4. Herodian. l. 8. In cynegeticis στοῖχοι dicitur ipsa indago & series plagarum, quibus saltus stabulaq; ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. & Poll.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita: ut στοιχάδες ὁλκάδες, Nonn. ¶ Est & herbæ nomen quæ & στιχὰς, quod vide.

Στοιχάριον, τὸ, parvus ordo, seu parva series.

Στοιχηδὸν, ordine, serie, more eorum quæ in versus disposita sunt. Greg.

Στοιχέω, in versus rectos porrigor. Theophr. Item ordine procedo. Xen. Et simpl. incedo, ambulo. Rom 4. Act. Ap. c. 21. & alib. in N Test.

Στοιχίζω. indagine cingo. Xen. στοιχίζεται δὲ ὑφηλά.

Στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur sylvæ & stabula ferārum: expansio plagarum varis surrectarum.

Στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriuntur & pro-

deunt. Plut. adversus Colot. ἄγε φησὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀπολεῖσθαι. ¶ Apud Gram. στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Arist. tot. &c. Habent & aliæ res ac artes sua στοιχεῖα. Aristot. Philopon Hocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisq; momenta observatione deprehenduntur. Poll. lib. 6. cap 8.

Στοιχῶδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, elementalis, seu elementarius: elementaris, simplex. Aristot. metaph. 1. Plut. Apud Theoph. hist. pl. l. 8. c. 4. στοιχῶδη τὰ ἐλάτη, exp. hordeum in versus spicatum.

Στοιχωδῶς, elementaliter. Laërt in Zen.

Στοιχακηδὸς, idem cum στοιχώδης. Et στοιχακηδῶς, idem quod στοιχωδῶς. Tzetz.

Στοιχόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus. Apud Greg. στοιχήμβροι φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes.

Στοιχείωμα, τὸ, idem quod στοιχεῖον. Στοιχειωματικὸς, elementarius.

Στοιχειωμαθικοὶ vocari dicuntur ii qui cœlesti ratione imaginculas concinnant, eventu sæpe mirabili ad fallaciæ dæmonum erroris q; efficaciam.

Στοιχείωσις, ἡ, elementorum & primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

Στοιχειωτὴς, qui elementa & prima rudimenta tradit.

Στοιχάζομαι, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex στείχω & στιχάω seu στιχέω.

Ἀποστείχω, abeo, discedo. Odyss. μ, Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνάκτησιν ἀπέστιχε δῖα θεάων, Item revertor. Soph.

Ἄποστιχε, idem: unde imperat. ἀπόστιχε, abi, discede. Il. α.

Διαστείχω, pervado, permeo: seu eo per, vade per. Eurip. in Andr. Ἀγαμέμνονος ἧ πᾶς διαστείχων πάλιν.

Ἐπιστείχω, adeo, accedo, advento. Od. χ. Exponitur etiam, ingredior, inambulo.

Ἐπιστιχόομαι, accedo, eo. Nonn.

Καθυστείχω, descendo. Item redeo, revertor. Nonn. πλεπόρου καθυστείχουν κελεύθου,

Μεθυστείχω, adeo. Eurip. in Hec. Ἥκω μεθυστείχων σε.

Ὁμοστιχάω, seu ὁμοιστιχέω, simul procedo, unà eo, comitor. Il. ο, ὡς φάτ' ἄρ' ἠγερέθοντο βοὴν ἀγαθὸν Διὸς υἱὸν ὁμοστιχάοντες. Nonn. ὁμόσε τησιν ὁμοιστιχέων.

Παρεστείχω, transeo, prætereo: Hom. hym. 1. in Apol. Λίκβην τ' ἠμαθόεντα παρέστιχες, ἠδὲ Μαγνησίδας. Apud Nonn. παρέστιχε δίζυγος ἠὼς ἁρμάτων, duos dies prætereunt. Item prope accedo. Soph. in Oed. Tyr. ὡς μ' ὁρᾷς Οὐκ παρεστιχόντα, accedentem ad currum.

Περιστείχω, circumeo, seu in orbem eo. Od. δ, Τελὸς δὲ θεὸς ἐξέλιξας ἠέλιον λόχον ἀμφαφόωσα.

Composita ex στίχος & στοῖχος.

Ἀκρόστιχον, τὸ, initium versus schol. Thuc. Ἀκροστιχὶς, ἡ, idem Euseb.

Ἀντίστιχος, ὁ ἡ, oppositam seriem habens, è regione oppositus in serie ducenda. Ἀντίστιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex adversa parte respondet. Item ἀντίστοιχος, serie æqualis: vel simpliciter, æqualis: Eurip. in Andr.

Ἀντιστίχως, oppositâ serie, obversario.

Ἀντιστοιχία, ἡ, duarum rerum oppositâ inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex adverso sibi respondentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλλω κατ' ἀντιστοιχίαν esse πάλλω, &c.

Ἀντιστοιχέω, oppositus sum è regione in serie ducenda, obversor alii. Dicuntur & ἀντιστοιχεῖν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est & verbum saltatorium: apud Xenoph. in Symp.

Ἄστοιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

Αὐτόστοιχος, qui solus secum meditatur. Suid.

Δίστιχος & δίστοιχος, duobus versibus constans: duos ordines seu versus habens: ut δίστιχον μέτρον & δίστοιχοι ὀδόντες. Aristot

Διστιχία seu διστοίχωσις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum, palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam succrescit: Aut. definit. med.

Διστοιχία, ἡ, duplex ordo, bini ordines.

Ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

Ἑτεροστοιχος, qui alterius est ordinis & diversæ seriei.

Ἡμιστιχον, τὸ, dimidium versus: seu dimidiatus versus.

Μεθυστοιχὲὶ, ordine, seriatim. Il. ψ.

Μονόστιχος, uno versu seu ordine constans. Μονόστιχον, unicus versus. Epigr.

Νομαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes. Hesych.

Ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens.

Ὁμόστιχος, seu ὁμόστοιχος, in eodem versu seu ordine locatus. Plut.

Παρασιχὶς, continuus ordo, continuata series, capita & primæ versuum literæ. Diog. Laërt.

Παρασιχίδιον, τὸ, (dimin.) idem. apud eundem in Epicharm.

Πενταστιχος, quinq; ordinibus seu versibus constans.

Περίστιχος, circumcirca in quincuncem ordinem positus. Demosth. contra Nicostr.

Περιστιχίζω & περιστοιχίζομαι, undiq; cingo indagine. Xen. Metaph. apud Dem. Phil. 1. κύκλῳ παντὶ καὶ πολλοὶ μέλλουσι ὑμῶν περιστιχίζεσθαι.

Πολύστιχος & πολύστοιχος, multis versibus seu ordinibus constans.

Πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo. in Epigr.

Σύστοιχος, qui ejusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχοι milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita ut primus secundo à tergo immineat, secundo tertius, & sic deinceps, &c. ¶ Hinc σύστοιχα ea etiam dicuntur quæ cognata inter se sunt & consociabilia: seu quæ naturæ cognatione aut ejusdem qualitatis communione inter se conveniunt: ut homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ cum iis utitur. Et aër igni σύστοιχος est, quoniam caliditate ei respondet Aristot. de ortu & interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite & genere descendunt, σύστοιχα sunt: ut ea quæ substantia ponuntur genera speciesq; subalternæ cum individuis. ¶ Sunt & ea σύστοιχα quæ per annominationem dicuntur: seu ejusdem generis verba, quæ ab uno orta variè commutantur: ut apud Aristot. top. l. 2. τὰ δίκαια τῷ δικαίῳ τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt, à qua denominantur. ¶ Interdum & ea sibi σύστοιχα esse dicuntur, quæ sub diverso quidem genere posita sunt, eandem tamen ad sua subjecta rationem habent: quæ ab Alex. σύστοιχα κατ' ἀναλογίαν appellari posse traduntur ut est ἡ ἐπιστήμη τῇ αἰσθήσει, cujus utriusq; eadem est ratio ad τὸ ἐπιστητὸν τῷ αἰσθητόν. vide Alex. Aphr. in top. l. 1. & Aristot. de sensu.

Συστοίχως, eodem ordine & eadem serie. Aristot. de sensu.

Συστοιχία, ἡ, propriè militum series in profunditatem porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur & pro quavis seriei seu ordinis rerum communione, seu cognatione, natura atque convenientia.

Συστοιχέω, ῶ, ejusdem ordinis sum: in eadem serie seu eodem versu sum collocatus. Polyb. συζυγῆναι τῷ συστοιχοῦντι διαμφίλογον. Vatur & Paul. ep. ad Galat. c. 4.

Τελεοστιχὶς, ἰδος, ἡ, versus seu versuum genus, quorum primæ ultimæq; syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut vas seu utensile denotant: ut in hoc Homercio, Ἀμφιφορῆα θέτις, ζωγάτερ, ἀλίαιο θύγατερ, prima & ultima syllaba conjunctæ ἄμφιτον constituunt, quod panem significat. Athen.

Τετράστιχος, seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus. Dionys. Areop.

Τετραστοιχία, quadripartitus ordo, seu ordo & series constans quaternis versibus.

Τετραστοιχὶ, quadruplici serie, per quatuor ordines. Phil. de vita M. l. 3.

Τρίστιχος, qui tribus constat ordinibus, internos versus explicatus. Athen. l. 13.

Τριστοιχία, ἡ, tres ordines, triplex series. Τριστοιχὶ tribus ordinibus, triplici serie. Hesiodus in Theog.

Composita ex στιχόω.

Ἀναστιχόω, informo: *quasi ab elementis incipiendo.* Suid. Item in elementa resolvo. Greg. de hom.

Ἀναστοιχέωσις, ἡ, informatio quæ fit quasi ab elementis incipiendo. Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Ἐγκαταστιχόω, unà cum primis elementis & rudimentis indo: vel imprimo & infigo quasi prima elementa & rudimenta. Plut. in Lyc.

Μεταστοιχόω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

Σπλὴξ, Σπλεγγὶς, &c. vide in Σπλεγγὶς.

ΣΤΕΛΕΧΟΣ, ες, τὸ, truncus, caudex: arboris ea pars quæ ex radice surgit & postea in ramos finditur. Theop. hist. pl. l. 1. c. 2. καλῶ δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' οὗ, ὃ ἐπὶ τοῖς δένδρων καλεῖται στέλεχος.

Στελεχώδης, ες, ὁ ἡ, ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncique speciem gerens. Diosc. l. 4. c. 73.

Στελεχιαῖος, idem: ut στελεχιαία φλὴψ, vena illa magna quæ à sima jecinoris parte exoriens aliàrum veluti truncus est. Gal. de loc. aff. l. 6. c. 4.

Στελεχόω, caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Ἀστέλεχος, seu ἀστελέχης, caudicem non habens, trunco carens. Hes.

Βραχυστελέχης, qui parvo seu brevi caudice est.

Μακροστέχης, cujus truncus est procerus.

Μονοστελέχης, seu μονοστέλεχος, qui unum à radice caudicem habet. Theophr.

Πολυστέλεχος, multos habens truncos. in Epigr.

ΣΤΕΑΙΣ, ἰδος, ἡ, arbor: in nascens quiddam: ut viscum & hiphear. Theoph. de caus. pl. l. 2.

ΣΤΕΛΛΩ, F. ελῶ, mitto. Il. μ, Οὔ τέ κε σε στέλλοιμι μάχλιν ἐς κυδοφόνειαν. Plut. in Per. χιλίους ἔσχλους εἰς Χερρόνησον, mille in Chersonesum misit. Apud Luc. ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, via quæ ducit seu fert Corinthum. Apud Eurip. in Orest. ἐστέλαμεν ναῦν, navem trajecimus & στέλλειν χρεών, classem traducere: eidem. ¶ Item instruo, apparo, apto, adorno. Od. ξ. Ἐννέα νῆας στέλλα. Soph. in Ajace, ὦ δὴ πόνδε πολὺν ἐστέλλαμεν, cujus gratia hanc navigationem apparavimus. Et cum genit. Plat. in ep. τῆς ἐμπορίας ταύτης ὅτε σὺ στέλλῃς, ὅτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσηται καλῶς. ¶ Item orno, exorno: i.e. vestimentis instruo & exorno: amicio, induo. Soph. in Trachin. Στολὴν χιτῶνι τῷδε. Xen. Hellen. 3. κελευόντων, ἀγὼ,

ἄγλη τοὺς ἐτοίμους, ἐξελθὼν ἤγαγε τὸν ἐκ Μέλωνα, τοὺς μὲν σελὰς ἐς διωκοίνας, τοὺς δ' ἄλλους ὡς ἕκαστοι ἦσαν. ¶ Item contraho: ut ἐσέλκειν, Od. π. & apud Apoll. Arg. 2. Item reprimo, inhibeo, sisto, compesco: ut apud Philostr. de vita M. l. 3. τὸν μὲν θεὸς ὕψει ἄλογον ἀφεῖσαν φύσιν οἱονεὶ, ἀτυφίας ἔρωτι σὺν ἐπιστήμῃ σέλειν, coërcere & reprimere. Apud Alex. Aphrod. τὰ σέλοντα τῶν κοιλιῶν, quæ alvum adstringunt & sistunt. Et apud Dioscor. σέλουσιν ὑπερσαρκοῦντα, carnem nimis excrescentem reprimunt & compescunt.

¶ *Derivata à σέλω, mitto.*

Σέλουσα, mittor. Herodian. l. 2. πρεσβείαι τε ἀπ' ἐκείνων ἐς τὸν Ἀντώνιον ἐσέλουσαι. Accipitur & pro πορεύομαι: Et de utroque itinere dicitur, magis tamen propriè de navali. Soph. in Ajac. τῶν γὰρ ἄνευ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Synes. ep. 110. σελόντων ἐπὶ πονηροὺς ἀνδρας, proficiscitur in improbos homines. Idem ep. 61. τελῶν τινὶ σέλον ἢ ναῦς εἰς τὴν Θρᾴκης χώραν σέλουσα in Thraciæ loca proficiscitur. Sic & apud Pausan. Messen. apud Aristoph. in Vesp. ἐπὶ τυραννίδ' ἑσταλής, viam affectas ad tyrannidem.

Σόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio, iter, i. ipsa actio ejus qui mittit seu proficiscitur. Synes. ep 61. Dicitur & de expeditione terrestri quam navali: propriè verò de navali, teste Hesych. De terrestri, apud Arr. l. 4. De navali, apud Suid. Sic dicuntur etiam copiæ quæ σέλουσαι: quæ si sint navales, exp. classis: ut apud Thuc. l. 8. Si sint pedestres, exp. exercitus: apud Xen. anab. 2. Exponitur &, familia: apud Soph. in Trach. Item appendix. apud Aristot. de part. an. l. 4. σόλον ἔχει πυὰ, aliquid habet prominens. Apud eundem de par. an. l. 2. σόλος κέρκος, exp. tenor caudæ. ¶ Est σόλος & navis pars: apud Poll. l. 1. & Hesych. ¶ Aliam signif. vide in secundo ordine derivat.

Πτελεὰ, ᾶς, ἡ, foramẽ securis in quod immittitur lignum: (ὅπῃ δὴ ἧς σέλεται τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, inquit Eust. etymon exprimens) Od. φ, πελέκεων δ' ἐν πτελέῃσι πάντων πρώτης σελεήσης.

Στελεὸν, τὸ, securis manubrium: (quod nimirum τῇ σελεᾷ immittitur) Od. ε, αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (πελέκει) στελεὸν τορνώσατο εἰλάϊνον εὖ ἐναρηρός.

Composita: ac primùm ex σέλω cum præpositione.

Ἀποστέλλω, mitto, Demosth. ἀποστέλλειν χρήμασι. Thuc. ἀποστέλλειν στρατιάν, mittere exercitum. Interdum est, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum: ut apud Thuc. Μελήσιππον ἀποστέλλει ἐς τοὺς Ἀβύδους. Ἀποστέλλειν νεῶν, cursum navis aliquò dirigere & contendere: quod etiam is facit qui magistratum præposuit & exercitorem navis. Demosth. Item ἀποστέλλω, amando, ablego: Eur. in Phœn. Τί τόνδ', ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός.

Ἀποστέλλομαι, mittor. Item mittor cum mandatis, mittor legatus. Item è litore solvo. Demost. in Phorm. ὅταν ἀποστέλλωνται σὺν τοῖν ἐμπορίοιν.

Ἀποστολή, ῆς, ἡ, missio. Item dimissio & remissio. Plut. in Dion. Item profectio ejus qui nave proficiscitur: ut apud Thuc. l. 8. & Plat. ¶ Sic peculiariter dicitur in sacris literis munus apostolicum: seu apostolatus, ut in ep. ad Rom. c. 1. & Act. 1.

Ἀποστολεύς, έως, ὁ, magistratus rei nauticæ jurisdictionem habens, qui trierarchis jura reddebat, Suid. & Poll.

Ἀπόστολος, ὁ, interdum est adjectivum: ut ἀπόστολα πλοῖα, apud Plat. ep. 7. quæ modò huc modò illuc dimitti solent à rei navalis præfectis: vel (secundum alios) quæ jam dimittuntur & è litore solvunt. Sæpius est substantivum: interdumque sic dicitur apparatus classium, & expeditio maritima: ut apud Dem. Olin. 3. ἀφίκασθε ὦ Ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν ἀπόστολον. Interdum sic appellatur imperator exercitus qui expeditioni navali præficitur: teste Hesych. ¶ Apud Iurisconsultos dimissorias literas signif. seu appellatorias. l. 106. D. de verbor. sign. ¶ Quivis etiam qui cum mandatis aliquo mittitur, ἀπόστολος dicitur. Peculiariter tamen legati Christi quos in totum terrarum orbem misit ad annunciandum Evangelium sic dicuntur ab Evangelistis & ecclesiasticis scrib. Lat. etiam apostoli.

Ἀποστολικὸς, ad apostolos pertinens, aut apostolos decens, vel ab apostolis profectus: ut ἀποστολικὴ πολιτεία, apud Suid.

Ἀποστολιμαῖος, emissitius, seu missitius.

Decomp. Ἀνθαποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

Διαποστέλλω, amando in diversas partes, dimitto: seu emitto nuntium. Διαποστολὴ, missio internuntii.

Ἐξαποστέλλω, emitto. Polyb. l. 5. ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστελλον. Item lego cum mandatis, seu legatum mitto. Diod. Sic.

Ἐξαποστέλλομαι, emittor Greg. Naz. Ἐξαποστολὴ, emissio, ablegatio. Polyb.

Ἐπαποστέλλω, insuper amando, seu insuper mitto.

Προαποστέλλω, antè emitto seu præmitto. Dem.

Ψευδαπόστολος, qui falsò sibi nomen apostoli usurpat. in ep. ad Cor. 2. c. 11.

Διαστέλλω, mando dimissis hoc illuc nuntiis: aut simpliciter, mando, edico. Lev. 4. Δι ἐστέλλων τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λέγων. Item decerno, definio: apud Ion. c. 20.

Διαστέλλομαι, (medium) item Marci 5. διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic & Matth. 16. & Act. 20. 15. Διαστέλλομαι, (pass.) mandor, edicor. Hebræorum cap. 12. οὐκ ἔφερον τὸ Διαστελλόμενον. *Aliam significationem una cum derivatis decomp. vide in comp. ex* στέλλω, *contraho.*

Ἐκστέλλω, emitto, mitto extrà.

Ἐπιστέλλω, mitto ad: ut ἐπιστέλλειν ἐπιστολὰς, Dem. Sæpe dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα: ut apud Herodian. l. 4. ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Idem l. 4. ἰδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνειν, uterq; seorsum clanculum literas mittebat. Interdum significat, per literas certiorem facio, missis literis significo. Plat. in epist. ᾗ ἤκιστα ἔοικε τὰ δεῖν, ἐπιστέλλειν, Thuc. l. 8. κρύφα ἐπιστέλλας ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτοῖς τὰ πράγματα φθείρει. Item mando, jubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὸν ἀγέλαρχον ἐπιστέλλας τῶν ἑπομένων, cum mandatis misit. Eurip. in Heracl. Ἐμοί γ' ἔπεμψε σ' ἐπιστέλλων ἄγειν. Item attraho, adduco. Epigr. Φάρος ἐπιστέλλασα κατὰ μηδὸν, velum capitis adducens & ad humeros trahens.

Ἐπιστολὰ, ἡ, literæ quæ mittuntur. Herodian. l. 7. Item mandata, præcepta & jussa, Thuc. l. 3.

Ἐπίστολμα, τὸ, mandatum quod fit per epistolam.

Ἐπιστολικὸς, ὁ, mandativus. Exponitur etiam, qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολὴ, ἡ, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thucyd. Xen. Isoc. &c. Item mandatum, jussum, præceptum. Aeschyl. in Prometh. Eurip. in Helen.

Ἐπιστολικὸς, epistolaris: ut ἐπιστολικὸς χαρακτὴρ & τύπος, apud Apoll. Tyan. & Demetr. Phal.

Ἐπιστόλιον, τὸ, parva seu brevis epistola, epistolium. Plut. in Polit. præcept.

Ἐπιστολεὺς, έως, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister, Xen. Hell. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio: apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius navarchi, qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est. Xen. Hell. 2.

Ἐπιστολιμαῖος, idem quod ἐπιστολικὸς: ut κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Ἐπιστολόω, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp.

Decomp. Ἀντεπιστέλλω, per epistolam respondeo, rescribo.

Προσεπιστέλλω, insuper mando seu scribo. Thuc.

Μεταπέμπω, accerso, mitto qui advocet. Eurip. in Phœn. ἥκω μεταπεμφθεὶς ἀδελφῷ.

Μεταστέλλομαι, idem. Luc. de luct. ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σπλάγχνα μεταστελλώμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto.

Composita ex στόλος, *sine præpositione.*

Ἀκροστόλιον, τὸ, summitas seu ora navis. Athen. l. 5. Arrian. Diod. Sicul.

Αὐτόστολος, ὁ ἢ ἡ, qui ipse sibi navis est seu classis, i. e. qui sine navi trajicit. Musæus in Leand.

Μονόστολος, solus & desertus: seu qui solus it, solus missus, Soph. Apud Eurip. in Phœniss. Λόχων ἀνάσσει, ἢ μονοστόλῳ δορὸς, exp. an ut cohortibus imperent, an verò ut soli hasta sua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοστολὴς, Hesych.

Ναύστολος, navi vehens. Aeschyl.

Ναυστολέω, navi veho seu duco, navi deduco. Euripid. in Orest. Καὶ διάμορφος τῶν κακίστων ναυστολῶν ἐλήλυθεν; Alciphr. in ep. Ἵνα σὺ τοῖς ἐμοῖς χρῇν ἀκύμοσι ναυστολήσας πλεύσει, Item classe peragro, navi permeo. Soph. Ἵππειον ἢ κύμασιν ναυστολεῖς χθόνα; Item navi peto, classe contendo. Interdum & simpliciter, proficiscor: ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὰ βαλανεῖον. Exponitur etiam, rego & guberno veluti navem: apud Eur. in Suppl. κυμάτων ἄπερ πόλιν Σὴν ναυστολήσᾳς.

Ναυστόλημα, τὸ, navigatio: seu profectio quæ fit navi: ut πάντα ναυστολήματα. Eur. in Suppl. Ναυστολία, ἡ, idem Suid. & Hesych.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius. Oecum.

Νεκροστολέω, mortuos Plutoni mando.

Νεκυοστόλος, qui mortuos transmittit: Charonis epith. apud Luc.

Νυμφοστόλος, ὁ ἢ ἡ, qui sponso sponsam adducit seu conciliat. Hesych. & Suid. Item auspex nuptiarum, institutor & exornator. Greg.

Νυμφοστολέω, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item orno sponsam: unde νυμφοστοληθεῖσα nova nupta dicitur quæ ornata est & ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ὁμόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apoll. Arg. 2.

Πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

Πομποστολέω, classem deduco. Luc. in Amor.

Ψυχοστόλος, ὁ, ἡ, apud Nonnum dicitur vox Christi in extremo judicio animarum quasdam Orco demissuri, quasdam in æternam requiem intromissuri.

Derivata à στέλλω, apparo, orno, exorno, &c.

Στέλλομαι, instruor, accingor, paror. Il. ψ, Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κῆρ ἕκαστον. Eurip. στέλλοντα κινεῖν, accingitur ad movendum. Addito accusat. exp. accingor ad, vel suspicio. Galenus. ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθεὶς στέλλασθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἐστελμένος τοῖς ἱματίοις.

Στόλος, ου, ὁ, apparatus, ornatus, amictus: Eur. in Supplic. Θέλει τὸ κλεινὸν ἔτι ὁ στόλος, πάτερ.

Στολὴ, ῆς, ἡ, amictus, vestimentum, indumentum. Euripid. in Helen. ἦ μὴν στολὴν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις. Interdum exp. habitus

habitus, ornatus, ut & στέλω. Ath. l. 12. κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ, ornata apparatu nuptiali. Item stola: quod erat genus vestis promiſſæ Mediſq; propriæ. Xen. Pæd. 8. & Hell. 4. Latini verò ſtola ſpecialiùs utuntur pro veſte muliebri.

Στόλιον, τὸ parva ſtola, ſeu amiculum. Et pro veſte philoſophica, in Epigr.

Στολίς, ίδ-ος, ἡ, ruga veſtis, in extrema plerunq; ora. Poll. l. 7. Dicitur & de lineis ſeu ſtriis in fronte, ex quibus contracta fronte, fiunt rugæ. Poll. l. 2. Item de rugis & plicis in ſede, quæ plus æquo intumeſcentes in condylomata abeunt. Aet. l. 14. c. 3.

Στολιδώδης, rugoſus: idem cum στολιδωτός: Galen. apud Hippoc. & Aet. loco citato.

Στολιδόω, induo, amicio: unde particip. στολιδωσάμενος, indutus, amictus. Eurip. in Phœniſſ. Καὶ μέλαιναν ὡὴ νεβρίδα Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγώ.

Στολιδωτός, rugatus, rugas & plicas habens. Xen. Pæd. 6.

Στολὰς ἀδ-ος, ἡ, dicitur eſſe genus armaturæ, lorica: apud Suid.

Στολίζω, amicio, veſtio, induo: vel orno, Gregor. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veſte indutus. Item inſtruo, apparo. Heſiodus in Erg. Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πρηῢ πουλοπόροιο.

Στόλισμα, τὸ, veſtimentum, indumentũ, amiculum. Eur. in Hec.

Στόλισμος, ὁ, amictus, i. e. ipſa actio exornandi & amiciendi veſte. Heſych. Pro eo per ſyncopen dicitur στολμός: apud Eurip. in Andr. & Herc. fur.

Στολιστής, οῦ, ὁ, veſtiarius qui ſtolas & alias veſtes conficit. Regum l. 4. c. 10.

Στηλμωνίαι, faſciæ quib. canum latera præmuniuntur. Xen. in Cyn.

Compoſita: ac primùm cum præp.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca amicio vel orno: unde particip. ἀμφιστελλάμενος, ornatus & amictus: Theoc. Idyll. 2. Καὶμφιστελλαμένα τὰς ξυσὶ δια τὰς Κλεαρίσας.

Ἐκστέλλω, orno.

Καθιστέλλω, apto, adorno, compono. Eurip. in Bacch. Ἀλλ' αὐτὸν (πλόκαμον) ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύσίν μέλει, Πάλιν καθιστελοῦμεν, cincinnum eius rurſus aptabimus & componemus.

Καθιστολή, veſtitus, amictus. Heſych. & Suid. Alias ſignif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστέλλω, operio, cõtego: ſeu obvoluo, circumcirca involvo. Od. ε, ἐδὲ ἐμήτηρ Κλαῖσε περιστέλλασα, cooperiens veſtimentis ſepulchralibus. Plut. in Lyc. τελοῦντι περιστέλλει σκύμνον. Interdum exp. compono ſeu decenter compono. Eurip. in Iphig. Taur. πῶς αὖ μ' ὁ δελφὸς χεὶρ περιστέλλειεν αὐτή; Plut. adverſ. Colot. σοῖς ἐν δημοσίοις περιστέλλων τὸ σωρκίδιον. Aliam ſignific. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολή, ipſa actio cooperiendi ſeu obvolvendi. Vide & in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολικός, vide ibidem.

Περιστολόδλω, circumcirca obtegendo.

Προστέλλω protego. Thuc. l. 5.

Συστέλλομαι, decenter componor & ornor, ſeu operior, involvor. Eurip. in Troad. ὃ δὰ μαστὸς σὺν χεροῖν Πέπλοις συνεστάλησαν. Alias ſignif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Συστολίζω, ſimul orno. Epigr. Exponitur & ſimpliciter, apparo, adorno, apud Eur in Oreſt. Σκύλων Φρυγίων ἐπὶ τύμβου Ἀχαίμενα συστολίσαι χερὶ ζέσαι, &c.

Compoſita, ſine præpoſitione.

Ἀστολής, ές-ος, ὁ ἡ, qui inſtructus non eſt, veſtimentis non amictus. Heſych.

Ἄστολος, ον, veſtes carens: vel non ſtolatus. Plut. in Num.

Γαμοστόλος, qui nuptias apparat & inſtruit. Muſæus in Leand.

Γαμοστολέω, nuptias apparo.

Ἑπτάστολος, ſeptem modis inſtructus ſeu exornatus. Apud Eurip. in Supplic. ἑπτάστολον πύργωμα, Καδμείων ἕπτ', ad ſeptem turres Cadmeorum, i. ad urbem Cadmeorũ ſeptem turrib. inſtructam.

Εὔστελλος, apud Hom. conjunctim dicitur metri cauſa pro οὐ στέλλος. Od. ξ, Νῆας ἐϋστέλλων σὺν αὐτῇσιν, ἑτάροισι, navibus bene inſtructis & apparatis.

Εὐσταλής, qui bene inſtructus eſt, decenter ornatus. Luc. in Tim. τὸ χρῆμα εὐσταλές. Item ſuccinctus & paratus. Herodian. l. 3. Item qui leviter armatus eſt, ideoq; expeditus. Thuc. l. 3.

Εὐστελῶς, decenti cultu ſeu ornatu, compoſitè. Luc. in Hermot. Item expeditè. Herodian. l. 4.

Εὔστολος, ſeu εὐστολος, benè indutus, pulchrè ornatus. Item bene inſtructus: ut εὔστολος ὁλκὰς, apud Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἰδιόστολος, quem quis ſibi propriis ſumptib. inſtruxit: ut ἰδιόστολος τριήρης, triremis ſuis ſumptibus apparata. Plut. in Alcib.

Κυανοστόλος, cærulea veſte amictus. Bien. Smyrn. in epitap. Adon.

Λινοστολία, amictus lineus. Plut.

Νυμφοστόλος, vide in comp. ex στέλλω, mitto.

Πυκασστέλος, qui vel quæ clunes exornat. Heſiod. in Erg.

Ὑψίστολος, altè ſtolatus: vel altè ſuccinctus, in altum ſuccinctam veſtem gerens.

Χρυσεόστολος, auro exornatus: ut χρυσεόστολον φάρος, Euripid. in Herc. fur.

¶ *Derivata à στέλλω, contraho.*

Στέλλομαι, (medium) idem cum στέλλω, contraho. Il. α, Ἰσα μὲν στέλλοντο λαοὶ νεὸς ἐπιβαίνοντες. Item vito, declino: ſumpta à nautis tranſlatione, qui deflectunt ut ſcopulum declinent: ut in ep. ad Cor. 2. c. 8. στελλόμενοι τοῦτο, μήπως ἡμῶς μωμήσηται. Ité falle: ſumpta ſign. ab iis qui clàm impetus animi reprimunt: ut apud Suid. ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, ἐμὲν ἡδυνάτο γε κρύπτειν τὸ μέγεθος Στέλλομαι, (paſſ.) reprimor, cohibeor. Phil. de vita M. l. 1.

Στελλικὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis ineſt reprimendi & aſtringendi ſeu ſiſtendi. Dioſc. l. 5.

Compoſita.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca aſtringo vel cohibeo.

Ἀναστέλλω, reprimo, inhibeo, reſtringo, contraho. Eur. in Iphig. Taur. ὡς' ἀναστέλλαι ποδός. Et apud Galen. χρῆσθαι τοῖς ἀναστέλλουσι τὸν ἐπιῤῥέοντας χυμούς. Exponitur &, propulſo impetum irruentis, apud Plut. τὸν μὲν ἄλλας διωκόσας (ναῦς) ἀνέστελεν. ¶ Item ſuccingo, ſubligo: vel etiam ſurſum traho: unde voce media: apud Eurip. in Bacch. Νεβρίδας τ' ἀνεστείλαντ', ὅσαισιν ἀμμάτων Σκύμνοις ἐλέλυτο, nebridibus ſe ſuccingebant quibus vinculorum nodi ſoluti erant, vel nebridas ſubligabant aut ſurſum trahebant.

Ἀναστέλλομαι, reprimor, &c. Interdum terga verto, retrocedo. Thuc. apud Plut. in apoph. ἀνεστελλόμην τῇ χιτῶνι, ſurſum retracta tunica

Ἀναστολικὸς, reprimendi & cohibendi vim habens.

Decomp. Ἐπαναστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Ariſtot. de mundo.

Προαναστέλλω, ante cohibeo & reprimo, prior compeſco. Plut. in Pericle, ἐλπίσι δὲ φόβοις ὥσαιτο εἶναι τοὺς θαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν.

Διαστέλλω, (contraria ſimplici ſignificatione) diduco: aperio, patefacio, laxo in Hippiatr. οἷνον διαστέλλοι τὸ ὀφθαλμόν, diductis oculi genis. Plut. in apopth. τῇ βακτηρίᾳ τὸν σκηνὸν διαστέλλας, quum baculo tentorium aperuiſſet. Idem divido, ſeparo, diſtermino. Reg. l. 4. cap. 8 σὺ διέστειλας αὐτὸς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐν πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, in hæreditatem tibi eos ſeparaſti. Interdum &, diſtinguo. Philip. de vita M. l. 3. ἀπλανεστάτοις κριτηρίοις τὰς μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, non errantibus iudiciis exigua rerum diſcrimina diſtinguentem. Item determino, definio: ut διαστέλλειν μισθὸν τινα, definire alicui mercedem, Gen. c. 30.

Διαστέλλομαι, diſtentor, diducor. Philopon. διαστέλλεται τὸ σῶμα, ἀκ συστέλλεται. Item ſeparor: dividor. Suid. & Heſych.

Διαστέλλομαι, (medium) præcisè caveo, ſeu verbis conceptis & præcisè denuntio & teſtor. Polyb. ὑπὲρ τε Σικελίας πανωπία διαστέλλοντα ῥητῶς. Item explico, diſputo, diſcepto. Ariſtot. polit. l. 2. ἔτι μικρῷ θεῖ αὐτὰ διαστέλλαθ βέλτιον.

Διάστολις, εως, ἡ, fœdus, pactum. Macchab. l. 2.

Διαστολή, ἡ, diſtinctio, item diviſio, diſcretio, diſtractio. Polyb. Item dilatatio, diductio, extenſio, cui oppon. συστολή. Interdum ſignificat, pacificatio & reconciliatio amorum: ut apud eund. Polyb. Exponitur etiam, explicatio.

Διαστολεύς, έως, ὁ, inſtrumenti chirurgici nomen quo utuntur in diducendo ore ægrorantis, aut matrice, aut aliis quæ comprehendere diſtendere volunt.

Decomp. Ἀνυπαστέλλω, aliquid ab alio diſtinguo, quaſi contrarium ei ponens. Exponitur & ſimpliciter, diſtinguo Iuſtin. Mart. ὡὴ ὑπαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ὢν τοῖς μὴ ὄσι. Ἀνυπαστολή, diſtinctio differentia: apud Moſchop. & Gram.

Ἀποδιαστέλλω, diſpeſco, arceo, interſepio: apud Areop. Item divido. Ioſue c. . . ἀποδιαστελεῖς τὴν λαῶ τοῦτο τὴν γῆν.

Ἐμφραστολεύς, inſtrumentum medicorum quo anum compreſſum, ſede aliquando ita inflammata & anguſtata, ut per ipſam non tranſmittantur alui recrementa, diducunt.

Παραδιαστέλλω, disjungo, ſeparo. Παραδιαστολή, disjunctio, ſeparatio, diſtinctio: nomen figuræ oratoriæ, qua ſimilia diſcernuntur: de qua Quintil. l. 9. c. 3. Rutil. Lup. & Iul. Rufin.

Προσδιαστέλλω, ſeu προσδιαστέλλομαι, nominatim excipio & ſtipulatione caveo. Baſil. ἀναγκαῖόν ἐστι τὴν τοῦτο προσδιαστέλλεσθαι, ὁ, πρόσχημα δεῖ. Προσδιαστολή, cautio hujuſmodi & definitio, quum in oratione addimus, duntaxat, vel particulam æquè pollentem.

Ὑποδιαστολή, q. d. ſubdiſtinctio. Pro interpunctione uſurpatur apud Euſt. & cæteros gram.

Καθιστέλλω, idem quod ἀναστέλλω, reprimo, cohibeo: vel ſuprimo. Dioſc. τὸ ὑγρὸν ὄρακον καθιστέλλει τὴν ὑπερσαρκοῦσαν, & Plut. θορυβοῦντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καθιστᾶναι βουλόμενος, compeſcere, ſeu ad modeſtiam revocare & in officio continere.

Καθιστολικὸς, cohibendi aut reprimendi ſeu ſiſtendi vim habẽs.

Καθιστολή, repreſſio, inhibitio, cohibitio. Apud Plut. in Per. καθιστολὴ θρασυδοκίας, exp. modeſtia in veſtitu.

Παραστέλλω, idem quod ἀναστέλλω, Heſych.

Περιστέλλω, comprimo, arcto, contraho. item comprehendo, complector: unde περιστέλλοντες, compendioſiores fiunt: apud Dion. in myſt. theol.

Περιστολικὸς, coarctandi & comprimendi vim habens. Gal.

Περιστολή, compreſſio, coarctatio: apud eundem.

Προστέλλω, contraho, adduco: unde προστελλόμενος, aſtrictus, adductus, ideoque brevis: ut χρὴ προστελλόμενη, Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Apud

Apud Gal. ad Glauc. l. 2. ϖεϑσέσταλϑό σκιῤῥώδης, ὄγκος, astrictus & conhibitus erat scirrhi tumor.

Συσέλλω, contraho, coarcto, coërceo: cui oppon. Διασέλλω. Plut. in Peric. συωίσχλυσαν αὐτὸς, εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros. Iso. de Pace, τῶν μὲν ἄλλων αἱ συμφοραὶ συσέλλουσι, cohibent & compescunt. Dicuntur & tristitia, dolor, aliaque ejusmodi πάϑη aliquem συσέλλειν, deprimere & dejicere. apud Plut. Item συσέλλω ἐμαυτὸν, in periculo me recipio & subduco. Greg. de Christo. ¶ Apud Gramm. significat, corripio.

Συσέλλομαι, contrahor: ut fit in metu & pavore. Eur. in Iph. Taur. Ἡμᾶς ἢ συσταλέντες, ὡς ϑανόμενοι. Σιγῇ κοϑήμεϑ'. Dicuntur & il συσέλλεσθαι, qui profusiores sumptus vitantes sese veluti contrahunt.

Συσταλμένως, correptè, correpta syllaba. Athen. l. 9.

Συσταλτικὸς, contrahendi seu coarctandi vim habens. Exponitur &, corripiens.

Συστολὴ, ἡ, contractio, coarctatio, indefinit. Stoic. & Damasc. Item correptio, figura grammat.

Ἐπισυσέλλω, (dec.) idem quod συσέλλω, contraho. Arist. rhet. 2.

Ὑποσέλλω, idem quod συσέλλω. Item subtraho, subduco in ep. ad Galat. c. 1.

Ὑποστέλλομαι, idem cum συσέλλομαι, animo demittor ac contrahor. Peculiariter significat, metuo, reformido, vereor. Isoc. in Evag. μὴ δὲν ὑποστελλόμενος. Sic & apud Dem. Philip. 1. Item vires remitto, non acriter nec omni conatu ago. Dem. in Mid. πολλοῦ δεῖν ὑποστελλόμενος ϖρὸς ὕβριν, qui nihil remisit conatus quo minus contumeliosus esset. Exponitur etiam, consulto vincor & cedo pari. Item mihi subtrahitur. Aristot. magn. moral. l. 2. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαϑῶν. de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστολὴ, contractio animi, timiditas. Greg. in 1. de filio.

Ἀνυποστόλως, (decomp.) non prævaricans, qui in dicendo nihil timet aut veretur, qui liberè loquitur. Ἀνυποστόλως, sine prævaricatione, nihil remittendo. Hesych. exp. ἀνυπόπτως.

Κρύστελλος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Στελμωνίαι, vide in Στέλλω, orno.

ΣΤΕΜΒΩ, contumelia seu injuria afficio. Item assiduè moveo. Etym. & Eustat.

Στεμβάζω, convitior, irrideo. Hesych.

Ἀστέμβακτος, ὁ ἡ ἡ, (comp.) contumeliis probisq; carens. Etym. Item immotus, firmus, stabilis: ut κλέος ἀστέμβακτον, Euphor. apud Eust.

Ἀστεμβάκτως, exp. lamentabiliter, flebiliter, apud Lycophr.

Ἀστεμβὴς, ἐος, ὁ ἡ ἡ, itidem immotus, firmus. Item non perturbatus, stupore non attonitus nec metu perculsus. Hesych.

Ἀστεμφὴς, idem quod ἀστεμβὴς, immotus. Il. β, ὡς ϖρὶν ἔχων ἀστεμφέα βαλλώ. Apud Hesych. expon. etiam asper, difficilis.

Ἀστεμφέως seu ἀστεμφῶς, immotè, rigidè, firmiter. Od. ο.

Στέμμα- vide in Στέφω. Στεμφύλον, in Σϕῆξις.

ΣΤΕΝΟΣ, οῦ, ὁ, angustus, arctus: ut στενὰς ὁδὸς, Xen. Pæd. 1. Et εἰς στενὸν συνελαύνειν, ad angustias redigere. Luc. in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis, quos Latini fauces appellant. Thuc. l. 2. μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενά. Sic & apud Herodian. l. 2.

Στενότης, ητος, ἡ, angustia.

Στενόω, angusto, in angustum spatium redigo. Στενόομαι, οῦμαι, in arctum cogor, coangustor. Herodian. l. 7. τὰς ϑ' ὁδοὺς ἐστένωται. Ἐστενωμένως, angustè.

Στενὸς, Ionicè, idem quod στενὸς: ut στενὸς πόρος, Herodot. in Polym. Et τὸ στενὸν, angustiæ, apud eundem ibid.

Στεῖνος, ἐος, τὸ, via angusta, seu angustus locus. Il. ψ. & Od. χ.

Στενόω, idem quod στενόω. Στένωμα, τὸ, q. d. arctamen seu angustamen: idem cum στεῖνος.

Στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco, suspiro (à στένος deductum, quoniam corde angustato gemitus edi solet) Demost. ἀκούω τὸ στένειν τὸ κύπλων ἐς τὴν γῆν. Cum accusat. person. exp deploro, lugeo cum gemitu: ut apud Eurip. in Hippol. coron. Στένω σε μᾶλλον ἢ μὲ τῆ ἀμαρτίας. De mari dictum exp. sono, resono, strideo Soph. οἰκοῦμισε στένουσι πόντου. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

Στένομαι, idem.

Στενόεις, εντος, ὁ gemebundus, Hesych.

Στόνος, ου, ὁ, gemitus, suspirium: vel gemitus fletu mixtus. Il. τ, & χ. Thuc. l. 7.

Στενόεις, idem quod στονόεις, Il. θ. Od. λ, & φ.

Στοναχέω, ήσω, & στοναχίζω, ίσω, idem quod στένω. Moschus in epitaph. Bion. Αἴλινα μοι στοναχᾶτε νάπαι, καὶ Δῶριοι ὕδωρ. Epigr. lib. 1. παρθενικὴ τις ἐμὸν στοναχήσατο μοῖραν. Od. ι, ὄφρ' ἐπὶ μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Στοναχίζομαι, idem quod στοναχίζω. Il. η, μέγα δὲ στοναχίζετο ϑυμῷ.

Στοναχὴ, ἡ, gemitus idem quod στόνος. Il. ω. Od. ε. Στέναχος, idem Suid.

Στενάζω, ξω, idem quod στένω, gemino, ingemisco. Plut. in Fab. μηρόν τε πολυξόμβου καὶ στέρνα μέγα. Cum accus. significat, cum gemitu deploro. Eurip. in Herc. fur. Στενάζω τέκνον ὀλέϑρου.

Στεναγμὸς, ὁ, & στοναγμὸς, ὁ, gemitus, suspirium. Prius ap. Athen. l. 10. posteriore utitur Eur. in Orest. & Plut. in Coriol.

Στεναχτὸς, gemebundus, lamentabilis, gemitu dignus: ut στεναχτὴ ἄτη. Eur. in Herc. fur. Στοναχλητὸς, idem.

Στενάχω, idem quod στενάζω. Il. ω, Α'λλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πάσχω. Il. σ, Πυκινὰ μάλα στενάχων. Sic & Od. θ. & alibi apud Hom. In eadem significatione usurpatur & pass. στενάχομαι, Iliad. ψ. versu 1.

Στεναχίζω, pro eodem. Il. ψ, ἀδινὰ στεναχίζων. Et cum accus. Od. α, Οὐδ' ἔπι κείνου ὀδυρόμῳ στεναχίζω Οἶον. Pro eodem dicitur & στεναχέω. Il. σ, ἀδινὸν στεναχοῦσαι ἐφείλω.

Στένω etiam Ionicè pro στένω dicitur: unde στένομαι, quod itidem significat, gemo, gemitus & suspiria duco. Hesiodus in Theog. γαῖα πελώρη Στενομένη. Exponitur etiam, arctor seu coarctor, ut derivetur à στενὸς: ut Il. ξ, στείνοντο δ' λαοὶ, in angustum cogebantur. Sic & Il. φ. & Od. ε.

Composita: ac primùm ex στενὸς.

Ἀποστενόω, idem quod στενόω. Alex. Aphr.

Σύστενος, angustus, in arctum coactus. Hesych.

Ὑπόστενος, subangustus vel ima sui parte angustus.

Composita ex στένω.

Ἀγάστονος, ὁ ἡ ἡ, multis mixtus gemitibus. Exponitur etiam, multum resonans. Odyss. μ. Item multorum causa gemituum. Item multis gemitibus prosequendus.

Ἀνασταίνω, idem quod στένω: vel gemitus & suspiria duco. Eur. in Orest. ϖρὸ τύμβου γὰρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω.

Ἀναστενάζω, vehementer suspiro, graviter ingemisco. Idem in Iph. Aul. ὡς δ' ἐσᾶδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ Ἐπ' ὄφρασιν στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρῃσι, Ἀνεστέναξε. Item vehementer deploro. Idem in Iph. Taur. Σὲ πάτερ, ἢ σ' ἀναστενάξω γόοις.

Ἀναστενάχω, idem. Il. ψ, τ' παῖπες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἀναστοναχίζω, pro eod. Il. κ, v. 9. οἳ σϕίσιστον ἀνεστοναχίζ' Ἀγαμέμνων.

Ἀστένακτος, non gemebundus. Et activè, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit. Soph. & Eur. in Hec.

Ἀστενάκτως, sine gemitu ita non ingemiscas.

Ἀστεναχὴς, idem. Aristoph.

Ἄστλως & ἄστλως, miser, calamitosus, qui multum ingemiscit: ut sit comp. ex α epitatico & στένω. Vide & in comp. ex ἵστημι.

Βαρύστονος, graviter ingemiscens, graves gemitus & suspiria ducens: sic cognominati fuerunt histriones quidam: apud Dem. pro cor. Exponitur &, graves gemitus afferens, gravium suspiriorum causa: ut βαρύστονος λίϑος, in Epigr.

Δύστλος, infelix, miser, παρὰ τ' στένω, ut sit graviter gemens. Hom. Dem. Plut. vide & in comp. ex ἵστημι.

Ἐπιστένω, ingemo, seu ingemisco ob. Hesiod in Theog. ἐπέστενε δ' ἠρώων δύρυς Σειρήνων. Eurip. in Med. Τί δῆτα λίαν ϑίσϑ' ἐπιστένεις τέκνοις.

Ἐπιστοναχίζω, seu ἐπιστοναχίζω, idem: apud eundem Hesiod. ibid. ἐπιστονάχιζε γαῖα, ubi legitur & ἐπιστενάχιζε.

Ἐπιστενάχομαι, idem. Il. υ, ἐπὶ δὲ στενάχουσ' γυναῖκες per tmesin, pro ἐπιστενάχουσ'.

Συνεπιστένω, (comp.) congemisco, condoleo.

Καϑιστένω: ingemo, suspiro. Eurip. in Phœn. τί πάϑεν καϑιστένεις, quid hæc ducis suspiria? Apud eundem in Andr. καϑιστένω σε cum gemitu te defleo.

Καϑιστοναχέω & καϑιστοναχίζω, ingemisco Epigr.

Καϑιστενάζω, ingemisco, seu cum gemitu deploro. Basil. καϑιστενάζω τὴς ἐμαυτῆ ψυχῆς. Et pass. voce apud Alciph. καϑιστεναγμένα τῶν ἀνοήτων ἐρασῶν χάρτης, munuscula cum suspiriis data.

Μετιστένω, ingemisco & suspiro ob: ut Od. ο' ἄτλω δὲ μετίστενον, ob damnum ingemiscebam, seu deflebam cum gemitu.

Μετιστένομαι, idem. Eurip. in Med. Μετιστένομαι δ' σὸν ἄλγος, Ὦ τέκνα πολλὰ πόνων μῶν τερ.

Μετιστοναχίζω, idem: unde in pass. apud Hesiod. in Asp. ἦ ϖᾶ ποϑὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἢν ἄτλω ἀχέων.

Περιστένω, circumcirca gemo. Περιστένομαι, lamentis & gemitibus circumsono.

Περιστοναχίζω, & περιστοναχέω, idem quod περιστένω. Hesiod. in Asp. περιστοναχίζε δ' γαῖα: ubi legitur & περιστονάχησε.

Περιστοναχίζομαι, undiq; repleor & reboo gemitibus. Od. ι, περὶ δ' στοναχίζετο δῶμα.

Περιστενάζω, idem cum περιστένω. Περιστενάζομαι, idem cum περιστένομαι seu περιστοναχίζομαι, Plut. in Ant.

Πολύστονος, multum gemens, multis gemitibus mixtus: ut πολύστονος νόος, in Epigr. Exponitur &, multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus: ut πολύστονα κήδεα, Il. ω, & δαίμων πολυστόνος, Eurip. in Herc. fur.

Συστενάζω, simul gemo, congemisco. Rom. 8.

Ὑποστένω, subtus ingemisco, subtus suspiria & gemitus duco. Luc. in somn.

Ὑποστοναχίζω, idem. Il. β, Ὑποστενάζω, pro eodem: vel, aliquantum ingemisco.

Στιπτὸς, &c. vide in Στίφω.

ΣΤΕΡΓΩ Ρ. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis eſt amor parentum erga liberos, liberorumq; viciſſim erga parentes & ſanguine junctos. Iſoc. in Panath. στέργειν ὡς τοὺς ὁμοίως ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τοὺς μητέρας τοὺς αὑτῶν. Plut. τὸν ἀδελφὸν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter, amo, diligo. Muſch. Idyl. 5. Στέργετε τὸν φιλέοντα, ἵν' ὦ φιλέητε φιλήσοντες. Plut. in Pericle, αὐτὸς δὲ τὸν Ἀπασίαν λαὸν, ἔστεργε καὶ φερόντως. Interdum amo, i. delector. Iſoc. ad Demon. μὴ γέλωτα ποιοῦ τοῖς πολίταις στέργων. ¶ Item acquieſco, ſum contentus: unde στέργειν ἀνάγκη, acquieſcendum eſt. Eurip. in Herc. fur. Cum dat. Iſoc. in Panath. στέργειν οἷς ἤδη συμβέβηκόσι. Item cum accuſ. ad Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam, oro, obſecro, ſeu opto, deſidero. Sophoc. in Oedig. Colon. στέργω δ' ὑπὲρ σᾶς δῶμας μολεῖν γᾶς τῆσδε καὶ πολίτας.

Στεργμαι, amor, diligor, charus ſum: in Epigr. ἐστέργμεθα μύσους.

Στέργις, εως, ἡ, amor: peculiariter, qualis parentum eſt erga liberos, & viciſſim: vel habitus animi præſentibus contentus.

Στερκλικὸς, ὁ, amandi vi præditus. Τὸ στερκλικὸν, vis illa amoris à natura inſita parentibus erga liberos, & viciſſim: vel generaliter, amandi inamatum aut amatam. Plut. in Alex.

Στέργημα, τὸ, amoris incentivum & illecebræ: ſeu poculum amatorium: deſiderii poculum. Horat. Soph. in Trachin.

Στέργηθρον, τὸ, Heſychio idem eſt quod φίλτρον, amoris illecebra. Apud Euripid. in Hippol. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, expon. ſimpliciter, amores mentis. ¶ Sic etiam dicitur herba quæ aliàs κοτυληδὼν, & Latinis umbilicus Veneris appellatur, ut eſt in append. Dioſc. eò quòd ea ad philtra utantur, teſte Dioſc. l. 4. c. 92.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris quo parentes liberos proſequuntur, & liberi viciſſim parentes. Generaliter de quovis amore: ut apud Herodian. l. 1.

Στοργέω, idem quod στέργω. Heſych.

Compoſita.

Ἀποστέργω, odio proſequor. Exponitur etiam, contemno, vili pendo, apud Theoc. Idyll. 14. Κ' ἐμὲ μὲν ἀποστέρξαι μὲ τὸ πρῶτα κεν εἰς ὄλον ἔρπει.

Ἀπόστοργος, ὁ καὶ ἡ, inviſus. Heſych. Putatur etiam ſumi pro ἄστοργος.

Ἀστεργὴς, ὁ καὶ ἡ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph. in Ajace.

Ἄστοργος, in quo non eſt affectus amoris illius mutui inter parentes & liberos. Athen.

Θεόστοργος, Dei amans. Nonn.

Ὁμόστοργος, eodem amore proſequens, concors in amore. Idem.

Φιλόστοργος, propenſus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur & liberis amore illo naturali mutuò ſe complectentibus. Xen. de Cyro, πρὸς φιλόστοργος φύσις. Vitur & Ariſtot. hiſt. an. l. 9. & Plut. in Pericl.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo inter parentes & liberos mutui. & generaliter, amore magno. Plut. in Fab. & in ſympoſit. ſept. ſap.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes & liberos. Athen. l. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore proſequor. Polyb. & Athe. l. 13.

Ἀφιλόστοργος, (*decomp.*) deſtitutus φιλοστοργίᾳ. Et general. non amans.

ΣΤΕΡΕΟΣ, ᾶ, ὁ, ſolidus: ut χῆμα στερεὸν, figura ſolida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Item ſolitus, i. integer, perfectus: ut ἀριθμὸς στερεὸς. Ariſt. polit. 5. ¶ Item ſolidus, i. rigidus, firmus, durus: ut στερεὴ λίθος. Odyſſ. τ. Et κέρας στερεὸν, Ariſtot. Sic & πόλεμος στερεὸς. apud Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 12. ubi exp. etiam, ſpiſſus. ☞ Derivari traditur παρὰ τὸ ἑστάναι τὴν ῥοὴν ſolidæ namque rei intereſt fluxis ac liquidis rectos terminos conſtituere: aut ſimpliciter, παρὰ τὸ ἑστάναι ſeu ἑλῶσαι.

Στερεῶς, ſolidè: item firmiter, conſtanter. Il. ψ. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem. Hom.

Στερεότης, ητος, ἡ, ſoliditas.

Στερεόω, ῶ, ώσω, ſolido, firmo, firmum, ſolidumque reddo: unde paſſ. apud Xen. Pæd. 8. βυλόμενοι ἅμα πόνων καὶ ἱδρῶτος τὸ σῶμα στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τὸ, firmamentum. Gene. c. 1. Baſil. in Hexaëm. hom. 3.

Στερέωσις, ἡ, ſolidatio, firmatio. Baſil. ibid.

Στερεμνιος, idem quod στερεὸς, ſolidus, durus, firmus: ut στερέμνιος φύσις, apud eundem ibid.

Στέραφος, pro eodem Thuc. l. 6. & 7. Exponitur etiam imbecillis, infirmas, Heſych. Item infœcundus, ſterilis, apud eundem.

Στιβὸς, ᾶ, ὁ, idem quod στερεός. Eurip. in Hec. Στιβὰ γὰρ ἀνάγκη. Herodian. l. 6. ὡς πυκνὸς ὢν καὶ στιβὸν τὸ ῥεῖθρον.

Στιβότης, idem quod στερεότης, ſoliditas. firmitas, duritas. Chryſoſt. Exponitur etiam conſtantia, ſtabilitas, gravitas,

Στιβόω, idem quod στερεόω.

Στέρνον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. Στῆσαι vide in Στεῶ,

---

ΣΤΕΡΕΟΣ. Ῥ. ἑσὸς & ἠσὸς, privo, orbo. Od. ν, Οὔνεκά με στερέσας τῆς ἠπιόδος ἤγαγε πάσης, Eur. in Andr. διπλῶν τέκνων με ἐστέρησε Φοῖβος.

Στερίομαι, ῦμαι, privor, orbor, amitto. Xen. στερῶν τὴν κεφαλήν. Eur. in Alceſt. Ἐθέλης γυναικὸς ἧς στερηθῶμεν σφε χρή. Sic στερηθῶναι τῆς ψυχῆς, Iſoc. ad Philip.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: cui opon. ἕξις, apud Ariſtot. in categor. & in phyſ.

Στερητικὸς, privativus: ut στερητικὴ ἀπόφασις, apud eund.

Στερίζω, & στερίσκω, idem cum στερέω. Epigr. l. 2. Νῦν δέ σ' ὁ γεγαμηλικὸς καὶ πολλὸς ἐστέρισεν. Xen. Pæd. l. 7. τὰ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι ἀστερίσκοντα.

Στέρομαι, idem quod στερέομαι. Atticorum proprium, ut putatur. Heſiod. in Erg. Νίκης τε στέρεσθαι, Plat. de rep. l. 2. ὥσπερ στερόμενα τῆς αὑτῶν ἀρετῆς, τὸ αὐτῶν ἔργον ἀπεργάσεται.

Στεῖρα, ας, ἡ, ſterilis, quæ non parit, quaſi ἡ τὸ πάντῃ ἐστερημένη, teſte Etymol. In epiſt. ad Galat. c. 4. ex Eſa. Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur & στεῖρος in hac ſignif. apud Eurip. in Andr. Η' στεῖρος ἔσται μᾶλλον, ἢν μὴ λάβῃ τέκνων. Apud Hom. Od. υ βοῦς. etiam στεῖρα dicitur. ¶ Item, στεῖρα carina navis. Il. β, ἀμφὶ δὲ κῦμα στεῖρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἐρεσσο. In hac ſignif. Ety. & Euſt. στεῖρα dictam volunt quaſi στερρά. Pro eodem dicitur & στεῖρωμα, apud Heſych. ¶ Dicitur & de coma certo quodam modo intorta, quod conſueverunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθῶναι, ſterilitati obnoxium eſſe. Item liberis privari. Chryſoſt. de ſacerd.

Στείρωσις, ſterilitas. Baſil.

Compoſita.

Ἀποστερέω, fraudo, privo, ſpolio. Xen. ἀδικεῖνα ἀγαθῶν ἀποστέρησι. Iſoc. in Trapez ἀποστερεῖ με πασῶν τῶν χρημάτων.

Ἀποστερέομαι, defraudor, privor, ſpolior. Iſocr. μικρῶν ὠφελιμῶν ἀποστερήσεσθε. Cum accuſ. Dem. δίκαια ἀποστερηθῆναι τὴν ἀτέλειαν. Particip. ἀποστερημένος, privatus. In ep. Iaco. c. 5. ἀποστερημένος μισθὸς, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio, privatio. Iſoc. Thuc.

Ἀποστέρητης, ὁ, fraudator. Plat. de rep. l. 1. Et fœm. ἀποστερήτρια, fraudatrix. Ariſtoph. in Nub.

Ἀποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Ariſtoph. ibid.

Περισσαποστερέω ſeu περισσαποστερίσκω (*decomp.*) inſuper privo, fraudo præter alia. Chryſoſt.

Βιοστερὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, cui victus & vitæ neceſſaria non ſuppetunt. Soph. in Oedip. Colon.

Ἡλιοστερὴς, Sole privans. Idem ibid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eur. in Phœn.

Ὑποστερέω & ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. & ſimpl. privo.

Στέρφος, vide in Στερεός. Στερκλικὸς, in Στέργω.

ΣΤΕΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus: pars thoracis anterior, clavib. ſubjecta, in quam coſtæ copulantur. Il. β, Ἀμφὶ δὲ ζώνῃ, στέρνοι δὲ Ποσειδάωνι, Xen. εἰς τὰ στέρνα πάσειν, pectus ferire. Herodian. l. 4. ἡ ὀκάνη μενήμη σὺν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκείσεται, in veſtro pectore inſidebit illius memoria. Pro cogitatione etiam & corde accipitur: quoniam cogitationum & cordis eſt ſedes: unde ἅμα στέρνον ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminiſſe. Soph. in Antig. Metaph. apud Nic. in Ther. camini mediæ partes στέρνα dicuntur quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinuit. ☞ Etym. deducit ἀπὸ τῆς στερεότητος, ἢ παρὰ τὸ στερεὸν aut στερρὸν εἶναι.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. στερνῖτις, unde στερνίτιδες πλοκίαι. Poll. l. 2.

Στέρνιξ, medulla, σύστελμα. Heſych.

Compoſita.

Ἀντίστερνον, τὸ, pars adverſa ſeu oppoſita pectori: quidam expon. ſpina dorſi.

Βαθύστερνος, cui profundum eſt pectus. Et metaph. profundos receſſus habens epitheton terræ, in Alis Sim. Rhod.

Δασύστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui denſo ſpiſſoq; & bene compacto pectore eſt: vel hirſutum ſeu hiſpidum pectus habens Heſiodus in Erg.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris ſinum recipio, amplector, complector. Heſych.

Εὐρύστερνος, qui lato ſeu amplo eſt pectore. Poll. l. 2. Dicitur & γαῖα εὐρύστερνος, apud Heſiod. in Teog. ob amplos ſinus, ſeu amplas planicies in quas panditur & diffunditur.

Εὔστερνος, cui bonum pectus eſt, firmum & validum. in Geopon.

Περίστερνος, pectus cingens ſeu circundans. Περιστέρνιος, idem unde τὸ περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit, præcordia. Theophyl. ep. 9. & 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item varia ſub pectore verſans, ſeu, qui eſt verſuto & callido pectore.

Προστερνίδιος, pectori anteriùs applicatus: ut προστερνίδιος ὄπλα. Xen. Pæd. 7.

Προστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, cõplector. Heſ.

Ὑπόστερνος, qui ſub pectore eſt. Et τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori ſubjecta. Heſych.

Ὑποστερνίζω, mitto ſub pectore, pectori ſubdo ſeu ſubjicio: unde voce media, ὑποστερνισάμενος φίλιππος πλατᾶς. Plut. de for. Rom.

Σπέρις, vide in Σπέρω. Σπέρμα, in Σπερέω. Σπερ πη, περόψ, in Α'πράσσω. Σπέρος, &c. in Σπερέος.

ΣΤΕΦΩ, F. ψω, corono, redimio, cingo. Eurip. in Alceſt. στέφει ϑ' ὑπὲρ κρατὸς μυρσίνην κλάδοις, Α'μφὶ δ' ὑλακτῶν. Idem in Bacch. δένδρεσι στέψω κόμας. Item circundo, circumfundo. Orph. de Deo, Φλεκτὸς, αἰϑὴρ δ', μέγας ἀφϑίτους, ὃν στέφει αἰϑήρ. Il. σ, Α'μφὶ δὲ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα Θάλεια, Item orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χοᾶσι τελετὰν, ὁσίοις τ' ἀγῶσι στέφει. ¶ Exponitur etiam, impleo, repleo Heſych. & ſchol. Theoc.

Στέφομαι, coronor, redimior, cingor. Eurip. apud Athen. l. 10. ὕδραις δ' ἐγχέω σταφυλὰς τε καὶ μαδὰς Φοίνιξ στέφεται.

Στέμμα, ατος, τὸ. ſertum, corona. Il. α. Thuc. l. 4. Exponitur & vitta, infula. Schol. Soph. ſic appellari ſcribit lanam quæ obvolvitur ramo olivæ, quem ſupplices geſtare ſolebant. Itidemque Aeſchines στέμματα, vocat lanas, eò quòd colus cingant ſeu coronent. Apud Antiquos τὸ ϑεῖον ἄγαλμα, στέμμα dicebatur, teſte Poll. l. 2. Sunt & gentium ac familiarum nobilium στέμματα, apud Eurip. in Andr. Plut. in Num.

Στεμματόω, ſertis redimio: vel vittis corono. Euripid. in Herac. Η'γεῖσϑ' ὅσα δεῖ σῶμα κατηναῖν τόδε, Καὶ στέμματ' ἂν π, κἀπιτυμβεῖον χϑόνα, ἀλλᾶ.

Σπαστὸς, ὁ, coronatus, ſerto redimitus. Σπαστήριος, idoneus ad coronas nectãdas, quo coronare & redimire aliquem poſſumus. Σπαστήρια dicuntur fuiſſe ſerta quædam quæ ex arborum ramis ſuſpendebant ſervi. Heſych.

Στέφος, ους, τὸ, corona ſeu corolla. Eurip. in Med. & Herac. Callim. hym. in Dian.

Στεφίτης, qui corolla oleaginum ramum cinctum gerens ſupplex alicui ad genua accidit. Heſych.

Στέφανος, ου, ὁ, idem quod στέμμα & στέφος: ut στέφανον ὑφαίνειν, nectere coronam. Plut. ſymp. 3. Athen. l. 5. δάφνης χλωρὸς ἐστεμμένος. Vtitur & Plat. Heſiod. &c. Interdum pro ipſo præmio accipitur virtutis & fortitudinis: quoniam victoribus corona præmii loco dabatur. Thuc. l. 2. ¶ Sic dicitur & fidus quoddam cœleſte, ob ſimilitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. & cæteros aſtronomos. ¶ Interdum idem valet quod κύκλος, circulus: quoniam ut plurimum corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Il. ν. Pro ambitu mœnium in orbem ducto: apud Orph. ἐπὶ πᾶσι στέφανοισι κυκλοῦμαι. ¶ Podex quoq; στέφανος dicitur, à rotunditate orbiculari.

Στεφάνη, ἡ, idem quod στέφανος, corona, ſertum. Il. σ. Herodian. lib. 5. &c. ¶ Sic & nominatur orbiculus quem mulieres onera geſtantes capiti imponere ſolent ¶ Item ille quaſi orbis quem imi capilli circum caput deſcribunt. Poll. l. 2. ¶ Item circulus inter album oculi & pupillam medius, apud Galen. ¶ Item ciliorum extrema per ſomnum ſe contingentia. Ruf. Epheſ. ¶ Sic & podex appellatur, teſte Poll. l. 2. ¶ Item cribri ſeu incerniculi ambitus: vel certa quædam cribri ſpecies. Ariſtop. in Concion. ¶ Circulo quoq; venatoriæ ſupellectilis στεφάνῳ tribui, teſtantur Poll. & Xen. in Cyneg. ¶ Apud Architectos muruli qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάναι vocantur, ut Deut c. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit, στεφάνη dicitur: unde & τύμβῳ στεφανοῦν tribuit Apoll. Argon. l. 2. ¶ Sic & dicitur galeæ ſpecies quædam eminentias habentis, teſte Heſych. ut Il. λ & κ. ¶ Montium etiam cacumina ſeu culmina ſic nominantur: ut Il. ν. ¶ Ab Aegyptiis στεφάνωμα dictam eſſe thymum herbam, traditur, in appen. Dioſc. ¶ A' quibuſdam lauram Alexandrinam hoc nomen habuiſſe, ſcribit Dioſc. l. 4. 147.

Στεφανικὸς, coronarius. Στεφανιαῖος, idem.

Στεφανίτης, ου, ὁ, pro iiſdem: ut στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium, in quo corona certatur. Ariſtot. rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Greg. Nyſſ. στεφανίτης, ἡ, coronaria: ut στεφανῖται ῥάβδοι, Poll. l. 2.

Στεφάνιον, corolla. Anacreon. Pro quo dicitur & στεφάνιον. At στεφανίον eſt ſpecies graculi. Heſych.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ: ſeu in orbem circumcirca.

Στεφανίζω, f. ίσω, corono, corona cingo ſeu redimio. Ariſtoph. in Equit.

Στεφανόω, idem. Plut. in problem. Rom. τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄρνις στεφανοῦσι. Idem in Coriol. ἐκεῖνοι ἐστεφάνωσαν ὀρνῖς στεφάνῃ. Demoſth. pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στέφανοῖ, ſi ſenatus aliquem coronet. ¶ Item honoro, orno, decoro: quoniam honoris cauſa offerri corona ſolebat. Ariſtoph. in Equit. ἐστεφάνουν μ' ἁπαγγέλλοντα. Dem. στεφανῶν τὸν ναυκληρῶντα. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen. ¶ Item cingo, circundo, vel circumfuſus fum: unde paſſ. Odyſſ. ε, Νῆσον τὴν ἁπάσῃ καὶ πάντοθεν ἐστεφάνωται, quæ mari cincta eſt. Sic & apud Heſiod. in Theogn.

Στεφανοῦμαι, coronor, corona cingor. Plat. in ſymp. ἐστεφανωμένον κιττοῦ καὶ στεφάνῳ. Interdum cingo mihi tempora corona, me redimio. Plut. in Lyc. στεφανοῦσϑαι παρὰ ſολὶ πᾶσι. ¶ Item honoror, ornor. Philoſt. in Heroic. στεφανοῦται τὰ ἀριστεῖα ¶ Item cingor, circundor: cujus exempla vide in στεφανόω.

Στεφάνωμα, τος, corona, ornamentum. Athen. l. 15.

Στεφανωματικὸς, coronarius, coronis texendis nectendisque aptus. Dioſc. Theoph.

Στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

Στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς. Athen. l. 3.

Στεφανῶτιδες μυρσίναι, myrti provenientes modo coronarii operis, apud Theophr. hiſt. pl. l. 5.

Στεφρὸς, ὸν, ὸν, corium, pellis, (dictum à στέφω pleonaſmo τὸ ρ, quoniam στέφει, i. σκεπεῖ τὸ σῶμα, teſte Etym.) in Epigr. αἰγὸς στεφρὸν. Pro eodem dicitur etiam ἐφρὸς, apud Nic. in Alex.

Στέφινος, coriaceus Heſych.

Στεφίνος, Dorice, idem quod στέφρος. Heſych. Vide & in derivat. à στέφω.

Στεφόω, pelle intego, Στεφώσις, quum vas aliquod pelle ſeu corio operitur. Heſych.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Α'μφιστεφὴς, ές, ὁ ἡ, utrinq; coronatus. Il. λ. Item undiq; plenus. Heſych. & Suid.

Α'ναστέφω, idem quod στέφω. Α'ναστέφομαι, idem cum στέφομαι, Eurip. in Hippol. Steph. Plut. in Theſeo.

Ε'ξαναστέφω, (decomp.) denuo redimio. Eurip. in Bacch. ϑύρσον ἐκλελοιπότα Κισσῷ κομήτῃ αὖϑις ἐξανίστεφον, thyrſum hederæ foliis nudatum iterum redimiebant ſeu de integro.

Α'ποστέφω, coronam aufero, coronam depono.

Α'ποστεφανῳδία, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimiretur. Etym.

Α'ποστέφανος, corona privor. Luc.

Ε'κστέφω, idem quod ἀποστέφω, Paul. apud Euſt. Exponitur etiam, inanio, evacuo, apud eundem. Item corona exorno, ſeu general. exorno: Eurip. in Alceſt. βωμοὺς, οἵ κατ' Α'δμήτου δόμους, Πρόσϑηλε, Καξέστεψε.

Ε'κστέφομαι, exornor. Soph. in Oed. tyr. Γ'κτηείοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Sic & apud Eur. in Herc. fur.

Ε'πιστέφω, corona impoſita redimio. Eurip. in Iphig. Aul. Σέ τ' ἐπὶ κόμᾳ στέψασα καὶ δεκάμηνον Πλόκαμον Α'χαιῶν γ', cincinno caput tuum redimiens: per tmeſin, pro ἐπιστέψασα.

Ε'πιστέφομαι, idem: unde Od. α, Κῆρες) κρητῆρας ἐπεστέψαντο πρὸ νείο, i. e. crateres ad ſummum uſq; labrum implebant, ut corona impoſita velut cincti viderentur.

Ε'πιστεφὴς, corona impoſita cinctus ſeu redimitus. Il. θ. Od. β.

Καϑιστέφω, corono, corona cingo, ſerto redimio. Eurip. in Heracl. Γ'κύτου κἀξίωτον παῖδες οἱ σὸν Η'ρακλέους Βωμὸν καϑιστέψαντες. Soph. in Oed. Colon. Καπέστεψον πόδα.

Καϑιστέφομαι, corona cingor, &c. Aſch. in Cteſiph.

Περιστέφω, corona cingo ſeu circumcirca redimio. Item circumdo, circumtego. Hom. in Od.

Περιστέφομαι, idem cum καϑιστέφομαι: unde metaph. apud Aphth. ἀρετὴ περιστέφεται.

Περιστεφὴς, corona circumcirca redimitus. Et ſimpliciter, circumſeptus, ſeu cinctus velut ſerto. Plut. in Fab.

Περιστεφανόω, idem cum περιστέφω. Ariſtoph. in Plut. ἐμὲ ποῖ σοὶ ὄχλῳ περιστεφάνωσι;

Περιστεφανόομαι, pro eodem. Ariſto. de mun. κύκλῳ περιεστεφάνωται τῷ οἰκουμένῃ, quaſi corona cingunt orbem terrarum.

Α'μφιστεφίστερφω, (dec.) idem quod περιστέφω: unde Od. θ, Αλλ' ὁ μὲν χάρις ἀμφὶ περίστεφεται ἐπέεσι, verba ejus nulla comitatur gratia & venuſtas: ubi tamen legitur & ἀμφιπερίστεφεται

Προστεφανόω, prius corono, antè corona redimio: vel ſimpliciter, redimio. Athen. l. 4. προστεφανώσας ὃ τὸ ἔπαϑλον, πρὶν ἐστελλᾶν πλεῦσαι χρυσῷ.

Compoſita, ſine præpoſitione.

Α'κανθοστεφὴς, ές, ὁ ἡ, ſpinis coronatus, ſpinis cinctus, apud Ariſtot.

Α'λιστέφανος, ὁ ἡ, mari tanquam corona cinctus, mari circumdatus: ut ἁλιστέφανον πτολίεθρον, Hom. hym. 1. in Apoll.

Α'στέφανος, coronam non habens, corona non redimitus. Eur. in Hippol.

Α'στεφάνωτος, idem Aeſchin. in Cteſ. Xen. in Lac. rep. Dem pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, ſertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς ſeu εὐστεφὲς, bene coronatus, pulchra corona cinctus.

Εὔστεφος, idem Epigr.

Ε'ὐστέφανος, pro eodem: ut εὐστέφανος Δημήτηρ. Heſiod. in Erg.

Ε'ὐστέφανος Θήβη, Thebæ muris bene cinctæ.

Ι'οστέφανος, coronam è violis geſtans, violaceo ſerto redimitus. Plut. in Solone.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom. in batrachom.

Καλλιστέφανος, pulchra redimitus corona. Eurip. in Bacch. Καλλιστέφανος ἐλαία, oliva in coronario opere præſtans: de qua vide ſchol. Ariſtoph. in Plut. ex Ariſtot.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hedera coronatus: in Epigr.

Λιποστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut ſerta deſtituerunt; i. e. quæ è corollis ſeu ſertis deciderunt: in Epigr.

Πιτυοστεφὴς, pina redimitus. Pro quo dicitur & πιτυόστεφος, in Epigram.

Πολυστεφὴς, multis redimitus ſertis. Soph. & Nic. in Ther.

Στιχὰς

Σταχυοστέφανος, ſpicea corona redimitus, ſpiceam coronam geſtans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοστέφανος, coronarum amans ſeu cupidus, qui coronari amat: ut φιλοστέφανος Α'πόλλων: in Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans ſum: ſeu coronam aſſequi contendo, coronam ambio. Polyb. 1. & Plut.

Χρυσοστέφανος, aurea redimitus corona, cui aureum terſum tempora cingit. Heſiod. in Theog.

Χρυσοστεφάνος, idem Eurip. in Ione.

Στήδιον, vide in Ἵστημι.

Στῆθος, εος, τό, pectus. Hippoc. idem quod στέρνον teſte Gal. Od. χ, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. Il. σ, χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. τὸ στῆθος ἢ τὸν δεξιὸν κατοφιλεῖν. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta, teſte Gal. ¶ Item carnoſulum illud ſub pollice, στῆθος αὐτάγρετος dicitur, Lat. mons pollicis. Alterum verò paulo depreſſius appellatur στῆθος χέρσος, Poll. l. 2. ¶ Nautæ, στήθη vocant ſcrupuloſas cautes ſub aqua latentes, ad quas ſæpe noctu naves allidunt: aliàs ταινίαι. Polyb. ☞ Etymol. ab ἵστημι deducit, ſeu ab ejus futuro στήσω: quoniam στῆθος ſtet ἀσάλευτον, nec inflectatur, ut aliæ corporis partes: aut quoniam in ipſo τὸ ἡγεμονικὸν ἵσταται.

Στηθίδιον, τό, pectuſculum. Suid.

Στηθικὸς, τόπος, pectoris locus.

Στηθώδινον, medium pectoris. Poll. l. 2.

Compoſita.

Α'ποστηθίζω, f. σω, expectoro, i. expectore depromo, aut eloquor, Suid. ὃ δὲ ἐστὶ ταῦτον ἐκ τοῦ στήθους ἀποστηθίζειν, καὶ ῥᾳδίως ἐκφέρειν.

Α'κροστήθιον, τό, ſumma pectoris pars. Ariſtot.

Ε'νδοστηθίδιος, ὁ, qui intra pectus eſt. Et τὰ ἐνδοστηθίδια, penetralia pectoris, interanea. Poll. l. 2.

Εὐρυστηθὴς, qui lato ſeu amplo pectore eſt: pectoroſus.

Ε'κστηθίζω, Euſtat. exp. ἀπὸ στήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεσοστήθιον, interjectus inter τὸ στῆθος. Μεσοστήθιον, τό, interſtitium inter τὸ στῆθος, ſeu monticulorum in manu interſtitium.

Μεσοστήθιος, qui pectus ambit ſeu circundat pectori circumfuſus.

Περιστήθιον, τό, faſcia pectoralis, pectorale. Exod. 28.

Προστηθὶς, ίδος, ἡ, anterior pars ſ. στῆθος. Poll. l. 2.

Προστηθίδιος, appoſitus ſeu applicatus pectori: ut ἵππων προστηθίδια ὅπλα, arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll. l. 2.

Στήλη, ης, ἡ, lapis è terra extans, vel munitionis gratia, vel ſigni, erectus. ☞ ab ἵστημι. ſtatuo. Il. μ. Στήλας τε πρόβλητας ἐμοὶ χλέον, ὅς κε Α'χαιοὶ Πρώτῳ σὺν νηΐ θέσαν, &c. Plerunque accipitur pro cippo ſeu columna quæ in ſepulchris ſtatuebatur, aut in qua fœdera inſcribebantur, aut alia quæ poſteritati mandare cuperent, Il. ρ, ὥστε στήλη μιν ἔμπεδον, ἠὲ τέρμα Α'νέρος εἰσήκει πεφυκότος. Dem. pro cor. στήλας ἀμφιλαβεῖν τὰς ὄρκους. Sic στήλῃ ἀναγεγράφαν, in cippo proſcribere. Iſoc, ἐπὶ στήλης γράψας.

Στηλόω ſtelen ſeu cippum erigo. Item erigo & ſtabilio ut cippum: vel ſtatuo, pono. 2 Reg. 18. ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸν σωρὸν λίθων. Item metaph. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non diſcedam: *inſtar columnæ quæ alicubi conſtituta firma ſuo loco & immota manet.* Greg. in epith. patr. πὶς μᾶλλον ψαλμῳδίας ἑαυτὸν ἐστήλωσεν;

Στηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non diſcedam: unde ἐστηλωμένος, affixus, deditus. Idem, ἐστηλωμένος τῷ θεῷ. Item neutraliter, immotus ſto inſtar cippi: interdum & ſimpliciter ſto. 1 Reg. 17.

Στηλίτης, ου, ὁ, in ſtelen ſeu cippum inſcriptus. Plerunq; de iis dicitur qui ob crimina ſua aliqua in cippo infamiæ cauſa proſcribebantur: ut apud Dem. Phil. 3.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inſcribo. Poll. & metaph. memoriæ prodo & omnibus innoteſcere facio, velut in cippo aut columna inſcriptum. Greg. (οἱ ἀκόντες) στηλιτεύσουσι τῷ λαῷ τὸ σῶμά σου. Idem ἐστηλίτευσας τῷ ἀνεχείᾳ, pervulgaſti & omnibus notam feciſti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inſcriptus omnibus innoteſco. Syneſ. ep. 58. Phil. de vita M. l. 3.

Στηλίτευσις, inſcriptio in cippum ſeu ſtelam. Item, invectiva qua aliquem velut in cippo notamus, ſcelera ejus omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix ſeu invectiva, cui, velut cippo, flagitia alicujus inſcripta omnibus exponuntur.

Στηλὶς, ίδος, ἡ, & στηλίδιον, τό, parva ſtella ſeu cippus, columella.

Στηλίβη, Exponitur etiam limites, termini. Heſych.

Compoſita.

Α'ναστηλόω, erigo ſeu ſtatuo ſuper cippum. Plut. ἀνέστησα χαλκῆν ἀναστηλώσας.

Α'στηλος, ὁ, ἡ, ſtelen ſeu cippum non habens: aut cui cippus non eſt erectus.

Καθιστηλιτεύω, in ſtela noto, in ſtela ſeu in cippo proſcribo. Luc. in dial. meretr.

Στήμων, στήμονος, &c. vide in Ἵστημι. Στῆρ, in Στέαρ.

Στηρίζω, ſtatuo firmiter, figo. (☞ itidem ab ἵστημι, ſicut præcedens στήλη, deductum: cujus & ſignificationem retinet, licet vehementiorem) Heſiod. in Teogn. Τὸν γὰρ Ζεὺς στηρίξει καὶ χθονὸς εὐρυοδείης. Item ſtabilio, firmo, fulcio: unde metaph. Luc. 22. στηρίζον τοὺς ἀδελφούς. Sic & in 2. ep. ad Theſſ. 2. ¶ Item neutraliter, ſto, conſiſto, firmo pedem. Odyſſ. ν, ἐν δὲ πη ἔχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι. Sic Plut. mathematicis τοὺς πλανήτας στηρίζειν teſtatur, quum ceſſant ulterius progredi. ¶ Dicitur & morbus στηρίζειν in aliquam corporis partem, in quam incumbit, & qua tanquam fulcimento nititur: apud Thuc. l. 2. & Dioſc. l. 6. c. 1.

Στηρίζομαι, ſtatuor firmiter, figor. Item ſtabilior, firmor aliqua re ceu fulcro nitor. Il. ω, ἐν δὲ πη ἔσχεν Α'μπυδοσιὴ, παύτῃ ἧκεν κατὰ κῶας ἐστηρίχθη. Et metaph. in 2. ep. Petri c. 1. ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

Στήριγμα, τό, fulcimentum, ſtabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. ſymp. 3. probl. 2. Sic & dicitur parti ægræ adhibitum firmamentum, quod quidem injecta faſcia fit, ſed ſine vinculo: apud Hippo. ἐν τοῖς κατ' ἰητρεῖον. Item temo currus, apud Lyſ. teſte Poll. vel furca quæ curribus ſubjecta, eos ſuſtinet. in Coriol.

Στηριγμὸς, ὁ, ipſa actio ſtabiliendi & firmandi. Suid. Item ſtabilitas, 2 Pet. 3.

Στήριγξ, fulcrum, idem quod στήριγμα. Metaph. apud Xen. de re equ. tibiæ equi στήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teſte Plut. in probl. Rom.

Compoſita.

Α'ντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quaſi fulciendo. Pſal. 37.

Α'ντιστήριγμα, τό, fulcimentum ſeu firmamentum adverſus quippiam. Exponitur &, protectio. Pſal. 17.

Α'ποστηρίζω, inniti facio, fulcio, ſuſtento.

Α'ποστηρίζομαι, idem Themiſt. de an. l. 1. ἐκ τοῦ (σώματος) καὶ πρὸς ἐνεργείας ἑαυτῶν ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται ſ. ἡ ψυχή. Item paſſivè fulcior: vel innitor. Ariſtot. in problem. τοῖς σκέλεσι τὰς μηνιγὰς ἀποστηρίζομεν.

Α'ποστήριγμα, τό, ſuſtentaculum, fultura, idem cum στήριγμα.

Α'ποστήριξις, ἡ, ſuſtentatio, innixus.

Α'στήρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui ſtabilitus & firmatus non eſt. 2 Pet. c. 3.

Βαθυστήριγξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigr.

Διαστηρίζω, ſtabilio, fulcio, firmo. Hippoc. ep. ad Demag.

Ε'πιστηρίζω, denuò ſtabilio, inſuper confirmo: vel ſtabilio & firmo ſuper.

Ε'πιστηρίζομαι, fulcio me ſuper, innitor, incumbo. Ariſt. in probl. ὁ νέων ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος τῷ ὕδατι νεῖ.

Κλιστηρίζω, incumbo Hippoc. ὥσπερ παῖδων, ὅταν εἰς τοὺς φλίβας καὶ τὰ ἄρθρα κλιστηρίξῃ.

Υ'ποστηρίζω, ſuffulcio, ſubſtituo & ſuppono aliquid alicui ſtabiliendo.

Στήσις, vide in Ἵστημι

Στῆτις, ιδος, ἡ, fœmina, mulier. Theoc. in Syringe.

Στήτις, οἷος ἐρᾷς, mulieris furor. Lydæ.

Στητώδης, vide in Στέαρ.

Στιγὰς, άδος, ἡ, lapillus, calculus: apud Sicyonios, teſte ſchol. Apoll. Arg. 2. ὁπόταν ἀπηρεφὲς πέλας νηῒ Στῶσι. Pro eodem dicitur etiam στὶς apud Hippoc. Scribitur etiam στᾶς, ἡ.

Στιβώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, durus, Gal.

Στιβάζω, apud Heſych. exp. λίθοις βάλλω.

Πολύστιβος & πολύστιφος, (comp.) multos habens calculos, lapillis abundans. Nic. in Alex. & Callim. hym. in Iovem.

Στίβω, &c. vide in Στείβω.

Στίζω, Ω, F. ξω, pungo. Item notis compungo, ſtigmata inuro, ſeu inuſtis notis ſigno. Plut. in Perſ. τοὺς σιγμαλώτους τῶν Α'θηναίων ἀνυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὸ μέτωπα γλαῦκας. Herodot. l. 7. ἔστιζον στίγματα βασιλήια τοὺς πολίτας τῶν Θηβαίων, compungebant notis regiis. Metaphoricè ſignificat, mordeo, inceſſo. Item taxo, infamo: apud Baſil. & Chryſoſt. comm. in 1. epiſt. ad Corinth. Exponitur etiam, cædo, verbero, μαστιγόω. Heſych. ¶ Significat etiam, interpungo, punctus diſtinguo. Epigr. l. 1. Εὐπλοΐα Α'θηναίη σίξατο τῷ κηρύλῳ, qui punctis diſtinxerat & emendârat.

Στίζομαι, notis compungor. Artemidor. oniocr. l. 1. στίζοντται παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέτοις δοῦλοι.

Στίγμα, τό, ſtigma: nota qua aliquis compunctus eſt, ſignum alicui inuſtum. Herodot. Plut. Dioſ. Στίγματα dicuntur etiam maculæ ſeu notæ quibus aliquid diſtinctum variatumq; eſt veluti punctis: apud Heſiod. in Aſp.

Στιγματίας, ου, ὁ, ſtigmate notatus, notis compunctus: ut στιγματίας δοῦλος, Poll. l. 3. c. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor gramm. quòd multa de punctis differuerit, teſte Euſt.

Στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineæ pars, quæ q;

quæq; in partes dividi nequit. Euclid. Sic σημὴ χρόνε, temporis momentum, minimum temporis ſpatium. Plut. in conſol. ad Apollon.

Στῖξις, ἡ, ipſa actio compungendi aliquem & notis inuſtis eum ſignandi Euſt.

Στικτὸς, ὁ, punctus. Item variis notis compunctus ſeu diſtinctus: στικτὸς ἔλαφος, apud Soph. & στικτῆσιν ὕ[illegible], Oppian. de venat. l. 3.

Σλιγδὺς, ύος, ὁ, ſublata, vel omne id quo pũgimus: κενεπιθέλιον. Suid.

Σπηὼν, όνος, ὁ, (ſeu σπῶν) eſt apud Euſtath. idem quod σπυμπάνας. Heſych. & Poll.

Compoſita.

Ἀνασίζω, rurſum compungo notis. Interdum idem quod σίζω.

Προσπαασίζω, (dec.) iterum compungo addita & alia nota: ut τὰ λοιπὰ προσπαασίξαν.

Ἄστικτος, ὁ ἡ ὑ, qui punctus non eſt. Item nullis compunctus notis, nullo ſtigmate ſignatus. Ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quòd qui obnoxii erant, lapidibus vel columna ſignabantur. Poll. l. 3.

Διασίζω, diſtinguo punctis & notis. Ariſtot. reht. l. 3. Exponitur etiam in punctum deſino: apud eundem ibid.

Διάσιξις, ἡ, diſtinctio quæ fit punctis & notis.

Ἐπισίζω, notis compungo: vel in ſuperficie punctis notisque diſtinguo.

Ἐρυθρόστικτος, rubeis diſtinctus maculis.

Καθοστίζω, punctis diſtinguo. Baſil. Κατασιγμόω, punctis diſtinctus. Ariſtot.

Κατάστικτος, notis ſeu punctis variatus, notis compunctus, varius: ut κατάστικτος δορά. Eurip. in Bacch.

Λευκόστικτος, albis punctis ſeu maculis diſtinctus, albis notis compunctus, ut λευκόστικτος ἰρὶξ, apud eundem in Iph. Aul.

Ὀρροπυγόστικτος, puncta ſeu notas in orrhopygio habens. Ath. l. 7.

Παστίζω, puncto noto, nota ſigno. Heſych.

Περιστίζω, notis undiq; cõpungo, circumcirca punctis diſtinguo.

Περιστιγμὴ ſeu περιστιγμόν, ſigna ſunt ſeu notæ quæ libris apponuntur. Laërt. in Plat.

Περίστικτος, notis undiq; compunctus, circumcirca maculoſus: ut περίστικτες ἔρφος, apud Nic. in Ther.

Τρημοστικτὴς, aleator: ſic dictus à foraminibus quæ ſunt in teſſeris, ſunt enim punctis inſignitæ quibus numeri denotantur.

Ὑποστίζω, ſubtus pungo, ſeu ſubdiſtinguo.

Ὑποστιγμὴ, ἡ, ſubdiſtinctio.

Σ Τ Ἰ Λ Β Ω, ſplendeo, luceo, niteo, coruſco. Il. γ, Κάλλεί τε στίλβων ἠὲ ἄφασι, nitens oris ſpecie & veſtibus. Il. σ, χρυσῶ καὶ Ἐκατὶ ἐϋνήτες ἦκα στίλβουσι ἐλαίῳ. Ariſtot. Φαίνεται γὰρ τὸ ὕδωρ στίλβον ὑποτόμενον. Idem in 2. de cœlo, τὰς ὀφθαλμὰς μὴ στίλβειν, non micare ſeu coruſcare. Item, niteo i. ſum nitida & bene curata cute. ¶ Item tranſitivè, illuſtro, fulgorem addo, nitidum reddo. Dioſc. l. 1. c. 112. στίλβει σφόδρα τὸν ἐπιχρισόμενον.

Particip. στίλβων, nitens, ſplendens. Sic etiam dicitur ſtella Mercurii, apud Arit. de mundo.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, ſplendor. Heſych. Sic & apud Atticos dicitur ſpeculum, teſte eodem. Item ellychnium, laterna. Poll. l. 6. c. 18. ex Platon. Com. & l. 10 c. 26. ex Ariſtoph. Phœniſſ.

Στιλβηδὼν, nitidè, ſplendidè. Suid. Στιλβηδὼν, όνος, ἡ, nitor, ſplendor: apud eundem.

Στιλβόω, nitidum & ſplendidum reddo. Pſal. γ τὸν ὁμοφανῆ αὐτὸ στιλβώσει. Dioſc. l. 5. c. 173. ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λευκάνειν ἢ στιλβεῖν, in poliendo auro ut reſplendeat.

Στιλβόομαι, nitidus & ſplendidus reddor. Greg, ἡ ἢ Θεὸς μόχλα ἐστιλβεῖτο ἔπι.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur, quod nitorem conciliat. Dioſc. l. 1. c. 36.

Στίλβωσις, εως, poſtitio qua aliquid nitidum redditur & ſplendidum. Exponitur &, nitor, ſplendor.

Στίλβωτρον, τὸ, idem quod στίλβωμα. Dioſc. l. 1. c. 33.

Στιλβὶς ὁ, fulgidus, lucidus.

Στιλπὸς, ὁ, nitidus, ſplendidus. Il. ξ. Dioſc. l. 5.

Compoſita.

Ἀποστίλβω, idem quod στίλβω, nitorem vel ſplendorem emitto. Ariſtot. meteor. l. 2. Cum accuſ. exp. etiam emitto cum fulgore. Areth. χρυσοειδῆς ἀποστίλβων λαμπηδόνας.

Ἀποστιλβόω, idem quod στιλβόω, Epigr.

Διαστίλβω, transluceo, ſplendeo per. Poll. l. 10. c. 26 ex Ariſtoph. Aeoloſikone, Κἀγὼ λίθος στίλβοντ' ὀρῶμι, ὥσπερ ὦ κενῶ λυχνύχῳ, σαύλα τ' ἰξωμίδα.

Ἐπιστίλβω, idem quod στίλβω. Luc.

Καταστίλβω, pro eodem Hom. hym. in Mart. Περὶ κηώεσσι στίλεσι νὺξ ὑφόωσα, βιότηφι Ἡμετέρῳ.

Περιστίλβω, circumfulgeo, circumcirca niteo & ſplendeo. Epigr.

Ὑποστίλβω, aliquantum ſplendeo: vel ſubtus niteo.

Σ Τ Ἰ Λ Η, ης, ἡ numulus: minutum quoddam numiſma, apud Calliſtratum, teſte Poll. Vnde ſumitur pro τὸ ἐλάχιστον, minimum. Ariſtoph. in Veſp. Τί δῆτα λοπαδομαχήσων ὅσον στίλην.

Σ Τ Ἰ Μ Μ Ι, τὸ, ſtibium, Lapis eſt metallicus colore nonnihil ſimilis lapidi plumbario. Apud Plin. l. 6. c. 33. ſpumæ candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant antimonium. Pro eodem dicitur & ἡ στίμμις, apud Ionem tragicum, teſte Poll. & Euſtath. quam vocem Aegyptiorum propriam eſſe tradit [illegible] ophan. gram. apud eund. Euſtath.

Στιμμίζομαι, exp. ſtibio ſupercilia fuco, ſtibia utor ad pigmentum oculorum.

Στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta & fucus. Heſych.

Στὶξ, vide in Στέχω. Στὶον, in Στία. Στιππὶς, &c. in Στέβω. Στίχω, &c. in Στέχω. Στοὶδις, in Στία.

Σ Τ Α Ε Γ Γ Ἰ Σ, ίδος, ἡ, ſtrigil. inſtrumentum quo utimur in corpore deſtringendo. Ariſtoph. ἀλλ' οὐ γὰρ ἔλεγγίς ἀλλ' ἀλήκυθος. Sic apud Plut. Spartani dicuntur uſi fuiſſe ἔλεγγιν ἀ σιδηρᾶς ἀλλὰ καλαμίναις, ſtrigilibus non ferreis, ſed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula ſeu bractea aurea, quam capiti circumdare ſolebant, ut patet ex Ath. l. 4. Schol. Ariſtoph. mulierum id geſtamen fuiſſe ſcribit. ¶ Pollux ἐλεγγίδα quoq; vocari tradit τὴν στεφανίδα.

Στλεγγίζω, ſ. ίσω, deſtringo, ſtrigili rado ſeu abrado: unde στλεγγίζόμενος, apud Ariſtoph. Suid. exp. ἀποξυόμενος.

Στλέγγισμα, τὸ, ſordes quæ ſtringendo ſeu deſtringendo auferuntur. ſtrigmentum. Heſych.

Σπληγὶς, idem quod στλεγγὶς: ex quo & factum tranſpoſito λ, & γ priore ablato. Heſych. & Suid.

Στιλπίζω, idem quod στλεγγίζω. Στέλγισμα τὸ, idem quod στλίγισμα. Etymol. Στίλγιστρον, idem quod στελγὶς.

Σπλεγγὶς quoq; dicitur pro στλεγγὶς. Et σπλεγγίζω, pro στλεγγίζω.

Compoſita.

Ἀποστλεγγίζω & ἀποστελεγγίζω, deſtringo, abrado. Lucian. & Poll. l. 7. c. ult.

Ἀποστλὶγισμα, τὸ, ramentum.

Περιστλεγγίζω, diſtringo circumcirca. Heſych.

Σ Τ Ο Α, ᾶς, ἡ, porticus. Xen. Hellen. 5. οὗ ὧν δὴ [illegible] ἐν τῇ ἀγορᾷ τοῦ, ἀφ' τὸ τοὺς γυναῖκας ἐν Κυθήροις θεσμοφορίαζειν. Erant autem variæ porticus: ut μακρὰ στοὰ apud Demoſthen. & ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν. Aeſchin. in Cteſiph. & ποικίλη στοὰ, apud eundem, & Athen. l. 3. & στοὰ βασίλειος, Athenis porticus regia: vide Pauſan. in Harpocr. & Poll. ¶ Στοαὶ dicebantur etiam loca in quibus frumentum recondebatur. vide ſchol. Ariſtoph. in Concion.

Στωϊκοὶ, οἱ, Stoici philoſophi, qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Dicti ſunt & στάκες per contemptum, apud Athen.

Compoſita.

Περίστυον, Atticis dicitur locus ſeptus columnis, qui & περικίων. Poll. l. 1. A' Suida exponitur etiam, στὰς ἔχον, circa quod porticus & ambulacra ſunt & ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστωον.

Πρόστυον, locus qui ante porticum eſt. porticus veſtibulum: Plato, ἐν τῷ προστύῳ τοῦ πυτῶνος.

Στοιβάζω, &c. vide in Στείβω. Στοίχω, &c. in Στέχω. Στολὴ, &c. in Στέλλω.

Σ Τ Ο Ὶ Μ Α, ατος, τὸ, os: interdum eſt totum id ſpatium quod diductis labris ad imas uſque fauces interjacet, in quo ſunt dentes, palatum, lingua, gurgulio & tonſillæ duæ: interdum verò in tantùm ſpatium quod diductis labris continetur. Iungitur diverſis epithetis: ut λάβρον στόμα, apud Sophoc. os procax. Et apud Ariſtoph. in Ranis, ἀχαλινὸν, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, os effræne, incontinens, nullis valvis ſeu portis clauſum. pro ἀπύλωτον στόμα dicitur etiam ἀσθύρωτον, apud Plut. de lib. educ. Iungitur & diverſis verbis: ut verba facturus dicitur ἀνοίγειν τὴν λύσιν στόμα, apud Iſocr. & Sophoc. aperire & ſolvere os: pro quibus dicitur & διαίρειν τὸ στόμα, diducere os, apud Dem. & Luc. Contrà ἔχειν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: ſic pro eodem δάκνειν στόμα, apud Ariſtoph. in Neb. & χαλᾶν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur & ἐμφράττειν στόμα, apud Dem. & Plut. os obturare ſeu obſtruere. Iungitur & variis præpoſitionibus: ut ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. Iliad. β. & Xen. in Hierone. Ἀπὸ στόματος ἀπεῖν, memoriter dicere. Xen. in ſymp. & Plut. ſymp. 6. itidemque in Solone & Themiſt. Διὰ στόματος εἶναι: ut apud Theoc. Idyll. 14. Πᾶσι λόγοις στόμασι, ſub. ἐστὶ, in omnium ore eſt, in omnium ſermone verſatur: ſic utitur & Herodot. & Plut. Ἑνὸς στόματος, uno ore, apud Ariſtophan. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. & l. 3. de rep. Ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, apud Aeſchyl. & Plut. in Erotico, & Plat. de rep. 8. in buccam venire. Κατὰ στόμα, & πρὸς στόμα in os, coram. In ſacris literis στόμα ſæpe dicitur ipſa oratio ſeu verba ore prolata: ut Luc. 19. Matth. 18. 1 Petr. 2. & alibi. ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur: ut στόμα τῆς γαστρὸς, os ſeu orificium ventriculi, Gal. ad Glauc. στόμα τῆς ἀγγείας vici introitus & fauces. Xenoph. στόμαθα Νείλε, oſtia Nili, apud Ariſtot. de mundo. στόμα λιμένος, fauces portus. Thucyd. & Plut. στόμα μαχαίρας, acies gladii,

Luc. 21. Itidem in exercitu στόμα dicitur acies, ſeu frons, primi ordines, apud Xen. & Plut.

Σβωκτικὸς, ad os pertinens: ut στομαχικὸν φάρμακον, apud Gal. Exponitur etiam, ori gratus. Item qui oris vitio laborat.

Σβωλόδης, ες, ὁ ἢ ἡ, qui amplo ore eſt ſeu magno. Poll. l. 2.

Σβωλίας, α, ὁ, magnum os habens. Σβωλίας ἵππος dicitur equus oris duri & contumacis. Suid. & Heſych.

Στόμιον, ου, τὸ, oſculum, parvum os, apud Athen. l. 9. Dicitur de vaſis venarum & aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Ariſto. &c. ¶ Item ea fræni pars quæ inditur ori æqui. Xen. de re equ. & Eur. in Hippol. Coron.

Στόμιος, idem quod στομίας, duri & contumacis oris equus. Aeſch.

Στομόω, ῶ, f. ώσω, os facio: ut στομῶν ὄγκον, tumori ſuppurato os facere quo pus exeat, i. oſtiolo facto aperire, apud Gal. Apud Hipp. lib. 6. τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quamcunque partem adhibito medicamento. Dicitur στομῶσαι σίδηρον, qui acie ferrum inſtruit ſeu acuit, apud Greg. Inde factum: ut στομῶσαι accipitur pro roborare: ut apud eundem Greg. in vect. in Iulian. τοῖς κωδωνίοις στομώσαντες, qui obdurârunt & confirmârunt animum periculis. In exercitu στομῶσαι ſignificat infeſtam aciem obvertere, infeſto agmine exercitum firmare, apud Plut. in Ant. Dicitur etiam λημμάτα στομῶσαι, qui eum ſtomate inſtruit.

Στόμωμα, τὸ, id quod exacutum eſt, id quod ſtomate inſtructum eſt: ut χαλύβδινον στόμωμα, ferrum acie chalybea inſtructum & roboratum, apud Poll. στόμωμα σιδήρου, apud eundem, pro σίδηρος ἐστομωμένος, ferrum quod candens acie calybea præfixum eſt & aquæ immerſum ac induratum. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor: ut στόμωμα ἔρωτος, apud Plut. ſymp. 6. cap. 7. Dicitur etiam στόμωμα robur aciei, apud eundem. in Flamin.

Στόμωσις ipſa actio ἔστομῶσαι, quum faber candefactum & exacutum ferrum in aqua extinguit ut durius fiat ac firmius. Plu. in ſymp. ſcp. ſep. Exponitur etiam, acies, acumen, robur: ut στόμωμα Soph. in Oed. Colon.

Στόμφος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Derivata paulò remotiora.

Στόμος, garrulitas: item convitium λοιδορία. Heſych.

Στωμύλος, (pro quo tamen ſcribendum videretur στομύλος cum à στόμα deriveretur, teſte Poll. lib. 2.) ου, ὁ garrulus, loquax, λάλος φλύαρος, Heſy. habet apud Theoc. Idyl. 5. ὦ Πὰν Πάν, ἢ στωμύλος ἦσθα Κορυδῶι, pro quo paulò antè ὡς λάλος ἐστί. Exponitur etiam, qui ſua loquacitate aliquem circumvenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Heſych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas, ſeu verſuta & fallax loquacitas. Apud Ariſtoph. in Ran. στωμυλίαν, ἰδιολεξίαν, ſchol. exp. σκώμμασι, κομψείαις, παιγνίαις.

Στωμυλέω, ῶ, loquax ſum. Heſych. unde στωμυλῆραι δ' αἱ ζωλεῖς, garrulæ loquaces q; convivæ, apud Athen. l. 9.

Στωμύλλω, idem quod στωμυλέω. Ariſtoph. in Nub, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τελβολεκτράπελ' οἷα σοὶ γυνή, non deblaterans & ore loquaci garriens. Στωμύλλομαι idem: apud eundem in Ran. & in Acharn. Hinc στώμυλμα, τὸ, nugamentum, nugæ. Idem in Ran. Et comm. κατακωμύλλω, deblatero: unde κατεστωμυλμένος, deblateratus & pro deblateratore, apud eund. ibidem.

Στόμος, ου, ὁ, qui ore dilatato gravem vocem clamoremq; edit. Gal. apud Hippoc. exp. βαρύηχος, βαρύφθογγος.

Σβομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, ſeu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (ut apud Dion. Long. ὡς ἀληθείᾳ τόμφον ὀνομάζειν) videtur eſſe granditas quædam verborum.

Σβομφάζω, utor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Ariſtoph. in Veſp. Σβομφαστικὸς, grandiloquus.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, idem: ſic dicitur Aeſchyl. poëta, apud Ariſtoph. in Nub.

Στόθος, idem quod στόμος, convitium, Heſych.

Σβοθάζω, convitior. Idem.

Compoſita: ac primùm cum præp.

Ἀμφίσμος, ὁ ἢ ἡ, geminum os habens: *accipiendo* στόμα *in metaph. ſignif.* ut ἀμφίσμος φάλαγξ, apud Aelian. & ἀμφίσμος πέξις, Arrian. l. 6. Ἀμφίσμοι gemini ſeu geminæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiſcens.

Ἀναστομόω, q. d. facio os laxius & apertius: laxo, relaxo, aperio. Eur. in Cycl. Εὐρέαις φάρυγξι, ὦ Κύκλωψ Ἀναστόμωσον τὸ χάλως, aperi labium amplo gutturis. Apud Xen. Pæd. 7. ἀναστομοῦσι τὰς πόρους exponitur fauces repurgare. ¶ Item ἀναστομόω, arcto, anguſto, in fauces comprimo: unde ἀνεστομωμένος, in fauces compreſſus, apud Ariſtot. de mund. ¶ Item q. d. os facio, exacuo: ut apud Athen. l. 4. τοῦ τὴν ἡδυσμάτων Ἀναστομῆσαι τάχιστα τοῦ ἥπατος.

Ἀνάστωσις, laxatio, relaxatio. Item actio, compreſſio in fauces. Item exacutio palati: *de cibis dictum.* Athen. l. 4.

Ἀναστομωτικὸς, aperiendi vim habens & oris patefaciendi: ut ἀναστομωτικὸν φάρμακον. Item exacuendi pallati vi pollens.

Ἀναστομωτήριον, idem. Hippoc.

Ἀνήστομος, adversam frontem habens ſeu adverſas frontes. Aelianus.

Ἀποστομόω, os obthuro, os occludo: apud Suid. Item (de ferro dictum) aciem ejus hebeto & retundo: unde metaph. apud Luc. δύο ἀκτῖνες (ſ. κεραυνοῦ Διὸς) dicuntur ἀποστομωθῆναι. ¶ Item ore facto aperio: apud Dioſ. & Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto oſtio, Ariſt. in Probl.

Ἀποστοματίζω, memoriter recitare jubeo. Plat. in Euthyd. ὁπόταν ἀποστοματίζοι ὑμῖν ὁ γραμματιστής. Et ſimpliciter, allicio ad loquendum. Luc. c. 11. ἀποστοματίζει αὐτὸν ταῦτα πολλάκις. Item memoriter recito ſeu refero. Athen. l. 8. ὡς (ἰσχύλον) ὑπὸ Εὐριπίδου ἀποστοματιζόμενον ἃ δυνάμενος. Sic & apud Plut. in Theſ.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω. Heſych. Exponitur etiam os obſtruo: apud eundem. Item aciem retundo & hebeto, apud Plut.

Διαστομόω, diduco ore patefacto. Διαστόμωσις, ἡ, diductio & apertio oris. Alex. Aphr. Διαστομωτὶς μύλη, ſpecillum quo os clauſum aperitur & diducitur.

Ἔνσμος, ſeu ἐνστόμιος, qui in ore eſt. Dioſc. l. 1. c. 126.

Ἐνσμίζω, frænum injicio: unde ἐνσμισθέντων, apud Suid. quibus frænum injectum erat. & Ἔνσμισμα, τὸ, frænum: quod nimirum ori injicitur ad coërcendum & regendum jumentum. Ioſeph.

Ἐπισμίζω, os obthuro & loquentem reprimo. Athen. l. 8. Luc. in Ione Trag.

Ἐπίσμισμα, τὸ, obthuramentum, præpedimentum quo os alicui homini reve obſtruitur. Et metaph. obſtaculum Ioſeph. in Antiq. Iud.

Ἐπίσμιον, τὸ, idem.

Ἐπισβίω, (dictum quaſi ἐπισμέω, μ mutato in β, teſte Etymologo) rideo, contumelia afficio, convicior. Apoll. Arg. 3 μή μιν κιχῆμένην ἐπισβέσσι γυναῖκες.

Καθισμίζω, tacere facio. Exponitur etiam, ad infantiam redigo, apud Plut. in Ariſtid.

Καθισμὶς, pars quædam tibiæ. Heſych.

Περίσμος, qui circum os eſt: os ambiens. Περίσμος διφαλαγγία dicitur cujus frons utrinque adverſus hoſtes vergit, apud Aelian.

Περισσόμιον, τὸ, Heſych. eſt ὁ τὸ ἐπιγλωσσίδιος τόπος ὑπὸ τῷ βρόγχῳ. Exodi c. 28. capitium.

Πρόσμος, acuta cuſpide præfixus, mucronatus.

Προσμία, ἡ, ſeu προσόμιον, τὸ, labiorum commiſſura. Poll. l. 2.

Ἀπρόσμος, (*decomp.*) qui acuta cuſpide præfixus non eſt, non acutus in ſumma ſui parte.

Σύσμος, qui eſt ore ſenſim compreſſo & contracto. Ariſtot. de par. an. l. 3. Item mutus, elinguis: unde proverb. συσμώπερος σκύφης, apud Heſych. & Suid.

Συσμόω, os contraho, oſtium conſtringo & coanguſto. Exponitur & ſimul in fauces contraho: apud Ariſt. de mundo.

Ὑπόσμια, fræni ferramenta quæ mandit equus. Poll. l. 1.

Compoſita cum præpoſitionem.

Ἀβρόσμος, cujus os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi poteſt: hoc epitheto echo cognominatur apud Sophoc. in Philoct.

Ἀβροσμία, ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas: in Epigr.

Ἀβροσμίαν linguam non contineo, linguæ petulantia utor.

Αἰολόσμος, habens os varium. Sic ab Aeſchylo oracula vocantur quoniam ut plurimum ambigua ſunt & intricata, varioq; ſenſu exponi poſſunt.

Ἀκρόσμος, cui eſt, στόμα ἄκρον, i. integrum: qui integra verba, ita ut intelligi poſſint, pronunciat, ſeu qui verba alicujus linguæ pronuntiat integra & perfecta. Suid. ex Dionyſ. Exponitur etiam, undiq; planus. Gal. apud Hippoc.

Ἀκρισμέω, integra & perfecta verba pronuntio. Strab. l. 4.

Ἄμος, qui os non habet ideoq; loquendi facultate deſtitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui parvum os eſt, in Cyneg.

Ἄμος ἵππος, equus durioris oris, qui frænis cohiberi nequit ob contumaciam. Aeſchyl. Cibariis Ἄμον tributum ſignificat ori ingratum & inſuave, ſeu id quod ſapore eſt ingrato. Athe. lib. 7. ¶ Ἄμοι dicuntur & populi quidam, quòd ore careant. Plin. l. 7 c. 2.

Ἀστόμωτος, qui exacutus non eſt, acie non temperatus aut roboratus: ſeu qui non tinctus eſt aut immerſus poſtquam candefactus fuit & exacutus.

Αὐθαδόσμος, qui eſt ore cõtumax & temerarius. Ariſtoph. in Ran.

Βαρβαρόσμος, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαροσμία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alicujus pronuntiat. Strabo l. 4.

Βαρβαροσμέω, barbarè pronuntio vel loquor.

Βραχύσμος, qui brevi ore eſt, vel parvo orificio. Plut. de aud.

Δίσμος, geminum os habens: vel duo habens oſtia. Item anceps, utrinque acutus ſeu ſcindens: ut δίσμος φάσγανα, apud Eur. in Oreſt.

Δύσμος, qui difficili ſeu malo ore eſt: ut δύσμος χθών, in Epigr. Vide & incomp. ex Τέμνω.

Ἐκπό-

Ἑκατόστομος, centum ostia habens: ut ἑκατόστομοι ῥοαί Euripid. in Bacch.

Ἐλευθεροστομος, qui est ore libero, qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt.

Ἐλευθεροστομία, ἡ libertas loquendi, quæ & παῤῥησία.

Ἐλευθεροστομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι, Aeich. in Prometh. & Eurip. in Andr.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis sua fluenta in mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. πόλισμ' ἑπτάστομον, vrbs septem habens portas.

Ἑτερόστομος, altera tantùm parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus: ut ἑτερόστομοι κοπίδες, apud Synes.

Εὐρύστομος, qui lato ore est aut ostio.

Εὔστομος, qui pulchro ore est. Item qui est ore magno. Xen. in Cyneg. Luc. in Lexiph. Εὔστομος ἵππος, qui fræno facilè parer, qui est ore tractabili. Plut. Synecdochicè δύστομος dicitur qui eleganti est forma seu oris specie. Hesych. Exponitur etiam, benè pronuncians, itē benè loquens, facundus, disertus. Epigr. l. 2. Item ore seu lingua faveus: unde apud Soph. in Philoct. δύστομ' ἔχε πολύ fave lingua, sile, tace. Sic δύστομά μοι κείθω, ore favebo: apud Herodot. in Eut. & Plut. de exil. Cibaria verò δύστομα dicuntur, quæ ori grata sunt & jucunda, apud Theophrast. de caus. pl. l. 5. & Dioſc. l. 1. c. 161.

Εὐστομία, ἡ, bona pronuntiatio. Item oris festivitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theophr.

Εὐστομέω, suavem & concinnum ore cantum modulor. Soph. in Oedip. Colon. Exponitur etiam, ore rotundo loquor. Item ore faveo, bona verba dico. Aristoph. in Nub.

Ἐνδυστομέω, (decomp.) concinna suavique melodia cantillo seu perstrepo in: Philostr.

Θρασύστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eur. in Aegeo, Δοκῶν γυναῖκας δεῖσθ' ὑπὸ θρασυστόμους.

Θρασυστομέω, audacter & insolenter loquor. Idem in Hecub. ἐπεί περ ὕστερ ἡ λίαν θρασυστομεῖ.

Κακόστομος, qui malis oris est, maledicus. Eur. in Ion. Aul. Λέξας πονηρὰς ἡ κακοστόμους φιλᾶ. Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis malè pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l. 14.

Κακοστομέω, maledico, convitior Item malè pronuncio.

Κοιλόστομος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur, seu in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu. Κοιλόστομος διφαλαγγία dicitur quæ duces utriusque phalangis in iisdem partibus collocatos haber aut dextris, aut sinistris, Aelian.

Κοιλοστομία, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur & velut in recessu auditur. Quintil. l. 1. c. 9.

Λαῤῥόστομος, qui est ore procaci seu garrulo garrulus, loquax.

Λαῤῥοστομία, procax os seu procacitas oris. Hesych.

Λαῤῥόστομος ἦν, procaci ore fuit, procax fuit in loquendo. Aesch.

Λαῤῥοστομέω, procaciter & præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero. Idem.

Μονόστομος ἀξίνη, securis unicum tantum habens stoma, unica tantùm parte scindens.

Μικρόστομος, qui parvo seu angusto ore est.

Ὀζόστομος, cui os fœtet. in Epigr.

Ὁμοιόστομος, ore simili, os simile habens. Ὁμοιόστομος διφαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens simili forma sequitur. Aelian.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: ut ὀξύστομοι ἐμπίδες, apud Aristoph. in Avibus. Dicitur & ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acutè scindens seu acutam cuspidem habens: apud Eurip. in Supplic.

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item qui crassè loquitur, crassilinguis. Strab. l. 14.

Παχυστομία, os crassum seu crassè pronuncians. Idem ibid.

Παχυστομέω, crasso ore loquor, crassè pronuntio.

Πλατύστομος, qui lato seu patulo ore est: ut πλατύστομος κρατήρ: apud Dio. l. 5. c. 102.

Ποικιλόστομος, cujus os varium est: seu rostrum variegatum habens i. vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. Πολύστομος ἠχώ, sonus seu vox ex multiplici ore proficiscens: apud Nonn.

Σεμνόστομος, gravis ore, qui graviter loquitur. Aeschyl. in Prometh.

Σπινόστομα, inter Danubii quædam ostia numeratur.

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu qui asperè loquitur. Strab. l. 14.

Τρίστομος, tria habens ora seu ostia. Item cui triplex est acies, trigemino mucrone præfixus: in Epigr.

Τυφλόστομα, cæcum os seu ostium. Eust.

Χαλκόστομος, æreum habens os, seu æratum rostrum: ut χαλκόστομος κώδων, Soph. in Ajace.

Χρυσόστομος, aureum os habens, aureo ore loquens, seu aurea verba ore fundens: sic cognomen natus fuit Ioan. Antiochenus, teste Suid.

Ψαλιδόστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton cancri, apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομος, falsa & mentita ostia. Herodot. Ψευδόστομος, qui mendaci ore est.

Ψευδοστομέω, mendaci ore sum, mentior. Sophoc. in Oedip. Colon.

Στόμαχος, ὁ, stomachus, illa canalicula seu fistula quæ faucibus ad linguæ radices subjacens eculenta poculentaque in ventrem transmittit, quo cum conjungitur. Interdum totus fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gula: ut Il. τ. Η, ἡ δὲ κάτω στόμαχον κάπτε τάμε τηλεῖ χαλκῷ. Sic & Il. γ & ε. Interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. e. orificium ventriculi superius: ut apud Gal. meth. l. 13. Interdum ipse vétriculus cum suo orificio sic appellatur: ut apud Athen. l. 2. σὺν οἰκείᾳ διαθέσει τὸν στόμαχον, esse languenti stomacho. Hippoc. sic etiam nominavit os seu orificium vulvæ, ut quum inquit, παιδίῳ τὴν κεφαλὴν ἐπιφανείσης οὐκ ἔστι στόμαχος. Quidam deducunt παρὰ τὸ στέγειν καὶ χέειν, quod cibum stomachus inferiore orificio ad intestina transfundat. Quidam à στόμα & ἄγχω, Alii simpliciter per paragogen à στόμα factum putant, sicut μέναχος ex μέν & σίναχος ex σίν.

Στομαχικός, stomachicus: ut στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est: apud medicos. Item qui stomachi vitio laborat. Dioſc. lib 4. cap. 37. Interdum sic specialiter dicitur ad vomitum proclivis, qui cibum non continet, teste Gal. πῶς κατὰ τόπ., ib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, ὁ, ἡ, ὀν, bonum habens stomachum, cujus stomachus benè habet. Item de cibariis dictum stomacho conveniens, utilis, aut gratus, stomachum corroborans, sæpe apud Theoph. & Dioſcor.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item sapor stomacho gratus, seu gratia saporis stomacho jucundi. Dioſc. l. 2. c. 18. Athen. l. 7.

Κακοστόμαχος, cui stomachus malè affectus est seu malè habere solet. Et κακοστόμαχα quæ ingrata sunt stomacho eumq; lædunt & infirmam reddunt. Dioſc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3.

Στόμωσις, στομόω, στομωτὴς, στόμωμα, &c. vide in Στόμις.

Στόνος, &c. in Στένω. Στεγή, &c. in Στέγω.

ΣΤΟΡΈΩ, ῶ, F. έσω, sterno, i. e. dejecta expando humi aut alio in loco plano: ut in Epigr. ἐστόρεσαν δαπέδῳ, humi straverunt. Sic dicitur στορέσαι λέχος, i. suis lintæaminibus & operculis superstratis tegere. Il. ω, Odyſſ. η. Dicitur & aër serenus ac tranquillus πόντον στορέσαι, i. e. tranquillum reddere, sedare, apud eundem. Hom. in Od. ¶ Item prosterno, humi dejicio, ita ut se expandat: unde metaph. apud Thuc. l. 6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ Φρόνημα.

Στρωτὴς, ὁ, strator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur aut aëre silente, qui æquora sternit & tranquilla reddit. Hesych. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice exuditur, teste eodem & schol. Apoll.

Στορεννύω, seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι dicitur pro στορέννυμι.

Στρωννύω & στρώννυμι, (derivata ex στορέω syncopen passo, futurum habentia στρώσω) idem quod στορέω. Xen. Pæd. 7. ὁ αὐτὸς κλίνην στρώννυσι. Athen. l. 13. στρῶσον ἡμῖν εὐδόν. Exponitur etiam, substerno: ut in geopon. στρώννυσι ᾧ αὐτοῖς ἄχυρα.

Στρῶμα, τὸ, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula. Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterni: seu quod dormituro substernitur. Xen. Pæd. 5. & 6. Plut. in Alex Athen. &c.

Στρωματίτης, ὁ, Hesych. est convivium quoddam collatitium in quo sibi ipsis præbebant stragula & stramenta.

Στρωματίζω, sterno, insterno: apud eundem.

Στρωματοδὸς, ὁ, vestis aliqua futilis, aut saccus ex pannis lineis lanéisve cōsutus, in quo stragula deponi solebant & colligari. Poll. l. 7. c. 19 & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. ¶ Sic etiam nominatur piscis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum est, instar στρωματίου διαποικίλου. Athen. lib. 7. ¶ Inscribuntur & libri quidam, στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipse testatur l. 4.

Στρωμνὴ, ἧς, ἡ, idem quod στρῶμα, Xen. Pæd. 4. Plut. in Them. Athen. Herodian. &c.

Στρῶσις, εως, ἡ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura & compositio. apud Athen. l. 2.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator. Στρωτῆρες dicuntur trabiculæ seu tigellæ quæ tignis majoribus insternuntur. Suid. & Harpocr. Item textiles crates quibus tuguriorum culmina solent insterni. Poll. l. 10 c. 43. ex Aristoph. Babylon.

Στρώτης, ὁ, strator. Et peculiariter, lecti strator. Athen. l. 2.

Στρωτὸς, stratus, instratus stragulis intectus. Hesiod. in Theog.

Composita: ac primùm ex στορέω & στορεννύω, seu στορέννυμι.

Καταστορέω, sterno humi, prosterno seu dejicio. Herodot. Item consterno, complano. Philo de vita M. l. 3. ἀπὸ τῶν ἐπιφανειῶν τῶν

πολλάγυς καταστρέσιν. Dicitur & placidus ventus aut aër ſedatus, æquor καταστρέσιν: apud Baſil. unde metaph. pro ſedare, componere & demulcere uſurpatur: ut apud Plut. καταστρέσιν τὴν φιλοτιμίαν.

Καταστρεννύω ſeu καταστρέννυμι, idem. Pro eo per ſyncopen dicitur καταστρέννυμι, ex quo rurſus ſyncopato fit καταστόρνυμι: ut Od. g, Κύπρον καταστορνῦσι θρόνοις ἐνὶ δαιδαλέοισι.

Παραστρέω, juxta ſterno. Exponitur &, ſterno, extendo; apud Ariſtoph.

Ὑποστρέω, ſubſterno, ſubjicio: unde tertia perſona præteriti paſſ. ὑπεστόρεστο, ſubſtratum ſubjectumq; eſt, apud Baſil. in ep. ad Gregor.

Ὑποστορεννύω, ſeu ὑποστορέννυμι, idem. Pro quo per ſyncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Euſt.

Compoſita ex στρωννύω ſeu στρώννυμι: ac primùm cum præp.

Διαστρωννύω ſive Διαστρώννυμι, ſterno, inſterno. Athen. l. 4. περεσθεῶν παρασκευοθῶν ὡσὲ αὐτὸν, πεντέκλιον διεστρώννυσθ.

Ἐπιστρωννύω, ſeu ἐπιστρώννυμι, inſterno, ſuperſterno, vel inſtrato tego. Luc.

Ἐπίστρωμα, inſtragulum.

Καταστρωννύω, aut καταστρώννυμι conſterno. Gal. ἀμπέλων ἔλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννυώσῃ τὸδαφ. Item ſterno, proſterno. Eur. in Herc. fur. Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἐπὶ καταστρωσεν βέλει.

Κατάστρωμα, τὸ, ſuperius tabulatum navis: ſeu tabulatum quo navis ſuperiore ex parte ſtrata eſt, quod & nautas diſcurrentes aut milites propugnantes ſuſtinet. Thuc. l. 1. & 7. Polyb. l. 1.

Κατάστρωσις, ἡ, conſtratio, item proſtratio.

Περιστρωννύω, ſive περιστρώννυμι, circumcirca ſterno, circumquaque conſterno.

Περιστρώματα, τὰ, aulæa & tapetia quibus triclinia nec non lecti toriq; circumquaq; ſterni ſolent. Athen. l 5.

Ὑπερστρωννύω, ſive ὑπερστρώννυμι, ſuperſterno, ſeu ſuper inſterno.

Ὑποστρωννύω & ὑποστρώννυμι, ſubſterno, ſtratum ſubjicio. Eurip. in Helen ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Herodian. l 4, χρυσοῦφᾶς στρωμνὰς ὑποστρωννύοντες.

Ὑποστρώννυμαι, mihi ſubſternitur. Athen. l. 4. ἀμφίπυποι ἀλκεγᾶς ὑπεστρωθ τοῖς κλίναις.

Προϋποστρωννύω, ſeu προϋποστρώννυμι, (dec.) priùs ſubſterno.

Compoſita ex στρῶσις & στρωτὸς: ſine præpoſitione.

Ἀστρωσία, ἡ, ſine ſtragulis cubare, ſtragula ſibi non ſubſternere. Plat. de leg. l. 1.

Ἄστρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui ſtratus ſeu inſtratus non eſt, ſtragula non intectus: ut ἄστρωτον πέδον, Eurip. in Herc. fur.

Βαθύστρωτος, profundè ſeu altè ſtratus: ut βαθύστρωτος κοίτη, ap. Suid.

Κερόστρωτος, cornibus ſeu corneis laminis ſtratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόστρωτος, lapidibus ſtratus. Idem l. 36. c. 28.

Ὁδόστρωσία, viarum ſtratura: ſeu munus ſternendæ viæ. Iuſtin.

Φυλλόστρωτος, foliis ſtratus. Eurip.

Χαμαιστρωσία, humile ſtratum, lectus humi ſtratus. ſchol. Soph. Sic etiam dici poteſt, quum quis in ſolo herbido decumbit, & herba ipſa ſtraguli vicem præſtat.

ΣΤΟΎΡΘΥΓΞ, cuſpis haſtæ, ſpiculum haſtæ, Suid. in qua ſing. ſcribitur στόρθη, apud Heſychio. ¶ Sumitur pro priapo, in Epig. ¶ Ibidem στόρθυγξα δικέρατον de cornibus cervi, q. d. bicornem ramum. ¶ Item στόρθυγξες, capilli cum ſordibus impliciti, apud Poll.

Εὐστόρθυγξ κορυνή, in Epigr. clava è valido pulchróve ſtipite.

Στόρνυμι, vide in Στορέω.

ΣΤΟΧΑ'ΖΩΜΑΙ, F. ἀστομαι, P. ασμαι, collimo & rectà ad ſcopum tendo, ut qui ὀρθῷ κανόνι στοχᾶται. (nam à στέχω derivari dicitur) Polyb. στοχάζεσθαι σκοπεῖν ἐὐθύνειν. Xenoph. διὸ δέποτε καὶ πόλεμον ἡδήνηται, ἵνα δ' εὐθύνειν τὰς τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, collimando oculos figere & directo ictu ferire adverſarios. Metaphoricè etiam accipitur. Phil. de vita Moſ. lib. 3. στοχαζόμενοι ὥσπερ ἐν τοῖς τοξεύμασι σκοποῦ τὸ τέλος βίου, velut in ſcopum vitæ deſtinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τὸ μειρακίου, iterum petiit & aggreſſus eſt juvenem argumentatione. Significat etiam, propoſitum eſt mihi, ſpecto ſeu reſpicio: ut Ariſtotel. polit. 1. πῶσιν ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Idem eth. 5. στοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι, ſcopus mihi propoſitus eſt ut placeam, ſeu ſtudeo ut placeam. Idem rethor. 3. ἐπὶ στοχάζεται τοῦ μετρίου, habenda eſt ratio mediocritatis. Plato de leg. στοχάζομαι τοῦτο τοῦδ ¶ Item conjicio, conjecturam facio: ut in epigramm. τί στοχαζόμεθά σε; quid de te conjicere poſſumus? Plutarch. in Fab. οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρός, non rectè conjectantes & judicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, è moribus conjecturam facio. Apud Plutarch. in Pericle, ἐστόχασται τὰ ἀρχαιρεσία τοῦτο ἐπὶ πολὺ χαιρόντος, hæc ita expoſita ſunt, ut magna ex parte res exerat.

Στόχασμα, τὸ, id quod in ſcopum intenditur, ſeu quo ad ſcopum collimamus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν, non incurvis arcubus Theſſalicis, qui in ſcopum intendi ſolent.

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collimatio & petitio ſcopi, in ſcopum intentum eſſe & eum aſſequi cupere. Plut. de ſolert. anim. Item conjectatio ſeu conjectura. Suid. Sic dicitur etiam retium tenſio, teſts Poll. l. 5. c. 4.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit: vel qui bene collimat & rectà ad ſcopum tendit.

Στοχαστικὸς, recta collimans & ad ſcopum tendens, qui ſcopum attingere probè novit. Metaph. apud Ariſtot. eth. 6. c. 7. ὁ δ' ἀρέσει αὐτῷ τὸ πρακτῶν στοχαστικὸς τῷ λογισμῷ, qui aciem mentis & cogitationem intendit in id quod homini facere maximè conducit. Item qui ſolertis eſt conjecturæ, conſultus. Item conjecturalis: ut στοχαστικὴ τέχνη. Quintil. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, more eorum qui conjiciunt. Ariſt. rhetor. 1.

Στοχὰς, ἀδ, ἡ, retium tenſio. Item ſtrues ex materia aut lapidibus ad æquanda loca concava & inæqualia in quibus tenduntur ipſæ plagæ. Poll. l. 5. c. 4.

Compoſita.

Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ, qui non bene collimat nec ſcopum tangere poteſt. Item qui non bene conjicit & rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως: more eorum qui non bene conjiciunt. Polyb.

Ἀστοχία, ἡ, quum quis non bene collimat: item quum quis non bene conjicit, ſed aberrat à ſcopo. Exponitur &, opinionis & ſpei fruſtratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad ſcopum tendo: aberro à ſcopo: unde metaph. Plut. de def. orac ἀστοχῆσαι τοῦ μετρίου καὶ πρέποντος.

Ἄστόχημα, τὸ, erratum, propriè eius qui non rectà ad ſcopum tendit ideoq; eum non attingit.

Διαστοχάζομαι, conjector conjectationibus auguror.

Δυστόχαστος, conjectu difficilis, qui non facilè conjectura colligitur: ut δυστόχαστ' ἀφίγμαθα. Eurip. in Supplic.

Εὔστοχος, bene collimans, felix in tangendo ſcopo: ideoque & jaculandi peritus: ut εὔστοχοι ἀκοντιστῆρες, apud Eurip. Idem (dere dictum) rectà ad ſcopum tendens, directus: ut εὔστοχα βολίδες τῶν ἀσεφῶν, Sapient. 5. Τὸ εὔστοχον, dexteritas illa attingendi ſcopum. Herodian. l. 1. Item εὔστοχος, ſolers, acutus, ingenioſus, Laërt. de Diog. Cyneg. εὐστοχώτατος ἐχρῆτο ἐν τοῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων.

Εὐστόχως, dextrè, aptè, modo eorum qui à ſcopo non aberrant.

Εὐστοχία, ἡ, dexteritas in jaculando, certa manus in mittendis ſagittis. Herodian l. 1. Et metaph. dexteritas in conficiendo, ſeu conficiendi rectitudo. Ariſtot. eth 6. c. 9.

Εὐστοχέω, dexter ſum in attingendo ſcopo, à ſcopo non aberro. Item ſolerter conjecto, acutus ſum in perſpiciendo quid facto opus ſit. Polyb. l. 2.

Κατευστοχέω (dec.) bene conjecto, ſeu bene conjecto contrà.

Καταστοχάζομαι, collimo ſeu collineo, ad ſcopum tendo. Et metaph. velut ſcopum propoſitum habeo, ſpecto. Baſil. ὁ κριτὴς τῆς δίκαιος καταστοχάζεται ὁ πρόσωπα λαμβάνων.

Στραβὸς, &c. vide in Στρέφω.

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, ῆ, ὁ, tortus, tortuoſus, perverſus, diſtortus, obliquus. Suid. & Heſych. Scribitur etiam στραγὺς, apud eundem Suid. unde στραγγότερος, quod exp. imprudentior, apud Baſil. in ebriioſos, μήπως ὁ μὲν αὐτοπτικὸς, στραγγότερος ἡμῶν ἦ, ὁ δὲ καθεκτικὸς, τῇ πρὸς τὸ στόμα λύπῃ καθαπτῇ.

Στραγγόω, torqueo. Heſych. Suid.

Στραγγόομαι, torqueor, ſeu torqueo me. Ariſtoph. in Nub.

Στραγγίζω, f. ίσω torqueo, vel premo. Heſych.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus, quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, ſtrangulatio, apud Ioſeph.

Στραγγαλία, ἡ, tortuoſus laqueus, nexus intricatus: tendicula. Exponitur etiam, via tortuoſa & obliqua: item verſutia, doloſum conſilium. Pſal. 124.

Στραγγαλιώδης ές, ὁ καὶ ἡ, tortuoſus, perverſus, doloſus: item diſtortus, perverſus. Suid.

Στραγγάλια, τὰ, apud Aſyrtum in Hippiatr. dicuntur eſſe tophi & durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλις, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιὰ, Suid. ex Pherecrate. & Poll. lib. ult. cap 47. Item στραγγαλίδες, dicuntur quidam globuli nodoſi, quum humor non coquitur nec excernitur, ſed in nodoſos concreſcit globulos: quales ferè ſunt etiam αἱ στρόγγυλες. Ariſtot.

Στραγγαλίζω, obtorqueo ſeu ſtringo.

Στραγγαλόω, ῶ, torqueo, contorqueo. Heſych. Item ſtrangulo, ſuffoco. Item ſtringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. lib. 1. Apud Suid. στραγγαλωτὴ μάστιξ, exp. lorum nodoſum quo cædebantur ſervi.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, ſtilla: humor per parva foramina paulatim defluens, teſte ſchol. Ariſtoph. Menander apud Etymol. ὕδατος στραγγὰξ ἔχων. Deducitur à στάζω futuro verbi στάζω, pleonaſmo σγ & ξ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo, ſtillatim excludo. Dioſc. l. 1. cap. 32. χωλὸς τὸ στραγγίσαι τὸ ὕδωρ, ita ut ne extillet aqua. Sic & apud eundem l. 2. c. 84.

Στραγγόω

Στραγγεύω, idem. Et metaph. premo & quasi per angustum foramen exire cogo: unde pass. apud Aristoph. in Nub. ἡ τῶν ἔχων στραγγεύομαι.

Στραγγίον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur ut stillatim defluat. Alex. Aphr.

Στραγγύω (quasi στραγγεύω) dolore afficio: item expungo: item tardo, cesso. Hesych.

Στραγγόομαι, (q. Στραγγεύομαι) paulatim & veluti guttatim deficio, seu tabesco aut consumor. Il. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ὅσα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ ὀδύνῃ στραγγοῦσθ' ὑπ' αὐλὴ δώμασιν. Exponitur etiam, moram traho. Hesych.

Στραγγουρία, ὁν Ⓞ, ἡ, stranguria. Nic. in Alex.

Composita.

Ἐκστραγγίζω, idem quod στραγγίζω.

Καθαστραγγίζω, facio destillare.

ΣΤΡΑΤΟΣ, ὁ, exercitus, copiæ militares, seu terrestres seu navales. Il. σ, τὼ δ' ἑτέραν πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ ἔασθ λαῶν, Τάων λαμπόμενοι. Thuc. l. 4. ἐξάγειν στρατὸν educere exercitum. De navalibus copiis dictum exp. classis: ut apud eundem l. 2. ἵνα μὴ οἱ πολέμιοι νηίτην στρατὸν ἐπιπλέωσι τῇ πόλει. Metaph. apud Plut. adversus Colot. ὑπὲρ πάντας στρατὸν τῶν ἄλλων φιλοσόφων.

Στρατόομαι, ῶμαι, exercitum collocatum habeo: seu castra pono aut metor. Il. ρ, Οἷα πρὸ τ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σιγλαείου, exercitum locârunt.

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio. Et ex consequenti, bello invado. Thuc. l. 1. ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύσει μετὰ πάντων. Idem l. 3. στρατεύειν ἐπ' Οἰνιάδας. Item milito, stipendium facio. Eurip. in Erechth. Οὐδὲς στρατεύσας ἄλλο, σῶς ἦλθεν πάλιν. Aristot. rhet. l. 2. πεύσεται δ' ἡ σὴ σύμβουλος ὡς ἐστράτευσε. Item Imperatoris munus obeo, dux sum. Thuc. l. 1. ἐπολιόρκουν Λεοκράτες στρατεύοντος.

Στρατεύομαι, idem quod στρατεύω. Xen. Pæd. 4. οἱ μὲν τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι. Et cum ἐπὶ, apud eundem. Signif. & milito stipendia facio. Interdum absolutè: ut apud Xen. in Hell. Thuc. l. 8. Interdum cum genit. ut μισθοῦ στρατεύεσθαι, apud eundem. Xen. Interdum cum dat. pers. ut στρατεύεσθαι Καίσαρι. Greg. Cæs merent. Aliquando cum præpos. ὑπὸ, ut apud Plut. in Cam. στρατευόμενον ὑπὸ δικτάτορι Πομπηίῳ. Dicitur & στρατεύεσθαι στρατείαν, militare in expeditione aliqua: apud Dem. in Mid. Plut. & Poly.

Στρατόμος, τὸ, exercitus qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum στρατός. Thuc. Dem. Xen. &c.

Στρατομυθὴς, militaris, bello habilis seu idoneus.

Στράτωσις, εως, ἡ, expeditio. Στρατόσιμος, ὁ, ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ maturus. Xen. H. l. 6.

Στρατυλικὸς, idem: Item bellicosus, pugnax, muniis militarib. assuetus. Athen. l. 13.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Dicitur ὁρμᾶν στρατείαν, suscipere expeditionem apud Xen. Pæd. 8 & pro eodem, στρατείαν ποιεῖσθαι, apud Thuc. & Isoc. Apud eundem dicitur & στρατείαν γίνεσθαι, i.e. expeditio fieri. Propriè de pedestri expeditione dici traditur: unde & apud Thuc. l. 2. ναυμαχία & στρατεία sibi opposita inveniuntur. Signif. etiam, idem quod στρατόμος & στρατιά, i.e. ipsum agmen & copias militum quæ in expeditionem ducuntur, apud Xen. Pæd. 7. Pro eodem Ionicè dicitur στρατιήν.

Στράτιος, ὁ cognomen est Iovis & Martis, apud Herodot. l. 5. & Strab. l. 14. Quidam exp. militaris, alii castrensis: alii exercituum seu expeditionem præsit. Minerva etiam στρατία dicta fuit. quòd bello & militiæ præesset, apud Lucian. in Dial. meretric. Τὸ στράτιον, exponitur magnum hostile, formidabile, ab Hesych. & schol. Aristoph. apud eum in Vesp.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod στρατός. Plat. Thuc. Xen. &c.

Στρατιώτης, ου ὁ, miles. Plut. Herodian. Athen. &c. Sic etiam dicitur ipsa militum multitudo, apud Thuc. l. 6. ¶ Est & herbæ nomen, cujus duo genera describit. Dioscor. l. 4. c. 102. & 103.

Στρατιῶτις, ἰδος, ἡ, fœmina quæ militat. Est & eadem herba quæ apud Dioscor. στρατιώτης, dicitur, apud Hesych. Interdum est adjectivum: ut στρατιώτιδες νῆες, naves quibus vehuntur seu trajiciuntur milites pedestre certamen inituri, apud Thuc. l. 6. Plut. in Pers.

Στρατιωτικὸς, militaris, ad milites pertinens: ut σκιὴ στρατιωτική, Xen. Pæd. 4. Et στρατιωτικοὶ κίνδυνοι, Isoc. ad Philip. Item qui militiæ studet. Herodian. l. 4. ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτοῦ ἐφιλεῖτο. Item militaris rei peritus. Idem l. 1. & 4. Τὸ στρατιωτικὸν, f. πάγμα, dicuntur ipsi milites, apud Plut. & Herodian. Et τὰ στρατιωτικὰ, res militares.

Στρατιωτικῶς, militariter. Thuc. l. 2. Isoc. in Areop.

Composita.

Ἀγέστρατος, ὁ, ἡ, dux exercitus. Minervæ epith. apud Hesiod. in Theog.

Ἀνθιστρατεύω, seu ἀντιστρατεύομαι, expeditionem suscipio adversus aliquem, bellum infero alicui. Et generaliter, adversor, repugno. Chrys. c. 7. ad Rom.

Ἀστράτευτος, immunis à militia, militia solutus. Aesch. in Ctesip.

Ἀστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Aristoph. in Pace. Sic dicitur etiam desertio militiæ: seu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: unde τὰ ἀστρατείας ὑπόδικον γίνεσθαι, reum esse desertæ militiæ. apud Plat. de leg. l. 9. Est & Dianæ cognomentum, cui sacellum extra & prope fuit in agro urbis Pyrrhichi, quod inde Amazones præliantes ulterius non processerint: apud Pausan.

Ἀποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, militia mitto, exauctoro. Appian. de bell. civil. l. 5.

Ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infesto exeo agmine. Aristot. œcon. 2. Polyb. l. 5.

Ἐκστρατεύομαι, idem. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 7.

Ἐκστράτευσις, ἡ, eductio exercitus in expeditionem, expeditio.

Ἐκστρατεία, idem. Greg.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem suscipio adversus, infesto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. l. 3. τοῖς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. Cum accus. Eurip. in Troad. Οἱ τὴν δ' ἐπιστράτευσαν Ἑλλάδ' ἅπασαν πόλιν. Cum ἐπὶ. apud Aristot. Oecon. 2. Cum πρὸς. Thuc. l. 1.

Ἐπιστρατεύομαι, idem: Aristoph. in Vesp. Καμοὶ γὰρ δρᾶσαί τι ἐπιστρατεύεται Μηδέν.

Ἐπιστρατεία, ἡ, expeditio quæ adversus aliquem suscipitur. Dem. & Thuc. Pro quo Ionicè dicitur ἐπιστρατίη, quod apud Herod. exp. etiam, supervenientes copiæ, exercitus.

Λιποστράτης, ὁ, qui militiam deserit seu recusat.

Λιποστρατία, ἡ, & λιποστράτιον, τὸ, desertio expeditionis seu militiæ: illud apud Herodot. hoc apud Thucyd. Scribuntur & sine diphthongo, per λιπ.

Πανστρατιὰ, cum universo exercitu cum omnibus copiis. Thuc. l. 2. Dicitur & παυστρατὶ pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, seu συστρατεύομαι, unà expeditionem suscipio. unà in militiam proficiscor seu simul milito. Thuc. l. 2. Xen. Pæd. 3.

Συστρατώτης, commilito. Herodian l. 4.

Ταραξίππόστρατος, equestris seu equestrium copiarum perturbator. Sic vocatur Cleon apud Aristoph.

Φιλοστρατώτης, militum amans.

Φοβέστρατος, Minervæ epith. quæ hostes in fugam conjicit: apud Etymol.

Φοβεστρατία, idem. Suid.

Στρεβλὸς, &c. vide in Στρέφω Στρεδίγμα, in Στρώγξ.

ΣΤΡΕΦΩ, f. ψω, verto, verso, flecto, torqueo. Eurip. in Herc. fur. Θησεῦ, πάλιν με στρέψον ὡς ἴδῃ τέκνα. Dem. in Mid. τῶν τὸ πρᾶγμα ἐδὲ καθ' αὑτὸ παιζόντων στρέφων οἷός τ' ἦν ἀναγεῖν ἐπ' ἐμέ, in omnem à partem versus. Apud Xen. in Hipp. οὐ τὸ ἱστάναι δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ὁρμᾶν, flexo seu reflexo equo. Apud Athen. l. 3. ἰσὰν δ' ἄρα Στρέφῃ με πρὸς τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλόν, si me circa ventrem aut umbilicum torqueat. Item torqueo, i. ango. Plat. de rep. l. 1. στρέφουσιν αὐτὸν τὴν ψυχὴν μὴ ἀληθεῖς ὦσι, ejus animum angunt sintne veri nec ne. Exponitur etiam luxo. Item verso, voluto, cogito. Basil. in ep. ad Eust. καθ' ἑαυτὸν ἔστρεφον, mecum ipse animo versabam. ¶ Neutraliter quoq; usurpatur, significans reverto, remeo, reflecto pedem. Item versutè ago, idem quod κλέπτω, apud Aristoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progressu pedem retrorsum agens reflecto. Il. ζ, Αὖτε ἀπ' ἐμεῖο Στρέψεσθ' οἰκήσεις ὅθι ἦ θάλεζε γυναικί, Xen. Pæd. 3. σφαῦπις ἐφάνην εἰς τὸ ἔρυμα. Interdum convertor: ut fœtus in utero στρέφεσθαι dicitur, apud Aristot. Item torqueor, contorqueor: ut ligna οὐ τὸ ἐγκάμνειν στρεφόμενα, apud Theophr. Interdum contorquendo luxor: ut apud Herodot. ἐστράφη τὸν πόδα. Item verso, circumagor: vel in propria vel in metaph. sign. Propriè Il. α, ἐστρέφετ' ἔνθα ἕ ἔνθα. Et apud Plat. ep. 7. ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, in terra versari. Metaph apud Plut. in Coriol. στρεφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδυνῶν στρεφόμενον: de homine ad angustias redacto aut doloribus exagitato. Sic apud Plat. pol. 3 homo litigiosus fallacias technisque judicium evadere cogitans, ἱκανὸς dicitur πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod & generaliter omnibus dolo ac tergiversatione utentib. tribuitur: ut apud Aristoph. in Achar. & eundem Plat. in Phœdro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum seu intortum est. Hesychio opus quoddam pistorium à torquendo sic dictum. Sic appellatur etiam quum membrum aliquod luxatum est, teste Vlpiano in Dem. Olynth. 2.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio. Item fraus. Hesych.

Στρεπτὸς, ὁ, versatilis seu versabilis, qui circumagitur: ut στρεπτὴ γλῶσσα, Il. υ. Item flexilis, qui flecti potest: ut στρεπτοὶ φρένες, Il. ο. Item tortus, tortilis: ut στρεπτὴ λύγος, apud Eurip. in Cyclop. Et στρεπτὸς χιτών, Il. ε. Interdum absolutè στρεπτὸς seu στρεπτὸν, aut στρεπτὴ seu στρεπτὰ dicitur pro, torques: ut apud Demost. pro cor. Xen. Pæd. 1. Plut. in Themist.

Στρεπτύνδα, lusus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula jacens, desuper injecta alia testula aut numismate convertebant. Poll. l. 9.

Στρέφος, ους, τὸ, idem cum στρέμμα. Hesych. At στρῆφος pro στέφος vide cum στέφος, in Στέφω.

Στρεφάσκω, idem quod στρέφω,

Στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, flexus: ut στροφὴ τραχήλου, apud Poll. l. 2. Interdum sic dicitur flexus quo sessor equum pro-

gredientem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: ut apud Xen. de re equ. In fabulis Poëtarum comicorum & tragicorum στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conversus decantabat seu pronuntiabat versus quosdam: vel quum in dextram partem movebatur: apud schol. Aristoph. & Equit. Exponitur etiam, conversio & revolutio: ut στροφαὶ ὡρῶν, apud Plat. de leg. Sic & nominatur tergiversatio fraudulenta, qua quis fallere aliquem studens modò huc, modò illuc se convertit, ut elabendi aliquam viam inveniat: strophe, strophæ: apud Aristoph. & Plat. polit. 3.

Στροφαῖος, α, ὁ, versutus, qui multas novit strophas. Mercurii epitheton: sic dicti vel παρὰ τὰς στροφὰς, i. à versutis dolosis, ut testatur Carion apud Aristoph. vel quòd juxta januam statui solebat ad arcendos alios fures: ut vult Aristoph. schol. vel à cardine januæ, qui στροφεὺς dicitur, ut tradit Hesych.

Στροφὰς, ἀδος, ἡ, quæ circumagitur seu circumvertitur. Soph. in Trachin. Στροφάδες dictæ fuerunt insulæ quædam ἀπὸ τῆς στροφῆς, id est, conversione quòd ibi Zethus & Calais ulterius persequi Harpyias desistentes ad navem reverterunt, teste Apoll. Arg. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars in qua erant heroës indigerati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 4.

Στρόφεως, ὁ, vertebra: ut στροφῆς τραχήλου, Poll. l. 2. Item cardo in foribus qui circumvertitur. Theoph. hist. pl. l. 8. c. 4.

Στρόφιγξ, ιγγος ὁ, idem. Eurip. in Phœn. & Dion. Longin. Sic dicitur etiam vertibulum quod salientium fistulis aut epistomiis additur, ut verso eo effluere possit aqua, & rursus converso reprimi. schol. Aristoph. in Nub. Metaph. & linguæ tribuitur στρόφιγξ, apud Aristoph. in Ran.

Στροφὶς, ἰδος, ἡ, conversio. Item volumen & spira: ut πλεκταὶ ἐμαυτῶν στροφίδες, apud Eurip. in Andr. ¶ At στρόφις, ὁ, versatilis ingenii homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabe aliáve materia tortus & plexus. Od. ν & ρ. Item tormen intestinorum. Aristoph. in Thes. Στρόφῳ μ' ἔχει τὴν γαστέρ' ὥσπερ κωδίῳ. Sic & ap. Athen. l. 3. & Diosc. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφος idem dicitur quod στρόφιον, apud Suid. Apud Gal. method. l. 10. στρόφος ἐμός, exp. hapsus lanæ contortæ.

Στροφόομαι, ἐσμαι, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. apud Dioscor. & in Hippiatr.

Στρόφιον, τὸ, teres zona qua mulieres cingi solebant. Poll. ex Aristoph. Scribitur & στροφίον, apud Hesych. Erat & στρόφιον redimiculum quoddam quo tam viri quàm fœminæ circa caput utebantur: apud Herodot. & Athen. l. 12.

Στροφαλίζω, idem quod στρέφω, verto, verso, circumago. Od. σ, Τῇδε παρ' ἠλάκατα στροφαλίζεπε, torquere fusos.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conversio, vortex, flexus, gyrus: ut στροφάλιγγι κονίης. Od. ω. Sic & dicitur lactis siccati caseus, apud Nic. in Ther. à forma orbiculari, quam induit dum lac coagulatur. Item axis circum quem rota vertitur. Hesych.

Στρεβφαλὶς, idem cum στροφάλιγξ, in secunda signif. scholiast. Nicand.

Στροφάω, verso, circumago. Στροφέω, versutiis & strophis utor. Epigr.

Στρεφάω, idem quod στρέφω. Od. ζ, Ἠλάκατα στρεφόωσ' ἁλιπόρφυρα. Στρωφῶμι, verto, circumagor, versor. Oppian. de venat. l. 3. στρωφῶνται ἀμφ' ἀνώπιον. Hesiod. in Erg. ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται, versatur per populum.

Derivata remotiora.

Στρεβλὸς, ὁ, torsus, tortuosus, flexuosus. Hom. in batrachom. de cancris, Λοξοὶ καὶ στρεβλοί, Aristot. Rhet. l. ὃ πῆς ἂν μέλλῃ χρῆσθαι κανόνι, τοῦτον ποιεῖ στρεβλόν. Et metaph. perversus, callidus, versutus: ut στρεβλοῖσι παλαίσμασι, apud Suid. Apud Hesych. στρεβλὸς idem significat quod στραβὸς, ὁ διεστραμμένος καὶ μεμοιχευμένος, teste Gal. in ejus lex.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas, flexuositas. Plut. de solert. an.

Στρεβλὴ, ἡ, instrumentum ligneum nauticum, cujus labris constringuntur planæ in compingenda navi, adactis cuneis ligneis. Hesych. Accipitur etiam pro tormento, apud Atticos, teste eodem: ut apud Greg. in Maccab. encom. Et pro prelo: apud Plat. d. primo frig.

Στρεβλόω, torqueo, torto distraho. Demosth. pro cor. ὑμᾶς στρεβλώσαντες ὡσὰν δοκοὶ λάνατε. Sic & Plut. in Artox. Exponitur etiam distorqueo perverto, depravo.

Στρεβλόομαι, torqueor, torto distrahor. Plato polit. 1. Aristoph. in Plut.

Στρεβλωτήριον, τὸ, tormentum.

Στρεβλὸς, ὁ, qui est oculis distortis seu perversis. Gal. in lex. Hippocr. στρεβλοὶ δὲ καὶ στραβοὶ ὀνομάζονται, Etymol. derivanti à στρέφω est διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Στρεβλίζω, sum strabo, sum oculis distortis.

Στρεβλισμὸς, ὁ, distortio oculorum: in definit. med. vide & Actuar. & Paul. Aegin.

Στρεβλὸν ἦν, ὁ, idem cum στρεβλὸς. apud Poll.

Στρεβλαὶ, αἱ, compedes, quæ potius πεδοστρόβαι.

Στρεβλὸν, Achivorum lingua dicitur qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi & pro, tortuosus, tortus.

Στρεβλοὶ, Hesichio sunt κοχλίαι. Legitur apud Athen. l. 3.

Στρόβέω, ήσω, circumago, torqueo. Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἔπηξε στρόβει. Idem in Nub. πάντα τρόπον τε στωμύλον στρόβει πυκνώσας. Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. λοιμώδης νόσος ἐστρόβησε τὴν Ἰταλίαν.

Στρόβος, ὁ, vortex, vertigo, gyrus. Nic. & Hesych.

Στροβεύς, έως, ὁ, instrumentum fullonum, cujus ἔργον est ἑλίσσειν καὶ στρέφειν, inquit schol. Aristoph. Quidam putant esse verticillum.

Στροβιλὸς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus. Hesych.

Στρόβιλος, ὁ, vortex: ventus seu procella vorticosa, turbo. Aristot. de mundo. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exagitant versantq; verbere scuticæ. Plat. de leg. l. 4. Plut. in Lys. ¶ Aliquorum trochorum forma sic etiam dicitur nux pinea: item ipse nucis pineæ nucleus. Dioscor. Athen. l. 2. Ipsa etiam pinus στρόβιλος dicitur. Plut. symp. 3. Dioscor. l. 1. c. 87. ¶ Apud Etymol. στρόβιλοι nominantur etiam οἱ κοχλίαι καὶ θαλάσσιοι κήρυκες. ¶ Numeratur & στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. & Poll. l. 4. c. 14.

Στροβιλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, turbinatus. Exponitur etiam, frequens anfractibus.

Στρόβιλινος, ὁ, pineus. Dioscor. l. 1. c. 92.

Στροβιλίτης, οἶνος, pineis nucib. cõditum vinum. Idem l. 5. c. 36.

Στροβιλίω, idem quod στροβέω, turbineo vortice circumago. Legitur & στροβιλοῖ apud Plut. in Apophth. Lacon. à στρόβιλος: ut, ὦ στροβιλοῖ τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

Στρόμβος idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Iliad. ξ, Στρόμβον δ' ὡς ἔστευε βαλὼν, ὃν δὴ ἑδάμασε πάντα. Est & conchæ genus, seu cochlea. Nicand. in Alex. & in Ther. & apud Arist. stot.

Στρομβώδης, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem definens. Aristot hist. an. l. 4.

Στρομβεῖον, τὸ, turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβηδὸν, turbinis in modum, turbinatim. Epigr.

Στρομβόω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesych.

Composita ac primùm ex στρέφω cum præpositione.

Ἀναστρέφω, inverto, in verso seu præpostero ordine colloco: ut ἀναστρέφειν τὸ πρᾶγμα, Hermog. Item in contrariam partem verto: ut Eurip. in Suppl. c. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versa disponit. Item converto retrorsum: ut ἀναστρέφω πόδα, apud eundem. Interdum retrorsum reverti cogo. Aeschin. τοὺς στρατιώτας ὑμῶν ἀνέστρεψαν οἱ Θηβαῖοι. Item verso, perpendo. Plat. de leg. lib. 1. λόγον ἀναστρέψωμεν. Item subverto. Ioan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inverso ordine collocor. item reciprocor, convertor. Hermog. Item retro vertor, redeo. Luc. ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας. Item terga verto, interdum &, in hostem insequentem convertor. Xen. Hell. 4. οἱ μὲν ἔφευγον οἱ δὲ ἀνέστρεψαν.

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo. Xen. Hell. 6. Item subvertor, evertor. Isoc. in Archid. Item versor: ut ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, ante oculos versatur. Plut. in Rom. Et cum accusat. Od. ρ, Γαῖαν ἀναστρέφομαι. Cum præpos. ἐπὶ sequente accusat. versor circa quidpiam, i. in eo sum occupatus. Dios. Alias etiam significationes activæ vocis sequitur.

Ἀνεστραμμένως, inverse, præpostere, præpostero ordine. Pro

Ἀναστροφὴ, inversio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item conversio retrorsum seu in contrariam partem reciprocatio, Xen. in Hipp. Item reversio, reditus: apud eundem. Item conversatio aut commoratio, apud aliquos. 1 Pet. 2.

Ἀναστροφάω, idem cum ἀνεστραμμένος Hesych.

Ἀνστρέφω, per syncopen apud Poëtas dicitur pro ἀναστρέφω. Et ἀνστρέφομαι, pro ἀναστρέφομαι seu στρέφομαι ἀνὰ, versor per, percurro, pervado Hesych.

Ἀναστροφάω, verso verso, idem quod στροφάω. Od. φ, τεῦχον ἐνώμα Πηνέλεως ἀναστροφῶν. Ἀναστροφάω, verò exp. converto, subverto. Epigr.

Decomp. Ἐπαναστρέφω, retrorsus ago, reverti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subverto. Ἐπαναστρέφομαι, revertor, refero pedem. Xen. Ἐπαναστροφὴ, reversio seu reflexus. Est & schema orationis, quum membri unius finis principium fit alterius. Hermogen. Exponitur &, conversatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, unà revertor, unà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb. Συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo, versor & congredior cum aliquo. Item in Lyc. Συναναστροφὴ, reversio: item conversatio, consuetudo quotidiana quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀνθυστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, obverto, inverto. Item retrorsus ago seu repello: item vice versa facio. Athen. lib. 3. & 15. Ἀνασταστρεφὴ σκυτίνου βιβλίου. ¶ Item Pass. signif. reciprocor & quasi retrorsum convertor: ut ἀνθυστρέφεται

τρέφοντες συλλογισμοὶ, apud Aristot. & αὐλὸς ἐστρέφοντα ἐπιρρήματα.

Ἀντιστρέφομαι, in contrarium vertor, obvertor, reciproco. Item redhibeor. in Pand.

Ἀντιστρόφως, vice versa: seu contrario modo, oppositò modo: sæpe apud Aristot.

Ἀντίστροφος, ὁ, ἡ, oppositus, è regione situs, obversus, vel obversim respondens. Dionys. Halic. Exponitur etiam, contrarius. Iisdem. ἀντίστροφα τύπτων ἔπραξεν. Item ex adverso respondens & in conjugatis æquè pollens: ut tyrannis dicitur ἀντίστροφος εἶναι regno: apud Arist. Est & ἀντίστροφος comœdiæ pars: de qua in ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, è converso, vice versa reciprocè. Plat. polit. 7. Item contrario modo. Luc.

Ἀντιστροφή, inversio, conversio quæ fit retrorsum seu in contrarium, reciprocatio. Est & schema rhetorum de quo Eust. Item comœdiæ pars, quæ & ἀντίστροφος, i.e. obversim respondens τῇ στροφῇ. Movebatur enim chorus quum recitabatur ἀντιστροφὴν seu ἀντίστροφον, in latus siniſtrum. schol. Aristoph. & Hephæstionis.

Ἀντιστρέφω, averto. Ἡ γὰρ τοιαύτη μου παίδευσις ἀπέστρεψε παρ' ἐμαυτόν. Luc. ἠυχόμεθα ἐκείνοις ἀποστρέψαι τὸ φῦλον τὸ ἡμέτερον, avertere vel depellere. Item obverto. Arat. ἀνὴρ δὲ ναύτης ἀντιστρέψαι κυβερνήτης, Cic. vertit, Gubernator navem magnam ponere nescit. Exponitur etiam, retrorsum ago retroflecto. Odyss. χ, ἀντιστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὀπίσσω: Item converto: ut ἀντιστρέφων ἀφέστωσαν, apud Plut. ¶ Item neutraliter, abscedo, vel aliorsùm deflecto. Cum genit. Plut. in Dem. τούτων πάλιν ἀντιστρέψας, quum ab eis abscessisset.

Ἀποστρέφω, averto. Gal. ἀποστρέφεται ἀφ' ἑαυτοῦ μέρος. Item averto me, vultum vel oculos. Xen. Pæd. 5. item aversor, exosum habeo, fastidio. Luc. Gal. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. ep. 7. Significat etiam, convertor. Aristot. in problem. πότερον, ὅτι ἀποστρεφόμενοι ἀφ' ἑαυτοὺς βλέπομεν; Item conturqueor, retorqueor. Aristoph.

Ἀποστροφή, aversio. Et nomen figuræ apud rhetores, quam Quint. sermonem aversum vocat, l. 4 c. 1. & l. 9 c. 2. Item aversio, depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀρκοῦσαν εἶπας ἀποστροφὴν αἰτίαις ἀποστροφὴ, sufficientibus argumentis culpam à te repulisti. Item aversatio, cui opponitur ἐπιμιξία, apud Themist. Item defectio, proditio. Plut. in Alcib. Item effugium. Soph. in Oedip. Colon. Dem. contra Timocr. Item perfugium, receptus. Eurip. in Med. Ὑβρίζ', ἐπεὶ σοὶ μόνῃ τῆς ἀποστροφή. Sic & apud Thuc. & Xenoph.

Ἀπόστροφος, aversus: ut ὀμμάτων ἀπόστροφοι αὐγαί, oculi aversi vel perversi. Soph. in Ajace. Et cum gen. aversus, id est abhorrens: ut ἀπόστροφοι τῆς τῶν apud Synes. Item substant. pars παραβάσεως in comœdiis, quum chorus ad populum convertebatur post recessum histrionum. Habent & grammatici ἀπόστροφον, scilicet φωνῆεν, i. signum elisæ vocalis vel elisarum vocalium. Moschop.

Ἀπροφία, Venus una dicta cognomento, ex eo quod humanum genus à libidine inconcessa & factis nefandis averteret.

Προσαποστρέφω, (decomp.) insuper averto.

Διαστρέφω, distorqueo. Metaphoricè Ἐκ τῶν μὴ στρεβλῶς λόγων διαστρέφειν, cum perverso perversos eris. Et apud Demosth. pro cor. Διαστρέφων ἀληθῆς, veritatem obscuraturus & mendacio contaminaturus.

Διαστρέφομαι, distorqueor. Aristoph. in equit. Εὖ γ' οἶσθ' ὅτι μοι νὼ διαστραφήσομαι, si oculos distorsero. Aristot. in Probl. Διὰ τί τῶν ζώων αὐτόματον ἢ μόνον ἢ μάλιστα διαστρέφεται.

Διαστροφή, distortio. Theoph. Diosc. Et metaph. perversitas: ut διαστροφὴ πραγμάτων, apud Chrysost. de sacerdot.

Διάστροφος distortus, perversus. Eur. in Herc. fur. Διαστρόφους ἐλίσσων γλῶσσα κόρας. Athen. διάστροφος τὸν ὀφθαλμὸν, qui est distortis oculis.

Decomp. Ἀδιάστροφος, qui distortus seu perversus non est: ut ἀδιάστροφος καρδία, apud Plut. Metaph. Maccab. l. 3. ἀδιάστροφος εὔνοια, inconcussa benevolentia.

Προσδιαστρέφω, insuper distorqueo, insuper perverto & depravo.

Ἐκστρέφω, inverto, id quod interius erat extrà verto: seu resupino. Aristoph. in Plut. Κατέπλασεν αὐτῆ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας. Et metaph. immuto, commuto. Item in Nub. Ἐκστρέψοι ὡς πάλαι τοὺς σωτῆ τρόπους.

Ἐξεστραμμένως, more eorum quæ inversa sunt. Exponitur & extransverso.

Ἐπιστρέφω, converto, convertere gressum cogo, retrogo: vel in diversum converto. Thucyd. ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὸν πλοῦν. Item cõverto, errantem in viam reduco. Plut. in Ariston. ὅταν ὁ πάνυ τοιοῦτος ἐπιστρέψῃ. Et neutr. recurro, eam refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἐπιστρέφε δεῦρο. & sæpe in N. T. ut Matth. 12. & Marc. 13. Item metaphoricè convertere quo: unde metaph. apud Aristoph. in Plut. Ὅταν δὲ πρὸς τὰ χρήματ' ἐπιστρέψωσι τὸν νοῦν, corquerare, vexare. Et neutraliter, deterius, corrumpi, corrugo. Epigr. Ἐπιστρέφει δὲ καὶ ἀπρεπὲς, incurvescit.

Ἐπιστρέφομαι, gredior & converto, pedem refero. Herodian. libro 7. Item convertor, me facio, respicio: vel aliquo converto. Luc. ἐπιστρέφοντα γὰρ ἐς τὰ πίσω ὥσπερ οἱ δυσέρωτες. Item ab errore in viam veram reducor. Synes. ep. 57. ὥστε δεῖν ἐπιστρέφεσθαι seu respiscere, ad mentem atq; intellectum redeo. Plut. Item reverto. Aristot. in probl. ¶ Item versor. Hesiod. in Theog. Γαῖαν ἐπιστρέφεται. ¶ Apud Eurip. in Hel. πόθεν γῆς τῆς δ' ἐπιστρέφῃς πέδον; exp. unde ad terram hanc appuliſti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curam facio, curam ago.

Ἐπιστρεπτὸς, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

Ἐπιστρεφὴς, ὁ, ἡ, solers, industrius: ut ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ, apud Xen. Hell. 5. Ἐπιστρεφέστερος, perversior, item versutior.

Ἐπιστρεφῶς, solerter, accuratè. Item fraudulenter, impostoriè: apud Herodot.

Ἐπιστρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia. Suid.

Ἐπιστροφή, ἡ, conversio. Thuc. Item reversio, reciprocatio, vortex. Strab. l. ult. Item turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine quæ congregatur aut conversatur alicubi: ut μυελίνη ἐπιστροφὴ κακῶν, apud Aristoph. Item animadversio, cura: sic πᾶγμα πολέων dicitur ἐπιστροφὴ ἔχειν, apud Polyb. Item castigatio, punitio: ut ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animadvertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστρόφαλος, primus spondylus, qui una cum collo convertitur & circumagitur. Poll. l. 2.

Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Eust. & Hesych.

Ἐπίστροφος, qui convertitur, reciprocus, flexuosus: ἐπιστροφος ἔρμῖς, apud Dionys. de lat. orat. ἐπιστροφος ἀνθρώποις, qui versatur inter homines, seu cum hominibus. Od. α.

Ἐπιστροφάδην, huc illuc se convertendo, prodigè. Item strenuè, fortiter, valide. Od. χ & ω.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris, apud Paus. in Achaicis quæ suprà ἀποστροφία.

Ἐπιστροφάω, versor in, oberro, obeo. Od. ρ, ἐπιστρωφᾶτε πόλιας. Legitur & pass. ἐπιστροφάασθαι apud Eurip. in Med. Πῶς γᾶς ἐπιστροφᾷ πέδον; quod exs. unde veniens in terra hac versaris, seu in hanc terram divertisti?

Decomp. Ἀνταπιστρέφω, vicissim vel contrà converto. Ἀνταπιστροφή, conversio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Ἀνεπιστρεφής, non curans, securus. Exponitur &, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: apud Justin. Mart. Ἀνεπιστρόφως, idem. Ἀνεπιστρέφως, more eorum qui non curant. Ἀνεπίστρεπτος, qui non convertitur. Item ita negligens & securus, ut ne respicere quidem conversa facie dignetur. Synes. de insomn.

Ἀνεπιστρεπτὶ & ἀνεπιστρεπτῶς, ita ut non convertaris, nec faciem convertendo nec pedem reflectendo. Hesych. Scribitur & ἀνεπιστρεπτεὶ, apud Plut. de def. orac.

Παρεπιστρέφω, palum convertor, leniter flector. Strab. l. ult.

Παρεπιστρέφομαι, idem convertor & respecto. Diog. Laërt.

Παρεπιστροφή, conversio in latus: ut qui crebrò limis respicit oculis. Plut. Et παρεπιστροφαὶ, versiones quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum.

Συμπεριστρέφω, unà converto: seu unà convertor & revertor. Apud Plut. in Num. κεφαλὴ συμπεριστρέφεται τῇ συνεχείᾳ πρὸς ἀλλήλας, exp. apices denſitate inter se convoluti, seu frequenter inter se convoluti.

Καταστρέφω, subverto. Aristoph. in Eccl. it. πάλιν καταστρέφει. Item revoco. Liban. καταστρεψάμενος λόγῳ τὰς πόλεις. Item exigo, finio, claudo: ut apud Ceb. Theb. τὸν ὅλον βίον καταστρέφει εἰς ἀπραγμοσύνην, reliquum vitæ exigit in otiosis generis hominis. Interdum sine adjectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. καταστρέψαι τὸν βίον τοιούτῳ τρόπῳ. Sic & apud Herodian. lib. 5. Item neutral. desino, minor. Pausan. τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ καταστρέφοντος, anni exitu. Idem, καταστρέψασα τοῦδε, hunc exitum habuit.

Καταστρέφομαι, subvertor, everter, destruor. Herodian. libro 7. τὰ ὠφέλεια ὑπὸ τῶν Μαυρουσίων σφῶν καταστρέφεται. Frequentiùs pro activo usurpatur everto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀθηναίους πᾶσαν καταστρέψασθαι. Interdum significat subjugo, in potestatem redigo. Demosthenes. τὰς ἐπὶ θρᾴκης Ἑλλήνων καταστρέφεσθαι πόλεις, Herodot. καταστρεψάμενον πάλιν γῆν. Apud Aristot. in Rhet. καταστραμμένη λέξις, expon. conversa dictio.

Καταστραμμένως, adversè.

Καταστροφή, subversio, eversio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, vel quum res ad exitum inclinat. Luc. Item exitus, i. mors. Thuc. l. 2.

Καταστροφικῶς, more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. l. 10.

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, supervertor, inverto superjaciendo.

Περικαταστρέφω, inverto, deorsum verto.

Μεταστρέφω, converto: propriè ex uno latere in aliud, aut ex uno statu loco ve in alium: verto, verso. in Geopon. μεταστρέψαι τὰ ὠά, ἵνα πανθῇ ὁμαλῶς ᾖ τὰ ὠά. Item inverto, perverto. Aristot. rhetor. 1. πολλαχοῦ δεῖ τὴν μεταστροφὴν αὐτὴν ἀπάτην οὖσ' ἀνάγκη. Item muto, flecto, converto. Iliad. ο, Ἦ πάντα μεταστρέψεις; an aliquid mutabis? Ibidem: Αἶψα μεταστρέψας ὁδὸν ἣν περ σὺν ἡμῖν ἦλθες, converteret seu flecteret. Sic & Plaut. ¶ Apud

Eurip.in Hippol.Steph.Οὔθ' ὑπο δέσμων, ὅτε κῶλα πᾶν ὄχων.

Μεθαρμόσαι, exp.nihil lora, nihil bene compacta vehicula curantes.

Μεθαρμόομαι, convertor,i.e.conversa facie retro aliquid respicio.Xen.Pæd.2.μεθαρμοῖς ποῖς τὰς λοχίας, ἔφη.

Μεθαρμοσία, ἡ, conversio: in Epigr.

Decomp. Ἀμεθαρμοστί, sine cõversione, ita ut non respicias:conversus.Plat.de leg.l.10. & Luc. Ἀμεταρμοσία, conversionis & mutationis expers,immutabilis.

Παραθαρμόω, perverto,depravo.Theophr.& Aristot.polit.8.

Παραθαρμοφάω, idem:seu ut in latus vel obliquè detorqueo:unde apud Apoll.Arg.2.ὁμμάτων ὑπὸ φρικὶ λοξὰ παραθαρμοφῶντα.

Περιθαρέω, circumago, in orbem verto,circumverto. Hom.hym.1.in Merc.ἠΰτε δεξιτερὸν περιθαρέα κυκεῶνα δέπασθαι, & in pass.ap.Arat.μίσσῃ περιθαρέεται τροφάλιγγι, breviori convertitur orbe.

Περιθαρή, conversio, convolutio, rotatus. Procl. Est & nomen figuræ,apud Rhet,de qua Fortunatian.

Περιθαρφάω, idem cum περιθαρέω. Περιθαρφᾶμαι, circumeo,obeo. apud Herodot.περιθαρφάμενος χρηστήρια, exp. pervestigans oracula.

Decomp. Ἀμφιπεριθαρέω, idem cum περιθαρέω. Apud Hom.Od. θ, Ἀλλ' ἤ οἱ χόλος ἀμφιπεριθαρέεται ἐπέεσσι, exp. verba ejus nulla gratia comitatur:ubi legitur & ἀμφιπεριθέεται.

Ἀμφιπεριθαρφάω, idem.Hom.

Ἀντιπεριθαρέω, è cõtrario circumverto,vel circumagendo verto in contrariam partem.Ἀντιπερίθαρφη, circumactio è contrario, vel in contrariam partem,circumactio relisu facta.

Ἀπεριθαρέτος, qui nõ circumvertitur, vel qui circumagi nequit.

Συμπεριθαρέω, unà circumverto, unà circumago. Aristot. de mundo.

Συθρέω, contorqueo, convoluo in fascem,seu collectum contorqueo. Plat.de rep.l.1.συθρέψας ἑαυτὸν, ὥσπερ ἦν, ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς,quum se se in feræ modum collegisset. Metaphoricè apud Dion.Hal.de Isoc.οὐ τῷ συθρέφειν τὸ νοήμασι ἢ τροχηλὸς ὀφείλει, sententiis contortus utendo. Item in compendium contraho. Idem,κελεύουσιν οἱ τεχνολόγοι συθρέψαντας ἐπειτα τὸ πεῖγμα. Item cogo, coagulo,condenso.Athen.l.2. Et specialiter,agmen cogo,factionem cieo.Aristot.pol.l.2.Neutraliter etiam pro coeo sumitur,seu pass.cogor,condensor:apud Diosc.l.1.c.94.

Συθρέομαι, contorqueor, colligor. Item cogor, contrahor, condensor: plerumq; de humidis quæ coalescunt: ut Aristot. de mun.χάλαζα ὑγίνεται ὑστὲ συσθρέφεται. Interdum & de aliis rebus.Dicitur enim agmen militum συθρέφεσθαι, quum se cogit & conglobat ad fortius faciendam impressionem: ut apud Polyb.l.1. Dicuntur & ipsi milites συθρέφεσθαι in acie condensari & confertim euntes: ut apud Xen.Hell. 5. Item quum diffusi & dispersi, ab hoste eos circumvenienti se rursus conglomerant & globum faciunt. Item Hellen.l.6.ἐπιδιὼν τὸν τῶν πολεμίων στενδοτέντες αὖθις πάσῃσι συθρέφεσθαι. Quævis etiam multitudo συθρέφεται, quæ factiosè coit, sese conglobat & conspirat.Dem. Phil. 3. συθρεφέντες ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χρηστὸν ἔχοντες φίλιππον. ¶ Εἰς ἑαυτὸν συθρέφεσθαι, exp. in seipsum vergere: apud Greg. de theolog.

Συνεσταλμένως, contortè. Aristot.rhet.l.2.

Σύστρεμμα, τὸ, coagmentum compactile: seu globus,convolutio. Εἶδος σύστρεμμα, lanæ contortæ hapsus.Paul.Aegin.l.3.c.27. Significare etiam dicitur agmen militum compositio ordine progredientium,impressionemq; hostiliter facientium: apud Polyb.l.1. Est & verbum castrense, significans certum numerum militum,ut mille in lib.περὶ τάξεως παλαιᾶς.

Συστρεμμάτιον, τὸ globulus:Item vortex.Aristot.de mirab.aud.

Συστρεπτικὸς, cogendi & condensandi vim habens.Hippoc.

Συστροφὴ, conversio & convolutio in orbem, vortex, vertigo. Hesych. Sic etiam dicitur quum animal (præsertim ad pugnam se parans) sese contorquet & conglobat, ad impetum vehementiùs faciendum:unde metaph.συστροφὴ λόγου, apud Demetr. Phal Est & vitium quoddam in arboribus,quum se convoluêre venæ, velutq; nodum effecit collecta & contorta materia.Theophr.hist.pl.l.5.c.6. Quales etiam nodi & collectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur:apud Diosc.l.1.c.35. Dicitur & συστροφὴ multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ coitio.Act.ap.c.19.¶Item συστροφαὶ, viarum compita,apud Dion.Hal.Rom.antiq.l.6.

Ἐπισυστρέφω, (dec) unà converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem,vel unà cogo & colligo. Maccab.l.1.c.14.ἐπισυστρέψαι συστροφὴν exp.convocare conventum.

Ὑποστρέφω, converto, averto: seu convertere gressum & referre pedem cogo: reduco & reverti facio. Il.ε, ὑποστρέφε μώνυχας ἵππους. Phil.de vita M.l.1.τὴν πληθὺν ὑποστρέψων. Et neutr.pedem refero,revertor.Il.γ, ὑποστρέψειας ὅλυμπον.Greg.Naz. πάλιν ὑποστρέφῃς οἶκον.

Ὑποστρέφομαι, idem. Exponitur etiam,avertor & flexu fallo:fugitando ludificor. Xen.in Cyneg.

Ὑποστροφὴ, reversio,reflexio: seu reverti, retrocedere. Demetr. Polyb. apud rhetores sic dicitur quum ad expositionem interruptam ἐπιβολὴ seu παρεκβάσις aliqua, revertitur oratio. Hermog. Accipitur & pro callida reflectione.

Ὑπόστροφος, qui reversus est,redux.Hesych.

Composita: sine præpos.ac primùm in στρεφὴς aut στροφὴς desinentia.

Ἀεισρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ἑ, qui semper vertitur & circumagitur, qui semper torquetur.

Ἀλεστρεφὴς, qui in mari versatur, marivagus, Musæus.

Ἀμφιστρεφὴς, in orbem flexus: vel sibi mutuò implicatus & innexus. Il.λ, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν Τρεῖς ἀμφιστρεφέες: legitur tamen & ἀμφιστεφέες.

Ἀστροφὴς, qui flecti nequit: & *ex consequenti*, durus,immobilis.Sophoc. in Mysis.

Εὐστρεφὴς, & poët.εὔστρεφὴς, pulchrè tortus, seu tortilis,flexilis.Odyss.ι & ξ.

Εὐστροφὴς, versatilis, versabilis, qui dextrè & agiliter circumagitur.

Composita in στρεπτὸς desinentia.

Ἀλίστρεπτος, ὁ, ἡ, idem quod ἀλιστρεφὴς.

Ἄστρεπτος, qui flecti aut torqueri nequit: ex quo intelligitur,rigidus. Exponitur etiam, quē vertere seu circumagere non licet.

Εὔστρεπτος seu εὐστρεπὴς, qui facilè versari,flecti aut torqueri potest: flexilis,tortilis.Od.ο.

Composita ex στροφή.

Ἀγχίστροφος, ὁ, ἡ, conversioni mutationiq; propinquus,i.sub. inde mutabilis: unde ἀγχίστροφος μεταβολὴ, subita mutatio, apud Thuc.l.1. Et ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare Herodot. in Polymn. Dicitur & ἀγχίστροφος homo qui versatili est ingenio, quique velum vento obvertit pro ut è re sua esse videt: apud Suid. Ἀγχίστροφος δίωξις, persecutio qua fugiens persequentem retro flectere pedem cogit & in fugam vertit. Procop.

Ἀγχιστρόφως, subita ac repentina conversione seu mutatione. Dion.Longin.

Ἀμφιστροφὴ, deflectio, reflexio. Hesych.

Ἀνομοιόστροφα συστήματα, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἑτεροστρόφα dividuntur, & ἀμοιβαιόστροφα: de quibus vide schol. Aristoph.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inversio & repastinatio.Gaz.de senect.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso,blatero.Aristop.in Nub

Δημοστροφέω, in populo versor.

Ἐδροστρόφος, ὁ, exp. prodicem invertens, apud Theoc.Idyll.25, ἀπὸ σπελέων ἐδροστρόφοι Ἀργεῖον ἄνδρες Ἀμύκλους σφάλλοντι πολαίσμασιν.

Ἑπτόστροφα, dicuntur metra quædam apud schol.Aristoph.quorum Hephæstio quoq; meminit,& Triclin.apud Soph.

Εὔστροφος, qui facili motu versatur & circumagitur,agilis:ut νῶες εὔστροφοι, apud Plut.in Ant. Item torilis,flexilis: seu bene aut pulchrè tortus:ut εὔστροφοι λῶραι, apud eundem de deo.Socr.

Εὐστροφία, ἡ, versatilitas.Item de solert.anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit,i.e. qui habenis huc illuc flectit equos, auriga.

Ἡνιοστροφέω, habenas verso, sum auriga. Et general.rego, guberno. Eurip.in Phœn.Οὓς ἅρμα λεύκιππον λιθοστρόφα βιβᾷς.

Ἰμαντιοστρόφος, qui funem loreum quo aqua è puteo hauritur, versat.Aristoph.in Ran.

Καλωστρόφος, qui funes intorquet seu torquet.Plut.in Per.

Μονόστροφος, unicam habens στροφὴν.Theoph.hist.pl.l.5.

Νεόστροφος, nuper tortus,ideoq; novus.Il.ο.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat,gubernator:ut νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος, apud Eurip.in Med.

Οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verso:rego. Suid.

Πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur: item versatilis,mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funem è junco torquet. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Χρυσόστροφος, qui auro torquetur.Soph.in Oedip.tyr.

Φιλόστροφος, qui verti & mutari amat, mutabilis, inconstans. Poll.l.6.

Composita ex στρεβλόω.

Ἀποστρεβλόω, idem quod στρεβλόω, torqueo,&c. Ἀποστρεβλωθεὶς, exp. &.collidi

Διαστρεβλόω, torto seu tormentis distraho. Aeschin.in Ctesiph.

Καθαστρεβλόω, idem. Κοθαστρεβλωμένος, depravatus.

Composita habentia στρεβ.

Ἀστρεβὴς, qui tortus seu tortuosus non est,qui non torquetur & depravatur.Theophr.hist.pl.l.5.c.3.Plat,polit.l.7.

Ἀστρεβαλίζειν, corrigere, dirigere, complanare, ἀστρεβῆ ποιεῖν, Hesych.

Ἀστρεβὴς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Εὐστρεβὴς, qui facilè torquetur seu flectitur.Theophr.

Composita ex στροβέω.

Διαστροβέω, rapido vortice & impetuosè pervado. Plut. Θοίνης βολαῖς πέλαγος διαστροβᾶ.

Ἐστροβιλέω, exp.contero.Suid.

Πολύστροβος, & poët. πολύστροιβος, multùm strepens:vel turbulentus,multis agitatus fluctibus. Nic.in Ther.

Στρηνής, ές, ὁ ἡ ή, asper, πραχὺς, Hesych. à quo exp. etiam ὀξὺς, acutus, σαφὴς, manifestus: συγὸς, tristis. Idem στρωϊὸς βοᾶν exp. σκληρόν. Interdum στρωϊὸς adverbialiter significat, asperè, horrendè seu horribiliter, ut Epigr. l. 3. στρωϊὸς ἀεὶ φωνοῦσα παρ' οὖαι. Sic Apoll. Arg. 2. στρωϊὸς ὑπὸ δὲ συφελὴ βρέμει ἀκτή. Legitur etiam στρωὸς pro στρωϊὸς, asper, acutus.

Α' στρωϊὸς, ές, ὁ ἡ ή, (comp.) idem quod στρωϊὸς, acutus, ὀξὺς, Hesych. Ab eodem exp. etiam, σκαιὸς δύσδετος.

Στρῆνος, ε, τὸ, luxus, deliciæ. Apoc. 18. ἡ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆ δυνάμεως τῆ στρήνους αὐτῆ ἐπλούτησαν.

Στρηνιάω, ῶ, in deliciis sum seu vivo, luxurior: item lascivio. Apocal. 18. ἡ ἐστρηνίασε. Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τῆ στρεῦν ἡ σπᾶν τὰς ἰδίας, ut sit metaphora sumpta ab equis qui præ nimis excussis ferociunt & suopte ingenio feruntur.

Καταστρηνιάω, ῶ, (comp.) insolentiùs & lasciviùs me gero adversus, lascivio & insolesco contra, 1 Tim. 5.

Στρίβος, exilis & teruis vox avis. schol. Aristoph.

Στριβιλικίζω, vide in λίκιζω.

Στροβέω, &c. vide in Στρέφω.

Στρογγύλος, η, ὁ, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: cui oppon. μακρὸς, longus, oblongus: ut στρογγύλαις χαλάζαις, apud Aristoph. Et στρογγύλη συπιγμὰ, alumen rotundum, apud Dioscor. Sic dicuntur naves στρογγύλαι, quæ rotundiores sunt, apud Thuc. l. 2. Et corpora στρογγύλα, breviora & magis compacta, non procera, nec gracilia, apud Arist. in hist. an. de leonum generibus & Athen. l. 13. Metaphoricè etiam στρογγύλη λέξις dicitur, apud Dion. Hali. Item teres *instar cylindri*: ut ξύλα στρογγύλα dicuntur rudia adhuc nec dum architecti manu polita: apud Theoph. hist. pl. l. 5. c. 6. Fœm. στρογγύλη substantivè dicitur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona: apud Poll. l. 17. c. 14. Quidam exp. etiam rapum.

Στρογγύλως, rotundè. Plut. in symp. sept. sap. & Dem. Phal. Item tereti figura.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas: figura rotunda aut teres.

Στρογγυλόω, ῶ, rotundo, rotundam efficio: unde pass. apud Alex. Aphr. κατασφιγόμενον ὕδωρ ἐξ ὑγρὸς στρογγυλοῦται, rotundatur.

Στρογγύλωμα, τὸ, coagmentum rotundum aut teres, orbis. Reg. l. 1. cap. 19.

Στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio. Pro exercitu accipi traditur. Reg. l. 1. c. 17.

Στρογγυλαίνω, idem quod στρογγυλόω; unde στρογγυλαίνεσθαι exp. rotundari, convolui.

Στρογγυλίζω, pro eodem: seu ore rotundo loquor atque enuntio. Dion. Hal. in vita Lys. στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Γοργύλος, η, ὁ, idem quod στρογγύλος. Athen. l. 4. ἀρτίσκος ἐγκεκλιδότα περιφανῆς, γοργυλώτερος δὲ τῶν ἰδίων. Γοργύλη, substantivè vocatur maza rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata est: apud Aristoph. in Pace. Quidam exp. etiam rapum.

Γοργύλος, idem quod γοργύλος. Gal. apud Hippoc. & Suid.

Γοργυλὶς, ίδος, ἡ, rotunda, Gal. in lex. Hippoc. Et subst. rapum vel rapa. Athen. l. 2. & l. 10. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4.

Γοργυλίδιον, τὸ, rapulum. Apud Gal. in lex. Hippoc. Γοργυλίδιον exp. μικρὸν σφαῖρα, pilula minuta.

Γοργυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Schol. Aristoph. & Suid. exp. μεθαρμόζω.

Γοργυλέω, idem: vel μεθαρμόζω, Hesych. Γοργυλόω, pro iisdem: unde γοργύλωμα, idem quod στρογγύλωμα. Hesych.

Composita ex στρογγύλος.

Ἐπιστρογγύλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus. Aristot.

Εὐστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaph. Nicomachus apud Athen. l. 2. ἀσίδιον γὰρ καθάπλοι πότος μοι ἅπαντας, ὥστε σωστρογγύλως κἀξεκόκκισε ἐν μηνὶ ὀλίγῳ, ὥσπερ ὠὸν τροφῶν, i bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses devoravi & instar ovi sorpsi.

Συστρογγύλωμα, idem. Metaph. de eadem re. apud Athen. l. 4.

Ὑπερστρογγύλος, idem quod ἐπιστρογγύλος.

Στρόμβος, &c. vide στρόβος, in Στρέφω.

Στρουθὸς, ῦ, ὁ, passer, passerculus. (dictus παρὰ τὸ μετὰ οἴκου εἶναι τῆς Ἀφροδίτης θεᾶς: unde & in ultima accentum habet, secundum canonem grammat. quo in ὸς dissyllaba, quæ τὸ θεῖον inclusum habent, acuuntur. Etym. & Eust.) Iliad. β. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο δύο σκότοι, νήπια τέκνα, Athen. l. 9. ἡ οἱ στρουθοὶ δὲ ἐπὶ ὀχεύσεσι. Hinc & metaphoricè στρουθὸς dicitur salax & ad venerem nimium pronus, ut passer. Στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, struthio, apud Aristoph. in Avib. Pro eodem dicitur &, στρουθὸς Ἀφρικὸς seu Λιβυκὸς, à regionibus in quibus præcipuè invenitur, apud Aristot. lib 4. de part. anim. c. 12. & hist. anim. l. 6. c. 9. Volatu humili vocatur & στρουθὸς καταγαῖος & χαμαιπετὴς, Herodot. l. 4. ¶ Item herba quæ & στρουθίον. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 13.

Στρούθεος, sive στρούθινος, struthæus: ut στρούθεος μηλέα & στρούθια μῆλα, struthea malus & struthea mala. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3, Dioscor. l. 1. c. 191. Athen. l. 3.

Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus. Athen. l. 13. & 14. ¶ Item herbæ nomen, quæ Lat. radicula & herba lanaria. Dioscor. l. 2. c. 193.

Στρουθύλεον, ου, τὸ, idem quod στρουθίον, passerculus, apud Athen. l. 4.

Στρουθίζω, passeris in modum strido. Aristoph. Esa. 10. dicitur de avium pullis qui ore hiante & stridente seu vociferante escam à matre petunt. ¶ Item radicula purgo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Dioscor. l. 2. c. 84.

Composita.

Α' στρύθιστος, qui radiculæ succo elotus purgatusq; non est.

Καλλιστρούθια σῦκα, callistruthiæ ficus. Athen. l. 3.

Στροφὴ, &c. vide in Στρέφω. Στροφὸς, in Στύφω.

Στρύχνος, ου, ὁ. solànum: herba de qua Dioscor. l. 4. c. 71. & tribus sequentib. Eadem dicitur & neutro genere στρύχνον. apud eundem l. 4. c. 72. Dici verò & fœm. gen. ἡ στρύχνος, tradit Ael. Dion. apud Eust. in Od. Pro eodem τρύχνος itidem fœm. gen. dici, testatur Etym. Apud Theoc. Idyll. 10. ἀ φωνὰ τᾶ τρύχνα, expon. vox mollis, i ἰσοκινὰ τρύχνῳ, inquit schol.

Στρυμὼν, στρωνύω, στρωτὸς, &c. vide in Στορέω.

Στρωφάω, in Στρέφω.

Στυγέω, ῶ, F. στύξω, ab inusitat. στύγω, odio prosequor. odi. Il. θ, Νῶϊ δ' ἐγὼ μὲν στυγίω, Θέτιδες δ' ἐξίλυσε βελάς. Soph. τοὺς τῶ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, τοὺς δὲ στυγοῦσι τοὺς κακούς. Item exhorresco, extimesco, reformido. Il. ά, τὸν τε συγέουσι θεοὶ ἀθάνατοι. Sic & Il. υ. Cum infinitivo exp. metuo, non audeo. Il. α, συγέω δὲ καὶ ἄλλον ἐνὶ στῆσαι μύθον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθήμεναι αὐτῷ. Od. Τῶ κε τέω σάξαιμι μιν ὀφθαλμῶ ἡ χερσὶν ἀάπτοις, exp. terribiles seu terrificas redderim. Significat etiam, tristari, teste Hesych. ut apud Apoll. Arg. 2. οἱ δὲ ἔσυγον ἀνιαίοντες tristati sunt.

Στυγάομαι, ῶμαι, odio & horrori sum, invisus sum. Sophoc. in Thrac.

Στύγημα, τὸ, odium, aut quod aliquis odio prosequitur. Eurip. in Oreste.

Στυγητὸς, odiosus, qui odio & horrori est: vel odio dignus. Item horribilis.

Στύγος, ε, τὸ, odium Epigr.

Στυγερὸς, ὁ, odio dignus: horribilis & terribilis. Iliad. ξ, συγερὸς Ἀΐδης ἔσκε βροτοῖσι, & συγερὸς πόλεμος, horribile bellum, Iliad. τ. Sic & Iliad σ & υ, & alibi apud Homer. &c. Exponitur & tristis, tristificus: ut συγερὸν πένθος, Odyss. κ. Item gravis: ut συγερὴ πίστις, apud Apoll. Rhod. Pro eodem dicitur & συγηρὸς, apud Hesych.

Στυγερῶς, horribiliter, horrendum in modum. Il. π.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγνὸς, idem cum συγερὸς, odiosus: invisus. Soph. in Trach. συγνὸς Εὐρυσθεύς. Item gravis, tristis, tristificus: ut συγνοῖσι λάβρασε, apud eundem Soph. & συγνῷ σεσωπῶ, tristi & tetrico vultu, apud Eurip. in Alcest.

Στυγνότης, ητος, mœstitia, mœror: vel horrifica tristitia, ærumna. Athen. l. 4.

Στυγνάζω, tristor, tristitia molestiaque afficior. Marc. 10. Impropriè cœlum συγνάζειν dicitur Matth. 16, i. obductum esse nubibus, non esse serenum.

Στύξ, γὸς, ἡ, styx: fons ad Nonacrin Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen ademptus: quæ tanta est ut etiam enecet eos qui aquam illam gustarint. Vide Plin. l. 2. c. 103. & l. 31. c. 2. & Vitruv. l. 8. c. 3. Sic etiam nominatur palus quædam apud inferos, itidem ab horribili geliditate, per cujus aquam jurare superi finguntur à poëtis. Od. κ, Il. Ξ, ξ, &c. Hesiodus in Theog. ¶ Item horror tremorq; ex perfrictione. Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 20.

Στύγιος, ὁ, ἡ, ή, stygius, infernalis: ut στύγιος δόμος, apud Soph. & στύγιος ἡμέρα, Plut. de non fœner.

Composita.

Α' πεστυγέω, odio habeo, averfor, abhorreo. in ep. ad Rom. c. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Ioseph. ὁ Φαραὼ ἀποστυγήσας τὸ ἐπιχώριον ἔθος, ἀπεπέμπετο τὴν Σάρραν Αἰγυπτίαν.

Βροτοστυγὴς, ές, ὁ ἡ ή, hominibus invisus. Æschil. in Prometh.

Ἐπιστυγνάζω, tristor ob aliquid, contristor. Basil.

Θεοστυγὴς, Deo exosus, Deo odiosus: ut Ἑλένη θεοστυγὴς, apud Eust. in Troad. Item qui Deum odit, Deum exosus. Rom. c. 1.

Θεοστυγία, ἡ, odium Dei.

Καταστυγέω, idem quod ἀποστυγέω. Apud Hom. κῆρ δ' ἔστυγεν αὐτῶ per tmesin pro κατέστυγεν, quod est vel aor. 2. à futuro, στυγῶ, vel præt. imperf. ab inusit. καστύγω.

Ψευδοστυγὴς, ὁ ἡ ή, osor mendacii, in Epigram.

Στῦλος, ου, ὁ, columna, idem quod κίων, teste Poll. Ezechiel cap. 42. ἐξῆλθε τὸ πρόπυλον ἐξωθεν τοῖς στύλοις τοῖς παστοφόροις. Metaphoricè apud Eurip. initio Iphig. Taur. Στύλοι γὰρ οἶκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Et 1 Corinth. cap. 3. στύλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. Ejusdem originis esse cum στύλη (de quo suprà) docent

gramm. & inter hos Etymolog. nimirum ab ἵστημι. Pro graphio etiam accipitur, quo in tabulis cereis exarabant. ¶ Apud Vitruv. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei qui tignis utrinque positis infiguntur, sive à columnæ sive à graphii similitudine ita dicti.

Στυλίσκης, ου, ὁ, supra columnam locatus. Suid.

Στυλίς, ίδος, ἡ, columella. Est & pars navis ἡμιολίας teste Hesych. Sic & dicitur illud quod nares instar muri dispescit, quod & κίων & Διάφραγμα. Poll. l. 2.

Στυλίσκος, ου, ὁ, columella.

Composita.

Ἀραιόστυλος, ὁ ἡ ὄ, raras columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ἄστυλος, columnis carens.

Αὐτόστυλος, per se & suapte natura columnis fultus. Hesych.

Δεκάστυλος, decem columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Διάστυλος, qui amplius patentibus columnis est. Idem l. 3. c. 2.

Διαστυλόω, columnis fulcio. Polyb. l. 5.

Ἑξάστυλος, sex columnas habens. Vitruv. ejusdem lib. c. 1.

Ἐπιστύλιος, ου, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Plut. in Pericle.

Εὔστυλος, cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoq; columnarum specie decorus. Vitruv. l. 2. c. 2.

Ὀκτάστυλος, octo columnas habens. Idem l. 3 c. 1.

Περίστυλος, circumcirca columnatus, columnis in ambitu cinctus: ut περίστυλοι δόμοι apud Eurip. in Andr. Περίστυλον, τὸ, locus columnis cinctus. Athen. l. 5.

Περιστύλιον, τὸ, idem Vitruv. l. 6. c. 9.

Πολύστυλος, multas columnas habens. Plut. in Pericle.

Πρόστυλος, ab anteriore parte columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Ἀμφιπρόστυλος, (dec.) omnia habet quæ prostylos: præterea aq; habet in postico ad eundem modum columnas & fastigium. Idem ibid.

Πυκνόστυλος, qui est crebris columnis. Idem l. 3. c. 2.

Σύστυλος, qui columnis est paulo remissioribus. Idem ibid.

Τετράστυλος, quator columnas habens: apud eundem.

Στὺξ, vide in Στυγέω.

ΣΤΥΠΗ sive στύππη ης, ἡ, stupa. Ioseph. apud Suidam πληρώσωσιν τὴν τοῖχον στύπης, ὡσεὶ ἂν ἀσφάλτῳ καὶ πίσσῃ. ☞ Α στύφω (inspisso, stringo) deductum videtur quibusdam, quoniam stupa rimæ & foramina solent stipari & obstrui, aut etiam à τύπτω, quasi τύπη ¶ Στύπη exponitur etiam ab Hesych. stipes, stirps. truncus, caudex.

Στυππεῖον sive στυπεῖον, ου, τὸ, idem quod στύπη, stupa. Xen. Pæd. 7.

Στύπαξ. vel στύππαξ, venditor vestium stupearum, apud Poll. l. 7. c. 16. Pro eodem dicitur & στυπακὸς, stipes, caudex. truncus. Apoll. Arg. 1. Apud Nic. Alex. Οὐλαμῷ ἐνὶ στύπῃ adjectivè usurpatur. i. e. in ligneapila, seu in ligneo mortario.

Στυπάζω, stipite pello. Hesych. Ἀποστυπάζω, (comp.) stipite depello aut persequor: apud Archilochum.

Στυπτηρία, vide in Στύφω.

ΣΤΥΡΑΞ, ακος, ὁ, cuspis teli seu hastæ: apud Athen. ἥσαν δὲ μηλοφόροι τῶν ὀβελοφόρων, ἐπὶ τοῦ στυράκων μῆλα χρυσοῦ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. & Suid. ¶ Item arbor Syriæ, quæ malo Cydonio ferrur esse similis. cujus etiam lacryma στύραξ vocatur, vide Dioscor. l. 1. c. 80. Aristot. an. 4. Theophr. l. 8. pl. c. 7. & Plin. l. 12. c. 17. & 25.

Στυρᾶκιον, ου, τὸ, idem quod στύραξ in prima signif. Thuc. l. 2.

Στυρακινον, ut στυρᾶκινον μύρον, ex styrace confectum unguentum. Dioscor.

Στυρακίζω, Hesych. exp. κεντρίζω. Item styracem refero. Dioscor. l. 2. c. 109.

ΣΤΥΦΩ, F. ψω, adstringo: de iis quæ dum gustantur, linguam adstringunt. Dioscor. l. 1. c. 196. (de achrade) στύφει τὴν φύλλα αὐτῆς. Sic & c. seq. de mespilis. Exponitur etiam, spisso, quoniam quæ adstringunt, densare & spissare solent.

Στύμμα, τὸ, spissamentum adstringendi vim habens. Dioscor. l. 1. c. 69. Cal. τῶν κῦ τόπ. l. 3.

Στύψις, εως, ἡ, adstrictio. Gal. ad Glauc. Item spissatio. Dioscor. lib. 1. cap 76.

Στυπτικὸς ὁ, astrictorius, astringendi vim habens. Dioscor. l. 1. cap. 169. & alibi.

Στυφὸς, idem. Basil. in Hexaëm. homil. 5. Στυφέως, pro eodem, schol. Nicand.

Στυπτηρία, ἡ, alumen: dictum παρὰ τὸ στύφειν, quoniam potentissimè astringit. Vide Dioscor. l. 5. c. 123. & Paul. Aegin.

Στυπτηροειδὴς, ες, ὁ ἡ, aluminosus, alumen resipiens: ut ὕδωρ τὸ στυπτηροειδὲς, Gal.

Στρυφνὸς, ἡ, ὁ, idem quod στρυφὸς ex quo & factum creditur pleonasmo ϝ) astringens, acerbus, austerus, Theophr. de caus. pl. l. 6. & Aetius in præfat. l. 1. Sic & apud Gal. στρυφνὸς καρπὸς, & apud Athen. στρυφνὰ μῆλα, & apud Dioscor. οἶνος στρυφνός. Metaph. dicitur homo στρυφνὸς, apud Aristoph. & Xen. ut Lat. acerbus, austerus.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. Alex. Aphr. Probl. 70. l. 2.

Στυφελὸς, ἡ, ὁ, durus, asper. (ex στύφω quoq; derivatum creditur, eò quòd quæ astringuntur & inspissantur, soleant exasperari & indurari) Apoll. Arg. l. 2. στυφελὴ βρέμει ἀκτή. Epigr. l. 1. στυφελὴ σαγάνη.

Στυφελίζω, duriter aspereq; tracto, duris verberibus aut verbis asperis incesso, duriter & asperè excipio. Il. π. Od. σ. & alibi sæpè. Sic & Apoll. Arg. 2. Καὶ ἐνέον πολίεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε, multis convitiis probrisq: insectatus est. Item dispello, discutio, disjicio. Il. λ, ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. Item deturbo, depello, dejicio. Il. α. Ἐξέδεσαν στυφελίξαι.

Στυφελισμὸς, ἡ, ὁ, injuria, contumelia quam quis verberibus verbisve asperis excipitur. Aristop. in Equit. Dicitur & quum quis injuriosè loco suo deturbatur.

Στυφλὸς, ἡ, ὁ, idem quod στυφελὸς, ex eoque factum per syncopen. Licophr. Μισόμισυ στυφλὰ ναίοντα κλίτη. Aeschyl. Ἔρρῖψ' ἐμαυτὸν δ' ἐς δόκ' στυφλὰς πέτρας.

Στυφρὸς, ἡ, ὁ, idem, durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam, retorridus, duratus, callosus. Aristot. an. l. 2.

Στύπη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm ex στύφω.

Ἀναστύφω, tristitiam præ me fero, tristor. Hesych. ex Soph.

Ἀποστυφω, idem quod στύφω, astringo. Idem.

Ἀστυφία, & Ἀστυψία, ἡ, astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse. apud eundem.

Ἐνστύφω, idem quod στύφω. Nic. in Alex.

Ἐπιστύφω, astringo: apud eundem, & Athen. l. 3.

Παραστύφω, pro eodem.

Προστυφω, ante astringo. Item antè inspisso.

Προστυπτὸς, adstrictus: item substrictus.

Ὑποστύφω leviter astringo, aliquantulum astringo. Gal. ad Glau. & Dosc. l. 1. c. 171. Item astringo simul & inspisso, Theophr. in lib. περὶ ὀσμῶν.

Composita ex στυφὸς.

Γλυκύστυφνος, sapore acerbo simul & dulci præditus, simul dulcis & acerbus.

Ὑποστυφνος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo. Dioscor. l. 3. cap. 7.

Composita ex στυφελὸς.

Ἀποστυφελίζω depello, deturbo. Il. σ, Τεὸς δὲ νῦ Αἴαντε θεῶν ἐπιτερπέα μῆλα ἀλλήλων, Νεκρὸς ἀπεστυφέλιξαν, Hectora deturbârunt.

Ἀστυφελὴς, minimè durus aut asper, non salebrosus. Epigr.

Ἀστυφήκτος, non disturbatus, inconcussus, immotus. Nonn. in Epigr ἀστυφιλίκτου ἄγω χάριν, exp. non dissectus.

Καλλιστύφελος, valdè durus aut asper. Hesio. in Theog. καπαστυφίλιξ ἀφ' ἑδράων. Pro eodem per syncopen dicitur καπάστυφλος, ut καλλιστύφλους πέτρας. Eurip. in Iphig. Taur.

ΣΤΥΩ, F. ὑσω, tentiginem laboro: priapum extendo. Aristoph. in Lysistr Στύουσ' αὖ ἄνδρες κἀπιμηκίζειν πάλαι. Ibidem, ἀκόνημαι ὦ μεταβάλλου.

Στύομαι, idem quod στύω, apud comicos. Exponitur etiam tristitia afficior. Aristoph. in Acharn. κἀγὼ καθεύδειν βέλομαι κοὐ στύομαι, κοὐ σκοδιτιῶ.

Στύμμα, τὸ, tentigo: σύπασις τοῦ αἰδοίου, Eust.

Ἄστυτος, ου, ὁ, (comp.) qui στύειν nequit: ut ἄστυτος γέρων, apud Eust.

Ἄστυτος οἶκος, exp. ἄγαμος, ἄπαρτος, apud eund. ex Xenarcho. Apud eundem dicitur etiam ἄστυλος θελάδας, & ἄστυλος τράγος.

Στωμύλος, &c. vide in Στόμα.

ΣΥ, (pro quo Aeoles & Dores dicunt τύ, unde addita syllaba, ν fit τυνῶ) tu. Genit. σοῦ, tui, & Ionica dialysi σέο & metri gratia: inserto, σεῦο. Atticè σεοῦ, & per syncopen σεῦ. Doricè seu Aeolicè σεῦ & τεῦ: apud Theoc. &c. Dativus, σοὶ, tibi & Doricè τοὶ, & τὶν, pro quo pleonasmo literæ ϝ, τείν. Iliad. λ. & Odyss. ο. Accusat. σέ, te. & Dor. τὲ & τύ. Theoc. Idyl. 8. ἄπο βαθὺς ὔπνος ἔχῃ τύ; usq; adeóne profundus somnus detinet te? Dual. num. nomin. vocat. & accusat. σφῶι, vos duo, ô vos duo, vos duos. Iliad. σ. Pro quo abjecto ι & mutato accentu dicitur σφώ: ut apud Homer. Εἰ δὴ σφὼ σὺν κα θνητὼ ἐελδωμένε ἦδε, si vos duæ. Aeolicè & Doricè pro eodem dicitur ὔμμε. quod tamen etiam est accusat. plural, pro ὑμᾶς. Genit. & dat σφῶιν, vestrûm duorum, vobis ambobus. Il. σ. Significat etiam, ipsorum duorum & ipsis duobus, ut Il. α, σφῶϊ δὲς ἄγαν tunc autem descendit ab ϝ, sui. Pro eo per contractionem & subscripto ι dicitur σφῷν Od. δ, quod itidem pro αὐτῶν usurpatur, ipsorum duorum, & ipsis duobus, originem videlicet ab ϝ habens. Plur. num. ὑμεῖς vos. Ion. ὑμέες. Dor. ὔμες. Aeol. ὔμμες, Gen. ὑμῶν, vestrum seu vestri. Ion. ὑμέων, & inserto ι, ὑμείων. Aeol. ὔμμ ἐων. Dativ. ὑμῖν. vobis. Pro quo Dores dicunt, ὑμὶν, ultima correpta. Aeoles ὔμμι seu ὔμμιν. Accusat. ὑμᾶς, vos. Ion. ὑμέας. Aeol. ὔμμας, & Dor. ὔμμε ut apud Theoc. Idyll. 5. αὔριον ὔμμε πᾶσας ἐγὼ λάσω, vos omnes lavabo.

Σὸς, ἡ, ὁ, tuus. Hesiod. in Erg. Ὣς ἄνερ ἐμὸς τε πατὴρ καὶ σός, Plut. sympos. 8.

poſſ. 8. τῆς σῆς ἐπιμέλειας, ἐμῆς ὑφῆς, Τὸ σὸν, tuum commodum. Soph. in Elect. Et τὰ σά, tua bona ſeu tuæ opes. Od. β. Pro σός Doricè dicitur τεός: ut ἄναξ τεός. Od ξ.

Σφωΐτερος, veſter: propriè de duobus aut duabus. Il. α, Σφέτερος, idem. Heſiod. in Erg. σφέτερον πατρὸς ὑμνέιασαι, veſtrum patrem: Vide alias ſignificat. in Ε.

Ὑμέτερος, ρα, ρον, veſter, veſtra, veſtrum. Ὑμός, apud poëtas, idem: ut πέλει ὑμόν. Il. ε, & κρατερὸν ὑμόν, veſtrum imperium. Heſiod. in Theog.

Σύαινα, σύαις, σύβαξ. vide in Σῦς.

ΣΥΒΑΡΙΣ ιδος, & ιος, ἡ, Sybaris: urbs quædam Italiæ deliciis & luxui mirum in modum dedita: unde pro ſummo & exquiſitiſſimo luxu proverbialiter uſurpatum invenitur à Philoſtrato: ut Συβάρεσι μεσοι ἦσαν, item αὐθρώπε Σύβαρι ὑγιαίνων τὰ παύτα.

Συβαρίτης ου, ὁ, Sybarita, qui eſt è Sybari. Συβαρίτων τράπεζα, Sybaritarum menſæ, de menſis luxu refertis. Fœm. & Συβαρίτις, quæ eſt è Sybari. Dictæ etiam fuerunt à quibuſdam Συβαρίδες breves fabulæ & compendiariæ, ut teſtatur ſchol. Ariſtoph.

Συβαριλικὸς: Sabariticus: ut Συβαριλικὸς μῦθος, & Συβαριλικὴ τράπεζα. Interdum molliter, luxui deditus. Poteſt etiam aliquid Συβαριλικὸν, dici, in quo ſummus ſit luxus.

Συβαρίζω (q. d Sybarſſo) deliciis & luxui indulgeo, mollitie luxuq; diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum.

Σύβας, συβίνη, συβίνος, &c. vide in Σῦς.

ΣΥΚΗ, (per contract. factum ex Ionico συκέη pro συκέα) ficus arbor. Od. ω, ἐ φυτὸν ἐ συκῆ οὐκ ἀμπελος, ἐ μῆλ ἐλαίη. Theop. hiſt. pl. l. 1. συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica. Dioſc. l. 8. c. 181. συκῆ μέλαινα. Ejuſdem lib. c. 184. συκῆ ἀγρία, ficus agreſtis, caprificus. ¶ Dicitur eſſe etiam pini ſpecies quædam, apud Theoph. hiſt. pl. l. 3. Sic vocatur ab aliquibus & frutex ille qui & πέτρα dicitur, teſte Dioſc. l. 4. cap. 246. ¶ Item ficus, mariſca, excreſcentia carnis, ſeu ulcus ficui ſimile. Dioſc. l. 1. c. 200. (de bulbis edulibus) ἀφαιρεῦσι δὲ καὶ συκᾶς ἐσθιόμενοι οὐ δυσμασοδιᾶ.

Συκάς, άδος, ἡ, ficus novella: ficus quæ non ita pridem pullulavit. Poll.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficus, ſemen ſeu ſurculus qui è ficu avulſus aut exciſus plantatur inſeritúrve. Ariſtoph. in Lemniis. Item mariſca. Heſych.

Σύκινος, η, ον, ὁ καὶ ἡ, ficulnus, ſive ficulneus: ut σύκινον ξύλον, apud Ariſtoph. in Veſp. & Plut. ſymp. l. 5. & 6. probl 8. ¶ Et quoniam lignum ficulnum eſt in validum, inde fit ut σύκινος capiatur pro κοθενὴς, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: ut συκίνη ἐπικουρία: apud Ariſtoph. in Lyſiſt. Itidem Theoc. Idyll. 10 συκίνας ἀνδρας vocat homines, qui labores non adeunt nec tolerant ſtrenuè, ſed iis veluti ſuccumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Sic apud Luc. in lib. ad inductum, χαλκὸν ἔχων καὶ συκίνην γνώμην, clauda ac ficulna mente præditus, i. nullius precii, inutiliq; ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος etiam de calumniatore. Apud Ariſtoph in Plut.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, ficetum, i. e. locus in quo ficus plantantur, ſeu ficubus conſitus.

Συκόμινος, ου, ἡ, arbor quæ & συκομορέα: licet à quibuſdam diverſæ eſſe arbores ſtatuantur. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 2. & Dioſc. l. 1. c. 182. ¶ Fructus hujus arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκόμινον, ſycaminum: quod ſæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. & Ariſtot. l. 6. hiſt. an. ¶ Accipitur συκόμινος & pro moro arbore, apud Gal. l. 5. τῶν καθ' ὕπν. c. 19. ¶ Item pro morbo & tumore qui σύκωσις, ſchol. Ariſtoph. in Ran.

Συκομορέα, ας, ἡ, ὁ καὶ ἡ, mori ſeu ſycam ni ſpeciem gerens: apud Athen. l. 1.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus fructus τῆ συκῆς Dem. pro cor. σῦκα ἑ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. De ficuum generibus vide Athen. l. 3. nec non Theophr. & Dioſc. l. 1. c. 184. ¶ Item mariſca, ficus ſive ficatio: tumor eſt à fici ſimilitudine ſic dictus. Gal.

Συκώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, fiſcoſus, ſimilis ficui: ut βλέφαρα συκώδη, palpebræ fiſcoſæ. Accipitur etiam pro συκοφάντης, ut docet ſchol. Ariſtoph.

Σύκινος, η, ον, e ficis confectus. Plut. in Erotico. Item ficulnus vide ſuprà.

Συκίτης οἶνος, (qui & καθεψίτης dicitur) vinum quod è ficubus fit. Dioſc. l. 5. c. 41.

Συκίον. decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippoc.

Συκάζω, f. άσω, ficus lego, ſeu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo. Poll. l. 7. ab Heſych. exp. σῦκα τρώγω, ficus comedo. item συκοφαντῶ. Schol. Ariſtoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα ἀποθλίβω, ficus premo.

Συκοφάντης, ου, ὁ qui ficus legit. Item ſycophanta, calumnioſus delator, quadruplator. Συκοφαντία, calumnioſa delatrix. Heſych.

Συκοῦμαι, ᾶμαι, in ficum vertor, ficus fio, ſeu ficoſus fio.

Συκωσις, εως, ἡ, ficoſum germen. In palpebris dicitur cum ficoſi tumores in eis excreſcunt, ſchol. Ariſtot.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, ulcus ſeu carnis excreſcentia à ſici ſimilitudine ita nominata. Gal. de ſimpl. med. facult. l. 11. Paul. Aegin. l. 7. c. 22.

Συκωτὸς, ή, όν, ficatus: ut συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur, i. ficuum eſu præparatum. Oribaſ. & Aet. l. 2. c. 127.

Συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula: avis ſic dicta quòd ficu pinguis fiat. Vide Athen. l. 2. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. & l. 8. c. 3.

Compoſita.

Ἀμφίσυκον μῆλον, malum una cum ficu florens. Euſt. ex Pauſ.

Ἀμφισυκώδης, ώς, mala quæ cum ficis florent aut naſcuntur, vel pira quæ cum ficis proveniunt. Heſych.

Ἀποσυκάζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro δοκιμάζω, exploro, more eorum qui ficus carpunt. Ariſtoph. in Equit. ab Heſychio exp. ficus comedo vel ficus decerptos comedo.

Φυλόσυκος, amans ficuum, qui ficuſi eſu delectatur. Plut. l. 4. ſymp.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Dioſc. l. 4. c. 170. quam & συκῶν vocari tradit.

ΣΥΛΗ, ης, ἡ, præda, ſpolium: vel q. d. prædatio, ſpoliatio, compilatio. Dem. in orat. πρὸς Λακρίτε παραγραφὴν, ὁποι ἂν μὴ σύλας ὦσιν Ἀθηναίοις. ubi impunè expilare Athenienſes non poſſint. Ariſtot. œcon. l. 2. ἔστι σύλαν ἔχειν πόλεως, ſi cui impunè liceret compilare urbem aliquam. Ibidem, περὶ τῶν συλῶν δικάσασθαι, de direptionibus judicio diſceptárunt.

Σύλον, τὸ, ſpolium, præda. Et. ſt. Exponitur etiam pignus. Heſich.

Συλάω ῶ, ſpolio, deprædor, compilo. Il. ζ Νίκης ἀμπέδον σύλησε πεθήσας Ariſt. rhet. l. 1. οἱ συλῶντες τὰς Κωρυκίδας. Plat. de leg. συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari & compilare patriam. Interdum cum gemino accuſ. perſonæ & rei qua aliquis ſpoliatur. Jut Il. π, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι. Item exuo, adimo, detraho, eripio. Il. ν, Τεύχεα συλήσας φέρετω κλισίηνδε καὶ νῆας Et in Epig. ζωλὸν συλήσας. Il. δ, ὡς τίκτε ἑὸν τέκος exp. eduxit.

Συλάομαι, ῶμαι, ſpolio, exuor. Dem. σε συλήσομεθα τὸν ἡμέτερον αὐτῶν υἱὸν τοῦτον.

Συλέω, ῶ, idem quod συλάω. Hinc partici. paſſ. apud Iſoc. ad Nic. Ἀπὸ πολέμου τὸ γεγυμνωμένον πανδοχεῖ συλεμένων ὑμῶν.

Σύλημα, τὸ, ſpolia exuviæ.

Σύλησις, εως, ἡ, ſpoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σύλη: ut σύλησις τῶν ἱερῶν.

Συλητὴς, ῆ ὁ, ſpoliator, depeculator, compilator.

Συλδόω, f. δώσω, idem quod συλάω, & συλέω. Iliad. ε, Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενῆος ἐύσθενος ἠρέψαντες.

Σκῦλον, ſeu σκύλον, τὸ. idem quod σύλον, ſpolia, exuviæ: propriè quæ mortuis detrahuntur: ut σκῦλα φρύγια, apud Eurip. in Oreſt. & Plut. ſymp. 8. σκύλων Πυθοῖ καὶ ἀνδροθηνίων & τροπέων ἀναθέσεις. Peculiariter ſic dicitur pellis feræ alicui detracta: ut apud Callim. (de pelle leonis) τὸ σκύλον αὐδρὶ κλυτὸν περὶ γυιόφιλον νέρθε καὶ βελέων ἔρυμα. In eadem ſignif. legitur & σκύλον, in Epigram. quod & de corio quo veſtitur caſtaneæ nucis caro, dicitur apud Nic. in Alex.

Σκυλαία, ας, ἡ, idem cum σκύλον Heſych.

Σκυλάω, idem quod συλάω. Σκυλήτρια, ἡ, ſpoliatrix, deprædatrix, compilatrix. Euſt.

Σκυλεύω, idem cum συλεύω. Thuc. τὰς νεκρὰς ἐσκύλευον. Ariſtot. rhet. 3. οἱ τὰς πεθνεώσας σκυλεύοντες. Item ſpoliando detraho, exuo. Xen. Hell. 2. τὰς χεπίδας ἐδέοντο τῶν πολιτῶν ἐσκυλεύσαν, nulli civium tunicam detraxêre.

Σκυλεύομαι, veſtimentis & armis ſpolior, nudor. Dem. pro cor.

Σκύλευμα, idem quod σκύλον. Eurip. in Phœn.

Compoſita.

Ἀποσυλάω, d. ſpolio, deprædor, depeculor. Item ſpoliando aufero ſeu eripio. Chryſoſt.

Ἀποσκυλεύω idem quod ἀποσυλάω. Theoc. Idyl. 28.

Ἄσυλος, ὁ καὶ ἡ, à præda immunis, id eſt, præde periculo: cui periculum non eſt ne ejus res præda fiant: vel inſpoliatus. Eurip. in Med. Μενεῖς ἄσυλος, manebis inſpoliata & tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλος ἀδῖ γάμων, ſecura eram à nuptiis, ſeu non metuebam ne quis nuptiis meis ceu prædæ inhiaret. Item qui non ſpoliatur, quem ſpoliare nefas eſt, & ex conſequenti, à violentia tutus, ſacroſanctus: ut ἄσυλος ἱερὸν, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἄσυλαῖος θεὸς, Deus aſyli. Plut. in Rom.

Ἀσυλεὶ, tutò, ſine ſpoliationis periculo: vel ita ut abduci nequeas, nec niſi per ſummum ſcelus & nefas violari.

Ἀσυλία ἡ, jus illud quo aliquis tutus eſt, nec niſi per ſummum ſcelus violari poteſt, quum ad aſylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de vita M. l. 3.

Ἄσυλος, ον, idem quod ἄσυλος, inſpoliatus. Item qui non niſi per ſummum ſcelus violari poteſt, inviolabilis: Eurip. in Hele. Ναυαρχὸς ἥκω ξεῖνος, ἀσύλητον χθόνα.

Αἰσυλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Θεοσυλὴς, ſacrilegus, qui res Deo dicatas furatur: apud Suid.

Ἱεροσυλος, idem Plat. polit. 1. Ἱεροσύλης, ſacrilegé. Ἱεροσυλία, ſacrilegium.

Ἱεροσυλέω, ſacrilegium committo: vel ſpolio aliquem per ſacrilegium aut ſacrilegé. Ariſtoph. in Veſp. Phal. in ep. Ariſt. rhet. l. 1.

Ἱεροσύλη

Ἱερόσυλημα, quod ſacrilegio raptum eſt, ſacrilegium.
Νεκρόσυλος, mortuorum ſpoliator. Νεκροσυλία, mortuorum ſpoliatio.
Περισυλάω, circumcirca diſpolio: vel ſpoliando & depeculando detraho. Plat. in Gorg.

Σὺν & Atticè ξυὼ, cum, unà cum, ſimul cum. Præpoſitio eſt quæ ſoli dativo jungitur: ut Iliad. ϑ', σύ τε μεγάλῳ ἀπέπαυσαν Σὺν σφῇσι κεφαλῇσι γυναιξί τε ϗ τεκέεσσι. Sic Matt. 27. τότε ϲαυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί. ¶ Σὺν Θεῷ, Deo juvante, Dei auxilio, Dei ope: vel etiam Dei beneficio. Exponitur etiam, Deo propitio, Deo favente. Interdum πεϱιεϑητικῶς dicitur σὺν Θεῷ δή ἀρήϑω, cum bona DEI venia dictum ſit, abſit verbo invidia. ſic σὺν δὴ Ἀθαναίᾳ λέγω. ¶ Σὺν νόμῳ, ſecundum leges apud Plat. de leg. & Xenoph. ¶ Interdum veluti ſupervacanea non exp. ut Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, tuo commodo pœnas ſumere. Thucyd. σὺν ἐπαίνῳ ἐποτρύνειν, laude incitare. Aliquando contrà omiſſa ſubauditur, ut Thuc. l. 4. πϱοσιόμενοι ἐπὶ ϖολίτας ἐς τὸ ἐπὶ Θϱᾴκης, cum mille & ſeptingentis militibus armatis. Xen. Pæd. 3. ἦκεν ἐς τὰς τάξεις, ϖὼ τοῖς ϖϱοτέϱοις. ¶ Interdum ſine caſu adverbialiter ponitur, adjuncto δὲ aut ϗ pro pariter, unà, ſimul: ſeu ſimul &, pariter &. Nic. in Ther. κωκύϲεϳα φαλάγϒια, σὺν ϗ ἀνίγμες Ἐ ϱπτὸς ἐχιάς τε. ¶ In compoſitione interdum vacat: ut in σωαγιλάζω. ¶ Σῶν, ſuem. vide Σῦς.

ΣϒΡΑι, αἱ parvæ viles q; lacernæ. ſchol. Ariſtoph. in Nub. apud Dionyſ. Halic. l. 37. Ἑκάϲτου ϖεῖϱ ϖαννυχεί τινα ὧν ϲυϱῶν ὡϗδυμημένων ἀνατϱέπει. Apud Heſych. σύϱαι exp. μαχαίϱαι.
Συεία, eidem Heſychio eſt pinguis & craſſa læna: vel ἀπὸ τ σιτ σύϱνας, vel quoniam in Cappadocia fit. in ea autem ſunt Syri. Vide & Poll. ¶ Eſt etiam herba apibus grata. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. c. 40.

ΣϒΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus. τύϱϐη. Ariſtoph. gramm. & Suid. ¶ Sic dicitur etiam ἡ ἀϖλοθήκη, Suid. & Heſych. ¶ Idem Suid. & Etymol. innuunt eſſe quoque vocem qua ſubulci ad ſues utuntur.
Συϱβιώνης χοῖϱος, proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν ἀϖάκτων χοιϱῶν, teſtibus iiſdem Etymol. & Suid.
Συϱβιωδὴς, tumultuoſus: metaphora ſumpta ab iis qui cum ſtrepitu & tumultu fiſtula canunt. Etymol. & Suid. Item pauper: Ἀϕ' τὸ τὰς αὐλοθήκας ϗ ϕαϱέτϱας κενὰς, inquit Etymol. Heſychio eſt etiam αὐλητὴς, uſum hujus vocis ex Cratino ἐν Θεώϱτοις affert.
Τύϱβη, Atticè dicitur pro σύϱβη, tumultus, turbæ: ut Euſt. ex Rhetorico lexico tradit. Polyb. ἀμιξίας ϱ γενομένης ϗ τ λιγομένης τύϱβης ϖαῆναι τὸ ϖϱατόπεδον. Item turba, i. incondita hominum multitudo. Luc. Φοβηθεὶς μὴ ϲυνταϱαϐῶ ἐν ταυτότητι τύϱβῃ.
Τυϱβάζω, turbas ſeu tumultum excito, tumultuor. Plut. de aud. poëm. ex Soph. ϖαυϑὰ τυϱβάζῃ ϗαϗὼ, tumultuando quævis excitat mala. Ariſtop. in Veſp. τὸν ϖηλὸν ὥϖεϱ ἀϖλαγᾶς τυϱὶ βάϲδ βαδίζων, lutum turbabis.
Τυϱβάζομαι, turbor. Luc. cap. 10. ϗ τυϱβάζῃ ϖεῖ ϖολλὰ, quidam exp. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alii, ſatagis de multis.
Τυϱβασία, ἡ, dicebatur ſaltatio dithyrambica. Poll. lib. 4. c. 14.

Compoſita.

Ἀναταϱβάζω, conturbo, perturbo. Ariſtoph. in Equit. τὴν ϖόλιν ἀναταϱαϐακχώ.
Σικιννοτύϱβη, nomen modi cujuſdam tibia canendi: à τύϱβη ſeu σύϱβη ſignificante fiſtulam: apud Euſt.

Συελία, vide in Σύραξ.

ΣΥΡΙΣΣΩ, ſeu συείττω, ſibilo, ſubilum edo. Item ſibilo ejicio, exibilo. Demoſt. in Mid. ἐϖισείων ἃ τὸ Θέατϱον τῶν ἐϖυείττετο. ¶ Item fiſtula cano, fiſtulo. Ariſt. (de cervis) ϗϖϗαϗαλοῦϲιν ὑϖὸ τῆς ὑδατώδους συϱιττόντων, ϗ ἀδόντων.
Συείττομαι ex bilor, explodor. Aſch. in Teſiph. ὑγιῶς ϐοῦς ϖεῖϲϐεται εἰς τὸ Θέατϱον, ὥϲτε ϗ συείττεϑαι ϕαῖϱε τὴν ἀϗηϱοσύνην.
Συειγμὸς, ὁ, ſibilus, ſonitus ſeu ſtridor ille qui ſibilando editur ſeu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur & ſerpenti Plut. in poëtic. præcept. Ariſtot. de elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian. in exped. Alex.
Συειϗτὴς, ἐ, ὁ, ſibilator. Item fiſtulator: unde apud Theoc. Idyll. 8, συειϗτὰ Μοῦϗα.
Συείζω, idem quod συείττω, ſibilo. Eurip. in Iph. Taur. Συείζοντων ϗ ϖεύμνων Εὐνέων ϖηδαλίων, Αὔϱαις εὐνοτίαις, ἣ Πνοαῖϲι ζεφύϱου. ¶ Item fiſtula cano, fiſtulo. Idem in Iphig. Aul. Βάϱϐαϱος συείζων Φϱυγίων αὐλῶν, barbaras cantilenas canens Phrygiis fiſtulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω: ut apud Theoc. Idyll. 1. ἀδὺ ϑ ϗ τὸ Συϱίσδειν, dulce canis fiſtula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago: & Syrorum modo ſum molliculus, deductum videlicet à Σύϱοι.
Συϱιγμὸς, idem cum συειγμὸς, ſibilus, ſtridor. Luc.
Σύϱιγξ, ίγγος, ἡ, fiſtula, propriè paſtoria. Iliad. κ, Heſiod. in Aſp. Theoc. Idyll. 21. Ariſtot. de arte poët. Plutarch. &c. Sic etiam, vocatur à Theophraſto arundo fiſtularis, hiſt. pl. l. 4. c. 12. Item exterior caſſiæ fiſtularis cortex, apud Gal. de antidot. l. 1. c. 14. Pro fiſtula alvearis apum ſumi dicitur apud Greg. Naz. ¶ A fiſtulæ ſimilitudine ſic etiam appellatur vagina ſeu receptaculum haſtæ. Il. τ. ¶ Item fiſtula illa ſeu canalis quo dorſi medulla continetur. Poll. l. 2. ¶ In rora currus σύϱιγγες ſunt foramina fiſtulam ſua cavitate imitantia, in quæ axis inſeritur: apud Eurip. in Hippol. Steph. ¶ Eandem appellationem habent & ſiphones. ¶ Soph. in Ajace. ſic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato ſanguinem effundunt. ¶ Apud medicos σύϱιγξ eſt ſinus anguſtus, oblongus, calloſus, interdum etiam obliquus, os habens cui cicatrix obduci nequit, per quod humor certis temporibus excernitur, ſæpe apud Dioſc. ¶ Σύϱιγξ γῆς vocantur concavi ſub terra meatus, ſeu cavernæ in ea longæ in modum fiſtulæ. Ariſtot. de mund. ¶ Σύϱιγξ exp. etiam, fibula: apud Apoll. Arg. 2.
Συϱιγώδης, ες, ὁ ϗ ἡ, fiſtuloſus ſeu fiſtularis: fiſtulæ figuram gerens.
Συϱιγγίας, ου, ὁ, idem: ut συϱιγγίας κάλαμος: apud Dioſcor. lib. 1. cap. 115.
Συϱιγγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem: συϱιγγὶς κακοσία, apud Gal. de antid. l. 1. c. 14.
Συϱίγγιον, τὸ, parva fiſtula. Plut. ϖεϱὶ ἀοϱγῆς. Item modiolus rotæ. Heſych.
Συϱιγγόω, in fiſtulam excavo: unde συϱιγγοῦϑαι, in fiſtulam excavari: in Hippiatr.

Compoſita: ac primùm ex συείττω.

Ἀϖοσυείττω, idem quod συείττω, exibilo, ſibilis ejicio.
Ἀσύϱικτος, ὁ ϗ ἡ, qui exibilatus non eſt, intactus à ſibilo.
Ἐκσυείττω, exibilo. Demoſth.
Ἐϖισυείττω, ſibilo ad, ſibilis excipio. Exponitur etiam, exibilo: apud Dem. Item more gruum vociferor.
Καϑασυείττω, ſibilum edo, ſibilo. Ariſtoph. in Plut. Item exibilo.

Compoſita ex συείζω.

Ἀϖοσυείζω, ſibilo: vel cum ſibilo emitto. Hom. hym. in Merc. Ὀφϱύσι ϱιπτάζεσκεν ὀϱώμενος εὖτα ϗ εὖτα Μάκϱ' ἀϖοσυείζων. Luc. ϖεϖνὰ ϗ σιωϖῇ μέλη ἀϖοσυείζειν, Item exibilo.
Διασυείζω, idem. Daniel. c. 4. Διασυείζων exp. flans ſpiritus.
Πϱοσυείζω, ſubſibilo, inſufflo. Polyb.
Ὑϖοσυείζω, reſono. Aeſchyl. in Prometh.

Compoſita ex σύϱιγξ & συϱιγγόω.

Ἀϖοσυϱιγγόω, in fiſtulam converto. Hippoc.
Ἐκσυϱιγγόω, aperio & pervium reddo, velut fiſtulam. apud eundem.
Πεντασύϱιγξ, quinq; fiſtulas ſeu quinque foramina habens: ut ϖεντασύϱιγγον ξύλον, Ariſtoph. in Equit.

ΣϒΡΩ, F. ϝσύϱω, traho. Herodian. l. 5. ϖαϱείδοσαν σύϱῃ ϗ συνϐολίζοι τοῖς βλωμοῖσι. Idem l. 1. σύϱοντες τὰ σώματα, trahentes corpora. Dicitur & σύϱων qui progreditur & contendit aliquò. Piſides apud Suid. Σύϱει ϖεὸς ἡμᾶς ὁ ϖϱατὸς ϗ δϱόμος. Sic & ſerpentes corpus ſuum σύϱουσι quoniam tractu progrediuntur. Dicitur & de iis qui raſtris ſtipulas aut ſimile quid in unum acervum contrahunt, & qui ſcopis ſordes è parietibus detrahunt aut in pavimento convertunt. ¶ Significat etiam extraho: ut gladium aliquis σύϱων dicitur. ¶ Exponitur etiam, ſibilo: item fiſtula cano: apud Heſych.
Σύϱομαι, trahor. Herodian. l. 7. συϱόμενοι ἀπὸ ϝῦλης, ἐς τὰς ὑγιὰς ἱϖϖάϱϗους.
Σύϱμα, τὸ, quod trahitur ſeu attrahitur. Peculiariter nomen eſt veſtis cujuſdam longæ quam veluti trahunt inter incedendum qui ea ſunt induti. Lat. quoq; ſyrma: apud Poll.
Σύϱμαϑα, τὰ, ſtramina aut paleæ quæ raſtro corraduntur & coacervantur. Ariſtot. eth. 10. Apud Dioſc. lib. 5. cap. 85. σύϱμαϑα καμίνων, ſordes ſeu purgamenta ſcopis vel radulis è fornacibus detracta.
Συϱμαϑὴς, quæ raſtro purgamenta aut ſtipulas aut ſimile quid in unum acervum contrahit & colligit: ut συϱμαϑὴς ϖαπά. Heſych.
Συϱμαϑίπης, ιδος, ἡ, ut συϱμαϑίπις ϗόπϱης, fimus expurgamentis, ſtipulis aut ſtramentis, paleisve quæ ſcopis aut raſtro coacervata fuêre. Theoph. hiſt. pl. l. 2. c. 7.
Συϱμὸς, ὁ, tractus. De tractu ſerpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur: apud Philip. de mundo. Dicitur & συϱμὸς quum aquæ ferventes vorticoſo quodam tractu gyrantur: apud Nic. in Alex.
Συϱμὸς χαλαζίης, quum grando quaſi tractu quodam decidit. in Epigr.
Συϱμαία, ἡ, dicta eſt à quibuſdam raphanus, quod concitando vomitui eſſet idonea. Apud Poll. & Diod. eſt genus quoddam raphani. Eſt & cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe & melle conficiebant, teſte Heſych. Idem docet ſic appellari potionem è ſale & aqua miſtis, purgando ventri idoneam. Eidem ſic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones uſitatum, in quo qui viciſſet, præmii loco habebat συϱμαίαν.

μάιον. ¶ Apud Herodot. συμαίλω exo. apium, pro quo apud Hesy. συμείον dicitur esse herba quædam apio similis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit esse succum herbæ, qua Aegyptii utantur πρὸς ἀφροδίσια.

Συρμαίζω, exo. κενοδοξῶ, evacuor. Etym. Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit modica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alui dejectionem fiebat, Gal. comm. 2. ἐκ τοῦ περὶ ἀφόρων.

Συρμισηρ. Hesych. est lignorum venditor: propriè sic dici videtur qui ligna in sylvis hinc inde corrasa & collecta vendit.

Σύρσις, εως, ἡ, tractio.

Σύρτης, ου, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena. Σύρτις, εως, ἡ, in mari dicitur ubi limum arenamq; & saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt & terrestres syrtes in locis arenosis, quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita ut sublimia sint aggere quæ prius valle residebant, sint autem profunda vallibus quæ prius excelsa erant.

Συρτὸς, ὁ, tractus qui trahitur. Strab. l. 3.

Σύρδην, tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eur. initio Rhesi.

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes & purgamenta quæ rastro aut scopis corrosa sunt: idem quod συρμὸς Hesiod. in Erg. 2. Χόρδην τ' ἐσκομίσαι καὶ συρφετὸν. Exponitur etiam, quisquiliæ. Metaph. dicitur de vilium & contemptorum hominum turba, seu de hominum colluvie. Luc. de hist. scrib. τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον. Suid. est etiam incondita verborum colluvies. Exponitur etiam, χάμαι.

Συρφετώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, ut συρφετώδης ὄχλος apud Plut. de educ. puerorum, idem quod συρφετὸς, vilium & abjectorum hominum colluvies. Item inconditus, incompositus, in modum τῶν συρφετῶν. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Συρφαξ, ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης, Luc. & Phryn. Item substantivè pro συρφετὸς, seu Συρφετώδης ὄχλος, apud Luc. in Lexiph. & Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασύρω, sursum traho seu retrahо: ut mulier ἀνασύρεται vestem dicitur quum ea sursum retracta pudẽda retegit. sic apud Diogen. Invect. in Stilp. Item metaph. detego, quod intus est aut quod latere & tectum esse decet: ut apud Athen. l. 12.

Ἀνασύρομαι, pass. sursum retrahor, unde ἀνασεσυρμένη mulier dicitur quæ pudenda retegit veste sursum retracta. ap. Plut. Item in media voce pro ἀνασύρω, apud Diog. Laërt. & Plut. in lib. de virt. mul.

Ἀνάσυρμα, τὸ, quod sursum retractum est: aut sursum retrahendo retectum. Eubulus comicus per jocum sic vocavit furtivum conceptum: ut scribit Poll.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca seu bracca, femorale seu feminale: pro ἀνασυρὶς, (teste Etym. & Eust.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xen. Pæd. 8. ἔχων περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς. Est etiam indumentum pedum. Hesych.

Ἀπασύρω, detraho. Dioscor. Item retraho. Apud Paul. Aegin.

Ἀπάσυρμα, τὸ, id quod detractum seu abrasum est: frustum alicunde abrasum seu excussum vel evulsum, apud Aristot. περὶ ῥευμάτ. ἀκκισμὸς. Exponitur etiam, locus desquamatus, apud Gal. & Dosc.

Διασύρω, distraho, ægrè traho, in Hippiatr. Item lacero, id est, obtrecto, probris & convitiis incesso, calumnior: vel elevo. Demosth. pro cor. ὃν αὖ σὺ λοιδορούμενον καὶ διασύρων καλέσεις Βάταλον. Idem in eadem orat. συκοφαντῶν & διασύρειν synonymus ponit.

Διασυρμὸς distractio. Peculiariter sic dicitur figura orationis qua dictio aliqua ad duo diversa significata trahitur. Vide & Aquil. Rom. & Iul. Rufin. Item obtrectatio.

Διασυρλικὸς, aptus ad obtrectandum: seu factus ad lacerandam alicujus famam probris: ut διασυρτικὸν ἐπίγραμμα.

Decomp. Προδιασύρω, prior traduco & carpo. Arist. Rhet. 3.

Προσδιασύρω. insuper traduco & carpo. Aristoph.

Ἐπισύρω, attraho, post me traho. Exponitur etiam, tractim duco, strictim traho: in Hippiatr. (de quo ægrotante) ἐπισύρει τὸ ὄνυχα, ingreditur ungula non sublata. Ibidem, καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, erigere posteriores pedes non potest. Apud Lys. & Demosth. Budæus ἐπισύρειν significare putat, ambage verborum qua de re agitur implicare, quasique rem in longum tractim ducere, cardinem causæ non attingere.

Ἐπισύρεται in media voce, idem quod Ἐπισύρειν: Poll. Metaph. apud Basil. aliquis dicitur ἐπισύρεσθαι quos in comitatu post se trahit. In incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicitur qui pedes vel ægrè trahit post se. Xen. in Cyneg. (de lepusculis) ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, ingrediendo toto corpore terram stringunt & luculentiora vestigia imprimunt: quasi tractim sese agunt. Apud Luc. γράμματα ἃ ἐπισυρίδην vocantur literæ hiulcæ, tract m duct e ab homine celeriter scribente.

Ἐπισυρίδην τὸ ποιεῖν, quasi tractim & languidè. Signif. etiam dilutè, incunctè, incompositè, remissè, sensim.

Ἐπίσυρμα, τὸ, idipsum quod aliquis post se trahit: seu vestigium corporis tractim sese agentis Hippoc. in ep. ad Philopœm. Xen. in Cyneg.

Καθασύρω, detraho, deorsum traho. Alciphron. in epist. τὸ περαίωθεν νεωλκηθὲν σκαφίδιον ἐπειδὴ καθεσύρομεν, statim in mare detraximus, seu, confestim deduximus in mare scaphulam, quam paulò antè subduxeramus. Philo de mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατι καθασύρει φύσιν, universæ aquæ naturam secum detractam invehit. Exponitur etiam, populor, diripio, vexo, apud Polyb. l. 2. & alibi.

Καθασύρομαι, detrahor, deorsum trahor. Apud Greg. lapis à suo pondere dicitur καθασύρεσθαι è loco arduo in declivem.

Προσκαθασύρω, (*decomp.*) insuper traho. in Epigr.

Παρασύρω, præposterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, perverto, distorqueo. Greg. εἰς Ἀθανασ. παρασύρων τὴν χρυσῆν τῶν ἀληθείαν. Basil. in orat. ad divites. ὥσπερ οἱ πλωμοὶ ἀνυπόστων λαβόντες τὴν αὔξησιν τὸ βιαίως τῆς φορᾶς τὸ ἐνισταμένον παρασύρεσι, omnia obstantia, transversa auferunt. Exponitur etiam abstraho, avello. Diodor.

Παρασύρομαι, pervertor & depravor, transversus trahor ac rapior. Greg. & Luc.

Περισύρω, circumcirca traho: seu circumeundo & obeundo traho. Greg. invect. 2. in Iul. (de Philosophis) οἱ τὰς βαθείας ὑπολύσαντες ἁλμυρὰς καὶ τὸ κῦμα τὸν ἀφρὸν περισύροντες ἡμῖν περιβάνιον. Exponitur etiam, in diversum traho, distraho, divello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ θρεμματα τῆς γῆς περισύραντες, ἀπήγαγον.

Περισύρομαι, circumcirca trahor. Luc. ἄνω & κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor & invitus rapior. Alii interp. huc illuc abripior & distrahor.

Συνασύρω, divexo, contumeliosè tracto.

Ὑποσύρω, eximo sursum traho, funditus evello, stirpitus extraho. Exponitur etiam, imminuo, subduco. Chrysost. Videtur etiam significare, allicio & subdolè attraho, apud Greg. in lib. περὶ φιλοπτωχίας.

Composita, sine præpositione.

Ἀέισυρτος, semper trahens: vel qui sese semper trahit, *videlicet in incessu.* Aeschyl. in Prometh.

Ἀΐσυρτος, levis, agilis: tenuis, sublimis, παρὰ τὸ ἀείρω σύρεσθαι, apud Suid. & Eust.

Ἀσυρὴς, pro scelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4.

Βλοσυρὸς, ά, όν, terribilis aspectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, Eust. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. ν, Μειδιόων βλοσυροῖσι φαεσσὶ παπτήνας. Hesiod. in Asp. ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπότητο. Dicitur & βλοσυρὸν ὄμμα, aspectus seu vultus truculentus & βλοσυρὸν δέρκεσθαι, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: ut πίτυς βλοσυροτέρα & βορεοφόρος, apud Theophr. & ὀροφὴ βλοσυροτέρα, apud eundem de caus. pl. l. 6. c. 21. & βλοσυροτέρα ὕλη, cap. 8. & βλοσυρὸν κύμα, in Epigram.

Κολοσυρτὸς, ὁ, confusanea multitudo, pulvis excitatus & in altum se tollens, tumultus. Il. ν, Οἵ τε μάλ' ἀμφὶ κολοσυρτὸν ἐπιρρέμβονται πολλὸν ἀοσσητῆρες. sic in Aristoph. in Plato. Παιδαριδίων ὑποπτύναντων καὶ χαλκείων κολοσυρτὸν, turbam, promiscuam multitudinem. Apud Hesiod. in Theog. ἀρχαλέον κολοσυρτὸν, sunt qui velint propriè esse strepitum ac pulverem qui excitatur quum virgultorum stipularúmve fasces per terram trahuntur.

Κολοσυρᾶν, tumultuatur, tumultum strepitumq; excitat, turbas dat. Hesych.

Παύσυρτος, omnia trahens, πάντα σύρων, Soph. in Elect.

Σῦς, υὸς, ὁ, vel ἡ, sus, porcus: (ἀπὸ τοῦ σάβειν seu σύεσθαι, i.e. ὁρμᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἐσθίειν. ut Etymol. & Eust. tradunt.) Il. ι, συὸς σιάλοιο ῥάχιν τετιλμένον ἀλοιφῇ. Plut. in præc. sanit. συὸς ἐπὶ φορυτὸν μαιμῶντος. Dicitur & de agresti sue seu apro, Il. ν, Od. σ, & alibi: qui & σῦς κάπρος, Il. ρ, & σῦς ἄγριος, Il. ι. Xen. in Cyn. Pausan. in Att. Plut. symp. 3.

Συώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, porcinus, suillus. Dicitur in hominem immundum & spurcum in modum suis amantis lutum. apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθὴς, iterum truculentus.

Σύειος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est, ut σύεια κρέα, Suillæ carnes. Athen. l. 3.

Συΐνος, ὄ, ὁ, & σύϊνος, suillus, porcinus. Epigr.

Συὰς, άδος, ἡ, sus. Hesych.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est apud Oppian.

Συῆλαι, volutabra suum, loca cœnosa seu lutosa in quibus sues volutari amant. Hesych.

Συλικὸς, qui porcinis est moribus, aut qui porci modo stupidus est & insulsus.

Συλικεύω, ῶ, porco similis sum immunditia & spurcitia. Suid.

Συλικία apud eundem exp. ἀμαθία, σκαιότης, sinistra imperitia, inertia: porcina immunditia.

Σύβαξ, ακος, ὁ, qui porcinis moribus est. Hesych.

Συβάκης, & συβάδικος, proclivis ad Venerem more suis, salax & libidinosus in modum suis, apud eundem Hesych.

Συβώνη, theca ex suillo corio διφθερικὴ θήκη. Suid. ex Aristophan. Thes. Apud Poll. l. 7. c. ult. legitur συβίνη. Hesych. autem συβίνη est hasta qua apri figuntur: venabulum quod jaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἐμβόλιον.

Συβώνη, idem quod συβώνη, apud Poll. l. 10.

Σιβυή, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ similе, spiculum: Suidas, jaculum Romanis usitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic & apud Athen. l. 5. & 12. Legitur & ζιβυή, pro eodem, Esa. c. 2.

Σιβυΐον, ου, τό, parva σιβυή, hastala, spiculum, hastile. Polyb.

Σίγυνος sive σιγύνης, idem cum σιβυή, Suid. σιγύνους ait à Macedonibus vocari δόρατα. Ab Hesych. Exponitur ξυστὰ δόρατα, item ὀλοσιδήρους ἀκοντίας. Epigram. Legitur & σίγυνον vel σίγυνιον, ου, τό, pro jaculo quod totum est è ferro, vide Eust.

Συφακὸς, οῦ, ὁ, subulcus, prosulator Hesych.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, stabulum suum, hara porcorum, suile. Od. ξ.

Συφεόνδε, adverbialiter ponitur pro εἰς συφεὸν, Od. κ.

Συφειὸν, οῦ, ὁ, idem quod συφεὸς, apud Suid.

Συφὸς, idem Poll.

Υς, idem quod σῦς, ex quo & factum esse tradunt quidam: alii tamen παρὰ τὸ ὕειν dici volunt quòd sit amica luto sus, & ὕδατα ἐπιτέρπεται. alii (ut est apud Athen. lib. 9) quasi ὗς à ὑω, immolo: quòd à suillo pecoris genere immolandi initium primum sumptum videatur. Odyss. ν, πάντ' ὕεσσι τέρφει τεθαλυῖαν ἀλοιφὴν. Xen. ὗς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Et ὗες ἄγριοι, sues feri, apri, apud eundem. Xen. & Aeschin. Et θαλάσσιοι ὗες, porci marini, apud Athen. l. 7.

Υώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, suillus, porcinus, sui similis: spurcus & immundus: vel etiam stupidus & crassus ut pecus suillum.

Υωδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas ac crassa imperitia, ut porcini mores. Aristoph. in Nub.

Υώδιον, ου, τό, suillus, porcinus. idem quod σύειον. Athen. l. 7. σὰ ὕεια καὶ ἄφρενα κρέα.

Υωδης, ους, ὁ, idem. ut ὑειὸν κρέας. Poll. Scribitur & ὑειὸς, apud Xen. apomn. l. 1.

Υὰς, ὰδος, ὁ, sucula, ut συὰς suprà. Υάδες, Bacchæ nutrices Bacchi: à quibus etiam Bacchus ipse denominatur ὗης secundum quosdam. item ὑάδες stellæ quædam, de quibus vide apud Gel. 13. c. 9. & in derivatis ex Υω.

Υαινα, ἡ, sucula aut porcella, piscis nomen est qui σύαινα suprà Athen. l. 7. Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cyneg. l. 3. Aristot. hist. an. l. 6. c. 31. & l. 8 c. 5.

Υαινὶς, ίδος, ἡ, hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui & ὕαινα, apud Athen. l. 7.

Υλιὸς, idem quod συλιὸς: ut ὑλιὰ ἠρέμησε, suillum pecus, Xen.

Υλιὸς, idem, apud Suid.

Υλία, idem quod συλία, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium, Aristoph. in Pace.

Υλιόω, ῶ, sum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Υσηία, ἡ, suum immolatio. festum in quo suis immolabatur. Athen. l. 3.

Υΐδιον, ου, τό, procellus. Xen. apomn. l. 1.

Υΐζω, grunnio. Υισμὸς, grunnitus.

Υῶξ, ακος, mus: Schol. Nic. in Alex. dicit esse Aeolicum vocabulum. dict. m à suillo rostro.

Υνις, sive ὠνις, εως ἡ, vomer: ἀπὸ τοῦ ὑειν nomen accepisse docet Plut. symp. l. 4. probl. 5. Vtitur & Hesiod. in Erg.

Υννὴ, idem, apud Hesych. idem capra, apud eundem.

ΣΥΦΑΡ, exuvium anguis & cicadæ: quod & λεβηρὶς & γήρας Luc. in Hermot. Ἔφεως τὸ σύφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta Hesych. & schol. Nic. ¶ Item rugosa & exucca senum pellis: Callim. Νὴ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμοῦ. Ab Hesych. exp. etiam, summa senectus seu extrema. Sophr. in Mimis, Τί μοι ξύσιλον, τί δ' σύφαρ αὐτ' αὐδρός; Exponitur etiam, corrugata ficus, Hesych.

Συφεὸς, vide in Σὸς. Συχνὸς, &c. in Πυκνός. Σύω, in Σεύω. Συώδης, in Σὸς. Σφάγιον σφαγὴ, &c. in Σφάζω.

ΣΦΑΔΑΖΩ, F. σω, pedes agito, pedes jacio seu jacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisq; est, ut apud Plut. in probl. Rom. Σὺ δὴ σφαδάζεις, πᾶλιν ὡς δύφορβίᾳ & in Cæs. μάλιστα ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τῶν μηρίων, pugnam inire gestiebant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensentis: Soph. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Vnde etiam exp. doleo, ægrè fero, succenseo. atq; adeò Etymol. Atticos in hac significatione, & inter hos Xen. usurpare tradit. Plut. de educ. lib. τοὺς ἀμφ' αὐτὸν ὁρῶν ἀχανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum seu ægrè animam exhalantibus exp. palpito: jacto pedes, ut Etym. ex rhet. lex. testatur.

Σφαδιὼν, quoque pro eodem dici videtur: unde apud Etym. ex Eurip. & Plat. Λῷστ' ἀνὴρ βίᾳ σφαδᾷ, i. e. χαλεπαίνει, μετ' ὀργῆς ζητεῖ.

Σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes jactat, aut convellitur modò in hoc, modò in illud latus. Hesych.

Σφαδανὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Composita.

Ἀσφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Ἀσφάδαστος, ὁ καὶ ἡ, expers σφαδασμοῦ: ut ἀσφάδαστος γένοιτο, mors in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non jactat. Soph. in Ajace.

Ἀσφαδάστως, sine palpitatione, ita ut non convellaris nec pedibus terram pulses.

ΣΦΑΖΩ, seu σφάττω, F. ξω, jugulo, macto: seu gener. interficio: sicut & φάω. (à quo derivatum esse Etym. cum Eust. tradit.) Il. α, Αὖ ἔρυσιν μὲν ἔπειτα καὶ ἔσφαξιν καὶ ἔδεφαν. Aristot. eth. 5. δὶ ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττων.

Σφάζομαι, jugulor, mactor, interficior. Iliad. ψ βόες ἕρχαὶ ἐρέχθιον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Plut. de virt. mor. τὸ μὲν σφαγιάζειν δηλοῖ, σφάττεσθαι δὲ οὔ.

Σφακτὸς, ἡ, ὁ, mactatus. Eurip. in Hec. Τὸ σφακτὸν, apud Poll. dicitur esse nomen tributi quod pendebatur pro mactata hostia.

Σφάκτειρα, ἡ, jugulatrix, mactatrix, sacrificatrix. Suid.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio, cædes. Isocr. de Pace, σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιησάτο. Item jugulus seu jugulum, pars colli qua aliquis jugulatur. Thucyd. l. 4. Plut. περὶ παρηφαγίας l. 2. Pollucis est etiam concavitas illa quæ sub pectore est, præcordia.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesych. Σφαγίδες dicuntur etiam cultri quibus resolvunt seu feriunt jugulos, pecorum mactandorum. Eurip. in Elect.

Σφαγίδιον, τό, cultellus quo jugulum alicujus petitur. Suid.

Σφαγίτις, ἡ, jugularis, ad jugulum pertinens. Et fœm. σφαγῖτις: ut σφαγίτιδες, venæ, apud Cels. l. 4. c. 1.

Σφάγιον, τό, victima, hostia: bestia quæ jugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. μαντεῖς σφάγια ἐπιφέρειν τὰ νομιζόμενα. Item locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur, Hesych. Poll. l. 10. vas esse dicit. Σφαγία, ἡ, dies qua sacra fiunt mactatis jugulatisque victimis Hesych.

Σφαγιάζομαι, F. άσομαι, victimas jugulo, hostias macto. seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. ἤδη δὲ Θεοκρίτῳ καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένῳ τῷ Φοίβῳ, quum Phœbo sacrificasset. Interdum cum accusativo, rei quæ mactatur. Idem in Lyc. ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν. Particip. σφαγιασθὲς. exp. mactatus.

Σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio. Eurip. in Elect.

Σφαγεὺς, έως, ὁ, jugulator, mactator. Xen. Hell. 5. Impropriè Soph. Ajax gladium seu mucronem vocat σφαγέα, quoniam eo jugulum resolvitur.

Σφαγεῖον, τό, vas quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etymol. & Suid.

Φάσγανον, τό, ensis, gladius. Il. α, Ἦ ὄγε Φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Etymol. & Eust. per hyperthesin literarum dictum volunt quasi σφάγανον, à σφάζω. Idem tamen Eust. addit alios deducere παρὰ τὸ τοὺς σφαγιαστὰς χάνναζ. ¶ Est & nomen herbæ, quæ aliàs ἰφίον, apud Dioscor. l. 4. c. 20.

Σφάκελος, Σφλὴξ, &c. quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex σφάζω, seu σφάττω, cum præpos.

Ἀποσφάζω, seu ἀποσφάττω, idem quod σφάττω. Dem. Philip. 3. ἀποσφάξειν ἑαυτὸν. Ἀποσφάττομαι, idem quod σφάττομαι, Xen. Pæd. 7.

Ἀποσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippoc. ex πευκάδες παχυήμου, fæculentum quod per colum transmissum est.

Ἀποσφαὶ, άγος, ἡ, exp. excelsum præcipitium: seu præcipitium in rupibus à se divulsis. Hesych.

Διασφάζω, sive Δισφάττω, jugulum alicui disseco, jugulum alicui aperio.

Διασφακτὴς, οῦ, ὁ jugulum alicui resolvens, seu aptus ad aperiendum jugulum, ut Δισφακτῆες σιδήρῳ. in Epigr.

Διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutturæ dissecto. Et gener. quivis hiatus, quodlibet interstitium: ut de hiatibus in muro disrupto. Esdræ l. 2.

Διασφὰξ, interstitium quo duræ rupes distant à sese avulsæ. Herodot. in Thal.

Ἐπισφάζω, vel Ἐπισφάττω, jugulo seu macto super. Eur. in Hec. ἆρα κἀμὲ ἐπισφάξει τάφῳ Δοκωῦ Ἀχαιοῖς ἥλιξ; Et simpliciter, jugulo, macto, trucido. Plur. in Fab.

Ἐπισφαγὴς, jugulator, mactator. Hippoc. & Poll. l. 2. sic dicitur cavum illud cervicis prope spondylum τροφία, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo post.

Καθασφάζω, seu κατασφάττω idem quod σφάττω. Eur. in Rhes. Luc.

Καθασφακτικὸς, jugulatorius: seu avidus jugulationis & cædis sanguinolentus.

Ἐπικατασφάττω, (decomp.) idem quod ἐπισφάττω. Luc. de luct. Paus. in Messen.

Προσφάττω, macto seu jugulo ante. Πρόσφαγμα, hostia, victima. Eurip. in Hec.

Ὑποσφάττω, subtus jugulo, jugulum succido.

Ὑπόσφαγμα, τὸ, videtur dici sanguis qui colligitur vasculo suppositio pecudi jugulatæ. Item ejusmodi sanguis in cibum formatus: varia conditura: ut apud Athen. l. 7. sic dicitur cibarium

barium ex ſanguine pecudis recèns jugulatæ confectum ex ſale, caſeo, melle, cumino, laſerpitio, &c. Sic & dicitur ſuffuſio ſanguinis in oculo ex ictu apud Galen. de ſymptom. Paul. Aegin. l. 3. 22.

Υ ποσφάξ, itidem appellatur cavitas juguli, cui ſubditur culter jugulatorius: ſeu hiatus inter partes juguli diſſectas, Euſt.

Compoſita ex σφαγὴ *aut aor. 2.* ἐσφάγην, *&* σφαγὶς.

Αἱμαῖσφαγὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, ſanguinolentè jugulatus, ſanguinolentam cædem habens. Aeſchyl.

Αὐτόσφαγὴς, ipſe à ſe ipſo jugulatus, qui ſe ipſe occidit. Eurip. in Phœn.

Βουσφαγέω, boves macto. Eurip. in Electr. (Boum mactatio. Epigr.

Βοῦσφαγία,

Μηλοσφαγέω, oves jugulo, oves macto ſeu immolo.

Μηλοσφαγία, ovium jugulatio aut immolatio. Heſych.

Νεοσφαγὴς, nuper jugulatus, recèns occiſus. Eurip. in Hec. Apud Soph. νεοσφαγῆ φόνον, recèns editam cædem.

Νεόσφακτος, idem.

Παραφαγὶς, ίδος, ἡ, pars jugulo vicina, Poll. l. 2.

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator, Heſy.

ΣΦΑΙΡΑ, ας, ἡ, ſphæra, globus: *quum de aſtronomica ſeu cæleſti ſphæra dicitur.* Plut. ſymp. 9. τῶν τῶν ὀκτὼ σφαιρῶν ἀδιαφορᾶς. ¶ Item pila qua in ſphæriſterio luditur. Od. ζ. Σφαῖραν ἕπειτ' ἔβριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. Sic & Od. θ. Sunt & pugilum plumbeæ σφαῖραι, pilæ ſeu maſſæ ex plumbo: unde σφαιροειδία. Alia etiam in modum ſphæræ rotunda & globoſa σφαῖραι dicuntur. Athen. l. 11. σφαίρας ποιοῦντες, formantes in maſſas rotundas ſeu pilas. Metaphoricè Alexis apud eund. l. 4. ὁ ἕτερος δύο Σφαῖραν ἀπέδωκε τὴν περφέρειαν ἐσίαν, bona ſua velut in pilam conglobata devoravit. ¶ Σφαῖρα θαλαττία dicitur recrementum quoddam maris globoſum, è ſpuma maris in littoribus & ſcopulis concreſcens. Ariſtot. hiſtor an. l. 9. c. 14. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 1. c. 2.

Σφαιρικὸς, ἡ, ὸν, ad ſphæram pertinens, ſphæræ ſeu globi proprius: ut σφαιρικὸς λόγος. Et τὸ σφαιρικὸν, ſphærica res ſphericæ. Epig. l. 2. Exponitur etiam, globoſus. Fœmin. σφαιρικὴ, idem quod σφαιρικὴ apud Athen. l. 1.

Σφαιρικῶς, in modum ſphæræ ſeu globi, quemadmodum pila. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus & globoſus in modum ſphæræ ſeu pilæ Fœm. σφαιρῖτις, ίδος, ἡ, ut σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupreſſus quæ pilulæ in modum rotunda ſemina fert. Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 1. Aet. l. 12. c. 44.

Σφαιρίον, τὸ, globulus, pilula. Theophraſt. hiſt. pl. l. c. 8. Dioſc. l. 2. c. 213. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus narium. Poll. l. 2.

Σφαιρίδιον, *itidem* pilula ſeu globulus.

Σφαιρηδὸν, in modum piluli ſeu pilulæ, faciendo pilam ſeu orbem. Il. ν. Oppian. de venat. l. 3.

Σφαιρόω, ῶ, conglobo, in pilam ſeu rotundam & globoſam maſſam conformo. Galen. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σφαιρόομαι, ῶμαι, in pilam conglobor, &c. Dioſc. l. 2. c. 37. Dicitur & haſta aut jaculum σφαιροῦσθαι, quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur, ne pungere poſſit, aut quum à fabro cuſpis ſeu mucro rotundatur, ita ut ex mucronata cuſpide fiat rotunda pilula. Xen. de re equ. ἐσφαιρωμένα τε ἔχων ἀκόντια.

Σφαίρωμα, τὸ, maſſa rotunda ſeu globoſa in modum pilæ, idem quod Σφαῖρα. Ariſt. in Mechan. Σφαιρώματα dicuntur rotundæ ac globoſæ narium partes. Schol. Ariſtoph. in Pace.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia ſeu corium calcei. Greg. in orat. εἰς ἐπιφάν.

Σφαιρωτὸς, rotundatus, in globoſam rotundamq; maſſam coactus in modum pilæ. Xen. de re equ.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pila ludo: Plut. de aud. τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τῷ βαλεῖν καὶ τὰ λαβεῖν τῶν σφαιρῶν ἡ μάθησις.

Σφαίρισις, εως, ἡ, luſio pilaris, ludus pilæ. Ariſt. rhet. 1.

Σφαιριστήριον, τὸ, locus in quo pila luditur. Vtitur Sueton. in Veſpaſ. & Plin. jun. ep. 17. l. 2.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pila ludit, qui callet artem ludendi pila. Athen. l. 22. Σφαιριστικὸς, pertinens ad σφαιριστὴν. Item peritus ludere pila. Et fœm. σφαιριστικὴ, ſ. τέχνη, ars ſeu ſcientia ludendi pila. Athen. l. 1.

Compoſita.

Ἀποσφαιρίζω, ejaculor & relido pilam, pilam repello ſeu reſilire facio. Item retorqueo & relido in modum pilæ. Ariſtot. probl. 9. ſect. 24.

Διασφαιρίζω, in modum pilæ diſſicio. Eurip. in Bacch. πᾶσαι δ' ἡμαπτώμην Χεῖρας, ὡς σφαῖραν διεσφαίριζε σὰρκας Πενθέως, carnem Penthei, inſtar pilæ, quæ à ludentibus huc illuc impellitur, diſſipabat.

Ἡμισφαίριον, τὸ, dimidiata ſphæra, dimidiatus globus, ſeu dimidia ſphæræ aut globi pars. in Axiocho.

Συσφαιρίζω, unà cum alio ſeu aliis pila ludo.

Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, colluſor in ludo pilæ: apud Suid.

ΣΦΑΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, apud medicos dicitur partis alicujus inflammationem perpeſſæ mortificatio. (ſ. παρὰ τὸ σφάττειν, propter caloris nativi inſiti extinctionem.) vide Galen. comm. in Aph. 79. l. 7. & Aet. l. 3. ſerm. 2. c. 56. ¶ In arboribus ſic appellatur quum radices nigreſcunt atque emoriuntur. apud Theoph. ¶ Accipitur & pro gangræna, i. incipiente ſphacelo: apud Athen. l. 2. ¶ Equis etiam σφάκελος tribuitur apud Apſyrt. in Hippiat. Apud Aeſchyl. παραφροσύνη & mentis emotio ſic nominatur, in Prometh. τοῦτό μ' ὦ σφάκελος καὶ φρενοπλήγης μανίας ἅλπτει, furore atque inſania accendor. ¶ Suidæ etiam eſt medius digitus, qui & infamis nominatur. ¶ Eſt & ſpecies quædam σφάκου, de qua in σφάκῳ. ¶ At σφακίζω vide in φάκελος.

Σφακελίζω, f. ίσω, infeſtor eo morbo, qui σφάκελος dicitur. Plat. in Tim. σφακελίσαν ὀστοῦν, os tabefactum & carie exeſum. Item gangræna vitior apud Hippocr. l. 7. aphor. 50. Apud Dioſc. lib. 2. cap. 153. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera tabem minantia.

Σφακελίζομαι, idem quod σφακελίζω, in priori ſignif. ¶ Arbores etiam ſeu plantæ σφακελίζειν dicuntur, quum earum radices nigreſcunt atque emoriuntur: apud Theophra. de cauſ. pl. l. 3. c. 30.

Σφακελισμὸς, idem quod σφάκελος. Theophr. hiſt. pl. l. 4. c. 16.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infeſtatur σφακέλῳ. Idem de cauſ. pl. lib. 5. cap. 11.

Φάκελος, idem quod σφάκελος. Pro quo apud Ammon. legitur φάκελον, τὸ.

Compoſita.

Ἀποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω. Exponitur etiam, σφάκελον induco, debilito, putrefacio.

Ἀσφακέλιστος, ὁ ἡ, ὁ οὐκ ἐσφακελισμένος, non infeſtatus σφακέλῳ.

ΣΦΑΚΟΣ, ου, ὁ, ſalvia: herba nota, de qua Dioſcor. l. 3. c. 40. & Apul. de virtut. herb. Ariſtoph. κἄθ' ὁ μὴ ἔπιβε κεφίσιας, ἄνηθον, σφάκον.

Σφακώδης, εως, ὁ ἡ ἡ, abundans σφάκῳ. Heſych.

Σφάκελος, ου, ὁ, ſpecies eſt quædam ſalviæ, quam quidam eſſe volunt ſalviam marem. Theoph. hiſt. pl. l. 6. c. 2. ¶ Alias ſignif. vide in σφάκελος quod præceſſit.

Ἐλελισφακος, ὁ, ſeu ἐλελισφακον, ου, (*comp.*) idem quod σφάκος. Quidam intelligunt ſalviam ſylveſtrem & ſalviam fœminam per ἐλελίσφακον. Vide Dioſc. & Apul. loc. cit. & Theoph. ibidem. item Plin. l. 22. c. 25.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum ſalvia conditum: apud Dioſcor. l. 5. cap. 71.

Σφακτὸς, vide in Σφάζω.

ΣΦΑΛΛΩ, F. σαλῶ, ſupplanto, everto, proſterno. Odyſſ. ρ. οὐδ' ἄρα μιν σφῆλαι βίλος Ἀγχιάλοιο Xen. de rep. Laced. αἱ γὰρ αὖ ἀναγκαῖαι πόσεις σφάλλουσι μὲν τὰ σώματα, σφάλλουσι δὲ καὶ γνώμας. Plerunque metaphoric. uſurpatur, ut everto, labefacio, apud Lat. Euripid. initio Hippol. coron. Τὰς μὲν σίβοισιν τάμὰ προσβεύων κρότοις. Σφάλλω δ' ὅστις φρονεῖν ἐς ἡμᾶς μέγα. Thuc. l. 5. ὡς ἐσφάλη τὴν πόλιν διεξιών, nihil fecit quo reſpubl. labefactari poſſet & everti. Item fallo, circumvenio. Plat. ep. 7. ταῦτ' οὖν καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem Dionem quoque fefellit. Plut. de def. orac. πολλῶς γὰρ οἱ θεοὶ τὰ σοφισμάτων ἀλλὰ πραγμάτων σφάλλουσιν ἡμᾶς, multis modis Dii nos non captionum ſed rerum fallunt. Interdum exponit. fruſtror ſpem alicujus, facio ut quis ſua ſpe excidat: ut apud Herod. l. 2. ἔσφηλε σφέας αὐτὸς τῷ γνώμῃ ἡ τύχη. Exponitur etiam, in errorem induco, apud Hermog. Item averto: apud Plut. in Themiſt. τὰς ναῦς ἔσφαλε.

Σφάλλομαι, ſupplantor, evertor, labefactor. Plut. de laude propria, αὐτὸς ὑπὸ τύχης σφαλλόμενος. Interdum, titubo, vacillo. Ariſtoph. in Veſp. Οὐδὲ γὰρ σφαλλόμενος ἀπεστέγετο. De titubatione in ſermone, apud Plut. in Alcib. πολλάκις ἐσφάλθη. Significat &, labor, decipior, erro, fallor. Iſocrat. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διὰ ἀφροσύνης τῆς ἀμφοῖν, in multis errat. Exponitur & offendo, rem infeliciter gero: fruſtror, excido. Plat. polit. 1. ἐὰν ἄρα σφαλῇ τι. Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης, ſpe deceptus. Et cum dat. apud Herod. l. 6 &c. Σφάλλομαί τι ὑπὸ σοῦ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xenoph. Dicitur & res aliqua σφάλλεσθαι, i. malè geri, infelici ſucceſſu adminiſtrari: apud Thuc. l. 2.

Σφάλμα, τὸ, lapſus, caſus, error: ut σφάλμα τῆς φωνῆς, lapſus vocis, apud Plut. in Alex. Et ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, itineris errore. Phil de u. M. l. 1. Item peccatum, delictum, offenſa. Xen. præd. 8. Exponitur &, infortunium, infelix ſucceſſus, clades: ut apud Thuc. l. 8.

Σφαλμεύω, labor, collabor, concido. Polyb. de equo Scipionis, οὐ μὴν ὁλοχερῶς ἐσφάλμησε.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum lapſat, qui titubat & vacillat fallente veſtigio. Nic. in Alexiph. Dioſc. l. 6. c. 19. De re dictum exp. lubricus, inſtabilis, fallax, quo tutò niti non poſſis: ut σφαλερὸν πύργου ῥῖμα, apud Sophoc. in Ajace. Sic σφαλερὸς γόνατα, genu titubantis & ſuccidui, Epigr. l. 2. Exponitur &, periculoſus, noxius.

Σφαλερῶς, lubricè, parum tutò, dubiè. Iſoc. in Areop.

Σφηλὸς, ὁ, qui facilè labefactari aut commoveri poteſt. Heſych. Exponitur etiam, denſus, obliquus, apud eundem.

Σφέλας ατ, τὸ, ſcabellum: (dictum παρὰ τὸ ῥᾴδιον σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν εὐκατηρέπτως, teſte Euſt.) Od. σ. Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔβαλε δῖον. Sic & Od. ε. apud Nic. in Alexip. Ἡ σφέλα ἢ ὅλμῳ κεάσας, ſchol. dicit eſſe lignum cavum ut pila. Dicitur & de ſede remigum in navi. Heſych. & Euſt.

Ἐμπεφελίσης, ες, ὁ, (*comp.*) remex. Heſych. & Euſt. ex Pauſ.

Compoſita: ac primùm ex σφάλλω, *cum præpoſ.*

Ἀνασφάλλω, erigo lapſum, ſuſcito, attollo. Item à morbo recreo: apud Luc. Et neut. erigor à lapſu, attollor. Item à morbo recreor, convaleſco. Syneſ. ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τῷ Ἀλεξανδρείων δήμῳ εἶμαι. Sic μέλεα ἀνασφάλωλα, membra ſanitati reſtituta: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Decomp. Δυσανάσφαλτος, ὁ ἡ, difficulter ex morbo reſurgens, qui ægrè convaleſcit. Hippocr. ἐπὶ προφ.

Εὐανάσφαλτος, facilè revaleſcens. ibid.

Ἀποσφάλλω, ſubverto, peſſundo. Item à via aberrare facio, ſeduco. Od. γ. οὐδέ να πρῶτον ἀποσφήλασιν ἄεθλα Ἐς πέλαγος μέγα τοῖον. Et cum genit. facio excidere ab inceepto, impedio. Il. ε. μέγα δέ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.

Ἀποσφάλλομαι, ſubvertor, peſſundor, delabor. Plut. in Per. Item aberro, fruſtror, excido. Cum genit. apud Plut. & Xen. Pæd. l. 5.

Ἀποσφήλωσις, aberratio. Suid.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo. Διασφάλλομαι, fallor, aberro: ut Διασφαλῶμαι τῆς σῆς ὑμῶν συμμαχίας. Aeſch. in Cteſip.

Ἐμπεσφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ἐπισφαλὴς, ές, ὁ ἡ, qui labefactari poteſt, lubricus, inſtabilis, incertus, periculoſus. Plut. in Fab. ἐπισφαλὲς ἐστὶ πιστεύειν ἀνδρὸς σὸς τύχῃ τηλικαύτα πράγματα.

Ἐπισφαλῶς, ita ut labefactari & everti queat, lubricè, non ſine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, aberrare facio: propriè, à latere alicui adſtans. Il. θ. παρασφήλον γὰρ Ἀπόλλωνα, ejus ictum aliò avertit.

Παρασφαλὴς, idem quod σφαλερὸς, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic. in Alexiph.

Compoſita deſinentia in σφαλὴς, *citra præpoſit.*

Ἀκροσφαλὴς, ές, ὁ ἡ, proclivis ad lapſum: ut ἴχνη ἀκροσφαλῆ, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculoſus. Sic etiam dicitur homo qui ſtatim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, ad iram proclivis, iracundus. Exponitur etiam, qui citò labitur & peccat, apud eund. & qui citò periclitatur morbo, apud Plat.

Ἀνασφαλὴς, valde lubricus, in quo facilis eſt lapſus. Hom.

Ἀσφαλὴς, minimè lubricus, & *ex conſeq.* tutus, non periculoſus: ut ἀσφαλὴς τάσσω, apud Dem. in ep. Philip. Sæpè abſolutè dicitur οὐκ ἀσφαλεῖ pro οὐκ ἀσφαλεῖ τόπῳ: ut apud Xen. Pæd. 3. οὐκ ἀσφαλεῖ ἐστὶ τῷ μὴ παθεῖν, tuti ſunt ab omni periculo. Sic & alibi apud eundem. Interdum ἀσφαλὴς dicitur, qui non poteſt everti & dejici; tam firmus ut ſubverti nequeat, ut ἀσφαλὲς ἑδώλιον, apud Plut. in Per. Et, qui tutus eſt adverſus fortunæ incurſus ſeu inſidias, cui tutum eſſe ſolet conſilium: ut apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς τῇ δράσει τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præſidii. Τὸ ἀσφαλὲς, ſecuritas. Luc.

Ἀσφαλέως, tutò, ſecurè ſine periculo. Iliad. ε. & Odyſſ. ε. & apud Heſiod. Pro eo contractè dicitur ἀσφαλῶς, in proſa: apud Xenoph. & Herodian. Exponitur etiam, certò, haud dubiè: apud Thucyd. l. 1.

Ἀσφάλεια, ἡ, ſecuritas. Et μετὰ ἀσφαλείας, tutò, ſecurè: Iſoc. de Pace. Et ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto eſſe, apud Thuc. In contractibus & fide data ἀσφαλεία dicitur cautio, aut pignora & ſponſores: unde ἀσφάλειαν ποιεῖσθαι, ſatisdo, apud Theophyl. inſt. l. 2. & ἀσφάλειαν διδόναι, dare cautionem ſeu idoneos ſponſores. Exponitur etiam, libera & ſecura poteſtas hucilluc commeandi, fides publica, ſalvus conductus: unde σωματῶν μετ' ἀσφαλείας παρεχεῖν, apud Plut. in Alcib. Interdum ſignificat firmum præſidium: ut apud Greg. in Maccab. encom.

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, firmo, ſtabilio: propriè eum qui lapſat, in lubrico loco pedem figere non valens.

Ἀσφαλίζομαι, idem. Item confirmo, affirmo, pro certo aſſero. Chryſoſt. in ep. ad Corinth. Item tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισάμενος τὴν ἐν τῇ πόλει, quum oppidum munitionibus firmaſſet. Dicitur & is, ἀσφαλίζεσθαι, qui aliquem ſecurum reddit datis ſponſoribus, ſeu qui fidejuſſoribus cavet: ut in Biantis ſententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. Item qui ſeipſum quaſi munit, ne aliquid faciat, *hoc eſt*, qui ſibi ab aliquo facto cavet. Greg. ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξαυθήσῃς, cave ne rurſus malè pullules. Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulſo, arceo: cum accuſ. apud Polyb. ¶ Paſſivè etiam ſumitur *pro* munior, tutus reddor. Item ſecurus reddor acceptâ cautione. Item affirmor, confirmor.

Ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem ſecurum reddimus & certum: pignus. Item tutamen, munimentum, locus quo nos munimus.

Ἀσφάλιος & ἀσφάλειος, q. d. tutelaris aut ſtabilitor: cognomen Neptuni, apud Plut. in Theſ. & Oppian. in Halieut. ſic dicti: quoniam fundamina terræ inconcuſſa cuſtodit, teſte Opp.

Ἄσφηλος, qui labefactari nequit, immobilis. Heſych.

Decom. Διασφαλίζω & Διεξασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω & ἀσφαλίζομαι, munio, tutum reddo. Polyb. l. 5.

Ἐξασφαλίζω, pro iiſdem.

Καταsφαλίζω, idem: vel demiſſum munio, aut ſecuritatis cauſa demiſſum obfirmo. Maccab. l. 3.

Παρασφαλίζω, juxta munio: aut obiter & leviter munio.

Προασφαλίζω, præmunio.

Νοοσφαλὴς, vel νοοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus inſaniam præ ſe ferens.

Ἀσφαλτος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΣΦΑΡΑΓΟΣ & σφάραγξ, γγος, ὁ, ſonus qui gutture emittitur. Item ipſum guttur, fauces. Euſt. & Etym.

Σφαραγέω, ήσω, gutture ſonum edo. Interdum de alio quoque ſono dicitur. Odyſſ. ι. Γλαῦκαι καμπύλαι, σφαραγεῦσαι δὲ οἱ πυελὸν ἵζει, ſtrepebant. Ibidem (de ovibus quibus erant ubera lacte diſtenta) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

Σφαραγίζω, cum ſtrepitu excito. Heſiod. in Theog. Σὺν δ' αὖτε μυκηθμοί τε βόων ἦχώ τ' ἀμφὶς ἐσφαραγίζουν.

Ἀσφάραγος, idem quod σφάραγος, Iliad. χ. Item aſparagus: vide in Ἀσπάραγος.

Compoſita.

Ἀνεμοσφάραγος, ventu perſtrepens. Pind.

Βαρυσφάραγος, graviſtrepus. Idem.

Ἐλασφάραγος, idem: Hom. hymn. 1. in Merc. Exponitur etiam, qui magno & elato collo eſt. Heſych.

Περισφαραγέω, ήσω, circumſtrepo. apud Nicand.

Πυρισφάραγος, igni perſtrepens: Theoc. in Syr.

Σφάττω, vide in Σφάζω. Σφεδανὸς, in Σποδέω. Σφέκλη, in φέκλη. Σφέλας, in Σφάλλω.

ΣΦΕΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, acer arbor. Theophr. hiſt. pl. lib. 2. Proeodem legitur & τὸ σφένδαμνον, apud eundem lib. 3. ¶ Eſt & ſpecies cannabis. Suid.

Σφενδάμνινος, acernus. Item durus, firmus, ſolidus: quoniam tale eſt hujus arboris lignum, apud Ariſtoph. in Acharn.

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ης, ἡ funda. (dicta παρὰ τὸ σποδέω, ἐπισποδεῖ γὰρ οἷον αὐτῇ ἡ κατεπείγη τῶν ἐκ λίθων ἄφεσιν, inquit Euſth.) Eurip. in Phœn. σφενδόναις δ' ἐκαβόλοις. Xen. Pæd. 7. σφενδόνας δὲ ἡ τάξις ἐμαγκάσεν ἔχειν ἐπισθεν. ¶ Σφενδόνη τὸ δακτυλίου, pala annuli. Plut. polit. 2. ¶ In oculo ſic nominatur quod pupillam in ſe continet, ut funda lapidem. Poll. l. 2. ¶ Ἀπὸ ſimilitudine τῆς περιφορᾶς σφενδόνης, dictum fuit etiam σφενδόνη ornamentum quoddam muliebre, apud Poll. l. 5. c. 16. & Euſt.

Σφενδονήτης, ſeu σφενδονίτης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu lapides aut plumbum jaculatur. Phil. de vit. M. l. 1. Per η ſcriptum invenitur apud Xen. Pæd. 7. & Plut. ac tum potiùs eſt verbale à σφενδονάω, ſeu σφενδονέω.

Σφενδονηδὸν, in modum fundæ. Etym.

Σφενδονάω, ſeu σφενδονέω, funda utor: fundam torqueo. Xenoph. Hell. 2. ἠκόντιζον, ἐσφενδόνων, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. Plut. in Probl. Hell. ἄρχων, ὃς ἀπεβάλετο σφενδονῶντας. Item funda inſequor, funda peto. Gregor. Σφενδονᾶ τὰ θηρία. Item more fundæ roto ſeu torqueo. Ariſtot. (de ſtrum. locamelo) τὰς παραπίπτουσας λίθους εἰς τὰ πίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσίν, lapides in fuga contra inſequentes pedibus ingerit more fundæ.

Σφενδονάομαι, ῶμαι, funda torqueor. Item velut funda tactus diſſilior Eurip. in Phœn. σὺ δ' ὀλιμῴκων Ἐ σφενδονᾶτο χωρὶς ἀπὸ μέλαν μέλη.

Σφενδονίζω, idem quod σφενδονάω. Reg. l. 1. c. 25. τὸν ψυχὸν τῆς ἐχθρῶν σου σφενδονίσῃς, inſtar fundæ rotabis.

Compoſita.

Ἀποσφενδονάω, ſeu ἀποσφενδονέω, funda torqueo, funda rotatum emitto. Luc.

Ἀποσφενδόνητος, ὁ ἡ, funda emiſſus. Item funda repulſus. Plutarch. in probl. Hell.

Διασφενδονάω, aut Διασφενδονέω, fundæ rotatu diſſipo, funda diſjicio. Impropriè apud Plutarch. Alexander dicitur Beſſum Διασφενδονῆσαι, i. duas arboribus in terram flexis corpus ejus alligaſſe, quæ deinde in altum redeuntes ſecum id rapiebant & diſcerpebant.

Διασφενδονίζω, idem. Plut. in Marcello.

Ἐκσφενδονάω, ſeu ἐκσφενδονέω, funda ejaculor. Item funditoris more ejaculor, ſeu veluti funda tortum emitto. Baſil.

Ὀπισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quoddam ornamentum, apud comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes ponè, extremitates autem acuminatiores & ligamen à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Euſt.

Σφίω, σφίτειρω, &c. vide in Ε, ſε. Σφηκίον, &c. in Σφήξ. Σφηλᾶς, in Σφάλλω.

ΣΦἨΝ, ῆνος, ὁ, cuneus quo ligna aut lapides, inſciſſuras indito & adacto vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item inſtrumentum tortorum quo veritatem extorquent, apud Ariſtoph. Σφηνίσκιον, τό, cuneolus. Suid.

Σφηνίσκος, ου, ὁ, idem. ¶ Item figura geometrica, à cuneoli ſimilitudine, conſtans ex latis & quadratis lateribus in anguſta & tenuia deſinentibus, apud Nicom. ¶ Item lineamentum in cunei formam involutum & intortum, apud medicos: ut Paul. Aegin. l. 6. c. 4. (lib. 7.

Σφηνίς, ίδος, ὁ, cuneus: ita dicitur ſpecies quædam κεφρίδος Athen.

Σφηνόω, ῶ, cuneo, i. cuneo findo, cuneo adacto divello. Item obſtruo & obthuro cuneo, vel obthuro velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenſo, ſtipo.

Σφηνόομαι, ωμαι, cuneo adacto ſcindor: ut apud Suid. σφηνωθὲς ut ἀπέθανε. Item obſtruor velut cuneo: ut ἐσφηνωμένον καλάμῳ πηγάνιον, apud Dioſc. l. 5. c. 40. Item non denſor, ſtipor: ut αἷμα ἐσφηνωμένον, condenſati & infarti ſanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei. Item obſtructio quæ fit cuneo. Et quævis obturatio: ut apud medicos σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret artus veluti diſcuneans. Plut. in præcept. ſanit.

Compoſita: ex σφηνόω. (findo.

Διασφηνόω, diſcuneo, adacto, impactoq; cuneo dirimo & diſ-

Ἐνσφήνωσις, cunei inculeo vel intrudo. Item impingo veluti cuneum: vnde χυμὸς ἐνσφηνωμένος, apud Aegin. Item obſtruo & inſtipo velut adacto cuneo. Dioſc. l. 5. c. 29.

Καθεσφηνόω, cuneo. Hippocr. de nat. inf.

Περισφηνόω, vndique obſtruo adactis cuneis. Et ſimpliciter, vndique obſtruo.

ΣΦἨΞ ηκός, ὁ, veſpa. Hom. Il. μ, ὥσπερ σφῆκες μέσσαι ἀμ' ὀλοὶ ἠὲ μέλισσαι, Il. π, σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Ariſtot. σφῆκες ἐργάται. Exponitur etiam crabro, apud eundem hiſt. an. lib. 9. c. 4. Euſt. ſcribit denominari τὰς σφῆκας ἀπὸ τ. Ἀφροφάγος, i: ἐκ τοῦ τὸ μέσον σύβωτος, quoniam nimirum inſectæ in medio ſunt veſpæ, & hiatus quidam in iis conſpicitur.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, lignum oblongum & in acutum deſinens, ita vt latitudo paulatim contrahatur, à ſimilitudine veſparum quæ admodum adductum habent, & ſtrictam aluum teſte Heſ. Quidem exp. cuneolus. Vtitur Ariſtoph. in Plut.

Σφηνώδης, ες, ὁ ἡ, veſpæ modo in acutum & anguſtum deſinens. Item homo cuius venter præ gracilitate & macie adductus eſt & anguſtus. Ariſtoph. in Plut.

Σφηνὸς, ῆ, ὁ, idem. Heſych. Exponitur etiam robuſtus. Item verſicolor, apud eundem. Subſtantivè ſignificat criſtæ in galea extremitatem anguſtam & conſtrictam, teſte eodem.

Σφηνόω, ῶ, ex lato & craſſo in anguſtum contraho, cuneo: vnde paſſ. Il. ε, Πλεχμοὶ δ' οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήνωντο, ex lato craſſóque ambitu in anguſtum & tenue acumen conſtricti erant. ¶ Item obſtruo & obturo velut cuneo iniecto. Dioſc. l. 5. c. 64, σφηνώσας ἀγγεῖον. ¶ Apud Etym. σφηνῶσαι exp. δῆσαι, ligare, additurque ſic vſurpaſſe Phrynichum.

Σφήνωμα, τό, id quod ex lato in anguſtum contractum eſt: in galea ſeu criſta ea pars cui pinnæ inſeruntur. Ariſtoph. in Pace. Item id quo aliquid velut cuneo iniecto, obturatur & obſtruitur, apud Dioſc. in præfat. l. 8.

Σφηκὼν, ῶνος, ὁ, ſedes & domicilium veſparum, cella veſparum. Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. c. 41.

Σφηκίον, τό, idem. Idem ibidem. Pro quo apud Heſych. ſcribitur σφηκεῖον. Eſt σφηκεῖον & phalangij genus quoddam apud Nican. in Ther.

Σφηκία, ἡ, examen veſparum. Plut. ſub ἀοργησ.

Σφηκίωσις, ἡ, faui veſparum: vel nidi veſparum aut crabonum.

Σφικισμὸς, genus harmoniæ quod veſparum ſuſurro non erat abſimile. Heſych.

Compoſita.

Διασφηκόω, in veſpam conuerto, veſpæ figura & habitu induo: vnde paſſ. apud Ariſtoph. in Veſp. δυσμηχέτε μ', ὀργῶν μέσον ὄντα διεσ-

Καθεσφηκόω, idem quod σφηκόω. (φηκωμένον.

Περισφηκόω, circumcirca obſtruo: velut iniecto cuneo: vel ſimpliciter obſtruo, obturo. Dioſc. l. 5. c. 26.

Ψευδόσφυξ, veſpa mentita & fictitia. vide Plin. l. 70. c. 10.

ΣΦἨΤΤΙΟΣ, qui eſt è tribu quæ vocatur Σφυτιές. ¶ Interdum, acer: ut ὄξος σφήττιον, Ariſtoph. in Pluto, acetum acre vel acerrimum: metaphora, ἀπὸ τῶν Σφηττίων qui πικροὶ erant & συνοφωῶντες, vide Schol.

ΣΦΙΓΓΩ, F. ξω, ſtringo, conſtringo: Theocr. idyll. 10. Σφίγγετε μαλοδέται τὰ δράγματα, manipulos demeſſos conſtringite' vos qui eos colligatis. Philo de mundo, σωμάτων πάντα τὰ μέρη καὶ σφίγγων, coagmentans omnes mundi partes & conſtringens, exponitur &, complector, arceo, cogo.

Σφίγγομαι, ſtringor, cōſtringor. Plut. de primo frig. σωμάτων τῶν ἀεὶ σφιγγόμενος ὑπὸ ψυχρότητος, cogitur aëris frigore cōſtrictus.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui ſtringit conſtringit aut aſtringit. Apud medicos ſic dicitur muſculus ani rotundus ultimam inteſtini recti oram ambiens, & adſtringens inteſtinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant. Poll. ipſum podicem ſic appellari teſtatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴς vocatur ὁ χιτὼν teſte Heſych.

Σφιγγία, ἡ, exp. parſimonia & ſordes victus: quum quis ſtrictiore manu quàm deceat, ſumptus facit. Eccleſiaſt. 11.

Σφιγξ, ιγγος, ἡ, nomen vatis cujuſdam alatæ, faciem virgineam habentis, reliquo corpore leoni ſimilis, qui reſponſa conſulentibus intellectu difficilia reddebat: ut tradit ſchol. Eurip. vel quæ loquebatur ἐσφιγμένα ῥήματα, ut inquit Etym. quibus homines ita ſtringebat ut expedire ſe non poſſent. Eadem à Bœotis dicitur φίξ, apud Heſiod. in Theog. teſte ejus ſchol. unde φίκιον, rupes quam incolebat, plura vide apud Tzetz. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 9, & 10, ſic vocatur qui ænigmaticè loquitur, ſeu qui ænigmaticis ſuis quæſtionibus aliquem implicat. ¶ Refertur & inter animalium mōſtroſorum genera apud Diod. Sic & Plin. ¶ Per iocum apud Athen. l. 13, & 6. meretrices traduntur dici poſſe σφίγγες.

Compoſita.

Ἀποσφίγγω, ſtringo, adſtringo, comprimo, coarcto: propriè, alicunde abſtractum ſtringo. Luc. οἷς μὴ πᾶς σιαγὼν ἀπεφίγξατο.

Ἀσφιγκτος, ὁ, ἡ, qui conſtringi nequit: vel non conſtrictus.

Διασφίγγω, perſtringo, valde ſtringo. Eraſiſtr. Item cohibeo, colligo.

Ἐπισφίγγω, adſtringo, adductum ad me ſtringo & arctè complector. Alex. Aphr. ἡ φύσις παρασφίγγει εἰς ἑαυτὴν τὰ ὑγιές.

Περισφίγγω, circumcirca ſtringo: vel conſtringo, coërceo, complector. Dioſc. in præf. l. 8.

Συσφίγγω, conſtringo, ſtringendo cogo & contraho. Athen. l. 2.

Ὑποσφίγγω ſubſtringo, ſubtus ſtringo in Epigr.

Σφόνδυλος, &c. vide in Σπόνδυλος.

ΣΦΟΔΡὈΣ, ᾶ, ὁ, vehemens, qui impetu fertur validus, vegetus. Dem. pro cor. οὐ πάνυ ἐν σφοδρὸν ἔναγε τὸν πολιτευόμενον καὶ τὸν ῥήτορα ὁρᾶν.

Σφόδρα (adverb.) vehementer, impetuosè: Ariſtoph. in Plut. ἔστω ἔπειμι, Σὺ τὴν γραῦν ἔκφυγε ἐκποσὶ σφόδρα; Plat. de rep. l. 1, γιγνώσκω ὡς σφόδρα. Interdum ὁ σφόδρα, vehemens ſeu vehementiſſimus: unde apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8 οὐ ταῖς σφόδρα ψύχεσι. Aliquando σφόδρα ſeu σφόδρα γε reſponſioni affirmativæ adhibetur, *pro* admodum maximè: ut apud Xen.

Σφοδρῶς, *itidem* vehementer.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρύνω, vehementem ſeu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio. Alexand. Aphr. problem. lib. 1.

Σφοδρύνομαι, idem apud eundem probl. lib. 2.

ΣΦΡΑΓΙΣ, ίδος, ἡ, (accuſ. ίδα & σφρᾶγιν, Aeolicè, teſte Euſt.) ſignum, ſigillum: nota quæ rei imprimitur, ut dignoſci queat. Plerunque de ſigno quod annulo imprimitur epiſtolæ: ut apud. Thuc. lib. 1, ἐπιστολὴν ἁμαπέμψαι ἐς τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι. Sic Herodian. l. 7. Ἀμαχολυμένῳ περὶ τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, circa ſigna agnoſcenda occupato. Metaphor. apud Greg. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως, obſignatio certaminis. Pro nota crucis, apud eundem. ¶ Item id ipſum quo nota imprimitur velut annulus ſignatorius. Plut. in polit. præc. ἐκόνα τῆς πράξεως ὡς σφραγῖδι γλυφάμενον, &c. Sic & apud eundem de ſolert. anim. ¶ Σφραγὶς Λημνία, terra Lemnia, ex eo dicta, quòd non niſi ſignata venderetur. Plin. lib. 35. cap. 6. Eadem dicitur & σφραγὶς αἰγὸς, apud Dioſc. lib. 5. cap. 113. ¶ Item σφραγὶς, nomen trochiſci ſeu paſtilli, apud Aet. l. 9, c. 49. Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4. ¶ Σφραγῖδες dicuntur gemmæ quibus ſigna & notæ inſculpi poſſunt. Plin. lib. 38, c. 8. Dictum videtur σφραγὶς παρὰ τὸ φράσσω, munio, pleonaſmo τῷ σ ut propriè ſit ſignum quo aliquid munimus & confirmamus ſeu ſtabilimus.

Σφραγίδιον, τό, ſigillum. Item annulus ſignatorius: apud Plut. ſub ἀοργησ.

Σφραγίζω, f. ίσω, ſigno, ſigillo, nota impreſſa inſignio. Dioſc. l. 5. cap. 113, σφραγίζοντες ἑκάστην αὐγὸς. Ità cruce inſignio: apud Chryſoſt. comm. in ep. ad Tim. Item obſigno, i. approbo mea auctoritate, veluti ſigillo impreſſo. Ioann. c. 6. & 3. Item conſigno, ſeu obſignatum trado aut depono: unde media voce, ep. ad Rom. c. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, ſignor, ſigno notor, obſigno. Eurip. in Iph. Taur. Δεινοῖς δὲ συμφοραῖσιν ἐσφραγισμένοι. Item activè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τό, idem cum σφραγὶς, ſignum ſeu nota alicui impreſſum. Xen. Hellen. l. 1. & 3.

Compoſita.

Ἀνασφραγίζω, reſigno, ſignum tollo in Pand.

Ἀποσφραγίζω, idem Diog. Laërt. μαθόντα δὲ τοῦτο τὸ ἱεραπόντια ἀποσφράγιζε. Interdum idem quod σφραγίζω: unde in paſſi-

va voce apud Eurip. in Oreſt. (de Helena) ᾗ δὴ πάνθ' ὑπεσφραγίζεται, omnia mea ſignis notat: ſchol. exp. σφραγίδως ἐπιτίθησι, ὡς δὴ πάντα κληρονομήσουσα τὰ ἐμά.

Ἀ'ποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, ſignaculum ſeu ſigillum: ſeu id quo aliquid obſignatur. Athen. l. 13.

Ἀ'σφράγιστος, ὁ ᾗ ή, non ſignatus cui nulla nota impreſſa eſt. Exponitur etiam, paſtore carens. Etym.

Ἐ'κσφραγίζω, exſigno alicũde exemplari ſumpto ſigno, ad exem-

Ἐ'κσφράγισμα, effigies expreſſa. Greg. (plar ſigno.

Ἐ'νσφραγίζω, ſignum imprimo, nota inſignio: pro quo Ionicè σὐσφηγίζω, in Epigr.

Ἐ'πισφραγίζω, idem. Item probo, approbo, ſubſcribo. Item conſigno: unde apud Plat. in polit. ὅλα γὰρ χωρὶς ἀφελόντας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Apud Ariſtid. ἐπισφραγίζεσθαι τῷ νίκῃ, exp. concludere velut ſigillo.

Ἐ'πισφραγιστής, qui ſigillum imprimit, obſignator.

Προσεπισφραγίζομαι, (dec.) inſuper ſigillo meo comprobo. Metaph apud Dem. in ep. ad Theram. calum. προσεπισφραγιζομένους τῷ ἀγάθῳ τύχῃ.

Καθυσφραγίζω, obſigno, obſignaculo claudo.

Μοχοσφραγιστής, vitulorum ſeu vitularum ſignator. (primo.

Παρασφραγίζω, adulterato ſigno noto, adulteratum ſignum im-

Πολυσφράγιστος, multis ſignis notatus. Item benè ſigillatus. Nonn.

Ὑποσφραγίζομαι, ſubſigno, ſubtus ſignum imprimo: ſeu finio & claudo ſuppoſito ſigillo. Phal. in Epiſt.

Σ Φ Ρ Ι Γ Ά Ω, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mammis lactis copia diſtentis: ut οὐθατα σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν, apud Aeſchyl. in Prometh. Item ſum corpore bene habito, ſum vegetus, ut qui adhuc ſunt in flore ætatis. Ariſtoph. in Nub. σώμασι γὰρ ᾗ σφριγᾷ. Plat. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντες. Dicitur & ipſum σῶμα σφριγῶν apud Eurip. Significat etiam, laſcivio, ut pecudes ſtabulis emiſſæ. Item κηρίῳ, ut exp. Heſych. Sic apud Greg. in Carmin. σφριγῶσα ὄμματα, oculi libidinoſi & elati.

Σφριγανὸς, vehemens, item florens, vegetus. Heſych & Etym.

Σ Φ Υ'Ζ Ω, ſalio, pulſo: ſeu mico, palpito. Galen. ad Glauc. l. 1, αἱ ὠρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ ſaliunt ſeu pulſant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur quæ ex inflammatione aliqua palpitant & pulſant igneo quodam motu, ut in Hippiatr. τὰς τε λαγόνας ᾗ τὰς ὀδύμας σφύζειν, Vnde ad cor etiam transfertur cum deſiderio rei alicujus incenſum ſalit & micat. Greg. de baptiſm. σφύζει μὲν τὸ πνεῦμα. Et ad hominem qui cupiditate gliſcente inflammatus continere ſe nequit, ſed deſiderio æſtuat. Piſides apud Suid. Σφύζει Ἀ'χιλλεὺς μιθύσκειν τὰς φρένας.

Σφυγμὸς, ὁ, pulſus: motus cordis & arteriarum dilatatione & contractione factus. Vide Galen. & Theophil. de pulſ. Apud Ariſtot. in meteor. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμὴ, à veteribus nominatus fuit pulſus inordinatus & incompoſitus, teſte Gal. in lib. de pulſ.

Σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulſus, in quo pulſus conſiſtunt. Damaſc.

Σφυγμώδης, ες, ὁ ᾗ ή, pulſitans, pulſui ſimilis, qualis eſt in pulſu. Paul. Aegin.

Σφυγμωδῶς, ut fit in pulſu, pulſum repræſentando. Galen.

Σφυγματώδης, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, εως, ἡ, idem cum σφυγμὸς, pulſus ſeu percuſſus venarum & arteriarum. Dicitur & de cordis palpitatione, apud Ariſtot. in lib. de reſpirat.

Σφύσδω, Doricè idem quod σφύζω: apud Theocr. id yll. 11, Φαιῶ τὰν κεφαλὰν ἐς τὼς πόδας ἀμφοτέρως μὰν Σφύσδεν, igneo motu

Compoſita. (pulſare.

Ἀ'σφυξία, ή, privatio ſeu defectio pulſus in toto animali. Galen. l. 1. de præſag. ex pulſ.

Ἄ'σφυκτος, ὁ & ή, non pulſans, pulſu omnino deſtitutus: vel in quo pulſus tam exilis eſt, ut omnino nequeat deprehendi.

Ἀ'σφυκτία, pulſu deſtitutus ſum, venæ mihi conciderunt. Dioſc. in præfat. l. 6.

Μικρόσφυκτος, cui parvus eſt pulſus & exilis: ſeu cui pulſus elanguit. Exponitur &, debilis.

Σ Φ Υ'Ρ Α, ας, ή, malleus: inſtrumentum fabrile. Od. γ, (de fabro arma ſua ſecum portante) Ἄ'κμονά τε σφύραν τ', ἠδὲ πρίστην τε πυρὸς ἀρῆρεν. Ariſtot. de gen. an. l. 5. c. 8, ὥσπερ οὐ χαλκοῦ ἡ σφύρα ἢ ὁ ἄκμων. Plut. de fort. Rom. σφύρᾳ ᾗ ἥλοις ἁρμοσομένη. ¶ Eſt & nomen piſcis cujuſdam marini, qui aliàs κέστρα, teſte Heſych. Scribitur & σφυρᾶ, apud eundem.

Σφύριον, τὸ, malleolus. Theophr. hiſt pl. l. 5.

Σφύραινα, ή, piſcis apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. quem Plin. lib. 32. ſudem à Latinis appellari ſcribit. Attici eum κέστραν nominant, ut teſtatur Strattis apud Athen. l. 7.

Ὁλόσφυρος, ſeu ὁλοσφύρατος, ὁ ᾗ ή, (comp) qui totus malleo ductus eſt ſeu fabricatus: ſolidus, apud Heſych. & Plin. l. 33. c. 4.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis: ut quidam exp. à σφύρα, deductum eſſe innuentes, ob mallei ſimilitudinem. ll. g. Δησάμενος πλατυμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντε. Ariſtoph. in Acharn. Ἀ'νὴρ τέτρωται χάρακι Δῃπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίορσον ἐξεκκέκικεν, tranſiliens foſſam malleum pedis vulneravit. Dioſc. lib. 4. τρίμματα σφυρῶν luxationes malleolorum. ¶ Metaphoricè σφυρὸν, dicuntur imæ montium partes, unde planities incipit, teſte Heſych. ut in Epigr. ¶ Per ſynecdochen totus pes σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρῆς φλὲψ, malleoli vena.

Σφυρίον, τὸ, idem cum σφυρόν. Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, ſignificare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia ſubſtringo: unde apud Athen. l. 14. εὐρυχορίαν ποιεῖται τὸ ἱμάτιον ἐὰν ὁ ἱμὰς ὀρθὸς ἐσφυρωμένῳ μέσῃ βαδίζειν.

Σφυρωτὴς ὑποδήματος, corrigia calceamenti. Geneſ. c. 4.

Compoſita ex σφυρόν.

Ἀ'κρόσφυρον τὸ, extrema malleoli pars. Eſt & genus calceamentorum muliebrium. Heſych.

Ἐ'πισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: ſic dicta quoniam ſupra malleolum pedis poni & ſtringi ſolet. Iliad. γ. Euſt. ἐπισφύρια, nominari etiam ſcribit τὰ μέχρι σφυρόν.

Εὔσφυρος, & poët. dialyſi ἐύσφυρος, ὁ ᾗ ή, pulchros habens pedum malleolos, & ſynecdochicè, cui eſt decora & elegans pedum forma. Hom. Heſiod. in Theog.

Καλλίσφυρος, idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Heſiod. ibidem.

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: & ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: ut λευκόσφυρος Ἥβη, Theocr. idyll. 17.

Ὁμόσφορος, qui ſuis σφυροῖς gradiens vnà cum aliquo iter facit, comes. Exponitur etiam frater.

Περίσφυρον, τὸ, faſcia qua malleoli pedis ſolent cingi: ſeu eſt ligamen quod cruribus circumdatur, accipiendo σφυρὸν ſyncedoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem Herodot. in Melp.

Ταυόσφυρος, malleolos pedum extendens inter eundum, ſeu amplis latisq; paſſibus progrediens. Heſiod. in Theog.

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos & molles: vel (ſynecdochicè) cui molles & teneri ſunt pedes: ut κῆρα χλιδανόσφυρος, apud Anacreont.

Σφυρὸς, vide in Σπυρὸς.

Σ Χ Α Δ Ω'Ν, animal quoddam pennis & pedibus carens. Etym. ¶ Item jactus quidam talorum. Heſych. ¶ Σχαδόνες, favi fucorum apud eundem Etym. ſeu favi apum, ut eſt apud Heſych. quomodo Theocr. utitur idyll. 1. Πλῆρες δὲ μέλιτος τὸ κηλὸν φόρμῳ Θύρσι κηώδη. Πλῆρες δὲ σχαδόνων. Exponitur etiam, apum ſoboles, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. Apud eundem lib. 9, σχαδόνων ᾠρίδες, exp. cellæ ſobolariæ.

Σχαδόω, Etymologo eſt θηλάσω, lactare. (gene.

Ἀ'νίσχαδον, (comp.) quod non peperit, nec ſugi poteſt. Idē ex Dio-

---

Σ Χ Α Λ Γ Σ, ίδος, ὁ, ή, varus, paxillus ſeu furcula qua attolluntur ſuſtentanturque retia. Xen. in Cyneg. πηγνύναι δὲ τὰς χαλίδας ὑπτίας, ὅπως εὐεπιγόμωμα ποιῇσι τὸ σαύνιον. Dicũtur & χάλικες.

Σχαλιδῶσαι, eligere χαλίδας, plagas eligere & furcis fulcire: apud eundem.

Σκαλίδωμα, idem cum χαλίς.

Ἀ'ποχαλίδωμα, ατος, (comp.) idem quod χαλιδῶ. Ἀ'ποχαλίδωμα, τὸ, idem cum χαλὶς, & χαλίδωμα. Xenoph. in Cyneg. Legitur & ἀποσκαλίδωμα, apud Heſych. qui è Xen. ſic vocari dicit extremitates varorum humanam ſpeciem repræſentantes.

Σ Χ Α'Ω, ῶ, F. άσω, ſcarifico, ſcalpro aperio, incîdo, aut pertundo. Ariſtoph. in Nub. ὥσπερ γαστέρα τοῖς συρίγξι, κἀτ' ὄυν ἔχων ἀμελήσας, non aperiebam cultro, ut ſpiritus exiret. Item laxo, remitto: unde paſſ. χῶμαι apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. ¶ Exponitur etiam, demitto, item deduco. ¶ Item traduco, transfero: unde χάσθαι apud Hippocr. ἐκ ἀρθρων l. 2, repentè ex naturali ſitu in alium transferri.

Σχάζω, eaſdem habet ſignificationes. Pro ſcarifico, apud Ariſt. hiſt. an. l. 8. ἐάν τις χάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν ſiquis venæ ſub lingua ſcitè adacto cultello ſanguinem detrahat. Sic & apud Gal. therap. l. 2. ¶ Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. χάσασι τὴν ἀρὰν ᾗ φράξασι διαστέγασιν, , cauſa demiſſa. Sic in paſſ apud Athen. l. 4. χασθεῖσιν τῶν φραγμάτων, deductis & demiſſis tabulatis. ¶ Item dimitto, intermitto, inſtituti mei tenorem abrumpo: unde in voce media apud Ariſtoph. in Nub. χασόμεθα τὴν ἱππικὴν, dimiſſo ſeu intermiſſo & abrupto equorum ſtudio. ¶ Significat etiam, traduco, tranſpono: unde χάσαι. Heſych. exp. μεταβαλεῖ. ¶ Item inhibeo, ſiſto, cohibeo: ut apud Pindar. κάπιλλε ἦδη μοι χάσαις inhibeas remum. Sic apud Eurip. in Phœniſſ. Χάσον δὲ δεινὸν ὄμμα ᾗ θυμοῦ πνοάς.

Σχάσις, εως, ἡ, ſcarificatio, apertura ſeu inciſura quæ fit cultro. Theophraſt. hiſt. pl. lib. 4. cap. 3.

Σχασι-

Σχοινεία, ή, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur. Aristot. de mundo. Item funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, & quo laxato in cursum effundebantur. Galen. comm. 2. in l. περὶ ἄρθρων.

Σχοινίον, τό, pugio seu scalpellus quo utuntur in scarificando, seu in aperienda & incidenda cute aut vena. in Hippiatr. ¶ Est & pars quædam in navi. Hesych. Eidem χοινεῖα sunt ἐρμητήρια, portus.

Composita: ex χάζω.

Ἀποχάζω, idem quod χάζω, scarifico. Gal. Therap. l. 13. ἀποχάζοντες τὰ μὴ πεπονθότα κῶλα.

Ἐπιχάζω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Καταχάζω, idem quod ἀποχάζω. Dioscor. l. 7.

Καταχασμός, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta.

Ἐγκαταχάζω, (*decomp.*) idem quod κατὰ χάζω. Dioscor. l. 8. c. 15.

Παραχάζω, inh beo, sisto, regredi facio. Hesych.

ΣΧΕΔΟΝ, propè: vel q. d. contiguè: ἐχομένως: ut Eustath. exp. ἀπὸ τοῦ ἔχειν, vel ἔχω, derivans seu ab ἐχομένη) Iliad. ν, Δαιμόνιε, χειδὸν ἐγγύς. Interdum cum genit. ut Odyss. ο, μαλα χειδὸν ἠλθεμεν ἀστεος αὐτῆς. Interdum cum dat. ut apud Hesiod. οἱ δὴ σφι χειδὸν ἔασι. Exponitur etiam, cominus, i. è propinquo. Il. ad. ε. χειδὸν αὐτασχεδὸν ἐπὶ κεφαλῇ. ¶ Item propè, i. propemodum, fermè, ferè: ut χειδὸν ἅπαντες. Demosthen. Item propè vel circiter. Plat. epistol. 7. χειδὸν ἐτῶν τεττάρακοντά γεγονώς. Exponitur etiam fortassè, apud Sophocl. in Electr. Σχεδόντι τῷδ' ὅλῳ ἐκ πατρὸς ἡκω φύσιν. Interdum vacare dicitur, ut apud Plat. epist. 7. σχεδὸν οὐκ ἀκριβῶς.

Σχεδάθω, *itidem* propè: ut Od. τ. Στῆρ' αὐτῶν σχεδάθεν, stetit prope ipsos, & cum dat. Od. β, σχεδὸν δὲ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη.

Σχεδίως, Eust. similiter exp. ἐχομένως, πλησίον, propè, contiguè. Exponitur etiam, pedetentim, sensim, vel retento gressu. Plut. in Cam. σὺν τάξει καὶ σχεδίως ἐπανῆλθεν.

Σχεδιώτης, ου, ὁ, qui propè est, ὁ ἐγγὺς καὶ αὐτόθεν, inquit Eustath. in Iliad. π. ¶ Exponitur etiam, exemporalis, subitò factus, inelaboratus, simplex: ut σχεδιώτης τροφή, apud Gregor. Et τὸ σχέδιον, extemporaneum, apud Hermog. Fœm. σχεδιώτης, ναῦς, navis quæ subitò & tumultuariè fit, ἡ δι' ὀλίγου συμπαγεῖσα, & q. d. ex propinquo sumpta, teste Eust. Odyss. ε, Ἀλλ' οὐ ἐπὶ σχεδίης πολυδίσμυ πήμασι πάσχων. Accusat. σχεδίως, adverbialiter sumitur pro σχεδὸν, cominus, è propinquo. Iliad. ε. Τύψεν δὲ σχεδίως: ubi tamen Eustath. annotat. subaudiri posse substant. πληγὴν vel τυπὴν.

Σχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuario opere. Gregor. in Athanas. ὅπως χειδιάζῃ ἡμῖν ἡ μνήμη νῦν ὡς γυμνωθεῖσα, quæ ex tempore memoria fundit & depromit. Item improvide & inconsideratè ago apud eundem. ὡς τοὺς τὸ βάπτισμα χειδιάζοντας, qui in conideratè baptismum accipiunt. Exponitur etiam exascio, apud eundem.

Σχεδίασμα, τό, opus ex tempore factum. Vtitur Cic ad Att.

Σχέδη, ἡ, tabella vel papyrus, aut philyra, aliúdve in quo scribimus: propriè, id quod ex tempore in mentem nobis venit, seu in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam exp. pugillares.

Σχεδίδιον, τό, tabellula, eiusmodi Eustath. exp. τὸ τῶν χειδίων λόγων ἐδάφιον.

Composita.

Ἀποχειδιάζω, ex tempore facio, vel dico seu pronuntio. Athen. l. 14. Item temerè ago: unde ἀποχειδιασμῶν νόμων, lex temerè lata, apud Aristot. eth. 5.

Αὐτοσχέδιον, proprie. Item cominus. Il. ο. Hesiod in Asp. Pro eodem dicitur & αὐτοσχεδίη, Il. π, sicut ἀμφαδὸν & ἀμφαδά.

Αὐτοσχέδιος, idem quod σχεδιώτης, ex tempore factus, inelaboratus, tumultuarius: ut αὐτοσχεδίῳ ὄρτυγι, apud Herodian. Αὐτοσχεδία (μάχη, pugna) quæ cominus fit & ex propinquo: seu qua pede cum hoste collato, decernitur. Il. ο. Accusat. αὐτοσχεδίως, adverbialiter idem significat quod αὐτοσχεδόν, cominus. Il. ϱ. Πλὴξ' αὐτοσχεδίως κωφὴν ἀλὸς ἀχλὺν πτερύξας.

Αὐτοσχεδίως, ex tempore, tumultuariè. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, ex tempore facio & tumultuariè. Item properè & illotis manibus quidpiam aggredior. Xen. apomn. l. 3. Item inconsultè ago & in re præsenti consilium capio. Isocr. in Evag. οὐκ ἀφῆσθαι ἀλογιστῶς, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν ἐπὶ τοῖς πράγμασιν. Significat etiam fingo & comminiscor, apud Athen. l. 13. Item temerè & confidenti animo quidpiam designo seu loquor. Plat. in Euthyphr. & in apolog. ¶ Item meâ sponte ago, non jussu aut mandato alterius. Xen. Hellen. 5.

Αὐτοσχεδιασμὸς dictio extemporalis. Αὐτοσχεδίασμα, opus ex tempore & tumultuariè factum. Poll ex Plat. com.

Αὐτοσχεδιαστὴς, qui extemporalem habet orationem. Item qui ex tempore & tumultuariè agit aliquid: ut αὐτοσχεδιαστὴ τῶν πρακτικῶν: apud Xen. in Lac. rep. Αὐτοσχεδιαστικὸς λόγος, oratio extemporalis, Alcid.

Αὐτοσχεδιστί, ex tempore, non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιαστικός, ex tempore factus seu dictus. Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi ex tempore: Alcidamas.

Αὐτοσχεδὴς, αὐτόδημος, calceamentum crassiori Minervæ factum. Poll.

Ἐπισχεδὸν, idem quod σχεδὸν. Apoll. Arg. 2.

Παρασχεδὸν, pro eodem. Item illicò, mox.

Παρασχεδιάζω, perperam & inconsultè interpretor. Greg. in 1. orat. contra Julian.

Σχίζω, vide in Ἔχω. Σχελίδες, vide σκελὶς in Σκέλος. Σχέσις, in Ἔχω.

ΣΧΕΤΑΙΟΣ, α, miser, miserabilis, infelix. Theocr. idyl. 13. Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. Demosth. ἐλεεινὰ καὶ σχέτλια πάσχων, pati miserabilia. ¶ Item asper, sævus, intractabilis. Il. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἀργείοις σὺν νηῒ θοῇ μεγαλήτορας ὦρμα, Σχετλιοσύνῃ τε βίῃ τε. Interdum acer, audax, laborum patiens: ut Od. μ, Σχέτλιε, ἢ ῥ' αὖ δὴ πολεμηΐα ἔργα μεμήλει. ¶ Item scelestus, nefarius, injustus. Od. ξ, ἃ μὴ σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσι, facta injusta & scelesta. Eust. deduci scribit παρὰ τὸ σχίδω καὶ τλῶ.

Σχετλίως, miserè, miserabiliter. Item scelerate. Isocr.

Σχετλιάζω, conqueror tanquam miserabilia aut scelesta passus, quiritor, lamentor. Aristoph. ἃ δὲ σχετλιάζει ὁ β ἄν. Aeschin. in Ctesiph. σχετλιάζοιμι οὐ τοῖς ἀκλυσίαις ἐμαῖς. Item cum accus. apud Plut. in Cam. τοὺς δὲ σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμός, quiritatio, lamentatio: apud Thu.

Σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμῷ, indicans.

Κατασχετλιάζω, (*comp.*) indignor adversum.

Σχῆμα, &c. vide in Ἔχω.

ΣΧΙΖΩ, F. σω, findo, scindo: seu diffindo, discindo, dissideo: ut σχίζειν ξύλα, apud Xen. Plat. in Tim. τούτων τῶν ξύσεων πᾶσαν διπλῆν κραδίαν μῆκος σχίσας, hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem dividit. Metaphoricè aliquis ἀκλησίαν σχίζειν, dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus & discordiis, apud Synes. epist. 58.

Σχίζομαι, findor, scindor: seu diffindor, dissecor: ut φύλλα ἰσχομμένα apud Dioscor. Arbor σχίζεται dicitur, quum in plures ramos spargitur seu finditur, apud Theopr. Dicitur & multitudo aliqua σχίζεται quæ in contraria studia scinditur, apud Xen. in Symp. οὕτω δὴ καὶ ἐμοὶ σχίζεται.

Σχισμὸς, τό, fissura, scissura. Luc. 5. Peculiariter sic dicitur fissura seu rima naturalium in muliere, teste Poll. lib. 2. Item in ecclesia σχίσμα, appellatur, quum grex in contraria studia scinditur, & unione rupta dissident qui prius consenserant. 1. ep. ad Cor. c. 11. & alibi in n. Testam.

Σχασμὸς, ὁ, idem Hesych.

Σχισις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura. Suid.

Σχιστὸς, ὁ, fissus, scissus, vel fissilis, qui findi & scindi potest. ut σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. & σχιστὴ πίτυλα, apud. Dioscor. lib. 5. cap. 123. Dicitur & lapis qui idem σχιστὸς, natura sua fissilis, apud eundem ejusd. lib. c. 145. Appellatur & lac quoddã σχιστὸν, cujus serosa portio certo quodam modo exempta & segregata; est à caseo. v. de eundem l. 2. c. 77. & Aegin. l. 1. cap. 88. Σχιστὰ, calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχιδακιῶν, ῶνος, ὁ, assula fragmentum aut segmentum è ligno scissо. Dioscor. l. 1. c. 130.

Σχιδακιῶν, ου, in modum assularum, assulatim. Idem lib. 5. cap. 128 & Aegin. lib. 6. cap. 89.

Σχιδακώδης assulosus: apud eundem Dioscor.

Σχίδαξ, ακος, τό, idem quod σχιδάκιον. Hesych.

Σχιδίον, τό, assula, Vitruv. l. 2. c. 1. Σχίδιον, idem quod σχίδαξ.

Σχίζα, seu Σχίζη, ἡ idem quod σχίδαξ & σχίδες Iliad. β. Odyss. γ, & ξ.

Σχινδαλμὸς, idem quod præcedentia. Exponitur & festuca: Hesych. Pro eodem scribitur & σκινδαλμὸς, apud Galen. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. σκινδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι ut exp. schol. Scribitur & σκινδάλαμος, de quo in comp. ex Κάραμος.

Σχινδύλησις, fissio quæ assulosè fit Hippocr.

Σχίνος, ου, ἡ, lentiscus: arbor de qua Dioscorides lib. 1. cap. 90. παρὰ τὸ σχίζω derivari putatur, vel quòd eius σχίδακι soleret uti ad repurgandos dentes, ut testatur Dioscor. vel quòd oculos quasi proscindat. & inde vi sua lacrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur scilla seu squilla, ut apud Aristophan. in Plut.

Σχινάδης, ες, ὁ, ἡ, lentiscum referens odore, colore, aut alia aliqua similitudine: seu qui est è lentisci genere.

Σχίνινος, lentiscinus: ut σχινινη ῥάπις, apud Dioscor. l. 1. c. 91. & σχίνινον ἔλαιον, apud eundem ejusdem l. c. 51.

Σχινὶς, ίδος, ἡ, baccа lentisci, fructus quem fert lentiscus. Hippocr. de nat. mulieb.

Σχινίζομαι, ad dentes repurgandos & candefaciendos lentiscum mando vel scillam. Etym.

Composita ex σχίζω.

Ἀκροχιδὴς, ες, ὁ, ἡ, summa vel extrema alicuius partis scissa, aut fissus vel in cacumine divisus.

Ἀνασχίζω, idem quod σχίζω. Theocr. idyll. 26. Αἶψ' ὕδατι ῥέεντα λίστος μέσσα σχίζεν ὀνύχεσσι.

Ἀνασχιδυλάω, in palum seu in crucem tolli. Plat. de rep. l. 7. Scribitur & ἀνασκινδυλάω. Hesych.

Ἀποσχίζω abscindo, fissu avello, abrumpo. Euripid. in Alcest. Πτίσσω, ἀποσχίζουσα μυρσινῶν φόβην, avellens comam à ramis myrteis. Metaph. apud Aristoph. in Nub. ὅθεν ἀποσχισάς με τῆς λόγου. unde me quasi avulsit.

Ἀπόσχισις, ἡ abscissio, avulsio quæ scissu aut fissu fit. Hesych.

Ἄσχιστος, ὁ, ἡ, qui fissus non est, non scissus, individuus. Plat. in Tim.

Ἀσχιδής, & ἀσχίζης, idem: vel qui findi scindive nequit.

Διασχίζω, diffindo, discindo, dissecco.

Διασχίζομαι, diffindor, &c. ut Διεσχίζοντο ὁδοί, apud Xen. Pæd. 4. Et metaph. apud Plut. in symp. ὅπως μὴ εἰς αὖθις διασχισθησόμεθα, ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχισμα, τ, frustum ex dissectione seu discissione. Apud musicos sic dicitur dimidium semitonii minoris. Boëthius lib. 2. cap. 27.

Ἀδιάσχιστος, (decomp.) qui diffissus aut divisus non est.

Δισχιδής, bifidus.

Δύσχιστος, qui difficulter finditur seu scinditur.

Ἐκσχίζω, scindo ex, excindo. Aristot. de mundo.

Ἐπισχίζω, in superficie scindo: vel in findo, incido. Apol. Rhod.

Ἐπισχίδες, dicuntur cunei, quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coëat. Vitruv. l. 10. c. 18.

Ἐπισχίδιον, idem.

Εὔσχιστος, qui facilè scinditur seu finditur. Dioscor. l. 5. c. 145.

Εὐσχιδής, bene fissus seu scissus: Epigr. vel idem quod εὔσχιστος.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindedo convello. Dem. in Mid. κατέσχισαν τὰς ὄψεις τῷ εἰκῇ μάπτειν. Et voce media apud Aristoph. in Ran. Exponitur etiam, præcido.

Κατάσχισμα, frustum diffindendo avulsum.

Κατάσχισις, diffissio, discissio.

Λεπτοσχιδής, tenuibus incisuris seu rimis diffissus. Λεπτοσχιδεῖς dicuntur calceamenta eum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδής, in medio fissus seu per medium.

Παρασχίζω, juxta seu à latere findo: vel incido, diffindo.

Περισχίζω, circumcirca scindo, in orbem findo.

Πολυσχιδής, multifidus, in multas partes fissus. Luc.

Προσχίζω & Ὑποσχίζω, antè scindo, & subtus scindo. Πρόσχισμα & Ὑπόσχισμα, quod antèrius aut subtus scissum est, genera calceamentorum, apud Poll. l. 7. c. 22.

Χαμαισχιδής, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur. Theophr. de caus. pl. lib. 4.

ΣΧΟΙΝΟΣ ου, ὁ, juncus: cujus descriptionem vide apud Dioscor. l. 4. c. 52. & Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Theocr. idyll. 5. Τοὶ μὲν ἐμοὶ κύνες εἰσὶ καὶ ἄγριος αἶγας ἔδοντι, Καὶ σχοῖνον πατέοντι. ¶ Item funis è junco plexus. Et generaliter, pro quovis fune. ¶ Item mensura Aegyptiaca, sexaginta stadia capiens, ut testatur Herodot. lib. 2. In qua significatione etiam fœm. gen. legitur apud Call. Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίαν.

Σχοινώδης, ους, ὁ, ἡ, juncosus, vel junceus: juncum referens, aut qui est è junci genere.

Σχοινίνος, junceus, è junco factus. Hesych.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps unà cum suo cæspite. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Exponitur etiam, funale seu funis: apud Ioseph. in antiq. Iud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus è junco plexus, resticula juncea. Aristoph. Metaph. apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. sic per jocum nominatur penis seu veretrum. ¶ At σχοινίον dicitur esse nomen avis apud Aristot. hist. an. l. 9.

Σχοινίζω, fune metior fune circumscribo & finio.

Σχοινίζομαι, obscœnè genium agito. Athen. l. 14.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa & descripta.

Σχοινισμός, ὁ, dimensio & descriptio quæ fit fune. Est & tormentum genus, quod funibus fit & fidiculis tractoriis. Plut. in Lucull.

Composita. (lo.

Ἀποσχοινίζω, fune circumscriptum sejungo & separo. Et simpliciter, sejungo, separo.

Ἀποσχοινίζομαι, separor & disjungor veluti fune. Chrysostom. ὕδωρ δὲ ἐξ ἀλλήλων ἀποσχοινίσαι. Et ἀποσχοινισμένος, separatus, sejunctus, seclusus, apud Dem. orat. 1. in Aristogit.

Βαθύσχοινος, ὁ, ἡ, altos & sublimes juncos ferens, epithetum fluvii. Iliad. δ.

Δεκάσχοινος, decem schœnos patens, decem schœnos longus.

Ὀλόσχοινος, junci quoddam genus crassum & carnosum. Dioscor. l. 4. c. 52. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13.

Ὀξύσχοινος, juncus acutus. Dioscor. l. 4. c. 52.

Πεντάσχοινος, quinq; schœnos patens, quinq; scœnos longus.

Περισχοινίζω, fune circumscribo, fune circumsepio. Poll.

ΣΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, otium, vacatio & feriatio à negotiis. Aristot. polit. 7. τίνων δὲ ἀρχὴν μὲν πολέμου, σχολὴ δὲ ἀσχολίας. Xen. Pæd. 4. μὴ ὀκνῶμεν οὖν εἰς σχολὴν μήτε βαδίσασθαι, &c. Dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est & otium terit, idque absolutè interdum: ut Xen. Pæd. 5. σχολὴν οὐδὲ ἀσκεῖν ἦν. Interdum cum infinit. ut Luc. σχολὴ σὺν ἄγουσι βίς οὐ ποσὶ κωίωνες, non est eis otium. Interdum cum præposit. dat. sequente, Plat. in apol. & sequente accusat. apud Luc. sequente genit. apud Plut. & Aristot. Aliquando cum solo genit. at Plat. de rep. l. 2. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, ab aliis cessans. Cum dat. solo apud Luc. in lib. de calumn. Dicitur & aliquis ἔχειν σχολὴ ἀμφί τινα, habere otium quod impendet alicui, ut apud Xen. Pæd. 7. Item σχολὴ infinitivo additum exp. otium aliquid agendi. Cum genit. significat vacationem ab aliqua re. Plat. de rep. lib. 2. σχολὴν τῶν ἄλλων πολέσης αὐ εἴη διόμην, egeat otio ab aliis rebus. Ἐν σχολῇ, κατὰ σχολὴν, ἐπὶ σχολῆς, in otio, per otium. Plat. Aeschin. ¶ Item σχολὴ, mora ejus qui lentè agit. Thuc. l. 1. ¶ Item lucubratio quam quis per otium seu in otio composuit: ut apud Plut. in exord. lib. de aud. ¶ Ipse etiam locus in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur, schola. Idem in Pericle, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων.

Dat. σχολῇ adverbialiter significat, otiosè, per otium. Andoc. οἵτε σχολῇ ποθὲ τῶν ἐσπεμπομένων σπουδάντες. Item lentè, tardè more hominum otiosorum. Thuc. l. 3. Item vix, ægrè, magno cum labore. Xenoph. Pæd. 4. Item haud quaquam, nullo modo, nullatenus. Soph. in Oedip. tyr. Σχολῇ γ' αὖ οἴκους τοὺς ἐμοὺς ἐστελλόμην. Sic & apud Aristot. metaphys. 2.

Σχολαῖος, α, ον, lentus, tardus, segnis. Thuc. l. 3. Syn. ep. 104. Compar. σχολαιότερος, & per syncop. σχολαίτερος. Herodian. l. 7. Superl. σχολαιότατος, & per sync. σχολάτατος.

Σχολαίως, per otium: seu lentè, tardè, cunctanter. Aristot. eth. 9. cap. 11. Compar. σχολαιότερον, & per sync. σχολαίτερον, tardiùs, segniùs: Aristot. de mundo, & Herodian. l. 8. Superl. σχολαιότατα & σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè, apud Xen. in Lac. rep. & Hell. 5.

Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio. Thuc. l. 2.

Σχολικὸς, ad scholas pertinens, scholis conveniens: ut σχολικὸν ὑπόμνημα, Athen. l. 3.

Σχόλιον, τὸ, glossema: quod vel scribitur in id quod per otium legitur: vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium, teste Etymol. Lucian. Vit. aut.

Σχολιαστὴς, qui scholia scribit in aliquem autorem, & iis eum illustrat: ut σχολιαστὴς Ἡσιόδου, apud Eust.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius. Suid.

Σχολάζω, otior, otium ago, sum otiosus. Plut. in Alcib. πυθόμενος μὴ σχολάζειν, quum intellexisset ei otium non esse. Interdum cum dat. actum exp. etiam, vaco operam do, studeo. Cum dat. person. Xen. in symp. Συνεχῶς σχολάζων διημερεύω, totos dies Socrati do operam. Plut. in Alex. βίς φίλοις ἐσχόλαζεν, amicis studuit. Cum eodem significat etiam, discipulus seu auditor sum: ut apud Athen. ὁ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλακως, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει. Cum dat. rei Herodian. l. 7. βίς τυραννίδι ἔργοις σχολάζειν. Sic & lib. 1. & 3. Interdum cum præposit. jungitur: ut apud Xenoph. Pæd. 7. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τούτων σχολάσεις, si otium habebis ab hoc. Cum ἐν verò ὡς in post. signif. sumitur. Chrysost. πάντα τὸν βίον ἐν εὐχαῖς καὶ τῇ τοῦ θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare. Aristotel. polit. 5. ὥστε ἐᾷ σχολάζειν ὡς βίς ἰδίοις. Et sequ. accus. apud Xen. Cum infinit. exp. non est mihi otium, mihi non vacat. Xen. Pæd. 8. οὐκ ἐσχόλαζε βίς βίοις ἀκούειν, non otium erat ei eos audiendi. Sic & apud Plut. in Pericl. ¶ Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans ecclesia, i. rectore & pastore carens, can. 16. concil. Antioch.

Σχολαστήριον, τὸ, locus in quo commodum est otium agere & quiescere post labores. Exponitur exhedra, apud Athen. l. 5. ab aliis etiam, schola.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio. Plut. de discern. adul. ab am. Interdum adjectivè sumitur, pro otiosus: ut σχολαστὴς βίος, apud eundem in præcept. san. Exponitur & discipulus.

Σχολαστικὸς, qui otiari solet, otio deditus. Aristot. polit. 8. Οἱ σχολαστικοὶ, cœtus festi apud eundem, polit. 6. Et τὸ σχολαστικὸν, otiandi facultas, vel otium: apud eundem eth. 10. c. 7.

Composita.

Ἀποσχολάζω, vaco, remitto animum & quieti indulgeo. Aristotel. eth. 10. c. 6.

Ἀσχολος, ὁ, ἡ, ὁν, cui otium non est, occupationibus & negotiis districtus. Dem. Philip. 4. Θυμῶμαι ἀσχόλων ἁπάντων τῶν Φωκικῶν πόλεμον ἡγουμένων. Aristot. polit. 5. l. 5. ἄσχολον ὄντα περὶ βίς ἔργοις, occupatum in opere faciendo.

Ἀσχολία, ἡ, negotia, occupationes: unde ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere, apud Xen. in œcon. & ἀσχολίαν ἔχειν, negotiis distrahi. apud eundem ibidem.

Ἀσχολέω, negotia facesso seu exhibeo, occupo: vel in opere detineo. Lucian. in Zeux. σαφὲς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ τι ταπεινὸν καὶ οὖσα, & neutraliter, occupatus sum, negotiis distringor. Aristotel. politic. 7. cap. 15. ἀσχολουμένης μὲν τῆς πολεμικῆς δυνάμεως, φαίνεσθαι ἀγαθὴν ἐστὶν ἡγεμόνα δ' ἀγαθὸν ἢ σχολάζοντας, αὐτὸν ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους.

Ἀσχολέω

Ἀ'σχολούμαι, idem. Herodian. l. 3. λάθητο τῇ ἀσχολουμένῃ τῶ Σεβήρῳ, occupato Severo. Et cum ᾧδει apud Athen. ᾧδει ταῦτα ἠσχόλητο σφοδρῶς, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀ'σχόλημα, τό, negotium, occupatio. Item pro ἐπιτήδευμα, ἄσκησις, schol. Aristoph.

Decomp. Ἀ'παχολέω, negotium facessens avoco, occupans & impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio: unde apud Luc. ἀπασχολούμενος ᾧδει αὐτοῦ.

Διασχολέω, negotiis destineo: unde pass. apud Herodot. lib. 7. διεσχολημένῳ τῇ ἀπείρῳ τοῦ σφετέρου διάγνωσιν, eo occupato ad explorandum exercitum nostrum.

Ἐ'νασχολέομαι, occupatus sum in. (pato.

Πολυάσχολος, multis negotiis occupatus & distractus. Luc.

Εὔσχολος, qui abundat otio.

Εὐσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio & opere. Apud Luc. εὐσχολῶ τῆς καθ' ἡμέραν πέψεως, exp. omnia jam deprehensa habeo.

Decomp. Ἐ'νευσχολέω, otium & operam pono in. Luc. ἐνευσχολήσας ζητεῖ λογισμούς.

Προσεσχολάω, idem. Exponitur & accuratè contemplor.

Κακόσχολος, otio malè utens: vel otium malis rebus impendens.

Κακοσχολία, ἡ, otium quod in malis reb. teritur, otium inutile. Plut. in probl. Rom.

Συσχολάζω, simul otior, unà ferior: vel colludo in otio & feriis. Idem in Alcib. Item συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo & συσχολαστής, Plut. in lib. de aud.

Σώζω, σῶκος, &c. vide in Σόος.

ΣΩ'ΛΗΝ, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plut. ᾧδει φιλοπλουτοῦσιν ὥσπερ οἱ κεραμεῖοι σωλῆνες ἑδὲν ἀναλαμβάνοντες εἰς ἑαυτούς, ἀλλ' ἔκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιέις. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quo crus aut femur fractum conjicitur & continetur. Gal. com. 2. εἰς τὸ ᾧδε ἀγμῶν. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, & spinæ medulla à cerebro descendit: quoniam ad canalis similitudinem accedit: vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. & Athen. l. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ: Plinio ungues seu dactyli.

Σωληνίσκος, ὁ, qui piscatur σωλῆσι pisces. Athen. l. 3.

Σωληνάριον sive σωληνίσκιον, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩ'ΜΑ, ατος, τό, corpus, ἀπὸ dictum quasi σῶμα, vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam ejus ministerio utitur ad res, quas sibi obsignârit, significandas explicandasque. aut παρὰ τὸ σώω vel σάζω, quod in corpore anima tanquam in carcere servetur, ut Socrates docet apud Platon. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis, ut quum Xen. dicit, ᾧδει τὸ σῶμα ποιεῖσθαι τὰ ὅπλα, & Galen. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, recreare corpus. De aliis animantis corpore. Ἰσ. γ, λέων ἐχέτω μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Apud Plut. καίοντες τὰ σώματα, de corporibus hominum mortuis. Sic & apud Xen. Pæd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quum quæritur apud Luc. ὁ λίθος, σῶμα ἐστί; Sic passim apud Aristot. & cæteros philosophos. Interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur: ut apud Gal. ad Glauc. & Alex. Aphr. Interdum σῶμα, ponitur pro ἐρώμενον σῶμα: ut Xen. in sympo. τῷ σώματος ὀρεγόμενος. ¶ Item σώματα, servi, mancipia, domesticum famulitium. Aristot. rhet. 1, & Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα usurpatur, sicut & corpus. Aristot. ibidem, οἱ δὲ ᾧδε μὴ συζυγιμένων ἡδὲν λέγουσιν ὥσπερ ἐπὶ σώματος τῆς πίστεως.

Σωματοειδής, ές, ὁ ἡ ἡ, corporeus, corporea natura præditus. Aristot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικός, ἡ, ὁ, corporalis, qui est corporis: ut σωματικαὶ ἡδοναί, apud Aristot. eth. 7. & σωματικὴ ἀτυχία, apud Plut. in Coriol. Item corporeus, corpore constans: ut φύσις σωματικὴ, apud Phil. de mũ. Exponitur etiã, corpulentus. crassus. item corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quę corporea sunt Plut. in lib. de def. orac.

Σωμάτιον, τό, corpusculũ. Isocr. in ep. ad Philipp. Athen. l. 4. & 13. ¶ Item codex ac liber: in ecclesiast. hist. ¶ Σωμάτια, τά, numerantur inter ornamenta scenica apud Luc. in Iove Tragœdo.

Σωματεῖον, corpus. i. multitudo aliqua sedes conjunctas habens, & iisdem vivens legibus: unde & pro collegio accipitur, in Pand. Σωματεῖα, τά, dicuntur stolæ histrionicæ ad talos usque demissæ & totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio; corporea natura induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωμάτωσις, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἀ'σώματος, ὁ ἡ ὁ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Ἀ'σωμάτως, idem. Ἀ'σωμάτως, sine corporis interventu.

Δίσωμος & δισώματος, bicorpor.

Δικοσώμαζα, mancipia, famuli seu servi. Poll.

Ἐ'νσώματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐ'νσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετενσωμάτωσις, (*decomp.*) corporis unius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 10. Gregor. de hom.

Ἐ'πίσωμος, corpulentus. Exponitur etiam, torosus. in Hippiat.

Ἐ'πισωματόω, idem quod εὐσωματόω: unde ἐπισωματοῦσθαι, in corpus coalescere, corporari: apud Dioscor. l. 5

Εὔσωμος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem Εὐσωματία, sum corpore pulchro & benè habito, vel robusto. Eurip. in Andron. τὸ γὰρ ἄμεινον ὄντ' εὔσωμα-

Εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. 2. (τῶν.

Λεπτόσωμος, qui tenui & gracili corpore est. Eustath.

Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, procero & crasso.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui ejusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τρίσωμος, & τριτόσωμος, tricorpor. Eurip. in Ione & Herc. fur.

Φιλοσώματος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus. Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματία, amor corporis: nimium studium in curanda cute.

Φιλοσωματῶν, nimium amans sum corporis mei.

ΣΩ'ΡΟΣ, ου, ὁ, cumulus, acervus. Hesiod in Erg. 2. ὅτε τ' ἰδρὶς σωρὸν ἀμᾶται. Plut. symp. 6. πυρῶν αὐτοῖς σωρῷ, tritici impositus acervo. Et σωρὸς χρημάτων, apud Aristoph. in Pluto. Apud Suid. οἱ καθαροὶ ἀκάνθων σωρὸν συμψήσαντες, exp. fasciculum spinarum.

Σωρηδὸν, acervatim, cumulatim. Herodian. l. 4. Phil. de v. M. l. 1.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervo: vel cumulatim onero. Herodian. l. 4. λεύσιμα τὰς βωμὰς ἐσώρευσα.

Σωρεύομαι, cumulor, acervor, cumulatim aggregor. Idẽ ibid.

Σώρευμα, idem cum σωρὸς, Xen. Pæd. 7.

Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio.

Σωρευτὸς, acervatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ idem ferè cum σωρὸς & σώρευμα. Ab Hesych. & Suid. exp. πλήθος, multitudo.

Σωρεῖος, idem cum σωρὸς: factum ex σωρεύω, sicut φαλεὸς ex φαλεύω, inquiunt Etym. & Eustath. qui etiam addunt σωρὸς contractum esse ex isto σωρεός.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis! quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de divin. l. 2. & Diog. Laërt.

Σώρηξ. Poll. vas esse dicit in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus conjiciuntur. Exponitur etiam, acervus, apud Aristoph. quem inquit, Κακῶν ζωστὸν σώρηκ' ἐλίμου σώρηκα. ¶ Συρμὸς dicitur esse instrumentum equi sonis cavum quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ἐ'πισωρεύω, accumulo, acervatim aggero: unde apud Eurip. in Phœn. Νεκροὶ γὰρ νεκροῖς ἐξεσωρεύθησ' ὁμοῦ.

Ἐ'πισωρεύω, idem Athen. l. 3. μέλλοντος τῆς Κωμίλλης τάττειν ἐπισωρεῦσαν τινὲς, ὁ Ποντιανὸς ἔφη, &c.

Κατασωρεύω, accumulo, coacervo. (obruo.

Περισωρεύω, circuncirca cumulo & acervo, cumulo circumcirca

Συσσωρεύω, coacervo, acervatim congero.

Σῶς, σῶσις, σωτὴρ, &c. vide in Σόος, i. salvus.

Σάθησαν, in Σάω, Σώφρων, &c. in comp. ex φρήν.

Σάχω, in Σμώχω. Σώω, in Σόος.

T

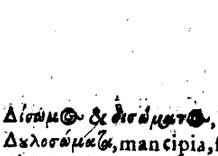

Nota decimænonæ apud Græcos literæ, cujus nomen ταῦ ab Hæbræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cæl. Rhod. lib. 10. c. 8. ¶ Attici ea pro σ utuntur, dicentes τήμερον pro σήμερον, & θάλαττα pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocum à τ coeptarum syllabæ primæ inseritur: ut in πτόλις & πτόλεμος apud poëtas pro πόλις & πόλεμος. ¶ Est etiam numeralis nota, de qua vide in Appendice.

ΤΑ'ΓΗ, ης, ἡ, rancor. Alex. Aphrod. Probl. lib. 2. τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα ταγγίζει.

Ταγγὸς, rancidus, qui rancorem contraxit: ut oleum ταγγὸν: de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: ut κρέων ταγγίσαν. Aetio.

Ταγὴ, &c. vide in Τάσσω. Τάγλωσσος, in Τάγασος. Τάγμα, ατος, in Τάσσω. Τᾶζω, in Τέγος. Ταὶ in Ο'. Ταινία, vide Τιτύσκω, in Τέτω Τάκτος, &c. vide in Τήκω. Ταικτὸς, &c. in Τάσσω, Ταλαντίζω, vide Τάλας in Τλάω.

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, talenta, libra: vel trutina. lanx. Iliad. Θ. ἐν δὲ ἑκάστῃ πάντης ἐπτυχὲς ταλάντου. Aristoph. Καὶ γὰρ ζυ-

λαντῳ μυσικὴ σαθμήσεται. Interdum ſic dicitur id, quod lanci imponitur ponderandum, & nominatim pondus 125. librarum, ut Heſych. ex Epiphan. tradit. Sic Il. ι. δέκα δὲ χρυσοῦ τάλαντα. Diverſa autem talentorum genera fuêre, de quibus vide Bud. in lib. de aſſe. ☞ Derivatum dicitur παρὰ τὸ τλῆναι τὸ βάρος, ἢ παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν ἔργαλείου ἢ τὸ οἰονεί φερέσοφον, teſte Euſt.

Ταλαντεῖον, ſeu ταλαντιαῖον, ὁ, talentum æquans. Athen. l. 4. τῇ ὑ τετάρτῃ τῶν ἡμερῶν ταλαντιαῖος εἰς ῥόδα μισθὸς ἐδόθη. Et ταλαντιαῖος λίθος τὸ μέγεθος, apud Ioſeph. Apud Ariſtot. œcon. lib. 2. ταλαντιαῖοι ἐγγυοῦσι τῶν ἄλλων ταλάντων dicuntur ſponſores, qui viginti talenta perſolvere poſſunt. Quævis etiam quæ ingentis & gravis ponderis ſunt, ταλαντιαῖα dicuntur: ut ταλαντιαῖα νοσήματα, apud Alcæum com. teſte Poll. l. 9.

Ταλαντιάω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντεύω, idem, Macedon Epigr. l. 2. Οἷσι ταλαντεύει πάντα νόμος βιότου. Et metaph. huc illuc exagito, ſuſpenſum teneo, ancipitem & alternantem. Greg. Naz. in Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιὸς μύθος ἐρωυσήρ, dæmonis ſolicita verſutia nunc me tollit viciſſim ac deprimit. Item neutraliter præpondero. Phil. de vit. M. l. 3. τῇ μὲν γὰρ ἐξελαύνουσι τὸ ἕλκος καὶ τὸ οἴδημα.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo & inclino. Diodor. Sic in hiſt. Alex. ἐξεταλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε. Luc. ἰσορρόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propenſus ſum. Item activè, in æquilibrio teneo. Alciphr. τάττων σὺ τῷ αἴρεσιν ταλαντεύῃ. Apud Theophyl. ep. 17. χρυσὸς τοῖς αὐθρώποις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, exp. velut præponderans dat victoriam.

Ταλαντίω, idem quod ταλαντεύω: unde metaph. terra dicitur αἰῶνι μέλλουσα ταλαντιεῖν, in æqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντισις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenſo & libratione. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος ſignificat, teſte Poll. l. 9.

Ταλαντίζω, idem quod ταλαντόω & ταλαντεύω: unde apud Suid. Ταλάντιζε τάλαντα ταλαντίζεται.

Compoſita.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ καὶ ἡ, utramque in partem libramentum habens: ſeu quod ab utraque parte vergere vel inclinare poteſt. Exponitur & utrinque libratus. Greg. Naz.

Ἀνιτάλαντος, qui paris eſt ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui paris eſt momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀνταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo: unde paſſ. apud Greg. invect. in Iul. 2. οἷς αὐτὸς ἀνταλαντεύεται πονηρίαν.

Ἀντάλαντος, idem quod αὐτιτάλαντος. Il. ε. Μηριόνης ἀντίτάλαντος ἐυκλείῃ αὐδρεφόντῃ. Et addito dat. apud Ihocyl. Accuſ. verò, Od. β. Διὶ μᾶλλον ἀντάλαντος.

Δεκατάλαντος, qui decem talentorum eſt, aut decem talenta ponderat: at δεκατάλαντος λίθος, apud Ariſtoph. in Centauro, teſte Poll. l. 9.

Δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta. Poll. ibid.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum eſt, duo talenta ponderans. Demoſth. [illegible] (dere æquans.

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum eſt, centum talenta pōderans. Ἑκατόν ταλαντία, centum talenta. Poll. l. 9.

Ἡμιτάλαντον, ſemitalentum. Il. ψ, Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ἴσοτάλαντος, idem cum ἀντάλαντος & αὐτιτάλαντος.

Πεντατάλαντος, ſeu πεντετάλαντος, quinque talenta æquans: ut πεντετάλαντον σταθμὸν apud Phal. in ep. Πεντετάλαντος δίκη, lis qua de quinque talentis certatur. Ariſtoph. in Nub.

Πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum eſt.

Πεντηκοντάλαντα, quinquaginta talenta. Poll. l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. dives. Poll. ibid. Et πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æſtimatur. Ibid.

Τριτάλαντος, qui trium talentorum eſt, aut tribus talentis conſtans. Et τριτάλαντον, tria talenta.

Ὑπερταλαντάω, præponderare, pōderis gravitate ſuperare. Etym.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut conſtans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΑΑΩ, ῶ, F. άσω, ſuffero, perpetior. ¶ Item ſuſtineo, i. audeo. Il. ν. οὐδ' οὐ τοῖσι πεφύκει, ἀρὴ τελάσσης Μᾶνα μεθ' ὅμιλον ἰόντι, ſi auſus fueris expectare.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia.

Ταλαύρινος, ὁ, ἡ, patiens ærumnarum & laborum qui forti & invicto animo ærumnas ſubit & ſuſtinet: ut ταλαύρινος πολεμιστής. Il. ε. & ν. Exponitur etiam, audax.

Ταλαὸς, ὁ, miſer, ærumnoſus, cui multæ ærumnæ ſunt tolerandæ: Ariſtoph. in Avib. & Herodot.

Τάλας, αντος, ὁ, idem Eurip. in Hec. Ὦ μοι τυφλᾶν μαγὰ φίλων ὀμμάτων τάλας. Fœm. τάλαινα miſera, ærumnoſa, Ariſtoph. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς ὕβρεως. Compar. ταλαίτερος, miſerior, ærumnoſior. Superl. ταλαίτατος, miſerrimus. Idem Ariſtoph. Ταλαίτατ' αὐδρῶν ἐγὼ ὑγιαίνων μοι δοκῶ.

Ταλαντίζω, miſerum & ærumnoſum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo & lamentor veluti miſerum. Heſych.

Ἄτλας, idem quod τάλας, ex eoque factum tranſpoſitis literis. ut docet Euſtath. vide & in comp. ex Τλάω.

Ταλάσιον, τὸ, lana: Heſych. & Euſtath. dicta à ταλάω, quoniam magnos labores ſuſtinent qui eam tractant.

Ταλασία, ἡ, ipſum lanificium. Plut. in Probl. Rom.

Ταλάσιος, lanifex: apud Suid. Pro quo poët. dicitur ταλασήϊος: ut ταλασίαι ἔργα, apud Apoll. Rhod.

Τάλαρος, vas ſeu inſtrumentum quod ad lanificia utuntur: lanas & fuſos in eo reponentes: quibus ſuſtinendis ſeu continendis quaſi ταλάσιον, videtur: qualus, quaſillus. Theocr. idyll. 18. (de Helena) Οὔ τί τις σὺ ταλάρῳ παρίσοδον ἔργα θαμίζει. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis. Il. σ. & Apud Ariſtot. rhet. 3. Item ſic nominantur vaſa in quibus lac reponunt bubulci, apud Theocr. idyll. 5. Et quibus utuntur in premendo laſte & in caſeum formando, teſte Poll. l. 7.

Ταλάριον & ταλαρίσκος, quaſillus ſeu fiſcella: prius apud Poll. l. 10. c. 28. poſterius apud Suid. ex Epigr.

Τάλις, ιδος, ἡ, dicitur virgo nubilis, ſeu quæ ſponſa futura eſt, teſte Euſt. itidem à ταλάω, ut ſit ἡ ταλάσια ἀσκήσασα, quoniam puellæ ad nubilem ætatem lanificio exerceri ſolebant. Soph. in Antig. ἀχνύμορος τάλιδος ἥκει μόρου Ἀντιγόνης. Vtitur & Callim. teſte ſchol. Soph. qui & Aeolicam eſſe dictionem tradit.

Τελαμών, ῶνος, ὁ, lorum enſis, & id ex quo ſcutum pendet, ſ. dictum à ταλάω, quaſi ταλαμών, τάλας γὰρ καὶ τλήμων ἀπὸ τοῦ βαστάζειν, inquit Euſtath.) Il. β, Ἰδρώσῃ μὲν ἔπειτα τελαμὼν ἀμφὶ στέρνοφι Ἀσπὶς ἀμφιβρότης. Item vinculum, ligamen, faſcia: ut Il. ε, Δησάμενος τελαμῶσι παρὰ στέρνον σφυρόν. Interdum, faſcia aut linteum concerptum quo vulnera aut oblæſa membra obligantur: ut apud Eurip. in Phœ. ἀμφὶ τ' αὐμαγεῖ' ἄρχεια τελαμῶνας βαλών. Sic & apud Herodot.

Τελαμώνιος, qui ad cingulum & lorum pertinet. Heſych. ὁ ἀναδεσμὸς τῶν τελαμώνων. Τελαμωνίαι. Poll. dicuntur quæ τελμωνίαι Xen. baltea coriacea, quibus armantur canes adverſus feras.

Τελαμωνίζω, faſcia involvo: unde apud Euſt. ex quodam hiſtorico. συμπεσὼν ἤλθε κατ' αὐτοῦ (ſ. Philippo cui oculus ſagitta excuſſus erat in prælio.) καὶ Κλεόσοφος ὁ ἑκείνῳ παρίσθης τελαμωνίσθεις τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν, alterum oculum faſcia contectum & obligatum habens.

Τλάω, ῶ, (factum per ſyncopen ex ταλάω) unde τλῆμι, f. τλήσω, præt. perf. τέτληκα, aor. 2. ἔτλην, idem quod ταλάω, perfero, patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους, ὅς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν, labores quos exantlavi. Il. α, Τέθλαθι μῆτερ ἐμὴ καὶ πάσχε perfer & tolera: per reduplicationem pro τλάθι. Item ſuſtineo, i. audeo. Il. α, Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἰέμεν οἶος; quomodo auſus fuiſti? Sic Il. α, τέτληκας ἦμεν, ſuſtinuiſti: vel animum induxiſti. Hinc & optativus τλαίην, Il. δ: pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην. Et infinit. τλάναι & τλήναι, pro quo Aeolicè τετλάμεναι, Ionicè τετλάμεν. Particip. τετληκὼς & eliſo κ τετληὼς interdum nominis uſum præſtat, patiens, tolerans: ut τετληότι θυμῷ. Od. δ & alibi. Part. c. τλᾶς, itidem patiens, paſſus. Item qui ſuſtinuit, qui auſus fuit. Eurip. in Med. Ἔρεξον τλᾶσα δυσσεβεστάτου, auſa perpetrare facinus maximè impium.

Τλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, patiens. Interdum audax, fortis: ut τλήμων Ὀδυσσεύς, Il. κ, Plerunque miſer, ærumnoſus, calamitoſus: ut τλήμων Ὀρέστης, apud Eurip. In qua ſignif. Doricè τλάμων dicitur, frequentiſſimè apud tragicos.

Τλημόνως, miſerè, lamentabiliter: Eurip. in Troad.

Τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miſeria, infortunium: Hom. hym. 1. in Apoll. Υἱ μενεῦσιν ἀνθρώποισι θεοὶ ἄμβροτοι ἠδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις Τλημοσύνας: Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia. Item audacia. Heſych.

Τλητὸς, tolerabilis, qui tolerari poteſt. Eur. in Med. & Hippol. Et activè, tolerans, patiens: ut Il. ω, Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.

Τλητικὸς, patiens, qui eſt ejuſmodi ut facilè tolerari queat.

Τλητικῶς, tolerantèr, patienter, Phil. de vita M. l. 1.

Ὄτλος, ὁ, ærumna, labor, miſeria. Heſych. & Suid. Derivatum à τλάω, per pleonaſmum τῶ ο, teſte Etymol.

Ὀτλίω, ærumnas & labores ſuſtineo. Heſych. Et ſimplicitèr, perfero, ſuſtineo, in Epigr. Ἐκδίκου ὀτλήσαντες ἀεὶ πόνον.

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, miſeria. Ὀτλήμων, ærumnoſus, miſer.

Ὀτλοῦν, idem cum ὀτλέω. Apoll. Arg. l. 2. & in Epigr.

Τάλαντον, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex τλάω.

Ἀνατλάω & αὐάτλημι, perfero, perpetior. Od. ξ, ᾗ ὅπποσα κῆδε' ἀνῆτλες. Xen. Pæd. 1. πόνον αὐατλῆναι. Pro eodem per ſyncopen dicitur αὐτλάω.

Ἄντλος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Ἄτλας, Euſtath. dictum eſſe ſcribit vel παρὰ τῷ μὴ τάλας εἶναι, vel ἐπιταλικῶς, quaſi πολύτλας: fingitur enim Atlas cœlum humeris ſuis ſuſtinere. Ἄτλαντες dicuntur etiam ſtatuæ Atlantis, ſeu quæ Atlantis modo cœlum ſuſtinent, aut aliud quidam apud architectos. Athen. lib. 5. ἄτλαντες τε ὠθείτερχαν τῷ ναῷ ὑπὸ ἐξαπήχεις. ¶ Nominatur & ἄτλας extrema colli vertebra, ipſum pondus colli ſuſtinens. Poll. l. 2. ¶ Exponitur etiam, qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cœliferi. Item qui non eſt audax, qui nihil patitur. Heſych.

Ἄτλητος

Ατλητος, & Dorice ἄτλατος, ὁ ἡ, intolerabilis, intolerandus: πένθος ἄτλητον. Il. ι.

Ατλητέω, & Dor. ἀτλατέω, tolerare non possum vel perpeti. Soph. Item sum intolerabilis. Item metuo, animo sum abjecto. Hesych.

Ατληπία, intolerantia, impatientia. Idem.

Διατλάω & Διΐστημι, idem quod αὐατλάω.

Δύσλητος, toleratu difficilis. Eurip. in Phœniss. (κραδίη.

Ἐπιτλάω & ἐπίτλημι, perpetior, perfero. Il. ψ, & τ, Τῶ οἱ ἐπιτλήτω

Παντλήμων, & Dor. παντλάμων, omnino miser & infelix, miserrimus. Eurip. in Hec. Soph. in El.

Πολύτλημων, multum pariens, qui magna patientia fortunæ varios insultus sustinet. Item multùm miser. Hom.

Πολύτλας, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus: epitheton Vlyssis, apud Hom. in Odyss. Πολύτλητος idem: vel multa patiens.

Ὑποτλάω, seu ὑποτλήμι, sufferο, sustineo, subeo. Eurip.

Ἄτλος, Σχέτλιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex τέλας.

Δυστάλας, miser, ærumnosus, gravibus miseriis afflictus. Soph.

Παντάλας, omnino miser, miserrimus: ut παντάλεμα νύμφα. Eurip. in Androm.

ΤΑΜΙΑΣ, (Ionicè, ταμίης,) ου, ὁ, promus, condus dispensator eorum quæ condenda & promenda sunt: ut qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. Item qui ærario præest, quæstor. Xen. in Laced. rep. ὧν χρημάτων δέσποινα θεὸς ἐλθη, τούτων ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει θεῷ ταμίας. Interdum adduntur genitivi rerum earum quarum dispensandarum curam ταμίας gerit. Idem Pæd. 4. ἦλθον δὲ παρὰ με ἐκ χρημάτων ταμίαι. Et ταμίαι θεοσόδων, apud Aristot. polit. l. 6. Sic ταμίαι σίτου, apud Theophyl. epist. 19. Interdum generalius dispensatorem significat, arbitrum, administratorem aut præfectum. Sic Iupiter dicitur hominibus ταμίης πολέμοιο τετυχθαι. Iliad. δ & τ. Idem apud Eur. appellatur πολλῶν ταμίας σὺ Ὀλύμπου, in fine Med. Apud Thuc. ταμίας τῆς τύχης, qui fortunam arbitrio suo temperat. ¶ Exponitur etiam defensor: apud Dion. Halic. lib. 8. ¶ Dicitur autem παρὰ τὸ τέμνειν, à rerum sibi commissarum lectione & distributione. Etymol.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispẽsatrix, œconoma. Od. γ. Ἐν δ' ἄρα οἱ ταμίη οἶνον ἔχυσεν. Sic. & Odyss. α, & apud Xen. in Oecon. ¶ Exponitur etiam mulcta, ab Hesych. ut quæ à quæstoribus exigi soleret.

Ταμιεύω, f. εύσω, sum promus, cellarius. Aristoph. in Vesp. σὺ γὰρ ταμιεύσω' ἔτυχες. Item quæstor sum, quæstoris munus obeo. Aristot. polit. 2. ταμιεύσει δὲ ὁ στρατηγός. Cum genit. Dem. in Mid. τὸ παρελθὼ ταμιεύσας, quum quæstor administraret maritimam provinciam. Idem cum dat. ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæstor erat Philippi Naucleri. ¶ Item condo recondo, in penuaria cella asservo: unde metaph. apud Synes. ep. 49. ποιητικὴ γὰρ ὁ θεὸς ἐδυκε ταμιεύειν τῶν ἀκλεῶν, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lys. contra Nicom. ὧν τῆς τότε χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, hujus manu leges scriptas in scriniis condidimus. Et general. recondo quod in futurum promam, seu in tempus futurum rejicio. Lucian. εἰς αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος καὶ μνησικακεῖν, in crastinum recondere. Et passivè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. ad usum aliquem asservari. Greg. in epit. Gorgon. ἀδελφῶν ἐπιταφίοις ἐταμιεύθημεν. ¶ Item ταμιεύομαι, promo. Xen. in sympos. Item dispenso, tempero, constituo, determino. Plut. de educ. l. b. ταμιεύεσθαι τὸ τοῦ σώματος πόνου. Thuc. lib. 6. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βαλόμεθα ἀρχήν, nobis constituere & determinare non licet.

Ταμιευτικὸς, quæstorius: ut ταμιευτικὴ ἐξουσία, apud Plut. Item parcus qui recondere novit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæstura. Appian.

Ταμιεῖον, τὸ, cella penuaria. Isocr. ad Dem. Plut: symp. l. 5. Item ærarium, locus in quo quæstor recondit acceptos, seu in quo pecuniarum thesauri reponuntur. Plut. in Publ. Herodian. l. 1.

Ταμιείδιον, repositoriolum. Suid.

Ταμείας, scriptum invenitur pro ταμίας, apud Hesych. Ταμεία pro ταμία: apud Poll. l. 3. c. 8. Item ταμεῖον pro ταμιεῖον, apud Herodian, l. 7. Plut. de deo Socr.

Composita.

Ἀποταμιεύω, recondo, in penum aut ærarium repono. Aelian. seu reconditum occludo & obsero: unde ἀποταμιεύστη. Suid exp. ἀποκλείει.

Ἀτάμιευτος, ὁ ἡ, qui reconditus non est, aut non reconditur. Phil. de vita M. l. 1. & 2. Item qui nihil recondit, non providens res in futurum necessarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur: seu non recondendo. Plat. de leg.

Διαταμιεύω, in penu custodio. Idem ibid.

Ἐλληνοταμίαι, quæstores Græciæ, ærarii Græcanici præfecti. Thuc. l. 1. Poll. l. 8.

Ἐνταμιεύω, intrò latum recondo, in thesaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item qui parcè promitur: parcus Aristot. de gen. an.

Τάμνω. vide in Τέμνω. Τανάος, τανύω, in Τείνω. Τάξις in Τάσσω.

ΤΑΠΕΙΝΟΣ, ή, όν, humilis, non multùm à terra assurgens: cui oppon. ὑψηλὸς, procerus, altus. Luc. de saltat. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, μήτε παρὰ τὸ μέτριον ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ ἀνώδυνος τὴν φύσιν. Plerumque metaph. usurpatur & humilis apud Lat. ac interdum in laude hominis tribuitur, ut quum D. Petrus ep. 1. c. 5. dicit. θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Sic & alibi in novo Test. Hinc & τὸ ταπεινὸν, humilitas & abjectio animi: apud Greg. Naz. Interdum in vitio ipsi dicitur, quum nimirum τὸ ταπεινὸν ipsius modum excedit. Aristot. polit. 4. c. 11. εἰ ἡ καθ' ὑπερβολὴν οὖν εὐδαίμονα τῶν ταπεινολίαν. Est verò & μέσον vocabulum, quando de iis dicitur quos vel vilis & abiecta conditio vel fortuna reddidit humiles. Isocr. in Nicocl. τοὺς μὲν ἐκ ταπεινοτέρας ποιοῦσι τῆς τύχης, τοὺς δ' ἐκ σεμνοτέρας. Dicitur & de aliis rebus, ut ταπεινὸν ἦθος, habitus abjectus & vilis. Xen. Pæd. 5. Ἐν ταπεινῇ δίαιτῃ, apud Plat. de leg. Sic ταπεινὴ λέξις apud Aristot. de art. poët. & ταπεινὰ λόγοι, apud Dem. in Mid. ¶ Apud Athen. lib. 4. ταπεινότερα μεσῶν exp. minor particula. ¶ Dictum quidam grammatici volunt quasi ἐδαφεινός, ut humilis ab humo. Alii quasi πατεινός, à πατέομαι. Alii quasi θαφεινὸς, à θάπτω, sepelio. Sunt & qui ex πέδον factum esse putent, ut dicatur quasi πεδινός, per hyperthesin & mutationem literarum, ut fusiùs docet Etym.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abiectorum & qui demisso sunt animo. Isocr. ad Dem. Aristot. polit. 5.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio & abiectio, animus demissus. Aristot. Thuc. Isocr. Xen. &c.

Ταπεινόω, ῶ, humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo. Aeschin. in Ctesiph. ἃ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τὰς νῦν ἐπηρείας, Apud Plut. in Per. ταπεινοῖ τὸν φθόνον, invidiam deprimit & imminuit.

Ταπεινόομαι, humilis reddor, deprimor. Aristot. rhet. 2. μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τὸ βίᾳ.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ, animi demissio & abiectio. Lucæ 1. Apud rhetores quid sit ταπείνωσις, vide Quintil. l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀνταπείωτος, ὁ ἡ, qui animum non abiecit, cui animus non est deiectus. Plut. in Coriol.

Ἐπιταπεινόω, idem quod ταπεινόω, nisi quòd plus aliquid significat.

ΤΑΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes. Od. δ, τάπητα φέρων μαλακὰ ἑήϊα. Il. κ, Αὐτὰρ ὑπὸ κροτάφοισι τάπης τετάνυστο φαεινός. ¶ A verbo ταπάω quasi τάπης, Etymol. & Eust. Addit tamen Eust. veteres quosdam à θάλπω deduxisse, ut diceretur quasi θάλπης, abiecto λ, & θ in τ mutato.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem Hesych. Exp. etiam cervical, apud eundem.

Δάπις, idem quod præcedentia. Aristoph. in Plut. ἀεὶ ἐν δάπισιν ἔσῃ κεκλιμένος. Vtitur & Pherecrat. apud Eust. & Xen. Pæd. 7. Idem Eustat. hoc δάπις etiam παρὰ τὸ δάπεδον derivari posse scribit. ἀπὸ τοῦ δαπέδου ῥάννυσθαι.

Composita.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ ἡ, vel ἀμφίταπος, ὁ, tapes utrinque villosus, priùs apud Ael. Dionys. posteriore utitur Athen. l. 5 & 6. Interdum ἀμφίταπος adjectivum est, ut ἀμφίταποι κοῖτοι. Regum l. 2. c. 11.

Ἀμφιτάπις, ιδος, ἡ, idem quod ἀμφιτάπης. Diog. Laërt. in vita Lyc. Ψιλότάπις, tapes non villosus & veluti nudus præ illo qui dicitur ἀμφιτάπις. Laërt. ibidem. Pro eodem dicitur & ψιλοδάπις, apud Pausan. teste Eustath. & ψιλοτάπης.

ΤΑΡΑΣΣΩ, seu ταράττω, f. ξω, cõmoveo, turbo. Propriè aquã aliquis ταράττει quum limum in ea commovet & excitat & medicus pharmacum quum id spatha agitat: ut apud Luc. in Lexiph. Apud Hom. Od. ε (de Neptuno) σώσαμεν νεφέλας ἐτάραξε δὲ πόντον, mare concitavit & commovit. Item metaph. turbo, perturbo, perterreo. Plut. de def. orac. πάντα φύρειν ἅμα καὶ ταράσσειν. Demosth. Olynth. 1. τοῦθ' ὅπερ τοῦτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγονὸς, hoc ipsum turbat & perterret.

Ταράσσομαι seu ταράττομαι, commoveor, perturbor, metu consternor & perterreor. Xen. Pæd. 7. ἔτι γὰρ μᾶλιστα ἐκ πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσοίμεθα, metu consternatis. Herodian. lib. 3. ἐταράχθη δὲ τὸν γνώμην. Sic τεταραγμένα πραγματα, res perturbatæ. apud Dem. Philipp. 1. Exponitur & Impliciter metuo, timeo: apud Aristot. in categor. ταράττομαι μήτις ᾖ ἐπὶ, metuo ne quis dicat.

Ταραγμὸς, perturbatè confusè inordinatè.

Ταραγμὸς, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio. Eur. in Hec.

Χάραξις, ἡ, itidem perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur perturbatio oculi, morbus oculi de quo Paul. Aegin. lib. 3. cap. 22.

Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: apud Suid.

Ταρακτὴς,

Ταραχτὴς, ῆ, ὁ, turbator, perturbator. Ταραχλικὸς, perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare solet: ut ταραχλικῷ πάθῃ τὸ πολιτείας, apud Plut. in Camil.

Ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari potest.

Ταραχὴ, ἡ, idem quod τάραξις & ταραγμός. Isocr. de pace, ταραχῆς ἀπαλλαγέντες εἰς λῦ νῦν ἐφ' ἑαυτοὺς ἀλλήλους κατέστημεν. Herodian. l. 4. ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, erat ingens tumultus populi. Sic & Dem. Thuc. Plut. &c.

Τάραχος, ου, ὁ, idem Act. Apost. c. 12.

Ταραχώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, turbulentus, turbarum plenus. Xenoph. pæd. 3. ἐπιπόνῳ γράτδμμα σύνυκτι ταραχώδες ἐστι.

Ταραχοδῶς, turbulentè, tumultuosè. Isocr. in ep. ad Philipp. Plut. in Coriol.

Θράσσω seu θράττω, perturbo, molestiam affero. ✠ per syncopen factum ex ταράσσω & τ in θ mutato, teste Etym. Exponitur etiam, fodico, vellico pungo: unde metaph. apud Plat. in Parmen. ὅδη μοί τι πεπὶ με ἐθράξε μή τε ἢ σοὶ πάντων τῶν τόν. ¶ Apud Aristot. rhet. 3. quidam Theodorus barbariem & servilem originem exprobrans Nicon citharœdo, scommaticè inquit.

Θρᾴττισα, pro Θρᾴττη σα i. Thrassa mulier te genuit, i. serva.

Θρόττομαι seu θράττομαι conturbo, fodicor, pugnor: unde apud Suid. ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ὑπὸ τῶν ἀπειμφαινόντων θελύων, ne turbaretur auditus.

Τάρ͂ος, Ταρχεία, Ταρίχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναταράττω, conturbo, perturbo, commisceo: vel commoveo, agito. unde pass. apud Plut. in Fab. Max. ὥστε τὴν πόλιν ὥσπερ ὑπὸ τῶν λόγων τότων ἀναταράττεσθαι.

Ἀταραξία, ἡ, status animi imperturbati, imperturbatus animus.

Ἀτάρακτος, ον ἢ ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus.

Ἄταρπος, vacuus à perturbationibus aut turbis. Item intrepidus.

Ἀταραξίχως, citra perturbationem, tranquillè.

Ἀταραξία, ἡ, tranquillitas. Hippocr. epist. ad Damag.

Διαταράττω, idem quod αὐταραττω. Plut. in Alcib. εἰς Θρᾴκας ὑπ' ὀργῆς ἐπαναγὼν, πολλὰς ἀηθείας ἢ ἵππους, ἀφορμὴν ἔσχε τοῖς Θρᾳξὶ ταραχῆς τοῖς τὸ στρατόπεδον αὐτῶν.

Διαταράττομαι, perturbor, percellor. Luc. τίς σὸν αὖ διεταράχθη;

Ἐκταράττω, idem conturbo, perturbo: vel exterreo percello. Plut. in Coriol. τὸν τε δῆμον αὖθις ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς.

Ἔκτάραξις, perturbatio commotio.

Ἐπιταράττω, idem quod ὑταράττω Plut. de Orac. Pyth. & Luc.

Εὐτάρακτος, qui facilè perturbatur.

Παρατταράττω, idem quod ἐπιταράττω.

Συνταράττω, conturbo, perturbo. Il. α, συνταράσσειν δ' ἡμῖν δαῖτα παράξῃ. Plut. in Fab. Max. συνεταράχθη ὅπαν τὸ στράτευμα.

Συντάραξις, conturbatio, confusio.

Ὑποταράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio. Dioscor. l. 4. c. 184.

Ὑποθράττω, idem Plut. in Alcib. ὑπεθράττεν αὐτὸς ὅμως ὁ τῆ ἡμεδόλις καιρός. Et simpliciter, conturbo, perturbo. Idem in Fab. Max. ἧττον ὑπεθράττε λόγῳ τὴν ἀλογίαν, minus perturbabant Fabium prodigia.

-ΤΑ'ΡΒΟΣ, ε͡ος, τὸ, terror, timor, metus. Eurip. in Bacch. Πόλει τε πάσῃ ἦσθα, terrori eras civitati. Apoll. Arg. l. ἡέ σε δαμνᾷ τάρβος ἐπιπόνμον. Pro eodem dicitur & τρόμος, apud Suid. ✠ Herodianus apud Etym. à ταράσσω, derivat, ex quo fiat τάραβος & per syncopen τάρβος. Idem etymon habet & Eust.

Ταρβοσυνή, ἡ, idem quod τάρβος. Odyss. σ, λυθεν δ' ὑπὸ γῆρα ἑκάστης Ταρβοσυνή.

Ταρβαλέος, α, ὁ, terribilis, timorem & metum afferens. Homer. hymn. in Merc. Exponitur etiam, metuens: apud Nonn.

Ταρβέω, ῶ, f. ήσω. paveo timeo, trepido. Od. σ, ἐδείη δυμῷ Ταρβᾶς. Il. ο Τάρβησαν πᾶσιν ὁ παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός. Et cum accusat. Il. ζ. Suid. apud Soph. ταρβεῖν pro ὑμᾶς accipi testatur.

Composita.

Ἄταρβὴς, ες ον, ὁ ἢ ἡ, intrepidus, minimè pavidus & meticulosus. Aeschyl. in Prometh.

Ἀτάρβητος, ὁ ἢ ἡ, idem: ut ἀπάρβητος νόος, Il. γ. Exponitur etiam inculpatus, irreprehensus. Hesych.

Ἀτάρβησε, & ἀταρβήτως, intrepidè, citra terrorem, sine metu. Soph. in Aiace.

Ἐκταρβέω, extimesco, expavesco: vel exterreo, expavefacio: unde ἐκτάρβημμον. Hesych. exp. ἐπτόημμον. attonitum.

Ἐξαταρβὴς, admodum pavidus & meticulosus. Hesych.

Προταρβέω, primus metuo, timore antè corripior. Eurip. in Herc. fur. ὁ δὲ νιν Εὐρυσθέως δοκῶν Πατέρα προπαρὼν δ' ἱκέσιον ψαύειν χερὸς, Ω'χθῆ.

Ὑποταρβέω, idem quod ταρβέω. Il. ε, Τὰς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις.

-ΤΑ'ΡΙΧΟΣ, ε͡ος, ὁ, vel ε͡ος, τὸ, salsamentum: piscium caro sale cõdita & exiccata, ac præsertim cervices eorum & ventres, cæteraq; partes pinguiores. teste Orib. lib. 2. Clearchus apud Athen. lib. 3. Σαωσος τάριχος τῶν ὀξυγαστρίων. Apud eundē l. 1. Ἐκδὲ Ἐλικωνίας σκόμβρος ἢ πάντα τὰ ἔριχα. Interdum de iis dicitur quæ alia quavis conditura asservantur: ut apud Gal. de loc. l. 5. Interdum sic nominatur cujuscunq; animantis caro inverterata, etiam non condita sale: ut apud Dioscor. l. 1. de adipe. Suidæ est caro sale aspersa: qui sic nominari scribit παρὰ τὸ ἐς γάρον ἐξηρῶσθαι.

Ταριχηρὸς, ὁ, qui est genere salsamentorum: vel qui saliri solet. Athen. l. 8. Item sale conditus & servatus: ut ταριχηρὰ ἰχθύες, apud Dioscor. l. 2. c. 34. & ταριχηρὰ κρέα, apud Arrian.

Ταρίχιον idem quod τάριχος. Poll. ex Aristoph. & Laert. l. 2 in vita Menedemi.

Ταριχόω, sale condio & marcero: seu sale conditum & inveteratum servo. Plat. symp. ἔτι μένε τὰς ἀνθρώπους ἅλα, ὥσπερ οἱ τὰ ἀεὶ τηροῦντες ἢ μέλλοντες ταριχεύειν. Et in passivo, apud Dioscor. l. 1. ca. ult. λίπ' ὑείῳ τε ταριχούμμω, cum salsa axungia. Significat & generaliter, macero, condio, arefacio, exicco: citra salem: unde apud eundem l. 2. c. 88 τέαρ ὀξὺ ἁλῶν τεταριχούμμον, sine sale conditus adeps. Et apud Theophr. l. 5. ταριχοῦσι δὲ τὰ ξύλα ligna in aqua macerant. Metaphoricè apud Chrysost. τεταριχούμμος ἢ κατεργασθὲς, maceratus & confectus.

Ταρίχευσις, εως, ἡ, conditura quæ sale fit, salsura.

Ταριχευτὴς, ῆ, ὁ, salsamentarius, qui carnes sale maceratas & inveteratas vendit. Herodot.

Ταριχευτὸς, ὁ, salsus, sale conditus & aliquandiu asservatus: ut ταριχευτὰ κρέα, apud Plut. symp. 5.

Ταριχεία, ἡ, idem quod ταρίχευσις. Aristot. hist. an. l. 9. Strab. l. 3

Composita.

Ἀταρίχευτος, ὁ ἢ ἡ, qui non est sale conditus & maceratus, vel sine sale inveteratus: & ex consequenti, recens.

Ζωμοταρίχος, cognominatus est quidā ab Alexide apud Athen. l. 3. quòd mursa piscium sale conditorum nimiùm delectaretur.

Ἡμιτάριχος, qui ex media parte est salsamentum: salsamentum imperfectum: ut apud Athen. l. 3. Archestratus jubet πρῶτον ἔχειν σκόμβρον πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἐλθεῖν, ἀμφορέως σὺτὸς νέον ἡμιτάριχον.

Προταριχεύω, prius sale condio, sale præmacero. Et simpliciter, præmacero, antè exicco & arefacio. Galen. method. med. l. 9.

Φιλοτάριχος, amans salsamentorum, qui salsamentis delectatur. Athen. l. 3.

Ὠμοτάριχος, α, ὁ, salsamentum crudum. Idem ibidem. Dicitur & ὠμοτάριχον, τὸ apud eundem ibid.

Ὡραιοτάριχος, vel ὡραιοτάριχος, idem quod τὸ ὡραῖον, τάριχος, salsamentum ex piscibus æstivo tempore captis. Poll. l. 7. c. 8.

Τάρος, & ταρσὸς, &c. vide in Τέρω.

-ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, ε͡ος, ὁ, tartarus, profundissimus inferorum locus. Il. θ, Ἡ μὲν ἐλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε, μάλ', ἦχι βάθιστον ὑπὸχθονός ἐστι βέρεθρον. Sic & Hesiod. in Theog. ✠ Sic dictus putatur vel ἀπὸ τοῦ τεταράχθαι ὑπὸ τῶν θεῶν, vel quoniā opacis suis tenebris ταράσσει & ταρβεῖν ποιεῖ, exterret & tremefacit.

Ταρταρόω, ῶ, f. ώσω, in tartarum dejicio, in tartara detrudo. 2. Pet. 2

Ταρταρέζω, tartareo frigore tremo. Plut. de primo frig.

Ὑποταρτάριος, ε͡ος, ὁ (comp.) qui sub tartaro est, seu tartarum incolens, vel sub tartarum detrusus. Il. ξ, & Hesiod. in Theog.

-ΤΑ'ΡΦΟΣ, ε͡ος, τὸ, densitas: peculiariter, sylvæ: vel locus sylvæ densus. Il. ε, Οἷον τὸν γε λέοντα δύω ὄρεος κορυφῆσιν Ἐν ταφείτῳ ὧν μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης. Sic & Il. ο. ✠ Eustat. scribit dici quasi τράφος, παρὰ τὸ τρέφειν, ut sit densitas quæ possit τρέφειν τὰ ζῶα, idq; etymon. Hom. versu illo expressisse. Possit etiam deduci à τρέφω significante πηγνύω quicquid enim densum est, id quodammodo compactum est & concretum.

Ταρφὴς seu ταρφὺς, ε͡ος, ὁ ἢ ἡ, item ταρφιὸς, ᾶ, ὁ, densus, creber, frequens. Il. λ, Οὐκ ἀὼ τοι χαλκὸς μὴ χρόα πικρὸς ἐσιγῇ Ταρφέας ἰοὺς ἰοὶ. Il. τ, ταρφιαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, crebra & densa nix. Nominat. plur. neut. ταρφέα adverbialiter usurparur, pro crebrò, frequenter. Il. χ, ὃ δ' ἐχύθη ὀξὺ λελακὼς Ταρφέ' ἐπαίσσων.

-ΤΑ'ΡΧΕΑ, τὰ, & τάρχαι αἱ, inferiæ, justa parentalia. ✠ ὑπὸ τῆς ταραχῆς, ut scribit Homeri schol. Apud Hesych. τάρχη exp. τάραξις.

Ταρχύω, exequias facio funus curo, sepelio: ut Il. η, Τὸν δὲ νέκυσσι ἐπὶ νῆας εὐστέλμους ἀποδώσω, Ὅ φά ἑ ταρχύσωσι.

Ταρχεύω, & ταρχέω, idem quod ταρχύω.

Ἀτάρχυτος, vel potius ἀτάριχυτος, ε͡ος, ὁ ἢ ἡ, (comp.) insepultus. Phocyl. Γαῖαν ἐπιμείραντας ἀταρχύτοις νεκύεσσι.

Τάσις, vide in Τείνω.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel τάττω, F. ξω. P. χα, ordino, colloco. Plat. in Polit. τὸ μὲν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀψύχων γλυφίσιν οὕτω τάττοντες, τὸ δ' ἐπὶ τοῖς τῶν ἐμψύχων, partem ejus in generationibus inanimatorum collocemus. Interdum dicitur de acie & collocatione militum: ut Thuc. l. 4. τάσσειν, & παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην: in qua signif. vox passiva frequens est. Dicitur & τάττειν τὸν κόσμον apud Plat. in Epinomide, ordinare mundum. Apud Xen. ἐμαυτὸν δίκαιον τάττω ἐς τὰς βελομένας, &c. exp. in eam classem me adopto. Apud eundem, ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει ὡς πὰν ἐλλῆπον

λείπειν φίλῳ exp. subſtituit ſe vicarium. Apud Plut. in Solone, αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, in pauperum ordinem ſe redegit, inter pauperes ſe numerat. Item conſtituo, præficio. Cum præpoſitione ἐπί: ut Ariſtot. polit. l. 3. τάττει ἐπὶ τὰς οἰκίας τοὺς ἀρχόντας. Plat. de rep. l. 2. ἐωυτὸν ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν τάττουσι τοῦτο. Sic Iſocr. ἐπὶ τὰς πράξεις σὲ τάττουσι, præficiunt te negotiis. Item ſtatuo, conſtituo: ut Ariſtot. œcon. 2. τάξαντες ἡμῖν, quum pretium conſtituiſſent. Thuc. l. 3. φόρον τάττειν, tributum ſtatuere, indicere, imperare. Apud eundem l. 4. τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, exp. quum taxaſſent ingenti pretio.

Τάσσομαι ſeu τάττομαι, ordinor, collocor: ut τάσσεσθαι εἰς μάχην apud Thuc. l. 4. dicuntur milites: unde & τεταγμένοι appellantur. Dicitur & de navibus: ut idem l. 2. ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων ἐξεμβολοις τὰς ναῦς. Latius etiam extenditur. Dicitur enim τάττεσθαι εἰς ἄνδρας, in numerum virorum adſcribi. Item præſicior cum præpoſitione ἐπὶ, apud Plat. Iſoc. &c. Item conſtituor, &c. ut πεταγμένη ἡμέρα, & πεταγμένος χρόνος, dies conſtitutus, tempus conſtitutum, apud Xen. & Plut. Apud Luc. τάττεσθαι τῷ θεῷ. ſubjicitur Deo.

Τεταγμένως, ordinatè, ſervato certo ordine. Item ſtato tempore, ſeu ſtatis temporibus, ſtatis vicibus. Ariſtot. rhet. 1.

Τάγμα τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio. Pro legione apud Plut. in Fab. Max. τὸ μὲν πρῶτον τῶν ταγμάτων καὶ τέταρτον αὐτὸς ἔλαβε, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον οἰκείῳ παρέδωκεν, primam legionem & quartam ſibi ſervavit, ſecundam & tertiam ipſi (i. Minutio) tradidit. Pro cohorte, apud eundem in Cam. apud Herodi. τὸ ἱππικὸν τάγμα, exp. equeſtris ordo.

Ταγματικὸς, ad cohortem ſeu legionem pertinens.

Τάξις, εως, ἡ, ordinatio, vel ordo: modus ratione temperatus. Plat. in Tim. ἐς τάξιν αὖτ' ἤγαγεν ἐκ τ' ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: unde ἐν τάξει χωρεῖν, apud Thuc. lib. 7. Interdum exp. acies: ut ἰσχάτη τάξις, apud Plut. Exponitur etiam, ſtatio & locus pugnandi: ut τάξιν λιπεῖν, apud Aeſchin. ſtationem ſuam & locum deſerere. Item turma, apud Xen. Sic dicitur etiam cõmitatus & multitudo hominum magiſtratui cuipiam apparentium & operam dantium, quæ multitudo cohors conſulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Syneſ. ¶ Significat etiam locum & vicem: ut apud Athen. θεραπαίνης τάξιν ἐπίσχουσαν, famulæ locum & vicem obtinente. Apud Dem. pro cor. ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνῳ, calumniæ & invidiæ ſpecie. Item locum & ſedem alicui conventui vel collegio conſtitutam: apud Ariſtot. ¶ Item officium, munus, partes, Demoſth. Aeſchin. ¶ Exponitur etiam taxatio.

Ταξεώτης, ου, ὁ, apparitor præſidis. in Pand.

Ταξείδιον, parva cohors, aut parva turma Suid.

Τακτὸς, ὴ, ὁ, ordinatus, in quo ſervatur ordo. Item certus, definitus: ut τακτὸς χρόνος, apud Plat. de leg. l. 11.

Τακτικὸς ὁ, ordinandi peritus peculiariter, peritus ordinandi milites & aciei inſtruendæ. Xen. pæd. 8. Τὸ τακτικὸν, quod pertinet ad hominem τακτικὸν ſeu ad ejus munus & officium.

Ταχτικῶς, militariter. Suid. Item ut convenit ei qui inſtruendæ aciei eſt peritus.

Ταγὸς, ὁ, ὁ, dux, imperator: vel præfectus, præſes. Il. ψ. & Xen. in Hell. in Theſſalia ſic dictus fuit ſummus magiſtratus.

Ταγεύω, ſum ſummus magiſtratus. Xen. ibid. Ταγεία, ἡ, principatus ille & ducatus. Item præfectura Ariſtot. in Oec.

Ταγὴ, ἡ, principatus, præfectura, Heſych.

Ταγαῖος, qui facit quid piam ab alio juſſus: apud eundem.

Compoſita ac primum ex τάσσω, cum præpoſitione.

Ἀνατάσσω ſeu αὐτατάττω, & αὐατάττομαι, inſtruo, præparo. Suid. & Heſych. ¶ Item compono & literis mando. Lucæ 1. ¶ Apud Plut. de ſolert. anim. (de elephante) ὤφθη νυκτὸς αὐτὸς ἀφ' ἑωυτοῦ πρὸς τὸν σελήνιον αὐατατόμενος τὰ μαθήματα καὶ μελετῶν, viſus eſt recolere ſecum & velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat.

Ἀντιτάσσω ſeu αὐτιτάττω, ex adverſo inſtruo ad prælium, oppono in prælium. Eur. in Herac. ὀκνεῖτε σφᾶσιν Καπὶ σοὶ ἀντείνοντες αὐτετάγμεθα. Metaph. apud Aeſchin. αὐτιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὸν τούτων ἀναίδειαν, legem opponere horum impudentiæ.

Ἀντιτασσομαι & αὐτιτάττομαι, ex adverſo ſto inſtructa acie, prælio obſiſto. Plut. in Cæſ. αὐτιπεσὼν δὲ Ἀντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ. Et general. adverſor, repugno, obſiſto. Iſocr. in Panath. νυνὶ μὲν ἐν τοῖς λεγομένοις ἡμῖν αὐτιτεταγμένοι. Dem. Olynth. 3. τῶν δ' ἄλλων ἐθελόντων ἀξιόχρεων εἶναι τὸ πρωτεῖον ἡμῖν αὐτιτάττεσθαι. Dicitur & πόλις αὐτιτάττεσθαι πρὸς πόλιν ἑτέραν, apud Xen. Pæd. 3.

Ἀντίταξις, aciei inſtructio adverſus hoſtem. Item repugnantia. Plut. de primo frig.

Ἀποτάσσω ſeu ἀποτάττω, colloco certo in loco, ſepono, ſecerno, ſeorſim deſtino. Plut. τὰς πλωτικὰς πρεσβείας ἀπέταξεν οὔπω χρόνον ἔχουσας. Item centurio, in ſtationibus pono: Polyb. τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Ἀποτάττομαι, collocor. Demoſt. Item detinor, deſpondeor, devoveor, unde ἀποτεταγμένον οἶκον, apud Chryſoſt. ¶ Significat etiam, renuntio, jubeo valere, à me ſummoveo. Baſil. ad Neocæſar. ἀποταξάμενον τῷ κόσμῳ καὶ τοῖς βιωτικοῖς μερίμναις. Et ſimpliciter, valedico: dimitto, valedicens. Act. Ap. c. 18. ὁ Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν.

Ἀπόταξις & ἀποταγὴ, renuntiatio. Item ſalutatio quæ ad extremum fit. Cyrill. Dionyſ.

Ἀπόκτος, ὁ ἡ, ſepoſitus & ſelectus ad certum uſum Herod.

Διατάσσω ſeu διατάττω, ordino, in ordines compono, digero, diſpono. Heſiod. in Theog. οὕς ῥ' ἔκασε Διὸς διατάσσομῶς, &c. Xenoph. ταῦτα ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Item deſcribo, decurio. Item in Hellen. διέταξεν ἱππικὸν, ὅσον ἑκάστη πόλις δύναται μάλιστα παρέχειν. Item conſtituo, ſtatuo, edico. Act. Ap. 18. Διέταξε τοῦ Διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον, &c.

Διατάττομαι, idem. Syneſ. in ep. ad Theophr. Διατάττε μηδὲν μηδὲν ἐξεῖναι ζώντι πλείω, impera, conſtitue. Item digero, in ordines compono. Xen. Hell. 7. οἱ Θηβαῖοι διεταξάμενοι, agmine compoſito incedentes. Διατάσσεσθαι paſſive dicitur quod edicitur & ſancitur. Philo de vita M. l. 1. Apud Herodot. Διατέταγμαι ἐφοβέην, mandatum ſeu injunctum eſt mihi.

Διάταγμα, τὸ, edictum, ſanctio, conſtitutio. Plut. Greg. Item deſcriptio, decuriatio.

Διάταξις & Διαταγὴ, idem. Greg. & in ep. ad Rom. c. 13.

Διατάκτης, ου, & Διατάκτωρ, ορος, ὁ, ordinator, dux.

Decomp. Ἄτακτος, ὁ ἡ, non ordinatus, non digeſtus. Heſych.

Ἀπὸ Διατάττομαι, contra ſtatuo ſeu decerno. Syneſ.

Ἐν Διατάττω, ordino & digero in, ſeu intus.

Ἐπὶ Διατάττομαι, inſuper edico vel mando.

Ἐνστάσσω, ſeu ἐνστάττω, inſtruo aciem, compono ordines & agmen. Diodor. τὰς δυνάμεις ἐν τοῖς καθ' ἡμέραν ἐξέτασιν. Et in paſſ. apud Arrian. ὡς ἤδη καθεστῶσας τὰς Γνώμης ἐνστασομένας.

Ἔνστασις, ἡ, inſtructio aciei. Polyb.

Ἔνστακτοι, extraordinarij Aelian.

Ἐντάσσω, ſeu ἐντάττω, inter ordinandum interjicio. Et general. interjicio, interpono: unde ἐντεταγμένοι, in ordinem numerũq; redacti.

Ἔνταξις, interpoſitio, inſertio. Peculiariter ſic dicitur quum levis armaturæ milites in phalangis interſtitiis interſeruntur: nudi ſinguli juxta ſingulos armatos. Suid.

Παρεντάττω, (*decomp.*) idem quod ἐντάττω. Exponi etiã poteſt clàm aut obiter interjicio. Παρένταξις, idem quod ἔνταξις Suid.

Ἐπιτάσσω, ſeu ἐπιτάττω, colloco ſeu diſpono poſt. ¶ Item mando, impero, jubeo. Xen. ἐπιτάττω μοι κλίνην. Iſoc. τὸν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, qui ſibi ipſe optima quæque agere imperat.

Ἐπιτάττομαι, collocor poſt. Xen. Hell. 1. ἐπιτάκτου δ' Ἀλεξιφῶντος μὲν Γερακλῆς. Hinc ἐπιτεταγμένοι, qui in ſecunda acie diſpoſiti ſunt. Item ἐπιτάττομαι, imperor, ſubditus ſum alicujus poteſtati. Ariſtot. ἐγὼ δὲ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν. Et ἐπιτεταγμένοι, ſubditi.

Ἐπίταγμα, τὸ, ſubſidiaria cohors. Plut. in Pomp. Item mandatum, juſſum. Plat. de rep. l. 2.

Ἐπιταγματικὸς, ſubſidiarius.

Ἐπίταξις & ἐπιταγὴ, idem quod ἐπίταγμα, mandatum, imperium. Plat. in Polit.

Ἐπιτάξ, adverbium quod apud Callimac. legitur. In Rhet. lex. exp. breviter, compendiariè, teſte Etymol.

Ἐπίτακτοι dicuntur triarii & ſubſidiarii milites, qui collocati ſunt ut laboranti parti in acie ſuccurrant. Suid. ex Thuc.

Ἐπιτακτὴς, ῆρος, ὁ, qui imperat, cujus eſt ſtatuere pro imperio.

Ἐπιτακτικὸς, imperioſus. Item ad imperium pertinens. Plat. in polit. Ἐπιτακτικὴ, ſ. ἐπιστήμη, ſcientia imperandi. Idem ibid.

Ἐπιτακτικῶς, imperioſè, ſeu pro imperio: apud Suid.

Decomp. Ἀνεπίτακτος, cui non imperatur, qui nullius imperio ſubditus eſt. Thucyd.

Ἀνεπιτάττω, contra injungo ſeu impono, viciſſim impero. Idem lib. 3.

Αὐτοπροστάκτης, qui ipſe per ſe aliquid injungit, qui jure ſuo juſſa imponit. Plat. in polit. Αὐτοπροστακτικὸς, unde αὐτοπροστακτικὴ, ſ. τέχνη ars pertinens ad αὐτοπρόστακτος ſeu ars mero imperio aliquid regendi. Idem ibid. Αὐτοπροστακτικῶς, more eorum qui per ſeſe jubendi poteſtatem habent.

Ὑπερεπιτάττω, inſuper impero ſeu mando. Iſocr. in Archid.

Καταστάσσω, aut καταστάττω, in numeros militares refero, centurio, decurio. Lyſias, καὶ ἃς οὗτοι τὰς ἀρχὰς ἦρχον ἃς τάξεις ἐκατόταξεν. Plut. Τὸν Ἀνταίου φίλον ἐκατόταξας εἰς τοὺς δικαστάς.

Καταστάττομαι, in numeros militares referor, &c. Herodian. εἰς τὰς ἱππικὰς τάξεις καταστάντες. Item activè pecuniam conſtituo. Demoſth. contra Theocrinum, καταστάσαι τοῖς φύλαξι τὰ ἐπιτήδεια καὶ τοῖς ἀδελφοῖς.

Κατάταξις, centuriatio, decuriatio.

Decomp. Ἐγκατάττω, q. d. colloco inter alios & velut interjicio ijs quos collocavi: adſcribo, adjudico.

Συγκατάττω, una cum aliis colloco. Phal: in ep.

Μετάσσω, vel μετάττω, ordines muto in acie inſtruenda: unde paſſ. apud Xen. pæd. 6. ἅμα ἄλλη μετατάττοντες ἐξ ὑπογώγιος ἐφέξοντας. Item transcribo in aliam decuriam vel ordinem: paſſivè, apud Aerop. Item μετατάττομαι, tranſeo ab uno exercitu ad alium. Thucyd. l. 1.

Παρεμ-

Παρατάσσω, five παρατάττω, in acie colloco, aciem inſtruo. Pauſ. in Meſſen Xen. Hellen. 1.

Παρατάσσομαι, in procinctu ſto, inſtructa acie ſto. Demoſth. ὡς ἐς ὃν Μαντινέας παρετάττόμεθα, contra quos in acie ſtabamus. Item metaph. oppono me ut repugnaturum, oppugno. Greg. in Maccab. encom. ὡς νόμου θεῖ παρατάσσῃ, legem Dei oppugnas.

Παρατεταγμένως, acie inſtructa. Ariſtid.

Παράταξις, εως, ἡ, inſtructio aciei, aut acies inſtructa: vel acies, prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herod.

Ἀντιπαρατάττω, (dec.) contra colloco in acie, aciem contra inſtruo: unde in voce med. apud Thuc. l. 1. οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς εὐθὺ παρετάξαντο ὡς κωλύσοντες. Ἀντιπαράταξις, inſtructio aciei adverſus aliam, acies contra inſtructa.

Προτάσσω, ſeu προστάττω, præficio aliquem, imperium ei aliquod & munus mandans. Thuc. l. 3. ναύαρχον προστάξαν. Item mando curam vel onus. Demoſth. ἡ βουλὴ προστάξει ἑτέρῳ. Et ſimpliciter, impero, jubeo, injungo. Xen. τῷ πόλει αὐθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοι προστάττουσιν μεγάλα πλεῖν, tibi injungentem. Sic & apud Plat. in polit. Significat etiam, deſtino, attribuo, aſſigno.

Προτάσσομαι, imperium accipio, jubeor. Xen. προστάττουσι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δυνάμιν, mandari eis majora quàm pro viribus. Item aſſignor, deſtinor. Eur. in Hec. Γ' ἐπιλεγόμενα κῆ προστεταχθὲν ἐξέλα, ubi ſervitio ſum deſtinata. Sic & apud Thuc.

Πρόσταγμα, juſſus, mandatum, imperium. Πρόσταξις, idem. Ariſto. de mundo.

Προστατικὸς, talis ut imperare poſſit, vel, ita comparatus ut lubenter imperet ſeu jubeat. Chryſipp. Apud Gram. προστατικὴ ἔγκλισις, imperat. modus.

Προτάσσω, & προστάττω, ante colloco, præpono. Plut. in Pomp. ἔμπροσθεν ἐφ' ἑκάστου τῶν ἔργων τὰς ἱππεῖς σὺν οἷς ἐῶ αὐτὸς, προστάξας. Προτάττομαι, anteponor: unde προτεταγμένοι in bello, qui in fronte ſunt collocati.

Πρόταξις, collocatio aciei in priori parte. vide libr. de vocab. milit.

Πρόταχος, in fronte collocatus, anteſignanus. Plut. in Camillo.

Προστατικὸς, præpoſitivus: ut προστατικὸν ἄρθρον, apud Gram.

Συντάσσω, aut συντάττω, q. d. unà cum aliis colloco & ordino: inſtruo ordinem & compono. Item, ordino, inſtituo: Plut. in Anton. τῶν μὲν ἐπὶ τοῦ ἀμφιθεάτρου συνόδων καὶ θεάτρων ἑτέρους ἐκέλευσε συντάξαι, aliam inſtituerunt. Item, conſtituo, comparatum & conſtitutum habeo Aeſch. de malè obita leg. συντεταγμένα ἡμῖν αὐτὸς, inter nos comparatum & conſtitutum habebamus. ¶ Item jubeo, impero. Polyb. συντάξας ἐλαύνειν καὶ κατηγεῖν ὅπου ἔχει ἑκάστου. Et apud Plut. ἐπὶ τοσοῦτο συνέταξε κἀγὼ ὁ ἰατρὸς. ¶ Apud Aeſchin. συντάγματα, ſcripta, expon. deſcripta annua penſitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω conſtruo ſignificat.

Συντάττομαι, unà cum aliis collocor & ordinor. Item ejuſdem ordinis ſum & notæ ſeu claſſis, eadem ſum dignitate præditus: ut ſpiritus ſanctus apud Gregor. dicitur ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένος καὶ συναριθμούμενος. Item acie inſtructa & agmine iter facio: unde συντεταγμένοι φαλάγξ, apud Plut. in Lyc. Significat etiam, ad ſtipendium conferendum ordine deſcribor & in claſſes diſtribuor. Demoſt. τὰ μὲν Σάμαινα ἔτω φησὶ δεῖν συντετάχθαι, ita deſcripta eſſe & in claſſes diſtributa. ¶ Item compono & ſcribo. Plut. συνετάττετο λόγους παντοδαπὰς καὶ ἱστορίας.

Συντεταγμένως, ordinatè, acie ordinata, acie velut inſtructa, Ariſtoph. in Plut.

Σύνταγμα, τὸ, conſtitutio, ordinatio: ut σύνταγμα τῆς πολιτείας, Iſocr. in Areop. Sic & dicitur certus militum numerus: item quum inſtructa eſt acies & in procinctu ſtat: Suid. Item deſcriptio quæ fit ad ſtipendium conferendum, penſitatio annua ad bellum gerendum. Demoſth. & Aeſch. contra Cteſip. ¶ Item volumen compoſitum, commentaria, libri. Plut. in Num. Συνταγματικὸς, unde τὸ συνταγματικὸν, ſ. συγγράμματος, quæ & phraſin habent convenientem ſyntagmati, & ordinatam capitum diviſionem. Ammon.

Σύνταξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, i. deſcriptio ad bellum conferendum, & illa annua penſitatio. item ipſum ſtipendium tributum: unde σύνταξιν διδόναι, apud Hyperid. Item ordo, claſſis: unde εἰς ἐκκλησίαν σύνταξιν συντεταγμένον, in nullum ordinem deſcriptus, apud Syneſ. ¶ Significat etiam volumen compoſitum, hiſtoriam, apud Polyb. & Cic. ad Att. ¶ Item ſic nominatur oſſium compoſitio, apud Galen. ¶ Apud Gramm. σύνταξις, conſtructio, ordinatio partium orationis.

Συντακτὴς & συντακτικὸς, dictus eſt Origenes quaſi compoſitor, vel quaſi quadam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros compoſuerit, teſte Suid.

Decomp. Ἀνασυντάσσω, recognoſco cenſus, iterum conſtituo cenſus. Harpoc. ex Gyper. Ἀνασύνταξις, cenſus recognitio: quum decuriarum munera obeuntium cenſui aliquid vel addendum vel demendum eſſe decernit populus, eligitque qui hoc ipſum curent. Suid.

Ἀσυνταξία, ordinis perturbatio. Ἄσυντακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, incompoſitus, inconditus. Xen. Pæd. 4. Item immunis à muneribus. Syneſ.

Ἐπισυντάττω, (q. d. ſuperconſtruo vel ſupercompono) impono aliis jam conſtructis & compoſitis.

Ὁμοσυντάκτος, ſimilis & ejuſdem conſtructionis.

Ὑποτάσσω & ὑποτάττω, (q. d. ſubcolloco) colloco ſub: ſubjicio: in ep. ad Eph. c. 1. ἔπαινος ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum expon. ſubjugo, ſubigo, in poteſtatem redigo. Herod. l. 3. πᾶσιν αὐτοκέλευσι ὑπετάξατε.

Ὑποτάσσομαι, ſubjicior, pareo ut ſubjectus: in epiſt. ad Tit. c. 2. δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item ſubigor, ſubjugor. Herodian. l. 2.

Ὑποταγὴ, ipſa actio ſubjiciendi ſe, ſeu parendi alicui ut ſubjectum: ſubjectio: in ep. ad Gal. c. 2. & 2. ad Cor. 9.

Ὑποτακτὸς, ſubjunctivus, qui ſubjungi poteſt vel ſolet: ut ὑποτακτικὴ ἔγκλισις & ὑποτακτικὸν ἄρθρον, apud Gram.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non ſubjectus, qui ſui juris eſt. Item qui ſubjici ſeu parere, tanquam ſubjectus, recuſat: immoriger, refractarius. 1. ep. ad Tim. 1.

Αὐθυποτάκτος, unde αὐθυποτάκτου ῥήματος, verbum quod eſt ſubjunctivi modi. Euſt. Αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυποτάκτου.

Compoſita ex τάξις, τακτὸς, & αὐτ. 2. ἰτάγω, ſine præpoſ

Ἀταξία, ἡ, ubi nullus ordo ſervatur, ſeu ubi aliquid geritur nullo ſervato ordine: ordo conturbatus & permixtus. Thuc. l. 2. Plut. Phil. de mundo. Et ſpecialiter, ordo non ſervatus in acie: apud Xen. Hellen. 3. Item metaph. incompoſiti mores, petulantia, inſolentia. Syneſ. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, in quo nullus ſervatur ordo: perturbatus, confuſus, inconditus: ut ἄτακτος ὄχλος, apud Iſocrat. Peculiariter ἄτακτοι milites dicuntur qui in numerum non ſunt redacti. ¶ Item ἄτακτος, qui incompoſitis eſt moribus, qui nulla moderatione utitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompoſitè, indigeſtè. Thuc. l. 3. ἀτάκτως καὶ ἐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. Item more ejus qui incompoſitis eſt moribus, abſque ulla moderatione ſeu modeſtia, petulanter. Iſocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus ſum, ordinem non ſervo nec tenorem Plut. de def. orac. ἀτακτεῖν τοῖς κινήσεσι τὸ ἦλιον. De militibus dicitur exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel, militiam detrecto. Dem. Olynth. 3. Item inhoneſtè & petulanter me gero, flagitiosè vivo. Plut. in apoph.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo petulanter factum eſt & flagitiosè.

Δύσκτος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, ordinis conſervatio: ordò ratus & conſtitutus. Plut. in Artox. & Herod. ¶ Item moderatio, modeſtia: apud eundem Herodian.

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem ſervans, certo quodam tenore præcedens: ut εὔτακτος τὰ κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammo. Apud Thuc. l. 2. εὔτακτοι παρὰ τοῖς νόμοις μένοντες, compoſitis ordinibus. Apud Demoſth. εὔτακτος is eſt qui ordinem & ſtationem ſuam provinciamque non relinquit. Τὸ εὔτακτον, modeſtia, diſciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus ratis & conſtitutis. Exponitur etiam, æquabiliter. item compoſitè, modeſtè. Ariſtoph. in Nub. βαδίζειν ἐν τοῖσιν ὀδοῖς εὐτάκτως.

Εὐτακτέω, ordinem ſervo & tenorem, ordinatè me gero. Miles εὐτακτῶν dicitur qui ordinem non deſerit, aut qui diſciplinam militarem ſervat: apud Xen.

Κακότακτος, malè ordinatus. utitur Heſych. in Δύσκτος.

Λειποταξία, ἡ, deſertio ordinis aut loci in acie. Demoſth. in Mid.

Λειποτάξιον, τὸ, idem: unde λειποταξίου δίκη ſeu γραφὴ, accuſatio deſerti loci in acie: vel deſertæ militiæ. Poll. Scribitur & λιποτάξιον. apud Phil. de vita M. l. 1.

Λειποτάκτης ſeu λειποταξίας, qui locum in acie deſerit, deſertor aciei. Et ſimpliciter, deſertor.

Λειποτακτία, ſ, ὁ, idem Demoſth. Λειποτακτέω, deſero ordinem ſeu ſtationem. Phil. de mun.

Ὁμοτάκτης, ου ὁ, ἡ, qui ejuſdem eſt ordinis. Chryſoſt. de ſacerd. & Dionyſ. Areop.

Ὁμοτάκτως, eodem ordine, eadem ſerie.

ΤΑΥΡΟΣ, ου, ὁ, taurus, de cujus natura vide Ariſt. Aelian. & Oppian. de venat. l. 2. ¶ Eſt & ſignum cæleſte. ¶ Item pars ea quæ interjecta eſt inter ſcrotum & podicem, Euſt. apud Suid. eſt pudendum viri.

Ταυρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, taurinus, qui taurina ſpecie eſt. Nic. in Alex.

Ταύρειος, α, ὁ, taurinus, qui è tauro eſt: ut ταύρειον αἷμα, apud Dioſc. l. 6. cap. 26. Ταύρεος, α, ὁ, idem: apud Poëtas. Neptuni eſt epith. apud Heſiod. in Aſp. Ταυρεία ſive ταυρέη (ſ. δορὰ) taurina pellis, exuvium tauri.

Ταύρειος, α, ὁ idem. Apud Soph. ταύρειον ὕδωρ, aqua Tauri fluvii.

Ταυρεία, feſtum in honorem Neptuni celebrari ſolitum.

Ταυρικὸς, tauricus: pertinens ad Taurum, vel Tauros.

Ταυρίδιον, α, τὸ, parvus taurus, taurus puſillus. Suid.

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, dicitur Diana Taurica, ſeu quæ à Tauris colebatur.

Ταυρηδὸν, in modum tauri: ut ταυρηδὸν ἐπιβλέπω, torvè intueor in modum tauri. apud Luc. & Ariſtoph. in Ran.

Ταυρικὸν

Ταυρεύω, ῶ, taurio, taurum appeto. Pro eodem dicitur & ταυρόω, apud Aristot. hist. anima. l. 6.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto. Hesych.

Ταυρῶμαι, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur. in Medea.

Composita.

Α'πόταυρος, ος, ὁ ἡ, ὁ, tauro carens: ut ἀπόταυροι βόες, apud Aristot.

Α'ποταυρόω, idem quod ταυρόω. Α'ποταυρέμενος, taurinas iras concipio, taurino modum efferor & evasperor. Eur. in Medea.

Α'ταυροι, boves quædam in Epiro à mare intactæ, ut incrementum & amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Α'ταύρωτος, quæ taurum nondum admisit: de vacca juvenca adhuc à tauro intacta. Dicitur & de puella virilem ταῦρον nondū experta. Aristoph. in Lysistr. Οἱ καὶ δ' ἀταυρώτη ξυνέφυ τὸ βίον. Θεόταυρος, taurus divinus. Theocr. in Europa.

Κένταυρος, ος, ὁ, centaurus: unde οἱ κένταυροι centauri. Sic dicti fuerunt satellites regis cujusdam Thessali, quòd equis conscensis armentum boum œstro agitatum ad stabula reduxerint, pungentes id & stimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teste Servio. A' poëtis semiferi & bimembres finguntur, quoniam vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis potantes, capita inclinata tenerent, unum animal esse videbantur, ut idem docet. Ab iisdem finguntur etiam esse monstra fera & sæva, quoniam equestris illa gens ferox erat & agrestior. ¶ Item κέντανρος, signum cœleste, apud Proclum in Sphær. ¶ Item κένταυροι dictæ naves quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυρίδης, ος, ὁ, Centauri filius, vel è Centauro natus, à Centauro genus & originem ducens. Luc.

Κενταυρίσκος, ος, ὁ, parvus Centaurus, rusticus, agrestis. Idem.

Κενταυρικὸς, centauricus. Κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorū more, i. ferum & agrestē in modum. Aristoph. in Ran.

Κενταύρειος, Centaureus. Item κενταύρειον seu κενταυρέα βοτάνη, herba centaurea: quæ & κενλώνειον, apud Dioscor. l. 3. c. 8. & 9. Est & alia herba dicta κενταυρὶς, à Theophr. hist. pl. l. & c. 9.

Λάσαυρος, cujus ὁ ταῦρος est λάσιος, hirsutus seu hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur. Exponitur & salax, insigniter mutoniatus: ut λαὶ sit epitaticum & ταῦρος pro pene accipiatur.

Υ'πταύλιον, ος, τὸ, exp. vulva jumentorū, apud Apsyr. in Hippiatr.

Ταύτη, vide in Οὗτος. Ταυτίζω, in Αὐτός.

Τάφος, τάφρος, &c. in Θάπτω.

ΤΑΧΥΣ, έος, ὁ, pernix, celer, velox. Il. σ, ταχὺ ἀμφ' Α'χιλῆα Il. γ, οἵτε οἱ αὐτὸν Σδύοντα ταχέες κύνες. Aristot. rhet. 1. Ὁ ταχὺς, ἰχνυρός ἐστιν. Interdum exp. præceps, præproperus, nimium festinans. Idem eth. 6. c. 7. καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν λόγων οἱ περὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ὑπολαμβάνουσιν. Metaphoricè sic dicitur qui ingenio est celer, seu qui acri est ingenio: apud eundem de memoria. Comparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundem de mundo. Superl. ταχύτατος, celerrimus, velocissimus. Pro ταχύτερος, usitatius dicitur παχίων, item θάσσων & θάττων: ut Il. ο & ν, & apud Platon. & Xen. Pro ταχύτατος autem πάχιστος. Vnde τῷ παχίστῳ adverbialiter usurpatur pro πάχιστα, quàm celerrimè, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3.

Ταχὺ & ταχέως, velociter, properanter. Aristoph. in Nub. ταχὺ γ' αὖ σὺ μανθάνεις περὶ ῥυθμῶν. Xen. Hellen. 7, τὰ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγάγετο. Compar. ταχύτερον, celerius, velocius: pro quo dicitur & πάχιον, item θάσσον seu θάττον: ut Il. ο & ν, & apud Platon. & Xen. Pro ταχύτατα autem πάχιστα. Vnde τῷ παχίστῳ adverbialiter usurpatur pro πάχιστα, quàm celerrimè, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3.

Τάχα, idem quod ταχὺ & ταχέως. Od. ο. τάχα δ' ἔσσεται ὧδε. Item forsan, fortassis, fortè: Plat. in Min. τάχα ἂν οὖν ἄμεινον ἐσόμεθα. Interdum addi solet particula ἂν & πᾶ.

Ταχυτὴς, ῆτος, seu ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas: ut ταχυτῆτος ἄεθλα Il. ψ. Et ταχύτητι ποδῶν, apud Athen. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. Xen. Ped. 8. ταχύνειν ὅπως φθάσουσι δύοι. Et cum accusat. Soph. κοίλωμα κάπεδον χερσὶν ταχύνετε, cavam scrobem manibus accelerate, i. celeriter facite seu fodite.

Τάχος, εος, τὸ, idem cum ταχύτης. Xen. Hell. 7. πολλαχῇ τὸ τάχος μεῖζον τῆς βίας ἀμφιφέρεται τὰ δέοντα. Ε'ν τάχει, καὶ τάχος, ἀμὰ τάχει, citò, properè, & celeriter, interdum &, primo quoq; tempore. Soph. & Plut.

Ταχὺς, idem quod ταχὺς: ut ταχυὰ ἅρματα, apud Aristoph. celeres currus & ταχυαὶ φρένες. Theocr. idyll. 2. ¶ Ταχίνης. Hesych. est cervus aut lepus: quoniam ea animalia ex genere sunt τῶν ταχυδρόμων.

Composita.

Ε'πιταχύνω, accelero, urgeo. Plut. in Per. Ποσὶ δαιδαλέοισι ἐπιταχύνει τὸν πολυκεφάλῳ μᾶλλον ἐπιτάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellum. Sic τὴν ὁδὸν ἐπιταχύνει, iter urgebat: apud Herodian. l. 2. Apud Thuc. ἐπιταχύνω τὴν ὁδὸν, i. ταχύνω εἰς τὸ ἔμπροσθεν τὴν ὁδόν.

Ι'σοταχὴς, pari celeritate præditus, æquè velox. Theon. apud Arat.

Ι'σοταχῶς, eadem celeritate: apud Strab.

Καταταχύνω, celeritate vinco & anteverto. Polyb. lib. 3. καταπτάχυσε γὰρ αὐτὸς Α'ννίβας.

Ὁμοιοταχὴς, simili celeritate præditus, idem quod ἰσοταχὴς: apud eundem Theonem.

Ὁμοιοταχῶς, simili celeritate: apud eundem. Ὁμοταχῶς, idem. Συνταχύνω, una accelero, vel accelero, properare cogo.

Ταὼς, vide in Τάϊς.

ΤΕ que particula copulativa enclitica, ut apud Homer. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominumq; deorumq;. Plerunq; ponitur sequente καὶ: ut Iliad. α, Α'τρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν καὶ δῖος Α'χιλλεύς. Xen. ὑπηρέτει ἐκόντα τε καὶ δύναμιν. ¶ Frequenter otiosa est: ut passim videre licet.

ΤΕΓΓΩ. F. ξω, tingo, madefacio, humecto. Eur. in Iphig. Taur. φόβος δ' ἰὼ ναυάτας τέγγε πόδα, metuebant nautæ ne pedem humectarent i. ne paterentur naufragium. Idem in Med. Αὐτὴ πὶ λαμπρὰ δακρύοις τέγγεις κόρας; quid lachrymis pupillas madefacis? i. quid lachrymaris? Hesych. τέγγεις absolutè exp. etiam κλαίεις, fles. Item mollio, emollio: unde pass. apud Plat. polit. lib 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ὑπ' αὐτῆς γινομένων, infamia non emolliri. ¶ Apud Aristot. probl. l. 2. art. 32. τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, exp. sudores arcet obtrudit q;.

Τεγκτὸς, ὸν, ὁ, tinctus, madefactus: vel qui tingi & humectari potest. Aristot. meteor. l. 4.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus: vel limus aquæ exiguæ restagnantis & herbæ in ejus superficie apparentis: locus cœnosus & palustris, teste Etym. qui & à τεγγω derivari scribit ex quo fiat τέγγος & deinde τέναγος. Apollon. Arg. 4. Ραίπη γὰ τέναγος, παύπη μνιόεντα βυθοῖο Τάρφεα. Polyb. τὰ δὲ δὴ πλείω τῶν πολίων μετέωρα ἀφὶ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε. Vtitur & Plut. de prudent. animal.

Τεναγώδης, ες, ὁ, ἡ, cœnosus, limosus: apud eosdem. Apoll. Τέγος, quomodo huc pertineat, vide in Στέγω. (& Polyb.

Composita.

Α'τεγκτος, ὁ ἡ, ὁ, qui tinctus & madefactus non est. Item qui tingi & humectari nequit. Aristot. meteorolog. l. 4. Homo verò ἄτεγκτος, dicitur cujus cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph. in Oedip. tyr. Aelian. & Synes.

Α'τέγκτως, ita ut humectari & aqua molliri nequeat: & metaph. duriter, rigide: apud Suid.

Διατέγγω, idem quod τέγγω, humecto, irrigo. Eurip. in Iph. Taur.

Ὀφθαλμοτεγκτος, oculis tinctus seu madefactus: vel ex oculis manans. Euripid. in Alc. πῶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.

ΤΕΙ'ΝΩ, F. τενῶ, P. τέτακα, (ab inusitat. τάω, unde & πανύω & πτάνω seu ex τάζω, unde & partic. πεταγὼν, Iliad. α) tendo: interdùm &, extendo, distendo, intendo, contendo. Il. ὣς, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνει. Plat. in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτῆς θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum tetendit. ¶ Item neutraliter, tendo, contendo. Luc. ἔτεινον δὴ Βαβυλῶνος, recta Babylonem contendebam. Soph. in Aiace, Μὴ τεῖνε μακρὸν, ne sermonem extendas in longum. Interdum, tendo, i. porrigor seu porrigo me, pertineo aut specto. Herodot. πρὸς ἰὼ τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Aristot. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετὴν quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, stringo.

Τείνομαι, tendor, extendor, intendor, &c. Phil. de mundo, ὁμοίως τὰ πρὸς τ' ἔσχατον αἰθέρος τείνεται, visus ad summum usq; æthera extenditur. Il. ε, ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intendebatur, i. omnibus nervis intentis pugnabatur. Item stringor. Il. γ, ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείας. Neutraliter etiam exp. conor, omnes nervos ac vires contendo.

Τάσις, εως, ἡ, tentio: intentio, extentio, contentio. Hermog. de invent. l. 4. Galen. de san. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem: tentio, intentio: ut τόνος τῆς φωνῆς, vocis intentio, seu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gram. sunt vocum τόνοι, i. tenores, qui & προσῳδίαι, accentus: vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud musicos τόνος dicitur spatii magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extenditur: seu intervallum ex duobus sonis inter se diversis, cum legitima quantitate minimum. Vnde etiam in cœlo minimum à terra spatium ad lunam τόνος dicitur: seu spatium id quod interjacet inter terræ superficiem & cœli citimum circulum, i. lunarem, quod videlicet sunt centum viginti sex millia stadiorum. Martian. Cap. l. 9. c. de tonis. ¶ Τόνος etiam exp. sonus: apud Aristot. de gen. anim. l. 5. ¶ Item τόνος, versus: ut τεμέτερῳ τόνῳ χρᾶ, apud Herodot. ¶ Significat & intentionem studii seu mentis: apud Gregor. item vim & animi inflexibilem constantiam: apud Plut. item vires ac robur: apud Galen. ¶ In pictura fic nominatur vigor & splendor. Plin. l. 35. c. 5. ¶ Item τόνοι dicuntur funes aut nervi extenti vel qui extendi solent. Poll. ex Philippide & Aristoph. Lysist. Hippocr. & Xen.

Τονεῦς, ὁ, qui tendere fit, contentus, intentus: ut τονεῦς δρόμος, apud Suid. Τονεῖα, dicitur vocis intentio, seu vox intenta, apud Hesych. & Etym. qui & addit Alexin sic appellasse τὸν παλακὸν, pellicem.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans: ut τονιαῖον διάστημα, apud Aristot. in probl.

Τονικὸς, qui tenore seu extentione fit. Exponitur &, firmus.

Τονάριον, τὸ, fistula qua musici seu harmonici tonos ministrant & indunt. Quint. l. 1. c. 10.

Τονίζω, tonum do. Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo: seu roboro, firmo: Greg. ἕτερα ἐρρήγασιν τὸ ἀνωμαλῶν ἐτόνωσε. Idem de hom. ὅταν ἡ ὀργὴ τῷ φλεγομένῳ τοῦ φονέως τονώσῃ τὸ μέρος.

Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi & firmandi: ut τονωτικὴ δύναμις, apud Gal. περὶ κρ. τόπ. l. 8.

Τενεσμὸς, tenesmus: continua & implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca & mucosa egeritur: sic dicta παρὰ τὸ μόγις, ὁ πέπονθεν, ἐντείνεσθαί τε & τοῦς ἕκκρισιν βιάζεσθαι, ut tradit Actuar. apud quem plura vide, nec non apud Galen. Aeginet. & schol. Nic.

Τενεσμώδης, ες, ὁ, ἡ, tenesmo similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborante. schol. Nic.

Τένων οντος, ὁ, tendo: finis musculi, quo in partem movendam inserto motus omnis fit voluntarius: constans fibris nervorum & ligamentorum in unum coëuntibus, quas interdum adhuc caro ambit: dictus παρὰ τὸ τείνειν, quoniam præcipua ejus actio in tensione consistit seu contractione. Il. χ, ε. & alibi sæpe apud Hom. vide & Ruf. Ephes. & Gal. de art. l. 2. Metaphoricè monti τένοντες, tribuuntur: apud Basil.

Τεταμὼς, ὁ, tentus, extentus, exporrectus, promissus: ut τεταμὼν φύλλον, ὁ, apud Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 15. & τεταμὼς ῥίνος, apud Nic. in Alexiph. Scribitur & τέτανος. unde τετανοὶ σπασμοὶ convulsionis quædam species: de qua Aret. de morb. acut. lib. 1. c. 6. & Cæl. Aurel. acut. morb. l. 3. c. 6. Dicitur & τέτανος de penis tentione seu tentigine: Apud Aristoph.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ, cujus musculi ita rigent ut inflectere se nequeat. Dioscor. l. 3. c. 94.

Τετανόω, reddo τετανόν. Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τεθνᾶν, quum rugas in ea delet & ita extendit ut nulli in ea rugarum appareant sulci. Dioscor. l. 4. c. 184.

Τετάνωμα, & τετάνωτρον τὸ, vim habens extendendi & erugandi cutem, imprimis faciei. Idem l. 3. c. 102.

Τιτύνω, idem quod τείνω, tendo: vel extendo, intendo, contĕdo. Il. χ. χρυσείᾳ παπὴς ἐπίτασε πλαγῶν. Sic sæpe apud Hom. παλίντονα τόξα τιτύνειν, arcus intendere. ¶ Aliam signif. vide in Τίω.

Τιτύνομαι, tendor, intendor, contendor. Od. θ, Πλησίον ἀλλήλοισι τιτυνόμῳ ἐν πεδίοιο, cursum contendens per campum. Dicitur & is τιτύνεσθαι, qui omnes nervos intendens aliquid facit & toto corporis nixu. Il. λ. Item τιτύνομαι, idem quod τιτύνω. Odyss. φ, τίς δὲ κε τόξα τιτύνοιτ';

Τιτῆνες, à quibusdam nominati existimantur παρὰ τὸ τιτύνειν: ut videlicet intelligantur venti qui cœlitus in terram detrusi, ex ejus visceribus postea manus suas veluti protendentes terræmotus cient. Vide & τιτύνω, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas aut redimiculum è corona pendens: dicta παρὰ τὸ πτύνειν, teste Etym. quoniam circum caput extenditur, aut quoniam in longum extendi potest. Plat. in sympos. (de Alcibiade) ταινίας ἔχουσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πολλάς. Pausan. in Att. ἀναδήσασθαι ταινίᾳ τὴν κόμην. ¶ Ab hujus similitudine fic etiam nominatur agger ex arenæ colluvie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta: Lat. pulvinus, dorsum: apud Polyb. ¶ Item cingulum quod dependet è ligno navis erecto columellæ formam habente. Poll. l. 1. ¶ Item fascia pectoralis, qua mulieres utuntur ad mammas coërcendas, teste Poll. l. 7. ¶ Et generaliter omne ex lana aut lino tenue & oblongum textum ταινία dicitur, teste Etym. ¶ Sunt & ταινίαι vermes quidam longi, instar tæniæ: in Geopon. l. 12. cap. 27. ¶ Item pisces quidam, apud Athen. l. 7. Aristot. hist. an. l. 2.

Ταινίον, & ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etymol. & Poll. l. 7.

Ταινιόω, tænia redimio & corono. Synes. & Aristoph. in Conc.

Ὑποτείνιος, (decomp.) subligatus.

Ταύω, idem cum πτύω. Od. φ, Ω᾽ φίλοι ὃ μὲν ἐγὼ ταύω. Od. ο, ξεσλὼ ἐτάνυσσε τραπέζαν, extendit seu expandit.

Ταύομαι, tendor, extendor, distendor. Il. υ, ἐπιχθονὶ κεῖτο ταυσθεὶς, exporrectus, expassus.

Ταύμι, idem cum ταύω. Ταύμαι, idem cum ταύομαι, Il. ε, ταύτῃ ᾗ ἄμαχος, distenditur seu extenditur in longum.

Ταυσὺς ύος, ἡ, extensio: contentio, intentio. Od. φ.

Ταυὸς, ὁ, idem quod τεταυὸς, protentus, extentus, promissus: Eurip. in Bacch. Κόμαι μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταυαὶ ἐντετᾶσι.

Ταυῆες, αἱ porrecta tigna: vel simpliciter, tigna quoniam in directum solent porrigi. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 1.

Ταὼς & Ταὼς, ὦ, & Ζὼν, ὦνος, ὁ, pavo: avis nomen habens ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν, teste Athen. l. 9. quem vide; nec non Aristot. hist. an. l. 6. Aristoph. in Auib. Τηρὸς γὰρ ἐς ταὼ τέρον ὄρνις ἡ ταώς.

Composita: ac primùm ex τείνω, cum præpositione.

Ἀμφιτείνω, circumquaque extendo, circumtendo: unde ἀμφιτατὸς, circumquaque extensus.

Ἀνατείνω, sursum extendo, erigo sursum extendens, attollo, tollo: Aristot. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας ἐς τὸν οὐρανὸν, ὅταν εὐχώμεθα, manus in cœlum tollimus. Apud Xen. Pæd. 4. τὰς δεξιὰς ἀνατείναντες, dextras porrigentes: *quod erat amicitiæ signum.* Apud Plut. in Othon. ἀνατείνειν τὸ ξίφος, gladium intentare.

Ἀνατείνομαι, sursum extendor, erigor, attollor: ut ἀνατείνεται πρὸς τὸν αὐχένα, apud Galen. Interdum, erigor, ut homines elati & magnificè de se sentientes. Chrysost. in 2. ad Thess. c. 2. εἰσῆλθεν, ἔχων ζόνην χρυσῆν, & ἀνατεταμένος. Apud theologos idem significat quod ἀνάγομαι, i. quasi subvehor ultra hæc terrena ad reconditiorem sensum investigãdum, ut apud Dionys. de cœl. Hierarch. c. 2. ¶ Activè etiam usurpatur pro ἀνατείνω, intento: ut apud Xen. pæd. 7. ἀνατεταμένος τὰς μαχαίρας, gladios intentantes: unde exp. etiam minor, comminor: ut apud Demosth. ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν ἔχων ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio in altum: erectio, porrectio. Item comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi & audacia. Plut. in Cat. & Polyb.

Ἀνατατικὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod ἀναγωγικός.

Ἀνατατικῶς, cum extentione quadam, elato quodam modo, elatè. Item imperiosè, rigidè: apud Suid.

Ἀνάτονος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitruu. l. 10. c. 15.

Ἀνατιτείνω, idem cum ἀνατείνω: vel idem cum τείνω, tendo extendo, protendo.

Decomp. Ἐπανατείνω, sublatum intento alicui: unde apud Luc. Πλησίον ἐπανατείναθέν μοι τὸ βάκτρον. Item intendo: unde apud Xen. pæd. 2. ἐπανέτεινε δὴ καὶ μείζονας τοῖς ἀξίοις ἐπάγειν, intendebat spes, i. majores reddebat, accendebat.

Ἐπανάτασις, intensio seu intentatio. Item sublatio, erectio: ut τῆς σκήπτρου ἐπανάτασις, apud Aristot. polit. 3.

Προανατείνω, ante attollo. Exponitur & prætendo. Hesych.

Προσανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: apud Suid.

Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo seu traho. Interdum, vicissim tendo, obtendo, oppono: ut apud Eurip. In Med. σὺν ἓν χρῆν' ὁμιλεῖσθαι κακοῖς, Οὐδ' αὖτε τείνειν πηὶ αὖτι πηΐων, stulta stultis obtendere. Item neutraliter, renitor, repugno, refragor, non assentior: Eurip. in Herc. fur. τῷ δ' ἀναγκαίῳ τρόπῳ Οὐ σὺ αὐτιτείνῃ σοφὸν ἡγεῖσθαι βροτῶν, qui renititur moribus necessariò usurpandis. Plut. in Numa, αὐτιτείνων τοῖς ἔθεσι. Sine præpos. it. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, oppositus sum: apud Plut. in Themist.

Ἀντίπτασις, ἡ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg.

Ἀντιτείνω, in contrarium tendens, renitens: in Epigr.

Ἀποτείνω, in longum extendo, produco: ut ἀποτείναιμι τὸν πόδα κινῆσαι, apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτείνω, sermonem produxi: quod & absolutè ἀποτείνω dicitur: apud eundem ibid.

Ἀποτείνομαι, in longum extendor: unde ἀποτεταμένος τρέχειν: in Hippiatr. Item producor, in longum tempus extendor: ut ἀποτείνεται πότος, apud Lucian. Item longam & verbosam orationem habeo: apud eundem in amoribus. σὺ μέχρι τοῦδε τῆς αὐτοῦ ἑαυτοῦ δόξης ἐκφέρων ἀποτείνασθε. Item invehor: & contendo: Basil. ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πέρας τῷ μίσει τοῦς ὀνείδεσι ἀποτείνασθαι. Et cum ἐς apud Galen. ἀποτείνεται ἐς Θεσσαλόν.

Ἀπότασις, εως, ἡ, extĕfio, exporrectio, productio. Et pro intentione ac scopo scriptoris: apud schol. Aristoph. in Auib.

Ἀποτάδην, productè, exporrectè, extensè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo: ut apud Xen. pæd. 1, ἀνάγκη σοι ἐπὶ παῦτα τὰλεκτρύονα τοῦτα διαβαίνειν τὰς χεῖρας. Item distendo: unde διατεινόμενα φλέβες, quæ distenduntur: apud medicos. Interdum neutraliter porrigor & me extendo, pertendo pertineo: ut διατείνει ἐπὶ πολὺ, apud Aristot. eth. 4. c. 1. Idem eth. 10. διατείνει τοῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, extendunt se, seu pertinent.

Διατείνομαι, protendor, extendor, porrigor: unde apud Athen. l. 5. παῦ διατεταμένον ἐς δύο τῆς χήμης. Et activè, idem cum διατείνω, protendo: unde διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ πάλτα, οἱ δὲ τὰ τόξα, apud Xen. pæd. 1. Item cõtendo, efficere laboro, annitor: Aristot. eth. 9, διατεινομένων τὰ κάλλιστα πράττειν. Apud eundem polit. 7. παιδία διατεινόμενα, pueri qui vires ac voces contendunt. Interdum & verbis & oratione cõtendo. Theoph. hist. pl. l. 5. ὡς διαπέπαινται λίνες. Vnde & exp. affirmo, assevero: apud Aristot. Luc. & Plut.

Διατεταμένως, magna contentione, magnopere, enixè: Aristot. eth. 9. cap. 4.

Διάτασις, ἡ, extentio, distentio, contentio, ut διάτασις τοῦ πνεύματος, spiritus contentiones. Plut. in præcept. san. Apud Aristot. pol. 7. διάτασις τοῦ παίδων, virium & vocis contentiones in pueris.

Διατείνης, ες, ὁ & ἡ, pertendens, contendens, aut tendens Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Διάτονος, distentus, extentus. Item contentus, vehemens. τὸ διάτονον apud musicos est modulationis genus quoddam: de quo Plut. in lib. de musica. Vitr. l. 5. c. 4. & Mart. Cap. lib. 9. cap. de sonis. Dicuntur & lapides quidam διάτονοι, in structuris: apud eundem Vitruu. l. 2. c. 8.

Διατόνιον, dicuntur circuli, annuli, Exodi c. 35.

Υ῾περτείνομαι, (*decomp.*) ſupra modum contendo, mira pervicacia contendo. Demoſth. in Leptin.

Ε῎κτεινω, extendo, protendo: ut ἐκτείνας τὴν χεῖρα. Plat. polit. 5. Item extraho, educo. Sap. c. 10 ἐξεῖλε αὐτὸν ἐκ παγιδευτηρίου, Ε῎κτεινομαι, extendor, porrigor. Xen. in ſympoſ. ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος.

Ε῎κταδον, extenſè, more eorum quæ extenſa & porrecta ſunt Suid (productum.

Ε῎κταμα τό, extenſio productio: vel id quod extentum eſt &

Ε῎κτασις, ἡ, extenſio & porrectio: ut ἔκτασις χρόνων, apud Greg. in Maccab. encom. Item figuræ nomen apud Gram. qua ſyllaba brevis extenditur & producitur. Exponitur etiam, explicatio. Item diceſſus, tranſitus: apud Ariſtot. de gen. an. l. 4.

Ε῎κτατος, exporrectus, extenſus. Plat. (Luc.

Ε῎κτατός. & ἐκτάδην, idem cum ἐκτεταμένως: Eurip. in Phæn. &

Ε῎κτηνος, extenſus, exporrectus: vel qui in longum ſe extendit: Oppian. de venat. l. 3. Item amplus, qui longè lateque diſtendi & explicari poteſt: ut ἐκτενὴς χλαῖνα, Il. κ.

Ε῎κτενης, idem Exponitur etiam, ſedulus, diligens: apud Suid. Item, jugis, aſſiduus: ut ἐκτενὴς παρασκευή, Act. Ap. c. 12.

Ε῎κτενῶς, idem cum ἐκτάδην: ſeu prolixè Item prompté: apud Polyb. item impenſè, vehementer, totis viribus. Poll.

Ε῎κτεινα, ſeu ἔκτενια, ἡ, extenſio, explicatio. Heſyc. Item jugis & aſſidua opera. Suid. Item copia, abundantia. Herodian. l. 6. & 8.

Decomp. Α῎ντεκτείνω, contendo, confero, comparo. Ariſtoph. in Ran. ἀντεκτείνειν αὐτὸν τοῖς. Α῎ντεκτασις, contentio, collatio, comparatio, apud Greg.

Α῎πεκτείνομαι, extendor, prolator, vel prolongor.

Ε῎πεκτείνω, extendo, exporrigo, protendo. Alex. Aphr. Ε῎πεκτείνομαι, contendo, enitor, annitor. Ε῎πέκτασις, exporrectio, extenſio, vel dilatatio Δυσπέκταλος, qui difficulter extendi poteſt.

Π῾αρεκτείνω, itidem extendo & produco: vel ad comparationem alicujus extendo & produco: unde παρεκτέτμημαι τοῖς ἀθλοις ἄθλημα, ſpatium quod comparatione ſua æterni reſpondeat: Greg. Naz. Π῾αρεκτείνομαι, exp. etiam ſimul extendor & creſco, vel alterius magnitudinem aſſequor. Π῾αρέκτασις, τὸ, immodica extenſio, immodica longitudo. Π῾αρέκτασις, nomen figuræ Grammat. qua vox aliqua una ſyllaba inſerta extenditur & lõgior fit: ut quum ἀδελφεὸς dicitur pro ἀδελφὸς & ἑπτύμος, pro ἔτυμος. Α῎ντιπαρέκτασις, idem quod αὐτέκτασις. Greg. Συμπαρεκτείνω, ſimul extendo. Item comparo, contendo. Συμπαρέκτασις, idem cum αὐτιπαρέκτασις. Greg.

Υ῾περεκτείνω, ultra extendo, vel ultra modum extendo. Υ῾περεκτείνομαι, ultrà extendor, i. efferor & evehor ſupra, excello, ſupero. Greg. ὀρθὴν καὶ εἰδέρεων ὑπερεκτένεσθαι. Et cum accuſ. apud Dionyſ. Areop. Υ῾πέρεκτασις, extenſio qua aliquid ſupra aliud evehitur & attollitur.

Ε῎ντείνω, intendo: unde in voce media τόξα ἐντείνασθαι, apud Xen. Pæd. 4. Item cædo, pulſo, ferio. Syneſ. πυξὶ ἐντεῖναι. ¶ Apud Xen. νόμως ἐπιχείρησεν ἐντείνας ἐπος ἔπειν, exo. leges edere verſibus tentavit. ¶ Apud Plut. in Sol. γνώμας ἐέπτησι φιλοσόφους, ſententias adjecit philoſophicas.

Ε῎ντεταμμένως, intenſe, omniũ virium intenſione. Exponitur & conſtanter, impenſè.

Ε῎νταοις, ἡ, intentio, contentio. Item diſtentio, productio, vehementia, rigor. Item adjectio. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ε῎νταδος, ὁ, intentus, contentus: vel qui intendi ſolet aut poteſt: ut ἐντατὰ ὄργανα, apud Plut. Ε῎νταλικος, intendendi ſeu contendendi vim habens: ut ἐνταλικὰ φάρμακα, apud Paul. Aegin.

Ε῎ντονος, contentus, intentus. Unde ἐντόνοις, in tentis viribus, vehementer: Apoll. Arg. 2.

Ε῎νθυς, idem: intentus, vehemens, acer, rigidus. Plat. in Theæt. Plut. in Publ.

Ε῎ντονία, contentio intẽtio vel valida & firma contentio. item

Ε῎ντόνως, intentè, intentis viribus, acriter. (firmitas.

Decomp. Προσεντείνω, inſuper intendo. Et προσεντείνω πληγάς, inſuper verbera infligo. Luc. & Demoſt.

Σ῾υντασις, intentio quæ ſimul fit: aut idem quod σύτασις.

Ε῎πιτείνω, intendo, contendo. Plut. de educ. lib. τὰ τόξα ἐπιτείνειν τοὺς λύρας ἀμίσμως ἵνα ἐπιτείναι ἀνωθῶμεν. Metaphoricè apud Ariſtot. polit. 5. τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, intendere i. augere. Item neutraliter invaleſco, increſco: validior fio. Plut. in Cam. ἐπιτείνει ὁλοιμός. Item contendo, enitor, annitor. Ariſtot. polit. 4. ἐὰν δ' ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζοσι θυσίας ἔχειν.

Ε῎πιτείνομαι, it. dem accreſco, invaleſco, augmentum capio. Phal. in epiſt. ἐπιτέτηδε τοῖς φρονήσει, curæ nobis accreverunt. Exponitur etiam, diutius duro: apud Xen. in Laced. polit.

Ε῎πιτεταμμένως, intentè, vehementer.

Ε῎πιτασις, intenſio ſeu intentio: ut ἐπίτασις χορδῶν, apud Plat. de rep. l. 1. Et metaph. exaggeratio, amplificatio, vehementia. Eſt & pars quædam fabularum.

Ε῎πιτατικὸς, intendendi & augendi vim habens: ut α dicitur eſſe ἐπιτατικὸν apud Gramm.

Ε῎πιτονος, ὁ, ἱμὰς, lorum quo aliquid intenditur. Et ſpecialiter, funis ſeu rudens qui à ſumma mali parte in puppim tentus malum firmat. Od. μ.

Ε῎πιτόνιον, τὸ, verticillum ſeu vertibulum, quo intenduntur nervi σύτατων ὀργάνων. Et metaph. amplificatio: ut ἐπιτόνιον τῆς διανοίας, apud Plut. de educ. lib. Dicitur & eſſe inſtrumentum quibus chordæ funeſq; intenduntur.

Decomp. Α῎νεπίτατος, intenſionis expers: vel qui intendi non poteſt. Porphyr.

Σ῾υνεπιτείνω, unà intendo: vel intendo, adaugeo: ut συνεπιτείνειν τὰ ἀληθῆ, apud Baſil. Et neutr. ſimul intendor, unà augeor. Ariſtot. de inſomn.

Κατατείνω, idem quod τείνω, tendo: Il. γ. ἐφ' ἡνία τῶν ὄπισθεν, retro tetendit lora ſeu habenas. Item retineo retractis aut detractis habenis: ut apud Plut. in Publ. ἀδὲν ἂν ἔργον τὰ ἰσχνὰ κατατείνοντος. unde metaph. apud eundem. Pericles dicitur τὸν ὀλιγαρχικὸν τὸ δῆμον κατατείνειν, inhibere & coërcere. Significat etiam proſterno, dejicio: ſu toto virium nixu detraho. Idem in Public. καταπίνοντες αὐτὰς εἰς βύθον. Item contendo: ut apud Syneſ. κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, curſum contendo: quod interdum abſolutè κατατείνω dicitur: ut apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. c. 44 Item diſtendo, extendo, vel diſtendendo torqueo. Chryſoſt. com. in epiſt. ad Tit. ἱμᾶσι κατατείνειν τὸ οἰκέτην. ¶ Neutraliter quoque pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: ut κατατείνειν ἄχρι τῆς ἁλώσεως, apud Phil. de vita M. l. 4. Item in inſtituto orationis curſu pergo, latius diſſero. Syneſ. epiſt. 111. κατατείνειν συμπεχαλᾶς. Sic & apud Plat. de rep. l. 2.

Κατατείνομαι, diſtendor, extendor, ſeu extendendo crucior: Demoſth. κατανοήσατε τὸν τῆς βασάνου, ὡμολόγησε. Et neutr. contendo, connitor. Plut. in Anton. (l. 1.

Α῎ντικατατείνω, (*dec.*) contrà contendo, cõtrà diſſero. Plat. pol.

Π῾αρατείνω, protendo, extendo, produco. Luc. παρατείνων ἔκαιρον τὸ ὀνομάτων, producens. Apud Plut. in Cam. παρατείναντων ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, porrigentem veſtem poſt terga. Item proraſtinando in longum tempus protraho, prorogo: ut παρατεῖναι τὸ βάπτισμα, apud Greg. Interdum, detineo, ſuſpenſum teneo, remoror. Xen. Pæd. 1. ὥσπερ οὗτοι ἐμὲ παρατείνει. Phil. de vita M. l. 1. λιμῷ παρέτεινον αὐτὰς, fama ſeipſos remorabantur. Item extendo & torqueo aliquem donec viribus concidat, conficio, eneco. Phil. de vita M. l. 2. παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας. ¶ Neutraliter ſignificat, prætentus ſum: ut apud Thuc. παρατείναντα τὸ λίμνα, portui prætenta. Item producor, prorogor, in longum ducor. Gal. ἐπὶ πλεῖον παρατεινάσης τ' χρόνου. Sic παρεῖται ζῆν, diutius vita ipſius producebatur: Syneſ. ep 67. Interdum & pro porrigor: ut apud Strab. l. 8. τὸ τῶν Α῎χαιῶν ἔθνος τῇ Κορινθιακῇ κλίτει παρατείνει.

Π῾αρατείνεται, dicitur quod producitur & extenditur ſeu protenditur: apud Ariſtoph. in Nub. Item quod cunctando prolatatur: ut ὁλκάμεις παρατεινόμεναι, apud Plut. in Fab. Item quod conficitur & enecatur: ut λιμῷ παρατείνεται, Plat. in ſymp.

Π῾αράτασις, extenſio, porrectio, productio. Euſt. Π῾αρατατικὸς, extendendi ſeu protendendi vim habens. Apud Gram. παρατατικὸς χρόνος, imperfectum tempus: quoniam longius aliquod temporis ſpatium ſignificat, quàm ὁ ἀόριστος χρόνος: ſeu quoniam rei extenſionem longiorem habet, teſte Suid.

Π῾αρατατικῶς, cum quodam ſpatio temporis, per præteritum imperfectum tempus: apud eundem.

Π῾αράτονος, protenſus: ut παράτονοι χεῖρες: Eurip. in Alceſt.

Α῎ντιπαρατείνω, (*dec.*) contendo, comparo, compono: *ſi ut è regione rei alicujus extenſæ aliquid aliud extenditur ut cum ea conferatur.* Plat. in Phædro. Α῎ντιπαράτασις, idem cum ἀντιπαρέκτασις.

Π῾εριτείνω, circumtendo, circumextendo, aut obtendo. Interdum valde extendo.

Π῾εριτασις, circumtenſio, obtenſio aut obtentus. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 14. Item vehemens ſeu valida diſtentio. Diod. l. 3.

Π῾εριτενὴς, valde tentus, rigidiſſimus, contentiſſimus.

Π῾εριτόνως, ſeu περιτόνι aut περιτόνῳ, circumtentus, obtentus: unde περιτόναιον aut περιτόνειον, ſκέπασμα, dicitur membrana ſeu tunica totum infernum ventrem continens, cui circumtenditur. Poll. 2. In navi περιτόναιον dicitur quod exſuperiori parte latera & veluti parietes navis utrinq; continet, teſte eodem l. 1.

Π῾ροσείνομαι, inſto, inſtanter poſco.

Π῾ροτείνω, prærendo obtendo, objecto. Plat. de rep. l. 2. ψεύδεται θεὸς ἀγαθὸς ἢ λόγῳ ἢ ἔργῳ φάντασμα προτείνων, falſam ſpeciem præ-tendens. Item propono, in medium affero. Hoc de Pace, εἰ δὲ ἀδὲν προτείνοι. Sic aliquis πρόβλημα προτείνειν dicitur, cujus in medium propoſiti explicationem poſtulat. apud Laert. Athen. l. 9. & Alex. Aphr. Item protendo, porrigo. Ariſtophan. in Plut. Ὁ πότε προτείνοις γε δραχμὴς ἑκατόν. Sic δεξιὰς προτείνειν, apud Xen. Pæd. 4.

Π῾ροτείνομαι, itidem prætendo, obtexo. Plat. in Epiſt. πρὸ ἡλικίαν προτανύομαι. Item effero, in medium profero. Dem. πρὸ παρατῶν. Et paſſivè effero: Phil. de vita M. διεταθεὶς δὲ ἐν ταῖς ἡδὺ προτανυόμενος, oblatis incitatus. Sic χαλινὸς προτανύμενος, frænis quod equo offertur: apud Xen. de re equ.

Π῾ρότασις, εως, ἡ, propoſitio: id quod ad diſputandum proponitur: ſæpe apud Ariſtot. Eſt & pars quædam fabulæ: initium videlicet dramatis, & primus actus.

Προταλικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur persona quæ in προτάσει tantum loquitur.

Πρότενης, prætensus seu protensus: ut πρότενες δόρυ, apud Apoll. Arg. l.

Πρότονος, ὁ, ἡ, σχοινίον aut ξύλον, lorum seu funis à malo summo proram intendens, seu quo à summa mali parte protento in proram ipse malus firmatur. Odyss. μ. Iidem πρότονοι etiam πρότονα dicuntur, teste Eust.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Synes. ep. 4.

Προτόνιον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam quo sacerdos primùm induebatur, deindè à sacerdote ei qui sacrificium macturet, imponebatur Suid.

Ἀντιπροτείνω, (decomp.) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hellen. Item è contrario seu contrà propono. Ἀντιπρόθεσις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Σπουδάζω, contendo: propriè de arcu. Item contendo, i. laboro & nitor efficere. Plat. in ep. ὡστε τοῦτο ξυντείνειν σὺν ἀσφαλείᾳ πάσῃ. Interdum contendo, s. cursu, vel cursum. Plut. de deo. Socr. σὺν ἑτέρῳ δρόμῳ. Item incito, urgeo, instigo. Plat. ep. 7. ξυντείνας καὶ τὸν τε ἡγεμόνα τῶν ὁδῶν σὺν εὐνοίᾳ. Item adduco, contraho. Plut. de def. orac. τὰ τοιαῦτα συντείνει πρὸς συνίσησι τὸ πρόσωπον. Neutraliter idem significat cum τείνω. tendo, specto seu pertineo: ut apud Aristot. eth. 6. τὰ πρὸς τὸ ὑποθέσθαι συμπᾶν συντείνοντα.

Συντείνομαι, annitor & omnes nervos intendo ut ad exitum perducam. Plat. de rep. l. 6. πᾶν ποιεῖν, συντεινομένους ὅπως ἀκριβέστατα ἕξει.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximopere. Idem ep. 7.

Σύντασις, ἡ. contentio, vel distentio: ut σύντασις νεύρων, apud Dioscor. lib. 3.

Συντατικός, contendendi seu contrahendi vim habens. Galen. method. l. 4.

Σύντονος, ὁ, ἡ, contentus, qui cum animi & virium contentione fit. Item acer, vehemens, concitatus: ut σύντονος πορεία ὑπ' ἀγγέλου, apud Plut. in Erot. Et σύντονος ἀπορία, apud Herodian. l. 2. Τὸ σύντονον, idem quod σπουδή, contentio. Xen. in Cyneg. Interdum adverbialiter usurpatur: ut σύντονον βλέπει, acriter tuetur, apud Philostr. pro quo & σύντονα, apud Eur.

Συντόνως, idem cum σύντονον & σύντονα, summa cum contentione acriter, vehementer. Luc. Synes.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor. Aristot. pol. 8. apud eundem hist. an. l. 5. συντονία τοῦ αἰδοίου, genitalis membri rigor, seu tentigo.

Ἄσυντόνος, (decomp.) non contentus, laxus, remissus, languidus. Ἀσυντόνως, sine ulla contentione, remissè. Xen. pæd. 4.

Ὑπερτείνω, supra modum rendo, intendo seu contendo, ultra justam mensuram. Et neutraliter, extol'or & evehor supra vel ultra, supero. Theophr. histor. pl. l. 4. τὰ ἄγρια ὑπερτείνα πολὺ τῶν ἡμέρων ζῴων. Apud Arist. eth. 3. c. 8. οἱ ὑπερτείναντες δηλοῖ γίνονται ἐν ᾧ ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, exp. quum periculum majus fuerit quàm putaverint. Item ὑπερτείνω. tensus sum supra vel super: ut ὑπερτείνοντες ἐφανίσκοι, apud Athen. lib. 12.

Ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. Aristot. in probl. ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus supero. Apud Xen. ὑπερετείναντο τὼ κέρα, superârunt cornu ulterius se extendendo.

Ὑπερτενής, tensus vel tendens supra. Item eminens, altus, sublimis. Suid.

Ὑπέρτονος, nimium tentus, ultra modum contentus: ut ὑπέρτονος βοή, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub.

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tĕdo. Et passivè seu neutr. tendor seu tentus sum sub: ut apud Eucl. l. 1. ὑποτείνουσι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἑκάτερα. Item subjicio, suggero, exhibeo. Synes. ep. 105: ἐλπίδα παρεῖχεν ὑποτείνειν τῷ μέλλοντι, spem amaram subjicit futuri.

Ὑποτείνομαι, idem quod προτείνομαι, interrogo & disputando propono. Plat. in Gorg. ὥσπερ σοι τὰ ἐμπροσθεν ὑπετείνατο ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine præpositione: ac primùm partim in τενὴς, τενῶς, desinentia, & partim ex τένων.

Ἁλιτενὴς ἐος, ὁ, ἡ, ut ἁλιτενὴς τόπος, maritimus vel mari adjacĕs locus quasi ad mare extensus. Τὸ ἁλιτενὲς, exp. demissum & humile. Hesych. & Etymol. Apud Appian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadosum.

Ἀτενὴς, intentus, vel admodum intentus: ut ἀτενὲς νόος, apud Hesiod. in Theog. Item qui intentis & inconniventibus oculis intuetur, seu fixis & firmis. Athen. l. 8. Metaphoricè de homine dicitur qui eundem semper tenorem servat, rigido, inflexibile, constante: ut apud Plut. in Aristid. interdum in malam partem, de pervicaci: ut apud Aristot. in Vesp.

Ἀτενὲς & ἀτενῶς, intentus seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀτενίζω, intentis oculis aspicio oculos defigo. Act. Ap. c. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν. Et cum dat. Lucæ 4.

Ἀτενὴς ἀκρὶς, incurtus, continuus & inconniventes.

Ἐκτενίζω, (decomp.) oculos defigo in, intentis oculis inspicio. Plutarch.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur, latus, amplus. Nonn.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus. Procop.

Ἰθυτένεια, ἡ, q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta apud eundem.

Νευροτενὴς, nervis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενὴς, (pro quo poëticè dicitur πολυτενὴς) multum porrectus seu in multum longumque spatium porrectus & extentus: Dionys. de situ orb.

Πρηὺτένων, qui miti & mansueta cervice est, mansuetè jugum subiens Epigr.

Σχοινοτενὴς, extensus seu protensus ut funis: Herodot. Exponitur & prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. & Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, protentè Hermog.

Τετραυχιτένων, qui durâ cervice est: Hesych.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens: item in alto extensus. Nonn.

Ὑψιτένων, qui alta cervice est. Item qui erecta cervice incedere solet: ut ταῦροι ὑψιτένοντες. Phocyl.

Χειροτένων, qui manibus est nervosis. epith. cancri, in Batrachom.

Composita in τονος, & c. desinentia, itidem sine præpositione.

Ἀκρότονος, ον, ὁ, ἡ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus & brachia summis viribus intendit. Athen. l. 12.

Ἄτονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀτόνως, sine contentione virium: remissè, languidè. (Plut.

Ἀτονία, ἡ, nervi remissi: languor, infirmitas: remissio virium.

Ἀτονέω, ῶ, languidus & invalidus sum, infirmus & imbecillus sum, torpeo. Idem de fort. Alex. ἀτονεῖ δὲ ἡ χεὶρ, ἢ βάρος ἔχειν καὶ δεῖν. Cum infinit. exp. non potis sum: ut apud Chrysost. de sacerdot.

Βαρύτονος, qui gravi tono effertur seu pronuntiatur.

Βαρυτόνως gravi tono.

Βαρυτονία, gravi tono claudo seu finio, gravi tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eur. in Bacch. dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθοτόνος, in anteriora tendens: morbi cujusdam nomen, & species τῶν σπασμῶν: apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem sive strictură. Ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ: apud eundem ibid.

Ἑπτάτονος, septem τόνους habens: seu septem nervis aut fidibus intentus: ut ἑπτάτονος ὕμνος, apud Euripid. in Iphig. Taur.

Εὐθύτονος, idem quod ἰθυτενὴς.

Εὔτονος, bonis & firmis nervis intentis: & metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτενὴς, intentis viribus, validè, vehementer. Hesych. Aristoph. in Plut. (eundem.

Εὐτονία, firmus tenor & contentio valida, vehementia apud

Εὐτονία, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum: Plut. ὡς εὐτονίας.

Διεύτονέω, (decomp.) idem. (Heron.

Ἡμιτόνιον, τὸ, dimidia pars toni. item pro fune seu nervo: apud

Ἴσος τόνος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτενὴς, æquali tono: vel æquali motu.

Μονότονος, qui uno tantum tenore progreditur seu profertur. Exponitur & pervicax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, unus idemque tenor, una eademq; spiritus ac soni intentio. Quintil. l. 11. c. 3.

Ὁμότονος, eundem semper tenorem servans. Item æqualiter tĕtus, seu contentus. Galen. Cæl. Aurel. de morb. acut. l. 3. c. 1.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur, apud Gram. Apud Sophoc. ὀξύτονοι γόοι, qui acuto vocis tenore edantur.

Ὀξυτονέω, in acutum tendo vel angustus sum: Greg. de homine.

Decomp. Παροξύτονος & προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, & qui in antepenultima: vocab. gramm.

Ὀπισθότονος, in aversum tendens aut tentus: nomen morbi, de quo vide Aret. de morb. acut. l. 1. c. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora seu in scapulas convellitur: aliàs ὀπισθοτονικός.

Ὀπισθοτονία, idem cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur, apud Cæl. Aurel. de acut morb. l. 3. c. 6.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet.

Ὀρθοτονία, rectum tonum seu accentum do. Gaz.

Παλίνδονος, idem quod ἀντίτονος, in aversum tendens, remittĕs: ut παλίντονα τόξα. Il. 9.

Χειροτονέω, manum protendo & attollo: Aristoph. in Conc. Item scisso, decerno, creo: quoniam in suffragiis ferendis manus porrigi solebant. Demosth. in Timocr. ὁπότερον οἱ ὠθ' ἑκάστοις νόμοι χειροτονήσουσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι, quamcunque legem scito suo probaverint legumlatores. Idem Philip. 1. χειροτονεῖν τοὺς ταξιάρχους, creare. Significat etiam suffragiis deferre, apud Herodian.

Χειροβεσία, magistratus creor. Et cum accusat ἀρχὴν, apud Aristoph.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus. Χειροτονητὸς, cognominatur liber quidam Democriti apud Vitruv.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur & plebiscitum, suffragium. Item fit dicitur creatio magistratus.

Decomp. Ἀποχειροτονέω, suffragio ferendo contraria sciscо seu decerno, refragor. Aristo. h. in Conc. & Thuc. l. 6. Ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀποχειροτονέω, suffragio meo improbo aut antiquo: vel, veto, abrogo. Dinarch. contr. Philocl. ὁ μὲν δῆμος ἀπεχειροτόνησεν αὐτὸν δοὺς τὴν δωρεὰν τοῦ Φιλίππου ἐπιτελέσαι. Et in pass. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ δ' ἀποχειροτονηθῇ μηδὲν ὑμῶν στρατηγὸς, ubi imperium ei vos abrogastis. Item prebiscito absoluo. Idem Dem. τὰ παρανόμως ἀπεχειροτονημένα ὑπὸ τοῦ δήμου, ἀποχειροτονήσας Μειδίας. Ἀποχειροτονία, antiquatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item, abrogatio: apud eundem in Theocrin.

Αὐτοχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est & creatus suffragiis.

Διαχειροτονέω, suffragio meo declaro utra ex duab. rebus quæ præponitæ sunt, mihi placeat. Demosth in Euerg. Διαχειροτονέομαι, idem. Xen Hellen. l. 1. Διαχειροτονία, dijudicatio illa qua ex duabus rebus propositis una alteri, suffragio præfertur. Dem. in Timocr.

Ἐγχειροτονέω inter alios creo. Poll.

Ἐπιχειροτονία, sciscо, decerno. Demosth. in Timocr. ἐπιχειροτονήσουσιν ὑμεῖς μὴ φιλία εἶναι. Item suffragia fero. Idem Philip. 1. ἐπιβολὴν ἐπιχειροτονῆτε τῷ γάμῳ. quum suffragia de sententiis fereris. Ἐπιχειροτονεῖσθαι, dicitur quod decernitur & plebiscito probatur: unde ἐρρήθη ἐπιχειροτονηθῆσαι, apud eundem. Ἐπιχειροτονία, plebiscitum: sæpe apud eundem.

Καταχειροτονέω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Demosth. in Mid. ὁ δῆμος ἐμιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτῶν. Et addito accusat. θάνατον: apud eundem, θάνατον καταχειροτόνησεν ὁ δῆμος. Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia & à plebe facta: apud eundem.

Προχειροτονέω, antè seu prius creo: vel præ aliis seu ante tempus aliquid designo: Demosth. in Timocr. μετὰ τοῦτα γνωμοδότης ἐκκλησίας προχειροτόνησεν ὁ δῆμος, prima de illa suffragia tulit. Et in pass. μάρτυρες προκεχειροτονημένοι, testes jam ante designati, Act. Ap. c. 10. Προχειροτονία, quum sententia consilii (quod προβούλευμα, dicebatur) ad populum allata, prius decernebatur an illud ratum esse an quæri amplius deberet.

Χορδοτονία, chordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex τανύω.

Ἐκτανύω, idem quod ἐκτείνω, extendo, &c. Theocr. idyll. 26. Μέχρις οἱ ἐξετανυσσα βραχίονας.

Παρεκτανύω, (*decomp.*) idem cum παρεκτείνω: Epigr.

Ἐντανύω, intendo, extendo. Od. υ, Οἷς δέκε ῥηϊτὰ' ἐντανύσῃ βίὸν ἐν παλάμῃσι.

Ἐπεντανύω, (*decomp.*) insuper intendo: vel idem quod τανύω: Od. χ, -εἰ δὴ ἄλλοθι θόλου, Ὑψόσ' ἐπεντανύσας.

Ἐπιτανύω, idem cum ἐπιτείνω.

Καττανύω, & per syncopen κατανύω, extendo. Item explico, expedio. Hom. hymno. in Bacch. Ἐμανύσατ' ὀϊστὸν μέσον ἰσίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοις Καττανύσατο.

Προτανύω, extendo. (Epigr.

Τεταννύω, rei extensus, vel multùm extensus, longus. Suid. ex Ὑποτανύω, subtendo, subterpotendo seu extendo. Il. α.

ΤΕΙΡΩ, τερῶ, vexo, affligo, infesto, molesto. Od. δ, ἔτερες δ' αὖτε μάλα δὴ τείρουσι θυμοβόροι ὗες Ἀχαιῶν, summopere nos vexant & affligunt. Exponitur etiam domo, subigo, absumo, tero, attero: unde Il. ε, τείρετο δὲ πλὶν χαλκῷ Ὅσσοι ἀεικίσσαν. Il. ψ, ῥώεσσι λυγρῷ Τείρετο, conficiebatur senecta.

Ἀτειρὴς, ἐος, ὁ, ἡ, (*comp.*) qui non τείρεται, indomitus: ut κραδίη ἀτειρὴς, Il. γ, ἐν ἀτείρεϊ φωνῇ, Il. κ. ἀτείρεϊ χαλκῷ, Il. σ, & alibi.

Τέρεα, τὰ, dicuntur altra, apud Hom. Il. σ, παρὰ τὸ τέρδω, teste Eustat. πολλοὶ γὰρ ὄντων τῶν ἀστέρων κωλωτοὶ ὄντες χαράδραι ἀσρόολητοι.

Τερύω, idem quod τείρω Hesych.

Τέρυες ἰκτοι, quidam exp. imbecilles: ut qui laboribus aut morbis exhausti sunt item voraces, apud Hesych. Idem Hesych τέρυ exponit etiam λεπτὸν, tenue, subtile.

Τέρων, ονος, ὁ, tener, mollis qui facilè atteritur. Il. δ. Τοὶ δ' ἄρα τοῖσι αὐτῶν τέρεα χθόνα χηῶπες ἔδουσι. Et metaphoricè, Il. γ, & Odyss. π. τέρεα θύειν. Fœm. gen. dicitur τέρεινα, tenera: ut Apollon τερεαίνει ποίης, herbæ teneræ, & τερένιον ὄψιν teneros oculos, Eurip. Comparat. τερενώτερος, tenerior: ut ἀμνὸς τερενωτέρη, agno tenerior, in Epigr.

Τερμων, ονος, ὁ, ἡ, idem quod τέρων, tener, mollis: propriè de leguminibus & semin bus quæ coctura fiunt teneriora ac molliora, seu quæ sunt coctibilia. ut docet Theophr. de caus. pl. l. 4 c. 13 Sic Dioscor. γλωτὸς τερμονα dixit solum coctibilium semina ferens.

Τερμότης, ητος, ἡ, ὁ, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium: apud Theophr. eod. l. c. 14.

Τέρμερος, ος, ὁ, idem quod τερμών, Plat. At τέρμερος (substãt.) Hesych. est κυψέλη, arca. Iidem τὰ τέρμερα eidem sunt στέγη, σκεπάσματα, tecta, tentoria. Similiter apud Eustath. τὰ τερμερα dicuntur οἰκία, οἷον στέγη domuum tecta: παρὰ τὸ τέρομαι, σημαίνει ἐγκαλύπτειν, in quorum constructione ferrea instrumenta terantur & absumantur. Hinc & apud Eurip. in Troad. τέρμερα Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hippol. Steph. οἰκ τερέμνοις πυθίοις, exp. in fanis seu delubris Pythiis.

Τερμνότης, idem quod τερμότης: apud eundem Theophr. hist. pl. lib. 2 cap. 9.

Ἀτέρμων, (*comp.*) qui non est τερμών. Metaphoricè dicitur ἀτερμων ἀνὴρ, apud Plut. symp. 7. probl. 2 Sic Plat. de leg. ἀτερμονες φύσει χαλεπώτεροι, qui natura sunt indomita, qui ingenio sunt refractario & quod emolliri nequit. Quidem interpr. durus, prefractus, indomitus, immitis, intolerabilis.

Ἀτέρμων, idem quod ἀτερμών, apud Theophr. loco citato. Et ἀτέρμονα ὕδατα Aristot. lib. 4. de gen. an. quæ coctioni resistunt. Sumitur & metaph apud Polyb. lib. 4. Ἀτερμονία, qualitas illa qua aliquid est ἀτέρμονον: duritas quædam & pervicacia in coquendo. Theophr. de caus. pl. lib. 4 cap. 5. Ἀτερμονία, ἡ, incoctilis natura. Hippocr. de vulneribus in capite.

Ἀτερμονώδης, ες, ὁ, ἡ, natura incoctilis. Gal. comm. in epidem. l. 6.

Τορνώη, ἡ, peculiariter dicitur id quo in olla aliquid teritur & agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia majore. & Aristoph. in Avib. & alibi.

Τορνώω, ῶ, agito toryna. Poll. l. 6. c. 13.

Τερέω, Τερσω Τρύω, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

ΤΕΙΧΟΣ, ους, τὸ, murus, mœnia: (ἀπὸ τοῦ τύχω teste Eustath.) Odyss. ζ, Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, urbem muro cinxit. Thucyd. l. 2. ξύλινον τεῖχος ξυνῳκοδόμησαν, & ἐπιστήσαντες τοὺς αὐτῶν τείχεσι, constructo muro ligneo. Sic & alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaphoricè apud Luc. de calumn. ἀδαμαντίνου τείχους τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cujus animus adamantino muro est circundatus.

Τειχίον, τὸ, parvus murus. Od. π, Ἐκδ' ἦλθεν μεγάροιο πυκινὸν μέγα τείχιον αὐλῆς. Exponitur etiam, paries: apud Thuc. Apud eundem legitur & τείχια, quod exp. munitio, seu muralis munitio.

Τειχίσις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter, muris circundatus. Il. β.

Τείχημα, (tanquam à τεχνάω,) murale tormentum, seu muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos & subruendos muros. Polyb.

Τειχέω, ῶ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, ἐσω, murum ædifico seu struo. Thuc. l. 6. ἐτείχιζον ἓν ἑξήλοντες, &c. Cum accusat. loci idem cum τείχω significat, muro cingo seu munio: ut apud eundem eod. lib. ἐτείχιζον τὸν κρημνὸν ἐν ᾧ ἐπὶ τὸ ἕλκος. Sic. Xen. Pæd. 3. ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα. significat & munio veluti muro, aut munio: ut apud Aeschin. in Ctesiph. χαλκῆς τείχισε τὴν ἀσφάλειαν τῷ χώρᾳ ἡμῶν ἐτειχισε. Et simpliciter, ædifico, struo, addito accusat. τεῖχος, Thucyd. l. 6.

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος: vel munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμὸς, muri extructio. Dem. pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχίτης, ου, ὁ, murarius, qui muros struit.

Τοῖχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνατειχίζω, muros instauro, reficio mœnia.

Ἀνατείχισμὸς, ὁ instauratio & refectio murorum. Xen. Hell. 1.

Ἀντιτειχίζω, contrà mœnibus munio. Et generaliter, contrà munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio alteri opposita. Athen. l. 13.

Ἀποτειχίζω, muro obstruo, muro intersepio & concludo. Xen. Hellen. 3. βαλομένων τῶν περὶ Κόνωνα ἀποτειχίζειν. Item muro exructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo adversus, & velut muro excludo. Plut. in Per. ἀπετείχισε τὰς παρόδους τῶν Θρᾳκῶν, adversus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1. ἀποτειχίζειν τεῖχος, exp. mœnia circumvallare, vel muro valloque cingere. ¶ Exponitur & περιτειχίζω etiam, murum capio. apud Suid.

Ἀποτειχίζομαι, muro obstruor, vel intersepior & concludor. Xen Hellen. 3. Plut in Alcib.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circunductus ad obstruendum seu intersepiendum munimentum loci, quod fit fossa valloque eum cingendo. Xen Hellen. 1.

Ἀποτείχισμὸς, obstructio quæ fit muro circunducto, Item circumvallario, munitio.

Ἀποτειχισις, ἡ, idem. Exponitur & murorum ablatio Suid.

Εὐαποτείχιστος, (&c.) qui facilè muniri & circumvalari potest.

Ἀτείχης, ὁ ἡ, muro non cinctus, nec munitus.

Διατειχίζω, disterminо & separo muro interjecto. Et generaliter, velut muro interjecto separo, dirimo, dissolvo. Xen. in symp. ἡ δὲ ὑπηλικὶς διατειχίζουσα τὰ ὁμιλήματα In passiva voce apud Synes. ep. 142. παιδείαν στρατείαν διατειχισμένας ἀγωνίοις μεγάλοις, magnis maceriis sese in vicem disjunctas.

Διατείχισμα, τὸ, murus in id ſtructus ut interſeptat aliqua, murus interſeptens. Plut. de Herodot.

Ἐκτείχω, muris cingo & communio: vel muris quos ducere inceperam ad finem perductis, munio. Thucyd. l 7. ἐτειχίσαμεν ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

Ἐντείχιος τόπος, locus mœnibus concluſus & cinctus. Poll. l 9.

Ἐντειχίζω, munimentum & murum ædificio in aliquo loco: vel muro includo & circumvallo Thuc. l. 6.

Ἐντείχισις, muri ſeu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω, munio muris eductis adverſus: vel munio veluti muro: Philo de vita M. l. 3. μόνοι γὰρ χειῶν ἀπάντων τὸ θεῖον Αἰγύπτιοι γῆ ἐπιτείχισαν ἀέρα, terram tanquam munitione in cœlum obvallârunt. Item excitato muro oppugno. Xen. H. l. 5. ἐπετείχισαν Αἰγινήταις. Significat etiam idem quod Διατειχίζω, apud Thuc. Exponitur & murum addo, muro cingo.

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Philipp. 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτειχισμός, excitatio muri ſeu munitio adverſus aliquem. Thucyd. l. 1. & 5.

Ἐπιτείχισις, idem: apud eundem, lib. 1.

Ἀντιπιτειχίζω, (decomp.) vicissim munitionem excito adverſus eum qui me extructo munimento infeſtat.

Εὐτείχης & εὐτείχετος, bonis muris cinctus, bene munitus: prius Il. π, poſterius Il. α & β.

Εὐτειχήτου idem: Hom. h. in Xen.

Κατατειχίζω, muros dèmolior & ſubruo. Xen. in Ageſil.

Παρατειχίζω, murum excito juxta. Παρατείχισμα, munimentum ſeu muris juxta aliquem locum excitatus, adjacens munitio. Luc. de ſcrib. hiſt.

Περιτειχίζω, muro circundo ſeu cingo. Thuc. l. 2. & 3 cum accuſ. & dat. (ſdem. l. 3. & 6.

Περιτείχισμα, murus ſeu munitio aliquem locum ambiens.

Περιτείχισμος, & περιτείχισις, ipſa actio cingendi locum aliquem muro. idem l 8 & 2.

Προσεπιτειχίζω, murum addo, præterea muro cingo apud eundem l. 6.

Προτείχισμα, muro præmunio. Προτείχισμα, murus quo quis præmunitur vel ſimpliciter propugnaculum: apud eundem ibidem & Plut. in Alcibiad. narr.

Συνεπιτειχίζω, extruendi muri ſocius ſum: vel ſimul munio. Xen.

Ὑποτειχίζω, murum ſubſtruo, murum ſubtus munio.

Ὑποτείχισμα, murus a ſuperiori loco ſubſtructus, aut ſubjecta munitio ſubſtructio. Thuc. l. 6.

Ὑποτείχισις, idem: apud eundem ibidem.

ΤΕΚΜΑΡ, τὸ, finis, exitus rei Ariſtot. rhet. 1. τὸ γὰρ τέκμαρ τῆς πέρας τοῦτό ἐστι τῆς τῶν ἀρχαίων γλώττης. ¶ Item ſignum Euſt. Exponitur & prodigioſum ſignum, prodigium, oſtentum.

Τέκμωρ, pro eodē dicitur. Od. δ, ἐσθοντι τέκμωρ Εὑρέμεναι ὁδὸν ἀμαξιτόν. Sumitur & pro fine ſeu ſcopo quem quis in actionibus ſuis proponit. Il. ε, teſte Euſt. Μαχησόμεθ' ἐσάκις τέκμωρ Ἰλίου ὄρσωμεν. Exponitur &, teſtimonium, ſignum. Heſych.

Τεκμαίρω, certis finis oſtendo & probo. Arat. τεκμήρατε πᾶσιν ἀοιδῶν, certis ſignis oſtendite.

Τεκμαίρομαι, ad finem & exitum perduco perficio. Od. η, Πομπῶ δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὖριον. Item ſtruo, molior, inferre paro. Heſiod. in Erg. ἀδὲ ποτ' αὐτοῖς Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται ὑψίζυγος Ζεύς Exponitur & prædico, denuntio. Il. ν, τοτε τοι τεκμαίρομ' ὀλέθρου Νηΐτῃ ἑτάροις. Item noto, obſervo: apud Dionyſ. de ſitu orb. Item ſpeculor, diſpicio, conſidero, item conjicio. Thuc. l. τεκμηρόμενοι ὅτι ἀκμάζοντες ἦσαν, conjiciens eos vigere. Et cum dat. Herodot. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, è veſte conjecturam facio. Cum accuſat. Iſocr. in Paneg. τὰ μέλλοντα τοῖς γεγονόσι τεκμαίρεσθαι. Cum præpoſit. ex ſequente genit. Plut. in N. Et cum ἀπὸ apud eundem in Lyc.

Τεκμηρίωσις, ἐως, ἡ, conjectura. Thuc. l. . Item cognitio quæ fit per τεκμήριον, Exponitur & interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiare & diſtinctum certum & indubitatū ſignū, ſeu neceſſarium: vel quod perpetuò unum ſignificat. Ariſtot. Rhet. 1. Generaliter quodvis ſignum, indicium, notum, ſeu argumentum ſignificat. Plut. in pol. Socr. μεγάλα δὲ ἐγὼ ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Sic & apud Iſocr. & Ariſtot.

Τεκμηρώδης, ους, ὁ, ἡ, conjecturis exilibus ſignis quæ vocantur τεκμήρια: ut τεκμηρώδη σὺμβολα, apud Ariſtot. rhet. 2.

Τεκμηρόω, ſ. ῶσω, notum ſeu conjecturis & τεκμηρίοις pronuntio. Thucyd. l. 3. τοσαῦτα μὲν Ὀλυμπιονίκαι τεκμηρίωσεν. Sic & apud Arrian. l. 6. & Theodoret. hiſt. eccleſ. l. 2.

Compoſita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ, ἡ, ſufficientibus argumentis probatus.

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem & exitum perduci nequit. Heſych. & Suid. Item de quo nulla certa conjectura aſſipotest. Thuc. l. 4. Plut. de orac. Pyth. Exponitur & activè inconſideratus, nullas conjecturas aut ſigna ſequens in re aliqua. Euſtathius Avib.

Ἀτεκμάρτως, nullam rem ſequendo conjecturam, abſq; conjectura. Synſ. de inſomn. Xen. Æn. 2.

Διατεκμαίρομαι, certa ſigna demonſtrata ſit conjectare ſit facile, certis ſignis oſtendo. Heſiod. in Erg.

Δυσέκμαρτος, conjectu difficilis. Soph. in Oedip. tyran.

Εὐτέκμαρτος, conjectu facilis. Heſych.

Συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio. Suid ex Eunapio. Apud Hipp. aphor. l. 1 χρὴ τὴν νοσεόντα συντεκμαίρεσθαι conſiderare oportet.

Τέκνον, &c. Τέκος, &c vide in Τέκτω. Τίκτων, &c. in Τίκτω. Τελαμὼν, in Ταλάω. Τελέθω, in Τέλλω. Τέλλω, &c. in Τέλος.

ΤΕΛΛΙΝΗ ης, ἡ, tellina: piſcis de quo Dioſc. l. 2. Gal. de ſympl. & Hippocr. l. 2. de diæta.

ΤΕΛΜΑ, ατος, τὸ, lama, lacuna: vel locus cœnoſus, ſeu paluſtris, Ariſtoph. in Avib. ὄμβριον ὕδωρ αὖ ἔχετ' ἐν τοῖς τέλμασι.

Τελμαλιᾶς, cœnoſus, item paluſtris: ut τελμαλιᾶον ὕδωρ, aqua quæ eſt ἐν τοῖς τέλμασι: apud Ariſtot. meteorol. l. 2. Apud eundem τελμαλιᾶοι βάτραχοι, exp. lutariæ ranæ.

Τελμαλιώδης, paluſtris, lacuſtris.

Τελματώδης, idem quod τελμαλιᾶς. Exponitur etiam, lutoſus & fœculentus. (l. ult.

Τελματόομαι, ῶμαι, exp. in lamam lûteſco & exiccor, apud Strab.

Τελμις, ἴνος, ὁ, lutum quod eſt ἐν τοῖς τέλμασι, inquinamentum ex telmaſi collectum: Iſæus apud Etymol.

ΤΕΛΩ, thema eſt cujus exempla aut nulla aut rara ſunt. Heſych. τέλσω exp. ἐποίησα & ἔμελλον Etymologo autem τέλω eſt ἀποτίνω, unde ἐπιτέλω. Dicitur etiam ponitur τέλω per aphæreſin pro τέλω. Paſſ. τύλεται, idem Heſych. exp. γίνεται, αὐξεται, fit perficitur.

Τελεῖν, (poët.) ſum: Hom. Od. ρ. Καὶ τε θεοὶ ξεινοῖσιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι. Παντοῖοι τελέοντες, ἐπισκοπέοντες πόληας. (unt dii.

Τελέομαι, idem: itē fio, orior: Phocyl. ὀπίσω δ' ἔτι τελέονται, fio perficitur.

Compoſita.

Ἀνατέλλω, oriri facio: ut Matth. 5. αὐτὸν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. Et generaliter, exiſtere facio, produco, emitto: ut Il. ε, Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτελλε. Item neutraliter, orior, exorior: propriè de Sole & luna dictum, (ut volunt quidam grammatici) Xen. Pæd. 8. περὶ ἥλιον ἀνατέλλειν. Et ſimpliciter, enaſcor, exiſto, apparere incipio. Apoll. Arg. 2. ὄφεων ἀνέτελλον ἐρέπναι.

Ἀνατολή, ortus, exortus: propriè, Solis & lunæ: unde & abſolutè ἀνατολὴ pro ἀνατολὴ ἡλίου dicitur: apud Plut. in probl. Rom. πρωΐαιος μὲν ἀρχὴν ἐποιοῦντο τὴν ἀνατολὴν, πρωϊαιοδεῖς δὲ τὴν νύκτα. Item oriens, pars orientalis: in qua ſignificat. frequentior eſt numerus pluralis, apud eundem & Herodian. ¶ Item album illud quod eſt juxta ungujum radices. Poll. l. 2.

Ἀνατολικὸς, orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω: apud poëtas. Apoll. Arg. l. 2. χρυσόονθ' ἕλκες Ἀντέλλων, producens. Ariſtoph. in Nub. ἀμηχεῖ ἀντέλλοι σελήνη.

Ἀντολή, idem cum ἀνατολή ortus, oriens: apud eundem. Apoll. ibidem. Pro eodem epentheſi ſyllabæ τι dicitur ἀντιτολή, apud Plut. in Rom.

Ἀντολικὸς, idem cum ἀνατολικὸς: unde ἀντολίη, interdum ſubſtantivè uſurpatur pro ἀνατολή ut Euripi. l. 5.

Decomp. Ἐξανατέλλω, exoriri & exiſtere facio, vel excito. Plut. in Per. Item exorior, exiſto.

Ἐπανατέλλω & ἐπαντέλλω, *it dem* orior, exiſto. Apud Eurip. in Phœn. ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, exp. pedum veſtigia ſublevans, & quaſi oriri faciens.

Παρανατέλλω, ſeu παρανατέλλομαι, juxtà orior ſeu exorior.

Προανατέλλω, prius orior.

Προσαντέλλω, orior ſeu exorior ad, ſurſum aſcendo. Eurip. in Suppl. c. τὸν ἐς ἀερίαν ἡμῖν προσαντέλλοντα.

Συναντέλλω, una orior.

Ἐντέλλω, & ἐντέλλομαι, faciendum injungo, mandatum impono quod quis exequatur. Herodian. l 3. ἐντέλλεται τισὶ τῶν παρόντων ἑαυτῷ ὀφθῆναι Πλωτιανῷ, &c. Sic & alibi apud eundem. Paſſive ἐντέλλεσθαι, dicitur quod faciendum mandatur: unde τὰ ἐντεταλμένα, mandata, juſſa: apud Eur. in Phœn. & Xen. Pæd. 5.

Ἔντολμον, τὸ, præceptū, mandatū, juſſum: in ep. ad Coloſſ. c. 2.

Ἐντολὴ, idem: paſſim in novo Teſt. ut Matth. 17. Ioan. 14, &c.

Προσεντέλλω, ſeu προσεντέλλομαι, (decomp.) inſuper mando & injungo. Xen.

Ἐπιτέλλω, idem cum ἐντέλλω. Il. ξ, Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος. Od. μ, ἤ μοι μάλα πολλὰ ἐπιτέλλεαι Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο. Sic & alibi apud Hom.

Ἐπιτέλλομαι, idem Il. τ, Σοὶ δ' αὖτ' αὖτῷ τόν' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ καὶ ἀλλῷ. Et paſſiva ſignif. Il. β, Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπέταλτο ἀναστάμεν Αἰτωλοῖσι, mandatum ei fuerat. ¶ Significat etiam, orior, exiſto. Heſiod. in Erg. πρῶτον μὲν ψυχρῶν ἐπιτέλλετον.

Ἐπιτολή, ortus exortus: ut κυνὸς ἐπιτολή, apud Theophr. de caſ. pl. l. 1. Et ἄστρων ἐπιτολαί, apud Eurip. in Phœn.

Συνεπιτέλλω, (decomp.) unà orior.

Περιτέλλω, circumvolvendo ſeu circumvertendo perficio: unde apud Hom. annus περιτελλόμενος dicitur, quum circumvolutus perficitur & exigitur. Il. β, & θ.

Ὑπερτέλλω, exorior & exiſto ſupra alios, ſuperemineo: propriè de ſtella dicitur, quæ quum orta eſt, alias omnes antecellit,

generaliter & de aliis quæ suprà aliquid existunt & eminent: ut apud Eurip. in Hec. *Μίλωνα πίτυς γῆς ὑπερτέλλει' ἄνω*, supra terram eminens. Sic apud Greg. invect. 2. in Julian. *κορυφῆς ὑπερτέλλοντα πέτρου*, lapidem supra verticem existentem. apud Herodot. *ὑπερτέλλας ἥλιος*, exp. Sol effervescens, vel quum ad umbilicum cœli est evectus.

ΤΕΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus, extremum: ut *τέλος ἔχειν*, finem habere, ad finem perduci, apud Demosth. Dicitur etiam *τέλος ἔχειν* qui moritur, apud Xen. Pæd. 7. Τέλος *βίου*, finis vitæ: in Axioch. *Εἰς τέλος*, postremo denique, tandem: pro quo dicitur *ἐπὶ τέλει*, apud Plat. & *ἐπὶ τέλ* apud Luc. Interdum & sine præpos. τέλος, vel *τὸ* τέλος. *Διὰ τέλους*, apud Soph. exp. assiduè, jugiter: alibi significat, ad finem usque, à principio ad finem: ut in principio orationis Aegineticæ, apud Isocr. Apud Hom. Il. τ, *ἀλλ' ὥς τε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις*, exp. non præstabis re, seu non efficies quod dicis. ¶ Item τέλος, vectigal. Herodian. l. 3. *ἀφορολόγητος ἁπὸ τῶν ἁλῶν τῶν τε ἐξ ἁλέων μεγάλων καὶ μικρῶν τέλους*. ¶ Item impensa, sumptus: apud Thuc. & Plut. ¶ Item dignitas qualis est eorum qui magistratu funguntur: unde *οἱ ἐν τέλει*, magistratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent. Soph. & Thuc. hinc & comp. *ἐντέλεις* exp. *ἄρχοντες*, apud Suid. Et *ἐντέλεια τάξις ἀρχοντική*, apud Hesych. ¶ Significat etiam legionem, turmam, item cohortem, agmen seu numerum equitū 2048. ut est in lib. de vocab. milit. Il. *η, ἅμα τ' ἐν τελέεσσι*. ¶ *Τὰ τέλη*, exp. mysteria, apud Plat. de rep. l. 7.

¶ *Derivata à* τέλος, *finis vel effectus.*

Τελικὸς, ἡ, ὸν, finalis, ad finem pertinens. Item extremus: ut *τελικὸν κεφάλαιον*. Aphthon.

Τέλειος, seu τέλεος, perfectus: ut *ἕξις τελεία*, apud Aristot. eth. l. 1. c. 13. Interdum in malam partem, summus, extremus: ut *τελεωτάτη ἀδικία*, apud Plat. de rep. lib. 1. Item ultimus, postremus, ut *τελεία ἡμέρα*. Absolutè positum τέλειος, de eo dicitur qui adultus est, seu qui ad virilem ætatem pervenit; interdum qui uxorem duxit, ut apud Laërt. Heraclitus dicitur *τέλειος ἐμοὶ τοῦ ἰδιώτου παῖδα ἐγνωκέναι*, qui in juventute seu adolescentia se nihil servile affirmabat. De eo qui uxorem duxit, apud Plut. und. τέλειος Jupiter & Juno *τελεία* tanquam nuptiarum præsides. Dicitur & de brutorum ætate adulta seu integra: ut *λέων τέλειος*, apud Diodor. ¶ *Τέλεια ἱερά*, eximia vel sanctiora: vel lætiora & luculenta. Dem. adversùs Neær. & apud Luc.

Τελέως, seu τελέως, perfectè, absolutè. Item integrè, plenè. Exponitur &, prorsus, omnino Isocr.

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: item integritas.

Τελειόω, f. ώσω, ad finem perduco, finio: apud Thuc. Item perfectum reddo & absolutum.

Τελειοῦσθαι, absolui, ad finem perduci, consummari. ¶ Item ad virilem ætatem pervenire, virum fieri: unde τελειωθέντες, qui ad virilem ætatem pervenerunt apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat *τελειοῦσθαι* etiam, matuescere: ut apud Theophr. hist. l. 8. *ἀφ' ἑρεσίνθου δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποῶν τεσσαράκοντα τελειοῦται τοῖς ἀπίοις*. ¶ Est etiam *γῆμαι*, uxorem ducere, teste Eust.

Τελείωσις, seu τελέωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio Aristot. eth. 7 rap. 12. Exponitur & maturitas, apud Theophrast.

Τελειωτὴς, ῆ, ὸ, q. d. perfector, consummator finitor.

Τελὴς, ἐντος, ὁ, idem quod τέλειος, perfectus. Exponitur &, eximius, solennis: unde *τελήεσσιν ἑκατόμβαις*, eximiis hostiis factā sacrificia: Iliad. α.

Τελέω, f. έσω p. εκα, ad finē perduco, perficio, effectum reddo. Il. α, *ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται ὄφρα τελέσσω*, ut efficiam. Odyss. β, Οἱ δ' ἐκείνου εἵνα τε ἕσῃ ἔργον τε ἔπος τε. Apud Hesiod. *ἐπὶ νῆσον τελέσῃ*, exp. ubi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll. Rhod. *τελεῖν ὅλεθρον*, exp. exitium afferre. Matth. c. 10 *τελέσητε τὰς πόλεις*, dictum pueritorio, *τελέσητε τὴν ὁδὸν ἐὰς τὰς πόλεις*, iter per civitates conficite. Sic apud Thuc. l. 4 *ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε*, f. *ὁδὸν*, viam Pharsalum ducentem absolvit, i. Pharsalum pervenit, Matth. cap. 11. *ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων*, exp. quum finem mandandi fecisset. ¶ Item τελέω, ago, peragō, celebro: *de rebus sacris*. Herodian. *τοιαῦτα μυστήρια θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι*. Sic Dionys. Arcop *τελεῖ τὰ κατὰ σπονδὴν ἱερά*, peragit ea quæ sacer ritus præstituit. *Alias significat, vide in jegu nere us ar n. d nivat.*

Τελέομαι, ῶμαι, perficior, ad finem perducor Iliad. θ, *τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται*. Partic. p. *τετελεσμένος*, unde *τετελεσμένον ἐστὶ* sæpe apud Hom. est perfectum, seu perficietur. Dicuntur & festa *τελεῖσθαι*, i. peragi, celebrari apud Greg. Hesych.

Τελεσίω, finem imponens, *τελεσίω ἡμέρᾳ*, ultimus dies. Hesych.

Τελετὴ, finis, exitus. Hom. in Batrach. *πολέμου τελετὴ μονομαχίη*. *ἐξετελέσθη*.

Τελέω, idem quod τελείω: ex quo factum est, metri gratia, inserto ι: unde *τελέσκομεν*, idem cum *τελεμεν*, Il. α, *Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή*. Isocr. *τὰ ἐπιτάγματα τελεῖν*.

Τελότη, ητος, idem cum τελετὴ. & τελὼ: ut *βιότοιο τελότη*. Iliad. ν, pro quo Il. υ. lectione dicitur *τελοῦτη*: et apud Herodian. l. 7. *ἀσπάζω Ῥωμαίων, Μιλωνίη δ' ἡσυχίῃ τελοῦτη*, mors senis. *Ἐστὶ δὲ τέλος*, extremum, postremum. Hesiod. in Erg. *Τελοῦται*, exp. etiam, exitus. Aristot. apud Aristot.

Τελοῦτατος, q. d. finalis: ultimus, postremus: ut *τελοῦταιον ἡμέραν* apud Luc. *Τὸ τελοῦταιον*, & *τελοῦτον*, exp. postremò, denique, tandem: apud Aeschin. Item ut minimum, apud Iosiph. Sic *τελοῦταια*, seu *τὰ τελοῦταια*, tandem, deniq; apud Luc. de luctu.

Τετοῦτατος, (tanquam expositivo τελοῦτος) ultimus, vel summus. Hesych.

Τελοῦτάω, ῶ, finio ad finem perduco: vel efficio, effectum reddo. Od. *γ τελοῦτήσω τάδε ἔργα*. Eurip. in Helen. *Κἀγὼ θεραπεύσω τελοῦτήσω βίον*, vitam finiam, te orbatus. Sic & apud Luc. in Macrob. Interdum & absolutè *τελοῦτῶν* dicitur *pro* mori: ut apud Xen. *ὅταν τελοῦτήσω*. Apud eundem Pæd. l. 8. cum genit. *ἐπεὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελοῦτήσω*. Item τελοῦτῶ, finem habeo desino: ut apud Thuc. lib. 1. *τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελοῦτᾶτο*, hunc exitum habuerunt. Plut. in Solon. *εἰς συμφορὰς τελοῦτᾶν*, in calamitates desinit. Et cum *ἐς* apud Aphth. *ἐτελοῦτα ἐς ἀπορίαν*, in inopiam desinebat. Particip. *τελοῦτῶν*, interdum exp. tandem, ad postremum: ut *τελοῦτῶν δὲ συνεχώρησε*, tandem concessit. Plut. de rep. l. 1. Sic & apud Isocr.

Τέλσον, finis extremitas: (ex τέλος, per metathesin factum & addita litera ν, teste Eustath.) ut *τέλσον ἀράσσης*, Iliad. σ & ν. Vitruv. & Hippocr.

Compositæ.

Ἀγχιτέλεστος, ος, ον, tempus appropinquans, & cujus completio prope est: apud Nonn.

Ἀκροτελούτιον, το, finis seu extremitas carminis. Thuc. l. 2.

Ἀποτελέω, efficio, perficio præsto Polyb. *τὸ δὲ πολίτευμα ζώντων ἀποτελεῖ αὐτός, ὥστε που ὑπομένειν φάναι τὸν εὐδαίμονα ἀρετὴν ψιλὸν*.

Ἀποτελέομαι, efficior, perficior: unde ἀποτετελεσμένος ἀνήρ, vir consummatus & absolutus, vir præstantissimus, apud Xen.

Ἀποτέλεσμα τὸ, effectio: vel effectus. Galen. & Procl. Peculiariter ἀποτελέσματα, dicuntur effectus stellarum: ut apud Plut. in Rom. *ἐκ τῶν λεγομένων ἀποτελεσμάτων τῷ ὄντι Ῥωμύλου ποιούμενον τὸν συλλογισμόν*. Item ἀπότελεσμα eventus: apud Artemid. in Onirocr.

Ἀποτελεσματικὸς, effectum præstans: Dioscor. Ἀποτελεσματικὴ ἡ ἐπιστήμη scientia docens apotelesmata, i. tum geniturarum tum effectus stellarum. Eust.

Ἀποτελεσμὸς, effectio. (Basil.

Ἀποτελεστικὸς, q. d. effectivus. De astrologis usurpatur apud

Ἀπολοῦτάω, finem habeo, defino. Aristot. polit. lib 5. c. 6. Et activè finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἐπαποτελέω, (*decomp.*) perficio seu afficio in: vel, efficio, reddo: apud eundem probl. lib. 1.

Ἄτελὴς, ές, ὁ, ἡ, imperfectus, mutilus. Aristot. in polit. *ἀτελὴς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ*. Apud Plat. de leg. *ἀτελὴς ὁμολογία*, pactum non servatum.

Ἀτέλεια, ἡ, q. d. imperfectio: ut *ἀτέλεια τῶν σπερμάτων*, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Ἄτελὴς, infectus, non effectus: vel qui effici nequit. Od. β. & apud Plat.

Ἀτέλεστος, ad finem non perductus, non finitus: vel non effectu irritus. Il. α. Item qui finiri non potest, fine carens: ut *ἀτελοῦτήτος ὑγιείας*, apud Phil.

Αὐτοτελὴς, in se finem suum habens: ut *αὐτοτελὴς ψυχρόν* apud Aristot. Item per se finem faciens seu imponens: ut *αὐτοτελὴς ὄλεκυ*, apud Suid. & *αὐτοτελὴ αἰτία*, apud Galen. Item, per se absolutus & consummatus: ut *αὐτοτελὴς πρᾶξις*, apud Aristot. Item ipse sibi sufficiens: apud Polyb.

Αὐτοτελῶς, absolutè, perfectè. Polyb. Αὐτοτέλεια, perfectio, absolutio: item integritas. Herm. g.

Αὐτοτέλεστος, per se perfectus. Nonn.

Βραχυτελὴς, brevem finem habens. Expon. &, compendiarius. Suid. & Hesych.

Γαμοτελέω, nuptias celebro, nuptiarū solennia celebro. Hesych.

Γαυροτελέω, idem exp. *γαυροποιέω, ἡδύσματα ποιῶ*, lætitiam efficere, jucunditatem afferre.

Δημοτελὴς, publicis expensis vel publico nomine factus: publicus: ut *δημοτελὴς θυσία*, apud Plut. in Num. & *δημοτελὴς ἐορτὴ*, apud Chrysost. de sacerdot. (pud Dem.

Δημοτελέω, publicis expensis aut publico nomine facio. a-

Διατελέω, perago, traduco, conficio. Isocr. in Busir. encom. *ἐκατὸν τὸν αὐτῶν ἔχοντες οὐδεμιᾷ τὸν βίον διατελοῦμεν*. Xen. Pæd. l. 8 *διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφηβοις δέκα ἔτη*, quum peregisset decem annos. Item neutraliter permaneo, persevero. Aristot. *ἔρανοι διατελοῦσι*, steriles permanent. Plut. in Thes. *διατελεῖ χρώμενος τῇ κορυνῇ*, clava perpetuò est usus.

Ἔκτελὴς, perfectus: item perfectum & cumulatam mensuram habens. Interdum & adultus: ut apud Hesiod. in Erg. Ἔκτελέα βοῆν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν.

Ἐκτελῶ, seu ἐκτελέω, exp. perfectum reddo, consummo.

Ἐκτελέω, perficio, absolvo, ad exitum perduco. Il. β. *Οὐδέτις ἐκτελέσειε θεῶν ἔτι νῦν βίον ὑστέρου*. Apud Luc. *ἐκτελεσθῆναι τῷ κρεμασθῆναι*, exp. supplicium perpeti. Apud Phocyl. *φόνον ἐξετέλεσας*, cædem patrāsti. (Hesych.

Decomp. Διεκτελὴς: unde *διεκτελέστερον*, absolutius, perfectius.

Συντελέω, ad consummationem duco, apud Theophr.

Ε'ντελὴς, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest: ut apud Luc. de sacrific. πᾶσι τοῖς ἐξεπίτηδες ἐντελὲς ἄγη. Et ἐξ ἑντελοῦς τὴν μητέρα, sex integras legiones apud Plut. in Pomp. Dicuntur & viri ἐντελεῖς, seu ii qui jam adulti sunt: apud Synes.

Ε'ντελῶς, perfectè, absolutè, integrè Hesych. & Suid.

Ε'ντελεχὴς, perfectus, idem cum ἐντελὴς. Ε'ντελέχεια, apud Aristot. exp. actus & perfectio. Vide & in comp. ex ἔχω.

Ε'ντελευτάω, finio vitam, in morior, immorior.

Ε'ντελὴς ad finem perductus ad exitum perductus, absolutus, non irritus: ut ἐπιτελὴ εὐχὴ, preces ratæ vel non irritæ, apud Plat. Apud Hesych. ἐπίτελλις, ἐκ παρθένου γαμετή, virgo matura viro.

Ε'πιτελέω, seu ἐπιτελῶ, unde ἐπιτελέωσις, perfectio, absolutio, perfectio aut ἐπιτέλεσις τῆς εὐχῆς, Plut. in Num. Exponitur & augmentum Hesych. Apud Plac. de leg. ἐπιτελέωσις παίδων, pro creatio liberorum. (bant. Suid.

Ε'πιτέλιον μῆλον, victima postrema qua priores omnes ratæ fiebant.

Ε'πιτέλλω, perficio, perago, exequor. Thuc. l. 2. ἃ ἐπιτέλλεσθαι τὸν ἐπιτέλλοντα, non prædebat quæ absolutus erat Herodian. l. 2. νοῆσαι τὸ ἀξὺς, καὶ τὸ ταχὺ ἐπιτέλεσμα ζητεῖν. Exponitur & obeo, perfungor: ut ἆθλον ἐπιτελῶ apud Luc. Significat & celebro, perago: ἑορτὴν ἐπιτελεῖν θύειν, &c. Plut.

Συνεπιτελέω, (fec.) ad consummationem confero.

Εὐτελία, ἡ felicitas prospera fortuna in exequendis rebus & ad finem perducendis. Aristoph. σοὶ μὲν διδοῦμεν ἐπ' εὐτελίᾳ τινὶ σκῶμμα τοῦτον. (τελὴς, ll. β.

Η'μιτελὴς, non omnino perfectus: vel imperfectus: δίμοιρον ἡμιτελές. Η'μιτέλεια, dimidium seu semissis, Luc.

Η'μιτέλεσθαι, dimidia ex parte absolutus.

Η'γαμηλία, ἡ, dictum fuit olim conjugium, teste Poll. l. 3. c. 3. ea de causa (ut quidam putabant) quoniam in nuptiis Junoni tanquam nonnubili prælibata sacra faciebant.

Καταντέλεια, unde apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ πάσῃ καταντέλεια ἐθύθη, exp. sacrificiorum reliquias miscuisse distribuisse. Hesych.

Νεοτελὴς, recens absolutus. Hesych. (buit.

Νυκτελεῖν, noctu sacra perago. Idem.

Νυκτελεῖος dicitur Bacchus cui noctu sacra fiebant, apud Plut. & Pausan. Et νυκτελία, τα, ipsa sacra nocturna, apud eundem Plut. in problem. Rom.

Ο'λοτελὴς, perfectus, integer. Greg. de hom.

Ο'μοιοτέλευτον, q. d. similem finem habens Fab. l. 9. c. 3.

Ο'ὐδατελὴς, sero perfectus vel tactus. Il. β.

Παντοτελὴς, idem cum ὁλοτελὴς.

Πανταπελὴς, idem. Item plenus, universus, vel universalis. Plut. σωθῆναι ὑπὸ Μακεδόνων πᾶσαν, παντελῆ φυλακὴν, furi cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Interdum ἐς τὸ παντελὲς dicitur, pro παντελῶς: ut Luc. c. 13.

Πάντελῶς, omnino, prorsus, plenè, absolutè. Xen. Plat. &c. Pro quo poëtæ dicunt παμπληθεῖς.

Παντελὴς, ἐς, integer & perfectus. Suid. Παντέλεια, perfectio seu perfectionis summa, apud Phil.

Παραπέλυτος, qui ex jocra finè. Hesp nultimus schol. Aristoph.

Προτέλειος; qui fit ante nuptias: (à τέλειος quod interdum de eo dicitur qui uxorem duxit) ut προτέλειοι εὐχαί, præcationes quæ cum sacrificiis præbebantur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προτέλειοι εὐχαί, generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad initiandum se & expiandum ante sacrificiorum & cæremoniarum tractationem: ut apud Dionys. ad Demosth. Προτέλεια γάμου, dicuntur dona ante nuptias. Poll. Vide & προτέλειον, in ultima classe compos.

Προτελεύτιος, antè finio vitam seu prius.

Συντέλεια, ἡ, finis & consummatio: ut συντέλεια τοῦ αἰῶνος, Matthæi 13. & alibi.

Συντέλεω, q. d. simul ad finem tendo, unà ad eundem finem tendo Herodian. lib. 2. Διάφοροι δὲ ὄσοι (αἱ ἡλικίαι) ὡράιαι εἰς τὸ τέρμα τοῦ βίου συντελοῦσι. Item consummo, perficio, perago: unde apud Polyb. συντελεσθείσης τῆς σκηνοθεσίας, dum munus peragitur. Sic Act. 21. ὡς δὲ ἐμέλλομεν αἱ ἡμέραι συντελεῖσθαι. In epist. ad Hebr. c. 8. συντελέω καινὴν διαθήκην, exp. fœdus novum pangam, seu consummabo: *consummantur enim fœdera & pacta finiri, dum panguntur.* Significat etiam, simul celebro festum: apud Laërt.

Συντελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur &, consummator: apud Greg.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectum. Hermog.

Σύντελὴς, (fec.) imperfectus.

Υ'περτελὴς, prorsus imperfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione, τῶν οἴκων θεοῖσιν ὑπερτελὴς, exp. supra sacras ædes eminens.

Υ'περτελῶς, seu ὑπερτέλως idem.

¶ *Derivata à* τέλος, *vectigal.*

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. δέκα μνᾶς τελῶν ἐκείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Sic Aristoph. τελῶν δύω δραχμὰς μισθόν. Item sum subditione, sum sub imperio, pareo: quæ significatio ex priori dependet: solent enim tributa aut alia pensitari ab iis qui ejus imperio parent. Theodorit. ἀλλὰ καὶ τῶν ὑφ' ἑαυτὰ σκήπτρα τελούντων προμυθέμενος. Significat, & contribuor, attribuor, censeor, & quasi inter eos qui unum vectigal pensitant, numeror: ut πόλις εἰς τὸ Καπιτώλιον τέλεσμα, apud eundem hist. eccl. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ ἐς ἄνδρας τελῶν ἠξιώμην, postquam inter viros sum census. (Pand.

Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum: aut ipsa tributi pensitatio: in *Compositis.*

Α'ποτελέω, pendo tributi nomine & solvo. Xen. ἀμφὶ μισθοῖσιν τὸ δίκαια οἱ νέμοντες τοῦ ἀποτελεῖν. Et general persolvo: apud eundem Pæd. 4. χρήματα ἀπεσταλμένα αὐτῷ ἔχωμεν εἰς ἃ δεῖ ἀποτελεῖν.

Α'τελὴς, à pendendo vectigali immunis. Aristot. & Dem.

Α'τέλεια, ἡ, immunitas. Isocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo Ionicè dicitur ἀτελίη, apud Herodot.

Αὐτοτελὴς, qui sui utitur vectigalibus.

Ε'ὐτελέω, pendo, solvo. Herodot.

Ι'σοτελὴς, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Harpocr. Suid. & Hesych.

Ι'σοτέλεια, æqualis in pendendo vectigali seu tributo.

Λυσιτελὴς, utilis, frugifer: (quasi ὁ λύων τὸ τέλη, quod qui facit, iis quibus solvit & abolet tributum, utilitatem affert, ut putavit schol. Soph.) Diod. Sic. ὑπολαμβάνων ὠφελεῖν τοὺς Ῥωμαίους, ἅμα μὲν ἀφ' ὧν λυσιτελὲς ἅμα δ' ἀφ' ὧν ἀδοίκητον ἂν παρασκευάσειν τὴν νῆσον. Λυσιτελέω, utilis sum expedio, confero. Xen. μηδενὶ διατόπῳ λυσιτελεῖν. Λυσιτελῶς, utiliter, apud eundem. (πελὴς.

Α'λυσιτελὴς, (fec.) inutilis. Dem. Α'λυσιτελῶς, inutiliter. Xen.

Ο'μοτελεῖς, qui idem tributum pendunt.

Προτελέω exp. pecuniam repræsento & ante diem solvo: apud Xen. ap. Stob. lib. 6.

Συντελὴς, simul tributum pendens: vel, eôdem tributum aut collectam conferens. Demosth.

Συντέλεια, munus in decuria sua conferendi, apud eundem. Item consortium & communitas eorum qui communi concilio ejusdem gentis sunt attributi.

Συντελέω, in eandem gentem contribuor, ejusdem gentis concilio & communi attribuor. Paus. in Achaï. ἐβουλόμην ἂν τὸ ἀρχαῖον συντελεῖν. Et censor, annumeror. Dem. in Aristocr. ἐς τοὺς νόμους οἷς ἔδει συντελεῖ. Interdum contribuo, confero. Idem, συντελεῖσαι ἐς τὸν πόλεμον. Item confero, i. prosum: ut quum dicitur, τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον σῶμ' ὀλίγα συντελεῖ.

Υ'ποτελὴς, (q. d. qui sub tributo est) qui tributo pendendo est obnoxius, vectigalis. Interdum addito genit. φόρου, apud Thuc. & μισθοῦ apud Xen.

Υ'ποτελέω, pendo Isocr. μηδένα φόρον ὑποτελεῖντες.

¶ *Pertinentia ad* τέλος, *impensa, sumptus.*

Τελῶ, insumo, impendo sumptum facio, unde Galen. apud Hippocr. τελεῖν, exp. ἀναλίσκειν, & Athen. l. 2. δαπανᾶν.

Α'τελὴς, temptu seu impensa carens. Hesych.

Α'τελεία, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Neær.

Αὐτοτελὴς, qui suis sumptibus vivit vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Εὐτελὴς, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis: ut εὐτελὴς δίαιτα, & εὐτελὴς τράπεζα, apud Herodian. Item qui parvos sumptus facit parcus. Menand. Ἐγὼ δ' οὐσιῶν, εὐτελὴς ὑπερβολῇ Seneca exuvius: ut apud Herodian. ἰδιώτης λιτὸς καὶ εὐτελὴς γαμβροῦ ἡθικός. Et εὐτελὴς λοιδορία, lævissima calumnia & vilissima apud eundem l. 7.

Εὐτελῶς, q. d. parvo sumptu: frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, parva impensa, parvus sumptus, frugalitas: aut parsimonia. Thuc. l. 2. Interdum & vilitas Greg.

Ε'ὐτελίζω & ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελὲς: vilipendo, floccifacio. (etiam. Suida

Καταντέλεια, impensa & consessus esse dicuntur in lex. Herod. teste

Πολυτελὴς, magnus sumptus postulans, sumptuosus: ut πολυτελεῖς τράπεζαι, apud Plut. Interdum exp. exquisitus, ut πολυτελὴς δαῖτα, apud Epicur. Interdum &, magnificus.

Πολυτελῶς, sumptuosè magnificè. Πολυτέλεια, sumptuositas, magnificentia. Plut.

¶ *Derivata à* τέλη, *mysteria.*

Τελέω seu τελεόω, consecro, sacro, initio. Greg. τὸ πνεῦμα τελεῖν με ἀφ' ὧν βαπτίσματος. Exod. c. 29. τελειώσεις τὰς χεῖρας Ἀαρών. Τελοῦμαι, ὦμαι, consecror, initior. Idem Greg. κρίνον καὶ τὰς χεῖρα, τελεῶσαι καὶ τὰς πόδας. Apud eundem, ἐπὶ δεξιὰ πᾶσας τελεωθῆναι εἶδεν.

Τελείωσις, εως, ἡ, consecratio, initiatio. Dionys. Areop. Sic & dicitur baptismus: apud Greg.

Τελεωτὴς, consecrator, initiator: apud eundem.

Τελέω, itidem initio & res divinas facio: unde apud Luc. ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια, & Greg. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item inauguro, unde τελεσθέντες ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur.

Τελεσικὸς, mysticus. Et τελεσικῶς, mysticè arcanè. Hermog.

Τελεστήριον, τὸ, locus in quo fit initiatio. Hesych.

Τέλεσις, initiationis ritus Gregor. Item ipsa initiatio. Plut. in Dem. Exponitur & expiatio: item sacerdotium, apud Dem. Item cæremonia, apud Synes. Apud Plat. sic & nominantur ludi ac sacrificia.

Composita.

Α'ποτελειόω, seu ἀποτελεῶ, idem cum τελειόω. Dion. Areop.

Α'τέλεστος, recens initiatus. Plat. in Phæd.

Α'τελὴς, non initiatus: profanus. Plat. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος ἐς ᾅδου

ἀς ἄδυ ἀφίεντων, ὁ βορβόρῳ κάπτων. Cum genit. apud Eurip. in Bacch ἀπλῶς βακχευομένων.

Ἐπιτελίων, consecro. Hesych.

Ἱεροτελεστής, qui sacris initiat: sacerdos, episcopus.

Ὀρφεοτελεστής, qui Orphicis mysteriis initiat.

Προτέλειον, τό, q.d. tyrocinium & initiativum: ut apud Greg. Nyss. τὰ προτέλεια τῆς παγκοσμίου ἀναστάσεως ἐν Βηθανίᾳ μυηθησόμενοι. Et general. omne primordium rei divinæ faciendæ. Greg. Naz.

Προτελίαι, ad initiationem præparo, vel expio ante rem sacrã. Alciphr. Προτελεῖσθαι dicebantur quæ expiandi gratia ante rem sacram fiebant. Significat & simpliciter, præparare se, idoneum purumq; se reddere: ut apud Greg. Item antè eruditi seu doceri Luc. ἐὰν μὴ προτελεσθῇς τὰ τοῦδε φροντιστηρίου.

Προτελίζω, idem cum προτελέω Eurip. in Iph. Aul. Ἀρτέμιδι προπολίζουσι τὴν νεμησίδα, Αὐλίθῳ αὐάσσῃ.

Συντελεστής, qui simul cum alio initiat.

Χριστοτελεστής, qui Christi mysteriis initiat.

ΤΕΜΝΩ, (F. 1. τεμῶ: & 2. ταμῶ: unde aor. 2. ἔταμον & infinit. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, ta. quam ex τμήγω) seco, scindo, resecо, amputo. Luc. in Zeux. τεμνόντες καὶ ἀμείροντες δρεπανοῖς. Apud Eurip. (cum duplici accus.) τεμεῖν τὰς ἵππους φόβῳ, resecare equorum juba. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. Aliquando exp cædo, succido: ut apud Thuc τέμνειν τὴν ὕλην & δένδρα τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀκμὴν τέμνειν est successis legendo vastare agros: sic τὴν γῆν τέμνειν, apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες καὶ καίοντες τὴν χώραν. Dicitur proverbialiter μέσον τέμνειν, medio iter, medium tenere: ut apud Plat. ep. 8. Dicitur & τέμνειν ὁδόν, apud Greg. viam secare, i. tenere: sic τεμεῖν κέλευθον, apud Eurip. sic & πόντους τέμνειν, fœdus percutere. apud eundem in Helen. Τέμνειν φαρμακον concidere, in minutissimas partes secare, comminuere, conterere, contundere.

Τέτμημαι, secor incidor, succidor, dissecor, resecor: unde metaph. τετμημένῳ ὁδὸν τῆς νομοθεσίας πορεύεσθαι, institutam viam & methodum sequi. Et activè, idem cum τέμνω: ut apud Luc. ὁδὸν ἐγὼ σοφῶν τινῶν ἐτετμήκειν τὴν ὁδόν. Et apud Basil τὸν μέλοντα φιλίας ἀδελφῷ τέμνεσθαι, abrumpere & dirimere.

Τομός, ά, όν, incidens, incidens: acutus, ut λογος dicitur esse ὀξὺς καὶ τομώτερος σιδήρου, apud Phocyl. Item vi incisoria prædituς: ut apud Plut. symp. 8. probl. 4. λεπτὰ & τομὰ & ὀξέα προσφέροντες, ὑποκνυμμα τῆς ὀργῆς.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt, penetranter. Exponitur &, clarè, aperte. apud Callim. hymn. in Delum.

Τόμος, ὁ, fruſtum sectione seu scissione ablatum: ut μαρτὸς & φύσκης τόμος, apud Athen. l. 4. Suidæ & Hesych. est ὀμόφαγος, ex eo quòd exciditur è pellib. animantium. Item majoris voluminis sectio & pars, in quas est divisum & veluti dissectum. Laert. in Antisth.

Τομή, ἡ, sectio, sectura: vel incisio, amputatio. Il. ά. (de sceptro) ἐπὶ δὴ πρῶτα ὄρουσε κατὰ τομὴν λέλοιπεν, quum semel in montibus cæsum, ipsos montes reliquit. Hesiod. de Pace, τὰς δ' ὤρας τε ἰατῶν τανυμήκεα. Exponitur &, portio sectione demensa.

Τομικός, incisorius, vel incidens: ut ὀδόντες τομικοὶ, apud med.

Τομαῖος, secus, cæsus, succisus, recisus: ut δρυὸς τομαῖα κοῖτα, apud Eurip.

Τομόω, sectione egeo, sectionem desidero: ut τομῶντι πήματι, apud Soph. in Ajace.

Τομόω, seco, incido: idem quod τέμνω. Hesych.

Τομεύς, έως, ὁ, sector, incisor: vel exsector, castrator, putator. Idem. Interdum instrumentum putatorium vel incisoriũ significat: unde & inter scalpra sutoris refertur apud Plat. in Alcib.

Τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in utraq; gena quatuor, qui cibum abscindunt & dividunt. Lat. incisores dentes. Poll. lib 2. Apud geometras τομεύς, dici traditur resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον τὸ, instrumentum quo aliquid incidi aut dissecari potest, Galen. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομίς, ἰδος, ἡ, exs. forfex.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus. castratus: ut κριὸς τομίας, apud Athen. l. 9. & Herodian. lib. 1. Traditur & sumi pro separato seu recto, apud Plat. de leg.

Τομίον, τὸ, fruitum, seu quod sectione est ablatum. Peculiariter τομία nominantur quę ex victima recidunturς ut apud Dion. Hal. l. 7: vel portus extra quæ sectione è victimis eximuntur, & super quæ extracta manus imponebant & jurabant Dem. in Aristocr. resein. de malè gesta l. gat.

Τόμαχος, ὁ, τό, idem cum τμῆμα, fruſtum sectione ablatum: plerunq; de grandiorum piscium fruſtis & segmentis: ut apud Aristoph. in Plut. πολὺ χόμα σκορδάλων καὶ κρεῶν ὑπολημμάτων. Improprie apud Athen. lib. 8. Archestratus suis tragœdias dicit esse τομὰς τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

Τομάχιον, (seu τομαχίον) fruſtum in sectione excunde ablatum: inculinarium tomacium. Synes. ep. 4. & 73.

Τομαχίτης, piscis qui in fruſta secari solet & muria condiri solet. Aristoph. in Equit. Pro quo & absolutè dicitur τομαχίτης, apud Athen. l. 8. ex Eubulo.

Τομαχίσκος, parvulus τομαχίτης, Athen. l. 6.

Τομαχίζω, in fruſta & τομὴν seco.

Τέμενος, εος, τό, agri portio à cæteris resecti seorsum ab aliis sita. Il. μ. Τέμενος τεμόμεσθα μέγα Διὸς υἱὸς ὄχθας. Plerũq; ejusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: ut Od. ι. (de Venere) οὔθατ' ἐν τεμένεσσι βαθείῃς τεθήνει: unde exp. & agri sacri: Significat & fanum seu delubrum: unde apud Strab. lib. 14. τῶν δὲ τεμένων προεστῶτες, i. xp. ædituus.

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: ut apud Plat. de leg. l. 5. τεμένη τε τούτων ἐκφυσεῖς ἐτεμένισαν.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος, Dion. l. 42. Προσημένισμα, τό, (com.) vestibulum templi quod est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμένιτης, ου, ὁ, s. λόφος, collis quidam in Thracia prope Triballum, teste Steph. Item absolutè, incola locorum in Sicilia prope Syracusas, qui τέμενος dicitur, teste eodem Fœm. τεμενῖτις, ut τεμενῖτις ἄκρα, vertex temenites, apud Thuc. l. 6.

Τμήω, inusitatum format ex se participium τμήμενος, quod Suid. exp. διατεμνόμενος. Et præt. τετμηκα & τέτμημαι: unde apud Gal. ἀκριβεστάτη δ' ἐστὶν αὐτῶν ὁδὸς τέτμηται, via secta est.

Τμῆμα, τό, segmentum, fruſtum sectione alicunde ablatum: vel, particula, portio. Plat.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ qua compositæ aliqua vox discinditur ac dirimitur seu dividitur. Exponitur &, divisio: item clades belli.

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor. Τμητὴς, idem. Hesych. Τμητικὸς, incidendi vim habens: ut τμητικὸς χυμῶν, apud Alex. Aphr. & τμητικὸς λόγος, qui velut scindens ferrum in re instituta pergit. Item aptus ad secandum & incidendum, putatorius. Et passivè, incisus, sectilis, apud Diosc. l. 4. c. 174. (de Suid.

Τμητικῶς, in modum eorũ quę incidunt incidendo, seu secando.

Τμητὸς, sectus incisus: ut τμητοὶ λόγοι apud Eurip. & Greg.

Τμηλὸν idem cum τμητικῶς. Suid. Exponitur etiam, leviter. Il. η. Τμηλὸν δ' αἰχμὴ ἐπέλυθεν.

Τμήσσω, idem cum τμήγω, seco, scindo, succido. Apoll. Arg. 2. αὐτὰρ ὁ τὸν γε Ἀφροδίτης ἔτμηξε, imprudenter succidit. Hinc & ao. 2. pass. ἐτμήγην, unde tertia persona plur. τμῆγεν pro ἐτμήγησαν. Il. π. Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς ἐπὶ καὶ κατὰ τμῆγεν, quonam div. ii. se dissipati erant. *Sunt tamẽ qui hæc tempora à τμήγω formare malint.*

Τμηγὴς, ῆος, ὁ, idem cum τμητὴς. Hesych.

Τμήγω, εος, τό, sectura, scissura, sulcus: apud eundem.

Τάμνω, Ionicè & Doricè, idem cum τέμνω: apud Aristot. de arte poët. Τάμνειν ἀτρῷ χαλκῷ. Item exseco, excindo. Od. ε. τάμνεσθ' ἀμφὶ γλάσσας, κεφαλὰς δ' ἔχον. Interdum exseco, i. testiculos excido, castro: ut apud Hesiod. in Erg. ἱερήϊα τάμνειν. ¶ Apud Hom. l. γ, ὅρκια τάμνειν est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in paciscendis fœderibus observari solebat.

Τάμνομαι, itidem scindo, seco Od. ω. Ταμνομένης κρέα καλά.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor propriè ἐν ἐπιβολῇ τῇ συμβάσης λαμβάνω, ut inquit Eust. cui & per diplasiasmon ex τμήγω factum videtur. Il. δ' Ἐνθ' ἄγε Νέστορ ἔτετμε. Od. α. ὃν πτερόεντα ἰδοῖς ἐπὶ γῆρας ἐτέτμῃ. Cum genit. apud Hesiod. Theog. ὡς δὴ τετμημένος ἀτασθαλίῃσιν ὀλέθρου.

Τέμπεα, τὰ, dicti fuerunt angustiæ inter Olympũ & Ossan, Thessaliæ montes. Penes amne irriguæ, ut Strym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cavitates, & angusti exitus quorumvis montium, eodem teste & Suida παρὰ τὸ τέμνειν, (ut videtur) sunt enim quasi dissecta & rupta loca quibus montes à se invicem dividuntur. Item loci arboribus consiti, & pratis ac herbis virentibus amœni: quibus videlicet nec herbę nec arbores τμηθῆσαι an œnitate conciliant. Theocr. idyll. 1. Ἁ κρήνη πλωσᾶ καὶ ἁ τέμπια, ἁ κύ δίδω.

Ταμίας, quomodo hoc pertineat, vide suo loco.

Composita ex primitivo τέμνω, τόμος, τόμιον, cum præpositione.

Ἀμφιτέμνω, circumcido, undiquaq; puto vel amputo.

Ἀμφίτομος, circumcisus undiquaq; amputatus Eurip.

Ἀνατέμνω, dissecо, incido: à partib. inferioribus ad superiores progrediendo. Athen. l. 12. τίσις αὐτὸ χρῆσιν εὑρίσκει τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὡς παῖσαί σε καὶ ἀνατεμεῖν ἀμφὶ ἧπαρ.

Ἀνατομὴ, dissectio, incisio: & specialiter membrorum incisio: ut apud Aristot. τὸν ἀνατομὴν δὲ ἔστερον.

Ἀνατομικὸς, ad anatomen pertinens. Et ἡ ἀνατομικὴ, s. τέχνη, ars anatomica, ars membra incidendi. Item ἀνατομικὸς, qui anatomen factitat, vel dissectionis corpus cum peritus, apud Gal.

Ἀποτέμνω, abscindo. Od. σ. Οὖς κ' ἀπὸ μίνα τάμῃ & οὖατα πᾶσι χαλκῷ, qui nares tibi & aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω: ut apud Plat. de rep. l. 1. σὺ δ' οἶει μείονας τὰς τῶν βαλανέων ἀποτέμνοντας λέγειν.

Ἀποτόμωμαι, abscindor vel scindor. ¶ Item fines circumcido, agris mulcto. Theocr. in Archidam. τὰς χώρας ἀποτμοῖτον. Idem cum accusat. in Ptol. ad Philip. χώραν ἀποτεταμημένος τοσαύτην. ¶ Item præcido, separo, finio. Arrian. lib. 3. τὰ δὲ ὡς ἐπίτηδες & αὐτομάτως ἰσχυρὰ (ὕδατα παταμῶν ἀποτέμνει), dirimit seu separat. ¶ Significat & vota, consecro: quod cum deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. πρῶτον μὲν

ὕλας ἀπετένοντο. ¶ Item intercipio, transitu arceo. Xen. Hell. 7. Polyb. lib. 1. cum accus. (vocabulum.

Α᾽πόθεμις, ἡ, abscissio, scissura. Est & peculiare musicorum

Α᾽πόθεμις ἀσθ, ἡ, idem. Hesych. Item jaculi genus, quo penthatli utebantur, apud eundem. Interdum adjectivum est, ut quum dicit Eust. τέρμων esse γλῶ ἀποθεμόδα, i. abscissam.

Α᾽ποθεμώδης, abscissor. Item jaculum penthatli. Poll.

Α᾽πότομος, ὁ ἡ, ἡ abscisus, abruptus, præreptus: ut ἀπότομος ἀκρώρεια, apud Soph. i. abrupta, consensu difficilis. Sic ἀπότομον πέτρα, apud Luc. Et metaph. durus, severus, inexorabilis. apud Plut. & Sapient. 6.

Α᾽ποτόμως, abscisè, abrupté. Et metaph. severè, rigidè. ut in epist. ad Tit. c. 1. ἔλεγχε αὐτὸς ἀποτόμως. Exponitur &, planè, præcisè, apud Isocr. in Archid. ἀδὲν γὸ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀπότομως οὔτε κακὸν οὔτ᾽ ἀγαθόν.

Α᾽ποτομία, ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. Item severitas nimia, qua res nimis ad vivum resecatur.

Α᾽πότμημα τὸ, quod alicunde abscissum est Hesych.

Α᾽ποτμήσω, seu ἀποτμήγω, idem cum ἀποτέμνω. Hesiod. in Theog. ἀποτμήξας ἀδύμοιο Μήδεα. Iliad. ω, Ῥοῖαι ἧ κλιτὺς πὶ ἀποτμήγεται χαράδρης.

Α᾽ποτμητός, ὴ, ὸν, ὁ ἡ, ἡ abscissus, abruptus: ut ἀποτμῆς σκοπιῆ. Apoll. Rhod. Arg. 3.

Α᾽ποτέμνω, idem cum ἀποτμήσω. Herodot. l. 8. ἰωαγκάζε τ ἑωυτὸ καρδίων τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν.

Προαποτέμνω, (decomp.) præcido.

Διατέμνω disseco, discindo, ut apud Eur. in Hec. Θαλασσόπλαγκτον γ᾽ ὧδε Δίατμηνον χρόα. Et, distinguo, separo, Plat. de leg. Δίατεμνα χωρίς. Item metaph. studia in contraria scindo, dirimo, divello: ut Aeschin. in Ctesiph. Δίατμηκτα τὴν πολιτείαν.

Διάθεμος, discissus, dissectus. Item æqua portione divisus seu dissectus: ut Δίατμος σελήνη.

Διατμήσω, seu Δίατμήγω, idem cum Δίατέμνω, disseco: vel dissecando vulnero. Theocr. idyll. 7. κάλαμός με Δίαχθὲς ὀϊστεύσεν. Item dificio, dispergo. Iliad. Φ, Ἔνθα Δίατμήξας τὸν ῥ᾽ πέδιον ἐξ ἐδωκε.

Διατμήσομαι, idem. unde Δίατμηξαν ἀρόσας, arua scindere aratro: apud Apol. Rhod. Arg. 2 διατμήγλιν, discissus seu dissectus sum, difiunctus sum: unde l. a, Τὼ γ᾽ ὡς βαλόσαντε διτέμαχθεν.

Διατέμνω disseco, discindo.

Ἐκτέμνω, exsecto, excido. Il. a, Μηδέ τ᾽ ἐξέταμεν. Et peculiariter, testiculos alicui sectione eximo, castro. Luc. ὁ μὲν Κρόνος ἐξέταμε τὸν πατέρα τ Οὐρανόν. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐκτέμνειν τὴν γλῶν, exp. per zonas distinguere.

Ἐκτέμνομαι, exsector, excido. Luc. ἐκτεμνόμενος τὴν γλωττίαν. Item castror: unde ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκτομή, excisio, exectio. Plut. in Alcib. Gregor. Naz. Apud Dioscor, pro fenestra sumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γῆς Θαλάσσας dicuntur ipsæ solæ herbidi partes è terra profundius exectæ ad constituendum tribunal.

Ἐκτόμιος, scalper, excisorius, vel secator. Hesych.

Ἐκτομὶς. exp. sectrix. Ἐκτομὶς μήτρα, dicitur vulva porcorum exectitia: apud Athen. l. 3.

Ἐκτόμιας, & ἐκτόμος, exectus, castratus. Hesych. & Suid. Ἐκτόμον dicitur etiam veratrum seu helleborum nigrum. Gal. apud Hippocr.

Ἔκτομμα, frustum exectione extractum. Apud Aristotel. in meteor. ἐκτομμάτα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ.

Ἔκτμησις, excisio, castratio.

Ἐκτάμνω, idem cum ἐκτέμνω. Iliad. γ, Herodot. l. 8.

Διεκτέμνω, (decom.) disseco, execo: vel penetrans execo.

Ἐντέμνω, incido. Item cæsas seu mactatas hostias immolo & sacrifico. Thuc. l. 3. ὡς ἤρωι τε ἐντέμνουσι, ἑαυτοῖς δεδείκασι. Et addito accus. apud Plut. in Sol. ἐντεμεῖν σφάγια Περσέφονα.

Ἔντομή, incisura, incisio, aut incisus. Aristoph. Item immolatio seu sacrificium quod cæsa seu incisa victima fit: unde ἐντομὰς ποιῆσαι, idem quod ἐντέμνειν, apud Plut. de Herodot.

Ἔντομος, incisus seu insectus. Et ἔντομον ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν. incidere, seu cædere: Apud Herodot. l. 2. Τὰ ἔντομα, Hesych. sunt fœdera & expiationes. Item apud Physicos ἔντομα ζῶα, animalia insecta, ab incisuris sic appellata: vide Aristot. hist. an l. 4. c. 1. & Plin. l. 11. c. 2.

Ἐντομίας, idem quod ἔντομος. Exponitur & spado. Hesych.

Ἐντομὶς, idem cum ἐντομή. Hesych. & Suid. Ἐντομίδης, ὁ, ἰτίδεμ insectus, incisus: cujus facies aut cutis incisa est ἀμυχαῖς aut ξυσμαῖς. Suid.

Ἔντομια, idem quod ἔντομα, insecta: schol. Aristoph.

Ἔντμημα, τὸ, incisura. Xen. in Cyneg.

Ἐντάμνω, idem cum ἐντέμνω.

Ἐπιτέμνω, incido, concido: peculiariter id quod in nimiam excreturum erat longitudinem: brevius redido, ad brevio. Synes. ep. 44. ἐπιτέμνειν τὰς ἡμερίας.

Ἐπίτμησις, præcisio seu recisio, qua aliquid brevius fit. Item id quod tali præcisione est abbreviatum, compendium, breviarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐπίτομος, incisione seu præcisione brevior factus, præcisus. ut ἐπίτομος ὕλη, apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2. Et general. brevior factus, in compendium redactus: vel brevis, compendiarius: ut ἐπίτομος ὁδός, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτμήσω seu ἐπιτμήγω, idem cum ἐπιτέμνω. Hesych.

Κατατέμνω, concido: ut Xen. ἑαυτὸν κατατέμνειν. Item vulneribus multis concisum interficio: vel sympl. occido: in Epigram. φονέας ὁπίσω συγέων κατατέμνῃν. Item disseco, sectione dirimo. Plut. in Num. κατατεμεῖν πλείονας μοῖρας τὸ σύμπαν πλῆθος. Et general. divido, dirimo: apud Greg.

Καταθεμὰ, concisio: incisura, sectio.

Καταθάμνω, idem cum κατατέμνω.

Ἐπικατατέμνω, (decomp.) concido, lacero.

Παρατέμνω, seco juxta me situm: vel perperam seco aut limites transgressus. Basil. in Hexaëm. homil. 7. Exponitur & simpliciter, divido, scindo.

Περιτέμνω, circumcido, circumseco. Apud Græcos bibl. interptr. & n. T. script. significat, præputium amputo: ut act. Ap. c. 21. &c. Item accido: interdum, imminuo, attero.

Περιτομὴ ἡ, circumcisio seu circumcisura in ep. ad Col. c. 3. & alibi in n. Test.

Περιτομεύς, έως, ὁ, qui circumcidit. Item scalper exciforius seu quo sutores coria circuncidunt. Poll. l. 7.

Περιτομὶς, pars quædam navis. Hesych.

Περιτέμνω, idem cum περιτέμνω. Hesiod. in Erg. Τὼ φθίμενοι οἵνας περιταρνέμεν. Περιτάμνομαι, idem. Herodot. lib. 2. περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα.

Α᾽περίτμητος, ὁ ἡ, (decomp.) cui præputium nō est amputatū, non circuncisus. Metaph. Act. Ap. c. 7. ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν.

Προτεμνω, proscindo, vel præscindo.

Προτομὴ, effigies seu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta: ut προτομαὶ βασιλικαὶ apud Suid. Προτομαὶ dicuntur etiam facies animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. Sic & apud Athen. l. 7.

Πρότμησις, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præscinditur: unde apud Hom. Iliad. λ. umbilicus aspidis πρότμησις, dicitur: quoniam ab ipso statim partu umbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. In hac signif. legitur & προτμητὸς, apud Hesych.

Προτάμνω, idem cum προτέμνω: unde Odyss. τ, Τῷ κέ μ᾽ ἴδης ἀῶι κα ὀϊωνέα προταμοίμην, an sulcum rectum proscindere aratro possem.

Συντέμνω, conscindo, concido. Item præcido, in angustum contraho, decurto: ut apud Thuc. l. 8. τὴν μισθοφορὰν ξυντέμνω. Et apud Eurip. in Hec. Ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω, Omnibus in angustum contractis, seu paucis dicam.

Σύντομος, concisus, brevis, compendiarius: ut σύντομος ὑπόκρισις, apud Plut. de orac. Pyth. Sic σύντομος λόγος, & σύντομος ὁδὸς: pro quo absolutè σύντομος dicitur: ut apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὴν σύντομον παρὰ, omissa brevi & compendiaria via.

Συντόμως, concisè, breviter, compendiosè: unde συντόμως ἐπᾶν. sæpe apud Isocr. & Dem. Item actutum, continuò, è vestigio: ut συντόμως ἀπεκρίνατο, apud Athen. l. 8.

Συντομία, ἡ, concisa seu succincta brevitas, compendium. Aristotel. rhet. 3.

Συντομίως, velociter, celeriter. Hippocr. aphor. l. 3.

Συντάμνω, idem quod συντέμνω.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco. Interdum, ita, seco, ut ὑπὸ aut ὑπὸς deorsum vergat: velut quum coria obliquè secantur, ut crassiora videantur: ut apud Aristophan. in Eq. ὑποτέμνων δέρμα μοχθηρᾶς βοός. Item præcido: ut ὑποτέμνειν ἐλπίδας, apud Xenoph. Hell. 2.

Ὑποτέμνομαι, idem Aeschin. in Ctesiph. τὰς χρόνους ὑμῶν ὑποτιμώμενος, præcidens vobis & subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exponitur &, tranſitu aliquem arceo: apud Xenoph. Pæd. 1.

Ὑποτομὴ, succisio. Ὑποτομὰς, qui succidit aut præcidit: vel instrumentum quo succidimus & præcidimus. Ὑποθεμὰς, præcisa, succisa.

Ὑποτάμνω, idem cum ὑποτέμνω.

Compositæ sine præpos. ac primùm habentia Θεμ.

Ἀγκυλοτόμον, ε, τὸ, instrumentum chirurgicum quo τὸ ἀγκύλον τῆς γλώσσης, vinculum nervosum (quod filum vulgò vocant) in pueris hæsitantibus eximitur.

Ἀεροτόμος, aër em secans & findens. epith. avium.

Ἀκροτόμος, ὁ ἡ, cujus summæ partes sectæ sunt: ut πέτρα ἀκρότομος, rupes adeò prærupta latera habens, ut ferro resecta esse videantur. apud Ioseph. Sic ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati & politi. apud eundem.

Ἀκροθεμὲω, extremas seu summas partes amputo, trunco Xen. in Oecon. (secta adhibetur.

Ἀρτηριοθεμία, ἡ, arteriæ dissectio. Est remedii genus quod arteria

Ἀρτίτομος, nuper cæsus, nuper sectus. Ἀρτίτομος, nuper secans: qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Ἄτομος, qui sectus non est: ut ἄτομος λιβανωτὸς, apud Dios. l. 1. cap. 28.

cap.82. Item insecabilis, qui dissecari nequit: ut ἄθρμος ἰὸς, apud Iul.adversus Color.

Βαλλωτοτόμος, crumenarum incisor, saccularius: pro quo dicitur & βαλαντιητόμος, apud Aristoph.

Βαλλωτοτμῆν, crumenas incidere.

Βάτμος sive βάτμον, nomen fruticis paluſtris, ex eo sic dicti, (ut quidam putant) quòd commodissimè secetur boum pabulo: id quod & Suid. innuere videtur, quum ait esse plantam calamo similem, qua boves vescantur. Alii sic appellatum volunt, παρὰ τὸ βάτ ηγειν σφόδρα τέμνειν, quòd valde secet digitos eorum qui ipsum carpunt: unde & à Theocr.idyll 13. vocatur βάτμον ὀξύ. Vide & Theophr.hist.pl l.1.c.8.

Βραχύτμος, ita putatus ut reliquiæ breves remanserint, breviter recisus.

Βραχυτμέω, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, breviter recido. Theophr.de caus.pl.l.3.c.19.

Βωλοτόμος, glebas secans: ut βωλοτόμοι μύρμηκες. in Epigr.

Γεωτόμος, qui terram scindit. Item agricola: in iisdem.

Γεοτόμος, idem: apud Apoll.Arg.lib.ult. Γητόμος, pro eodem.

Γητμέω, terram scindo seu findo. Apoll.Arg.2.

Γλωσσοτμέω, linguam alicui amputo. 2.Maccab.c.7. unde γλωσσοτμηθῶαι, elinguatum esse, apud Plut.

Γυρητμος αὖλαξ, sulcus prosciſſus orbiculatim: quoniam aratrum ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur.

Δειροτμέω, cervicem abscindo, decollo. Il.ψ.

Ἀ'ποδειροτμέω, (dec.) idem. Od.λ. Et generaliter, abscindo, amputo: ut κεφαλὴν ἀποδειροτόμησε, Hesiod.in Theog.

Δενδροτμέω, arbores excindo. Thuc.l.1.

Διχότμος, in duas æquales partes dissectus, ut διχότομος σελήνη, apud Mart.Capel.lib.8.cap.de Lunæ meatu. Διχοτόμος, in duas partes secans.

Διχοτμέω, in duas partes seco. Polyb. Item æqua portione divido. Procl.in Sphær.

Δηχοτόμημα, τὸ, una ex duabus partibus æqua portione resectis. Hesych. (ne facta.

Δηχοτμία, ἡ, divisio in duas partes: seu divisio æquali portio-

Δρυοτόμος, quercuum amputator. Et generaliter arborum amputator. Exponitur &, materiarius, item lignarius faber. Pro eodem dicitur & δρυτόμος, Il.λ & ϖ.

Δρυοτμία, ἡ, arborum amputatio, seu materiæ.

Δρυοτμικὴ, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύστμος, difficilis cæsu. Vide & in comp. ex τομή.

Ἐ'μβρυοτμία, ἡ. umbilici sectio in fœtu recēs in lucem edito. Poll.

Εὔτμος, sectu facilis. Item bene seu pulchrè sectus. Εὔτμος οἰκία, domus q̄ multis meatib. secta est seu pervia. Aristot.pol.7. c.11.

Ἡμίτομος, semisectus. Ἡμίτμον, dimidiata pars. Luc. & Athen.l. 2. Ἡμιτόμιον, idem Dioscor.2. (exectus est.

Ἡμιτόμης & ἡμιτμίας, semicastratus, cui alter ex testiculis

Ἰθύτομος, (q.d. in rectum sectus) rectus: ut ἰθύτομος οἰμος. Dionys. Areopag.

Καινοτόμος, qui novas vias secat: qui novas res molitur, novarum rerum studiosus. Καινότμος, in quo novæ viæ sectæ & aperræ sunt, innovatus. Hermog.

Καινοτόμως, novè, novo quodam more.

Καινοτμία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio. Plat. Exponitur &, noviras apud Synes.

Καινοτμέω, innovo. Luc. καινοτόμησα τὸν τρόπον. Item rem novam aut res novas facio. Greg. Item res novas molitur, nova designo: Herodian. l.6. Significat etiam, metallum aut lapides excido, teste Poll.

Καινοτομεῖσθαι, innovari, præter solitum fieri. Et τὰ καινοτμήματα, res novæ quas aliquis molitur. Herodian.l.7.

Καινοτόμημα, τὸ, innovatio, rerum novatio. Item novum institutum. (se.

Καλαμητμία, stipularum sectio: apud Suid. Accipitur & pro mes-

Καρήτομος, cui caput amputatum est, ut Γοργόνι καρητόμῳ, apud Eurip in Alcest. Item è capite abscissus vel resectus. Soph.in Elect. Καρητόμος, caput abscindens: unde καρητόμοις σφαγαῖς, apud Eurip in Rhesо.

Καρατμέω, caput amputo. Phrynich.

Κενοτμία, inanium & vanarum rerum studium quum via ad res vanas inanesq; secatur.

Κέρτομος, ου, ὁ, cor alicui scindens maledicentia: ut κέρτομα βάζειν, apud Hesiod.in Erg. Item cavillatorius, jocularis. Suid. ex Epigram.

Κερτόμιος, idem: ut κερτόμιοις ἐπέεσσιν, Il.ε pro quo & absolutè κερτομίοις: ut Il.α. & Od.υ.

Κερτομία, ἡ, maledictum. Il.υ, & Od.υ. (ſor. Hesych.

Κερτομίας, ου, ὁ, maledicus, convitiator: vel cavillator, deri-

Κερτομέω, maledictis incesso, cor alicui convitiis & probris scindo. Od.σ, Κερτομίοντες Ὀ'δυσῆα. Sic & Il.β & π. Item cavillor, ludifico, derideo. Od.ν,

Κερτόμησις, irrisio, ludibrium. Soph.in Phil.

Decomp: Ἐ'γκερτομέω, convitia ingero, probris incesso. Item illudo. Euripid.

Ἐ'πικερτομέω, maledictis seu probris incesso super aliqua re, Interdum, falsum timorem incutere alicui cupio. ut Il.ω, Τὸν δ' ἐπικερτομέων ἐκτοσθεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Item deludo, derideo. Agathias, apud Suid. Ἐ'πικερτόμημα & ἐπικερτόμησις, dictum mordax unà cum illusione seu cavillo vel obiurgatio. Dionys.metr.

Διακερτομέω, cum vitiis proscindo. (Phal.

Καθακερτομέω, idem.

Φιλοκερτόμος, ὁ, ἡ, qui maledictis incessere amat: vel qui cavillari & deludere amat. Od.χ.

Κυρτότμος, q. fluctus secans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, rostro navis longæ assimilis, teste Suida. Sic autem dicta putatur, quòd columnis & sustentaculis pontium præstrui soleret, ad fluctus findendos, ne majori impetu impingerent.

Κολοτμέω, membra incîdo, membris trunco.

Λαιμοτόμος, cui jugulus sectus est, jugulatus. Eurip.in Hec. Pro eodem dicitur & λαιμητόμος, apud eundem Λαιμητόμος verò jugulum incîdens: in Epigr.

Λαιμοτμέω, jugulum incîdo, jugulo. Apoll.Arg.2. λαιμοτόμησαν μῆλα. Plut.in Oth. ἐλαιμοτόμησε ἑαυτόν.

Λαοτμέω, segetem demeto, τὸ λαῖον τίμνω, apud Theocr.idyll.10. Dicitur autem λαῖον Doricè pro λήϊον.

Λατόμος, ου, ὁ, lapicida. Poll.& Eust.

Λατόμιον τὸ, lapicidina. Strab.

Λατμία ἡ, idem. Latinè latomia, aut latumia. Plut.de fort. Alex. Lucill.Epigr.l 2.

Λατμέω, lapides incîdo, vel lapidibus extruo.

Ἐ'κλατμέω, (dec) lapidibus construo. Num.c.21.

Λιθοτόμος, idem cum λατόμος. Item chirurgus calculū excindēs.

Λιθότμητος, incisus à lapide. Cyrill.

Λιθοτομία, idem cum λαθομία. Thuc.l.7. Pausan.in Att.

Λιθοτμίας, ου, ὁ, idem cum λιθοτόμος. Poll.

Μακρότμητος, ita putatus ut amputati longæ reliquiæ supersint.

Μακροτμέω, ita puto ut longè redundent amputatæ partis reliquiæ Theophr.de caus.pl.l.1.3.c.9.

Μυροτμέω, femur incîdo, femur abscindo.

Μεσότμος, per mediū sectus: pro quo poēt. μεσοτόμος, in Epigr.

Μεσοτομέω, medium seco, seu per medium seco Xen.in Oecon.

Νεότμος, recens sectus. Eurip.

Ὀμφαλοτόμος, sive ὁμφαλοτμος, ου, ἡ, quæ umbilicos infantibus recèns natis præcîdit: obstetrix. Poll.l.2.

Ὀμφαλοτμία, sive ὁμφαλητμία, umbilici præcisio, apud eundem, & Suid.

Ὀ'ρθότμος, in rectum sectus. Ὀ'ρθότμος, in rectum secans.

Ὀρθοτμέω, in rectum seco: in ep.ad Tim.c.2.

Ὀρχοτμέω, testes excîdo, castro, euiro. Aëtius in Hippiatr.

Ὀρχοτμία, testium amputatio, castratio, castratura.

Οὐροτομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὀ'ψίτμος, serò putatus: vel qui serò putari solet. Theophr. hist.pl lib.4.cap.16.

Πρωτότμος, qui primus cæsus & putatus est. Idem ibidem.

Πρωτοτμέω, primum seco vel cædo, in primis puto.

Πυροτμία, sectio seu messis tritici.

Ῥιζοτόμος, radicum excisor seu sector, qui radices colligit, earum peritiam habens. Apud Nic. ῥιζοτόμος ὥρη, tempus secandarum radicum. (ctio. Theophr.

Ῥιζοτμία, radicum sectio seu excisio. Exp. etiam herbarum le-

Ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem: ut ῥιζοτμικὸς, liber Diocles, apud Schol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices exscindo seu seco: ablaqueo, apud Hippocr.& Theopr. (secat.

Ῥινοτόμος, scuta seu clypeos dissecans. Item qui nasum vel nares

Ῥινοτμέω, scuta seco: vel nasum seco, nares amputo. Eust.

Ῥυμοτομία, viarum vicorumq; sectio & metatio: partitio in strigas. Polyb.& Diod.Sic.

Ῥυμοτμέω, per vicos partior & seco: seu strio, vel strigo, in strigas seco. Diod.Sic & Ioseph.

Σιδηροτομία, ferro seco, ferro incîdo: in Epigr.

Σκυτότόμος, qui coria incidit in suos usus aptata & concinnata, ad calceos, loráve aut similia conficienda: cerdo. Plat.in symp. Xen.Hellen.3. Plut.in Num.&c.

Σκυτοτομικὸς, ad σκυτοτόμον, pertinens: unde σκυτοτμικὴ, ſ. τέχνη, ars sutoria, seu ars sutorum, calcearioriū seu lorariorum, apud Plat.de rep.l.1.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo, factito artem incidendi coria Aristoph.in Pluto.& Aristot.polit.2.

Σπλαγχνοτόμος, viscerum sector, qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit & eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in sylvis succîdit, seu cæsor materiæ. Hesiod.in Erg. Item lignator, qui in sylvis ligna cædit cremanda. Il.ψ. Pro eodem dicitur & ὑλητόμος, apud Theocr. in encom. Ptolem.

Ὑλοτομικὸς, ad materiam pertinens, vel apud ad ὕλης τομὴν.

Ὑλοτμία, materiæ sectio. Poll.l.7.c.24. Item ars seu scientia cædendi ligna & materiem. Aristot.polit.1.c.7.

Ὑλοτομέω, materiam cædo seu succîdo, ligna in sylvis cædo. Hesiod.in Erg.

Ὑσμι-

Υ̓ελιτόμος, qui apum favos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat. Φλεβότομον, τό, scalpellum seu aliud instrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία, ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Diosc. lib. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal. (undem.

Φλεβοτομέω, venam seu venas seco. Itē sanguinē mitto, apud e-

Φλεβοτομέομαι, incidor venam, vena mihi inciditur.

Ὠμότομος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ὠμοτομέω, seco vel incīdo adhuc crudum. Aegin. l. 6, c. 34.

Ἀρταμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex τμήγω aut τμήσσω itidem sine præposit.

Ἀτμητος, ος, ὁ ἡ ἡ, qui sectus non est; sectionem non expertus seu passus: ut κόμη ἄτμητος, coma non desecta, non tonsa. Et ἄτμητος ἄμπελος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus, item individuus: item insecabilis. Apud Thuc. lib. 1. γῆ ἄτμητος dicitur non vasta-

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est. (ta.

Εὔτμητος, bene incisus, bene apparatus. Pro quo poëtic è ἐύτμητος: ut ἐύτμητοι δίφροι apud Hom. Od. χ.

Λαμπότμητος, idem cum λαμπότμος: ut apud Eurip. in Phœn. λαμπότμητον Γοργόνος κάρα.

Λαῖτμα, trajectus, latitudo: seu æquor. Od. ε, χειδὴ πρόσω μέγα λαῖτμος ἁλάσσῃ. Od. η, Νηυσὶ θοῇσι δίχα πεπιδότες ὠκέσσῃσι Λαίτμος μεγ' ὑπερόωσι. Silenus in glossis λαῖτμος mare esse tradidit, itidemque Irenæus. Dictum est autem quasi λαίτμημος. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram & mare, λαχὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, nuper sectus, recens incisus vel cæsus. Exponitur etiam, recēns tritus. Luc. νεότμητοι κρυπτῆδες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: ut φιλότμητος ἠώς, sectionis amica aurora. apud Nonn.

Ὠτότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt: aure seu auribus truncus. Levit. 22.

Τσάγος, &c. vide in Τέγω.

ΤΕ'ΝΔΩ sive τένθω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Ἠμοτι χθιζὸν ἐρίφου, ὅτ' αὐδήεσσαν ὀΐν ποδὶ τένθεσκε, quum exos polypus suos pedes rodit. Factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ τ & ν, inquit Eust.

Τενθής, ής, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pace.

Τενθεύω, sum catillo & gulosus ad carpendos delicatiores cibos avidius ingero manum patinæ.

Τενθεία ἡ, catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθηλών, ῶνος, ὁ, insectum aculeatum, vespæ simile mellificans, apud Nicand. in Alexiph. Apud Hesych. & Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 43. est Τενθηδών. Quidam dictum putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quod liguritione delectetur.

Τενθηλώνιον, ου, τό, favus illius insecti, vel locus ubi fœtum edit, apud Aristot. an. l. 9.

Προτενθής, ής, ὁ, (comp.) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem pro præguſtator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone & guloso, apud Suidam ex Aeliano, & Apud Aristoph. in Nub.

Προτενθεύω, præguſto, seu ante alios manus infero patinæ: atque ideo gulosus sum & catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ib idem.

Τένων, vide in Τείνω. Τέξις in Τίκτω. Τεὸς, in Σύ.
Τέρμων, &c. in Τείρω.

ΤΕ'ΡΑΣ, ατος, τό, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult: unde & παρὰ τὸ ἔιρω deducitur, τὸ λέγω, ut fit quasi ἔιρας, pleonasmo τοῦ τ & ι abiecto. Latin. portentum, ostentum. Interdum de usitatis signis, & quæ non sunt præter naturam: ut Iliad. ε, ἶσαν δυσζόοισι πανύσσι Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἐμμεμαὼς ἡ πολέμοιο Ἠ γε χειμῶνος δυσθαλπέος. Sic. Il. μ. anguis ab aquila raptus, & postea in Trojanorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγίόχοιο. Sæpè de inusitatis & insolitis, seu monstris, prodigiis: ut Il. δ, cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρὸς, ὀφ' ᾧ πολλοὶ ἀστιγέτες ἴανται) mitti dicitur Ἠ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέι λαῶν. Et apud Plut. in Fab. ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν ἢ τεράτων ἀποτροπὰς σωτηρίους οἱ μάντεις, quæ ad monstra auertenda renunciabant vates. Dicitur & metaph. τέρατα λόγων.

Τερατώδης, εος, ὁ ἡ, ἡ, portentosus, monstrosus, pro prodigio habendus: ut σημεῖον τερατωδέστερον, apud Phil. de v. M. l. 1.

Τερατωδῶς, portentosè, prodigiosè.

Τερατώδημα, τό, opus monstrosum, monstrum.

Τεραλιής, idem cum τερατώδης. Τεραλιῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut. adversus Color.

Τερότης, idem cum τεραλιής.

Τεράσιος, pro iisdem. Aelian. τὰ γλυφόμενα βρέφη κεφαλὴ θηλέων τε & ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράσια ἐδόκει. Τ̓ράσιος Ζεὺς, Iupiter qui fignis è cœlo hominibus portendit. Lucian. Τὸ τεράσιον, idem cum τέρας: unde τὰ τερασία, monstra, miracula, apud Suid. & Hesych.

Τερατεύω, f. εύσω, & frequentiùs τερατεύομαι, portenta & monstra loquor, monstrificè fingo & vana. Item monstrificè mentior & calumnior. Aeschin. ὡς δὲ παραπεσὼν κατηγορεῖν ἐδέν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται.

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. Aristoph. in Nub. Isocr. in Panath.

Τερέτης, ἐω, ὁ, præstigiator, incantator, impostor. dictum quasi τερατής. Etym.

Τερετίζω & τερετίζομαι, illudo præstigiis, incanto, impostoris utor. Exponitur etiam, inaniter me jacto, apud Plut. de and.

Τερετία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. Exponitur etiam, argutari in verbis, & nimis curiosa subtilitate uti, λεπτολογία, apud Laërt. In qua signif. Etym. ex τέρετρον fieri dicitur ex Rhet. lex. de quo τέρετρον in Τέρω.

Τέρετρισμα, τό, Idem Hesych.

Composita.

Ἐπιτερατόομαι, prodigiosè affingo & affabulor. Paus. in Arcad.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Προστερατεύομαι, idem: apud Themist.

ΤΕΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophrast. hist. pl. lib. 3

Τερεβίνθινος, η, ον, terebinthinus: ut τερεβίνθινος οἶνος vinum ex baccis terebinthi confectum. Dioſc. l. 5. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον, oleum quod ex terebinthi fructu fit. Τερεβινθίνη, ſ. ῥητίνη, terebinthina resina, apud eundem.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ: ut περεβινθίζων λίθος, terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ περέβινθος, apud Dioſc. l. 1. c. 92. Est & alia planta lino similis, ex qua Athenienſes fiſcellas seu naſſas nectere ſolebant, ad quarumvis rerum in iis repoſitionem utiles & accommodatas. teſte Etym. ¶ Sic dicitur & tumoris ſpecies seu tuberculi, ſupra quod puſtula nigra eminet: apud Oribaſ. & Gal. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμινθινος, idem cum τερεβίνθινος: unde τερμινθίνη ῥητίνη, quæ τερμινθις. Nicandro in Alexiph.

Τερμινθος, idem quod τερέβινθος, ut vult ſchol. Nicand.

ΤΕΡΕ'Ω, ῶ, F. έσω, terebro, torno: item vulnero: ut τέρεσσον apud Hom. Hesych. expon, ἐτόρωσσε, item ἔτρωσε. Ex τέρω ortum traditur propter affinem ſignificationem. Hinc comp. Κυκλοτερής, έος, ὁ ἡ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac ſi torno ad orbicularem rotunditatem exactus eſſet: ut ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Heſiod. in Theog. de Cyclopibus. Exponitur &, orbicularis, rotundus, teres: ut κυκλοτερὲς κώων apud Athen. lib. 11. Apud Hom. Iliad. δ, κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intenſus arcus aliquo modo circuli figuram repræſentat.

Τέρετρον, τό, terebrum. Od. ψ, τέτρηνα ᾗ πάντα τερέτρῳ, omnia terebro perforavi. Sic & Od. ε.

Τερέτριον, terebellum seu terebella. Theophr. hiſt. pl. l. 5. c. 9.

Τέρθρον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates linteorum seu velorum trajectus. Etym. ex rhet. lex. qui & addit hinc τερθρεύειν dici τὴν λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat τέρθρα appellari foramina ſuprema inſtrumenti ejus quod ſupra malum navis eſt, & ex quo antenna dependet. Heſychio τέρθρον eſt qui communiter dicitur artemon. Alii dicunt eſſe funem quo velum navis utrinque trahitur, alii antennæ ſummum extremúmve jugum. Metaphoricè Hippocrat. γυναικ. l. 2. τὸ τέρθρον τῦ πάθεος dixit ſummum morbi: ubi in præcipiti ſtat, præſensq; remedium poſtulat. ¶ Polluci eſt pars pertendens uſque ad jugula.

Τέρθρεοι, οἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati ſunt, quibusq; ipſum velum intenditur & laxatur. Heſych.

Τερθρωτὴς, eidem eſt locus ubi conſidens prorheta in mare proſpicit.

Τερηδὼν όνος, ὁ, teredo, vermis ligna terebrans: propriè vermis qui in mari ligna terit ſeu terebrat, teſte Theophr. hiſtor. pl. lib. 5. cap. 5. unde & apud Aristoph. in Equit. triremis inquit, ὑπὸ τερηδόνων σαπῆσ' ὑπαυῶν κατατιγήσομαι. De quorum vis lignorum teredinibus, apud Plut. ſymp. 2. probl. 2. Τερηδόνες dicuntur etiam lumbrici equorum: Apſyrt. in Hippiatr. Eſt & in oſſibus τερηδὼν, i. caries: reſolutio continuitatis in oſſe ab eroſione facta quæ oritur ex humore acuto & acri in oſſe putreſcente ipſumque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infeſtor, teredinis injuriam ſentio. Dioſc. in præfat. lib. 1.

Ἀτερηδόνιστος, ὁ ἡ, (dec.) à teredinibus non eroſus, vel teredinum injuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορέω, idem cum τερέω, perforo, ferro trajicio: item penetro: unde ao. 2. ἔτορον. Iliad. λ, Οὐδὲ ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, non penetravit. Hinc & præt. med: τέτορα, perforavi, trajeci, apud Heſych. quod tamen etiam à τόρω formari poteſt, ſicut ἔατορα à ατόρω.

πείρω. Apud Aristoph. in Pace, εἰ μὴ τέρηπω ταῦτα, exp. nisi hæc perspicuè declarem & aperiam.

Τορὸς, ὁ, ἡ, penetrans, acutus: ut τορὸν φθέγμα, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic τορὸς λόγος oratio clara & perspicua facilè ad intellectum & mentem penetrans. Exponetiam, validus, magnus: ut apud Xen. de rep. Laced. ἔδηκε τὸ ἐλὰς ἰσχύειν πορώτατον τὸν ἀρρώστων ἄρχειν, validissimum quenque.

Τορῶς, ita ut penetret, clarè, firmiter. Suid. Item perspicuè, apertè: apud Eur. & Athen. l. 6, Item agiliter: perniciter, exacta diligentia. Plat. in Theæt.

Τόρος, (subst.) instrumentum quoddam ligneum manubrium insertum habens, cujus usus est in puteis fodiendis, apud Philyllium teste Eust.

Τορεύω, idem cum τορέω, ex quo & deductum. Item facio clarum & perspicuum, clarè & perspicuè explico. Aristoph. τορεύσω πάσαν φδήν.

Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τόρευμα πικρὸν σωθεὶς βάλοι ποθὲν πατήρ. De sculpturis in opere al quo torno factis dicitur apud Plut. de aud.

Τόρευσις, ipsa actio tornandi seu tornando aliquid faciendi.

Τορευτὴς, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit. Athen. lib. 5. Plutarch in Per.

Τορευτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu cujus usus est in tornando. Ἡ τορευτικὴ, sc. τέχνη. ars tornandi toreutica. Plin. l. 34, c. 8.

Τορευτὸς, tornatus seu tornatilis, torno elaboratus: ut ἀργυρωμάτα τορευτὰ. Athen. l. 11.

Τορεύς, έως, ὁ, idem cum τορευτής. Poll. li. 10. Τορεία, ἡ, idem cum τόρευσις. Plut. in Apophth.

Τόρνος, idem cum τόρος, tornus instrumentum quo aliquid tornatur & excauatur. Theogn. Τόρνῳ καὶ στάθμῃ καὶ γναμπτῆρι καὶ ἄδρᾳ χειρί.

Τορνόω, idem cum τορεύω, torno, aut torno cœlo. Item rotundum aliquid facio: item circulo circumscribo: unde Iliad. ψ. Τορνώσαντο ἓξ σῆμα, &c. Sic & Od. ε.

Τορεύω, idem cum τορνόω: unde pass. apud Theophr. (de terebintho arbore) ἐξ αὐτῆς κύλικας Θηβαῖοι τορεύουσι. Item circino, circino describo. Plat ep. 7.

Τόρευμα, idem cum τόρευμα. Item scops quæ torno egeritur, ramentum quod tornator dejicit. Diosc. l. 1, c. 109.

Τορευτὴς, idem cum τορευτής. Τορευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος seu τορεύς. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τορνεία, ἡ, idem cum τορεία: apud eundem ibidem.

Composita: ac primùm ex τορέω seu τορός.

Ἀ̓διατρέω, ῶ, idem quod τορέω, perforo, perfodio, transfodio, transfigo Il. ε, -ῶμεν ἓ δέρυ χρόος ἀμπερέησιν. Et Il. κ, πυκινὸν δόμον αὐλητρήσας.

Βότορος, ὁ, ἡ, boves penetrans & transfigens, seu bobus penetrandis & transfigendis aptus: apud Suid.

Διατορέω, ῶ, perterebro, perforo: apud eundem.

Διάτορος, penetrans: aut trajectus: ut apud Soph. Oed. tyran. Δύω σ' ἔχοντα λῶπόρους πόδοιν ἀκμάς. Dicitur etiam λιγυρὸς vox, quæ aures penetrat tono suo acuto firma & vehemens, apud Suid. Idem Suid. Διατορώτατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum.

Ἐκτορέω, tornando ejicio: apud Hom. hym. in Merc. -γλυφαίῳ πολιοῖο σιδήρου Αἰῶν ἐξετόρησεν ὀξυστόμου χαλκήνης, scalpro ferreo testudinem tornans vita eam privavit.

Πιστόρος, scuta seu clypeos perforans aut secans. Exponitur etiam, pellem dissecans seu clypeorum seu corporum. Martis epith. Il. φ. & apud Hesiod. in Theog.

Composita ex τορεύω.

Διατορεύω, idem quod τορεύω, Διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile: item tornatura, ut lib. 3, Reg. c. 7.

Ἐ̓κτορεύω, idem quod τορεύω, vel potius torno insculpo, torno imprimo, apud Athen. & Plut.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel scalptus aut cælatus. Suid. Hesych.

Composita ex τόρνος & τορεύω.

Ἀ̓μφίτορνος, utrinque tornatus: item utrinque tornando excavatus: ut ἀμφίτορνος ἄσσις, apud Eurip. in Troad.

Ἀ̓ντορεύω, detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exorno: item in orbem redigo. Poll.

Ἔ̓ντορνος, ος, ον, ὁ, ἡ tornatus: Plat. de leg.

Εὔτορνος, torno facilis seu tornatu facilis. Item pulchrè tornatus: ut δίφροι εὐτόρνοι ἁρμονίαι τε. apud Eurip. ibidem.

Περιτορεύω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam, circumscribo circulo: ut τορεύω.

Τέρλω, vide in Τέρω. Τερπρὸς, &c. in Τέρας.

Τερπρὸν, vide in Τερετρὸν in Τερέω.

ΤΕΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Il. ψ, κάδε δρωμάδη Εὖ χεῖδι καὶ τέρμα κῦδος ἐυχήσειν ἐλίσσας. Ibidem, σημῆνε δὲ τέρματ' Ἀχαιοῖς Τηλοῦ ἐν πεδίῳ. Metaph. τέρματα νίκης, & τέρματα τέχνης apud Athen. lib. 7. Sic τέρμα βίου, apud Soph. in Aiace. Hesych. simpliciter significare dicit τέλος βίου, finem vitæ. In monte τέρμα dicitur eius ima pars. Suid. Dicitur & accipi pro planta pedis. Interdum adverbialiter significat, ad extremum, tãdem: ut apud Phocyl. Ἀ̓χρόμῳ φείδῃ πάντων μὴ τέρμα ἐπιδοῦναι.

Τερματίζω, termino, finio, ad exitum perduco. Hesych. & Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις, ντος, ὁ, ad imam usq; corporis partem dependens ad pedes usq; demissus: unde ἀργιόεντα χιτῶνα, Od. τ. & ἄσσε τερμιόεσσα Il. π. (Antig.

Τέρμιος, extremus: ultimus: ut τερμία ἡμέρα. apud Sophocl. in

Τερμιδὸς, terminalis: sic dicitur Iupiter, παρὰ τὸ πάντῃ ἀρχὴ καὶ τέρμα ἔχειν. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις & τέρμα. Eurip. in Hippol. Item terminus, i. custos finium deus.

Τερμόνιος, idem cum τέρμιος. Aeschyl. in Prometh.

Composita.

Ἀ̓γχιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ, metæ proximus. Item conterminus, finitimus: ut ἀγχιτέρμων λεώς. Eurip. in Rheso.

Ἀ̓λιτέρμων, mari finitimus seu conterminus: in anth. Epigr.

Ἀ̓ποτερμαίνω, determino, definio. Item extermino, excludo. Naz.

Ἀ̓ποτερμασμὸς, definitio, determinatio, descriptio. Procl. de

Ἀ̓ποτερμίζω, idem definio seu finio. (sphæra.

Ἀ̓τερμάτιστος, ὁ, ἡ, interminatus, infinitus: ut ἐπιθυμίαι ἀτερμάτιστοι, apud Diod. Sic. Item, instabilis, inconstans, fundamento carens. Hesych.

Ἀ̓τέρμων, idem: ut ἀτέρμων αἰών, sempiternum ævum. Aristoph.

Ἐ̓πιτέρμιος, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ὁμοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus. Nonn.

Συντέρμων, idem ut συντέρμονες σκάλαι, in Epigr.

Τέρμινθος, vide in Τερεβίνθος.

ΤΕΡΠΩ, F ψω, delecto oblecto, exhilaro: vel mulceo, demulceo. Il. τ, Τέρποντο, πυκινῶς ἀκαχημένοι. Od. α, Πεισίστρατος αὖτε πάρεστι, θεῖος ἀκουὴ ἡμῶν ἔτερον. Plut. de fort. Alex. τὸν μισοῦντα τέρπων, ὡς ἕτερος ἀπελάμβανες. Derivari dicitur παρὰ τὸ τέρσειν, ut fit τερσῶ τέρπω ψυχὴν εἰς ἡδονήν.

Τερπόμενος, delector, oblector, delectationem capio. Od. δ' Αἰνῶς γὰρ μυθεῖσθ', ἅτερπε τὸ σοῖσιν ἀκοῇσιν Τερπόμενος. Interdum delecto me, oblecto me: ut Il. ι, Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ: citharæ canora animum suum oblectantem. Sic Il. β, Δισσοισιν τέρπονθ' ὑμέναιοισιν ἰούσας, &c. Cum genit. expl. aut satio me: vel ad hilaritatem usq; me satio. Il. λ. Αὐτὰρ ἐπεὶ τέρπηθ' ἑτάρους ἐὸν ἐν μεγάροισιν ποιητής. Od. ψ, Πρὶν γ' ὅτε γλυκερῷ τερπώμεθα κοιμηθέντε.

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, vel oblectamentum, voluptas. Hesiod. Thuc. Athen.

Τερπωλὴ, idem. Od. σ, Οἷόν τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν εἰς ἑὸν δῶμα.

Τερπνὸς, delectationem & voluptatem afferens, jucundus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἔστι μισεῖν ὅστις ἔστι Κύπριν, εἰ δ' ἄλλο τερπνὸν οὐχὶ ἡδονὰς ἔχει. Vtitur & Isocr. & Plut. Superl. τερπνότατος (a τερπνίζω) jucundissimus, summam delectationẽ afferens. Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Composita.

Ἀ̓ντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Ἀ̓τερπὴς, ὁ, ἡ, minimè delectans, insuavis, jucundus, molestus, acerbus: ut λιμὸς ἀτερπὴς, Il. τ, Thuc. ἀτερπὴς ἐς ἀκρόασιν, auditu insuavis. Ἀ̓τέρπης, idem.

Ἀ̓τερπία, ἡ, molestia Luc. in vit. aut.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo jucundus.

Ἐ̓πιτέρπω, idem quod τέρπω. Ἐ̓πιτέρπομαι, idem cum τέρπομαι Hesiod. in Theog. κακῶν δ' ἐπιτέρπεο ἔργων.

Ἐ̓πιτερπὴς, delectationem & voluptatem afferens, jucundus: ut ἐπιτερπὴς ὀδὴ, apud Plut. in Rom. Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur qui deditus est rebus voluptatem & delectationem afferentibus, apud eundem in Alcib

Ἐ̓πιτερπῶς jucunde, suaviter, ita ut delectationi sit. idẽ in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (a comp.) insuper oblector.

Εὐτερπὴς, aptus ad delectandum, vi delectandi præditus. Εὐτέρπη, ἡ, nomen unius è novem Musis. Plut. symp. 9. prob. 14.

Θεοτερπὴς, deum delectans, deo gratus. Nonn.

Ὀχλοτερπὴς, turbam delectans.

ΤΕΡΣΩ, a refacio, ficco ξηραίνω. Hesych. Apud eundem τέρσαι exp. καίεται, item πήγνυται. Thema factũ ex Aeolico futuro τέρσω verbi τέρω, τερεῖται γάρ πως τὸ ξηραινόμενον, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor: unde particip. τερσόμενος, siccatus. in Epigr.

Τερσία, ἡ, siccatio, arefactio. Iulian. ep. 24. ad Serap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. π, Αὐτὰρ ὁ ἕλκος ὀδυνήεν ἀμυμόνα Μαχάονα τέρσηνε, siccavit. Τερσαίνομαι idem cum τέρσομαι. Iulian ibidem.

Διατερσαίνω, (comp.) exsicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς, & Atticè τάρρος, ὁ, crates super qua casei aliaque solent siccari. Od. Ταρσοὶ μὲν πρῶτα βέβηκον, &c. Sic. Theocr. idyll. 11, Ταρσοὶ δ' ὑπεράχθεες αἰεί. Accipitur & pro omni plexu ex vitilibus. ¶ Ab harum cratium textarũ figura ταρσὸς dicitur ala avium

teſte Suid. Item ordo remorum apud Herodot. & Diodor. l. 20. Exponitur etiam, palmula remi ſeu palmulæ remorum ordine poſitæ. Ael. Dionyſ. Item palma manus: cui digiti ita infixi ſunt ut alis pinnæ & navibus remi. Suidas & Euſt. eſſe dicunt extremam manus partem, i. digitorum ordinem: alii totum μεζοκόρσιον, eo nomine accipiunt. Tribuitur etiam, pedi ταρσὸς, quæ eſt poſt calcem anterior veſtigii pars, ubi incipit prima articulatio oſſium quæ planam conſtituunt. Suidæ τὸ πλάτος τῦ ποδός Euſtathio τὸ κάτω πλατύ, Herodot. in Vran. ἀπέζαμε τὸν ταρσὸν ἑωυτῦ, plantam pedis ſibi reſcidit. Poëtæ ζαρσὸς & ζαρσὰ (meraplaſmo generis facto) vocant integrum etiam pedem ſynecdochicè: ut in Epigr. Ὀμματά σοι καὶ ζαρσὰ ὑπὸ δίνεμος, pedes ventis pernicitate æquandi. Iidem ſic vocant & ipſa calceamina quæ ταρσοῖς circundantur: ut in iiſdem. τὰ δὲ ταρσὰς βόσιν ἔχῃς; cur calceos circum pedes habes? Nonnus, ἀσφαλύζῃ ζαρσὰ πεδίλων. Galenus ζαρσὸν vocari ſcribit quicquid latum eſt in modum palmæ aut plantæ pedis. Ταρσὸς ſive κωπίλιον. Theophilo medico dicitur eſſe palpebræ extrema ora limbusque unde cilia naſcuntur: pſaq; pilorum in ciliis ſeries palmularum remigii inſtar. Vide Poll. l. 2, & Ruf. Dicitur & de nexu ac contextu radicum in modum cratis. Theophr. de cauſ. pl. l. 3, c. 8.

Ταρσώδης ſive ζαρῥώδης, ὁ, ἡ, ἡ, figuram ζαρσῶν gerens in modum cratis implicitus ſeu implexus. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7.

Τάρριον, ου, τὸ, crates. Poll. l. 1.

Ταρσόω, ſive τάρρόω, ῶ, in truncis & manibus ζαρσῶ. Arbores etiam ζαρῥοῦσθαι dicitur quarum radices ſeu ramuli implexæ veluti cratem efficiunt, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Τάρσωμα, ſive τάρρωμα, idem cum ζαρσὸς ſeu ζαρρός. Poll. l. 1. Ab Euſt. exp. κωπηλασία

Ταρσιὰ, ἡ, locus ubi ficcantur caſei & ficus. Dicitur & de vaſe cui ficus & alii fructus imponuntur. vide Pol. & Heſych.

Compoſita a ζαρσὸς, ſeu ζαρρός, &c.

Εὔζαρσος, exp. καλῶς πτερωτός, Epigr. l. 3

Συνταρρόω, ῶ, ὁ, ἡ qui cum aliquo conjunctus ζαρρὸν efficit, ut συμζαρρὰ δένδρα, arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem & ſepem conficiunt. Theoph. de cauſ. pl. l. 3. c. 8.

Τερύσκω &c. vide in Τέρω. Τέρψας, in Τέρπω.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ (& Attice τέτταρες) quatuor Od. α. Οἱ δ' ἔλαχον τῆς αὖ κε μία ἥβελον αὖτὶς ἕλεσθαι Τέσσαρες. Xenophon. ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, quaterni. Pro eodem dicitur & neutro genere τέσσαρα ſeu τέτταρα, ut apud Luc. παρρησίᾳ τέτταρα.

Τεσσαρακοντάς ſeu τεττερακοντάς, quadraginta. Hom. in Bœot. Τῷ δ' ἅμα τεσσαρακοντὰ μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Τεσσαρακοντάκις, ſive τεττερακοντάκις, quadragies Plat. de leg.

Τεσσαρακοστὸς, quadrageſimus. Thuc. l. 8. Τεσσαρακοστάριος, idem Ariſtot. & Theophr. (ro)or

Τέσσερες, Ionicè pro τέσσαρες Τεσσερήκοντα, pro τεσσαρακοντα. He-

Τέθρες, & πίσυρες, poëticè idem quod τέσσαρες: prius apud Heſiod. in Erg. poſterius. Od. π.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio quaternarius numerus. Plut. ſymp. l. 9. Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. & eundem Plut.

Τετράδιον & τετραδίδιον, idem quod τετράς. Act. Ap. c. 12.

Τετραδίτης, ου, ὁ, dicitur qui æquanoſam vitam degit, teſte Suida: ſumpta appellatione ab Hercule qui quarto menſis die natus multos labores exanclavit. Apud Athen. l. 14. τετραδίται dici videntur qui quarto die feſtum agitant.

Τετρακόσιοι, quadringenti. Sic dicebatur apud Athenienſes magiſtratus quidam, apud Iſocr. Dem. Plut. & Xen.

Τετρακοσιοστὸς, quadrageſimus.

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, idem quod τετρὰς. Pythag. in carmin. aur. v. 47. Luc. & Plut.

Τετράκις, quater. Od. ε, Iſocr. ad Philipp.

Τετραχῇ & τετραχῶς: item πτερχα & πτερχθὰ, quadrifariam: quatuor modis: vel in quatuor partes: priora duo apud Suid. poſterius Iliad. γ & Odyſſ. ι.

Τετραχίζω, Heſych. eſt ἐπὶ τετάρτῃ μέρει ποιῶ.

Τέταρτος, η, ον, quartus. Od. β & Il. ν. Pro quo in proſa dicitur τέτρατος, unde adverb. τετάρτως, quarto gradu ſeu loco.

Τεταρταῖος, qui quarta die aliquid agit aut patitur, quatriduanus, quartanus: ut τεταρταῖοι πυρετοὶ, apud Alex. Trall. & Alex. Aphr. pro quo interdum ſimpliciter dicitur τεταρταῖος. Τεταρτάζω, laboro febre quartana.

Τέτραξ & τετράων, avium nomina: quarum prioris Ariſtoph. in Avib. meminit; & Athen. l. 9, ubi ſcribit magnitudine eam maximum gallum excedere, ab aurib. utrinq; πτερύγων dependentia habere, ob quæ etiam nomen accepiſſe putatur. Ejuſdem mentionem facit & Alexander Myndius l. 2, de volatilib. anim. ubi inter parvas aves eam referens ſpermologo ſimilem eſſe dicit, τῇ φωνῇ τετράζειν, ὅταν ἀολίζηται. Poſterior Phaſianus dicitur, ut idem Athen. teſtatur l. 14, vide & Plin. l. 10. c. 32. Eſt & τέτραξ avis quædam: de qua Ariſtot. hiſt. an. l. 6, c. 2.

Τετραπλόος, ῆ, ῆν, quadruplus. Luc. 19. Τετραπλῆ quadrupliciter. Iliad. ε.

Τετραπλάσιος, quadruplo major ſeu amplior. Plat. de rep. l. 2. (tio.

Τετραπλασιάζω, quadruplico. Τετραπλασιασμὸς, quadruplica-

Compoſita.

Δεκατέτταρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέτταρες, viginti quatuor; Pro quo & ἑκοσιτέτταρα: ut ἑκοσιτέτταρα τανυμέτρησα, Apud Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέτταρες, ſexaginta quatuor.

Τριτεταρτέταρα, tres quartæ partes minæ, dodrans minæ. Gal. πρὸς τὸ π. l. 4.

Τιταὺς, &c. vide in Τίνω. Τίπτω, &c. in Τίσασθαι. Τίτμω, in Τέμνω. Τετὰς, τίτταρος, &c. in Τίσασθαι.

ΤΕΤΤΑ, vox benevolentiæ aut honoris qua junior ſeniorem compellat, ut ſcribit Euſt. Iliad. δ. Τέτται, σωστὴ ἔσο ἐμοῦ δ' ἐπιτέλεο μύθῳ. Fuerunt & qui crediderint voces eſſe indignationis per apocopen factâ ex τέτλαθι, ut annotat Idem Euſt. Vide & Ἄττα.

ΤΕΤΤΙΞ, ιγος, ὁ, cicada. Il. γ, τεττίγεσσιν ἰοικότες. Theocr. idyll. 9. Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος. Idem idyll. 1. τέττιγος ἐπὶ τύγα φίζησεν ἀοιδᾶς. Vtuntur hac voce etiam proſæ ſcriptores. Thuc. lib. 1, Plat. in ſymp. Plut. ſymp. 2, & alii. ¶ Τέττιγες dicebantur etiam coqui quidam. Athen. l. 14. Euſt. & Heſych.

Τεττιγόνια ſive τεττιγονίαι, cicadaſtræ: ſeu cicadæ minores, cicadulæ. Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 30.

Τετρίζω, ſtrido ut cicada, fritinio.

ΤΕΥΘΟΣ, ου, ὁ, piſcis ex ſepiarum genere, de quo Athen. lib. 7. ex Ariſtot. qui exiſtimatur eſſe loligo major.

Τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor: idem piſcis genus quod τευθὼν, niſi quod eo minus eſt, plurima habens ſepiæ ſimilia, numerum videlicet pedũ & proboſcides. Ariſtot. αἱ δὲ σηπίαι νέουσιν ἅμα συμπωλεγόμεναι. Suidas vilem piſciculum fuiſſe ſcribit. ¶ Apud Plut. in Apophth. τευθίδες, exp. gladioli piſces: loquentem de Eretrienſibus habentibus μαχαιρὰν, ut αἱ τευθίδες, at πρεσβίαν non habentibus: vide Eraſ. in proverb. Teuthidum more. ¶ Nominatur & τευθὶς placentæ quoddam genus, apud Iatroclem ἐν ὀρθῷ ποιητῇ teſte Pamphil. apud Athen. l. 7.

Τευκελὶς, τευκτὸς, &c. vide in Τεύχω.

ΤΕΥΤΑΖΩ, ſatago, ſedulò rem gero, operam & ſtudium in aliquam rem confero. Etym. exp. πραγματεύομαι τῷ πολὺ ἀσχολεῖσθαι ἐν τῷ αὐτῷ innuens derivari παρὰ τὸ αὐτὸς, ut ſit τὸ αὐτὸ ποιῶ. Idem quòd Plato dicit, ὧν δὴ θρυλῶν τευτάζοντων, exp. τῶν πραγματευομένων ἢ ἀσχολουμένων. Ab eodem Etym. τευτάζειν exp. etiam στρατεύεσθαι: item τὸ αὐτὸ λέγειν, φλυαρᾶν. Dicitur & τετευτάχθαι, pro eodem, apud Teleclidem, πάντες δὲ τετευτάχασιν, i. ἀσθενάζουσιν. Hinc & particip. τετευκὼς, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. ἀσχολούμενος.

Τευτασμὸς, militia, στρατεία, Heſych.

ΤΕΥΤΛΟΝ, τὸ, beta: oleris genus apud Dioſc. l. 2, c. 149. Hon. in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι. Dicitur etiam τεῦτλιον & τευτλὶς. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9. ex Theophr.

ΤΕΥΧΩ, F. ξω, fabricor, ſtruo, paro. Il. ζ. δῶμα νεὸν καλὸν, τῷ μὲν αὖτε ἔτευξε. Sic Theocr. idyll. 28. Τεύχῃς μοι θαλάμους, τεύχῃς δ' ὅδμια κῆπον αὐλᾶς; Metaphoricè Heſiod. in Erg. Οἷ αὖ τῷ κακὰ τεύχῃ αὐτῷ ἄλλῳ κακὸ τεύχων. Et Iliad. α, σφὶν ἐκηδόλος ἄλγεα τεύχει, dolores ipſos infert.

Τεύχεσιν, ſtruor: unde particip. τετυγμένος, pro τετυγμένος: ut φαμὶς τετυγμένος, ara ſtructa, ſeu bene parata, à faſſabrè facta. Interdum exponitur, fio: unde Il. β, χαμαὶ ζωμὸν ἔβαλλε οἷα τέτυκτο, mirabamur quid factum eſſet. & præt. τέτυγμαι (pro τέτευγμαι) ſum: Il. θ. ταμίης πολέμοιο τέτυκται belli eſt arbiter. Interdum ſignificat armis inſtruor, armor: unde Od. χ, τετυγχάμεν γὰρ ἅπαντες, melius eſt ut armati ſimus. Activè etiam uſurpatur pro τεύχω: ut τεύξεσθαι δόρπον, cœnam paraturum eſſe. Il. τ.

Quidam præteriti τέτυγμαι & aoriſti primi ἐτύχθην themata ſtatuunt τύχω ſeu τύχω, à quo τύκω eſt aor. 2. infinit. τυκεῖν. Od. ο. per reduplicationem pro τυκεῖν, & τετύκοντο. Il. α, pro ἐτύκοντο. Eſt verò τέτυγμαι pro τέτευγμαι & ἐτύχθην pro ἐτεύχθην (eliſo ε) dici tradit.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipſa actio parandi aliquid & extruendi, extructio, ſtructio. Pro quo & τύξις dicitur: Heſych.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, fabricator, inſtructor apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Heſych. eſt & nomen proprium, à quo Trojani dicti ſunt Teucri: hinc & Τεύκριον, ου, τὸ, & Τευκρὶς, ίδος, ἡ, teucrion, teucris, herba ab inventore Teucro denominata: de qua Dioſc. l. 3, c. 111.

Τευκτὸς, ὴ, όν, fabricatus, factus, Heſych. Suid.

Τυκτὸς, ὴ, όν idem ut τυκτὸν δόμον. Od. θ, ſolum manu arteq; factum: vel etiam eleganter & affabrè factum.

Τύκος ſive τύχος, ου, ὁ, inſtrumentum ferreum quo architecti & lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus. Euſt. Paul. Heſych.

Τοξίον,

Τυκιον sive τυχίον, ου, τὸ, idem quod τύκος seu τύχος. Eust.

Τυκίζω seu τυχίζω, paro seu polio τῷ τύχῳ, Aristoph. in Avib.

Τύκισμα, τὸ, quod τῷ τύκῳ constructum & paratum est. Lycophr. αἰ παζενῶν ϑ᾽ λαίνοι τυκίσματι. Apud Eurip. in Troad. Ilium vocatur καινὸν τύκισμα Φοίβου, cujus mœnia regula & τύκῳ Apollinis extructa erant.

Τυκιών, ῶνος, ὁ, instrumentum quo fruges triturantur: ut est tribulum seu tribula, apud rei rusticæ scriptores.

Τεῦχος, ους, τὸ, vas, alveus, ἀγγεῖον. Xen. Hell. 1 Φάσκων ἐπὶ τοὺς τεύχεσι ἀλφίτων πωλῶν. De vasis & instrumentis nauticis. Od. α. Interdum peculiariter in plurali τεύχεα dicuntur instrumenta quibus ad bellum nos paramus, i. arma: ut passim apud Hom.

¶ Τεῦχος, exp. etiam, volumen, liber.

Τεύχησαι, armati, seu armati milites. Hesych.

Τεύχης χρυσοῦς, dicitur juncus Arabicus seu Babylonicus, ut tradit Diosc. l. 1, c. 16.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius seu materiarius, ut patet ex Plut. in Pericle. Sic Xen. pæd. 5, χιλιέας τε καὶ τέκτονας καὶ σκυτότμους. Sic sæpe apud Hom. Soph. & alios. Item generaliter, quivis artifex quilibet opifex, quicunq; aliquid τεύχῃ. Apud Eurip. τέκτονες κακοῦ, malorum fabricatores.

Τεκτονικὸς, ad frabrum pertinens, fabrilis: ut τεκτονικὴ χρεία, fabrilis usus. Et τεκτονικὴ μίλτος, apud Diosc. l. 5. c. 112. rubrica fabrilis. Item τεκτονικὸς, qui fabrilis artis seu ligoariæ peritus est: quæ ars τεκτονικὴ dicitur ab Aristot. in probl. & Aeschin. in Ctesiph.

Τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, idem structura, seu ars fabrilis. Od. ε, αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τέκτοσιν ἀνάσσων. Et in Epigr. τεκτοσύνη ἐπέων, fabricatio verborum.

Τεκτόνειον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica.

Τεκταίνω, fabricator, struo, machinor. Apoll. Arg. 2, πύργοισιν οἷ οἰνίσι τεκτήναντες. Item metaph. apud Chrysost. (de diabolo) ἕτερον αὐτῷ ϑελήϑεις ϖοσοπεῖον διαῦτα τεκταίνει.

Τεκταινομαι, struor, apparor, conficior. Aristoph in Equit τοιοῦτόν τι τὸν Δημήτερ᾽ οὐκ ἐλαύϑανε τεκταινόμενα τὰ ϖράγματα. Materia verò aliqua τεκταίνεσϑαι dicitur, quæ operi fabrili aptatur, aptata est. Luc. in vit. aut. ὡς ὄνος ὑ γελασιῶν ἐδὲ τεκταινόμενον, ἐδὲ πλωϊζόμενον. ¶ Item τεκταίνομαι, activè, fabricor, struo: aut artem fabrilem exerceo. Aristoph. ὁ δὲ τεκταίνεται. Et cum accus. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον ὅσον ἐπεκτήνατο.

Τέχος, Τέκνη, Τυγχάνω quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex τύκτος & τυκτός.

Ἄτυκτος, ος, ον, ἡ. non factus, infectus. Phocyl. Οὐκέτι γὰρ ἄλλωσιν τὸ τετυγμένον ἔσται ἄτυκτον.

Εὔτυκτος, & (poetica dialysi) εὐτυκτος, bene seu affabrè factus ut εὐτυκτος κώπη, Odyss. ξ. Apud Herodotum εὔτυκτα exponitur etiam facilia, parata.

Θεότυκτος, à deo fabrefactus.

Νεότυκτος, nuper fabricatus, recèns factus seu paratus.

Φηγότυκτος, è fago fabricatus, Lycophr.

Χαλκήτυκτος, ex ære factus, Eurip.

Χρυσότυκτος, ex auro fabricatus: ἀγάλμασι χρυσοτύκτοις, apud eundem in Phœn.

Composita ex τυχίζω.

Ἀποτυχίζω, unde ἀποτυχίσαι λίθον Eustathio est à lapide assulas & cæmenta malleo rostrato decutere ad eum complanandum.

Περιτυχίζω, unde περιτυχίσαι, circumcirca decutere malleo illo assulas è lapide adhuc rudi & impolito. Eust. & Hesych.

Composita ex τεῦχος.

Ἄτευχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, armis carens, inermis. Eurip. in Androm.

Μυριότευχοι, multi armati, apud eundem in Iphig. Taur.

Νεοτευχὴς, idem cum νεότευκτος. Il. ε.

Παντευχία, idem quod παναοπλία. Eurip. in Suppl. c.

Πενταteuχος βίβλος, liber quinq; voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinq; volumina sunt distributa. Sic octateuchon vocant octo priores veteris test. libros.

Χαλκοteuχὴς, ære armatus: vel simpliciter, armatus. Eur. in Sup.

Χρυσοteuχὴς, aureis armis indutus, aurea arma habens. Idem in Rheso.

Composita ex τέκτων.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum materiariorum præses ædificii structor: architectus. Plut. in Per. Athen. l. 5. Et metaph. fabricator, structor: ut ἀρχιτέκτων ἐπιβουλῆς. apud Demian Dionysod.

Ἀρχιτεκτονικὸς, ad architectum pertinens, architectonicus. Item qui peritus est architectonices. Aristot. polit. 3. c. 7. Ἀρχιτεκτονικὴ ἡ τέχνη vel ἐπιστήμη, ars architectonica, seu architectura.

Ἀρχιτεκτονία, pro eodem.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, architector, fabricor, architectonicam factito, Athen. l. 9. Exponitur & transitivè, fabrefacio, architector, fabricor.

Ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, opus ab architecto fabricatum, structura.

Παραπεκτύνω, q. d. ad fabricor, admachinor. Od. ξ, Αἴψά κε καὶ σὺ ἔτι σῷ παραπεκτήνειο γεραιῇ, veritati affinxeris, & commenta fueris.

Συντεκταίνομαι, confabricor, unà molior, vel struo: vel idem quod τεκταίνομαι. Apoll. Rhod.

Φρενοτέκτων, qui in mente sua fabricatur seu architectatur: cui mens est fabricatrix & architecta. Si vocatur Aeschylus tanquam mysticus verborum grande sonantium architectus seu artifex. Aoud Aristo. hanc Rhe.

Χρυσοτέκτων, qui aurum seu vasa ex auro fabricatur, aurifex. Epigr.

ΤΕΦΡΑ, ας, ἡ, (& Ionicè τέφρη) cinis. Il. σ, Νεκρὸν ἐπιστορέσαι ὑπὸ χθονὶ μέλαν᾽ ἀμφιχανοῦσα τέφρη Comicus quidam apud Athen. l. 7, Ἀνακρύψας ὥσπερ ἄλλην εἰς τὸν ἐμὸν τέφραν. Plut. sy mp. 6. (de ligno ficulno) καταπαυθέντος ἡ τέφρα ῥυπαρωτάτην παρέχεται. Sic & appellatur aliarum rerum ustarum cinis: unde & à τέφρα deducitur, teste Etym. sunt enim τέφρα nihil aliud nisi lignorum aliarúmve rerum ustarum reliquiæ.

Τεφρὸς ά, όν, cinereus, cineraceus. Aristot. hist. an. 19.

Τεφρώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, idem.

Τεφρελαιοκολλύρια, dicitur certi generis collyria, quę & ἀποξάματα.

Τέφριον, ου, collyrium quoddam cinerei coloris, apud Aet. l. 7. & Cels. l. 6. c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum.

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo, apud Suid.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem.

Composita.

Ἀποτεφρόω, & ἐκτεφρόω, idem cum τεφρόω, unde ἀποξάτεφρωθὲν & ἐκτεφρωθὲν, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἔντεφρος, in quo cinis est, Item cinereus, referens id in quo cinis est. Athen. l. 9.

Κυκατίτεφρος, miscens cinerem seu confundens. Aristoph.

Ὑπότεφρος, aliquatenus cineraceum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2 Diosc. l. 5. c. 166.

ΤΕΧΝΗ, ης, ἡ, ars: ἡτῆς τοιαύτην ἐπιστήμη, ἣν unde & deducitur, Plat. polit. 2. ἀδυνάτου ἕνεκα πᾶσας καλὰς ἐργάζεσθαι τέχνας. Aristoph in Vesp. Ἔνδοι τις ὧν ἔκφυσος ἰδιώτης τέχνῳ, quam quisque novit artem, in ea se exerceat. Dicitur ἀφ᾽ τέχνης, κατὰ τέχνην & σοφὸν τέχνῃ aliquid fieri quod fit arte, artificiosè, scitè. Aristot. μᾶλλον ἀφ᾽ τύχης ἢ ἐπιμελείας ἔοικε γίνεσθαι. Lucian. κατὰ τέχνην οὐ τοῦ ὁρᾶν ἐστιν. Paul. in Act. τὸ σοφὸν τέχνῃ παροινοῦντα. Eodem significatu dicitur & τέχνῃ aliquis aliquid facere: ut Il. γ, ὃς ῥά τε τέχνῃ Νῆα ϑοὴν ἐτάμησε. ¶ Item metaph. dolus, fallacia, fraus, techna: ut Od. ϑ, Τέχνας ἐσυρόωσι πολύφρονος Ἠφαίστοιο. Isoc. in Euag. μετὰ δόλου καὶ τέχνης ἀφανοῦς ἀγωνιζόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Sic & alib. sæpe apud Dem. Aeschin. Herod. alios & c.

Τεχνήεις, εντος, ὁ, artę excultus, artificiosus: tam de persona quàm de re: ut δεσμοὶ τεχνήεντες πολύφρονος Ἠφαίστοιο, Od. 8.

Τεχνηέντως, artificiosè, solerter, scitè. Od. ε & apud Apol. Rhod.

Τεχνικὸς qui artis est aut artium, ad artem vel artes pertinens: ut τεχνικὰ ὀνόματα apud Hermog. & τεχνικὰ ὀργανα, apud Aristot. polit. 8. Item artificiosus, arte valens, ingeniosa solertia præditus: ut apud eundem polit. 7. τὰ ϖερὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη dicuntur ἀφανοποιὸν καὶ τεχνικὸν τὸν ψυχήν. (φαγ,

Τεχνικῶς, artificiosè, solerter. Isoc. in Nic. & Plut. ϖερὶ σαρκο-

Τεχνίτης ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat. Aristot. polit. 2. ἐποίει σὺ μὲν μέρος τεχνίτας οὐ χαριεῖς. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμόνιοι δὲ μόνοι τῶν ϖόλεων, τεχνίτας τῶν ϖολεμικῶν.

Τεχνιτεύω, artificiosè fabricor: unde τεχνιτεύματα παραπλήσια, commone factiones magno artificio instructæ, apud Phil. de u. M. l. 1. Item arte molior, vel simpliciter, molior, machinor. Ioseph. ἐτεχνίτευε πανὶ τρόπῳ ἁφεῖναι.

Τεχνιτεία, ἡ, artificium. Athen. l. 4.

Τεχνιτεῖον, ου, artificium. Epigr.

Τεχνύδριον, articula Athen. l. 10, Exponitur &, arguta ars, inventiuncula versutia.

Τεχνάω, idem cum τεχνιτεύω, arte paro & conficio, artificiosè fabricor: ut Od. ε mulieres Phęacum scire dicuntur præ omnibus aliis ἐῦ τεχνῆσαι. Et Ephippus comicus, apud Athen. l. 14, πάντα τεχνᾶται τὰ ἐτεχνασμένα.

Τεχνάομαι, artificiosè fabricor, arte paro & cõficio. Xen. ped. 8. Et activè, idem cum τεχνάω. Interdum & simpliciter, fabricor, conficio: ut Thuc. l. 1. αὐτὸς δ᾽ ἀφ᾽ αὑτοῦ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παραυτίκα χρήσιμον, Item dolosè machinor & molior, solerter invenio & comminiscor Il. ψ, Ταῦτα δ᾽ ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ipse machinabor & comminiscar Sic Thuc. l. 4, πανὶ τε τρόπῳ ἐκάστοτε ἐπεχείρουν, molirebantur, machinabantur.

Τέχνημα, ατος, opus arte confectum: vel id quod arte conficimus. Xen. Item artificiosum commentum seu invẽtum. Plut. in Cęs.

Τεχνήμων, ονος, ὁ, ἡ, artificiosus, artificiosè factus: ut τεχνήμονες αὐλοί, in Epigr.

Τεχητὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνάζω, idem cum τεχνάω, arte cõficio, seu simpl. conficio. Gal. ad Glauc. l. 2. Item machinor, molior: seu artificiosè machinor aut dolo è, solerter comminiscor. Phil. de mun. ψεύδεσϑαι καὶ ϖανοῦργους παγίδας ἐπιχειρᾶν τεχνάζειν, machinari intersectionem cognatur. Xen. in Cyrop. (de leprosis) ἔδοξε τοῦτο τεχνάζειν τῇ δεδοσκονισμένῃ. Confecit dolosè aut curiosè præparatum. Exponitur & transitivè, dolosè aut curiosè præparo, machinor apud Plutarchum.

Τέχνασμα, τὸ, ars dolosa, machinamentum, commentum, dolus. Xen. Hell. 6. Herodian. l. 4. (τεχνητὸς.

Τεχνάστης, ου, ὁ, machinator, doli fabricator. Τεχνάστης, idem cum Τεχνίτης, arte instruo. Τεχνόομαι, arte instruor. Gal. de crisib. l. 2.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀντίτεχνος, ὁ ἡ, adversarius alicui in arte quapiam, & veluti ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc in Alex. Et general. æmulus, contrarius commodis alterius. Aristot. polit. 5.

Ἀντιτεχνέω, idem cum αὐτέχνος.

Ἀντιτεχνάω, & αὐτεχνάομαι, è contrario artificiis aliquibus utor, è contrario machinor.

Ἀντιτέχνησις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item contraria machinatio, contraria molitio. Thuc.

Ἐκτεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor.

Ἔντεχνος, peritus, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item de re dictum artificialis, arte constans, aut ab arte profectus: ut οὔτεχνοι πίστις, apud Aristot. in Rhet.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè.

Ἐπιτεχνάομαι, insuper machinor & molior: vel molior, machinor, comminiscor.

Ἐπιτέχνησις, ἡ, machinatio, adinventio: vel commentum, inventum, solertia. Thuc. lib. 1.

Ἐπιτεχνήτης, arte factus, artificialis. Luc. in Cauc.

Ἀνεπιτεχνήτως, (dec.) citra artem, non cōsultò & ex industria.

Κατάτεχνος, artificiosus, industrius: *de homine.* Vitruv. lib. 4. ca. 1. Item artificiosè elaboratus & perpolitus: *de re.* Plutarch. in l. de disc. adul ab am.

Περατεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, vel circumquaque me versans machinor, apud Suid.

Περατέχνησις, machinatio, dolus: vel solertia.

Συντεχνος, qui eandem artem profitetur, ejusdem artis opifex. Aristoph.

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine præpositione.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus & præstantiss. artifex. Greg. Naz.

Ἄτεχνος, ὁ ἡ, artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis ἄτεχνοι πίστις, apud Aristot in rhet. Interdum exp. artificio nullo excultus, rudis. Item carens dolosis artibus. Naz.

Ἀτέχνως, sine arte, nullo adhibito artificio. Ammon.

Ἀτεχνία, nulla ars, nullum artificium, ruditas. Aristot. eth. 6, c. 4.

Ἀτεχνής, sine dolo & fraude factus, ἀπανέργαστος. Etym.

Ἀτεχνῶς, sine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. ἀτεχνῶς γε παμπόνηρα φαίνεται. Sic & apud Plat. in Protag. Item valdè, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub.

Αὐτότεχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus, artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio. Hesych.

Ἰατροτέχνης, qui medicorum artem profitetur. Aristoph. in Nub.

Κακότεχνος, malis artibus deditus: vel in rebus malis artificiosus, malignus. Il. o.

Κακοτεχνία, ἡ, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem convertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνιον, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. unde κακοτεχνίης δίκη, maleficii crimen, apud Lyc. teste Poll.

Κακοτεχνέω, malis artibus utor & maleficio: ut apud Dem. πολλὰ ἐν τῇ κακοτεχνίᾳ. Idem pro cor. κακοτεχνῶν φαίνῃ καὶ τοὺς ἀθλητάς. Et activè, malis artib. adultero & depravo: unde κεκακοτεχνήσθαι, adulteratus, maleficium passus: de hæmatite lapide, apud Dioscor. l. 5.

Καλλιτέχνος pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ specimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia. Plut. in Per.

Καλλιτεχνέω, eleganti artificio elaboro.

Κλυτοτέχνης, celebris artifex, clarus arte: epitheton Vulcani, apud Hom. Iliad. α, & alibi.

Ματαιοτέχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vana artis imitatio. Quintil. lib. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: unde τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo. Dionys. Hallic.

Ὁμότεχνος, idem cum σώτεχνος, suprà. Athen. l. 14. Synes. ep 61.

Ὁμοτεχνέω eandem artem profiteor seu factito Hippocr.

Πολύτεχνος, multa arte accuratus, multum artificii habens: vel, valde artificiosus.

Ὑαλοτέχνης & ὑελοτέχνης, artifex vitri coquendi & conficiendi.

Φιλότεχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. & Plut. (ingeniosè, solerter.

Φιλοτέχνως, more eorum qui artiū studiosi sunt: vel artificiosè,

Φιλοτεχνία, artium studium: vel studium elegantiæ & varii artificii, ratio artificiosa. Laërt. in Gorg.

Φιλοτεχνέω, artium studiosus sum, artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item incumbo in aliquam rem, more ejus qui artib. est deditus. & pictor. Item differo de arte aliqua, velut ejus studiosus. τὰς δὲ φιλοτεχνῶν ἄλλας τὰς θρυπτούς. Item artificiosè & ingeniosè ago. Basil. in Hexa ἕκαστος, ὥσπερ σοφῶς φιλοτεχνήσας τὰς ἀποθήκας τῷ μέλιτι.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum & solers, opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi & more eorum qui artium sunt studiosi. Item artificium, opificium. Basil.

Προσφιλοτεχνέω, (dec.) studium & industriam rei alicui adhibeo. Philo de mundo.

Χειροτέχνης, (q. d. manuarius artifex) manu artem aliquam conficiens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτέχνη, opificium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικός, unde χειροτεχνικαὶ τέχναι quæ & βαναυσικαὶ artes mechanicæ. Poll.

Χειροτέχνως, & χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. Hippocr. in ep. ad Damag.

Χειροτέχνημα, opus manu factum. Poll.

Τίως, vide in Ω's. Τῆ, in Ο.

ΤΗΒΕΝΝΑ, & τήβεννος, ου, ἡ, toga, vestis Romana (ita dicta à quodam Tebenno Arcade inventore: ac primùm τριβώνιος appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, ut tradit Suidas, (qui & clamidem vocat) Plut. in Rom. τήβεννον ἐφέρετο περιπόρφυρον, togam gestabat purpura circumtextam. Apud Polyb. τήβεννα λαμπρὰ, toga candidatoria. Et pro trabea, apud Dionys. Halic. Fuisse in usu etiam apud alios colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur & τήβωνος.

Τηβεννικὸς, ut τηβεννικὴ ἐσθὴς, apud Strab. togatus cultus, i. cultus qualis est togatorum.

Τήγανον, &c. vide in Τήκω Τῆθη, &c. in Τιτθός.

ΤΗΚΩ, (& Doricè τάκω) ω F. ξω, liquefacio liquo. Theocr. idyll. 2, Ὡς τᾶδε τὸ κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὡς τάκηθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μυσδίος αὐτίκα Δέλφις, ut hanc ceram liquo, sic Delphis amore liquescat. Plut. sympt. 6, probl. 8, & τήκει τὰ σώματα. Item metaph. macero, consumo, tabefacio. Od. τ, μηδέ σ' ὀδυρομένη τῆκε, πόσιν γοόωσα, nec animum tuum macera deflendo maritum. Exponitur etiam, mollio: item attenuo. Hesych.

Τήκομαι, liquor, liquefio, liquesco, &c. Od. τ, (de nive) Τηκομένης δ' ἄρα τ' ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. Præt. med. τέτηκα. unde τετηκὼς κηρὸς, liquata cera, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Il. γ τὸ δὴ κλαίουσα τέτηκα, quamobrem & lachrymis liquesco.

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio. Item, tabefactio, maceratio. Gregor. Naz.

Τηκτικὸς, liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans, resolvens.

Τηκτὸς, ὁ, liquefactus, liquatus: ut τηκτὸς μόλιβδος, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item qui liquefieri potest, liquabilis. Aristot. meteor. l. 4.

Τακερὸς, ὁ, (formatum ex aor. 2. pass. ἐτάκην) liquefactus, liquatus: vel mollis & humidus ex liquatione. Et general. mollis, tener, delicatus, *more eorum quæ liquefacta sunt* ut apud Athen. l. 3. Ὡς τακερὸν ὦ Ζεῦ & μαλακὸν τὸ βλέμμ' ἔχει. Sæpe de carnibus & aliis cibis dicitur, maceratione vel coctione ita emollitis, ut in ore quasi liquescere & diffluere videantur: ut apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἐὰν ᾖ τὰ σαρκὸς δίκην τακερὰς, οὐδὲ πλαφάσας. Sic τακερὸν μηκέδων μέλη, apud Athen. l. 9 & τακερὰ ἐρέβινθοι, apud Pherecr. Item maceratus, tabefactus. Luc. in Toxar. Interdum activè, tabefaciens, emacians: ut ἔρως τακερὸς: apud Anacr.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur. Athen. l. 9.

Τακερόω, idem cum τήκω, seu ταχερὸν reddo: unde pass. τακερωθῆναι, apud Dioscor. l. 4. c. 184.

Τηκεδανὸς, liquens; vel liquans, liquefaciens. Hesych.

Τηκεδὼν, idem cum τῆξις. Item, tabes. Od. λ.

Τήγανον, τὸ, sartago, vel patella, in qua butyrum oleúmve liquefieri solet ad pisces frigendos aut carnes, aut similia: unde & παρὰ τὸ τήγω dicitur. Athen. l. 6, ex Eubulo, Πηδῶσι τ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις,

Τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo. Hesych. & Athen. l. 4.

Τηγανίζω, in sartagine coquo, torreo in sartagine: unde πλακοῦς ἐπιλίπῃ τετηγανισμένος, apud eundem ibidem.

Τηγανισμὸς, coctio seu frixio quæ fit in sartagine. Poll. ex Menand.

Τηγανιστὸς, in sartagine frixus seu coctus. Athen. l. 3.

Τάγλινον, τὸ, idem quod τήγανον, ex eo, ortum transpositis literis, teste Eustath. Quidam tamen τάγηνον propriè volunt esse id quod ἐν τηγάνῳ frigitur. Plutar. de discern. adul. ab am. Athen. l. 1.

Ταγηνίτης, idem cum τηγανίτης: Idē l. 4. Ταγλινίας, ου, ὁ, idē apud eundem ibidem. Etym. ταγλινίας dicit esse placentas in sartagine coctas ex adipe humido, caseo, melle & vuis passulis.

Ταγλινίζω, idem cum τηγανίζω, Ταγλινιστὸς, idem cum τηγανιστὸς apud Athen. l. 3.

Composita ac primùm ex τήκω.

Ἀνατήκω, idem quod τήκω: unde pass. apud Plut. de primo frigido. 2

gido, εἰ δὲ χαλκᾶς τῷ πυρωμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ ἀφέμεναι καὶ λατύπῳ παρὰ πάσῃ, liquescenti ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. Item tabefacio, tabidum reddo: item mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens: ut apud eundem in præcept. san. τοῖς ἡδυπάθοις ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα παραδιδόντες.

Συνανατήκω. (dec.) simul liquo, simul liquefacio. Ité in Pomp. ὁ ῥέων καὶ πυρωμένῳ χαλκὸς, τῷ πιπτόντι καὶ ὑγρῷ συνιχνεῖται, λέγεται δ' αὐγὸς μᾶλλον ἀναγραίνειν καὶ συνανατήκειν.

Ἀ'ποτήκω, idem quod ἀνατήκω, liquo. Item macero, tabefacio, consumo. Herodot.

Ἀ'πόταξις, defillatio, quæ fit humore liquefacto. Hippocr.

Ἀ'τηκτος, non liquatus non liquefactus. Item qui liquefieri nequit. Aristot. meteor. l 4.

Γυιοτακής, membra tabefaciens: epitheton paupertatis, in Epigr.

Διατήκω, idem quod τήκω, Aristoph. in Nub. κηρὸν Δημητρίας.

Διατήκομαι, idem quod τήκομαι Plut. symp. 6 probl. 8.

Ἐ'κτήκω, eliquo, exprimo liquefactum. Item emacero, extabefacio. Eurip. in Hec. σὺ τέτηκα καρδίαν Θρῃκίοισι μητρὸς, πλὴν δ' ἔτ' ἐκτήκω χθονός.

Προεκτήκομαι, (decomp.) prius contabesco.

Ἐ'πτήκω, illiquefacio. Item liquefactum infundo seu instillo. Plut. σὺ δ' ἐπτῆξε μυελοῦσθον τῇ κεφαλῇ, Metaphor. odium aut desiderium alicui σὺ τέτηκας dicitur i ita innatū & impressum esse, ut liquefactum & infusum plumbum firmiter inhæreat. Soph. in El. Μισῶ τε γὰρ παλαιὸν οὐ τέτηκε μοι Et Julian. in ep. ad Ecdicium, ἐμοὶ δ' βιβλίων κτήσεως οὐ παιδαγὼ δεινὸς οὐ τέτηκε πόθῳ.

Ἐ'πιτήκω idem quod οὐτήκω: vel liquefacto obduco. Herodot. ἐπέτηξε τὸ κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα.

Κατατήκω, colliquo, collique facio: vel, ita liquefacio ut diffluat. Odyss. τ, Η'ντ' ἄρ' οἱ κατέτηξεν ἐπὶ ξείνῃ καταχεύῃ. Item emacero, extabefacio: unde ibidem. Ἀλλ' Ο δυσθύμα ποθοῦσα φίλον, κατατήκομαι ἦτορ.

Περατήκω, idem. Exponitur & absumo, accîdo.

Προσήκω, liquefactum affundo. Et metaph. adhæreo, insideo: *more eorum quæ liquefacta alicui affusa firmiter inhærent.* Synes. ep. 44. ἐ πάνυ ὡς ἐτηκῆς ἔχῃ ἐ προσίζουσα τὸ πάθος, nondum penitus inhæsit pectori ejus vitium illud. Plut. ὥσθ' φιλοσωστ. ἀνδρα, τῷ ποιεσμῷ προσετηκότα.

Συντήκω, liquatum jungo & unio, vel commisceo. Et metaph. conflo & coalescere facio in unum; Plat. in symp. ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό. Item colliquefacio, i. liquefaciendo consumo: ut nix dicitur συντήκεσθαι, apud Xen. in Cyn. Et metaph. contabefacio, tabe & macie consumo, & quasi colliquo: unde apud Eurip. in Elect. Λυπαῖς τε συντέτηκας ὥστε μεστὸν, dolorib. es quasi colliquefacta. Sic πυρεῖοι συντηκόμενοι, apud Gal. therap. l. 10.

Συντηγμα τὸ, q. d. colliquamentum: id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, vel id quod corpore deteritur liquescendo. Aristot. de gen. an. l. 1.

Συντῆξις, ἡ, colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap. lib. 3. cap. 6.

Συντηκτικὸς, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: unde Συντηκτικοὶ πυρετοὶ, apud medicos. Item qui συντηκτικῷ πυρετῷ seu τῇ συντήξει obnoxius est. Plin. l. 28. c. 8.

Ψυχοτακής, ές, ὁ ἡ, animum macerans. Epigr.

Composita: ex τήγανον.

Ἀ'ποτηγανίζω, è sartagine comedo. Athen. l. 6.

Ξηροτήγανος, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον: τήγανον autem ipsis est λοπὰς. teste Athen. ibidem.

ΤΗΛΕ, procul Il. β. Τηλ' ἐξ Ἀ'σκανίης, longe ab Ascania. Il. χ, Τῆλε δ' ἀπιπλάγχθη σάκος δόρυ, longè à scuto aberravit hasta. Superl. τήλιστα maximè procul, longissimè, apud Orph. in Argon.

Τηλικώτατος, longissimè remotus: item longissimè progressus ætate. Hesych.

Τηλοῦ, idem cum τῆλε. Interdum cum genit. ut Od. ν, Τηλοῦ φασὶν Ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Interdum cum ἀπὸ: ut Hesiod. in Theog. τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, longè à diis Superl. τηλοτάτω, idem cum τήλιστα, valde procul, longissimè, Od. η.

Τηλόθι, idem quod τηλοῦ, & τῆλε. Il. α τηλόθι πάτρης, procul à patria. Τηλόθι, procul, è longinquo, eminus. Od. ι, τηλόθεν ἐλθὼν, & τηλοῦθι. Apoll. Rhod. Arg. 2. τηλόθι Αἱμονίης. procul ab Hæmonia.

Ἀ'ποτηλε, (comp.) procul. τῆλε ἀπὸ: ut in Epigr. ἀποτῆλε θεοῦ, procul à Deo, Ἀ'ποτηλοῦ, idem. Od. ι, v 116.

Τηλεθάω, τηλεθῶν, vide in Θάλλω,

ΤΗΛΕ'ΦΙΟΝ, ου, τὸ portulaca agrestis: herba de qua Dioscor. lib 2. cap. 217. Romanis illecebra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Dioscor. sempervivo rertio tribui dicit, lib. 4. cap. 91.

ΤΗΛΕ'ΦΟΣ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud poëtas. Sic dictus ἀπὸ τοῦ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον. quòd cerva eũ lactaverit. Τηλέφιον ἕλκος, Telephium ulcus, malignum, inveteratum & quod vix cicatricem recipit: sic dictum à Telepho qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙΑ, (Attice) & τηλία (communiter) ας, ἡ, vas fictilæ figura, Hesychio est vas in quo subigitur farina. ¶ Item pegma quadranguli formæ, ut diquaque latas affixum habens tabulas, in quo farina vendebatur, & coturnices vel alii gallinacei committebantur. Etym. ex rhet. & Suidæ est tabula lata cui pistores panes superponebant ut ficcarentur, à quo nominatur etiam κάρδοπος. ¶ Sic dicitur etiam ara qualis est frumentaria: unde Pitholaus Sestum dicebat esse τηλίαν τὰ Περκώσης, apud Aristot. rhet. lib 3. ¶ Orus apud Etym. sic nominari scribit ambitum cribri: in qua signif. Aristoph. usus est in Pluto. ¶ Item fumarii operculum, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym. sic etiam nominari traditur tabula in qua testeris luditur. ¶ Ab aliis dici annotatur & de coturnicum lusu apud Synes. ad fratrem: quoniam qui coturnices ἐς ὀργομαχίαν, alebant, eas οὐ τηλία, committebant.

Τηλίκος, &c. vide in Ἡλίκος.

ΤΗ'ΛΙΣ, ιος, & ίδος, ἡ, fœnugræcum: herba de qua Dioscor. lib. 2. cap. 124.

Τήλινος, ut τήλινον ἄλαβαστρον, fœnigræci farina. Τήλινον μύρον, ex fœnugræco confectum unguentum, apud Dioscor. lib. 1. cap. 58. ¶ Τηλίνη, à quibusdam dicitur ὁ κύτισος, ut est in append. Dioscor. producit enim folia fœnugræco similia, ut testatur idem Dioscorid. lib 4. cap. 113.

Τηλοῦ, &c. vide in Τῆλε. Τήμερον, in Ἡμέρα, Τημος, in Ἡμος. Τῆνδε in Ἐκεῖνος.

ΤΗ'ΝΕΛΛΑ, & τήνελλος, ε, ὁ, erat lyræ harmonia & pulsatiuncula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἐὰν μόνον ἴδῃ γε νικᾶς τὴν βοήν, τήνελλος εἶ, si exuperas voce, tenellus es i. maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τήνελλα καλλίνικος. Archilochus, Τήνελλα καλλίνικε χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεες, &c.

Τηνίκα, vide in Ἡνίκα. Τῆνος, in Ἐκεῖνος, Τῆξις, in Τήκω.

ΤΗΡΕ'Ω ῶ, F. ήσω, servo conservo, tueor. Demosth. pro cor. Τῶν (ἐρημένων) ἔστι τοῖς πατρίοις τηρεῖν οἱ χρηστοί. Plut. de def. orac. ὡς τὶς (ὁ κόσμος) ἑαυτὸν ἐφ' οἷς φυλάττει ἐτήρησε, sese in uno tenuit elemento. Sic τηρεῖν ἐντολὰς, Matth. 9. præcepta servare. Item servo, i asservo, reservo: ut Joann. 2, σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι Item servo in custodia, custodio: ut Matth. 27. οἱ μὲν αὐτὸν τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. Interdum observo, capto Thuc. l. 3. τηροῦσαν νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, observata & captata nocte quadam procellosa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἀνέμῳ καταφέρεσθαι. Et sequente ὅπως, apud Isocr. in Areop.

Τηρέομαι, ῶμαι itidem observo, caveo. Aristoph. in Vesp. Πρὸς τοῦ τηρεῖσθαι λάθης ὑπόπια, cave ne accipias sigillationes & vibices.

Τήρησις, εως, ἡ, servatio, observatio: ut τήρησις ἐντολῶν θεοῦ, 1. ep. ad Corinth c. 7. Item custodia. Act. Ap. 4. & 5. Item attenta observatio occasionis, hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri non morbis observassent. (sent.

Τηρητικὸς, servandi vim habens.

Τυρὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἁ'λιτηρὸς, peccator, sceleratus: propriè ὁ ἐπιτηρῶν οὐ τῷ λιμῷ τὸν ἀλῶναι ἐ ἁρπάζων, qui tempore famis eum qui molit observat, & farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. vide in Ἁ'λεω & Ἁ'λιτεω.

Διατηρέω, servo, conservo, tueor. Item servo, observo: ut Διατηροῦντες νόμους. Æschin. Item, attentè observo, caveo. Dem. Philipp. 3. Διατηροῦσαι μήτε πεῖθοῖ.

Διατήρησις, observatio conservatio.

Δυσπαρατήρητος, ὁ ἡ, observatu difficilis: vel, qui difficulter custodiri potest: ut κακῶς δυσπαρατήρητον, apud Phocyl.

Ἐ'πιτηρέω, observo, seu diligenti animadversione observo. Dem. πρόθεσιν μὴ γὰρ τι παρ' ὑμῖν ἐψηφίσω τοῦθ' ἑπετήρων οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλλ. Ἐπιτήρησις, ἡ, observatio animadversio. Greg. (λωες.

Ἐ'πιτηρητικὸς, qui observare solet, observator: in definit. Stoic.

Παρατηρέω, præter jus & fas observo, superstitiosè observo: in ep. ad Gal. c. 4. Item simpliciter, observo, diligenti animadversione noto. Luc. in lib. de luct. ἄξιον γε παρατηρεῖν τὰ νῦν τῶν πολλῶν οὐ βίοις πέπεσι γιγνόμενα. (sio. Suid.

Παρατήρημα, & Παρατήρησις, observatio, notatio, animadver-

Παρατηρητικὸς, observator, observatorius, qui observationibus solet uti.

Decomp. Ἀ'παρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit. Ἀ'παρατηρήτως, ita ut observari nequeat.

Συμπαρατηρέω, unà observo.

Πρωκτοτηρεῖν, adulte-orum nates observare, & quidem propriè, dum διορύττοντα ῥαφανὶς καὶ τίλλοντα. Aristoph. in Equit.

Τηνοτηρός, ὁ, observator pinnæ: cancellus vel squilla quæ semper pinnam assidens camque hiantem observans, si pisculi in ipsam ingressi fint levi morsu comprimendam esse concham docet, capiendamq; prædam in retia jam illapsam. Athen. l. 3.

Συντηρέω, conservo, observo.

Συντήρησις, ἡ, conservatio, observatio. Greg. Naz.

Συντηρητικὸς, conservandi vim habens. Idem.

Τεταμηκώς, q. d. loci servator: vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 28.

Ἀτηρεία, Ἄτης. quomodo hæc pertineant, vide suis locis. Αἰσυμνήτης, vide in Αἰσυμνήτης, Σιγὸς, vide in Σιγάω.

ΤΗΤΑΩ, ῶ, ῶσω, privo, στερίσκω, Eust. ¶ Ité quæro, tento. Etym. Τητάομαι privor, careo. Eurip. in Helen. φίλων τητωμένη. Δῶλη κοὐδενὸς νῦν' ἐλευθέρων ἄπο. Apud Hesiod. l. 2: Erg. Μὴ σὺ μὲν αὐτῆς ἄλλον, ὁ δ' ἀρίηται, σὺ δὲ τητᾶ, tu priveris, seu careas.

Τητή, privatio inopia Hesych.

Τῆτες, τητικῶς. vide in comp. ex Ἔτος.

ΤΗΥΣΙΟΣ, ᾱ, ὸν, inanis Hom. Od. ο, σὺ μὲν τηῦσίῳ ὀδὸν ἔλθῃς, inani iter confeceris, frustra iveris.

Τι vel τί vide in Τις vel Τίς.

ΤΙΑΡΑ, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas. Herodot. in Thalia, σκιητροφέοντι ἐξ ἀρχῆς, πίλους πάρας τε φορέοντας. Idem in Polymnia. Πέρσαι μὲν ὦν δὴ ἰσοδυναμέοντι τῇ μὲν τῆσι κεφαλῆσι ἔχουσι πάρας κεκαλυμμένους πίλους ἀπαγέας. Xen. pæd. 8. ὀφθὸν ἔχων τὴν τιάραν,

Τίαρας, crista galeæ. Hesych.

ΤΙΘΗΝ, ηνος: Lycophr. ☞ Dictus quasi τεθλὼς, quoniam ἐπὶ ἀκτῶν βαθέων κεῖται, ut tradit Etym.

ΤΙΓΡΙΣ, ιδος, vel ιος, ἡ, tigris fera. vide Aelian. & Oppian. de venat. l. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑΣΣΩ, & τιθαιάσσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ν, οἷά θ' ἑκάστη τηθιδὼν μελίσσα ☞ παρὰ τὸ τηθέναι τὸν βόσιν, Etym. Hesych. & Suid.

ΤΙΘΑΣΣΟΣ, ᾱ, ὸ, & ἡ, (pro quo scribitur & τηθασὸς) cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. θηρὸς ἥμερον ἤδη ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ τιθασῷ καὶ ἀγρίῳ. Lucian. in vita aut. τῷ μὴ δεδιδῇ, τιθασὸς γάρ ἐστι. Dicitur & de plantis actum exp. satibus: ut apud Plutarch. in Coriol. ἔστι δὲ ἡ ἀδῦς τῶν μὲν ἀγρίων, ἡμέροις παραπλῆσιον, τῶν δὲ τιθασσῶν, ἰσχυρότατον.

Τιθασιον, natura cicur & mansueta. Theophr. pisf. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασόω, seu τιθασσόω, f. ώσω, cicuro, mansuefacio. Plut. ὥσθ' ἡμεροῦσθαι καὶ τιθασοῦσθαι. &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Metaphoricè etiam apud Demosth. usurpatur Olynth. 3. οἱ δ' οὐ καὶ τῇ πόλει ποθ' ὑπερξαντες ἡμῶν, νῦν ἀγνῶτες ἐπὶ ταῦτα τιθασοῦσι.

Τιθασόομαι, cicuror, mansuesco miteseo. Plat. in polit. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασοῦσθαι φύσιν, ἥμερα πεφυκέναι, quæ naturam habent ut cicurari possint.

Τιθασωτὴς, seu τιθασσωτὴς, οῦ, ὁ, cicurator, qui cicurat & mansuefacit: palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Ἵνα μοι σωσῃς τὸν τιθασωτήν. (suefacere.

Τιθασωτικὸς, sive τιθασσωτικὸς, ὁ, qui cicurare potest & man-

Τίθη, idem cum τιθασὸς. Hesych.

Ἀτίθασος, (comm.) qui mansuetus & cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych. Ἀπίθασος, seu ἀπιθασώτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Arat.

Τιθάω τιθῆ, &c. vide in Τιτθός.

ΤΙΘΗΜΙ, (Ἔθην, ut τέθεικα pro τέθηκα pro quo frequentius usurpatur aorist. 1. ἔθηκα, tinquam a τίθω) pono, colloco. Plat. in Timæo. οὕτω δὴ πυρὸς τε καὶ ὕδατος ἀέρα τε ὁ θεὸς ὡς μέσους θείς, ita contigit, ut inter ignem & terram aquam Deus aëremque poneret. Hesiod. in Asp. Ἐς δίφρον θῆκαν, currui imposuerunt. Dicitur & οὐ ἐπαίνῳ τιθέναι, apud Aristotel. rhet. lib. 1. in laude ponere, laudi dicere. ¶ Item propono: ut τιθέναι ἄθλον, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item pono, repono: ut τιθέναι εἰς τοῦτον τὸν ἀριθμὸν, apud Plut. Dicitur & τιθέναι εἰς ἀνθρώπους. ¶ Item pono, suppono, thesin facio & hypothesin, apud Aristot. metaphys. l. 10. ¶ Item pono, i. facio ita esse ac fio ut ita fiat. Isocrat. τὴν πόλιν σωσιπολιν αὐτούς. Dem. ἥκω δίκην ἐγὼ μὴ δοῦναι ἐληλυθώς. ¶ Item facio: ut Il. α, 18. μύρι' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ¶ Item tribuo, assigno. Xen. apomn. lib. 4. ποτέρῳ δὴ τὴν ἀπόκρισιν ταύτην θήσομεν; ¶ Item oppono pignori, pignero. Demosth. ad Nicostr. πόλιν οὐδὲν ἧττον ἐκκαίδεκα μεγάλων δρκῶν ἐπιόρκια βεβαίαν ὑποθήκην opponens igitur ea nactarias ædes in sedecim

Τίθεν, etiam invenitur, aut certè quædam tempora ab eo deducta: ut Il. α, οὐ γὰρ πω τίθεν, in manib. ponebat, pro ἐτίθει. Dicitur etiam τίθει in imperativo, i. pone.

Τίθεμαι, idem quod πίθημι, pono: adhibeturq; in iisdem loquendi generibus: ut Il. γ, ἐς δίφρον ἄρνας θέτο, in curru posuit. Apud Eurip. & Plut. οὐ καιρῷ τίθεσθαι, turpe existimare: cui opponitur καλῷ τίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. lib. 1. ὑβρεις τινὰ οὐ τίθεμαι, ponent in crimine, vel criminis loco. Dicitur & οὐ τίθεμαι λόγῳ πέρας, apud Plut. & Demosth. pro nihilo duco, floccifacio, contemno. Apud Plut. in Galba, τίθεμαι τὸ κοινὸν ὠφελεῖν τὸ ἰδίᾳ publicum bonum suo anteponens: cui opponitur ὕστερον τίθεσθαι, apud Paus. postponere. Εἰς τοῦτο τίθεμαι τὴν τάξιν, apud Plut. in hoc ordine pono seu repono. Τίθεσθαι τέλος κεφάλαιον πάντων, finem labori omnibus imponere, apud Apoll. Rhod. Apud Luc. ὅπως τὸ παρὸν δὲ τίθεσθον, quum composueris quod instat. Pro existimare, ducere, arbitrari. Aristot. Dem. Synes. cum variis accusativis interdum variè exp. ut πίθεσθαι δῶμα, apud Hom. domum struere. Τίθεσθαι γνώμην, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι μάχην, apud Hom. & Hesiod. pugnam committere seu conserere. Τίθεσθαι ἀρὰς, apud Plutar. in Theseo, imprecari. Apud eundem τίθεσθαι φιλίαν ἐς ἅπαντας, amicitiam iniens, seu concilians, contrahens. Item τίθεμαι, sumo, vendico, tribuo. Plato de leg. τίθεμαι τιμὴν τοιάνδε ἐς γῆρας, hunc honorem senectuti tribuo. Item pigneror, apud Dem. Item assentior, astipulor. Synes. ἐτίθεμην τῷ λόγῳ. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, supponor, &c.

Θέμα, τὸ, id quod positum, appositum, depositum, aut propositum est. Plut. in consol. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4. cap. 2. Dicitur etiam significare sidus natalitium & horoscopum, i. id quod mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, quum homo aliquis oritur, apud Sueton. in Aug.

Θεματικὸς, ἡ, ὸν, positivus: ut θεματικοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus deposito præmio certatur. Poll. l. 3. Apud Gramm. θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitivum quod veluti fundamentum est cæterorum inde derivatorum.

Θεματίζω, depono. Item pono casum: in Pand. Græc. Θεματισμὸς, ὁ, positio casus. Item positus, status. Vitruv. lib. 1. c. 2.

Θεσις εως, ἡ, positio: ut νόμων θέσις, apud Aristot. polit. 4. Item, depositio: cui oppon. ἄρσις & ἀναίρεσις, apud Plat. de leg. & Luc. in Harm. Interdum impositio: ut Demetr. Phal. multa esse nomina dicit vetusta & jucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὴν θέσιν, i. etsi ei ab initio imposita non sint. Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt: vel principium quod demonstrari non potest, quodq; non necesse est habere scientiam aliquam percepturum, Aristot. post. analyt. l. 1. ca. 2. Eodem teste top. 1. Rhetoribus thesis est opinio absurda concepta de re aliqua in philosophia nota: item quæstio infinita, quæ remotis personis & personarum circumstantiis, in utramque partem tractatur. Quintil. l. 3. c. 5. Significat etiam, positus, situs Aristot. de part. an. l. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppignoravit. Isæus.

Θετικὸς, positivus seu positivus: ut θετικοὶ νόμοι. apud Aristot. pol. 2 c. 10, & θετικὴ ἐπίθημα, apud Gramm.

Θετικῶς, positivè, affirmativè. Greg. Naz. Item, infinitè: Hermog.

Θετὸς, ὁ, positus. Item adoptatus: ut θετὸς παῖς, Appian. & Plut. in Solon.

Θήκη, ης, ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. &c.

Θηκίον, τὸ, repositoriolum, loculus, conditorium. Hesych.

Θῆμμα, τὸ, eidem est θήκη παρ' Ἕλλοι, ex Sophoc. Salmoneo.

Θήμων, ονος, ὁ, acervus & cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. ε (lych.

Θημωνία, ἡ, idem. Suid. Pro quo scribitur & θημωνιὰ apud He-

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono. Eurip. in Med. Κρήτης λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροὶ καλὸς ὀλεῖται.

Ἀμφίθετος, ὁ & ἡ, circumpositus. Item qui utrinq; poni potest: ut ἀμφίθετος φιάλη, Il. ψ.

Ἀναπίθημι, sursum pono, in altum pono, sustollo. Aristoph. in Plut. αὐαθὲς γὰρ ἐπὶ κρημνοῦ τιν' αὖτε, ubi eum in præcipitium aliquod sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3. σκεῦη ἀναθήσω. Et metaph. i. jungo, impono, curam rei alicujus demando. Aristoph. in Nub. Ὑμεῖς αὐαθέντες ἅπαντα τὰ μὴ πράγματα. ¶ Item exp. pono, narro. Act. Ap. 25. Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. ¶ Item attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo. Plut. in Fab. ταῦτα μὲν αὐτοῖς, ἀνοίᾳ θεῶν ἀναθέντες. Deorum benevolentiæ ascripserit. Isocr. ad Dem. ἂν γὰρ αὐ σεαυτῷ ἀμφίθῃ, σαὶ τὰς εὐπραξίας ἀναθήσουσιν. Simili constructi. apud Dem. pro cor. nisi quòd pro dativo præposit. accusat. additam verbo junctæ. Interdum, tribuo, faveo, propensus sum. Plat. in Tym. Ἀλλὰ ταῦτα δὴ πάν-

τὸν λόγον πιστεύοντες ἀναπέμπετε πρὸς ἔρωτα. ¶ Item suspendo: vel, suspensum dico, & simpliciter, dico. consecro. Aristoph. ταῦτ' ἀναθήσων ἔρχομαι σοὶ τὸν θεόν. Aeschin. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκαν ἐπὶ τοῦ κράνους. Cum præposit. εἰς. Herodot. ἀναθεῖναι μοι εἰς τὸ Ἡραῖον. templo Iunonis consecrasse. ¶ Item transfero, tradu o: ut, τὰς καθ' ἡμῶν αἰτιάσεις εἰς ἑωυτοὺς ἀναθήσειν τῇ τύχῃ. ¶ Item differo, prorogo: cum genit. Sophocl. in Aiace.

Ἀνατίθημι rem quampiam sublatam alicui impono. Xen. pæd. 8. ἀναπέπεσται δ' ὦ ἄλλοι ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. Interdum, mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Synes. ἀλλ' ἡ κάμηλος ψαρόλοφα πολλῶν ὄνων ἀνατίθησι φορτία, camelus scabiosa complurium asinorum tollit onera. ¶ Item dico, consecro. Plato pol. 2. ¶ Item committo, communico. Plut. in amat. narr. τῷ πρώτῳ αὐτῆς ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τισὶ, rem commisit. Sic in ep. ad Galat. c. 2. ἀνέθεμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, exposui communicavi cum illis Euangelium. ¶ Item differo, in futurum rejicio: q. d. retro pono: ut ἀνατεθὲν τὸ σπέρμα, apud Synes. ¶ Item retracto, revoco: q. d. iterum pono ab iis ducta metaph. qui calculos malè promotos, errore intellecto, rutiùs collocant, teste Suid. Luc. ἀνάθεμα τὰ καταγεγραμμένα. Antiph. ἀνατεθὲν ὥσπερ πεπτὸν, τὸν μισθὸν ἐξεσι. Ἀνάθημα, passiva significat.) sursum pono, r, imponor in altum. Item, consecror, dicor. Aristoph. in Plut. Dicitur & ἀνατιθεσθαι, quod alicui demandatur seu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τὸ, donum quod dicatur seu consecratur, parietibus & columnis templi appensum. Plato polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατεθέντα. ¶ Item ἀναθήματα, ornamenta urbis: ut sunt templa, basilicæ, porticus. Strabo libro 5. Et, quælibet ornamenta: ut ἀναθήματα ἑαυτοῦ, ornamenta convivii. Odyss. α.

Ἀναθηματικὸς, ad dicandum seu consecrandum comparatus, aptus ad dicandum: in anth. Epigr. Item ad ornamentum pertinens, ut ἀναθηματικὴ σκιά.

Ἀνάθημα, τὸ, later homo, cujus caput diis inferis dicatum est & devotum: execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus. in ep. ad Galat. c. 1. Item idem quod ἀνάθημα. Iustin. Mart. quæst. 121. in respons. ad orthod.

Ἀναθεματίζω, anathema esse declaro, execror, vel execrando extremis diris & execrationibus devoveo. Reg. l. 4. c. 19.

Ἀναθεματισμὸς, execratio alicujus, cum pronunciando esse anathema. Iustin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio: apud Suid. τελευταίῃ ἡμέρᾳ αἰτήσαντες ἀνάθεσιν. Item dedicatio, consecratio. Athen. l. 15.

Ἀντίθημα, poeticè dicitur pro ἀνάθημα. Apoll. Arg. 2. Sic ἄνθεμα pro ἀνάθεμα.

Decomp. Ἐπαναπίθημι & ἐπαναπίθημαι, i. e. super impono. Item attribuo, acceptum fero. Aphthon. in progymn.

Καταναθεματίζω, exp. maledicitum. Apocal. cap. 22. Καταναθεματίζω, exp. me ipsum devoveo & juro. Matth. 26.

Προσαναπίθημι, & προσαναπίθεμαι, idem cum ἐπαναπίθημι & ἐπαναπίθεμαι, i. e. insuper impono mihi, vel insuper suscipio. Xen. apomn. 2. προσαναπίεσθαι τὸ μὴ ἧττον ἄκοντας πολίτας ὧν οἱ ἑκόντες προαίρονται, insuper hoc oneris suscipere. Sic in ep. ad Galat. cap. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil præterea oneris imposuerunt. Exponitur etiam, communico & confero cum aliquo. Item me alicui adjungo vel adiaceo. Diod. Sic. τοῖς μάντεσι προσαναφέρων τὸν Ὁμηρικὸν, quum super portento illo vates consuluisset. Luc. in Iove tragœdo, ἐμοὶ προσανάθου, mihi te adjunge, mecum de rebus tuis confer. ¶ Προσαναπίθημι exp. etiam differo, cunctor: ut apud Suid. ὁ βραχέα προσαναπιθέμενος, κατεδίδου πολύ.

Ἀντιτίθημι, contrà seu ex diverso pono, oppono. Item, comparo, confero: quæ enim conferuntur inter se, veluti ex adverso ponuntur. Plut. in Fab. Σωμάτων νόσοις περιπλέκεις ἀλλοίωσιν τῇ ταραττούσῃ αὐτὸ φάναι. Cum præpos. πρὸς & accusat. Dem. in Mid. ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνου κεφάλαια αὐτὸς θῇς. Cum accusat. & genit. apud Thucl. 2. & 3. ¶ Item ἀντιτίθημι idem quod ἀνάθεσιν λέγω, per antithesin loquor. ¶ Significat etiam amolior, pono: ut Levit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum.

Ἀντίθεσις, ἡ, antithesis, oppositio, contrapositio, ἡ ἀντιθέσεως, oppositiones & objectiones adversariorum contra disputantium Gregor. Naz. apud eund. Ἀντίθεσις, appellatur assumptiva causa: unde κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod per se improbabile aliorum extrinsecus auxilio defenditur. Quintil. l. 7. c. 5. ¶ Dicitur & ἀντίθεσις, usus antitheorum vel, oratio constans antithetis: apud Marcell. de Thuc. loquentem.

Ἀντίθετος, ὁ, ἡ, contrapositus, oppositus. Greg. Item obversarius: ut ἀντίθετοι συνήγοροι, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον, sententia secteris & membrum orationis membro oppositum. Fabi. l. 9.

Ἀντιθετικῶς, ex antithesi loquor, uti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικὸς, habens ἀντιθέσεις: ut σχῆμα ἀντιθετικὸν, figura ale sumpta Macrobio.

Ἀποτίθημι, seu ἀποθήκομαι, depono: ut τὰς φαρέτρας ἀποτιθῶμαι Herodian. Et ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργὴν. Plutarch. in Cor. Exponitur etiam ejicio. item amitto: ut apud Naz. τὸ κρυπτὸν κτῆνος ἀποτίθεσθαι. ¶ Item expono: ut ἀποτίθεσθαι τὰ μιγνύμενα, infantes exponere. Aristot. polit. 7. ¶ Item repono, recondo, reservo. Diod. ἀποτίθεται εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item differo, rejicio. Xenophon. l. 2. τὰ χαλεπὰ εἰς τὸ μέλλον ἀποτίθεμαι. ¶ Exponitur interdum confero. ¶ Ἀποτίθεμαι passivè etiam exp. referri: apud Plut. in Per. ὅπως οἱ λόγοι τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀποτεθῶσι.

Ἀπόθεσις, depositio. Demetr. Phal. Exponitur & abjectio: ut ἀπόθεσις σαρκός. Nazianz. Item expositio: ut ἀπόθεσις μιγνυμένων, infantium expositio. Aristot. polit. 7. cap. 16. Significat & repositio, asservatio.

Ἀποθετικὸς, deponendi vim habens, deponens: ut ἀποθετικὸν ῥῆμα: apud gramm.

Ἀπόθετος, reposititius, qui reponi & recondi solet in apothecis: ut καρποὶ ἀπόθετοι. Poll. l. 1. Item repostus, reconditus. Plut. symp. 8. probl. 8.

Ἀπόθετα, in Laconico agro erat locus quidam præruptus & profundus, in quo exponebant partus informes & degeneres. Plut. in Lyc.

Ἀποθήκη, ἡ, apotheca: repositorium, reconditorium. Thuc. Plut. Herodian.

Decomp. Ἐναποτίθημι, depono in, Galen. meth. med. l. 11.

Προσαπόθεσις, exp. assignatio.

Διατίθημι, dispono, compono. Luc. τὰ δὲ ἄλφιτα τὰ βάθρα. Item administro, constituo. Herodian. l. 3. τὰ τε κοῖλα τῶν Γαλατῶν ὡς ἕκαστα ἄρχειν διέθηκε. Item instituo: ut χρόνους διατιθέναι. apud Luc. ¶ Item, efficio, reddo. Dem. τὰς ἀκοὰς ὑμῶν ὡς ἡμῖν διαθήσει. ¶ Item afficio, tracto. Idem, ὃν δὲ τρόπον διακείμεθα περὶ τὰς ἐκκλησίας, quomodo erga Orchomenios simus affecti.

Διατίθεμαι, (pass.) item compono & administro, statuo constituo ut ἑαυτὸν διατίθεσθαι, apud Xenophontem l. 2. & apud Basilium Hexaëm. hom. 3. διατίθεται τὰ ἐπιτήδεια σοφῶς μὲν ἐντεῦθεν ἡμῖν κατασκευάζων τροφὰ τὰ πρὸ ἀλλήλων διαφέροντα, ante quam inter se discrepantia componant & concorditer constituant. ¶ Significat etiam, placo, satisfacio alicui. Appian. de bell. civ. l. 2. διατίθεμαι τοὺς ἐπιόντας, ὡς ἰδιώτας, manum injicientibus creditoribus satisfaciens, ut poterat. ¶ Διατίθεσθαι νόμους, leges condere. Plat. de leg. ¶ Διατίθεσθαι λόγους, verba facere. Polyb. & Appian. ¶ Item διατίθεμαι, venundo, vendo, Dem. ἐπειδὰν διαθῶνται τὰ φορτία. postquam vendiderit. ¶ Item testor, testamento aliquid mando hæredibus. Idem, σιωπᾶν ἢ διατίθεσθαι. Item paciscor. Aristophan. διὰ μὲν διαθέσθαι διαθήκας ἐμοί. Διατίθεμαι, (pass.) afficior. Plut. διατεθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: ut διάθεσις τῶν παθῶν. Phrynich. ¶ Item testamentum, extrema voluntas, qua moriens disponit & dispensat res suas, ac quid de illis fieri velit, exponit. Lysias Timonid. Interdum exp. & testatio. ¶ Item venditio. Plut. in Lyc. & in Solone. ¶ De pictura etiam dicitur, apud Athen. l. 5. Fit enim in pictura dispositio & ordo rerum quæ depingantur. ¶ Interdum exp. conditio, & ratio: ut apud Luc. in Nic. διαθέσεως τῆς περὶ ἡμᾶς διαφορᾶς. Interdum idem valet quod ἕξις: ut apud Athen. l. 5. ἀπὸ μεγάλου πλούτου καὶ τρυφερᾶς διαθέσεως ἡ περιουσία. ¶ Διαθῆσαι πόνους, legum constitutio. Plat. de leg. 4. ¶ Item affectio: tam corporis quàm animi: apud Aristot. &c.

Διαθετὴς, ου ὁ, ordinator, moderator, rector. Plat. de leg.

Διαθέτης, item dispensator, ordinator: apud Suid.

Διαθετικὸς, afficiendi vim habens. Item affectum denotans: ut διαθετικὸν ῥῆμα. apud Gramm.

Διαθήκη, ἡ, testamentum. Isæus, ἑτέραν οἰκίαν διαθήκην διὰ ἔτους Ἀρχέπολιν οὐ λαμβάνειν διαθέσθαι. Sic & apud Dem. & Isocr. ¶ Item fœdus, pactum: passim in scriptis vet. & novi Test.

Decomp. Ἀδιάθετος, qui dispositus non est, inordinatus. Exponitur etiam intestatus. Apud Plut. in Caton. majore, οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἐμεινεν, exponitur quòd nihil feriæ rei egisset.

Ἀντιδιατίθημι, oppono. 2. Tim. 2. cap.

Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur, compositu difficilis. Plut. in Cæs.

Ἐνδιάθετος, qui est in mente aliquo modo affecta, mente conceptus: ut ἐνδιάθετος λόγος, sermo in mente conceptus, sermo quem in corde loquimur. apud Plut. Phil. & Damascen. item sermo qui ex sententia animi proficiscitur, non fallax nec simulatus. apud Hermog. tom. 2. de Ideis.

Ἐνδιάθετος λόγος, sententia animi loqui, ita in animo affectum esse ut verba pronuntiata significant: apud eundem.

Ἐνδιαθήκη, λόγος, oratio scripto constans. Hesych.

Ἐπιδιατίθημι, i. e. super paciscor. Demosth. in Apatur. Ἐπιδιαθήκη, posterius testamentum.

Εὐδιάθετος, bene seu palchrè dispositus. Εὐδιάθετος, exp. interior. Ion. 1. cap.

Προδιάθεσις antecedens dispositio, pristina affectio.

Προδιάθετος, exp. affectus, dispositus.

Ἐπιθήμι, seu ἐφίημι, impono, pono in seu intrà, indo: mitto

aorist 2 med. apud Pausan. in Arcad. ἐνθέμῳ αὐτὸν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα ἀφίησιν ἐς θάλασσαν, conditam unà cum filio in arcula.

Ἐκτίθημι, expono Plut. in Alcib. τὸν λεὼν πᾶσιν ἐκ τῆς χώρας σωσαγαγόντες, εἰς βιβλίους ἐντίθεντες. Aristoph. κἀγὼ ἐξέθηκα παῖδα. Item expono, i. explico, declaro, edo, prodo: unde apud Iustin. Mart. (de Aristot.) συντόμῳ τινα τῆς ἐκείνου φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον.

Ἔκθεμα, τό, tabula exponitur oculis prætereuntium, seu qua prætereuntium oculis expositа aliquid significatur & declaratur.

Ἔκθεσις, expositio, explicatio. Alex. Aphr. Item editio alicujus dogmatis, vel editum & promulgatum dogma. Theodorit. hist. eccles. l. 2.

Ἐκθετικὸς, expositivus: alii, expressivus.

Ἔκθετος, expositus: ut ἔκθετος γόνος, Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι, contrà expono.

Προεκτίθημι, priori loco expono, propono. Hermog. Προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio. Idem.

Ὑπεκτίθημι, vel ὑποεκτίθεμαι, clàm subdictum & subtractum expono. Soph. in El ἥτις σὺν χρεῶν κλέψασ' Ὀρέστῃ τἀμὰ, ὑποξέθετο. Sic & apud Plut. in Themist.

Ἐνθήμιον, τό, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἔνθεσις, impositio. Peculiariter ita dicitur frustum quod ori inditur, buccea seu buccella. Athen. l. 3. & Lucian in Crobyle.

Ἔνθετος, insitus, seu i. additicius, qui inseri potest. Theogn.

Παρεντίθημι, & παρεντίθεμαι. (decomp.) obiter impono vel insero, interséro Demosth. Παρένθεσις, interpositio, interjectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens. ut quum νῆσος dicitur pro νῆσος. Tryphon. Item figura orator. de qua Iulian. Rufin. & Rutil. Lup. Παρένθετος, interpositus: seu obiter insertus, obiter introductus. Παρένθηκη, interpositio, interjectio, intercalatio. Et metaph. additamentum, appendix, Paus. in Att. Syn. ad Auxent.

Ἐπιτίθημι, & ἐπιτιθέω, impono, superimpono. Herodian. lib. 2. ἐπιθέντες δυσὶν εἰκέταις τὸν πῖσον ἑαυτῶν. Dioscor. ἐπιτίθεται εἰς λαπάθιον. Dicitur ζημίαν, τιμωρίαν, & τίμημα ἐπιτιθέναι, mulctam imponere, mulctare: apud Xenophon. Demosth. & Aeschin. Item αἰτίαν & δίκην ἐπιτιθέναι, i. intendere, objicere. Isocr. in Panath. τῶν ῥηθέντων ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Dicitur & ἄλγεα seu συναχὰς ἐπιτιθέναι, i. afferre, inferre. Iliad. β. ¶ Item ἐπιτίθημι, addo, adjicio. Iliad. η, Πειστ' ἐθέλω δόρπου ἐπιθέμεν. Οἰκόθεν ἄλλ' ἐπιθέναι. Sic & apud Demosthen. in Mid. ¶ Interdum exponitur obdo, occludo: ut Odyss. ι. ἐπέθηκε θύρῃσι λίθον, obdidit ostio lapidem.

Ἐπιτίθεμαι, itidem impono, irrogo, infligo. Thucyd. ἐπίθετο θάνατον ζημίαν. ¶ Item impono aliquid exequendum, injungo, mando Athen. lib. 11. ¶ Item manum impono, incheo, aggredior. Aeschin. ἐπιτίθεται τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, aggredior popularem statum evertere. Item adorior, invado, per vim occupo. Herodian. lib. 6. ἀφνω γὰρ ἐπόλμησε τῇ Παῤθυαίων, ἀρχῇ ἐπιθέσθαι. Thuc. lib. 3. ἐπιθέμενοι δὲ παρὰ τὴν ξύμβασιν, aggressi, adorti. ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, magnopere deditus sum. Synes. ep. 57. ἀλλ' ἐπιτέθεικα τῇ φιλοσοφίᾳ. ¶ Exponitur &, cunctor, diem duco: apud Hippocr. de arte. ¶ Ἐπιτίθεμαι, (pass.) imponor, superimponor. Plat. de rep. l. 6.

Ἐπίθημα, τό, id quod superponitur rei alicui: operculum, opertorium. Paus. in Ach. Il. ω. & Aristoph. in Pace.

Ἐπιθημάτιον, operculo. Athen.

Ἐπίθεμα, idem Dioscor. lib. 7 cap. 1. Pausan. in Att. Phil. de v. M. l. 3.

Ἐπίθεσις, ἡ, impositio. Alex. Aphr. Item invasio, aggressio. Aristot. eth. 5. & polit. 5. Plut. & Diod. Sicul.

Ἐπιθετικὸς aptus ad invadendum: seu cui non deest animus ad invadendum & aggrediendum, ut κύων ἐπιθετικὴ, apud Xen.

Ἐπίθετος, adiectus, seu adiectitius, qui adjici solet: ut ἐπίθετον κύνα, apud Hermog. & ἐπίθετα ὀνόματα, apud gramm. Exponitur etiam, ascititius, aliunde invectus: ut ἐπίθετοι ἑορταὶ, apud Isocr. in Areop. Item impositivus seu impositus, qui imponi solet: ut ἐπίθετοι ἐπιστολαὶ, apud Lys.

Ἐπιθέτως, adiectitiè, seu adjectivé. item fictè.

Ἐπιθήκη, additio adiectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπίθημι, viciſſim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθετος, aggressu vel invasu facilis.

Συνεπιτίθημι, simul impono. Συνεπίθεμαι, unà adorior & invado. Apud Polyb. 5. μὴ συνεπίθηνται τοῖς καιροῖς, exp. ne arriperet occasionem, seu ne uteretur occasione oblata.

Κατατίθημι, depono Xenoph. pæd 2. καθυθεὶς τὸ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. Item dopono, i. pendo, persolvo, numero. Aristophan. in Ran. εἰ μὴ κατεθήσετε δίκην δεχμᾶς, μὴ καταλίπητον. Interdum cum genit. & accusat. ut apud Xenoph. pæd. 3. ἀπαίτησον τὴν τεγωνίαν καὶ τὰς παῖδας μηδὲν αὐτῶν καθεῖς, nihil pro ipsis persolvens. ¶ Item repono, colloco. Xenoph. in Oecon δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν λελογισμένα κατέθεμεν, quæ in annuum usum deputata sunt, seorsum etiam condidimus. ¶ Apud Platon. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέσθαι χρὴ σκοπεῖν, &c. exp. re in medium collata considerandum est. ¶ Apud Euripid. καταθέναι σοι δὰς, fœdus facere.

Καθατίθεμαι, idem quod κατατίθημι, depono: ut Iliad. γ, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. Plutarch. in Fab. Τ Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καθεσθαι τὴν μοναρχίαν, cogere ad deponendam dictaturam. Item depondo, persolvo. Phaler. in epist. ¶ Item colloco, constituo. Isocr. in encom. Euag. βελόμενος ἀσφαλῶς καθεσθαι τὰ σφέτερα αὐτῶν, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut ἀδίκως δόξαν καθίεσθαι, apud Thuc. l. 4. ¶ Καταθεσθαι χάριν collocare & conferre beneficium, gratiam in re. Idem l. 1. & Dem. σφέτερα παρακινδυνεύσαντες καταθέσθαι. ¶ Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα καταθέσθαι, literis mandare, scriptis prodere & testificari Synes. ¶ Κατατεθέσθαι δυνερασίαν, passivè dicitur, i. conferri: apud Herodian. lib. 6. Item ἀπόδη καθιεσθαι, dicitur, i. collata esse: apud eundem.

Κατάθεσις, depositio. Item positio, i. affirmatio. Τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium, quum in terra sarmenta deprimuntur. Gaz. de sen.

Καθέθηκα, itidem depositio. Item pro παρακαθέθηκα, Isocr.

Decomp. Ἐγκατατίθημι, (& ἐγκατεπιτίθημι) depono in, repono seu condo in. unde apud Hesiod. in Theogon. εἰλύι ἐγκατέθετο νηδύι: *per syncopen*, pro ἐγκατέθετο.

Παρακαθατίθημι, seu παρακαθατίθεμαι, depono, apud, fidei alicujus committo, custodiendum trado. Aeschin. Τοῖς διδασκάλοις παρακατατίθεμεν τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Plut. in Themist. τὴν πόλιν παρακαθεθεῖσαν τῇ Ἀθηνᾷ. Interdum exp. depono tanquam apud sequestrem: ut apud Xen. Hell. 6. Item, fortunæ committo. Aeschin. in Ctesiph. Παρακαταθήκη, depositum, fidei commissum. Thuc. l. 2. μέχρι τοῦδε ἔξομεν παρακαταθήκην. Sic & apud Dem. in Mid. &c.

Προσκατατίθημι, insuper depondo seu persolvo. Aristoph. in Nub.

Συγκατατίθημι, unà depono. Συγκαθατίθεμαι, idem: unde metaph. συγκαθατίθεσθαι τῷ δόξῃ dicitur, i. in eandem sententiam descendere, idem sentire: sumpta metaph. ab iis qui ejusdem sententiæ existentes calculum unà in urnam ponunt. Sæpe tamen sine accusat. συγκατατίθεμαι, in hac signif. ulurpatur: ut apud Plut. de prim. frig. τὸ ἐπέχειν οὐ τοῖς ἀδήλοις τῶν συγκατατίθεσθαι σοφώτερον ἡγεμόνος. Συγκατάθεσις, assensio, approbatio. Sext. Philosoph. in Pyrrho. Item consensus seu consensio, in ep. ad Corinth. 2. c. 6.

Μετατίθημι, transpono. Item huc illuc transfero, commuto, permuto. Plutarch. in Coriol. ἀ τὰς χεῖρας μετατίθησι αὖθις ἐπὶ τὰς ᾠδάς.

Μετάθημα, transponor, Phil. de mun. Frequentiùs idem significat quod activum: Thuc. l. 8. ἐξεστιν ὑμῖν μεταθέσθαι μὴ πράσσειν. Xen. μετατίθεμαι τὰ ἐρημθέντα, muto & retracto. Interdum absolutè μετατίθεσθαι, dicitur pro retractare dicta & mutare sententiam: ut apud Plut. polit. 1. φανερῶς μετατίθησι, κἠμᾶς μὴ ἐξαπάτα.

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plut. in Sympos. 7. sap. Syn. ep. 67. Est & figuræ nomen. de qua Thryphon. & oratoriæ, de qua Iul. Rufin.

Decomp. Ἀμετάθετος, non transpositus vel mutatus: seu qui transponi & permutari nequit, immutabilis, constans.

Δυσμετάθετος, transpositu vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facilè transponitur & mutatur.

Παρατίθημι, oppono, seu juxta pono. Il. σ, Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παρὰ θῆσε ξεινία καλά. Plat. de rep. l. 2. ἀλλὰ μὴ τραγήματά που παραθησόμεθα, apponemus eis bellaria. Item addo, indo. Od. γ, Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοσσοῦτον ἐπὶ θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. Item commendo, fidei alicujus depositum servandum trado, committo. Actor. Ap. τὸν νεῦν παρατίθημι ὑμῖν ἀδελφοὶ τῷ θεῷ. Sic & alibi in n. Test. Significat etiam, pono juxta aliquid ut cum eo comparem, compono, confero, Isocr. in Panath. παραθέντες τὰκεῖ καθεστῶτα τοῖς ἐμοῖς. Item propono: ut Matth. 13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. Exponitur &, impono: apud Hesiod. in Theog. σφαῖραν παρέθηκε καρήατι.

Παρατίθεμαι, apponor. unde τὰ παρατιθέμενα, fercula quæ apponuntur. Aristot. polit. 1. Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι, appono: ut παραθεὶς ἅλαδε ἀγαθὸν κρέας τ' ἐπέ νευε. Odyss. ο. Interdum juxta pono. ut δαῖδας παραθεὶς. Odyss. β. Interdum appono, i. cito, allego, in medium affero. Plat. de leg.

de leg.lib. 6. τὰ μὲν δὴ τῶν ἄλλων ζώων, παραδείγματος ἕνεκα μόνον παρῆσθω τῷ λόγῳ. Exponitur etiam, confero, comparo, compono. Item depono apud, fidei alicujus custodiendum trado, commendo. Plutarch. in Num. παρακατέθηκε τοῖς πυθοῖ ἱεροῖς ἀμφορεῦσι. ¶ Est etiam, expono, explico, enarro. Arethin apoc. cap. 4. Item periculo expono seu obicio. Odyss. γ, ὅτ' ἀλόοντο Ψυχὰς παρθέμενοι. ¶ Apud Polyb. lib. 3. τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, exp reposuit & recondidit.

Παρέθεμα, id quod apponitur vel adjicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio & idem cum παράθεμα: unde apud Athen. l. 5. & 10. epulæ quæ convivis apponuntur, παραθέσεις dicuntur. Item compositio, comparatio, collatio. Polyb. l. 3. Item depositio seu repositio: apud eundem ibidem. ¶ Est & species ἀγωνίσματος: apud Plut. symp. 2. probl. 4.

Παρακαταθήκη, res reposita & recondita. Maccab. l. 2. cap. 3. Item res deposita. Phocyl. Pro additamento & appendice usus est Plut. in lib. de Herodoti malitia.

Ἀντιπεριτίθημι. (dec.) ex adverso pono, oppono, ut comparem & contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo Herodian. l. 3. τὴν χλαμύδα περιθέσθαι. Metaphoricè plerumque περιτίθεσθαι aliquid alicui dicimur, quo eum velut vestimus & amicimus. Aeschin. περὶ παραπρ. ὑπηρέτας ἔπεμψεν ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, autoritate quasi amictos. Plut. in Sol. τοὺς τίτλους ἀξίωμα περιέθηκε, effecit ut in autoritate & pretio haberentur. Interdum exp. tribuo, attribuo: ut apud Aristot polit. 8. c. 6. περιτίθημι τῇ Ἀθηνᾷ τὴν ἐπισήμειαν.

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circumpono, induo. Idem de mun. ὁ δὴ κνημίδας ἢ κράνος ἢ ζωστῆρα περιτίθεται.

Περίθεσις, q. d. circumpositio: actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid in ep. Pet 1. c. 3.

Περίθετος, circumpositus: seu circumpositivus, qui circumponi solet: ut περίθετος κεφαλή, apud Aristoph.

Συμπεριτίθημι (dec.) unà circumpono vel circundo.

Προτίθημι, propono, antè pono, Herodian. l. 7. προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τῇ Γορδιανῇ πράξαντι, proponunt in publico. Item propono, i. oratione in medium affero. Thuc. l. 3. γνώμας τῶν προτίθεσθαι ὧδε περὶ Μιτυληναίων λέγει. Apud Plut. in Cam. βουλὴν προθεῖναι senatum habere. Apud Demosth. προτιθέασι ψῆφον, permittere ut sententiam dicant judices. Item προτίθημι, appono, obicio Soph. Προτείνει ἀδελφῷ δέπνου οἰκείων τέκνων. Il. ὡς μὲν ἤδη Ἕκτορι κυσὶν μελήσει δμῶας προτίθημι ἀμφὶ Πάτροκλον, devorandum obicit canibus. Item propono, antepono, præfero. Thuc. προτίθεσθαι τὸ ὅσιον τοῦ ἡμαρτημένου.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι, Thuc. l. 2. τὰ ὁπωσοῦν προτιθέντα τῶν ἀποφυομένων, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, statuo seu constituo faciendum esse. Idem l. 3. οἱ τινες ἐπὶ τῇ ἐκείνων κακῷ τὴν ὠφελιμωτάτην προὐθέτο. Exponitur etiam, proposito edicto constituo: apud eundem l. 5.

Προτεθείς, passivè dicitur quod quis sibi propositum habet. Dem Phil. 1.

Πρόθεσις, ἡ, propositio: ut ἄνευ προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. Item propositio, i. ea argumentationis pars per quam summatim ostendimus quid sit quod probaturi sumus, Aristot. rhet. 3. Quintil. l. 4. c. 4. Item propositum, intentio, scopus quem sibi quis proposuit: unde τῆς προθέσεως ἀμαρτάνειν, apud Phil. de v. M. l. 3. Apud gramm. exp. præpositio: pars orationis.

Προθετικὸς, proponendi seu præponendi vim habens præpositivus seu propositivus.

Προθέσμιος, præstitutus, antè constitutus seu statutus: ut προθεσμία ἡμέρα, apud Lucian. in Nigr. Et προθεσμίαι ἡμέραι: quæ sæpe omisso subst. προθεσμία dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Dioscor. lib. 7. cap. 4. Interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: ut προθεσμία ἐπαγγελίας & δίκης, apud Naz.

Decomp. Ἀπρόθητος, sine animi proposito & consilio. Polyb.

Ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de v. M. l. 3. Ἐκπρόθεσμος, post diem præstitutum, condicto die jam elapso. Ἐκπροθεσμέω, dicm præstitutum excedo, in mora sum: in Pand. Gr.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit. Luc. Ἐμπροθέσμως, intra præstitutum tempus.

Ὑπερπρόθεσμος, idem cum ὑπερθέσμιος. Lucian.

Προσπίθημι, appono, applico, admoveo. Thucyd. lib. 3. κλίμακας προσθέντες ἀπὸ τῶν τάφρων τοῖς τείχεσι, scalis admotis. Item addo, adjicio. Isocr. in Panath. προσθεῖναι μὲν ἐδύν ἔξεστι τοῖς εἰρημένοις, αὐξῆσαι ἀφελεῖν, Aristoph. ἵππον προσπιθεὶς τοῖς ζύγοις. Apud Demosth. προστίθημι εἰς τὸ πράγματα φιλανθρωπίαν, adhibeo seu affero ad. Interdum exponitur, adiungo: ut apud Thuc. li. 13 μιᾶς οὔσης Ἀθηναίοις προσθεῖναι σφᾶς αὐτούς. Item tribuo, attribuo. Plut. in Lyc.

Προσπίθεμαι, adiungor, adiungo seu coniungo me. Herodian. lib. 7. προσπίθεσθε τοῖς Ῥωμαίοις. Plutar. in Fab. προσετίθετο τῇ κατεσκευασμένῃ πάντες εἰς τὸν ἐκείνου γάμον, sententiæ ejus se adjungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item tribuor, attribuor. Thuc. l. 3. μὴ τοῖς ἀλλοις ἡ αἰτία προστεθῇ. Activ. idem significat cum προστίθημι: apud eundem lib. 1. Neutraliter exp. insisto, insto, pergo: ut Act. Ap. cap. 12. προσέθετο συμπαραβῆναι καὶ Πέτρον.

Προσθεμα, quod apponitur, admovetur, aut adhibetur. Exponitur & appositus: apud Dioscor. l. 3. ἐν προσθέμασι πιεῖ, appositu prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admotio: applicatio | ut πρόσθεσις τῆς σκυτάλης, apud Aristotel. Rhetoric. 3. & προσθέσεις κωμῳδιῶν, apud Philostr. ep. 39. Item additio, adjectio: ut apud Phil. de v. M. lib. 3. ἀνὰς dicitur προσθεσει μονάδος ἐς τρία φθάσεσθαι. Est & figuræ gramm. nomen, vocabulo alicui ab initio syllabam adjicientis. Tryph.

Πρόσθετος, appositus: seu appositivus, qui apponi solet: ut προσθέτοις κόμαις, apud Xen. pæd. 1. & πρόσθετα φάρμακα, apud med. Item addictus creditori. Plut. in Luc. Scribitur & προσθητός, apud Luc. de saltat.

Πρόσθημα, additio, additamentum, accessio. Plat. de rep. lib. 1. Plut. de aud poëm. &c.

Συντίθημι, compono, coniungo, concinno. Aristotel. rhetor. 2 τὸ διηρημένον συντιθέναι λέγει ἢ τὸ συγκάρδια διαιρεῖσθαι. Thucyd. lib 1. ἢ τι πρὸ τοῦ Μηδικοῦ Ἑλληνικὸν ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτοὶ τὸ Μηδικὸν, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolosè compono: ut apud Antiph. ὅτε ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα. Apud Plutar. συνετίθεντο τῷ περὶ τὸν Σίκινον πραγματείαν, exp. confecit negotium.

Συντίθεμαι, (pass.) componor. Theophrast. histor. pl. lib. 9. cap. 16. Item compono & accommodo me: ut κολακεία πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συνιθεμένη, apud Luc. de cal. Συντίθεμαι, (act. signif.) idem cum συντίθημι. Thucyd. ξυνέθετό σφι συμμαχίαν, societatem cum eis iniit quod sæpius sine fin illo accusat. dicitur: ut apud eundem lib. 8. τῶν πόλεων ὁπόσαι ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur & συνθέται qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re convenit: idque sequente interdum accusat. ut apud Plut. in Alcibiad. Interdum infinit. ut Herodian. lib. 1. συνέθεντο φθάσαι τι δράσαντες ἢ πεισθέν. Interdum etiam cum ὡς: ut Xenoph. Hellen. 2. ξυνεθέντο ὡς τῇ Χίᾳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur & συνθέσθαί τι πρός τινα. ¶ Item συμπίθεμαι, adstipulor, assentior: cum dat. apud Pausan. Item attendo, animum adverto: ut Odyss. ο; & ω, σὺ δ' οὐ συνίθεο κοὐ μετάκουσον.

Σύνθημα, compositum, constitutum, compactum: unde ἐκ συνθήματος, fieri dicitur, quod ex composito fit & compacto. Item signum partibus commune. Herodian. l. b. 2. πάντες ἐφ' οἷς συνθήμασι συμπαραβαίνοντες, repente dato signo. Hinc ἐνδιδόναι seu διδόναι, δέχεσθαι, ἐξαίρειν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum: apud Polyb. Plut. & Luc. Item signum, quod imperator militibus dat. tessera: ut apud Eurip. in Rhes Trojani exercitus σύνθημα erat Φοίβου. Dicitur & de tessera quam excubitoribus dat tesserarius: apud Polyb. Item sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quævis signa & notas extenditur: apud Plat. & Synes. &c. ¶ Apud Athen. lib. 5. idem ferè significat quod σύνθημα, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τί γάρ ἀκριδὲ ξύνθημα καὶ βακτηρία;

Συνθηματικὸς, ut συνθηματικαὶ ἐπιστολαὶ, literæ quæ per signa & notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, utendo signis & notis parti utrique communibus: unde συνθηματικῶς γεγραμμένην ἐπιστολὴν, apud Polybium.

Συνθηματιαῖος, ut συνθηματιαῖοι στέφανοι apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐνδέσιμοι, i. qui conficiendi ἐνδεῖν, ab eo qui confici curat.

Σύνθεμα, *itidem* signum quod ex composito datur: tessera: pactum Hesych. & Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei. Demetr. Phal Aristot. &c. Est & figuræ nomen apud Gramm. Item sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur & de certo quodam vestis genere. apud Suid. & Mart.

Συνθεσία, pactum, fœdus, ll. β.

Συνθετης, ὁ, compositor, autor. Plat. de leg. Συνθετικὸς, qui componere & construere novit. Luc. de scrib hist.

Σύνθετος, compositus: coagmentatus, concretus. Demetr. Phal. Herodian. lib. 3. Scribitur & συνθετὸς, unde συνθετὴ, apud Aristot. de arte poët.

Συνθήκη, idem quod συνθεσις, compositio, &c. ut συνθήκη πάσῃ ὀνομάτων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, commentum, fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. Interdum & ipsæ tabulæ quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur: ut apud Demosthen. ἀναγιγνώσκω τὰς συνθήκας τὰς ἐπὶ τοῦ διαιτητοῦ. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit.

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio & violatio pactorum seu fœderis. Suid. Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus: simplex. Arist. polit. 1. Item qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit. Suid. Item qui pactus non est, qui fœdus non init:

Hesych.

Hesych. Apud Demosth. περὶ παραπρ. ἀσυνθετώτατον ὄχλον inter alia exp. etiam plebs quæ quid sentiat minimè aliquis intelligere & animad vertere possit. Harpocr. Ἀσυνθετέω, non fœdo pactis & inito fœdere. Esdræ 2.

Ἐπισυνάπτω, insuper compono & conjungo cum: vel, cumulatim adnecto & adjungo. Themist. Ἐπισύνθεσις, cumulata conjunctio. Idem.

Εὐσυνθετος, bene compositus: vel aptus ad compositionem, qui componi facilè potest. Εὐσυνθετέω, bene compositus sum. Item fœderibus & pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus & pacta servo. Suid. exp. εὐνοϊκῶς ἔχω.

Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus item mala compositio. Hesych. idem est cum κακοῤῥαφία.

Παρασύνθετος, ex composito derivatus, decompositus.

Προσυνάπτομαι, antè paciscor, priùs convenio.

Ὑπιημι, su. erpono, vel super impono, super attollo. Plut. in Rom. τὰ ἀροτρον ὑπιεμένους. Exponitur &, præpono.

Ὑπερτίθημι, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio. Polyb. l. 5, ὑπερεθέμην τὸν ἐπὶ τὸ Ῥίον παχθῆναι ἡμέραν.

Ὑπέρθεμα, unde ὑπερθεματίζω, pretium augeo, supra omnes l ceor.

Ὑπερθεμασμὸς, melior allata conditio in pacto additionis in diem. in Pand.

Ὑπέρθεσις, transpositio. Hermogen. Gramm. idem schema est quod μετάθεσις. Item, dilatio, procrastinatio. Phil. de u. M. l. 1.

Ὑπερθετικὸς, superlativus. vox gramm.

Ἀνυπέρθετος, (dec.) qui differri & procrastinari nequit, interdum, citus, subitus. Dioscor. in præfat. l. 7. Ἀνυπερθέτως, sine mora, sine dilatione, Phar. ep. 38.

Ὑποτίθημι, suppono, subjicio. Plut. de sol. an. τόξα μαχάλη ὑποθείς. Item subjicio, i. propono: ut ὑποτιθέναι ἐλπίδα, apud Thucyd. l. 2 & 4. Item suppono, i. velut principium pono. Aristot. metaph. 1. ¶ Item pignori pono, oppignero. Aesch. in Ctesiph. ὑπεθέσην αὐτὸν τὰ παλαιὰ τοῦ δημοσίου πρόσοδον. ¶ Exponitur & fundo, rundo Hermog.

Ὑπόθημα, suppono r, &c. Item edoceor: unde ὑποθήμων, edoctus. Philostr. in Heroic. Item proponor Aristot. eth. 6. Item oppigneror, pignori oppono. Demosth. adversus Aphob. Activè frequentiùs usurpatur pro pono, statuo. Isocr. πάσης αὐγείου τιθέτω, οἷον ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι. Interdum, censeo, decerno. Aristot. ὅτ. δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα. Item propono, propositum mihi habeo: ut Isocr. in Helen, enc. περὶ ἧς τὸν λόγον ὑπεθέμην, de qua ab initio dicere propositum mihi fuit. Exponitur &, scribendi argumentum seu materiam mihi sumo: apud Philostr. in Heroic. ¶ Apud Atticos significat, præcipio doctrinæ moralis & philosophicæ præcepta do: ut apud Isocr. ἐγώ σοι περὶ σύμπαντος ὑποθήσω, &c. Sic Plat. in Charm. ἄλλῳ ὑποθήσομαι, alii præcipiens Sic & apud Plut. & Aristot. Interdum, moneo, consulo: vel edoceo suggero. Od. ε, Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι. Od. α, Σοὶ δὲ αὖτ' ἐγὼ συνικῶς ὑποθήσομαι· Cum accusat. rei, Il. θ, Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ' ἥτις ὀνήσει. Sic & alibi apud Hom.

Ὑπόθεμα: τὸ, id quod supponitur seu subjicitur: pedamentum, basis. Plut. in quæst. Plat. Apud medicos ὑποθέματα dicuntur crochisci seu glandes quæ ano subjiciuntur.

Ὑπόθεσις, *itidem* fundamentum, basis alicui rei suppositа, apud Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 14. Item suppositio. subiectio. Interdum ὑπόθεσις dicitur positio rei alicujus tãquam demonstratæ & ab alio conceſſæ: unde κατ' ὑπόθεσιν εἰπεῖν, est non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponentem & pro confesso sumentem. Idem de caus. pl. l. 6. Item ἐξ ὑποθέσεως ἀπόδειξις dicitur quum quid demonstratur ex eo quod pro demonstrato assumitur, non tamen est demonstratum. Philopon. in post. anal. ¶ Apud rhetores & juris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa: species, vel legis casus: fic & apud Basil. ¶ Itẽ sic nominatur quæstio seu res proposita, res de qua agitur: unde apud Plut. in Erot. λέγειν τὴ πρὸς ὑπόθεσιν. ¶ Itẽ materia & argumentũ operis alicujus: Schol apud Dem. Eurip. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen: apud Plut.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subjicit aut suggerit, autor, consultor, Suid.

Ὑποθετικὸς hortatorius. Item conditionalis: unde ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ, qui Aristot. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, pr. an. l. 1, cap. 26: in quibus præmissæ concedente adversario & ex pacto positæ sunt & assumptæ.

Ὑπόθετος, suppositus: seu supposititius, qui supponi solet: unde ὑπόθετον φάρμακον, apud Aegin. l. 7, c. 12.

Ὑπόθηκη: suppositio. Item argumentum, materia subiecta. Item pignus. Demosth. Aristot. Item ὑποθῆκαι, præcepta & admonitiones ad vitam instituendam. Isocr. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areop.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑπόθεμα. Athen. Ὑποθημοσύνη, præceptum monitum, consilium. Il. o. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non suppposititius, qui sine suppositione est. Plat. de rep. l. 6.

Προϋπάρχω, & προϋπαίτιος, præsuppono. Plut. de procreat. animi,

Composita sine præpositione: ac primùm ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinent, munus agonothetarum.

Ἀθεσία, actio qua ea quæ rata facta fuerant irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. & 2.

Ἀθλοθεσία, præmii constitutio: ipsum munus athlothetarum, apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionem utriusq; concertantium.

Ἀστροθεσία, plures stellæ simul positæ: quidã constellationẽ vocãt.

Εὐθεσία, benè constituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμὸς: apud Dionys. Areopag.

Νομοθεσία, legislatio, sanctio, vel, jus ferendarum legum. Aristot. rhet. 1.

Νουθεσία, admonitio actio ipsa monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνομαθεσία, nominum impositio.

Ὁροθεσία, designatio terminorum, Ὁροθέσια, τὰ, ipsi termini & limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, loci situs vel positus. Exponitur etiam, ficta loci descriptio. Cic. ad Att.

Υἱοθεσία, adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. & alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία manuum impositio. *cuius à Luca sit mentio.* Dicitur & de lyram pulsante, apud Athen.

Composita ex θέτης & θετὸς, itidem sine præposit

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, q. d. certaminis dispositor: judex & præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθετέω, præsum certaminibus omnia moderor & rego in certaminibus. Thuc.

Ἀγωνοθετικὸς, idem cum ἀγωνοθεσία, ex Soph.

Ἄθετος, ὁ, ἡ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item ineptus, inutilis: apud Dioscor. l. 1. & 3.

Ἀθετέω, loco moveo abrogo, irritum facio. Plut. in Cor. μηδὲν ἀθετεῖν τῶν ἐκείνου γεγραμμένων. Sic in ep. ad Gal. c. 2, οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ θεοῦ. Interdum exp, rejicio improbo, aspernor: ut Luc. æ 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ. Exp. etiam, prævaricor: in proverb. Solom. c. 11.

Ἀθετοῦμαι, rejicior, contemnor. Chrysost. de sacerd.

Ἀθέτημα ipsum factum quo aliquid irritum fit vio. atur & rejicitur: prævaricatio, transgressio, Reg lib 3 c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio-abdicatio: in ep ad Hebr. c. 7.

Ἄθεσις, apud Hesych. exp. ἀθέτησις, item, συγκατάθεμις.

Ἀθλοθέτης & ἀθλοθέτης, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet muneribus propositis. Luc. significat & qui quodvis præmium proponit: apud Dionys.

Ἀθλοθετέω, præmium certatoribus propono, sum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθετὴς, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμόθετα, τὰ, incudis repositorium, id cui incus imponitur. dictum per synt. pro ἀκμονόθεσιν. Iliad. σ.

Ἀοιδοθέτης, poëta in Anth. Epigr.

Ἀστροθετέω, ad stellarum positum pertinens. in Epigr.

Αὐλοθετέω, fistulas compingo.

Δυσθετέω, malè affectus sum, sum animo malè affecto & alienato. apud Suid.

Δυσθετίομαι, idem: apud eundem. Apud Polyb. δυσθετούμενος, exp. animi anxius, perplexus.

Εὔθετος, appositus, accommodatus, idoneus. Dioscor. l. 2. c. 56.

Εὐθετέω, sum aptus & idoneus Idem l. 1, c. 106, εὐθετεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά. Item bene habitus sum, Theophr, hist. pl. l. 1. c. 1. ¶ Item transitivè, concinnè dispono, eleganter & scitè digero. Lucian. & Synes. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogon.

Decomp. Ἀνεύθετος, non appositus, ineptus, inutilis. Hesych.

Διευθετίω, suum quodq; loco digero & dispono. Exponitur &, boni consulo.

Θεσμοθέτης, legumlator, legum & institutorum autor. Aeschin. in Ctesiph. Aristot. de mun.

Θεσμοθετέω, sum θεσμοθέτης. Διαθεσμοθετέω, (dec.) exp. instituo item designo.

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor, qui sacra aut sacros ritus instituit. Areop.

Ἱεροθετέω, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem. (polit. 2.

Νομοθέτης, q. d. legum positor: legumlator, legis sanctor. Aristot.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legumlatorem, Item legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero, leges sancio. Isocr. νομοθετεῖν τοῖς μοναρχίαις. Item general. jubeo, sancio: *more legislatoris.* Theophyl. τὰ πραττόμενα καὶ φθεγγόμενα ὅσα νομοθετοῦσιν οἱ Ἕλληνες. Sic & apud Alex Aphr.

Νομοθετεῖσθαι, lege sancitum seu cautum esse Aristot. polit. 6. Athen. l. 9. Item, legi subiici & legem accipere. Plat. de leg.

Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία suprà.

Decomp.

Decomp. Ἀνοθέτητος, nullis legibus conſtitutus. Plat. de leg.Item legibus malè ordinatus. Ariſtot. polit.2. Exponitur &, legibus poſitis non obtemperans, ſine lege vivens: apud Athen.l,12.

Ἀνθεσμοθετία, adverſus legem fero. Plut.

Διαθεσμοθετῶν νόμους conſtituere leges, Plat, de leg.

Ἐπιθεσμοθετία, inſuper ſancio, ad leges latas aliquam addo.

Καθεσμοθετία, legem oppono, legem obrogo. Plat.

Συνθεσμοθετία, unà leges fero, ſocius ſum in ferendis legibus. Demoſt.in Timocr.

Νουθετέω, (q. d. menti impono aut indo) moneo commoneo, commonefacio. Menander, Ἅπαντες ἰσμὲν ὡς τὸ νουθετεῖν σοφόν, Αὐτὸ δ' ἀκριβέστατόν τε γνῶσκόμεν. Luc. Τιμαρχῳ ἦκω ταῦτά σε νουθετήσων. Item reprehendo, caſtigo, increpo.unde apud Plat. in Phæd. νουθετοῦντας μὲν ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὡς πονηροὺς, εὐδοκιμοῦντ' ὑπὸ πολλῶν τοὺς πολλούς,

Νουθετοῦμαι, moneor, commonefio, Iſocr.in enc.Buſir.Item reprehendor, &c.

Νούθετημα, τό, monitum, monitio, admonitio, Plut.

Νουθέτησις, ipſa actio monendi: idem cum νουθεσία. Ariſtotel. in eth.

Νουθετητικὸς, monitorius, pertinens ad admonitionem: ut νουθετητικοὶ λόγοι, apud Plat.& Xen.

Νουθετίζω, idem cum νουθετέω. Νουθετισμὸς, idem cum νουθεσία apud Menand.Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνουθέτητος, qui moneri non poteſt: vel qui monitionibus non emendatur. Iſocr,& Plat.

Ἀνουθετησία, viciſſim admoneo. (Syneſ.

Καταυνουθετέω, commoneo. Item monitis inſtituo, & moderor.

Οἰωνοθέτης, qui prout alites videt vel volare vel paſci vel garrire, οἰωνοὺς τίθεται, i.auguria captat Soph.in Oed.tyr.

Ὀνομαθέτης, & ὀνοματέτης, nominis vel nominum impoſitor, Plat.in Cratylo.

Ὀνομαθετία, nomina impono. (gionis ſtatuit.

Ὀροθέτης, finitor, qui terminos & limites alicujus agri vel regionis ſtatuit.

Παλαίθετος, à longo tempore aſſervatus & reconditus.

Παλαιοθετης, Heſych. eſt παλαιοπράγμων & δρασήριος.

Ὑιόθετος, adoptatus. Idem. Ὑιοθετία, adopto apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q.d.hymnos aut carmina ponens: poëta. Theocr.in Epigr.

Χειροθετέω, manus impono. Dionyſ,Areop.

Χειροθετεῖσθαι, exp.accipere manuum impoſitione: in can.3.Concil.Niceni.

Ὠμοθετέω, crudum impono aræ, Il.α.

Ὠμοθετέομαι, idem Od.ξ

Ὠροθετέω, in hora natali noto & digero. Lucill.Epigr.2.

Compoſita ex θήκη, itidem ſine præpoſit.

Ἀγγοθήκη, vaſorum apotheca. Athen.l.5.

Ἀλαβαστροθήκη, was in quo alabaſtra reponuntur. Ariſtoph. Scribitur & ἀλαβαστοθήκη apud Suid.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur: panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda iacula, pharetra. Heſych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin.37.c.1.

Δορυθήκη, locus in quo haſtæ reponuntur. Pro eodem dicitur & δορατοθήκη.

Ἐγχυθήκη, propriè dicitur eſſe ſcrinium in quo velut in fideiuſſione nummi deponuntur & pretioſa ſupellex. Luc.in Lexiph. Scribitur &, ἐγχυτοθήκη & ἐγχυθήκη, apud Athen.lib.5.

Ἐκθεσμοθήκη, penaria cella, ſeu penaria: locus ubi ſedulia reponuntur: qui & κνημιοθήκη, dicitur teſte Poll.

Μυροθήκη, unguentorum repoſitorium, vas unguētarium. Suid. Μυροθήκιον, idem. Cic:l.2.ad Att.ep.1.

Ξιφοθήκη, vagina enſis. Heſych.

Ὁπλοθήκη, armorum repoſitorium. Plut.in Symp.7.ſap.

Πινακοθήκη, tabularum repoſitorium: tablinum, tabularium. Et ſpecialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin.lib,35. cap.2.

Σανδαλοθήκη, locus ubi ſandala ſeu ſandalia (calceamenti id genus eſt) reponuntur. Poll.l.7.c.12.ex Menand. Miſogine.

Σκευοθήκη, vaſorum inſtrumentorumq; ſuppellectilis repoſitorium. Athen.lib.11. Item armarium, vel armamentarium. Aeſchin.in Creſiph.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ deſtinatus. Et in navi, locus ad aſſervandum aquam dulcem. Athen.l.5.

Χαλκοθήκη, locus ubi æs & ærea ſupellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repoſitorium. Athen.lib.6.

Χρυσοθήκη, aureæ ſupellectilis conditorium. Idem.l.5.

Compoſita ex θήκη ſeu θήκων.

Εὐθήκων, ων, ὁ & ἡ, qui eſt corpore bene conſtituto & habito. Ariſtot.hiſt.an.l.9. Exponitur etiam, aptè ſeu pulchrè compoſitus, concinnus.

Εὐθηκοσύνη, ordo concinnus & elegans, apta rerum digeſtio. Heſiod.Erg.2.Xenoph,Pæd.8.

Εὐθηκοτέω & εὐθηκοτέομαι, aptè & concinnè digero & diſpono. Plat.de leg.lib.6.

Κακοθήκων, qui eſt corpore malè conſtituto. Item malè digeſtus, &c. oppoſitum τῷ εὐθήκων. (ſiod.ibidem.

Κακοθηκοσύνη, quum res malè geruntur & diſponuntur. Heſ.

Compoſita remotiora.

Κύλαθος, Κίθος. quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΤΙΚΤΩ, (F, τίξω, aoriſt. 2, ἔτεκον, præt.med. τέτοκα, ab inuſitato τίκω) pario, procreo item genero, gigno. Heſiod.in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι, Hom.hym.1.in Merc. Ἐν θεσπεσίαις ἄντροις τέξεσι βόες ταύροισι μιγεῖσαι Μίγδιλο γηλέας τε καὶ ἄρσενας. Od.ξ. ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς, quem genuit Vlyſſes. Plut. de aud ὥσπερ τῆ τεκούσῃ τὸ συμπαθεῖν καὶ κηδεμονεῖν τοῖς γονεῦσιν, ἁρμόττειν ἐστί. Interdum ἡ τεκοῦσα dicitur mater; genitrix: ut apud Ariſtot. ἀποκτείνει ἡ τεκοῦσα τὸν τεκόντα, Sic paſſim apud Eurip.& cæteros trag.

Τίκτομαι, parior, generor: unde ἡ ἐκτόμου, id quod paritur partus. Item activè, idem quod τίκτω. Od. ο, Μαίη Διὸς αὖ τέκετο Πολυφάντην, Pauſin Att. λύπαις τὴν ἐμαυτῆς ὡς τεκομένῃ.

Τέξις, εως, ἡ, partus ſeu partio.

Τεκμήρ, ῆρος, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll.l.2.c.1.

Τοκὰς, άδος, ἡ, quæ peperit & enixa eſt Eurip. in Hecub.& in Med. Item quæ brevi paritura eſt, gravida. ut θήλεια τοκάδες, Odyſſ.ξ.

Τοκεὺς, έως, ὁ, parens, genitor. Iliad.φ, ὡς δ' ἐτε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἱῶν. In plurali τοκῆες & Ion. τοκῆες, Odyſſ.α,& ξ, πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; Sic & τοκῆας pro τοκέας. Iliad. υ & Heſiod.in Erg. (lib.2.

Τοκετὸς, ὁ, partus puerperium. Exponitur &, nativitas. Poll.

Τόκος, ὁ, itidem partus. Iliad.ε. Περιβρὼξ δὲ μήτηρ οὔ πῃ ἐιδομένη τόκοιο. Ariſtotel. polit.7. οἱ δὲ τοῖς τόκοις αἰνίας πονοῦσι τὰς πολλάκις καὶ ἀμφοτέρους φθείροντας πλέθρους. Interdum ſic dicitur & id quod partu edidit mater, ſeu edit: ut apud Syneſ. ep,141. Metaphoricè ſic appellatur fœnus quod ex uſura ad nos redit. Iſocr. & Demoſth.&c.

Τοκάω parturio, partui ſum vicina. Poll.lib.2.ex Grat.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror. Idem l.3.c.9.

Τοκισμὸς, fœneratio, Ariſtot.polit.1.c.7.

Τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. Poll.l.3.c.9.

Τέκνον, τὸ, fœtus, proles, tam paryula quam adultâ, tam animantium brutorum quàm hominum: Iliad.β, Διὸς τέκνα Ἀρτεμιτῶν. Il.θ, τέκνον ἱλάφοιο ταχείης.

Τέκνον, τὸ, idem Il.β, ἡμέτερόν τ' ἄλοχόν τε, καὶ νήπια τέκνα Sic & alibi apud Hom.&c. De prole brutorum animantium, Plut. in Per. καὶ τὰ τέκνα καὶ πτηνῶν εἰς τοῖς κάλποις ἀφιέρωσε,

Τεκνίον, τὸ, filiolus, filiola. Ioan.13,& ep.ejus 1.c.4.

Τεκνόω, liberos procreo, genero, gigno: apud Athen.lib.13. Ἐν τέκνωσιν Ἔρως, ἡρίψεν ὁ Κύπριδος, Plut.in Per. δικαῖ δὲ νόθον ὀνομάζειν τὸν τοιοῦτον τεκνωσάμενον. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Soph. in Trachin. αὐτὰρ δὲ, ἢ τεκνῶσα;

Τεκνόομαι, gignor naſcor. Plut.in Ant. ὑφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτῶν. Apud. Eurip.in Phœn. Ἐξ ἧς τεκνώθη Λαΐου βίᾳ θεῶν, exp.ex quo tempore factus eſt pater Lajus.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc.l.2. Plut.in Lyc.

Compoſita: ac primùm ex τίκτω & τοκίζω cum præpoſitione.

Ἀνατοκίζω, uſuram renovo. (ep.vlt.

Ἀνατοκισμὸς, uſuræ renovatio, anniverſaria. Cic.ad Att.lib.5.

Ἀποτίκτω, partu edo & enitor, partu emitto: vel partum depono. Plut.de ſolert.anim.& Alex.Aphr.probl.l.1.

Ἀπότεξις, partus ſeu partio. Dioſc.l.5.c.153.

Συναποτίκτω, (*decomp.*) unà cum partu edo.

Ἐκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat.in Theæt. ἢ οὖν κυῆ μὲν ἡ γυνὴ ὠδίνουμεν, ἢ πύκνα ἐκτετόκαμεν;

Ἐκτοκίζω, fœnori do, fœnero. Deuteron.c,23.

Συνεκτίκτω, (*decomp*) unà cum partu edo: vel, ad partum cõfero & conduco.

Ἐντίκτω, pario in ſeu intus, Et metaph.ingenero. Plat. ep.7. μόγις ἐπισυμβὰν ἐντεκεῖν. Plut. in Cæſ. μειζόνων ἐπίδοξον ἐπινοίας πραγμάτων, in animo ejus pariebant & excitabant. Particip.med. ἐντετοκὼς, ingenitus, infitus. Ariſtoph. in Veſp. νόσον ἐγχρίμπτει τῷ ποδὶ ἐντεκοῦσαν.

Προσεντίκτω, (*dec.*) inſuper ingenero ſeu ingigno.

Ἐπιτίκτω, inſuper pario. Exponitur & ſimpliciter, partum edo. in Pand. ἐπιτεχθὴς αὐτεξούσιος, exp. agnatus ſuus hæres:

Καταδανίζομαι, fœnore obruor & exhaurior. Ariſtot.polit.2.

Compoſita ſine præpoſitione: ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ος, ὁ ἡ, exp.in propinquo natus.

Ἀξιτόκος, fœtum augens. Apud Non. ἀξιτόκος, dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.

Αἰνότοκος, infeliciter natus ſeu genitus. Heſych. Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, & qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur & fœm. αἰνοτόκεια, in hac ſignif. apud Moſchum in Megara.

Ἀλαοτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, ſeu qui cæcos peperit.

Ἀλόκητος, (per hyperthefin dictum pro ἀλότοκος) cujus partus alie

tus alienus & longè diversus est à cæterorum animalium partubus: prodigiosus, monstrosus. Et generaliter, absurdus, inusitatus, rationi non consentaneus: ut ἀλλόκοτος σωφήνη: apud Luc Apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus & rusticus.

Ἀριστοτόκος, qui optimos parit Ἀριστόκος, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus: ut apud Eurip. in Rhesо, ὅς μ' ἀπώλεσ' ἡγένας ἐμῆσιν ἀριστοτόκοις.

Δυσαριστοκεία, ἡ, (*decomp.*) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. σ.

Ἀρρενοτόκος, mares pariens. Dioscor. l. 3. c. 131.

Ἀρρενοκεία, virilis sexus partum edo. Idem l. 3. c. 140.

Ἀρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaphoricè ἀρτίτοκος σελήνη dicitur nova luna. Ἀρτότοκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Ἄτοκος, quæ nondum peperit: vel quæ non parit, sterilis. Athen. lib. 9. τοκάδων ἄτοκος ἡ ἄτοκον. Χρήματα ἄτοκα dicuntur quę mutuo data sunt absque usura. Plato de leg. lib. 11. & Aristot. Oeconom. 2.

Ἀτόκιος, qui partum impedit, & sterilitatem inducit. Dioscor. lib. 3. c. 146. & alibi.

Ἀωρότοκος, intempestivo seu immaturo partu editus.

Βελοτόκος, à quibusdam dicitur ὀδοντόκος seu pulegium sylvestre: ut est in append. Dioscorid. quod & sagittarum & partuum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δευτεροτόκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit.

Δευτερότοκος, secundo partu editus.

Διδυματόκος, geminos pariens, geminam prolem partu edens: pro quo apud Theocr. idyl. 11. dicitur, διδυματόκος.

Διδυμοκεία, geminos pario: unde διδυμοκέαμοι, qui gemini uno partu eduntur.

Διδυμοκεία, geminorum partus.

Δίοκος, quæ bis peperit vel parit Δίτοκος, idem apud Anacr.

Δικοκεία, bis pario: seu gemellos pario, Aristot. hist. an. l. 6.

Δυοκεία, *idem* bina pario.

Δύστοκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυστοκία, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, Ὦ δὲ δυστοκίασι καμὼν ὠδῖνας ἐμίτυλλον.

Δυσκία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ἐρωτοτόκος στέρξ, amorem pariens & alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario, facili partu utor.

Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωότοκος, qui vel quæ animalis parit, animal gignens. Aristot.

Ζωοκεία, animalis generatio.

Ζωοκέω, animal genero, animal procreo seu pario, quod dicitur ad differentiam τῶν ὠοτόκων. apud eundem. Item, animale & vivum procreo seu gigno: unde ζωοκειδής, ad animalem formam pervenire.

Θεοτόκος, ὁ ἡ, Dei genitrix. Mariæ virginis epithetum. Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator: Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ.

Θηλυκέω, fœminei sexus partum edo. Dioscor. l. 3. c. 140.

Θηλυκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. lib. 3.

Καλλίτοκος, pulchros edēs partus, pulchram pariens prolem Hе-

Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus. (sych.

Καρποκία, fructus editio. Theophr. de caus. plant. l. 2.

Καρποκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. plant. lib. 5. c. 2.

Κλεψιτόκος, partum furans. Oppian. de venat. lib. 3.

Κοινόκος, communi partu editus. Sophocl. in Electra.

Κυροτόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic.

Κυοτοκία, fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas & solicitudines pariens, Agath. lib. 2. Epig.

Μογοστόκος, partus laborem suscipiens, circa partus labores. Lucinæ epitheton. Iliad. λ, π, & τ, quæ perturientibus adesse fingebatur & circa τόκους μογεῦν. De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοκέω, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ unum singulis partubus edit. Aristot.

Νηπιοτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recèns peperit. Eurip. in Bacch.

Ὀλιγοτόκος, rarò & paucos pariens.

Ὀλιγοκέω, paucos edo partus.

Ὀλιγοκία, ἡ, paucus partus seu parcus.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans. At ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat. Dioscor. lib. 2. cap. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit: Non. Παιδοτόκος βίος, vita coniugalis liberorum procreatrix. (in Hellen.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris dati repetitio. Plutar.

Παντοτόκος, omnia pariens: epitheton terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus.

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerositas.

Πρωτότοκος, quæ primùm peperit, primipara. Il. ε. Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Lucæ 2.

Πρωτοκέω, primùm pario primum enitor.

Πρωτοκδίω, primogenituræ privilegia tribuo. Deuter. c. 21.

Πρωτοκεῖα, τὰ, privilegia, seu ius primogenituræ: ibidem. Pro eadem dicitur & πρωτοτοκία, Genes. c. 25. & Hebr. 12.

Πυροτόκος, λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax, in iisdem.

Σκυμνοτοκεῖν, catulos parere. Dicitur & de piscibus, apud Arist. in hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Aristot. & Theophr.

Σκωληκοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. l. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens.

Τελειοτόκος, perfectum edens partum. (pario.

Τελειοκέω, perfectum edo partum. Item perfectum fructum

Τελειοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ἡ, quæ monstra parit, monstrosum portentū edens.

Τερατοκέω, monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. At ὠκύκοον partus celer, facile puerperium. Herodot.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens, idem quo ὀξυτόκιος, Dioscor. l. 5. c. 173. Sic ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol. an. & apud Dioscor. l. 4. c. 14.

Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 14.

Ὠμοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Aet. l. 16 c. 46.

Ὠοτόκος, ovum parit suo edens, oviparus Aristot.

Ὠοτοκέω, ovum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. & alibi.

Ὠοκία, ovi generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τίκτω, itidem sine præpositione.

Ἄτεκνος, ὁ, ἡ, ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. 2. Eurip. in Hec. & sæpe alibi.

Ἀτεκνία, ἡ, prole seu liberis carere, orbitas, Aristot. polit. 2.

Ἀτεκέω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Ἀτεκνόω, liberis & prole orbo, vel sterilem efficio: unde ἀτεκνωθῶμεν, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse, Reg. lib. 4. c. 2.

Δύστεκνος, liberis infelix. Δυστεκνία, liberis infelicem esse.

Εὔτεκνος, fœcundus Hippocr. aphor. lib. 5.

Εὐτεκνόω, prole seu liberis felix, fœcundus vel fœcunda: ut εὔτεκνος γυνή, apud Plut. in Lycurg. & apud Eurip. in Hecuba.

Εὐτεκνωτάτη, prole felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet Aristot. Rhet. 1.

Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi est.

Μισότεκνος, liberorum osor. Aeschin. in Ctesiph.

Μυσοτεκνία, odium liberorum. Plut. de lib. educ.

Μονότεκνος, unicam habens prolem, cui unicus filius est, aut unica filia. Eurip. in Herc. fur.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio. (Cratino.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multa beatus prole, Poll. ex

Πολυτεκνία, multa proles, multi liberi, Aristot. Rhetor. 1.

Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Item polit. 2. cap. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam, Eurip. in Phœn. Φιλότεκνοι πως καὶ γυναικεῖαι γνῶμαι. & Aristot. rhet. lib 1.

Ἀφιλοτεκνία, (*dec.*) liberos suos non amare.

Τιθλώω, &c. vide in Τιτθός. Τιλάω, in Τίλω.

ΤΙΛΛΩ, vello, vellico. Od. ο, (de circo accipitre) ὡς δὲ πόδας τε Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δ' πτέρα χεῦεν ἔραζε. Il. χ. ἡ δὲ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην Dion. in Vitellio, οἱ μὲν ἐῤῥάπιζον αὐτὸν, οἱ δὲ ὠνείδιζον ἔπαλλον. Item metaph. vellico, vexo, mordeo. Significat &, divello seu conuello, discerpo: apud Theophr.

Τίλλομαι, idem Iliad. κ, πλόον τό περ ἴσαν, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Auib. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, à sycophantis vexatur & mordetur. Apud eundem in Nub. πόρρω τιλλοῖ, exp. vellatur & feruenti cinere conspergatur.

Τίλμα τό, lineamentum concerptum, penicillus, turunda. Abstyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Dioscor. li 2.

Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori signif. apud Galen. τῶν κοίλων τόπων, l. 5.

Τιλμός, ὁ, vulsio, vellicatio. Eust. Est & ludus quidam. Hesych.

Τίλσις, εως, ἡ, idem in priori signif.

Τιλτός, ὁ, vulsus: item concerptus: ut τιλτὸς μυός, apud Gal. ad Glauc.

Glauc. l. 1. Exponitur &, vulsilis, evulsilis. Τὸ ἠλτὸν, idem cum ἠλτὸς μητὸς, apud Aegin. l. 6. ¶ At πλῶ est falsamenti species, apud Poll. l. 6. c. 9. ex Plat. Com. & Athen. l. 3.

Τιλω, αἱ, parvæ quisquiliæ seu corpuscula, quæ infusis per fenestram radiis Solis, aëri videntur innatare: præsertim verò quisquiliæ è panno vulso evolantes: unde & παρὰ τὸ πίμπλαμαι dictæ videntur. Plut. symp. 8. probl 3.

Τίλων, piscis nomen est apud Arist. Apud Herod. lib. 5. scribitur πλων.

Composita.

Ἀποπίλω, avello, revello: unde ἀποπίλεσθαι τῷ κεφαλῷ dicitur, cui capitis pili evelluntur: apud Plut. in apoph.

Ἀπόλλμα, τὸ, id quod avulsum est, seu vellendo abstractum. Theoc. idyl. 15. γραιαῶν ἀποπλάματα πηγῶν.

Συναποπίλω, simul avello. Diotc.

Διαπίλω, pervello. Διάλλμα, evulsio. Epigr.

Ἐκπίλω, evello: unde pass. apud Athen. l. 12. κέμβω πώγωνάτ' ἐκπεπλῆσθαι.

Προσεκπίλω, (*dec.*) insuper evello: vel, simul evello. Arist. in Avib.

Καθαπίλω, depilo, compilo, convello: Item evello: apud eund.

Ναυσπίλης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Poll. ex Philem.

Ναυθλητῆν, vellera vellere seu tondere. Idem ex Archippo.

Ναυθλητὴς, velleris in modum vulsus: apud eundem ex Cratini Dionysalexandro.

Παραπίλω, compilo, depilo, vulsella pilos extraho. Clemens Alex. Pædag. l. 3.

Παράλλμος, vulsura, pilorum evulsio, depilatio, schol. Aristoph.

Παραπίλτρια, depilatrix: fœmina quæ molles homines vulsellis depilat & glabrat. Pilost. in vit. Sophist.

Περιπίλω, circumcirca vello: vel simpliciter, vello, revello. Luc. in somn.

Ὑποπίλω, q.d. subvello. Apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. ὑποπίλαι τῷ βολίνῳ exp. subruncare herbam.

ΤΊΑΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda. Poll. l. 5.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo: in Hippiat. Item pro, liquidum stercus do: ibid.

Composita.

Διαλιλάω, ῶ, idem quod λιλάω, caco, excerno: in Hippiatr.

Ἐνλιλάω, incaco, stercore seu merda inquino. Aristoph. in Achar.

Ἱππόλιλος, ου, ὁ, morbus quidam equi ex argumento dictus: de quo Tiberius in Hippiatr.

Καθαλιλάω, stercore contamino: vel stercus emitto adversum. Aristoph. in Avib. & Ran.

Προσλιλάω, idem: apud eund. in Nub.

Σπατίλη, ἡ, idem quod πίλος. Poll. lib. 5. Schol. Aristoph. in Pace dicit esse humanum stercus, accipi tamen etiam posse pro segmento corii, quod scalpro recidunt sutores. Gal. apud Hipp. expon. liquidum excrementum.

Τίλφη, vide in Σίλφη. Τιμάω, ῶσω, &c. in Τίω. Τίν in Σύ.

ΤΙΝΑΣΣΩ, F. ξω, quatio, concutio, vibro. Il. χ. λιάσασι φάσγανον ὀξὺ, quatiens & vibrans acutum ensem. Exponitur etiam, perrumpo, & perfringo: in Epig. δέσμῳ ἔναξας.

Τινάσσομαι, quatior, &c. Il. ο. Item pro λιάσσω: ut Od. β. Ἐννὺθ' ἑπαδινηθέντε πυκάζεσθαι περὶ πολλά.

Τιναγμὸς, οῦ, ὁ, quassatio, vibratio: item excussio, apud Gregor. Pro eodem dicitur & πίναγμα.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: ut πινάκτωρ γαίας, apud Sophoc.

Composita.

Ἀμφιλιάσσω, utrinque quatio, vel undique quasso & concutio: unde φρενὸς ἀμφεπίναξε mentem undique concussit aut perculit.

Ἀναλινάσσω, concutio: vel vehementer concutio.

Ἀναλιναγμὸς, concussio: emotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀπολινάσσω, decutio vel excutio: Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀποπινάξεις κισσόν; Et in med. voce apud Chrysost. de sacerdot. ἀπολινάξασθαι τὸ πνίγος.

Ἀποπίναγμα, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symm. Esa. 1.

Ἀπίνακτος, inconcussus immotus, non agitatus. Nonn.

Διαλινάσσω, discutio, quassu discutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Eurip. in Iph. Taur. κόρας τε διπίναξ' αὖθις κόπτω.

Ἐκλινάσσω, excutio: unde Iliad. π. ὧν δὲ πίναχθεν ὀδόντες. Item amolior, expello.

Ἐκλιναγμὸς, excussio, quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐνλινάσσω, incusso. Ἐνλιναγμὸς, incussio.

Συμπινάσσω, concutio, conquasso. Aristot. de mundo.

ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ, ου, ὁ, calidus, fervidus: unde πυθαλέοις ὕδασιν apud Nic. in Alex. schol exp. θερμοῖς. Sic πυθαλέα λοετρὰ, Suid. sunt χλιαρὰ, nec non θερμά.

Διαπυθαλέος, (*c mp.*) fervidus, ignitus, candens. Arist. in Vesp. ἤμε κερκιωῷ Διαπυθαλέῳ ποόθοσον ζαχέως.

Τίννυμι, Τίνω, vide in Τέω. Τίπτε, pro πότε.

ΤΊΣ, aliquando est oxytonum, aliquando barytonum.

Τίς, (oxytonum, cujus genit. τίνος,) quis? interrogativè. Fœmin. itidem τίς, quæ? Neut. τί, quod vel quid? Odys. π. Τίς; πόθεν ἐσὶ σὺ ἀνδρῶν; Plat. in Charm. ἔσι γὰρ τίς σοι; Interdum dicitur ὁ τίς, quum videlicet præcedit sententia aliqua, quam hoc interrogativum claudit: ut apud Greg. in Iulian. ¶ Interdum idem valet quod particula *nullus*, absque interrogatione posita: ut apud Aristoph. in Plut. τέτε τίς ἂν ἐξεύροι πατ' ἄμεινον; quis hac re melius quippiam inveniat? (i. nullus invenerit.) ¶ In indirecta etiam interrogatione adhibetur: ut quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα τὶς ἂν χλανίζοι τὰ αὐτῆ. Exponitur etiam, uter: ut Epigr. lib. 2. γνώσῃ τίς τίνος ἐσι Κρόνος, uter utrius sit Saturnus. ¶ Ponitur & *pro* qualis, qualisnam: in utraque interrogatione: In directa, apud Demosth. τίς ἐγὼ ὢν τοὺς συμβάλλοις αὐθρώπους ἢ ποῖς τυδεμιᾷς ἐμί. In indirecta apud Aesch. in Ctes. σκοπᾶτε μὴ τίς φησιν ἔναγ, ἀλλὰ τίς ἐσι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit.

Τί, quid? Plat. in Charm. τί σοι φαίνεται ὦ Σώκρατες; Exponitur & quod: Lucæ 17. ἐνοίμησον τί ἐλάπησε. Sæpe post ipsum, verbum subaudiendum relinquitur: ut quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τέθ. Sic Xenoph. in Symp. Τί οὖν ἐ μόνον τις ἡμῖν ἐνέγκας; quid igitur dices? Dicitur & τὸ τί, quidnam? apud Aristoph. quod expon. etiam, quare? cur? apud eundem in Plut. Interdum τί expon. ad quid? ad quam rem? ut apud eundem in Nub. τοῦτ' τί ἐσι χρήσιμον; Interdum ponitur pro διὰ τί; quamobrem? ut Xen. Pæd. 5 τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας οἶα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν. ¶ Usurpatur & in interrogatione indirecta: ut Aristoph. λέγε τί κελεύεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur: unde expon. etiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quidditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adjunctum significationem mutat, & interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, ut passim apud Xen. Plat. Luc. &c. videre licet.

Pro eodem τί dicitur etiam, τίν, seu τήν, apud Poëtas: ut Odys. ε. τίν ἢ σὺ τόνδε πόλινδε Ἥγαγες; Sic & alibi apud Homerum & Aristoph.

Τις barytonon, interdum & encliticum, indefinitum est. significans, aliquis, quispiam: idque per omnes casus. Iliad. β Ὥς δέ τις εἰπέσκεν. Thucyd. libr. 4. ἔπεμψε τις πρὸς ἰδίᾳ ἐχθρὸν ἑαυτῷ ¶ Iunctum numeralibus nominibus, expon. circiter, fermè: ut. apud eundem lib. 8. Δραχμοίσις μὲν πᾶσι τοῖς πάνυ τῶν ὁπλιτῶν ἀπέκτεινε. ¶ Annexum his vocibus; πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς supervacaneum est, idemque facit præcedente aliquo adjectivo, & in ὁ ποιός τις, οἷός τις, τηλίκος τις, τοιός δέ τις, & aliis quibusdam: apud Thuc. & Basil. &c. ¶ Aliquando τις dicitur pro μέγας τις: ut apud Dem. in Leptin. Μεσσήνιοι πρὸς ἕναν φάσκοντες. Interdum idem valet, quod πᾶς τις: ut apud Aristoph. τις ἀψηφισὶ αὐτοῦ. Thucyd. lib. 7. ὅτε ἅλοι πάντες ἔφευγον ὁ, τι τις ἐδύνατο. ¶ Exponitur etiam, quidam, certus quidam. Aristot. rhet 1. τοῖ μὲν δίκαιον. In qua signific. dicitur & ὁ τὶς: ut Basil. ὁ τὸν τινα αὐθρωπον, ἀλλὰ τὸν κεφαλὴν φύσιν δηλοῖ.

Τί similiter significat aliquid, quippiam. ¶ Ponitur & pro μέγα τι: ut apud Plat. in apol. Socr. εἴονται τι εἶναι, ὅτις ἀδύνατος ἀξιοῖ. ¶ frequentissimè redundat, tum apud Hom. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam, quiddam seu quoddam, quiddam certum, nonnihil. Interdum & pars: ut quum dicitur τὸ τι, τὸ μὲν τι, τὸ δέ τι, apud Plat.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. Fœm. ἥτις, quæ, quænam. Neutr. ὅτι, quod, quódnam. Plut. in Lyc. ἐρώτημα ποιησάμενον ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι. Thuc. lib. 8 ἠξίεν σῶα ἔκφυγον, ἵν' ποτε ἐλπίδα ἔχῃ σωτηρίας. Apud Isocr. ad Mityl. σὺν οἷδα, ὅ, τι δεῖ πολλὰ λέγειν, expon. quánam de causa. Pro ὅ, τι poëticè dicitur ὅ, τι: Odys. ξ. Ὅ, τι μάλιστ' ἐθέλεις δίῃ Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis, quicunque, quilibet: ut Aristoph. in Vesp. ποιησαλέσθαι σ' ὅστις εἶ, ποῖς τὰς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πόλιν οἳ μοι δώσουσι, νέμειν, Ἥρηνα λῆς. In qua signif. dicitur &, ὅστις αὖ, ὅστις οὖν, & ὁστισοῦν: apud Thuc. &c. Sic ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ὅστις ποτ' ὀναλέθ, exponitur tamen & quisnam: ut apud Isoc. χαμάζειν ὑμᾶς οἴομαι δώσειν ὅστις ἐμὲ δώσειν ἔχει. ¶ Ὅστις expon. etiam, siquis: ut apud Nic. in Therm. Ἢν δὲ ὑπὸ σταλιδίῳ φαείνοις, ὅστις ἐπαύρῃ, si quis attrectet. Sic ἐὰν ὁστισοῦν, apud Plat. de leg.

Ὅτις, poëticè idem quod ὅστις, quis vel qui: ut Odys. ω. Οἵσπερ γὰρ ἢ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas venerit. In accusat. ὅτινα pro ὅντινα: ut Od. θ. Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κρατερὸν θυμὸς τε κελεύει, quem vel quemcunque animus jusserit.

Οὔτις, ὁ & ἡ, nullus, nemo. Iliad. α. οὔτις χεῖρας ἐποίσει. ¶ At Οὖτις ficto nomine vocatur Ulysses Od. ι.

Οὔπιδες, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ, i. captiosæ quædam argumentationes.

Οὐπιδανὸς, (per pleonasmum syllabæ δα) q.d. qui nihil est, homo nullius pretii. Il. α. & Od. ι.

Τίσις, vide in Τίω. Τιτάνω, &c. in Τάνω, & in Τίω.

ΤΙΤΑΝΟΣ, ου, ὁ calx Luc. in opuſculo ὡς ἐν τοῦ ὠνητοῦ inſcripto, τιτάνου κεκαυμένου. Idem de hiſt. ſcrib. ἐπιχρίσας οἷς πτάνοι καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέχρωσε τοὔνομα τοῦ, τότε βασιλεύοντος. Apud Gal. τίτανος ἀκρατόσβεστος calx viva. Apud Heſiod. in Aſp. Παῶν δ' ἀνὰ κύκλον πτάνῳ, λόφῳ τ' ἐλέφαντι Ἡλεκτρῷ θ' ὑπολαμπὲς ἔθηκε, poni exiſtimatur pro gypſo. Maſculino etiam genere, ſed rarò uſurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, ωμαι, unde πεπιτανωμένος, calce oblitus vel gypſo, gypſatus. Heſych. Τιτανωτὸς pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mamilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Propriè de mulieribus dici ſcribit Poll. l. 2.

Τιτθίον, ου, ὁ, mamilla, Ariſtoph. in Ran. & in Plut.

Τίτθη, ſive πτθή, ἡ, idem quod πίθος, μαστός. Heſych. Item nutrix, τροφός: nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Ariſtot. rhet. 3. ubi Democrates ἐκέλευε τὰς ῥήτορας τῆς τίτθας, εἰ τὸ ψώμισμα κεκαπνισμένη τῷ σίαλῳ τὰ παιδία παραλάφειν. Plut. in lib. περὶ ἀοργ. ὥσπερ οἱ τίτθαι φασὶ τὰ παιδία λέγουσι, Μὴ κλαῖε, μὴ λήψῃ. ¶ Item avia, matris mater.

Τιτθίς, ίδος, ἡ, nutrix: ut quum exp. apud Syn. epiſt. 3. Item ſoror matris, matertera, amita: apud Plut. in probl. Rom. & Poll. lib. 3.

Τιτθεύω, f. σω, nutrio: Τιτθευόμενος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio. Demoſth. ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, quia mater mea nutrix fuit.

Τιθή, ἡ, idem quod πτθή, nutrix. Plat. polit. 1. ἆρ' ἔστι μοι, πθὴ σοι ἔστι? habéſne nutricem?

Τιθεύω, idem quod πτθεύω: Plut. in Lyc. τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην πθεύσασαν. Τιθευτὴς ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator, in Sibyl.

Τιθωὸς, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Heſych. Item in fœm. gen. nutrix: apud Dionyſ. Long. & l. 2. Reg. c. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθωΐη, ἡ, nutrix. Iliad. ζ. Plut. ſymp. 3. & apud Athen. libr. 4. & 10. ¶ At Ἰωτήνη, apud Heſych. exp. regina.

Τιθηνίδιος, q.d. nutricalia: feſti nomen apud Athen. l. 4.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 8. πθηνεῖν πνὰ, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Ioſep. de antiq. Iud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere. Dicitur etiam τιθηνέω activè pro τιθηνεῖν: apud Greg. de homine, & Baſil. Τιθώνημα, τὸ, idipſum quod nutritur: Apud Athen. l. 12. Τιθώνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de cauſ. pl. l. 1. Τιθωνητὴς, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. cujus fœm. τιθωνήτρια, nutrix: in iiſdem.

Τηθὴ, ἡ, nutrix, idem quod τιθὴ apud Suid. & Euſt. ¶ Item avia: apud Ariſtoph. in Acharn. Athen. l. 13. & Plut. ſymp. 8. probl. 9. Exponitur etiam amita ſeu matertera, i. patris aut matris ſoror: Suid. in Heſych. Euſt. Poll. Hinc comp. ἐπιτηθὶς, abavia. Euſt. & μετατηθὶς, avi ſeu aviæ mater.

Τηθὺς, dicitur terra, teſte Euſt. quoniam eſt communis omnium nutrix: Iliad. ξ. Tethys tamen à Latinis Poetis pro mari potiùs accipitur quàm pro terra.

Τῆθος, ους, τὸ, oſtreorum quoddam genus: ut ſcribit Euſtath. Iliad. π. cujus loci meminit & Athen. l. 1. Vide & Ariſtot. hiſt. an. l. 4. c. 6.

Τηθὶς, ίδος, ἡ, idem quod τιθὶς, avia, amita, matertera: Suid. Euſt. & Ammon.

Τηθέλης, ου, ὁ, qui à ſua avia nutritus & educatus fuit.

Τηθαλωδὺς, idem: apud Heſych. Poll. & Etym. Ab Heſych. exponitur etiam, μαλθακὸς, delicioſus, luxurioſus: quales eſſe ſolent qui ab avis ſeu aviis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de ſtolido & fatuo: apud Euſt.

Τηθία & τηθίβιος, apud eundem Euſt. pro vetula, quam matris aut aviæ nomine reverentiæ cauſa dignamur.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, & τιθυμαλὶς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Dioſc. l. 4. c. 155.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, parvus, puſillus: (ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ, mutatione literæ ι in υ, Etym.) Iliad. ζ. ἓν τύτθον ἐόντα, adhuc parvulum, aut infantem. Dicitur & τυτθὸν βρέφος, quaſi quòd ſit adhuc νηπιτήριον. Iliad. α. νῦν δ' ἐδὲ μὲ τυτθὸν ἔτισεν, ne minimum quidem me honoravit.

Compoſita.

Ἀποτιθάω, à matris uberibus amotus. Phil. de vita M. l. 1. ἀθῆλον, ἢ ἀποτιθᾶν γίνεται, ocyus mamâ depellitur.

Ἐκτιθεύω, enutrio, educo.

Ἐκτιθηνίω, ῶ, idem.

Ἐπιτίθιος, infans lactens. Epig. l. 2. & apud Theoc. idyl. 25.

Ὀμότιθος, eadem uſus nutrice: Poll. ex Dinarcho.

Ὀρθοτίθιος, dicitur puella habens rectas ſeu arrectas mamillas: quibus opponuntur penſiles.

Ὑποτίθιος, q.d. qui eſt ſub mamilla: qui adhuc è mamilla pendet & lactes, ut ὑποτίθια παιδία, ſeu βρέφη, Suid. & Euſt.

ΤΙΤΊΖΕΙΝ, dicitur de voce, quam edunt aves vel potius pulli avium: ἀπλῶς μὲν τίτζουσιν οἱ νεοσοὶ κεκτεθηνημένοι οἷς τεττίζουσιν, inquit Euſt. ex veterum ſententia. Exiſtimatur autem ab hoc verbo derivatum eſſe vocabulum τίτις, quod de quadam avicula dicitur, aut generaliter quamvis aviculam ſignificat.

Τυτίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, ſecundùm alios, Heſych. & Euſt. Apud Athen. l. 9. ſcribitur ὑπτυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem ſcribitur & ὑτύζειν.

ΤΙΤΡΑ'Ω ſeu πτερῶμι, & τρᾶνω, (fut. τρήσω, tanquam à τρέω) perforo, terebro, idem quod τερέω, ſuprà Theophraſt. hiſt. pl. l. 2. διατορεύσας τὸ σέλεχος καὶ τετρανας ὅσον παλαιστιαῖον. Dicitur & πτερῶνω pro τετρᾶνω: apud eundem hiſt. pl. l. 5. Unde aoriſt. 1. τέτρηνα, iliad. χ. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἑκτορέων σφυρὸν ὑπὲρ πτέρνης.

Τιτραίνομαι, & τετραίνομαι, perforor: Dioſcor. lib. 5. c. 77. τετρᾶσθαι λεπτῇ τρήμῃ. Præt. perf. τέτρημαι, perforatus ſeu pertuſus ſum. Alex. Aphr. prob. lib. 2. τὸ γὰρ ὀπίσθιον νεῦρον τέτρηται. Hinc partic. πετρημένος, perforatus, pertuſus: ut ἐς πετρημένον πίθον αὐτλεῖν: apud Xen.

Τρῆμα, τὸ, foramen: Dioſcor. l. 5. c. 77.

Τρηματόεις, εντος, & τρηματώδης, ες, ὁ, multis foraminibus pertuſus, multa habens foramina: in Epigr. & apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, perfoſſio & trajectio, quæ fit terebra.

Τρητὸς, ὁ, perforatus, foramina habens: ut τρητοῖς λίθοις, apud Homer. Od. ν. & τρητοῖο Νεμείης. Heſiod. in Theog.

Τρανὸς, perſpicuus, manifeſtus, apertus: metaphora ab iis ducta quæ ita perſpicua ſunt & aperta ac ſi perforata & pertuſa eſſent. Plut ſymp. l. 8. ἁδὺ καὶ τρανὸν, ἁδὺ καὶ σαφὲς, ἁδὺ καὶ σῆμα καὶ τεκμήριον ἀποδίδωσι. Eſaiæ 36. χλιάσατε νηπίων ἔτη τρανά.

Τραννὸς, idem cum τρανὸς. Soph. in Ajace, & Ariſtot.

Τραννῶς, manifeſtè, apertè, diſertè. Eurip. in Rheſo: — πολλὰ γὰρ ἐπῶν, Οὐδέν γε τραννῶς ἀπέδειξας.

Τραννόω, reddo clarum & perſpicuum, declaro, manifeſto. Phil. de vita M. l. 2. ἅπερ δὴ μόνα μάλιστα τραννώσειν ἐμελλον ἐμφανικῶς τὸ δηλούμενον. Item, illumino, illuſtro: apud Greg. de theolog.

Τραννωτικὸς, explanatorius, declaratorius: vel illuſtratorius: apud eundem.

Τρανόω, idem cum τρανόω, explano, declaro: ut in carmine quodam de laudibus Davidis: Τρανοῖ τὰ κρυπτὰ τῶν θεῶν μυστηρίων.

Τρᾶμη, vel τρᾶμις, podex: τρῆμα τῆς ἕδρας: Ariſtoph. dicta eſt τρᾶμις, ſecundùm quoſdam, & ea linea quæ medium ſcrotum dividit in duas partes. Etym. Poll. Heſych.

Διατρᾶμις, (comp.) Heſychio eſt ὁ διέρρωγὼς τὴν τρᾶμιν. Polluci eſt depygis, depreſſas nates habens.

Compoſita: ac primùm ex τετρέω.

Ἀμφίτρητος, ὁ ἡ, utrinque perforatus, utraque parte pertuſus. Ἀμφιτρὴς, ῆτος, ὁ ἡ, pro eodem, apud Nonn.

Ἀναλτρέω, ſeu ἀναλτραίνω, idem quod ἀτρέω: unde apud Dioſc. l. 1. c. 80. ἅπαξ (πρὸς μυελὸν) τὸν τῆς σκολόπων ἀναλτρῆσαι.

Ἀνάτρητος, ὁ ἡ, perforatus, pertuſus, Syneſ.

Ἄτρητος, qui pertuſus non eſt, non perforatus ſeu perterebratus: Ariſt. hiſt. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur, cui meatus ani coaluit.

Ἀτρήτως, more eorum quæ foramine carent, ſine foramine.

Διαλτρέω, & διλτρεύω, ſeu διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theoph. de cauſ. plan. l. 1. c. 11. & Herod.

Διάτρησις, perforatio, pertuſio. Item pro foramine, Herod.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertuſus. Damaſc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐτύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina, Gal. ad Glauc. l. 2.

Εὐρύθρητος, lata & ampla habens foramina.

Εὔτρητος, & poet. εὐτρήτης, benè ſeu eleganter perforatus: ut ἐὺ τρητοῖς λόβοι, Iliad. ξ. Item multis pertuſis foraminibus: ut εὔτρητον πέδιλον, in Epigr. Accipitur & pro εὐρύτρητος, lato ore hians: ut εὐτρήτου χοάνοιο, Apud Heſiod. in Theog.

Καταλτρέω, ſeu καταλτρεύω, idem quod διατιλεύω: unde καταλτρημένοι ῥίζαι, apud Dioſc.

Κατάτρησις, perforatio: Item exeſio. Exponitur & foramen.

Περιλτρέω, ſeu περιτιλεύω, circumforo, circumquaque perterebro & pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertuſus ſeu terebratus. Vitruv. l. 1. c. 2. & l. 10. c. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis ſeu multiforus, Od. χ. Dioſc. l. 2. c. 213.

Συλλτρέω, ſeu συλτρέω, itidem perforo.

Συράτρησις, perforatio: Idem foramen. Ariſtot.

Ὑπολτρέω, ſeu ὑπολτρεύω, ſubtus perforo & pertundo.

Ὑπότρητος, ſubtus perforatus & pertuſus, Athen. l. 4.

Compoſita ex τρανὸς & τρανόω.

Ἀτρεώτως, qui declaratus & manifeſtatus non eſt, obſcurus, Dionyſ. Areop.

Διατρεωνόω, idem quod τρανόω.

Περι-

Περίτρωμα, idem cum τραῦμα, ut περίτρωμα λαλᾶν, Plut. de lib. ed.

ΤΙΤΡΏΣΚΩ, (f. τρώσω tanquam à τρόω seu τρῶ, quod Euſt. per ſyncopen ex τύρω factum dicit) vulnero, cutem telo pertundo ſeu fodio. Plut. in Artox. ἐπ' αὐτὸν ἐξακοντίσας, ἀφῆκε τὸ βέλος ἔτρωσε σφόδρα. Metaphoricè apud eundem de aud. αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. ¶ Item lædo, damnum infero: in qua ſignif. τρόω dicitur. Odyſſ. φ. Οἵνός σε τρόει μελιηδής. Iliad. ψ. Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, καὶ δ' ἅρμα θοῦναι ἄξῃς.

Τιτρώσκομαι, & τρώσκομαι, vulneror. Herod. lib. 7. οἱ δὲ βαλιόρμιοι καὶ πτερωτοὶ κῶμοι ἀπηλάγησαν. Xenoph. Pæd. 3. τοὺς δὲ τελευτῶντας, ἰατροὺς καλέσας, θεραπείαν ἐπέλευσεν. Metaphor. apud Herod. lib. 5. ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illo rumore exulcerati erant. Item lædor, damnum accipio. Iliad. μ. ἕως οὗ δὴ τρώσεσθαι οἴω. Τρώσκομαι autem apud Hippocr. legitur: apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam expon. ἐκτρώσκω, aborto.

Τρῶμα, τὸ, vulnus. Heſych. Item clades, damnum, detrimentum. ſchol. Hom. & Gal. Pro eodem dicitur & τρώμη teſte Euſt. qui & Ionicum eſſe ait, ſignificans τὸ τρῶσιν.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio. Exponitur etiam vulnus, ictus.

Τρωτὸς, vulneratus. Item læſus, vel qui vulnerari lædive poteſt. Eurip. in Helen. Οὕτω σιδηρᾳ τρωτὸν ὄντ' ἔχει δέμας.

Τρῶμα, τὸ, (tanquam à τραύω) idem quod τρῶμα, in communi lingua. Plut. de Deo. Socrat. λαβὼν μὲν ἐς τὸ κεφαλὸ ἐ μέγα τρῶμα, ὅθεν οἱ πολλά. Xenoph. Pæd. 5. τραύματα ἐπιδεδεμένους, quibus vulnera obligata erant. Item, clades, ſtrages, detrimentum bello acceptum. Luc. de hiſt. ſcrib. ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἢ τὸ ἐν Σικελίᾳ τραῦμα.

Τραυματικὸς, ad vulnus ſeu vulnera pertinens, vulnerarius, i. vulneribus ſanandis aptus: ut τραυματικαὶ αἰτίδωτοι, apud Dioſc. l. 1. c. 131. Et τραυματικὴ ῥίζα, apud eundem l. 2. c. 4.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, ſaucius. Thuc. l. 8. Theophyl. ep. 54.

Τραυματίζω, vulnero, ſaucio. Demoſthen. pro cor. πάντας δὲ καὶ πεπληγότας καὶ τραυματίσαντας. Epigr. l. 5. οὐδεὶς ὤφθη πώποτ' ἑτραυμάτισεν

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. Thucyd. lib. 5. τραυματιζόμενον ὑπ' αὐτῶν.

Compoſita.

Ἄτρωτος, ὁ ἡ, invulneratus, illæſus: vel qui vulnerari & lædi nequit. Plat. in ſym. χρήμασι γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτον ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας.

Ἀτρώτως, ſine vulnere, vel invictè: Heſych.

Ἀτρὼς, idem quod ἄτρωτος. Suid.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio, abortum infero. Dioſcor. lib. 5. τὸ δὲ ἐκβρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus immaturos expellit. Sic & alibi apud eundem.

Ἔκτρωμα, abortus. Hippocrat. aphor. libr. 4. Ἔκτρωμα καὶ ἄτρωτος, abortivus.

Ἔκτρωσις & ἔκτρωσις, ipſa actio abortandi. Ariſtot. hiſt. an. lib. 7.

Καθυπερτρώσκω, vulnero, ſaucio: vel vulneribus conficio.

Νεότρωτος, recens ſeu nuper vulneratus. Etym.

Νευρότρωτος, qui vulneratos ſeu ſaucios nervos habet.

Συνιτρώσκω ſimul vulnero: vel idem quod τρώσκω. Plut. in Alcibid. ὥσπερ τὰς νεῶς, ἐκ συνεπίτρωσκε τὸ αὐδρῶν ἐκνεόντων.

Φάρετρα, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΤΙΤΎΣΚΟΜΑΙ, intentiſſimè dirigo, ut certum ictum inferam: collimo, dirigo ad ſcopum. Iliad. β. Τῷ δ' ἐπιτοξάζοντο κορυσσόμενοι Ἀχαιοὶ, Γοῖσίν τε λιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἐβαλλον. Item paſſiva ſignificatione dicitur aliquid πιτύσκεσθαι: ut Ἔγχεϊ δ' αὐτοῦ πιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. ¶ Exponitur etiam, paro, ἑτοιμάζω: ut πιτύσκομαι φρένιν apud Hom. ſequente infinitivo.

ΤΊΦΗ frumenti genus, de quo Theophr. hiſt. l. 8. c. 1. & l. 4. de cauſ. & Ariſtot. hiſt. l. 8.

ΤΊΦΟΣ, εος, τὸ, palus, uliginoſus locus. Apol. Arg. l. 2. καὶ πολὺ τὸ βόσκεται τῆφος. Ab Heſych. exp. ἕλος, palus.

Τίφια, aves paluſtres: apud eundem.

ΤΊΩ, Ion. πίσω, honoro, in honore habeo, magni æſtimo: interdum & carum habeo. Od. ν. ὅτι μεβροτοὶ οὔτι τίουσι Φαίηκες. Iliad. ν, ὁ δέ μιν τίσεν ἴσα τέκεσσι, tanto habuit in pretio & tam dilexit quàm natos ſuos. Legitur & imperf. Ionic. ἐτίσσον, pro ἔτιον, Odyſſ. χ. Οὔτινα γὰρ τίσασκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item punio, vindico, ulciſcor: in qua ſignific. uſitatior eſt vox media: ut Odyſſ. μ. Τίσαι δὲ ἑτέρῳ Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆϊ, Οἱ μοῦ βοῦς ἔκτανον. Od. γ. ἐπεὶ μὴ κεῖνος ἐτίσατο, πατροφονῆα, Ibidem, Τίσασθαι μνηστῆρας ὑβριστὴν ἀλεγεινῶς. Et cum accuſ. rei, apud Heſiod. in Aſp. Πολλά γε φόνον τίσαντο κασιγνήτων μεγαθύμων, Idem perſolvo, ſolvo, luo: interdum etiam, luo. Iliad. α. Τίσουσι Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Od. ξ. Ἀλλὰ δίκην τίσουσι, dant ſeu luunt. Sic & alibi apud Homerum, &c.

Derivata à τίω, honoro.

Τίομαι, in honore & pretio habeor, magni æſtimor, color: Iliad. ε, ν, & τ. Ζεὺς δ' ὡς τίετο δήμῳ. Od. η, Καὶ μιν ἔπος, ὡς ἔδος ἐσθλὸν τίεται ἄκλη. Hinc part. cip. τεπιμένος, honoratus, in pretio habitus. Iliad. α. Significat etiam τίομαι idem quod τίω, apud Heſiod. in Theog. Ζεὺς τίεται αὐτίμῳ.

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: ut τιμὴ τῶν νέων ἐστὶ τοὺς γέροντας: Plut. in apophtheg. Lacon. Item honor, i. dignitas ſive parentum, ſive magiſtratus & virorum reſtantium. Iliad. ρ. σὺν Διὸς πιὴ καὶ Διὸς ὀπάσσῃ. Thuc. lib. 2. καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους. ἡ μὴ δὲ τὰς πηγὰς δίκαιον. Dicitur ἄγειν & ἔχειν τινὰ ἀφ' τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Syneſ. Et pro eodem ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. Peculiariter τιμῆς nomine intelligitur imperium, magiſtratus, teſte Ariſtot. polit. l. 3. c. 7. Apud quem l. 5. c. 6. οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες, iidem ſunt qui aliàs οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item τιμὴ, pretium: quo res aliqua æſtimatur. Demoſth. in Tim. τιμῶ ἀπέδωκε φιαλῶν. Sic & alibi apud eundem & Ariſtot.

Τιμήεις, εντος, ὁ, honoratus, honorabilis, qui in honore & pretio habetur. Odyſſ. ν, & ξ. In accuſ. pro τιμήεντα dicitur τιμῶντα. Iliad. σ.

Τίμιος, idem Herodia. l. 6. Thuc. l. 8. De rebus inanimis quoque dicitur, & item idem exp. honore dignus. item pretioſus. Plut. de educ. lib. πλεῖστον ἄξιον τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα.

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretioſitas. Exponitur &, nobilitas, excellentia, pretium: Apoc. 18.

Τιμαδία. Heſych. eſt μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore & pretio habeo, magni æſtimo: Iliad. ψ. ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθήνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Sic Odyſſ. ε. Ζεὺν ὡς τιμήσουσι. Aeſch. in Cteſiph. πότερον τοῦτον τιμήσετε, ἢ ὑμᾶς αὐτὸς ἀτιμώσετε; Et cum dat. rei qua honoramus aliquem. Plutarch. Symp. l. 1. τιμῶμεν ἔδρη τε κρεάσιν τε ἡδὲ πλείοσιν δεπάεσσιν. ¶ Item æſtimo. Cum genit. Ariſtid. τιμῆσαι τῆς ἀξίας, digno pretio æſtimare. Cum præpoſit. περὶ: Greg. τιμᾶν περὶ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero & antepono. Cum genit. & accuſa. exp. etiam, dignum judico, frequentiùs tamen in voce media. Conſtruitur & cum dat. perſ. & accuſat. rei, ſubaudito accuſ. δίκην. Demoſth. οὔθ' ὑπολαμβάνω τιμήσειν ἐλάττονος τούτου, &c.

Τιμάομαι, honore afficior, in honore & pretio habeor. Plutarch in polit. præcept. τὸ τιμᾶσθαι πολλάκις ἐστὶν ἐνδοξότερον. ¶ Item æſtimor, Xenophon. in Sympoſ. In voce media idem ſignificat quod τιμάω, honoro. Od. τ. Οἱ δέ μιν ὣς ἐκέλευον ἀγαθὸν τιμήσασθαι. Et pro τιμάω, æſtimo. Xenophon. Pæd. 2. μείζονος, αὐτοὶ τιμᾶσθαι οἱ λαμβάνοντες, pluris æſtimant. Cum genit. & accuſ. Chryſoſt. de offic. epiſc. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμῶμεν φιλίαν. In eadem conſtructione expon. etiam, dignum judico, dignum cenſeo. Luc. in Cauſ. τιμησάμενον αὐτὸν ἑκατὸν τῆς γερουσίας στήσεως. Cum dat. perſ. & accuſat. rei ſubaudito accuſat. δίκην, apud eundem, ὅστις τῷ μαγείρῳ σαυτὸν αὐτὸν τιμήσαιτο, qui coquum cruce mulctandum eſſe cenſeat. Sic & apud Plat. & Dem.

Τίμημα, τὸ, pretium, æſtimatio. Euripides. Interdum, litis æſtimatio, mulcta: unde τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Demoſthenem. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem; item τίμημα ἐπιθεῖναι, apud Aeſchin. de male. ſt. leg. pro quo & τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Ariſtoph. in Pluto.

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. Item litis æſtimatio: unde τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum τίμημα ποιεῖσθαι, apud Aeſchin. in Cteſiph.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æſtimator litium.

Τιμητικὸς, propenſus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in conſolat. ad Apoll. Τιμητικὸν πινάκιον, tabella in qua ſuffragium ſuum ſcribebant ſuffragii. Ariſtoph. in Veſp.

Τιμητὸς, ὁ, honorabilis, qui talis eſt, ut honorari aut æſtimari debeat. Τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æſtimatio litis. Demoſthen. in Apho.

Compoſita: ac primùm ex τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aſpernor: vel, ignominia afficio, honorem denego. Apoll. Arg. l. 2. Ἀλλὰ Διὸς δείδιμεν ἀτίμην ἀπάσαι Exponitur etiam, negligo, non curo. Iliad. υ. ὁ, δὲ τοῦτον μὲν ἀτίζων Ἔρχετο.

Ἄτιτος, exp. inhonoratus: Il. ν. vide & comp. ex πίω, punio.

Ἄτιτος, idem Heſych. Ἀτίτᾶν, eidem eſt ἀδικᾶν: qui enim injuriam inferunt, ij juſtitiam ignominia ſuis ſceleribus afficiunt. Ἄτιτος quoque pro ἄτιμος dicitur: unde apud Eurip. in Ione, ἀτίτος φίλων, exp. ſpretus ab amicis. Eſt autem formatum ex τίω, de quo in πίω, punio.

Περιτίω, vehementer honoro & colo. Iliad. θ. τοῖσι μὲν οὖν τε πόνον Δαναοὶ τυχύπωλοι Ἔδρητε κρείασίν τε ἰδὲ πλείοις δεπάεσσι.

Composita ex τιμὴ & ἁλίσκω.

Ἀγλαοτίμητος, ὁ & ἡ, splendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro eodem per metathesin dicitur ἀγαλοτίμητος. Hesych.

Ἀντιμάω, pretium nimis magnum statuo: aut supero cæteros in statuendo pretio. Hesych. apud Athen. ἀνατιμᾶν τὰ ὤνια, exp. annonam intendere.

Ἀντιτιμάω, vicissim honoro. Xen. Pæd. 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμᾶσθαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. Item ἀντιτιμάω, & ἀντιτιμάομαι, contrà æstimo. Plat. in apol. Socr. ἐγὼ γὰρ οἶμαι οὐδενὸς ὑμῖν ἀντιτιμήσασθαι.

Ἀντίτιμημα, & ἀντίτιμησις, æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit, mulcta quam reus sibi contra actorem statuit.

Ἄτιμος, honore carens, inhonoratus seu inhonorus. Soph.

Ἄτιμα χρήματα, quæ aliquis æstimata accipit: seu quę suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt, donec pecunia restituatur. Demosth. in Onet.

Ἀτιμάω, æstimatum do. Demosth. apud Hom. hymno in Merc. Οὐδ' ἀτιμήσω, exp. non ignominia afficiam: ut propter metrum dicatur pro ἀτιμήσω.

Ἀτιμάομαι, æstimatum accipio. Hesych. ἀτιμήσασθαι, est pignori accipere, indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Ἄτιμημα, pignus quod dotis loco datur. Hesych. & Poll. l. 3.

Ἀτίμησις, descriptio, census.

Ἀτιμηταὶ, dicuntur ij, qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt. Harpocr.

Ἄτιμος, idem cum ἀπότιμος. Il. α. Hesiod. in Theog. Synes. ep. 78. Item cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominiosus Dem. in Mid. ἐὰν μὲν ἐστεφανωμένον παταξῇ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ ἄτιμος. Unde ἄτιμα χρήματα, bona τῶν ἀτίμων, quæ invadere licebat & rapere: apud eundem.

Ἀτίμως, sine honore. Plat. in ep. Item ignominiosè, cum infamia seu contumelia: apud eundem.

Ἀτιμία, ἡ, infamia, ignominia Od. ν. Isoc. in Paneg. & alibi.

Ἀτιμόω, ignominia afficio, infamia noto. Demosth. ἐκβάλλειν καὶ ἀτιμοῦν τὸν διαιτητήν.

Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio. Idem in Med.

Ἀτιμωλικὸς, ignominiosum reddens. Ἀτιμωλικῶς, ignominia & infamia afficiendo.

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio. Item negligo, aspernor. Soph. μηνιῶ ἀτίμα θεός. Exponitur &, indignitate seu contumelia afficio. Xen. τὰς μὲν χρείας ἀτιμῶσι. Pro eodem Ionicè & poët. dicitur ἀτιμέω. Od. ψ. Ὀξείνου, τὸν πάντες ἀτιμέουσι κὐ μεζάοισιν.

Ἀτίμητος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Il. ι. Item non æstimatus: vel, qui æstimari non solet: ut ἀτίμητος δίκη, apud Dem. in Pantæn.

Ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω. Odyss. ξ. Νεῶ δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὼ χροΐ εἵματ' ἔχοντα. Plat. de rep l. 2. ἀτιμάζειν καὶ ὑποτερορᾶν. Exponitur &, ignominia afficio, infamia noto. Xen. Pæd. 1. Plat. in apol. Socr.

Ἀτιμασμὸς, idem quod ἀτίμωσις.

Ἄτηρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Decomp. Ἐξατιμάω, prorsus & penitus infamia noto.

Προσατιμάω, præterea ignominia afficio.

Βαρύτιμος, q. d. qui gravis est pretij, pretiosus. Matth. 26.

Βαρυτιμέω, pretium augeo, & gravius reddo, solito graviore pretio vendo. Suid. in πριαμένῳ.

Βάτιμος, bovis pretium æquans. Hesych.

Διατιμάω, æstimo: unde Διατετιμημένον πρᾶγμα, in Pand.

Διατίμησις, æstimatio. Διατιμητικὸς, indicatorius, indicandi vim habens, i rei venali pretium constituendi.

Ἀδιατίμητος, (*decomp.*) inæstimabilis.

Ἔκτιμος, expers honoris. Soph. in Elect.

Ἐκτιμάω, valde honoro, supra modum colo. Item æstimo. Plat. ep. 7. οὐκ ἐκτιμᾶλις ὀρθῶς. Interdum, nimio pretio æstimo, nimis carum indico. Aristot. œcon. 2.

Ἔντιμος, qui in honore & pretio habetur. Demosth. Olynth. 3. Et οἱ ἔντιμοι, viri spectabiliores, optimates. Xenoph. Pæd. 3. & 8. Res verò ἔντιμος dicitur, i. honesta, honorabilis, honorifica: ut ἔντιμος βίος apud eundem Pæd. 3. Et ἔντιμον ποιεῖν τι, magno in honore habere, magni facere, Isoc. in Pan.

Ἐντίμως, honestè honorificè, in maximo honore. Plat. de leg.

Ἐντιμότης, ητος, ἡ, dignitas. Aristot. rhet. l. 2.

Ἐντιμάομαι, suo pretio æstimo. Poll. l. 8 & Harpoc.

Ἔπιτιμος, cui ad honores accedere licet: seu cui honos suus salvus est & integer. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 2.

Ἐπιτιμία, status civis justus atque integer, quum fama & existimatio alicujus illæsa est, nec ulla infamia notata. Demosth. pro cor. Aesch. in Ctesip. Significat etiam idem quod ἐπιτίμησις: apud Chrysost. de sacerd.

Ἐπίτιμος, qui in honorem alicujus fit, ad honorandum aliquem institutus. Soph.

Ἐπιτιμάω, carius indico: pretium augeo, seu intendo: unde apud Dem. pro cor. ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμᾶτο σφόδρα, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in Aphob. ἃ μήτ' ἂν εἰπεῖν κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιτιμωμένων ἐπιτιμῶσιν. ¶ Cum dat. exp. reprehendo, objurgo, increpo: interdũ &, incuso. Item, interdico additis minis. Isoc. in Panath. πολλοῖς τῶν ἐπιτιμήσει. Apud eundem, ἐπιτιμᾶν τοῖς μεγίστοις ἁμαρτήμασι. Et cum accus. apud eundem in Paneg. ὃς δὲ ἐπιτιμᾷν δέον, ἀλογεῖς αὐτός. Dicitur &, ἐπιτιμᾶν τινι aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐπιτιμῶ σοι ἀβελίαν. ¶ Ἐπιτιμάω, exp. etiam, glorifico, celebro, apud Thuc. lib 3. itidemque apud Herodot. τὸν ἀδελφεὸν Σπινθρίην δηλαδὴ ἐπιτιμέων, exp. in honorem Stesigoræ fratris; ubi ἐπιτιμέων Ionicè dicitur pro ἐπιτιμάων.

Ἐπιτιμῶμαι, reprehendor, taxor. Aristot. eth. 3. c. 3. & Xenoph. apomn. l. 1.

Ἐπίτιμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur & taxatur. Aristot.

Ἐπίτιμησις, reprehensio, increpatio, objurgatio. Macrob. Satur. lib. 4.

Ἐπιτιμητὴς, reprehensor, increpator, castigator. Poll. l. 9.

Ἐπιτιμητικὸς, ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, in culpatus, qui reprehendi & culpari nequit.

Φιλεπιτιμητὴς, qui libenter objurgat & increpat, ad reprehendendum pronus. Isoc. ad Demon.

Ἔντιμος, qui in maximo habetur honore, admodùm honorificus. Iliad. β. ¶ Est & pueris nomen apud Aristot. hist. an. l. 9. & Athen. l. 7.

Θεοτίμητος, à deo honoratus: vel, divino honore afficiendus, venerandus.

Ἰσότιμος, qui in par & æquali est honore. Plut. in Fab. Phil. de vit. M. l. 1. Item τὸ ἰσότιμον, quod pretio par est, tantidem æstimandum. Herodian. l. 2.

Ἰσοτιμία, par honor & dignitas: seu par conditio & jus. Phil. de vit. M. l. 1.

Decomp. Ἀνισότιμος, qui inæqualis est dignitatis. Greg. Naz

Ἐξισοτιμία, æqualitas seu exæquatio honorum.

Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur. Hesych.

Ὁμότιμος, idem cum ἰσοτιμος, qui in pari & eodem habetur honore. Interdum &, ejusdem conditionis. Iliad. ο. Xenoph. Pæd 2. Plutarch. in Fab.

Ὁμοτίμως, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Πάντιμον γέρας, munus honoratissimum. Soph.

Περίτιμος, ου, ὁ, admodùm honoratus: unde fœm. περιτιμοσύνα, apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πολύτιμος, multo honore dignus: vel, magno pretio dignus, pretiosus. Athen. l. 2.

Πολυτίμητος, idem Aristoph. in Nub. & Lucian. in somn.

Πολυτιμητίω, multo honore afficio, in magno honore & premio habeo. Hesych.

Πρότιμος, majore honore & pretio dignus, præstantior, antiquior. Luc.

Προτιμάω, pluris facio, majoris æstimo: præfero, antepono. Plut. in Num. προτιμῆσαι τὴν δικαιοσύνην τῆς βασιλείας. Herodot. προτιμᾶν πολλὰ ἐμοὶ ξεῖνον γενέσθαι, multis pecuniis anteponens meum hospitium. ¶ Item rationem habeo, curo. Aristoph. Ἐπ' ἀγαθῷ προτιμᾶς γ' ἐμοῦ. Demosthenes, ὧν ἐμοῦ προτιμᾶ.

Προτιμάομαι, pluris fio, anteferor, anteponor. Plut. in Num. τῆς πολεμικῆς δεινότητος προτιμᾶσθαι τὴν πολιτικήν.

Προτίμησις, ipsa actio pluris æstimandi & præferendi. Thucyd. lib. 3.

Συντιμάω, pretium augeo, carius indico Demosth. in Dionys.

Συντίμησις, indicatura, pretium. Reg. l. 4. c. 12.

Ὑπερτίμιος, pretij magnitudine modum excedens. Aristot. œconom. 2.

Ὑπερτιμάω, supra modum honoro: vel, supra alios honore afficio. Luc. Item nimis magno pretio æstimo.

Ὑποτιμάω, idem. Aristot. in œcon. Est etiam idem quod ἀντιτιμάομαι, litem mihi æstimo contra actorem. Xenoph. in apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris seu honorum cupidus & studiosus. Xen. Interdum & ambitiosus, qui nimiâ honorum cupiditate ducitur: apud Plat. polit. 1. Aristot. eth. 2. c. 7. Dicitur & generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit, ex eaque honorem sibi parere nititur: unde φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtuti obnixè studens, apud Plat. de leg. Τὸ φιλότιμον, studium honorum. Thuc. lib. 2. Item studium contentionis: cujus scopus est honor & gloria. Synes. ep. 60. Apud Eurip. φιλότιμοι ἤθεσι, exp. liberales mores.

Φιλοτίμως, studio honoris: vel nimio honoris studio, ambitiosè. Dem. in Epitaph. Φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, ad aliquid honoris & gloriæ studio contendere: ut apud Xenophontem: Φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἀγαθὸς φαίνεσθαι. Interdum φιλοτίμως exponitur certatim: ut apud Herodian. libr. 5. φιλοτίμως πέμπουσι τῷ πεῶ ἑκάστοτε ἔτεσι πολυτελῆ ἀναθήματα. Significat etiam magnificè, apud Polyb.

Φιλοτιμία, honoris ſeu honorum ſtudium: Interdum, ambitio. Herodian.l.6.& 3. Significat etiam, æmulatio, æmula virtus & contentio animi ad certamen excitati, contentioſa ſimultas: apud Plut.de fort. Alexand.l.2. Xenoph.Pæd.8. & Philoſtr.ep. 13. Exponitur & ſimpliciter, ſtudium, contentio: ut ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμία, apud Plat. in ep. Item, cupiditas, libido: ut φιλοτιμία πρὸς τὴν καθιέρωσιν, libido conſecrandi: Plut. in public. ¶ Apud Demoſthen. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem & Plut in Ant.exp.munificentia, liberalitas.

Φιλοτιμέομαι, honoris conſequendi gratia facio aut annitor: ambitioſiùs & magno ſtudio conor & annitor: *mercedem qui honoris causa toti sunt in aliquare.* Xenoph. ἐστὶν ὁπόταν οἱ πάνυ αὖ φιλοτιμηθῆσιν φίλῳ σοι χρῆσθαι, qui magnoperè à mico te uti vellent. Et ſequente particip. Plat. polit.1. μηδὲ φιλοτιμῶ ἐλίγχων ἐπιδεῖν τὶς τι δυσκλινητα. Sequente verò μὴ exponitur, honoris mei ſtudio ardens vereor ne: ut apud eundem ep.7. Item æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Iſocr. in Panegyr. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item efferor, glorior mihi placeo. Idem in Evagor, ἐπὶ τοῖς ἔργοις ᾧ τῇ μνήμῃ φιλοτιμούμενος. Et cum ſolo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅτι, apud Lyſ. ¶ Significat etiam, munificentia & liberalitate inclareſco, largior populariter. Demoſth. Et ſimpliciter, dono, muneror: ut apud Theophyl. δεῦρο ταῦτ' φιλοτιμοῦμαι καὶ δίδωμι τὴν Περίαμον.

Φιλοτίμημα, τὸ, conatus, contentio, ſtudium aliquid efficiendi: propriè, in quo aliquis ſibi placet, & è quo honorem aucupatur: Greg.in Epitaph.patr. Significat & liberalitatem, item facinus liberale: apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀντιφιλοτιμέομαι, invicem certo ſeu contendo: Plut. in Per. Item ex adverſo largior, ſeu munificentia cum aliquo certo: Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorſus honorum ſtudio & cupiditate ducitur, liber ab ambitione: Ariſtot. eth. 4. c. 7. Exponitur &, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plutarch. in Erot. Syneſ. ep. 118. Ἀφιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus.

Διαφιλοτιμέομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, & magno ſtudio conor quippiam efficere: Theophr.

Ὑπερφιλότιμος, qui ſupra modum honoribus ſtudet, nimiùm ambitioſus. Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris ſtudio. Item ſummâ cum æmulatione & contentione. Athen.

¶ *Derivata à τίω, punior, ulciſcor: item ſolvo, perſolvo.*

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. vide Τίω. Item exigo ſeu accipio id quod perſolvitur & datur: Odyſſ.ν. ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγχέμολοι κ' ὄλεθρον τισόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, ultio: Od. α. Heſiod. in Theog. Exponitur &, perſolutio, remuneratio: apud Hom. in Odyſſ.

Τιμή, pœna, multa, ultio: Il. α. Τιμὴν δρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, pœnas à Trojanis repetentes. Item cenſus, id quod principi per capita ſolvitur ſive per focos.

Τιμάω, multo: item multandum cenſeo ſeu pronuntio, condemno: unde apud Suid. οἱ γὰρ ἡμῶν Ἀθεμερίους τὸν Φιλόδημον ἐτιμήσαντο πρὸς τῇ δημεύσει, κ' Φυγῆς ζημίᾳ. Significat &, cenſeo: unde apud Ariſtot pol.6. τιμῶντες τὰς κτήσεις. & paſſiva ſignificatione. Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς; qui ſupra centum millia æris cenſi ſunt.

Τίμημα, multa, ſuppl'icium, pœna: Demoſth. Item cenſus: Plat. Ariſtot. polit.5. Demoſth. &c.

Τίμησις, ἡ, idem: priori ſignificatione apud Dinarch. poſteriori apud Ariſtot. polit.5.c.8.

Τίμητον, τὸ, *itidem* cenſus: Dem. in Aphob.

Τίνω, & πτυύω, ſeu τίνυμι, idem cum τίω, luo, ſolvo, pendo, rependo: Il. γ. Εἰ δ' αὖ ἐμοὶ πολὺ Πέλαμος Πελάγιό τε πᾶσδε Τίνειν ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πόσιν. Plat.de leg. τίνειν τὴν βλάβην, damnum rependere. Sic μισθὸν τίνειν, mercedem ſolvere: apud Xen.& in apoſtol can. 84. τιννύτω ποινὰς, pœnam luat.

Τίνυμαι, punio, pœnas expoſco, ulciſcor: Heſiod. in Dieb. Ἐλινύας ἀμφιπολεύειν, Οἵκοθι τινυμένας, punientes eos qui falſum jusjurandum jurârunt. Item luo, pendo, idem cum τίνυμι. Epig. l. 2: Ἀλλ' δίκη λαοῖς ἐνδίκως τινυμένη, quæ meritò pœnas luis populo.

Τιτάνω, idem cum τίομαι, punio, &c. Heſiod. in Theog. Φάσκε δ' τιτάνους ἀποθαλὶν μεγαθέτας Ἔσεσθαι. Exponitur & neutraliter, pœnas luo, punio: apud ſchol.Heſiod. ¶ At τιτάνω, pro τείνω, vide in Τείνω.

Τιτᾶνες, ſeu τιτῆνες: dæmones quidam à Jove è cœlo ſub terram detruſi: ſic dicti à τιτύω, ſignificante ulciſcor, vel pœnas luo, vide ſchol.Heſiod.& Plut. de ſera numinis vindicta.

Τιτανώδης, ες, ὁ, ἡ, Titanicus: ut Τιτανώδες ἐνιδὼν, torvum intuens, more Titanum. Luc.

Τιτανικὸς, idem: ut Τιτανικὸς τύπος, apud Plut.de ſolert.anim.

Τιτανὶς, ίδος, ἡ, Titania, ſeu Titanica: ut Τιτανὶς γῆ, apud Etym. & Heſych. terra cognominata à Titano, uno ex Titanibus, qui ſolus contra deos non militavit.

Τίω, punio: vel potiùs crucio, dolore afficio: unde partic. τετιμένος, & τετιημένος. Il. ι. Ἧζον δ' ἐν ἀγορῇ τετιηότες, ſedebant triſtes; & Od. α. τετιημένος ἦτορ, corde cruciato & triſti.

Compoſita.

Ἀντίω, viciſſim punio ſeu ulciſcor, viciſſim pœnas ſumo. Item viciſſim pœnas luo: Soph.

Ἀντίομαι, *itidem* viciſſim punio: Eurip.in Medea.

Ἀντίσις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτος, viciſſim punitus, viciſſim pœnam paſſus: Heſych. Pro eo per ſyncopen dicitur αὐτός: Il. α.

Ἀντίμοιρος, ὁ κ' ἡ, quem aliquis αὐτίσει. Et αὐτίμοιρα, quæ aliquis loco multæ perſolvit. Heſych.

Ἀντίνω, viciſſim luo, viciſſim pendo: Theogn. Μή τιν' ὑπερβασίῃ αὐτίνειν παθέρων.

Ἀποτίω, idem cum τίω, punio, &c. vnde Od.ν. Ἀλλ' ἄγε μῆτιν, ὕφαινον ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Xen.anab.libr.3. ἀλλὰ τούτους μὲν οἱ θεοὶ ἀποτίσαιντο. Item perſolvo, luo: Il.φ. Τῷ σ' αὖ νῦν οἷα ἀποτίσομαι ὅσσα μ' ἔοργας. Phil. de mund. τὴν κατ' ἀπελαθέρων ἀχαιῶν δίκην ἀποτίσῃ. Significat & rependo ſeu reddo quod accepi: Il.α. Τετρακλῆ τετραπλῆτ' ἀποτίσομεν.

Ἀποτίνω, itidem luo, ſolvo, pendo: Il.γ. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ὧν πρ' ἔοικε. Plut.in Sol. τρεῖς δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, οἷον δ' ἄλλας ἀποτίνειν ἐς τὸ δημόσιον.

Ἀποτίννυμι, idem cum τίννυμι. Ἀποτίνυμαι, idem cum τίνυμαι, pœnas ſumo: Il. π. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.

Decomp. Ἀνταποτίω, retribuo, rependo: in ant.Epigr.

Ἐναποτίω, perſolvo in.

Ἄτιτος, ὁ κ' ἡ, impunitus, inultus: Phocyl.

Ἐκτίω & ἐκτίομαι, idem quod ἀποτίω, punio: Soph.in Ajace. Item luo, ſolvo: interdum &, rependo: ut ἐκτίσαν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, perſoluturum litis æſtimationem juſtam. Demoſth. in Tim.Plut.in Sol. ἐξεπράξατο πᾶσιν αὐτὸς, pœnas ei pependit.

Ἔκτισμα, τὸ, id quod luendum exactum eſt vel exigitur, pœna, multa: Dionyſ. Halic.l.10.

Ἔκτισις, ἡ, perſolutio, exolutio, ſolutio: Ariſtot. œcon. 2. Plut. in Cim.

Ἐκτίστης, ὁ, qui ſolvit. Item, exactor, vindex: Baſil. in orat.contra iraſcentes.

Ἐκτίνω, exolvo, pendo, luo: Plut. in Sol. ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς ἐς τὸ δημόσιον. Ἐκτινύω, idem.

Decomp. Ἀντεκτίω, viciſſim luo, ſeu pendo. Item, rependo.

Ἀντέκτισις, repenſio, apud Phil. Item multa. Ἀντεκτίω, idem cum αὐτεκτίω.

Συνεκτίω, ſimul ſolvo, unà pendo. Συνεκτίνω, idem. Συνεκτινύω, pro iiſdem: Plut.in Rom.

Ὑποεκτίνω, ſolvo, vel pendo pro. Cum genit. perſ. Luc.

Ἐπιτίμιον, τὸ, multa, pœna: Dem.pro cor.Plut.in Coriol.Aeſch. in Ctesiph.

Ἐπιτιμάω, ulciſcor, punio: Heſych.

Ἐπιτίμημα, idem cum ἐπιτίμιον.: Poll.l.8.

Ἐπιτίμητης, punitor, ultor, vindex: Od.ι.

Παλίντιτος, qui rependitur, viciſſim punitus: Od.α.

Πολυτίμητος, multùm punitus, multis pœnis exercitus: apud Suid.

Προστιμάω, multo: Dem. ὁ νόμος κελεύσει προστιμᾶν ἑπτακισχίλιαις τὴν δημοσίᾳ, multare eum juſſit pecunia reip. dependenda.

Προσίμημα, idem cum ἐπιτίμημα: apud Poll.

Ὑποτιμάω, ſeu ὑποτιμάομαι, irrogo pœnam, condemno: Plut. Item cenſeo: Ariſtot. œcon.2.

Ὑποτίμησις, exp. pœna, multa. Exponitur & prætextus: apud Plut. in Cam.

Ἀνυποτίμητος, (*decomp.*) non cenſus, non æſtimatus. Et peculiariter, cui lis æſtimata non eſt. Ἀνυποτιμήτως, ſine cenſura, ſine litis æſtimatione, ideoque ſine multa: Ioſeph de antiq.Iud.

Τλάω, Τλητὸς, &c. vide in Ταλάω. Τμήγω, Τμητὸς, &c. in Τεμνω. Τόγε, τίπτ', in Ὁς.

ΤΟΙ, particula eſt enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur, interdum ornatûs tantùm gratiâ: ut πάντοτε, γάρ τοι, δή τοι: cum quibus particulis invenitur etiam cohærere. Aliis vocabulis ſubjuncta, aliquando exp. quidem: ut apud Xen. ἐγώ τοι σε μὲν δίκαιον νομίζω, equidem te juſtum eſſe judico. Sic οἶδά τοι, apud Ariſtoph. novi equidem. Τοι γὰρ aliquando exponitur, equidem, vel ego verò: aliquando expitaque, igitur; in qua ſignif. dicitur ſæpè τοιγαροῦν vel τοιγάρτοι, in ſoluta oratione. Καίτοι, quamvis, quanquam, Demoſth. καίτοι τό γε αἰσχρὸν ὁμοίως, ſic & apud Iſocr. & alios; item *pro*, equidem: ut apud Plut.in Cæſare, καί τοι κ' λόγον τινὰ κατέσπευδεν ἐς τὸν δῆμον: item pro atqui, at: verùm, ſed, itaque, proinde. Τοίνυν, interdum pro καίτοι, atqui, at, & quidem, proinde: interdum eſt παραπληρωματικὸν, ſicut verò Latinis: item *pro* utique & profectò. Plura apud Bud in comment. Ἤτοι, aut, ſive: Item pro, μέν, quidem, apud Poëtas: item pro certe, ſanè, profectò: item *pro* videlicet, vide plura in Ἤ ſupra.

Τοίσδε, &c. vide in Ὁίδε.

ΤΟΊΧΟΣ, ε, ὁ, paries: interdum & murus, *lateralis aut transversarius*. Od. υ. ὁ δ' εὐδμήτου βάλε τοίχου, parietem tangebat. Thuc. l. 2. διορύσσοντες τὰς τοίχους. Metaphoricè apud Athen. l. 13. τὸν τῆς ὑδρίας ὑποσκάπτοντες τοῖχον. ¶ In navi latera appellantur τοῖχοι: ut Odyss. μ. Plut. symp. 2. probl. 7. ¶ Aliis etiam rebus τοῖχοι tribuuntur à similitudine domus & cujusvis ædificij: ut poculis apud Athen. l. 13. quæ alta sunt & rotunda, vel angulosa. ¶ Item hominis lateri, apud Eurip. in Troad. ¶ Lanceæ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit Poll. ☞ Quidam & τεῖχος & τοῖχος ex τεύχω originem habere censent; aliis ex τεῖχος τοῖχος factum esse videtur, ε in ο mutato, quum significationem affinem inter se habeant.

Τοιχόω, ῶ, murum facio. Τοιχοῦσθαι, murum fieri vel esse. Plut. adversus Colot.

Composita.

Ἀναβοιχέω, ῶ, modò in hoc, modò in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Poll. l. 1.

Ἀναπεριτοιχίσαι, circum parietem ambulare, parietem obire. Hesyc.

Ἄτοιχος, qui ex pariete non constat, parietem non habens. Apud Eurip. in Ione ἄτοιχοι σκηνωμάτων βαλαὶ dicuntur ambitus tentoriorum sine parietibus lapideis, aut sine muro constructi.

Διάβοιχοι, Hesychio sunt οἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον, à pariete ad parietem pertinentes.

Διατοιχέω, idem cum ἀναβοιχέω, Poll. ibidem.

Μεσότοιχον, τὸ, paries interjectus & medius, paries intergerinus. in ep. ad Ephes. c. 2. Legitur & μεσοτοίχου: apud Athen. l. 7.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem: ut ὁμότοιχον οἰκία, apud Isæum.

Τόκα pro τότε. Τοκῆς, τόκης, &c. vide in Τίκτω.

ΤΟ'ΛΜΑ, ης, ἡ, audacia. Plerunque in malam partem acceptum in vitio ponitur. Thuc. l. 3. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, αὐθράδεια φιλέταιρος δὲ ἐνομίσθη. Xenoph. Pæd. 1. μαιόμβρον γνώσιον τὴν τόλμην. Interdum plus aliquid significat quàm fidentia, & in bonam partem capitur: ut apud Isocr. in ep. ad Philip. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔχον ἱκανὴν, οὔτε τόλμαν ἡμιμβλώπου ὄχλῳ χρήσασαν. Τολμήεις, εντος, ὁ, audens, audax, intrepidus. Interdum & intolerans, ut τολμήεις θυμός. Od. ε.

Τολμηδός, ὁ, idem, vel temerarius. Thuc. l. 7. Dem. in epitaph.

Τολμηδῶς, audacter, intrepidè. Thuc. l. 3.

Τολμάω, ῶ, audax sum, audeo. Il. μ. δὲ οἱ ἵπποι Τόλμων ὠκύποδες, non audebant. Herodian. l. 1. τολμήσοι τε ἅμα καὶ δρᾶσαι πφυκὼς, audax & promptus. Et cum infinitivo, Dem. pro cor. καὶ βλέπειν εἰς τὰ τετρωμένα προέσται τολμᾷς. Cum eodem interdum exp. sustineo: ut apud Isocr. πῶς γὰρ ἱκετεύσειν τολμήσεις; Significat &, sustineo, tolero, perfero. Eurip. in Hec. Αἰαῖ αἰαῖ τὸ δόλιον ὡς κακὸν πέφηνε· ἀεί. Τολμᾷ δ' ἃ μὴ χρὴ τὴν βίᾳ νικώμενον, sustinet & patitur quæ non decet. Cum accus. exp. audeo: vel patro, committo, summa cum audacia perpetro. Thuc. l. 3. ἐθέλοντες τολμᾶν μὴ κινδυνεύων τὰ βέλτιστα. Sic & apud eundem l. 4. & Isocr. Exponitur etiam, comminiscor: apud Herodian. l. 4. τολμᾷ δὴ τοιοῦτο, tale quid comminiscitur.

Τολμᾶσθαι, dicitur quod summa cum audacia suscipitur & admittitur: ut apud eundem l. 6. τὰ μὲν τὰς αὐτομολὰς ὑπὸ τῶν βαρβάρων τολμώμενα οὐκ ἀναγκαῖα ἡγέμμοι, audaciam & insolentiam barbari non amplius tolerandam esse.

Τόλμημα, τὸ, facinus quod quis perpetrare ausus est: ausum. Interdum in bonam partem accipitur: ut apud Thuc. l. 2. Luc. in Harm. & Phil. de vit. M. l. 1. Interdum in malam: ut apud Aristoph. in Plut. Τόλμημα αἰσχρόν.

Τολμητής, qui aliquid suscipere & aggredi audet, homo audax. Thucyd. l. 1.

Τολμητίας, ε, ὁ, idem: apud Suid.

Composita.

Ἀνατολμάω, idem quod τολμάω, audeo. Eurip.

Ἀντιτολμάω, contrà audeo, adversor alicui sumpta audacia, audacter obsisto. Thucyd. l. 7.

Ἀπότολμος, ὁ & ἡ, inaudax. Et superlat. ἀποτολμότατος, minimè audax omnium. Lucian.

Ἀποτολμάω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Aesch. contra Ctesiph. ἀποτόλμησε λέγειν. Exponitur &, facinorosè audeo, apud Lys.

Ἀποτολμᾶσθαι, dicitur quod cum confidentia & audacia suscipitur, vel quasi confidente quadam audacia: unde ἀποτετολμημένον confidenter, seu audacter cœptum, magnum ausum.

Ἀρήτολμος, (q. d. à Marte audaciam sumens) Martius, bellicosus. Epigram.

Ἄτολμος, idem quod ἀπότολμος, timidus, omni audacia carens. Thuc. l. 2. Plut. de educ. lib.

Ἀτολμία, ἡ, timiditas, formido, ignavia. Xen. Hel. 5. Philo de v. M. l. 1.

Ἀτολμέω, inaudax sum, timeo, formido. Thuc. l. 1.

Δορίτολμος, hasta audens. Epigram.

Ἐπιτολμάω, audeo in aliqua re. Cum dat. Synes. ep. 4. Item sustineo, tolero. Odyss. α. Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.

Εὔτολμος, audax, confidens, animosus, intrepidus: ut κυίες εὔτολμοι, apud Oppian. de venat. l. 3. & νεανίσκος εὔτολμος, apud Herodian. lib. 7.

Εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas. Plutarch. de Deo Socrat. Phil. de vir. M. l. 1. & 3.

Εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè.

Καταθολμάω, audeo adversus: cum genit. apud Suid.

Μεγαλοτόλμος, magnoperè audax, immani audacia præditus.

Παντότολμος, seu πάνυτολμος, omnia audens, audacissimus. prius apud Gregor. posterius apud Eurip. in Supplic.

Παρατόλμος, audax: vel, nimiùm audax, temerarius. Plut. in Demetr. & symposl. 4. probl. 1.

Παρατολμάω, præcipitanter audeo: Naz.

Προτολμάω, prior audeo. Item prius patro.

Προτολμᾶσθαι, prius audere seu patrari. Thuc. l. 3. Herodian. l. 6.

Προτολμίζεσθαι, apud Suid. exp. præire. Exponitur &, prætentare, audendi exemplum dare.

ΤΟΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta & pexa & operi parata: vel pila seu glomus lanarum carptarum & ad nendum paratarum, teste Eustat. Dioscor. l. 5. c. 85. τοιοῦτον τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης (τὸ σῶμα) ἕλκων τολύπῃς ἀφομοιοῦται. ¶ Apud Athen. l. 13. τῶν πράσων τολύπαι dicuntur porri in pilæ formam conglobati, seu globus qui ex porris convolutis fit & oriingeritur. ¶ Item à τολύπης, sphærica figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur, teste Eustat. & Tryph. apud Athen. l. 3. ¶ Suidæ est etiam sylvestris colocynthis, quomodo accipi putatur Regum l. 4. c. 4.

Τολυπεύω, glomero, conglomero, conglobo. Eustath. Exponitur etiam, torqueo: apud Hesych. Item nexo, contexo: unde δόλους τολυπεύειν, Odyss. τ. Significat etiam, machinor, fabricor, struo: ut Iliad. ω. ἠδ' ὁπόσα τολύπευσι συὼ αὐτῷ Κωκυτῷ ἄλγεα, quantos dolore cùm ipse machinatus sit & intulerit. Item, conficio, ad finem perduco: ut πόλεμον τολύπευσε. Od. ξ. Ἐτολυπεύειν ἀργαλέας πολέμους, Iliad. ξ. ¶ Exponitur & passivè, æruminar parior, labores molestos exantlo, Hesych.

Τολύπευμα, τὸ, idem cum τολύπη, glomus lanæ, &c. Suid.

Τολυπούργης, qui novit τολυπεύειν. Hesych.

Ἐκτολυπεύω, (comp.) perficio, conficio: Hesiod. in Asp. χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας.

Τομὴ, &c. Vide in Τέμνω.

ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ, & τονθορίζω, murmuro, vel submissa voce murmuro. Item musso, summissè loquor. Arist. in Ran. τάδε τονθορίζων λύπ' αὐτὸν πολλὰς λαβὼν Πολλὰς ἀπῆς ὠργίζε. Idem in Achar. τονθορίζοντες ὑγιὲς τῷ λίθῳ ποιοῦσι μῦθον.

Τονθορυσμός, ὁ, murmur, apud Hesych. τονθμός, exp. φωνή.

Ὑποτονθορίζω, (comp.) submurmuro, ὑποτονθύζω: Hesych. & Suid. Apud Lucian. cum accusat. ἅμα τῷ τὸν ἐπωλητὴν ὑπάνδρῳ ὑποτονθορύσας.

Τονιαῖος, &c. vide in Τείνω.

ΤΟ'ΞΟΝ, ε, τὸ arcus. Od. φ. Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον. Plut. in li. an seni capess. resp. τόξον μὲν γὰρ ἐπιτεταμένον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη. Interdum per τὰ τόξα intelliguntur sagittæ cum arcu: ut Iliad. ϑ. τόξοισι δεδεγμένος ἀνδρας ἐναίρω. Interdum & pharetra cum telis & arcu: ut Iliad. φ. Diana dicitur Junonem fugere & relinquere ὠκὺ θεὰ τόξα. Interdum τόξα ipsam artem sagittariam significant: ut Il. ϑ. Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχε τόξον εὖ εἰδώς.

Τοξοσύνη, ars sagittandi. Il. ν. & Eurip. in Androm.

Τοξότης, ε, ὁ, sagittarius, arcitenens. Thuc. l. 1. Xen. Hellen. 4. &c. Fœm. τοξότις, ιδος, ἡ, epitheton Dianæ apud Luc.

Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus: ut τοξικὸς κάλαμος, apud Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 12. Et ἡ τοξικὴ, s. τέχνη, ars sagittaria, scientia utendi arcu & sagittis: apud Plutarchum in lib. de frat. charit. & alibi. Item τοξικαὶ θυρίδες, fenestræ à sagittis idcirco dictæ, quòd instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecus dilatentur. Hieronym. in Ezech. cap. 40.

Τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam ex eo, quòd barbarorum sagittæ eo collinerentur, ut tradit Dioscor. l. 6. c. 20. & Nic. in Alexiph. Schol. tamen Nic. refert: quosdam ideo sic appellatum velle, quoniam haustum seu potum è vestigio interimat hominem instar sagittæ: vel quòd ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules. Vide & Plin. lib. 16. c. 10. & l. 26. c. 8.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor. Od. χ. Τῶν κε τάχ' ὕπτιος αὐλῆς νηὸς ὑπερπετάσσιτο. Item sagittis peto seu impeto: ut ibidem, Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι.

Τοξεύω, f. εύσω, idem, Xen. pæd. 1. τοξεύων τὴν ἀκοντίζων καταβαλεῖς. apud eundem Pæd. 3. τοξεύειν ἐς τοὺς ἀποκτείνοντας in cædis auctores tela dirigere. Luc. de calumn. ἐπ' οἰκέτου τοξεύσει. Interdum velut

velut arcu emitto: ut τοξεύω μελιγήρεως ὕμνους, apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Her. Καὶ ταῦτα μὴν δὴ νῷν ἐτόξευσεν μάτην. Item, arcu peto, ſagittis impeto, vel ferio: ut τοξεύειν τὰ θηρία, apud eundem. Xen. Pæd. 1.

Τοξεύομαι, arcu petor, ſagittis ferior, Plut. ſymp. 9. τοξευθεὶς ὑπὸ Πάρθων.

Τόξευμα, τὸ, quod arcu emiſſum eſt: ſagitta, jaculum, apud Dioſc. loco ſuprà in τοξικὸς indicato. Item ipſe ictus ſeu jactus ſagittæ aut teli. Plut. in Alex. Pæd. 1.

Τοξευτὴς, οῦ, ὁ, arcitenens, ſagittarius, apud Arat. & Oppian.

Τοξευτικὸς, ſagittaria: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξευτὴς, idem quod τοξευτής. Il. ψ.

Compoſita.

Ἀγκυλότοξος, qui cūrvo ſeu adunco arcu utitur, ſinuatum ſeu lunatum arcum gerens. Il. β.

Ἀποτοξεύω, arcu propulſo: *ſagittis emiſſis* Item ſagitta arceo ſeu propello. Luc. τὸν ἀκαιρολογίαν Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμὸν ἔχοντες, Significat &, ſagitta appeto.

Ἀποτοξεύσας, ſagittis appeti: *ſagittis* arceri ſeu propelli. Metaph. apud eundem. πάνυ εὐσόχως, ἀποτοξεύσαντι, aptè & ſcitè probatum eſt & velut arcu emiſſum.

Ἀργυρότοξος, argenteum arcum habens: epitheton Apoll. Il. φ, & alibi apud Hom.

Ἄτοξος, arcu & jaculis carens.

Ἀτόξευτος, qui ſagitta ictus ſeu percuſſus non eſt. Item qui ſagitta peti ſeu tangi nequit.

Διατοξεύω, ſagitta penetro vel trajicio. Et ſimpliciter, jaculor, telum vibro. Xen.

Ἐκτοξεύω, jaculando ſeu emittendo exhaurio: unde apud Herodot. τὰ βέλεα ἐξετοξεύετο ſagittæ abſumebantur. Metaphoricè apud Ariſtoph. in Plut. βίος dicitur ἐκπετοξεῦσθαι, i, exhauſta, & confecta eſſe. (lib. 10. c. 15.

Ἐπιτοξὶς, crena & concavum illud cui imponitur ſagitta. Vitru.

Ἐπιτοξάζομαι, idem cum τοξάζομαι, ſagittis peto, arcum dirigo in. Il. γ, Τῷ δ' ἐπιτοξάζοντε κορυθαιόλοισιν Ἀχαιοί.

Εὔτοξος & εὐτόξος, bonum arcum habens & bonas ſagittas: ut εὐτόξου Φαρέτρης.

Εὐτοξία, dexteritas & jaculandi peritia.

Ἱπποτοξότης, ſagittarius equeſter, qui ex equo ſagittas emittit. Phil. de venat. l. 1.

Decomp. Ἀμφιπποτοξόται, deſultores ſagittarij.

Ἀφιππότοξόται, idem cum ἱππότοξόται.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος Eurip. in Phœn.

Κατατοξεύω, ſagitta impeto, ſagittam dirigo in. Item ſagitta trajicio, ſagitta conficio. Luc. in Hermot. ὃς οἷον τὸν πελειάδα καταπετοξεύσας, ὁ δὲ τὸν μέλοδον ἕτερον. Sic & apud Thuc. l. 3. Significat & ſimpliciter, trajicio, transfigo, confodio: unde metaph. apud Ariſtoph. in Nub. ῥημάτοισι καινοῖς αὐτὸν ⊖ λεξιπολαῖς κατατοξεῦσαι.

Κλυτότοξος, arcu & jaculis inclytus, artis ſagittandi celebris, epitheton Apoll. paſſim apud Hom.

Περιτοξεύω, ſagittis undiq; configo. Ariſtoph.

Σκυθοτοξότης, Scythicus ſagittarius: vel qui in arte ſagittaria Scythas imitatur.

ΤΟ'ΠΟΣ, ου, ὁ, locus: qui ſecundum Ariſtot. phyſ. l. 4. eſt τὸ ἐφεξῆς ἐκάστου τῶν σωμάτων πέρας. Aeſchin. in Ctesiph. ὁ γὰρ τὸν τρόπον ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μεταλλάξας, non mores, ſed locum ſolùm mutavit. Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum ſeu locis fœminarum, idque frequentius in plurali: ut apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 7. cap. 3. ὅταν εὐθὺς ῥήγνυται μὴ τῷ ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός, & Dioſc. li. 1. c. 59. (de oleo ſampſuchino) τὰ σφόδρα εὐψυχα σκληραίνει τοὺς τόπους. Item apud Dialect. & Rhet. τόποι dicuntur ſedes & domicilia argumentorum: de quib. Ariſtot. in top. Suid. & Quinti. lib. 5. cap. 10. In oratione vel diſputatione τόπος dicitur argumentum vel thema aliquod quod tractatur. Iſocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δοκῶ ἀεὶ τὸν αὐτὸν τόπον διὰ πολλῶν λόγων διεξιέναι.

Τοπικὸς, q. d. localis: ut τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus ſeu locis affectis adhibentur. Gall. τῶν κατὰ τόπον. l. 1. c. 1. Et ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, ſeu ars explicans τόπους Dialecticos & monſtrans quomodo ex iis argumenta inveniantur ad quæſtionem probabilem confirmandam: unde τὰ τοπικὰ inſcribuntur libri Ariſtot. τοπικῶς tractantes.

Τοπικῶς, ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur &, per locos communes, per capita.

Τοπάζω, ſtatuo, colloco. q. d. in loco pono: unde τοπάζει. Heſych. exp. ὁρᾷ. ¶ Exponitur &, conjicio, ſuſpicor. Soph. in Erigone ap. Διὸς τοπάζω, ταῦτ' ἰδοῦσα σαφῶς φίλα. Plat. de leg. l. 2. ἐὰν δέ τις τοπάζειν θέλῃ quòd ſi conjectura uti oportet. Significat etiam, quæro, Troglodytarum lingua, teſte Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis: ſic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno ſtudio quæreretur. Plin. tamen. l. 6. c. 39. inſulam Topazon gemmæ huic nomen dediſſe ſcribit, ipſam verò inſulam, quòd ſæpe quæſita ſit à navigantibus, à τοπάζειν fuiſſe denominatam. Eadem gemma neut. gen. τοπάζιον dicitur in Apocal. c. 21. & Exod. 28. triſyllaba vero voce τόπαζος ſeu τόπαζον, apud Dionyſ. de ſitu orbis.

Τόπευε, idem quod τοπάζω, conjicio, conjector, ſuſpicor. Suid.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens, Suid. ex Stratide, τὸ πλοῖον δὲ τοῦτον ἑλκυσαι δεσμεύοντες τοπείοις ἀνδρες. Pro eodem ſcribitur & τοπίων, apud Poll. Hinc apud Lat. topia & topiaria opera: de quibus Plin. l. 16, c. 33.

Compoſita.

Ἄτοπος, ὁ, ἡ, (d. q locum non habens, nulli loco conveniens) abſurdus, inconveniens, rationi minimè conſentaneus Iſocr. in ep. ad Phil. ἀτόποις καὶ λίαν αὐθαδεσι ἐπιχειροῦσι πράγμασιν. Plat. ep. 7. ἀτόπως καὶ αἰσχρῶς νίκην νικᾶν. Sic λόγοι ἄτοποι, apud Athen. l. 2. Exponitur & inſolens, inuſitatus, novus: apud Thuc. lib. 3. Interdum &, ineptus, ſtolidus: ut apud Athen. l. 7. ex comico quodam, Εἰ τοῦτον ἔζων παῖδες ὃν ἐγὼ βίον, Οὐκ ἄτοπος ἂν ὢν ἐδόκουν μοιχὸς εὐδοκεῖν.

Ἀτόπως, abſurdè, inconvenienter, ineptè. Demoſth. Exponitur &, incompoſitè, inſolenter.

Ἀτοπία, abſurditas, inconvenientia. Iſocr. Phil. de mun. Item inſolentia, inuſitata novitas. Thuc. l. 3. Plut. in Coriol.

Ἄτοπημα, factum aut dictum abſurdum & inconveniens. Damaſcen.

Ἀτόπαστος, (dec.) quem conjectura aſſequi non licet. Heſych.

Ὑπάτοπος, (dec.) aliquo modo abſurdus.

Δύσκολος, unde δυσκόλως, ex quo ſuperl. δυσκολώτατος exp. difficillimè: item abſurdiſſimè. Suid.

Δυσκολάζω, difficulter conjicio. Heſych. Δυσκόλαστος, quem conjectura aſſequi difficulter poſſis: ut δυσκόλαστ' αἰνίγματα, apud Eurip. in Suppl. ubi tamen legitur & δυσχόλαστα.

Ἐκτοπος, q. d. qui eſt extra locum, loco ſuo emotus: unde ἐκτοπώτερον, apud Suid. & Heſych. exp. ἐξεστραμμένον. Frequentius idem ſignificat cum ἄτοπος, inſolens, inuſitatus, mirabilis. Plut. de ſolert. an. apud Theophr. de cauſ. pl. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμὼν, exp. vehemens hyems, ſeu mirum in modum frigida.

Exponitur &, peregrinus: ut ἄνουρος ἔκτοπος, apud, Soph. in Thracin. (pud Suid.

Ἐκτόπως, mirum in modum, modo inſolito & inuſitato, a-

Ἐκτόπιος, idem cum ἔκτοπος peregrinus, longè remotus. Soph. in Oedip. Colon. πᾶ γαίας, πᾶ κυρεῖς; ἐκτόπιος, συθεὶς: ex hoc peregrino profectus ſolo. Vnde ἐκτόπιον αὐτὸν, amovere & amoliri, è loco in quo erat, apud eundem in Oed. tyr. λῦσαι τ' ἐκτόπιον φλόγα πήματος.

Ἐκτοπίζω, è loco moveo, ſummoveo: in lib. Maccab. ἐξετόπιζον ἑαυτούς. Item neutraliter, diſcedo è loco in quo eram, peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laërt. de Plat. ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. Plut. in Demetr. τὸς γραπώτους δὲ ταπεινώσας λύει ὡς ἐπ' Ἀρέμβιαν καὶ Μηδίαν ἐκτοπίζειν. item à re propoſita diſcedo, apud Ariſtot. rhet. 2. & hiſt. anim. l. 4.

Ἐκτοπισμὸς, locorum & hominum alienatio à finitimis populis. Strab. l. 3.

Ἐκτοπιστὴς, qui locum mutare ſolet & relicto domicilio ſuo aliò ſe conferre: ἐκτοπιστικὸν ζῶον, apud Ariſtot.

Ἔντοπος, qui hunc locum colit, indigena: ut ἔντοπιοι θεοὶ, apud Plat. in Phædro. Pro eodem dicitur & ἔνοικος, teſte Poll. lib. 3. cap. 4. (apud Suid.

Ἐνοπίζω, in loco & ſede mea me contineo, ſedem non muto.

Ἐπιξενοπίζω, idem: apud eundem.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, abſurdus, inconveniens: apud eundem.

Ὑποτοπάζω, idem cum τοπάζω. Etymol.

Ὑποτοπεύω, idem cum τοπάζω. Thuc. l. 1.

Καχυποτοπεῖν, (dec.) mala ſuſpicans: apud Suid. Καχυποτοπεῖσθαι, mala ſuſpicari. Ariſtoph. in Ran.

ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ, ſeu τόρδυλον, nomen herbæ quæ & ſeſeli Creticum dicitur, de qua Dioſc. l. 3. c. 63.

Τορεύω, &c. vide in Τερέω.

ΤΟ'ΡΜΗ, vel τέρμων, autore Heſych. dicitur modiolus rotæ in quē axis inſeritur, qui aliàs πλήμνη & χνοῦς. ¶ Suidæ & Euſtath. eſt meta, itē carceres & repagula. Item curſus in hippodromo. Vnde ἐκ τόρμης apud Heſych. exp. ἐκ τῆς καθηκούσης, extra metā, extra id, quod decet ſeu convenit. ¶ Apud Lycophr. τόρμη nominatur etiam orbita ſeu veſtigium rotæ, teſte Euſt.

Ἐκτορμίω, (comp.) conſtitutum curſum egredior, extra metas excurro: ἐκ τῆς καθηκούσης δρόμου βαίνω. Euſt. ex Pauſan.

Τόρος, &c. vide in Τερέω.

Τορωνὴ, in Τέρω. Τότος, in Οὗτος.

Τότε, in Οὔτε. Τοὔνεκα, in Ἕνεκα.

Τοὔνομα, in Ὄνομα. Et ſic de ſimilibus.

Τὦτ, in Οὗτος. Τόφρα, in Ὄφρα.

Τραγαλίζω, Τράγημα, in Τρώγω.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper. (ſ dictus παρὰ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis: aut παρὰ τὸ τραχὺ διερμηνεύειν, teſte

Etym.

Etym.) Od. ι. - τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύραζε, Ἀρνειούς τε τράγους τε βαθείης, ἔκθορε αὐλῆς. ¶ Sic & dicitur ἰατὴρ qui aliàs τράστης. ¶ Ponitur & pro libidine & salacitate: sunt enim hirci animal lascivum & libidinosum: apud Luc. ¶ Hippocr. epidem. l. 6. juvenes pubescentes, & τραγίζοντας appellavit τράγους, Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγοι nominatur naves hirci capite insignitæ: teste Poll. l. 1. ¶ Messeniorum dialecto caprificus τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est & piscis nomen, apud Athen. lib. 8. ¶ Item spongiarum genus quoddam: apud Aristot. hist. an lib. 5 cap. 16. & Dioscor. lib. 5. cap. 138. ¶ Numeratur & inter Cerealia: apud Dioscor. l. 2. cap. 115. Item inter herbas, apud eundem lib. 4. c. 51. Est & pultis genus quod ex tritici semine fit, ut vult. Plin. l. 18. c. 7. & 10. ex olyra autem, ut tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cavitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nervum. Poll. l. 2.

Τράγεος, ὁ, hircinus.

Τράγειος, idem: unde τραγείη, s. δορά, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contractè dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus, hircus parvulus: aut hœdus, apud Theoc. idyll. 5. (de gen. an lib. 4.

Τράγιναι, αἱ, capræ utriusq; sexus genitalia habentes. Aristot.

Τράγιον, seu τραγεῖον, (ut est apud Hesych.) herba inde dicta quòd folia ejus autumno hirci virus olent, teste Dioscor. l. 4 c. 50.

Τράγιον, eadem herba quæ & τράγος, de qua idem ejusdem l. cap. 51.

Τραγίζω, hircum refero, *vel odore, vel lascivia*: apud Hippocr. de juventibus. Interdum τραγίζειν de ijsdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem & asperiorem mutant. Aristot. hist. an l. 1.

Τραγισής, qui victimas furatur, sacrilegus. Hesych.

Τραγάω, idem cum τραγίζω: unde παιδία ἡδέως τραγᾶν dicuntur apud Alex. Aphr. probl. l. 1. quæst. 125. quæ pubertatis annos ingressa mutare vocem incipiunt, hircorum virus olere, & eorum libidinem imitari. Dicuntur & vites τραγᾶν quæ fructu carentes fronde luxuriant: ducta signif. ab hircorum natura, qui obesiores minus semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. l. 5. c. 18.

Τραγικός, idem quod τραγῳδικός, pertinens ad tragœdum, seu tragœdorum proprius: ut τραγικοὶ αὐλοί, apud Athen. lib. 4. & ἀγκὼν τραγικός, Luc. in Nigr. Item, conveniens tragœdis, dignus tragicis: seu qualis in tragœdiis fieri solet: unde τὰ τραγικά: gravia & tragœdis convenientia apud Aristot. de arte poët. Interdum οἱ τραγικοὶ dicitur pro τραγικοὶ ποιηταί: ut apud eundem ibidem, & in Rhet. Fœm. τραγική, s. ποίησις, tragica camœna, apud eundem Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum: seu, ita ut tragicos decet. Gregor.

Τραγικολογέομαι, tragicè loquor. schol. Aristoph.

Composita.

Ἀντίτραγος, pars opposita τῷ τράγῳ in aure. Poll. l. 2.

Ἀντιτραγικὸς πίθηκος, tragica simia. Demosth.

Ἐπίτραγος, vitium vitis quum carbunculatur. Poll. l. 7.

Ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo impositum ipsi quòd capra quam Theseus ad mare immolabat, Venerem itineris ducem & comitem sibi adjungere oraculo Delphico jussus, fortuitò in caprum transierit. Plut. in Thes.

Ἐπιτραγίαι, pisces esse dicuntur apud Aristot. hist. anim. l. 4.

Ὑπερτραγίζω, supra modum oleo hircum Dioscor. l. 1. c. 6.

Τράμπη, Τραπὸς, &c. vide in Τιτράω.

ΤΡΑΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa. (⌐ dicta quasi τετράπεζα παρὰ τὸ πέζαι: quòd initio mensæ quatuor haberent pedes. Etym.) Odyss. ε, - παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης ταλίσασα. Xen. pæd. 8. τράπεζαν κοσμεῖ, μάτην ὄψα. ¶ Interdum accipitur pro mensa instructa epulis: ut Iliad. ω, - νέον δ' ἀπέληλθε δόμοιο Ἕκτωρ καὶ πάρεκειτο τράπεζα. & apud Thuc. lib. 1. τράπεζαν Μηδικὴν περιτίθεσθε, mensam Persico more instructam. Sic & sæpe apud Plut. Xenoph. & Athen. ¶ Interdum sic quasi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum seu numulariorum: ut apud Demosth. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἔθηκεν ἐπτὰ μνᾶς. ¶ Apud architectos sic dicitur pegma constans ex regulis & diapegmatis & tabula inter regulas & diapegmata collocata. Ctesiph. de catapulta, & Thurneb. adverſ. l. 2, c. 5. ¶ Apud Aristoph. sic vocatur pulpitum aut locus editior in quo vernæ & mancipia omnium oculis venum exponebantur, teste Poll. lib. 7. ¶ Scapularum etiam circa dorsum partes latiores τράπεζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis latior instar mensulæ, τράπεζα dicitur. Nic. in Alexiph. ¶ Est etiam τράπεζα, τὸ λεῖον τὸ σιτίον. Poll. l. 2.

Τραπεζεῖον, ὦνος, festum quoddam Athenis. Hesych.

Τραπεζεύς, έως, ὁ, mensæ assecla, qui invocatus ad mensam venit: epitheton canis, apud Hom. Il. ψ, & χ.

Τραπεζήτης, ου, ὁ, idem Suid. & Eust.

Τραπεζίτης, mensarius, numularius. Plut. in consolat. ad Apollon. Athen. l. 6.

Τραπεζικὸς, ἡ, ὁ, ad mensarium pertinens. Demosth.

Τραπεζιτεύω, mensarius sum. Poll.

Τραπεζία, ἡ, mensarũ cõfectio: apud Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 10.

Τραπέζιον, τὸ, mensula, abaculus. Hesych.

Τραπεζόω f. ώσω, mensæ impono, unde apud Soph. in Triptol.

Ἀπηδάφωτος, οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, fundo carens calix haud mensæ imponitur.

Τραπέζωμα, τὸ, quod suprà mensam ponitur: *ut vasa* Eust.

Composita.

Δυσράπεζος, qui mensa utitur malè instructa: seu infelix properer mensam. Eurip.

Ἐκτραπεζος, ου, ὁ, ος, ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ non infertur. Luc.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, mensæ assecla. Ἐντραπεζίτης, ιδος, ἡ, quæ in mensa nostra alitur. Suid.

Ἐπιτραπέζιος, ου, ὁ, qui super mensam est aut super mensa fit: ut ἐπιτραπέζιον ὕδωρ, Luc. in Hermot. Exponitur & mensarum assecla. Hesych.

Ἐπιτραπεζίδιος, idem: apud eundem.

Ἐπιτραπεζώματα, τὰ, quæ in mensa seu super mensa apponuntur. Athen. lib. 4. Et peculiariter, secundæ mensæ: apud eundem ibidem.

Εὐτράπεζος, ut εὐτραπεζοβίος, vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. lib. 4. Homines verò εὐτράπεζοι dicuntur qui bene instructa mensa utuntur: apud eundem l. 14.

Μικροτράπεζος, qui exiguam seu tenuem mensam apponit. Idem ibidem.

Μονοτράπεζος, unicam mensam habens: vel solus in mensa cibum capiens. Apud Eurip. in Iph. Taur. ξύλα μονοτράπεζα dicuntur munera hospitalia quæ seorsum ab aliis in mensa Oresti apponebantur, i. hospitalis mensa seorsum appositа.

Ὁμοτράπεζος, qui eadem mensa utitur. Lucian. in Somn.

Συντράπεζος, idem.

Τραπελίζω, Τραπεῖν, vide in Τρέπω.

Τραπὸς, vide Τάρσος, in Τέρσω.

ΤΡΑΥΛΟΣ, ῆ, ὁ, balbus, blæsus, qualis Alcibiades fuisse dicitur à Plut utpote λ pro ῥ pronuncians: unde irridetur ab Aristophane, in Vesp. Idem Plut. de prud. animal. ψεκτὸν τοῦ ἀγελαίου καὶ ταῦ αὐλοῦ φύσει τραυλὸν ἀδῆν αὐτοῖς ἐστί. Et τραυλὴ fœmina Calliæ. apud Pollucem, Τραυλὴ μὲν ἦν, ἀλλ' αἰσχυνομένη. (μᾶλλον.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω, balbutio, balbus sum, aut blæsus. Aristoph. in Vesp. ἔτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρὸς με τραυλίσας, Οὐλᾶς, Θέωλε· τὼ κεφαλὼ κόλακε ἔχεις. Et cum accus. apud eundem. in Nub. αἰθαιμόμορός σε ποιῶ τραυλίζοντα.

Τραυλισμὸς, balbuties: idem quod τραυλότης.

Composita.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ, ος, ἡ, semibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλοτραυλος, variè balbutiens. Theocr. in epigr.

Ὑποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

Τραῦμα, &c. vide in Τιτρώσκω. Τραύξαμαι, in Τρώγω.

Τραφερὸς, in Τρέφω. Τραχέα, Τραχέως, &c. in Τραχὺς.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. (⌐ nomen habens παρὰ τὸ τραχύτητα, ὀστῶδες γὰρ τὸ μέρος: aut quasi τραχεῖς ἦλος ἔχων, inquit Orus apud Etym.) Plut. in Ale. ἁλιάδμητος τῇ ἑτέρᾳ χηλῇ τὸ κόμης αὐτοῦ ἀπέτεμε τῷ ξυρῷ τὸν τράχηλον, Purpurarum etiam & reliquorum ostreorum superiores partes τράχηλοι dicuntur, apud Athen. l. 3. ¶ Item κύστεως, i. vesicæ parvum os, τράχηλος nominatur apud Hippocr. ¶ Item apud Athen. l. 11. quidam dicit se ἐκ κώθωνος bibisse τὸν τράχηλον ἀπακεκλασμένης: erat autem κώθων poculi genus. ¶ Eodem Athen. teste ibidem, nautici mali media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur &, vertebra, verticillum, apud Dioscor. l. 4 c. 17.

Per metaplasmum generis pro τράχηλοι dicitur & τράχηλα teste. Eust.

Τραχήλια, τὰ, propriè sunt edulia quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipuè cervicibus avium, parantur, viliora cæteris: unde & quisquilias nonnulli exp. Aristoph. in Vesp.

Τραχηλιάω, collum seu cervicem attollo, superbio, ferocio. Greg. de theol. κατείναμεν Κυρίῳ παιζόμενοι τραχηλιῶντες, καὶ πίπτειν οὐκ ἠθέλομεν.

Τραχηλίζω, in collum seu cervicem resupino. Item, obtorqueo collum, obtorto collo traho, ango, *ut luctator luctatorem*: ut apud Suid Κλεόστρατος Γόδιος παλὴν νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in pass. apud Plat. τραχηλιζόμενος τὸν βίον ἀλιτηριώδη. tota vita nihil aliud egit, quam ut collo obtorto traheretur à luctatoribus. Exponitur etiam, cervicem cædo & ferio: ut & in præcedenti loco quidam accipiunt. Significare etiam dicitur, luctatores cervicibus manuum complexu mutuo hærentes

rentes atque implicitos ſeparo: unde apud Plut. in Ant. τοὺς ναυίσκους ἐτραχήλιζον, exp. juvenes luctantes dirimens proſtravit. ¶ Eſt etiam, patefacio, aperio: *ducta metaph. ab iis quorum facies reſupinata omnium oculis exponitur*: ut in ep. ad Hebr. c. 4. πάντα γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμός, crucis reſupinatio vel flexus. Athen. l. 1. Plut. περὶ φιλοσοφ.

Compoſita.

Α'ποτραχηλίζω, collum frango, ſtrangulo. Suid. ex Eunap.

Γλυκυτράχηλος, dulcem cervicem ſeu dulce collum habens.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango: vel præcipito.

Ε'κτραχηλίζω, excutio & collum frango. Plut. de diſcern. adul. ab am. ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δεδαμένους ὀχήματα. Metaph. apud eundem de educ lib. ἐκτραχηλίζειν τῷ νεότητι, perdere juventutem. ¶ Exponitur &, in ſuperbiam ago, effero, extollo: apud Hermog. cap. περὶ σεμνότητος, loquentem de ſophiſtarum tumida oratione & inſolenter figurata.

Ε'κτραχηλίζομαι, excutior & in collum devolvor. Ariſtoph. in Plut. ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών.

Ε'πιτραχήλιος, qui ſupra collum eſt: ut ἐπιτραχήλιος κόσμος, apud Suid. (πτ. Il. ψ.

Μακροτράχηλος, longum collum habens, ut μακροτράχηλοι ἵπποι.

Περιτραχήλιος, qui collo circundatur, collum cingens.

Σκληροτράχηλος, duram & rigidam cervicem habens: & metaph. pertinax.

Ὑγροτράχηλος, mollem & flexilem cervicem habens. Ariſtoph.

Ὑποτραχήλιον, colli pars infra cervicem & intra ſcortula aperta. Eſt & in contracturis ſcaporum columnæ ὑποτραχήλιον, apud Vitruv. l. 3. c. 2. & l. 4. c. 1.

ΤΡΑΧΥΣ, έος, ὁ, aſper, ſcaber: interdum &, confragoſus, ſalebroſus: cui oppon. λεῖος. (de polypo.) ποφοῦν ᾧ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ ᾧ λεῖον φοῦν. Herodian. lib. 6. ὄρη τραχύτατα καὶ κρημνωδέστατα. Item metaph. aſper, agreſtis. Demoſth. Philipp. 2. ὀχλικὸς καὶ τραχὺς ἐστὶ νομίζω.

Τραχέως, aſperé. Plerunq. in metaph. ſignif. Iſocr. in Nic. Dem. de malè geſta leg. Compar. τραχύτερον, aſperius. Luc. in Dem. Superlat. τραχυτάτως, aſperrimé. Herodian l. 7.

Τραχύτης, ητος, ἡ, aſperitas: ut τραχύτης τῆς χώρας. Xen. pæd. 7. Et τραχύτης λόγων, oratio gravis auribus audientium. Iſoc. de Pace.

Τραχύνω, aſpero, exaſpero, aſperum facio. Athen. l. 2.

Τράχυσμα, & τραχυσμός, exaſperatio, ſeu aſperitas. Idem l. 11.

Τραχυντικός, exaſperandi vim habens, exaſperans.

Τραχωδής, idem quod τραχύς.

Τραχώδης, idem quod τραχύτης, ſeu τραχυτμός. Peculiariter medicis ſic dicitur aſperitudo palpebræ interna parte. vide Aet. & Gal. περὶ κῆ τόπ. l. 4.

Τραχωματικὸν κολλύριον collyriorum certa ſpecies, tollendis oculorum aſperitatibus efficax. Aet. l. 7.

Τραχών, ῶνος, ὁ. locus aſper & ſalebroſus. (Suid.

Τραχύνος idem quod τραχύς, & τραχώδης: ut τραχὺν ὀδόν, apud

Τρηχὺς poeticè idem, cum τραχύς. Iliad. η, λίθον μέλανα τρηχύν τε μέγαν τε.

Τρηχέως, idem quod τραχέως.

Τρηχαίνω, pro τραχύνω. Oppian. de venat. lib 3.

Τρηχαλέος, *itidem* aſper. Epigr. l. 4.

Τρηχὰς, άδος, ἡ. locus aſper & ſalebroſus. Nic. in Ther. ¶ At τρηχὺς, aſper & ſalebroſus ſum. Idem ibidem, Ἕστως σὺ τρήχαλα πάντα ἢ λάσιον φάραγγα βήσῃ. Præt. τέτρηχα, aſper & ſcabrum factus ſum: interdum &, aſper ſum. Dionyſ. de ſitu orb. Il. β, Τετρηχυῖα δ' ἀγορὴ, exp. concio turbis & tumultibus plena erat.

Τρήρης, Τρήχηλος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Τ'ράχης, vide in Τ'ράσσω.

Compoſita.

Α'ποτραχύνω & Ε'κτραχύνω, idem quod τραχύνω, exaſpero: apud Suid. & Plut.

Ε'ντραχύς, in quo aſperitas eſt, idem quod τραχύς.

Υ'ποτράχυς, aliquantum aſper. Pro quo Ionicè ὑποτρηχυς, apud Athen. l. 7.

Βάτραχος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

ΤΡΕΙΣ, οἱ & αἱ, tres: Neut. Τρία. Theocr. Idyll. 27. Τὸν δ' Αὐτονόαν, χ' ἁ μαλοπάρηος Ἀγαύα, Τρεῖς διάσως ἐς ὄρος Τρεῖς ἄγαγον αὐτὰ ἑοῖσιν. Ariſtoph. ἔχε πᾶν κεκραμμένον τρία ᾗ δύο.

Τρίαινα, ἡ, tridens. Interdum eſt piſcatorium inſtrumentum quo majores piſces figuntur: unde & Neptuno tribuitur velut inſigne, tanquam piſcatorum & maris deo præſid: ut Od. α. Χειρὶ τρίαιναν ἔχων.

Τριαινοῦχος, ὁ, ὁ, qui tridente utitur. Heſych.

Τριαίνω, tridente moveo. Apud Ariſtoph. in Pace, τριαίνουν τὴν δικέλλην Ἀφροδίτην τὸ γήδιον. Hinc comp. Ε'κτριαίνω, tridente emoveo. Luc. Σωτριαίνω, tridente concutio: vel tanquam tridente quaſſo. Eurip. in Herc. fur. Στερπτῷ σιδήρῳ σὺν τριαίνῃ πόλιν.

Τριακοντάω, triginta. Plat. Pro quo poët. τριηκοντάω.

Τριακοντάκις, tricies. Plut. in Coriol.

Τριακοστὸς, & poët. τριηκοστὸς, trigeſimus: unde τριακοστή, ſ. μοῖρα, trigeſima pars. Demoſth.

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigeſima dies menſis. Luc. de luctu. Item, numerus tricenarius. Greg. Heſych. Eſt etiam civium tertia pars. Pro eodem poët. dicitur τριηκὰς: ut apud Heſiod. in Dieb.

Τριακόσιοι, trecenti. Pro quo Ionicè τριηκόσιοι, Herodot.

Τριὰς άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio.

Τριασμὸς, ternarij numeri ratio.

Τριττὸς, & Atticè τρισσὸς, triplex. Exponitur τριττὸς etiam, ternus, trinus. Apud Plat. de leg. τρισσὰς πόλεσι, exp. civitatibus tribus. Sic τρισσοὶ δῆμοι, tres populi, apud Dem. Τριττὸς, exp. etiam, tertius. Etym.

Τριττῶς, tripliciter, trifariam. Exponitur &, tertiò, i. tertia vice. Reg. l. 1. c. 20. (teor. lib. 1.

Τριττάκις, ter. Epigr. Τριττακὴ, tribus in locis. Ariſtot. me-

Τριττάπους, *itidem* triplex, ternus, in Epigr.

Τριττύω, triplico. Greg. in Pentecoſt. Τριττύω, tertiò facio. Regum l. 3. c. 18. Exponitur &, tres dies maneo. Reg. l. 1. c. 20. Ibidem, τριττύω ἀκοντίζων, ter ſagittis jaculor.

Τριττὺς, tripliciras, ternio: apud Greg. Item triens, tertia pars: apud Dem. & Aeſchin. Peculiariter, tertia pars tribus. Poll. & Suid. Scribitur & τρίτυς, apud Etym. Item τριττὺς, ſeu τριττύα, (ut eſt apud Euſt.) ſacrificium perfectum & omnib. ſuis numeris abſolutum, quod tribus conſtabat, tue, ariete, & hirco. Vide Etym. & Euſt.

Τριχὸς, Ionicè dicitur pro τριττὸς, apud Herodot.

Τρίτος, ſeu Τρίζος tertius. Plat. in Symp: πὸς ἡμῖν τρίτος ὁ συμποτής; Il. α μὴ τριτάτοισιν ἄνασσε. Fœm. τρίτη ſæpè abſolutè dicitur pro ἡ τρίτη ἡμέρα, apud Ariſtot. in probl. & Plut. de muſ. Interdum pro ἡ τρίτη μοῖρα, tertia pars, triens. Interdum etiam pro ἡ τρίτη ἡμέρα. Plut. περὶ ἀοργ.

Τρίτως, tertio loco.

Τριταῖος, interdum idem quod τρίτος: ut τριταῖον φέγγος, tertia lux, ſeu tertius dies, apud Eurip. in Hec. Interdum ſignific. triduanus, qui tertio die aliquid facit, ſeu cui tertio die quidpiam accidit: ut τριταῖος ἀφίκετο, apud Herodot. & τριταῖος πυρέτος, apud medicos, apud quos etiam ſine adjectione per τοὺς τριταίους, intelliguntur febres tertianæ: ut apud Dioſc. l. 2. cap. 72.

Τριτάνης, ut τριζαὶνὴς ᾠδὴ, apud eundem lib. 2. c. 67. febris tertianæ circuitus.

Τριταϊκὸς, more febrium tertianarum: ſeu, alternis & tertio quoque die. Aet. l. 12. c. 37.

Τριταίζω, tertiana febre laboro. Dioſc. l. 4. c. 61.

Τριτόω, tertiò facio. Cyrill. Dicitur etiam ſignificare, in tres partes divido.

Τριτεύω, tertius ſum, tertius obtineo. Τριτεῖα, τὰ, tertiæ partes, tertia palma. Plat. in Phileb.

Τρίτος, tertia medimni pars. Poll. l. 4. c. 23.

Τρὶς, ter. Heſiod. Τρὶς ὕδατος ἀρχέειν. In compoſitione plerunque ſignificat multoties, ſæpe, teſte Euſt. Interdum, admodum, valde.

Τρισσὸς, *itidem* ter. Heſych.

Τρίχα, tripliciter, trifariam, in tres partes. Herodot. Od. ξ, ὅτε δὴ τρίχα νύκτες ἔλωσι, quum eſſet tertia & ultima noctis pars. Pro eo poeticè dicitur τριχθὰ, ut Il. β. & γ.

Τρίχαικος, triplex, trimus. Epigr.

Τριχῇ, tripliciter. Exponitur &, in tres partes.

Τριχὰ, tribus in locis. Exponitur &, tripliciter. Τριχόθεν, tribus ex locis.

Τρίχως, idem cum τριχῇ.

Τρίπλοος, triplus, triplicatus: ut τριπλᾶ κηρία, triplices favi. Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. Τριπλῇ, (adverb.) tripliciter, triplicatò. Iliad. α.

Τριπλάσιος, triplo major, ſeu amplior. Pro eodem dicitur & τριπλάσιον. Τριπλασιάζω, triplico, vel triplo majorem facio.

Τρίπλαξ, triplex. Il. σ. Vide & in comp. ex Πλάξ, in Πλατύς.

Τρόπαιον, ſ. ξω, vinco, ſupero: verb. mabathis ſumptum, apud quos victoria in triplici certamine ſita erat: hinc τριαχθῆναι, ter vinci, apud Suid.

Τρίπαλτος, devictus, ſuperabilis.

Τρίγλα, ſeu τρίγλη mullus: piſcis ſic dictus à trino partu, quoniâ teſte Ariſtot. l. 5. an. c. 9. ter anno parit. Vide & Athen. lib. 7.

Τριγλίς, ίδος, ἡ, mullulus. Suid.

Τριγλίζων, Heſych. κῆ μίμησιν dici ſcribit de ridentibus.

Τρίαινα, ſeu Τρίαχα, inſtrumentum ruſticum tridenti ſimile Suid. ex Epigr. Καὶ τρίαινακας ξυλίνας ἀμφοτόνους.

Θρίναξ & Θρινακία, dicta eſt Sicilia quòd ſit τριαίνῃ ſimilis, teſte Steph. & Strab. l. 6. Apud Nicand. in Ther. radix thapſi Θρινακὶν dicitur, quòd in Sicilia naſcatur, teſte ejus ſchol.

Compoſita ac primùm ex τρεῖς, τρὶς, τρίχα & τρίτος.

Α'ποτριτόω, ad tertias redigo, ad tertias decoquo. in Hippiatr. & apud Dioſc. l. 4. c. 140.

Διατριταῖος, acceſſio morbi ſeu febris tertia die. Galen.

Διάτριχα, tripliciter, trifariam. Il. β. Διάτριχα κοσμηθέντες.

Ε'ντριτος, triplex. Legitur apud interp. eccleſiaſtæ Solom. c. 4

Ε'ντρι-

Ἐπίτριτος, ſeſquitertius. Plat. in Tim. Ἐπίτριτος, ter. Dioſc. l. 5. c. 4.
Εἰκοσιτριῶν, viginti tres. Εἰκοσιτριῶν, viginti tria. Sic πεντηκοντατριῶν, &c.
Ἡμιτριταῖος, ſemitertianus: ut ἡμιτριταῖοι πυρετοί, Gal.
Πρότριτα, triduo antè: ſeu tertio antè die. Thuc. l. 2. Syneſ. ep. 4.
Σύντριες, ſimul tres, terni. Od. ι.
Ὑπότριτος, ſubtertius: in muſica. Capell.

Compoſita ex τριάκοντα.

Ἀποτριάκοντα, idem cum τριάκοντα. Poll. & Heſych. Scribitur & ἀποτριάζω.
Ἀτριακτος, invictus. Aeſchyl. in Choeph.
Πεντετριακοντάμναστος, quinquies victus. Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστάς.

Τρίμω, &c. vide in Τρέω.

ΤΡΕΠΩ. Ρ. ψω, verto, cõverto. Heſiod. in Erg. Ἀπὸ δὲ νέκταρ ἑανὸν ἐρυθρὸν ἔβαλε, τὸν ἄρ' ἔσχε πατὴρ ἀνέμοιο θύελλαι ἀμβρόσιον τρέψαντα, vento obverſa facie. Iliad. υ. Εἰς Τρῶας δ' ἐτράπετο, ἐπεὶ ἴδε θυμὸν Ἄρηος, Syneſ. ep. 60. ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργήν, convertiſti in me iram. Apud Plut. in Rom. εἰς ἑτέρας τὰς αἰτίας τρέπουσιν, in alios cauſas transferunt. Interdum τρέπω dicitur pro τρέπω ἐς φυγήν, in fugam converto. Iliad. σ, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιούς. Thuc. lib. 5. κἀμὲ μέσον τὸ φρόνημα τρέπει: Interdum exp. muto. ut Od. τ, Τὴν γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, mentem ei mutavit. Item verſo, conſidero, perpendo. Xen. pæd. 5. οἷ σοι τρέψας πᾶσαν, καθαιρήσει οἷά σοι φαίνεται, tecum animo verſans & conſideran.

Τρέπομαι, (paſſ.) vertor, convertor: vel converto me, converto gradum, pedem refero. Iliad. ε, Τῷ πιτνὼ ἰδὺς τετραμμένῳ, ἢ ἀλεύομαι Ἠὲ στυγήτω, converſo greſſu. Τρέπεσθαι ὁδόν, ſ. ὁδὸν, viam aliquam ingredi. Syneſ. μετ' ἐκείνης ἡμᾶς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτραπόμεθα. Item τρέπομαι, converto, i. confero me, relictis alijs negotijs aggredior. Iliad. γ, Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. Plut. in ſymp. ſepr. ſap. ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις, hujuſmodi percontationibus uti cœperunt. Interdum converto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3. ἐς Ἀθήνας ἐκελεύετο τρέπεσθαι, ut ad Athenienſes confugeremus. Significat & convertor, i. oculos ſeu faciem meam converto. Phil. de v. M. l. 1. τραπόμενος πρὸς τὴν ἐρημίαν, in ſolitudinem facie verſa. Item in fugam vertor, fugor. Xenoph. Hell. 3. ἐτρέψησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ. Item mutor. Iliad. κ, ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sic Il. ε, τῶν δ' ἐτράπετο χρὼς, horum color mutabatur. ¶ Item, vergo, ſpecto, Thuc. lib. 2. ἐπέμπετο τὴν πρὸς Εὔβοιαν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην, viam conficiebant ad Andrum ſpectantem. Τρέπομαι. (medium) idem quod τρέπω, in fugam hoſtes verto. Xen. Hell. 1. Plut. in Anton.

Τράπομαι, Ionicè idem quod τρέπομαι. Herodot.

Τρεπτὸς, qui verti poteſt. Item qui mutari poteſt, mutabilis. Naz.

Τρεπτότης, ητος, ἡ, converſio ſeu verſio. Heſych

Τροπὴ, ῆς, ἡ, idem ut: τροπὴ ἡελίοιο. Heſiod. in Erg. & Od. ο. Item converſio in fugam. Plut. in Cam. τὴν ἰσοπλῆ τῶν Ῥωμαίων αἰσθανόμενος, idem ibidem τροπὴν ἐποίησε τῆς φαλαγγος in fugam convertit. Item mutatio: ut τροπὴ ἀέρος τὸν ἀέρα, apud eundem in Numa. ¶ Apud Hermog. τροπὴ λέξεως, translatio: ſeu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti qui aliàs τροπίαι πνοαί. Ariſtot. probl. 4. l. 26.

Τροπαῖος, ὁ, is cujus fit converſio, ſeu qui convertitur: ut πνεῦμα τροπαῖον, quæ & ſine adjectione dicitur τροπαία, ventus qui flatu converſo è mari in terram revertitur. Ariſtot. li. 26. problem. 5. Τροπαῖος Ζεὺς & τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur, & in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic τροπαῖος Ἡσίοδος, apud Pauſan. in Att. Τρόπαιον, vel τρόπαιον, τό, monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. Xenoph. Hell. 7. Thuc. lib. 1. Interdum cum genit. ut τρόπαιον τῆς ἱππομαχίας apud eundem l. 6. Plerunque dicitur στῆσαι ſeu ἀναστῆσαι τρόπαιον ἀπό τινος: ut Ariſtid. τρόπαιον ἱστάναι ἀπὸ τῶν Θηβαίων.

Τροπικὸς, ut τροπικὸς κύκλος, circuli tropici, i. quos quum attigerit Sol, τρέπεται, convertit & reflectit curſum ſuum. Procl. in ſphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reverſionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. τροπικαὶ λέξεις, in quibus eſt τροπὴ, ſeu quæ figuratæ ſunt & translatæ.

Τροπικῶς, tropicè, metaphoricè, per tropum: ſchol. Ariſtoph.

Τροπίας, οἶνος, q. d. vinum verſum: vinum vappa factum. Ariſtoph.

Τροπιάζω, ſolſtitium facio Gaz. de menſib.

Τροπαλίζω, idem quod τρέπω, verto, converto.

Τροπαλισμὸς, converſio, mutatio. Heſych.

Τροπάω, idem quod τροπαλίζω, Τροπάομαι, idem cum τρέπομαι, vertor, convertor ſeu converto me. Iliad. ο, ὄφρα δὲ τροπάασθε φόβονδε.

Τρωπάω, idem cum τροπάω. Od. τ, Ἡ' τε μαλ' τρωπῶσι χέες πολυηχέα φωνὴν, ſubinde convertens & mutans. Τρωπάομαι, idem cum τροπάομαι. Od. ω. (Iliad. λ.

Τροπάσκω, & τροπάσκομαι, idem cum τρωπάω & τρωπάομαι.

Τροπάω, in fugam verto & vinco: unde τρωπήσομαι. Suid. exp. νικήσω, ὑποτάξω. Et τροπῶσθαι, τρέπεσθαι, μεταβάλλεσθαι, Heſych.

Τρόπος, ὁ, Plut. in vita Hom. eſt ἡ τῶν λέξεων, ἐκτροπή, deflexio in verbis à communi uſu & propria ſignificatione: verborum immutatio. Cic. vide & Quint. lib. 8. cap. 6. ¶ Item modus, ratio. Ariſtoph. ἀπλῷ τρόπῳ. Aeſch. μηδενὶ τρόπῳ τεφανωθῆ, nullo modo, haudquaquam. Sic & apud Plat. Thucyd. &c. Interdum dicitur τρόπου ſub. κῦ: ut apud Demoſth. τῆτον τὸν τρόπον καὶ τοιαύτας τέχνας. ¶ Item mos, ritus, conſuetudo. Xenoph. κῦ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Sic Λακωνικὸς τρόπος. Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. ὡς τρόπῳ βοσκήματος, more ſeu inſtar pecudis. Lucian. Κατὰ τρόπον eo quo decet modo, rectè, convenienter, pro quo dicitur & ὡς τρόπος, apud Plat. de leg. lib. 9. Ἀπὸ τρόπου, perperam, ineptè, inconvenienter: apud eundem in Crat. & Plut. de educ. lib. ¶ Item τρόπος, mores: ingenium, indoles, animus. Thuc. lib. 8. Διάφοροι πολῖται ὄντες τὸν τρόπον, ingenio & moribus diſſimiles. Hinc & ὡς τρόπος, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic & paſſim, apud Iſocr. Dem. &c. ¶ Exponitur &, autoritas: apud Plut. ¶ Item ſtudium, inſtitutum, voluntas.

Τρόπος, lorum contortum quo remus ſcalmo alligatur Odyſſ. δ. (τρόπωτα,

Τροπόω, loro illo ad ſcalmum alligo. Luc. τῶν κωπῶν ἐκφύσῃ πε-

Τροπωτὴρ ἱμὰς, idem cum τροπὸς, Thuc. l. 2.

Τρόπις, manubrium remi: à τρέπεσθαι dictum, quoniam inter remigandum verſatur.

Τρόπηλις, ſeu τρόπαλις, faſciculus alliorum, ſeu alliorum manipulus, apud Ariſtoph. in Acharn. Dicitur autem à τρέπεσθαι ſignificante ἑλίσσεσθαι, teſte Suid.

Τρόπις ἰδὸς, vel ἶος, ἡ, carina: ima navis pars. Odyſſ. μ. Metaphoricè pro principio ſumitur, ut τρόπις τοῦ πράγματος. Ariſtoph. in Veſp. quoniam τῶν δρυόχων ἡ τρόπις ἰσχνὴ πως ἐστὶν, inquit ſchol.

Τροπίδιον, ut τροπίδια ξύλα, ligna apta ad fabricandas naviũ carinas. Etymol. Item ad carinam pertinens. Plat. de leg. lib. 7.

Τροπίζω, carina inſtruo: unde νῆες ἱκανῶς τετροπισμέναι. Hippocrat.

Τραπαλίζω, idem quod τροπαλίζω.

Τραπαλίζομαι, idem quod τροπαλίζομαι. Heſych.

Τραπελὸς, ὄς, ὁ, mutabilis.

Τραπέα, uvas calco in lacu. Heſiod. in Aſp. Οἶνος μὲν ἐτράπετο. Od. η, Ἄλλοι δὲ τραπέουσι.

Τραπητὴς uvarum calcatores. Heſych.

Τραπητὸς, muſtum, vinum. Idem.

Τέρπω, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναλέπω, ſubverto, everto, proſterno. Plat. τὸ μὲν σῴζει τὰς πόλεις, τὸ δὲ ἀνατρέπει καὶ ἀπόλλυσι. Dem. pro cor. ὃς ἅπασαν αὐτῶν τὴν τῶν Ἑλλήνων. Apud Ariſtoph. in Nub. ἀνατρέψω πᾶν' ἀνάλειγον, evertam iſta, i. refutabo.

Ἀνατρέπομαι, evertor, exturbor, proſternor. Plut. in Fab. Mare ἀνατρέπεσθαι dicitur, quum id quod in imo eſt, emergit & ſurſum fertur. Ariſtot. hiſt. anim. l. 8. Item ἀνατρέπομαι pro ἀνατρέπω. Xen. pæd. 7.

Ἀνατρεπτικὸς, ſubverſorius evertendi vim habens.

Ἀνατροπὴ, ſubverſio everſio, exturbatio. Greg. Item everſio, i. refutatio. Apud Dioſc. ἀνατροπὴ γομάχη, ſtomachi diſſolutio, quum in vomitiones effunditur.

Ἀνατροπεύς, έως, ὁ, ſubverſor, everſor. Plut.

Decomp. Δυσανάτρεπτος, ſubverſu vel everſu difficilis: apud Εὐανάτρεπτος, ſubverſu ſeu everſu facilis. (eundem.

Ἀποτρέπω, averto: item avoco, revoco, deterreo, dehortor. Il. λ, ὄφρα σὺ πὰρ νῆας ἀποτρέψῃς λαὸν Ἀχαιῶν. Il. Ἀλκὴς δ' ἐμὲ πύματον ἀποτρέψειε μεμαυῖα. Iſocr. in Panegi. οὐκ ἀποτρέπω ἀλλ' ἐπαναδιδάσκω τὸν τραπέζαν. Idem cum genit. ibidem, ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων, avocare à peccatis.

Ἀποτρέπομαι, avertor, ſeu averto me, pedem averto & retrò converto. Xen. Pæd. 5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς, ὅπου ἦναι ἀποτράπηται, gradum revocavit. Et cum genit. Luc. ἀποτραπόμενος τῆς ὁδοῦ, quum à via deflexiſſent. Et cum πρὸς, Plut. in Fab. ἀποτραφθαι πρὸς Γαλλίαν, convertiſſe greſſum in Italiam. ¶ Item averſor, rejicio, repudio, repello. Idem ibidem, τοῦτ' ἐμὲ μὲν ἀπετρέψατο τῶν ἀθέσμων.

Ἀποτρεπτικὸς, avertendi ſeu depellendi vim habens. Luc. Exponitur &, diſſuaſorius, dehortatorius.

Ἀποτροπὴ, averſio: item amolitio, depulſio. Plat. de leg. l. 2, Iſocr. in Areop. Plut. de def orac. Item dehortatio, diſſuaſio, Ariſtot. rhet. 1. Thuc. l. 3.

Ἀποτρόπαιος, malorum averſor & depulſor: ut Ζεὺς ἀποτρόπαιος, apud Luc. & Ἀπόλλων ἀποτρόπαιος. Ariſtoph. in Plut. Item οἱ ἀποτρόπαιοι, ſ. δαίμονες, averrunci & depellentes. Xen. Hell. 3. Interdum ἀποτρόπαιος, qui fit malorum avertendorum cauſa: ut ἱερομηνίαι ἀποτρόπαιοι. Plut. In Probl. Hell. Item, averruncandus, avertendus, ideoq; horrendus, abominandus. Plat. ἀποτρόπαιόν μοι ἔδοξε λόγου τοῦτο.

Ἀποτροπιάζομαι, averſor, abominor, peto ut dii averruncent. Syneſ. Exponitur etiam, placo, expio. in Bibl.

Ἀπο-

Ἀποτροπίασμα, sacrificium quod sit malorum avertendorum gratia: piaculum, piamen, piamentum. Ἀποτροπασμός, averruncatio deûm iræ. Exponitur &, aversatio. Schol. Soph.

Ἀπότροπος, quem alij aversantur, abominantur & refugiunt: ut ἀπέτροπον, ἄθλιον, apud Soph. in Aiace. Od. ξ, παῤ ὕεσσιν ἀπότροπος, exp. separatus & quasi exterminatus: seu aversans urbem & fugiens. Item depulsor mali, averruncus sive averruncator. Plat. de leg. l. 9.

Ἀποτροπάω, idem quod ἀποτρέπω. Odyss. π & φ. Il. σ & υ.

Ἀποτροπάομαι, aversor, declino. Phocyl. Χρὴ κακοῖσιν ὄντα προσφέρειν ἀποτροπάεσθαι.

Δυσαποτρεπτος, (dec.) qui difficulter averti potest & depelli. Item, qui difficulter potest avocari, refractarius.

Διατρέπω, distorqueo, perverto. Hom. hymn. 1. Merc. Γέλα μάλ' ἴχνια παῖζα διέτρεπεν ἀμφίγυηι. Item averto, dissuadendo avoco & abstraho pudore iniecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέτρεψε πολὺς ὀλιγον τὸ μεμράκιον. Exponitur &, confundo, perterreo, ad inopiam consilii redigo.

Διατρέπομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικυρείους ἀφιστορπλώναι. Item perturbor, perterreor, ad inopiam consilij redigor. Polyb. τὸν σύγκλητον αὐτὸν συνέβη ἀφιστορπλῶναι. (tio. Polyb. l. 5.

Διατροπή, pudor, confusa facies. Item confusio & perturbatio.

Διάτροπος, ὁ ἀφιστετραμμένος: seu qui solet ἀφιστρέπεσθαι. Apud Eurip. in Iphig. Aul. ἀφίστροποι φύσεις βροτῶν, exp. naturæ hominum mutabiles.

Decomp. Ἀ ἀφίστρεπτος, qui non potest ἀφιστρέπεσθαι, immotus.

Ἀ ἀφίστρεπτος, ita ut nequeas ἀφιστρέπεσθαι. Ecclesiast. c. 26.

Συνδιατρέπομαι, una erubesco & confundor. Plut.

Εἰστρέπομαι, vertor in seu intra: recipio me intra seu intus. Aristot. hist. an. l. 9.

Ἐκτρέπω, averto, deflecto seu declino: item detorqueo. Plut. in vita Hom. τὰ πρόσωπα μετρωτρέζειν καὶ ἐκτρέπειν τὸ συνηθείας, deflectit à communi consuetudine & usu proprio. Antiph. τὴν αὐτὴν μιαρίαν ἐς ἡμᾶς αὐτὸς ἐκτρέψας, detorquere. Interdum, cogo ut declinet. Soph. in Oed. tyr. Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Παίω δ' ὀργῆς, cogentem me via cedere.

Ἐκτρέπομαι, deflecto & declino à via. Aristoph. in Plut. Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐδεὶς ἐδίδακεν ὁρᾶν μ' ἔτι. Plut. in Symp. sep. sap. ἐβαδίζομεν ἐκτραπόμενοι ἀπὸ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Et cum accus. person. Demosth. ὅτ' ἐκτρεπτεύ με νεῦ ἀπαντῶν. obviam mihi factus, continuò se avertit alió. Significat & aversor, vito, fugio. Plat. in Phileb. Item mutor Et in malem partem, degenero. Chrysost. εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέποντας.

Ἔκτροπή, deflexio, declinatio: ut ἐκτροπὴ τῶν λίξεων, Plut. in Hom. Interdum, digressio, diverticulum: apud eundem Symp. 4. probl. 1. Item locus ad quem deflectimus, diverticulum, divortium. Aristoph. in Ran. Ἕλκεσιν ὑδάτων, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur. Item ἐκτροπὴ, depravatio: ut ἐκτροπὴ τῆς κεφάλης.

Ἔκτροπίας, qui passus est ἐκτροπίω ut ἐκτροπίας οἶνος, vinum in vappam conversum, seu simpliciter, vappa: quæ & absolutè ἔκτροπίας dicitur apud Aristoph.

Ἔκτροπίον, τὸ, ἡ τῆς βλεφάρου ἐκτροπή, morbus quando palpebræ deorsum conversæ sunt. Aut defin. med. & Actuar.

Ἔκτροπος, deflexus, digressus: seu qui declinat & recedit. Exponitur & de Centaneus.

Ἐκτρόπελος, invenustus, illepidus, inscitus. Item quem aversari & declinare solemus, seu horrendus, aversandus: ut apud Suid. τῷ ἐόλῳ ἐκτρόπελος, καὶ τῷ χήματι ἀλλόκοτος. Interdum exp. monstrosus. ut apud Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. Item activè, horrens, aversans: apud eundem Suid.

Decomp. Παρεκτρέπω, diverto, deflecto, seducto: Eurip. in Supplic. Μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκπένειν βίον, Νώτοισι, καὶ σφρηγῖδας, καὶ μωντόμησι Παρεκτρέποντες ὄχετον, ὥστε μὴ φανεῖν. Παρεκτρέπομαι, deflector vel detorqueor. Aristot. de gener. anim. libro quarto.

Τελβολεκτρόπελα. (compositum ἐκ τοῦ τελβόλα καὶ ἐκτρόπελα) apud Aristoph. in Nub. dicuntur σκληρὰ καὶ ἀπαίδευτα. l. 1. dura, incondita & absurda, teste Suid.

Ὑποκτρέπω, paululum deflecto: seu clam averto. Ὑποκτρέπομαι, paululum declino, paulatim aversor & vito. Plat. in Phædro.

Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem injicio: propriè faciout præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Hom. τὴν αἰτίαν τῆς ὀλιγωρίας ἐς ὀλίγους τοὺς μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει. Sic & apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. & in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.

Ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor. Plut. ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τοῦ γυναικὸς παῤῥησιαζομένης. Sic & Luc 20. & alibi in n. Test. ¶ Significat &, curo, curã habeo: ducta significatio ab iis qui cura & desiderio rei alicujus inter eundum subinde se convertunt & respectant. Sophoc. Τί βαιὸν ἄτως ἐντρέπει τὸ συμμαχεῖν: Plat. in Phædro. οὔτε κύτρων νεωνιοχαῖν οὔτε μάγειρον ἐπιτρέπειν. ¶ Exponitur &, mutor, flector. Odyss. ο, ὑδὲ νυ σοί γε Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιὸς κεκλημένος.

Ἐντρεπτικὸς, pudefaciendi vim habens, idoneus ad pudorem suffundendum. (in ep. ad Cor. 1. c. 11.

Ἐντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo. Chrysost. comm.

Ἔντροπή, pudefactio, in 1. ad Cor. c. 15.

Ἐντροπίας οἶνος, idem quod ἐκτροπίας. Hesych & Suid.

Ἐντροπώσαι, induere Hesych. Ἐντροπίδες, calceamenta quædam apud eundem.

Ἐντροπάδην, alterna manuum commutatione. Idem.

Ἐντροπαλίζω, converto, verto: unde ἐντροπαλιζόμενος, subinde se convertens, reflectens inter eundum. Il. λ. & ρ.

Ἐπιτρέπω committo, curæ alicujus trado, demando. Od. τ, Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι. Sic & Il. κ. Item committo, i. permitto. Herodian. l. 1. ἐπιτρέψας τῇ Πιστιοωπίᾳ θεᾷ τῶν κείσιν, ut judicium de se Pessinuntiæ deæ permitterent. Pro quo interdum sine accusat. dicitur ἐπιτρέψαι: ut Demosth ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, rem permittere arbitrio amicorum. Interdum cum infinit. Plat. in Apol. ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κεῖναι ἀεὶ ἐμοῦ, qui infinitivus sæpe subaudiendus relinquitur: ut apud Xen. pæd. 3. Thuc. l. 1. &c.

Ἐπιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Iliad. β. Ὧι, λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσα μέμηλε. Thuc. l. 1. οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεταγμένοι τῶν φυλακῶν, quibus Atheniensium custodiæ cura commissa erat. Item mihi permittitur. Luc. ἐοὶ ὡὸ Ἄρης, ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τῶν θείαιων.

Ἐπιτροπὴ, ipsa actio τὸ ἐπιτρέπειν, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc. l. 5. Demosth. in Apatur. Exponitur & procuratio, tutela.

Ἐπιτροπαῖος, ut ἐπιτροπαῖαν ἔχω τὴν βασιλείαν, regnum in mea tutela est. (de leg.

Ἐπιτροπικὸς, ad tutelam pertinens: ut ἐπιτροπικὸς νόμος. Plat.

Ἐπίτροπος, cui cura alicujus rei commissa est seu committitur, curator, procurator, vicarius. Herodian. lib. 7. ὁ τῶν Λιβύων ἐπίτροπος. Peculiariter ἐπίτροποι dicuntur quibus parentes morituri liberorum suorum curam commendant, aut qui ejusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogati: tutores. Plut. in Lyc. & in Dam. Plat. in Charm.

Ἐπιτροπεύω, sum administrator & præfectus, procuro, administro. Herodot. ἐπιτροπεύων τὴν Αἰγύπτιος. Item tutor sum, in tutela mea habeo. Plut. in Alcib. τῶν οἷς Ἀλκιβιάδης Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων οἱ Ξανθίππου τοὺς σπουδαίους κηδεμόνας, ἐπιτροπεύσουσι.

Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutoribus.

Ἐπιτροπευτικὸς, peritus τῆς ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus tanquam homini perito Xen. in Oecon.

Ἐπιτροπεία, ἡ, præfectura, procuratio.

Ἐπιτροπάδην, ex commissio, non sponte. Hesych.

Ἐπιτροπάω, idem quod ἐπιτρέπω, Apoll. Rhod.

Ἐπιτρώπω, Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω. apud Herod.

Ἀεπίτροπος, (dec.) tutoribus carens apud Suid.

Καταῤῥέπω, & καταῤῥέπομαι, in fugam converto, fundo, fugo. Gregor. (Hesych.

Κατάτροπος, deorsum versus seu conversus, deorsum vergens.

Μεταῤῥέπω, converto, Μεταῤῥέπομαι, convertor. Il. α Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem retrò convertit. Item curo, curam habeo. Il. μ Τῶν μεταῤῥέπομ' ἐδὲ ἀλεγίζω.

Μεταῤῥοπὴ, conversio, mutatio. Item cura, animadversio.

Μετάτροπος, qui potest converti: versatilis, mutabilis: ut μετάτροπον ὕδωρ, apud Nonn. Item reversus, redux. Epigr. l. 3. apud Hesiod. in Theog. μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, exp. res in integrum restituunt.

Ἀμετάτροπος, (decomp.) qui verti mutarique nequit.

Παραῤῥέπω, deverto, deflecto, à solita & instituta via averto vel avoco. Thuc. lib. 1. παραῤῥέψας ἄκμη τὸ ὕδωρ. Plat. ep. 7. ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν ἐκ βελτίστου παραῤῥέψαι, ab honestissima vita ad diversam avocare.

Παραῤῥέπομαι, avertor, avocor. Plat. de leg. l. 10. Et neutraliter digredior. Xen. in Œcon. παραῤῥεπόμενος τὸν λόγον.

Παραῤῥοπὴ, deflectio: ipsa actio deflectendi alium. Plut. de orac. Pyth. Et neutr. deflexio, digressio. Theodo. hist. eccl. l. 5. τῶν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παραπροσλαβόντων ῥοπήν.

Παράτροπος, deflexus, aversus. Nonn. Et activè, avertens, avertendi vim habens: ut παράτροπον μέλος, μόρος. Euripid. in Androm.

Παρατροπάω, idem cum παρατρέπω. Il. λ. Καὶ μὲν πὺς ἵππους ἠδὲ καὶ ἁρμάτων ἐὐχωλῆς ἀγαπῆσι, λοιβῆς τε κνίσης τε παρατροπόωσ' ἀθρῶσι, flectunt & ab ira avertunt.

Παρατροπάω, idem. Od. σ' τί με τῶτα παρατροπέων ἐρεείνεις; à recta via abducens: Ionicè pro παρατροπάων.

Ἀπαράτρεπτος, (dec.) non perversus, detortus, aut depravatus: ut κείσης ἀπαρατρέπτου, apud Basil. Ἀπαράτρεπτος, recta, nullo diverticulo.

Περιτρέπω, circumago. item circumacto everto & percello. Luc. χμῶν δὲ καὶ γνάφου ἔμπροσθεν ὀλίγα δεῖν περιτρέψαντα τὴν ναῦν. Exponitur & in errorem induco: in Axioch νῦν δὲ περιτρέπεις σεαυτόν. Et simpliciter, induco, impello, redigo: ut act. Ap. c. 26. πολλά σε γράμματα ἐς μανίαν περιτρέπει ad insaniam redigunt. Item verto: f. in malum. Aristid. πάντων ἡμῖν πᾶσι περιτρέπειν,

τὰς συμφορὰς; ἐπὶ δ' ἀπερῷ, Sumitur & neutraliter pro convertor. Hesiod. in Theog. περὶ δ' ἕτερον τρέπεται.

Περιτροπή, circumactus, circuitus seu circuito, vertigo. Vnde ἐκ περιτροπῆς, per vices, seu in orbem. Basil. in Hexaëm. homil. 8.

Περιτροπεύς, idem Hesych.

Περιτροπάδην, circumagendo. Apollon. Arg. 2.

Περιτροπάω, circumeo, obeo, Hom. hym. 1. in Merc. πολλὰ περιτροπέων ἀμειλήκτων φῦλ' ἀνθρώπων. Et περιτροπέων ἐνιαυτὸς, apud eundem, Il. β, annus circumiens: seu qui circumagitur. Dicitur autem περιτροπέων Ionicè pro περιτρεπόμενος.

Decomp. Α'περίτροπος, qui non circumvertitur, vel qui circumverti nequit. Hesych. Α'περιτρόπως, idem: vel non revertens, ir redux. Soph. in El.

Εὐπερίτροπος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur & subverti facilis. Luc.

Προτρέπω, q. d. ante me verto, propello: vnde passivè, Il. ε, Οὐ τοῦ πω θεὸς τρέπετο μολοσσάων ἐπὶ νυῶν. Item cieo, provoco: ut προτρέπειν τὰ ἔθνη, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item προτρέπω, seu προτρέπομαι, hortor, adhortor, moneo: incito & impello: metaphora ab iis qui instigant & cogunt subsistentem ut progrediatur. Herodian. l. 3. προὔτρεπεν ἐς τοὺς ἐλέγχους, adhortabatur ad redarguendum. Cum ἐπὶ, Hsoc. in Areop. προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας. Cum πρὸς, apud eundem in Nic. & Plut. in symp. sept. sap. ¶ Item προτρέπομαι, cedo: προτρέπεσθαι ἄχεϊ Hom. cedere dolori.

Προτρεπτικὸς, exhortatorius, incitatorius: προτρεπτικὸς λόγος, Hsoc.

Προτροπὴ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Aristot. Rhet. 2. Plut. de laude propr.

Προτροπάδην φοβεῖσθαι seu φεύγειν dicuntur qui hostibus terga vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. π. Polyb. lib. 2. Plut. in symp.

Προτροπάω, idem quod προτρέπω, Exponitur & verto, flecto,

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua citatum sponte defluit antequam uvæ calcentur. Athen. l. 1. & 2. Quidā sic nominari volunt, quoniam defluit πρὸ τῆς πατωθῆναι τοὺς ληβεῦσι τοὺς βότρυας: alii simpliciter à προτρέπομαι, cieor, provocor: ut sit οἶνος ὁ προτρεπόμενος.

Πρότροπις, Hesych. est ταχεῖς.

Προτρέπω, oro, obsecro, precor: ad genua provolutus, & adorans. Soph. in Aiace, Τοσοῦτα σ' ὧν Ζεὺς προτρέπω. Passiva voce utitur. Plat. de leg. lib. 9.

Πρόστροπη, supplicatio preces supplices. Soph. in Oedip. Colon. Item, devotio, detestatio. Aeschin. in Ctesiph. Item reatus ob homicidium, & piaculum, labes sceleratæ contagionis. Synes. ep. 44. & 58.

Προστρόπαιος, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur: προστρόπαιος Ζεύς. Interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Sophol. in Ajace. Item obnoxius devotionibus τῇ προστροπῇ: seu qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens, qui cæde manus polluit & adhuc pœnas debet ei quem occidit. Aeschin. περὶ παραπρεσβ. Exponitur & qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apolog.

Ὑποτροπὴ, reversio, reciprocatio. Galen. in lex. Hippocr. Ὑποτροπίη, idem Apoll. Rhod. Argon 1.

Ὑποδιοπάζω, revertor, reciproco, recurro. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑποτροπασμὸς, idem quod ὑποτροπὴ Idem ibidem.

Ὑπότροπος, reversus, redux. Il. ζ Od. υ.

Composita sine præpositione: ac primùm ex τρέπω & τροπὸς.

Α'τρεπὴς, qui verti & immutari nequit, immutabilis, immotus ideoq; rigidus, firmus, constans: tam de re animata quàm inanima. Plut. in Alcib. & Luc.

Α'τρέπτως, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de v. M. l. 1. Exponitur etiam, rectè: Apud Aelian.

Ἑλετρεπὴς, cujus voluntas mutabilis est. Damascen.

Εὐτρέπὴς, verti facilis: mutabilis. Aristot.

Εὐτρεὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, paratus: q. d. bene versatus ad opus aliquod. Eurip. in Hec. πάρεσι λαμὸς δύτρεπὴς ὅδε. Exponitur etiam, absolutus: item æquus, δίκαιος. Hesych.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo: instruo Demost. Philip. 1. ἵππαγωγὸς τριήρεις ἢ πλοῖα ἱκανὰ δύτρεπίσαι κελεύω.

Εὐτρεπίζομαι, idem. Pausan. ἐς πολιορκίαν δύτρεπίζοντο. Item passivè, paro me, sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

Εὐτρεπισμὸς, apparatio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Decomp. Ἐξδυτρεπίζω, idem quod simplex. Eurip. in El. τῶν δόμοις σ' ἢ μᾶς χρεὼν, Ἐξδυτρεπίζειν.

Καθυτρεπίζω, idem: Aristoph.

Παρδυτρεπίζω, pro ijsdem. Eurip. in Iph. Taur. παρδυτρεπίζετε Ταῦδον μολόντες, τοῖς ἐφεσῶσι σφαγῆ.

Προδυτρεπίζω, præparo.

Composita ex τροπὴ & τρόπος.

Αἰολότροπος, ὁ ἡ, ἡ, varijs, præditus moribus, mores subinde mutans. Hesych. (& jactatur. Phocyl.

Α'λίτροπος, qui vertitur in mari, qui in mari huc illuc versatur

Α'μοιότροπέω, muto, immuto: q. d. aliò converto. Hesych.

Α'μοιότροπος, idem cum μολότροπος, apud eundem.

Α'μοιοτροπέω, exp. variè muto. apud Hippocr.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores respiciens: ut ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, apud Thuc. l. 1.

Ἀρχαιοτρόπως, antiquis moribus, antiqua morum simplicitate.

Ἀρχαιοτροπία, antiqui mores. Plut. in Phoc. Exponitur etiam, prisca vivendi forma.

Α'τροπος, idem quod ἄτρεπτος. Est & nomen unius Parcarū: sic dictæ quòniam ejus mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mun.

Α'τροπία, ἡ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. Possit etiam exponi, verti flectiq; non posse, immutabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod exp. nox intempesta, media nox: apud Hesych.

Δύσκολος, qui ingenio & moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Philip. 2. Item qui transferri vel mutari difficulter potest. Suid. (dem.

Δυσκολία, difficultas morum, seu mores difficiles: apud eun-

Δυσκόλως, malignè, morum quadam perversitate & pravita-

Ἑτερόστροφος, aliusmodi, diversus, alius. Epigr. (te. Poll.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristot. eth. 4. cap. 8.

Εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia.

Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, herba solaris: herba verrucaria, heliotropium. Nomen accepit ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ ἡλίου κλίσει, quòd folia vnà cum Sole circumagat, teste Dioscor. l. 4. c. 193. ¶ Est & gemmæ nomen, quæ dejecta in vas aquæ fulgorem Solis accedentem percussu sanguineo mutat. ¶ Item solarium, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, veruto umbram faciente, vel pinnula: qua umbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

Ἰδιότροπος, qui proprij cujusdam & peculiaris modi est.

Ἰδιοτρόπως, modo quodam proprio & peculiari. Greg.

Κακότροπος, qui malis est moribus, vel moratus: vel pravus, perversus, malignus.

Κακοτροπία, mali mores, mores perversi & pravi: malignitas, nequitia. Ammon. (go. Polyb. l. 5.

Κακοτροπεύομαι, malis artibus ago, malitiosè improbéque a-

Μονότροπος, uniusmodi, simplex. Plut. symp. 4. Μονότροποι dicuntur etiam qui solitariam amant vitam: apud eundem φιλάδελφ. (Iud.

Μονοτρόπως, uno tantùm modo & singulari. Ioseph. de capt.

Ὁμοιότροπος, qui similis & ejusdem modi est. Aristot. polit. 6. cap. 8. item qui similibus præditus est moribus, qui ejusdem est ingenii. Thuc. l. 8. & 3. (mundo.

Ὁμοιοτρόπως, ijsdem moribus, seu eodem modo. Philo de

Ὁμοιοτροπία, similis & idē ppè mod⁹. Item morū similitudo.

Ὁμότροπος, idem quod ὁμοιότροπος, ut ὁμόφρων ἠθη: apud Plat. exponitur etiam consentaneus.

Παλίντροπος, retrò convertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reversus. redux.

Παλιντροπιάδαι, idem quod πάλιν τρέπεσθαι, retro se convertere. Eust.

Πολύτροπος, cujus multi sunt modi, multiplex, varius: ut πολύτροποι συμφοραὶ, apud Thuc. l. 2. Πολύτροπος homo cujus ingenium velut in varias partes vertitur, versutus, versatilis ingenii. Odyss. α & alibi apud Hom: Est autem compositum ex τροπὴ, non ex τρόπος, teste Eust.

Πολυτρόπως, multis modis, seu multimodè, multifariam, varie: in ep. ad Hebr. c. 1.

Πολυτροπία, multiplex & versatile ingenium, versutia.

Τοιοῦτότροπος, hujusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex aor. 2: ἔτραπον, vel ex Ionico thematе τράπω pro τρέπω: itidem sine præpositione.

Α'τράπελος, idem quod δυστρόπελος schol. Soph.

Α'τραπὸς sive Α'τραπιτὸς, ὁ, ἡ, & poetica metathesi ἀταρπὸς sive ἀταρπιτὸς, via trita, non habens diverticula, sed recta: ex qua non licet τραπέσθαι seu ἐκτραπέσθαι, teste Hesyc. Lat. callis, semita, trames. prius apud Arist. in Ran. Herodiam. l. 8. Posteriora tria apud Hom. leguntur. Od. ρ. Il. π. & σ. ¶ Α'τραπὸς dicitur etiā vinū quod sponte fluit uva nondum calcata, teste Etym.

Α'τραπίζειν, viam carpere, iter facere Hesych.

Δυστρόπελος, morosus, qui difficulter moveri & flecti potest, cujus animus placari & mutari nequit. Soph. in Ajace.

Δυστραπελία perversitas & malignitas morum, improbi & maligni mores. Item molestia aliquid ægrè efficiendi, quum quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

Δυστραπέλως, implacidè, contumaciter. Item concinnè, incondité. Xenoph.

Εὐτράπελος, lepidus, scitus: elegans, venustus, urbanus quasi εὔτροπος seu εὐκίνητος, Isocr. in Areop. Aristot. eth. 2. c. 7.

Εὐτραπελία, facetiæ, festivitas, urbanitas, lepor. Accipitur & in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate & dicteriis quæ non referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

Εὐτρα-

Εὐτραπύομαι, ſum, ὑτραπλ, Chryſoſt. comm. in epiſt. ad Epheſ. c. 6.

ΤΡΕ'ΦΩ, θρέψω, (tenui in aſpiratam mutata, ad differen. iam futuri τρέψω, præcedentis τρέπω, quod & in aliis temporibus obſervatur, quæ ſine φ efferuntur) alo, nutrio, educo. Iliad. ν. Γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνὶ πυδὸν ἐόντα. Il. π. Τὸν δ' ὀγέρων Φύλας εὖ ἐτρεφεν ἠδ' ἀπιπαλέειν. Xen. Pæd. 1. τρέφειν τὰς παῖδας ἀργυρίου. Apud Hom. Il. ψ. de nutritione comæ, ξανθῷ ἐπικείρετο χαίτῃ, τὴν ῥα Σαραχθὼ πολυμηδὴς τρέφε τηλεθόωσαν. ¶ Apud Soph. pro αὔξω & ἔχω ponitur, teſte ejus ſchol. ut in Oedip. Colon. ὁ, τὴν πόλιν τέτροφεν ἄφιλον, quod & civitas inviſum habet. Sic & in Ajace & alibi. ¶ Significat etiam, πήγνυμι.

¶ *Derivata à* τρέφω, alo, nutrio.

Τρέφομαι, alor, nutrior, educor. Iliad. ψ. ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δόμοισι. Xen. Pæd. 8. ἀρκεῖ ἑκάστῳ μία ἐκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, & unica ars cuique ſufficit ad alendum ſe, & victum ſibi parandum. Iſoc. in ep. ad Philip. ἀνθρώπου βαρβάρου καὶ κακῶς πεπαιδευμένου, malè educati.

Θρέμμα, τὸ, alumnus: omne illud quod nutritur, alitur & educatur. Plato de leg. δύσκολον τὸ θρέμμα αὔπαυστον. Soph. in Electra. Ὦ θρέμμ' ἀοιδῆς. Athen. l. 9. de animantibus aliis & beſtiis dixit.

Θρέψις, ἡ, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Θρεπτῆρ, ῆρος, ὁ, nutritor ſeu altor. Nonn. Θρέπτωρ, ορος, ἡ, nutrix, altrix. Eurip. in Troad. pro quo per ſyncopen dicitur θρέπτειρα.

Θρεπτήριος, α, ον, qui ali & nutriri ſolet: ut θρεπτήριος πλόκαμος, apud Aeſchyl. Item ad alendum idoneus. Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item nutritionis & alituræ præmia. Heſiod. in Erg. Pro eodem per ſyncopen dicitur & θρέπτρα, apud Hom. Il. ε. θρέπτρα. apud Euſt.

Θρεπτικός, aptus ad nutriendum & alendum, alendi & nutriendi vi præditus: ut θρεπτικὴ δύναμις, apud Ariſtot. eth. 1. c. 7.

Θρεπτός, altus, nutritus: ſeu qui alitur & nutritur. Poll. lib. 1. 7. cap. 3.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα. Athen. l. 9. ex Soph.

Τροφός, οῦ, ὁ, altor, nutritor. Plato in pol. αὐτὸν νομέα & τροφὸν ἀγέλης αὐθρωπίνης φᾶρδυ. Et in fœm. gen. ἡ τροφός, altrix & nutrix infantis: apud Hom. Soph. Plat. Plut. Metaphoricè Iſocr. in Panegyr. Athenas τὴν τῶν ἐκλιῶν τροφὸν dixit: & Plato in Polit. γῆν τροφὸν ἡμετέραν. ¶ Τροφοὶ ſunt etiam θρέμματα. Heſych.

Τροφή, ῆς, ἡ, alitura, nutritio, educatio. Sophoc. & Eurip. Item nutrimentum, alimonia, victus. Ariſtot. pol. lib. 1. τροφὴν τῷ ἡνιοχεύσαντι παρέχειν. Sic & apud Iſocr. Demoſthen. Plutarch. &c. Item ipſe paſtus. Athen. lib. 1. ¶ Τροφαὶ, adoleſcentes. Sophoc.

Τρόφις, apud Gal. in lex. Hippoc. exp. benè nutritus, craſſus, pinguis Item alumnus. Euſt. ex Herodoto & Oppian.

Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus: ut τροφίαι ἵπποι, qui domi nutriuntur. Ariſtot. hiſt. an. l. 8.

Τρόφιμος, alimentum præbens, alens: ut τρόφιμον γάλα. Dioſc. l. 2. c. 75. Sic Theophr. de cauſ. plant. l. 6. τὸ ἡμὶν ἄτροφον, ἄλλοις ζώοις τρόφιμον Item herus qui famulitium alit. Poll. l. 3. c. 9. Item alumnus, is quem domi noſtræ alimus. Oppian. & Ariſtid. Τροφίμη, mater, domina: ex Epigr. & Poll. l. 3. c. 9.

Τροφίας, ου, ὁ, idem quod τρόφις, benè altus & nutritus. Heſyc.

Τροφώδης, ους, ὁ, ἡ, alimento abundans, copioſum nutrimentum ſuggerens. Ariſtot. in probl.

Τρόφω, idem cum τρέφω, ſignificante αὔξω. Od. γ. Κύμαθ' ὑπὸ πνοιῆς τροφόωντο, fluctus augebantur: ubi tamen legitur &, τροφόωντο.

Τροφεύω, itidem nutrio, &c.

Τροφεύς, έως, ὁ, altor, nutritor. Plato de leg. Plut. in Alex.

Τροφεῖον, τὸ, merces ſeu præmium nutritionis & educationis. Iſocr. in Archid.

Τεμφερὸς, ά, όν, aridus, ſiccus. Tàm de mari dicitur quàm de terra, quòd utraque pars animalia nutriat: teſte Euſt.

Βρέφω, Τάφω, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω: vel alendo & nutriendo facio, ut augeſcat, & in majorem molem aſſurgat. Interdum medici ἀνατρέφειν ægrotos dicuntur, quum iis certam victus rationem præſcribunt.

Ἀνατρέφομαι, nutrior, ſeu nutriendo in molem aſſurgo. Apud Plutarch. de flamma quum inquit, ἀνατρεφόμενον ὑπὸ ὕλης πυκνῆς καὶ ὑγρᾶς ἐκ κύκλῳ ἐξαιμοῦσθαι.

Ἀνάθρεμμα, idem quod θρέμμα. Theoc. idyl. 24.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, reſtauratio, reparatio, refectio. Hippoc. in Aphor.

Ἀνάθρεπτος, ὁ, ἡ, alumnus. Appian.

Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio. Ἀνατροφεὺς, nutritor, educator.

Ἐπανατρέφω, (*decomp.*) cibo & alimento reparo, reficio. Hippocr. l. 2. aphor.

Ὑπερανατρέφω, inſuper alo, ſeu inſuper nutrio, ut ex morbo aſſurgat: apud Cic. ep. ad Att. l. 6.

Ἀντιτρέφω, viciſſim alo, alimenta reddo. Xen. Pæd. 8. ἀντιτρέφειν σπέρνον ἕως ἔᾳ.

Ἀποτροφος, ὁ, ἡ, qui procul à parentibus ſuis altus & educatus fuit. Plut. de ſol. an. Syneſ. ep. 67.

Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio: apud eundem Syneſ. ἀπὸ ἀρτοποιίας τὴν οἰκίαν διατρέφει.

Ἐκτρέφω, idem cum ἀνατρέφω: ſeu à primis uſque annis enutrio. Ariſtoph. Τὸ Διόνυσον τὸν ἐκτρέψωσί με. Et in media voce apud Heſiod. in Erg. φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι ἀρίστη, plantis alendis & enutriendis ut excreſcant eſt optima.

Ἔκτροφὴ, enutritio, educatio. ¶ Exponitur &, enutriendæ prolis ratio.

Decomp. Ἀντεκτρέφω, viciſſim enutrio & educo: unde apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9. φασὶ δὲ & τὰς μέροπας ἀντεκτρέφειν τὰ τῶν γονέων. Συνεκτρέφω, ſimul enutrio & educo: unde apud Eurip. in Iphig. Taur. συνεκτραφὴς ἐμοὶ, unà mecum nutritus & educatus.

Ἐντρέφω, & poët. ἐνιτρέφω, alo ſeu nutrio in: unde in Epigr. ἐνιτέτροφε βότρυι. & apud Horodian. l. 5. μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, longo tempore inter principalem potentiam enutrita.

Ἔντροφος, innutritus: ut ἔντροφος ὕλη, apud Apoll. Rhod. Et ἔντροφος, ἀγκαλῶν, in Epigr.

Ἐπιτρέφω, alo ſuper: ſeu alendo & nutriendo ſuperinduco: ut σάρξ, apud medicos dicitur ἐπιτρέφεσθαι.

Μεταθρέφω, alo & educo inter: unde paſſ. apud Apollon. Arg. 2. Κουρῆτες μετετρέφετ' ἐν Δίκτοισι, inter Idæos Curetes educabatur.

Παραθρέφω, alo & educo juxta, nutrio præter. Plut. de non fœnerand. ἄνθρωπον δὲ ἀβιοσίᾳ σωτέρας ἀρχὴ τὸ εὐμήχανον, ἵππους παραθρέφεσθαι. Exponitur &, in tranſcurſu educo.

Παραθρέφομαι, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui miſerè aluntur. Dicitur & de iis qui apud aquem aluntur: apud Syneſ. ep. 140.

Συντρέφω, idem quod συνεκτρέφω, ſimul nutrio & educo. Plut. de ſoler. an. (loquens de luſciniis) διδάσκονται δὲ αἱ συντρεφόμεναι τὰς μανθανούσας. Σύντροφος, qui ſimul nutritus & educatus eſt, & (*ex conſequenti*) contubernalis, ſodalis. Xen. Plut. ſymp. 9. Metaphoricè apud eundem in Lyc. συντρόφους πείσῃ τοῖς τοιούτοις ὄψεσι τοὺς νέους, innutriens & inſuefaciens. Sic σύντροφος τῇ ἁπλότητι, ſimplicitati aſſuefactus. Greg.

Συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, ſodalitium. in Epigr.

Συντρόφεω, ſimul alor & educor.

Ὑποτρέφω, clàm alo, latenter nutrio. Gal.

Compoſita ſine præpoſitione, ac primùm in τρεφὴς *aut* τροφὴς *deſinentia.*

Ἁλιτρεφὴς, ές, ὁ, ἡ, qui ex mari alitur, i. vel eſu piſcium marinorum, vel eorum piſcatu. Nonn.

Ἀνεμοτρεφὴς & αὐεμοτροφὴς, à vento nutritus, à vento auctus & corroboratus: ut αὐεμοτρεφὲς ἔγχος, haſta corroborata à ventis, antequam ex arbore abſcinderetur. Iliad. λ. Sic Iliad. ο. αὐεμοτρεφὲς κῦμα, fluctus alimentum à vento ſumens & incrementum.

Ἁπαλοτρεφὴς, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Il. φ. ἁπαλοτρεφὴς σίαλος, à quibuſdam exp. porcus ſaginatus.

Βυθοτρεφὴς, in profundo nutritus. In lib. Maccab. βυθοτρεφὲς κῆτος, exp. in profundo utero nutriens.

Διοτρεφὴς, à Iove nutritus. Iovis alumnus: epitheton regum, apud Hom. vel quòd à Iove ducant originem, vel quòd ab eo regnum ſint adepti.

Ἐαροτρεφὴς, vere nutritus. Apud Moſch. Idyll. 2. λειμῶνες dicuntur ἐαροτρεφέες, quia verno tempore herbis & floribus quaſi aluntur.

Εὐτρεφὴς, benè nutritus, benè ſaginatus: ut αἰγὸς Εὐτρεφέος. Odyſſ. ξ.

Ζατρεφὴς, admodùm benè nutritus & ſaginatus, pinguis, præpinguis: ut Ταύρων ζατρεφέων, Il. η. & Od. δ. φώκας ζατρεφέας.

Κηρατρεφὴς, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ ſortis miſerias, & illis eſt obnoxius. Heſiod. in Erg.

Νεοτρεφὴς, nuper ſeu recèns nutritus: ut κύρος νεοτρεφὴς: apud Eurip. in Heracl.

Οἰκοτρεφὴς, domi nutritus, verna.

Ὀρεστρεφὴς, in monte nutritus. Apoll. Arg. 2.

Πεδοτρεφὴς, in ſolo nutritus, ſeu in terra. Apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita eſt in terra, i. terra ſcaturiens, tanquam ex nutrice ſua.

Σκιατρεφὴς, qui in umbra ſeu vita umbratili educatus eſt.

Σκιατροφία, idem quod σκιατρεφία, apud Plut.

Σκιατροφῶμαι, in umbra nutrior, ſeu educor, umbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm hominibus, apud Xenoph. & Plut. de lib. educ. Dicitur & ἐσκιατροφικὼς pro ἐσκιατροφημένῳ, in vita umbratili educatus, apud Plat. de republ. l. 8.

Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus. Od. ε.

Composita ex θρέμμα, *itidem sine præpositione.*

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ ἡ, vitam alens & sustentans: almus. Aristoph. in Nub. αἰθέρα σεμνόβιον βιοθρέμμονα πάντων.

Πολυθρέμμων, pecorosus, multa alens pecora. Πολυθρέμμων, ονος, idem. Ioseph. in antiq. Iud.

Ὑδροθρέμμων, in aqua nutritus & altus, aquatilis seu aquaticus: ut ὑδατοθρέμμονες ἰχθύες, apud Plut. ex Empedocle.

Χιονοθρέμμων, qui nive nutritur & alitur: ut χιονοθρέμμονες σκοπιαί, apud Eurip. in Helen.

Composita ex θρεπτός, *itidem sine præpositione.*

Ἑλεόθρεπτος, ου, ὁ ἡ, altus & enutritus in paludibus, seu crescens in paludibus: ut ἑλεόθρεπτον σέλινον, apud Hom. in Bœot.

Μεμιθρεπτος, à nutrice vel potiùs aviâ educatus: & ideò educatus molliùs.

Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recèns nutritus.

Οὐρεσίθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub.

Composita ex præterit. τέτροφα, *itidem sine præpos.*

Ἀγελαιοτροφία, q.d. gregaria nutritio: actio nutriendi gregem vel greges. Plato in polit.

Ἀγελαιοτροφική, sc. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges. Idem ibid.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me bene nutrio & alo, necessariò corpus benè curo. Exponitur etiam, necessariis vescor. Epictet.

Ἀμφιτροφέω, curules equos alo: Laert. in Polemone.

Ἀμφιτροφία, curulium equorum nutritio. Xen.

Ἀρτοτροφέω, pane alo. Poll.

Ἀσπιδοτροφος, ου, ὁ ἡ, qui aspidibus vescitur. Galen.

Ἄτροφος, qui non alitur & nutritur: vel qui ex alimento quod assumit, non augescit, nec habitior fit. Plin. l. 28. c. 9. De re dictum, quæ in cibo ponitur, exp. non alens, nullum alimentum suppeditans, ut opponitur πολύτροφος, & τρόφιμος. Athen. l. 7. Theophrde caus. pl. l. 6. c. 4. & 14.

Ἀτροφία, ἡ, non alimentum seu nutrimento nullum sentire incremntum corporis & virium. Galen. de caus. symptom.

Ἄτροφος, non nutrior: è nutrimentis alimentisque nullum corporis viriumque incrementum sumo. Aristot. de mun. & Theophrast. vel, desuntmihi quibus alar & nutriar: ut apud Phil. de mund. ἀτροφήσων γὰρ τὰ παρόντα, αὐτὰ σβεσόντων.

Βοτρόφος, ου, ὁ, qui boves alit & pascit, bubulcus. Βοοτρόφος, idem.

Γαλακτοτροφία, lacte alo.

Γηροτρόφος, senectutis altor. Eurip. in Alcest.

Γηροτροφία, actio illa alendi: apud Plut.

Γηροτροφεῖον, locus in quo illud fit.

Γηροτροφέω, in senectute alo. Isoc.

Ἀντιγηροτροφέω, (*decomp.*) vicissim alo in senectute: ex Lesbonacte. Inveniuntur hæc scripta etiam per ω.

Δοιακοτροφος, arundines alens: ut Εὐρώτα δοιακοτρόφου, apud Eurip. in Iph. Aul.

Δύστροφος, qui difficulter alitur, qui ægrè nutricatur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

Ἐγχελιοτρόφος, vel ἐγχελεοτρόφος, anguillarum nutritor, qui habet vivarium, ubi aluntur anguillæ. Athen. l. 7. Aristot.

Ἐλεότροφος, idem quod ἐλεότρεπτος, apud Athen. l. 7.

Ἐρωτοτρόφος, nutrix, i. mater amoris: Veneris epith.

Εὔτροφος, qui benè altus seu nutritus est: ideoque pinguis, plenus. Dioscor. l. 4. Item activè, probè nutriens, copiosum subministrans alimentum, apud eundem l. 2. c. 79.

Εὐτροφέω, benè nutrior, copiosum alimentum accipio.

Εὐτροφέομαι, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Εὐτροφία, bona nutritio seu alitura: alimenti copia: vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος, qui jugum seu par jumentorum alit. Peculiariter, qui alit par equorum ad certamen. Legitur apud Plut. in Per.

Ζυγοτροφᾶν, dicebantur qui equos illos alebant.

Καλλιζευγοτροφᾶν, (*decomp.*) in alendis equis consumere, Isæus.

Ζωοτρόφος, animal nutriens. Hesych.

Ζωοτροφέω, animal nutrio.

Ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio. Plato in polit.

Ζωοτροφικός, ad nutritionem animalium pertinens. Idem ibid.

Θηροτρόφος, feras nutriens. At θηρότροφος, qui feris vescitur, qui belluis se alit: ut θηροτρόφα ὀδόντων, apud Eurip. in Phœn.

Θηλιότροφος, idem cum θηρότροφος, peculiariter, qui serpentibus vescitur. Gal. ad Glauc. l. 2. At θηλοτρόφος, idem cum θηροτρόφος.

Θηροτροφᾶον, locus ubi belluæ aluntur: leporarium, i. (ut Varro apud Gellium exp.) omne septum ædificium villæ habentis inclusa animalia, quæ pascuntur.

Ἰδιότροφος, qui seorsim alitur & pascitur: vel qui peculiaribus sibi nutrimentis utitur.

Ἱπποτρόφος, equorum nutritor seu nutrix: ut ἱπποτρόφος Θήβη, apud Mosch. in Megara. Peculiariter sic dicebatur, qui curules equos alebat: ut apud Dem. pro cor.

Ἱπποτροφία, equorum nutritio. Thuc. l. 6. Athen. l. 14.

Ἱπποτροφέω, equos nutrio, equos alo. Dioscor. l. 4. c. 15. Athen. l. 12. Dicebantur specialiter ἱπποτροφᾶν, qui curules equos alebant, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. Καλλιπποτροφέω, alendis equis consumo. Isæus.

Τεθριπποτρόφος, qui quadrijuges alit equos, quadrigarius.

Τεθριπποτροφίη, quadrigas, i. quadrijuges equos alo. Herod. in Eratone.

Ἰχθυοτρόφος, qui pisces alit: piscinarius. Item (de loco aliquo dicto) piscosus. Hesych.

Ἰχθυοτροφικός, qui piscibus alendis delectatur: in Geopon.

Ἰχθυοτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur. Athen.

Κακοτρόφος, malè nutriens. (l. 12.

Κακοτροφία, mala nutritio, mala alitura: seu malè nutriri, malè nutritum esse.

Κακοτροφέω, malè nutrior, parum alimenti accipio. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Καρποτρόφος, frugibus nutritus & altus: ut καρποτρόφοι νεανίδες, apud Eurip. in Ione.

Κηροτρόφος, (q. d. mortem nutriens & velut in sinu fovens) lethifer, mortifer. Nicand. in Ther. Item ceram alens, in Epigr. à nomine κηρός.

Κοινοτροφική, sc. ἐπιστήμη, scientia versans circa communem nutritionis rationem. Plato in polit.

Κομοτροφέω, comam nutrio, Strab.

Κουροτρόφος, juvenum seu juvenculorum nutritor. Hom. Od. ι, Hesiod. in Erg. Plut. in probl. Rom.

Κτηνοτρόφος, jumentorum pastor, seu pecudum aut porcorum.

Κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora. Plut.

Κτηνοτροφέω, jumenta pasco, sum pastor jumentorum. Phil. de vit. M. l. 1.

Λαγωτροφέω, lepores alo. Eust.

Λαγωτροφεῖον, vivarium in quo lepores aluntur. Colum. l. 1.

Λαοτρόφος, populum alens seu nutriens. Λαότροφος, qui à populo alitur seu nutritur.

Λωτοτρόφος, lotum alens seu nutriens, lotum producens: epitheton prati, apud Eurip. in Phœn.

Μεθυτρόφος, alens vinum.

Μελισσοτρόφος, apes nutriens: epitheton insulæ Salaminis, apud Eurip. in Troad.

Μηλοτρόφος, ovium nutritor, qui oves alit. Nonn.

Μονοτροφῶ, uno pastu utor. Strab.

Μονοτροφία, nutritio unius animalis. Plato in polit.

Νεοσσοτροφεῖον, locus ubi pulli aluntur: aviarium. Col. l. 8. c. 15.

Νεοττοτροφία, pullos alo: unde metaph. νεοττοτροφᾶσθαι, aliquis dicitur, i. à pueritiâ educari veluti pullus, vel veluti pullus ali & nutriri. Aristoph. in Nub.

Νοσοτροφία, morbi nutritio: quum quis morbum curando corpore producit: aut longus morbus. Plat. de rep. l. 3. & 6.

Ξενοτρόφος, externos milites alens.

Ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, & stipendia illis præbendi. Hyper.

Ξενοτροφέω, externos milites alo: vel externos milites mercede conduco. Isoc.

Ξηροτροφικός, qui in sicco ali solet. Plat. in polit.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. Item parum nutrimenti in cibo præbens. Athen.

Ὁμότροφος, simul nutritus & educatus: convictor, sodalis: ut apud Hom. hymno in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος. Apud Aristoph. in Avib. ὁμότροφα πεδία campi qui aliquos simul alunt.

Ὀρεσίτροφος, idem quod suprà Ὀρεσίτροφος. Il. μ. Pro eodem dicitur & ὀρείτροφος & ὀρεσιτρόφος.

Ὀρνιθοτροφία, avium nutritio. Plut. in Per.

Ὀρνιθοτροφεῖον, locus ad nutriendas seu alendas aves: aviarium. Colum. l. 8. c. 3.

Ὀρτυγοτροφεῖον, locus ubi coturnices aluntur. Aristot. in probl.

Ὀρφανοτρόφος, qui orphanum seu orphanos alit, pupillorum nutritor.

Ὀρφανοτροφεῖον, locus in quo orphani aluntur. Iustin. L. Illud. 16. & L. Sancimus. 18. Cod. de sacrof. Eccles.

Ὀρφανοτροφία, orphanos alo seu educo: vel educationis orphanorum seu pupillorum curam gero. Schol. Eurip.

Παιδοτρόφος, puerorum educator: seu altor.

Παιδοτροφία, puerorum educatio. Plat.

Παιδοτροφέω, pueros educo. Hippoc. Item servos alo.

Παντότροφος, seu παύτροφος, omnium nutritor & altor, omnibus alimentum præbens: epithetum Dei vel terræ.

Πισσοτρόφος, picem alens seu picem fundens. Plutarch. symp. 3. probl. 2. (l. 3.

Ποσιτρόφος, herbarum altrix seu nutrix: apud Oppian. de venat.

Πολεμοτροφέω, bellum nutrio, bellum foveo. Maccab. l. 2. c. 10.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum: ideoque benè habitus & pinguis. Item multum alimenti suppeditans: ut πολύτροφος τυρός, apud Dioscor. l. 2. c. 83.

Πολυτροφία, alimenti multa copia & abundantia.

Ποριτρόφος, vitulos nutriens. Hom. hymn. 1. in Apol.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit.

Πτωχοτροφία, mendicorum nutritio. Greg.

Πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus.
Παχωτροφία, barbam nutrio ſeu alo. Plut. in Apoph.
Σαρκοτροφία, q.d. carnem alo, cutem bellè curo. Greg.
Σκιατροφία, vita umbratilis ſeu umbratica, apud Poll. l. 6. c. 39.
Σκιατροφίας, ου, ὁ, in umbratili vita educatus, ſub umbraculis nutritus, apud eundem.
Σκιατροφῶμαι, idem quod ſuprà σκιατραφῶμαι. Theophr. de cauſ. plant. l. 2.
Τεκνοτροφία, liberos educo. Τεκνοτροφία, liberorum ſeu ſobolis educatio. Ariſtot.
Ὑγροτροφικὸς, qui in humido ali ſolet & nutriri. Plato in Polit.
Φιλοτροφεῖν, lubenter alere, ſtudioſum eſſe alendi. Plut. in ſymp.
Χοιροτροφεῖον, cors in qua aluntur educanturque anſeres. Columel. l. 1.
Χιονότροφος, qui nivibus alitur, nivibus victitans. Eur. in Phœn.
Χλοηροτρόφος, alens herbida ſeu virentia: in quo herbacea & virida proveniunt. Idem ibid. (Poll l. 7.
Χοιροτροφεῖον, locus in quo porculi nutriuntur ſaginanturque.
Ψυχότροφος, qui frigore alitur vel gaudet. Ψυχότροφον τὸ, nomen herbæ ſic dictæ, quòd frigore ſeu frigidis locis gaudeat. Dioſc. lib. 4. c. 1.

¶ *Derivata ex τρέφω, i. πήγνυμι.*

Τρέφομαι, cogor, coagulor, concreſco.
Τροφιώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, denſus, coagulatus. Gal. in lex Hippocr.
Τρόφι κύμα apud Hom. Il. λ. dicitur fluctus, quem ventus erectum quaſi coagulavit & condenſavit, teſte Euſt. Eſt autem neutrum à maſculino τρόφις, quamvis Heſych. per apocopen ex τρόφιμον factum eſſe velit.
Τροφαλὶς dicitur caſeus, quòd ex lacte coagulato fiat. Euſtath ex Antiphane. τροφαλίδας τε λινοσπέρμους, μοιχοὺς; τυρὸν λέγω. Athen. l. 14. ex Ariſtoph. Σικελίας αὐχημα τροφαλίς. Pro eodem ſcribitur & τυφαλὶς: unde τυφαλίδες. Heſychius exp. fruſta è tenero & recenti caſeo defecta. Et τυφαλίδες γάλακτος, formellæ caſei: Reg. l. 1. c. 17. Scribitur & τροφαλὶς apud Athen. & Heſych. Item τράφαλος & τράφαλις, apud eundem Heſych.
Τραφερὴ, ἡ, ſpecialiter dicitur terra, quòd compacta ſit & firma, ut inquit Euſt. Iliad. ξ. οἱμὰ δ' ὅσον τ' ἐπὶ τραφερὴν π ε γερσόν. Sic & Epigr. l. 2. & apud Apoll. Arg. 2.
Τραφὴξ ηκος, labium navis in quo ſcalmi ponuntur. Item ſimpliciter pro ligno, apud Lycophr. Exponitur &, lignum in quo panes ponuntur. Etym. & Heſych.
Τρόμβος, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita.

Ἀμφίθρεπτος, circum concretus: ut ἀμφίθρεπτον αἷμα, Soph. in Trachin.
Ἄτροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πιεσόμενος, qui non coagulatur. Heſych.
Νεόθρεπτος, recèns compactus, recèns coagulatus: ut νεόθρεπτος τυρὸς, in Epigr.
Περιτρέφω, circum conglacio & concreſcere facio. Odyſſ. ξ. ὡς πὰρ ἔπιε ζωὸν ὕδωρ· ὁ δ' ἤυτε πάχνη Ψυχρὴ, ἣ κατέπηξε θεὸς περιτέθρεπε κρύσταλλος. Sic & Iliad. ε.

ΤΡΕΧΩ, curro. Plut. de diſcern. adul. ab am. ὡσπερ φησὶ παχέως πεζὴν, ἰσχνὸς, σκιῶν. Proverbialiter πέζην τὸν ἱππέα dicuntur qui extremum incurrêre periculum, & tamen ex eo evadere conantur: apud Suid. Item πέζην περὶ ψυχῆς, ſcilicet κίνδυνον, vel θάνατον, incurriſſe periculum vitæ, ſeu de vita periclitari: apud Herodot. in Calliop. Dicitur &, πέζην ποιεῖν τινα aliquis, i. properare, feſtinare: more eorum qui inter faciendum aliquid currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τί δ' πέζην σὺ τὰς τραπέζας ἀνφέρεις; Format hoc verbum duplex futurum, θρέξομαι & δραμοῦμαι, ſeu δράμω: alterum ex ſe, alterum ex inuſitato θρέμαι, ſeu δρέμομαι: unde & aor. 2. ἔδραμον, & præt. δεδράμηκα. Athen. l. 8. δρομεῦν ἀπὸ τοῦ ἀγρεῦν. Ex utroque autem themate oriuntur derivata, ſeu ex utriuſque thematis temporibus.

¶ *Derivata à τρέχω.*

Θρικτὸς, ὴ, ὸ, velox, celer, vel curſu velox. Heſych.
Θρεκτὸς, curſus, i. curſu peractus: ut θρεκτὸς δρόμος, apud eundem.
Θρεξάσκω, curſito. Iliad. σ. Ἄλλοτε δὲ θρέξασκον ἐπὶ ῥίπας ἀλλήλοισι.
Τρόχος, curſus. Heſych. Item locus in quo curritur. Eurip. in Med. Ἀλλ' οἱδε παῖδες οὐ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι. Exponitur etiam, curſor, nuntius: apud Euſt.
Τροχᾶος, curſorius, curſui aptus: vel qui curſu fit: ut τροχαῖα ὀδὸς, apud Heſych ex Rhinth. Τροχαῖος πὺς, pes metricus, conſtans priore longâ & poſteriore brevi: quem ſic nominatum ſcribit Schol. Hephæſt. ὁ μεταφορικῶς τῶν τροχόντων, quoniam ij ὁ τῷ ταχέως μακροτάτῳ ἀρχόμενοι ὁδῷ, καὶ μικρὸν βραχύνεσιν αὐτῷ. Hinc τροχαϊκὸς, conſtans trochæis: τροχαϊκὸν μέτρον, & τροχαϊκὴ διποδία, apud Schol. Hephæſt. Et comp. Διτρόχαιος, duplex trochæus.
Τροχαλὸς, velox, citus, currens: ut τροχαλοῖσιν ὄχοις, apud Eurip. in Iphig. Aul. Sic apud Heſych. in Erg. τροχαλὸν δὲ γέροντα πήσει, velocem efficit ſenem in curſu, ſeu facit ut cito curſu petat calidum locum. ¶ Moſchopulus τὲς τροχάλας, propriè dici ſcribit lapillos, qui in mari & fluviis reperiuntur, vel in fluminum ripis & maris littoribus. Apud Etym. verò Lycophron τρόχμαλα dicitur appellaſſe lapillos & ſcrupos. Itemque Heſych. τρόχμαλον exp. acervum lapidum: in qua ſignif. uſus eſt Nic. in Ther. Sed & τρόχμαλος ſignificare dicitur ſcrupum, glaream: apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. c. 7. quamvis Etym. τρόχμαλον (maſculino genere) appellari velit ſeptum ſeu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi ſolent.
Τροχερὸς, idem quod τροχαλὸς, currens, citus, volubilis. Ariſtot. rhet. l. 3.
Τροχίας, curſor, nuntius. Heſych.
Τροχὶς, idem. Aeſchyl. in Prometh.
Τροχόω, idem quod τρέχω: ſeu citato gradu feror, propero, feſtino. Odyſſ. ο. Παῖδες γὰρ αὐδρὸς ἐσμὸς εἰμὶ σὺν μεγάροις ἀλιπλάγκτῳ Κερδαλέον δὴ τοῦτον ἅμα τροχόοντα γυάζει. Pro eodem dicitur & τροχάζω: ut apud Xen. Hellen. 7. τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγάγετο ἐπὶ τὴν Ἰτέαν, ἔπειτα τροχάζον. apud Eurip. in Hellen. λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς πεπτωκόσεις Ἵπποις τροχάζων, πρὶν φέρεσθαι, exp. equis quadrijugis invectus, properans. Dicitur &, τρωχάω pro τροχάω, Il. χ. & Od. ζ.
Τροχὸς, ὃ, ὁ, rota. Iliad. ψ. ὃν δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξενυλίσθη. Sic & apud Xenoph. Pæd. 6. & Plut. Interdum de pœnali rota dicitur, qua in quæſtionibus utebantur & torquendis ſontibus: ut Ariſtoph. in Plut. Ἐπὶ τὸν τροχὸν οἶμαι γὰρ σ', ἐπεὶ ῥεβλάμμον Εἰσεῖν ἃ πανοῦργηκας. Sic & apud Plut. de aud. poëm. & Athen. l. 12. Dicitur & de rotula qua pueri ludunt, quæ Lat. itidem trochus. Item τροχοὶ nominari dicuntur piſces quidam qui Lat. rotæ. Τροχοὶ denique appellantur, quæcunque ſunt orbiculari rotunditate in modum rotarum, orbes: ut Odyſſ. μ. Poll. l. & Schol. Apoll.
Τροχόεις, εσσα, ὁ, rotundus in modum rotæ vel orbis: ut τροχόεσσα κύλιξ. Epigr. l. 2.
Τροχὸς, idem. Nic. in Ther.
Τροχαλὸς, pro iiſdem: unde apud Heſiod. in Erg. τροχαλὸν δὲ γέροντα πήσει. quidam exp. efficit ut incurvet ſe ſenex & contrahat in modum rotæ, teſte Etymol.
Τροχάλειον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ, orbis circularis. Arat.
Τροχαλία, ἡ, rota quâ aqua è puteo trahitur. Poll. l. 10. c. 5.
Τροχαλιώδης, qui τροχαλίας formam refert, τροχαλίᾳ ſimilis. Hippocr. περὶ ἀγμῶν.
Τροχιλεία, ſcriptum reperitur pro τροχαλία, apud Ariſtot. in Mechan. Et pro iiſdem, τροχιλία, apud Theophr. hiſt. pl. l. & c. 4. Item τροχιλία apud Polyb. & Suid. Et τροχιλέα, apud Diogen. Laert. unde Latinis trochlea dicitur. Rurſus pro iiſdem τροχίλιον legitur apud Athen. l. 5. & τροχίλιον itidem eſſe dicitur rotula. ¶ At τρόχιλος ſeu τροχίλος avieulæ nomen eſt, apud Ariſtot. Herodot. & Oppian. quæ Lat. regulus, & rex avium: vide de ea & Plutarch. de ſolert. anim. Plin. l. 6. c. 25. Τρόχιλος etiam Scotia dicitur apud Vitruv. lib. & c. 3.
Τροχιὰ, rotæ veſtigium, orbita. Exponitur &, via, ſemita: item curſus. Heſych. & Suid.
Τροχίσκος, rotula, ſeu orbiculus, paſtillus: medicamentum, quod in orbiculos fingitur: Vide Celſ. l. 5. c. 17.
Τροχίζω, rota torqueo, radijs rotæ diſtrictum torqueo. Ariſtot. eth. 7. c. 13.
Τροχαντὴς, genus tormenti, ut τροχὸς, Greg. in Maccab. enc. Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyſes in cervice ſuperiore femoris: una interna, altera externa, illa major, hæc minor. Poll. l. 2. Quidam à τροχάζω ſic dictas putant, quoniam cruris motus curſuſque per maſculos his apophyſibus inſertos perficiantur.

¶ *Derivata à temporibus formatis ex inuſitato δρέμω ſeu δρέμομαι.*

Δρόμημα, τὸ, curſus, Athen. l. 11. ex Ione. Pro eodem dicitur & δρόμημα, apud Eurip. in Med.
Δρόμος, ου, ὁ, idem. Od. θ. Τοῖσι δ' ἀνὰ νύσσης τέτατο δρόμος. Thuc. l. 5. χωρήσαντες ἐς τὸν αὐτὸν δρόμον.
Δρομαῖος, curſilis: ut δρομαῖον πόδα, apud Ariſtoph. in Ran. Item qui adhuc in curſu eſt & viget. Plut. apud Luc. δρομαῖος ἀφίξαι, curriculo acceſſiſſe.
Δρομαίως, curriculo, curſim.
Δρομὰς, άδος, ἡ, curſitans, curſitorius: ut ἄμπυκα δρομάδα. Sophoc. in Philoct. Item ſcortum, vagum & erroneum, Heſych.
Δρομάσατο. idem cum τρέχω, apud eundem.
Δρομάδιλω, idem quod δρομαίως: eidem.
Δρομεὺς, έως, ὁ, curſor. Luc. de cal.
Δρομικὸς, qui curſu valet: aptus & habilis ad curſum. Ariſtot. eth. 1. c. 1.
Δρομὰλος λαγωὸς, lepus inter currendum captus. Heſych.
Δρόμων, ονος, ὁ, parvus cancer: quem ideo ſic nominatum ſcribunt, quoniam in maris æſtuariis capiatur, ſagittaq; in modum per aquæ ſummum decurrat. Meminit Heſychius & Plin.

Compositæ ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίδρομος, ὁ, & ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu undique incursans: ut κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. in Ajace. Τὸ ἀμφίδρομον frequentiùs passivè dicitur quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. Ἀμφίδρομος exp. etiam, ancipitis cursus. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομία, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres quæ in partu adfuissent & obstetricando juvissent, manus abluere solebant, ac infantem gestantes focum circumcursare. Dicitur & neutro genere ἀμφιδρόμια, τὰ, apud Plat. in Thæet. & Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀνατρέχω, recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Il. π, αὖτις αὖέδραμε, μίκρ' ἀποβλώσσων. Et simpliciter, redeo. Polyb. lib. 3. ἀναδιδραμόντες ἐπὶ τὴν παρέκβασιν τῆς διηγήσεως. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor, ut propriè sit, sursum curro, vel sursum versus. Od. κ, λίσσομαι δ' ἀναδεδρομέμεν πέτρῃ, in alrum erigitur, Sic ἀναδραμεῖν πρὸς τὸ ὄρεινὸν, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀναδραμεῖν ἐπὶ τοῖς χρόνοις, apud Polyb exp. rem altiùs repetere: *ad superiora tempora velut ascendendo recurrere.* ¶ Item ἀναδραμεῖν, exilire, scatere: apud Theodorit. hist. eccl. l. 1.

Ἀναδρομὴ, recursus. Item sublatio in altum: *de re quæ assurgit & in altum erigitur.* Exponitur & germinatio: apud Eurip. Item ascensus seu ascensio: ut ἀναδρομὴ τῆς ὑγρᾶς, apud Gal.

Ἀναδρομάω, idem quod ἀναδραμεῖν.

Ἐπαναδρομάω, (decomp.) recurro. Apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπαναδρομεῖν dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἀντιδρομάω, curro contrà seu in contrariam partem.

Ἀποδρομάω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristoph. in Nub. εἰς Ἀκαδημείαν κωλιὸν ἀποδραμεῖν τοῖς μαθηταῖς ἀποθρέξεις. Exponitur etiam, revertor currens: ἀναχωρῶ. Hesych.

Ἀπόδρομος, qui recurrit, cursu reverteus: apud eundem. Item, cursu inferior: apud Sophocl. in Acrisio teste eodem. Item qui desiit artem cursoriam, in cursorio certamine emeritus, Eustath.

Ὑποδρομάω, (dec.) exp. ὀπίσω τρέχειν. Schol. Aristoph.

Διαδρομάω, discurro, percurro, curriculo pertranseo. Hom. hymn. in Pana, Πολλάκι δ' αἰγιβότους διέδραμεν οὔρεα μακρά. Thuc. l. 3. Διαδραμόντων τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, percurso Athenienstum exercitu. Apud Herodian. l. 2. μιᾶς δηπου καὶ δευτέρας ἡμέρας διαδραμούσης, quum unus & alter dies præteriissent.

Διαδρομὴ, discursus vel discursio. Διαδρομαὶ dicuntur & excursiones ad lacessendam pugnam. Plut. in Lucull.

Διάδρομος, idem quod Δίοδρομος, significans quandam δίοδον, apud Luc. in Hipp.

Διαδρομέω, discurro: apud eundem in lib. de Astrologia.

Εἰσδρομὴ, vel ἐσδρομὴ, incursus, invasio, irruptio.

Ἐκτρέχω, excurro. Herodian. lib. 4. τῶν κούφως & ἀσφαλῶς ἐκτρέχειν δεομένων. Apud eundem lib. 7. ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον.

Ἔκδρομὴ, excursio seu excursus. Ἔκδρομος, idem. Poll. lib. 1. Exponitur, & excursor: item pervius.

Ἐκδρομάζω, excurro: vel procurro. (Epigr.

Decomp. Ἀπέκδρομος, excursum & effugium non habens.

Διεκδρομὴ, excursus: vel percursus.

Ἐκπετρέχω, excurro adversum: vel excursionibus & latrociniis infesto. Ἐκπεκδρομὴ, ejusmodi excursio. Ἐκπεκδραμεῖν, idem quod ἐκπετρέχω. Plut. in Amat. narr.

Παρεκδραμεῖν, in latus excurrere: apud eundem.

Ὑπερτρέχω, longè excurro. Et metaph. excello, supero. Eurip. in Troad. εἰς θεὰς ὑπερεκδράμοι Κάλει, si deas pulchritudine excelleret. Significat etiam, effugio, Soph. in Trachin. Ἢ τῆθ' ὑπερεκδραμοῦσα τὸν χρόνον τέλῳ.

Ἐντρέχω, q. d. incurro: convenio, quadro, aptus sum: *more lignorum quæ ita sunt aptata à fabris, ut dum alterum alteri inseritur, quasi in id incurrat.* Sic Il. τ. Achilles dicitur seipsum sub armis probare. Εἰ οἱ ἐφαρμόσειε & ἐντρέχοι ἀγλαὰ δῶρα. Luc. τῶν ἀρετῶν ἐδοξεν ἕως ἐντρέχειν. ¶ Item insideo, inhæreo.

Ἐντρεχὴς, ἐος, ὁ & ἡ, acutus, solers, celer ingenio: propriè, qui omnibus rebus novit se accommodare. Exponitur, & diligens, acer: apud Herodian. l. 4. & Plat. de rep. l. 7.

Ἐντρέχεια, ἡ. solertia, industria. Basil. in Ep. ad Athan.

Ἔνδρομὴ, certaminis quoddam genus apud Plut. de musica.

Ἐνδρομίδες, sunt calceamentorum quoddam genus, quo cursores utebantur Poll. l. 3.

Κακοντρεχὴς, (decomp.) industrius & solers in re mala: versutus, astutus. Basil. Κακοντρέχεια, solertia subdola & malefica: apud eundem.

Ἐπιτρέχω, percurro. Odyss. ζ. λαθυκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αὐγὴ, percurrit cœlum, & in ejus superficie velut innatat. Apud Xen. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Item per summas partes curro. Plut. symp. l. 4. prob. ult. ἃ δὴ (scilicet λέπτα & ψωλεὰ) ταχέως ἐγκυμονήσας τῷ σώματι & φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι. Item incurro, incido: ut apud eundem in Cim. ἁμαρτίαι ἐπιτρέχουσι τοῖς πολιτικοῖς πράξεσιν. Et cum accusat. Apoll. Arg. 1. ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, in animam incurrit oblivio. Interdum incurso incursionem facio: ut Herodian. lib. 7. ἀνοίξαντες αὐτοῖς τὰς πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ. Interdum exp. accurro: ut Il. σ. Οἱ μὲν τὰ ταχιστήτε ἐπέδραμον.

Ἐπίτροχος, velox, volubilis. Luc. Ἐπιτρόχως, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιτροχάλος, idem cum ἐπίτροχος. Et ἐπιτρόχαλον, idem cum ἐπίτροχος. Hesych.

Ἐπιτροχάδην, itidem citò, velociter. Il. γ.

Ἐπίδρομὴ, incursus, incursio, irruptio. Thuc. l. 4. Herodian. l. 1. Plut. &c. Metaphoricè apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίαν τῷ πολίτῃ πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβρίζειν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὰ μηδενὸς αὐτῶν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. Sic apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere. Apud Aristot. de mund. κυμάτων ἐπιδρομαὶ, undarum excursiones.

Ἐπίδρομος, expositus incursionibus: ut ἐπίδρομον τεῖχος, Il. ζ. Item super quo curri potest: ut mare dicitur esse νηυσὶν ἐπίδρομον, apud Theocr. idyll. 19. ¶ Item ἐπίδρομος, sc. χοῖνος, quidam in reti, qui per inferioris & superioris oræ laqueos trajicitur, ut ipsæ plagæ eo contrahi possint & dissolvi. Poll. libr. 5. ¶ Ἐπίδρομος dicitur etiam posterior navis malus seu arbor, teste eodem l. 1.

Ἐπιδρομάδην, festinanter. Hesych.

Ἐπιτροχάζω, percurro. Ἐπιτροχασμὸς, percursio.

Καταδρομὴ, incursio. Tuc. l. 1. & 8. Item insectatio, reprehensio. Athen. l. 5.

Καταδρόμιος, q. d. decursorium: locus in quo decurrunt equites.

Καταδρομέω, idem quod καταδραμεῖν. Exponitur &, contra curro.

Καταδρομάζω, decurro, incurro. Exponitur etiam, roto.

Μεταδραμεῖν, transcurro: item curro post, persequor.

Μεταδρομὴ, transcursus: Item incursio: item discursio.

Μεταδρομος, cursor. Exponitur & animadversor, ultor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas.

Μεταδρομάδην, cursim, currendo seu currendo post. Apoll. Rhod.

Μεταδρομάζοντως, idem Hesych.

Παρατρέχω, à latere curro: unde παρατρέχοντες, stipatores, satellites. Reg. 3. c. 14. Item prætercurro, interdum &, prætereo, præterlabor, elabor. Greg. Naz. παρατρέχων τὸ σήμερον ἐπιτηδεῖος τὸ εἰς αὔριον. Herodian. l. 2. δύο δέοντα ἢ τεσσάρων ἡμερῶν παραδραμόντων, duobus aut tribus diebus præteriapsis.

Παρατροχάζω, itidem prætercurro, cursu prætereo. Lucil. Epigr. lib 2.

Παραδρομὴ, cursus quo alicui à latere currimus Athen. l. 12. Item transcursus, seu cursus qui fit prætereundo. Aristot. polit. lib. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον. In Pand. μετὰ τὴν τῆς δεκαετίας παραδρομὴν, post elapsum decennium.

Παραδρομος, qui potest, παρατρέχων. Poll. l. 5. c. 4.

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οὐκοῦν ἔφριξε δῆτα τὸν λιμένα τρέχων. Athen. l. 5. Ἀλλὰ πῶς περιτρέχουσι τὴν ναῦν οὗτοι ἐξαπίνης. Apud Plat. ep. 7. περιτρέχουσι ἑταιρεῖαι, exp. vulgaris amicitia.

Περίτροχος, circumcurrens: vel orbiculatus, rotundus. Hesych.

Περιτροχάλος, idem. Apud Plut. de virt. mul. τὰς δὲ Θηλείας ὠμάγκωζε περιτροχάλα κείρεσθαι, exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιτροχάω, idem cum περιτρέχω. Epigr.

Περιδρομὴ, circumcursus, cursus quo circumcurrimus & obimus. Plut. de Deo. Socr. Exponitur &, circuitus, circinatio, pars ambiens.

Περίδρομος, idem quod περίτροχος: ut περίδρομοι κύκλοι, apud Aristoph. in Ran. Item rotundus, teres: ut πλήμνας περιδρόμους, Il. ε. ¶ Substantivè usurpatum interdum significat locum circularis figuræ, in quo circumiri potest: ut apud Xen. Pæd. 6. & Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo, qui calvariam circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Poll. l. 2. Sunt & ἰτὺς εὔπυρνοι περίδρομοι, apud Eurip. in Troad. ambitus in umbone clypei. Item περίδρομοι dicuntur funes, qui retis laqueis ab imo & summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: apud Xen. in Cyneg.

Περιδρομίδες, apud Vitruv. l. 5. c. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex porticu tecta prodeuntes athletæ, cœlo sereno jussu xystarchæ exercentur.

Προστρέχω, accurro. Chrysost. Dem. in Mid.

Πρόδρομος, exp. προχύλος. Hesych. Propriè significat accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτρέχω, prærcurro, curro antè: ut προτρέχοντες τῶν ἁρμάτων. Reg. l. 1. c. 8. Metaph. apud Isocr. ad Demon. πολλοῖς γὰρ προτρέχει γλιχόμενα τῆς Δημονίας.

Πρόδρομος, præcursor, prævius: vel excursor, emissarius. Plut. in Alcib. προδρόμους ἅμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Sic & apud Herod. & Thuc. Nominantur & aquilones quidam πρόδρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin. l. 2. c. 47.

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex uvis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur & σῦκα quædam πρόδρομα, quæ citiùs ad maturitatem perveniunt cæteris: apud Theophrast. de caus. plant. l. 5. c. 1.

Συντρέχω, concurro, in unum concurro. Plut. in Alcib. ἐκεῖς δὲ ὀλίγον συντρέχοντες ἐβόων, ἠπάτζοντο, &c. Et metaph. convenio, consentaneus sum, consentio. Eurip. in Ione, τῷ χρόνῳ γε συντρέχει. Et συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, apud Phil. de vita M. l. 1.

Συντροχάω & συντροχάζω, idem. Exponitur etiam, occurro, obvius fio. Apud Etym. συντροχάσαι, exp. πληρωθῆναι, sumpta metaphora à rotis, quæ axem implent.

Συνδρομή, concursus, cursus plurium in unum eundemque locum. Aristot. rhet. 3.

Σύνδρομος, concurrens, in unum idemque currens: unde apud Apoll. Arg. l. 2. συνδρομαὶ πετράων, petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l. 3.

Συνδρομάς, unde κυανέαι συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur, apud Theocr. idyl. 13. Sic & συνδρομάδες πέτραι, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ὑπερτρέχω, supercurro. Exponitur &, transcurro, item depopulor.

Ὑποτρέχω, currens subeo. Il. φ. ὁ δὲ ὑπεδέγετο, ἐλάθε γάνυ. Plut. in apoph. αἰεὶ (παλαιοῖς) ὑποτρέχουσι χιμαζόμενοι. Item cursu comprehendo, fugientem prehendo: ut Xen. Pæd. 1. λησταὶ ὑποδεδραμήκασιν. Item cursu suffugio, vel suffugio. Gal. ad Glauc. Item subeo: sic dicitur ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχουσα ἐν τῇ ἐκλείψει, apud Themist. in post. l. 1. Item subeo, i. in mentem venio, succurro. Basil. τότων ἔχομεν ὑποτρέχοντα σε τὴν ἀφροσύνην. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me, apud eundem & Aeschin. in Ctesiph. Plat. de leg. l. 11. ¶ Apud Dioſc. l. 7. c. 4. ὑποδεδραμέναι ὑποδέξω, exp. curſim oſtendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, curſens ſubeo: ſeu curro ſubter. Moſchus de Alpheo amne, τὸν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει: ſicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egiſſe vias ſubter mare.

Ὑποτροχάλος, ſubtus currens. Apud Herodot. in Thal. κείρονται ὑποτροχάλους, ὡς ἀποξυρῆναι τὰς κροσσώσεις, circumtondent undique & tempora radunt.

Ὑπόδρομή, ipſe ſubeundi actus. Themiſt. poſt. an. l. 1. Apud Dioſc. ὑπόδρομὴ αἵματος, exp. ſuffuſio ſanguinis.

Compoſita ſine præpoſit. ac primùm ex præt. med. τέτροχα & τροχαλός.

Εὔτροχος ſeu ἐύτροχος, benè currens, velox, celer, agilis: ut εὔτροχος ἅμαξα. Od ζ. Exponitur &, volubilis: ut εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. & Plut. in Per.

Εὐτροχάλος & ἐυτρόχαλος, idem quod ἔυτροχος: ut ἐυτρόχαλοι ἅμαξαι, apud Apoll. & ἐυτρόχαλος μέλισσα, in Epigr. Exponitur & pulchros habens orbes, rotundus. Heſych. Item æquabilis, planus: ut εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Heſiod. in Erg.

Θαμαστροχεῖ, apud Heſych. exp. non quieſcit, propriè frequenter currit.

Λοξοτροχίς, ίδος, ἡ, obliquè currens: per ambages obſcurè verba volvens. Epigr.

Ὀλοίτροχος, ſub. λίθος, lapis, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοὸς, pernicioſus in curſu, teſte Euſt. Iliad. ν.

Πολυτροχάλος, multùm currens, multùm agilis in currendo. Apud Eurip. πολυτροχάλοις ἀγωγῇσι, exp. concionibus volubilibus.

Compoſita ex τροχὸς, rota.

Ἁμαξοτροχία, ἡ, rotarum concurſus & commiſſio inter ſeſe.

Ἁρμαξοτροχία, curriculi orbita. Aelian. pro eodem metri gratia & mutato accentu dicitur ἁρμαξοτροχή. Il. ψ.

Ἁμαξοτροχία, idem. Poll. l. 7. ex Calliæ Cyclopibus.

Κλινότροχος, ὁ, ἡ, exp. lectirotaria, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 11.

Ὀλοίτροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: ut ὁλοίτροχος πέτρη, apud Herodot. Pro eodem ſcribitur &, ὁλοοίτροχος. Iliad. ν.

Παρατροχία, τὰ, quæ juxta rotam ſeu à latere rotæ ſunt. Poll. l. 1.

Ὑποτροχίζω, ſub rotam decidere, ab eaque ſauciari. Suid.

Compoſita ex inuſitato verbo δρέμω, ſive ex nomine δρόμος, ſine præpoſ. Nam quæ præfixam habent præpoſitionem, collocata ſunt cum compoſitis ex Τρέχω.

Αἰθροδρόμος, ὁ, ἡ, per ætherem currens. Ariſtoph. & in Ant. Epigram.

Ἁλίδρομος, per mare currens, marivagus: navis epith. apud poet.

Ἀνεμόδρομος, curſor cum vento curens: vel curſor qui à vento impellitur. Lucian. de vera hiſt. l. 1.

Ἁρμαξοδρομία, ἡ, curule certamen: quum curſu currus certant.

Αὐτόδρομος, per ſe & ſuapte natura currens. Et generaliter, quod per ſe & ſua natura movetur. Galen. apud Hippocrat.

Βοηδρόμος & Doricè βοαδρόμος, q. d. ad clamorem alicujus accurrens: auxiliator, opitulator. Eurip. in Phœn.

Βοηδρομία, auxilior. Eurip. in Oreſt. βοηδρομῆσαι ὠκέως ὀλόμενος τυραννικῆς. Et cum ἐπὶ ſequente accuſ. perſ. apud Plut.

Βοηδρόμιος, ὁ, ἡ, auxiliaris. Βοηδρόμια, τὰ, Plut. in Theſeo feſtum eſſe dicit Athenis celebrari ſolitum ob prælium adverſus Amazones feliciter geſtum Boëdromione menſe. Apud Etym. ſcribitur Βοηδρομία, dicentem feſtum eſſe Athenis, inde ſic nominatum, quòd Xuthus pugnantibus Athenienſibus adverſus Eumolphum Neptuni filium ſuppetias tulerit. Idem & Apollinem βοηδρόμιον & menſem βοηδρομιῶνα, & feſtum βοηδρόμια nomen habere ſcribit à voce exercitus Athenienſis victoris in urbem currente. Eſt autem βοηδρομιὼν menſis Auguſto reſpondens.

Βράδρομος, curſus citus ſeu incitatus: à βρᾶ particulâ intenſiva. Exponitur &, acceleratio, apud ſchol. Dem.

Βραδρομεῖν, accelerare, curſu incitato ferri.

Βραχύδρομος, qui breve curriculum facit. Xen. in Cyn.

Γυρόδρομος πέτρος, lapis in orbem motus, ut mola. Epigr.

Διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, qui curſum circenſem peragit.

Διαυλοδρομεῖν, quum ad calcem perveneris, rurſus ad carceres curſu redire. Ariſtot. de gen. an. l. 2.

Δολιχοδρόμος, qui ſexies (ut quidam putant) ſtadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in ſymp.

Δολιχοδρομέω, dolichum curro, i. longiſſimum curſum. Aeſchin. contra Cteſ.

Εὔδρομος, qui benè currit, celer. Metaphoricè apud Greg. εὔδρομος λόγος, inoffenſus, benè procedens.

Εὐδρομίας, ὁ, idem. Plut. ex Eratoſth.

Εὐδρομέω, benè curro, agilis & pernix ſum curſu: in Epigr. Exponitur &, inoffenſo curſu progredior, apud Greg. ὡς φίλοσοφος.

Εὐθύδρομος, qui recto curſu pergit.

Εὐθυδρομέω, recto curſu contendo ſeu eo. Act. Ap. c. 16.

Ἡμεροδρόμος, ὁ, ἡ, (q. d. diurnus curſor) curſor, vel ſtator, aut qui eſt à pedibus. Exponitur &, qui curſum die conficit, apud Herodot. in Erat. Item qui per diem totum currit. Eſt & Solis epith. utpote cujus curſus ſit diurnus. Heſych.

Ἡμεροδρομέω, ſum curſor ſeu ſtator, ſum à pedibus. Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens: in anth. Epigr.

Ἱππόδρομος, equorum curriculum, ſpatium decurſionis equeſtris. Il. ψ. Plut. in Probl. Rom.

Ἱππηδρόμος μέλι, menſis in quo equorum curſu certatur. Plut. in Cam. Ἱππηδρόμια, τὰ, equiria, ludi curules. At ἱππηδρόμιον dicitur animalculum marinum, quod aliàs ἱππόκαμπος. Maccab. l. 3.

Ἱππωδρομία, ἡ, certamen equeſtre, quo equi curſu certant, ludi circenſes, ſeu certamen curule. Thuc. l. 3. Xen. Hellen. 3.

Ἰσόδρομος, curſu æquans. Ariſtot. de mund.

Ἰσοδρομέω, curſu æquo.

Ἰσοδρομᾶν, navis dicitur, quæ paſſis velis currit, & vento ſecundo fertur, non remis impellitur: apud Polyb. & in ep. Hippoc. ad Damag.

Κοινοδρομεῖν, pari incitatione communiter decurrere, ut currens ſocium adæquet curſus velocitate. Xen. in ſymp.

Κυνοδρομία, incitato curſu tanquam canis ferox: ita quidam legunt apud Xen. loco citato.

Κυνοδρομία, canum curſus. Callim.

Λαιψηροδρόμος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul.

Λαμπαδηδρομία, curſus in quo faces ſeu lampades accenſæ manu geſtabantur, certabaturque quis primus ad ſcopum perveniret non extincta lampade. ſchol. Ariſtoph.

Μακρόδρομος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Νυκτοδρόμος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὀμοδρομέω, ſimul curro: vel concurro. Plut. de muſ.

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus curſu cum aliquo contendit, qui in armis ſtadium decurrit. Poll. l. 3.

Ὁπλιτοδρομέω, ſtadium in armis decurro, vel armatus curſu cum aliquo contendo. Pauſan.

Ὀρεσδρόμος, qui montes percurrit, montivagus, Eurip. Scribitur &, ὀρεαδρόμος, apud Suid.

Ὀρεσδρομία, curſus per montes. Epigr.

Ὀρθόδρομος, qui recto curſu pergit.

Ὀρθοδρομέω, recto curſu contendo ſeu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, curſu in cœlum tendens. Greg.

Οὐριοδρόμος, vento ſecundo currens.

Οὐριοδρομέω, ſecundo vento curro. Laert. in Pherec.

Παλίνδρομος, recurrens, reciprocus.

Παλινδρομία, recurſus, curſus reciprocus.

Παλινδρομέω, recurro, curſu reciproco redeo. Plut.

Ἀναπαλινδρομέω, (decomp.) idem. Hippocr. de fract.

Παταγηδρόμος, fragorem edens in curſu ſeu inter currendum: ut παταγηδρόμος αὐδή, tonitrui periphraſis, apud Orpheum hymno in Iovem fulguratorem.

Σταδιοδρόμος, qui ſtadium ſeu ſpatium ſexcentenum pedum decurrit, ſtadiodromus. Plat. de leg. Lucill. Epigr. l. 2.

Σταδιοδρομέω, ſtadium curro. Demoſth.

Σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν Καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores. Heſych.

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: unde ταχυδρομῆσαι ζάω, apud Gregor. de homine.

Ω᾽κύδρομος, idem quod ὠκύδρομος: ut ὠκυδρόμοις ἀέλλαις. Eurip. in Bacch.

Α᾽τρεκὴς, quomodo ad τρέχω pertineat, vide suo loco.

ΤΡΕ᾽Ω, F. τρέσω, tremo, intremisco, trepido: peculiariter, ex pavore trepido. Iliad. φ. Πηλείδη μήτ᾽ ἄρ᾽ ἐμὲ λίσσου τρέε, μήτέ τι πείρευ. Il. ο. ἔτρεσε θηλὺ γυναικὸν ῥέξαντι ἐοικώς. ¶ Sic & Il. ε. & alibi apud Hom. Item territus, seu pavefactus fugio: ut in Epig. Α᾽νὶκ᾽ ἀπὸ πτολέμου τρέος ωπτά σε δέξατο μήτης. Sic & apud Plut. in Apoph. & in Agesil.

Τρέσης, ες, ὁ, trepidus, seu trepidator, qui facilè expavescit, meticulosus.

Τρέμω, idem quod τρέω, ex eoque derivatum. Od. λ. τρέμον δ᾽ ὑπὸ γυῖα ἑκάστου. Dem. pro cor. λαγὼβίον ἔζης δειλὰς καὶ τρέμων. Chrysost. τρέμει ωερὶ τῆς ἀρχῆς, anxius est de principatu.

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: motus depravatus facultatis animalis partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Plutarch. symp. 3. probl. 3. Item plerunque tremor qui ex pavore oritur. Od. σ. ὑπὸ τρόμος ἤλυθε γυῖα. Sic & alibi apud Hom.

Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tremulus, trepidus. Plut. symp. 8. & de def. or.

Τρομερὸς, ὰ, ὁ, idem. Aristoph. in Avibus.

Τρομέω, idem quod τρέμω, seu τρέω. Il. η. τρομέει δ᾽ ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Sic & Iliad. ο. & alibi. Item horreo, timeo aliquem. Odyss. σ. Εἰ δὴ τῶν γε τρομέεις καὶ ὀλίδιος ἀνῆρ. Sic Odyss. ν. Οὐδ᾽ ὀπίσω τρομέεσκε θεῶν.

Τρομητὸς, tremulus, trepidus.

Τετρεμαίνω, idem quod τρέμω, ex eoque derivatum. Athen. l. 13. Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. ὅπως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, (ἀπὸ τοῦ τρέειν: est enim maximè timida avis.) Iliad. ψ. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν. Sic & Odyss. μ. & apud Athen. l. 11.

Πολυτρήρων, (comp.) columbis abundans. Hom. in Bœot.

Composita ac primum ex τρέω.

Α᾽τρεὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, imperterritus. Soph. unde Ἄτρεσος, idem quod sequens ἀτρέστος, apud Eurip. in Ione, Λοξίας γὰρ ὧν δόμοις Α᾽τρεστα νάσσει.

Α᾽τρέσως, intrepidè, animo imperterrito, apud Suid.

Διατρέω, intremisco, perhorresco. Item tremefactus diffugio. Il. λ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλκυδις ἄλλοι.

Ζατρεύω, in pistrino torqueo. Suid. & Etym. παρὰ τὸ ζᾶ ἐπιτατικὸν καὶ τρέω.

Ζατρεῖον, ὲς, τὸ, servorum carcer, locus in quo servi vinciebantur. Etym.

Παρατρέω, idem quod ἀφιστρέω. Il. ε.

Ὑποτρέω, intremisco, perterresco vel tremefactus & timore perculsus suffugio. Il. η. & ε. Et Synes. ep. 4. Pro eodem metri causa dicitur ὑποστρέω: ut apud Plutarch. de vir. mor. ex Timone.

Α᾽τρεκὴς, & Λατρεύω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex τρέμω.

Α᾽μφιτρομέω, ῶ, circumtremo, vel ab omni parte tremo.

Α᾽τρομος, ὲς, ὁ καὶ ἡ, non tremens, intrepidus. Il. ε. ω. & ε.

Α᾽τρόμως, intrepidè. Suid. ex Pisside.

Α᾽τρόμητος, idem quod ἄτρομος. Idem ex quodam Epigr.

Α᾽τρεμαῖος, quietus: ut ἀτρεμαίαν βοαὶν. Eurip. in Orest.

Α᾽τρέμας, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. Et general. sine ullo motu, quietè. Il. ν. & ε. Pro eodem dicitur & ἀτρέμα. Exponitur etiam, sensim, leniter, paulatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. Gal. ad Glauc. Plut. in Alcib.

Α᾽τρεμία, ἡ, quies, seu non moveri, immotum manere. Xenoph. Pæd. 6.

Α᾽τρεμέω, immotus maneo, quietus sto, seu quiesco. Hesiod. in Erg. ἵνα τοι τέλχες ἀτρεμέωσιν. Plut. in Rom. τῶν στρατευμάτων ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων. Sic & apud eundem in Alcib. & Ant.

Α᾽τρέμνον, τὸ, quod immotum manet. Hesych.

Α᾽τρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω. Herodot. ἀτρεμίζων τῷ ψυχῷ, tranquillo animo consisto. Item transitivè, firmo, stabilio, facio ut quis immotus persistat. Theogn. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ᾽ ἀτρεμίζειν.

Ἐντρομος, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, undique tremefactus.

Περιτρόμως, undique trepidando: ut ωερὶτρόμως ἔχω ωερὶς τινὶ δίκαιον: reformido, seu omni ex parte reformido judicium. Phal. in epist.

Περιτρομέω, vel ωερὶτρομέομαι, tremo circa. Odyss. σ. σάρκες ᾗ περιτρομέονθ᾽ μέλεσσι.

Ὑποτρέμω, aliquantùm tremo & trepido, subtimeo. Plat. de rep. l. 1.

Ὑπότρομος, subtremulus, qui timore & pavore velut succutitur. Plut. de def. orac. & Aeschin. Ctesiph.

Ὑποτρομέω, tremore succutior. Il. υ. Καὶ δέ τ᾽ μιν καὶ ωερὶδεσι ὑποτρομέεσκον ὀρῶντες.

Τρῆμα, Τρῆσις, Τρητὸς, vide in Τιτράω. Τρήρων in Τρέω. Τρηχὺς, in Τραχύς. Τρία in Τρεῖς.

ΤΡΙ᾽ΒΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, comminuo. Dios. l. 5. c. 89. (de squama æris) ωλατείᾳ τε τῇ χειρὶ τρίβε εὐτόνως ἐν τῇ ὕδατι. Demosth. pro cor. τρίβων τὸ μίλαν, atramentum terens. Sic dicitur ἄλευρον τρίβειν, qui farinam subigit, & manibus domat, ac pugno tundit: apud Aristot. in probl. sect. 21. quæst. 22. At boves τρίβειν fruges dicuntur, i. triturare: apud Hom. Il. υ. τρίβειν ὁδὸν, viam terere, unde ἀτρυγέτοιο τετριμμένην, apud Aristoph. in Ran. Hinc ducta metaph. βίον τρίβειν dicimur, i. degere seu transigere: interdum &, sectari, colere, ætatem terere in, Aristoph. in Pace. ὁπόσοι γεωργοῦσι βίον ἐτρίβομεν. ¶ Item τρίβω, tero, i. crebrò exerceo quotidianis laboribus. Plut. in Cam. τρίβειν τὰς πολίτας καὶ περὶ αὐτὰς. ¶ Item attero, detero: ut vestis quæ diuturno usu detritur. Interdum attero, vexo, exhaurio: ut apud Hesiod. in Erg. ὅσοι σκολιῇσι δίκῃσιν Α᾽μήλικες τρίβουσι. Et Thuc. l. 8. ἐπὶ βλαβερῷ τρίβεσθαι ἀμφοτέρους, ut utrique se atterirent & magis exhaurirent. ¶ Τρίβειν τινὰ ωρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter se collidere: apud Plat. ep. 7. ¶ Τρίψαι τινὶ τὴν κεφαλήν, caput perfricare, caput scalpere, & vellere: ut fit ab iis qui perplexi sunt, & animo hæsitant. Aeschin. ✠ Derivatum dicitur ex τρῶ, quod per syncopen factum est ex τρέω. Hoc autem ex τέρω originem habere existimatur, itidem significante tero.

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thucyd. l. 6. τὴν πόλιν, ἂν μὴ ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαι πανταχῇ ωερὶ αὐτῆς.

Τρίμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est. Athen. l. 7. παρέθηκε θρυμμὸν πυρέως, καὶ τρίμμα μετ᾽ αὐτοῦ. Apud eundem ibidem, τρίμμα συκομίνινον, mora intrita. Item potio ex aromatis intritis seu cui aromata sunt intrita: ut testatur Poll. l. 6. c. 2. & Athen. l. 1. Sic dicitur & homo, qui aliqua in re diu se exercuit: ut apud Arist. in Nub. Ἀνὴρ γυμνικὸς τρίμμα, κρέζιλλον, παιπάλη. Sumitur & pro usu & exercitatione, apud eundem in Av.

Τριμμύλιον, ὲς, τὸ, (diminut.) pro τρίμμα accipitur apud Athen. lib. 6. & 7.

Τριμμὸς, ὸς, ὁ, idem quod τρῖψις, tritus. Apud Plut. Symp. lib. 3. probl. 6. dicuntur τριμμοὶ πετρῶν, strepitus quem edunt serræ terentes & scindentes lignum aut lapidem, vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur. Apud Xen. in Cynēg. τριμμοὶ sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt.

Τρῖψις εως, ἡ, tritus, tritura. Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. τρῖψιν vocat subactionem farinæ. Accipitur & pro fricta seu frictione, apud Gal.

Τριπτὴς, ῆρος, ὁ, tritor, Sic etiam dicitur instrumentum quo aliquid teritur: Hesych. Item vas in quo aliquid teritur & contundendo comminuitur. Nic. in Alexiph.

Τριπτήριον, τὸ, idem quod τριπτὴς: omne id quo terimus seu fricamus & scalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, idem cum τριπτὴς, tritor. Τριπταὶ vocantur famuli, qui destringunt & fricant suos heros. Plut. in Alex.

Τριπτὸς, ὸν, ὁ, tritus, contusus vel concisus.

Τριβὴ, ἡ, tritus: idem quod τρῖψις: unde metaph. apud Aristoph. Οὕτως μὲν οὖν ἀχάριτος ἂν εἰς τριβὴν. Exponitur &, usus, exercitatio: unde τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, usum rei bellicæ habere, apud Polyb. l. 1. Interdum idem est quod ἀφιστριβὴ & exp. mora, procrastinatio: ut apud Plutarch. in Alcibiad. τὸν πόλεμον τριβὴν ἔχειν, procrastinatum iri bellum. Sic Thuc. l. 8. τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀπρακτίας.

Τρίβακος, ὄ, ὁ, tritus: homo in rebus agendis exercitatus & diuturno usu velut tritus. Eust. Τρίβακον, τὸ, lacerna seu vestis trita. Suid. Sic & τριβακὴ dicitur de veste seu pallio, aut linteo: apud Cæl. Rhod. l. 3. c. 19. Scribitur & τρίβαξ ωερὶ πυροξυτίνους, apud Hesych. & Etym. quod etiam est genitivus à nominat. Τρίβαξ, idem significante.

Τρίβανον, τὸ, idem ferè quod τριπτήριον. Quibusdam est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes: apud Theophrast. hist. pl. l. 5. c. ult. Ab Hesych. exp. λήκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, άδος, ὁ, ἡ, fricatrix. Τριβάδες dicuntur fœminæ perditæ libidinis ac nefariæ lasciviæ: quæ ὀλίσβῳ sese τρίβουσιν mutuò. Cæl. Aurel. Chron. l. 4. c. ult.

Τριβαδικὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insana & nefaria libido. Luc. in amorib.

Τρίβων, ωνος, ὁ, semita à viatoribus trita: Xen. Pæd. 4. Item pro itinere seu cursu, quo quis viam terit pedibus: apud Nic. in Alexiph. Significat etiam idem quod τριβὴ, i. trita consuetudo: unde τρίβον λαβεῖν, assuescere & inveterascere; apud Hippocr. in lib. ωερὶ ἄρθρων.

Τριβων, ωνος, ὁ, idem quod τριβακὸς, homo rerum usu veluti tritus: Aristoph. in Nub. τῶν χρεμψήρων ὁ τρίβων σὺ ταῖδι, insuetus hujus nostræ pensilis cratis. Item pallium tritum & lacerna: Athen. l. 10.

Τριβώνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita: Aristoph. in Plut. Luc. de scrib. hist.

Τριβωνάριον, idem Athen. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modum pallij detriti, seu lacernæ: Aristoph. in Vesp.

Τριβωνεύομαι, Suid. accipere videtur pro τρίβων ἀμὶ πραγμάτων.

Θρίψ, πὸς, ὁ, vermis: peculiariter is qui ligna terebrando & corrodendo terit. Theoph. hist. pl. 5. cap. 5. ἐσθίουσι ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν.

ψριῶν, Et paulò pòst, οἱ δὲ ψρῖπες, ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν ὑφ' ὧν πεφαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα.

Θεμπάδης, ἐος, ὁ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. Theophrast. histor. plant. lib. 3. cap. 2.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Α'ιατρίβω, contero Xenophon. Exponitur &, affrico. Item, refrico, confrico, infrico, misceo.

Α'νάτριψις, attritus: Item frictio.

Α'νάτριπτος, attritus: ut ἀνάτριπτος ἱμάτια.

Συνανατρίβω, (*dec.*) simul contero: vel contritum permisceo.

Συνανατρίβομαι exp. versor cum.

Α'ποτρίβω, detero: vel attero, contero: unde metaphor. apud Theocr: idyll. 25. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα, antequam senium juventam contereret, i. aboleret & expelleret. Item fricta detergo, seu tritu abstergo. Idem idyll. 16. ὀδὲ κεν ἰὸν ἀποτρίψας πὶ δοΐη, æruginem fricta detersam.

Α'ποτρίβομαι, idem: unde metaphor. apud Diod. Sic λόγοις φιλανθρώποις ἐπιρρῶτο τὰς κατ' αὐτὸν διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι, detergere & diluere calumnias. Sic apud Aeschin. in Timarch. ἀλλοτρίας αἰτίας ἀποτρίμμων τὰ ὑπάρχοντα αὐτῷ ἐγκλήματα, ἀπέφυγεν ὑπὲρ τὸν διωγμόν. Interdū exp. summoveo, amolior. Ité arceo, à me repello, repudio. Plut. in Bruto, ἀποτρίβομαι τὰς δεήσεις τὸ πρέπον, rejiciens seu repudians Polyb. l. 5, τὸ ὑπὲρ τὸ τύχης διδόμενον ἀποτρίβεσθαι στέφανον. Exponitur etiam impedio, & alterius conatus attero: apud Suid. τὰς πολεμίας ἀποτριβόμενος.

Α'πότριμμα, quod deterendo decidit, ramentum deterendo detractum.

Α'ποτριβή, detritus, attritus. Demosth. & Plut. in Cam.

Διατρίβω, attero, absumo, cōsumo. Od. ε. τὰ δὲ παῖδα διατρίβεσκεν Α'χαιοί. Herodian. l. 3. τὰ πλεῖστα, ἃ βίᾳ διέτριβον οἱ βασιλικοὶ πρόσοδοι, bonam vitæ partē tenebat in suburbanis. Xen. οἱ τῆς ὁδοῦ πολὺν χρόνον διατρίβων, multum temporis terens. Item neutraliter, immoror, agito, dego, tempus impendo in, exerceo me in. Plat. in Apol. διατρίβοντες μετ' ἐμοῦ. Herodian. lib. 3. διέτριβον ἐρρώμῃ ἄγων, in pace agitabat. Apud eundem ibid. ἐπὶ σὺν ὀλίγων ἐν τῇ Ρ'ώμῃ διέτριψε, haud paucos annos Romæ est moratus. Demosth. ἐν οἷς ἐσπούδατε διατρίβετε, quibus tempus impenditis. Cum ἐπὶ, Plut. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ νομαῖς καὶ πεζοπαϊαις, rei pecuariæ operam dantes. Sic & cum πρὸς sequente dat. apud Athen. l. 2. Cum περὶ, sequente accus. Isocr τὸν περὶ τοῦτο διατρίβοντας. Sic & apud Phil. &c. Item procrastino, differo, extraho in longum: *tempus terendo.* Od. υ. Οὔπω διατρίβω μητρὸς γάμον. Sic & Od. β. interdum, nimium moror, nimium procrastino. Aristoph. in Vesp. Οἴμοι διατρίψεις, καὶ πολλὰς τριψημερῶν. Luc. in vit. aut. μὴ διατρίβε, ἄνδρα καλεῖ. ¶ Vsurpatur & oro simplici τρίβω, tero, apud Homerum hymn. 1. in Merc. Α'λλ' ἄγε νῦν μὴ ἔπειτα ἔχω διέτριβε κέλευθα, vias terebat.

Διατρίβομαι, *iidem* tempus tero. Apoll. Argon. 2. Διατρίβεσθαι passivè dicitur χρόνος, i. teri, consumi. res autem, atteri. interdum & corrumpi: ut πρὸς διατριβὴν, dicitur apud Thuc. l. 8.

Διάτριμμα, τὸ, intertrigo.

Διατριβή, mora, temporis in longū extractio, procrastinatio. Interdum addito genit. χρόνου, ut apud Thuc. l. 8. Frequentius absolutè: ut apud Herodian. l. 6. διατριβῆς μακρᾶς ἐγένοντο, quum frustra tempus tererent. Vnde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur, & διατριβῆς δεῖσθαι: in qua immorari est necesse: apud Luc. Et διατριβὴν ποιεῖσθαι, cunctari, morari: apud Isocr. in Panath. Et διατριβὴν ποιεῖν τινί, moram afferre, in longum producere. Athen. l. 10 ex Alex. Item διατριβή, commoratio, conversatio, vita quæ alibi degitur. Plut. in Num. Herodian. lib. 1. Item studium & opera quæ alicui rei impenditur: seu studium quod alicui rei impendentes tempus terimus: in qua signif. plerunque cum περὶ construitur: ut περὶ λόγους διατριβαὶ, apud Plut. in symp. Interdum & cum ἐν, interdum absolutè: apud eundem & Luc. &c. Διατριβαὶ dicuntur Philosophorum congressus & disputationes, quæ Plut. διατριβαὶ περὶ λόγους: apud Plat. in Charm. & in Apol. Socr. Item locus in quo διατρίβουσι περὶ τι, διατριβὴ dicitur: apud Isocr. Plut. in Alcib.

Decomp. Α'ποδιατρίβω, immoror, tempus consumo.

Ε'νδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam & studium pono in. Plut. in Per. ἐνδιατρίψας τῇ περὶ τὰς βίβλους ἀσχολίᾳ. Thucyd. lib. 2. πολλοὶ περὶ αὐτὸν τὸν Πελοποννησιακὸν ἐνδιέτριψαν Construitur & cum περὶ, & ἐν, apud Xen. Præd. 5.

Ε'πιδιατρίβω, Idem. Herodot.

Παραδιατρίβω, unde παραδιατριβαὶ, præpostera studia & exercitationes, quum tempus præposterè teritur in aliqua re. in ep. ad Tim. 1 c. 6.

Προσδιατρίβω, idem cum ἐνδιατρίβω & ἐπιδιατρίβω. Cum dat. pers. Plut. in Theæt. Cum dat. rei. Aristid. Προσδιατριβή, commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω, idem cum περισδιατρίβω. Isocra. μεθ' ὧν ἥδιστα συνδιατρίψεις. Et cum dat. apud eundem. itidemque apud Xenoph. apomn. l. 1.

Ε'κτρίβω extero, terendo excutio. Xenoph. Præd. 2. ἐκμαστῶσι πρὸς οὐκ ἄρρον ἂν τις ἐκτρίψειεν, ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. Item extero. i. terendo & fricando extergeo. Plut. περὶ ὀμμάτων, οἷς πίτυρα τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσι πολλάκις ῥύπον, ἐλκῶσιν ἐνίοτε τὸν σίελον.

Ε'κτρίμμα, τὸ, id quo aliquid exterimus: mantile quo manus ablutæ exterguntur. Athen. l. 10.

Ε'κτριψις, extritus extritio, vel deletio. Galen. apud Hippocr. est ἡ εἰς τὰ σπλάγχνα ὅσα παρέμπλαξις.

Ε'κτριβή, idem. Item idem quod τριβή. Hesych.

Decomp. Παρεκτρίβω, attritu elido. Aristot. de cœlo.

Συνεκτρίβω, simul elido.

Ε'ντρίβω, intero, infrico. Xen. Præd. 8. τὰς κοσμητὰς, οἱ ἀπηρείσατό τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτὰς. Et metaph. infligo, incutio, impingo, Plut. in Alcib. ἔντριψε κόνδυλον τῷ Γ'ωπονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Sic κονδύλους ἐντρίβειν, apud Luc. (Poll. l. 5.

Ε'ντρίμμα, τὸ, id quod infricatur faciei; ut fucus, cerussa.

Ε'ντριψις, ἡ, infricatio. Xen. Præd. 1.

Ε'ντριβὴς, ἐος, ὁ & ἡ, qui diu in aliqua re versatus est, alicui rei assuetus seu insuetus. Plut. de leg. l. 6.

Ε'πιτρίβω, attero, affligo: unde apud Aristoph. in Ran. σοὶ δ' ἐμοὶ δοκεῖς λόγος, Ε'πιτρίβομαί τὸν ὦμον ἀπωσὶ σφόδρα, cui humerus tantopere atteritur & affligitur. Item attero, exhaurio. Idem in eadem comœdia. Νόσος μ' ἐπιτρίψειν ἱππικὴ. Et pro perdo, everto: metaph. ab iis qui aliquid atterunt seu conterunt: unde paff. apud eundem ibidem, Καὶ μὴν ἐπιτετρίψομαί γε, pro quo paulò antè dixerat ἀπόλωλας. Item infrico, affrico. Exponitur &, infligo, inveho, infero: ut νόσον ἐπιτρίβουσι, morbum invehunt: apud Chrysost.

Ε'πίτριμμα, τὸ, id quod ἐπιτρίβεται. Hesych.

Ε'πίτριψις, ipsa actio ἐπιτρίβω. Expon. &, fluctus, Psal. 92.

Ε'πίτριπτος, ὁ & ἡ, contritus: seu dignus qui conteratur: perditus, scelleratus. Aristoph. in Plut. Athen. l. 4.

Καταντρίβω, contero, attero. Thuc. l. 8. τὰς Ε'λλησας καταντρίψαι. Xen Præd. 8. ἐγὼ τοῦτο ἀφροίζω οὔθ' ὅπως αὐτὸς καταδυσπαθήσω. οὔθ' ὅπως αὐτὸς καταντρίψω. Accipitur & pro simplici τρίβω: Aeschin. περὶ παραπ. κατέτριψε τὸν ἡμέραν ἀπολογούμενος. Sic Xen. dicit geometriæ studia ἱκανὰ εἶναι αὐτὸν βίον καταντρίβειν, in quibus homo totum vitæ tempus terat.

Παρατρίβω, attero affrico.

Παρατρίβομαι, affricor, atteror: Syneſ. τοῖον ἄλλο σύριγξιν παρατρίβεις ἀποτέκοιμι φωνειδὲς ἔγγονον: Sic apud Aristotel. in hist. an. quædam animalia dicuntur παρατρίβεσθαι ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια, i. coire attritu mutuo supinarum partium. Item infensus sum & animo infesto affricor alicui, ut ipsum vel conteram vel atteram. Polyb. ἥδεσαν τὴν Περσέως παρατριβόμενον σὺν πολλῇ σπουδῇ πρὸς τοὺς Βυζαντίους, Byzantiis infestum esse certis de causis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines transeunt & pudorem deponunt. Strab lib. 13.

Παράτριμμα, τὸ, id quod affricta seu attritu detritum est. Exponitur &, intertrimentum, intertritura. Gal. & Dioſc.

Παράτριψις, attritus, affrictus. Dioſc. l. 5. cap. 95. Exponitur & colliſio.

Παρατριβή, contentio quæ jurgiis fit: apud Suid.

Περιτρίβω, circumcirca tero aut frico. itē contundo. item detero.

Περίτριμμα τὸ, dicitur de homine qui rei alicujus tractatione velut attritus est: apud Aristoph. in Nub. & Dem. pro cor.

Περιτριβὴς, obtritus, pertritus, attritus.

Προσρίβω, idem quod παρατρίβω, attero, affrico: Basil. ἔχρυσῶ τὸν ἀφορμὰς προσρίβοντες τῇ λιθῳ χιώσκομεν. Metaphoricè plerunque aliquis προστρίβειν aliquid dicitur, quòd alicui veluti infricat aut inurit: more eorum quæ ita affricantur ut eo in loco remaneant qui confricatus fuit: ut apud Chrysost. comment. in Evang. Ioan. μηδὲ ὁπὸ τῆς σῆς κακοτεχνίας προσρίψῃς τινὲ βλασφημίαν τῇ διδασκαλίᾳ τὸ ὀνόματος.

Προστρίβομαι, mihi affricatur seu infricatur, mihi inuritur. Item idem quod προστρίβω, affrico. Plut. τῇ μητρὶ προσριζόμενος αἰσχρὰν ἀφορμὴν. Apud eundem τὰς αἰτίας τῇ Φυλείᾳ προστετρίβετο. Fulviam iis criminib. aspergebat. Significat etiam, incutio, infligo, impingo: ut apud Aristoph. πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς (οἰκέταις.

Συντρίβω, simul tero. Luc. αὐτοὶ δ' πυρᾶς συντρίψαντες καὶ αὐανάσαντες, δεῖνον ἐποιήσατο. Item contero, contundo, comminuo, Xen. Hell. 3. παύσας ξυντρίψειν τὰ ὅρυγμα.

Συντρίβομαι, conteror, contundor. Plut. de primo frig. Item dolore & tristitia veluti conteror & contundor: apud eundem de aud. & Lucæ cap. 4.

Σύντριμμα, τὸ, & Σύντριμμὸς, ὁ, contritio, contusio, confractio. Rom. c. 3. Reg. l. 2. c. 22. (verb. 16.

Σύντριψις, idem: apud Gregor. Σύντριβὴ, ἡ, pro iisdem. Pro-Σύντριβὴς, qui conversatur cum aliquo. Hesych.

Υ'ποτρίβω, subtero. Υ'πότριμμα, genus quoddam edulii: apud Plutarch. in præcept. sanit. & symp. 2. problem. 10. & Aristophan. in Concion.

Υ'ποτριμμάτιον, (diminut.) idem. Poll. l. 6. c. 10.

Composita sine præpositione.

Α'λετρίβανος, pistillus quo sal teritur: παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν. Scribitur & ἀλετρίβανος cum tenui παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν. Vtitur hac voce Aristoph. in Pace. Α'λότριψ, idem. in Epigr.

Α᾽τελβὴς, ές, ὁ ἡ ἡ, qui tritus non eſt: ut ἀτελβὴς ὀδλός. Sic inſula ἀτελβὴς. Thuc. l. 4. & ἀτελβὴς ἐρήμη. Phil. de vita Moſ. l. 1. & 3. Item non attritus, integer: inviolatus. Item inexercitatus, imperitus, qui uſu rerum tritus non eſt: in qua ſignif. dicitur & ἀτελὴψ apud Suid. & ἀτελβὰς ὡς apud Xen. in Hipparch.

Α᾽τελβὶ, exp. ſine detrimento, ſine mora.

Α᾽τελπὴς, ές, ὁ, ἡ ἡ, idem quod ἀτελβὴς, qui tritus non eſt. Item qui teri nequit: ut ἀτελπὴσιν ἀκάνθαις, apud Theocr. ſpinis indomitis & calcatu difficilimis. Item non ſubactus: ut ἀτελπὶ ἄζυγι, apud Ariſtot. probl ſect. 21. quæſt. 16. Exponitur etiam, laboris inſuetus, ſeu laboris inexpertus, delicatus: ut χεῖρες ἀτελπεῖς. Odyſſ. φ.

Α᾽χυρότριψ, ιβὸς, ὁ ἡ ἡ, paleam terens: in Epigr.

Ε᾽λαιοτελεστὲον, ές, τὸ, locus ubi olivæ teruntur & oleum exprimitur.

Εὔτελπὴς, tritu facilis, qui facilè teri poteſt ſeu contundi & comminui: friabilis.

Κυμινόθριβοι ἅλες, ſal cum cumino tritus. Athen. l. 7.

Λειοτελβὴς, qui ita tritus & tuſus eſt ut ſit λεῖος, tritu lævigatus, minutim tuſus ſeu contuſus ac contritus.

Λειοτελβέω, contero ſeu contundo & comminuo ita ut levigetur. Gal. & in Geopon. Ε᾽λαιοτελβέω tero minutiſſimè, contero & contundo ita ut leviſſimum evadat.

Λιθοτελεστικὴ, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεοτελβὴς, nuper tritus, recèns tritus. Phocyl.

Ξηροτριβία, ἡ, frictio ficca. Ariſtot. probl. ſect. 37.

Ο᾽δοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur & gingivæ.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, verna, ſervus vernaculus, & non nunc primùm emptus, ſed diu domi noſtræ verſatus, aut ex parentibus ſervis natus. Heſych. & Suid. Οἰκότριψ, idem. Phil. de v. M. l. 1.

Οἰκοτρίβιον, (ſub. παιδίον) puer ex verna natus. Poll. l. 3.

Παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnaſij magiſter, palæſtræ magiſter: apud Plut. in amat. narr. Item præceptor, doctor, ludimagiſter: Luc.

Παιδότριψ, pro eodem: in Axiocho, & apud Luc.

Παιδοτριβικὸς, ὴ, ὸ, ad pædotribam pertinens. Et παιδοτριβικὴ, (ſ. τέχνη) apud Ariſtot. ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum: vel ut decet pædotribas. Ariſtoph. in Equit.

Παιδοτριβία, pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.

Παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, ſum pædotriba. Et metaph. inſtituo, formo: exerceo. Exponitur etiam, educo & promoveo. apud Plut. Vtitur & Baſil. ac Greg.

Α᾽παιδοτρίβητος, (dec.) qui ſub magiſtro exercitatus non fuit. Item inexercitatus. ἀγύμναστος ὡς. Heſych.

Παλιντελβὴς, qui denuò tritus eſt. Apud Simonidem in Iamb. de mulieribus, παλιντελβὴς ὄνος ὡς, exp. doſſuarius aſinus.

Φαρμακοτρίβης ſeu φαρμακότριψ, qui pharmaca terit & apparat. Poll. ex Demoſth.

Χαραοτελβέω, manu frico ſeu perfrico: in Hippiatr. Χαραοτελβίη, apud Hippocr. pro τελβή.

Χρονοτελβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero & nihil efficio. Ariſtot. rhet. l. 3.

Α᾽χρονοτελβὴς, (dec.) in quo tempus tritum non eſt, ideoq; celeriter vel ſubitò factus: aut qui tempus non terit. Heſych.

Ω᾽μοτελβὴς, qui tritus & contuſus fuit quum adhuc crudus eſſet. Et ὠμοτελβὲς ἔλαιον, oleum expreſſum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ & tuſæ fuerunt. Dioſc. l. 1. c. 29.

Τείγλη, &c. vide in Τρᾶς.

ΤΡΙΖΩ, ſtrido, (ſ-ſ verbum ex ſono factum.) Od. ω, ψυχαὶ τρίζουσι. Marci c. 9. τρίζειν τὰς ὀδόντας. ſtridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præſenti ponitur: ut Il. ψ, ψυχὴ δ᾽ ἀΐδόνδε κατὰ χθονὸς ἠύτε καπνὸς Ω᾽χᾗ τετριγυῖα. Sic & apud Plut. de ſera num. vind. Et Il. β. ἐλεινὰ κατὰθρὶξ πετεηῶτες, ſtridentes. Sic apud Syneſ. ep. 4. τὸ κέρας ἐπετρίγα, antenna ſtridebat. Et apud Luc. in Zeuxide, ἐπὰ μόνου πετριγότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum ſtridorem duntaxat inaudiſſent. Dicitur etiam de ferro apud Alex. Aphrod.

Τρισμὸς ſive τριγμὸς, ὅ, ὁ, ſtridor. Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 16. (de vermiculis qui in ficu naſcuntur) φθείρονται δὲ οἷον τρισμόν. Dicitur & μυὸς τρισμὸς, apud Plut. in Marcello. Dicitur & τριγμὸς ὀδόντων.

Τρύζω idem ferè quod τρίζω: murmuro, ſuſurro. Propriè eſt turturis quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus: Η᾽ τρύζει ὀρθρινὸν ἐγηγερμένη ὁλολυγὼν, Cic. interpr. *Et matutinis acredula vocib. inſtat.* Sic Theoc. idyll. 7. ἡ δ᾽ ὁλολυγὼν Τηλόθεν ἐν πυκιῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκαίθαις. Apud Hom. Il 4. τρύζητε exp. γογγύζητε.

Τρυσμὸς, ὅ, ὁ, murmur, ſuſurrus, muſſitatio. Greg. in poemat.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur, dicta παρὰ τὸ τρύζειν, unde proverb. τρυγόνος λαλίστερος, teſte Euſt. Vide Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 13. & Athen. l. 9. Eſt etiam piſcis marinus: apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. cap. 3. Aelian. Nicand. & Dioſcorid. lib. 7. cap. 8. & lib. 8. cap. 6. Latini paſtinacam marinam nuncupant.

Τρυγονάω, ῶ, unde apud Suid. ex Ariſtoph. Τρυγονῶσι τὴν θύραν, exp. ἠσύχως κινοῦσι.

Compoſita ex τρίζω & τρύζω.

Α᾽μφιστρύζω, circumſtrideo: vel circummurmuro & ſuſurro.

Ε᾽πιτρύζω, admurmuro, accino. ἐπιγογγύζω. Heſych.

Καταστρίζω, idem quod τρίζω. Hom. in Batrachom.

Παρατρύζω, juxta murmuro. Heſych.

Υ᾽ποτρύζω, paululum murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam, ſubmiſſè loquor, muſſo.

Τρίμιθος, vide in Τερέβινθος. Τρίμμα, &c. in Τρίβω. Τρίναξ, τριξὸς, τρίπλαξ, &c. in Τρᾶς. Τραπὴς, &c. in Τρίβω. Τρὶς in Τρᾶς. Τρισμὸς, in Τρίζω. Τρισσάκις, τρισσὸς, τρίβος, τρίχα, &c. in Τρᾶς. Τριχία, &c. in Θρίξ. Τριχθὰ, τριχῇ, in Τρᾶς. Τριχόω, &c. in Θρίξ. Τρίψις, in Τρίβω. Τρόμος, &c. in Τρέω. Τροπὴ, &c. in Τρέπω. Τροφὴ, &c. in Τρέφω. Τροχάζω, &c. in Τρέχω.

ΤΡΥΒΑΙΟΝ, aut τρυβλίον, ου, τὸ, catinus, paropſis: de vaſe in quod cibi imponuntur, apud Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ δίσκῳ ἁρμόττει. Athen. l. 12. eſſe dicit ἄγγος κεραμεῖον, ἐπιδεχόμενον ὡς ἑκατὸν ἀρτάβας. Exponitur etiam, patella, ollula, acetabulum. Item culeus. Ariſtoph. in Pluto, ὁ Ζεὺς βάλεται εἰς τοὺς ὑμᾶς ξυγκυλίσας τρυβλίον εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Exponitur etiam, trulla, apud Plut. & Ioſeph.

ΤΡΥΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales fruges, & quiliber fructus. Hom. hymno in Apollinem, (de Latona alloquente Delum) Οὔτ᾽ οὖν σεῦ σε ἔσομαι ὄλιον, οὐδὲ βοῶν οὐδὲ μηλοβοτήρων, οὐδὲ τρύγα οἶσα, οὐδ᾽ ἄλλο φυτὸν μυρία φύσας, neque triticum feres, neq; alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam uſurpatur. Epigr. l. 2. τὴν δὲ τρύγα δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic & apud Poll. l. 1. c. 12. τρύγη & τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, ſiccitas: ut apud Nicand. in Ther. ὅσσα ὕδατι Σείριος ἀζαλέον, τρύγα δ᾽ ἐν ῥυθμῷ λίμνης.

Τρυγάω, ῶ, f. ήσω, cereales fructus colligo: peculiariter autem, uvas carpo, vindemio. Plut. ſymp. 6 probl. 7. τρυγᾶν λέγομεν τὸν ὀπωρινὸν τοῦ ἀμπελίνου καρπόν. Interdum cum accuſ. ut apud Heſiod. in Aſp. Οἱ δ᾽ ἐτρύγων οἴνας, ὀρεπαίας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiabant vites. Sic apud Ariſtoph. in Veſp. τρυγᾶν ἐρήμας, ſub. ἀμπέλους, vacuas vindemiare vites. Sic & Od. ν. Item metaph. fruor, percipio: Luc. (de meretricibus) ἐμὲ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Idem, ἐγὼ σὺ Γλυκίρειον ἄλλο τρυγήσεις.

Τρυγάομαι, ώμαι, vindemior, decerpor, colligor. Dioſc. l. 1. c. 149. τρυγᾶται φοῖνιξ: & apud Athen. l. 1. τρυγηθεὶς οἶνος.

Τρυγητὴς, ῆ, ὁ, ἡ, vindemiator: qui decerpit & colligit cereales fruges & uvas, Heſiod. in Aſp. ¶ Eſt etiam fidus cœleſte. Colum. l. 11. c. 2. & Procl. Τρυγητὴς, ου, ὁ, idem quod τρυγητής.

Τρυγητὸς, ου, ὁ, vindemia. Plut. l. 4. ſymp. ſub finem ἀκμάζοντα τρυγητὸν, media vindemia. Dicitur etiam τρυγητὸς ὀξυδώρων, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore, ut apud Theophylact. ep. 83. & apud Athen. l. 2. ex Gal. in quo tamen ſignif. quidam ὠθισταφυλοῦντας ſcribunt τρυγητοὺς. Scribitur & τρύγητος: pro vindemia: unde ὠθιτρύγητος apud Vitruv.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, Heſych. vinum recens, muſtũ nondum percolatum: ut apud Athen. l. 15. στραφῆναι τῇ λύγῳ καὶ τρύγα πίνειν μελιηδέα. Per catachreſin dicitur τρὺξ & vetus vinum, ut Theocriti ſchol. annotavit. ¶ Item fæx vini: ut Theocri. idyll. 7. καὶ τρύγα χαλκείοις ἐρέδναν. Ariſtoph. in Pluto, Ὅμως δ᾽ ἐπιδὴ καὶ τὸν οἶνον ἤδιστα πίνειν σωσικράτει ἐστὶ σοι ἐκ τῆς τρύγος, quoniam vinum bibiſti, fæx tibi pariter exhaurienda. Sic & apud Plut. ſymp. 6. probl. 7. Dicitur etiam de fæce olei, teſte Poll. l. 1. Item de ſcoria ferri: apud Nicand. in Alexiph.

Τρυγώδης, ες, ὁ, ἡ, fæcis plenus: vel fæcem referens, fæculentus. Alexand. Aphr. in problem. Sunt & quædam τρυγώδη καλλύρια apud medicos: de quib. Galen. περὶ κράσεως lib. 4. cap. 3. & Paul. Aegin. lib. 7. cap. 15.

Τρυγερὸς, idem Heſych.

Τρύγινος, η, ὁ, fæcatus, vel è fæcibus expreſſus.

Τρυγίας, ου, ὁ, ſ. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum ſua fæce. Exponitur etiam fæx. Pſal. 74.

Compoſita: ac primùm ex τρύγη & τρυγάω.

Α᾽τρυγὴς, ές, ὁ ἡ, qui vindemiari nequit: ut in Epigrammat. ἄτρυγες, μέλι.

Α᾽τρύγητος, ſterilis: ut Iliad. ο, ἀτρύγητος ἅλς vocatur, quòd ſit ἄκαρπος, inquit Euſt. vel quòd τρυγᾶσθαι, i. exſiccari nequeat. Vide & in compoſit. ex τρύξ. Dicitur etiam de aere ut Il. ρ.

Διατρύγιος, ut Δρυτρύγιος ὄρχος. Od. ω, locus inter vitium ordines conſitus frumento alióve cerealium frugum genere. Exponitur etiam Δρυτρύγιος, frugifer.

Ε᾽πανατρυγάω, denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum poſt primam vindemiam colliguntur racemuli præcedente τρυγητοῦ prætermiſſi. Levit. c. 17. Deut. 24.

Εὐτρύγητος, vindemiatu ſeu decerptu facilis.

Προτρυγητὴς ſive πρότρυγητὴς, q.d. vindemiator: ſideris cœleſtis no-

stis nomen fic dicti quod aliquando ante vindemiæ tempus exoriatur. Arat. in Phœn. & Procl. in sphæra. Scribitur & ωτρύγετος, apud Vitruv. lib. 9 cap. 6.

Composita ex τρύξ.

Ἄτρυγος, ε, ὁ, ἡ, fœce carens, non fœculentus, purus: apud Athen. l. 1 & Plut. in Hellen. probl.

Ἄτρύγετος ἄλς, quidam exponunt βαθύβατος, ἄβυσσος, cujus τρύγα invenire nemo queat. vide & in præcedente classe compositè τρύγη.

Ἐξωμότρυγα, ε, τὸ olei fæx, amurca. Hesych.

Τρυγὼν, τρύζω, vide in Τείζω.
Τρύμω, &c. in Τρύω. Τρυξ, in Τρύγη.

ΤΡΥΠΑ, ης, ἡ, foramen. Eustath. Pro terebro accipi putatur apud Suid. aut sit idem quod τρύπανον. ☞ Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

Τρυπάω, terebro, perforo, pertundo. Luc. in Herc. τρυπήσας τὴν γλῶτταν ἄκρον, ἐξ οὗπερ ἐλημμύρησε τοῖς ἐποίησε, pertusa dei lingua. ¶ Obscœna signif. apud Theocr. idyll. 5. Ὁ τρυγῶν ὥσπερ (σχιμαίρας) ἐτρύπα, i. concendebat.

Τρυπάμων, terebror, pertoror, pertundor: unde ὠτὸς τρυπαμένος, apud Plut. symp. 1. probl. 8. ex Soph.

Τρύπημα, τὸ, foramen idem quod τρύπα. Epigr. l. 2.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio.

Τρύπανον, ε, τὸ, seu τρυπάνη, ἡ, terebrum seu terebra: prius apud Eurip. in Cycl. & Athen. l. 5. posterius apud Hesych.

Τρύπανον, metaphorice dicitur veterator. schol. Aristoph.

Τρυπανίζω, idem quod τρυπῶ. Hesych.

Composita.

Ἀτρύπητος, ε, ὁ, ἡ, non perforatus, nullo foramine pervius.

Αὐλοτρύπης, ε, ὁ, qui tibias perforat. Poll.

Διατρυπάω, pertebro, perforo, pertundo. Exponitur &, penetro transfigo. Item excavo: apud Etymol. Διατρυπηται γὰρ κοιλαίνεται τὸ ἄκρον σινδόνων.

Δυσρύπητος, terebratu difficilis. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Εἰσρυπάω, terebro intro, terebrando penetro. Item insinuo me, clàm me ingero. Suid.

Ἐκτρυπάω, terebrando egero. Item veluti terebrando erumpo. Aelius Dion. apud Eustath.

Ἐκτρύπημα, τὸ, id quod terebrando egeritur, ramentum seu scobs quam terebra educit. apud Theophr. loco citato.

Τρύσις, τρύσκω, vide in Τρύω. Τρυσμὸς, in Τρύζω.
Τρυσὸς, τρυπανὴ, in Τρύω. Τρυφάω, τρυφὴ, &c. in Θρύπτω
Τρυχηρὸς, &c. in Τρύω. Τρυχὸς, in Στρυχνὸς.

ΤΡΥΩ, tero, attero, idem quod τείρω. ☞ ex quo derivatum dicitur. Item vexo, defatigo, exhaurio, conficio, eneco & macero: unde τρύειν Hesych. exp. κοπιατελίβειν, κοπιατοιεῖν.

Τρύομαι, teror, atteror, vexor, &c. Plat. de leg. πατρυμβῶ ἡλίῳ in Epigr. Τηθεῖ δ' ἁπυίη πατρυμβῶ.

Τρύμη, seu τρύμα, veterator & homo qui longo rerum usu velut est tritus: apud Aristoph. in Nub. Significat & foramen, teste schol. Aristoph. unde τρυμάπον pro parvo foramine apud Etym & Suid. legitur.

Τρυμαλιὰ, ἡ, *uriam* foramen. Matt. 19 & Luc. 18.

Τρύσις, έως, ἡ, afflictio, ærumna. Hesych.

Τρύσκω, idem quod τρύω: unde τρύσκη Hesych. est τρύχη. Apud eundem exp. etiam, ξηραίνει.

Τρυσὸς, ε, ὁ, afflictus, invidus, æger. Exponitur &, λεπτός: quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem & λεπταίνονται. Hesych.

Τρύχω & τρυχόω, idem quod τρύω, attero, absumo. Od. α, τρύχεσκε δὲ οἶκον, atterunt domi nostræ collectas opes. Herodian. l. 3. τρύχωσιν τὴν Ἑλλάδα. Et cum dat. Xen. Hellen. 5. πολλὰ χρόνον τρύχῃ τραπαῖς τὴν πόλιν, exhaurire urbem. Sic in passivo Od. κ, μηδὲ τρυχώμεθα λιμῷ nec fame conficiamur. Pro iisdem dicitur & τρυχύνω, Gal. in lex. Hippocr.

Τρύχος, ους, τὸ, pannus attritus seu lacerus. Aristoph. in Acharn. Theophr. hist. Plant. l. 3. c. 9.

Τρυχηρὸς & τρύχνος, ὁ, attritus, lacer: prius apud Euripid. in Troad. posterius apud Ioseph. in Antiq. Iud. Propriè autem τρυχηρὸς est, attritus & lacer in modum τρύχους.

Τρύχνος, consutus ex pannis. Τρυχνον, ε, τὸ, idem cum τρύχος. Hippocr. περὶ γυναικ. l. 1.

Τρυτάνη, ἡ, trutina: dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται seu πείρεται τῷ βάρει τὸ ὄγκον, teste Eust. Cornutus apud Persium scribit trutinam esse foramen intra quod est lingua bilancis ad quod est examinatio. Pro statera aut bilance accepit Dempro cor. ὥσπερ αὖ ἐκ τὸν τρυτάνη ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβάλδυκε: ubi metaphora est à gravioribus ponderibus.

Τρυτανόω, trutino, trutina examino, trutina pensito, in trutina suspendo.

Τρύπα, Τύραννος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ac primùm ex τρύω.

Ἀλίτρυτος, ε, ὁ, ἡ, in mari vexatus, ut ἁλίτρυτος κύμβη, in Anthol. Epigr. Et ἁλίτρυλος γέρων, apud Theocr. idyll. 1.

Ἀποτρύω, detero, attero. Item edomo delatino, conficio laboribus: unde apud Plut. in Gracch. πρὸς κόπον ἀποτρυθῆναι τὸ ζώιον. Apud Sophoc. in Thrachin. ἀποτρύειν ἐλπίδα, deponere spem, lacessere & despondere animum.

Ἄτρυτος, indomitus, infatigabilis, indefessus. ut ἄτρυτος δύναμις, apud Aristot. de mundo. Et ἄτρυτος ὀφθαλμὸς, apud Plut. Symp. 4. probl. ult. Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi, vita defatigationis expers. Aristot. eth. l. 10. c. 7. Item ἄτρυτος, qui sine intermissione vexat, vehemens, immensus: ut ἄτρυτος πόνος, apud Herodot. ἄτρυτα κακὰ, apud Soph. in Ajace.

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton est apud Hom. Il. β & alibi, sic dictæ quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat, teste Etym.

Καταπρύω, emacero, conficio. Nic. in Alexiph. Καὶ πόσις ξηράνας, καταπρύσας δὲ γυῖα, artus ei macera.

Composita ex τρυχω.

Ἀμφιτρυχὴς, ές, ὁ, ἡ, attritus, Hesych. & Suid.

Ἀποτρύχω, idem quod ἀποτρύω, attero, consumo, exhaurio. Plut. in Cam.

Ἐκτρύχω, seu ἐκτρυχόω, idem: apud Suid.

Καταπρύχω, *idem* e. haurio, affligo, exo. Odyss. ο ἵνα μηδὲ καταπρύχω ἧς ἑτέρης. Theocrit. Idyll. 1, Τίς τὸ καταπρύχει; Vtitur & Chrysostom. de sacerdot.

ΤΡΩΓΩ, (Fut. τρώξομαι, Aor. 2. ἔτραγον) arrodo, rodo, comedo. Odyss. ζ Καὶ τὲς μὲν πολέμοιο σεβαν πυρὸς ἀκρήτοιο Τρώγειν ἄρρωστι μελισδόμενοι. Theocr. idyll. 9. Λύκοι δὲ δαμάλαι κατὰ λόχμας ἐρίφους μελισδόμενοι, τοὺς μοι ἀπάσας Λίψ κύμαρον τραγοῖσιν ὑπὸ σκοπιὰς ἐπανάξει, arbutum arrodentes. Proprè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen & de hominibus: ut apud Athen. l. 14: Μελίπνοος δ' εἴ σοι πρόσφορος, τράγημι αὖ.

Τρῶξις, εως, ἡ esus, vel rosio.

Τρώξιμος, ὁ, ἡ, qui comedi potest aut solet, edulis, vescus, Hippocr. in lib. de intern. affect. Peculiariter τρώξιμον dicitur intybum, seu feris herba, vulgò endivia: apud Aegin. l. 3. c. 46. & Alex. Trall.

Τρώξιμα τὰ, rami tenelli & qui à pecore arrodi possunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 3 c. 2. ¶ At τρώξιμα dicuntur quæ jumentis ex pabulo reliqua fiunt. Item spinosa quædam & arida ligna. Suid. ex Pherecr.

Τρὼξ, vermiculus ille qui legumina rodit. schol. Hesiod. Sunt & τρωκτίδες vermium genus apud Athen. lib. 3

Τρώκτης, ε, ὁ, comestor, vorator. Exponitur & πανδέκτης, ἀπατεών, Odyss. ξ & ο.

Τρωκτὸς, idem quod τρώξιμος: ut τρωκτὴ σαρὶς, Geopon. l. 14. c. 17. Plerunque τρωκτὰ dicuntur quæ cruda comedi solent, & secundis mensis apponi: ut apud Hippocr. & Artemid. l. 1. c. 60.

Τραγάλιος, idem cum Τρωκτὸς & τρώξιμος. Et τὰ τραγάλια, eadem quæ τρωκτὰ bellaria. Athen. lib. 14. Aristoph. in Plut.

Τράγημα, τὸ, idem quod τραγάλιον quod in mensa secunda apponi solet comedendum seu arrodendum. Plat. polit. 1 Athen. l. 14.

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Athen. l. 4. & 11.

Τραγηματισμὸς, comestio bellariorum. Idem l. 14.

Τραγαλίζω, exp. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp.

Τρώγλη, propriè esse dicitur caverna seu foramen, rosione factum, ut murium & teredinum, teste Etym. Epigr. l. 2. & in Batrach.

Τραγλοπὶς, hirundinum species in foraminibus & cavernis nidulantium, quæ & ἄπόδες & κύψελοι, Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 3.

Τρώγω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποτρώγω, abedo, avello seu abscindo morsu, dentib. excindo. Laert. in Zen. Δημήτριος δέ φησι τὰ μυκτῆρα αὐτὸ ἀποτραγεῖν.

Ἀποτράγημα, reliquiæ bellariorum. Athen. l. 14. ex Eupol.

Διατρώγω, peredo, perrodo, vel erodo.

Ἐντρώγω, comedens ingero in ventriculum, vel simpliciter, comedo. Athen. l. 7. ἐντραγεῖν τὴν σηπίαν. Exponitur etiam, secundariam cœnam perago, apud eundem l. 14.

Παρεντρώγω, (*decomp.*) in os ingero, devoro, deglutio: apud eundem ibidem.

Θερμὸν τρώγειν, calida comedo. Luc. in Lexiph.

Καταπρώγω, comedendo seu rodendo consumo: vel simpliciter, comedo. Theocr. idyll. 5. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω καυλὰς, οἱ τὰ φιλοῦδα Σῦκα κατεσθίοντες, ὑπαὶ μέσα φερόμενοι.

Κυαμοτρώξ, ῶγος, ὁ, fabarum vorator: ita dicitur judex qui fabis quibus suffragia dabantur, victitat, aut omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet. Suid.

Παρατρώγω, abrodo, comedo.

Περιτρώγω, circumrodo, obrodo. Luc. in Nig. Τὰ ὀστᾶ μυελοῦντες & ἀποτραγόντες. Metaph. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ τὴν ἀρχὴν ἀγαπᾶς τὴν τῶν δρεπανίδων ἀποτρώγων, circumrodere, & occidere.

Πτεροτρώκτης, qui vorat πτέρυγας, pernivorus: nomen muris in Batrachom.

Σχινοτρώξ, qui lentiſcum mandit: ſic dicebantur homines molles & effœminati, qui ad nitorem candoremque dentium frequenter commanducabant lentiſcum. Suid.

Σχινοτρώκτης, idem Luc. in Lexiph.

Τελετρώκτης, pilorum erosor: nomen vermiculi pilos rodentis. Heſych.

Φθειροτραγεῖν, pediculos edere: apud Herodot.

Φθειροτρωκτᾶν, idem, apud eundem.

Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens. Athen.

Τρῶμα. vide in Τιτρώσκω. Τρῶξις, &c. in Τρώγω.

Τρωπάω, in Τρέπω, Τρῶσις, τρωτὸς, in Τιτρώσκω.

Τρυχάω, in Τρέχω. Τὸ in Σύ.

ΤΥΓΧΑΝΩ, (Ϝ. τεύξομαι, à τεύχω, unde & derivatur: idem τυχήσω, tanquam à τυχέω, unde & aor. 2. ἔτυχον) ſum. Sèph in Aiace, Ἐνδοθὲν αὐτὸς ἄρτι τυγχάνει, intus eſt. Plat. in Apoll. τυγχάνει μέγιστον αὐτῷ ἀγαθὸν τοῦτο. In hac ſignif. ſæpe participio jungitur verbi εἰμὶ: ut apud Thuc. l. 2, ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, jam tum in Aegina erant. Et Luc. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, nuda erat. Sæpe & aliis participiis: ut Plat. in Min. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Ariſtoph. in Veſp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. Interdum ſignificat, accidit ut ſim, forte ſum: ut apud Herodot. l. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἄμα Δημαρήτῳ, ſe fortè tunc fuiſſe cum Demareto. Ariſtot. eth. 3. c. 8. ἐὰν ὅπως ἔτυχεν, ſi fortè ita eſſe contingat: vel ſi fortè ita contigerit. Accipitur enim etiam ſimpliciter pro contingo, evenio, accido: ut Odyſſ. ξ. Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλὰ, multa mihi eveniebant. Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro ὅστις ἔτυχε, ſeu ὃς ἔτυχε, quem primum ſors obtulerit, quivis, quilibet: ut παρὰ τὸ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, apud Xen. Et τὸ τυχὸν πλῆθος, offenſio quæcunq; Dem. ad Philipp ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebejus: ut apud Iſocr. in Helen. enc. οὐδὲ τῶν τυχόντων ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων, unus è multis, unus è plebe. At τυχὸν adverbialiter uſurpatur pro fortuitò, caſu, forte fortuna: interdum &, fortaſſe: ut apud Syneſ. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ φορτεῖα συγχωρηθείημεν, fortaſſe & primæ partes nobis indulgerentur. Interdum & τυχὸν ἴσως οὐ παρὰ λόγον dicitur Attico more, teſte ſchol. Ariſtoph. ¶ Item τυγχάνω, aſſequor, attingo: in qua ſignif. propriè quidem de jaculantibus dicitur, qui propoſitam metam telis ad eam directis attingunt: ut apud Luc. in Hermot. ὀϊστῶν οὓς τυγχάνει, aves attingunt & feriunt Generaliter tamen & metaph. ſignificat aſſequor, nanciſcor, voti compos fio, obtineo, impetro: idque cum genit. ut Od. ο, τυχὼν παρὰ σοῦ φιλότητος. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare è judicibus ut audiatur, & facti ſui rationes afferat. Et τυγχάνειν ἐπιεικείας, obtinere ut judices æquiores ſint, nec ſummo jure agant, apud eundem in Mid. In rem malam, apud Aeſchin. τυγχάνειν ζημίας, mulctari. Et κατηγορίας τυγχάνειν, in accuſationem incurrere, apud Demoſth. Aliquando in his ſignif. genit. ſubaudiendus relinquitur: ut Il. ε Ἦ μβροτες ἀλλ' ἔτυχες, non attigiſti ſcopum quem petebas. Et Heſiod. in Theog. τῷ δὲ τυχόντι, qui eam nactus fuerit.

¶ Derivata à τυγχάνω ſum, vel contingo.

Τυχόντως, pro ut contingit ſeu contigerit, quolibet modo, utcunque. Ariſtot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus ſeu caſus fortuitus, ſive proſper ſit, ſive adverſus. Dem. pro cor. τὴν τοῦ πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγεμόνα, Herodian. l. 7. ἐξ ὑπαλείας δ' ἐχάτης ἐς τοσοῦτον τύχης ἦλασε, ad tantam dignitatem à fortuna eſt evectus. Τύχῃ, ἀπὸ τύχης, ἀφὸ τύχου, καπὰ τύχου, forte fortuna fortuitò, caſu. Philoſtr. ep. 21, τύχῃ τὸ δέον διδαχθεῖς. Plut. ἀπὸ τύχης & αὐτομάτως. Iſocr. in Paneg. ἀφὸ τύχου μέγα φρονεῖν ἄξιος. Τῆς τύχης dicitur pro ὦ ſeu θεοῦ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia ſua deplorat, ſeu fortunæ iniquitatem accuſat. Xenoph. Pæd. 2.

Τυχαῖος, fortuitus. Et τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ fortè accidunt, caſus. Syneſ. ep. 4.

Τυχηρὸς. idem ut τυχηρὰ ἀγαθὰ apud Plut. de lib. educ. & τυχηρὰ πράγματα. Phil. de mundo. Item fortunatus, felix. Suid.

Τυχηρῶς fortuitò. Item fortunatè, feliciter. Etym.

Τυχηδὸν, itidem fortuitò.

Compoſita ex eodem τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro: Thuc. l. 2. τῇ δυνάμει ἡμῶν ἐδεὶς πω πολεμίων ἐνέτυχε, noſtris viribus nullus dum hoſtis occurrit. Hinc οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortuna incidimus, qui nobis obviam fiunt: ut apud Herodian. l. 3. φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας. occidere obvium quenque. ¶ Item adeo, convenio, colloquor. Cum dat. perſon. Plat. in Apoll. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμωνίῳ, quum convenirem Palamedem & Ajacem. Cum πρός, apud Plut. in Fab. ἐντυγχάνων πρὸς αὐτόν. Rom. c. 11. ἐντυγχάνῃ τῷ θεῷ καπὰ Γ' στρφὴ, colloquitur cum Deo. ¶ Item negotium & commercium habeo cum, verſor cum. Plat. de rep. ἐπιτύχηκα ἐχ ὅπως ἔχουσι πρὸς ἄλλους, verſatus ſum cum. Ἐντυγχάνει τινὶ κατ' ὄψιν, videre aliquem: ut apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur Ὁ μὲν κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν, Homerum vidiſſe. ¶ At ἐντυγχάνειν ἔοικε in ſermone, eſt incidentem in aliquem verbo de eo facere. Greg. Naz. ἢ ὃ ἐντεῦξόμεθα νῦν μᾶλλον ὀλίγα. ¶ Dicitur & is ἐντυγχάνειν rei alicui, qui dum ea fit, adſtat & intereſt: ut βλάστῃ ἐντυγχάνειν, herbę dum pullulat adſtare, apud Dioſ. in præf. l. 1. ¶ Ἐντυγχάνειν ἐπιγράμμασι, legere literas: apud Herodian. l. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poemata.

Ἔντυξις, ἡ, congreſſus, colloquium, compellatio. Plut. de deo Soc.

Ἔντευξις, ἡ, idem Iſocr. ad Demon. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς. Plut. in Solone, ἦν δὲ καὶ Κροίσου σύντευξις, congreſſus & colloquium cum Croeſo.

Ἐντευκτικὸς, ὁ, qui conveniri & compellari facilè poteſt: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Decomp. Ἀνεύτευκτος, hominum congreſſus fugiens, inaffabilis.

Διοίντευκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus ſe difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

Κατεντυγχάνω, convenio & compello aliquem contra alium. Baſil. Κατεντευκτὴς, qui aliquem conveniens & compellans accuſat, vel alium vel illum ipſum quem convenit ac compellat. Iobi cap. 7.

Προσεντυγχάνω, prius incido, Syneſ. Epiſt. 108. τοῖς σκοπεῖς ἡμῶν προσεντυχόντες. apud eundem epiſt. 88. ὡς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προσεντυχεῖν, quod non oportet alium librum antè legere.

Ὑποσεντυγχάνω, convenio & compello pro interpello & intercedo pro. Rom. ca. 8. Ὑποσεύτευξις, compellatio ejuſmodi, ſeu interceſſio aut deprecatio: apud Greg. Naz.

Ἐπιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido, Ariſtoph. ἔσθ' ὅπως μὴ κεἰς ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Syneſ. ep. 34. ἐὰν μὲν ἐν ἐπέτυχε σὺ ζητῶν, ſi in te incidit. Hinc particip. ἐπιτυχὼν, quilibet quem incidimus, ut Plat. de leg. Ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμεθα, quæ cujuslibet ſunt legislatoris. Et τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, quælibet medicamenta. Item vilis, vulgaris, trivialis: quoniam quæ paſſim obvia ſunt, vilia ſunt. Plat. de rep. l. 2. ὃ γὰρ δὴ τὰ ἐπιτυχόντα ὀλόγου, non agitur de re levi. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, unus ex plebe. ¶ Ἐπιτυγχάνω, accipitur & pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor. apud Plat. de leg. l. 6.

Παρατυγχάνω, adſum, interſum Poly. μὴ δυνάσθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ intereſſe non poſſe. Interdum ſignificat, caſu fortuito occurro vel adſum: ut apud Xen. ἐνέβησαν ἐς τὰ μεθόρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππεῦσιν, cum equitibus qui tum fortè aderant. Sic alibi apud eundem, & ſæpe apud Thuc. Plat. & Plut. Dicitur ὁ ἐκ παρατυχόντος, ex tempore, è re nata, ſubitò, apud Thuc. & Plut. Dicitur & παρατυχὸν adverbialiter, i. quum ſe offerat occaſio, ſeu quum liceat. apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, fortè reperio. Xen. ἀγνώμονι κρατῇ περιτυχεῖν, in judicem iniquum incidere. Thuc. l. 1. τὸ ἐπάρχειν περιτυχόντες, quum fortè in Hipparchum incidiſſent.

Προσυγχάνω, occurro, obvius fio, offero me: vel fortè occurro, caſu obvius fio. Plut. adverſus. Colot. καὶ ὁ προσυχὼν τῶν ἐντυγχανόντων μόνον κατέδετο. Itidem τὸ προσυχὸν dicitur quod forte fortuna nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. Dicitur & ὁ ἐκ προσεντυχόντος, ſubitò, ex tempore, ita ut fors tulit. Plut. in Symp. ſep. ſap.

Προσυχὴς, ές, ὁ, ἡ, ὑ, idem quod προσυχὼν, qui fortè occurrit: (obvius.

Προτυγχάνω, prior ſum, antè ſum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obviam fio. Ariſtoph. ἡ σπλὴν συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obviam facta. Item convenio, adeo, ut Luc. c. 8. οὐκ ἠδυνάσθη συντυχεῖν αὐτῷ. Item colloquor, congredior, converſor, commercium & conſuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν quæ nobis contingunt ſeu accidunt: unde συντυγχάνοντα, caſus, fortuiti eventus. Xenoph. apud Plut. in Oth. πρὸς τὸ συντυχὸν, exp. in eventum fortunæ: item in præcipitem caſum.

Συντυχία, ἡ, colloquium, congreſſus. Syneſ. ep. 100. Item eventus, caſus: Sæpe apud Thuc. Σύντευξις. idem: Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus appoſiteque reſpondeo, idem quod ὑπολαμβάνω: Hippocr. in ep. ad Damag. & Plutarc. in apopht. ac conſol. ad Apollon. & de orac. Pyth.

Derivata à τυγχάνω, aſſequor, nanciſcor.

Τεῦξις, εως, ἡ, adeptio, conſequutio. Syneſ. ep. 140.

Τευκτικὸς, ὅ, ὁ, conſequendi ſeu adipiſcendi vim habens, qui aſſequi & adipiſci poteſt. Ariſtot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, aſſequor, attingo, unde τυγχάζεσθαι, Heſych. exp. τυχάζεσθαι.

Compoſita.

Ἀντιτυγχάνω, viciſſim adipiſcor, viciſſim aſſequor ſeu conſequor, viciſſim nanciſcor: ut Τοίων ἀντιτυχοίμι θεῶν παρα, talia viciſſim conſequar à diis.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non aſſequor: ut ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, aberro à ſcopo, ſcopum non attingo, apud Ariſtot. eth. 2. Sic apud Plut. Σικελίας ἀποτυχὼν, quum Sicilia potiri non poſſet, ſeu fruſtratus ſpe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, fruſtrari ſpe. Item perdo, amitto. Xen. pæd. 1. ἀφὸ ταῦτα, ὧν ἔχομεν, ἀπέτυχον.

Ἀποτυγχάνομαι, fruſtror, voti compos non fio: unde ἀποτυγχάνω,

γμῶν, frustratus cui malè quid succesſit. Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνειν, quæ præter animi ſententiam evenit, quæ non ex voto succedit: ſæpè apud Luc.

Α'ποτυχόντως, præter votum.

Α'ποτύγημα, τὸ, res quæ malè & præter animi ſententiam succesſit. Plut. ἀδὲ δύημ. & C c. ad Att. l. 9. ep. 21.

Α'ποτύξις, repulſa, ſiniſter & infelix ſucceſſus, cùm quis voti ſui compos non fit. Plut. in Galb.

Α'ποτυκτικὸς, qui ſolet aberrare & fruſtrari. Dicitur ἀποτυκτικὸν φάρμακον, quod infelix eſſe & ſucceſſu carere compertum eſt: cui oppon. ἐπιτυκτικὸν, apud Gal. l. 4. περὶ κράσ. τύπ. ιε.

Α'ποτύχημα & ἀποτυχία, ſpei fruſtratio, infelix ſucceſſus, infortunium: vel etiam, repulſa.

Α'τυκτῶ, qui conſequutus non eſt. Α'τυκτέω, non attingo, non aſſequor, aberro, idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cum genit.

Α'τυχὴς, &c. vide in compoſitis ex τύχη quæ ſequuntur. (Naz.

Ε'ντυγχάω, aſſequor, unde partic. ὀντυχὼν. aſſequutus. Greg.

Ε'ντυγχάνω, adipiſcor, invenio, nanciſcor. ut apud Xen. ὁ τοῖς ῥᾳδίοις εὐτυχαόν δοκοῦντας χρώμενος, qui rebus inventu & adeptu facilimis moderatè utitur. Sic εὐτυγχάνειν ἐπιστολῆς, accipere & adipiſci literas: apud Syneſ.

Ε'πιτυγχάνω, aſſequor, nanciſcor. propriè de ſagittariis, ut & τυγχάνειν. Plut. de def. orac. καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, qui multum jaculantur, ſæpe attingunt & aſſequuntur ſcopum. Et metaph. apud Demoſthen. δόξης ἐπιτυγχάνων, gloriam aſſequens, gloriam ſibi comparans. Paſſivè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur quum ſuccedit & ex animi ſententia evenit. Et ἐπιτεθυμημένα πράξεις, apud Polyb. res quæ felici ſucceſſu & ex voto geſtæ ſunt.

Ε'πιτυχὴς, ἐος, ὁ, ἡ, qui voti ſui compos fit. Apud Iſocr. in Panathen. δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, quæ occaſiones nanciſcitur.

Ε'πιτυχῶς, ita ut aſſequaris, proſpero ſucceſſu, feliciter. Iſocr.

Ε'πιτυχία, adeptio, proſper ſucceſſus. Alcidam. in epitome Polyb.

Ε'πίτευγμα & ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, ſucceſſus. Item obventio, reditus, proventus apud Suid.

Ε'πιτευκτικὸς, qui ſolet aſſequi ad id quod contendebat, ſucceſſu non carens, idem qui ἐπιτυχὴς. ut ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Aegin. l. 3. c. 78. cui oppon. ἀποτευκτικὸν.

Καθεντυγχάνω, evenio, ſucceſſum habeo, Demoſt. pro cor. Exponitur etiam, aſſequor, ſortior. itidemq; καθεντυχῶν, voti compos, ſucceſſu uſus.

Περιτυγχάνω, nanciſcor, cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Compoſita ex nomine τύχη.

Α'τυχὴς, ἐος, ὁ ἡ ἐς, infortunatus, infelix. Demoſth. Exponitur etiam. impos voti, cui opponitur ἐπιτυχὴς: ex τυγχάνω potius derivatum.

Α'τυχῶς, infeliciter, item præter votum: Iſocr.

Α'τυχία, ἡ, fortuna adverſa, caſus adverſus, infortunium: Item calamitas, clades. Plut. Iſocr.

Α'τυχέω, ῶ, adverſa fortuna utor, infortunatus ſum, infeliciter rem gero: Iſocr. in ep. ad Philip. ὅτῳ δέ τι καὶ τῶν πόλεμον ἀτυχῆσι, tanto infortunio bellum gerunt. Syneſ. epiſt. 10. ἀτυχῶ ὃ πολλὰ τῷ ὅσοι ἄνθρωποι ἀτυχήσαντες ἐώσαντο, in multis miſer ſum & calamitoſus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non aſſequor, voti compos non fio, fruſtor, repulſam patior: Xenoph. Pæd. 1. Interdum etiam cum genit. ut in Axiocho, οὐκ ἀποτυχήσῃς μου ἀδένδρου τε μετρίου, non feres repulſam.

Α'τυχῆσας, dicitur quod adverſa fortuna geritur: unde τὰ ἀτυχηθέντα, apud Dem. quæ adverſa fortuna geſta ſunt.

Α'τύχημα, τὸ, idem quod ἀτυχία: Thuc. Ariſt.

Α'τύχησις, idem: Heſych.

Δυσυχὴς, idem cum ἀτυχὴς, miſer, calamitoſus, infelix. Iſocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυσυχῶς, infeliciter, reflante fortuna, adverſa fortuna. Luc. de ſcrib. hiſt.

Δυσυχία, infortunium, adverſa fortuna, calamitas: Iſocr. Plut.

Δυσυχέω, difficili & adverſa fortuna utor, res mihi ſunt adverſæ, infelix ſum: Iſocr. Interdum cum dat. ut apud eundem, δυσυχῶ τῷ πολέμῳ, adverſa fortuna utor in bello. Interdum cum ἐν vel πρός: ut Luc. δυσυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. Plut. in Camill. δυσυχήσας πρὸς τὸν μάχιμον. Interdum cum accuſ. Hermogen. δυσυχεῖ τὸν ἀπαιδίαν. Paſſiva voce δυσυχεῖται, dicuntur ea quæ non ſuccedunt feliciter, ſeu adverſa fortuna fiunt.

Δυσύχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Ε'ὐδυσυχέω, (dec.) infelix & miſer ſum in. Plut. in Fab. Eurip. in Bacch.

Ε'πιτυχὴς, vide cum ἐπιτυγχάνω, in præcedenti ordine compoſitorum.

Εὐτυχὴς, fortunatus, felix. Plut.

Εὐτυχέως ſive εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, favente fortuna: Herodian. lib. 3.

Εὐτυχία, felicitas, proſpera & ſecunda fortuna. Iſocr.

Εὐτυχέω, felix ſum. feliciter rem gero, fortuna mihi favet. Thuc. lib. 7. Xenoph. Pæd. 3. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖτε in fine epiſtolæ, pro ῥῶσθε, valete. Aliquando cum ὦ: ut apud Syneſ. epiſt. 44. Ipſæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν quum feliciter ſuccedunt & ex animi ſententia. Thuc. lib. 4. itidemque εὐτυχεῖσθαι quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχέω ſignificat aſſequor, conſequor, nanciſcor, adipiſcor, obtineo, impero: cum accuſ. & aliquando cum genit. Syneſ.

Ε'υτύχημα, idem quod εὐτυχία, Xen. Plut. Ariſtot. &c.

Decomp. Διεὐτυχέω, uſque quaque proſpera utor fortuna.

Ε'νδυτυχέω, felix ſum in, feliciter ago in. Ariſtid.

Καλὸν τυχέω, ut καλὸν τυχὼν τόδε τὸ πραγμάτων, apud Areth. in Apocal. mihi hæc res ſucceſſit.

Κακοτυχὴς, idem cum δυσυχὴς, infelix. Eurip. in Hippol. Steph.

Κακοτυχέω, ῶ, infelix ſum, infeliciter ago. Thuc. l. 4.

Τυκόνη, τυκτὸς, &c. vide in Τεύχω.

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus ſeu callum: cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τῷ χεῖρε τύλων ἀναπλεως. Dioſc. de laſerpitio, ἤλως τι καὶ τύλως ὑπὸ πεσσομένους, callos prius circumſcarificatos. ¶ Item clavus lignarius. Ariſtoph. in Acharn. Item τὸ αἰδοῖον, unde ἀποτυλόω. Heſych. & Poll. l. 2. ¶ Τύλας à medicis ſuperciliorum etiam pilos dicitur. Poll. l. 2. (λώβης.

Τυλώδης, ἐος, ὁ, ἡ, calloſus. Plut. de aud. ὡς σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυ-

Τυλόω, calloſum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὁ μὲν χαλινὸς ἄγαν πρὸς αὐτὰς (ſ. γνάθους) τυλοῖ τὸ ἧμα.

Τυλόομαι, calloſus & durus fio, obcalleſco: unde πεπυλωμένας ῥαγάδες, apud Dioſc. Apud Suid. κεκωφωμένοι σιδήρῳ πεπυλωμένοι dicuntur clavæ ferro obductæ, ſeu inductæ.

Τύλωμα, τὸ, idem quod τύλος, Heſych. & ſchol. Ariſtophanis ¶ Item pars pedis inferior: calcaneus ſeu vola, vel planta pedis. Poll. l. 2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipſa actio callum obducendi, vel occaleſcendi. Medicis ſic dicitur magna & inveterata inflammatæ palpebrarum faciei aſperitas: quæ jam callum contraxit. Aegin. l. 3. c. 22. Aet. l. 7. Τυλωτὸς, unde τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ.

Τύλη, ſeu τύλα, ἡ, idem quod τύλος. Ariſtoph. in Acharn. ¶ Item cameli à ſpina dorſi incipiens ſumma pellis. Heſych. ¶ Item culcitra ſeu culcita, lodix. Epigr. Exponitur etiam, ſtragulum. Suid.

Τυλεία & τύλειον, idem Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis Iocle λινόῤῥαφος τυλεία, culcitra conſuta ex panno lineo, vel conſuta filis lineis.

Τυλίπω, in modum culcitræ convolo: unde τυλιχθεὶς, exp. συστραφεὶς. Exponitur etiam perſcrutor, indago: *more eorum qui evolutis ſtragulis aliquid perquirunt.*

Compoſita.

Α'νατυλίπω, revolvo ſeu evolvo quod eſt involutum. Luc. Exponitur & ſimpliciter, volvo, voluto.

Α'ποτυλόω, glaudem renudo. Phercr.

Ε'ντυλόω, callum obduco, idem quod τυλόω.

Ε'ντυλίπω, involvo. Matt. 27. Ε'ντυλίπομαι, involvor. Ariſtoph. in Nub.

ΤΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, buſtum, ſepulchrum. Od. μ, Τύμβον, χεύαντες ἠδὲ ἐπὶ σήλῳ ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρεα ἐρετμά. Apud Etymol. & Suid. derivatur ex τύφω, uro, cremo; quoniam ibi defunctorum cadavera cremebantur. ¶ Euripides in Med. γέροντα τύμβον, dixit capularem ſenem & propediem buſto inferendum.

Τυμβεῖος αὐδὴ, vox ſeu ſermo ſepulchralis. Nonn.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, dicitur venefica; quòd identidem in ſepulchris ſeu circum ſepulcra verſetur. Heſych.

Τυμβεύτης, ου, ὁ, ſepulcralis. ut λᾶας τυμβεύτης apud Suid. ex Epigr.

Τυμβεύω, buſto infero, tumulo, ſepio. Soph. in Aiace, αὐτὸν ἐς οὖπερ εἰς αὖθις ἄθαπτον τόσδε τόνδε ὥστε τῶνδε τυμβεύσαι τάφῳ. Apud eundem in El. τυμβεύσαι χοάς, exp. libamina ſuper buſtum effundere. Apud Lycophr. Α'σπερχὲς μυκήμασ' ἐντυμβεύσει τάφῳ, exp. devoravit: quaſi in ventre ſepeliit.

Τύμβευμα, id quod buſto infertur, cadaver. Eurip. in Ione, θηρσὶ φίλοις τυμβεύματα, feris acceptum cadaver.

Τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio: apud Suid.

Compoſita.

Α'τυμβος, ὁ & ἡ, buſto carens, inhumatus, inſepultus.

Ε'πιτύμβιος, ſeu ἐπιτυμβίδιος, ſuper ſepulchro poſitus: ut ἐπιτύμβιος κρηπὶς: in Epig. Item ad ſepulchrum pertinens ſive ad ſepulchri honorem: ut ἐπιτύμβια θεσμὸς, apud Nonn. Et ἐπιτύμβιος, vel ἐπιτυμβίδιος λόγος, oratio quæ ad ornandum ſepulcrum habetur. Ε'πιτυμβίδιοι cognominatæ fuerunt etiam alaudæ apud Theocr. idyl. 7: vel quòd ut plurimum circa buſta verſentur: vel quòd veluti τύμβοι in capite ferant: habent enim aliquid erectum in eo & galerum quendam, unde & galeritæ dicuntur, teſte ejus ſchol.

Η'μιτύμβιον, dimidiatum vel parvum buſtum. Suid. ¶ Poll. l. 7. c. 16. ex Ariſtophanis Pluto. Ε'πεῖτα καλαθὸν ἡμιτύμβιον λαβὼν τὰ βλέφαρα ἐδείψησεν, ἡμιτύμβιον id eſſe dicit quod in media comœdia vocabatur καθ' ἡδονήν, nunc verò σπουδαῖον. Sed quidam in hoc ſignificatu ibi legunt ἡμιτύβιον, quomodo & Galen.

apud

apud Hippoc. ὑμενῶδιον testatur esse ὀδονίς παχὺ μέρος, partem crassi lintei.

Περιτύμβιος, qui sepulcro seu busto circumfusus est: ut περιτύμβια δάκρυα. in Epigr.

Τύμμα, τύμπανον, &c. vide in Τύπτω. Τυὼν, in Σύ.

ΤΥΝΟΣ, vel potius τυὸς. (& apud Hesych. τυνὸς) parvus μικρὸς, schol. Aristoph.

Τυνάτος, vel (Attica terminatione) τυνιζοῦ, parvus, parvulus, tantillus: vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph. ut in Acharn. Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων, ὅστις τυνιζοῦ, ubi schol. annotat τυνιζοῦ dici ostendo minimum digitum. Et in Nub. παιδάριόν ὢν τυνιζοῦ. Ibidem, ἀπὸ γαστρὸς τυνιστί, à ventriculo tantillo. Et in Ran. σὺ πλουσίως πωνιστί.

Τύξις, vide in Τύχω.

ΤΥΠΤΩ, F. ψω, verbero, percutio, pulso, tundo. Il. φ, ἐρυσσάμενος ξύφος ὀξὺ Τύψε κατὰ κληῖδα κατ' αὐχένα. Od μ, κάπησιν ἀλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτειν. Xen. Pæd. 5. τύπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἄμου. Τύπτομαι, verberor, percutior, &c. Il. ο, βλῆμένος ἠὲ τυπεὶς, telo ictus aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κατὰ δράμιν ἑκάστην τυπτέσθω πληγάς, in singulas drachmas singulos accipiat ictus.

Τύμμα, τὸ, ictus, percussus, plaga. Theocr. idyll. 4, Ὀστέον ἐστὶ τὸ τύμμα, τὸ δ' ἀλίκον ἄσελγες δαμάσθεις; Vtitur & Philetas apud Athen. lib. 2. & Agath. Epigr. lib. 2.

Τυμμὴ, ἡ, idem: apud Suid.

Τυπὴ, ἡ, pro iisdem apud eundem. Scribitur & τύπη, apud Hesych.

Τύπης, ητος, ὁ, eidem est πληκτης, percussor.

Τυπάζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

Τυπέω, pro eodem. Hesych.

Τυπτὴς, ὁ, percussio, verberatio: peculiariter ea qua in luctu & mœrore quidam pectora tundunt & pulsant, quidam caput & femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. hist. lib. 5.

Τυπίας, ου ὁ, qui ictibus aut malleo ductus est, ductilis: ut τυπίας χαλκός: apud Poll. lib. 7.

Τυπὶς, ίδος, ἡ, malleus. Plut. in polit. præcept. Τυπὶς, pro eodem: apud Apoll. Rhod Arg. 4.

Τύπος, ου, ὁ, vestigium & nota, percutiendo seu pulsando impressa Athen. l. 13. τὰς τύπους τῶν πληγῶν ἰσῆσαι. Interdum & vestigium quocunque modo impressum: unde χύτρας τύπος, vestigium quod in cinere impressum reliquit, apud Plut. Symp. 8. Item figura, simulacrum, imago, effigies: ut τύπος ζῴου, apud Herodian. l. 5. & τύπος τῆς μορφῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 18. Sic & apud Isoc. & Naz. Interdum τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat. forma & formula: ut in ep. Pad Tit. c. 2. σεαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Sic & alibi in Epist. ejusdem, & apud Damasc. Item descriptio minus exacta, & quæ fit rudiore Minerva: unde τύπῳ exp. pingui Minerva, crasso modo: interdum & summatim, paucis. Aristot. eth. l. c. 3. τύπῳ πλήθει ὑποδέκνυσθαι. Theoph. hist. pl. l. 4. ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summatim dicam. ¶ In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur, quoque morbi genus discernitur: unde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat & τύπος, judicium quoddam quo iis interdicebatur foro qui creditoribus paria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist. & cæt. Rhod. l. & c. 20.

Τυπώδης, ες, ὁ, ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus. ut τυπώδης μέθοδος, apud Aristot. de mun.

Τυποῦς, idem quod dativus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponitur & expressè, graphicè: apud Strab.

Τυπικὸς, figuratus, symbolicè innuens & figurans. Greg. de Τυπικῶς, typicè per figurã & formam: apud eundẽ. (bapt.

Τυπόω, ῶ, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Appian. ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, signum impressit. apud Greg. τῇ χαραφῇ τυποῦντες, exp. sacræ scripturæ penicillo effigiari.

Τύπωμα, τὸ, idem quod τύπος, figura: ut τύπωμα μορφῆς, apud Eurip. in Phœn. Apud Soph. τύπωμα χαλκόπλουτον, urna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

Τυπωτὸς, informatus, expressus, effictus. Lycophr.

Τύπανον, τὸ, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam bellicum quo cietur sonus. Hom. hymno in matrem Deorum, Ἡ κροτάλων τυπάνων ἰαχὴ σὺν τε τρόμος αὐλῶν Εὐαδὴν. Legitur & apud Apoll. Rhod. & in Epigr.

Τύμπανον, idem fustis seu baculus, teste Suid. Est τύμπανον seu τύμπανος etiam instrumentum, quo pulsato sonus cietur, apud Eurip. in Cyclop. Τί βακχιάζει; ὁ Διόνυσος πάρα, ὁ κρόταλα χαλκᾶ, τυμπάνων τ' ἐράγματα. Vtitur & Athen. l. 8. & l. 13. ¶ Dicitur & avis quædam τύμπανος, apud Arist. hist. an. l. 9. c. 1.

Τυμπανώδης, ους, & τυμπανίτης, & τυμπανίας, ου, ὁ, dicitur hydrops quidam, quod eo venter ita tendatur ut tympanum, & ita tentus pulsatusque tympano simile sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippoc.

Τυμπανίζω, fustibus cædo: unde in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt. Item tympanum pulso seu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπανίζον ἐπὶ ταῖς θύραις τοῦ πόλεως.

Τυμπανισμὸς, tympani pulsatio. Plut. de fort Alex. l. 2.

Τυμπανιστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria. Demost. pro cor.

Κτυπέω, factum ex τυπέω pleonasmo τοῦ κ) pulsu sonitum cieo, qualis est tympani, strepo, resono. Il. ψ. (de arboribus cæsis) ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι πίπτον, magno cum sonitu terram pulsantes: Eurip. in Med. ἅπασα δ' Στέγη συκοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc. de salt. Τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυπῶντος Significat etiam, quatio, percutio, tundo: ut apud Hesiod. in Asp. χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκέες ἵπποι. Apud Eurip. in Rheso, Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν, ὀκτύπει φόβον exp. metum sonitu incutiebat.

Κτυπέομαι, idem Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, τὸ, sonitus, strepitus: propriè, qui pulsu cietur, interdum & fragor Eur. in Androm.

Κτύπος, ου, ὁ, idem Il. τ Od. π. Xen. Pæd. 7.

Πίτυλος Στύπη, quomodo huc pertineat, vide suis locis

Composita ac primùm ex τύπτω cùm præpositione

Ἀντιτύπτω, vicissim verbero, repercutio. Aristoph.

Ἀντίτυπος, ος, & ἀντιτυπὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ὁ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illisus non cedit, nec rumpitur: durus, asper. ut ὁδὸς ἀντίτυπος, Epigr. lib. 4 & ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic ἀντιτυπὲς ῥᾴθυμον, apud Herodian. l. 6. Metaphoricè homo ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit sed instar duræ incudis repercutit; renitens, refractarius. Plat. in Theæt. σκληρὸς λέγεις, καὶ ἀντίτυπος αὖ ῥήτωρ. Interdum significat contrarius, repugnans: ut ἀντίτυπος μῦθος, apud Nonn.

Ἀντιτυπία, ἡ, renixus, & αὐτιτύπη: durities, asperitas. Athen. l. 3. Plut. de exil. & περὶ φιλαδελφ. Exponitur etiam, dissidentia & contrarietas, apud eundem.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, cum repercussione & renixu. Item durè, asperè.

Ἀντιτυπέω, sum αὐτίτυπος, repercutio, relido. Luc. μὴ αὐτιτυπῶντες τῇ ὁδῷ. Item reniror resisto, refragor. Aristot. eth. 4. c. 6.

Ἀποτύπλω, verberare desino. Ἀποτύπτομαι, desino vapulare. Herodot. l. 2.

Ὑποτύπτω, verbero, Exponitur & suffringo, decutio. Gregor.

Composita sine præpositione: ac primum retinentia π.

Πατροτύπτης ου, ὁ, patris percussor aut verberator, qui patrem verberibus afficit. Poll. ex Isæo. (Suid.

Στηθοτύπτης, qui pectus tundit seu ferit: *ut fit in dolore*: Hesych. & Στηθοτυπτέομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω quæ abiecerunt τὸ ex τυπέω.

Ἀλλοτυπῶν, sese invicem ferire. Ἀλλοτυπία, mutua conflictio. Philo. de mundo.

Βότυπος, bovem cædens, qui boves mactat. Athen. l. 14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἰμὰς dicitur, teste Hesych.

Δεξιτυπὴς, hasta verberatus. Δεξιτυπὴς σφυρὰ, malleus ad tundenda ligna. in Epigr.

Ἐγλωσσοτυπία, seu Ἐγλωττοτυπία, q. d. lingua crepo: in ore semper habeo & jacto seu prædico. Aristoph. in Equit.

Ζηλότυπος, invidia percussus: ὁ ζῆλῳ τυπεὶς: qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis ejusdem amoris invidet societatem Aristoph Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè illa invidentia qua rivalem in amore mulieris pati non possumus. generaliter, ægritudo ex eo quòd alter quoque patiatur ea re quam nos ipsi concupivimus Plut. in Per. Luc. Aesch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ fervore amoris rivalem pati nequeo. Athen. l. 12. ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα. Et generaliter, zelo ducor, Greg. τίς δὲ μᾶλλον τὰς κατὰ Ἰησοῦ ὑβρεῖς ἐζηλοτύπησεν. Item æmulor. zelo bono prosequor. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀληθῆ κιβωτὸν σῴζουσαν. Item invideo, animo maligno prosequor. Aesch. contra Ctesiph κάθαρμα ζηλοτυπῶν ἀρετήν.

Decomp. Ἀζήλοτυπος, zelotypia & invidia carens. Cic. ad Att. Ἀζηλοτύπητος, quem æmulari aut cui invidere nemo solet. Plut. in lib. an sen. capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor, invideo. Athen. l. 13.

Ἐπιζηλοτυπία, zelotypia labore.

Ἠλότυπος, clavo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰοτυπὴς, jaculo seu sagitta percussus. Epigr.

Καλοτύπος, ligna tundens: ita dicitur picus Martius à tundendis arboribus Hesych. (Aristoph.

Κεντροτύπος, stimulo seu aculeo feriens, aculeũ infigens. schol.

Λατύπος, q. d. q tũdit seu percutit lapides: lapicida. Pol. ex Soph.

Λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur. Plut. de primo frig. Item terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum. schol. Aristoph. Numeratur & inter χαλκίας instrumenta, apud Plut.

Λατυπία, lapides incido. Item muros è lapid. extruo. Lycoph.

Μηροτυπὴς, femora feriens seu percutiens: ut μηροτυπὴς πέπλος in Anth. Epigr.

Ὀμφα-

Ὀρατύπ-ος, qui ligna in montib. cædit, lignator. Pro quo dicitur & ὀρεοτύπ-ος, apud Theoph. & ὀροιτύπ-ος, apud Nic. in Ther.
Ὀρατυπία, labor ille quem in montibus subeunt. Hip.
Ὀροίτυπ-ος, idem quod ὀρεοίτων-ος, infrà Nic. in Ther.
Στερνοτυπής, pectora tundens & feriens: Apud Eur. in Sup.
στερνοτυπής, κτύποι, strepitus pectora plangentium.
Στερνοτυπέομαι, idem quod suprà στερνοτυπίζομαι: Athen. lib. 6. & Synes. ep. 132.
Στερνοτυπία, pectoris percussio. Pectoris planctus. Luc. de luctu.
Χαλκότυπ-ος, ære percussus, ære inflictus, ut χαλκηλύτας ὠτηλας: Il. τ. Χαλκοτύπ-ος, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Peric. Accipitur & pro χαλκηλατήρης, apud eundem ὥσπερ διεσίδαμεν; & Xen. Hellen. 3.
Χαλκοτυπεῖος, dicitur quod fingitur à fabro ærario, seu æris fusore: Plut. in Polit. præc.
Χαμαιτύπ-ος, humi feriens & tundens: ut χαμαιτύποι accipitres, qui humi seu super terram rostro suo & unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt: Aristot. hist. an. l. 9. c. 36.
Χαμαιτύπη, ἡ, scortum triviale, quod humi se cuivis prostituit: Plut. de educ. lib. (tuunt: lupanar. Suid.
Χαμαιτυπεῖον, locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt: Athen. l. 13.
Χαμαιτυπία, scortatio cum triviali & abjecto scorto. Hesych.
Χορευτύπ-ος, qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat: vel ὁ χορὸν τυπτων, i. ipsum saltationis locum. Apud Hom. Mercurius chelyn suam inventam χορευτύπον appellat, vel quod instrumentum musicum inde confectum efficiat, ut choreæ agitentur, & terra à saltantibus pulsetur: vel quod ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreis: qua significatione foret χορόϊτυπον.
Χορευτυπία, ipsa actio plaudendi pedibus solum inter saltandum: chorus vel chorea. Il. σ.
Χρυσεότυπ-ος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus vel aureus: ut χρυσεοτύπῳ κρώνι, apud Eur. in Elect.

Composita cum nomine τύπ-ος, *& ejusdem derivatis.*

Ἀνατυπόω, & ἀναντυπόομαι, reformo, iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicujus concipio, imaginor: Greg. (Ἀφομόησις. Suid.
Ἀνατύπωσις, reformatio vel formatio: Hesych. Item imaginatio.
Ἀντίτυπ-ος, seu αὐτίτυπον, typus, figura, exemplum: Greg. Ἀθεραπεύθη θυσίαν ξενίῳ καὶ τῆς μεγάλης αὐτίτυπον. Apud eundem orat. in paschа anguis æneus à Mose erectus dicitur κρεμασθεὶς οὐχ ὡς τύπ-ος τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς αὐτίτυπ-ος. Significat etiam exemplar αὐτάρκαφον, apud Syn. ep ad Theoph. Adjectivè etiam accipitur αὐτίτυπ-ος, pro eandem formam habens, similis: ut αὐτίτυπα ἤθη, apud Nonn.
Ἀποτυπόω & ἀποτυπόομαι, exprimo, effingo. Plat. in Tim.
Ἐναποτυπόω, (dec.) imprimo.
Ἀρτίτυπ-ος ὀπωπή, aspectus recèns formatus: apud eundem Nonn.
Ἀρχέτυπον, τὸ, exemplar primigenium, forma primigenia: typus initio factus & omnium primus. Luc. in Zeux. Dicitur & ἀρχέτυπ-ος γραφή, apud Phil. de vita M. l. 3. Vtriusque autem vocis proprius usus est in imaginibus, metaphoricus in aliis rebus.
Ἀρχετυπία, exemplar, idea: Dionys. Areop. de cœl. hier.
Ἄτυποι, dici putantur, qui non satis expedito plectro linguę utuntur, quasi non satis verba exprimentes conformantesque: Item qui decenti & justa membrorum forma destituti quasi monstrosi sunt.
Ἀτύπωτος, non formatus, non effictus seu expressus: apud Suid.
Γνωμοτύπ-ος, q. d. sententiarum excussor: sententiarum fabricator: Aristoph. in Ran. & Aristot. rhet. l. 2.
Γνωμοτυπικὸς, qualis est τῶν γνωμοτύπων.
Γνωμοτυπικῶς, exp. γνωμολογικῶς: Suid.
Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογία ἀκεραίας: Hesych.
Διατυπόω, informo, instituo: Item conformo, melius dispono: apud Suid. Διατυπῶν τὸ αὐτύπωτον, καὶ μεθαρμόττων ὃ ἀχρηματίστως τὸ ἄπακτον. Item sancio, cŏdo: ut Διατυπῶν νόμους, Luc. Item constituo, statuo, animo concipio: Herodian. lib. 4. παῦσαι δὴ αὐτῶν διατυπώντων, hæc dum illi apud se constituerent & agitarent.
Διατύπωσις, informatio: Basil. de vita solit. τὸν διὰ ἐξαιρέτου τῇ καρδίᾳ πρὸς αὐτὸν θείας διδασκαλίας ἐγχαραττομένης διατυπώσεως. Item informatio, i. descriptio, lineamentum. Exponitur & constitutio, statutum, item testamentum: apud Chrysost.
Decomp. Ἀδιατύπωτος, qui informatus & effictus non est, informis: ut ἀκὴρ ἀδιατύπωτος, apud Ocel. de universo.
Δυσδιατύπωτος θέλω, servus, qui ægrè ad bonos mores formatur. Chrysost.
Ἔκτυπ-ος, expressus ex archetypo: Plin. l. 35. c. 12. & lib. 37. c. 10.
Ἐκτύπως, expressè: unde ἐκτυπώτερον, expressiùs, perfectiùs, apud Greg.
Ἐκτυπόω, exprimo, effingo, item formo, informo: Plut. de plac. philos. ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, in ceram exprimo: Greg. ἐκτυπώτωσαν κηρὸν, ceram informent.
Ἐκτυπόομαι, idem Plat. de leg. l. 6.
Ἔκτυπωμα, expressio, effigies. (gio. Il. ω.
Ἔκτυπ-ος, impressus. Ἔκτυπας, (adverb.) impressio corporis vestigio: Ἐκτυπόω, & ἐκτυπόομαι, imprimo: Item formam & effigiem exprimo: Aristot. de mundo.
Ἐμπατοτυπία, impressio vestigio: Vtuntur Hesych. Suid. & Eust. in expos. ἐκτυπάς.
Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, ubi humerus cum brachio coalescit & committitur. Pol. l. 2.
Ἐντυπωτὴς, impressor.
Ἱερότυπ-ος, cui sacra figura impressa est: Dionys.
Μεταντυπόω, transformo: Eust. Μεταντύπωσις, transformatio, seu transfiguratio: schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem, teste Eust. ut quum λαδικὴ πεῖρα dicitur pro λαδικήπειρα, & κοινὴ δόξα pro κοινοδοξία.
Παραντύπ-ος, perperam cusus & signatus: ut παραντυπον νόμισμα apud schol. Aristoph.
Παραντυπόω, perperam formo seu figuro: vel obiter & in transitu formo.
Παραντυπωτικῶς, rudiùs minusque expressè, crassiore Minerva: Gal. de caus. symp. l. 3.
Πρόσυπ-ος, appressus, seu impressus: Athen. l. 5. & Diosc. l. 4. c. 11.
Προσυπόω, apprimo: unde προσυπτιάζω, apprimi. Gal. ad Glauc.
Πρότυπ-ος, seu πρότυπον, futuri operis præcedens typus & forma speciminis gratiâ: Plin. l. 35. c. 12.
Προτυπόω, præformo, seu præinformo.
Πρωτότυπ-ος, idem quod ἀρχέτυπ-ος, exemplar ex quo simile facimus: Apud Gram. πρωτότυπον, nomen dicitur primitivum seu primigenium.
Σταυροτυπ-ος, crucis typum & formam gerens.
Σταυροτυπία, typo & forma crucis.
Ὑποτυπόω, seu ὑποτυπόομαι, informo, delineo, & oculis subjicio, repræsento. & speciem rei informo: Aristot. eth. l. 1. c. 7. δεῖ γὰρ ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον εὐσαγωγῆσαι, informare primùm, & summaria inscriptione designare: Herodian. l. 1. τοιαῦτα δή τινα τῷ μειρακίῳ ὑποτυπούμενοι talè deliciarum speciem animo ejus informantes. Ὑποτυπέομαι, exp. etiam, animo verso & imaginor, apud eundem eod. lib.
Χοιρότυπ-ος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens: Aristot. hist. an. l. 9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω, fustibus concido: Plut. ἀποτυμπανιεῖ τὸ παρεῖον. Sic & apud Dem. & Ioseph. Exponitur etiam, tympanis & fidiculis extendo, apud Athen. l. 4.
Περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione & boatu circumdo. unde apud Plut. ὥσπερ διεσίδαμεν, αἱ πόρειαι περιτυμπανιζόμεναι dicuntur ἐκμαίνειν καὶ ἐκπερατίζειν.

Composita ex κτυπέω *&* κτύπ-ος.

Ἀλίκτυπ-ος, mari seu undis marinis resonans: marisonus: Epigr. apud Eur. p. in Or. ἁλίκτυποι dicuntur piscatores, quòd mare remis pulsantes strepitum excitent.
Ἀντίκτυπ-ος, contrarius seu ex adverso sonans: contrarium sonum edens. Apud Nonn. αὐτίκτυπ-ος ὁμοφὴ, vox respondentis.
Ἀποκτυπέω, sonum edo vel cieo: apud Suid. οἱ Γαδιρηνοὶ αὐτὶ σαλπίγγων τοῖς μόλιβδον ἀποκτύπαις τὸν ἀέρα.
Βαρύκτυπ-ος, graviter resonans, gravem edens sonum: grave-sonus: epitheton Iovis, à tonitruorum gravi horrendoque sonitu, apud Hom. Hesiod. in Theog. & in cæteros Poëtas.
Βαλοκτυπίη, sonitus ex jactu tesserarum, dum moventur, sonitus in ludo fritilli.
Δορίκτυπ-ος, hasta strepens.
Ἐπικτυπέω, insono, strepo, perstrepo: vel, strepitum excito; Aristoph. τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.
Ἐπτάκτυπ-ος φόρμιγξ, q. d. septisona cithara: Pind.
Ἐρίκτυπ-ος, magnos & vehementes edens sonitus: epitheton Neptuni apud Hesiod. in Theog.
Λυρόκτυπ-ος, qui lyram pulsans sonitum ciet.
Λυροκτυπία, lyræ pulsus vel lyræ pulsatæ sonus: Epigr. l. 4.
Μενέκτυπ-ος, qui bellicos strepitus & tumultus sustinet, nec expavescit.
Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono: Basil. in ep. ad Eust.
Ἀπερικτύπητος, (dec.) qui nullis strepitibus circumsonat, seu circumsonatur: Suid.
Καλκόκτυπ-ος, ære pulsato sonitum edens: apud Athen. l. 14.
Χιονόκτυπ-ος, q. d. qui nive est percussus, nive obrutus & conspersus: Soph. in Ajace.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ου, ὁ, tyrannus, rex, princeps: Eurip. in Supplic. Τίς γῆς τύραννος; quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. ὑψιμέδοντα μὴ θεῶν ζεῦν τύραννον, Iovem deorum regem. Sic & apud Athen. l. 14. Ἔρως dicitur esse τύραννος θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, deorum & hominum imperator. Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitia & crudelitate crescente vituperari cœpit, & in malam partem acceptum fuit pro rege seu principe iniquo, ut apud Isoc. de Pace, τοὺς μὲν τυράννους ἅπαντες κατέλυσαν, τοῖς δὲ τῶν ἄλλων πόνοις καὶ κακοῖς αὐτοὺς ἰδίους παρασκευάζειν, Aristot. rhet. 2. πρὸ ἑκάστου τυράννου κατέλυσε Interdum cum genit. ut Plut. de sera num. vind. ἐν μεγάλῃ πόλει Λυδῶν ὧν τύραννος. Sic & apud Athen. l. 8. Interdum adjectivè: ut τύραννα σκῆπτρα; apud Aesch. in Prom. & τύραννοι πόλεις, apud Thucyd. l. 1. In hac significatione Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ

πεύω, τὸ κοπάσω, vexo, fatigo, ut dicatur quasi πεύω. ¶ Est & avis nomen apud Aristot. hist. an. l. 8.

Τυραννικός, ὁ, tyrannicus, ad tyrannum pertinens: ut τυραννικαὶ στέγαι, apud Eurip. Et τυραννικὴ οἰκία, Demosth. Olynth. 2. Item à tyranno profectus: seu tyrannum decens, quo tyrannus utitur: ut τυραννικοὶ νόμοι, Plat. polit. 2. & τυραννικαὶ ἀρχαί, Aristot. polit. 4. c. 10. Item tyrannidem exercens. Plut. de deo. Socrat. ἄδικος μὲν ἀνὴρ, καὶ τυραννικός. Item dominandi peritus: apud Isocr. in Evag.

Τυραννικῶς, tyrannicè, tyrannorum more. Isoc. orat. ad Phil.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus, Xen.

Τυραννιάω, tyrannidem affecto. Suid. apud Laert. in Plat. Plato τὰς λόγους Διονυσίᾳ τυραννίδα dicit, i. tyrannidem declarare.

Τυραννὶς, ἰδος, ἡ, idem cum τυραννία; Interdum generaliter accipitur pro regnum, imperium: ut apud Eurip. in Phœniss. & Isocr. in Evag. Sæpiùs in malam partem, pro dominatu injusto & crudeli: ut apud Aristot. polit. 3. Plut. & Herodian. ¶ Τυραννὶς dicitur etiam uxor tyranni seu principis, in libro Esther, cap. 2.

Τυραννεῖον, τὸ, domus seu domicilium tyranni: Plut. in Timol.

Τυραννεύω, sum τύραννος, regno, impero. Eurip. in Elect. Νῦν οἱ πάρος μὲν ἀμέτεροι Γαίας τυραννεύσασι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago. Appian. in Mithrid. ἐτυραννεύσαμεν ὠμότερον τῶν ἰδιωτικῶν τυράννων.

Τυραννεύομαι, sum sub tyranno, tyranno subjectus sum, tyranno pareo. Plat. ep. 8. Thuc. l. 1.

Τυραννέω, idem quod τυραννεύω, Athen. l. 1. τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος. Demost. Philip. 3. τυραννῶσι τὰς τότε σώζοντας αὐτὰς, tyrannidem exercent in eos à quibus tunc servati fuerant. Sic apud Greg. de Iuliano, ὃν ἀρχὴ τοῦ βασιλέως τυραννήσας πρὸς τῶν ἄλλων τὸν λόγον, tyrannidem exercens in studia liberalia. Item generaliter dominor, obtineo, vel exupero: ut apud Alex. Aphr. probl. l. 1. τυραννεῖ ξυρότης ὑγρότητος δόλερίας.

Τυραννέομαι, idem quod τυραννεύομαι. Plat. polit. 1. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται. Significat etiam, cogor, vim patior, violor: apud Greg. oratione de Filio.

Τυραννήσαι, cupio τυραννεῖν, tyrannidem & imperium affecto. Laert. lib. 1. (ranni.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, sto à partibus ty-

Composita.

Ἀτυραννεύτος, ὁ καὶ ἡ, liber à tyrannico dominatu. Thuc. l. 1.

Ἐντυραννεῖος, tyranno subjectum esse.

Ἰσοτύραννος, tyrannis par & æqualis: ut ἰσοτύραννος ἀρχὴ, apud Aristot. Polit. 2. c. 7.

Μισοτύραννος, tyrannorum seu tyranni osor.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps, socius in tyrannide. (amans.

Φιλοτύραννος, amans & studiosus tyrannorum: vel tyrannidis

Ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus. Maccab. l. 2. c. 7.

Τύρβη, &c. vide in Σύρβη.

ΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, caseus: Od. ι. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βεβίθοντο. Aristop. in Ran. τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem: cui opponitur ὁ ξυρὸς & ὁ παλαιός. Apud Athen. lib. 1. & 14. τυρὸς αἰγέος caseus caprinus. ✠ Etym. item que Eustat. παρὰ τὸ πρᾶν deducunt, dicentes τυρὸν esse τὸ πεπιλμένον γάλα, lac quod servatur & reponitur, mutato η in υ, quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caseosus, seu qui è caseorum genere est. Plut. in polit. præcept.

Τυρόεις, εντος, ὁ, idem. Τυρόεις, ſ. ἄρτος, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theoc. Idyl. 1. Pro eodem per contractionem dicitur τυρῆς, unde τυρῆντες ἄρτοι, qui & τυρώντες apud Eust. & Athen. l. 3.

Τυρεῖον, ου, τὸ, caseolus.

Τυρόω, ῶ, coagulo, & cogo in caseum: Item agito, turbo, commisceo: *sicut lac rudicula agitatur, dum condensatur.* Athen. lib. 7. Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυρῶντες ὑπαυλοι.

Τυρωτὸς, dicitur lac quum in caseum condensatur. Apud Greg. ὥσπερ γάλα ἐτυρώθητε, à quibusdam exp. lacte candidiores facti estis: ab aliis, conglutinati estis.

Τυρόω, f. σω, idem quod τυρόω, in caseum cogo & denso: unde τυρέυσαι γάλα, apud Arist. hist. an. l. 3. Item agito, turbo, commisceo. Hesych. & Eust. Exponitur &, machinor, struo, fabricor, apud Dem. ὁ δ' οὐδὲν ἐτύρευσε τοιοῦτο.

Τύρευμα, τὸ, lac coagulatum & condensatum: vel lacticinium: Eurip. in Cyclop. Ἐκφέρεται νῷν τυρεύματ' ἢ μήλων τόκον.

Τύρευσις, εως, ἡ, & τυρεία ἡ, lactis coagulatio, & in caseum densatio: exponitur &, confectio casei. Aristot.

Composita.

Ἀλίτυρος, caseus sale aspersus, in Anth. Epigr.

Ἀτύρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui in caseum densatus & coagulatus non est: vel qui in caseum densari & coagulari nequit. Dioscor. l. 3. c. 41.

Βούτυρον, ου, τὸ, butyrum: spuma lactis, concretiusque quàm serum: inde dictum quòd à bubulo lacte ut plurimum fiat; teste Galen. & Plin. vide & de eo Dioscor. lib. 2. c. 81. βούτυρος, ου, ὁ, herbæ species. Hesych. ex Dionysio.

Βουτύρινος, η, ον, ὁ butyro factus: ut βουτύρινον μύρον, apud Dioscor. lib. 1. c. 65.

Συντυρόω, ῶ, in caseum cogo, & condenso, coagulo. Metaphoricè hujus passivo utitur, Aristoph. in Equit.

Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle injecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat.

ΤΥΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris, ea præsertim quæ est in mœnibus, ut vult Gal. apud Hippoc. ✠ dicta à Tyrrhenis ipsorum inventoribus. ¶ Est etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xen. in Pæd. ¶ Item propugnaculum, Hesych. Pro munitionibus aut ambitu urbis à Philostrato poni tradit Bud. Dicitur etiam τύρσος, Suid.

Τυθτὸς, vide in Τιτθός.

ΤΥΦΛΟΣ, ῆ, ὁ, cœcus, oculis captus, orbus luminibus, Il. ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάις, luminibus eum privavit. Plut. de fortuna, ᾧ τυφλῷ λοιδορεῖσθε, ὡς τυφλοὶ προσπίπτοντες αὐτῇ. Idem symp. l. 2. τωὶ καὶ τυφλῷ δῆλα. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, partes corporis quæ non habent oculos: apud Xen. pæd. 3. Apud Architectos τυφλοὶ τοῖχοι, cœci parietes, in quibus non sunt fenestræ, quæ lumen inferant. Apud Medicos τυφλὸν σύτερον dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum: quoniam uno foramine, tanquam oculo, sit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς, esse rei alicujus, quam non perspicit & videt: ut apud Plut. in Solone τυφλὸς ἐστὶ τὰ μέλλοντα ὁ ἄνθρωπος. ¶ Item qui non videtur, vix apparens, obscurus: ut τυφλὸν κῦμα. in Epigr. Τυφλὴ πηδαξ, fons non apparens, Xen. ¶ Item cordus, κωφὸς. Hesych.

Τυφλότης, ήτος, ἡ, cœcitas. Plut. in Aristot.

Τυφλόω, ῶ, f. ώσω, excœco, seu obcœco, oculis privo. Eurip. in Cycl. Οὗτός με τυφλοῖ βλέφαρον.

Τυφλόομαι, excœcor, oculis privor. Metaphoricè apud Pindar. in Olymp. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φρένες, futura non cernunt mentes: apud Plat. in Tim. τέκνων τυφλωθέντων exp. his orbatus. Dicitur & vox τυφλοῦσθαι, obscurari. Plut. symp. 8.

Τύφλωσις, εως, ἡ, excœcatio, seu obcœcatio. Exponitur &, cœcitas apud Hippoc. aphor. l. 6. (pocr. exp.

Τυφλώδης, qui oculos sedet & velut attonitus, ut Gal. apud Hip-

Τυφλώττω, cœcus sum, cœcutio. Metaphoricè plerunque de animo dicitur: Herodian. l. 3. Πλωτῆρας τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, cœcutiens nimia cupiditate. Greg. de bapt. τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡμέρον, quibus ratio est obcœcata. Vide & composita ex Ὤψ, in Ὄπτομαι.

Τυφλῖνοι, dicuntur fel pentes cœci: quibusdam cœciliæ. Aristot.

Τύφλη, nomen piscis, apud Athen. l. 7. (hist. an. l. 8.

Composita.

Ἀποτυφλόω, ῶ, excœco, seu obcœco, Alex. Aphr. Plut. διὰ δυσπνίας.

Ἐκτυφλόω, ῶ, idem Aristoph. Plut. & Eurip. Ἐκτύφλωσις, excœcatio.

Ἐπιτυφλόω, ῶ, obcœco.

Ὑπότυφλος, aliquantum cœcus, luscitosus.

ΤΥΦΩ, F. θύψω, fumum excito: in qua significatione dicitur etiam τύπτω κάπνον, ut Herodo. ἐσβαίνοντες τὰ πλοῖα, τύφειν κάπνον, fumum excitare ad dandum signum sui adventus. Dicitur etiam τύφω κάπνῳ, fumo excitato infesto: apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, uro: Eur. in Cyclop. Τυφέτω, καιέτω τὸν Αἴτνας μηλονόμον.

Τύφομαι, fumo infestor Apollon. Arg. 2. λιγνύοσιν κάπνῳ τυφόμενα. Item neutraliter, fumo, fumigo: ut Esaiæ 42. λίνον τυφόμενον ὁ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item incendor, inflammor, uror: Plut. in Solone, τυφομένῳ ἀδρὰ πυρὸς ἔτι ζῶσιν φλόγα, τῷ ἐφαπλῶ μνήμῃ καὶ χάρει, flammam incensam adulto & corroborato igne. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marcesco seu flaccesco. Hesych.

Θύψις, εως, ἡ, ustio, crematio. Suid. & schol. Aristoph.

Θυμάλωψ, titio, semiustus carbo: seu titio exigni sublatus & ambustus, Aristoph. in Acharn.

Τυφεδὼν, όνος, ἡ, accensio, inflammatio, ustio. Suid.

Τυφεδανὸς, οῦ, ὁ, epitheton de crepiti, & cujus cadaver propediem sit cremandum. Aristoph. in Vesp.

Τύφος, seu τῦφος, ου, ὁ, fumus: apud Marc. Aurel. ¶ Item jactantia, ostentatio, arrogantia, fastus, insolentia. Luc. ἀπὸ τῶν τύφου ἀπομαθήσῃ καὶ γνώσῃ σαυτόν. Plut. de deo Socr. τὸν δὲ τύφον ὥσπερ ἰλὺν καπνὸν φιλοσοφίας, ἐκ τῆς σοφιστικῆς ἀποσκεδάσας. Exponitur etiam, stupor attonitus, apud Hippocr.

Τυφώδης, εως, ὁ καὶ ἡ, decrepitus & capularis. Apud medicos τυφώδης πυρετὸς, febris quædam continua & ardens, de qua Gal. comment. in Aphor. 42. l. 7. & Aet. l. 5. c. 89.

Τυφόω, idem quod τύφω, fumo infesto vel eneco: Hesych. ¶ Item effero & insolentem reddo. Plut. ἀνθρώπων δὲ τυφοῦσι καὶ ἀποκνίσσουσι οἱ ψευδῶς καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, faciunt ut insolescat. Herodian.

rodian. l. 6. τὸν δὲ Περσῶν ἀνὴρ μεγίστων πραγμάτων ἐπὶ τυραννικῇ πανηγύρει ἔσχεν ἀπραγμοσύνην.

Τυφόομαι, ἀπ. μ. εἶμι, ror, insolesco: Laert. in Antist. ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς πτυφομένον Sic & apud Luc. Item ὁ πτυφομένος, amente & attonitus. Arist. in probl. Διὰ τί οἱ πτυφόμενοι, ποιᾷ μανίᾳ. Sic & apud Dem. & Plut.

Τῦφων, ventus quidam repentinus, seu procella: vortex igne factus, seu vortex procellosus & everberans: Arist. de mundo. τυφὼν ἐστὶ τὸ ἀπράπων ἔχει τῆς γῆς ἀνωθέν, ἐὰν ἄπυρον ᾖ παντελῶς. Pro eodem dicitur & τυφὼς: apud Eurip. in Phœn. & Aristoph. in Nub.

Τυφωνικός, ή, ὁ, typhonicus: ut ἄνεμος τυφωνικός, ὁ πολέμιος εὐροκλύδων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus: Act. Ap. 27.

Τυφών, seu τυφώς, & poëticè τυφάων & τυφοεύς, nomen proprium gigantis, Typhon seu Typhoeus: Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog.

Τυφαονίος, Typhaonius, seu Typhoius: τυφαονία πέτρα.

Τύμβος, Τέφρα, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita ac primum ex τύφω & τυφόω.

Ἐκτυφόω & ἐκτύφω, in fumum redigo.

Ἐκτυφόομαι & ἐκτύφομαι, in fumum evanesco: Dioscor. l. 1.

Ἐντύφω, idem quod ὑφαίνω: Aristoph. in Vesp. ἢ σὺ σοφὸς εἶ Αἰσχύλου σὺν τοῖς Σελαρίοις, fumo infesta & abige. Item incendo. Chrysost. in Ep. ad Ephes. Exponitur etiam, intùs foveo, apud Phil. de mundo.

Ἐπιτύφω accendo in, inflammo adversus: Suid. ex Aristoph.

Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito: Plut. in Pericl. Item succendo, ignem subjicio. Et metaphorice, provoco: apud Dionys. Areop. Item paulatim uro, seu ustulo: Luc.

Composita a τύφω, jactantia.

Ἀτυφία, ἡ, ὁ ἢ, minimè fastuosus: Plut. in Alex.

Ἀτύφως, sine fastu modestè: Idem de aud. poëm.

Ἀτυφία, animus fastûs expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa. & de deo Socrat.

Ἱπποτυφία, ἡ, equina superbia: aut fastus, qualis est eorum qui se equis jactitant: Laert. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Ὑποτυφόω, aliquantum fastuosus & elatus, seu sub quo latet jactantia & superbia: Plut. in Pericle.

Τυχή, &c. vide in Τυγχάνω, sum. Τυγχάζω, in Τύχω.

ΤΩΘΑ΄ΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exponitur etiam, convitiis incesso: Aristoph. in Vesp. ἵν' αὐτὸν τωθάζω νεανικῶς. Aristot. rhet. 2. οἱ ἐπιδέξιοι τῇ τωθάσσει. Apud Theoc. Idyll. 16. Πολλά με τωθάσδουσι οἱ ἀλιτήλιοι ἔδην ἰδόντες, exp. multum me incusantes.

Τωθασμός, irrisio.

Τωθασής, irrisor. Τωθασικός, irrisorius.

Τωθασικῶς, irrisoriè, cum irrisione: apud Laert. in Speusippo.

Ἐπιτωθάζω, (comp.) irrideo, derideo, convitior. Theod. hist. Eccl. l. 3. item effusè rideo & cachinnor. Hippoc. ep. ad Demagetum, μὴ μάλα ἐπιτρόπῳ ἀνεκχάσκε καὶ ἐπιτώθασον. Exponitur etiam, assentor, adulor.

Τὼς, vide in Ὡς.

Φιλοτωθάζω, libenter derideo: Hippoc. ep. ad Demag.

Υ

Nota literæ quam ψιλὸν, communiter vocant. Aeoles autem ὖμ, ut madet Eust. ¶ Ab hujus literæ figura os quoddam ad radicem linguæ situm dicitur ὑοειδὲς, à quibusdam & ὑψιλοειδὲς. ¶ Ab Aeolibus ponitur pro ο: ut ὄνυμα pro ὄνομα.

Ὑ Ὑ, vox facta ad exprimendum sonum, quem quis olfaciens edit spiritum naribus attrahendo: ut ille apud Aristoph. in Pluto, carnes sufflans olfaciens, ait εὖδον ἐπίνω μιαρωτάτῳ πολὺ κρῆμα πεπεμκὼς καὶ κρεῶν ὠστηθῆναι: Ὑ, ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. ὖ. Scholiastes dicit esse etiam adverbium admirantis.

Ὑάδες, ὑαγρα, ὑανὶς, vide Ὗς in Σῦς.

ΥΑ΄ΚΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, vel ὁ, hyacinthus: nomen herbæ & floris, apud Theoc. Idyl. 10. Nicand. in Ther. Dioscor. l. 4. c. 63. ¶ Delphinii etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari scribit idem Dioscor. l. 3. c. 85. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in Epigr. & Apocal. 21. à colore hyacinthi flori simili sic dicta. ¶ Item lana aut fila hyacinthino colore imbuta: Exodi 28.

Ὑακινθώδης, ες, ὁ ἢ ή, hyacinthinus, i. hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, η, ον, hyacinthinus, purpureus vel subniger in modum hyacinthi. Od. ψ. Οὖλαι ἠκέκμας ὑακίνθινα εἵματα ὠμοιν. Ὑακινθίς, ίδος, ἡ, hyacinthis: Athen. l. 4.

Ὑακινθίζω, hyacinthum retero, hyacinthi in imitor, hyacinthino sum colore: apud Areth.

ΥΑΛΟΣ, sive ὕελος, ου, ἡ, vitrum: Lucian. de scrib. hist. παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς πολίσεως ὑάλου, Alex. Aphr. ὥσπερ δι' ὑάλου ἐμφαίνει τὸ δι' αὐτῆς ἑ χρώματος, tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus: apud antiquos, ut testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub.

Ὑάλη, dicitur etiam pro ὕαλος, teste Hesych. & Suida: ut τύλη pro τύλος. (ὑ λώδης.

Ὑαλώδης, ες, ὁ ἢ, vitro similis, vitreus. Pro eodem dicitur, &

Ὑαλόεις, εσσα, ὁ, idem: unde ὑαλόεν; Hesych. est λαμπρὸν, λιθῶδες, splendidum, pellucidum.

Ὑάλεος, & contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: ut ὑαλᾶ ἐκπώματα, apud Luc. de scrib. hist. Ὑάλινος, idem: unde ὑαλίνη γλαυκότης, Dioscor.

Ὑάλιος, ὁ, idem: unde ὑαλίνη γλαυκότης, Apo. 4. Dicitur & ὑέλιος: ut ὑέλινα κρύσταλλα, apud Alex. Aphr.

Ὑάλος, pro iisdem. Hesych.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore & pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem. Ὑελίζω, idem.

Ὑαλόω, in vitrum converto, unde Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

Ὑὰς, vide Ὗς in Σῦς. Ὑβὸς, in Κύπτω.

ΥΒΡΙΣ, εως, ἡ, injuria, contumelia, seu injuria contumeliosa, aut injuria simul & contumelia, injuria petulanter illata: interdum exponitur etiam, insolentia petulantia, superbia. Aristoph. in Plut. ἀνὴρ ὕβρεως πολλῆς τὰ πάντα ἐστὶ. Dem. in Mid. ἐπὶ ὕβρει καὶ πάντων ὑβριστικῶν ἀφορητοτάτῳ. Dicitur ὕβρει ὑβρίζειν: ut apud Plut. symp. lept. Ἐμοὶ ὑβρεως ὕβρεις ὑμᾶς ὑβρικέναι, ingnem nobis fecit injuriam. Et ὕβρει ἀντιδιδόναι, vicissim injuria & contumelia afficere, apud eundem in polit. præc. Apud Hesiod. in Erg. ἐκ ὕβρεως Ἀνέρες ἀμείνονες, adjectivè accipitur ὕβρεις pro ὑβριστής.

Ὑβρίζω, f. ίσω, & Att. ίῶ, injurius sum, protervus & insolens sum, insolesco. Od. σ. Ἀλλὰ μᾶλ' ὑβρίζεις, κατὰ τοι νόον ἐστὶν ἀτάλλειν. Demosth. Olynth. 3. οὔτε Φίλιππος πώποτε τοσοῦτον ὑβρίκει χρόνον. Aeschyl. apud Athen. l. 15. ἐδόλου ἥσσονας Ὑβρεῖ ὑβρισμοὺς, non minus erat injurius & contumeliosus. Item injuria & contumelia afficio, petulanter injuriam infero. Il. λ. Ἡ μέας ὑβρίζοντες ἀπὸ σταλα μηχανόωντο. Demosth. ἐὰν ἰδιώτην τις ἀβρίσῃ. Et cum gemino accus. Xen. Paed. 5. τὸν μὲν ἀδελφοῦ ταῦτα ὑβρίζει, τί δεῖ λιγεῖν: Sæpè cum præpos. εἰς, sequente, vel accus. pers. ut εἰς τὸν θεὸν ὑβρίζειν, Apud Aristoph. in Nub. vel accus. rei: apud Herodian. l. 4. οὐκ ἐθέλουσιν ἀδελφὸν ὑβρίσαι τε μόνοι εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, constupro, pudicitiæ vim infero, ut apud Luc. in Solœc. ἡ γὰρ ὄϊς γυναικα ὑβρίζει τὸν σὸν, εἰς σε ὑβρίζει, Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt & lasciva: ut quum taurus petulcus cornu ferit: unde ὑβρίζοντες οἱ ὄνοι, apud Herodot. Dicuntur & plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant & foliorum copiâ: unde ὑβρίζον λείριον, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8

Ὑβρίζομαι, contumelia afficior. Demosth. in Mid. ἐλέγξω δὲ πρῶτον ὅσα αὐτὸς ὑβρίσθην.

Ὕβρισμα, τὸ, idem quod ὕβρις Plat. in ep. Dem. ad Mid. Sic dicitur etiam quod quis per ludibrio habet: apud Eurip. in Orest. Ὕβρισμα θέμενοι τὰ λαμπρὰ γόνου.

Ὑβρισμὸς, idem Athen. l. 15. ex Aeschyl.

Ὑβριστὴς, ῆς, ὁ, injuriosus, contumeliosus, insolens & protervus. Exponitur etiam, convitiator. Item stuprator. Ὑβρίστρια, convitiatrix, invectiva.

Ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, idem cum ὑβριστὴς. Od. α. Ὑβριστὴ δ' αὖ τοῦτό γ' ἀπάσσαλον οὐδεὶς ἔχησιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Sic & apud Aristoph. Aesch. Plut. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu furientes seu petuli. Fœm. ὕβριστις, injuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantivè idem cum ὕβρις. Suid. Comparat. ὑβριστότερος, protervior, petulantior, insolentior. Xen. Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eundem. apomn. 1.

Ὑβρικὸς, pronus ad afficiendam injuria & contumelia, qui injuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστὴς: ut ὑβρικὴ ἐπιστολὴ, apud Aesch. in Ctesiph. & ὑβρικὰ λοιδορήματα, Plut. in symp. lept. sap. sententiæ contumeliosæ. Dicuntur & vites ὑβρικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt, Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ At ὑβρικὰ τὰ, dicebatur quoddam Argivorum festum, quo mulieres insolentiùs in maritos agebant virilibus indutæ vestibus, in memoriam patriæ ab hostibus sua virtute defensæ. Plut. in lib. de virt. mul.

Ὑβρικῶς, more τῶν ὑβρικῶν. injuriosè, contumeliosè, insolenter, petulanter. Xen. Cæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Ἀνθυβρίζω, vicissim injuria vel contumelia afficio, illatam injuriam ulciscor. Plut. in Per.

Ἀνύβριστος, ὁ ἢ ή, nulla injuria seu contumelia affectus, nulli injuriæ obnoxius. Phoc. Item à quo injuriæ & contumeliæ alienæ sunt, non insolens nec petulans: ut αὐνύβριστος παιδιὰ, apud Plut.

Ἀφυβρίζω, injuria vel contumelia afficere desino, à petulantia & protervia desisto. Synes. in ep. ad Euopt.

Ε᾽νυβρίζω, injurius & contumelioſus ſum in, inſolentia & petulantia utor in: Herodian. lib. 5. τὸ σῶμα ἐκ παρέδοσαν σύφειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βελομένοις. Idem cum dat. perſ. l. 8. ἀβλήσωντες ζῶσιν ἐνυβρίσαι.

Ε᾽νύβρισμα, τό, id in quod injuriosè & contumelioſè debacchamur: ludibrium. Plut. Ioſeph. Exponitur &, contumelia.

Ε᾽ξυβρίζω, inſolentiùs efferor, inſolentia & petulantia modum excedo: Xen. Pæd. 3. δοκεῖ μοὶ τοι μηδὲ τῶν αὐτῶν ἀνδρὸς εἶναι, καὶ σὺν τυχὸν ἐξυβρίσαι, καὶ παίσαντα ἔχειν πλέον. Apud Dionyſ. Areop. εἰς θείας ἀθέσμους σπουδὴν ἐξύβρεσι δεινότητες, exp. procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis differeret. Dicuntur & flumina ἐξυβρίζειν, quum extra alveos erumpentia petulanter evagantur. Item plantæ quæ nimia ſoli ubertate laſciviunt & luxuriant, apud Theophr. de cauſ. plant. l. 3. & alibi.

Ε᾽ξύβρισις, ἡ, in ſegetib. dicitur ejuſmodi laſcivia & luxuria.

Ε᾽φυβρίζω, contumelia afficio, injurius & petulans ſum adverſus aliquem: Il. ι Greg. Naz. Exponitur etiam, ſugillo: Plut.

Ε᾽φυβριστὴς, & ἐφυβριστὴς, qui in aliquem injutius ſeu contumelioſus eſt, vel injurius, contumelioſus, inſolens, petulans: in Epigram.

Ε᾽φύβρισμος, contumelioſus, probroſus: ut τυραννίδος ἐφυβρίσμου, apud Herodian. l. 6.

Ε᾽φυβρίστως, contumelioſè, ignominioſè: Idem l. 2.

Καθυβρίζω, idem cum ἐφυβρίζω: vel, inſolenter & petulanter afficio injuriis. Exponitur &, injuria laceſſo: Plut. in Cam. πολλὰ τὴν χώραν καθυβρίσαντες. Item inſulto: Soph. in Aiace, τοῖς σοῖς ἔχθεσι καθυβρίζων. Item ignominia & dedecore afficio, dedecus inuro, contumelioſum & probroſum reddo: Herodian. l. 1. καθυβρίζοντες τὸ ἀξίωμα αἰχίστῳ καὶ μεμιασμένῳ χάματι.

Περιυβρίζω, ſingulari injuria & contumelia afficio, injurioſiſſimus & contumelioſiſſimus ſum in. Herod. τ βασιλέα ἡμέων περιυβρίσας ἐξέβαλε. Et ſimpliciter, injuria & contumelia afficio: Ariſtoph. in Veſp.

Περιυβρίζομαι, ſingulari injuria afficior: Plut. Δεινῶς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων περιυβρισμένος.

Προσυβρίζω, præterea injuria afficio, inſuper ſum contumelioſus: Demoſt.

Υ᾽βωμα, ὕβωσις, vide Υ᾽βὸς, in Κύπτω.

ΥΓΙΗ᾽Σ, ές, ὁ καὶ ἡ, ſanus, integræ & incolumis valetudinis: ut ὑγιέστερος κρότων, proverb. apud Said. quod dici ſcribit de iis qui ſunt optimæ valetudinis: Thuc. l. 3 πάλιν αὖτὸν κατέστησαν ἐς τὸ τᾶχος σῶν καὶ ὑγιᾶ: *Attica contractione* pro ὑγιέα. ¶ Item metaphor. ſanus, non vitioſus ſeu non vitiatus: ut apud Dionyſ. Long. ὑγιὴς κρατὴς. Plat. ep 6. φίλοι βεβαιοί τε καὶ ἦθος ἔχοντες ὑγιές, bonis moribus præditi. Sic paſſim, ἤθεα ὑγιὲς, apud Ariſtoph. Thuc. Plat. Dem. &c. Exponitur etiam, verus, ſyncerus: ut Il. ϑ. μῦθος ὑγιὴς. Sic apud Dem. ταῦτας, τίνυν ἐπιστολὰς ἤθεν ἐστὶ ὑγιὲς, nihil verum & ſimplex, ſed omnia ſubdola.

Υ᾽γιῶς, ſanè: ut ὑγιῶς λέγειν, apud Athen. l. 2. Item metaph. rectè, ſine vitio: Dem pro cor. Philo de mund.

Υ᾽γίεια, ἡ, ſanitas, bona valetudo: Iſocrat. ad Demon. τ ὑγιείας πολλοῦ ἐπιμέλειαν ἔχομεν. Athen. l. 1. παλαιὸς οἶνος ποῖος ὑγιείαν ποιοφορώτερος. Pro eodem per ſyncopen dicitur ὑγεία: apud Luc. quod & Minervæ eſt epitheton, apud Pauſan. in Att. & Plut. in Per. Item ὑγεία ſeu ὑγίεια dicebatur maza, quæ in ſacrificiis deguſtanda præbetur, teſte Athen. l. 3. Etym. & Heſych.

Υ᾽γιεινὸς, idem quod ὑγιὴς, ſanus, proſpera valetudine utens: ut ὑγιεινὰ σώματα. Ariſtot. eth. 3. c. 4. Item conferens ad ſanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam, ſaluber: unde τ σπάνιν τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, Iſocr. &c. ὕδασι ὑγιεινοῖς χρῆσθαι. apud Ariſtot. polit. 7. Υ᾽γιεινὴ, ἡ, dicitur pars medicinæ, cui ſanitatis cura incumbit. Τὸ ὑγιεινὸν, dicitur etiam ſignum ſanitatis, item ſanitatis capax, teſte Ariſtot. metaph. 3.

Υ᾽γιεινῶς, ſanè, ſalubriter. Plat. Polit. 9.

Υ᾽γιαίνω, ſanus ſum, rectè valeo, bona utor valetudine: Luc. ὑγιαίνειν μοὶ ἄριστον τὸ δηδύτερον, καλὴν γλυκεῖαν πεῖσιν ἦ, πλατεῖαν. Imperativus ὑγίαινε, in ſalutationibus uſurpatur, quum profperam valetudinem alicui precamur, ſeu quum alicui ſalutem dicimus, tam in colloquio, quàm in epiſtolis. Alexis. Ὦ δέσποθ᾽ ὑγίαινε, ὡς χρόνῳ ἀπόλωλας. Item ὑγιαίνω, ſanæ mentis ſum, mentis compos ſum. Ariſtoph. Γέρων αὖτὸς ὢν ἔχ᾽ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. Dem. Philip. 3. μητενῶ μήτ᾽ αὖδὶς ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχητε τὸν νοῦν. Vnde ὑγιαίνειν, exordiis epiſtolarum præfigi ſolebat, quoties ſaniorem mentem precabantur: & etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mens ſana optabatur ei, qui per χαῖρε aliquem ſalutârat: ut apud Plut. de loquac. de Cæſare & Fulvio narratur. Significat ὑγιαίνω etiam ſalubris ſum: ut γῆς ὑγιαινούσης χυμοὶ, terræ ſalubris ſucci: apud Syneſ. ep. 79. Item rectè habeo. Dem. τὰ παρ᾽ ὑμῶν ὑγιαίνειν.

Υ᾽γίωσις, q. d. convaleſcentia: via ad ſanitatem. Themiſt. in Phyſ. l. 2.

Ε᾽ξυγιαίνω, (*comp.*) ſano, ſanitati reſtituo: Hippocr.

Υ᾽γιάζω, idem. Ariſtot. polit. 3. ἄριστον τὸν μισθὸν τὸν πόνον ὑγιάσαντες, ægris ſanitati reſtitutis. Et neutraliter, idem quod ὑγιαίνω. Xen. in Oecon. ἀμφότεροι ἔνιοι ὄντες καὶ ὑγιάζοντες.

Υ᾽γιάζομαι, ſanitati reſtituor, vel ſaneſco, convaleſco: ut ἤλπιζον ὑγιαζόμενοι, apud Alex. Aphr. prob. l. 1.

Υ᾽γιόω, idem quod ὑγιάζω & ὑγιάζομαι. Heſych.

Υ᾽γιηρὸς, ſanus, ut ὑγιηρὸς γένος, apud Hippocr.

ΥΓΡΟ᾽Σ, ᾶ, όν, humidus, humectus, madidus: ut apud Xen. de re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν σταθμῶν, ſtabula quæ ſunt humidiora. Sic apud Hippocr. ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας, viris natura humidis. Interdum dicitur de rebus liquidis & fluidis: ut ὑγρὸν ἔλαιον, ὑγρὸν μέλικρυ, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν γάλα. Sic ὑγρὰ πόσις, apud Dioſc. Apud Plat. de legib. ὑγρὰ μίσγω, menſuræ rerum liquidarum. Fœm. gen. ὑγρά, ſeu Ionicè ὑγρὴ, interdum ſubſtantivè accipitur pro ὑγρὸς κέλευθος (quod eſt apud Hom. Il. α.) mare, pelagus: ut Il. ξ. οἱ μ᾽ οἴσουσιν ἐπὶ πρηνέα φερέμεν τε διὰ ὑγρὴν, qui me per mare & per terras ferent. ¶ Item metaph. tener, mollis: ut ὑγραὶ ἀγκάλαι, apud Eurip. in Theſeo, molles & teneri lacerti. Apud Xen. de re equ. χαλινὸς ὑγρὸς, molle frænum: cui oppon. σκληρὸς ibidem. Item flexibilis & agilis: Idem ibidem: τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. Exponitur etiam, laxus, remiſſus, apud eundem. Item fluxus, lubricus, apud Plut. de fortit. Rom. ☞ Fieri ab ὕω tradit Etym.

Υ᾽γρῶς, humidè, liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item flexibiliter, agiliter: unde ὑγροτέρως, mollius, flexibilius, apud Xen. de re eq.

Υ᾽γρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. de fort. Alex. Luc. de ſaltat. Item flexibilitas: ut ὑγρότης τῶν μελῶν, apud eundem Luc. de luctu.

Υ᾽γραίνω, humecto, madefacio. Plat. polit. 1. ἤδη ἐηρότητος τὸ ὑγραίνειν, ἀλλὰ τὸ σώζειν. Eurip. in Helen. βλέφαρον ὑγραίνω δάκρυσι.

Υ᾽γρανσις, ἡ, humectatio: Alex. Aphr.

Υ᾽γρασία, ἡ, humiditas, humor, uligo: Galen. & Hippocr.

Compoſita.

Α᾽νυγραίνω, humecto, madefacio. Item mollio, mollifico: Plut. in Pomp.

Δίυγρος, humidus uliginoſus. Item mollis, infirmus.

Διυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto. Hippocr. aphor. l. 7.

Ε᾽νυγρος, *itidem*, humidus, madens: ut εὔυγροι τόποι, apud Dioſc. Item in humido degens, aquatilis.

Ε᾽ξυγρος, prorſus humidus, ſeu aqueus. Hippocrat. de victu in morbis acut.

Ε᾽ξυγραίνω, idem quod διυγραίνω: apud eundem. Exponitur &, languidum reddo.

Ε᾽φυγρος, idem quod δίυγρος & εὔυγρος.

Κάθυγρος, pro iiſdem. Dioſc. & Hippocr.

Κατυγραίνω, idem cum ἐξυγραίνω. Hippoc. aphor. l. 4. & Theophr.

Παύγυγος, leviter humidus: vel ſimpl. humidus, madens. Τὸ παύγυγον emplaſtri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initiò liquidum eſt, ſed poſtea conſiſtit & durеſcit; vide Gal. τῶν καθ᾽ ὕλην, l. 7.

Παρυγραίνω, aliquantum humecto.

Προϋγραίνω, ante humecto: Hippocr. aphor. l. 4.

Στένυγρος, arctus, anguſtus: propriè de anguſtia in mari aut fluviis aut aliis locis humidis. Simonid. Μὴν ἐσυγρὸν ξωστικὸν ἐν ἀτραπῷ, in ſemita ſeu calle anguſta.

Στενυγρόω, humorum meatus conſtringo & ſicco: vel coarcto locum, in quo humiditas eſt. teſtibus Gal. in lex. Hippocr. & Erotian. Exponitur & generaliter, coanguſto, in arctum ſpatium cogo: apud eundem Gal. ibidem.

Υ᾽φυγρος, aliquantum humidus, vel ſimpl. humidus.

Γέφυρα & Σπόγγος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Υ᾽δαλέος, &c. vide Υ᾽δωρ. Υ᾽δαίω, &c. in Υ᾽δω.

Υ᾽δνον, in Οἰδέω. Υ᾽δὼρ, ὕδατος, &c. in Υ᾽δωρ.

Υ᾽ΔΩ, celebro, cano, dico, ὑμνῶ, ᾄδω, λέγω: Heſych. & Etym. Apud Nicand. in Alexiph. ponitur pro voco.

Υ᾽δέω, ῶ, idem: Heſych. & Etym. Pro eodem dicitur etiam ὑδείω metri cauſa: Callim. in hymn. in Iovem, Αὐτίκα χαλκῆας μεν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο.

Υ᾽δέομαι, celebror, cantor, laudor: Apol. Arg. l. 2. Καὶ τὰ μεν ὧς ὑδέονται, i. ᾄδονται καὶ λέγονται.

Υ᾽δὴς, ές, ὁ, qui carmina pangit, vel qui carminib. laudes alicujus dicit: Poeta Heſych. Item ſapiens, intelligens, prudens: in qua ſignificatione legitur & ὕδηπνος, apud eundem.

Υ᾽μνος, ου, ὁ, hymnus, carmen: ut γαμικὸς ὕμνος apud Athen. l. 4. carmen nuptiale. Heſiod. in Erg. ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν. carmina dicere. Dicitur & ἀοιδὴς ὕμνος. Od. θ. pro φόρμιγξ, ſeu ὕμνος. Interdum peculiariter dicitur carmen in honorem Dei: ut ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Δία, &c. Dicitur & ὕμνος ἀπόλλωνος, pro εἰς Ἀπόλλωνα. Apud Athen. Davidis etiam Pſalmi vocantur, ὕμνοι à Philone. ¶ Item oraculum, χρησμὸς, Heſych. ¶ Anacreontem ὕμνος pro ῥῆσις uſurpaſſe teſtatur Euſt. itidemque ſcholiaſtes Sophoclis annotat apud Poetas, præſertim tragicos accipi pro cantione lugubri.

Υ᾽μνία, ἡ, (& poeticè ὑμνέα) idem quod ὕδη ſeu ὑδεία, carmine celebro, hymnis decanto: propriè de Poetis dicitur.

&c

iis qui carmina recitant. Hom. hymn. in Apoll. Item simpl. prædico, dico: ut apud Plat. de rep. l. 2. πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνῶσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, uno ore prædicant seu dicunt. Item prædico, celebro, decanto, laudibus celebro, laudo: Herodian. l. 1. τῶν καλάκων εἰς αὐλῳδίας ἐξάξαι αὐτὸν ὑμνούντων. Et cum duplici accus. Thuc. l. 2. ἃ γὼ τότε πάλιν ὕμνησα, οὐ τῶν δεῖ καὶ τῶν τοιῶνδε δέεται κόσμησιν, quæ in urbis laudem & gloriam dixi. ¶ Item convitior, incuso, seu accuso, carmine perstringo & diffamo, vel maledictis celebro: Eurip. in Medea, τόδε ἐμὲ δ' ὑμνεῖσ' ἀπιστοσύνῃ. Sic & Sophoc. Aeschyl. Plat. de rep. l. 1. ¶ Item deploro & lamentor, apud eundem Plat. & Soph. in Electra, ut exponit Schol. & Suid.

Υ῎μνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis aut carmine. Et pro laudum decantatione, apud Greg. Naz.

Υ῎μνητὴς, ῆος, ὁ, five ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, celebrator, laudator: propriè, qui carmine laudes alicujus celebrat.

Composita ex ὕμνος & ὑμνέω.

Α῎υμνέω, idem quod ὑμνέω, Luc.

Βαρυόμνων ἁγιάων, in Epig. exp. hymnorum sanctorum.

Ε῎ξυμνέω, hymnis prosequor, celebro, idem quod ὑμνέω.

Εὔυμνος, seu εὐύμνων, laude dignus, celebrandus. Hom. hymn. in Apoll. Πῶς χάρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα: Substantivè pro bono hymno usurpavit Lasc.

Ε῎φυμνον, ου, τὸ, quod hymno succinitur, canticum quod post hymnum decantatur. Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ε῎φυμνέω, ῶ, decanto, celebro, apud Plat. de leg. Apud Soph. in Oedip. tyr. Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, in malam partem accipitur pro δυσφημεῖν, teste Eust. vel pro αὐτομόζων, ut vult Schol. Apud eundem in Antig. λοίσθιον δέ σοι κακὸς Πρόξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ. idem Schol. exp. diras imprecata tibi ut liberorum tuorum occisori.

Καθυμνέω, ῶ, idem cum ἐφυμνέω.

Πλούυμνος, multos habens hymnos, celebris-Hom. hym. in Bacch.

Υ῎περύμνητος, ος, ὁ, ἡ, laudibus super omnia evectus vel evehendus: summis laudibus celebratus vel celebrandus.

Αἰσυμνήτης, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Υ῎ΔΩΡ, τὸ, genit. ὕδατος, (ab inus. ὕδω) aqua. Interdum producitur: ut Od. ν. ἁλὸς ἀτρυγέτοιο ἄλμυρὸν ὕδωρ, interdum corripitur: ut Il. ι. Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, afferte aquam lavandis manibus. Dicitur ὕδωρ ἐπὶ χερὸς, apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lavandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: ut Od. γ. τὸς πόντε νέας κυανοπρῴρους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων αὔεμός, τε ἐξ ὕδατος. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluvia: Xenoph. Hellen. 1. ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ ἐβρεντικὰ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Aristot. (de apibus.) ἀποτινύουσι δὲ καὶ χιόνα καὶ ὕδωρ καὶ μέλιτταν. Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: ut apud Dioscor. l. 4. c. 173. καθαίρει καὶ τὸν χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquasque detrahit. Sic & Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra, ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, fidus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit.

Υ῎δωρ, etiam dicitur poeticè pro ὕδατος: ut Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδωρ φύσαν, pro ὕδατα. Et Orph. in Argon. (de Acheronte fluvio) Ἀργυροειδὲς ὕδωρ ποταμέων. ☞ Grammatici ab ὖω derivatum dicunt, pleonasmo literæ δ.

Υ῎δατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens, aqueus. Theophrast. Aet. &c.

Υ῎δατώσις, εως, ὁ, idem: unde in fœm. ὑδατώσασα ἴασις, apud Dionys. de situ orb.

Υ῎δεινος aqueus, in Epigr. ὑδατίνης ἔρεχίονας exp. brachia rosida.

Υ῎δικὸς, aquarius, ad aquam pertinens: ut ὑδικὸν σημεῖον, signum & indicium pluviæ futuræ. Theophr. in Prognost.

Υ῎διον, τὸ, aquula: seu simpliciter, aqua: & specialiter, aqua pluvia. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 4. Aristot. hist. an. l. 8.

Υ῎δατις, ιδος, ἡ, aquula: medicis est pinguitudinis superiori palpebræ substratæ extima parte incrementum. Exponitur etiam, stilla, gutta. Hesych. & Suid.

Υ῎δατόω, aquosum reddo: unde ὑδατωθὲν, in humorem resolvi.

Υ῎δατόομαι, aquosus fio, aquesco: vel idem quod ὑδατόω. Gal. apud Hippocr.

Υ῎δαλέος, aquosus, aqueus, apud eundem.

Υ῎δαρὴς, έος, ὁ, ἡ, idem: ut ὑδαρὲς ὀξύκρατον, apud eundem ad Glauc. & ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, vel immodicè dilutum. Xenoph. & Athen. l. 10. Metaphoricè usurpatur pro, fluxus, infirmus; ut ὑδαρὴς φιλία. Aristot. pol. 2. Υ῎δαρὸς, pro eodem. Hesych.

Υ῎δαρόω, reddo aquosum seu aqueum & dilutum: unde ὑδαρωθὲς οἶνος, in Pand.

Υ῎δρος, idem cum ὕδρωψ, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Υ῎δρώδης, hydropicus. Gal. Υ῎δρικὸς, idem: apud eundem ad Glauc.

Υ῎δριάω, hydropicus sum, intercutis vitiis laboro. Dioscor. l. 5.

Υ῎δριασις πάθος, aquæ intercutis & hydropis.

Υ῎δρώδης, έος, ὁ, ἡ, aquosus, humidus.

Υ῎δρωψ εντος, ὁ, idem: unde fœm. ὑδρόεσσα, & contracte ὑδρῆσσα, dicta fuit Cos insula seu Tenon propter aquarum abundantiam, teste Aristot. & Plin.

Υ῎δρηλος, idem cum præcedentibus: ut γῆ ὑδρηλὴ, apud Athen. l. 2. Apud Nicand. in Ther. ὑδρηλὴ καλαμίνθη, vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teste ejus schol. ¶ At ὑδρηλὸς Hesych. est coluber seu serpens aquaticus. Item mutabilis.

Υ῎δριον, τὸ, aquula. Item parvum vas aquarium, parva hydria. Hip.

Υ῎δρια, ἡ, vas aquarium, aqualis hydria: ut ὑδρίαι λιθίνη, apud Athen. l. 13. Idem utitur & l. 5. & 11. & alibi. Υ῎δρίαι Athenis dicebantur situlæ & urnæ, in quas conjiciebantur calculi & sortes. Aristoph. Xen. Isocr.

Υ῎δρίσκη, ἡ, parva hydria, urnula. Athen. l. 10.

Υ῎δριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epig. l. 4.

Υ῎δραίνω, lavo, irrigo: seu aqua perfundo. Exponitur & simpliciter, effundo, seu perfundo, apud Eurip in Iph. Taur. ὦ πατρὸς Χοὰς μέλαν, κρατῆρα τε Τοῦ Φοιβάδων Υ῎δραινεν γαίας ἐν νάπαις, cui libamina ista & poculum manium effusura sum in superficie terræ, vel quem libaminib. istis & cratere inferorum perfusura sum & irrigatura in terræ superficie.

Υ῎δραίνομαι, lavor, vel lavo me. Od. ε. Ἀλλ' ὑδρηναμένη καθαρῷ χροὶ εἵματ' ἐλέσσω, &c. quum te laveris.

Υ῎δρεύω, f. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio. Od. κ. Κώρῃ ξύμβαλλ' ὅτῳ ἄστος ὑδρεύσῃ. Item rigo, irrigo, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Υ῎δρεύομαι, idem: Odyss. ρ. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde oppidani aquam hauriebant. Plut. symp. 8 ἐπὶ τῇ Νάλῃ οἱ πολῖται ὑδρεύονται. Item rigor, irrigor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Υ῎δρευμα, aquationum ratione dispositæ mansio. Plin. l. 6. c. 13.

Υ῎δρεία & ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquæ hausti o. Apoll. Arg. l. 4. Plut. Symp. 8 Item rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 8. & de caus. pl. l. 3. c. 24.

Υ῎δρειον τὸ, vas quo utimur in aquando, hydria, situla, urna Plut. in Philopœm. Athen. l. 8. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήιον, apud Herodot.

Υ῎δρος, serpens aquaticus, coluber in aquis vivens. Exponitur & natrix, apud Aristot. utuntur & Hom. in Bœot. & Arat. in progn. Est & sideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Υ῎δρος, hydra, idem cum ὕδρος serpente. Plerunque sic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus, quem κυνὰ etiam vocat Eurip. in Herc. fur.

Ι῎δρις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α῎νυδρος, ὁ, ἡ, aqua carens, aquarum penuria laborans: ut αὔανδρος πεδία. Geopon. l. 2. Et αὔυδρος γῆ vel χώρα, quæ & simpliciter αὔυδρος dicitur, apud Athen. l. 2. (Pæd. 8.

Α῎νυδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarum inopia. Thucyd. l. 3. Xenop.

Α῎νυδρεύω, seu αὐυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Α῎νύδρευτος, non rigatus. Theophr. hist. pl. 7. c. 4.

Α῎νδρος, idem cum αὔυδρος, Hesiod. Α῎εργον ἄϋδρον ἐὸν Δαναὸς Α῎ϋδρια, idem cum αὐυδρία. (πάσσεν σῦδρον.

Ε῎νυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: ut εὔνυδρος πεδία, Geopon. l. 2. Item in aquis degens, aquaticus: ut εὔνυδρος ζῶα, apud Aristot. Dicitur & gemma quædam εὔνυδρος apud Plin. l. 37. c. 11.

Ε῎νυδρὶς seu εὐνυδρὶς, lutra: animal simile fibro: nunc in terra, nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. l. 30. c. 3. & Ε῎νυδρία, aquæ copia. (l. 32. c. 7.

Ε῎νυδρόω, reddo εὔνυδρον. Hesych.

Ε῎ξυδατόω, in aqueam naturam converto, in aquam resolvo: unde pass. apud Dioscor. l. 1. c. 88. & Aegin. l. 3. c. 48.

Ε῎ξυδάτωσις τῦ αἵματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam.

Ε῎ξυδρίας αὖεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens. Aristot. de mundo (Alex. Aphr.

Ε῎ξυδαρόω, idem cum, Ε῎ξυδατόω. Ε῎ξυδατῶσθαι, in aquam verti.

Ε῎ϋυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquosus: ut ἐϋύδρου γῆ, apud Herodot. & ἐϋύδρου τόπος, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Ε῎φυδάλιος, aquaticus, udus.

Ε῎φυδρος, & Ionicè ἔπυδρος, aquosus, aquis scatens: ut ἔφυδρος τόπος, apud Dioscor. l. 1. c. 14. Item aquaticus, udus, i. aquas seu pluvias afferens: us ἔφυδρος ζέφυρος, Od. ξ.

Ε῎φυδρία, ἡ, idem cum εὐυδρία.

Ε῎φυδρος, Athenis dicebatur apparitor, qui clepsydras moderabatur. Poll. l. 8. quidā tamen divisim scribere malunt, ὁ ἐφ' ὕδατος.

Κάθυδρος, aquosus, abundans aquis.

Κλεψύδρα, ἡ, clepsydra: instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim & quasi furtim destillat, unde & nomen habet. Aristoph. in Avib. Hinc οἱ ἀπὸ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philost. in vit. Adr. Soph. Est & fontis nomen apud Paus.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra. Philostr ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus, seu penuria. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 16. (penuria.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarum

Μελανύδρ⊙, nigras effundens aquas, nigris ſcatens ſeu manans aquis: ut κλιτύες μελανύδρου. Il. ω.

Ὀλιγύδρ⊙, parum aquæ habens, parum aquoſus. Item pauca aqua contentus. Theophr. hiſt. pl. l. 6. c. 7.

Ὀχεύδρα, foramen unde aqua concitato curſu deſilit: ὁπὴ δι' ἧς ὀρυττομένου ὕδατος ὑψοῦ. Euſt.

Παρυδαῖ⊙, juxta aquam poſitus, juxta aquas natus vel ſatus.

Παρυδ⊙, idem. Theophr.

Πολυΰδ⊙, multis affluens aquis, multo humore abundans. Plat. de l. g.

Πολυϋδρία, aquarum copia & abundantia.

Σπάνυδρ⊙, cui raræ ſunt aquæ, minimè aquoſus: vel aquæ penuriâ laborans. Σπανύδρα σῦκα, ficus in quibus non multùm aquoſi ſucci ineſt. Athen. l. 3.

Ὑπέρυδρ⊙, ſupra modum aquoſus. Item diſtentus aquâ inter cutem collectâ. Hippocr. Exponitur etiam, qui ſupra aquas eſt.

Ὑφυδρ⊙, qui ſub aquis eſt, ſub aquas demerſus: ut ὑφυδροι κολυμβηταί, apud Thuc. Item aqua intercute laborans. Gal. in lex. Hippocr.

Φαύγυδρ⊙, qui fugitat aquam, aquam refugiens & reformidans. Polyb.

Φιλυδρ⊙, aquæ amans, gaudens aquis. Theophr. hiſt. pl. l. 7. c. 5. Φιλυδρία, aquas amo, aquis & locis riguis gaudeo. Heſych.

Χέλυδρ⊙, teſtudo marina ſeu aquatica. Eſt & venenati ſerpentis nomen, qui ὕδρ⊙ aliàs nominatur, & χέρσυδρ⊙, item δρύϊνης, apud Nic. in Ther.

Χέρσυδρ⊙, idem cum χέλυδρ⊙ ſerpente: ſic dictus quòd in aquis pariter & terra degat: apud eundem Nic. ibid.

Υ'αικὸς, &c. vide ὗς in Σῦς. Υ'ελ⊙, &c. in Υ"αλ⊙.
Υ'ετὸς, &c. in Υ"ω. Υ'ιωία, &c. in Σῦς.

Υ⊙ΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, loquacitas, idem quod φλυαρία, cum quo etiam conjungitur, apud Dem. Plat. de rep. l. 1. ὡς ἐγὼ σὺν λόγοις ἀποδείξομαι ἐὰν ὕθλους τούτους λέγῃς.

Υ'θλέω, ῶ, nugor. Ariſtoph. in Nub. Υ'θλεῖς ἀπίθανα.

Υ'Ι Ο'Σ, ὑός, ὁ, filius, natus, ſeu gnatus. Odyſſ. α. Ὡς δὴ ἐγὼ ὄφελον μήκωρός νυ τοῦ ἔμμεναι ὑὸς Ἀνέρ⊙. Demoſth. Philip. 3. ὑὸς οὐ πολλῇ ὑσίᾳ γεγενῶς γνήσι⊙. Plut. ἀγαπητὸν υἱόν. Atticus nominativus eſt υἱοῦς, ut annotat Schol. Thuc. unde gen. υἱέως, apud Thuc. l. 1. & Plat. ep. 7. ſeu υἱέ⊙, ut ſcribitur apud Luc. pro quo Iones dicunt υἱῆ⊙. Dat. υἱεῖ & υἱῆ, Odyſſ. ξ. Accuſ. υἱέα, & Ion. υἱῆα, apud Nonn. Dual. num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plut. num. nom. υἱέες. Od. η. & Ionicè, υἱῆες, apud Apol. Arg. 2. Dat. υἱέσι, apud Ariſtoph. in Nub. & Xen. apomn. l. 1. Sunt & alij caſus obliqui Gen. υἱο⊙, ſeu υἱοῦς, tanquam à Nom. υἷς. Dat. υἷι. Accuſ. ſing. υἷα, & plur. υἷας. Dat. plur. υἱάσι. Od. γ. Ἐνθ' ἄρα Νέſτωρ ἦσο σὺν υἱάσι. Omnes autem hos obliquos Euſtathius contractos eſſe vult, deſcendentes à Nom. υἷες, ut υἱο⊙ dicatur pro υἱοῦ⊙, υἱῖ, pro υἱεῖ, &c. ✠ Idem υἱὸς, ſeu υἱεύς, ab ὕω deducit, ἀπὸ τοῦ ἀσπερματικοῦ ὑγρότητος, vel παρὰ τὸ φύω, ſunt enim filij φύτωμα, i. planta & proles parentum.

Υ'ιότης, ητος, ἡ, q. d. filiatio, filium eſſe vel filium appellari. Greg. Naz. Dionyſ. Areop.

Υ'ιόω, filium facio, adopto. Υ'ίωσις, adoptio.

Υ'ικῶς, filij more.

Υ'ίδιον, ſeu υἰδίδιον, filiolus. Ariſtoph. in Veſp.

Υ'ιωνὸς, οῦ, ὁ, filij filius, nepos ex filio. Il. β. Υἱέες υἱωνοί τε βίης Ἡρακληείης. Sic & Od. ω. & apud Plut. de ſera num. vind.

Υ'ιώνη, ſeu potiùs ἰωνὴ, filij filia, neptis ex filio.

Υ'ιωνίδης, ου, ὁ, idem cum ἰωνὸς. Heſych.

Υ'ιδῆς, οῦ, ſeu υἱιδίδης, ου, ὁ, idem cum ἰωνὸς, prius apud Ariſtot. poſterius apud Iſocr. in ep. ad magiſtratus Mitylen. Fœm. ἰυδῆ, idem cum ἰωνή. Heſych.

Υ'ὶς, ίδ⊙, ἡ, idem: apud eundem.

Υ'ιὶς, idem cum ἰὸς, teſte Heſych. Significat etiam vitem αἰωνανδρώδη, quæ arboribus juncta eas ſcandit, & quaſi arboris, cui jungitur, filius vel filia eſſe videtur: apud eundem.

Υ'ΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, latro, canum proprium. Od. π. Οὐδ' ὗλαον ἐφεσσόμενα, ibidem, ἐπεὶ κύνες ἐχ' ὑλάουσιν. Ibidem uſurpatur & vox paſſ. ὑλᾶται pro ὑλᾷ. (de venat.

Υ'λαγμα, τὸ, latratus: in Geopon. Υ'λαγμὸς, οῦ, ὁ, idem Il. φ. Xen.

Υ'λακτικὸς, ή, όν, qui ſolet latrare, pronus ad latrandum.

Υ'λακτέω, ῶ, idem quod ὑλάω. Il. σ. Interdum cum accuſ. pro allatro, ſeu latratu proſequor. Iſocr. τὸν τυχόντας ὑλακτῆσαι. Pollux de vulpibus etiam, & lupis dici ait. Dicitur etiam de homine in modum canis latrantis vociferante. Sophoc. in Electra, Τοιαῦθ' ὑλακτῶ. Dicitur & cor latrare quum palpitat. Il. υ. & apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας.

Υ'λακὴ, ἡ, latratus, idem quod ὑλαγμὸς, in Geopon.

Υ'λακέω, ῶ, idem cum ὑλάω, & ὑλακτέω, Oppian. de venat. l. 3.

Compoſita.

Ἀμφυλάω, circumlatro, ſeu circumallatro, oblatro undique.

Ἐξυλακτέω, ήσω, latratum emitto, vel in latratum erumpo. Plut. de aud.

Κατυλακτέω, ῶ, oblatro in. Baſil.

Μαψυλακέω, fruſtra latrans, inania deblaterans magno cum clamore. apud Plut. Μαψιλάκας, ὁ, idem.

Σκύλαξ, ακος, ὁ, (& interdum ή) catulus, propriè catulus canis: dictum enim vult Orus apud Etym. quaſi σχύλαξ, ἀπὸ τῆ ἐπιχῶν τῷ ὑλακτῷ. Hom. Od. μ. Τὸν δ' ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακ⊙ νεοθρέπτου. Interdum dicitur de illo etiam, qui eam ætatem exceſſit: ut apud Xen. Pæd. 1 ὥσπερ σκύλακι χαίροντι ὁπόταν πλησιάζωσι θηρίοις, Venatici etiam canes σκύλακες nominantur, apud Plut. in lib. περὶ πολυπ. Significat & quemvis catulum: ut σκύλαξ ἄρκτου, Luc. & σκύλαξ γαλῆς, Nicand. in Ther. ✠ Item pro piſce, & pro catena ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλαξ dicitur σκύμν⊙, apud Etym.

Σκυλακώδης, ε⊙, ὁ ἡ ή, conveniens σκύλακι: unde τὸ σκυλακῶδες metaphoricè dicitur de puero habente aliquid, in quo σκυλακῶν naturam imitabatur, apud Xen. in Pæd. Exponitur etiam, inverecundus, item caninus. Et τὸ σκυλακῶδες, frons inverecunda, impudentia: item pro blanditiis, apud eundem ibid.

Σκυλακεύω, canes admitto: ut apud Xenoph. in Cyneg. σκυλακεύειν δὲ τὰς κυνὰς, ἐπανιούσῃ τοῦ πόνου τὸ χθιζὸν⊙. Poll. eſt τὰς κυνὰς ἐμπιμπλάναι ἡδονῆς ὀχείου. Exponitur etiam, canes alo ſeu educo. Apud Strab. (de Romulo & Remo) ὑπὸ λυκαίνης ὀρεσθρέπτους σκυλακευομένους, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλάκευμα, τὸ, pro catulo ponitur. Ariſtoph. Ἔρρε κακὸν σκυλάκευμα, metaphoricè.

Σκυλακεία, ή, canum admiſſura, item canum ſeu catulorum educatio.

Σκυλάκιον, catellus, parvus catulus. Xen. Ariſtot.

Σκύλια, caniculæ piſces. Ariſtot. an. l. 6. & Aelian.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, (*decomp.*) luſtratio ſeu expiatio, quæ fit τῇ σκυλάκων ἀφειμένῃ. Plut. in probl. Rom.

Προϋλακτέω, ῶ, prius latro.

Υ'ΛΗ, ης, ἡ, materia ſeu materies. Ariſtot. poll. l. 1. ὕλη ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἐνυπάρχοντος ἔργου, ſubjectum & res propoſita, ex qua aliquid efficitur Plut. ſymp. 8. τὸ πῦρ τῇ ὕλῃ ἐξ ἧς αὐτὸ θρέψῃ, μητέρα καὶ πατέρα ὅσαι καθ' ¶ Peculiariter ſic vocantur ligna: ut apud Theophr. hiſt. p. l. 5 ὅλως δ' ἀφθόνως παῖς τὰς ὕλης ἐκάστης χρησίμη ⊕ ποία ναυπηγήσιμος ⊕ οἰκοδομικὴ παρατείνει ἐπὶ, quæ ligna navibus, quæ ædificiis extruendis apta ſint. Iliad. ψ. νήϊον ὕλην, ligna coacervabant. Sic ὕλη αὐη, ligna arida, apud Plat. de leg. Fructices quoque ſtirpeſque parvulæ quæ in ſegete naſcuntur, vel herbæ quæ in fruticeſ affurgunt, ὕλη dicuntur: apud Xenoph. in Oecon. & alibi. Sæpè ſylva ὕλη nominatur: ut Od. ε. Υ'λὴ δ' ἀπέ⊙ ἀμφιπεφυκυῖ πηλεθόωσα, virens ſylva: & Il. ν. βαθεῖα δὲ καίετο ὕλη. Sic & apud Herodian. l. 7. Xenoph. in Cyn. Plut. &c. ¶ Quædam etiam quibus corpus alitur & vita ſuſtentatur, ὕλη appellantur: ut apud Herodot. ἐξ ὕλης ἀγρίης ζώοντες ἔθνεα. Sic & apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. ¶ Apud Plut. ſymp. 6. probl. 2. ὕλη dicuntur & fæces cibi concocti, vel ipſi cibi concocti. Apud Theologos verò ὕλη interdum nominantur ſordes fæceſque mundanæ, quibus involuti ſunt ij, qui res divinas contemnunt: ut apud Syneſ. hymn 3 δυσφορῶν ὕλας κηλίδα φέρω. Sic & alibi paſſim apud eundem, & Greg.

Υ'λήεις, ῶσα, ὁ, ſylvoſus, arborib. denſus & opacus: ut ἠπείρου ὑλήεσσα, Odyſſ. ι.

Υ'λώδης, ε⊙, ὁ ἡ ή, idem: unde τὰ ὑλώδεα, loci ſylvoſi, apud Xen. in Cyn. Item qui craſſæ materiæ eſt, fæculentus: ut ὕδωρ ὑλῶδες, apud Dioſc. l. 5. c. 87.

Υ'λαῖ⊙, α, ὁ, ſylvaticus ſeu ſylveſtris: vel luxurians frondibus & ſylveſcens. Epig. l. 2. Item materialis: ut ποίνας ὑλαίας, apud Syneſ. de inſomn.

Υ'λειώτης, ου, ὁ, ſylvaticus, in ſylvis degens: epith. Panis in Epigr.

Υ'λημα, τὸ, frutices & ſtirpes humiliores, mediæ inter arbores & herbas, propiùs tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophraſt. hiſt. pl. l. 1. c. 10. & alibi.

Υ'λις, εως, ἡ, idem quod ὕλη, Etym.

Υ'λικὸς, materialis: ut ὑλικαὶ ἀρχαὶ, apud Plut. ſymp. 8. Item craſſus, mundanis ſordibus inquinatus. Greg.

Υ'λάζομαι, materior, lignor, materiam ſeu ligna colligo aut comporto. Heſych. & Etym.

Υ'λάτρια, ἡ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Υ"λασα, lignatio, lignorum & virgultorum congeſtio. Heſych.

Υ'λίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel per colum transfundo defæcandi cauſa: unde apud Dioſc. l. 3. c. 9. ὑλίζεται δὲ ὑγιείᾳ. Apud Cratin. ὑλίζε τὰς ῥῖνας, emunge nares. Poll. l. 2.

Υ'λιστὴρ, ῆρ⊙, ὁ, colum, cribrum: vel ſaccellus per quem aliquid transfunditur: ut à fæcibus repurgetur. Poll. l. 6. & Dioſc. l. 2.

Υ'λιστήριον & ὑλίστριον, idem. Schol. Nic.

Compoſita.

Ἄ"υλ⊙, ὁ ἡ ή, ſylvis carens, qui ſylvoſus & nemoroſus non eſt. Theophr.

Ἄ"υλ⊙, expers materiæ, & nulla conſtans materia, incorporeus. Heſych.

Διϋλάζομαι, exp. in materiem abeo: apud Plat. in Tim.

Διΰλίζω, idem quod ὑλίζω, defæco, per colum transfundo. Plut. ſymp. 6. Dioſc. l. 5. c. 82.

Διύλη

Διύλυσις, percolatio, per colum transfusio. Suid.
Διϋλιστὴς, idem quod ὑλιστής.
Προδιϋλίζω, antè percolo. Dioſc. l. 1. c. 94.
Ὕυλος, materie conſtans, materialis. Themiſt. phyſ. l. 2.
Πρόσυλος, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis deditus eſt, carnalis.

Ὑμήναιος, ὑμήν, &c. vide in Ὑμνέω.
Ὑμέτερος, &c. in Σύ.

ΥΜΗΝ, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica ſeu tunicula. Euſt. & Athen. ἐξηλαύνουν ἵνας τοὺς ἄρχυρον ἐς ὑμένα ἰδίαν, i. λεπτότατον ἐποίουν ὑμένα σίκλου, ut ipſe exp. Sic Gal. ad Glauc. ὑμένα. appellat membranam ſeu tunicam oculi: alij ὑμένας vocant membranas quibus fœtus involvitur. ¶ Item carmen nuptiale, carmen quod in nuptiis cantari ſolet, idem quod ὑμέναιος. Pol.
Ὑμενώδης, ες, ὁ ἡ, membranaceus, ſeu tenui membrana conſtans: vel membranæ ſpeciem gerens: ut ὑμενώδεις δεσμοὶ, apud Ariſtot.
Ὑμένινος, ὁ, membranaceus, i. membrana factus: ut ὑμένινοι στεφανίδες, apud Athen. lib. 1.
Ὑμενιός, membranæ in modũ tenuis: vel ſimpl. tenuis. Heſych.
Ὑμέναιος, ὁ, hymenæus: nuptiale carmen, ſeu quod in nuptiis ſponſæ & ſponſæ accinitur. Il. σ, Νυμφας δ' ἐκ θαλάμων ἠϊθέους τε γάμοιο ὑπὸ λαμπομένων Ἡφαίστοιο ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. Quidam ſic dici volunt παρὰ τὸν παρθένειον ὑμένα, i. membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur: alij aliunde derivant: vide Euſt. in Il. σ. Accipitur & pro ipſis nuptiis, teſte Heſych. Item ſic dicitur ipſe nuptiarum præſes deus, apud Lucian. in Herodot. (go. Etym.
Ὑμεναίω, ſeu ὑμεναιάω, hymenæum canto: vel connubio iungo.
Ἀνυμέναιος, (comp.) hymenæi expers, juſtos hymenæos non paſſa. Eurip. in Hec.

Ὑμὸς, &c. vide in Τύ. Ὑμὸς, in Σύ.
Ὑμὶς vide Ὑς in Σύς.

ΥΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, equus parvulus, veluti nanus & pumilio in equino genere. Hujuſmodi equulei à Latinis vocantur manni & mannuli: vide ſchol. Ariſtoph. in Pace. Apud Heſych. ὑννὸς exp. πῶλος, ὁ σὺν τῇ μητρὶ νέος· ἀπὸ τοῦ ὑνθιάω.
Pro ὑννὸς ſcribitur ἴννος, item γίννος. Quidam verò ἴννος five γίννος ajunt eſſe partum equæ ex aſino aut mulo conceptum, Ariſtot. in fine l. 2. de gener. an. ſcribit γίννας dici fœtus mulinos, aſininos aut equinos, qui in ventre matris corrumpuntur, naſcuntur q; membris depravatis ac oblæſis: vide & lib. 6. c. 24. in eodem opere. Heſych. tradit quoſdam ἴννον vocare mulum aut equulum qui non creſcat: ipſe verò eſſe dicit fœtum ex equo & mula aut aſina. Idem Heſych. ἴννις exponit etiam παῖδίον, & ἴννιον puellam parvulam: item pupillam oculi. Ἶνις, idem Heſych. exp. ἰνὸς νέος, παῖς, ὀρφὸς, κάτοχος, νήπιος.
Ὑννὴ Heſychio eſt αἶξ, capra. Ὑννὰς, eidem eſt capra agreſtis ſeu fera.

Ὑπαὶ vide in Ὑπό.

ΥΠΑΙΘΑ, ex obliquo, coràm, rectà. Apollon. Argon. 2. κεκλίατο ἠπεδόν δὲ Κοίλη ὑπαΐθα νάπη. Hom. Il. ξ ὕπαιθα λιάσθη, in obliquum declinavit, ſive in anteriorem partem. Σ. ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν ἢ ὑπαὶ τὸ ἰθύ, inquit Euſt. etymon exprimens.

ΥΠΑΡ, τὸ, (nomen indeclin.) viſio, ſeu vera viſio quæ eventu cõprobatur: (Σ. quaſi ὕπνου ἔρευσις: nimirum ἀφ' ἧς τὴν ἐνύπνησιν) cui opponitur ὄναρ, ſomnium, Od. τ, Οὐκ ὄναρ ἀλλ' ὕπαρ εἰδὸν ἐγὼ τετελεσμένον ἔσται. Sic & Plat. ep. 3 διὸ τὸ τότε σοι ὕβρισμα οὐ ὄναρ αὖτ' ὀνείρατ' ἐγένετο. Et Plut. de ſera num. vind. ὅσῳ τὸ ὕπαρ αὖ ἐπὶ τῶν ὀνείρατ' ἐναργέστερον. Apud Greg. in Iuliã invect. 4. καθ' ὕπαρ, per veram viſionem, quod & καθύπαρ conjunctim ſcribitur. Interdum ὕπαρ adverbialiter uſurpatur pro κατ' ὕπαρ: ut apud Plat. lib. 2. de rep. ὀρθὸς ἀνθρώπου ἢ ἀλήθης οὔτ' ἄλλως ἐξαπατᾷ, οὔθ' ὕπαρ οὔθ' ὄναρ, nec vigilantes & revera cernentes nec ſomniantes decipit.

Ὑπατος, &c. vide in Ὑπέρ.

ΥΠΕΡ, (& poeticè ὑπὲρ, ut Od. ι) præpoſ. pro varia conſtructione varia ſignificans.
Cum genit. ſuper ſupra. Il. ζ, Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, ſtetit autem ſupra caput. Plato in Tim. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, ſupra terram grando concreſcit. Luc. καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ſuper terram relictus amicus & ſuperſtes. Apud Thuc. l. 2. ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, quæ eſt ſuper Aegyptum. Apud eundem οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, exp. urbi imminentes. Item Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν Ἀκραγαντίνων. Siculi montani. ¶ Item pro: ut Demoſthenis oratio ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Interdum ὑπὲρ σοῦ, exp. nomine tuo, tua cauſa, in gratiam tuam, propter te: interdum vice tua, apud Iſocr. Demoſth. & alios. ¶ Item pro περὶ, per: ut Greg. ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι, rogo te per Chriſtum. Sic Iliad. ω. Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς Ἑκτορέος ἄποινα δίδωμι ἀπείρονα. Item pro περὶ, de: ut apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ὑπὲρ πασῶν γράψαι σοι ἐγχωρεῖ.
Cum accuſ. ultra, trans: ut in proverbio, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Demoſth. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ſupra dignitatem. ὑπὲρ λόγον, ſupra quàm dici poteſt. ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονώς, natus ſupra ſexaginta annos vel ultra, i. qui annum ſexageſimum exceſſit. Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, aquæ modum in dicendo excedere, i. ultra clepſydræ menſuram orationem protrahere. ¶ Item præter, vel contra, παρά: ut Iliad. γ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνίκησας, δὲ ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Pro κῦ accipi putat. Euſt. Odyſſ. ι, ὑπὲρ μεγα λαΐτμοιο θαλάσσης.
In compoſitione auget: ut in ὑπερφόνος, ὑπερλίαν, maximè, vehementiſſimè. ¶ Interdum cum verbis nonnullis vim habet comparativi: ut apud Ariſtot. polit. lib. 4. ὑπερτείνει τῷ ποιῷ ἢ πλέπτειν τῷ ποσῷ magis ſuperat qualitate, quàm deficiat quantitate. ¶ Significat etiam τὸ ἔξωθεν & τὸ αὔξειν, ut in ὑπέρθυρον & ὑπέρῳον. ¶ Interdum vacat: ut in ὑπερώιρεω.
Ὑπερος, ου, ὁ, ſuperior, præſtantior, major, potior. Herodian. l. 6. ἐκ τοῦ κρείττονος, ὑπέρτεροι εἰκότως μᾶλλον ἐνόμισθησαν οἱ βάρβαροι, quamvis bello ſuperiores fuiſſe viderentur. Iliad. λ. ὑπερτέρου δόχου. Et ὑπερτέρου ὀμφὴ pro ὑπερτέρα, apud Nonn. Interdum cum accuſ. vel dat. ejus rei qua quis alium ſuperat. Oppian. de venat. lib. 3. Ἀλλ' ὅ γε μέγεθος μοι ὑπερτερος, ſtatura ſuperat reliquos. ¶ Ὑπέρτερα κρέα in victima dicuntur carnes exteriores, ſeu quæ forinſecus objacent: apud Plut. ſym. p. 5. problem. 8. ex Odyſſ. γ. ¶ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam juniorem, ut Euſtath. annotat Iliad. λ.
Ὑπερτερώτερος, idem cum ὑπέρτερος, ſuperior: item junior, Heſych.
Ὑπερτερία, ας, ſum ſuperior: cum genit. apud Suid.
Ὑπερτερία, ἡ, ſtorea Od. ξ.
Καθυπέρτερος, (com.) idem quod ὑπέρτερος. Thuc. l. 5. Xen. apomn. 4. Plut. in probl. Rom. & alibi: Apud Herodianum legitur κατωτέρτερος, Ionicè. Καθυπερτερία, ας, præſto, ſuperior ſum, antecello. Areth. in apoc. c. 1.
Ὑπέρτατος, ſupremus, ſummus, altiſſimus. Il. ψ, ὑπέρτατος εὐ θέσκελος ἦεν, altiſſimus in ſpeculo. Item pro, maximus,
Comp. Καθυπέρτατος, idem.
Παντυπέρτατος, omnium ſupremus; omnium excelſiſſimus: ut ἐρανὸς παντυπέρτατος, apud Ariſtot. de mundo. Item præſtantiſſimus.
Ὕπερθε, ſive ὕπαρθεν, deſuper ſeu ſupernè, in ſuperiori parte, ſuprà: ſæpè apud Homer. Τὰ ὕπερθεν, apud Xenoph. ſuperna, ſuperiores partes.
Compoſ. Ἐφύπερθε ſive ἐφύπερθεν, idem quod ὕπερθε: itidem apud Hom. In Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, ſupra caput.
Καθύπερθε ſive καθύπερθεν, idem quod præcedens. Od. μ. Interdum cum genit. venit ut apud Nicand. in Ther. Apud Hom. Od. ο Ὀρτυγίης καθύπερθεν, exp. trans. Ortygiam.
Ὑπερώζω ſive ὑπερόζομαι, ſuper ciarium ſulcum produco, i. non altè impreſſo terræ vomere aro: apud Theophr. hiſt. plant. lib. 3. cap. 4.
Ὑπέρη, ἡ, funis quo antennarum cornua transferuntur, ſeu tenduntur & laxantur: apud Suid. παρὰ τὸ ὑπερᾴρω εἶναι.
Ὕπατος, dicitur per ſyncopen, pro ὑπέρτατος, (ut νέατος pro νεώτατος) ſummus, ſupremus: Iliad. ψ, ἀ ω, Ἐν δὲ σφιν ὑπάτη νέκυσι θέσαν, in rogo excelſiſſimo. In epigr. ὕπατον ὄρος, altiſſimus mons. & ὕπατον κλέος, maximum decus & ὕπατος Ἀπόλλων, ibidem. Sic ὕπατος Ζεύς. Iliad. τ. Et cum genitivo, ut Iliad. δ, ὑπατε κρειόντων, ſummus regum. Apud muſicos ὑπάτη χορδὴ, ſuprema chorda, quæ & ſimpliciter ὑπάτη dicitur: cui opponitur νήτη, unde compoſ. παρυπάτη: vide Martian. Capell. & Vitruv. nec non Ariſtot. in probl. ¶ Ὕπατος accipitur etiam pro imo & profundiſſimo: ut Apoll. Rhod. Argon. lib. 2. ἐξ ὑπάτοιο Στήθεος ἀμπνεύσας. ¶ Apud Græcos rerum Rom. ſcriptores ὕπατος eſt conſul: quòd apud conſules non ad exactos reges ſumma eſſet poteſtas. Dionyſ. Halic. & Plutarc. in Rom. in fœminino gen. dixit Herodian. l. 2. ὑπάτου ἀρχή, pro ὑπατική, conſulatus, conſulare imperium. *Ab hac ſignif. ſunt quæ ſequuntur derivata & compoſ.*
Ὑπατικὸς, ἡ, ὁ, conſularis. Herodian. lib. 7. & Plut. in Camillo.
Ὑπατεύω, ſum conſul, conſulatum gero. Herodian. & Plut.
Ὑπατεία, ἡ, conſulatus: apud eundem.
Compoſ. Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconſul: qui conſulis vicè gerit. Plut. in polit. præc. Luc. in Demon. Ἀνθυπατικὸς, proconſularis. Plut. in Probl. Rom. Ἀνθυπατεύω, proconſulare imperium obtineo, proconſul ſum, pro conſule provinciam adminiſtro. Act. c. 18. Herodian. lib. 7. Ἀνθυπατεία, ἡ, proconſulatus, proconſulare imperium. Herodian. l. 7.
Συνύπατος, collegia in conſulatu, conſularis imperii particeps. Συνυπατεύω, ſocius ſum & collega in gerendo conſulatu: apud Plut.

ΥΠΕΡΙΚΟΝ, vel ὑπερικὸν, hypericum: herba de qua Dioſc. l. 3. c. 171. Dicitur etiam ἡ ὑπερικὸν, apud Nic. in Alexiph.

Υ῎ΠΕΡΟΣ, ε, ὁ, pistillum. Hesiod. in Erg. Ὄλμον μὲν τελεσσίδιον πάμμεγεθες, ὑπερον δὲ τριπηχυαῖον, mortarium quidem tripedale seca, pistillum verò tricubitale. Et ὑπέρεια παροιμία. proverb. apud Hesych.

Υ῾ποκλάζω, ὑποκλίνω, &c. vide in Υ῾πό.

Υ῾ΠΗ῾ΝΗ, ης, ἡ, barba: propriè quæ est circa labia: unde à Gaza apud Aristot. lib. 3. anim exp. mustax. Plut. in Camillo, ἤψατο τῆς ὑπήνης, ἐκπαγὲν τοῦ ὑπολίου βαθείαν ἔσων. In Epigr. ἄχνῳ ὑπήνων, exp. malæ imberbes.

Υ῾πηνήτης, ε, ὁ, iuvenis, utpote cui ὑπηνη suboriri incipiat. Luc. de sacrif. Vide Poll.

Α῾ὑπηνος, ε, ὁ, (decem.) imberbis qui non habet barbam. Suid. & Hesych.

Υ῾ΠΝΟΣ, ε, ὁ, somnus. Iliad. α, -ὅτέ μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι quum eum invadebat somnus dulcis. Iliad. ω, ἐδμὲ μιν ὕπνος Η῎ρει παυδαμάτωρ. Demosth. pro coro. τοῦδ' ὕπνου κῆλ' ἀπαύστως ἔχειν, Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαβεῖν. Plat. in symp. & pro eodem αἱρεῖν, item ἀωτεῖν, Odyss. π, & τ. & Iliad. κ. Dicitur ἐν ὕπνῳ & κατ' ὕπνον, in somnis, per somnum, per quietem: & frequentiùs in plur. ἐν δὲ ὕπνοις & κατὰ τοὺς ὕπνους, apud Athen. & Plut. ✠ Quidam deducunt παρὰ τὸ ὑποπνέειν (suspirare) quòd in plerisque dormientibus præsertim benè sanis mollius & submissius ducatur spiritus, ut vix deprehendatur. Alij παρὰ τὸ λύειν τοὺς πόνους, quasi λύπνος: nam & ab Homero vocatur λύσιμελὴς μελεδώνεμος θυμοῦ.

Υ῾πνώδης, ες, ης, ες, ἡ, somnolentus, sõniculosus. Plut. de aud. poem.

Υ῾πνηλος ε, ὁ, Idem. Athen. lib. 15.

Υ῾πναλὶς, ὁ, ἡ, idem. Nicand. in Alex. Υ῾πναλὴ dicitur esse aspidis genus somno necantis.

Υ῾πνάω, sive ὑπνέω, ῶ, dormio, somnum capio. Υ῾πνικὸς, idem cum ὑπνωπικὸς

Υ῾πνόω, ῶ, idem quod præcedentia: unde ὑπνωδῶ, dormire & sopiri somno, apud Luc. & Xenoph. Sic & apud Greg. ἡδέως ὑπνωδῶ, suaviter dormies. Item activè, somnum affero, somnum concilio: ut apud Dioscor. lib 4 c. 64. (de papavere erratico) ταύτης τὰς κεφαλὰς ἑπτὰ ἢ ἓξ μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἐψήσας, πόσιν δὸς βάλλ' ὑπνώσῃ.

Υ῾πνωπικὸς, somnolentus, in somnum pronus. Aristot. οἱ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωπικοὶ, δι' εὐρυοίαν τῶν πόρων. Et activè soporificus, seu soporiferus, apud Plutarc. symp. 3. probl. 5. Athen. l. 2. & Dioscor. l. 2. de lactuca.

Υ῾πνώω, idem quod ὑπνόω, poeticum & Ionicum. Od. ω (de virga Mercurij) τῇ γ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Υ῾πνώτω, idem quod præcedens: somnium capio, dormio. Galen.

Composita.

Αἰώνυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfusus somno. Item æternos somnos afferens. Soph. in Oed. Colon. Pro eodem dicitur & ἀείυπνος, apud Schol. Soph. & Suid.

Α῾ΰπνος, insomnus, somnum non capiens, vigil, pervigil. Odyss. τ & Lucian. Νὺξ ἄϋπνος, nox in qua somnus non capiatur Xen. Ped. 2. & Il. 1.

Α῾ϋπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ, pervigilatio. Plat. de leg. l. 7.

Α῾ϊπνος, idem quod ἄϋπνος, ex εοϙ; ortum pleonasmo literarum ϊε, teste Etym. ut ἄϊπνος ἠὼς, apud Theocr. idyll. 25. Vtitur & Eurip. in Rheso, & Luc. in Terps.

Α῾γρυπνία, ἡ, insomnia, vigiliæ: idem cum ἀϋπνία. Xen. Pæd. 5. Oppian. de venat. lib. 3.

Α῾γρυπνὶς, ίδος, ἡ, festum quoddam Bacchi. Hesych.

Α῾γρυπνέω, insomnem noctem duco, vigilo, non dormio. Xenoph. Helle. 7. ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν διὰ παντὸς μέχρι τοῦ τὴν ἡμέραν. Item invigilo, vigili & attenta mente observo. Luc. ἀγρυπνεῖ τοῖς καμοῦσι.

Α῾γρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare & insomnis esse solet. Plut.

Decomp. Διαγρυπνέω, pervigilo, insomnem noctem transigo. Athen. l. 14. (Luc. & Basil.

Ε῎παγρυπνέω, insomnes noctes duco ob vel super. Cum dat. Παννύχιος ἀγρυπνος, omninò insomnis Epigr.

Α῾φυπνόω, obdormio, obdormisco Lucæ c. 8.

Α῾φυπνίζω, expergefacio, è somno excito. Eurip. in Rheso, Ὄρνιθι ἔγχος ἀείρειν ἀφύπνισον.

Βραχύϋπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens. Aristot.

Διϋπνίζω, idem quod ἀφυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens.

Δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu ægrè dormio. Plat. de leg. l. 7.

Ε῾νύπνιον, τὸ, insomnium, visum quod se dormienti obtulit. Plat. in Phæd. Plut. de deo Soc. Xen. in symp. &c. Quomodo ab ὀνείρῳ differat, vide Macrob. comm. in somn. Scip. l. 1. c. 3. Adverbialiter etiam ponitur *pro* in somnis, per quietem. Il. 6.

Ε῾νυπνιάζω, insomnium video, somnio. Arist. hist. an. l. 4. ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ἄνθρωπος.

Ε῾νυπνιάζομαι, idem. Plut. & Act. Ap. c. 2.

Ε῾νυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator, qui videre insomnia solet Gen.

Ε῎ξυπνος, qui è somno evigilavit, expergefactus. (c. 37.

Ε῎ξυπνίζω, expergefacio Phrynich.

Ε῎φυπνίδιος, qui ad somnum afferendum fit. Epigr.

Κάϋπνος, gravi seu alto oppressus somno: vel somnolentus, vehementis somni. Aristot. probl. l. 3.

Καϋπνὴς, idem. Nic. in Alex.

Φίλυπνος, amans somni, somnolentus. Theoc. idyll. 18.

Υ῾ΠΟ῾, præpositio variam habens constructionem & significationẽ. Cum genit. signif. à, ab, cum verbis passivis aut neutris: ut Isocr. παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, instituor ab illo. Dem. in Mid. τοιαύτη συμφορᾷ περιέπεσον ὑπὸ τούτου. Sic Xen. Pæd. 4. ἐκεῖνος ὑφ' ὑμῶν τέθνηκεν, interfectus est à vobis. ¶ Item propter: ut Plut. in Per ὑπὸ τῶν ἄλλων αὐτῶν πόλεμος συμπέπλεκται τοῖς Ἕλλησι. ¶ Item præ: ut δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. Sic ὑπ' οὐσίας, apud Plut. præ penuria. ¶ Item per: Plut. ὑπ' αὐτῆς οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται, per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων ἀφαιρούμενον, multis paucorum facultates per decreta distribuens. ¶ Item sub: ut ὑπὸ γῆς, sub terra, vel sub terram, ὑπὸ μάλης, sub ala, Luc.

Cum dat. idem signif. sub: ut τὸν ὑπὸ τῇ γῇ θαθὺν. Luc. Sic apud Hesiod. in Theog κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub cavo saxo, Apud Herodot. ὑπὸ Πέρσῃσι ἐστὶν Αἴγυπτος, sub ditione Persarum. Sic apud Thuc. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶ, Athenienfibus subjecti sunt, seu parent. ¶ Interdum, sub. vel in: ut apud Hom. κεφαλὴν ἐρύψας ὑπὸ κόλπῳ, in sinu: Et apud Apollon. ὑπὸ νυκτὶ, in nocte vel sub noctem. ¶ Item pro μετὰ cũ: Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ ἐφάνη, cum multo lumine. ¶ Apud Apoll. Rhod. ὑπὸ κιθάρῃ πλήκτου, exp. ad citharam ferio, i. ad ejus sonum. ¶ Interdum dativum pro genitivo habet: ut Il. κ, ὑπὸ χερσὶ δαμείς. Et Il. ν. ὑπὸ Τρώεσσι δαμεῖσιν. Interdũ & pro accusativo: ut Il. δ, Αἰ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ ἐρσηέι ἀστερόεντα Ναιετάουσι πολῖται ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.

Cum accus. itidem signif. sub. Plut. in Color. καὶ τὸν ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χρυσὸν, &c. sub terra Sic Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 13. ἐὰν ὑπὸ τὸ δέρμα γλίνωνται, sub cute & corio. Apud Xen. τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων, ducum quos sibi subjectos habet, sive sub sua ditione. Iliad. β, ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exp. εἰς, vel ἐπί. Quandoque tempus denotat: ut ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, apud Xen. sub finem belli. Sic ὑπὸ κυνὸς, apud Aristot. an. l. 8. sub caniculam, sub exortum caniculæ. Υ῾πὸ νύκτα, interdum exp sub noctem: interdum capitur pro κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, noctu, apud Hom & Thuc.

In compositione interdum signif. sub. ut in ὑπάγω, ὑπίχω, ὑπακούω. ¶ Interdum minuit, ut in ὑπέρυθρος & ὑπόλευκος. ¶ interdum indicat aliquid sensim simulq; cum aliqua fraude fieri: ut in ὑπέρχομαι & ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod μετὰ, ut in ὑπαγορεύω & ὑπάγω. ¶ Interdum pro παρὰ ponitur ut in ὑποφέρω pro παραφέρω. ¶ Item pro κατὰ, ut in ὑποτροπὴ, & ὑποτροπιάζω. ¶ Interdum vacat: ut in ὑπολείπω, ὑποκρίνω, ὑπάνω. ¶ Apud poetas interdum posteriorem syllabam mutat in eam literam à qua simplex incipit: ut in ὑβάλλω pro ὑποβάλλω.

Υ῾παὶ, poeticè pro ὑπὸ, ut παραὶ pro παρὰ. Il. ζ. σῆμα ὑπαὶ πόδα νέατον Ἴδης. Apud eundem ὑπαὶ νεφέων, pro ὑπὸ τὰ νέφη. Apud Aristoph. in Achar ὑπαὶ τὰ πετρύγων, schol. exp. κατὰ τὰ πετρύγια.

Υ῾πόδλημα, vide in Υ῾φορμάω, in compos. ex Ὀρμάω.

ΥΠΟΛΑΪΣ, avicula, quæ Latinis curruca dicitur, & ex ovis cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 24. ἐπὶ μὲν τῶν ἡλίκων τὰ κόκκυγος, ἐὰν μὴ ἐν τοῖς ὑπολαΐσι. Vocatur etiam Υ῾ποκαΐς & Ε῎πιλαΐς.

Υ῾ΠΤΙΟΣ, ᾶ, ὁ, supinus, resupinus, in dorsum versus. Od. σ. πίπτε δ' ὕπτιος οὐ κονίηισι. Athen. l. 6. ὥσθ' ὑπτίους ὑπὸ τῶν γέλωτος κατακεῖσθαι. Apud Luc. in Timon. σήλιν παλαιᾶς νεκρᾶς ὑπτίαν, resupinam, i. retrorsum vergentem. Apud Suid. χεῖρες ὑπτίαι dicuntur passæ manus seu supinæ. Idem annotat ὕπτιον ὕπνον, in Epigram. dici. τὸν ἄπρεπτον. Τὰ ὕπτια interdum dicuntur plana: ut ὕπτια πεδία, apud eundem. Interdum excelsa: apud eundem. Interdum partes inferiores: ut apud Theoph. τὰ ὕπτια ποιοῦσι τὰ λαπάρα καὶ λεπτότερα, Plin. exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. ✠ Dici ὕπτιος quasi ὑπτιος, eò quòd τὰ ὕπτια δύσκολα καὶ βαθέα sint, scribit Etymol.

Υ῾πτίως, supinè.

Υ῾πτιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Υ῾πτιόω, ῶ, f. ώσω, supino, resupino: unde ὑπτιοῦσθαι, supinari, resupinari: Apud Diosc. lib. 4. & Galen.

Υ῾πτάζω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ τῆς ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτάζειν. Item supinus sum ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2, ὑπτάζει ὡς τὰ τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν.

Υ῾πτασμα, τὸ, supinatio seu resupinatio. Apud Aeschyl. in Prometh. γναμπτομίμοις ὑπτάσμασι χερῶν: exp. supina manuum inflexione.

Υ῾πτασμὸς, idem. Luc. de saltat.

Composita.

Ε῎ξυπτάζω, idem quod ὑπτάζω. Arist. hist. an. l. 2. τὰ τῆς αἰγὸς ἐξυπτάζοντα ἔχει μᾶλλον, magis resupina cornua habent & retroflexa,

flexa. Et activè, resupino, supino: ut apud Luc. σμυρνῆς ὑποβαίνων καὶ ἐξυπλιάζων ἑαυτόν.

Ἐξυπλιάζομαι, resupinor vel supinor. Athen. l. 11, οἱ τὸν κεφάλιον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τῷ κεφαλῷ.

Ὑπτιόπλως, supra modum supinus.

Ὑργξ, vide Ὑς in Σῦς.

ΥΡΧΗ, ῆς, ἡ, instrumentum, in quo nautæ onera bajulant. Hesych. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. τάζιοι ἢ ὑρχὰς οἴνου. Pollux dicit esse vocem Aeolicam quæ significet τὸ ἀστοικὸν τῶν ὄστρακον κεραμεῖον. At schol. dicit ὑρχὰς esse vasa fictilia quibus salsamenta imponuntur.

Ὑς, vide in Σῦς.

ΥΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, hysginum: plantæ genus quo color tingitur coccineo similis. Hesych. esse ait βάμμα. V. de lib. 35. cap. 6. Legitur & ὕσγη, apud Suid. dicentem esse herbæ genus quoddam.

Ὑσγινόεις, εντος, ὁ, ad hysginum pertinens.

Ὑσις, ὕσμος, vide in Ὑω. Ὑσμίνη, in ultima classe compositorum ex Μένω.

ΥΣΣΟΣ, ου, ὁ, verutum, ut Iasc. exp. at ad Polyb. Alii exp. ilum: ut apud Plut. in Mario ἐξακοντίζειν τὰς ὑσσούς. Et in Pompejo, ὑσσοβολίᾳ ὑσσῶν, pilorum vel telorum jactus. Quidam interpretantur gressum, quasi hac Latina voce inde sumpta.

ΥΣΤΕΡΟΣ, α, ον, posterior, nonnunquam senior: interdum &, sequens, secundus. Plut. symp. 8. κυριωτέρα τὰ ὕστερα νομίζεται καὶ βεβαιότερα τῶν πρώτων. Aesch. in Prosopop. τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιοῦσι μὴ τοῖς δυνατοῖς, secundo loco ut. ire belli sodalitates, Ὑστερος ἐλθεῖν dicitur, qui serior venit & posterior: Il. σ, & apud Aristoph. in Vesp. Ὑστερόν τι ποιεῖν τινί, vel ὕστερον πεποιῆσθαί τινος, posthabere, postponere aliquid alicui: apud Plutarch. in Demetr. Item qui se alteri submittit ὕστερον τινος se dicit: ut apud eundem in Fab. ὕστερον αὐτὸν ἔγνωμι καὶ ἀρχοῦσι πάσῃ, legi & consuli se submittit. Sic apud Aeschin. μὴ ἐκτὸς εἶναι τῶν νόμων ἀλλ' ὑστέρους τούτοις, subjicere legibus & iis se fi secundus. Interdū ὕστερος dicitur secundus, inferior: seu posthabendus: ut ἡλίου ὕστερος, ætate inferior. Il. γ, & Thuc. l. 1. ἐδουλώθησαν ὕστεροι γνώμῃ φανῆναι. Item proximus, futurus, proximè venturus: ut ὑστέρα σύλλογος, proximum concilium & ὑστέρα Ὀλυμπιάς, proxima Olympiade. Sic ὑστέρῳ χρόνῳ, futuro tempore: vel postea, apud Plut. in Romat. narr. pro quo dicitur etiam ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, apud Thuc. At ἐς ὕστερον, absolute, pro, in posterum tempus. Plat. ep. 7.

Ὕστερον, adverbialiter signif. pòst, postea, posteriore loco, deinde: nonnunquam &, seriùs, tardiùs: Item deinceps, posthac. Interdum cum genit. ut apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων post equites. Et Herodot. ὕστερον τρίτων, post ea tempora. Interdum cum dativo tempus denotante: ut Isocr. in Aeginet. πόσῳ ἡμέραις ὕστερον, quinq; diebus post. Demosth. ὀλίγῳ χρόνῳ ὕστερον ἤξιωσεμψεν: pro quo omisso substantivo χρόνῳ. Plutarch. in Pers. dixit, ὀλίγῳ οἱ ὕστερον. & quando cum accusativo ponitur: ut οἱ ὕστερον, posteri apud Herodian. lib. 4. & τῷ ὕστερον ἔτει, postero anno. Aristotel. hist. an. l. b. 5.

Item ὕστεροι, seu ὑστεραι, secundæ, i. omnia quæ editum in lucem infantem stato more sequuntur, apud Dioscor.

Fœmin. gen. ὑστερα dicitur pro ὑστέρη ἡμέρα, sequens dies: ut apud Plut. in lib. de fort. Rom. Ἀπὸ ὑστεραίας δεκάτης, vicesima prima mensis dies, quem mensem Attici tres decades dividere solebant, teste Etym. ¶ Medici & Physici ὑστέραν vocant vulvam seu uterum, quòd extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, ex situ tamen καὶ πλάτει. Soran. περὶ μήτρας. & Poll. l. 2. Hinc ὑστερικός, ad vulvam pertinens: ut ὑστερικοὶ πόροι, apud Aristot. hist. an. l. 6. Et adverb. ὑστερικῶς. ut ὑστερικῶς πνιγόμενα γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ sunt vulvæ suffocationi, apud Dioscor. l. 2. c. 10.

Ὑστεραῖος, idem quod ὕστερος. unde ὑστεραία, sc. ἡμέρα, postera dies. Plat. ep. 7. ἔφων ἂς ὑστεραῖαν ἀπαγγελεῖν, dixi me postridie renuntiaturum. Item qui fit τῇ ὑστεραίᾳ: ut ὑστεραία προσβολή, secunda oppugnatio, apud Xen. Hellen. 2.

Ὑστερέω, sum ὕστερος, posterior sum. Plut. ἡ Δημοκία τοῦ Γοργίου ὑστερεῖ τοῦ τοῦ Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, sexaginta annis est posterior. Item tardiùs venio seu adsum: seriùs advenio: ut in Axioch. τὸν ζεύγους ὑστερήσαντος ἐπιδημοῦντος αὐτοῦ ἀλύσεων αὐτὸν ἂς τι τεύ. Et apud Aristid. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, tardiùs ad pugnam uno die venêre, i. postridie quàm pugnatum est. Item frustror, non assequor: utpote qui in captando vel persequendo fu. rim negligentior: ut ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων. apud Isocr. Item deficior: non habeo, deest mihi. Lucæ 22. μή τινος ὑστερήσατε. Sic & in ep. ad Cor. 1. c. 12. Dicitur & res aliqua ὑστερεῖν qua destituimur & caremus: ut Ioann. c. 2. ὑστεροῦντες οἴνου.

Ὑστερέομαι, propriè significare dicitur in cursu linquor & posterior fio. Plerunq; tamen (ficut ὑστερέω) exp. destituor, egeo, inopiam patior: idq; absolutè interdum, ut Lucæ 15. Interdum cum genit. ut apud Basil. ὅτι ὑστερῶδε ἀεπτ., καθὼς πρός με. Et cum præposit. ἐν, sequente dat. 1. ep. ad Cor. c. 1.

Ὑστέρημα, τὸ, partes posteriores: ejus propriè qui in cursu deficit & vincitur. Item defectus, inopia, penuria 1. epist. ad Thessal. c. 3. & alibi sæpius in n. Test.

Ὑστέρησις, penuria, inopia, egestas Marci 12.

Ὑστερητικὸς, qui solet ὑστερεῖν & tardiùs accedere. Apud medicos ὑστερητικὸς τύπος, retardatio accessionis. Gal.

Ὑστερίζω, ἴσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior. Item tardo, cunctor, serior venio. Thuc. l. 8. ὑστερίσαντες ἐς πολλῷ. Demosth. τῆς δὲ πολέμου καιροῖς ἀπολειφθεῖν, ἢ μηδενὸς ὑστερίζειν, nulla re tardiorem venire i. nullam rem cunctando prætermittere. Item desistuor, deficior Isoc. in Evang. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τῷ ἐμαυτοῦ. vires me deficiunt. Item inferior sum; superor, vincor. Xen. κατεβόησαν θυμούμενοι ὑστερίζοντες τῶν ἀντιπάλων.

Ὕστατος, (factum tanquam ex ὑστερίστατος) postremus, ultimus. Il. λ. πάντα ἀφ' ἕστηκεν, πάντα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν; Aristoph. in Ran. σὺ δὲ τοῖς ὑστάτοις φράσω, postremo loco dicam. Ὕστατον & ὑστάτῳ adverbialiter usurpatur pro, postremum, ultimò. Lucian. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἐκφοβούμενοι ἀπήλθομεν. Iliad α, ὡς ὕστατος λωβήσομαι. Sic & alib. apud Hom.

Ὑστάλιος, idem quod ὑσταῖος. Il. ο. ὑστάλιος ἔβησε Αἰολίδης ἐταῖρος.

Ὑστέριον, idem cum ὕστερον: ut Odyss. ϑ, Τί πρῶτον, τί δ' ὕστερον, τίδ' ὑστάτιον καταλέξω;

Composita.

Ἀφυστερέω, destituor, defraudor,

Ἀφυστερίζω, seriùs venio, tardo, moror.

Ἐφυστερίζω, posterior sum vel fio. Thuc. l. 3.

Καθυστερέω, posterior sum: item tardiùs & seriùs venio. Poly. l. 16. Plut. in symp. sept. sap. Et cum dat. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. Item sedo & inferior sum: cum genit. apud Strab. & Luc.

Καθυστερίζω, idem tardo, moror. Ecclesiast. c. 16.

Πανυστατος, omnium postremus seu ultimus: unde πανύστατον & πανύστατα, omnium postremo loco: apud Soph. in Ajace & Eurip.

Προῦστερος, præposterus apud gramm. (in Hec.

Ὑστριξ, vide in comp. ex Θρίξ.

ΥΦΆΩ, ῶ, Ionicè ὑφόω, texo. Od. η, Αἱ δ' ἱστὸν ὑφόωσι μέγαν λεπτήν τε κρόκην.

Ὑφή, ἡ, textura seu textus. Athen. l. 2. Plat. de leg. lib. 12.

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est. tela. Dioscor. lib. 2, c. 68. Interdum pro sindone accipitur aut pro velo: ut apud Ioseph. Apud Athen. l. 3. περιπετάσματα ὕφη appellantur.

Ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo, orior. Il. γ. τὼ δ' ὅρκι' ὄρσε μεγάθυμος ἀνὴρ μέγαν ἰσὲν ὑφαίνων. Sic & Il. ζ & Odyss. Metaph. dicitur μύθους & μάδεα ὑφαίνειν, Il. γ, item ὑφαίνειν δόλον, texere fraudes seu dolos. Iliad β.

Ὕφασμα, τὸ, idem quod ὕφος. Eurip. in Ione, πλεκτὰ παρθένων ὑφάσματα. Interdum accipitur pro panno, & nonnunquam pro veste: ut apud Herodian. l. 5, & 4. Plut. de orac. Pyth. Interdum sic dicitur ipse textus: ut apud Philostr. in Ap. l. 3.

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura seu textus. Poll. l. 7

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor. Plat. de rep. l. 2. Aristot. polit. l.

Ὑφαντικὸς, ad textorem pertinens, textorius. Poll. l. . Et ὑφαντικὴ, sc. τέχνη, ars texendi seu ars textoria. Aristot. polit. l. . c. 5.

Ὑφαντικῶς, more textorum Poll. ibidem.

Ὑφαντὸς, textus seu textilis: ut ὑφαντὰ ἅμματα. Od. μ, & ἐδήδοκε ὑφαντόν, Odyss. ν.

Ὑφάς, άδος, ὁ, ἡ, Pollucis l. 10. est πλεκτὸν ὑμένιον, quo sacra feruntur.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, teste Suid.

Composita.

Ἀργυφος, ὁ, ἡ, albus propter texturam, ex alba textura constans. Et simpliciter, albus: ut οἶνοι ἀργυφοι. Il. ω.

Ἄργυφος, idem: ut ἀργύφειον φᾶρος, Od. ε. Metaph. ἀργύφεον

Διυφαίνω, pertexo, vel intertexo. (πέπλον. Il. σ,

Ἐνυφαίνω, intexo. Athen. lib. 12.

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo: seu texendo absolvo & conficio. in Batrachom. Πέπλον μὲν κατέτευξεν, ὃν ἐξύφηνε καμοῦσα. Exponitur etiam compono, struo: apud Greg. loquentem de case.

Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα, textum seu tela, ut ἐξύφασμα κερκιστοῦ, apud Eurip. in Electr.

Εὐϋφής, ές, ὁ, ἡ, ὑ, bene textus: seu scitè & eleganter textus: ut εὐϋφὲς λαίφεα, in Epigram.

Εὐύφαντος, idem. (leg. l. 5.

Ἔφυφη, id quod stamini intexitur, trama, subtegmen. Plat. de

Ἐφυφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω: seu inter texendum ingero. Et pro simplici ὑφαίνω, apud Oppian. de venat. l. 3.

Καθυφαίνω, exp. intexo.

Κροκύφαντος, peplus seu velum ex trama textum: ἢ λεπτὸν κρόκης ὑφαινόμενον, Etym. &, Eust. idem est cum κεκρύφαλος.

Ἀδηκύφης, idem cum ἄργυφος seu ἀργύφεος. Eust.

Παρυφάω, attexo Παρυφή, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est, veluti sunt virgæ aureæ purpureæ, candidæ, &c. Plut. in Lac. instit. στικτοφόρον καὶ ἄθλιον δὲ τὸν στικτὸν οὐδὲ παλεῖ.

Πάρυφος, idem: vel idem quod παρυφὴς, attextus seu intertextus: apud Poll. l. 7. c. 14.

Παρυφάινω, idem quod παρυφάω, apud eundem ibidem. Apud Xen. Pæd. 5, παρυφασμένα ὅπλα, exp. obtenta arma.

Decomp. Εὐπάρυφος, cujus vestis insignem pulchrumq; limbum attextum habet. Luc. in somn. Dicitur & vestis εὐπέρυφος, eleganti limbo prætexta: apud Herodian. l. 1. (Apopth. Λεύκοπάρυφος, cujus vestis candido limbo prætexta est. Plut. in Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans.

Προσυφαίνω, attexo. Plat. in Tim.

Σακχυφαντης, saccorum textor. Dem. in Olympiodor.

Συυφάω, contexo. Συϋφή, cõtextus seu cõtextio. Plat. de leg. l. 5.

Συυφὴς, contextus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 37.

Συυφαίνω, idem quod συυφάω: vel attexo: unde metaph. apud Phil. de mun. τότε δὴ ταῦτα ὁμολογηθεὶς, ἀνέλπιστον ἂν εἴη συυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα. Sic & apud Luc. de scrib. hist.

Ταιναϋφὴς, in longum textus. Suid.

Τυλυφαντης, qui culcitras texit, culcitrarum & lodicum artifex. Poll. l. 7. ex Hyper.

Χρυσοϋφὴς, ex auro textus: vel auro intextus, seu intertextus. Athen. l. 10. Herodian. l. 5.

Υ̓ΦΕΑΡ, αρος, τὸ, viſci genus quod in abiete & larice naſcitur. Theophr. de cauſ. l. 1. l. 16. c. 23. Plin. l. 17. c. ult. Idem Theophr. hyphear tribuit ilici lib. 3. de hiſt. pl. c. 16.

Υ̓φὴ, ὕφος, vide in Υ̓φάω, Υ̓φὸς, pro κυφὸς, in Κύπτω.

Υ̓ΨΟΣ, εος, τὸ, altitudo, celſitudo, ſublimitas: interdum & cacumen, faſtigiũ, vertex. Thuc. l. 1, σαφῶς κατηγορέντων ὅτι τὸ χίζεται ἤδη ὕψος λαμβάνει. Plut. de ſera num. vind. κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τραχηλον, ex cacumine quodam. Metaphoricè apud Herodian. li. 2. ἀδηλον οὔτε πρὸς χαρὰν εἰς ὕψος ἐξαίρων, nihil verbis extollens. Sic & apud Ariſtot. de mund. & Luc. in Hermot. ☞ Etymol. dici vult quaſi ὄψος, ab ὄπτομαι, ut ſit ἀφ' ὃ ἔστιν ὁρᾶν, unde patet proſpectus.

Υ̓ψηλὸς, ὴ, ὸ, altus, excelſus, ſublimis: ut πύργοι ὑψηλοὶ. Il. η. Metaphoricè. Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, ſublimia affectas animo. Sic apud Dion. Longin. ὡς ὄντως ὑψηλὸς τῇ φύσει. Dicitur ἀφ' ὑψηλοῦ. ſ. τόπου, ex alto, ex loco excelſo: apud Luc. de ſcrib. hiſt.

Υ̓ψηλῶς, altè, excelsè, ſublimiter.

Υ̓ψοθεν, ex alto, deſuper. Il. υ. Cum genit. ſignif. ſuper: ut apud Apoll. Arg. 2. ὑψόθεν ἀκτῆς.

Υ̓ψόθι, in alto, in ſublimi. Iliad. ϱ Item ſuper cum genit. ut ὑψόθι πατρὸς, Epigram. lib. 1. ſignificat etiam altè, in altum: apud Apoll. Arg. l. 2.

Υ̓ψόσε, in altum, in ſublime. Od. μ, χάλαζης Υ̓ψ' ὀρεσφόμβρου.

Υ̓ψοῦ, altè, in alto. Il. α & Soph.

Υ̓ψι, idem. Il. ξ & υ. Heſiod. in Erg.

Υ̓ψηρὸς, idem cum ὑψηλὸς, Heſych.

Υ̓ψίπερος, altior: ut ὄρυες ὑψίπερμαι, apud Theocr. idyll. 8.

Υ̓ψιστος, altiſſimus, excelſiſſimus, hac voce ſæpe intelligitur Deus in ſacr. lit. ut Act. 7. Luc. 1. & alibi.

Υ̓ψιστάριος dicitur ὁ τὸ ὕψιστον σεβόμενος Heſych. & Suid.

Υ̓ψόω, in altum tollo, exalto, extollo: in Batrach Βάτραχος ὑψώσας ἀχρὶ σέλεμνος. Luc. 14. ὅστις ὑψώσει ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. Item perficio, abſolvo: metaphora ab ædificiis ſumpta, quæ tum demum perfecta ſunt, quum ad faſtigium ſunt perducta. Ioſeph. πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον ἔφθη πλησθῆναι, Exponitur etiam, ὑψηλὸν κηρύττω. Suid. ex Pſalm. David.

Υ̓ψωμα, exaltatio, elevatio: ut ὑψώματα τῆς ἀσεβείας, apud Plut. Item altitudo. Rom. 8. Expon. & cacumen, ſummitas. Phocyl.

Υ̓ψωσις, exaltatio, elevatio. Suid.

Compoſita.

Ἀνυψόω, idem quod ὑψόω. Epigr. l. 4.

Ἰσοϋψὴς, ές, ὁ, ἡ, qui paris eſt altitudinis, æquè altus.

Συυψόω, ſimul exaltò, unà in altum eveho. (ho.

Ὑπερυψόω, ſupra alia extollo: vel ſupra modum extollo & eve-

Ὑπερύψηλος, altiſſimus, excelſiſſimus, Aelian. in varia hiſt.

Υ̓Ω, F. ὕσω. pluo. Od. ξ, ὗε δ' ἔρεφε Ζεὺς πάννυχος, nocte pluebat tota Iupiter. Luc. ὕοντος θεοῦ πηγὰς οἱ Γαραμαντες. Interdũ cum dat. perſonæ: ut Ariſtop. in Nub. ὕσομεν σφοῖσιν ὑμῖν. Interdum cum dat. rei qua pluit: ut Athen. l. 8. οἷον ἡ κὼμαχὲ ὕσειε τὴν θεὸν ἰχθύσιν. Et cum accuſat. apud eundem ibid. Phænias ſcribit, ὡς Χέρρονήσῳ ἐπὶ πολὺν ἡμέρας ὕσαι τὴν θεὸν ἰχθύας. Dicitur & impersonaliter ὕει, pro ὕει Ζεύς, apud Ariſt. rhet. 2. & Theoph. de cauſ. pl. l. 4. ¶ Item activè, irrigo, pluvia perfundo.

Υ̓αλος, dicitur quod pluendo decidit: ut apud Greg. ἅλις ὑάλου ὡς ἐρήμου. Item quod irrigatur & pluvia perfunditur: ut apud Arrian. l. 6. ἃ γὰρ ὕστερα τοῦ πολλοῦ ὑπὸ γῆ αὖθις ἐξανῆξε, nõ multũ pluviis humectatur. Sic & apud Herodot. Theophr. & Pauſan.

Υ̓σμα, ſeu ὕσμα, τὸ, pluvia: Erot. apud Hippoc.

Υ̓σις, ipſa pluendi actio. Heſych.

Υ̓άδες, hyades: ſtellæ quædam in cornibus tauri, à pluendo ſic dictæ: quoniam ortu occaſuq; ſuo pluvias largos q; imbres concitant, ut Cicer. & Plin. teſtantur, & poſt hos Etymolog. Euripid. in Ione, ὑάδες τε ναυτίλοις Σαφέστατόν σημεῖον. Quidam Latinè ſucculas appellant, ab ὗς derivantes. Alii etiam à litera δ ſic nominari volunt, quam aliquo modo repræſentent, ut docet idem Etymol.

Υ̓ακίζω, pluo, made facio, rigo. Heſych.

Υ̓ετὸς, ὃ, ὁ, pluvia. Heſiod. in Erg. Ariſtoph. in Veſp. Ariſt. de mũ.

Υ̓έτιος, pluvius, pluvioſus: ut ὑετία ἀτραπὸς, in Epigr. & αὖραι ὑέτιοι. Ariſtot. in Probl. Superlat. ὑετώτατος, pluvioſiſſimus: ut ὑετώτατος ἄνεμος, apud Herodot.

Υ̓ης, appellatur Iupiter qui & ὑέτιος & ὄμβριος. Lat. pluvius. Eſt & Bacchi epitheton, teſte Suida ex Clidemo, quoniam ſacra ei faciebant quum plueret. Υ̓η nominatur Semele, teſte Pherecyde & Heſych. (vide in Ζεύς.

Υ̓γρὸς, Υ̓δωρ, Υ̓ς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis, Υ̓ς

Compoſita.

Ἐφύω, ſuperpluo, pluvia perfundo: unde ἐφύη, impluit, pluvia inceſſit. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. cap. 9. ἐὰν δὲ μὴ ἐφύσῃ ἀπαρκέσῃ, ὑποφυέσης. Significat &, pluvia conſequitur, ſtatim pòſt pluit. apud eundem de cauſ. pl. l. 6. (de Iride) ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφισῇ.

Καθύω, compluo. Καθύεσθαι, complui.

Υ̓όδης, vide Υ̓ς in Ζεύς.

Φ

Nota literæ quam vocant φῖ, ab Hebræorum Phe ſeu Pe. ¶ Aeoles ea initio dictionum pro θ utuntur, dicentes φῆρες. pro θῆρες, φλᾶν, pro θλᾶν, φλίβειν pro θλίβειν. ¶ Eſt & numeralis nota de qua vide in Append.

Φαεινότερος, Φαεινότατος, vide in Φαίνω.

ΦΑΓΩ, vel φάγω (utrunque enim thema ſtatuit Euſt.) edo, comedo, Frequens eſt uſus aor. 2. ἔφαγον, & infinitivi φαγεῖν: ut Od. ξ, Ἦ τὸν γ' οὐ πόσιν φάγον ἰχθύες. Odyſſ. ι, Καὶ φαγέμεν πίεμεν τε. Aeſchin. in Cteſiph. ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες ἐπὶς, καὶ ἔπιες Ariſtotel. polit. 7. οὐ ἐπιθυμοῦσι φαγεῖν. Eadem tempora paſſim etiam occurrunt in ſacris lit. Fut med. φάγομαι pro φαγεῖσθαι dicitur, (ſicut πίομαι pro πιεῖσθαι) unde φάγεσθαι apud Luc. c. 17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, eſculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις, εως, ἡ, comeſtio, voratio.

Φαγησία ἑορτὴ, feſtum quoddam in quo cibo ad ſatietatem uſque exhilarabantur. Athen. lib. 7. Idem dicitur & φαγήσια, apud eundem ibidem.

Φαγέσιος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστος, inexplebilis, teſte Poll. 6. Lat. edo vel comedo.

Φάγαινα & φαγέδαινα dicitur affectus ſtomachi quũ vehementer appetens cibum immodicè ſumit, nec ſaciari vorando poteſt. in definit. med. & apud Gal. lib. 3. comm in li. Epidem. aphor. 37. ¶ Φαγέδαινα de ulceribus quoq; dicitur, & interdũ omnia ulcera deſignat quæ ſemper majora & deteriora fiunt. Interdũ ſpeciatim ulcus quoddam denotat, quod deſcribit. Poll. l. 4. c. penult. Celſ. l. 6. eſt genus cancri. Hinc apud Aeſchyl. in Phil. Φαγέδαινα ἥμερα σάρκας ἐσθίει ποδός. Ab hoc ulcere ad favorum quẽdam morbũ transfertur, de quo Colum. de re ruſt. l. 9. c. 13.

Φαγεδαινικὸς phagedænicus: ut φαγεδαινικὰ ἕλκη, apud Dioſ.

Φάγος, vorax, edax, comedo. Matth. 11. Lucæ 7. (l. 2. c. 99.

Φάγρος, Cretẽſium lingua dicitur cos: quia ferrum acuens ad edit. Athen. l. 7. Item piſcis quidam à voracitate, ut putatur, apud eundem ibidem.

Φηγὸς, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita ac primùm cum præpoſitione.

Διαφάγω, peredo, exedo; edendo conſumo. Phil. de mundo ὅταν ἐπινοήσῃς νοσήματος τρόπον ἰὸς ἐπιδραμὸν διαφάγῃ, quum æruginis gliſcens exeſt.

Ἐκφάγω, itidem exedo: unde ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7.

Ἐμφάγω, ori inditum deglutio, comedo. (Poll. ibidem.

Ἐπιφάγω, poſt aliquid edo, ſuperedo. Item unà cum pane veſcor.

Καταφάγω, peredo, edo, devoro. Ariſtoph. in Plut. δεῖπνα καταφαγεῖν καὶ κρέα. Athen. l. 10. τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν. Dicitur etiam κτήματα aliquis καταφαγεῖν, abſumere per luxum, abligurire: ut Odyſſ. ο Sic πατρῷον γῆν & πατρῴαν οὐσίαν καταφαγεῖν, apud Athen. l. 4. & alibi. (ſchyl.

Καταφαγὰς, comedo, helluo. Poll. ex Myrtilo comico & Ae-

Συνκαταφάγω, (*decomp.*) unà comedo ſeu devoro.

Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane veſcor. (ult.

Προσφάγιον, τὸ, quo cum pane veſcimur, opſonium: apud Ioan. c.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere.

Συμφάγω, unà comedo. Plat. de leg.

Compoſita ſine præpoſ. vel ex φάγω, vel ex nomine φάγος.

Ἀγκιστροφάγος, ὁ, ἡ, q. d. hamivorus, Ariſtot. Et metaph. avarus. Heſych.

Ἀγλή-

Α'δδηφάγος, seu ἀδηφάγος, ad satietatem & libitum comedens, vorax, helluo. Theoc. idyll. 23. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. λύχνοι dicuntur ἀδηφάγοι, lychni bibuli, qui multum olei devorant. Sic ἀδηφάγοι ἵπποι, equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur. Eust. ex rhet. lex. Sic & ναῦς ἀδηφάγος, cui plenum dabatur stipendium: apud Lys. & ἀδηφάγοι τελῆναι, in quas magni erogamur sumptus, apud Suid.

Α'δδηφαγέω, seu ἀδηφαγέω, ad satietatem usque comedo, vorax sum. Isocr. in Archid. Alciphr. ep. 22.

Α'δδηφαγία, seu ἀδηφαγία, esus ad satietatem usq;, voracitas. Athen. l. 10. Oppian. halieut. 3.

Αἰγοφάγος, caprivorus, capram seu capras vorans aut edens. Peculiariter sic Iuno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ipsi immolarentur. Hesych.

Α'κειδοφάγος, qui locustis victitat. Α'κειδοφάγοι cognominati fuerunt quidam populi, de quib. Strabo, Agatharchides, & alij.

Α'λληλοφάγοι, sese invicem devorantes. Aristo. hist. an. l. 8.

Α'λληλοφαγία, mutua devoratio. Herodot.

Α'λληλοφαγεῖν, mutuò sese devorare: ut plurimum de piscibus dicitur: ut apud Aristot. loco citato.

Α'λοτριοφάγος, aliena comedens Athen. l. 4.

Α'λοτριοφαγέω, aliena comedo. Eust.

Α'ναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ.

Α'ναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot. polit. 8. cap. 3.

Α'ναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athletæ. Hesych.

Α'νδροφάγος, hominivorus seu homivorus, humana carne vescens. Philost in Heroic.

Α'νδροφαγέω, humana carne vescor.

Α'νθρωποφάγος, idem cum ἀνδροφάγος: ut ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7.

Α'νθρωποφαγία, hominũ devoratio, esus carnium humanarũ.

Α'ρνοφάγος, agnos devorans.

Ἀρτοφάγος, panivorus, qui pane vescitur Athen. lib. 10. Est & muris nomen in Batrachom.

Ἀρτοφαγέω, panem voro, pane vescor.

Βαλανηφάγος, glandivorus, qui glandib. vescitur. Plut. in Caio.

Βαλανηφαγία, glandibus vesci. Eust.

Βυφάγος, q. d. qui bovẽ una cœna absumpserit, vorax, edax, comedo, vel ex epitatica particula βυ. Herc. epitheton. in Epigr.

Γαλακτοφάγος lactivorus, lacte victitans. Γλακτοφάγοι (per syncopen) epitheton gentis cujusdam est apud Hom. Il. ν.

Γηφάγος, qui terra vescitur. Hesych ex Callim.

Γηοφάγος, membra exedens. (Epigr.

Δαμαληφάγος, bucularũ seu vaccarum esor: epitheton Herc. in

Δαφνηφάγος, lauri comestor epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: unde & fatidica laurus à Lat. dicitur, Lycophr. in Alexandria.

Δριμυφάγος, qui acrib. vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Δριμυφαγία, acrium ciborum esus. Cæl. Aur. chron. l. 3. c. 2 Item vomitus acrium esu provocatus. Dioscor. l. 2. c. 33.

Δριμυφαγέω, acribus vescor.

Δωροφάγος, dorivorus. Hesiod. in Erg.

Ζωοφάγος, qui animantes devorat, qui animaliũ carne vescitur. Aristot. polit. l. 1.

Ζωοφαγέω, animalibus victito. Idem hist. an. l. 8.

Θειτοφάγος, qui vermibus lignorum vescitur, qui victus est è cossis. Aristot. hist. an. l. 9.

Θυμβροφάγος, qui thymbra victitat. Aristoph. in Acharn.

Ἰξοφάγος, seu ἰξιφάγος, (q. d. viscivorus) visco victitans. Peculiariter de quibusdam turdis dicitur.

Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscib. victitans. Athen. l. 8. Paus.

Ἰχθυοφαγέω, piscibus victito. Aristot. (in Att.

Καρποφάγος, fructibus vivens, fructuum esu vitam suam sustentans Idem in polit.

Καρποφαγέω, fructib. vescor, fructuum esu vivo: apud eundem.

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, nomen avis quæ ὀρύσσει τὰ σπέρματα, fortassis ἀπὸ τῆ κατωφαγεῖν, inquiunt schol. Aristoph. & Suid. Ab hac sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quòd semper capite in terram dejecto esset & voraret.

Κραδιφάγος, qui ficos comedit, aut ficulnis ramis foliisve victitat. Hesych. Κραδιφάγοι nominantur homines rustici & qui ex rebus vilibus quæstum faciunt. Eust.

Κραμβοφάγος, qui brassica vescitur: nomen ranæ in Batrach.

Κρεωφάγος, carnivorus, qui carnibus vescitur.

Κρεωφαγία, carnium voratus. Plut. in præcept. san.

Κρεωφαγέω, carnes voro.

Κριθοφάγος hordei comestor, qui hordeo victitat.

Κριθοφαγία, hordei comestio: pœna militaris, apud Polyb.

Κριοφάγος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius cui arietes immolabantur. Hesych.

Λαβροφαγέω, avido & hianti ore voro.

Λαγωφαγία, leporum esus, leporum comestio. Epigr.

Μιαροφάγος, pollutorum ciborũ esor, qui impuris cibis vescitur.

Μιαροφαγέω, contaminatis cibis vescor. Greg. In encom. Mac.

Μιαροφαγία, pollutorum esus. Areth. in apocal. (cab.

Μονοφάγος, qui solus cibum capit. Athen. l. 1. Μονοφάγοι, dicti fuerunt quidam in Aegina, quod suos propinquos è bello reversos convivio excepissent, cæteris qui suos in bello peremptos lugebant non invitatis. Plut. in probl. Hell.

Μονοφαγίστωρ, qui maximè & supra quosvis talis est ut cibum solus sumat Aristoph. (lib. 1.

Μονοφαγέω solus comedo, neminẽ ad cœnam invito. Athen.

Μονοφαγία, solùm comedere.

Νᾶσοφάγος, placentæ comestor, quæ νασὸς dicitur.

Ναυσοφαγέω, νασὸν, comedo. Poll. & Hesych.

Νυκτιλαπραφάγος, qui noctu clàm vorat. Aelian. l. 4.

Ξηροφαγῶ, arida epulor: vel comedo quæ siccandi vim habent, cibis siccioribus utor. Dioscor. l. 2, & Epigr. l. 1.

Οἰοφάγος, oves devorans. Hesych.

Οἰσοφάγος, gula: meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus & potus in ventriculum deferuntur. Aristot. de part. an. Exponitur &, os ventriculi: apud Hippocr.

Ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat, popinalium delitiarum avidus devorator, Athen. l. 8. Peculiariter sic dicebatur qui pisces avidiùs devorabat, teste Plut. symp. 4. probl. 4. (pomn. 3.

Ὀψοφαγίστωρ, avidissimus opsoniorum devorator. Xen. a-

Ὀψοφαγία, opsoniorum devoratio peculiariter, piscium delicatorum avida devoratio: Athen. l. 8.

Ὀψοφαγέω, opsonia devoro, popinalib. deliciis & præsertim piscibus devorandis delector Aristoph. in Nub.

Καθψοφαγία, (decom.) idem cum ὀψοφαγία. Poll. lib. 6. c. 7.

Καθψοφαγέω, idem cum ὀψοφορέω. Athen. lib. 5.

Παμφάγος, qui omnia devorat, comedo, helluo. Et in bonâ parte; qui omnib. vescitur: ut παμφάγα ζῶα, apud Aristot. pol. l. 1.

Ποηφάγος, herba vescens: ut ποηφάγον θηρίον. Suid. Est & animal quoddam Indicum, apud Aelian. l. 16. c. 11.

Ποηφαγία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυφάγος, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφαγία, multus cibi usus, edacitas.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel algæ illam speciem quæ πράσον dicitur: nomen ranæ in Batrach.

Ῥιζοφάγος, radicibus vescens.

Σαρκοφάγος, carnivorus, qui carne vescitur: ut σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristot. & Athen. Item substantivè, pro sepulchro. Item lapis quidam Assius sive Asius ita dictus quòd carnem exedat. Dioscor. l. 5. c. 142. Gal. & Plin. (vide σαρκοφαγίας.

Σαρκοφαγία, carnis seu carnium esus: unde libelli Plutarchi

Σιτοφάγος, frumento vescens, pane victitans. Od. ρ. Est & nomen ranæ in Batrach.

Σκατοφάγος, merdivorus: à σκὼρ σκατός. Aesculapii epitheton, apud Aristoph. in Pluto.

Σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator. Σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacrificiis hominum viscera edebant: lib. sapient. c. 2.

Ταυροφάγος, taurorum vorator: epitheton Bacchi apud Soph. quoniam ὡς τὸν διθύραμβον νικήσας βοῦς ἐδίδου, teste Etym. qui etiam exponi posse ait, crudivorus: ut apud Plut. in lucem Athenienses rei bellicæ an literarum peritia magis claruerint.

Τεκνοφάγος, liberorum vorator. Greg. Naz.

Τρυγηφάγος, Cerealium frugum comestor. Plut. symp. 8. probl. 8. Pro eodẽ dicitur & ὀτρυγηφάγος, apud Eust. & Hesych. pleonasmo τοῦ. (git. Hesiod. in Erg.

Ὑλοφάγος, qui sylvas depascitur: qui in sylvis pascitur seu de-

Φθειροφάγος, pediculorũ esor. Sic etiam cognominata fuit gens quædam Ponti à squalore & sordibus, teste Strabone.

Χαλινοφάγος, q. d. qui frænum mandit seu rodit: epitheton generosi equi, apud Callim. hymno 5.

Χελωνοφάγος, testudinum vorator: ita dicitur gens quædam Indica: vide Plin. lib. 6, & 10. Χελωνοφάγοι dicuntur etiam aquilæ quædam, teste Hesych.

Χλωροφαγέω, viridi gramine pascor, in Hippiatr.

Ὠμοφάγος, crudivorus, crudis cibis vescens. Il. ε, & ο, λείουσιν ἰοειδέσι ὠμοφάγοισι. Il. π, λύκοι ὡς Ὠμοφάγοι.

Ὠμοφαγία, crudis vesci, crudorum voratio.

Ὄμφαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Φαέθω, Φαείνω, vide in Φάω, luceo.

ΦΑΙΔΡΟΣ ξ, ὁ, hilaris, alacer. Xen. Hellen. 6, λιπαρὲς & φαιδρὲς ἐν τῇ φανερῷ αὐχμηρὸν ὁμοῦ. Sic ὄμμα φαιδρὸν, apud Eurip. in Med. Exponitur & splendidus, luculentus.

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas, Item splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo.

Φαιδρύω, idem. Item splendidum reddo seu niditum aut tersum: ut μορφὴν φαιδρύειν, apud Eur. in Helene. Item expurgo (Poll.

Φαιδρύομαι, alacer fio.

Φαιδρωτὴς, ædituus, Hesych.

Φαιδρωτήρια, lotrix, Aeschyl.

Φαίδιμος, ὁ ἐ ή, illustris: ut Φαίδιμος Ἕκτωρ, & Φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, apud Homer. Iliad. σ & Od. λ.

Φαιδιμόεις, idem: ut Φαιδιμόεντες, Ἕπεσοι, Il. ν.

Composita.

Ἐκφαιδρύω, idem cum Φαιδρύω, nitidum ac terſum reddo, Euripid. in Bacch. στηγέα δ' ἐκ παρηίδων Γλαύκης δράκοντος ἐξεφαίδρυνον χροός.

Ἐπιφαιδρύω, idem. Apoll. Rhod. Arg. l. 4. αὐτὰρ δὲ Κίρκαιον Εὔρον ἄλσος νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύσασαι.

ΦΑΙΚΑΣΙΟΝ, ε, τὸ, calceamenti genus. Heſych. ruſticum calceamentum eſſe tradit, ideoque nonnulli φαικασία interp. perones. Appianus dicit fuiſſe calceamentum Ἀλεξανδρέων καὶ ἱερέων Ἀπιακῶν, quo uteretur Antonius dum eſſet cum Cleopatra. Sic & Plutarch. in Antonio, μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ ἐ φαικασίοις ὀχεῖται.

ΦΑΙΝΩ, F. ανῶ, p. πέφαγκα pro quo uſitatius eſt aor. 1. ἔφηνα, in lucē edo, in lucem profero: item oſtendo. Il. β. Τὸν μὲν ἀείζηλον θῆκεν θεὸς ὅπερ ἔφηνεν. Od. σ, φαίνε δ' ὅ μηρὸς Καλὸς τε μεγάς, λευκὸς πιμφαύων δέλεος δύρεσσ' ὥμοι. ¶ Item neutraliter, luceo, colluceo, ſplendeo: ut apud Ariſtoph. ὁ δ' ἥλιος ἐ φανεῖν ἔφασκεν ἡμῖν: Sic & Plat. in Tim. φῶς ὁ θεὸς αὐτῇ ψυχῇ τῇ τοῦ γνῶ δευτέραν τῶν περιόδων, ἵνα μᾶλλον ἐς ἅπαντα φάνοι τὸν ἑαυτοῦ. Hinc & Φαίνων ſtella quædam, apud Ariſtot. de mundo. Item pro φαίνομαι appareo. Od. λ. ἀμφὶ δ' ὅσοι Γαῖαν μέλανα φαίεσκε. ¶ Rurſum tranſitivè, defero, accuſo. Xen. Ἐμοὶ γε δοκεῖ ἐπιτηδειότατον εἶναι τῶν νομίμων, φαίνεσθαι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βελόμενος. Sic & apud Dem. orat. κατὰ Θεοκρίνους. Interdum exp. defero ad fiſcū: unde φαίνοντες dicuntur qui quadruplaturas factitant: apud Dem. ¶ Apud Xen. in Hell. φαίνειν ψῆφον, exp. decernere exercitum, aut delectum habere. ☞ Derivari exiſtimatur à φάω luceo, unde φαεῖνω, ſicut αἴρω ex ἀέρω.

Φαίνομαι in lucem prodeo: Od. φ, ἐπεὶ τόδε φάτο ἔπος ἀθλον Οἰήνῳ σὸν ἔσεσθαι γυναικὸς καὶ Ἀχαιΐδος γαμέτης. Item luceo, ſplendeo. Il. α, ἐπεὶ νὺξ ὄρσε φάανθεν, oculi micuerunt. Item accuſor, deferor, reus ſum. Item appareo, conſpiceor, in conſpectum venio, cernor: Il. α, Ἥ μὲν δὴ ἠελίῳ φαίνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς. Plato in Protag. πόθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ: Peculiariter apud aſtrologos τὰ φαινόμενα dicuntur, quæ apparent in cœlo. Arat. Item videor: ut Ariſtoph. in Nub. ἄτερ δὲ λέγειν φαίνει, videris rectè dicere. Apud Herodot. φαίνομαί πεποιηκώς, videor mihi feciſſe. Dicitur & τὰ δέ μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc ſentio. Sic τὸ φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur, ſententia mea: apud Iſocr. & Plut. ¶ Φαίνεται, cum participio pro δῆλός ἐστι: ut apud Thuc. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς κινηθεῖσα. Sic & apud Ariſtid. φαίνεται γενομένη, comperitur fuiſſe.

Particip. πεφασμένος dicitur tanquam à πέφασμαι, (pro quo dicitur πέφαμμαι, apparui, comparui) oſtenſus, demonſtratus, patefactus, apud Soph. in Oed. tyr. & apud Plat. in Phædro. Item pro πεφάσμένος, dictus à φάω, dico. Item pro, interfectus, à φάω, occido.

Πεφασμένως, apertè, palàm: apud Lyſ. & Plut.

Præt. med. πέφηνα, apparui, comparui, viſus ſum, extiti, fui, in conſpectum veni.

Φάσμα, τὸ, viſum, ſpectrum. Eurip. in Hec. Item oſtentum portentum, prodigium. Ariſtot. in Meteorol.

Φάσις, εως, ἡ, apparitio. Quidam exp. comparentia. Ariſtot. in Meteorol. Item delatio, accuſatio: unde δίκην φάσις, aliquem deferre. Peculiariter dicitur de quorundam criminum delatione, ut docet Poll. Alias ſignif. vide in φάω, dico.

Φαντάζω, apparere facio, ſpeciem præbeo, oſtendo. Areth. in Apoc. cap. 13, φαντάζει γὰρ ἑαυτὴν ἐπικῆ ὡς ὁ Χριστὸς, ἵνα πλανᾷ. Alexand. Aphr. τὸ φαντάζονται ὡς κατ' ἀλήθειαν, hoc repræſentantia ac ſi vera res fuiſſet.

Φαντάζομαι, appareo, videor. Eur. in Phœn. Μή τις πολιτῶν ὧν τελῶ φαντάζεται. Plat. de rep. lib. 9. ἡνίκα παρόντος τότε αὖ ὄψις φαντάζοιτο τῇ συνουσίᾳ. Item imaginor, imaginē ſeu ſpeciē mente concipio. Gal. ad Glauc. l. 1. φαντάζονται μακρομερεῖς ὁρᾶν. Exp. & contemplor, apud Greg. Itē accuſor, idē quod φαίνομαι. Ariſtoph. in Acharn. Itē oſtento me, & tanquam ſpectaculo omnibus eſſe volo: vel tanquam mirandum quoddam ſpectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τὸ, quod apparet, viſum, ſpectrum, Ariſtot. de mundo. Eurip. in Hec. Sæpe dicitur de eo cujus vana ſpecies & imago nobis obverſatur & oculos noſtros deludit: ut apud Plat. de rep. Plut. & Athen.

Φαντασία, ἡ, viſum, viſio: quum imagines rerum abſentium ita repræſentantur animo, ut eas cernere oculis ac præſentes habere videantur. Phil. de mundo. Interdum exp. ſpecies: unde φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis ſpeciem præbere. Ariſtot. de mundo. Item cogitatio vehemens, rei ſpeciem animo repræſentans, imaginatio, ſeu imago rerum animo inſidentium. ſpecies animo concepta. Ariſtot. rhet. 2. Polyb. Herod. Item oſtentatio, ſeu ſplendor ſpecioſus omnibus conſpicuus, Athen. l. 5. Act. Ap. c. 25.

Φαντασιώδης, ες, ὁ, ἡ, ex aliqua viſione ſeu imaginatione proveniens, vel imaginationibus conſiſtens.

Φαντασιαστικὸς, ad viſiones concipiendas aptus. Apud Plut. de def. orac. πιθανὴ φαντασιαστικὴς τὰς θεοφήτους ἐ τὰς θεοφήπδας. exp. viſionum impulſione præſagos reddunt divinos atq; divinas.

Φαντασιόομαι, viſiones concipio & rerum imaginationes, obverſantur mihi viſa & imaginationes. Alex. Aphr. de an. l. 2.

Φαντάστης, ὁ, efficiens aut concipiens viſiones, qui talis eſt ut efficiat ſeu concipiat viſiones & imaginationes. Plut. de Plac. philoſoph. & de def. orac.

Φαντασικὸς, talis ut viſiones & imaginationes concipiat. Plutarch. in lib. utra anim. prud.

Φαντασικῶς, concipiendo viſiones & imaginationes: apud eundem in lib. de def. orac.

Φανὸς, ὁ, lucidus, ſplendidus. Plat. Ariſto, in œcon. Ariſtoph. ¶ Item ſubſtantivè laterna, lampas, fax. Ioan. c. 18. In qua ſignif. ſcribitur & πανὸς, apud Athen. l. ult. ex Menand. & Diphilo. ¶ Apud Ariſtoph. ſic dicitur delator, accuſator, ſycophanta. ¶ Φανοί, οἱ, Heſych. ſunt ἐλλάμψεις: unde apud Eur. in Rheſo Terpſichore una ex novem muſis Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ἀπορρήτων, i. monſtraſſe myſteria arcana Bacchi. facibus peragenda eſſe & ignis coruſcatione adhibita. Apud eundem Eur. in Ione itidē per φανὰς Βακχίς intelligi dicuntur orgia Bacchi nocturno tempore facibus accenſis agitari ſolita. Φανίον, τὸ, laterniula. facula. Menand. ¶ At φάνιον, locus in quem purgamenta cojiciebantur. Suid.

Φανάριον, idem cum φανίον, apud Euſt.

Φαναῖος Ζεύς, ſplendidus Iupiter ſeu nitidus. Eur. in Rheſo. Eſt & cognomen Apollinis apud Chios, teſte Heſych.

Φανερὸς, ὁ, apparens. Ariſtot. Item manifeſtus, apertus. Iſocr. in Archid. Δοκῶ τούτων οἶμαι πᾶσιν φανερὸν. Xen. apomn. lib. 1. θυών τε δὴ φανερὸς ἦν, manifeſtè ſacrificabat. Apud Plat. de rep. l. 1. φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, manifeſtum erat cum cuperet dicere. Dicitur & ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. Interdum & ex profeſſo. Thuc. lib. 4. Et pro eodem ἐν τῷ φανερῷ, apud Xen. Item clarus, illuſtris, celebris. Xen pæd. 7. & Syneſ.

Φανερῶς, manifeſtè, apertè, palàm Plat. Aeſchin Dem. &c.

Φανερόω, manifeſtum facio, patefacio, declaro: vox in ſacris lit. uſitata, ut Ioan. c. 7. Φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic & c. 2.

Φανερώμαι, manifeſtus fio, patefio. Marci 4. οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur ſol, quòd quotidie novus apparet. Macr. Apud Orph. ſic nominatur Amor, quod ex Chao primus apparuerit.

Φανηλάω, apparere volo.

Φαεινότερος & Φαεινότατος, ſplendidior ſplendidiſſimus. Od. ν, Εὖτ' ἂν ἐς οὐρανὸν ὑπερέλθῃ φαεινότατος. Greg. in Carm. τὸ οὖλα φαεινότερον ἀσεννήσας.

Φαρίδα, ἡ, dicebatur modus pila ludendi, παρὰ τὸ φαίνειν, quoniam pilam alteri oſtendentes alteri mittebant, decepto eo qui ſe accepturum putabat. Poll. l. 9. & Euſt. vide Athen. l. 1. ubi & alia etyma affert.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιφανὴς, ες, ὁ, ἡ, undique apparens & conſpicuus. Eurip. in Androm.

Ἀναφαίνω, manifeſto, oſtendo, exhibeo, edo. Il. α, Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. Sic Il. υ. ποδῶν δ' ἐστὶν ἀναφαίνων. Act. Ap. 25, ἀναφαίνοντες τὴν Κύπρον, exp. quīn Cyprum cernere copiſſemus.

Ἀναφαίνομαι, appareo, conſpicuus fio, manifeſtus reddor. Il. ε, ἠμὲν δὴ αὖτ' ἀναφαίνεται αὖτως ὀλέθρῳ. Præt. ἀναπέφαμμαι, & ἀναπέφηνα. compertus ſum. Plat. de rep. li. 1. ὁ μὲν δίκαιος ἠμὶν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. Idem in Apolog. οὔτε ὁμοὺς οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα.

Ἀναφανδὸν & ἀναφανδὰ, manifeſtò, palàm, propalàm: prius apud Luc. & Plut. in Alcib. poſterius. Od. γ. & λ. Pro iiſdem per ſyncopen dicitur ἀμφαδὸν & ἀμφαδὰ. Od. ξ, & apud Nonn.

Ἀμφάδιος, apertus, manifeſtus: unde ἀμφαδίην. ſ. μάχην Iliad. ν. Ἀμφαδίη μὲν ἀλέεινεν. & accuſ. ἀμφαδίην, Odyſſ. ε: ubi itidem ſubſtantivum aliquod ſubaudiri docet Euſtath. vel adverbialiter uſurpari.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδόν.

Ἐπεμφάδησε, circumſpexit. admiratus eſt. Heſych.

Ἀποφαίνω, oſtendo, demonſtro, palàm facio, declaro. Interdum &, probo, indico. Ariſtoph. in Plut. κἂν μὲν ἀποφήνω μόνον Ἀγαθοῦ ἀπόντος ἕσαν αἰτίαν ἐμέ. Thuc. li. 3 πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, demonſtrare conabimur. Item l. 4. καθαιρήσειν ὧν αὐτοὺς ἀποφαίνῃ πολεμίους, everſorem hoſtium quos ille indicaverit. Exponitur etiam exhibeo, profero: unde ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, exhibere & proferre tabulas teſtamenti, apud Lyſ. Sic apud Dem. ἔργον μοὶ ἐδόκει ἀποφαίνεσθαι τοῖς χρήμασι, nullum exhibent fœnus. Item defero: unde ἀποφαίνειν τοῦτο τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre. Plat. de leg. ¶ Item efficio, reddo: vel potius effectum exhibeo: ut apud Luc. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνειν, ex pauperibus divites efficere.

Ἀποφαίνομαι, oſtendor, demonſtror, convincor. Dem. in Dinarch. & alibi. Vnde τὰ ἀποπεφασμένα dicuntur quæ probata ſunt, demonſtrata & comperta, ut ἀποπεφασμένα χρήματα, pecuniæ quas compertum eſt aliquem accepiſſe. ¶ Item active,

ctivè, idem quod ἀποφαίνω, declaro, explico: interdum &, pronuncio, affirmo. Xen. Pæd. 4. τότε τῷ γνώμῳ σφᾶς αὐτῶν ἀποφαῦσθαι. Isocr. in Panath. μὴ περὶ τοῦ ἀποφαίνειν περὶ ὧν σκοπεῖσθαι. Apud Dialecticos signif. enuntio: ut apud Aristot. περὶ ἑρμ. Ἀποπεφασμένως, manifestè, apertè, palàm. Dem. in Nær.

Ἀπόφανσις & ἀπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio seu pronuntiatio. Arist. περὶ ἑρμ. Item sententia: ut ἀπόφασιν ποιεῖσθαι, sententiam ferre, idem quod ἀποφαίνεσθαι, apud Dem. Interdum sententia, i. breve dictum: ut quum Plut. in Public. dicit, τὸν Σόλωνα ἐξευρίσκειν περὶ δίδυμοιρίας ἀπόφασιν τοῖς Κρησίν. Ἀπόφασις dicebantur etiam rei quæsitæ probationes: quæ fiebant in curia Areopagi: ut apud Dinarch. in Dem. Item indices seu commentarii seu recognitiones, vulgò inventaria: unde ἀποφάσεις τῶν ὄντων ἐν ταῖς οὐσίαις. ¶ Alias signif. nom. ἀπόφασις vide in Ἀποφημι, in comp. ex Φάω, dico.

Ἀποφαντός, enuntiatus pronuntiatus. Laert. in Zen. ¶ Significat etiam idem quod ἀποφατικός, i. negativus: vel negandus, apud Suid. in definitione τοῦ ἀξιώματος.

Ἀποφατικός, enuntiativus, pronuntiativus: ut λόγος ἀποφατικός, sermo perfectam sententiam ita continens, ut aut affirmationem aut negationem admittat. Aristot. περὶ ἑρμ.

Ἀποφατικῶς, enuntiativè, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Ἀνταποφαίνω, vicissim ostendo, contra ostendo. Thuc.

Ἐξαποφαίνω, idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω, q.d. intero stendo, διαδείκνυμι. Hesych. & Suid. Et neutraliter, eluceo: unde apud Plut. in Pomp. τῷ νεαρῷ καὶ αὐθουσίᾳ διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή.

Διαφαίνομαι, inter alia apparco & conspicuus sum. Il. θ. Ἐν νηῒ μὲν, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο κῆρες. Item transparens & translucens sum, seu perlucidus: ut Od. ι. (de vecte candente) διεφαίνετο δὲ καὶ αὐτός. Hinc τὸ διαφανόμενον, perlucidum, apud Aristoph. in probl. Signif. & simpl. conspicuus fio, in conspectum venio, videor: ut apud Phil. de mund. loquentem de insulis Rhodo & Delo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττώμενος (l. τῷ θαλάττῃ) κατ' ὀλίγον αὐτῶν ἐξέχουσαι διεφάνησαν, existere sensim cœperunt & conspici. Sic & apud Thuc. l. 2. & 4.

Διάφασις seu διάφασις, q.d. interlucentia. Cic. ad Att. l. 2. ep. 2. Item transparentia.

Διαφανὴς, perlucidus, qui translucet seu transparet: ut διαφανὲς σῶμα, apud Aristot. in lib. de sensu, & διαφανὴς κεκρύφαλος, & διαφανὲς ὕδωρ, apud Synes. Item illustris, celebris, clarus: apud Plat. in Tim. & Philopon. in Procl.

Διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Thuc. l. 2.

Διαφάνεια, ἡ, perluciditas. Eustath.

Ἐκφαίνω, in lucem edo, profero, evulgo, patefacio. Hesiod. in Theog. ὃν δέ τε πᾶσιν Φαῆς βίλον, omnem vim exerebat. Basil. in ep. ad Andron. ὀνειρῶν τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιεῖται τοὺς λόγους. Ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo: item appareo, conspicuus sum. Od. κ. οὐδέ τις αὐτῶν Ἐζεφάνη, nullus eorum apparuit. Il. κ. – ὃ δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ στέρας ἐξεφάανθεν, oculi sicut flamma micuerunt.

Ἔκφανσις, patefactio, evulgatio. Synes. ep. 143. Exponitur etiam exoressio, enarratio, significatio: apud eundem.

Ἐκφαντός, patefactus, evulgatus.

Ἐκφαντικὸς, enuntiativus, enarrativus: ut ἐκφαντικὴ ἀπόλαυσις, apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφαντικῶς, enuntiativè. Item expressè, significanter.

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enuntiator, enarrator, interpres: qui arcanum aliquod patefacit: ut ἀληθείας ἐκφάντωρ, apud eundem in ep. ad Polycarp.

Ἐκφαντορικὸς, idem cum ἐκφαντικὸς: ut apud Damasc. πνεῦμα τὸ ἅγιον dicitur esse ἐκφαντορικὴ τῆς κρυφίας τῆς θεότητος δύναμις τοῦ πατρός.

Ἐκφαντορία, doctrina rerum reconditarum ac mysticarum interpres & enarratrix: apud Dionys. de cœl. Hier. c. 2.

Ἔκφανις, manifestus, apertus. Item splendidus, illustris. Polyb.

Ἐκφανίζω, manifestum reddo, aperio. Hesych.

Ἐκφανόω, atrono, percello: unde ἐκπεφάνωται, apud eundem exp. ἐκπέπληκται καὶ γέγονεν.

Ἐκφάος, apertè, manifestè: apud eund.

Decomp. Διακφανὴς, idem quod διαφανὴς.

Παρεκφαίνομαι, leviter eluceo & appareo. Greg. Naz.

Ὑπεκφαίνομαι, subluceo.

Ἐμφαίνω, repræsento, speciem præbeo, præ me fero, vel ostendo: ut apud Theophr. ἅπαντες δὲ πῶς ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ τὸ τοῦ φυτοῦ χυλόν. Interdum, verbis ob oculos pono & quasi repræsento, indico, innuo. Herodian. l. 4. θεοὶ αὐτοί τινα πολλάκις ἐμφαίνειν, obliquè innuens. Interdum exp. refero: ut quum Diosc. dicit, τὸ οἰναν θὲν δοκιμώτατον εἶναι τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὸν οἰνάνθην. Ἐμφαίνει, impersonaliter usurpatur *pro* videtur: ut apud Ceb. ἐμφαίνει ἔτνος ἔχον.

Ἔμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, inanis rei exhibitio, species edita. Exponitur &, simulatio: apud Polyb. Item figuræ nomen apud Rhet. quum verbis tacita subest significatio: vel quum plus significatum est quàm dictum. Quintil. l. 9. c. 2. & alibi.

Ἐμφατικὸς, seu ἐμφαντικὸς, habens emphasin, seu significans cum emphasi. Synes.

Ἐμφατικῶς, & ἐμφαντικῶς, significanter magna cum significatione, vel luculenta. Polyb. & Phil.

Ἔμφανης, qui repræsentatur oculis nostris, qui palàm est, conspicuus. Item manifestus, apertus: unde τὰ πράγματα ἐμφανῆ ποιῆσαι, apud Dem. Et ἐμφανὴς μίξις, coitus qui fit in propatulo. Herodot.

Ἐμφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Hesych.

Ἐμφάνεια, aspectus, apparitio. Item significatio, demonstratio. Areop.

Ἐμφανίζω, repræsento, ante oculos pono, patefacio: ut τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, apud Luc. Sic Iohan. 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item indico, certiorem facio. Act. Ap. c. 23. ὅτινα ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Sic & c. 25.

Ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo: in ep. ad Heb. c. 9.

Ἐμφανισμὸς, patefactio declaratio.

Decomp. Ἀνεμφατος, ὁ ἡ, carens emphasi, sine significatione, luculentam speciem non præbens. Ἀνεμφάτως, sine emphasi, vel non expressè. Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. Ἀνεμφαντος, non demonstratus.

Ἀπεμφαίνω, nullo modo refero speciem, non convenio, dissimilis sum: ut σύγκρισις ἀπεμφαίνουσα τοῦ ἐμψύχου ζῴου ἀψύχοις. apud Polyb.

Διεμφαίνω, q.d. inter ostendo.

Δυσεμφατος, malæ significationis. Damasc.

Παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, seu præterea & simul significo: unde passivè παρεμφαίνεσθαι, dicitur ἡ ὕλη καὶ ἡ μορφὴ, apud Aristot. Item declaro seu explano. Athen. Item refero, similis sum. Diosc. λίαν παρεμφαίνον τῷ τῆς τήλεως ὁμοιῷ.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio. Παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, repræsentativus. Ἀπαρεμφατος, q. d. minimè declarativus, cui nulla subest declaratio: ut ἀπαρεμφατος ἔγκλισις, apud Gramm. Ἀπαρεμφάτως, absque declaratione, infinitè, seu indefinitè.

Συνεμφαίνω, simul ostendo, simul significo. Item simul refero. Theophrast.

Ὑπεμφαίνω, q.d. subostendo, vel subsignifico.

Ἐπιφαίνω q.d. superostendo. Et neutraliter illucesco. Lucæ 1.

Ἐπιφαίνομαι, q.d. superappareo, appareo super aliqua re, i dum res aliqua geritur intervenio. Xen. ἔγωγε δή σοι κατὰ κέρως οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. Sic & apud Herodian. l. 3. Apud Plut. in Galb. ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ. exp in facie apparebant.

Ἐπιφασις, q.d. apparentia: apud Suid.

Ἐπιφανὴς, qui supra alios apparet, & conspicuus est. Et metaph. illustris, insignis, clarus. apud Polyb. & Plut.

Ἐπιφανῶς, insigniter, insignem in modum. Item splendidè, magnificè. Ἐπιφάνεια, q.d. super apparentia: apparentia quæ est supernè, & in summo: summum: ut ἡ ἐπιφάνεια τῆς πλάγης, summum æquor, apud Phil. Exponitur &, superficies: apud Plut. & geometras. Accipitur & pro habitu & forma loci, seu plani, seu montosi, seu confragosi, apud Polyb. Item pro habitu & specie oris, apud eundem. Significat &, celebritas. ¶ Peculiariter apud Christianos Græcos theolog. sic dicta fuit apparitio Christi servatoris nostri in carne, teste Suid.

Ἐπιφάνια, seu ἐπιφάνεια, τὰ, dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, & quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Christus manifestari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Epiphanius lib. adversus hæreses vult esse diem, quo natus est Christus in carne: vide & Aug. hac de re variis in locis.

Συνεπιφαίνομαι, (*decomp.*) simul appareo vel exorior.

Καταφαίνω, idem significare videtur quod κατάφημι, affirmo: unde καταφαντὸς, affirmandus, apud Suid. in descriptione ἀξιώματος: cui ibidem opponit ἀπόφαντός.

Καταφαίνομαι, apparco, videor esse. Theocr. idyll. 3. Ἦ ῥά γέ σιμὸς καταφαίνομαι ἐξοχεν ἥδη, Νύμφα, καὶ στεγνοῖς. Aristot. de mund. μικρὸν καταφαίνεται καὶ τῇ ὄψει. Καταφανὴς, qui apparet, vel conspicuus, apertus: unde καταφανὲς ποιεῖν & ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocr. & Xen. Τὸ καταφανὲς, exp. etiam, compertum, notum, apud eund. Καταφανῶς, evidenter, manifestè.

Παραφαίνω q.d. in transitu & veluti præteriens ostendo. Exponitur etiam, ex propinquo ostendo seu monstro. Item simpliciter, ostendo: apud Hesiod. in Erg.

Παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio. Plut. παραφανὲς ἐν καιρῷ, opportunè in conspectum veniens, tanquam prætereundo.

Περιφαίνομαι, circumquaq; conspicior, vel conspicuus sum. Hom. hymn. in Ven. περιφαινομένῳ ἐν χώρῳ.

Περίφαντος, circumquaque conspicuus, vel valde conspicuus & apertus.

Περιφανὴς, ές, ὁ ἡ, idem. Soph. in Ajace. Exponitur & simpl. conspicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q. d. circumspicuè) valde manifestè, item simplicit. manifestè, apertè. Soph. ibid.

Περιφάνια, (q. d. circumspicuitas, prospectus in omnem partem.

Προσφαίνομαι, appareo.

Προσφανὴς, apparens, manifestus: unde προσφανὲς ἐστι, apud Dem.

Πρόσφαίνω, præluceo, lumen præfero. Plut. Ὁ προσῶν μὲν ὁ προφαίνων, ἐπισὰς τῷ Δομιτίῳ, πληγὴς ἡ πεσὼν ἀπέθανε. Item præmonstro, seu præmonstro speciem futuri, & quasi polliceor. Theophrast. de caus. pl. l. 1. προφαίνει μὲν ἓν τὰ ἄγρια πολιὼ κερᾶσιν, τεῖον δ' οὐκ ἀκριβῶς. Item ostento. Xen. ὁ μὲν θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ προφαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. Item portendo aliquid, ac significo prodigio.

Προφάνεια, dicitur id quod portenditur. Plut. Item quod præindicatur, seu præsignificatur: unde προφαινόμενοι θεοὶ, apud Dem. qui per oraculum præindicantur. Item προφαίνομαι, appareo, in conspectum prodeo. Soph. προφανὴς μοι. Exponitur etiam, obversor.

Πρόφασις, quomodo huc pertineat, vide in compos. ex Φημὶ, in Φάω, dico.

Πρόφατος, præmonstratus, præsignificatus. Hesych. Exponitur etiam, prædictus, ab eodem. Et τὸ προφατον, prædictio, oraculum: unde apud Herodot. προφατον ἐχρήσατό σφι, oraculum factum est ad ipsos.

Προφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus: unde ἐκ τοῦ προφανοῦς, apertè, manifestè. Et ἀπὸ τοῦ προφανοῦς pro eodem apud Thuc.

Προφανῶς, conspicuè, apertè. in Epigr.

Ἀποφάσις, (dec.) subitò & ex improviso accidens: ut τερατευὴ ἀποφάσει, apud Apoll. Arg. 2. Ἀποφάτως, ex improviso & repentè, apud eund. ibid. vide & ἀποφημι, in comp. ex Φάω, dico.

Συμφανὴς, manifestus, apertus.

Σύμφασις, exp. multarum stellarum unus emersus & conspectus, apud Aristot. Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur simul apparentes in iride colores.

Decomp. Ἀσυμφανὴς, non conspicuus, seu perspicuus: Aristot.

Ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmatic è, tectè.

Ὑποφαίνομαι, q. d. super appareo, appareo supra, conspicior supra: ut ὑπερεφάνησαν τὸ λόφῳ, supra collem apparuerunt. apud Thuc. Item superemineo, ut ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, apud Basil.

Ὑπερφανὴς, q. d. apparens & conspicuus supra alios, seu supra alia. Exponitur etiam, arduus & erectus. apud Xen. in Hipparc.

Ὑπερφανῶς, ὁ, ἡ, superbus, arrogans, q. d qui supra cæteros se conspiciendum præbet: unde ὑπερφανος τρόπος, superbi mores, & ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba. apud Dem. Compar. ὑπερηφανώτερος, superbior, apud Aristot. rhet. 2. Τὸ ὑπερήφανον, magnificum, eximium, maximi pretij. Plat. in Gor. Plut. in Peri.

Ὑπερφανῶς, superbè, arroganter.

Ὑπερφανία & ὑπερφανία, ἡ, superbia, arrogantia. Demosth. in Mid. Exponitur etiam, contemptus, vel superbus contemptus, apud Plat. de rep. l. 3.

Ὑπερφανεύω, superbio, insolesco. Iliad. λ. & apud Polyb. Item effero, vel superbè effero, apud eundem Polyb. l. 5. Item contemno, fastidio, vel superbè contemno. Luc.

Ὑπερφανεύομαι, idem. Apud Basil. ὑπερηφανεύομαι τινὶ, exp. superbè jacto.

Ὑποφαίνω, (q. d. subluceo) illucesco: ut ὑπέφαινεν ἡμέρα, illucescebat dies. Luc. Sic & apud Plat. in Protag. Item activè, & metaph. subostendo, non plenè ostendo: ut ἀγαθὰς ἀπεφαίνειν ἐλπίδας, apud Herodian.

Ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ἐπεὶ δ' ἡμέρα ὑπεφαίνετο, &c. Et ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, spes quæ subaffulgent.

Ὑποφανὴς, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camillo, ὁ τόπος ἐφ' ᾧ βεβηκὼς ὑψηλομήχης πρὸς τὸν Κίλτας, ὑποφαίνει τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex ipso φαίνω, partim in φανὴς desinentia.

Ἀγχοφανὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.

Ἀεὶφανὴς, semper apparens, semper conspicuus: ut ἀειφανὲς ἀστέρος. Basil.

Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens: vel quæ superficiariam tantùm & non plenam lucem habet: vel apparere & exoriri incipiens.

Ἄλλοφανὴς, qui alius & diversus apparet, apud eundem.

Ἀρτιφανὴς, nuper in lucè editus, qui nuper apparere incœpit. Epig.

Ἀφανὴς, qui disparuit & evanuit, quem cernere definimus. Plut. in amat. narr. παραχρῆμα ἀφανὴς ἐγένετο. Item ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Aristot. eth. 2. οἷς ὑπὸ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. Sic & apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis, Phil. de v. M. l. 1.

Ἀφανῶς, ita ut non appareat, occultè, clanculum.

Ἀφανία, obscuritas. Thuc. l. 2.

Ἀφανίζω, (q. d. ab aspectu removeo, è conspectu aufero) aboleo aliquid ita ut nulla ejus vestigia cernantur, extinguo, perimo, evanidum reddo. Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων. Exponitur &, occulto, cælo, supprimo, apud Dem. Item obscuro. Matth. c. 6.

Ἀφανισμὸς, & ἀφάνισις, ipsa actio ex oculi tollendi & evanidum reddendi Item circumductio, obliteratio, ut ἀφάνισις τῆς δίκης, apud Aristoph. Ἀφάνισις exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis evanescit & ex oculis tollitur, apud Aristot. apud Plut. *symp.* 4. ἀφανισμὸς ἡ σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανιστὴς, qui ab respectu removet & evanidũ reddit, deletor.

Ἀφανιστικὸς, vim habens è medio tollendi, & exolefaciendi.

Δουλοφανὴς, qui servus esse videtur. Et τὸ δουλοφανὲς, forma servilis.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus. Plut.

Ἐγγεσπιφανὴς πέτρος, lapis ignarius: q. d. lucis excitatorius. Epigr.

Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens.

Εἰδωλοφανοῦντες, simulachri speciem habentes. Plut.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à sole illustratus.

Ἡλιοφάνεια, solaris claritas.

Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet. Greg. Scribitur &, Θεοφανία, apud Dionys. apud quem est etiam pars doctrinæ divinæ. Θεοφάνια, τὰ, seu Θεοφανίων αἱ, festum solenne quod eo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit, prius apud Poll. l. 1. posterius apud Herodo. l. 1. Apud Christianos sic dicitur festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.

Μεσοφανὴς, in medio apparens.

Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus aspectu. Athen. l. 9.

Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens: epitheton lunæ.

Ὀπισθοφανὴς, Hesych. est εἰς τὰ πρόσω προσέχων.

Ὀπισθοφανὴς, retrorsum, in aversum.

Ὀστεοφανέω, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo, in Hippiatr.

Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens. Chrysost. Et τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, & manifestum. Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de sacerdot.

Ὀψιφανὴς, sero apparens.

Παμφαίνω, totus luceo seu fulgeo. Il. τ. Τοῖσι παμφαίνων ὡς ἠλέκτωρ ὑπερίων. Sic & apud Hesiod. in Erg.

Παμφανάων, dem. Il. β. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος ἔρχεται ἶσα. Sic πύκνα παμφανόωντα. Il. σ.

Παμφαλάω, afflatus, & veluti numine afflatus, aspicio vel circumspicio. Schol. Apoll. ex Euricio, παύζετε παμφαλόωντες ἀριστῶν ὀδόντων. Factum videri potest hoc verbum ex παμφανάω, v in λ mutato, ac proprie esse, omnia collustro oculis, omnia aspicio. Etym. tamen dictum esse putat παρὰ τὸ πὰ φὰ καὶ κάω ἅλεος.

Ἐπιπαμφαλάω, (*decomp.*) idem. Apoll. Arg. l. 2.

Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.

Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Dion. de situ orb.

Τηλεφανὴς, qui procul apparet, seu conspicitur, procul distans, longinquus: ut τηλεφανὲς σκοπιὴ. Aristoph. in Nub.

Τρυγοφανὲς οἶνος, vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis & aqua perfusis: lora. Sic dici videtur quoniam velut fæx est istud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjectis prelo defluit. Poll. l. 6. c. 2. & l. 7.

Ὑψοφανὴς, alte apparens, seu in alto, sublimis. Nonn.

Χαλκοφανὴς, æneo colore splendens.

Ψευδοφανὴς, mendaci & adulterina luce splendens.

Ψιμυθιοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans. Dioscor. l. 5. c. 79.

Composita quædam syncopen passa.

Ἀκραιφνὴς, (dictum pro ἀκεραιοφανὴς, teste Etym. & schol. Thuc.) purus: ut ἀκραιφνὲς αἷμα, apud Eur. in Hec. Et ἀκραιφνέστατος, apud Greg. Item integer, intactus, illæsus. Thuc. l. 2.

Ἄφνω, (per syncopen factum ex ἀφανῶς, & adjecto σ, ut tradit Etym.) subitò, repentè: quasi ex occulto adveniendo. Dem. in Mid. Exponitur &, insperatò, seu ex insperato.

Αἴφνης, idem: ex eoque ortum. Eurip. in Iphig. Aul.

Αἰφνίδιος, ὁ, ἡ, repentinus, subitus, improvisus, vel ex improviso adveniens: ut αἰφνιδίου ὀμματος. apud Gal. ad Glauc. l. 1. Et τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thucyd. adverbialiter etiam usurpatur αἰφνίδιον pro αἰφνιδίως. Plut. in Numa.

Αἰφνιδίως, repentè, subitò, idem quod αἴφνης. 1. ep. ad Thess. c. 5.

Ἐξαίφνης, (*decomp.*) idem cum αἴφνης. Il. φ. Xen. de arte equ.

Ἐξαφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος. Pro eodem ἐξαίφνης dicitur etiam ἐξαπίνης, apud Poëtas: ut Il. ο. Item ἐξαπιναῖος, idem cum ἐξαφνίδιος. Xen. de arte equ. Hinc ἐξαπινάως, idem quod αἰφνιδίως: apud eundem eod. lib. & Thuc.

Composita ex secunda & tertia persona præter pass. sine præpositione.

Ἄφαντος, ὁ, ἡ, qui disparuit & evanuit. Eurip. in Helen. Βίοτον ἄλοχος σὸν πρὸς αὐτῷ πτύχας Ἀρείᾳ ἄφαντος. Item ab oculis remotus, abstrusus: ut ἄφαντον φῶς, apud Soph. in Philoct. Apud Hom. de eo dicitur qui funditus cum stirpe perijt.

Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifestatus: ut θεόφαντα ὄρνιθα, apud Plut. in lib. adversus Colot.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos vel theologus. Hesych.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes, qui sacra & cæremonias docet. Plut. in Numa. Phil. de v. M.

Ἱεροφα-

Ἱεροφαντία, ἡ, antistitium, antistitis sacrorū dignitas. Plut. in Alci.
Ἱεροφαντικός, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, libri de jure pontificio Plut. in Numa.
Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antisticum.
Ἱεροφαντέω, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.
Μονόφαντος, qui solus apparet. Hesych.
Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui noctu conspicitur. Eur. in Hel.
Οὐρανοφαίντως, ad cœlum usque resplendens, cujus splendor ad cœlum usque pertingit. Suid.
Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta: calumniosus delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant, qui ficus ex Attica exportassent. Vetitum enim erat apud eos exportare ficus: utpote qui ficum arborem in precio haberent, & summoperè admirarentur. Hinc appellari cœperunt, qui ut aliquid pecuniolæ corraderent, in judicium pertrahebant, reosque agebant levissimis de causis, interdum & ficta crimina intendentes: more τῶν συκοφαντῶν, qui ex eo vitæ genere victum sibi comparabant: ut docet schol. Aristoph. & confirmat Plut. ἐκ πολυπραγ. vide schol. Aristoph. & Fest. qui & alias etymi hujus rationes afferunt. Dem. pro cor. πονηρὸν ὁ συκοφάντης ἀεὶ, & πανταχόθεν βάσκανον & φιλαίτιον. Sic & sæpè apud Aristoph.
Συκοφαντικός, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conveniens: calumniosus, calumniatorius. Luc.
Συκοφαντικῶς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarū.
Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικός. Lys. in Aeschin.
Συκοφαντωδῶς, idem quod Συκοφαντικῶς.
Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantem ago: calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor. Dem. pro cor. οὐκ ἂν συκοφαντεῖς, οὐ λόγους πλάττῃς. Et cum accus. apud eundem ibidem. & Aristot. pol. 5. Cum accus. & genit. Aelian. ἐσυκοφάντησέ τὸν θεὸν ὀλιγωρίας. Cum genit. pers. & accus. rei. Lucæ 19. Accipitur & pro κνίζω ἐρωτικῶς, apud Plat. com. & Menand. teste Suida.
Συκοφαντοῦμαι, sycophantiosè deferor, calumniosè accusor. Xen. in Oecon.
Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod sycophantiosè alicui impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.
Συκοφαντία, sycophantiosa & calumniatoria accusatio. Item ars sycophantiosè calumniandi, quam quis factitat. Xen. Hell. 2.
Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantiosa accusatrix. Aristot. in Plut.
Συκόφασος, (quasi συκόφανσος,) idē cum συκοφάντης. Suid. ex Epig.
Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantiosè delatus non est: vel qui sycophantiosè & calumniosè deferri nequit.
Ἐπισυκοφαντῆσαι, sycophanticè aliquem insectari. Hyperides.
Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit & ostendit quærentibus.
Ὑδροφανική, sc. τέχνη, ars prodendi aquas ijs qui eas quærunt. Geopon. l. 2.

Composita ex φαντάζω, &c.

Ἀναφαντάζω, apparere facio, & phantasia afficio. Basil.
Ἀφαντασίωτος, ὁ ἡ, ἡ, qui visiones non concipit.
Ἄφαντος, visionibus & imaginationibus carens. Plut. & Synes.
Δυσφάντως, non facilè visiones concipiens, ad visorum informationem difficilis. Plut.
Εὐφαντασίωτος, qui benè vel facilè concipit visiones.
Καταφαντάζω, idem quod ἀναφαντάζω.

Composita remotiora.

Νύμφη, Ῥάφανος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ΦΑΙΟ'Σ, ᾶ, ὁ, fuscus, subniger: qui medio est inter candidum & nigrum colore. Plat. in Tim. Alex. Aphr. probl. l. 1. Dioscor. l. 5. c. 93. Apud Athen. l. 3. φαιὸς ἄρτος, panis cibarius & ater.

Composita.

Λευκόφαιος, ex albo & fusco mixtus. Poll. l. 7. c. 28.
Φλογόφαιος, color ex flammeo & fusco.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, fasciculus seu fascis. Suidas ex Thuc. φορεῖν ὕλης φακέλους. Eurip. in Cycl. μέγαν φάκελλον ξύλων Ἐπιθεὶς ἀνάψω. Sic apud Syn. ep. 34. σοφίᾳ πάσι γέγραφα φάκελλον ἐπιστολῶν, fasciculum literarum. Pro eodem dicitur & σφάκελος: ut σφάκελλοι φρυγάνων, fasces seu fasciculi virgultorum: apud Dionys. Halic. hist. l. 7. Pro quo legitur & φακίολοι φρυγάνων, apud eundem l. 10. Item φάκελλος Suidæ est quoddam gestamen capitis, quod & φακιόλιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ', ῆς, ἡ, lens, lenticula: seu lens cocta, & ipsum ex lente pulmentum, Laert. in vita Diog. ἐξεσκεύασε δὲ καὶ τετυδλίον, ἐκπεπόμφος τῷ κηλῷ ἄρτῳ τὸ ψωμίον τῷ φακῇ ἀποδεχόμενον. Dicitur quasi φακώκη, ut sit ἡ τοῦ φακὸς κατέσις. Etymol.
Φακὸς, ὁ, lens cruda. Proverbialiter φακὸν κόπτειν dicitur qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν πελμάτων, lens palustris: apud Dioscor. Est etiam vas lenticularis formæ, dictum lenticula. Reg. l. 1. c. 10. Dicitur & de vase in quo mortuorum cineres conduntur: apud Iust. Mart. ¶ Item nigra quædam oculi macula. Hesych.
Φακωτὸς, lenticulatus, in lentis modum conformatus: ut φακωτὸν πυελωτήριον, vas in lenticulæ formam factum, quo ad ignem calente, vel aqua aut oleo calidis pleno fotus fiunt: apud Hippocr. De scalpri quodam genere dicitur apud Gal. meth. med. 6. Φακινος, qui ex lente est. Eustath.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, phalanx: genus aciei apud Macedones, constans centum & viginti hominibus teste Eust. seu (ut quidam volunt) octo millib. armatorum. Generaliter dicitur de quavis acie: ut Il. μ. Ἀργεῖοι γ' ἑτέρωθεν ἐναρτύναντο φάλαγγας. Sic & apud Dem. & Xen. ¶ Item regula lances libræ suspendens. Arist. or. in mechan. ¶ Item araneus. Plat in Hellad. ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖς λεπτοῖς ὀφαντίοις, ἃ δὴ καὶ φάλαγγες ὑφαίνει. ¶ Φάλαγγες, αἱ, dicuntur internodia digitorum: ossa terna mutuò colligata & velut in acie disposita: apud Gal. ¶ Item ligna in quibus naves in navali fulciuntur, & in quib. resident. Apoll. Arg. 2.
Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles in phalange. Est & herba quædam quæ & φαλάγγιον.
Φαλαγηδὸν, per phalanges, turmatim. Il. β.
Φαλάγγιον, τὸ, aranei genus à crurum longioribus internodijs dictum: apud Xen. & Dioscor. ¶ Item herbæ nomen, quæ & φαλαγγίδιον, apud Dioscor. l. 3. c. 122. & φαλαγγίτης à Paul. Aegin. nominatur. ¶ Φαλάγγια dicebantur etiam ligna quæ & φάλαγγες. Eust.
Φαλαγγόω, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor: unde Φαλαγγῶσαι. Hesych. exp. τεθηριωμένη, ἠρεθισμένη: à φάλαγξ significante araneum.
Φαλάγγωμα, pompa quædam, quæ in bacchanalibus celebratur: apud eundem.
Φαλάγγωσις, oculi affectio, quum cilium introrsùm spectat, pilorum acie simul cum eo inversa, ita ut pili oculum compungant, apud Gal. & Aegin.

Composita.

Διαφαλαγγία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Aelian.
Μονοφαλαγγία, unica phalanx. Idem.
Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idem.
Τριφαλαγγία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.
Ὑπερφαλαγγῶν, dicitur phalanx, quæ utrinque hostibus circumfusa aciem eorum coërcet. Arrian.
Ὑπερφαλάγγησις, actio illa, &c.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis advolat. (unde fic dicta existimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄλλεσθαι.) Nic. in Ther. Φαλαίνῃ ἐναλίγκια τὼ περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος δύπνηρὸς ἀπήλασε παμφάσσουσαν. A Lycophrone φάλαιναι dicuntur & φάλαι, per apocopen. ¶ Φάλαινα aliquando etiam est balæna.

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, calvus: ut in proverbio, Φαλακρὸν πίθεις, apud Suid. Et apud Luc. Φαλακρὸς ἀπὸ κεφαλῆς τὼ δ' ὄψιν ἐρρύηδωμεν. Existimatur dici φαλακρὸς quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν τετίσθαι δυνάμενον, vel παρὰ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κέρας.
Φαλακρότης, & φαλάκρα, calvitium. Φαλάκραι dicuntur etiam glabreta, i. loca nullo gramine nullisque satis & fruticibus vestita.
Φαλακρόω, calvum reddo. Φαλακροῦμαι, calvus fio, calvesco.
Φαλάκρωμα, & φαλάκρωσις, calvitium. Ezech. 27.

Composita

Ἡμιφαλάκρος, semicalvus. in Epigr.
Ὀπισθοφάλακρος, à tergo calvus, qui occipite est calvo. Epitheton κραιοῦ, apud Poëtas.

Φάλαρα, φάλιος, vide in Φαλός.

ΦΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: sive lignum oblongum in summo habens penem ligneum aut coriaceum. Quidam exp. ficulneum veretrum, apud Herodot.
Φαλλικὸς, ut φαλλικὸν ᾆσμα, carmen ad Phallos pertinens, carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Apud Aristoph. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν quidam interpr. cantabo fescenninos versus. Pollux lib. 4. scribit etiam φαλλικὸν esse ἔρχημα Διονύσου.
Ὑφάλλος, ου, ὁ, (comp.) interdum dicitur penis erectus, interdum carmen, quod in arrectum penem cantabatur, teste Hesych. & Suid. Dicitur & de ipsis hominibus, qui erectos penes gestabant. vide Athen. l. 14.
Ὑφαλλικὸν μέτρον, carmen ithyphallicum.

ΦΑΛΟ'Σ, ᾶ, ὁ, splendidus albus. παρὰ τὸ φάω, luceo, teste Etym. ¶ Item substantivè, scutulum quoddam splendidum & album. ¶ Item petra in mari eminens, apud eundem ex Rhet. Lex. ¶ Item conus galeæ, cui crista inseritur: Item ἥλοι λινεῖς λαμπροὶ οὓς καλοῦσιν οἱ περὶ κεφαλαίας, ut idem inquit. In hac significatione scribitur & Φάλος, ut Il. γ. τολύπευε φάλον κόρυθος.
Φάλιος, idem quod φαλός. Exponitur &, albos crines habens in fronte. Hesych.
Φαληρὸς, albus, spumeus: apud eundem. Pro eodem dicitur & φαληρικὸς, φαληρεὺς, & φαληρώδης, apud eundem & Eust.
Φαληρόω, albesco spuma, spumesco: unde κύματα φαληρόωντα. Il. ν. & φαληρῶσαι πτίλον, ἡ λευκὴ τρίχα, apud Lycophr. teste Eustathio.
Φαλιόω, splendidum seu album reddo. Hesych.
Φάλα, ornamentum quoddam galeæ. Etym. & Suid.
Φάλαρα, τὰ, Hesych. sunt ἀσπαλιεῖς ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Item

phaleræ; ornamenta equorum ſeu equitum, & nobilium. Herodot. Apud Eur in ſupplic. pro loris uſurpari dicitur, quum Theſeus inquit, ὁρμῶσ᾽ χρυσὸν Παντ᾽ αὖθ᾽ ὁπλίτην, ἁρμάτων τ᾽ ἐπιβάτην Μυκηναίων ϑ᾽ Φάλαρα κἀτόξευμα. Pro eodem dicitur & Φάληρα, teſte Euſt.

Φαλαρὶς, avis quædam marina ſeu paluſtris: de qua Athen. l. 7. & 9. Eadem dicitur & Φαληρὶς, apud Suid.

Compoſita: ac primùm ex Φάλος.

Ἀμφιφάλος, galeæ epitheton: quia circumcirca ornari φάλοις, i. clavis ſeu cuneolis ſolebat. Il. ε.

Ἄφαλος κυνέη, galea quæ clavis ſeu ſcutulis ex auro ſplendentibus inſignis non eſt. Il. κ.

Τετράφαλος, quatuor conos ſeu eminentias habēs. Apoll. Arg. l. 2.

Τρυφάλεια, ſæpè pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat, poſito υ pro ι.

Compoſita: ex Φάλαρα, ſeu Φάληρα.

Καπφάλαρ, Aeolica & poëtica ſyncope dicitur pro κατὰ φάλαρα, juxta clavos galeæ. Il. π.

Τετραφάληρος, idem quod τετράφαλος. Il. ε.

Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eurip. in Troad.

Φανερὸς &c. Φαντάζω, &c. vide in Φαίνω.

Φαος, &c. in Φάω, luceo.

ΦΑΡΑΓΞ, αγγος, ὁ, barathrum, præceps locus: præcipitium. Plut. καὶ δεξάμενος τὸ Μιθριδάτειον ὥσπερ κῦμα τὴν Φάραγγα. Sic apud Thuc. l. 2 dicuntur quidam εἰς φάραγγας ἐσβάλλειν. Vſurpatur & de loco prærupto in litore maris: apud Plut. in Ant. φερόμενος δὲ τοῖς νώτοις πρὸς κρημνὸς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Exponitur etiam, terræ cavitas, hiatus fauces terræ. Item vallis, convallis, apud Apoll. 2. Dicitur & φάραγξ ὄρους, apud Plut. πρὸς Κολ.

Φαραγγώδης, εος, ὁ ἡ, ut φαραγγώδης τόπος, loca in quibus ſunt terræ hiatus. Ariſtot.

Φαραγγίζω, ab Atticis ſcommaticè jactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teſte Suida, qui & addit dici ſicut ἀερίζω. Euſt. etiam annotat hominem ἄσωτον appellatum fuiſſe φάραγγα.

ΦΑΡΕΤΡΑ, ἡ, pharetra. (παρὰ τὸ φέρειν τὸ τοξικὸν δεδυναμένη.) Heſiod. in Aſp. κηΐλῳ ϑ᾽ ὡραίῃ σπήεσι φαρέτρῃ Καδδάλετ᾽ ἐξοπίσω. Φαρέτριον, parva pharetra: in Epigr. Φαρετρεών, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα. Heſych. exp. τοξότης. Εὐρυφαρέτρης, ου ὁ, (comp.) altam ſeu amplam habens pharetram. Epitheton Apollinis, apud Pind. teſte Euſt.

ΦΑΡΙΚΟΝ, genus veneni. Doſc. l. 5. c. 13. & l. 6 c. 20. & Nic. in Alexip. Scribitur & Φαριακὸν, ex Athen.

ΦΑΡΚΙΣ, ίδος, ἡ, ruga. Heſych. exp. ῥυτὶς ἡ ἐκ τῆς γήρως γινομένη, ἢ ῥίζα περὶ ῥυτίδας ποιοῦσα, ἢ φολίς. Φαρκιδώδης, ες, ὁ ἡ, rugoſus. Φαρκιδόομαι, qui rugatur ſeu corrugatur, qui eſt fronte caperata, συγγάζων. Heſych.

ΦΑΡΜΑΚΟΝ, ου, τὸ, medicamentum, venenum. Vox eſt ambigua & anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento ſalutari dicitur, interdum in malam de lethali medicina ſeu vulgò dicto veneno. In bonam partem dictum interdum abſolutè ponitur, aliquando epithetis jungitur. Abſolutè dixit Plut. in lib. de ſera numinis vindicta. Φάρμακα οἷοις μὲν ἰᾶσθαι ἁρμόζει νοσοῦσιν, οἷοις δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ νοσοῦσιν. Additis verò epithetis, Φάρμακα μειλίσσω, dicitur Od. δ. Item Φάρμακον ἔγχρισον & ἐπίπασον, apud Theoc. idyl. 11. Sic Φάρμακα ὑπνώλικα, apud Plut. ſymp. 3. & Φάρμακον καθάπλασον, Ariſtoph. in Plut. Generaliter etiam & metaphor. pro quovis remedio accipitur: ut apud Heſiod. in Erg. Ariſtot. polit. 6. & Herodian. l. 6. In malam partem de veneno ſeu medicamento lethali, apud Thuc. l. 2. ὡς οἱ Πελοποννήσιοι Φάρμακα ἐμβεβλήκεσιν εἰς τὰ φρέατα. Sic Xen. Pæd. 8. ἐδίδουν μοι γεῦσαι πολέως ἢ οἰκεῖ οὔτε δεδυνήκασιν, οὔτε ἀφεθέντα ὑπὸ φαρμάκων. Apud Doſcor. ἀνάσιμα φάρμακα dicuntur omnia illa, quæ in medicina uſum aliquem habent, per ſe autem lethalia ſunt. Pro medicamento ſalutari grammatici dictum volunt quaſi φέρον ἄκος: pro exitiali verò, quaſi φέρον ἄχος, teſte Euſt. ¶ Φάρμακα dicuntur etiam colores, quibus utuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur, pigmenta: ut apud Ariſtoph. ἀλλ᾽ αὖ τὸ φάρμακον Ε᾽τυμος ᾧ Λυκιουργὴς μελαίνεται, quo Lyſicrates canos ſuos tingit & nigros reddit. Sic & apud Plat. in polit. ¶ Quidam etiam τὸ αὐτὸ φάρμακον appellavit, ut eſt apud Euſt. Heſych. verò φάρμακα dicit eſſe πᾶσαν πόαν.

Φαρμακώσης, ου, ὁ, medicamentarius, cui medicamentum ineſt, medicamenti vim habens: ut φαρμακώσαι πάσσεις, apud Nic. in Epigr. Φαρμακώσεις δόλου, de arte pigmentaria.

Φαρμακώδης, ες, ὁ ἡ, idem: ut ὕλαι φαρμακώδεις, apud Dioſcor. Sic & ſæpè apud Theophr. Item venenatus, veneno tinctus: ut φαρμακώδη ϑῆρ κύματα, apud eundem Dioſc. l. 3. c. 94.

Φαρμακεῖον, ου, τὸ, officina in qua tingitur. Euſt. At Φαρμάκων, ονος, ὁ, qui medicamentis ſeu venenis eſt læſus. Dem. pro cor.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus. Plat. in ſymp. Item homo ſacer & devotus, deteſtandus, execrabilis: κάθαρμα. Ariſtoph. Φαρμακὶς, ίδος, ἡ, venefica, apud eundem in Nub.

Φαρμακίτης, ου, ὁ, ſc. οἶνος, dictum fuit vinum Pramnium. teſte Euſtath. At Φαρμακίτης, ad medicinam pertinens: ut Φαρμακίτιδες βίβλοι, Gal. ad Glauc. l. 2. & φαρμακίτης γῆ, apud Dioſc.

Φαρμακεὺς, έως, ὁ, idem cum φαρμακὸς, magus, veneficus. Syneſ.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno utor. Plat. de leg. Item veneficio afficio. Item conficio medicamenta. Item tingo, condio. Apud Hippocr. ſignificat, medicamento purgante utor.

Φαρμάκευσις & Φαρμακεία, ipſa actio veneficio afficiendi: vel ipſa medicamenti actio, medicatio, apud Plat. Φαρμακεῖαι dicuntur & ipſa medicamenta, apud Ariſtot. pro quo Epigr. l. 2. legitur Φάρμακίαι.

Φαρμακεύτης, veneficus. Plat. Φαρμακεύτρια, ἡ, venefica.

Φαρμακευτικὸς, ad veneficia pertinens, vel ad medicamenta, medicamentarius.

Φαρμακόω, medico: unde πεφαρμακωμένον μελίκρατον. Plut. At Φαρμακόομαι, refertus ſum medicamentis, vel indigeo medicamentis. Euſt.

Φαρμάσσω, ſeu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in ſymp. Φαρμάττειν βύλει μοι ὦ Σώκρατες, ἵνα ἀληθεύσῃς. Item metaph. lenocinio afficio, adulterò, fuco. Plut. in polit. præcept. Φαρμάσσοντες τὰ πράγματα τῇ βλασφημίᾳ. Item tingo. Heſych. Poll. & Euſt. Interdum, intingo: ut φαρμάσσει πέλεκυν, aut σκέπαρνον, Od. ι. ſecurim candentem in aquam immergere, ut acies ejus induretur.

Compoſita.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium adverſus pharmacum ſeu venenum, amuletum. Dioſc. Et metaph. præſidium. Dem. contra Timocr. Exponitur & ſimpliciter, remedium: unde λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Dicitur & adjectivè ἀλεξιφάρμακος, ὁ ἡ, unde ἀλεξιφάρμακος δύναμις, apud Plut. ſymp. 4. & ἀλεξιφάρμακος λόγος, liber tradens amoliendorum venenorum rationem, apud Dioſc. l. 7. c. 1.

Ἀντιφάρμακον, idem quod ἀλεξιφάρμακον. Dioſc. l. 2 c. 56.

Ἄφαρμακος, ὁ ἡ, veneno carens, non infectus. Et τὸ ἀφάρμακον, τὸ αὖον αὖθις. Euſt.

Ἀφαρμακτος, veneficio non infectus. Luc.

Εὐφάρμακος, medicamentis conveniens ſeu utilis. Item τὸ εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον. Euſt.

Καλλιφαρμακεύω, veneficio afficio, & fortilegio. Plat. in Phæd.

Καλλιφαρμάσσω, ſeu καλλιφαρμάττω, idem. Plut. in Dione.

Πανταφάρμακος, quinque medicamentis conſtans. Τὸ πανταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακος, medicamentis abundans, aut venenis. Item multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis utens. Il. π.

Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis conſtans. Eſt & emplaſtrum quoddam τετραφάρμακον, apud medicos.

ΦΑΡΟΣ, ους, τὸ, palla pallium, veſtis exterior: ſicut χιτὼν interior. Od. ο. χιτῶνα δ᾽ ὤμοιν ἕμμεναι φᾶρος. pro palla virili. Pro fœminea autem, Od. ε. ἀργύφεον φᾶρος μέγα οἴνυϑ᾽ ὑμέναι. Corripitur apud Heſiod. in Erg. Λάσκοισιν φαεσίσι κεκαλυμμένα, &c. ¶ Capitur etiam pro ὀθόνη. Od. ε. τόφρα δὲ φάρε᾽ ὕπερθε κάλυψε λιγὺ πνέοντα, &c. lintea vela. ¶ Item pro velo capitis & tegmine, apud Eurip.

Φάρσος, ους, τὸ, integumentum, involucrum. Nicand. in Ther. apud Ioſeph. de antiq. Iud. λίνεον φάρσος, velamen lineum.

Compoſita.

Βλέφαρον, ου, τὸ, palpebra, id eſt, pellis oculis obducta, & hos tegens. Marcellus in Dioſc. l. 1 c. 82. βλέφαρα exp. cilia utrinque oculum in ſomno & in occurſu noxæ alicujus claudentia. Odyſ. ψ. βλεφάρων δ᾽ ὑπὸ δάκρυα ἧκε. Etymologus dictum ait quaſi τὸ βλέπειν τοῦ φάρους, unde à Poëta quodam Græco non illepidè ὑμενατόφυλλον appellatur: aut παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν ἀμύνειν. Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, ſeu in plur. βλεφαρίδες, cilia, pili palpebrarum. Xen. Item palpebra. Ariſtot. de part. anim. 4. ὅσα ἔχει ϑ᾽ τὰ ζῶα τοῦτο τὸ μόριον βλεφαρίδα.

Βλεφαρίζω, nicto, i. crebrò conniveo, σαρδαμύττω, quod timiditatis ſignum putatur, inquit Camer.

Decomp. Ἁβρόβλεφαρος, ου, ὁ, ἡ, blanda ſupercilia habens. Et blandos oculos habens: apud Athen. l. 13.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celſo lib. 7. c. 7. dicitur, quum inter ſe palpebræ coaleſcunt, aperiríque non poteſt oculus: ſeu quum palpebræ cum albo oculi cohæreſcunt. Aet. l. 7. c. 66.

Ἑλικοβλέφαρος, ου, ὁ ἡ, cui palpebræ ſunt volubiles, aut tortiles, aut nigræ. Hom. hymn. in Venerem.

Καλλιβλέφαρον, (ſ. φάρμακον) calliblepharum: medicamentum ad ornamentum & venuſtatem palpebrarum faciens. Gal.

Λιποβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ deſunt. Nonn. pro eo qui oculis eſt deſtitutus.

Σοβαροβλέφαρος, qui faſtuoſo & ſuperbo eſt ſupercilio. Nam ſupercilia maximè indicant faſtum. in Epig.

Σοροβλέφαρος, ſupercilioſus, ſuperbus: à magnis ſupercilijs & adductis.

Χαλβοβλέφαρος, cujus palpebris gratia aliqua ineſt. Hoc nomine ſcribit Laërt. Demetrium fuiſſe appellatum: quod venuſta-

tem

tem oculorum notat. ¶ Est etiam frutex ejusdem nominis, apud Plin. l. 13. c. ult.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars. Suid.

Ἰσοφαρίζω, paribus indumentis sum amictus, παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιεῖλῆφθαι. vide & secundum ordinem comp. ex Φέρω.

Καλλίφαρος φῶς, lux pulcro amicta vestitu, i. lux splendida. Eurip. in Ione.

ΦΑΡΥΓΞ, υγγος, ὁ vel ἡ guttur, fauces. Hippocr. in progn. Φάρυγξ ἑλκωμένη σὺν πυρετῷ, δεινόν. Item pro aspera arteria. Gal. l. 2. de placit. Hippocr. & Plat. τὸ μὲν γὰρ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, λώπαξ δὴ ἡ φάρυγξα καλοῦσιν ἅπαντες ὅμοιοι. Sic & l. 8. de usu part. apud eundem. Pro φάρυγξ dicitur & φάρυξ: ut Od. τ. Φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Vide & λάρυγξ suo loco.

Φαρυγίζω, apud Dem. idem quod λαρυγίζω.

Φαρυγίς, ίδος, ἡ, ingluvies, edacitas, γαστριμαργία, Hesych.

Φαρυγίδλω, cum ingluvie, cum voracitate. Scribitur & φαρυγίνδλω, apud Etymol.

Φαρύγεθρον, ου, τὸ, idem quod φάρυγξ, apud Hippoc. & Gal. in Isag.

Composita.

Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur imisit & deglutijt seu devoravit.

Ἡδυφάρυγξες ἡυμμωπίδες, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi suaves & jucundæ.

Φάσγανον, vide Σφάζω, seu σφάττω.

ΦΑΣΙΑΝΟΣ, ου, ὁ, phasianus. (avis sic dicta à Phasi Colchidis fluvio) eadem & φασιανικὸς dicitur apud Athen. lib. 9. ¶ Item sycophanta, apud Aristoph. in Acharn. παρὰ τὸν φάσιν (à φαίνω) ut tradit schol.

Φάσις, Φάσκω, Φάσμα, Φάτης, &c. vide in Φάω.

ΦΑΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulum. Il. ζ. Ὡς δ' ὅτε τὶς σταὸς ἵππος ἀκοσήσας ἐπὶ φάτνῃ, &c. Sic Il. ε. Τὰς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀπίθησε' ἐπὶ φάτνῃ. Apud Luc. proverbialiter dicitur κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακειμένη. ¶ Stellæ item quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, ut annotantur ex Proclo. Sic apud Theocr. idyll. 32. Ἐκ δ' ἄρκοι τ' ἐφάνησαν, ὕναγ τ' ἀὰ μέσσον ἀμάρυγε φάτνη, σημαίνοντα τὸ καιρὸς πολὺν ἐς λέχος ἕρπειν. ¶ Exponitur etiam, mensa, apud Suid. ¶ Item φάτναι & φατνίαι, loculamenta dentium, quasi præsepia & capsulæ, in quibus collocantur. Gal. lib. de off. dicit dentes contineri ἐν ὀστοῖς τῶν φατνίων βοθρίοις, scribitque φάτνια ossa esse dentes continentia: βόθρια verò cavitates, in quas dentes inserti sunt.

Φατνώμωσις, τὰ, lacunaria sive laquearia. Eustath. & Suid. ¶ Exponitur etiam, navium foramina per quæ in adnavigantes missilia emittuntur, apud Athen. ¶ Dicuntur & dentium esse φατνώμωσις, apud Eustath.

Φατνωμωτὸς, laqueatus. Plutarch. in Lyc. τῆς στέγης τῶν οἴκων τοῖς κοσμουμένοις πολυτελῆ καὶ φατνωμωτικήν.

Φατνωτὸς, laqueatus, tabulatus.

Composita.

Ἐκφατνίζω, è præsepi ejicio. Item metaphor. excutio, expello: ut ἐκφατνίζει ὀδόντας, excutit dentes, seu è præsepibus suis, in quibus sunt collocati, ejicit, apud Eustath.

Ἐκφατνίζομαι, è præsepi ejicior, seu evertor: unde apud eundem Eust. ἐκφαλνιζόμενον σωρὸν μυκτήρων ἐκπτύσεως ἀπέφερεν ὁλομελῆ κρέα.

Ἐκφατνίσματα, τὰ, præsepium purgamenta: sordes quæ è præsepibus ejiciuntur, quum purgantur. Hesych. Sic dicuntur etiam reliquiæ mensarum quæ excutiuntur canibus, apud Athen. l. 6.

Ἐμφατνίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ tolluntur è præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. Poll. l. 10. c. 38.

Ἐπιφατνίδιος, præsepialis: ut φορβεὰ ἐπιφατνίδιος, apud Xen.

Φατὴς, vide in Φάω. Φατρία, &c. in Φράτρια.

ΦΑΥΛΟΣ, η, ὁ, vilis, nullius precij, abjectus, humilis, contemptus. Dem. de perperam obita leg. ἃ γὰρ ἐκ φαύλοις χρήσασθε ὑμεῖς ἐπὶ τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ λαμπρὰ μεγάλα ἐστὶ φαῦλα ὧν ἡ πάλις ἀξιοῦται παρ' ὑμῶν ἄλλοις, neq; enim quòd vos sæpè hominum despicabilium opera soletis uti in rebus vestris publicè administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quę nobis committenda exteri credendaque duxerunt. Apud Isocr. φαῦλα & καταφρονήματα copulantur. Dicitur & παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere: apud Synes. ¶ Item parvus: apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic & apud Thuc. φαῦλον τείχισμα, exp. μικρόν. ¶ Item simplex & mediocris: ut à Plat. usurpari tradit Diog. Laërt. Sic Hippocr. de fract. κατάστασιν φαυλοτέραν dixit extensionem simpliciorem & quæ non magno negotio perficitur. Idem φαῦλον διαιτᾶν appellavit, quæ exquisitæ contraria est. Exponitur etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item malus, vitiosus: ut φαῦλα ὕδατα. Aristot. malæ aquæ, aut insalubres. Sic φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ, apud Herodian. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ & φαῦλοι ῥήτορες, mali Poëtæ & mali rhetores. Dicitur & φαῦλος ἄνθρωπος, malus, improbus, nequam: apud Isocr. Xen. Aristot.

Φαῦλος, malè. Dem. Item facilè, apud Aristoph. in Acharn.

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas: ut φαυλότης τῆς στολῆς, apud Xen. Pæd. 2. Item ineptia, rusticitas, insciția. Plat. in Hippocr. Exponitur etiam, imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, flocci facio, parvi facio: item pro nihilo duco, elevo, contemno. Xen. τῶν δαιτυμόνων φαυλίζεις.

Φαυλισμὸς, ὁ, contemptio, despectus.

Φαυλίστρια, contemptrix, subsannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ & φαυλὴ ἐλαία, oliva cujus parvus est fructus. Theophr. l. 6. c. 11.

Φλαῦρος, idem cum φαῦλος, vilis. Atticum tamen esse existimatur, adeóque non pro φαῦλος, sed pro φλύαρος factum esse per ἀναγραμματισμὸν quidam tradunt. ¶ Item malus: ut φλαῦρον ἔπος, contumelioſum verbum, apud Sophoc. & φλαῦρον ἐπεῖν, apud Aristoph. & Demosth.

Φλαύρως, malè: ut φλαύρως ἔχειν, malè se habere, apud Herodot. Thucyd. Aristoph.

Composita: ac primùm ex φαυλίζω.

Ἀποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. Ἐκφαυλίζω, idem.

Composita ex φλαυρίζω.

Ἀποφλαυρίζω, idem quod φλαυρίζω. Quidam exp. aversor tanquam malum seu improbum. Item fio deterior, in deterius labor: Item ad malum convertor.

Ἀποφλαυρίζω, pro ἀποῤῥῶ φλαυρίζω, apud Eustath.

Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑΩ, ῶ, (poëticum) luceo, splendeo, fulgeo, micо. Vnde φάε, tertia persona sing. præteriti imperf. abjecto incremento pro ἔφαε. Od. ξ. (de aurora) φάε δὲ χρυσόθρονος ἠὼς. Extat & particip. φάοντι, apud Aratum. Οὐδ' ἀὼ ἐπιφλέγμαίνῃ χιλαὶ κεραὸς φάοντι. ¶ Item φάω, dico, aio, pro quo usurpatur potiùs φημὶ ab eo deductum. Item φάω, occido, interficio. Quæ significatio non nisi in passiva voce invenitur. ¶ Ponitur φάω & pro πυρόω, ut vult Eust.

¶ *Derivata à φάω, luceo.*

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux: ut φάος ἠελίοιο, Odyss. δ. & π. & alibi. Pro quo & absolutè φάος dicitur: Odyss. γ. Sic φάος πυρὸς, apud eundem Homer. Exponitur &, Solis ortus, diluculum, apud Hesych. ¶ Item oculus. Odyss. ρ. Κῦσε δέ μιν κεφαλὴν Ἐ ἄμφω φάεα καλά. ¶ Ponitur & pro vita, in Axiocho. ¶ Item φάος, dies: pro quo frequentior est num. plural. φάεα. Epigr. lib. 2. ¶ Vsurpatur & pro salute: item pro auxilio, quod salutem & victoriam affert: interdum & pro ipsa victoria, apud Hom. Exponitur &, gaudium. Hesych. ¶ Interdum hac voce compellamus quempiam ei blandientes, ut & Lat. lux mea: ut Odyss. ρ.

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod præcedens: ex eoque per contractionem ortum. Plut. symp. 4. τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἡγοῦνται πρεσβύτερον. Accipitur & pro oculo, teste Hesych. ¶ Item sic nominatur pupillarum quasi areola, & nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum. Poll.

¶ At φὼς, ωτὸς, ὁ, apud Poëtas est vir, aut simpliciter, homo: ut Odyss. α. Il. λ. & ξ. sic denominatus, quoniam μόνος φωτίζει τὰς ἀληθείας τῷ λόγῳ, teste Etym. Hinc comp. Δαμασίφως, hominum domitor: epitheton somni, apud Simon. Et Ὀλοφώιος, exitialis, ὁ ὀλλύων τοὺς φῶτας, ut exp. schol. Nic. apud eum in Therm. Exponitur &, versutus, improbus. Od. κ. & σ.

Φωτεινὸς, ὴ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino, illustro. Gal. Item in lucem profero, patefacio, apud Suid. φωτίζειν τὸ ἀποῤῥήτων. ¶ Apud Gregor. significat, illumino lumine baptismi, & baptizo.

Φώτισμα, illuminatio. Item baptismus, apud Greg. Chrysost. & Areop.

Φωτισμὸς, exp. αὐγὴ, splendor. Hesych.

Φωτιστικὸς, illuminandi seu illustrandi vim habens. Greg.

Φώσκω, luceo, illucesco: unde composita ἀμφίφωσκω, &c.

Φωσφόρος, luminare. Gen. 1. & in ep. ad Philipp. c. 2.

Φόως, idem quod φῶς, ex eoque factum per pleonasmum literæ ο. Metaphoricè etiam usurpatur pro salute & auxilio lætitiam afferente: ut Il. θ. & π. Et pro victoria. Il. ζ. Dicitur & φόωσδε, in lucem. Il. β. & τ.

Φαῦω, Aeolicè dicitur pro φάω, luceo. Etym. & Eust.

Φαῦσις, εως, ἡ, q. d. lucentia, i. ipsa lucendi actio: lux, splendor.

Φαυσήιος, Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus mysteria.

Φαύσκω, idem quod φαύω. Πιφαύσκω, (factum per reduplicationem ex φαύσκω) in lucem profero. Hesych. vide & in derivatis à φάω, dico.

Φαέθω, idem quod φάω. Vnde particip. φαέθων, quod interdum est Solis epith. ut apud Hom. & Hesiod. Interdum absolutè pro Sole ponitur: ut in Anth. Epigr. l. 1. Est & nomen stellæ Iovis, apud Aristot. de mund.

Φαένω, i. idem splendeo, luceo, fulgeo. Od. γ. (de Sole) ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, &c.

Φαένομαι, idem. Apoll. Arg. l. 2.

Φαεινὸς, ſplendidus, lucidus, fulgidus, nitens: ut φαεινὸν πήλικα, & φαεινὸν δέρη, apud Homer. Sic ἀκτῖνα φαεινὴν, Alex. Aphrod. in præfat. probl. l. 2.

Φαενὸς, idem: ut φαενὰ ὅπλα, apud Eurip.

Ἀμφιφαέω, (comp.) circumluceo, ſplendore cingor. Homer. hymn. in Apoll. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει.

Φιαρὸς, ᾱ, ὸ, lucidus, ſplendidus, ſplendorem quendam aqueum habens. Suid. quaſi φάεϑρος, ut tradit Etym. deriuans à φάος. Item pinguis, ut ὄρνις φιαρὸς, pinguis gallinæ. Nic.

Φιαρύω, ſplendorem affero, λαμπρύνω. Heſych.

Φαίνω, Φαλὸς, Φωνὴ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex φάω, habentia tamen ferè omnia terminationem adiectiuorum in ης.

Ἀμφιάω, circum circa lucco, colluceo igni aut facibus accenſis. Hinc participio ἀμφιφὼν nominatur mazæ quoddam genus, ſeu placentæ ſacræ, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur affixis circum circa facibus ardentibus, teſte Poll. lib. 6. c. 14. & Heſych. apud quem legitur ἀμφιφόων. Philochorus verò apud Athen. ἀμφιφῶνα nominatum vult, quoniam in illo die, quo offertur Dianæ, cœlum gemino colluſtratur lumine, lunæ occidentis & Solis exorientis.

Ἀμφιφαὴς, ές, ὁ, ἡ, ϑ circum quaque vel utrinque lucem habens: vel utrinque lucens aut apparens. Ariſtot. de mund.

Ἀναφαὴς, qui modò lucem habuit, ſ. *oculorum*, qui modò viſum recuperauit. Nonn.

Ἀστροφαὴς, ſtellis reſplendens, aut in modum ſtellarum. Heſych.

Ἠλεκτροφαὴς ἤλεκτρος, electrum ſeu ſuccinum ſuave ſplendens. Dionyſ. de ſitu orb.

Ἠλεκτροφαὴς, inſtar electri fulgens, electri ſplendorem habens. Eurip. in Hipp. Steph.

Κελαινοφαὴς, niger, obſcurus, ater. Ariſtoph. in Ran.

Κεραυνοφαὴς, in modum fulminis coruſcans. Apud Eur. in Troad. κεραυνοφαὲς πῦρ, ignes fulminei.

Λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aſpectu. Eurip. in Iphig. Aul.

Μελαμφαὴς, ater, obſcurus, tenebricoſus: ut μελαμφαὲς ἔρεϑος. Idem in Hel.

Παμφαὴς, in omnem partem mittens ſuam lucem, omnia luce ſua illuſtrans: vt παμφαὲς σέλας, apud Eur. in Troad. & παμφαὴς ἥλιος. Ariſtot. de mun.

Πασιφαὴς, omnibus apparens. Nonn.

Πλησιφαὴς, plenam lucem habens. Damaſc.

Ὑψιφαὴς, altam lucem habens, vel in alto lucens. Item altè apparens, celſus: ut ὑψιφαῆ πέφον, in Anthol. Epigr.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus eſſe videtur, puniceus aſpectu: ut φοινικοφαῆ πόδα, apud Eurip in Ione.

Χρυσοφαὴς, auream lucem habens, i. auri modo ſplendens. Eurip. in Hippol. Plut. in Flam.

Compoſita ex φῶς & φαίζω.

Ἀμφιφῶς, qui dubia luce colluſtratur. Athen.

Ἀναφωτισμὸς, illuminatio quæ fit ex oppoſito.

Ἀρχίφωτος, initium & autor luminis. Sic apud Dionyſ. Areop. dicitur baptiſmus, quoniam poſt eum animæ initiatorum Chriſtianæ religioni ſolent φωτίζεσϑαι.

Αὐτοφῶς, ipſa lux. Ita dicitur Spiritus ſanctus apud Greg. quoniam vera & unica lux eſt, & ſine eo nemo φωτίζεται.

Ἀφώτιστος, ὁ, ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obſcuratus, epitheton lunæ non lucentis. apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

Ἐμφώτιστος ἐσθὴς, veſtis quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Greg.

Καϑαφωτίζω, illumino, illuſtro. in Epigr. & apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod Solis exortum præcedit, ſic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸν λύκον, quòd lupi colorem referat, qui cinereus eſt, nec intenſiorem nigredinem præfert: ſeu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi ſunt, exteriore parte nigriores. Dicitur & λυκόφως pro eodem: παρὰ τὸν λύκον, τὸν σκοτίαν, quòd ſit lux quædam obſcura & nocti non abſimilis, qualis eſt circa diluculum, & veſperi quum dies & nox miſceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q. d. circum illumino: unde paſſ. apud Plut. de prim. frig. τὸ δὲ λαμπρὸν ὑπὸ παιδιᾶς οὐκ ἀστεϊότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται.

Compoſita ex φάσκω & φαύω ſeu φαύσκω.

Διαφώσκω, illuceo, illuceſco. Herodot. in Thal. ἀπ' ἡμέρης δὲ διαφωσκούσης.

Διαφαύω, idem. Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Ἐπιφώσκω, idem quod præcedentia. Lucæ c. 23. σάββατον ἐπέφωσκε, Ἐπιφαύω, pro eodem. in ep. ad Eph. c. 5. Ἐπιφαύσκομαι, in lucem profero, oſtendo, commonſtro. Hom. hymn. in Apoll. Ἐν δὲ ἄρ' ὄγε φλόγα δαῖε, ἐπιφαυσκόμενος τὸ ἃ κήλα.

Ὑποφώσκω, q. d. ſubluceo. Ariſtot. in probl. ὑποφωσκούσης ἕω, prima luce.

Compoſita remotiora.

Ἀλλοφάσσω, vide in comp. ex Φάω, i. dico.

Κατηφὴς, ές, ὁ, ἡ, qui eſt vultu demiſſo, *præ pudore aut mœrore*: unde interdum exp. pudibundus, interdum ſubtriſtis: ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ φάη βάλλειν. Theophylactus epiſt. 29. paupertatem eſſe dicit κακὸν ῥαθυμοποιὸν, κατηφές. Vtitur & Plutarch. Item Ariſtot. hiſt. an. lib 9.

Κατηφεία, ας, ἡ, & Ionicè κατηφείη, vultus demiſſus, ſeu pudor tum mœrore. Il. γ. Δυσμενέσσιν μὲν χάρμα, κατηφείη δέ σοι αὐτῷ. Plut. in Coriol. τῷ δὲ βεβλῶ ἄχος ἔχε καὶ κατηφεια ἀεικὴ. Sic & apud eundem. in Public. & Phil. de v. M. l. 3.

Κατηφέω, ſum vultu demiſſo, præ pudore erecto vultu intueri non audeo. Il. χ. Στῆ κατηφήσας. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. (de equo lymphato) κατηφεῖ δὲ ἀεὶ καὶ λυπήσῃ.

Κατηφιάω, idem: apud Plut. in conſ. ad Apoll. Pro quo Ionicè dicitur κατηφιόω, ut apud Greg. in carm. Κείμϑ' ἐν μέσοισι κατηφιόων ϑ' ἅνασσϑ'.

Ὑποκατηφὴς (*decomp.*) ſubtriſte.

Παμφάσσω, oculos circumquaque verto, oculos quoquoverſum circumduco. Exponitur etiam, illuſtro. Item σκηπτοῦχος ἐνὶ ϑεσπεσίοισι παμφάσσων ὄρμῃσι. Iliad. ϑ. Σεῦ τῇ πυφάσσουσι διεσσυμένοιο λαοῦ Ἀχαιῶν Ὀτρυνέμεν ἰσάων. Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alij quaſi πάντη τὰ φάη ἀίσσω.

Decomp. Ἐκπυφάσσω, furo, ſeu fanaticorum more excurro & impetu feror. Iliad. ε. πολεμίζειν σὺν ἔασον Οὐ δὲ σὺ πυφάσσων. Μεταπυφάσσω, unde apud Apoll. Rhod. Arg. l. 3. μεταπυφάσσειν, ſchol. exp. τὸ λαμπρὸν σημαίνειν.

Νάπος, Νέφος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

¶ *Derivata à φάω, dico.*

Φάομαι, inuſitatum thema format ex ſe præteritum πέφασμαι: unde imperat. πεφάσϑω, dictum ſit: apud Plat. & πεφασμένος, dictus. Hinc & verbalia quæ ſequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dictio. Item dictum, ſententia ſeu apophthegma. Ariſtot. eth. 6. Ponitur & pro denuntiatione ac rumore: Act. Ap. c. 21. Significat & affirmationem apud Ariſtot. Item propoſitionem, apud eundem metaphyſ. 3. ¶ Aliàs ſignificat. vide in Φάω.

Φάτις, *itidem* dictum, ſententia: ut φάτις φυσική, in Epigr. Item reſponſum vatis, oraculum. Eurip. in Phœn. Item ſermo vel verbum. Suid. ex Soph. Item nuntius, rumor, fama: ut Od. ψ. & apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, gloria. Od. ξ.

Φατίζω, f. ίσω, vel ίξω, dico. Soph. in Ajace, ἐδόκει κἀναύδητον φατίξαιμ' ἄν. Apud Herodot. ἐφάτισαν, exp. confeſſi ſunt.

Φάτης, ου, ὁ, loquutulejus, loquax. Exponitur &, mendax. Heſych.

Φατὸς, ᾱ, ὸ, dicendus, nominandus. Heſiod. in Aſp. & in Theog.

Φατὸς, ὁ, idem. apud eundem in Aſp. Item celebris, apud eundem in Erg. Aliam ſignif. vide in φάω, occido.

Φημὶ, idem quod φάω, ajo, dico, affirmo. Iliad. β. Τόσσον ἐγώ φημι πολέας ἐμεμαῶσ' ὔσας Ἀχαιῶν. Aeſch. in Cteſiph. σιωπᾶτε μὴ τὶς φησὶν εἶναι, ἀλλ' ὃς τὶς ἐστιν. Fut. 1. eſt. φήσω. Præter imperfect. & aoriſt. 2. ἔφλω: quorum hoc η in omnibus perſonis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim ἔφαμεν, & ἔφασκε, & pro eodem abjecto augmento φάσαν. item ἔφαν, per ſyncopen, & pro hoc rurſus, φὰν: apud Homer. Dicitur & φλὼ pro ἔφλω, aoriſt. 2. item φὴς pro ἔφης, &c. Sic & pro φημὶ interdum ἠμὶ dicitur: ut apud Ariſtoph. in Nub. & ἰὼ, ἧς, ἧ, pro ἔφλω, ἔφης, ἔφη, paſſim apud Plat.

Φαμαὶ, inuſitatum format ex ſe præt. imperf. & aor. 2. med. ἐφάμην: prius Od. ξ. Ὡς ἐφάμην: à poſteriore eſt in fin. φάσϑ', apud Hom. Ab eodem φαμαὶ eſt imperat. φάο, dic. Odyſſ. σ. & partic. φάμενος, dicens. Xen. ὁ φαμένου Ἀναξίβιος.

Φῆμις, idem quod φάσις, ſermo, verbum. Heſych. Item, rumor, fama. Odyſſ. ξ. & ω. Exponitur &, concio. Odyſſ. ο. Item omen. Odyſſ. υ.

Φημίζω, f. ίσω, vel ίξω, dico. Dionyſ. de ſitu orb. Item vulgo: unde φήμιλον φημίζειν, Heſiod. in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ὦ ἐφήμισεν πατήρ μοι, exp. quam fama mihi adjudicavit pater.

Φημισμὸς, idem cum φήμη, quod ſequitur. Suid.

Φήμη, ἡ, fama, rumor, Plat. in apol. τοῦτον τὸν φήμιλον κατασβέσαντες, rumore diſſipato. Sic & paſſim apud Plut. Herodian. &c. Item opinio & exiſtimatio concepta de aliquo. Heſiod. in Erg. δαιμόνιόν βροτοῖσι τὰ καλὰ ἔσϑλ' εἶναι φήμιλα. Sic & apud Plat. & Iſocr. Exponitur etiam, omen: ut apud Xen. Pæd. 8. & Plut. in Colot.

Φημὺς, ύος, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημὶ, dico: apud Hom. Demoſth & Luc.

Πιφάσκω, vel πιφαύσκω, (per reduplicationem factum ex φάσκω, & inſerto υ, φαύσκω,) idem ſignificat Poëtis quod φάσκω: vel, memoro, commemoro. Orpheus in Argon. φεικάδεα κλὶ ἐπίφασκον. Idem, Σοὶ δ' ἔλι ἡ δ' ἐσϑλὸν ἄλλο σοδηείδεο πιφαύσκω. Sic & Od. λ. Μηδ' οἱ μῦϑον ἄπαντα πιφαυσκέμεν. Exponitur &, denuntio, nuntio. Item manifeſto, declaro, demonſtro. Heſych.

Πιφαύσκομαι, idem. Od. ο. ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Il. ο. Ἀλλά οἱ Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, denuntiat, oſtendit.

Φρύζω, Φωνὴ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita:

Compoſita: ac primùm ex φημὶ cum præpoſitione.

Ἀπόφημι, contra dico, refragor, nego. Plat. in Georg.

Ἀπόφασις, contradictio. Ariſtot. (dem.

Ἀποφαντικὸς, contradictorius: ut ἀποφαντικὸς λόγος, apud eun-

Ἀποφάσκω, contradico: vel nego, inficior. Plut. in Alcib. ἀποφάσκειν μὴ γιγνώσκειν ἐξ αὐτῶν. Sic & apud Ariſtot. metaph. l. 3. Idem etiam valet quod ἀποφάσκομαι, profiteor, efferor: ut ll. κ, Ἀνηκεὸς δ' ἀποφάσκω, γλωσσῆκε μὲν σὸν ἀποειπέειν, aperte profiteor. Exponitur & cenſeo, autumo: apud Ariſtot.

Ἀπόφαμαι, unde ἀποφατὸς. Il. ι. renuntiate, declarate.

Ἀπόφασις, negatio: paſſim apud Ariſtot.

Ἔκφημι, eloquor: unde ἔκφατος μῦθον, apud Apoll.

Ἔκφασις, edictum.

Ἐπίφατος, qui malè audit, apud Soph.

Καπόφημι, ajo, affirmo. Ariſtot.

Καπόφασις, affirmatio apud eundem.

Καταφατικὸς, affirmativus, affirmans, apud eundem.

Καταφαίζω, dico ſeu teſtor contra aliquem. Item ſanctè polliceor vel affirmo. Plut. in Sol.

Μεπόφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παράφημι, dico aliquid ſuadendo, ſuadeo, conſilium do, hortor, admoneo. Iliad. α, Μητερ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ φρεσὶ θέσθαι, &c.

Παράφαμαι, idem: unde particip. παραφάμενος, i. inſertum habens metri gratia. Apoll. Arg. 2. Τοῖα παραφαμένη κατέρυκε, talia ſuadens. Pro eodem per ſyncopen dicitur παρφάμενος. Od. ε: quod Euſt. exp. παραπείσας, παραγαγὼν λόγοις. Sic & παρφάσθαι. Od. σ, exp. decipere, ſuadere.

Παραίφασις & παραφασία, admonitio, conſilium, adhortatio: vel etiam, conſolatio. Prius Il. α, poſterius apud Apoll. Arg. 2. Pro παραίφασις dicitur & πάρφασις. Il. ξ.

Πρόσφημι, alloquor: unde tertia perſona aor. 2 προσέφη, ſæpe apud Hom. quum inquit: Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς, &c.

Πρόφημι, prædico, unde aor. 2, προέφλω.

Προφήτης, ου, ὁ, propheta, qui prædicit futura, divinus: Plut. de defect. oracul. & paſſim in ſcriptis ſacris. Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antiſtites, oraculorum quæ interpretes, teſte Feſto: ut apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας & παῤῥησίας προφήτης dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antiſtes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ιδος, ἡ. quæ prædicit futura, divina, prophetis ſeu prophetiſſa: apud Plut. de def. orac.

Προφητικὸς, propheticus, ad prophetas pertinens: ut προφητικαὶ γραφαὶ, & προφητικὸς λόγος, in ep. Paul & Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matth. 7. & 11. & alibi in n. Teſt. Item fanorum antiſtes ſum, oraculorumque interpres. Plut. de def. orac. Ἐκεκράγεσαν προφητεύοντος, αἰθὲλε νίκαν & κράτος πολέμοιο δίης Ἐνυαλίοιο. Sic & in epiſt. ad Cor. 1. c. 14. προφητεύειν de eo dicitur qui ſacra ſcripta interpretatur ſeu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. Matth. c. 13. & alibi. Item ſcripturæ interpretatio ſeu enarratio Rom. 12. 1. ep. 1. ad Theſſ. c 4.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω. Hippocr. προῤῥητ. lib. 2.

Πρόφασις, εως, ἡ, propriè dici videtur ſermo quo aliquis factum ſuum excuſat, ſeu verus is ſit ſeu fictus, i. cauſa quæ pro defenſione dicitur, ſeu vera ea ſit ſeu ficta & ſpecioſa, quam Latini prætextum, colorem, ſpeciem & obtentum appellant: ut apud Ariſtot. polit. 5. ὅσοι προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις σοφίζονται πρὸς δῆμον. Sic προφάσεις ζητεῖν, apud Dem. pro cor. quærere prætextum, quærere quod dicere poſſis ad excuſandum factum. Hinc & ἐπὶ προφάσει, ſub prætextu, ſub ſpecie, apud Herodian l. 7. pro quo & προφάσιν dicitur, ſubaudita præpoſ. κατὰ, apud Thuc. lib. 3. & Demoſth. pro cor. Galenus quum annotat apud Hippocr. προφάσιος votari cauſas ut plurimum manifeſtas & veras, innuit προφάσιν à προφαίνω dici, ut ſit cauſa ita aperta, ut quaſi ab alio prænonſtrata videatur: ſeu ut ſit cauſa quæ ad tuendum aliquid oſtenditur & tanquam lumen præfertur: in qua ſignificatione Thuc. etiam uſurpat l. 1. & 3. & Ariſtoph. in Veſp. Ab eadem origine deſcendens exp. etiam, occaſio, anſa: aliquid nimirum quod ſe offert & oſtendit. unde προφάσιν λαμβάνειν, arripere occaſionem, apud Demoſth. &c. Dicitur & corpus ἔχειν προφάσιν, i. ægrum eſſe & cauſarium, apud Iſocrat. in epiſt.

Προφασίζομαι, fingo cauſas, cauſificor ſeu tergiverſor cauſando & prætexendo aliquid. Thuc. l. 2. Item prætexo, prætendo, cauſæ loco affero, excuſo. Demoſt. pro cor. ἃ νῦν ἕδος λέγων προφασίζεται σὸν ἀληθῆ. Sic & apud Xenoph. Herodian. & Syneſ. Et cum præpoſit. ὑπὲρ ſequente genit. apud Iſocr. in Paneg. Paſſivè etiam uſurpatur apud Thuc. lib. 8. δύο ὧπαν ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐν τῷ Σάμῳ προφασθῆναι, ſimulatum & confictum.

Προφασιστικὸς, excuſatorius, quem prætendere & quo excuſare nos poſſumus aut ſolemus: ut προφασιστικὸς λόγος. Deut. 22.

Decomp. Ἀπροφάσιστος, prætextu & excuſatione carens: ut. ἀπροφάσιστος ἰκανὰς, apud Euripid. in Bacch. Item qui ſine ullo prætextu & ſimulatione aliquid agit, ſine tergiverſatione. Xen. Pæd. 2. φίλους χὴ, σὲν ἐχθροῖς οἷς ἅπαντας τοὺς μέλλοντας ἀπροφασίστους συμμάχους ἕξειν. Ἀπροφασίστως, ſine prætextu & excuſatione. Idem Pæd. 2. & 8. Thuc. l 1. Ἀπρόφατος, idem quod ἀπροφάστως. Apoll. Arg. l. 1. Ἀπρόφατος, nullo allato prætextu: apud eundem Arg. l. 2.

Εὐπροφάστος, prætextu facilis, vel ſpecioſum habens prætextum. ut οὐ πάνυ προφάσιος εὐπέτα, apud Thuc. l. 6. Εὐπροφασίστως, ſpecioſo prætextu.

Ψευδοπροφήτης, falſus prophera, qui falsò prophetæ nomen ſibi uſurpat. Act. Ap. c. 13. & alibi in n. Teſt.

Σύμφημι, q. d. unà cum alio aliquid dico aſſentior, conſentio, adſtipulor. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσει σοφὸς μοι, Item fateor, concedo: ut apud Xen. σιωπῇ γε δοῦ. Sic apud Plat. ξύμφαθι ἢ ἄπφη.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, (q. d. qui unà cum alio aliquid eſſe dicit) aſſenſor, adſtipulor. Exponitur &, teſtis. Heſych.

Ὑπόφημι: unde ὑποφήτης, q. d. ſubloquor: qui loquitur ſub vate, hoc illi velut dictante vaticinia & oracula quæ loqui debet: vaticiniorum ſeu oraculorum quaſi internuntius. Exponitur &, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpres. Iliad. π. Accipi & alicubi pro προφήτης ſunt qui tradunt. Dicuntur & poëtæ Muſarum ὑποφῆται, i. Muſarum internuntii & interpretes: apud Theocr. idyl. 17. Laſcaris etiam ὑποφῆτας appellavit enarratores & explanatores poetarum.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, ſeu ad ejus munus & functionem. Ὑποφητικαὶ τάξεις, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur. Dionyſ. Areop.

Ὑποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina.

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerū divinarum. Luc.

Ὑποφητεία, ἡ, munus & functio τοῦ ὑποφήτου. Suid.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ὑποφήτης: unde ὑποφήτορις μῦθος, apud Apoll. Rhod.

Compoſita ex φήμι & φημίζω.

Ἀπόφημος, ὁ & ἡ, mali ominis, inominatus: apud Suid.

Ἄφημος, & ἀφήμων, qui fama celebris non eſt, inglorius, immemoratus. Heſych.

Ἄφημος, exp. ὁ νόσημα, ἡσυχῆ Thucyd. lib. 3.

Βλάσφημος, famam alicujus lædens & inquinans, qui infamat aliquem ſparſis de eo falſis rumoribus: ὁ βλάπτων τὴν φημὴν, ſeu ὁ ταῖς φήμαις βάλλων. Demoſth. in Epitaph. μηδὲν ἐπόντες βλάσφημον.

Βλασφημοσύνη, ἡ, maledicentia qua probra alicui ingeruntur. Syneſ. ep. 57.

Βλασφημία, ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. l. 8.

Βλασφημέω, probra & convitia jacto in aliquem, famam & exiſtimationem alicujus lædo, eum calumniando & ei obtrectando. Herodian. lib. 2. πόῤῥωθεν ἐσάπτει ἐβλασφήμων & κακοῖς ἠγόρδον. Iſocrat. in Helen. encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν ἐκεῖνοι. Idem in Panath. Τοὺς ὑπὲρ ἐκείνων βλασφημοῦντας. Et cum præpoſit. εἰς apud Plat. de rep. l. 2. Cum accuſat. perſon. apud Appian.

Διαφημίζω, famam ſpargo, aut vulgo fama aliquid.

Δύσφημος, maledicus, famam exiſtimationemque alicujus lædens, idem cum βλάσφημος: ut δύσφημοι βλασφημίαι, apud Herodian. lib. 8. Item mali ominis, inominatus, infauſtus: una de δύσφημος τάφος, apud Heſiod. in Diebus, & δύσφημοι φάσμαι, apud Eurip. in Hec.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία: Oecum. in Act. Ap. c. 22. Item mala fama, infeles rumores & nuntii: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum ἐλασφημέω, apud eundem Oecum. ibidem. Item malè ominor ominoſa loquor: Euripid. in Hec. τί δυσφημεῖς φροίμια μοι κακά. (eth. 3.

Ἐπιδυσφημέω, (decomp.) infami appellatione noto. Ariſtot.

Ἐπιφημίζω, famæ ſeu nomini, alicujus adſcribo: vel ſimpl. adſcribo, attribuo, aſſigno. Luc. εἰς τὴν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζας αὐτῷ. Plut. in Public. ἐωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, omnes res magnas Deo adſcribere. Item pervulgo, rumorem diſſemino. Idem in Sertor. πολλὰ τῶν ἀνθρώπων ἀλλήλοις ἐπιφημίζουσιν αὐτοῖς δηλοῦν.

Ἐπιφήμισμα, τὸ, omen. Thuc. l. 7.

Ἐπιφημιστὴς, (tanquam ab ἐπιφημίω) fauſta precans, qui bene ominatur, acclamans, aſſentiens. Heſych.

Εὔφημος, honorificus: ut εὔφημος μνήμη, honorifica memoria apud Syneſ. ep. 17. Item pius, religioſus: unde εὔφημα ἐρωτήματα, apud Platonem in Hipp. majore. Item boni ominis, fauſtus: unde εὔφημα φωνεῖν, apud Soph. & εὔφημος γλῶσσα, in Epigram. Apud Aeſchyl. εὐφήμοις γόοις per antiphraſin dicitur pro δυσφήμοις, teſte Heſych.

Εὐφήμως, honeſto nomine, ſchol. Thuc. Item fauſtè, feliciter. Heſych.

Εὐφημία, bona fama. Chryſoſt. Item honeſta ſeu honorifica appellatio. Demoſth. & Plat. Item bonum omen. Aeſchin. Luc. Athen. &c. Item fauſta acclamatio: paſſim apud Herodian.

Εὐφημίω, celebro, laudo. Heſych. Item fauſta precor, gra-

tulor. Plut. in Erot. σὺν εὐφημήσετε γάμῳ ὄντων, Item bene ominor, Plat. epist. 7. νῦν δὲ δὴ εὐφημοῦμεν χάριν οἰωνῶν. Item faveo lingua, bona verba dico. Iliad. ι, Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσωμέν τε κέλευθος. Sic apud Luc. εὐφήμει ὦ Ἄρες, dic meliora, seu tace. Item fastis acclamationibus prosequor: apud Herodian. lib. 3. & 8. (dem. l. 7.

Εὐφημοδμαι, fastis acclamationibus excipior: apud eund.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημέω: unde pass. apud Herodian. lib. 2. ὡς ὑπὸ πάντων εὐφημιζόμενος, ab omnibus votis exceptus & acclamationibus. (apud Eust.

Εὐφημισμός, idem quod εὐφημία, apud Demetr. Phal. & sæpe

Decomp. Ἀνευφημέω, celebro fastis omnib. prosequens, ¶ Item lamenta edo seu clamorem cum ejulatu. Plat. in Phæd. & Soph. in Trachin.

Ἐπευφημέω, fausta acclamatione do significationem approbationis, secunda admurmuratione approbo. Il. α, Ἐν δ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. Συνεπευφημέω, unà cum aliis fausta acclamatione approbo.

Κατευφημέω, fausta acclamatione prosequor. Item laudo, collaudo. Plut.

Παμεύφημος, & Ὑπερεύφημος, eximia & præstanti laude prædicandus. Areop.

Καθευφημίζω, exp. divulgo.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus. Item bonam famam lædens & infamiam afferens.

Παλίμφημος, idem: Eurip. in Ione.

Περίφημος, cujus fama est maxima, valde celeber. Hesych.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορὴ, forum in quo varii rumores narrantur.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἴσθοιτο, &c.

Composita ex φάσις & φατὸς sine præpositione.

Ἄφασία, ας, ἡ, loqui non posse, stupor quo vox & sermo intercipitur, seu quum quis nescit quid dicat. Eurip. in Helen. Herodian. l. 1. & 8. Pro eodem metri gratia dicitur ἀμφασία. Od. ο.

Ἄφατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. & in Epigr. Item non dicendus, infandus, nefandus. Item incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dici. Hesych.

Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem. Item duplex, geminus: apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesych.

Ἀνόσφαλος, nefandus, non dicendus.

Θεόφαλος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. Hesych.

Θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θέσφαλος, divino ore pronuntiatus, vel divino consilio eveniens, fatalis. Iliad. ζ. Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι. Odyss. ο, Σοὶ δ' ἐγὼ θέσφατον ἐξερέω καὶ μυθήσομαι, Ἄργεϊ σὺν ἱπποβότῳ Φαίηκας. Et τὰ θέσφατα, vaticinia, responsa divina. Od. ν.

Decomp. Ἀθέσφαλος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. Il. γ, Od. λ. Et ἀθέσφατον (adverbialiter) ita ut vix dici possit, ὁ δὲ θεὸς αὖ φατίσειε.

Ἐκθέσφατος, exp. scientia divina.

Κακέφατος, inglorius, ignobilis. Hesych. Τὸ κακέφατος est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. Pro eodem dicitur & κακόφατος, apud eundem loco citato, & κακέμφατος, apud Chrysost. in ep. ad Corinth.

Ἀκακέμφατος, (*dec.*) qui mala fama est liberatus, qui non amplius malè audit. Hesych.

Νεόφατος, nuper dictus seu celebratus, novus: ut νεόφατος ὕσσα, apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci à Φάω, occido, ut sit idem quod ἀτέσφατος.

Παλαίφατος, jam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: ut παλαίφατος θέσφατος. Od. ν. & δρυὸς παλαιφάτης, in Epigr.

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hes. & Suid.

Πολύφατος, multum celebris, multorum sermone jactatus. Pind. in Olymp. Od. 1.

Τριφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thal. τριφασίαις στρατιῇσι, triplices seu tres expeditiones.

Composita ex φάσκω.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. Interdum significat effor, eloquor. Areop.

Καθαφάσκω, idem quod καταφάσκω.

Παραφάσκω, pro quo poeticè παραμφάσκω, inserto μ, idem quod παραφημί.

Composita in φάσω desinentia.

Ἀλλοφάσειν, Eust. dicit significare, aliud loqui, ἄλλο φάσειν seu φάσθαι. Erotian. apud Hippocr. exp. ἀπορεῖαι & πλημμελεῖαι, animo anxio esse, in anxietate animi constitutum esse: παρὰ τὸ ἀλλαχῇ φάη φερέμεν. Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παφάσω, vide in compos. ex Φάω, luceo.

Παραφάσω, desipio, idem quod ἀλλοφάσω. Galen.

¶ *Derivata à φάω. occido.*

Φάομαι, ῶμαι, inusitatum thema formatur ex se præt. πέφαμαι, unde tertia persona πέφαται, occisus est. Iliad. ε, & πέφανται, occisi sunt. Il. ι. Item infinit. πφάσθαι occisum esse. Il. ν. Item paulo pòst fut. πφήσομαι, cujus secunda persona πφήσαι, occideris, legitur. Il. ν. Est & aliud præt. πέφασμαι tanquam à φάζω: unde πεφασμένος τοῦς, apud Hesych. & Lycophr.

Φατὸς, occisus, mortuus. Hesych.

Σφάζω, Φάγω, Φσίω, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀλλόφαλος, ab alio interfectus. Hesych.

Ἀρήφαλος, in prælio occisus. Iliad. τ & ω. Ἀρέφατος, idem. Exponitur & simpliciter, bellicosus, seu in bello perpetratus: ut ἀρέφατοι φόνοι, apud Eurip. in Suppl.

Ἀρήφατος, recens peremptus, non ita pridem occisus. Hesych.

Ἐπίσφαλος, pernicios us, exitialis, pleonasmo τῆς σ. Eust.

Κηρίφατος, qui morbo decessit. Hesych.

Μυλήφατος, mola fractus & contusus & quasi occisus. ut ἄλφιτον μυλήφαλον, apud Hom.

Ὀδυνήφαλος, dolores domans, dolores pellens & quasi perimens: ut ῥίζα ὀδυνηφάλος. Il. λ, & ὀδυνηφάλα φάρμακα, Il. ε.

Περίσφαλος, recenter interfectus. Il. ω. Et general. recens: ut ὠρίσφαλα πεφάγμεθα, apud Plut. in symp. sept. sap.

Προσφάτως, recèns, nuperrimè, novissimè. Act. Ap. c. 18.

¶ *Derivata à φάω idem significante cum πυρόω.*

Φαύσιγξ, maculæ in tibiis ex igne contractæ. Poll. & Hesych.

Φωγνύω, & φώγνυμι, torreo, uro, unde φώγνυται, torretur, adoletur apud Diosc. l. 1. c. 80. Pro φωγνῦσι apud Etymol. & Suid. legitur φωγωσι, quod exp. φρύγω.

Προφώγνυμι (*comp.*) antè seu prius torreo.

Φώζω, idem quod φωγνόω, unde φωχθεὶς, apud Diosc. & πφωμβρίαι ἰχάδες, apud Athen.

Φᾶδες, hinc deductum esse ait Eustath. & apud Aristoph. in Plut. significare λοπκαύμασι, id est, rubentes maculas cruribus inductas ex nimia ignis propinquitate.

ΦΕΒΟΜΑΙ, fugio: ut Iliad. ε, φεύγωμεν Τυδέος υἱόν. Sic Iliad. λ, μέγα μοι κῆτος αἶπὺ φέβεσθαι Πληθὼ ταρβήσας. Item timeo, metuo. Hesych.

Φόβος, ὁ, fuga. Il. ε. Πρῶτος Πιερίδεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, fugere cœpit. Sic Il. ο. Item timor, metus. Thuc. l. 2. ἐς φόβον καθίστων. Sic & apud Xen. Plat. &c.

Φοβερὸς, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Isocr. ad Phil. Οἷς μὲν Ἕλλησιν ἔσῃ πικρὸς, οἷς δὲ βαρβάροις φοβερός. Item activè, timidus, meticulosus. Arrian. & Xen.

Φοβερῶς, metum incutiendo, formidabiliter.

Φοβερότης, ητος, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φοβερίζω, terreo: apud Daniel. & Esdr. Φοβερισμὸς, terror.

Φοβέω, ῶ, F. ήσω, in fugam verto. Iliad. ρ. Νίκλῳ δ' Τρώεσσι δίδης, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8. οὔτ' ἄλλο δεῖν ἔφη ἔτως ἐφόβησεν.

Φοβέομαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Iliad. ε. Item metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. δεῖται γὰρ ὁ φοβούμενος φιλεῖ. Isocr. ὁ φοβεῖται Φάλαισιν ὁ μὴ πλέων. Et cum præpos. ἀπὸ, sequente genit. apud eundem in Evag. φοβέμενος ἀπὸ τῶν μελόντων: sequente dat. Thuc. φοβηθεὶς ἀπὸ τῷ χωρίῳ.

Φοβητικὸς, meticulosus, qui facilè metu percellitur. Aristot.

Φόβητρον, τὸ quod metum incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum: in Axioch.

Φόβη, ης, ἡ, coma sic dicta quòd φέβεσθαι incutiat: vel παρὰ τὸ φοβερὸς εἶναι τὰς κομώσας, teste Etymolog. Sophocl. in Oedip. Col. ἐς δ' ἄκραν δὴ μ' ὑπῆλθε τῆς κρατὸς φόβαν. Usurpatur & de frondibus, apud eundem in Antig. Eurip. in Alc. & in Bacch. Nicand. in Ther.

Composita.

Αἱμοφόβος, ὁ, ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Ἄφοβος, metu carens, intrepidus, imperterritus. Aristot. eth. 3. Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Ἀφόβως, sine metu, intrepidè, imperterritè. (territus.

Ἀφοβία, animus metu carens, animus intrepidus & imper-

Ἀφόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans. Soph. in Oed. tyr.

Ἔκφοβος, metu perculsus, perterritus.

Ἐκφοβέω, exterreo, exterrefacio. Gal. Ἐκφοβέομαι, exterreor. Item metuo, extimesco. Soph. in El.

Ἐκφόβητρον, terriculamentum.

Προεκφοβέω, (*decomp.*) antè terrefacio. Προεκφόβησις, antè in-

Ἔμφοβος, idem quod ἔκφοβος. (cussus metus.

Ἐμφοβέομαι, metuo. Plut. in Oth.

Ἐπίφοβος, idem cum ἔμφοβος.

Θεόφοβος, Dei timens. Hesych.

Ἱπποφοβὰς, ἀδος, ἡ, q. d. equis terrorem seu metum incutiens: herbæ nomen Democrito apud Plin. lib. 24. cap. 7. quam equæ præcipuè cavent.

Καπφοβος, formidolosus.

Καθαφοβέω, exterreo, conterreo. Καθαφοβέομαι, extimesco. Aristoph. in Ran. (mosthen. Xen.

Περίφοβος, metu vehementi perculsus, pertrepidus. Plat. De-

Περι-

Περιφοβᾶσθαι, pertimescere. Xenoph.
Υδροφόβος, qui aquam timet. Gal. therap. lib. 9. & Cel. l. 5.
Υδροφοβία, aquæ metus.
Υδροφοβικός, ut ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus quo aliquis à cane rabioso commorsus aquam timet perinde ut ipse canis à quo est morsus. Dioscorid. l. 7. cap. 2. Item τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans.
Υδροφοβιάω, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Dioscorid. ibidem.
Υπερφοβέομαι, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Oecon.
Υπνοφόβης, in somnis terrens, somniis & visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.
Ψυχροφόος, frigidam metuens. Apud Gal. therap. l. 9. sic dicitur medicus qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕΓΓΟΣ, εος, τό, splendor, lux lumen. Euripid in Iphig. Aul. Κοὐκέτι μοι φῶς, Οὐδὲ ἀελίου τόδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὀμμάτων, lux oculorum. Interdum ponitur pro jubare seu luce Solis, ut apud eundem in Helene, Φησὶ δ' οὐ φάος Πόσιν τὸν ἐμὸν ζῶντα φέγγος ἀσπάσαι. Interdum pro luce, i. vita: ut Epigr. l. 2. Οὓς γλυκερῷ φέγγεϊ Ζώπυρος ἐστέρησε, quos luce jucunda Zopyrus privavit. Item pro luce. i. die: ut apud Eurip. initio. Hec. Καὶ νῦν δὴ τάτε μητρὸς φίλης Ἑκάβης ἀίω σῶμ' ἐκπεσὸν ἐμοῦ τε παῖδον ἤδη φέγγος ἀμφέπω.
Φεγγώδης, ες, ὁ ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus: ut φεγγώδης ἡμέρα, apud Nazianz.
Φέγγω, splendorem seu lucem præbeo, illumino, illustro. Hesych.
Φέγγομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Ἀργυρεοφεγγής, ές, ὁ ἡ, argento splendens. Epigr. l. 2.
Ἀφέγγης splendore seu luce carens, tenebrosus. Eurip. in Phœn. Νυκτὸς τ' ἀφέγγεις λείφαρον, ἡλίου πυρός.
Εὐφεγγής, pulchrum splendorem habens, vel valdè splendidus aut lucidus.
Ζαφεγγής, admodum lucidus & splendidus. Hesych.
Καλλιφεγγὴς idem quod εὐφεγγής. Eurip. in Troad. Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου στέλας τόδε.
Λιποφεγγής, quem lumen deficit, cæcus.
Παμφέγγης, totus lucens, illustris, fulgidus.
Περιφεγγὴς, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux.
Πολυφεγγής, multum splendoris habens, multum lucidus.

ΦΕΊΔΟΜΑΙ, F. σομαι, P. ασμαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco. Od. χ, σὺ δὲ φείδεο λαῶν Σῶν. Thuc. l. 3. Φάσασθαι δὲ χ' ἑπλεσθλῶμι τὴν γνώμην. Plut. in Galba διεκελεύετο φείδεσθαι τῶν αὐθρεφῶν. Apud Herod. lib. 6. ὅμως ἐφάσατο ὡς μὴ φονεύσοι, exp. tamen ab illorum cæde abstinuit. ¶ Item parco, parcè utor, sum parcus: ut Hesiod. in Erg. μὴ φείδεο σίτου, ne parcas cibo. Sic apud Xenoph. apomn. lib. 1. φείδεσθαι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, abstineo, tempero à: ut φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, abstinere à prolixitate nimia. Et cum infinit. ut apud Xen. Pæd. 1. φείδεσθε, ἔφη, ἔχειν, δίδασκε. Ibidem, φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν.
Φειδωλόφως, parcè, cum parsimonia, in ep. ad Cor. 2 c. 9. Dicitur & πεφεισμένως pro eodem: (dum. Suid.
Φείσμων, ὁ, ἡ, parsimonia. Item affectus quo adducimur ad parcendum.
Φειδὼ, οῦς, ἡ, parsimonia. Hesiod in Erg. ἀλλὰ σὺ πυθμένα φειδοῖ, Aristot. rhet. 2. οὔτε πρὸς φειδὼ, οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. Item ipsa actio parcendi. Herodian. l. 4. ὑπὲρ ἧς ἐγὼ φειδὼ ἡλικίας, nulli ætati parcebatur. (Aristot. & Poll.
Φάδων, ωνος, ὁ, parcus. in Epig. Ponitur & pro vase oleario, apud
Φαδὸς, ἰτίδεm, parcus: apud comicos.
Φαιδωλὸς, idem cum præcedentibus. Aristot. eth. 4. cap. 1.
Φαιδωλὴ, & φαιδωλία, ἡ, parsimonia. illud apud Hom. hoc apud Gregor.
Φιδίτιον, seu φαιδίτιον, (scribitur & φιδείτιον) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia & frugaliter, ex legis præscripto. Item locus in quem conveniebant qui ejusdem sodalitii erant. Athen.
Φιδίτιος, vel φιδείτιος, qui φιδίτια celebrant: apud eundem.
Φιδιτικὸς, pertinens ad φιδίτια. Et φιδιτικὰ δεῖπνα quæ & φειδίτια, eidem.

Composita.

Ἀφιδὴς, ές, ὁ ἐ ἡ, qui non parcit: ut ἀφιδὴς τοῦ βίου apud Aristot. eth. 4. Item qui parsimonia non utitur, profusus, immodicus: ut ἀφιδὴ ἀναλώματα, apud Herodian.
Ἀφιδῶς, non parcendo: ut πάντας ἀφιδῶς κολάζειν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item absque parsimonia: profusè: ut apud eundem, ἀφιδῶς χορηγεῖν. Sic ἀφιδῶς χρημάτων ἔχειν, pecunia abundare. Synes.
Ἀφιδία, ἡ, non parcere, ut ἐν ἀφιδίᾳ τοῦ σώματος, in eo quòd corpori non parcant in ep. ad Coloss. c. 2.
Ἀφειδέω, non parco. ut ἀφειδεῖν τοῦ βίου, apud Thucyd. & τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν. Luc. in Anacharsi. Item contemno, aspernor, nullam curam habeo: *more eius qui corpori suo non parcit, sed in periculis exponens veluti contemptum habet.* Apoll. Arg. l. 2. ἀφειδήσαν ἔκασιλῆος. Item parcus non sum, non utor parsimonia.
Περιφείδομαι, idem quod φείδομαι. Theocr. in Epigr. Ἀνθρωπίζωνος περιφείδεο.

ΦΕΛΛΟΣ, ῦ, ὁ, subertus: ut κουφότερον εἶναι φελλοῦ, apud Strab. *proverbialiter*, subere levius. Pind. in Pyth. 2. ἀβαπτὴς εἰμὶ, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut suber.
Φελλόω, fluito suberis more. Hesych.
Φελλίνας, levis in modum suberis: apud eundem.
Φελλὸς, fuit Atticæ locus salebrosus, teste Suida.

ΦΕΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor. Aristophan. ὡς ἐμὲ ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Ab Hesychio exponitur etiam, ψεύστης.
Μετεωροφενάκαις, (*comp.*) qui per suas de sublimibus argutias imponunt auditoribus: Aristoph.
Φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Demost. pro cor. ὁ δὲ διαπαιγάλας τὰ ψευδῆ ἐφενακίσας ὑμᾶς, Aristoph. in Pluto, Μὴ ἀξιοῖς φενακίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι Ἀζηνίου: Scribitur etiam φανακίζω, apud Hesych.
Φενακισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio. Aristoph. in Equit. (tum. Poll.
Φενάκη, ης, ἡ, coma addititia, & Eust. galericulum, capillamentum.
Πλωικὴ sive πλωΐκη, ἡ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factum esse existimant, alii contra. Etym & Eust.
Πλωικίζω, idem quod φενακίζω. Hesych. & Suid. Πλωικισμὸς, ὁ impostura. Hesych.
Διαπλωικίζω, sive διαπλωϊκίζω, (*comp.*) idem quod πλωικίζω: apud Hesych. & Suid.

ΦΕΝΩ, occîdo, interficio. Suid. & Eustathius derivatum esse ait ex φάω, φαῶ.
Πέφνω, idem quod φοίνω, ex quo factum esse vult Eust. facta primùm syncope, deinde anadiplosi. Il. κ, δυσὶ ἐπέφνομεν ἡμᾶς, quem nos interfecimus.
Καταπέφνω, (*comp.*) idem quod simplex. Iliad. γ, Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος κατὰ πέφνῃ.
Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium. Exponitur &, clades: ut Iliad. γ, Πυγμαίοισι φόνον τ' ἠδὲ κῆρα φέρεσθαι. Sic & apud Plutarch. Apud Homer. est etiam sanguis in cæde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. Item φόνοι, Dorum lingua, qui perpetrarunt cædem digna. Eust. ex Heracl. ¶ Φόνος appellatur etiam herba attractilis.
Φόνιος, α, ὁ ἡ, cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item lethalis, mortifer: interdum &, truculentus. Fœm. φονία seu φονὶς, ut φονὶς ἔγχος, lethalis vipera. Apud Eurip. φόνιον ἀμείψω αὐτῇ, de cæde pœnas exigit. Et in Epigr. φόνιον κῦμα μίσθου, pro cæde.
Φοίνιος, idem quod φόνιος: ut in Epigr. φοίνιος αὐὴς, & apud Soph. χεὶρ φονία, manus sanguinolenta.
Φονικὸς, ad cædem pertinens: ut φονικαὶ δίκαι, & φονικὴν δικασθῆναι, Aristot. Item qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.
Φονικῶς, sanguinariè. item crudeliter.
Φονώδης, ες, ὁ ἡ, cædem repræsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.
Φονεὺς, έως, ὁ, homicida. Isocr. & Eurip.
Φονεύω, F. εύσω, cædem perpetro, occido. Eur. in Orest. Φονεύσαντε, καίνετε, θάνετε, ὄλοισθε. Et cum accusat. pers. ἀνδρας φονεύειν, apud eundem ibidem.
Φόνευμα, quod occisum est: cadaver. Idem in Ione.
Φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector.
Φονάω, cædis perpetrandæ avidus sum. Gal. in lex. Hippoc. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo: apud Suid.
Φοίνιξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex φόνος.

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, mutuò se interficientes, mutua cæde pereuntes.
Ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes.
Ἀνδροφόνος, homicida. Iliad. ω. Hesiod. in Erg. Item specialiter, viros interficiens: ut αἱ ἀνδροφόνοι Γλαῦκες, apud Euripid in Hec.
Ἀνδροφονία, homicidium. (ep. ad Demag.
Ἀνδροφονέω, sum homicida. & simpliciter, occido. Hippocr in
Ἀνδροφόντης, idem quod αὐτοφόνος. Martis epitheton. Il. ε. pro quo scribitur & ἀνδρεφόντης.
Ἀνταφόνος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans: ut ἀνταφόνους δίκας, apud Soph. (Orest.
Ἀποφόνος φόνος, injusta cædes, & non conveniens. Euripid. in
Ἀργεϊφόντης, Argi occisor. Mercurii epith. ab occiso Argo illo πολυοφθάλμῳ, apud Hom.
Αὐτοφόνος, αὐτοφονεύτης & αὐτοφόντης, qui seipsum perimit vel peremit, propriæ cædis autor. Epigr. in lib. 3.
Αὐτοφόντης, dicitur etiam qui propria manu alii infert cædem. Eurip. in Medea.
Βοφόνος, qui boves cædit & mactat. Homer. hymno 1. in Mercur. Βοφόνοι dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes. Paus. in Att.

Βυφόνια τὰ, boum mactationes: festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βυφονέω, boves macto. Iliad. ν.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit: ut ἀρὴν γιγαντοφόνον. Eur. in Her. fur.

Γοργοφόνη, ἡ, Gorgûs interfectrix. epitheton Palladis apud Euripid. in Helene.

Δαφοινὸς, seu δαφοίνεος, ὁ λίαν φοίνιος, i. vel cædis admodum avidus, vel cruore ex cæde valde conspersus: ut δαφοινοὶ ἥωες, Iliad. λ. δαφοινὸς Ἄρης, in Epigram. Item ἅμα δαφοίνοιον, Iliad. σ. & Hesiod. in Asp. Exponitur etiam, rubeus, maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus: ut δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός, Il. β.

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata & insidiis.

Δολοφονέω, dolo occido & ex insidiis. Plut. in Per.

Ἐλαφόνος, hinnulorum peremptor seu catulorum cervinorum: epitheton Dianæ. Etym. & Suid.

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens. Τὸ θηλυφόνον dictum fuit aconitum, quòd imposita ejus radix genitalibus fœminei sexus animantium eodem die mortem afferat, teste Dioscor. lib. 4. cap. 77. & Plin. lib. 27. cap. 2. & 3.

Θηροφόνος, feras occidens: epitheton Dianæ, apud Eurip. in Herc. fur.

Καταφόνιοι, iidem dicti fuerunt qui & φόνοι, i. qui perpetrarunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Καταφονεύω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λεοφόνος, populi occisor: bellicosus: epitheton Diomedis apud Theocr. idyll. 17.

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr. Λεοντοφόνον dicitur & animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μηλοφόνος, ovium occisor. epitheton lupi apud Oppian. de ven. lib. 3. (rhet. 3.

Μητροφόνος & Μητροφόντης, matricida. Eurip. in Orest. & Arist.

Μιαφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, saguinarius, siccarius. epitheton Martis. Iliad. ε, pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde. cædes, homicidium. Plut. (Plat. Isocr. Luc.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro, occido.

Μυοφόνος, mures occidens. Μυοφόνον dicitur aconitum apud Theophrast. histor. plant. lib. 6. cap. 2. quoniam odore suo mures necet.

Νεόφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Euri. in Electr.

Ξενοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονέω, occido hospites. Eurip. in Iphig. Taur.

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleo herba viscum profundens, apud Nic. in Alexiph. & Dioscor. Schol. Nic. exp. τὸ οὖλα βλάπτον, ἢ ὅλου φονεύτικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix: Eurip. in Med. παιδοφόνος τῆς δὲ λεαίνης.

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occisio. Naz.

Πατροφόνος, parricida, patris interfector aut interfectrix. Eurip. in Orest.

Πατροφονεύς, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. α.

Πατροφόντης, pro iisdem. Eurip.

Περσεφόνη, seu περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vastat, ἡ τῷ φόνῳ πάντα πέρθουσα. Est nomen Proserpinæ filiæ Iovis & Cereris, quæ & φερσεφόνη & περσέφασσα dicitur passim apud poëtas.

Πολυφόνος, qui multos occidit, qui multas cædes perpetravit. Eurip. in Herc. fur. Πολυφόνον κυνὸς Λέοντας.

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione.

Συοφόντης, suum interfector. Συοφόντις, ἡ, suum seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector: epitheton Herculis apud Theocr. idyll. 17. & in Epigr.

ΦΕΡΒΩ. F. ψω, pasco, alo, nutrio. Hesiod. in Erg. Μυοκτόνος δὲ πᾶσιν σώζοι πατρώϊον οἶκον Φερβέμεν. Euripid. in Hippol. coron. Ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά. Vtitur & Theocr. idyll. 7. Dictum putatur quasi φέρω βίον, vel quasi φέρω τὸ βιοῦν, ut est apud Eust.

Φέρβομαι, pascor, alor. Theocr. in Europ. Οὐχοῖος γαθμοῖς οὐ φέρβεται. (gon. 2.

Φορβὴ, ἡ, pabulum. Et generaliùs, alimentum, esca. Il. λ, Apoll. Ar-

Φορβὰς, ἀδος, ὁ & ἡ, alimentum suppeditans: ut φορβὰς γῆ apud Soph. Φορβὰς ἵππος seu πῶλος, qui pascitur cum aliis & est unus è grege, gregarius. Plat. Dicitur & φορβὰς γυνὴ, mulier quæ corpus multis prostituit victus quærendi gratia. Poll. & Eust.

Φορβειὰ, (subst.) cibus, esca. Suid. Ponitur & pro capistro, apud Aristot. polit. 7. cap. 2. in qua signif. scribitur etiam φαρβαία, apud Lucian. & φορβιὰ apud Xen. & φορβία, seu φορβεὰ in Hippiatr. Translatè φορβειὰ dicitur de corio velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant: aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aeris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Βρίφος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀποφίσσομαι, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eurip. in Med. ἀποφυσῶμαι κλεινοπάτρας σοφίαν, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδοφόρμων, ονος, ὁ ἡ, qui clypeo se alit: & per consequens, qui ex bello vivit, bellicosus. Eurip. in Phœn. Γενναῖ' ἀσπιδοφόρμονα θίασον οὐτωλόν. Schol. exp. ἀσπιδοφορήσασα, φέρουσα γὰρ τὰ ὅπλα.

Αὐτοφόρος, Hesych. exp. αὐτοφάγος, ex Aeschyli Circe.

Βυφορβὸς, ὅ, ὁ, qui boves pascit, bubulcus. Plat. in polit.

Βυφόρβια, armenta. Eurip. in Iph. Taur.

Βυφορβέω, boves pasco. Idem in Alc.

Ἐμφόρβια, depascentia & absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφορβιόω, seu ἐμφορβέω, capistro, capistrum injicio: unde particip. ἐμπεφορβιαμένος, de tibicine qui corio quod φορβεὰ seu φόρβιον nominant, instructus est, labiis circumpositos apud Aristotel. in Avib. Scribitur & ἐμπεφορβιωμένος, apud Eustath.

Ἐπιφορβέω, pasco in vel super. Hom. hym. 1. in Mercur.

Εὐφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia. Εὐφόρβιον, τὸ, nomen arboris, de qua Dioscor. Galen. Aet. & Plin.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarii utebantur. Poll. l. 4.

Ἱπποφορβεύς, έως, ὁ, idem: apud eundem.

Ἱπποφόρβιον, τὸ, locus pascendis equis. schol. Hom. Ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ. Xen. Hell. 4.

Μονόφορβος, solus pascens. Hesych.

Ὀνοφορβὸς, asinorum pastor.

Πάμφορβος, omnibus pabulum præbens. Eust.

Πολύφορβος, multis pabulum seu escam suppeditans: ut πολυφόρβης πέτρης γαίης. Iliad. ξ. Legitur & πολυφόρβη γῆ, apud Hom. & πολυφόρβης Δήμητρος, apud Hesiod.

Συφορβὸς, suum pastor, subulcus. Hesych.

Συοφόρβιον, τὸ, grex suum quæ pascuntur. idem. Συοφορβία, ἡ, ipsa suum pastura.

Συφόρβος, idem quod συοφορβὸς: Iliad. φ. Συφόρβιον, idem quod συφόρβιον.

Ὑλοφόρβος, in sylvis pascens. Et simpl. pastor. Euripid. in Iph. Taur.

Ὑοφορβὸς, idem quod συοφορβὸς. Poll. l. 7.

Ὑφορβὸς, pro eodem, apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χάριτες.

Φέρε, φέρεσθε, &c. vide in Φέρω.

ΦΕΡΝΗ, ης, ἡ, dos, ωτὸς, i. quæ sponsa affert & dat marito, παρὰ τὸ φέρειν, teste Hesych.) Eurip. in Hippol. coron. Προσθὲς γὰρ ὁ πατέρας τε κἠ θρέψας πατὴρ Φερνὰς, ἀπ' ἄκρου' ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ, utitur idem in Phœn. & Iph. Aul.

Φερνίζω, doto. Exodi cap. 22.

Composita.

Ἀντιφερνα, τὰ, esse dicuntur quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis.

Παραφερνα, bona apud Iurisconsultos dicuntur τὰ ἐξώπροικα, i. quæ sponsa præter constitutam dotem secum fert.

Πολύφερνος, cui multa dos obtigit, benè dotata.

ΦΕΡΩ, (F. οἴσω, tanquam ab οἴω, quod vide suo loco. præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέχω. aor. 1. ἠνεγκα & 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνήνεγκα) fero, porto. Aristoph. in Vesp. ἅττα φέρεσ', ἐνταῦθον. Et φέρειν ὅπιθον, φέρειν πόνος, ὄλιγος, &c. apud Xen. Apud Greg. εἰς ᾅδου φέρεσθαι (sub ὁδὸς.) via quæ fert ad inferos. Sæpe conjunguntur φέρειν καὶ ἄγειν, pro diripere & populari. Iungitur & cum adverbiis: ut φέρειν χαλεπῶς seu βαρέως, molestè ferre seu graviter. Apud Plat. σὺ ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, Cic. interpr. tibi tolerabilem senectutem videri. Dicitur etiam φέρειν ψῆφον apud Demosth. ferre suffragium. ¶ Item φέρειν, ferre, i. pertinere, ut apud Plat. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt. Aristot. ἐφ' ὃ φέρει ξύνομα τέκτων, ad quod potissimum pertinet. ¶ Item φέρειν, ferre, reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. Φέρειν τελεσσιδότην ὀπώρην. Et μισθὸν φέρειν, præmium reportare. ¶ Item φέρειν, pendere, solvere, persolvere: ut Plat. epist. 7. Φόρον ἐπιζεύξ φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et φέρειν χρήματα. Plutarch. ¶ Item φέρω, fero, profero, produco. Herodian. lib. 4. ἀφ' ὧν τὰ ξυμπάντων πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item fero, affero: ut Iliad. α, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Et φέρειν ἀργύριον. Aeschin. afferre pecuniam. Plat. in Epist. τῶν πρὸς πολλῶν ἀδοξίαν τι οἴσει. Sic apud Homer. φόνον καὶ κῆρας φέρειν, & κακὰ φέρειν. ¶ Item infero: ut apud Hesiod. in Asp. Οἵπινες αὐδήεντα πόλεμον Διὸς υἱὸ φέροιεν, qui bellum inferrent Iovis filio. ¶ Item aufero, rapio. Iliad. β, ὃς μὴ κῆρες ἔβαν Ἀΐδαο θύραζε φέρουσαι. Gregor. καὶ ἀμφὶ ψαλίδες, αὖραι φέροιεν, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item confero: ut Iliad. ι, φέρειν χάριν, conferre beneficium

ficium: quod exp. etiam obsequi, gratificari. ¶ Item φέρω, teneo. Aratus: παρθένον ἡ ἐν χερσὶ φέρει στάχυν ἠγλαϊσμένην. Cic. interpr. *Spicum illustre tenens splendenti corpore virgo.* Dicitur &, μνήμης φέρειν, apud Herodian. lib. 2. tenere memoria, i. meminisse, recordari. ¶ Φέρων particip. est interdum pars orationis ornatus magis causa quàm significationis posita. Luc. σεαυτὸν αὖ τῇ φιλοσοφίᾳ ἀπημπόλησας.

Φέρε, (quod est imperativi modi) Interdum adverbialiter usurpatur, & exp. age, agedum, agesis. Cum subjunctivo: ut Aristoph. φέρ' ἴδω τι ὀφείλω. Plut. φέρε λάβωμεν. Cum imperat. Gregor. φέρε, πείθηλι. Cum infinitivo ἀπεῖν, exp. ut ita dicam, exempli gratia: ut apud Porphyr. ἐς σὲ αὐάγνωσι, φέρε ἀπεῖν τὸν Δία, ad unum referunt, verbi gratia, Iovem.

Φέρομαι, feror, portor. Item feror, irruo, invado: ut φέρεσθαι ἐς βαρβάρους. Plut. Dicuntur etiam φέρεσθαι quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus. Item φέρεσθαι, afferri. Item auferri & rapi impetu: ut apud Isocr. αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τοῦ καιροῦ, sentio me auferri longiùs à proposito & hæc commemorare intempestivè. Item φέρεσθαι, studio alicujus rei teneri, versari, occupatum esse: Laert. Dicitur etiam κακῶς aut καλῶς φέρεσθαι, is qui cum benè aut malè agitur, is cui res fœliciter aut infœliciter cedunt. Res quoque alicujus dicuntur κακῶς φέρεσθαι seu κακῶς. Apud Thuc. δὲ φερόμενον οὐ γραπτέον: cui benè cedit imperatoris munus. ¶ Item φέρομαι idem quod φέρω, fero, accipio, consequor: reporto: ut φέρεσθαι μισθὸν, apud Xen. in Oecon. Sic φέρεσθαι τὸ ἆθλον, & φέρεσθαι δόξαν, & φέρεσθαι χάριν.

Φέρτερος, q.d. qui plus fert seu portat: vel qui plus ferre potest & portare: & *per consequens*, validior, robustior. Plerunque tamen accipitur pro potentior, præstantior: Item melior, utilior. Iliad. β, ἄλλων μοῦνον ἄκουε Ὅσσῳ φέρτεροι ἐσσί. Et Iliad. α, ἐπεὶ πολὺ φερτέρη ἐστὶ Οἰκάδε σὺν νήεσσι κραείνειν, quoniam multo satius est.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. Item præstantissimus, utilissimus. Il. α Pro eodem dicitur & φέριστος, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Soph.

Φέρτος, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φερετρον, & φέρτρον pheretrum, capillum. Il σ.

Φερετρόω, traduco, & transveho in pompa: sumpta metaph. à pompa funebri: unde in pass. φερετροῦμαι τροπαίῳ, apud Plut. in Coriol.

Φορὸς, ὁ, ferens: ut φορὸς ἄνεμος, ventus ferens & secundus, apud Suid. Sic metaph φορὸς κύβος, alea secunda & prospera. Luc. Item commodus ac proferens ad finem homini propositum. Alex. Aphr. φορὸς ψυχῆς, sumi annotatur & pro δ' φορος, ferax, fertilis. ¶ At φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal: ut φόρους φέρειν, apud Demosth. & Aristoph. & φόρους ὑποτελεῖν. Isocr.

Φορὰ, ἡ, latio delatio: species motus, apud Aristot. de anima lib. 1. & alibi. Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu, atque adeò impetus quandam significationem habet, apud Plut. & metaph. pro impetu casus temerarii ponitur, apud Demosth. pro cor. & Naz. Dicitur & de impetu naturæ ad aliquid concitatæ: ut Themistocles apud Plut. ὁμολογᾶται φορᾶς μεσὸς εἶναι. Item portatio, latio, ipsa ferendi actio. Poll. libr. 17. Item φορὰ, pensitatio, collatio. Thuc. & Demosth. ¶ Dicitur & de feracitate, ubertate seu proventu: ut Aristot. μετὰ τὴν φορὰν τὸ λεπτομερὲς ξηραίνεται dixit. Sic φορὰ ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphoricè φορὰ ῥητόρων, apud Aeschin. & φορὰ τῶν σοφιστῶν. Plutar.

Φορᾴδην, q. d. portabundè aut gestabundè: portando, gestando. Luc. ἔποτε πρωθέντες, καὶ βλέποισί σε φορᾴδην τολμῶντα καπνιζόμενον, utitur & Eurip. in Rheso.

Φοράδες, αἱ, equæ, ita dictæ à gestando utero. Hesych.

Φορεὺς, ἑως, ὁ, portator, bajulus. Iliad. σ. Hesych. Φορεῖς sunt pueri qui metallicam egerunt. Item lora clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica: Item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. lib. 5. Item merces quæ bajulo datur. Poll. lib. 7.

Φορέω, gesto, fero, Plutarch. in Publ. Τυρρηνίδα φορεῖν ἐσθῆτα, Thucydid. lib. 1. ἐπαύσαντο λινοῦς ἐπωμίδας φορούμενοι, postquam desierunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum habeo: ut apud Aristoph. in Plut. οὐκ ἂν γόμφιον μόνον φορεῖ. Dicuntur & ἵππους φορέειν ferre, portare. Iliad. β. Legitur ibidem infinit. φορεύων, tanquam à φόρημι seu φορέω.

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut. in Luc.

Φορητὸς, qui gestari seu portari potest: ut λαὸν φορητὸν, apud Epict. Item tolerabilis. Luc.

Φορητὸν, idem cum φορᾴδην, apud eundem.

Φόρετρον, merces quæ bajulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόρμος, dicuntur aluminis liquidi genus quoddam, quoniam vilis pretii est & ubique reperiri potest, teste Gal. περὶ κράσεως. l. 6. (locis.

Φορὺς, Φορμὸς, Φύρω, Φῶρ, quomodo huc pertineant, vide suis

Composita: ac primùm ex φέρω, cum præpositione

Ἀμφιφορεύς, έως, (Ionicè ῆος) ὁ, amphora, i. vas utrinq; auriculas habens quibus gestari potest, dicitur enim παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κεῖσθαι φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. Il. ψ, Ἐν δὲ πίθοι μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆες. est etiam certæ mensuræ genus. Item hydria & σπὸς, pheretrum. Hesych.

Ἀμφιφορίτης, f. ἀγὼν, certamen apud Aeginetas circa Asopidem fontem, quo hydriis ex fonte repletis & humero impositis contendebant, quis cursu alterum vinceret, heroes ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεὺς, per syncopen dicitur pro ἀμφιφορεὺς, apud Aristoph. in Heroib. Est etiam certæ mensuræ nomen quæ aliàs κεραμίον dicitur, apud Diosc. lib. 5. c. 71. (lecticæ.

Ἀμφορεῖον, τὸ, unde ἀμφορεύω. Hesych est φορεῖον, pheretro seu

Ἀμφορεύδιον, q.d. amphorula. ut Θάσια ἀμφορεύδια, Aristoph.

Ἡμιαμφόριον, (*decomp.*) dimidium amphoræ, amphora dimidiata. Suid.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subveho: ut αἰναφέρειν ἐς τὴν ἀκρόπολιν. Aeschin. ¶ Item perfero, fero, patior, & q.d. in humeros sublatum porto, ut Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. 1. Ep. Pet. cap. 2. ¶ Item produco, edo, emitto. *quod sit quasi sursum ferento*, ut apud Alex. Aphr. ἐπιχειροῦσι τὰ ὄρη τὰς ὁδοὺς αἰναφέρειν. ¶ Item offero, confero, ad cultum divinum: & q.d. Deo subveho. Aristotel. œcon. 2. in ep. ad Hebr. cap. 7. & alibi in novo Testamento. ¶ Item αἰναφέρω, refero, *in propria signif.* Thucyd. τὸ αὐτόμολον ἐκ τῆς ἀλλοτρίας ἐς τὴν ἑαυτῶν αἰναφέρειν. ¶ Item refero, i. attribuo. Plat. in apol. ἐς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα αἰσίων. Sic αἰναφέρειν ἐς ἅπαν τὸ τῆ γῆθεν ἀληθὲς, generis sui originem ad aliquem referre, i. alicui tribuere. ¶ Item refero, *ut dicitur ad senatum referre.* Plutarch. in Cam. αἰνέγκαι πρὸς τὸν χιλιάρχην πεζάγμα φρονοῦντα ἄξιον. ¶ Item refero, i. commemoro. Eurip. in Phœn. Σφιγγὸς αἰναφέρεις ὄνειδος. ¶ Interdum transfero, rejicio, Eurip. in Or. ἐμὸν ἀξιόχρεως ὁ θεὸς αἰναφέρωτί μοι μίασμα λόσαι: scelus in eum transferenti. ¶ Item recreor, me reficio, me colligo. Plut. in Rom. ἐκ τῆς πληγῆς αἰναφέρων, ex vulnere convalescens. Sic ἐκ μεθης αἰναφέρειν, apud Luc.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sustollor: ut αἰναφερομένη κύλικα, apud Luc. Item comportor: ut apud Aristotel. pol. 6. ἄλλη δ' ἐστὶν ἀρχὴ πρὸς ἰδιώτας τοῦ διοικεῖν τὰ κοινὰ αἰναφέροντας. ¶ Item refertor, reducor. Idem metaphys. 3. πάλιν αἰναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον. ¶ Item me colligo, ad me redeo. Herodian. μόλις δέ ποτε ἀνενεχθεὶς ἔπεσε.

Ἀναφορὰ, ἡ, latio sursum versus, subvectio, emersio: ut apud Aristot. hist. an. lib. 9. nautilus piscis τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι dicitur κάπωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, ex profunditate sursum vehi. Sic αἱματος ἀναφορὰ, emissio sanguinis sursum. Exponitur &, exhalatio, seu evaporatio, apud Athen. ¶ Item relatio: ut Aristot. dicit τὴν ἀναφορὰν εἶναι πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον ἅπαν, omnia ad populum referri, & apud Alex. Aphr. πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ad scopum habet relationem, i. ad scopum refertur & tendit. ¶ Item criminis relatio, seu jus referendæ quæstionis in alium quempiam quàm cum quo judicium prius est agitatum. Demosth. in Timocr. ¶ Exponitur &, refugium seu præsidium; ut apud Eurip. in Orest. ἐστὶν ἡμῖν ἀναφορὰ τὸ συμφορᾶς. Item oblatio: ut Psalm. 50. ¶ Item reditus seu proventus. Plutarch. in Lyc. ¶ Dicitur & de erectione eius quod cecidit. Item de virium & animi collectione. Plut. in Fab. ¶ Est & mathematicum vocabulum, ut videbis in Ἐπαναφορά.

Ἀναφορικὸς, relativus: ut ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud Gramm. Dicitur & ἀναφορικὸν, qui cruenta seu vitiosa rejiciunt, & è pectore extussiunt.

Ἀναφόριον, τὸ, fulcimentum dossuarium vel humerarium: seu vectis humerarius, aut quippiam simile quo bajuli utuntur. Aristoph. in Ran. (Suid.

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, idem. Paralipom. c. 5. Exponitur &, lorum.

Ἀναφορέω, in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum. schol. Thuc.

Decomp. Ἀνταναφέρω, vicissim refero.

Δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφορεῖ & excreat Hesych. Alii δυσαναφορος ὕπνος, exp. δυσβάστακτος.

Ἐξαναφέρω, reficio & reparo me, convalesco. Plut. in symp. sept. sap. Item suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, removeo, rejicio. Demosth. in Aphob. κατὰ τοῦτο ἐς ἄλλους ἐπαναφέρειν, causam alter in alium rejicit. Sic apud Aristophan. Item refero: renuntio: unde apud Xenoph. οἱ δὲ πρέσβεις ἐπαναφέροντες ταῦτα ἦσαν εἰς Ἀθήνας. Item refero, reduco. Hermog. Item repeto, conduplico. Ἐπαναφορὰ, nomen schematis apud Rhet. quo ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in schol. Hom. Iul. Rufin.

Συναναφέρω, simul subveho vel evehо. Gregor.

Ἀντιφέρω, refero, vel reddo: unde ἀντίσπασμα. Hesych. exponit ἀντιδώσαμεν.

Ἀνθαφέρομαι, obviam me fero, occurro in certamine, obsisto. Iliad. α, ἀργαλέον γὰρ ὀλύμπιον ἀνθαφέρεσθαι, difficile est contendere, cum Iove.

Ἀνθιφερίζω, *itidem*: oppono me, obsisto, contendo, vel æquipa-

paro me. Heſiod. in Theog. Τῷδε ἀπ' αὐτῶν κακὸν ἐσσεῖται αὐτοφεείζειν Ε'μμεναι. Ariſtoph. αὐτοφεείζας σὺ Θεμιστοκλῆ.

Α'ποφέρω, aufero, tollo. Athen. lib. 13. βοσκεῖσθαι δίνων τῷ ἀποφερεῖ μοι τῷ ἀπόφερε τὸν κύλικα. Liban. ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item aufero, i. refero, reporto. Luc. in Tim. ἀκαπάτωτον ἄοκλοι τίπαρας ὀβολὸς ἀποφέροντες. ¶ Item pendo, perſolvo, vel allatum pendo: ut φόρον ἀποφέρειν τῷ δήμῳ, apud Polyb. ¶ Et generaliter, affero: ut ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συμβεβλημένα, apud Xen Pæd 4. ¶ Item renuntio, deſigno, nomen alicujus edo. Dem in Polycl. ἀποφέρειν ναύτας. Interdum & in album refero: unde apud Lyſ. τὸς ἱππεῖς συμβαίνει ἀναγκαῖον εἶναι, ἵνα τὸ φυλάρχειν ἀπενεχθῆναι. ¶ A'ποφέρω γραφὴν, defero aliquem & poſtulo. Dem. pro cor. ¶ A'ποφέρω λόγον ſeu λόγους, rationes ad ærariũ refero. Dem. in Timot: & general. rationes refero: apud eundem in Aphob. μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενεγκάτω.

A'ποφέρομαι, *idem* reporto, refero: ut δόξαν ἀποφέρεσθαι, apud Herodian. ¶ Item paſſivè. auferor, tollor. &c. Dicitur & ἀποφέρεσθαι γραφὴν, apud Aeſchin. in Cteſiph. ¶ Item expiro, exhalo, emano. Plut. Symp. 5.

A'ποφορὰ, ἡ, ablatio: Ariſtot. metaph. l. 8. ¶ Item lucrum, emolumentum. Item penſio, penſitatio: propriè, quæ eſt ſervorum. Plut. & Andoc. Dicitur & de ſtipendio militari. apud eundem. Plut. in apoph. ¶ Item exhalatio: expiratio, effluxio. Plut. ſymp. 5. Interdum ſignificat & graveolentiam: ut apud Dioſc. A'ποφορὸν, Heſych. eſt ἀσθενέστερον, infirmior, imbecillior: quaſi oneri ferendo non ſufficiens. Idem ἀποφορὰ δένδρα, dici ſcribit τὰ μὴ φέροντα καρπὸν, præpoſitione ἀπὸ obtinente vicem στερητικῆς. Item ἀπόφορον, non ſufferendus, averſandus. Phal. in ep. ad Agemort. μίασμα ἰδὼν ἀπόφορον.

Διαφέρω, differo. i. in diverſas partes fero, diſſipo, diſtraho, *ut qui diſcerpunt & dilaniant*. Aeſchyl. in Choeph. Διαλγὴς ἅτη διαφέρει τ' αἷμον παναρκέως νόσου θεύειν. Plut. in præcept. ſan. τὰς ψυχὰς διαφέρειν μὴ δεῖπνον μήτε πράγμασι, μήτε φροντίσι, animas diſtrahere & vexare. Item animo verſo, agito cogitando. Idem de Cæſare loquens Rubiconem tranſeunte, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διώκει· Exponitur &, diſpono: apud Xen. in Oecon. Item perfero, exporto. Appian. διώκησεν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλατταν. Interdum, perfero, tolero: ut διαφέρειν τὴν πολιορκίαν, apud Pauſan. Sic apud Soph. ῥᾷστα τὸν δοίσας. Item differo, diſcrepo: ut apud Plat. in apol. ἔθι γυναικῶν ἐδὲν διαφέρειν. unde τὰ διαφέροντα dicuntur controverſiæ, diſſidia, apud Thuc. ¶ Item antecello, præſto, excello Xen. Pæd. 1. ἵνα ἐγὼ δύνωμαι τῶν ἄλλων βασιλέων. Plat. in Apol. διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, re quapiam antecellere vulgus, & quaſi ab eo diſcrepare. Apud eundem ibidem, διαφέροντες Α'θηναίων εἰς ἀρετήν. ¶ Item διαφέρω, cõduco, proſum. Iuſtin. Marr. ἐὰν αὐτῷ ἴδιος ἀνὴρ ἢ ὁπλίτων διαφέρει διδασκαλία. ¶ Hinc διαφέρει, imperſonaliter uſurpatur *pro* intereſt. ¶ Demoſth. ᾧ σπένδεις, συνθῶμαι μάλιστα διέφερεν, cujus maximè intererat, & cui maximè conducebat ut ſervarentur. Sic apud Plat. de rep. l. 1. πότερα τοῦτο διαφέρει.

Διαφέρομαι, differor, i. in diverſas partes feror, jactor, diffundor. Plut. in lib. de exilio διαφέρονται ὡς ἐπὶ χαρᾶς, τῆς ἐλπίδος, ſpe, ceu rate quadam, jactantur. ¶ Item neutraliter diſſideo, diſſentio, diſcrepo. Plat. in Hipp. min. διαφέρομαι παῦρα φίλα. Exponitur & contendo, ambigo, litigo, apud Ariſtot. Xen. & Athen. (menter. Plat.

Διαφερόντως, excellenter, egregiè. Item magis, maximè, vehe-

Διάφορος, ὁ ἡ ἡ, differens, diverſus: ut ὁδὸς διάφορος, apud Ariſtot. de mundo. Item præſtans, excellens. Plat. Item conferens, commodus: unde apud eundem, διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad ſalutem commodus. Item diſſidens, diſſentiens. Dem. ἐν τῇ δημοκρατίᾳ διάφορος ἐγκλήμασιν. Sic & apud Ariſtot. polit. 1. & Pauſ. in Phoc. Τὸ διάφορον interdum dicitur diſſidium, controverſia: ut apud Thuc. Interdum, impenſa ſeu expenſa: ut apud eundem, & Dionyſ. Halic.

Διαφορὰ, ἡ, differentia, diſcrimen: ſæpe apud Ariſt. & cæt. philoſ. Item diſſidium, diſſenſio, controverſia, contentio. Plut. in Cam. διαφορᾶς πρὸς αὐτὸς ἠνοιξάμην. Sic & apud Thuc. Plat. &c.

Διαφόρως, differenter, cum differentia. Item diverſè, variè, multifariam. Thucyd.

Διαφορότης, idem cum διαφορά. Plat.

Διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo, diſjicio, diſtraho, &c. Eurip. in Bacch. Χωρὶς τὰ θηρὸς ἅρπα διεφορήσαμεν. Item diripio, compilo, ſpolio: unde apud Dem. δεῖ παυσαι. διαφορεμένης αὐτῆς τῆς χώρας ὑπὸ τῶν ληστῶν. Significat &, excutio: ut equus dicitur διαφορεῖν, apud Suid. Item diſcutio, digero. Alc. Aphr. διαφορεῖ τὰ περιττώματα.

Διαφορεῦμαι, immodico ſudore exhaurior & reſolvor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τῆς ξηρᾶς ἕξεως.

Διαφόρημα, τὸ, quod diſſipatur ſeu diſjicitur: παίγνιον. Suid.

Διαφόρησις, diſſipatio. item actio diſcutiendi & digerendi. item diſſolutio, reſolutio. Gal.

Διαφορητικὸς, diſcutiendi vim habens, diſcuſſorius: ut διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. A'διάφορος, indifferens, non diſſimilis. Et τὸ ἀδιάφορον, quod non refert, quod nihil momenti habet, ut ἀδιάφορον πρᾶγμα, apud Chryſoſtomum. comm. in ep. ad Eph. cap. 5. Item ἀδιάφοροι, negligentes, & diſcrimen rerum non attendentes.

A'διαφορία, ἡ, q. d. indifferentia, i. qualitas ea rerum per quam indifferentes habentur: utitur Cic. ad Att. A'διάφορα, rem aliquam pro indifferente habeo: vel indifferens ſum aliqua in re. Exponitur etiam neglectim tranſmitto, contemno, non magni pendo. Chryſoſt. in ep. ad Epheſ. cap. 4. εἰ δέ τις ἀδιαφορεῖ, αὐτὸς αὐ ἐσλέπτω. E'ναδιάφορα, idem quod ἀδιαφορῶ ὦ. Baſil. in mart. Iulittam, ἵνα ἀδιάφορα ὦ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι.

Δυσδιάφορητος, cui difficulter ſucci perſpirabili cute digeruntur. Gal.

Εὐδιάφορητος, oppoſitum præcedenti: apud eundem.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut ſuſtineo, adjuvo in tolerando. Syneſ.

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo, in ep. ad Tim. 1. c. 6. ἐσδὺν εἰσωίγκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Exponitur &, ingero. Item confero, ut εἰσφέρειν χρήματα. apud Plutar. in Publ. quod & abſolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τῷ πώποτε τῶν Α'θηναίων εἰσώκησας. Item infero ſeu pendo tributum: Demoſthen. in Mid. εἰσφέρων εἰς ἀπὸ ὑπαρχόντων εἰσίας, tributa pendens. Item, inferor inveho: ut Plut. in Cam. εἰσωλίσθαι τοῖς βαρβάροις ἀπυχίας. ¶ Νόμον εἰσφέρω, legem fero, legem rogo, cum populo ago. Athen. ¶ Apud Plat. de leg. εἰσφέρειν εἰς τὸς νομοφύλακας. exp. referre.

E'ισφέρομαι, inferor, importor: item ingeror, unde εἰσφερομένη τροφὴ, apud Ariſtot. Dicuntur & χρήματα, item νόμοι εἰσφέρεσθαι. Item τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut ſenatum refertur. Ariſtot. Polit. 4. Item εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco. Dion. Halic. Item intrò admitto. Ariſtot. de ſomn. & vigil.

Εἰσφορὰ, ἡ, illatio. Item collatio, penſitatio, tributum. Thucydid. & Ariſtot.

Εἰσφέρω, quomodo huc pertineat, vide in Φέρω.

Decomp. A'νείσφορος, immunis à tributis & εἰσφοραῖς.

A'ντεισφέρω, contra infero, ſeu in locum alius infero. A'ντεισφέρειν νόμον, legem legi latæ contrariam ferre. A'ντεισφέρειν τῇ θελήσει τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere. Naz.

E'πεισφέρω, q. d. ſuperinfero, & impono, præterea importo. Euripid. in Hippol. coron. τὸ δ' αὖ νεοχμὸν ἐπεδοκᾶς E'πεισφέρειν θεὸς κακὸν. Ponitur & pro, infero & intromitto: ut Phil. de mun. αἴσθησις τὰ φαινόμενα ἐπεισφέρει τῷ νῷ.

Παρεισφέρω νόμον, legem cum lege & rogationem cum rogatione compono. Demoſth. Exponitur & legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω, prior ſeu ante infero. Greg.

Συνεισφέρω, ſimul infero, item ſimul confero. Idem orat. 2. Iul.

Συνεισφορὰ, exp. collatio, collecta.

E'κφέρω, effero, exporto. Greg. loco citato, τοῖς κόλποις τὸν χοῦν ἐκφερόντας. Item effero *ſ. funere*. Interdum effero, 1. divulgo, enuntio, foras effero. Plut. in Them. τοὺς δόλους τοὺς λόγους ἐξέλιγκε. Item profero, do, depromo: ut ἐκφέρειν γεγραμμένον: apud Ariſtoph. Sic δεῖγμα ἐκφέρειν, ſpecimen edere: apud Demoſth. δεῦρο παγκυ. Dicuntur & fœminæ ἐκφέρειν, quæ uterum ad exactos menſes proferunt, & maturum pariunt, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 8. Hinc metaph. apud Plut. in Demetr. κακίας μεγάλας ὥσπερ δρεπὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι. ¶ Apud Plut. ἐκφέρειν τοὺς εἰς τὴν σύγκλητον, exp. ad ſenatum referre. ¶ E'κφέρεσθαι, etiam equus dicitur, i. contumaciter auferre ſeſſorem. apud Xenoph. Sic. Il. ψ, ὦκα δ' ἔπειτα Αἱ Φηλεΐδαο ποδώκεες ἤκφερον ἵπποι, præ impetu rapuerunt. ¶ Eſt etiam, è carceribus curſorum exire, & curſum auſpicari: ut ibidem, ὦκα δ' ἔπειτ' E'κφερε· Ο'ιλιάδης. ¶ Significat &, pendere, teſte. Poll.

E'κφέρομαι, efferor. Item funere efferor. Antiph. τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Item auferor, rapior, tranſverſus agor. Ariſtot. ἐκφερόμενον ὑπ' αὐτοῦ πράγματος. Item activè effero. Xen. ἐξεφέρουν τὰ ὅπλα εἰς ἀγορὰν.

E'κφορὰ, ἡ, elatio, exportatio. Et ſpecialiter, elatio quæ eſt in funere. Ariſtoph. in Plut. & apud Lyſ. Item divulgatio, pervulgatio: unde Periandri dictum, λόγων ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιεῖ. Item actio auferendi ſeu abripiendi: vel, impetus equi ſeſſorem auferentis. Xen. ¶ Exponitur &, projectura: apud Vitruu. l. 3. c. 3.

E'κφορος, q. d. exportatitius, exportandus. Ariſtoph. in Plut. Item qui quodam animi impetu velunt auferri & abripiuntur: concitatus, percitus. Syneſ. αἰθέριος γιγνόμην ὑπὸ τῆς πάθης ἔκφορος. ¶ E'κφοροι κάλοι, funes nautici qui primi ſedata tempeſtate de prora laxantur. ſchol. Ariſtoph. ¶ Item ἔκφορος, divulgatus, elatus in vulgus, proditus. Greg. μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα.

E'κφόριον, τὸ, quod terra producit ſeu edit, fructus quem terra edit. Baſil. Exponitur &, cenſus: quod pro ſolo penſitatur, apud Ariſtot. œcon. l. 2.

Ε'κφορέω, effero, exporto, egero. Lucian. σὺ δὲ κῆπος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας.

Ε'κφορέομαι, efferor, &c. Item idem quod ἐκφορέω. Eurip. in Cycl. τὰς τ' ἄρνας ἐξεφορεώμην. Apud Dem. ἐκφορήσασθαι, exp. pignerari, & ἐκφορήματα χρήματα, pignora capta.

Ε'κφόρημα, quod exportatum est seu egestum. Ε'κφόρησις, exportatio, egestio.

Ε'κφέρω, quomodo huc pertineat, vide in Φέρω,

Decomp. Α'νέξοιστος, quem efferre non licet, non evulgandus Eustath.

Α'ντεκφέρω, vicissim effero seu exporto.

Δυσέξοιστος, elatu seu exoositu difficilis. Hesych.

Ε'κφορά, elatio, i. pronuntiatio. Gaz.

Εὐέκφορος, dicitur mulier, quæ veterum ad exactos menses perfert, & maturum parit, apud Aristot. hist. an. l. 8.

Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor, vel aliàs afficior. Plut. in consol. τὸ δὲ πέρας τῆ μέτρᾳ παρεκφέρεσθαι, & ξωννύειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φημι.

Ὑπεκφέρω, q. d. subeffero: clàm effero. Item sensim effero. Iliad. θ. Ε'νθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος. Odyss. γ. Τοῖον γὰρ ὑπέφερον ὠκέες ἵπποι, exp. cum impetu ferebant, utpote παιδαίμας κινήμβροι, inquit Eustath.

Ε'μφέρομαι, feror in. Et simpliciter, feror. Philostr. in Heroic. ἐμφερόμενον τῷ πελάγει, delatus per mare. Exp. & contineor: apud Phil. de vita M. l. 3. ᾧ χρεὼν πάντα τὰ καλὰ ἐμφέρεσθαι.

Ε'μφερής, έος, ὁ & ἡ, similis. Soph. ἐμφερὴς ἐμοὶ ὀργήν θ' ὁμοῖος. Plut. in Per. ἐδόκει Πασιφάτῃ τῇ τυραννίδι ἐμφερὴς εἶναι.

Ε'μφέρεια, ἡ, similitudo. Suid.

Ε'μφορέω, importo. Plut. οὐτωσὶ τῶν βασιλικῶν συμφορῶν τὸ πολέσης ἄξια παθεῖν. Item infligo, incutio: ut ἐμφορῶ τῷ προσώπῳ πλαγάς, apud eundem.

Ε'μφορέομαι, repleor, satior, ingurgitor. Herodian. ἐπὰν οἶνῳ πολέως ἐμφορηθῶσιν. Et metaph. insolenter & immodicè utor: ut apud Plut. τῆς ἐξουσίας ἄχαν ἐμφορᾶσθαι. Significat &, fruor: apud Iul. & Phalar.

Decomp. Α'σύμφερής, dissimilis, absimilis. Theophr. l. 8.

Παρεμφέρω, similis sum, refero. Diosc. l. 1. παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκακίᾳ. Παρεμφερὴς, idem quod ἐμφερής.

Περιεμφερής, pro eodem: apud Theophrast.

Ε'πιφέρω, infero, induco. Il. α. Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσω. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐπιφέρειν. Et ἐπιφέρειν δίκαιον, apud eundem l. 3. Ε'πιφέρειν, impingere vel objicere crimen, pro quo & simpliciter ἐπενεγκεῖν dicitur: ut apud Procop. ἐπενεγκὼν τὰ αὐτῷ ὅπερ δὴ ἐγκλήσεσθαι ἀληθίζεται. ¶ Item ἐπιφέρω, impono, super impono: ut ἐπιφέρειν τῷ ἑκατὸν στέφανον, Plut. in Per. ¶ Exponitur &, subjicio, subjungo, & q. d. post cætera affero.

Ε'πιφέρομαι, *idem*, infero, importo, inveho: ut apud Dem. in Aristocr. τὴν ἐπιορκίαν ἐπλουτηκόμενον τοῖς ἑαυτῶν παισὶ καὶ τῷ γένει, admissi perjurij piaculum importans. Item profero, promo: ut ἐπιφέρειν τὸ βιβλίον, apud Herodian. Interdum, affero, apporto: ut apud eundem, ἔκασος ἐπεφέρετο οἰκόθεν ἢ ξιφίδιον, ἢ πέλεκυν, ἢ δορίπια. ¶ Ε'πιφέρομαι, (pass.) feror vel cum impetu feror, irruo. Synes. οἱ μηδενὸς τῶν ἐρρωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται. Interdum, à tergo irruo: ut apud Xenoph. Pæd. 2. (de aquila insectante leporem) ἐπιφερόμενον ἔπνιγε αὐτόν. Ε'πιφέρεσθαι dicitur πόλεμος, i. inferri. Sic ἐγκλήματα dicuntur ἐπιφέρεσθαι. Dicitur & is ἐπιφέρεσθαι, qui fertur seu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

Ε'πίνευξις, illatio. Etym.

Ε'πηγκενίδες, tabulæ navium à puppi ad proram extensæ. Od. θ. dictæ quasi ἐπινευκίδες, inquit Eust.

Ε'πιφορά, impetus, quo aliquis fertur quum irruit: ut ἐπιφορὰ τῶν ἐχθρῶν, apud Polyb. Hinc metaph. de invectiva oratione dicitur, & cum impetu prolata, apud Hermog. Peculiariter medicis ἐπιφορὰ est humoris impetus in aliquam partem influentis, seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen & ἐπιφορὰ ῥεύματος, apud Gal. τῶν κῆ τέσ. l. 4. ¶ Item ἐπιφορὰ, illatio, quæ assumptionem sequitur in argumentis. Laert. ¶ Item sententia addita sermoni præcedenti. Hermog. ¶ Item corollarium. τὸ προσπεφθὲν μισθῷ. Poll.

Ε'πίφορος, ferens, perferens: ut ἐπίφορος αὔρα, apud Thuc. ventus ferens & secundus, & ἐπίφορον πνεῦμα, apud Pausan. & Luc. Dicitur & fœmina ἐπίφορος, uterum ferens, apud Xenoph. & Theophrast. de caus. pl. l. 4. Item ἐπίφορος, proclivis ad aliquid. Et simpliciter, pronus: ut ἐπίφορον χωρίον, in ep. Hippoc. ad Demag.

Ε'πιφορέω, comporto, aggero, congero, injicio: unde apud Plut. in Num. ἐπιφορήσασθαι γῆς ἄνωθεν, de super injecta terra. Significat etiam, infero post cætera, postremo loco infero.

Ε'πιφόρημα, unde ἐπιφορήματα dicuntur, quæ feruntur post primam mensam, bellaria, mensæ secundæ. Athen. l. 14.

Decomp. Εὐεπίφορος, idem quod ἐπίφορος, proclivis ad aliquid. Εὐεπιφόρως, ut Εὐεπίφορως ἔχειν πρός τι, pronum esse ad aliquid, facilè ad aliquid ferri: apud Strab.

Συνεπιφέρω, simul infero.

Καταφέρω, deorsum fero, defero, demitto. Phil. de mund. καὶ ἀψάμβου δίκαια, ὡσὲ γὰρ καταφέρης, ἡ φλὸξ ἀδελφὸν πῦρ διάστημα, si succensam facem in terram demittas. Item dejicio, deturbo. Chrysost. in ep. ad Coloss. ἀρᾶς τὸ ἀλγοῦν πῶς ἐπιχείρησε καταπεσεῖν τὸν Α'δάμ; Εἰς ὕπνον καταφέρειν, sopire: q. d. in somnum dejicere aut demittere. ¶ Item καταφέρω, adigo, alli do, incutio: *quod fit quasi deorsum plagam ferendo.* Luc. σκάπτε τὼ Τίμων βαθέως καταφέρων, altè ligonem adigens. Idem, κίκερχθη, κατοίσω, κῆ τελεῖτω, tertiam plagam incutiam. Interdum ponitur pro φέρω κῆ: ut apud Plut. in apophth. καταφέρει ξίφος τῷ πολεμίῳ, ensem infert in hostem.

Καταφέρομαι, deorsum feror, deferor: ut apud Lucam Act. Ap. c. 20. adolescens quidam dicitur καταενεχθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, πίπτειν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Item pessum eo, fido, mergor: ut ὧν τὸ ἀποδοῦναι ἐπιπολάζειν, τὸ δὲ πλῆρες καταφέρεσθαι κάτω, dicitur in Geopon. Item dejicior, deturbor, evertor: ut οἰκία καταενεχθεῖσα, apud Chrysost. in comm. ep. 1. ad Cor. Exponitur & neutraliter, ruo, labor: ut apud Hippoc. εἰς τὸ ἐωθὸς πάθος καταπνεύσῃ. ¶ Interdum καταφέρομαι dicitur pro καταφέρομαι εἰς ὕπνον, vehementiùs obdormisco, in somnum collabor, apud Aristot. de gen. an. l. 3. & Diosc. ¶ Item καταφέρομαι, appello, seu appellor. Thuc. lib. 1. καταφέρεται χειμῶνι εἰς τὸ Α'θηναίων στρατόπεδον.

Καταφορά, lapsus, delapsus: ut καταφορὰ ὄμβρων, in Axioch. Item ictus, allisio: ut καταφορὰ τῶν μαχαιρῶν, apud Polyb. Et peculiariter, somni vehementis impetus: vel magna & gravis somnolentia. Diosc. l. 6. Gal. meth. l. 13. ¶ Oratoribus inter accusandum dicitur esse longior spiritus productio. Hermog.

Καταφορὸς, proclivis, pronus, propensus: ut καταφορὸς πρὸς δόξαν. Plut. in Them.

Καταφορικὸς, vehemens, impetu incurrens: ut καταφορικὸς λόγος, apud Chrysost. comm. in 1. ad Cor. c. 15. Καταφορικὸς ὕπνος, somnus vehementiùs incubans. Aegin.

Καταφορέω, deorsum fero, defero.

Καταφερὴς, idem quod καταφορὸς, pronus, proclivis: ut καταφερὴς πρὸς τὰ Α'φροδίσια, apud Athen. pro quo & simpliciter καταφερὴς dicitur apud Laert. loquentem de Arcesilao.

Καταφέρεια, proclivitas. Athen.

Decomp. Ε'πικαταφορὰ, astrologis dicitur præceps locus cœli in octavo ab horoscopo signo: seu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præterferit, quot partibus in emersu ἀναφορᾷ ab horoscopo relinquitur. Est autem ἀναφορὰ & interdum ἐπαναφορὰ ea pars cœli, quæ trigintà partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in quo horoscopus inchoatur: quasi pars jam emersura. Ε'πικατάφορος, proclivis, pronus. Athen.

Εὐκατάφορος, idem. Aristot. eth. 2. Εὐκαταφορίαι, proclivitates, Diog. Laert.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor.

Μεταφέρω, transfero. Item metaphoricè loquor. Aristot. eth. 9.

Μεταφορὰ, ἡ, translatio. Sæpè de ea translatione, de qua à rhetoribus tractatur. Fab. l. 8. c. 6. utitur & Isoc. in enc. Evag.

Μεταφορικὸς, translatitius, usurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφορητὸς, translatilis, qui transferri potest: ut τὸ ἀγγεῖον dicitur esse τόπος μεταφορητὸς, apud Aristot. phys. 4.

Συμμεταφέρω, (*dec.*) simul vel unà transfero.

Παραφέρω, in medium affero, profero, in medium produco. Aeschin. in Timarch. τὸν Ε'μοὶ τῶν Α'νδροκίδου καλλέμβου παραφέρει σὺν σώματος μέρει. Sic παραφέρειν ὄψον, apud Xenoph. Pæd. 3. Exponitur &, affero cum alio, vel obiter affero, apud Plat. in epist. ad Dionys. χαίρειν τὴν Σιμωνίδου ξωνσίαν παραφέροντες. Παραφέρειν τὴν χεῖρα, manum porrigere. Demosth. Item παραφέρω, depravo, detorqueo: ut παραφέρει τὸν ὀφθαλμὸν, apud Luc. Item transversum fero, rapio, abripio. Plut. de def. orac. τὰ χρόνια καταδαῶς εὐπνοΐας ἔκπυστος παραφέροντος. Interdum significat supero: ut apud Aristid. in Panath. ὁ δὲ πάντας βασιλέας παρενεγκὼν τῇ ἐπινοίᾳ. ¶ Apud Eurip. in Helen. pro præfero usurpari videtur, seu à latere fero, quum dicitur, Λαμπάδων μεμνήμεθ', ἃς πεταύροις Ἵππους τροχάζων, παρέφερον, quas præferebam.

Παραφέρομαι, in medium afferor: unde τὰ παραφερόμενα interdum dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, fercula: ut apud Lucian. Item perperam agor, perperam moveor. Aristot. eth. 1. τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μέλη εἰς τὰ δεξιὰ στρεφόμενα κινῆσαι δύναται μᾶλλον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται. Item transversus auferor, rapior, abripior. Herodian. l. 8.

Παραφορὰ, error mentis. Gregor. de homin. τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐκ μόνης παραβαρίας γίνεσθαι μεμαθήκαμεν. Interdum additur genitiv. Ἀφροσύνης: ut apud Plut. de virt. mul. & Dioscor.

Παράφορος, insanus, cujus mens à ratione aberrat: vel animi impos, delirans: unde παράφορον βλέπειν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. Exponitur &, titubans: ut παράφορος

φορῶ γλῶσσα, apud Greg. & παραφόρου βαδίζειν, apud eundem Luc. titubanter incedere.

Παραφόρως, errabunda mente, insanè: aut non satis sana mente, vel titubanter.

Παραφορότης, efferatio. Plat. in Tim.

Παραφορέω, in medium affero: Item juxta affero. Hinc παραφορήσασθαι exp. congerere, colligere, apud Plat. de leg.

Παρφέρομαι, per syncopen dicitur pro παραφέρομαι: in anth. Epigr. l. 2.

Decomp. Εὐπαραφόρος, qui facilè in malam partem detorquetur. Item qui facilè in mentis errorem seu insaniam incidere potest.

Συμπαραφέρομαι, unà transversus auferor, unà abripior.

Περιφέρω, circumfero. Synes. ep. 123. τῆς ἰσχάδος σὺν ἡδυκράσῳ ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄχαλκον περιφέρω. Item in diversum & contrarium fero. Item circumago, revolvo, redigo: ut apud Appian. μὴ τὴν Γαλλίαν περιπλεύσαντες εἰς λιμὸν περισπάσωσιν, ne ad famem redigerent. Sic apud Plut. in Per. περιλαβόντες εἰς ἑαυτὸν τὴν Ἀθηναίων, in suam potestatem redegit. Item traduco, per ora ocelosque hominum circumduco. Synes. τὰς πονηρὰς περιενέγκωσι. Item in errorem induco, perturbo: ut in ecclesiast. Solom. περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν.

Περιφέρομαι, circumferor, item circumagor, modò huc modò illuc feror. Exponitur &, vagor, erro, palor. Plut. (de Cicer. proscript.) αὖθις ἡ κόπτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν οἰκετῶν. Idem in Cæs. περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν πολεμάρχων, ἔχετο δίκης, magnitudine circumactus.

Περιφορά, circumlatio, circumactio, circumvectio: ut περιφορὰ τῆς σελήνης, Aristoph. Item furculorum missus qui convivii apponuntur, aut singulis convivis aut quaternis Item obturbatio, errationo, hallucinatio. Greg. de theol. l. 2. Eccles. c. 2.

Περιφορέω, circumfero, circumago. Περιφορητός, qui circumagi potest, versatilis.

Περιφερής, orbicularis, rotundus: ut λίθος περιφερής, Herodian. l. 5. & περιφερᾶς τράχηλοι, Xenoph.

Περιφερῶς, rotundè, rotunda forma seu orbiculari.

Περιφέρεια ἡ, rotunditas, rotunda forma. Exponitur &, circumflexus, item circumcurrens linea. Aristot. eth. r. & alibi. Dicitur & de erroribus mentis, Eccles. c. 10.

Πέρας, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Dumpositi. Ἀπερίφερής, non orbiculatus. Theophr.

Συμπεριφέρω, una circumfero & circumrapio. Alex. Aphr. συμπεριφέρων αὐτὸν καὶεῖσε. Συμπεριφέρομαι, unà circumferor, unà circumrapior. Lucian. πρὸς ἄλλο σπουδῇ περιφερόμενος συμπεριφέρεται μετ' αὐτῆς ἀεί. Item comitor, coëo, unà huc illucque ventito. Athen. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Item comiter alicui medo & morigerus sum. Laert in Socr. κἀγὼ ξανθίππῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, morigerabor. Exponitur &, unà versor. Συμπεριφορά, comitatus & frequens huc illucque assectatio. Polyb. l. 6.

Εὐσυμπεριφόρητος, qui ea vitæ facilitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ & alij, qui facilem se præbet assensorem. Laert. in Zen.

Προσφέρω, offero: ut προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, in ep. ad Hebr. Interdum offero, porrigo: ut προσφέρειν φάρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admoveo: unde apud eundem in probl. sect. 2. ἀνάῤῥινον dicitur ὃ ποιεῖν ὀμφὶς δακνύειν προσφερόμενον, naribus admotum. ¶ Προσφέρειν ἑαυτὸν τῇ χάρᾳ, manus sibi afferre. Polyb. l. 5. ¶ Προσφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. Thuc. l. 3.

Προσφερής, dicitur quod offertur. Thuc. l. 2. δῶρα οὐκ ἐλάσσω τούτῳ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσφερῆ. Item quod offertur edendum: unde τὰ προσφερόμενα, cibus seu cibi, ea quæ esitantur. Aristot. Hinc & προσφέρομαι exp. cibum sumo, esito, assumo: unde ἰχθὺς προσφερής, piscibus vesci, apud Plutarch. in Alex. Item προσφέρομαι, admoveor, inferor, irruo: Plutarch. in Gal. προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει. Item congredior, manus conséro. Idem, μᾶλλον πρὸς τοὺς Ῥωμαίους προσφέρονται ἐπὶ τὰς στολογίας. Interdum προσφέρεσθαί τινι est accedere ad aliquid, alicui se adjungere: ut apud Herodot. ἄρξουσι ὑμῶν δοῦλοι ἡμεῖς ὁμοπατρίοις βουλεσθαι προσφέρεσθαι. Interdum verò προσφέρεσθαί τινι dicitur qui se alicui exhibet, qui cum aliquo agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosth. ἐγὼ μὲν ἅττ' ὑμῖν προσενηνέγμαι, talem me erga vos exhibui, sic me vobiscum gessi. Plat. in ep. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ, ut melius cum aliis agas. Dicitur & προσφέρεσθαί τινι, & προσφέρεσθαί σοι τάδε, hac in re erga te gerere, vel hac re te prosequi. Plut. in Fab. τἄλλα τῷ Φάβιῳ προσφέροντο λαμπρῶς. Herodian. l. 4. ἀλλὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσφέρετο αὐτοῖς, quibus eos prosequebatur. ¶ Προσφέρομαι exp. etiam, utor, seu tracto: ut ἵπποις προσφέρεσθαι: apud Xen. Pæd. 8. ¶ Activè etiam sumitur pro adhibeo, admoveo. Plat. de rep. l. 8. κἂν ὁπωσοῦν ὀλιγάκις τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν καὶ μὴ ἀνέχεσθαι.

Προσφορά, oblatio, id quod offertur. Act. Ap. 21. Rom. 15. & alibi in novo Testam. Item admotio, adhibitio. ¶ Item cibi assumptio: interdum & cibus: apud Theophrast. ¶ Exponitur &, reditus: apud Antiph. Item προσφήνη, πρόσδοσις Suid. ¶ Item probrum, vituperatio, insectatio: & q. d. vitiorum ob oculos positio. Polyb.

Πρόσφορος, commodus aptus, conveniens, utilis. Aristoph. in Vesp. γέροντι πρόσφορον ἐξεύρες ἀτεχνῶς φάρμακον φρενήρεσι. Plut. in Per. ὀφθαλμῷ χρῆσθαι πρόσφορος. Πρόσφορος δίκαιος, de eo qui jurisdictionem habet, in Pand.

Προσφόρως, commodè, convenienter, utiliter. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 8.

Προσφυής, idem quod ἐμφυής, similis. Eurip. in Helen. Item idem quod πρόσφορος. Herodot.

Πρόσφυσις, quod offertur, adhibetur, aut assumitur. Hippocrat.

Decomp. Ἀπρόσφορος, incommodus, non conveniens. Apud Eurip. in Iph. Aul. νῆσοι ναυβάτισι ἀπρόσφοροι dicuntur insulæ, ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt.

Ἀπρόσοιστος, intolerandus, non ferendus. Aeschyl. Ἀπροσίτως, intolerabiliter: ita ut sufferri nequeat. Isoc. in Evag.

Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, facundus, disertus. Herodian. l. 8.

Εὐπρόσοιστος, allatu facilis. Item accessibilis, pervius, expositus. Polyb.

Προφέρω, profero, in medium affero, exhibeo, propono. Il. ζ. Σπεῦσόν μοι ὄφρα νέκυν πρόφερω πυρὸς Ἀχαιῇ προφέρωμεν. Greg. εἰς φῶς προσενέγκωμεν, ὥσπερ πνα τόκον. Interdum exp. promo, depromo: ut ἐκ ταμιείου προφέρειν, Isoc. Interdum, allego, cito: ut quum dicitur προφέρειν νόμους, apud Xen. Item objicio, crimini objicio. Il. γ. Μήμοι δῶρ' ἐρατὰ προφέρειν Ἀφροδίτης. Sic τὰ ξένια προφέρειν. Aeschin. Item enuntio, loquor. Greg. ¶ Item neutraliter præsto, antecello, anteeo. Herodot. προφέρων πάντας Ἀθηναίων. Eurip. in Med. προφέρω σε ἐν δυτυχίαις. ¶ Apud Hesiod. in Erg. Ἢν ὅς τοι προφέρῃ μὲν ὀδὸν, προφέρῃ δὲ ἔργα. quidam exp. incrementum confert & viæ & operi: alij, promovet: v. detur propriè sonare, ulteriùs fert, seu portat.

Προφέρομαι, (Activè) profero, allego. Xen. ἅπερ τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πεῖραμαι δικαίως ἀποχράζειν. Item objicio: ut προφέρεσθαι ἀσέβειαν, Polyb. Item enuntio. Hermog. & Themist. ¶ Item infero: ut κακὰ ἐλπίδα προφέρεσθαι, Iliad γ. ¶ Passivè προφερόμενα dicuntur quæ enunciantur: unde apud Herodian. l. 7. τὰ ἀφροσύνης καὶ γλώττης προφερόμενα.

Προφερής, ές, ὁ καὶ ἡ, qui est provectæ ætate, Aeschin. in Timarch. οὗτοι γὰρ ἦσαν ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνοιτ' ἂν. ¶ Item præstans: unde comparat. προφερέστερος, & superl. προφερέστατος, apud Hom. & Arat. (rodian. l. 1.

Προφορά, prolatio, pronuntiatio: ut προφορὰ ῥημάτων, apud Hermog. & Themist.

Προφορικὸς λόγος, sermo qui in enuntiatione consistit, qui profertur. Plut. & Philo.

Πρόφορος, dicitur humor cruentus & aquosus inter membranas, quibus fœtus continetur. Aristot. hist. an. l. 7. c. 7.

Προφορέομαι, tramam filumque duco atque reduco: unde *proultrò citroque cursito* ponitur. Aristoph. Ἀπολεμεῖθ' ἅπαξ τὴν ὁδὸν προφορεῖσθε.

Συμφέρω, simul fero, porto, adjuvo in ferendo. Xen. Pæd. 4. ὅπου δέον ὅπλον φέρειν, συνέπεσθαι τούτου συμφέροντι. Interdum comporto, conveho, congrego in locum quempiam: ut συμφέρειν χρήματα, apud Tuc. & συμφέρειν τῆς τύχης πάμπολλα θεωρήσαντα, apud Synes. de insomn. ¶ Item confero, utilis sum. Thuc. ὅτῳ ξυνελωφήσαν οἱ αὐτοὶ καιροὶ καὶ τῆς τῶν πόλεων ἐχθροῖς. Unde συμφέρει interdum impersonaliter ponitur pro confert, expedit: ut Plat. de rep. l. 1. συμφέρει αὐτῷ πλεῖν. Hinc & part. συμφέρον, sæpè nominis vim obtinens. Dicitur enim τὸ τῇ πόλει συμφέρον, à Dem. & τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον, apud eundem in orat. pro cor. ¶ Significat & idem quod συμφωνῶ, teste Schol. Aristot. ¶ Item quadro, competo. Soph. ¶ Item pareo, obsequor: apud eund. in Elect. συμφέρειν τοῖς κρείττοσι.

Συμφέρεσθαί τινι, dicuntur quæ simul feruntur & moventur: ut τῇ ἡλίᾳ συμφέρεται. Plut. in Sol. & metaph. qui alicui assentiuntur seu cum eo sentiunt: ut Plat. de rep. l. 6. ἔγωγ' αὖ τῇ Σπάρτῃ ξυμφεροίμην. Sic τοῖς παροῦσι συμφέρονται, qui præsenti rerum statui acquiescunt, & forte sua sunt contenti. Dicuntur & συμφέρεσθαί τινι, qui conveniunt aliquem, & cum eo congrediuntur: apud Plat. & Herodot. Item qui confligunt cum aliquo & manus conferunt. Plut. in Sol. πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. ¶ Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, unus sum è multis. Plut. ¶ Item συμφέρομαι evenio, contingo. Idem in Cæs. τύχης ἄχαρις τῷ Καίσαρι συνωλισθηκὸς τὸ οἰκον, evenit. Sic & apud Herodot. Thuc. Luc. & Arrian.

Συμφερόντως, commodè, utiliter. Dem. in Mid.

Συμφερτὸς, collatitius. Il. ν. Συμφερτὸν δὲ ἄρετο πέλεκυν ἀϊδρεῖ ῥ' μάλα λυγρῶν Exponitur &, congestus, confertus. Pro eodem dicitur & συνωστὸς. Eustath.

Συμφορά, collatio, congestio. Luc. in Lexiph. τὸ μὲν δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορᾶς, cœna erat collatitia. ¶ Item quod accidit, casus, eventus: ut συμφορὰ βίου, apud Soph. Pierunque pro infelici eventu, fortuna adversa quæ accidit, calamitate, infortunio; ut passim apud Eurip. Xen. Dem. &c. Interdum & fortu-

fortunam prosperam denotat: ut apud Eustath. ἐπὶ συμφορᾶς γεγηθὸς μοι ἔρπε δακρύον ὀμμάτων ἀπό.

Συμφορ-ος, utilis, commodus: Aristoph. in Vesp. παρέχων Οὐσιαν πρεσβύτῃ ξύμφορα. Exponitur &, aptus, conveniens: Theogn. Οὔθ' σύμφορόν ἐστι γυναῖκα ἀνδρὶ γέροντι ¶ Item, qui similis est, vel sectatur, affecta, comes: ut λιμὸς dicitur esse σύμφορ- ἀοιδὸς ἀεργῷ, apud Hesiod. in Erg.

Συμφόρως, commodè, utiliter: Isocr. Xen.

Συμφορέω, confero, comporto, conveho, accumulo: Thuc. l. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφορουῶτες. Dem. pro cor. σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας.

Συμφορεῦσι, activè aves dicuntur, quum nidos construunt: Aristot. Passivè verò, quod congeritur & comportatur: ut καλιὰ ὑπ' ὄμβρων συμπεφορημένη, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congestum est; congeries: Plut. de prim. frig.

Συμφόρησις, actio congerendi, coacervatio. Et pro συμφόρημα, multitudo collecta. Idem in Per.

Συμφορητὸς, congestitius, congestus: Luc. Aristot. polit. l. 3.

Decomp. Ἀσύμφορ-ος, incommodus, inutilis, damnosus: Hesiod. in Erg. Plat. de rep. l. 2. Ἀσυμφόρως, inutiliter, damnosè. Xenophon.

Βαρυσύμφορ-ος, gravi calamitate pressus: Herodot.

Ὑπερφέρω, fero super vel ultra, transveho: Thuc. l. 3. ὑπερενεγκόντες τὸν Λοκρικὸν ἰσθμὸν τὰς ναῦς, quum naves transvexissent. ¶ Item præsto, antecello, anteeo: Isocr. ὑπερενεγκὼν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει Plut. in Rom. ὑπερφέρει μεγέθει πάντας. & cum genit. pers. & dat rei apud Thuc.

Ὑπερφέρομαι, idem. Herodot.

Ὑπερφερὴς, præstans, unde ὑπερφερέστερ-ος, & ὑπερφερέστατος.

Ὑποφέρω, suffero, sustineo, fero, tolero: Xen. in Oecon. ἐὰ σφοδρὰς σοι τοσοῦτος ἐπιτείξωσιν ὅσας ὁ ῥᾳδιως ὑποίσῃ. Item pro simplici, φέρω: ut ὑποφέρειν ὕπνον, apud eundem. Exponitur &, occultè fero. ¶ Item aufero pedem, vestigium fallo: unde χωρία ὑποφέροντα, dicuntur quæ vestigium fallunt præ lubricitate, teste Poll. Item aufero, rapio, abripio. Aristid. ὁ λόγος ὃν ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπολωίγκεβιε. ¶ Item subduco, eximo. ¶ Item objicio, exprobro: idem quod ποφέρω, *more Atticorum*: ut apud Herodian. εἴ τι ὑποπτεύεται, ἑτέροις ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. ¶ Exponitur &, deduco: ut ὑποφέρων εἰς διόρθωσιν. Plut. in Lyc. ¶ Apud Aristot. hist. an. l. 8. τὰ ὀπίσια σκέλη ἐφέλκυσιν ἐπὶ τὰ ἐμπροσθια, καὶ ὑποφέρουσιν, ὥστε ἀλλήλοις συγκρούεσθαι, exp. crura posteriora inter se titubante gressu colliduntur.

Ὑποφέρομαι, labor, decido: Appian. de bello civil. l. 2. ὑπὸ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑποσυλωγμένος. Vnde ὑποφερόμενον, dicitur quicquid labascit aut titubat, nec firmiter nixum est, sed pessum ire videtur: Plut. in Sert. Κίννας δὲ νεωτερίζων ὑποφερομένῳ ἐπεκαλεῖτο τῷ Μαρίῳ σῶσιν, labantem Marij factionem reparabat. Item abripior, abducor, vehementer inclinor: Plut. in Coriol. ἐξέπεσον αὐτὸς οἱ πολλοὶ τῆς πρὸς Μάρκιον εὐνοίας εἰς τὸ νεμεσᾶν & φθονεῖν ὑποφερόμενοι. Est etiam, subducor, eximor: Iliad. ο. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ὀκνιάσιν φέρονται, parum à morte absunt. Exponitur &, recedo: apud Aristot. in lib. de gressu animalium.

Ὑποφορὰ, objectio. ¶ Apud Alex. Aphr. & Dioscor. ὑποφοραὶ dicuntur profunda & subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam: ulcera cavernosa.

Decomp. Ἀνθυποφέρω, per sermonis exceptionem objicio: refero, replico: Chrysost. in epist. 1. ad Corinth. cap. 13. ἐρώμεθα οὖν τοὺς τοῦτο ἡμῖν ἀνθυποφέροντας. Ἀνθυποφορὰ, subjectio: schema rhet.

Δυσύποιστος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia φερ.

Ἀνωφερὴς, qui sursum fertur, superna petens: Aristot. & Damasc. Exponitur &, acclivis.

Ἀνωφέρεια, vis illa seu natura petendi superna: aut actio ipsa petendi superna. Exponitur etiam, acclivitas: Alex. Aphr.

Ἀφερὴς, non ferendus, non tolerandus: unde ἀφέρτερ-ος & ἀφέρτατος, irregulariter ex eo formata: apud Greg. in tragœd.

Ἄφορτοι, exponi etiam, inferiores & oneri ferendo impares: Hesych

Εὐθυφερὴς, in rectum tendens, rectus. Plat.

Ἰσοφαρίζω, (dictum quasi ἰσοφερίζω) æquiparo, adæquo, par sum: Il. ζ Hesiod. in Erg.

Κατωφερὴς, qui deorsum fertur, qui deorsum propendet. Exponitur &, declivis: ut Κατωφερὴς ῥοπὴ, apud Alex. Aphr.

Κατωφερῶς, deorsum, & in præceps: schol. Aristoph.

Κατωφέρεια, pronitas qua aliquid deorsum fertur, & ad ima tendit.

Οἰνοφλυὴς, proclivis ad vini potum, vinosus: Hesych.

Composita: ε in ο mutantia itidem sine præpositione.

Ἀγκαλιδοφόρ-ος, seu ἀγκαλιδηφόρ-ος, qui manipulos portat seu fasciculos. Et generaliter, bajulus. Poll.

Ἀγκαλιδοφορῶν, manipulos portare seu fasciculos, bajulum esse.

Ἀεφόρ-ος, ὁ, ἡ, semper ferens: & peculiariter, semper ferens fructus. Item semper virens & germinans: Hesych. ex Soph. Telepho.

Ἀθλοφόρ-ος, ὁ, ἡ, præmium certaminis ferens, victor in certamine: Herodot. l. 2. Il. χ. Dicitur & ἀθλοφόρ-ος, Il. ι.

Ἀκανθοφόρ-ος, spiniger, spinas gerens, seu aculeos, vel spinas ferens: ut ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, apud Greg.

Ἀκανθοφέρω, spinas gero.

Ἀκεσφόρ-ος, remedium afferens, salutaris: ut σταλαγμὸς ὀργῆς ἄμμιν ἀκεσφόρ- νόσων, apud Eurip. in Ione.

Ἀκρατοφόρ-ος, qui meracum fert, vel ad meracum ferendum aptus: ut κοτυλίσκ- ἀκρατοφόρ-ος, apud Poll.

Ἀμνοφόρ-ος, agnum ferens, agnum in utero gestans. Theocritus idyll. 11.

Ἀμφορεαφόρ-ος, amphoræ gerulus, qui amphoras bajulat mercede conductus: Menand.

Ἀμφοραφορέω, amphoram bajulo seu porto. Et metaph. bajulo veluti amphoram: Aristoph. in Heroib.

Ἀνεμοφόρητ-ος, à ventis disiectus, à ventis in diversas partes latus.

Ἀνθοφόρ-ος, floriger, florigerus. Pro quo dicitur & ἀνθεσφόρος, apud Eurip. in Bacch. item ἀνθηφόρ-ος, in Epigr.

Ἀνθοφόρια, Proserpinæ festum, nomen habens ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam, ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφορέω, flores fero vel gero. Item flores comporto seu conveho: Diosc. in præfat. l. 1.

Ἀνώφορ-ος, idem quod ἀνωφερὴς: Dionys. Areop.

Ἀρρηφόρ-ος, qui nefanda & arcana gestat: quasi ἀρρητοφόρων, teste Hesych. & Etym.

Ἀρρηφορία, (quasi ἀρρητοφορία) gestatio arcanorum: nomen festi apud Athenienses, quod ex arcanis sacris constabat: apud eosd.

Ἀρρηφορῶν, secreta & arcana illa sacra gestare: Harpocr. ex Dinarcho. Etym. & Suid.

Ἀρτοφόριον, ου, τὸ, vas quo panis fertur, panarium: Athen. l. 4.

Ἀσπιδοφόρ-ος, & ἀσπιδηφόρ-ος, clypeum gestans: Eurip. in Bacch.

Ἀστραπηφόρ-ος, fulgura ferens: Apud Eurip. in Bacchis vers. 3. Semele dicitur λοχοῦσθαι ἀστραπηφόρῳ πυρὶ, i. igne fulgureo.

Ἀστραπηφορέω, fulgura fero: Aristoph. in Pace.

Ἄφορ-ος, minimè ferax, infertilis, sterilis.

Ἀφορία, ἡ, infæcunditas, sterilitas: Plat. Plut. de Soc. dem. & Phil.

Ἀφόρητ-ος, intolerabilis: Luc. Ἀφορήτως, intolerabiliter, graviter, vel gravissimè.

Βαϊφόρ-ος, qui ramum palmæ gestat: nam βαΐς sive βαΐον, est ramus palmæ arboris.

Βαλανηφόρ-ος, glandiferus: ut βαλανηφόροι φοίνικες, apud Athen.

Βιβλιοφόρ-ος, librum ferens, tabellas ferens, tabellarius. Et pro eodem βιβλοφόρ-ος, Poll.

Βρυοφόρ-ος, (q. d. muscifer) muscis fertilis: Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Γεραφόρ-ος, præmium vel præmia ferens seu capiens: Hesych.

Γραμματοφόρ-ος, vel γραμματηφόρ-ος, literarum lator, tabellarius: Polyb. Plut. Luc.

Δαδοφόρ-ος, qui tædam seu facem gestat: Plut. ad Colot.

Δαδοφορέω, tædam fero: Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2.

Δαιμονοφόρητ-ος, qui à dæmone agitatur, dæmoniacus.

Δασμοφόρ-ος, tributi pensitator, tributarius.

Δασμοφορέω, tributum pensito.

Δαφνοφόρ-ος, laureger, laureatus. Pro quo dicitur & δαφνηφόρ-ος apud Plut. & Herodian. l. 8.

Δαφνοφόρος, cum lauru, seu laurea.

Δαφνοφορέω, laurum fero. sum laureatus. Idem l. 2. & 3.

Δειπνοφόρ-ος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus, apud Lys. Poll. & Suid.

Δειπνοφορέω, cœnæ portatio. Poll. ex Isæo.

Δενδροφόρ-ος, arboriferus, arborum ferax: Athen. l. 14.

Δερμοπτοφορέω, pellem seu pelles gesto, pellibus amictus sum.

Δίφορ-ος, biferus, bis anno fructum ferens: ut δίφορ- συκῆ, apud Aristot.

Διφορέω, biferus sum, bis fructum fero: Theophr. de caus. pl. l. 2.

Διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua, apud grammaticos, i. duobus modis efferri, vel scribi.

Διφροφόρ-ος, vel διφρηφόρ-ος, qui sella lecticaria aliquem gestat: Plutarch. Athen. l. 12.

Διφροφορέω, sellam lecticariam fero: Athen. l. 6.

Διφροφορεῖσθαι, sella lecticaria gestari: Herodot.

Δορυφόρ-ος, speculator, satelles hastatus, satelles: Xen. Pæd. 8. Plat. in Artox. Pro eodem dicitur & δορυφόρ-ος.

Δορυφορία, ἡ, satellitium. (Plat.

Δορυφορικὸς, ad satellites pertinens: ut δορυφορικὴ οἴκησις, apud

Δορυφορέω, stipo, comitor ut satelles: Thuc. l. 1. Plut. de fr. char. Item metaph. stipo, assector: unde apud Isocr. in Helen. enc. τῇ τῶν πολιτῶν δυνάμει δορυφορούμενος. Item tueor, protego, tutum ab omni violentia injuriaque præbeo: Dem. contra Timocr. Item servio, cum dat. apud Basil.

Δορυφόρημα, satellitum hastatorum comitatus: Plut. in Artox. Luc. de hist. scrib.

Ἀδορυφόρητος, (*dec.*) ſatellitibus haſtatis non ſtipatus, qui ſtipatoribus non utitur. Ariſtot. polit. l. 5.

Δροσοφόρος, roriferus.

Δυσφόρος, portatu difficilis. Item qui non facilè tolerari poteſt, moleſtus, gravis. Eurip. in Alc. τοῦδε μὲν φέρειν ἀνάγκη, καίτοι δύσφορος. utitur & Plut. in lib. de Herodot.

Δυσφόρως, ita ut vix portari poſſit: item moleſtè, ægrè, iniquo animo. Herodian. l. 4. & 6.

Δυσφορία, portandi ſeu tolerandi difficultas.

Δυσφορέω, difficulter porto vel tolero. Et metaphor. ægrè fero, indignor. Herodian. l. 5.

Δυσφορέομαι, idem. Xen. Pæd. 2.

Δυσφόρητος, latu toleratuque difficilis. Heſych. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. δυσφόρητος ὄγκος, exp. tumor, qui non facilè reſolvitur.

Ὑποδυσφορέω, (*decomp.*) ſubiraſcor, ſubindignor. Plat. ep. 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen. l. 6.

Δωροφορία, munerum oblatio.

Δωροφορέω, munera fero ſeu offero. Greg. in genethl.

Εἰδοφορέω, ſpeciem gero, repræſento.

Ἐλαιοφόρος, oliferus, olivarum fertilis: ut ἐλαιοφόρος ὄχθος, apud Eurip. in Herc. fur. & ἐλαιοφόρος χώρα, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 2. Item ad oleum ferendum aptus: ut ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον.

Ἐναρφόρος (per ſyncopen pro ἐναροφόρος) ſpolia ferens, exuvias ferens: & *per conſequens*, bellicoſus, bello ſtrenuus: epitheton Martis apud Heſiod. in Aſp. Ἐναρηφόρος, idem. in Epigr.

Ἐνιαυτοφόρος, annuum fructum ferens.

Ἐνιαυτοφορέω, annuum fructum fero, vel anno fructum fero.

Παρενιαυτοφόρος, (*decomp.*) alternis annis fructum ferens. Theophraſt. de cauſ. pl. l. 1. c. 24.

Ἐξαφόροι, qui ſeni aliquod onus geſtant. Vitruv. l. 10. c. 8. Ἐξάφορον dicitur lectica, quæ à ſex ſervis geſtatur.

Ἐπετοφόρος, qui in ſingulos annos fructificat, annuatim fructum ferens. Theophr. ibid.

Ἐπετοφορεῖν, in ſingulos annos fructum ferre.

Ἐπιστολιαφόρος, qui epiſtolia fert, tabellarius, tabellio. Xenoph. Hellen. 6.

Ἐριοφόρος, laniger, ſeu laniferus: ut ἐριοφόρα δ' ὕδρα, apud Theoph.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum ſeu recta ferri: unde εὐθυφορούμενον σῶμα, apud Procl.

Εὔφορος, portatu ſeu toleratu facilis. Et activè, qui facilè portare poteſt: vel qui ferendo eſt. Interdum agilis, expeditus: unde εὐφορώτερον σῶμα. Exponitur etiam, ferax, fertilis. Herodian. l. 1.

Εὐφόρως, ita ut facilè portetur ſeu toleretur. Alex. Aphr. probl. 2. Exponitur & ſimpl. leviter, facilè: apud Hippocr. l. 1. aphor. 2.

Εὐφορία, q. d. portandi facilitas. Galen. Item feracitas, fertilitas. Phil. de vita M. l. 3.

Εὐφορέω, ferax ſum, uberes fructus affero. Lucæ c. 12.

Εὐφόρητος, portatu ſeu toleratu facilis, tolerabilis.

Ἑωσφόρος, lucifer, ſtella auroræ ſeu lucis prænuncia: unde eam ſecum ferre creditur. Il. ψ.

Ζυγοφόρος, jugum ferens: ut ζυγοφόρος πῶλος, apud Eurip. in Herc. fur.

Ζωοφόρος, vitam afferens, ſalutaris: ut ζωοφόρος γῆ, apud Themiſtocl.

Ζῳοφόρος, idem: ut ζῳοφόροι ἄνεμοι, in Epigr. ¶ Item ſic nominatur Zodiacus circulus, Latinis ſignifer, à duodecim animalium effigiebus, quas geſtare fingitur. Apud Ariſtot. de mund. & Procl. in ſphæra. ¶ Vitruvio ſic dicitur pars illa in columnis inter epiſtylium & coronidem, præ pulvinatis ſæpè figuris viſitur ornamentiſque diverſis inſtructa.

Θεοφόρος, Deum ferens: ut θεοφόρα ὀνόματα, quæ à diis deſumpta alicui indita ſunt. Athen. l. 11. Θεόφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus. Damaſc.

Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus, ſeu numine afflatum eſſe.

Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor, divino ſpiritu feror. Phil. de vita M. l. 1. & 3. Item in malam partem, malo ſeu fanatico ſpiritu agor.

Θεοφόρητος, qui numine agitur. Plut. de diſcern. adul. ab am.

Θεοφορήτως, numine divino agente, divino inſtinctu.

Θεσμοφόρος, legiſlator. Nonn. & in Epigram. Interdum Cereris eſt epitheton, utpote quæ in vento frumento prima quoque leges inveniſſe & dediſſe mortalibus fingatur, apud Orph. in Argon. Herodot. & Pauſ. in Bœot.

Θεσμοφόρια, feſta quæ in Cereris honorem agitabantur. Ariſtoph.

Θεσμοφοριάζω, ſacra legiferæ Cereris celebro. Xen. Hellen. 5.

Θυρεοφόρος, ſcutifer, qui geſtat id clypei genus, quod θυρεὸς appellatur. Plut. (l. 10.

Θυρσοφόρος, thyrſifer, thyrſum geſtans: in Epig. & apud Athen.

Θυρσοφορία, thyrſi geſtatio.

Θυρσοφορέω, thyrſum geſto. Eurip. in Bacch.

Θωρακηφόρος, qui thoracem geſtat, thoracatus. Xen. Pæd. 5.

Ἱεροφόρος, ſacriferus, qui ſacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens, ſeu æqualem partem. Od. σ.

Καλαμοφόρος, calamum ſeu arundinem geſtans. Xen. Hellen. 2. Dicitur & καλαμηφόρος, pro eod.

Καλαμηφορεῖν, calamum geſtare, apud Themiſt.

Καννηφόρος, caniſtrum gerens. Pro quo Doricè κανναφόρος, apud Theocr. idyl. 2.

Καννηφορεῖν, caniſtrum ferre. Plut. in amat. nar.

Καρποφόρος, fructiferus: ut καρποφόροι γάλοι Δηλίας. Eurip. in Iph. Taur. (Naz.

Καρποφορία, actio ipſa fructus ferendi, aut fructuum ubertas.

Καρποφορέω, fructum fero. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 6. Item produco veluti fructum, ſequente accuſ. apud Greg. in orat. de Cypriano.

Κατώφορος, idem quod καταφερής, Al. Aphr.

Κερασφόρος, corniger, cornutus. Ariſtot. de part. an. l. 5. Pro eodem dicitur & κερατοφόρος, apud Eurip. in Phœn. & κεροφόρος, apud eundem in Bacch.

Κερασφορέω, corniger ſum, cornua gero. Ariſtot. ibid.

Κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηρεσιφόρητος, qui à lethifero fato fertur, quem funeſta fata adferunt, ſeu ſecum adducunt. Il. ψ.

Κισσοφόρος, ſive κιττοφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem geſtans: illud apud Dionyſ. de ſitu orb. hoc apud Demoſth. pro cor.

Κισσοφορέω, ſive κιττοφορέω, hederam gero, vel hederæ fronde corymbiſve redimitus ſum, ut bacchantes. Plut. de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος, (*decom.*) amans hederæ geſtandæ, qui delectatur hederaceis frondibus geſtandis. Eurip. in Cyclop.

Κιστοφόρος, ciſtifer, qui ciſtam ſeu capſulam geſtat. Suid. Item nummi ſpecies, ſic ducti à canephoris virginibus, quæ Palladi miniſtrabant. ſeu ab imagine alicujus qui ciſtam ferebat, in eo expreſſa: apud Cic. & Liv.

Κλοπηφορέω, furto aufero, furtim exporto. Geneſ. c. 3.

Κνημιδοφόρος, qui ocreas ſeu tibialia geſtat, tibialibus indutus.

Κοντοφόρος, qui contum geſtat, conto armatus. Luc. in lib. de ſcrib. hiſt. (Ariſtoph.

Κοπρηφορέω, ſtercora fero. Item ſtercus ingero, ſtercus injicio.

Κολυνφόρος, oleaſtros ferens: ut κολυνφόρον ὕδωρ, apud Bion. Idyl. 4.

Κυκλοφόρον δένδρον, arbor crucifera: de qua Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 4

Κραδηφορία ἡ, geſtatio ramorum, ſeu ramorum ficus. Plutarch. Symp. l. 4.

Κριθοφόρος, hordeum ferens, ſeu hordei ferax.

Κριοφόρος arietem geſtans: ſic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd peſtiferum morbum ab ipſis propulſârit ariete circum mœnia civitatis portato, teſte Pauſ. in Bœo.

Κυκλοφορεῖν, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Ariſtot. de mundo.

Κυκλοφορητικὸς & κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circumque ferri queat, orbicularis. Plut. & Areop.

Κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circumque feruntur. Ariſtot. metaphyſ. 9.

Κυοφορέω, gravida ſum, uterum fero. Luc.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert uterum.

Κωνοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigram. Καὶ ὄψεσθε χλοερὸν κωνοφόρον κόμακα. Eſt etiam arbor aſſimilis pinui: apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

Λαμπαδηφόρος qui facem ſeu lampadem geſtat. Pauſan.

Λαμπαδηφορία, lampadis geſtatio. Item certamen illud quo lampada geſtantes curſu contendebant. Herodot. in Vran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem geſto, lampadem geſtans curſu cerro.

Λαμπαδοφόρος, ſplendidam ſeu candidam gerens veſtem. Item lucernam ferens. Suid. ex Ariſtoph.

Λαμπαδοφορία, ſplendidæ veſtis geſtatio. Greg.

Λαοφόρος, populos ferens. Λαοφόρος ὁδός, via publica ſeu pervulgata à crebra multitudine, quæ per eam commeat. Sic λαοφόροι ἀταποὶ, apud Eurip. in Rheſo.

Λεωφόρος, idem: λεωφόρος ὁδός, apud Herodian. l. 8. & Phil. de vita Moſis lib. 1.

Λευκοφόρος, albam ſeu candidam veſtem ferens, albatus, candidatus. Epigr. l. 2.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert.

Μαχαιροφόρος, qui gladium geſtat, gladio cinctus. Thuc. l. 1. & 7.

Μηλοφόρος, q. d. mala ferens ſeu geſtans: unde μηλοφόροι apud Athen. ſunt regis Perſarum ſatellites aurea mala geſtantes ἐπὶ τῷ σφυρῷ κρεμαμένους.

Μηλοφορία, mala geſto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui aufert mercedem ſeu capit: qui mercede aliquid facit: ut μισθοφόροι μαχαλάδες, in Epigr. & μισθοφόροι φαλῆται, apud Demoſth. qui interdum abſolutè μισθοφόροι dicuntur: ut apud Thuc. l. 1. & Herodian. l. 2.

Μισθοφορία, mercedem capio, quæſtum facio. Ariſtoph. in Veſp. Item æra mereo, ſtipendia facio. Thuc. & Plut. in apophth.

¶ Item,

¶ Item tranſitivè, ſtipendia perſolvo, ſtipendia numero. Phalar. πραῦλαι ἐπ' ἐμὲ μισθοφορεῖς.

Μισθοφορικὸς, qui mercenariorum eſt, ſeu militum æra merentium: aut qui ſtipendia facere ſolet. Et τὸ μισθοφορικὸν, idem quod μισθοφόροι πραῦλαι. Plut. in Artox.

Μισθοφορία, ipſa actio æra merendi: aut genus vitæ quo quis ſtipendiatur. At μισθοφορὰ eſt id ipſum, quod mercedis loco auferrur: ipſa merces: ſalarium Thuc. Iſocr. ad Philip.

Καταμισθοφορέω (dec. mp.) in ſtipendia militum exhaurio. Aeſch.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de navi oneraria & prægrandi: apud Phil. de mundo.

Ναυπόρητος, qui navi fertur. Pind.

Νεκροφόρος, qui defunctos effert, & humat. Poll.

Νικηφόρος, q. d. qui victoriam tulit, victor: ut ἀθλητὴς νικηφόρος, Plut. Item triumphans: ut exp. apud Herodian. l. 3.

Ξιφηφόρος, enſifer, enſe armatus. Antiphan. apud Athen. lib. 14. Herodian. lib. 7.

Ξιφηφορέω, enſem geſto, enſe armatus ſum. Idem Herodian. ibid.

Ξιφηφορία, gladij ſeu enſis geſtatio. Suid.

Ξυλοφόρος, qui ligna fert, calo. Athen. l. 4. Item qui fuſtem ſeu baculum manu geſtat.

Ξυλοφορέω, ligna porto. Item fuſtem geſto.

Ξυλοφορία, lignorum portatio, apud Lyſ. teſte Poll.

Ξυπτόφορος, qui haſtile radendo politum & ferro præfixum geſtat: ſeu ſpiculator. Xen. Pæd. 7. & 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: ſeu vino ferendo aptus: ut οἰνοφόρος κύλιξ, apud Athen. l. 10.

Ὀλβοφόρος, divitias & beatitudinem afferens: unde οἱ ὀλβοφόροι θεοὶ, apud Eurip. in Iph. Aul. (Xen. Pæd. 8.

Ὁπλοφόρος, qui arma geſtat: armiger, telifer. Eurip. in Phœn.

Ὁπλοφορέω, arma gero ſeu geſto. Xen. Pæd. 4. Item armatus alicujus latus ſtipo.

Ὁπλοφορέομαι, ab armatis ſtipor. Plut.

Ὀπωροφορέω, poma fero.

Ὀρεοφηφόρος, tectum ſeu contignationem ferens: unde ὀρεοφηφόρον, animal dicitur, quod aliàs ὀστρακόδερμον. Heſych.

Ὀχοφόρος, ſive ἀχοφόρος, vitis palmitem racemis onuſtum geſtans. Harpocr. ex Hyperide.

Ὀχοφορία, ſive ἀχοφορία, feſtum quo ramulos vitis racemis onuſtos geſtabant. Heſych. & Suid. Plut. in Theſ.

Πάμφορος, omnia ferens, omnium ferax: unde χώρα παμφορωτάτη apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκυφόρος, qui ſecurim geſtat: bipennifer.

Πηλοφόρος, qui lucum ſeu limum bajulat. Suidæ χερσοπήνης.

Πηλοφορέω, lutum fero ſeu bajulo. Ariſtoph.

Πλειοφόρος, plurimorum ferax.

Πληροφορία, plena fides quæ nobis fit de re aliqua, plena perſuaſio. Exponitur &, certa fides, certa perſuaſio: in ep. ad Theſſ. 1. c. 1. & apud Baſil.

Πληροφορέω, plenam fidem facio, plenè certioro: in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc & in paſſ. πεπληροφορημένα πράγματα, res quarum plena nobis eſt facta fides, Lucæ c. 1. Item πληροφορέω, certum & ſecurum reddo: apud Baſil. & Chryſoſt.

Πληροφορῆμαι, certiſſimè novi, & compertum habeo, plenè perſuaſum habeo. Iſocr. in Trapez. ἐμὲ πολλῶν ἀκούοντων ἔξαρνον πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι. Quidam πληροφορῆμαι priùs in uſu fuiſſe cenſent quàm πληροφορῶ, & dici πληροφορῆμαι quaſi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. λαμβάνω, vel πλήρη φέρομαι τὰ περὶ πίστιν. Sed & activum πληροφορῶ denominatum dici poteſt παρὰ τὸ πλήρη πίστιν φέρω ſeu φορέω, plenam fidem affero: ut hac ratione locum ſuum retineat. Sunt qui per ω iſta ſcribenda velint in antepenultima, derivari putantes παρὰ τὸ φωρᾶν, ut πληροφορία ſit plena deprehenſio, ἔλεγχος καὶ βεβαίωσις φάσεως, pleniſſimum teſtimonium & probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax.

Πολυφορέω, multum fero, ferax ſeu fertilis ſum.

Πολυφορία, feracitas, fertilitas.

Ποταμοφόρητος, qui à fluvio aufertur ſeu rapitur. Apoc. 12.

Πτεροφόρος, aliger, penniger: ut πτεροφόροι θεοὶ, apud Eurip. in Oreſt. Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare: forſan à pennigeris criſtis, ut Heſych. annotat. ¶ Item πτεροφόροι vocabantur curſores, tabellarij ac nuntij celebres, quòd ij peregrè proficiſcentes (ut Dionyſ. ſcribit) ſurrectas in capite pennas geſtare ſolerent. Plut. in Othone.

Πτερυγοφόρος, idem quod πτεροφόρος.

Πυργοφόρος, turrifer ſeu turriger. Syneſ.

Πυργοφορέω, turrim geſto.

Πυρφόρος, ignifer. Pro quo frequentiùs dicitur πυρφόρος: ut πυρφόροι οἶκοι, apud Thuc. l. 2. & πυρφόροι ἱερεῖς, apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt. Pollux πυρφόρον etiam dici poſſe exiſtimat τὸν χυτρόποδα, i. quo prunæ introferri ſolent ad recalfaciendam edulia menſæ appoſita. Apud Soph. peſtis etiam πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens ſeu inferens. ¶ Item πυρφόρος, triticum ferens; tritici ferax. Iliad. μ. & φ. pro quo & πυρηφόρος dicitur, Od. ξ.

Πυρφορέω, ignem ſeu faces geſto. Eurip. in Troad.

Πυρσοφόρος, qui facem geſtat. Item vas prunis ferendis idoneum. Heſych.

Πωγωνοφορία, geſtatio barbæ.

Ῥαβδοφόρος, qui virgam ſeu virgas geſtat, aut faſces ſeu baculum, lictor.

Ῥαβδοφορέω, virgas geſto ſeu baculum. Xenoph.

Σακεσφόρος, ſcutifer, epitheton Ajacis, apud Hom. utitur & Eurip. in Phœn.

Σειραφόρος, q. d. ad catenam ferens: equus extra jugum ferens catenam, ſeu habenam, qui aliàs σειρηφόρος dicitur. A quibuſdam exponitur helciarius. Herodot.

Σημαιοφόρος, ſignifer, antefignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur & pro eodem σημειοφόρος, in lib. de vocab. milit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax: ut σιδηροφόρος γαῖα, apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορέω, ferrum geſto, arma fero. Thuc. l. 1. Plut. in probl. Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item *frumentum ſubvectans*, commeatum ſeu cibaria vehens: ut σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. l. 7. Item pani ferendo aptus: ut σιτοφόρον κανοῦν.

Σκαφηφόρος, ſcapham ferens. Harpocr. Poll. & Heſych.

Σκαφηφορέω, ſcapham geſto. Harpocr.

Σκευοφόρος, vaſa ſeu inſtrumenta portans. Xen. Hell. 3. Plut. in Polit. præcep. Dicitur & σκευηφόρος.

Σκευοφορία, vaſorum ſarcinarumque bajulatio.

Σκευοφορικὸς, ad σκευοφόρον pertinens: ut σκευοφορικὸν βάρος, apud Xen. Pæd. 6.

Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Poll. ex Eupol.

Σκευοφόριον, lignum è quo vaſa ſuſpenſa feruntur ſeu bajulantur. Idem l. 10. c. 2. Scribitur & σκευοφορεῖον, apud eund. l. 7. c. 29.

Σκευοφορέω, vaſa & inſtrumenta fero ſeu bajulo. Plut. ſymp. 2. Dicitur & σκευηφορέω.

Σκευοφορῆμαι, vaſa & impedimenta mihi bajulantur: ſeu vaſa & impedimenta mihi bajulanda curo. apud eundem.

Σπερμοφόρος, ſemen ferens: ſeu ſemen commiſſum reddens, fructum ferens. in Epigr.

Σπερμοφορέω, ſemen fero, ſemento. Theophraſt. hiſt. pl. l. 1. c. 2.

Σωφυλοφόρος, uviger. Ariſtot.

Στεφανοφόρος, coronam geſtans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur & στεφανηφόρος: quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, & inter alia ornamenta coronam ex lauro geſtantis ut docet Athen. l. 5. Hinc & στεφανηφόρος ἀρχὴ, dignitas τῶν στεφανηφόρων, apud eundem l. 2.

Στεφανηφορία, coronæ geſtatio: coronatum eſſe. Eurip. in Here. fur. Pro eodem dicitur & Στεφανηφορία.

Στεφανοφορέω, coronam geſto, coronatus ſum, & στεφανηφορέω, pro eodem. Dem. in Mid. Plut. in apoph.

Συκοφορέω, ficus fero ſeu produco. Epigr.

Σχοινοφόρος, linteum funem geſtans: ſeu ſimpl. qui funem gerit. Greg. Naz.

Τελεσφόρος, q. d. finem afferens, ad finem perducens: ut τελεσφόρος Ζεύς, apud Hom. hymno in eum. Exponitur &, paſſivè, qui ad finem perducitur, ſeu ad finem perductus: ut τελεσφόρος ἐνιαυτὸς apud Hom. dicitur annus integer & ad finem perductus. Sic χρησμὸς τελεσφόρος, oraculum completum, apud Eurip. in Phœn. Exponitur &, ad finem uſque officio ſuo fungens ſeu perfectè. apud Theophraſtum. Item τελεσφόρα δένδρα apud Plut. dicuntur arbores, quæ fructus tempeſtivos & maturos ferunt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

Ἀτελεσφόρητος, (decom.) ad maturitatem non perductus. Dioſc.

Τοξοφόρος, idem quod ὁπλοφόρος. Eur.

Τοξοφόρος, idem apud eundem initio Rheſi.

Τοξόφορος, arcum ferens. Idem ibidem.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum geſtat: vel detritam veſtem gerens. Etym.

Τριβωνοφορία, triti pallij geſtatio. Plut. de diſcern. adul. ab am

Τριβωνοφορέω, pallium tritum geſto. Idem ibid.

Τροπαιοφόρος, trophæum geſtans.

Τροπαιοφορία, trophæorum geſtatio: ſeu quum in pompa circumferuntur, & oſtentantur monumenta victoriæ.

Τροποφορέω, ῶ, mores & ingenium alicujus fero ſeu tolero. Act. Apoſt. cap. 13.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero ſeu porto. Athen. l. 12.

Τυροφορεῖον, τὸ, aſſer in caſearia taberna diſpoſitos caſeos ſuſtinens. Poll. l. 1. c. 12.

Τυφλοφόρος, q. d. cœcum ferens. Apud Theocr. in Syring. τυφλοφόροι vocantur paſtores peras portantes: per metalepſin pro πηροφόροι: πηρὸς enim cœcum ſignificat; at πήρα, peram.

Ὑδροφόρος, aquæ gerulus: lixa ſeu calo qui aquam afferre domum ſolet. Luc. in vit. aut.

Ὑδροφορία, aquæ geſtatio. Athenis erat feſtum lugubre in memoriam eorum inſtitutum, qui diluvio periiſſent, teſte Suid. ex Apoll. & Heſych.

Ὑδροφορέω, aquam gero ſeu fero. Athen. l. 10.

Υδριαφόρος, qui hydriam geſtat. Harpocr.
Υλοφόρος, ſeu ὑληφόρος, qui materiam & ligna comportat. Etymol. & Suid.
Υλοφορέω, materiam comporto. Phil. de vita M. l. 1.
Ὑπνοφόρος, ſomnifer, ſomnum afferens. Plut. ſymp. 3. probl. 9.
Φωσφόρος, lucifer, ſomnum afferens: ut μιλώης φωσφόρε, apud Orph. de Deo. apud Eurip. ὦ φωσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo.
Φωσφόρος, idem: ut φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. ſplendentes, illuſtres. ¶ Subſtantive ſic dicitur ſtella Veneris ſolem antegrediens, quę eundem ſubſequens ἑωσφόρος nominatur. Φωσφορεῖν, lumen præbere ſeu miniſtrare. Phil.
Φαλλοφόροι, phalli geſtatores: actores quidam theatrici, apud Athen. l. 14.
Φορεαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius ſervus. Plut. in Galb.
Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus.
Ἐκφυλλοφορῶ, (*decomp.*) ſenatu vel ordine aliquem moveo & ejicio: ducta ſignificatione ex eo, quoniam frondibus ſuffragiorum loco utebantur. Aeſchin. in Timarch. Ἐκφυλλοφορία, illa ejectio è tribu ſeu populo. Etym.
Χλαμυδηφόρος, qui chlamydem fert ſeu geſtat: ut χλαμυδηφόροι ἄνδρες, apud Theocr. idyll. 15.
Χλαμυδηφορέω, chlamydem fero. Poll. l. 7 c. 13.
Χλοηφόρος, viridem herbam ſeu viridia gramina ferens. Eurip. in Phœn.
Χλοηφορέω, herbam ſeu gramen viride fero: vel herbeſco, ſeu herbaſco. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 6.
Χρυσοφόρος, qui aurum geſtat ſeu fert: aurifer. Eurip. in Hec.
Χρυσοφόρον, τὸ, dicitur electrum, apud Dioſc. l. 1 c. 114. quod quidam & χρυσοφόρειον nominari volunt ab auri colore, quem habet.
Χρυσοφορία, auri geſtatio.
Χρυσοφορέω, aurum fero ſeu gero, i. aurata veſtimenta, vel aurea monilia gero. Ariſtot. œcon. 2. Athen. l. 12.
Ἀψηφοφόρητος (*decomp.*) qui nondum ſuffragium tulit ſeu ſententiam. Polyb.
Ψηφοφόρος, ſuffragij lator ſeu ſuffragiorum, qui fert ſuffragium ſeu ſententiam.
Ψηφοφορία, ſuffragij latio aut ſententiæ. Ariſtot.
Ψηφοφορέω, ſuffragium fero, ſententiam fero. Luc. Item ſuffragio meo creo: ſequente accuſ. perſ. apud Dion. Halic.
Ὠοφόρος, ovum ferens.
Ὠχοφόρος, vide ὀχοφόρος, ſuprà.

Compoſita remotiora.

Διφρος, Ζίφυρος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Φετμή, pro ἐφετμή, vide Ἐφίημι, in comp. ex Ἔω, mitto.

ΦΕΥ, heu, eheu. Xen. Pæd 7. φεῦ ὦ ἀγαθὴ κἀπὶ τῇ ψυχῇ οἵᾳ δὴ ἀπολλυμένῃ ἡμῖν. Cum genitivo apud eundem l. 7. (de homine indigna morte peremp o) φεῦ τῆς αὐθρός. Cum nominativo apud Sophoclem, φεῦ πάλας, heu me miſerum, ô me miſerum. Et cum accuſat. apud Eurip. Dicitur & φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ, admirantis, (ut Phy apud Terentium in Adelphis) papæ: ut φεῦ τῆς λόγης, papæ quid ego audio. Sic φεῦ τῆς κάλλους, papæ qualem pulchritudinem vel ô qualem pulchritudinem. in Epigr. φεῦ πνοιῆς ὅσσον αὔηψεν ἔαρ, dij boni quantum, &c. Apud Ariſtoph. in Av. φεῦ φεῦ, ἦ μεγ' ἐνορᾷ βάλδιμ' ἐν ὀρνίθων χθόνι, annotat ſcholiaſtes, ἔστι μὲν χελιαστικὸν, πολλῶν δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales.
Φεύζω, clamo φεῦ.

ΦΕΥΓΩ, (F. φεύξομαι, & φευξοῦμαι pro quib. legitur & φευξιοῦ. apud Eurip. in Herc. fur. P. πέφευγα. aor. 2. ἔφυγον) fugio, fugam capio, do me in fugam. Od. ω. μὴ φεύγετε κῆρες Ἀχαιῶν. Dicitur & φεύγειν ἐς πατρίδα. & φεύξομαι ὀπὶ πολέμοιο, apud Hom. Et φεύγειν φυγὴν, apud Ariſtoph. ¶ Item effugio, evado: ut apud Iſocr. in Arch. φυγόντες τὸν βασιλέως τὸ μεγάλου διαστόλον. Item refugio, vito, declino, averſor: ut φεύγειν δικαστήριον, apud Plato. de leg. Et φεύγειν τὴν ἐλπίδα ſpem rejicere apud Plut. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam averſari. Item cum infin. recuſo: ut apud Plat. διδάξαι ἔφυγες. ¶ Item fugio patriam (*ut loquitur Virgil.*) exulo, verſo ſolum: ut apud Hom. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἠγέλθη τοῖς στρατηγοῖς οὐ φεύξεσθαι παρὰ τὸν νόμον. Et ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, revocatio exulum. Apud Plat. φεύγοντες ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctati. Dicitur &, φεύγειν τὴν πατρίδα & φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare ſua civitate. ¶ Item φεύγω, reus ſum, accuſor: ut apud Aeſchin. οἱ δ' ἐσνίας φεύγοντες, rei peregrinitatis. Sic φεύγων φόνου, cædis reus, & φεύγων ὕβρεως, ubi ſub. δίκην qui accuſativus interdum additur: ut apud Dem. adverſus Onetorem, ἕνεκ φεύγει τοῦτον ἐπ' ἐμὲ τὴν δίκην. Et cum accuſat. γραφὴν: ut apud eundem, φεύγων γραφὴν ὕβρεως.
Φευγόμενος, à quo partic. πεφευγμένος (euphoniæ gratia & ablato ε dictum pro πεφευγμένος) qui effugit, qui vitavit. Iliad. ζ.
Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Heſych.
Φευκτός, ἡ, ὸν, à quo fugiendum eſt, vel qui effugi poteſt ſeu vitari, apud Plut. in lib. de inſtit. Βωμὸς φευκτός, expon. ara ad quam confugitur, ſeu ad quam confugere licet.
Φευκτὸς, ἡ, ὸν, qui effugi poteſt ſeu vitari, vitabilis. Soph. in Ajace. Item deteſtabilis: apud Ariſtot.
Φευκτὸς, ἡ, ὸν, fugax.
Φύξις, idem quod φεῦξις, Il. κ. Exponitur &, effugium.
Φύξιμος, idem quod φευκτός. Od. ε. ὄθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. Exponitur & activè, fugans, qui in fugam vertit: ut φύξιμος ὀδμὴ, apud Nic. in Ther.
Φύξιος, *itidem*, qui fugat. Item fugæ favens, fugæ præſes: ut φύξιος Ζεὺς, apud ſchol. Apoll.
Φύξηλις, ἰδος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Exponitur &, fugax, timidus ſeu ignavus. Suid. & Heſych. in qua poſteriori ſignif. quidam φύξηλιν dici putârunt, ἀπὸ τῆς φεύγειν ἄλις, vel ἀπὸ τῆς φεύγειν ἴλας.
Φυκτὸς, idem cum φευκτός: Od. θ. & ξ. ὁππότε φυκτὸς πέλαντται.
Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga. Odyſſ. κ. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθων. Et φυγὴν ποιεῖν τῶν πολεμίων, hoſtes in fugam vertere. Xenoph. Item effugium, vitatio aut evitatio: vel vitandi ratio. Baſil. ad Naz. ¶ Item exilium. Eurip. in Oreſt.
Φύγαδε, in fugam. Iliad. θ.
Φυγὰς, άδος, ὁ, ἡ, profugus, exul. Xen. Dem. &c. Item ſervus fugitivus. in Pand.
Φυγαδικὸς, ad exulem ſeu exules pertinens: vel qualis eſt exulis aut exulum. Item idem cum φυγάς. Iſocr. in Evagr.
Φυγαδικῶς, ex exulis more. Plut. in Timol.
Φυγαδεύω, in exilium mitto ſeu pello: unde πεφυγαδευμένοι, exules. Plut. & πεφυγαδεῦσθαι, exulem eſſe. Herodian.
Φυγαδεία, ἡ, exilium. Greg. in Athen.
Φυγαδευτήριον, uſurpatur pro urbe quæ aſylum habet, quò rei confugiunt & exules. in lib. Paral. & loſuæ.
Πεφύγω, idem quod φεύγω, ex ejuſque præterito medio πέφυγμαι ortum, ſicut πεπλήγω ex πέπληγα. Euſt.
Φυγαίω, pro eodem. Soph. ξυνίημι τάδ' οὔτι μοι φυγαίως.
Φύζα, idem quod φυγὴ, *Ionicè*: propriè fuga cum pavore & trepidatione. Il. ν. & Od. ξ.
Φυζαλέος & φυζακινὸς, pavidus, timidus: ut φυζακινοὶ ἴλαοι. Suid. & Euſtath Pro iiſdem legitur & φύζηλος apud Heſych.
Φύζω, Ionicè dicitur pro φύγω: hoc autem pro φεύγω, teſte Euſtath. unde particip. πεφυζὼς, Iliad. φ. Τῇ οἱ γε πρόσχεον πεφυζότες. Idem tamen hoc particip. per ſyncopen factum eſſe ex πεφυζηκὼς, à φυζῶ, dici poſſe ſcribit.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφεύγω, rurſum fugio Heſych Item pro ἀποφεύγω: unde apud Xenoph. γνοὺς ὁ Κριτίας ὅτι οἱ ἐπιτρέψει τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο αὐτὸν ἀναφευξοίτο.
Ἀναφυξις, exp. effugium. Plat.
Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, evado: unde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ ὀλίγον ἀμπίφυγες Ὀρέστου αὐόσιον, vix effugiſti cædem impiam.
Ἀποφεύγω, effugio, evado: ut ἀποφεύγειν θανάτου λύσιμον ἄτας. apud Eurip. in Ione. & ἀποφεύγειν νόσον. Demoſth. Dicitur & ἀποφυγόντες τὸ φθονεῖσθαι, 2. ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum χρὴ abſolvor, ſequentibus accuſativis δίκην, γραφὴν, αἰτίαν, vel ſimilibus: ut Ariſtoph. ἢ ῥᾳδίως ἂν φύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic ἀποφεύγειν σύγγνωμ. Plat. Dicitur & ἀποφεύγω δίκην τινὰ αὐτὸν ἀπολύσαντα, aliquo contra ſe orante abſolvi, apud Dem. Interdum ſine his accuſat hanc ſignificationem habet: ut apud Athen. κελευομένη ὑπὸ Εὐθίας τοῦ ἐπὶ θανάτῳ, ἀπέφυγε.
Ἀποφυξις, effugium, evaſio. Ariſtoph. in Nub.
Ἀποφυκτικὸς, effugiendi ſeu evadendi peritus, qui hanc fortunam habet, ut facilè evadat.
Ἀποφυγὴ, idem quod ἀπόφυξις. Item evitatio. Plat. ep. 7. Alexand. Aphrod.
Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, evado, evito. Plat. de leg. l. 12. τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθυίας ἀμφυγοῦσιν. Iſocr. ἀμφεύγειν τὸν συμφορῶν. Item effugio periculum: ſæpè apud Thucydid. Item evado mortem, apud eundem l. 2. & Iſocrat. in Buſir. enc. Dicitur & ἀμφεύγειν ἡμᾶς, quo excidimus, quod è manibus quaſi nobis elabitur: apud Aeſchin. in Ctefiph. Item quod nobis è memoria elabitur & excidit, quo modo uſus eſt Iſocr. & Plut.
Διαφυκτικὸς, idem quod ἀποφυκτικός.
Διαφυγὴ, effugium. Plat. de leg. l. 5.
Διαφυγαίω, idem cum ἀμφεύγω. Thuc.
Δυσαλφιφυκτος, (*decomp.*) qui vix effugi poteſt, ægrè evitabilis. Suid
Ἐκφεύγω, effugio, elabor. Xen Hell. 1. τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Plat. in Apoll. τὸ μὲν θανεῖν ῥᾴδιον αὐτῷ ἐκφύγοι. Apud Plut. de an. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφυγεν, expon. omnem ſenſum effugit. Sic apud Dioſc. φάρμακα ἐκφυγόντα τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐνεργείας, dicuntur venena, quæ præſentaneam vim perdiderunt. Item excido, elabor: ut Il. ξ. βέλος ἀκὺ ἐσσὰ ἐκφυγὰ χεροίν. Sic & ἐκφεύγειν ἡμᾶς dicitur, id quo excidimus: apud Dem. Ἔκφυγή, effugium.
Decomp. Ἀνεκφυκτος, qui effugi non poteſt. Item cui effugere non licet, Plut. ἀνεκφυκτότερος.

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, ſubterfugio. Hom. & Eur. in Medea.
Καταφεύγω, confugio. Demoſth. καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. Xen. καταφεύγω ἐπὶ λόφον.
Καταφυγή, perfugium, refugium Eurip. in Oreſt. Iſoc. Aeſchin.
Καταφύξις, pro eodem.
Καταφύξιος, ad quem eſt perfugium Plut.
Καταφυγαίω, idem quod καταφεύγω. Aeſchin.
Προκαταφεύγω, (dec.) antè vel prius confugio.
Περιφεύγω ita fugio ut ad extremum evadam, ad extremum evado & ſuperſtes ſum. Plat. de leg. l. 3. οἱ τότε περιφυγόντες τὸν φθορεὰν. Dem. ἐγὼ δὲ σοῦ κατηκέμην, σὸν ἐσθλὸν ἀ περιφεύξεσθαι.
Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exponitur &, transfugio, apud Herodian.
Προσφυγή, ὁ, ἡ, qui confugit ad aliquem: unde προσφυγες, clientes, in Pand. & προσφυγες ἱκέται, apud Gregor. Item transfuga aut perfuga. Herodian.
Προφεύγω, profugio. Item effugio. Theocr. idyll. 23. προφυγεῖν πέτρας εἰς οὐ ξυνιοῦσας λάγυ.
Ὑποπροφεύγω, (decomp.) clàm profugio. Heſiod. in Aſp.
Συμφεύγω, una fugio.
Σύμφυγος, exilii comes. Eurip. in Bacch.
Ὑποφεύγω, clàm effugio, ſubterfugio. Thuc. l. 7. & Plut.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀφυγία, perpetuum exilium. Plat.
Ἄφυκτος, ὁ, ἡ, inevitabilis, ex quo nulla effugiendi eſt facultas: ut ἄφυκτα δίκης, apud Luc. de Luct. Item qui evadere non poteſt Ariſtoph. in Nub.
Ἀφύκτως, abſque ullo effugio, citra ſpem effugii. Plut.
Παναφυκτος, (decomp.) omnino inevitabilis. Epigr.
Εὐφυγία, fugæ facilitas. Polyb.
Καταφυγεῖον, perfugium, refugium: munitio ſubſidiaria: apud Herodot. & Luc. Propriè & juxta etymon ſic dicebatur refugium quod habebant qui Monoem Κῆβα i. Cretenſem fugiebant, teſte Etym. & Suſt. Exordium & latebra, aſylum.

Φέψαλος, ου, ὁ, ſcintilla, vel ſcintilla parva, ut vult ſcholiaſtes Aeſchyli in Prometh. ✠ derivans ἀπὸ τῦ φλεγω, ἢ ἀναθάω) Ariſtot. Mete. l. 2. τὸ δὲ ὄγκος μαγοῦτος ἐξῆλθε πνεύματος πολὺ, ἢ φέψαλον ἐ πέφευε αὐλίσκε: ubi tamen gemino λ ſcribitur φέψαλλον. Ariſtoph. in Acharn. Η δ' ἀσπὶς σὺ τῦ φεψάλου κρεμήσεται.
Φεψαλίω, ῶ, in ſcintillas converto, comburo: à cujus paſſivo φεψαλῶμαι eſt ἐφεψαλώθη. apud Aeſchyl. (ψάλυξ.
Φεψάλυξ, idem quod φέψαλος. Archilochus, Πυρὸς ὑπὸ αὐτῦ φε-

Φηγός, ὁ, fagus: arbor ex quercuum genere, de qua Dioſc. l. 1. c. 145. (✠ nomen habens ἀπὸ τῦ φαγεῖν, quod olim fructu ejus & glandibus victitarent, teſte Euſt.) Il. ν, Φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς. Plut. ſymp. 2. Φηγὸς κλώνιον ¶ Apud Theophr. Φηγὸς nomen arbori dicitur arbor quæ Lat. eſculus: fagum autem ipſe τὴν ὀξυᾶ appellat. ¶ Item fructus hujus arboris Φαγὸς appellatur, glans fagea: unde apud Plat. polit. 2. recenſentem ſuorũ civium τραγήματα Φηγὸς σποδιᾶς πρὸς τὸ πῦρ. ¶ Ariſtophan. in Pace tectè Φηγὸν nominat membrum genitale, quoniam pars quædam ejus βάλανος, i. glans dicitur.
Φήγινος, ὁ, faginus ſeu fagineus: ut Φήγινος κολοσσὸς, in Epigr.
Φήγινος, idem: unde Φηγίνεον Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.
Φηγαλδὸς ἑος, ὁ cognomen Bacchi: ob fagos quæ viti pedamentum præbent. Euſt. (tium teſte eodem.
Φήγιον nominatus fuit quidam mons à fagorũ copia in eo naſcẽ-

---

Φῆλος, ου, ὁ, impoſtor, fallax. Suid. & Heſych.
Φηλάω, ῶ, impono, decipio, pro quo veteres dicebant φηλόω.
Φηλήτης, ου, ὁ, impoſtor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheſo.
Φηλόω, ῶ, impono, decipio: unde Lycophr. φηλώσας πρόμον, pro ἀπατήσας τ' ἄρχοντα. utitur & Menander apud Suid.
Φηλώματα & φηλώσεις, impoſturæ, deceptiones, fallaciæ. Suid.
Φήλης, ητος, ὁ, impoſtor, ὁ ἀπατεών Suid. Item groſſus, i. ficus nondum matura, vel potius quæ quum immatura ſit, quandam maturitatis ſpeciem præ ſe fert. Ariſtoph. in Pace.

Compoſita.

Ἀποφηλακίζω, decerpo ſeu deligo ficos immaturas, φήλακας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.
Ἀσύφηλος, vilis & abjectus, nullius pretii, infamis. Iliad. ι, ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισι ποιήσεις Ἀτρείδης. Etymol. & Euſtat. derivant παρὰ τὸ ἄτω τὸ βλάπτω, τὸ ἐ τὸ φηλόω. Quidam tamen interpretantur etiam, ſtolidus, inſipiens: derivantes ex σοφὸς facta Aeolica mutatione τῦ ο εἰς υ. Iliad. ω, Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄπεστι κακὸν ἔπος ἀσύφηλον.

Φήμη, φημὶ, &c. vide in Φάω, i. dico.
Φιλακίζω, in Φοίαξ.

ΦΗΝΗ, ῆς, oſſifraga. Gaz. apud Ariſtot. l. 6. an. cap. 6. & lib. 8. cap. 3. Avis eſt major quàm aquila. Dicitur & φήνις.

Φῆς. vide in Θῆς.

ΦΗΡΕΑ, τὰ, nervorum tumores & tenſiones oblongæ ores apud Hippocr. ✠ Sic dicti putantur à ſatyris, quos lonos φηνέας vocant, & fingunt habere oblongas quaſdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν derivent, quod ἐν τῇς Φηραῖς, civitate Peloponneſi, tumores in ſint frequentes. Sunt item qui φέρεα ſcribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ civitas eſt Theſſaliæ. Vide Gal. comment. 5. in lib. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, & in lexico Hippocr.

ΦΘΑΝΩ, (fut. φθάσω, à φθάζω inuſitato, 2. ἔφθην tanquã à φθημι) prævenio, anteverto, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων. Thuc. l. 3. φθάσαι δὲ ξυμβαλόμενοι τὸ Ἀθηναίων ἐπίπλοον. Sæpe cum participio: ut Xen. φθάνω αἰσθόμενος, prior aſcendo. & φθάνω ποιῶν, apud eundem interdum poſt particip. ponitur πρὶν: ut φθάσω καλέσας μ' πρὶν σφῆσαι, apud Ariſtot. in probl. Sic & apud Xen. Interdum ἔφθακα ποιήσας dicitur pro ἐποίησα. Sic Xen. ἐφθη κεκλωκὼς pro κατακλώθη. Interdum & cum infinit. ſequent. ut dem particula πρὶν. ut Plut. in apoph. ἐφθη δὲ παλαίσας πρὶν η παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας λαβεῖν. Sic Aphr. probl. l. 1. φθάνουσι πιθανῶς πρὶν ἀληθεῦσαι. ¶ Item aſſequor quod efficere conandi ſignificat etiam illud quod non ſatis uno verbo exprimi poteſt (inquit Bud.) Demoſth. ἃ γὰρ ἐφθη ὁ Θεόπομπος, neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Gregorius de Trinitate loquens, ἃ φθαίνει τὸ εὖ νοῆσαι, κ ζῆς τελεῖ ὧδε ἀμέτρως· ἃ φθάνω τὰ τείχη διελεῖν, κ εἰς τὸ αὖ ἀναφέρομαι, unum animo concipere nequeo, ut non trium ſplendore circumfundar: tria cernere non poſſum quin continuò ad unum referar. Apud Plat. in Phædone, ἀλλὰ μὴν ὡς δίδακτος σοι εἶ, οὐκ αὖ φθαίοις, atqui omnino cogitur id facias, quando ille tibi hoc quod poſtulas, præceptor tuus conceſſerit. Et in Euthydemo. οὐκ αὖ φθαίοις ἀκέων, jamjam audies. Ibidem, οὐκ αὖ φθαίνοις ἐπῶν ἡμᾶς, non effugies quin convivio nos excipias. ¶ Dicitur etiam οὐκ αὖ φθάνοις propoſiti ſummam non aſſequeris, voti compos non eris. Apud Lucian. οὐκ αὖ φθαίοις ὠνησάμενος, non effugies quin emas. ¶ Item φθάνω, pervenio. Iliad. ι, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' ἀῖσσων Βλαπτῆσι αὐδήεσσα. Greg. καὶν μίχρι τείτε τοῦ Παῦλον ἀφανὲς φθάσῃς. Apud eundem, ἀνω φθαίνειν exp. ut ſubl. evadere.

Compoſita.

Παραφθαίω idem quod φθάνω, prævenio, præverto, anteverto, ut παραφθάνῃσι, apud Hom. anteverterat. Et apud Nonn. παραφθάσας ἐρεύνει, præveniens rogat.
Προφθάνω, idem unde προφθάσας 2. Reg. 9.
Προφθαδίως (q. d. prævenienter) præveniendo, antevertendo: ut προφθαδίως ἀγορεύειν, Nonn. antevertere ſermone.
Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: unde ὑποφθὰς, apud Homer. idem quod προφθὰς, προλαβὼν. item Odyſſ. ὑποφθαμένη φαῦλ μῦθον.

Φθάρμα, φθαρτὸς, &c. vide in Φθείρω.

ΦΘΕΓΓΟΜΑΙ F. γξομαι, P. ἔφθεγμαι, loquor. Moſch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ ἴσον νοέει κ φθέγγεται. Item vocem edo ſeu emitto, ſonum edo: Odyſſ. ι, ἐφθεγξάμην ἠὐδήσασα. Lucian. φθεγξαθαι ἐκέλευον ἐξεπίτηδες τὸ αὐλοκόμημα. Aliquando apud Homer. expon. clamo: dicitur tamen apud Plat. de leg. φθέγξασθαι μὴ δόξῃς. Apud Ariſtot. in probl. φθεγξάδες ἀλφάβητοι dicuntur quibus vox per nares erumpens ſtridet. Sæpe cum accuſ. expon. profero, enuntio, dico. Dem. τῶν ἄλλων οὐδὲν ἀξιῶ φθέγξασθαι. ἀλλ' ἔχουσιν ὑμῶν ἀδελφὸς Plato. ep. 7. ὡς ἐμὲ δὲ ἀδελφὸν ὅλως ἐφθέγξατο ὧδε αὐτῶν. Ariſtot. φθεγξάμενος γράμματα, proferre literas. Dem. in Midiam, μέγα φθεγξόμενος, ſuperbe loquens. Apud eundem μέγιστον φθέγξασθαι expon. altiſſima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur: ut apud Herodot. in Thalia, ὅτε ἵππος ἄρρην φθέγξηται. De corvis apud Plutar. φθεγξάμενοι θεσπεσίδες. De vermibus, apud Theoph. de cauſ. pl. lib. 5. cap. 14. De lyra quoque ſeu cithara, apud Plat. Ariſtotel. & Plutarch. De janua ſtrepitum edente, apud Ariſtoph. in Pluto.

Φθεγῶ quoque pro φθέγξομαι dicitur, ſono, ſonum emittos Hom. hymno 1. in Mercurium, loquens de cithara Mercurii, Ἐγὼ δέ κε φθεγῶ ἐρατεινὸν ὑπαὶ δόνον.

Φθέγμα, τὸ, loquentis vox: aut quævis vox, ſonus. Sophocl. in Electr. Ariſtoph. in Nub.
Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis. Epigr.
Φθογγη, ἡ, & φθόγγος, ὁ, ſonus: apud Hom. in Bœot. & Od. ι. Plat. &c. ¶ Item φθόγγος, litera, apud Plut. in Fab. & ſpecialiter, vocalis litera: apud eundem.
Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem ſeu ſonum edens.
Φθογγάζομαι, vocem ſeu ſonitum edo. Epigr.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce eloquor, pronuntio exclamans, exclamo: ut ἀναφθέγξασθαι χρησμὸς, apud Plut. in Theſ. Sic ἀναφθέγξασθαι φωνῶ, alcèm ttere vocem. Syneſ.
Ἀνθαφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta ſunt: vel contra vocem ſeu ſono edo. Item viciſſim ſonum edo.

Eurip. in Hippol. coron. πᾶσα μὲν χθὼν φθέγματος συνηρμόκει Φοιβάδος αὐτοφθόγγου.

Ἀνάφθογγος, contrarium ſonum edens. Eſt & echûs epitheton, utpote quæ viciſſim ſonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor, vel, ſententiosè dico. Laert. ἀποφθέγξαι, Μηδὲν ἄγαν. Et cum accuſ. Φωνὰς ἀποφθέγξασθαι, apud eundē.

Ἀπόφθεγμα, dictum ſententioſum & breve: unde Ἀποφθέγματα. Plutarchi.

Ἀποφθεγματικός, peritus apophthegmata loquendi, & ad id prompto ingenio præditus: vel qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἀπόφθεκτος, à ſermone ſemotus, & ſeparatus. Eurip.

Ἐπιφθέγγομαι, adſono, acclamo, reſpondeo. Plut.

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Παραφθέγγομαι, (q. d. ſono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum) non concinnè reſpondeo, nihil ad rem pertinentia loquor. Plat. in Euthyd. & Iſæus.

Παράφθεγμα, ſonus editus contra ſeu præter rhythmum. Item inconcinnum reſponſum & minimè conſentaneum. Plato ibidem.

Παραφθεγτήρια, feſta quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adſono: vel alloquor, compello. Eurip. in Oreſt.

Μενέλαε, προσφθέγξῃ νιν αὐόσιον κόρᾳ;

Προσφθέγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem ibidem.

Προσφθεκτήρια, unde dona προσφθεκτήρια ſic dicta ab alloquendo vel ſalutando. Poll.

Ὑπερφθέγγομαι, q. d. ſono ſupra alium, ſono altiùs, elatiorem ſonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q. d. ſubloquor.

Compoſita ſine præpoſitione ex φθεγκτὸς & φθόγγος.

Ἀβαφθεγκτος, ὁ, ἡ, valde vocalis, valde ſonans ſeu ſonorus.

Ἄφθεγκτος, non vocalis. (Pind.

Ἄφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. Eurip. in Oreſt. Soph in Ajace.

Βαρύφθογγος, q. d. graviſonus grave ſonans ſeu graviter, gravem ſonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven.

Δίφθογγος, cujus geminus eſt ſonus: qui eſt duarum vocum: ſæpe apud Gramm.

Ἀποδιφθογγόω, (*dec.*) conflo in diphthongum.

Ἀποδιφθόγγωσις, conflatio in diphthongum, ſeu confectio diphthongi. apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, novem ſonos reddens. Epigr.

Ἑπτάφθογγος, ſeptem ſonos habens. Exponitur &, ſeptem nervos habens ſeu fides: ut ἑπταφθόγγῳ κιθάρᾳ, apud Eurip. in Ione. Item ſeptem foramina habens.

Εὔφθογγος, bene ſonans, amabilem edens ſonum: ut εὔφθογγος λύρη, apud Theogn.

Καλαμοφθογγος, calamo ſonans ſive canens. Ariſtoph.

Καλαμοφθέγκης, pro eodem. (in Herc. fur.

Καλλίφθογγος, pulchrum reddēs ſonū: ut καλλίφθογγος κιθάρη, Eur.

Λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviſcamur. Heſiod. in Theogon.

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, ſtridulum & argutum ſonans: canorus, argutus. Iliad. β.

Αἰσάφθογγος, quem vox deſtituit: mutus. (Heſiod.

Μελίφθογγος, q. d. melliſonus, mellitos & dulces ſonos edēs.

Μονόφθογγος, unum ſonum habens ſeu unicum.

Πολύφθογγος, multiſonus: ut πολύφθογγος ὠλὸς, apud Poll.

Ὑγρόφθογγον, poculum, in quo liquores reſonant. Epigr.

Φ Θ Ε Ω, ῶ, F. ήσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo. Hinc apud Heſych. φθείης, exp. φθαρείης. Invenitur vox paſſ. in paſſiva itidem ſignif. ut Od. λ, Πολὺν γάρ κεν ὃ νὺξ φθεῖτ' ἀμβροτον, Et alibi apud eundem poetam, φῆς δ' αὐτὸν φθέσθαι, cum dicis interiiſſe. pro quibus ſcribi etiam φθίσθαι & φθίσθαι tradit Euſt. Apud Heſych. φθήσαντες exp. διαφθαρήσαντες.

Φθόη, ἡ, tabes, idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aph. commen. 16. Νεοφθόητος. (*com.*) nuper corruptus.

Φθίω, f. ίσω, idem cum φθίω. Hom. Il. 6. Ἦτοι ὃ τ' ἀχέων φρεσὶν ἔφθιτο. Il η. Δαιμόνιε φθίσεί σε τὸ σὸν μένος, te perdet tuum robur. Apud eundem invenitur & infinit. φθῖσαι, & conjunct. φθίσομεν.

Φθίομαι, corrumpor, perdor, pereo. Præt ἔφθιμαι, unde ἔφθιτο, Od. α. & particip. φθίμενος pro ἐφθιμένος, corruptus, perditus, interfectus, apud Eur. in Iph. Taur. & Xen. Pæd. 8. Apud Soph. in Ajace τὸ φθιμένης νυκτὸς, præterita nocte.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio. Item extenuatio, conſumptio, decrementum, apud Ariſtot. in lib. de gen. & corr. & in lib. de mundo Apud medicos, tabes. Item pupillæ affectus, quum ea anguſtior, hebetior, obſcurior, ruguſiorq; evaſit.

Φθισικὸς, ὁ, ὁ, qui laborat tabe. Alex. Aphrod. Plut. ſymp. l. 5.

Φθισιάω, tabe laboro. Exponitur etiam, tabe conſumor. unde Φθισιάσαι apud Ariſtot. in probl.

Φθιτὸς, ὁ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius ſeu interitui mortalis: in Epigr. Apud Plut. de primo frig. φθιτῶν κῆπος, mortuorum.

Φθίνω, (neutr.) corrumpor, conſumor, pereo, deficio, tabeſco. Odyſſ. ι, μηδέ τι οἱ ὧν Φθινέτω. Apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, conſumpti animantes. Cicer. Apud Plutarch. in conſ. ad Apoll. αὔξειν & φθίνειν inter ſe opponuntur. Dies quoq; φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe devergit occaſum verſus, Euſtath.

Φθίνοντος μηνὸς, Odyſſ. ξ. exp. deſinentis. Sic & apud Thuc & Plut. in Alex. Apud Ariſtot. hiſt. anim. l. 7. c. 2. ἐκ φθινούσης τὴν μείωσιν, exp. decreſcente luna.

Φθινώδης, ες, ὁ ἡ, qui jam phthiſi correptus eſt, vel qui ad phthiſin natura proclivis eſt. Exponitur etiam, tabidus, qui tabe conficitur. Dioſc.

Φθινὰς, άδος, ἡ, ut φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q. d. tabificus morbus. Plut. in Galba. (lis occaſus.

Φθίνασμα, τὸ, idem Apud Aeſch φθινάσμασιν ἡλίου, Euſt. exp. So-

Φθινύθω, perdo, profligo. Item corrumpo, conſumo: ut Od. α. Φθινύθουσιν οἶνον, & οἶνος φθινύθει. Od. ξ, & φθινύθει κύη. l. α, macerare cor ſeu animum. Item neutr. contabeſco, macerorut Il. β, τόσσον δ' ἔα φθινύθειν σὸν ἀγὸν θυμόν.

Φθείρω, f. ερῶ, p. αρκα, aoriſt. 2. αρον, corrumpo, vitio, idem quod φθίω: ut apud Thucyd. φθείρειν τὰ πράγματα, ſtatum rerum labefactare. Ariſtot. ethic. 3. Ἐν μὲν λυπηρότητι φθείρει τὸν τὴν ἕξιν ἔχοντα φύσιν.

Φθείρομαι, corrumpor, &c. Ariſtot. eth. 2. Item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείρετο δὲ ὁ δῆμος, &c. apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem. ἐφθαρμένη πόλις, fracta civitas, afflictis viribus. Imperat. φθείρου, apud Ariſtoph. exp. in malam rem.

Φθέρμα, τὸ, corruptio, corruptela. Ioſeph.

Φθαρτὸς, ὴ, όν, ὁ, q. d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui, mortalis: ut φθαρτὸς στέφανος, 1. ep. ad Cor. c. 9. & φθαρτὰ ἀκόνη, Rom. 1. Φθαρτικὸς (q. d. corruptorius aut corruptivus) corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: ut φθαρτικὸν κακὸν, apud Ariſtot. rhet. 2. Apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, exp. tabifica natura. Apud Dioſc. lib. 6. φθαρτικὸν pro herba venenata ſeu arbore aut frutice: ubi tamen quidam legunt φαρμακόν.

Φθορὰ, ἡ, corruptio, interitus, perditio, internecio: Interdum labes, lues. Thucyd. Plat. Plutar. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόος, ὴ, όν, ὁ, idem quod φθορὰ, internecio, ſtrages. Thuc. lib. 2. Plut. in Dione. Item pro corruptione, pernicie, jactura, morte, apud Plat. in Cam. & Ariſtot. in probl. apud Ariſtophan. & Demoſth. φθόος ἀνθρώπων pro pernicioſo.

Φθορεὺς, εως, ὁ, corruptor, vitiator. in Pand.

Φθορεὸς, ὃν, ὁ, ᾶ, ἡ, corrumpendi ſeu perdendi & extinguendi vim habens. Apud Dioſcor. l. 5. φθορεὸν ἐμβρύων οἶνον, vinum quod fœtus enecat, vinum abortivum. Sic φθορεία φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. Exponitur etiam, quæ valent ad abigendos ex utero fœtus.

Φθειρ, ειρος, ὁ, pediculus. Ariſtoph. in Pace, ὃ τοῖς φθεροὶ πολεμῶν, utitur & Plut in vita Hom. ¶ Item medium clavi ſive gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν ὑπτίων ἐξανθήματα. Iliad β. quòd ſimilia ſint pediculis. ¶ Item φθὴρ nomen piſcis, apud Ariſtot.

Φθειρώδης, ες, ὁ ᾗ, ὁν, aptus ad procreandos pediculos.

Φθειριάω, ῶ, pediculis ſcateo, pediculari morbo laboro. Laert.

Φθειρίασις, pedicularis morbus.

Φθέρω. Aeolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι, (*comp.*) Heſych. exp. τὰς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo. vide & in comp. ex φθείρω.

Compoſita: ac primùm, ex φθίω, φθίνω, & φθινύθω.

Ἀμφιφθινύθω, circumquaque corrumpor & pereo. Hom. hymn. in Ven. Φλοιὸς δ' ἀμφιφθινύθει.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Heſiod. in Erg. & Soph. in Ajace. Item morior, pereo: unde ἀπέφθιτο in Epigr. Particip. ἀποφθίμενος, perditus, interfectus, mortuus. Il. γ.

Ἀποφθίνω, intereo, pereo. item interimo, perdo: Hippocr. Ἀποφθινύθω, idem quod φθινύθω: ut θυμὸν ἀποφθινύθει. Iliad. π. Item neutr. pereo, intereo: ut ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Heſiod in Erg.

Ἄφθιτος, ὴ, όν, ὁ, ᾗ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item immortalis, æternus: ut Ἴ. ϑ, σκῆπτρον ἄφθιτον. Heſiod. in Theog. Στυὸς ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph. ἄφθιτος γῆρας, exp. ἀμετάτρεπτος.

Καταφθίω, idem quod φθίω: unde præt. paſſ. κατέφθιμαι idem cum ἀποφθίμενος, in Aeſchyli epitaph.

Καταφθίνω, pereo, marceſco. Eurip. in Alc. ὃ δ' ἔκασε σὰ Σπερχειάδι, γήρᾳ πεπίλμενα κατεφθινεῖν. Item conſumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω,

Νεόφθιτος, qui recèns interiit. Suid. Apud Heſych. νεόφθιτος κόρη. recèns vitiata.

Προφθίμενος, præmortuus, ſeu antè mortuus. in Epigr.

Συμφθίνω, unà diminuor, ſimul decreſco.

Compoſita ex φθείρω: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterum intereo. Ariſtoph.

Ἀπο-

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. Et peculiariter corruptum edo fœtum, abortum pario: pro ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocr. epidem. lib. 1.

Ἀποφθείρομαι, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. σὺν ἐμοὶ γὰρ ἀποφθαρῇ μοι: exp. non à me pro inus in malam rem abibis? (dem l. 5.

Ἀπόφθεμα, τὸ, pharmacum abortum faciens. Hippoc. epi-

Ἀποφθορά, ἡ, abortus, editio fœtus in utero corrupti. Idem epidem lib. 3.

Διαφθείρω, corrumpo: ut διαφθείρειν τὸ στέφανον & τὸ ἱμάτιον, apud Dem. in Mid. τὰς νέας διαφθείρειν, Xen. apomn. l. 1. Item corrumpo, i. stupro: ut διαφθείρειν τὴν γυναῖκα, apud Lys. Item interficio. Thuc.

Διαφθείρεσθαι, corrumpi. Item stuprari. Plutar. in Galba. Item interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eur. in Med Et activè, idem quod διέφθαρκα, Ammon. & Eust.

Διαφθορά, ἡ, corruptio, corruptela: ut διαφθορὰ κριτῶν, apud Aristot. Item stupratio. Herodian. Item internecio, strages, cædes, pernicies. Thuc.

Διαφθορεύς, έως, ὁ, corruptor. Plat. in Crit. Item stuprator.

Decomp. Ἄφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: ut ἀφθορος ψυχή, Dem. pro cor. Ἀφθορία, q. d. incorruptibilitas, integritas, quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus. Ἀφθαρτος, idem cum ἄφθορος, Plat. in apol. Socrat. Ἀφθαρσία, idem cum ἀφθορία.

Εὐάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest.

Προδιαφθείρω, antè corrumpo, aut interficio.

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c.

Συνδιαφθείρω, simul vel unà corrumpo.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo & introducor. Greg.

Παρασφθείρομαι, (*dec.*) pernicioſè obrepo & fallo, per obreptionem insinuor: apud eundem (Suid.

Ἐκφθείρομαι, inauspicatò & in perniciem ac in malam rem exeo.

Ἐμφθορής, ές, ὁ, ἡ, qui perit in. Nicand. in Ther.

Ἐπίφθορον, φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idem quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. ὁ μὲν γάρ τις ἐπήλυδι νύσσῳ ἐμοῖσι βουλαίοις, αὐτὸς ἑῷ κατεφθείρατο νομῆας.

Καταφθορά, idem quod διαφθορά, Eurip. in Ione.

Παραφθείρω, aliquantùm corrumpo, leviter destruo: vel idem quod Παραφθορά, corruptio, labes. Hermog. (φθείρω.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. ἐλαττοῦμαι, minuor: unde apud Greg. πόλεων dicitur περιφθείρεσθαι. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor & pereo.

Συμπεριφθείρομαι, (*decomp.*) simul περιφθείρομαι. Exponitur &, simul oberro: apud Luc.

Προσφθείρομαι, cum pernicie mea accedo: vel depereo, insano amore teneor. Alciph. προσφθείρεται Ἐρατοκλείδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ.

Συμφθείρω, simul perdo, vel simpliciter, everto, labefacto, Euripid. in Androm.

Composita sine præpositione, ac primùm formata ex secunda & tertia persona præt. pass singul.

Ἀφθαρσία, q. d. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2. & alibi, in ep. Paul.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni non obnoxius: ut δόξα ἀφθάρτου θεοῦ, Rom. 2. ἄφθαρτος στέφανος. 1. ep. ad Cor. 9.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo vel immortalem.

Δύσφθαρτος, vix corruptibilis, cujus haud facilè corruptio.

Εὔφθαρτος, qui talis est ut facilè corrumpi possit.

Composita ex præt. med. ἔφθορα, *seu* φθορά, *itidem sine præpositione.*

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari. ibidem.

Ἀλληλοφθορεῖν, sese invicem corrumpere & perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνεμοφθορής, à vento diverberatus, à vento periens, Oseæ c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἄφθορος, ὁ, ἡ, incorruptus, vel incorrupta: ut ἄφθορος κόρη, Epigram. lib. 2.

Ἀφθορία, ἡ, incorruptum esse, status corporis incorrupti.

Βιοφθόρος, vitam corrumpens, mortiferus.

Θυμοφθόρος, animo perniciosus, animum lædens & labefactàs: ut πενίη θυμοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens & evertens. Theognis, φάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον.

Μητροφθόρος, qui matrem occidit: ut μητροφθόρον αὐδᾶ, in anth. Epigram. lib. 4. tit. εἰς ἀσεβεῖς.

Ναύφθορος, in navi corruptus & perditus: ut ναυφθόρος φολῆς, vestis quæ in navi periit. apud Eurip. in Helen.

Ναυφθορία, exp. naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit: ut vermes exedendo. Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 32.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domos pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. οἰκοφθόροι sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκοφθορέω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Καταοἰκοφθορέω, (*dec.*) domum & familiam penitus everto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plut. de Alcibiade κατοικοφθορήσαντα τὴν πόλιν: exhausit vires civitatis.

Παιδοφθορός, puerorũ corruptor & stuprator, pædico, cinædus.

Πολιτοφθορός, civium pernicies: civibus seu civitati pestifer & exitiosus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quę multos occidit, multorum interfector seu interfectrix. Eurip. in Phœn. de Sphynge, πολύστονος, πολυφθόρος. At πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens, ut πολύφθορον δόμον apud Soph.

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

Φθογγὴ, &c. vide in φθέγγομαι.

ΦΘΟΪΣ, ἰδος, ἡ, & per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caseo cribrato & filigine. Aristoph. in Pluto. τὰς φθοΐς ἀφαιρεῖσθαι & τοὺς ἰσχάδας. Apud Hippocratem φθόες. Galen. exp. τροχίσκοι, pastilli. Legitur & φθοΐσκοι, apud eundem, & γαυακα, lib. 1.

ΦΘΟΝΟΣ, ου, ὁ, invidia, invidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος, λύπη ἐπ' ἀγαθοῖς ἀγαθοις, id est (ut vertit. Cic. Tusc. 4.) invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. Φθόνον ἔχειν ponitur pro invidere, apud Aristid. & pro invideri, apud Isocr. Dicitur & σωφάγιν φθόνον, apud Dem. conflare invidiam seu concitare. Et pro eodem φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens est apud Plat. Luc. &c. ἐθελῶ φθόνος (sub. ἐστὶ vel ἔσται) pro ἐθέλω φθονῆσαι non invidebo tibi quod postulas, vel non denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. ut apud Philonem de mundo, φθονος ἐδεὶς ἀναδιδάσκειν, docere non gravabitur. Cum genit. apud Greg. φθόνος ἐδεὶς ἀναβάσεως, exp. ad altiora contendentibus non invidendum. ¶ Item φθόνος, exp. μεμψις, reprehensio, apud Eurip. in Hecuba, ἀπεκτείνατο φθόνῳ γυναικα: ubi subauditur ἐστί. ✤ Etymol. dici putat χθόνος παρὰ τὸ φθίνω: vel quoniam qui invidiæ obnoxius est, seipsum ea quodammodo necat, & consumit intus & extra: vel quia in conspectu Dei invidia cædes censetur.

Φθονερός, ἁ, ὁ, invidus, qui invidere solet, qui invidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet. 2. Eurip. &c.

Φθονερῶς invidè, per invidiam. Xen.

Φθονερία, invidia, invidentia, i. habitus invidiæ à natura insitus.

Φθονέω, ῶ, invideo: ut φθονεῖν τοῖς δὶ πράξιν δοκοῦσι, apud Plut. in lib. περὶ φθόνου & μίσους. & φθονῆσαι τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς. Thuc. lib. 6. Interdum cum genit. rei & dat. pers. Phocyl. Μὴ φθονείης ἀγαθῶν ἑταίροις. Plat. φθονῶ σοι τὰ ζῶντα. Et cum infinit. Eurip. in Med. τὸ σὸν δ' ἐφθονῶ κηλὶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, non invideo. Item nego, denego concedere nolo: *propter invidiam*: Isocr. in Paneg. κυρία γνώμη, τοιούτων ἀγαθῶν σὺν ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις. Plat. in Hipparch. κρεῖν φιλοσοφίας φθονεῖν. Et cum accusat. Polyb. φθονῆσαι τοῖς ἐλαχίστοις τῶν σωτηρίων. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φράσαι, ne graveris dicere.

Φθονέομαι, invideor, invidia laboro, invidiosus sum. Xen Ped. 8.

Composita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis invideo.

Ἄφθονος, ὁ, ἡ, invidia carens, ab invidia alienus. Herodot. lib. 3. τύραννον ἄφθονον ἔδοξε εἶναι. Item copiosus, largus, multus: q. d. citra invidiam datus: ducta significatione ab iis qui invidiæ expertes largè & copiosè impertiuntur, quum invidi aut nihil aut gravatè alii aliquid communicant. Theocrit. idyll. 8. κλῶ τι Μενάλκας τῇ οἱ ἀγάλλει, χαίρεων ἄφθονα πατὴρ νέμει Aesch. in Cres. ἄφθονα δῶτα & πολλὰ ἔχων λέγειν. Item cum copia rei alicujus suppetit: ut ἄφθονος βίος, Isocr. in Paneg. & ἄφθονος ὕδωρ, Aristot. polit.

Ἀφθόνως, absque invidia, candidè. Item largè, copiosè, affatim. Herodian. lib. 6.

Ἀφθονία, q. d. invidiæ carentia: animus invidiæ expers. Item copia, abundantia, ubertas. Xen. Pæd 8. & in symp.

Ἀφθόνητος, qui talis est ut ei non invideatur, invidiæ non obnoxius.

Διαφθονέομαι, idem quod φθονέομαι Chrysost.

Ἐπίφθονος, invidiæ expositus, invidiosus: ut ἐπίφθονον κτῆμα, Plat. de leg. l. 11. & ἐπίφθονος θεὸς αὐθρώπων, Herodot. Dicitur & ἐπίφθονον ἐστι, invidiosum est. item reprehensione dignum est: Eurip. in Hippol. coron.

Ἐπιφθόνως, invidiosè. Thuc. l. 1. Xen. Pæd. 3. & 8. (*guid.*

Ἐπιφθονέω, q. d. invideo ob vel super: invideo propter (*alicujus*

Ἀνεπίφθονος, (*decomp.*) minimè invidiosus: ut ἀνεπίφθονος, ἀνωνυμία. Plut. in Cic. Item non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. Ἀνεπιφθόνως, non invidiosè. Item citra reprehensionem, inculpatè. Thuc.

Προσφθονέω, insuper, invideo.

Ὑποφθονέω, aliquantum invideo. Xen.

Φθορὰ &c. vide Φθείρω, in φθέω.

ΦΙ & φιν, ſyllaba paragogica, quam poetę interdum dativis ſingularibus addunt. Interdum & pluralibus. Dicitur enim δεξιτερῇφι χειρί, pro δεξιτερῇ. Od. ο, & ἑτέρῃφι pro ἑτέρῃ, apud Heſiod. Dicitur & ὄχεσφιν, pro ὄχεσι, curribus. Il. λ, ε, & Sic. σήμασφι pro σήμασι, apud Hom. Interdum mutata terminali caſus ſyllaba vel dativo juncta reperitur vel genit. ut quum θεόφιν dicitur pro θεοῖς. & οὐ θεόφιν, pro οὐ θεῶν. Iliad. ψ. Sic δακρυόφιν pro δακρύοις vel δακρύων. Odyſſ. τ & υ. Dicitur & σύνηφι pro σύνιμι, apud Heſiod. in Erg.

ΦΙΑ'ΛΗ, ης, ἡ, phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. Apud Athen. φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cujus pars una alteri imponitur. Dicta παρὰ τὸ πίεῖν ἅλις, quaſi πίαλη, ut tradit Etymol.

Φιαλίσκη, ἡ, parva phiala. (xiph.

Φιαλὶς, ἰδος, ἡ, idem: unde plur. num. φιαλίδες, apud Luc. in Le-

Φιαλεῖν, compotare, hilariter vivere. Itē opus aggredi. Ariſtoph.

Υ'ποφίαλος, (com. exp. fœdifragus: ut Il. γ, ἐπεὶ οἱ πρῶτα ὑποσφίαλοι ἔσαν ὅρκοι. Propriè (ut quidam volunt) qui tranſgreditur jusjurandum quod per phialas datum eſt. Exponitur etiam, ſuperbus, arrogans, inſolens, Od. ξ, ὑπερφίαλον ἔπος: Ponitur etiam in laude, teſte Suid.

Υ'περφιάλως, fœdifragè, more eorum qui ſunt fœdifragi. Item ſuperbè, arroganter. Item pro, μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

Φιαρὸς, &c. vide in Φάω, luceo.

ΦΙΒΑΔΕ'Η, ης, ἡ, carica, ficus arida. Etym. & Heſych.

Φιβάλεον, ficus: Etym. ex Apollophane.

Φιβαλὶς, ficus quoddam genus apud Athen.

Φιβάλιος, itidem ficus ſpecies, apud Gal. in gloſſ. Hippocr.

Φιβαλᾶς, dicti ſunt homines graciles.

Φιδίπιον, vide in Φάδιμος. Φιλέω, &c. in Φίλος.

ΦΙΑΙ'Σ, ἰδος, ἡ, canna: item σύριγξ, Heſych.

Φίλινος, qui eſt ex canna ſeu cannis, q. d. canneus, φιλίνη ἐσθὴς, Herodot.

ΦΙΑΛΥΡΕ'Α, ας, ἡ, arbor liguſtro ſimilis. apud Dioſc. l. 1. c. 126.

ΦΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, amicus, qui amat: vel qui amatur, charus. Hom. Il. χ αὐτὰρ ἐμοῖσι φίλοις τόσσόν γ' ὄφελλον ὅσσον ἐμοί. Sic apud eundem, φίλον τέκος, φίλη μήτηρ, φίλος πόσις. Xen. Pæd. 1. φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς αἰσχύνειν. ¶ Item placitus, libitus, gratus. Plat. de rep. lib. 6. τοῦτο γὰρ λέγειν ἐθέλω, ἃ ἐστὶν ἡμῖν φίλον. Sic & alibi apud eundem & Hom.

Pro φιλώτερος comparativo per ſyncopen dicitur φίλτερος, & pro ſuperlat. φιλάτατος, φίλτατος, quod φιλώτατος etiam apud Heſych. legitur, ſicut & neutrum φιλώτατα. Per τὰ φίλτατα ſæpe intelliguntur liberi aut aliæ res nobis chariſſimæ: ut apud Luc. & Xenoph. Pæd. 4 Dicitur & φιλαίτερος pro φίλτερος, & φιλαίτατος pro φίλτατος, Attica dialecto. Xenoph. Hellen. 5. φιλαίτατος μὲν ὢν Λακεδαιμονίοις. Legitur & φιλίων pro φίλτερος, Odyſſ. τ. Et φίλιος pro φίλτατος, apud Soph. in Ajace. ¶ At φιλίσιον vocatur aparine ab Hippocrate, ut putat Gal. in ejus lex.

Φιλότης ητος, ἡ, amicitia, amor, benevolentia. Il. δ, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Plat. φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Dicitur & ὦ φιλότης, pro ὦ amice, ſeu amiciſſime: apud Lucian. & Syneſ. ep. 143. ¶ Item φιλότης, concubitus, Venus: unde μίσγεσθαι φιλότητι, ſæpe apud Hom. & Παύτων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος: apud eundem.

Φιλοτησίος, ὁ, ἡ, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conveniens: vel amicitiæ conciliandæ aptus: ut φιλοτησίου κοτύλη apud Theogn. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi ſolebat. Sic apud Plut. τὰ τῶν μυστικῶν δῶρα μᾶλλον φιλοτησία εἶναι δικαιοῦται ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης. ¶ Item ad concubitum ſeu Venerem pertinens, Venereus: ut φιλοτησίου δύνη apud Oppian.

Φιλοτησία, ἡ, propinatio: ſeu invitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio poſt cœnam benevolentiæ ergò: unde φιλοτησίας προπίνειν, amicos invitare ad bibendum, apud Dem. Sic & apud Luc. & Athen. Φιλοτησία dicebatur etiam dies qua reges aurea vel argentea pocula præguſtata porrigebant cui vellent, ut hac propinatione ſuam erga ipſum benevolentiam teſtarentur. Suid.

Φιλία, ἡ, amor charitas, amicitia. Iſocrat. ad Dem. ἔχει γὰρ φιλίας μὲν, ἔπαινον, ἔχθρας δὲ ψόγον.

Φίλιος, qui eſt amicorum ſeu fœderatorum: qui in amicitia eſt, fœderatus: ut φιλίας χώρας, apud Xen. quę & omiſſo ſubſt. φιλία dicitur: unde ὁ φίλιος apud eundem exp. in pacato. Item Φίλιος, amicitiæ præſes: cognomen Jovis, apud Syneſ.

Φιλίως, ut decet eos qui ſunt in amicitia & ſocietate, more fœderatorum: vel, amicè, amanter. Thuc. l. 3.

Φιλιόω, amicum reddo, benevolum reddo, concilio: unde ἀλώπηξ ἠγάπησε φιλιωθέντας, in Fab. Aeſop.

Φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Eccleſiaſt. c. 37. Φιλιασὴς Heſych. eſt σωματικός.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur & amabilis. Item amicus: ut φιλικὴ λειτουργία, apud Luc. de ſalt. & φιλικαὶ ἐπιάσεις, apud Plut. ſymp. 4. Item ad amandum propenſus, quod & φιλητικὸς. Ariſtot. eth. 8.

Φιλικῶς, ut decet eos qui ſunt amici: amanter. Item polit. 2. Xen. & Polyb.

Φιλέω, ῶ, amicus ſum, amo, diligo. Heſiod. in Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δηρὸν ἑταῖρον, ὃν δὲ ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Hom. hymn. 1. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς Ἠδὲ πάσης ὀσίης. Ariſtot. μισεῖν ὡς φιλήσοντα. Item amicè tracto, amicitiæ officiis proſequor. Od. ο χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. Item amo, i. ſoleo. Herodot. in Vran. οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν τοιούτῳ. In qua ſignif. φιλεῖ ſæpe impersonaliter ponitur: ut apud Ariſtoph. in Nub. φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι. Sic Thucyd. lib. 2. ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. ¶ Item oſculor, ſuavior, baſio: unde apud Theoc. Idyl 21. Εὐνίκα μ' ἐγέλασξε θέλοντά μιν ἀδὺ φιλᾶσαι. & paulò pòſt, - ἃ μεμάθηκε Ἀχροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν. Sic & apud Athen. l. 1. Dicitur & φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xen. Pæd. 1.

Φιλέομαι, amor, diligor. Il. ϛ Et activè, idem quod φιλέω. Hom. hymn. in Muſas & Apoll. - ὁ δ' ὄλβιος οὗτινα μοῦσαι Φιλεῦσιν, ἀλλ' ἀσυκὰ χείλεα θλίβειν. Sic & apud Athen. l. 1. Dicitur & φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xen. Pæd. 1.

Φίλημα, τὸ, oſculum, ſuavium, baſium: ut φίλημα δηπάλωντος, apud Luc. Pro eo Doricè dicitur φίλαμα, apud Theocr. idyll. 3. Εἴ τι κὴ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀφέλεα τέρψις.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Ariſtot. eth. 8. c. 5.

Φιλητὸς, amabilis, amore dignus. Idem ejuſdem l. cap. 2. Φιλητικὸς, ad amandum propenſus: apud eundem l. 3. c. 10. Item libenter oſculans: qualem eſſe melancholicum ebrium idem ſcribit. (Erg.

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator. ¶ At φιλήτης, fur, aut latro. Heſiod. in

Φιλητεύω, idem quod φιλέω, oſculor. Hom. l. in Mercur.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicet. Exponitur &, amatorium populum, deſiderii poculum: Eurip. in Hippol. coron. Ἔστιν ἐν τοῖς φίλτροις μοι θελκτήρια Ἔρωτος. Sic & apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur & res quævis amicitias ſeu alium amorē quàm Cupidinem concilians: apud Xen. Exponitur &, amor: apud Herodian & Greg. ¶ Item φίλτρον cavitas quæ ſuperiori labro ineſt valliculæ ſimilis. Poll. lib. 2. ¶ Item caryota: ſeu paſtinaca agreſtis, teſte Euſt. cujus radicem Venerem ſtimulare tradit Dioſc. l. 3. c. 59. unde ſic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut. à φίλτατος, Ariſtoph. in Acharn.

Compoſita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, viciſſim amo. Theocr. idyll. 12. Χρύσεοι πάλαι ἄνδρες, οὐκ αὐτιφίλασ' ὁ φιλαθὲς. Ariſtot. rhet. lib. 2.

Ἀντίφιλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur. Xenoph.

Ἀρηΐφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus eſt Mars: bellicoſus bellator: epitheton Menelai, ſæpe apud Hom.

Ἄφιλος, ὁ ἡ, amicis carens. Plat. Item ab amicitia alienus, ſeu amicitiæ non conveniens. Ariſtot. eth. 1. c. 11.

Ἀφιλία, ἡ, amicorum penuria, amicis deſtitui. Ariſtot. rhet. l. 2.

Ἀφιλίατος, qui conciliari nequit, cum quo amicitia & familiaritas iniri non poteſt: ἀδιάλλακτος. Heſych.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, mulieroſus. Theocr. idyll. 8.

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia & familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλὴς, ές, ὁ ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euthyphr. & de rep. l. 2, Τὸ θεοφιλὲς dicitur etiam quod favore divini numinis alicui contingit: apud Xen. in apol. Socrat. & Plut. de educ. lib.

Καμνόφιλος, qui non iiſdem amicis ſemper utitur. Suid.

Καταφιλέω, oſculor. Xen. pæd. 7. Κύρος καταφίλων τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

Λυκοφίλος, ut λυκοφίλιοι ἀγκάλαι. Menand. fœdera quæ lupina quadam amicitia ſunt inita, ita ut ſuſpecta ſint.

Λυκοφιλὴς, ſuſpectè, cum occulta quadam ſimultate. Euſtath. ex Ael. Dionyſ.

Λυκοφιλία, lupina amicitia & ſuſpecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, oſor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorum paucitas. Ariſtot. rhet. l. 2. (tor: pædico.

Παιδόφιλος, vel παιδεραστὴς (quod eſt apud Poll.) puerorum ama-

Παιδοφιλία, ſum puerorum amator: pædico ſum. unde παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur. apud Plat. com.

Πολύφιλος, cui multi ſunt amici. Ariſtot. rhet. 1.

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem. & Plut.

Πολύφιλτρος, admodum amori deditus. Theocr. idyl. 24.

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui malorum conſuetudine & commercio gaudet. Ariſtot. Polit. 5. c. 11.

Προσφιλὴς, amicus, benevolus. Thuc. l. 7. & Xen. Item amatus, ſuavis, gratus: ut προσφελὲς μέλος, apud Theocr. idyll. 8. Sic apud Syneſ. τὸ δὲ ἀληθὲς πᾶσι προσφιλέστατον. (dè, ſuaviter.

Προσφιλῶς, amicè, ut amicum decet. Xen. Item gratè, jucun-

Τριφίλητος, & Doricè τριφίλατος, ter amatus: multū amatus ſeu maximè amabilis: ut τριφίλητος Ἄδωνις, apud Theocr. Idyll. 15.

Ὑπερφι-

Υ̓περφιλέω, ſupra modum amo, amo ſupra quam dici queat. Xen. Pæd. 3. & Hellen. 7.

Φανερόφιλος, qui palàm amat. Ariſtot. eth. 4.

Φιλόφιλος, amico aut amicis amicus: amator aut ſtudioſus amici ſeu amicorum. Ariſtot. rhet. 1.

Φιλοφιλία, amicitia amici ſeu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.

Χρησόφιλος, qui bonis amicus eſt, cui amicitia cum bonis intercedit, bonos habens amicos. Ariſtot. rhet. lib. 1.

Χρησοφιλία amicitia quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas. ibidem.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens verſor. Et ſimpliciter, libens (verſor. Antiph.

ΦΙΛΥ̓ΚΗ, ης, ἡ, philica, arbor ſemper virens. Theoph. hiſt. pl. lib. 1. c. 14. & lib. 3. c. 4.

ΦἸΛΥΡΑ, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hiſt. pl. lib. 3. c. 10. & Plin. lib. 16. cap. 14.

Φιλύϊνος, tiliaceus: ut φιλύϊναι πίνακες, tabellæ tiliaceæ: quib. pro chartis veteres utebantur: Aelian. & Euſt.

Φιλύρεος, idem cum φιλύϊνος. Ariſtoph. in Avib.

ΦΙΜὈΣ, ῦ, vel φίμος, ου, ὁ, camus, fiſcella: ut apud Luc. ἢ σιωπᾶν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς ἐπιθείς. Iſa. c. 38. ἐμβαλῶ φίμον εἰς τὴν γνάθον σου, injiciam camum naribus tuis Eccleſ. c. 20 φίμος ἐν ῥινὶ, exp. capiſtrum. ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento quo ſibi os obligant urinatores, ne aquam ſorbere cogantur. item pro piſcatorio inſtrumento, pro reticulo ſeu ſagena reticulata, fiſcellæ figura. ¶ Eſt etiam aleatorium inſtrumentum: ut apud Aeſchin. in Timarch. ἐ φιμοῖς κυβεύειν ὀργανα. Exiſtimatur Latinè dici fritillus. ¶ Quidam medici φίμον propriè ſignificare ajunt nexum ſummi oris perarum & ſacculorum, quum toto ſuperiore ejus ambitu in anguſtum collecto, funiculo religantur. idem quod φίμωσις. Dioſc. l. 4. φίμωσις τοῦ αὐδοῦς χαλᾷ.

Φιμώδης, ες, ὁ, ἡ, cami ſeu fiſcellæ formam habens: vel, cami uſum præſtans. Apud Nic. φιμώδια μύρτα, exp. myrti fructus adſtrictoria v. pollentes.

Φιμόω, ῶ, f. ώσω, camo obligo aut adſtringo, fiſcella capiſtro. Et general. os obturo, ut βᾶν ἀλοῶντα ἐ φιμώσεις. Deut. c. 25. Exponitur & ſimpl. obturo, occludo, conſtringo. ut apud Ariſtoph. in Nub. φιμώσητε τὴν ξύλῳ τὸν αὐχένα.

Φίμωσις, obligatio ſeu obſtrictio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις, medicis dicitur coligatio ſeu coarctatio, quæ callo quodam in ſede atque ano contingit. teſte Gal. περὶ κατὰ τόπ. lib. 9. cap. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cute ſua renudari nequeat.

Compoſita.

Ἀποφιμόω, idem quod φιμόω.

Εὐφιμος, obſtruendi, obturandique vi pollens.

Παραφίμωσις & πεφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta eſt, ut glandem adducta contegere nequeat. Auth. defin. med.

Παραφίμωσις dicitur etiam quum quæcunque alia quæ naturales meatus occludunt. ita retrorſum deducta ſunt ut reduci nequeant. Pro iſdem dicitur & πεφιεστραμμένη φίμωσις.

Φινες, vide in Φλοιὸς.

ΦἸΝΤΙΣ, ἁρμα. Pind. in Olymp. ὦ φίντις ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι θέων ἰώνιχον.

Φίξ, vide Σφίγξ in Σφίγγω. Φίτια in Σίτια.

Φίτυμα, &c. in Φύω. Φλαδάω in Φλάω.

ΦΛἈΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit ſignificare, ſtultè & inarticulatè loquor, fictitiúmq; eſſe vocabulum. Exponitur etiam, ferveo, quæ ſignif. potius convenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur.

Φλασμὸς, ῦ, ὁ, faſtus, τύφος, Heſych.

Παφλάζω, ferveo, æſtuo: propriè dictum de maris æſtu putatur, & à ſono fictum Il. ν, Κύμαθ' παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Ariſtophan. μὴ παφλάζῃς ἐ κεκραγὼς, exp. tumultuans, vel æſtuans ira. Dicitur & de iis qui in loquendo offenſant ſeu labuntur & eandem repetunt, ſicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teſte eodem Gal.

Πάφλασμα, τὸ, fervor, æſtuatio, æſtus. Item ſtrepitus quem æſtuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα, de verbis inſolentibus & elatis, apud Ariſtoph. in Avib.

Compoſita ex παφλάζω.

Ἐναπαφλάζω, inferveo ſeu inferveſco. & q. d. inæſtuo: vel ſuperferveo, ſuperæſtuo: apud Nonn.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bulla cum ſtrepitu erumpens ſeu ebulliens Ariſtoph. in Ranis.

Υ̓περπαφλάζω, ſupra modum ferveo Luc. in Lexiph.

Φλασμὸς, vide in Φλάζω. Φλαστὸς, in Φλάω.

Φλαῦρος, &c. in Φαῦλος.

ΦΛἈΩ, ῶ, contundo: vel mollio contundendo, contero. Ariſtoph. in Plut. ὑπὸ ἴφλα ἐν τῇ ὑλίᾳ συμπαραμιγνύων τῶν. Exponitur etiam, frango, rumpo: atque adeò dictum Attice pro θλάω, tradit Euſt. Ariſtoph. in Pluto. νῦν δὲ ἔ φλῶσι πάντα νήμια, rumpunt. Exponitur etiam flaccidum reddo. Item voro, comedo avidè Ariſtoph. ibidem, ἐγὼ τοι νὴ τὸ ἀθάνατ' ἔφλων πολλὼ ἔφλων: ubi ſchol. φλᾶν eſſe ſcribit proprie cum flatu & ſibilo comedere, qui mos eſt helluonum avidiùs; edentium. Eſſe enim fictitium verbum. ¶ In obſcœna etiam ſignif. uſurpatur: unde Heſych. ἴφλα exp. συμπεπτωκότα, συνθλῶ.

Φλαὸς, ᾶ, ὁ, talis ut contundi ſeu conteri poſſit. Ariſtot.

Φλαύζω, idem cum φλάω. Heſych.

Compoſita.

Ἀναφλάω, ῶ, obſcœnam ſignif. habet, de maſturbante dictũ. Luc.

Ἀναφλασμὸς, ὁ, maſturbatio. Suid.

Ἀφλαστον, ου, τὸ, ſumma puppis pars: παρὰ τὸ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, i. θλᾶσθαι, ut tradit Euſtat. Exponitur etiam, ἀκροσόλιον. Alii ἄφλαστα, dici volunt κατ' ἀντίφρασιν, quoniam ſunt ἄφλαστα ſeu ἄθλαστα. Schol. Apollonii ἄφλαστον eſſe vult στωμύλιον ἢ πλὴν θαλάσσης, Latini paluſtre vocant.

Φλεβιπὴς, &c. vide in Φλὲψ.

ΦΛΕΓΩ, Ε. ξω, Ρ. χω, uro, incendo, inflammo: ut φλέγειν φέγγος, accendere lumen, apud Soph. in Ajace. Ibidem, ἅτας ἐγκαίειν φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illuſtro (more ignis illuſtrantis ea quæ ſplendida reddit) ut apud eundem Soph. ibidem, πάντ' ὀ μέγας χρόνος μαρμαίνει τε ἐ φλέγει. Item ango, animum concio. Heſych. interdum amore uro. Moſch. idyll. 5. Ὠς Ἀγὼ τ' Παῦα, τόσσον Σάτυρος φλέγομαι Ἀχῶ. ¶ Neutraliter etiã uſurpatur, pro, ardeo: ut πυρὸς φλέγοντος, apud Soph. ibidem. Et ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus. Plut. in Rom.

Φλέγμα, uror, incendor, & metaph. angor, ringor. Ariſtoph. in Nub.

Φλέγμα, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium. Il. φ. & apud Hippocr. ¶ Item humor albidus & frigidus: pituita, apud Gal. & cæt. med. ſic dicta per antiphraſin, quaſi minimè uſta.

Φλεγματώδεις ἕντερα, ὁ, ut φλεγματώδη ἔκχυμα. Heſych. eſt eruptio flammæ.

Φλεγμαίνης, & φλεγματώδης, cui pituita ineſt, abundans pituita. Alex. Aphr. & Gal.

Φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æſtus, ardor. Hippocr. Exponitur etiam, febris, apud Ariſtot. in probl.

Φλεγματίας ſeu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitoſus: apud Hippocr. in lib. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æſtuo, ſeu exæſtuo, effervesco. ut φλεγμαίνουσαι παρειαὶ μᾶλλον, apud Dioſc. l. 1. tonſillæ inflammationes. Metaphoricè apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, crudelitate fervens. Item intumeſco, intumeo, tumeo apud Ariſtot. unde metaphor. φλεγμαίνουσα πόλις, luxu turgens ſeu tumens: apud Plat. de rep. l. b. 2. Sic γλῶτται φλεγμαίνουσαι ὀνομάτων καινότητι, apud Syneſ. de inſomn. Item tumeo, i. ſuperbio, ferocio. Chryſoſt. comm. in ep. ad Coloſſ. orat. 7.

Φλεγμαντὴς, idem quod φλεγμασία. Ariſtot. de gen. an. l. 2.

Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione. apud Hippocrat. & Galen. Et ſpecialiter, tumor cum inflammatione. cui renixus accidit, pulſus & rubor: apud med. recentes.

Φλεγμονώδης, ες, ὁ, ἡ, inflammationem habens cum inflammatione conjunctus ea quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμαίνω, exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incenſio, incendium, evuſtio. ¶ At φλέξις, ἰδέας inter aves numeratur apud Ariſtoph. in Avib.

Φλεγυὸς, ignitus, ardens: Ariſtoph. in Acharn. Exponitur etiam, ſplendidus: apud Heſych. Item injurioſus, damnoſus: ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν, gente injurioſa & impia, apud eundem.

Φλεγὸς, rubor: *qualis eſt flammæ color.* Galen.

Φλοὲ, γός, ἡ, flamma: Il. Φ. & ψ. Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. ¶ Eſt & floris nomen apud Plin. l. 21. c. 11.

Φλόγεος & φλογερὸς, & φλογέης, flammeus. Item ardens, fervidus, ſplendidus: fulgidus, item rutilus, ruber: ut φλογέῳ κεραυνῷ apud Theocr. idyll. 23. ſecundum legitur in Epigr. tertium apud Nonn.

Φλόγιος & φλογώδης, pro iiſdẽ: ut φλογίνη ῥομφαία, apud Greg. & φλογώδης θερμασία, apud Eraſiſtr. Φλόγιος numeratur & inter colores pretioſos, apud Athen.

Φλογὴ, ἡ, idem quod φλὸξ, flamma. Nic. in Alexiph.

Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro aſſa. Poll. & Athen. Φλογίδιον, ſignificare videtur parvum fruſtum carnis aſſæ. Heſych. Eidem φλογίδες ſunt αἱ κεχυμένοι δι' ἐλαίᾳ σκόροδοι.

Φλογίζω: uſtulo: unde φλογίσεα Heſych. eſt καύσεα. Φλογισμὸς, uſtulatio. Pro quo per ſyncopen dicitur φλογμὸς, (ſicut φολμὸς pro φολισμὸς) quod exp. ardor, æſtus: ut ἥλιος φλεγμὸς, apud Phil. Exponitur &, flamma: ut πυρὸς φλογμὸς, apud Euripid. in Supplic. Item fulgur: apud eundem Phil. Φλογιστὸς uſtulatus.

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal. in lex. Hipp.
Φλογόω, inflammo, incendo.
Φλόγωσις, inflammatio: & peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thucyd. & Gal.
Φλόγωμα, ustulati panis quasi pustula. Hesych.
Φλογίον, q. d. flammula. Dionys. Longin.
Φλεγέθω, idem quod φλέγω: ut κεραυνῷ φλεγέθοντος. Hesiod. in Theog.
Φλόμος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίφλοξ, ancipitis & dubiæ flammæ. Euripid. Exponi etiam potest, utrinque flammam habens.
Ἀναφλέγω, rursum incendo, rursum comburo: idem quod φλέγω: unde metaph. apud Plut. in Alcib. ὁ ὀργὴ ὠνεπάπασι τὸ ἔρωτι ἀναφλέξας αὐτόν, & in pass. ἀναφλεχθῶναι, ira exardere, excandescere: Plat. ep. 7.
Ἀναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo: vel rursus intumesco. Item pro simplici φλεγμαίνω. Plut. in Ant. ἀναφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα τυπτόμενος, intumuerunt.
Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino. Item tumere desino, tumorem depono. Galen.
Ἀποφλεγματίζω, pituita purgo, pituitam elicio. Dioscor. l. 2.
Ἀποφλεγμασμός, purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quo utimur ad eliciendum pituitam & ab ea repurgandum. Idem lib. 5.
Ἐκφλέγω, exuro. Aristoph. Ἐκφλεγματῶσαι, in phlegmata converti. Hippocr. in lib. de victu in morb. acut.
Ἐκφλογόω, inflammo. Item flammam eiaculor.
Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.
Ἔμφλοξ, inflammatus, ignitus. Epigr.
Ἐπιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. β, Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλοι ἐπιφλέγῃ ἄσπετον ὕλην.
Ἐπιφλόγισμα, τὸ, inflammatio, incendium, Hippocr. aphor. l. 5.
Καταφλέγω, comburo, exuro: aut penitus uro: apud Suid.
Κατάφλεξις, combustio, exustio, conflagratio.
Συγκαταφλέγω, (Decomp.) unà vel simul comburo. Luc.
Περιφλέγω, amburo, circumquaque uro.
Περιφλεγὴς, ambustus. Sapient. c. 18. Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore. Plut. in Cat.
Συμφλέγω, comburo vel idem quod φλέγω. Eur. in Bacch. Σύμφλεγε, σύμφλεγε δώμασι Πενθέως. Theocr. idyll. 23. φλογέῳ σιδέρῳ φλέξε κεραυνῷ.

Composita sine præpositione.

Ἀειφλεγὴς, ὁ, ἡ, semper ardens.
Ἀφλέγματος, ὁ, ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apoll. Arg. 1.
Ἄφλοκτος, non ustus. Item non coctus, non tostus. Idem.
Ἄφλογιστος, non ustulatus.
Εὔφλεκτος, inflammatu seu ustu facilis.
Ζαφλεγὴς, valde seu vehementer ardens. Item summè splendens, summè vigens. Iliad. φ.
Ἐπιζαφελὼς, exp. ardenter, vehementer: ut dicatur quasi ἐπιζαφελῶς, vide & in Ζαφελὴς, suo loco.
Ἡμιφλεγὴς, semiustus. Ἡμίφλεκτος, idem.
Καμίφλοξ, pulchra flamma seu splendido igne coruscans: ut καμίφλοκα πέλωσι, libum quod in sacrificiis attendebatur, apud Eurip. in Ione.
Λιπαφλεγματίας ὕδρωψ, qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit.
Πάμφλεκτος, omnia cõburens seu inflammãs. Soph. & Athen. l. 8.
Πυριφλεγὴς, & πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni arduſtus, igneo ardore flagrans: ut καῦμα πυριφλεγὲς, apud Xen. & ἥλιοι πυριφλεγεῖς, apud Plut. πυρίφλεκτος κάμινος, apud Suid.
Πυράφλεκτος, ardens, ita tamen ut ab igni consumi nequeat, ut βάθρα πυράφλεκτος, apud eundem Suid.
Πυριφλεγέθοντες πόταμοι, apud Dion. Areop. de cœlest. hierarch. Est nomen fluvij infernalis, apud Hom. Od. κ & Luc. de luct.

Φλεσῶν, &c. vide in Φλέω. Φλέξις, in Φλέγω.

ΦΛΕΨ, βός, ἡ, vena. Iliad. ν, ἀπὸ δὲ φλὲβα πᾶσαν ἔκερσεν. Xenoph. Hellen. 5. ῥήγνυται ὁπόταν δὴ φλέψ. Item metaph. φλέβες ὑδάτων venæ aquarum, apud Eust. & φλέβες χρυσοῦ, apud Theophyl. in epist.
Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum est.
Φλεβώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, venosus, venis abundans. Aristot.
Φλεβάζω, scaturio tanquam è vena. Etym. & Suid.
Φλέβιον, τὸ, venula. Hippocr. aph. l. 4.
Βλεμεαίνω, quidam exp. ἐκπερρώννυμαι & εὐθυμοῦμαι, à φλὲψ deducentes, ut dicatur quasi φλεβεαίνω. vide & βλέμμα, in Βλέπω.

Composita.

Ἄφλεβος, ὁ ἡ ἡ, venis carens, nullam venam habens.
Ἄφλεμὴς, ὁ ἡ ἡ, Eustathio νωθρὸς, segnis, ignavus: quasi ἀλλοεβὴς πὴ ὤν. vide & βλεμεαίνω, in βλέπω.
Ἐνφλεβος, venæ applicatus.
Μεγαλόφλεβος, cui magnæ sunt venæ.

ΦΛΕΩ, ῶ, nugor, φλυαρῶ. Hesych. Eust. Suid. & Etym. ¶ Item plenus sum seu refertus. Item fructu abundo, γέμω & εὐκαρπῶ. Hesych. & Etym. unde φλεὼς dictus Bacchus apud Chios, ut tradit idem Etym. & φλέων Bacchi epith. apud Aelian.
Φλεσῶν, ὠνος, ὁ, ἡ, nugæ: Suid. & Etymol. Φλέσων, ονος, ὁ, nugator, nugax: Suid. Scribitur tamen etiam φλεσῶν de homine, apud Hesych. & Eustath.
Φλεσωνάω, nugor, garrio: apud Suid. & Etym.
Φλεσωνεία, ἡ, nugacitas, nugæ, ineptiæ: apud eosdem.
Φλεσωνέω, ῶ, idem quod φλεσωνάω, apud Hesych.
Φλεσωνώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, nugax, nugo. Hipp. & Gal.
Φληνάω, ῶ, nugor, ληρῶ. Hesych.
Φλύαρος, ου, ὁ, nugæ: Etym. & Suid. Interdum &, nugator, nugax, stultiloquus: ut apud Synes. φλύαρος γραῦς.
Φλυαρία, nugæ, φλυαρία. Suid.
Φλυαροδώδης, nugator. Gal. apud Hippocr.
Φλυαρέω, ῶ, nugor, stultè loquor: apud Aristoph. in Nub. Legitur & φλυαροδάω, apud Hesych.
Φλύων seu φλυϊσ, idem: Gal. apud Hippocr.
Φλύω, & φλύζω, idem cum φλέω, nugor: illud apud Etym. & Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ μαινάδεσι, μανίης ὑπο μυρία φλύζων. ¶ Item, ferveo, bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido. Hesych. & Eust. Apud Hippoc. φλυζέσησι Galenus exp. βλυσέσησι: & φλύεται apud eundem, ὑργαίνεται. Exponitur etiam, amburo.

¶ *Derivata ex φλύω, nugor.*

Φλύος, nugæ, archiloch. apud Eust.
Φλύαρος, nugæ, ineptiæ, item res vanæ & futiles: Aristoph. in Nub. Αὕτη γάρ ἐστι μόνη ἐσθ' ἡσυχαία γε παύτ' ἐστὶ φλύαρος. Plut. symp. 7. ὥστε παιδιὰν εἶναι & φλύαρον. Ité nugator, nugax, stultiloquus: in Axiocho Dicitur & φλύαρος λόγος, apud Plutar.
Φλυαρία, ἡ, idem quod φλέδων & φλυαφία. Plat. in apol. ἄλλῳ πολλῷ φλυαρίᾳ φλυαρεῖσθε. Dicitur & de rebus futilibus, apud Luc.
Φλυαρέω, ῶ, nugor, ineptè garrio, ineptio, blatero. Aristoph. in Vesp. ἄλλως φλυαρεῖτε. Interdum cum accus. ut apud Plat. de rep li. 1. οὐκ ἀποδέξομαί σε, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, si talia nugeris. si tales nugas effutias.
Φλυαρώδης, ες, ὁ & ἡ, nugatorius, nugax.
Φλύαξ, ακος, ὁ jocosus, jocator, γελοιαστὴς. Hesych. Interdum pro scurra poni putatur. Exponitur etiam, ebriosus, vinolentus, Hesych. (σκ, apud Hesych.
Φλυάσκω, idem quod φλύω & φλύζω. nugor. Et pro eodem φλυάσκω.

Composita.

Ἐπιφλύω idem quod φλύω, nugor, deblatero: Apollon. Arg. 1. Τοῖα φάτις ἐς τὰς πρὶν ἐπιφλύσειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωϊάδας.
Καταφλυαρέω, ῶ, ut κατὰ φλυαρῶ σε, adversus te deblatero. Apud Diog. Laert. μή πω σε κατεφλυάρηκα.
Περιφλύω, passim & ubique nugor: ex eodem.

¶ *Derivata ex φλύω, ferveo.*

Φλύσις, eruptio in cute ex superfluitate humoris qui est in corpore. Hippocr.
Φλύσσω, f. ξω, eructo: Hesych.
Φλύκταινα, ἡ, tumor seu tuberculum in cute ex adustione: papula, vel pustula: Thuc l 2. Phil. de vita Mos. l. 1. Aristoph. in Vesp. Pro eodem dicitur & φλυκτὶς apud Eust.
Φλυκταινώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, (q. d. pustularis) cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens.
Φλυκταινόομαι, ῶμαι, in pustulas erumpo. Dioscorides libro 1. cap. 134.
Φλυκτάνωσις, ἡ, pustularum eruptio.
Φλυκτίδης ες, ὁ & ἡ, idem quod φλυκταινώδης: schol. Theocr.
Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα. Hippocr.
Φλυδάω, ῶ, humesco, madeo: item flaccesco. Hippocr.
Φλυδαρὸς, ὰ, ὸν, humidus, uvidus. item flaccidus.

Composita.

Ἀναφλύω, idem quod φλύω, ferveo, &c. Il. φ, αἶψα δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. Ἀναφλύζω, idem.
Ἀφλυκταίνωτος, ος, ὁ ἡ ἡ, ex quo pustulæ non eruperunt seu non erumpunt. Dioscor.
Ἐκφλύζω, idem quod φλύζω. Ἐκφλύσσω, unde ἐκφλύξαι apud Apoll. Arg. l. 1. exp. ἐκφῆναι.
Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ & ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinosus, ebriosus. Xen. & Poll.
Οἰνοφλυγία, vinolentia, ebrietas. Aristot. eth. 3. c. 5.
Οἰνοφλυγάω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior. Deut. 21. & apud Poll. l. 6. c 3.
Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius. Basil.
Ὁλοφλυκτὶς, idem quod φλυκτὶς, pustula. Galen. apud Hippoc. Pro eodem dicitur & ὁλοφυσσὶς, apud Theocr. Idyll. 9. unde & adject. ὁλόφυσσος, pustulosus, apud Nic. in Ther.
Περιφλύω, exp. amburo: Aristoph. in Nub. (de fulmine) ἐς κεφαλὴν βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει.
Ὑποφλύζω, efferveſco, inundo.

ΦΛΙΑ, ᾶς, ἡ, portæ, antepagmentum, antæ. Aliis est & vestibu-

lum.

lum limenque: ut etiam exponitur apud Theocr. idyll. 24. Καὶ κύτι τὰν φλιάν. In plur. Φλιαὶ, valvarum poſtes: ut apud Joſephum de Samſone, τὰς πύλας αὐτῶν τε φλιῶν ϲ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλκη, σὺν αὐτοῖς τῷ ξύλωσις, ἀραξάμενος κατωμάδιον, valvas cum ipſis poſtibus & repagulis, ſive peſſulis. Apud Hippocrat. φλιαὶ (ut expon. Gal. in gloſſ.) ſunt ligna directa & ex adverſo depacta. Item alibi vocat fulcimenta, quæ ſucculas utrinque diſpeſcunt. Sunt etiam ſcalarum firmamenta, quæ gradus tranſverſarios, per quos aſcenditur, utrinque compingunt. ⸗ Grammatici annotant ἀπὸ τοῦ θλίβω fieri θλιὰ & Aeolicè φλιά, ſicut φὴξ dicitur pro θὴξ.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putreſco, putrefio, σήπομαι. Heſych. ¶ Item rumpor, laceror, lanior. Plut. in ſymp. τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων διαχθέντα ζῶα ῥήγνυται, καὶ τὰς ὄνυχας μελαίνεται καὶ περιῤῥοᾶ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾶ καὶ ῥακοῦται, rumpuntur, lacerantur, laniantur. Sic Nicand. in Ther. - μυδέοι πικμήσσοῦ νύγμα, ϲπεδὸν φλιδώσι. ¶ Item rugas contraho: ut apud eundem, Ἀλθαίνει καὶ γλήνα ϲυὸς φλιδώσσης ἀλοιφή. exp. rugas contrahentis præ obeſitate.

Φλιδόνες, rugæ veſtium & ſinus. Heſych.

Φλιδόω, idem exp. Ἀλφιπτω, Ἀλφάρω.

Περιφλιδάω, (comp.) idem quod Φλιδάω, rugas contraho. Nicand. in Alexiph. Καί τε βοὸς νέα γλήνη ϲὺν φλιδώσσῃ ἀλοιφῇ.

Φλόγεος, &c. vide in Φλέγω.

ΦΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, cortex. Iliad. α. Ἔλαψε Φυλάκῃ τε ϲ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς καρπίμου ῥίζης.

Pro eodem dicitur etiam Φλοῦς, & per contract. φλῆς, unde accuſ. φλῆν, apud Dioſc. l. 3. c. 164. & in Hippiatr. Metaph. dicitur de pelle: ut apud Nic. in Ther. (de ſerpentis exuvio) Εὖτ' αὖ ἀπ' ἠελίοιο ϲὺν φλοὸν ἄψεα βάλλῃ. Ponitur & φλόα, pro φλῆν apud eundem, Alexiph. pro cute, ἧχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυῖα.

Φλοιώδης, ες, ὁ, ἡ, cortici ſimilis, corticis ſpeciem præ ſe ferens: ut φλοιώδης ὕλη, apud Ariſtot. Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parvi momenti eſt. Exponitur &, ἀλαζονικὸν. apud Plut. in lib. πῶς ἂν τις αἰσθοῖτο, &c.

Φλοίζω, decortico, corticem detraho: unde particip. paſſ. φλοισθὲς, decorticatus: apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 3. c. 16.

Φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio ſeu exemptio: apud eundem hiſt. pl. l. 5.

Φλοισικὸς, q. d. decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel aptus: ut φλοισικὴ τέχνη, apud Plat. *Quidam horum themata ſtatuunt*, Φλοΐω.

Φλοιάδιον, ου, τὸ, parvus cortex.

Compoſita.

Ἀλίφλοιος, ου, ὁ, q. d. maricortex, aut ſalicortex: ſpecies arboris, quercus: apud Theophraſt. hiſt. pl. l. 3. c. 9.

Ἀποφλοιόω, ῶ, decortico, corticem detraho. Et metaph. exuo. Epig.

Αὐτόφλοιος, ipſum corticem adhuc habens, nondum à cortice ſejunctus: ut βάκτρον αὐτόφλοιον, apud Theocr. idyll. 26.

Ἄφλοιος, ὁ, ἡ, cortice carens, cortice privatus. Theophr.

Δασύφλοιος, denſum vel hirſutum & aſperum habens corticem, epitheton caſtaneæ. Apud Nic. in Alexiph.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex ineſt. Theophr.

Εὐῤῥάφλοιος, expon. recticortex: ſpecies arboris: apud eundem hiſtor. plant. l. 3.

Λειόφλοιος, levem corticem habens: ut λειόφλοια δένδρα. Baſil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theophr.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ὁμόφλοιος, ſimilem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui craſſo eſt cortice. Dioſc. l. 1. c. 12.

Περίφλοιος, delibratus, decorticatus.

Περιφλοίζω, (q. d. circumdecortico) circumquaque decortico, ſeu in circuitu. Dioſc. l. 1. & Theophr. hiſt. pl. l. 9 c. 5.

Περιφλοισμὸς, (q. d. circumdecorticatio) decorticatio quæ fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ῥηξίφλοιος, corticem habens diſruptum ſeu rimoſum. Baſil.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis ſpeciem gerit. Theopr. hiſt. plant. lib. 1. c. 8.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugoſos habens. Epigr.

Ταυύφλοιος, corticem habens longè protentum, i. longum: ut ταυύφλοιος ἐλεγὸς, apud Theoc. idyll. 26.

Τραχύφλοιος, qui aſpero & ſcabro cortice eſt. Theophr. loco antè citato.

ΦΛΟΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, ſonitus quem aqua edit, præſertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus: ut φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti. ⸗ Etym. dicit eſſe vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, (comp.) multo ſtrepitu reſonans: aut turbulentus: epitheton maris, Iliad. α.

Φλοισμὸς, &c. vide in Φλοιός.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, verbaſcum, herba qua pro ellychniis utuntur. Eadem dicitur & πλόμος, apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 8. cap. 20. Apud Suid. φλῶμος, quæ & φλόμος ἠρεμὶς, ⸗ à φλέγω, quaſi φλόγος.

Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbaſculum. At φλονὶς, herba quæ & ὀνάνις, Dioſc. l. 3. c. 147. Φλοιὶδες autem, ſquamæ, λεπίδες, Heſych.

Φλόξ, vide in Φλέγω
Φλύαρος, &c. in φλέω.
Φλόος in Φλοιός.
Φόβος, &c. in Φέβομαι.

ΦΟΙ'ΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, caſtus. Heſych. & Etymol. ¶ Item ſplendidus, lucidus. Heſych. Sic Sol dicitur φοῖβος. Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus: eſtque Apollinis epithetum: ut Il. α. Ἔκλυε φοῖβος Ἀπόλλων.

Φοιβαῖος, & φοιβήϊος, ου, ὁ ἡ, phœbeus, phœbeius, ad phœbum pertinens: ut Φοίβαιος ἀλάλκης, apud Eurip. in Ione. Fœm. gen. Φοιβηΐς, ίδος, ἡ, phœbea: ut φοιβηΐς δάφνη, in Epigr.

Φοιβητήρια, oracula edo: propriè, Phœbi ſpiritu inſtinctus, ſeu Phœbi numine afflatus. Heſych.

Φοιβήτειρα, ἡ, q. d. editrix oraculorum. Exponitur &, purgatrix, apud eundem.

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica eſt ſeu vaticinatrix, utpote Phœbi numine afflata. Eurip. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflata aut afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφάγων φοιβάζουϲι λαμπὰς ὅπα. Item purgo, abluo: ut apud Callim. hymno in lavacra Palladis, - ἐφοίβασϲε δὲ παρθένος Παλλὰς χαλινηφάγων ἄφθον ἀπὸ ϲωμάτων.

Φοιβαϲικὸς, q. d. vaticinativus: i. vaticinandi vi præditus. Dionyſ. Long. Et fœm. Φοιβαϲική, vates deo plena. Plut.

Φοιβαίνω, vaticinor, Phœbi numine purifico, ſeu luſtro. Item orno & ſplendidum reddo. Heſych. & Etym.

Φοιβάω, ῶ, luſtro, purgo, ſplendidum reddo. Apoll. Arg. 2. πινύϲω δὲ δέρμα γέροντος Παλλὰς φοιβήϲαϲα. Theocr. in encom. Ptol. Χεῖρας Φοιβήϲαϲα μύρῳ, manibus unguento nitidis redditis.

Compoſita ex φοιβάζω.

Ἀναφοιβάζω, repurgo, αὖ καθαίρω. Heſych.

Ἀποφοιβάζω, expurgo, ἔκκαθαίρω.

Διαφοιβάζω, vaticinor: unde præt. paſſ. Ἀμφιφοιβάσθαι, apud Soph. in Ajace.

Προφοιβάζω, ante purifico. Nonn.

ΦΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum ſubſtantivum eſt, interdum adjectivum. ¶ Quum ſubſtantivè accipitur, interdum de palma arbore dicitur: ut Od. ζ. Ἀπόλλωνι παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀϋτεχόμενον ϲύνοπα. Interdum ſic appellatur hujus arboris ramus, teſte Poll. Sæpè ejus fructus hoc nomine intelligitur, palmula: ut apud Herodot. Cujus fructus in palma adhuc florente pendentis involucrum φοίνικα ἐλάτλω vocat Dioſcor. lib. 1. cap. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, ſpicam ferens lolio ſimilem ad palmulæ maturę colorem accedentem: de qua Dioſc. l. 4. c. 43. ¶ Eſt & φοῖνιξ avis quædam: quæ itidem à palmæ cujuſdam natura nomen accepiſſe putatur: de qua Plin. l. 13. c. 4. & Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber ſeu phœniceus color, qualis eſt palmulæ. Quidam exp. ſanguineus. ⸗ ad etymon alludentes, quo Euſt. φοῖνιξ à φόνος dici ſcribit, ſignificante αἷμα, utitur Hom. in hac ſignif. Il. δ. & Eurip. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, inſtrumentum quoddam muſicum à Phœnicibus inventum, de quo Athen. l. 14. ¶ Dicitur ſic & collyrium quoddam τραχώματικὸν, de quo Gal. & Aet. ¶ Φοινὶξ, adjectivum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens. Item, rutilus: ut apud Apoll. Arg. 2. φοινικὶ λόφῳ ἐπιλάμπει πήληξ, rubra criſta.

¶ *Derivata à φοῖνιξ, palma.*

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmens: ut φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Dioſc. l. 5. c. 40.

Φοινίκινος, ſ. οἶνος, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. & 14.

Φοινικίτη νόσος, apud Hippocr. dicitur elephantiaſis; forſan à colore palmæ fructus, ut exiſtimari poſſe dicit Galen. in lex. Hippocrat.

Φοινίκεος, & Ionicè φοινικήϊος: ut φοινικῆϊος οἶνος, qui & φοινίκινος & φοινικήϊοι βίκοι, dolia palmeo vino plena, apud Herodot.

Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, & per contract. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Ariſtot. de col. & meteorol. l. 3. Apud Xen. & alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa, φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et φοινικοῦν ῥάκος, apud Dioſc. l. 3. c. 105.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo, purpuraſco.

Φοινικόεις, ϲντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς: φοινικόεσσα χλαῖνα, Od. ξ. & ἵππα φοινικόεντα, apud Heſiod. in Aſp.

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, veſtis phœnicei coloris ſeu punicei, puniceus amictus. Exponitur etiam, purpurea veſtis, purpureus amictus. *ob coloris affinitatem.* Xen. Pæd. 6. λίθοι δὲ φοινικίδι πᾶσαι ἡ ϲφαλά. Item pro panno puniceo, apud Ariſtoph. in Pluto. Item φοινικίδες pro tapetibus puniceis ſeu purpureis, apud Aeſchin.

Φοινίσσω, f. ξω, puniceo colore inficio aut etiam purpureo.

Φοινήεις, ϲντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς. Iliad. μ. Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεϲϲι πέλωρον.

Compoſita.

Ἐπιφοινικίζω, q. d. ſuperpurpuraſco, in ſuperficie ad colorem purpureum ſeu puniceum vergo. Ariſtot. de col.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myrepſ. exp. ſpatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis involucrum.

Ὑποφοινικίζω, q. d. ſuppunico, ſuppurpuraſco.

Ὑποφοινίσσω, idem: ut ὑποφοινισσόμενα φύλλα, apud Dioſc. l. 3. c. 78. folia in puniceum colorem vergentia.

Pertinentia ad Φοῖνιξ, ſignificans ruborem aut colorem ſanguineum.

Φοινικόφλ, rubefactus: ut Αἵματι φοινικόφλ, ſanguine cruentatus, apud Heſiod. in Aſp.

Φοινίσσω, rubefacio, ſanguine inficio, cruento: unde apud Liban. de Marte, γλῶ τε φοινίσσων & χρωνύων ποτμίους. Et in paſſ. apud Theocr. idyll. 24. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη. Sic Bion in epitaph. Adon. de Venere, Στήθεα δ' ἐκ μενεῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eurip. in Iph. Aul. ὀμμάτων φοινίσσων, exp. rubore ſuffundo.

Φοινιγμός, ὁ, q. d. rubefactio. Peculiariter apud eundem ſic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: ut apud Aegin. l. 3.

Φοίνιξις, idem quod φοινιγμός, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω rubefacio, cruento. Eurip. in Phœn. πῶλοι δ' ἑνὶ Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον πεδόθεν.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ῶ, Ϝ. ήσω, P. ηκα, ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de diſcipulis ad præceptorem aut ad ſcholam diſcendi cauſa ventitantibus: ut apud Ariſtoph. Ἀφ' οὗ σε φοιτᾶν ἐς δόμους ἐξῆλθ' τοὺς μεθηκίων, ad me ventitare, *diſcendi cauſa*. Dicitur etiam φοιτᾶν ἐς διδασκάλου, apud Xen. Pæd. 2. & φοιτᾶν ἐς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. in Camillo. ¶ Item ſimpliciter ventito ad aliquem, eo, venio, accedo. Plat. de rep. l. 1. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους. Et de reb. inanimis: ut apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntij afferebantur. Apud Herodot. l. 1. φοιτᾶν ἐς ὁμιλίην ἀνδράσι, exp. cum viris coire. Sic & apud Plut. in Per. τὰς Περικλεῖ γυναῖκας ἐς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, cum Pericle coëuntes. ¶ Item inſanio, furo: ut refert Euſt. ex veteribus. Apud Soph. in Ajace, φοιτῶν τ' ἀΰδρα μανίαισι νόσοις. Euſtathius ex veterum autoritate tradit φοιτᾶν eſſe factum ἀπὸ τῆς ἀφοιτίας, vel ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipſa actio itandi ſeu ventitandi. Xenoph. Hellen. 1.

Φοιτητής, οῦ, ὁ, q. d. itator, ventitator: peculiariter dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat: diſcipulus.

Φοίτης, ου, ὁ, præco, παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ. Heſych.

Φοῖτος, ου, ὁ, inſania, rabies. Euſt. & ſchol. Soph. in Ajace.

Φοιτὰς, άδος, ἡ, inſana, furioſa. Item vaga. Epigr. l. 3. φοιτὰς ἐμπορίης. Item meretrix.

Φοιταλέος, ὁ, ἡ, inſanus, furioſus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele) Μακρὸς ἐρέσσας φοιταλίᾳ. Dicitur & φοιταλέη, apud Apoll. l. 4. & apud Moſch. idyll. 2.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω, Homer. hymn. in Bacch. Φοιτίζεσκε κατ' ὑλήεντας ἐναύλους.

Compoſita.

Ἀερφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rurſum eo, repeto: ut εἰς ἀρχαῖα ἀναφοίτησιν, apud Herodot.

Ἀνώφοιτος, ὁ, ἡ, ad ſuperna vadens, ſuperna petens. Phil. de mundo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abſcedo, non frequento. Philoſtr. ἀποφοιτᾶν τῶν ἐκκλησιῶν. ¶ Item morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, diſceſſus. Heſych.

Προαποφοιτάω, (*decompoſ.*) præmorior: unde προαποφοίτησις, præmortuus eſt, apud Plut. in conſol. Apoll.

Διαφοιτάω, divagor, pervagor ſeu pervado, i. percrebreſco. Plut. in Fab. τὸ ἔργον λόγου μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. Herodian. l. 7. ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, marivagus, in mari vagus, ſeu per mare.

Εἰσφοιτάω, ſive ἐσφοιτάω, ingredior, intro: aut ſæpè ingredior: Eurip. in Androm.

Ἐκφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plut. & Herodian. Item ventito ad aliquem, audiendi cauſa. Item viſo. Plut. in Dionyſ. Item pervado, peragro: apud Thucyd. Item in mentem venio, apud Damaſc. Item conſuetudinem ſtupri habeo: apud Herodian.

Ἐπιφοίτησις, acceſſus, adventus. Areop. Item ipſa actio ſuperveniendi.

Ἠεροφοίτης, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl. Ἠεροφοίτης, quæ per infernas tenebras ambulat & vagatur. ll. β. & τ.

Ἠμεροφοίτος, interdiu oberrans. Baſil.

Ἠνεμοφοίτος, per aëra vadens, aërius.

Καταφοιτάω, advenio ex aliquo loco deſcendens, deſcendo. Herodot.

Νυκτιφοιτ' ὀνείρατα, nocturna ſomnia. Aeſcyl. in Prometh.

Ὀμόφοιτος, qui ſimul it, comes. Nonn.

Ὀρεσφοίτης, montivagus, qui montes pererrat, & in iis verſatur. Suid. Pro eodem dicitur & ἀρεσιφοίτης. Et fœmin. ἀρεσιφοῖτις, montivaga. Epigr. l. 2.

Ὀρθριοφοίτης, qui matutinus advenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per cœlum gradior, in cœlo verſor Heſych.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Περιφοίτης, qui circumit, qui circumvagatur. Nonn.

Συμφοιτάω, unà ventito. Peculiariter dicitur de ijs, qui unà ventitant in ſcholam, ideoque exp. ſum condiſcipulus. Poll.

Συμφοιτητής, condiſcipulus. Phal. in ep.

Ὑψιφοίτης, altigradus: alta percurrens ſeu pervadens. Exponitur etiam, qui animo eſt elato & ſuperbo. Suid.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, ſquama, *qualis eſt ſerpentis*. Oppian. de ven. l. 3. Ἠρεῦν φολίδεσιν ὁμοίη. Ariſtot. hiſt. an. l. 2. οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Dicitur & φολὶς τῆς χαλκῆς, ſquama æris, apud Hippocr. in lib. de viſu. Etymologus ex λεπὶς ortum eſſe dicit, mutatione facta & tranſpoſitione literarum. ¶ Exponitur &, ποίκιλμα, apud Apoll. ¶ Sic etiam dicuntur parvæ pennæ ſeu plumæ, quoniam ſquamis ſunt ſimiles. Etymol. ¶ At φόλις, εως, ὁ, dicitur obolus, teſte Suid. & Euſtath.

Φόλικες, dictæ fuerunt aſpritudines quædam cutis, quales ſunt ſcabioſorum.

Φολικώδης, exp. ἐφηλώδης, λεπιδώδης. Erot. in lex. Hippocr.

Φολιδωτὸς, ὴ, ὸν, ſquameus, ſquamatus. Ariſtot. de par. an. Apud Athen. lib. 9. φολιδωτὸς θώραξ, ſquameus thorax, ſeu ſquamea lorica.

Φολκὸς. vide in comp ex Ἕλκω. Φόνος, &c. in Φείνω.

ΦΟ'ΞΙΝΟΣ, piſcis quidam, apud Ariſtot. an. l. 6.

ΦΟΞΟ'Σ, ῆ, ὸν, cujus caput eſt acutum & veluti turbinatum. Iliad. β. de Therſite, Φοξὸς ἦλθ' κεφαλήν. Dicitur quaſi Φαοξὸς, ut ſit ὁ φαῶς τὰ φάη ὀξὺς ὁρῶν, inquit Athen. lib. 11. Etymologus tamen φοξὸν hominem denominari ſcribit ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τῆς φωτὸς, τυπτόντων φοξῶν, ἀξυμμέτρων.

Φοξότης, ητος, ἡ, eſſe φοξὸν, πάθος τῆς φοξῆς. Euſt. Il. β.

Φοιὰ, &c. vide in Φέρω. Φορβὴ, &c. in Φέρβω.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Iliad. σ. Τοῖσιν δ' ἐν μέσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἵμερόεν κιθάριζε. Scribit Euſtath. vicem deductæ eſſe nanc vocem παρὰ τὸ φερόμιον, quod per ſyncopen dicitur pro φερόμιον. Etymol. autem dici tradit παρὰ τὸ φορμηδὸν τῆς ὕλης, quaſi φερόμιγξ. Primo enim loco ſolitum fuiſſe Apollinem citharam pulſare, deinde Muſarum cantum ſeu carmina fuiſſe ſubſecuta.

Φορμίζω, citharam pulſo, cithara ludo. Od. α.

Φορμικτὴς, ſeu φορμιγκτὴς, citharœdus. Epigr.

Compoſita.

Ἀρχιφόρμιγξ, ὁ, ἡ, dominans citharæ, poteſtatem habens in citharam: ut ὠναξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Ode 2.

Δισφόρμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Eurip. in Iph. Taur. δυσφόρμιγκτα ἄεθλα, exp. luctuoſam calamitatem: quaſi quæ lamentabili & inſuavi citharæ ſono ſit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, ſeu ἐϋφόρμιγξ, pulchram citharam habens. Et ſubſtantivè, pulchra cithara. Epigr.

ΦΟΡΜΟ'Σ, ῦ, ὁ, ſporta, corbis, calathus: nexus vitilium: ſeu plegma ex junco, ſparto & id genus aliis. Heſiod. in Erg. Οἵσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε ῥηήσουσιν. Interdum ſic dicitur teges, ſeu ſtorea: ut apud Ariſtoph. rhet. 2. & Polyb. ¶ Pollux tradit eſſe τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀκροδρύων, quod dictum ſit & λάγκος. ¶ Dicitur eſſe & menſura quædam frumenti, apud Lyſ. Deducitur à Φέρω, teſte Euſt. & Etym.

Φορμηδὸν, in modum ſportæ ſeu corbis: vel, in modum tegetis ſeu ſtoreæ. Thucyd. l. 2.

Φορμίον, (ſeu φέρμιον) τὸ, item φόρμισκος & φορμίσκιον, item φορμὶς, ίδος, ἡ, ſportula vel corbula. Item tegeticula, parua ſtorea: priora duo apud Etym. & Heſych. poſtremum apud Ariſtoph. in Veſp. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5.

Φόρος, &c. in Φέρω.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, dictum quaſi φέρτος, παρὰ τὸ φέρειν. Propriè de navis onere dici traditur: unde & Heſiod. in Erg. jubet νῆα ἁλὸς ἅλαδε ἐλκέμεν, ἐν δὲ φόρτον Ἀέρμον ἐντύνασθαι. Sic apud Plutarch. in Lyc. φόρτος ἐμπορικός. Dicitur tamen de quovis onere: & metaphoricè de re moleſta & odioſa. Item apud Ariſtoph. in Plut. ſic nominatur importuna moleſtaque irriſio: Ἐπὶ τῷ τὸν φόρτον ἐκφῦσαι μ' αὖ.

Φόρταξ, ακος, ὁ, bajulus. Poll.

Φορτίον, τὸ, onus, ſarcina: propriè, quæ navi imponitur. Heſiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, exp. merces: ut apud Ariſtoph. in

Vesp. Metaphoricè apud Demosth. in orat. ad Philippi epist. μᾶζον φορτίον, ἢ καθ' αὑτὸν, ἀράμμον.

Φορτικὸς, onerarius: ut φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph. gravis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Anth. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: ut κωμῳδία φορτικὴ, apud Aristoph. Item fastuosus, arrogans, insolens. Demosth. in Timocr. ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item arroganter, insolenter. Plut. & Synes.

Φορτικότης, q. d. odiositas & tædiositas: Item arrogantia. Aristot. rhet. 2.

Φορτικίομαι, idem quod σκώπτω.

Φορτὶς νῆυς, oneraria navis. Od. ε.

Φορτίζω, onero. Lucæ 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζοις, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo: ut *asportem*. Ἀναφορτίζομαι dicitur onus, quod in humeros tollitur asportandum: unde ἀναπεφορτίσθαι is dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, estque ab eo asportatus velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀπαφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto: *mercium*, i. ex pretio rerum venditarum alias merces emo, & mecum in patriam reporto. Demosth.

Ἀποφορτίζομαι, onus abjicio, ex- excutio, exonero. Hesych. Item excutio velut- Synes. ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀπληστίαν

Φθόρτος ναῦς, navis cum ipso onere & mercib. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ.

Βαρύφορτος, cujus onus est grave, onerosus: vel valde onerosus & ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι idem cum ἀποφορτίζομαι.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Ioseph. Ἐπιφορτίζομαι, idem. Greg. & metaphor. molestiam exhibeo seu negotium. schol. Aristoph. Item in humeros tollo, gesto.

Καταφορτικὸς, onerosus, vehemens. Hesych.

Μυριοφορτος, cujus onus est infinitum. In Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. navis oneraria: q. d. infinita vehens onera.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Poll. Exponitur &, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολύφορτος, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: ut πολύφορτος ἀπήνη, apud Mosch. idyll. 2. & Theocr. idyll. 19.

ΦΟΡΥ'Ω, & φορύω, item φορέω, pinso, subigo. Item misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item fœdo, polluo. Od. σ. Φορύξας ἄμμιν πολλῷ.

Φορυώμαι, misceor, turbor, &c. Odyss. χ. Σῖτός τε κρειά τ' ὀπτὰ φορυώατο, inquinabantur.

Φορυτὸς, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. & Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur &, congestitia & confusa materia, congeries, colluvio. Item funis ex congestis stramentis & utilibus ad συλλήμματα. Aristoph. in Acharn.

Φύρω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ ἡ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. υ.

Ἀναφορύσσω, subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippocr. γυναικ. l. 1. & 2.

Ἀφόρυκτος, impollutus, non inquinatus. Epigr. l. 1.

Φόως, vide Φάος in Φάω, luceo.

Φρήγματα, &c. in Φρήσσω.

ΦΡΑ'ΖΩ, (F. σω, P. κα, Aor. 2. ἔφραδον præt. med. πέφραδα) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ. ὄφρ' ἐχέφρον ἀφικόμεθ' ὄν φράσε Κίρκη. Od. τ. ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσεὺς πέφραδ' ὅπως τελέεσθαι. Demosth. Olynth. 1. Φρασάτω τὸν ἐμοὶ τὸν καλὸν ἔτ' αὐτὸν ἔχειν. Exponitur etiam, jubeo: ut apud Thucyd. l. 6. ὁ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράζας ὅπλα ὑπολαβεῖν. Sic apud Plutarch. μάκρὰ χαίρειν φράσας τοῖς σὺν βυλῇ ναυσὶ δυθεῖσι, valere jubens. Item indico, nuntio. Lys. ἡ δὲ ἱερόπαινα ἐγείρασά με φράζει ὅτ. σὺδὸν ἴσι. Deducit Eustath. à φάω, dico: unde primò fiat φάζω, & epenthesi literæ ρ, φράζω.

Φράζομαι, dicor: unde particip. πεφραδμένος, pro πεφασμένος, dictus. Item in animo verso, consilium ineo: item delibero, statuo: seu perpendo, cogito. Item animadverto, deprehendo. Il. σ. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι. Od. ν. φράζεσθε μνηστῆρσιν ὄλεθρον, consilium agitare internecione procorum. Il. ψ. Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσατ' ἵππους, animadvertit.

Φράσμων, seu φραδμων, consultus, circumspectus, solers. Interdum &, peritus. Iliad. π. (Hesiod. in Erg.

Φραδμοσύνη, consilium, prudentia. Item scientia, peritia. He-

Φράσις, εως, ἡ loquutio, phrasis. Item genus loquendi: apud Eust.

Φρασῆς, ῆος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xen. Pæd. 5. & Plut. Item φρασῆες, dentes septennij in pueris. schol. Aristoph.

Φρασικὸς, vir loquendi valens Diog. Laert.

Φρασὺς idem quod φράσιος. Item consideratio, consilium. Hesyc.

Φραδὴ, ἡ, prudentia: apud eundem. Φραδὴς, έος, ὁ ἡ, consultus, prudens. Il. ω. Φραδέος νοὸς ἔργα τέτυκται.

Φραδῶς, prudenter. Item disertè, aperté. Hesych.

Φραδεύω, dico Hesych. Φραδάω, interpretor enuntio. Idem.

Πεφραδὼ, idem quod φράζω: ex cujus præt. med. formatum est, sicut πεπάτηκα, ex πέπαται, teste Eust. Il. π. Καὶ πιὰ τοι παῖς Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. Sic & apud Hesiod. ἐπέφραδε πομφάς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνθαφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀνύφρασις, figura Gram. qua bellum dicitur, quòd minimè sit bellum, &c.

Ἀποφρὰς, άδος, ὁ, ἡ, unde ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies: quasi μὴ οἵας τε ἔστιν φράζεσθαι, Luc. in Pseudom. Plut. in Cam. ¶ Item ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel scelerstæ, per quas capitis supplicio afficiendi, & piacula educuntur: apud eundem in lib. πῶς δεῖ πολυπραγμονεῖν. ¶ Item ἀποφρὰς ἀνθρωπος, sceleratus homo & nefandus. apud Synes.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edisserо, describo, commemorando singula, & ob oculos ponendo.

Ἔκφρασις, enarratio, descriptio quasi ob oculos ponens id quod narretur. Aphthon.

Ἐκφρασικὸς, eloquendi facultate præditus & describendi. Τὸ ἐκφρασικὸν, vis exprimendi, conceptus mentis. Laert.

Ἀνέκφραστος, (*decom.*) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: ut ἐπέφραδε ὑμῖν, indixit honores, apud Hesiod. quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito, comminiscor. Od. ο. & apud Herodot.

Ἐπιφραδέως, consultè, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (*decomp.*) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid in vitam humanam, μυρίαι βροτοῖσι κῆρες παρεπίφρασσι δρυμὸς, Καὶ πήμασ' ἕτοι.

Καταφράζομαι, confidero, perpendo, animadverto. Hesiod. in Erg. ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε νῦ αὐτοὶ τῶν δὲ δίκλω.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus, seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. lib. 2. Item in aliam orationem (alius linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι, postea confidero, & in animo verso. Il. α.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam, apud Plutarch. in lib. utrum Athenienſ. &c. Item interpretatio.

Μεταφρασικὸς, qui metaphrasi utitur, interpres. Μεταφρασικὸς, qui habet metaphrasin seu metaphraseos formam.

Παραφράζω, q. d. loquor juxta: i. loquor juxta ea, quæ alius dixit & velut orationis ejus vestigiis insistendo: eodem sermone utens aliquid latiùs & explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio, qua aliquis sermone eodem utens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστὴς, qui utitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus verbis explico id, quod uno aut paucioribus est dictum. Dionys. Halic. ¶ Item consideo, perpendo. Nic. in Ther. Ἔγχος δὲ σὺ σίνεο περιφράζεο φάλαγγος.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua utimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc.

Περιφραδέως, scitè, peritè: seu ritè. Od. ξ.

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: unde προπεφραδμένος, prædictus, pronuntiatus; ut προπεφραδμένα ἄεθλα. Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι, simul consulto, simul delibero. Item mecum reputo. Il. α. συμφράσατο βυλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Συμφράδμων, ονος, ὁ ἡ, qui unà consilia agitat, consiliarius. Il. 6. Exponitur &, unanimis, concors.

Ὑποφράζομαι, animadverto, vel subanimadverto: unde ὑποφραδὴς, apud Apoll. Rhod.

Composita sine præpositione.

Ἀμφραδὴς, έος, ὁ ἡ, valde manifestus: ut σῆμα ἀμφραδὲς, Il. ψ.

Ἀμφραδέως, valde apertè, admodum evidenter. Theocrit idyll. 26.

Ἄφρασμων, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ ἡ, inconsultus, inconsideratus, imprudens Hesych.

Ἄφραδὴς, έος, ὁ ἡ, idem: Od. β. Ἀφραδέως, inconsultè, inconsideratè, imprudenter, stultè. Il. ψ.

Ἀφραδία, & Ionicè ἀφραδίη, inconsiderantia, imprudentia, inscitia, temeritas. Interdum cum genit. ut Iliad. β. ἀφραδίη πολέμοιο, imperitia belli.

Ἄφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Iliad. ι.

Ἄφρας, ᾶδος, ὁ ἡ, non dictus, vel non dicendus: Suid. Item qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. Item incogitatus, improvisus, inexpectatus: ut ἄφρας κῆλις, Eurip. in Hippol.

& ἄφρασον ὄλεθρον. Apoll. Arg. 2. Apud Nicand. ἄφρασι μέλουσι, exp. ἀνοήτως, dementer.

Ἄφρασις, ex improviso, præter expectationem: Item inconsideratè, apud Sophocl.

Ἄφρασος, ὁ, ἡ, idem quod ἄφραδής. Suid.

Ἀφράζω, desipio. Hippocr.

Δολοφραδής, doli cogitator: dolos animo versans. Hom. hymn. 1. in Merc. Ὦ πέπον ἦ ῥα πολυπρόπου δολοφραδὲς.

Δύσφρατος, ὁ, ἡ, ὁ κῆ ἡ, qui vix explicari potest.

Εὔφρατος, explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Aristot. rhet. 3. Item pro εὔγνωστος & certus: Dionys. de sit. orbis.

Εὐφραδής, clarus, manifestus. Hesych. Item benè disserens, disertus.

Εὐφραδῶς, eleganter, prudenter, item decenter, ornatè. Od. τ. Item claré.

Εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi.

Θεοφράδμων, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Mos. l. 3.

Θεοφραδής, à Deo pronuntiatus: ut θεοφραδὴς μῦθος, apud Non.

Θεοφραδία, consilium divinum, oraculum divinum. Hesych.

Κακοφραδής, mala cogitans & machinans. Il. ψ.

Κακοφραδία, malum consilium. Nicand.

Ὁμοφράδμων, qui unà cum alio consultat, consilij particeps. Item unanimis, concors. Plat. in ep.

Ὁμοφραδής, idem. Nonn.

Πολυφράσμων, seu πολυφράδμων, valde consultus, valde consideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πολυφραδής, idem. Simonid. in Iamb. de mul.

Σκινδαλαμοφρασής, ής, ὁ, qui de assulis loquitur seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens.

ΦΡΑΣΣΩ, sive φράττω, F. ξω, P. χα, sepio, munio. Herodian. πάσσει δὲ φράζαντες τὴν τάχρ τὴν πόλιν. Idem παντοῖα φράσσοντες αὐτὸς, armatura muniti. ¶ Item obstruo, obturo: ut Heb. c. 11. ἔφραξαν στόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenso, constipo: apud Hom. Il. ν. φράζεσθε δὲ θυμῷ.

Φράσσομαι seu φράττομαι, sepior, munior, obstruor, obturor: unde partic. πεφραγμένος, (sine adjectione) munitus & instructus ad bellum. Et φραχθεὶς, munitus. Iliad. ε. Φραχθέντες σάκεσι χαλκηρέσιν.

Φράγμα, τὸ, sepimentum, septum, sepes. Exponitur etiam, materia, vallum: Item munimentum: ut in Epigr. cornua cervi dicuntur φράγματα μετώπων. Apud Athen. l. 4. λάθρᾳ κῆ μηχαναῖς χαθέντων τῶν φραγμάτων, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis.

Φραγμὸς, ὅ, ὁ, idem quod φράγμα, sepes: apud Plut. in Per. & sæpè in novo Test. ¶ Ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo atque acies, ut scribit Paul. Agin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens: vel sepimentis idoneus: vel qui circa sepes nascitur: apud Dioscor. l. 1. c. 121.

Φρακτὸς, ὴ, ὸ, septus, munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur φαρκτὸς, Etym.

Φρακτικὸς, idem quod κατάφρακτος, de quo in κατάφράσσω.

Φράκτης, ου, ὁ, sepes.

Φράγνυμι, idem quod φράσσω: unde apud Suid. τῶν νέων τὰς ἀπορρωγάτους τοῖς ὤσμοις φραγνύντες.

Σφραγὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφράσσω, aperio & explico quod septo clausum erat. Hesych.

Ἀνταφράσσω & ἀντιφράττω, q. d. contrà obstruo, oppono aliquid quod obstruat & obturet. Exponitur & simpliciter, obstruo: apud Alexand. Aphr. σκολόπι ἢ σκολιὰν ἀντιφράττειν τῷ γλαῦκι αὐτῆ.

Ἀντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contra, oppositio alicujus quod obstruat. Exponitur etiam, interpositus: ut ἔκλειψις τῆς σκολιᾶς, dicitur fieri δι' αὐτιφράξιν ὑπὸ γῆς, apud Aristot. post. anal. l. 1. c. 7.

Ἀποφράσσω seu ἀποφράττω, obstruo, obturo, intersepio: ut ἀποφράττειν τὸ χόμμι, apud Basil.

Ἀποφράγνυμι seu ἀποφραγνύω, idem. Item communio veluti septo: qua in signif. passivum etiam legitur apud Soph. in Antig. καὶ ποφράγνυσιν Κύκλῳ τὸ πεζὸν μέγα.

Διαφράσσω sive διαφράττω, intersepio, septo interjecto separo & discludo. Herodian. l. 2.

Διάφραγμα, q. d. intersepimentum: quod intersepit, seu intersepiendo discludit. Thuc. 1. Poll. l. 2.

Διαφράγνυμι & διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo. Plutarch. in Cam.

Ἀδιάφρακτος, (*decom.*) non interseptus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 8.

Ἀδιαφράκτως, nullo interjecto sepimento, nullo discludente septo: apud eundem, hist. pl. l. 6. c. 5.

Ἐκφράττω, idem quod ἀποφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo. Dioscor. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos, apud Gal.

Ἐμφράσσω vel ἐμφράττω, obstruo, obturo. Athen. l. 5. Item intersepio: ut ἐμφράττειν τὸ χυμὸν, Gal. Item infercio. Aeschin. τῆς ὀπῆς ἐνέφραξας τὰς κῆ τῷ ἡμιεδίμνῳ.

Ἔμφραγμα, & ἐμφραγμὸς, obturamentum, septum, obex.

Ἔμφραξις, obturatio, obstructio: peculiariter, obstructio aurium: seu morbus aurium obstructarum. Hesych.

Ἔμφρακτος, obstructus, obturatus, septus, munitus. Ἐμφρακτικὸς, obstruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obstruo, obturo. Basil.

Ἐπίφραγμα, obturamentum. Hesych.

Καταφράσσω, seu κατάφράττω, munio. Et specialiter, armis munio. Καταφράττομαι, munior: unde ἵπποι καταπεφραγμένοι, apud Plutarch. in Alexand.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum.

Καταφρακτος, circumquaque armis munitus: cataphractus: ut καταφρακτοι ἱππεῖς, apud Herodian. l. 8. qui & absolutè καταφρακτοι dicuntur apud eundem l. 4. Livio, equites loricati.

Καταφρακτος νοῦς, navis quæ tecta est & constrata, ut magis sit munita. Polyb. Sic καταφρακτοι πλοῖα, apud Thuc. l. 1.

Ἀκαταφρακτος, (*decomp.*) qui non est καταφρακτος: ut ἀκατάφρακτος ἱππεύς, in lib. de vocab. milit.

Παραφράσσω, seu παραφράττω, obsepio, obstruo. Herodia. l. 4. & 8.

Παράφραγμα, sepimentum munimento alicui additum seu circundatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω, seu περιφράττω, circumsepio, circumvallo.

Περίφραγμα, septum quo aliquid circundatur. Poll. l. 1.

Περιφραγμὸς, idem.

Περίφρακτος, circummunitus, circumseptus.

Συμφράσσω, (*decomp.*) una circumsepio, unà circummunio.

Προφράσσω, seu προφράττω, ante sepio, vel munio, i. ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, septum alicui loco prætentum. Aristot. Item locus ante scenam. Hesych. Et generaliter, propugnaculum, tutamen. Polyb.

Συμφράσσω, consepio, communio.

Composita ex φρακτὸς, sine præpositione.

Ἄφρακτος, ὁ, ἡ, non septus, non munitus: ut ἄφρακτοι οἰκήσεις, & ἄφρακτον στρατόπεδον, apud Thuc. Et cum genit. ἄφρακτος φίλων, apud Soph. Apud Eurip. in Hippol. ἄφρακτος ὅρκοις, exp. non obstrictus juramentis. Item ἄφρακτος, non obstructus.

Δρύφρακτος, vel δρύφακτος, tabulatum, sepes, cancelli. Peculiariter sic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat. Poll. & Hesych. quasi δρύφρακτοι, seu δρύφρακτα, παρὰ τὸ τῆς δρυσὶ φράσσεσθαι, τυτέστι ξύλοις.

Decompos. Ἀδρύφακτος, δρυφάκτοις & cancellis non munitus. Item judicio carens: quoniam judicij locus Athenis δρυφάκτοις sepiebatur. Hesych.

Καταδρυφάσσω, (pro καταδρυφράσσω) δρυσὶν καταφράσσω. Et generaliter, munio.

Ναύφρακτος, navibus septus, navibus armatus & munitus: ut ναύφρακτον στρατόμεδον, apud Eurip. in Iph. Aul. Accipitur & pro ναύφρακτος στρατὸς, apud Aristoph.

Ξυλόφρακτος, lignis septus seu circumseptus.

Φρασὶς, Φρασικὸς, vide in Φράζω.

ΦΡΑΤΡΙΑ, seu φατρία, ας, ἡ, curia. Φρατρίαι, dicuntur conventus quidam hominum aut conventicula, quasi pagi, propria fibi sacra peculiaria quæ communiter habentium, teste Bud. apud Aristot. in polit. Athenis sic dicta fuit tertia tribus pars, quum populus in quatuor duntaxat tribus divisus erat, ut tradit Poll. l. 8. Isocr. orat. de Pace, τὰς δὲ φρατρίας κῆ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικὰ. Sic & apud Aeschinum in orat. de malè gesta leg. Idem Bud. τὴν φρατρίαν dictam scribit ἀπὸ τοῦ φρέατος, à puteo, quòd qui erant ejusdem φρατρίας, communi puteo uterentur. Orus verò φατρίαν apud Etymol. nominari vult quasi πατρίαν à πατὴρ, mutato π in φ.

Φράτριος, curialis, ad curiam pertinens: ut φράτριος αἶξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem curiæ erant. Pol. Φράτριον, τὸ, sive φάτριον, locus in quem conveniunt curiales. Eust.

Φρατριακὸς, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατριάζω, sive φρατρίζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ: prius apud Demosth. in Makart. posterius apud Ael. Dionys.

Φρατριαστὴς, οῦ, ὁ, curialis, qui est in ejusdem curiæ consortio.

Φράτης, pro eodem. Atticorum proprium, teste Eustath.

Φράτωρ, idem. Exponitur etiam, tribulis, contribulis. Aristot. polit. l. 2. & Demosth.

Φρατρεία, idem quod φρατρία: apud Suid.

Φρήτρη, Ionicum pro ijsdem. Il. β.

Ἀφρήτωρ, (*comp.*) qui in nullius curiæ consortio est, seu sodalitio: vel, qui ab omni societate cum hominibus abhorret, ibid.

ΦΡΕΑΡ, & poëticè φρεῖαρ, ατος, τὸ, puteus. Luc. in Demon. ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, κῆ δήξας αὐτῷ τὴν ὦ τῇ ὕδατι σκιάν. Il. φ. Καὶ πᾶσιν κελεύων κῆ φρέασι μάχεσθαι νάεσιν. ¶ Impropriè apud Athen. lib. 5. & 11. sic vocatur prægrande poculum.

Φρεατικὸς, putealis, puteanus: ut φρεατικὸν ὕδωρ, apud Plut. de primo frig. & Athen.

Φρεατὶς

Φρεατώδης, ες, ὁ ἡ ἡ, in putei modum profundus.
Φρεάτιον, τὸ, puteolus, parvus puteus. Item profunda fossa. Suid. in qua figuli legitur & Φρεατία, apud Xen.
Φρεατικὸς, ἡ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ΦΡΕΩ, ῶ, & Φρέμι, F. ἤσω, emitto. ✓ factum ex ΦΕΩ & ἔω (mitto) syncopen passis, & ϖ in Φ mutato. Quidam tamen à Φέρω transpositis literis deducunt.

Composita.

Εἰσφρέω, (itidem dictum pro εἰσφέρω, secundùm quosdam) & εἴσφρημι, intus admitto, recipio intus. Aristoph. in Vesp. Ὡς ἰδιώτικ' ἀεὶ λέγουσιν, ὅταν εἰσφρήσωμεν, quum cœperint causas dicere, neminem admittemus. Demosth. in Leptin. εἰσφέρειν τὸ στράτευμα. Exponitur etiam, devoro, apud Aristot. in lib. de auditu mirab. quum inquit, τὰς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας καταθέοντες ἐπίπλεον, ὅταν πλῆθος ἐσφρήσωσιν αὐτῶν, πάλιν ἐξέμειν. Εἰσφρέομαι, idem: apud Eurip. in Troad. & Dem. in orat. περὶ τοῦ χορηγήσαι, &c.

Ἐπιφρέω (decom.) insuper intrò fero: Eurip. in El. Λίκτεσσι ἐπισφρήκει. Et neutr. superintro. Suid.

Ἐκφρέω, & ἔκφρημι, emitto foràs. Aristoph. σὺν σκάφησιν; Item effero. Luc. in Lex. ph. ἐξέφρησεν ἐμαυτόν.

ΦΡΗΝ, ενὸς, ἡ, mens, idem quod νοῦς, & λῆνοια. Il. κ. ἐπεὶ Διὸς ἠρᾶσατο φρεσὶ. Sæpè usurpatur plur. pro sing. ut passim apud Homer. σὺ δ' ἐπὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι & ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσὶν, quod à Virg. dicitur, *tu condita mente teneto.* In soluta oratione φρένες sæpè significat prudentiam: unde apud Herodian. φρένας ἔχειν, & apud Plut. in apopht. Lacon. ἔξω φρενῶν καθῆσθαι, vel ἐξυμβλῶσθαι, mente captus. Sæpè etiam conjungitur cum νοῦς: ut apud Aristoph. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας. sic & apud Dem. pro cor. ¶ Item φρένες præcordia, *tanquam mentis sedes*: apud Aristot. de part. an. l. 3. c. 10. Sic & Od. ι. Οὐτάμενος περὶ φρένας ἠνορέῃφι, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν.

Φρενόθεν, à mente. Soph. in Ajace.

Φρενόω, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio ut quis sapiat: interdum &, castigo. Aeschyl. in Prom. Πολλῷ γ' ἀμείνων τὰς πάλας φρενοῖ, ἔφυς Ἡφαίστου. Sic & apud Xen. apomn. l. 2.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Item efferor, animor. Maccab. l. 1. πεφρενωμένος ταῖς μυελαίαις τῆς πέτρας, ἔφυς Ἡφαίστου. Sic & apud Xen. apomn. l. 2.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Item efferor, animor. Maccab. l. 1. πεφρενωμένος ταῖς μυελαίαις τῆς πέτρας, ἔφυς Ἡφαίστου.

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. Hesych. Φρενωτήριον, idem: apud eundem. Item quod ad παραφυσιν aptum est & accommodatum.

Φρενικὸς, ad mentem pertinens. Item qui diaphragmatis est, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) spectans: ut Φρενικαὶ φλέβες.

Φρενῖτις, ἰδος, ἡ, mentis delirium: inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam & mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg. de hom.

Φρενιτικὸς, qui laborat phrenesi, phreneticus. Gal. Apud Hippocr. Φρενιτικοὶ, interdum omnes vocantur, quibus mens oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur.

Φρενιτάω, & Φρενιτίζω, sum phreneticus; phrenetide laboro: illo utitur Alex. Aphr. in probl. hoc Gal. & Paul. Aegin.

Φρενίτασις, idem quod Φρενῖτις.

Φρονέω, ῶ, (dictum quasi φρενέω) mente & ratione præditus sum; mentis sum compos, sapio. Isocr. ad Phil. Λαβὲ τὸ γῆρας ἐξέστηκε τῆ φρονῆν. Il. χ. Πρὸς δὲ μετ' ἀμφίλυκον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον, adhuc mentis compotem. Il. ψ. ἀλλὰ φίλῳ φρονέων, πεφυλαγμένος ἔσσο, si sapis. Item delibero, cogito, in animo habeo. Od. τ. Ὡς ἀρὰ οἱ φρονέοντι δολοφρονέοντι ἔοικε. Il. ε. φρόνεον ἡ μάλιστα Ἀχαιοὺς ἀφέμεναι κοίλης ἐκ νηυσὶν ἀρούρης, in animo habebant: vel etiam, sperabant, ut scholiastes exponit. Item sentio. Soph. in Ajace, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἡδὺς ὁ βίος. Alia sentiendi significatione apud Aristot. de mundo, ἔστω χρὴ καὶ τὰ σύμπαντα φρονεῖν. ¶ Κακῶς φρονεῖν, malè animatum esse, malè velle. Il. χ. & Od. ν. pro quo dicitur & ὀλοὰ φρονεῖν. Il. π. & κακῶς φρονεῖν. Od. σ. ¶ Ἀγαθὰ & εὖ φρονεῖν, benevolo animo esse, benè cupere: Eurip. & Soph. ¶ Φρονῶ τὰ σὰ, faveo tibi: vel sto à tuis partibus. Sic apud Dem. in orat. ὑπὲρ τῶν συμμαχίδων, Θηβαίων τὰ σὰ φρονούντων, ἀνάγκη τὰς τούτων ἐχθρὰς τοῖς Ἕλλησιν φρονεῖν. ¶ Φρονεῖ μέγα, sum animo elato. Isocr. in Evagor. μέγα φρονεῖν ἐπὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ τύχου γιγνομένοις ἀγαθοῖς. Sic & apud Dem. & Xen. Huic opponitur μικρὰ φρονῶ, sum animo demisso, submissè me gero, apud Soph. ¶ Item φρονῶ, sapio, resipio, oleo: quæ significatio frequens est in sacr. lit. ut Φρονεῖν τὰ τοῦ θεοῦ, apud Matth. & Marc. & τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν, in ep. ad Rom. c. 8. ¶ Item animum adjungo, animum intendo. Od. φ. Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρα φρονέοντες,

Φρόνημα, τὸ, cogitatio, cogitatum. Item sensus: ut φρόνημα τῆς σαρκὸς, in ep. ad Rom. 8. ¶ Item animus elatus, seu elatio animi & fiducia: cui opponitur ταπείνωσις. interdum &, cogitatio quæ ab elato animo proficiscitur. Thucyd. l. 12. Xen. Pæd. 5. & Plut. Interdum in malam partem, insolentia, superbia, fastus: ut apud Greg. orat. in Basil.

Φρονημάτιας, ου, ὁ, qui est elato animo, vir excelsi animi. Aristot. polit. 5. Φρονηματώδης, pro eodem.

Φρονηματίζομαι, animos tollo, majores spiritus duco: vel magnificè de me sentio. Polyb. & Diodor.

Φρονημάτισμὸς, ipsa actio efferendi se, & animos tollendi: animi elatio: apud Suid.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia. Item intelligentia. Aristot. rhet. 1. Isocrat. ad Demon. &c. Accipitur & pro scientia, apud Plat.

Φρόνις, idem quod Φρόνησις: ex quo & per syncopen factum quidam putârunt. Od. γ.

Φρόνιμος, ὁ ἡ ἡ, prudens vel sapiens: qui quid differat ἀπὸ τοῦ λεγομένου σοφοῦ, docet Aristot. eth. 6 Plat. de leg. Φρόνιμος περὶ σωτηρίας. Item peritus: ut apud Xen. in apol. Socr. Φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ.

Φρονίμως, prudenter, vel sapienter.

Φρόνησις, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ ἡ ἡ, animo leni præditus, cujus φρὴν est ἀγανὴ, i. mitis & mansueta: vel ἀγανὰ φρονῶν, lenia & mitia cogitans. Iliad. υ.

Ἀγανοφροσύνη, ἡ, lenitas, mansuetudo, comitas. Il. ω.

Ἀεσίφρων, q. d. ventosa mente præditus: levis, inconstans: Item temerarius, stultus. Il. υ. Hesiod. in Erg.

Ἀεσιφροσύνη, levitas, stultitia. Od. ο.

Αἰδόφρων, verecundam mentem habens, verecundus. Eur. in Alc.

Ἀκασόφρων, prudens, σώφρων. Hesych.

Ἀλλοφρονέω, aliud in animo habeo, mentem non attendo ad id, quod cerno. Od. κ. Item mente sum alienata, insanio. Il. ψ.

Ἀναφρονέω, rursum sapio, resipisco. Basil.

Ἀνόφρων, contraria sentiens. Hesych.

Ἀσέφρων, cui est mala mens, malè animatus Hesych.

Ἀσίφρων, qui mente est integra, minimeque læsa, integer mentis. Eurip. in Iphig. Aul. Plat. polit. 7.

Ἀταλόφρων, seu ἀβλαφρων, tenera sapiens seu cogitans, tener. Il. ζ.

Ἄφρων, amens, demens, insipiens. Theogn. Ἄφρων ὁ αὐδρὸς, ὁμοῦ ὁ σώφρων, οἷον, οἷόν δὴ Πινεθ' ὑπὲρ τὸ μέτρον κἤφρον ἔθηκε νόον.

Ἀφρόνως, stultè, amenter, insipienter. Soph.

Ἀφροσύνη, amentia, dementia. Solon. Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς πολὺ μείζονα δίδωσι· συντυχίαν ἀγαθὴν ἕκλυσιν ἀφροσύνης.

Ἀφραίνω, amenter seu dementer me gero, amens sum. Il. β. & ι.

Ἀφρονέω, idem. Phocyl.

Ὑπαφρονέστερος, (dec.) aliquantùm imprudentior. Herodot.

Βαθυφρων, q. d. cui mens est profunda, i. cujus mens in profundis cogitationibus versatur: vel qui profundas cogitationes mente agitat, valde prudens.

Βαρυφρων, q. d. cui mens est gravis, & curis onusta: qui mente graviter est affectus.

Βαρυφροσύνη, ἡ, status mentis graviter affectæ, & curis ac molestiis velut gravatæ.

Βαρυφρονέω, graviter mente sum affectus.

Βλαψίφρων, cui mens læsa est, stolidus.

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Hesych.

Δαίφρων, bellicosus. Il. ε. Od. γ. & ο. δαΐα (i. πολεμικὰ) φρονῶν; vel prudens: ut sit qui δέδαε φρεσὶ: vel ὁ δεδαημένῳ φρονεῖν, à δάω, disco: vel etiam à δάω, divido, ut sit cui δάσσατο φρὴν τὰ φρεσὶ μερμηρίζων. (cebris Pind.

Δαμασίφρων χρυσὸς, aurum domans animum humanum suis illeΔηλίφρων, & Doricè δαλίφρων, cui mens oblæsa est, stolidus: ut δαλίφρονες ἀπάλιπες, apud Naumach.

Διχόφρων, qui mente est dissidente & discordi.

Διχοφροσύνη, discordia. Item inimicitiæ, seditio.

Δολιόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus: ut δολιόφρων Κύπρις, Eurip. in Iph. Aul.

Δολοφρονέω, dolum seu dolos cogito, fraudes meditor. Hom. Il. ξ.

Δολοφροσύνη doli meditatio vel do us. fraudes. Il. τ.

Δύσφρων, cui mens malè se habet, anxius, tristis. Item tristitiam afferens: ut δύσφρονα ἔεδλα, apud Eurip. in Androm.

Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, solicitudo. Hesiod. in Theogn.

Ἔκφρων, qui est extra mentem, amens.

Ἐκφρόνως, amenter: utrumque apud Suid. (est. Phal.

Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est, qui mente captus non

Ἔμφρων, mentis compos. Soph. Plat. in Tim. Item prudens, sapiens: apud eundem. Thuc. & Plut.

Ἐμφρόνως, ut decet eum qui mentis compos est, prudenter.

Ἐπίφρων, idem quod ἔμφρων. Hesiod. in Theog.

Ἐπιφροσύνη, prudentia. Theognis.

Ἑτέροφρων, aliter sentiens.

Εὔφρων, & poet. εὐφρὴν, q. d. cui mens benè se habet: hilaris, lætus: ut θυμὸς εὔφρων. Od. ρ. Item lætitiam afferens, exhilarans: ut οἶνον εὐφρονα; Il. γ.

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Odyss. υ. Xen. Pæd. 8.

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens. Diosc. l. 4. c. 128.

Εὐφραίνω, seu εὐφρανέω, lætitia afficio, lætum reddo, exhilaro, oblecto. Il. η. Τρῶας εὐφρανέειν τε Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους. Xen. δὲ σπάνιον ὂν πολὺ εὐφραίνων. (Xen.

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio. Od. β. & apud

Εὐφροσία, ἡ, lætitia, gaudium: idem quod εὐφροσύνη.

Εὔφρονέων, poeticè dicitur pro εὐφρονῶν. Il. α. Οὓς σφιν ἐϋφρονέων ἀνεθρέψατο, καὶ μετέειπεν, i. prudentia valens.

Εὐφρόνη, dicta est nox, apud Hesiod. & Eurip. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν: quod putaretur multum conferre ad inventionem & considerationem eorum quæ quærūntur, διὰ ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπαθέστατον, teste Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. Hesychio idem est quod εὐφροσύνη.

Decomp. Παννύφρων, pernox: apud Cratin. teste Poll.

Συνευφραίνομαι, q.d. collætor, congaudeo. Poll.

Ἐχέφρων, q. d. habens mentem, mentis compos, cordatus, prudens. Odyss. δ. Hesiod. in Theog. Item qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐχεφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epigr.

Ἐχεφρονέω, prudens & cordatus sum in iisdem.

Ἐχυφρόνων, firma & stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesych. & Etymol.

Ζωόφρων, Iovem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus, & oracula sint à Iove.

Θελξίφρων, mentem demulcens. Eurip. in Bacch.

Θεόφρων, qui divina sapit. Θεοφροσύνη, religio, pietas qua divina sapimus: ambo apud Hesych.

Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus, mollis & effœminatus. Aristoph.

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa. Item cui malevolus est animus. Item stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες, φιλόγαμοι μνηστῆρες.

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item mens malevola. Item stultitia.

Καλόφρων, benevolus. Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: item magnanimus. Hesiod. in Theog.

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. Φρονῶ κατὰ τινός, sentio adversus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thucy. l. 8. τὰς τε παρόντας πολεμίους οὐκ ἐν τῷν λεχθέντων καταφρονεῖν. Herodian. lib. 5. καταφρονήσας τὰ ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων λεχθέντων. Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονέομαι, contemnor, despicior. Xen. Hellen. 7. καταφρονέμενοι ὑπ' Ἀργείων.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia. Thuc. l. 2.

Καταφρόνησις, idem: apud eundem ibidem.

Καταφρονητής, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικός, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum. Xen. Hel. 4. & 5.

Decomp. Ἀκαταφρόνητος, non contemptibilis: vel non contemnendus. Plut.

Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despiciúque vix potest.

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est, ut facilè in contemptum veniat, seu venire possit, aspernabilis. Lucian. in somn. & Herodian.

Κενόφρων, & κενεόφρων, vana cogitans. Theogn. & Pind.

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro Φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Il. α.

Κλεψίφρων, idem quod κλεψίνοος, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet, qui occult animum suum, impostor, epitheton Mercurij, apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione.

Λαθίφρων, cujus mens obliviosa est: vel mentis suæ oblitus, i. stultus, demens. Hesych.

Λαθιφροσύνη, oblivio, dementia. Apoll. Argon. l. 4.

Λυκόφρων, lupina quædam cogitans & in animo versans: vel lupina quadam audacia præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem solvens, mentem à curis & tristitia liberans: vel prudentiam à mente tollens, epitheton Lyæi, apud Anacreontem.

Ματαιόφρων, qui inepta & absurda sapit. Damasc.

Ματαιοφρονέω, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isocr. ad Nic. Plut. in Alex.

Μεγαλοφρόνως, cum quadam animi magnitudine, excelso animo. Poll.

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus & erectus.

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio, superbio. Xen. Hellen. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro μέγ' ἄφρων, teste Hesych.

Μειόφρων, mente diminutus, levis, stultus. Hesych.

Μελεόφρων, infelix animi, cui misera est mens & infelix. Eurip in Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit & oblectat. Iliad. ω. & Odyss. η.

Μεταφρένον, τὸ, dorsi pars, quæ ad septum transversum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας. Rufo pars inter dorsum & lumbos media, qua renes adjacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium, quod est inter scapulas seu humeros. Il. β.

Μετριοφρονέω, moderatè, seu modestè de me sentio, non nimium me effero. Appian.

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesych.

Ὀλοόφρων, cui mens est pernicioſa, qui mente agitat aliis pernicioſa. Il. ο. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὀλοὸς. ¶ Atὁ ὀλοόφρων qui universa mente agitat, qui omnium curam gerit: vel ὁ σωτὴρ ἢ ὀλόπλημα φρονῶν, ut exp. Eust. Od. α. & κ.

Ὁμόφρων, qui ejusdem est animi, concors: ut ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. & Theogn.

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Od. ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Eurip. in Hecub.

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hesych.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit, pius, religiosus. Cyrill.

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens, delirans. Eurip. in Hippol. cor. Τί τόδ' οὐ παράφρον ἐρρίψας ἔπος.

Παραφροσύνη, amentia, dementia, deliriũ. Plat. ep. 7. Plut. sym. 3.

Παραφρονέω, & poët. παραφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristoph. in Plut. & Nub.

Παραφρόνησις, idem quod παραφροσύνη.

Παραφρόνιμος, idem quod παράφρων, apud Suid.

Περίφρων, prudens, sapiens: vel valde prudens, valde sapiens: ut περίφρων Πηνελόπεια, sæpè apud Hom. in Od.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονῆσαι τῆς Λακεδαιμονίων. Greg. epit. in patr. τῶν κόσμων περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ψεῦδος. Item circumquaque mentem verto, perpendo mentem circumquaque agitans, contemplor, inquiro. Aristoph. de Socr. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. Item contemplatio, scrutatio.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hesych.

Ποικιλόφρων, mentem versutam & callidam habens. Eur. in Hec.

Πολύφρων, cui multum est mentis, i. prudentiæ: ut πολύφρονα Ἠφαιστον, Od. θ.

Πολυφροσύνη, prudentia. Theogn.

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus, benevolus. Hom. Od. ξ. Theocr. idyll. 26.

Προφροσύνη, prompto seu propenso animo, lubenter,

Πρόφρασσα, propensa, benevola, lubens. Od. κ.

Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est. Hom. hymn. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicujus fregit & contudit, qui ferociam alicujus repressit. Hesych.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Aeschyl. in Prom. & Eurip. in Phœn. (ad Demag.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui prava est mente. Hippocr. ep.

Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida & dura: cujus mens moveri nequit, crudelis, immitis. Soph. in Ajace.

Σύμφρων, qui eadem est mente qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7. (bell. civ. l. 2.

Συμφροσύνη, concordia, consensus. Item conspiratio. Appian.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Greg. συμφρονήσας δήμῳ ἅπας. Item conspiro. Polyb. l. 3. Exponitur &, communi consilio delibero. Plut. ¶ Item una intelligentia concipio & comprehendo. Aristot. τὰ πολλῶν ἀκούων ἀφεσῶ ἓν τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνιεφόμενος. Item intelligo, conjicio, percipio: propriè ita, ut cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicujus rei faciat ut intelligam: vel re perpensa intelligo: ut συνιεφόντι τὴν αἰτίαν, apud Plut. in Ant. Sic & alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus: Item conspiratio.

Σώφρων & σαόφρων, (apud Poëtas) q. d. ὁ σῶς, vel σαῶν τὴν φρένα, cui mens salva est & incolumis, mentis compos. Item prudens. Theogn. Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκις ὄξεα ἔπιεν. Exp. etiam, moderatus, temperans, apud Dem. & Aeschin. &c. Item honestus, benè moratus, probus: ut apud Soph. τὰς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι. Item castus, pudicus, continens.

Σωφρόνως, sanè mente, prudenter. Thuc. Plat. Item modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. & alij.

Σωφροσύνη & συνφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xenoph. Item prudentia. Thucyd. Item temperantia, moderatio, modestia. Aristot. rhet. 1. Exponitur &, frugalitas: item castitas, pudicitia. Eurip. in Hippol. ὁ σωφροσύνη πάντως ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l. 1. Item prudens sum, prudenter me gero. Aesch. πρὶν κατὰ πόλιν τε καὶ στρατὸν μεῖναι τὸν δῆμον, ἃ σωφρονῶν σὺν ἐβούλευσε. Item modestia utor, modestus sum: vel continens sum, temperanter & modestè me gero. Item castus sum & pudicus, vel casta aut pudica. Eurip. in Hippol. cor. (de Phædra) Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Ibidem. Τιμῆς ἐμέμφθη σωφρονοῦσ' τι δ' ἦλθε.

Σωφρονεῖσθαι, dicitur quod modestè & temperanter geritur: unde

unde τὰ σωφρονημένα, modestè & temperanter acta: apud Aeschin in Timach.

Σωφρονωτίτως, prudenter se gerendo: vel utendo prudentia. Item modestè, moderatè, modicé.

Σωφρονικὸς, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth. 6. c. 13. Item modestiæ & moderationi deditus: apud Xenoph. & Athen.

Σωφρονικῶς, ut decet eum qui est σωφρονικὸς.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio ut quis sapiat. Eurip. in Troad. ἐδλέσ' ἐμὴ τύχη τέκνον Σεσωφρονίκασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coerceo. Xen. Pæd. 8. ἐὰν δέ τις ὑβρίζῃ σωφρονίζει.

Σωφρονισμὸς, castigatio, emendatio. Σωφρόνισμα, quo quis castigatur & emendatur. Greg.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc. l. 2. & 6. At σωφρονισῆρες dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quòd omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: κατὰ τὸν τῆ σωφρονεῖ ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὸν σωφροσαύλιν.

Decomp. Ἀσωφρόνιστος, ὁ ἡ ὄ, non castigatus & emendatus. Et activè qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Παμσώφρων, admodum temperans. Aeschyl.

Σωσωφρονέω, sapio cum Eurip. in Iph. Aul. Σωσωφρονεῖν σοι βάλομ' ἀλλ' ἐ σωτοσεῖν.

Ταλασίφρων, & ταλάφρων, qui animo patienti est, cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur: prius. Iliad. σ. posterius Iliad. ν. Proiisdem dicitur & ταλαίφρων, apud Eurip. in Helena. (lib. 2.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili & abjecto. Plut. de fort. Alex.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas & demissio: animus demissus & humilis in ep. ad Coloss. c. 2. & 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili & dejecto, demisse & humiliter sentio. (Soph.

Ὑπέρφρων, q. d. qui mente modum superat: superbus, arrogans.

Ὑπερφρόνως, superbe, arroganter: apud Suid.

Ὑπερφρονέω, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur &, plus sapio: apud Aeschin. in Timarch. & in ep. ad Rom. c. 12. Item contemno, despicio. Aristoph. in Nub. τὰς ἡμᾶς ὑπερφρονᾶς. Sic & apud Thuc. & Plut.

Ὑψόφρων, & ὑψηλόφρων, qui est mente excelsa, vel qui est mente elata & superba Eurip. in Iphig. Aul. (ferens.

Ὑψηλοφροσύνη, mens alta: vel animus superbus & nimiũ se ef-

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item in malam partem, animo sum elato, superbio, arroganter de me sentio.

Φιλόφρων, cui mens est benevola erga quempiam, benevolus, comis. Euripid. in Iphig. Taur. Γυναῖκες ἐσμὲν φιλόφρον ἀλλήλων γένος.

Φιλοφρόνως, benevolo animo, benevolè, comiter, amanter. Soph. Xenoph. Pæd. 5.

Φιλοφροσύνη, benevolentia, comitas. Plut. in Coriol. Exponitur & amicitia, familiaritas. Il. ι

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor & humanitate, amanter complector: cum accus. person. Synes. ep. 100. Et cum dat. instrumenti, apud Luc. in Tim. καί σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Cum accus. rei & dat. pers. Xen. Pæd. 3.

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter & humanè: vel idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert & humanitatem. blandus. schol. Aristoph.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbia tumet. Hesych.

Χαλίφρων ὁ χάλις τὰς φρενῶας, cui mens laxata & emota est, amens, demens. Od. σ.

Χαλιφρονέω, sum χαλίφρων, demens sum & stolidus. Od. ψ.

Χαλιφροσύνη, mens laxa & emota sua sede. Od. π.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q. d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 1. in Merc. legitur Ἐμὲ χαρμοφέρων: ubi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur: ut pro hoc illud apud Hesych.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip. in Elect. & apud Soph.

Φρήτρη, vide in Φρατρία. Φρίκη, &c. in Φρίξ.

Φρεμάσσομαι, &c. in Φρυάττομαι.

ΦΡΙΞ, ικὸς, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum, undæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od. δ, Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ Φρικὶ κελυφεθὲς. Il. ψ, Ὡς δ' ὅτ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀὴς πάλλεται ἰχθὺς Φίν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψε, Sic & in Anthol. epigr. l. 3. Ἐμαλακιῶ φρῖκα φέροι ζέφυρος.

Φρίκη, ἡ, interdum idem quod φρὶξ. Apud Plut. in symp. 7. sap. exp. æstus. Interdum dicitur de horrore frigoris, & peculiariter de horrore febrili, apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur & generaliter, horror, metus: ut φρίκα μητρὸς, apud Eurip. in Ione.

Φρικώδης, ες. ὁ ἡ ές, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eurip. in Hippol. coro. Βαρὺν ὄρομον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν. Et paulò pèst, Φρικώδες αὐτοφθέγξατ', horribiliter seu horrendum resonuit. Sic φρικώδης πυρετὸς, apud Hippocr. eodem. l. 1. Exponitur &, venerandus, sacrosanctus.

Φρικτὸς, idem. Epigr. l. 3.

Φρικίαι, αἱ, & φρικία τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium: apud Dioscor. l. 1. c. 182. & l. 4. c. 14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel corruptus sum.

Φρικίασις, horror.

Φρίσσω, & φρίττω, f. ξω, pr. ττω, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, ficut & φρὶξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν τοῖς ἀσταχύεσσιν, apud Hom. Dicitur & ἡ μάχη & ἡ φάλαγξ τοῖς ἐγχέσιν φρίσσειν, ut Iliad. η, ἵππες ἔπιδ' πυκιναὶ Α'ατισι κὴ καρυθεσσι Ἐγχεσι πεφρικυῖαι. Sic & Iliad. σ. de phalangibus. Homo verò aut aliud animal τοῖς ῥίγεσι seu τοῖς τρόμοις φρίσσειν dicitur: idque vel in frigore vel in metu: vel ad pugnam se parans: ut apud Hesiod. in Asp. (de apro) ὀρθὰς δ' ὑλοφίη φρίσσει τρίχας, In gaudio etiam homini tribuitur: ut apud Aristoph. in Nub. Ἔφριξ ἔφρη. Interdum sine adjectione de eo dicitur: ut apud Naz. ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλῶτον σκοπῶν. Item ipsæ τρίχες vel ἕθειραι φρίσσειν dicuntur: ut apud Theoc. idyl. 26. (de leone) πᾶσαι δὲ φρίξαν ὕδεραι Σκυλόμεναι. Præteritum πέφρικα præsentis interdum significationem habet: ut Iliad. λ, Οἱ τί σε πεφρίκασι. Sic & Il. ω, & apud Dem. pro cor.

Φρικτὸς, ἡ ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: ut φρικτὸν δέμνιον. Epigr. l. 2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta: ut φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: ut αἱ φρίσσοντες ὕες, apud Aristot.

Ἐπιφρὶξ, idem quod φρὶξ, vacante præpositione. Il. π.

Περιφρίττω perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantum horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantum tenetur.

Φροίμιον, &c. vide in Οἶμη. Φροιὸς, &c. in Φρυὸς.

ΦΡΟΝΤΙΣ, ἰδος, ἡ, cogitatio dicta παρὰ τὸ φρονᾶν, quòd interdum cogitare significat. (Eurip. in Hippol. coron. Ἀλλὰ δευτέραν σως φροντίδ' σοφώτεραν. Cic. Philip. 12. exposuit. Posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem quod Eurip. in Theseo dixit, Εἰς φροντίδας νῦν συμφορᾶς τ' ἐβαλόμαν. exp. Futuras mecum commentabar miserias. Item cura, solicitudo: ut apud Herodian. l. 8. πάντα εἶχον ἐμοὶ φροντίδα, omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν πνὸς, curam habere. Eadem significatione dicitur &, ἐν φροντίδι & φροντίσιν εἶναι, sequente, ὁ, π, apud Xen. & Herodian.

Φροντίζω, f. ίσω, (Atticè ῶ) pr. ιστω, cogito, commentor, meditor. Plat. in symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ π φροντίζων ἕστηκε. ¶ Item curo, curam gero. Aristoph. in Nub. σὲ δ' ἐ φροντῶ. Plut. in Thes. φροντίζων τ' ἀπλῆς ὡτῆ. Cum ὡς apud Xen. ὡς τῶν ἐνδεῶν φροντίζειν. Cum ὑπὲρ itidem sequente genit. apud Dem. Olynth. 1. Et cum accus. apud Aristoph. Interdum exp. Budeo, studium & operam pono: ut apud Xen. apomn. τὸν φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μορμύττειν ἐπεδείκνυε. Particip. πεφροντικὼς, solicitus, anxius: apud Synes.

Φροντίζομαι, cogitor: unde πεφροντισμένη ὑπόκρισις, meditata responsio, apud Plut. in Lyc.

Φρόντισμα τὸ, cogitatio, commentatio, commentum. Aristoph.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est & speculationibus Xen. in symp.

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστὴς. Apud Theophrast. φροντιστικώτερος ὡς πρὸς τροφὴν, expon. magis solicita de cibo. Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plutarch. de def. orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicabimus: schola, vel idem quod σμηνεῖον. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀφρονὶς, ίδος, ὁ ἡ ί, curæ expers, cura seu curis vacuus. Metrodor. in anth. Epigram. ἄφρονες, ἄπαις βίος. Luc. δ' ἀγχοῦ ἀφρόντιδες.

Ἀφρόντις, Idem. Item passivè, cujus nulla cura habetur. Amor verò apud Theocr. idyll. 10. vocatur ἀφρόντις, i. curis abundans, α existente ἐπιτατικῷ.

Ἀφρόντως, absque cura, securè. Item negligenter. Interdum &, contemptim. Soph.

Ἀφροντία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντίζω, curam non gero, non curo, securus sum. Item negligo, contemno. Plat. de leg. l. 10. ἀφροντίζων τ ἀρχόντων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio & adhibeo.

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph. in Nub. Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτῆ πραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono. apud Thuc. lib. 3.

Καταφρονίζω, in curas literarias expendo, i. in ſtudia literarum ſeu in diſciplinam. Ariſtoph. in Nub.

Μεριμνοφρονιστὴς, anxii contemplatores. Idem ibidem.

Μεσόφρονις, oſor curarum. Syneſ. ep. 105.

Πολυφρόνιστος, admodum accuratus. Expon. & prudens in Epigr.

Φρεσί, vide in comp. ex Ὀφθαλμός. Φρεσὶν, &c. in comp. ex Οὖρος, i. cuſtos.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ, fremo. Propriè de equo dicitur: ut apud Plut. in Luc. ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τὰς ἀγάνας. Metaphoricè plerunque ſignificat, inſoleſco, magnificè me effero, ferocio: ut apud Phil. de v. M. l. 1. φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ κωμῳδιοποιῷ. Maccab. lib. 2. cap. 7. φρυττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana ſpe. ¶ Exponitur &, κωμῳδιοποιῶ, perterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

Φρύαγμα, τὸ, fremitus. Xenoph. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia ſeu faſtu, aut inſolentia: apud Gregor. & Epigram. lib. 1.

Φρυαγμωτίας, ου, ὁ, faſtuoſus, inſolens, turgidus. Plut. in Ant.

Φρυακτὴς, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγμωτίας. (de equo fremitum indicem ferociæ edente dictum) apud Laert. in Antiſthene.

Φρεμάσομαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo & derivari dicit Etymol.) fremo, flatum naribus emitto. Herodot. in Thalia, φρεμάξαθαί τε χρεμετίσαι. Pollux tamen caprarum proprium eſſe putat. Apud Theocr. idyll. 5. dicitur de hircis, φρεμάσσεο πᾶσι τραγίσκοις Νεῶ ἀγέλη.

Φρεμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu; apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΥΓΩ, vel φρύσσω, ſeu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Ariſtoph. in Conc. Καθήμεναι φρύγουσι, ὥσπερ ἐσμὸς ἀστατῶν. Athen. li. 2. ἀλλὰ τὰ μὲν ἑψᾶν, τὰ δὲ φρύγειν. Theocr. idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκαύθας Ταὶ κατυρὰ χαῖται τὸ κάλον θέρος αὔικα φρύττει.

Φρύγομαι & φρύττομαι torreo, torrefio, frigor. Athen. eodem libro, ἀλυσπότερα δὲ τὰ ἐφθὰ τῶν ἀμῶν ἐστὶ φρυγομένων.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio frixio, ipſa frigendi actio. Heſych.

Φρυκτὸς, ὸν, ὁ, toſtus: torrefactus, frixus: ut φρυκτὴ ῥητίνη, toſta reſina: ſed φρυκτὴ abſolutè dicitur reſina pinea ſeu Colophonia, quòd cæteras antecedat, fitque omnium maximè parabilis. Item φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ & abſolutè φρυκτὸς dicebatur, teſte Suida. Vnde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi judiciarii, apud Athenienſes: quoniam fabis ſuffragia ferebant, teſte Poll. l. 8. ¶ Item φρυκτὸς, Heſych. eſt etiam μάντις. ¶ Item fax qua hoſtium adventus prænuntiatur, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2. & 3. (Poll.

Φρυγέας, ἐως, ὁ, qui torret, qui frigit. Item vas in quo frigitur.

Φρύκτρον, τὸ, Pollux vas eſſe dicit in quo hordea toſta frigebant. Heſychio eſt ξυλήφιον ᾧ κιβδοῦσι τοὺς πεφρυγμένους κριθάς.

Φρύγω, eidem eſt ξυρὸς, aridus. Apud Theophraſt. hiſt. plant. l. 6. floris æſtivi nomen eſſe dicitur. Φρυγία, ἡ, quæ torret. Heſych.

Φρύγιον, τὸ, idem eſſe dicit lignum aridum. Exponitur etiam, cremium apud Græc. interpr. Pſalm. 102.

Φρυγίνδα, ἡ, luſus genus in quo fabis utebantur, teſte Heſych. eæ autem toſtæ ſeu frixæ fuiſſe putantur. Ejuſdem luſus meminit & Poll. lib. 9. ὀστράκων uſum in eo fuiſſe, non κυάμων, indicans.

Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, ſeu omne ſarmentoſum lignum, aridum, & crematu facile, apud Theophr. hiſt. pl. 1. c. 5. & Thuc. l. 3.

Φρυγανώδης, ες, ὁ ἡ, cremiis ſimilis, ſeu virgultis aridis. Item cremiorum in modum lignoſus: ut φρυγανώδης θάμνος & ὕλη, apud Dioſc.

Φρυγανικὰ, τὰ, virgulta minus virentia: vel idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Φρυγανίζομαι, cremia ſeu virgulta arida colligo, Baſil. homil. 9. Exponitur &, lignor. (Thuc.

Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: Item lignatio. Arrian. &

Φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum ſeu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Ariſtoph.

Φρυγάνιον, τὸ, parvum virgultum aridum. Exponitur &, exiguus frutex; apud Dioſc. l. 3. c. 105.

Compoſita.

Διάφρυκτος, Heſychio eſt ſors: quoniam judices in ſortibus fabis utebantur, quæ ab Athenienſibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτᾶν, ſortiri, ſuffragia ferre. Suid.

Διέφρυγμένος, ου, ὁ ἡ, bis toſtus: ſeu qui bis torretur. Vnde τὸ Διέφρυγες, apud medicos & metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx ſubſidens & cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è ſpecu quodam Cypri tollitur: deinde calore ignis: arefactum enim Sole, mox circundatum ſarmentis uritur. Dioſc. libr. 5. cap. 120.

Καταφρύσσω ſeu καταφρύττω dicitur de Sole urente, apud Baſil.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Pſalm. 102. τὸ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

ΦΡΥΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta, rana venenoſa: ut φρυνοῦ πόσις, hauſtum rubetæ venenum, apud Dioſc. lib. 2. cap. 100. Lucian. in Philopſeude, φρυνοὶ & φύσαλοι, rubetæ & bufones. Pro eodem dicitur etiam φρυνὴ. apud Ariſtot. 2. anim. item φρυνίσκος apud Etymol.

Φρυνίον, ου, τὸ, fruticis genus ſic dicti quòd adverſus rubetas ſit auxilio. Traditur accipi & pro rubeta.

Φρύσσω, vide in Φρύγω. Φυγὰς, &c. Φύζα, &c. in Φεύγω. Φυὴ, &c. Φύω.

ΦΥΚΟΣ, εος, τὸ, fucus: genus herbæ marinæ unde lana inficitur: utuntur & mulieres ad ementiendum ori ruborem. Vnde Dioſc. lib. 4. c. 100. Tradit Euſt. φῦκος eſſe ſpeciem quandam μνίου ἢ βρύου. Il. ι, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχυσαν. Plut. τοῖς ἀοργήτοις conjungit βρύα & φῦκος. Quidam exp. alga. Theoph. hiſt. pl. l. 4. c. 7. meminit πόντια φύκεα quo tingi dicit ταινίας, item ἐρία & ἱμάτια. ¶ Φῦκος, à Galeno itidem ſ; ab Aetio inter metalla quoque reponitur.

Φυκώδης, ες, ὁ ἡ, algoſus, alga abundans.

Φυκόω, ῶ, fuco, fuco oblino. Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plut. ſymp. 6. φυκόμενοι & μυελιζόμενοι.

Φυκίον, ſeu φύκιον, τὸ, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres utuntur: apud Luc. de hiſt. ſcrib. & Philoſtr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκιόεις, εντος, ὁ, idem quod φυκώδης, unde in fœm. apud Theocr. idyll. 1. i. ἐπ' αἰόνος κατατέκεο φυκιόεσσης.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, nomen piſcis, apud Ariſtot. anim. lib. 8. quem Gaza phucam appellat. Idem dicitur & φυκιὼ, apud Athen. lib. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος ſeu φύκιον, quoniam vivat in locis algoſis.

Φυκίδιον, τὸ, parva fuca. Ariſtot.

Ἄφυκος, ὁ & ἡ, (comp.) fuco carens. Heſych.

Φυκτὸς, vide in Φεύγω.

ΦΥΛΑΣΣΩ, & Atticè φυλάττω, cuſtodio, ſervo, conſervo, tueor. Odyſſ. μ, Μῆλα φυλασσέμεναι πιστευόμην & ἐλίκας βόας. Sic Od. ξ. Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τοὺς δὲ φυλάσσωνται ῥύομαί τε. Et φυλάττειν τὰ γαθὰ, tueri bona parta, apud Demoſth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. πάντα τὰ ὑπὸ τοῖς πόλεσι φυλάττουσιν, cuſtodiunt. Ἀτρόπλοι φυλάσσειν, exp. ſimultatem gerere. Il. π. Dicitur & φύλασσω σε δὲ τόδε, cuſtodio te ab hac re: apud Xen. Pæd. 1. & in ep. ad Theſſal. cap. 3. Interdum φυλάσσω exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: ut apud Herodian. lib. 2. ἐπισάντες δὲ αὐτὴν κεκλεισμένην τῆς οἰκίας τῆς θύρας διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Eodem ſignificato dicitur & φυλάσσω φυλακὰς, apud Plat. de leg. Interdum exp. inſidias colloco, vel vigilias: ut apud Xen. in Hipparch. ¶ Item φυλάσσω, obſervo & capto. Athen. φυλάξας ἀστέλλων νύκτα, obſervata nocte obſcura. Exponitur & occaſionem obſervo: ut Iliad. 6, τόσον τι φυλάσσεις, occaſionem reditus. ¶ Item caveo, vito, ut apud Thucyd. lib. 7. ὅπως φυλάσσοισιν μηδένα δόλον Κορίνθιοι & τῆς Πελοποννήσου ἐς τὸν Σικελίαν πλοῦν, ut caverent ne. Dicitur & φυλάττεσθαι ἑαυτὸν ἀπό τινος, cavere ſibi ab aliqua re: ut in epiſt. Ioann. 1. cap. 5.

Φυλάσσομαι, & Φυλάττομαι, cuſtodior, ſervor. Ariſtoph. in Veſp. Νέος γὰρ ἐμοὶ, & φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item activè, idem quod φυλάσσω, cuſtodio. Il. κ. Interdum &, obſervo: unde apud Heſiod. in Dieb. Ἡμᾶς δ' οὐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, dies obſervans. Item pro φυλάσσω, caveo, vito, fugio, averſor. Xeno. φυλάττεσθαι ὅπως μὴ ἐλάττους τοὺς θεοὺς ποιήσῃς. Cum accuſat. perſ. apud eundem Pæd. 4 & Thuc. lib. 6. Cum accuſat. rei, apud Heſiod. in Erg. Τοῦτο φυλασσόμενοι βασιλῆες. Sic & apud Plut. de deo Socr. Cum præpoſ. ſequente genit. apud Xenoph. & Reg. lib. 1. cap. 11. Hinc & partic. πεφυλαγμένος expon. cautus: Iliad. ψ. & apud Plut.

Πεφυλαγμένως, cautè, providè, circumſpectè. Iſocr. Item vigiliis & excubiis poſitis. Xen.

Φύλαγμα, τὸ, quod cuſtoditur ſeu ſervatur: vel quod datum eſt ad cuſtodiendum.

Φυλάξιμος, ὁ ἡ, qui cuſtodiri poteſt.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, cuſtos, vigil. Iliad. ι.

Φυλακτηρία, ἡ, cuſtodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τὸ, ſtatio excubitorum ſeu vigilum. Ariſtot. pol. 7. Item præſidium, munimentum, arx: aut quicquid nos cuſtodit & tuetur. Xen. Pæd. 7. Chryſoſt. in lib. de prec. Item antidotum contra venena, amuletum. Dioſc. l. 5.

Φυλακτήριος, ὁ, cuſtodiendi vim habens, aptus ad cuſtodiendum. vel ſimpl. cuſtodiens: apud eundem ibid.

Φυλακτικὸς, cuſtodiendi ſeu ſervandi peritus. At φυλακτικὸς ἐγκλημάτων, ab Ariſtot. rhet. 3. dicitur qui eorum memoriam ſervat, qui ea mente condita tenet. Item φυλακτικὸς, q. d. cavendi peritus, qui ſibi cavere novit, cautus: ut Φυλακτικὰ ζῶα apud Ariſtot. Sic σοφία ἡ περὶ τὰς πονηρὰς καὶ ἀδίκους φυλακτική. apud Plat. in epiſt.

Φύλαξ, ακος, ὁ ἡ, cuſtos. Item excubitor, vigil. Iliad. ι & κ. Xenoph.

noph. Pæd. 8. Plut. &c. Et cum genit. ut φύλαξ τῆς Ἑκάβης γυναικός, apud Xenoph. ibidem. & φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Aeschin. interdum φύλακες exp. præsidiarii milites: ut præsidium: apud Thuc. l. 2. Sic apud eundem φύλακες νῆες, dicuntur naves præsidiariæ.

Φυλακίς, ίδος, ἡ, quæ est custos. Plat. in qua signif. dicitur & φυλάκεσσα, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At φυλακὶς νεῶς, navis ad præsidia locorúmve custodiam mitti solita. Xenoph. (λαξ. Il. ω.

Φύλαξ, ῶκος, seu φυλακὸς, (ut scribit Aristarchus) idem quod φύλαξ.

Φυλακή, ἡ, custodia, ipsa custodiendi actio, conservatio, tutatio. Item excubatio seu excubiæ: ut φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. urbem tueri. Et νυκτερινὴ φυλακή, excubiæ nocturnæ seu vigiliæ, apud Arrian. Sic φυλακὴ κρυπτὴ καὶ φανερὰ, apud Xenophon. in Hipparch. Exponitur φυλακὴ etiam præsidium: unde φυλακὴν ἢ φυλακὰς καθίστημι, præsidium vel præsidia impono, apud Thucyd. Item quarta pars noctis: Suid. quoniam in quatuor partes divisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perveniebat, in hac signif. frequens est apud Evangelistas. ¶ Item φυλακή, custodia, i. custodes qui cingunt latus principum, satellites, stipatores. Aristot. Item custodia, i. carcer Lucil. apud Non. 4. ἐν φυλακῇ ἦσαν. Xenophon. 2. ¶ Item cautio: unde apud Act. Ap. c. 12. φυλακὴ ἦσαν, cautionem magnam.

Φυλακίζω, in carcere [illegible]

Φυλακικός, custodiendi seu servandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ, locus in castris ubi sunt excubiæ, statio, præsidium, arx. Polyb. l. 5.

Composita: ac primùm ex φυλάσσω cum præpositione.

Ἀντιφυλάττομαι, vicissim caveo. [illegible] vicissim custodio vel observo. Xenoph. anab. lib. 2. ἡμεῖς ὁρῶντες ταῦτα αὐτιφυλαττόμεθα.

Διαφυλάσσω, seu Διαφυλάττω, asservo, vel conservo. Idem. Pæd. 5. Διαφυλάξαι αὐτὴν τῷ τε γυναῖκα εἶναι καὶ παιδί.

Διαφυλάττομαι, conservor. Item incolumis evado.

Διαφυλακτικὸς, aptus ad conservandũ, vel conservãdi peritus.

Δυσδιαφύλακτος (*dec.*) qui difficulter custodiri potest, vel qui difficulter caveri potest. Hesych.

Ἐπιφυλάττω, observo. Plat. de leg.

Καθαφυλάττω, idem. Aristoph.

Παραφυλάσσω, seu παραφυλάττω, pro iisdem. Herodian. lib. 4. ὁ δὲ Μαρκόμηλος τὰς καιρὰς ταύτας παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. Exponitur &, occasionem seu opportunitatem observo: ut apud Plut. in amat. narr. παραφύλαττε τὴν παιγνιὰν τῆς ἡδονῆς, i. occasionem τῆς παιγνίας. ¶ Item caveo: unde παραφυλάττων αὐτὸν, cavere sibi, apud eundem in lib. de def. orac. ¶ Item, excubo: ut σαφῶς παραφυλάττουσι, apud eundem.

Παραφυλακὴ, observatio. Item cautio.

Ἀπαραφύλακτος, (*decomp.*) incautus: unde Ἀπαραφυλάκτως, incautè, in Fab. Aesop.

Προφυλάσσω, aut προφυλάττω, q. d. ante excubo. Thuc. l. 2. οὔτε γὰρ γυναικῶν οὔτε προφυλάσσειν ἐν αὐτῇ ἐδύνατο. Apud Herodot. προφυλάττωσι, exp. à te caveo.

Προφυλάττομαι, præcaveo: item provideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcavendum: ut προφυλακτικὰ βοηθήματα, apud Dioscor. Fœm. προφυλακτικὴ, seu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ quæ causas morborum arcet præcavendo.

Προφύλαξ, ὁ, qui ante excubat: vel simpliciter, excubitor, speculator, præsidiarius. Plut. de for. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. Item præcautio, cautio. Paul. Aegin. Item pro amuleto ad canis rabidi morsum apud Dioscorid.

Προφυλακὶς νεῶς, navis quæ ante exercitum excubat, aut antè alias: navis præsidiaria. Thuc. (visus.

Ἀπροφύλακτος, (*dec.*) incustoditus: vel nulla cautione præ-

Συμφυλάττω, unà custodio: unà conservo. Xen.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda & tertia pers. sing. præt. pass.

Ἀφυλαξία, ἡ, q. d. custodia, i. custodiæ seu excubiarum defectus. Xenoph.

Ἀφύλακτος, ὁ ἡ, incustoditus. Thuc. l. 2. Item non observatus seu qui non observatur. Item inevitabilis, qui caveri non potest. Plut. in Cæs. ¶ Item activè, qui sibi non cavet, incautus: improvidus, Greg. ἀφύλακτος ἡ ἀπόνοια. Item non observans. Nonn. μωὼς ἰὼν ἀφύλακτος.

Ἀφύλακτως, incustoditè. Item incautè, improvidè. Xenoph. Hell. Herodian. lib. 6.

Ἀφυλακτία, mihi non caveo, incautè me gero. Aristot. hist. an. l. 7. Item vigilias non dispono in castris. Xen.

Ἀφυλακτῆθρα, dicitur quod fit incautè. Item quod non observatur aut custoditur: ut ἀφυλακτήθμοι λόγοι, apud Luc. & ἀφυλακτήθμου τύπου. Polyb.

Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè servari potest seu custodiri. Alexis, Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα, Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον ἐστίν, ὡς γυνή.

Εὐφύλακτος, custoditu seu servatu facilis. Thuc. Item bene observatus, captatus. Idem. Item à quo facilè caveri potest.

Composita ex nomine φύλαξ: itidem sine præpositione.

Ἀγροφύλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀρκτοφύλαξ, ursæ custos: arctophylax, vulgò qui dicitur esse bootes, ut Cic. vertit apud Arat.

Γαζοφύλαξ, gazæ custos, seu thesauri. Nonn.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ seu thesauri custodiuntur. In templo Hierosolymitano sic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus & ærarium ut Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, ubi tabulæ & instrumenta publica monumentaque rerum gestarum asservantur: tabli num. in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quasi δεσμιοφύλαξ, vinctorum custos:) custos carceris, vel qui custodias asservat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (*decomp.*) præfectus custodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ, pacis custos. [illegible] legum & institutorum custos, apud Thucyd. & in

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præest (Pand.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repositi thesauri custodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos. Ἱεροφυλάκιον, locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium. (stiarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos. Ἱματιοφυλάκιον, arca vestiaria, ve-

Καιροφυλακέω, occasionem observo, occasioni immineo ad nocendum alicui. Demosth. in Aristocr.

Καιροφυλακτέω, idem. Luc.

Καρδιοφύλαξ, q. d. cordituus: cordis tutamen. Erat æramentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, apud Polyb.

Καρποφύλαξ, fructuum custos. Epigr.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos. Hesych.

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: seu munus custodiendi & curandi fontis. Poll. l. 8.

Λιμνοφύλαξ, portus seu portuum custos.

Λιμνοφυλακία, ἡ munus custodiendi portus Aristot.

Μηλοφύλαξ, ovium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi & rerum sacrarum custodia tradita est, ædituus. Euripid. in Iphig. Taur. Aristot. polit. 6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: unde νομοφύλακες, legum custodes vel præsides: de quib. vide Aristot. polit. 4. Cic. de leg. lib. 3. & Colum. lib. 12. cap. 3.

Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Aristotel. polit. lib. 6.

Νομοφυλάκιον, seu νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες judicabant. Poll. lib. 8.

Νυκτοφυλακίω, noctu custodio, seu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd. 4.

Νυκτοφύλακησις, custoditio seu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel qui viatores in via observat. Eust.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. Epigr. Οἰκοφυλάκιον, præmium custoditæ domus, apud Eust.

Οἰκοφυλακίω, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur seu ducat. Phil. de vita M. l. 1.

Ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum à tergo, seu post principia.

Ὀπισθοφυλακίω, à tergo agmen custodio & tueor. Herodian. l. 8. Phil. de v. M. lib. 1.

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurgustium & casula τῶν ὀπωροφύλακος: apud Iesaiam, & Hesych. (in Tact.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Aelian.

Πολιτοφύλακες, civium custodes vel civitatis. Aristot. in polit.

Πρωτοφύλακες, tabularum & instrumentorum publicorum custodes, qui & γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo prætio venderetur. Harpocr. & Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus seu vas in quo frumentum asservatur.

Σκευοφύλαξ, vasorum seu utensilium custos.

Σκευοφυλακίω, vasa & utensilia custodio, seu farcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis & utensilibus destinatus. Suid. & Evagr. in hist. Eccles.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus. (Alex.

Στρατοπεδοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est. Plut. in

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli signatorii, seu gemmis insignes. Item annuli pars in qua gemma sedet, funda seu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat, satelles. Herodian. l. 4. Athen. l. 1.

Ἀχιστο-

Ἀρχιμεσοφύλαξ, (*decomp.*) qui principem locum tenet inter custodes corporis, qui præest stiparoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos. Τειχοφυλακεῖα, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλαζοφύλαξ, speculator & observator grandinis futuræ. Plut. symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos, i. principalium chartarum, præfectus scriniorum. (tæ.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium in quo reponuntur & asservatur char-

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asservat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ, loci custos: vel potius agri custos.

Ὠοφυλακεῖα, ova custodio. Aristot.

ΦΥΛΗ, ῆς, ἡ, tribus. Athenis decima urbis pars. Aesch. in Ctesiph. οὔθ' οἱ πατέρες, οὔθ' ἡ πατρὶς δέξουσι φυλή, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ὅπλων ἄλλη φυλή, ἄλλη βελοπεργικῶν ὀργάνων, Exponitur &, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. 3. c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. Φυλέτις, ut φιλέτις ἐκκλησία, curiata comitia Varro.

Φυλετικός, ad tribules pertinens, qui est τῶν φυλετῶν: ut φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules. Aristot. in pol. Sic φυλετικαὶ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. l. 3.

Φῦλον, τὸ, idem quod φυλή. Iliad. β. Exponitur &, gens, genus: ut φῦλ' ἀνθρώπων, apud Homer. & Hesiod. Sic φῦλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. ¶ Item sexus. Xenoph. in polit. Lacedæm.

Composita.

Ἀλλοφυλος, ὁ ἡ, qui est ex alia tribu. Poll. Item qui diversæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thucyd. lib. 1. Sic πόλεμος ἀλλόφυλος, apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ, apud eundem sympos. lib. 4.

Ἀλλοφυλισμὸς, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur &, in alienos mores degeneratio: ejusdem libri c. 6.

Ἀπόφυλος, tribum non habens, peregrinus. Poll. & Hesych.

Δεκάφυλος, decem tribus habens, in decem tribus divisus. Herodot. & Plut. in Cam.

Ἔκφυλος externus, peregrinus: item à moribus gentis abhorrens, inusitatus: ut ἔκφυλον σῶμα, apud Plut. in Brut. & ἔκφυλος πόλεμος. Aelian.

Ἔμφυλος qui est ejusdem tribus, tribulis. Odyss. ο, & Demost. Ἐμφύλιος, ut ἐμφύλιος πόλεμος, bellum civile, intestinum. aut domesticum: vel bellum inter ejusdem gentis homines. Plut. in Cic.

Ἑτερόφυλος, idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Καθοφυλαδὸν, per tribus: seu per gentes. Idem.

Ὁμόφυλος, qui ejusdem est tribus, tribulis, Herodian. libr. 6. Item qui ejusdem est generis: ut ὁμόφυλοι ὄρνιθες, apud Xen. Item qui ejusdem est sexus. Aristot. de mun.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. παμφύλων ἠρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος: ut σύμφυλος αἰθήρ, cognatus: ejusdem generis, in Axioch. Sic σύμφυλα σπέρματα, apud Dioscorid. in præfat. lib. 3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος, (*dec.*) nullam cognationem habens. Et general. alienus, abhorrens. Exponitur &, non quadrans. Luc. & Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus. Herodot.

ΦΥΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis: Il. ζ. Φύλλα τά μὲν τ' αὖτε χαμάδις χέει ἄλλα δὲ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. Athen. lib. 14. ἔστι τὸ βδᾶ φύλλα, τὰ περίβαπτα ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν οὐ ἔσθ. ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malabathri seu malobathri folium. ¶ Hippocrat. lib. 2. γλωχ. sic nominat silphii semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est & herbæ nomen, apud Theophrast. hist. plant. lib. 9. cap. 19. & Dioscor. lib. 3. c. 142. ¶ Item τὰ φύλλα. Hippocr. appellasse dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, ut sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctuarii loco à venditore adjici solebant.

☞ Dictum volunt quidam φύλλον à φύω. Eustathius verò ἀφὸ τοῦ τὰ φυσᾶσθαι λαλαγεῖν. (natio.

Φυλλικὸς, ῆ, όν, q. d. foliaris: ut φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germi-

Φύλλιος, ὁ ἡ ἤ, idem: unde φύλλιοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis: qui & φυλλίναι ἀγῶνες, apud Poll. & Hesych.

Φυλλώδης, ες, ὁ, ἡ, folios us, foliis abundans.

Φυλλιάω, folia emitto, frondesco. Arat in Phæn.

Φυλλὰς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. l. 5. Eurip. in Androm. Hesych. φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι ἢ φύλλα ἔχοντες.

Φυλλάδιον, τὸ, foliolum. Dioscorid.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια. dicuntur flores, quos terra producit, teste Hesych. seu herbæ virides hortorum odoriferæ, ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur & φύλλεια seu φυλλῆα, apud Aristoph. in Acharn. quæ Hesychius esse dicit olera vilia & marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant. Schol. Aristoph. φυλλῆα nominari scribit lactucæ folia: in qua signif. apud Suid. scribitur φυλλία.

Φυλλὶς, ἰδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioscor. l. 3. c. 121.

Composita.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum: ut est apud Dioscoridem.

Ἀείφυλλος, semper folia habens. Ἀειφυλία, foliorū perpetuitas.

Ἀκροπόφυλλος, plurima folia habens, ita ut præ multitudine discerni non possint. Iliad. β.

Ἀκροφύλλος, in summitate, seu in cacumine folia habens.

Ἀποφυλίζω, folia amputo, seu frondes. Theophr. hist. plant. l. 7. cap. 11.

Ἀποφύλισις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, ου, q. d. agni folium, herba qua agni delectantur. Hesy.

Ἄφυλλος, foliis carens. Apud Eurip. in Or. ἄφυλλος τόμβος, exp. Ἀφύλλοις ῥίζαις ἔχοντος.

Βαθύφυλλος, q. d. profunde foliatus. apud Mosch. Idyll. 4. Βαθυφύλλῳ πλατάνῳ, folia habens.

Βραχύφυλλος, brevia folia habens. in

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens: ut δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Ἑλειόφυλλος, humi habens serpentia folia: apud eundem ibid.

Εἰκοσιφύλλος, viginti folia habens. Idem ibid.

Ἑκατονταφύλλος, centum

Ἐμπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens, epitheton palmæ, perpetuò virentis frondibus.

Ἐννοσίφυλλος, & ἀνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes: videlicet vento flante. Item in quo frondes agitantur: ut ὄρος ἀνοσίφυλλον, Il. β. ex quo intelligitur frondosas arbores habens, vel vento expositus, utpote celsus.

Ἑπτάφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιγόφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. pl. l. 8. c. 9.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantùm foliatus. Ibidem.

Ἐπίφυλλις, ἰδος, ἡ, racemulus, qui magno racemo superjacet, vel racemus per se parvus: ita dictus quòd regatur foliis. Exponitur &, pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, & in cacumine supra folia: unde & nomen. Metaphoricè apud Aristoph. in Ran. ἐπιφυλλίδες, dicuntur mali Poetæ: quoniam parvi pretii sunt ejusmodi racemi, & à vindemiatoribus solent præteriri. Item ἐπιφυλλὶς, racematio: apud Obadiam proph. Item racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè, accuratè exquiro: apud Græc. interpr. in Threnis Ierem. cap. 1. Ejusdem operis cap. 3. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλίᾳ ἐπὶ τῇ ψυχῇ μου, expon. oculus meus solicitam & anxiam habebit animam meam.

Ἐυφύλλος, valde foliatus: multa aut magna folia habens. Hesych. Item sic dicitur arbor, quæ & φελλὸς, suber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens: Eurip. in Iph. Taur.

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλόφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. Ita Hippocrates vocat herbam, quam alij κνιδίτεχον appellant, & ἀδίαντον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nucis folium. Est arboris fructus (ut vult Aet.) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cujus descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concava habens folia.

Λεπτόφυλλος, levia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Aristot. probl. sect. 1. quæst. 58.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ, apud Dionys. τὸν περιηγητὴν. Μελάμφυλλον, τὸ acanthi species, quam & πανδέκτην vocant Gal. & Aet.

Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 118. quæ inde nomen invenit, quòd apes ea delectentur, vel ejus flore, ut tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur &, μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 354.

Μικρόφυλλος, qui parvis seu minutis est foliis. Dioscor.

Μονόφυλλος, unicum folium habens.

Μυελόφυλλος, mille, seu infinita folia habens. Μυελόφυλλον, τὸ, herba quæ millefolium Plinio.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πενταφύλλος, quinque folia habens. Theophr. Πενταφύλλον, τὸ, quinque

quinque folium herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 5. c. 9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens: ut πλατύφυλλος πόμαξ, apud Dioſc. Item latifolia: ſpecies quercus, apud Theoph. hiſt. plant. l. 3. cap. 9. Πλατύφυλλον, τὸ, latifolium: apud eundem hiſt. lib. 6. c. 6.

Πολύφυλλος, multa folia habens foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, denſa habens folia, ſeu denſus foliis.

Ριζόφυλλος, à radice foliatus. Προσριζόφυλλος, (*decomp.*) juxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnoſa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cujus folia ſpathæ ſimilia ſunt. Idem hiſt. plant. lib. 1. cap. 16.

Σπανοφύλλος, idem quod μανόφυλλος, ſuprà.

Στενόφυλλος, anguſta folia habens.

Στενοφυλλία, anguſtia foliorum.

Στοιφύλλον, telephium, herba. Heſych.

Ταινόφυλλος, habens folia in latitudinem extenſa, aut in longitudinem. Hom. & Theocr. idyll. 26.

Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius. Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Dioſc. lib. 3. cap. 123.

Τριχόφυλλος, folia habens capilla ſi, ſeu capillamentis ſimilia. Theophraſt.

Τυλόφυλλον, folium tuberis, i. herba quæ tuberi ſuperinnaſcitur. ab ὕελον quod ſcribitur pro οἰσύλον. Athen. lib. 2. ex Pamphyli gloſſis.

Χαιρέφυλλον, oleris genus de quo Plin. lib. 19. cap. 8. Colum. lib. 11. cap. 3. Palladi. lib. 3 ca. 24. Sic dictum putatur quòd foliis gaudeat. Sunt & qui eam herbam eſſe ſuſpicentur quæ apud Gal. & Dioſc. ψυλλίδιον dicitur.

Φύλον vide in Φυλή. Φῦμα, &c. in Φύω.
Φύξις, &c. in Φεύγω.

ΦΥΡΩ, F. φυρῶ, Aeolicè, Φύρσω P. φυρκα, miſceo, commiſceo. Heſiod. in Erg. Γαῖαν ὕδατι φύρειν terram aquâ miſcere dicitur. in lib. de defect. orac. σταλαγμὸς φύρειν αἷμα ἐ τὰ σπλάγχνα ἀναγκάζουσιν ἡμᾶς. Item inquino, fœdo, rigo. Odyſſ. σ. κεφαλὴν φύρσαν Αἵματος. Iliad. ω, Δάκρυσιν ἔματ' ἔφυρον: perfundebant, aut rigabant. Interdum ſignificat macero, ſubigo. Item pinſo, ut apud Xenoph. in quo tamen ſignif. frequentius eſt Φυράω. Scribit Euſt. forſan hoc φύρω ortum eſſe ex φορέω facta ſyncope & tranſpoſitione literarum: quum itidem ſignificet confundo, inquino, &c.

Φύρεμαι, commiſceor, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένη τὸν ἀκμὴν ψυχή. Odyſſ. ι. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ. ſanguine inquinatum. Item maceror, ſubigor: unde apud Thucydid. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ ἐ ἐλαίῳ, farina macerata vino & oleo.

Πεφυρμένως, mixtim permixtim.

Φόρμα, τὸ, inquinamentum, ſordes, ſtrigmentum, recrementum. Nicand.

Φυρμὸς, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Heſych.

Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. Item confuſè, inordinatè. Plut. in Oth.

Φυράω, idem quod φύρω, miſceo, item macero, ſubigo: uti πηλὸν φυράσαι, apud Plut. & Φύρασον οἶνῳ, apud Dioſc.

Φυρόμαι, idem quod φύρομαι: unde apud eundem Dioſc. φυραθὲς ἐλαίῳ, maceratus & ſubactus oleo. Idem, πεφυραμένον σὺν ἀλφίτοις, cum polenta ſubactus. Item activè, idem quod φυράω: unde metaph. apud Ariſtoph. in Nub. μαλακὴν φυραπάμονα τὴν φρένα τῷ ἔρωτι, molliens & frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τὸ, maſſa farinæ ſubactæ & humore maceratæ ad panificium in ep. ad Cor. 1. c. 5. Item pro maſſa figuli. Rom. c. 9. ¶ Dicitur & de aliis rebus quæ ſubigendo miſcentur: ut apud Conſtant. Geop. l. 15.

Φύρασις, εως, ἡ, maceratio, ſubactio ad conficiendas maſſas.

Compoſita.

Αἱματόφυρτος, ὁ ἡ, ſanguine permixtus, ſanguinolentus: ut αἱματόφυρτος ἕλκη, in anthol. Epigr. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commiſceo, permiſceo, confundo: Item inquino, fœdo, inde participium paſſ. ἀναπεφυρμένος, apud Eurip. in Bacch. ἀναπεφυρμένη ἄμμα.

Ἀναφυράω idem quod φυράω Dioſc. l. 2. cap. 131.

Συναφύρω, (*decomp.*) unde συναναφύρεσθαι aliquis cum ſcortis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. ταμὴν ἡ γαναῖξι συναναφυρεῖσθαι. Sic & apud Athen. συναναφύρῃ μὴ ἑταίραν, ἀλλὰ μὴ ἑταίρων.

Ἀκρατόφυρτος, confuſus, miſcellaneus. Aeſchyl.

Διαφυράω, ſubigo, pinſo.

Εὐφυρώστατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

Συμφυρῶ, commiſceo, confundo: unde in paſſ. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένων τῶν οἰκήσεων πόλιν.

Σύμφυρτος, commixtus, confuſus. Συμφύρδην, commixtim, confuſè, promiſcuè. Nic. in Ther.

Ἀσύμφυρτος, (*dec.*) non commixtus, non confuſus. Dion.

Χειροφυρὴς, manu ſubactus. Epigr. (Areopag.

Γέφυρα, Ὀλοφύρομαι, quomodo hæc pertineant, vide ſuis locis.

ΦΥΣΑΩ, (vel φυσάω) ſufflo, inflo, flatu diſtendo. Lucill. Epigr. lib. 2. Τὸν λεπτὸν φυσώντα τὸ ῥόδον ἥρεν ὁ κωμικός. Ariſtoph. in Nub. ὥσπερ κύστιν φυσᾷς, tanquam veſicam inflat. Et φυσᾶν αὐλὸν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic φυσᾶν κόχλους, conchas inflare, apud Eurip. in Iph. Taur. Interdum φυσῶ eſt efflo: ut apud Soph. φυσῶντ' αἷμα ῥωγὸς ἀμφὶ ῥινὸς ἄμμι, efflant è cruore per nares. Sic & apud Plut. de primo frig. ὅταν δὴ συσφίγξαντες τὰ χείλη φυσήσωμεν, quum labris contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de ſuperbiente & inſoleſcente: ut apud Phil. de vita M. lib. 1. φυσᾶσι ἐ πνεύσι μεγάλα. Sic apud Plut. in polit. præc. μικρὸν ἰσχύειν, καὶ μέγα φυσᾶν, magnum ſpirare. Apud eundem de educ. lib. μὴ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν ἐ φυσᾶν, laudibus efferre & inflare, i. inſolentes & inflatos reddere.

Φυσᾶμαι, (ſeu φυσάομαι) ſufflor: inflor, tumeo. Ariſtoph. in Nub. (de ventre) ἢ δεῖ με ἰφυσᾶσθαι. Item metaph. inflor, efferor. Plut. τοῦτο τῆς τύχης φυσαμένης σαλεύομεν. Et Xen. apomn. lib. 1. πεφυσημένοι ἐ ὑπερήμενοι.

Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus: ut φυσήματα κερυσαλάπτικα, apud Eurip. in Rheſo. In bullante humore ſic dicitur bulla. & apud eundem in Phœn. ſanguinis ebullientis eructio appellatur φύσημα. ¶ Pecuniariter pineam reſinam φύσημα nominari teſtatur Galen. de compoſ. medic. κατὰ γένη. libr. 7. & Aet. lib. 1. ¶ Item metaph. ſpiritus, flatus: de inſolescentibus dictum & ſuperbientibus: ut apud Plat. in Alcib. poſt. & Athen.

Φυσησις εως, ἡ, quaſi flatio: ipſa flandi actio, vel ſufflatio. Theophr. hiſt. plant. lib. 5. cap. 10.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, ſchol. Ariſtophan. Item follis: Dioſc. ¶ Dicitur & eſſe piſcis quidam cetaceus, apud Aelian. & Strab. lib. 3. qui dum inſpirat, apparet procul inſpectantibus columnæ in modum nebuloſa quædam facies. Sed apud Heſych. legitur φυσητὴρ, dicentem eſſe fiſtulam piſcium cetaceorum. ¶ Dicitur φυσητὴς etiam de meatu polypodis quo ova ſua parit, apud Athen. l. 7.

Φυσητήριον, τὸ, inſtrumentum aptum ad inflandum: aut inſtrumentum quod inflatur.

Φυσητικὸς ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Ariſtot.

Φύσα, vel φυσσα, follis. Il. σ. Exponitur &, veſica, apud Dioſc. l. 2. c. 26. & ſchol. Ariſtoph. qui etiam addit φῦσαν appellari ἀφ' ὧν πάσχειν πέφυκε, hoc eo quod illi ſoleat accidere. ¶ Item flatus: apud Xen. Pæd. 1. Ariſtot. & Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de inſolentia dicitur ſicut & φύσημα, teſte Euſt. ¶ Numeratur & inter piſces Niliacos, apud Heſych. & Athen. l. 7.

Φυσώδης, ες ὁ ἡ, flatuoſus, flatu abundans. Item flatus ſeu inflationes movens: ut πνεύμα ἄπεπτον ἐ φυσῶδες, apud Gal. ad Glauc. l. 3.

Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua naſcens. Luc. in Charm. Item tibia ſeu fiſtula. Heſych. & Suid. ¶ Sic etiam dicitur veſicaria: nomen fruticis apud Dioſc. vel quòd veſicæ proſit (quæ φῦσα dicitur) ut vult Plin. vel à veſicis & folliculis quos habet orbiculatos, veſicis non diſſimiles: ut putant alii.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus quod ſe mirum in modum inflat, turgeſcitque ita, ut ſæpe crepet: apud Lucian. Philopſeud.

Φύσιγξ, γγος, ἡ, veſicula ſeu puſtula in manibus aut pedibus. Poll. Alii, ſic dicitur velut veſicula turgida: vel genus quoddam allii. Veſte Heſych. & Gal. in lex. Hippocr.

Φυσιγγόομαι, ώμαι, inturgeſco in veſicæ modum. Et generaliter, inturgeſco, intumeſco: unde apud Ariſtophan. in Acharn. ὀδμώσας πεφυσιγγωμένους

Φύσκη ἡ, craſſum inteſtinum, ex quo farina & carnibus injectis lucanicæ fiunt. ſchol. Ariſtoph. in Equit. Athen. l. 14. Etym. & Suid. Item veſicula manibus oborta: *utinter remigandum, remorum attritu* ſchol. Ariſtoph. in Veſp.

Φυσκίον, τὸ, veſicula, folliculus, utriculus. Dioſc. Φύσκων, ωνος, ὁ, ventricoſus: apud Ioſeph.

Φύση (vel Φυσὴ) maza ex farina & vino, teſte ſchol. Ariſtoph. apud eum in Veſp. Athen. l. 3. eſt maza μὴ ἄγαν πεπεισμένη.

Φυσάω, idem quod φυσάω, inflo. i. ſuperbum reddo.

Φυσῶμαι, inflor, intumeſco, efferor.

Φυσιάω, anhelo: ut ἵπποι φυσιάοντες. Il. π. Item tumeo, turgeo: *ſuperbia.* Greg. Οἱ θανάτῳ ζόντες ἐτώσια φυσιόωμαι. ¶ Item activè, inflo, idem cum φυσάω, in ep. ad Cor. 1. c. 8.

Φυσιῶμαι, inflor, ſuperbio: ejuſdem ep. c. 4.

Φυσίωσις εως, ἡ, inflatio, tumor animi, ſuperbia, arrogantia, in ep. 2, ad Cor. c. 12. & apud Gregor.

Φυσισμὸς, (tanquam à φυσάω) ipſa flandi ſeu efflandi actio. Exponitur & flatus: apud Ariſtot. in probl. ſect. 11. quæſt. 41.

Ποιφύσσω, f. ξω, ſpiro, flatum emitto. Nic. in Ther. (de aſpide ψαφαρὸς δ' αὐασπιμάτοιο αὐχὴν Ἀκεσθὲ ποιφύσσοντος. Exponitur &

tur & terreo, exterrefacio: propriè tamen, flatu vehementer emisso. schol. Nic. Item flatum emitto vehementer & cum sonitu quodam: ut apud Suid. ex Epigr. παρὰ σκαρθμοῖσι νεὸς ἀθεεικλέια χέλη Ποιφύσσω πάμα. (sixòv.

Ποιφυγμα, vehemens spiritus emissio. Hesych. est χῆνα ὀχχι-

Ποιφυγόω, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φύσων, velum, carbasus: (à φυσάω dictus, quoniam φυσώμενον πλησίον αὔρᾳ ἐνεργεῖ, inquit Eust.) Scribitur & φύσσων, apud Etym. ex Lycophr. Ἀ φλαξω ϗ φύσσωνας ὀργυώμφιους.

Φυσώνιον, τὸ, linteum quo facies detergitur, sudariolum. Etymol. ¶ Item solarium: παρὰ τὸ φῶς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφυσάω, sursum flo, sursum emitto flatum. Item sufflo, inflo. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio: unde in pass. apud Xen. Pæd. 7. τοὺ τοιούτου δὲ λόγου ἀναφυσώμενον,

Ἀναφύσημα, τὸ, inflatio. Luc. Item evaporatio, spiraculum. Aristo. de mundo.

Ἀναφύσησις, ἡ, inflatio. Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu certus quidam modus inflandi tibias: apud Eust. Item idem quod ἀναφύσημα spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀναφυσιόω, anhelo. Hesiod. in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀποφυσάω, efflo. Aristoph. in Vesp. Item flatu expello. Aristot. meteor. l. 2. (primo frig.

Διαφυσάω, perflo, item flatu discindo. Gal. Item efflo, apud Plut. Διαφύσησις, perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo, exufflo: unde apud Dioſc. κεφαλὴν ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσωμένην. Item follib. ventilo. Metaphoricè apud Aristoph. in Pace, ἐξεφύσησε τοσοῦτον πόλεμον, excitavit tantum bellum.

Ἐκφύσημα, efflatio, exufflatio. Item inflatio, morbus. Poll. Exponi etiam potest, id quod efflatur.

Ἐκφύσησις, efflatio, exufflatio. Gal. de motu muscul. l. 2.

Ἐμφυσάω, inflo, inspiro, flatu immitto. Ioan. cap. 20. Exponitur &, flatu accendo.

Ἐμφύσημα, insufflatio. Item quod insufflatur, seu inflando immittitur: unde apud Greg. ἐμφύσημα dicitur Spiritus sanctus. Dicuntur & morbi quidam ἐμφυσήματα, inflationes apud Dioſc. lib. 3. cap. 163. & Galen.

Ἐμφυσιῶμαι, idem quod φυσιῶμαι, inflor, tumeo, superbio.

Ἐπιφυσάω, inflo.

Καταφυσάω, flatu effundo, inflando perfundo. Aristot. hist. an. l. 9. καταφυσῶσιν οἶνῳ γλυκεῖ τὸ σμῆνος οἱ μελιτοῦργοι.

Συμφυσάω, una sufflo, vel inflo. Item metaphoricè, conspiro. Plat. de leg. lib. 4.

Ὑπερφυσόομαι, supra modum inflor & efferor. Basil. hom. 10.

Composita ex φῦσα sine præpositione.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ, folium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thucid. lib. 4.

Ἄφυσος, sive ἄφυστος, expers flatuum. Item nullos generans flatus, non inflans. ut ἄφυστος διαίτη, apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. cap. 6. Dicuntur ἄφυσα etiam quæ flatus generatos discutiunt propelluntque: ut σπέρματα ἄφυσα, apud Aet. lib. 10. cap. 11.

Προφύσια, in metallis dicuntur præmunimina quibus follium fistulæ teguntur. Hesych.

Φύω, F. σω, P. κα, gigno, produco, edo, parior. Xenoph. Pæd. 8. γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πεύκην δὲ παγκάλην φύει τε & τρέφει. Sic Illiad. α, (de sceptro) τὸ μὲν οὔποτε φύλλα & ὄζους φύσει. Sic homo dicitur φύειν τρίχας, apud Aristotel. de gen. anim. lib. 5. item πώγωνα ϗ μωλιάς, apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. unde φύσας, genitor, pater: apud Aristoph. in Vesp. & Lys. orat. in Theomnest. 1. ¶ Item neutraliter nascor: ut Iliad. ζ, Ω's αὐδρῶν γλυκὺ, ἡμὲν φύει, ἠδ' ἀπολλύει. In hac signif. usitatius est præt. πέφυκα, natus sum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ ἀνθρώπου πέφυκα. Sic apud Greg. Naz. οὐ τὸ ἡδὺ πεφυκὼς, ex filio natus. Interdum πέφυκα significat, natura comparatus sum, à natura habeo. Cum infinit. Thucyd. πεφύκασί τι ἀπαιδεύτως & ἰδίᾳ ϗ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, ita comparatum est ut, &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, consueverunt facere. Sæpe cum adverbio: ut Demosth. ἅπαντα τοῦτο πέφυκε, sic hæc natura comparata sunt. Idem, ὡς πέφυκα ζῆν, ut fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis οὗ πεφυκέναι πρός τι, i. ingenio esse ad aliquam rem apto, vel natus esse ad aliquid: apud Aristot. Plut. & Xen. Interdum πέφυκα, exp hæreo: adhæresco: ut apud Gal. πεφυκὼς ὑμεῖν τῷ κεφαλαιοειδεῖ, membrana quæ corneæ inhæret.

Πεφυκότως, ut natura comparatum est, ut fert natura. Aristot.

Πεφύκω, (formatū ex πέφυκα, sicut πεπλήγω ex πέπληγα) idem quod φύω, nascor. Hesiod. in Erg. χαῖρε ἄκαπνε & ἔξοχον ἐπίφυκον ἐπὶ σιβαροῖς μελέεσσι.

Φύμι, inusitatum format ex se aor. 2. ἔφυν significantem idem quod πέφυκα, natus sum. Xenoph. Pæd. 2. ὑμᾶς & ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ, & ἐτράφητε. Hinc & infinit. φῦναι, apud eundem. Et parric. Φὺς αὐτός: ut φὺς ἀγαθῶν πατέρων, apud Plat. Sic φῦναι κακῶ, apud Demosth.

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior: ut τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra. Xenoph. Pæd. 3. Metaph. κίνδυνος & κακὸν φυόμενος dicitur, apud Demosth. in epitaph. & pro coron. Præt. med. πέφυα idem quod πέφυκα: unde πφίασι. Il. δ. Et partic. ip. idem quod πεφυκὼς.

Φῦμα, τὸ, quod enatum est: propriè, è terra. ¶ Item tumor omnis præter naturam qui sine externa causa oritur more eorum quæ è terra enascuntur & erumpunt: tuberculum, & oriens tuberculum Celso. Interdum exp. papula, nec non verruca & nævus, apud Aristotel. Interdum specialiter Φῦμα dicitur phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta statim augetur, atque ad suppurationem citò pervenit, apud Galen. & Aet.

Φυματώδης, εος, ὁ & ἡ, phymatis abundans. Hippocr.

Φυματίας, ου, ὁ, idem: apud eundem. Φυματῶδες dicitur pars corporis in qua φύματα nascuntur. Item persona cui illa innascuntur: apud eundem.

Φύσις, εως, ἡ, q. d. enascentia: ortus generatio: ut φύσις γάλακτος, apud Aristotel. ¶ Item natura, vis ut πυρὸς φύσις, apud eundem de part. animal. lib. 2. cap 2. Et φύσις τῶν ὀργάνων, apud Galen. comm. in Hippocr. lib. 1. περὶ φύσιος ἀνθρώπου. ¶ Apud medicos interdum exp. natura. Interdum sic dicitur vis quæ ex seipsa nostri opifex est & conservatrix: seu temperamentum ex primis elementis conflatum. Interdum φύσις nomine intelligitur ἕξις, i. ipsa partium structura & compositio. Aliquando idem significat quod genus vel species vel formas ut docet Galen. apud Hippocrat. ¶ Item φύσις, natura, substantia: πᾶσι γὰρ ἁπλᾶ φύσις λέγεται, inquit Aristotel. metaphys. lib. 4. ¶ Item ingenium: ut exp. Cicer. apud Plat. in Phædro loquentem de Isocr. & Lysia. ¶ Item sexus. Thuc. lib. 2. Unde & utriusque sexus pudenda φύσις nomine efferuntur, apud Diodor. & in Geopon. ¶ Item statura, apud Lucian. Item figura apud Plat. ¶ Exponitur &, constitutio, apud Xenoph.

Φυσικὸς, ἡ, ὁ, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens: ut φυσικαὶ ἀρέσεις, apud Aristot. & φυσικὰ ἄτοπα, apud eundem, & cæt. philos. ¶ Item physicus, naturæ seu rerum naturalium investigator. Plut. de primo frig. ¶ Item flatum ciens, apud Aristot. tanquam à verbo φυσᾶν, seu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, secundum naturam. Item naturali ratione. Plat. Aristot. &c.

Φύσιμος, ὁ ϗ ἡ, productivus, producendi seu procreandi vim habens, Theophr. histor. plant. lib. 4.

Φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Hesych.

Φύτρα, idem quod φύσις, natura, generatio. Idem.

Φύτλη, eidem est generatio, ortus, genus.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, stirps. Aristotel. ethic. 1. & sæpe apud Theophrast. De homine etiam dicitur apud Eur. & Plat. de leg. l. 6. Item idem quod φῦμα, tuberculum, apud Archiloch. teste schol. Theocr. Quidam etiam sic nominant cynoglosson, herbam. ut est in Append. Dioſc. seu inter notha Dioſc.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens: ut φυτικὰ ἄτοπα, apud Athen. Exponitur &, vegetativus, item crescendi vim dans apud Aristotel.

Φύσιος, Solis vel Iovis epitheton, teste Hesych. à quibusdam expon. germinationis autor.

Φυτιάλια, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens: seu locus arboribus consitus. Iliad. ζ & υ. Exponitur &, plantatio: ut φυτάλιὴ καρποῖο μελίφρονος, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars postrema, sic dicta à veteribus quòd eo tempore insitiones optimè fiant.

Φυτιαλίζω, planto: item πλησιάζω, genero, gigno. Hesych. & Suid.

Φυτάλμιος, ad plantationem aptus. Hesych. ¶ At Φυτάλμιος Iovis est epitheton ὁ ζωογόνος, teste eodem. Apud Soph. in Oed. col. Φυτάλμιος exp. ὁπὸ φύτλης, ὁπὸ γλυέσεως.

Φυτεύω, planto. Od. σ, & λένδρα μακρὰ φυτεύων. Et metaph. gigno, procreo. Hesiod. in Asp. ὃς ἄλκτῆρα φυτεύσας. Sic & apud Eurip. in Oreſt. ¶ Item molior, struo, machinor: ut Od. ξ, κακὰ ϗ μνησῆρσι φύτευεν.

Φυτεία, ἡ, plantatio, consitio, satio. Plut. in Alex. Item idem quod φύτευμα, apud Athen.

Φύτευμα, τὸ, planta quæ deponitur & conseritur: semen. Theophr. & Plat. de leg. Item plantatio, seu locus plantis consitus. ¶ Est & herbæ nomen apud Dioſc. l. 4. c. 130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio. Aristot. de mun.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius, qui plantari seminarii; solet vel potest. τὸ φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta & viviradix quæ in terram deponitur, surculus, stolo, &c. apud Theophr. de caus. pl. 2. c. 6. Præcipuè tamen sic dicitur planta seu semen oleaginum, teste Poll. l. 1. c. 12. Accipitur & pro loco in quo sunt plantæ è semine natæ quæ postea transplantantur in viridariis. In qua significatione dicitur & φυτώριον seu φυτώρειον, in Geopon. l. 3. & 11.

Φυτευτικὸς, idem cum φυτάλιος. Hesych.

Φυτεία, ἡ, plantationis tempus. Hippocr.

Φυτάω, seu φυτάομαι, idem cum φυτεύω: unde apud Hesiod. in Theog. Κεφάλαι φυτήσατο Φαίδιμον υἱόν.

Φυτὼς,

Φυτὰς, άδος, ἡ, idem cum φυτὸν, planta, ſtirps. Plutarch. de def. orac.

Φυτεύω, idem quod φυτεύω, genero, gigno. De parte tantùm dici vult Etymol. qui & pro exemplo verſum illum Heſiodi ſubjicit, φίτυσατο, egens, non φυτήσατο.

Φίτυμα, τὸ, germen, ſtirps, proles. Pro eodem per apocopen dici videtur φίτυ, apud Ariſtoph. in Pace, & Eupolin. in Autolico.

Φιτρὸς ὁ, arboris caudex, ſtirps, truncus. Item in herbis, caulis, thyrſus. Dicitur quaſi φιτυρὸς, teſte Euſt.

φυὴ, ῆς, ἡ, natura: ut apud Pind. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. Item habitus oris, indoles: apud Hom. Il. α. β. &c. Exponitur &, ſtatura, apud Heſiod. in Erg. quum ait argenteum ſeculum, χρυσέῳ οὔτε φυλὴ ἐπιείκελον, οὔτε νόημα.

Φύμαθλον, τὸ, panus, ſeu panis: tumor non altus, latus, in quo quidam puſtulæ ſimile eſt: vide Celſ. l. 5 c. 25. & Paul. l. 4 c. 22.

Υὸς, Φύλλον, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm ex Φύω, Φῦμι, & Φυὴ, cum præpoſitione.

Ἀναφύω, renaſci facio, rurſum produco. Et idem quod φύω, naſci facio, emitto, produco. Theocrit. idyll. 10. Ὦ μοι τῶ πώγωνος ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Ἀναφύομαι, renaſcor, rurſum exorior. Plut. in Theſ. ἀνεφύοντο τῇ Αἰγεῖ ἀμφολαί. Item orior, oborior, naſcor, &c. Theophr. ἅμα ᾗ συμβαίνει καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλὴν. Sic & apud Plut. in Per. & Luc.

Ἀμφύω, per ſyncopen dicitur pro ἀναφύω.

Ἀποφύω, q. d. abnaſcor. Exponitur tamen, adnaſcor, ſeu agnaſcor. Item ſurculum emitto. Præt. ἀποπέφυκα, à natura abhorreo. Syneſ. βιάζονταί με μίζαι ποιεῖσθαι τὴν πολιτικὴν ὁμιλίαν, ὡς ἂν ἀποπεφυκῶς οἶδα.

Ἀπόφυας. ἄδος, ἡ, appendix, ramulus adnaſcens ramis majorib.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars oſſis exuberans.

Διαφύω, internaſcor: unde particip. διαπεφυκὼς, quod natum eſt inter. Theophr. de cauſ. pl. l. 3.

Διαφύομαι, enaſcor, orior: apud eundem.

Διαφυὴ, ἡ, interſtitium inter artus, intervallum. Plat. in Phæd.

Διάφυσις, idem. Exponitur &, fiſſura, rima, res intercurrens, diſcriminans. Ariſtot. hiſt. an. l. 6. c. 3. Apud Hippocr. in commiſſura genu ſic nominatur corpus quoddam ἀδενοειδὲς, teſte Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκφύω, idem quod φύω, gigno, produco, edo, cum accuſ. Ariſtot. de mund. & Theophraſt. hiſt. pl. l. 6. Præt. ἐκπέφυκα, enatus vel editus ſum. cum genit. Eurip. in Phœn. ὃς θράσους γλώσσης ἐκπέφυκε. Legitur & aor. 2. ἐξέφυν, tanquam ab ἔκφυμι, apud Soph. 2. ἀλλ' οὐδὲν ἦν ἐξέφυν πατρός.

Ἔκφυας, ἡ, res quæ alij adnata eſt, ut ſit velut appendix. Ariſtot. de part. anim. l. 1. c. 14.

Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξανθήματα.

Ἔκφυσις, q. d. enaſcentia: exortus, ortus, germinatio. Item eruptio germinantium poſt ſementem. Theophr. hiſt. pl. l. 8. c. 11. ¶ Apud anatomicos & medicos ſic dicitur exortus inteſtinorum, quem ex pyloro inteſtinum excipit, teſte Galen. de uſu partium. Item in oſſe idem quod ἀπόφυσις. ¶ Exponitur &, generatio, procreatio.

Ἔκφυτος, (compoſitum ex φυὴ) q. d. qui extra naturam eſt, id eſt, qui tanto ingenio eſt, ut id conſuetum naturæ modum velut egrediatur.

Ἐμφύω, ingenero. Odyſſ. χ. Θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας Παντοίας ἐνέφυσεν. Sic Xen. ἐμφῦσαι ἔρωτα τὴν τεκνοποιίας. Hinc ἐμπεφυκέναι dicitur aliquid, quod ingeneratum ſeu ingenitum eſt: ut apud Eurip. πᾶσιν ἐμπέφυκε πόθος.

Ἐμφύομαι, ingeneror, innaſcor. Plut. in lib. adverſus Color. Item amplexus adhæreo vel inhæreo, ita ut avelli nequeam, & velut ingenerer ei cui adhæreo. Od. α. σὺν χείρεσσι φύοντε: *per tmeſin*, pro συμφύοντε. Sic & apud Plut. in Cam. & in Fab. Hinc particip. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens: unde fœm. ἐμπεφυῖα, Iliad. α.

Ἐμφυσις, ingeneratio, ipſa actio ingenerandi.

Ἔμφυτος, ingenitus, inſitus, à natura inditus. Dem. in Epitaph. & pro cor. Ἔμφυὴς, idem: ut ἐμφυὲς ἦθος, apud Pind.

Ἔμφυμι, unde aor. 2. σύφην, idem quod ἐμφύομαι, in ſecunda ſignif. Od. ο. & alibi, Ἔντ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρε: *per tmeſin*, pro σύφυ.

Decomp. Ἐνεμφύομαι, innaſcor, ingenitus ſum.

Μετέμφυτος, ex uno in aliud inſitus. Epigr.

Παρεμφύομαι, juxta ſeu præter innaſcor. Luc.

Ἐπιφύω, inſuper produco ſeu edo: unde præt. ἐπιπέφυκα, inſuper productus ſum ſeu editus. Exponitur etiam, agnatus ſum ſeu innatus: ut καρπὸν τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, apud Dioſc. lib. 4. cap. 249.

Ἐπιφύομαι, inſuper naſcor, adnaſcor, accerſo: unde particip. ἐπιφυὴς, exp. agnatus, poſtnatus: apud Greg. Item adhæreo ſeu adhæreſco. Plut. de lib. inſt. πίστιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαμεν. Item adorior, invado. Gregor. de Spiritu ſancto, μὴ μοι πῖς ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων. Apud Plut. in Anton. ἐπεφύετο τῶν μεγαλομύθων μάλιστα τῇ περὶ ζωῆς, expon. urgebat inter ea quæ accuſabat.

Ἐπίφυσις, accretio, accrementum. Theophr. hiſt. plant. l. 1. c. 1. ¶ Apud anatomicos eſt unitio oſſis cum altero oſſe, quaſi os unum alteri inſitum: non eſt autem pars oſſis, ſed quiddam oſſi adnatum. Gal. lib. de oſſib.

Ἐπιφυάδες, dicuntur eſſe propagines: apud Theophr.

Ἐπίφυμι, exp. adnaſcor. Hinc particip. ἐπιφὺς, idem quod ἐπιφυὴς, apud Syneſ. σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐν δεκτῶν καὶ ἐπιφυομένων τῇ Κυρίλλῃ.

Προσεπιφύομαι, (*decomp.*) inſuper adnaſcor.

Καπάφυτος, confitus. Luc. de luctu. & Plut.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto. Plat. in Tim.

Παραφύω, q. d. adgenero, genero ſeu gigno juxta. Item idem quod ἐμφύω, apud Theophr. hiſt. pl. l. 3. & 7.

Παραφύομαι, adnaſcor, naſcor juxta. Dioſc. l. 4. c. 83. Item naſcor præter naturam. Ariſtot.

Παραφυὰς, ἡ, quod agnaſcitur arbori, ſoboles adfruticans. Theophr. & Phil. de mund.

Παραφυσις, agnatio. Et παραφύσεις, agnata membra: Item q. d. naſcentiæ præter naturam. Ariſtot. de gen. an. l. 4.

Παράφυτος, juxta confitus. Theophr.

Περιφύομαι, circumnaſcor. Item excreſco. Theophr. hiſt. pl. l. 8. Exponitur etiam, obducor: item complector.

Περίφυσις, q. d. circumnaſcentia. Exponitur etiam, incrementum quod in ambitu fit. Theophr. l. 5.

Περιφυὴς, ut περίφυτος, τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis: apud Dioſc. l. 4. c. 164.

Περίφυμι, unde περίφυσα exp. agnatus ſum, proveni: Item adhæſi. Ariſtoph. in Nub. ψυχήσιν περίφυσιν περίφυσιν.

Προσφύω, agnaſci facio. Baſil. in ep. ad Liban. τὰς λεπτὰς ἐκείνας ἀκόνας, ἡ φύσις τῷ αὐθις προσέφυσε. Præter. προσέφυκα, agnatus ſum. Ariſtot de gen. an. l. 4. Item adnexus ſum, adhæreo, apud eundem. Item me immiſcui. Plat. de leg.

Προσφύομαι, agnaſcor, accreſco. Theophr. & Phil. Item adhæreo, adhæreſco.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio. Item adhæſio: vel cohærentia, connexio. Theophr. & Alexand. Aphr.

Προσφυὴς, coaleſcens, adhærens. Theophr. de cauſ. plant. l. 1. Item idem quod συμφυὴς: apud Gal. Exponitur etiam, natura accommodatus, congruens: apud Gregor. Apud Plat. ep. 7. τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς dicuntur, qui ab iis, quæ juſta ſunt, abhorrent.

Προσφυῶς, cum quadam coaleſcentia: vel coaleſcendo, cohærendo. Item congruenter. Pro eodem dicitur & προσπεφυκότως.

Πρόσφυμι, unde particip. προσφὺς, agnatus. Item adhærens. Luc. & Plat.

Εὐπρόσφυτος, (*decomp.*) facilè coaleſcens ſeu coiens. Theophr. de cauſ. pl. l. 1.

Προφύω, antè genero ſeu gigno. Πρόσφυσις, germinatio, germen apud Hippocrat.

Πρόφυμι, unde προφύν, apud Soph. dictum pro προφύν, antè extitit.

Συμφύω, coaleſcere facio, conglutino, coagmento. Plat. in ſymp. Præt. συμπέφυκα, coalui & concrevi, congenitus ſum: unde particip. συμπεφυκὼς, qui coaluit, concretus. Ariſtotel. de gen. an. lib. 4.

Συμφύομαι, coaleſco, conglutinor: item cohæreſco. Theophr. ὅλως ᾗ ὁμοιομερῆ εἶναι τὰ μελόντα συμφύεσθαι. Exponitur &, complector, ſeu complexus adhæreo. Appian. συμφυσῶντες ἀλλήλοις ἀμφὶ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον.

Σύμφυσις, coaleſcentia, concretio, conſociatio. Theophr. Item naturalis oſſium unio: apud medicos.

Σύμφυτος, congenitus, innatus, à natura inſitus. Ariſtot. metaph. l. 1. & alibi. Item qui coire poteſt, conſociabilis. Theophr. de cauſ. pl. l. 5. σύμφυλον γὰρ πᾶν τὸ ζῷον τῷ ζῴῳ. Apud Nonn. σύμφυτός εἰμι τοκῆος, exp. ejuſdem ſum cum patre eſſentiæ. ¶ Σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ ſic dictæ à conglutinandi facultate quæ pollet: apud Dioſc. l. 4. c. 9. & 10. Glycyrrhiza etiam à quibuſdam dicta fuit σύμφυτον, propter effectus ſimilitudinem: ut eſt in Append. Dioſc.

Συμφυτικὸς, quo fit ut quid coaleſcat: ut συμφυτικὸν φάρμακον, apud Galen.

Συμφυὴς, idem quod σύμφυτος, ingenitus, innatus. Polyb. σιδήρου μὲν ἰὸς, ξύλοις δ' ὑπὲρ συμφυὴς ἐστι λύμη. Exponitur &, adhærens. Item qui coaluit cum aliquo. Plut. in Lyc. Et metaphor. unanimis, conſentiens. Greg.

Συμφυὰς, more eorum quæ congenita ſunt, cum tali coaleſcentia, qualis eſt rerum congenitarum.

Συμφυία, ἡ, cohærentia, ſeu concretio duorum quæ coaleſcunt: vel concretio, coalitus. Philo de mund. Baſil. Greg.

Decomp. Ἀσυμφυὴς, non coaleſcens. apud Suid.

Εὐσύμφυτος, facilè concreſcens & coaleſcens. Theophr.

Ὑπερφυὴς, naturæ modum excedens, mirum in modum excellens aut inſignis: valde admirandus: vel ſimpliciter, inſignis, eximius. Ariſtoph. in Plut. ὑπερφυὲς τὸ μέγεθος οὗτο θράσους τε. Exponitur &, μεγαλοπρεπὴς: ut τιμαὶ μεγαλοπρεπεῖς, apud Plutarc. in Cæſ. honores ex humano faſtigio majores. Item abſurdus,

apud Isocrat. in Trapez. Item ita atrox, ut vix in humanam naturam talis atrocitas cadere possit: apud Dem. in Mid.

Ὑπερφυῶς, excedendo constitutum naturæ modum: vel mirum in modum, mirificè, eximiè. Herodian. l. 5. & Plut.

Ὑποφύομαι, subnascor, succresco, suppullulo: vel sensim & paulatim nascor.

Ὑπόφυσις, q. d. subnascentia. Suidæ ὑποφύσεις sunt περιφυάδες.

Composita sine præpositione ex eodem φύω, aut ex nomine φυή.

Ἀγαθοφυής, ές, ὁ, ἡ, ή, natura sive indole bonus.

Ἀγαθοφυία, bonitas à natura proveniens.

Ἀκανθοφυέω, spinas produco.

Ἀκροφυής, in cacumine proveniens, in summitate nascens. Item summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Ἀλληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes, mutuum ortum habentes.

Ἀνθοφυής, flores emittens seu producens, florulentus: in anth. Epig.

Ἀνθρωποφυής, humanam habens naturam. Item ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot.

Ἀρτίφυής, recèns natus. Poll.

Αὐτόφυής, naturæ sponte proveniens: ut αὐτόφυὴς ἀκρεπὼς, apud Plat. Item nativus, opere non factus, arte carens: ut αὐτόφυεῖς λιμένες, apud Thuc. Item geminus, germanus. Synes. τέτταρες αὐτόφυεῖς Ὀμηρίδας ἐνόμισα.

Αὐτοφυῶς, suapte natura, sponte naturæ: item nativè, genuinè.

Ἀφρόφυής, spumam innatam habens: ut ἀφροφυῆ πέτρα, in Epigr.

Ἄφυής, qui natura minimè habilis est aut aptus, minimè natus: *ad aliquid.* Plat. ep. 7. ὃν ἐστιν ἀφυὴς πρὸς τὸ μανθάνειν ἡμῶν. Sic ἀφυὴς πρὸς φιλοκερδείαν, apud Xen. Metaphoricè apud Polyb. καιρὸς ἀφυέστερος, dicitur tempus minùs aptum & opportunum. Ponitur & pro κακοφυής. Item pro μικροφυής: unde Eust. ἀφύλλω dici scribit tanquam σμικροπρεπεστάτῳ καὶ ἰχθύσι.

Ἀφυῶς, natura inhabili. Apud Plut. in Cam. ἀφυῶς κεκερασμένη χώρα, exp. malè temperata regio.

Ἀφυΐα, ή, natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epictet.

Διφυής, duplicis aut ancipitis naturæ: ut apud Soph. in Trach. διφυῆ φράσαν θηρῶν, de Centauris semihominibus & biformibus. Et generaliter, geminus, bipertitus, bifidus. Aristot.

Διφυΐα, ή, (q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps) exp. bifida partitio: apud Aristot. de part. an. l. 3.

Δυσφυής, difficilè nascens aut proveniens. Theophr. hist. pl. l. 7.

Δυσφυΐα, ή, nascendi difficultas, apud eundem.

Δύσφυσις, mala natura. Hesych.

Ἐλαιοφυής, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: ut ἐλαιοφυὴς πώγων, apud Eurip. in Ione.

Ἑτεροφυής, diversæ naturæ. Item alibi natus.

Εὐεμφυής, latè crescens. Od. δ.

Εὐφυής, qui à natura habet ut sit, ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenij dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. Aeschin. ἄνδρα λέγειν μὲν οὐκ ἄφυᾶ, τὰ δὲ πρὸς πόλεμον λαμπρόν. Et εὐφυέστερος τὸν γνώμην, apud Isocr. Peculiariter εὐφυής, apud Athenienses dicebatur ὁ εὐτράπελος καὶ σκώπτην δεινός, ut idem Isocr. testatur in Areopag. ¶ Item benè crescens, copiosè succrescens: ut πτελέα εὐφυέα, Il. φ.

Εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenij dexteritate: seu ut decet bona indole præditum. ¶ Item benè seu copiosè succrescendo.

Εὐφυΐα, ή, naturalis ingenij ad omnia dexteritas, bona indoles.

Ἱπποφυής, frutex quo fullones utuntur in concinnandis vestibus: de quo Dioscor. l. 4. Plinius itidem hippophyes nominat, scribens eam herbam accomodatam debere esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur & ἱππόφυον, apud Theophr. & ἱπποφαὲς, seu ἱπποφαὲς: Item ἱππόφεως, apud Gal. in lex. Hippocr.

Ἰσοφυής, æqualis seu paris naturæ. Nonn.

Ἀνισοφυὴς (*decom.*) naturæ dissimilis.

Ἠλοφυέω, primam lanuginem produco. Gaz. de senect.

Κακοφυής, qui prava est natura, pravo ingenio, seu mala indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè proveniens.

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium pravum.

Καρποφυέω, fructus edo seu gigno.

Λεοντοφυής, ex leone natus. Apud Eurip. in Bacch. ἄγρα λεοντοφυὴς, dicitur præda leonina: seu catulus leonis, quem se venatam Agave putabat, quum corpus Penthei dilaniasset. Exponi etiam potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens.

Λεπτοφυής, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis.

Λιμνοφυής, in palude seu stagno natus vel ortus: ut λιμνοφυὴς δρυὰς. in Epigr.

Μακροφυής, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est.

Μεγαλοφυής, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Hesych.

Μονοφυής, unius naturæ, simplex, non geminus. Item unistirpis: apud Aristoph. & Theophr.

Νεοφυής, nuper natus seu genitus.

Ὀδοντοφυής, dentes producens: ut ὀδοντοφυὴ βρέφη, apud Poll. l. 2. Item passivè à dente seu dentibus prognatus: ut γένυν ὀδοντοφυῆ, apud Eurip. in Phœn.

Ὀδοντοφυΐα, dentitio, dentium emissio seu productio. Paul. Aegin. l. 1. c. 9.

Ὀδοντοφυέω, dentes produco. Hippocr. in Aphorism.

Ὀλοφυής, exp. confusiùs exortus, confusus.

Ὁμοφυής, qui ejusdem est naturæ: aut simul natus, congenitus, Theodorit. in eccles. hist.

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ὀρθοφυής, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur &, in altum assurgens: Item erectus, procerus: ut ὀρθοφυὲς δένδρον, apud Theophr.

Ὀρθοφυΐα, q. d. in rectitudinem crescentia, ipsa actio crescendi in rectitudinem. Item rectitudo aut proceritas, apud eundem.

Ὀρθοφυέω, in rectitudinem crescere, seu in rectum: in proceritatem crescere, apud eundem.

Ὀστεοφυής, osseus natura. Hom. in Batrachom.

Παλιμφυής, iterum natus, renatus. Exponitur &, renascens: item redivivus. Nonn.

Πετροφυής, saxis adhærescens: ut πετροφυὴς πολύπους, apud Phocyl.

Πετροφυής, dicitur sedum majus, quòd in petris nascatur: ut est in Append. Dioscor.

Πολυφυής, multifidus.

Πρωτοφυὴς, primò natum seu exortum. Apoll. l. 3.

Ῥιζοφυής, qui radicem seu radices emisit. Theophr.

Ῥιζοφυέω, radicem emitto seu radices, radices ago, apud eund. hist. pl. l. 1.

Σαρκμοφυής, semine erumpens, semine nascens.

Σαρκμοφυέω, semen produco, semen fero: apud eundem hist. pl. l. 7. & de caus. pl. l. 1. (observat.

Τεταρτοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur &

Τεττοφυής, triplicem naturâ habens. Item triplex, trifidus. Theoph.

Τριχοφυέω, capillos produco.

Composita formata ex 3. pers. sing. pass. itidem sine præpositione.

Ἀμπελόφυτος, ὁ, ἡ, ή, vitibus consitus: ut ἀμπελόφυτος χώρα, apud Diodor. l. 36.

Ἀμπελοφύτης, vitium sator epitheton Bacchi, in Anth. Epig.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus vel natus.

Αὐτόφυτος, ex seipso seu per se natus: ut αὐτόφυτος ἐλαία. Nonn. & αὐτόφυτος ἄμπελος, sponte enata vitis. Hippocr. ep. ad Demag.

Δενδροφυτος, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus. Plut. in Cam.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus. Diod. l. 35. Τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus: olivetum, oletum.

Νεόφυτος, nuper natus, recèns natus seu genitus. Exponitur &, nuper innatus aut plantatus. Poll. Metaphoricè de eo dicitur, qui recèns ad fidem Christianam accessit, novitius in religione: in ep. ad Tim. 1. c. 3.

Οἰνόφυτος, locus in quo vinum nascitur: vel locus vitibus consitus, vinea: ut derivetur ab οἶνη.

Ῥιζόφυτος, radice proveniens. Ῥιζόφυτον, τὸ, stirps. Gaza.

Composita ex φυτὸν & φυτεία.

Ἀξιόφυτος, ὁ, ἡ, ή, plantas augens, plantis dans incrementum, epitheton auroræ, in anth. Epigr. (Phocyl.

Ἀλλοφυτεύω, vicissim planto seu fero, vicissim gigno seu genero.

Ἀποφυτεύω, stolonem evulsum fero, transplanto. Aristot. in lib. de juvent. & senect.

Ἀποφυτεία, ή, transplantatio hujusmodi, quum stolo evulsus seritur: apud eundem.

Ἀφύτευτος, non plantatus seu satus. Theophyl. ep. 75. Exponitur &, non consitus.

Γλυκύφυτος, q. d. dulcis planta: sic à quibusdam dicitur γλυκυρρίζα, ut est in Append. Dioscor.

Ἐκφυτεύω, trâsplatum seu exemptum alicunde semino seu planto Aristot. in probl.

Ἐμφυτεύω, insero: sæpè apud Theophr.

Ἔμφυτος, insitus sermo. Iac. 1.

Ἐμφύτευσις & ἐμφυτεία, ή, insitio: apud eundem.

Ἐμπεφυτεύω, superfero. Plat.

Ζωόφυτα, dicuntur quæ natura quadam constant media inter plantam & animal: ut urtica & spongia.

Ζώφυτος, fertilis plantarum. Plut. in Rom.

Ἱπποφύτιον, dicitur à quibusdam leontopodion herba, ut est in Append. Dioscor.

Καταφυτεύω, exp. planto, item transplanto.

Μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 17.

Μεταφυτεία, transplantatio, translatio plantæ de loco in locum. Idem ibidem.

Οὐρανόφυτος, cœlo satus, è cœlo natus.

Παραφυτεύω, adsero, juxta fero. Exponitur & utrinque fero. Julian. in ep. ad Liban.

Προφυτεύω, priùs planto vel fero, præfero. Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta jecerunt, autores.

Συμφυτεύω, simul planto vel fero. Et metaph. simul fum autor.

Συμπεφυτῦσθαι, aliquid alicui dicitur, quod cum eo natum est:

est: unde apud Xenoph. συμπεφυτεύμθαι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, animo ingenitæ voluptates.

Compositæ remotiores.

Ἄπφυς, Ὀσφῦς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Φωγνύω, Φώζω, vide in Φάω, significante Πυρόω.

ΦΩΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna, turfio gazæ: genus est piscis, de quo Plin. l. 9. c. 9.

Φώκη, ης, ἡ, dicitur esse vitulus marinus. Od. δ. τῆμος γὰρ μάλιστα Φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὕπνος ἱμάσσει. unde & apud Aristoph. in Vesp. Φώκης ὀσμή.

Φακὶς, genus quoddam piscis, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΦΩΛΕΟΣ, & apud Poëtas φωλεὸς, seu φωλεὰ, ἡ, lustrum, latibulum, antrum: propriè, in quo feræ latent: ut ἄγκιον φωλεοὶ, apud Plutarch. de sera num. vind. Idem in Erat. οἱ φωλεῶν λέαιναι καθεύδουσι. Sic & Matth. 8. & Lucæ 9. παρὰ τὸ φῶς, per antiphrasin (ut & Lat. lustrum) quòd luce careat. ¶ Item φωλεὸς Ionibus idem est quod παιδευτήριον, aut διδασκαλεῖον, teste Suid. Hesych. verò φωλεὰς idem significare dicit quod φωληθρία: de quo mox.

Φωλεώδης, εως, ὁ, ἡ, latebrosus, in modum antri factus: ut φωλεώδης τὸ δράκοντος χάος, apud Plut. de def. orac.

Φωλεύω, latibulum habeo, in lustro & specu lateo. Aristot. hist. an. l. 7. c. 14. τὸ δὲ σῶμα χειδὸν ἅπαν ἐστὶ φωλεῖ.

Φωληθρ. ῆρος, ὁ, ἡ, qui in lustro latet, seu qui semper in eodem loco desidet. Hesych.

Φωληθρον, τὸ, idem quod φωλεός ¶ Item schola, ludus. Hesych & Suid. Exponitur etiam, convivalis domus, seu ubi clàm potatur: αἱ τῶν διασωθῶν οἰκοι. Poll. l. 6.

Φωλεύω, idem cum φωλεύω. Theocr. idyll. 26. Aristot. in hist. an. & Plut. Item velut in specu lateo, apud Philon. de mundo.

Φωλεία, ἡ, latebra, vel delitescentia in latebroso antro. Aristot. hist. an. l. 7. ¶ Item morbus quidam ursi, quum præpinguis factus latebras quærit, & sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert. anim.

Φωλάζω, idem quod Φωλεύω & Φωλεύω. Hesych.

Φωλὰς ἀδος, ἡ, quæ antris & latibulis conditur, quæ in cavernis delitescit. Hesych. Sic dicitur & gallina quum incubat & κλώζει, teste Suid. Est etiam idem morbus, qui φωλεία dicitur, apud eundem. Significat & antrum occultum, speluncam absconditam, apud Babriam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. Φωλὰς σιγὴ, adjectivè exp. conditum silentium.

Φωλὶς, ἰδος, ἡ, piscis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν, dictus putatur, quoniam in muco suo qui circa eum περιπλάττεται, φωλεύει.

Composita.

Ἀποφώλιος, ὁ, ἡ, ἡ, vanus, irritus: ut ἀποφώλιοι ἐλπίδες ἀθανάτων. Odyss. λ. Propriè ἀποφωλιαὶ dicuntur ova irrita & sterilia, quæ ἐκ τῶν φωλεῶν, ejiciunt aves: Item partus degeneres, qui ab iisdem extruduntur, teste Eustath. Item ἀποφώλιος, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, quoniam apud antiquos scholæ & ludi literarij dicebantur φωλεοὶ, ut idem Eustath annotat, in hunc Od. ε. versum Ἥ δὴ ἀλιτρός γ' ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀποφώλιος ἀνδρῶν. Exponitur & monstrosus, prodigiosus: apud Plut. in Thes.

Ἐμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in. Greg. cum dat.

ΦΩΝΗ, ῆς, ἡ, vox: interdum &, sonus. Il. λ. Ἀμφί μ' Ὀδυσῆος παλαισίφρονος ἐκλὺε φωνή. Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἧκον οὐ τοῖς ἀκοαῖς παραμίξα. Sic ὁ τόνος τῆς φωνῆς, apud Demosth. Item vox, vocabulum, verbum. Gregor. μήτε ἡμᾶς εὐθυμίτερε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, ob verbum latiùs elatum. ¶ Item lingua: unde τῇ φωνῇ ἐκπηδᾶν, apud Aeschin. ¶ Item rumor, fama. Act. c. 2. ἠνομβήσης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης.

Dici Φωνὶω quòd sit φῶς τι νε. Etym. cum Eustath. tradit. Alij simpliciter à φάω deducunt, quod est dico.

Φωνήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis: ut φωνήεντα ζῶα, apud Xen. & Hesiod. in Theog. Φωνῆεν, τὸ, s. γράμμα, vocalis litera, apud Plat & Aristot.

Φωνέω, ῶ, vocem emitto, sonum edo. Item dico, loquor. Il. β. ὁ δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅπα φωνησάσης. Soph. in El. τί φωνεῖς. Il. α. Καί μιν φωνήσας, cum dat. Soph. ἔρπυσα φωνῆς. Item compello, voco: ut Αἴαντα φωνῶ, apud eundem. Exponitur &, gemo: de palumbe dictum, apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis loquutus est, dictum. Item vox. Soph. in Ajace. Plut. in amat. narr.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem. Poll.

Φωνηλικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis: ut φωνηλικὰ ὄργανα, apud Greg. Naz.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφωνέω, alta voce pronuntio, exclamo: vel proloquor, pronuntio. Plutarch. in Themist.

Ἀναφωνέω, cum clamore pronuntiari: vel simpliciter, pronuntiari. Aristot. de mund.

Ἀναφώνημα, & Ἀναφώνησις, exclamatio, pronuntiatio rei alicujus alta voce. Plutarch. in comp. Gal. de sanit. tuend. l. 5.

Προαναφώνησις, (*decomp.*) exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Ἀντίφωνος, ὁ, ἡ, ἡ, contrariam vocem seu contrarium sonum edens, obsonus: ut αὐτίφωνοι χορδαὶ, apud Aristot. in problem. sect. 19. Τὸ αὐτίφωνον, contraria voce respondens: obversarium. Plat de leg.

Ἀντιφωνέω, contrarium sonum edo, contra sono. Item obloquor. Cum Accus apud Ioseph. in Elect. Cum Dat. apud Suid. ¶ Item constituo me soluturum, expromitto: in Pand. & Novell. const. Iust.

Ἀντιφώνησις, contractio qua velut contrarius sonus editur. Item expromissio, apud Iust. ibidem.

Ἀντιφωνητὴς, expromissor.

Decomp. Ἀναντιφωνησία, non respondere: apud Cic. ep ad Att. 3. l. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Ἀναντιφώνητος, responso carens, cui responsum non est. Idem lib. 6. ep. ad Att. 1. Item cui nihil contradicitur vel contra dici potest.

Ἐναντιόφωνος, contrariam vocem habens.

Διάφωνος, q. d. dissonam seu discrepantem vocem habens, cujus sonus discrepat, dissonus, dissentiens.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. Et generaliter, dissensio, discordia.

Διαφωνέω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonum edo. Et generaliter, dissideo, discrepo. Aristotel. polit. 7. Διαφωνεῖ ταῖς ἀκοαῖς. Phal. in ep. ἀρχαὶ ποῦ τὰ πέλη διαφωνῆσι. ¶ Item Διαφωνεῖν, exanimari: sæpè in Hippiatr. ¶ Interdum & de iis dicitur, qui vocem ultra vires contendere volentes, stupefacti postea obmutescunt, ut ne hiscere quidem possint, teste Moschopulo.

Διαφωνεῖται, dicitur aliquid, de quo inter aliquos controvertitur: unde Διαπεφώνηται, apud Gal. exp. controversum est. Et Διαπεφωνημένον, in controversiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissensio, discrepantia. Διαφωνητικὸς, qui est ingenio ad dissidendum propenso.

Ἐκφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item pronuntio, exprimo. Item exprimo, i. expressè seu nominatim dico: in Pand. Interdum simpliciter exp. emitto, ut quum φωνὰς ἐκφωνεῖν dicitur apud Galen.

Ἐκφώνησις, ἡ, exclamatio: peculiariter ea quæ inter schemata rhetorica numeratur. Macrob. lib. 4. c. ult. Item pronuntiatio, vocis emissio. Damasc. Item expressio, expressa rei alicujus & determinata nominatio.

Ἀνεκφώνητος, (*decomp.*) non pronuntiatus, non expressus. Item ineffabilis.

Ἔμφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ἐπιφωνέω, acclamo, dictum aliquod iis quæ dixi cum acclamatione subiungo Plut. in lib. de malit. Herodot. & in vita Luculli. Exponitur &, inclamo.

Ἐπιφώνημα, acclamatio: aut dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. lib. 8. cap. 5. utitur & Plut. in vita Alex.

Ἐπιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem effertur.

Ἐπιφωνηματικῶς, per epiphonema seu per acclamationem. Demetr. Phal. & Hermog.

Ἐπιφώνησις, acclamatio, aut inclamatio.

Καθαφωνέω, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τέτιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.

Καθαφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μεταφωνέω, interloquor, i. inter alios loquor seu vocem edo. Apollon. μεταφωνεῖ ἑρμῆσι. Item alloquor, compello, apud eundem, Γ' φινόλω μεταφώνεσι ἄσσον ἰέσθαι.

Παραφωνία, vocis absurditas. Παραφωνέω, exp. acclamo. Et παραφώνησις, acclamatio.

Περιφωνέω, circumsono, resono.

Προσφωνέω, alloquor, compello: interdum &, acclamo. Odyss. ε. ὡς προσεφώνεε Νέστορ' ἰόν. cum dat. pers. Act. Ap. c. 22. & Matth. c. 11. ¶ Item dico, seu dedico, nuncupo. Laërt. de Chrysippo. τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας ἐδωρήσατο τῶν βασιλέων προσεφώνησε.

Προσφωνᾶσθαι, alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari, apud Plut. in lib. adversus Colot.

Προσφώνημα, alloquutio, compellatio, vel acclamatio. Demetr. Phal. Item oratio qua aliquis compellatur.

Προσφώνησις, idem: in priori signif. Item dedicatio, nuncupatio. Plut. in Graccho.

Προφωνέω, priùs vocem edo, præloquor. Item prædico, præmoneo, denuntio. Eurip. in Hippol. Stephan. Φάσγανον προφωνῶ πᾶσιν.

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus: ut ἦχος σύμφωνος, apud Aristot. in Probl. Et generaliter, concors, consentiens. Τὸ σύμφωνον pactum: sæpè in Pand. At subaudito γράμμα consonans litera, apud Gramm.

Συμφώνος, voce seu sono inter se conveniente. Item unanimi consensu, concorditer.

Συμφωνία, convenientia vocum inter se & sonorum: seu consonantia plurium dissimilium, alioqui & disparium sonorum,

vel vocum proportione conjunctarum. Exponitur &, conſonantia: Item concentus. Plat. in ſymp. Et generaliter, conſenſus, concordia, Plut. & Herodian.

Συμφωνία, in edenda voce cum alio conſentio, ſimul vocem ſeu ſonum emitto. Item conſonantiam efficio: apud Ariſtotel. in probl. Et generaliter, conſentio: apud eundem polit. 3. τὲς μονάρχας συμφωνεῖν τοῖς πόλεσι. Theophraſt. de cauſ. pl. l. 5. c. 13. τοῦτο μὲν οὖν οὐ χεῖδον συμφωνοῦσι πάντες, de his inter ſe conſentiunt. Interdum exp. convenio, congruo: ut Lucæ c. 5. τῷ πλοίῳ ἃ συμφωνᾷ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ καινοῦ. Interdum, conſpiro. Itidem cum dat. apud Ariſtot. polit. l. 3. ¶ Item paciſco, cum πρὸς ſequente accuſ. perſ. apud Xen. Cum πρὸς ſequente genit. apud Polyb. l. 2. Cum μὴ apud Matth. c. 20. συμφωνήσας μὴ τ' ἐργατῶν ἐκ δηναρίου. Et cum ſolo genit. ibid. ἐκ δηναρίε συνεφώνησά σοι.

Συμφωνεῖται, dicitur id de quo inter omnes convenit: apud Arrian. l. 6. ¶ Item quod pacto promittitur. Greg. περὶ ἧς συμφωνηθὲν ᾗ αὐτοῖς τὸ μισθόν.

Συμφώνησις, vocis ſeu ſoni conſenſus. Et generaliter, conſenſus, concordia, convenientia.

Συνεκφώνησις, figura grammat. quæ & συνίζησις dicitur. Euſtat. *Decomp.* Ἀντισυμφωνία, viciſſim conſentio.

Ἀσύμφωνος, non conſonus, diſſonus, diſcrepans. Item non conſentiens, diſcors. Act. Ap. c. 28. Item ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid πειθῆν, i. abſque conventione, priuſquàm ei cum alio convenerit. Sic & apud Gregor. ἀσύμφωνοι τῇ ἐρχασίᾳ προσῆλθον. Item ἀσύμφωνοι, qui non utuntur eadem lingua: apud Plat. de legib. l. 5. Ἀσυμφώνως, diſcrepanter, inconcinniter. Ἀσυμφωνία, diſſonantia, diſcrepantia.

Διασύμφωνος, qui duarum eſt conſonantium. Διασυμφωνεῖν, duarum eſſe conſonantium, apud Gramm.

Ὑπερφωνέω, voce clariore utor.

Ὑπόφωνέω, ſucclamo, ut fit in concione: ſeu acclamo, ut populus concioni reſpondens. Plut. Τίνα, εἶπεν ἔξετε ἄλλον; οὐκ μικρᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες Σεωτίν. Item currentem vel certantem clamore excito: apud Baſil.

Ὑποφώνησις, adhortatio certatorum: ſeu clamore certantes adhortantium: apud eundem.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀγριόφωνος, ὁ ἡ, agreſtem ſeu ferocem vocem habens. Od. θ.

Ἀκριτόφωνος, indiſtinctam & confuſam vocem habens. Heſych.

Ἀλεκτροφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marci c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce utens. Item peregrina voce utens.

Ἀρτίφωνος, cui vox eſt integra & perfecta, quique verba ἀρτίως, id eſt, integrè, & perfectè pronuntiat.

Αὐτόφωνος, qui ſua ipſius voce utitur ad dicendum aliquid. Unde αὐτόφωνοι χρησμοί, oracula quæ ipſiuſmet dei voce, non autem ſacerdotis edebantur, apud Luc. in Pſeud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Aeſchin. in Cteſiph. Et τὰ ἄφωνα γράμματα, apud Plat. & Ariſtotel. mutæ literæ, quibus oppon. φωνήεντα. Item ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demoſth. pro cor.

Ἀφώνως, mutè, ſine ullo vocis uſu: aut vocem non emittendo.

Ἀφωνία, vocis expertem eſſe, deſtinatum eſſe voce. Item obmutescere: vel taciturnitas, ſilentium. Luc. Interdum exp. infantia: ut apud Phil. νομίσας τὴν ἀνθρωπίνην λογιότητα καὶ σύγκλασιν τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι.

Ἀφώνητος, privatus facultate edendi vocem. Nonn.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. β.

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor. Item barbaro ſermone utor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox eſt gravis. Βαρυφωνία, gravitas vocis. Poll. l. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox eſt, dulciter canens. Theocr. idyll. 15.

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Poll.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Ariſtoph.

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item duplici voce loquens, biſinguis. Poll. ex Philiſto.

Δύσφωνος, malam vocem habens, ſeu malum ſonum & inſuavem. Demetr. Phal.

Δυσφώνως, voce mala, ſono aſpero.

Δυσφωνία, aſperitas vocis ſeu ſoni: apud eundem.

Ἐννεάφωνος, novem voces habens vel ſonos: ut σύριγξ ἐννεάφωνος, apud Theocr. idyll. 8.

Ἑπτάφωνος, ſeptem voces ſeu ſonos habens. Peculiariter erat nomen cujuſdam porticus in Olympia, quòd ſepties vox eadem ibi redderetur. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam & diverſam edens vocem.

Ἑτεροφωνία, diverſitas & differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam vocem habens, ſeu bonum ſonum & ſuavem. Item canorus, vocalis. Demoſth. pro cor.

Εὐφώνως, bona voce ſeu ſuavi, canorè. Poll.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora: vel bonus ſonus. Demet. Phal.

Ἡδύφωνος, ſuavem vocem habens ſeu jucundam: ſuaviloquus.

Ἡδυφώνως, ſuavem vocem emittendo, ſuaviter ſonando. Poll.

Ἡδυφωνία, ſuavitas vocis. Idem.

Ἠρόφωνος, elatam ſeu altam vocem habens: voce aërem replens. Iliad. ο.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens, ſeu dimidiatè: ſemivocalis: ut ἡμίφωνα φωνήεντα, apud Gramm.

Θρασύφωνος, audaci & procaci voce utens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas & procacitas. Poll. l. 2.

Ἱερόφωνος, ſacram vocem habens vel magnam. Suid.

Ἱμερόφωνος, idem quod γλυκύφωνος: ut χάριτες ἱμερόφωνοι, apud Theocr. idyll. 29.

Ἰσχνόφωνος, qui gracili ſeu exili voce eſt, λεπτόφωνος. Heſych. ¶ Item cui vox ſupprimitur & ſiſtitur inter loquendum, ὁ ἰσχνόμενος τῇ φωνῇ, apud Ariſtot. probl. ſect. 11. quæſt. 45.

Ἰσχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item linguæ hæſitantia: apud eundem ejuſd. operis ſect. 11. quæſt. 30.

Κακόφωνος, malam vocem habens, ſeu ſonum: vel aſperam vocem aut aſperum ſonum habens.

Κακοφωνία, vox ſeu ſonus aſper.

Καλλίφωνος, pulchram vocem habens: ſeu pulchrum ſonum & elegantem. Poll. l. 2.

Καλλιφωνία, pulchra vox, ſeu ſonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox eſt: vel inanes voces funditans.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio: ματαιολογία. Heſych.

Κενοφωνέω, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, è cornu reſonans. Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, ſplendida & eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis ſplendor & elegantia. Poll. l. 2.

Λεπτόφωνος, idem quod ἰσχνόφωνος. Heſych.

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam ſeu canorã vocem habens. Heſio. in Theog.

Λιγυφωνέω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis eſt. Pind.

Ματαιόφωνος, fruſtra & inaniter loquens, garrulitas: ματαιολογία. Heſych.

Μεγαλόφωνος, magnam ſeu altam vocem habens: vocalis. Exponitur &, altiloquus: epitheton Platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μικρόφωνος, idem quod λεπτόφωνος. Pro quo dicitur & σμικρόφωνος. Poll.

Μικροφώνως & σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μικροφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Ξενόφωνος, peregrina voce utens.

Ξενοφωνία, peregrina vox: ſeu peregrinum loquendi genus & inuſitatum. Poll. l. 2.

Ὀλοόφωνος, voce ſua lædens, voce ſeu cantu moleſtus: ut ὀλοόφωνος ἀλέκτωρ, apud Cratin. in Horis, ex Athen. l. 9.

Ὁμόφωνος, cujus eadem vox eſt, ſeu idem ſonus: conſonus, conſentiens. Item qui eadem voce, i. lingua utitur: apud Thuc. l. 4.

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter ſe conſentientibus.

Ὁμοφωνία, vocis convenientia, concentus, ejuſdem linguæ uſus. Lucian. in ſomn. Item cantus ſimplex & uniuſmodi. Ariſtot.

Ὁμοφωνέω, eandem vocem edo, ſeu eundem ſonum, voce ſeu ſono conſentio.

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens, Lucian. in Gallo, & Heſych. in Λιγύφθογγος.

Ὀξυφωνία, vox acuta.

Παμφώνος, omnis generis voces reddens. in Epigr.

Πεντάφωνος, quinque voces ſeu ſonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum eſt vocum. Epigr. Interdum, qui multorum eſt verborum, garrulus, loquax.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Στενόφωνον ὄργανον, anguſtum ſonum edens. Poll. l. 2.

Στιλπνόφωνος, cui aſpera vox eſt. Poll. ex Calliſto comico.

Τραχύφωνος, idem. Galen.

Ὑστερόφωνος, qui poſterior vocem edit. Greg.

Χαλκόφωνος, & χαλκεόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam vel valde firmam, Il. ε. Heſiod. in Theog. Χαλκόφωνος dicitur etiam gemma quædam, quæ æris ſonum ſeu tinnitum pulſu reddit. Plin. l. 37. c. 10.

Φῶρ, ῥὸς, ὁ, fur. (ſ-ſo juxta Etym. denominatus à φέρω, eliſo ε & literis tranſpoſitis.) Pauſ. in Phoc. ἐγὼ μὲν δὴ τὸν ἔγκλημα ἐς κακέργυς τι ἥκειν καὶ φῶρας ἀνθρώπους. Plat. pol. 1. ὅτε τὶς ἄρα δῆθες φύλαξ, τότε ἓ φὼρ ἦεινός. ¶ Item fucus. Ariſtot. hiſt. an. l. 9. ¶ Item φὼρ, ſeu φωρὸς, ὁ, ſpeculator, explorator. Heſych. & Suid.

Φωρά, ἡ, furtum, i. vel ipſa actio furandi, vel id quod quis furatus eſt: ut apud Moſchum idyll. 6. οὐκ ἐπὶ φωρᾷ Ἔρχομαι ἀσὶ ἵνα νυκτὸς ὁδοιπορέοντ' ἀνοχλήσω. ¶ At φώρα Heſych. eſt ἐρώνα.

Φώριον, τὸ, idem cum φωρᾷ, res furtiva. Luc. ἐάλω ἐν χερσὶν ἔχων φώρια. ¶ Apud Joſeph. in antiq. jud. ἐπιφανὲς φώριον, exp. manifeſtum indicium, ſeu manifeſta probatio.

Φώριος, ὁ, ἡ, furtivus: ut φώρια λέκτρα, apud Suid. ex Epigramm. ¶ Item ſubſtantivè, genus quoddam apis, quod & φὼς dicitur. Heſych.

Φωρεία, (tanquam à φωρεύω) exp. λ[illegible], apud Suid.

Φωρεύω, in furto deprehendo, furtum invenio. Et ſimpliciter quæro,

quæro, perveſtigo: ducta ſignificatione ab iis qui ſcrutantur ad deprehendendum furtum. Ariſtoph. in Nub. ἐχὶ φωράσων ἔγωγ' ἀστεχνίαν. Et cum accuſat. perſ. apud Plut. Cum accuſ. rei, apud Plat. de leg. l. 12. Item deprehendo: unde particip. paſſ. φωραθείς, deprehenſus. Ariſtot. polit. 5. φωραθὲς ἐπιβουλεύων. S. c apud Plut. in ſymp. ſept. ſap.

Φώρασις, εως, ἡ, deprehenſio. Φωρατὴς, οῦ, ὁ, deprehenſor.

Φωρεάω, idem quod φωρεύω, Heſych.

Φωρεαμὸς, οῦ, ὁ, arca, ſcrinium, aut arcula. Iliad. ω. Odyſſ. ο Apoll. Arg. 3. παρὰ τὰς Φῶρας: ἀφ' οὗ τὰς φῶρας ἀπάγειν, ut inquit Euſtath. vel quia ὡς ἐς φυλακὴν τῶν φωρῶν κατεσκευάσθαι, i. ad cavendum ſibi à furibus, ut vult Etym. Eratoſthenes. οἱ δὲ Ἑρμῆ à nomine Φώρος deducit, dicens, φωρεαμὸν δὲ ὀνόμηνεν, ὅ μιν κύδος φώριον ἄγεσκε.

Compoſita.

Αὐτόφωρος, unde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur qui in ipſo furto deprehenditur, vel in aliquo alio ſcelere. Ariſtoph. in Plut. ὦ καταράμενε, Ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλοὺς δραῦτ' ἐληλύθω. Hinc & κολάζων αὐτοφώρους, apud Thuc. l. 6. ſchol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων, puniens in ipſo facinore deprehenſos.

Αὐτοφωρεία & αὐτοφωρεί, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ: unde αὐτοφωρεία. Heſych. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.

Ἀφώρατος, non deprehenſus, ſeu qui deprehendi non poteſt: propriè, in furto.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi poteſt.

Ἐπιφωράω, idem quod φωρεύω, deprehendo & comperio: propriè, in furto, aut alio facinore. Syneſ.

Εὐφώρατος, deprehenſu facilis.

Καταφωρὴς, deprehenſus, manifeſtus, vel manifeſtarius. Plut.

Καταφωράω, idem quod ἐπιφωράω, Thuc. l. 1. τὰς ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν. Exponitur etiam, furto prodo. Item manifeſtarium facio: apud Luc. in ſomnio. Item ſcrutor, exquiro. Heſych. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Περίφωρος, manifeſtus, idem quod καταφωρὴς. Plutarch. in inſt. Lacon.

Εὐπερίφωρος, (*decomp.*) qui facilè fieri poteſt manifeſtus, deprehenſu facilis. Et general. pro eo in quo aliquid facilè animadvertitur, apud eundem ibidem.

Πληροφορία, quomodo huc pertineat, vide in tertio ordine compoſitorum ex Φέρω.

Φῶς, Φὼς, Φώσκω, vide in Φάω, i. luceo. Φόσσω, in Φυσίω. Φωτινὸς, Φωτίζω, &c. in Φάω, i. luceo.

X

Litera, qua Athenienſes adulterinos nummos notabant, idque ſignificabant verbo χάζειν. Quum enim Chios odio proſequerentur, quemcunque nummum vitioſum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à ſe Chios eodem modo rejici innuentes: talem deinde nummum dicebant κίβδηλον. Alij Athenienſes in ſuo tantùm adverſus Chios bello id feciſſe commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ τοσοῦτον, κατεκεκμηκὼς εἰς κύκλον. ¶ X litera punctulis quatuor velut interciſa, nota erat ſcriſci, Euſtath.

Χιάζω, litera χ noto ut ſpurium: ut χιάζοντα ἔπος, qui notatur ut ſpurius. Latinè exponitur, decuſſo. Significat etiam χιάζειν Chium illum Democritum imitari in curioſa nimium & aliquid ſupervacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμὸς, decuſſatio, εἰς τὸ χ κατάσκημμα. Plat. Eſt etiam figura, quando quatuor propoſitis, tertium ſecundo reſpondet & convenit, quartum primo. Hermog.

Χιαστὶς, decuſſationis formam habens, apud Euſt.

ΧΑΖΩ, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Heſych. In qua ſignificatione uſurpatur potiùs vox paſſiva. ¶ Item privo: unde particip. aor. 2. κεχαδὼν (Ionicè pro χαδὼν) apud Homer. Il. λ. ψυχὴ δὲ κεχαδὼν, quum vita privaſſet. Euſt. exp. στερήσας μᾶλλον ἢ ὑποχωρεῖν ποιήσας, originem hujus ſignificationis exprimens. ¶ Item capio, capax ſum: in qua ſignificatione legitur aor. 2. ἔχαδον, & fut. 2. in fin. χαδεῖν pro χαδεῖν. Item præt. med. κέχανδα, pro κέχαδα. Iliad. δ. Ἦρξε δ' ἑσὶ ἔχανδε σὺν ἕλκεϊ χάλκεον ἕλκος. Iliad. ξ. Οὐδὲ γὸ ἐδύνατο ὠκέως ἐὸν ἐν δώμασιν ἔσω Αἰγιαλὸς νῆας χανδεῖν, naves littus capere non poterat. Od. δ. κεχανδότα πάντα κὴ ἐσθλὰ, domum quæ capacitate ſua continebat multa bona.

Χάζομαι, idem quod χάζω, recedo. Iliad. π. Χάζεο διογενὲς Πατροκλεες. Cum gen. Il. λ. Οὐδ' αὖτω χάζονθ' ἑλεεῖν θέσαν Ἀχαιοί. Sic & Iliad. π. Item, cedo, non repugno, non recuſo. Eurip. in Oreſt. Καὶ μὴν τόδ' ἔρξας δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, bis mori non recuſo.

Χάσις, εως, ἡ, privatio. Item ſegregatio, ſeparatio. Heſych.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio, capax ſum. Od. ρ. Καὶ κεῖνος ὡς οἱ χεῖρες ἐχανδάνον ἀμφιβαλόντε.

Ἄζω, Κακὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita.

Ἀναχάζω, ſeu ἀναχάζομαι retrocedo, greſſum inhibeo. Xenoph. anab. 4. ἐπιδιώκοντες κὴ πάλιν ἀναχάζοντας περιεῖδε. Il. ο. Ἀλλ' αἰεὶ ἀναχάζεο τυτθὸν.

Ἀνεπιχάδην, nihil cedendo. Heſych.

Ἀποχάζω, & ἀποχάζομαι, abſcedo, recedo: ut Od. λ. Ἀλλ' ἀπεχάζευ βάθρα.

Εὐρυχαδὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, latus, capax: ut εὐρυχαδὴ πόρεια, apud Lucian. in Lexiph.

Συγχάσσω, concedere, συγχωρήσω. Heſych.

Ὑποχάζομαι, ſenſim recedo, pedem ſubduco, ὑποχωρῶ. Iliad. δ. ὑπὸ ἢ Τρῶες κεκάδοντο, Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος: *per meſin*, pro ὑπεχάδοντο. Dicitur enim κεκάδοντο, pro ἐχάδοντο, Ionicè.

ΧΑΊΝΩ, F. αω hiſco, dehiſco. Iliad. ξ. ὡς καί οἱ αὐτῇ Γαῖα χάνοι, utinam ipſi terra dehiſcat. Luc. de ſaltat. πεσόντων ἀνέῳγεν, ὡς ἐκεῖνα. Ariſtoph. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν ἀέρα, ore hianti cœlum intueor. Idem, ἐπεχήνεσιν ὡς ἐμέ, in me intenti erant. Dicitur etiam χαίνειν, qui os in verba reſolvit, (ut & hiſcere Lat.) Chryſoſt. ἡμεῖς δὲ ἐδὲ χάνειν ἐδὲ διαῤῥῆξαι τὸ στόμα συνεχωρήσαμεν αὐτοῖς, ne hiſcendi quidem occaſionem ipſis reliquimus. Et cum accuſ. Ariſtop. in Veſp. Τῶν ἐτέλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν ὁ δημολογοκλέων. Item qui aliquid hiante ore captat, χάσκειν ὡς τι dicitur: ut Od. μ. Βάλομ' ὄπαξ ὡς κῦμα χανὸν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, fluctus incurrentes hiante ore excipiens. Item χαίνω, inhio, *metaph.* Lyc. in Peregr. πέντητες αὐδρωποι κὴ ὡς τοὺς Ἀμφινόμους κεχηνότες.

Χάσμα, τὸ, hiatus. Plat. polit. 2 Eur. in Phœn. Plut de Deo. Socr.

Χασμῳδὴς, terræmotus dictus, quum movente terra hiatus fiunt: ſeu qui ſoli confidentias in cavernas facit. Idem dicitur χασματίας, apud Ariſtot. de mundo.

Χάσμη, ἡ, hiatus vel hiatio: peculiariter ea qua quis os inter oſcitandum diducit, oſcitatio, oſcedo. Ariſtot. ἡ δὲ χάσμη πνεύματος κὴ ὕπνου κίνησίς ἐστι.

Χασμῳδὴς, ές, ὁ ἢ ἡ, oſcitator, qui frequenter oſcitat. Diog. Laërt.

Χασμῳδία, ἡ, oſcitantia. Item verborum compoſitio, hiulca. Euſtath.

Χασμόομαι, ώμαι, hio. Plat. in Gorg. Athenæus l. 4. Item oſcito. Alexand. Aphrod. probl. 1. Διὰ τί οἱ βλέποντες τὰς χασμωμένους χασμῶνται.

Χάσμημα, τὸ, hiatus, vel rictus. Apud Ariſtoph. pro roſtro hianti poni dicitur.

Χαύων, idem cum χάσμα, rictus, ſeu os apertum & magno hiatu diductum. Vſurpatur & pro στόμα, apud Comicos, teſte Poll. l. 2. ¶ At χαύων, ὁ, nomen piſcis, qui & ipſe à χαίνειν dicitur, teſte Euſt. Ejus meminit Athen. l. 8. ubi & χαύνη fœm. gen. nominatur: ſicut apud Ariſtot. χαύη.

Χαυόω, vel χανύσσω, vociferor, clamo: vel clamo os magno hiatu diducens. Heſych.

Χαυδὸν, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Od. φ. Luc. Athen.

Χήμη, ἡ, hiatus, vel oſcitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη. Heſych. ¶ Item oſtrei quædam ſpecies, quam Athen. l. 3. annotat videri denominatam παρὰ τὸ κεχηνέναι. ¶ Item menſura liquidorum: apud Dioſc. & Cleopatr. tractatu de menſur.

Χήμωσις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album ejus ita ſuper nigrum intumuit, ut nigro ſubſidente & albo eminente, hiatus cujuſdam ſimilitudo oriatur.

Χάος, idem cum χάσμα, hiatus: ut χάος εὐρὺ, apud Oppian. de venat. l. 3. Peculiariter philoſophis ſic dicitur hiatus ille cœcus & immenſus qui erat ante conditum orbem. Heſiod. in Theogn. Plat. & Ariſtot. ¶ At χαὸς (ἐξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαὸς εὐζωνὸς, item ἀγαθὸς, ut annotat ſchol. Theocrit. in idyll. 7. ubi hac voce Theocr. utitur. In hac ſignificatione apud Heſych. ſcribitur χαιὸς. Et apud Ariſtoph. χαῖα, exp. ἀγαθή.

Χάσκω & χασκάζω, idem cum χαίνω. Ariſtot. hiſt. anim. libr. 9. cap. 8. πεντυὴ πεφὶ τ' ὀχέας καιρὸν χάσκοντες Epigram. l. 2. κὴ στόμα χάσκων, ſtans ore aperto & hiante. Ariſtoph. in Veſp. Σὺ δὲ χασκάζεις τ' κωλακρέτην, ore hiante obſervas ſeu reſpectas.

Χάσκας, ſcommaticè dicitur de homine, qui ore hiante ſtat & reſpectat aliquid, teſte Euſtat. Sic & Athenienſes ab Ariſtoph. κεχηνῶτες nominantur per parodiam.

Χαῦν, Χλὼ, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. Item undique inhians devoro: vel ſimpliciter devoro, deglutio: unde ἀμφιχανὼν, de piſce dicitur hamum devorante: apud Greg. in carm.

Ἀναχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. de vera hiſt. ὕστερον δὲ αὖτε ἀναχάνοντες, ἔδειμεν κἄτω μέγα κὴ πλατὺ ἐνοικεῖν. Exponitur &, oſcitor.

Ἀναχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀντιχασμόομαι, viciſſim oſcito, oſcitatione reſpondeo. Ariſtot. in probl.

Διαχαίνω, *itidem* hiſco, ſeu magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, inhio. Item hiante ore illudo: unde Ariſtot. in Equit.

Λ'λλ' ἐξαπατήσῃς κἀχανῆ τοῦτο μέγα. Et cum accuſ. apud eundem in Veſp.

Ε'γχάσκω, idem: apud eundem.

Decomp. Ε'πιγχάσκω, pro iiſdem: apud Suid. ἐπιγχανεῖν τῷ τῶ Μίλητος θανάτῳ.

Καπιγχάσκω, idem. Ariſtophan. in Acharn. ἃ μ' ἴδοι πεπωμένον. Καπιγχάνοι γε τοῖς ἐμοῖσιν αὖ τύχοις, ore cachinnis diducto deluderet.

Ε'πιχάσκω, inhio: in qua ſignificatione uſurpatur & præt ἐπικέχηνα. Luc. ὥσπερ οὖν πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ. Exponitur etiam, irrideo, ut ſit idem quod ἐγχάσκω.

Καλλιχάσκω, hiſco, &c. Item derideo cachinnans & magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Exponitur &, ſectio profundior.

Καλλιχασμάομαι, idem quod καλλιχάσκω. Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 14. Καλλιχάσμησις, deriſio. Καλλιχλύη, idem: apud Ariſtoph. in Veſp. Καλλιχῆ, pro iiſdem. Heſych.

Περιχάσκω, idem cum ἀμφιχάσκω. Ariſtot. hiſt. an. l. 8. c. 24. & Luc. Περιχάσκω, pro eodem.

Προχάσκειν, Euſtathio eſt προφάσκειν, ſeu προφασίζεσθαι, derivanti hinc προχάσκη, ſignificans idem quod πρόφασις.

Ὑποχάσκω, aliquantum hio. Ὑποχάσκω, idem: vel prono capite hio. Ariſtoph. in Plut. & Xen. de re equ.

Compoſita ſine præpoſitione.

Ἀσχλῶες, (poët. pro ἀσχλῶες) dicuntur pauperes, παρὰ τὸ ἀεὶ χάσκειν, quòd ſemper hiante ore appetant opes. Heſych.

Ἀκρόχανης, ἐος, ὁ ἡ, immani vaſtus hiatu. Τὸ ἀκρόχανες, in extremitatibus hians. Epigr.

Ἄχανης, non hians, non hiſcens. Item mutus, os non aperiens. Heſych. & Suid. Item qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. l. 7. Et generaliter immani vaſtus hiatu: ut πέλαγος ἀχανές, apud Phil. de v. M. l. 3.

Ἀκλῶ, q. d. ἀχανῶς τῷ χωρὶς τοῦ χάσκειν. Deducitur enim à χάσκω, præmiſſo α στερητικῷ, & aſpirata in tenuem converſa. Il. δ. ἄκλοι ἀσκηλῶ ἴσαν, taciti ibant, non hiſcentes. Sic Od. φ. fœminæ & ancillæ, quæ erant in ædibus Vlyſſis jubentur ἀκλεῖ ἔρδμεν παρὲξ ἔργου, tacitæ manere apud opus.

Ἀκέων, tacitè, ne hiſcendo quidem. Iliad. δ Ἀ'θηναίη ἀκέων ἰδ. Frequentiùs participialiter uſurpatur: ut Odyſſ. ε. ἀκέων κίνησε κάρηνον. Odyſſ. ξ. δαίνυθ' αἱ τ' ἀκέοντε, tacitos quieroſque epulari. Legitur & fœm. ἀκέουσα, apud Hom. Item ἀκεόντως pro ἀκέων, apud Heſych.

Ῥυγμοχασμηδὲς, ἔος, ὁ, hians ruptura. Celſus l. 4. c. 4.

Ἀ'χος, Λαγχάνω, Λεκάνη, Λιχανὸς, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

ΧΑΓΟΝ, ὁ τὸ pedum, baculum paſtorale, incurvum. Callim. Ποιμενικὸν πίλημα καὶ σὺν χερὶ χάγον ἔχουσα. Apoll. Arg. 4. Ἀ'ρήϊφον χάγον παλάμῃ σὺν πηχυΐσσαι.

Ε'υσίχαγον, idem, Alcman.

Χαῖρος, vide Χαὸς cum Χάος, in Χαίνω.

ΧΑΙ'ΡΩ, (χαρῶ, ſive χαιρήσω) lætor, lætus ſum, lætitiam capio, gaudeo, delector. Odyſſ. τ. Καρπαλίμως χαίροντα φίλῳ κεάσαντες ἔπεσσιν Εἰς Ἰθάκην, Apud Plat. in Epitaph. οὔτε χαίρων οὔτε λυπούμενος ἄλλοι φανήσεται. Cic. interp. neque lætabitur unquam, nec mœrebit nimis. Iliad. ω. χαίρειν σὺ θυμῷ, gaudere animo, animo eſſe lœto. Iliad. ψ. χαίρει δέ μοι ἵππος, lætatur mihi cor. Sæpè in comminationibus dicitur ὁ χαιρήσας: ut apud Ariſtoph. in Pluto, apud Lucian. & Homer. Iliad. υ. Cum dat. Odyſſ. μ. χαῖρε γλώνῃ φιλότητι. Xenoph. ἐθέλω ἔτι χάριν ὡς φίλοις ἀγαθοῖς. Interdum additur præpoſitio ἐπὶ: ut Xenoph. Pæd. 8. πῶς ἂν ἔλθοι ἥλιος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; quibus ſignis declarabo lætitiam, quam ex rebus tuis proſperis percepi? Dem. pro cor. ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυποῦθ' ὁρῶν. Cum participio. Iliad. τ. Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας. Sic Xenoph. χαίρω ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accuſ. Dem pro cor. ταῦτα λυποῦμαι καὶ ταῦτα χαίρειν, pro ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic apud Ariſtot. in Rhet. χαίρω ἡνιὰ ἡδονῇ, afficior quadam voluptate. Neutro gen. & ſubſtantivè dicitur τὸ χαίρειν, pro ἡ χαρὰ, apud Plutarch. in Fab. Imperat. χαῖρε aliquando eſt ſalutantis ſeu ſalvere jubentis: ut Odyſſ. ϑ. Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε, cui reſpondet Vlyſſes, Καὶ σὺ φίλος μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Sic apud Xen. Pæd. 7. Croeſo ſalutanti Cyrum, χαῖρε ὦ Δαπόζα, reſpondet Cyrus. Σύ γε ὦ Κροῖσε, tu quoque ſalve. Aliquando uſurpatur in valedicendo: ut Od. ο. Χαίρετον ὦ ξένε, valete ὁ adoleſcentes. Et apud Xen Pæd. 8. Cyrus longam orationem ſic claudit, Σὺ χαίρετε ὦ φίλοι παῖδες, καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ, καὶ πάντες δὲ οἱ παρόντες καὶ οἱ λόντες φίλοι χαίρετε. Vſurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur: ut apud Eurip. in Med. χαίρετε βελεύματα, valeant conſilia. Ariſtot. poſt anal. l. 1. c. 13. τὰ δὲ ἄλλα χαίρετω, valeant. Eodem modo uſurpatur & infin. χαίρειν, præcedente alio verbo: ut apud Xen. Hellen. 4. ἀλλήλοις χαίρειν προσεῖπον. Ajax apud Soph. Χαίρειν Ἀ'θήνα πάλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, cupio ut valeas. In exordiis epiſtolarum uſurpatur χαίρειν, pro eo quod Cic. dicit S. vel S. d. vel S. P. D. ut apud Xen. Pæd. 4. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Sic apud Dem. Hippocr. &c. ſubaudito κελεύω, aut alio ejuſmodi. Frequentiſſimum eſt χαίρειν ἐᾶν, ſinere valere, i. valedicere & repudiare: apud Ariſtoph. in Pluto. Plat. de leg. Plutarc. in Alcib. & alibi. Pro eodem dicitur & χαίρειν φράσαι & χαίρειν προσαγορεύειν.

Χαίρομαι, idem quod χαίρω. Ariſtophan. in Pace, Ὡ'ς ἥδομαι τῇ χαίρομαι τῇ τέρπομαι. Aoriſt. 2. ἐχάρην: unde particip. χαρεὶς, gaudens lætus, ſeu gaviſus. Iliad. κ. Præt. ſunt κεχάρημαι & κεχάρημαι: illud apud Eurip. in Oreſt. hoc apud Heſiod. in Aſp. Aor. 2. med. eſt ἐχαρόμην: pro quo Poëtæ per reduplicationem dicunt κεχαρόμην: unde Iliad. δ. κεχάροντο δ' ἅπαντες Ἀ'χαιοί.

Χάρμα, τὸ, gaudium, lætitia: vel id quod gaudium & lætitiam affert. Iliad. γ. Odyſſ. τ. &c.

Χάρμη, ἡ idem: apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. ν. & alibi eſt animus ad pugnam promptus & eam lætus iniens. Accipitur & ſimpliciter pro pugna, conflictu, prælio: ut Iliad. τ. & ϱ.

Χαρμονὴ, idem quod χάρμη: apud Eurip. Soph. & Xen.

Χαρμόσυνη, pro eodem. At χαρμόσυνα, feſtum quoddam Athenis Heſych.

Χαρτὸς, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur & gaudeamus. Soph. χαίροις αὖ ἔτι σοι χαρτὸ τυγχάνει πάθος.

Χαιρετίζω, ſaluto, ſalvere jubeo. Laërt. in Plat. & in libr. Tobiæ cap. 7.

Χαιροσύνη, idem cum χαρμοσύνη. Heſych.

Χαιρηδὼν όνος, ἡ, idem. Suid. & Heſych.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ. idem cum præcedentibus. Plut. Χαρᾶς μὲν ἔσλοι ὡς ῥᾳθυμίᾳ ἐστὶν ὡς χάρις. Plato in Cratylo non à χαίρω deducit, ſed compoſitam dictionem facit ex χέω & ῥέω: dicit enim χαρὰν ob τὸν ἀμφὶ τοῦτον καὶ εὐπορίαν τῆς ψυχῆς.

Χάρις, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Compoſita: ac primùm ex χαίρω cum præpoſitione.

Ἐπιχαίρω, idem quod χαίρω, ἐπί τινι, aliqua re lætor, aliqua ex re lætitiam & gaudium percipio. Soph in Ajace, σὲ μὲν θεοῦ πράσσοντ' ἐπιχαίρω. Item ἐπιχαίρω τινί, malis & infortuniis alicujus lætor. Dem. in Mid.

Ἐπίχαρμα, τὸ, quod nobis gaudij & lætitiæ materiam præbet. Theocr. idyll. 2. Eccleſiaſtici c. 18. Item idem quod ἐπίχαρσις.

Ἐπίχαρσις, gaudium & lætitia ob rem aliquam, ipſa actio τοῦ ἐπιχαίρειν.

Ἐπίχαρτος, ob quem lætamur, lætitiam nobis & gaudium afferens: ut πυρὶ ἐπίχαρτος, apud Soph in Trachin. Item cujus infortuniis & malis lætamur & gaudemus. Plat. ep. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτος ἡγεμόσι.

Ἐπιχαρὴς, ος, ὁ ἡ, lætitiam & voluntatem aliqua ex re capiens: in lib. Iobi.

Καλλιχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω, gaudeo ob infortunium alicujus. Exponitur & ſimpliciter, inſulto, cum præpoſit. ἐπὶ, ſequente dat. perſ. Herodot.

Περιχαίρω, ſummoperè lætor, perlætus fio: unde apud Greg. περιχαρηθῆναι τῇ ἀναδοχῇ.

Περιχαρὴς, ſupra modum lætus: vel nimio gaudio elatus. Iſocr. ad Demon. Athen. l. 7. Ariſtoph. in Veſp. Τί περιχαρὴς, ſumma & immoderata lætitia. Thuc. l. 7.

Περιχάρεια, idem quod τὸ περιχαρὲς. Plut. in conſol. ad ux.

Προχαίρω, unde Προχαιρητήρια. Harpocr. ἑορτὴ εſſe ſcribit apud Athenienſes ῥαφορφόλιον ὅτε δοκεῖ ἀπισθαι ἡ κόμη.

Συγχαίρω, unà gaudeo & lętor cum amico lætante, congratulor, gratulor. cum genit. rei, & dat. perſ. Demoſth.

Ὑπερχαίρω, idem quod περιχαίρω.

Ὑποχαίρω, latenter & in ſinu gaudeo. Exponitur & ſimpliciter gaudeo.

Compoſita ſine præpoſitione.

Αἱμοβοχαρὴς, & αἱμοχαρὴς, έος, ὁ ἡ, ſanguine gaudens, ſanguinarius: ut αἱμοβοχαρὴς λύκοι, apud Suid.

Ἀκαμβοχάρμης, ος, ὁ, indefeſſus & indefatigabilis bello: epitheton Ajacis, apud Pind.

Βλεσσιχαρὴς, jaculis gaudens, jaculator: epithet. Apollinis in Epig.

Ἰοχάειρα, ἡ, ſagittis gaudens: epitheton Dianæ, Iliad. ε. & alibi.

Ἱπποχάρμης, vel ἱππιοχάρμης, equis gaudens, vel qui equo in pugna utitur.

Κακοχαρτος, malis gaudens, alienis inſultans calamitatibus: ut ἦεν κακοχαρτος. Heſiod. in Erg. Exponitur etiam, quo mali gaudent & delectantur. Pro eodem per ſyncopen dicitur κάχαρτος, teſte Heſychio.

Λιμνοχαρὴς, paludibus gaudens, nomen ranæ in Batrachom.

Μεσηχάρμης, qui bellicos labores ſtrenuo & infracto animo ſuſtinet: ὁ μέσῳ σὺν τῇ χάρμῃ. Iliad. ι. Pro eodem dicitur & μεσάχαρμος, Iliad. χ.

Μνησιχάρη, voluptas. Heſych.

Νηεχαρὴς, hinnulis gaudens: epitheton Apollinis in Epigr.

Ὀρεσιχαρὴς, montanus, ſeu montoſis locis gaudens. Epigr.

Ὑδροχαρὴς, aquis gaudens: nomen ranæ in Batrachom.

ψαλμοχαρὴς, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu & carminibus quæ fidibus canuntur. in Epigr.

ΧΑΊΤΗ, ης, ἡ, juba propriè equi: ut Iliad. ψ, Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετανοίῃς αὐέρυσιν. Philostr. ep. 25. ἵππος ὁ ἤδη τῇ χαίτῃ πεπιστευκώς. Tribuitur & quibusdam aliis, quadrupedibus: ut bonaso, apud Aristot. in hist. anim. & leoni. In homine sic dicitur coma, cæsaries: ut Il. ψ, Στὰς ἀπαλοῖσι πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρετο Χαίτην. Sic & Il. α. Vsurpatur & de frondibus vitis: apud Athen. ex Archestrato. Sic Theocr. Idyll. σ, χαίτας appellavit cinaræ spinosi fruticis pappos, teste ejus schol.

Χαιτήεις, εντος, ὁ, jubatus: Item comatus: ut χαιτήεσσα ἵππος, apud Apoll. Arg. 2.

Χαιτόεις, idem.

Composita.

Ἀβροχαίτης, ου, ὁ, mollem habens jubam. Item mollem habens comam seu cæsariem epitheton Apollinis, in Epigr.

Αἰολοχαίτης, qui vario, habet capillos. Eust.

Ἀναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur se efferente erectis jubis: ut apud Eurip. in Rhesο, οἱ (sc. ἵπποι) δ' αὐαχαίτιζον φόβῳ. Sic ἵππος ἀναχαιτίσας, Plutarch. in symp. Item metaph. contumaciter efferor, lascivio, in licentiam erumpo, ut δῆμος ἀναχαιτίσας, apud eundem in Demetr. Item non morigerus sum, repugno: apud Sophocl. ¶ Item activè, inhibeo comam retrahens. Et generaliter ac metaph. retrorsus inhibeo, retrorago, reprimo. Demosth. in Olynth. 2. ἡ τοῦτο θεῖσα μικρὸν πρόσωπον ἅπαντας ἀνέχαιτισε καὶ διέλυσε, omnia retroegit. Item revoco, dissuadeo. Alexand. Aphrod. in Topic. lib. 5 ἀναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς.

Βαθυχαίτης, promissam habens jubam, seu cui profunda coma est & cæsaries. Hesiod. in Theog.

Βοτρυοχαίτης, botros crinibus implicatos habens: epitheton Bacch. Epigram. lib. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam jubam vel comam habens Eust.

Δρομιχαίτης, setas inter currendum agitans: apud eundem.

Εὐχαίτης, benè seu pulchrè jubatus. Item benè comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè εὐχαίτης κισσὸς. in Epigr.

Ἱπποχαίτης, ex juba equina factus: ut λόφον ἱπποχαίτιον. Il. ζ.

Κυανοχαίτης, cujus setæ cyanum referunt, crines cæruleos seu nigricantes habens, ut ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην, apud Hesiod. in Asp. Interdum est Neptuni epitheton: ut apud Luc. Interdum ipse Neptunus substantivè κυανοχαίτης dicitur, ut apud Hesiod. in Theog.

Μελαγχαίτης, qui nigra est juba, nigram cæsariem comámve habens. Hesiod. in Theog.

Ὀρθοχαίτης, cui juba aut coma stat erecta. Hesych.

ΧΑΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando. Aristot. de mundo χάλαζα ἐξ ἀέρος λέγεται γενομένη συστροφῆς ὑετοῦ, &c. fit grando ex nive volutim contorta. Il. χ. ἐκδύσα χάλαζη. Hesiod. Ἢ χιόνι ψυχρῇ ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. ¶ Χάλαζα dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini similia, per cutem sparsa. Vide Paul. & Aet. ¶ Sic nominatur & vitium quoddam in suis ore sub lingua. Athen. lib. 3. ¶ In ovorum quoque lute χάλαζαι dicuntur à grandinis forma ac colore. Aristot. hist. anim l. 3. c. 2.

Χαλαζώδης, ους, ὁ, ἡ grandinosus, grandinis speciem habens. Aristot hist an. l. 8. c. 21. (l. 37 c. 11.

Χαλαζίας λίθος lapis seu gēma grandinis colore & figura. Plin.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia. Paul. Aegin. lib. 3. c. c. 22. & lib. 6. cap. 16.

Χαλαζιάω, laboro eo vitio. Aet. lib. 7. c. 83.

Χαλαζιόομαι, grandine infector: Aristot. hist. an. l. 8.

Χαλάζωσις, quod grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes. Autor τῆς ἀπαγωγῆς.

Χαλαζάω, grandine laboro, ut ὗες χαλαζῶσαι, apud Aristotel. hist. an. l. 8. c. 11. Χαλαζῶσα δραχμὴ per jocum dicta fuit stirps quædam theatralis, quòd quum daretur, grando ruisset. Zenodot.

Ἐπιχαλαζῶ, (comp.) grandine impeto seu verbero. Luc. in Tim.

Καθαχαλαζάω, idem. Luc. in somn.

ΧΑΛΑ'Ω, F. άσω, laxo, remitto (cui opponitur ἐντείνω seu κατεντείνω Eurip. in Androm. Χαλᾶν κελεύω δεσμά, laxare vincula) Metaphoricè apud Aristoph. in Vesp. χαλᾶν τὸ μέτωπον, frontem adductam & corrugatam laxare. Ibidem dicitur ὀργὴν χαλᾶν & τῆς ὀργῆς χαλᾶν ἔδοσαν, de ira aliquid remittere. Item laxo, i. emollio, subduco, facio ut fluat, unde apud Galen. φάρμακα μαλάττειν τε & χαλᾶν δυνάμενα. Item laxo, aperio, ut apud Euripid. in Iph. Taur. χαλᾶτε κλῆθρα, claustra laxate. Sic χαλᾶσι τὰ ζεύγη, apud Xen. de re equ. ¶ Item demitto. Marci 22 χαλῶσι τὸν κρόβαθον, funibus dimittunt. Sic dicitur χαλᾶν ἱστία, apud Apoll. Arg. l. 2. & χαλᾶν πόδα, apud Eurip in Orest. ¶ Item neutraliter, remitto, laxo, cesso. Plat. polit. 1. ἐπεσθαι γὰρ αἱ πιθυμίαι παύσωνται καταπτήσασαι καὶ χαλάσωσι. Plut. τὸ νοσήματος ὑπεῖκον καὶ χαλῶν, morbo languescente & remittente. Item cedo, concedo, Eurip. in Hec. Χαλᾶν θελόντας ἀκόπους θυμουμένους Accipitur & pro passivo, χαλῶμαι, laxor, aperior, ut apud Euripid. ζωσά τε σοι χαλᾶται. Sic apud Xenoph. Pæd. 7. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, quum portas aperiri cernerent.

Χαλάομαι, άσμαι, laxor, remittor. unde κεχαλασμένη χορδὴ, apud Greg. in lib. de hom. Item laxor, i. aperior. Item demittor, deiicior, deprimor, ut ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, apud Alexand. Aphr. problem. li. 1. Et κιονίδια κεχαλασμένα, uvam dejectam, apud Dioscor. lib. 5. cap. 21. Item mollior, unde apud Plat. σίδηρος πυρὶ χαλασθείς.

Χάλασμα, τὸ, laxatio, remissio. Exponitur &, submissio: Item jactus, item laxatio. in Hippiatr. (l. 1 c. 151.

Χαλασμὸς, οῦ, ὁ, laxatio, remissio, ut χαλασμοὶ ἄρθρων. Dioscor.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio. Exponitur & resolutio.

Χαλαστὸς, ἡ, ὁ, laxatilis, qui laxari & demitti potest. Χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur, quoniam laxatur & demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. lib. 2. c. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens: ut χαλαστικὸν φάρμακον, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus: ut χαλαρὸς χαλινὸς, apud Xenoph. de re equ Significat etiam, agilis, flexibilis: ut χαλαρὸν κοτυληδῶν, apud Aristoph. in Vesp. ¶ At χαλάρα, Hesych. est catena.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo. Xenoph. de re eq.

Χαλάω, idem cum χαλάω. Hesiod. in Asp. ἐφίσων ὠκείας ἵππους Ῥυτὰ χαλάοντες.

Χαλία, Hesychio est ἡσυχία, quies: qua corpora laxantur laboribus & molestiis. Χαλισὸς, eidem est σκαιός. Item ἀμαθὸς & δλ. καυ.

Χάλις sive χάλιξ, Χαλιὸς, Κάλως, Κήλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis. At χολὰς, vide in Χολή.

Composita.

Ἀναχαλάω, relaxo: vel idem quod χαλάω. Pro eodem poeticè dicitur ἀγχαλάω.

Ἀναχάλασμὸς, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxativus: relaxandi vim habens: ut ἀναχαλαστικὸς τῆς ὑστέρας, apud Dioscor.

Ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resolvo seu laxatum emitto. Aristoph. in Nub. Ἀλλ' ἀποχάλα τὸν φρουτίδ' εἰς τὸν ἀέρα λινοδετῶν.

Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo & dissolvo. Athen. l. 13 ex Epicrate comico, Τὰς ἀρμονίας τε διαχαλᾷ τὸ σῶμα τοῦτο. Exponitur &, resolvo, dissipo, aperio. Eurip.

Δυσχαλὴς, ές, ὁ, ἡ, Hesychio est ἄπρατος. Item κακὸς, λίαν δλάσφημος καὶ χαλεπός.

Ἐγχαλάω, demitto, seu laxando emitto. Exponitur & dejicio.

Ἐπιχαλάω, laxo, resolvo: ut δεσμὸς ἐπιχαλᾷν, apud Lat. Herc. Gall. Item demitto, deprimo. Greg. de hom τὸν ὕπνον βαρὺν ἐπιχαλᾷ τοῖς βλεφάροις τοῖς ὀφθαλμοῖς. Item neutraliter, remitto Aeschyl. in Prometh. καὶ πνεύματα δύσφατα ἐδέξω ἐπιχαλάς.

Καγχαλάω, exulto summo gaudio afficior Exponitur & rideo. Iliad. π, Καγχαλόων ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν κεχαρηότες Ἀχαιοί. Hesych. καγχαλᾷ exp. χαλᾷ μαχαῖς ἐπὶ χαρᾶς, etymon exprimens. Itidemque Eustath. καγχαλάσασα est χάρεισα & χαλασθεῖσα & ὡς οἷον χαλίφρων ὑφ' ἡδονῆς γενομένη.

Καγχαλίζομαι, Hesych est χαίρω.

Καθαχαλάω demitto per funem Iosuæ c. 2.

Παραχαλάω, relaxo. (lum laxo.

Ὑποχαλάω, paululum laxo, aliquantum remitto: vel clancu-

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ. ης, ἡ, galbanum: succus ferulæ nascentis in Syria. Dioscor. lib. 3. cap. 79.

Χαλβανώδης, ους, ὁ, galbaneus. Nicand. in Ther.

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, F. ψω, damno afficio: vel everto, laxo. Od. δ, ἐξέσσατ', ὄφρ' ἤδη θύρας σε χαλεπτύνῃ. βλέπτω. Hesiod. in Erg. Ῥεῖα μὲν ἔρξαι ἔπι βριάοντα χαλέπτειν. Sic apud Phocyl. ἐκ δὲ πανώλεθρον χαλέπτων, omnia evertens & pessundans.

Χαλέπτομαι, irascor, succenseo, indignor. Apoll. Arg. 3. Τὸν γὰρ ἐπηπεύησε χαλεφθείς. lungitur & dat. apud Nic in Ther. & Appian. lib. 3. bell. civil.

Χαλεπὸς, ἡ, ὁ, pernicioſus, noxius, gravis. Od. τ, χαλεπὸς δέ τις ὄρκος ἑταίροις ὅσσιον. Theocr. idyll. 10 χαλεπὸν χωρίον κυίᾳ γυναικί, noxia res est cani degustandas præbere secundas. Item molestus, acerbus, durus: ut χαλεποῖσιν ἐπέεσσι. Iliad. ψ, χαλεπὸν μῦθον, Odyss. v. Sic apud Demosth. in Epitaph. χαλεπὸν πατρὶ & μητρὶ παίδων στερηθῆναι. Apud Plat. de leg 10. χαλεπὸν ὄφιν exp. nihil magnoperè verendum. Item difficilis, qui magno cum labore fit: unde Hesiod. χαλεπὴ δέ οἱ οἶμος ἔτ' ἐσθλή dixit esse in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπὴ ἡ ὁδὸς, via quæ cum labore transitur. Item iracundus, asper, sævus, immitis: *dictum de ingeniis & moribus animantium*: ut κύων χαλεπὸς, apud Xen. anab. l. 5. Sic de hominibus apud Isocr. Thuc. Aristot. &c.

Χαλεπῶς, molestè, graviter, ægrè: ut χαλεπῶς φέρειν apud Thucyd. lib. 2. & χαλεπῶς νοσεῖν, Herodian libr. 5 Item difficulter magno cum labore. Hesiod. in Erg. χαλεπῶς γε φύγοις κακόν Sic & apud Plut. in symp. sept. sap. Xen. Hell. 7. &c. Item ma-

le, difficili fortuna: unde χαλεπῶς ἔχειν vel πράττειν aliquis dicitur cui res malè succedit. apud Thuc. lib. 7. & 8. Item iratè, acerbè, asperè: ut χαλεπῶς ἔχειν τῷ Ἀλκιβιάδῃ, succensebant Alcibiadi, Xen. Χαλεπωτέρως, acerbius. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. Item gravitas, asperitas, acerbitas. Interdum & sævitia: ut χαλεπότης τῶν Λακεδαιμονίων, apud Isocr. in Panathen. Sic χαλεπότης τρόπων. Plat. de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infensus sum, iraſcor, ſuccenſeo. Odyſſ. π, Οὔτε τί μοι τῶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. Cũ præpoſit. ἐπὶ ſequente dat. Odyſſ. σ. Thucydid. lib. 2. ὁρῶν αὐτὸς ὡς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας. Apud Plut. in apophthegm. χαλεπαίνω ὡς τοὺς νόμους, expon. ægrè fero leges. ¶ Item tranſitivè, injuria laceſſo, lædo: vel, acerbiùs lædo. Iliad τ, ἐμὲ γάρ ῥ' νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἀχαιῶν ἀπαρέσασθαι, ὅτε τις ὡς περ χαλεπαίνῃ.

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipior, acriùs objurgor. Plat. polit. 1. Item idem quod χαλεπαίνω. Xenoph. Pæd. 5.

Χαλεπόω, moleſtia afficio, noceo.

Compoſita ex χαλεπὸς & χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, viciſſim ſuccenſeo: vel è contrario indignor.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis.

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, frænum. Il. τ, ἵππους Ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ κᾶλα λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινὼς Γαμφηλῇσ' ἔβαλον, &c. Sic apud Xeno. ὁ ἱππικὸς ὁμὸς τὸν χαλινὸν ὀρθὸς ἐμβάλῃ. Metaphoricè apud Aeſchyl. in Prometh. Διὸς χαλινὸς, pro imperio. Sic apud Plut. in Fab. σπαργᾶν τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν ὕβρεως καὶ θρασύτητος. Etymol. à χαλάω derivat dicens χαλινὸν eſſe τὸ μὴ σφυδμενος χαλώμενον. ¶ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum partes quædam, apud Poll. l. 2. Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellavit dentes, in Ther. Pro eodem χαλινοὶ per metaplaſmum generis dicitur χαλινὰ apud Diodor. Sic. Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos ſignificant: apud Oppian.

Χαλινόω, fræno, frænum injicio: vel fræno injecto rego. ut ἵππον χαλινοῦν: apud Xen. Hellen. 7. Plut. de aud. poëm.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frænatio, fræni injectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frænationis inſtrumentum, id quo frænamus. Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur navium retinacula & quaſi fræna ſeu habenæ: apud Eurip in Hec.

Compoſita.

Ἀποχαλινόω, frænum detraho, effræno Xen. & Plut.

Ἀχάλινος, ὁ ☾ ἡ, fræno carens, effrænis ſeu effrænus: vel qui nullo coërceri poteſt fræno: ut ἀχάλινον στόμα, apud Plat. de leg. l. 11. & Ariſtoph. in Ran.

Ἀχαλίνωτος, idem Greg.

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω: unde in paſſ. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frænata habentes ora.

Χρυσοχάλινος, attico fræno utens. Xen. Pæd. 1. & 8.

ΧΑ'ΛΙΣ, ſive χάλιξ, ὁ, dicitur Bacchus: Item vinum, merum: quoniam τὰς πίνοντας χαλᾷ αὐτίκα, animum bibentium curis laxat & moleſtiis. Euſt. & Heſych. ¶ Χάλικες dicuntur etiam lapides minuti quibus ad ſtructuras ædium utuntur, ut ſunt ſilices & cæmenta, teſte Heſych. Sic apud Thuc. lib. 1. οὐτε δὲ οὗτε χάλικι οὔτε πηλὸς ἦν. Et Plut. ſymp. 6. probl. 5. Διὰ τί πάντα αἴτιον οἱ χάλικες ἢ αἱ μαλακώτεραι ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι.

Χάλιμος, Heſychio eſt φαρμακὸς, veneficus: qui nimirum ſuis venenis hominum animos & corpora χαλᾷ poteſt.

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha: ἡ χαλωμένη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Euſt. ex veteribus: vel ἡ χαλωμένη ὡς σωφροσύνη, ut ait Etymolog. Sic apud Suid. χαλίμη dicitur eſſe ἡ πόρνη διὰ τὸ χαλᾶσθαι τὸ σῶμα ὑπὸ μέθης ἢ μανίας.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo. Suid. Χαλικάζω, idem. Euſt. ex Epicharmo.

Ἀκροχάλιξ, (*comp.*) ſupra modum laxatus ſeu ſolutus. Dionyſ. de ſitu orb. Euſtathius exp. etiam, ὁ ἀκριβῶς χαλασθεὶς ἢ φρονεῖν innuens per ſyncopen etiam videri dici pro ἀκροχάλιξ. Heſychio eſt, dimidia tantùm parte ebrius.

ΧΑΛΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, æs. Il. ζ, Χαλκός τε χρυσός τε πολυκμητός τε σίδηρος. Apud Dioſc. l. 5. c. 97. & 80. χαλκὸς κεκαυμένος, æs uſtum. & χαλκὸς ἄνθος, æris flos: & χαλκὸς λεπὶς, æris ſquama. ¶ Synechdochicè χαλκὸς dicitur etiam quicquid ex ære conflatum eſt, ut vaſa ærea. Heſiod. in Erg. Τοῖς δ' ἰῶ χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι Χαλκῷ δ' ἐργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Apud Dioſc. l. 1. c. 135. σὺν χαλκῷ κυπρίᾳ, exp. in vaſe cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigr. Pro ſecuri ærea. Il. ν. Pro gladio ſeu enſe. Il. δ, ε, τ, & alibi ſæpe. Pro aliis quoque armis, non minus frequenter. Item pro ærea moneta ſeu pecunia, apud Poll. l. 9. c. 1. Sic & Epigr. li. 2 & Marci cap. 12.

Quidam tradunt dictum eſſe χαλκὸν παρὰ τὸ χέειν τὴν ἁλυκὴν ☾ τὴν δινώμενον τῶν ἀναμεμιγμένων.

Χάλκεος, & contractè χαλκοῦς, æreus, ex ære factus, ut χάλκεα τεύχεα & χάλκεον οἶκον, apud Heſiod. in Erg. Sic χαλκοῖς τείχεσι, apud Aeſchin. in Cteſiph. Et χαλκῷ ἔχει ἀσπίδα, apud Xen. in Lac. rep. Metaph. χαλκεοῦν ἦτορ. Il. β, & χάλκειον ὄπα. Il. ε. ¶ Χαλκοῦς interdum ſubſtantivè appellatur æreum numiſma ut apud Dem. in Mid. Plut. ſymp. 4. Interdum eſt ponderis nomen, videlicet ſextæ oboli partis, Pollux tamen obolum octo chalcos continere ſcribit. Significat & æream ſtatuam, ſubaudito ſubſt. αὐδριὰς, ut apud Luc. in Lexiph. Fuit & cognomentum rhetoris cujuſdam ac poetæ Dionyſij quòd Athenienſibus auror fuerit numiſmate æreo utendi, teſte Athen. l. 15. ¶ Χαλκῆ μάχη ludi genus eſt, de quo Poll. l. 9.

Χάλκεος, metri gratia idem quod χάλκεος, ut ἔγχεϊ χαλκείῳ, Iliad. γ. ¶ Eſt & ſuffruticis genus apud Theophraſt. hiſt. plant. lib. 6. cap. 3. ¶ Χάλκεια, ſeu χαλκεῖα, τὰ, feſtum antiquum & à populo olim celebratum, poſtea verò à ſolis fabris in honorem Vulcani. Etymol.

Χαλκεών, ῶνος, ὁ, officina fabri ærarii. Od. θ.

Χαλκίον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Ariſtoph. in Ran. Item vas æreum, ſeu æramentum. Xen. in Oecon Marci 7.

Χαλκίδιον, ἰτίdem vaſculum ex ære. Poll. lib. 10. ex Hermippo com. Videtur etiam accipi pro vili æris moneta.

Χαλκιδίτις πόρνη, vile & triviale ſcortum quod vel æreo nummo ſe proſtituit: apud Ioſeph.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ, unde fœmin. χαλκῖτις, ſcil. λίθος, chalcitis medicamentum metallicum: de quo Dioſcorid. lib. 5. cap. 115. & Plin. lib. 34. cap. 12.

Χαλκόφι, per paragogen poeticam dicitur pro χαλκῷ: ut apud Homer. πλάχθη δ' ὑπὸ χαλκόφι χαλκός.

Χαλκόω, æreum reddo: vel ære obduco & munio: unde in paſſ. Paralip. 1 2. c. 3. θυρώματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. in Anab. Ariſtoph. in Pelaſg. Sophron. apud Athen. lib. 6 apud Plut. χαλκώματα dicuntur ærata navium roſtra.

Χαλκεύω, æraria m artem tracto, æs exerceo & malleo tundo, Thuc. lib. 3. Item tranſitivè, ex ære fabrico: vel etiam ex ferro. Il. 6. Τῆσι πάρ ἐνάεπτε χάλκευον δαίδαλα πολλά.

Χαλκεύομαι, idem. Plut. in Cam. ἐχαλκεύσατο κράνη ἐξ ὁλοσίδηρα. Item paſſivè χαλκεύεται dicitur quod ex ære cuditur: unde metaph. apud Ariſtoph. in Equit. ἐπὶ γὰ τοῖς δεδιαιτημένοις χαλκεύεται, i. adornantur, ſtruuntur.

Χαλκεύς, έως, ὁ, faber ærarius, vel etiam faber ferrarius Ariſtot. de arte poet. Od. ι. Dicitur & de aurifice. Od. γ. ¶ Eſt & piſcis nomen apud Athen. l. 7.

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεύς, qui æramenta cudit. Et generaliter, fabricator, artifex. Epigr. l. 3. Χαλκευτικός, ad fabrum ærarium ſeu ferrarium pertinens. Item qui artem ærariam ſeu ferrariam probè callet.

Χαλκευτήριον, τὸ, officina, τὸ χαλκεύειν.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. Item vas æreum. Xenoph. in ſymp. Athen. lib. 10. Heſychio χαλκεῖα ſunt etiam monumenta artium inventarum.

Χαλκῆος, Ionicè pro χαλκεῖος, ærarius ſeu ferrarius, fabrilis: ut χαλκῆος δόμος. Od. α. (lis ſum. Euſt.

Χαλκίζω, ludo χαλκοῖς. Poll. l. 7. c. 24. ¶ Item æs refero, æri ſimi-

Χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis aut alio nomiſmate. Quidam fuiſſe dicunt ludi genus quo nummum raptim circumagendo digito impoſitum excutiebant pueri, & prius quam humi caderet, excipiebant recto digito. Poll. l. 6. & Euſt.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, chalcis: avis nomen inde dictæ, quoniam colore æs refert teſte Euſtath. ¶ Eſt & piſcis genus, teſte eodem & Athen. l. 7. quòd à Dorione etiam χαλκιδικὴ dicitur. ¶ Item ſerpentis genus, ſic appellatum ob virgulas quaſdam æuei coloris quæ tergum ejus diſtinguunt, teſte ſchol. Nicand. Plinius in lacertarum genere numeravit.

Χαλκίδες, Laconicè dicebantur famulæ, teſte Euſtath. ¶ Eſt χαλκὶς & urbis nomen, apud Strab.

Χαλκιδεύς è Chalcide urbe oriundus.

Χαλκιδίζειν, ſordidum eſſe & parcum: ducta ſignificat. ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν χαλκιδέων. Heſych. Item obſcœno puerorum amori deditum eſſe: quòniam tales puerorum amores apud Chalcidenſes frequentes erant. Idem & Suid.

Χαλκιδισμός idem.

Χαλκιδικὸς, ut χαλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebant in urbe Chalcide. Fœm χαλκιδικὴ σαῦρα dicitur lacerta quæ & χαλκὶς, apud Dioſc. l. 2. c. 70.

Χάλκη, ἡ, dicitur ἡ πορφύρα, teſte Heſych. & ſchol. Nicand. afferente exemplum hujus ſignif. ex Numenio.

Compoſita.

Ἀποχαλκεύω, fabricor. Item ære munio: unde κνήδυπες ἀπεκεχαλκευμένοι, apud Xen. in Cyn.

Ἀποχαλκίζω, ære privo ſeu ſpolio, i. pecunia: in Antho. Epig.

Ἄχαλκος, ære carens: unde ἄχαλκος ἀσπίδων, æreis carens clypeis: apud Soph. in Oedip. tyr. Item carens æreis nummis, non habens pecunias. Gregor.

Ἀχαλκία, ſum ſine ære, pecunias non habeo. Epig. l. 2.

Γηόχαλκος, æreis membris conſtans.

Δεκάχαλκον, τὸ decem chalci, decem æreï nummi, denarius. Plut.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. Poll. l. 9. Dioſc. l. 4. c. 155.

Ἐγχαλκ-

Ε'γχαλκ@, cui æs ineſt, æreus. Item cui eſt pecunia, in anth. Epigrammat. l. 2.

Ε'πιχαλκ@, in ſuperficie æratus, ære obductus. Ariſtoph. in Veſp. Ε'πίχαλκον, τὸ, Heſych. eſt τὸ ὅπλον τῶν αὐλῶν.

Ε'πιχαλκίτης, armatus. Idem.

Ε'πιχαλκόω, fabricor ſeu cudo ſuper. Item inſuper fabricor & cudo, ferramentum ferramento agglutino. Metaphoricè accipi traditur *pro* expolio: apud Ariſtot. rhet. l. 3. ſignificat, auditorum mentes ſibi conciliare. Sunt tamen qui pro expolire accipiant.

Εὔχαλκ@, bonum æs habens, vel ex pulchro ære factus: ſeu ex ære pulchrè fabricatus.

Καπνόχαλκ@, æratus. Eurip. in Phœn.

Καλχαλκόω, ære obduco.

Λεπιδόχαλκ@, æris ſquama. Celſ. l. 2. c. 22.

Ο'ρείχαλκ@, æs montanum: orichalcum, ſeu aurichalcum. Schol. Heſiod. ſcribit eſſe æs candidum quod in montibus inveniatur, aut materiam quandam metallicam ære precioſiorem, habeat. Heſiod. in Aſp. & Plat. in Crit. Interdum adjectivè ſignificat, confectus ex orichalco: ut ὀρείχαλκ@ σάλη, apud Suid. Scribitur & ὀρείχαλκ@.

Πάγχαλκ@, ſolidus ex ære, totus æreus. Soph. in Antig.

Παρχαλκόω, cudo.

Πεντάχαλκον ſeu πεντέχαλκον, quinque ærei nummi. Poll. lib. 5. ex Ariſtophontis Didymis.

Περιχαλκόω, ære obduco. Aphthon.

Πολυχαλκ@ multum habens æris, ære abundans: vel cui multum eſt pecuniæ. Iliad. κ. Item firmus, validus: ut ἔφυνὸν πολύχαλκον. Iliad. ε.

Ταυάχαλκ@, longè lateque æratus. Suid. ex Epigr. (apud Poll.

Υ'πόχαλκ@, ſubæratus, ſub quo æs latet: ut ὑποχάλκων νόμισμα.

ΧΑΜΑΙ, humi, in terra. Od. η, χαμαὶ ἧσθαι. Xen. Pæd. 7. εἶδε τὸν γυμνάσιον χαμαὶ κρημνῶδες. Item humi, in terram, ad terram: Il. ν. Η' μὲν ὀπισθοπάγχυσε χαμαὶ πέσε.

Χαμάδης ſive χαμίτης, vitis quæ humi ſerpit. Suid. & Euſt.

Χαμηλός, humilis. Χαμαίζηλ@. Apud Xen. de re eq. ὄνυχες χαμηλοὶ pro ὁμαλοὶ, de equorum ungulis.

Χαμάδις, humi, in terram. Il. γ, ο, ω. Od. τ.

Χαμάζε, humi in terram. Il. γ, & ε.

Χαμόθεν, terra, ex humo. Ariſtot. Rhet. 2. Xenoph. Hell. 7.

Χθαμαλός, (pleonaſmo τοῦ θ pro χαμαλός) humilis, depreſſus, non multum à terra aſſurgens, non altus: Iliad. ν. Odyſſ. μ. & Phil. de mundo.

Χθαμαλόω, ῶ, f. ώσω, humilem reddo, ſolo æquo, complano.

Χανδλαίω, vide in Χάζω. Χανδὸν, Χανδ@, &c. in Χάνω.
Χαρὰ, in Χαίρω. Χάραγμα, &c. in Χαράσσω.

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, ſeu χαράττω, ξω, ſculpo, Item inſculpo, imprimo. Item excavo. Heſych. Item ſcarifico, incido. Item cavo: Heſiod. in Erg. τότε δὴ σκάφ@ ἐκεῖνο οἴνιον, Α'λλ' ἄρπης τε χαράσσεμεν ἠδὲ δικέλλης ἐγκέρσαι.

Χαράσσομαι, ſculpor, inſculpor. Item incidor, ſcarificor: ut φύλλα κιχαραγμένα, apud Dioſcorid. lib 4, cap. 175. Item acuor: Heſiod. in Erg. τὰ σφῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου, quum primùm acuitur ferrum.

Χάραγμα, τὸ, nota quam impreſſit ὁ χαράσσων, veſtigium & veluti ſulcus qui fit ἀφ' οὗ χαράσσει. Sophocl. in Phil. & in Epigr. (l. 4. c. 15.

Χάραγμός, ὁ, inciſura ſeu inciſio. Theophr. hiſt. pl. l. 3. c. 13. &

Χαρακτὴρ, ῆρ@, ὁ, nota impreſſa vel inſculpta aut inſcripta. unde χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν idem quod σημαίνειν, apud Ariſtot. polit. 1. cap. 6. loquente de numiſmate. De notis literarum ſeu literis æneis tabulæ vel ceratæ tabellæ inſcriptis, apud Plut. in lib adverſus Colot. Metaphoricè apud Iſocr. ad Demon. χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐμβάλλειν. Item forma dicendi, ſeu genus orationis. Demetrius Phaler. Item figura, effigies, imago: apud Demoſthen. ὁ δὲ τῆς ὁμιλίας ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ ἁλίπτυτος. ¶ Item ritus. Maccab. lib. 2. c. 4. Item ſexus. Galen ¶ Item deſcriptio qua deſcribitur aliqua res veluti ex nota ei impreſſa à cæteris rebus eam diſtinguendo. Cicero in Topic.

Χαρακτηρικὸν, dicitur in quo eſt nota characteris & ſtyli vel diffrent æ. Dionyſ Halic.

Χαρακτηρίζω, inſignio, charactere & nota diſtinguo, notam rei & formam exprimo. Chryſoſtom. in epiſtol. ad Hebr. μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χρισιασμὸν ἡ ἀγάπη. Plut. in Homer. οὐκ ἠμέλησε δὲ χαρακτηρίσαι τὰς ῥήσεας, non neglexit oratores ſuis characteribus & ſcribendi generibus repræſentare. Item notam habeo, ſignifico, typus ſum: ut Arethas comm. in apocal. c. 6. dicit. τῶν μόχων τὸν δεύτερον τὰς τῶν ἁγίων μαρτύρων ἀρχὰς θυσίας χαρακτηρίζειν.

Χαρακτηρισμὸς, deſignatio, denotatio, rei alicujus ſuis veluti notis inſignitæ repræſentatio.

Χαρακτηριστικὸς, in quo eſt nota differentiæ: ut χαρακτηριστικὸς ἰδιωμάτων. notæ quibus alius ab alio diſcernitur. Damaſcen.

Χαρακτήρ@, & per ſyncopen χάραντ@, incidendi vim habens: vel aptus ad incidendum & ſecandum. Nicand. in Alexipharm.

Κάρχαρ@, aſper. unde animal κάρχαρον dicitur pro καρχαρόδων i. acutos habens dentes & quaſi κιχαραγμένος. Sic κύων κάρχαρ@, apud Lucian. de luct. metaphoricè apud eundem de ſcribiſt. τὸν τῆς ἐριδωνείας ἰχνεύω, τὸν μὲν σφοδρὸν ὀνείδει & κάρχαρον, Καρχαρέοι κυνῆες, iiſdè qui & κάρχαροι, acutos habentes dentes.

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piſcis ſpecies, quòd dentibus ſit καρχάροις. Athen. lib. 1.

Χάραξ, ακ@, ὁ, ſulcus terræ aratro aut foſſorio inſtrumento excavatæ: foſſa. Peculiariter ſic dicitur vallum ſeu agger quo caſtra muniri ſolent: ut apud Menand. οἱ πολλοὶ γὰρ ὀκλολοιῶσιν τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν. Sic & apud Plut. de fort. Rom. Exponitur etiam: caſtra, à Cicer. apud Polyb. Heſych. eſt etiam ſepimentum. Item planta quædam ſpinoſa. ¶ Significat & vallum præacutum, palum, pedamentum. In qua ſignificat. fœmininum eſſe annotant grammat. unde Ariſtoph. in Veſp. Εἰς τὸν ἐξαπάτησεν ἡ χάραξ τὸν ἄμπελον.

Χαράκιον, iiſdem vallus, pedamentum, ſuſtentaculum. Heſych.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proveniens: ut χαρακίας κάλαμ@, apud Theophr. l. 4. c. 12. & χαρακίας λιθύμαλλ@, apud Dioſc. l. 4. c. 165.

Χαρακίζω, vallis depactis munio: vel vallo protego. Item vallo ſeu palo erigo. Heſych. (then. l. 6.

Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio. A-

Χαρακόω, vallo communio, circumvallo. Aeſch. in Creſiph. cum actuſat. Impropriè apud Athen. lib. 2. μάζῃ κεχαρακωμένῃ ἀχύροις dicitur, i. conſtans è furfuracea & aceroſa farina, & aceribus non aliter palatum pungens quàm valli acuti pedes ſupergradientium.

Χαρώκωμα, idem quod χάραξ, vallum, agger. Demoſt. Philipp. 2. Xenoph. Hellen. 2.

Χαράδρα, ᾶ, ſulcus quem torrens rapido ſuo impetu ἐχάραξε: item terræ fiſſura facta ex terræmotu: caverna, ſalebra, vorago. Thuc. lib. 3. ἐσπίπτοντες εἰς χαράδρας αὐτοκελεύστους. Sic & apud Phil. de vita M. l. 1. Item ipſe torrens qui impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens terram excavat. Iliad. π & apud Ariſtoph. in Veſp.

Χαραδραῖ@, α, ὁ, ἡ χαράδρα deſumptus aut lectus: ut χαραδραῖα θέλεμνα, apud Nonn. Χαραδραῖ@ ποτα μός, idem quod χαράδρα, apud eundem. Fœm. χαραδρὶν dicit pro χαράδρα, in Epigr.

Χαραδρώδης, ε@, ὁ ἡ, ſalebroſus: ut χαραδρώδεσι τόποις, apud Dioſc. l. 4. c. 57. Χαραδρώδης ποτα μός, idem quod χαραδραῖος ποταμός. Strab.

Χαραδρεὼν, ῶν@, ὁ, torrentis alveus: vel locus frequens torrentibus. Euſt.

Χαραδριὸς, ὁ, avis quæ in ſalebris & alveis torrentium degit. Ariſtoph. in Avibus.

Χαραδρόω, ſalebroſum & cavernoſum reddo, torrentibus impetuoſis excavo: unde χώρη κεχαραδρωμένη, apud Herodot. in

Χάρτης, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco. (Euterp.

Compoſita: ac primùm ex χαράσσω.

Α'ποχαράσσω, ſcarifico, derado. in Hippiatr. Item impreſſo veſtigio ſigno & noto. (Soph.

Α'ποχάραξις, ejuſmodi veſtigii & notæ impreſſio. ſchol.

Ἀρτιχάραντ@, ὁ ἡ, recenter ſculptus ſeu inſculptus: ut ἀρτιχάραντον γράμμα, apud Athen. l. 5. ex epigrammate Archimeli.

Α'χάραντ@, nullas habens ſibi impreſſas notas, ineffigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάραντ@ ὄπωπή, facies non expreſſa.

Ε'γχαράττω, inſculpo, imprimo, inſcribo, incido. Plut. in Per.

Ε'γχάραγμα, τὸ, veſtigium ἀφ' οὗ χαράσσεται, impreſſum. Polyb.

Ε'γχάραξις, ἡ, inſculptura, inciſura. Item ſcarificatio: apud medicos.

Ε'πιχαράττω, idem quod ἐγχαράττω. Plut. in Public. Item incido & inciſuris ſerratum reddo.

Νεοχάραντ@, nuper inſculptus, nuper impreſſus. Soph. in Ajace.

Παραχαράττω, perperam ſigno, adulterino impreſſo ſigno cudo: ut apud Suid. τὸ νόμισμα παραχάραξον. Item metaphor. adultero, falſo. Greg. orat. 1. de filio παραχαράττω τὴν τῆς γραφῆς τῆς ἀληθείας.

Παραχάραγμα, adulterinus nummus: vel ſignum adulterinum.

Παραχαράκτης, ου, ὁ, falſus monetarius. in Pand.

Περιχαράττω, circumcido circino & circumſcribo. in iiſdem. Item circumſcarifico & circumcirca incido. unde περιχάραγμένον φύλλον, apud Theophr. hiſtor. plant. lib. 3.

Περιχάραξις, εως, ἡ, circumſcriptio.

Περιχαράκτης, circumſcarificator, i. ſcalpellus quo dentes circumſcarificant. Cæl. Aur. chron. lib. 2.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumſcribendi & emarginandi. Dioſc. lib. 1. cap. 138.

Προχαράττω, ante circumſcarifico.

Προχαράττω, prima lineamenta duco, primam ſculpturam facio ante polituram, præformo. Greg. in epitaph. pacr.

Προχάραγμα, futuræ rei repræſentatio imaginaria, imago futuri: apud eundem.

Compoſita

Α᾽ποχαρακόω, vallo ſeu aggere occludo aut includo: unde ποταμὸς ἀποχαρακωμένος, apud Plut.

Α᾽χαρήκωτος τόπος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ε᾽κχαραδρόω, excavo in torrentis alveum, cavernoſum & ſalebroſum reddo. Polyb. l. 4.

Περιχαρακόω, vallo circũmunio, aggere cingo. Aeſch. in Cteſiph. Περιχαράκωμα, vallum ſeu agger locum aliquem cingens & circummuniens.

-ΧΑ᾽ΡΙΣ ιτος, ἡ, gratia, venuſtas, lepos, elegantia. Odyſſ. θ, πολλὴ δέ οἱ Ἀθὴνη Θεσπεσίην κατέχυδε χάριν κεφαλῇ τε ἠδὲ μετώπῳ. Ariſtophan. in Veſp. ὦ χάρις ἐφίσταμαι. Interdum eſt nomen deæ proprium, quod accuſ. χάριτα non item χάριν habere dicitur: apud Hom. Iliad. σ. & Heſiod. in Theog. Sæpe dicitur λέγειν τι vel πρᾶξαι τινὸς χάριν ἵνος, dicere aliquid vel facere in gratiam alicujus, apud Thuc. Iſocr. &c. Sæpe etiam σὴν χάριν, (omiſſa præpoſitione) in gratiam tuam, vel tua cauſa: aut nomine tuo. Sic ἐμὴν χάριν, in meam gratiam, &c. Interdum χάριν ponitur pro οὕνεκα: ut τούτου χάριν, hujus rei gratia, propter hoc. Plut. in Alex. Χάριν ἔχειν τινί τινος, habere gratiam pro hac re. Xen. Pæd. 3. pro quo dicitur & χάριν ἀδίνας, apud Iſocr. Luc. & alios. Interdum tamen χάριν ἔχειν exp. gratiam promereri, aut gratiã inire: ut apud Thuc. in l. 8. χάριν οὐ τούτου μᾶλλον ἔτι ἔχειν, Χάριν ἀποδιδόναι, referre gratiam, Xen. Pæd. 5 pro quo idẽ dixit ἀποτίνειν. Pro iiſdẽ dicitur & χάριν ἀπονέμειν, apud Plat. de rep. lib. 1 & χάριν ἀπομνήσασθαι apud Thuc. Χάριν καταθέσθαι τινί, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo & φέρειν χάριν: apud Hom. & Andoc. ¶ Item χάρις, gratia, i. amicitia ſeu benevolentia: unde χάριν ποιεῖν, conciliare benevolentiam, apud Xeno. cui contrarium eſt χάριν ἀφαιρεῖσθαι. ¶ Item beneficiũ: unde νέμειν χάριν, conferre beneficiũ, apud Soph. in Ajace. Et χάριν ὀφείλειν, beneficio devinctum eſſe. Xen. Pæd. 3. Interdum peculiariter dicitur de obſequio mulieris quo ſui copiam facit, teſte Poll. l. 5. Item præmium: unde χάριν φέρεσθαι, præmium accipere, apud Andoc. ¶ Χάριτες, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Il. ε. teſte ejus ſchol. ✠ Dicitur χάρις ex χαίρω ortum eſſe, vel potius à nomine χαρὰ derivato à χαίρω: quoniam nihil æquè eſt χαρᾶς γόνιμον quàm χάρις, teſte Plut.

Χαρίεις, εντος, ὁ, venuſtus, elegans, pulcher: ut ἔμπα χαρίεντα apud Homer. & χαρίεντα λόγον. Ariſtoph. Sic apud Ariſtot. eth. 4. c. 8. & χαρίεντες dicuntur homines feſtivi vel in dictis elegãtes & politi. Exponitur etiam, gratus, jucundus. Compar. χαριέστερος, venuſtior, lepidior. Ariſt. eth. 4. c. 7. Item gratior, jucundior. Superlat. χαριέστατος, venuſtiſſimus. Item gratiſſimus, jucundiſſimus. Odyſſ. κ. Χαριέντως, lepidè, ſcitè, feſtivè. Plat. de rep. lib. 1. Χαριεστέρως, elegantiùs, urbaniùs. Ariſtot. Χαριέστατα, venuſtiſſimè.

Χαριεντίζομαι, jocor, lepida urbanitate utor, facetè aliquid dico. Plato de rep. l. 4. & Theophr. legitur & activum χαριεντίζω, apud Ariſtoph. teſte Etym.

Χαριεντισμός, lepos & venuſtas ſermonis: vel dictum ſalſum & facetum. Dion. Halic. in Iſocr.

Χαριτία, ἡ, lepidum aliquod & joculare factum Xen.

Χαρίζομαι, f. ἰσομαι, p. ἰσμαι, gratificor, rem gratam facio, obſequium aliquod præſto. Iliad. ο, & ρ, Ε᾽κτορι δ᾽ Ἠ Τρώεσσι χαριζόμενος. Xenoph. Pæd. 4. ἥδιον μὲν, σὺν χαριζόμενος, κερδαίνειν δίκαιον. Sic & apud Plut. in lib. de diſcern. adul. ab am. Exponitur & gratiam concilio, demereor: apud Demoſt. pro cor. κενὰς χαρίζῃ χάριτας τούτοισιν ἐμὴ συκοφαντῶν, frivolam gratiam inis. Item, indulgeo: ut ἔρωτι χαρίζεσθαι, apud Plutarch. Item dono, largior. Moſchus in Amore fugitivo, λάβε ταῦτα χαρίζομαι, ὅσσα μοι ὤπλα. Sic & apud Herodian. lib. 1. & 3. Et cum genit. Odyſſ. α, χαριζομένη παρεόντων. ¶ Item condono: cum dat. perſ. & accuſat. rei in epiſt. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur & mulier χαρίζεσθαι quæ viro ſui copiam facit: apud Xenoph. & Philoſtr. in epiſt.

Κεχαρισμένος, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. Item paſſivè, beneficio affectus. Xenoph. anab. lib. 1. & apomn. lib. 1. Item acceptus, gratus, placitus: unde apud Hom. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ.

Κεχαρισμένως, gratè, acceptè, jucundè: vel ad gratiam, ad voluptatem. Plut.

Χάρισμα, τὸ, quod aliquis gratificando donavit: donum: Rom. c. 5. & alibi apud ſacr. ſcript.

Χαριστήριος, ὁ, ἡ, ut χαριστήριος λόγος, oratio qua gratiæ aguntur: apud Julian. Sic χαριστήρια ὕμνοι. Syneſ. Χαριστήριον, τὸ, munus quod datur ab eo qui gratias agit. unde plur. num. χαριστήρια, apud Xen. & Arrian. Dicitur pro eodem & χαρίσιον, teſte Suida. Eſt χαρίσιον, etiam placentæ ſpecies. Heſych. Itidemque χαρίσια. Athen. l. 15. ſunt. πεμμάτια.

Χαριτόω, q. d. gratia afficio, facio ut quis gratia præditus ſit ſeu gratia valeat. in ep. ad Eph. c. 1.

Χαριτόομαι, gratia afficior, gratiam accipio: unde fœm. particip. κεχαριτωμένη, gratia donata. Luc. c. 1.

Α᾽ντίχαρις, ἡ, gratia quæ viciſſim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Α᾽ντιχαριεντίζομαι, viciſſim jocor, viciſſim facetè cavillor.

Α᾽ντιχαρίζομαι, beneficium rependo, remuneror. Xen. Pæd. 4.

Α᾽ποχαρίζομαι, elargior. (& 8.

Α᾽γλαοχάριτες, placentarum genus quoddam. Heſych.

Α᾽χαρις, ὁ, ἡ, gratiæ omnis expers, invenuſtus, illepidus: aut ingratus, injucundus: ut ἄχαρις γνῶσις, apud Herodian. & ἄχαρις λόγος. Demetr. Phal. Exponitur &, triſtis, durus, acerbus: unde apud Arrian. μηδὲν ἄχαρι πάσεσθαι ὑπὸ βασιλῆος, item ingratus, immemor beneficii. Herodot. ¶ Α᾽χαρις dicitur etiam quæ per ætatem nondum apta eſt venereo obſequio: apud Plut. Erot.

Α᾽χαρίτως, abſque ulla gratia, invenuſtè, illepidè. Hermog. Itẽ ingratè, injucundè. Poteſt autem hoc adverbium etiam ab ἀχάριτος, deduci idem ſignificante cum ἄχαρις: ut ἀχαρίτως ὑπολοκὰς. Plut. in Sol.

Α᾽χάριστος, ὁ, ἡ, beneficii accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6. τὸ τε Μαξιμίνου ἀσεβὲς καὶ ἀχάριστον κατηγορῶ. Xenoph. πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. ¶ Item ingratus, injucundus, moleſtus, minimè gratioſus. Odyſſ. θ, οὐκ ἀχάριστα μετ᾽ ἡμῖν ταῦτ᾽ ἀοιδεύεις.

Α᾽χαρίστως, ingratè, animo immemore beneficii. Item injucũdè, moleſtè: interdum &, non libenter, gravatè. Xen. Pæd. 7.

Α᾽χαριστία, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor.

Α᾽χαριστοσύνη, idem. Epigr.

Α᾽χαριστῶ, ingratus ſum, gratiam non refero. Xen. ἀχαριστῶν πρὸς τοὺς φίλους ἀδικόν ἐστι. Item non obſequor.

Α᾽χαριστοῦμαι, gratia debita fraudor ab aliquo ingrato & beneficii immemore. Plut. in Cam.

Γλωσσοχαριτέω, linguam ad gratiam alicujus comparo, gratiam lingua aucupor, blandior. Proverb. Salomon. c. 28.

Δημοχαριστὴς, qui populo libenter gratificatur. Eurip. in Hec.

Δυσχάριστος, parum gratus. Plut.

Ε᾽πίχαρις, cui gratia ineſt, venuſtus, lepidus. ¶ Item gratus, jucundus. Et τὸ ἐπίχαρι, quod gratiam conciliat, quod gratioſè fit. Xenoph. & Plut.

Ε᾽πιχαρίτως, venuſtè, lepidè. Item ad gratiam.

Εὔχαρις, idem quod ἐπίχαρις, niſi quod amplius aliquid ſignificare videtur. Plut.

Εὐχάριστος, gratus, beneficii memor. Phil gratioſus. Col. 3.

Εὐχαρίστως, animo beneficii memore.

Εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio: grata animi ſignificatio: vel gratiarum actio: ſæpe in ep. Paul. Sic peculiariter theologi appellant myſterium cœnæ Dominicæ, quoniam pars ejus præcipua eſt gratiarum actio, conjuncta cum commemoratione beneficiorum Dei & celebratione.

Εὐχαριστέω, gratum me præbeo. Item gratias ago: paſſim in n. Εὐχαριστέομαι, gratiæ mihi aguntur. Areop. (Teſt.

Εὐχαριστήριον, gratiarum actio. Itẽ pro εὐχαριστία. in can. 13. concil. Nicæn. At εὐχαριστήριος adjectivè, idem quod χαριστικός.

Καταχαρίζομαι, gratificor, i. condono gratioſè & remitto. Lyſ. Item in gratiam facio. Dem. Exponitur &, populariter & ambitioſè loquor. Iſocr. (lud crum. Heſych.

Κάχαρις, imaguncula ſeu puppa ex cera alba aut auro, puellarũ

Προχαρίζομαι, q. d. antè vel prius gratificor.

Προχαριστήρια, τὰ, dies quo magiſtratus omnes, fructibus germinare incipientibus, ſub finem hyemis, Minervæ ſacrificabant. Suid. ex Lycurgo.

Χάρμα, &c. vide in Χαίρω.

ΧΑ᾽ΡΤΗΣ, ου, ὁ, charta. Dioſc. lib. 1. c. 116. πάπυρος γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ᾽ ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται. ✠ Euſtathio à χαράσσω derivatum videtur.

Χαρτίον, ου, τὸ, chartula, Plut. de diſcern. am. & adul.

Χαρτὶς, vide in Χαίρω.

-ΧΑ᾽ΡΥΒΔΙΣ, charybdis: vortex maris, apud poëtas ✠ παρὰ τὸ εἰς χάος ῥᾶον ὑποδύεσθαι τὰ σκάφη.

Ποντοχάρυβδις, (comp.) põtica charybdis, põti varago: apud Athe.

ΧΑ᾽ΡΩΝ, ωνος, ὁ Charon, Orci portitor apud poetas: unde & pro morte ſumitur: Ariſtoph. in Pluto, Ὁ δὲ Χάρων τὸ ξύμβολον δώδωκε, i. μέλλεις ἀποθανεῖν.

Χαρώνιος, Orcini Plut. in Ant.

Χαρώνειον vel Χαρωνεῖον & Χαρώνεαι θύραι, porta per quã ad ſupplicium abducebantur qui damnati erant: vide Poll. l. 8. & 4. Item χαρωνεῖα, Laërtio in Zenone & geographis barathra quædam & Plutonia fœdos odores exhalantia. Galen. πολλάκις δ᾽ ἀπὸ τῶν πυθμένων μόνον καὶ τὸ ὑπὸ τοῦτο ὑπολιθῶδες βλάβη γίνεται, καθάπερ ἐν τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χαρίοις.

Χάσις, vide in Χάζω. Χάσκω, Χάσμα, &c. vide in Χαίνω.

ΧΑΤΕ᾽Ω, ῶ, (poët.) egeo, indigeo, opus habeo. Od. γ, πάσσις δὲ θεῶν χα-

ἐῶν χατέυσ' ἀνθρωποι, omnes divino auxilio indigent. Item desidero, cupio, percupio. Od. ο, Εὐρύσυλ' ἀκέτῃσι δωάμεσι χατέον τι ἐῶ ἔμπης Ἐνηΐδι παρθενίῳ. Sic & Od. ς & ν.

Χατάω, idem. Hesych.

Χατίζω, pro iisdem. Hesiod. in Erg. μήσως τὸ μεθ' ἑξῆ χατίζων Πτωσὸς ἀλλοτρίης οἴκοις, ne interim penuria laborans mendicare cogaris. Item desidero, peto. Il. α, Ἀτρείδη τέο δὴ αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζας. Sic Il. σ.

Χατὶς, ἰδ., ἡ, indigētia, seu usus. itē desideriū, cupiditas. Hesych.

Χῆτις seu χῆτ-, indigentia, penuria, inopia. unde dat χήτεϊ. Od. ω. Il. τ. & apud Plut. in lib. de discern. adul. ab amico.

Κηδοσύνη, idem. Exponitur &, viduatio, direptio. Anthol. Epig.

Χήτης, ου, ὁ, inopia laborans, indigens: ut χήτεοι γυναικῶν, Od. α, ut quidam ibi legunt.

Χητεία, ἡ, idem cum χῆτις seu χῆβος. Hesych.

Χητίζω, idem quod χατίζω. Etym.

Ἐνιχατὴς (comp.) cui indiget, egenus inops. Hesych. Ἐπιχητὴς, ου, ὁ, idem. apud eundem.

ΧΑΥΝΟΣ, ου, ὁ, laxus, fungosus. Theophr. (de haliphloëo) παχὸ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος χαῦνον δὲ καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολύ. Athen. l. 7. ἡ δὲ τῶν χλωρῶν καυβίων σαρξ χαυνότερά ἐστι, fungosior est. Rursū apud Theoph. de caus. pl. l. 3. χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, triticum fungosum & rarum. Apud Aristoph. in avib. χαῦνον οὔνομα exp. amplum. ¶ Quoniam aurē quæ laxa sunt & fungosa nōnunquā vento inflantur & tumescunt, ideo χαῦνος aliquando sig. inanis, inflatus tumidus, superbus: ut apud Plat. ep. 7. ἐμπλῆσαι ψυχὰς καὶ χαύνης ἐλπίδος, implere spe tumida & inani. Et αὖ πνεύματος χαῦνος, inflatus opinione sui, apud Aristot. eth. lib. 4. ☞ Quidam à χαίνω derivant: ut χαῦνα propr e sint quæ hiatibus quibusdam diducta fiunt laxiora & fungosiora.

Χαύνως, laxè. Herodian. l. 4.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas: ut σαυλότης καὶ χαυνότης τῆς χιόνος. Plut. symp. 6. Item stolida & tumida superbia, inanis ventosáque ambitio. Aristot. eth. l. 2. c. 7.

Χαυνόω, laxū fungosumq; reddo, laxo & aperio. Athen. l. 13. & 8.

Χαυνόομαι, laxor. Item stulta superbia inflor, magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim. Plut. de educ. lib. χαυνῶνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio. Aristoph. in Nub.

Χαύνακξ, ακος, ὁ, homo tumida & inani inflatus superbia. Hesych.

Χαυνιάζω, decipio, in errorem induco: apud eundem.

Χαυνῶνες, eidem sunt panes admixto oleo subacti, qua subactione fungosi fieri & laxi creduntur. Pro quo apud Suid. legitur χαύωνες.

Composita ex Χαυνόω.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio.

Ὑποχαυνόω, paululum inflo, aliquantum superbum & tumidum reddo. Plut. de aud. poem.

ΧΕΖΩ, F. ἑσω, caco, ventris onus depono, idem quod ἀποπατῶ, Aristoph. in Nub. Χ' ὅταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ. Plut. in apopht. Lacon. ἐμεσάντων ἐν τῷ φορείῳ καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν ὀφρέων. Χέζομαι, (medium) idem quod χέζω. Fut. χέσομαι sive χεσοῦμαι: unde apud Aristoph. χεσεῖσθ, cacaturum esse. Idem in Equit. χέσασθε μᾶλ, ἐὰ μαχέσασθε. Præt. κέχοδα, cacavi.

Χισάω, cacaturio, alvum evacuare cupio. Aristoph. in Nub.

Χεζητάω, idem. apud eundem ibidem.

Composita. (Ran.

Ἐγχέζω, incaco, caco in: unde præt. ἐγκέχοδα. apud Aristoph. in

Ἐπιχέζω, caco super: unde partic. ἐπικεχοδὼς præceriti ἐπικέχοδα, apud eundem in Avib.

Καθαχέζω, decaco seu concaco. Idem in Nub.

Μισηνυδρωποχέστης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum subinde surgit è mensa ad exonerandum alvum. Eust. ex Hipponacte.

Μυοχόδιον, τὸ, muscerda, stercus muris. Hippocrat γυναικείων lib. 1. & apud Dioscorid. Μυόχοδος, ὁ, vilis, qui rejicitur instar fimi murini. Hesych.

Χηὰ sive χήν, vide in Χέω.

ΧΕΙΛΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium. Iliad. ο, ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν Xenoph. in symp. παχέα ἔχων τὰ χείλη. Equo etiam tribuuntur χείλη, apud eundem de re eq. Per metaphoram verò χεῖλος tribuitur etiam poculis, doliis, navibus, aliisque vasis. Epigram. l. 2. Τετράκις ἀμφορέως ἀδὲ χείλεσι χείλεα θεῖσα, quum quater sua labra admovisset labris amphoræ. Hesiod. in Erg. πίθου ὑπὸ χείλεσι, sub labris dolii. Fossis quoque tribuitur. Iliad μ. & apud Aeschyl. χεῖλος τῆς τάφρου, crepido fossæ. Dicuntur & ποταμῶν χείλη, labra & crepidines fluviorum, i. summæ riparum oræ, vel etiam ipsæ ripæ. Apud Galen. libro 2. ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labra seu oræ vulnerum aperturam ambientes.

Χειλήριον, τὸ, labellum.

Χειλάω, labeo. in Epigr. At χειλῶντες, Hesych. sunt τῶν ἀλιπτρυόντων ἵππων.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitu duco.

Χειλωτὸς, dicitur ἡ κωλητικὴ τομὴ, quoniam labris circumligatur ut intentiore flatu non rumpantur, vide & in der. à Χιλός.

Χειλώη, ἡ, idem quod χεῖλος, ex eoque derivatum ut putatur. Aristoph. in Vesp. vide & in derivatis à Χίλυς.

Composita.

Ἀγκυλόχειλος, ὁ, ἡ, ἡ, & ἀγκυλοχείλης, ες, ὁ, curva habens labia, qui est labris inflexis. Il. ω. Od. π. Hesiod. in Asp.

Ἄχειλος, labiis carens. Item qui fine ora est seu margine & crepidine.

Βαθύχειλος, qui profundis est labiis seu crepidinibus.

Ἐπιχειλὴς, labra attingens, labris vicinus: ut ἐπιχείλη μέτρον, apud Poll. lib. 2. Item qui super labro seu crepidine est vel apparet: unde idem Aristophanem dicit ἐπιχείλη πράγματα appellasse τὰ ἐπιπόλαια.

Εὔχειλος, bene labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Ἰσοχείλης, labra æquans, labris æqualis & par: ut ἰσοχείλη μέτρα, apud Poll. lib. 2. Sic ζωρὸς ἰσοχείλης, merum usque ad poculi labra infusum.

Ἰσοχείλεω, labrum pari libramento demitto.

Κεράχειλος, labia cornuum modo incurva habens. Hesych.

Λεπτόχειλος, tenuia habens labra.

Ὀνόχειλος, dicitur anchusæ altera species, apud Gal. de alim. facul. l. 1. Apud Dioscor. l. 4. c. 24. dicitur ὀνοχείλες.

Παχύχειλος, cui crassa sunt labra, labeo.

Περιχείλόω, idem quod χείλόω. Xen. de re equest.

Πρόχειλος, seu προχείλης: qui prominentibus est labris, labrosus.

Πρόχειλον, & προχείλιδιον, τὸ, prominens labiorū pars. Poll. l. 2.

Ὑπερχείλος, seu ὑπερχείλης, qui supra labia est, qui labra excedit. ut ὑπερχείλη μέτρον, apud Poll. Sic ὑπερχείλεις κρατῆρες dicuntur crateres qui supra labra implentur & exuberant: apud Athen. lib. 2.

Φοξίχειλος, qui labris est coarctatis & in angustum desinentibus: ut, φοξίχειλος κύλιξ, apud Athen. ex Simonide Amorgio.

ΧΕΙΜΑ, ατος, τὸ, hyems. Od. η, Τέων οὔποτε καιρὸς ἀπόλλυται, ὅσθ' ἑπιλείπῃ Χείματος ὁδὸς θέρους ἐπιπλήσιος. Sic & apud Hesiod. in Erg. ☞ Derivari dicitur παρὰ τὸ χέω, quoniam multas fundit pluvias: unde & à Latinis poetis nominatur aquosa & imbrifera.

Χειμὼν, ῶνος, idem. Od. μ. Οὐ νιφετὸς οὔτ' ἂρ χιμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. Xen. Hellen. 6. ἐπὶ χειμῶν ἐχώρει, ὡς σὺν ἔχον τροφώ. Interdum sic dicitur procella maris, interdum imber. interdum ventus, aliquando & utrunque. Aristot. de apibus, ἀποχωροῦσι δὲ χειμῶνα ἢ ὕδωρ. Sic apud Demosth. pro cor. χειμῶνι χρησόμενος.

Χειμὰς, άδος, ἡ, sub ὥρᾳ, tempus hybernum, idem quod χειμών, Item. f. ἐσθὴς, vestis hyberna. Hesych.

Χειμάδιος, ὁ, hybernus: ut χειμάδιος δωμὰς, Demost. Phil. 1.

Χειμάζω, f. σω, hyemo, hyemem traduco, hyberno. Idem Phil. 4. ἐν τῷ βαρβάρῳ χειμάζειν. Item tempestate jacto seu vexo: vel hyemali tempestate jacto. Xen. Item vexo velut furibunda procella: ut χειμάζειν πόλιν, apud Soph. in Oedip. tyran. Dicitur & mpersonaliter χειμάζει, tempestas oritur, frigus est.

Χειμάζομαι, tempestate vexor, peculiar ter tali qualis hyeme in mari solet cooriri: unde νῆες χειμασθεῖσαι, apud Thuc. lib. 3. & Plut. de def. orac. οἱ Τυνδαρίδαι ταῖς χειμαζομέναις βοηθοῦσι. Item hyeme infestor, seu hyemali frigore: ut περὶ τοὺς χειμαζόμενοι, apud Theophr. de causa. pl. l. 2.

Χειμασία, ἡ, hybernatio, hyematio, hyemis traductio. Polyb. Item procella, tempestas, mare turbatum hybernis procellis. Hesych.

Χείμαστρον, τὸ, vestis qua hyemali tempore utimur. Poll. l. 10. c. 27. ex Aristoph.

Χειμαίνω, idem quod χειμάζω. Et neutraliter, idem quod χειμάζομαι: apud Aristot. de arte poet. Dicitur & χειμαίνει pro χειμάζει, impersonaliter: ut apud Theocr. idyll. 9.

Χειμαίνομαι, idem quod χειμάζομαι, apud Herodot.

Χειμάω, seu χειμέω, hyemali frigore infestor: seu simpliciter, frigeo, rigeo. Hesych.

Χειμέριος, & χειμερινὸς, hyemalis, hybernus: ut ἄελλαι χειμέριαι. Il. β & χωρὶς χειμερινῆς, apud Thuc. l. 3. Sic χειμερινὴ νόσος, apud Hippocr. χειμερινώτατος, exp. admodum gaudens algoribus.

Χειμερίζω, hyberno, hyemem traduco: apud Suid. & Hesych.

Χειμὼν, ῶνος, ἡ, hybernum frigus: vel simpliciter, frigus, rigor. Gal. apud Hippocr.

Χειμώδης, quæ friget, rigens. Hippocr. in li. de locis in homine.

Χείμελλος, seu χίμετλον, ulcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum manuumq; nec non tali, contrahunt. Lat. pernio: apud Aristot. rhet. l. 3. & Aristoph. in Vesp. Dicitur & χιμέτλη, ἡ, apud Dioscor. l. 2. c. 199. & l. 1. c. 184.

Χειμετλιάω, seu χιμετλιάω, pernionibus laboro, manus pedésve frigore hyberno exulceratos habeo.

Χίμαρος, ου, ὁ, hircus aut hœdus hyeme natus. Hesych. & Eust. At χίμαιρος, ἡ, capra aut capella, ἡ οὖσ χειμῶνος ἂσα, inquit schol. Theocr. apud eum idyll. 1. In qua significatione dicitur & χίμαιρα, ἡ, sæpe apud Theocr. Plut. in Lyc. & Xen. Hellen. 4. At de fabulosa chimæra vide Eust.

Composita.

Compoſita.

Α᾽ωχειμάζω, hyems deſinit, hyems deſævit. Ariſtot.

Α᾽χείμων, ὁ, ἡ, nulla tempeſtate jactatus, qui ſine tempeſtate eſt. (pl.l.2.c.27.

Α᾽χείμαντος, idem: ut ἀχείμωνος ὥρης, apud Theophr. de cauſ.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc.l.6.

Δύσχειμος, & δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infeſtus hyberno gelu: ut δύσχειμον χθόνα, apud Euripid. in Bacch. & Δωδώνην δυσχείμερον. Iliad. β. Sic apud Herodian.l. 3. δυσχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία. Δυσχείμερος, exp. etiam, algoris impatiens alſioſus.

Δυσχειμερινὸς, pro iiſdem. apud Theophr.

Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in. Poll.l. 1.

Ἐπιχειμάζω, idem vel ſimpliciter, in hybernis me contineo.

Ἐπιχείμασις, dicitur tempeſtas quæ poſt diem ſtatutum ſequitur. Plin. lib. 18. c. 25. vel (ſecundum alios) quæ fit circa ſolennem ſtatutumque diem.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus: vel ſalubri frigori expoſitus. Ariſtot. Polit.7.c.10. Item frigoris patiens.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger eſt. Τὰ μελάγχειμα ſubſtantivè dicuntur loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus. Xen. in Cyneg. Poll.l.5.c.12. ſcribit in ipſa nive μελάγχειμα eſſe cavos quoſdam in quibus nix liquata eſt, qui ſic nominentur, quoniam ſolùm nigrentur, cætera humo nivibus exiſtente alba.

Μεταχείμασις, idem quod ἐπιχείμασις, in priori ſignif. Plin. ibidē.

Παραχειμάζω, hyberno apud: vel ſimpliciter, hyemo. Polyb.

Παραχείμασία, hyematio, hybernaculum. Idem.l.3.

Προχειμάζω, prior hyberno: vel ante tempus in hyberna concedo. Item ante ſtatum tempus ſum tempeſtuoſus.

Προχείμασις, tempeſtas quæ eſt ante ſtatutum diem. Plin.lib. 18. cap. 25.

Συγχειμάζω, unà ſum in hybernis. Συγχειμάζομαι, unà tempeſtate jactor. Item unà hyemali frigore infeſtor. Ariſtoph. in Plut.

ΧΕΙΡ, τῆς χειρὸς, (& poeticè χερὸς, Item χέρρος & χηρὸς, ut tradit Euſt. dat. plur. χερσὶ, & poeticè χείρεσι vel χέρεσσι. In duali τὼ χεῖρε ſeu χέρε maſc. gen.) manus: prima tamen & antiquiſſima ſignificatio putatur eſſe, qua ponitur pro toto brachio ab humero uſque ad extremos digitos. Il. ε, Ἔλασ᾽ ὦμον Φαίνηθ᾽ ἁλίξας ἀπὸ δ᾽ ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Sic & apud Plut. in Ant. Ἀφεῖσαι τὰς χεῖρας, expandens brachia. ¶ Item ſpecialiter, manus quæ ὄργανον αὐτοπλαστικὸν appellatur à Gal. de uſu part lib.3. Sic Il. κ. Χερσὶν ἐλέσθαι. Thucyd. lib.4. Ἐς τὼ χεῖρε ἐς τὸ πίσω ξυμπεπλεγμένοι. Xen. Pæd.2. τὼ χεῖρε περιέχειν. Legitur & χεῖρε ἀμφότερα. Iliad. φ. Quibuſdam etiam brutis animantibus tribuitur: ut apud Gal. de uſu partium, χεὶρ πιθηκέα, manus ſimiæ. Sic ἔχειν χεῖρα apud Plut.in quæſt. nat. Elephantis quoque περιβοσκὶς & περιτομαία dicitur χεὶρ. ut Lat. manus. Cicer. Plin. & Curt. ¶ Item manus i. ſcriptura ſeu chirographum alicujus. Hyperides apud Poll. οὔτε τῷ ἐμαυτοῦ χεῖρα δυνατὸν δρᾶσθαι, & χεὶρ Α᾽πελλοῦ, Apellis tabula. ¶ Item manus, i. copiæ. Thuc. l. 3. ἐπεδήμει τε ἀφανὴς ἐσπεβαλικὰ πολλὴ χεὶρ ἐπιβοήθων αὐτοῖς. Herodian. lib. 3. ἐξελαύνει δίνων χηρὸς πλείονος περὶ βοήθειαν τοῦ τόπου. Sic & ſæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἄφθονοι χεῖρες, copiæ præclaræ. Apud Herodot. χεὶρ βασιληΐη ὑπερμήκης. immenſa regis potentia. Et Iliad. ο, τὸν δὲ Ζεὺς ὤρεσεν ὄπποθι χεὶρ μάλα μεγάλη, magna vi. ¶ Eſt & emplaſtri nomen, quod quinque pharmacis, ut manus digitis, conſtat, in æqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ à quibuſdam dictus eſt etiam ὁ ὄψανος: ut eſt in append. Dioſcorid.

Χείριος, α, ον, Interdum de eo dicitur qui eſt in poteſtate alicujus: ut apud Euripid. in Cyclop. Ἐλάβετε Τροίαν τὴν Ἑλένην τε χείριον. Interdum exp. utilis. Item manſuetus, cicur. Heſych. & Euſtath.

Χειρίζω, manu tracto. Item manibus curationem exequor: apud Hippocr. & in Hippiatr. Item adminiſtro, tracto. Polyb. l.2. ἀδήνωσι αὐτὰ δι᾽ οὗ ἐχειρίζετο χειρίζειν.

Χείρισμα & χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur. Item χείρισμὸς adminiſtratio, apud Polyb. & Athen. l.5.

Χείριξις, ἡ, Hippocr. idem eſt quod χειρουργία, vel ſimpliciter, univerſa rerum admotio quæ manu perficitur.

Χειρὶς, ἰδος, ἡ, manica, manus involucrum. Odyſſ. ω. Plutarch. in Oth. Xenoph.

Χειριδωτὸς, vel χειροδυτὸς χιτὼν, tunica χειρίδας habens, manicata tunica vel manuleata. Herodian.l.5.

Χειρίδιον, τὸ, parva manica. Dicitur etiam fuiſſe inſtrumentum inſtar manus, repurgandis pavimenti parietumque ſordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρύδριον, ſeu χειρύδριον, parva manus. Moſchus idyll. 1.

Χειρόω, ſeu χειροῦμαι, ῶμαι, manuum viribus ſupero, vel manibus ſuperatum capio, in poteſtatem redigo, ſubigo, domo. Ariſtoph in Veſp. πρὸς βίαν χειροῦσι. Eurip. in Phœn. Α᾽ζωλεύτων πώλων χειρώμενος, domantem aprum. Sic Xen. anab. 7. ἵνα δὲ ἧς αὐτοῖς ἥττους, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. (vincendi.

Χείρωσις, εως, ἡ, ſubjugatio, ſubactio: actio robore manuum

Χειρωτὸς, qui talis eſt ut ſubjugari poſſit, qui manuum viribus ſuperari poteſt.

Χειρὼς, ἀδος, ἡ, (pro quo ſcribitur & χερὰς,) fiſſura in manibus apud Heſych. & Laert. in Pittaco. Per catechreſin dicitur & fiſſura pedum, teſtibus iiſdem. Heſychio χειράδες ſunt etiam αἱ μὴ λίθων ὄντων βολαί.

Χειραδίαν eidem ſunt τῶν χειμέρων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις.

Χειραλέος, (à χειρὼς) cui ſunt fiſſuræ in manibus ſeu pedibus. apud eundem.

Χειριάω, laboro manuum fiſſura. Item doleo ex labore. Poll. l. 2. Exponitur &, ruptis ſum pedibus.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere poteſt. vel qui una manu poteſt ſuſtolli. Epigr. lib. 4. Impropriè ſic dicitur ſaxum magnum maritimum, cui alligantur funes navium. Item tumulus. Epigram. lib. 1.

Χερμάδιον, idem cum χερμὰς ſignificante lapidem, &c. Il. δ. Od. κ. Vſurpatur & χερμάδιος adiectivè apud Luc. ὁ δὲ μολιβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων ἐλιθοβόλει. vide & compoſita ex Μάσσω, tango.

Χερμαδιστὴς, idem quod χερμάς. Heſych. Exponitur &, δισκοβαλητὴς: apud eundem.

Χερμαδιστὴς, exp. funda: Suid.

Χέρμα, Heſych. idem eſt quod χάλιξ, i. acervus parvorum lapidum qui una manu tolli poſſunt.

Χερὰς, idem. Apoll. Arg. l. 1. Χέρσος, ὁ, Euſt. ſcribit ſecundum quoſdam ſic vocari ſordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt: idque μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι. Alii (teſte eodem) hoc nomine ſignificari exiſtimarunt τὸν μετ᾽ ὀφρύων καὶ λιθῶν ἰλυν, vel τῶν ἐς χερμάδας ἱστιοπλοίων λίθων.

Χέρνα, ἡ, paupertas, inopia. Heſych. Χέρνης, ητος, ὁ, ἡ, inops, pauper: unde apud Eurip. in Electra, ναίω δ᾽ ἐν χέρνησι δώμοις, exp. habito in domo egena. ¶ At Χερνὴς, ῆτος, qui vel quæ manu victum quærit, manu ſe ſuſtentans. Ariſtotel. polit. 3. Dicitur & activè χερνήτειον ἔργον, in Epigr.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem quod χερνὴς ſubſtantivum: apud Suid. ὁ δὲ ὑπὸ τῶν κνέφους σὺν τοῖς χερνίταις τοῖς ἐπὶ τὰς ἀγορὰς ἰοῦσιν ὑπεξῆλθον. Fœm. Χερνίτις, ιδος, ἡ, manuum labore vivens. vide & in compoſ. ex Νέος, neo.

Χερνητικὸς, pertinens ad χερνήτας, vel qualis eſt eorū qui χερνῆται ſeu χερνήτειν dicuntur: unde χερνητικὸν ἡμέρας ἔδος, apud Ariſtot.

Χείρων, ονος, ὁ, ἡ, pejor, deterior. Thuc.l.6. χείρων ἀδικεῖν ἀξιῶ. Exponitur &, inferior: ut apud Xen. Pæd. 5. οὔτε τὸ ἔδος ἐκείνης χείρονι οὔτε τῷ γάμῳ, poeticè pro eodem dicitur & χερείων, & χερειότερος, quod & apud Hom. exp. etiam vilior. Item χειρότερος, apud Heſiod. in Erg. Ac pro iiſdem χειροπεὴς ſumi dicitur. Item χείριον, apud Heſych. Invenitur & dat. χερνῖ, accuſat. χέρνα, Item nominat. plur. χέρνης Od. ο. Superlativi ſunt χείριστος & χειρέστατος, deterrimus, peſſimus, viliſſimus. ☞ Dicitur autem χείρων propriè ὁ τῶν χερσὶν ἥττων ἢ ἐλάττων, teſte Etymol. vel (juxta alios) ὁ ἀφ᾽ ὧν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν. ¶ Eſt & nomen unius ex Centauris: de quo Hom. Il. ι.

Χειρώνειον ἕλκος, ſeu χείρωνιον, hulcus malignum inveteratum, oras habens duras, & calloſas, tumentes: quod ſic dicitur tanquam Chirone medico opus habens: utitur Dioſc. & Alex. Aphr. probl.l.2.quæſt.92. ¶ Dictum eſt χειρώνειον, ſeu χειρωνὰς etiam centaurium magnum: ut eſt in in append. Dioſ.

Compoſita: ac primùm deſinentia in χειρ, χηρὶς, χηρίδιον, χειρ, χείριος, χειρέω.

Α᾽κρόχειρ, ἡ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam uſque digiterum aciem eſt. In qua ſignificatione dicitur & ἀκρόχειρον, & ἀκροχειρίς. At ἀκρόχειρ. Heſych. eſt ἀνδροφόνος, homicida.

Α᾽κροχειρίτης, dictus fuit pancratiaſta quidam Sicyonius, quòd ἄκρας χεῖρας adverſarii comprehendere ſoleret, nec prius dimittere quàm illum viribus defici ſentiret. Pauſan. Eliac lib. 2.

Α᾽ντίχειρ, ὁ, pollex: ſic dictus quod ſolus tantum valeat quantum reliqui quatuor digiti, teſte Gal. ſeu quòd quaſi manus altera ſit, quippe quo dempto manca futura ſit manus, & mancus ejus uſus Quidam tamen & ex eo nomen habere tradunt, quòd digitis oppoſitus ſit, & ex adverſo ſitus.

Α᾽ριστόχειρ, ὁ, ἡ, cui manus eſt præſtantiſſima ſeu ſtrenuiſſima: ex quo intelligitur ſtrenuiſſimus, fortiſſimus. Apud Soph. in Ajace ἀριστόχειρες ἀγῶνες dicitur certamen propoſitū τοῖς ἀρίστοις χερί.

Ἀρτίχειρ, cui manus ſunt perfectæ nec ullo laborant vitio: ſeu qui utraque manu æquè utitur. Plat. de leg. l.7.

Αὐτόχειρ, qui ſua ipſa manu aliquid facit: ut αὐτόχειρ τῆς μάχης apud Herodian.l.7. dicitur Maximinus, quoniā ipſemet manus conſerebat in prælio. Sic αὐτόχειρ τῆς ἀσελγείας, apud Dem. in Mid. Apud Iſocr. in orat. ad Philipp. dii dicuntur αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, quaſi bonorum & malorum ſua manu datores. ¶ Interdum αὐτόχειρ dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου, qui ſua manu cædem patravit, homicida, interfector: ut apud eundem in orat. Plataica. Et cum genit. perſonæ: apud Appian. bell. civil. l. 4. αὐτόχειρας Γαΐου Καίσαρος. Dicitur etiam aliquis aliquem κτεῖναι αὐτόχειρα μοίρᾳ, à cæde ſuis manibus patrata: ut apud Eurip. in

rip. in Med. Item αὐτόχειρ σφαγῇ λέπτ βίου, is qui cædem ſibi ipſi infert: apud eundem in Or.

Αὐτοχειρία, ἡ, homicidium quod quis manu propria perpetravit. Plat. ep. 7. Αὐτοχειρία, ſua ipſius manu. Herodot. in Thal. Phil. de vita M. l. 3.

Αὐτοχειρί, idem cum dat. αὐτοχειρία. Eur. in Or. Pauſ. in Achaic.

Αὐτόχειρ, qui ſeipſum occidit. Heſych. Αὐθχείρ, idem quod αὐτόχειρ. ſchol. Eurip.

Ἄχειρ, manu ſeu manibus carens, mancus. Hermog.

Ἄχειρ, idem: unde apud Xen. in Pæd. terga dicuntur τὰ πτερὰ τοῦ σώματος ἢ ἄκρωλα ἢ ἄχειρα.

Ἀχειρής, ές, ὁ ἡ, ἡ, idem cum præcedentibus. Exp. & multas habens manus: ut æ ſit epitaticon, apud autorem Batrachom. Significat &, inutilis: unde ἀχειρής. Heſych. eſt ἀχρεῖον: dicitur enim inutilis qui manuum miniſterio eſt deſtitutus.

Βραχύχειρ, qui manibus eſt robuſtis & validis, fortis manu.

Γαστρόχειρ, ex manibus vivens, i. manuum labore. Etym.

Δαιδαλόχειρ, artificioſas manus habens & ſolertes, in Epigr.

Δεξιόχειρ, manib. dexter & agilis, ambidexter. Soph. in Antig.

Ἐγχειρίδιον, parvus gladius, pugio, ſica. Thuc. l. 6. Xen. 2. Sic dicitur quòd aptè ob brevitatem manu geſtari & tractari poſſit. ¶ Item libellus qui manu facilè geſtari poteſt vel debet: utitur Gell. l. ult. cap. ult. ¶ Item pars qua manus aliquid prehendit, manubrium. Athen. & Poll.

Ἐγχειρέω, (q. d. in manũ ſumo) manum ad moveo, aggredior, capeſſo. Plat. in Polit. τοῦτ' ὦ Θεόδωρε ποιητόν, ἐπείπερ ἅπαξ γε ἐνεχειρήσαμεν. Et cum dat. ut ἐγχειρῶ μάχῃ pro quo Thuc. dixit, ἐγχειρῶ μάχεσθαι. Interdum exp. incipio vel conor: ut Xen. πρῶτον μὲν ἐγχειρῶ ἐπιμελᾶσθαι, prior incipio curare. Dem. τὰς ἐγχειρήσεις τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν. ¶ Item aggredior, adorio: cum dat. perſ. Ariſtot. polit. l. 5. ἅπαντες τοῖς μοναρχοις ἐγχειροῦσιν.

Ἐγχειρεῖται, dicitur quod aggredimur. Syneſ. οὔπω δὲ τότε φόβος συνεχειρήθη.

Ἐγχείρημα, τό, id quod aliquis aggreditur, ſeu aggreſſus eſt, molimen, molimentum. Syneſ. Interdum ipſa actio aggrediendi aliquid. Iſocr. ad Nic.

Ἐγχείρησις, idem: in poſt. ſign. Exponitur &, tractatio. Gal.

Ἐγχειρητής, q. aliquid aggreditur ſeu molitur. Ariſtoph. in Au.

Ἐγχειρητικός, aptus ad aggrediendas res ſeu moliendas: vel ſolers in hominibus vel rebus aggrediendis. Xen. Hell. 4.

Παρεγχειρέω, (dec.) aggredior præter id quod quis aggreſſus eſt & molitus. Παρεγχείρησις, ipſa actio admoliendi quidpiam molimini aliorum. Item quod quis admolitus eſt molimini aliorum. Themiſt. comm. in Anal. poſt.

Ἑκατόγχειρ, centum manus habens. Poll. l. 2.

Ἑκατόγχειρος, Idem. ll. a.

Ἐκεχειρία, ceſſatio pugnæ pactitia, vacatio à bello, dicta quaſi ἐχεχειρία, παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, quod eo tempore manus cohibeantur à pugna, teſte Gell. 1. c. 25. utitur Thuc. lib. 5. & Syneſ. ep. 4. Interdum dicitur de inducíarum formula, teſte ſchol. Thuc. Metaphor. apud Ariſtoph. in Pace ſic nominatur ceſſatio ſeu intermiſſio ab accipiendis muneribus. Item ſimpliciter, vacatio, ceſſatio. Ioſeph.

Ἑξάχειρ, qui ſex manus habet. Luc.

Ἐπίχειρ, qui eſt ad manum, qui præſto eſt. Poll.

Ἐπίχειρον, manupretium. Ἔπίχειρα, præmia militiæ & autoramenta. Plat. de rep. lib. 10. Item pro pœna. Luc. Ἐπιχείρια, Polluci ſunt quæ aliàs ἔπαθλα & νικητήρια.

Ἐπιχειρία, manum admoveo, manus injicio. Il. ω, σίτῳ ἐπιχειρήσαι μεμαῶτες. Iſocr. in orat. ad Philip. μὴ τούτοις ἐπιχειρεῖν ἃ καὶ τῶν τυράννων αἱ πλεῖσται κωλύουσιν. Idem cum accuſat. ad Demon. πολλὰ μὲν ἔργον ἐπιχειρεῖν. Interdum exp. conor, nitor, aggredior cum infinit. Dem. ¶ Item aggredior, adorior: cum dat. perſ. Herodot. & Ariſtot. polit. 5. ¶ Item argumentis aſtruere & tueri conor: quaſi peto argumentis & invado. Ariſt. de cœlo. l. 1. Laert. in Ptolem. & Arcefil.

Ἐπιχειρεῖται, dicitur res cui incumbitur: vel quæ tentatur. Plat. Item ἐπιχειρέμαι, invador, me adoriuntur. Plat. in Sert. Thuc. l. 2. Dicitur & ἐπιχειρεῖται, quod ab aliquo argumento affertur, ſeu quod argumentatione aſtruitur. Phil. de mundo.

Ἐπιχείρημα, τό, quod quis aggreditur ſeu molitur, molimentum, conatus. Thuc. l. 7. Xen. Hellen. 1. ¶ Item argumentum quo aliquid probaturi ſumus: de quo multa Quint. l. 5. c. 10. ſic utitur Plut. in lib. de primo frig. Alex. Aphr. in top. l. 8. dicit eſſe dialecticum ſyllogiſmum.

Ἐπιχειρηματικός, exercitatus in argumentationibus. Item qui novit petitiones athleticas & gladiatorias.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, aggreſſio, molitio. Thuc. l. 1. Item argumentatio. Ammon.

Ἐπιχειρητής, aggreſſor, molitor, promptus ad res aggrediendas. Thuc. lib. 8.

Decomp. Ἀνεπιχείρητος, qui talis eſt ut invadi non poſſit. Heſ.

Ἀντεπιχειρέω, contra aggredior, viciſſim molior. cum dat rei. Item contrà invado cum dat. perſ. Item contrà argumẽtor. Ariſt.

Δυσεπιχείρητος, qui non facilè invadi poteſt. Item aſtructu & confectu difficilis: ut δυσεπιχείρητος ἕξις. Al. Aphr.

Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri licet. Problemata δυσεπιχείρητα, quæ facilè aſtrui & confici poſſunt. Idem.

Προεπιχειρέω, prior aggredior ſeu molior, prior invado.

Ἔργοχειρον, opus manus ſeu manuum.

Εὔχειρ, cui ſunt manus habiles, qui manuum dexteritate valet.

Εὐχειρία, manuum dexteritas ſeu agilitas. Herodian. l. 1.

Ἡπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigr. ex eo quod medicus ſit & benigna munu opem ferat laborantibus.

Θρασύχειρ, audax manu. in Epigr.

Θρασυχειρία, audacia manus ſeu manuum.

Ἰδιόχειρον, propria manu ſcriptum.

Ἰδιοχείρως, propria manu: in Pand.

Καλλίχειρ, pulchras habens manus. Athen. l. 13. (in Artox.

Μακρόχειρ, longimanus, cui manus una longior eſt altera. Plut.

Μεσοχείριος, qui eſt inter manus, qui verſatur in manib. Nonn.

Μονόχειρ, unam tantùm manum habens, unimanus.

Ὀξύχειρ, celer manu ſeu manibus. Athen. ex Nicom.

Ὀξυχειρία, celeritas manus ſeu manuum. Menand.

Περίχειρον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb. l. 2.

Πολύχειρ, multimanus, cui multæ ſunt manus.

Πολυχειρία, multitudo manuum. Apud hiſtoricos eſt multitudo manuum quas diverſi alicui operi admovent: ut apud (Thuc. l. 2.

Πρόχειρος, ad manum ſitus.

Πρόχειρος, qui eſt ad manum, qui eſt in promptu, obvius, inventu facilis: unde βιβλίον aliquis πρόχειρον ἔχειν dicitur i. in manibus tenere: apud Plut. in lib. de utilit. percip. Sic. πρόχειρα σκεύη, vaſa expedita: apud eundem. in Lyc. Apud Luc. πρόχειρος κεραυνὸς, fulmen quod Iupiter in manu tenet. ¶ Item de homine dictum, promptus: interdum &, temerarius, apud Suid.

Προχείρως, prompté. Syneſ. Item temeré. Athen. l. 4.

Ταχύχειρ, idem quod ὀξύχειρ. Poll. l. 2. ex Critia.

Ταχυχειρία, idem quod ὀξυχειρία. Idem.

Ὑποχείριος, qui ſub manu eſt vel ſub manibus. Od. o. ¶ Item qui eſt in poteſtate alicuius, in poteſtatem redactus. Interdum exp. &, obnoxius: Thucyd. lib. 3. ὑποχείριος ἦλθε τοῖς πολίταις. Metaphoricè apud Herodian. lib. 1. τῶν ἀρίστων ὑποκείσθαι ἔχειν αὐτὸν ὑποχείριον, eum ſibi addictum habebant. Dicitur & ὑποχειρία, ἡ, apud Soph.

Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Item qui aureos annulos in manu geſtat. Luc. in Tim.

compoſita ex χειλίζω.

Ἀκροχειλίζομαι, ſumma manu capto. Propriè de paneratiaſtis dicitur, quorum alter alterum manib. captat ante ipſam συμπλοκὴν. Athen. l. 4. πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειλίζοντας.

Ἀκροχειλισμός, exercitatio pancratiaſtarum, quum alter alterum manu captat. Luc.

Ἀκροχειλιστής, qui ſe exercet ἀκροχειλισμῷ.

Ἀπεχειλίζω, manum amputo, manu privo: unde paſſ. apud Suid. ἀπεχειλίσθη τὴν δεξιάν.

Αὐθχειλίζω, manu propria facio: unde αὐθχειλίσαντες, apud Philiſt. teſte Poll. quod tamen improbat.

Διαχειλίζω, adminiſtro, rego: quaſi διὰ χειρὸς ἔχω. Aeſchin in Cteſiph. ὅσοι διεχειλίζεσί τι τῶν τῆς πόλεως. Item interficio, manibus conficio. Plut.

Διαχειλίζομαι, idem: in prima ſignif. apud Plut. in Per. in poſteriore apud Herodian. l. 3.

Διαχειλισμός, adminiſtratio. Διαχείλισις, idem, Thuc. l. 1.

Ἐγχειλίζω, in manum ſeu manus do: vel trado, committo. cum accuſat. Dem. Plut in Fab. & Herodian.

Ἐγχειλίζομαι, in manus mihi traditur, mihi committitur vel creditur. Herodian. l. 3. τῶν νυκτερινῶν φρουρῶν οἱ πεδόθεν ἐγκεχειλισμένοι. Dicitur & res ἐγχειλίζεσθαι: unde ἐγχειλισμένα τῆς φρουρᾶς χωρία, apud eundem l. 8.

Ἐγχειλισμός, ipſa actio tradendi aliquid in manus. Theophil.

Ἐγχείλισις, idem.

Εἰχειλίζω, idem quod ἐγχειλίζω.

Μεθχειλίζω, tracto: μετὰ χειρὸς ἔχω, ut μεθχειλίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς. Thucydid. lib. 1. ¶ Item tracto cum attentione, excutio, examino. Chryſoſt. comm. in ep. Paul. ad Rom. ¶ Alia tractandi ſignificatione apud Thuc. lib. 1. χαλεπῶς μετεχείρισαν, durè tractárunt.

Μεθχειλίζομαι, tracto vulnus, manu medicor: Lyſ. Item adminiſtro, gero, fungor: unde ἀρχὰς μεθχειλίζεσθαι. magiſtratibus fungi, apud Plat. Exponitur & rego, moderor: apud Xen. ὁ νοῦς τὸ σὸν σῶμα ὅπως βούλεται μεθχειλίζεται.

Μεθχειλισμός, tractatio. ¶ Item retractatio, emendatio ſui errati Oecun. in Act. Ap. c. 13.

Μεθχείλισις, idem: in prima ſign. Et pro tractatione chirurgica, apud Gal. comm. 1. in l. περὶ ἀγμῶν.

Decomp. Ἀμεθχείλιστος, ὁ ἡ, intractabilis. Ariſtoph. Exponitur &, incomprehenſibilis. Heſych.

Δυσμεθχείλιστος, difficulter tractibilis: ut πᾶγμα δυσμεταχείριστον, apud Seneyſ. ep. 67. Exponitur &, qui capi aut teneri facilè nequit. Δυσμεθχειλίστως, ita ut vix tractari queat.

Εὐμεθχείλιστος, commodè tractabilis. Plut. Item qui facilè capi poteſt. Xen. Pæd. 8. Εὐμεθχειλίστως, ita ut facilè tractari queat.

Συμμεθοδεύομαι, unà cum alio tracto, vel adminiſtro. Iſæus in orat. περὶ τῶν Κίρωνος κλήρων, cum accuſ.

Προχείζω, omnibus notum facio: & quaſi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, deſumo, deligo. Arria.

Προχείζομαι, facio, ut quid in promptu ſit, profero in mediũ, produco. Luc. ἐθέλω καθαρὸν προχειίσασθαι. ¶ Item deligo, ſumo ad aliquid faciendum deſigno. Polyb. cum accuſ. ¶ Item præverto, ante omnia facio, primum in manus ſumo. Ariſtot. de cœlo l. 1. Et paſſivè, deligor, deſumor. Polyb. ¶ Item inſtituor: ut λόγος de re aliqua προχείζεται dicitur: apud Plat.

Compoſita formata ex tertia perſona præt. paſſ. verbi χρέω.

Ἀχρεώστος, ὁ ἡ ὑ, qui ſubigi non poteſt, inſuperabilis. Item manu non factus. Poll. l. 2. ex Soph.

Δυσχρέωστος, qui difficulter ſubjugari poteſt. Plut. in Alcib.

Εὐχρέωστος, qui facilè in poteſtatem redigi poteſt, facilè ſuperabilis. Polyb. l. 5. Plut. de deo Socr.

Compoſita quæ ex α diphthongo abiecerunt.

Ἄχερδος, Etymol. eſt ſpina quædam: Od. ξ. Quidam dixerunt eſſe ſylveſtrem pirum, quæ & ipſa ſolet eſſe ſpinoſa. Dicitur autem quaſi ὄχερος, pleonaſmo τοῦ δ, quoniam difficulter tangi & tractari manu poteſt.

Ἀχερδόεις, ſpinoſus, intractabilis, apud Etym.

Δυσχερής, ές, ὁ ἡ ὑ, manibus non facilè tractabilis: difficilis, arduus. Ariſtot. ¶ Item moleſtus, odioſus, gravis. Dem. in Epit.

Δυσχερῶς, difficulter: Hippocr. aphor. lib. 1. Item moleſtè, odioſè. Demoſt. (Syneſ. ep. 44.

Δυσχέρεια, ἡ, difficultas. Item moleſtia, tædium, incommodum.

Δυσχεραίνω, moleſtè fero, gravor: item pertæſus ſum, indignor. cum accuſat. Ariſt. Demoſth. &c. Cum dat. Plut. in Per. οἱ δυσχεραίνοντες τῇ πρᾶξει, moræ pertæſi. Cum ἐπὶ ſeq. dat. Ariſtot. & Herodian. Cum κατὰ ſeq. gen. Luc. Et cum infinit. ut apud Plat. de rep. l. 3. Cum partic. apud eundem, ep. 7. ¶ Item rem difficilem eſſe cenſeo, addubito, hæſito. Ariſtot.

Δυσχεραίνοντως, adverb. cum indignatione & ſtomacho. Ariſtoteles rhetoricorum lib. 3.

Δυσχεραίνομαι, moleſtus ſum, odioſus, inviſus. Plut. in Public.

Δυσχερασμός, morofitas. Plat. in Phileb.

Εὐχερής, manibus facilè tractabilis: facilis. Item levis. Demoſt. Apud Plat. de leg. l. 12. ἀχρεῖος ἀνάθημα, exp. non aptum munus quod diis conſecretur. Εὐχερῶς, facilè. Ariſtot. eth. l. 4. c. 1.

Εὐχέρεια, ἡ, facilitas. Plut. in Pericle. Item lenitas: apud eundem de educandis liberis.

Προχερής, idem quod προσχερής, ad manum ſitus. Athen. l. 4.

Χάω, vide in Χέω.

ΧΕΛΙΔΩΝ, όνος, ἡ, hirundo. Heſiod. in Erg. Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη Παυσοδονὶς ὄρνις χελιδών. Od. χ, Χελιδόνι ἀκέλη ὦτλω. Euripid. χελιδόνων μυσεῖον, ubi hirundines garriunt: quod proverbialiter etiam de garrulitatis officina dixit Ariſtoph. in Ran. ¶ Item piſcis polypo ſimilis, apud Ariſtot. Aelian. & Athen. l. 8. ¶ Item cavitas ungulæ equorum. Xen. de re eq. ¶ Item cavitas in brachij hominis flexu circa cubitum. Heſych. ¶ Item pudendum muliebre. Suid. ¶ Eodem teſte ſic dicitur Peloponneſiacum nomiſma. Item navis quæ in Maſſiliam tranſvehebat, apud eundem. ¶ Item ornamenti muliebris genus quoddam. Eccleſiaſt. c. 21. ¶ Χελιδόνες dicuntur barbari, quoniam ſermo eorum intelligi nequit: ut hirundinum garritus. Heſych. ¶ Item ficus Atticæ. Poll. l. 6. c. 11.

Χελιδόνειος, ὁ ἡ ὑ, hirundininus: ut χελιδόνιοι ἰχάδες. Poll.

Χελιδόνιος, idem. ut χελιδόνια σῦκα, apud Athen. lib. 3. & χελιδόνιος λίθος, lapis chelidonius, de quo Plin. lib. 11. cap. 37. ¶ Χελιδονία πόα, ſeu χελιδόνιον, herba: ita nominata vel quòd hirundines eam monſtravêre, vel quòd ſub adventum hirundinum floreat. Dioſc. l. 2. c. 211. & 212. Plin. l. 8. c. 27.

Χελιδονίας, idem quod χελιδόνιος: nomen piſcis & venti. piſcis, apud Ath. l. 8. venti, apud Plin. l. 2. c. 47. Sunt & χελιδονίαι λαγωοί,

Χελιδονιδεῦς, hirundinum pulli. Euſt. (apud Athen.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate: vel barbarè loquor, ita ut non magis intelligi poſſim quàm hirundo. ſchol. Ariſtoph. ¶ Item hirundini ſtipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes, & cantilenam quandam canendo de adventu hirundinis. Athen. l. 8.

Χελιδονισμός, cantilena quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμώς, ipſa circuitio & collectio ſtipis.

Χελιδονιστής, qui hirundini ſtipem colligit. Heſych.

Κιλιδῶ, όσω, ὁ ἡ ὑ, idem quod χελιδών, hirundo: Euſt.

ΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, teſtudo, animal duriſſimæ teſtæ. Hom. h, mno 1. in Mercur. Ἔνθα χέλυν εὗρεν, ὀπιπεύσας μυελὸν ὄλβου. Apud Plut. ſymp. 1. probl. 2. Καὶ μὴν καὶ κηρύκων τε καὶ λιθορρίνων χελύων, teſtudinum lapidea cute tectarum. ¶ Item chelys, teſtudo: i. inſtrumentum muſicum à ſimilitudine illius animalis ſic dictum Arat. in Phœnom. ¶ Item machinamentum quoddam. Heſyc. ¶ Pectus etiam ſignificat, teſte eodem & ſchol. Nic.

Χέλυνον, ſeu χέλνον, teſta qua integitur teſtudo. Nic. in Alex.

Χελύσομαι, ſeu χελύπομαι, expectoro, è pectore ejicio, eructo. Pro quo metri gratia dicitur χελύσσομαι, apud Nic. in Alex.

Legitur & χελύσσομαι, apud Lycophr. teſte Etymol. quod ipſe exp. navi permeans, natans.

Χελύσκιον, ſicca tuſſicula, in qua nihil excernitur. Hippocr. ¶ At χέλισκον, exp. πυβλίον. Erotian.

Χελύσμη, τὸ, aſſamentum quod poſtremùm clavis ſubſternitur, affigiturq; carinæ, ne atteratur frangatúrve, quum navis ſubducitur. Theophr. l. 5. c. 8.

Χελώς, idem quod χέλυς. Heſych.

Χελῶς, inſtrumentum muſicum, teſtudo. eidem.

Χελύειν, tuſſire. apud eundem.

Χελώνη, ἡ, *itidem* teſtudo. Item inſtrumentum bellicum: apud eundem. ¶ Eodem teſte ſignificat etiam ungulam. ¶ Aliam ſignif. vide in Χᾶλος.

Χελώνη, idem quod præcedens, de teſtudine dictum: apud Ariſt. hiſt. an. l. 2. & Nic. in Alexiph. ¶ Item genus nomiſmatis Peloponneſiaci ſic à teſtudine inſculpta nominatum. Heſych. ¶ Item ſcabellum, ſedicula, apud Suid. ¶ Item teſtudo, i. continuata ſeries ſcutorum curvata in modum teſtudinis. Xiphilin. in Aug. Ioſeph. de capt. Iud. ¶ Item bellicum inſtrumentũ quo in oppugnandis urbibus utebantur. Xen. Hellen. 3. & Polyb. Pro eodem dicitur & χελών, teſte. Heſych. Eſt χελὼν mugilis etiam quædam ſpecies, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 5. & Athen. l. 7.

Χελώνιον, tegmentum teſtudinis. Ariſtot. Metaphyſ. 4. Plut. de orac. Pyth. ¶ Item convexa dorſi pars: vel pars illa gibboſa quæ in ſcapulis prominet. Poll. l. 2.

Χελωνίς, ίδος, ἡ, limen oſtii, in lib. Iudith. c. 4. Item muſicum inſtrumentum: apud Athen. l. 12.

Χελωνιὰς, dicitur ἡ ποικίλη καθαρσὶς. Heſych.

Χελώνιος & χελωνίτης, teſtudinarius. Χελωνία & χελωνῖτις λίθος, gemma chelonia ſeu chelonitis: de qua Plin. l. 37. c. 10.

Compoſita.

Ἀναχελύσσομαι, exſcreo, extuſſio, ſcreando educo ex pectore. Hippocr.

Χελιχελώνη, ludus quidam virginum: apud Poll. l. 9.

Χερσὶς, Χέρμα, Χερόω, &c. vide in Χέρ.

ΧΕ'Ρ'Ρ'ΟΣ, ſive χέρσος, ος, ὁ ἡ ὑ, deſertus incultusque, aſper: ut χέρσος γῆ, terra quæ non aratur, ſed inculta relinquitur. Χέρσος, τόπος, apud Dioſc. l. 2. c. 158. & χέρσος λιμήν in Epigr. Metaphor. apud Greg. ψυχὴ χέρσος, & apud Soph. in Oedipo tyranno χέρσοι παῖδες vocantur virgines illocatæ ac innuptæ: translatione ab agris qui aut coluntur aut inculti deſeruntur. ¶ Plerunque χέρσος ponitur ſubſtantivè pro χέρσος γῆ, deſertum & aſperum ſolum. Sic apud Theophr. de cauſ. pl. l. 3. exp. ager rudis. Interdum & ſimpliciter oro terra ſeu ſolo accipitur: ut Od. ι. Τὸν δ' ὤψ ἤπτερον δὲ παλιρρόθιον φέρε κῦμα Πλημμυρὶς ἀκτὴ πόντιος, ἥμισυ δὲ χέρσου ἐκεῖσε. Sic Philoni de mundo χέρσος θαλαττωθῆσαι, dicitur terra admiſſo mari merſa.

Χερσαῖος, α, ὁ, terreſtris: ut χερσαῖοι μύες, & χερσαῖαι χελῶναι, apud Ariſtot. Τὰ χερσαῖα dici etiam traduntur quæ inculti locis nacuntur. (ſcuntur.

Χερσινὸς, idem quod χερσαῖος. Plin. l. 9. c. 10.

Χέρσονδε, in terram ſeu continentem. Il. φ.

Χερσόθι, in continenti. Epigr.

Χερσόω, incultus jaceo ſeu negligor, non color. Xen. ὑπὸ ἀθαγίας χερσωθῇ ἡ γῆ χερσόῦσι, ὑποβεβρωκυῖαι αἱ ἄμπελοι τέχναι.

Χερσόομαι, idem Expon. etiam ſylveſco, aut ſterileſco. Plut.

Χερσοία, ἡ, ſolitudo.

Χερσόω, ῶ, deſolo, efficio ut incultus & deſertus fiat.

Χερσῶμαι, deſertus, incultusque fio, inſtar inculti loci abeo. Theodor. hiſt. Eccleſ. lib. 4.

Χεσείω, vide in Χέζω.

ΧΕ'Ω, ſeu χείω, (F. χέσω & χέσσω & χεύσω, tanquam à χεύω, à quo & aor. 1. ἔχευσα, ἐχεύσαμεν, & ἐχεα) fundo, effundo, diffundo. Propriè de rebus liquidis dicitur. ut Od. α, ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, aquam manibus infuderunt. Od. ω, πολλὰ δὲ δάκρυα θερμὰ χέοντο Ἀχαιοὶ, multas circum te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaphoricè aliis rebus tribuitur: ut Od. η, ὕπνον δὲ θεὸς κατὰ πάντα χεύῃ, veluti fundendo ſomnum ſpargat. ¶ Item fundo, i. liquefaciendo diffundo, & diffluere facio. Gal. τὸν μὲν πύκνωσιν ἰσχὺς χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι τὸν δὲ πίλησιν τοῖς χέουσι. Item è terra fuſili educo, unde τύμβον χεύαντες, humo egeſta buſto ſtructo. Od. ω. pro quo & σῆμα χεύσαι dicitur. Od. α. Interdum & abſolutè χέειν dici pro γεῶ ἐπιχεῖν τοῖς τεθνεῶσι, i. humare, ſepelire, tradit Euſt cum ſchol. Hom. ¶ Item χέα ſeu χέω, capax ſum. Euſt.

¶ *Derivata à χέω, fundo.*

Χέομαι, idem quod χέω. Iliad. ε, Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοις ἶσον φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ. Item libamina manibus fundo, ſupina manu libo. Iſæus & Apoll. Arg. lib. 2.

Χεῦμα, τὸ, quod fuſum, effuſum, aut diffuſum fluit, flumen. Dion. Long. Item libamen: apud Suid & ſchol. Ariſtoph.

Χεύματα, τὰ, dicuntur vaſa quædam eſcaria, quoniam plerunque ex ſtanno alióve metallo fuſili conficiuntur. Poll. l. 6. c. 13.

Χοή, ἡ, libamen patera fuſum: peculiariter ſuper tumulo alicuius inferiæ, exequiæ. Eurip. in Hec. Ariſtot. de mun. &c.

Χοάς,

Χοάνη, ἡ, infundibulum, vaſculum in ſummo lati oris, in imo anguſtam habens fiſtulam: quo uti ſolent in liquore ex uno vaſe in aliud transfundendo. Ab huius ſimilitudine, apud Galen. & cæteros med. nominari dicitur concavitas, quædam cerebri meatus excipiens, vide & in χέω, liquando diffundo.

Χόνη, (factum per contract. ex præcedenti) idem. Alex. Aphr. Apud eundem in probl. gula etiam χόνη nominari dicitur, tum à forma infundibuli, tum quoniam per eam velut per infundibulum cibus potuſque in ventriculum transfunduntur. ¶ At χόανος, ὁ, (contractum ex χόωνος, de quo in χέω, liquefaciendo diffundo) itidem infundibulum ſignificat: apud Hippocr. in lib. de corde. vide & tertium ord. deriu. ex χέω.

Χές, ἡ, dicitur vas aquarium quo aqua manibus datur, & in menſam infunditur miſcendo vino. Euſt. ¶ Χές maſcul. vide in derivatis à χέω, humo egeſta extruo.

Χύω, ſeu χυίω, format ex ſe fut. χύσω: unde χύσω apud Ariſtoph. funde. Et præt. paſſ. κέχυμαι, fuſus aut effuſus ſum: unde tertia perſona pluſquam. augmento carens χύτο. Iliad. ψ. Hinc & particip. κεχυμένος, apud Lucian. ἐς ἀφροδίτην κεχυμένος, in Venerem effuſus: metaph. ¶ Aliam ſignif. vide in χέω humo egeſta extruo.

Χύμα, τὸ, idem quod χεῦμα & χοή. Heſych. Exponitur etiam, multitudo. Maccab. l. 2. c. 2.

Χυμὸς, ὁ, ὁ, ſuccus quem plantæ aut alia prelo manúve preſſa fuderunt. Athen. lib. 2. & 3. Alex. Aphr. &c. Item ſapor: Plut. ſymp. probl. 6. Luc. in Tim. ¶ Aliam ſignificat. vide in tertio ordine derivatorum ex χέω.

Χυμίον, τὸ, ſucculus, modicum ſucci. Athen. l. 7.

Χύσις, εως, ἡ, fuſio, fuſura, effuſio. ut οἴνου χύσις, apud Hom. & χύσις ὕδατος, Arat. in Phænom. Exponitur etiam, ſcaturigo. vide & ordines derivatorum duos ſequentes.

Χυτὸς, ὸν, ὁ, fuſus, fuſilis: ut χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum, quòd aquæ modo diffluat & liquidum ſemper ſit ut argentum in χαλκῷ diffuſum. Χυτοὶ ἰχθύες, apud Ariſt. hiſt. an. l. 5. cap. 9, dicuntur piſces qui fuſim retibus capiuntur. Vide & aliam ſignificationem in tertio ordine derivatorum.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens. Exponitur &, qui diffundit vel reſolvit.

Χύδην, fusè, more eorum quæ fuſa ſunt. Item abundanter, copiosè, affatim. Epigr. l. 2. Item temerè, inconſideratè, abſq; delectu quidvis effundendo: Iſocr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri vel ſcribi quod ſoluta oratione effertur aut ſcribitur: Ariſtot. rhet. l. 3.

Χυδαῖος, α, ὁ, cuius magna copia eſt, multus, abundans. Interdum etiam, vilis, vulgaris: apud Dioſc. l. 5. c. 40. Exponitur etiam, diffuſus, item confuſus.

Χυδαιότης, ητος, ἡ, vulgaritas, vilitas.

Χύτλον, ου, τὸ, oleum aqua mixtum quo perfundi & inungi balneantium corpora ſolebant, ſchol. Ariſtoph. ex Epigr. Item ſpecies quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua & oleo: Heſych. Item vas olearium in quo oleum ſervabant unguendis à balneo corporibus, pro quo dicitur potius voce compoſita κατάχυτλον. Poll. dicuntur χύτλα etiã libamina, quę in mortuorum buſta effundebantur: Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. -δῦτ' αὖσφιν ἐπήσια χύτλα χέοντες.

Χυτλόω, ῶ, perfundo oleo aqua mixto. Item lavo, abluo: Od. ζ, & Callim.

Χυτλάζω, idem. Ariſtoph. in Veſp. Hippocr. Gal. Vnde comp. ἀμφιχυτλάζω, perfundo, humecto. Heſych.

Χύτρος, χυλὸς, κύαθος, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Χᾶμα, χτὸς, χθὸν, quomodo huc pertineant, vide ſuis locis.

Compoſita: ac primùm cum præpoſitione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo & ſpargo circum. Heſiod. in Erg. χάλκεαι ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ.

Ἀμφιχύω, idem: unde apud Hom. Il. β, in metaph. ſign. θάη δέ μιν ἀμφεχυτ' ὁμφή. (extruo,

Ἀμφίχυτος, circumfuſus. unde & comp. ex χέω, terra aggeſta

Ἀναχέω, refundo: unde αὐαχεθὲς, apud Gregor. Item confundo.

Ἀναχὼ, refuſio. Item meatus: Heſych.

Ἀναχύω, idem quod αὐαχέω.

Ἀνάχυσις, refuſio. Ἀναχύσεις dicuntur maris æſtuaria navigabilia. Strab. lib. 6. Exponitur, & confuſio. Heſych. Item animi viriumq; exolutio, mollities.

Ἀποχέω, effundo, profundo: unde ἀποχεόμενον ὕδωρ, apud Dioſc. l. 2. c. 90. Exponitur, & fundo: ut λάκκους καρπῶν. Gaz.

Ἀποχέομαι, idem. Eurip. in Ione, Γαίας παγὰν Ἀπὸ λάπχοντας Καστα λίας Δίνας.

Ἀπόχυω, idem quod præcedentia.

Ἀπόχυμα, id quod effuſum eſt alicunde: apud medicos zopiſſæ genus, quod fit deraſa à navibus reſina unà cum cera. Dioſc. l. 1. c. 99. (hiſt. pl. l. 8.

Ἀπόχυσις, ἡ, effuſio, item ſpicæ emiſſio in frumento. Theoph.

Διαχέω, diffundo, fundendo diſſipo: ut νὶξ διαχέασα dicitur apud Xen. Apud Greg. οἱ πόροι διαχέονται. i. aperiuntur. Item diſſipo, diſcutio: ut διαχέαι φύματα, apud Dioſc. l. 3. 170. Item diſſeco, divido. Od. ξ & τ, Significat &, transfundo, perfundo,

Διαχύω, itidem diffundo. Plut. de def. orac. ὁρᾷ ὑμᾶς διακεχυμένους εἰς εὐθυμίαν lætitia diffuſos & hilaritate. Sic apud Syn. ep. 98. πίσῃ διαχυθεῖσα τῇ ψυχῇ.

Διάχυσις, diffuſio. Plut. ſymp. 4. & de fort. Alex.

Διαχυλιστὸς, diffundendi vim habens & diſcutiendi. Dioſc. Exponitur &, prodigus, qui res ſuas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffuſus non eſt, qui diffundi nequit: vel qui non diſſolvitur.

Εὐδιάχυτος, qui facile diffunditur & diffluit. Plut. de primo frig.

Ἐγχέω, infundo. Xen. ἐγχέω σοι πίειν. apud Syneſ. ep. 140. ταῖς ἐπιστολαῖς δάκρυα ἐγχεῖν epiſtolas lacrymis rigare.

Ἐγχύω, idem. Ἔγχυμα, quod infunditur ſeu infuſum eſt. Apud medicos ἐγχύματα dicuntur medicamenta liquida quæ guttatim in dolentes aures vel oculos inſtillantur. Iiſdem ἔγχυμα eſt altera ſpecies plenitudinis & copiæ humorum, quam locus continens meritur.

Ἐγχυματίζω, infundo, inſtillo. Dioſc. l. 1. & 2. Ἐγχυματισμὸς, infuſio, ſalviatum, in Hippiatr.

Ἔγχυμος, vide in comp. ex χυμός.

Ἔγχυσις, infuſio. Ἔγχυτος, infuſus, qui infundi ſolet aut poteſt.

Decomp. Ἐπιχύω, inſuper infundo, iterum infundo. Ἐπίγχυμα idem cũ ἔγχυμα. Ἐπιγχυματίζω, inſtillo, infundo. Dioſc. l. 5. c. 23. Ἐπιγχύτης, pincerna, qui vinum infundit. Athen. l. 10.

Μητρεγχύτης, inſtrumentum quo in uterum medicamentum infunditur, clyſteris modo. Gal. meth. l. 5.

Παρεγχύω, præter infundo: aut obiter infundo. Παρέγχυμα ab Eraſiſtrato dicta fuit propria cuiuſque viſceris ſubſtantia: ex eo quòd exiſtimaret viſcerum molem ex ſanguine è venis effuſo concreſcere. Gal. ſimpl. med. l. 11.

Ῥινεγχύτης, ἡ, infuſio ſeu inſtillatio in nares. Ῥινεγχύτης, ου, ὁ, inſtrumentum per quod in nares infunditur aliquid. Cæl. Aurel. chron. l. 2. c. 4. Ῥινεγχυτεῖν dicitur quod naribus infunditur. Dioſc.

Ὠτεγχύτης, inſtrumentum chirurgicum quo aliquid auribus infunditur.

Εἰχέω, idem quod ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo, in propria & metaph. ſignif. Luc. in Tim. Syneſ. ep. 152. Item erumpo in modum effuſæ plenis vaſis aquæ. Il. π. Item velut effundendo abijcio aut amitto: ut δέξαι τὰ ἐκχεόμενα ἐκχέαι, apud Plut. inſt. li. Exponitur, & diffundo. Item tranſitivè, elicio: ut δάκρυα ἐκχέαι. Plut. in Alcib.

Ἐκχύω, ſeu ἐκχωῶ, idem quod ἐκχέω: unde Il. φ, ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χωτο χαμαὶ χολάδες, humi effundebantur. Metaphoricè, multitudo aliqua ex loco aliquo ἐκχύδην dicitur: ut apud Ioſeph. & Syneſ. ep. 59. Dicitur & ἐκχύδην, qui amore captus eſt alicuius rei, vel qui ſumma lætitia affectus veluti cor ſuum effundit: ut apud Ariſtop. in Veſp. Item ἐκχύδην ſolvi, langueſcere: unde ἐκκεχυμένῳ παλάμῃ, apud Apoll.

Ἐκχυμίζω, vide in comp. ex χυμός.

Ἔκχυσις, effuſio. Athen. l. 14. & Greg. Ἐκχύτης, effuſor, profuſor: vel profuſus, effuſus. Luc. in vit. auct. Ἐκχυτος, effuſus, ut ἔκχυτον κόμμι, in Epigr. Ἔκχυδην dicitur vocari potionis genus ſeu edulij liquidi in iiſdem.

Decomp. Αἱμοπαχυσία, ἡ, ſanguinis effuſio. Hebr. c. 9.

Ἐπιχέω, infundo, ſuperinfundo. Odyſſ. ο, Χείρεβα δ' ἀμφίπολος ἐπιχέυε. Sic apud Dioſc. l. 2. c. 91.

Ἐπιχύω ſeu ἐπιχωῶ, idem Dioſc. ἐπιχυθὲς γάλακτι. Dicitur & multitudo aliqua ἐπιχύδην in locum aliquem quum catervatim eo ſe refundit vel confluit: ut Il. π.

Ἐπίχυσις, infuſio, infuſus. Item vaſculum quo aliquid infundimus. Poll. & Heſych. Eidem eſt etiam dealbatio. Apud Plat. de leg. ἐπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus.

Ἐπίχυτος, genus quoddam placentæ. Athen. l. 14.

Προσεπιχέω, (dec.) inſuper infundo. Dioſc. l. 2. c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel profuſum aut effuſum dejicio. Od. τ, Ἡ τ' Εὐρυκλείη κατέπτυξεν ἁπαλῷ ζέφυρος καταχεύῃ. Metaphor. Iliad. ε, πέπλον κατέχυσεν, peplum dejecit. Cum dativo. Il. β, Καί σφιν ἡσυχίην πολὺν κατέχυσε, in eos effundit ſeu profundit. Sic & Il. γ. & Od. ξ. Pro dativo interdum genit. ponitur: ut Herodot. καταχέασι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεος, acinacem cruore perfundunt. Sic & apud Ariſtoph. & Gal.

Καταχέομαι, idem. Heſiod. in Erg. λιτρῷ καταχεύεται ἀσκῷ.

Καταχύω, pro iiſdem: unde paſſ. il. υ.

Καπάχυσμα, ſeu καπάχυσμος, quod defunditur ſeu effunditur in aliquem. Propriè καταχύσματα eſſe volunt aquam quæ in balneis in aliquem effunditur: καταχύσματα autem bellaria quibus boni ominis cauſa perfundebantur ſponſi & ſponſæ in ædes primùm ingreſſæ, nec non qui primi legationem obituri aut oraculum ſciſciraturi emittebantur: item ſervi novitij apud Ariſtoph. & Dem. Dicebantur tamen & καταχύσματα juſcula quibus carnes aut panis intritus perfunduntur: ut apud eundem Ariſtoph. in Avib. Item aqua, qua in balneo perfunduntur ſe lavantes.

Καταχυσμάτιον, juſculum & condimentum quo perfunditur caro aſſa, aut tale quid. Poll. l. 6.

Κατάχυσις, defuſio, affuſio, vel profuſio. Item inſtrumentum quo aqua vel manibus infunditur vel menſæ infertur. Heſych.

Κατάχυτλον, q.d. perfundibulum: vas ex quo balneatores eos qui se lavant aqua perfundunt. Poll.l.10.c.17.ex Eupolide.

Μεταχέω, transfundo, ex uno vase in aliud fundo.

Παραχέω, affundo: cum dat. apud Gal.& Dioſc Expon. & aqua affusa rigo, unde τέωρ παραχεόμενον ὕδωρ, apud eundem Dioſc.

Περαχύω, idem. Παραχύτης, balneatoris minister aquam affundens iis qui lavantur: Plut.& Athen.l. 12.

Ἀπαράχυτος, (dec.) affusione carens. Οἶνος ἀπαράχυτος peculiariter dicitur vinum cui aqua marina non est affusa seu admixta. Gal.meth.l.12.

Περιχέω, circumfundo, cum accuſ. Iliad. φ, cum dat. Luc. Item perfundo: itidem cum accuſ. apud Dioſc.l.4 c. 155.

Περιχέομαι, oculis obverſor: apud Luc. in judicio Dearum.

Περιχύδομαι, idem cum περιχέω. Od. ψ, περιχύδμα, quod circumfusum est, seu circumcirca affusum. Il.ψ.

Περιχύω, idem quod περιχέω & περιχύδομαι: unde in paſſ. apud Luc. περιχυδὲις αὐτῇ. Dicitur & περιχυδαίζω hominum aut negotiorum multitudo circumdans: apud Plut. in Per. & Synes. de insomn.

Περίχυμα, quod circumfunditur alicui aut circumfusum est.

Περίχυσις, circumfusio vel offusio. (frig.

Εὐπερίχυτος, (dec.) qui facilè circumfunditur. Plut.de primo

Περοχέω, idem cum παραχέω: unde in paſſ. Luc. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς περοχέόμενον. Item perfundo, affundendo rigo: itidem in paſſ. cum dat.apud Ariſtot.in probl.

Περοχύω, idem. Περόχυσις, affusio.

Προχέω, profundo, effundo, cum genit. & accuſat. Herodian. l. 5. cum dat. Epigr.

Προχέομαι, effundor: metaphoricè. Iliad. β, ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἀπὸ καὶ κλισιάων εἰς πεδίον προχέοντο Σκαμανδρίοιο.

Πρόχυμα, profusio: vel id quod profunditur.

Πρόχυς, seu πρόχυτος, aqualis, idem quod suprà χύτος. Odyſſ. α. Athen.l.11.

Προχόη, idem. Suid. ex Epigr. Athen.l. 11. Pro eodem scribitur & πρόχοη. Significat πρόχοη etiam ostium, quo fluvius in mare effunditur. Od.ε. Heſiod. in Erg.

Προχὶς, & προχίδιον, aqualiculus, parvus aqualis quo aqua effunditur manibus abluendis vel miscendo vino, illud apud Xen.Pæd.8. hoc apud Strab.

Προχύω, idem quod προχέω, profundo, effundo: unde apud Phil. de v.M.lib.1. (loquentem de manna) ἢ ἀφ' ὧν ἐπάλληλοι φορὰν σωρηδὸν προύκειντο τῶν σκιλων, ante tabernacula cœlitus profusa jacebat.

Πρόχυμα, quod profunditur aut profusum est, peculiariter vinũ sponte defluens antequã uvæ calcentur. Geop.l.6.c.16. Idem dicitur & σκυβελίτης οἶνος, quasi χυβελίτης: apud Aet.l.9.cap.24.

Πρόχυσις, profusio, effusio. Herodot.

Προχύτης, poculi species: apud Athen.l. 11. Προχύται, οἱ, dicebantur fruges seu mola salsa qua conspergebatur victima mactanda: apud Eurip. in Iph. Aul. Item variarum rerum missilia, quæ jaci solebant à populo fastis acclamationibus principes salutante, quod & victoribus in certamine accidebat: ut apud Plut. in Dion.

Περιπροχύομαι, (dec.) circumfundor: unde περιπροχυδὴς, Il. ψ.

Συγχέω, confundo, confundendo misceo, cum accuſ. Il. υ, & apud Iſæum. Item conturbo: Il.ι. Phil.de v.M.lib.1. Item enervo, dejicio, prosterno. Il. ο, βιὸν μὲν ἔα καὶ παρφέρεσθαι κεῖθι, ἐπεὶ συνέχυθε θεὸς Διὸς αἰγίοχος μεγήρας.

Συγχύω, idem: ut Il.τ, λώϊα γάσφι Σύγχυτ', habenæ confundebantur. Pro eodem dicitur & συγχωύω. Act. Ap.c.9.

Συγκεχυμμένως, confusè. Plut. περὶ δεισιδαιμ. Σύγχυσις, confusio, commixtio, conturbatio. Iſocr. in Pan. Athen. &c.

Ἀσύγχυτος, ὁ καὶ ἡ, (dec.) non confusus, non permixtus, distinctus. Ἀσυγχύτως, citra confusionem, distinctè.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo. Ὑπερχέομαι, supra modum excresco & exubero. Plut.de deo. Socr.

Ὑπερχύω, idem quod ὑπερχέω. Ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio. Greg. (Plut.in Per.

Ὑποχέω, suffundo. Metaphoricè, clanculum admisceo: cum dat.

Ὑποχύω, idẽ. Ὑπόχυμα & ὑπόχυσις, id quod suffusum est suffusio. Medicis est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio. Dioſc. (Suid.

Ὑποχυτὴρ, gutrum olearium quo oleum lychno suffundunt.

Ὑπόχυτος, cui suffusum est aliquid, & ex eo subturbidus. ut ὑπόχυτος οἶνος, apud Athen. lib.1.

Composita sine præpositione: ac primum desinentia in χός, χῆς, χὸς, χοέω.

Ἑκατοντάχους, cum centesimo fundens, centies auctum sese in horreum refundens. Theophr. hiſt.pl.l.8.

Ἀπαρχὸς, aquam lavantibus fundens. Xen.Pæd.8.

Οἰκτροχοέω, miserabiliter fundo. Ariſtoph.in Veſp. Οἰκτροχοεῖν, miserabilia verba fundere.

Οἰνοχόος, qui vinum infundit, pincerna. Il β. Xen.Hell.7. Οἰνοχόη, ἡ vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Heſiod. in Erg Thu. lib.6.

Οἰνοχοέω, vinum infundo, sum pincerna. Od. υ. Xen.Pæd. 1. Et cum accuſat. οἶνον ἐπινοχόει. Iliad. γ. Metaphor. Plut.in Per. πολλὴ καὶ ἄκρατος τοῖς πολίταις ἐλευθερίας οἰνοχοεῖ.

Οἰνοχοῦμαι, vinum à miniſtris infusum accipere. Greg.

Οἰνοχώνημα, quod à pincerna infunditur. Plut.in Phoc.

Οἰνοχοῦω, idem quod οἰνοχέω. Il.υ.

Οἰνοχοΐα, vini infusio, munus pincernæ.

Ἀρχοινοχόος, (dec.) qui principem locum inter pocillatores tenet. Ἀρχοινοχοΐα, dignitas & ἀρχοινοχόω. (4.c.9.

Ὀλιγόχους & ὀλιγόχους, parum refundens. Theophr.de caus.pl.l.

Ὀλιγοχέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Οὐλοχύτιον, vasculum in quod molæ conjiciuntur à sacrificaturis.

Πεντηκοντάχους, seu πεντηκοντάχους, cum quinquagesimo fundens. Theophr.hiſt.pl.l.8.

Πολύχους, seu πολύχους, multa cum usura se refundens. Idem ibidem. Apud Ariſtotel. rhet. 4. πολύχους ἐκκαύπασις, fusa & varia contentio.

Πολυχοέω, multo cum fœnore refundo, fœcundus sum & fertilis. Ariſtot.de gener. an. l.4.

Ῥινοχόος, idem videtur esse quod ῥινεγχύτης, instrumentum quo aliquid naribus infunditur. Heſych.

Σιαλόχους, qui salivam fundit dum aliquem alloquitur. Heſych.

Ὑδροχόος, & ὑδροχοῦς, aquarius: unum ex duodecim signis Zodiaci: apud Arat.& Procl. in sphæra.

Ὑδρορόη, aquæ ductus, meatus aquam ducens & aliquo effundens. Heſych.

Φυλλοχόος, q.d. folia fundens: nomen mensis quo folia decidunt. apud Plut.ſymp.8. probl.ult.

Φυλλοχοεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Composita ex nomine χυμός.

Ἄχυμος, ὁ καὶ ἡ, exuccus, succo destitutus. Item insipidus.

Δύσχυμος, difficilem & molestum succum habens seu saporem.

Ἔγχυμος, succulentus, succis plenus. Item sapidus. Ariſt. Theophr.

Ἐγχύμωμα & ἐγχύμωσις, apud medicos dicitur sanguinis & humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam & partis eius venulæ replentur sanguine, & color lividus parti redditur: ut apud Hippocr. epidem.l.2.

Ἐκχυμίζω, exp. exugo, evaporo, saporibus perfruor.

Ἐκχυμόω, unde ἐκχυμόομαι aliquid dicitur quod succos & humores extra vasa sua effundit: ut apud Hippocr. περὶ ἀγμῶν.

Ἐκχύμωμα & ἐκχύμωσις, sanguinis sub cutem per grumos effusio.

Συνεκχυμόω, (dec.) coëffundere, i. naturam effundentem & vacationes molientem adjuvare & incitare. Hippocr.epid.l.6. Expon. etiam, succis salutaribus miscere: apud Gal.in lex. Hip.

Κακόχυμος malis & vitiosis humoribus plenus. Athen.l.3.

Κακοχυμία, redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Al. Aphr. &c.

Παχύχυμος, qui succo est crasso: apud eundem.

Composita partim ex χύσις & χυτὸς, partim desinentia in χώστος.

Ἀρτίχυτος, ὁ καὶ ἡ, nuper seu modò fusus.

Αὐτόχυτος, per sese & sponte sua fusus, vel diffusus. Phocyl.

Ἀχώστος, longè lateq; & in multas partes fusus: ut ἀχώστῳ πλεγ. apud Nic. in Alexiph. Est autem α ἐπιτλικόν.

Νήχυτος, latè fluens fluidus. Apoll. Argon. 3.

Οὐλόχυτα, seu ἀλόχυτα, primitiæ ante sacrificium, seu ipsæ molæ quæ victimis affundebantur prius apud Heſych. posterius Il. α. Οὐλοχύτια dicuntur etiam ipsa canistra, ex quibus molæ effunduntur. Euſt.

Πολύχυτος idem quod ἀχώστος, schol. Apoll.

Ὑδρόχους, aquam fundens: ut κρωσσαὶ ὑδρόχυτοι, apud Eurip. in Cyclop. Exponitur &, aqua perfusus. Nonn.

Φωσφυσία, luminis abundantia. Dion. Areop.

Composita remotiora. Heſych.

Ὑσκυδα, excrementum quod sus effundit, succerda: quasi ὕσχυδα.

Αἰχμὴ, Ἄχος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Derivata à χέω, liquefaciendo diffundo.

Χόανος, seu χώανον, vas ex argilla quo argentarii & chymici utuntur in fundendis ac liquefaciendis metallis, fornax fusoria. Il. σ. Heſiod. in Aſp. Suidæ, τὰ χόανα sunt etiam μέταλλα.

Χοανὴ, ἡ, idem quod χώανος apud Greg. Nyſſ. de hom.

Χοανδεύω, fundo & liquo ἐν τῷ χοανεῖῳ, conflo. Heſych. & Euſt. ex Ariſtoph.

Χῶνος, idem quod χώανος. ¶ At χώνος, poculi ærei genus apud Gortynios. Euſt.

Χώνη, idem quod χοανὴ: vas argillaceum in quo metalla funduntur & liquefiunt. Dioſ.l.5.c.85. Vide & in χέω quod præcessit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio. Item in fornace fusoria fabricor. Alex. Aphr. probl.l.1.

Χώνευμα, quod in fusoria fornace conflatum est: vel cõflatura.

Χωνευτὴς, conflator, flator, fusor. Χωνευτήριον, fornax in qua metalla conflantur. Greg. Nyſſ. de hom.

Χωνευτὸς, conflatilis, à fusore fabricatus.

Χωνεία, ἡ, conflatura. Suid. Χωνεῖον, τὸ, idem quod χωνευτήριον. Heſych. & Suid. Χωνίον, instrumentum fusorium, apud eundem.

Χύσις, exp. fusura, liquefactio. (Suid.

Compoſita.

Composita: ac primùm desinentia in χέω & χοέω.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius.

Μολυβδοχοΐον, plumbi fundo, tracto artem fundendi plumbi. Pol.

Χρυσοχόος, auri fusor, aurifex. Dem. pro cor. Plut. de non fœn.

Χρυσοχοϊκός, ad auri fusorem pertinens, quo aurifex utitur. unde χρυσοχοϊκὴ, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum, seu tractandi: apud Dem. in Mid.

Χρυσοχοεῖον, aurifusorium, aurificina: apud eundem ibidem.

Χρυσοχοΐον, aurifex sum, aurum fundo, aurum conflo: apud Dinarch. Aristoph. in Pluto, & Poll. l. 7. c. 24.

Composita ex χεῦ & *sui* χυνδέω.

Ἀναχυνδέω, rursus conflo, refundo. Greg. de baptismo.

Αὐτοχώνδυτος, crassa Minerva fusus & veluti sua sponte. Il. ψ.

Αὐτοχώνδυτος, idem. utitur Hesych. in expos. præcedentis.

Καθαχυνδέω & Συγχυνδέω conflo. Demost.

¶ *Derivata à χέω, terra aggesta, eamve vel ex terra fusili ædificio.*

Χοῦς, ὁ, terra egesta, vel quę egeritur aut egeri potest: vel simpliciter, terra, humus. Thuc. lib. 2. Aristot. hist. an. l. 9. Item terra in tumulum egesta, vel tumulus: Interdum, & bustum quo defunctus aliquis conditur: in Psalm. & apud Hesych.

Χοϊκὸς, seu χοϊκὸς, ὁ, terreus, terrenus: in ep. ad Corinth. 1. c. 15.

Χῶς, fovea, scrobs: item collis tumulus. Hesych.

Χόω, vnde χωννύω & χώννυμι, f. χόσω, aggerem duco. Thuc. l. 2. χῶμα ἔχουσι πρὸς τὴν πόλιν. Sic in epith. Ctesiæ ἐχώννυε χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνα. Aesch. in Ctesiph. τὰς λιμένας ἔχωσαν. Passivè μῆκος χοῦσθαι dicitur i. humo aggesta extrui. apud Pausan. locus verò, qui aggere educto munitur.

Χῶμα, τὸ, opus quod οἱ χῶντες reliquerunt, agger. Thuc. Xen. Plut. Item tumulus sepulchrum. Plat. de leg. Paus. in Att.

Χωμάτιον, parvus agger: vel parvum bustum modica humo

Χῶμος, idem quod χῶμα. Hesych. (aggesta.

Χῶσις, aggeris eductio, aggestus. Expon. & agger, obex ad obstruendum. (apud Eurip.

Χωστὸς, humo egesta eductus vel extructus: ut χωστὸς τάφος,

Χωστὶς, ίδος, ἡ, ut χωστὶς χελώνη, testudo ad congessiones fossarum seu fodiendum parata. Diod Sic. l. 9.

Χύω, dicitur quod terra fossili aggeritur seu extruitur: unde apud Apoll. κίχυτοι τύμβοι.

Χυμὸς, bustum ex humo fossili aggestum. Hesych.

Χύσις, exp. congeries, umelus.

Χυτὸς, fossitius: ut χυτὴ γαῖα, terra fodiendo eruta qua mortui obruuntur. Il ζ & ψ. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggesta terra structus. Apoll. Arg. l. 1.

Composita: ac primùm ex χόω, seu χώννυμι, & inus. χέω.

Ἀναχόω, ἀναχωννύω, & ἀναχώννυμι, aggero, è terra aggesta extruo. Demosth. τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum & ruderum via obstructa. Hinc ἀνακεχωσμένος, expon. obrutus: apud Synes.

Ἀπαχόω, ἀπαχωννύω, seu ἀπαχώννυμι, terra aggesta averto; vel aggere communio. Xen. Hellen. 6.

Ἀπόχωσις, terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas. Plut.

Διαχόω, Διαχωννύω, aut Διαχώννυμι, aggerem perduco. Herodot. ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπορεύθη Διαχοῶν. Exponitur, & aggere arceo. Phalar.

Ἐγχόω, ἐγχωννύω, aut ἐγχώννυμι, terra aggesta impleo. Applan.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terra aggesta in locum cavum: vel quum alveus fluminis obducto limo paulatim completur. Pol.

Ἐγχοΐζω, humum egero, fodio. Suid.

Ἐπιχόω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio. item terra aggesta operio.

Ἐπίχωμα & ἐπίχωσις, agger & aggestus. Polyb.

Ἐπιχωματίζω, unde ἐπιχωματισμός, exp. exaggeratio.

Καθαχόω, καθαχωννύω, aut καθαχώννυμι, terra aggesta obruo: vel defodio. cum accusat. in epith. Cretiæ. Item metaph. obruo, velut aggesta terra sepelio, *idem* seq. accusat. apud Plat. in Gorg. & Plut. τοὺς ἀδίκους.

Ἐπικαθαχωννύω, (*decomp.*) exp. ad obruo.

Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcirca aggesta operio.

Ποταμάχωτος γῆ, terra limo operta arenáve à fluvio devecta. schol. Apoll.

Προχόω, προχωννύω, seu προσχώννυμι, aggere, terra aggestam unio: unde pass. apud Thuc. l. 2.

Πρόχωμα, & προχωσις, agger: terra & limus à fluvio aggestus. Aeschil. in Prometh. Ioseph. de ant. q. Iud.

Προχόω, προχωννύω, aut προχώννυμι, aggere præmunio. Herod.

Συχόω, συγχωννύω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item terra aggesta obruo, contumulo. Greg.

Σύγχωσμα, unde συγχώσματα apud eundem dici videntur sordes & maculæ quas contrahunt quę terra aggesta obruta sunt.

Τυμβοχοΐα, tumulum struo, sepelio. Hesych. Τυμβοχοΐη, tumulus. Il. χ.

Composita ex χύομαι.

Ἀμφίχυτος, ὁ, ἡ, utrinque terra aggesta munitus: ut ἀμφίχυτον τεῖχος, Iliad. υ.

Ἐκχύομαι, terræ aggestu munior: unde apud Herodot. οὐκεχωμένης ὑψηλῶς τῆς πόλεως, alto aggere circum urbem extructo.

Προχύομαι, agger ante me extruitur: unde προχυσις, terra ante locum aliquem aggesta. Apollon. Argon. l. 2.

Προχύτις νῆσος, προχυσις, à terra avulsa & insula facta. Strab. l. 5

Προχυτεύς, qui natus est in Prochyta insula, vel in ea habitat: apud Steph.

¶ *Derivata à χέω seu, χέω, capio, capax sum.*

Χέομαι idem ᾧ χέω. Hom. Od. σ, Οὐδὲ σ' ἀμφιτέρους ὄδε χείσεται.

Χεία, seu χύη, dicitur ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις ἡ κῳ δεδεγμένη τὸ ζῷον, latibulum serpentis. Athen. l. 11.

Χοῦς, ίως, & χοῦς, οὸς, ὁ, congius: mensura liquidorum apud Atticos, capiens sextarios sex, seu libras novem, seu cotylas Atticas duodecim, teste Aegin. l. 7. cap. ult. prius apud Aristoph. in Nub. ἑξχοᾶς χωρεῖ: contractè pro χοέως. posterius apud Dioscor. & cæt. Οἱ χόες dictum etiam fuit festum quoddam Athenis. Anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi: à congio vini quem Pandion unicuique convivarum apposuit, quum Oreστes post cædem matris Athenas veniisset. vide schol. Aristoph. in Acharn. Pro χοῦς Doricè χῶς dicitur, apud Athen.

Χοᾶς, congium capiens, congium æquans: ut σύφορος χοᾶς, apud Eust. (intestinum.

Χοΐδιον, diminut. Suidæ est σταμνίον. Χοεῖον, idem esse dicit crassum

Χηλὸς, arca seu arcula, capsula. ἡ χέουσα τὸ ἐνπεφόρημα. Od. ν, Εἰμοσύνῃ δὴ ξείνῳ εὐξέστῳ ἐνὶ χηλῷ Κεῖται. Sic & Od. β. & φ.

Composita ex χοῦς.

Δίχους, qui duorum est congiorum. Dioscor. l. 3. c. 59.

Ἑξάχους, sex congiorum capax. Plut. in Sol.

Ἡμίχους, dimidium continens congium. Ἡμίχουν, τὸ, s. ἀγγεῖον, dimidiatus congius. Aristot. hist. an. l. 9.

Ἡμιχοεῖος, idem cum ἡμίχους. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 6.

Τριχουσιαῖος, trium congiorum capax. Dioscor. l. 2. c. 91.

ΧΗΛΗ, ῆς, ἡ, forfex, seu forceps cancrorum. Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. (de astacis) ἔστι δὲ Διαφέρουσι τῶν καρκίνων τῇ χηλῇ. De cancro cœlesti apud Arat. ¶ Item ungula bisulca & bipartita instar forficis cancri: de bobus, apud Plut. de fera num. vind. De ovib. & capris: apud Suid. De equi ungulis: apud Hesiod. in Asp. Tribuitur & avibus: apud Soph. & specialiter, ungulis columbarum: apud Eurip. in Ione. ¶ Χηλὴ dicitur etiam specillum bifurcum à similitudine: apud Hippocr. de morb. l. 2. ¶ Item saxa litoreo muro præstructa, ut undarum appellentium vim retundant & murum defendant: Colum. crepido. Virg. saxa pila: quod ungulam bovis referant, teste schol. Thuc. apud eum l. 1. ¶ Χηλαὶ appellantur etiam ciliorum extrema per somnum se contingentia. Ruf. ¶ Hesychio χηλὴ est etiam maxilla. ¶ Numeratur & inter morbos: apud Poll.

Χηλόω, in chelas findo, bisulcum reddo: unde κεχηλωμένος, apud Heronem.

Χήλωμα, fissura bisulca: crena sagittæ cui applicant nervum inter jaculandum. Gal. in lex. Hippocr.

Χηλόω, necto, plecto, suo. Hesych. à χηλὴ dictum: forsan quoniã qui suunt forficibus uti solent cancri forficib. non absimilibus.

Χήλωμα, τὸ, instrumentum eius qui suit aliquid vel nectit, subula. Poll. l. 7. c. 21. Item ipsum opus textile vel sutile: unde apud Herodot. galeæ sutæ κεχηλωμέναι dicuntur: habentes quasdam forcipes, teste Hesych.

Χηλούτης, nexilis, plexilis, sutilis: vel nexus plexus, sutus: ut κεφαλὴ κεχηλούτη, apud Herodot. l. 7. Pro eodem dicitur & χηλίνη: ut χηλίνον ἄγγος, apud Anacreontem.

Composita ex χηλή.

Δίχηλος, (& Doricè δίκαλος) ὁ ἡ, in duas chelas fissus, bisulcus, bifidus. Aristot.

Διχηλέω, ungulam habeo bisulcam. Levit. 11.

Ὀνόχηλος, ungulam seu pedem asininum habens.

Χηλὸς, vide in Χέω, capio. Χήμη, &c. in Χαίνω.

ΧΗΝ, ηνὸς, ὁ vel ἡ, anser. (ὃν dicit παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, Eust.) Odyss. ο, Αἰεὶ δ' ἀγέλαι χῆνες ψιλὸν ὀχέασι πέλωρον. Athen. l. 9 χῆνες σιτοῦνται.

Χηνίσκος, ὁ, anserinus: ut χηνίσκα ἥπατα, apud eundem. Athen. ibidem. Pro eodem dicitur & χήνειος, apud Gal. & χήνιος, apud Dioscor. l. 1. c. 82.

Χηνίσκος, ὁ, anserculus: plerunque is qui in puppi navis ad ornamentum effingebatur. Luc. in Dial. cui tit. Ἑταῖροι.

Χήνιον, τὸ, idem. Athen. l. 4.

Χηνίδες, οἱ, anserum pulli. Eust.

Χηνίζειν, dicitur de iis qui tibia canunt: apud Athen. lib. 14.

Χηνίω, irrideo, illudo: propriè, ore hiante & in cachinnos resoluto. Hesych.

Χήνωμα, illusio, irrisio: apud eundem.

Χηνυσέω, clamo, vociferor: eadem Χήνυσμα, hiatus, χάσμη. Idem.

Composita.

Ἀρτοχηνάεια, anserculi fera. Theophil. instit. 2. [Poll. l. 1

Ἀρτοχηνίσκοι, extremi tarsi eius pedis jugi quæ dicitur ζεύγλη.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, ᾶ, ὁ, cavea, latibulum, lustrum ferarum. Phocyl. πέτρης κοίλης κὴ χηράμοῦ, in cavi saxi recessu. Synes. ep. 122. ἐν χηράμοις ὀρῶν, in latebris montium. Metaph. χηράμοὶ dicuntur etiam duo linguæ sinus cavi. Poll. l. 2.

Χηραμίς, ίδος, ἡ, cavernacula, latibulum parvum. Hesych.

ΧΗ'ΡΟΣ, ε, ὁ, viduus, qui vel prima coniuge amissa uxorem non duxit: ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet, ut vult Hesyc. Dicuntur & perdices χῆροι quum fœmellis incubantibus vidui sunt: apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. Item χῆρος, orbus, desertus, aut aliqua re indigens: ut δημοὶ χῆροι, suis viduati comis: in Epigr. Sic χῆρον λέχος, apud Apoll. Arg. l. 2 Fœm. χήρη interdum cum γυνὴ dicitur: ut Il. ζ. Interdum absolutè: ut apud Plut. in Erot. Aliquando cum genit. ut Il. ζ, ἡ πάλαι χήρη Σεδύσσμαο.

Χηροσύνη, viduitas. Apoll. Argon. 4.

Χηρόω, viduo, viduum reddo. Il. ε, Χήρωσας ἄ γυναῖκα μνηχῶ θαλάμοιο νέοιο. Metaphoricè. Il. ε, χήρωσε δ' ἀγυιάς, desolavit. Item privo, destituo: cum genit. Item neutr. idem quod χηρεύω. Plut. in Erot.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio.

Χηρωτὴ, quibusdam sunt viduarum tutores: aliis, qui generi alicui & familiæ hæredibus successoribusq; viduatæ propinquitate juncti sunt, vel qui succedunt ubi nulli legitimi & propinqui hæredes sunt, ut Eust. exp. Il. ε, schol. Soph. & Hesiod. Dicuntur & Χηρωσὶ, quorum uxores manent viduæ. Eust.

Χηρεύω, viduus sum vel vidua, viduam vitam dego, ut χηρεύουσι γυναῖκες, Reg. 2. c. 13. Metaph. apud Soph. in Oed. tyr. ταῦρος χηρεύων. Item destituor, privor: vel destitutus sum careo, cum genit. Od. ι, & apud Synes. ep. 139. Item transitivè, idem quod χηρόω. Aphthon.

Χηρεύσις & χηρεία, viduitas, vita vidua. Thuc. l. 2.

Χηρεύω οἶκον, vidua domus. Exponitur, & ἄοικος. Hesych. ex Antimach.

Χατάω, &c. vide in Χατέω. Χαμαλὸς, &c. in Χαμαί.

ΧΘΕ'Σ, heri. Hom. hym. in Merc. Χθὲς ἡμιόλιον ἀπαλοὶ ἔ πόδες, &c. Xen. χθὲς ὁ πρῶτον ἡμέραν. Pro eodem dicitur ἐχθὲς: apud Theocr. id. 7. l. 2. & 8.

Χθεσινὸς, ἡ, ὁ, hesternus. Interdum significat idem quod ἑωλος translatione sumpta à cibis pridie relictis.

Χθιζὸν, idem quod χθὲς, in Epigr. & χθιζὰ pro ijsdem. Il. β. At χθιζὸς, idem quod χθεσινὸς. Il. β. & apud Nonn.

Compos. Καχθὲς pro κὲ χθὲς, apud Aristot. l. 1.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius.

ΧΘΩ'Ν, ονὸς, ἡ, terra, humus, idem quod γαῖα apud poëtas. Il. ε, αἵμαλα δὲ χθὼν Δεύετο πυρφορέων. Il. γ, κὴ χθονὸς ὀρμαθὸν πῆξας. Sic & alibi apud Hom. &c.

Χθόνιος, ὁ, terrestris, ut χθόνιος πηγὴ, Aristot. de mun. Item qui huius vel illius territorij est, ex hac vel illa regione ortus, ut χθόνιοις νύμφαις, Apoll. Arg. l. 2. Item subterraneus, qui est sub terra, apud Eurip. in Hec. & Soph. in Aiac. Apud antiquos omnia gravia & infausta seu infausta χθόνια dicebantur, teste schol. Aristoph. Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur homo subdolus & fraudulentus. Eust.

Composita.

Ἀντίχθων, ὁ κὴ ἡ, oppositam pedib. nostris terram incolens. Plin. l.

Αὐτόχθων, ex ipsa terra ortus Eur. Isocr. Dem. &c. (6. c. 22.

Ἐγχθόνιος, qui in terra est: terrenus, testaceus. Epigr.

Ἐλελίχθων, qui terram rapido motu concutit & commovet. Soph. in Antig.

Ἐνοσίχθων, idem: παρὰ τὸ σύνοσιν τῷ χθόνα, epitheton Neptuni, interdum & nomen. Od. γ.

Ἐπιχθόνιος, qui super terra est seu vivit. Od. θ. Il. α.

Καταχθόνιος, subterraneus. Hom. Hesiod. &c. Κατάχθονος, pinguis, nutriendi vim habens. Hesych.

Μεσόχθων, mediterraneus.

Μεσογχθόνιος, terrestris. Nonn. Apud Apoll. Arg. 3. μεσογχθονίη πεπότηθ', exp. relicta terra.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terræ possessor, ut Παλαίχθων δῆμος, apud Aeschyl. de populo Athenienſi semper ejusdem terræ incola.

Σεισίχθων, motor seu quassator terræ, epith. Neptuni sicut & σείσιχθων, interdum etiam est eius nomen.

Ὑποχθόνιος, idem quod καταχθόνιος. Hesiod.

Χιάζω, &c. vide in litera X.

ΧΙΆΙΟΙ, Fœm. χίλιαι, Neut. χίλια, mille. Il. λ. Plat. Isocr. &c. Legitur & χιλίη ἵππος, pro χίλιοι ἵπποι, mille equites: apud Herodot. Aeoliè pro χίλιοι scribitur & χέλιοι. Etym.

Χιλιοπλάσιος, millecuplex, millies auctus. Themist.

Χιλιοστὸς, millesimus. Χιλιοστὴ, tributum quoddam ex sacrificio. Hesych.

Χιλιοστύς, ύος ἡ, millesima pars. In exercitu, mille viri seu mille milites. Exponitur, & cohors millenaria. item millenarius numerus. Xen. Pæd. 6. Pro eodem scribitur & χιλιοστός. Etym.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille cõtinens: seu mille. Thooc. idyll. 17.

Χιλιασταὶ, οἱ, millenarij seu millarij. Sic dicebantur hæretici quidã qui restringebant ad mille annos impletionem quarundam prophetiarum.

Χιλιόω, f. ώσω, mille drachmis mulcto: unde apud Lyc. in Aristog. (χιλιωθήσω.

Composita.

Διχίλιοι, bis mille. Plut.

Διχιλιοστὸς, unus è duobus millibus.

Διχιλιὰς, άδος, ἡ, duo millia: numerus bis mille continens.

Τειχίλιοι, ter mille. Aristoph. in Plut.

Τειχιλιοστὸς, unus ex tribus millibus. Sic Τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, & sic deinceps in infinitum usque præmittendo semper nomini χίλιοι adverbium eius numeri quem significare volumus. Apud poëtas pro δεκακισχίλιοι δεκάχιλοι dicitur: ut Il. ε. Sic ἐννεάχιλοι pro ἐννεακισχίλιοι: ibidem. Sic & τετράχιλοι pro τετρακισχίλιοι.

ΧΙΑΟ'Σ, ᾶ, ὁ, pabulum: peculiariter, jumentorum, ut apud Suid. ex Xenoph. τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῷ σῶδυ ἐτρέφετο. & ex Herodot. Δηλητὴς ἐτέρης χώρης. τῇ χιλὸς τε ἵπποις κὴ ὕδατος λύ. Sic Arr. l. 3. κὴ χιλὸς τοῖς ἵπποις κὴ τὸ ἐπιτήδεια. Scribitur & χιλὸς, apud Ael. Dion.

Χιλόω, ῶ, f. ώσω, pasco, pabulum præbeo. Xenoph. anab. 7. Pro eodem scribitur & χηλόω.

Χιλωτὴ, fiscella pabulũ continens, quæ equi ori circumponitur è fertice suspenta. Hesych. apud quem scribitur & χηλωτὴ.

Χιλάω, idem quod χιλόω, pasco, sagino. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 23. τάτοις κὴ τὰς βόας κὴ τὰ ὅσα ζύγια χιλάουσι. Item pascor, depascor. Nic. in Ther. Scribitur & χηλάω, apud Hesych.

Composita.

Ἄχηλος, ὁ κὴ ἡ, pabulo destitutus. Et generaliter, qui non nutritur. Item pabulo abundans, α existente ἐπιτατικῷ.

Ἔκχηλος, unde ἐκχηλᾶσθαι locus aliquis dicitur qui vel neglectu cultorum vel frigoris vi gramine nudatur ac sylvestrem naturam induit: vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur. Paus.

Εὔχηλος, abundans pabulo & alimonia. Pro quo scribitur & αὔχηλος, apud Hesych.

Πηελχηλόω, abundè pasco, bene sagino. Et neutraliter, bene saginor: unde πεφειχηλῶντες apud Hesych. exp. ἀθλῶ πορευθέντες. Scribitur enim & πεφειχηλόω.

Χιμαιρὸς, Χίμετλος, &c. vide in Χῖμαι.

Χιόνεος, &c. in Χιών. Χιρὸς, Χιραλέος, in Χείρ.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionicè κιθὼν, transpositis aspiratis apud Herodot.) tunica. Interdum de interiore tunica dicitur, i. indusio seu intertula: ut Il. β, Εἰμὴ ἐγώ σε λαβὼν ὀπὸ μὴν φίλα ἕσσω Εἵματα δύσω Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αὐτῷ ἀμφιαλύπτῃ. Sic & Odyss. ξ & apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας. Interdum de exteriore tunica intelligitur: ut apud Hesiod. in Asp. ἐπισταλάδην δὲ χιτῶνας Ἑστολίσω, tunicas succinctè erant. Xen. Pæd. 1. μέγαν ἔχων χιτῶνα. Plut. symp. 4 χιτῶνα παλαιὸν φορεῖν. Dicitur & de militari tunica cui arma superinduuntur. ut Il. ε, ᾧ ὅπλον ὑπόκειται χιτών. Metaphoricè etiam dicitur aliquis ἀποδύσασθαι τὸν χιτῶνα τ' ἀρετῆς vel δίξης, apud Athen. l. 7. & 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membrana teguntur veluti tunicula: apud Athen. l. 2. ex Theophr. & Gal. 7. de anatomicis administrationibus. Animalibus etiam quibusdam tribuitur: ut apud Aristot. (de tinearum quodam genere) ἐσθίει τὸν χιτῶνα φθείλη ἀποθνήσκει. Derivant grammatici à χέω, quoniam φθείρεται τῇ συρκὶ σε τῷ σώματι.

Χιτωνάριον, ε, τὸ, tunicula. Lucil. Epigr. l. 2.

Χιτώνιον, idem: peculiariter de mulebri tunica: apud Luc. in Lexiph. Aristoph. in Plut. & Plut. in symp. 7. sap.

Χιτωνίσκος, itidem tunicula: tam virorum quam mulierum. Demosth. in Mid. Plut. de fort. Alex. Χιτωνισκάριον, pro eodem.

Composita.

Ἁβροχίτων, ὠνος ἡ, molli indutus tunica. Et in malam partem molliter vestitus.

Ἀστροχίτων, stellis velut tunica indutus, stellis amictus. Orph. in Arg.

Ἄχιτων, tunica carens. Plut. in probl. Rom. (Arg.

Διχίτων, duabus rectus seu involutus tunicis.

Ἑλκεχίτων, cui longa tunica est, cui vestis ad imos pedes diffluit, ita ut eam post se trahat. Iliad. ν. Quidam ἑλκιχίτωνας dici voluerunt ab ἑλκῶ, quasi ἕλκος ποιοῦντας τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσι. Eust.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus. Orph. de lap. id.

Λευκοχίτων, candidam tunicam gerens seu habens. Hom.

Μελαγχίτων, nigra vestitus tunica. Et metaph. mœstus, tristitiæ atrati enim sunt luctum præ se ferentes: apud Aeschyl.

Μιτροχίτων, tunica mitra cingens. Athen.

Ἀμιτροχίτων, (*dec.*) cuius tunica cincta non est: vel cuius tunica mitra non est redimita: vel qui humi jacet spoliatus & mitra & tunica. Eust. in Il. π.

Μονοχίτων, unica vel simplici indutus tunica. Hesych.

Οἰοχίτων, idem: vel qui tunicam ex ovis lana gestat, apud eundem.

Πολυχίτων, multis amictus tunicis. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 16.

Πρόσθε

Προσαλοχίτων, idem quod οἰοχίτων: in post sign. Hesych.
Ὑποχίτων, sub tunica latens.
Χαλκοχίτων, ærea indutus tunica, æream loricam gestans. Il. ε.

ΧΙΩΝ, όνος, ὁ, ἡ, nix. Od. τ, Ὡς δὲ χιὼν κραδίην ἐμπέσῃ ἀκροπόλοισιν ὀρεσφιν. Plut. symp. 3, ἐν βίς νοτεροῖς τόποις ἢ ψυχροῖς καὶ χιόνες ῥέουσι. ☞ Dicitur quasi χεὼν à χέω, Etym.
Χιονώδης, niuosus, niualis, niuibus oppletus. Dionys. de situ orb. Item niueus, candidus in modum niuis. Epigr.
Χιονέας, ευτος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.
Χιόνος, idem: vt χιονέοισι χιτῶσι, apud Athen. l. 12.
Χιονόω, niuibus obruo, niue operio: vnde αὐθριάσας κεχιονωμένος, apud Diog. Laert. Itē dealbo, niueo colore imbuo: apud Hesyc. Χιονῶσα φύσις, niualis natura. Nonn.
Χιονίζω, idem quod χιονόω. Hesych. Neutraliter etiam significat, ningo: vnde ἐχιόνιζε, apud Herodot.

ΧΛΑΪΝΑ, ης, ἡ, æna: vestis quæ tunicæ exteriori superindui solebat, vt frigus à corpore arceret. ☞ vnde & παρὰ τὸ χλιαίνειν deriuant grammatici.) Od. ξ, Ἐκ μοὶ με χλαῖναί τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἔδυσαν. Sic & alibi apud Hom. Dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus: vt Il. οἱ, Χλαῖνάς τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθυπερθεν ἔσασθαι.
Χλαινόω, ῶ, læna induo aut operio. Et simpliciter, induo. in Epigr.
Χλαίναμα, idem quod χλαῖνα: vel vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.
Χλανις, ίδος, ἡ, læna tenuior & mollior: apud Athen. lib. 6. & 12. Luc. in Herodot.
Χλανίδιον, τὸ, eiusmodi lænula. Eurip. in Suppl. Plut. symp. 6. probl 6
Χλανίσκος & χλανίσκιον, pro eodem. Poll. l. 7.
Χλανίπδες, torques quibus virgines vtuntur.

Composita.

Ἀγχλαινόω, læna vestio. Et generaliter vestio.
Ἄχλανος, ὁ ἡ ὄν, læna non habens: Athen. l. 3.
Διάχλαινος, attrita & lacera læna indutus.
Δυσχλανία, mala & detrita læna. Et quæuis vestis squalida & pannosa. Eurip. in Helena.
Διοντόχλανος, pelle leonina pro læna seu veste vtens: epith. Herc. in Epipr.
Μελάγχλανος, atra indutus læna. Mosch. in epith. Bion. Smyrn.
Περιχλανίζεσθαι, læna operiri vel inuolui. Hesych.

ΧΛΑΜΥΣ, ύδος, ὁ, ἡ, chlamys: vestis quæ tunicæ superindui soler. quidam paludamentum, alii sagulum vocant. Plut. in apopht. & in polit. præc. ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὁπότε μέλλοι στρατηγεῖν. Herodian. lib 7. χλαμύδι περφυρᾷ περιβάλλεσθαι, purpuream chlamydem circumponunt. Præcipuè autem militiæ fuit vsitata chlamys, & apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: vt patet etiam ex Plut. in Alex. ☞ Eiusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.
Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parua chlamys. Item idem quod χλαμὺς, apud Plut. in Erot.
Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo: vnde in pass. μεμεφίσιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2.
Χλαμύς, Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΑΡΥΗ, ης, ἡ, risus, derisio, illusio, ludibrium. Herodian. lib. 8. ὁ θαύμαστος ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξιος. Philo de vita Mos. lib. 1. χλεύῃ τίθεται τὸ ἐπίγραμμα, ludibria censet.
Χλευάζω, f. άσω, ludificor, illudo, irrideo: vel subsanno, cauillor, Herodian. lib. 4 ὁ παύσεσθε χλευάζοντες πρεσβύτην: Plut. in Oth. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλοις ἔρριπτον.
Χλευάζομαι, irrideor, &c. Athen. l. 2.
Χλεύασμός, illusio, irrisio, cauillatio. Dem. pro cor. Plut. symp. 9. Est & nomen figuræ Rhet. de qua Iul. Rufin.
Χλευασία, ἡ, idem Aristot. top. l. 6.
Χλευαστής, οῦ, ὁ, illusor, irrisor. Aristot. Rhet. l. 3. Χλευαστικὸς, & χλευαστὸς, idem Poll.
Ἐπιχλευάζω & καθεχλευάζω, (comp.) idem quod χλευάζω.

ΧΑΙΑΪΝΩ, Fut. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio: vel simpliciter, calefacio. Athen. l. 9. Ὥστε περιπτύσσειν χλαινάναν πέλει. Soph. apud eundem lib. 13. Ἥλιε ὦ, ὁ πᾶς, Εὐριπίδῃ, ὅς με χλιαίναν Γυμνὸν ἐποίησεν.
Χλιάνομαι, tepefio, calefio. Luc. in Lexiph.
Χλιασμα, τὸ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippoc. de morb. l. 1. & alibi pro eodem dicitur & λίασμα apud Athen. lib. 8.
Χλίανσις, εως, ἡ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.
Χλιαρὸς, ᾶ, όν, tepidus, egelidus: vt χλιαρὸν ὕδωρ, apud Athen. l. 3. & χλιαρῷ ἐλαίῳ, Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur & λιγρὸς, Iliad. χ. Odyss. ε & η.
Χλαῖνα, Χλαμὺς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀκροχλίαρος, summa parte tepidus. Dioscor. lib. 2.
Ἀναχλιαίνω, idem quod χλιαίνω.

ΧΛΙΎΩ, deliciis frango, luxu effœmino: vnde χλίων. Hesych. expo, θρύπτω.
Χλιδὴ, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities. Xen. Pæd. 4. οὐκ ἐν χλιδῇ τετραμμένοι, ἀλλὰ καρτερικῶς. Item vestis delicata qua vti solent homines luxui dediti: apud eundem eodem libro. Sic apud Eurip. in Rhes. πέπλων χλιδὴ, dicuntur pelli molles & delicati. Dicuntur χλιδαὶ & capilli molliores & delicatiores: apud Soph. in El.
Χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus. Poll. l. 6. c. 39.
Χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè, molliter. Poll.
Χλιδάνω, idem quod χλίω: vnde χλιδανόμβλος, qui deliciis frangitur, vel simplicitèr effœminatur: apud Xen. in Symp.
Χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis viuo. Poll. l. 6. c. 39.
Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus: exp. &, vestis. amictus. paludamentum: *sed delicatius & luxuriosius*, Eurip. in Iph. Aul. de Paride, Χρυσῷ τε λάμπων καὶ βαρβάρῳ χλιδήματι.
Χλιδῶνες, οἱ, brachialia: monilia: sic dicta, quoniam χλιδῶντες iis vtuntur. Athen. & Diodor. l. 18.
Χλιδὼν, ῶνος, ὁ, idem quod χλίδημα ornamentum luxuriosius, Ion. in Agamem. ¶ At χλιδὼν, ῶνος, ὁ, dicitur omnis cumulus, maximè verò lapidū, excrementorum, & terræ quam fluuius suo torrens in vnum locum conuehit. apud Aeschyl. in Argiu. & Demosth. orat. contra Callicl.

Composita.

Ἐγχλίω, delicias habeo in, luxurior in. Hesych.
Διαχλιδάω, idem quod χλιδάω: vnde part. cip præt. med. κεχλιδωμένος, apud Plut. in Alcib.
Κατεγχλιδάω, delicias facio: seu delicatiusculo fastidio reiicio, fastidiosè indulgeo, cum dat. pers. Athen. l. 13.
Κατακλιδάω, idem in priori signif. apud eundem l. 5.
Ὑπερχλιδάω, in deliciis modum excedo. Item insolentia & petulantia modum supero. Soph. in Trachin.

ΧΑΟΎΑ, vel χλόη, (Ionicè χλοίη) ης, ἡ, herba virens, gramen: vel viride germen. Interdum &, herbæ, folia, fœnum. Eurip. in Bacch. αἱ δὲ νεμομέναις χλόᾳ Μόχοις ἐπλήρουν χέρσον ἀσταφίδος μέτρῳ, vitulos in vasère gramine vescentes. Aristot. de mundo, γῆ ποικίλη τε χλόαις μυρίαις. Est etiam Cereris epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flauescant, quarum inuentrix esse dicitur. Eust.
Χλοώδης, ες, ὁ ἡ, virens: gramini similis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.
Χλοηρὸς, idem: vt χλοηροῖσι λαχάνοισι: apud eundem.
Χλοερὸς, pro iisdem, apud Apoll. Rhod. Theoc. & Plut. Symp. 3.
Χλωρὸς (per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοηρὸς) idem cū præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recèns ex planta germinantium: vt χλωροῖς πετάλοισιν, apud Theo. idyll. 7. & ἔτι χλωρὸν, Plut. symp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu αὖῳ: vt viridis sicco: vt apud Hesiod. in Erg. Αὖον ἀπὸ χλωρῷ πάμενεν αὔῃσι πιδήεν. Interdum exp. recens, tener, mollis: vt χλωρὸς τυρὸς & χλωροὶ κάθιοι. apud Athen. l. 7. Metaphoricè apud Aristot. πρόσωπα χλωρὰ dicuntur, & apud Theocr. idyll. 14. γόνυ χλωρόν. Item χλωρὸς, ita viridis vt in pallorem vergat, pallidus instar herbarum arescentium & flaccescentium: vt χλωρῷ ἀθαμαντι, apud Hesiod. in Asp. & μέλι χλωρὸν. Il. λ. Exponitur etiam, decolores efficiens, vt χλωρὸν δέος, Od. μ.
Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. Plut. symp. lib. 5. Item palliditas, pallor: apud Hippocr.
Χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens.
Χλωρίων, ωνος, & χλωρὶς, ίδος, ὁ, ἡ, auis nomen ex colore. Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 1. & 22.
Χλωρὶς, ίδος, ἡ, virens, viriditas: vt κόμαι χλωρίδα, apud Nic. in Ther. Dicitur & luscinia χλωρὶς, quoniam vere apparet, quum omnia virent: aut quoniam in virentibus arborum frondibus sedet. Schol. Hom. apud eum. Od. τ.
Χλωρεῖον, τὸ, itidem est animalculum quoddam ob viriditatem sic dictum. Suid.
Χλωραίνω, viridem reddo: vnde χλωραυθὲς, apud Soph. viridis factus.
Χλώρασμα, viror seu pallor. Hippocr. epidem. l. 6.
Χλωρόζω, viridi pascor gramine, vel viridibus herbis. Gal.
Χλωρίζω, viridis sum, vireo: vt χλωρίζουσι ἵπποι: apud Arcth. in apoc. Item metaph. vigeo, firmus sum: vt χλωρίζον κήρυγμα & διαχλωρίζει, apud eundem. Item palleo, pallidus sum. Leuit. c. 14.
Χλωρίασις, (tanquam à χλωριάω) viror, pallor.
Χλοάω, (Ionicè χλοιάω) idem quod χλωρίζω, vireo. Nic. in Ther.
Χλοάζω, idem: apud Hesych. Χλόασμα, idem quod χλώρασμα.
Ἐγχλοάζω, (comp.) Hesych. est ἐμφιλῶ.
Χλοΐζω, virere, germinare. Pro quo Ionicè χλοιΐζω apud Hippo.
Χλόος, idem quod χλόη significans viriditatem. Item pallor. Apoll. Arg. l. 2. Nic. in Alexiph. (lorem.
Χλοῦς, idem Hipp. Χλωὺς, aurum. à χλοῦς denominatum ob pal-

Composita ac primùm ex χλωρὸς.

Ἀείχλωρος, semper virens: vel perpetuo pallidus. Nic.
Ἀποφλωρίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania: propriè, in pallorem. Hesych.

Ἐ῎γχλωρος, virorem in ſe habens, viridis. Exponitur &, propè viridis: apud Nicand.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans: vel ſimpliciter, viridis.

Μελάγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtum: vel viridis ſimul nigerque: Hippocr.

Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theocr. idyll. 10. Eſt & gemma coloris partim flaui, partim melleï: apud Plin. l. vlt. c. 11.

Χ῾πόχλωρος, ſubuiridis. Item aliqua ex parte pallens. Hippocr. in Progn.

Compoſita ex χλόη *& χλόος.*

Ἄ῾χλοος, ὁ ἡ, virore deſtitutus. Hippocr. in Coac. progn.

Δρυακόχλοος, arundinibus virens: vnde δρυακόχλοα Εὐριπίδης, apud Eurip. in Iph. Aul.

Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens. Nic. in Ther.

Χλόινης, vide in comp. ex Εὐνή.

ΧΝΑ῾ΥΩ, F. χάσω, carpo, vellico. Heſych. Item catillonum more voro & deglutio. Eurip. in Cyclop. ἕτοιμά σοι Ἔφθὰ κἠπτὰ, κἠαὐθρακιᾶς ἄπο χναύειν, parata ſunt elixa & aſſa quæ vel à prunis deglutire tibi licet. Athen. l. 9. ex Ephippo com. Χοινῆ τε χναύειν τοὐθίσι σηπίδ' ἅμα, ſepiolas vnà cum teuthidib. deuorare.

Χναύομαι, carpor, vellicor: vnde χναύεται, Heſych. eſt ἁθροκυΐζεται.

Χναῦμα, τό, quod carpitur, & catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χναυμάτιον, ἄ, τό, vnde apud Athen. l. 9. πτερύγια χναυμάτια dicuntur auiculæ quæ delicatiùs apparatæ gulosè deuorantur.

Χναυστὴς, οῦ, ὁ, qui χναύμασιν, delectatur, catillo, apud eundem Athen. lib. 14 ex Poſidippo.

Χνόη, & contractè χνῆ, radio, Heſych. Item primi pili qui in gena erumpentes radi poſſunt: lanugo: apud Ariſtoph. in Nub. Callim. hymn. in Apoll. Item molle tomentum, quo culcitræ infarciuntur: ex tenera lana conſtans, vt genarum lanugo molliſſima eſt. Poll. 10. c. 8. ex Ariſtoph. Babyl. Maris etiam ſpuma χνῆς ἅλός dicitur. Od. ζ. quoniam veluti lanugo ei innatat. Exponitur χνόη etiam, ſtrepitus, ſonitus. Heſych.

Χνοώδης, ες, ὁ ἡ, lanuginoſus. Theophr. hiſt. plant. l. 1. c. 21. & apud Dioſc.

Χνοάω, ſeu χνοάζω, f. άσω, lanugine obſitus ſum. Interdũ de ipſis genis dicitur aut pubeſcente adoleſcente: vt apud Luc. ἀγλάϊον ἀκμάζοντος, ἐπ' ὀλίγον χνοῶντος τὰς παρειάς. Interdũ de ipſis pilis lanuginoſis: vnde apud Apoll. Arg. 2. χνοάοντες ἰξύας Ἀντέλλων.

Χνόη, ἡ, idem quod χνόος ſeu χνῆς, ſtrepitus, vnde apud Aeſch. πόμπιμοι χνόαι ποδῶν dicuntur de continuo motu pedum qui cum ſtrepitu perficitur. ¶ Item fiſtula axis cui axis immittitur: apud Soph. in Elect. Interdum &, ipſa axis extrema pars quæ modiolo inſeritur: vt apud Aeſchyl. in trag. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, Pro eodem χνόη ionicè dicitur χνοίη.

Compoſita ex χνόος.

Ἀναχνοάω, lanugine obſitum eſſe: vel primam lanuginem emittere. Ariſtoph. in Acharn. (Epigr.

Ἄ῾χνοος, ſeu ἄχνης, lanugine carens, impubis: vt ἄχνης ὑπολώιον, in

Ἔ῾γχνοος ſeu ἔγχνης, lanuginem in ſe habens, lanuginoſus.

Ἐ῾πίχνοος, & ἐπίχνης, lanugine tectus, ſuper quo lanugo eſt ſeu conſpicitur. (θέρμης.

Ἐ῾πιχνοάω, ſum ἐπίχνης. Apoll. Arg. l. 1. λάχνῃσιν ἐπιχνοάοντας ἐ-

Ἰ῾σόχνοος, æquè lanuginoſus. in Epigr.

Καλαμόχνοος & καλαμόχνης, q.d. arundinum lanugo. Sic dicitur ἀδιάφθορος. quòd in arundinibus concretæ lanuginis modò inueniatur: apud Plin. l. 32. c. 10.

Ἀάχνη, quomodo huc pertineat, vide ſuo loco.

Χόα Χόαν, Χοᾶς, &c. vide in Χέω.

ΧΟΙ῎ΝΙΞ, ικος, ἡ, menſuræ nomen eſt ſextarios duos continentia, ſeu cc tylas quatuor, vt tradit Paul. Aegin. Athen. l. 5. χοίνικα δὲ ἐλθὼν ἐὰς τόσας ἡμέρας διεμέτρει τοῖς αὐοήτοις Ἀθηναίοις. Erant χοίνικες & pedicæ quædã, videlicet ligna craſſa & rotunda choenicis modo in quæ crura immittebantur. Ariſtoph. in Plut. αἱ κνήμαι δέ σου ξοῶσιν ἰὼ, ἰὼ, πῶς χοινικὸς ἢ τὰς πέδας ποδῆσαι.

Χοινικίον, τό, & Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ qui & χνόη dicitur, axem in cauitatem ſuam recipiens. Galen. ἐὰς τὸ ἐν ἁμάξῃ comm. 1. Item modiolus, i. inſtrumentum quoddam chirurgicum: apud Celſ. l. 3. c. 8. & Aegin. lib. 6. c. 90. Pro χοινικὶς, in prima ſign. dicitur & χοινίκη: apud Heſych.

Compoſita.

Διχοίνικος, ὁ ἡ, duas capiens choenicas: vnde διχοίνικον ſub. μέτρον dicitur menſura cõtinens duas choenicas. Ariſtop. in Nub.

Ἡ῾μιχοίνικος, dimidiatam choenicem capiens. Dioſc. l. 5.

Decomp. Πενθημιχοινίξ, duæ choenices cum dimidia. Theophraſt. hiſt. pl. l. 8. c. 4.

Τεταρτημοιρίξ, choenix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ὀ῾μοχοίνικες, qui eadem choenice victitant. Item ὁμοχοίνικες, qui dimenſum acceptum conferunt, & communes ex eo ſumptus faciunt. Plut. ſymp. 2. probl. 10.

Τετραχοίνικος, quatuor continens χοίνικας: vt τετραχοίνικον μέτρον, apud Dioſc. l. 1. c. 39.

Τριχοίνικος, trium choenicum capax. Item trium choenicum pretio dignus. Ariſtoph. in Veſp.

ΧΟΙ῎ΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, ſus. Ariſtoph. in Plut. ὑμεῖς δὲ χρυσίζοντες ὑπὸ φιλησίας ἐπεδῶ μητελχοῖροι. Plat. de leg. l. 2. θυσιμώτερος ὁ χοῖρος, ἀλλά τι μείζω & ἄπορον θῦμα. Fœmin. etiam gen. dicitur ἡ χοῖρος. vt ἀγελαίας χοίρης, apud Athen. l. 9. ex Hipponacte. Item porcus, i. pudendum muliebre: apud Ariſtoph. in Acharn. ¶ Eſt & nomen Nilotici piſcis: apud Athen. l. 7.

Χοίρειος, α, ὁ, porcinus: vt χοίρειοι ἰγχέφαλοι apud Athen. l. 2. Pro eodem eliſo ι, dicitur χοίρεος, Od. ξ. Et eliſo ε χοίρεος: vt κύησις χοιρέα, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρέη, ἡ, ſ. δορὰ porcina pellis. Item ſub. ὑρὶς, ſeta porcina. Ariſtoph. in Veſp. Χοιρέαι dicuntur etiam conchæ marinæ quibus olim in ſuffragiis vtebantur: apud eundem in eadẽ comœdia, & in Equit. Sunt & in placentarum genere: apud Athen. l. 14.

Χοιρεῖον, & χοιρείδιον, τό, porculus, porcellus, Ariſtoph. in Acharn. Item muliebre pudendum: apud eundem in Veſp.

Χοιρεάται, οἱ, q. d. porculatores vel porcarij: ſic à Clyſthene Sicyonis tyranno dicti fuêre tribules quidam Sicyonij, per deriſionem priſtino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιράς, άδος, ἡ, porcula, ſcrofula. Item rupes è mari aliquantum eminens ita vt porco natanti ſimilis ſit, quæ vndis marinis circumluitur & cauum antrum habet. Euripid. in Andromed. Theocr. idyll 13. Item ſtruma: vel à petris quæ χοιράδες dicuntur: vel à porcis, in quorum gutture frequentes eiuſmodi rumores reperiuntur. Celſ. l. 5. c. 28.

Χοιροδώδης, ſtrumoſus. Plut. ſymp. 4.

Compoſita.

Ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus ſpinis horrẽs: echinus terreſtris. Suid.

Καλλιχοιρος, ἡ, pulchros porculos pariens. Ariſt. hiſt. an. li. 6. c. 18.

Μετάχοιρος, ſeu μεταίχοιρον, porcellus qui in vtero matris læſus poſt ſtatem tempus partu editur. Idem ibidem.

Υ῾πόχοιρος, oleris quædam ſpecies: apud Theophr. hiſt. pl. l. 7.

ΧΟΛΗ, ῆς, ἡ, bilis, fel. Plut. καὶ δύθυμ. οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ πικρὰ χολὴ κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ, amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Apud eundem de fera num. vind. ὑαίνης χολή, fel hyænæ: Item bilis, i. ira: Athen. l. 11. κινεῖται δ' αὐτὸς μοι χολὴ Ἐξ ἧς ἐπίεσμαι ἐκ θεωύτης φάρμακον, ſtatim bilis mihi in naſum concitur. Sic & alibi apud eundem & Luc. in Tim. item faſtidium, nauſea: apud Plut. Symp. 7. probl. 7. Item veſica continens bilem ſeu fel. Dicitur & de ſepiæ atramento quod velut atram bilẽ effundit. Nic. in Alexiph. σηπιάδος φυξιλίθου, ἥτε μελαίνει Οἶδμα χολῇ.

Χολώδης, ες, ὁ ἡ, bilioſus, felleus. Hippocr. Gal. Aegin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. & vit. χολικῷ μέλι σφηκοφίλεις, homini in quo flaua bilis exuperat.

Χολάεις, εντος, ὁ, idem cum præcedentibus: vt χολάεντες ἐνδοθ' ὄγκοι, apud Nic. in Ther.

Χολητικὸς, bilem educens, bilem vacuans ſeu purgans. Gal. apud Hippocr.

Χολαδὲς, idem cum χολάδες & χολικὸς: vnde χολαδῖον dicitur hepar apud Suid. in cuius parte inferiore cauſa dependet fellis receptaculum.

Χολερώδης, qualis eſt eorum qui cholera vexantur: choleræ ſimilis: vt ἀλγεῖν τρόπον χολερώδη, doloribus infeſtari ſimilibus eorum qui cholera laborant: Hippocr. in Croac. prognoſt.

Χολερικὸς, idem: vt χολερικὰ πάθη, morbi quales ſunt cholera laborantium, apud eundem epidem l. 5. Item χολερικὸς, obnoxius choleræ ſeu χολερικῷ πάθει: cholericus. Dioſc. l. & c. 4.

Χολερίαω, cholera vexor: apud Galen. τῶν κατὰ γέν. lib. 7. ca 7. Dioſc. l. 1. c. 161.

Χολὰς, άδος, ἡ, inteſtinum dictum παρὰ τὸ ὀλίσθειν τὴν χολὴν δι' ἦπατος. Heſych. tamen ſic appellari ſcribit ἀπὸ τῆς κεχολῶσθαι: alii à κοίλη, quaſi χοιλάς. vtitur Hom. Iliad. δ & φ.

Χόλιξ, ικος, ἡ, itidem inteſtinum, ſed craſſum. Ariſtoph. in Equit. & in Pace.

Χολάω, bile mihi iecur acceditur, ira inflammor, iraſcor. Cum dat. perſ. Ioan. c. 7. Item furo inſanio: apud Athen. l. 9.

Χόλος, idem quod χολὴ, fel, bilis. Ilia. ω, χόλῳ ἄρα σ' ἔτεκε μήτηρ. Item bilis, i. ira: paſſim apud Hom. &c. poetas.

Χόλις, iratus. Epigr.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. θ, ἐπεί μ' ἐχολώσατο λίην.

Χολέομαι, ad iram concitor: iraſcor, indignor. Iliad. θ, Ἤ ῥ' ὅ τόσον νεμεσίζομαι ὀδὲ χολέομαι.

Χολωτὸς, iratus, iracundus: vt χολωτῖσιν ἐπέεσσιν. Il. ο, & Od. χ.

Χώω, idem cum χολόω: ex quo & eliſo λ & duobus ο in ω contractis ortum putatur.

Χώομαι, idem cum χολέομαι. cum genit. ſub. οὕνεκα, Il. β. cum dat. perſ. Odyſſ. ε & ψ. Et cum πρὸς ſeq. dat. Heſiod. in Aſp χασσάμενος πρὸς βυσί.

Compoſita

Composita.

Ἀκρυόχολος, ὁ ἢ ἡ, ὁ ἄκρατον ἀφροίζων χόλον, qui meram bilem congerit. Hippocr.

Ἀκρόχολος, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repentè irascitur. Aristot. eth. 2. c. 5. Pro eodem dicitur & ἀκρόχολος, apud Aristoph. in Equit. & Theocr. idyll. 25.

Ἀκροχολία, procliuitas ad iram. Plut. πρὸς ὀργήν. Pro quo dicitur & ἀκροχολία, Hesych. (de leg. l. 5.

Ἀκροχολίω, subitò irascor, repentè ad iram concitor. Plat.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum vel propter. Greg. Naz.

Αὐθόχολος, qui sua sponte irâ concipit, vel sibi ipsi iratus. Epig.

Ἄχολος, bile seu felle carens. Item bilem tollens & abigens: vt φάρμακον ἄχολον, Od. δ.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad vxor.

Ἀψίχολος, qui citò irascitur, sed facilè iram deponit.

Διχόλωτος ἀνάγκη, exp. necessitas duplicis iræ, in Epigr.

Ἐγκεφαλόχολος, cui admixtum fel est, bi iosus. ¶ Ἐγκεφαλόχολοι dicuntur pisces quidam quòd bilem in capite habeant, teste Etym. de iis Athen. l. 7. & Aristot. hist. an. l. 6. c. 5.

Ἐκχολόω, in bilē vertor: vnde pass. ἐκχολοῦται, apud Gal. de alim. facul. l. 5. & alibi.

Ἐπίχολος, exp. iracundus. Poll. l. 2.

Ζάχολος, valdè iracundus.

Ἡμιχολώδης, semibiliosus. Hippocr. epidem l. 7.

Κρυψίχολος, qui bilem celat & dissimulat. Eustath.

Μελαγχολία, ἡ, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia. apud Hipp &c.

Μελαγχολικὸς, ex melancholia seu crasso humore proficiscens vt μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: & qui facilè in eam incidit. Plut. de def orac. & alibi.

Μελαγχολικῶς, melancholicè, melancholicorum more. Galen. 2. comm. in prorrhet.

Μελαγχολάω, melancholia laboro, ex atræ bilis redundantia furo. Aristoph in Plut. Luc. in Lexiph.

Μελαγχολόω, melancholiam genero, melancholicum efficio: vnde μελαγχολωθῶσι, apud Poll. exponi posse videtur, melancholiæ obnoxium factum esse.

Ξανθόχολος, qui flava bile laborat. Eust.

Ὀξύχολος, qui subitò & acriter irascitur.

Ὀξυχολία, ira repentina & acris iracundia.

Πικρόχολος, in quo redundat amara bilis, Hippocr. In Epigr. metaph. Archilochi πικρόχολον στόμα dicitur os effundens verba ex amara bile profecta.

Ὑδατόχολα διαχωρήματα, excrementa permixta bile aquosa: apud Actuar.

Ὑπέρχολος, supra modum iratus. Suid ex Antiphonte. Ὑπερχολάω, valde biliosus sum: vel vehementer irascor.

Ὑπόχολος, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὁ μελαγχολῶν, teste Poll. l. 2.

ΧΟΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum: vel omne id quòd ex continuo aliquo seorsum concreuit: vt salis grumi & thuris micæ: vnde χόνδρος ἅλος, apud Aet. lib. 9. c. 39. ¶ Item alica, i. vel tritici genus & cereæ frugis species, vt quidam ex Gal. tradunt, de facul. alim. lib. 3. vel farina ex zea certo modo concinnata, quem describit Constant. Geopon. l. 3. sic dicta quòd aqua aspersa exsiccetur, & in grumos granáq; concrescat, quæ ad vsum reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph in Δαιδάλεσπ. ῥόφημα χόνδρου appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item χόνδρος, cartilago, i. pars corporis omnium post os, maximè terrea & solida sensus expers: apud Nic. in Alexiph.

Χονδρώδης, ες. ὁ ἢ ἡ, speciem grani gerens: grumosus. Athen. l. 3. ¶ Item cartilagineus, cartilaginosus. Aristot. hist anim. lib. 1.

Χονδρίτης, ου, ὁ, vt χονδείτης ἄρτος, panis è chondro seu alica. Ath. l. 12. Fœm χονδείτις. Hesyh. exp. crassa similia. Est & χόνδειβος panis species, apud Athen. ibidem.

Χονδριάω, sum grumosus: vt χονδριῶντες μαστοὶ, mammæ ita turgescentes vt in eis grumi concreti esse videantur: apud Diosc. l. 2.

Χονδρόω, facio alicam seu similam. Hesych.

Χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ de qua Diosc. l. 2. c. 161.

Composita.

Ἐγχονδρος, grumos in se habens, grumosus: vt ἔγχονδρος λίβανος, apud Diosc. l. 1. Item cartilagineus.

Ἐγχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel ipsam cataplasmatis modo impono: Item cartilaginem coapto: apud Gal. περὶ κατὰ τόπ. l. 3.

Νευρεγχονδρώδης, ex neruis & cartilagine constans. Galen.

Συνεγχόνδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interuentu: apud eundem de off.

Ὑποχόνδριον, qui sub cartilagine est. Vnde ὑποχόνδριον medicis dicitur tota illa corporis humani regio quæ à mucronata cartilagine vtrinque ad ilia vsque protenditur: quòd sub cartilagine iacear, postéque eam sit.

Χόω, vide in Χέω.

ΧΟΡΔΗ, ῆς, ἡ, intestinum: vt χορδαὶ, ἰείφων, apud Ath. l. 7. Item chorda, fides, ex intestino contorto & arefacto, quæ musico instrumento intenta pulsu melodicos sonos reddit. Il. φ & apud Plat. nolit. 1.

Χορδόω, implico & inuoluo: vt chordæ inuolui solent: vnde apud Aristoph. in Conc. χορδόμφδα σώματα, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur.

Χορδίζω, idem: apud eundem in Equit. χόρδιζε ὁμῶς τὸ πρᾶγμα τῷ Ἀνυτῷ.

Χόρδυμα, idem quod χορδὴ, intestinum. Idem ibidem.

Composita.

Ἀκροχορδὼν, όνος, ὁ, dicitur verruca quæ sub cute coit, durior & paulo asperior, callosa & plerunque teres, eiusdem coloris, infrà tenuis, sed cutem latior, pueros maximè infestans, quòd similis sit vertici suo refectæ chordæ secundum extremitatem: vt scribit Aet. vel quòd in imo adeò angusta sit, vt pendere videatur, vt vult Cels.

Ἀντίχορδος, ὁ ἢ ἡ, contrarias chordas habens, vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur &, ἰσόχορδος. Item συμφωνόχορδος. Hesych.

Ἄχορδος, nullas habens chordas: vt φόρμιγξ ἄχορδος, apud Aristot. rhet. 3.

Δεκάχορδος, decem intentus fidibus: vt δεκάχορδος ψαλτήριον, Psalm. 18.

Ἐννεάχορδος, nouem chordas habens: vt ἐννεάχορδα ὄργανα, apud Athen. lib. 14.

Ἐπίχορδος, corpus membranosum in medio intestinorum situm: idem quod μεσεντέριον. Aret. de morb. acut. l. 2. c. 6.

Ἑπτάχορδος, septem chordis constans.

Ἰσόχορδος, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.

Καθαχορδίζω, exp. rescindo. Herodot.

Μονόχορδος, vnica intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

Ὀλιγοχορδία, paucitas fidium.

Παράχορδος, aberrans à chorda, absonus. Suid.

Παραχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristoph. in Conc.

Παραχορδέω, idem Suid.

Πεντάχορδος, quinque habens chordas: vt πεντάχορδον ὄργανον. apud Poll. lib. 4. cap 9.

Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides: vt πολύχορδος γῆρυς, Eurip. in Rhes.

Πολυχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.

Πρόχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. Plat. de leg.

Σύγχορδος, idem. Hesych.

Τετράχορδος, quatuor instructus chordis.

Τρίχορδος, triplici intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

ΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi quàm de saltantium multitudine. Odyss. θ. Ἀλλ' ἡμῖν δαῖτός τε φίλη, κίθαρίς τε χορός τε. Iliad. ω. τὸν δὲ κρατὺς Ἀγχίσιάδης, Ἠϊόνα τ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μέλπομένησιν Ἐγχορδῷ Ἀμφιδόκῳ. Xenoph. Pæd. 7. Οὗτος χορὸν ἤγησατο Πέρσαις κρατιστὰ παίζειν, primas obtinuit in ducendo choro. In tragœdiis, comœdiis, & satyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ saltabat & canebat interactus: Interdum & interloquebatur, histrionis personam sustinens: vt apud Athen. l. 8. & 14. Aristot. de arte poet. &c. Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur: Od. θ.

Χορικὸς, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus vti solet: vt χορικὰ μέλη & ἐσθῆτες, apud Poll. l. 4. c. 15. & 16. Item ὁ τῷ χορῷ ἐξάρχων. Suid.

Χόρος & χορεῖος, pes quidam dictus fuit, quo conscripti versus choreis apti erant. schol. Hephæst. Item χορεῖος, ὁ ἢ ἡ, quo chorus vtitur, saltationi conueniens: vt χορεῖα ὠιδή, Apoll. Arg. l. 1. Sic χορεῖος αὐλησις. Athen. l. 14.

Χορεύω, choros agito, salto, tripudio: propriè, cum cantu. Isocr. in Areop. χορεύοντες ἐν χρυσοῖς ἱματίοις χορείαν πόδας, exp. agitare pedes more saltantium. Epigr. l. 2.

Γάμους χορεύειν, choris nuptias celebrare. Eurip. in Iphig. Aul.

Χορεύομαι, vnde πεχόρευται, exp. tripudiatum est & saltatum. Aristoph. in Nub. Et. acr. 1. χορευθεὶς, sub specie saltationis expressus. Plat. de leg. (Phœn.

Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel saltatio. Euripid. in

Χορευτὴς, ἡ, idem Suid.

Χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator, tripudiator: vel qui simul cantat & saltat. Plat. in symp. Aristot. poli. 3.

Χορεία, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. Plat. de Leg. Plut. de def. orac. &c.

Χορεῖον, idem quod χορὸς, de loco vbi saltatur dictum.

Χορόνδη, ductum choreas. Il. γ.

Χόριον, τὸ, extima fœtus membrana, ipsum totum inuoluens: tam in amantibus cæteris quàm in homine. De homine apud Hippocr. γυναικ. li. & alibi. De cerua apud Aristot. histor. anim. l. 9. Quidam dictum putant ἀπὸ τοῦ χορεῖν, quod in eo vasa veluti in choro disposita sint. Scribitur & χωρίον, apud Hippoc. de nat. inf. quòd fœtus velut domicilium sit: vel à χωρέω, quod vnà cum fœtu procedat. ¶ Χόρια dicuntur etiam edulia ex lacte & melle, teste Athen. l. 14. Pro quo scribitur & χορεῖα, apud eundem l. 12.

Compo-

Composita.

Ἀμφιχορεύω, circumtripudio. cantans saltansque obeo.

Ἀναχορεύω, idem quod χορεύω: vel saltatione & tripudio celebro: Eurip. in Bacch. Πᾶς ἀναχορεύει βαρβάρων πάρ' ἔργια.

Συναναχορεύω, (aecom.) vna tripudio, vna ad cantum moueor: vnde metaph. apud Aristot. de mundo, ὁ θεὸς συναναχορεύει πᾶσι τούτοις ἀναύτως.

Ἀντιχορεία, opposita chori pars: vel quod opposita pars chori canit. Poll. lib. 4. cap. 15.

Ἀρτιχορεύτης, recens choreis celebratus: vt ἀρτιχορεύτῃ ἱορτῇ. Nonn.

Ἀρχέχορος, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat. in Epigr.

Ἄχορος, ὁ ἡ, chororum expers, qui fine choreis est vel fit. Eurip. in Androm. Plut. de aud. poem.

Ἀχόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à chorea, chorea nunquam vsus. Plat. de leg. l. 2.

Διχορία, diuisio chori in duas partes, vel chorus in duas partes diuisus. Poll. lib. 4. cap. 15.

Διχορεύζειν, in duobus choris canere. Hesych.

Ἐξαχορεύω, choros duco in.

Ἐξαχορεύομαι, è choro excludo, è choro eiicio. Eurip. in Helen.

Ἄλλ' τι ποτ' Ἄρτεμις ἐξαχορεύσασθ.

Εὐρύχορος, in qua ampli chori duci possunt, ideoque ampla, spatiosa: vt Ἐλλὰς εὐρύχορος. Il. ι.

Ἡμιχόριον, altera pars chori bipertiti. Poll. l 4. c. 5.

Καλλίχορος, in quo pulchræ choreæ duci possunt, ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus, vt καλλιχόροισι παιξαῖς, apud Eurip. in Ione. Item actiuè, pulchras choreas agitans, vel simpliciter, tripudiis se oblectans: vt καλλιχόρων Δελφίνων, apud eundem in Helen.

Καλλιχόρευσις, species cantus quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo iam ouans. Poll.

Μεσόχορος, qui medius in choro est. Plin ep. 2. ad Max.

Παρεγχορεύω, choreas agito apud: vnde apud Eurip. in Ione, παρεγχορεύμενα τρίποδι, tripodi, apud quem choreæ ducuntur.

Περιχορεύω, idem quod ἀμφιχορεύω.

Περιχορεύζω, pro iisdem. Hesych.

Πρόχορος, in choro seu chorea iunctus, in choro astans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina quæ cum alio aut alia saltat teste Poll.

Συγχορεύω, vnà tripudio.

Συγχορευτὴς, qui vnà choros exercet, & celebrat. Plat. de leg.

Συγχορεύτρια, quæ alicui in chorea iuncta est & adstat. Poll. ex Aristoph.

Τριψίχορος, tripudiis se vel alios oblectans: epith. Apol. in Epig.

Τερψιχόρη, vna ex nouem Musis: apud Plut. Symp. 9. prob. 14.

Τριχορία, triplex chorus. Poll. l 4. c. 15.

Φιλόχορος, chori seu chorearum amans, vt φιλόχορος κιθάρη, apud Eurip. in Iph. Aul.

Φιλοχορευτὴς, choreas ducendi studiosus. Aristop.

ΧΟΊΤΟΣ, ου, ὁ fœnum. Xenoph. Pæd. 8. μή τι ἵπποις ἀγυμνάστοις χορτὸν ἐπιβάλητε. Sic Plutarch. in apoph. πυθομένῳ δὲ τινι χόρτου σπάνιν εἶναι τοῖς ὑποζυγίοις. Interdum dicitur de herba adhuc virenti: vt Matth 13. & Marci 4. Aliquando pro quolibet cibo sumitur: vt apud Athen. lib. 7. σῦκα μέτρια πρώϊμα, καὶ κεράδινον ἡδὺ κἀμύλιον χόρτον. Item septum quo cincta est cors, vt Il. λ, Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Et Iliad. ω, Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλισθόμενον κατὰ κόπρον.

Χορτώδης, ους, ὁ ἡ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens.

Χορταῖος χιτὼν, tunica hirsuta, qualē Sileni gestabant. Poll. l 4. c. 8.

Χορτάριον, τὸ, idem quod χόρτος.

Χορτάζω, gramine pasco, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter pasco alo: vt apud Athen. lib. 2. Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάσων ἀλήλυθα. Interdum, satio, exaturo: vt χορτάσαι ἄρτων, Marci 8. & 8. Aliquando pro quolibet cibo sumitur: vt apud Athen. lib. 7. σῦκα μέτρια πρώϊμα, Καὶ κεράδινον ἡδὺ καὶ μή

Ἀντίχρησις, ἴως, ἡ, mutuus vsus: vt quum ei à quo res aliqua vtenda accipitur, alia vicissim vtenda datur.

Ἀποχράομαι, abutor. Aristot. Oecon. 2. ἀποχρᾶσθαι τῷ τεθνηκότι. ¶ Item vtendo consumo, vsu attero. Plut. in Cæs. Exponitur &, vehementer vtor: apud Luc. in tyr. Item pro simpl. χρῶμαι. Plut. in Pomp. ¶ Item interficio. Aristoph. τὸν ἄνδρα ἀποχρῆσαι τὸν παιδοποιόν. ¶ Item contentus sum. apud Herodot.

Ἀπόχρησις, abusus. Item interfectio, occisio.

Διαχράομαι, idem quod χράομαι, vtor. Herodot. Διαχρώντι πόσῳ ζώης βιῶναι. Apud Arrian. ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι καλῶς, exp. ægrè te sustentare exiguæ aquæ vsu. ¶ Item διαχράομαι, idem quod ἀποχράομαι, interficio. ¶ Διαχρῆσθαι exp. etiam mutuò sumi, vnde Διάχρησις, mutuò sumptus.

Ἐπιχράομαι, vtor: id est, familiaris sum alicui. Plat. de leg. l. 12.

Καταχράομαι, abutor. Synes. epistol. 63. Χρῆσθαι δεῖ τοῖς τῶν δυνατῶν φίλοις, οὐ καταχρῆσθαι. Item pro χράομαι: apud Plat. epist. 8. ἐὰν δὲ ἄρθρα καταχρήσηται δυσχερῆ. Item immodicè vtor, absumo, profundo, cum accus. apud Luc. & Plut. in Demetr. Hinc præt. καταχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Isocr. in Paneg. ¶ Item καταχράομαι, malè accipio verbibus, vel morte afficio, cum dat. pers. Aesch. in Tim:

Κατάχρησις, ἡ, abusio, abusus. Est & schema apud rhet. de quo Fab. l. 8 c. 6.

Καταχρηστικῶς, abusiuus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abusiuè, per abusionem: apud gram.

Decomp. Παρακαταχράομαι, exp. abutor. apud Aristot.

Προκαταχράομαι, antè vtor. Item prius consumo: vnde προκατάχρησις, prius consumptum esse. Demost. ὡς ἐπαφῆς.

Παραχράομαι, *itidem* abutor. Plutarch. ὡς ἐπὶ φιλοτιμ. ¶ Item negligo, aspernor, floccifacio: apud Herodot. παραχρησάμενοι τὸν Βακίδεω χρησμόν.

Παράχρησις, idem quod κατάχρησις. Suid.

Ὑπερχράομαι, insuper vtor. Et simpliciter, vtor. Plat. in Tim. ὑπὲρ τοῦ νῦν ὑπερχρώμενοι παραδείγματι.

Συγχράομαι, commodatò pero: vel vtendum accipio. Polyb. libro primo. παρὰ λοιπῶν συγχρησάμενοι τριήρεσι. ¶ Item vna cum alio vel aliis vtor. Exponitur &, commercium habeo. Ioan. c. 4.

Alia compo͂sa, itidem cum præpos. quorum tamen significatio à præcedentibus diuersa est.

Ἀποχρᾶ, sufficit, satis est. Pausanias, εἰδὲ ἀπόχρᾶ σφίσιν ἐκτέμνειν τὰς μηρούς. Sic & apud Herodotum. ἀπόχρῶσι νέες χρέωστεῦσαι. Infinit. ἀποχρᾶν, apud eundem. Particip. ἀποχρέων, sufficiens, apud Plut. in Public. itidemque apud Luc. & Synes.

Ἀποχρώντως, sufficienter, satis, abundè, quantum satis est, apud Suid & Hesych.

Ἄποχρη, idem quod ἀποχρᾶ. Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησε. Infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρῆναι, per apocopen, vt Eust. tradit. Luc. ἀπόχρη τὰ τρία κεφάλαια ἐπεῖν, satis est prima capita exponere. Demosth. aduersus Midiam, οὐκ ἀπέχρησε δὲ αὐτῷ τοῦθ', ἀλλὰ &, &c. non satis illi fuit. Idem pro cor. οὐκ ἀπέχρη τούτοις, nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπόχρη εἰς ἀπορρησίαν.

Ἔγχρᾶ, sufficit, vt apud Herodot. οὐκ ἐξέχρησε σφι ἡ ἡμέρη, non suffecit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem, ἐγχρήσει πεντήκοντα πέδας. exp. ex vsu erit hanc iniuriam intulisse.

Καταχρᾶ, idem quod præcedentia, apud Herodot. lib. 1. Sic καταχρήσει, sufficiet, satis erit. apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἄχρης, ης, ὁ, ἡ, inutilis, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Oecon. Interdum, inusitatus. Item improbus: vide & χράω in secunda signif.

Ἀχρήστως, inutiliter, Item inusitatè.

Ἀχρηστία, ἡ, inutilitas. Appian. Item simpliciter, non vti. Plut.

Ἀχρηστεῖν, vel ἀχρηστεῖσθαι, inutilis sum: vel inusitatus sum.

Βιάχρης, vitæ & victui vtilis.

Δύσχρης, quo difficulter vti possumus. Xen. Pæd. 3. Polyb.

Δυσχρήστως, ita vt facilè vti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρηστία difficultas vtendi re aliqua, incommoditas. Exponitur &, anxietas, & inextricabilis difficultas, apud eundem lib. 1.

Δυσχρηστέω, difficilis vsus sum, aut nullius sum vsus. Idem l. 2.

Δυσχρηστοῦμαι, vsu rei cuipiam offendor. Athen. l. 3. Item incommodè & impeditè versor inextricabili difficultate opprimor. Polyb.

Δυσχρήστημα, τὸ, incommodum.

Εὔχρης, cuius facilis est vsus vsui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, vtilis.

Εὐχρήστως, commodè, vtiliter.

Εὐχρηστία, vtendi facilitas, vsus commodus. Polyb. Exponitur & vtilitas.

Εὐχρηστῶ, facilem seu commodum vsum præbeo: vel vtilis sum. Diosc. l. 1.

Εὐχρηστοῦμαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήστημα, commodum.

Ἡμίχρης, semibonus, semiprobus. Aristot. polit. 5.

Κακοχρέστμων, qui malitia vtitur: ὁ τοῖς κακοῖς χρώμενος. Theocr. idyll. 5. κακοχρέστμων γὰρ ὁ θάμιος.

Μισόχρης, bonorum osor. Xen. Hellen. 2. (eundem.

Πάγχρης, ad omnia vsum præbens: vel omnino vtilis, apud

Πολύχρης, ad multa vtilis seu commodus. Exponitur & multum vsitatus. Gal. ad Glauc.

Φιλόχρης, amans bonorum. Item æquus, bonus. Xen.

¶ *Deriuata à χράω, oraculo edo.*

Χρήομαι, ῶμαι, oraculum consulo. Odyss. κ, Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο, Aeschin. τοὺς συνθύοντας ἐχρωμένους τῷ θεῷ. Sic & apud Plutarch. in amat. narr. Passiuè χρηστὸν ἐχρήσθη dicitur quod oraculo editum est, apud eundem. Plut. de sera num. vindict. Hinc & χρηστέον, quod oraculo responsum est.

Χρησμός, οῦ, ὁ, idem quod τὸ χρηστήριον, responsum, oraculum. Aristot. Plut. &c.

Χρήστης, ου, ὁ, qui oracula edit, vates. Hesych.

Χρηστήριον, τὸ, locus in quo eduntur oracula, cortina. Plut. de Pyth. Significat & idem quod χρησμός. apud Herodian. & schol. Soph.

Χρηστηριάζομαι, oraculum consulo seu scisciror: vel confero me ad locum in quo editur oraculum ad responsum accipiendum. Xen. & Alciphr.

Χρηματίζω, oraculum reddo. Greg. ὁ θεὸς χρηματίζων Μωϋσεῖ ἐπὶ τῆς ὄρους. Item generaliter, responsum do postulatis alicuius: vt πρεσβείας χρηματίζειν, apud Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculo admoneor, vel diuinitùs admoneor, Matth. c. 2. & alibi in scrip. sac. vide & in Χρῆμα.

Χρημοσμός, οῦ, ὁ, responsum diuinum seu oraculum aut mandatum. Rom. 11. Item responsum quod dant magistratus postulationibus aliquorum: Athen. In hac signif. dicitur & χρησμῳδία: de quo plura in Χρῆμα.

Χρεών, vaticinor, oracula edo. Apoll. Arg. 2. Χρεῶν ἀπειρέσιος ἰσχὺν νόον αὐδήσειν. (Χρέων.

Χρέω, quomodo huc pertineat, vide suo loco. At Χρήζω, vide in

Composita.

Ἀποχρέω, ῶ, idem quod χρέω. Suid.

Ἄχρηστος, cui oraculum nihil respondit. Athen.

Δύσχρηστος, exp. κακόμοιρος. Suid.

Πυθόχρηστος: Pythico oraculo editus vel comprobatus: vt πυθόχρηστος ἐκεχειρία, Eurip. in Ione, & πυθόχρηστοι νόμοι. Xen.

¶ *Deriuata à χρόω, coloro, vel polluo.*

Χρόομαι, ῶμαι, polluor. Hesych.

Χρωῶ, leuiter faucio, summam tantùm cutem vulnerando perstringo: propriè, leuiter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Il. ε. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi χροὸς αὖω, i. θίγω, & ἀπτομαι. ¶ Exponitur &, appropinquo.

Χρωῶσις, εως, ἡ, anchora vnicũ duntaxat vncum habens. Hesyc.

Χραίνω, *itidem* coloro, imbuo. Interdum & vngo, lino, seu inungo, illino: vt apud Nic. in Alexip. Τῷ μὲν (ξεινῷ) Γέρρεσιοι νομάδες χαλκήρεας αὐχμοὺς Χραίνουσιν. Item cõtamino, fœdo, inquino: vt apud Eurip. in Hippocl. Step. Τον τὰ μ' ἀπαρνηθέντα μὴ χρᾶναι λέχη.

Χρόα, Χρόα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀποχρωπτέω, idem quod χρώπτω, colorem do, vel floribus orno. Plat. de rep. lib. 6.

Ἄχραντος, ἐος, & Ἄχραντος, ος, ὁ, ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus: prius apud Hesych. posterius apud Eurip. in Iph. Aul. legitur, Ἄχραντον αἷμα κἀμὸν ἐκπεφεύγει δίκης. Pro Ἄχραντος dicitur & ἄχρωτος, apud Nic. in Ther.

Καταχραίνω, idem quod χραίνω. Epigr.

¶ *Quæ sequuntur, composita sunt ex χρόω significante ἐπιπίπτω.*

Ἐγχρόω, seu ἐγχραύω, idem quod χρόω. Item transfitiuè, impingo, infringo, infligo, vt apud Herod. ἐνέχρεσε ἐς τὸ σφέτερον τὸ σκῆπτρον.

Ἐπιχρόω, itidem significat inuado, adorior vehementi cum impetu. Iliad. ϖ, Ὡς δὲ λύκος ἀρνειοῖσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι. Sic & Od. β. & apud Apoll. Argon. 2.

Ζαχρηής, έος, ὁ, ἡ, magno cũ impetu irruens & inuadens. Il. ε. & μ.

ΧΡΕΙΑ, ας, ἡ, vsus, vtilitas, commodum. Isocr. Τῶν μὲν γὰρ τέκνων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις. Plut. ἡνιοχείας ἐπὶ χρείᾳ συνεζευγμένης ὁμοῤῥύμαξι, societatis pignora, vtilitatis priuatæ causa vitæ. In plur. χρεῖαι, vsus: vt apud Aristot. Oecon. 2. ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν χρείας αὐαλίσκειν, in quotidianos vsus impendere. Datiuus χρείᾳ interdum exp. vice, loco: vt apud Laert. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τινός & ὑπηρετεῖν, vsum præbere. ☞ Deriuatur à verbo χρέομαι, 1. vtor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum breuiter aliquid ostendens, aut factum, scitè in personam certam quòd vel pro persona sit, collatum, vt definitur à Theone. Alii exp. celebre & apophthegmaticum responsum: apud Laert. Item χρεία, indigentia, egestas, opus: vt οἱ χρείᾳ ἔναι τινός, aliqua re egere. Aristot. in polit. Et οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic χρεία ἐστὶ τοῦτο, opus est hac re. Sic χρεία τίς σοι ἐμοῦ: apud Eurip. Exponitur etiam, necessitas,

vt

vt εἰς χρέαν τῶ μάχεσθαι ἀφικνεῖσθαι, ed venire necessitatis vt dimicandum sit. Plat. de leg. ¶ Item χρέα, negotium: vt exp. Act. Apost. cap. 6. Sunt tamen qui ibi exp. necessarium munus, vel necessarium negotium.

¶ *Derivata & composita ex χρέα, in prima signif.*

Χρειώδης, ες, ὁ ἡ, vtilis, commodus. Plut. Herodian.

Ἀχρεῖος, α, ον, inutilis. Plat. de rep. lib. 2. ἀχρεῖοι ἄλλο ἔργον πεφύκασιν.

Ἀχρείως, aduerbialiter capitur pro ἀχρείως, inutiliter: apud Homer.

Ἀχρέως, idem quod ἀχρεῖον.

Ἀχρειόω, inutilem seu inutile reddo: vnde in Psal. Dauid. aor. pass. ἠχρειώθησαν. Et apud Eust. ἀχρειῶσι τὸν ὁμηρικὸν ῥήτορα.

Ἀχρεώ, poeticè dicitur pro ἀχρεῖος: apud Hesiod. in Erg. Pro quo legitur & ἀχρήϊος, apud Hesych.

Ζαχρεῖος, valde vtilis.

¶ *Derivata à χρέα, indigentia, opus.*

Χρεῖος, egenus, inops. Philo de vita Mos. lib. 1. παρασκευῆς ἐδεήθη ἐσι χρεῖος ὁ βοηθός. Sic & alibi apud eundem. At χρεῖος pro χρέος, vide in χρέος.

Χρείη, Ionicè, idem quod χρέα, cum genit. Iliad. α. Exponitur &, necessitas. Iliad. κ. & Odyss. δ. Pro eodem & χρεώ, Il. ι, & alibi apud Hom.

Χρήζω, egeo, indigeo, cum genit, apud Plut. Herodian. &c. Exponitur &, desidero: vt apud Sophocl. in Aiace. Αἰαχρὸν γὰρ ἀνδρὶ τὸν μάκαρ χρήζειν βίᾳ, Οὗτις κακοῖσιν ἀσθενὴς ἐξημάσατο. Item volo. Aristoph. in Nub. θρώπων ἀτεχνῶς, ὁ, τι χρήζουσιν. Item rogo efflagito, peto: vt apud Herodot. χρῆσαι σφέων βοηθῶν. Eurip. ὅσα χρήζω: iusta peto. ¶ Sumi dicitur & pro χρέα, oraculum edo: apud Athen. lib. 8. ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔχρηζεν. Sed sunt qui legendum putent ἔχρησε, vt sit aoristum primùm à χρέω.

Κεχρημφῶν, egens, indigens. vt ὃς κε χρημφῶν. Hesiod. in Erg. Item egenus, inops: vnde apud Ho. & Hesiod. κεχρημένῳ αὐτῳ.

Χρησμοσύνη, egestas, indigentia: sæpe apud Theogn. ¶ Item oraculum. Herodot.

Χρῄζω, idem quod χρήζω. Od. ρ, Οὔπω τοι χρῄζων ἐκόμιζε Λακεδαίμονα δῖαν.

Χρή, (impersonale) opus est. Od. γ, ἐμοί σε χρὴ ἔτ' αὐδῆσαι ἐδητύν, non tibi opus est verecundia. Item oportet, decet, par est. Il. α, Χρὴ μὲν δὴ τὸ μύθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Sic χρὴ ποιεῖν, apud Plat. & χρὴ πολεμεῖν, Thucyd. Interdum omittitur infinit. vt apud eundem lib. 1. Præt. imperf. ἐχρῆν & χρῆν, oportebat. Xenoph. apo mn. lib. 1 χρῆν τὸν Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. Interdum exp fatale erat. Interdum χρῆν pro χρῆναι ponitur: vt apud Eurip. ⁂ Scribit autem Eust. quosdam χρὴ per apocopen dictum voluisse pro χρήζει, ideoque etiam acuto tono notari: alios putasse, aduerbium esse.

ΚΡΕΜΕΤΙΖΩ, F. ἰσω, hinnio, hinnitum edo: apud Herodot. Xenoph. Lucian.

Χρεμετισμὸς, & χρεμέτισμα, hinnitus. (ἱππικόν.

Χρεμετιστικὸς, q.d. hinnibilis. vt equus dicitur esse animal χρεμετιστικὸν.

Χρεμετάω, ῶ, idem quod χρεμετίζω. Χρεμέθω, idem.

Χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω: vnde apud Hesiod. in Asp. ὀξέα χρέμισαν.

ΧΡΕΜΠΤΟΜΑΙ. screo, exscreo. Luc. χρεμψάμενος πλατὺ, ἐκπτύσας μέγα. Idem, ὡς ἐμελλᾶς ἐχρέμπτεσθαι.

Χρέμμα, τὸ, screatus, sputum. Diog. Laert. Χρέμψις, idem.

Composita.

Ἀναχρέμπτομαι, exscreo, screatu egero.

Ἀναχρεμψις, exscreatio, aut cum screatu gestio. Item extussitio. Gal. comment. in Prorrheth. l. 1.

Συναναχρέμπτομαι, (dec.) vnà exscreo, vnà cum screatu egero. Luc. in somn. συναναχρεμψάμενος τὸν ψυχλὸν μετὰ τῶ φλέγματος.

Ἀποχρέμπτομαι, exscreo, screatu eiicio.

Ἀποχρεμμα, id quod exscreatum seu screatu eiectum est, sputum Hesych.

Ἀπόχρεμψις, exscreatio. Hippocr. aphor. sect. 4. artic. 46.

Ἀποχρεμπτικὸς, exscreabilis.

Ἐγχρέμπτομαι, insputo, exscreo in.

Ἔγχρεμμα, τὸ, quum in aliquem exscreamus. Plut.

Καταχρέμπτομαι, exscreo in, conspuo: vel despuo. Aristoph. in pace, Ὧν κατεχρεμψαμένη μέγα πλατὺ μέσα.

ΧΡΕΟΣ (& poeticè χρεῶ) ως, τὸ, interdum etiam, χρέος & χρέως,) quod Atticum esse tradunt nonnulli) debitum, mutuum, æs alienum: vt χρεῶ ὀφλεῖν. Iliad. λ. & χρέ' ἀποδῶναι apud Aristoph. Sic Aristot. Oecon. 2. ἡ πόλις τὰ χρέως ἀπηλλάγη, ciuitas ære alieno liberata est. Dicitur & λύσις χρεῶν, apud Plat. de leg. ¶ Item fatum, mors: q.d. debitum fatale. Alciphr. epist. 26. ζῆν μὲν γὰρ ἔτι πάντας μεμοίρωται ἡμῖν, οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν. ¶ Interdum χρέος ponitur pro munere seu officio: vt apud Sophocl. in El. σοὶ δ' ἤδη γέρον τὸ σὸν μελέτω βαῖα φρουρῆσαι χρέος, tuum implere munus. Sic Eurip. χρέος σον τόδε αὐδεσκειν, tuum est munus, tuæ sunt partes. Nonnunquam exp. negotium. Item res, vel causa: vt apud Oppian. Τί χρέος ὧδε μετόπιν ἑλκυστὸς ἅμα ψυχὴν γλωσσάκας: Hippocr. in ep. ad Demagetum, ὅτε τι χρέος ἰδιῶτ ἤγαγεν ἐπὶ ἵππον, quæ causa te huc venire perpulit? ¶ Item χρέος, indigentia, egestas: vt Epigr. lib. 4. Μάχθω δοσαπίων οὔ σοι χρέος. Aristoph. in Acharn. Τί δ' ὦ πόλαι γε τῆδ' ἐχὰς πολίτης χρέος, Hcrodot. χρέος ἔχω ἀδὲν αὐδὸς Ἕλλων. Interdum ponitur etiam pro necessitate: vt χρέος ἐλθεῖν, apud Nonn. ¶ Ponitur & pro χρέα, i. vtilitas: apud Eurip. ¶ Item χρέος, vaticinium, oraculum: vt quidem nonnulli accipiunt. Od. λ, Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. alii tamen aliter exponere malunt. ⁂ Deducitur autem χρέος in prima signif. (ex quo nonnullæ sequentium pendent) à χρέω, significante do mutuò & mutuò accipio: in postrema autem signif. itidem à χρέω, i. oracula edo:

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. Plut. & Herodian.

Χρεωστέω, ῶ, sum debitor, debeo. Greg.

Χρεωστᾶσθαι, deberi. Idem. χρεωστᾶται σοι μισθὸς τῆς ἀληθείας καὶ παλιγγενείας.

Χρεωστάω, idem quod χρεωστέω.

Χρεών, τὸ, idem quod χρέος, fatum, fatale debitum. Herodot. & Pausan. Interdum, fatum, i. mors: vt apud Luc. in Hermol. Annotant grammatici vocem indeclinabilem esse, ac pro fato seu morte cum articulo semper vsurpari. At χρεὼν sine articulo habens subauditum verbum ἐσὶ interdum exp. necesse est, oportet, fatale est: apud Hom. & Plat. in Tim. Interdum exp decet, conuenit, fas est: item operæ pretium est apud eundem Plat. Eurip. & Aristoph.

Composita.

Ἀξιόχρεως, ὁ ἡ, qui soluendo est, locuples. vt ἀξιόχρεως ἐγγυητὴς, apud Dem. Philip. 4. Item generaliter, sufficiens, par, idoneus, cum infinit. apud Herodot. & Dem. Cum præpos. εἰς, seq. acc. Paus. Item satis amplus, non aspernandus, non pœnitendus: vt μέγεθος ἀξιόχρεων, apud. Athen.

Ἀξιοχρέως, Hesych.

Καταχρεως. seu κατὰ χρέος, ore alieno pressus, obæratus, apud Syn. Metaphoricè in lib. Sap. c. 1. σὺ σώματα καταχρέα ἁμαρτίας, in corpore obnoxio peccato.

Ὑπέχρεως, qui supra facultates est obæratus seu ære alieno premitur. Hesych.

Ὑπόχρεως, (q.d. qui subiacet æri alieno) obæratus, qui ære alieno premitur. Aristoph. in Nub. Exponitur & generaliter, obnoxius, obstrictus: vt ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, apud Polyb.

Χρή, Χρήζω, &c. vide in Χρέα, indigentia.

ΧΡΗΜΑ ατος, τὸ, res, negotium Plut. in Gorg. ἐπιδεῖξαι δὲ ἤδη πρεσβύτερος ὢν αὐτοῖς ἐπὶ φιλοσοφῆ, καταγέλασον ὃ Σώκρατης τὸ χρῆμα γίγνεται. Sophocl. in Aiace, τί χρῆμα δρᾶς; quid rei agis? Interdum χρήματος dicitur esse πολὺ, μέγα, καλὸν, &c. quod est ipsum πολὺ, &c. vt apud Aristoph. in Nub. πολὺ χρῆμα πεφόηκεν ἐκεῖνο, ὠστημῶν, i. πολλὰ πεφόηκε ἐκεῖνα ὠστημῶν. Sic apud eundem initio Nubium, τὸ χρῆμα νυκτῶν ὅσον ἀπείρασιν, i. noctes quàm sunt infinitæ. Sic apud Luc. παγκαλόν τι χρῆμα παρθένε, i. pulcherrima virgo. ¶ Apud tragicos idem significat quod χρέα, indigentia, necessitas. Eust. ¶ Χρήματα, τὰ, dicuntur vtensilia & instrumenta ad colendum agrum necessaria: vt apud Hesiod. in Erg. Χρήματα δ' ἐν οἴκῳ πάντ' ἄρθμια ποιήσασθαι. ¶ Item pecuniæ: interdum generaliter, bona, fortunæ facultates: vt Xenoph. in Oecon. καὶ ὁμολογουμένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπεὶ καὶ ἐρήτην τὰ ὠφελοῦντα, χρήματα εἶναι. Peculiariter de mercibus dicitur, apud Dem. in Orat. ὥσε τὸν Λακεδαιμόνιον πάλιν χρήματα. ⁂ Deducitur autē χρῆμα παρὰ τὸ χρῆσθαι. ab vsu.

Χρηματίζω, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, ius reddo. Diodor. in hist. Alex. ἐν τῇ παραδόσει ἔκειτο αὐτῷ θρόνος, καὶ κλίναι ἀργυρόποδες, ἐφ' ὧν καθεζόμενοι ἐχρηματίζε μετὰ τῶν ἑταίρων. Sic Plutarch. in Camill. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Lucian. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἐκκλησίαν τοῖς θεοῖς ἐχρημάτισε, quum Iupiter hominum votis audiendis vacauit & de iis statuit. Interdum expon. refero ad populum, ago cum populo. vt apud Dem. in Mid. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρόεδροι περὶ ὧν διοικεῖ ὁ ἄρχων, χρηματίζειν περὶ ὧν ἂν τις ἰδιώτης ἢ περὶ τῶν ἱερῶν. Interdum significat, consilium agito, consulto, decerno, vt apud Dem. pro cor. ἐπὶ Νικοκλέους ἄρχοντος, Ἐσπερομιῶνος μετὰ τὴν τῶν νέων θυσίαν γνώμη πρυτάνεως καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν, τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας αὐτοῖς ἐνεγκόντες, de concilij sententia concilium agitatum est super iis de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi prius agitata fuerant. Item conuersor, commercium habeo: vt apud Thuc. ἐχρημάτισε πρὸς πόλεσι. Et simpliciter, alloquor, compello, ago cum aliquo de negotio, vt apud Dinarch. ἐκ συμπαντῶν τῶν Ἑλλήνων ἐκλεκτὸν θεμιστοκλέα διελεγμένον καὶ κεχρηματικότας, ἐλεεινὸν σεαυτὸν παρασκευάζεις, ὅτε δρόμος ἦν καὶ δωροδόκον. Item negotium gerol & tracto: vt apud Aeschin. in ep. ad Cresiph. ἐκ τούτου δὲ ἐπίσειλα ἐμοὶ ὧν ἐχρημάτιζον Ἀθήνησι μοι γίγνεσθαι παλλάκις. Item χρηματίζω, appellor, nominor. Plut. de virt. mul. νόμῳ δὲ ὑβρεως Ξανθίοις μὴ πατρόθεν, ἀλλὰ ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν. Sic Act. c. 11. ἐχρημάτισε δὲ πρώτως ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίσαι τοὺς μαθητὰς χριστιανούς. Orta est autem hæc significatio ex præcedenti: quum cognomenta hominibus imponi soleant ex negotio quod tractant, vel offi-

vel officio quo funguntur. Exponitur etiam, sum: apud Damasc. ¶ Item oraculum reddo: qua signif. vide suprà in Χρέω, i. oraculum edo. ¶ Item pecuniam colligo: in qua signif. usurpatur potius vox pass. ut apud Thucyd. lib. 7. ἡ οἰκέτων χρημάτων ἀθροισμὸς μέγιστον ἦν μηχάνημα. Isocr. in Busir. ἐν φιλοσοφίᾳ χρημάτων ζητῆσαι, ex literarum studio quæstum facere. unde part. præt. κεχρημάτισμένος, apud Dinarch. qui locupletatus est & quæstus uberes fecit.

Χρηματισμός, οῦ, ὁ, pecuniæ comparatio, studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, aut faciendi quæstus. Interdum & pro ipso quæstu: ut apud Plat. in Apol. Exponitur &, quæstuaria negotiatio. Item res pecuniaria. ¶ Alias signific. vide suprà in deriu. ex Χράω, oraculum edo.

Χρημάτισις, εως, ἡ, *itidem* pecuniarum collectio. Aelian. Item quæstus. Xenoph.

Χρηματιστής, οῦ, ὁ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus est: aut qui artem pecuniæ comparandæ novit. Aristot. eth. lib. 1. c. 5.

Χρηματιστικός, ὴ, όν, comparandæ pecuniæ peritus. Τὸ χρηματιστικόν, ex quo quæstus percipi potest.

Χρηματιστήριον, ου, τό, locus in quo ars quæstuaria exercetur: aut locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent.

Composita. ac primùm ex Χρῆμα, *i. res.*

Αὐτόχρημα (adverb.) re ipsa revera, planè omnino: Synes. ep. 4. ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος, οἷος ἐν ἐγκρατείᾳ τὴν δυναστείαν, ille autem planè Maccabæus.

Παράχρημα, q. d. in ipsa re, i. dum ipsa res geritur, in præsentia, è vestigio, continuò, ex tempore. Thuc. lib. 7. ἀπηυθμολήκεσαν δὲ πάλαι τε, καὶ οἱ πλεῖστοι παράχρημα. Aristoph. in Pluto, ὡς καλὸν ἐστιν οἱ φίλοι οἱ φανόμενοι παρὰ χρῆμα, ὅταν παρῇ τὸ δέον. Plerunque construitur cum articulo: ut apud Thucyd. lib. 1. διὰ τὴν παράχρημα ἀνάγκην, ob præsentem necessitatem, vel ex subita necessitate. Idem lib. 2. τὴν παράχρημα εὐπραξίαν, ob præsentem lætitiam. Apud Dem. ἐκ τοῦ παραχρῆμα subitò. Et εἰς τὸ παραχρῆμα pro eodem apud Plat. Apud Xenoph. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναί, extemporaneæ voluptates. Dicitur & ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα apud eundem, i. ex tempore. & ἐν τῷ παραχρῆμα, in præsentia, in præsentiarum.

Composita expl. ur. χρήματα *& pecuniæ.*

Ἀχρήματος, ὁ, ἡ, carens pecunia, inops.

Ἀχρημασία, pecuniæ penuria, inopia.

Ἀχρηματέω, ῶ, pecunia careo, sum inops.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis, Ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία. Ἀχρημονέω, idem quod ἀχρηματέω. Poll. ex Plat. com. (nia. Thuc. l. 8.

Ἐκχρημάτιζομαι, q. d. expilo aliquem pecunia, vel emungo pecu-

Ἐρασιχρήματος, pecunia amãs, pecuniæ auidus Xen. apomn. l. 1.

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρημασία, opulentia. (Plat. com.

Εὐχρηματέω, ῶ, pecunia abundo. Εὐχρημονέω, idem Poll. ex

Παμπολυχρήματος, admodum pecuniosus, prædives. Plut.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρήμων, pro eodem. (tia.

Πολυχρηματία & πολυχρημοσύνη, pecuniæ abundantia, opulẽ-

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, auarus. Plat. epist. 7. Dicitur etiam φιλοχρήμων pro eodem.

Φιλοχρημάτως, auarè, cum cupiditate pecuniæ. Isocr.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, auaritia. Plat. de leg. Φιλοχρημοσύνη, idem. Phocyl.

Φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ auidus sum, sum auarus. Plat. & Plut.

Φιλοχρημονέω, idem. Plat. de leg. l. 5

Ἀφιλοχρηματία, (*dec.*) pecuniæ contemptus neglectus que pecuniarum nullus amor.

Χρήμη, Χρήσιμος, &c. Χρησμὸς, &c. Χρήσης, &c. in Χράω.

Χρῆμα, in Χρέω.

ΧΡΙΜΠΤΩ, ψω F. appropinquare facio, appello, admoueo. Sophocl. in Electra, Κἂν οἷ' ὑπ' αὐτῷ ἐχθρὸν πέλας ἔχων, Ἔχεμπτ' ἂν εὐθὺς αὐτίκα. ¶ Itẽ neutraliter appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. l. 3. Χείμψεν δ' ἔπι ἕλκεα, deinde iuit & accessit propius. Idem Arg. l. 2, cum dat. ἀλλ' ὅτε νήσῳ Χείμψαντες σχεδίῃσιν ἐπίκτυπον, cùm ad insulã appropinquassent, ubi ad insulam venissent. Eurip. in Andron. Λίσσ' ἦ γένεσι δεσπότας χείμπλων, ὦ τέκνον. ¶ Item fulcio, sulcio, munitor. Hesych. ¶ Item ungo, illino

Composita. (Hesych. & Eust.

Ἐγχείμπλω, idem quod χείμπλω, in prima signif. Herod. ἐγχείμψαντες βάσιν τῇ γῇ, naues appellentes ad terram. Idem lib. 3. ἐγχείμπτων τῇ Δήλῳ, admouet se insulæ. Item pro ἐγχρίμπτω, appropinquo, propè accedo, Il. ψ, Τῷ σὺ μάλ' ἐγχείμψας ἐλάαν χεδίην ἐρικυδέα ἡνία πῆξας. Apoll. Arg. lib. 2. ἔως σμυχάτῃ ἐνιχείμψητε θαλάσσῃ.

Ἐγχείμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. & Hom. Il. g. At. Il. η, Ἀστὶδι ἐγχειμφθεὶς, quidam exp. impactus, illisus. (inclinatus.

Ἐπιχείμπτω, idem quod simplex. unde ἐπιχεμφθὴς, innixus &

Συγχείμπτω, collido, seu committo & coire facio unde συγχειμφθὲς, collisus, offensus.

ΧΡΙΩ, F. ίσω, vngo, perungo, inungo: seu lino, oblino, illino. Odyss. δ, Ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼν ἐλόεσσιν ἠδὲ χέεσσιν ἐλαίῳ. Sic Odyss. σ, Τὸν δ' ἐπὲὶ ἔσιδον ἐλόεσσιν ἠδὲ χέεσσιν ἐλαίῳ. ¶ Item pungo stimulo, extimulo, Aeschil. in Prom. χείρων πρὸς οὐδὲν μ' ἐπέλασιαν οἴστροι. Ex χράω, coloro, originem traxisse creditur, mutato α in ι.

Χείομαι, ungor, inungor: seu illinor, perlinor, oblinor. Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν ἄλλα σπέρχεσθαι τοῦ χρυσοῦν δὲ χρώματος. In voce media idem significat quod χέω: ut Od. ζ χρησάμενος λίπ' ἐλαίῳ.

Χείσμα, seu χεῖμα, τό, vnguentum, id quo vngitur seu oblinitur aliquid: prius apud Phil. de vita Mos. l. 1. posterius apud Athen. l. 9. ex Philoxeno. Χείσμα interdum exp. oleum: quoniã ejus præcipuus in unguendo usus est: ut apud Diosc. l. 1, c. 61.

Χείσις, εως, ἡ, unctio illitio: apud Suid.

Χρισήριον, ου, τό, idem quod χείσμα: apud eundem.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, vnctus, inunctus, perunctus. Item qui inungitur. quo inungi solemus: ut χριστὸν φάρμακον apud schol. Theocr. Peculiari nomine Χριστὸν, dicitur filius Dei, & servator noster (sicut eodem sensu apud Hebræos Messias) verè sacerdos pro-: pheta, & rex: quæ tria hominum genera sola sacro oleo in veteri testamento inungi solebãt. Hinc Χριστιανὸς, ὁ, Christianus qui Christi sese discipulum profitetur, & à Christo sese denominat. Χριστιανίζω, Christianis faueo, vel Christianus sum. Greg.

Χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, professio religionis Christianæ: sæpe apud Basil. & Eus.

Composita: ac primùm ex Χρίω.

Ἀποχρίω, detraho seu derado quod inunctum fuit. Et simpliciter, derado: apud Diosc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Aristot. in hist. an.

Διάχρισμα, id quo perlinimur: unguentum. Exponitur &, per-

Decomp. Ἐπιδιαχρίω, illino, oblino. (unctio.

Προδιαχρίω, antè perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 2, Ἠπείρου Καπύων Χρύσῳ ἐνέχρισεν. Item pungo, stimulo. Eust. ex Ael. Dionys.

Ἔγχρισις, inunctus, illitus. Item qui illinitur seu inungitur ut ἔγχρισιν φάρμακον, apud Theocr. idyll. 11.

Ἐλαιοχρισία, vnctio olei Lacrt.

Ἐπιχρίω, inungo, illino: propriè, in superficie: apud Luc. de scrib. hist. & Gal. ad Glauc.

Ἐπίχρισμα, id quod illinitur, quo inungimur. Diosc. l. 1. c. 91.

Ἐπίχρισις, qui litus est: ut ἐπίχρισις δυσωδία. Luc. Item qui inungi solet aut potest.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Κατάχρισμα, id quo inungimur, unguentum. Diosc. lib. 2.

Κατάχρισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Κατάχρισις, inunctus, illitus: vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχρισις, recèns inunctus seu illitus.

Προκαταχρίω prius illino. (Cyclops.

Μυρόχρισις, ὁ, & ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus. Eurip. in

Περιχρίω, circumcirca illino seu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipsa circumlinendi seu oblinendi actio. Diosc. lib. 1. cap. 131.

Περίχρισις, circumlitus: vel qui circumlini solet aut potest: ut περίχρισα φάρμακα, apud eundem. l. 1. c. 97.

Περιχρισάμενον, ſ. φάρμακον, medicamentum quoddam ex argumento nomen hàbens. Marcell. Empir. c. 4.

Προχρίω, ante inungo. Geopon. l. 5.

Συγχρίω, simul vngo. Et simpliciter, perungo, oblino.

Σύγχρισμα, vnguentum quo illinimur. Diosc. l. 1. c. 132.

Ὑποχρίω, subtus vngo: vel lino, pingo, Xen. Pæd. 8.

Composita ex nomine Χρισὸς *epitheto Servatoris nostri.*

Ἀντίχρισος, qui se Christo opponit; Christi adversarius. Damascenus generaliter sic nominari ait, qui ea quæ Christi sunt non sentit: specialiter a. qui Christo regiam sedem eripere conatur, sese nõ illum Christum & Deum esse mentiens. 1. Ioan. 2.

Μισόχρισος, osor Christi, qui Christum odit, apud Greg.

Φιλόχρισος, amator Christi, amans & studiosus Christi, apud eundem.

Ψευδόχρισος, qui Christi nomen mentitur, qui falsò Christi nomen sibi usurpat.

ΧΡΟΑ, ας ἡ, color (ἀπὸ τοῦ χρόω, coloro) Plat. in symp. χρόας δὲ καλῶ ἢ κατ' αὐτὴν δίαιταν ἕξεως σημαίνει. coloris pulchritudinem. Ὑπόχρως χρόα. Galen. & ὠχρὸς χρόα, Hippocr. subpallidus color. Μεθυσθέντων τὰς χρόας, apud Theoph. ¶ Item superficies rei cui inductus color est, seù color cum ipsa superficie: peculiariter, corpus seu cutis hominis. Aristoph. in Pluto, Ὀζειν τε τὰς χρόας ἔφασκεν ἡδύ μοι, dicebat suauem esse odorem cutis seu corporis mei. ¶ Χρόα interdum est etiam accusat. ex contracto χρῶς, ut χρόα ex χρῶς.

Dicitur etiam χροιὰ, inserto ι, ut apud Aristoph. in Nub. Ὡς ἡδομαί σε πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδὼν, quàm me delectat primus coloris tui aspectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωρὸς, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum suo colore apud Hom. Iliad. ξ.

¶ *Derivata ex* χρόα i. *color.*

Χρωΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Arist. in lib. de color.

Χρώζω, idem ex eoq; per crasin ortũ: apud eundem in probl.

Χρωστὴς ῆρος, ὁ, colorator, infector. Suid. ex Epigr.

Χρόω, χρωννύω seu χρώννυμι, idẽ cum χροΐζω & χρώζω. Liban. χρωννύων τὰς πολεμίας. Item quasi colore & fuco exorno, apud Lucian. de hist. scrib. Item contamino, fœdo, polluo: ut in Epigr. αἵματι χρῶσιν παλάμην.

Χρῶμα, τὸ, color. Plat. Xen. &c. Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur & illustrior: ut apud Plat. de leg. Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Sic dicitur & radicula quædam quæ ex Syria affertur, cujus usus est in colorandis tingendisq; unguentis: apud Theophr. in lib. de odor.

Χρωματικὸς, ἡ, ὸν, ad colores pertinens: vel coloribus ornatus. Plac. sympl. 3. probl. 1.

Χρωμάδιον, ου, τὸ, idem quod χρῶμα, in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χρόω, coloro. Theophr. in lib. de

Χρωματισμὸς ου, τὸ, coloratio, schol. Aristoph. (odor

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

Χροΐω, idem quod χρόω. Greg. Τίς ποτ' χροΐνσε θῆλυ πλάσμα;

Composita.

Ἀερόχρως, ου, ὁ, ἡ, colorem aëris habens.

Ἀλλόχρως, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eurip. in Hippo. coron. Ἀλλόχροον δέμας βασιλέως.

Ἀλλοχροέω, alium colorem induo, colorem muto. Arist. in probl. sect. 4. quæst. 30.

Ἀλωπόχρως, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. & Eust.

Ἀμφιχρώς seu ἀμφίχρως, utrinque coloratus.

Ἀναχρωννύω, sive ἀναχρώννυμι, idem quod χρωννύω seu χρώννυμι. Et metaph. velut colore inficio contagio alicujus rei.

Ἀνάχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item contagium. Plut. de discern. adul. ab am. (colores

Decomp. Προσαναχρωννύω, exp. transformo me non in eosdem Συναναχρώννυμι, q. d. concoloro. Συναναχρώννυμαι, q. d. concoloror, i. ex conjunctione cum alio colorem accipio. Plut. de educ. lib. μὴ συναναχρωνύμθοι ἴσι, βαρβάροις τὸ ἦθος μιχθεῖσι. Συναναχρωσις, q. d. concoloratio. Et metaph. contagium, quale est corporum quę contactu aliquem colorem imbibunt.

Αὐτόχρως, & αὐτόχρους, per se coloratus, ascititiũ coloré nõ habẽs.

Ἄχρως, & ἄχρους, nullo imbutus colore, coloris expers: ut ἄχρουν σκότος, apud Ocell. de uniu. Item qui nativum colorem amisit, decolor.

Ἀχροια, q. d. coloris carentia, nullus color. Item pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc. l. 1. (rem amisi.

Ἀχρόω, sum coloris expers. Item pallidus sum, nativum colo-

Ἄχρωμος, idem quod ἄχρως. Exponitur, & inuerecundus, impudens. Suid.

Ἀχρωμάτιστος, nullo colore imbutus: vel qui colorari, non fotet. Theopr. in lib. de odor.

Ἄχρως, idem.

Βαθύχρως, seu βαθύχρους, profundè coloratus, qui denso est colo-

Γαλακτόχρως, lactis colorem habens. (re.

Διαχρόω, Διαχρωννύω, aut Διαχρώννυμι, idem quod simplicia.

Διδυμόχρως, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχρως, seu δίχρους, idem Aristot.

Διχροια, ἡ, gemínus color.

Δίχρωμος, idem quod δίχρως, Galen. ad Glauc. l. 2.

Δύχρως, & δύχρους, malè coloratus. Athen. l. 3. & Hippocr. aph.

Δύχροια ἡ, deformis color, decoloratio. Gal. (l. 3.

Ἐγχρώζω, ἐγχρόω, seu ἐγχρωννύω & ἐγχρώννυμι, colore imbuo. Item imbuo velut colore: ut παθὼν ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Aristot. eth. 2. c. 3.

Ἐνεόχρωτες, mortuorum colorem habentes, luridi.

Ἐπιχρώζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρωννύω & ἐπιχρώννυμι, in superficie coloro: unde ἐπικεχρωσμένος, per summa coloratus. Plat. in ep.

Ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata. Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 7.

Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. unde metaph. χρώματα ἐπιχρωματίζειν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι. apud Plat de leg. l. 10.

Ἐρωτόχρως, seu ἐρωτίχρους, amabili præditus colore. in Epigr.

Ἑτερόχρως, & ἑτερόχρους, diverso præditus colore.

Ἑτερόχρους, idem Nonn.

Ἑτεροχροίω, alio & diverso colore sum. Basil.

Ἑτερόχρωμος, idem quod ἑτερόχρως. in Hippiatr.

Εὔχρως & δύχρους, bono præditus colore, probè coloratus. Xen. in Lac. rep. (Epidem. l. 6.

Εὐχροια, pulcher color, bene coloratum esse. Gal. comm. 3. in

Εὐχροία, bono sum colore, vel hilari aut iucundo. Idem ibidẽ

Εὐχρους, ίδος, ὁ, ἡ, idem quod εὔχρως: ut εὐχροὲς δέρμα, apud

Εὔχρους. idem Theophr. hist. pl. l. 3. (Hom.

Ἡδύχρως, seu ἡδύχρους, jucundo colore præditus, ut ἡδύχρουν μέλος, apud Diosc. l. 1.

Θειόχρως, & θειόχρους, sulphuris colorem habens, luridus.

Ἰσόχρως, & ἰσόχρους, æquali vel simili colore præditus.

Κακόχρως, seu κακόχρους, decolor, pallore decoloratus.

Κακόχροια, malus color, Gal. loco antè citato.

Κακοχρόεια, mali sum coloris, decoloratus sum turpi pallore.

Καλλιχρόω, καλλιχρωννύω, καλλιχρώννυμι, idẽ quod χρόω seu χρωννύω: ut φόβος καλλιχρώσας, in Epigr. item metaph. contamino, fœdo: ut καλὸν τὸ πρᾶγμα καλλίχρωσε, apud Suid.

Καλλίχρωσις, coloratio, infectio. Poll. l. 7.

Κυανόχρως, qui cyani colore est, cæruleus: ut κυανόχρως πλόκαμος. Eurip. in Phœn.

Λευκόχρως, seu λευκόχρους, qui albi coloris est colore albicans: à quo posteriori est, λευκόχροια κόμη, apud eundem ibidem.

Λευκόχροια, candidus color.

Λευκόχρως, idem quod λευκόχροος.

Λυκόχροος, lupi colorem habens.

Μέλαγχρως, seu μελάγχρους, qui nigri coloris est. Μελανόχρως & μελανόχρους, idem. Pro quo posteriore per syncopen dicitur μελαγχρής, apud Athen. l. 2. Et inserto ι μελαγχρινής.

Μελάγχρως, pro iisdem Luc. & Laërt.

Μελίχρως & μελίχρους, item μελίχροος, mellis colorem imitans: unde μελίχρων, apud Plut. de discer adul. ab am. & μελίχροι, apud Theocr. idyll. 10. ut ibi schol. legit. Apud Hippocr. de morb. l. 1. v. num μελίχρων dicitur non solùm dulce, sed etiam mel ad mixtum habens.

Μελιχρὼς, ῶτος, ὁ, ἡ, idem cum præcedentib. Plin. lib. ult. 11.

Μεταχρόω, seu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι, alio colore inficio & imbuo. Item transfiguro, Suid.

Μολιβδόχρως, & μολιβδόχρους, qui plumbi colore est: illud apud Diosc. l. 5. c. 100. hoc apud Galen. de arte medendi lib. 12.

Μονόχρως seu μονόχρους unicolor, qui unius eiusdemq; est coloris. ut ὠὸν μονόχρων, apud Aristot. de gen. an. l. 3.

Ξανθόχρως, qui flavo est colore: ut δέρμας ξανθόχρουν, apud Mosch. idyll.

Οἰνοχρὼς, vinum colore referens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

Ὁλόχρως, q. d. toticolor, toto corpore unum colorem habens. ut ὁλόχροα ζῶα. apud Aristoph. de gener. an. l. 5. c. 6.

Ὁμόχρως, seu μονόχρους, qui eiusdem coloris est, concolor.

Ὁμόχροια, ἡ, idem seu similis color. Aristot.

Οὐρανοχρώματος, cœli colorem habens, cæruleus.

Ποικιλόχρως, vario colore, tinctus.

Πολύχρως, qui multis est coloribus præditus.

Πολυχροια, colorum varietas.

Πολυχρωμος, idem Plat.

Πυρόχρως, & πυρίχρως, ignei coloris, rutilus, fulvus. Arist. rhet. 2.

Ῥοδόχρως & ῥοδόχρους, roseum colorem habens, roseus. Diosc.

Σιτόχρως, seu σιτόχρους qui est colore frumenti.

Σύγχρως, seu σύγχρους, qui unius ejusdemq; coloris est, concolor. Plut. de sera num. vind. (Hipp.

Ὑδατόχρως, aqueo colore præditus: ut ὑδατόχροα ὕαλα, apud

Χιονόχρως, seu χιονόχρους qui niveo colore est: ut χιονόχροας μάζας. Athen. l. 4. Pro eodem dicitur & χιονόχρως, apud Eur. in Hel.

Ψαφαρόχρως, qui squalido colore est.

¶ *Derivata à* χρόα, *i. cutis.*

Χρόος, ου, ὁ, & contractè χρῶς, χρῶός, χροΐ, &c. cutis, idem quod ἡ χροία. Interdum significat cutem cum carne sut iecta. ut Iliad. Ψ. Ἀλλὰ μὲν χροΐα τε ῥῆξε, σὺν τ' ὀστέ' ἀμφῆξε. Dativus χρῷ contractus ex χρόῳ passim occurrit apud prosæ scriptores: ut apud Luc. in Hermot. ὁ πώγων βαθὺς καὶ ἐς χρῶ ἡκνεῖ, Sic apud Thucyd. Plut. &c. Schol. Thuc. hunc dat. per apocopen dici vult pro χρωτί, ita ut ι subscribere non sit necesse. Suidas verò Atticum esse ait, à nomin. χρῶς τὸ χρᾶ.

Χροΐζω, tango ad cutẽ, vel simpliciter, tango: unde apud Theocr. idyll. 10. Μαΐτις δέ τιν τὰν νύτταν χροΐζεται ἀκκαλεμάϊαν, i. nuda cute te nudum tangit.

Χρώζω, idem Eurip. in Phœn. τὰ γόνατα μὴ χράζειν ἐμοί. Exponitur etiam, applico, admoveo. Hesych.

Χρῶμα, τὸ, idem quod χρόος, seu χρόα. Hipp. de insomn. τῷ γὰρ ὕδατι καὶ τῷ χρώματι σύμφορον ποιέεσθαι.

Χρὼς, ῶτος, ὁ, idem Interdum est cutis cum subjecta carne: ut Il. σ, Αἰεὶ τῷ γ' ἔτι χρὼς ἔμπεδός, οὐ κατὰ κῆρας. Sic & Aristot. in probl. Διὰ τί ὅταν ἀρξωνται ἀφροδισιάζειν ἀμύδρως οἱ χρῶτες ὀζουσι. Interdum pro ipso corpore sumitur aut tota corporis compage: ut Il. υ, Τῷ μὲν γὰρ τε κακὸς τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλη. Sic & apud Plut. in Alex. & alios.

Χρωτίζω, idem quod χρόω. Χρωτίζομαι, pro eodem. Aristophan. in Nub. νεωτέροις τῷ φύσιν αὐτὸ πράγμα σιχρωτίζεται, naturam suam applicat.

Composita.

Ἀλλόχρως, aliam corporis speciem gerens. Eurip. in Androm.

Ἁπαλόχρως, ους, ὁ, ἡ, qui tenera & delicata est cute seu tenero corpore: ut παρθενικὴ ἁπαλόχρως. Hesiod in Erg.

Ἁπαλόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, idem.

Θρυψίχρως, qui molli est cute & delicata. Hesych.

Λευκόχρως qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Λιπαρόχρως, idem Theocr. idyll. 2.

Μελαγχρὼς, qui nigra cute est, vel atro corpore Eur. in Orest.

Συγχρωτίζω, idẽ quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zen. Cittico.

Τακερόχρως, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens. Athen. lib. 10.

Τραυσίχρως, cutem seu corpus incidens ac vulnerans. Il. δ.

Τυφέως

Τρυφερόχρως, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus Dioſc.l.1.c.87.
Ψαφαρόχρως, qui ſqualida eſt cute Eur.in Rheſ.

ΧΡΟΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, temporis ſpatium. Il.ψ. Μᾶλλον ἐτέρωμέτρῳ ὀλίγον χρόνον. Dem. Olynth.3. τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τῶν παρόντων βέλτιω ζητεῖτε; Ἀνὰ χρόνον, aliquandiu, item, tandem. item interiecto tempore Sic & ἐπὶ χρόνον, aliquandiu. Il.β, μεῖναι ἐπὶ χρόνον. Item χρόνος, temporis diuturnitas, ſeu longinquitas: in qua ſignif. uſurpatur & dies. Eurip. in Alc. χρόνος μαλάξει. Plut.in conſol.ad Apoll. χρόνος ὁ πάντα πεπαγεῖν εἰωθώς. Hinc χρόνῳ exp. tandem, progreſſu temporis: ut apud Thucyd.lib.1. συνῴκισαν ἐν τῷ Ἀργείᾳ οἱ Ἀμφικτίονες χρόνῳ. ¶ Item χρόνος, tempus ætatis, ætas, anni: ut in Axioch. αὐτῆς δὲ τοσοῦδε τοῦ χρόνου. ¶ Apud gramm. de quantitate ſyllabarum dicitur: ut apud Euſt. &c.

Χρονικός, ὁ, ad tempus ſeu tempora pertinens. Vnde τὰ χρονικά, libri in quibus annotatur quo tempore quidq; geſtum ſit vel evenerit: apud Luc.in Macrob. & Plut.in Themiſt. Item χρονικαὶ σύνοιαι, tempori obnoxiæ cogitationes. Baſil.

Χρονικῶς, ut tempus declarat.

Χρόνιος, multo durans tempore, diuturnus: ut χρόνια πάθη: apud Aret. & χρόνιαι ἕξεις, Dioſc.l.1.c.102. Item qui diu moratur, ſerus, tardus, lentus: unde χρόνιος aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id ſerò facit, & longo temporis ſpacio interiecto. Eurip. in Iph. Aul πόσιν χρόνιον ἀπόντα. Alexis apud Luc. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.

Χρονίως, longo tempore, diu pòſt, ſerò, cunctanter.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis intervallum.

Χρονία, ἡ, vetuſtas. Χρονιαῖος, diuturnus: vel vetus.

Χρονίζω, longo tempore duro, inveteraſco: ut χρονίζοντα ἕλκη, apud Gal.ad Glauc.l.1. Item moror, tardo, ſerò venio Eurip. in Herc.fur. χρονίζοντος πατρὸς, Παῖδες παρεστέχουν ὅμμα.

Χρονίζομαι, idem: ut χρονιζόμενον ὕδωρ, aqua inveteraſcens, Ariſtot.de color.

Χρονισμός, diuturnitas, longinquitas. Item mora, cunctatio.

Compoſita.

Ἀντιχρονισμὸς & ἀντιχρόνισμα, temporis pro tempore poſitio: apud gramm.ut ſchol.Eurip.

Ἀπερισσόχρονος, ὁ ἡ, qui temporis ſeu annis impar non eſt. Theophr.de cauſ.pl.l.1.c.22.

Ἄχρονος, expers temporis, nullo comprehenſus tempore, æternus. Nonn.

Ἀχρόνως, ſine tempore, extra omnem temporis menſuram. Themiſt.& Philop.

Βραχυχρόνιος, brevi tempore durans.

Δίχρονος, duplex tempus habens: vox gramm.

Διχρονέω, ſum duorum temporum.

Ἔγχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans. Appian.

Ἐγχρονίζω, diu permaneo in, immoror, Thuc.l.3. Item inveteraſco Phil.de vita Moſ.l.3.

Ἐπίχρονος, idem. Ἐπιχρόνιος, diuturnus, inveteratus.

Ἐπιχρονίζω, immoror. Item inveteraſco. Gal.ad Glauc.

Ἰσόχρονος, tempore ſeu ætate æqualis & par, contemporaneus.

Ἰσοχρονέω, tempore æquo, æquali tempore vivo. Heraclit.in epiſt.ad Hermod.

Ἰσοχρόνιος, idem quod ἰσόχρονος, Theophr.de cauſ.pl.l.4.

Μακροχρόνιος, longo tempore durans, diuturnus. Plat.in Tim.

Μεταχρόνιος, aliquanto pòſt tempore faciens aliquid. Apud Heſiod.in Theog. μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici annotat ſchol. Sed ſunt qui legant μεταχθόνιαι, ut ſit, relicta terra.

Ὀλιγοχρόνιος, qui brevis eſt temporis, exiguo temporis ſpatio durans. Xen.Pæd.4. (ptus.

Παυσιλυπηχρόνιος (dec.) omnino exiguo tempore circumſcri-

Ὁμόχρονος, idem quod ἰσόχρονος. Greg.in Maccab.enc.

Ὁμοχρονέω, eodem tempore ſum, tempore æquo. Luc.de ſcrib.hiſt.

Πολυχρόνιος, multo ſeu longo tempore durans, diuturnus. Exponitur &, antiquus. Ariſtot. Xen. Hippocr.

Πολυχρονιώτατος, diutiſſimè. Hippocr. et ſit.ap Demag.

Πολυχρονέω, diu duro, longæuus ſum.

Σύγχρονος, contemporaneus, cœuus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus ſum. Exponitur &, commoror.

Συγχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus.

Τρίχρονος, qui trium temporum eſt. (Gell.l.17.c.21.

Ὑπερχρονος, omne tempus ex uperans.

Ὑπερχρονίζω, ſupra modum χρόνιος ſum. Heſych.

Φιλόχρονος, amans temporis. Greg.Naz.

Χρόος, Χρόα, &c. vide in Χρόα.

ΧΡΥΣΟΣ, ου, ὁ, aurum. Od.θ, χρυσοῖο πάλαιον σύνεκα τιμήεντος. Ath.l.12. μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ μηδ' αὐτὰ φορεῖν. Item vas aureum ſeu ex auro confectum. ut apud eundem l.11. χρυσοῦς οἶνον ἔχων. Item piſcis quidam aurei coloris Plin.l.32.

Χρύσεος, & contractè χρυσοῦς, aureus, ex auro factus: ut χρύσεος ὄρμος. Iliad.σ, & ἦρα χρυσοῦς. Odyſſ.θ. Sic χρυσᾶ ποτήρια. Xenoph.Hellen. 7. Item χρυσοῦς, ſubaud. στατὴρ, aureus ſtater. Plutarch.in Galb. Phal.in epiſt. Τὸ χρυσοῦν in ovo dicitur vitellus quoniam fulci & aurei eſt coloris, apud Athen.l.9.

Χρύσεος, idem quod χρύσεος, poëticè: ut χρύσεα πάλαια. Il.θ & χρύσεα κάλεια, Od.κ. (129.

Χρυσινος, idem quod χρυσοῦς. Item aureus numus. ſ. στατὴρ. Syneſ.ep.

Χρυσότερος, magis aureus, Demetr.Phal.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσὸς. Plut.in Alex. Βασιλικὸν χρυσίον νομίζοντα. Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdum vaſa & inſtrumenta, interdum alia ex auro ornamenta: ut apud Thucyd.lib 2. Plat.de rep.lib.2. Plut. in Artox. Scribitur & χρυσᾶα pro χρυσία, apud Poll.lib.7.cap.24. Quod etiam ſignificat officinam auriariam: apud Strab.l.3. à nominat. χρυσεῖον. ¶ Χρυσίον Heſych. eſt etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea: ut χρυσὶς φιάλη, aurea phiala: quæ abſolute χρυσὶς dicitur: apud Athen.lib.11. Sic χρυσὶς, ίδος ἡ, aurea veſtis. Luc.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. Fœm. χρυσῖτις: ut χρυσῖτις ψάμμος. Herodot. χρυσίτης λίθος ſeu χρυσῖτις dicitur lapis Lydius cui affricatū aurum probatur. Poll.l.7. Herba quoq; χρυσοκόμη χρυσῖτις dicitur, teſte Gal. Itē ſedū majus: apud Dioſc.

Χρυσίδιον, q. d. aurulum. Iſocr. in orat. contra ſophiſt. Item pro, parum auri. Phal. Χρυσιδάριον & χρυσάφιον, idem apud Ariſtoph. in Babyl. & Euſt.

Χρυσαλὶς, ίδος, ἡ, nomen inſecti: Apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 5. c. 19. Gazæ aureola ſeu aurelia.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis veſtibus & monilib. Heſych.

Χρυσίζω, auro ſimilis ſum, ſum aureolus: ut ῥαβδὶ χρυσίζουσα. Athen.lib.7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: unde ἐδώλια κεχρυσωμένα, apud eundem lib.5.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib.6. ex Lyſ.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Compoſita.

Ἀμμόχρυσος, gemma in qua aurum arenis videtur miſtum eſſe Plin.lib.27.cap.11.

Ἀποχρυσόω, deauro, auro perlino.

Ἄχρυσος, ὁ ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg.lib.3.

Διαχρυσος, auro diſtinctus, aurum intextum habens, inauratus: ut στολὴ διάχρυσος, Athen.lib.5.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum eſt.

Ἐλαιόχρυσος, nomen plantæ aureum colorem habentis apud Theophraſt.hiſt.pl.l.9.c.21. Eadem dicitur & ἐλίχρυσος, apud Theocr.idyll.1. Nic. in Ther & Dioſc.l.4.c.57.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus: ut ἐπίχρυσος κόσμος, apud Plat.de leg.

Ζάχρυσος, auro abundans, dives auri. Eur.

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidio ſtatere valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quo ἐπίχρυσος. Eurip. Metaphoricè apud Diphilum Εὐριπίδης dicitur κατάχρυσος.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. καταχρυσῶντες τὴν πόλιν, exp. auro urbem illuſtrantes.

Λαδόχρυσος, aureus interveniente candida vena. Plin.l. 37.c.9.

Πάγχρυσος, totus aureus. Eur. & Ariſtoph. Παγχρύσεος, idem, Il.β.

Περίχρυσος, circumcirca aureus vel inauratus.

Περιχρυσόω, de auro, auro circumveſtio.

Πολύχρυσος, multum auri habens affluens auro. Il. σ. Xen. Pæd.4.

Τριχρυσος, ρινη, exp. lima aurum atterens, ex Epigr. Pro quo ſcribendum videtur Τελιχρυσος, à Τείβω.

Ὑπόχρυσος cui aliquid auri ſubeſt, ſubaureus.

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

Χρωΐζω, Χρῶμα, Χρως, Χράννυμι, &c. vide in Χρόα.
Χυσλαῖος, Χύδλη, &c. in Χέω.

ΧΥΛΟΣ, ου, ὁ, ſuccus: propriè is quem res aliquæ fundunt & exudant. unde & à χύω dicitur: ut χυλὸς πλοκάνης, Gal.ad Glauc.l.1. χυλὸς σταφυλῆς, Dioſc.lib.5. Apud medicos peculiariter ſic dicitur ſuccus quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit & qui ſanguinis eſt materia. ¶ Item ſapor: ut apud Ariſtot.eth.l.3.cap.10. τῆς γλυκύτητος ἐστὶν ἡ κρᾶσις τοῦ χυλοῦ. Sic Theophr.de cauſ.pl.l.6.c.18 διαφοροὶ κατὰ χυλὸς καὶ ὀσμῆς, ſaporibus diſcrepant & odoribus.

Χυλώδης, ες, ὁ ἡ, ſuccoſus: vel ſucci ſpeciem gerens: aut qui è ſuccorum genere eſt. Τὸ χυλῶδες, pars ſuccoſa, ipſe ſuccus, Dioſc.l.3.c.22

Χυλάριον, q.d. ſucculus. Apud Actuar. & Nicol. Alex. ſic dicitur de coctio herbarum quę fit adiecto mediocri melle aut ſaccharo.

Χυλόω, in ſuccum redigo, liquo: vel ſuccum exprimo: unde ῥίζαι χυλωθεῖσαι, apud Dioſc.l.2.c.212.

Χύλωσις, εως, ἡ, ſucci expreſſio: vel ipſe ſuccus & cremor expreſſus. Dioſc.l.2.c.108. Item ſucci generatio, propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, ſuccum elicio, in ſuccum reſoluo: unde

passivè apud Dioſc. lib. 2. cap. 213.

Χύλισμα, τὸ, ſuccus expreſſus. Theophr. hiſt. pl. lib. 9.

Χυλισμός, ὁ, ipſa ſucci expreſſio. Idem ibidem.

Compoſita.

Ἀποχυλίζω, ſuccum extraho. Dioſc.

Ἄχυλος, ὁ ἢ ἡ, exuccus, vel inſipidus. Theoph. de cauſ. pl. l. 6. c. 19.

Δύχυλος, difficilè habens ſaporem, i. ingratũ & inſuavé. Idem ib.

Δυχυλία, ſaporis injucunditas, ingratus ſapor: apud eundem.

Ἔγχυλος, ſuccum in ſe habens, ſucculentus. Idem de cauſ. pl. l. 4. Item ſapidus, apud eundem de cauſ. pl. l. 6.

Ἐγχυλίζω, in ſuccum redigo ſuccum elicio. ibidem.

Ἔγχύλισμα, ſuccus expreſſus.

Ἐκχυλίζω, idem quod ἐγχυλίζω.

Εὔχυλος, bono ſucco præditus: vel ſucco abundans. Item ſapore gratus. Athen. lib. 7.

Εὐχυλία, bonitas ſuci: vel gratus ſapor.

Κακόχυλος, qui mali eſt ſucci. Athen. lib. 3.

Λεπτόχυλος, qui tenuis ſucci eſt.

Παχύχυλος, craſſo ſucco præditus.

Πολύχυλος, multum habens ſucci, ſuccoſus. Dioſc.

Χύμα, Χυμὸς, Χύσις, Χυλικὸς, Χύτλον, &c. vide Χύω in Χίω.

-ΧΥΤΡΟΣ, ᾰ, ὁ, olla. (✠ derivatum à χύω, fundo: quippe in quam liquores fundantur & ex qua liquida transfundi poſſint) Diphilus apud Poll. l. 10. c. 24. Χύτρον μέγαν παρὰ τὸ μαγείρου. ¶ Χύτροι erat etiam feſti nomen apud Athenienſes in quo (teſte Suida) ſemina omnis generis in olla coquere ſolebant, atq; ſacrificare Baccho & Mercurio: vide & ſchol. Ariſtoph. in Ran. ¶ Sic dicebantur etiam lavacra calida apud thermopylas. Herodot. l. 7.

Χύτρα, ἡ, idem quod χύτρος, olla, teſta, cacabus. Xen. Hell. 4. φέρουσαι πῦρ ὑπὸ χύτρας. Χύτραι, dicuntur etiam tabernæ in quibus ollæ venduntur. Heſych.

Χυτρεῖος & χύτρειος, ᾱ, ὁ, fictilis, teſtaceus. Pro χύτρειος contractè dicitur χυτρᾶς: apud Ariſtoph. in Nub.

Χύτρινος, idem: unde χύτρινοι ἀγῶνες, in quibus χύτροις utebantur. ſchol. Ariſtoph. ex Philochoro. Item idem quod χύτρα, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2.

Χυτριτὴς, οῦ, ὁ, ollaris.

Χυτρώδης, ες, ὁ, ollarum figulus. Plat. in lib. de rep. & Luc.

Χυτρεῖον τὸ, locus ubi ollæ conduntur & aſſervantur. Χυτρεῖα τὰ, dicuntur etiam ollarum teſtæ Poll. l. 7.

Χυτρίον, τὸ, ollula. Ariſtoph. Exponitur &, ollæ operculum.

Χυτρὶς, ίδος, ἡ, olla vel ollula. Dion. Χυτρίδες dictæ fuerunt etiam tabernæ in quibus ollæ venum exponebantur. Poll.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula. Ariſtoph. in Acharn.

Χυτρινδα, ἡ, ludi genus quod deſcribit Poll. l. 9. in quo quidam in medio ſedens, quem χύτραν nominant, à circumcurſantibus pueris vellicatur & percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum ſuum colloceat.

Χυτρίζω, in olla pono. Heſych.

Χυτρισμὸς, expoſitio infantis in teſta ſeu fictili: apud eundem.

Compoſita.

Ἐγχυτρίζω, idem quod χυτρίζω, in teſta condo. Item in fictili expono. Exponitur &, occido: ducta ſignif. ab infantibus qui morti exponuntur. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐγχυτρίσεια, ſeu ἐγχύτρια, quæ cacabo ſeu fictili aliquid imponit. ſchol. Ariſtoph. ex Plat. Min.

Ἐκχυτρίζω, ex olla effundo vel eximo: vel ſimpliciter, effundo.

Καταχυτρίζω, idem quod ἐγχυτρίζω, Ariſtoph. (Heſych.

Χύω, vide in Χέω, i, fundo, effundo.

-ΧΩΛΟΣ, ᾱ, ὁ, claudus. Il. β, χωλὸς δ' ἰὼ ἕτερον πόδα. Plut. ſymp. 9. ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἰὼ ὁ Φίλιππος, utro pede claudicaret Philippus. Item claudus, i. mutilus, imperfectus: ut χωλὴ φύσις. Plat. χωλὴ ἀρετὴ, apud Plut. de educ. lib. Sic & χωλὸν μέτρον, apud Dem. Phal. At apud Xen. Hellen. 3. χωλὴ βασιλεία dicitur regnũ quod claudus adminiſtrat. ✠ Ἀ κῶλον ſignificante interdum pedem dici χωλὸν, ut ſit ὁ πεπηδὼς τὸ κῶλον, teſtatur Euſt.

Χωλότης, ητος, ἡ, clauditas, claudicatio, claudum eſſe. Plut. de orac. Pyth. Tribuitur & metro, apud Athen. lib. 14.

Χωλαίνω, claudus ſum, claudico. Greg. Χωλαίνεσθαι, claudum fieri.

Χώλασμα, idem quod χωλότης. in Hippiat. Χώλανσις, idem Epict.

Χωλόω, idem quod χωλαίνω. Il. σ, βὴ δ' ἰθὺς ἰέναι Χωλεύων. Item claudum reddo, vel mancum & mutilum. Gal. in lex. Hippoc.

Χωλόομαι, claudus fio. Luc. de ſacrific.

Χωλεία, ἡ, claudicatio, Poll. lib. 4. cap. 25.

Χωλόω, itidem claudum reddo: unde χωλωθῶμι idem quod χωλευθῶ: apud Hippocr. de natura inf.

Χώλωμα, τὸ, claudicatio. Et generaliter, mutilatio: apud eundem περὶ ἄρθρων.

Χώλωσις, ἡ, idem: apud eundem prorhet. lib. 2.

Compoſita.

Ἀμπχωλος, ὁ ἢ ἡ, aliquantum claudus. Suid.

Ἀμφίχωλος, utrinque claudus.

Ἀποχωλόω, claudum reddo. Xen. Pæd. 7.

Ἀποχολόω, idem: unde ἀποχωλεῶσις, claudum fieri. Paul. in Phoc.

Δίχωλος, idem quod ἀμφίχωλος.

Δύχωλος, graviter claudicans.

Ἐπίχωλος, aliquantum claudus: vel idem quod χωλός.

Καταχωλόω, claudico. Greg.

Χειρόχωλος, manu debilis, mancus Poll. ex Hipponacte.

Χῶμα, χώννυμι, χῶνος, vide in derivatis ex χέω, in ſecunda & tertia ſignif. Χώομαι, in Χολὴ. Χώρα, in Χώρος.

-ΧΩ Ρ'Ε Ω, ᾰ, F. ήσω, eo, accedo, proficiſcor, confero me. Eurip. χώρει σὺ δεῦρο, huc veni. Idem in Medea, χώρει κ' ἡμεῖς Γ' ἄσονα, abi, proficiſcere. Sæpe in hac ſignif. cum præpoſitionibus conſtruitur: ut χωρῶ πρὸς ἔργον, confero me ad opus. Soph. in Aiace. Thuc. lib. 2. κατὰ γῆν χωρήσαντες, terra profecti. Apud eundem lib. 8. ἐπὶ Γ' ωνας χωροῦντες, adverſus Ionas tendentes. Interdum cum adverb. ſeq. dat. ut ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, prodire adverſus hoſtes, hoſtiliter obviam ire. Metaphoricè etiam uſurpatur. Dicuntur enim λόγοι χωρεῖν, rumores manare, apud Plat. epiſt. 7. Dicitur & ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι, periculo occurrere. Sic ὁμόσε χωρήσωμεν τοῖς παροῦσι, rebus adverſis fortiter reſiſtere. Polyb. Interdum exp. cedo, evado: ut Pauſan. ἤλπιζε χωρήσειν πελεμοῦντι, ceſſurus bellum. Item cedo, locum do: ut Iliad. ν, Οὐδ' αὖ Ἀχαιῶν ῥηξήνορα χωρήσουσι Γ' γ' αὐτανδήν. ¶ Item χωρέω, capio, capax ſum: ut de loco capacitas dicitur: (✠ unde & à χῶρος ſeu χώρα derivatur) Thuc. lib. 2. ὁ γὰρ λιμὴν ἐξωτέλλων ὡς αὐτὸς ἡ πόλις. Metaphoricè αὐθρώπινος λογισμὸς μυρία ἀλλὰ ἐ χωρεῖν dicitur apud Phil. de mundo. Et apud Phocyl. Οὐ χωρεῖ μεγάλῳ διδαχλὼ ἀδίδακτος ἀκόνη. Apud Syneſ. τῷ αἰτίαν ἐχρῆ, exp. ſuſpectus erat criminis quod ei objiciebatur. Exponitur &, comprehendo, percipio. Item χωρεῖ, impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ, locus eſt, apud Ariſtot. hiſt. an. l. 9.

Χωρέομαι, in med. voce idem quod χωρέω: unde fut. χωρήσομαι pro χωρήσω: ut apud Thuc. lib. 2. ἀδιεξεργον ἤδη ἐς τὸ ὕστερον, τό τε πεδίον περιεῖν καὶ ἐς αὐτὸ πόλιν χωρήσεσθαι. Plato in Theæt. ἢ ὁμόσε χωρήσεται. Item pro χωρέω, capio capax ſum: ut apud Ariſtoph. ἐξ οὗ χωρήσεται. Item paſſivè, capior, contineor. item comprehendor, percipior, apud Greg. Naz.

Χώρημα, τὸ, capacitas. Item receptaculum. Geopon. lib. 4.

Χώρησις, ἡ, ipſa capiendi actio.

Χωρητὸς, ὸν, ὁ, cujus aliquid capax eſſe poteſt. Et metaph. qui percipi & intelligi poteſt. Greg. Naz.

Χωρητικὸς, ὸν, ὁ, qui talis eſt ut capere poſſit ſeu capax eſſe: aut ſimpl. capax: apud eundem.

Compoſita.

Ἀχώρητος, ος ὁ ἢ ἡ, qui capi non poteſt, cujus aliquid capax eſſe nequit: apud eundem.

Ἀναχωρέω, ῶ, retrocedo, redeo, revertor. Thuc. l. 2. ἀναχωρήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι πρόπυον ἔστησαν. Item introrſus recedo, remotus ſum à via: unde ἀνακεχωρηκὸς τόπος, penetrale, locus qui eſt in receſſu, apud Herodian. l. 1. Dicitur & ἀνακεχωρηκέναι, alienũ eſſe, abhorrere: ut ἀνακεχωρηκὸς τῆς φύσεως, apud Chryſoſt.

Ἀναχώρημα, τὸ, receſſus, ſeceſſus: ut ἀναχωρήματα ψυλάσσης. Ariſtot. de mun. Item locus qui eſt in receſſu.

Ἀναχώρησις, itidem receſſus, ſeceſſus. Item reditus. Polyb. Item receptus ex pugna & periculo, apud Aeſchin. Item locus ſemotus, ſolitudo, apud Greg. Item locus refugii, vel refugium. Demoſthen.

Ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, receſſor, ſeceſſor: qui in ſolitudine vivit: eremita. in Novell. conſtitut. 5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω, recedo é. Phil. de mundo.

Ἐπαναχωρέω, redeo, reuertor. Ἐπαναχώρησις, reditus. Thuc. l. 3. Ὑπαναχωρέω, ſenſim recedo, clàm retro abeo. Herod. Ὑπαναχώρησις, receſſio quæ ſenſim fit.

Ἀποχωρέω, abſcedo, diſcedo, recedo. Cum genit. Greg. τὰ ἀποχωροῦντα, exp. excrementa quæ è corpore ejiciuntur. Xen.

Ἀποχώρημα, unde ἀποχωρήματα, retrimenta Hippocr.

Ἀποχώρησις, abſceſſus, diſceſſus. Exponitur & egeſtio: apud eundem.

Διαχωρέω, pervado: ut νόμισμα διαχωρεῖν dicitur παρὰ τοῖς πόλαι. apud Luc. Item excerno, onus ventris pono. Plat. in Phæd. Dicitur & γαστὴρ διαχωρεῖν τι, apud Ariſtot. de part. an. l. 3.

Διαχωρεῖα, dicuntur quæ egeruntur. Dioſc. lib. 4.

Διαχώρημα, excrementum. Alex. Aphr. ¶ Exponitur etiam, hiatus apud Luc. (an lib. 3. & Hippocr. in Apor.

Διαχώρησις, ipſa excernendi actio, egeſtio. Ariſtot. de partibus

Decomp. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernit. Alex. Aphr. l. 1. probl. 90. Τὸ δυσδιαχώρητον, quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur.

Προδιαχωρέω, prius diſſideo, prior me ab amicitia alicujus ſeparo. Ariſtot. rhet. 1.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto *tanquam locum dans*. Lyſ. ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι· non dat facultatem tempus ſortiendi alium. Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter, exp. licet; locus eſt, facultas eſt, ut apud Demoſth. πᾶσι μᾶλλον συνέχαιρεν τῷδε πράσσειν. Sic & partic. ἐγχωροῦν, cùm liceat cùm poſſibile ſit, apud Lyſ. Οὐκ ἐγχωρεῖ, non contingit, Ariſtot. & Gal.

Α᾽ανεχώρητον, (dec.) quod fieri non contigit, impossibile. Greg.
Ε᾽κχωρέω, cedo, locum do. Soph. Χεμῶνες ἐκχωροῦσιν ὑπὸ ἐρικῆ θέρει. Item discedo emigro, cum genit. Plut. in Apoph. Hinc & ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, membrum loco motum. Poll.
Υ᾽πεκχωρῶ, (decomp.) sensim excedo seu abscedo, cum genit. Plut. de leg.
Ε᾽πιχωρέω, concedo, permitto. Plut. in Alex. Ε᾽πιχωρεῖσθαι, concedi, permitti. Maccab. lib. 2. c. 4.
Ε᾽πιχώρησις, concessio, permissio. Expon. &, cessio, apud Arria.
Μεταχωρέω, secedo, migro, transeo. Greg. Item transitionem facio, transeo in diversas partes. Plut. in Demetr.
Μεταχώρησις, secessio, migratio, transitio.
Παραχωρέω, cedo. Herodian. l. 4. σοί τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, cedo tibi imperio. Demosth. τῇ πόλει παραχωρῶ τῆς τιμωρίας, cedo civitati ulciscendi jure. ¶ Item cedo, concedo: tanquam superatus. Synes. τῶν μελιτῶν ὁ βόμβος ἐς ἡδονῆς λόγον ἐδεμιᾷ παραχωρεῖ μουσικῇ. ¶ Item cedo: ut in Pand. τὸ πρᾶγμα ἐς πρᾶγμα τὸ δικαστὸν παραχωρεῖν dicitur, i. in rem domini cedere.
Παραχώρημα, id quo quis alii cedit. Παραχώρησις ipsa cedendi actio.
Decomp. Α᾽ντιπαραχωρεῖν, dicuntur quæ sibi invicem cedunt.
Α᾽λληπαραχώρησις, ipsa actio cedendi sibi mutuo. Areopag.
Α᾽παραχώρητος, nihil cedens, pertinax.
Περιχωρέω, tandem cedo. Paus. in Phoc. ἐς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτῶ περιεχώρησεν ἡ Φωκεῦσι δίωξις. Exponitur etiam, circuitu redeo: ut apud Greg. mors & vita ἐς ἄλληλα περιχωρῆσι πως ἐ αὐτήκοι δίκαιαι.
Περιχώρησις, q. d cessio quæ fit tandem. Item reditus per circuitum. Exponitur etiam, unio. apud Damasc.
Προχωρέω, concedo, i. me confero. Thuc. l. 1. προσεχώρησαν ἐς Μεγαρεῖς Α᾽θηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, concesserunt in societatem. Item dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem l. 3. ὡς δὲ ἐ προσεχώρει. Item attribuor, contribuor: ut apud Pausan. οἱ Ε᾽λαιῆται τοῖς Α᾽θηναίοις προσεχώρησαν.
Προχώρησις, deditio.
Προχωρέω, procedo, progredior: tam de re quàm de persona. Herodian. lib. 5. τὸ Μακεδόνιον πολὺ προεκχωρηκότα. Idem lib. 2. τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προεκεχωρήκει. Exponitur &, ingredior: ut apud Thuc. l. 2. προυχώρει ἐς τὴν χώραν αὐτῶν, regionem eorum ingrediebatur. ¶ Item προχωρεῖν, succedere, bene cedere: ut προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, apud Herodia. Sæpe ponitur tanquam impersonaliter: ut apud Thuc. l. 2. ἐ μὴν τοῖς προχωρήσει γε. ¶ Apud Xen. ὧν ἂν πέμψῃς αὐτῷ χρήματα ὅσα σοι προχωρεῖ, exp. quantum tibi commodum erit.
Προχώρημα, τὸ, id quod succedit seu successit. ¶ Ezech. c. 32. προχωρήματα dicuntur excrementa, quæ & Α᾽ποχωρήματα.
Συγχωρέω, concedo, assentior, consentio, non reclamo, Plat. polit. 2. συγχωρεῖς ἄρα, ἔφην, τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι, &c. Et cum accusat. apud eundem eodem libro, πατάπασιν ἐγώ τε τὸν τύπον τοῦτον συγχωρῶ. Cum dat. pers. & accusrei apud eundem ejusdem operis l. 1. ¶ Item indulgeo, gratiam facio, condono. Isocr. μηδὲ συγχωρεῖτε τοῖς πολεμίοις παρὰ τὸ δίκαιον. Dem. φυσὶ γὰρ τοὺς δανείσας συγχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, condonasse ipsi fœnora. ¶ Item ignosco, veniam do: ut συγχωρεῖν τὸ ἁμάρτημα, apud eundem.
Συγχωρεῖσθαι, dicitur quod paciscuntur aliqui, de quo inter aliquos convenit. Dem. συγχωρηθέντων δὲ τούτων.
Συγχώρημα, & συγχώρησις, concessio, assensus, astipulatio. Item actio ignoscendi, venia. Chrysost.
Συγχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus.
Α᾽συγχώρητος, (dec.) non concedendus seu permittendus. Item venia non dignus, cui non est ignoscendum: ut apud Greg. ἀσυγχώρητος βλασφημία ἐς τὸ πνεῦμα. Item activè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimium severus, inclemens: ut κατάγνωσις ἀσυγχώρητος, apud eundem. Α᾽συγχωρήτως, ita ut venia dari non possit, citra spem veniæ.
Υ᾽ποχωρέω, sensim recedo, clàm me subduco, pedem refero. Il. χ, Ὡς ἔκτωρ ἀσόησεν ἔχων μένος ὑποχώρει. Thuc. οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν. Item decedo, cedo: ut ὑποχωρῆσαι ὁδῶν. Plut. in Apoph. Et cum dat. pers. Dem. pro cor. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ σὸν ἕξα σοὶ ὑπεχώρησα. Exponitur &, in excrementum abeo. Aristot. in probl.
Υ᾽ποχώρημα, excrementum. Diosc. l. 2,
Υ᾽ποχώρησις, idem. Aristot. meteorol. l. 4. Exponitur &, discessio, recessus, apud Plut. de primo frig.
Υ᾽ποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ cantabantur in catastrophe fabulæ ab histrionibus à scena excessuris. schol. Aristoph.
Decomp. Α᾽ὑποχώρησις, recessus, regressus.
Συνυποχωρέω, unà retrocedo.

-ΧΩΡΙΣ, seorsum, separatim, singulatim. Aeschin. in Ctesiph. τὸ βαλάντιον χωρὶς ἢ σὺ μέρει ἐδεῖ ἐκφέρειν τῶν γνώμιν ὑποφανίσαι. Xenoph. Ped. 6. χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, separati eramus alteri ab alteris. Item sine, absq; præter, ut Aristot. in Rhet. χωρὶς ὧν τῶν εἰρημένων, præter ea quæ dicta sunt. Interdum dicitur & χωρὶς δὲ, præterea verò: ut apud Thucyd. lib. 2. Interdum significat, præterquam, nisi, sequente ἢ μή, vel ἀ μή, vel ἢ ὅτι: ut apud Plut. in Cam. & Herodot. lib. 4. Derivari χωρὶς à χῶρος scribit Eustat. ἀπὸ τοῦ χώρου ἢ τοι χωρίου εἶναί τι μεῖζον τῶν χωρίων ὄντων.
Χωρίζω, separo, secerno: vel dispesco, dirimo. Plat. in Phæd. χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. (χώρισις.
Χωρίζομαι, segregor, &c. Isocr. de Pace. πολλοὶ δ᾽ ἀπῆλθον κε-
Χωρισμὸς, separatio, sejunctio, divisio. Plut. in l. adversùs Co-
Χώρισις, idem. Hesych. (lot.
Χωριστὸς, separabilis: vel separatus, secretus, sejunctus. Aristot. metaphys. 5.

Composita.

Α᾽πεχωρίζω idem quod χωρίζω.
Α᾽χώριστος, ὁ, ἡ, inseparabilis, qui secerni non potest. Greg.
Διαχωρίζω, disgrego, discerno, disjungo. Xen. in Oecon.
Διαχωρισμὸς & Διάχωρισις, separatio, sejunctio.
Διαχωριστικὸς, separandi vim habens, qui discernit ac dirimit.
Α᾽διάχωρις, (dec.) inseparabilis.
Δυσχώριστος, qui difficulter sejungi & secerni potest.
Εὐχώριστος, separatu & secretu facilis.

-ΧΩΡΟΣ, ὁ, locus, sedes: item spatium. Iliad. γ, Χῶρον μὲν πρῶτον διείπετον. Od. λ, ἀτερπέα χῶρον, sedes tristes, sedes infernas. ¶ Item ager, prædium, fundus. Xenoph. Ped. 7. μετὰ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζομένων.
Χώρα, ἡ, idem quod χῶρος, locus, sedes. Xenoph. in Oecon. ἐν χώρᾳ ἑκάστῃ τὴν γνώμην κεῖται. Plut. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε, in sede regia. Dicitur & κατὰ χώραν ἡσυχάζειν, quiescere, nihil movere aut tentare. Ε᾽ν χώρᾳ interdum exp. vice, loco, ut ἐν χώρᾳ μισθοφόρος εἶναι, esse loco mercenarii. Xenoph. ¶ Item χώρα, spatium. Iliad. ε. ¶ Item loculamentum, conceptaculum. Plut. in Demetr. ¶ Item solum, ager. Thucyd. Aristot. Demosth. ¶ Item regio: ut τὴν χώραν τὴν Α᾽τικὴν, Athen. lib. 3, quæ sæpe omisso subst. χώρα dicitur: apud Plut. in Apopth. &c. Interdum & cum articulo substantivum χώρα subauditur: ut apud Thuc. lib. 4. ἐ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁρμῶντες οἱ Α᾽θηναῖοι.
Χωρίον, τὸ, idem quod χῶρος, locus: unde χωρία τὰ ἱππάσιμα, apud Xen. ¶ Item locus munitus, castellum, oppidulum. Aristot. pol. 2. Demosth. in ep. Phil. ¶ Item ager, prædium, villa. Demosth. in orat. contra Nicostr. ¶ Item apud geometras id spatii quod intra concurrentes lineas figurarum continetur: quod & area dicitur. Gal. meth. l. 1. ¶ Χωρία, τὰ, regiones. Herodian.
Χωρίτης, ου, ὁ, rusticus, rusticanus. Fœm. χωρίτης, ου, ἡ, rustica, villica Lucian.
Χωρικὸς, ut χωρικὸν πλῆθος, rustica multitudo, multitudo agrestis. Plut. in Per.
Χωρικῶς, rusticè, ut rusticis convenit. Xen. Ped. 4.
Χωρικὸς, idem quod χωρικός. Χωρικὸς, idem quod χωρικῶς.
Χωρικάω, rusticor. (Syn. in epist.
Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut. de exil.
Χωρίαι, Χωρεῖς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Α᾽δρόχωρος, seu ἀδροχῶρος, qui uberem regionem habitat. Hesych.
Α᾽ναχωρίζω, sua χώρα, restituo, recedere facio. Xenoph. Ped. 2. ὁ λοχαγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζεν.
Α᾽χωρος, ὁ, ἡ, q. d. qui sine loco est aut regione: cui interdictum est igni & aqua: extorris. Hesych.
Διάχωρος, intervalla quæ sunt inter cohortes aut centurias. Suid.
Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis seu locorum, loca difficilia. Xen. Ped. 1.
Ε᾽γχωρος, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena. Item de re dictum, patrius: ut νόμοι ἔγχωροι.
Ε᾽γχώριος, idem: ut ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες, apud Thuc. lib. 2. & ἐγχωρίη ἐσθής, Herodot. ¶ Ε᾽γχώριον, τὸ, subst. Hesych. est τόκος & δάνειον.
Ε᾽πιχώριος, idem quod ἔγχώριος: at ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ, indigenarũ. Plat. de rep. l. 1. Sic. ἐπιχώριος θεὸς, patria dea. Aristoph. Et ἐπιχώριον ἔργον, apud Theocr. idyll. 27. germen quod in loco aliquo seu regione nasci solet, vernaculus frutex.
Ε᾽πιχωρίως, more regionis, more patrio. Aristoph. in Vesp
Ε᾽πιχωριάζω, sum indigena, sum vernaculus: ut γλώττης ἐπιχωριάζούσης, apud Dionys. Halic. in vita Lys. ¶ Item ad locum aliquem ventito vel frequenter versor. Plat. in Phæd. τῶν πολιτῶν Φλιασίων ὀλίγοι πάνυ τι ἐπιχωριάζουσι τὸν τοῦ Α᾽θλίου λόγον. Ε᾽πιχωριάζω, consuetum esse & patrium. Aristot.
Εὐρύχωρος, latum locum habens, amplus, spatiosus, capax: ut εὐρύχωρος ἀγυιὰς, apud Eurip. Pro eodem dicitur & εὐρυχωρὴς, apud Strab.
Εὐρυχωρία, locus amplus, latum spatium. Thuc. l. 2.
Καθυχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen. Ped. 2.
Περίχωρος, regioni circumjacens: aut simpl. circumjacens, finitimus, vicinus. Plut. & Lucæ cap. 3.
Πλησιόχωρος, vicinus, habitans in loco vicino, accola.
Πολύχωρος, idem quod εὐρύχωρος: unde πολυχωροτάτη ψυχὴ, apud
Πρόχωρος, idem quod πλησιόχωρος. (Synes.
Στενόχωρος, angustum habens spatium, arctus, angustus.
Στενοχωρία, angustum spatium, angustus locus.
Στενοχωρῶ, coangusto, coarcto. Alex. in probl. Στενοχωρῶμ

in angustiis versor Basilius. (Greg.

Φιλοχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur.

Φιλοχωρία, amor quo vis libenter in loco aliquo commoratur. Aristoph. in Vesp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco versor aut habito. Plut. de Socr. dæm. Et simpliciter, libenter versor, aut habito: ut apud Phil. de mun. πατρίδι φιλοχωρεῖν.

Ἐμφιλοχωρέω, (dec.) libenter habito, in, Theophyl. in ep. ἐμφιλοχωρεῖ τῷ γηδίῳ. Metaphoricè apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῆσαι, τῷ ἀεὶ ὡτλιᾷ σκέμματι, cōmorari in illa commentatione tanquam in loco quo delectamur.

Ἀχώρ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Χῶσις, Χωστὸς, vide in Χέω. Χώω, in Χολή.

Ψ (glossis.

ΑΓΔΑΣ, unguenti genus, ut tradit Gal. in

ΨΑΘΥΡΟΣ, & Atticè, Ψαθυρὸς, ᾶ, ὁ, friabilis qui in minutas particulas friari potest. Exponitur &, arenidus, contracta siccitate fragilis: ut Ψαθυρὰ κρέα, apud Gal. comm. 3. in prorrhet. Hippoc. Sic apud Athen. l. 2. Ψαθυρὰ ῥίδακι, & Ψαθυρὸν ὕδωρ, apud Arist. in l. de sensu

Derivatur à ψάω, comminuo, frango.

hist. anim. lib. 4.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristot. hist. anim. lib. 4.

Ψαθυρόω, friabilem fieri. Item arescere, seu inarescere: unde in Psal. David. τὰ ὀστᾶ μου ὡσὲι κόνις ἐψαθυρώθη.

Ψαθύριον, ου, ὁ, frustulum ex friatura. Athen. lib. 14.

Ὑποψαθυρος, ὁ ἡ, (comp.) qui aliquantum seu aliquatenus ψαθυρὸς est. Hippocr. in prorrhet.

ΨΑΙΔΡΟΣ, ᾶ, ὁ, rarus; & raros habens capillos. Hesych. & Eust.

Ψακὰς, vide in ψακάς. Ψαίω, Ψάω, &c. in Ψάω, i. tergo.

ΨΑΚΑΣ, άδος, ἡ, ros. Item stilla, gutta: unde apud Aristoph. in Pace, Ἔδον δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἰὼ πάνυ πάμπαν.

Itidem deducitur à ψάω, λεπτύνω: quoniam minutissimam & tenuissimam quiddam est ros, & guttula.

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula: vel guttula, stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, roro, roris guttas stillo: vel generalius, stillo. Athen. lib. 6. ψακάζετο δὲ ἄρθισιν. Item rore vel aliis guttis aspergo, & madefacio: unde λύκος ψακάζόμενος, apud Aristot. rhet. 3.

Ψακασίς, ᾶς, ὁ, stillatitius: ut μύρου ψακασσὶς, Athen. l. 4.

Ψακὰς, idem quod ψακάς. Suid. & Hesych.

Ψακάζω pro ψακάζω, apud eosdem.

Ψάκαλον & ψάκαλον, idem quod ἔμβρυον, βρέφος. Hesych. & Eust.

Ψεκάς, itidem ros: vel guttula roris. Eurip. initio Helenæ de Nilo, Ὃς ἀπὸ δίας ψεκάδος, Αἰγύπτου πέδον Ἀσκὴς πυκάσσει χιόνος, ὑπερ αἴνου γάας. Exponitur & generaliter, gutta minuta in modum roris, apud Aristot. de mundo. Dici traditur & de aliis rebus minutis, ut est aurum inter arenam. Item ψεκάδας dictas volunt ancillas quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluviæ. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ψεκάζω, idem quod ψακάζω, roris in modum minutulis guttulis pluo. Aristoph. in Nub. Item stillo, guttatim defluo. Item rore seu guttulis in modum roris minutis conspergo & madefacio: unde apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. ult. τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν ψεκαζόμενα. Apud Aristot. rhet. 3. λύκος ψεκαζόμενος, exp. lupus frendens.

Composita ex ψεκάζω. (sym.

Ἐπιψεκάζω, irrore, rore aspergo: interdum &, instillo. Xen. in

Καταψεκάζω, idem, vel generalius aspergo. Plut. in Alex.

Ὑποψεκάζω, aliquantum irroro. Apud Poll. l. 6. c. 6. πυκνὸν ὑποψεκάζειν de conviviis dici videtur qui poculum alii propinatum non uno haustu exhauriunt, sed sæpius bibentes guttatim quasi id sibi infundunt. Dicitur tamen significare largiorem haustum, ἀντιφθογγικῶς, ex eodem Poll.

Ψαλάσσω, &c. vide in Ψάω, tango.

ΨΑΛΙΟΝ, vel ψάλιον. pro quo & ψέλιον, ου, τὸ frænum: ut apud Plat. in Lyc. ὅμως ἄκρατον ἔτι τῷ ὀλιγαρχίᾳ καὶ ἰσχυρὸν οἱ μετ' αὐτὸν ὁρῶντες ἀναργῶσιν καὶ ἡμιμβλίῳ, οἷον ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ τῇ τῶν ἐφόρων δυνάμει. Apud Xenoph. lib. de re eq. pro fræni parte inferiore ponitur. Quidam dicunt esse catenulam illam ferream equorum mentum substringentem. ¶ Item ψάλια sive ψέλια dicuntur torques, monilia, collaria: item armillæ, brachialia: apud Paus. in Arcad. Plut. in Artox. Xenoph. Pæd. 1. & 6. Generaliter etiam quivis annuli sic vocantur.

ΨΑΛΙΣ, ίδος, ἡ, forfex. Epigr. lib. 2. Τῷ σαρκὰ δρεπάνοισι καὶ ὀ ψαλίδεσι κερεῖν, tonderi falcibus, non forficibus. ¶ Apud architectos ψαλίδες dici traduntur in fornicibus & frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum, oblongi lapides, qui in sui coagmentatione fornicum figuram efficiunt: item ipsæ fornices seu structuræ arcuatæ. Dicuntur passè putantur Plat. de leg. lib. 12. & Aristot. de mundo. ¶ Ab Hesychio exponitur etiam, motus celer: qua expositione innuere videtur derivatum esse à ψάλλω, moveo.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula. Numeratur & inter ornamenta muliebria apud Poll. lib. 7. cap. 22.

Ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus. Strab.

Ψαλίζω, ίσω vel ίξω, forfice resecо. Apsyrt. in Hippiatr. Item forfice tondeo: unde ψαλίξω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω, forfice resecо seu abscindo. Diosc. lib. 1. cap. 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Παραψαλίζω, unde παραψαλισὴς, qui circumcidit perperam & dolosè: ut qui radit: in Pand.

ΨΑΛΛΩ, F. ψαλῶ. P. ψαλῶ, tango, & leni quodam motu percutio. Eurip. in Bacch. Πίλας δ' ὅσοι πάλαι σι, ἐ τόξων χορδὰ ψάλλουσι δύγων, qui arcuum nervos tangunt & impellunt. Sic mulieri dicuntur suas χορδὰς ψάλλειν, apud Aristot. in probl. vel simpliciter ψάλλειν: ut apud Plut. in Peric. ὡς τὸν ὑὸν ἐπιτέρπῃς σὺ τινὶ πότε ψάλλοντα qui suaviter fidibus tactis luserat. Item metaph. psallo, in ep. ad Ephes. cap. 5. ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ, citharam pulsantes, fidibus canentes. Generaliter etiam significat moveo, quatio: ut apud Aesch. in Persis, ψαλλ' ἑθέρων,

Derivatur à ψάω, significante appropinquo, accedo: attingo, contingo.

Ψάλλεται, dicitur chorda quæ tangitur, movetur, aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur: ut apud Athen. lib. 9. Χαλκόμβῳ Σαραπόνι.

Ψάλμα, τὸ, fidium cantus: vel carmen fidib. cantatum. Eurip.

Ψαλμὸς, ᾶ, ὁ, idem. Athen. lib. 14.

Ψαλτὴς ῆος, & ψάλτης, ου, ὁ, qui psallere novit, qui scit fidibus. Idem lib. 8. & Plut. in Apophth. Fœm. Ψάλτρια, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus, apud Athen. l. 14.

Ψαλτικὸς ἡ, ὁ, ad psalten pertinens, quo psaltes utitur: ut ὄργανον ψαλτικὸν,

Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalterium: instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur: ut testatur Athen. l. 14.

Ψαλτὸς, ή, ὁ, qui psalli potest, citharæ aptus.

Ψάλλυξ sive ψαλλὶς idem quod κιθάρα, cithara. Suid. & Hesych.

Ψαλὶς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita. (stoph.

Ἀντιψάλλω, viciſſim psallo, alteri in psallendo respondeo. Aristoph. Ἀντίψαλμος, ωδὴ, cantilena quæ viciſſim canitur, carmen ex adverso respondens, vel reciprocum Eurip. in Iphig. Taur.

Ἀποψάλλω, evello: ducta metaphora à psallentibus. Hesych.

Ἄψαλτος, fidium pulsu carens.

Διαψάλλω, idem quod ψάλλω. Athen. lib. 14. (Suid.

Διάψαλμα, melodiæ & cantus modulationis; immutatio.

Ἐπιψάλλω, idem cum ἀψάλλω: unde ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente. Poll. l. 4. c. 3.

Ἱεροψάλτης, qui sacra canit. Basil.

Καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto: unde καταψάλτης is dicitur qui fidium cantu oblectatur: apud Plutarch. in Ant.

Παραψάλλω, fidibus accino. Item leviter tango & pulso: apud eundem in præcept. san. & in Demetr. (Hesych.

Τριγωνοψαλτής, proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν φαύλως πεπαιδευμένων.

ΨΑΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, sabulum. Plut. ex Pind. ψάμμον ἀριθμὸν ἐπίφρονα. Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. Quidam ψάμμος ex ἄμμος factum esse censent, addita litera ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere: ipsum autem ψάμμος à ψάω, deduci, significante λεπτύνω, quòd arena nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμώδης, ες, ὁ ἡ, arenosus, sabulosus.

Ψαμματος, idem.

Ψαμμῖτις, ίδος, ἡ, ut ὗς ψαμμῖτις, q. d. arenacea: apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, unde ψαμμισμὸς, defossio in arenâ. Paulus Aegin. l. 3.

Ψαμμίον, ου, τὸ, arenula. Alex. Aphr. probl. l. 1. (c. 48.

Ψάμαθος, idem quod ψάμμος. Iliad. ι, Οὐδ' ἐὰ μοι τόσα δοιὴ ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Accipitur & pro ipso littore, apud Soph. ἀμφὶ χλωρὸν ψάμαθον ὀκλαδὸν.

Ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψαμμος. Athen. lib. 7.

Ἀμμώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμαθος, Suidas verò ἄμαθον tradit esse campi pulverem, ψάμαθον autem eum qui est propè mare, i. litoralem. Hom. Il. ε, τὴν γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθώδης & ἀμαθοεις, idem quod ψαμμώδης.

Ἀμαθόω, in ἄμαθον redigo. perdo, destruo. Iliad. ι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθώσει.

Composita.

Ἄψαμμος, seu ἀψάμαθος, ὁ, ἡ, arenis carens: non sabulosus. Hesych.

Καταμμίζω, arena obruo. Aristot. de anim. lib. 3.

Ὑπόψαμμ-

Υ'ποψαμμος, subtus arenam habens, arenosus.
Υ'ψαμμος, idem. Theophr.
Α'νύψαμμος γῆ, (dec.) non arenosa terra vel non arenosus ager.
Χρύσαμμος, ὁ, ἡ, aurea arena.

Ψαξ, Ψαρὸς, &c. vide Ψαίρω in Ψάω.
Ψαυκρὸς, in comp. ex Α'ψαρος. Ψαύω, &c. in Ψάω.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, aridus, squalidus, infirmus, friabilis. Hesych. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. ψαφαροὶ τόποι, exp. loca arenacea & sabulosa. Et ψαφαρὸς χώρος, apud eundem hist. pl. l. 8. ¶ Item tenebrosus: ut ψαφαρὰ νεφέλη. apud Hesych. Sic apud Diosc. lib. 3. c. 136. αὐθος ψαφαρὸν quidam exp. minus splendens. Pro ψαφαρὸς, scribitur & ψαφιρός.
Ψαφαρία, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. Diosc. l. 1. c. 19.

Ψάφιγξ, vide in Ψῆφος.

Ψ Α'Ω, F. ήσω, tergo, abstergo: vel radendo detergeo. Exponitur & mulceo. Eust. Item radendo complano. ¶ Item appropinquo, accedo: vel attingo, contingo: unde apud Sophocl. ψῆκτ' ἄκρας, in summa parte attingit. ¶ Item in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. & Eustath. ¶ Item uro, foveo, calefacio.

¶ *Derivata à ψάω tergo, &c.*

Ψηστὸς, ὁ, terstus, detersus: vel rasus, radendo detersus.
Ψήχω, f. ξω, idem cum ψάω, rado, frico: vel fricando detergeo. Xenoph. Hellen. 2. ἱππεῖς ψήχοντες τοὺς ἵππους φόρου ἕνεκα, distringentes equos. Sic & apud eundem in l. de re eq. Exponitur etiam delinio, demulceo: *more eorum qui animal aliquod leve destringentes demulcent & oblinunt.* Hesych.
Ψήχομαι, rador, tergor, destringor, &c. apud Xen. de re eq. Item activè, delinio, demulceo: ut apud Hesych. ψήχομαι τὸν δικαστήν.
Ψῆγμα, τὸ, quod radendo, destringendo & detergendo detractum est, ramentum. Herod. Plut. symp. 8. Strab. lib. 3.
Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio. Xen. de re equ.
Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, & ψήκτρα, ἡ, instrumentum quo radimus, destringimus & detergimus, radula, strigil. in Epigr. & apud Eurip. in Hippol. coron. pro iisdem dicitur etiam ψυκτὴρ & ψήκτρια, apud Hesych.
Ψαίστωρ, ορος, ὁ, destrictorius, derasorius, detersorius: ut ἀστόγγου ψαίστορα, apud Suid. ex Epigr.
Ψαιστὸς, ὁ, contusus, contritus: unde τὰ ψαιστὰ. Suidæ sunt ἄλφιτα ἃ τοῦ μύλης κατεψηγμένα. Item farinæ uino & oleo subactæ, quæ adolebantur diis: ut apud Aristoph. in Plut. Ο'ὐ, τ' ἀεὶ αὖ ἐς ὑμᾶς αὐθρώπων ἔτι Οὐ βουῶ, αὖ ἐχὶ ψαιστὸν, σὸν ἄλλ' ἐδέν. Hinc & χαιστὴ μᾶζα, Galeno apud Hippocr. est placenta melle & oleo imbuta. (comp. ex ψάω.
Παλίμψαιστος, (comp.) idem quod παλίμψηστος, de quo in Ψαίρω, ab Hesych. exp. ψαίω. Item ξενάσω, ῥιπίζω, σύρω. Galen. exp. innato, attingo: unde apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ὥστε ψαίρειν τὰς ὑστέρας. ¶ Significat etiam accelero, propero, festino. Suid.
Ψαρὸς, ᾶ, ὁ, mobilis, agilis, celer, velox: ut ψαρὸς ἵππος. apud Aristoph. Exponitur etiam, varius, cinerei coloris. Hesych. Hinc comp. λευκόψαρος, qui simul ψαρὸς est & albus. In Hippiatr. exp. albicans in cinereum colorem. ¶ At ψάρ, avis nomen *itidem* variis distinctæ maculis: ut testatur Aristotel. hist. anim. lib. 9. cap. 26. Eadem & ψὰρ dicitur: unde genit. plur. ψαρῶν, Il. ε. Et ψῆρας pro ψάρας. Il. ω, Hesych. genus passeris esse dicit. Latini sturnos vocant.
Λαυψηρὸς & αὐψηρὸς, idem cum ψαρὸς: unde λαυψηρῷ γάνεται, Il. χ Iliad. τ, λῦσεν δ' αὐχένα ἀψυχέι, exp. concionem celeriter dimisit, pro αὐψηρῷ. Sic. Od. δ, αὐψηρὸς ἦλθε κήρυξ πρυερὸν γόον, exp. citò capit satietas lamentorum. Vide & in Αἴψα.

Composita: ac primùm ex ipso ψάω.

Α'ναψάω, tergo: vel tergendo demulceo. Item detergendo colligo & excipio: ut apud Ctes. ἓς ἱερὰν ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δόρατος ἀπτίζουσιν ἀλαβάστρους λιθίνους, lana ex arbore detergentes & accipientes.
Α'ποψάω, abstergo. Interdum & abstergendo colligo: ut apud Diosc. lib. 4. cap. 65. ἀπόψαν τὸ διάκενον ἐπεχόμενον δακτύλῳ ἐς μύακα. Α'ποψάομαι, idem quod ἀποψάω. Lucian in somn. ἐπειδὰν σὺ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι, ubi abstergeris mel ab oculis.
Α'ποψᾶς, dicitur qui se detergit aut abstergit: ut apud Xenoph. Pæd. 1. ὅταν μὲν οὖν ἄρτι ἄψῃ ἐς ὕδωρ τὴν χεῖρα ἀποψάμενον ὁρῶσι. Peculiariter significat, nates abstergere: ut apud Aristoph. in Plut.
Α'πόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: ramentum.
Α'πόψησις, detersus; derasus. Τὸ ἀπόψησον substantivè dicitur hostorium: lignum quo mensuræ deraduntur. Hesych.
Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: unde Διαψᾶν τὸν ἄμμον, apud Suid.
Καταψάω, tergendo fricandóve demulceo. Et simpliciter, defrico, demulceo: ut apud Xen. in apol. Socr. καταψήσας αὐτοῦ τὸν κεφαλὸν. Sic apud Philostr. καταψῆσαι τοῦ ἵππου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὸν κεφαλόν.
Παλίμψησος, (pro quo scribitur & παλίψιστος, & παλίμψαιστος ἀψάω) ὁ καὶ ἡ, iterum derasus vel deradendo tersus: ut παλίμψιστον βιβλίον, apud Plut. Latini itidem palimpsestum dicunt: ut Cic. ad Trebat. lib. 7. ep. 18.
Περιψάω, circumcirca abstergo vel defrico. Aristoph. καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησε.
Περίψημα, sordes & purgamenta ejusmodi detersione defrictionéve detracta: in ep. ad Corinth. 1. c. 4.
Συμψάω, corrado. Item radendo complano. Aristoph. in Nub. Dicitur & fluvius aliquid συμψᾶν, quod absorbens ex conspectu hominum subducit: ut apud Herodot.

Composita ex ψήχω.

Α'ναψήχω, idem quod ἀναψάω.
Α'ποψήχω, derado, destringo, detergo. Diosc. l. 5. c. 89.
Α'πόψηγμα, ramentum, strigmentum, purgamentum.
Α'ψηκτος, ὁ καὶ ἡ, qui non est rasus, destrictus, aut detersus. Exponitur & durus, non mollitus: ut ἄψηκτα κοθόρνα, apud Suid.
Ε'πιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo. (cap. 119.
Ε'πίψηγμα, ejusmodi ramentum seu strigmentum. Diosc. l. 5.
Καταψήχω, derado, destringo, detergo: unde apud Nic. in Ther. Κέδρος πελυόδουσι κεκαψηχθεῖσα ῥινοῖσι, cedrus dentatis strigilibus destricta. ¶ Exponitur etiam, æquo, complano. Suid. Item leniter tero seu defrico, demulceo. Hesych. ¶ Significat etiam contero, contundo: apud Nic. in Alexiph. in qua signif. pertinet ad ψάω, significans λεπτύνω.
Παραψήχω, idem quod καταψήχω. Plut. symp. 2. probl. 7. παραψήχουσι τοὺς τοίχους. (apud Diosc.
Συμψήχω, corrado. Item contero: unde συμψηγμάτια, contrita:

Composita ex ψάω.

Διαψάω, perpurgo. Hesych. Item perflo, perspiro. Aristoph. in Avib. Αὔραν Διαψάουσι πλεκτάνῃ κεραυνὸν, perflant cirros fumi. metaphora sumpta à re nautica. Exponitur etiam, distraho. Item dissolutus sum, diffluo. Item quietus sum, ex Eurip.
Καταψάω, moveor, commoveor. Hesych. & Suid.
Μεταψάω, Hesych. est μεταφέρω, transfero: afferèti particip. μεταψαίρων, ex Eurip. Phœn. ubi legitur. Ε'τεοκλῆς ᾗ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, saxum pede transferens. Quidam exp. pede ad saxum offendens:

¶ *Derivata à ψάω significante accedo & attingo.*

Ψαύω, f. σω, idem quod ψάω, tango, contrecto. Peleus apud Eur. in Androm. Χώρει, τίς ὑμᾶς ἀψέτου; κλαίων ἄρα Ψαύσῃ, flens vos attinget. Sic apud Gal. ad Glauc. l. 2. ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, corpora quæ se mutuò attingunt. Item assequor vel pervenio ad. Plut. de deo Socr. ἔστιν ὅπη ψαύσῃς ἀληθείας καὶ τοῦ μυθώδες. Item tango seu contingo, ita ut capessam vel accedam. Polyb. καλῶν ἔργων ἐφίεσθαι μὲν πολλοὶ, θλιβῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν.
Ψαύομαι, idem quod ψαύω, apud Diosc. lib. 5. cap. 27.
Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus, contractus. Plut. in Alcib.
Ψαυστὸς, ᾶ, ὁ, qui tactus est. Item quem tangere aut contingere licet: ut ἄγαλμα ψαυστὸν. Herodian. lib. 1.
Ψαλάω, f. ξω, *itidem* significat, tango, contrecto. Hesych. & Suid. Pro eodem dicitur & ψαλάσσω, apud eosdem.
Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus, Hesych.
Ψαλακτὸς, ᾶ, ὁ, tactui patens sub tactum cadens: apud eundem.
Ψόαι, sive ψύαι, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti: apud Hippocratem in libro de Arte. Sunt & qui externos spinæ musculos ψόας vocent, ut scribit Poll. Marcellus Virgilius ψόας propriè dici lumbos contendit: idq. nomen grammaticos à libidine deductum vellé, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjacent. Athen. lib. 9. ψόας vocari dicit Δίφιλος ὁ ῥαψῳδὸς ἀπὸ τοῦ ψάω, οἷον τις ἕσα ἐπιψαύουσα σαρκὶ ἐπιπολῆς ἢ ὀστέου ὑποφέρουσα.
Ψάω, Ψάομαι, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm ex ψάω.

Α'ψαυστος, ὁ καὶ ἡ, intactus, illibatus: ut ἀψαύστοις κηρείαις. in Epigr. Item non tangendus. Thuc. lib. 4. Item activè, qui non tetigit. cum genit. Apoll. Arg. lib. 2
Α'ψαυσία, sive ἀψαυσὶ, cessatio tactum. Plut. symp. 4.
Α'ψαύστεω, non tango. Appian.
Ε'πιψαύω, attingo, attrecto: vel in superficie & leviter tango. Hesiod. in Asp. Οὔτ' ἂρ ἐπιψαύων σάκεϊ ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Cum dat. Od. θ, Α'νέρι ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει θραπίδεσσι.
Ε'πιψαύδω, ita ut summis tantùm digitis attingas & leviter, strictim.
Παρεπιψαύω, (decomp.) leviter attingo, stringo.
Παραψαύω, idem.
Προσψαύω, attingo: vel idem quod ἐπιψαύω.
Συμψαύω, contingo, tactu mutuo junctus sum.
Σύμψαυσις, contactus.

Composita ex ψαλάσσω.

Α'ψάλακτος, qui tactus non est vel tangi nequit. Exponitur etiam, immotus, immobilis. Soph. in Scythis.
Διαψαλάττεσθαι. Suid. & Hesych. exp. ἐς ἔρωτα ἄφρενας ἀφιέναι. Pro eodem ponitur & Διαψαλάσσειν.

Ὑποψαλάσσω, ſubtus contrecto, vel leviter contrecto: apud Suid. ex Ariſtoph.

¶ *Pertinentia ad ψάω, extenuo.*

Ψιαθὸς, Καθαψήχω, vide in primo ordine derivatorum. Ψάμμος, Ψαφὶς ſeu ψηφὶς, ψαθυρὸς, Ψήφος, Ψώριον, Ψωμὸς, Ψώχω, vide ſuis locis.

Ψὲ pro σφὲ, Doricè.

Ψ Ε Γ Ω, f. ξω, reprehendo, vitupero. Plaut. in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτοῦ ὅμοιον ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτοῦ ἐναντίως ἔχοντα. Ariſtoph. in Nub. πῶς γνώμην ἔχων ψέγεις τὸ θέρμον λυπρόν; Ψέγεσθαι, reprehendor, vituperor. Plut. ὥσπερ ὀψωνητίας, καὶ μὴ ἔστιν αὐθρωπος, ἢ κακὸν ἐπαινῶν, ἢ τὸν χρηστὸν ψεγόμενος.

Ψέγμα, τὸ, vitúperium.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehenſor. Poll. ex Plat.

Ψεκτὸς, ὁ, vituperatus, reprehenſus.

Ψεκτικὸς, vituperatori proprius, quo vituperator uti ſolet, reprehenſorius. Item propenſus ad reprehendendum. Poll. lib. 5. cap. 12.

Ψεκτικῶς, more τῶν ψεκτικῶν, ſive ut ψεκτικὸν decet: apud eundem ibidem.

Ψόγος, ου, ὁ, reprehenſio, vituperium. Plut. de virt. mor. ἡ νωθεσία καὶ ψόγος ἐμποιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην.

Ψογερὸς & ψόγιος, vituperabilis: Heſych.

Compoſita.

Α'ψεγὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, irreprehenſus, vituperio carens. Soph. in El.

Α'ψεκτος, ὁ καὶ ἡ, idem. Heſych.

Διαψέγω, idem quod ψέγω, apud Plut.

Ε'πιψέγω, Heſych. exp ἐπικηδεύειν, inhumare, ſepelire.

Ε'πίψογος, qui reprehenſionem meretur, in vituperium incurrens. Poll. lib. 5. c. 44.

Φιλόψογος, reprehendere amans. Eurip. in Phœn.

Ψ Ε Δ Ν Ο'Σ, ῆ, ὁ, raros habens pilos, glaber. Iliad. β. (de Therſite) Φοξὸς ἐλὼ κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

Ψεκὰς, &c. vide in Ψακάς. Ψέκτης, &c. in Ψέγω.

Ψέλιον, in Ψάλιον.

Ψ Ε Λ Λ Ο'Σ, ῆ, ὁ, balbus, blæſus, inarticulatè loquens ita ut vix intelligi poſſit. Suid. Specialiter ſic dicitur qui craſſiùs pronuntiat literam σ, teſte Heſych. Generali ſignificatione apud Plutarch. ſymp. lib. 1. cap. 4. Τοῖς λεγομένοις παρατάγμασιν ἐξυβρίζουσι παροστάντες ἄδειν ψελλοὶς. Dicitur & aliquid nobis ψελλὸν eſſe quod non intelligimus. Aeſchyl. in Prometh. Τῶν δ' ἔτι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον.

Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties. Ariſtot.

Ψελλίζω, ίσω, balbutio: apud eundem in probl. ſect. 11.

Ψελλίζομαι, idem. Plat. in Gorg. Item ineptè loquor, nugor. Ariſtot. metaphyſ. lib. 1.

Ψέλλισμα, τὸ, & ψελλισμὸς, ὁ, balbuties: linguæ hæſitatio atq; titubatio. Plut. ſymp. 3. probl. 3. Apud eundem ποδάγρας ψελλισμὸν, dici quidam volunt quaſi catenam & compedes, ut ſit à ψέλλιον, derivatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

Ψ Ε'Υ Δ Ω, f. σω, fallo, fruſtro. Soph. in Ajace, Ἐμὲ ἔψευσας ἐλπίδος πολὺ, multum fefelliſti ſpem meam. Xen. Pæd. 1. πιστεύω τοι μὴ ψεύσειν με τοὺς ἀγαθοὺς ἐλπίδας.

Ψεύδομαι, fallor, decipior, fruſtror. Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος, ſpe falſus ſeu fruſtratus. Cum dat. Soph. in Ajace κλυτῶν ἀνάκτων ψευσθεῖσα βουλαῖς. Item activè, idem quod ψεύδω. Herodian. lib. 2. τὰς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας. Exponitur &, non ſervo, frango: ut Iliad. η, ὄρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχέσεσθαι. Xenoph. Pæd. 6 ἐδόκει γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. ¶ Item neutraliter, falsò dico, verbis fallo, mentior. Odyſſ. ο, Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω. Demoſthen. Olynth. 2. ἀνδρὸς ἐδαμῶς οἵου τε ψεύδεσθαι, qui mentiri nequit. Cum dat perſ. Act. Apoſt cap. 5. Cum infinit. Plut. ἐψεύσατο Νεοπτόλεμον εἶναι. Dicitur paſſivè ἐψεῦσθαι, ementitum & confictum eſſe fallendi cauſa: unde ἐψευσμένη ἀγγελία, apud Thuc. lib. 6.

Ψεῦσμα, τὸ, mendacium. Item mendacii nota: puſtula quæ mendacium hominum naribus vulgò ſupercreſcere creditur. ſchol. Theocr.

Ψεύσις, εως, ἡ, idem quod ψεῦσμα, in prim. ſignif.

Ψεύστης, ου, ὁ, mentior, mẽdax. Il. ω. Demoſt. de malè geſt. leg.

Ψευστέω, mendacium dico, mentior: vel fallor, ſcopum propoſitum non aſſequor. Iliad. τ.

Ψευδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, falſus, mendax: ut ψευδὴς λόγος, apud Demoſth. & Iſocr. Exponitur & fictus, fictitius, ſimulatus, apud Plut. de diſcern. adul. ab am. Ψευδέστατος, falſiſſimus, mendaciſſimus, apud Ariſtoph.

Ψευδῶς, falsò, ementité. Thuc. lib. 1.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium, idem quod Ψεῦσμα: ſæpe apud Hom. & Plat. Item puſtula quæ nari mendacis ſupercreſcit. apud Theocr. idyll. 12. Adverbialiter etiam ſumitur pro ψευδῶς, ut Il. ι, Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμοὶς ἔπεσι κατέλεξας.

Ψευδαλίων, idem cum ψευδὴς. Nonn. Ψευδάλιος, idem.

Ψύω, idem quod ψεύδω: unde ἔψυσται. Heſych. exp. ἐψεύσατο. Ψύθος, idem quod ψεῦδος. Scribitur & ψυδὸς, apud Heſych. Interdum idem valet quod ψευδὴς, ut ψύθος οἶνος, apud Callim. Euſtath. ψύθος ex ψεῦδος. Dorico more factum eſſe tradit, exempto ε & δ in θ mutato. ¶ Ψύθος exp. etiam ſuſurro. Heſych. Hinc ψυθίζω, ſuſurro, ſuſurra lingua murmuro. Et ψυθιστὴς, ſuſurrator: apud eundem.

Ψυδρὸς, (ortum ex ψευδηρὸς, per ſyncopen. ut vult. Euſt.) falſus, fictitius, ementitus. Heſych.

Compoſita.

Α'ποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo.

Α'ψευς, ὁ ἡ, non mendax, non fallax. Item non mentitus, non fictus ad fallendum. Item non falſus & violatus.

Α'ψευστέω, non mentior. Polyb. lib. 3.

Α'ψευδὴς, ές, ὁ καὶ ἡ, verus, minimè falſus, minimè fallens, certus: ut ἀψευδῆ θρόνα: Eurip. in Iphig. Taur.

Α'ψευδία, ἡ, veritas, veracitas. Apud Ariſtot. de mundo. ἡ πρὸς ἀεροῦν ἀψευδία, ſtatæ & non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt.

Α'ψεύδω, non mentior, verax ſum. Dem. in epiſt. ad Heracl. & Xenoph. Pæd. 1.

Διαψεύδομαι, idem cum ψεύδομαι. Iſocr. in orat. ad Philipp. Διαψευσθεὶς τῶν ἐλπίδων τῆς νῦν μοι παρούσης, deceptus. Et cum genit. Plutarch. in Lyc. διεψεύσθη τῶν λογισμῶν, opinione ſua eſt falſus Item activè idem quod ψεύδω, decipio: apud eundem in Fab. Διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν ἐκ τοιούτων. Exponitur &, mentior.

Α'διαψεύστος, (decomp.) qui falli & decipi nequit: vel qui non fallit, nec decipit. Athen. lib. 8.

Ε'πιψεύδομαι, affingo, ementior. Plin. de vita Milib. 3.

Καταψεύδομαι, mentior, mendaciter confingo, item ſequente genit. perſ. mendaciter dico contrà, mendaciter traduco. Demoſthen in Mid. ὅτι δὲ ἐχθρὸν καταψεύδονταί μου. Phal. in ep. καταψεύσομαί σε προδοσίας, proditionis crimen tibi affingam. Dicuntur & paſsivè κατάψευστοι, quæ mentita & conficta ſunt, apud. Plut. in Themiſt.

Κατάψευσμα, mendacium.

Decomp. Α'κατάψευστος, non mentitus, non confictus.

Ε'πικαταψεύδομαι, idem quod καταψεύδομαι: vel mentior adverſus.

Προσψεύδομαι, idem quod ἐπιψεύδομαι. (ſus.

Φιλοψευδὴς, mendaciorum amans. Il. μ.

Φιλοψευδία, mendacii, ſtudium. Hippocr. epiſt. ad Demag.

Ψ Ε'Φ Ο Σ, tenebræ, obſcuritas. Suid. Item fumus. Heſych. ¶ Item adjectivè, tenebroſus, obſcurus: ut ψέφης νυκτὸς, apud eundem Heſych.

Ψεφαρὸς, obſcurus, non clarus: apud eundem.

Ψεφλὸς, idem: apud Eurip.

Ψεφὰς, idem quod ψέφος, tenebræ apud eundem Heſych.

Καταψεφέω, ῶ. (comp.) obtenebro, καθασκοτίζω. Idem.

Ψῆγμα, Ψηκτὸς, &c. vide Ψήχω in Ψάω, tergo.

Ψ Η'Ν, λωὸς, ὁ, vermiculus in caprificis naſcens, teſte Ariſtot. hiſt. anim. lib 5. c. 32. & Theophr. de cauſ. pl. lib. 2. c. 21.

Ψηνίζω, caprifico, i. ſubmiſsis culicibus ficariis ad maturitatem perduco. ¶ Item rado. Suid. *ab adiectivo* ψηνὸς, *calvus, raros habens pilos.* Heſychio. Item ineo: *in obſcœna ſignif.* apud Suid.

Ὑποψηνίζω, (comp.) unde ὑποφλισμὸν metaphoricè dicitur ἡ ἐγκύμων, fœta, turgentem habens uterum ut ficus cui ſummiſſi ſunt culices.

Ψῆξις, vide Ψήχω in Ψάω, tergo, Ψῆς, Ionicè pro Ψὰς, de quo vide Ψάς, in Ψάω.

Ψ Η'Σ Α, & Atticè Ψῆττα, piſcis è latorum genere. Athen. lib. 7. & Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. c. 37.

Ψηστὸς, vide in Ψάω.

Ψ Η'Φ Ο Σ, ου, ὁ, lapillus, calculus. Herodot. in Thalia, οἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαὶ εἰσὶ ἀσθενέες. ἕστω, ὥστε εἰ θέλεις ψήφῳ μούνῃ βαλέειν, διατετρωνέες. Item pro lapillo pretioſo, gemma: apud Dioſc. ¶ Item ſcrupus, calculus quo luditur. Plutarch. in lib. de deſorac. ¶ Item calculus quo in computando utimur. ¶ Item calculus quo ſuffragium fertur in comitiis, & calculus judicialis: apud Lyſ. & Plut. in Alcib. & in Apoph. Interdum pro ipſo ſuffragio ſumitur, ſeu ſententia: quia calculis ferebatur: ut apud Dem. in Cteſiph. ἴσαι αἱ ψῆφοι ὡσὶ τὸ ἐξίουτο. Sic & alibi apud eundem.

Deducitur à ψάω ſignificante λεπτύνω.

Ψηφῖνος, ὁ ἡ, qui calculis conſtat ex calculis factus.

Ψηφίζω, calculis computo. Et general. computo, ſupputo. Epig. lib. 2. Ζῆ δ' ἡ ψῆφος νικᾷ τὸ ψηφίζοντος ἐτοίμη. Cum accuſ. Lucæ 14. ψηφίζων τὸν δαπάνην. ¶ Item decerno, ſtatuo. Soph. in Ajace οὐκ ἂν ποτε Δίκῃ κατ' ἄλλα φῶτας ὧδ' ἐψήφισαν. Sic & apud Herodian. lib. 2.

Ψηφίζομαι, idem cum ψηφίζω, in poſt. ſign. calculo meo aut ſuffra-

ſuffragio ſanio, vel ſimpliciter, decerno, ſciſco. Thuc. l. 1. Ψηφίσατο ἐκκλησίαν. Plut. in Per. ψηφίζεται τὸν ἀς Σάμον πολῶν. Et cum infin. apud Dem. in orat. περὶ πολυκλ. Hinc partic. ψηφισθείς, & ψηφιθείς, decretus. Iſocr. & Appian. ¶ Dicuntur & judices ψηφίζειν cùm ſententiam ferunt: ut apud Ariſtot. in Veſp. & Dem. adverſus Olymp. ¶ Item ψηφίζομαι, ſuffragor, adſtipulor, ejuſdem ſum ſententiæ, cum dat. apud Philoſtr. & Chryſoſt.

Ψήφισμα, τὸ, pſephiſma, i decretum, ſcitum, plebiſcitum, ſæpe apud Dem. Tribuitur etiam diis & deabus, apud Plut. in lib. de exil ex Emped. & Ariſt. in Veſp.

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto ſimilis. Ariſtot. eth. lib. 5, cap. 7.

Ψηφιστής, οῦ, ὁ, calculator, computator, ſupputator.

Ψῆφος, ἰδ Ⓖ, ἡ, idem quod ψῆφος Ⓖ, calculus, ſcrupus, lapillus. Plut. ſymp. 3. Phil. de mun. ¶ Item calculus computatorius. Epigr. l. 2. ¶ Item calculus quo ſuffragium fertur. ¶ Item lapillus pretioſus, gemma. in Anth. Epigr. (ζων.

Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor, unde ψήφων. Heſych. eſt φροντίζω. Ψαφᾶξ, Aeolicè dicitur pro ψῆφος Ⓖ. Dicitur & ψάφιγξ pro iiſdē.

Compoſita.

Ἀναψηφίζω, iterum fero ſuffragia. Dion. hiſt. lib. 39.

Ἀναψήφισις, ſuffragiorum iteratio.

Ἀποψηφίζομαι, ſuffragio meo abſolvo: vel ſimpliciter, abſolvo. Demoſth. ἀπεψηφίσασθέ μου, decreto veſtro me abſolviſtis. ¶ Item ſuffragio meo antiquo ſeu aboleo: ut ἀπεψηφίζεσθαι τὴν γραφήν, apud Aeſch. antiquare criminationem. Exponitur &, abrogo: cum accuſat. perſ. Plut. in Dione. Item repello ſuffragio à magiſtratu quem quis petit: ut apud eundem in Coriol. ¶ Item cenſeo. Dem. ſt. ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, cenſuerunt non mittendum.

Ἀποψήφισις, abſolutio, actio abſoluendi reum. Item q. d. è tribu motio & ejectio: judicium quo quis peregrinitatis arceſſitus, quaſi in tribus ſuæ tabulas obrepſerit, judicum ſententia damnatur.

Ἄψηφος, ὁ Ⓒ ἡ, ſuffragio carens. (tatus.

Ἄψήφιστος, qui non tulit ſuffragiū & ſententiā. Item nō cōpu.

Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, ſententiam de aliqua re dico. Plat. de leg. & Dem.

Διαψήφισις, ſuffragiorum diſquiſitio & latio, ſententiarum dictio. Exponitur &, diſquiſitio, apud Plat. de leg. lib. 9. & Lyſ. ¶ Sic propriè dicebatur recognitio recenſióve civium populatim tributimque citatorum: ob id inſtituta, ut obrepticii cives & falsò in civitatem adſcripti, tribu & populo moverentur & falsò in civitatē adſcripti, tribu & populo moverentur, apud Demoſth.

Ἐπιψηφίζω, in ſuffragium mitto, ad ſuffragium ferendum voco, rogo ſententias, Thuc. l. 1. Plat. in Gorg. ¶ Item ſuffragio meo confirmo, decreto comprobo. Xen. anab. l. 7. & Aeſchin. in Cteſiph. Cum dat. Luc. in Tim. ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων, confirmavit decretum concionis.

Ἐπιψηφίζομαι, ſciſco, decerno. Xen. ¶ Dicitur & paſſivè ἐπιψηφίζεσθαι, quod decreto confirmatur, aut decernitur: unde ἐπεψηφισμένη ἀμνηστία, apud Appian. bell. civil. lib. 3.

Ἐπιψήφισις, actio vocandi in ſuffragia. Item confirmatio decreti.

Συνεπιψηφίζω, (*dec.*) unà cum aliis ſuffragio meo confirmo. Ariſtot. polit. lib. 2.

Ἰσόψηφος, ὁ ἡ ὁ, qui par eſt in ſuffragio ferendo, parem autoritatem in ſuffragio ferendo habens. Thuc. l. 3. Dicitur & verſus quidam Homeri ἰσοψήφοι, apud Gal. lib. 14. cap. 6.

Ἰσοψηφία, ἡ, par autoritas in ſuffragiis ferendis. Exponitur &, par numerus ſuffragiorum.

Καταψηφίζομαι, ſuffragio meo damno: vel ſimpliciter, damno, condemno. Cum genit. perſ. Plat. in apolog. Cum genit. & accuſ. rei: apud eundem in Gorg. & Xen. in apol. Præt. καταψήφισμαι, damnatus ſum: unde καταψηφισθείς & καταψηφισθές, damnatus: apud eundem Plat. ¶ Item καταψηφίζομαι faciendum eſſe cenſeo: vel ſimpliciter, cenſeo. Ariſtot. polit. 4. ¶ Item pro nuntio: *negativè*.

Συγκαταψηφίζομαι, (*dec.*) unà damno. Act. Apoſt. c. 3. συγκατεψηφίσθη, exp communibus calculis eſt allectus.

Μεταψηφίζω, quod uni decretum eſt in alium tranfero: unde apud Appian. belli civil. lib. 4. Σερεία καὶ Μακεδονία ἐς τὸς ὑπάτους Ἀντώνιον καὶ Δολοβέλλαν μεταψηφίζεται, dicuntur, i. inconſules Anton. & Dolab. tranſferri, cùm aliis decretæ eſſent.

Μεταψήφισις, decretū quo aliquid ex uno in alium tranſfertur.

Ὁμόψηφος, cujus idem eſt ſuffragium ſeu eadem ſententia. Item annumeratus in ferenda ſententia. Herodot.

Παναψηφεί, omnium calculis, omnium ſuffragiis.

Περίψηφος, calculator, ratiocinator. Suid.

Πολυψηφος, qui multa æquat ſuffragia: *propter dignitatem*. Luc.

Πολυψηφία, multitudo ſuffragia ferentium. Thuc.

Πολυψηφίς, ἰδος, ὁ καὶ ἡ, multos habens calculos ſeu lapillos: ut πολυψηφίδι ῥηγμῖνι θαλάσσης, Naumach.

Προσψηφίζομαι, ultra decerno. Exponitur &, aliud ſciſco & decerno, Appian.

Σύμψηφος, idem ὁμόψηφος, in prima ſignif. Plat. de rep. lib. 2.

Συμψηφίζω, ſum ἰσόψηφος.

Ψήχω, vide in Ψάω, tergo.

Ψ Ι Α Θ Ο Σ, ου, ὁ, vel ἡ, ſtorea, teges: peculiariter ea quæ è junco aut vitili contexitur. Ariſtoph. in Ran. Ὁ δ' ἀχάτ' ἐξύφανε γε τὰς ψιάθους λαοῖς. Apud eundem legitur & maſculino genere. Item ipſa planta ex qua texitur ſtorea. Heſych.

Ψιάθιον, ου, τὸ, ſtoreola, tegeticula. Dioſc. l. 5. c. 103.

Ψιαθηδὸν, in modum tegetis ſeu ſtoreæ. ſchol. Thuc.

Ψ Ι Α Σ, άδ Ⓖ, ἡ, roris gutta, ſtilla minuta & exilis, ros: idem quod ψακὰς ῥανὶς, σταγών. Il. π, Αἰμαξίστας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἐραζε Πατρὸς φίλου τιμῶν. Heſiod. in Aſp. ψιάδας βάλεν αἱματόεσσας Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μέγα θαρσεῖ παιδί.

Ψιάω, ῶ, ῶσω, minutatim ſtillo, idem quod ψακάζω. Ariſtoph. in Lyſiſt. τοὶ δὴ περ' Εὐρώτᾳ ψιάδδονθ.

Ψ Ι Θ Ι Α, ἡ, vitis ſpecies apud Nicand. in Alexiph. Inde pſithium & melampſithium paſſum, apud Plin. l. 14. c. 9.

Ψ Ι Θ Υ Ρ Ο Σ, ᾶ, ὁ καὶ ἡ, ſuſurrus, tenuiorem & exiliorem ſonum edens. Soph. in Ajace, Τοιοῦσδε λόγοις ψιθύροις πολίταις, Εἰς ὧπερ φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς. Item ſubſantivè ſuſurro, qui maledicis ſuſurris alios traducere ſolet. Plut. ſymp. 7.

Ψιθύρα, inſtrumentum quoddam muſicum, de quo Poll. l. 4. c. 9.

Ψιθυρίζω, f. ίσω, ſuſurro. Plut. in Ageſil. ψιθυρίζουσιν οἷον περὶς τὰς ἀλωπεκίδας. Pollux hirundinum proprium eſſe vult. Significat etiam obtrecto, obloquor, occulta delatione accuſo: ut apud Suid. Φαῖδρα dicitur ψιθυρίσαι Θησεῖ κατ' Ἱππολύτου.

Ψιθύρισμα, τὸ, ſuſurrus & leve murmur. Theocr. idyll. 1.

Ψιθυρισμὸς, οῦ, ὁ, ſuſurratio Plut. de aud. Item occulta delatio. in epiſt. ad Corinth. 2. cap. 12.

Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, ſuſurrator: item, occultus delator. in epiſt. ad Romam. cap. 1.

Compoſita.

Διαψιθυρίζω, murmuro, ſuſurro. Lucian. in ſomn.

Προσψιθυρίζω, q. d. adſuſurro, adſibilo. in Epigr.

Συμψιθυρίζω, q. d conſuſurro unà ſuſurro. Plut. σὺν πολυπραγμοσύνῃ.

Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter ſuſurro. Heſych.

Ψ Ι Λ Ο Σ, ῆ, ὁ, tenuis, exilis, in qua ſignif. frequenter legitur apud gramm. Demetr. Phal. & Athen. ¶ Item nudus, glaber: ut ψιλὸς ὅπλων, armis nudus. Plut. de leg. & ψιλὸς ἀλοιφέων, Herod. Sæpe aliquid dicitur eſſe ψιλὸν, omiſſo genitivo declarante id quod eſt nudum: ſic ψιλὸν δέρμα dicitur pro ψιλὸν τριχῶν, apud Hom. Il. ν. Sic γῆ ψιλὴ, pro ψιλὴ βοτάνης, terra nuda & non conſita. Il. ι. & apud Dem. Dicitur & ψιλὸς pro ψιλὸς ὅπλων apud Thuc. l. 3. unde οἱ ψιλοὶ στρατιῶται, milites levis armaturæ, apud eundem, & cæt. hiſtoricos. Sic ψιλὴ pro ψιλὴ μαχαίρη δάπις, apud Athen. li. 5. Sic & τὰ ψιλὰ pro τὰ ψιλὰ δ' οὐδρων Ⓒ φυτῶν χωρία, apud Xen. de venat.

Ψιλῶς, cum tenui litera vel ſpiritu: apud Athen. lib. 9. Item nudè, leviter. Heſych.

Ψιλότης, ητος Ⓖ, ἡ, nuditas, glabrities. Plut. ſymp. 3. probl. 4.

Ψιλῶται, οἱ, ſ. στρατιῶται, iidem qui & ψιλοί. Euſt.

Ψιλούς, ὑς Ⓖ, ὁ, Suidæ eſt ὁ ἐπ' ἄκρῳ χορῷ ἱστάμενος. Heſych. ψιλοὺς ſunt qui poſtremo in chorea loco ſunt.

Ψιλίζω, nudo: apud Euſt.

Ψιλόω, *itidem* nudo, privo. Thuc. l. 3. Xen. Pæd. 4. Item deglabro, depilo unde ἐψιλωμένος Ⓖ cui pili evulſi ſunt, apud Ariſtot.

Ψίλωσις, ἡ, nudatio, depilatio, deglabratio. Athen. l. 12.

Ψιλωτὴς, nudator, denudator.

Ψιλωτικὸς, qui gaudet vocabulorum ψιλώσεσι. Euſt.

Ψίλωθρον, τὸ, medicamentum quo utuntur in deglabrando & depilando corpore. Peculiariter ſic dicta eſt vitis alba: ut eſt apud Dioſc. quod eſſet ex genere eorum quibus corpus pilis nudari poteſt.

Compoſita.

Ἀκρόψιλος Ⓖ, ὁ & ἡ, in ſummo nudus. Gal. apud Hippocr.

Ἀποψιλόω, idem quod ψιλόω. Ἀποψίλωσις, idem quod ψίλωσις.

Ἄψιλος Ⓖ, non nudus vel glaber. Heſych.

Καταψιλόω, connudo, compilo, idem cum ἀποψιλόω.

Περιψιλόω, circumcirca nudo, in orbem deglabro.

Φιλόψιλος Ⓖ, ἡ, φιλῆσαι ἐπ' ἄκρῳ χορῷ ἱστάμενος. Suid. ex Alemane.

Ψ Ι Μ Μ Υ Θ Ο Σ, ſive ψιμυθος Ⓖ, ου, ὁ, ceruſſa. Lucil. in Epigr. Μὴ τοίνυν τὸ σωθσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε.

Ψιμύθιον ſive ψιμμύθιον, τὸ, idem Ariſtot. eth. 1. cap. 6. Athen. l. 13. Dioſc. lib. 5. cap. 65.

Ψιμυθιόω, ῶ, de ceruſſa illino, ſeu dealbo, ceruſſa fuco. Plutar. in Alcib.

Ψ Ι Ν Ε Σ Θ Αι, dicitur vitis quum deflorens irrorat, aut quum acini defluunt, & remanentes parvuli conſtant. Theophraſt. hiſt. pl. lib. 4. cap. 16.

Ψινὰς ἀμπέλου, vitis cui fructus decidit ſeu defluit, vitis quæ fructum amittere ſolet: ibidem. Eadem dicitur & ῥυάς.

Ψῖξ, ιχός, ἡ, mica, minutum fruſtulum *panis friati*. Alex. Aphr. ἐὰν ψιξὴ ποτὸν, ἐς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδράμῃ, πνιγμὸς ἔπεται. Sic apud Greg. ἡ ψιξ παραδραμοῦσα ἀπώλεσε. Pro eodem dicitur & ψίχη, apud Heſych.

Ψιχίον, ου, τὸ parva mica, minutiſſimum fruſtulum. Matth. c. 15.

Ψιχιώδης, micæ ſpeciem gerens, minutus inſtar micæ: apud Euſt.

Ψίττα, vide in Σίττα.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, pſittacus. Indica avis humanam vocem imitãs, apud Ariſtot. hiſt. anim. lib. 8. cap. 12. Dicitur & Ψίτταξ, ab Athen. lib. 9. & Plut. de ſolert. anim. itidemque pſittacus à Latinis. Vocatur etiam σιττακός. Vide Aelian. Oppian. & Plin.

Ψιχίον, &c. vide in Ψίξ. Ψοὰ, in Ψάω, attingo.
Ψόγος, &c. in Ψέγω.

Ψ Ο'ΛΟΣ, ου, ὁ, fumus. item flamma, & fuligo. Aeſchyl. apud ſchol. Nicandri, Κάρφει παλαιῷ καπιβαμίῳ ψόλῳ.

Ψολόεις, εντος, ὁ, fumidus; fumoſus: vel flammeus: flammans. item fuliginoſus. ut ψολόεις κεραυνὸς, Odyſſ. Ψ. & apud Heſiod. in Aſp. & apud Ariſtot. de mundo.

Ψ Ο Φ Ο'Σ, ου, ὁ, ſtrepitus, crepitus: Interdum & fragor, vel generalius, ſonus, Epigr. l. 2. Ο'ψόφος λῶ ὕπνηλος ἐν οὔασι, ſtrepitus ſcuticæ audiebatur, Thuc. lib. 3. (de tegula) ἡ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε, ἐ αὐτίκα βοὴ ἦν. Ariſtot. οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μὲν εἰσι, ψόφους, δέ τινας ἀφιᾶσι, ſonos quoſdam emittunt.

Ψοφώδης, ες, ὁ ἡ, crepitu ſeu ſonitu plenus, ſonorus, ſonans. Ariſtoth. rhet. lib. 3.

Ψοφέω, ſtrepitum ſeu crepitum edo: ſonitum do: vel ſono. Ariſtoph. ψοφῶ λέλόν τι. Plut. in Publ. ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας. foribus pulſatis ſtrepitum excitant.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφος, Greg.

Ψοφητικὸς, ἡ, ὁ, ſtrepitum edens, ſtreperus: vel qui ſtrepitum & ſonum edere poteſt: apud Suid.

Compoſita.

Α'ποψοφῶ, idem quod ψοφῶ: vel magnum ſtrepitum edo. Item crepitum ventris edo, pedo. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 9. cap. 49. Athenæus lib. 9.

Α'ψοφος, ου, ὁ ἡ, ſtrepitum ſeu crepitũ nullũ edens: tacitus, ſilẽs, Α'ψόφητος: ut apud Soph. in Ajace, ἀψόφητος κωκυμάτων, nullum ſtrepitum edens lamentis.

Α'ψοφητὶ, ſine ſtrepitu. Heſych. & Suid.

Ε'μψοφος, cui ſonitus ineſt, ſonitus non expers.

Περιψοφέω, obſtrepo, circumſtrepo, circumſono.

Υ'ποψοφέω, leviter ſtrepo.

Ψύα, vide Ψόω, in Ψάω, attingo. Ψυγοῦς, Ψυγμὸς, in Ψύχω.

ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, & ψυδράκια dicuntur puſtulæ parvæ veluti bullæ quædam ſupra cutem eminentes. Gal. lib. 1. κῶν τόπ. Dioſc. lib. 4. cap. 119, ἀπὸ ψύχους, i. à frigore à quo oriuntur.

Α'ψυδρακίωτος, (*comp.*) puſtulis illis, quæ ψύδρακες dicuntur, non infeſtatus. Dioſc.

Ψυδρὸς, ψύθος, &c. vide in Ψεύδω. Ψυκτὴς, &c. in Ψύχω.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, & ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Ariſtot hiſt. anim. lib 5. cap. 31. Apud Theophr. hiſt. pl. lib. 7. cap. 5. dicuntur ψύλλαι infeſtare etiam olera. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii, apud Ariſtot. hiſt an. lib. 9. c. 39. (25. c. 11.

Ψύλλιον, ου, τὸ, pſyllium, pulicaria herba. Dioſc. lib. 4. c. 70 & Plin. l.

Ψυλλίζω, pulico, i. pulices venor.

ΨΥ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ, pſylon, piſcis in littoribus pariens. Ariſtot. hiſt. anim. lib. 6. cap. 14.

Ψύξις, &c. vide in Ψύχω.

ΨΥΧΗ, ῆς, ἡ, anima, vita: ſic à ψύχω ſignificante ſpiro, vel refrigero. nam Chryſippus apud Plutarch. περὶ κοινῶν ἐννοιῶν putat τὸ βρέφος ἐν τῇ μητρὶ φύσει τοιοῦτόν ἐστιν ἡ ψυχὴ, οἷόν περ φυτόν. ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος καὶ ἀναπνεόμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, καὶ γίνεσθαι ζῷον, ὅθεν δὴ καὶ ἀπὸ τούτου τὴν ψυχὴν ὀνομάζεσθαι παρὰ τὴν ψύξιν. Itidemq; Socr. apud Plat. in Cratylo, οἴεταί τι ἄλλο τοῦτο νοεῖν τὸν τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντα. ὡς τοῦτο ἄρα ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιόν ἐστι τοῦ ζῆν αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀναπνεῖν διὰ μιᾶς μὲν παρέχον καὶ ἀναψύχον, ἅμα δὲ συλλαβόντος τὸ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπολλύντα τε καὶ διαφθεῖρα.) Il. ι, Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς αὐτάξιον ὅσσ' ἐνὶ φασὶν Ἴλιον εὐτειχῆ, non tanti æſtimo quanti animam ſeu vitã meam. Thuc. li. 8. περὶ τῆς ψυχῆς δὲ κινέντες κινδυνεύοντι, de vita periclitanti. Brutis quoq; animantib. tribuitur: ut Od. ξ. (de ſue) Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ ἔδυσαν. Et apud Luc. ἡ ψυχὴ τῶν ὀρέων. Dicitur etiam de plantis. Impropriè pro ſanguine accipitur, apud Ariſtoph. in Nub. Καὶ τῷ ψυχρῷ σκίνοντι, animam mihi exugunt. ¶ ψυχὴ, interdum peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animantibus diſtinguimur. Latinè animus. Iſocr. ad Demon. ἡ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι δοκεῖ. Interdum ſic dicitur animi audacia & ſtrenuitas, ut Xen. Hell. 3. τὸ δὴ θρασὺ καὶ ἀνοήτως ἐκ τῆς ψυχρᾶς δ' ἔρεως. In beſtiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium ut apud Iſocr. θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμερεῦμεν, ferarum ingenia cicuramus. ¶ Ψυχὴ, phraſi Hebraicæ linguæ peculiari dicitur homo: ut Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Sic & Act. c. 2. & alibi in novo Teſt. Item. ψυχὴ, anima, i. ſpiritus, flatus. Heſ. ¶ Item papilio: apud Plut. ſymp. 2. probl. 3. & Ariſtot. hiſt. an. l. 5. c. 19.

Ψυχικὸς, ἡ, ὁ, animatus, anima præditus, vivus. Luc.

Ψυχικὸς, animalis, qui animæ vel animi eſt ad animum vel animam pertinens: ut ψυχικὴ νόσος, Plut. ἕξει φιλοσωμ. & ψυχικαὶ ὑδρωπικαὶ Ariſtot. eth. 3. c. 10. In ſacris literis τῷ πνευματικῷ oppo-nitur: ut in epiſt. ad Cor. 1 c. 15.

Ψυχικῶς, animaliter, animo.

Ψυχάριον, animula. Plat. Ψυχίδιον, idem. Luc.

Ψυχόω, animo, animam & vitam indo, vivum facio. Epigr. lib. 4. Τίς λίθον ἐψύχωσεν: Item animo, i. animum addo, calcar & ſtimulum ſubdo. Theophyl. epi. 1.

Ψυχόομαι, animatus fio, animum ſumo. Phil. de vita M. lib. 1. ἡ δὲ αὐτίκα ψυχωθεῖσα ἔρπε.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio, & q. d. animæ inditio. Greg.

Compoſita.

Α'ντίψυχος, ου ὁ ἡ, vicè animæ præſtans. Τὸ αὐτίψυχον, quod pro anima datur. Chryſoſt. in epiſt. ad Coloſſ. (Epigr.

Α'ταλόψυχος, qui eſt animo molli vel effœminato: puſillanimis

Α'ψυχος, anima carens, inanimatus ſeu inanimus. Plut. de ſolert. anim & alibi. Item timidus. Heſych.

Α'ψυχία, ἡ, inanimum eſſe. Item timiditas, ignavia. Eurip. Significat etiam, animi deliquium, defectio animi: apud Hippocr. in prorrhet. & alibi. (apud eundem.

Α'ψυχέω, animæ expers ſum. Item animo linquor, exanimor.

Βαρύψυχος, qui gravi & ignavo animo eſt. Soph. in Ajace.

Δίψυχος, qui duplicis animi eſt, duplex animo: in ep. Iacobi c. 1.

Ε'μψυχος, in quo anima eſt: anima vitali præditus, ſpirans, vivus, Plat. in Phædr. & in Tim. &c.

Ε'μψύχως, vivè, vivaciter, animatè. Hermog.

Ε'μψυχόω, ῶ, animam indo ſeu inſpiro. animo, vivifico. Epigr.

Μετεμψυχόω, (*dec.*) transfero in aliud ἔμψυχον, traduco animã ex uno corpore animato in aliud. Μετεμψύχωσις, translatio ſeu traductio animæ ex uno corpore in aliud. Plat. in Phæd.

Εὔψυχος, qui generoſo & alacri animo eſt, animoſus, magnanimus. Thuc. l. 2. Syneſ. ep. 4. Exponitur etiam, lætus, animo miti præditus.

Εὐψύχως, animosè, forti & magno animo. Poll. lib. 3. c. 28.

Εὐψυχία, ἡ, animi præſtantia & fortitudo, magnanimitas. Thuc. lib. 1. & 2.

Εὐψυχέω, ſum animo præſtanti, forti magnoque animo ſum: vel bono ſum animo, confido. Poll. l. 3. c. 28.

Ἰσόψυχος, pari animo præditus: vel unanimis.

Κακόψυχος, puſillanimis, qui eſt animo demiſſo.

Κακοψυχία, puſillanimitas, demiſſio animi.

Λαμπρόψυχος, qui egregio & præſtanti animo eſt.

Λιποψυχέω, ῶ, animo linquor, animo deficio. Iſocr. & Xen. Hell. 5. Item ignavus ſum. Thuc. Dicitur etiam λιποψυχέω, apud Athen. l. 6. quod exp. etiam, efflo animam: in Epigr. (rod. l. 1.

Λειποψυχία, defectio ſeu deliquium animi, exanimatio. Hc-

Λειποψυχώδης, qualis eſt in animi deliquio: ut λειποψυχώδεα συμπτώματα, apud Hippocr. de victu in morb. acut.

Μαλακοψυχέω, ſum molli animo. Ioſeph.

Μεγαλόψυχος, magno & excelſo animo præditus: magnanimus, Ariſtot. eth. 1. c. 10.

Μεγαλοψύχως, magno animo & excelſo. Demoſth.

Μεγαλοψυχία, magnanimitas, animi celſitudo: Ariſtot. eth. 4. cap. 3. & rhet. lib. 1.

Μικρόψυχος, puſillanimis, qui eſt animo puſillo & dejecto. Ariſtot. eth. 4. c. 3. Item illiberalis, ſordidus. Dem.

Μικροψυχία, puſillanimitas, animus demiſſus & abjectus. Ariſtot. rhet. 2. (cio.

Μικροψυχέω, puſillo animo ſum. Exponitur etiam, animo defi-

Ο'λιγόψυχος, idem quod μικρόψυχος. Exponitur & impatiens.

Ο'λιγοψυχέω, idem quod μικροψυχέω. Heſych.

Ο'λοψύχως, toto animo. Cyrill.

Ο'μόψυχος, qui ejuſdem animi eſt, unanimis, concors.

Ο'μοψύχως, uno animo, unanimiter. unanimi conſenſu.

Παλίμψυχος, qui reſumpſit animam, redivivus.

Πάμψυχος, Amphiarai epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet: vel quòd immortalis ſit: apud Soph. in El.

Σύμψυχος, qui ejuſdem animi & ſententiæ eſt: unanimis.

Συμψυχία, unanimitas, animorum concordia.

Φιλόψυχος, animarum amãs: Dei epitheton, Sapient. 11. De homine dictum exp. nimium vitæ cupidus nimiũ timẽs ne anima & vita ſua privetur: timidus: ut φιλόψυχος γυνὴ, Eurip. in Hec.

Φιλοψυχία, amor vitæ nimius. Plat. in apol. Socr.

Φιλοψυχέω, nimiùm amo animam meam, vitæ turpiter & ignavè parco. Eurip. in Iphig. Aul. & in Heracl.

ΨΥ'ΧΩ, F. ξω, frigefacio, refrigero. Plut. ſymp. 6. probl. 6. ταὐτὸ ἐμάτιον

ἱμάτιον σὺ χθιζῶν θερμαίνειν. σὺ γὰρ ἥλιε ψύχῃ λήγοντι. Plat. in Tim. ὑ ξωιαπα ἀλλ' αἴτια ἅπαντα τῶν πάντων ψύχοντα εἰ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. ¶ Item ficco, arefacio, Hesych. In qua significatione scribitur & ψύω, apud Dioscor. l. 1. c. 21. ¶ Item flo, spiro. Iliad. υ, Καὶ τὸν δ' Ἀθήνη πνοιῇ Ἀχιλῆϊ πάλιν ἐπεφάτο πυδωλίμοιο, Ἧκα μάλα ψύξασα, flatu ab Achille eam hastam retorsit, leniter admodum spirans.

Ψύχομαι, frigefio, refrigeror. Athen. l. 3. ex Strattide, οἶνον ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι χιόνι μεμιγμένον. Dicitur & flamma ignis ψύχεσθαι quæ extinguitur, apud Suid. ex Epigr.

Ψυγμός, οῦ, ὁ, refrigeratio vel perfrictio. Item siccatio: ut ψυγμὸς σαγμάτων, Ezech. 26.

Ψῦξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrigeratio. Item flatus. Hesych.

Ψυκτὴς, ῆρος, ὁ, refrigerator: vas in quo pocula abluuntur & vinum refrigeratur. Suid. Putatur sic etiam dici vas in quo vinum & aqua simul miscentur & refrigerantur, quòd aliàs κρατὴς nominatur apud Athen. l. 4. Numeratur & inter pocula, apud Poll. l. 6. c. 16, & Plat. in symp. Dicuntur & ψυκτῆρες loca umbrosa & opaca condensis arboribus, in quibus ad capiendum frigus deambulatur, apud Athen. lib. 11.

Ψυκτηλίδιον τὸ, parvus ψυκτὴς, idem lib. 11. & l. 13.

Ψυκτήριος, ὁ, aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens: ut ψυκτήρια φάρμακα. Gal. Τὰ ψυκτήρια dicuntur eadem quæ & ψυκτῆρες: pro vasis in quibus vinum refrigeratur. utitur Athen. l. 5. Pro locis nemorosis apud eundem legitur l. 11.

Ψυκτηρία, ἡ, & ψυκτηρίας, ὁ, idem quod ψυκτὴς. Prius apud Athen. lib. 11. posterius apud Eust.

Ψυκλικὸς, ἡ, ὁ, idem quod ψυκτήριος. Plut. in lib. adversus Colot. οἱ μὲν ψυκλικὸν φασι, ἅπαν τὸ οἰνοῦν· οἱ δὲ θερμαντικόν.

Ψυκτὸς, refrigeratus: vel qui frigefieri potest. Hesych. ψυκτὰ est maza non multa aqua subacta.

Ψυγδὶς εως, ὁ, idem quod ψυκτὴς, Athen. lib. 11.

Ψυγεῖον, τὸ, vas vel locus in quo aliquid frigefit. Hesych. Pro eodem dicitur & ψυχεῖον. Athen. lib. 3.

Ψῦχος, εος, τὸ, frigus, Od. κ. Ψῦχος ἰμάσας κατελέξατο οἰνοβαρείων. Plat. in symp. σὺ τῷ ψύχει καθηύδεν. Dicitur plerunque de intentiore frigore & gelu quale est hybernum: ut apud Xen. Hell. 4. Aristot. polit. 7. Plut. &c.

Ψυχνὸς, frigidus: interdum &, gelidus. Xen. in Cyneg.

Ψυχάζω, frigus capto, apud Suid. Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, qui, frigus captat. Ψυχασμὸς, nomen est fabulæ Strattidis, apud Athen. lib. 2.

Ψυχρὸς, (per syncopen factum ex ψυχηρὸς) idem quod ψυχνὸς: ut ὕδωρ ψυχρὸν, Odyss. ε. & ψυχρᾷ πόματος λῆψις. Athen. lib. 3. Τὸ ψυχρὸν interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης: ut apud Xenoph. in Cyneg. interdum pro ψυχρὸν ὕδωρ: ut apud Athen. lib. 5. Itidem τὰ ψυχρὰ absolute dicuntur ψυχρῷ βρώματα seu ἐδέσματα, apud eundem lib. 8. Item ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale & mortiferum: ut ψυχρὸν οἶδε, apud Hom. & ψυχρὸν ὄφιν. Theocr. idyll. 15. Vsurpatur & metaphoricè. Dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus & jejunus in verbis: apud Isocr. ad Nic. & Xenoph. Præd. 8. Dicitur & ψυχρὸς, βίος, vita misera & molesta, apud Aristoph. in Plut. & ψυχρὰ φλοξ, Athen. l. 13.

Ψυχρῶς, frigidè. Item ineptè.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas. Luc. de scrib. hist. Metaphoricè apud Dem. pro cor & Plut. in Fab.

Ψυχρία, ἡ, idem. Plut. in Alex.

Ψυχραίνω, refrigero.

Ψυχρολογέω, & ψυχρολογέομαι, frigidè loquor, aliquid loquor quod omnino gratia caret. Hermog. de ideis.

Ψυχρολογία, idem quod ψυχρότης, frigus. Item ineptiæ. Gal. de criticis diebus lib. 3.

Ψυχρίζω, idem quod ψυχραίνω. Alex. Trall.

Ψύδρακες, Ψυχὴ, quomodo huc pertineat, vide suis locis.

Composita.

Ἀναψύχω, refrigero, eventilo. ¶ Item abstergo, desicco. Od. δ. & Iliad. ε. Plut. in Themist. ¶ Item metaph. refocillo, recreo: propriè à calore. Hesiod. in Erg. Δμῶας καὶ ἀναψύξειν φίλα γύατα. Eurip. in Iph. Aul. Εὖρητον παρὰ Κελάδῳ καὶ ἀναψύχεσι, θηλύτεραι βάσιν. Exponitur &, respiro: *in metaph. sig.* apud Greg. ¶ Dicuntur & ἀναψύχειν quæ animum reducunt & ἀναψύχεσθαι, qui ex animi deliquio recreantur, teste Eust. in Iliad. κ. ἀναψύχειν φίλον ἦτορ. innuente in hac signif. etiam à ψυχὴ deduci posse.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio. Item recreatio, refocillatio, Act. Ap. c. 3.

Ἀναψυχὴ, ἡ, idem Plat. in symp.

Ἐξαναψύχω, (dec.) idem quod ἀναψύχω.

Ἀνταναψύχω, contra vel vicissim refrigero.

Ἀποψύχω, idem quod ψύχω, frigefacio. Athen. l. 9. Item restinguo. Hesiod. ¶ Item exicco, vel depurgo, apud Dioscor. l. 5. c. 89. ¶ Item expiro, animam efflo. Eust. item animi deliquium patior. Od. ω, τὸν δὲ σφοῖσι φίλοις ἀποψύχοντα πολῖται ἅλις Ὀδυσῆος. ¶ Significat &, excerno, alvum exonero. Hesych.

Ἀποψύχομαι, refrigeror, frigefio. Aristot. Dioscor. & Gal. ¶ Exponitur &, consumor: apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 45. ¶ Item activè, idem quod ἀποψύχω. Iliad. χ. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, sudorem abstergendo se à calore reficiebant.

Ἀπόψυγμα, id quod excernitur, stercus. Hesych.

Ἀπόψυξις, ventris exoneratio. Eustath. ex Pausan.

Ἐναποψύχω, (decomp.) expiro & efflo animam in, immorior. ¶ Item flatum & crepitum ventris emitto in: vel excrementa ventris ejicio in. Hesiod. in diebus. (sentit.

Ἄψυκτος, ὁ, ἡ, qui refrigerari nequit: vel qui refrigerationē nō

Διαψύχω, perfrigero, itē recreo, refocio. Significat &, aeri seu vētis perflandū expono, exicco: ut τὰς καῦς διαψῦξαι, apud Thu. l. 6.

Ἐκψύχω, idem quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor. Hesych. Item neutraliter, refrigeror, frigesco. Exponitur &, expiro.

Ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero. Al. Aph. & Gal. ad Glauc.

Ἔμψυξις, refrigeratio.

Ἐπιψύχω, idem quod ἐμψύχω. Item perflo, perspiro. Apoll. Arg. lib. 2. Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐπήσιοι ὑπ' Διὸς αὔραι.

Εὔψυκτος, refrigeratu facilis. item qui facilè frigus sentit.

Ἡμιψυχὴς, ές, ὁ, ἡ, semifrigefactus. Dioscor. lib. 5.

Καταψύχω, idem quod ἐπιψύχω. Plut. symp. 3. probl. 5. Item inarefacio, exicco: unde καταψυγμώδης, aridus, siccus: apud eundem.

Κατάψυξις, refrigeratio: vel perfrictio, frigiditas: apud eundem symp. lib. 4. probl. 5.

Κατάψυκτος, refrigeratus: vel qui refrigerari potest. Καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius.

Καταψυχρὸς, perfrigidus, prægelidus. Gal. & Dioscor.

Παραψύχω, unde Παραψυχὴ, refectio, recreamentum, vel consolatio, solatium. Eurip. in Hec. Dem. in epitaph.

Περιψύχω, perfrigero. refrigero. Plut. symp. 6. probl. 4.

Περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio. Idem symp. 6. probl. 5. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, & affectione illa febri laborantium quæ horrorem præcedit: ut apud Gal. & Alex. Aphr. probl. lib. 2. (test.

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel qui perfrigerari po- *Decomp.* Ἀντιπεριψύχω, vicissim perfrigero seu refrigero. Plut. symp. 6. probl. 5. (gescens Dioscor. l. 1.

Δυσπερίψυκτος, qui difficulter perfrigerari potest, vix perfri-

Προψύχω, prius refrigero. Plut. symp. 6. probl. 5.

Ὑπερψυχρὸς, supra modum frigidus.

Ὑποψύχω, leviter refrigero.

Ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus.

Παρυποψύχω, (dec.) idem Dioscor. (probl. 2.

Φιλόψυχρος, qui frigida amat: vel amans frigidi. Plut. symp. 3.

Ψ Ω Α, ας, ἡ, fœtor, odor teter: ut apud Suid. ἄτλητον ἐπὶ φάσει Ψωΐα, ἡ, idem Hesych. (πνεύσειον.

Ψώα, idem apud eundem, qui exponit etiam, liquidum excrementum: item inquinamentum: item situs, squalor.

Ψῶζα, idem quod ψώα, apud Etym. & Suid. sed hic dicit esse pruritum cum fœtore conjunctum.

Ψ Ω'Θ Ι Ο Ν, ου, τὸ, frustulum, mica, Hesych. Eustath. Athen. l. 14. ☞ à ψάω significante λεπτύνω.

Ψ Ω Λ Ο'Σ, ου, ὁ, verpus, apella, recutitus. Aristoph. in Avibus. Exponitur etiam, κρέμνων καὶ περίκτασιν τὸ αἰδοῖον, apud eundem comicum in Plut. & in Equit. ☞ ἀπὸ τοῦ ψάω, ῶ, i. κόπτω. ¶ Item titio, δαλὸς ἐκκεκαυμένος. ☞ παρὰ τὸ ψῶ. i. καίω, ut annotant grammatici. ¶ At ψωλὴ, ἡ, mentula, apud Aristoph. in Lysistr.

Composita. (stoph.

Ἀκρόψωλος, qui in summa tātum parte recutitus est. schol. Ari-

Ἀποψωλέω, præputium detraho, glandem nudo, vel apellam & verpum facio: unde ἀπεψωλημένος, cui præputium detractum est. Aristoph. in Pluto.

Ψ Ω Μ Ο'Σ, οῦ, ὁ, frustum rei esculentæ quantum bucca possit semel capere, buccea, bucella, Od. ι, φαγὼν δ' ἐξέσυτο οἷον ψωμὸν ἀπὸ τραπέζης, Athen. l. 4. ἀπομακρύνεται τὸν ψωμόν. ☞ Derivatur à ψάω significante λεπτύνω, κόπτω. (ta Diog.

Ψωμίον, ου, τὸ, frustulum quod ori ingeritur, offula, offella. Laert. in vi-

Ψωμίζω, ίσω, (Att. ῶ) buccea seu turunda in os inserta pasco & nutrio. Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Item in pastum consumo. in epist. ad Cor. 1. cap. 13. ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

Ψωμίζομαι, nutrior buccellis in os insertis. Aristoph. in Equ.

Ἐπισιτίζομαι, ζῶ αὖτ' οἷς ψωμίζεται, (Rom.

Ψώμισμα, idem quod ψωμὸς. Aristot. rhet. l. 3. Plut. de fort.

Ἐπιψωμίζω, (comp.) insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam. Hesych.

Ψ'Ω Ρ Α, ας, ἡ, scabies: asperitas summæ cutis ex ea furfures eliciens cum pruritu & colliquatione corporis. Suidæ est κνησμονή, pruritus: ☞ unde à ψάω derivari putatur significante scalpo, rado, vel à ψάω deducitur quod est tango: qui enim psora laborāt, eam radere & contrectare subinde solent, ut extinguāt. ¶ Tribuitur etiā arborib. & inter has ficui, apud Theop. hist. pl. l. 3. c. 16 Est etiam nomen bestiolæ cujusdam. schol. Nic.

Ψωραλέος, ος, ὁ, scabiosus. Xenoph. Præd. 1.

Ψωρώδης, ές, ὁ, ἡ, idem.

Ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας est: ut ψωρικὸ ἐξανθήματα, apud Plut. symp. 4. probl. ult. Item faciens ad psoram: ut ψωρικαὶ σημεῖα. Dioscor. l. 5. c. 118.

Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psora infestor. Plutarc. in præcept. san. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16.

Ψωρία

Ψωρίασις, ἡ, affectus seu vitium illud, scabies. Dioscl. l. 3. c. 7.
Ψωρῶδης, idem quod ψωρώδης, scaberapud eundem l. 5. c. 1. 39. ¶ At ψόρος. Hesych. in παιδεραστὴς, pædico.

Composita.

Ἀγριοψωρία, scabies fera. Hesych. (piuntur. Suid.
Λιμοψωρος, scabies & strigositas qua animantia in fame corri-

Ψ Ω Χ Ω, f. ξω, in frusta cōminuo, attenuo, idē quod ψάω significans λεπτύνω: unde & derivatum est, ut tradit Eust. & Hesych. Exponitur etiam, πλύνω, ab eodem Hesych. itidemque ψιχόντες, exp. λεπτύνοντες, item πλύοντες, item ἀναξαίνοντες.
Ψωχρὸς, ὅ, ὁ, terra arenosa, Hesych. & Suid.

Ω

Vltima in literarum serie litera interdum pro fine capitur, sicut α pro principio. Apocal. 1. ἐγώ εἰμι τὸ α καὶ τὸ ω, quod de Christo dicitur, quippe qui sit æternus Deus omnium rerum principio antiquior, & omni fine posterior. ¶ Pro nota numerali, vide Append.

Ω᾽, (cum tenui & circumfl.) adverb. interdum vocantis: ut apud Aristoph. in Nub. ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον, ad quæ respondet Socrates, Τί με καλεῖς ὦ φίλτατε; Interdum subauditur. ¶ Sæpe adhibetur simplici interrogationi seu compellationi. Odyss. ρ, Ω᾽ ῥίγιστε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόν δὲ πόλινδε Ἤγαγες; ¶ Interdum est exclamantis cum admiratione: ut ὦ Ἡράκλεις, ὦ Ζεῦ. Sic apud Demosth. pro cor. δεινὸν μὲν ὦ γῆ καὶ θεοί. Et sequente genit. apud Aristoph. in Nub. ὦ γῆ τῆς φθέγματος. ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Et cum πρός, Xenoph. ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ὦ dii immortales. At ὦ, fim, est conjunct. ab εἰμὶ, i. sum. Item mittam. ab ἵημι.

Ω᾽ζω, dico ô, exclamo cum admirativa particula ὦ. Aristoph. in Vesp. ὠζωσιν οἱ θεατα. Vtitur & Aeschyl.

Ω᾽ή, adverb. vocantis. Eurip. in Iph. Taur.

Ω᾽ (oxyton.) adverb. admirantis. Cum genit. Luc. in Piscat. ὦ τῆς αὐαισχυντίας Greg. ὦ τῦ θαύματος, ô rem miram. Cum nominat. Iulian. in epist. quadam ad Liban. ὦλογος, ὦ φρενίες, ὦ σωφίσεις, ὦ ἐπιχαρήματα, ὦ ἀρμηνία, ὦ σωφία. In hac signif. interdum invenitur scriptum ὦ. ¶ Nonnunquam est dolentis, itidem cum genit. Luc. ὦ τῆς συμφορᾶς, ô calamitatem. Interdum cum nominat. Sophoc. in Aiace, ὦ τάλας ἐγὼ. Lucian. ὦ δείλαιος ἐγὼ (φὴς) ἢ ἄθλιος. Interdum sine casu, sequente particula πάλιν. ut apud Greg. ὦ πῶς ἀδάκρυτ᾽ τῦτ᾽ τὸν τάφον εἰσέρχομαι πάλιν.

Ω᾽, (cum ι subscripto) dat. est articuli ὅς. ¶ Item pro ἑῷ, suo.
Ω᾽α, vel ὦα vide Ο᾽α in Οἷς. Ω᾽άριον, in Ω᾽όν. Ω᾽ας, in Οὗς.

Ω᾽Β Η᾽, ᾶς, ἡ, tribus, pars populi in certas classes distincti: dialecto Laconica. Plut. in Lyc.
Ω᾽βάζω, populum in ὠβὰς distribuo. ibidem.
Ω᾽βάτης, ου, ὁ, tribulis, contribulis. Hesych.

Ω᾽ΓΥΓΙΟΣ, Ogygius. Pro antiquo seu vetusto accipitur ab Ogygo antiquissimo Thebanorum rege: ut ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, Dionys. de situ orb. Et ὠγύγια τέχη, apud Hesych. Et τὰ ὠγυγίοις ὄρεσι, sub vetustis montibus. Pind.

Ω᾽δε, vide in Ο᾽δε, Ω᾽δή, &c. in Α᾽δω. Ω᾽δίν, &c. in Ο᾽δμώη.
Ω᾽εον, in Ω᾽ον. Ω᾽ζω, ὠή, in Ω᾽.

Ω᾽Θ Ε᾽Ω, ῶ, (f. ὠθήσω & ὤσω, tanquam ab ὤθω) trudo, pello: interdum &, impello, propello, motu violento à me dimoveo. Od. λ, Σίσυφον εἶδον ἔτι κρατέρ᾽ ἄλγεα πάσχοντα, σχέτλιον ἄνδρα, ἔχοντα πέτρον ἀμφαδίην, saxum voluebat contra montem. Aristoph. in Vesp. Τί δὴ μοθὼν τὸν δακτύλῳ λύχνον ὠθεῖς: lucernæ ellychnium digito trudis. Plat. in Charm. ἔφης γὰρ ἐμοῦ τῶν ἑταίρων τινὰ ἐπιθυμοῦντα συγγράφεσθαι τὸν πλησίον ὠθεῖν καὶ πιέζειν, proximum quenque obnixè trudebat. Cum præpositt. Il. ε, ὥστε δ᾽ ἀφ᾽ ἵππων, Plat. polit. 8. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖται εἰς βάραθρον Demosth. in Nicostr. ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοβολίας. Et cum κατὰ Plutarc. in Cam. ἔωσεν ἀπίσω κατὰ τῆς πέτρας, protrusit & resupinatum de rupe præcipitem dejecit.

Ω᾽θεμαι, trudor, pellor, &c. Item irruo, & me quasi intrudo. Plut. in Cam. ὠθίζεσθαι εἰς τὰς διώκοντας, in persequentes irruens.

Ω᾽σμὸς, ὅ, ὁ, impulsio, propulsio. Interdum, & eversio. Hesych.
Ω᾽ησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio. Alex. Aphr. probl. l. 1. quæst. 90. Ω᾽σις, idem Aristot. & Hippocr. aphor. l. 3.
Ω᾽στὴς, ου, ὁ, impulsor, trusor. Aristot. de mūn.
Ω᾽στικὸς, impulsorius, Ω᾽στικῶς, impulsorum modo, impellendo, trudendo. Item irrumpendo, apud Suid.
Ω᾽τίζω, idem quod ὠθῶ. Ω᾽τίζομαι, idem quod ὠθέομαι, trudor, premor. Aristoph. in Plut. Δεινὸν γὰρ ἃ τελωνῶλαι μὲν ἕνεκα Ω᾽τίζομεθ᾽ ἕκαστοτ᾽ οὐ τῆ κλησίᾳ. Sic & alibi apud eundem, & Luc. in Lexiph.
Ω᾽θίζω, idem quod ὠθέω. Item vexo, concutio, malè tracto. Ioseph. l. 2. in Ap. ὠθίζουσι τὰ πλοῖα μὴ πολλῆς αὐομίας.
Ω᾽θίζομαι, idem quod ὠτίζομαι, in conferta turba premor. Item discrepo, contendo, in unam sententiam non convenio: ducta significat. ex eo quod interdum rixæ oboriantur in turba mutuò se trudente. Herodot. in Thal. Significat etiam, irruo, irrumpo, ut πρὸς τὸ ἔθνος ὠθίζεσθαι. Greg.
Ω᾽θισμὸς, ᾶ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur: impulsio, propulsio. Plut. symp. 2 probl. 5. Dicitur & de trusione turbæ mutuò se prementis, apud Luc. in Nig.

Composita.

Ἀναθέω, sursum impello. Od. ε, Οἱ μὲν ἀώσαντες πλοῖον εἰς πόλιν, navi subvecta. Item repello, retrudo.
Ἀνωθισμὸς, sursum impellor, subvehor. Aristot. in probl. Item repellor: apud eundem ibidem.
Ἀνώθησις, impulsio sursum versus, vel repulsio.
Ἀπωθέω, repello, renitor, obnitor. Theop. hist. pl. l. 5. Ἀπωθεῖσθαι dicuntur aliqua, cùm alterū ab altero retruditur. Arist. in probl.
Ἄπωσις, repulsio, renixus. Idem in lib. de respiratione.
Ἀποθέω, detrudo, depello: vel arceo, prohibeo. Od. ο, Οὐ μὲν δὴ σ᾽ ἐθελοντά γ᾽ ἀπώσω νηὸς ἐΐσης. Demosth. Olynth. 1. ἀποθεῖν ἐκέλευε τὸν πόλεμον. Item detrudo, dejicio, deturbo. Thuc. l. 3. Itē repello, renitor. Aristot. in probl. Itē retrudo, removeo. Il. φ, ἀπῶσαν ὀχῆας
Ἀπωθισμὸς, (medium) idem. Thuc. lib. 2. τὰς προβολὰς, ἢ προσπίπτοιεν, ἀπωθούμενοι, impressionem repellebant.
Ἀπωσμὸς, & Ἄπωσις, repulsio, rejectio.
Ἀπωστὸς, depulsus, propulsatus, extrusus. Soph. in Aiace.
Ἀπωστικὸς, expellendi vim habens vel repellendi.
Decomp. Ἀντιαπωθέω, vicissim repello: vel retrudo, repello. Arist. in probl. sect. 24. Ἀντιαπώθησις & ἀντάπωσις, repulsio, renixus, resilio.
Συναπωθέω, unà expello, una repello. (lisio.
Βολοσία dicebatur Lucina, quoniam partus dolores qui βολαὶ, nominantur, amoliri & ὠθεῖν credebatur, teste Etym.
Βοώτης, ου, ὁ, boum agitator, bubulcus, i. qui bobus arat. Est & nomen signi cœlestis quod & Arctophylax dicitur: apud Arat.
Βοωτεῖν, bobus agitatis arare: vel simpliciter, arare Hesiod. in Erg. exponitur etiam, boves pascere, apud ejus schol. Hesych. βοωτεῖν, Laconibus esse dicit arare sub Orionis occasum.
Διωθέω, dispello, dissicio. Item diluo, refello. Dem. in Mid. Item intrudo per, trajicio impellendo & intrudendo. Athen. lib. 5. Item detrudo, deturbo, dejicio. Hesych. Item ejicio propulso, repello, unde apud Plut. in Pub. διωσάμενοι τὸν ὄχλον. Idem διωσάμενος τὸν ὄχλον, repudiato imperio & à se rejecto.
Διώσις, ἡ, depulsio, deturbatio, propulsio. Aristot. rhet. 1. Item dilatatio cum pulsu. Aristot. probl. sect. 34.
Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur seu extrudit. Paul. Aegin. lib. 6. c. 88.
Διωστῆρες, dicuntur etiam vectes & phalangæ quib. per annulos impulsu trajectis, area aliqua vel mensa portatur. Exod. c. 36.
Διωθίζω, idem quod διωθέω. Διωθισμὸς, idem quod ὠθισμός.
Εἰσωθέω, intrudo, intrepello. (Plut. in Cam.
Ἐξωθέω, extrudo, expello, ejicio. Aristot. in probl. sect. 34. ἐξωθεῖται τὸ πῦρ μὴ ἐν πυθμένι. Et specialiter, ex cœtu aut civitate hominum ejicio. Soph. in Ajace, τὸν δίαν κινδύνῳ ἐξωθήσομαι. Item sedibus expello & exterminо. Act. Ap. c. 7.
Ἐξώθησις, εως, ἡ, expulsio, ejectio, Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 90.
Ἐξώστης, & ἐξωστὴρ, ῆρος, ὁ, expulsor. Synes. ep. 129. ¶ Ἐξῶσαι dicuntur Meniana, Codic. lib. 8. tit. 11.
Ἐξώστρα, ἡ machina quædam lignea, quæ cicumacta & foras impulsa conversa ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secretò pararetur. Poll. & Hesych.
Παρεξωθέω, (dec.) obiter & per errorem expello, quasi aliud agens extrudo. Aristot. de mun.
Ἐπωθέω, impello. Ἔπωσις, impulsio. Ἐπωθίζω, idem quod ἐπωθέω
Καταθέω, depello, dejicio. (Luc.
Παραθέω, idem quod ἀποθέω, expello ejicio. Greg. Et specialiter, domo expello. Aesch. orat. in Timarch. Item rejicio, aspernor, negligo. Eurip. in Orest. παρώσωπτε τὸ ἴσον. Item rejicio in aliud tempus, procraftino. Plat. de rep. l. 5.
Ὑποπαραθέω, (dec.) clàm summoveo, latenter dejicio. Isæus.
Περιωθέω, indignè trudo pulso, aut vexo: vel per singularē injuriam trudo aut vexo. Dem. in Mid. πάντα τρόπον περιωθῶν καὶ ἐλαύνων τοὺς ἀνθρώπους.
Ἀντιπεριωθέω, (dec.) comprimo, coarcto, cohibeo intro: obnitens & repellens. Ἀντιπερίωσις, ejusmodi obnixus & compressio ambo apud Plut. in quæst. Plat.
Προωθέω, protrudo, propello. Theophr. (dem.
Πρόωσις, protrusio, actio pellendi in anteriore parte: apud eūPρόωσικὸς, propellendi vim habens: & προωστικὴ δύναμις, ipsa vis expultrix. Gal. de diff. sympl. l. 3.
Προσωθέω, impingo, allido, pulsu aut impulsu. Hesych.
Συνωθέω, simul detrudo. Herodian. l. 4. Item contrudo, trudendo in unum locum cogo: ut apud Xen. συνώσας τὸν καμηλὸν εἰσω. Item generaliter, cogo, coarcto, compello: apud Aristot. de respirat. Item trudendo conturbo: apud Polyb. l. 5.
Συνώθησις, & συνώσις, compulsio, coarctatio. Aristot. ibid.
Ὑπωθέω, summoveo. Hom.

Ω᾽ία, vide in Οἷς. Ω᾽ιον, in Ω᾽ον Ω᾽κὰ in Ω᾽κύς.

Ω'ΚΕΑΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, Oceanus: mare ambiens terrarum orbem, omnes cæteras fundens recipiensq; aquas: ☞ nomen habens ἀπὸ τῆς ὠκύτητος, à celeritate, teste Iul. Solino polyhistore c. 36. Aristot. de mundo, πλανᾶται δὲ τὸ μὲν ἐξ ἴσης τοῖς οἰκουμένης, Α"τλαντίου καὶ Λάτμου & Ω'κεανοῦ, ἀφανίζεται ἡμᾶς. Apud Hom. substantivè & adjectivè usurpatur, Substantivè dicitur Il. φ. μέγα δὲ σθένος Ω'κεανοῖο. Adjectivè. Od. λ, Τλῶ δ' κατ' ὠκεανὸν πεφυγὼν φίλε κῦμα φόοιο,

Ω'κεανός, ῦ, ὁ, Oceanus: ut ὠκεανίσαι ῥεῦμα. Suid.

Ω'κεανίτης, ου, ὁ, idem fœm. Ω'κεανῖτις ἰδος, ἡ, Oceanitis.

Ω'κεανίνη, ἡ, Oceanine, filia Oceani. Hesiod. in Theog.

Composita.

Ε'ξωκεανίδω ἰῶσα, egressum fuisse in Oceanum.

Ε'ξωκεανισμός, ῦ, ὁ, egressio in Oceanum.

Παρωκεανοί, οἱ, qui ad Oceanum habitant, Oceani accolæ (ni.

Παρωκεανίτης, maritimus, littoralis: vel qui est ex littore Ocea-

---

Ω'ΚΥ'Σ, έος, ὁ, celer, velox, pernix. Od. θ. Οὐκ ἀρετᾶ κακὸν ἔργα, κιχάνει δὲ θεοῖσιν ὠκὺ. Sic sæpe apud Hom. πόδας ὠκὺς Α'χιλλεύς. Pro fœm. ὠκεῖα dicitur & ὠκέα metri gratia: ut ὠκέα Ἶρις. Hesiod. in Theog (citur & ὠκίων & ὤκιστος.

Comparat. ὠκύτερος. Superl. ὠκύτατος, Od. θ, pro quibus di-

Ω'κύτης, ητος, ἡ, velocitas, celeritas, pernicitas, in Axioch.

Ω'κυάω, acceléro, festino. Hesych.

Ω'κέως, celeriter, velociter, citò. Gal. ad Glauc. Pro eodem usurpatur & nominat. plur, ὠκέα: unde per syncopen fit ὦκα quod legitur Od. μ, & alibi apud Hom. Ω"κιστα, celerrimè, velocissimè.

Ω'κιμον, ου, τὸ, ocimum: herba quædam sic appellata à celeritate proveniendi, teste Plin. & Varr. Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 3. Dioscor. lib. 2. c. 130. & Gal. 8. simpl.

Ω'κιμώδης, ες, ὁ, ἡ, ocimum referens.

Ω'κίμινος, ex ocimo cõfectus: ut ὠκίμινον μύρον. Dioscor. l. c. 1. 67.

Ω'κεανός, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Α'νεμώκης, ες, ὁ, ἡ, q. d. venti celeritatem habens: velox, idem quod ὠκύς. Aristoph.

Ποδώκης, pedibus celer. Iliad. β & κ.

Ποδώκεια & Ionicè ποδωκείη, ἡ, pedum pernicitas. Il. β. Pro eodem dicitur & ποδωκία. Xen. At ποδώκεια adjectivum exp. ἰσχεία: fitque à πόδωκυς seu ποδώκυς.

Πτερυγάκυς, alis celer. Aeschyl.

Διώκω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ω'λαξ, vide in Αὖλαξ,

Ω'Λ Ε'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ulna: idem quod πῆχυς, ut scribunt Poll. l. 2. & Hesych. Eur. in Phœn. Α'μφὶ δὲ μασὶν ὠλένας (σημήρες.

Composita.

Α'κρωλένιον ου, τὸ, summitas vel extremitas cubiti. Poll. Item retis pars quædã, apud Xen. in Cyneg. Item metaph. montis cacumẽ.

Ε'πωλένιος, qui in ulnis fertur, quem ulnis impositum gestamus. Apollon. Rhod. (sus seu formosa. Il. α.

Λευκωλένος, candidos habens lacertos. Et synecdochicè, formo-

Παρωλένιος, qui ad brachia seu lacertos est, vicinus brachiis seu ulnis: ut παρωλένιοι φαρέτραι. Vocantur παρωλένια etiam interiores lacertorum tori. Poll. lib. 2.

Ω" ΜΟς pro ὁ ἄλως. Ω'λαξ pro αὖλαξ. Ω'μαδόν, &c. in Ω'μος.

Ω'ΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus in quo vincit is qui in circumscriptũ circulum nucem ita cõjecerit ut ibi maneat, nec circunductã lineã excurrat. Suid. ex Eupol. innuens compositum esse ex ἡ ἀμιλλα.

Ω", μοι, vide in Οἵ.

Ω'ΜΟΣ, ου, ὁ, humerus: id totum quod in articulatione brachii cũ omoplata apparet sensibus. Il. χ, Σάων πηλιάδα μελίαν κὴ δεξιὸν ὦμον. Hoc. Φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων, humeris impositum baiulans.

Ω'μαδόν & ὠμοδόν, super humero vel humeris. Hesych.

Ω'μάδιον, eidem est τὸ ἐπ' ὤμους.

Ω'μιαῖος, humerarius, humeralis. ut ὠμιαῖα φλέψ, Aristot.

Ω'μίος, ου, ὁ, qui repandis & amplis est humeris: ideoq; robustis.

Ω'μιον, τὸ, humerulus. Epigr. (Hesych.

Composita.

Α'κρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, summitas humeri, pars humeri exterior prominens & brachio hærens. Poll. Item metaph. mõ-

Α"νωμος, ὁ, ἡ, humero carens. (tis vertex.

Ε'ξωμος, Hesychio est tunica servilis.

Ε'ξωμίς, ίδος, ἡ, brevis & substricta tunica circa humerum desinens. Xen. & Aristoph. in Vesp. (ponitur &, exertus.

Ε'ξωμίας, ου, ὁ, qui est humeris altis. Luc. in vitarum vendit. Ex-

Ε'ξωμίδιος, ου, ὁ, superhumeralis: vel ex humeris dependens.

Ε'ξωμίζω, humero tenus nud o Aristoph in Concion.

Ε'πωμις, ίδος, ἡ, superhumerale, i. summa humeri pars quæ & ἀκρωμία. Eur. in Hec. Exponitur & simpliciter humerus, apud eundem in Iph. Taur. Est & nomen vestis muliebris, teste Poll. l. 7. & Athen. l. 13. Item in navi sic dicitur eminens pars ubi inscriptum est elogium, apud eundem Athen. ex Archimelo.

Ε'πωμίδιον, parva epomis.

Ε'πωμαδόν, super humeros. Apoll. Arg. l. 1.

Ε'πωμαδία, superhumeralis, humeris superimpositus. Epigr.

Κάτωμος, qui est demissus humeris vel armis in Hippiatr.

Κατωμαδόν, idem quod κατὰ τὸ ὦμον. Il. ψ. Apoll. Arg. 2. & apud Synes. (Epigr. lib. 4.

Κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel ex humeris dependet.

Κατωμίζω, humeris tollo. Hippocr. in lib. περὶ ἀρθρων,

Κατωμισμός, sublatio in humeros. Peculiariter chirurgis sic dicitur modus reponendi humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui major sit, hominem ægrum collocant, ut summo illius humero æger ala suspendatur.

Κατωμισὶς, ἵππος, equus ex humeris sessorem excutiens, ster-

Παραῶμις, superhumerale. Exodi 28. (nax. Hesych.

Περιώμιος, qui circum humeros est, humeris circundatus.

Συωμία, compages humerorum vel armorum, qua humeri committuntur. Ab aliis dicitur esse scapularum contractio qua scapularum discrimen confunditur: in Hippiatr.

Υ'περωμία, eminentia humerorum. Chrysost.

Υ'πωμίη, q. d. subhumeralis pars. Hippocr.

Ω'ΜΟ'Σ, ῆ, ὁ, crudus: proprie de fructibus dicitur, teste Aristot meteorol. lib. 4. Metaphoricè cibis, humoribus, & morbis tribuitur: ut Od. μ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμυκει Ο'πταλέα τε καὶ ὠμὰ & crudæ. Sic ὠμὸς ἰχθὺς, apud Athen. lib. 8. & ὠμὰ ὠὰ, apud eundem l. b. 13. Dicitur & ὠμὸν γῆρας. Od. o, senecta ante tempus advenies: item dicitur metaph. à fructibus qui ante tempus, & crud. decerpuntur. Homini etiam tribuitur immiti, duro, rigido. Item sævo, inhumano, crudeli: ut Xen. Pæd. 4. λίγεται ὠμὸς εἶναι & ὠγνώμων.

Ω'μῶς, crudeliter, sævé (tia. Isocr. in panath.

Ω'μότης, ητος, ἡ, cruditas, Aristot. meteor. l. 4. Itẽ crudelitas, sæui-

Ε"νωμος, ὁ, ἡ, (comp.) cui cruditatis aliquid adhuc inest: crudiusculus, acerbus: ut σῦκα ὦμα, ὠμότερα. Dioscor. l. 1.

Ω" vide in Οὗ Ω"νος, in Α"νος Ω"νόδρες, in Α'νηρ.

-Ω'ΝΕ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ὠήσομαι, emo, mercor Mercurius apud Luc. in vitarum vendit. βίον εὐδαίμονα πωλῶ, βίον ἄθλιον & ἄγλωττον, βίον ἐλεύθερον, τίς ὠνήσεται; Interdum pretium quo emimus in dativo ponitur, interdum in genitivo: ac tum exp. etiam, impetro, comparo, obtineo. In dat. apud Greg. ὠνήσαι τῷ δυνάτῳ τὴν σωτηρίαν, morte salutem redime. Cum genit. Demosth. Phil. 3. χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' ἐκείνου ἐδύν. Dicitur & passivè aliquid ὠνεῖσθαι, emi: ut apud Xen. ἐωνήθη οἱ ἵππος. Legitur & activum ὠνεῖν expositum vendere, frui: apud Hesych.

☞ Quidam ab ὄνος originem habere censent: ut πωλέω à πῶλος, quod in pecoribus & jumentis veterum divitiæ & commercia

Ω'νημα, τὸ, res empta. Appian. (consisterent.

Ω'νησις, ἡ, emptio. interdum &, redempturæ. Exponitur &, venditio. Hesych. Pro eodem dicitur & ὠνή, (sicut βοὴ pro βόησις) apud Plat. de leg. & Plut. in Alcib.

Ω'νητής, ῆ, ὁ, emptor. Luc. in vit. auct. Xen. & Isæus.

Ω'νητικὸς, ῆ, ὁ, propensus ad emendum.

Ω'νητιάω, ῶ, empturio, emere cupio. Suid

Ω'νητὸς, ῆ, ὁ, emptus, pretio comparatus: ut ὠνητὴ μήτης, Od. ξ. Item emptitius, qui emi potest: vel venalis. Isocr. ad Nicocl. Chrysost. de sacerdot.

Ω'νιος, α, ὸν, ἡ, emptoribus expositus, venalis, apud Plut. Luc. & Synes. Item qui emitur vel emi potest. Aeschin. in Ctesiph. ἁμαρτὸς ἐστιν ἡ ὠνίστη ὠνία. Hinc τὰ ὤνια res venales, apud Demosthen. & Athen.

Ω'νος, ου, ὁ, pretium quod emptor persolvit venditori pro re quam emit, Od. o. Il. φ. Interdum accipitur & pro emptione: ut exp. Od. o, ἐπέγνετο δ' ὦνον ὀδμῇσιν,

Composita.

Αἰξωνὸς, έως, ὁ, caprarum emptor. Suid.

Α'λώνητος, ου, ὁ, ἡ, sale emptus, mancipium: quoniam Thraces olim mancipia sale emebant. Eust. & Suid.

Α'ντωνέομαι, liceor adversus alium: certatim emo. Lys.

Α'ργυρώνητος, emptus argento vel pecunia. Eurip. in Alc.

Α'ρχώνης, qui præest emptionibus. Etymol.

Βιώνης, qui ad victum seu vitam necessaria emit. Suid.

Βοώνης, ου, ὁ, boum emptor: Dem. in Mid.

Βοώνητος, bove seu bovis pretio emptus. Hesych.

Δεκατώνης, qui decimas redimit. Poll. l. 6. c. 31. (Suid

Δημοσιώνης, vilis, plebeius: quasi è populari fæce emptus, apud

Δημοσιώνιον, ου, τὸ, proventus publicus. Plut. in polit. præcept

Δησώνης, difficilis emptor, i. qui morosus est in emendo & plus semper de pretio judicato detrahere vult quã æquũ sit. Ath. l. 6.

Δυσωνέω, seu δυσωνοῦμαι, difficilem me præbeo in emendo, noloque tantum dare quantum petitur. Poll. ex Plat. com. & Nic. epigr. l. 2. (αλημμένος. Item passivè redimor: apud Greg.

Ε'ξωνέομαι, redimo. Aristot. œcon. 2, χρημάτων ἐξωνεῖτο τὸς σω-

Ε'ξώνησις, redemptio vel licitatio. in Pand.

Ε'πώνιον, τὸ, id quo aliqua re empta penditur. Poll. l. 7.

Εὔωνος, qui boni pretii est, qui vili pretio emi potest Dem. pro (cor.

Εὐώνους, bono seu vili pretio.

Εὐωνία, ἡ, vile pretium, vilitas mercium. Poll. lib. 7.

Εὐωνίζω, vilem facio.

Decomp.

Decimp. Α'πωνίζω, idem quod ὠνίζω. Luc.

Ε'πωνίζω, idem Plut. in Cic.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister, qui theatrum cõdux't. Theophr.

Θητώνιον pretium quo mercenarius conducitur. Suid.

Ι'ππώνης, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.

Ι'ππωνία, equorum emptio. Xen.

Ι'ππωνέω, equos emo: apud eundem de re equ.

Νεώνητος, nuper emptus. Aristoph. in Plut.

Ο'πωρώνης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.

Ο'πωρωνία, ipsum munus τῶν ὀπωρωνῶν.

Ο'ψώνης, ου, ὁ, opsonator, qui opsonia coëmit: vel opsoniis coemendis dedicus. Aristoph. in Tageniistis. (4.

Ο'ψωνία, ἡ, opsonii coëmptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athen. l.

Ο'ψώνιον, του, opsonium, id quod ab opsonatore emitur. Sæpè accipitur pro annona, quæ militibus in singulos menses dabatur, pro stipendio seu salario. Polyb. & Greg.

Ο'ψωνιάζω, stipendia præbeo. Exponitur etiam, alo: unde apud Dion. Halic. l. 9. οἱ τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.

Ο'ψωνιασμός, annona, stipendium Polyb. l. 5.

Ο'ψωνέω, opsonia coemo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. symp. 7. probl. 3. cum accus.

Ο'ψωνητικός, idem cum ὀψώνης. Item opsoniorum coëmendorum peritus: unde τεχνη ὀψωνητικη, apud Athen. l. 6.

Decimp. Πδροψωνέω, clàm opsonia coemo. Aristoph. in Conc.

Υ'ποψωνέω, in opsoniis coemendis decipio. Idem in Acharn.

Σιτώνης, frumenti emptor, annonæ coëmendæ præfectus. Greg.

Σιτωνία, frumenti emptio seu munus publicæ annonæ coemendæ Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur & σιτώνη.

Σιτωνέω, frumentum coemo, seu rei frumentariæ curandæ præfectus sum.

Συωνέομαι, coemo. Herodian. l. 1.

Τελωνης, q.d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus. Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. Pro eodē dicitur & τελων, ωνος, ὁ.

Τελωνικός, ad publicanum seu publicanos pertinens.

Τελωνιον, το, locus in quo sedent publicani, publicanorum mẽsa: apud Matth. & Marc. utitur & Pisides apud Suid.

Τελωνια seu τελωνεία, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.

Τελωνέω, vectigalia redimo. Item vectigal exigo. Significat & generaliter, quæstui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.

Τελωνῶμαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributum solvo. Maccab. l. 1. c. 13.

Decomp. Αρχιτελώνης, publicanorum princeps. Lucæ 19.

Α'τελωνητος, ὁ ἡ, pro quo aut cujus nomine vectigal non pensum est aut non penditur.

Παραπελωνέω, exp. adversus publicanorũ jura aliquid cõmitto.

Χαλκώνητος, emptus ære, vel simpliciter, emptus. Hesych.

Χρύσωνητος, auro emptus. Athen. l. 5.

Χρυσωνέω, aurum emo: numisma aureum argento permuto. Isocr. in Trapez.

Ω'ΟΝ. (oer ω cum ι subscripto) ου, τὸ, superior domus pars. Eust. τα μετέωρα τῶν οἰκημάτων ὥα καλεῖσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Pro ὠα dicitur etiam ᾠΐα, apud Athen. l. 1.

Υ'περῷος, α, ὁ, (*comp.*) qui in summa ædium parte est: ut ὑπερῷος θάλαμος. Plut. in Pelopida. Et ὑπερῷον οἴκημα, apud eundem: pro quo interdum absolutè dicitur ὑπερῷον, ut apud Aristophan. in Pluto, Plut. symp. 1. Υ'περῶα sive ὑπερῴη Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. χ. Plut. de aud. poem. Gal. lib. 1. ad Glauc.

Υ'περώιος, etiam legitur pro ὑπερῷος, apud Athen. lib. 2. Et ὑπερῴον pro ὑπερῷον, Od. ο. Il. β.

Υ'περωϊόθεν, ex summa ædium parte, Od. α,

Ω'Ο'Ν, ου, τὸ, ovum: tam piscium & serpentium, quàm avium. Athen. de perdice mare τὰ ὠὰ τῆς θηλείας συντρίβει ἵνα ἀπολαύῃ τῶν ἀφροδισίων. Idem de polypo, τὰ ὠα πικτὰ βοτρυοδῆ. Apud eundē l. 11. dicitur οἱ ὠον χρυσοῦν. (solum pariatur.

Etymol. derivari scribit παρὰ τὸ οἶον, solum: quoniam

Ω'όριν, ου, q.d. ovulum. Athen. l. 2. (Epicharmo.

Ω'ιον, idem quod ὠὸν, apud eundem ibidē. Ω'εον pro eodē: ibidē ex

Ω'ωδης, ες, ὁ ἡ, ovi speciem gerens.

Ε'πωάζω, comp.) ovis incubo. Athen. l. 9. & 7.

Ε'πωασμός, & ἐπώασις, incubatio, incubitus. Arist. hist. an. l. 6.

Ε'πωαστικός: qui incubare solet ovis: apud eundem.

Ω'Ο'Π, & Ω'όπ ὀπ, sunt acclamationes nauticæ apud Aristoph. in Ran. & Avibus.

Ω'ώλος, pro ὁ Αἰπόλος.

Ω'PA, ας, ἡ, tempus *ut dicitur tempus anni* Il. β, Ω'ρη σὶ ἐαεργῇ, ὅτε δὴ γλάγος ἄγλεα δ'δύει. Thuc. l. 7. τῆς τε ὥρας τῷ αὐτῷ ταύτης οὔσης ἥ ἀσθενέσι μὴ χρῆσθαι μάλιστα. Interdum dicitur de certo anni tempore: ut de Vere apud Hom. & Aristoph. Item de tempore quo exoritur canicula, quod est dierum ferè quadraginta: æstas, teste Galen. Hinc ὥρη, ης, deæ quæ quatuor anni temporibus præsunt. Il. ε. & θ. ¶ Item ὥρα, tempus: *in generali significatione*: ut Od. λ, Ω'ρη μὲν πολεων μυθων, ὥρη δὲ καὶ ὑπνου. Sic ὥρα ἀείσω, apud Xen. Hell. 1. ¶ Item hora, pars vicesima quarta diei naturalis. Epigr. l. 2. Dicitur & sumi pro ipsa die, apud Gal. πῶν κατὰ τόπ. l. 7. c. 2. ¶ Item tempus ætatis florentis, flos & vigor ætatis: unde apud Luc. οἱ ἐν ὥρᾳ παῖδες. Exponitur &, ætas, apud Plut. ἐν ᾗ μάλιστα σιωποκεῖν ὥραν ἔχουσι Κορινθίοι. ¶ Item pulchritudo, venustas, propriè ea ita, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert: vel coloris bonitas cum gratia, qualis σὺν ὥρῃσι ὡραίοις fructibus elucet; apud Xenoph. in symp. & Athen. Hinc ὥραι dici putantur deæ pulchritudinis, apud Hesiod. in Erg. In hac signifi. communiter scribi ὥρα, Att. aut ē ὥρα, an notat Eust.

Ω'ραῖος, α, ὁ, tempestivus: ut ἄροτος ὡραῖος, apud Hesiod. in Erg. Sic ὡραῖοι χειμῶνες, apud Theoph. Dicitur & aliquis ὡραῖος ποιεῖν τι, quum tempestivè id facit. Sic apud Hesiod. in Erg. jubetur Perses ὡραῖος γυναῖκα ἄγεσθαι, tempestivè uxorem ducere. Sic & apud Plut. in Apopht. ὡραῖος ἀπεθανε, tempestivam mortem obiit. Adolescentes aut puellæ ὡραῖοι aut ὡραῖαι dicuntur cùm sunt ætate matura conjugio: apud Xen. in symp. Interdum tamen additur genit. γάμου: ut apud eundem Pæd. 4. & genit. ἡδονῆς, apud Athen. l. 12 Item ὡραῖος, qui forma venusta est & decora: ut ὡραῖαι ἑταῖραι, apud Athen. l. 13. Dicuntur & fructus quidam ὡραῖοι, qui colliguntur ea anni parte quæ peculiariter ὥρα nominatur, i. ætas Gal. de alim facul.

Ω'ραίως, tempestivè, Hippocr. aphor. lib. 3. (tudo, decor formæ.

Ω'ραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas. Interdum & pulchri-

Ω'ραιόω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio.

Ω'ραΐζω, idem. Ω'ραΐζομαι, excolo seu exorno me: vel exornor decore conspicuus fio. Greg. & Athen.

Ω'ρασμός, ου, ὁ, decoratio ad venustatem formæ ostentandam. Plutarc. in lib. de tolert. anim. In oratione sic metaph. dicitur, cùm lenocinio quodam & fuco exornatur, ut venustior & decentior esse videatur: apud eundem in Fabio Hermog.

Ω'ρηος, ον, ὁ, tempestivus. Item florens ætate: ideoque venusta decenti forma conspicuus. Aristoph in Acharn.

Ω'ρικός, venustè, lepidè, scitè. Idem in Plut.

Ω'ριμος, ον, ἡ, *itidem* tempestivus, maturus. Athen. l. 7.

Ω'ριος, α, ὁ, idem: ut ὥριον ἔργον, Hesiod. in Erg. Sic Odyss. ι, φέρει δὲ καὶ ὥριμα πάντα, omnia tempestivè profert. Interdum exp. qui statо solenniq; anni tempore fieri solet: ut apud Synes. epist. 148. Interdum exp. maturus: ut ἀπάρχεσθαι ὥρια, apud Nazian.

Ω'ριάω, idem quod ὡραίζω. unde ὡριάομαι, idem quod ὡραΐζομαι, apud Athen. l. 13.

Ω'ρία, ἡ, maturitas, item venustas, pulchritudo. Epigr.

Ω'ριος, tempestivè. Item venustè, eleganter. Suid.

Ω'ριαῖος, qui est unius horæ, horæ spatium æquans: ut, ὡριαῖα κλεψύδρα. Ptolem.

Ω'ρος, ου, ὁ, annus. Hesych. & Suid. item generaliter, tempus: apud Hippocr. in secunda præfat. περὶ ἐπταμήνου.

Ω'ρίω, exp. χρονίζω, Erotian. in lex. Hippocr.

Compositа.

Α'λλωραΐζομαι, vicissim decorem ostento. Greg. de homine.

Α'ωρος, ου, ὁ ἡ, intempestivus. Item immaturus, præcox.

Α'ωρία, ἡ, intempestivitas, importunitas.

Αὐθωρὸν, eadem hora, eodem momento. Hesych.

Α'ωρος, idem quod αὔωρος, qui non suo tempore fit: ut ἄωρος θανατος, apud Plut. in consol. ad Apoll. Apud eundem in symp. sept. sap. ἄωρος ἦκε exp intempestivè venit Significat etiam, immaturus: ut ἄωρος ἐπὶ γάμῳ apud eundem in Lyc. Item invenustus, informis Xen. Vide & in compositis ab Ω'ρα, i. cura.

Α'ωρία, intempestivum tempus. Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam deformitas.

Α'ωρί, intempestivè Athen. l. 12. (Hesych.

Α'ώρι, idem quod ἄωρος. Et metaphoricè durus, agrestis.

Decomp. Παναώριος, ου, ὁ ἡ, omnino intempestivus. Sic Homerus vocat eum qui præcoci fato immatura morte periturus est, ideoque infelix est, vt Il. ω.

Τετράωρος, ter intempestivus, i. admodum intempestivus. Epigr.

Ε'νηώρος, novennis; qui novem annorum est. Il. σ. & Od. κ.

Ε'ωρος, tempestivus. Exponitur &, in vigore constitutus.

Ε'ωραΐζομαι, idem quod ἐγκαλωπίζομαι, placeo mihi & ostento me. in Luc.

Ε'ξωρος, qui justum & legitimum tempus excessit. Sic & homo dicitur qui jam natu grandior est: exoletus, vetulus: ut ἔξωρος γεγώς, apud Luc. de sacrif.

Ε'ξωραΐζομαι, exorno me & venustiorem reddo. Hesych.

Εὔωρος, idem cũ εὔωρος, tempestivus: ut εὔωρος γάμος, apud Soph. in Eride.

Ε'φωρος, exp. tempestivus, item maturus. Etym.

Η'μιώριον, ου, τὸ, semihora. Apoc. c. 8.

Καθωραΐζομαι, exp. glorior.

Μινυώριος, qui brevis est temporis: fluxus, caducus.

Οὐδενόωρος, exp. qui ne uno quidem momento durat. Vide & in comp. ex Ω'ρα cura.

Παρωρος, idem cum ἄωρος, intempestivus. Theoph. de caus. l. pl. 5.

Πρέωρος,

Πρόωρος, qui justum legitimumq; tempus prævenit, præmaturus, præcox: ut πρόωρος μοῖρα, in Epigr.

Πρωΐριος, idem Nonn.

Ὑπέρωρος, qui excessit tempus legitimũ exoletus. Aeschin. in epi.

Χιλιόετος, exp. mille annorum tempus. Lycophr.

Ὦπύξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὦρα, ας, ἡ, (cum tenui) cura. Hesiod. in Erg. Ὦρηγάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεκύων τ' ἀγερέων τε Ὥρης μηδὲ θεοῦ ἐπιστάμενος κομέειν. Suid. ex Aeliano, ἀνδρὶ ἐπιόρκῳ καὶ τὰ θεῖα ὑπερορῶντι ὥρα ἀνθρωπίνη, homini divina nihil curanti.

Ὠρέω, ῶ, curo, curam gero. Interdum, & custodio. Hesych. & Galen. in lex. Hippocr.

Ὠρίομαι, & Ὠρίζω, idem: apud Hesych.

Ὠρυγμιάω, curis nimiis confectus concido. Aristoph. in Ran. ἀλλ' ὠρυγμιᾷ Α'λλ' οἷσιν ὡς τὸν καρδίαν μὴ προσίαν. Sic & apud eundem in Pace.

Composita: quorum etiam nonnulla cum compositis ex ἔρω, custos collocata sunt.

Ἀῤῥωστέω, ὁ, ἡ, curam non gerens, negligens. Item qui difficulter custodiri potest: ut exp. Odyss. μ. Exponitur & ὃ πολλὴ φρονὶς ab Eust. Vide & in comp. ex ὤρη, & ex ἔρω custos.

Ἀῤῥωτέω, non curo, negligo. Hesych.

Παναπαῤῥωδῶ, (&c.) quem omnino nulla dignamur cura. Aeschyl. in Prom.

Ἐγχειρημάῤῥωδος, quidam dici volunt quasi ὁ ἐγχείρων ἄρμα ἔχων, i. φροντίδα. Vide & in comp. ex μέρω & Μάρος.

Εὐωρῶ, malè curatus, neglectus: *per antiphrasin*. Suid. ex Euphr. Exponitur & activè qui non curat, negligens. Hesych.

Εὐωρία, ἡ, negligentia, incuria, apud eosdem.

Εὐωριάζω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Εὐωρίω, idem: apud eundem.

Ἐξωριάζω, idem quod Ἀωριάζω. Aeschyl. in Prom. Ἐξωριάζει γὰρ λόγχης πατὴς βάξιν, neglegare patris dicta grave fuerit.

Ὁμώρως, secundum quosdam dicitur ὁ τῶν ὁμοίων ὤρων ἔχων, cui sagittæ curæ sunt, celeste unit. Il. ξ. vide & comp. ex ὤρη & Μάρω.

Κηπωρός, hortulanus, olitor: hortum curam habens vel gerens.

Ὀλιγωρῶ, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Isoc. in Panath. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγωρῶς, negligenter, contemptim. Dem. & Xen.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria: vel neglectus, contemptus. Aristo. Thuc. Plut. &c.

Ὀλιγωρέω, parvam curam habeo, negligo. Isoc. in Paneg. ἐγὼ δ' ὀλιγωρῶν τῶν κοινῶν.

De comp. Ἐξολιγωρέω, prorsus negligo & contemno.

Καθολιγωρέω, idem Polyb.

Οὐδενόσωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. θ. Vide in comp. ex ὤρη, tempus.

Πολυωρέω, multa cura dignor, magnam curam gero. Aeschin. in Timocr. Laërt. in Antisth. Exponitur, & honoro, in honore & pretio habeo: item cautè & accuratè accipio.

Πολυωρίτης, ου, ὁ, multam curam gerens, solicitus. Plut. in problemat. Rom.

Πολυωρία, multa cura, vel ratio & observatio. Suid. ex Aelian.

Θεωρός, Μωρός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ὦμος, idem Οὐρανὸς Ὠκεανὸς Ὦρες, in Ὦρα.

Ὦρεω, in Ὦρα Ὠρεύω & in Ὦρος.

ΩΡΙΩΝ, ωνος, ὁ, Orion: signum coeleste. apud Proclum de Sphera. ¶ Ἀετὸς ὠρίων (cum aspiratione) nomen avis. apud Aelian.

Ὦρος, vide in Ὦρα.

ΩΡΥΟΜΑΙ, seu ὠρύομαι, ululo: propriè de canibus dicitur, lupis & leonibus, prosertim famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore ejulatu similem vocem edentibus. Apoll. Arg. 4. (de leone,) ὃς ῥα τ' ἀν' ὕλην Σωνάκιον ὧι μέγεθος ὠρύεται. Lucian. dial. Char. & Merc. ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἰκτρὸν ἐπ' ἐμοί. Dicitur & lupi quendam cum ejulatu deplorare: ut apud Theocr. idyll. 1. Τὸν μὲν θῆες, τὸν λύκοι ὠρύοντο. Metaphoricè de homine dicitur erumpente in eiulatus similes canum luporumque ululatibus & leonum rugitibus. Hesych.

Ὠρυαμα, τό, rugitus. Ezech. 19.

Ὠρυθμός, ὁ, ululatus: vel rugitus. Theocr. idyll. 26.

Ὠρυγή, ἡ, idem. Plut. de deo Socr. Athen. l. 13.

Ὠρυδλεῖν, cum ululatu. Nic. in Alexiph.

Ὠρυες, à quibusdam nominari dicuntur feræ: unde in Ovo Simiæ Rhod. Αἰγὰς μὲν Καμφιμάτειον ὠδὶς Ἀγνὰς ἀνδρὸς· ὠρυον δ' ἄγριοι.

Composita.

Ἀνωρύομαι, magno cum ululatu exclamo, interdum, graviter ejulo ac lamentor.

Ἐπωρύω, seu ἐπωρύομαι, ululo seu infremo. Epigr.

Ὡς, particula varios habens usus. ¶ Frequentissime est adverbium similitudinis, ut, sicut, vel ut. Luc. ὡς ἐδόκει, ut putabat ὡς ἐικός, ut par est. Sæpe adhibetur comparationibus, eique subjungitur ὅτω vel ὥς cum accentu: ut Iliad. π, υ, & alibi passim. Item quam quasi, perinde, ac si. Interdum significat οἷον, ita, sic: an qua figura scribitur potius ὡς cum accento ut ὡς φάτο passim apud Hom. Sic ὡς ἄρα φωνήσας, &c. Dicitur & de proportione: ut apud Aristot. de hist. an. l. 8. ὡς κατὰ μεγέθη, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3. ὡς πρὸς τὸ μεγέθη τῆ πόλεως, pro magnitudine urbis. Et cum nomine comparativi gradus: μέζων ἢ ὡς κῆ αὐθρωπος, major quam pro humana statura. Et cum præpositione πρός. Luc. πυθέσθαι ὁ Λυγκεὺς εἰκὼς ὢν, πρὸς ἐμὲ Simecũ comparetur. Sic Xen. Pæd. 1. ἰδιώτας ὄντας πρὸς ἡμᾶς ἀγωνιστάς. si nobiscum certare velint. Exponitur etiam fere, ferme, prope modum, circiter. Herod. ἀπέκτεινε τὲ σφεας ὡς πέντε μυριάδας. Thuc. ὡς πεντήκοντα. ¶ Apud Soph. in Aiace, Ὡς ἔστι πάντως τοὐμὸν τόξον τοῦτ' ἀεί, exp. ὀρθῶς & ἀληθῶς, certè, revera. ¶ Interdum est adverbium temporis significans ut, i. post quam, simulatq; Il. φ. Ὡς εἶδον τ' ἀρέοντα. &c. Aristoph. in Plut. ὡς ἡμῖν πορίζεται καθ' ὁδόν. Et cum infinit. Plato, Ὡς δὲ ὧδε ἔχειν τὰ Ἀγάθωνα. Demosth. ὡς δ' ἤκουσαν τὸν παῖδα ζῶντα, interdum geminatur. Theocr. idyl. 2. Χ. ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην ὡς μοι θεὶ θυμὸς ἰάφθη Δήλαιος. Sæpe ponitur cum πρῶτα: ut ὡς πρῶτα, simul atq; simul atq; quam primum, apud Eurip. in Hecuba. x Aeschin. de legat. erueram obiit. Apud Hom. Od. ε, Ἦσθε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐὴν ἀείδησι κιθάριν. Eustat. exp. ἕως ὅτου, donec. ¶ Interdum ita accusativo casui finalem adjungitur; pro ἵνα, vel ὅπως, ut. Cum Optat. Il. ψ. Δὴ λῷ δ' ὡς ἔτι γαῖαν ἀπόπνειον, Ὡς σὲ αἰὲν ἐπαλοιθῶ κιχήσεσθαι ποσὶ οἷσιν. Herodia. l. 1, ὡς πᾶσι ἔσται, ut ita dixerim. Cum coniunct. Soph. Κομίζετ' ὦ μέλεοι πρὸ τὴν ἐμὴν ὡς ἰδὼ Cum infinit. ὡς ἐπεῖν, ut ita dicam, vel prope dixerim. Plut. Symp. l. 4. ἀεὶ γὰρ ὡς ἑκάστη, πολιτεύονται ἐν ¶ Item, ita ut, adeò ut. Paus. & Xen. ¶ Item pro ἐπὶ, ut nam Od. ω, Ὡς δὲ πολῖται ἔβαν θοὰς ἐπὶ νῆας ἑαυτῶν. Sic & apud Synes. Dicitur etiam ὡς ἐπὶ, ut apud Luc. ὡς ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἐξηπάτησε δωρεᾷ. Item ὡς πρὸς, quam. Cum adverbio superl. gr. ut apud Xen. ὡς ἐμοὶ μὲν τάχιστα, quam celerrime potuit. Cum nomine itidem, superl. gr. ut apud eundem. ὡς ἀβελτερώτατον ὡς βελτίστου ἦ. Cum ὅπως sequente itidem superlativo, ut ὡς ὅπως βέλτιστα, apud Plat. ¶ Sæpe subjungitur adverbio χαριέντως ὡς sive χαριέντως. Plat. in Phædone τοῦ δὲ χαριέντως ὡς αὖ τοῦτο λέγουσι Demosth. χαριέντως ὡς ἐλυπήθην. Interdum & adverbio ὑπερφυῶς Plat. in Symp. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirificè lætor. Idem in Phædone ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βάλλεται. ¶ Cum adverbo εἴκως, item ἀληθῶς vacat. Nam ὡς, ἐτεῶς, apud Demosth. pro cor. idē est quod ἐτέως, aliter. Sic ὡς ἀληθῶς, vere: apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Interdum admirationi adhibetur: ut Latinè, quàm. Aristoph. in Pluto, Ὡς δεξαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν ὦ Ζεῦ κἠστὶ δίκη γ' ἡμῖν παραφρονοῦντ' ὀδυσθῆναι, quàm molesta res, vel quàm dura res est aut acerba. Luc. in dialogo Iovis & Ganymed. ὡ ἀφεὶς ὁ πατὴρ ἐμὲ ἐν ἀπλοίᾳ καὶ ἀνύδρῳ τόπῳ ἐτίθει. ¶ Item pro ὅτι, quod Plutarc. in Lyc. Ἐπαμινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν ὡς τὴν ἀσπίδα τὴν ἑαυτοῦ ἄφρον ἐκ χωρὶς κεφαλῆς. Epaminondam dixisse ferunt hujusmodi randum non admittere proditionem. Sic & apud Herod. in Melp. & Demosth. Philip. 1. Dicitur & ὡς ὅτι, ut apud Xen. in Hell. ἐπὶ τῷ Φλιασίοις ὅτι ὀργὴν ἐποιήσαντο. Item nam, enim quandoquidem, siquidem. Luc. ὡς γὰρ καὶ σε ἐλεεῖν, τέλεον ἠδὴ ὀνειδίζειν ἐμοί, nam nunc quidem te misereri, ut hac charitate mihi. Thuc. lib. 1. ὡς οὐκέτι ἐνδέξεται. Idem lib. 2. ὡς οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ἐξόδους τῶν χαλκίων μᾶλλον ἠπείγοντο, &c. Item ut, vel ὡς ad. Od. ξ. Ὡς ὑμῖν ὁμοῖον ἀγήνορες ὡς τ' ὄνειρον. Xenophon. 2. συνελαύνειν ὡς ἐμέ. ¶ Jungitur etiam variis particulis vacantibus: ut ὡς ὄφελον, in admirationem, Od. ο, ὡς ὅτε, postquam, Paus. ὡς δ' αὖτως, similiter, idem, Od. ε. Apud Xenoph. scribitur & divisim ὡς δ' αὖτως, & coniunctim ὡσαύτως: ubi de ὡσαύτως τὰς δὲ λοιπὰς ὧν λόγων ὡς δ' αὖτως ἔχειν διέξειμι, ὡς δ' αὖτως, δὲ ἑκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων.

Sunt & aliæ particulæ cum quib. ὡς cohæret: ut ΩΣΤΕ, vel ut, quousque, quasi. apud Hesiod. in Asp. Ἀμφὶ Φυλάκῃσι, ὥστε ζωὸς σίνεσθαι ἔλεγεν. Sic Od. ξ, hoc particulæ respondit ὡς, i. ὅτω. Disjunctim quoque multis in locis scribitur. Pro ὡσεὶ dicitur etiam ὡσανεὶ interiecta particula ἀν: apud Plut. de prudentia eademque in tres particulas divisa invenitur, ut apud Aristot. de mundo, ὡς ἂν ἐκ λέγοιμεν: tanquam si dicamus. Apud Hom. Od. ξ, ὡσεί τε κλαγγάδες, quidam exp. utpote secundum undas. Sæpe etiam, onitur ὡσεὶ pro, circiter: fermè. apud Xen. Sic & apud Luc. 22. itidemq; cap. 3. ΩΣΠΕΡ, ut, sicut quemadmodum, cui sæpe subjungitur ἔτω, vel κῆ aut aliquid tale. Item veluti, quasi: tanquam, apud Thuc. Isoc. & alios. Sæpe etiam jungitur aliis particulis vacantibus, vel divisum vel coniunctim, ut ὥσπερ ἄν, el ὡσπερεῖ, idem quod ὥσπερ εἰ ὡσπερεὶ vel ὡσπερεί. ΩΣΤΕ, ut, ita ut, adeò ut. Cum infinit. Plerumq; Thucyd. λέγει ὥστε κατὰ φορὰν ὥσθ' ὁρᾶν εἶναι, ὥστε ὦ ἔτι σώζεσθαι τὰ πλοῖα ὡς ἑαυτοῖς κατὰ τὰς νύκτας κρύπτειν, fertur adeò amore gloriæ deditus fuisse, ut &c. Aeschin. de falsa leg. Ἐκεῖνα ἐξῆν ἐφὶ ὁμηρῷ εἶναι ὥστε ἀπιέναι ψευδῆ τὰ πρὸς ἐμὲ εἰρημένα. Aliquando exp. ut quidem, Plato, ὑμεῖς γὰρ ἔτι νέοι ὥστε ἐστέ, πρᾶγμα διεσκοπεῖσθαι nos enim adhuc juvenes sumus ut quidem est tantæ rei examinatio & judicium. Præcedente comparativo cum particula ἤ, exp. ut ἐξεστίν μοι φορτίον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, gravius onus quàm ut ferre possim. Cum Indicativo, Attice: Aristoph. in Nub. Σὺ δ' ἐς

ἔστω

ὥστε τῶν μαντικῶν ἐλήλυθας Ω's αὐθρώσιν πάθῃς χολῶσιν. Sic & apud Thuc. Isocr. Demoſt. Xenoph. & alios. ¶ Item ὥστε, quamobrem, itaque. Plato in Timæo, ὥστε ὡς ἔπος ἁπεῖν, σὺν ἴσοισι χρόνοι οἱ μὲν τῶν ἄστρων ὠλιγώρας, itaque neſciunt hos ſiderum errores id ipſum eſſe quòd ritè dicitur tempus, ¶ Item ὥστε pro ὡς, ut, in ſignificatione ſimilitudinis, apud Apollon. itidemque. Il. γ, ſequente ὣς, i. ſic.

Τὼς pro ὡς, i. ἕτως, ſic ita: Iliad. γ, Τὼς δ' ὅ γ' ἀπιχθήρῳ ὡς νωῖ ἐκπάγλ' ἐφίλησα. Et apud Soph. τὼς αὐθοφαγεῖς ὀλοιαθ. ¶ Item τὼς. Doricè pro τύς.

Καθὼς, idem quod ὡς, ut, velut, ſicut, Ariſtot. de mundo. Item poſtquam, quum: act. cap. 7.

Ἕως, & poëticè ἔως, idem quod ὡς, (ex quo factum eſſe per Atticum literæ ε pleonaſmum tradit Euſt.) id eſt, ὅπως: ut Odyſſ. τ, ἀρώρθμῳ ἕως ἵκηαι Γήρως, precans ut pervenires ad ſenectutem, Item donec, uſquedum, tantiſperdum, quoad, quamdiu. Il. η, Ἀλλ' αὐαχασσάμῳ νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον Ἐς πόθμον, Od. μ, Οἱ δὲ ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν, Τόφρα βοῶν ἄπτοντο, quam, diu habuerunt frumentum & vinum, tamdiu abſtinuerunt. Plut. in Lyc. ἕως ἐπάνεισιν οἱ Δελφῶν αὐτὸς, ἡδὲν ἀκάσσῃ, quoad ipſe ex Delphis reuerterit Demoſt Olynth. 1, ἕως ἔστι καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Cum optativo: ut apud Ariſtoph. ἕως ἀφίκοιθ. donec pervenerit. Cum ſubiunct. Herodot. ἦλθε γὰρ αὖτε ἐπιδέξασθαι ἔργον, ἕως νέος ἦς, quandiu es juvenis. Matth. cap, 5 ἃ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην, uſquedum reddideris Marci cap. 6. ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον, dum dimitteret turbam, vel dimiſiſſet. Matth. 10. ἃ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου exp. non obieritis urbes Iſraelis quin venerit filius hominis. ¶ Interdum ἕως ſignificat, interim, ad tempus aliquod. Odyſſ. μ, Οἱ δ' ἦσι ἕως μὲν σύννημιδας Ἀχαιοὺς Οὖρον εἶδον ἑόντες ἀμύσεσθαι περὶ νηῶν: ubi Euſt. ἕως exp. τέως, item ἕως τὸ παρόν. ¶ Ἕως interdum adiunctam habet aliquam particulam temporis ſignificantem: ut ἕως ὅτε pro ἕως, donec quoad, apud Xen. Pæd. 5. Ἕως πότε interrogativè ſumitur, uſquedum, quouſque ſæpe apud Evangeliſtas. Dicitur & ἕως νυῦ & ἕως ἄρτι, apud eoſdem, q. d. uſque nunc. Et ἕως σήμερον, apud Paulum, Et cum adverbiis loci: ut ἕως ὧδε, apud Luc. ἕως ἔξω τῆς πόλεως, apud eundem. Iungitur etiam aliis adverbiis: cum κάτω & πάτω, cum ἔσω, apud eoſdem Euang. Et cum ἀπὸσω: apud Polyb. lib. 3, ἕως εἰς τὸν χάραγα, uſque ad vallum. ¶ Genitivo quoque jungitur, qui interdum vacat: ut ἕως ἧς pro ἕως, frequens in novo Teſt. Sic & apud Herodot. ἕως ἧς ἀπέδειξαν. Dicitur & ἕως ὅτε pro ἕως ἧς, itidem in novo Teſt. i, donec, uſquedum, quouſque: interdum & pro, quandiu, ſive tantiſperdum. Legitur & apud Demoſth. ἕως ὅτε κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, i. donec. Dicitur & ἕως τίνος, quouſque & ἕως τίνος, uſque ad aliquod tempus. & ἕως τότε, huc uſque. Luc. 22. Apud Ariſtot. verò de anim. lib. 9, ἕως τότε ἀναθέρχεται ἕως ἂν μυκτὴρ ὑπερέχῃ αὐτῆς, eatenus mergitur, quatenus ejus promuſcis extat. Dicitur & ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, uſque in hodiernum diem, & ἕως τοῦ νῦν, apud Matth. & Marc. & ἕως ὥρας εὐνάτης, apud Matth. Marc. & Luc. Item ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρῴδου, uſque ad mortem Herodis, Matt. 2. Item ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, Luc. 4, ἕως τοῦ ἑρυθροῦ, uſque ad cœlum. ¶ Ἕως, aurora, vide in Ἠώς.

Τέως, tandiu: cui reſpondet ἕως, quandiu. Luc. in Alcyone, ἀθῳωκατώτερόν ἐστι τέως ἕως αὖ ὦσιν αὐεπιςήμονες, tandiu quandiu fuerint imperiti: vel tantiſper dum fuerint imperiti, ¶ Τέως antea: Plato in ſymp. τέως γὰρ καὶ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς ἔχον, καὶ ἐγκύπτων καὶ ἔπικτον σὸν εἰς ἀλκήλες, ἀλλ' εἰς τὸ γυῖ. ¶ Exponitur etiam, interea, interim: Od. ο, ὃ δὴ τέως μιν σὺν μεγαροις Φυλάκοιο Δεσμῷ ἐν ὠρχαλέῳ δέδετο, κρατερῷ ἄλγεα πάσχων. Ex Demoſth. τέως ἔτι, interim etiam. Ex Phalaride, τέως τοῦ παρόντος, ad hunc uſque diem.

Ω'σις, vide in Ω'θέω, Ω'σπερ, Ω'στε in Ω's. Ω'σης, &c. in Ω'θέω.
Ω'χος, &c. vide Ο'χος, in Μάχος. Ω'φα, ὠφέλεον, &c. in Ο'φέω.
Ω'φελὼ, in Οὐτάω, Ω'φελον & ὤφελον, in Ο'φείλω,

Ω'ΦΕΛΕ'Ω, ῶ, F, ήσω, Iuvo, proſum: idem cum ὀφείλω: à quo & originem traxiſſe creditur. Plat. epiſt. 7, ἀκήλης εἰς τὰ μέγιστα ὠφελῶν. Luc. in Anach. σκαίλω ἔσηται μέγιστα ὠφελητικός, maximum in eam beneficium contuleris. Cum dat. apud Ariſtot. rhet. 1. & Dioſc.

Ω'φελέομαι, ῆμαι, iuvor, fructum & utilitatem capio. Thucyd. & Xenoph.

Ω'φέλημα, τὸ, adiumentum, emolumentum.

Ω'φέλησις, εως, ἡ, utilitas, emolumentum. Soph. Ω'φελήσιμος, ὁ ἡ, utilis, quo iuuari poſſumus. Idem in Aiace.

Ω'φέλια, ἡ, utilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. & in Tim. Item adiumentum, auxilium: ut ὠφέλειαν πέμπειν, Thut. l. 1. Pro eodem poëticè dicitur ὠφελίη ſeu ὠφελία: ut in Epigr.

Ω'φέλιμος, utilis, adiumentum & emolumentum afferens. Plat. polit. 1, τὸ αὐτὴς ὠφέλιμον παρασκευάζει.

Ω'φελίμως, utiliter, cum commodo & emolumento. Dioſc.

Compoſita.

Ἀντωφελέω, ῶ, viciſſim adiuuo: unde αὐτωφελεῶς, apud Xen.

Ἀνωφέλητος, non adiutus, nullo commodo affectus. Soph. Item inutilis Xen. Pæd. 1.

Ἀνωφελὴς, ἐος, ὁ ἡ, idem in poſt. ſign. Plat. in Crat.

Ἀνωφελῶς, inutiliter, nullo commodo.

Βιωφελὴς, vitæ vtilis, vitæ humanæ vſibus idoneus: vtitur Gel. l. 1. cap. 22.

Δημωφελὴς, populo vtilis. Philo de v. M. l. 3. & apud Syneſ.

Δημωφελέω, populo prorſum.

Ἐπωφελέω, inſuper iuvo ſeu proſum. Ariſtoph. in Nub.

Ἐπωφελὴς, vtilis. Ἐπωφέλεια, vtilitas. Baſil. Ἐπωφέλιμος, idem quod ἐπωφελὴς. Pythag. in Carm.

Κωτωφελὴς, idem.

Κοινωφελὴς, communem afferens vtilitatem. Suid.

Κοινωφελία, communis vtilitas.

Κοινωφέλισμος, idem quod κοινωφελὴς.

Οἰκωφελὴς, domui ſeu familiæ vtilis. Theocr. idyl. 29.

Οἰκωφελῶς, cum vtilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελία, frugalitas tori familiæ vtilitatem afferens: Od. ξ.

Παλυωφελὴς, valde vtilis, multam vtilitatem afferens.

Προσωφελέω, inſuper proſum & commodo: vel adiuuo, auxilium affero. Eurip.

Σωινωφελέω, ῶ, unà proſum ſeu adiuuo, Xen. in Oecon.

Ω'ΧΡΟΣ, ῆ, ὁ, pallidus. Athen. lib. 2, χρῶμα δ' ἀσίτων ἡμῶν γίνεται ὠχρόν. Luc. in Hermot. ὠχρὸν ἀεὶ τοῦτο φρονιδῶν καὶ τὸ σῶμα κατασκληκότα.

Ω'χρος, ου, ὁ, pallor, palliditas. Il. γ. Sic dicitur & legumen quoddam, Latinis ervilia. apud Ariſtot. hiſt. an. lib. 9. c. 40, & Theophr. de cauſ. pl. l. 4. c. 2.

Ω'χρα, ἡ, coloris quoddam genus à pallore denominatum. Galen. comm. 2, in lib. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ω'χρότης, ητος, ἡ, palliditas, pallor. Plut. de orac. Pyth.

Ω'χρίας ου, ὁ, pallidus: dicitur tantùm de homine cuius facies pallet & veluti ochra videtur eſſe perfuſa. Ariſtot. in prædicam. qualitatis.

Ω'χριάω, ῶ, palleo, pallore perfuſus ſum. Athen. l. 5. Item palleſco, pallore perfundor. Ariſtot. eth. 4. c. 8.

Ω'χρίασις, pallor: vel ipſa actio palleſcendi. Plutarc. ſymp. 3. prohl 6.

Ω'χράω, idem quod ὠχριάω, Odyſſ. λ.

Ω'χραίνω, pallefacio, pallidum reddo. Nic. in Alexiph.

Ω'χρόω, idem ſignificare putatur quod ὠχραίνω: apud Suid.

Ω'χρωμα, pallor, palliditas corpori alicui inducta.

Compoſita.

Ἐνωχρος, ὁ ἡ, in quo pallor eſt: pallidum colorem in ſe habens.

Ἐξωχρος, præpallidus, admodum pallidus.

Καταχριάω, perpalleo perpalleſco, admodum pallidus fio.

Κατωχρόω, idem in Epigr.

Πάνωχρος, ad pallidum colorem vergens.

Ὑπωχρος, ſubpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

Ω'ψ, vide in Ω'πωπαι. Ω'ώδης, in Ω'όν.

INDEX VOCABULORUM QUÆ IN IOHANNIS SCAPULAE LEXICO EXPLICANTUR.

Numerus columnam denotat: *cum d.* significat cum derivato: aut cum derivatis: *in c.* in compositis. Quæ simpliciter habent *in* sequente Græca voce sive simplici sive composita, inter eius derivata sunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, si fuerit maiuscula, indicat dictionem primum in sua classe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur pro primitivis censebuntur, si eorum prima litera fuerit grandiuscula.

Investigaturus composita ordinem alphabeticum observabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epistolæ ad Lectorem.

A

¶Ἀάατος 213
ἀαγὴς 45
ἀαδὴς 595
Ἀ Ἀ Ζ Ω, *cum d.* 2
ἀανὴς 169
ἀαπὴ 177
ἀάσκω 212
ἀασμὸς 2
ἀάσχετος 559
ἄατος 213
ἀάτη 212
¶Ἀαδὴς 229
ἀβακέω, *cum d.* ibid.
ἀβάκιον, ἀβακίσκος, *in* Ἄβαξ.
ἀβακχεύτως, *in c. ex* Βάκχος.
Ἄβαξ 2
Ἄβαξ ibid.
ἄβαπτος, *cum d.* 255
Ἄβαρ 2
ἀβαρὴς 256
ἄβαρις ibid.
ἀβασανίστως, *cum d.* 257
ἀβασίλευτος, *cum d.* 258
ἀβάσκανος, *cum d.* ibid.
ἀβάσταχτος, *cum d.* 259
ἄβατος 235
ἄβαφος 254
ἀβδέλυκτος 261
ἀβδελυκτος *cum d.* ibid.
ἀβδηλος 262
ἀβελτεροκήκυξ 822
ἀβέλτερος, *cum d.* 262
ἀβίαστος, *cum d.* 263
ἄβιος ibid. & 265
ἀβίωτος, *cum d.* 266
ἄβλαβος, *cum d.* 267
ἄβλαπτος ibid.
ἀβλαστὴς, *cum d.* 268
ἄβλαστος ibid.
ἀβλεμὴς, *cum d.* 269
ἀβλασύνης 269
ἄβλεπτος, *cum d.* 269
ἄβλης, ἄβλητος 251
ἀβληχὴς 271
ἄβληχρος, *cum d.* ibid.
ἀβόητος, *cum d.* 273
ἄβοητος ibid.
ἄβολος, *cum d.* 251
ἄβοσκὴς, non pastus. Nicand. ἄβοτος 281
ἄβουλος, *cum d.* 278
ἄβυστος 280
Ἄβρα 2
ἄβρομος 286
ἀβρεμὴς 5
ἀβρεύομαι 2
ἄβρεχτος 287
ἄβρεκτος ibid.
ἁβροῦσαι, molli incessu utentes, Sic cognominati sunt Persæ, ἀβρόσι 365 (apud Aeschyl.
ἀβροσύνη 329
ἀβρόσυλος 351
ἀβρόδιαιτος 394
ἀβροέμων 562
ἀβρόκαρπος 750
ἀβρωκόμης 834
ἀβρομίτης 1060
ἄβρομος, *cum d.* 285
ἀβροπλὼξ πέπλος 1331
ἀβρόπλουτος 1340
Ἄβρος, *cum d.* 2
ἀβροσαγὴς 1513
ἀβροσυνὴ *in* Ἀβρός.
Ἀβρότης, *cum d.* 3
Ἀβρότονον, *cum d.* 3
ἀβροτος 289
ἀβροχαίτης 1789
ἀβρόχιτων 1812
ἄβρεχος, *cum d.* 286
Ἄβρυνα 3
ἀβρυὼν 3
ἀβρωμος 291
ἀβρὸς 2. At ἀβρὸς 292
ἀβροσία ibid.
ἄβρωτος ibid.
ἄβυτος ibid.
ἄβύρσοδυτος 293
Ἀβυρτάκη 3
ἀβυρταξοφοροὶς, qui abyrtacas conficit. Athen. lib 9.
ἄβυσος 292
ἀβῶς, qui nullam vocem edit. Hesych. Comp. ex α privativo & βάσω, quod Ionicè dicitur pro βοήσω, à βοάω.
¶ ἀγαμαι *in* ἄγαμαι 6
ἀγαζηλῶ 583
ἀγαθαμοιμαι 6
ἀγαθαρχία 198
ἀγαθίζομαι 4
ἀγαθικὸς ibid.
ἀγαθὶς ibid.
ἀγαθοδαιμονισμὸς 349
ἀγαθοδότης, *cum d.* 400
ἀγαθοεργὸς, *cum d.* 498
ἀγαθοτέλεια, q.d. bonorum voluntas: affectus eligendi bona. Suid. ἀγαθὸς & θέλω.
ἀγαθοτέλεια, boni efficientia vel perfectio boni. Dio. Areopag.
ἀγαθότης 4
ἀγαθουργὸς, *cum d.* 498
ἀγαθοφυὴς, *cum d.* 1779
ἀγαθύνω 4
ἀγαθῶς ibid.
ἀγαίομαι 6
ἀγαῖος ibid.
ἀγαίω ibid.
ἀγακλεὴς 801
ἀγακλεὴς ibid.
ἀγακλυτὸς 810
ἀγάλακτος, *cum d.* 297
ΑΓΑΛΛΟΧΟΝ 5
Ἀγάλλω, *cum d.* 4
ἀγαλλοχοποιὸς *cum d.* 1349
ἀγαλόπμος 1639, *in* ἀγλαόδμος
ἀγαμαι, *cum c.* 6
ἀγαμενῶς. valde consultus. Apollinis epith.
ἄγαμος, *cum d.* 299
ἀγανὸν 5
ΑΓΑΝΑΚΤΕΩ, *cum d.* ibid.
ἀγανὴς 300
ἀγαύφθαλμος 1104
ἀγαυόβλεφαρος, blanda supercilia habens, apud Athen. l. 13. ex ἀγαυὸς & βλέφαρον.
ἀγαυὸς 300
ἀγαυοφρων, *cum d.* 1762
ἀγαυώπης, *cum d.* 1179
ἀγαύως 156
ΑΓΑΠΑΩ, *cum d.* 5
ἀγαπτύως 157
ἀγάπησις, ἀγαπητὸς, &c. 5
ἀγαπτερέως 1393
ΑΓΑΡΙΚΟΝ 6
ἀγαρρὸς 1424
ἀγαθὸς 1459
ἀγατμος 6
ἀγάσσαχυς 1515
ἀγάσσω 1526
ἀγάστων 6
ἄγας
ΑΓΑΣΥΛΛΙΣ ibid.
ἀγαυὸς ibid.
ἀγαυὸς ibid.
ἀγαφθεγκτος 1743
ΑΓΑΩ, *cum d.* 6
ΑΓΓΑΡΟΣ, *cum d.* 7
ἀγγεῖον 10
ἀγγειολογέω, venas lego.
ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas. Gal.
ἀγγόσπερμος, &c. 1505
ΑΓΓΕΛΛΩ, *cum d.* 7
ἀγγήκη 1629
ἀγγοπλῆγα 1305
ἀγγοπλήγια ibid.
ΑΓΓΟΣ 10
ἄγε 29
ἀγάσσατος 309
ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens. Plat. in polit. ex Ἀγέλη & κομέω.
ἀγελάρχης, armenti præfectus, armentarius. Plut. in Rom
Ταῦρος ἀγελάρχης, taurus armenti dux, qui & admissarius. Luc.
ἀγελαρχέω, præsum armento vel greg. Metaphoricè apud Plut. in Galb. ἀγελαρχῆσαι τῶν παλακίδων dicitur ea quæ præest pellicum gregi.
ἀγέλας, *cum d.* 310
ἀγελεία 950
ἀγελεία ibid.
ΑΓΕΛΗ, *cum d.* 11
ἀγλυκολόγητος 940
ἀγλύκτλος 30
ἀγλυκία ibid.
ἀγλυκία, *cum d.* 312
ἀγλυκίνης, *cum d.* 307
ἀγλυκίνης, um, d. ibid.
ἀγλυκτος ibid.
ἀγλυννὴς, *cum d* 308
ἀγλυννσία ibid.
ἀγλυκτος ibid.
ἀγλυκῶς 30
ἀγλύκωμα 313
ἀγλύκωσις
ἀγέρασος
ἀγέρασος, *cum d.* 11
ἀγεσίλας 928
ἀγεπίλας ibid.
ἄγδυσος, *cum d.* 314
ἀγεωμέτρητος 1041
ἀγεωργησία 500
ἀγεώργητος ibid.
ἄγη 6
ἀγήλατος 468
ἀγήλεος 950
ἀγήλυξ, *cum d.* 157
ἀγήρασος, *cum d.* 315
ἀγήσανδρος, dicitur orcus tanquam homines adducens ad se ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας.
ἀγησίλας 928
ἀγησίχορος, ducens chorum vel auspicans. Pind. comp. ex ἄγω ἀγητὸς 6 & χορὸς
ἀγιάζω, *cum d.* 12
ἀγίζω 22
ἀγιόγραφος 340
ΑΓΙΟΣ, *cum d.* 12
ἀγιστεύω, *cum d.* 22
Ἀγκαί, ἀγκάλη, *cum d.* 12
ἀγκαλιδαγωγὸς 39
ἀγκαλιδηφόρος 1733
ἀγκιον 13
ΑΓΚΙΣΤΟΝ, *cum d.* 12
ἀγκιστροφάγος 1700
ἀγκλινα, pro αὐακλίνω.
ΑΓΚΟΙΝΗ, *cum d.* 13
ἀγκοινέω, *cum d.* 838
ΑΓΚΟΣ, *cum d.* 13
ἀγκρεάωνυμι & ἀγκρεμόω pro αἰακρεμωνυμι & αὐακρεμόω.
ἀγκρεμόω, pro αὐακρεμόω.
ἀγκωλιάζω 28
ΑΓΚΥΛΗ, *cum d.* 13
ἀγκυλοβλεφαρον 1712
ἀγκυλόγλωσσον 327
ἀγκυλομήτης, *cum d.* 1051
ἀγκυλόπους 1370
ΑΓΚΥΛΟΣ, *cum d.* 14
ἀγκυλοτόμιον 1604
ἀγκυλότοξος 1645
ἀγκυλοχείλης 1798
ΑΓΚΥΡΑ, *cum d.* 14
ἀγκυροβόλιον 251
ἀγκυρομάλη 1046
ἀγκυρωχία 556
ΑΓΚΩΝ, *cum d.* 14
ἀγλαεθήρ 443
ἀγλαόγυη 344
ἀγλαοδενδρὶς *in c. ex* Δενδρον.
ἀγλαοθηλὲς, Hesych. est tenerum. comp. ex ἀγλαὸς & τέθηλα præt.
ἀγλαόκαρπος 740 (verbi) θάλλω.
ἀγλαόκοιτος 821
ἀγλαόκυρος 848
ἀγλαόκωμος 907
ἀγλαομήτης, *cum d.* 1051
ἀγλαόμορφος 1068
ἀγλαόπους 1235
ἀγλαόπιστος. preclare fidelis: ex ἀγλαὸς & πιστὸς pud Hesych.
ΑΓΛΑΟΣ, *cum d.* 15
ἀγλαόσημος 163 (habens.
ἀγλαοφωνος, præclaram vocē

INDEX.

ἄγλαυρος 220
ἀγλάφυρος, cum d. 324
ἀγλαώπις 1179
ἀγλευκὴς, cum d. 324
ἄγλυνος 325
Α'ΓΛΙ'Η 15
Α"ΓΛΙΘΕΣ ibid.
ἄγλιχρος 326
ἀγλυκὴς 327
ἄγλωσσος, cum d. ibid.
ἀγμὸς 45
ἄγναμπτος 740
ἀγναπτοπόλεμοι 1358
ἄγναπτος 812
ἄγναφος ibid.
ἀγνεύω, cum d. in Α'γνός.
ἀγνόδικος 402
ἀγνοέω, cum d. 1107
ἀγνοιέω, metri causa, pro ἀγνοέω, ignoro, nescio. Item non agnosco, seu non cognosco non novi. Odyss. ν, (de cane) Α"δρ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει.
ἀγνοπόλος 1359
Α'ΓΝΟ'Σ, cum d. 15
Α"ΓΝΟΣ, cum d. 16
Α"ΓΝΥΘΕΣ ibid.
ἀγνώμων, cum d. 322
ἀγνώριστος 322
ἀγνὼς 321. At ἀγνῶς in Α'γνός.
ἀγνωσία 320
ἀγνωσσάσκω 321
ἀγνώσσω ibid.
ἄγνωστος ibid.
ἄγνωτος ibid.
ἀγνήτευτος 330
ἀγόμφωτον ibid.
ἀγόνατος 331
ἀγονέω 308
ἀγονόμοχθος 1071
ἄγονος 308
Α'ΓΟΡΑ', cum d. 16.17.& 21
ἀγορανόμος, cum d. 1092
Α"ΓΟΣ, cum d. 21
Α'ΓΟΣΤΟ'Σ 22
Α"ΓΡΑ, cum d. ibid.
ἀγράμματος, cum d. 339
ἄγραμμος 342
ἄγραπτος 339
ἄγραυλος, cum d. 217
ἄγραφος, cum d. 340
ἀγρεῖος 24
Α'γρείφνα sive ἀγρείφνη Ionicè, rastrum. Suid. Pro eodem scribitur & ἀγρέφη.
ἀγρέμιος, ου, ὁ, qui ex venatione & captura est. Epigr. Derivatum est ex Α"γρα.
ἀγρέμων, cum d. 23
ἀγρεσία ibid.
ἀγρεύω, cum d. ibid.
ἀγρέω ibid.
ἄγρηστον ibid.
Α"γρηνον, ου, τὸ, rete seu reticulũ. Hesych.
¶ Α"γρηνον, ponitur inter vestes histrionum tragicorum, diciturq; fuisse reticulum è lana plexum & totum corpus amiciens, quo Tiresias utebatur.
ἀγριαίνω, cum d. 25
ἀγριὰς ibid.
ἀγριέλαιος, cum d. 466
ἀπρικοκκύμηλα 1045
ἀγριμαῖος 25
ἀγριόεις ibid.
ἀγριόθυμος 655
ἀγριοκάρδαμον 745
ἀγριοκήπιον 784
ἀγριομέλισσα 1028
ἀγριόμηλα 1045
ἀγριόμορφος 1068
ἀγριομυρίκη, agrestis seu sylvestris myrica. lere. 17. Comp. ex ἄγριος & μυρίκη.
ἀγριοπηγοὶ 1302
ἀγριοποιὸς 1349
ἀγριορίγανος 1431
ἀγριόρνιθες 1198
ἀγριόῤῥοδον 1435
ἄγριος, cum d. 25
ἀγριοσέλινον 1454
ἀγριοσταφύλιος 1515
ἀγριοσύνη 25
ἀγριότης ibid.
ἀγριόφυλλον 1772
ἀγριόφωνος 1783
ἀγριοχηνάρια 1810
ἀγριοψωρία 1847
ἀγριόω, cum d. 25
Α"γριππος, oliva sylvestris, oleaster. Suid.
Α'γρίφη, ligo, bidens, aut rastrum. Suid. ut suprà Α'γρεῖφνα.
ἀγριώδης 25
ἀγριωπὸς 1179
ἀγρίως 25
ἀγριωτὸς, cum ἀγριόω ibid.
ἀγροβότης 282
ἀγρογείτων 310
ἀγροδίαιτος 394
ἀγροδότης 400
ἄγροθεν ἄγροθι 24
ἄγροικος, cum d. ibid.
ἀγροιώτης 25
ἀγρομένης, pro ἀγεστομένης.
ἀγρόνδε 24
ἀγρόνομος 1091
ἀγρονόμος ibid.
Α'ΓΡΟ'Σ, cum d. 24
ἀγροφύλαξ 1770
ἀγρυξία 343
ἄγρυπνος, cum d. 1695
ἀγρώσσω, cum d. 23
ἄγρωσις 25
ἀγρώστωρ 23
Α'ΓΥΙΑ', cum d. 25
ἄγυιος 344
ἀγύμνασος, cum d. 345
ἄγυνος 346
Α"ΓΥΡΙΣ, cum d. 26
ἀγύρτης, cum d. ibid.
ἀγχαλάω, pro ἀναχαλάω.
ἄγχαυρος 220
ἀγχέμαχος 1012
Α"ΓΧΙ, cum d. 27.& 28
ἀγχίαλος 129
ἀγχιβαθὴς 229
ἀγχίγειος 295
ἀγχίγυος 243
ἀγχιθάλασσος 616
ἀγχιθανὴς 641
ἀγχίθεος 627
ἀγχίτρονος 646
ἀγχίθυρος 659
ἀγχικέλευθος 765
ἀγχίμαχος, cum d. 1012
ἀγχίμολος 1064
ἀγχινεφὴς 1093
ἀγχίνοος, cum d. 1107
ἀγχίνωψ, herba quædam apud Diosc. l. 4. c. 43.
ἀγχίπλους 1335
ἀγχίπορος 1270
ἀγχίπους 1370
ἀγχίπτολις 1362
ἀγχίῤῥοος 1424
ἀγχίσπορος 1505
ἄγχιστα, cum d. 27
ἀγχίστροφος, cum d. 1548
ἀγχιτέλεστος 1598
ἀγχιτέρμων 1610
ἀγχίτοκος 1630
ἀγχιφανὴς 1707
ἀγχόθεν, ἀγχόθι 27
ἄγχομαι, in Α"γχω.
ἀγχόνη, cum d. ibid.
ἄγχορος 1200
ἄγχος, suffocatio, strangulatio. Hesych. Derivatum ex Α"γχω.
ἀγχοτάτω 27
ἀγχότερος, cum d. ibid.
ἀγχοῦ ibid.
ἄγχουρος, in ἄγχορος.
ἄγχουσα, cum d. 28
Α"ΓΧΩ ibid.
ἀγχώμαλος, cum d. 114
Α"ΓΩ, duco 29.30.31
Α"γω, frango 45.& 46
ἀγωγὴ, cum d. 30
Α'ΓΩ'Ν, cum d. 46
ἀγωνάρχης, cum d. 200
ἀγωνία, cum d. 47
ἀγωνίζομαι, cum d. 46
ἀγωνοδίκης, exp. designator. Hesych. propriè, iudex certaminum. ex ἀγὼν & δίκυ.
ἀγωνοθεσία 1628
ἀγωνοθέτης, cum d. ibid.
¶ ἄδαδος 353
ἀδαδούχητος 556
ἀδαήμων, cum d. 350
ἀδαὴς ibid.
ἀδάητος ibid.
ἀδαίδαλτος 348
ἀδάϊκτος 351
ἀδαίος 51
ἀδάϊον, cum d. 553
ἄδαιτρον, cum d. 351
ἄδακρυς, cum d. 354
ἀδαμάντινος 356
ἀδαμαντόδετος 385
ἀδάμας 356
ἀδάμαστος, cum d. ibid.
ἀδαμνὴς 356
ἀδαξέω 1132
ἀδάπανος, cum d. 357
ἄδαπτος 358
Α'ΔΑ'ΚΗΣ 48
ἄδαρτος 375
ἄδασμος 352
ἄδαστος ibid.
ἀδαχεῖν, pruriginem excitare, titillare, vel scabere, scalpere, apud Suid. ex Aristophan. Α'δαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχὼρ ἐκλέγει τ' ἀεί.
ἀδδεὴς, poeticè pro ἀδεὴς, intrepidus. Item inverecundus, impudens: quasi ἄδετος, qui ligari nequit & compesci: ut κύον ἀδδεὲς apud Hom.
ἄδδην, cum Α"δην.
ἀδδηφάγος, cum d. 1701
Α"δδιξ, mensura quatuor chœnices capiens. Aristoph. ἀλφίτων μελαίων ἄδδιχα.
ἀδεὴς 362
ἀδέητος 386
ἄδεια 362
ἀδείης ibid.
ἀδείμανος 361
ἄδειμος ibid.
ἄδειπνος 367
ἀδέκαστος, cum d. 379
ἀδεκάτευτος 368
ἀδελφόθεος, frater Dei, cognomen D. Iacobi qui ab Evangelistis dicitur frater Domini, ex ἀδελφὸς & θεός.
ἀδελφοκτόνος, cum d. 884
ἀδελφόπαις, nepos vel neptis ex fratre aut sorore. Eust.
Α'ΔΕΛΦΟ'Σ, cum d. 48
ἀδέματος 370
ἄδενδρος 372
ἀδενοειδὴς, idem quod ἀδενώδης.
ἀδενώδης 50
ἀδέξιος 373
ἀδέομαι, idem quod ἀδέω.
ἀδερκὴς 375
ἄδερκτος, cum d. ibid.
ἄδεσμος, cum d. 385
ἀδέσποτος, cum d. 376
ἄδετος 385
ἀδευκὴς 377
ἀδέψητος 378
Α'ΔΕ'Ω, cum d. 49
At ἀδέω cum tenui 51
ἀδεῶς 362
ἄδηκτος, cum d. 354
ἀδήλητος 388
ἄδηλος, cum d. ibid.
ἀδηλόφλεβος, habens venas obscuras, ex ἄδηλος, & φλέψ.
ἀδημονέστερος, pugnacior, contentiosor, apud Suid.
Α'ΔΗΜΟΝΕ'Ω, cum d. 50
ἄδημος, cum d. 390
Α"ΔΗΝ 50
Α'ΔΗ'Ν, cum d. ibid.
ἀδηνέως 392
ἄδηρις ibid.
ἀδήριτος, cum d. ibid.
ἄδης 65
ἀδὴς, injucundus, insuavis. Hesych. dictum pro ἀηδὴς.
ἀδηφάγος, in ἀδδηφάγος.
ἀδήωτος 353
ἀδιάβατος 232
ἀδιάβλητος 243
ἀδιάδοχος 380
ἀδιάδρασος 423
ἀδιάθετος 1622
ἀδιαίρετος 77
ἀδιάκλειστος 800
ἀδιάκοπος, cum d. 842
ἀδιακόσμητος 853
ἀδιάκριτος, cum d. 872
ἀδιάλειπτος, cum d. 953
ἀδιάλλακτος, cum d. 122
ἀδιάλυτος 984
ἀδιαλώβητος 987
ἀδιανόητος 1108
ἀδίαντον 393
ἀδιάπτωτος 1314
ἀδιαπτώτως, ita ut non intercidas, sine lapsu. Plut. adversus Colot.
ἀδίαρθρος, cum d. 187
ἀδιαῤῥοίη, quum nihil perfluit, apud Hippocr.
ἀδιάσκευος 1478
ἀδιάσπαστος, cum d. 1501
ἀδιάστατος, cum d. 697
ἀδιάστροφος 1545
ἀδιάσχιστος 1571
ἀδιάτακτος 1582
ἀδιάτμητος non dissectus, non divisus, indivisus. Comp. ex α pr. διατέμνω,
ἀδιάτομος, idem.
ἀδιάτρεπτος, cum d. 1653
ἀδιατύπωτος 1681
ἀδιαφθαρσία 1745
ἀδιάφθαρτος ibid.
ἀδιάφθορος, cum d. ibid.
ἀδιάφρακτος, cum d. 1759
ἀδιάχυτος 1806
ἀδιαχώριστος 1834
ἀδιάψευστος 1840
ἀδίδακτος 396
ἀδιεκδίκητος 403
ἀδιεκδύτως 428
ἀδιεξέτασος 592
ἀδιεξίτητος 573
ἀδιέξοδος 1129
ἀδιέργασος 507
ἀδιερεύνητος, &c. 513
ἀδιήγητος 592
ἀδικαίαρχος 200
ἀδίκαστος 404
ἀδικέω, cum d. 403
ἀδικοδόξια, exp. παράλογος λοιδορία, apud Suid. Comp. ex ἄδικος & δόξα.
ἀδικοπραγία, cum d. 1378
ἄδικος, cum d. 402
ἀδινὸς, cum d. 50
ἀδιόδευτος 1128
ἀδιοίκητος 1140
ἀδίοπος 491
ἀδιόρθωτος 1193
ἀδιόριστος 1201

ἀδίσω

ἀδίστακτος 409
ἄδιψος 410
ἀδμής 356
ἄδμητος, cum d. ibid.
ἀδμωλία 689
ἀδόκητος, cum d. 414
ἀδόκιμος cum d. 415
ἀδόλεχος, cum d. 959
ἄδολος, cum d. 417
ἄδολος, & ἀδόλωτος ibid.
ἄδοξος, cum d. 415
ἀδοξοποία 418
ἄδορος, cum d. 375
ἀδρυλλὶς 923
ἀδρυφόρητος 1735
ἄδος 51
ἀδοσύη 49
ἄδουλος, cum d. 419
ἀδράκτης 420
ἀδρακὴς 375
ἀδρανὴς, cum d. 422
ἄδραστος ibid.
ἀδράχνη 50
ἀδρέπανος 423
ἄδρεπτος ibid.
ἀδρία, cum d. in Α᾽δρὸς 51
ἄδρηστις, nihil facere, vita otiosa, desidia: quasi ἀδρησία, seu ἀδρασία. & τὸ εὖ δὲ σὺ δρᾶν.
ἄδρης pro ἄδρας suprà.
ἄδριμυς 424
ἀδροβατικὸν 236
ἀδρόβωλος 294
ἀδρομερὴς 1020
Α᾽ΔΡΟ᾽Σ, cum d. 50
ἀδρόχωρος 1834
ἄδρυα 425
ἄδρυς ibid.
ἀδρύφακτος 1760
ἀδύγλωσσος 326
ἀδυεπὴς, pro ἡδυεπής.
ἀεδώαρμα, cum d. 426
ἀεδώατος, cum d. ibid.
ἀδύπνος, pro ἡδύπνος.
ἀδυσώπητος, cum d. 1180
ἄδυτος 427
ἄδω, cum Α᾽δέω 50
Α᾽Δ Ω, cum d. 51
ἄδω, in ἀείδω.
ἀδῖμητος 372
ἀδωναῖος, infernalis, tartareus, ὁ νέκυσ τὸ ἄδην: Suid. & Hesych. q & ἀδωναῖος scribit Neptuni epith. Derivatum ab ἄδης.
ἀδώρητος, ἄδωρος, cum d. 431
ἀδωροδόκητος, cum d. 382
ἀδῦσαι 400
ἀδύτης 411
¶ἄεδος, cum d. 439
Α᾽ΕΘΛΟΣ, cum d. 51
ἀεθλοθέτης 1628
ἀεθλοφόρος 1734
Α᾽ΕΙ, cum, d. 54. ¶ Apud Eurip. in Medea, δεῦρ᾽ ἀεὶ accipitur pro ἕως ἄρτι, hucusque.
ἀειδλαγὴς, cum d. 268
ἀειδλύω 271
ἀειζυέτης 306
ἀειζυὴς 304
ἀειζυὴς 307
ἀείδελος 446
ἀειδὴς ibid.
ἀειδία, ἡ, deformitas. Hesych. Comp. ex ἀεὶ δ.
ἀειδίητος 406
ἀείδριες, pro ἀΐδριες, ignari: apud Hippoc. ὡδὲ ἐπζαμιωσιάων.
ἀειδυλία 419
Α᾽ΕΙ᾽Δ Ω, cum d. 53
ἀειεῖω 710
ἀείζω, cum d. 577
ἀειθαλὴς, cum d. 618
ἀειθερὴς, semper calidus vel semper calefaciens: ut ἀκτῖνες ἀειθερέες, apud Eratosthen. de zonis. Comp. ex ἀεὶ & θέρω, calefacio.
ἀείκαρπος 750
ἀεικὴς, cum d. 449
ἀεικίνητος, cum d. ibid.
ἀεικισμὸς 449
ἀεικοροσώσασθαι, cum d. 764
ἀεικὼς 449
ἀείλαλος
ἀειλαλωπὴς 926
ἀειλιὸς 951
ἀειλογία, cum d. 939
ἄειλος 474
ἀειμνήμων 1062
ἀείμνης ibid.
ἀείναος. ἀείνας 1084
ἀειναύτης 1086
ἀεινεφὴς 1098
ἀειπαθὴς, cum d. 1248
ἀειπαλὴς 1240
ἀειπάρθενος 1244
ἀειπολανὴς, cum d. 1321
ἀείρομαι, in Α᾽ειρω.
ἀειρὸς 459
ἀείρρο 1424
ἀείρρυτος 1425
Α᾽ ΕΙ᾽Ρ Ω, cum d. 57
ἀειῳδυνὴς 1459
ἀείστος 1464
ἀεισκῶπες 1232
ἄεισμα, in Α᾽είδω 53
ἀεσὸς 1495
ἀείσυρες, imperiti Hesych. Cõp. ex α priu. & Εἴδω.
ἀεισφεφὴς 1548
ἀείσυφος 1558
ἀεύπνος 1695
ἀεφανὴς 1707
ἀεφλεγὴς 1751
ἀεφόρος 1734
ἀείφρυρος 1223
ἀείφυγία 1741
ἀείφυλος, cum d. 1772
ἀείχλωρος 1814
ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuo bonus Hesych. est vinum. Comp. ex ἀεὶ & χρηστός.
ἀεικάζω, cum d. 465
ἀεκηλιὰ 466
ἀέκητι 465
ἀεκήσιος ibid.
ἀέκεων ibid.
Α᾽ΕΛΛΑ, cum d. 58
ἀελλόδρυξ 649
ἀελλόμαχος 1012
ἀέλλοπος 1370
ἀελλόπους ibid.
ἀελλὼδης, in Α᾽ελλα.
ἀελπὴς, cum d. 479
ἄεμεγω 176
ἀεσὶ, pro αἰεσὶ. (ἑναος.
ἀεσίαος, & ἀεσίανος, cum d. in ἀ-
ἀεξίτοκος 1630
ἀεξίφυτος 1780
ἀεργὸς, cum d. 58
ἀεργὸς, cum d. 498
ἀεργὸω 57
ἀέρδω ibid.
ἀερεὶ, ἀερείζω, ἀέρεος, cum d. 60
ἀερείπης 1370
ἀερῶδης ibid.
ἀεροβατέω 236
ἀεροδρομέω, per aërē curro. Luc. de vera hist. Comp. ex ἀὴρ & inusitato δρομέω.
ἀερόεις 60
ἀεροληχὴς 959
ἀερομαχέω, cum d. 1012
ἀερομέλη 1027
ἀερομυκτέω 1041
ἀερομυγὴς 1055
ἀερονηχὴς 1099
ἀεροπέτης 1316
ἀεροπίτης 1298
ἀεροπορ, cum d. 1268
ἀεροσκοπία 1475
ἀεροτομὸς 1604
ἀεροφοίτης 1755
ἀεροχαρὴς 1827
ἀερπίλοφος 975
ἀερσίνοος 1107
ἀερσιπότης, ου, ὁ, vel ἥ, qui in altum tollitur volãdo: ut κύκνοι ἀερσιπότται, apud Hesiod. in Asp. Comp. ex ἀείρω: Aeolico fut. verbi ἀερῶ & ταπόμαι, ἀερσίπους 1370
ἀερταζω, ἀερτάω 57
ἀεστίμαινα 992
ἀεσίφρων, cum d. 1762
Α᾽Ε Τ Ο᾽Σ, cum d. 59
ἀεχλώεις 1787
¶ἄζα, ἀζαίνω, ἀζαλέος, in Α᾽ζα 59
ἀζάλη, exp. tranquillitas ventis furentibus carens. Comp. ex α priu. & ζάλη. Hesych.
ἀζαόω, in Α᾽ζω.
ἀζαχὴς 613
ἄζωρος, non variegatus. nullis distinctus coloribus. Suidæ. Comp. ex α & ζωρός.
ἄζυλος, in ἄζυξ 580
ἄζυλος, Ionice pro ἄζυξ.
Α᾽ζηλὶς, in curru τὸ ἀπὸ τῆς ἀσπιδίσκης κ᾽ τὸν ἡνίον κεκαμμένον, ut tradit Poll. l. 1. pro quo apud Hesych. est ἀζήελς.
ἄζηλος 583
ἀζηλότυπος, cum d. 1680
ἀζήμιος, cum d. 584
ἀζηελὶς, vide in Α᾽ζηλὶς.
ἀζήτητος 585
ἀζητὸς, venerandus: Suid. ab ἄζομαι, veneror.
ἀζηχὴς 613
Α᾽ζοι, servi, famuli, vel servę, famulæ, apud Athen. l. 6. & apud [Eust.
ἄζομαι, in Α᾽ζω.
ἄζυγος, cum d. 580
ἄζυμος 586
ἄζυξ 580
Α᾽Ζ Ω, & ἄζω, cum d. 59
ἄζωνος 588
ἄζωος 577
ἄζωρος 588
ἄζως & ἄζωτος 587
¶ἀηδὴς, cum d. 595
Α᾽Η Δ Ω᾽Ν, cum d. 60
ἀηδὼς 595
ἀηθεία 596
ἀηθέω, ἀηθέω, ἀήθης, cum d. ibid.
ἀήκης 94
ἄημα, in Α᾽ω & ἄημαι 228
ἀημελία, idem quod ἀϋμελία q. pro vide 606. Soph. in Aiace. Comp. ex α. pr. & ἥμερος.
ἄημι, in Α᾽ω.
Α᾽Η᾽Ρ, cum d. 60
ἄησις, in Α᾽ω 228
Α᾽ΗΙ᾽ΣΥΛΩΣ ibid.
ἀήσυρος 1558
ἀήτη, in Α᾽ω 228
ἀήτης ibid.
ἀητόῤῥως 1424
Α᾽Η Τ Ο Σ 61
ἀητῆτος 611
ἀητῶ, idem: ut ἀητῶ φύσις, inexpugnabilis natura. Phil.
¶ἀθαλάσσος, cum d. 616
ἀθαλὴς, ἀθαλπὴς 618
ἄθαμβος, cum d. 619
ἀθάνατος, cum d. 641
ἄθαπτος 620
Α᾽ΘΑ᾽ΡΑ, cum d. 61
ἀθαρὲς 622
ἀθαυμασὶ 623
ἀθεαμεν. ἀθέατος 624
ἀθεὶ, θεία, ἀθεότης 627
Α᾽Θ ΕΙ᾽Ρ Η Σ accuratus, exquisitus. Item contemptus pro ἄθερης. Α᾽θερέως, accuratè, exquisitè, ad unguem Etym.
Α᾽Θ Ε᾽ΛΓΩ, cum d. 61
ἀθεμελὸς, cum d. 625
ἀθέμιστος, cum d. ibid.
ἀθεμιστεργία 499
ἀθέμιτος ibid.
ἄθεος, cum d. 627
ἀθεοσπασία, cum d. 629
ἀθερεφόλυς, seu ἀθερεγόλυς, aristas generans. Nic. in Ther. Comp. ex ἀθὴρ & γείνω.
ἀθερὴς, vide in ἀθήρης.
ἀθερίζω, ἀθερίνη, ἀθερὶς 61
ἀθέρις 630
ἀθέρμαντος 631
ἀθερολόγος 935
ἀθερώδης 61
ἀθερων ibid.
ἀθεσία 1628
ἄθεσμος, cum d. 631
ἀθέσφατος 1719
ἄθετος cum d. 1628
ἀθεώρητος, cum d. 633
ἀθεως, sine Deo, impié.
ἀθηλὴς 634
ἄθηλυς, cum d. 635
Α᾽ΘΗ᾽Ρ, cum d. 61
ἀθηρὸν, cum Α᾽θέρα ibid.
ἀθήρητος 636
ἀθηρηλοιγὸς 973
ἀθηρίδωρος 292
ἄθηρος, cum d. 636
ἀθήρωμα, in Α᾽θέρα.
ἀθησαύριστος, ἀθησάυριστος 638
ἀθιγγανος, abhorrens à tangendo. Comp. ex θιγγάνω, & α pr.
ἄθικτος, cum d. 639
ἄθλος, cum d. 51
ἀθλοθέτης, cum d. 1628
ἀθλοφόρος 1734
ἄθολος, cum d. 643
ἀθόρυβος, cum d. 644
Α᾽ Θ Ρ Α Γ Ε᾽ Ν Η 61
ἄθραυστος 645
Α᾽Θ Ρ Ε᾽ Ω, cum d. 61
ἀθρὶ 647
ἄθριξ 649
ἀθριπήδες 440
Α᾽Θ Ρ Ο᾽ Ο Σ, cum d. 62
ἄθρυπτος, cum d. 652
ἄθυμος, cum d. 655
ἀθυρόδομος 62
ἀθυρέω, idem Hesych.
ἄθυρμα, cum d. 62
ἀθυρόγλωσσος, cum d. 327
ἀθυρονόμος 1105
ἄθυρος 659
ἀθυρόστομος, cum d. 1536
Α᾽ Θ Υ᾽ Ρ Ω, cum d. 62
ἀθύρωτος 659
ἄθυτος 661
ἀθώητος 663
ἀθῶος, cum d. ibid.
ἀθώπευτος ibid.
ἀθωρηκτὶς 664
ἀθώρηκτος, non ebrius. Hippocr. ὡδὲ ἐπιλυήσεως, παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι.
ἀθώως, ἀθώωσις 663
¶Αἰ᾽ 63
Αἰ᾽, vel αἲ ibid.
αἰ, vide Ο᾽.
αἳ, vide Ο᾽ς.
αἴα, in Γαῖα.
Α᾽Ι Α᾽Ζ Ω, cum d. 63
Α᾽ΙΑΝΟ᾽Σ, cum d. ibid.
Α᾽ΙΒΟΙ᾽ ibid.
αἰγάγρι 52
Α᾽ΙΓΑΝΕ᾽Α 64
αἰγάλω, in Α᾽ίσσω
αἰγὰν, αἰγᾶς, in Αἰξ
Αἰγεπυς, idem quod αἰγίπυρος, quod vide 1407
Αἰ᾽ΓΕΙΡΟΣ 64
αἰγελάτης 468
αἰγᾶς, in Αἰξ.
αἰγῆ, contractum pro αἰγέη.
Αἰ᾽ΓΙΑΛΟ᾽Σ, cum d. 64
αἰγίσσοτος, cum d. 282
αἰγίδιον 73
Αἰ᾽ΓΙ᾽Ζ Ω, dilacero, σπαράσσω (inquit Hesych. & Suid.)

παρ' ὃ τὸ αἰκίζειν ἀπὸ τῶν κατευγόνων. Aeschyl. in Hedonis αἰγίζειν νεβρίδας dixit pro ἀμφιέσασθαι ἢ κατευγίζειν.

Αἰ῾ΓΙΘΑΛΟ῾Σ 64
Αἰ῾ΓΙΘΟΣ ibid.
αἰγίκτυπος 815
αἰγικερᾶς 848
αἰγίλιψ 554
αἴγιλος 73
αἰγίλωψ 1179
αἰγινόεις 73
αἰγιόθ-, in Αἰγιθ-.
αἰγίοχ-, epitheton Iovis passim apud Hom. sic dicti vel quòd ipsum capra nutrierit: ab αἴξ & ὀχή significante cibum, vel παρὰ τὸ αἰγίδα ἔχειν.
αἰγίπαν, q. d. capripan. pan semicaper.
αἰγίπους, cum d. 1370
αἰγιτυ- 1407
αἰγίς, αἰγίτις 73
Αἰ῾ΓΙΛΗ, cum d. 64
αἰγοβοσκὸς 282
αἰγοβόλος, capras persequens, ὁ τὰς αἶγας διώκων.
αἰγοβότης 634
αἰγοκέρως, cum d. 774
αἰγοκέφαλ- 779
αἰγονόμος, cum d. 1091
αἰγόνυξ 1168
αἰγοπόδης, in αἰγίπους.
αἰγοπρόσωπ- 1183
αἰγοφάγ- 1701
αἰγόφθαλμ- 1185
Αἰ῾ΓΥΠΙΟ῾Σ 64
Αἰ῾ΓΩΛΙΟ῾Σ ibid.
αἰγὼν. 73
αἰγώνυχον, herbæ nomen Comp. ex αἴξ & ὄνυξ
αἴγωπος 1179
αἰδέομαι, αἴδεσις, cum d. 65
αἴδηλος, &c. αἰδήμων cum d. ibid.
Αἰ῾ΔΗΣ, cum d. 64
ἀϊδὴς 446
αἰδί-, cum d. in Αἰά.
αἰδὼς 446
αἰδοῖ- cum d. 65
αἰδοπαλμ- 1240
αἴδομαι, αἶδος 65
ἀϊδροίτης, qui ad inferos ventitat, apud Athen. l. 12. Comp. ex dat. αἴδῃ nominat. αἶς & φοιτέω.
αἰδόφρων, 1762
ἄϊδρις, cum d. 689
ἀϊδρυτ-, pro αἰδρυτ-.
ἀΐδω, pro ᾄδω. Peculiariter ἀΐδειν apud Atticos dicuntur gallinacei. Hesych.
Αἰ῾ΔΩΣ, cum d. 65
ἀϊδῶς, invisibiliter, itē q.d. incōprehēsibiliter. Comp. ex Ἄϊδω.
αἰεὲ, cum Α'ὲ 52
αἰενηγέτης, pro ἀενηγέτης.
αἰεναῶται, pro ἀενναῶται.
αἰεὶ 52
αἰεύπτ-, vide cum ἀεύπτ-.
αἴες, in Α'έ.
αἰετὸς, cum d. in Α'ετός.
Αἰ῾ΖΗΟ῾Σ 66
Αἰλωὲς, dirum & lamentabile apud Etymol. & Archilocho, Προῦθηκε παισὶ, δεῖπνον αἰλωὲς φίερων. Derivatū ab αἰ, αἴ. Item ᾠ αἰώνιον, apud eundē. Etym.
αἰλάλη, cum d. 67
αἰλε, in Ε'ίλε.
αἰλημεβατέω 236
αἰλέω-, cum d. 66
αἰλεσεβατέω 236
αἰλ-ρόθρομ- 1665
αἴλητας 67
Αἰ῾ΘΗ῾Ρ, cum d. 66
αἰθιν-, αἴθομαι, αἶθος, cum d. 67
αἰθοψ 1179
Αἰ῾ΘΡΑ, cum d. 66
αἰθρηγενέτης 306
αἰθρηγενὴς 304
αἰθριοκοιτέω 821
αἰθρι-, cum d. 67
αἰθυγμὸς 67
Αἰ῾ΘΥΙΑ ibid.
αἰθυμικώδης, qui refert formam pustularum quæ αἰθύλικες aut αἰθόλικες dicuntur: apud Gal.
αἰθύσσω 68
Αἰ῾ΘΩ, cum d. 67
αἶκα, Doricè pro ἔικοσι, si: apud Theocr. idyll 1.
Αἰ῾ΚΑΛΛΩ, cum d. 68
αἶκε, sive αἴκοσι, idem quod αἴκα, si: si fortè: itidem Doricè pro ἔικοσι: sæpe apud Hom.
αἴκες, αἰκὴ 84
Αἰ῾ΚΙΑ, cum d. 68
Αἰ῾ΚΛΟΣ, ου, ὁ, vespertinus. Hes. ¶ Αἴκλοι sub. anguli seu cuspides iaculi. Hesych.
¶ Αἴκλον (neut. gen. subst.) cœna vespertina, postcæniū apud Lacedæmonios, teste Athen. l. 4. Pro eodem legitur etiam αἴκνον, apud Hes. Etym. & Eustat. quorum hic scribit etiam per diæresin. ἄϊκλον & ἄϊκνον. ☞ Idem Eust. ait hæc dicta esse παρὰ τὸ ἐς αὐτὰ λίαν ἰκνεῖσθαι, (ut sint compositum ex α epitatico & ἵκνεομαι) quia ad ea lubentissimè accedit ur. Hinc comp. ἔπικλα.
ἀϊκτ- 677
ἀϊκὼς, in Α'φικῶς 449
αἴλυρ-, cum d. 1219
αἱλυρομορφὸς, cui formā gerens Comp. ex αἴλυρ- & μορφή.
Αἰ῾ΜΑ, cum d. 69
αἱμαβόρ- 275
αἱμακήρεια 848
αἱμακὸς 69
αἱμαλέ- ibid.
αἱμαλὶ ὠψ 1179
αἱμάσσω, cum d. 69
αἱματεκχυσία, sanguinis effusio: in ep. ad Heb. c. 9. Comp. ex αἷμα & ἔκχυσις.
αἱματηρὸς, &c. 69
αἱματοποινικὸς 1349
αἱματοπότης, cum d. ibid.
αἱματορρύτ- 1425
αἱματοσφαγὴς 1513
αἱματοσφαγὴς 1561
αἱματοφλεβοισώσεις 708
αἱματόφυρτ- 1773
αἱματοχαρὴς 1788
αἱμαχέω, cum d. 69
αἱμαχθὼς, cum d. 1179
αἱμβυτὴς 69
αἱμβαφὴς 254
αἱμβόβορος, idem quod αἱμαβόρος
αἱμβόλιον ἀγγ-, sanguinis receptaculum. Suid. Comp. ex βόλος.
αἱμβόλορον, genus herbæ, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 8.
αἱμέκτερχνον 777
αἱμεμίκτης 1055
αἱμοπότης, vide cum αἱματοπότης.
αἱμαβαφὴς 1397
αἱμβρόχ-, cum d. 1430
αἱμβρότ-, cum d. 1424
αἱμεγυγία, rostri cruentatio. Hesych. Comp. ex αἷμα & ῥύγχος.
αἱμὶς- 69
αἱμοφόβ- 1720
αἱμοφόρυκτος 1758
αἱμόφηνος, vide cum αἱματόφυρτος.
αἱμοχαρὴς, cum αἱματοχαρὴς.
Αἰ῾ΜΥ῾ΛΟ῾Σ, cum d. 70
αἱμώδης, cum d. 69
αἷμων, pro δαίμων.
αἱμωνία σῦκα 69
αἱμωπὸς, cum αἱματωπὸς.
αἰναρέτης 186
αἴνεσις, cum d. 71
αἰνέω, cum d. Αἶνα ibid.
αἰνίγμα, cum d. 71
αἰνίζομαι ibid.
αἰνικτὸς, cum d. ibid.
αἰνίοστομος, cum d. ibid.
αἰνοβάκχοτ-, graviter bacchans horribili furore percitus: apud Lycoph. in Alex. Comp. ex αἰνὸς & βακχεύω.
αἰνοδίας 263
αἰνοχάμ- 299
αἰνοδέτερα, dirorum malorum datrix: ut Ε'ρινύες αἰνοδότειραι, apud Orph. in Argon. Comp. ex αἶνος & δότειρα.
αἰνόθεν 73
αἰνόθρυπτ- 652
αἰνόλοιτος- 949
αἰνόλεστης 1154
αἰνολέων 961
αἰνόλυκος 979
αἰνομανὴς, gravi furore percitus. Ex αἰνὸς & μαίνομαι.
αἰνόμορ- 1021
αἰνοπαθὴς 1248
αἰνοπλὴξ 1338
Αἰ῾ΝΕ-, cum d. 70
Αἰ῾ΝΟ῾Σ, cum d. 72
αἰνότης 73
αἰνότοκ- 1630
Αἰ῾ΝΥΜΑΙ 73
αἰνὼς, in Αἰνὸς 72
Αἰ῾Ξ 73
αἴξ, unde αἶκες 84
αἰολάω, &c. cum Αἰολ-.
αἰολόβαλ- 279
αἰολοβρύτης, in c. ex Βρυτή.
αἰολόδερος- 375
αἰολόδερμ- 374
αἰολοδώρ- 431
αἰολοθώρηξ 664
αἰολομήτης 1051
αἰολομίτρης 1060
αἰολόμορφ- 1068
αἰολοποιέω- 1117
αἰολόπολ- 1412
Αἰ῾ΟΛΟΣ, cum d. 73
αἰολόστομ- 1536
αἰολόστροφ- 1655
αἰολοχαίτης 1789
Αἰ῾ΟΝΑ῾Ω, cum d. 74
αἰπήνης, αἰπήεις ibid.
αἰπόλ-, cum d. 1359
αἶπ-, & αἰπὸς 74
αἰπύδμητ- 370
αἰπύκερως 774
αἰπυμήτης 1051
αἰπυόωβος, excelsum tergum habens: excelsus. Aeschyl. in Prometheo. Comp. ex αἰπὺς & ὠτὸς.
Αἰ῾ΠΥ῾Σ, cum d. 74
Αἰ῾ΡΑ, cum d. ibid.
αἰρέομαι, cum d. ibid. 74
αἱρεσιάρχης, cum d. 198
αἱρεσιμαχος 1012
αἵρεσις, cum d. 75
αἱρετὸς, cum d. ibid.
Αἰ῾ΡΕ῾Ω, cum d. 74
αἱρητιτέχης, ου-, ὁ, murorum captor: fabulæ nomen à Diphilo conscriptæ, apud Athē. lib. 11.
αἱρεικὸς 74
αἴρειν- ibid.
αἱρόμαι, cum d. 79
αἱρόπιον 1310
αἱρ- 688
Αἰ῾ΡΩ 79
αἱρῷδὸς, in Αἴρ-.
αἴτις 64
Αἰ῾ΣΑ 82
Αἰ῾ΣΑΚΟΣ, ramus, lauri vel myrti Hesych. & Etym.
Αἰ῾ΣΑ῾ΛΩΝ 82
Αἰ῾ΣΘΑ῾ΝΟΜΑΙ, cum d. 83
αἴσθημα, αἴσθησις, αἰσθητὸς, &c. ib.
αἴσθω, in Αἴω 90
αἴσιμ-, αἰσιμία 82
Αἰ῾ΣΙΜΟ῾Ω 84
αἴσιο-, cum d. in Αἴσα.
αἴσι-, idem cum ἄνισ-.
Αἰ῾ΣΣΩ, cum d. 84
αἰσὴς, in Αἴω 67
αἶσος, αἰσίω 447
αἰσωρ- 712
αἰσωτὴς 85
αἰσυλὸ ἔργα, qui nefaria & flagitiosa perpetrat. ex αἴσυλ- & ἔργον, apud Eust.
Αἰ῾ΣΥΛΟ῾Σ 85
αἰσυμνάω, cum d. ibid.
Αἰ῾ΣΧΟ῾Σ, cum d. ibid.
αἰσχροκερδὴς, cum d. 775
αἰσχρολόγ-, cum d. 939
αἰσχρομιὸς, cum d. 1349
αἰσχρορρήμων, cum d. 142
αἰσχρὸς, cum d. 85
αἰσχρουργὸς, cum d. 89
αἰσχύνη, cum d. 85
Αἰ῾ΤΕ῾Ω, cum d. ibid.
αἴτημι, pro αἰτέω, apud Eust. ex Pind.
Αἰ῾ΤΗΣ 88
αἴτησις 87
αἰτητὴς, cum d. ibid.
Αἰ῾ΤΙΑ, cum d. 88
αἰτιατὴς, cum d. 89
αἰτίζω 87
αἰτιολόγ-, cum d. 939
αἴτι-, cum d. 88
αἰτίφυτος, cum d. in ἄφυτος 1708
αἰχμάζω 89
αἰχμάλωτ-, cum d. 116
Αἰ῾ΧΜΗ῾, cum d. 89
αἰχμιον, hasta. Hesych.
αἰχμοδετ- 385
αἰχμοφορ-, hastatus, hastam gerens, satelles. Herod. lib. 1. Comp. ex. αἰχμὴ & φέρω.
Αἰ῾ΨΑ cum d. 90
αἰψιγονελοῦσσ 765
Αἰ῾Ω, cum d. 90
Αἰ῾Ω῾Ν, cum d. ibid.
Αἰ῾ΩΡΕ῾Ω cum d. ibid.
ΓΑΚΑΔΗΜΕΙΑ, cum d. 91
ἀκάζω, in Α'κή 94
ἀκαὴς 724
ἀκαθαίρετ- 78
ἀκαθαρσία, ἀκάθαρτ- 718
ἀκαθητ- 551
ἀκαθικῶσα Διαθήκη, inficiosum testamentum in Pand. Decomp. ex καθήκω.
ἄκαινα 9
ἀκαιροβόας 273
ἀκαιρολογία 939
ἀκαιρ-, cum d. 721
Α'ΚΑΚΑΛΙΣ 91
ἀκακέμφατ- 1719
ἄκακ-, cum d. in κακὸς 725
ἀκακέργαστος 502: ubi perperam scriptum ἀκακκέργαστ-.
Α'ΚΑΛΑΝΘΙ῾Σ, ιδ-, ι, cardueliis avis quæ & ἀκανθυλὶς vocatur. Hesych. & Suid. ¶ Item celer canis: apud eosdem ☞ παρὰ τὸ ἀκαλήφη, quòd cauda adblandiatur notis, vel παρὰ τὸ ἀκαλὸν δεῖν.
ἀκαλαβρέτης 1424
Α'ΚΑΛΗΦΗ 91
ἀκαλὴς 734
ἀκαλλιέρητ- 922
ἀκαλλώπιστος 1181
ἀκαλὸς, in Η'καλὸς.
ἀκαλυπτ- 735
ἀκαλὸς, quietè, leniter, sine strepitu. Derivatum ex ἀκαλὸς.

ἀκαμαντόπους 1370
ἀκάμας 739
ἀκάμαστος, cum d. ibid.
ἀκαματοχάρμης 1788
ἀκάμμυστος 182
ἀκαμπής, cum d. 740
ΑΚΑΝΘΑ, cum d. 91
ἀκανθοβάτης, cum d 236
ἀκανθοβόλος 251
ἀκανθολόγος 935
ἀκανθόνατος 1117
ἀκανθοπλήξ à spina vel stimulo ictus: in lex. Herodot. Comp: ex πλήττω.
ἀκανθοστεφής 1530
ἀκανθοφάγος, spinis vescens. ἀκανθοφαγέω, spinis vescor. Ex ἄκανθα & φάγω.
ἀκανθοφόρος, cum d. 1734
ἀκανθοφυέω 1779
ἀκανθόφυλλος 1772
ἀκανθόχοιρος 1816
ἄκανος, cum d. 94
ἀκάπηλος 743
ἄκαπνος 744
ἀκάρδιος 746
ἀκαρεὶ, ἀκαρὴς, cum d. 747. & 763
ἄκαρι, ἀκαριαῖος 763
ἀκαρίδιος ibid.
Α'ΚΑΡΝΑ 92
ἀκαρὸς, cerebrum, vel caput à κάρη. Etym.
ἄκαρπος, cum d. 750
ἀκαρτέρητος 865
ἄκαρτος, in καρτὸς 760
ἀκαρφὴς 753
ἀκαρῶς 763
Α'κάσκα, vel ἀκασκᾶ, quietè & placidè, molliter, lentè: apud Eust. Aelius. Dionys. ex Cratino, σκήπτροισιν ἀκασκᾶ προβιβῶντα, scipione nixum pedetentim & lentè progredientē.
ἀκαστόφρων 1762
ἀκατάβλητος 246
ἀκατάγελτος 8
ἀκατάγνωστος, cum d. 319
ἀκαταγώνιστος 48
ἀκαθυμιος 656
ἀκαταυτίατος 89
ἀκατακάλυπτος 736
ἀκατακόσμητος 854
ἀκατάκριτος, cum d. 872
ἀκαταλήκτος, cum d. 961
ἀκατάληκτος, cum d. 92
ἀκατάλλακτος, cum d. 123
ἀκατάλληλος, cum d. 127
ἀκατάλυτος 985
ἀκαταμάχητος 1011
ἀκαταμέτρητος 1040
ἀκατανόητος 1109
ἀκαταπάλαιστος 1239
ἀκατάπαυστος, cum d. 1255
ἀκατάπληκτος 1338
ἀκαταπραΰνιστος 1374
ἀκατάσεις 1452
ἀκατασήμαντος 1457
ἀκατάσκευος, cum d. 1479
ἀκατασταστία 701
ἀκατάστατος, cum d. ibid.
ἀκατάσχετος, cum d. 551
ἀκατάφρακτος 1760
ἀκαταφρόνητος 1763
ἀκατάψευστος 1840
ἀκαπέργαστος 508
ἀκατεύναστος 537
ἀκατηγόρητος 18
ἀκατήχητος 614
ἀκάτιον 93
ἀκατανόμαστος 1167
Α'ΚΑΤΟΣ 92
ἄκαυλος 757
ἄκαυστος 724
ἀκαχέω, ἀκάχημι 726
ἀκεανὸς, ἀκέαστος 780
ἀκείομαι 93
ἀκειρεκόμης 835
ἀκέλευθος 765
ἀκέλευστος 766
ἀκέλυφος, nullo putamine seu cortice tectus. cōp. ex κελύφη.
ἀκενόσπουδος 1509
ἀκένυτος 769
ἄκεντρος ibid.
ἀκένωτος 767
Α'ΚΕΟΜΑΙ 93
ἀκεόντως, in ἀκέων 1787
ἀκέραιος, cum d. 771
ἀκέρατος 774
ἀκεραύνωτος, non tactus seu ictus fulmine.
ἀκερδὴς cum d. 775
ἀκερμία, ἡ, non habere monetā minutiorem. Poll. ex Aristop.
ἄκερος 774
ἀκερσεκόμης vide cū ἀκειρεκόμης,
ἀκερσέκομος, ἄκερως ibid.
ἀκερσίμβροτος 289
ἀκέσιμος, ἀκέσιος 93
ἀκεσίπονος 1285
ἄκεσις, ἄκεσμα, ἀκεστὸς, cum d. 93
ἀκεσφόρος 1734
ἀκεσώδυνος 1133
ἀκέφαλος, cum d. 779
ἀκέω, cum Α'κέομαι 93
ἀκέων 1787
Α'ΚΗ', cum d. 94
ἀκηδὴς, cum d. 781
ἀκήλατος 782
ἀκηλίδωτος 783
ἄκυμα 93
ἀκὴν 1787
ἀκηράσιος, ἀκήρατος 784
ἀκήριος ibid.
ἀκήρυκτος, cum d. 786
ἀκίβδηλος, cum d. 787
ἀκιδνὸς 793
ἀκιδὸν, mucronatim, in modum cuspidis: apud Theophrast. hist. pl. l. 3. ubi tamen legitur ἐκιδὸν. Derivatum ab ἀκὶς significante cuspidem.
ἀκιδώδης, ἀκιδωτὸς 93 (ἀκίς.
ἀκίζομαι, acuor: apud Hesyc. ab
ἄκικυς 789
ἀκίναγμα, τὸ, idem quod τίναγμα concussio, complosio: unde apud Etym. χειρῶν καὶ ποδῶν ἀκίναγμα. Dicitur autem ꝑ τίναγμα pleonasmo τοῦ α, & τροπῇ τοῦ τ, εἰς κ.
ἀκιναιδὸς 66
Α'ΚΙΝΑ'ΚΗΣ 94
ἀκίδυνος, cum d. 791
ἀκίνητος, cum d. 793
Α'ΚΙΝΟΣ 95
ἄκιος 795
ἀκὶς, in Α'κὴ 94
ἀκίχητος, ἀκίων 796
ἀκκίζομαι, cum d. 95
ἀκκορίζειν, perdere cimices, in Epigram.
Α'ΚΚΩ', cum d. 95
ἀκλαιὴς 798
ἀκλὰς, ἄκλαστος 799
ἄκλαυστος, ἄκλαυτος 798
ἀκλεὴς, cum d. 801
ἀκλειὴς, cum d. ibid.
ἄκλειστος 800
ἄκλεπτος 862
ἀκλεὼς 1789
ἀκλεῖστος 800
ἄκληρος, cum d. 804
ἄκλητος, cum d. 732
ἀκλινὴς, cum d. ἄκλιτος 808
ἄκλοπος, cum d. 809
ἄκλοπος 804
ἀκλιδώνιος 811
ἄκλυστος ibid.
ἀκλώνητος, in c. ex Κλών.
ἄκλωστος, in c. ex Κλώθω 811
Α'ΚΜΗ', cum d. 95
ἀκμὴς, ἄκμητος, cum d. 739
ἀκμόθετον 1628
ἄκμων 739
ἄκναπτος 812
ἄκνημος 815
ἄκνησις 813
Α'κνησος: à quibusdam nominatur ἡ χαμελαία. Diosc. l. 4. c. 72.
ἄκνιστος 816
ἀκοὴ 99
ἄκοιλος, in Κοῖλος.
ἀκοίμητος 818
ἀκοινώνητος, cum d. 820
ἄκοιτος, cum d. 821
ἀκόλακος, cum d. 824
ἀκόλαστος, cum d. 823
ἄκολλος, cum d. 825
ἄκολος 827
ΑΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ 96.
ἀκόλυμβος 830
ἀκόμιστος, cum d. 832
ἄκομος 834
ἄκομπος 836
ἄκομψος, cum d. 837
ἀκονάω, cum d. 97
ἀκόνδυλος, non habens nodos digitorū. Comp ex κόνδυλος.
Α'ΚΟ'ΝΗ, cum d. 97
ἀκονίατος 839
ἀκόνιον 97
ἀκονιτὶ 839
ἀκόνιτον, cum d. 98
ἀκόνιτος, cum d. 839
ἀκοντὶ 465
ἀκοντία, ἀκοντίζω, cum d. 106
ἀκοντοβόλος 251
ἀκοτονδόκος, qui iacula observat, i. eorum ictus, ut eos vitet. Etym. Comp. ex ἄκων iaculum, & δέχομαι seu δέκομαι.
ἀκοντοφόρος, qui iaculum gestat. Dion.
ἄκοπος, cum d. 845
ἄκοπος, cum d. 840
ἀκόρηστος 848
ἀκόρητος, ἀκορία ibid.
Α'ΚΟΡΝΑ 98
Α'ΚΟΡΟΝ, cum d. ibid.
ἀκόρυφος, verticem seu fastigiū non habens. Comp. ex κορυφή. Apud Hesych. exp. innumerus, multus.
ἄκος 93
ἄκοσμος, cum d. 858
Α'ΚΟΣΤΗ', cum d. 98
ἄκοτος 855
ἀκουάζομαι, ἀκουὴ 99
ἄκουρος 763
ἄκους, cum Α'κων 105
ἀκουσίθεος 627
ἀκούσιος, cum d. in Α'κων 105
Α'ΚΟΥ'Ω, cum d. 98. & 99
ἄκρα 104
ἀκράντος 859
ἀκραγγὲς, exp. imbecillū, apud Hesych. & Etym. itē difficile, intractabile, durum. Item Etymol ἀκραγγὲς dici etiam ait τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον, ut sit comp. ex α epitatico & κράζω.
ἀκράδαντος 858
ἀκραὴς 228
ἀκραῖος 104
ἀκραίπαλος 859
ἀκραιφνὴς 1721
ἄκραντος 859
ἀκραξόνιον 172
ἀκρασία, cum d. ibid.
ἀκρατὴς, cum d. 862
ἀκρατοκώθων 904
ἀκρατοποσία 1312
ἀκρατοπότης, cum d. ibid.
ἀκρατος 771
ἀκρατοφόρος 1734
ἀκράτωρ 863
ἀκράτως 772
ἀκρατῶς 863
ἀκρατοσύνη 772
ἀκράχολος 1717
Α'ΚΡΕ'ΜΩΝ, cum d. 102
ἄκρεος 866
ἀκρέσπερος 526
ἀκρήβης, ἄκρηβος 590
ἄκρητος, cum ἄκρατος.
ἀκρητοχόλος 1817
ἀκρία in ἄκρις 104
Α'ΚΡΙΒΗ'Σ, cum d. 102
ἀκριβοδίκαιος 405
ἀκριβολόγος, cum d. 939
ἀκριβόω, cum d. 102
ἀκρίδιον 103
ἀκριδοθήρας 137
ἀκριδοφάγος 1701
ἀκρίζω, ἄκρις 104
Α'ΚΡΙΣ 103
ἄκρις 104
ἀκρισία, ἀκριτὶ 874
ἀκριτόμυθος 1073
ἄκριτος, cum d. 874
ἀκριτόφυλλος 1772
ἀκριτόφυρτος, in c. ex Φύρω.
ἀκριτόφωνος 1783
Α'ΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 103
ἀκροβάζω, idem quod ἀκροβατέω. Hesych.
ἀκροβάμων, ἀκροβατέω, cū d. 235
ἀκροβαφὴς 254
ἀκροβελὶς, cum d. 261
ἀκροβηματίζομαι 230
ἀκρόβλαστος 268
ἀκρόβολος, cum d. 251
ἀκροβύστος, cum d. 293
ἀκρογωνιαῖος 347
ἀκροδότος 385
ἀκροδίκαιον, summum ius; τὸ ἄκρον τῆς δίκης. Hesych.
ἀκρόδρυα 425
ἀκρόζεστος 582
ἀκρόθαλπτος, in summo calefactus & tostus, Hesych. Comp. ex Θάλπω.
ἀκροθιγγάνω, ἀκροθιγῶς 639
ἀκροθίνιον, cum d. ibid.
ἀκροθώραξ 664
ἀκρόκαρπος 750
ἀκροκελαινιάω, ater sum in extremitate. Hom. Il. φ. Comp. ex ἄκρον & κελαινός.
ἀκροκέραια 774
ἀκροκιόνιον 796
ἀκροκνέφαιος, ἀκροκνεφὴς 814
ἀκρόκομος, cum d. 834
ἀκροκυματόω 894
ἀκροκωλία 905
ἀκρόλειον 950
ἀκρόλιθος 967
ἀκρολιπαρος 969
ἀκρολόγος, cum d. 935
ἀκρόλοφος, cum d. 975
ἀκρόμαλλος 997
ἀκρομανὴς 992
ἀκρομολίβδον λίνον 1065
ἀκρομύλη, Hesyc. est ἡ γυνὶς μυλῶν vel ipse μύλος. Comp. ex μύλη seu μύλος.
ἀκρόμφαλον, cum d. 1162
ἀκρόνηον 1086
ἀκρόνυξ, primæ noctis tempus. (Suid.
ἀκρόνυχος 1115
ἀκροπαγὴς 1302
ἀκρόπαθος, in summa parte affectus. Hippoc. in lib. περὶ ἐπικρήσεως. Comp. ex πάθος.
ἀκρόπαστος 1256
ἀκρόπηλος 1304
Α'κροπις, vocatur lingua ab Hipp. epid. l. 7. ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατοποῦσα, ut annot. Gal. in lex. Sed apud eum quidam codices habent ἀκροαπὴς alij ἀκρωπὶς, nonnulli ἀκρατής.
ἀκροπιδοτὶ 1370

ἀκρόπολος 1335
ἀκρόπολις 1362
ἀκρόπολος 1359
ἀκρόπορος 1268
ἀκροπόρφυρος, in c. ex Πορφύρα.
ἀκροποσθία, in c. ex Πόσθη.
ἀκροῤῥίζος 1431
ἀκροῤῥίνιον 1432
ἀκροῤῥύμιον 1439
Ἄ'ΚΡΟΣ 103
ἀκροσταπὲς 1459
ἀκροσπάθια, in c. ex Σάθη.
Ἀκρόσπελος, avena in append. Diosc. l. 4. c. 140. ubi quidam habent σιτίσπελος.
ἀκροστήθιον, in c. ex Στῆθος.
ἀκρόστιχον 1519
ἀκροστόλιον 1522
ἀκροστόμια 1536
ἀκροσφαλὴς 1563
ἀκρόσφυρον 1568
ἀκροσχιδὴς 1570
ἀκροτελεύτιον 1593
ἀκρότης 104
ἀκρότητος 877
ἀκρότομος 1604
ἀκρότονος 1592
ἄκροτος 877
ἀκρουρανία, in c. ex Οὐρανός.
ἀκροφανὴς 1707
ἀκροφυὴς 1779
ἀκροφύλαξ, arcis præfectus. Polyb. ex nomine φύλαξ.
ἀκρόφυλλος 1772
ἀκροφύσιον 1775
ἀκροχάλιξ 1791
ἀκροχανὴς 1787
ἀκρόχειρ, cum d. 1800
ἀκροχεῖρεξ, idē significare videtur quod ἀκροχειρισμὸς, apud Hippocr. lib. 1. de diæta. Idem tamen l. 3. hæc distinguit.
ἀκροχερσίτης 1800
ἀκροχηνίσκος 1810
ἀκροχλίαρος 1813
ἀκρόχολος, cum d. 1817
ἀκροχορδὼν 1818
ἀκροχώλος 1831
ἀκρόψιλος 1842
ἀκρόψωλος 1846
ἀκρύσταλλος, in Κρύσταλλος.
ἀκρῶα. Hesych. sunt viscera.
ἀκρωβελία 1126
ἀκρολεύιον, in Ὠλεύη.
ἀκρομία, &c. in Ὦμος, humerus.
ἄκρων 104
ἀκρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Aesch. in Eumen.
ἀκρώνυξ, ἀκρώνυχος, cū d. in Ὤνυξ.
ἄκρωπις, vide in Ἄκροπις.
ἀκρώρεια, in Ὄρος, mons.
ἄκρως, ἀκρωτήριον, cum d. 104
ἀκτάζω, ἀκταίος 105
ἀκταίωρος, cum d. 1223
ἀκτέαιος 883
ἀκτενίστος, in Κτείς.
ἀκτερείστοι, &c. in Κτέρεα.
Ἀ'ΚΤΗ', cum d. 105
ἀκτήμων, cū d. ἀκτησία, ἄκτητος 883
Ἀ'ΚΤΙΝ, cum d. 105
ἀκτινοβόλος, cum d. 251
ἄκτινος, ἀκτίνωτος 105
ἀκτὴ, in Ἀκτὴ ibid.
ἀκτὸς, in Ἀκτίν.
ἄκτιστος 886
ἀκτίτης, in Ἀκτὴ 105
ἀκτωρ, ορος, ὁ, ductor. Hesych. est lorum aut funis quo ducimus aliquid. Derivatū ex Ἄγω.
ἀκτωρεω 1223
ἀκυβερνήτος, in Κυβερνάω.
ἀκυητήριον 902
ἄκυθος, vide cum ἄκυτος ibid.
ἀκύκλιος 891
ἀκύκλιστος 892
Ἄ'ΚΥΛΟΣ 105
ἀκύμων, cum d. 894
ἄκυπρος, vide κύπρις, in Κύπρος.
ἀκυρὴς, cum d. 900
ἀκυρία 899
ἄκυρμα, vide cum ἀκύρημα 900
ἀκυρολογέω, impropriè loquor. ἀκυρολογία, sermo impprius. Ex ἄκυρος & λόγος seu λέγω.
ἄκυρος, cum d. 899
ἀκυτήριον, ἄκυτος 902
ἀκωδωνιστος, in Κώδων.
ἀκωνὴ, in Ἀκὴ 94
ἄκωλος 905
ἀκώλυτος, cum d. in Κωλύω.
Ἄ'ΚΩΝ, &c. 105
ἄκωνος, in Κῶνος.
ἄκωπος, cum d. in Κώπη 908
¶ Ἀ'ΛΑΒΑΣΤΡΟΝ, cum d. 106
ἀλαβαστροθήκη 1629
Ἀλαβὴ, ἡ, fuligo, carbo, cinis mixtus carbonibus. Hesych. ἀλαβώδης, έος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus, famosus.
ἀλαβὴς, in c. ex Λαμβάνω 924
Ἀ'ΛΑΖΩΝ, cum d. 106
ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, qui simul est ostentator, animo remisso, & nugax, apud Athen. l. 1. Como. ex tribus, ἀλαζὼν, χαῦνος, & φλύαρος.
ἀλάθητος 963
ἀλαίνω 107
ἀλαίος, in Ἀλαός.
ἀλάκητος, strepitum non edens. ἀλακῶν. Hesych.
Ἀ'ΛΑΛΛΗ', cum d. 107
ἀλάλημαι, & ἀλάλημι 108
ἄλαλος, cum d. ibid.
ἀλάλκω 117
ἀλαλύκτημι 108
ἀλαμπὴς, ἀλάμπετος 926
Ἀ'ΛΑ'ΟΜΑΙ 107
Ἀ'ΛΑΟ'Σ, cum d. 108
ἀλαοσκοπιὰ 1473
ἀλαοτόκος 1630
ἀλαόω, in Ἀλαός.
ἀλαπάζω, in Λαπάζω 929
ἀλαστίνω, ἀλαστέω 962
ἀλαστορία, ἡ, ultrix conscientia, diræ. Ioseph. in antiq.
ἄλαστος, ἀλάστωρ 962
ἀλατεία, Doricè pro ἀλητεία.
ἀλατοπωλία 1409
ἀλαωπὸς, cum d. 1179
ἀλαωτὺς, in Ἀλαός.
Ἄ'ΛΓΟΣ, cum d. 108
Ἀ'ΛΔΕΩ, cum d. 109
Ἀ'ΛΕ'Α, cum d. 110
Ἀ'ΛΕΓΩ, cum d. ibid.
ἀλεκτὸς, in Ἀλέα ibid.
ἀλεκτέω, in Ἀλέω, vito 112
ἀλέη, cum Ἀλέα.
ἀλεὴ, in Ἀλέω, vito 114
ἀλεία, vide cum ἀλιεία 129
ἀλείαντος, in Λεῖος.
ἄλειαρ, in Ἀλέω, molo 112
ἄλειμμα, cum d. in Ἀλείφω 111
ἀλεῖος, sive ἀλεῖος, in Ἀλέω, congrego 113
ἀλείπτης, cum d. in Ἀλείφω 111
Ἄ'ΛΕΙΣΟΝ 110
ἀλείτης 117
ἀλειτουργησία, &c. 503
ἀλείτω, vide cum ἀλιτέω 117
Ἀ'ΛΕΙ'ΦΩ, cum d. 110
ἀλεκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, defensor, apud Pind. Derivatum ex Ἀλέξω.
ἀλεκτόρειος, &c. in Ἀλέκτωρ.
ἀλεκτορόλοφος 978
ἄλεκτος 938
ἄλεκτρος, cum d. 949
ἀλεκτρονοπόλης 1409
ἀλεκτρυὼν, ἀλέκτωρ ibid.
ἀλεμάτος, Doricè pro ἠλέματος: unde ἀλεμάτως, frustra: apud Call. hym. in Cerer.
ἀλεξαίθριον, tectum calidum nimirum ad arcendum frigus nocturnum. Comp. ex αἴθρα.
ἀλεξάνεμος 152
ἀλεξέω, cum d. in Ἀλέξω.
ἀλεξήνωρ 157
ἀλέξησις, ἀλεξητὴρ, in Ἀλέξω.
ἀλεξιάρης 180
ἀλεξιβέλεμνος, in Βέλος.
ἀλεξίκακος, in Κακός.
ἀλεξίμορος 1039
ἀλεξιφάρμακον, in Φάρμακον.
Ἀ'ΛΕ'ΞΩ, cum d. 112
ἀλεὸς, in Ἀλέα 110
ἀλεότης, in Ἀλέω, congrego 113
ἀλεόφρων, demēs, mente captus. Comp. ex ἀλεὸς, quòd Doricè dicitur pro ἠλεὸς, & Φρήν.
ἀλέπαδνος, nō habens lora lata quæ λέπαδνα dicūtur. Hesych.
ἀλεπιδώτος, ἀλέπιστος 958
ἀλιστὴ, in Ἀλέω, molo 112
ἄλετος, ἀλετρεύω ibid.
ἀλετρίβανος 1670
ἀλετρὶς, ἀλετὼν 112
ἀλεύομαι, in Ἀλέω, vito ibid.
ἄλευρον, cum d. in Ἀλέω, molo.
ἀλευρόμαντις 1000
ἀλευροποιέω 1349
ἀλευρότησις, in Ἄλευρον.
ἀλεύω, in Ἀλέω, vito 113
ἄλευστος, in Ἀλεύσσω.
ἀλεωρὴ 113
Ἀ'ΛΕ'Ω, cum d. 112
ἀλέως, cum ἀλὴς, in Ἄλις 114
ἄλη, in Ἀλάομαι 108
Ἀ'ΛΗΘΗ'Σ, cum d. 113
ἀληθινὸς, cum d. 114
ἀληθογνωσία 321
ἀληθοεπὴς, verilo quus. Hesych.
ἀληθόμαντις, verus vates. Phil. de vit. M. l. 3. Comp. ex μάντις.
ἀλήθω, in Ἀλέω, molo 112
ἀληθῶς 113
ἀλήϊον, ἀλήϊστος 950
ἄληκτος, cum d. in Λήγω.
ἄλημα, ἄλημι, ἀλημοσύνη, ἀλήμων, in Ἀλάομαι 107
ἄληπτος, cum d. 923
ἄλης, in Ἄλις 114
ἀλήσιον, cum ἀλήθω.
ἄλητος 962
ἀλητεύω, ἀλήσις, in Ἀλάομαι 108
ἀλῆτις, ίδος, erratrix, vagabunda. Suid.
Ἄ'ΛΘΩ, cum d. 114
ἀλία 129
ἀλιάετος, in Ἀετός.
ἀλιαὴς, in Ἄω.
ἀλίαρος, ἀλιὰς 129
ἀλιάστος, in Λιάζω.
ἀλιβάνωτος, in Λίβανος.
ἀλιβὰς 951
ἀλίβατος 235
ἀλιβδύω 427
ἀλίβρεκτος, in Βρέχω.
ἀλίβρομος, in Βρέμω.
ἀλίβροχος, in Βρέχω.
ἀλίβρωτος 292
ἀλιγείτων, in Γείτων.
ἀλιγενὴς 304
Ἀ'ΛΙΓΚΙΟΣ 114
ἀλιδινὴς, in Δίνη 406
ἀλίδομος 1665
ἀλιδύω, vide cum ἀλιβδύω.
ἀλιέα 129
ἀλιερκὶς, mari cinctus, in c. ex ἕρκος 455
ἀλιεὺς, cum d. 129
ἀλίζω, in Ἄλις 114. & in Ἄλς sal. 129
ἀλίζωνος 588
ἀλιηρὴς, in Ἐρέσσω 511
ἀλιήτορες, idem quod ἀλιεῖς, piscatores in Epigr. Derivatum ex Ἄλς, mare.
ἀλιηχὸς 613
ἄλιθος 967
ἀλικάκαβον 724
ἀλκὶς, ίδος, ἡ, salsilago.
ἀλίκλυστος 810
ἀλικὸς, maritimus. Hesych.
ἀλικότης, vide cum ἀλυκότης, in Ἄλς, sal.
ἀλίκρας 772
ἀλικρείων 859
ἀλικρηπὶς 869
ἀλίκτυπος 1682
ἀλικώδης, idem quod ἀλυκώδης.
ἀλιμέδων, in Μέδω.
ἀλίμενος, cum d. in Λιμήν.
ἀλιμηδὴς 1043
ἀλίμικτος 1055
ἄλιμος 129
ἄλιμος, in Λιμός.
ἀλιμυρήεις, cum d. in Μύρω.
ἀλινδέομαι, cum d. in Ἀλίω 117
ἀλινήκτειρα, ἀλινηχὴς 1099
ἀλίνιτρον, vulgò salpetrum vocant. Comp. ex νίτρον.
ἄλινος, in Λίνον.
ἄλινος, ου, ὁ, ex sal. confectus: ut apud Heroen. ἄλινον χύνδρον, salis m carum. Derivatum ex Ἄλς, sal.
ἀλιόκαυστος, Doricè pro ἡλιόκαυστος.
ἄλιος 128
ἀλιοτρεφὴς, qui in mari nutritur aut nutritus est: ut φωκάων ἀλιοτρεφέων: apud Hom. Od. δ. Comp. ex ἅλς, mare & τρέφω.
ἁλιόω 129
ἀλίπαινα, ἀλίπαρὴς 970
ἀλίπαστος, in Πάσσω.
ἀλίπεδον, in Πέδον. 1257
ἀλιπὴς, ἀλίπιστα ibid.
ἀλίπλαγκτος 1320
ἀλιπλανὴς, cum d. 1321
ἀλίπλοος 1335
ἀλίπνοος 1344
ἀλιπόρφυρος, in Πορφύρα.
ἀλιῤῥόθος, cum d. in Ῥόθος.
ἀμιῤῥόθος 1424
Ἄ'ΛΙΣ, cum d. 116. ἁλὶς autē est idem quod ἁλμυρὶς, salsugo. Eust. Derivatum ex Ἄλς, sal.
Ἀ'ΛΙΣΓΕ'Ω, cum d. 115
Ἀ'ΛΙΣΚΩ, cum d. ibid.
Ἀ'ΛΙΣΜΑ 116
ἀλισμὸς 129
ἀλίσπαρτον, in quo sal seminatū & sparsum est. Hesych. Comp. ex σπείρω.
ἀλιστὸς, salitus: in anth. epigr. Derivatum ex ἁλίζω, salio.
ἀλίστρα, in Ἀλίω 117
ἀλίστρεπτος, ἀλιστρεφὴς 1548
ἀλιταίνω 117
ἀλιτάνευτος, in Λίσσομαι.
ἀλιτενὴς 591
ἀλιτέρμων, in Τέρμα.
ἀλιτεύω 117
Ἀ'ΛΙΤΕ'Ω, cum d. 116
ἀλιτήμωρος, in Μωρός.
ἀλιτηρὸς, cum d. ἀλίτης 156
ἀλιτόκαρπος, vanam seu inanem habens prolem. Hes. & Etym.
ἀλίτομαι 116
ἀλιτόμηνος 1047
ἀλιτραίνω 116
ἀλιτρεφὴς 1658
ἀλιτρία, cum d. 116
ἀλιτρόβιος, scelerata vitā agens. Nor. Comp. ἀλιτρὸς & βίος.
ἀλιτρόνοος, mite peccans. Comp. ex νόος.
ἀλίτροπος 1655
ἀλιτρὸς, ἀλιτροσύνη 116
ἀλίτροφος, idē quod ἀλιτρεφής.
ἀλίτρυτος, in Τρύω.
ἀλίτυρος, in Τυρός.

ἀλίφθορος, cum d. 1743
ἁλίφλοιος, in c. ex Φλοιός.
ἀλίχλωρος, exp. maridænam habens. Comp. ex Χλαίνη.
ἁλίως 129
Α'ΛΚΗ, cum d. 117
Α'ΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ 118
ἀλκιμαχος 1012
ἄλκιμος 117
ἀλκίφρων, fortis & prudens. Eustath. Comp. ex Φρήν.
ἄλκτης cum d. 117
ἀλκύων, cum d. 902
ἄλκω, cum d. 117
Α'ΛΛΑ', cum d. 118
ἀλλαγή, ἄλλαγμα 120
ἀλλακτήρ, &c. ibid.
ἀλλαξοπιέω, cum d. 1349
ἀλλαξοπόλης, cum d. 1409
ἄλλαξ, ἄλλαξις 120
Α'ΛΛΑ'Σ 119
Α'ΛΛΑ'ΣΣΩ, cum d. ibid.
ἀλλαχόθι, &c. 126
ἀλλεπάλληλος, cum d. 127
ἄλλη 126
ἀλληγορία, cum d. 17
ἄλληλα, cum d. 126
ἀλληλέγγυος 435
ἀλληλογραφία, mutua scriptio. Eustath.
ἀλληλοκτονεῖν 884
ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare.
ἀλληλομαχία, mutua pugna.
ἀλληλοῦμαι 1603
ἀλληλοτυπέω, cum d. 1680
ἀλληλοῦχος, cum d. 556
ἀλληλοφαγία, cum d. 1701
ἀλληλοφορεῖν, cum d. 1745
ἀλληλοφόνος, cum d. 1722
ἀλληλοφυεῖς 1779
ἄλλιλλω 126
ἀλλιμαίμακτος 127
ἀλλογλῶσσος 307
ἀλλόγλωσσος 327
ἀλλογνώων, desipiens, delirans, οἷον ἄλλα γινώσκων παρὰ τοὺς. Gal. in lex. Hippocr.
ἀλλόγνωτος 321
ἀλλοδαπὸς 358
ἀλλοδαξέω, cum d. 415
ἀλλοεθνὴς, in c. ex Ἔθνος.
ἀλλοῖδης 446
ἄλλοθεν, ἄλλοθι 126
ἀλλόθρος 646
ἀλλοιοσία, in c. ex Οὐσία.
ἀλλοιόθετος, varie posita. Comp. ex Τίθημι.
ἀλλοῖος 126
ἀλλοιοχήμων, in c. ex Χῆμα 558
ἀλλοίστροπος, cum d. 1656
ἀλλοίωσις, cum d. 126
ἄλλοκα, Doricè pro ἄλλοτε.
ἀλλόκοτος 1630
Α'ΛΛΟΜΑΙ 125
ἀλλοπρόσαλλος, in c. ex Α'λλος.
Α'ΛΛΟΣ, cum d. 126
ἀλλοτριεπίσκοπος 1474
ἀλλοτριονομέω, in c. ex Νόμος.
ἀλλοτριοπραγία, cum d. 1378
ἀλλοτριοπραγμοσύνη 1377
ἀλλότριος, cum d. 126
ἀλλοτριοφαγία, cum d. 1701
ἀλλοτριοφθονέω, in c. ex Φθόνος.
ἀλλοτριόω cum d. 126
ἀλλοτροπία 1656
ἀλλοφανὴς 1707
ἀλλοφάσκω 1719
ἀλλόφατος 1720
ἀλλοφρονέω, in c. ex Φρήν.
ἀλλόφυλος, in c. ex Φυλή.
ἀλλόφωνος 1783
ἀλλόχεος, cum d. 1827
ἀλλόχεως 1828
ἄλλυδις, in Α'λλος.
ἄλλυτος, ἡ ἄλυτος 986
ἀλλύω 984
ἄλμαι 126
ἅλμη 125
ἀλμη, cum d. 130
ἅλς, in Α'λκή, ἄλξις 117
Α'ΛΟ Α'Ω, cum d. 128
ἁλοᾶς, non habens λοβόν. comp. ex Λοβός,
ἄλογος, cum d. 939
Α'ΛΟ'Η, cum d. 128
ἁλοητὴς, ἁλόητις, ἁλοιάω, cum d. ibid.
ἁλοιδορητὴς, in c. ex Λοιδορέω.
ἁλοιτὴς 128
ἁλοίμοιρος, Hesych. sunt χρίσμασι. Derivatum ab Α'λείφω.
ἁλοιμὸς, in Α'λείφω.
ἁλοίπη, in Α'λόη.
ἁλοίτης, exp. peccator item puer meritorius, apud Lycophr. Derivatum ex Α'λέω.
ἁλοιφὴ, in Α'λείφω.
ἁλοκίζω ἄλοξ, in Αὔλαξ.
ἁλοπηγὸς, cum d. 1302
ἅλοπος 958
ἁλοσόχνη, in c. ex Α'χνη.
ἁλοσύδην 1452
ἁλοσυὴ, ἡ, dementia, apud Nicand. in Ther. 1670
ἅλοτριψ 499
ἁλοτριώω, cum d.
ἁλοτριόπολις, cum d. 1409
ἁλοτρόπος 974
ἅλυκτος, cum d. ibid.
ἅλυξις, in c. ex Λύσσα.
ἁλυσιδωτὸς, in c. ex Μαίανδρος.
ἁλυσιδωτὸς, ἡ, ὁ, catenula apud Suid. & Phil.
ἁλυσιδώτως 986
ἅλυσις ibid.
ἁλυσιτελὴς 131. & 986
ἁλύσκω, cum d. 1600
ἅλυσμὸς, cum d. 131
ἅλυσμος, cum d. ibid.
ἁλυσσω ibid.
ἁλυσσάω ibid.
ἅλυστος 986
Α'ΛΥ'Ω 131
Α'ΛΦΑ, cum d. ibid.
ἀλφεσιβοίας, in c. ex Βοῦς.
ἀλφεσιβοίας, αἱ in c. ex Βοῦς.
ἀλφέω, cum d. 131
ἄλφι, pro ἄλφιτον ibid.
ἀλφιζωμιδὸς, in c. ex Α'μείβω.
ἀλφιθρώξ 986
ἀλφιτόμωνος, in c. ex Μάσσω.
ἀλφιτοπώλις 1409
ἀλφιτοσκόπος 1475
ἀλφιτόχρως, farinę colorem habens. Hesych. comp. ex χρόα. color.
Α'ΛΦΟΣ 132
ἄλφω, in Α'λφα ibid.
ἁλωὰ, ἁλωαὶ ibid.
ἁλώβητος, in c. ex Λώβη 987
ἁλωενὸς, &c. 132
ἁλῶμαι, in Α'λάομαι.
ἅλων, cum d. 132
ἁλώνητος, in c. ex Ὠνέομαι.
ἁλωπηκώδης, in Α'λώπηξ 132
ἁλωπηκόω ibid.
ἁλωπεκή, &c. ibid.
ἁλωπέκευρος, in c. ex Οὐρά.
Α'ΛΩ'ΠΗΞ, cum d. 132
ἁλωπόχρως 1827
Α'ΛΟΣ 132
ἅλωσις, cum d. 115
ἁλωτὴς ibid.
ἁλώφητος, in c. ex Λωφάω.
¶ Α'ΜΑ 133
ἁμαδρυάδες, in c. ex Δρῦς.
ἁμαθὴς, cum d. 999
ἀμαθίνδες κόγχοι, conchæ gaudentes arena littorea, apud Athen. l. 3. ex Epicharm. Derivatum ex ἄμαθος.
ἄμαθος, cum d. in Ψάμμος.
ἀμαθὼς 999
ἀμαιδὸς 991
Α'ΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ 133
ἀμαλακίζω, in c. ex Μαλάσσω 990
ἀμαλακίτω 133
ἀμαλδύνω ibid.
ἀλμαλθεκτος 990
Α'ΜΑ'ΛΘΕΙΑ 133
Α'ΜΑΛΔΑ, cum d. ibid.
ἀμαλλοδετὴς 385
ἀμαλλοδέτης, idem apud Theocr. idyll. 10.
Α'ΜΑΛΟ'Σ, cum d. 133
ἀμαμαῖος 147
Α'ΜΑ'ΜΥΞ 134
ἀμαμβλακεῖν, cum d. in Α'μαλδύνω.
Α'ΜΑΝΙΓΑΙ 134
ἀμαντοδότωρ, in c. ex Μαίομαι.
Α'ΜΑΞΑ, cum d. 134
ἀμαξεύλατος 468
ἁμαξήκοδες 1307
ἁμαξοδρόμος, in c. ex Βίος.
ἁμαξοκυλιστὴ 892
ἁμαξοπηγὸς, cum d. 1362
ἁμαξόποδες, vide cum ἁμαξίποδες.
ἁμαξοστοιχία 1665
ἁμαξουργὸς, cum d. 499
ἁμάομαι 136
Α'ΜΑΡΑ, cum d. 134
Α'ΜΑ'ΡΑΚΩΣ, cum d. ibid.
ἁμαρτωτὸς, cum d. in c. ex Μαρτάνω.
ἀμαργαρώδης, ὁ, ἡ, margaritis carens, comp. ex Μάργαρον.
ἁμαρδύω, &c. in Α'μάω.
Α'ΜΑΡΤΑ'Ν Ω, cum d. 135
ἁμαρτίνος, in c. ex Νόος.
ἁμαρτοεπὴς 494
ἁμαρτρεπτος, pro ἀμάρτυρος. Suid. ex Aristoph.
ἀμάρτυρος 1005
ἁμαρτωλὸς, cum d. in Α'μαρτία.
ἁμαρυγὴ, ἀμάρυγμα, vide in Α'μαρύσσω.
Α'ΜΑΡΥΣΣΩ, cum d. 136
ἅμαξα, ἄδος, ἡ, navis, apud Etym. ex Aeschylo. (1006
ἁμασητὸς, in c. ex Μασάομαι
ἁμασίωτος, in c. ex Μάσσω.
ἄμαστος, qui nihil gestavit seu commanducauit. Comp. vel ex μάσσω, tango vel ex μασάομαι.
ἁμάσυνον, in c. ex Σύνη.
ἁμαυροχλόη 1665
ἁμαυροβοῦς, in c. ex Βοῦς.
ἁμαυρόκαρπος, nigrum ferens fructum: apud Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 2. ex Καρπός.
Α'ΜΑΥΡΟ'Σ, cum d. 136
ἅμαχος, cum d. 1012
Α'ΜΑ'Ω, cum d. 136
ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω.
ἀμβάλλω, pro ἀναβάλλω.
ἄμβασις, pro ἀνάβασις.
ἀμβάτης, pro ἀναβάτης.
Α'ΜΒΗ 137
Α'ΜΒΙΞ ibid.
ἀμβλήδην 243. in ἀμβάλλω.
Α'ΜΒΛΥ'Σ, cum d. 137
ἀμβλυωπὸς, cum d. 1179
ἀμβόσω &c. in Α'μβύς 1185
ἀμβωλωτὴς cum d. 1179
ἀμβλώσω, cum ἀμβλύσω.
ἀμβώσω, pro ἀμβόσω.
ἀμβολὴ cum d. 242
ἀμβολιεργὸς 499
ἀμβροσιοπόνος, ambrosiæ odorem habens: ex ἀμβροσία & ὀδμή. Athen. l. 9.
ἀμβροτοῦν, cum d. 289
ἀμβρῆν 3
ἄμβροτος, cum d. 289
ἄμβρων, in Α'μβύς.
ἀμεγαρτὴς, in c. ex Μεγαίρω.
ἀμειγέθης, in c. ex Μίγας.
ἀμείδω, in c. ex Ὠιδή.
ἀμείνων, sive ἀμείων, in c. ex Μείων.
Α'ΜΕΙ'ΒΩ, cum d. 138
ἀμείβω, cum d. in c. ex Μεταδόμαι.
ἀμείλιχος, in c. ex Μείλιξ.
ἀμείλιχος ibid.
ἀμείνων 4
ἀμάω 1020
ἄμειψις 139
ἀμείωτος 1023
Α'ΜΕ'ΛΓΩ cum d. 140
ἀμέλει, in c. ex Μέλει 1025
ἀμέλεια ibid.
ἀμελιτόεσσα 1026
ἀμελέτητος, cum d. ibid.
ἀμέλης, cum d. 1025
ἀμελησία, cum d. ibid.
ἀμελητὴρ, cum d. in c. ex Μέλω.
ἀμελῶμαι, in c. ex Μέλει 1025
ἀμελῶς ibid. (Φωμαι.
ἄμεμπτος, cum d. in c. ex μέμ-
ἀμέμφης, cum d. ibid.
ἀμφίλιος, cum d. 1031
ἄμμης ibid.
ἀμμὴν 1034
ἀμεργὸς, vide in ἀμέργω 1205
Α'ΜΕΡΓΩ 140
ἀμέρδω, in Μέρδω.
ἀμερὴς 1020
ἀμερὲς, μὴ, cum d. in c. ex Μέρμνα.
ἀμερὲς 1020
ἀμερμερὰ 1035
ἀμερσίγαμος, in c. ex Γάμος.
ἀμερσινόος, in c. ex Νόος.
ἀμερσίφρων, idem quòd ἀμέρσινος, Hesych. comp. ex ἀμέρδω & Φρήν.
ἄμεσος, cum d. in c. ex Μέσος.
ἀμετάβατα ῥήματα 234
ἀμεταβλησία 246
ἀμεταβλητὸς ibid.
ἀμεταβόλος ibid.
ἀμετάδοτος, cum d. 400
ἀμετάθητος 1624
ἀμεταθρίητος, cum d. 792
ἀμετάκλητος 731
ἀμετακλητὸς 921
ἀμεταμέλητος 1026
ἀμεταμονητὸς 1109
ἀμεταπτος, cum d. 1261
ἀμεταπτωτος 1373
ἀμεταπτωτὸς 1343
ἀμεταπτώτως, in c. ex Πτῶσις 1391

ἀμετάπτωτ 1315
ἀμετώχωτ 702
ἀμεῖζερεπῆ 1547
ἀμετάτροφ ibid
ἀμετάτροπ 1654
ἀμεῖζαχείρας 1802
ἀμέθυ 551
ἀμετρὶ, &c. in Ἄμετρ.
ἀμετροβαθής, in c. ex Βαθ.
ἀμετρόεπης 494
ἀμετρόηκ, in c. ex Κακής.
ἄμετρ, cum d. 1041
ἀμεῦπεπῆς 494
ΑΜΕΥΩ, cum d. 140
ἄμη, in Ἀμάω 136
ἀμιάντ, cum d. in c. ex Μιάνις.
ἀμήρυτ, in c. ex Μηρύω.
ΑΜΗΣ 140
ἀμήτης, cum d. 136
ἀμηπσω 140
ἄμη, &c. 136
ἀμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
ἀμηχ, cum d. in c. ex Μηχανή.
ἀμηχανοποίημα. malè fabricor machinas, vel ineptas & inutiles machinas fabricor. Hippocr. de fract. ἀμηχανὸν γὰρ τὸ ἀτέχνον μηχανοποιέονται ἀμηχανοποιέεσθαι. Decom. ex μηχανοποιός.
ΑΜΙΑ 140
ἀμίαυλος, in c. ex Μιαίνω.
ἀμιγὴς 1055
ἄμικτ, cum d. ibid.
ΑΜΙΔΑ, cum d. 140
ἀμιμητόβι, in c. ex Βίος.
ἀμίμητος, in c. ex Μιμέομαι.
ἀμιξία 1055
ἄμιον, ὰ, τὸ, scyphus argenteus. Etym. Diminut. ab Ἄμη.
ἄμιτρ, in c. ex Ἴπνος.
ΑΜΙΣ 141
ἀμίσθιος 127
ἀμισής, in c. ex Μῖσος.
ἀμιδρός, cum d. in c. ex Μιδής.
ἀμίσυλος ταῦρος, qui nondum sectus est in frusta. Comp. ex Μισύλλω.
ἄμιχος, in Μίχος.
ἄμιτρος 1060
ἀμιτροχίτων 1812
ἀμιχθαλόεσσα 129
ἄμμα, cum d. in Ἄπτω 176
ἄμμιξα, pro ἀνὰ μίξα. Apollon. Rhod.
ἀμμέσον, pro ἀνὰ μέσον.
ἀμμῦρων, pro ἀναμῦρων.
ΑΜΜΙ 141
ἄμμιχα, ἀμμίγδην 1054
ΑΜΜΙΟΝ 141
ἀμμοβάτης, per arenam incedens: nomen cuiusdam serpentis. Comp. ex Βαίνω.
ἀμμοδύτης 427
ἀμμοδυώτης ibid.
ἄμμιρος, cum d. 1021
ἀμμόνιτρον, in c. ex Νίτρον 1104
ἄμμορος, cum d. 1021
ἄμμος, cum d. in Ψάμμος.
ἀμμόχρυσος, in c. ex Χρυσός.
ἀμμῳδής, in Ἄμμος.
ἄμναμος 141
ἄμναστος, in ἄμνηστος 1062
ἀμνὸς 141
ἀμνὴ ibid.
ἀμνημόνυβος 1062
ἀμνήμων, cum d. ibid.
ἀμνησικακία 726
ἄμνηστος, cum d. 1062
ΑΜΝΙΟΝ 141
ἀμνὶς, in Ἀμνός
ἀμνοκόπ 844
ἀμνοκῶν 1110
ΑΜΝΟΣ, cum d. 141
ἀμνοφόρ 1734
ἀμνχ, in c. ex Μύγ.
ἀμόθεν, in Ἀμός 142
ἀμοῖ ibid.
ἀμοιδή, cum d. in c. ex Ἀμείβω.
ἄμοιρ, cum d. 1022
ἀμολγὸς, cum d. ibid.
ἀμόλωτ, in c. ex Μολυνω.
ΑΜΟΡΑ 142
ΑΜΟΡΒΟΣ, cum d. ibid.
ἀμόργν, cum d. in Ἀμέργω 140
ἀμορία, in c. ex Ὄρος 1200
ἀμορβεύω, in Ἀμορβός.
ἄμορ 1021
ἄμορφ, cum d. in c. ex Μορφή.
ΑΜΟΣ, cum d. 142
ἄμοτ, in c. ex Μότος.
ἀμυσία, in c. ex Μῦσος.
ἀμυσολογία 939
ἄμυστ, cum d. in c. ex Μῦσος
ἄμυχθ, cum d. in c. ex Μόχθος.
ἀμπυδὲς, Hesych. teste Laconibus sunt puerorum curatores, quia αὐα παῖδας πολοῦσιν.
ἀμπαύω, cum d. in αὐαπαύω.
ἀμπεδίον, pro αὐα πεδίον.
ἄμπερ 1265
ἀμπέρω, pro αὐαπέρω.
ἀμπέλαγ, pro αὐα πέλαγος.
ΑΜΠΕΛΟΣ, cum d. 142
ἀμπελόκαρπον, herbæ nomen quæ & ἀπαρίνη, apud Dioscor. lib. 3 c. 183
ἀμπελόπασον, in c. ex Γρᾶσον.
ἀμπελουργὸς, vinitor, qui operatur circa vitem.
ἀμπελουργία, vineæ cultura, apud Theophr.
ἀμπελουργέω, sum vinitor. vinitoris opus facio. Theophrast. Metaphoricè vtitur Demosthen.
ἀμπελόφυτ, cum d. 1780
ἀμπελὼν, in Ἄμπελος.
ἀμπεπαλὼν, pro αὐα παλών.
ἀμπερέως, Hesych. exp. Ἀθρόως.
ἀμπετάζω, pro αὐαπετάζω.
ἀμπέχω, cum d 547
ἄμπης, pro αὐάπης 1305
ἀμπιχνῆμα 547
ἀμπίχω ibid.
ἀμπλανέω, cum d. 1320
ἀμπλήκω, pro αὐαπλήκω.
ἀμπνέω cum d. in ἀναπνέω.
ἀμπόλιν, Aeolica syncope, pro αὐαπόλιν, per vrbem. Apollon.
ἀμπόνον, itidem pro ἀνὰ πόνον, apud Hom.
ΑΜΠΡΟΝ, cum d. 143
ἀμπωτάρμα, per syncopen pro αὐαπτάρμα, subvolantia, apud Eurip.
ΑΜΠΥΞ, cum d. 143
ἄμπωσις 1311
ἄμπωτις, cum d. ibid.
ΑΜΥΓΔΑΛΕΑ, cum d. 143
ἀμυγδαλοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, ἀμυγδαλæ speciem gerens, amygdalæ similis. Dioscor. lib. 4. cap. 165.
ἀμυγδαλοκατάκτης 45
ἄμυγμα 145
ἄμυδις, in Ἄμα.
ΑΜΥΔΡΟΣ, cum d. 144
ἀμύελ, in c. ex Μύελος.
ἀμύητ, in c. ex Μυέω.
ἄμυθ 1074
ἀμύητ 1072
ἀμυκλαὶ, αἱ, cuspides iaculorum: παρὸ τὸ ἀμύσσειν, inquit Hesych.
ἀμύκητ, in c. ex Μυκάω.
ἀμυκλικὸς, cum d. 145
ἀμύλιον, amylium. Proplacenta accipi putatur, apud Aristot. in probl. Comp. ex Μύλη.
ἄμυλ, in c. ex Μύλη.
ΑΜΥΜΩΝ 144
ΑΜΥΝΩ, cum d. ibid.
ἀμυξὶ ἄμυξις 145
ἄμυ, in c. ex Μῦς 1079
ΑΜΥΣΣΩ 145
ἀμυσὶ, cum d. in c. ex Μύω 1080
ἀμυάς ibid.
ἄμυς, in eom. ex Μυέω.
ἀμυχρὸς, in c. ex Μῦς 1079
ἀμυχὴ, cum d. ibid.
ἀμύω, festino, propero: apud Atticos, inquit Suid.
ἀμφαχατέω, cum d. 6
ἀμφαγνοῦ 1107
ἀμφαδὰ, ἀμφάδ, &c. 1704
ἀμφαμιώτην, apud Cretenses vocabantur servi quorum opera ruri vtebantur, indigenæ quidem, sed bello capti. Ath. l. 6. & Eust.
ἀμφαξονεῖν, in c. ex Ἄξων.
ἀμφαραβέω, cum d. in Ἄραβος.
ἀμφαρίστερος, in c. ex Ἀριστερός.
ἀμφασία, vide in ἄφασία 1719
ἄμφαυξις 58
ἀμφαυω 224
ἀμφαφάω 177
ἀμφελίττω 454
ἀμφέπω 591
ἀμφέρομαι, pro αὐαφέρομαι.
ἀμφήκης, in c. ex Ἀκή 94
ἀμφηλίξ, in c. ex Ἡλικία.
ἀμφήμερ, cum d. 604
ἀμφηρεφὴς 514
ἀμφήρης 511
ἀμφηκὼν ibid.
ἀμφήρ 516
ΑΜΦΙ 146
ἀμφιαζόμαι 561
ἀμφιαλ 129
ἀμφιαύκτες, cum d. in c. ex Ἄυξ.
ἀμφάσις, in ἀμφιάζομαι.
ἀμφίασμα 561
ἀμφιαχέω seu ἀμφιάχω, in c. ex Ἠχέω.
ἀμφιβαίνω 231
ἀμφιβάλλω 241
ἀμφίβασις, cum d. 231
ἀμφιβατέω ibid.
ἀμφιβιβάω ibid.
ἀμφιβίβ, in c. ex Βίος.
ἀμφιβλημα in ἀμφιβάλλω.
ἀμφίβληρον, cum d. 241
ἀμφιβόητ, in c. ex Βοάω 272
ἀμφίβολ, cum d. 241
ἀμφιβράγχια, in Βράγχος.
ἀμφίβραχυς, in c. ex Βραχύς.
ἀμφίβροτος, cum d. in c. ex Βροτός.
ἀμφιβρόχ, in c. ex Βρέχω.
ἀμφίβωτης 272
ἀμφίγυ 295
ἀμφιγύης, securis: Hesych. comp. ex γύης, acies.
ἀμφιγυήεν, in c. ex Γυήεν.
ἀμφιγυοέω, in c. ex Νόος.
ἀμφίγυρ 308
ἀμφιγυίοις, in c. ex Γύον.
ἀμφιγυάω ibid.
ἀμφίγυ ibid.
ἀμφιδαὴς 351
ἀμφιδάω 353
ἀμφίδασυς, in c. ex Δασύς.
ἀμφιδέες 384
ἀμφιδεὲς, admodum meticulosum: Hesych. & Suid. com. ex Δέος.
ἀμφιδέμω, in c. ex Δέμω.
ἀμφιδέξι, cum d. 373
ἀμφιδέτ 384
ἀμφιδήρυτ 378
ἀμφιδέω 384
ἀμφιδηλέομαι, contendo vel decerto de: vel idem quod δηλέομαι. Simon. in iamb. de mul. Γυναικὸς εἷς νεὼς ἀμφιδηλεομένης.
ἀμφιδήλιτος, in c. ex Δῆλος.
ἀμφιδιαίνω, in c. ex Διαίνω.
ἀμφιδονέω, in c. ex Δονέω.
ἀμφίδοξ, cum d. in c. ex Δόξα. 415
ἀμφίδρυ, in c. ex Δέρας 374
ἀμφίδρομος, cum d. 1663
ἀμφίδρυτ, in c. ex Δρύπτω 424
ἀμφίδρυφὴς ibid.
ἀμφίδρυμος 427
ἀμφιδρύω in comp. ex Δύω, induo 429
ἀμφίδωρ, in c. ex Δῶρον.
ἀμφιελίσσω, cum d. in compos. ex Ἑλίσσω 454
ἀμφίεμαι 561
ἀμφιεύνυμι ibid.
ἀμφιέπω, in c. ex Ἕπω, operor. 491
ἀμφίεργος 499
ἀμφίεσμα 561
ἀμφιεσὶς ibid.
ἀμφιεστάζομαι, in c. ex Ἕστ 532
ἀμφιετὶς ibid.
ἀμφίεπις ibid.
ἀμφιεπτὼς ibid.
ἀμφιετίζομαι ibid.
ἀμφιζαὼς, sedeo circum: Hesych. Comp. ex Ἵζω.
ἀμφίζυγτ, in c. ex Ζυγόν.
ἀμφικὲς, idem quod ἀμφικής, vtrinque acutum.
ἀμφιθάλαμος, in c. ex Θάλαμ.
ἀμφιθαλάσσος, in c. ex Θάλασσα.
ἀμφιθάλλω, cum d. in c. ex Θάλλω.
ἀμφιθέατρον, in c. ex Θέατρον 624
ἀμφιθέτ 1620
ἀμφιθέω, in c. ex Θέω.
ἀμφιθρέπτ, in c. ex Τρέφω 1661
ἀμφιθυρ, in c. ex Θύρα.
ἀμφικαλύπτω, in c. ex Καλύπτω.
ἀμφικήρλω, in c. ex Κάρηνον. 747
ἀμφικαρὴς ibid. in c. ex Κάρη.
ἀμφίκαρπ 750
ἀμφίκαυς 722
ἀμφικαύζω 780
ἀμφικέρω, in c. ex Κέρας.
ἀμφικέλευθος, in c. ex Κέλευθ.
ἀμφικλύω, in c. ex Κλύω.
ἀμφικίφαλ 778
ἀμφικινύρομαι, in Κινύρομαι.
ἀμφικιονες, in c. ex Κίων.
ἀμφίκλας 799
ἀμφίκλυς 809
ἀμφικνεφὴς, in c. ex Κνέφας.
ἀμφικοιλ, in c. ex Κοῖλος.
ἀμφικοιτ, in c. ex Κοίτη.
ἀμφικολλ, in c. ex Κόλλα.
ἀμφικομ, in c. ex Κόμη.
ἀμφικοπον 844
ἀμφικορ 848
ἀμφικορ, in Ἀμφικέρω 763
ἀμφικορθαίνω 848
ἀμφικραν 748
ἀμφικρεμὴς, in c. ex Κρεμάω.
ἀμφικρημν, in c. ex Κρημνός.
ἀμφικτίονες 887
ἀμφικυλίω, in c. ex Κυλίω 893
ἀμφικύπελον, in Κύπελον.
ἀμφίκυρτ, in c. ex Κυρτός.
ἀμφιλαῖ, vtraque manu lævus. Comp. ex Λαιός.
ἀμφίαλ, in c. ex Ἁλς 915
ἀμφιλαφὴς, cum d. 917
ἀμφιλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω.
ἀμφιλέγω, cum d. 936
ἀμφίλιν, in c. ex Λίνον.
ἀμφίλογ, cum d. ibid.
ἀμφιλοξ, in c. ex Λοξός.
ἀμφιλόφ, in c. ex Λόφος.
ἀμφίλυκ 979

ἀμφίμακρος, in comp. ex Μακρός. 1044
ἀμφίμακτος, in c. ex Μαλλός.
ἀμφίμαντος, Hesych. est infelici fato mortuus. Item qui vtrunque parentem habet vel amisit. Idem ἀμφιμαῖος dici scribit farinas melle imbutas.
ἀμφιμάχαλος, in c. ex Μαχάλη.
ἀμφιμάχητος 1011
ἀμφιμελαινα, in c. ex Μέλας.
ἀμφιμήτωρ, cum d. in c. ex Μήτηρ.
ἀμφιμιγὴς! 1055
ἀμφινήκης. cum d. in c. ex Νίκος.
ἀμφινέμομαι, in c. ex Νέμω, habito 1090
ἀμφινοέω, in ἀμφιγνοέω 1107
ἀμφίξοος 1122
ἀμφίον, indumentum, amictus Hesych. ex Soph. Momo.
ἀμφιορκία, in c. ex Ὄρκος.
ἀμφιπαγὴς 1301
ἀμφιπάτωρ, in c. ex Πατήρ.
ἀμφιπλέκω, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἀμφιπέλεκος ibid.
ἀμφιπέλομαι, in c. ex Πέλω.
ἀμφιπένομαι, in c. ex Πονέομαι.
ἀμφιπεσκαλάω 799
ἀμφιπεσφέρω 1547
ἀμφιπεσφοφάω ibid.
ἀμφιπεστεύζω, in c. ex Τεύζω.
ἀμφιπεσφοσύνη. 1744
ἀμφίπης, in com. ex Πηρός.
ἀμφιπίπτω 1314
ἀμφίπλεκτος, implexus Hesyc. ab ἀμφιπλέκω.
ἀμφίπλεκτος 1336
ἀμφιπλήξ ibid.
ἀμφίπορος, in c. ex Πάκω.
ἀμφιπολάω 1359
ἀμφιπολέω ibid.
ἀμφίπολις, cum d. 1362
ἀμφίπολος 1359
ἀμφιπονῶ 1284
ἀμφιποτόομαι, in c. ex Πότομαι.
ἀμφίπτομαι, in c. ex Ἵπτομαι.
ἀμφιπτολιόεσσα, in c. ex Τόξον.
ἀμφιπωτόομαι, in c. ex Στύλος.
ἀμφιρᾶστος 1183
ἀμφιρύμενος, in c. ex Ῥυμενός.
ἀμφίσαμαι, circumvolo. Com. ex ἵστημι.
ἀμφίπυλος, in c. ex Πύλη.
ἀμφίσαυρος, in c. ex Πῦρ.
ἀμφιῤῥάσσω 1420
ἀμφιῤῥήγνυς, in c. ex ῥάζω 1416
ἀμφιῤῥύτος 1425
ἀμφιῤῥώς 1429
ἀμφίρυτος, vide in ἀμφίῤῥυτος.
ἀμφίς 146
ἀμφισαίνω, in ἀμφισαίνω 231
ἀμφισβήτης, controversus, ambiguus: q. d. in quo in vtramque partem itur: apud Hesyc. & Suid. Compos. ex ἀμφὶ & βαίνω.
ΑΜΦΙΣΒΗΤΕΩ, cum d. 146
ἀμφίσγυον 308
ἀμφίσμαινα, idem quod ἀμφίβαινα, apud Etym.
ἀμφίσμος, in c. ex Σκιά.
ἀμφίσσω 561
ἀμφίσσωμοι, qui circumiacentes pagos inhabitant: Hesyc. Comp. ex κώμη.
ἀμφίσμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα, teste Hesych.
ἀμφίσταμαι 694
ἀμφιστίλλω 1523
ἀμφίστερνον, in c. ex Στέρνον.
ἀμφίστομος 1530
ἀμφίστομος 1535
ἀμφισωστὸς, in c. ex ὤψ 1179
ἀμφιτάλαντος, in c. ex Τάλαντον.
ἀμφιτάπης, cum d. in c. ex Τάπης.
ἀμφιτείνω, in c. ex Τείνω.
ἀμφιτέμνω, in c. ex Τέμνω.
ἀμφιτίθημι, in c. ex Τίθημι.
ἀμφιτινάσσω, in c. ex Τινάσσω.
ἀμφίτομος, vtrinque scindens: anceps: vt ἀμφιτόμοις λόγχαις, apud Eur. in Hippol. Comp. ex τέμνω.
ἀμφιτρὴς, in c. ex Τιτρόω.
ἀμφίτρητος ibid.
ἀμφιτρίτη, dicitur mare: vel quoniam nauigantibus ab omni parte est formidabile: παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν τρεῖν ποιεῖν, vt tradit Etymol. ex Chœroboſco & Origene: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, quòd terram vndique terat suis fluctibus: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτήν, quòd eam ambiat.
ἀμφιτρομέω 1667
ἀμφιτρυχὴς 1674
ἀμφιφανὴς 1715
ἀμφιφαλὸς, in c. ex Φαλός.
ἀμφιφάω 1715
ἀμφιφλοὸς, in c. ex Φλοός.
ἀμφιφορεὺς 1725
ἀμφιφύω, ἡ, idem quod ἄμφαυξις, vt tradit Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 8.
ἀμφιχαΐνω, in c. ex Χαίνω.
ἀμφιχέω 1805
ἀμφιχολόομαι, in c. ex Χολή.
ἀμφιχορεύω, in c. ex Χορός.
ἀμφιχορὸς 1827
ἀμφιχυτὸς 1805
ἀμφιχύω ibid.
ἀμφιχωλὸς, in Χωλός.
ἄμφοδος, cũ d. in c. ex Πόδς 1128
ἀμφόδης, in c. ex Ὀδύς.
ἀμφορεαφόρος 1734
ἀμφορεὺς, cum d. vide in ἀμφιφορεύς.
ἀμφοτερόκις, cum d. 147
ἀμφολερόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα.
ἀμφοτεροδέξιος, in c. ex Δεξία.
ἀμφοτερόπλους 1335
ἀμφότερος, cum d. 147
ἀμφοδὴς, in c. ex Οὖδας.
ἀμφυλάω, circumlatro, vndiq; oblatro. Cum accus. Comp. ex ὑλάω.
ἀμφύω, pro ἀναφύω.
ΑΜΦΩ 147
ἀμφώδολα, in c. ex Ὀβελός.
ἀμφώδων, in c. ex Ὀδύς.
ἀμφώης, in c. ex Οὖας.
ἀμφωμοσία, in c. ex Ὄμνυμι.
ἀμφωτὴς, cum d. in c. ex Οὖας.
ἄμφωτος ibid.
ἀμώμητος, in c. ex Μῶμος.
ΑΜΩΜΟΝ, cum d. 147
ἄμωμος, in c. ex Μῶμος.
ἀμῶς, in Ἀμός.
ἄμωσα, τὰ, castaneæ apud Ath. lib. 2.
¶ ΑΝ 147. 148
ΑΝΑ 149
ἀναβαΐδιν, ἀναβαθμὸς, &c. ἀναβαθρον, ἀναβαίνω 231
ἀναβαχχεύω, in c. ex Βάκχος.
ἀναβάλλω, in c. ex Βάλλω, cum pr.
ἀναβαπτὴς, in c. ex Βάπτω.
ἀνάβασις, in ἀναβαίνω.
ἀναβασμὸς ibid.
ἀναβαστάζω, in c. ex Βαστάζω.
ἀναβατὸς, cum d. in Ἀναβαίνω.
ἀναβίοσις, in c. ex Βιὸς 262
ἀναβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 237
ἀναβιβρώσκω, in c. ex Βρώσκω.
ἀναβίβω, cũ d. in c. ex βιόω, in βίος.
ἀναβλαυκάω, cum d. in c. ex Βλαυκάνω 267
ἀναβλέψις, in ἀναπλέπω.
ἀναβλῆδον, in ἀναβάλλω,
ἀναβλησις ibid.
ἀναβλύζω, in c. ex Βλύζω.
ἀναβρυσις ibid.
ἀναβοάω, cum d. in c. ex Βοάω.
ἀναβωμρύω, in c. ex Βόμρος.
ἀναβολὴ, cum d. in ἀναβάλλω.
ἀναβορβορύζω, exp. exclamo: apud Aristoph. Comp. ex βορβορίζω.
ἀναβὼ, Doricè pro ἄνηβος.
ἀναβραίζω, cum d. in c. ex Βραίζω.
ἀναβρασσω ibid.
ἀναβρέχω, in c. ex Βρέχω.
ἀναβροντάω, idem quod βροντάω.
ἀναβρόχω, in c. ex Βρέχω.
ἀναβρυχόμαι in c. ex Βρύχω.
ἀναβρύχω ibid.
ἀναβρύω, in c. ex Βρύω.
ἀναβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω.
ΑΝΑΓΑΛΛΙΣ 149
ἀναγαργαλίζω, cum d. 300
ἀναγγέλλω, cum d. 7
ἀναγέλετος 9
ἀναγελάω, in c. ex Γελάω.
ἀναγηυάω, cum d. in c. ex γηυάω 308
ἀναγκάω, cum d. in c. ex Γκάω.
ἀναγὴς 22
ἀναγιώσκω, in c. ex Γιώσκω.
ΑΝΑΓΚΗ, cum d. 149
ἀναγκητορεω 1659
ἀναγκοφάγος, cum d. in com. ex Φάγω 1701
ἀναγλυκαίνω, in c. ex Γλυκύς.
ἀναγλύκε, cum d. 327
ἀναγναμπτω, in c. ex γναμπτω 740
ἄναγνος, in c. ex Ἅγνος.
ἀναγνωρίζω, cum d. 323
ἀναγνωσις, in ἀναγνώσκω 318
ἀνάγνωσμα ibid.
ἀναγνώστης, cum d. ibid.
ἀναγομαι, in Ἀνάγω 31
ἀναγορεύω, cum d. 19
ἀναγρεμμοπίζειν, cum d. 334
ἀναγράφω, cum d. ibid.
ἀναγελα 23
ἀναγρύζειν, in c. ex Γρύ.
ἀναγυμνόω, in c. ex Γυμνός.
ΑΝΑΓΥΡΙΣ 151
ἀναγκαπτω, in c. ex Ἵπτω.
ἀνάγω, cum d. 31
ἀναγωγὸς, in c. ex ἀγωγὴ 39
ἀναγωγὴς, in ἀνάγω.
ἀναγώνις 47
ἀναδαίομαι 352
ἀναδαιομαι ibid.
ἀναδάκνω, in c. ex Δάκνω.
ἀναδασμὸς, in ἀναδαίομαι.
ἀνάδας ibid.
ἀναδάγμαζε, in ἀναδείκνυμι.
ἀναδείκνυμι 362
ἀνάδειξις ibid.
ἀναδειπνια, in c. ex Δεῖπνον.
ἀναδελφὸς, in c. ex Ἀδελφός.
ἀναδέλω in c. ex Δέμω.
ἀναδενδρὰς, cum d. 372
ἀναδενδρομαλάχη, vide in δενδρομαλάχη 995
ἀναδέομαι, in ἀναδέω 384
ἀναδέρω 374
ἀνάδεσις 384
ἀναδετεμεύω, cum d. ibid.
ἀνάδετος ibid.
ἀναδεύω, in c. ex Δεύω.
ἀναδέχομαι, in c. ex Δέχομαι 379
ἀναδέω 384
ἀνάδημα ibid.
ἀναδήξις, in ἀναδάκνω 353
ἀναδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω.
ἀναδίδωμι, in c. ex δίδωμι.
ἀνάδικος, cum d. in Ἄδικος.
ἀναδινέω, in c. ex Δίνη 406
ἀναδιπλασιάζω, cum d. in c. ex Διπλόος.
ἀναδισυλλίζω, in Δοίδυξ 412
ἀναδισδυκόζω, &c. ibid.
ἀνάδοσις, in ἀναδίδωμι.
ἀνάδοτος, cum d. ibid.
ἀναδοχὴ, cũ d. in ἀναδέχομαι 380
ἀναδρομὴ, in ἀνατρέχω 1663
ἀναδῦμι, ἀναδύω, cum d. 427
ἀνάεδλος, in Ἔδνα 439
ἀναείρω, in c. ex Ἀείρω 57
ἀνάελπτος, in c. ex Ἐλπίς.
ἀναερπύζω, in ἀναείρω.
ἀναζάω 576
ἀναζέω, in c. ex Ζέω.
ἀναζεύγνυμι, cum d. 579
ἀναζεω, cum d. 582
ἀναζητέω, in c. ex Ζητέω.
ἀναζυγὴ, cum d. in ἀναζεύγνυμι.
ἀναζυμόω, in c. ex Ζύμη,
ἀναζωγραφία, depingo, del'neo.
ἀναζωγρέω, in vitam revoco, excuscito, instauro. Epigr. li. 3. Decomp. ex ζωγρέω.
ἀναζωννύω, in c. ex Ζωννύω.
ἀναζωπυρέω 1406
ἀναζωπυρὸς, in ἀνάζεσις.
ἀναθάλλω, cum d. in c. ex Θάλλω.
ἀναθάλπω, in c. ex Θάλπω.
ἀναθαῤῥέω, in c. ex Θάρσος.
ἀναθαῤῥύω ibid.
ἀναθαρσέω, cum d. ibid.
ἀνάθεμα, cum d. in ἀναπίθημι.
ἀναθεμάτω 631
ἀνάθεσις, in ἀναπίθημι.
ἀναθέω, in c. ex Θέω.
ἀναθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρὸς, spectator.
ἀναθήκη, idem quod ἀνάθεσις. Hesych.
ἀναθηλέω, in c. ex Θάλλω.
ἀνάθημα, cum d. in ἀναπίθημι 1621
ἀναθλίβω, in c. ex Θλίβω,
ἄναθλος, ὁ καὶ ἡ, certaminibus inhabilis: imbellis.
ἀναθολόω, cum d. in c. ex Θολός.
ἀναθορέω, in com. ex Θόρω.
ἀναθορυβέω, in c. ex Θόρυβος.
ἀνάθρεμμα, ἀνάθρεπτος, ἀνάθρεψις, in ἀνατρέφω 1657
ἀναθρέω, in c. ex Ἀθρέω.
ἀναθρώσκω, in c. ex Θρώσκω.
ἀναθυάω, vide in θυάω. 662
ἀναθυμιάω, cũ d. in c. ex Θυμιάω.
ἀναθύρωμα, in c. ex Ἀθύρω.
ἀναθύω, in c. ex Θύω, i. ὁρμῶ.
ἀναθυόσω, vociferor, exclamo. Hesych.
ἀναίδεια, in ἀναιδὴς.
ἀναιδεύομαι ibid.
ἀναιδημένως ibid.
ἀναιδὴς, cum d. in c. ex Αἰδέω.
ἀναιθύσσω, in c. ex Αἴθω.
ἀναίθω ibid.
ἀναίκλια, τὰ, incœnia seu incœnata. Apud Hesych. scribitur ἀναίκλεια Comp. ab Αἴκλον.
ἀναίμακτος, cum d. in c. ex Ἄιμα.
ἀναιμόω, cum d. ibid.
ΑΝΑΙΝΟΜΑΙ 151
ἀναίρεσις, in αἱρέω.
ἀναιρετὴς, cum d. ibid.
ἀναιρέω in c. ex Αἱρέω 73
ἀναίρω, in c. ex Ἀείρω.
ἀναισθησία, in c. ex Αἰσθάνομαι.
ἀναισθητος, cum d. ibid.
ἀναισιμόω, cum d. in c. ex Αἰσιμόω.
ἀναίσσω, & ἀναίσσω, in com. ex Ἄϊσσω.
ἀναίσχυντος, cum d. in c. ex Αἰσχος.
ἀναισχυντολογητος, in αἰσχρολογέω.
ἀναίτιος, cum d. in c. ex Αἰτία.
ἀναιτιάζω, in c. ex Καιτιάζω.
ἀναιτιαίρω, cũ d. in c. ex Καθαίρω.
ἀναιτόομαι, vide κατήγορος, in Ἠγορος.
ἀναιτίζω, vide κατίζω, in Ἵζω.
ἀναιτιάζω, cum d. in c. ex Καινός.
ἀναιτιάω, cum d. in Καίω.

ἀνακαλέω, cum d. in c. ex Καλέω. 729
ἀνακαλινδῆμαι, in c. ex Καλινδέω. 893
ἀνακαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω.
ἀνακάμπτω, cum d. in compos. ex Κάμπτω.
ἀνακάμψερως, in comp. ex Ἔρως. 497
ἀνακάμψιπνος, vide in δύσπνοος 1345
ἀνακαμψις, in ἀνακόπλω.
ἀνάκανθος in c. ex Ἄκανθος.
ἀνακάπτω, in c. ex Κάπτω 745
ἀνακαρ, in com. ex κηρός 747
ἀνακάρδιος, in c. ex Καρδία.
ἀνάκαυσις, in ἀνακαίω.
ἀνάκαψις, in ἀνακάπτω.
ἀνακεάζω, idem quod κεάζω, findo.
ἀνάκεια, τὰ, festum Dioscurorum qui dicuntur ἄνακες, Eust. ex Paus.
ἀνάκειμαι, in c. ex Κεῖμαι.
ἀνάκειον, templum Dioscurorum ἀνάκων, Hesych.
ἀνακείρω in c. ex Κείρω 763
ἀνακεκαλυμμένως, in ἀνακαλύπτω.
ἀνακεράννυμι, cum d. 771
ἄνακες, appellantur Dioscuri: vel ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθῶν ἀνοχετέως, vt tradit Plut. in Num. vel ἀφ' ἁρπαγῆς, vel ἀπ' ἀνοκῆς, Atticè significante ἄνω: aut ab ἀνακῶς, ἀφ' ὧν τὰ ἀνακῶς ἔχειν αὐτὸς ἐπιμελημένος τῶν πλέοντων, vt idem vult in Thes.
ἀνάκεσ, in c. ex Ἀνέομαι.
ἀνακεφαλαιόω, cum d. 779
ἀνακηκίω in c. ex Κίω.
ἀνακηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω 786
ἀνακινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 791
ἀνακινέω, cum d. 792
ἀνακίρναμαι, in c. ex κιρνάω 772
ἀνακλάζω, in c. ex Κλάζω.
ἀνακλαίω, in c. ex Κλαίω.
ἀνάκλασις, in ἀνακλάω 798
ἀνάκλασος ibid.
ἀνακλαυθμὸς, in ἀνακλαίω.
ἀνακλάω 798
ἀνακλέπτομαι, in com. ex Κλέπτω 801
ἀνάκλημα, in ἀνακαλέω.
ἀνάκλησις 806
ἀνάκλητος, cum d. ibid.
ἀνακλίνω, cum d. in com. ex Κλίνω, 806
ἀνακλύζω, in c. ex 809
ἀνακλώω, in c. ex Κλάω.
ἀνακογχυλιάζω, cum d. 817
ἀνάκοιλος, in c. ex Κοῖλος.
ἀνακοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω.
ἀνακοινόω, cum d. in c. ex Κοινός. 820
ἀνακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος.
ἀνακολάω, cum d. in c. ex Κόλλα.
ἀνακόλβος, cum d. in comp. ex Ἀκόλαθος.
ἀνακολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω.
ἀνακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porro 832
ἀνακοντίζω, in c. ex Ἄκων, iaculum.
ἀνακόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω. 842
ἀνάκρος, in ἀνακάω.
ἀνακυφίζω, in c. ex Κύφος 857
ἀνακύφισις, allevatio, sublatio.
ἀνακύω in c. ex Ἀκέω.
ἀνακραγλαίνω, in c. ex Κραδάω.
ἀνακρεμάννυμι, in c. ex Κρεμάω.
ἀνακρούω 859
ἀνάκρουσις, in ἀνακρούομαι 771
ἀνακρύστης ibid.
ἀνάκρυστος ibid.
ἀνακρύπτω, in c. ex Κρύπτω.
ἀνακρύπτω, in c. ex Κρίνω.
ἀνακρεμάω, cum der. in c. ex Κρεμάω.
ἀνακρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω.
ἀνακρίνω, cum d. in c. ex Κρίνω.
ἀνακροτέω, in c. ex Κρότος 877
ἀνακρούω, cum d. in c. ex Κρούω 878
ἀνακτόομαι, cum d. in c. ex Κτάομαι 883
ἀνακτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἀνάκτωρ, cum d. in Ἄναξ.
ἀνακυίσκω 902
ἀνακυκάω, in c. ex Κυκάω.
ἀνακυκλόω, cum d. 891
ἀνακυλία 893
ἀνακυμβαλιάζω, in Κύμβος.
ἀνακύπτω, cum d. in c. ex Κύπτω.
ἀνακυρόω 899
ἀνακωκύω in c. ex Κωκύω.
ἀνάκωλος, in c. ex Κῶλον 905
ἀνακωλύω, in c. ex Κωλύω.
ἀνακωμῳδέω 55
ἀνακῶς, in Ἄναξ.
ἀνακωφάω, in c. ex Κωφός.
ἀνακωχὴ, cum der. vide ἀνοχὴ, in Ἀνέχω 548
ἀνάλαμβάω 917
ἀνάλαμπω, in c. ex Λάμπω 926
ἀναλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος.
ἀναλδὴς, &c. 110
ἀναλεαίνω 992
ἀναλέγω, in com. ex Λέγω, colligo 933
ἀναλφίη, non vngi: τὸ σὺν ἀναλείφεσθαι. Hippocr. de diæta.
ἀνάλειχω, in c. ex Λείχω.
ἀνάλειστος, cum d. in ἀνάλειχω.
ἀνάλημμα, in ἀναλαμβάνω.
ἀναρπτης, &c. ibid.
ἀνάληψις ibid.
ἀναλθὲς, in c. ex Ἄναλθος.
ἀναλίγκιος, dissimilis: Hesych. Comp. ex Ἀλίγκιος.
ἀνάλιος, Doricè pro ἀνήλιος.
ἀναλίσκω, cum d. 115
ἀνάλκις, &c. in c. ex Ἀλκή.
ἀναλοίωτος 127
ἀναλόομαι, in c. ex Ἄλοομαι.
ἄναλμος, τὰ, vide ἄναλμος, in c. ex Ἅλς, sal.
ἄναλμος 130
ἀνάλογος, cum d. 946
ἄναλος 130
ἀνάλτος ibid.
ἀναλύζω, in c. ex Λύζω.
ἀνάλυσις, in ἀναλύω. 983
ἀναλυτικὸς ib.d.
ἀναλύω ibid.
ἀνάλωμα, in ἀναλίσκω.
ἀνάλωσις ibid.
ἀνάλωτος, cum d. ibid.
ἀναμαιμάω, in c. ex μαιμάω cupio 1015
ἀναμαλάττω, in c. ex Μάλαξω 996
ἀναμαυθάνω, in c. ex Μαυθάνω.
ἀναμιξόστος, in c. ex Ἄμικτος.
ἀναμαρτησία, in c. ex Ἁμαρτάνω.
ἀναμάρτητος, cum d. ibid.
ἀναμαρυκάομαι, Doricè pro ἀναμηρυκάομαι.
ἀναμασσομαι, in c. ex Μασσάομαι.
ἀναμάσσω, in c. ex Μάσσω, pinso. 1007
ἀναμασχαλίσις, in c. ex Μασχάλη.
ἀνάμασσος, in comp. ex Νάω, fluo. 1084
ἀναμάχομαι, in c. ex Μάχομαι. 1011
ἀναμέσατος, in ἀναμέσσω 231
ἀναμέλγητος, in c. ex Ἀμέλγω.
ἀναμέλπω, in c. ex Μέλπω.
ἀναμεμιγμένως, in ἀναμίγνυμι. 1053
ἀναμένω, in c. ex Μένω 1032
ἀναμέσος, in c. ex Μέσος.
ἀναμέσος, cum d. in c. ex Μεσός.
ἀναμετρέω, cum d. 1039
ἀναμηρύομαι, cis d. in c. ex Μηρύω.
ἀναμηχανάομαι, in c. ex Μηχανή.
ἀναμίγνυμι, cum d. 1053
ἀναμιξάντος, in c. ex Ἀμίλλα.
ἀναμιμνήσκω 1061
ἀναμίρνω, in ἀναμίσγω.
ἀναμινυρίζω, in Μινυός.
ἀναμιξ. ἀνάμιξις, in ἀναμίγνυμι.
ἀναμίσγω 1054
ἀναμισθαρέω 191
ἄναμμα quod accensum est, fax ardens: apud Suid. Derivatum ex ἀνάπτω, accendo.
ἀνάμματος, in c. ex ἄμμος.
ἀναμυάομαι 1061
ἀναμυάω, cum d. ibid.
ἀναμυή, in ἀναμάω.
ἀναμυργυμι, in c. ex Ὀμύργνυμι.
ἀναμυρμύρω, in Μορμύρω.
ἀναμυχλόω 1229
ἀναμπιχύη, in ἀμπέχω 547
ἀναμωλακητος, in c. ex ωλακία 1320
ἀναμυχιζόμαι, in μυγμός.
ἀναμύω, in c. ex Μύω.
ἀναμφήκεσος, in ἀμφήκεσος 516
ἀναμφιβαλος, in ἀμφιβάλλω.
ἀναμφιδέξος, cum d. in ἀμφίδεξος.
ἀναμφίλεκτος, cum d. in ἀμφιλέγω 936
ἀναμφίλογος, cum d. ibid.
ἀναμφισσήτητος, cum d. in Ἀμφισβητέω.
ἀναναγκαιος, in c. ex Ἀνάγκη.
ἀναυδρος, cum d. 155
ἀναύφωτος, viro viduatus, marito orbatus. Sophoc. in Tr. δύνασ τ' ἀναυδρωθῆναι τύχεσθαι. Factum ex ἀναυδρόω.
ἀναυαίζω 1095
ἀναυέμω 1089
ἀναυέω 1094
ἀναύετος 564
ἀναύδυσις, exp. renutus. Exp. etiam ἀνάπαυσις, ἀναδύωσις: Hesych.
ἀναυδύω, in c. ex Νδύω.
ἀναυείωσις, in ἀναυέω.
ἀναυηπιόομαι, in c. ex Νήπιος.
ἀναυήφω, in c. ex Νήφω.
ἀναυήχομαι, in eum. ex νήχω, nato. 1099
ἀναυθης, cum d. in c. ex Ἀνθος.
ἀναύτος 163
ἀναυσίως, sine dolore & molestia, indolenter. Factum ex præcedente ἀναύτος.
ἀναυομὴ, in ἀναυέμω.
ἀναυοσέω, in c. ex Νόσος.
ἀναυχω, in ἀναύντης 166
ἀναυχωνίως 47
ἀναυτοπόδδον, in αὐτοποδίδωμι. 398
ἀναύτης 166
ἀναυτόλεπτος, in αὐτολέπω.
ἀναυτόλεκτος, cum d. in αὐτολέγω.
ἀναυτόρρητος, cum d. 1426
ἀναυτόφωνητος 1782
ΑΝΑΖ 151
ἀναξαίνω, in c. ex Ξαίνω.
ἀναξηραίνω, cum d. in c. ex Σηρός.
ἀναξιόωρος, in c. ex Δῶρον.
ἀναξιο παθῶ 1249
ἀναξίως, cum d. in c. ex Ἄξιος.
ἀναξιφόρμιγξ, in c. ex Φόρμιγξ.
ἀναξύεις, in ἀναζύω.
ἀναξύω 1122
ἀναπαύω, cum d. in ἀπαπάω.
ἀναπαύω, in c. ex Παύω.
ἀναπαλαίω, in comp. ex Πάλη. 1239
ἀναπάλη ibid.
ἀναπάλιπτον, vide cum ἀνήλαπτον, in c. ex Ἀλείφω.
ἀνάπαλιν, in c. ex Πάλιν.
ἀναπαλινδρομέω 1666
ἀναπαλλω, cum d. in c. ex Πάλλω.
ἀνάπαυς 1246
ἀναπαυτάοσω, in c. ex Παυάοσω.
ἀναπαυτέω, in c. ex Παστέω.
ἀναπαύω, cum d. in c. ex Παύω.
ἀναπείθω 1261
ἀναπεινάω, in c. ex Πῆνα.
ἀναπέκω, in c. ex Πέκω.
ἀναπεράω ibid.
ἀναπέρω 1268
ἀναπέρωμα, in ἀναπείθω.
ἀνάπεσ, cum d. ibid.
ἀναπέμπω, cum d. 1278
ἀναπέπτω, in c. ex Πέπτω.
ἀναπεταννύω, cum d. 1296
ἀναπέτομαι, in c. ex Πέτομαι.
ἀναπέτω, in ἀναπέπτω.
ἀναπηγάζω, in Πηγή.
ἀναπήγνυμι 1301
ἀναπηδάω, in c. ex Πηδάω.
ἀναπλωίζω, in c. ex Πλῶος.
ἀνάπηρος, cum d. in c. ex Πηρός.
ἀναπιλέω 1303
ἀναπίμπλημι 1332
ἀναπίνω 1311
ἀναπιπράσκω 1291
ἀναπίπτω 1313
ἀναπισδάω 1262
ἀναπίτνημαι, in ἀναπέτω 1297
ἀναπλάζω 1320
ἀναπλανάομαι 1321
ἀνάπλασις, in ἀναπλάσσω.
ἀναπλάσσω, cum d. 1322
ἀναπλεκω 1326
ἀναπλέω 1333
ἀνάπλεως, in c. ex πλέος 1330
ἀναπλήθω 1331
ἀναπλημμυρέω, vide in πλημμυρέω 1330
ἀναπληρόω, cum d. ibid.
ἀναπληρωτὴς, in ἀναπλήθω.
ἀνάπλοος, ἀνάπλους 1333
ἀναπλώω, cum d. in c. ex Πλώω. 1341
ἀναπλώω 1335
ἀναπνέω, cum d. 1343
ἀναπόβλητος, in ὑποβάλλω.
ἀναπόγραφος 336
ἀναπόδεικτος, cum d. 363
ἀναποδίζω, cum d. 1374
ἀναπόδρασος, in ἀποδράω 423
ἀναποινος, in c. ex Ποινή.
ἀναπόκριτος 871
ἀναπόλωτος, in ἀπολωάω 932
ἀναπολέω, in c. ex Πολέω.
ἀναπόλησις ibid.
ἀναπολητικὸς ibid.
ἀναπολόγητος 937
ἀναπόλυτος 984
ἀναπομπὴ, cum d. in ἀναπέμπω.
ἀναπονίπτος, in ἀπονίπτω 1103
ἀναπόστατος, qui descisscre nequit. Plut. ἀφεῖς δεισιδαιμονίαν. Decomp. ex ἀφίστημι.
ἀναποτινασμὸς, in Ποτνιος 1369
ἀναπότιστος, qui detergi nequit, indelebilis. Hesych. Decomp. ex ἀποτρίβω.
ἀναπτάσις, in ἀναπτερόω.
ἀναπτερήτης ibid.
ἀναπτερόω 1376
ἀναπτερόω, vide in ἀναπτερόω 1291
ἀναπτερῶ, vide ex Πτερῶ.
ἀναπτερόω 1393
ἀναπτόομαι, in c. ex Πτόεω 1395
ἀναπτόμαι 179

ἄναωτ@ 177
ἀναωτύσω, cum d. in c. ex Πτύσω. 1396
ἀναωτύω, cum d. in comp. ex Πτύω. 1398
ἀνάψω 179
ἀνάψωσις 1314
ἀναωιωϑήσομαι, in c. ex Πωϑάνομαι.
ἀναωυρόω 1405
ἀνάωυστος, in Πωϑάνομαι.
ἀναωωλέω, in c. ex Ἰωλέω 1409
ἀνάωωτος, in ἀναωύω.
ἀναφίζω, vide in ῥᾴζω 1415
ἀναφόομαι, in c. ex Ἀ῾ρῶ 180
ἀνάργυρ@, in c. ex Ἄ῾ργυρ@.
ἄναρϑρ@, in c. ex Ἄ῾ρϑρον.
ἀνάρϑρ@, cum d. in com. ex Ἀ῾ρϑμὸς.
ἀναρίστεω, cum d. in com. ex Ἄ῾ριστον.
ΑΝΑΡΙΤΗΣ 151
ἀναριϑρόφους νήσους, dixit Aeschylus in Persis, teste Athen. hoc est, altrices seu nutrices neritarum.
ἄναρχος, inc. ex Ἀ῾ρχὴ, principatus 200
ἀναρμόζω, cum d. 204
ἀναροιϑέω 1436
ἀνδραπίζω, cum d. in comp. ex Ἀ῾παπίζω.
ἀνδρήρατον, in c. ex Ῥ῾άστον 1417
ἀναρρέω, in c. ex Ῥ῾έω 1422
ἀναρρήγνυμι, in c. ex Ῥ῾ήσσω 1426
ἀνάρρηκ@ ibid.
ἀνάρρηξις, in ἀνδρήρηγνυμι.
ἀνάρρησις 1426
ἀνδρίνον, in c. ex Ῥ῾ὶν 1432
ἀνδρίπίζω, cum d. 1434
ἀνδρίπτω ibid.
ἀνδρίχόμαι, in Ἀ῾ρίχόμαι.
ἀνάρρυσις, in ἀναρρίπτω.
ἀνάρρυσα, in ἀναρρέω.
ἀνδρροιϑέω, cum d. 1436
ἀναρρόπ@, cum d. 1421
ἀναρροφέω, cum d. in c. ex Ῥ῾οφέω.
ἀναρρύω, cum d. 1440
ἀναρρωννύω, in c. ex Ῥ῾ωννύω.
ἀνάρσι@, in c. ex Ἄ῾ρω 204
ἀναρτάω, cum d. in c. ex Ἀ῾ρτάω.
ἀνάρτ@, in c. ex Ἄ῾ρτ@.
ἀναρτύω, in com. ex Ἀ῾ρτύω.
ἀναρύτω, cum d. in c. ex Ἀ῾ρύω.
ἄναρχ@, cum d. 200
ἀνασαλεύω, in c. ex Σαλός.
ἀνασεμνίζω, in c. ex Σεμνός.
ἀνασεσίφωλοι obscœno epitheto appellantur meretrices. apud Suid. tanquam quatientes τὸ φάλλον.
ἀνασεσμὸς, in ἀνασείω.
ἀνασείω, cum d. 1451
ἀνασπλαίνομαι, in Ἀ῾στελγὴς.
ἀνασηκόω, in c. ex Σηκός.
ἀνάσιλος, corona, sertū, Vnde ἀνασισιλώσαι habere coronā crinibus impositam. Hesych.
ἀνάσιμ@, cum d. in c. ex Σιμὸς.
ἀνασκαλεύω, in c. ex Σκάλλω.
ἀνασκάπτω, in c. ex Σκάπτω.
ἀνασκέπϑομαι 1474
ἀνασκευάζω, cum d. 1478
ἀνασκήπτω 1482
ἀνασκευή, in c. ex Ἀ῾σκεύω.
ἀνάσκυτ@, cum d. ibid.
ἀνασκίδνημαι, in c. ex Σκεδάω.
ἀνασκινδυλεύομαι 1571
ἀνασκιρτάω 1468
ἀνασκολόπίζω, in Σκόλοψ.
ἀνασκολύπτω, exp. nudo: Hesyc. propriè, glandem pudendi nudo retracta pelle.
ἀνασκοπέω 1474
ἀνασοβέω, in c. ex Σοβέω.
ἀνασπάω, cum d. 1501
ἄνασσα, in Ἀ῾ναξ 151
ἀνάσσατ@, Doricè pro ἀνήσατ@.
ἀνάσσυτ@, Erot. apud Hippoc. exp. ἀνέρμητ@.
ἀνάσσω 151
ἀνασταδὸν, in ἀνίστημι 695
ἀνασταλτικὸς, in ἀναστέλλω 1524
ἀνάστασις, cum d. 694
ἀναστατὴρ, cum d. 695
ἀνάστατ@, cum d. ibid.
ἀνασταυρόω, in c. ex Σταυρὸς.
ἀνασταγνόω, in c. ex Στέγω.
ἀνασταλτικὸς, in ἀναστέλλω 1524
ἀνασταλτικὸς, in ἀναστέλλω 1524
ἀνασταλτικὸς, in ἀναστέλλω 1524

ἀνδρολήμη, in c. ex Λῆμα.
ἀνδροληψία, & ἀνδρολήψιον, corporum pigneratio, quæ dabatur contra eos, apud quos homicidium perpetratũ fuerat. Dem. in Aristocr.
ἀνδρολογέω, cum d. 935
ἀνδρομανὴς, cum d. 992
ἀνδρομάχος 1012
ἀνδρόμεος, in Ἀνήρ.
ἀνδρομήκης, in c. ex Μῆκος.
ἀνδρόομαι 155
ἀνδρόπαις in c. ex Παῖς 1235
ἀνδροπλήθεια. 1331
ἀνδροπρεπὴς, in c. ex Πρέπω.
ἀνδρόπρωρον, in c. ex Πρώρα.
ἀνδροσάθης, &c. in c. ex Σάθη.
ἀνδρόσαιμων 69
ἀνδρόσινις, in c. ex Σίνω
ἀνδροτὴς 155
ἀνδροφάγος, cum d. in c. ex Φάγω.
ἀνδροφόνος, cum d. in c. ex Φόνος, in Φένω.
ἀνδρόφωνος, virilem vocem habens. Athen. lib. 9. Comp. ex Φωνή.
ἀνδρόω 155
ἀνδρώδης, cum d. ibid.
ἀνδρὼν cum d. ibid.
ἀνδρῶος ibid.
ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι. Il. ν. -οὔτε τις ὄκνῳ Εἴκων ἀνδύεται πόλεμον κακόν.
ἀνέγγυος, cum d. in c ex Ἐγγύη.
ἀνεγείρω, ἀνέγερτος, in c. ex Ἐγείρω.
ἀνέγλητος, cum d. in ἐγκαλέω.
ἀνέγκυος, quæ vterum non fert, quę non est gravida. Decomp. ex ἔγκος.
ἀνεγκωμίαστος, in c. ex Ἐγκώμιον
ἀνέγρομαι 437
ἀνεγχωρητος in ἐγχωρέω.
ἀνενδάφιστος 441
ΑΝΕΔΗΝ 152
ἀνεέργω, in ἀνείργω 456
ἀνέζω 441
ἀνθέλητος, in c. ex Ἐθέλω.
ἀνείδεος, in c. ex Εἶδος 444
ἀνειδωλοποιέω 1350
ἀνεικαιότης, in Εἰκῆ.
ἀνείκαστος 450
ἀνειλείθυια, seu ἀνειλήθυια, Lucinę labores nondum experta: quæ nondum peperit: apud Eurip. Comp. ex Εἰλείθυια, Lucina, quæ parturientibus adesse credebatur.
ἀνειλέω, cum d. 453
ἀνείλισσω ibid.
ἀνείλλω ibid.
ἀνειμένως 563
ἄνειμι 573
ἀνείμων 562
ἀνειπεῖν 492
ἀνείργω 457
ἄνειρξις ibid.
ἀνείρω, in ἀνερέω 459
ἀνείσφορος, in εἰσφέρω.
ἀνέκαθεν, in c. ex Ἑκάς.
ἀνεκὰς ibid.
ἀνέκβατος 232
ἀνεκβιαστος cum d. 263
ἀνεκδήμητος 390
ἀνεκδιήγητος, cum d. 390
ἀνεκδίκητος 403
ἀνέκδοτος 399
ἀνέκδρομος 1663
ἀνεκθέρμαντος 631
ἀνέκθυτον μίασμα, inexpiabile scelus.
ἀνεκλάλητος 915
ἀνέκλειπτος 954
ἀνεκλιπὴς ibid.
ἀνεκλόγιστος 947
ἀνέκπευστα 1403
ἀνέκπληκτος, cum d. 1337
ἀνέκπλυτος, in ἐκπλύω.
ἀνεκποιητος, qui non potest educi, vel extrahi, aut expelli: vt ὀδμὴν ἀνεκποίητος, apud Hippocr. in Aphor. Dec. ex ἐκποιέω 7
ἀνεκτὸς, cum d. in Ἀνέχω 547
ἀνεφεύκτος 1740
ἀνεκφοίτητος, in ἐκφοιτάω.
ἀνέκφορος, quem efferre non licet, i. evulgare: Eust. Dec. ex ἐκφέρω
ἀνέκφραστος, in ἐκφράζω 1758
ἀνεκφωνητος, in ἐκφωνέω 1782
ἀνέλαιος, in c. ex Ἐλαία.
ἀνέλεγκτος cum d. in c. ex Ἐλέγχω.
ἀνελεήμων, cum d. in c. ex Ἔλεος.
ἀνελεύθερος, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἀνελιννύω, in ἐλιννύω.
ἀνέλιξις, in ἀνελίττω.
ἀνελίττω, in c. ex ἑλίσσω 454
ἀνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 476
ἀνελλύιστος, in c. ex Ἕλλω.
ἀνελλιπὴς, in ἐλλείπω 954
ἀνελλίπους, in c. ex Ποῦς 1370
ἀνέλπιστος, cum d. in c. ex Ἐλπίς.
ἀνέλυτρος, in c. ex Ἔλυτρον 454
ἀνέμβατος, in ἐμβαίνω 233
ἀνεμέσητος, cum d. in c. ex Νεμεσάω.
ἀνεμέω, in c. ex Ἐμέω,
ἀνέμητος 1090
ἀνέμιαιος, ἀνέμιος, &c. 152
ἀνεμόδρομος 1695
ἀνεμοκοίται, dicti fuerunt quidam, apud Corinthum, incãtamentis quibusdam ventorum tempestates sedantes, teste Eust. q. d. venti sopitores. Com. ex Κοίτη.
ΑΝΕΜΟΣ cum d. 152
ἀνεμοσκέπης, in c. ex Σκέπω.
ἀνεμοσφάραγος, in c. ex Σφάραγος
ἀνεμοτρεφὴς, cum d. 1658
ἀνεμόφθορος, cum d. 1745
ἀνεμοφόρητος 1734
ἀνεμόω, cum d. 152
ἀνεμπλήκτως, in ἐμπλήκτως 1337
ἀνέμπλοος 1336
ἀνεμπόδιστος, cum d. in ἐμποδίζω 1374
ἀνέμπτωτος, in ἐμπίπτω 1315
ἀνέμφαντος, in ἐμφαίνω 1796
ἀνέμφατος, cum d. ibid.
ἀνεμώδης 152
ἀνεμώκης, in c. ex Ὠκής.
ἀνεμωλία, nomen herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. ca. 10. quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.
ἀνεμώλιος 152. ἀνεμώνη ibid.
ἀνεμῶτις fuit cognominata Minerva in quodam Peloponnesi loco: quòd ibi ventum perniciosum sedaret.
ἀνενδεὴς, in ἐνδεὴς 386
ἀνένδεκτος, in ἐνδέχομαι 381
ἀνενδεῶς, in ἐνενδεής.
ἀνενδοίαστος, cũ d. in ἐνδοιάζω 430
ἀνένδοτος, cum d. in ἐνδίδωμι 399
ἀνενεργὴς, effectu carens, inefficax, iners. Comp. ex ἔργον.
ἀνενθουσίαστος, in ἐνθουσιάζω 627
ἀνεννόητος, in ἐννοέω, in c. ex Νόος.
ἀνενόχλητος in ἐνοχλέω, in c. ex Ὄχλος.
ἀνέντευκτος, in ἐντυγγάνω 1676
ἀνεξάλειπτος, in ἐξαλείφω, in c. ex Ἀλείφω.
ἀνεξα πάτητος, in ἐξα πατάω, in c. ex Ἀπάτη.
ἀνέξλεγκτος, in ἐξελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω.
ἀνεξερυύτητος, in ἐξερευνάω, in Ἔρευνα (τάζω.
ἀνεξέτατος, cũ d. in ἐξετάζω, in Ἐ-
ἀνεξεύρετος, in ἐξευρίσκω, in Εὐρίσκω (μαι.
ἀνεξήγητος, in ἐξηγέομαι, in Ἡγέο-
ἀνεξία, in Ἀνέχω 547
ἀνεξίκακος, in c. ex Κακός. (μάς.
ἀνεξίκμαστος, in ἐξικμάζω, in Ἰκ-
ἀνεξίλαστος, in ἐξιλάομαι, in Ἰλάω.
ἀνεξίτητος in ἔξειμι 573
ἀνεξιχνιαστος, in ἐξιχνιάζω, in Ἴχνος.
ἀνέξοδος, in ἔξοδος, in Ὁδός.
ἀνέξοιστος, in ἐκφέρω, in Φέρω.
ἀνέορτος, in c. ex Ἑορτή.
ἄνεος, mutus, tacitus: idẽ quod ἄνεος. Hesych.
ἀνεοστασίη, eidem est stupor quo aliquis stat, ἄνεος & velut attonitus. Comp. ex στάσις aut ἵστημι.
ἀνεπάπελτος, in ἐπαγγέλλω, in Ἀγγέλλω.
ἀνεπαίσθητος cum d. in ἐπαισθάνομαι, in Αἰσθάνομαι.
ἀνεπάϊστος in Λίω 91
ἀνεπαίσχυντος, cum d. in ἐπαισχύνομαι, in Αἶσχος.
ἀνεπάλλακτος, in ἐπαλλάττω, in Ἀλλάσσω.
ἀνεπανόρθωσις, in ἐπανορθόω, in Ὀρθός.
ἀνέπαφος 177
ἀνεπαφρόδιτος, qui sine Venere & gratia est, in venustus, illepidus: apud Ety. ex quodam comp. Dec. ex ἐπαφρόδιτος.
ἀνεπαχθὴς, cum d. ἐπαχθὴς, in c. ex Ἄχθος.
ἀνεπηρέαστος, in c. ex Ἐπηρεάζω.
ἀνεπὴς, nihil dicens, mutus: Hesych. & Etym Comp. ex ἔπος.
ἀνεπίβατος, in ἐπιβαίνω, in c. ex Βαίνω.
ἀνεπιβούλευτος, in ἐπιβουλεύω 278
ἀνεπίγραφος, in ἐπιγράφω, in c. ex Γράφω.
ἀνεπιδεὴς, in ἐπιδέομαι 387
ἀνεπίδεικτος, in ἐπιδείκνυμι, in c. ex Δείκνυμι.
ἀνεπίδεκτος, in ἐπιδέχομαι, in c. ex Δέχομαι.
ἀνεπίδετος 384
ἀνεπίδηκτος, in ἐπιδάκνω, in c. ex Δάκνω.
ἀνεπίδικος, in ἐπίδικος 404
ἀνεπίδοτος, in ἐπιδίδωμι, in c. ex Δίδωμι.
ἀνεπιεικὴς, cum d. in ἐπιεικὴς 449
ἀνεπίκαυστος, &c. in ἐπικαίω, in c. ex Καίω.
ἀνεπίκλητος, cum d. in ἐπικαλέω, in c. ex Καλέω.
ἀνεπικούρητος, auxilio destitutus, cui opem nemo tulit. Decomp. ex ἐπικουρέω.
ἀνεπίκριτος, in ἐπικρίνω 872
ἀνεπίληπτος, cũ d. in ἐπιλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω.
ἀνεπίλητος in ἐπιλήθω 963
ἀνεπιλογίστως, cum d. in ἐπιλογίζομαι 947
ἀνεπιμέλητος, in ἐπιμελέω, in c. ex Μέλει.
ἀνεπίμικτος, cum d. in ἐπίμικτος 1054
ἀνεπίμονος, in ἐπιμένω 1033
ἀνεπινόητος, in ἐπινοέω 1109
ἀνεπίξεστος, in ἐπιξέω 1121
ἀνεπίπλαστος, in ἐπιπλάσσω 1322
ἀνεπίπληκτος, cum d. in ἐπιπλήσσω 1337
ἀνεπιπληξία, in ἐπιπλήσσω ibid.
ἀνεπιρρέκτος, in ἐπιρρέζω, in c. ex Ῥέζω.
ἀνεπισήμαντος, in ἐπισημαίνω 1457
ἀνεπίσκεπτος, cum d. in ἐπισκέπτομαι 1474
ἀνεπισκεύαστος, in ἐπισκευάζω 1479
ἀνεπιστάθμευτος, in ἐπίσταθμος 711
ἀνεπιστασία, ἀνεπίστατος, cum d. in ἐφίστημι 700
ἀνεπιστήμων, cum d. in ἐπίσταμαι 689
ἀνεπίστρεπτος, cum d. in ἐπιστρέφω 1546
ἀνεπιστρεφὴς ibid.
ἀναπίστροφος ibid.
ἀνεπίσχετος, in ἐπέχω 550
ἀνεπίτακτος, in ἐπιτάσσω 1582
ἀνεπίτατος, in ἐπιτείνω 1590
ἀνεπιτεχνήτως, in ἐπιτεχνάομαι. 1615
ἀνεπιτήδειος, cum d. in com. ex Ἐπιτηδής.
ἀνεποτήδευτος, cum d. ibid.
ἀνεπιτιμητος, in ἐπιτιμάω 1640
ἀνεπίτροπος, in ἐπιτρέπω 1654
ἀνεπίφθονος, cum d. in ἐπίφθονος, in c. ex Φθόνος.
ἀνεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 1801
ἀνεπόπτευτος, ἀνεπόψος, in ἐποπτομαι 1177
ἀνέραστος, in c. ex Ἐράω.
ἀνέργαστος, in c. ex ἐργάζομαι, in Ἔργον.
ἀνερεθίζω, in c. ex Ἐρέθω.
ἀνέρεικτος, sive ἀνέρεκτος, in c. ex Ἐρείκω.
ἀνερείπτω, in c. ex Ἐρέπτω.
ἀνερεύγω, in c. ex Ἐρεύγω.
ἀνερευνάω, in c. ex Ἐρευνάω.
ἀνερέω, in c. ex Εἴρω, dico.
ἀνερίναστος, in c. ex Ἐρινεός.
ἀνέριστος, in c. ex Ἐρίζω 516
ἀνερμάτιστος, in c. ex Ἕρμα.
ἀνερμήνευτος, in c. ex Ἑρμηνεύς.
ἀνέρομαι, in ἀνέρεω
ἀνέρπω, cum d. in c. ex Ἕρπω.
ἀνερύω, in c. ex Ἐρύω, traho.
ἀνέρχομαι in c. ex Ἔρχομαι, cum præp. 521
ἀνερωτάω, ἀνεροτίζω, in c. ex Ἐρωτάω.
ἀνεσθίω, in c. ex Ἔσθω.
ἄνεσις in ἀνίημι 563
ἀνέσπερος, in c. ex Ἕσπερος.
ἀνεστιος, in c. ex Ἑστία.
ἀνεστραμμένως, in ἀναστρέφω 1544
ἀνετάζω, in c. ex Ἐτάζω.
ἀνέταιρος, in c. ex Ἑταῖρος.
ἀνετεροίωτος, in c. ex Ἕτερος.
ἀνετικὸς, in ἄνετος
ἀνέτιμος, in c. ex Ἕτοιμος.
ἄνετος, ἀνέτως, in ἀνίημι 563
ΑΝΕΥ 153
ἀνευάζω, in εὐάζω.
ἄνευθε & ἄνευθεν, in Ἄνευ.
ἀνεύθετος, in εὔθετος 1628
ἀνεύθυνος, cũ d. in c. ex Εὐθυνή 536
ἄνευκτος, in c. ex Εὔχομαι.
ἀνευλαβὴς, in εὐλαβὴς 924
ἀνεύρετος, in c. ex Εὑρίσκω.
ἀνευρίσκω, cum d. ibid.
ἄνευρος, in c. ex Νεῦρον.
ἀνευρυνώω, in c. ex Εὐρύς.
ἀνευφημέω in εὔφημος 1719
ἀνέφαπτος, in ἐφάπτομαι 177
ἀνέφελος, in c. ex Νεφέλη.
ἀνέφικτος, in ἐφικνέομαι 677
ἀνεχέγγυος, in c. ex Ἐγγύη.
ἀνέχω, in c. ex Ἔχω 547
ἀνέψαιος, ἀνέφητος, in c. ex Ἕψω.
ΑΝΕΨΙΟΣ, cum d. 153
ἀνέω, vide Αἰνέω 71
ἀνέω (adverbial) muté. Od. ψ.
ἄνεως, in c. ex Αὔω, clamo.
ἄνη in ἄνω, pro ἀνύω.
ἀνηβάω, cum d. in c. ex Ἥβω 590
ἀνηγεμόνευτος, duce & rectore carens. Greg. ex ἡγεμονεύω.
ἀνήγρετος, in c. ex Ἔγρομαι 417

ἠνίδονος, in c. ex ἡδονή 596
ἀνήδαντος, ἀνήδυστος, in c. ex ἡδύνω ibid.
ἀνήθινος, in Ἄνηθον.
ΑΝΗΘΟΝ, cum d. 154
ἀνηθοποίητος, in ἠθοποιὸς 1350
ἀνήκεστος, cum d. in c. ex Ἀκέομαι.
ἀνήκοος, cum d. in c. ex ἀκοή 101
ἀνήκουστος, cum d. in c. ex Ἀκούω, sine præp. ibid.
ἀνύκω, in c. ex Ἥκω.
ἀνηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη 599
ἀνήλατος, in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 468
ἀνηλεγὴς, cum d. in c. ex Ἀλέγω.
ἀνηλεὴς, cum d. 473
ἀνήλειπτον, ἀνηλειψία, in ἀνηλιφής.
ἀνηλεῶς, in ἀνηλεής.
ἀνηλιάζω, in com. ex Ἥλιος.
ἀνήλιος 602
ἀνήλιπος, in Ἤλιψ 602
ἀνηλιφὴς, in c. ex Ἀλείφω.
ἀνήλυσις, in ἀνέρχομαι 521
ἀνήμελητος, in c. ex Ἀμέλγω.
ἀνήμερος, cum d. in com. ex Ἥμερος 606
ἀνημιοβόλιον, cum d. in ἡμιοβόλιον 1126
ἀνήμυκτος, qui unguib. carptus scissusq; non est: ὃ οὐκ ἠμυγμένος. Ab ἀμύσσω.
ἀνήνεμος, cum d. in c. ex Ἄνεμος.
ἀνήνιος, in ἀνάνιος 163
ἀνήνυστος, ἀνήνυτος, in c. ex Ἀνύω.
ἀνήνωρ 157
ἀνήπυστος, in ἀνάπυστος 1402
ΑΝΗΡ, cum d. 154
ἀνήρεικτος, in ἀνέρεικτος.
ἀνηρεφὴς, in com. ex Ἐρέφω 514
ἀνήρης, virilis. Hesyc. ex Aeschyli Salamine. Etymol. ἀνήρεις dicit esse ἀνάνδρους ἢ χήρας, ἢ παρθένους: derivans ab ἄνω, i. πράττω.
ἀνήριθμος, in ἀνάριθμος.
ἀνηρίνασος, in ἀνερίνασος.
ἀνήριστος, in ἀνέριστος.
ἀνηρὸς, per syncopē dicitur pro ἀνιαρὸς: apud Nic. in Ther.
ἀνήροτος, in c. ex Ἀρόω.
ἀνησίδανος, in c. ex Δαύω 357
ἀνησιδώρα, in c. ex Δῶρον, donum 431
ἀνήσθητος, in ἀνήσστητος 611
ἀνηχέω, in c. ex Ἦχος.
ἀνθαιρέομαι, in c. ex Αἱρέω 76
ἀνθάμιλλος, in c. ex Ἄμιλλα.
ἀνθάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 177
ἀνθεινὸς, in Ἄνθος 158
ἀνθελιγμὸς, in c. ex εἱλίσσα 454
ἀνθέλιξ, in εἵλιξ, seu ἕλιξ 452
ἀνθέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω, cum præp.
ἄνθεμον, cum d. in Ἄνθος 158
ἀνθεμόῤῥυτος 1425
ἀνθεμώδης, in ἄνθεμον.
ἄνθεξις, in ἀντέχω.
ἀνθερεὼν in Ἄνθος 158
ΑΝΘΕΡΙΚΟΣ, cum d. 157
ἀνθέριξ, in ἀθέριξ 61
ἀνθεστήρια, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθεστιάω, in c. ex ἑστιάω 526
ἀνθεσφόρια, in ἀνθοφόρος 1734
ἀνθέω, cum d. in Ἄνθος.
ἄνθη 158
ἀνθηδὼν, in c. ex Ἔδω.
ἀνθήλη, cum d. in Ἄνθος.
ἄνθηλος, in com. ex Ἥλιος.
ἄνθημα, in ἀνθέω.
ἀνθηρογραφέομαι, in c. ex γραφὴ, sine pr. 340
ἀνθηρὸς, cum d. in Ἄνθος.
ἄνθησις 158
ἀνθησσῶμαι, in c. ex Ἥσσων 611
ἀνθητικὸς, in ἀνθέω.
ἀνθοφόρος 1734
ἀνθιερόω, in c. ex Ἱερός.
ἀνθίας, ἀνθίζω, ἀνθινὸς, in Ἄνθος.
ἀνθιππεύω, cum d. in c. ex Ἵππος.
ἀνθίστημι, in c. ex Ἵστημι, cum pr. 694
ἀνθοβάφος, in c. ex Βάπτω, sine pr. 254
ἀνθοβόλος, cum d. in c. ex βολὴ 251
ἀνθοβόσκον, flores alens. Hesych. ex Soph. Aethiop. Comp. ex Βόσκω.
ἄνθοδμον, in c. ex Ὄζω, sine præpos. 1135
ἀνθοκρόκος, in c. ex Κροκή 875
ἀνθολκὴ, in ἀνθέλκω
ἀνθολόγος, cum d. in c. ex Λέγω, sine præp. 935
ἀνθομολογέω, cum d. in ὁμολόγος. 943
ἀνθοπλίζω, in c. ex Ὅπλον 1173
ἀνθοποιὸς, in c. ex Ποιέω, sine præpos. 1349
ἀνθοπωλέω, in com. ex Πωλέω, sine præp. 1409
ἀνθορίζω, cū d. in c. ex Ὄρος 1197
ἀνθορμέω, in c. ab ὅρμος, statio navium. ibid.
ΑΝΘΟΣ, cum d. 157
ἀνθοσμίας, in ἄνθοδμον.
ἀνθοσύνη, in Ἄνθος.
ἀνθοφορέω 1734
ἀνθ' ὅτου, pro quo, i. quamobrē, qua de causa. Greg. οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. Interdum, propterea, quòd quoniam: Heracl. ταῦτα τοίνυν εἰρήσεσθαι ἀνθ' ὅτου ποτὲ, τὴν αὐτὸν ἀπεφηνάμην.
ἀνθοφόρος, cum d. 1734
ἀνθοφυὴς, in c. sine præp. 1779
ἀνθρακεὺς, &c. in Ἄνθραξ.
ἀνθρακοπώλης, in c. ex Πωλέω, sine præp. 1409
ΑΘΡΑΞ, cum d. 160
ΑΝΘΡΗΝΗ, cum d. 161
ἄνθρησκα, cum d. in Ἄνθος.
ἀνθρωπάρεσκος, cum d. in c. ex Ἀρέσκω.
ἀνθρωπάριον, &c. in Ἄνθρωπος.
ἀνθρωποβόρος, cū d. in c. ex Βορά
ἀνθρωπόγλωττος, in c. ex Γλῶσσα.
ἀνθρωπογονία in c. ex γονή 308
ἀνθρωποδαίμων, in c. ex Δαίμων.
ἀνθρωποδήκτος, in tertia classe c. ex Δάκνω.
ἀνθρωποειδὴς, humana specie præditus. Athen. lib. 8.
ἀνθρωποειδῶς, humana specie.
ἀνθρωπόθυμος, hominum animū habens.
ἀνθρωποθυσία, in com. ex Δύω, sine præp. 662
ἀνθρωποθέω, hominem vel homines sacrifico.
ἀνθρωποκτόνος, cū d. in c. ex ἔκτονα. 884
ἀνθρωπόλεθρος in c. ex ὄλεθρος 1154
ἀνθρωπολόγος, de hominibus libenter verba faciens: Aristot. in eth.
ἀνθρωπόμορφος, humanam formam habens: apud Strab. ἀνθρωπομορφόω, humanam formam tribuo.
ἀνθρωπονομικὸς, in c. sine præp. 1092.
ἀνθρωποπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1248
ἀνθρωποποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἀνθρωποπρεπὴς, cum d. in c. ex Πρέπω 1379
ΑΝΘΡΟΠΟΣ, cum d. 161
ἀνθρωποφάγος, in c. ex φάγω, sine præp. 1701
ἀνθρωποφυὴς 1779
ἀνθρωπώδης, in Ἄνθρωπος.
ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidemq; ἀνθρώσκε: apud Soph. pro ἀνωθρῶσκε, ὀρχοῦ, subsili, salta.
ἀνθυβρίζω, in c. ex Ὕβρις.
ἀνθύλλιον, ἀνθυλλὶς, in Ἄνθος.
ἀνθυπάγω, in ὑπάγω.
ἀνθυπαλλαγὴ, in ὑπαλλάττω 125
ἀνθύπατος, cum d. in c. ex ὕπατος 1694
ἀνθυπείκω, cum d in ὑπείκω.
ἀνθυπηρετέω, in ὑπηρέτης 511
ἀνθυποβάλλω, in ὑποβάλλω.
ἀνθυποκαθίστημι, in ὑποκαθίστημι. 702
ἀνθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι. 873
ἀνθυπόμνυμαι, in ὑπόμνυμι 1160
ἀνθυποπτεύω, in ὑπόπτομαι 1178
ἀνθυπουργέω, cū d. in ὑπουργὸς 506
ἀνθυποφέρω, cum d. in ὑποφέρω. 1733
ἀνθυποχώρησις, in ὑποχωρέω 1833
ἀνθυφαιρεσις, in ὑφαιρέω 79
ἀνθωδὴς, in Ἄνθος.
ἀνθωραΐζομαι, in c. ex Ὥρα 1852
ΑΝΙΑ, cum d. 162
ἀνίατος in c. ex Ἰάομαι.
ἀνιάτρευτος, in c. ex ἰατρός 667
ἀνιατρολόγητος, in ἰατρολογέω 941
ἀνιάτως, in ἀνίατος.
ἀνιάχω, cum d. in c. ex Ἰάχω.
ἀνιάω, in Ἀνία.
ἀνιγρὸς, in ἀνιαρός.
ἀνίδιος in c. ex Ἴδιος.
ἀνιδιτὶ, in c. ex ἰδίω 669
ἀνιδρόω, in c. ex ἱδρύω 670
ἀνίδρυτος, in c. ex Ἱδρόω.
ἀνιδρωτὶ, in c. m. ex ἱδρόω 670
ἀνιέμαι, in ἀνίημι.
ἀνιερὸς, cum d. in c. ex Ἱερὸς.
ἀνιερόω, cum d. 672
ἀνίζω, in c. ex Ἴζω.
ἀνίημι, in c. ex Ἕω mitto 563
ἀνιηρὸς, in Ἀνία 162
ἀνικέτευτος, in c. ex Ἱκέτης.
ἀνίκητος, in c. ex Νικάω 1102
ἀνίκμος, cum d. in c. ex Ἰκμάς.
ἀνίλεως, in c. ex Ἱλάω.
ἀνίλλομαι, propriè est dedignor ut scribit. Suid. Idem exponit. etiam καθυποκρίνομαι.
ἀνίλλωμα, in c. ex Ἴλλος.
ἀνίμαστος, in ἱμάσσω 681
ἀνιμάω, ἀνίμησις, in c. ex Ἱμάς.
ἀνίουλος, in c. ex ἴουλος 1218
ἄνιππος, in c. ex Ἵππος.
ἀνίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι.
ἀνιπτόχους, in c. ex Ποὺς 1310
ἀνίπτος, in c. ex Νίπτω 1103
ἄνις, in Ἄνευ.
ἀνισάζω, in ἄνισος.
ΑΝΙΣΟΝ 163
ἄνισος, cum d. in c. ex Ἴσος.
ἀνισότιμος, in ἰσότιμος 1640
ἀνισοφυὴς, in ἰσοφυὴς 1779
ἀνισόω, in c. ex Ἴσος.
ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, in c. ex Ἵστημι, cum pr. 694
ἀνιστορέω, cum d. in c. ex ἱστορέω 712
ἀνιστορησία, ἀνιστόρητος, cum d. ibid.
ἀνίσχιος, in Ἴσχις.
ἀνίσχομαι, in ἀνίσχω.
ἀνίσχυρος, in c. ex ἰσχυρὸς 713
ἀνισχὺς, in Ἰσχύς.
ἀνίσχω, in ἀνέχω 547
ἀνίσως, in ἄνισος.
ἀνίσωσις, in ἀνισόω.
ἀνιχνεύω, &c in c. ex Ἴχνος 715
ἀνιώδη, in Ἀνία.
ἀνίωτος, in c. ex Ἰός.
ἀνιέομαι, ꝑ ἀνανέομαι, exorior. Od κ. Οὐδ' ὅπου ἀνιεῖται.
ἀννέφελος, pro ἀνέφελος 1107
ἄννησον, idem quod Ἄνισον: Nic. in Ther. Σὺν δὲ ἀννήσοιο τὸ διπλοῦν ἄχθος ἀείρας.
ἄννισον, in Ἄνισον.
ἀνοδία, in ἄνοδος.
ἄνοδμος, in ἄνομος.
ἄνοδος, in com. ex Ὁδὸς.
ἀνόδους, in c. ex Ὁδοὺς 1132
ἀνοδύρομαι, ī c. ex Ὀδύρομαι 1134
ἄννοζος, in comp. ex Ὄζος ibid.
ἀνοήμων, ἀνοησία, ἀνόητος, cum d. in ἄνοος.
ἀνόθευτος, ἀνόθως, in c. ex Νόθος. 1105
ἄνοια, in ἄνοος.
ἀνοίγω, cum d. in c. ex Οἴγω 1136
ἀνοιδέω, cū d. in c. ex Οἰδέω 1137
ἀνοίκειος, &c. in c. ex οἰκεῖος 1143
ἀνοίκτος, in ἄνοικος.
ἀνοικίζω, in c. ex οἰκίζω 1139
ἀνοικοδημέω, in οἰκοδόμος.
ἀνοικονόμητος, in οἰκονόμος 1093
ἄνοικος, in c. ex Οἶκος 1139
ἄνοικτος, cum d. in c. ex Οἶκτος 1144
ἀνοικτὸς, in ἀνοίγω.
ἄνοικτρος, in ἀνοικτος.
ἀνοίκτως, in ἄνοικτος.
ἀνοιμώζω, cū d. in c. ex οἰμώζω 1136
ἄνοιξις, in ἀνοίγω.
ἀνοιστρέω, in c. ex Οἶστρος.
ἄνολβος, cum d. in c. ex Ὄλβος.
ἀνόλεθρος, in ἀνώλεθρος.
ἀνολκὴ, tractio quæ fit sursum versus. Apud Thuc. πρὸς λίθων ἀνολκὴν, ad tollenda saxa.
ἀνόλητον, id quo aliquid sursum trahitur. Hesych. Derivatum ab ἀνέλκω.
ἀνολολύζω, in c. ex Ὀλολύζω 1155
ἀνολοφοῦρομαι, in c. ex Ὁλοφύρομαι. ibid.
ἄνομαι, in ἄνω pro ἀνύω.
ἀνομβρέω, cum d. in c. ex Ὄμβρος.
ἄνομβρος, cum d. 1157
ἀνομέω, cum d. in ἄνομος,
ἀνομίλητος, in c. ex Ὅμιλος 1158
ἀνομίμος, in ἄνομος.
ἀνόμιχλος in Ὁμίχλη 1159
ἄνομμοτος, in c. ex ὄμμα 1178
ἀνομοθέτητος, in νομοθέτης 1629
ἀνομοιομερὴς, in c. ex μέρος 1021
ἀνόμοιος, cū d. in c. ex Ὁμὸς 1161
ἀνομολογέω, cum d. in ὁμολόγος. 943
ἄνομος, cum d. in c. ex Νόμος 1105
ἀνόνητος, in c. ex Ὄνημι, juvo 1165
ἄνοος, in c. ex Νόος 1107
ΑΝΟΠΑΙΑ 163
ἀνόπιν, in c. ex Ὀπίσω 1172
ἄνοπλος, in c. ex Ὅπλον 1173
ἄνοπτος, non visibilis: ut apud Suid. Derivatum ab ὄπτομαι.
ἀνόργανος, in c. ex Ὄργανος 1189
ἀνοργάζω, in c. ex Ὀργάω.
ἀνοργίαστος, ἀνοργία, in c. ex Ὄργια 1191
ἀνόρεκτος, cum d. ἀνορεξία, in c. ex ὀρέγομαι, appeto 1192
ἀνορθόω, &c in c. ex Ὀρθὸς 1193
ἀνορμάω, in com. ex Ὁρμή 1196
ἄνορμος, in c. ex Ὅρμος 1197
ἀνόρνυμι, in c. ex ὄρνυμι 1208
ἀνορούω, in c. ex ὀρούω ibid.
ἀνορροπύγιος in ὀρροπύγιον 1399
ἀνορταλίζω, in Ὀρταλὶς 1203
ἀνορρύσσω, in Ὀρύσσω.
ἀνορχέομαι, in c. ex Ὀρχέομαι 1206
ἀνόρω, in c. ex Ὄρω, cum pr. 1207
ἀνόσητος, in ἄνοσος.
ἀνόσιος cum d. in c. ex Ὅσιος 1210
ἀνοσίω, in ἀνόσιος.
ἄνοσμος, cum d. in com. ex Ὄζω, cum pr. 1235
ἄνοσος, cum d. in c. ex Νόσος 1111
ἀνόστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
ἀνόστητος, ἀνοστιμὸς, ἀνοστὸς, in c. ex

Νοσέω 1112
ἀόλος Ⓒ, in c. ex Νοῦς 1113
ἄῦπνος, in ὕπνος Ⓒ.
αὐάσσω Ⓒ, in c. ex ἀσία 572
ἄῦσσω Ⓒ, in αὔσσω Ⓒ.
ἀῦτέω Ⓒ, αὐτῆ, in c. ex Οὐτάω. 1225
αὐόχυτος Ⓒ, in c. ex Ὀχύω.
αὐοχή, in αὐέχω 548
αὐοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1229
αὔοχλος Ⓒ, in c. ex Ὄχλος Ⓒ 1230
αὐοχμόζω, in ὀχμόζω 545
αὔοψος, αὐοψία, ἴ c. ex Ὄψον 1232
αὔπερ, siquidem, si Demosth.
αὐτρέφω, pro αὐασρέφω.
αὐτῷ, in αὐτὸς Ⓒ 164
αὐτωγρεύζω, in c. ex ἀγρεύζω 21
αὐτωγρεύω, in c. ex ἀγρεύω 20
αὐτωγωνίζομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 47
αὐτάδελφος Ⓒ, in c. ex Ἀδελφός.
αὐτανδρεῖον, in ἄνδρος Ⓒ.
αὐτάρδω, in c. ex Ἀέδω, cum pr. 53
αὐτάερα, in c. m. ex Ἀέρα 57
αὐτοῦ Ⓒ, in αὖ Ⓒ.
αὐτοτέρα, in c. ex Αἶρω 80
αὐτοκηλεθέω, in c. ex ἀκηλέω Ⓒ.
αὐτοκάω, in c. ex Ἀκάω 99
αὐτολαλάζω, in c. ex Ἀλαλή.
αὐτομάοσω, cum d. in c. ex Ἀλάομαι
αὐτομεύδομαι, αὐτόμυσις, in c. ex Ἀμέω.
αὐτομοῖρ, in αὐτομέδομαι.
αὐτομιόομαι, in c. ex Ἀμιόω.
αὐτοφόδδω, in ἀμφόδος 1128
αὐτοπαγιώσω, cum d. in αὐαγιώσω.
ἀνάγω, in ἀνήγω 31
ἀντεναιρέομαι, in ἀναιρέω.
ἀντεναίρω, in ἀναίρω.
ἀνθανακλάω, cῦ d. in ἀνακλάω 798
ἀνθανακόπτω, repercutio, ἀντανακοπή, repercussio, repercussus. Com. ex κόπτω.
ἀντεναμῶ, in ἀναμῶ 1033
ἀντανατρέφω, in ἀνατρέφω 1726
ἀντενδρ Ⓒ, in c. ex Ἀνήρ 156
ἀντάνειμι, in εἶμι 573
ἀνταναίτομαι, in ἀνίστημι 695
ἀνταναίστομαι, in ἀνιστόω.
ἀντάξι Ⓒ, cum d. in c. ex Ἄξιος Ⓒ.
ἀνθαπαγτέω, in ἀπαγτέω.
ἀνθαπαμείδομαι, in ἀπαμείδομαι.
ἀνθαπαράπτω, in ἀπαράπτω.
ἀνθαποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι.
ἀνταποδίδωμι, ἀνθαπόδομα, ἀνταπόδοσις, ἀνθαποδοτικὸς, in ἀποδίδωμι.
ἀνθαποδύομαι, in ἀποδύω.
ἀνταπωκείνομαι, cum d. in ἀποκείνω 871
ἀνθαποκτείνω, in ἀποκτείνω 884
ἀνθαπολαμβάνω, in ἀπολαμβάνω.
ἀνθαπόλυμαι, in ἀπόλυμι 1153
ἀνθαποπέμπω, in d. ex ἀποπέμπω. 1279
ἀνθαποπέρδω, in ἀποπέρδω 1292
ἀνθαποσέλλω, in dec. ex ἀποστέλλω, 1521
ἀνθαποτίω, in ἀποτίω 1642
ἀνθαποφαίνω, in dec. ex ἀποφαίνω. 1705
ἀνθαποχὴ, in ἀποχή.
ἀνταπωθέω, cum d. in ἀπωθέω 1848
ἀνθαρκέω, cum d. in c. ex Ἀρκέω 189
ἀνταρκικὸς, in ἀρκικὸς.
ἄνθαρσις, ἀντάρτης, in ἀνταίρω.
ἀνθαπαίζομαι, cum d. in Ἀπαίζομαι.
ἀνθαπράπτω, in ἀνθαπαράπτω.
ἀντωγὴς, cum d. in c. ex Αὐγή.
ἀντωδάω, in c. ex Αὐδή.
ἀνθαφαιρέω, vicissim aufero.
ἀνθαφίημι, in ἀφίημι 564
ἀνθαχάτης, in Ἀχάτης 226
ἀντω, in ἀντί Ⓒ 164
ἀντεγκαλέω, ἀντέκλημα, cum d. in ἐγκαλέω 730
ἀντέπω, in c. ex Ἔπω dico 492
ἀντέρομαι, in ἀντέρομαι.
ἀντεσάω, cum d. in ἐσάω 33
ἀντεσέρχομαι, in ἐσέρχομαι.
ἀντεσφέρω, in dec ab ἐσφέρω 1728
ἀντεκτολέω, in ἐκτολέω 1334
ἀντεκτάνω, cum d. in c. ab ἐκτείνω 1589
ἀντεκτίημι, in ἐκτίημι 1623
ἀντεκτίνω, ἀντεκτίω, cῦ d. in dec. ex ἐκτίω 1642
ἀντεκτρέφω, in ἐκτρέφω 1658
ἀντεκφέρω, in dec ab ἐκφέρω 1729
ἀντελιγμὸς, in c. ex ἑλισσω 454
ἀντέλω, in ἐωατέλω 1596
ἀντελπίζω, in c. ex Ἐλπίς.
ἀντεμβάλλω, in ἐμβάλλω.
ἀντεμβιβάζω, in ἐμβιβάζω.
ἀντεμβολὴ, in ἀντεμβάλλω.
ἀντεμπλέκω, in dec. ex ἐμπλέκω 1327 (1332
ἀντεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι
ἀντεμπλῆσαι, in ἐμπλήθω ibid.
ἀντεμπλοκὴ, in ἀντεμπλέκω.
ἀντεναγωγὴ, in ἐνάγω 33
ἀντεναντίωσις, figuræ nomẽ quũ per contrarium dicimus, Ψ velut per affirmationem dictum volumus intelligi.
ἀντενδύνομαι, cῦ d. in ἐνδύνομι.
ἀντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me. Decomp. ex ἐνδύομαι.
ἀντενέδρα, in ἐνέδρα.
ἀντενεργέω, in ἐνεργός.
ἀντεξάω, in ἐξάω 33
ἀντεξαιτέω, in ἐξαιτέω 87
ἀντεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
ἀντεξετάζω, cum d. in ἐξετάζω.
ἀντεξέτασμὸς, idẽ cum ἀντιξέτασις
ἀντεξίσαμαι, in ἐξίσημι 699
ἀντεξορμάω, cum d. in ἐξορμάω. 1195
ἀντεπαγέω, in ἔπαγω.
ἀντεπαγάω, in ἐωαγάω 32
ἀντέπαμι, in ἔπαμι 574
ἀντεπάδω, in ἐπάδω 33
ἀντεπέσοδ Ⓒ, in ἔσοδ Ⓒ 1129
ἀντεπεξάγω, in ἐξάγω 34
ἀντεπέξειμι, in ἔξειμι 573
ἀντεπεξελαύνω, in ἐπεξελαύνω 468
ἀντεπεξέρχομαι, in ἐπεξέρχομαι.
ἀντεπηχέω, in ἐπηχέω 614
ἀντεπιδάω, in ἐπιδάω.
ἀντεπιθελάω, in ἐπιθελάω.
ἀντεπιγράφω, in ἐπιγράφω.
ἀντεπιδέκνυμι, cῦ d. in ἐπιδέκνυμι
ἀντεπιζημιόω, in ἐπιζημιόω 656
ἀντεπικερέω, ῶ, in c. ex ἐπικερ Ⓒ.
ἀντεπιλαμβάνομαι, in dec. ex ἐπιλαμβάνω 920 (1026
ἀντεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι.
ἀντεπιμέλω, in ἐπιμέλω 1028
ἀντεπιμετρέω, in ἐπίμετρον 1040
ἀντεπινοέω, in ἐπινοέω 1109
ἀντεπιτολέω, in ἐπιτολέω 1334
ἀντεπίῤῥημα, in comicis fabulis dicitur vltima pars τῆς παραβάσεως, quæ respondet τῷ ἐπιῤῥήματι. Poll. lib. 4. c. 16. & Etym.
ἀντεπιστέλλω, in ἐπιστέλλω 1522
ἀντεπιστρέφω, cum d. in dec. ex ἐπιστρέφω 1546
ἀντεπιτάτω, in ἐπιτάσσω 1582
ἀντεπιτίχίζω, in ἐπιτίχίζω 1595
ἀντεπιπίμπλημι, in dec. ex ἐπιπίμπλημι 1623 (1801
ἀντεπιχερέω, cῦ d. in dec. ex ἐπιχέρω
ἀντερωτάω, in c. ex Ἐρωτάω 495
ἀντερῶ, cum d. in c. ex Ἐρέω, cum præp. 496
ἀντεργολαβέω, in ἐργολάβος Ⓒ 924
ἀντερείδω, cῦ d. in c. ex Ἐρείδω 509
ἀντερέω, in com. ex Εἴρω, dico 459
ἀντερίζω, cum d. in c. ex ἐρίζω 516
ἀντέρις, in c. ex Ἔρις.
ἀντέρομαι, in αὐτέρομαι.
ἀντέρως, in c. ex Ἔρως 497
ἀντερωτάω, cῦ d. in c. ex Ἐρωτάω.
ἀνθερασμῴδως, in ἀνθυρέφω 1545
ἀντεσυεργητὴς, &c. in συεργός.
ἀντεσίκρατος Ⓒ, in σύκρασία 772
ἀντεσυοέω, in σύνοος Ⓒ 1109
ἀντεσπάομαι, in σπάομαι 1248
ἀντεσποιέω, in σποιέω 1350
ἀντεσφεύνομαι, vicissim delector. ἀντεσφεῦσις, mutua delectatio. Suid.
ἀντεφεστιαῶ, in c. ex ἑστιάω 526
ἀντεφορμῶ, in ἔφορμος Ⓒ 1197
ἀντέχω, cum d. in c. ex Ἔχω 548
ἀντέω, cum ἀντάω, ἀντιόω 164
ἀντήλιος Ⓒ, in αὐγήλιος Ⓒ.
ἀντῶν, in αὖ Ⓒ 164
ἀντήρης, in penult. classe Comp. ex Ἐρέσσω.
ἀντήριος, stamen & regula, quæ à tergo ostij posita ipsum apertum renixu suo repetit & claudit. Derivatum ab αὐτερείδω.
ἀντηρὸς, in αὐτερείδω.
ἀντησις, in αὐτάω.
ἀντηχέω, in c. ex Ἠχέω.
ΑΝΤΙ, cum d. 163
ἀντάγγα, in c. ex Ἄγγω.
ἀντλάζω, in αὐτὸς Ⓒ 164
ἀντλάνειμι, in c. ex Ἄνημι 156
ἀντλάξαι, in c. ex Ἄξαι.
ἀντλάομαι 164
ἀντλὰς, in αὐτὸς Ⓒ.
ἀντλαχέω, in c. ex Ἀχέω.
ἀντλάω 164
ἀντλεαίνω, in c. ex Βαίνω, cum pr. 231
ἀντλεάλλω Ⓒ, in c. ex Βάλλω Ⓒ.
ἀντλεάλλω, in c. ex Βάλλω, cum pr. 242
ἀντλεασιλὸς, in c. ex Βασιλὸς.
ἀντλεαστὴς, ἀντλεάτης, cum d. in ἀντλεαίνω.
ἀντλεῖος Ⓒ, cum d. in c. ex Βία 263
ἀντλελάπτω, in c. ex Βλάπτω 267
ἀντλελέπω, cῦ d. in c. ex Βλέπω 269
ἀντλεοάω, in c. ex Βοάω, cum præpos. 272
ἀντλεοηθέω, in c. ex Βοηθέω 273
ἀντίβοιον, bovis pretiũ æquans. Hesych. ex Soph. Meleagro, pro ἰσόβοιον.
ἀντλεολὴ, ἀντλεολέω, cum d. in ἀντλεάλλω.
ἀντλεροντέω, contra tonantem tono, obtrono. Luc. Comp. ex βροντέω.
ἀντλεγεννέω, ῶ, in Γέγωνα 302
ἀντλγυκαλογέω, in γλυκαλόγος 940
ἀντλγυροτροφέω, in γυροτρόφος Ⓒ. 1659
ἀντλγυώμων, cum d. in c. ex γνώμη 321
ἀντλγραφέω, cum d. in c. ex Γράφω, cum pr. 334
ἀντλδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr.
ἀντλδέπνον Ⓒ, in c. ex Δεῖπνον.
ἀντλδεξιόομαι, in c. ex Δεξιὸς.
ἀντλδέχομαι, in c. ex δέχομαι, cum præp.
ἀντλδιαρέω, cum d. in διαρέω.
ἀντλδιάνομος Ⓒ, in Ἀγκυνέω 838
ἀντλδιαβάτίω, in Ἀγκυβάτίω.
ἀντλδιαστέλλω 1326
ἀντλδιαστέλλω, cum d. 1524
ἀντλδιατίομαι, in Ἀγκτίσω 1582
ἀντλδύμι, in c. ex δίδωμι, cum pr.
ἀντλδικάζομαι, in c. ex δικάζω 405
ἀντίδικος, cum d. in c. ex Δίκη 403
ἀντλδυμητίζω, in ἀντλδακέω.
ἀντλδακέω, in c. ex Δακέω 414
ἀντλδόξω Ⓒ, cum d. in c. ex Δόξα 415
ἀντλδρος, in c. ex δέρω, cῦ pr. 374
ἀντλδυσις, ἀντλδυτὸς, in ἀντλδύμι.
ἀντλδεπω Ⓒ, in c. ex Δεῖπω Ⓒ.
ἀντλδρόω, in c. ex Δρόω, facio 422
ἀντλδωρος, cῦ d. in c. ex Δῶρον, domum.
ἀντλζηλω Ⓒ, in c. ex Ζῆλος Ⓒ.
ἀντλζυγος Ⓒ, in c. ex ζυγὸς 581
ἀντλημαι, in ἀναίημι.
ἀντλθεω Ⓒ, in c. ex Θεὸς 627
ἀντλθεραπεύω, in c. ex Θεράπων.
ἀντλθερμαίνω, in c. ex Θερμαίνω 631
ἀντλθέσιον, herbæ species: de qua Dioscl. l. 4. c. 138.
ἀντλθεσις, ἀντλθετὸς Ⓒ, cum d. in ἀντίημι.
ἀντλθέω, in c. ex Θέω 632
ἀντλθλίβω, in c. ex Θλίβω 640
ἀντλθρον Ⓒ, in c. ex Θρόνος 646
ἀντλθρος Ⓒ, in c. ex Θρέω ibid.
ἀντλθυος Ⓒ, cum d. in c. ex Θύος.
ἀντλκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἀντλκαθεύδω, in καθεύδω.
ἀντλκαθημαι, in κάθημαι 603
ἀντλκαθίζω, in καθίζω 673
ἀντλκαθίσημι, cum d. in καθίσημι 701
ἀντίκανον, simile par novo. Hesych.
ἀντλκαλέω, in c. ex Καλέω, cum pr. 729
ἀντλκαρδ, in c. ex κραδ 747
ἀντλκαρδιον, in c. ex Καρδία 746
ἀντλκαλλάτίομαι, cum d. in καλλάτίω.
ἀντλκατέχεσις, in κατέχω 551
ἀντλκατένω, in κατατένω 1590
ἀντλκτηρέω, cum d. in κατηρέω 18
ἀντλκλμαι, cum d. in c. ex Κεῖμαι.
ἀντλκέλδιος, in c. ex Κέλδιος 765
ἀντικελδίω, in c. ex κελδίω 766
ἀντλκινέω, in c. ex Κινέω, cum pr. 792
ἀντλκέρδω, in c. ex Κερδω, commodo 1820
ἀντλκλάζω, in c. ex Κλάζω 797
ἀντίκλειδες, idem quod ὀγκλεῖδες: apud Poll.
ἀντλκλημα, in ἀντλκαλέω.
ἀντλκλίνω, in c. ex Κλίνω, cum pr. 806
ἀντλκνήμιον, in c. ex Κνήμη 815
ἀντλκλάζω, in c. ex Κολάζω 823
ἀντλκλακόω, in c. ex Κόλαξ 824
ἀντλκομίζομαι, in c. ex κομίζω, porto 833
ἀντλκόντωσις, in Κοντὸς 840
ἀντλκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω, cum pr. 842
ἀντλκρύσομαι, in c. ex Κόρυς 851
ἀντλκοσμέω, in c. ex Κόσμος 853
ἀντλκέλομαι, cum d. in c. ex κελόω, cum pr. 871
ἀντλκρέω, cum d. in c. ex Κρέω, cum præp. 879
ἀντλκρὺ, in αὐτὸς Ⓒ 164
ἀντλκτερίζω, in c. ex Κτέρεα 885
ἀντλκτυπ Ⓒ, in c. ex κτύπος 1682
ἀντλκυμαίνομαι, in com. ex Κῦμα 894
ἀντλκυρία, in c. ex Κῦρος Ⓒ 899
ἀντλκύριον, à quibusdam vocatur herba quæ vulgò helleborus dicitur seu veratrum, deducto, nomine ab Anticyra urbe, in qua provenit. Hesych.
ἀντλκύρω, in c. ex Κύρω.
ἀντλκύων, in c. ex Κύων 903
ἀντλακὸς, cum d. in ἀντλακμὸς.
ἀντλαγχάω, in c. ex Λαγχάνω 912
ἀντλάζομαι, in c. ex Λάζομαι 913

αὐλακπίζω, in comp. ex Ἀὰξ 928
αὐλαλάβαίω, in c. ex Λαμβάνω. 918
αὐλαλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω, 926
αὐλιλέγω, αὐπίλεξις, αὐπίλεκτος in c. ex Λέγω 936
αὐπίληξις, in αὐλαλαγχάνω.
αὐλληθικὸς, &c. αὐπίληψις, in αὐλαμβάνω.
αὐλλιβάω, in c. ex Λίβάω 966
αὐλλιταμεύω, in c. ex Λίτομαι.
αὐλλογία, &c. αὐλλέγω.
αὐλλογίζομαι, in c. ex λογίζομαι. 947
αὐλλοιδρέω in c. ex Λοίδορος 973
αὐλλυπέω, cum d. in c. ex Λύπη 981
αὐπλυτον, cum d. in c. ex Λύω, cū præp. 984
αὐλμωνιάνω, in c. ex Μωνιόν, præp. 998
αὐλμαρτυρέω, cum d. in c. ex Μάρτυρ 1005
αὐλμάχομαι, cum d. in c. ex Μάχομαι cum præp. 1011
αὐλμελέλκω, in μελέλκω 477
αὐλμεθίστημι, in μεθίστημι 702
αὐλμεμαγκύομαι, in c. ex Μάραξ. 1019
αὐλμελίζω, in c. ex Μέλος, carmē 1029
αὐλμέλλω, in c. ex Μέλλω cunctor 1028
αὐλμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι, 1030
αὐλμύω, in c. ex Μύω, cum præp. 1033
αὐλμιέρεια, in c. ex μέρος 1020
αὐλμεσαρεωίω, in μεσαρώνιος. 1220
αὐλμεταβάσις, in μεταβαίνω.
αὐλμεταβολὴ, in μεταβάλλω.
αὐλμεταλαμβάνω, cum d. in μεταλαμβάνω 921
αὐλμεταμφιάσαι, contrà seu loco alterius inducere: apud Athen. lib. 8.
αὐλμεταῤῥέω, refluo.
αὐλμετάστασις, in αὐλμεθίστημι.
αὐλμετέρχομαι, in μετέρχομαι.
αὐλμετρέω, in c. ex Μέτρον, cum præp. 1039
αὐλμέτωπον, in μέτωπον 1182
αὐλμιλιόω, in c. ex Μλιός 1048
αὐλμηχανάομαι, in c. ex Μηχανή. 1052
αὐλμιμὸς, in c. ex Μιμέομαι 1056
αὐλμισθία, cum d. in c. ex Μισθὸς. 1058
αὐλμολέω, in c. ex Μολέω 1064
αὐλμέλπω, in c. ex Μέλπω 1030
αὐλμυκτηρίζω, in com. ex Μυκτὴρ 1075
αὐλναυπηγήσαι, in ναυπηγὸς 1302
αὐλνήχομαι, in c. ex νήχω 1099
αὐλνομία, αὐλνομικὸς, in c. ex Νόμος 1105
αὐλνυθετέω in d. ex νυθετέω 1629
αὐνίνατον, in c. ex Νάτον 1117
αὐλέξω, cum d. in c. habentibus ξ 1122
αὐλιξύω, in c. ex Ξύω ibid.
αὐλὸς, αὐλόομαι, in αὐλόω.
αὐλὸν, in Α'ὴ 163
αὐλόφρων, in c. ex Φρὴν 1762
αὐλόω, in αὐλὸν 164
αὐλπυγὴς, in c. cum pr. 1301
αὐπαυλὴς, cū d. in d. ex παῦλος 1248
αὐλπαυλία, in αὐλίπους.
αὐλπαίζω, in com. ex Παίζω 1234
αὐλπους, in c. ex Ποῦς 1235
αὐλπαίω, in c. ex Παίω 1236
αὐλπαλὸν, αὐλπαλαίω, cum d. in c. ex Πάλη 1239
αὐλπαραβάλλω, cum d. in παραβάλλω (αὐλπεβαλλω
αὐλπαραγγέλλω, cum d. in παραγγέλω.
αὐλπαραγράφομαι, cum d. in παραγράφω.
αὐλπαρὼν, cum d. in παρὼν 37
αὐλπαρόρησις, oppositio qua a liquid cum alio contendimus
αὐλπαραγκαλέω, in παραγκαλέω 736 (λδω 717
αὐλπαραγκαλδόμαι, in παραγκέλλω
αὐλπαραλυπέω, vicissim molestia afficio.
αὐλπαραπλέω, in παραπλέω 1334
αὐλπαραφασκδάζομαι, cum d. in d. ex παραφασκδάζω 1480
αὐλπαράστασις, in παρίστημι 704
αὐλπαραστατικὸς ibid.
αὐλπαραστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 1258
αὐλπαραβάσις, in αὐλπαραπέσω 1583
αὐλπαρύησις, in αὐλπαραπέω.
αὐλπαδραπάτω, in παραπέσω 1538
αὐλπαραλέω, in παραλέω 1590
αὐλπαραπίπτω, in παραπίπτω 1625 (1833
αὐλπαραχωρέω, in παραχωρέω
αὐλπαρέκκλησις, in παρεκτέω.
αὐλπαρίζω, in παρεδάω.
αὐλπαρίημι, in παρίημι 574
αὐλπαρεξπέζω, παρεξπλάζω 528
αὐλπαρίρχομαι, in παρέρχομαι.
αὐλπαρέχω, in παρέχω 552
αὐλπαρηγορέω, in παρηγορέω.
αὐλπαρήκω, in παρήκω 599
αὐλπαῤῥησιάζομαι, in παῤῥησία 1427
αὐλπάσχω, in c. ex Πάσχω 1248
αὐλπαλαιόω, in c. ex παλαιόω 1252
αὐλπατέω, in c. ex Πατὴρ ibid.
αὐλπατέω, in c. ex Πατὴρ 1253
αὐλπτάω, αὐλπτάκὸς, in c. ex Πέτομαι, cum pr. 1261
αὐλπελαργὸν, cum d. in c. ex Πέλαργος 1274
αὐλπέμπω, in c. ex Πέμπω 1278
αὐλπεπονθότως, in αὐλπάσχω.
αὐλπέρα, vel αὐλπέρας, αὐλπέραιος, &c. in c. ex Πέρα 1289
αὐλπλάω, in dec. ex πλάω 37
αὐλπλίστημι in πλίστημι 704
αὐλπλαμβάνω, in πλαμβάνω 922
αὐλπλάπω, in d. ex πλασπάω. 1502
αὐλπλάτυνσις, in πλατύνω, πλατύστημι.
αὐλπλησίον, cum d. in c. ex πλησίον 1547
αὐλπλύνω in πλύνω 1846
αὐλπλοῦς, αὐλπλόωσις, in πλέω 1848
αὐλπνδάω, in com. ex Πηδάω 1303
αὐλπνὸς, cum αὐλπναὴς.
αὐλπηρόω, in c. ex Πηρὸς 1305
αὐλπιέζω, in c. ex Πιέζω 1307
αὐλπίμπρημι in c. ex Πρήθω 1382
αὐλπίπλω, in c. ex Πίπλω, cum pr. 1314
αὐλπλακόεις, in c. ex Πλάκοσα 1322
αὐλπλέω, in c. ex Πλέω 1333
αὐλπληρόω, in c. ex πλήρης 1330
αὐλπλήθω, in c. ex Πλήθω 1336
αὐλπλοια, in αὐλπλέω.
αὐλπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 1343
αὐλπόξεω, in c. ex Πόα 1346
αὐλποιέω, in comp. ex Ποιέω, cum præp. 1347
αὐλπιον, in com. ex Ποιὴ 1357
αὐλπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος 1358
αὐλπολιορκέω, in πολιορκέω 456
αὐλπολιτεύομαι, cum d. in com. ex πολιτεύομαι 1363
αὐλπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1272
αὐλπορθέω, vicissim vasto. Eurip. in Troad. Κτήσας γὰ αὐτὸν κακπορεθήσω δόμους. Comp. ex πορθέω.
αὐπποροθμος, ὁ c. ex ποδόθμος 1273
αὐπποφορος, in αὐπποφόρομαι.
αὐπτὰς, in c. ex Πᾶς 1370
αὐπτρόσω, cum d. in c. ex Πρόσω 1376
αὐπτροσοδόμαι, in com. ex Πρόσβυς legatus 1381
αὐλπροβάλλομαι, cū d. in προβάλλω
αὐπτωθέομαι, in πωθέομαι 575
αὐπτοίκα τὰ, quæ vili pretio venduntur. Xen. in Ageſil.
αὐπτοίχω, in πτοίχω 553
αὐπτοκαλέομαι, cum d. in πτοκαλέομαι 732
αὐπτωπίνω, in πτοπίνω 1312
αὐπτοσαγόρδω, in πτοσαγορδω
αὐπτοσαμόομαι, in πτοσημόω.
αὐπτωθόω, in c. ex πτωθόω. 1183
αὐπτωθόω, αὐπτοθόω, in πτοθόω 1591
αὐπτωφορος, in c. ex Πρόφορος 1391
αὐπτλωσις, in αὐπτίπτω.
αὐπτυγος, in c. ex Πυγὴ.
αὐπτυλος, in c. ex Πύλη 1402
αὐπτύργος, in c. ex Πύργος 1407
αὐπρέπω, in c. ex Ρ'έπω, cum pr. 1420
αὐπρόησις, αὐπρρησις, in com. ex ῥέω dico 1426
αὐπρρινον, in c. ex Ρ'ὶν 1432
αὐπρρος, cum d. in αὐπρρέπω.
αὐπτερωμόομαι, in com. ex Σπερμὸς 1454
αὐλσημόω, cū d. in c. ex Σῆμος 1455
αὐπσημαίνω, in c. ex Σῆμα 1456
αὐπσκώπω, in c. ex Σκώπω, cum præp. 1490
αὐπσοφίζομαι, cum d. in c. ex σοφίζω 1497
αὐπσόω, in c. ex Σῶς.
αὐπσπάω, cum d. in com. ex Σπάω. cum pr 1501
αὐλσπόδω in c. ex Σπόδος 1509
αὐπσπόδος, in c. ex Σπόδος 1512
αὐπσταθμος, cum d. in c. ex σταθμὸς seu στάθμη 711
αὐπστασις, cum d. αὐπστάτης, cum d. in αὐθίστημι
αὐπσταπάτης, αὐπσταπάζω, in c. ex στάσις, fine pr. 808
αὐπστερνον, in c. ex Στέρνον 1528
αὐπστηρίζω, cum d. in c. ex Στερίζω 1532
αὐλστοῖχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1519
αὐπστομος, in c. ex Στόμα 1536
αὐλστρατόω, in c. ex Στρατὸς 1541
αὐπσφράγιζω 43
αὐπσφωπόδω, in dec. ex σφατόπεδον 1258
αὐπσφρέφω, cū d. in c. ex σφρέφω 1544
αὐπσυλλογίζομαι, in συλλογίζομαι. 948
αὐπσυμφωνέω, in σύμφωνος 1783
αὐπσχυρίζω, in c. ex ἰσχυρὸς 713
αὐπσχύω, in comp. ex ἰσχύω ibid.
αὐπτάω, in αὐτέχω 548
αὐπσώζω, in comp. ex σώζω 1495
αὐπτάλαντος, cum d. in comp. ex Τάλαντον 1575
αὐπτάξις, in αὐπτάσσω.
αὐπτασις, in αὐπτένω.
αὐπτάσσω, in com. ex Τάσσω 1581
αὐπτένω, in com. ex Τένω 1588
αὐπτέχζω, cum d. in c. ex Τέχος. 1594
αὐπτέρπω, in comp. ex Τέρπω 1610
αὐπτεχος, cum d. in c. ex Τέχνη, cum pr. 1615
αὐπτίθημι, in c. ex Τίθημι 1621
αὐπτιμάω; cum d. in c. ex Τιμάω 1639
αὐπτίω, in c. ex Τίω punio 1642
αὐπτιμερέω, in τιμερὸς 1189
αὐπτολμάω, in c. ex Τόλμη 1643
αὐπτονος, in αὐπλέω.
αὐπτορέω, in c. ex τορέω 1609
αὐπτὸς, in αὐπτίω.
αὐπτραγος, in c. ex Τράγος 1647
αὐπτρέφω, in c. ex Τρέφω 1658
αὐπτρέχω, in c. ex Τρέχω, cum pr. 1663
αὐπτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω, assequor 1676
αὐπτίπτω, αὐπτυπος, cum d. in c. ex Τύπτω, cum pr. 1680
Vide etiam αὐπτυπος, in c. ex Τύπτω 1681
αὐπφάρμακον, in com. ex φάρμακον 1712
αὐπφασις, αὐλφαλικὸς, in αὐπφημι
αὐπφελίζω, in αὐπφέρω.
αὐπφέρια, in com. ex Φερνὴ 1724
αὐπφέρω, in c. ex Φέρω 1726
αὐπφημι, in c. ex φήμι, cum præp. 1716
αὐπφεύξομαι, cum d. in c. ex Φεύγω 1742
αὐλφιλέω, cū d. in c. ex Φίλος 1748
αὐπφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 416
αὐπφιλονεικέω, in φιλονεικὸς 1688
αὐπφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος 1497 (1641
αὐπφιλοτιμέομαι, in φιλόπμος.
αὐπφιλέω, in c. ex φίλος 1748
αὐπφορος, in c. ex Φόρος 1722
αὐλφοβοτίζομαι, in c. ex φόβος 1757
αὐλφράω, cū d. in c. ex Φράζω ibi.
αὐλφράσσω, in c. ex Φράσσω 1759
αὐπφρυος, in c. ex Φρυὸς 1223
αὐπφυλάσσω, in c. ex Φυλάσσω. 1769
αὐπφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
αὐπφωνος, cū d. in c. ex φωνὴ 1782
αὐπφωλισμὸς, in c. ex Φωλεύω 1715
αὐπχαλεπάνω, in c. ex Χαλεπὸς. 1791 (1796
αὐπχοελὶς, cum d. in c. ex Χάος. αὐπχασμόομαι, in c. ex Χάσκω. 1786
αὐπχὴρ, in c. ex Χὴρ 1800
αὐπχρεοτονέω, in c. ex χρεοτονέω 1593
αὐπχὼν, in c. ex Χὼν 1811
αὐπχορδὸς, in com. ex Χορδὴ 1818
αὐπχορηγὸς, in χορηγὸς 45
αὐπχρεία, in c. ex Χρεὼς 1819
αὐπχρηστος in c. ex Χρηστὸς 1826
αὐπχρόνισμος, &c. in c. ex Χρόνος 1829
αὐπχρησις in αὐπκιχράω.
αὐπψάλλω, cum d. in c. ex Ψάλλω.
αὐπτίψυχος, in c. ex Ψυχὴ.
αὐπψύχω, in c. ex Ψύχω.
αὐτλάω, pro αὐτλάω 1576
Α'ΝΤΛΟΣ, cum d. 167
αὐτλιαντλητὴς, cum αὐτλίον ibid.
αὐτοικος, in c. ex Οἶκος 1139
αὐβικπίζω, &c. in c. ex Οἶκος 1144
αὐτολὴ, cum d. in αὐατέλλω 1596
αὐτομαι, in αὐτω 164
αὐνόμυμι, cum d. in c. ex Ο'μνυμι.
αὐτονομόζω, cum d. in com. ex ὀνομάζω 1167
αὐτορύσσω, in c. ex Ο'ρύσσω 1204
αὐτορέομαι, in com. ex Ο'ρέομαι 1206
αὐτοφέλω, in c. ex Ο'φέλω 1226
αὐτόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς.
αὐτέχω, in αὐτέχω.
αὐτοχυρόω, in c. ex Ε'χυρὸς.
αὐτοκάος, cavernosus. Et fœm. αὐτοκάη, apud Steph. ex Eurip. in Αἰξί. Pro eodem dici etiam αὐτοίτης idem Steph. ſcribit Derivatum ex αὐτος.
Α'ΝΤΡΟΝ, cum d. 168
Α'ΝΤΥΞ, cum d. ibid.
αὐτω, cum αὐτέω 164
αὐτωδὸς, cum d. in αὐτάδης.
αὐτωθέω, in c. ex Ω'θέω.
αὐτωμοτὶ, in αὐτόμνυμι.
αὐτωνιόμαι, in c. ex Ω'νέομαι.

αὐτανυμία, cum d. in c. ex Ὄνομα. 1166
αὐτατὸς, cum d. in c. ex ὦψ 1179
αὔτατος, in αὐτοθέω.
αὐτοφελέω, in c. ex Ὠφελέω 1856
αὐτόβελος, in c. ex Ὑσβελος.
αὐτοραίνω, in c. ex Ὑγρός.
αὐτόυδρος, cum d. in c. ex Ὑδωρ.
αὐτυλος, in com. ex Ὕλη.
αὐτυμνία, in ὑμνία 1693
αὐτυμνέω, in c. ex ὑμνέω 1689
αὐτύμφος, cũ d. in c. ex Νύμφη 1114
αὐτόομαι, in Αὐω 169
αὐτοπήιος, in ὑπαώπιος 89
αὐτυπαυτόω, in ὑπαυτόω 166
αὐτύπαρκτος, αὐτυπαρξία, in ὑπάρχω 199
αὐτύπτκτος, in ὑπείκω.
αὐτυπερκλητος, cũ d. in ὑπερβάλλω.
αὐτυπέρθετος, cum d. in ὑπερτίθημι 1627
αὐτυσθένω, cum d. in ὑποσθένω 536
αὐτυπήκω, in ὑπακούω 101
αὐτύπλως, in Ὑπλύη 1695
αὐτυπηρέτητος, in ὑπηρέτης 511
αὐτυποδησία, αὐτυπόδητος, cum d. in ὑποδέω 385
αὐτυπόθετος, in ὑποτίθημι 1627
αὐτύπιστος, cũ d. in c. ex οἶστος 1150
αὐτυπόκλητος, in ὑποκλητος 873
αὐτυπομόνητος, qui sustineri nequit, intolerabilis. Hesych. Decomp. ex ὑπομένω.
αὐτυπονόητος, cũ d. in ὑπόνοια 1110
αὐτύποπτος, &c. in ὑποτρόμος.
αὐτηπόξυλος, in ὑφίστημι 708
αὐτυπόστολος, cũ d. in ὑποστέλλω 1524
αὐτυποτμητος, in ὑποτμήγω 1584
αὐτυπτίμητος, in ὑποτιμάω 1642
αὐύστλος, in ὕπτιος 1218
αὐῦσις, in c. ex Πῆς 1370
αὐῦσις, cum d. αὐυσος, cum d. in αὐυσμα.
αὐύτω, cum Αὐω.
αὐύφαμμος, in c. ex Φάμμος 1837
αὐυφόω, in comp. ex Ὑψόω.
ΑΥΝΩ 168
αὔω, pro αὐόω, in Αὐω.
ΑΥΝΩ, adverb. 169
αὐώσεως, cum d. in c. ex Γαῖα.
ΑΥΝΩΓΩ, cum d. 170
αὠδῖς, quæ partus dolores nõ sentit, quæ sine dolore paritat. Hesych. (rit.
αὠδυνος, in ἀώδυνος 1132
αὠδωνος, cum d. in c. ex Οὐδύνη.
αὔωθεν, in Αὔνω. (1133
αὐωθέω, cum d. in c. ex Ὠθέω.
αὐώϊσος, cum d. in comp. ex Οἶος, puto 1149
αὐώλεθρος, in c. ex ὄλεθρος 1154
αὐώμαλος, cum d. in c. ex Ὁμαλός
αὔωμος, in c. ex Ὦμος (1157
αὐώμοτος, in c. ex Ὄμνυμι 1159
αὐώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα. 1166
αὐωνόμασος ἴ c. ex Ὀνομάζω 1167
αὔωξις, in Αὐάω.
αὐώπιον, in c. ex ὦψ 1179
αὔωρος, cum d. in com. ex Ὥρα.
αὐωρῥωδία, in com. ex Ῥόδος 1436
αὐωῤῥοπος, in c. ex ῥοπὴ 1421
αὐωρύομαι, in c. ex Ὠρύομαι 169
αὐωτότατος, cum Αὔω.
αὐώτερος, &c. ibid.
αὐωφελὴς, cum d. in c. ex Ὠφελέω.
αὐωφερὴς, cum d. 1734
αὐώφοιτος, in c. ex Φοιτάω 1755
αὐώφορος 1734
αὐωχμὸν, in Αὐώω.
αὐώχυρος, in c. ex Ὀχυρός.
¶ ἀξευος, cum d. in c. ex Ξένος, fine pr. 1120
ἄξεσος, in c. ex Ξεσὸς 1122
ἀξία, in Ἄξιος.
ἀξιάσας 7
ἀξιάκας, in c. ex Ἀκάω, fine præp. 101
ἀξιακρεάδης, in c. ex Ἀκροάομαι.
ἀξιαφήγητος, in ἀφηγέομαι 592
ἀξιέπαινος, cum d. in ἔπαινος.
ἀξιεπιθύμητος, dignus qui expetatur. Decomp. ex ἐπιθυμέω.
ἀξιέργος, in c. ex ἔργος, fine pr. 496
ΑΞΙΝΗ, cum d. 170
ἀξιονμαΐδεα, in c. ex Μαῖτις 1000
ἀξιοβίωτος, in c. ex βιωτὸς, fine pr. 266
ἀξιόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος.
ἀξιοθαύμαστος, in c. ex Θαυμάζω.
ἀξιόθεατος, in c. ex Θεάομαι.
ἀξιοθρίωος, in c. ex Οθρίωος.
ἀξιοκοινώνητος, in c. ex Κοινὸς 820
ἀξιόκτητος, in 2. classe c. ex Κτάομαι 883
ἀξιόλεκτος, in c. fine pr. 938
ἀξιόλογος, cum d. in c. ex λόγος 939
ἀξιομακάριστος, ἴ c. ex Μάκαρ 994
ἀξιόμαχος, in c. fine pr. 1012
ἀξιομίστος, in c. ex Μίστος.
ἀξιομνημόνευτος, in c. ex μνημονεύω 1062
ἀξιόνικος, in c. ex Νικάω 1102
ἀξιόομαι, in ἀξιόω.
ἀξιοπανθὴς, in c. ex Πολύθος 1282
ἀξιόπιστος, cũ d. in d. ex πίστις 1262
ἀξιόποινος, in c. ex Ποινὴ 1357
ἀξιοπρεπὴς, cum d. in c. ex Πρέπω. 1379
ΑΞΙΟΣ 170
ἀξιόσπελος, in c. fine pr. 1475
ἀξιοστιβάσας, in c. ex στιβάζω. 1509
ἀξιοτέκμαρτος in c. ex Τέκμαρ 1595
ἀξιότης, in Ἄξιος.
ἀξιόω, ἀξίωμα, cum d. ἀξίωσις 171
ἀξίως, in Ἄξιος.
ἀξόανος, in Ἄξος.
ἀξόνιος, in Ἄξων.
ἄξος, in c. habentibus ξα 1122
ἀξυγκρότητος, in σύγκροτος 877
ἄξυλος, cum d. in c. ex Ξύλον 1124
ἄξυρος, cum d. in c. ex ξυρὸς 1122
ἄξω, pro ἄγω, in Ἄγω 31
ΑΞΩΝ 172
¶ ἀοδὴ, in c. ex Ὄζω, fine pr. 1135
ἄοζος, cum d. in c. ex Ὄζος 1134
ἀοιδὴ, cum d. in Ἀείδω.
ἀοιδοδέτης, poëta: in anth. Epigr.
ἀοιδοπόλος in c. ex Πολέω, fine pr. 1359
ἀοιδὸς, cum d. in ἀοιδή.
ἄοικος, cum d. in αὔοικος 1139
ἄοικος, in c. ex Οἶκος 1144
ἄοινος, in c. ex Οἶνος 1145
ἄοκνος, cũ d. in c. ex Ὄκνος 1151
ΑΟΛΑΗΣ, cum d. 172
ἀοξέω, in c. ex Ὄζος 1134
ἄοστος, in αὔοστος.
ἄοστος, in c. ex Ὀστέον 1231
ἄοστος, in c. fine pr. 1178
ΑΟΡ 174
¶ Ἄορες, dicuntur Hesychio γυναῖκες: item tripodes quidem: ut Od. ϱ, Αἰτίζων ἀσκλὰς, σὺν ἄορας ἠδὲ λέβητας.
ἀορσία, ἀόρσιος, in c. fine præp. 1188
ἄορτος, &c. in c. ex Ὀργή. 1202
ἄορτος, cum d. in c. ex Ὄρος 1200
ἄορτος, in c. ex Ὄρνις.
ΑΟΡΤΗ 172
ΑΟΡΤΗΡ, cum d. ibid.
ἄοσμος, cum d. in ἄνοσμος 1135
ἀοστέος, ἀοστητὴς, in com. ex Ὀστέον 1212
ἄστος, in c. ex Οὐτάω 1225
ἀοχλησία, in c. ex Ὄχλος 1230
ἀοψία, in c. ex Ὄψις 1179
ἀπαγγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 7
ἄπτυ, in ἀπάγω.
ἀπαγὴς, in c. fine pr. 1302
ἀπαγινέω, in ἀγινέω.
ἀπαγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκών.
ἀπαγλαΐζω, in c. ex Ἄγλαος.
ἀπαγρεύω, cũ d. in c. ex ἀγρεύω. 20
ἄπαγριος, cum d. in c. ex Ἄγριος.
ἀπαγροικίζομαι, in ἀπαγριόω.
ἄπαγρος, ἀπαγρεύω, in c. ex Ἄγρα.
ἀπάγχω, cum d. in com. ex Ἄγχω.
ἀπάγω, cũ d. in c. ex Ἄγω duco 32
ἀπαγωγὴ ibid. Ἀπαγωγὴ dicitur etiam syllogismus, in quo de minoris propositionis certitudine dubitatur: quæ tamen æquè aut magis credibilis est ipsa conclusione, apud Aristot. prior. analyt. lib. 2. c. 18.
ἀπάδω in c. ex Ἄειδω, fine pr. 53
ἀπαθανατίζω, in ἀθανατος 632
ἀπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1249
ἀπαί, i. Ἀπὸ 176
ἀπαιθαγώγητος, cum d. in com. ex ἀγωγὴ, fine pr. 40
ἀπαιδεύσια, ἀπαίδευτος, cum d. in c. ex παιδεύω 1236
ἀπαιθία, in ἄπαις.
ἀπαιδιώω, in c. ex Αἰδὼς. (1671
ἀπαιδοτρίβητος, in παιδοτρίβης
ἀπαιθαλόω, in c. ex Αἴθω.
ἀπαιθριάζω, in c. ex Αἰθρία.
ἀπαίνυμαι, in c. ex Αἴνυμαι.
ἀπαίρω, in c. ex Αἴρω.
ἄπαις, in c. ex Παῖς 1235
ἀπαίσιος, in c. ex Αἶσα.
ἀπαίσσω, in com. ex Ἄισσω.
ἀπαιτέω, cum d. in com. ex Αἰτέω.
ἀπαιωρέομαι, cũ d. in c. ex Αἰωρέω.
ἀπακανθίζω, in c. ex Ἄκανα.
ἀπακριβόω, cũ d. in c. ex Ἀκριβὴς.
ἄπακτος, cum d. in ἀπάγω 32
ἀπάλαιστρος, in c. ex Πάλη 1239
ἀπαλάλημαι, in com. ex Ἀλάομαι.
ἀπαλαλύω, ἀπάλαμος, in c. ex Παλαίφατος 1238
ἀπαλάομαι, in com. ex Ἀλάομαι.
ἀπαλγέω, in com. ex Ἄλγος.
ἀπαλείφω, in c. in. ex Ἀλείφω.
ἀπαλεξίκακος, in ἀλεξίκακος 726
ἀπαλέξω, &c. in dec. ex Ἀλέξω.
ἀπαλίσκομαι, in c. ex Ἀλέω, i. vito.
ἀπαληθεύω, in com. ex Ἀληθὴς.
ἀπαλιάω, in com. ex Ἁλιάω.
ἀπαλίας, in Ἄπαλος.
ἀπαλλάττω, cũ d. in c. ex Ἀλλάσσω.
ἄπαλλος, in com. ex Ἄπλος.
ἀπαλλοτριόω, in c. ex ἀλλότριος. 127 (άω.
ἀπαλοάω, ἀπαλοιάω, in c. ex Ἀλοάω.
ἀπαλοιφὴ, in ἀπαλείφω.
ΑΠΑΛΟΣ 172
ἀπαλόσαρκος, in c. ex Σάρξ.
ἀπαλότης, in Ἄπαλος.
ἀπαλοτριφὴς 1658
ἀπαλόχροος, ἀπαλόχρως, in c. ex Χρόα, cutis 1828
ἀπαλωύω, in Ἄπαλος.
ἀπαμαλδύνω, in Ἀμαλὴς.
ἀπαμάω, in c. ex Ἀμάω.
ἀπαμβλύνω, &c. in c. ex Ἀμβλὺς.
ἀπαμβόητος, deerro, aberro. Decomp. ex ἀμβόητος.
ἀπαμείβομαι, in c. ex Ἀμείβω.
ἀπαμείρω, ex in ἀμείρω 1020
ἀπαμελέω, in ἀμελὴς 1025
ἀπαμέρδω, in ἀμέρδω 1034
ἀπαμιύω, in c. ex Ἀμιύω.
ἀπαμφιάζω, ἀπαμφισύνυμι, ἀπαμφίσκω, in ἀμφισύνυμι 561
ἀπαναίνομαι, in Ἀναίνομαι.
ἀπαναιχυρόομαι, cum d. in ἀναίχυντος.
ἀπαναλίσκω, cum d. in ἀναλίσκω 115
ἀπαναύσασις, in ἀπαυίσημι.
ἀπαναύω, in c. ex Ἀναύω.
ἀπανθέω, cum d. in c. ex ἄνθος 159
ἀπανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 160
ἀπανθρακόω, cum d. in c. ex Ἄνθραξ.
ἀπανθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος.
ἀπαυίσημι, cum d. in ἀυίσημι 695
ἀπαυόχω, &c. in ἄπαος 1246
ἀπαυτάω, cum d. in c. ex αὐτάω. 166
ἀπαυτῆ, in ἄπαος.
ἀπαυτικρὺ, in c. ex αὐτικρὺ 165
ἀπαυτίον, in c. ex αὐτίος 164
ἀπαυτλέω, cum d. in c. ex Αὐτλος.
ἀπαυτομαι, in ἀπαυτάω.
ΑΠΑΞ 173
ἀπαξάπασας, in d. ex ἅπας.
ἀπαξαπλῶς, in c. ex Ἁπλόος.
ἀπαξις, cum d. in c. ex Ἄξιος.
ἀπαρασάλευτος, in παρασαλεύω.
ἀπαρασάλλω, in παρασαλεύω.
ἀπαρασάττω, cum d. in παρασκευάζω 1457
ἀπαρασκεύαστος, cum d. in d. ex παρασκευάζω 1480
ἀπαρασόσω, in c. ex Ἀρασσω.
ἀπαραπήγητος, cum d. in παραπηγέω 1618
ἀπαραπλῆς, qui vulsus non est, hirsutus. Lucian. de saltat. Decomp. ex παραπλὼ. (1654
ἀπαραπτέητος, in παραπτέω
ἀπαραφυλάκτως, in παραφυλάσσω 1769
ἀπαραχύτος, in παραχύω 1807
ἀπαραχώρητος, in παραχωρέω. 1833
ΑΠΑΡΓΙΑ 173
ἄπαργμα, in ἀπάεργμαι 198
ἀπαργυρόω, &c. in com. ex Ἀργυρος.
ἀπαρέμφατος, cum d. in παρεμφαίνω 1706
ἀπαρεσόχλυβος, cum d. ex συσχλέω. 1230
ἀπαρέσκω, cum d. in c. ex Ἀρέσκω.
ἀπαρηγόρητος, cum d. in παρηγορέω 19
ἀπαρήγω, in c. ex Ἀρήγω.
ἀπάρξευος, cum d. in c. ex Παρθένος 1244
ἀπαριθμέω, cum d. in c. ex Ἀριθμός.
ΑΠΑΡΙΝΗ 173 (189
ἀπαρκέω, cum d. in c. ex Ἀρκέω.
ἀπαρκίας, seu ἀπαρκίας, in Ἀρκτος.
ἀπαρνέομαι, ἄπαρνος, in c. ex Ἀρνέομαι.
ἀπάρνυμαι, in c. ex Ἄρνυμαι.
ἀπαρρεσύω, in Ἄρρίω 193
ἀπαρρήσιασος, cum d. in ἀρρησιάζομαι 1427
ἄπαρσις, in ἀπαείρω.
ἀπαρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω.
ἀπάρτι, in c. ex Ἄρτος.
ἀπαρτιος, ἀπαρτιὸς, in ἀπαείρω.
ἀπαρτίζω, cum d. in ἀπαρτίος.
ἀπάρτιλογέω, in c. ex λόγος ratio. 946
ἀπάρξω, ἀπαρξαμένης, ἀπαρχὴ c.

ἀπαρτάω, in com. ex Ἀ῎ρτω.
ἀπαυδάω, vel ἀπαυλῶ, ἔ c. ex Ἀ῎ρύω.
ἀπαυχαίω, ἀπαυχαίζω, ἀπάυχομαι, ἀπαυχή 198
ἀπαφήσῃς, in ἀπαφήσω.
ἀπάω, in com. ex Πᾶς 1246
ἀπασβολόομαι, in Ἀ῎σβολη.
ἀπασπαρίζω, in c. ex σπαρίζω 1467
ἀπασσαίνω, in c. ex Σπαίρω 1498
ἄπασος, cum d. in c. ex Πάω 1256
ἀπατράπλω, in com. ex Ἀ῎ραπτω.
ἀπαχολέω, in ἀχολέω 1573
ἀπαῳάζ, sine strepitu seu crepitu qui πάῳαγ῟ dicitur: Suid.
ΑΠΑΤΑΩ, cum d. 173
ἀπάτερθε, in Ἄ῎τερ.
ἀπατιόω, in com. ex Ἀ῎νὴρ 157
ἀπάτηϛ, in com. ex Πατέω 1252
ἀπατιμίζω, in com. ex Ἀ῎τιμος.
ἀπάτωρ, in com. ex Πατὴρ 1253
ἀπαυγή, cum d. in com. ex Αὐγή.
ἀπαυδάω, in c. ex Αὐδή.
ἀπαυθαδιάζομαι, in c. ex αὐθάδηϛ.
ἀπαυθαμερίζω, idem quod αὐθημερίζω. Xen (Αὐλή.
ἀπαύλια, & ἀπαυλίζομαι, in c. ex
ἀπαυρῶ, in com. ex Αὖρα.
ἄπαυστος, cum d. in c. ex Παύω 1255
ἀπαυτομαπίζω, in Αὐτόματος.
ἀπαυθμολέω, in αὐτόμολος 1064
ἀπαυχενίζω, in c. ex Αὐχήν.
ἀπαφρίζω, in com. ex Ἀφρός.
ΑΠΑΦΩ, cum d. 173
ἀπαχθής, cum d. in c. ex Ἄ῎χθος.
ἀπέγγον῟, in ἔγγον῟.
ἀπεγκυαλίζω, in ἐγκυαλίζω.
ἀπεγνωκότως, in ἀπογνώσκω.
ἀπεδίζω, in ἀποδίζω.
ἀπεδίζω, in ἄπεδος.
ἀπέδιλος, cũ d. in c. ex Πέδιλον 1257
ἄπεδος, in c. ex Πέδον ibid.
ἀπεδῶ, in comp. ex Ἔ῎δω.
ἀπεδίζω, in comp. ex Ἔ῎ζω.
ἀπέθης. cum d. in c. definentibus in πθης 1261
ἀπειθάζω, cum d. in c. ex ἐικάζω 450
ἀπεικονίζω, cum d. in c. ab ἐικονίζω ibid.
ἀπεικότως, in ἀπέοικα.
ΑΠΕΙΛΕΩ, cum d. 174
ἄπειμι, in c. ex Ἔ῎ω, seu εἰμὶ sum 569. & in c. ex Ἔ῎ω, seu εἶμι eo 572
ἀπεῖπεῖν, in c. ex Ἔ῎πω dico 492
ἀπειράκις, in ἄπειρος 1290
ἀπείραϑος, ἀπείραθος, in ἄπειρος 1265
ἀπειρακῶς, cum ἀπειρακίς.
ἀπείργω, cum d. in c. ab Εἴργω 456
ἀπειρέσιος, in ἄπειρος 1290
ἀπειρήτων, in ἀπείρητος.
ἀπειρόγαλαος, in c. ex Θάλασσα.
ἀπειρόκακος, cum d. in c. ex Κακὸς 726 (734
ἀπειρόκαλος, cum d. in c. ex Καλὸς
ἀπειρολαχὴς, in c. ex λέχος 949
ἀπειρομάχης, in c. ex Μάχομαι, sine præp. 1012
ἀπειρονίκης, vincendi imperitus vel qui victoriam nondũ expertus est: apud Dion. Areop.
ἀπειροπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 1249
ἀπειροπλάσιος, in ἄπειρος 1290
ἀπειροπολὲς, in c. definentibus in πλὴς 1335 (1358
ἀπειροπόλεμος, in c. ex Πόλεμος
ἄπειρος, in c. ex Πεῖρα 1265. & in c. ex Πέρας 1290
ἀπειροσύνη, in ἄπειρος 1265
ἀπειρωδὶν, in c. ex Ὠδὶν 1133
ἀπείρων, in ἄπειρος 1290
ἀπείρω, in ἄπειρος 1265
ἀπειναγλία, in ἀσπαγλίζω 8
ἄπεισος, cum d. in c. in πεῖσος, desinentibus 1262
ἀπεκτὴν῟, in ἔκτην῟.
ἀπεκδεχομαι, cum d. in ἐκδέχομαι.
ἀπεκλωθαίνω, in ἐκλωθαίνομαι. 963
ἀπεκλήγομαι, in ἐκλήγω 934
ἀπεκλὼ, in ἐκλάω 974
ἀπεκλύω, in ἐκλύω 985
ἀπεκτένομαι, in ἐαυτέναι 1689
ἄπεκτος, ἀπέκτητος, in c. ex Πέκω.
ἀπελασία, in ἀπελαύνω. (1263
ἀπέλας, in c. ex Πέλας 1275
ἀπελαύνω, in c. ab Ἐλαύνω, cum præp. 467
ἀπελαφρύνω, in c. ex Ἐλαφρὸς.
ἀπελάω, idem quod ἀπελαύνω.
ἀπελεγχω, cum d. in c. ex Ἐλέγχω.
ἀπέλεθρον, in c. ex Πλέθρον 1325
ἀπελέκητος, in c. ex Πελεκυς.
ἀπελεύθερος, cũ d. in c. ex Ἐλεύθερος
ΑΠΕΛΑΑΤ, cum d. 174
ΑΠΕΛΟΣ ibid.
ἀπελπίζω, cũ d. in c. ex Ἐλπὶς 479
ἀπεμέω, in c. ex Ἐμέω 480.
ἀπεμπολέω, cũ d. in ἐμπολέω 1409
ἀπεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
ἀπεμφερὴς, in ἐμφέρω 1729
ἀπέναντι, cum d. in ἐναντίος 165
ἀπενέπω, ἀέπω.
ἀπεθὴς, cũ d. in c. ex Πεῖθος 1282
ἀπενιαυτίζω, cũ d. in c. ex Ἐνιαυτὸς.
ἀπεννέπω, in ἀπενέπω.
ἀπεξαμφοτέρως, in ἐξαμφοτέρως.
ἀπεοικὼς, ἀπεοικότως, in c. ex Ἔοικα, similis sum 450
ἀπέπαυτο῟, ἀπέπτερ῟, in ἀπεψία
ἄπεπλος, in c. ex Πέπλος 1287
ἄπεπτος, cum ἀπεψία 1288
ἀπεραντολόγος, cum d. in c. ex λόγος 939
ἀπέρανθος cum d. in ἄπερος 1290
ἀπέρασθος, ἀπερασθίως, in ἄπερος. 1290. vide etiam ἀπέραντος, in c. ex Περάω, transeo ibid.
ἀπερχάζομαι, cum d. in c. ex ἐρχάζομαι 507
ἀπέρχω cum d. in ἀπέρχω.
ἀπεσάδω cum d. in c. ex Ἐρέσδω.
ἀπερέσιος, in ἄπερος 1290
ἀπερασις in ἀπερείδω.
ἀπερδύγω, in c. ex Ἐρδύγω.
ἀπερείω, in c. ex Ἔρίζω dico 459
ἀπερυμώω, in c. ex Ἐ῎ρυμος.
ἀπερωτύω, in com. ex Ἐρωτύω.
ἀπεσβόλεπος, in ἀσεβόλεπτω 270
ἀπεσβόλητος, in ἀσεβόλω 247
ἀπεσχεδίως, in ἀσεργάφω 338
ἀπεσίεγος, in ἀσέλεγος 504
ἀπεσκιγητος, in ἀσκηγῆμαι 594
ἀπεσκορακίσθης, in ἀσκελυπέω 1682
ἀπεσκυτόπλης, in ἀσκυλαλέω 915
ἀπεσλαλητος, in ἀσελαμδώω 922
ἀπεσμιέρμορνος, cum d. in ἀσμιέρμορνος 1035
ἀπεσνόητος, in ἀσύνοια 1110
ἀπεσόπτος, in c. ex ἀσόπτομαι. 1177
ἀπεσσεσος, in ἀσεσέζω 1202
ἀπεσφίπτως, in ἀσφίπτω 1315
ἀπεσισύλπιγκτος, in ἀσισυλπίζομαι 1444
ἀπεσκασπὸς, cum d. 1475 (1592
ἀπεσίασεις, cum d. in ἀσιάω.
ἀπεσσεσία, natura superfluitatis immunis, puraque recrementorum, apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 17.
ἀπεσσόχρονος, in c. ex Χρόνος.
ἀπεσίσατος, in ἀσίσημι 705
ἀπεσίτμητος, in ἀσιτέμνω 1604
ἀπεσφηκτος, ἀπεσίτροπος, in ἀσιτρέπω 1655
ἀπεσφίτω, in c. ex ἀσιτος 1294
ἀπεσφέρεις, in ἀσφέρω 1731
ἀπέρρω, in com. ex Ἔ῎ρρω.
ἀπερυθρόω, in com. ex Ἐ῎ρυθρος.
ἀπερύκω, in com. ex Ἐ῎ρύκω.
ἀπερυσιδόω, in ἀπερυθριάω.
ἀπερύω, in com. ex Ἔ῎ρύω, traho.
ἀπέρχομαι, in com. ex Ἔ῎ρχομαι 521
ἀπέρω, in ἀπορέω.
ἀπερωέω, cum d. in c. ex Ἐρωέω.
ἀπεσθίω, in com. ex Ἔ῎σθω.
ἀπεσὶ, in ἄπεμι 570
ἀπεχαρίζομαι, in ἐχαρόω 527
ἀπέπλον, in c. ex πέπλον. 1297
ἀπέσθης, cum d. in ἄπυστος 1402
ἀπεσθύω, in c. ex σθύω 535
ἄπεσθος, ὁ, ἡ, ἦ, tædæ inutilis: ex quo tædæ fieri nequeunt. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 16. Com. ex Πεύκη.
ἀπεσθύνω, cum d. in ἀπεσθύομαι.
ἀπεσυνάζω, in com. ex Εὐνή.
ἄπεσος, in ἀπεσθὴς.
ἀπεσθύομαι, in com. ex Εὔχομαι.
ἀπεσωνίζω, in σῶος 1851
ἄπεφθος, in c. ἄπεφθος 560
ἀπεχθαίρω, ἀπέχθομαι, in ἀπεχθὴς.
ἀπεχθαίω, inimicum & odiosum reddens. Hesych.
ἀπεχθὴς, cum d. in c. ex Ἔ῎χθω.
ἀπέχομαι, in ἀπέχω.
ἀπεχυρόω, in com. ex Ἐχυρός.
ἀπέχω in com. ex Ἔ῎χω 549
ἀπεψία, in com. ex Πέπτω 1288
ἀπέψω, in ἀφέψω.
ἀπηγερέω, cum d. in c. ex ἀγερέω 18
ἀπηδάλω, in c. ex Πηδὸν 1304
ἀπηθέω, cum d. in c. ex Ἠ῎θω.
ἀπήκοος, in obedientes: Hesych. Ab ἀπακέω.
ἀπηκελδωμβώω, in ἀπακελδόω.
ἄπηκτος, in c. ex πηκτὸς 1302
ἀπηλεγὴς, cum d. in c. ex Ἀλέγω.
ἀπηλιαστὴς, in ἀπηλιώτης.
ἀπηλιάω, cũ d. in Ἠλιος.
ἀπηλιώτης, in c. ex Ἠ῎λιος.
ἀπήμαντος, in ἀπημων.
ἀπημελημένος, in ἀπαμελέω.
ἀπήμων, cum d. in c. ex Πῆμα 1304
ἀπήνη, &c. in Ἀπήνης.
ἀπήνεμος, in c. ex Ἄ῎νεμος.
ΑΠΗΝΗ 174
ΑΠΗΝΗΣ, ibi. & in c. ex Ἠ῎νεμος 608 ἀπήνητον ibid.
ἀπηορος, cum d. in c. ex Ἀέρω.
ἀπήρης, in ἄπηρος, in c. ex Πηρός.
ἄπηρος, in c. ex Πήρα, & ex Πηρὸς 1305
ἀπηρτισμένως, in ἀπαρτί.
ἀπηρυθρασμένως, in ἀπερυθριάω.
ἀπήρατος, in ἀπήρος, in c. Πηρός.
ἀπήχης, cum d. in c. ex Ἠ῎χος.
ἀπηώρος, in ἀπωμοσία.
ἀπιθανὸς, cum d. in c. ex πιθανὸς. 1262
ἀπιθῶ, pro ἀπίθω, in ἀπίθης.
ἄπικρος, in com. ex Πικρὸς 1308
ἀπικρόχολος, qui bilioſus non est: sævæ bilis expers. Hesych.
ἀπικλέω, in com. ex Ἰ῎κω. (1309
ἀπίμελος, cum d. in c. ex Πιμελὴ
ἀπινὺς, in com. ex Πίνω 1310
ἀπινύσιος, cum d. in πινύω, inter derivata ex πνῦμι 1343
ΑΠΙΟΣ, ἄπιον 174
Item ἄπιος, in Ἀπό.
ἀπισόω, in com. ex Ἴσος.
ἀπίστως, in com. ex Πίστις 1318
ἄπτις, cum d. in c. ex πτις 1262
ἀπιχαίνω, in c. ex Ἰχώρ.
ἀπιχυρίζομαι, in c. ex ἰχυρὸς 713
ἀπίχω, in ἀπέχω 549
ἀπίωσις, in ἀπισόω.
ἀπίτης, in Ἄ῎πιος.
ἀπιτῶτος, in ἀπίστατος.
ἄπιχθος, in com. ex Ἰχθὺς 714
ἀπίων, in com. ex Πίων 1319
ἀπλανὴς, cũ d. in c. ex Πλανὴν 1321
ἄπλασος, cũ d. in c. ex πλασὸς 1323
ἀπλατὴς, in c. ex Πλατὺς 1325
ἄπλατος, in ἀπέλασος 1275
ἄπλετος, in ἄπλητος.
ἀπλοδυρος, in c. ex Πλόος 1332
ἀπλήγιος, cum d. in Ἀπλόος 175
ἄπληκτος, cum ἀπλὴς 1338
ἀπλήμων, in c. ex πλήθω 1331
ἀπλὴξ, in c. fine pr. 1338
ἀπλήρωτος, in c. ex πλήρης 1339
ἄπλητος, cum d. in ἀπλήμων.
ἄπλητος, in ἀπέλας 1273 & in ἀπλήμων 1331
ἀπλοηρὶξ, in c. ex Θρὶξ.
ἀπλόη, &c. 175
ἀπλοια in ἄπλοος 1335
ἄπλοκος, in c. ex præt. med. 1328
ἀπλοκύον, in c. ex Κύων 903
ἄπλοος, in com. definentibus, in πλόος 1335
ΑΠΛΟΟΣ, cum d. 175
ἄπλους, in ἄπλοος.
ἄπλυτος, in c. ex Πλύτος 1340
ἀπλόω, cum d. ἀπλὼς, &c. in Ἀπλόος. (1341
ἀπλυσία, ἄπλυτος, in c. fine pr.
ἀπλῶς, in Ἀπλόος.
ἄπλωτος, in c. ex πλόω.
ἀπνεὺς, in c. ex πνέω, sine pr. 1344
ἀπνεύμων, ἄπνους, cum d. in c. ex præt. pass. ibid.
ἄπνοος, cum d. in c. ex πνοὴ ibid.
ΑΠΟ 175 In compositione interdum significat extra, vel procul: ut in ἀπόμαχος.
ἀποάνυμαι, in Αἴνυμαι.
ἀποαιρέομαι, in ἀφαιρέω.
ἀποβαδίζω, in c. ex βάδος 237
ἀποβάθρα, in ἀποβαίνω.
ἀποβαίνω, in com. ex Βαίνω, cum præp. 235
ἀποβάλλω, in c. ex βάλλω, cum pr. 242
ἀποβάπτω, in com. ex Βάπτω, cum præp. 254
ἀποβασις, ἀποβάτης, cum d. in ἀποβήσω, in c. ex Βὴξ. (βαίνω.
ἀποβιάζομαι, in c. ex Βία.
ἀποβιβάζω, in c. ex βιβάζω, 237 cum pr.
ἀποβίόω, in c. ex βιόω, cum pr. 266
ἀποβίωσις, obitus, interitus.
ἀποβλάπτω, in c. ex Βλάπτω.
ἀποβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω.
ἀποβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω.
ἀπόβλημα, ἀπόβλητος, &c. in ἀποβάλλω.
ἀποβλίτω, in Βλίτω.
ἀποβλύζω, in com. ex Βλύζω.
ἀποβλώσκω, in com. ex Βλώσκω.
ἀποβολὴ cum d. in ἀποβάλλω.
ἀποβόσκομαι, in c. ex βόσκω 282
ἀποβρηγλέω, cũ d. in βρηγλῶ 828
ἀποβροφέω, vel ἀποβρόφεω, cum d. in c. ex Βρόφω.
ἀποβρέχω, cum d. in c. ex Βρέχω.
ἀποβρίζω, in c. ex Βρίζω.
ἀποβρίθω, in c. ex Βρίθω.
ἀποβροχὶς, in ἀποβρέχω.
ἀποβροχίζω, in Βρόχος.
ἀποβροχίζω, in c. ex Βρόχος.
ἀποβρύκω, in c. ex Βρύκω.
ἀποβρώσκω, in c. ex Βρώσκω, cum prep.
ἀποβύω, in com. ex Βύω.
ἀποβωμῶ, cum d. in c. ex Βωμὸς.
ἀπογαιόω, ἀπόγαιος, cum d. in c. ex Γαῖα.
ἀπογαλακτίζω, cum d. in c. ex Γάλα 297
ἀπόγλω῟, cum d. in com. ex Γαῖα.
ἀπογλόω, in com. ex Γέσσω.
ἀπογέμω, cum d. in c. ex Γέμω.
ἀπογλυφάω, in com. ex γλυφάω 308
ἀπογλύομαι, in com. ex Γλύω.
ἀπογλυφυρόω, in com. ex Γλίφυρος.

ἀπογηράσκω, in c. ex Γῆρας.
ἀποζήγνυμαι, in c. ex ζήγνυμαι 304
ἀπογινώσκω, in c. ex Γινώσκω, cum præp. 318
ἀπογλαυκόω, cum d. in c. ex Γλαυκός.
ἀπόγλυτοι, in c. ex Γλυτός. (κός.
ἀπογλυκαίνω, in c. ex Γλυκύς.
ἀπόγνοια, in ἀπογινώσκω.
ἀπογνώμων, qui dentes ætatis indices amisit. ὁ μὴ ἔχων δὲ ἔγνωθε. Hesych. (σκω.
ἀπόγνωσις, ἀπογνώσης, in ἀπογινώ-
ἀπόγραφω, cum d. in c. ex γράφω 308
ἀπογραίζειν, in Γραῖα.
ἀπογράφω, cum d. in c. ex Γράφω, cum pr. 335
ἀπογυιόω, in Γύιον.
ἀπογυμνέω, cum d. in c. ex Γυμνός.
ἀπογωνιάκωσις, in com. ex Γωνία.
ἀπογωνιόομαι, in com. ex Γωνία.
ἀποδαΐζομαι, in c. ex δαΐζομαι 352
ἀποδαιμονίζω, in com. ex Δαίμων.
ἀποδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr.
ἀποδακρύω, cũ d. in c. ex Δάκρυ.
ἀποδαρδάπτω, in c. ex Δαρδάπτω.
ἀποδασμὸς, cũ d. in ἀποδάζομαι.
ἀποδαωλίζω, cum δαωλὸς 352
ἀποδεδηλιακότως, in ἀποδειλιάω.
ἀποδεὶς, ἀποδεῖ. in ἀποδέω, abſũ.
ἀποδέκνυμι, cũ d. in c. ex Δείκνυμι, cum pr. 363
ἀποδειλιάω, in c. ex Δειλός.
ἀπόδειξις, in ἀποδείκνυμι.
ἀπόδαπτω, cũ d. in c. ex Δεῖπνον.
ἀποδειροβοέω, in διηρυγέω 1605
ἀποδεκατόω, cum d. in c. ex δέκατος.
ἀποδεκτὸς, cum d. in ἀποδέχομαι.
ἀποδενδρόομαι, in c. ex Δένδρον.
ἀπονόμαι, in ἀποδίω.
ἀποδέρω, cum d. in c. ex δέρω, cum præp. 374
ἀπόδησις, ἀπόδεσμὸς, cum d. in ἀποδέω.
ἀποδέχομαι, in c. ex Δέχομαι, cum præp. 380
ἀποδέω, in comp. ex Δέω 384
& in comp. ex Δέω, egeo 386
ἀπόδημος, cum d. in c. Δῆμος.
ἀποδιὰ, in ἄπαις 1370
ἀποδιαυτάω, in c. ex Δίαυλος, arbitrium 395
ἀποδιαφθείρω, in dec. ex Διαφθείρω. 1524
ἀποδιατρίβω, in Διατρίβω 1669
ἀποδιδάσκω, in com. ex Διδάσκω, cum pr. 395
ἀποδίδυμαι, in ἀποδίδωμι.
ἀποδιδράσκω, cum d. in ἀποδράω.
ἀποδίδωμι, in comp. ex Δίδωμι, cum præp. 398
ἀποδίεμαι, in διίημι 697
ἀποδικάζω, cum d. in c. ex δικάζω. 405
ἀποδικέω, in c. ex Δίκη 403
ἀποδινέω, in c. ex Δίνη.
ἀποδίομαι, in Δίω.
ἀποδιοπομπέω, cum d. in διοπομπέω 1281
ἀποδιορίζω, in dec. ex διορος, seu διορίζω 1201
ἀποδισκεύω, in c. ex Δίσκος.
ἀποδιφθορέω, cum d. in διφθορέω, ἀποδιώκω, cum d. in c. ex Διώκω.
ἀποδοκέω 414
ἀποδοκιμος, cum d. in comp. ex δοκιμος 415
ἀποδύντωσις, in c. ex Ὀδύς 1132
ἄποδος, ἄφοδος.
ἀπόδοσις, cum d. in ἀποδίδωμι.
ἀπόδυλος, in c. ex Δῆλος 419
ἀποδοχὴ cum d. in ἀποδέχομαι.
ἀποδοχμόω, in Δοχμὸς.
ἀπόδραγμα, in ἀποδράω 421
ἀπόδρασις, in ἀποδράω.
ἀποδράω, in comp. ex Δεράω.
ἀποδράω, in c. ex Δεράω, fugio 423
ἀποδρέπω in com. ex Δρέπω.
ἀπόδρομος, in ἀποτρέχω 1663
ἀποδρύπλα, ἀποδρύφω, in c. ex Δρυπλα.
ἀποδύομαι, in ἀποδύω 429
ἀποδύρομαι, in com. ex Ὀδύρομαι. 1134
ἀπόδυσις, in ἀποδύομαι.
ἀποδυσπετέω, cum d. in δυσπετὴς. 1316
ἀποδυτήριον, in ἀποδύομαι.
ἀποδύω, in c. ex Δύω, induo 429
ἀπόεμι, cum ἄπειμι 569
ἀποεστεὼς, in ἐπειμι 492
ἀποσύνομι, exuo, spolio. Hesyc.
ἀποέργω, cum d. in ἀπέργω.
ἀπέρρω, abreptum aut deglutitum perdo. Il. Φ & ζ.
ἀποζάω, in c. ex Ζάω, cum pr. 577
ἀποζέμεν, ἀποζεύνυμι, in ἀποζέω.
ἀποζεύγνυμι, in c. ex Ζεύγνυμι, cum pr. 579
ἀποζέω, in com. ex Ζέω 582
ἀπόζω, in c. ex Ὄζω, cum pr. 1135
ἀποζωγραφέω, in ζωγραφέω.
ἀποζώννυμι, in com. ex Ζωννύω 587
ἀποθάλλω, in com. ex Θάλλω.
ἀποθεμερίζω, in com. ex Θεμερίζω.
ἀποθεόομαι, in com. ex Θεόομαι.
ἀποθεράπτω, in ἀπόθης.
ἀποθερμειδιόω, in com. ex Θέρμηλον.
ἀποθεσ, in A'πό.
ἀπόθης, cum d. in c. ex Θεὸς.
ἀποθεσπέδια, cum d. in comp. ex Θεσπέσιος.
ἀποθερίζω, in com. ex Θέρος.
ἀπόθεσις, ἡ ἀποτίθημι.
ἀποθεωτίζω, in com. ex Θέωσις.
ἀπόθετος, cum ἀπόθητος.
ἀποθέτος, cum d. in ἀποτίθημι.
ἀποθηκη, in ἀποτίθημι.
ἀποθηλασμὸς, in com. ex Θηλή.
ἀποθηλύω, in com. ex Θῆλυς.
ἀποθηλόω, cum d. in c. ex θηλόω. 635
ἀποθησαυρίζω, in c. ex Θησαυρός.
ἀπόθητος, in com. ex Πόθος 1346
ἀποθινόω, in com. ex Θίνα.
ἀποθλασμὸς, in com. ex Θλάω.
ἀποθλίβω, cum d. in c. ex Θλίβω.
ἀποθνήσκω, in com. ex Θνήσκω.
ἀποθορέω, in com. ex Θόρος.
ἀποθρασύνομαι, in ἀποθρασύς. 622
ἀποθρώω, cum d. in c. ex Θραύω.
ἀποθρωΐω, in com. ex Θρωΐος.
ἀποθριάζω, propriè folium fici decerpo: abusivè autem quidvis aliud aufero. Aristoph. in Acharn. Comp. ex Θρίον.
ἀποθρίζω, in ἀποθερίζω.
ἀπόθριξ, in com. ex Θρὶξ.
ἀπόθρονος, in com. ex θρόνος 646
ἀποθρύπτω, in c. ex Θρύπτω.
ἀποθρώσκω, in c. ex Θρώσκω.
ἀποθυμέω, in c. ex Θυμὸς animus.
ἀποθυμιάω, in com. ex Θυμιάω.
ἀποθύμιος, in ἀποθυμέω.
ἀποθωΐζω, in Θωΐος.
ἀποθυρόω, in com. ex Θύρα.
ἀποθυσιον, ι, τὸ, genus poculi, apud Athen. lib. 4. ex Menandro: sic dictum quidam putent vel quòd aliquem usum haberet ἐν τοῖς θυσίαις: vel à nomine θύσιος.
ἀποθύω, in c. ex Θύω, macto 661
ἀποίκιος, in c. ex Ποιέω, sine præp. 349
ἀποικέω, &c. in ἄποικος 1139
ἀποικοδομέω, in οἰκοδόμος.
ἀποικονομέω, cum d. in οἰκονόμος, 1093
ἄποικος, in c. ex Οἶκος 1139
ἀποικτίζω, in c. ex Οἶκτος 1144
ἀποιμώζω, in com. ex οἰμώζω 1136
ἄποινον, ἀποινάω, in com. ex Ποινή. 1357
ἄποις, in ποῖς 1147
ἀποίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 1148
ἀποκαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω 719
ἀποκαθάλλω, in καθάλλω.
ἀποκαθηλόω, cũ d. in καθηλόω 602
ἀποκαθήμαι, in κάθημαι 603
ἀποκαθίζομαι, in καθίζω 673
ἀποκαθίστημι, cũ d. in καθίστημι 701
ἀποκαίνυμαι, in c. ex Καίνω 710
ἀποκαίρω, in c. ex Καιρὸς 721
ἀποκαίω, in c. ex Καίω, cũ pr. 723
ἀποκακέω, cũ d. in c. ex Κακὸς 726
ἀποκαλέω, in c. ex Καλέω, cum pr. 729
ἀποκαλύπλω, in c. ex Καλύπλω 736
ἀποκάμνω, in c. ex Κάμνω 738
ἀποκάπλω, cũ d. in c. ex Κάπτω. cum pr. 740
ἀποκαπνίζω, cum d. in c. ex Καπνὸς 744
ἀποκαρδιόκεω, cum d. in καρδιόκεω.
ἀπόκαρμα, in ἀποκείρω.
ἀποκαρπόω, in c. ex Καρπὸς 750
ἀπόκαρσις, in ἀποκείρω.
ἀποκαρτερέω, cum d. in c. ex καρτερέω 655
ἀποκαρφολογία, in καρφολογέω. 935
ἀποκαταδαίνω, in καταδαίνω.
ἀποκαθαλλάπτω, in καθαλλάπτω.
ἀποκατάστασις, in ἀποκαθίστημι.
ἀπόκαυλος, cum d. in c. ex Καυλὸς 757
ἀπόκαυσις, ἀποκαύω, in ἀποκαίω.
ἀπόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 760
ἀποκείρω, in c. ex Κείρω 763
ἀποκεκαλυμμένως, in ἀποκαλύπλω.
ἀποκέλλω, in c. ex Κέλλω 765
ἀπόκενος, cum d. in c. ex Κενὸς 767
ἀποκευτέω, idem quod κευτέω.
ἀποκεφαλαίω, &c. in c. ex Κέφαλὴ. 776
ἀποκερματίζω, in c. ex κέρμα 764
ἀποκεφαλίζω, cum d. in c. ex Κεφαλὴ, cum pr. 779
ἀποκηδέω, in c. ex Κῆδος, cura 781
ἀποκηρύσσω, cũ d. in c. ex κηρύσσω. 786
ἀποκιδαρόω, in Κίδαρις 788
ἀποκίδνημι, in ἀποσκίδνημι.
ἀποκιονίσκω, in ἀποκαλέω.
ἀποκινδυνόω, in c. ex κινδυνόω, 791
ἀποκιρνέω, cum d. in c. ex Κιρνέω, cum præp. 792
ἀποκισσύρω, in c. ex Κισσὸς.
ἀποκλάζω, in c. ex Κλάζω 797
ἀποκλαίω, in c. ex Κλαίω 798
ἀποκλάω, in c. ex Κλάω ibid.
ἀποκλείω, cum d. in com. ex Κλείω, claudo 800
ἀποκλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum præp. 802
ἀποκλίζω, & ἀποκλιζω, in ἀποκλείνω.
ἀπόκληρος, cum d. in c. ex Κλῆρος, cum pr. 804
ἀπόκλητος, in ἀποκαλέω.
ἀποκλίνω, cum d. in com. ex Κλίνω, cum pr. 807
ἀποκλύζω, in c. ex Κλύζω, cum pr. 809
ἀποκναίνω cum d. in c. ex κναίνω 813
ἀποκνάω, in c. ex Κνάω ibid.
ἀποκνόω, cum d. in c. ex Ὄκνος.
ἀποκνίζω, cum d. in c. ex κνίζω 814
ἀποκογχίζω, in c. ex Κόγχη 317
ἀποκοιμάομαι, ῖ c. ex Κοιμάω 818
ἀπόκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 821
ἀποκολάπλω, in c. ex Κολάπλω 824
ἀποκολάω, in c. ex Κολάω 829
ἀποκολπόω, in c. ex Κόλπος 830
ἀποκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω. ibid.
ἀποκομάω, in c. ex Κόμη 834
ἀποκομίζω, cum d. in com. ex Κομίζω, porto 833
ἀποκοπὴ, in ἀποκόπλω.
ἀποκομπάζω, in c. ex Κόμπος 836
ἀποκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω. cum præp. 842
ἀποκορσόω, in c. ex κόρση 769
ἀποκορυφόω, in c. ex Κορυφὴ 851
ἄποκος, in ἄπεκτος.
ἀποκόσμιος, &c. in c. ex Κόσμος. 853
ἀποκοπαβίζω, cum d. in c. ex Κότταβος 855
ἀποκρεφίζω, in com. ex Κρῆφος 857
ἀποκρεμβίζω, in c. ex κρεμβὴ 858
ἀποκρεπαπαλίζομαι, &c. in com. ex Κρεπάλη 860
ἀποκρεμνίζω, in c. ex κρεμνὸν 848
ἀποκρεπτέω, in c. ex Κρύπτω 863
ἀποκρεμάω, cũ d. in c. ex Κρεμάω.
ἀπόκρεως, in com. ex Κρέας 866
ἀπόκρημνος, in com. ex Κρημνός. 868
ἀποκρίνω, cum d. in c. ex Κρίνω, cum præp. 871
ἀπόκροτος, cum d. in c. ex Κρότος, sine præp. 877
ἀποκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω, cum præp. 879
ἀποκρύπλω, cum d. in c. ex Κρύπλω 881
ἀποκτίσμαι, in c. ex Κτίσμαι, cum pr. 882
ἀποκτάω, cum d. in com. ex Κτῆμα cum præp. 884
ἀποκτιώομαι, cum κτιώόμαι, in Κτίζω 885
ἀποκλινύω, ἀποκλονέω, in ἀποκλίνω.
ἀποκτοπέω, in c. ex κτοπέω 1682
ἀποκυίω, cum d. in c. ex κυέω 902
ἀποκυίσκω, in c. ex Κύω, in utero gesto ibid.
ἀποκυλινδέω, in c. ex κυλινδέω 896
ἀποκυλίω, in c. ex Κυλίω ibid.
ἀποκυμαίζω, in c. ex Κῦμα 894
ἀπόκυων, in c. ex Κύων 903
ἀποκυρόω, ἀποκυρέω, in com. ex Κῦρος 899
ἀποκωλύω, in c. ex Κωλύω 906
ἀποκωφόω, in c. ex Κωφὸς 909
ἀπολαγχάνω, in com. ex Λαγχάνω 912 (928
ἀπολακτίζω, cum d. in com. ex Λάξ.
ἀπολαλέω, in c. ex Λαλέω 915
ἀπολαμβάνω, in com. ex Λαμβάνω 918
ἀπολαμπτύω, in c. ex Λαμπτὴς. 927
ἀπολάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω. 926
ἀπολάπτω, in c. ex Λάπτω 929
ἀπολαύω, cum d. in Λάω 932
ἀπολαχνόω, in Λαχνέω, absumo. Hesych. Comp. ex λάχνη.
ἀπολάω, in c. ex Λᾶας 910
ἀπολεαίνω, in c. ex Λεῶς 952
ἀπολέγω, in c. ex Λέγω 933. & 937
ἀπολείβω, in c. ex Λείβω 951
ἀπολείπω, in c. ex Λείπω 953
ἀπολειτουργέω, in λειτουργὸς 503
ἀπολέχω, cum d. in c. ex Λέχω 955
ἀπόλειψις, in ἀπολείπω.
ἀπολοιτος, in ἀπόλλυμι.
ἀπολελυμένως, solutè seu absolutè, liberè. Hermog. Comp. ex ἀπολύω. (1358
ἀπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος.
ἀπολεπτύνω, in c. ex Λεπτὸς 957

ἀπολείπω, cum d. in c. ex Λείπω 958
ἀπολείσω, in ἀπόλλυμι.
ἀπολευκαίνω, in c. ex Λεύκωσ 960
ἀπολήγω, in c. ex Λήγω 961
ἀπληκέω, in c. ex Ληκέω 964
ἀπληκυθίζω, in c. ex Ληκύθος ibid.
ἀπληστία, in ἀπλαμβάνω.
ἀπληρέω, in c. ex Λῆρ 965
ἀπλησία, in ἀπλαμβάνω.
ἀπλιδίζω, in ἀπολέω.
ἀπλιθόω, in c. ex Λίθ.
ἀπλιμπάνω, in ἀπολείπω 953
ἀπλινόω, cum d. in c. ex Λίνον 969
ἄπλις, in c. ex Πάλις 1362
ἀπλισταίνω, &c. in c. ex Ὄλισθος 1152
ἀπλιταρχίζειν, cum d. in λιτάρχης.
ἀπλιτεύω, in c. ex πολιτεύω 1362
ἀπλίτης, ἀπλιτικὸς, in ἄπολις.
ἀπλιχμάω, in ἀπολείχω.
ἀπλῶ, ποëticè pro ἀπολήγω, desino: vt Il. o, ἵν' ἀπλῆξις ἀπατάων, 1152
ἀπλωτόδλητοι, in σελωτόδλητ.
ἄπλυμι, in c. ex Ὄλυμι 1153
ἀπολογίζομαι, cum d. in ἄπολογεέλαζα, in c. ex λογίζομαι 947
ἀπόλογος, cum d. in ἀπολέγω 937
ἀπολῶ, in c. ex Δέω, cum pr. 974
ἀπολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1155
ἀπολοχμάομαι, in c. ex Λόχ., insidiæ 977
ἀπολυμαίνομαι, cum d. in c. ex Λῦμη 980. & in c. ex Λύμη, ibid.
ἀπολύω, cum d. in c. ex Λύω cum præp. 984
ἀπολωδάω, cum d. in c. ex Λώδη.
ἀπολωπίζω, in c. ex λωπίζω 958
ἀπολωπίζω. detraho, auello: more eorum qui loru carpunt. Eurip. in Iphig. Aul. Τίς ἄρα μ' ὀλοὸν ἀμφὶ κόμας δ' ἔμυμε δακρυόεσσ' ἀκέσας Πατρίδ' ἐλόμᾶς ἀπολωπεῖ; quis mihi bene comptos capillos euellet aut abscindet?
ἀπολωφάω in c. ex Λωφάω 988
ἀπομαγδαλία, ἀπόμαγμα 1007
ἀπομαίνομαι, in c. ex Μαίνομαι, cum præp.
ἀπομάθησις, in ἀπομανθάνω.
ἀπομακλᾶς, cum d. in ἀπομάττω 1007
ἀπομαλακίζομαι, in c. ex Μάλασσω 996
ἀπομαλθακίζομαι, idem quod ἀπομαλακίζομαι.
ἀπομαυλάω, in c. ex Μαυλάω, cum præp. 998
ἀπομαυτόομαι, in c. ex Μαυτὸς 1000
ἀπόμαξις, in ἀπομάττω 1007
ἀπομαραίνω, in c. ex Μαραίνω 1002
ἀπομαρτυρέω, &c. in c. ex Μάρτυρ 1005
ἀπομάσσω, in c. ex Μάσσω, pinso. 1007. & paulò pòst in Μάσσω, abstergo.
ἀπομασχάω, in c. ex Μάσχη 1009
ἀπομαστίζω, in c. ex Μάστιξ 1010
ἀπομάχομαι, cum d. in c. ex Μάχομαι, cum pr. 1011
ἀπομεθύσκομαι, in c. ex Μεθύ 1017
ἀπομηλίσσω, in comp. ex Μηλίσσω 1018
ἀπομήρομαι, in c. ex Μήρω 1020
ἀπομηλαίνω, in c. ex Μῆλας 1024
ἀπόμηλι, in c. ex Μῆλι 1027
ἀπομίμφομαι, in c. ex Μίμφομαι 1030
ἀπομίσω, in c. ex Μείω, cum pr. 1033
ἀπομιτόζω, dispertio, divido, separo. Comp. ex μιτόζω.
ἀπομιτρηφόζω, in c. ex Μίτρηφ 1035
ἀπομετρέω, in c. ex Μέτρον, cum præp. 1039
ἀπομηκύω, in c. ex Μῆκ 1044
ἀπομιλύω, in c. ex Μίλυς 1048
ἀπομίγνυμι, in c. ex Μίγνυμι 1054
ἀπομιμέομαι, cum d. in c. ex Μιμέομαι 1056
ἀπομιμνήσκομαι, in ἀπομνάομαι.
ἀπόμιξις, in ἀπομίγνυμι.
ἀπόμυσσ, cum d. in c. ex Μυσσός 1058 (1071
ἀπόμυω ἄομαι, in com. ex Μυάομαι
ἀπομνημονεύω, cum d. 1062
ἀπομνησικάκεω, in μνησίκακ 726
ἀπόμνυμι, in c. ex Ὄμνυμι 1159
ἀπόμυξα, in c. ex μοῖζα 1022
ἀπομυόω, in c. ex Μύ 1066
ἀπομύργνυμι, cum d. in c. ex Ὀμόργνυμι.
ἀπόμυσσ, in c. ex Μῦσα 1070
ἀπομυζέρας, in μυζέρας 1220
ἀπομυθέομαι, in c. ex Μῦθ verbum 1073
ἀπόμυγ, in c. ex Μῦα 1074
ἀπομυνόμαι, in c. ex Μυνόω, ibi.
ἀπομυλαίνω, in c. ex Μυλὸς 1076
ἀπομύτω, cum d. in c. ex Μύσσω 1079
ἀπόμυω, in c. ex Μύω 1080
ἀπομυξολύχνος, bullas non excitans: vel non erumpens in bullas: apud Dioscor. l. 5. c. 116
ἀπομωρέω, in c. ex Μωρὸς 1082
ἀπόμωσις, ἀπόμωτος, cum d. in ἀπόμυμι.
ἀπονάω, in c. ex Νάω 1083
ἀπόναμαι, in ἀπόνημι.
ἀπονάρκω, cum d. in c. ex Νάρκη 1085
ἀπονάω, in c. ex νάω, habito 1083
ἀπονέμω, cum d. in c. ex Νέμω, tribuo 1098
ἀπονεοημέρως, in ἀπονεόομαι.
ἀπονεόομαι, in c. ex Νέος, eo 1099
ἀπονεοτίδόω, in c. ex Νεοστὸς 1056
ἀπονεύρόω, cum d. in c. ex Νεῦρον.
ἀπονήμω, in c. ex Νάω 1097
ἀπονυμφί, i. ex Ὄνημι, iuvo 1165
ἀπόνηρ, in c. ex πονηρὸς 1286
ἀπόνητ, cum d. in ἄπον.
ἀπονηχομαι, in c. ex νήχομαι 1099
ἀπονία, in ἄπον.
ἀπονίζω, in ἀπονίπτω.
ἀπονικάω, in c. ex Νικάω 1103
ἀπόνιμμα, in ἀπονίπτω.
ἀπονίπτω, in c. ex Νίπτω 1103
ἀπονέομαι, ἀπόνοια, in c. ex Νόος 1108
ἀπονομὴ, in ἀπονέμω.
ἀπόνος, in c. ex πόνος. sine pr 1285
ἀπονοστέω, cum d. in com. ex Νοστέω 1112
ἀπονοσφίζω, in c. ex Νόσφι ibid.
ἀπονόμαι, in c. ex νοέω 1108
ἀπονυκτερεύω, in c. retinentibus νύκτ 1115
ἀπόνυμφ, cum d. in c. ex Νύμφη 1114
ἀπονυστάζω, in c. ex Νυστάζω 1116
ἀπονυχίζω, cũ d. in c. ex Ὄνυξ 1169
ἄπονος, in ἄπον.
ἀπονωτίζω, in c. ex Νῶτ 1117
ἀπόξεσ, cum d. in c. ex Ξέω, cum pr. 1119
ἀπόξεω, in c. ex Ξέω, cum pr. 1121
ἀπόξηαίνω, in c. ex Ξηρὸς 1123
ἀπόξιφίζω, in c. ex Ξίφ ibid.
ἀποξυλίζω, in c. ex Ξύλον.
ἀπόξυμι, in ἄποξυς.
ἀποξυράω, &c. in c. ex ξυρὸς 1122
ἄποξυς, in c. ex Ὀξὺς 1170
ἀποξύω, cum d. in c. ex Ξύω 1122
ἀποπτίζω, in c. ex Πτίζω 1234
ἀποπαλάω, in c. ex Παλάω 1237
ἀποπάλω, ἀποπαλέω, in comp. ex Πάλλω 1240
ἀποπαπάω, in d. ex παππ, avus 1241
ἀποπαπόω, in πάππος, lanugo.
ἀποπαρθενόω, &c. in c. ex Παρθένος 1244
ἀπόπας, in c. ex Πάω 1256
ἀποπατέω, cum d. in c. ex Πατέω 1252
ἀποπαύω, in c. ex Παύω 1255
ἀπόπεμψ, ἀποπεμπάζω, ἀποπεμάω, in c. ex Πέμπω 1265
ἀποπέκω, in c. ex Πέκω 1263
ἀποπελεμάω, in c. ex Πέλευς 1276
ἀποπεπτάω, in c. ex Πεύτε 1286
ἀποπέμπω, cum d. in c. ex Πέμπω 1278
ἀποπεσσήω, in c. ex Πεσσὸς 1282
ἀποπεραίνω, in c. ex Πέρας 1290
ἀποπερεύω, idem quod ἀποπεραίνω. Suid.
ἀποπερόω, in c. ex Περάω, transeo 1291
ἀποπέρδω, in c. ex Πέρδω 1292
ἀποπεσσάω, in πεσσάω 1502
ἀποπέτομαι, in c. ex Πέτομαι 1298
ἀποπεφασμένος, in ἀποφαίνω 1705
ἀποπηγνυμι, in c. ex Πηγνύω 1301
ἀποπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἀποπίεζω cũ d. in c. ex Πιέζω 1307
ἀποπίμπλημι, in c. ex πιμπλημι 1332
ἀποπινύω, in c. ex Πίνω 1310
ἀποπίπλω, in c. ex Πίμπλω, 1314
ἀποπισσόω, in c. ex πίσσα 1263
ἀποπλάζω, in c. ex Πλάζω 1320
ἀπόπλαω, cum d. in c. ex Πλάνη 1321
ἀποπλάσσω, in c. ex Πλάσσω 1322
ἀποπλέω, in c. ex Πλέω 1333
ἀποπλήθω, in c. ex πλήθω 1331
ἀποπληκτος, cum d. & ἀποπληξία, in ἀποπλήσσω.
ἀποπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 1330
ἀποπλήσσω, in c. ex Πλήσσω 1336
ἀποπλίσσομαι, in c. ex Πλίσσω 1339
ἀπόπλοος, in ἀποπλέω.
ἀποπλωτέω, in c. ex Πλῶτ 1340
ἀποπλώω, cum d. in c. ex Πλώω 1341
ἀποπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 1343
ἀποπνίγω, in c. ex Πνίγω 1345
ἀπόπνοι, cum d. in ἀποπνέω.
ἀποποιέομαι, cum d. in c. ex Ποιέω, cum pr. 1347
ἀποκόμπη, cum d. in ἀποπέμπω.
ἀποπονέω, in c. ex πόνος, cum pr. 1284
ἀποπορδὴ, in ἀποπέρδω.
ἀποπορδόομαι, ἀποπορδέα, in c. ex πορδόομαι 1272
ἀπόπρεμνα, in c. ex Πρέμνον 1379
ἀποπρεσβεύω, in c. ex Πρέσβυς, legatus 1381
ἀποπροβλάμαι, in c. ex Πρόβλημαι 1383
ἀποπροβλώ, in c. ex Πρόβλης 1384
ἀποπροθὶ, in Προ ibid.
ἀποπροθοάνω, longè progredior & abeo. Eurip.
ἀπόπροθε, &c. in Πρό.
ἀποπροϊημι, in προΐημι 567
ἀποπροθλέπω, in προθλέπω 955
ἀποπροσοσφίζω, i. ex Νόσφι 1112
ἀποπροσωπίζομαι, in προσωπον 1183
ἀποπτερίζω, in c. ex Πτέρνα 1392
ἀποπτερύσσομαι, in c. ex Πτερον, cum præp. 1393
ἀπόπτης, in ἀπόπτομαι.
ἀποπτόω, in c. ex Πτόα 1395
ἀπόπτολις, in c. ex Πόλις 1362
ἀπόπτομαι, in c. ex Ὄπτομαι, cum præp.
ἄποπτ, in ἀπόπτομαι.
ἀποπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1398
ἀποπτώσις, in ἀποπίπτω.
ἀποπωλάνομαι, in c. ex Πωλάνομαι 1402
ἀποπυρέας, ἀποπυρέζω, ἀποπυρόω, in c. ex Πῦρ 1405
ἀποπυτίζω, in ἀποπτύω.
ἀπορραφανίδωσις, in Ῥάφανος 1418
ἀπορρὴς, &c. in c. ex Ὄρχη 1190
ἀπορρόγα, in c. ex Ὄργια porrigo 1192
ἀπορρέγχω, in Ῥέγχω 1419
ἀπόρρυδος, in c. ex πορεύομαι 1272
ἀπορέω, cum d. in ἄπορος.
ἀπόρρηξις, in c. ex Πέρχω 1293
ἀπορρόος, in c. ex Ὄρχος 1193
ἀπορεία, in ἄπορος.
ἀπορτεύω, ἀπορνίθω, cum d. in c. ex Ὄρνις 1198
ἀπόρνυμι, in c. ex Ὄρνυμι 1208
ἄπορος, in c. ex πόρος via 1270
ἀπορόω, in c. ex ὀρόω 1208
ἀπορραθυμέω, in ῥᾳθυμος 657
ἀπορραίδες, murices: apud Arist. hist. anim. lib. 4.
ἀπορραίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416
ἀπορραίω, in c. ex Ῥαίω ibid.
ἀπορραξ, ἀπόρρηξις, in ἀπορράσσω.
ἀπορραπτω, in c. ex Ῥαπτω, cum præp. 1417
ἀπορράσσω, in c. ex Ῥάσσω 1418
ἀπορραψῳδέω, in ῥαψῳδὸς.
ἀπορρέω, in c. ex Ῥέω, cum præp. 1422. & 1426.
ἀπορρήσσω, ἀπορρηγνύω, cum d. in c. ex Ῥήσσω, cum pr. 1429
ἀπόρρηγμα, ἀπορρηξις, ἀπόρρηκτος, cum d. in comp. ex Ῥέω, duo 1426
ἀπορριγόω, in c. ex Ῥίγος 1431
ἀπορρίζόω, in c. ex Ῥίζα ibid.
ἀπορριπίζω, in c. ex ῥιπίζω 1430
ἀπορρίπτω, ἀπόρριψις, in c. ex Ῥίπτω 1434
ἀπορροὴ, cum d. in ἀπορρέω.
ἀπορροιδέω, in c. ex Ῥοιζος 1437
ἀπόρρως, in ἀπορρέω.
ἀπορροφέω, in c. ex Ῥοφέω 1437
ἀπορρύπτω, in com. ex ῥύπτω 1438
ἀπόρρυτος, ἀπορρύω, in ἀπορρέω, ἀπορρωγὰς, άδος, ἡ, abrupta seu diruta, vt πέτρας ἀπορρωγάδας Mocell. 3. c. 14.
ἀπορρώξ, in ἀπορρήσσω.
ἀπορύσσω, cum d. in c. ex Ὀρύσσω 1294
ἀπορφανίζω, in ὀρφανίζω, ab Ὀρφανὸς 1205
ἀπόρφυρος, in c. ex Πορφύρα 1367
ἀπορχόμαι, in com. ex Ὀρχόμαι.
ἄπορος, in ἄπορος. (1206
ΑΠΟΣ 176
ἀποσαλόω in c. ex Σάλος 1443
ἀποσαρκόω, in c. ex Σάρξ 1445
ἀποσάττω, in com. ex Σάττω 1447
ἀποσαφέω, in c. ex Σαφὴς 1448
ἀποσβεννύω, in c. ex Σβεννύω ibid.
ἀποσέω, cum d. in c. ex Σέω 1451
ἀποσμυχάω, in c. ex Σμυχὸς 1454
ἀποσσάω, in comp. ex σάω 1452
ἀποσήθω, in c. ex σήθω 1453
ἀποσηκόω, in c. ex Σηκὸς 1455
ἀποσημαίνω, &c. in com. ex Σῆμα 1456
ἀποσήπω, in com. ex Σήπω 1459
ἀποσιμόω, in c. ex Σιμὸς 1462
ἀπόσιος, cum d. in c. ex Σίος 1464
ἀποσιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 1466
ἀποσκάπτω, in c. ex Σκάπτω.
ἀποσκαρίζω, in ἀποσκαρίζω.
ἀποσκιδάζω, cum d. in c. ex Σκεδάω 1479
ἀποσκελήσω, in c. ex Σκέλος 1473
ἀποσκιπτίζω, in ἀποσκίπτω.

ἀποσκεπαρνισμὸς, in c. ex Σκέπαρνον 1473
ἀποσκέπτομαι, cum d. in c. ex Σκέπτομαι 1474
ἀποσκέπω, in c. ex Σκέπω 1477
ἀποσκόπος, cum d. in ἀποσκέπτομαι, & in com. ex Σκοπὸς scopus ibid.
ἀποσκευάζω, cum d. in c. ex Σκευάζω 1478
ἀποσκήμπτω, cũ d. in ἀποσκήπτω.
ἀπόκσηνος, cum d. in c. ex Σκηνὴ 1481
ἀποσκήπτω, cum d. in c. ex Σκήπτω nitor 1482. & in c. ex Σκήπτω decido 1482
ἀποσκιάζω, cũ d. in c. ex Σκία 1484
ἀποσκιδάμαι, in ἀποσκεδάω.
ἀποσκιῤῥόω, cum d. in c. ex Σκίῤῥος tumor 1486
ἀποσκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1468
ἀποσκλέω, ἀποσκλῆμι, in com. ex Σκέλλω 1471
ἀποσκληρόω & ἀποσκληρύνω, cum σκληρύνω a σκληρὸς 1472
ἀποσκολύπτω, in c. ex Σκολύπτω 1486
ἀπόσκοπος, cum d. in ἀποσκέπτομαι & in c. ex σκοπὸς 1474
ἀποσκορακίζω, cum d. in c. ex Κόραξ 846
ἀποσκοτέω, cum d. in c. ex Σκότος 1488
ἀποσκυβαλίζω, reiicio & repudio tanquam rem contemnendam. Ex σκύβαλον.
ἀποσκυδμαίνω, idẽ quod σκυδμαίνω, irascor, succenseo. Homer. Il. ω.
ἀποσκύζομαι, idem quod σκύζομαι, irritor. Hesych.
ἀποσκυθίζω in c. ex Σκύθης 1489
ἀποσκυλεύω, idem quod ἀποσυλάω, deprædor, eripio spoliando. Theocr. idyll. 26.
ἀποσκώπτω, in c. ex Σκώπτω, cum præp. 1490
ἀποσμάω, ἀποσμήγω, in c. ex Σμάω 1491
ἀποσμικρύνω, in c. ex Μικρός.
ἀποσμιλεύω, cum d. in c. ex Σμίλη 1492
ἀποσμύχω, in c. ex Σμύχω ibid.
ἀποσοβέω, cũ d. in c. ex Σοβέω 1493
ἄποσος in πόσος 1212
ἀποσπάδων, in ἀποσπάω.
ἀποσπαράσσω, in c. ex Σπαράσσω. 1499
ἀποσπαργανόω, in c. ex Σπάργανον 1500
ἀποσπαρθάζω, &c. in ἀπασπαίρω 1498
ἀποσπάω, cũ d. in c. ex Σπάω 1501
ἀποσπείρω, in c. ex Σπείρω, cum præp. 1504
ἀποσπενδὼ, in c. ex Σπενδὼ, cum præp. 1506
ἀποσπερμαίνω, &c. in ἀποσπείρω.
ἀποσπεύδω in c. ex Σπεύδω 1509
ἀποσπογγίζω, cum d. in c. ex Σπόγγος 1512
ἀποσποδέω, in c. ex Σποδὸς ibid.
ἀπόσπονδος, in ἀποσπένδω.
ἀπόσπορος, in ἀποσπείρω.
ἀποσπουδάζω, in c. ex σπουδὴ 1509
ἀπόσυτος, in ἀποσύομαι.
ἀπόσταγμα, in ἀποστάζω.
ἀποσταδὸν, ἀποσταδὰ, in ἀφίστημι.
ἀποστάζω, in c. ex Στάζω 1513
ἀποσταθμάω, in c. ex σταθμὸς 711
ἀποσταλάζω, ἀπόσταξις, in ἀποστάζω.
ἀπόστασις, cum d. ἀποστάτης, cum d. in ἀφίστημι.
ἀποσταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 1514
ἀποσταφιδόω, in c. ex Σταφὶς 1515
ἀποστέγω, cum d. in c. ex Στέγω 1516
ἀποστείχω, in c. ex Στείχω 1519
ἀποστλεγγίζω, in com. ex Στλεγγὶς 1534
ἀποστέλλω, in c. ex Στέλλω 1521
ἀποστενόω, in c. ex Στενὸς 1526
ἀποστεπτικὸν, in ἀποστέφω.
ἀποστέργω, in c. ex Στέργω.
ἀποστερέω, cũ d. in c. ex Στερέω 1528
ἀποστέφω, cũ d. in c. ex Στέφω 1530
ἀποστηθίζω, in c. ex Στῆθος 1531
ἀπόστημα, cum d. in ἀφίστημι.
ἀποστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1532
ἀποστῆσαι, in 1. classe c. ex ἵστημι, appendo 711
ἀποστιβὴς, in c. ex Στείβω 1517
ἀποστίλβω, &c. in c. ex Στίλβω 1533
ἀποστίχω, in ἀποστείχω.
ἀποστελεγγίζω, cum d. cum ἀποστελεγγίζω.
ἀποστολὴ, cum d. in ἀποστέλλω.
ἀποστομόω, cum d. in c. cũ pr. 1536
ἀπόστοργος, in ἀπόστεργω.
ἀποστρακόω, cum d. in c. ex Ὄστρακον 1213
ἀποστρατεύω, in c. ex Στρατὸς 1542
ἀποστράτηγος, in στρατηγὸς 44
ἀποστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 1258
ἀποστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1548
ἀποστρέφω, cum d. 1545
ἀποστυγέω, in c. ex Στυγέω 1550
ἀποστυφελίζω, in c. ex στυφελὸς 1552
ἀποστύφω, in c. ex Στύφω ibid.
ἀποσυκάζω, in c. ex Συκῆ 1554
ἀποσυλάω, in c. ex Σύλη ibid.
ἀποσυμβολάω in συμβάλλω 250
ἀποσυμβουλεύω, in συμβουλὴ 279
ἀποσυνάγω, cum d. in συνάγω 38
ἀποσύομαι, in ὑποσύω. (1556
ἀποσυριγγόω, in comp. ex συριγγόω
ἀποσυρίζω, in c. ex συρίζω ibid.
ἀποσυρίττω, in c. ex Συρίσσω ibid.
ἀποσύρω, cum d. in c. ex Σύρω 1557
ἀποσυσιτέω, in σύσιτος 1465
ἀποσύω, sive ἀποσσύω, ἀποσύω, in ἀποσεύω 1560
ἀποσφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω.
ἀποσφαιρίζω, in c. ex Σφαῖρα 1561
ἀποσφακελίζω, in c. ex Σφάκελος 1562
ἀποσφάλλω, in c. ex σφάλλω, cum præp. 1563
ἀποσφλαμέω, idem quod σφαλμέω, collabor, concido: apud
ἀποσφὰξ, in ἀποσφάζω. (Polyb.
ἀποσφάττω ibid.
ἀποσφενδονάω, cũ d. in c. ex Σφενδόνη 1564
ἀποσφήλωσις, in ἀποσφάλλω.
ἀποσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1566
ἀποσφραγίζω, cum d. in comp. ex Σφραγὶς ibid.
ἀποσφραίνομαι, in c. ex Ὀσφραίνομαι 1214
ἀποσχάζω, in c. ex Σχάω 1569
ἀποσχαλιδόω, cũ d. in Σχαλὶς 1568
ἀποσχάω, ἀποσχάζω.
ἀποσχεδιάζω, in c. ex Σχεδὸν 1569
ἀποσχεσις, in ἀπεχώ.
ἀποσχίζω, cũ d. in c. ex Σχίζω 1571
ἀποσχοινίζω, in c. ex Σχοῖνος.
ἀποσχολάζω in c. ex Σχόλη.
ἀποσώζω, in c. ex σώζω 1495
ἀποταγὴ, in ἀποτάσσω.
ἀποτάδην, in ἀποτείνω.
ἀπότακτος, in ἀποτάσσω.
ἀποταμιεύω, in c. ex Ταμίας 1577
ἀποτάμνω, in ἀποτέμνω.
ἀπότασις, in ἀποτείνω.
ἀποτάσσω, ἀπόταξις, in c. ex Τάσσω 1581
ἀπόταυρος, cum d. in c. cũ Ταῦρος 1585 (620
ἀπόταφος, in c. ex Θάπτω, sepelio
ἀποταφρεύω, cum d. in c. ex ταφρεύω ibid.
ἀποτείνω, in c. ex Τείνω 1588
ἀποτειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 1594 (1600
ἀποτελεύω, in c. ex τέλη, mysteria
ἀποτελέω, cum d. in com. ex Τέλος 1598. & 1600
ἀποτέμνω, in c. ex Τέμνω 1602
ἀπότεξις, in ἀποτίκτω.
ἀποτερματίζω, cum d. in comp. ex Τέρμα 610
ἀπότευγμα, ἀποτευτικὸς, ἀπότευξις, in ἀποτυγχάνω.
ἀποτεφρόω, in c. ex Τέφρα.
ἀποτηγανίζω, in c. ex τήγανον 1617
ἀποτήκω, in c. ex Τήκω ibid.
ἀποτῆλε, &c in Τῆλε ibid.
ἀπότηξις, in ἀποτήκω.
ἀποτίθημι 1622
ἀποτίκτω, in c. ex Τίκτω, cum pr. 1630
ἀποτίλλω, cũ d. in c. ex Τίλλω 1633
ἀποτιμάω, cum d. in c. ex τιμὴ 1639
ἀπότιμος, cum d. ibid.
ἀποτινάσσω, cum d. in c. ex Τινάσσω 1633
ἀποτίννυμι, ἀποτίνω. in ἀποτίω.
ἀποτίπλαστος, in ἀπροσπέλαστος.
ἀπότιτθος, in c. ex Τιτθὸς 1635
ἀποτίω, in c. ex Τίω, punio 1642
ἀποτμήγω, ἀποτμήσσω, cum d. in ἀποτέμνω.
ἄποτμος, in c. ex Πότμος 1368
ἀπότολμος, cũ d. in c. ex Τολμα 1634
ἀποτομὴ, cum d. in ἀποτέμνω.
ἀποτοξεύω, in c. ex Τόξον 1645
ἀποτορνεύω, in c. ex τορνεύω 1609
ἄποτος, in c. sine pr. 1312
ἀποτράγημα, in ἀποτρώγω.
ἀποτραχηλίζω, in c. ex Τράχηλος 1649
ἀποτραχύνω, in c. ex τραχὺς ibid.
ἀποτρέπω, cũ d. in c. ex Τρέπω 1652
ἀποτρέχω 1663
ἀποτριάζω, cum ἀποτριάσσω.
ἀποτριάσσω, in c. ex τριάσσω 1651
ἀποτρίβω, cũ d. in c. ex Τρίβω 1669
ἀποτριτύω, in c. ex τρεῖς, seu τρίτος
ἀπότριχες, in c. ex Θρίξ. (1651
ἀποτροπὴ, cum d. in ἀποτρέπω.
ἀπότροπος, in ἀποτρέπω.
ἀπότροφος, in c. ex Τρέφω 1658
ἀποτρύχω, in c. ex Τρύχω 1674
ἀποτρύω, in c. ex Τρύω ibid.
ἀποτρώγω, in c. ex Τρώγω ibid.
ἀπότρωκτος, abesus, abrosus. Ab ἀποτρώγω.
ἀποτρωπάω, in ἀποτροπή.
ἀποτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω, assequor 1676
ἀποτυλόω, in comp ex Τύλος 1678
ἀποτυμπανίζω, in c. ex Τυμπανίζω 1682
ἀποτυπόω, in c. ex τύπος 1681
ἀποτύπτω, in c. ex τύπτω, sine pr. 1680
ἀποτυφλόω, in c. ex Τυφλὸς 1684
ἀποτύχημα, &c. in ἀποτυγχάνω.
ἀποτυχίζω, in c. ex τυχίζω 1613
ἀποτυχόντως, in ἀποτυγχάνω.
ἀπουλόω, cum d. in c. ex οὐλὴ 1218
ἀπουράγεω, in οὐραγέω 42
ἀπουρέω, in com ex Οὖρον 1221
ἀπουρίζω, Ionicè pro ἀφορίζω.
ἄπουρος, in c. ex Ὄρος 1200
ἀπουρόω, in c. ex οὖρος, ventus secundus 1222
ἄπους, in c. ex Ποὺς & 1370
in comp. ex οὐσία 572
ἀποφαίνω, ἀπόφανσις, ἀποφαντὸς, cum d. in c. ex φαίνω 1704
ἀπόφασις, in ἀπόφημι.
ἀποφάσκω, in c. ex Φάσκω 1719
ἀποφατικὸς, cum ἀπόφημι.
ἀποφαυλίζω, i c. ex Φαυλίζω 1714
ἀποφέρβομαι, in c. ex Φέρβω 1724
ἀποφέρω, in c. ex Φέρω 1727
ἀποφεύγω, cũ d. in c. ex Φεύγω 1740
ἀποφηλακίζω, in c. ex Φῆλος 1741
ἀπόφημι, in c. ex φημὶ 1717
ἀπόφημος, in c. ex φήμη 1718
ἀποφθαράξασθαι, naribus sonitũ reddere, naribus sonum foris emittere. Hesych.
ἀπόφθαρμα, cum ἀποθείρω.
ἀποφθέγγομαι, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 1743
ἀποφθείρω, cum d. in com. ex Φθείρω, cum pr. 1745
ἀποφθινύθω, ἀποφθίνω, ἀποφθίω, in c. ex φθίω, φθίνω & φθινύθω.
ἀποφθορὰ, cũ ἀποφθείρω. (1744
ἀποφιμόω, in c. ex Φιμὸς 1749
ἀποφλαυρίζω, in c. ex φλαυρίζω 1714
ἀποφλεγμαίνω, &c. 1751
ἀποφλοιόω, in c. ex Φλοιὸς 1753
ἀποφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 1754
ἀποφοιτάω, cum d. in c. ex Φοιτάω 1755
ἀπόφονος, in c. ex φόνος 1722
ἀποφορὰ, cum d. in c. ἀποφέρω.
ἀποφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1757
ἀποφράγνυμι, cum ἀποφράσσω.
ἀπόφρας 1759
ἀποφράσσω, in c. ex Φράσσω ibid.
ἀποφυὰς, cum ἀποφύω.
ἀποφυγὴ, in ἀποφεύγω.
ἀποφυλίος, in c. ex Φυλὴ 1771
ἀποφυλλίζω, cum d. in c. ex Φύλλον 1772
ἀποφυσάω, in c. ex Φυσάω 1775
ἀπόφυσις, cum ἀποφύω.
ἀποφυτεύω, in c. ex Φυτεύω 1780
ἀποφύω, in c. ex Φύω 1777
ἀποφώλιος, in c. ex Φωλεὸς 1781
ἀποχάζω, in c. ex Χάζω 1786
ἀποχαλάω, in c. ex Χαλάω 1790
ἀποχαλινόω, cum d. in c. ex Χαλινὸς 1791
ἀποχαλκεύω, cum d. in c. ex Χαλκὸς 1792
ἀποχαρακόω, in c. ex χάραξ 1795
ἀποχαράσσω, cum d. in c. ex Χαράσσω 1794
ἀποχαρίζομαι, in c. ex Χάρις 1796
ἀποχειμάζω, in c. ex Χεῖμα 1799
ἀποχερίζω, in c. ex χερίζω 1802
ἀποχερόβιος, cum d. in c. ex Βίος.
ἀποχερότονέω, cum d. in χερότονέω 1593
ἀποχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1228
ἀποχέω, in c. ex Χέω 1805
ἀποχὴ, in ἀπέχω.
ἀποχλωρίας, in c. ex χλωρὸς 1814
ἀποχόω, in c. ex χόω 1809
ἀποχρᾶ, in c. cum pr. 1821
ἀποχραίνω, in c. ex Χράω, coloro 1822 (eod. ibid.
ἀποχράω, in c. ex Χράω, oraculo
ἀποχράομαι, in c. ex Χράω, commodo 1821
ἀποχρέμπτομαι, cum d. in com. ex Χρεμπτομαι 1823
ἀπόχρη, in ἀποχρᾷ 1821
ἀπόχρησις, in ἀποχράομαι ibid.
ἀποχρίω, in c. ex Χρίω 1826
ἀποχρυσόω, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἀποχρώντως, in ἀποχρᾷ 1821
ἀποχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1831
ἀπόχυμα, in ἀποχύω.
ἀποχυρόω, in c. ex Ἐχυρὸς 543
ἀποχύω, cum d. in ἀποχέω 1805
ἀποχωλεύω, cum d. in c. ex Χωλὸς 1831
ἀποχωννύω, in ἀποχόω. (1832
ἀποχωρέω, cum d. in com. ex Χωρέω
ἀποχωρίζω, in c. ex Χωρὶς 1834
ἀπόχωσις, in ἀποχόω.
ἀποψαλίζω, in c. ex ψαλίζω 1836
ἀποψάλλω, in c. ex Ψάλλω ibid.
ἀποψάω, in c. ex Χάω 1837
ἀποψευδομαι, in c. ex Ψευδὼ 1740

ἀπο-

ἀπόψημα, in ἀποψήχω.
ἀπόψημα, in ἀποψάω 1837
ἀπόψης ibid.
ἀποψηφίζομαι, cum d. in com. ex ψῆφος 1841
ἀποψήχω, in c. ex Ψήχω.
ἀποψιλόω, cũ d. in c. ex Ψιλὸς 1842
ἄποψις, in ἀπόπτομαι.
ἀποψοφῶ, in c. ex Ψόφος 1843
ἀποψύχω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1845
ἀποψωλέω, in c. ex ψωλὸς 1846
Ἀπταπᾶ, adverb. συγκοζ[illegible]ηνὸν, apud Aristoph. inquit Suidas.
ἀπταίγμων, cum d. in c. ex πταῖγμα 1377
ἀπταιόπολις in c. ex Πόλις 1362
ἄπτακτος, cum d. in c. ex πτακτὸς 1378
ἀπταξία, in c. ex πτᾶξις ibid.
ἀπτασία, ἄπτωσις, in c. ex πτασ[illegible]άσκω 1291
ἄπτεπης, cũ d. in c. ex Πρέπω 1379
ἄπτηκτος, pro ἄπτακτος.
ἄπτηνος, in c. ex Πτηνὸς 1382
ἀπτίατλον, in c. ex Πελάμαι 1383
ἀπτιξ, in c. ex Πτίω 1384
ἀπτοαίρετος, cum d. in πτοαίριος.
ἀπτοβόλαδος, cum d. in πτόβολος.
ἀπτοβέτης, in πτοπέτομαι 1625
ἀπτόθυμος cũ d. in πτόθυμος 657
ἀπτοίδης, in πτοέω.
ἀπτοϊκὸς, in c. ex Πτοιᾶς 1388
ἀπτόϊτ, non prodiens: Suid.
ἀπτόϊτος, non excellenter, non magnos faciendo progressus: Hesych. 736
ἀπτοκολύπλως, in πτοκολύπτομαι
ἀπτονοησία, ἀπτονόητος, cum d. in πτόος 1110
ἀπτονόμβδος, in πτονέμομαι 1091
ἀπτοόσθος, in com. ex πτόος μι 1177
ἀπτοσαύδητος, in πτοσαυδάω.
ἀπτόσθατος, in πτοσθάνω.
ἀπτόσθλητος, in πτοσθάλλω 249
ἀπτοσδενὴς, in πτοσδέομαι 387
ἀπτοσδίδυσος, in Διδύσκω.
ἀπτοσδίδασος, cum d. in πτοσδιδοάζω 1201
ἀπτοσδέκητος, cum d. in πτοσδοκάω 413
ἀπτοσέλδυς, in πτοσέρχομαι.
ἀπτοσεῖα, in πτοάσσω 554
ἀπτοσηρέτης, cum d. in πτοσηρεύω.
ἀπτόσιτος, in πτόσμαι 575
ἀπτοσκεπτος, cum d. in πτοσκέπτομαι 1475
ἀπτοσκλητος, in πτοσκαλέω 732
ἀπτόσκοπτος, cum d. in πτοσκοπέω 844
ἀπτόσμητος, qui tangi nequit: idem cum ἀπτοήμητος.
ἀπτόσμοχος, in πτοσμοχέομαι 1011
ἀπτοσμήχανος, in πτοσμηχανόω 1052 1054
ἀπτόσμικτος, in πτοσμίγνυμι
ἀπτοσόδυτος, in πτόσσομαι 1131
ἀπτοσσιος, cũ d. ἄπτοσφέρω 1732
ἀπτοσπίλας, in dec. ex πτοσπλάω 1275
ἀπτοσπόρησα, in πτοσπορέω 1272
ἀπτοσπωσία, ἀπτόσπαστος, in πτοσπάω 1316
ἀπτόσσητος, in πτοσερρύη 1427
ἀπτοσύσιον, ἀπτοσύτατος, in πτοέω 705
ἀπτόσυμος, in πτόσομος 1536
ἀπτοσφορος, in πτοσφέρω 1732
ἀπτοσωπολύπτως 924
ἀπτόσωπος, in πτόσωπον 1183
ἀπτοπίμασος, in πτολμάω 1008
ἀπτοποίητος, in πτοσπέμομι 1177
ἀπτοφάσιος, cum d. in πτοφάσις 1717
ἀπτόφατος, cum d. ibid.
ἀπτοφύλακτος, in πτοφυλάσσω 1769
ἀπτωσία, ἄπτωτος, cum d. in c. ex Πτωῶ 1391
ἄπτως, cum d. & ἀπτέρυγος, in c. ex Πτερὸν, sine præp. 1393
ἀπτῶ, in c. ex Ἅπτομαι.
ἀπλικὸς, in Ἄπτω.
ἄπλαλος, in c. ex Πίλος 1394
ἄπλος, in c. ex Πίσσω ibid.
ἀπτερὴς, in c. ex Ἔπος 494
ἀπτόντος, in c. ex Πτόω 1395
ἀπτόλεμος, idẽ quod ἀπόλεμος.
ἄπτομαι, in Ἄπτω, necto, & in Ἄπτω, accendo.
ἄπτις, in ἀπτόμαι, tango.
ἌΠΤΩ cum d. 176
ἀπλὼς, ἀπλώτως, in c. ex πτόω 1317
ἀπυγὴς, in c. ex Πυγὴ 1398
ἀπυδμιλὼ, in c. ex Πυδμιλὼ 1400
ἀπυκνὸς, in c. ex πυκνὸς 1401
ἀπύλωτος, qui porta munitus seu clausus non est: vel qui porta muniri nequit. Et generaliter, qui obstrui non potest: vt ἀπύλωτον ἔρμα: Aristophan. in Ran.
ἀπωδικώ, in Πωιδικὸς 1402
ἄπυος, in c. ex πυόω 1400
ἀπυρέγης, cũ d. in c. ex Πύρεγος 1407
ἀπύρεκτος, non febricitans.
ἀπυρεξία, non laborare febri. Ex πυρέσσω.
ἀπύρετος, in c. ex πυρετὸς 1406
ἀπύρωμι, ἀπύρω, in c. ex Πῦρ 1407
ἀπυρομήλη, in c. ex Μῆλον 1046
ἀπῦρος, & ἀπύρωτος, in c. ex Πῦρ 1405
ἄπυος, in c. ex Πωλοτόμος 1402
ἈΠΥΩ, cum d. 179
ἈΠΦΥΣ, cum d. 180
ἀπώγων, in c. ex Πώγων 1408
ἄπωδος, cum d. in ἀπᾴδω.
ἄπωθος, in ἄποθεν.
ἀπωθὲω, in c. ex Ὠθέω 1848
ἀπώλεια, in ἀπόλλυμι 1153
ἀπώλυτος, in c. ex Πῶλος 1412
ἀπωμοσία, ἀπώμοτος, cum d. in ἀπόμνυμι 1159
ἀπῶρυξ in ἀπορύσσω 1204
ἀπώρωσις, in c. ex Πῶρος callus 1413
ἄπωπις, ἀπωσμὸς, ἄπωσις, cum d. in ἀπωθέω.
ἀπώπερος, ἀπώπατος, & c. in ἀποθεν.
ἀρ, cum Ἄρα.
ἈΡΑ, ἄρας 180
ἈΡΑ, cum d. ibid.
ἀραβδόδος, & ἀράβδος, in c. ex Ῥάβδος 1414
ἈΡΑΒΟΣ, cum d. 181
ἀραγμὸς, in ἀράσσομαι.
ἈΡΑΔΟΣ, cum d. 181
ἀραιόπορος, in c. ex πόρος via 1271
ἀραῖος, in Ἄρα.
ἈΡΑΙΟΣ 181
ἀραιόσαρκος, in c. ex Σάρξ 1445
ἀραιόφυλλος, in c. ex Σύλλον 1551
ἀραιοσύγκελδι, in συγκελάω 873
ἀραιώσσω, ἀραιόω, cũ d. in Ἀραιός.
ἈΡΑΚΟΣ, cum d. 182
ἈΡΑΚΤΟΝ ibid.
ἀραμὸς, in Ἀρόω.
Ἀραρίζειν, seu ἀρύζειν (vt est apud Poll.) propriè dicuntur canes quum irritati τὸ ἀρ sonant.
ἀραρίσκω, ἀρόρω, in Ἄρω.
ἀρασιμὸς, in ἀράσσομαι.
ἈΡΑΣΣΩ 182
ἀραιροφορία, aratrum fero.
ἈΡΑΧΊΔΝΑ 182
ἈΡΑΧΝΗΣ, cum d. ibid.
ἀραχνώδης, in Ἀράχνης.
ἀραχνούφης, ab aranea contextus. Ex ἀράχνη & Ὑφάω.
ἈΡΒΗΛΟΣ 183
ἈΡΒΥΛΗ, cum d. ibid.
ἀρβυλόπτερος, dictus est Perseus, quoniam, vt fabulantur poetæ, suis ἀρβύλαις habebat affixas alas. Comp. ex Πτερόν.
ἀργαίω, in Ἀργός.
ἀργαλέος, cum d. in Ἔργον 498
ἀργαῦτες, in Ἀργός.
ἈΡΓΑΣ 183
ἀργένος, cum ἀργεννός.
ἀργιφάντης, in c. ex Φόνος 1722
ἄργεμον, &c. in Ἀργός.
ἀργεννός, ἀργὴς, ἀργεστὴς, &c. in Ἀργός.
ἀργέω, ibid. & in ἀργὸς 499
ἀργῆς, in Ἀργᾶς, & in Ἀργός.
ἀργηστὴρ, in Ἀργός.
ἀργία, in Ἀργὸς 499
ἀργικέραως, in c. ex Κέραως.
ἈΡΓΙΛΟΣ, cum d. 183
ἀργινόεις, in Ἀργός.
ἀργιόδης, in c. ex Ὀδὼς 1132
ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδης: vt κάπρος ἀργιόδων, apud Apoll.
ἀργὶς, in Ἀργός.
ἀργίσσω, in c. ex Πὰς 1370
ἄργμα, in ἄρχω 198
ἀργολογία, cũ d. in c. ex λόγος 939
ἀργοναύτης, argonauta: qui in navi quæ ἀργὼ dicitur Iasonem illum est comitatus.
ἀργοῤῥοὸς, in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἈΡΓΟΣ, cum d. 183 item ἀργὸς, cum d. in c. ex Ἔργον 499
ἀργοσάγγη, in c. ex Ἄγχω.
ἀργυραμοιβὸς, cum d. in c. ex Ἀμείβω.
ἀργύραπις, in c. ex Ἀπὶς 209
ἀργυρᾶος, &c. in Ἄργυρος.
ἀργυρηλάτης, argenticusor. Hesych.
ἀργυρίδιον, ἀργυρίζω, cum d. ἀργυρὸς, in Ἄργυρος.
ἀργυροθήκη, argenti, i. pecuniæ theca.
ἀργυροκόπτω, in c. ex κοπὴ 844
ἀργυρὶς, &c. in Ἄργυρος.
ἀργυρόδιον, nervum habens argenteum. Ex ἄργυρος & Βιός.
ἀργυρογνώμων, in c. ex γνώμη 321
ἀργυροδίνης, in c. ex Δίνη.
ἀργυρόηλος, in c. ex Ἧλος.
ἀργυροθήκη, idem quod ἀργυροθήκη. Poll.
ἀργυροκόπτω, cum d. in c. ex κοπὴ, sine præpos. 844
ἀργυρολόγος, cum d. in c. sine pr. 935
ἀργυρομιγὴς, in c. ex, μίγνυμι, sine præp. 1055
ἀργυρόπεζα, cum d. in c. ex Πέζα 1259
ἀργυρόπρως, in c. ex Πὰς 1370
ἀργυροπραξίλης, cum d. in com. ex πρακτὴς 1378
ἀργυροπωλεῖα, in c. ex Πωλέω, sine præp. 1409
ἀργυροῤῥύτης, in c. desinentibus in ῥύπης 1425
ἈΡΓΥΡΟΣ 183
ἀργυρότοξος, in c. ex Τόξον 1645
ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris ornatus. Athen. l. 5.
ἀργυροφεγγὴς, in com. ex Φέγγος 1721
ἀργυροχάλινος, argenteis frænis ornatus.
ἀργυροχόος, in c. desinentibus in χόος 1809
ἀργυρόω, cum d. in Ἄργυρος.
ἀργυρώνητος, in com. ex Ὠνέομαι 1850
ἄργυφος, cũ d. in c. ex Ὑφάω 1658
ἀργῶς, in ἀργὸς.
ἄρδα, ἀρδαλὸς, &c. in Ἄρδω.
ἄρδην, in Ἄρδω.
ἈΡΔΙΣ 184
ἈΡΔΩ ibid.
ἀρεὰ, in Ἄρα.
ἀρέμαιος, in c. ex Μαίομαι abiicientibus 992
ἀρεμαιὸς, cum d. ibid.
ἀρεὺς, in Ἄρης.
ἀρέτολμος, in c. ex Τόλμα 1643
ἀρέψατος, vide cum ἀρίψατος, infrà.
ἀρεὼ, in ἀρεά.
ἀρέων, in Ἄρης.
ἈΡΕΣΚΩ, cum d. 185
ἈΡΕΤΗ, cum d. ibid.
ἈΡΗΓΩ, cum d. 186
ἀρηίδω, in c. ex Θοὰς 644
ἀρηΐω, vide ἄρειω in Ἄρης.
ἀρήϊφατος, in c. ex Φάω, occido 1720
ἀρηΐφιλος, in c. ex Φίλος 1748
ἀρὶν, in Ἄρης 193
ἈΡΗΣ 186
ἀρητὴρ, cum d. in ἀρέομαι.
ἀρητὰς, in Ἄρης.
ἀρητὴς, in ἀρέομαι.
ἀρθμὸς, cum d. in Ἄρω.
ἈΡΘΡΩΝ, cum d. 186
ἈΡΙ 187
ἀρίγνωτος 321
ἀριδάκρυς, cum d. in c. ex Δάκρυ.
ἀριδείκετος, in 2. classe c. ex Δείγνυμι 364
ἀριδήλος, cum d. in c. ex Δῆλος.
ἀριζήλος, cum d. in c. ex Ζῆλος.
ἀριήκοος, in c. ex ἀκοὴ, sine præp. 101
ἈΡΙΘΜΟΣ, cum d. 187
ἀριήκυμων, in c. ex Κύω, in vtero gesto 902
ἄριν, ἄρινος, in ἄρρην.
ἈΡΙΟΒΑΡΖΑΝΙΟΣ 187
ἀρισπεπὴς, in c. ex Πρέπω 1379
ἈΡΙΣ, 188. at ἄρις, in ἄρρην.
ἀρίσμαρον, in Ἄρον.
ἀρίσημος, in c. ex Σῆμα, sine præpos. 1458
ἀρισπουδὴς, ἐος, ὁ ἢ, valde iracundus: apud Etym. Comp. ex ἄρις & σπουδὴ.
ἄρισσα, in ἄρισος.
ἀρίσφαλος, in c. ex Ἄσφαλος.
ἈΡΙΣΤΑΡΧΕΩ, cum d. in c. ex Ἀρχὴ principatus 200
ἀρίσσιμος, in Ἄρισον 188
ἈΡΙΣΤΕΡΟΣ ibid.
ἀρίστεροζάτης, in c. ex ζατὸς, sine præp. 709
ἀριστεύω, cum d. in ἄρισος.
ἀριστίζω 188
ἀριστίνδιμος, in ἄρισος.
ἀριστόβολος, in c. ex Βολὴ.
ἀριστοβλύσβλος, in c. ex βλυσθάλλω 307
ἀριστογόνος, in c. ex γονὴ 308
ἀριστοδείπνον, in c. ex Δεῖπνον.
ἀριστοκρατία, cum d. in c. ex Κράτος 863
ἀριστολοχία, in c. ex Λοχὸς 977
ἀριστόμαχος, in c. ex Μάχομαι, sine præp. 1012
ἌΡΙΣΤΟΝ 188
ἀριστονομία, ἴ c. ex Νέμω, vego 1092
ἀριστόνοος, in c. ex Νόος 1108
ἀριστοποιέομαι, in c. ex Ποιέω, sine præp. 1349
ἀριστοπόνος, in c. ex πόνος, sine pr. 1285
ἄριστος, in Ἄρης 188

ἀρι-

ἀριστοσαλπιγκτὴς, in com. ex Σάλπιγξ 1444
ἀριστοτέχνης, in c. sine pr. 1615
ἀριστοτόκος, in c. sine pr. 1631
ἀριστόχειρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀριστωδίνες, in c. ex Ὀδύνη 1133
ἀριστωτὸς, in Ἄριστον.
ἀρισφαλὴς, in c. desinentibus in Σφαλὴς 1563
ἀριφραδὴς, cum d. in c. sine pr. 1758
ἀρίφρων, cui est mala mens, malè animatus, apud Suid. Comp. ex Φρήν.
ἄρκειον, herba palustris, apud Diosc. Ἀ plerisque scribitur ἄρκτειον.
ἀρκέομαι, cum d. in Ἀρκέω.
ΑΡΚΕΥΘΟΣ, cum d. 188
ΑΡΚΕΩ, cum d. 189
ἀρκίλοι, in Ἄρκτος 190
ἄρκιος, in Ἀρκέω, & in Ἄρτος.
ἀρκὸς, auxilium: Hesych.
ἀρκούντως, in Ἀρκέω.
ΑΡΚΤΟΣ cum d 190
ἀρκτοῦρος, in c. ex Οὐρὰ 1219
ἀρκτοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 1770
ἀρκτῷος, in Ἄρκτος.
ἀρκυοστασία, cum d. in c. ex στάσις, sine pr. 708
ΑΡΚΥΣ 190
ἀρκύστατος, in c. ex στάτος, sine pr. 709
ἀρκυωρὸς, cum d. in c. mut. ȣ in ω. 1223
ΑΡΜΑ 190
ἁρμαλιὰ, in ἁρμός.
ἁρμαλιαῖοχος, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat.
ἁρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, carruca, carpentum. Herod. lib. 7 Xen. pæd. 3.
ἁρματεῖος, ἁρματεύω, in Ἅρμα.
ἁρματηλασία, ἁρματήλατος, cum d. in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 468
ἁρμάτιον, &c. in Ἅρμα.
ἁρματοδρομία, in c. ex δρέμω 1665
ἁρματόεις, in Ἅρμα.
ἁρματομαχέω, ex curru pugno. Eust.
ἁρματοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πεπήγα 1302
ἁρματοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιεο. sine pr. 1349
ἁρματοτροφέω, cum d. 1659
ἁρματοτροχία, &c. in c. ex τροχὸς 1665
ἄρμενος, ἄρμενον, in Ἄρω.
ἄρμη, in Ἄρω.
ἁρμηλάτης, cum d. 468
Ἁρμίως, confestim: Cal. in lex. Hippocr. Doricum esse annotat.
ἁρμογὴ, ἁρμόδιος, in ἁρμός.
ἁρμόζω, cum d. in ἁρμός.
ἁρμολογέω, in c. ex λόγος, ratio 946
ἁρμονία, cum d. in ἁρμός.
ἁρμὸς, &c. ἁρμόττω, cum d. in Ἄρω.
ἀρνακὶς, ἄρνειος, &c. in Ἄρς.
ἀρνεοθείνης, agnis vescens: Epigram.
ΑΡΝΕΟΜΑΙ 190
ἀρνεῖον, ἄρνειος, ἀρνειὸς, ἀρνευτὴρ, cum d. in Ἄρς.
ἀρνησίθεος, in c. ex Θεός.
ἄρνησις, ἀρνητικὸς, in Ἀρνέομαι.
ἀρνικὸν, ἀρνίον 193
ἀρνόγλωσσων, in c. ex Γλῶσσα.
ἀρνοφάγος 1701
ἀρνόφυλλον, in c. ex Φύλλον 1772
ΑΡΝΥΜΑΙ 191
ἀρνῳδοὶ, in c. ex ᾠδὴ, sine præpos.
ἄρομαι, in Ἄρω.
ΑΡΟΝ 191
ἄρος, in Ἄρω.
ἄροσις, cum d. in Ἀρόω 191
ἀρόσσω ibid.
ἄροτος, &c. ἄροτρον, &c. ibid.
ἀροτρόπους, in c. ex Ποὺς 1370
ἄρουρα, cum d. in Ἀρόω.
ἀρουροπόνος, in com. ex πόνος, sine præp. 1285
ΑΡΟΩ cum d. 191
ΑΡΠΑΖΩ cum d. 192
ἁρπαξίβιος, in c. ex Βίος.
ἅρπασμα, ἁρπαστὸς, in Ἁρπάζω.
ἁρπεδὴς, cum d. in c. ex Πεδὸν 1257
ἁρπεδὼν cum d. in Ἁρπάζω,
ἁρπεζα, in com. ex Πέζα, fimbria 1259
ἁρπετὸς, apud Cretenses dicitur milvus: Hesych.
ἅρπη, in Ἁρπάζω.
Ἅρπις, seu ἅρπις, ίδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus: dictum per metathesin pro ῥαπὶς, à ῥάπτω, teste Etymol. qui citat hunc versum Callim. Ἐν γὰρ μὲν Τροιζῆνι σὺν ἁρπίδεσσιν ἔθηκε.
ἅρπυια in Ἁρπάζω.
ἄρραβδος, ἀρραβδῶτος, in c. ex Ῥάβδος 1414
ΑΡΡΑΒΩΝ, cum d. 193
ἀρραγὴς, in ἄρρηκτος.
ἀρραδιούργητος, in ῥᾳδιουργός.
ἄρραιστος, in c. ex Ῥαίω 1416
ἄρραφος, in c. ab ἔρραφα 1417
ἄρρεκτος, in c. ex Ῥέζω 1419
ἀρρενικὸς, cum d. in Ἀρρήν.
ἀρρενόγονος, cum d. in c. ex γονή 308
ἀρρενοθήλυς, in c. ex Θῆλυς.
ἀρρενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 821
ἀρρενοκυεω, in c. ex κυέω 902
ἀρρενόπαις, idem quod ἀρσενόπαις, infrà.
ἀρρενοτόκος, cum d. in c. sine pr. 1631
ἀρρενόω, cum d. ἀρρενώδης, cum d. in Ἄρρην.
ἀρρενωπὸς, cum d. in c. ex ὤψ 1179
ἀρρεπὴς, cum d. & ἀρρεψία, in c. sine pr. 1421
ἀρρήδην, in ἄρρητος.
ἄρρηκτος, in c. sine pr. 1430
ἀρρήμων, cum d. in c. ex ῥῆμα 1427
ΑΡΡΗΝ 193
ἀρρησία, in ἀρρέμων.
ἀρρητοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἄρρητος, cum d. in ἀρρήμων.
ἀρρητουργία, in c. ex Ἔργον 500
ἀρρηφόρος, cum d. 1734
ἀρρήτως, in ἄρρητος.
ἄρρηχος, in ἄρρηκτος.
ἄρριγος, cum d. in c. ex Ῥῖγος 1431
ἄρριζος, cum d. in c. ex Ῥίζα ibid.
ἄρριν & ἄρρις, in c. ex Ῥὶν 1432
ΑΡΡΙΧΑΣΘΑΙ 193
ΑΡΡΙΧΟΣ ibid.
ἄρροια, in c. ex ῥοὴ 1424
ἄρροια, in c. ex ῥοὴ, sine pr. 1422
ἀρρυθμοπότης, in c. sine præpos. 1312
ἄρρυθμος, cum d. in c. ex Ῥυθμὸς 1437
ἀρρύπαντος, ἀρρύπαρος, in c. ex Ῥύπος 1438
ἀρρυσίαστος, in c. ex ῥύομαι, tueor 1440
ἀρρυτιδῶτος, in ῥυτὶς, seu ῥυτιδόω 1439
ἀρρωδεῖν, cum d. in com. ex ὀρροδέω 1203
ἄρρωστος, cum d. in com. ex Ῥωννύω 1441
ΑΡΣ 139
ἀρσενικὸς, cum d. in Ἀρρήν.
ἀρσενόθηλυς, in c. ex Θῆλυς 635
ἀρσενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 821
ἀρσενόπαις, in c. ex Παῖς 1235
ἄρσην, cum Ἄρρην.
ἄρσις, in αἴρομαι.
ἄρσιχος, in Ἄρριχος.
ΑΡΤΑΒΗ 194
ΑΡΤΑΜΟΣ, cum d. ibid.
ἀρτάνη, in Ἀρτάω.
ΑΡΤΑΩ, cum d. 194
ΑΡΤΕΜΗΣ, cum d. 195
ἀρτεμιδόλητος, vide in σελινόβλητος.
ΑΡΤΕΜΩΝ 195
ΑΡΤΕΟΜΑΙ ibid.
ἀρτεπίβουλος, in ἐπιβουλή.
ἄρτημα in Ἀρτάω.
Ἀρτὴρ, calceamenti genus, apud Suidam ex Pherecr. in γραυσίν. ¶ Ἀρτήρες, vide in Αἰρω.
ΑΡΤΗΡΙΑ, cum d. 195
ἀρτηριοτομία, in c. sine præposit. 1606
ΑΡΤΙ 195
ἀρτιάζω, cum d. ἀρτιάκις in Ἄρτιος.
ἀρτιοβλαστὸς, in c. ex βλάστη 168
ἀρτιβρεχὴς, in c. ex Βρέχω.
ἀρτίγαμος, in c. ex Γαμέω.
ἀρτιγένεθλος, in c. ex γένεθλη 307
ἀρτιγένειος in c. ex γένειον, barba 312
ἀρτιγενὴς, in c. ex Ῥείνομαι 304
ἀρτιγεννητὸς, in c. ex γεννάω 308
ἀρτιγληφὴς, in c. ex γλύφω 324
ἀρτίγονος, in c. ex γονὴ 308
ἀρτιδαὴς, in c. ex Δαίω disco 350
ἀρτιδάκρυς, in c. ex Δάκρυ 354
ἀρτιδίδακτος, in c. ex διδακτὸς 396
ἀρτίδιον, in Ἄρτος.
ἀρτιδόμος, in c. ex δομὴ, sine præp. 370
ἀρτιεπὴς, in c. ex ἔπος 494
Dicitur & ἀρτιέπει, fœm. gen. pro ἀρτιεπὴς: apud Hesiod. in Theog.
ἀρτιζωγία, in c. ex ζυγὸς 581
ἀρτίζω, in Ἄρτιος.
ἀρτίζωος, in c. ex ζωὸς 577
ἀρτιθαλὴς, in c. ex Θάλλω.
ἀρτιθανὴς, in c. desinentibus in θανὴς 641
ἀρτικροτέω, idem quod συμφονέω: Hesych. ducta significatione à remigantibus: qui ad numerum quasi aquas plaudunt.
ἀρτιλόχευτος, in c. ex λοχὸς 977
ἀρτιμαθὴς, in com. ex Μανθάνω, sine præp. 999
ἀρτιμελὴς, in c. ex Μέλος membrum 1029
ἀρτιοπέριστος, in c. ex περιστὸς 1294
ΑΡΤΙΟΣ 195
ἀρτιπαγὴς, in c. sine præp. 1302
ἀρτίπαις, in c. ex Παῖς 1235
ἀρτίπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1340
ἀρτίπους, ἄρτιπος, in comp. ex Ποῦς 1370
ἀρτίσκαπτος, in c. ex Σκάπτω 1469
ἀρτίσκος, in Ἄρτος.
ἀρτίστομος, cum d. in c. sine præp. 1536
ἀρτιτελὴς, in c. ex τέλη mysteria 1600
ἀρτίτοκος, cum d. in c. sine præp. 1631
ἀρτίτομος, cum d. in c. sine pr. 1604
ἀρτίτυπος, in c. ex τύπος 1681
ἀρτιφαὴς, in c. ex Φάω 1715
ἀρτιφανὴς 1707
ἀρτίφατος, in c. ex Φάω, occido, 1720
ἀρτίφρον, in c. ex Φρήν.
ἀρτιφυὴς, in c. sine pr. 1779
ἀρτίφυτος 1780
ἀρτίφωνος, in c. ex Φωνὴ, sine pr. 1783
ἀρτιχάρακτος, in com. ex χαράσσω 1794
ἀρτίχειρ, in c. ex Χεὶρ 1800
ἀρτιχόρευτος, in c. ex Χορὸς 1819
ἀρτίχυτος, in c. ex χύτος 1808
ἀρτίως, in Ἄρτι, & in Ἄρτιος.
ἀρτόδειγμα in 2. classe comp. ex δείκνυμι 364
ἀρτοδοτέω, in c. ex δότης, sine pr. 400
ἀρτοθήκη, in c. ex θήκη 1629
ἀρτοκόπος, cum d. in c. ex κοπὴ, sine præp. 844
ἀρτόκρεας, in c. ex Κρέας 866
ἀρτολάγανον, in Λάγανον 911
ἀρτολάγυνος, in c. ex Λάγυνος ibid.
ἀρτοποιὸς, cum d. in com. ex Ποιέω, sine præp. 1349
ἀρτόπτης, qui panes coquit: ὁ τὸν ἄρτον ὀπτῶν.
ἀρτοπτεῖον, officina vel vas in quo panes coquuntur. Poll. ἀρτοπτίκινος ἄρτος, panis in artopta coctus. Athen. lib. 3.
ἀρτοπώλης, cum d. in c. ex Πωλέω 1409
ΑΣΤΟΣ 196
ἀρτοσιτέω, cum d. in c. ex Σῖτος 1465
ἀρτοτροφέω 1659
ἀρτοφάγος 1701
ἀρτοφόρον 1734
ἀρτοχάριτες, in c. ex Χάρις 1796
ΑΡΤΥΩ, cum d. 196
ἀρύβαλλος, cum d. in remotioribus c. ex Βάλλω 153
ἀρυσάνη, in Ἀρύω.
ἀρυστὴρ, &c. 197
ἀρύτω, cum Ἀρύω.
ΑΡΥΩ 197
ἀρχάγγελος, in c. ex ἄγγελος 9
ἀρχαγέτας, in ἀρχηγέτης 202
ἀρχαίζω, cum d. ἀρχαϊκὸς, cum d. in d. ex Ἀρχὴ principium 198
ἀρχαιόγονος, cum d. in c. ex γονὴ 308
ἀρχαιολογία, cum d. in c. ex λόγος 939
ἀρχαιόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1340
ἀρχαῖος, cum der. in c. ex Ἀρχὴ principium 179
ἀρχαιότροπος, cum d. in c. ex Τροπὴ 1656
ἀρχαιρεσία, cum d. in c. ex αἵρεσις, sine pr. 79
ἀρχαισμὸς, cum ἀρχαΐζω.
ἀρχαίως, in ἀχαῖος.
ἀρχέγονος, cum d. in ἀρχαιόγονος.
ἀρχεῖον 199
ἀρχέκακος, in c. ex Κακὸς 726
ἀρχέλαος, &c. in c. ex Λαὸς 928
ἀρχένεως, qui nunc primùm navigat: vel qui navi imperat, apud Suid.
ἀρχέπλουτος 1340
ἀρχεσίμολπος μοῦσα, musa quæ cantui præest: seu quæ cantum orditur. Athen. lib. 4. ex Stesichoro.
ἀρχέσπερος, in c. ex Ἕσπερος 526
ἀρχέτυπος, cum d. in c. ex τύπος,
ἀρχεύω 200
ἀρχέχορος, in c. ex Χορὸς 1819
ΑΡΧΗ 197
ἀρχηγὸς, cum d. in 3. classe c. ex Ἄγω, duco 41
ἀρχῆθον, in d. ex Ἀρχὴ, principium 197

ἀρχίω-

ἀρχιατρ-, in c. ex Ἰατρὸς 667
ἀρχιβούκολος, bubulcorum princeps.
ἀρχιδεσμοφύλαξ, in δεσμοφύλαξ 1770
ἀρχιδικαστής, in c. ex δικάζω 405
ἀρχίδικ-, in c. ex Δίκη 403
ἀρχίδιον 199
ἀρχιερεσία, principatus inter remiges. Exponitur simpliciter, remigatio: apud Suid.
ἀρχιερέομαι, cum d. in c. ex Ἱερὸς 672
ἀρχιερεύς, in c. ex Ἐπὶ 529
ἀρχιθύτ-, in c. ex ἐπὶ 557
ἀρχίζω, in c. ex ζωὸς 577
ἀρχίθεωρ-, in c. ex Θεωρὸς, in posteriori significe.
ἀρχίκλοπ-, in c. ex Κλέπτω, sine præp. 802
ἀρχηὸς 199
ἀρχληγὴς, in c. ex λαὸς 950
ἀρχιμαγέρ-, in Μάγερ- 989
ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, qui pluribus monachis præest, abbas. Comp. ex μάνδρα.
ἀρχίμιμος, in c. ex Μιμέομαι 1056
ἀρχιοινοχό-, cum d. in οἰνοχό- 1808
ἀρχισατρι-ῶται, principes familiarum. Iosue c. 21.
ἀρχισπερμ-, in c. ex Σπέρμα 1265
ἀρχιποιμὴν, in c. ex Ποιμὴν 1356
ἀρχιποσία, in c. fine pr. 1312
ἀρχιρεύς, in ἀρχιερέομαι.
ἀρχισιτοποιὸς, in σιτοποιὸς 1354
ἀρχισφράγιν- 43
ἀρχισωμάτ-ων-, in σωμάτ- 38
ἀρχισωματοφύλαξ, in σωματοφύλαξ 1771
ἀρχιτέκτων, cum d. in c. ex τέκτων 1613
ἀρχιτελώνης, in τελώνης 1851
ἀρχιτρίκλιν-, in c. ex κλίνη 808
ἀρχιϋπασπιστὴς, in c. ex Ἀσπὶς.
ἀρχιφύλοι, præfecti tribuum Deut. 29.
ἀρχίφωτ-, in c. ex Φῶς 1715
ἀρχίφω- 199
ἀρχιχλυπτύδης, magistratus ambiens: quasi ὁ τὰς ἀρχὰς ἁλίσφρων. Etym. & Eust.
ἀρχιχλάδ-, magistratuum susceptor.
ἀρχιχλίπαρος, in c. ex Λιπαρὴς 969 & in c. ex Λίπ- 970
ἄρχομαι 198
ἀρχὸς 199
ἄρχω, cum d. 198
ἀρχιώνης, in c. ex Ὠνέομαι 1850
Ἄρ Ω 203
ἀρωγηγαώτης, in c. ex Ναῦς 1080
ἀρωγὸς, in Ἀρήγω.
ΑΡΩΜΑ, cum d. 205
ΑΡΩΝΙΑ 206
ἀσάω, & ἀσάομαι, idem quod ἀσάομαι, ex eademque origine derivata: videlicet ab ἄση fastidium, apud Hesych.
ἄσαντ-, in c. ex Σάπω 1447
ἀσαλαμίνιον, imperitus maris & rei nauticæ. Aristoph. in Ran. κοὐ πάνυ σφόδρα σεσημείωμαι Ἀσαλαμῖνι γὰρ ἐβαλάντιωτ-, Ἀσαλαμίνιος ὢν τὴν τέχνην, Fuerunt Salaminii rei nauticæ peritissimi.
ἀσάλδυτ-, in c. ex Σάλπ- 1443
ἀσαλπιγκτ-, in c. ex Σάλπιγξ 1444
ΑΣΑΜΙΝΘΟΣ 206
ἀσαμύδαλος, in com. ex Σαμύδαλον 1444
ἄσαντ-, in c. ex σαίνω 1453
ἀσάομαι, in Ἀάω.
ἀσαπὴς, cum ἄσηπτ-.
ἄσαρκος, cum d. in com. ex Σάρξ 1445
ΑΣΑΡΟΝ, cum d. 206, & in c. ex Σαίρω, verro 1442
ἀσαφὴς, cũ d. in c. ex Σαφὴς 1448
ἄσβεσ-, in c. ex Σβεννύω ibid.
ΑΣΒΟΛΗ, cum d. 206
ἀσεβὴς, cum d. in c. ex Σέβω 1449
ἄσηρ-, cum d. in c. ex Σίφων 1450
ἄσηπ-, in d. ex Σήω 1451
ΑΣΕΛΓΗΣ, cum d. 206
ἀσελγόχειρος, cum d. Κίρας 774
ἀσελγομανέω, in c. habetib. 992
ἀσελγῶς, in Ἀσελγὴς.
ἀσέλλω, in c. ex Σελλύη 1453
ἄσεμν-, in c. ex Σεμνὸς 1455
ἄσεπτ-, cum ἀσεβὴς.
ἄση, in Ἀΐδω.
ἄσημ-, cum d. in c. ex Σῆμα, sine præp. 1458
ἄσηπτ-, in c. ex Σήπω 1459
ἀσηρὸς, cum d. in ἄση.
ἀσθενόρριζ-, in c. ex Ῥίζα 1431
ΑΣΘΜΑ, cum d. 206
ἀσιγησία, ἀσίγητ-, in c. ex Σιγάω 1461
ἄσιγμος, in c. ex σίζω, in litera Σ. 1441
ἀσίδηρ-, in c. ex Σίδηρ- 1462
ἄσικχ-, qui non est σικχὸς seu iniucundus. Plut. in Præcept. san. & in Lycurgo.
ΑΣΙΝΗ 207
ἀσινὴς, ἀσινῶς, in c. ex Σίνω 1463
ἄσι-, in Ἀ σις.
ΑΣΙΡΑΚΟΣ 207
ΑΣΙΣ ibid.
ἄσιτ-, cum d. in c. ex Σῖτος 1465
ΑΣΚΑΛΑΒΟΣ 207
ΑΣΚΑΛΑΦΟΣ ibid.
ἀσκαλδύδης, ἀσκαλ-, ἀσκαφ-, in c. ex Σκάλλω 1458
ΑΣΚΑΝΤΗΣ 207
ΑΣΚΑΝΤΗΣ ibid.
ἀσκεδαμύκης, cum d. in σκαρδαμύσσω 1081
ἀσκεθρὸς, ἀσκαρθμ-, in com. ex Σκαίρω 1467
ἀσκαριδώδης, in Ἀσκαρίς.
ἀσκαρίζω, cum σκαρίζω, in Σκαίρω ibid.
ΑΣΚΑΡΙΣ 207
ἀσκαρὶς-, in ἀσκαρὶς.
Ἄσκαρ-, ου, ὁ, calceorum seu sandaliorum genus. Hesych. Aut crepitaculi quoddam genus. Pol. lib. 4. c. 9.
ἀσκεθὴς, in ἄχεστ- 559
ἀσκελὴς, cũ d. in c. ex Σκέλλω 1471 & in c. ex Σκέλ- 1472
ἀσκέομαι, in Ἀσκέω.
ἀσκέπαρν-, in c. ex Σκέπαρνον 1473
ἀσκεπὴς, cum d. in com. ex Σκέπω 1477
ἀσκέστ-, cum d. in c. fine pr. retinentibus ϖ 1475
Ἀσκέρα, ας, ἡ, Attici calceamenti genus: Suid. Hesych. Eust. Poll. lib. 7. tradit fuisse calceamentum hirsutum, vtile hyemali tempore.
ἄσκ-, cum d. in c. ex Σκεῦ-, sine pr. 1478
ἀσκιδώρηξ, in σκιδωρηξ 1224
ΑΣΚΕΩ 208
ἀσκηθὴς, cum ἀσκεθὴς 559
ἄσκηκε, in ἀσκέομαι.
ἄσκιλος, cum d. in c. ex Σκιλὸν 1481
ἄσκιπτος, ἀσκηπτὴς, cum d. in ἀσκέομαι.
ἀσκιρὸν, ἀσκίον, in Ἀσκὸς.
ἄσκι-, in c. ex Σκιὰ 1484
ἀσκίπων, in σκίμπων 1482
ἀσκίτης, in Ἀσκὸς.
ἀσκηπτρ-, in c. ex Πῆχυς 1305
ἄσκωπ-, cum d. in c. ex σκῶπτω, 1475. & 1477
ἀσκορδίνατ-, in c. ex Σκόροδον 1487
ΑΣΚΟΣ 208
ἀσκοφλαγέλ-, in c. ex Φλαγέλλα 1714
ἀσκύλτως, ita vt non vexeris aut fatigeris: δίκα τῶ σκύλλεσθ.
ΑΣΚΥΡΟΝ 208
ἀσκωλία, cum d. ἄσκωμμα, in Ἀσκός.
ἄσμη, ἀσμήπον, in Ἀάδω 53
ἀσμηχανόμητης, in c. ex κραμπὴς 740
ΑΣΜΕΝΟΣ, cum d. 208
ἀσμὸς, cum ἄσμη.
ἀσύλοις-, in σύλοις- 1142
ἄσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1496
ΑΣΠΑΖΟΜΑΙ 208
ἀσπαίρητ-, in c. ex Σπαίρω 1498
ἀσπαίρω, in Σπαίρω ibid.
ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ 209
ἀσπάλαξ, in Σπάω 1501
ΑΣΠΑΡΑΓΟΣ, cum d. 209
ἀσπαρείζω, in Σπείρω 1498
ἄσπαρτ-, cum d. in c. ex σπαρτὸς 1505
ἀσπάσι-, cum d. ἄσπασμα, &c. ἀσπασὸς, &c. in Ἀσπάζομαι.
ἄσπαστ- 1507
ἄσπερμ-, in c. ex σπέρμα, sine præp. 1505
ἀσπερχὲς, in c. ex Σπέρχω 1508
ἀσπέτ-ος, in c. ex Ἔπω sequor 491
ἀσπιδιδοπόλης, in Δοπόδαλος.
ἀσπιδίδης, &c. in ἀσπὶς.
ἀσπιδιδήκατ-, in tertia classe c. ex Δάκνω.
ἀσπιδιπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πέπηγα 1302
ἀσπιδιστὴς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
ἀσπιδιστροφ- 1659
ἀσπιδιτ-ήχ-, in c. ex Ἔχω, desinentibus in ἔχ- 536
ἀσπιδιφέρμων, in c. ex Φέρβω 1724
ἀσπιδιφόρ- 1734
ἀσπίζω, in Ἀσπὶς.
ἄσπιλος, cũ d. in c. ex 1510
ΑΣΠΙΣ, cum d. 209
ἀσπωλαγχ-, in c. ex Σπολάγχνον 1511
ἄσπωλλ-, in Σπωλὶν ibid.
ἄσπονδ-, cum d. 1507
ἄσπορ-, in c. ex σπὸς- 1505
ἀσπορὰ, cum d. in com. ex ασπορὰ 1509
Ἄσπ-ος, ου, ὁ, quercus species, apud Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 18.
ΑΣΣΟΝ, cum d. 209
ἄσσω, pro ἄττω.
ἀσταγὴς, in ἄσταχτ-.
ἀσταθὴς, in c. definentibus in σταθὴς 709
ἀσταθμόυτος, in c. ex σταθμὸς stab. ibid.
ἀστάθμητ-, in c. ex στάθμη 711
ΑΣΤΑΚΟΣ 210
ἄσταχτ-, cum d. & ἀστάλακτ-, in c. ex Στάζω 1513
ἀσταλὴς 1523
ΑΣΤΑΝΔΗΣ 210
ἀστασία, in c. ex στάσις, sine præp. 708
ἀσταστας- ibid.
ἄστατ-, cum d. in c. ex στατὸς sine præp. 709
ἄσταφις, in Σταφὶς 1515
ἀσταφυλιν-, in σταφυλὶν- ibid.
ἀστάχυς, in Στάχυς ibid.
ἄστεγ-, &c. in c. ex Στέγω 1517
ἀστείζομαι, in Ἀστυ.
ἀστιλογία, in c. ex λόγ- 939
ἀστιλοκμηνία, &c. in com. ex ῥῆμα 1427
ἀστᾶ-, &c. in Ἀστυ.
ἀστάτος, in c. ex Στείβω calco 1617
ἀστάσμὸς, in ἀστάζομαι.
ἀστείας, in ἀστᾶ-.
ἄστεκτ-, cum d. in com. ex Στέγω 1517
ἀστέλεχ-, &c. in c. ex Στέλεχ- 1520
ἀστέμβακτ-, in Στέμβω 1525
ἀστεμφὴς, cum d. ibid.
ἀστέναχτ-, cum d. in com. ex στένω 1526
ἀστεργὴς, in c. ex Στέργω 1527
ἀστερίφ-, ἀστερίζω, &c. in Ἀστὴρ.
ἀστερόεις, in Ἀστὴρ.
ἀστεροπὴ, cum d. in Ἀστράπτω.
ἀστεροσκήπος, in c. ex σκῆπος 1475
ἀστερωπὸς, in c. ex ὤψ 1180
ἀστέφαν-, cũ d. in c. fine pr. 1530
ἄστηλ-, in c. ex Στήλη 1531
ἄστλω & ἄστλωτος, in c. factis ex στῆναι 710, & in ἀστέναχτ-.
ΑΣΤΗΡ 210
ἀστηριχθὲς, in c. ex Στηρίζω 1532
ἀστιατικὸς, in ἀστικὸς.
ἀστιβὴς, cum d. in ἀστίπτ-.
ἀστικὸς, cum d. in Ἀστυ.
ἄστικτ-, in c. ex Στίζω 1533
ἀστιοχὸς, vas rotundũ, quòd infusa pice, sulphure & stuppa, iniectoq; igne, eiaculabatur. Item lapidis genus, lignique aridi pice infecti. Hesych.
ἄστιχ- 1519
ἀστολ-, in ἀστυλὶς.
ἄστομος, cum d. in c. citra pr. 1536
ἀστοξ-, in c. ex Ξέω, sine pr. 1120
ἄστεργ-, in ἀστεργὴς.
ἄστυ, in Ἀστυ.
ἄστυχος, cum d. in c. ex Στυγέω 1540
ἀστραβελίζω, corrigere, seu dirigere, complanare. ἀστραβῆ πιεῖν.
ΑΣΤΡΑΒΗ, ἀστραβόω 210
ἀστραβηλάτης, in 2. classe comp. ex Ἐλαύνω 468
ἀστραβὴς, in c. habentibus στραβ. 1548
ΑΣΤΡΑΓΑΛΟΣ, cum d. 210
ἀστραπ-, ἀστραπὴ, in Ἀστράπτω.
ἀστραπηφόρ-, cum d. 734
ΑΣΤΡΑΠΤΩ, cum d. 211
ἀστράτ-ος, cum d. in c. ex Στρατὸς 1541
ἀστρατηγικὸς, &c. in στρατηγὸς 43
ἀστρεφὴς 1548
ἄστρεπτ-, in c. definentibus in στρεπτ- ibid.
ἀστρέπτ-ως 1549
ἀστρίας, & ἀστρίζω, in Ἀστράγαλος.
ἀστρικὸς, in ἄστρον.
ἄστρις, ἄστριχ-, in ἀστράγαλ-.
ἀστρόβακ-, astronomus, qui de astris loquitur: apud Suid. Comp. ex ἄστρον & Βάζω.
ἀστροβόλης, ἀστρόβλητ- 251
ἀστροβολία, cum d. in c. ex βολὴ ibi.
ἀστρογείτων, ita editus vt videatur astris vicinus. Aeschyl. in Prometh. Comp. ex Γείτων.
ἀστροθεσία, in c. ex θέσις 1628
ἀστρόθετ-, in c. ex θετὸς ibid.
ἀστροθύτης, in c. ex Θύω, sine pr. 662
ἀστρόκλω-, in c. ex Κύων 903
ἀστρολόγος, cũ d. in c. ex λόγος 939
ἀστρόμαθος, qui ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. lib. 7. c. 30.
ἀστρομύον, in c. ex Μύω 1080
ἄστρον, in Ἀστὴρ.
ἀστρονόμος, cum d. fine pr. 1090
ἀστροπολεω, in c. ex Πολέω, sine pr. 1359
ἀστρωδὶς-, in c. ex Στρωδὸς.

ἀσροφαὴς, in c. ex Φάω 1715
ἀσροχίτων, in c. ex Χιτὼν 1812
ἄσρῳν, in ἄσρον.
ἀσρωσία, ἄσρωτος, in c. ex σρῶσις & σρωτὸς 1539
Α῎ΣΤΥ 211
ἀσυβοώτης, in c. ex Βοάω, fine pr. 272
ἀσυγκίτων, cum d. in c. ex Γείτων.
ἀσυκὸς, cum ἀσυκὸς, in Α῎συ 211
ἄσυλος, in c. ex Στύλος.
ἀσυμφὼς, in c. ex Μοῦω, fine pr. 1034
ἀσυνόμως, cum d. in c. ex Νέμω rego 1092
ἀσυχος 556
ἀσυπολέω, in c. ex Πολέω, fine pr. 1359
ἄσυρον, oppidum. Hesych. Scribitur ἀσυρὸν apud Etymol. qui diminut. esse ait ex ἄσυ: vt apud Callim. ἀσυρὸν ἀσανέθευσεν.
ἄσυτος, ἀσυτὶς, in Στύω 1552
ἀσύφελος, cum d. in c. ex σύφελος. ibid.
ἀσυφίη, ἀσυψία, in com. ex Στύφω, ibid.
ἀσυγξεψὲς, nihil affinitatis habens alienum genere. Decomp. ex συγξενὴς.
ἀσυγχ·ώμων, ἀσύγγνωστος, cum d. in συγχινώσκω.
ἀσύγκλειστος, in συγκλείω 801
ἀσύγκλωστος, in c. ex Κλώθω 811
ἀσυγκόμιστος, in συγκομίζω 834
ἀσύγκριτος, cũ d. in σιγκρίνω 873
ἀσυγκρότητος, cum d. in σύγκροτος 877
ἀσύγχυτος, cum d. in συγχέω 1807
ἀσυνχώρυτος, cum d. in συγχωρέω. 1833
ἀσυκοφάντητος, in συκοφάντης 1709
ἀσυλαῖος, in ἄσυλος.
ἀσυλαρχὴς, in c. ex Α῎ρχω principatus 200
ἀσυλὲι, &c. in ἄσυλος,
ἀσύλληπτος, ἀσυλληψία, in συλλαμβάνω 922 (μαι 948
ἀσυλλόγιστος, cum d. in συλλογίζομαι 1554
ἄσυλος, cum d. in c. ex Σύλη 1554
ἀσύμβαλτος, ἀσύμβολος, cum d. in συμβάλλω. 235
ἀσύμβλητος, ἀσύμβολος, cum d. in συμβάλλω.
ἀσύμβλητος, cum d. in συμβλή.
ἀσύμμετρος, cum d. in σύμμετρος 1040
ἀσυμπαγὴς, in συμπήγνυμι 1302
ἀσυμπαθὴς, in συμπαθὴς 1251
ἀσύμπλεκτος, in συμπλέκω 1327
ἀσυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non potest. 1413
ἀσυμπώρωτος, in συμπωρόω 1413
ἀσυμφανὴς, cum d. in συμφαίνω 1707
ἀσύμφορος, cũ d. in συμφέρω 1733
ἀσυμφυὴς, in συμφύω 1778
ἀσύμφυλος, in σύμφυλος 1771
ἀσύμφυρτος, in συμφύρω 1774
ἀσύμφωνος, cum d. in συμφωνέω 1783
ἀσυνάγωγος in συνάγω 38
ἀσυναρέτως, in συναιρέω 79
ἀσυνάκτος, in συνάγω 38
ἀσυναλλάκτος, in συναλλάττω.
ἀσυνάπτος, in συνάπτω 179
ἀσυναρτητος, in συναιρέω 195
ἀσυνδετος, cum d. in συνδέω 385
ἀσυνδήλος, in c. ex Δῆλος.
ἀσυνεδρύας, in συνεδρύω.
ἀσυνεσία, ἀσυνέτος, cum d. in συνίημι 568
ἀσυνηγόρητος, in συνηγορέω 19
ἀσυνήθης, cum d. in συνήθης 597
ἀσυνηθεσία, ἀσυνήθης, cum d. in συνήθημι 1626
ἀσυνωσίας, in συνωμι 572
ἀσυντακτος, ἀσυντᾶξία, in συντασσω 1583
ἀσυντελὴς, in συντελέω 1599
ἀσυντόγνος, cũ d. in συντείνω 1591
ἀσυρὴς, in c. fine pr. 1558
ἀσύρικτος, in c. ex Συρίσσω 1556
ἀσυσκεύαστος, in συσκευάζω 1481
ἀσυστασία, ἀσύστατος, in συνίστημι 707
ἀσυφὸλως, citra συφολῶ, i. correctionem Vox grammat.
ἀσύφηλον, in c. ex Φήλος 1741
ἀσφάδεος, cum d. in c. ex Σφαδάζω 1560
ἀσφακέλιος, in comp. ex Σφάκελος 1562
ἀσφαλὴς, cum d. in c. desinentibus in σφαλὴς 1563
Α῎ΣΦΑΛΤΟΣ, cum d. 211
ἀσφαλὼς, in ἀσφαλὴς.
ἀσφάρακτος, cum Α῎σφαρακτος.
ἄσφηλος, in ἀσφαλὴς 1564
ἄσφιγκτος, in c. ex Σφίγγω 1566
Α῎ΣΦΟΔΕΛΟΣ, cum d. 212
ἀσφοβόμισος, in c. ex Σφοβέω 1567
ἄσφυξία, ἄσφυκτος, in c. ex Σφύζω ibid.
ΑΣΧΑ῎ΛΛΩ, cum d. 212
ἄσχετος, in c. ex Ἔχω, desinentibus in χετὴς 559
ἀσχήμων, ἀσχημοσύνη, &c. in ἀσχήμων.
ἀσχήμων, cum d. in c. ex χῆμα 558
ἀσχιδὴς, ἀσχίζης, in ἄσχιστος.
Α῎σχιον, tuber terræ à quibusdam dicitur, vt docet Theop. hist. pl. l. 1. c. 10.
ἄσχιστος, in c. ex Σχίζω 1571
ἄσχολος, cum d. in c. ex Σχολὴ 1572
ἀσώδης, in ἄσω.
ἄσωμος, &c. in c. ex Σῶμα 1573
ἄσωστος, cum d. in c. ex Σώζω 1495
ἀσωτοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ἀσωτοποσία, luxuriosorum potatio. vel luxuriosa potatio.
ἄσωτος, cum d. in ἄσωτος.
ἀσωφρόνιστος, in σωφρονίζω 1765
¶ Α῎τμέω, stupeo, obstupesco, cũ stupore admiror: vt apud Etym. ἀτυομβῶ κρυερὸν ἔργα.
ἀζακπδακρύω, cum d. in c. ex Δακρύω.
ἄπακτος, cum d. in c. ex Ἄκτὴς, fine præp. 1584
ἀζαλαίπωρος, cum d. in ζαλαίπωρος 1413
ἀπάλωτος, in c. ex Τάλαος 1575
ἀζαλάφρων, in c. ex Φρὴν 1762
Α῎ΤΑΛΟΣ, ἀπάλω 212
ἀζαλόφρων, cum ἀζαλάφρων.
ἀζαλόψυχος, in c. ex Ψυχὴ 1844
ἀταμίστος, cum d. in c. ex Ταμίας 1577
ἀζαξία, in c. ex τάξις, fine pr. 1584
ἀτάομαι, in Α῎τάω.
ἀζαπείνωτος, in c. ex Ταπεινὸς 1578
Α῎ΤΑΡ 212
ἀζαρακτοποιησία, in c. ex Ποιέω, fine præp. 1349
ἀτάρακτος, ἀταραξία, ἀτάραχος, cum d. in c. ex Ταράσσω 1579
ἀταρβὴς, cum d. in c. ex Τάρβος ib.
ἀταρείχευτος. in c. ex Τάριχος 1580
Α῎ΤΑΡΜΥΚΤΟΝ 212
ἀταρπὸς, sive ἀταρπιτὸς, cum ἀτραπὸς.
ἀταρτηρὸς, in ἀτηρός.
ἀτάρχυτος, in Τάρχεα 1580
Α῎ΤΑΣΘΑΛΟΣ, cum d. 212
ἄταυροι, cũ d. in c. ex Ταῦρος 1585
ἄταφος, cũ d. in c. ex Θάπτω 620
Α῎ΤΑΩ, cum d. 212
Α῎ΤΕ 213
ἄτεγκτος, cũ d. in c. ex Τέγγω 1586
ἀτὴρὴς, cum Τέρω 1593
ἀτέιχιστος, in c. ex Τεῖχος 1594
ἀτεκμαρτος, cum d. in c. ex Τέκμαρ 1595
ἄτεκνος, cum d. in c. ex τέκνον 1632
ἀτέλεια, ἀτελέωτος, ἀτέλεστος, in ἀτελὴς, vide etiam ἀτέλες, in c. ex τέλη myst. 1600
ἀτελὴς, cũ d. 1598. 2599 & 1600
ἀτελώνητος, in τελώνης 1851
ἀτέμβιος, querulus, miser. Etymol. Deriuatum ex Α῎τέμβω.
Α῎ΤΕΜΒΩ, cum d. 213
ἀτενὴς, cum d. in c. desinentibus in τενὴς 1591
Α῎ΤΕΡ 213
ἀτέρμονος, cum d. ἀτερμόων, cum d. in τερμόων 1594
ἀτερηδόνις, in τερηδὼν 1608
ἄτερθε, in Α῎τερ.
ἀτερμόπους, ἀτέρμων, in c. ex Τέρμα 1610
ἄτερος, in Ἕτερος.
ἀτερπὴς, cum d. in c. ex Τέρπω 1610
ἄτδυτος, cum d. 1677
ἀτδυχὴς, in c. ex τῦχος 1613
ἄτεχνος, cum d. in c. fine pr. 1615
ἀτεω, cum Αἰτέω.
ἄτη, in Α῎τάω.
ἄτηκτος, in c. ex Τήκω 1617
ἀτημελῶ, cum d. in τημελῶ 1026
ἀτηρὸς, in Α῎τάω.
ἀτίζω, in c. ex Τίω 1638
ἀτίθασος, cũ d. in Τίθασος 1619
ἀτιμάγελας, cum d. in c. ex Α῎γελη.
ἀτιμάζω, cum d. in ἄτιμος.
ἄτιμος, cum d. in c. ex τιμὴ 1639
ἀτιμώρητος, cum d. 1189
ἀτίμως, ἀτίμωσις, ἀτιμωτικὸς, cum d. in ἄτιμος.
ἀτίνακτος, in c. ex Τινάσσω 1633
ἀτιτωσθῆν, in c. ex Α῎νη 156
ἀτιτάλλω, in Α῎τηλος 212
ἄπτος, cum d. in ἀτίζω.
ἀτλαγενὴς, Atlante genitus: apud Hesiod. in Erg. lib. 1.
ἄτλας, cum d. ἀτλησία, ἄτλητος, in c. ex τλάω 1576
Α῎ΤΜΕΝΟΣ, cum d. 213
ἀτμὴ, in Α῎τμὸς.
ἀτμηλὸς, in c. ex τμῶω aut τμήσσω 1607
ἀτμιάω, in Α῎τμὸς.
ἀτμιαθὲχω, ὁ ἀτμιδα ἔχων. Hesych.
ἀτμίζω, & c. in Α῎τμὸς.
ἀτμοειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, fumi speciem generis: vel vapori simili.
ἀτμοειδῶς, in modum vaporum. Gal. com. 3. in Hippocr. aphor.
Α῎ΤΜΟΣ, cum d. 213
ἄτοιχος, in c. ex Τοῖχος 1643
ἄτρακος, cum d. in c. fine præpos. 1631
ἄτρμος, cum d. in c. ex Τόλμα 1643
ἄτρμος, in c. fine præp. 1604
ἄτονος, cum d. in c. desinentibus in τόνος 1502
ἄτοξος, cum d. in c. ex Τόξον 1645
ἄτοπος, cum d. in c. ex Τόπος 1646
ἄτος, in Α῎δω 51
ἀτραγῴδητος, in τραγῳδὸς.
Α῎ΤΡΑΚΤΟΣ, cum d. 213
ἀτραύστος, in c. ex τραύω 1636
ἀτραπίλος, ἀτραπὸς, &c. in c. ex τράπω 1656
Α῎ΤΡΑΦΑΞΙΣ 214
Α῎ΤΡΕΚΗΣ, cum d. ibid.
ἀτρεμὼς, quietus: vt ἀτρεμὼν βοᾶν, apud Eurip. in Oreste.
ἀτρέμας, cum d. in τρόμος.
ἄτρεπτος, cum d. in c. ex τρεπτὸς 1655
ἄτρης, cum d. in c. ex Τρέω 1667
ἄτρητος, cum d. in c. ex Τιτρώω 1636
ἀτρεκτος, in c. ex τελάσσω 1651
ἀτελὴς, ἄτελπτος, &c. in c. fine præpos. 1671
ἄτρομος, cum d. in c. ex Τρέμω 1667
ἄτροπος, cum d. in com. ex τροπὴ 1656
ἄτροφος, cum d. 1659 & 1661
ἀτρυγὲς, ἀτρύγητος, in c. ex τρύγω 1672
ἄτρυγος, ἀτρύγλη, in c. ex τρύξ. ibid.
ἀτρύπητος, in c. ex Τρύπα 1673
ἀτρύπητος, in c. ex πόνος, fine præp. 1285
ἄτρυτος, cum d. in c. ex Τρύω 1674
ἀτρύφερος, ἀτρύφητος, in c. ex τρύφη 652
ἀτρὼς, ἄτρωτος, cum d. in c. ex Τιτρώσκω 1637
Α῎ΤΤΑ, & ἄττα 214
Α῎ΤΤΑΓΑΣ ibid.
ἀτταλλω, in ἀτάλλω.
Α῎ΤΤΑΓΑΡΟΙ 214
Α῎ΤΤΑΓΑΙ ibid.
Α῎ΤΤΕΛΑΒΟΣ ibid.
Α῎ΤΤΩ ibid.
Α῎ΤΥΖΩ, cum d. ibid.
ἄτυκτος, in com. ex τυκτὸς 1613
ἄτυμβος, in c. ex Τύμβος 1678
ἄτυπτος, in c. ex τύπτω 1681
ἀτυφόμυδος, in c. ex Τύφομαι.
ἀτύρωτος, in c. ex Τυρὸς.
ἄτυφος, cum d. in c. ex τύφος, instantia 1685
ἀτυχὴς, cum d. in c. ex τύχη 1677
ἄτω, in Α῎τάω.
¶ ΑΥ῎ 215
αὐαίνω, αὐαλέος, αὐανσις, αὐανπκὸς, in d. ex Αὔω ficco.
αὐανὴ, morbus quidam deficcans. apud Hippocr.
ΑΥ῾ΓΗ, cum d. 215
ΑΥ῾ΔΗ, cum d. 216
αὔδηρος, cum d. in c. ex Υ῾δωρ 1690
αὐδάδης, cum d. in Α῾δέω.
αὐδαδσμος, in c. citra præ. 1536
αὔθαιμος, in c. ex Αἷμα.
αὐθαίρετος, cũ d. in c. ex αἱρετὸς 79
αὐθέκαστος, cum d. in c. ex Ἑκὼν.
ΑΥ῾ΘΕ῾ΝΤΗΣ, cum d. 216
αὐθήμερος, cum d. in c. ex Ἡμέρα 604
αὖθι, in Αὖ, & in αὐτόθι.
αὐθιγενὴς, in c. ex Γένομαι 304
αὐδιμάμης, in c. ex Μοῦω fine pr. 1034
αὖθις, αὖθις, in Αὖ.
αὐθομαιμος, in c. ex Αἷμα.
αὐθομολογέομαι, in dec. ex ὁμολόγω 943
αὐθύπαρκτον, in ὑπάρχω 199
αὐθυπόστακτος, cum d. in ὑποτίθεμαι 1584
αὐθωρὸν, in c. ex Ὥρα 1852
αὐλαία, in Αὐλὴ.
αὐλακερράτης, in c. ex Ἔργον.
ΑΥ῾ΛΑΣ, αὐλακίζω 217
αὐλεῖος, αὐλέτης, in Αὐλὴ.
αὐλέω, cum d. in Αὐλὸς.
αὐλιάδες νύμφαι, in Epigr. nymphæ incolæ seu inhabitantes. Derivatum ab Αὐλὴ.
ΑΥ῾ΛΗ, cum d. 217
αὐλίζομαι, in Αὐλὴ.
αὐλικὸς, in Αὐλὴ, & in Αὐλὸς.
αὐλιον, αὐλιος, αὐλις, αὐλισμὸς, in Αὐλὴ.
αὐλίσκος, in Αὐλὸς.
αὐλοθρεία, in c. ex Θρὲς 1628
αὐλοποιὸς, cum d. in c. ex ποιέω, fine præp. 1349
αὐλοπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 1379

ΑΥ'ΛΟ'Σ, cum d. 218
ἄολος, in com. ex Ὕλη 1692
αὐλοτρύπης, in c. ex Τρύπα 1673
αὐλῳδός, cum d. in com. ex ᾠδὴ sine præp. 54
αὐλὼν, cum d. in Αὐλός.
αὐλωνοειδὴς, habens figuram τοῦ αὐλῶνος. Quidam exp. anfractuosus. Diod. Sic.
αὐλωπὸς, cum d. in c. ex ὤψ 1180
αὐλωτὸς, in Αὐλός.
αὐξάνω, αὔξω, cum d. in Α'ίξω.
αὐόνη, ἡ, siccitas, ariditas. Etym. ab αὔω sicco.
αὖος αὐότης, in c. ex Αὔω sicco.
ἄϋπνος, cum d. in c. ex Ὕπνος 1695
ΑΥ'ΡΑ 220
αὐρίζω, in Αὔριον.
ΑΥ'ΡΙΟΝ, cum d. ibid.
ΑΥ'ΣΤΗΡΟ'Σ, cum d. 221
αὐτάγγελος, in c. ex ἄγγελος 9
αὐτάγγελτος ibid.
αὐτάγητος, qui sibi ipsi admirationi est: apud Suid. & Etym. Comp. ex. Ἀγάω, unde ἄγαμαι.
αὐτάγρετος, in com. ex ἄγρομαι.
αὐτάδελφος, in com. ex Ἀδελφός.
αὐταιώρητος, qui per se in altum fertur. Hesych.
αὔτανδρος, cum d. 156
αὐτανεψιὸς, in com. ex Ἀνεψιός.
ΑΥ'ΤΑ'Ρ 221
αὐτάρεστος, in com. ex Ἀρέσκω 185
αὐτάρκης, cum d. in c. ex Ἀρκέω.
αὖτε, in Αὖ.
αὐτενέργητος, in ἐνεργὸς 501
αὐτεξούσιος, cum d. in ἔξεστι 570
αὐτεπάγγελτος, in ἐπαγγέλλω 8
αὐτεπίβουλος, in ἐπιβουλή.
αὐτεπίσπαστος, in dec. ex ἐπισπάω. 1502
αὐτεπιτάκτης, cum d. in dec. ex ἐπιτάσσω 1582
αὐτεπώνυμος, in ἐπώνυμος 1166
αὐτερέτης, in c. ab ἐρέτης 511
ἀϋτέω, ἀϋτὴ, in ἀΰω.
αὐτήκοος, in comp. ex ἀκοὴ 102
αὐτήμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
αὐτίκα, in Αὐτός.
αὖτις, in αὖθις.
αὐτίτης, in Αὐτὸς, & in αὐτοετής.
ΑΥ'ΤΜΗ', αὐτμὴν 221
αὐτοάγαθος, in comp. ex Ἀγαθός,
αὐτοαλήθεια, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phœd. & apud Greg.
αὐτοάνθρωπος, in c. ex Ἄνθρωπος.
αὐτοβοάω, cum d. in c. ex Βοάω, sine præp. 273
αὐτοβορέας, in com. ex βορέας.
αὐτόβουλος, in com. ex Βουλή.
αὐτογενέθλος, in c. ex γενέθλη 307
αὐτογενὴς, in com. ex Γείνομαι 304
αὐτογενήτης, ex se genitus. Soph. in Antig.
αὐτογνώμων, in com. ex γνώμη 321
αὐτόγνωτος ibid.
αὐτόγονος, in comp. ex γονὴ 308
αὐτογραμμὴ, in c. ex γραμμὴ 342
αὐτόγραφον, in com. ex γράφω sine præp. 340
αὐτόγυον, in comp. ex Γύα.
αὐτοδαὴς, in c. ex Δαίω, disco 350
αὐτοδαΐκτος, in com. ex δαΐζω 351
αὐτοδὰξ, in comp. ex Ὀδοὺς 1132
αὐτόδειπνος, in comp. ex Δεῖπνον.
αὐτοδεκαετὼν, in δεκαετής.
αὐτόδηλος, in c. ex Δῆλος.
αὐτοδιάκονος, cum d. in διακονέω. 818
αὐτοδίδακτος, cum d. in c. ex διδακτός 396
αὐτοδιηγούμενος, cum d. in διηγεῖμαι 592
αὐτόδικος, cum d. in c. ex Δίκη 403
αὐτόδιον, in com. ex Ὀδὸς 1128
αὐτόδρομος, in c. ex δρέμω 1665
αὐτοδύναμος, in c. ex Δύναμαι.
αὐτοεῖαι, ipsum esse, vel per se esse. De Deo dicitur apud Dion. Areop.
αὐτοέκαστος, pro se quisque.
αὐτοέλικτος, in c. ex εἱλίσσω 454
αὐτοενεργητικὸν, in ἐνεργὸς 501
αὐτοέντης, cum d. in c. ex Ἕω mitto 564
αὐτοετὴς, in c. ex Ἔτος.
αὐτόζωος, in com. ex ζωὸς 577
αὐτοθάνατος, in c. ex θάνατος 642
αὐτοθελὴς, in c. ex θελέω 444
αὐτοθέμεθλος, in c. ex Θέμηλον.
αὐτόθι, αὐτόθεν, in Αὐτός.
αὐτόθροος, in c. ex Θρέω.
αὐτοκάβδαλον, farina utcunque subacta: Suid. Metaphoricè αὐτοκάβδαλος ναῦς seu αὐτοκάβδαλον σκάφος, dicitur retis tumultuariè & ex tempore facta. Itidemq; αὐτοκάβδαλα ποιήματα. Hesych. Vide Athen. lib. 14.
αὐτοκάθαρσις, in c. ex Καθαίρω 797
αὐτοκασίγνητος, in κασίγνητος.
αὐτοκατακρίτος, in κατακρίνω 872
αὐτοκέλευθος, in c. ex Κέλευθος. 366
αὐτοκέλευστος, in c. ex Κελεύω 766
αὐτοκέρας, in c. ex Κεράννυμι 771
αὐτοκέφαλον, in c. ex κεφαλὴ, sine præp. 779
αὐτοκινησία, &c. in c. ex Κινέω, sine pr. 793
αὐτόκλαδος, in c. ex Κλᾶδος 797
αὐτόκλητος, cum d. in c. ex κλητός. 732
αὐτόκομος, in com. ex Κόμη 834
αὐτόκοπον ἱμάτιον, comicis dicta vestis quæ vulgò συρία. Poll. lib. 7.
αὐτοκραὴς, & αὐτόκρατος, in c. ex κράω 772
αὐτόκρας, in αὐτοκέρας.
αὐτοκρατῆς, &c. in c. ex Κράτος. 863
αὐτόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 886
αὐτοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 884
αὐτοκύλιστος, in c. ex Κυλίω 893
αὐτοκύριος, in com. ex Κῦρος 899
αὐτολεξὶ, in c. sine pr. 938
αὐτολήκυθος, in c. ex Λήκυθος 964
αὐτολόχευτος, in com. ex Λοχὸς 977
αὐτολυρίζω, in com. ex Λύρα 981
αὐτομαθὴς, cum d. in c. ex Μανθάνω, sine pr. 999
αὐτομαρτυρέω, &c. in c. ex Μάρτυρ 1005
ΑΥ'ΤΟ'ΜΑΤΟΣ, cum d. 221
αὐτοματουργοὶ, in c. ex Ἔργον 500
αὐτομαχεῖν, in c. sine pr. 1012
αὐτομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
αὐτομολέω, cum d. in c. ex Μολέω. 1064
αὐτομολογέομαι, in ὁμολόγος 943
αὐτόνομος, cum d. in c. sine pr. 1092
αὐτονόμος, cum d. in com. ex Νόμος 1105
αὐτοντιμωρούμενος, seipsum puniens, nomen fabulæ Menandri apud Athen.
αὐτονυχεὶ, &c. in c. ex νύχος 1115
αὐτόξυλος, in com. ex Ξύλον 1124
αὐτοουδέτερον, in οὐδέτερος.
αὐτοπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος. 1249
αὐτόπαις, in com. ex Παῖς 1235
αὐτοπάτωρ, in c. ex Πατήρ. 1253
αὐτόπιστος, per se fidem faciens per se credibilis: ut αὐτόπιστος πρότασις, apud Philoponnesiacum.
αὐτοποδία, &c. in αὐτόπους 1370
αὐτοποίητος, in c. ex Ποιέω, sine pr. 1349
αὐτόπολις, in c. ex Πόλις 1362
αὐτοπόνητος, in c. sine pr. 1285
αὐτόπονος, idem quod αὐτοπόνητος: ut αὐτόποτος χαμευνὰς, apud Nic. in Ther.
αὐτόπους, in c. ex Ποὺς 1370
αὐτοπραγία, in c. ex πρᾶγος 1378
αὐτόπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 1379
αὐτοπρεπὴς, in c. ex Πρέπω ibid.
αὐτοπροαίρετος, cum d. in προαιρέω.
αὐτοπρόσωπος, cum d. in πρόσωπον 1183
αὐτόπτης, cum d. in c. sine præp. 1178
αὐτόπυρος, in c. ex Πυρὸς 1407
αὐτοπώλης, in c. ex Πωλέω 1409
αὐτορέγμων, in c. ex Ῥέζω 1419
αὐτόροφος, in c. ex ὀροφὴ 514
αὐτόρριζος, in c. ex Ῥίζα 1431
αὐτόρρυτος, dicitur à quibusdam resina sponte profluens, quæ aliàs καπνέλαιον.
ΑΥ'ΤΟ'Σ, cum d. 221
αὐτόσιτος, in c. ex Σῖτος 1465
αὐτόσκευος, in c. ex Σκεῦος, sine pr. 1478
αὐτόσσυτος, in c. desinentibus in σύτος 1452
αὐτοστοδία, pugna stataria. Il. ν.
αὐτόστοιχος, in c. ex στοίχος 1519
αὐτόστολος, in c. ex στολὸς 1522
αὐτόστυλος, in c. ex Στόλος 1551
αὐτοσφαγὴς, in c. ex σφαγὴ 1561
αὐτοσχέδον, &c. in com. ex Σχεδόν. 1569
αὐτότατος, in Αὐτός.
αὐτόστεγος, in c. ex Στέγω 1517
αὐτοτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος 1598 1599. & 1600
αὐτότεχνος, in c. sine pr. 1615
αὐτοτραγικὸς, in c. ex τράγος 1647
αὐτουργὸς, cum d. in c. ex Ἔργον 500
αὐτόφλοιος, in c. ex Φλοιος 1753
αὐτοφόνος, in c. ex Φόνος 1722
αὐτόφορτος, in c. ex Φόρτος 1757
αὐτόφορβος, in c. ex Φόρβω 1724
αὐτοφυὴς, cum d. in c. sine præp. 1779
αὐτόφυτος 1780
αὐτόφωνος, in c. ex Φωνὴ, sine pr. 1783
αὐτόφωρος, cum d. in c. ex Φώρ. 1785
αὐτοφῶς, in c. ex Φῶς 1715
αὐτόχειρ, in c. ex Χεὶρ 1800
αὐτοχειρίζω, in c. ex χειρίζω 1802
αὐτοχειροτόνητος, in χειροτονέω. 1593
αὐτόχθων, in c. ex Χθὼν 1811
αὐτοχόλωτος, in c. ex Χολὴ 1817
αὐτοχόωνος, in c. ex Χῶνος 1809
αὐτόχρημα, in com. ex Χρῆμα res. 1825
αὐτόχροος, in c. ex Χρόα 1827
αὐτόχυτος, in c. ex χυτὸς 1808
αὐτοψία, cum d. in c. ex ὄψις 1179
αὔτως, sive αὔτως, in Αὐτός.
Αὐχενίζω, cum d. αὐχένιος, in Αὐχὴν.
ΑΥ'ΧΕ'Ω, cum d. 222
ΑΥ'ΧΗ'Ν ibid.
αὐχητικὸς, in Αὐχέω.
ΑΥ'ΧΜΟ'Σ, cum d. 223
ΑΥ'Ω, sive αὔω cum d. ibid.
ἀΰω, in d. ex Αὔω, clamo.
¶ ἀφαγνίζω, cum d. in c. ex Ἁγνός.
ἀφαγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, cōsecratio. Exponitur etiam sanctimonia.
ἀφαιμάσσω, cum d. in c. ex Αἷμα.
ἀφαιρέω, cum d. in c. ex Αἱρέω 86
Α'ΦΑ'ΚΗ 224
ἀφάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι.
ἄφαλος, in c. ex Φάλος 1711
ἄφαλσις, ἄφαλτος, in ἀφάλλομαι.
ἀφαμαρτάνω, in c. ex Ἁμαρτάνω.
ἀφαμαρτοέπης, in ἁμαρτοεπής.
ἀφανδάνω, in c. ex Ἁνδάνω.
ἀφανὴς, cum d. 1707
ἀφαντασίωτος, ἀφάντατος, in c. ex Φαντάζω 1709
ἄφαντος 1708
ἀφανῶς, in ἀφανὴς.
ἀφάπτω, in c. ex Ἅπτω necto 178
Α'ΦΑΡ, ἀφαρὲ 224
ἀφαρεὺς, έως, ὁ, pinna quam thynnus fœmina sub ventre habet: apud Athen. lib. 7. ex Aristot.
Α'ΦΑ'ΡΚΗ 224
ἀφάρμακος, &c. in c. ex Φάρμακον 1712
ἀφαρμάζω, vel ἀφαρμόττω, in c. ex ἁρμόζω 204
ἀφαρόζωμος, in c. ex Ζωμὸς 586
ἄφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, investis. Hesych. Item inaratus: ut ἄφορος γῆ, apud Suid. Etymologus deducit παρὰ τὸ φέρος, affertque ex Callimacho, ἢ ἄφαρον φαρόωσι.
ἀφάροτος, inaratus Φάρος γὰρ ἡ ἄροσις, inquit Etym.
ἀφαρόω, in c. ex Ἁρόω.
ἀφαρπάζω, in c. ex Ἁρπάζω.
ἀφασία, in c. ex φάσις 1719
ἀφάσσω, in ἀφή 176
ἄφατος, in c. ex φατὸς 1719
ἀφαυαίνω, in ἀφάυω.
Α'ΦΑΥΡΟ'Σ 224
ἀφαύω, in c. ex Ἄω sicco.
ἀφάω, in ἀφή.
ἀφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
ἀφειδὴς, cum d. in c. ex Φείδομαι. 1721
Α'ΦΕΛΗ'Σ, cum d. 224
ἀφελκόω, ἀφέλκωσις, in com. ex Ἕλκος.
ἀφέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω cum præp.
ἄφεμα, in ἀφίημι.
Α'ΦΕΝΟΣ 224
ἀφεντίνδα, nomen lusus apud Poll. lib. 9. dicti παρὰ τὸ ἀφιέναι, ut idem docet.
ἀφερμηνεύω, in c. ex Ἑρμηνεύς.
ἀφέρπω, cum d. in c. ex Ἕρπω.
ἄφερτος 1733
ἄφεσις, ἀφέσιος, in ἀφίημι.
ἀφεσμὸς, in ἐσμὸς 562
ἀφεστήκω, in ἀφίστημι.
ἀφέστιος, in c. ex Ἑστία 526
ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, demissor: ab ἀφίημι.
ἀφετήριος, cum d. ἀφέτης, ἀφετικὸς, ἄφετος 564
ἀφεύω, in c. ex Εὔω.
ἀφέψω, cum d. in c. ex Ἕψω 560
ἀφή, in ἅπτομαι tango 176 & in der. ab Ἅπτω, accendo. 179
ἄφηβος, cum d. in c. ex Ἥβη.
ἀφηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι.
ἀφηδυνέω, in c. ex ἡδυνέω 596
ἀφύκω, in c. ex Ἥκω.
ἀφῆλιξ in c. ex Ἡλικία.
ἀφήμενος, in c. ex Ἧμαι.
ἀφημερεύω, in c. ex Ἡμέρα 604
ἄφημος, ἀφήμων, in com. ex Φημι. 1718
ἀφηνιάζω, cum deriv. in com. ex Ἡνία.
ἀφήτωρ, cum d. in ἄφετος 564
Α'ΦΘΑΙ 225
ἀφθαρσία, ἄφθαρτος, cum der. 592
ἀφθάω, in ἄφθαι.

ἄφ᾽ υγκτος, in comp. ex Φθεγκτός. 1743
ἀφθιτόμηνις, in c. ex Μῆνις 1051
ἄφθιτος, in com. ex Φθίω 1744
ἄφθιφος, in A᾽φθας.
ἄφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
ἄφθονος, cum d. in com. ex φθόνος. 1746
ἄφθορος, cum d. in com. ex φθορά. 1745
ἀφθίδης, in A᾽φθας.
ΑΦΙΑ 225
ἀφιδρόω, in c. ex ἱδρόω 669
ἀφιδρύω, cum d. in c. ex Ἱδρύω.
ἀφίδρωσις, in ἀφιδρόω.
ἀφίεμαι, in ἀφίημι.
ἀφιερίζω, ἀφιερόω, cum d. in c. ex Ἱερός.
ἀφίζω, ἀφιζάω, in com. ex Ἵζω.
ἀφίημι, in com. ex Ἕω mitto 564
ἀφικνέω, in com. ex Ἵκω.
ἀφικνέομαι, in com. ex Ἱκνέομαι.
ἀφίκτωρ 677
ἀφιλάγαθος, in φιλάγαθος 4
ἀφιλανθρωπος, cum d. in φιλάνθρωπος.
ἀφιλάργυρος, in φιλάργυρος.
ἀφιλέτωρος, in φιλέτωρος.
ἀφιλία, in ἄφιλος 1748
ἀφιλίωτος ibid.
ἀφιλοδόξος, in φιλόδοξος 416
ἀφιλοικτίρμων, in φίλοικτος 1144
ἀφιλόκαλος, in φιλόκαλος 734
ἀφιλόνικος, cum d. in φιλόνεικος. 1088
ἄφιλος, in c. ex Φίλος 1748
ἀφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος. 1497
ἀφιλόστοργος, in φιλόστοργος.
ἀφιλοτεκνία, in φιλότεκνος 1632
ἀφιλόπημος, cum dec. in φιλόπημος 1641
ἀφιλοχρημοσύνη, in φιλοχρήματος. 1824
ἀφίμαντος, in ἱμάσθαι 561
ἄφιξις, in ἀφικνέομαι.
ἄφιππος, cum d. in com. ex Ἵππος.
ἀφιππατοξότης, in ἱππεροξότης.
ἀφίππευμα, in c. ex Ἵππευμα.
ἀφίστημι, ἀφιστάνω, ἀφιστάω, in c. ex Ἵστημι, cum præp. 696
ἄφλαστον, in c. ex Φλάω 1750
ἄφλεβος, in c. ex Φλέψ 1751
ἀφλέγμαντος, ἄφλεκτος, ἀφλογιστος, in comp. ex Φλέγω, fine pr. 1751
ἄφλοιος, in c. ex Φλοιὰς 1753
ἀφλοσμος, in A᾽φρός.
ἀφλυκτιάνωτος, in com. ex φλύω. 1752
ἄφνω, cum d. in A᾽φνεως.
ἄφνω 1708. in c. syncopen passis.
ἄφοβος, cum d. in c. ex Φέβομαι. 1720
ἀφιόδοπλαγχνος, in c. ex Σθενάγυον 1511
ἀ᾽φοδος, cum d. in c. ex Ὁ᾽δὸς 1128
ἀφόμιος, cum d. in c. ex Ὁ᾽μός. 1162
ἀφοπλίζω, in c. ex Ὅπλον 1173
ἀφοράω, in c. ex Ὁράω, cum præpos. 1187
ἀφόρδιον, in ἀφόδιον 1128
ἀφόρητος, cum d. 1734
ἀφορία ibid.
ἀφορίζω, cū d. in c. ex Ὅρος 1200
ἀφορμάω, in ἀφορμή.
ἀφορμέω, in c. ex Ὅρμος 1197
ἀφορμή, in c. ex Ὁρμή 1196
ἀφορολόγητος, in φορολόγος 936
ἄφορος 1734
ἀφοσιόω, cū d. in c. ex Ὅσιος 1210
ἀφραδίης, cum d. in c. fine pr. 1758
ἀφραδμων, in c. fine pr. ibid.
ἀφράζω ibid.
ἀφραίνω, in c. ex Φρήν.
ἄφραντος, in c. ex φραντὸς 1760
ἀφρασμων, in c. fine pr. 1758
ἄφρατος, ἀφρατὺς, in c. fine pr. ibid.
ἀφρέω, in A᾽φρός.
ἀφρητὴρ, in φρήτρη 1760
ἀφρίζω, ἀφρόεις, ἀφρίης, in A᾽φρός.
ἀφρόγαλα, in c. ex Γάλα 297
ἀφροζηλὴς, cum d. in c. ex Γέγομαι. 304
ΑΦΡΟΔΙΤΗ, cum d. 225
ἀφρόκομος, in c. ex Κόμη 834
ἀφρολόγος, in c. fine pr. 935
ἀφρονέω, in ἄφρων.
ἀφρόντεον, in c. ex Νίπτεον 1104
ἄφρονης, ἀφρόντης, cum d. in c. ex Φρονὴς 1766
ἀφρόνως, cum ἄφρων.
ΑΦΡΟΣ, cum d. 225
ἀφροστέλλωστ, in c. ex στελλώη 1453
ἀφροσυκόρδον, in com. ex Σκόρδον 1487
ἀφροσυνη, in ἄφρων.
ἄφρυδος, cum d. in c. ex Φρυδός. 1223
ἀφροφυὴς, in c. fine præp. 1779
ἀφρύη, in A᾽φρός.
ἀφρὼ, in A᾽φροδίτη.
ἀφρώδης ibid.
ἄφρων, in c. ex Φρὴν 1762
ἀφυδρίζω, in c. ex Ὑδρίς 1686
ἀφύη, cum ἀφρύη.
ἀφυὴς, in c. fine præp. 1779
ἄφυκος, in Φῦκος 1768
ἄφυκτος, cum d. in c. fine pr. 1741
ἀφύλακτος, cū d. ἀφυλαξία 1769
ἀφυλίζω, defæco, apud Etym. Comp. ex ὑλίζω.
ἄφυλλος, cū d. in c. ex Φύλλον 1768
ἀφύομαι, in A᾽φύω.
ἀφύξιμος, in ἀφύσσω.
ἀφυπνίζω, ἀφυπνόω, in comp. ex Ὕπνος 1695
ἀφύσματος, ἀφυσμὸς, in A᾽φύω.
ἄφυσις, seu ἄφυσσος, in c. ex Φύσις 1775
ἀφύσσω, in A᾽φύω.
ἀφυστερέω, cum d. in c. ex Ὑστερος. 1698
ἀφυτεῖος, vitis species, apud Theophr. de caus. plant. l. 3. cap 20.
ἀφύτευτος, in c. ex φυτεύω 1780
ΑΦΙΩ 225
ἀφυὰδης, in ἀφρύη.
ἀφυᾶς, cum ἀφυὴς.
ἄφωνος, cum d. in com. ex Φωνή. 1783
ἀφωεσμὸς, ἀφοείζω 1201
ἀφώνησις, in c. ex φωνίζω 1715
ἀφώνητος 1785
¶ A᾽χαία, in A᾽χος.
ἀχάλινος, cum d. in c. ex Χαλινός. 1791
ἄχαλκος, cum d. in c. ex Χαλκὸς. 1792
ΑΧΑΝΗ, ἀχανὶς 226
ἀχανὴς, in com. ex Χάνω, fine pr. 1787
ἀχάραντος, in com. ex Χαράσσω. 1794.
ἀχαρακώτως, in c. ex χάραξ ibid.
ἄχαρις, cum d. in c. ex Χάρις 1796
ΑΧΑΓΗΣ 226
ἄχαλος, in com. ex Χάλος 1798
ἀχέμασος, ἀχέμαντος, in c. ex Χέμας 1799
ἄχερ, ἀχερὴς, in comp. ex Χέρ. 1801
ἀχερσποίητος, in χερσποίητος 1355
ἄχερσ, in ἄχερ.
ἀχερσύνητος, in χερσονησος 1593
ἀχείρωτος, in c. ex χείρωσις 1803
ΑΧΕΡΔΟΣ, cum d. 226
ΑΧΕΡΩΝ ibid.
ἀχέτης, Doricè pro ἠχέτης.
ἀχθάω, ἀχθω in A᾽χος.
ἄχλω, & ἄχλω, cum d. in c. ex Ἔχω habentibus η in ultima 558. & in c. ex Ἠχος.
ἀχμὴς, in A᾽χος.
ἄχμης, in ἄχλω.
ΑΧΘΟΣ, cum d. 226
ἄχιλος, in c. ex Χιλὸς 1812
ἀχίτων, in c. ex Χιτὼν ibid.
ἄχλαινος, in c. ex Χλαῖνα 1813
ἄχλος, in c. ex Χλόη 1815
ΑΧΛΥΣ, cum d. 227
ΑΧΝΑ ibid.
ἄχνος, ἄχνυς, in comp. ex χνόος. 1815
ἄχνυμαι, ἀχνὺς, in A᾽χος.
ἀχνώδης, in A᾽χνα.
ἄχολος, cum d. in c. ex Χολὴ 1817
ἄχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
ἀχορεύτος, in ἄχορος.
ἀχορηγητος, &c. in χορηγὸς 45
ἄχορος, in c. ex Χορὸς 1819
ἀχόρευτος, in comp. ex Χόρτος. ibid.
ΑΧΟΣ 227
ἀχραδίνον, in A᾽χράς.
ἀχράς, ἀχραδος, ἄχραυλος, in c. ex Χρὼς cognatus 1822
ΑΧΡΑΣ 229
ἀχρειόγελως, in c. ex Γελάω.
ἀχρεῖος, cum d. in c. ex Χρέος, in prima signif. 1823
ἀχρὴς, ἀχρῆος, in ἀχρεῖος.
ἀχρήμονος, ἀχρήμων, cum d. in c. ex Χρῆμα 1825
ἀχρηστία, idem quod ἀχρηστία, inutilitas in Pand.
ἄχρηστος, cum d. in c. fine præp. 1821. & in com. ex Χράω, commodo 1822
ἄχρις, & ἄχρες, in Μέχρι 1042
ἄχρις, non unctus: qui unctus seu illitus non est. Ἀχρὶς, idem Hesych.
ἀχροια, ἀχροέω, in ἄχρος.
ἄχρον, cum d. in c. m. ex Χρόνος 1829
ἀχρονοτρεφὴς, in χρονοτρεφὴς. 1671
ἄχρος, & ἄχρυς 1827
ἄχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἄχρωμος, cum d. ἀχρωστος, in ἀχρόος.
ἄχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
ἄχυμος, in c. ex χυμὸς 1808
ἀχυστος, in c. ex χυτὸς & χυστὸς ibid.
ἀχυρμιὰ, in A᾽χυρον.
ἀχυροκλέπτης, locus ubi paleæ volitantes coguntur, q. d. paleārum receptaculū, palearium. Xen.
ΑΧΥΡΟΝ, cum d. 227
ἀχυρόσειψι, in com. ex Τείνω, fine præp. 1671
ἀχώνευτος, non conflatus: qui conflari nequit. Comp. ex χωνεύω.
ΑΧΩΡ 228
ἀχώρητος, in χωρητὸς 1832
ἀχώρεος, in c. ex Χαλὰς 1834
ἄχωρος, in c. ex Χῶρος ibid.
¶ ΑΨ 228
ἀψάλακτος, in c. ex ψαλάσσω 838
ἄψαλτος, in c. ex Ψάλλω 1836
ἀψαμαθος, & ἄψαμμος, in c. ex Ψάμμος ibid.
ἄψαυστος, cum d. n com. ex Ψαύω. 1838
ἀψεγὴς, ἄψογος, in c. ex Ψέγω 1840
ἀψοδὴς, cum d. in com. ex Ὠδὴ. 1840
ἄψους, cum d. ibid.
ἄψηκτος, in c. ex Ψύχω 1838
ἀψηλάφητος, in ψηλαφάω 177
ἄψηφος, in der. in c. ex Ψῆφος. 1841
ἀψηφοφόρητος, qui nondum suffragium tulit vel sententiam. Polyb.
ἀψίνθος, cum d. in c. ex Κορίαννον 849
ἄψιλος, in c. ex Ψιλὸς 1842
ἀψίμαχος, cum d. in c. fine præp. 1012
ἀψιφεισία, in c. ex Μῖσος 1059
ΑΨΙΝΘΙΟΝ, cum d. 228
ἄψις, vel ἄψις, in ἅπτομαι, nector, & in ἅπτομαι tango.
ἀψίχολος, in c. ex Χολὴ 1817
ἀψόῤῥοος, in c. ex ῥοὴ, fine præp. 1424
ἄψορρος, in c. ex Ὄρος, definentibus in ορος, fine pr. 1207. & in c. ex ῥοὴ 1424
ἄψος, in ἅπτομαι, nector:
ἄψοφος, cū d. in c. ex Ψόφος 1843
ἀψυδρακίαθος, in Ψύδρακες ibid.
ἄψυκτος, in c. ex Ψύχω 1846
ἄψυχος, cum d. in c. ex Ψυχὴ 1844
¶ Α᾽Ω 228
ἀώδης, in ἄοσμος 1135
ἀωρέω, in ἄωρος.
ἀωρόλεος, in c. ex Λᾶος 952
ἄωρος, cum d. in com. mut. ω in ω. 1223
ἀωρόστοκος, in c. fine pr. 1631
ΑΩΤΟΝ, ἀωτέω, cum d. 228
ἄωτος, in c. ex Οὖς 1216

B

ΒΑ 229
ΒΑΑΡΑΣ ibid.
βαβάζω, in Βάζω.
ΒΑΒΑΙ 229
βαβάκτης, βάβαξ in βαβάζω,
βάβδω, βαβίζω, cum d. βάω, in Βαίνω.
βαβεῖν, in Βάθω.
βαβηλίς, βαβηλὶς, in Βαίνω.
ΒΑΘΟΣ, cum d. 229
Βάθρον, in Βαίνω.
βαθυάγκων, in c. ex Ἀγκὼν 13
βαθυδαλὴς, in c. ex Βελὴ 278
βαθύζηλος, cum βαθύγειος.
βαθυηβὶς, in c. ex ἡβὶσαι barba. 312
βαθύγειος, in c. ex Γαῖα 295
βαθυγλαυκος 328
βαθυγνάμων, in c. ex γνάμη 322
βαθυδίνης 406
βαθύδοξος, in c. ex Δόξα 415
βαθύζωνος, in c. ex ζώνη 588
βαθυκαμπὴς, in c. ex καμπὴ 740
βαθυκήτης, in c. ex Κῆτος 787
βαθυκληρος, in c. fine pr. 805
βαθυκολπος, in com. ex Κόλπος. 830
βαθυκρηπὶς, in c. ex Κρηπὶς 869
βαθυκτέανος, in c. ex κτέανον 889
βαθυκύμων, in c. ex Κῦμα 894
βαθυλειμων, in c. ex Λειμὼν 952
βαθυλήϊος, in c. ex Λήϊον 963
βαθυμαχος, in c. ex Μαχὸς 997
βαθυνω, in Βάθος.
βαθυξυλος, in c. ex Ξύλον 1124
βαθυπικρὸς, in c. ex Πικρὸς 1308
βαθυπλοκαμος, seu sis cincinnis religatus, comam densis cincinnis nexam gestans. Theoc. idyll. 19. βαθυπλοκάμοιο μετεννεπε παρθενικῆς.
βαθυπλυτος, in com. ex πλύτος. 1340
βαθυρρείτης, &c. 1424
βαθυρριζος, in c. ex Ῥίζα 1431
βαθυρρόος, in c. ex ῥοὴ 1424
βαθυσ. in Βάθος.
βαθυσκαφὴς, in c. ex Σκάπτω fodio 1469
βαθυσκος, in c. ex Σκιὰ 1484

βαθύστερνος, in c. ex Στέρνον 1528
βαθυστήριγξ 1532
βαθύστρωτος, in c. ex στρωτός 1539
βαθύχοινος, in c. ex Σχοῖνος 1571
βαθυτὴ, in Βάθος.
βαθύτριχος, in c. ex Θρὶξ 649
Vtitur Homer. hymno in Apoll.
βαθύφρων, in c. ex Φρὴν 1762
βαθύφυλλος, in c. ex Φύλλων 1772
βαθυχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
βαθύχειλος, in c. ex Χεῖλος 1798
βαθύχροος, in comp. ex Χρόα, color 1827
ΒΑΙ'Ν Ω, cum d. 230
ΒΑΙΟ'Σ 238
ΒΑΙ'Σ, ΒΑΙ'ΤΑ ibid.
βαΐφορος 1734
ΒΑΙ'Ω Ν 238
ΒΑ'ΚΑΝΟΝ ibid.
ΒΑ'ΚΗΛΟΝ ibid.
ΒΑ'ΚΚΑΡΙΣ ibid.
ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, cum d. ibid.
βακχάω, bacchor seu bacchantium more ex hedera coronam gesto.
βακχίβακχος, in c. ex Βάκχος.
ΒΑ'ΚΧΟΣ, cum d. 239
βαλανάγρα, cũ d. in c. ex Ἄγρα 23
βαλανόμφαλος, in c. ex Ὀμφαλός 1162
ΒΑΛΑΝΕΙ'ΟΝ, cum d. 239
βαλανηφάγος, in c. sine pr. 1701
βαλανήφορος 1734
ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, cum d. 239
ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, cum d. 240
βαλαντιοτόμος, in c. sine pr. habentibus τομ. 1605
ΒΑΛΑΥ'ΣΤΙΟΝ 240
ΒΑΛΒΙ'Σ ibid.
βάλιος, in Βάλλω.
βαλλαχράδες, in Ἀχρὰς 227
ΒΑ'ΛΛΩ, cum d. 240
ΒΑΛΛΩΤΗ' 253
ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, cum d. ibid.
ΒΑΜΒΑΙ'Ν Ω, cum d. ibid.
ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, cum d. ibid.
βαναυσουργὸς, cum d. 500
βάξις, in Βάζω.
ΒΑ'ΠΤΩ, cum d. 254
ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, cum d. 255
βάραγχος, pro βράγχος, pleonasmo τοῦ α dixit Hippocrates, ut tradit. Etym. Hinc fit βαράγχιον, & βαραγχιάω, apud Atticos pro βραγχιάω, ut testatur Herodian. apud eundem Etym.
ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, cum d. 255
βαρβαρόστομος, cum der. in c. citra pr. 1536
βαρβαρόφωνος, cum der. in c. sine præp. 1783
ΒΑ'ΡΒΙΛΟΣ 256
ΒΑ'ΣΒΙΤΟΣ, cum d. ibid.
βαρβιτῴδος, qui barbito canit. Luc. in Lexiph.
βάρδιστος, cum Βραδὺς 283
βαρέω, &c. in Βάρος.
ΒΑ'ΡΙΣ 256
ΒΑ'ΡΟΣ, cum d. ibid.
βαρυαλγὴς, cum d. 109
βαρυαχὴς, in βαρυηχής.
βαρυβόας, gravi clamore boans; Pind. apud Plut.
βαρύβρομος, in c. ex Βρέμω 285
βαρύγδουπος, in βαρύδουπος.
βαρύγλωσσος 328
βαρύγουνος, in c. ex Γόνυ 331
βαρυδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων 349
βαρύδακρυς, cum d. in c. 354
βαρύδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
βαρύδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
βαρύζηλος, in c. ex Ζῆλος 583
βαρυήκοος, in c. ex ἀκοὴ 102
βαρυηχὴς 614
βαρύθυμος, cum d. 655
βαρύθω, in Βάρος.
βαρυκάρδιος, in c. 746
βαρυκέφαλος, in c. sine pr. 779
βαρύκτυπος, in c. ex κτύπος 1682
βαρύλλιον, in Βάρος.
βαρύλλιπος, in c. 981
βαρύμηνις, cum d. in c. ex Μῆνις.
βαρύμοχθος, in c. ex Μόχθος 1071
βαρυώσσος, in c. ex Νόσος 1111
βαρυώω, in Βάρος.
βαρυώωτος, in com. ex Νῶτος 1117
βαρύοδμος, cum βαρύοσμος.
βαρυόργητος, in c. 1190
βαρύοσμος, in c. sine pr. 1135
βαρυπεθὴς, in c. in πεθὴς 1262
βαρυπενθὴς, cum d. in c. ex Πένθος 1282
βαρυπήμων, in c. ex Πῆμα 1305
βαρύπολμος, in c. ex Πότμος 1368
βαρυπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 1379
βαρύπυκνος, in c. ex πυκνὸς 1401
βαρὺς, in βάρος 256
βαρυσίδηρος 1462
βαρύσταθμος, cũ d. in c. ex σταθμός. 711
βαρύστονος, in c. ex στένω 1526
βαρυσύμφορος, in dec. ex συμφέρω 1733
βαρύτης, in Βάρος.
βαρύτιμος, cum d. 1639
βαρύτονος, in c. in τόνος 1592
βαρύυμνος, in c. ex ὕμνος 1689
βαρύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
βαρύφορτος, in c. ex Φόρτος 1757
βαρύφρων, cum d. 1762
βαρύφωνος, in c. sine pr. 1783
βαρύψυχος, in c. 1844
βαρύωδινος, in c. 1133
βαρυωπέω 1180
ΒΑΣΑ'ΝΟΣ, cum d. 257
ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, cum d. ibid.
βάσιμος, βάσις, in Βαίνω.
ΒΑΣΚΑΙ'Ν Ω, cum d. 258
βασκοσύνη, ἡ, fascinatio, fascinum.
βάσκω, in Βαίνω 230
βασμὸς, Atticè pro βαθμὸς, dici tradit Phrynichus.
ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, cum d. 259
βάσσων, cum βαθύς.
ΒΑΣΤΑ'Ζ Ω, cum d. 259
ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, cum d. ibid.
βατὴρ, βατήριος, βατὸς, Βατεύω, βατέω, in Βαίνω. 230
βάτινος, βάτιον, βατὶς, in Βάτος.
βατοδρόπος, in c. ex Δρέπω 423
ΒΑ'ΤΟΣ, βατέας 259
ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, cum d. ibid.
βατραχομυομαχία, ranarum & murium pugna quo nomine inscribitur poëmation quod Homero tribuitur.
ΒΑ'ΤΤΟΣ, cum d. 260
βαττολογέω, cum d. 939
βατώδης, in Βάτος.
Βαυβάω, ῶ, dormio. κατὰ γλῶσσαν, ut tradit. Eustath. velut (inquit) ἡ δὲ σπουκαλεῖτό με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Item sopio: Hesych.
Βαυβῶ, fuit dicta nutrix Cereris, quòd eam infantem adhuc sopierit. Βαυκαλάω, ῶ, sopio, curo nutricis modo; & pueros cantu sopio: Hesych. & Suid. Vsurpatur tamen aliter apud Lucian. in Alexiph. ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον βαυκαλῶν καὶ διακωνίζων, μή πη ἔτι συνεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα.
Βαυκαλίζω, idem quod βαυκαλάω, sopio: unde composit. καταβαυκαλίζω; ut apud comicum, καταβαυκαλισέ μοι. Hinc καταβαυκαλίσεις, cantiones quibus nutrices sopiunt pueros suos, apud Athenæum lib. 14.
ΒΑΥ'ΖΩ 260
βαυκαλάω, vide in Βαυβάω.
βαυκάλιον, &c. in Βαύζω.
βαύκαλος, βαυκίζω, &c. in Βαῦκος.
βαυκοπανοῦργος, in πανοῦργος 504
ΒΑΥΚΟ'Σ, cum d. 260
ΒΑΥ'ΝΟΣ ibid.
βάφη, &c. βάψις, in Βάπτω.
¶ΒΔΑ'ΛΛΩ, cum d. 260
βδέλλα, βδέλλιον, in Βδάλλω.
ΒΔΕ'Ω, cum d. 260
¶ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, cum d. 261
βέβηλος, cum d. in Βηλός.
ΒΕΒΡΑ'ΔΕΣ 261
βεβριθῶς, in βρίθομαι.
βεβρώθω, cum Βρώσκω.
βείνω, in Βινέω 263
Βέω, Ionica epenthesi dicitur pro βέω: βέω autem Ionica diæresi seu dialysi vocalis circumflexæ factum est ex βῶ à βάω, idem significante, quod βαίνω: ut Iliad. ζ, Ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω ποτὶ Ἴλιον, id est, πορευθῶ.
Βέομαι, quoque pro βέομαι dicitur: vel per poëticam systolen τοῦ ω, pro βέωμαι.
βεκκεσέλινος, in com. ex σελήνη. 1453
βέλεμνον, βεενίτης, βέλενος, in Βέλος.
βελεσιχαρὴς, in c. sine præposit. 1788
βελόακον, in c. ex Ἀκέομαι 93
βελοθήκη, in c. ex θήκω 1629
βελομαντία, in c. 1000
βελόνη, βελονὴς, in Βέλος.
βελονοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acus formã habens.
βελονοποικίλτης, in c. ex Ποικίλος 1355
βελονοπώλης, cum d. 1409
βελοποιὸς, cum d. 1349
ΒΕ'ΛΟΣ 261
βελόστασις, bellica machina, Ezech. 4. ubi exp. aries: & 1. Macchab. 9. exp. balista.
βελοσφενδόνη, exp. phalarica. Apud Plutarch. in Sylla expon. sagitta.
βελοτοκον, in c. sine præpositione 1631
βελουλκὸς, in c. ex ὁλκὴ 477
ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ 262
βέλτιστος, βελτίων, cum d. ibid.
ΒΕ'ΜΒΗΞ, cum d. ibid.
βεμβρὰς, vide in Βεβράδες.
βενθὸς, in Βάθος.
ΒΕ'ΡΒΕΡΙ 262
βέρεθρον, in Βάραθρον.
ΒΕ'ΤΙΟΝ 262
ΒΕΥ'ΔΟΣ ibid.
¶ΒΗ' ibid.
βήγμα, βήζω, βήκη, in Βή.
ΒΗΛΟ'Σ 262
βῆμα, cum d. in Βαίνω.
ΒΗΞ 262
Βήρικες, mazæ factæ è farinis percolatis: Poll. libr. 6. & Athen. l. 3. Item gladij, seu recti gladij Hesych.
ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, cum d. 262
ΒΗ'ΣΣΑΙ, cum d. 263
Βητάρμων, in c. ex ἁρμόζω 205
βήσσω, βηχικὸς, βήχιον, βηχίον, in Βήξ.
ΒΙ'Α 263
βιάζω, cum d. ibid.
βιαιομάχας, cum d. in c. sine præpos. 1012
βίαιος, cum d. in Βία.
βιαρκὴς, in c. 189
βιαρόχειρ, in c. in χεὶρ 1801
βίαρχος, in c. 200
βιασμιὸς, βιαστὴς, &c. in βιάζω.
βιάω, cum d. in Βία.
βιβάζω, βίβασις, βιβαστὴς, in Βαίνω.
βιβάω, & βίβημι, & βιβάσθω, in Βαίνω 230
βιβλαρίδιον, &c. in Βίβλος.
βιβλιογράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 340
βιβλιοθήκη, in c. ex θήκη 1629
βιβλιοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος. 743
βιβλίον, in βίβλος.
βιβλιοπώλης 1409
βιβλιοτάφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 620
βιβλιοφόρος 1734
βιβλιοφυλάκιον, ου, τὸ, locus ubi servantur libri.
ΒΙ'ΒΛΟΣ, cum d. 264
βιβλοφόρος 1734
βιβρώσκω, cum Βρώσκω.
βιήμαχος, cum d. in c. sine præp. 1012
ΒΙ'ΚΟΣ, cum d. 264
ΒΙΝΕ'Ω, cum d. ibid.
βιοδότης, in c. ex δότης 400
βιοδῶρος, in c. ex Δῶρον, donum 431
βιοδώτης, cum d. in c. ex δότης 400
βιοθάλμιος, in c. ex Ἅλις 115
& in c. ex Θάλλω 617
βιοθρέμμων, in c. ex θρέμμα 1659
βιομήχανος, cum d. in c. 1052
βιοπλανὴς, in c. 1321
βιοπορισικὸς, in c. ex πορίζω 1272
ΒΙ'ΟΣ, & βιὸς 264
βιοσόος, in c. in σόος 1495
βίοτος, cum d. in Βίος.
βιοφθόρος, in c. ex præt. med. 1745
βιόχρηστος, in c. sine præp. 1821
βιόω, in Βίος.
βιώνις, in c. 1850
βίωσις, cum d. βιώσκομαι, βιωτὸς, cum d. in βιόω.
βιωφελὴς, in c. ex Ὠφελέω 1856
¶βλάβη, &c. βλάβω, in Βλάπτω.
βλαίσια, in Βλαισός.
βλαισόπους, cum d. 1371
ΒΛΑΙΣΟ'Σ, cum d. 266
βλακεία, βλακεύω, βλακικὸς, βλακώδης, in Βλάξ.
βλάμμα, in βλάπτομαι 267
ΒΛΑ'Ξ 266
ΒΛΑ'ΠΤΩ, cum d. 267
ΒΛΑΣΤΑ'Ν Ω, cum d. ibid.
βλαστοκοπέω, in c. ex κοπὴ 844
βλαστολογέω, cum d. in c. sine pr. 935
βλαστὸς, in Βλαστάνω.
βλάσφημος, cum d. in c. ex φήμη. 1718
ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ 268
ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, cum d. ibid.
βλαψιγονία 308
βλάψις, in βλάπτομαι 267
βλαψίφρων, in c. ex Φρὴν 1762
βλεκέμυξος, mucosus, ignavus, deceptu facilis. Hesych.
βλέμμα, βλεμμαίνω, in Βλέπω.
ΒΛΕ'ΝΝΑ, cum d. 268
βλεπεδαίμων, in c. 349
ΒΛΕ'ΠΩ, cum d. 269
βλεσὸς, in Βλαισός.
ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, cum d. 270
βλέψις, cum d. in Βλέπω.
βλήδην, in Βάλλω.
βλῆμα, in βάλλομαι.
βλημάζειν, in βλιμάζω.
βλητὸς, βλῆτρον, βληστρίζω, in βάλλομαι.

INDEX.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 270
ΒΛΗΧΡΟ'Σ 271
βληχὼ, βληχώδης, βλήχων, in Βληχάομαι.
βλιμάζω, cum d. in Θλίβω 640
ΒΛΙ'ΤΟΝ, cum d. 271
ΒΛΙ'ΤΤΩ, cum d. ibid.
βλοσυρὸς, in c. fine pr. 1558
βλοσυρωπὸς, cum d. 1180
ΒΛΥ'ΖΩ, cum d. 271
βλωθρὸς, in Βλώσκω.
ΒΛΩΜΟ'Σ, cum d. 271
ΒΛΩ'ΣΚΩ, cum d. 272
βοάγρια, &c. in c. ex Α'γρα, & ex Α'γρὸς 25
βοαύθεμον, in c. ex αὔθεμον 160
βόαξ, in Βοάω.
βοάεσσον, in Βᾶς.
βοαύλιον, in c. 218
βόαυλος, idem quod βοαύλιον. Theocr.
ΒΟΑ'Ω 272
βοᾶκὸς, βοᾶκὸς, βόες, βός, βοᾶς, in Βᾶς.
βοὴ, in Βοάω.
βοηγενὴς; idem quod βοηγενὴς, bove prognatus: ut βοηγενέσσι μελίσσαις, in Epigr.
βοηδρόμος, cum d. in c. ex δρέπω, seu δρόμος 1665
ΒΟΗΘΕ'Ω, cum d. 273
βοηλασία, βοηλάτης, cum d. in c. ex secunda 468
βόημα, in Βοάω.
βόης, cum βόαξ.
βόης, cum βοή.
βοητὺς, in Βοάω.
ΒΟ'ΘΡΟΣ, cum d. 274
βόθριον, in Βόθρος.
βοιδάριον, βοίδιον, βαΐδιον, βοΐσκος, in Βᾶς.
βοίκλεψ, idem quod βέκλεψ, boum fur: apud Athen. lib. 9. ex Soph.
βολαῖος, in βολή 241
βολβάριον, &c. in Βολβός.
βάλβιον, in βολή.
ΒΟΛΒΟ'Σ 274
Βολβοπίνη, & βολβῖτις, genus polypodum.
βολβώδης, in Βολβός.
βολέω, βολεών, βολὴ, βολίζω, βολὶς, βόλιτον, cum d. vide in Βάλλω 241
βολοκτυπία, in c. ex κτύπος 1682
βόλος, in βολὴ 241
βομβαίνω, in Βομβός.
βομβαύλιος, in c. 219
ΒΟΜΒΟ'Σ, cum d. 274
βομβύλη, βόμβυξ, in Βομβός.
ΒΟ'ΝΑΣΟΣ 275
βουβοτὸς, boum pastor, bubulcus. Suid.
βοᾶγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 325
βοάζυγον, ου, τὸ, boum iugum.
βοηθητὴς, idem quod βοηθὸς.
βοοκτασία, in c. ex secunda persona præt. pass. 884
βοοφαγία, idem quod βοφαγία Epigr.
βουτρόφος, in βουτρόφος 1659
ΒΟΡΑ' 275
βορβοροκοίτης, in cœno cubans.
ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ 276
Βορβοτάραξις, apud Aristoph. in Equit. dicitur turbulentus, qui fœdum & turbulentum civitatis statum reddit, quasi βορβοροταράσσων.
ΒΟΓΒΟΡΥ'ΖΩ, cum d. 276
βορβωπὸς, qui cœni speciem refert, fœdus. Hesych.
ΒΟΡΕ'Α Σ, cum d. 276
βορὸν, vel βόρος, in Βορέας.
βόρρας, cum d. in Βορέας
βόσις, βόσκω, cum d. in Βόω.
βόσπορος, ου, ὁ, bosporus, q. d. bovis traiectus: mare angustum Aeschyl. in Prometh.
βοσπόριος, ου, ὁ, bosporius: Soph.
ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, cum d. 276
βοτάμια, in βοτὴρ.
βοτάνη, cum d. in Βόω.
βοτζοκολογέω, in c. fine præposit. 935
βοτὴρ, cum d. in Βόω 281
βοτρυόδιον, &c. in Βότρυς.
βοτρυοδώρος, in c. ex Δῶρον 431
βοτρυώδεις, βοτρυόομαι, &c. in Βότρυς.
βοτρυοσχοινὶς, in c. ex Σπάρτος 1513
βοτρυοστέφανος, in c. fine præp. 1530
βοτρυοχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
ΒΟ'ΤΡΥΣ, cum d. 277
βωὰψ, βοῶπις, cum d. 1180
βᾶς, in Βᾶς.
βαχητὸν, βράχω 41
βάβαλος, cum d. in Βᾶς.
βαβάρας, in c. ex Βάρις, & ex Βάρος 256
βάβοσις, cum d. in comp. ex βόσις. 281
βάβοτος, in c. ex βοτὸς 282
βάβρωσις, in c. fine pr. 292
βαβωνοκήλη, in c. ex Κήλη 782
βαγαῖος, in Γαῖος.
βαγὶς 304
βάγλωσσος 328
βαδέψιον, in c. ex δεψέω 378
βαδὸς, cum d. in c. ex δρομὸς 375
βαδρομία, cum d. in c. ex δρόμος 1666
βάζυγον, in c. fine pr. 581
βαθερὸς, in c. ex Θέρος 630
βαθοινὸς, in c. ex Θοίνη 642
βαθυσία, cum d. βάθυτος, cum d. in c. fine præp. 662
βαιτροῦω, in comp. ex Γερὸς 672
βακκᾶς, cum βάκος.
βακτὴρ, in c. ex κρότη 745
βακτηροειδὲς, ut βακτηροειδὲς λίθος, bucardia gemma, bubulo cordi similis: ut tradit Plin.
βακτύτης, &c. in comp. ex Κεντέω 769
βάκτρος, &c. in c. ex Κέρας 774
βακτρόφαλος, in c. fine præp. 779
βάκλεψ, in c. ex fine præp. 802
βακχάλος, cum d. in comp. ex Κόλον. 827
βακχόρυζος, in Κόρυζα 850
βάκος, in Βᾶς.
βάκρωνον, cum d. in comp. ex κρόκον. 748
βαλᾶς, in Βαλή.
βαλδρεχὼ, in c. 200
βαλδύω, cum d. in Βαλή.
ΒΟΥΛΗ, cum d. 277
βάλημα, βάλησις, βαλητὸς, in Βάλομαι.
βαλῆς, in Βαλή.
βαλητικὸς, voluntarius.
βάλιμος, cum d. in c. ex Λιμός. 969
ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ 279
βαλυτὸς, in comp. ex λυτὸς 986
βάμβαλος, in dec. ex μαλθὸς 990
βαμβαλὸς & βαμβαλία, in c. ex Μαλία 1028
βαμβαλὸς, in c. ex Α'μέλγω 140
βάμυκηα 1074
βάνεσσα, in Νέσσα 1087
βανὶς, βανῖδιον, &c. in Βανός.
βανοβατέω, in c. in βατέω 236
βάνομος, in c. fine præp. 1092
ΒΟΥΝΟ'Σ 280
βανοπατέω, ῶ, colles calco, id est, per colles gradior seu incedo: Epigr.
βανώδης, in Βανός.
βάπτης, in c. ex Παῖς 1235
βάπαλις, & βάπαλος, in c. ex πάλη 1239
βαπάμενον, in c. ex Πάω 1263
βάπηα, in c. ex Πᾶνα 1264
βαπελάτης, in βαπλασία 469
βαπλάσης, in c. ex πλάσης 1323
βάπλαδρον, in c. ex Πλάδρα 1332
βάπληκτρον 1338
βαπλῆξ ibid.
βαπόιμλον, in c. ex Ποιμλὼ 1356
βαπόλος, in c. ex Πολέω, fine pr. 1359
βαπόρος, in c. ex πόρος 1268
βάπησις, in c. ex Πέπηγα 1382
βάπορος, in c. ex Πρᾶσις 1391
ΒΟΥΡΑ'ΣΣΟΣ 280
ΒΟΥ'Σ ibid.
βαστάδιον, cum βάστασις, & in com. habentibus σαδ. 709
βάστημον, in c. ex σταθμὸς ibid.
βάστασις, cum d. in c. ex στάσις 708
βαστροφηδὸν, vertendo & flectendo se more boum arantium: Hesych.
βαφαγέω, cum d. in c. ex φαγὴς. 1561
βάτης, in Βᾶς.
βάτμος 1639
βάτομος & βάτμον 1605
βάτορος in c. ex τορέω 1609
βατρόφος 1659
βάτυπος, in c. quæ τ abiecerunt. 1680
βάτυρος, cum d. in comp. ex Τυρός. 1683
βαφὴν 1701
βάφαρος, ὁ ὴ, à bobus aratus.
βάφθαλμον, in c. ex Ο'φθαλμός. 1185
βαφόνος, cum d. 1722
βαφορὸς, cum d. in c. ex Φέρβω.
βαχανὶς, bovis capax: Epigr.
ΒΟ'Ω 281
βοᾶνις, βοάνης, in c. ex Ω'νέομαι 1850
βοᾶτις, cum d. 1180
βοᾶτις, cum d. in c. ex Ω'θέω 1848
βοᾶψ, cum βοᾶπις.
¶ ΒΡΑΒΕΥ'Σ, cum d. 283
ΒΡΑ'ΒΥΛΑ ibid.
ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, cum d. ibid.
βραδᾶς, &c. in Βραδύς.
βραδύγλωσσος 328
βραδυδινὴς, in c. ex Δίνη 406
βραδύκαρπος, in c. ex Καρπός. 750
βραδυὸς, cum d. 1108
βραδυόω, in Βραδύς.
βραδυπαθὴς, qui tardè & ægrè sibi persuaderi finit.
βραδυπαπτέω, βραδυπεψία, in c. 1288
βραδύπορος, cum d. in c. ex πόρος. 1268
βραδύπους 1371
ΒΡΑΔΥ'Σ 283
βραδυσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
βραδυτὴς, in Βραδύς.
βραδυτόκος, in c. fine pr. 1631
ΒΡΑ'ΖΩ 284
ΒΡΑ'ΘΥ ibid.
βραῖσμα, cum d. in Βραίζω.
βραίσσω, cum Βραίζω.
βραίσσων, cum Βραδύς.
βράϊσμα, in Βραίζω.
βραχέως, in Βραχύς.
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, cum d. 284
βραχύδιος, cum d. in c. ex Βίος. 265
βραχύσφολος, in c. ex Βᾶλος 294
βραχύδρομος, in c. ex δρόμος 1666
βραχυκαταπλήκτος, cum d. in καταπλήσσω 961
βραχύκωλος, cum d. 905
βραχυλόγος, cum d. 940
βραχυμερὴς, cum d. in c. ex μέρος. 1020
βραχυμοργὸς, in c. ex Μόργος 1055
βραχυμυθία, in com. ex Μῦθος, verbum 1073
βραχύω, cum d. in Βραχύς.
βραχύωλος, in c. ex Νῶλος 1117
βραχυόνδρος, in c. ex Ο'νειρος 1163
βραχυπαραλήκω, cum d. in παραλήκω 961
βραχύπνοος, in c. ex πνοὴ 1344
βραχύπορος 1271
βραχυπόστιος, in c. fine præpos. 1312
βραχυπρίζος, cum d. in c. ex Πρίζω. 1431
ΒΡΑΧΥ'Σ 284
βραχυστελέχης, in comp. ex Στέλεχος 1520
βραχύστομος, fine pr. 1536
βραχυσυμβολος, in dec. ex συμβάλλω 250
βραχυτελὴς 1598
βραχύτης, in Βραχύς.
βραχύτομος, cum d. in c. fine pr. 1605
βραχυτραχήλος, qui breve collum habet.
βραχύτης 1695
βραχυφεγγίτης, breve & exiguum lumen præbens: apud Suid.
βραχύφυλλος, in c. 1772
βραχυχρόνιος, in c. 1829
βραχύωλος 1216
ΒΡΑΧΩ 285
βρέγμα, in βρεχμός.
ΒΡΕ'ΜΩ 285
ΒΡΕΝΘΟ'Σ, cum d. ibid.
βρενθύεσθαι, in c. ex Θύω, id est, ὀρμᾶσθαι 662
βρεφοκτονία, in c. ex Κτείνω 884
ΒΡΕ'ΦΟΣ 285
βρεφοτροφεῖον, locus alendis & educandis infantibus destinatus: In lege Sancimus, cand. de Sacr. eccl.
βρεφύλλιον, in Βρέφος.
βρεχμὸς, & βρέχμος 286
ΒΡΕΧΩ ibid.
βρῆγμα, βρήσσω, in Βήξ.
ΒΡΙ' 286
ΒΡΙΑ'Ω, cum d. 287
ΒΡΙΖΩ, cum d. ibid.
βριήπυος, in c. ex Α'πύω 180
βρίθος, &c. in Βρίθω.
βριθύω 1108
βριθὺς, in Βρίθω.
βριθυσινωπίτης, severam quandam gravitatem præ se ferens: severus. Epigram. libro 2.
ΒΡΙΘΩ 287
ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, cum d. 288
βριμυάζω, in c. ex Α'ρεμα 190
ΒΡΙ'ΣΣΟΣ 288
βρίγχια, in Βρόγχος.
βρικάζω, deglutio devoro, q. d. per guttur deijcio seu trāsmitto: Hesych. Derivatum ab βρόγχος.
βρογχοκήλη, in c. ex Κήλη 782
ΒΡΟΓΧΟ'Σ, cum d. 288
βρόμος, cum d. in Βρέμω.
ΒΡΟΝΤΗ', cum d. 288
Βρόντημα, idem quod βροντὴ, tonitru: Aeschylus in Prometh.
βροντοποιὸς, in c. ex Ποιέω, fine pr. 1349
βρότος, &c. in Βροτός.
βροβάμων, Panis epith. apud Theocr. idyll. 32.
βροτόκτυπος, in c. ex Κτύπος 316
βροτὸς, in Βροτός.
βροτοκτόνος, in c. ex Κτείνω 884

βροτολοιγὸς, in c. ex Λοιγὸς 973
ΒΡΟΤΟΣ 288
βρότος, cum βροτόω.
βροτόω in Βροτός.
ΒΡΟΥΚΟΣ 289
βροχὴ, in Βρέχω.
βρόχθος, cum d. in Βρόγχος.
ΒΡΟΧΟΣ, βρόχιος, βροχὶς 289
Βρόχω, sorbeo, deglutio, voro: thema inusit. sicut & comp. καταβρόχω, & ἀναβρόχω, unde tamen ἀναβρόξεις & καταβρόξεις apud Hom.
βρυάζω, in Βρύω.
βρύγδην, in Βρύχω.
βρύγμα, in Βρύκω.
βρυγμὸς, in Βρύχω: Hesych. βρυγμὸς est etiam ἀκόνησις μύλων: item κατανάλωσις καὶ νόσος.
ΒΡΥΚΩ, cum d. 289
βρύλλω, in Βρῦν.
ΒΡΥΝ 290
ΒΡΥΟΝ, cum d. ibid.
βρυοφόρος 1734
βρύω, in Βρύον.
βρύσις, in Βρύω.
βρύτεα, apud Athenienses residuum post calcatarum uvarum pressuram: Latinè vinacea, seu vinacei: vide Athen. lib. 2. qui scribit vocem esse factam παρὰ τοὺς βότρυς.
βρυτὴρ, vide ῥυτὴρ, in Ῥύω 1439
ΒΡΥΤΟΝ 290
Βρύττω, idem quod βρύχω, edo, devoro: Hesych. & Etym.
βρυχάομαι, &c. in Βρύχω.
βρυχος, in Βρέχω 287. & in Βρύχω 290
βρυχμὸς, pro βρυγμὸς, seu βρύγμα, morsus, rosio: apud Nicand. in Ther.
ΒΡΥΧΩ 290
ΒΡΥΩ ibid.
βρυώδης, βρυώνια, cum d. in Βρύων.
βρῶμα, cum d. in Βρώσκω.
βρωμάομαι, in Βρώσκω.
βρωμεω, in Βρῶμος.
βρώμη, in βρῶμα.
βρώμηεις, βρώμησις, βρωμηστὴς, βρωμήτωρ in βρωμάομαι.
ΒΡΩΜΩΣ, cum d. 291
ΒΡΩΣΚΩ, βρῶτος, &c. βρωτὴρ, &c. ibid.
¶ΒΥΑΣ 292
ΒΥΒΛΟΣ, cum d. ibid.
βύζω, in Βύω.
βύζω, in Βύας, & in Βύω.
ΒΥΘΟΣ, cum d. 292
βυθοτρεφὴς, in com. in τρεφὴς 1658
ΒΥΚΑΝΗ, cum d. 293
βύκτης, cum βύζω ibid.
βυλλός, confertus, oppletus: βεβυσμένος. Hesych. à Βύω.
Βυλλόω, ῶ, oppleo, obstruo, idem quod βύω, itidem Hesych.
ΒΥΝΗ 293
βύομαι, in Βύω ibid.
ΒΥΡΣΑ ibid.
βυρσαίετος, in c. ex Ἀετὸς 59
βυρτεὺς, cum d. in Βύρσα.
βυρσοδέψης, cum d. 378
βυρσοπαγὴς, in c. in ἐπάγω 1302
βυρσοποιὸς 1349
βυρσοπώλης 1409
βυρσότονον, in c. ex τόνος 2592
βυρσόω, in Βύρσα.
βυρσαύχην, in com. 223
Βύσιος, bysius, mensis quidam apud Delphos: sic dictus quasi φύσιος, quoniam eo mense multa φύεται, hoc est producuntur & germinant: vel quasi πύσιος, seu πούσιος παρὰ τὴν πύσιν, seu πούσιν, quoniam in eo πυσιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ, ut docet. Plut. in probl.
βύσμα, in βύομαι.
βύσσος, in Βύσσος.
βυσσοβαρὴς, in comp. ex Βάρος. 256
βυσσοδομεύω, in c. ex δομὴ 370
βυσσοθεν βυσσὸς, in Βυθός.
ΒΥΣΣΟΣ 293
at βυσσὸς, cum d. in Βυθός.
βυσσόφρων, in c. ex Φρὴν 1762
βύσσω, cum βύζω.
βυσσωμα, in βυσσὸς, à Βυθός.
βυσικος, βύστρα, in βύομαι.
ΒΥΩ 293
¶βῳδιον, persynæresin pro βοίδιον, bucula: Hesych.
βῶκες, vide βῶξ.
βωκόλος, cum d. in βουκόλος 827
βωκος, in βῶκος.
βωλάκιον, βώλαξ, βωλάριον, βωληδὸν, βώλιον, βωλίτης, in Βώλος.
βωλοκοπέω, cum d. in c. ex κοπή. 844
βωμονείκης, in comp. ex Νῆκος. 1087
ΒΩΛΟΣ 294
βωλοστροφία, in c. ex στροφὴ 1548
βωλοτόμος, in c. sine pr. 1604
βωλώδης, in βῶλος.
βωμακεύμα, βωμαξ, βώμευσις, βώμιος, βωμὶς, βωμίστρια, in Βωμός.
βωμολόχος, cum d. in c. ex λόχος. insidiæ 977
ΒΩΜΟΣ 294
βωνίτης, in Βῶς.
βῶξ, in βόαξ.
βῶς, cum Βῶς.
βωστρῶ, in βωτῶ.
βώτης, in βωτὴρ.
βωτιανείρος, in c. in ἄνειρος 156
βωτῶ, in βοάω.
βώτωρ, in βοτὴρ.

Γ

ΓΑΓΑΤΗΣ 294
ΓΑΓΓΑΜΗ, cum d. 295
γαγγαμυλκὸς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam iniectum extrahit, pisces venans.
ΓΑΓΓΙΤΙΣ 295
ΓΑΓΓΛΙΟΝ, cum d. ibid.
ΓΑΓΓΡΑΙΝΑ, cum d. ibid.
ΓΑΖΑ ibid.
γαζοφύλαξ, cum d. in c. ex Φύλαξ. 1770
ΓΑΙΑ 295
γαίηθεν, γαιῆιος, in Γαῖα.
γαιήοχος 556
γαιηφάγος 1701
γαιογράφος, idem quod γεωγράφος.
γαιοδότης, in com. ex δότης 400
γαιωμόριον, in c. ex μόριον 1022
γαιος, in Γαῖα.
γαιῶχος, in γαιήοχος.
ΓΑΙΣΟΣ 296
ΓΑΙΩ ibid.
γαιώδης, in Γαῖα.
ΓΑΛΑ, cum d. 296
γαλακτοκόμος, pastor: ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα Hesych.
γαλακτόμαι, cum d. in Γάλα.
γαλακτοπόπης, cum d. in c. sine præp. 1312
γαλακτοτροφέω 1659
γαλακτουργὸς 500
γαλακτοῦχος, cum d. 556
γαλακτοφάγος 1701
γαλακτόχροος 1827
γαλακτώδης, γαλάκτωσις, γαλαξία, in Γάλα.
γαλαώνη, in Γάλως 298
γαλεάγρα, in c. ex Ἄγρα 23
ΓΑΛΕΗ 297
γαλεόβδολον, in βδόλος 260
γαλεοειδὴς, idem quod γαλεώδης.
γαλεὸς, in Γαλέη.
γαλερὸς, in Γαλήνη.
γαλεώδης, in Γαλέη.
γαλεώτης, in Γαλέη.
γαλῆ, cum Γαλέη.
ΓΑΛΗΝΗ, cum d. 297
γαληρωπὸς, serenum & hilarem vultum habens Etym.
γαλιάγκων, in c. ex Ἀγκὼν 14
γάλιον, in Γάλα.
ΓΑΛΙΟΨΙΣ 298
ΓΑΛΛΟΣ, cum d. ibid.
γαλυχέω, cum d. in γαλακτοῦχος.
ΓΑΛΩΣ 298
ΓΑΜΒΡΟΣ, cum d. ibid.
ΓΑΜΕΩ, cum d. ibid.
ΓΑΜΜΑ 299
γαμοκλόπος, in c. sine pr. 802
γάμος, cum d. in Γαμέω.
γαμοστόλος, cum d. in c. sine præp. 1523
γαμοτελέω 1598
γαμφαὶ, γαμφηλαὶ, in γαμψός.
γάμψος, in Καμπτω 739
γαμψώνυξ, cum der. in c. ex Ὄνυξ. 1169
ΓΑΝΟΣ, cum d. 299
Γανυτελεῖν 1598
ΓΑΡ 390
ΓΑΡΓΑΙΡΩ ibid.
ΓΑΡΓΑΛΙΖΩ, cum d. ibid.
γάργαρα, in Γαργαίρω.
ΓΑΡΓΑΡΕΩΝ, cum d. 300
ΓΑΡΟΝ, cum d. ibid.
γαστέριον, in Γαστὴρ.
ΓΑΣΤΗΡ, cum d. 300
γαστρίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 1002
γάστριον, γάστρις, &c. in Γαστὴρ.
γαστρισμὸς, ingluvies, ventris impletio.
γαστροειδὴς, formam ventris habens, ventrosus, ventriosus.
γαστροκνημία, &c. in c. 815
γαστρολόγος, cum d. 940
γαστρομαντεύομαι, in c. 1001
γαστρονομία 1106
γαστροοίδης, &c. in c. sine præp. 1137
γαστρορραφία, in c. sine pr. 1417
γαστρόφιλος, in c. 1748
γαστρόχειρ, in c. in χεὶρ 1801
γαστρώδης, γάστρον, in Γαστὴρ.
ΓΑΥΛΟΣ 301
ΓΑΥΡΟΣ, cum d. ibid.
ΓΑΥΣΟΝ, cum d. ibid.
¶ΓΕ ibid.
γεγηθότως, in Γηθέω.
ΓΕΓΩΝΑ, cum d. 301
γεηρὸς in Γαῖα.
γεωρότης, in c. ex Ἀρόω 191
ΓΕΙΝΟΜΑΙ 302
γεοκόμος, agricola. Hesych.
γεομόροι, in c. ex μόρος 1021
γεοτόμος, in γεωτόμος 1605
γείσιον, in Γεῖσον.
γεσίπους, cum d. 1371
ΓΕΙΣΟΝ, vel γεῖσον, cum der. 309
ΓΕΙΤΩΝ, cum d. 310
γεῖραι 1223
ΓΕΛΑΩ, cum d. 310
ΓΕΛΓΗ 311
ΓΕΛΓΙΣ, cum d. ibid.
γελγοπώλης, cum d. 1409
γελοῖος, cum d. in Γελάω.
γέλως, itidem in Γελάω.
γελωτοποιὸς, cum d. 1349
ΓΕΜΩ, cum d. 311
γενάρχης, cum d. 198
γενεὰ, in Γείνομαι.
γενεαλόγος, cum d. 940
γενέθλη, cum d. in Γείνομαι 303
γενεθλιαλόγος, cum d. 940
γενειάζω, γένειας, γένειον, &c. in Γένυς 312
γενεσία, cum d. in γένεσις.
γενεσιάρχης, originis auctor & princeps. Sapient. 3.
γενεσιουργὸς, ortus & originis causa. Areop.
γένεσις, in Γείνομαι 302
γενετὴρ, &c. ibid.
γενήαι, in γένος.
γενητὸς, in Γείνομαι.
γενικὸς, cum d. in γένος.
γένα, γενάιος, γενάω, cum d. in Γείνομαι 303
γένος, in Γείνομαι 302
γενούστης, in γένος.
ΓΕΝΤΑ 311
ΓΕΝΤΙΑΝΗ ibid.
ΓΕΝΥΣ 312
γεοῦχος, in γαιήοχος 556
γεραζω, γεραίρω, &c. in Γέρας.
γεράνδρον, in c. ex Δρῦς 425
γερανοβοτία 281
ΓΕΡΑΝΟΣ, cum d. 112
γεραιός, γεραὸς, in Γερων 313
γεραρὸς, in Γέρας.
ΓΕΡΑΣ, cum d. 312
γερασφόρος 1734
γερήνιος, in Γέρας.
γεροντογωγὸς, cum d. in c. ex ἀγωγὴ, sine pr. 39
γεροντιαῖος, &c. in Γέρων.
γεροντοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
γεροντοκομεῖον, in comp. ex Κομέω. 831
γερούσιον, cum d. in Γέρων.
ΓΕΡΡΟΝ, cum d. 313
ΓΕΡΩΝ ibid.
ΓΕΥΩ, cum d. ibid.
ΓΕΦΥΡΑ, cum d. 314
γεφυροποιὸς 1349
γεφυρότης, &c. in Γέφυρα.
γεωγράφος, cum d. in c. ex γραφή.
γεωδαισία, in c. ex Δαίω, divido. 351
γεώδης, in Γαῖα 295
γεώλοφος, cum d. in c. ex Λόφος. 975
γεωμέτρης, cum d. in c. sine præp. 1041
γεωμιγὴς, terræ mixtus, terrenus.
γεωμόριον, in c. ex μόριον 1022
γεωμόροι, in γεομόροι.
γεωνόμος, in c. sine præp. 1090
γεωπείνης 1264
γεωπόνος, cum d. in c. sine præp. 1285
γεωργὸς, cum d. 500
γεῶρες 1223
γεώρυχος, cum d. in c. sine præp. 1204
γεωτόμος, in c. sine pr. 1605
γεωφάνιον, locus in quo metallum. Suid. Schol. Nic. herbam quæ Nicandro phyllis dicatur, in Samothracia sic appellari dicit.
¶Γῆ, in Γαῖα 295
γηγενέτης, in c. ex γενέτης 306
γηγενὴς 304. & 307
γηδίον, γῆθεν, in Γαῖα.
ΓΗΘΕΩ, cum d. 314
ΓΗΘΥΟΝ, cum d. 315
γήθω, cum Γηθέω.
γηῖνος, γηΐος, γηΐτης, in Γαῖα,
γήκινος, & Doricè γάκινος, qui terram quatit.
γηλεχὴς, in c. ex λέχος 949
γήλοφος, in γεώλοφος,
γηοῦχος, in γαιήοχος.
γηπάτταλος, paxillus terræ: Lucian. in Lexiph.

γήπεδον, in c. 1257
γηπόνος, cum d. in γεωπόνος.
ΓΗ'ΡΑΣ, cum d. 315
γηροβοσκὸς, cum d. in c. ex βόσκω. 282
γηροκόμος, cum d. in com. ex Κομέω 831
γηροτρόφος, cum d. 1659
ΓΗ'ΡΥΣ, cum d. 315
γήπης, in Γαῖα.
γητόμος, cum d. in γεωτόμος 1605
γηφάγος 1701
γήχυτον, exterior pars terræ mollis & minimè lapidosa: Galen. apud Hippoc.
γιγαντεῖος, &c. in Γίγας.
ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, cum d. 316
γιγαντολέτης, &c. in c. sine præp. 1154
γιγαντομαχία, in com. sine præp. 1012
ΓΙ'ΓΑΣ, cum d. 316
ΓΙΓΓΙ'ΔΙΟΝ ibid.
ΓΙΓΓΑΥΜΟ'Σ, cum d. ibid.
ΓΙ'ΓΓΑΣ, cum d. ibid.
γίγνομαι, in Γείνομαι 302
γιγνώσκω, cum Γινώσκω.
γίννος, vide Υ'ννος 1693
γίννομαι, cum γίγνομαι.
ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, cum d. 316
¶ γλάγος, &c. in Γάλα.
γλαμάω, idem quod λημάω, de quo in Λήμη, &c.
γλάμυξος, ut γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.
γλαμυξιάω, idem quod γλαμάω, lippio, vel etiam scabra lippitudine laboro: apud eundem Etym.
γλαμυρὸς, γλαμώδης, γλάμων, cum γλήμη, in Λήμη 964
ΓΛΑΝΙ'Σ, cum d. 323
γλὰξ, in Γάλα.
γλαρίδες, in Γλάφω.
γλαυκίζω, in γλαύξ.
ΓΛΑΥΚΟ'Σ, cum d. 323
γλαυκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
γλαυκώδης, in γλαύξ.
γλαύκωμα, in Γλαυκὸς.
γλαυκώπης, cum d. 1180
γλαύκωσις, cum γλαύκωμα 323
γλαυκὼψ, in γλαυκώπης.
γλαὺξ, in Γλαυκὸς.
γλάχων, in γλήχων,
ΓΛΑ'ΦΩ, cum d. 323
γλεῖνος, in Γλῖνος.
γλευκαγωγὸς βύρσα, apud Poll. lib. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum.
ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, cum d. 324
γλήμη, &c. in Λήμη 964
ΓΛΗ'ΝΗ, cum d. 325
ΓΛΗ'ΧΩΝ, cum d. ibid.
γλία, gluten, glutinum. Suid. Etym. & Eust.
ΓΛΙ'ΝΟΣ ibid.
ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, cum d. ibid.
ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ 326
ΓΛΟΙΟ'Σ, cum d. ibid.
ΓΛΟΥΤΟ'Σ, cum d. ibid,
γλυκάζω, γλυκαίνω, &c. in Γλυκύς.
γλυκύδακρυς, in c. 354
γλυκυδερκὴς, in c. 375
γλυκυηχὴς 614
γλυκύθυμος, cum d. 655
γλυκύκαρπος, in com. ex Καρπὸς 750
γλυκυμείλιχος, in com. ex Μειλίσσω 1018
γλυκύμηλον, in c. 1045
γλυκύπικρος, in c. 1308
γλυκύῤῥιζα, cum d. in c. ex Ῥίζα.
ΓΛΥΚΥ'Σ, cum d. 326
γλυκύστρυφνος, in com ex στρυφνὸς 1552
γλυχυτράχηλος, in c. 1649
γλυκύφωνος, in c. sine pr. 1783
γλύμμα, γλυπτὴρ, &c. in γλύφω.
γλύφω in Γλάφω.
ΓΛΩ'ΣΣΑ 327
γλωσσαλγία, cum d. 109
γλώσσαργος, cum d. in c. ex ἀργὸς 506
γλωσσάριον, in Γλῶσσα.
γλώσσασσις, in c. ex Ἀσσὶς 209
γλωσσηματικὸν, &c. in Γλῶσσα.
γλωσσογάστωρ, in c ex Γαστὴρ 301
γλωσσογράφος, in com. ex γραφὴ 340
γλωσσωκάτοχος, linguam continens.
γλωσσόκομον, in comp. ex Κομέω. 832
γλωσσοκρατέω 863
γλωσσοστροφέω, in c. ex στροφὴ 1548
γλωσσότμητος, in c. ex τμάω 1607
γλωσσοτομέω, in c. sine pr. 1605
γλωσσοχαριτέω, in com. ex Χάρις. 1796
γλωσσώδης, γλωττικὸς, γλωττισμὸς, in Γλῶσσα.
γλωττοδεψέω 378
γλωττόκομον, in γλωσσόκομον.
γλωττοποιὸς, cum d. 1349
γλωττοστροφέω, in γλωσσοστροφέω,
ΓΛΩΧΙ'Σ, cum d. 329
¶ γναθμὸς, in Γνάθος ibid.
ΓΝΑ'ΘΟΣ, cum d. 329
γνάμπτω, cum d. in Κάμπτω 740
γνάπτω, cum d. in Κνάπτω 811
γνάψις, γνάφος, &c. in γνάπτω.
γνήσιος, cum d. in Γείνομαι 303
ΓΝΟ'ΦΟΣ, cum d. 329
γνύα, γνὺξ, in Γονυ.
γνωματεύω, cum d. in γνώμη
γνώμη, γνωμηδὸν, γνωμίδιον, γνωμηκὸς 317
γνωμοδοτέω, in c. ex δότης 400
γνωμολόγος, cum d. 940
γνωμονικὸς, in γνώμων.
γνωμοτύπος, cum d. in c. ex τύπος. 1681
γνώμων, in γνώμη.
γνωρίζω, cum d. 318
γνωσιμαχέω, in c. sine pr. 1012
γνῶσις 317
γνωστὴρ γνώστης, γνωστικὸς, γνωστὸς, γνωτὸς ibid.
¶ ΓΟΑ'Ω, cum d. 329
ΓΟΓΓΡΟΣ 330
ΓΟΓΓΥ'ΖΩ ibid.
γογγύλος, &c. in Στρογγύλος.
γογγυλόσκηνος, in com. ex Σκηνὴ. 1481
γογγυσμὸς, γογγυστὴς, γογγυστικὸς, in Γογγύζω.
γοερὸς, γοήμων, in Γοάω.
γοηπλανὴς, in c. ex Πλανὴ 1321
ΓΟ'ΗΣ γοητεύω, cum d. 330
γόμος, γομόω, in Γέμω.
γομφίασις, γομφιασμὸς, in γομφίος.
γομφιόδουπα χαλινὰ, circa molares dentes strepentia fræna: Epigram.
γομφίος, in Γόμφος.
γομφοπαγὴς, in c. ex ἐπάγην 1302
ΓΟ'ΜΦΟΣ 330
γομφόω, cum d. in Γόμφος.
γονατίζω, γονατόομαι, γονατώδης, in Γόνυ.
γονὴ γονέια, γονεὺς, γονεύω, γόνιμος, in Γείνομαι 303
γονόεις, cum γονή.
γονοποιΐα 1350
γονόῤῥοιος, cum d. γονοῤῥύης, in c. ex ῥοὴ 1423
γόνος, & γονὸς, cum γονή.
ΓΟ'ΝΥ 330
γονυκλινὴς, cum d. in c. in κλινὴς. 808
γονυκλισία, in c ex κλίσις ibid.
γονύκροτοι, in c. sine præp. 877
γονυπετὴς, cum d. in c. ex πέτω 1316
γόος, in Γοάω.
ΓΟΡΓΟ'Σ, cum d. 331
Γοργύρα, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit: apud Dinarch. Aeschinem & Herodot. lib 3.
γοργὼ, γοργῶς, in Γοργός.
γοργολόφα, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Eq. ut quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam: vel caput Gorgonis in cono.
γοργολόφας, epithetum est Lamachi apud eundem comicum in Acharn.
γοργόνοτος, in tergore Gorgonis caput pictum habens: apud Aristophan. in Acharn. Comp. νῶτος.
γοργωπὸς, Gorgûs oculus seu faciem habens: horrendus aspectu ut Gorgo. Euripid. in Herc. fur.
γοργωπὶς, ίδος, ἡ, horrenda aspectu ut Gorgo, apud Suidam.
γοῦν, in Οὖν.
γουνάζομαι, γουνὶς, γουνόομαι, in Γόνυ.
γουνοπαχὴς, in c. ex Παχὴς 1256
γουνὸς, in Γόνυ.
γοώδης, in Γοάω.
¶ γράβδην, in Γράφω.
ΓΡΑ'ΒΙΟΝ 331
ΓΡΑΙ'Α, cum d. 332
γράμμα, γραμμάριον, γραμματεῖον, &c. in Γράφω.
γραμματοδοποιὸς 1350
γραμματοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
γραμματοεισαγωγεὺς, q. d. ad literas introductor vel literarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.
γραμματοκύφων, in c. 896
γραμματολικριφίδες, qui literas obliquè & perplexè tractant, seu literarum depravatores: Epigr. lib. 2.
γραμματοφόρος 1734
γραμματοφυλάκιον, in com. ex φύλαξ 1770
γραμμὴ, γραμμίζω, γραμμικὸς, γραμμισμὸς, γραμμάδης 33
γραοσόβαι, in c. ex Σοβέω 1493
γράπις, ίδος, ἡ, senecta seu exuvium cicadæ aut serpentis & aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore, vernatio. Hesych. Est & avis species: apud eundem.
γραπτὴρ, γραπτὸς, &c. in γράφομαι 333
ΓΡΑ'ΣΟΣ, & γράσσος, cum der. 332
γραῦς, in Γραῖα.
γραφείδιον, γραφὴ, &c. in Γράφω. 333
γραφίον, γραφὶς, γραφίσκος, in γραφὴ ibid.
ΓΡΑ'ΦΩ, cum d. 332
ΓΡΑ'Ω 342
γραώδης, in γραῦς.
γρηγορέω, cum d. in Ἐγρηγορέω.
γρήϊος, in γραῦς.
γρηπίζω, in γριπίζω.
γρηῦ, γρηῦς, in γραῦς.
ΓΡΙ'ΠΟΣ, cum d. 342
γρίφος, &c. in Γρίπος.
ΓΡΟ'ΝΘΩΝ 342
ΓΡΟΣΦΟ'Σ ibid.
ΓΡΥ', γρύζω, γρυλλίζω, cum d. ibid.
γρυμαία, in γρήτη.
γρυνοὶ, οἱ, trunci querni: seu vetustarum quercuum aliarúmve arborum veterum ligna: pro δρυμοὶ, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ' εἰς γ. Suid. Etymologus scribit γρυνὸν, dici quasi γέρυνον καὶ γέρον στέλεχος. Idem & γρυνὸν dici testatur ex Lycophr.
γρυπαίετος, in com. ex Ἀετὸς 59
γρυπαῖνος, γρυπὸς, &c. in Γρύψ.
γρυσμὸς, in γρύζω.
γρύτη, cum d. in Γρή.
γρυτοπώλης 1409
ΓΡΥ'Ψ 343
ΓΡΩ'ΝΗ, cum d. ibid.
¶ ΓΥ'Α, γύαια ibid.
ΓΥ'ΑΛΟΝ, cum d. 343
γύης, in Γύα.
γυήτης, in Γῦον.
γυία, cum Γύα.
γυαλθὴς, in c. ex Ἄλθω.
γυαλκὴς, in c. ex Ἀλκὴ 117
γυαρκὴς, in c. 189
γυοβόρος, in c. ex Βορὰ 275
γυοκόρος, in c. ex Κορέω satio 849
ΓΥΙ'ΟΝ, γυόω 344
γυὸς, in Γῦον.
γυοτακὴς in c. ex Τάκω 1617
γυοφάγος 1701
γυόω, in Γῦον.
γυλιαύχην, in c. 223
ΓΥΛΙΟ'Σ 344
γυμνάζω, &c. in Γυμνός.
γυμνασιάρχης, cum d. in c. 200
γυμνάσιον, &c. in γυμνάζω.
γυμνῆς, in Γυμνός.
γυμνοδέρκομαι, in comp. ex Δέρκω. 376
γυμνοκάρπος, in com. ex Καρπὸς. 750
γυμνόπους, cum d. 1371
ΓΥΜΝΟ'Σ 345
γυμνοσοφισταὶ, in comp. ex σοφίζω. 1497
γυμνόσπερμος, &c. in com. ex σπέρμα 1505
γυμνότης, γυμνόω, cum der. in Γυμνός.
γυναικάνηρ, mollis, effœminatus: apud Eustat.
γυναικάριον, γυναικεῖος, &c. in Γυνή.
γυναικέθυμος, cum d. 655
γυναικοιέρακες, qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant.
γυναικοκόσμοι, Athenis dicti fuerunt qui petulantiores mulieres afficiebant multa, proposita publica scriptura multæ in platano Ceramico: Athen. lib. 6.
γυναικοκρατέομαι, cum d. 863
γυναικομανὴς, cum d. in c. abijcientibus 992
γυναικόμιμος, in com. ex Μιμέομαι 1056
γυναικόμορφος, mulieris formam habens. Euripides in Bacch.
γυναικονόμοι, cum d. in c. ex Νέμω rego 1092
γυνθοκοπαθέω 1249
γυναικοπληθὴς, in com. ex πλήθω. 1331
γυναικοπρεπὴς, cum d. in c. 1379
γυναικόφιλης, in com. 1740
γυναικόφωνος, in c. 1783
γυναικόω, &c. in Γυνή.
γυναιμανὴς in γυναικομανής.
γυναικώδης, γυναιὼν, &c.
γυνάιον, in Γυνή.

γυναι-

γλώσσῳ, qui maſculi & fœminei ſexus eſt. Item effœminatus.
ΓΥΝΗ, γυνὸς 345
γυναίστ, in c. ex Α'ετὸς 59
γυπάετον, γύπη, γύπιος, in Γύψ.
ΓΥ'ΤΓΑΘΟΣ 346
γυρέα γυρόω, in Γυρός.
γυρομ, in c. fine pr. 1605
γυρίνος, in Γυρός.
ΓΥ'ΡΙΣ, γυρίτης 346
γυροδρομος πέτρος, lapis in gyrum rotatus vt mola. in Epigramm.
ΓΥΡΟ'Σ, & γῦρος, γυρόω, cum d. 346
ΓΥ'Ψ 347
ΓΥ'ΨΟΣ γυψόω ibid.
¶ΓΩΛΕ'Α ibid.
ΕΩΝΙ'Α, cum d. ibid.
γωνιόομαι, in Γωνία.
γωνιόφυλλος, angulosa folia habens.
γωνιώδης, cum d. in Γωνία.
ΓΩΡΙΑΩ 347
γωρυτὸς, pharetra. Od. Φ. dicta παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ἰοὺς, ἢ ἑλκυσατέα, teſte Etym. quaſi χωρητής.

Δ

ΔΑ' 348
ΔΑΓΥ'Σ ibid.
ΔΑ'ΔΙΞ ibid.
δᾳδίον, δᾳδιώδης 352
δαδουχεῖον, in c. ex χορὸς 844
δαδοῦχος, cum d. 556
δαδοφορέω, cum d. 1734
δαδώδης, δαδώδους, δεδωδώς, in δᾶς 352
δαίνω, in Δαίω, diſco 350
δαίομαι, cum d. ex Δαίω, divido 351
δαιτημὼς, in δαίομαι 352
δαιτημων, cum d. 350
ΔΑΗ'Ρ 348
δαηρος, in δαίομαι, incendor 352
δαὶ, in Δὲ 360
ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, cum d. 348
δαιδαλοχίτων, in c. in χιτὼν 1801
δαιζω, in ἀν. ex δαίω, divido 351
δαιμονιακὸς, δαιμονίζομαι, δαιμονιώδης, δαιμόνιος, &c. in Δαίμων.
δαιμονολατρης, dæmonũ cultor.
δαιμονιωσύνη, in c. abiicientib. 992
δαιμονοφόρητος 1734
ΔΑΙ'ΜΩΝ 348
δαίνυμι, in ἀν. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαίομαι, in der. ex δαίω, diſco. ibi. & in der. ex δαίω, epulum præbeo 350. & in der. ex δαίω, divido. ibid. & in der. ex δαίω, vro 351
δαὶς 350. & in der. ex Δαίω, vro 352
δαίσω, in Δέρας.
δαὶς, in der. ex δαίω, epulum prebeo 351
δαὺς, in d. ex δαίω, vro 352
δαίσιμον, in der. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαίσκλος, δαίσκλον, in Δαίτη.
δαιτηλεσία 500
δαίτη, δαίτηθεν, in der. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαίτης, in der. ex δαίω, vro ibid.
δαιτεύω, in δαιτὸς.
δαιτοπόνος, in c. fine pr. 1285
δαιτὸς, cum der. in d. ex δαίω, divido 351
δαιτυμὼν, δαιτὺς, &c. in der. ex δαίω, epulum præbeo 350
δαιφρων, in c. ex Φρὴν 1762
ΔΑΙΩ 350
ΔΑ'ΚΑΡ 353
δακέθυμος 655
ΔΑ'ΚΝΩ, cum d. 353
ΔΑ'ΚΡΥ 354
δακρυγελὼς, fletu miſſo ridens. Sat.
δακρυόεις, δάκρυον, &c. in Δάκρυ
δακρυπλώω, in c. ex πλώω 1335
δακρυόρροος, cũ d. in c. ex ῥόος 1424
δακρυώω, δακρυώδης, in Δάκρυ.
δακτυλὰς, &c. in Δάκτυλος.
δακτυλιογλυφος, cum d. in c. ex γλύφω 324
δακτυλιοθήκη, in c. ex θήκη 1629
δάκτυλος, in Δάκτυλος.
δακτυλιουργὸς, qui annulos elaborat. Poll. ex Philyho.
δακτυὶς, &c. in Δάκτυλος.
δακτυλοδείκτης, cum d. in c. fine præp. 364
δακτυλοδίχημν: palmus minor.
ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, cum d. 355
δαλὸς, in dec. ex δαίω, vro 352
δαμάζω, δαμάλη, in Δαμάω.
δαμασικλοτος 282
δαμαλιφαγος 1710
δάμαλις, δάμαρ, in Δαμάω.
δαμασσοφορος, in c. ex Βρότος 289
δάμασις, in δαμάζω.
δαμασσφρων, in c. ex Φρὴν 1762
δαμασίφρων, in φὼς 1714
δαμασκηνος, in δαμάζω.
ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ 356
ΔΑΜΑ'Ω ibid.
δαμνάω, cum d. in Δαμάω.
ΔΑΝΑ'Η 357
δανασὸς, & δανάκη, in δανὸς.
δανειον, δανειζω, &c. in Δανίζω.
ΔΑ'ΝΟΣ 357.
At δανὸς, in d. ex δαίω, vro ibid.
δαὼς, in dec. ex δαίω, vro ibid.
ΔΑΠΑΝΑ'Ω, cum d. ibid.
ΔΑ'ΠΕΔΟΝ 358
δαὺτις, cum d. in Τάπης.
ΔΑ'ΠΤΩ, cum d. 358
δαρδάπτω in Δάπτω ibid.
ΔΑΡΔΑ'ΝΩ ibid.
δαροδόκος, in c. ex Βίος 265
δαρὸς, δαρτὸς, in δέρω.
δᾶς 352
δασέως, in Δασύς.
ΔΑΣΚΙΑΛΟΣ 359
δάσκιος in δασυσκιος. (352
δάσμα, δάσμησις, in δάζομαι
δάσμοργραφος, in c. ex γραφὴ 340
δασμολόγος, cum d. in c. fine pr. 935
δασμὸς 352
δασμοφόρος, cum d. 1734
δασὺς, in Δασύς.
ΔΑΣΠΑΝΗ'Σ 359
δασύθελξις, in c. ex Θέλξις 649
δασύκερως, in c. ex Κέρας 776
δασύμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
δασυνω, in δασύς.
δασυπους, cum d. 1371
δασυπόζω 1408
ΔΑΣΥ'Σ 359
δασυσκιος in c. 1484
δασυσμὸς, in δασυνω.
δασύστερνος, in c. 1528
δασύτης, in Δασύς.
δασυτριχος, in δασύθελξ 649
δασυφλοιος, in c. 1753
δατέομαι, δάτησις, δατητὴς, δατητέος, in d. ex δαίω, diuido 351
ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ 359
δαυσαω, in d. ἀ δαίω, epulum præbeo 351
ΔΑΥ'ΚΟΣ, cum d. 359
δαυλος, in d. ex δαίω, vro 352
ΔΑΦΝΗ, cum d. 360
δαφνηφάγος 1701
δαφνηφόρος, cũ d. in δαφνοφόρος.
δαφνικὸς, δαφνίνος, &c. in Δάφνη.
δαφνογνήτης, in c. ex Γνητὸς 315
δαφνοειδὴς, εος, ὁ, ἡ, lauri ſpeciem gerens. Τὸ δαφνοειδὲς dicitur herba quæ aliàs χαμαιδάφνη, apud Dioſcorid. lib. 4. cap. 148.
δαφνόκοιτος, in c. 1484
δαφνοφάγος, cum d. 1734
δαφνέλαιον, oleũ laurinũ, apud ſchol. Nic. & Dioſc. l. 1. c. 50.
δαφνὼν, in Δάφνη.
δαφοινὸς, &c. in c. ex φόνος.
ΔΑΨΙΛΗ'Σ, cum d. 360
¶ΔΕ' ibid.
δεδάσομαι, δεδάσσομαι, in Δείδω 361
δεέλη, vide δείελος.
δεῆμα, δεησις, δεητικὸς, in δέομαι 286
δεῆ, imperf. cum Δέω 383
δεῖγμα, δειγματίζω, in Δείκνυμι.
δεῖδήμων, δεῖδω, δειδίζω, δεδίσσομαι, δεδίσομαι, in Δείδω.
ΔΕΙ'ΔΩ 361
δείελος, cum d. in Δλεη.
δείκανόομαι, in δέκομαι.
δείκελον, cũ d. in c. ex ἔικελος 450
ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, &c. 362
δείκτης, cum d. in δείκνυμαι.
δειλαίω δειλαιος, in Δειλὸς.
δειλακρος, cũ d. ex c. ex Ἄκρος 104
δειλανδρία, cum d. in c. 157
ΔΕΙΛΗ 364
δειλημων, in Δειλὸς.
δειλία δειλιαζω, δειλιαίνω, δειλίασις, δειλίαω, δειλίομαι, δειλὸς, δειλότης, in Δείλη.
δειλινὸς, δείλομαι, in Δείλη 365
ΔΕΙΛΟ'Σ, cum d. ibid.
δεῖμα, δειμαίνω, δειμαλέος, δείμομαι, δειμάτεις, δειμάτω, δειματώδης, δειμώδης, in Δείδω.
δειπνέω, in Δεῖπνον 370
ΔΕΙ'ΝΑ 366
δεινάζω, in Δεινὸς.
δεινακρος, in c. ex Ἄκρος 104
δεινέω, cum d. in δεῖνος.
δεινοθέτης & δεινοθέτας, Doricè graviter afficiens, epitheton amoris, apud Moſchum.
δεινολογία, cum d. 940
δεινοπαθὴς, cum d. 1249
δεινοπρεσωπέω, in c. ex πρόσωπον 1183
ΔΕΙΝΟ'Σ 366
At δεῖνος, in Δίνη 406
δεῖνος, δεινόω, in Δεινὸς, vide δεινόω, cum d. etiam in δεῖνος.
δεινωδης, in Δεινὸς.
δεινωσις, δεινωτικῶς, in δεινόω.
δεινωψ, & δεινωπὸς 1180
δεῖξις, in δεικνυμι.
δεῖος, in δεῖος.
δειπνήσιον, δειπνίω, &c. in Δεῖπνον.
δειπνοκλήτωρ, in c. in κλητὸς 732
δειπνολόγος, qui de cœnis loquitur. Athen. lib. 1.
δειπνολογία, poema ab Archeſtrato ita inſcriptum. Idẽ l. 6.
δειπνολόχος, cum d. in c. ex Δοχος insidiæ 977
δειπνομανὴς, qui inſano cœnarum convivalium amore ducitur. Athen. lib. 4.
ΔΕΙ'ΠΝΟΝ 367
δειπνοπωλὶς, cũ d. 1350
δειπνοσοφιστὴς, in c. ex σοφίζω 1497
δειπνοτώνη, δειπνοτήσιον, in Δεῖπνον.
δείπνοφός, cum d. 1734
δείρας, in Δέρη.
δειραχθὴς, in c. ex Ἄχθος 226
δειρὴ, cum Δέρη.
δειρακύπελλον, in c. 896
δειρὴ πίδη, torques, collare. Gre-

δειρὸς, in Δέρη.
δειροβομία, in c. fine pr. 1605
ΔΕΙΣΑ, cum d. 368
δεισιδαίμων, cum d. in c. 349
ΔΕ'ΚΑ 368
δεκάδιος, in c. ex Βᾶς 281
δεκαετία 308 (339
δεκαεφέμερος, in c. ex ἐφέμερος
δεκαδάχης, cum d. in δεκάδαχος.
δεκάδελτος, in c. ex Δέλτος 369
δεκαδὸς, δεκαδικὸς, in Δέκα.
δεκαδραχος 556
δεκαδῶρος, in c. ex δῶρον, palmus.
δεκαὲξ, in c. ab Ἑξ 485 (432
δεκαετὴς, &c. in c. ex Ἔτος 532
δεκαζω, ex Δέχομαι.
δεκάκις, in Δέκα.
δεκακυμία, in c. 894
δεκάλιτρον, in com. ex Λίτρα 971
δεκάλογος 948
δεκάμηλος, cĩs d. in c. ex Μῆλον 1047
δεκαμυᾶς, in c. ex Μυᾶς 1060
δεκανόομαι, in δεκανὸς.
δεκάπαλαι, in c. ex Πάλαι 1237
δεκάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
δεκαπλάσιος, in Δέκα.
δεκάπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1325
δεκαπολὶς, in Δέκα.
δεκάπολις, cũ d. in c. ex Πόλις 1362
δεκάπους 1271
δεκαπτεργοι, cum d. in c. ex πτέρυξ 1387
δεκάρχης, cum d. in c. 200
δεκὰς, in Δέκα. (1468
δεκασκαλμος, in c. ex σκαλμὸς
δεκασμὸς, in δεκάζω.
δεκάστορος, in c. ex στόρος 1505
δεκαστάτηρος, decẽ ſtaterib. valẽs
δεκάσσω, in com. 1517
δεκασυλος, in compoſ. 1551
δεκαφυλος, in com. 1571
δεκατὴν in Δέκα.
δεκατίλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 1575 (1612
δεκατέσσαρες, in com. ex Τέσσαρες
δεκατεύω, cum d. in Δέκα. (936
δεκατηλόγος, cum d. in c. fine pr.
δεκατημόριον, in c. ex μόριον 1022
δεκατος, δεκατεύω, in Δέκα.
δεκατωνης, in c. 1850
δεκαφυλος, in c. 1771
δεκαχαλκος, in c. 1792
δεκαχιλοι, in τρισχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 1812
δεκαχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
δεκεμβολος, in d. ex ἐμβάλλω 244
δεκέτης, δεκετὴς, in ἐνιαυτὸς.
δεκήρης, in τρίηρης 513
δεκομαι, in Δέχομαι.
δεκτεργὸς, in c. ex Ὀργὰ 1191
δεκτὸς, &c. in Δέχομαι.
ΔΕ'ΛΕΑΡ, cum d. 369
ΔΕΛΕ'ΤΙΟΝ ibid.
δελτήριον, δέλτιον, in Δέλτος.
ΔΕ'ΛΤΑ, cum d. 369
ΔΕ'ΛΦΑΞ, cum d. ibid.
ΔΕΛΦΙ'Ν, cum d. ibid.
δελφινοειδὴς, delphini ſpeciem gerens. Dioſc. l. 3. c. 84.
ΔΕΛΦΥΣ 369
δέλφω 384
ΔΕ'ΜΑΣ 369. & 384
δεμάτιον, in Δέμας, & in δέμω.
ΔΕ'ΜΝΙΟΝ 370
δεμνιοτήρης, qui ſtrata cuſtodit Heſych. (μέω 1356
ΔΕ'ΜΩ, δέμμα 370. & in Δαμάω.
ΔΕΝΔΑΛΙ'ΔΑΣ 372
δενδικὸν, in c. 680
δενδραχάτης, in Ἀχάτης 226
δένδρεον δενδρὴς, &c. in Δένδρον.
δενδροβατέω, in c. in βατέω 236
δενδροκόπος, in c. ex Κόπη 834
δενδρολογέω, in c. ex λογὴ 844
δενδρολαχανα, olera arborescentia Theophr.

INDEX.

δυσβολίεω, in c. ex Δίεμαι 966
δυσβρομαλάγη, in μυλάγη 995
ΔΕ'ΝΡΟΝ, cum d. 372
δυσδρεπήμων, in c. ex Πῆμα 1305
δύσδρος, δυσδράτης, in Δύσδρος.
δυσδροθμέω, in c. fine præposit. 1605
δυσδροφόρος 1734
δυσδρόφητος 1780
δυσδρυάζω, δυσδρύδιον, &c. in Δύσδρος.
ΔΕ'ΝΝΟΣ, cum d. 372
δύξαμβυκὴ, in Δίχομαι.
ΔΕ ΞΙΑ', δεξιάδιμω, δεξιόομαι 372
δεξίδωρος, in c. ex Δῶρον 431
δεξίμηλος. n comp. ex Μῆλον, ovis 1046
δεξιόβολος, in c. ex βολὴ 251
δεξιολάβος, n c. ex λαβὴ 924
δεξιόομαι, δεξιὸς, n Δεξιά.
δεξιόπους, in c. ex Σκοπὸς 1450
δεξιόσωτος, in c. ex σωτὸς 709
δεξιότης, n δεξιός.
δεξιόπτερος, in dextra navis parte remigans.
δεξιόχειρ, in c. ex Χεὶρ 1801
δεξίπυος, in c. ex Πῦς 1405
δέξις, pars hepatis quæ & δεχὴ, Hesych.
δεξιτερὸν, in Δεξιά.
δεξιόω, δεξίωσις, n δεξιόομαι.
δεξιῶς, in δεξιός.
Δέομαι, in Δέω ligo 383. & in derivatis ex δέω opus habeo, 386. & δεῖ 361
δέον, δέοντος, in der. ex δέω vnde Δεῆ 386
δέος in Δείδω 361
ΔΕ'ΠΑΣ, cum d. 373
δερεγχὴς, in c. ex Α'γχω 28
δέρεσον, in Δέρω.
δερεσοπέδη, in c. ex Πέδη 1256
ΔΕ'ΡΑΣ 374
δερδιστὴρ in δέρω.
δέρμα δεργμὸς, in δέρκομαι.
ΔΕ'ΡΗ, δέρεος 375
δερκέσκω, in Δέρκω.
δερκοδὴς, inter dormiendum videns Nic. in Alexiph.
δερκιόομαι, n Δέρκω.
ΔΕ'ΡΚΩ 475
δέρμα, &c. in δέρω.
δερματοφορέω 1734
δερματώδης, δερμηνὴς, in δέρω.
δερμόπλευρος, in c. fine pr. 1393
δερμύκω, in δέρω.
δέρξις, in Δέρκομαι.
δέρος, in Δέρεος.
δερρίδιον, in δέρρις.
δερρόδυγμφοι πύγαι. Hesych. sunt αἱ δέρρεις ἔχουσαι θεατὰς σκαλῶν.
δέρρις, δέρριον, δερριστὴρ, δερρίστης, δέρτεον, in Δέρεος. 374
δέρω ibid.
ΔΕ'ΣΙΟΣ 376
δέσει, in δέομαι 384
δέσμα δεσμὸς, cum d. 383
δεσμοφύλαξ, in compos. ex Φύλαξ 1770
δεσμόω, cum d. n δεσμὸς.
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, cum d. 376
δεσπὸς, δεσπὸς, in δέομαι 384
ΔΕΥ'ΚΟΣ 377
δεῦμα, in δεύομαι, à Δεύω.
δεύομαι in der. ex Δέω, opus habeo 386, & in Δεύω 387
ΔΕΥ'ΡΟ 377
δευσοπιὸς 1350
δεύτατος in Δεύτερος 378
δεῦτε, in Δεῦρο.
δευτεραγωνιστὴς, cum d. 47
δευτεραῖος. δευτεράω, &c. in Δεύτερος.
δευτερέβολος, in comp. ex βολὴ 251
δευτεροαμέω, in comp. ex Γαμέω 299
δευτερόδεκάτη, in com. ex Δέκα 368
δευτερόζυγος, in c. fine præpos. 581
δευτερόκλιδον, in c. ex κλιτὸς 808
δευτερονοητέω, in c. 821
δευτερολογία, cum d. 940
δευτερονόμιον, in com. ex Νόμος 1106
δευτερόποτμος, in com. ex Πότμος 1368
δευτεροπροσώπως, in dec. ex πρόσωπον 1183
δευτερόπρωτος, in com. ex πρῶτος 1387
ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ 377
δευτερόχειρ, in compos. ex χεὶρ 559
δευτεροτόκος, in com. ex τόκος 1631
δευτερουργὸς 500
δευτερόω, cum d. in Δεύτερος
δευτέρως, &c. itidem in Δεύτερος.
ΔΕΥ'Ω 378
ΔΕ'ΦΩ ibid.
δεχάμματος, in c. ex ἄμμος 179
δεχόμερος in c. 604
δέχμιμος δέχνυμαι, in Δέχομαι.
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ 378
δεῶσαι, in Δέω.
ΔΕ'Ω 383
¶ ΔΗ' 387
δῆγμα, δηγμὸς, in Δάκνω 353
δῆθα, in Δηὖ.
δηδάκεις, in δηδέ.
δηδεῖν, in Δή.
δηδεύω in δηδέ.
δηιάασκω, & δηιάω 352
δηίαλτος, in c. ex ἅλτος 116
δηϊαύερος, in c. in αὔερος 156
δηϊάω δηΐζω, δήϊον, δηιότης, δηΐόω, δηΐς, δηΐω.
δηκτήρ, δῆκτης, δηκτὴς, in Δάκνω 353
δηλαδὴ in Δή 387
δηλίφρων, in c. ex Φρὴν 1762
ΔΗΛΕ'Ω cum d. 388
δηλονότι, in Ο'τι.
δηλοποιέω 1350
ΔΗ'ΛΟΣ, cum d. 388
δημαγωγὸς, cum d. in c. ex ἀγωγὴ, fine præp. 39
δημάρεσθος, &c. in c. ex Α'ρὴ 181
δημαρχος, cum d. in c. 200
δημεργασὴς, δημεργασία, in c. ex ἐργασὴς 496
δημεύω, cum d. in Δῆμος.
δημηγόρος, cum d. in com. ex Α'γορὴ 17
δημήτης, cum d. δήμητρα, in c. ex Μήτης 1050
δημητρίακος, δημήτριος, in c. ex ἴακος 1218
δημίδιον, δημίζω, &c. in Δῆμος.
δημιοεργὸς, cum δημιεργὸς.
δημιόπρασος, in com. ex πιπράσκω 1291
δήμιος, in Δῆμος.
δημιεργὸς 500
δημοβόρος, cum d. in com. ex Βορὴ 275
δημογέρων, in c. ex γέρων 313
δημοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
δημόθεν, in Δῆμος.
δημογονία, in c. ex Θοίνη 642
δημοκατάρατος, in dec. ex κατάρα 181
δημοκηδὴς 782
δημόκοιος, in c. ex Κοινὸς 820
δημοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 824
δημόκομπος, in c. ex Κόμπος 836
δημοκρότος, cum d. in com. ex κρότη 844
δημοκρατία. cum d. 863
δημολάλητος, populi sermonibus iactatus.
δήμομαι, in Δῆμος.
δημοπληκτος. in com. ex Πλῆξ 1307
ΔΗ'ΜΟΣ, δήμου 389
δημόσιος, cum d. in Δῆμος.
δημοσώνης, cum d. in c. 1850
δημόσιος, in δημόσιος.
δημοτροφεῖον, in c. ex τροφὴ 1548
δημοτελὴς, cum d. 1598
δημοτερπὴς 1610
δημοτρόομαι, δημότης, &c. in Δῆμος.
δημοχαρὴς, in c. ex Χάρις 1796
δημώδης, in Δῆμος.
δημώσσω, in δημόομαι.
δημωφελὴς, cum d. in c. ex Ο'φελος 1856
ΔΗ'Ν, δήνεον 391
ΔΗ'ΝΟΣ 392
δῆξις, in δῆξις.
δηξίθυμος, δακέθυμος 655
δῆξις, Δάκνω 353
δηόω 352
ΔΗ'ΡΙΣ, δηρεύω 892
δηρὸς, in Δίω ibid.
δῆτε, n Δὴ 387
ΔΗ'Ω, δηῶ 392
¶ ΔΙΑ' ibid.
διαβαδίζω, in c. ex βαδίζω 237
διαβαδρα, &c. in Διαβαίνω.
διαβαίνω 232
διαβάλλω 242
διαβασιλίζομαι, in c. ex Βασιλεύς 258
διάβασις, in Διαβαίνω.
διαβάσκω, in c. ex βάσκω 237
διαβασταζω in c. ex βαστάζω 259
διαβάτης, &c. in Διαβαίνω.
διαβεβαιόομαι, in c. ex Βέβαιος 261
διάβημα, διαβητεύω, διαβήτης, in Διαβαίνω.
διαβιάζω, in c. 263
διαβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
διαβιβρώσκω, in Διαβιβρώσκω.
διαβιόω, in c. ex βιόω 266
διαβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 268
διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro.
διαβοάω, cum d. in com ex Βοάω 272
διαβολὴ cum d. in Διαβάλλω.
διβομβέω, in c. ex Βομβὸς 275
διαβορβοριζω: strepitum edo: vnde ὑποχόνδρια διαβορβορίζοντα. Hippocr.
διάβορος, in c. ex Βορὰ 275
διαβρυχᾶμαι, in c. ex Βρύχω 226
διαβύλιον, &c. 278
διαβρέχω, in c. 286
διαβρόθω, in c. ex Βρόθω 287
διαβροχὴ cum d. in Διαβρέχω.
διαβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω 291
διαγεύομαι, traiicio, penetro. Herodot.
διαγαλλιάζω, in com. ex Γαλλιὰν 298
διαγανακτέω, in c. ex Α'γανακτέω 5
διαγλάω, διάγλημα 8
διαγείρω, n c. ex Α'γείρω, cum præp. 11
διαγελάω, in c. ex Γελάω 310
διαγένομαι, seu διαγίνομαι 305
διαγιγνώσκω, seu διαγινώσκω 319
διαγκυλέω, &c. 13
διαγκωνίζομαι, cum d. in com. ex Α'γκὼν 15
διαγλάπτω, idem quod διαγλάφω.
διαγλαύκιον, in com. ex Γλαυκὸς 323
διαγλάφω, in compos. ex Γλάφω 324
διαγλύφω, in c. ex γλύφω ibid.
διαγνοέω, ignoro.
διαγνώμη, διαγνώμων, in διαγινώσκω.
διαγνωρίζω, in com. ex γνωρίζω 323
διάγνωσις, διαγνώστης, &c. in διαγινώσκω.
διαγογγύζω, in c. ex Γογγύζω 330
διαγοργόω, in c. ex ἀγοργόω 19
διαγραμμος, in διγράφω.
διαγραμμίζω, cum d. in c. ex γραμμὴ 342
διαγράφω, διάγραπτος, διαγραφὸς, &c. 336
διαγρηγορέω, in Ἐγρηγορέω 438
διαγριαίνω, in c. ex Α'γριος 25
διαγρυπνέω, in ἄγρυπνος 1695
διαγυμνάζομαι, in com. ex Γυμνὸς 345
διάγχω, n c. ex Α'γχω 28
διάγω, διαγωγὴ, cum d. 32
διαγωνίαω 48
διαγωνίζομαι 47
διαγώνιος 347
διαδιάζομαι, in com. ex διάζομαι 352
διαδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω 358
διαδιατόομαι, in c. ex διατόομαι 351
διαδείκνυμι 363
διαδέξιος, in c. ex Δεξιὰ 373
διαδέρκω, in c. 376
ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ 393
διαδεσμόω, in διαδέω 384
διαδέχομαι, in c. 380
διαδέω, in c. 384
διαδηλέω, in c. ex Δηλέω 388
διαδήλος, in c. ex Δήλος 389
διάδημα, in διαδέω 384
διαδιδάσκω, cum διαδράω.
διαδίδωμι 398
διαδικάζω, cum d. 405
διαδικαιόω, in c. ex δικαιόω ibid.
διάδικος, cum d. 403
διάδιπλος, in c. ex Δίπλος 408
διαδιδυκίζειν, in Δοίδυξ 412
διαδοκιμάζω, cum d. in c. ex Δόκιμος 415
διαδοκὶς, in c. ex Δοκὸς 416
διαδανέω, in c. ex Δανέω 417
διαδρομακίζομαι, in com. ex Δόρυ 418
διάδοσις, διάδοσις, in διαδίδωμι.
διαδοχὴ, &c. in διαδέχομαι.
διαδραμαπίζω, in δραμαπίζω 422
διαδρασιπολίτης, in com. ex Πόλις 1362
διαδρέω, in com. ex δρέω, fugio 423
διαδρομὴ, cum d. in διατείχω 1663
διαδυλόω, διάδυσις, διαδύω, in c. 428
διάδω 53
διαείδω, in compos. ex Εἴδω, scio 447
διαελὸς, in c. ex Α'ὴρ 60
διαζάω, in c. ex Ζάω 577
διαζεύγνυμι, cum d. in c. 579
διαζηλοτυπέομαι, in ζηλότυπος 1680
ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ 393
διαζυγία, &c. in διαζεύγνυμι.
διαζωγραφέω, in ζωγράφος 340
διαζωννυμι διάζωμα, διαζωστὴρ, in c. ex Ζώννυμι 587
διαζώω, in διαζάω.

INDEX.

διάημι, in c. ex Α"ω 228
διαθαλασσεύω, in c. 616
διαθάλπω, in c. ex Θάλπω 618
διαθεάομαι, in c. 624
διαθείόω, in θειόω 626
διαθερμὸς, cum d. in c. ex θερμός 631
διάθεσις, in διατίθημι 1622
διαθεσμοθέω, in θεσμοθετέω 1628
διαθετὴρ, &c. in διατίθημι 1622
διαθέω, in c. ex Θέω 632
διαθήκη, cũ d. in διατίθημι 1622
διαθηλύω 635
διαθηράω, in c. ex θήρα 637
διαθηριόω, in c. ex θηριόω 636
διαθλάω, perfringo: vel contusione penetro: vnde διαθλασθεῖσα ἕλκη apud Gal.
διαθλέω, in com. ex Α"εθλος, sive ἄθλος 52
διαθολόω, in c. ex Θολὸς 643
διαθορυβέω, in com. ex Θόρυβος 644
διαθραύω, in c. ex Φραύω 645
διαθρέω, in c. ex Α'θρεω 62
διαθροέω, in c. ex Θρέω 647
διαθρυλλέω, in comp. ex Θρύλλος 651
διαθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω 652
διαθύρον in c. ex Θύρα 659
διαιτριάζω in c. ab Αἴθρα 67
διαιθρὸς, purus, perspicuus, serenus. Hesych.
δίαιμος, in c. ex Αἷμα 69
ΔΙΑΙΝΩ 393
διαιρέω, διαίρεσις, διαιρέτης, cum d. 76
διαίρω 80
διαισθάνομαι, in c. ex Αἰσθάνομαι 83
διαΐσσω, in c. ex Α'ΐσσω 84
διαϊστόω, in ἴσκω 447
διαιχύνομαι, in c. ab Αἶχος 86
ΔΙΑΙΤΑ, cum d. 393
διαιώιος, διαιωνίζω, in com. ex Αἰών 90
διακαιὴς, in διακαίω.
διακαθαίρω, διακαθαρσις, διακαθαρίζω, in c. 719
διακαθίζω, in dec. ex καθίζω 673
διακαίω, in c. cum pr. 723
διακαλύπτω, in c. 736
διακάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 740
διακανάξαι, in καναχέω 614
διακάρδιος, in c. 746
διακαρπόρμαι, in c. 750
διακαρτερέω, in com. ex καρτερέω 865
διακατέχω, διακατοχὴ, in dec. ex κατέχω 551
διακαυλίζω 757
διάκαυμα, in διακαίω 723
διακαυνιάσαι, in Καῦνος ibid.
διάκαυσις, in διακαίω.
διακεδάω, in διασκεδάω 1470
διάκειμαι 761
διακείρω in c. ex Κείρω 763
διακεκριμένως, in διακρίνω 872
διακελεύομαι, cum d. in c. ex κελεύω 766
διάκενος, & διακενῆς, in c. ex Κενὸς 768
διακεντέω, in c. ex Κεντέω 769
διακενέως, vanè, inaniter. Ioseph. in antiq. Iud.
διακενώσις, evacuatio. Exponitur & inanitas.
διακεράννυμι διακεράω 771
διακερτομέω, in κέρτομος 1606
διακηρυκεύομαι, in com. ex κηρυκεύω 786
διακιγκλίζω, in Κίγκλος 783
διακινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 791
διακινέω, in c. cum pr. 792
διακλάω, frango vel diffringo. Hesych. & Suid.
διακλείω, in c. 800
διακλέπτω in c. cum pr. 802
διακληδονίζομαι, in c. ex κληδονίζομαι 801
διακληρόω, cum d. in c. cũ pr. 804
διακλονέω, in c. ex Κλόνος 809
διακλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω, cum pr. ibid.
διακναίω, in c. ex κναίω 813
διακνίζω, in c. ex κνίζω 814
διάκοιλος, in c. ex Κοῖλος 818
διακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος 820
διακολλάω cum d. in c. 825
διακολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 830
διακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 833
διακονάω, cum d. in c. ex Α'κόνη 98
διακονέω, cum d. in com. ex Κονέω 838
διακονέω, in c. 839
διάκονος, in διακονέω.
διακοντίζω, in c. ex Α"κων 106
διακοπὴ, &c. in διακόπτω.
διάκοπος, in c. 840
διακόπτω 842
διακοράζεσθαι, in διακοράζεσθαι.
διακορεύω, & διακορέω, cum d. in c. ex κόρος, puer 848
διακορὴς, in c. ex Κορέω, satio ib.
διακορίζω in c. ex κορίζομαι ibid.
διακορκορυγέω, in κορκορυγὴ 276
διακορὸς, cum d. in c. ex Κορέω, satio 849
διακόσιοι, διακοσιοστὸς, in Ε"κατον 464
διάκοσμος cum d. 853
διακοσμίζω, in διακορίζω.
διακούω in c. ex Α'κούω 99
διάκοψις, intercisio: item dissectio.
διακραδαίνω, in c. ex Κράδη 858
διακρατέω, cum d. 861
διακρέκω, in c. ex Κρέκω 866
διακρυνόω, in c. ex Κρυνὴ 868
διακριβολογοῦμαι, in ἀκριβολόγος 939
διακριβόω, in c. ex Α'κριβὴς 103
διακρίνω, cum d. 871
διακροβολίζομαι, velitor. Exp. & prælium capesso.
διάκροκον κολύριον, collyrium quod ex croco constat.
διακρούω, cum d. in c. cum pr. 879
διάκτωρ, cum d. in διάγω 32
διακυβερνάω, ĩ c. ex Κυβερνάω 888
διακυβεύω, in c. ex Κύβος 889
διακυκάω, in c. ex Κυκάω 890
διακυλινδέω 893
διακυμαίνω, in c. ex Κῦμα 894
διακυνοφθαλμίζομαι, in κυνοφθαλμίζομαι 1185
διακύπτω in c. 896
διακυρίττεσθαι, de arietibus dicitur inter se dimicantibus. Metaphoricè significat αὐτιμάχεσθαι. Hesych.
διακωδωνίζω, in c. ex Κώδων 904
διακωλύω cũ d. in c. ex Κωλύω 906
διακωμῳδέω, in κωμῳδὸς 55
διακωχὴ, in διέχω 549
διαλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 912
διαλακέω, in c. ex Λακέω 964
διαλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
διαλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 919
διαλάμπω, in c. ex Λάμπω 926
διαλανθάνω, in c. 863
διάλαυρος, in c. ex λαῦρα 931
διαλγὴς, cum d. in c. ex Α'λγος 109
διαλέγομαι, in c. ex Λέγω dico, cum pr. 937
διαλέγω 934
διαλείβομαι, in c. ex Λείβω 951
διαλείπω, cum d. 953
διαλείφω, in c. ex Α'λείφω 111
διαλείχω, in c. cum pr. 955
διάλειψις, in διαλείπω.
διαλεκτικὸς, &c. διάλεκτος, διάλεξις, in διαλέγομαι. (942
διαλεπτολογοῦμαι, in λεπτολόγος
διαλέπτος, in c. ex Λέπτος 957
διάλευκος, cum d. in c. 960
διάλημμα, in διαλαμβάνω.
διαλήξις, in διαλαγχάνω.
διάληψις, in διαλαμβάνω,
διαλιθος, in c. ex Λιθος 967
διαλιμπάνω, cum διαλείπω.
διαλινέω, in c. ex Λίνον 969
διαλιχμάζω, perlambo, idem quod διαλείχω.
διαλλάττω, cum d. 121
διάλλομαι, in c. ex Α"λλομαι 125
διάλογος, cum d. in διαλέγομαι.
διαλοιδορέω, cum d. in c. ex Λοίδορος 973
διαλυγίζω, in c. ex Λύγος 978
διαλυμαίνομαι, in c. ex λυμαίνομαι 980
διαλύω, cum d. 984
διαλφιτόω, in c. ex Α"λφιτον 132
διαλωβάω, mutilo, depravo, fœdo.
διαμαδάω, irrigo, humecto Su.
διαμαλάττω 996
διαμαντεύομαι in c. 1001
διαμάομαι, in διαμάω.
διαμαρτάνω, διαμαρτία, in c. ex Α'μαρτάνω 135
διαμαρτυρία, cum d. in c. 1005
διαμασάομαι, cum d. in c. ex Μασάομαι 1006
διαμασσάομαι ibid.
διαμάσσω, in c. ex Μάσσω, subigo 1007
διαμαστιγόω, in c. ex Μάστιξ 1009
διαμαστρωπεύω, in Μαστρωπὸς ibi.
διαμάχομαι, cũ d. in c. cũ pr. 1011
διαμάω, in c. ex Α'μάω 137
διαμείβω, in c. ex Α'μείβω 139
διαμειδιάω, in c. ex Μειδάω 1018
διαμειρακεύομαι, in c. ex Μείραξ 1019
διάμειψις, in διαμείβω.
διαμελαίνω, in c. ex Μέλας 1024
διαμελίζω, cum d. in c. ex Μέλος, membrum 1029
διαμέλλησις, διαμελλητὴς, διαμέλλω, in c. ex Μέλλω 1028
διαμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι 1030
διαμένω 1033 (1020
διαμερίζω, cum d. in c. ex μερίζω
διαμέσος, in c. ex Μέσος 1036
διαμεστος, cum d. in c. ex Μεστὸς ibi.
διάμετρος, cũ d. in c. cũ pr. 1039
διαμηρίζω, cum d. in c. ex Μηρὸς 1049
διαμηχανῶμαι, in c. 1052
διαμικρολογέομαι, in μικρολογέομαι 946 (142
διαμιλλάομαι, in c. ex Α"μιλλα
διαμισέω, in c. ex Μῖσος 1059
διαμιστύλλω, in Μιστύω ibid.
διαμνημονεύω, in c. ex μνημονεύω 1062
διαμοιράομαι, in c. ex μοῖρα 1022
διαμονὴ, in διαμένω.
διαμονομαχέω, in μονομάχος 1013
διαμορφοσκοπέω, in μορφοσκοπῶ 1476
διαμορφόω, in c. 1068
διαμοτόω, in c. ex Μοτὸς 1069
ΔΙΑΜΠΑΞ 395
διαμπείρω, διαμπερὲς, διαμπερέως, in ἀναπείρω 1268
διαμύθησις, deceptio. Hesych.
διαμυθολογέω, cum d. in μυθολόγος 942
διαμυλλαίνω, in c. ex Μυλλὸς 1074
διαμφίδιος, διαμφίς, cum ἀμφὶς ab Α'μφὶ 146
διαμφισβητέω, cum d. in Α'μφισβητέω 147
διαμφοδῆσαι, in ἄμφοδος 1128
διαμωκάομαι, cum d. in c. ex Μῶκος 1081
διαναβάλλομαι, differo, prolato, procrastino. apud Suid.
διαναγκάζω, in c. ex Α'νάγκη 150
διανακλάω, in ἀνακλάω 798
διαναπαύω, in ἀναπαύω 1254
διαναυμαχέω 1013
διανάω, perfluo. Plut. Aemyl.
διάνδιχα, in c. ex δίχα 409
διανεμόω, in c. ex Α"νεμος 153
διανέμω, cum d. in c. cum præp. 1090
διανεύω, in c. 1097
διανέω, in c. ex Νέω, mitto 1099
διανηστισμὸς, in c. ex Νῆστις 1102
διανήχομαι, in c. ex νήχω 1099
διανθὴς, in c. in ἀνθὴς 159
διανθέω, διανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 160
διανίζω, & διανίπτω, in c. ex Νίπτω 1103
διανίστημι, in der. ex ἀνίστημι 695
διανοέομαι, cũ d. in διάνοια 1108
διανοίγω, in ἀνοίγω 1137
διανομεὺς, διανομὴ, in διανέμω.
διανομοθετέω, in νομοθέτης 1629
διανοσφίζω, in comp. ex Νόσφι 1112
διανταῖος, aduersus, ex adverso penetrans: vnde διανταῖα πληγὴ, apud Diod. Sicul.
διαντλέω, exhaurio: vnde metaph. apud Euripid. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλοῦσ' ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias: id est, tolerans, sufferens.
διαντλέομαι, idem apud eundem in Androm. διαντλήσομαι πόνους εἰς αἰδίω.
διανύω, cum d. 169
διαξαίνω, in com. ex Ξαίνω 1118
διαξύω, in com. ex ξύω 1122
διαπαγκρατιάζω, in παγκράτιον 865
διαπαιδαγωγέω, in dec. ex παιδαγωγὸς 40
διαπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1236
διαπαίζω, in c. ex Παίζω 1234
διαπαλαίω, διαπαλὴ, in com. ex Πάλη 1239
διαπάλλω, in c. 1240
διαπαννυχίζω, in πάννυχος 1115
διαπαπαίνω, in comp. ex Παπταίνω 1242
διαπαρακύπτω, in παρακύπτω 897
διαπαρθενεύω, cum d. in c. 1244
διάπασμα, in διαπάσσω.
διαπασσαλεύω, in c. ex Πάσσαλος 1246
διαπάσσω, in c. ex Πάσσω ibid.
διαπατάω, in c. ex Α'πατάω 173
διαπαύω, cum d. in c. 1255
διαπειλέω, in c. ex Α'πειλέω 174
διαπεινάω, in c. ex Πεῖνω 1264
διάπειρα, cum d. in com. ex Πεῖρα 1265
διαπείρω, in com ex Πείρω 1268
διαπελεκίζω, in c. ex Πελέκυς 1276
διαπέμπω 1279
διαπενθέω, in c. ex Πένθος 1282
διαπέπτω, in c. 1288
διαπεραίνω, in c. ex Πέρας 1290
διαπεραίνω, cum d. in c. Πέρω 1289
διαπεράω, cum d. in c. ex Περάω 1291
διαπέρθω, in c. ex Πέρθω 1293
διαπερονάω, in c. ex Περόνη 1295

διαπε-

Διαπετάννυμι, in c. ex Πετάω 1297
διαπέτομαι, in comp. ex Πέτομαι 1298
Διαπήγνυμι, in c. cum pr. 1301
διαπηδάω, cum d. in c. ex Πηδάω 1303
Διαπηδύω, in c. ex πηδύω ibid.
διαπηνηκίζω, & Διαπηνικίζω, in Φεύαξ 1722
Διαπήρωμα, in c. ex Πηρὸς 1305
διαπιαίνω, in c. ex Πίων 1319
Διαπιδύω, in com. ex πιδύω 1303
διαπιθηκίσαι, in c. ex Πιθηξ 1307
Διαπίμπρημι, in c. 1382
διαπίνω, in c. cum pr. 1311
Διαπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 1291
Διαπίπτω 1314
Διαπιστεύω, cum d. in com ex πίστις 1263
Διαπλάσσω, cum d. in cum. cum præp. 1322
Διαπλέκω, in com. ex Πλέκω, cum præp. 1326
Διαπλεος, in c. ex Πλέος 1330
διαπλέω, in c. ex Πλέω, cum præp. 1333
Διαπλήθω, in c. ex πλήθω 1331
διαπληκτίζομαι, cũ d. Διαπλήσσω, in c. cum præp. 1337
Διαπλίσσω, in c. ex Πλίσσω 1339
διαπλοκὴ, cum d. in Διαπλέκω.
Διάπλους, Διάπλους, in Διαπλέω.
διαπλήω, in c. cum pr. 1341
Διαπλώω, in c. ex πλώω 1335
διαπνέω, cum d. 1334
διαποδίζω, cum d. in c. ex ποδίζω 1374
Διαποικίλος, cum d. in c. 1355
διαπολεμέω, cum d. in c. 1358
Διαπολιορκέω in πολιορκέω 456
διαπολιτεύομαι, cum d. in c. ex πολιτεύω 1363
Διαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 1153
διαπομπὴ, cum d in Διαπέμπω.
Διάπονος, cum d. in com. ex πόνος, cum pr. 1284
Διαπόντιος, in c. ex Πόντος 1365
διαπορεύω, cum d. in c. ex πορεύω 1272
Διαπορέω, cum d. in dec. ex ἀπορέω 1270
Διαπορθέω in c. ex πορθέω 1293
διαπορθμεύω, cum d. in c. ex πορθμὸς 1273
Διαπορεῦμαι, in Διαπορέω.
διαπόρφυρος, in com. 1367
Διαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1521
διαπραγματεύομαι, Διάπραξις, in Διαπράσσω.
Διάπρασις, in Διαπράσκω 1291
Διαπράσσω, in c. cum pr. 1376
διαπρέπω, cum d. in c. 1279
Διαπρεσβεύω, cum d. in c. ex Πρέσβυς, legatus 1381
Διαπρήθω, in c. 1382
διαπρήσκω, in πρήσσω 1291
Διαπρίω, in com. 1384
διαπρὸ, in Πρὸ 1385
Διαπρύσιος, in Διαπορεύω.
διαπταίω, in c. ex Πταίω 1391
Διαπτερέω, in c. cum pr. 1393
διαπτίσσω, in c. ex Πτίσσω 1294
Διαπτοέω, cum d. in com. ex Πτοέω 1396
Διαπτύσσω, cum d. 1397
διαπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 1398
Διάπτωμα, Διάπτωσις, in Διάπτιπτω.
Διαπύημα, Διαπύησις, Διαπυητικὸς, in Διαπυίσκω 1400
Διαπύδω, in c. ex Πύδω 1399
διαπυίσκω, in c. ex πύον 1400
Διαπυκτεύω, in com. ex πυκτεύω 1403
Διαπύλιος, in c. 1402
Διαπυθάνομαι, in c. ex Πυθάνομαι 1402
Διάπυος, in c. ex πύον 1400
διάπυρος, cum d. in c. ex Πῦρ 1405
Διαπυρόω ibid.
διαπυρσεύω, in c. ex πυρσὸς 1406
Διάπυστος, in Διαπυθάνομαι.
Διαπωλέω, in c. cum pr. 1409
διαρᾴσσω, in c. ex Ἀρᾴσσω 182
Διάργεμος, aliqua ex parte niger & aliqua ex parte albus: apud Suid.
Διάρδω, in c. ex Ἄρδω 184
διαρθρόω, cum d. in c. ex Ἄρθρον 187
Διαριθμέω, cum d. in c. ex Ἀριθμὸς 188
Διαρκέω, &c. in c. 189
διάρμα, in διαίρω.
διαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 205
Διαρπάζω, cum d. in c. 192
διαῤῥαίνω 1416
Διαῤῥαίω, in c. ex Ῥαίω ibid.
Διαῤῥαντίζω, in Διαῤῥαίνω.
διαῤῥέω, in c. cum pr. 1422
Διαῤῥήγνυμι 1429
διαῤῥήδην, in c. cum pr. 1426
Διαῤῥήσις, cum Διαῤῥήδην.
διαῤῥήσσω, cum Διαῤῥήγνυμι.
Διαῤῥικνοῦσθαι, in c. ex Ῥινὸς 1432
διάῤῥιμμα, in Διαῤῥίπτω.
Διαῤῥιπίζω, in c. ex ῥιπίζω 1435
Διαῤῥίπτω, in c. ex Ῥίπτω 1434
διάῤῥοδος, in c. ex Ῥόδον 1435
Διαῤῥοία, cum d. in Διαῤῥέω.
διαῤῥύπτω, in c. ex ῥύπτω 1438
Διαῤῥυτος, in Διαῤῥέω.
διαῤῥὼξ in Διαῤῥήγνυμι.
διάρσις, in διαίρω 80
Διαρταμέω, in Ἄρταμος 194
διαρτάω, in c. ibid.
Διαρτίζω, in c. ex Ἄρτος 196
διαρύω, seu Διαῤῥύω, traduco, videlicet trahendo. Herod. διαρύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν, per Isthmum traducere naues. Comp. ex ῥύω, traho.
διασαλακωνίζω, in Σαλάκων 1443
Διασαλεύω, in c. ex Σάλος ibid.
διασαλπίζω, in comp. ex Σάλπιγξ. 1444
Διασαρδωνίζω, sardonium risum rideo, subsanno: apud Etymol. Comp. ex σαρδωνίζω.
Διασαυλέμενος, in Σαυλὸς 1447
διασαφέω, cum d. in Σαφὴς 1448
Διασείω, cum d. in c. ex Σείω 1451
διασήθω, in c. ex σηθω 1453
Διασηκόω, in c. ex Σηκὸς 1455
διασημαίνω, Διάσημος 1457
Διασήπω, in c. ex Σήπω 1459
Διάσια in Ζεὺς 581
διασιλλαίνω, Διασιλλόω, in σιλλοί 681
Διασιωπάω 1466
διασκαλιδεύω, in com. ex Σκάλλω 1468
Διασκανδικίζω, in Σκάνδιξ ibid.
διασκάπτω, in comp. ex Σκάπτω 1469
Διασκαριφῆσαι, in c. ex Σκάριφος 1470
Διασκεδάω, cum d. in c. ibid.
διασκέπτομαι, in c. ex Σκέπτομαι 1474
Διασκευάζω, cum d. in c. ex σκευάζω 1478
Διασκευωρέω, in dec. ex σκευωρὸς 1224
Διάσκεψις, in Διασκέπτομαι.
διασκέω in c. 207
Διασκηνάω, &c. in c. 1481
διασκίδναμαι, in Διασκεδάω.
Διασκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1468
Διασκοπέω, cum d. cum διασκέπτομαι.
Διασκορπίζω, cum d. in Σκορπίζω 1487
Διασκώπτω, in c. cum pr. 1491
Διάσμα in Διάζομαι.
Διασμάω, & Διασμέω, in com. ex Σμάω 1491
Διασμήχω ibid.
διασμιλεύω in c. ex Σμίλη 1492
διασμύχω, in c. ex Σμύχω ibid.
Διασοβέω, in c. ex Σοβέω 1493
διασοφίζομαι 1497
Διασπαθάω, in c. ex Σπάθη 1498
διασπαράττω, cum d. in c. ex Σπαράσσω.
Διασπάω, cum d. 1501
διασπείρω, in c. cum pr. 1504
Διασπεκλόω, vide σπεκλόω.
διασπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1509
Διασπορὰ, &c. in διασπείρω.
διασπουδάζω, in com. ex σπουδάζω 1509
Διασταδὸν, in διΐστημι 697
διασταθμάομαι, in com. ex σταθμὸς 711
Διάστασις, in Διαστέλλω.
διαστασιάζω, in c. ex στάσις 708
Διάστασις, cum d. Διαστατὸς, cum d. in διΐστημι 697
Διαστείχω, in c. ex Στείχω 1519
διαστέλλω, in c. ex Στέλλω, mitto. 1521. & in c. ex Στέλλω, contraho 1524
Διάστερος, in c. ex Ἀστὴρ 210
διάστημα, cum d. in διΐστημι 697
Διαστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1532
διαστίζω, cum d. in com. ex Στίζω 1533
Διαστοιβάζω, in στοιβή 1518
διαστοιχίζω, ordine colloco & dispono. Hesych.
Διαστολεὺς, Διαστολὴ, in διαστέλλω.
διαστομόω, cum d. in c. cum præp. 1536
διαστοχάζομαι, in c. ex Στοχάζομαι 1549
διαστράπτω, in com. ex Ἀστράπτω 211
διαστρατηγέω, in dec. ex στρατηγὸς 43
διαστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 1548
διαστρέφω 1545
διαστροβέω, in c. ex στροβέω 1548
διαστροφὴ, cum d. in διαστρέφω.
διαστρώννυμι, & διαστρωννύω, in c. ex στρωννύω 1539
Διάστηλος, cum d. in c. 1551
διασύομαι, in c. ex σύομαι 1452
διασύρω, cum d. in c. cum præp. 1557
διασφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω 1560
διασφάλλω, cum d. in c. ex Σφάλλω, cum præp. 1563
διασφὰξ, in διασφάζω 1560
διασφάττω ibid.
διασφενδονάω, &c. in c. ex Σφενδόνη 1564
διασφετερίσασθαι, in Σφέτερος 433
διασφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1565
διασφηνόω, in c. ex Σφὴν ibid.
διασφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1566
διασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 558
διασχίζω, cum d. in com. ex Σχίζω 1571
διασχολέω, in ἄσχολος 1573
διασώζω, in c. ex σώζω 1495
διαταγὴ, Διάταγμα, διατάκτης, &c. in διατάσσω.
διαταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 1413
διαταμιεύω, in c. ex Ταμίας 1577
διατάμνω, in διατέμνω.
Διάταξις, in διατάσσω.
διαταράττω, cum d. in c. ex Ταράττω 1579
Διάτασις, in διατείνω.
διαταφρεύω, in c. ex ταφρεύω 621
διατέγγω, in c. ex Τέγγω 1586
διατεθρυμμένως, in διαθρύπτω 652
διατείνω 1588
διατειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 1594
διατεκμαίρομαι, in c. ex Τέκμαρ 1595
διατελέω 1598
διατέμνω, in c. cum præp. 1603
διατενὴς, in διατείνω.
διατερσαίνω, in τερσαίνω 1610
διατεταμένως, in διατείνω.
διατετραίνω, in διατιτράω 1636
διατήκω, in c. ex Τήκω 1617
διατηρέω, cum d. in com. ex Τηρέω 1618
διατίθημι 1622
διατιλάω, in c. ex Τίλος 1633
διατίλλω, cum in d. in com. ex Τίλλω ibid.
διατιμάω, cum d. in com. ex Τιμάω 1639
διατινάσσω, in comp. ex Τινάσσω 1633
διατινθαλέος, in Τινθαλέος ibid.
διατιτραίνω, διατιτράω 1636
διατλάω, Διάτλημι, in c. ex Τλάω 1577
διατμήγω, διατμήσσω, in διατέμνω.
Διάτοιχοι, cum d. in c. ex Τοῖχος 1643
Διάτομος, in Διατέμνω.
διάτονος, in διατείνω.
διατοξεύω, in c. 1645
διατορέω, cum d. in com. ex τορέω 609
διατρόμις, in τρόμη 1636
Διατρανόω, in c. ex τρανόω ibid.
διατραχηλίζω, in c. 1649
Διατρέπω, in c. cum pr. 1653
Διατρέφω, in c. cum pr. 1658
διατρέχω, in c. cum pr. 1663
διατρέω, in c. ex Τρέω 1667
Διάτρησις, Διάτρητος, in Διατιτράω.
Διατρίβω, cum d. 1669
Διάτριτος, Διάτριχα, in c. ex τρίτος, & τρίχα 1650
Διάτροπος, cum d. in Διατρέπω.
διατρύγιος, in c. ex τρύγη 1672
Διατρυπάω, in c. ex Τρύπα 1673
διατρυφάω, cum d. in c. ex τρυφάω 652
Διατρώγω, in c. ex Τρώγω 1674
ΔΙΑΤΤΑΏ 395
Διάττω, in c. ex Ἄττω 214
διατυπόω, cum d. in c. ex τύπος 1681
διαυαίνω, in c. ex Ἄυω, sicco 224
διαυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγή 215
διαυλακίζω, in c. ex Αὖλαξ 217
διαύλιον, διαυλίσκος, &c. 219
διαυλοδρόμος, cum d. in c. ex δρόμος 1666
Διαυλος, διαυλωνία, &c. in com. 219
διαυχενίζομαι, cum d. in c. 223
διαφάγω, in c. cum pr. 1700
Διαφαίνω, cum d. 1705
διαφαυλίζω, in com. ex φαυλίζω 1714
Διαφαύω, in c. ex φαύω 1715
διαφέρω, cum d. 1727
Διαφεύγω, in c. cum pr. 1740
διαφημίζω, in c. ex φημίζω 1718
Διαφθείρω, cum d. in com. ex φθείρω 1745
διαφίημι, in d. ex ἀφίημι 564
Διαφιλοτιμέομαι, in φιλότιμος 1641

Διαφ

INDEX.

Ἀφριζάζω, in comp. ex φριζάζω 1754
Ἀφροιτάω, in c. 1755
ἀφρος, cum d. in Ἀφρίζω.
Ἀφρόω, cum d. in c. cum pr. 1750
Ἀφρωνίζω, in c. ex Φρόνις 1766
ἀφρωντ-ω, in c. 1767
Ἄφρυκτοι ibid.
ἀφυλάω, Ἀφυγή, in Ἀφρόω.
Ἀφυή, in Ἀφρύω.
ἀφυλάκτω, in c. cum pr. 1769
ἀφυμνέω, in c. 1773
ἀφυσσω cũ d. in c. cum pr. 1775
Ἄφυσις, Ἄφυσσω 1777
ἀφύσσω, in c. ex Ἀφύω 226
Ἀφύω, cum d. in c. cum præpos. 1782
Ἀφφάσκω, in c. ex φάσκω 1715
ἀφφωνίζω, in c. ex φωνίζω ibid.
Ἀφχαίνω, in c. cum pr. 1786
ἀφχαλάω, in c. 1790
Ἀφχάσκω, cum Ἀφχαίνω.
ἀφχμάζω, in c. 1799
Ἀφχρεάζω, cum d. in c. ex χρεάζω 1802
Ἀφχρονέω, cum d. in χρονέω 1593
Ἀφχέω, in c. cum pr. 1805
Ἀφχλιδάω, in c. ex Χλίω 1814
ἀφχρόω, in c. ex χρόω 1809
Ἀφχρεόομαι, in c. cum pr. 1821
ἀφχρέω, cum d. in comp. ex Χρέω 1826
Ἀφχρόω 1827
ἀφχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
Ἀφχρωννύω, cum Ἀφχρόω.
ἀφχυσις, Ἀφχυτικὸς, in Ἀφχύω.
Ἀφχυτλάζω, in χυτλάζω 1805
ἀφχύω cum d. in χυτλάζω 1806
Ἀφχώνυμι, in Ἀφχόω.
ἀφχωρέω, cum d. in c. 1832
Ἀφχωρίζω, cum d. in c. ex Χωρὶς 1834
Ἄφχω, in c. ex Χᾶρ- ibid.
ἀφψαλάαμεν, in Ἀφψαλάπτω.
Ἀφψάρω, in c. ex ψαίρω 1838
ἀφψαλάπτωσα, in c. ex ψαλάσσω ibid.
Ἀφψάω, cum d. in com. ex Ψάλλω 1836
Ἀφψάω, in c. ex Ψάω 1837
ἀφψέγω, ex Ψίγω 1839
Ἀφψύδομαι, in c. 1840
ἀφψηφίζομαι, cum d. in c. ex Ψήφ- 1841
Ἀφψηφίζω, in com. ex Ψήφ- 1842
Ἀφψύχω, in c. ex Ψύχω 1846
ἄφω & Ἀφάω, in c. ex Ἄ'ω 228
ἄφαμαι, in c. in βάμεναι 235
ἄφαφ-, in c. sine pr. 254
ἄφολ-, cum d. in c. ex βολὴ 251
ἄφολ- 278
ἄφορος, in c. ex Βρίθω 286
ἀχαμία, in Ἀχαμ-.
ἀχαμος, in Γάμμα 299
Ἀχαμ-, in c. ex Γαμέω ibid.
ἀχλύω, in c. ex χλύσων 312
ἀχλὺς, in c. ex χλύ- 307
ἀχλὺω, in c. ex Γλυκὺς 325
ἀχλυφ-, in c. ex χλύφω 324
ἄχλωσ- 328
ἀχνωμ-, in c. ex χνώμη 322
ἀχνώτος, in c. ex Γόνυ 331
Ἄχν-, ἀχνία 308
Ἀχν- vel Ἀχν-, in comp. ex Γύαλον 343
ἄχνυμι, ἀχνυτὸς, cum d. in ἀχνύσσομαι.
ἀχνύκτυλ-, in c. 355
ἀχνύξις, in Ἀχνύσκω.
ΑΙΑ Α'ΣΚΩ, cum d. 395
ἄχνω, ἀχνῆμι, in Ἄϊω, ligo.
ἄχνωμαι, in Ἀϊδνωμαι.
ἀχνῶω, in ἀϊδνωμι.
ἀχράσκω, in Ἀράω fugio 422
ἀχραχμ-, in c. ex Δραχμὴ 421
ἀχνυμητικὸς, in Ἀλυμητικὸς.
Α'ΛΥΜΟΣ, cum d. 396
ἀχνυμήτρ-, in c. ex Θρέω 647
ἀχνυμητὴς, in Ἀίδυμος.
ἀχνυμητόκος, cum d. in c. ex Τέκνον 1631
ἀχνυμήχρ- 1827
Α'ΛΩΜΙ 397
ἀλνωρ-, in c. ex ἄλνωρ palmus 432
ἀχνυτὴ, ἀχνυτάω, cum d. in c. ex Ἐγγύη 435
ἀχνυέρω, ἀϊάρσις, ἀχνυερτὸς, in c. ex Ἐγείρω 437
ἀχνερηγορέω, in Ἐγρηγορέω 438
ἀχνυρ-, cum d. in c. ex ἐνρω 441
ἀχνὴς, ἀχνεδόλ-ω 446
ἀχνελαμβάνω, in Ἀφλαμβάνω 919
ἀχνάλυσις, in c. ex ἐλέω 453
ἄχνημι, in c. ex ἀμὶ 570. & in c. ex ἄημι 574
ἀχναπεῖν, in c. 493
ἀχνερχ-, in c. ex Εἴργω 456
ἀχνέρομαι, in ἀχνερέω 459
Ἀχνέρω, in c. ex Εἴρω nego 458
ἀχνερώτ-ω, in c. sine pr. 1120
ἀχνεσθιάω, in ἀχνεσθιάω 428
ἀχνεκλάω, ἀχνεκλὴς, in ἀχνεκλάω 243
ἀχνεκδικέω, in Ἔκδικος 403
ἀχνεκδρομὴ, in Ἐκτρέχω 1663
ἀχνεκδύσις, in Ἐκδύω 428
ἀχνεκθέω, in Ἐκθέω 632
ἀχνεκπάω, in Ἐκπάω 1237
ἀχνεκπερᾶν, in Ἐκπερᾶνω 1290
ἀχνεκπερᾶω, in Ἐκπερᾶω 1291
ἀχνεκπερδικίσαι, in Ἐκπερδικίσαι 1292
ἀχνεκπίπλω, in dec. ex Ἐκπίπλω 1314
ἀχνεκτελέω, ἀχνέκτελ-ω, in Ἐκτελέω 1334
ἀχνεκτανύω, in Ἐκτανύω 1335
ἀχνεκπένω, cum d. in Ἐκπένω 1344
ἀχνεκπορεύομαι, in Ἐκπορεύω 1273
ἀχνέκτωσις, in ἀχνεκπίπτω.
ἀχνερέω & ἀχνέρεος, in Ἐρέω 1423
ἀχνεκτείνω, in Ἐκτείνω 1603
ἀχνεκφαίνω, in Ἐκφαίνω 1705
ἀχνελαύνω, ἀχνέλασις, &c. in c. 468
ἀχνελέγχω 472
ἀχνέλκω, cum d. in c. 477
ἀχνέμαι, in ἀχνημι.
ἀχνεμβάλλω, in dec. ex Ἐμβάλλω 244
ἀχνεμφύω, in Ἐμφύω 1033
ἀχνελπιστολάω, & ἀχνεπίμπλημι, in Ἐκπίμπλημι 1332
ἀχνεμπολάω, in Ἐμπολέω 1409
ἀχνεμφαίνω, in Ἐμφαίνω 1706
ἀχνεσωτίζω, in c. ex Ἔσω τὸς 483
ἀχνεσίσταμαι, ex dec. ex σύνισημι 698
ἀχνέω, in c. ex Ἔν- 484
ἀχνεσπέρουμαι, in c. ex σύνπερον, ibid.
ἀχνεξάγω, cum d. in dec. ab Ἐξάγω.
ἀχνεξάτλω, in Ἐξάτλω.
ἀχνέξαμι, in dec. ab Ἐξαμι 573
ἀχνεξελαύνω, in Ἐξελαύνω 468
ἀχνεξερέομαι, in Ἐξερέω 460
ἀχνεξερεύνω, in Ἐξερεύνω 514
ἀχνεξέρπω, cum d. in Ἐξέρπω 519
ἀχνεξέρχομαι, in Ἐξέρχομαι 522
ἀχνεξετάζω 528
ἀχνεξίημι, Ἐξέημι 565
ἀχνέξοδ-, cum d. in c. ex Ἔξοδ- 1129
ἀχνεορτάζω, in c. ab Ἑορτὴ 469
ἀχνέπω, in c. ex Ἔ'πω operor 491
ἀχνεργάζομαι 507
ἀχνερεθίζω, cum d. in com. ex Ἐρεθίζω 509
ἀχνερείδω, in c. ex Ἐρείδω ibid.
ἀχνερωτάω, in c. ex Ἐρέω 511
ἀχνερευνάω, cum d. in c. ab Ἐρευνάω 513
ἀχνερεμνόω, in com. ex Ἐρεμνόω 518
ἀχνερὸς, in Διαίνω 393
ἀχνέρπω, in c. ex Ἔρπω 519
ἀχνερύθ-ω, in c. ab Ἐρυθ- 513
ἀχνερύκω, in c. ex Ἐρύκω 520
ἀχνέρομαι 521
ἀχνερῶ, in c. 459
ἀχνερωτάω, in c. ab Ἐρωτάω 524
ἀχνεσθίω, in c. ab Ἔδω 525
ἄχνεσις, in ἄχνημι 564
ἀχνεσκεμμένως, in Ἀφισκέσθομαι.
ἀχνετειρίαμαι, in c. ab Ἔτειρ- 529
ἀχνετὴς, cum d. in c. ex Ἔτ- 532
ἀχνευθετέω, in εὔθετος, 1628
ἀχνευθυμέομαι, in εὔθυμος 656
ἀχνευθυνέω, cum d. in c. ex εὔθυνος 635
ἀχνευκηνέω, cum der. in εὐκηνὴς 874
ἀχνευλαβέομαι, in εὐλαβὴς 924
ἀχνευελπίζω, cum εὐελπίζω in Εὔ- 538
ἀχνευρέω, in c. ex Εὑρὺς 539
ἀχνευτυνέω, in εὔτυκτος 1592
ἀχνευτυχέω, in εὐτυχὴς 1678
ἀχνεφθ-ω, in c. ab ἐφθὸς 560
ἀχνεχὴς, in ἐχέω 549
ἀχνεχρόω, in c. 543
ἀχνέχω 549
ἀχνέω, cum d. in Ἀίζω.
ἀχνέομαι, ἀχνέ-ω, in comp. ex ζωὸς 577
ἀχνέξ, ἀχνέυγ-ω, in c. sine pr. 581
ΑΙΖΩ 401
ἀχνηέομαι, cum d. in c. ex Ἠγάομαι 592
ἀχνήγα-ω, in Ἀφέλεω.
ἀχνήγεω, ἀχνήγω, in c. ex Ἠγὼ 597
ἀχνήκω, tonicè pro Ἀφίκομαι.
ἀχνηκεσιμάχης, in Ἀφικελάω 193
ἀχνήκω, in c. 598
ἀχνηλιάω, in c. ex Ἠέλιος 602
ἀχνήλυσις, in ἐλεύχομαι.
ἀχνημερόω, in c. 604
ἀχνημερόω, in c. ex Ἡμέρα 606
ἄχνημι, in Διαίνω.
ἀχνηνεκὴς, in der. in c. ex Ἠνεκὴς 607
ἀχνηπεδρόω, in c. ex Ἠπεδ- 609
ἀχνηρεμάω, in Ἀφιλάω.
ἀχνήρης, in c. in ἤρης 511
ἀχνήτεω, cum d. 614
ἀχνηλαος- in c. 617
ἀχνηλ-, in c. 918
ἀχνήτ-ω, in c. ex Θεὸς 627
ἀχνήτ-ω, in c. ex Θάω 634
ἄχνυμος cum d. 655
ἀχνυραμβοδιθύραμβος epithetum Bacchi in Epigr. significans idem quod Διθύραμβος.
ἀχνυραμβοδιδασκαλ-, dithyramborum poeta.
ἀχνυραμβοποιὸς, cum d. 1350
ἀχνυράμβ-, cum d. in Διθυρ-. 659
ἀχνυρ-, in c. ex Θύρα 670
ἀχνίδρ-, ἀχνίδρόω, in com. ex ἱδρὼς 565
ἀχνιδωτόω, cum d. in c. 675
ἀχνικμάζω, in c. ex Ἰκμὰς 676.
ἀχνικνέομαι, ἀχνίκνος, in c. ex Ἰκνέομαι 677
ἀχνι-, in Ζεὺς 581
ἀχνίστωρ, in c. ex πίστις 1316
ἀχνίστασις 1686
ἀχνίστημι, in c. ex Ἵστημι 687
ἀχνιστόω, in c. ex Ἱστὸς 690
ἀχνίστημι, ἀχνίσταμαι 697
ἀχνιχνεύζομαι, in c. ab ἰχνὸς 713
ἀχνίχνω, in c. ab ἰχνὸς ibid.
ἀχνίχω, in ἀχνίχω 549
ἀχνιχάω, in Ἀχνίζω.
ἀχνιχάρης 208
ἀχνιχάρομαι, in ἀχνοδόρος.
ἀχνιχαιόδικος, cum d. in c. ex δίκη 400
ἀχνιχαιρεσία 874
ἀχνιχαιρέτης ibid.
ἀχνιχαιολόγ- 940
ἀχνιχαιοπραγία, cum d. in c. ex πράσσω 1378
ἀχνιχαιοπραγμοσύνη, in c. ex πράγμα 1377
ἀχνικ-, cum d. in Δίκη.
ἀχνιλλάω cum d. in ἀχνικ- 402
ἀχνικνὸς, cum d. ibid.
ἀχνικρίζω, in c. ex Κάρζω 747
ἀχνικρίω, in c. ex Κάρζω 750
ἀχνικτίσμος, in ἀχνικτίζω.
ἀχνικτόλ-, cum d. 1359
ἀχνικτὴς, cum d. in ἀχνικτίζω.
ἀχνικτάλητ-, in κολάλητος 961
ἀχνικάω, in Δίκη.
ΑΙΚΕΛΛΑ, cum d. 401
ἄχνικρος, &c. 774
ἀχνικέφαλ-, in c. ex Κεφαλὴ fine præp. 779
ΑΙΚΗ 401
ἀίκηλον, in Ἀέκελον.
ἀχνικίδιον, in Δίκη.
ἀχνικλάδος, ἀχνικλίδες, ἀχνικλὶς, in c. 800
ἀχνικχερέφος, cum d. in c. ex χεραφὸς 350
ἀχνικοδυσία, in c. ex Δύω 400
ἀχνικκὸς, in c. ex Κόκκος 822
ἀχνικλεκτὴς, in c. sine pr. 938
ἀχνικλόγ-, cum d. 940
ἀχνικλ-, in c. ex Κόλον 830
ἀχνικ-δυλος, in c. ex Κόνδυλος 837
ἀχνικηβόλ-, cum d. in c. sine pr. 1417
ἀχνικηρ-, in c. ex κόρση 764
ἀχνικερυμβὸς, in com. ex Κόρυμβος 840
ἀχνικόρυφ-, in c. ex Κορυφὴ 851
ἀχνικότηλ- 856
ἀχνικόω, in Δίκη.
ἀχνικρὰς, in c. ex κρέας 748
ἀχνικρ-, cum d. ibid. & in ἀχνίκρος.
ἀχνίκραιρ-, in c. ex Κεφᾶρα 860
ἀχνίκρανον, cũ d. in c. ex κρᾶνον 748
ἀχνικρατὴς 863
ἀχνικρό-, cum d. in ἀχνίκρος.
ἀχνίκρος-, in c. 876
ἀχνίκρατος, in c. sine pr. 877
ἀχνίκρυ-, in c. ex Κρυνὸς ibid.
ΑΙΚΤΑΜΟΝ, cum d. 405
ἀχνικτυάλωτ-, in c. ex ἁλωτὸς 116
ἀχνικτύδιον, &c. in Δύκτυον.
ἀχνικτυόλ-, in c. ex βολὴ 251
ἀχνικτύστ-, retium instar positus, reticulatus.
ἀχνικτύκλωτος, in c. ex Κλώθω 811
ΑΙΚΤΥΟΝ 406
ἀχνικτυοπλόκ-, in c. ex πλόκος 1328
ἀχνικτυοποιὸς 1350
ἀχνικτυκλὸς, in c. ex ἑλκὺ 477
ἀχνικτύω, cum d. in Δίκτυον.
ΑΙΚΩ 406
ἀχνικλ-, in c. ex Κέλλω, membrum 905
ἀχνικωπος, cum d. in c. ex Κώπη, remus 908
ἀχνιλλύω, in c. ex Λίκνον 964
ἀχνιλλημ-, cum d. in c. ex λῆμα 923
ἀχνιλλος, apud Latinum dicitur Βοώπις dea: vel à duplicibus honoribus, quos est fortita: vel à duabus lanceis, quarum duas gestat, ut venatrix. Hesych.
ἀχνιλλάχ, in c. ex Λέχος, colors 1012
ἀχνιμάω

διαμέδιμνον, in c. ex Μέδιμνος 1016
δίμετρος, cum d. in c. ex μέτρον 1020
δίμετρος, in c. fine pr. 1021
δίμορφος, in μέτωπον 1182
δίνω ω, in c. ex Μίνω 1047
δίκαιτως, in c. ex Μήτηρ 1050
δίμιτρον, in c. ex Μίτρα 1060
δίμοιρος, in c. ex Μοῖρα ibid.
δίμοιρος, δίμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 1022
δίμορφος, in c. ex Μορφὴ 1068
δίμυος, in c. ex Μῦς 1076
ΔΙ'ΝΗ, δινέω, cum d. 406
δινόω, &c. in Δίνη.
δίξομαι 1122
δίξος, in δισσὸν 408
δὶς, vide in Ὁ 1209
δισβλήτος, in c. in βλῆτος 251
δισβόλος, in c. ex βολὴ ibid.
δισζυγὶς 304
δισζυγήτος, in δίζυγος.
δισάγκωνα, cũ d. in c. ex Ὄγκος 1127
δισάγκιτος, in c. ex ζυγὸς 396
δισσάδω, cum d. in δίσσηλος.
δισδιαπορέω, in διαπορέω 1269
δίσσηλος 1128
δισσόν, in Ζεύς 581
δίοιγα, cum d. in c. ex Οἴγω 1137
δίειμι δυμέω 371
δίοικονομέω, in οἰκονόμος 1093
δίοιννᾶξ, in c. 1145
δίοινοχοῶ, vinum fundo, misceo. Athen. lib. 3. δίοινοχοῆται τῷ οἰνόμελι.
δίοιξις, in δίοιγα.
δοΐσδω, in ὀίσδω 1150
δίοιχνέω & δίοίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 1149
δίολίθω, cum d. in c. ex Ὄλιθος 1152
δίολκὴ δίολκος, in δίελκύω 477
δόλλυμι, in c. ex Ὄλλυμι 1153
δίομαι, in Δίω 411
δίομαλίζω, δίομαλωῶ in c. 1157
δίομβος, in c. ex Ὄμβος ibid.
δίομνυμι, in c. 1159
δίομοσία, δίόμνυμι.
δίονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1167
ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, cum d. 407
δίόπομπος, in c. ex Πᾶς 1235
δίόπεμπτος, à Iove missus.
δίοπτης, cum δίοπτὴς 1316
δίοπομπέω in c. fine pr. 1281
δίόπτω, in δίεπτω 492. & in δίόπτομαι & in c. ex Ὀπή 1171
δίόπτομαι, cum d. 1176
δίορθω cum d. in c. ex Ὀρθός 1187
δίοργάνωσις, in com. ex Ὄργανον 1189
δίορίζω, in c. ex Ὄργη 1190
δίόργη, in c. ex Ὀργὴ 1191
δίορθω, cum d. in c. 1193
δίορία, δίορίζω, cum d. in δίορος.
δίορνυμι, in c. ex ὄρνυμι 1208
δίορος 1201
δίορφος, in c. ex ὀρος Φὴ 514
δίορέω & δίορόω, in c. ex Ὀρρός 1203
δίορύσσω, cum d. in c. cum præpos. ibid.
δίορχέομαι, in c. 1206
δίόρωσις, in δίορρόω.
δῖ, in Ζεύς 581
δίοσημεία, &c. 1458
δίόσκυροι, cum d. in com. ex κῦρος 848
δίοσμος 1135
δίόπυρον, in c. ex Πυρὸς 1408
δίόσπυρος, in c. ex Ὀσπεῦν 1213
δίότι, in c. ex Ὅτι 1215
δίοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
δίαιρεω, cum d. in c. cum præpos. 1221
δίαχατόω, in c. ex Ὀχετὸς 1228
δίυχὴς, in c. ex Ὄχος 1231
δίολλ.ω, in c. ex ὟΛλος 1230
δίοχυρόω in c. ex Ἔχυρὸς 543
δὶ ψδίοψις, in δίεωσμαι.
δίπάλαιστος, in com. ex Παλαιστή 1237
δίπυλος, cum d. in c. 1240
δίπηχυς, cum d. in comp. ex Πῆχυς 1306
ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, cum d. 408
δίπλοσήμαντος, in c. fine præp. 1458
δίπλόω, cum d. in Διπλόος.
δίπόδης, cum d. in δίπους. 1371
δίπολος 1567
δίπόζημος, in c. ex Πόζημος 1367
δίπους 1371
δίπροσώπος, in dec. ex πρόσωπον 1183
δίπτερυμνος, in c. ex Πτερυμνὸς 1389
δίπρεμνος, in c. ex Πρέμνα 1391
δίπτερος, in c. fine pr. 1393
δίπτερυξ 408
δίπτυξ, δίπτυχος, cum d. 1397
δίπυρώω, in c. ex Πυρὸς 1407
δίπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
ΔΙΡΚΑΙ'Α 408
δίῤῥυμος, in ῥυμὸς 1439
ΔΙ'Σ 408
δίσεσγον, in ἔσγω 308
δίσεκτος, in c. ab Ἑξὸς 485
δίσεως, in c. 537
δισεφθος, in c. ex ἑφθὸς 560
δίσσαως, in c. in Σαως 641
δίσκος, &c. in Δίσκος.
δίστακτόλος, in c. ex βολὴ 251
ΔΙ'ΣΚΟΣ 409
δίσμύριοι, in c. ex Μύριοι 1077
δίσπαπαπος, in c. Πάππος, avus 1241
δίσπιθαμος, cum d. in c. ex Σπιθαμὴ 1510
δίσπόνδιος, in σπονδεῖος 1506
δίσσακις, in δίσσός.
δίσσάρχης 200
δίσσόω, in δίσσός.
δίσσολογέω 940
δίσσὸς, in Δίς.
δίσσυλλαβος, idem quod δίσύλλαβος.
δίσσύμφωνος, in dec. ex σύμφωνος 1783
ΔΙΣΤΑ'Ζ Ω, cum d. 409
δίστεγνος, δίστασις, δίστάσιον, δίστακὸς in Δίστάζω, vnde etiam δίστάσιον in prima classe com. 711
δίστεφὴς, in c. ex Θάπτω sepelio 620
δίστεγος, cum d. 1517
δίστιχος, & δίστιχος, cum d. 1519
δίστονος, in c. ex ἔτος 1631
δίστομος, in c. fine pr. 1536
δισύμμαχος, in dec. ex συμμαχέω 922
δίσχιδὴς, in c. ex Σχίζω 1571
δίσχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 1812
δίσχωλος, in c. ex Χωλὸς 1832
δίσώματος, δίσωμος, in c. ex Σῶμα 1574
δίτάλαντος, in com. ex Τάλαντον 1575
δίτηνος, cum d. in δίτους.
δίτεύχω, in τευχὴς 1661
δίτταχῶς, dupliciter.
δίττόγλωττος, cum d. 328
δίττογωνέω 308
δίττολογέω in δίσσολογέω.
δίττὸς, in δίσσός.
δίῦρος, cum d. in c. ex Ὑγρὸς 1688
δίυλάζομαι, in ὑδρ. 1692
δίυλίζω, cum d. ibid.
δίυπνίζω, in c. ab Ὕπνος 1695
δίυφαίνω, in c. ab Ὑφάω 1698
δίφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 1710
δίφαλαγγάρχης, cum d. in φαλαγγάρχης 203
δίφασία, δίφάσιος, in c. ex φάσις 17 19
δίφατος ibid.
ΔΙΦΑ'Ω, δίφήτω 409
ΔΙΦΕ'ΡΑ, cum d. ibid.
δίφθείας, &c. in Διφθέρα.
δίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
δίφορος 1734
δίφραξ, δίφρεια, &c. in Δίφρος.
δίφρηλασία, δίφρηλάτης, &c. in c. ex 2. aut 3. perf. 469
δίφρηφόρος, in δίφορος.
δίφελὶς, δίφείσιος, in Δίφορος.
ΔΙ'ΦΡΟΣ 410
δίφρηλατέω, in c. ex ὀλκὴ 477
δίφρεγρία 500
δίφροφόρος 1734
δίφρυγὶς, in c. 1767
δίφυὴς, cum d. in c. fine præpos. 1779
δίφυλος, in c. 1779
δίφωνος in c. fine pr. 1783
δίχα, δίχάζω, in Δίς.
δίχαλκος, in c. 1792
δίχασὴς, in δίχάζω.
δίχὴ, in δίχα.
δίχαλέος, δίχαλος 1810
δίχθὰ, cum d. in δίχα.
δίχίτων, in c. ex Χιτὼν 1812
δίχογνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 322
δίχθα, in δίχα.
δίχόθυμος 655
δίχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 1815
δίχόλωτος, in c. 1817
δίχόμαι, cum d. 1047
δίχόμαι ibid.
δίχόμηνος, in c. 1051
δίχόνοια, cum d. 1108
δίχόῤῥαγὴς, duplicem rupturam habens, dupliciter ruptus. Eurip. in Herc. fur.
δίχρεία, δίχρεάζω, in c. 1819
δίχρεια, in c. ex χρέος 708
δίχρεάω, in c. ex χρεὼν 709
δίχρονος, cum d. in c. fine præp. 1605
δίχρόφρων, cum d. in c. ex Φρὴν 1762
δίχρόια, in δίχρους.
δίχρονοκατάληκτος, in καταλήγω 961
δίχρους, in c. ex Χρόνος 1829
δίχρους, in c. ex Χρὼς 1827
δίχρωμος ibid.
δίχῶς, in δίχῆ 409
ΔΙ'ΨΑ, cum d. 410
δίψος in Δίψα.
δίψυχος, in c. ex Ψυχὴ 1844
δίψώδης, in Δίψα.
ΔΙ'Ω. 411. & in c. ex Δέδω 361
δίωβόλιον, δίώβολον in c. ex Ὀβολὸς 1126
δίωγμα, δίωγμὸς, in δίώκομαι,
δίωθέω, δίωθίζω, cum d. 1848
ΔΙΩ'ΚΩ, cum d. 411
δίώκτης, &c. in δίώκομαι.
ΔΙΩΛΥΓΙΘΟΣ 412
δίώνυμος, cum d. 1166
δίώνυσος, in Διόνυσος.
δίωξικέλευθα κέντρα, in c. ex Κέλευθος 765
δίωξις, in Διώκω.
δίωσιμέω, in δίοσίζω 1201
δίώρυγὸς, δίώρυξ, δίωρυχὴ, in δίωρύσσω 1204
δίωσις, δίωσὴς, in δίωθέω.
δίώτη, δίωτος, in c. ex Οὖας 1216
¶ δμῆσις, δμητὴρ, δμητὸς, &c. in δέμω 355
δμὼή, δμῳὸς, δμωὶς, δμωὸς δμὼ ibid.
ΔΝΟ'ΦΟΣ, cum d. 412
¶ δόγμα, cum d. in δοκέομαι 413
δογματοποιέω 135
Δ Ο'ΔΡΑ 112
ΔΟΘΙΗ'Ν ibid.
δοιάω, in Δύω 430
ΔΟΙ'ΔΥΞ 412
δοιὸς, δοιὼ, in Δύο.
ΔΟΚΑ'Ζ Ω, cum d. 412
δόκανα, in δέκομαι 379
δοκάω, δοκόδω, in δοκόζω.
ΔΟΚΕ'Ω 413
δόκησις 373
δόκησίσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1496
δοκίδιον, in Δοκὸς.
δόκιμος, cum d. in Δοκέω.
δοκὶς, in Δοκὸς.
δόκος, in Δοκέω 413
ΔΟΚΟ'Σ 416
δόκωσις, in Δοκὸς ibid.
δολερὸς, &c. in Δόλος.
δόλος, δολιότης, in Δόλος.
δολιόφρων, in c. ex Φρὴν 1762
δολιόω, in Δόλος.
δολίχαυλος, in c. 219
δολιχαύχὴς, in c. 223
δολιχόδω, in Δολιχὸς.
δολιχόπους, in δολιχόπους.
δολιχήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 511
δολιχήρης, in Δολιχὸς.
δολιχογραφία, in c. ex γραφὴ 340
δολιχόδρομος, in c. ex Δέρη 375
δολιχόδρομος, cum d. in c. ex δρόμος 1666
δολιχόκαυλος, in comp. ex Καυλὸς 757
δολιχόπορον, in c. ex Οὐρὸς 1219
δολιχόπους 1371
ΔΟΛΙΧΟ'Σ 416
δολιχόσκιος, in c. 1484
δόλιος, in Δόλος.
δολομήδης, in c. ex Μῆτις 1043
δολομήτης, in c. ex Μῆτις 1051
δολομήχανος, in c. 1052
δολόπους 1371
δολοῤῥάφὴς, cũ d. in c. fine pr. 1417
ΔΟ'ΛΟΣ 417
δολοφονία, cũ d. in c. ex Φόνος 1723
δολοφραδὴς, in c. fine pr. 1759
δολοφράδμων, idem.
δολοφρονέω, cum d. in δολιόφρων.
δόλων, cum d. in Δόλος.
δόλωσις, in δολόω.
δόμος, in δέδμαι.
δομαῖος, δομέος, δομέος, δομὴ, δόμησις, δόμος, in Δέμω.
δονακόδις, cum d. in Δόναξ.
δονακοτρόφος 1659
ΔΟ'ΝΑΞ, cum d. 417
ΔΟΝΕ'Ω, cum d. ibid.
δόξα δοξάζω, cum d. in Δοκέω.
δοξοκαλία, in c. ex Καλὸς 734
δοξοσοφία, in c. ex σοφὸς 844
δοξολογία, cum d. 940
δοξομανὴς, um d. in c. abiicientibus 992
δοξόσοφος, cum d. 1497
δορὰ, in Δέρας.
δορᾶπον, δορατίζομαι, cum d. in Δόρυ.
δορατοδήκη, in c. ex Θήκη 1629
δορατοπαγὴς, in com. ex Παχὺς 1256
δορατοφόρος in δορυφόρος.
δορεμάλωτος, idem quod δορυάλωτος.
δορηθήρας, in c. ex Θήρα, &c. 637
δορίκτητος, in c. fine pr. 883
δορίληπτος, in c. ex λήγω 923
δορίμαχος, in δορά.
δορυμανὴς, in c. abiicientibus 992
δορυσθένης, in c. ex Μῆσωρ 1043
δορυστέτης, in δορυπέτης 1316
δορυτόνος, in c. ex πόνος, fine pr. 1285
δόρας in δορά.
δορύτολμος, in compos. ex Τόλμα 1043

δορκὰς, δορκάδειος, δορκαδίζω, δορκάδιον, &c. in Δόρξ.
ΔΟΡΞ, cum d. 417
δοροδόκος, in c. ex Δοκὸς 416
δορὸς, cum δορά.
ΔΟ'ΡΠΟΝ, cum d. 418
ΔΟ'ΡΥ ibid.
δορυάλωτος, in c. ex ἀλωτὸς 116
δορυδρέπανον, in com. ex δρέπανον. 423
δορυθαρσὴς, in c. 622
δορύκλυτος, in c. ex Κλύω 810
δορύκνιον, in c. ex Κνάω 813
δορύκτητος, cum δορίκτητος.
δορύληπτος, cum δορίληπτος.
δορύμαχος 1012
δορύξενος, in c. sine præp. 1120
δορυξόος 1122
δορυπτοίητος, in c. ex Πτοέω 1396
δορύπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
δορυσθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
δορυσσόος, in c. ex σόος 1453
δορύσσω, in Δόρυ.
δορυφόρος, cum d. 1734
δόσις, δότειρα, δοτὴρ, δότος, cum d. in δίδομαι 397
δουλαγωγέω, in c. ex ἀγωγὴ, sine pr. 39
δουλαπατία, in comp. ex Ἀπατάω. 173
δουλάριον, δούλειος, &c. in Δοῦλος.
δουλεύω, cum d. in Δοῦλος.
δουλιχόδειρος, in δολιχόδ.
δουλιχογράφιον, in c. ex γραφὴ 340
δουλοκρατία 863
δουλόομαι, in Δοῦλος.
δουλοπρεπὴς, cum d. in c. 1379
ΔΟΥ'ΛΟΣ, cum d. 419
δουλοφανὴς, in c. in φανὴς 1708
δουλόω, cum d. in Δοῦλος,
δούμος, in δόμος 370
ΔΟΥ'ΠΟΣ cum d. 419
δούρα, δούρατα, &c. in Δόρυ 418
δουρηνεκὴς, in c. ex Ἠνεκὴς 607
δουρικλειτὸς, in c. ex κλειτὸς 801
δουρικλυτὸς, in δορυκλυτός.
δουρίληπτος, in δορίληπτος.
δουρίμηκὴς, hastæ longitudinē æquans.
δούριος, in Δόρυ.
δουριπετὴς, cum δορυπετὴς.
δουριτυπὴς, in tertia classe com. 1680
δουροθήκη, in δορατοθήκη.
δουρόκτητος, cum δορίκτητος.
δουροπαγὴς, in c. ex ἐπάγω 1302
δουρὸς, in Δόρυ 418
δοχαῖος, δοχεῖον, δοχὴ, δοχήϊον, in δοχός.
δοχμαϊκὸς, in Δοχμός.
δοχμὴ, in Δέχομαι 379
ΔΟΧΜΟ'Σ 420
δοχμόκορσοι, qui coma sunt obliqua seu tortuosa. Hesych. Comp. ex κόρση.
δοχμόω, in Δοχμός.
δοχὸς, in Δέχομαι 379
ΔΡΑ'ΒΗ 420
δράγμα, cum d. in Δράσσω.
δραγματολόγος, in c. citra pr. 935
δραχμεύω, δραγμὴ, in δραγμά.
δραίνω, in Δράω, facio.
δράκαινα, δρακαινίδες, &c. in Δράκων.
δρακοντολέτης, in comp. ex ὀλέτης. 1154
δρακοντόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
δρακοντόμιμος, dracones imi- Athen. lib. 6.
δρακοντόπους, draconis pedes habens.
δρακοντώδης, in Δράκων.
δράκος, in Δέρκω.
ΔΡΑ'ΚΩΝ 420
δρᾶμα, cum d. in Δράομαι 422
δραματοποιὸς, cum d. 1350
δραματουργὸς, cum d. 500
δράμημα, in Τρέχω 1662
δράομαι, in Δράω, facio 422
δραπέτης, cum d. in Δράω, fugio. 422
δρασείω, δρᾶσις, δράσιμος, in δράομαι ibid.
δρασκάζω, in Δράω, fugio. 421
δρασμὸς ibid.
ΔΡΑ'ΣΣΩ 421
δραστὴρ, cum d. in δράομαι 422
δραστουργὸς 501
δρατὸς, in δαρτός.
ΔΡΑΧΜΗ cum d. 421
ΔΡΑ'Ω ibid.
δρεπάνη, in δρέπανον.
δρέπανις, in δρέπανον.
δρέπανον, cum d. in Δρέπω.
δρεανουργὸς 501
ΔΡΕ'ΠΩ, cum d. 423
δρῆμι, cum Δράω.
δρησμοσύνη δρήστης, δρήστης, cum d. in d. ex δράω, famulor 422
δριάεις, δριάω, in δρίος, seu δρύος.
ΔΡΙ'ΛΟΣ δρίλακες 424
ΔΡΙΜΥ'Σ, cum d. ibid.
δριμυφάγος, cum d. 1701
δρίος, in δρύος. Pro δρίος, ponitur & δρίον, ab Hesych. & Etymol.
δροίτη, in c. ex Οἶτος 1148
δρομάδην, δρομικὸς, &c. in δρόμος.
δρομιχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
δρομοκήρυξ, in c. ex Κήρυξ 786
δρόμος, cum d. in Τρέχω 1662
δροσερὸς, δροσίζω, in Δρόσος.
δροσοβόλος, in c. ex βολὴ 251
δροσόεις, in Δρόσος.
δροσοπάχνη in Πάχνη 1255
ΔΡΟ'ΣΟΣ 424
δροσοφόρος 1735
δροσώδης, in Δρόσος.
δρυάδες, δρύινος, δρυΐτης, δρυμὸς, δρυμώδης, δρυμὼν, in Δρύς.
δρυοβαφὴς, in c. sine pr. 254
δρυοκοίτης, in c. 821
δρυοκολάπτης, in c. ex Κολάπτω. 824
δρυοκόποι, in c. ex κοπὴ 845
δρυοπαγὴς, in c. ex ἐπάγω 1302
δρυοπτερὶς, in πτερὶς 1393
δρύος, in Δρῦς.
δρυοτόμος, cum d. in c. sine pr. 1607
δρύοχος 556
δρύοψ, in Δρύς.
δρυπετὴς, in c. ex πέτω 1316
δρύπεψ, in c. ex Πέπτω 1288
δρυπὴς, in Δρύπτω.
ΔΡΥ'ΠΤΩ 424
ΔΡΥ'Σ 425
δρύτη, in Δρῦς.
δρυτόμος, in δρυοτόμος.
δρύφακτος, in c. ex φρακτὸς 1760
δρυφὰς, δρυφὴ, δρύψελα, in Δρύπτω.
δρυώδης, in Δρῦς.
ΔΡΩ'ΠΑΞ cum d. 425
¶ δυάζω, δυὰς, δυασμὸς, in Δύο.
δυάω, in Δύη.
δυερὸς, in Δύη 426
ΔΥ'Η 425
δυηπαθὴς, cum d. 1249
δυϊκὸς, cum d. in Δύω 430
δῦμι, in δύω, seu Δύνω 427
ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, cum d. 426
δυώασις, δυωαστὴς, cum d. δυωατὸς; cum d. δυωηρὸς, in Δυώαμαι.
ΔΥ'ΝΩ 427
ΔΥ'Ο 430
δυοκαίδεκα, cum der. in c. 368
δύομαι, cum Δυώω.
δύοσον, in Δύω.
δυοτοκέω, in c. ex ἔτοκα 1631
δύττω, cum d. in Δυώω 427
ΔΥ'Σ 431
δύσαγνος, in c. ex Ἁγνὸς 16
δυσαγράω, cum d. 23
δυσαγωγὸς, in c. ex ἀγωγὴ sine pr. 39
δυσάερος, cum d. in c. ex Ἀνὴρ 60
δυσαὴς in c. ex Ἄω 228
δυσαίακτος, in c. ex Αἰάζω 63
δυσαισθησία, δυσαίσθητος, in c. ab Αἰσθάνομαι 83
δυσαίων, in c. ex Αἴων 90
δυσακὴς, vide δυσηκής.
δυσαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος. 109
δυσαλθὴς, cũ d. in c. ex Ἄλθω 114
δυσαλλοίωτος in c. ex ἀλλοίος 127
δυσάλυκτος, in c. ex Ἀλέω, vito. 113
δυσάλωτος, in c. ex ἀλωτὸς 116
δυσάμβατος, idem quod δύσβατος 231
δυσάμμορος, in c. ex μόρος 1021
δυσανάγωγος, in dec. ex ἀνάγω 31
δυσανάδοτος, in dec. ex ἀναδίδωμι 397
δυσανάκλητος, in ἀνακαλέω 729
δυσανάκληπτος, in ἀναλαμβάνω. 918
δυσανάλυτος, in ἀναλύω 984
δυσανάπειστος, in ἀναπείθω 1261
δυσανάπνευστος 1343
δυσανάσχετος, cũ d. in dec. ex ἀνέχω 548
δυσανάτρεπτος, in ἀνατρέπω 1652
δυσαναφορικὸς, &c. 1726
δυσάνεκτος, in dec. ex ἀνέχω 548
δυσάνιος, in c. ex Ἀνία 163
δυσάνοδος, in ἄνοδος 1128
δυσανταγωνίστης, in ἀνταγωνίζομαι 47
δυσάντης, δυσάντητος, in c. ex ἀντάω 166
δυσαντίβλεπτος, in c. 269
δυσαντίλεκτος, in ἀντιλέγω 936
δυσαντίρρητος, cum d. in ἀντίρρησις 1426
δυσαπάλλακτος, in dec. ex ἀπαλλάσσω 121
δυσαπάτητος, in c. ex Ἀπατάω 173
δυσαπιστέω, in ἄπιστος 1262
δυσαπόκριτος, cum d. in ἀποκρίνω 871
δυσαπολόγητος, in ἀπολογία 937
δυσαπολύτως, in ἀπολύω 984
δυσαπόπαυστος, cum d. in ἀποπαύω 1255
δυσαπόπλυτος, in ἀποπλύω 1341
δυσαπόπτωτος, in ἀποπίπτω 1314
δυσαπόσπαστος, cum d. in ἀποσπάω 1501
δυσαπότρεπτος, in ἀποτρέπω 1653
δυσάπυλος, ægrè cicatricem ducens. Philop.
δυσαπύλωτος, idem Diosc. lib. 4.
δυσαρέσκομαι, &c. in comp. ex Ἀρέσκω 185
δυσάρεστος, cum d. ibid.
δυσαριστοτόκειαν, in ἀριστοτόκος. 1631
δύσαρκτος in δυσαρχία.
δυσαρμοσία, in c. ex ἁρμόζω 205
δυσαρχία 200
δύσαυλος, in c. 219
δυσαύξης, δυσαύξητος, in comp. ex αὔξω 58
δυσαυχὴς, in c. ex Αὐχέω 222
δυσαφαίρετος, in ἀφαιρέω 76
δυσαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 226
δυσβάστακτος, cũ d. in Βαστάζω 259
δυσβατοποιέομαι 1350
δύσβατος, cum d. in c. in βάτος 236
δυσβλαστὴς, cum d. in com. 208
δυσβάϋκτος, in Βαΰζω 260
δυσβοήθητος, &c. in comp. ex Βοηθέω 273
δύσβολος, in c. ex βολὴ 251
δύσβουλος, cum d. 278
δυσγάργαλος, cum d. in Γαργαλίζω 300
δυσγενὴς, cum d. in c. ex γένος 307
δυσγνώριστος, in c. ex γνωρίζω 323
δύσγνωστος, in c. ex tertia pers. 321
δυσγοήτευτος, in c. ex Γύης 330
δυσγρίπιστος, in γριπίζω 342
δυσδαίμων, cum d. 349
δυσδιάθετος, in διατίθημι 1622
δυσδιαίρετος, in διαιρέω 77
δυσδιαίτητος, in c. ex Δίαιτα 395
δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis.
δυσδιάκριτος, in διακρίνω 872
δυσδιάλλακτος, in d. ex διαλλάττω 121
δυσδιάλυτος, in διαλύω 984
δυσδιαπνεύστος, in διαπνέω 1343
δυσδιατύτωτος, in διατυπόω 1681
δυσδιάφευκτος, in διαφεύγω 1740
δυσδιαφόρητος, in dec. ex διαφέρω 1727
δυσδιαφύλακτος, in διαφυλάσσω 1769
δυσδιαχώρητος, in διαχωρέω 1832
δυσδιέγερτος, in διεγείρω 437
δυσδιεξίτητος, cum διέξειμι.
δυσδιέξοδος, in διέξοδος 1129
δυσδιερώνητος, in διερωνάω 513
δυσδιήγητος 592
δυσδιοίκητος, in διοικέω 1140
δυσδιόρθωτος, in διορθόω 1193
δυσδοκίμαστος, probatu perspectuq; difficilis.
δυσειδὴς, cum d. in c. ab εἶδος 447
δυσείκαστος, in c. ab εἰκάζω 450
δυσείμων, cum d. in com. ex ἕμα. 562
δυσειρεσία, in comp. ex ἐρεσία 512
δυσείσβολος, in εἰσβάλλω 243
δυσείσπλωτος, ægrè patens navibus.
δυσεκβίαστος, in ἐκβιάζω 263
δυσέκδοτος, in ἐκδίδωμι 399
δυσεκθέρμαντος, in ἐκθερμαίνω. 631
δυσέκθυτος, in ἐκθύω 661
δυσέκλειπτος, in ἐκκλείπω 954
δυσεκλόγιστος, in ἐκλογίζομαι 947
δυσέκλυτος, in ἐκλύω 985
δυσέκνιπτος, in ἐκνίπτω 1103
δυσεκπέραντος, in ἐκπεραίνω. 1290
δυσέκπλυντος, & δυσέκπλυτος, in ἐκπλύω 1339
δυσεκπυήτος, in ἐκπυέω 1400
δυσέλικτος, in c. ab ἑλίσσω 454
δυσελκὴς, in c. ab Ἕλκος 475
δύσελπις, cum d. in c. 480
δυσέμβατος, in ἐμβαίνω 223
δυσέμβολος, ex decom. ex ἐμβάλλω 244
δυσεμὴς, δυσέμετος, cum d. in c. ex Ἐμέω 480
δυσεμφάτος, in decom. ex ἐμφαίνω 1706
δυσεντερία, cum d. in c. ex ἔντερον (485
δυσέντευκτος 1676
δυσεξάγωγος, in d. c. ab ἐξάγω 34
δυσεξάδελφοι, in ἐξάδελφος 49
δυσεξάλειπτος, in ἐξαλείφω 113
δυσεξάλλακτος, in ἐξαλλάττω 122
δυσεξανάλωτος, cum ἐξαναλίσκω.
δυσεξαπάτητος, in ἐξαπατάω 173
δυσεξέλικτος, in ἐξελίττω 454
δυσεξερώνητος, in ἐξερωνάω 513. sed ibi perperam scribitur δυσερεώνητος.
δυσεξεύρετος, in ἐξευρίσκω 539
δυσεξήγητος, in decom. ex ἐξηγοῦμαι 592
δυσεξήμερος, in in comp. ex Ἡμέρα

ρῶ 606
δυσεξιλύυτ῀ος, in ἐξανύω 169
δυσεξίτηλ῀ος, δυσεξίτητ῀ος, in dec. ἐξέτμι.
δυσεύοιτος, in decomp. ab ὀνφέρω. 1729
δυσεπέκταβος, in ἐπεκτείνω 1589
δυσεπήβολ῀ος, in dec. ex ἐπιβάλλω. 245
δυσεπιβέλυτ῀ος, in ἐπιβολὴ 278
δυσεπικέρτ῀ος, in comp. 489
δυσεπίκειτ῀ος, in ἐπικείνω 872
δυσεπίχειτ῀ος, in decom. ex ἐπέχω. 550
δυσεπιχέρτ῀ος, in ἐπιχφέω 1801
δυσεπόλωτ῀ος, idem quod δυσωπόλωτ῀ος, ægrè cicatricem ducens.
δυσέργαστος 507
δύσεργ῀ος, cum d. 501
δυσερεωτ῀ος, in c. ex Ἐ῾ρεωτάω. 513
δυσέρημος, in compos. ex Ἔ῾ρημος. 505
δύσερις, in c. ex Ἔ῾ρις 516
δυσέρις῀ος, in c. ex ἐρίζω ibid.
δυσεμμελώδ῀ης, in c. ex ἐμμελωδία. ibid.
δυσερμὴς, cum d. in d. ex Ἐ῾ρμὴς. 518
δύσερως, cum der. in com. ex ἔρως. 497
δυσετηρέω, in c. ex Ἔ῾τος 532
δυσετυμολόγητ῀ος, in ἐτυμολόγ῀ος. 940
δυσευωνήτως, in c. 537
δυσεύρετ῀ος, in comp. ex Εὑρίσκω 538
δυσέφικτος, in dec. ab ἐφικνέομαι. 677
δύσζηλ῀ος, cum der. in c. ex Ζῆλ῀ος. 583
δυσζήτητ῀ος, in c. ex Ζητέω 585
δύσζω῀ος, in c. ex ζωὸς 577
δυσήκ῀ος, cum d. in comp. ex ἀκὴ. 102
δυσελατ῀ος, in comp. ex secunda aut tertia perf. 469
δυσηλεγὴς, in c. ex Ἀλέγω 110
δυσήλι῀ος, in c. ex Ἥλιος 602
δυσημερέω, cum d. 604
δυσημὴς, cum d. in δυσερμὴς.
δυσθύσμος, in c. ex Ἄ῾νεμος 153
δυσθυίας῀ος, qui frænis regi vix potest. δυσθυίας῀ος, ita ut re frænari ægrè possit. Synes. epist. 17.
δυσθυὶς῀ος, cum d. in c. ex Ἥ῾νία.
δυσθυϊόχητ῀ος, θυΐοχος 556
δυσθύυτ῀ος, in c. ex Ἄ῾νύω 169
δυσίρατ῀ος, in c. ex Ἀ῾ράω 191
δυσήτως, in c. ex Ἥ῾τος 612
δυσηχὴς, δύσηχος 614
δυσθαλὴς, in c. 608
δυσθαλπὴς, in c. ex Θάλπω ibid.
δυσθάνατ῀ος, cum d. in c. ex θάνατ῀ος 642
δυσθυνὴς, in c. in θυνὴς ibid.
δυσθέατ῀ος, in c. 624
δύσθε῀ος 627
δυσθεραπόβ῀ης, in c. ex Θεραπὼν. 629
δυσθερὴς, in c. ex Θέρω 631
δυσθερτέω 1628
δυσθεώρητ῀ος, in c. ex Θεωρὸς 633
δύσθη῀ος, &c. in c. ex θήρα 637
δυσθησωύρ῀ος, in c. ex Θησωρὸς 638
δυσθρώτ῀ος, in c. ex Θραύω 645
δυσθυμος, cum d. 655
δυσίατ῀ος, in c. ex Ἰ῾άομαι 667
δύσιδρις, in c. ex ἰδρὼς 570
δυσιερέω, in c. 672
δυσιάλατ῀ος, in c. 717
δυσίμερ῀ος, in c. ex Ἵ῾μείρω 682
δυσ- τατ῀ος 668

δύσις, in Δύω.
δυσίχνευτ῀ος, in c. ex Ἰ῾χνος 715
δυσκαὴς, in c. in κηὴς 719
δυσκαθαίρετ῀ος, in κᾰθαίρεω 77
δυσκάθαρτ῀ος, in c. ex Καθαίρω 719
δυσκάθεκτ῀ος, in c. ex κατέχω 551
δυσκαμπὴς, in c. ex κάμπη 740
δύσκαπν῀ος, in c. 744
δυσκαρτέρητ῀ος, in c. ex καρτερέω. 865
δυσκαταγώνιστ῀ος, in καταγωνίζομαι. 47
δυσκατέκλαστος, in κατεκλάω 799
δυσκάτευκτος, in decomp. ex κατεύχω 45
δυσκατήλαυτ῀ος, in κᾰτελαύνω. 123
δυσκατέλυτ῀ος, in καταλύω 985
δυσκαταμάθητ῀ος, cum d. in καταμανθάνω 999
δυσκαταμάχητος, in κᾰταμάχομαι. 1011
δυσκαταξύστ῀ος, in κᾰταξύω 1109
δυσκατάπωλ῀ος, cum d. in κατεμπώω 1255
δυσκατάποτος, in κᾰταπίνω 1311
δυσκατάρτιστος, in κᾰταρτίζω 196
δυσκαταστάσιαστ῀ος, in κᾰταστάζω 1479
δυσκατύφεστος, in d. ex κατὰς ἠμὶ 702
δυσκαταφρόνητ῀ος, in κᾰταφρονέω. 1763
δυσκατέργαστος, in κατεργάζομαι. 107
δυσκάτοπτος, in κᾰτόπτομαι 1177
δυσκατέχητ῀ος, in κᾰτέχω 1194
δυσκατάλωτος, in κατᾰλόω 1218
δυσκέλαδος, in c. ex Κέλαδος 764
δυσκηδὴς 781
& in c. ex Κῆδος, mœror. ibid.
δυσκινησία, & δυσκίνητος, in c. fine præp. 793
δύσκλεὴς, cum d. in c. ex κλέ῀ος 801
δύσκηρος, cum d. in c. fine pr. 805
δύσκλυτ῀ος, idem ac δύσκλυτος. Hesych.
δυσκοιλία, in c. ex Κοιλία 817
δύσκοιτ῀ος, cum d. in c. 821
δυσκολαίνω, δυσκολία, in δύσκολ῀ος.
δυσκόλυτ῀ος, in c. ex Κόλλα 825
δυσκολόκαμπτος, in c. ex κάμπτω. 740
δύσκολόκοιτ῀ος, in c. 919
δύσκολος, curve d. in c. ex Κόλον 828
δυσκόμιστος, in c. ex κομίζω, porto 833
δύσκρασία, δύσκρατ῀ος, in com. ex κρᾶσις 772
δύσκρατ῀ος, cum d. in c. ex tertia perf. præ. pass. 874
δύσκτιτος, in c. fine pr. 883
δυσκυδεὴς, in c. ex Κύδ῀ος 889
δύσκωφ῀ος, in c. ex Κωφὸς 909
δύσλήτ῀ος, in c. ex λητὸς 923
δυσλόγιστος 947
δύσλοφος, cui d. in c. ex Λόφος 975
δύσλυτος, cum d. in c. fine pr. 986
δυσμαθὴς, cui d. in c. fine pr. 999
δύσμαχος, cum d. 1012
δυσμείλικτος, in com. ex Μειλίσσω. 1018
δυσμνὴς, cum d. in c. 1031
δυσμετάλλητος, in μεταλλάσσω 246
δυσμετάδοτος, in μεταδίδωμι 400
δυσμετάθετος, in μεταθήσω 1622
δυσμεταμέλητος, in μεταμέλει 792
δυσμετάπτωτος, in μεταπέτω 1262
δυσμετεχείρητος, cum d. in μεταχειρίζω 1802
δυσμετρητὸς, in c. fine præp. 143
δυσμὴ, in Δύω 427
δύσμιλος, in c. ex Μῖλος 1048
δυσμήτης, in c. ex Μήτης 1050
δυσμήτης, & δύσμητος 1951

δυσμικὴς, in δυσμή.
δυσμίκτος, cui d. in c. fine pr. 1055
δυσμίμητος, in c. ex Μιμέομαι 1056
δυσμίσητ῀ος, in c. ex Μισ῀ος 1059
δύσμορος, in c. ex μόρος 1022
δύσμορος, cum d. in c. ex μόρος 1021
δύσμορφ῀ος, in c. ex Μορφὴ 1068
δύσνικτ῀ος, in c. ex Νίκτω 1103
δυσνοέω, &c. in δύσνο῀ος.
δυσνομία, in c. ex Νόμος 1106
δύσνο῀ος 1103
δύσνοστος, in c. ex Νοστέω 1112
δύσνυξ, in δύσνο῀ος.
δύσνυμφ῀ος, in c. ex Νύμφη 1114
δυσξήραντος, in d. ex ξηραίνω 1123
δυσξύμβλ῀ος, in dec. ex συμβάλλω 250
δυσξυσίστος, in d. c. ex σωΐημι 568
δύσογκος, in c. ex Ὄ῾γκος 1127
δυσοδέω, δυσοδία, in δύσοδ῀ος.
δύσοδμος, cum δύσοσμος.
δύσοδος, in c. 1128
δυσοίκητος 1140
δυσοικονόμητ῀ος, in dec. ex οἰκονόμος 1093
δύσοιμος, in c. 1144
δύσοιν῀ος, in c. 1145
δύσοιστος, cum d. in c. ex οἴσ῀ος 1150
δυσοιώνιστος, in c. ex Οἰωνὸς ibid.
δύσοσμος, cui d. in c. ex Ὀ῾σμὴ 1151
δυσόμιλ῀ος, in c. 1158
δυσόμιτος 1162
δυσόπειρ῀ος, in c. ex Ὀ῾πὴ 1163
δύσοπλ῀ος, in c. fine præp. 1178
δυσόρατος, in c. fine præp. 1188
δυσόργ῀ος, cum d. in c. 1190
δυσόρνις 1201
δύσοσμος, in c. ex Ὀ῾σμὴ, statio navium 1197
δύσορνις 1198
δύσοσμος, cum d. in c. fine pr. 1135
δυσοφία, cum d. in c. fine pr. 1121
δυσόφιστ῀ος, in c. ex Ὄφις῀ ventus secundus 1222
δύσορος῀ ibid.
δυσπαθὴς, cum d. 1249
δυσπάλαιστος 1239
δυσπάλαμος, in c. ex Παλάμη.
δυσπαλὴς, cum δυσπάλαιστος.
δυσπαραδέκτος, in παραδέχομαι. 88
δυσπαραίτητ῀ος, in dec. ex παραιτέω
δυσπαρακλήθητ῀ος, in παρακαλέω 97
δυσπαρακόμιστος, in παρακομίζω. 833
δυσπαραμύθητ῀ος, in παραμυθέω 1074
δυσπαρηγόρητ῀ος, cum d. in παρηγορέω 19
δυσπάρθεν῀ος, in c. 1244
δύσπαρις, infaustus & infelix Paris: seu inauspicato nomine dictus Paris. Il. γ.
δυσπάτελος, in d. ex πάρειμι 574
δυσπαθὴς, cum d. in c. fine præp. 1262
δύσπ῀ος῀, cum d. in c. ex πᾶς῀. ibid.
δυσπέμφελος, in c. fine pr. 1281
δυσπεθὴς, cum d. in c. ex Πυθ῀ος. 1282
δύσπεμπτος, cum d. in c. 1288
δυσπέραθος, in c. ex Περάω, trāseo. 1291
δυσπεριπαθαρτὸς, in περιπαθαρέω 78
δυσπεριπάλαρτος, in περιπαλάω. 719
δυσπερίλημπτος, in περιλαμβάνω. 922
δυσπερίψυκτος, in περιψύχω 1846
δυσπετὴς, cum d. in c. ex πέτω 1316
δυσπεψία, cum δύσπεπτ῀ος.
δυσπινὴς, in c. ex Πίν῀ος 1310
δύσπις῀ος, in c. ex πίσις 1263
δύσπλητ῀ος 1333

δυσπλεώτος, in c. ex πλεὼς 133
δύσπλο῀ος, in c. ex πλόος 1133
δύσπνοος, δύσπνους, cum d. in c. ex πνοὴ 1345
δυσπόλεμος, & δυσπολέμιστ῀ος, in comp. 1358
δυσπολιόρκητος, in πολιορκέω 456
δυσπονὴς, & δυσπόνητος, in c. fine pr. 1245
δυσπορία, in δύσπορ῀ος.
δυσπόρευστος, in c. ex πορεύω 1272
δύσπορ῀ος 1271
δύσπτυμος, cum d. in c. ex Πότμος 1368
δυσπεγὴς, &c. in comp. ex πᾰγ῀ος 1378
δυσπεγμότατ῀ος, in comp. ex πᾰγμος 1377
δύσπεκτος, in c. ex πεκτὸς 1378
δυσπεξία, in c. ex πεζὸς ibid.
δυσπεσὴς, in com. ex Πέσω 1379
δύσπιστος, in c. 1384
δυσπεπλωτος, in πεπλώω 1316
δυσπεσόδεκτ῀ος, in πεσοδέχομαι. 381
δυσπεθοπήτ῀ης, cum d. in πεθοπήτης 19
δυσπεθόπτης, cum d. in πεθόμαι 1758
δυσπεθόδ῀ος, in πεθόδ῀ος 1338
δυσπεσόπτης, in πεσόπτομαι. 1277
δυσπροσπέλαστ῀ος, in προσπελάω 1275
δυσπρόσωπος, cum der. in πρόσωπον 1183
δυσπύητ῀ος, in c. ex πύον 1400
δυσρυγὴς, in c. fine pr. 1430
δύσρητ῀ος, in c. fine pr. 1427
δύσρυσος, &c. in c. ex Ῥ῾ύσις 1431
δύσεβυς, cum d. in c. 1449
δύσορμος, in Δύω 427
δύσορ῀ος, in c. ex σόω 1455
δυσσύμβατ῀ος, in dec. ex συμβαίνω 235
δυσσώκητος, in dec. ex σωκάω 39
δύσσυλλος 1596 At δύσσυλλον, in c. ex Σπάζω 1513
δυσσάλας, in c. ex σάλας 1577
δυσέκμαρτ῀ος, in com. ex Τέκμαρ. 1596
δύσκιν῀ος, cum d. in com. ex τέκνον 1602
δύσλυτος, cum d. in com. ex τελῶ 710
δυσήρητ῀ος, in c. ex Τηρέω 1618
δυσίδυτ῀ος, in c. 1517
δυσλήμων, idem quod δυσλᾶς Hom. hymn. 1. in Apoll. Νήπιοι ἀνθρώποι, δυσλήμονες῀, &c.
δύσλητ῀ος, in c. ex τλάω 1577
δύσομος, in c. fine pr. 1605
δύσπ῀ος, cum d. in c. 1646
δυσχάσκω῀ος, in c. ex Στοχάζομαι. 1540
δυσγράπτελος, cum d. in c. ex ἔγραπτο 1656
δύστροπος῀, cum d. in c. ex τροπὴ, & τρόπος ibid.
δύστροφος῀ 1659
δυσγρύπητος, in c. ex Τρύπη 1673
δυσγχὴς, cum d. in com. ex τυχὴ. 1677
δύσπνος῀, cum d. 1695
δυσπωθίασος, in πωθιάζω 238
δυσύπιος῀ 1733
δυσυπόστατ῀ος, in decom. ex ὑφίσταμαι 708
δυσφωνὴς 1708
δυσφένδασος, in com. ex φαυπίζω. 1709
δύσφαλος, in c. ex φαλὸς 1719
δύσφυμος, cui d. in c. ex φήμη 1718
δύσφυλος, in c. ex secunda & tertia per. præt. pass. 1745

δύσφορος, cum d. 1735
δύσφραστος, in c. sine pr. 1759
δύσφρων, cum d. in com. ex Φρήν. 1762
δυσφυὴς, cum d. 1779
δυσφύλακτος, in prima classe c. 1769
δύσφυσις, cum δυσφυής.
δύσφωνος, cum d. in c. sine præp. 1783
δυσφωρατος 1785
δυσχάριστος, in c. ex Χάρας 1796
δύσχιμος, cum d. in c. ex Χεῖμα. 1799
δυσχεραίνω, cum d. 1803
δυσχερὴς, cum d. ibid.
δυσχημάτιστος, in c. ex σχῆμα 558
δύσχιστος, in c. ex Σχίζω.
δύσχλαινος, cum d. in c. ex Χλαῖνα 1813
δύσχρυστος, in c. sine pr. 1821. & in c. ex Χρύω, oraculo edo 1822
δύσχροος, δύσχρους, cum d. 1827
δύσχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
δύσχυμος, in c. ex Χυμός.
δύσχωλος, in c. ex Χωλὸς 1832
δυσχωρία, in c. ex Χῶρος 1834
δυσχώριστος, in c. ex Χωρὶς ibid.
δυσώδης, cum d. in c. sine præp. 1135
δυσώλεθρος, in comp. c. ex ὤλεθρος 1154
δυσώνης, cum d. in c. 1850
δυσώνυμος 1166
δυσωπία, cum d. 1180
δυσωρέω 1223
δύτης, δυτικὸς, in Δύω 427
δύω, pro δύω, cum Δύω ibid.
δύω, pro, δύο, in Δύη 430
δυώδεκα, in δυοκαίδεκα 368
δυωδεκαδάρχης, &c. 200
δυωδεκάμηνος, in δεκάμηνος, 1047
δυωδεκάπαις, in c. ex Παῖς 1235
δυωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς. 1306
δυώδεκας &c. in δυώδεκα.
¶ δῶ, in δῶμα.
δώδεκα, &c. in δυώδεκα.
δωδεκάβοιος, in c. ex Βοῦς 281
δωδεκαδάκτυλος, in c. 355
δωδεκάδαρχος 200
δωδεκάδελτος, in com. ex Δέλτα. 369
δωδεκάδωρος, in c. ex δώρων, palmus 431
δωδεκάεδρος, in c. ἕδρα 441
δωδεκαετὴς, in δεκαετὴς 532
δωδεκάθεον 627
δωδεκάκις, &c. in δώδεκα.
δωδεκάκρουνος, in c. ex Κρουνός. 878
δωδεκάμηνος, in δεκάμηνος 1047
δωδεκάμηχανος, in c. 1052
δωδεκάμοιρος, in comp. ex μοῖρα. 1022
δωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1306
δωδεκάπους, in δεκάπους 1371
δωδεκάσκαλμον, in δεκάσκαλμος. 1468
δωδεκάσκυτος, in c. 1490
δωδέκατος, cum d. in δώδεκα.
δωδεκατημόριον, in δεκατημόριον 1022
δωδεκάφυλλος, in c. 1772
δωδεκήρης, in διήρης 512
δῶμα, δωμάτιον, δωμάω, cum d. in Δέμω 370
δωρεὰ, &c. in Δῶρον.
δωροβόρος, in c. ex Βορὰ 275
δωροδέκτης, in c. ex tertia person. 382
δωροδόκος, cum d. in c. habentibus ο in penult. ibid.
δωρολήπτης, in decom. ex Δηπτός. 923
ΔΩΡΟΝ 431
δωροξενία, in c. sine pr. 1120
δωροφάγος 1701
δωροφόρος 1735
δώς, in Δίδωμι.
δωσιάραι, in com. ex Ἀρὰ 181
δωσίδικος 403
δώτων, δωτὴρ, δώτης, cum der. in δώς.

E

¶ Ἐ 432
Ἔα 433. Interdum ἔα, pro ἔαε ponitur, interdum pro ἔαα, ab ἐω. Interdum pro ἦν.
ἐὰ, in ἐὸς 433
Ἐ'Α'Ν ibid.
ἑανὸς, in der ab Ἕω, induo 561
Ἔ'ΑΡ, cum d. 433
ἑαυτὸς, ἑαυτοῦ, &c. in c. ex Αὐτός. 222
Ἐ'Α'Ω 434
¶ ἑβδομαδικὸς, &c. in ἕβδομος.
ἑβδομηκονταέτης, cũ d. in c. ex Ἔτος 532
ἑβδόμος, cum d. in Ἑπτὰ 491
Ἐ'ΒΕΛΟΣ, sive ἔβενος, cum d. 434
Ἐ'ΒΙΣΚΟΣ ibid.
¶ ἔγγαγγις, in Γαγγίτης 295
ἔγγαιος, in c. ex Γαῖα ibid.
ἔγγαλον, ἐγγαλακτόομαι, in com. ex Γάλα 297
ἐγγαλλωίζω, in c. ex Γαλλώη 298
ἐγγαμίζω in c. ex Γαμέω 299
ἐγγαστρίμαντις, in γαστριμαντεύομαι 1001
ἐγγαστριμάχαιρα 1014
ἐγγαστρίμυθος, in c. 1073
ἐγγείβατα, in c. in βάτος 236
ἔγγος, cum ἔγγαιος.
ἐγγειότοκος, qui in ipsa terra nascitur. Athen. l. 2. ex Theophrast.
ἐγγειόφυλλος, in c. 1772
ἐγγελάω, in c. ex Γελάω 311
ἐγγενὴς, cum d. 304
& in c. ex γένος 307
ἐγγεράσκω, cum der. in c. ex Γῆρας. 315
ἐγγίγνομαι 305
ἐγγίζω, ἔγγιον, ἔγγιστα, in Ἐγγύς,
ἐγγίνομαι, in ἐγγίγνομαι.
ἐγγίσωμα, in Ἐγγύς.
ἐγγλάφω 324
ἔγγλιχρος, in c. ex Γλίχρος 326
ἔγγλυκος, ἐγγλύσσω, in c. ex Γλυκύς. 327
ἐγγλύφω, in c. ex γλύφω 324
ἐγγλωσσοτυπέω, in comp. ex τυπέω. 1680
ἐγγλωττογάστωρ, in γλωσσογάστωρ.
ἐγγόμφωσις, in compos. ex Γόμφος. 330
ἔγγονος, cum d. 308
ἐγγράφω, ἐγγράμματος, ἔγγραπτος, cum d. 336
ἐγγυαλίζω, in c. ex Γύαλον 344
ἐγγυάω, in Ἐγγύη.
Ἐ'ΓΓΥ'Η 434
ἐγγυηθήκη, in ἐγγυοθήκη.
ἐγγύησις, ἐγγυητὴς, ἐγγυητὸς, in ἐγγυάω.
ἐγγύθεν, in Ἐγγύς.
ἐγγυθήκη, in ἐγγυοθήκη.
ἐγγύθι, cum ἐγγύθεν.
ἐγγυίω, in c. ex Γυιόν.
ἐγγυμνάζω, in c. ex Γυμνὸς 345
ἐγγυοθήκη, in c. ex θήκη 1629
ἔγγυος, in Ἐγγύη.
Ἐ'ΓΓΥ'Σ, ἐγγύτατα, ἐγγύτατος, &c. 436
ἐγγώνιος 347
Ἐ'Γ ΕΙ'ΡΩ 436
ἐγερσιβόητος, in c. sine pr. 273
ἐγερσίγελως, in c. ex Γελάω 311
ἐγέρσιμος, ἔγερσις, in ἐγείρομαι.
ἐγέρσινος 1108
ἐγερσιφανὴς 1708
ἐγερτὴ, ἐγερτικὸς, in Ἐγείρω.
ἐγκαγχάζω, in c. 717
ἐγκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἐγκαθείργνυμι, ἐγκαθείργω, in καθάργω 456
ἐγκαθετος, in ἐγκαθίημι.
ἐγκαθεύδω, in καθεύδω 534
ἐγκαθέψω, in καθέψω 560
ἐγκαθηβάω, in καθηβάω 591
ἐγκάθημαι, in decom. ex κάθημαι. 603
ἐγκαθιδρύω, in καθιδρύω 671
ἐγκαθίζω, cum d. in comp. ex καθίζω 673
ἐγκαθίημι, in dec. ex καθίημι 566
ἐγκαθίστημι, in dec, ex καθίστημι. 702
ἐγκαθορμίζομαι, in καθορμίζω. 1197
ἐγκαθοβρίζω, insolens & contumeliosus sum in vel adversus: vel idem quod καθυβρίζω. Euripid. in Troad. ὀδ' ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω Μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.
ἐγκαίνια, ἐγκαινόω, cum d. in c. ex Καινὸς 720
ἔγκαιρος, cum d. in c. 721
ἐγκαίω, in c. cum pr. 723
ἐγκαλέω, in c. cum pr. 729
ἐγκαλινδέω, in comp. ex καλινδέω. 893
ἐγκαλλωπίζομαι, cum d. in καλλωπίζω 1181
ἐγκαλοσκελὴς, in com. ex Σκέλος. 1472
ἐγκαλύπτω, cum d. in c. 736
ἐγκάπτω, in c. cum pr. 740
ἐγκαναχέω, in καναχέω 614
ἐγκάνθιδες, in κανθὸς 742
ἐγκάπτω, in com. ex κάπτω 745
ἔγκαρ in c. ex κὰρ 747
ἐγκάρδιον, in c. 746
ἔγκαρπος, cum d. in c. 750
ἐγκάρσιος, cum d. in c. ex Κάρσιος 752
ἐγκαρτερέω, in c. ex καρτερέω 865
ἐγκὰς, in profundo. Gal. in lex. Hippocr.
Ἐ'ΓΚΑ'ΤΑ 437
ἐγκαταβιόω, in καταβιόω 266
ἐγκαταγέλαστος, in καταγελάω 311
ἐγκαταδέω, in καταδέω 384
ἐγκαταδοῦναι 399
ἐγκαταδύω, in καταδύω 428
ἐγκαταζεύγνυμι, in καταζεύγνυμι, 580
ἐγκατάκειμαι, in κατάκειμαι 761
ἐγκατακεράννυμι, in κατακεράννυμι 771
ἐγκατακλέω, in κατακλέω 800
ἐγκατακλίνω, in κατακλίνω 807
ἐγκαταλαμβάνω, in dec. ex καταλαμβάνω 921
ἐγκαταλέγω, in καταλέγω 934
ἐγκατάλειμα, ἐγκαταλείπω, in κατακλείπω 954
ἐγκαταλιμπάνω, cum ἐγκαταλείπω ibid.
ἐγκαταλογίζομαι, in καταλογίζομαι 948
ἐγκαταμίγνυμι, in καταμίγνυμι. 1054
ἐγκαταπλέκω, in καταπλέκω 1327
ἐγκαταῤῥάπτω, in καταῤῥάπτω. 1417
ἐγκατασκευάζω, in κατασκευάζω.
ἐγκαταπήγνυμι, in καταπήγνυμι. 1301
ἐγκατασβεννύσθαι, in κατασβεννύω 1449
ἐγκατάσκευος, in κατασκευάζω. 1479
ἐγκατασκήπτω, cum d. in κατασκήπτω 1483
ἐγκατασπείρω, in κατασπείρω 1505
ἐγκατατοιχείρω, in com. ex στοιχεῖον 1520
ἐγκαταχάζω, in καταχάζω 1569
ἐγκατατάττω, in κατατάττω 1582
ἐγκατατίθημι, in κατατίθημι 1624
ἐγκατελέω, in κατελέω 454
ἐγκατέχω, decompos. ex κατέχω. 551
ἐγκατιλλώπτω, irrideo. Hesych. Comp. ex ἰλλώπτω.
ἐγκατοικέω, ἐγκατοικίζω, in dec. ex κάτοικος 1141
ἐγκαυλέω, cum d. in c. ex Καυλός. 757
ἔγκαυμα, ἔγκαυσις, ἔγκαυστος, cum d. in ἐγκαίω 723
ἐγκαυχάομαι, in c. ex Καυχάομαι. 758
ἔγκαφος, in ἐγκάπτω.
ἔγκειμι 761
ἐγκέλαδος, in com. ex Κέλαδος. 764
ἐγκελεύω, cum d. in c. ex κελεύω. 767
ἐγκέλλω, in com. ex Κέλλω 765
ἔγκεντρος, cum d. in c. ex κέντρον 769
ἐγκεραύννυμι, &c. in c. ex κεραύννυμι 771
ἐγκερτομέω, in κέρτομος 1605
ἐγκέφαλος, in c. cum præposit. 779
ἐγκηρόω, in comp. ex Κυρὸς 785
ἐγκιθαρίζω, in comp. ex Κιθάρα. 789
ἐγκικρῶ, in κικρῶ 770
ἐγκιλικεύμαι, ἐγκιλικίζω, cũ d. in Κίλιξ 779
ἐγκικούμενος, in c. cum præposit. 792
Ἐ'ΚΙΣΣΑ'Ω, cum d. 437
ἐγκισσεύεσθαι, in com. ex Κισσός. 795
ἐγκλάω, in comp. ex Κλάω 798
ἐγκλέω, in c. 800
ἔγκλημα, cum d. in ἐγκαλέω.
ἐγκληματοῦμαι, in com. ex Κλῆμα 803
ἔγκληρος, in c. cum pr. 804
ἔγκλησις, ἔγκλητος, in ἐγκαλέω.
ἐγκλίνω, cum d. 807
ἐγκλοιόω, in κλοιὸς 800
ἐγκλυδάζομαι, cum d. in c. ex κλύδων 810
ἐγκλύζω, ἔγκλυσμα, in c. ex Κλύζω 809
ἐγκνήθω, in com. ex κνήθω 814
ἔγκοιλιος, in com. ex Κοιλία 817
ἐγκοίλος, cum d. in comp. ex Κοίλος 818
ἐγκοιμάομαι, in com. ex Κοιμάω. 819
ἐγκοισυροῦσθαι, in Κοισύρα 821
ἐγκολάττω, cũ d. in c. ex Κολάττω. 824
ἐγκολλαβίζω, in κόλλαβος 826
ἐγκολπίας, cum d. in c. ex Κόλπος. 830
ἔγκομμα, in ἐγκόπτω.
ἐγκομπέω, in c. ex Κόμπος 836
ἐγκονέω, cum d. in c. ex Κονέω 838
ἐγκονίομαι, ἐγκόνιος, in c. ex Κόνις. 839
ἐγκονὶς, ἐγκόνως, in ἐγκονέω.
ἔγκοπος, in com. ex κοπὴ 845
ἐγκόπτω, cum d. 842
ἐγκορδυλέω, in com. ex Κορδύλη. 846
ἐγκοσμέω, ἐγκόσμιος, in c. ex Κόσμος 853
ἔγκοτος, cum d. in com. ex Κότος. 855

ἐγκραγγαίνω, ἐγκράζω, in comp. ex Κράζω 859
ἐγκρατὴς, cum d. 863
ἐγκρεμάω, cum d. in comp. ex Κρεμάω 867
ἐγκρίνω 872
ΕΓΚΡΙΣ 437
ἐγκριδοπώλης 1409
ἔγκρισις, ἔγκριτος, in ἐγκρίνω.
ἐγκροτέω, in c. ex κροτέω 877
ἐγκρύω, in c. ex Κρύω 879
ἐγκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω. 881
ἐγκτάομαι, cum d. in c. ex Κτάομαι 883
ἐγκτίζω, in c. ex Κτίζω. 886
ἐγκυβερνάω, in c. ex Κυβερνάω 888
ἔγκυδον, in c. ex Κῦδος 889
ἐγκυκάω, in c. ex Κυκάω 890
ἐγκυκλοπαιδεία, in κυκλοπαιδεία 1236
ἔγκυκλος, cum d. in c. ex Κύκλος. 891
ἐγκυκλόω, in c. ex κυκλόω ibid.
ἐγκυλινδέω, cum d. in c. ex κυλίνδω 893
ἐγκυλίω, in com. ex Κυλίω ibid.
ἔγκυος, ἐγκύμων, cum der. in ἐγκύω.
ἐγκύπτω, in c. 897
ἐγκυρέω, cum ἐγκύρω.
ἔγκυρτος, in c. ex Κυρτὸς 900
ἐγκύρω, in c. ibid.
ἔγκυσις, in ἐγκύω.
ἐγκυτι, in c. 1490
ἐγκύω, in c. ex Κύω 902
ΕΓΚΩΜΙΟΝ, cum d. 437
ἔγκωπον, in com. ex Κώπη, remus. 908
ἐγξέω, in com. ex Ξέω 1121
ἐγρεκύδοιμος, in Κυδοιμός 889
ἐγρεμάχος 1013
ἐγρεσίκωμος, in c. ex Κῶμος 907
ΕΓΡΗΓΟΡΕΩ, cum d. 438
ἔγρησις, ἐγρήσσω, in Ἐγρηγορέω, & in ἔγρομαι.
ἔγρομαι, in Ἐγείρω.
ἐγχαίνω, in c. cum pr. 1786
ἐγχαλινόω in c. 1791
ἔγχαλκος, in c. 1793
ἐγχαράττω, cũ d. in c. ex Χαράσσω. 1794
ἐγχάσκω, cum ἐγχαίνω.
ἐγχέζω, in com. ex Χέζω 1797
ἐγχέω, & ἐγχείη, in Ἔγχος.
ἐγχεκέραυνος, in c. ex Κεραυνός. 7 5
ἐγχεμάζω, in c. 1799
ἐγχείμαργος, in c. ex Μαργὸς 1003
ἐγχερέω, cum d. 1801
ἐγχερίδιον ibid.
ἐγχερίζω, cum d. in com. ex χερίζω 1802
ἐγχερίθετος, in manus traditus. Herodot. in Terpsich.
ἐγχεροτονέω, in dec. 1593
ἐγχερουργέω, in χερουργὸς 506
ἐγχέλειος, in Ἔγχελυς.
ἐγχελεοτρόφος, cum ἐγχελυοτρόφος.
ἐγκολεὼν, &c. in Ἔγχελυς.
ἐγχελυοτρόφος 1659
ΕΓΧΕΛΥΣ, cum d. 438
ἐγχελυωπὸς 1180
ἐγχεσίμαργος, cum ἐγχείμαργος.
ἐγχεσίμωρος, in comp. ex μόρος, mutantibus ο in ω 1022
ἐγχεσίπαλλος, ἐγχέσπαλος, in c. 2240
ἐγχέω, in c. cum pr. 1806
ἐγχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1811
ἐγχλίω, in c. ex Χλίω 1814
ἐγχλοάσδω, in Χλοάω ibid.
ἔγχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1815
ἐγχνόος, in c. ex χνόος ibid.
ἔγχονδρος, in c. ex χόνδρος 1817
ἐγχορεύω, in c. 1819
ΕΓΧΟΣ, cum d. 438
ἔγχουσα, cum d. in ἄγχουσα.
ἔγχοω, in c. ex χόω 1809
ἐγχραύω, & ἐγχράω, in c. ex Χράω coloro.
ἐγχρέμπτομαι, cum d. in comp. ex Χρέμπτομαι 1823
ἐγχρίμπτω, in comp. ex Χρίμπτω 1825
ἔγχρισις, ἔγχριστος, ἐγχρίω, in c. ex Χρίω 1826
ἔγχρονος, cum d. in c. 1829
ἐγχρόω 1827
ἔγχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἐγχρώζω, ἐγχρώννυμι, cũ ἐγχρόω.
ἔγχυλος, cum d. in c. ex Χυλὸς 1831
ἔγχυμα, ἐγχυματίζω, cum d. in ἐγχύω.
ἔγχυμος, ἐγχύμωμα, ἐγχόμωσις, in c. ex χυμὸς 1808
ἐγχυράζω, &c. in Ἐνέχυρον.
ἔγχυσις, ἔγχυτος, cum d. in ἐγχύω.
ἐγχύω, cum ἐγχέω.
ἐγχώννυμι, cum ἐγχόω.
ἐγχωρέω, in c.
ἔγχωρος, cum d. in com. ex Χῶρος 1834
ἔγχωσις, in ἐγχόω.
ΕΓΩ 438
ἐγῶμαι, in c. ex Οἴω, puto 1149
ἐγὼν, in Ἐγώ.
¶ ἑδανὸς, in Ἡδὺς 595
ἔδας, in Ἔδω.
ἔδαφος, cum d. in Ἕζομαι.
ἐδεάτρος, in Ἔδω.
ἔδεθλον, ἐδέθλιον, in ἔδος.
ἔδησμα, in ἔδομαι.
ἐδεσματοθήκη, in c. ex θήκη 1629
ἐδεστὴς, ἐδεστὸς, in ἔδομαι.
ἐθηδὼν, ἐδητὺς, ἔδεον, ἐδίτια, itidem in Ἔδω.
ΕΔΝΑ, cum d. 439
ἔδομαι, in Ἔδω.
ἕδος, in Ἕζομαι.
ἕδρα, cum d. in Ἕζομαι.
ἑδροδιαστολεὺς, in Διαστέλλω 1524
ΕΔΩ, ἐδωδὴ, cum d. 439
ἐδώλιον, cum d. in ἕδος.
¶ ἔεδνα, cum d. in Ἔδνα.
ἐείδω, in Εἴδω.
ἐεικοσάποιος, cum ἐικοσίποιον.
ἐείκοσι, cum d. in Εἴκοσι.
ἐεικόσορος, in ἐκόσορος.
ἐείκω, in Εἴκω 449
ἐείρω, in Εἴρω, necto 458
ἐείς, in Εἷς 461
ἐέλδομαι, &c. in Ἔλδομαι.
ἐέλπομαι, in Ἐλπὶς 479
ἐέργνυμι, ἐέργω, in Εἴργω 456
& in ἐέργω ibid.
ἐέρση, in Ἔρση 519
ἐεὺς, in Εὖς.
¶ ΕΖΟΜΑΙ, ἕζω 440
¶ ἐθὰς, in Ἔθος.
ΕΘΕΙΡΑ, cum d. 443
ἐθείρω, in Ἔθος.
ἐθέλεχθρος, cum d. in c. 543
ἐθέλημος, cum d. in Ἐθέλω.
ἐθελόδουλος, cum d. in c. ex Δοῦλος. 419
ἐθελοθρησκεία, cum d. in c. ex Θρησκεύω 647
ἐθελόκακος, cum d. in c. 726
ἐθελοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος. 791
ἐθελόκωφος, in c. ex Κωφὸς 909
ἐθελοντὴς, cum d. in Ἐθέλω.
ἐθελόπονος, in c. sine præposit. 1285
ἐθελόπορνος, in c. ex πόρνος 1292
ἐθελοπρόξενος, in πρόξενος 1120
ἐθελότρεπτος, in comp. ex τρεπτός. 1655
ἐθελουργὸς 501
ἐθέλουσιος, cum d. in Ἐθέλω.
ΕΘΕΛΩ 443
ἔθεν, in Ἔ.
ἐθήμων, cum d. in Ἔθος.
ἐθίζω, cum d. itidem in Ἔθος.
ἐθικὸς, in Ἔθος.
ἐθνάρχης, cum d. 200
ἐθνικὸς, cum d. in Ἔθνος.
ΕΘΝΟΣ 444
ΕΘΟΣ, ἔθω ibid.
¶ ΕΙ ibid.
ΕΙΑ 445
ΕΙΑΜΕΝΗ ibid.
ἐιανὸς, in ἑανὸς 561
ἔιαρ, cum d. in Ἔαρ 434
ἐιαρόμαστος, in c. ex μαστὸς 990
ἐιαροπότης, in c. sine pr. 1312
ἐιάω, in Ἐάω 434
ἔιβιμος, ἔιβω, in Λείβω 951
ἔιγμα, in ἔικομαι 448
ἐιδαίνομαι, ἐιδάλλομαι, ἐιδάλιος, in εἶδος 445
ἔιδαρ, in ἔδαρ.
ἐιδεχθὴς, in c. 543
ἐιδέω, in Εἴδω, scio 447
Εἰδὴ, simul, unà: vel pro ἐπειδὴ: ut Iliad. α, vers. 61. Εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui divisim scribant εἰδή.
ἐιδήμων, cum d. ἔιδησις, in ἐιδέω.
ἐιδικὸς, cum d. in εἶδος 445
ἔιδομαι, in ἔιδω, video ibid.
& in ἔιδω, scio 447
ἐιδοποιὸς, cum d. 1350
εἶδος, in Εἴδω i. video 445
& in Εἴδω, i. scio 447
ἐιδότως, in ἐιδέω.
ἐιδοφορέω 1735
ἐιδύλλιον, cum εἶδος 4[illegible]5
ΕΙΔΩ ibid.
ἐιδωλεῖον, &c. in ἔιδωλον.
ἐιδωλόθυτον, in c. sine præposit. 662
ἐιδωλολάτρης, cum d. in c. ex Λάτρις 931
ἐιδωλομανία 992
ἔιδωλον, in Εἴδω, video 445
ἐιδωλοποιέω, cum d. 1350
ἐιδωλοφανὴς, cum d. 1708
ἕιεν, in ἐιμὶ 569
ΕΙΘΑΡ 447
ἔιθε, in Εἰ 445
ἐικαδάρχης 200
ἐικαδιστὴ, in Εἴκοσι.
ἐικάζω, in Εἴκω, similis sum 448
ἐικάθω, in Εἴκω, i. cedo.
ἐικαιοβουλία 278
ἐικαιομυθία, cum d. in c. ex Μῦθος, verbum 1073
ἐικαιορρημονέω, cum d. in c. sine pr. 1427
ἐικαῖος, cum d. in Εἰκῆ.
ἐικας, in Εἴκοσι.
ἐικασία, ἔικασμα, ἐικασμὸς, ἐικαστὴς, cum d. in ἐικάζω.
ἔικατι, cum Εἴκοσι.
ἐικελόνειρος, in c. 1163
ἔικελος, in Εἴκω, similis sum 448
ΕΙΚΗ 447
ἐικοβολεῖν in c. ex βολὴ 252
ἔικομαι, in Εἴκω, similis sum 448
ἐικονίζω, ἐικονικὸς, ἐικόνιον, ἐικονισμὸς, in ἔικων.
ἐικονογραφέω, in c. ex γραφὴ 340
ἐικὸς, in εἰκὼς 448
ἐικοσάεδρος, in c. ex ἕδρα 441
ἐικοσαετὴς, cum d. in c. ex Ἔτος 532
ἐικοσάκις, in Εἴκοσι.
ἐικοσάκωπος, in com. ex Κώπη, remus 908
ἐικοσάμηνος, in c. ex Μὴν, mensis 1047
ἐικοσαπλάσιος, in c. Εἴκοσι.
ἐικοσάπροτοι, cum d. in c. ex πρῶτος 1387
ἐικοσάφυλλος, in c. 1772
ἐικοσέτης, in c. ἐικοσαετής.
ἐικοσήρετος, in c. ex ἐρετμὸς 511
ἐικοσήρης, in διήρης ibid.
ΕΙΚΟΣΙ 448
ἐικοσιβοίος, in c. ex Βοῦς 281
ἐικοσίμετρος in c. sine pr. 1041
ἐικοσίμνος, in c. ex Μνᾶ 1060
ἐικοσινήριτος, in c. ex ἐρίζω 517
ἐικοσίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ἐικοσιτέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες.
ἐικοσόργυος, in c. ab Ὀργυὰ 1191
ἐικόσορος, in c. ex ὄρος 512
ἐικοστάος, in ἐικοστός.
ἐικοστολόγος, in com. sine præp. 935
ἐικόστος, in Εἴκοσι.
ἐικοτολογέω 940
ἐικότως, in εἰκώς.
ἐικτικὸς, in Εἴκω, i. cedo.
ΕΙΚΩ 448 ἐικὼ, in ἔικων.
ἔικων, in Εἴκω, similis sum 448
ἐικὼς ibid.
ἐιλαδὸν, in ἰλαδόν.
ἐιλαμίδες, in Εἰλέω, verso.
ΕΙΛΑΠΙΝΗ, cum d. 451
ἔιλαρ, in Εἰλέω, coarcto.
ἐιλάρχαι 200
ἐιλώτινος, in ἐλάτινος.
ΕΙΛΕΙΘΥΙΑ, cum d. 451
ἐιλέομαι in dec. ex Εἰλέω, coarcto; at ἐιλέομαι, in der. ex ἐιλέω, verso.
ἐιλεὸς, in ἐιλέω, verso.
ΕΙΛΕΩ, & ἐιλέω 451
ἐιλεώδης, in ἐιλεός.
ἔιλη, in ἐιλέω, coarcto. at ἔιλη cum Εἴλη 474
ἐιλιδὸν, in ἐιλέω, i. verso.
ἐιλήθερης, cum d. in c. ex Θέρω 631
ἐιλέιον, in Ἔλη.
ἔιλημα, in ἐιλέομαι.
ἔιλησις, ibid. & in Ἔλη, vel ἐιλέω 474
ἐιλητικὸς, ἐιλητὸς, in ἐιλέομαι.
ἔιλιγγος, sive ἔιλιγγος, cum d. in ἐιλίσσω.
ἔιλιγμα, cum d. itidem in ἐιλίσσω.
ἐιλεκόεις, in ἐιλίσσω.
ἐιλικρινὴς, cum d. in c. in κρινής. 874
ἐιλικδέομαι, in d. ex ἐιλέω, verso.
ἔιλιξ, in ἐιλίσσω.
ἐιλιπὸς, cum d. 1372
ἐιλισκότωσις, in c. 1488
ἐιλίσσω 452
ἐιλιτενὴς, qui volutatim in altum extenditur: ut ἐιλιτενὴς ἄγρωστις, apud Theocr. idyll. 13
ἔιλλω, cum ἔιλω, ab ἐιλέω, coarcto.
ἐιλύπεδον, in c. 1257
ἐιλυθμὸς, ἔιλυμα, ἐιλυὸς, in ἐιλύω.
ἐιλὺς, in Ἰκύς.
ἔιλυσις, in ἐιλύω.
ἐιλυσπάομαι, cum d. in c. sine pr. 1502
ἐιμύσσω, ἐιλυφάζω, ἐιλυφάω, in ἐιλύω.
ἐιλύω, in d. ex ἐιλέω, verso.
ἔιλω, in d. ex ἐιλέω, coarcto. & in d. ex ἐιλέω, verso.
ΕΛΩΣ, ἐιλατεύω, cum d. 454
ἔιμαρ, in Ἔω, i. induo 561
ἐιμαρμένη, in Μείρω 1019
ἐιμὶ, in der. ab Ἔω, sum 569
ἔιμι, in der. ab Ἔω, eo 572
ἐιν in Ἐν.
ἐινάετις, in ἐνναετὴς 532
ἐινάκες, in Ἐννέα.
ἐινάλιος, in ἐνάλιος 129
ἐιναλιφοίτος, in c. 1755
ἐινάνυχες, in c. ex νύχος 1115
ἐινὰς, in ἔνατος.
ΕΙΝΑΤΕΙΡ, vel ἐινατὴρ 455
ἔινατος, in Ἐννέα 583

ἕνεκα,

ἕνεκα, in Ἕνεκα.
ἐνὶ, in Ἐν.
ἐνόδιος, in c. 1128
ἐννοσίγαιος, in ἐννοσίγαιος 296
ἔννοσις in ἔνοσις.
ἐνοσίφυλλος, in c. 1772
ἔνω, & ἐνύω, in Ἔω: id est, induo 561
ἐρεφιώτης, in c. sine pr. 1417
ἐρράθω, in ἔργνυμι.
ἐρρωμὸς, in ἔργομαι.
ἐργμοφύλαξ, in comp. ex φύλαξ. 1770
ἔργνυμι, in ἔργω 456
ἔργομαι, in Εἴργω.
ΕΙΡΓΩ, & ἔργω, cum d. 455
ἐρέα in ἔρω, dico 459
ἐρεθύρη, in c. ex Θύρα 659
ἔρερος 459
ἐρεσία, in ἐρεσία, ab Ἐρέσσω 510
ἐρεσιώνη, in Εἶρος.
ἐρέω, in ἔρω, dico 459
ἔρω, itidem in ἔρω, dico ibid.
ἐρηναῖος. cum d. in Εἰρήνη.
ἐρηνάρχης, cum d. 220
ΕΙΡΗΝΗ, cum d. 457
ἐρηνοποιὸς, cum d. 1350
ἐρηνοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ἐρίνεος, ἐρίον, in Εἶρος.
ἐρκτὴ, in ἔργομαι.
ἐρμὸς, in Εἴρω, necto.
ἐρεκόσμος, in c. ex Κομέω 832
ἔρομαι, in d. ex Εἴρω, dico 459
ἐρεπόκος, in c. ex Πέκω 1263
ἐρεπόνος, in c. sine pr. 1285
ΕΙΡΟΣ 457
ἐρύομαι, in ἐρύομαι.
ἐρύω 521
ΕΙΡΩ 457
ΕΙΡΩΝ, cum d. 460
ἐρωτάω, in Ἐρωτάω 524
ΕΙΣ 460
ΕΙΣ 461
ἐσαγγέλλω, cum d. 8
ἐσαγείρω, in c. ex Ἀγείρω, cum præp. 11
ἐσάγω, cum d. 32
ἐσαεὶ, in Ἀεὶ 52
ἐσαθρέω, in c. ex Ἀθρέω. 62
ἐσαίρω 80
ἐσαίσσω, in c. ex Ἀΐσσω 84
ἐσαΐω, in c. ex Ἀΐω.
ἐσακοντίζω, in c. ex Ἄκων 106
ἐσακούω, in c. ex Ἀκούω 100
ἐσάλλομαι. in c. ex Ἅλλομαι 125
ἐσαναβαίνω, in ἀναβαίνω 231
ἐσαναγκάζω 150
ἐσανέχω, in dec. ex ἀνέχω 548
ἐσάπαν, in c. 1246
ἐσάπαξ 173
ἐσάτω, in c. ex Ἄττω 214
ἐσαῦθις, in c. ex αὖθις.
ἐσαύριον, in c. ex Αὔριον 221
ἐσαφίημι, in dec. ex ἀφίημι 564
ἐσαφικάνω, in ἀφικάνω 679
ἐσαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 677
ἐσβαίνω 232
ἐσβάλλω 243
ἔσβασις, ἐσβατὸς, in ἐσβαίνω.
ἐσβιάζομαι, in c. 263
ἐσβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
ἐσβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 273
ἐσβολὴ, in ἐσβάλλω, ἐσδέρκω, in c. 243
ἐσδέχομαι, cum d. 380
ἐσδρομὴ 1663
ἐσδύω, ἐσδύομαι, ἐσδύω, ἔσδυσις, in c. 428
ἐσεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 437
ἔσειμι, in c. ex εἶμι 572
ἐσελαύνω, ἐσελαστικὸς, in c. 468
ἀσέλευσις, in ἐσέρχομαι.
ἀσεμπορεύομαι, in dec. 1268
ἐσέπειτα, in ἔπειτα 462
ἐσεπηδημέω, in ἐπίδημος 391
ἐσέρχομαι 521
ἐσέτι, in c. ex Ἔτι 531
ἐσεφίημι, in dec. ab ἐφίημι 565
ἐσέχω 549
ἐσηγέομαι, cum d. 592
ἐσηγορία, in c. ex Ἀγορὰ, cum pr. 18
ἐσηθέω, ἐσηθίζω, in comp. ex Ἤθω 597
ἐσήκω, in c. 598
ἐσηλύσιον, ἐσηλυσίη, cum ἐσέλευσις 521
ἐσθορέω, in c. ex Θόρω 645
ἐσιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 665
ἐσίημι 565
ἐσίπτημι, in comp. ex Ἵπταμαι. 687
ἐσιτήριος, ἐσιτητὸς, in ἔσειμι.
ἐσκαλέω, in c. cum pr. 730
ἐσκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 786
ἐσκλείω, in c. 800
ἐσκλύζω, in c. ex Κλύζω 809
ἐσκομίζω, cum d. in com. ex κομίζω 833
ἐσκρίνω, cum d. 872
ἐσκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω.
ἐσκυλίω, in c. ex Κυλίω 893
ἐσκύπτω, in c. 897
ἐίσκω, in ἔδω, video 446
& in Εἴκω, similis sum 448
ἐσκωμάζω, in c. ex Κῶμος 907
ἐσλάμπω, in c. ex Λάμπω 927
ἐσμάσσω, in c. ex Μάσσω 1008
ἐσμίγνυμι 1054
ἐσνέω, in c. ex Νέω, nato 1099
ἐσνοέω 1108
ἔσοδος, cum d. in c. 1128
ἐσοικοέω, in c. ex οἰκεῖος 1143
ἐσοικοέω, ἐσοικίζω, cum d. 1140
ἐσόπτομαι, cum d. in c. cum præp. 1176
ἐσορμάω, in c. 1196
ἐσορῶ, in c. cum præp. 1187
ἔσος, in c. ex Ἴσος 601
ἐσσαίω, in c. ex Παίω 1236
ἐσσέμπω 1279
ἐσσεράω, in c. 1291
ἐσσέταμαι, ἐσσετάομαι, ἐσσέτομαι in c. cum pr. 1298
ἐσσηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἐσσίπτω 1314
ἐσσολέω, ἔσσολος, ἔσσολυς 1334
ἐσσνέω, cum d. 1343
ἐσσοιέω, cum d. in c. cum pr. 1348
ἐσσομπὴ, in ἐσσέμπω.
ἐσσορεύομαι, in c. ex πορεύω 1272
ἐσσοράσσω, cum d. in c. cum præp. 1377
ἐσσπύω, in com ex πτύω 1398
ἐσρέω, ἔσρυς, ἔσρυσις 1423
ἐστίθημι 1622
ἐστρέπομαι 1653
ἐστρυπάω, in c. ex Τρύπα 1673
ἐσφέρω 1728
ἐσφθείρομαι, in c. ex φθείρω, cum præp. 1745
ἐσφοιτάω, in c. 1755
ἐσφρέω, in comp. ex Φρέω 1761
ἐσχειρίζω, in c. ex Χειρίζω 1082
ἐσχέω, in c. ex Χέω 1806
ἔσω, in Εἰς 461
ἐσωθέω, in c. 1848
ἐσωπὸς 1180
ΕΙΤΑ 462
ἔτε, in Εἰ 445
ἔτεν, cum Εἶτα.
ἐσωθότως, in ἔθω.
ἔως, in ἕως.
¶ ΕΚ 462
ἐκάεργος, in com. ex Εἴργω 457
& in com. ex Ἔργον 501
ἔκαθεν, in ἑκάς.
ΕΚΑΣ 463
ΕΚΑΣΤΟΣ, cum d. ibid.
ἑκατερομάχαλος, in c. ex Μαχαλὴ 1009
ΕΚΑΤΕΡΟΣ, cum d. 463
ἑκατηβελέτης, in c. ex Βέλος 261
ἕκατι, in Ἑκών.
ἑκατογκέφαλος, in c. sine præp. 779
ἑκατόγχειρ, cum d. 1801
ἑκατόμβοιος, ἑκατόμβη, cum d. in c. ex Βοῦς 281
ἑκατόμποδος, in ἑκατόμπους.
ἑκατομπλασίων, in Ἑκατὸν
ἑκατόμπολις, in c. 1362
ἑκατόμπους 1371
ἑκατόμπυλος, in c. ex Πύλη 1402
ΕΚΑΤΟΝ 464
ἑκατόνζυγος, in c. sine pr. 581
ἑκατονκάρηνος, in c. ex Κάρηνον. 747
ἑκατόνσεμνον 1455
ἑκατονταέτης 531
ἑκατοντακεφάλας, cum ἑκατογκέφαλος.
ἑκατοντάκις, in Ἑκατόν.
ἑκατοντάκλινος, in comp. ex κλινὴς 808
ἑκατοντάλαντος, in c. ex Τάλαντον. 1573
ἑκατονταόργυος, in c. ab Ὀργυά. 1191
ἑκατονταπλάσιος, &c. in Ἑκατόν.
ἑκατοντάπυλος, cum ἑκατόμπυλος.
ἑκατοντάρχης 200
ἑκατοντὰς, in Ἑκατόν.
ἑκατοντάφυλλος, in c. 1772
ἑκατοντάχους, in c. sine pr. 1807
ἕκατος, in Ἑκὰς 463
ἑκάτοστος, cum d. in Ἑκατόν.
ἑκατόστομος, in c. sine præp. 1537
ἐκβαίνω 232
ἐκβαχεύω, in c. ex Βάκχος 239
ἐκβάλλω 243
ἐκβαρβαρόω, in com. ex Βάρβαρος 255
ἐκβάσιος, ἔκβασις, in ἐκβαίνω.
ἐκβήττω, in c. ex Βήξ 262
ἐκβιάζω, in c. 263
ἐκβιβάζω, cum d. in c. ex βιβάζω. 237
ἐκβλαστάνω, cum d. in com. ex Βλαστάνω 268
ἔκβλητος, in ἐκβάλλω.
ἐκβλύζω, in c. ex Γλύζω 271
ἐκβοάω, in c. ex Βοάω 272
ἐκβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω. 274
ἐκβόησις, in ἐκβοάω.
ἐκβολὰς, ἐκβολὴ, cum d. in ἐκβάλλω.
ἐκβόσκω, in c. ex βόσκω 282
ἐκβράζω, ἐκβράσσω, cum d. in c. ex Βράζω 284
ἐκβροντάω, in c. ex Βροντὴ 288
ἐκβρυχάομαι, in c. ex βρυχάομαι. 290
ἔκβρωμα, in c. ex Βρώσκω 291
ἐκγαμίζω, cũ d. in c. ex Γαμέω 299
ἐκγαυρόομαι, in c. ex Γαῦρος 301
ἐκγελάω, ἐκγέλως, in c. ex Γελάω. 311
ἐκγενέτης, in c. ex γενέτης 306
ἐκγιγαρτίζω, in c. ex Γίγαρτον 316
ἐκγίγνομαι, vel ἐκγίνομαι 305
ἐκγοητεύω, in c. ex Γόης 330
ἔκγονος 308
ἐκγρυτεύω, cum γρύτη, in Γρύ.
ἐκδάκρυον, cum d. in c. 354
ἐκδανείζω, in c. ex Δάνος 357
ἐκδαπανάω, in c. ex Δαπανάω ib.
ἐκδεὴς, ἔκδεια, in c. ex δέω, egeo 386
ἐκδείκνυμι 363
ἐκδειματόω, in c. ex δεῖμα 461
ἐκδεκτικὸς, ἔκδεξις, in ἐκδέχομαι.
ἐκδέρω, in c. ex δέρω 376
ἐκδεσμεύω, cum d. in ἐκδέω.
ἐκδέχομαι 380
ἐκδέω, in c. 483
ἔκδηλος, cum d. in c. ex Δῆλος 389
ἐκδημαγωγέω, in δημαγωγός.
ἐκδημέω, ἐκδημία, in ἔκδημος.
ἐκδημοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
ἔκδημος, cum d. in c. 399
ἐκδιαδοχὴ, in Διαδέχομαι 380
ἐκδιαιτάομαι, cum d. in utraque classe comp. 394
ἐκδιδάσκω, in c. cum pr. 395
ἐκδιδράσκω 423
ἐκδίδωμι 398
ἐκδιηγέομαι, in διηγοῦμαι 592
ἐκδικάζω 405
ἐκδικέω, ἔκδικος, cum d. 403
ἐκδιόθεν, in διόθεν 581
ἐκδιφρεύω, in c. ex Δίφρος 410
ἐκδιώκω, ἐκδίωξις, in c. ex Διώκω. 411
ἐκδονέω, in c. ex Δονέω 417
ἐκδορὰ, cum d. in ἐκδέρω.
ἔκδοσις, ἔκδοτος, cum d. in ἐκδιδόμι.
ἐκδοχὴ, cum d. in ἐκδέχομαι.
ἔκδραχμος, in comp. ex Δραχμή. 421
ἐκδρέπω, in com. ex Δρέπω 423
ἔκδρομος, cum d. in ἐκδέχω 1663
ἔκδυμα, in ἐκδύω 429
ἐκδύω, in c. 428
ἐκδύσις, in ἐκδύω ibid.
& in ἐκδύω 429
ἐκδύω, cum ἐκδύω ibid.
ἐκεῖ, ἐκεῖθεν, ἐκεῖθι, in Ἐκεῖνος.
ΕΚΕΙΝΟΣ, cum d. 464
ἐκεχειρία 1801
ἐκζέω, cum d. in c. 582
ἐκζητέω, in c. 585
ἐκζωοῦσθαι, in com. ex ζῶον 577
ἐκζωπυρέω, cum der. in ζώπυρον. 1405
ἐκηβόλος, cum der. in comp. ex βολὴ 252
ΕΚΗΛΟΣ, cum d. 465
ἕκητι, in Ἑκών.
ἔκθαμβος, cum d. in c. ex Θάμβος. 619
ἐκθαμνίζω, ἐκθαμνοῦσθαι, in Θάμνος 620
ἐκθαρρέω, in c. 621
ἐκθεατρίζω, in com. ex θέατρον. 624
ἐκθείαζω, cum d. & ἐκθειόω, in ἐκθεόω.
ἔκθεμα, in ἐκτίθημι 1623
ἐκθεόω 627
ἐκθεραπεύω, in com. ex Θεράπων. 629
ἐκθερίζω, in c. ex Θέρος ibid.
ἐκθερμαίνω, in com. ex θερμαίνω. 630
ἔκθεσμος, cum din comp. ex Θέσμος 631
ἔκθεσις, ἔκθετος, cum d. in ἐκτίθημι 1623
ἐκθέφατος, in θέσφατος 1719
ἐκθέω, in c. ex Θέω 632
ἐκθεωτικὸς, in ἐκθεόω.
ἐκθηλάζω, in c. ex Θηλὴ 634
ἐκθυλύω, in c. ex Θῆλυς 635
ἐκθηρεύω, in com. ex θήρα 637
ἐκθηριόω, in c. ex θηριόω ibid.
ἐκθησαυρίζω, in com. ex Θησαυρὸς 638
ἐκθλίβω, ἔκθιψις, in c. ex Θλίβω. 640
ἐκθνήσκω, in composit. ex Θνήσκω 641
ἐκθοινάω, in c. ex Θοίνη 642
ἐκθορέω, in c. ex Θόρος 644
ἐκθρομβόω, cum d. in c. ex Θρόμβος 650
ἐκθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 652
ἐκθύζω, ἔκθυμα, in ἐκθύω 661
ἐκθυμέω, ἐκθυμία, in ἔκθυμος.
ἐκθυμιάω, in comp. ex Θυμιάω. 664

ἔκθυμος, cum d. 655
ἐκθύω ἐκθύσιμος, in c. cum præp. 661, & 662
ἐκκαγχάζω, in c. 717
ἐκκαθαίρω, in c. 721
ἐκκαιδεκα, in c. 368
ἐκκαιδεκάδωρος, in δεκάδωρος. 432
ἐκκαιδεκαέτης, ἐκκαιδεκέτης, in δεκαετὴς 532
ἔκκαιρος, in c. 721
ἐκκαιω, in c. cum præp. 723
ἐκκαέω, in c. 726
ἐκκαλαμάομαι, in com. ex καλαμάομαι 728
ἐκκαλέω 730
ἐκκαλύπτω, in c. 736
ἐκκάμνω, in c. cum præp. 738
ἐκκαπυλεύω, in c. 743
ἐκκαρπίζω, ἐκκαρπόομαι, in com. 750
ἐκκαταγγέλλω, in καταγγέλλω 9
ἐκκαταλείπω, in καταλείπω 954
ἔκκαυμα, ἔκαυσις, ἐκκάω, in ἐκκαίω.
ἔκκειμαι 761
ἐκκέλευθος 765
ἐκκενόω, in c. ex Κενὸς 768,
ἐκκεντάω, ἐκκεντέω, ἐκκεντίζω in c. ex Κεντέω 769
ἐκκένωσις, in ἐκκενόω.
ἐκκεραίζω, in c. ex Κέρας 774
ἐκκεράννυμι, ἐκκεράω, in c. ex κεράννυμι 771
ἐκκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 786
ἐκκλείω, in c. 800
ἐκκλέπτω, in c. cum pr. 802
ἐκκλείζω, in ἐκκλείω.
ἐκκλησία cum d. in ἐκκαλέω 730
ἔκκλυσις, ἔκκλυτος, cum d. ibid.
ἐκκλίνω, cum d. 807
ἐκκλύζω, cum d. in com. ex Κλύζω, 809
ἐκκλώζω, in c. ex Κλώζω 811
ἐκκνίζω, in c. ex κνίζω 814
ἐκκοβαλικεύομαι, in c. ex Κόβαλος 816
ἐκκοιμάομαι, in com. ex Κοιμάω. 818
ἐκκοκκίζω, in com. ex Κόκκος 822
ἐκκολάπτω, cum d. in c. ex Κολάπτω 824
ἐκκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω. 830
ἐκκομίζω, cum d. in com. ex κομίζω 833
ἐκκομπάζω, in c. ex Κόμπος 836
ἔκκοπος, in com. ex κόπος 845
ἐκκόπτω, cum d. 842
ἐκκορακίζω, in c. ex Κόραξ 846
ἐκκορέω, in com. ex Κορέω 847
ἐκκορυφόω, in comp. ex Κορυφή. 851
ἐκκουφίζω, in com. ex Κοῦφος 857
ἐκκρέμαμαι, ἐκκρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
ἐκκρίνω, ἔκκρισις, ἔκριτος, &c. 872
ἐκκρούω, cum d. 879
ἐκκυβεύω, in com. ex Κύβος.
ἐκκυβιστάω, in Κύβη 888
ἐκκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω. 891
ἐκκυλίω, cum d. in com. ex Κυλίω. 893
ἐκκυμαίνω, in c. 894
ἔκκυνοι, in c. 903
ἐκκύπτω, in c. 897
ἐκκωμάζω, in c. ex Κῶμος 907
ἐκκωφάω, & ἐκκωφόω, in c. ex Κωφὸς 909
ἐκλαγχάνω, in comp. ex Λαγχάνω 912
ἐκλακτίζω, cum d. in comp. ex Λὰξ 928
ἐκλαλέω, in com. ex Λαλέω 915
ἐκλαμβάνω 919
ἔκλαμπρος, cum der. in c. ex λαμπρὸς 927
ἐκλάμπω, cum der. in c. ex Λάμπω 926
ἐκλαιθάνομαι, cum ἐκληθάνω.
ἐκλαπάζω, in c. ex Λαπάζω 929
ἐκλάπτω, in c. ex Λάπτω ibid.
ἐκλατομέω, in λατόμος 1606
ἐκλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω 932
ἐκλαχανίσασθαι, in c. ex λάχανον ibid.
ἐκλεαίνω, in c. ex Λεῖος 952
ἐκλέγω 934
ἔκλειγμα, ἐκλεικτὸν, in ἐκλείχω.
ἐκλειοτριβέω, in λειοτριβὴς 1671
ἐκλέπω, cum d. 953
ἐκλείχω, in c. cum pr. 955
ἔκλειψις, in ἐκλείπω.
ἐκλεκτὸς, &c. in ἐκλέγω.
ἐκλελυμένως, in ἐκλύω.
ἐκλέπω, cum d. in c. ex Λέπω 958
ἔκλευκος, in c. ex Λευκὸς 960
ἐκλήγω, in c. 961
ἐκληθάνω, ἐκλήθομαι, ἔκλησις, in c. 963
ἐκλιθάζω, in c. ex Λίθος 967
ἐκλιθολογέω, in λιθολόγος 935
ἐκλικμάω, in λικμὸς 968
ἔκλιμος, cum d. in c. ex Λιμὸς 969
ἐκλιμπάνω, in ἐκλείπω.
ἐκλινέω, in c. ex Λίνον.
ἐκλιπάνω, in c. ex Λίπος 970
ἐκλιπαρέω, in c. ex Λιπαρὴς ibid.
ἐκλιπὴς, in ἐκλείπω.
ἐκλιχάζω, in c. ex Λιχανὴς 972
ἐκλογὴ, cum d. in ἐκλέγω.
ἐκλογέομαι 937
ἐκλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 947
ἔκλοπες, in ἐκλέπω 958
ἐκλούω, in c. cum pr. 974
ἐκλοχεύω, in c. ex Λοχὸς 977
ἐκλοχίζω, in c. ex Λόχος, cohors. 976
ἐκλοχμόομαι, in c. ex Λόχος, insidiæ ibid.
ἐκλύομαι, ἔκλυσις in ἐκλόω.
ἐκλυσσάω, in c. ex Λύσσα 982
ἐκλύω, cum d. 985
ἐκλωπίζω in c. ex λωπίζω 958
ἐκμαγεῖον, ἐκμαγεύω, ἔκμαγμα, in ἐκμάω 1007
ἐκμαίνω, & ἐκμαίνομαι, in c. cum præp. 992
ἐκμακαρίζω, in c. ex Μάκαρ 994
ἐκμαλάττω, in com. ex Μαλάσσω. 996
ἐκμαλθακόω, in c. ex μαλθάσσω. ibid.
ἐκμανὴς, in ἐκμαίνω.
ἐκμανθάνω, in c. cum pr. 998
ἔκμαξις, in ἐκμάσσω.
ἐκμαραίνω, in c. 1002
ἐκμαρτυρία, cum d. in c. 1005
ἐκμάσσω, seu ἐκμάττω, i c. ex Μάσσω 1007
ἐκματαιοῦσθαι, in com. ex Μάτην 1010
ἐκμεθύσκω, in c. ex Μέθυ 1017
ἐκμειλίσσομαι, in c. ex Μειλίσσω. 1018
ἐκμελετάω, in c. ex μελετάω 1026
ἐκμελὴς, in c. ex Μέλει 1025. & in c. ex Μέλος, carmen 1029
ἔκμελος, in c. ex Μέλος, membrum 1029
ἔκμετρος, cum d. 1040
ἐκμηκύνω, in c. ex Μῆκος 1044
ἐκμηνίω, in c. ex Μῆνις 1048
ἐκμηνύω, in c. ex Μηνύω ibid.
ἔκμηνος, in c. ex Μὴν, mensis 1047
ἐκμηρύομαι, in c. ex Μηρύω 1049
ἐκμηαίνομαι, in comp. ex Μιαίνω. 1053
ἐκμιμέομαι 1056
ἔκμισθος, cum d. in c. 1058
ἐκμολέω, in c. ex Μολέω 1064
ἐκμόργνυμι, in c. 1162
ἐκμορφόω, in c. 1068
ἐκμοχθέω, in c. 1071
ἐκμοχλεύω, in c. ex μοχλεύω 1230
ἐκμυζάω, sive ἐκμυζέω, cum d. in Μύζω, sugo 1072
ἐκμυκτηρίζω, in comp. ex Μυκτήρ. 1075
ἐκμυστίζω, in c. ex Μύω 1080
ἐκναρκάω, in c. ex Νάρκη 1085
ἐκναυλόω, ἐκναυθλόω, in c. 1086
ἐκνεάζω, in c. ex νεάζω 1095
ἐκνέμομαι, in c. cum pr. 1091
ἐκνευρίζω, in c. ex Νεῦρον 1096
ἐκνευρόκαυλος, in com. ex Καυλὸς 757
ἐκνεύω, cum d. in c. 1100
& in c. ex Νέω, nato 1099
ἐκνέφελος, in c. ex νεφέλη 1098
ἐκνεφίας, in c. ex Νέφος ibid.
ἐκνηπιέομαι, in c. ex Νήπιος 1101
ἐκνήφω 1102
ἐκνήχομαι, in c. ex νήχω 1099
ἔκνηψις, in ἐκνήφω.
ἐκνικάω, cum d. in c. 1103
ἐκνίπτω, in c. ex Νίπτω ibid.
ἐκνιτρόω, in c. ex Νίτρον 1104
ἔκνιψις, in ἐκνίπτω.
ἔκνομος, cum d. in c. 1106
ἔκνοος, ἔκνους 1108
ἐκνοσηλεύω, in c. ex Νόσος 1111
ἐκνοσφίζω, in c. ex Νόσφι 1112
ἐκξυλόω, in c. ex Ξύλον 1124
ἐκοντὶ, ἑκούσιος, cum d. in Ἑκών. 465
ἔκπαγλος, cum d. in ἐκπλήσσω. 1337
ἐκπαθὴς, cum der. in c. ex πάθος. 1249
ἐκπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1236
ἐκπαιφάσσω, in παιφάσσω 1728
ἐκπαίω, in c. ex Παίω 1236
ἔκπαλαι, in c. ex Πάλαι 1237
ἐκπάλαιστος, ἐκπαλαίω, in com. ex Πάλη 1239
ἐκπαλὴς, in c. 1240
ἔκπαλιν, in c. ex Πάλιν ibid.
ἐκπαλλακίδιον, in Πάλλαξ ibid.
ἐκπαπποῦσθαι, in Πάππος, lanugo 1241
ἐκπαρίσταμαι, in d. ex παρίστημι 704
ἐκπατάσσω, in c. ex Πατάσσω 1251
ἐκπατέω, in c. ex Πατέω 1252
ἐκπάτριος, in c. 1253
ἐκπαύω, in c. 1255
ἐκπαχύω, in c. ex Παχὺς 1256
ἐκπείθω, in c. ex Πείθω 1261
ἐκπειράζω, ἐκπειρῶ, ἐκπειρῶμαι, in c. 1265
ἐκπεκτέω, in c. ex Πείκω.
ἐκπελεκάω, in c. ex Πελεκυς 1276
ἐκπελματῶσαι, in c. ex Πέλμα ibid.
ἐκπέλω, in c. ex Πέλω 1277
ἐκπέμπω, cum d. 1299
ἐκπεπαίνω, ἐκπέπτω, in c. 1288
ἐκπεπταμένως, in ἐκπετάζω.
ἐκπεραίνω, in c. 1290
ἐκπεράω, in c. 1291
ἐκπερδικίσαι, in c. ex Πέρδιξ 1292
ἐκπέρθω, in c. 1293
ἐκπρίειμι, in πρίειμι 574
ἐκπριέρχομαι, in πριέρχομαι 523
ἐκπριλαμβάνω, in πριλαμβάνω. 922
ἐκπρινοστεῖν, in πρινοστέω 1112
ἐκπριπλέω, in πριπλέω 1334
ἐκπροσπασμὸς, in προσπάω 1502
ἐκπετάζω, in c. 1297
ἐκπέταλος, in comp. ex πέταλον. ibid.
ἐκπέτομαι, cum ἐκπέτομαι.
ἐκπετάννυμι, in ἐκπετάζω.
ἐκπέτομαι, in comp. cum præposit. 129
ἐκπέττω, in ἐκπέπτω.
ἐκπήγνυμι, & ἐκπηγνύω, in com. cum pr. 1301
ἐκπηδάω, cum d. in com. ex Πηδάω 1303
ἐκπηκτικὸς, in ἐκπήγνυμι.
ἐκπηνίζειν, in Πηνὸς 1315
ἐκπήξις, in ἐκπηκτικός.
ἔκπηχυς, in c. ex Πήχυς 1306
ἐκπιέζω, cum d. in c. ex Πιέζω 1307
ἔκπικρος, cum d. in comp. ex Πικρὸς 1308
ἐκπίμπλημι, in com. ex πίμπλημι 1332
ἐκπίνω, in c. cum pr. 1311
ἐκπίπτω 1314
ἐκπιτίζω, cum ἐκπίνω.
ἐκπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
ἐκπλαγὴς, cum d. in ἐκπλήσσω.
ἐκπλέθρον, cum d. in c. ex Πλέθρον. 1325
ἐκπλεονάζω, in c. ex Πολὺς 1364
ἔκπλεος, in com. ex Πλέος 1330
ἔκπλευρος, in c. 1332
ἐκπλέω 1334
ἐκπλέως, cum d. in c. ex πλέος.
ἐκπλήθω, cum der. in c. ex πλήθω. 1331
ἔκπληκτος, cum d. in ἐκπλήσσω.
ἐκπλημμυρέω, in πλημμυρέω 1330
ἔκπληξις, in ἐκπλήσσω.
ἐκπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 1330
ἐκπλήσσω, in c. cum præp. 1337
ἐκπλινεύω, in comp. ex Πλίνθος. 1339
ἐκπλίσσομαι, in comp. ex Πλίσσω. 1341
ἔκπλοος, ἔκπλους, in ἐκπλέω.
ἐκπλυνέω, cum d. 1341
ἐκπλώω, in c. ex πλώω 1335
ἐκπυέω, cum d. 1343
ἐκποδὼν 1371
ἐκποιέω, cum d. in c. cum pr. 1358
ἐκποκίζω, cum ἐκπεκτέω 1263
ἐκπολεμέω, & ἐκπολεμόω, in com. 1358
ἐκπολίζω, in c. 1362
ἐκπολιορκέω, in πολιορκέω 456
ἐκπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1281
ἐκπομπὴ, in ἐκπέμπω.
ἐκπονέω, in c. ex πόνος, cum præp. 1284
ἐκπονηρεύω, in c. ex πονηρὸς 1286
ἐκποντίζω, in c. ex Πόντος 1365
ἐκπορεύω, cum d. in c. ex πορεύω. 1273
ἐκπορθέω, cum d. in ἐκπέρθω.
ἐκπορθμεύομαι, in c. ex πορθμός. 1273
ἐκπορία, ἐκπορίζω, in c. ex πορίζω 1272
ἐκπορνεύω, in c. ex πόρνος 1292
ἐκπορπάω, ἐκπορπόω, in c. ex Πορπὴ 1336
ἐκποτάομαι, ἐκποτέομαι, in ἐκπέτομαι.
ἐκπράσσω, in c. cum pr. 1377
ἐκπρανύω, in c. 1274
ἐκπριμνίζω, in c. ex Πρίμνον 1379
ἐκπρέπω, cum d. in c. ibid.
ἐκπρήθω, cum d. in c. 1294
ἐκπρίαμαι, in c. ex Πρίαμαι 1383
ἐκπρίω, in c. 1384
ἐκπροθεσμὸς, cum d. in dec. 1625
ἐκπροικίζω, in com. ex Προὶξ 1388
ἐκπροκαλέομαι, in προκαλέομαι. 722
ἐκπρολείπω, in προλείπω 955
ἐκπτερύσσομαι, in c. cum præp. 1393
ἐκπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1396
ἐκπτοέω, in c. ex πτοέω ibid.
ἐκπτύω, in c. ex Πτύω 1398
ἔκπτωμα, ἔκπτωσις, in ἐκπίπτω.

ἐκπυέω

ἐκπυέω, cum d. in c. ex πύον 1400
ἐκπυθάνομαι, in c. ex Πυθάνομαι 1403
ἐκπυόω, cum ἐκπυέω.
ἐκπυρωνίζω, in c. ex Πυρὴν 1407
ἔκπυρος, ἐκπυρόω, in comp. ex Πῦρ 1405
ἐκπυρσεύω, in c. ex πυρσὸς 1406
ἐκπύρωσις, in ἐκπυρόω.
ἐκπώγων 1408
ἐκπωλέω, in c. cum pr. 1409
ἔκπωμα, in ἐκπίνω.
ἐκποτάομαι, vide in ἐκποτάομαι.
ἐκραγή, in ἐκρήγνυμι.
ἐκραίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416
ἐκρέω 1423
ἐκρήγνυμι, cum d. in c. cum præp. 1430
ἐκριζόω, cum der. in comp. ex Ῥίζα 1432
ἐκρινίζω, in c. ex Ῥὶν 1433
ἐκριπίζω, in c. ex ῥιπίζω 1435
ἐκρίπτω, cum d. in com. ex Ῥίπτω 1434
ἐκροὴ, cum d. in ἐκρέω.
ἐκροφάω, ἐκροφέω, in c. ex Ῥοφέω 1473
ἔκρυσιν, in ἐκρέω.
ἐκσαγηνεύω, in σαγήνη 1447
ἐκσαρκίζω, ἐκσαρκόω, cum d. in c. 1445
ἐκσείω, in c. ex Σεῖω 1452
ἐκσημαίνω 1457
ἐκσήπω, in c. ex Σήπω 1455
ἐκσιφωνίζω, in Σίφων 1470
ἐκσκεδάζω, in c. ibid.
ἐκσκευδάζομαι 1479
ἐκσμάω, in c. ex Σμάω 1491
ἐκσοβέω, in c. ex Σοβέω 1493
ἐκσπάω, in c. cum præp. 1501
ἐκσπερματίζω, ἐκσπερματοῦμαι, in c. cum pr. 1505
ἐκσπεύδω, cum d. in c. cum præp. 1507
ἐκσπογγίζω, in com. ex Σπόγγος 1512
ἐκστάσις, ἐκστατικὸς, cum d. in ἐξίστημι 698
ἐκστέλλω, in c. cum pr. 1522
ἐκστέφω, in c. cum pr. 1530
ἐκστραγγίζω, in c. 1541
ἐκστρατεύω, cum d. in c. 1542
ἐκστρατοπεδεύω, in dec. 1258
ἐκστρέφω, in c. 1545
ἐκσύομαι, in c. ex σύομαι 1452
ἐκσυριγγόω, in c. ex σύριγξ 1556
ἐκσυρίττω, in c. ex Συρίσσω ibid.
ἐκσφενδονάω, & ἐκσφενδονέω, in c. ex Σφενδόνη 1564
ἐκσφραγίζω, cum d. in c. 1567
ἐκσχίζω, in c. 1571
ἐκσώζω, in c. ex σώζω 1495
ἐκσωρεύω, in c. ex Σωρὸς 1574
ἐκτάδην, cum d. in ἐκτείνω.
ἐκταῖος, in ἐκτός.
ἔκτακτοι, in ἐκστάω.
ἔκταμα, in ἐκτείνω.
ἐκτάμνω, in ἐκπέμνω.
ἐκτανύω, in c. ex τανύω 1593
ἔκταξις, in ἐκτάσσω.
ἐκταπεινόω, ex c. ex Ταπεινὸς 1578
ἐκταράττω, cum d. in com. ex Ταράσσω ibid.
ἐκταρβέω, in c. ex Τάρβος 1579
ἔκτασις, in ἐκτείνω.
ἐκτάσσω, in c. cum pr. 1582
ἐκτατὸς, in ἐκτείνω.
ἐκτείνω 1589
ἐκτειχίζω, in c. 1595
ἐκτελὴς, cum d. 1598
ἐκτέμνω 1603
ἐκτενὴς, cum d. in ἐκτείνω 1589
ἐκτεταμένως ibid.
ἐκτεχνάομαι, in c. cum præpos. 1615
ἐκτήκω, in c. ex Τήκω 1617
ἐκτημόριον & ἐκτημόριοι, in c. ex μόριον 1022
ἐκτιθεύω, in c. 1635
ἐκτίθημι 1623
ἐκτιθυνέω. cum ἐκτιθεύω.
ἐκτικὸς, in ἔχομαι 545
ἐκτίκτω, in c. ex Τίκτω 1630
ἐκτικῶς, in ἐκτικός.
ἐκτίλλω, in c. ex Τίλλω 1633
ἔκτιμος, cum d. 1639
ἐκτινάσσω, in c. ex Τινάσσω 1633
ἐκτιννύω, ἐκτίνω, ἔκτισις, ἔκτισμα, ἐκτιστὴς, in ἐκτίω.
ἐκτιτρώσκω, in c. 1637
ἐκτίω 1642
ἔκτιμημα, ἔκτιμησις, in ἐκτέμνω.
ἐκτοκίζω, cum ἐκτίκτω.
ἐκτολυπεύω, in Τολύπη 1644
ἐκτομὴ, &c. in ἐκτέμνω.
ἐκτοξεύω, in c. 1645
ἔκτοπος, cum d. in c. 1646
ἐκτορέω, in c. ex τορέω 1609
ἐκτορμέω, in Τόρμη 1646
ἔκτος, in Ἕξ.
ἐκτὸς, cum d. in Ἐκ 462
ἐκτραγῳδέω, in τραγῳδὸς 56
ἐκτράπεζος, in comp. ex Τράπεζα 1648
ἐκτράπελος, in ἐκτρέπω.
ἐκτραχηλίζω, in c. 1649
ἐκτράχυνω, in com. ex Τραχύς. ibid.
ἐκτρέπω 1653
ἐκτρέφω 1658
ἐκτρέχω 1663
ἐκτριανόω, in τρίαινα 1649
ἐκτρέβω, cum d. 1669
ἐκτροπὴ, ἔκτροπος, cum d. in ἐκτρέπω.
ἐκτροφὴ, in ἐκτρέφω.
ἐκτροχάζω, in ἐκτρέχω.
ἐκτρυπάω, cum d. in c. ex Τρύπα 1673
ἐκτρυχόω, ἐκτρόχω, in c. ex Τρύχω 1674
ἔκτρομα, ἔκτρωσις, &c. in ἐκτιτράσκω.
ἐκτυγχάνω 1677
ἔκτυπος, cum d. in comp. ex τύπος 1681
ἐκτυφλόω, cum d. in c. 1684
ἐκτύφομαι, ἐκτυφόω, in c. ex Τύφω 1685
ΕΚΥΡΟΣ 465
ἐκφάγω, in c. cum pr. 1700
ἐκφαιδρύνω, in c. ex Φαιδρὸς 1703
ἐκφαίνω, cum d. 1705
ἔκφασις, n ἔκφημι.
ἐκφατνίζω, cum d. in c. ex Φάτνη 1713
ἐκφαυλίζω, in c. ex φαυλίζω 1714
ἐκφερομυθῶ, in c. 1073
ἐκφέρω 1728
ἐκφεύγω, in c. cum pr. 1740
ἔκφημι, in c. ex φημὶ 1717
ἐκφείρομαι, in c. cum pr. 1745
ἐκφλαυρίζω, in com. ex φλαυρίζω 1714
ἐκφλέγω, cum d. in c. cum pr. 1751
ἐκφλύζω, in comp. ex φλύω ferueo 1752
ἐκφλυδάνω, erumpo: vt apud Hippocr. in lib. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν καὶ ἕλκεα ἐκφλυδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος.
ἐκφλύσσω, cum ἐκφλύζω.
ἔκφοβος, cum d. in com. 1720
ἐκφοινίσσω 1755
ἐκφοιτάω, cum d. in c. ibid.
ἔκφορος, cum d. in ἐκφέρω.
ἐκφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 1757
ἐκφράζω, in c. cum pr. 1758
ἐκφρακτικὸς, in ἐκφράσσω.
ἔκφρασις, ἐκφρασικὸς, in ἐκφράζω.
ἐκφράσσω, in c. cum pr. 1759
ἐκφρέω, in c. 1761
ἐκφροντίζω, in c. 1766
ἔκφρων, cum d. in c. 1762
ἐκφυὰς, in ἐκφύω.
ἐκφυγὴ, in ἐκφεύγω.
ἐκφυὴς, in ἐκφύω.
ἔκφυλος, in c. 1771
ἐκφυλλοφορῶ, in φυλλοφόρος 1739
ἔκφυμα, in ἐκφύω.
ἐκφυσάω, cum d. in c. cum præp. 1775
ἐκφύω, cum d. 1777
ἐκφωνέω, cum d. 1782
ἐκχαλάω, in c. 1790
ἐκχαραδρόω, in compos. ex χαράδρα 1795
ἐκχαυνόω, in c. ex χαυνόω 1797
ἐκχέω 1805
ἐκχιλόω, in c. ex Χιλὸς 1812
ἐκχοίζω, in c. ex χόω 1809
ἐκχιλόω in c. 1817
ἐκχορεύομαι, in c. 1819
ἐκχρᾷ, in c. cum pr. 1821
ἐκχρηματίζομαι, in c. ex χρήματα 1825
ἐκχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 1831
ἐκχυμίζω, in c. ex χυμὸς 1808
ἐκχυμόω, cum d. ibid.
ἔκχυσις, ἔκχυτος, cum d. in ἐκχύω.
ἐκχυτρίζω, in compos. ex Χύτρος 1831
ἐκχύω, in ἐκχέω.
ἐκχωρέω 1833
ἐκψύχω, in [illegible] 1846
ΕΚΩΝ 465
¶ ἐλάα, ἐλάδιον, Ἐλαία.
ΕΛΑΙΑ, cum d. 466
ἐλαίαγνος, in Ἄγνος 16
ἐλαιάεις, in ἔλαιον.
ἐλαιήεις, ἐλαιηρὸς ἐλαΐνος, &c. in Ἐλαία, vel in ἔλαιον.
ἐλαιόδευτος, in c. ex Δεύω 378
ἐλαιοδόχος, in c. habentibus ο in penult. 382
ἐλαιοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 832
ἐλαιοκονία, in c. ex Κόνις 839
ἐαιολογέω, cum d. 935
ἐλαιόμελι, in c. 1027
ἔλαιον, cum d. in Ἐλαία.
ἐλαιοπώλης, cum d. 1410
ἔλαιος, in Ἐλαία.
ἐλαιητριβεῖον, in c. sine pr. 1671
ἐλαιότρυγον, in c. ex τρὺξ 1673
ἐλαιουργεῖον, ἐλαιουργία 501
ἐλαιοφόρος 1735
ἐλαιοφοῖς 1779
ἐλαιόφυτος 1780
ἐλαιοχριστία, in c. ex Χρίω 1826
ἐλαιόω, ἐλαΐς, ἐλαΐστης, ἐλαιώδη, ἐλαιών, ἐλαιωτὴρ, ἐλαιοκὸς, in Ἐλαία.
ἐλάνη, in Ἐλη 474
ἐλασείω, ἐλασία, in ἔλασις.
ἐλασιβροντος, in c. ex Βροντὴ 288
ἔλασις, ἔλασμα, ἐλασμὸς, in Ἐλαύνω.
ἐλασσόω, ἐλάσσωμα, ἐλάσσων, in Ἐλαχύς.
ἐλαστὴς, ἐλαστρὸν, cum d. in ἐλατήρ.
ΕΛΑΤΗ 466
ἐλατὴρ, cum d. in Ἐλαύνω.
ἐλάτινος, in Ἐλάτη.
ἐλατὸς, in Ἐλαύνω.
ἐλαττονάκις, ἐλάττων, cum d. in Ἐλαχύς.
ΕΛΑΥΝΩ 467
ἐλάφειος, ἐλαφέω, in Ἔλαφος.
ἐλαφηβόλος, cum d. in c. ex βολὴ 252
ἐλαφόβοσκον, in c. ex Βόσκω 282
ΕΛΑΦΟΣ 470
ἐλαφοσκόροδον, in c. ex Σκόροδον 1487
ἐλαφρία, ἐλαφρίζω, in Ἐλαφρός.
ΕΛΑΦΡΟΣ, cum d. 470
ΕΛΑΧΥΣ, cum d. ibid.
ἐλάω, in Ἐλαύνω 467
ἐλεῶν, in Ἐλαία.
ἐλεαίρω, in Ἔλεος.
ΕΛΕΑΣ 471
ἐλεατοὶ, in Ἐλεός.
ἐλεγεία, ἐλεγεῖον, in Ἔλεγος.
ἐλεγειοποιὸς 1350
Ἐλεγῖνοι, eligini: pisces quidam apud Aristot. hist. anim. l. 9.
ἐλεγκικὸς, ἔλεγξις, cum d. in ἐλέγχομαι.
ΕΛΕΓΟΣ 471
ΕΛΕΓΧΩ, cum d. ibid.
ἐλεδανὸς, in ἐλεδανός.
ΕΛΕΔΩΝΗ 472
ἐλεεινολογέω, cum d. 940
ἐλεεινὸς, cum d. ἐλεέω, cum d. in Ἐλέος.
ἐλεήμων, &c. in ἐλεέω.
ἐλείας, in Ἐλεᾶς.
ἐλειοβάτης, in c. in βάτης 236
ἐλειογενὴς, in palustribus locis natus τὸ ἐλειογενὲς, oryza. Hesych.
ἐλειονόμος, in com. ex Νέμω, habito 1090. ἐλειονόμος autem, in comp. ex Νέμω, pascor. 1092
ἔλειος, in Ἔλος.
Ἐλειὸς, οῦ, ὁ, glis: apud Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 17. Aliis est sciurus. Est etiam accipitris species. Hesych.
ἐλειότροφος 1559
ἐλειόχρυσος, in c. 1830
ΕΛΕΛΕΥ 473
ἐλελίζω, in Ἐλελεῦ, & in ἑλίσσω 453
ἐλελίσφακος, cum d. in Σφάκος 1562
ἐλελίττω, ἐλελίχθημα, in ἑλίσσω 453
ἐλελίχθων, in c. ex Χθὼν 1811
ΕΛΕΝΗ, ἐλένιον 473
ἐλεοδύτης, in c. 418
ἐλεόθρεπτος, in com. ex θρεπτός 1659
ΕΛΕΟΣ 473
ΕΛΕΟΣ ibid.
ἐλεοσέλινον, in c. ex Σέλινον 1454
ἐλέπολις, & ἐλέπτολις, in composit. 1362
ἐλεσπίδες, quidam exp. loci confiti: alii loci palustres: alii. prærupti, petrosi: παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων, apud Etymol.
ἐλετὸς, in Αἱρέω.
ἐλευθέριος, cum d. in Ἐλεύθερος.
ἐλευθερόπαις, in c. ex Παῖς 1236
ἐλευθεροπράσιον, in c. ex πιπράσκω.
ἐλευθεροπρεπὴς, cum d. in c. 1379
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ 473
ἐλευθερόσομος, cum d. in com. sine præp. 1537
ἐλευθερόω. &c. in Ἐλεύθερος.
ἐλεύθω, ἔλευσις. in Ἔρχομαι.
ΕΛΕΦΑΙΡΩ 474
ἐλεφαυταγωγὸς 39
ἐλεφαντιάω, &c. in Ἐλέφας.
ἐλεφαντόδετος 385
ἐλεφαντόκωπος, in com. ex Κώπη 908
ἐλεφαντόπους 1371
ΕΛΕΦΑΣ 474
Ἐλέωτρις, piscis quidam apud Athen. lib. 7.
ΕΛΗ.
ἐλήγηρις, in c. ex Γῆρας 315
ἐλίγδην, ἔλιγμα, cum d. ἐλιγμὸς ἑλικὴ, ἑλικηδὸν, in ἑλίσσω.
ἑλικοβλέφαρος, in βλέφαρον 1712
ἑλικὸς, in ἑλίσσω.
ἕλικος, ἑλικτὴρ, ἑλικτὸς, ἑλικων, in ἑλίσσω.

ἐλικῶπις, ἐλίκωψ 1180
Ε'ΛΙΝΝΥ'Ω 474
Ε'ΛΙΝΟΣ, & ἔλινος 475
ἕλιξ, cum εἴλιξ 452
ἑλιξόκερως, in c. ex Κέρας 774
ἑλίσσω, in ἑλίσσω 452
ἑλίχρυσος, in ἑλειόχρυσος.
ἑλκεσίπεπλος, in c. 1287
ἑλκεχίτων, in c. ex Χιτὼν 1812
ἑλκέω, cum d. in Ε'λκω 476
ἕλκομαι, in ἕλκω.
ἑλκοποιὸς, cum d. 1390
Ε'ΛΚΟΣ, ἑλκόω, cum d. 475
ἑλκτὸς, cum d. in ἕλκομαι.
ἑλκύδριον, ἑλκύδιον, in Ε'λκος.
ἑλκύω, cum d. in ἕλκω 476
Ε'ΛΚΩ, cum d. 475
ἑλκώδης, in Ε'λκος.
ἕλκωμα, &c. in ἑλκόω, ab Ε'λκος.
ἐλλαμπρύνομαι, in com. ex λαμπρύνω.
ἐλλάμπω, cum d. in com. ex Λάμπω 926
ἐλλανοδίκαι, cum d. 403
ἑλλὰς, in Ε'λλην.
Ε'ΛΛΕ'ΒΟΡΟΣ, cum d. 478
ἐλλεδανὸς, in ἔλλω.
ἔλλειμμα, ἐλλειπτικῶς, ἐλλείπω 954
ἐλλείχω, in c. cum pr. 956
Ε'λλερα, τὰ, inimica, iniusta Hesych. mala, Eust.
ἔλλεσχα, in c. ex Λέσχη 959
Ε'ΛΛΗΝ, cum d. 478
ἐλληνοδίκαι, vide ἐλλανοδίκαι.
ἐλληνοτέμεια, in c. 1577
ἐλλήσποντος, cum d. in c. ex Πόντος 1365
ἐλλιμενίζω, cum d. in c. ex Λιμὴν 968
ἐλλιμνάζω, in c. ex Λίμνη ibid.
ἐλλιπὴς, cum d. in ἐλλείπω.
ἐλλόβιον, in ἔλλοβος.
ἐλλοβοανθὴς, cum d. in com. ex ἀνθὴς 159
ἔλλοβος, in c. ex Λοβὸς 972
ἐλλοβοσπέρματος, in c. ex σπέρμα 595
ἐλλοβώδη, in ἔλλοβος.
ἐλλόγιμος 940
ἔλλογος, in c. ex λόγος, ratio 946
ἐλλοπεύω, ἐλλοπεύω, in Ε'λλοψ 1321
Ε'ΛΛΟ'Σ 478
ἐλλοφόνος 1723
ἐλλοχάω, in com. ex Λόχος, insidiæ 977
ἔλλοψ, in c. 1231
ἐλλύχνιον, cum d. in c. 982
ἔλλω in ἴλλω, & in Εἰλέω, coarcto 451
Ε'ΛΜΙΝΣ, cum d. 479
ἑξίνη, in Ε'λκος 476
ἕλξις, in ἕλκομαι 475
Ε'ΛΟΣ 479
Ε'ΛΠΙ'Σ, cum d. ibid.
ἔλυμα, ἔλυμος, ἔλυτρον, in ἐλύω.
ἐλύω, sive ἐλύω 453
ἐλώδης, in Ε'λος.
Ε'ΛΩΡ, cum d. 480
¶ ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν, in c. ex Αὐτὸς 222
ἐμβάδιον, ἐμβαδὸν, in ἐμβαίνω.
ἐμβαθυνὸς in c. ex Βάθος 229
ἔμβαθμος, ἔμβαθρα, in ἐμβαίνω.
ἐμβαίνω 232
ἐμβάλλω 243
ἔμβαμμα, in ἐμβάππω.
ἐμβάπτω, in com. cum præpos. 254
ἐμβασιλεύω, in c. ex Βασιλεὺς 258
ἐμβάσιος, ἔμβασις, ἔμβατος, cum d. in ἐμβαίνω.
ἐμβώφιος, cum d. in ἐμβάπτω.
ἐμβαιβεόω, in c. ex Βέβαιος 261
ἐμβελὲς, in c. ex Βέλος ibid.
ἐμβιβάζω 237
ἔμβιος, in c. ex Βίος 265
ἐμβιόω, cum d. in c. ex βιόω 266
ἐμβλέπω, ἔμβλεμμα, in c. 269
ἔμβλημα, in ἐμβάλλω.
ἐμβοάω, in c. ex Βοάω 272
ἐμβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 274
ἔμβοθρος, in c. ex Βόθρος ibid.
ἐμβολὴ, cum d. in ἐμβάλλω.
ἔμβολος, cum ἐμβολή.
ἐμβομβέω, in c. ex Βομβὸς 275
ἐμβραδύνω, in c. ex Βραδὺς 284
ἔμβραχυ, in c. ex Βραχὺς 285
ἔμβρεγμα, in ἐμβρέχω.
ἐμβρέμω, in c. ex Βρέμω 285
ἐμβρέχω, in c. 286
ἐμβριθὴς, cum d. in comp. ex Βρίθω 287
ἐμβριμάομαι, in Βριμοάομαι 288
ἐμβροντάω, cum d. in c. ex Βροντή ibid.
ἐμβροχὴ, in ἐμβρέχω.
ἐμβρόχοι in c. ex βρόχος 289
ἐμβρυοδόχος, in com. habentibus ὁ in penult. 382
ἐμβρυοθλάστης, in comp. ex Θλάω 640
ἔμβρυον, in c. ex Βρύω 291
ἐμβρυοτομία, in c. sine pr. 1605
ἔμβρωμα, cum d. in c. ex Βρώσκω 291
ἐμβύθιος, in c. ex Βυθὸς 293
ἐμβύω, in c. ex Βύω ibid.
ἐμέθεν, in Ε'γώ.
ἐμεσία, ἐμετήρια, ἐμετιάω, ἐμετικὸς, in Ε'μέω.
ἐμετοποιὸς 1350
ἐμετὸς, ἐμετωδέως, in Ε'μήω.
Ε'ΜΕ'Ω 480
ἔμμα, in εἷμα 561
ἐμμαίνομαι, ἐμμανὴς, cum d. in c. cum præp. 992
ἐμμαπέως, ἐμμαπέειν, in com. ex ἔπος 494
ἐμματαιάζω, inania & futilia blattero Hesych.
ἐμματέω, & ἐμμάττω, in comp. ex Μάσσω, i. tango 1008
ἐμμέθοδος, cum d. in μέθοδος 1130
ἐμμεθύσκομαι, in compos. ex Μέθυ 1017
ἐμμειδιάω, in c. ex Μειδάω 1018
ἐμμέλεια, in ἐμμελής.
ἐμμελετάω, in der. in com. ex Μελετάω 1026
ἐμμελὴς, cum d. in c. ex Μέλος, carmen 1029
ἐμμελῳδέω, in μελῳδὸς 55
ἐμμεμαὼς, in c. ex Μάω, cupio 1015
ἐμμένω, cum d. in c. cum præpos. 1033
ἔμμεσος, in c. ex Μέσος 1036
ἔμμεστοι, in c. ex Μεστὸς ibid.
ἔμμετρος, cum d. 1040
ἔμμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 1047
ἔμμητρος, in c. ex Μήτρα 1050
ἐμμίγνυμι 1054
ἔμμιλτος, in Μίλτος 1056
ἔμμισθος, in com. 1058
ἔμμονος, & ἐμμονίη, in ἐμμένω.
ἔμμορος, in c. ex μόρος 1021
ἔμμορφος, in c. 1068
ἔμμοτον, in c. ex Μοτὸς 1069
ἔμμουσος, cum d. in com. ex Μοῦσα 1070
ἔμμοχθος, in c. ex Μόχθος 1071
ἐμὸς, in Ε'γὼ 438
Ε'ΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ 480
ἐμπαθὴς, cum d. 1249
ἔμπαιγμα, &c. in ἐμπαίζω.
ἐμπαίζω, ἐμπαίκτης, in c. ex Παίζω 1234
ἔμπαιος, in Ε'μπάζομαι.
ἔμπαις, in c. ex Παῖς 1236
ἐμπαίω, cum d. in com. 1237
ἐμπαιστικὴ τέχνη, ars excudendi seu imprimendi, apud Athenæum lib. 11.
ἔμπαλιν, in c. ex Πάλιν 1240
ἐμπαλύω in παλύω 1239
ἐμπάλλω, in c. 1240
ἐμπανηγυρίζω, in πανήγυρις 27
ἔμπαν, in c. 1246
ἔμπαξ, in Ε'μπάζομαι.
ἐμπαραβάλλομαι, in dec. ex παραβάλλω 247
ἐμπαράσκευος, in παρασκευάζω 1840
ἐμπαρέχω, in dec. ex παρέχω 551
ἐμπαρίημι, in dec. ex παρίημι 567
ἐμπαροινέω, in πάροινος 1146
Ε'ΜΠΑΣ 480
ἐμπάσσω, in c. ex Πάσσω 1247
ἐμπεδάω, & ἐμπεδέω, in c. ex Πέδη 1256
ἐμπεδόκυκλος, in comp. ex Κύκλος 891
ἐμπεδόμητις, in c. 1051
ἐμπεδόμοχθος, in c. 1071
ἐμπεδόμυθος, in c. 1073
ἐμπεδορκέω, in c. ex Ὅρκος 1194
ἔμπεδος, in c. 1258
ἐμπεδόφρων, in com. 1762
ἐμπεδόφυλλος, in c. 1772
ἐμπεδόω, in ἔμπεδος 1258
ἐμπέδως, & ἐμπεδῶς ibid.
ἐμπείραμος, ἐμπειρέω, ἐμπειρία, ἐμπειρικὸς, in ἔμπειρος.
ἐμπείρομαι, in ἐμπείρω.
ἔμπειρος, in c. 1265
ἐμπείρω, in c. ex Πείρω 1268
ἐμπείρως, in ἔμπειρος.
ἐμπελάζω, cum d. in c. 1275
ἐμπέλανα, in Πέλανος 1274
ἐμπέλιος, in c. ex Πελὸς 1277
ἐμπέραμος, cum d. in ἐμπείραμος.
ἐμπεράω, cum d. in com. 1291
ἐμπερὴς, in ἔμπειρος.
ἐμπεριάγω, in dec. ex περιάγω 36
ἐμπεριβόλος, in dec. ex περιβάλλω 247
ἐμπεριγράφω, in περιγράφω 338
ἐμπεριεκτικὸς ἐμπεριέχω, in περιέχω 553
ἐμπεριλαμβάνω, ἐμπερίληψις, in περιλαμβάνω 922
ἐμπεριπαθέω, in περιπαθὴς 1250
ἐμπεριπατέω, in περιπατέω 1252
ἐμπερονάω, cum d. in c. ex Περόνη 1295
ἐμπεταλὶς, in c. ex πέταλον 1297
ἐμπιτανύω, in c. ibid.
ἔμπετρος, in c. ex Πέτρος ibid.
ἐμπευκὴς, in c. ex Πεύκη 1299
ἐμπήγνυμι 1301
ἐμπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἐμπήκτης, in ἐμπήγνυμι.
ἔμπηρος, in c. ex Πηρὸς 1305
ἐμπιασθὲν, in c. 1319
ἔμπεκρος, cum d. in c. 1308
ἐμπιλέω, in c. ex Πέλος 1309
ἐμπίμελος, in Πιμελὴ ibid.
ἐμπίμπλημι, cum d. in comp. ex πίμπλημι 1332
ἐμπίμπρημι, in ἐμπρήθω.
ἐμπίνω, in c. cum pr. 1311
ἐμπίπλημι, in ἐμπίμπλημι.
ἐμπιπράσκω, in com ex πιπράσκω 1291
ἐμπίπρημι, cum ἐμπίμπρημι.
ἐμπέπτω 1314
Ε'ΜΠΙ'Σ 481
ἐμπίσαι, in ἐμπίνω.
ἔμπιστος, cum der. in com. ex πίστις 1263
ἐμπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
ἐμπλάζομαι, & ἐμπλάζω, in c. ex Πλάζω 1320
ἐμπλάσσω, ἔμπλαστος, ἔμπλαστρον, cum d. in c. cum præp. 1322
ἔμπλαος, in ἔμπλεος.
ἐμπλέκω, cum d. 1326
ἔμπλος, cum d. in com. ex Πλέος 1330
ἔμπλευρος, cum d. in c. 1332
ἐμπλέω 1334
ἔμπλεως, in ἔμπλεος.
ἐμπλίγδην, in ἐμπλήσσω.
ἐμπλήδην, in ἐμπλήδω.
ἐμπλήθω, in c. ex πλήθω 1331
ἔμπληκτος, cum d. in ἐμπλήσσω.
ἔμπλην, in ἐμπελάζω.
ἐμπληξία, in ἐμπλήσσω.
ἐμπληρόω, cum d. in c. ex πληρὴς 1330
ἐμπλήσσω 1357
ἐμπλύω, in c. ex Πλύω 1341
ἐμπνέω, cum d. 1344
ἐμπνίγω, cum d. in com. ex Πνίγω 1346
ἔμπνοια, ἔμπνοος, ἔμπνους, ἔμπνυμαι, in ἐμπνέω.
ἐμποδίζω, in c. ex ποδίζω 1371
ἐμπόδιος ibid.
ἐμποδοστάτης, qui obstat, qui impedimento est. Suid.
ἐμποδὼν, cum ἐμπόδιος.
ἐμποιέω, in cum præp. 1348
ἐμποικίλλω, in c. 1356
ἐμποίνιμος, in c. ex Ποινὴ 1357
ἐμπολαῖος, ἐμπολάω, cum ἐμπωλέω.
ἐμπόλεμος, cum d. in c. 1358
ἐμπολέω, cum d. vide in ἐμπωλέω.
ἔμπολις, in c. 1362
ἐμπολιτεύω, in com. ex πολιτεύω 1363
ἐμπομπεύω, in c. ex πομπεύω 1281
ἔμπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 1284
ἐμπορεύομαι, ἐμπορέω, cum d. ἐμπορία, ἐμπορικὸς, ἐμπόριον, in ἔμπορος.
ἔμπορος 1268
ἐμπορπάω, cum d. in c. 1366
ἐμπόρφυρος, in c. 1367
Ε'ΜΠΟΥΣΑ 418
ἔμπρακτος, cum d. in c. cum pr. 1377
ἐμπρέπω, cum d. in c. 1379
ἐμπρήθω, cum d. in c. 1382
ἐμπρίω, in c. 1384
ἐμπρόσθεμος, cum d. in dec. 1626
ἔμπροσθεν, ἐμπρόσθιος, in πρόσθεν 1385
ἐμπροσθόκεντρος, in c. ex κέντρον 769
ἐμπροσθότονος, cum d. in c. sine præp. 1592
ἐμπροσθουρητικὸς, in c. sine præp. 1221
ἐμπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 1183
ἔμπρωρος, in c. ex Πρώρα 1391
ἐμπτύω, cum d. in c. ex σεῖτύω 1398
ἔμπτωσις, in ἐμπίπτω.
ἔμπυος, cum d. in c. ex πύον 1400
ἐμπυρεύω, cũ d. ἐμπυρίζω cum d.
ἔμπυρος, cum d. in c. ex Πῦρ 1405
ἔμπυῤῥος, in c. ex πυῤῥὸς ibid.
ἐμπυτιάζω in πιτία 1301
ἐμπωλέω, cum d. in com. cum pr. 1409
ἐμφάγω, in c. cum pr. 1700
ἐμφαίνω, cum d. 1705
ἐμφαρυγξάμενος, in c. ex Φάρυγξ 1713
ἐμφατνίσματα, in com. ex Φάτνη ibid.
ἐμφέρομαι, cum d. 1729
ἐμφθόρης, in c. ex φθείρω, cum pr. 1745
ἐμφιλοκαλῶ, in φιλόκαλος 734
ἐμφιλοσοφέω, cum d. in φιλόσοφος 1497

ἐμφο-

ἐμφιλοχώρω, in φιλόχωρος 1836
ἐμφλέγω, in c. cum pr. 1751
ἔμφλοιος, in c. ex Φλοιὸς 1753
ἐμφλοιοσπέρματος, in c. ex σπέρμα 1505
ἔμφλοξ, in ἐμφλέγω.
ἔμφοβος, cum d. in c. 1720
ἐμφόρβια, cum d. in com. ex Φέρβω 1724
ἐμφορέω, in ἐμφέρομαι.
ἐμφράσσω, cum d. in c. cum præp. 1759
ἐμφρόνως, in ἔμφρων.
ἔμφρουρος, cum d. in φρουρὸς 1223
ἔμφρων, in c. 1762
ἐμφυὴς, in ἐμφύω.
ἐμφύλιος, ἔμφυλος, in compos. ex Φυλή 1771
ἔμφυμι, ἐμφύομαι, in ἐμφύω.
ἐμφυσάω, cũ d. in c. cum pr. 1775
ἐμφυτεύω, cum d. 1780
ἐμφωλεύω, in c. ex Φωλεὸς 1781
ἔμφωνος 1782
ἐμφώτιος, in c. ex φῶς 1715
ἔμψοφος, in c. ex Ψόφος 1843
ἐμψυξις, in ἐμψύχω.
ἔμψυχος, cum d. in c. 1844
ἐμψύχω, in c. 1846
ἐμψύχως, in ἔμψυχος.
¶ ἘΝ 481
ἐν, in Εἰς.
ἐναβρύω, in c. ex Ἀβρὸς 2
ἐναγγεισπέρματος, in ἀγγειόσπερμος 1505
ἐναγὴς, ἐναγίζω, cum d. in com. ex Ἄγος 22
ἐναγκαλίζομαι, in com. ex ἀγκάλη 12
ἐναγκυλέομαι, in c. ex Ἀγκύλη 13
ἐναγκωνίζω, in c. ex Ἀγκὼν 14
ἐνάγομαι, in ἐνάγω.
ἔναγχος, in Ἄγχι 28
ἐνάγω, ἐναγωγὴ 33
ἐναγωνίζομαι 48
ἐναγώνιος ibid.
ἐναγῶς, in ἐναγής.
ἐναλλαφορῶ, in ἀλλάφορος 1728
ἐνάενος, in c. ex Ἔνος 484
ἐναίσιμα, cum d. in c. ex Ἀὴρ 60
ἐνάζω, & ἐννάζω, in comp. ex Ναός 1084
ἐναρθρέω, in c. ex Ἀθρέω 62
ἐναίθριος, in c. ex Αἴθρα 67
ἔναιμος, in c. ab Αἷμα 69
ἘΝΑΙΡΩ, cum d. 481
ἐναίσιμος, cum d. in comp. ex Αἶσα 82
ἐναιωρέομαι, cum d. in c. ex Αἰωρέω 91
ἐνακμὴς, cum d. in c. ex Ἀκμὴ 96
ἐνακολασταίνειν, in ἀκολασία 823
ἐνακούω, in c. ex Ἀκούω 100
ἐναλδέω, in c. ex Ἀλδέω 110
ἐναλείφω, ἐνάλειμμα, in com. ex Ἀλείφω 111
ἐναλίγκιος, in com. ex Ἀλίγκιος 114
ἐναλινδέω, in c. ex Ἀλίω 117
ἐνάλιος, in c. ex Ἅλς 129
ἐναλλάττω, cum d. 122
vbi perperam legitur Ἐπαλλάττω.
ἐνάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 125
ἔναλλος, in c. ex Ἄλλος 127
ἐναμβλύω, in c. ex Ἀμβλὺς 138
ἐνάμιλλος, cum d. in c. ex Ἅμιλλα 141
ἔναμμα, in ἐνάπτω.
ἐναμοιβαδὶς, in com. ex Ἀμείβω 139
ἐναυθρωπίω, cum d. in c. 162
ἔναντι, ἐναντία, in ἐναντίος.
ἐναντία, in ἐναντίος 165
ἐναντιογνώμων, in ἀντιγνώμων 321
ἐναντιολογία 940
ἐναντίος, cum d. in c. 164. & 165
ἐναντιόφωνος, in ἀντίφωνος 1782
ἐναντιπάσχειν, in ἀντιπάσχειν 1248
ἐναντίωμα, ἐναντίως, ἐναντίωσις, in ἐναντίος.
ἐναντωπετὴς 1316
ἐναπεργάζομαι, in ἀπεργάζομαι 507
ἐναπερείδομαι, in ἀπερείδω 509
ἐναποβρέχω, in ἀποβρέχω 286
ἐναποζέω in ἀποζέω 582
ἐναποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 641
ἐναποθωσύω, in comp. ex Θώπτω 663
ἐναποκάμνω, in ἀποκάμνω 738
ἐναπόκειμαι 761
ἐναποκλάω, in ἀποκλάω 798
ἐναποκλείω, in ἀποκλείω 800
ἐναποκλύζω, in ἀποκλύζω 809
ἐναπολαμβάνω, in ἀπολαμβάνω 919
ἐναπολείπω, in ἀπολείπω 953
ἐναπόληψις, in ἐναπολαμβάνω.
ἐναπομάσσω, & ἐναπομάττω, in ἀπομάσσω 1007
ἐναπομένω, in ἀπομένω 1033
ἐναπομόργνυμαι, in ἀπομόργνυμι 1160
ἐναπονίζω, in ἀπονίζω 1103
ἐναποπλύνω, in ἀποπλύνω 1341
ἐναποπνέω, in ἀποπνέω 1343
ἐναποτελέω, in ἀποτελέω 1598
ἐναποτίθημι, in ἀποτίθημι 1622
ἐναποτίω, in ἀποτίω 1642
ἐναποτυπόω, in ἀποτυπόω 1681
ἐναποψύχω, in ἀποψύχω 1846
ἐνάπτω 180.
& in c. ex ἅπτω accendo 178
ἐνάπτομαι, in com. ex ἅπτομαι, tango 177. vide in ἐνάπτω 178
ἔναρα, in Ἐναίρω.
ἐναράσσω, in compos. ex Ἀράσσω 182
ἘΝΑΡΓΗΣ, cum d. 481
ἐνάρετος, in c. ex Ἀρετὴ 186
ἔναρθρος, cum d. in c. ex Ἄρθρον 187
ἐναρίζω, in Ἐναίρω.
ἐνάρριθμος, cum d. in c. ex Ἀριθμὸς 188
ἐναρίμβροτος, in com. ex Βροτὺς 289
ἐναρμόζω, ἐναρμόος, cum d. in c. ex ἁρμόζω 205
ἔναρος, in c. ex Ἀρὰ 181
ἐναρφόρος 1735
ἐνάρχομαι 198
ἐνὰς, & εἰνὰς, in Ἐννέα.
ἕνας, in Εἷς 461
ἐνασθενίω, in ἀσθενὴς 1460
ἐνασμενίζω, in c. 208
ἐναστιδόω, in c. ex Ἀστὶς 209
ἐναστείζομαι, in c. ex Ἄστυ 211
ἐναστράπτω, in com. ex Ἀστράπτω ibid.
ἔναστρος, in c. ex ἄστρον 210
ἐναστολοῦμαι, in ἄστολος 1573
ἐνατενίζω, in ἀτενὴς 1591
ἔναυδος, in c. ex Αὐδὴ 216
ἐναυθεντέω, in αὐθέντης 217
ἔναυλος, ἐναυλίζομαι, cum d. in c. 218. vide etiam ἔναυλος 219
ἔναυρος 220
ἔναυσμα, in ἐναύω.
ἐναυχένιος, in c. 223
ἐναύω, in c. ex Αὔω sicco 224
ἐναφέψω, cum d. in com. ex Ἕψω 560
ἐναφίημι, in decompos. ex ἀφίημι 564
ἐνγόνασις, in c. ex Γόνυ 331
ἔνδαδος, cum d. in c. ex δὰς 353
ἐνδαιτέομαι, in c. ex δαίω epulum præbeo 351
ἐνδείκνω, in c. ex Δάκνω, cum præpos. 353
ἐνδάκρυς, in c. 355
ἐνδάπιος 358
ἔνδασυς, in c. ex Δασὺς 359
ἐνδατέομαι, in c. ex δατέομαι 351
ἐνδαψιλεύομαι 360
ἐνδεδομένως, in ἐνδίδωμι.
ἐνδεὴς, ἐνδεια, cum d. 386
ἐνδεῖ, in ἐνδέω ibid.
ἐνδείγμα, in ἐνδείκνυμι.
ἐνδείκνυμι, cum d. 363
ἐνδείκτης, cum d. ἔνδειξις, in ἐνδείκνυμι.
ἔνδεινος, in c. ex Δεινὸς 367
ἔνδεκα, in c. 368
ἐνδεκαετὴς, in δεκαετὴς 532
ἐνδεκάκις, in ἔνδεκα.
ἐνδεκάκλινος, in c. ex κλίνη 808
ἐνδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1306
ἐνδεκὰς, ἐνδεκαταῖος, ἐνδέκατος, in ἔνδεκα.
ἐνδεκατημόριον, in δεκατημόριον 1022
ἐνδεκήρης, in τριήρης 511
ἐνδελεχὴς, cum d. in c. ex Ἔχω 558
ἔνδεμα, in ἐνδέω.
ἐνδέμω, in c. ex Δέμω 370
ἐνδέξιος, cum d. in c. ex Δεξία 373
ἐνδέομαι, in ἐνδέω.
ἔνδεσμα, cum d. in ἐνδέω.
ἐνδέχομαι, cum d. 381
ἐνδέω, in c. 384
& in c. ex δήω, egeo 386
ἐνδεῶς, in ἐνδεής.
ἔνδηλος, in c. ex Δῆλος 389
ἔνδημος, cum d. in c. 390
ἐνδιαβάλλω, in διαβάλλω 243
ἐνδιάγω, in d. ex διάγω 32
ἐνδιάθετος, cum d. ἐνδιάθηκος, in διατίθημι 1622
ἐνδιαθρύπτω, in διαθρύπτω 652
ἐνδιαιτάομαι, cum d. in c. ex Διαιτα 394
ἐνδιαλλάττω, in διαλλάττω 122
ἐνδιάσκος 1478
ἐνδιασπείρω, in διασπείρω 1504
ἐνδιατάττω, in διατάσσω 1582
ἐνδιατρίβω, in διατρίβω 1669
ἐνδιάω, in Ἔνδιος.
ἐνδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω, cum præp. 396
ἐνδίδωμι 399
ἐνδικάζομαι 403
ἔνδικος, cum d. ibid.
ἔνδικα, in Ἔνδον, & in comp. ab Ἴς 688
ἐνδινέω, in c. ex Δίνη 406
ἘΝΔΙΟΣ 482
ἐνδίφριος, in c. ex Δίφρος 410
ἐνδογενὴς 304
ἐνδόθεν, ἐνδόθι, ἐνδοῖ, in Ἔνδον.
ἐνδοιάζω, cum d. in ἐνδυάζω.
ἐνδόμα, in ἐνδέμω, & in ἐνδίδωμι.
ἐνδομάχης 1012
ἐνδόμησις, in ἐνδέμω.
ἐνδόμυχος, cum d. in Μυχὸς 1080
ἘΝΔΟΝ 482
ἐνδοξολογέω, in δοξολογία 940
ἐνδοξόπωλος, in com. ex Πῶλος 1412
ἔνδοξος, cum d. in c. ex δόξα 415
ἐνδόσιμος, ἔνδοσις, in ἐνδίδωμι.
ἐνδότατος, ἐνδότερος, in Ἔνδον.
ἐνδουπέω, in c. ex Δοῦπος 420
ἐνδρανὴς, in c. ex δραίνω 422
ἐνδρομὴ, ἐνδρομίδες, in ἐντρέχω.
ἔνδροσις, in c. ex Δρόσος 424
ἔνδρυον, ἔνδρυος, in com. ex Δρῦς 425
ἐνδυάζω, & ἐνδυασμὸς, in com. ex Δύο 430
ἘΝΔΥΚΕΩΣ 482
ἔνδυμα, cum d. in ἐνδύω, induo 429
ἐνδυναμόω, ἐνδυναστεύω, in c. ex
ἐνδυνάω, in c. ex Δύω, i. induo ibid. & in c. ex Δυνάω, i. iubeo.
ἘΝΔΥΟ 482
ἐνδύομαι, ἔνδυσις, in ἐνδύω 428 & 429
ἐνδυστυχέω, in δυστυχὴς 1677
ἐνδυτὰ, ἐνδυτὴρ, in ἐνδύω, induo 429
ἐνδύω, in c. ex Δυνάω, subeo ibid. & in c. ex Δυνάω, seu δύω, induo 430
ἐνεαρίζω, in c. ex Ἔαρ 434
ἐνεγγυάομαι, in c. 435
ἔνεγγυς, in c. ex Ἐγγὺς 436
ἐνέδρα, ἔνεδρος, cum d. in c. ex ἕδρα 441
ἐνεθίζω, in c. ab Ἔθος 444
ἐνείδω, in c. 446
ἐνεικονίζω, in c. ab εἰκονίζω 450
ἐνειλέω, cum d. ἐνειλινδέω, ἐνείλλω, in c. ex εἰλέω &c. 453
ἔνειμι, in c. ex εἰμὶ 570
ἐνείργνυμι, ἐνείργω, in c. ex Εἴργω. 456
ἐνείρω, in c. ex εἴρω, necto 458
ἘΝΕΚΑ, ἕνεκεν 482
ἔνεμα, in ἐνίημι 565
ἐνεμέω, in c. ex Ἐμέω.
ἐνεμφύομαι, in ἐμφύω 1777
ἐνενήκοντα, cum d. in ἐνενήκοντα.
ἐνεὸς, cum d. in c. ab Αὔω, clamo 224
ἐνεπιδημέω, in ἐπίδημος 391
ἐνεπικόπτω, in ἐπικόπτω 897
ἐνεπισκήπτεσθαι, cum d. in ἐπισκήπτω 1482
ἐνέπω, in c. ab Ἔπω sequor 491. & in c. ab Ἔπω, dico 493
ἐνεργάζομαι 507
ἐνεργὴς, cum d. in ἔνεργος.
ἐνεργμὸς, in ἐνείργω 456
ἐνεργολαβέω, in ἐργολάβος 924
ἐνεργὸς, cum d. 501
ἐνερείδω, in c. ab Ἐρείδω 509
ἐνερεύγω, in c. ab Ἐρεύγω 512
ἐνερευθὴς, &c. in com. ab Ἔρευθος 513
ἔνεροι, ἔνερθε, &c. in Ἔρα 395
ἐνερόχρωτες 1827
ἔνερξις, in ἐνείργω 456
ἔνερσις, in ἐνείρω.
ἐνέρτερος, in Ἔρα 495
ἔνεσις, in ἐνίημι 565
ἔνεστι, in ἔνειμι.
ἐνέστιος, in c. ab Ἑστία 526
ἐνετὴ, & ἐνετὴρ, in ἐνίημι.
ἐνευδαιμονέω, in εὐδαίμων 349
ἐνευδίων, in c. ex Εὐδία 534
ἐνεύδω, in c. ex Εὔδω ibid.
ἐνευθυνεῖσθαι, in εὐθυνέω 639
ἐνευημερέω, in εὐήμερος 665
ἔνιευος, cum d. in c. 536
ἐνευχημονέω, in εὐχήμων 559
ἐνευστομέω, in εὔστομος 1537
ἐνευχολέω, in εὔχολος 1573
ἐνευτυχέω, in εὐτυχὴς 1678
ἐνεύχομαι, in c. 541
ἐνευωχέομαι, in c. ex Εὐωχία 542
ἐνέχομαι, in ἐνέχω.
ἐνέχυρον, ibid. in c. 544
ἐνέχω 549
ἔνη, sive ἔνι, in Ἔνος.
ἔνηβος, cum d. in Ἥβη 590
ἐνήδομαι, in c. ex ἡδὼ 596
ἐνήδονος, in c. ex ἡδονὴ ibid.
ἐνηδύνω, in c. ex ἡδύνω ibid.
ἐνηδυπαθέω, in ἡδυπαθὴς 1249
ἐνηὴς, in Εὖς 539
ἐνήκοος, in ἐνακούω.
ἐνήλατα, in c. ex secunda aut tertia pers.
ἐνήλικος, in c. ex Ἡλικία 601
ἐνηλλαγμένως, in ἐναλλάττω 122
ἐνῆμαι, in c. ex Ἧμαι 693
ἐνηρεμέω, in compositis ex Ἥρεμος,

ἐνή-

ἐνήρης, in c. in ἤρης 512
ἐνήρης, in c. in ἤρης ibid.
ἐνῆχος cum d. 614
ἘΝΘΑ, ἐνθάδε, ἐνθάδιος 482
ἐνθακέω, cum d. in com. ex Θοός 644
ἐνθαλαττεύω, in c. 617
ἐνθάπτω, in c ex Θάπτω 620
ἐνθεάζω, cum d. in ἔνθεος.
ἐνθέμα, cum d. in ἐντίθημι 1623
ἔνθεν, in Ἔνθα.
ἔνθεος 627
ἐνθερίζω, in c. ex Θέρος 630
ἐνθέρμιος, in c. ex θερμὸς 631
ἔνθεσις, in ἐντίθημι.
ἔνθεσμος, cum d. in c. ex Θεσμός 631
ἔνθετος, in ἐντίθημι.
ἐνθηλυπαθέω 1249
ἔνθηρος, in c. ex θὴρ 636
ἐνθλάω, cum d. in c. ex Θλάω 640
ἐνθλίβω, in c. ex Θλίβω ibid.
ἐνθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 641
ἐνθορέω, in c. ex Θόρω 644
ἔνθους, ἐνθουσιάζω, cum der. in ἔνθεος.
ἐνθριαζειν, in θριαὶ 1650
ἐνθρῦμαι, in θρίον ibid.
ἐνθρονίζω, in c. ex θρόνος 646
ἐνθρυλλίζω, in c. ex Θρύλλος 651
ἐνθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω 652
ἐνθυμέομαι, cum d. ἐνθυμία, in ἔνθυμος 655
ἐνθυμιάω, in c. ex Θυμιάω 654
ἐνθυμος, cum d. 655
ἐνθύριον, in c. ex Θύρα 659
ἐνθυσιάζω in ἐνθύω.
ἐνθύω, in c. cum pr. 661
ἔνι, pro ἐνεστι.
ἐνί, in Ἐν,
ἐναύσιος, cum d. in Ἐνιαυτός.
ἘΝΙΑΥΤΟΣ, cum d. 483
ἐνιαυτοφόρος, cum d. 1735
ἐνιαύω, in c. ex Ἰαύω 667
ἐνιαχοῦ, in Ἔνιοι.
ἐνίγυιος, in c. ex Γῆον 344
ἐνιδρόω, in c. ex ἱδρόω 670
ἐνιεύω, ἐνυδρύω, ἐνίδρυμαι ibid.
ἐνιέω, in ἐνίημι.
ἐνιζάνω, cum ἐνίζω.
ἐνιζεύγνυμι 579
ἐνίζω, in Εἰς 461
ἐνίζω, in c. ex Ἵζω 673
ἐνίημι 565
ἐνικατατίθημι, idem quod ἐγκατατίθημι.
ἐνικλάω, in c. ex Κλάω 798
ἐνικλείω, cum ἐγκλείω.
ἔνικμος, in c. ex Ἰκμὰς 676
ἐνικνέομαι 677
ἐνικνήθω, pro ἐγκνίθω.
ἐνικὸς, cum d. in Εἰς 461
ἐνικρίνομαι, pro ἐγκρίνομαι.
ἐνίλλω, in c.
ἐνιλλωπέω, ἐνιλλώπτω, in ἐνίλλω.
ἘΝΙΟΙ, cum d. 483
ἐνιπὴ, in ἐνίπτω.
ἐνιπλήσσω, in ἐμπλύσσω.
ἐνισπάζομαι, ἐνιππεύω 686
ἐνιπτύω, in ἐμπτύω 1398
ἐνίπτω in ἐνέπω.
ἐνισίζω in c. ex Ἴσος.
ἐνισκελλω, in c. ex Σκέλλω 1471
ἐνισκήπτω, in ἐνσκήπτω.
ἐνίσσω, in ἐνέπω.
ἐνίσσω, cum ἐνίπτω.
ἐνίστημι, ἐνίσταμαι 697
ἐνίσχνος, in c. ex Ἰσχνός.
ἐνισχυρίζομαι, in c. ab ἰσχυρίζομαι 713
ἐνισχύω, in c. ab ἰσχύω ibid.
ἐνίσχω, in ἐνέχω 549
ἐνιτρέφω, in ἐντρέφω.
ἐνλείπομαι 954
ἐνναετὴρ, cum d. ἐνναέτης, cum d. in c. ex νάω, habito 1083
ἔνναιος, in c. ex Ναὸς ibid.
ἐνναίω, in c. ex Ναίω ibid.
ἐννακόσιοι, ἔννατος, cum d. in Ἐννέα.
ἐνναυμαχέω 1013
ἘΝΝΕΆ 483
ἐννεάβοιος, in c. ex Βοῦς 281
ἐννεάγηρως, in c. ex Γῆρας 315
ἐννεάδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
ἐννεαδικὸς, in ἐννεάς,
ἐννεάζω, in c. ex νεάζω 1095
ἐννεάκεντρος, in c. ex κέντρον 669
ἐννεάκις, in ἐννεάς.
ἐννεάκρουνος in c. ex Κρουνὸς 878
ἐννεάλινος, in c. ex Λίνον 769
ἐννεάμηνος, in c. ex Μὴν, mensis 1047
ἐννεάμυκλος, in Μύκλαι 1075
ἐννεαπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ἐννεμπλάσιος, in Ἐννέα.
ἐννεάπους 1371
ἐννεὰς, in Ἐννέα.
ἐννεάφθογγος, in comp ex φθόγγος 1743
ἐννεάφωνος, in c. sine pr. 1783
ἐννεάχιλοι in τρισχίλοι 1812
ἐννεάχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
ἐννέμομαι, in c. cum pr. 1091
ἐννενήκοντα, in Ἐννέα,
ἐννενηκονταέτης, cum d. 532
ἐννενηκοστὸς, in ἐννενήκοντα.
ἐννεόργυιος, in c. ex Ὀργυιὰ 1191
ἐννεὸς, cum d. in Ἐνεός.
ἐννεοτεύω, in c. ex Νεοσσὸς 1096
ἐννέπω, in ἐνέπω.
ἐννεσία, in ἔνεσις.
ἐννεύω, in c. 1097
ἐννέωρος, in c. 1852
ἔννη, in Ἔνος.
ἐννῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ἐννοέω, cum d. ἐννοια, in ἔννος.
ἐννομολέσχης, in c. ex Λέσχη 959
ἐννομος, in c. 1106
ἔννος 1108
ἔννος, in Ἔνος.
ἐννοσίγαιος, in c. ex Γαῖα 296
ἔννοσις, in ἔνοσις.
ἐννοσίφυλλος, in c. 1772
ἔννους, in ἔννος.
ἐννυκτερεύω, in c. retinentibus νυκτ.
ἔννυμι, in Ἕω, induo. 561
Ἐννυὸς, nurus, νύλφη, Poll. lib. 3. cap. 10.
ἔννυχος, cum d. in c. ex νύχος 1115
ἐννυω, in Ἕω, i. induo.
ἔννωθρος, in Νωθὴς 1117
ἔννοδμος, in c. cum pr. 1135
ἐνοικέω, cum d. ἐνοικίζω, cum d. in ἔνοιχος.
ἐνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 371
ἔνοικος, in c. ex Οἶκος 1140
ἐνοικουρέω, in decom. ex Οἰκουρὸς 1222
ἐνοκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 1150
ἐνολισθαίνω in c. 1152
ἔνολμος, in c. ab Ὅλμος 1154
ἐνομιλέω, in c. 1158
ἐνομόργνυμι, in c. 1160
ἐνοπὴ, in ἐνέπω.
ἔνοπλος, & ἐνόπλιος, in c. 1173
ἐνόπτομαι, cum d. in c. cum præp. 1176
ἐνοράω, in c. cum pr. 1187
ἐνόρεος 1201
ἔνορκος, cum d. in com. ex Ὅρκος 1194
ἐνορμίζω, θεορμίτης, in c. 1197
ἐνορούω, in c. ex ὀρούω 1207
ἐνόρχις, in c. 1206
ἐνόρχης ibid.
ἔνορχις, ἔνορχος ibid.
ἐνόρω, in c. ex Ὄρω 1270
ἘΝΟΣ, sive ἕνος 484
ἔνοσις, in ἐνόω.
ἐνοσίχθων, in c. ex Χθὼν 1811
ἐνότης, in Εἷς 461
ἔνυλα, in c. ex Οὖλον 1218
ἐνυράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ἐνυρέω, cum d. ἔνυρος, in c. ex Οὖρον ibid.
ἐνύσιος, in ἔνειμι 570. & in c. ex ὑσία 572
ἐνοφείλομαι, in c. 1226
ἐνοφθαλμιάω, ἐνοφθαλμίζω, cum d. 1185
ἐνοχὴ, cum d. in ἐνέχω 549
ἐνοχλέω, cum d. in com. ex Ὄχλος 1230
ἔνοχος, in ἐνοχή.
ἐνεόω, in εἷς 461
ἐνόω ibid.
ἐνράπτω, in c, cum pr. 1417
ἐνοβέννυμι, in c. ex Σβέννυμι 1448
ἐνσείω, in c. ex Σείω 1452
ἐνσιμαίνομαι 1457
ἐνσιαλεύω, in c. ex Σίαλον 1460
ἔνσιμος, in c. ex Σιμὸς 1462
ἐνσκευάζω 1479
ἐνσκηνοβατέω, in σκηνοβατέω 236
ἐνσκίπτω, in c. ex Σκήπτω, nitor 1483
ἐνσορειάζω, in c. 1495
ἐνσπαργανόω, in c. ex Σπάργανον 1500
ἐνσπείρω, ἐνσπερμος, in c. cum præp. 1505
ἔνσποδος, in c. ex Σποδὸς 1512
ἔνσπονδος, cum d. in c. cum præp. 1507
ἐνσταζω, ἐνσταλάζω, in c. 1513
ἔνστασις, ἐνστατὴς, cum d. in ἐνίστημι 698
ἐνστερνίζομαι, in c. 1528
ἐνστερνομαντίας, in στερνόμαντις 1001
ἔνστομος, cum d. in c. cum præp. 1537
ἐνστρατοπεδεύω, in dec. 1258
ἐνστροβιλέω, in c. ex στροβέω 1548
ἔνστυφα, in c. ex Στύφω 1552
ἐνσφηνόω, in c. ex Σφὴν 1565
ἐνσφραγίζω, in c. 1567
ἐνσώματος, cum d. in c. 1574
ἔνταλμα, in ἐντέλλω.
ἐνταμιεύω in c. 1577
ἐντάμνω, in ἐντέμνω.
ἐνταυύω 1593
ἐντάσσω, cum d. 1582
ἐντατικὸς, ἐντατὸς, in ἐντείνω.
ἐνταῦθα ἐνταυθοῖ, in Ἔνθα.
ἐνταφιάζω, cum d. in ἐντάφινος.
ἐνταφιοπώλης 1409
ἐντάφιος, in ἐνθάπτω 620
ἘΝΤΕΑ 484
ἐντείνω 1589
ἐντείχιος, cum d. in c. 1595
ἐντελευτάω, in ἐντελής.
ἐντελεχὴς, cum d in c. ex ἔχω 558
ἐντελὴς 1599
ἐντέλλω, in c. ex Τέλλω 1596
ἐντελόμισθος, in c. 1058
ἐντελῶς, in ἐντελής.
ἐντέμνω 1603
ἐντενὴς, in ἐντείνω.
ἐντερεύω, ἐντερικὸς, ἐντεριώνη, ἐντεριωνὶς, in ἔντερον.
ἐντεροεπιπλοκήλη, in ἐπιπλοκήλη 783
ἐντεροκήλη, cũ d. in c. ex Κήλη ibid.
ἔντερον, in Ἐντός.
ἐντερώνεια, & ἐντερωνὶς, in c. 1087
ἐντεσιουργὸς 501
ἐντεῦθεν, in ἐνταῦθα.
ἐντευκτικὸς, ἔντευξις, in ἐντυγχάνω.
ἔντεφρος, in c. ex Τέρα 1614
ἔντεχνος, cum d. in c. cum præp. 1615
ἔντη, in Ἔντεα.
ἐντήκω, in c. ex Τήκω 1617
ἐντίθημι 1623
ἐντίκτω, in c ex Τίκτω 1630
ἐντιλάω, in c. ex Τίλος 1633
ἔντιμος, cum d. in c. ex τιμὴ 1639
ἐντινάσσω, cum d. in c. ex Τινάσσω 1633
ἐντμημα, in ἐντέμνω.
ἐντολὴ, in ἐντέλλω.
ἐντομὴ, in ἐντέμνω.
ἔντονος, cum d. in ἐντείνω.
ἐντόπιος, cum d. in c. 1646
ἐντορεύω, in c ex τορεύω 1609
ἔντορνος, in c. ex τόρνος ibid.
ἘΝΤΟΣ, ἔτοσθε, &c. 484
ἐντοσθηθίδιος, in c. ex Στήθος 1531
ἐντραπεζίτης, cum d. in c. ex Τράπεζα 1648
ἐντραχὺς, in c. 1649
ἐντρέπω, cum d. 1653
ἐντρέφω, in c. cum pr. 1658
ἐντρέχω, cum d. 1663
ἐντρίβω, ἔντριμμα 1670
ἔντριτος, in c. ex τρίτος 1650
ἔντριχος, cum d. in c. ex Θρὶξ 649
ἐντρίψις, in ἐντρίβω.
ἔντρομος, in c. ex Τρέμω 1667
ἐντροπάδην, ἐντροπαλίζω, ἐντροπὴ, ἐντροπίας, ἐντροπίδες, in ἐντρέπω.
ἔντροφος, in ἐντρέφω.
ἐντρυλλίζω, inclamo. Poll.
ἐντρυφάω, cum d. in com. ex Τρυφὴ 652
ἐντρώγω, in c. ex Τρώγω 1674
ἐντυγχάνω, in c. 1675
ἐντυλίττω, ἐντυλόω, in c. ex Τύλος. 1678
ἐντυύω, in Ἔντεα.
ἔντυπος, cum d. in comp. ex τύπος 1681
ἐντυραννεῖσθαι, in c. ex Τύραννος 1683
ἐντύφω, in c. ex Τύφω 1685
ἐντυχία, in ἐντυγχάνω.
ἐντύω, in ἐντυύω.
ἐνυάλιος, in Ἐννυώ.
ἐνυβρίζω, cum d. in com. ex Ὕβρις 1687
ἔνυγρος, in c. 1688
ἐνυδρία, &c. in ἔνυδρος.
ἐνυδρόβιος, in c. ex Βίος 265
ἔνυδρος, cum d. in c. 1690
ἐνυεῖον, in Ἐνυώ.
ἔνυλος, in c. 1693
ἐνυμενόσπερμος, in c. ex σπέρμα 1505
ἐνύπνιον, cum d. in c. ex Ὕπνος 1695
ἐνυπόστατος, in decom. ex ὑφίστημι 708
ἐνυφαίνω, in c. ex Ὑφάω 1698
ἘΝΥΩ 485
ἔνομος, in Ὠμὸς 1849
ἐνωμοτάρχης 200
ἐνώμοτος, cum d. in c, 1159
ἐνωπὴ, cum d. 1180
ἐνοραΐζομαι, ἔνωρος, in c. 1852
ἔνωσης, in ἑνόω.
ἐνώτη, ἐνωτίζω, in c. ex Οὖας 1216
ἐνωτικὸς, in ἑνόω.
ἐνώτιον, cum ἐνωτίζω.
ἐνωτοκοῖτοι, in c. ex Κοίτη 821
ἔνωχρος, in c. 1856
¶ ἘΞ 485 Ἔξ, cum Ἐκ.
ἐξάγαστος, in c. ex ἀγαστὸς 7
ἐξαγγέλλω, cum d. 8
ἐξαγγίζω, in c. ex Ἄγγος 10
ἐξάγιον, in Ἕξ.
ἐξάγιστος, in c. ex Ἄγος 22
ἐξαγκωνίζω, in c. ex Ἀγκὼν 14
ἐξαγοράζω, in c. ex ἀγοράζω 21
ἐξαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 20
ἐξαγριόω, cum d. in c. ex Ἀγρὸς 25
ἐξάγω, ἐξαγωγὴ, &c. 33
ἐξαγώνιος 48
ἐξαγώνιος, ἐξάγωνος, in compos. ex Γωνία

INDEX.

Γωνία 347
ἑξαδάκτυλος, in c. 355
ἑξάδελφος, in c. ex A' δελφὸς 49
ἑξαδράχμος, in c. ex δραχμὴ 421
ἑξάδυο 53
ἑξαείρω, in c. ex A' είρω 57
ἑξαιρεῖμαι, in c. ex A' ίρω 60
ἑξαίρετος, cum d. 532
ἑξαίρω 604
ἑξαιτέλιζω, in A' ήλιος 61
ἑξαίφνιδιον, in ἄφνω 655
ἑξαιχμάζω, in c. ex Αἰχμὴ 64
ἑξανδριάζω, in c. ab Ἀνὴρ 67
ἑξαμμος, cum d. in c. ex Αἷμα 70
ἑξάνυμφος in c. ab Ἄνυμφα 73
ἑξαιρέω, ἑξαίρεσις, ἑξαίρετος, &c. 77
ἑξαίρομαι, in ἑξαίρω.
ἑξαίρω 80
ἑξαίσιος, in c. ex Αἶσα 82
ἑξαιρόομαι, in Αἷρω 74
ἑξαίσιος, in ἴσκω 447
ἑξαίσιος, in c. ex A' ίσω 84
ἑξαιτέω, cum d. in c. ex Αἰτέω 87
ἔξαιφ, per ſyncopen pro ἐξαίρετον, eximium. Heſyc. & Suid.
ἑξαίφνης, & ἑξαιφνίδιος, in ἄφνω 1704
ἑξακοντῶ, &c. in c. ex A' κοντὸς 92
ἑξακόσιοι, cum d. in com. ex A' κόσιοι 93
ἑξάκις, in E' ξ.
ἑξάκλινος, in c. ex κλίνη 808
ἑξακμάζω, in c. ab A' κμὴ 96
ἑξακολαθέω, in c. ex A' κόλαθος 97
ἑξακοντίζω, in c. ex A' κων 106
ἑξήκοσιοι, cum d. in E' ξ.
ἑξακύω, ἑξακυστος, in c. ex A' κύω 99
ἑξακελδάω, cum d. 103
ἑξακεύω, in c. ex A' κος 104
ἑξαλαόω, in A' λαὸς 108
ἑξαλαπάζω, in c. ex Λαπάζω 929
ἑξαλείφω, cum d. in c. ex A' λειφω 111
ἑξαλόομαι ἑξαλδόμαι, in c. ex A' λίω, vito.
ἑξαλίπτης, in ἑξαλείφω.
ἑξαλίπτρα, in ἑξαλίω.
ἑξάλιτος, in c. ex Λίτρα 971
ἑξαλιω, in c. ex A' λίω 117
ἑξαλλάττω 122
ἑξαλλοιόω, in c. ex ἀλλοῖος 127
ἑξάλλομαι, in c. ex A' λομαι 125
ἑξαλὸς, cum d. in c. ex A' λος 127
ἑξαλοτριόω, in c. ex ἀλλότριος ib.
ἑξάλως, in ἑξαλὸς.
ἑξάλμη, in ἑξάλλομαι.
ἅλος, in c. ex A' λς 129
ἅλσις, in ἑξάλλομαι.
ἑξάλφω, in c. ex A' λφα 131
ἑξαμάξω, in c. ex A' μαξα.
ἑξαμόομαι, in ἑξαμάω.
ἑξαμαρτάνω, in c. ex A' μαρτάνω 135
ἑξαμαυρόω, cum d. in A' μαυρὸς 136
ἑξαμάω in c. ex A' μάω ibid.
ἑξαμβλόω, cum d. in c. ex A' μβλὸς, 138
ἑξαμείβω, cum d. in c. ex A' μείβω 139
ἑξαμείομαι, ſignificat etiam rependo, retribuo. Aeſchyl. in Prometh. κακαῖσι ποιναῖς τοῖς δι' ἐμοῦ ἔξημείψατο, retribuit mihi iſtas tam graves pœnas.
ἑξαμελέω, in ἀμελέω 1025
ἑξάμετρος, in c. ſine præp. 1041
ἑξαμιλώδης, in c. ex Βλὼ 265
ἑξάμιτος, ἴ c. ex Μλὼ, mēſis 1047
ἑξαμιλλάομαι, in c. ex A' μιλλα 141
ἑξαμιλλᾶν, & ἑξάμυνος, in comp. ex Μυᾶ 1060
ἑξαμαιόομαι, in c. ex A' μαιὼν 145
ἑξαμφοτερίζω 147
ἑξαναγκάζω, in c. 150
ἑξαναδύομαι, in ἀναδύω 428
ἑξαναζέω, in ἀναζέω 582
ἑξανακρούω, in ἀνακρούω 879
ἑξανακλίσκω, in ἀνακλίσκω 115
ἑξαναλύομαι, in ἀναλύω 984
ἑξανανήφω 1102
ἑξαναπληρόω, in ἀναπληρόω 1330
ἑξαναπλόω, in dec. ex ἀναπλόω 178
ἑξαναστάω, in ἀναστάω 1501
ἑξανάστασις, in ἑξανίστημι.
ἑξαναστρέφω, in ἀναστρέφω 1530
ἑξανατέλλω, in ἀνατέλλω 1596
ἑξαναφαίνδην, in ἀναφαίνω 1704
ἑξαναφέρω, in ἀναφέρω 1726
ἑξαναχωρέω, in ἀναχωρέω 1832
ἑξαναψύχω, in ἀναψύχω 1845
ἑξανδραποδίζομαι, cum d. in ἀνδραποδον 130
ἑξανδρόομαι, in c. 156
ἑξανέμι, in d. ex ἀνέμι 573
ἑξανεμόω, in c. ex A' νεμος 153
ἑξανεύσκω, in ἀνανεύσκω 538
ἑξανέχω, in dec. ex ἀνέχω 548
ἑξανύω, in c. ex A' νύω 154
ἑξανθέω, cum d. in c. ex ἀνθέω 159
ἑξανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 160
ἑξάνθρωπος, cum d. in c. ex 162
ἑξανίημι, in dec. ex ἀνίημι 564
ἑξανίστημι, in dec. ex ἀνίστημι 695
ἑξανοίγω, in dec. ex ἀνοίγω 1137
ἑξαντλέω, in c. 167
ἑξανύω, in c. ex A' νύω 169
ἑξαπάλαιος, in com. ex Παλαιὸς 1237
ἑξαπαλλάττομαι, in dec. ex ἀπαλλάττω 122
ἑξαπατάω, in c. ex A' πατάω 173
ἑξαπάτη, &c. in ἑξαπατάω.
ἑξαπάφω, cum d. in c. ex A' πάφω 173
ἑξαπέλεκυς, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἑξαπίνα, cum d. in ἄφνω 1708
ἑξαπλάσιος, cum d. in E' ξ.
ἑξάπλους, in c. ex Πλέθρον 1325
ἑξαπλὸς, in E' ξ.
ἑξαπλόω, in c. ex A' πλόος 175
ἑξαποβαίνω, in ἀποβαίνω 232
ἑξάποδος, in ἑξάπους.
ἑξαποδίω, in ἀποδίω 411
ἑξαπορέω, in ἑξάπορος.
ἑξαποστέλλω, in ἀποστέλλω 429
ἑξαπόλυμι, in ἀπόλυμι 1153
ἑξαπονίζω, abluo ex: velidem quòd ἀπονίζω Od. τ. 1521
ἑξαπόπτω, in ἀποπτύω 1170
ἑξαποτέω, in dec. ex ἀποτέω 1271
ἑξαποστέλλω, cum der. in ἀποστέλλω 1371
ἑξάπους 1705
ἑξαποφαίνω, in ἀποφαίνω 1412
ἑξαπτεύω, in c. fine præpoſ. 1393
ἑξάπτω 178 & in c. ex ἅπτω, accendo 179
ἑξάπωλος, in c. ex Πῶλος 181
ἑξαργύρωμα, in ἑξαργύτης.
ἑξαρόομαι, in c. ex A' ρὸω 182
ἑξαργύτης, in c. ex A' ργύρου 189
ἑξαργέω, in dec. ex ἀργὸς 81
ἑξάρμα, in ἑξαίρω 205
ἑξαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 190
ἑξαρνέομαι, ἑξαρνος, cum d. in c. ex A' ρνέομαι 192
ἑξαρπάζω, in c. 191
ἑξαρσις, in ἑξαίρω 149
ἑξαρτάω, cum d. in c. 195
ἑξαρτίζω, in c. 196
ἑξαρτύω, cum d. in com. ab A' ρτύω 197
ἑξαρύω, cum d. in c. 198
ἑξάρχω, &c. 200
ἔξαρχος
ἔξας, in E' ξ.
ἑξαυδανέω, in ἀυδανὸς 1460
ἑξαυσιέω, in c. ex A' υσίω 208
ἔξαυρον 210
ΕΞΑΣΤΙΑΣ 486
ἑξάσιχος, in c. ex στίχος 1519
ἑξασπάλω, in c. ex A' σπάρτω 211
ἑξάσυλος, in c. 1551
ἑξασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564
ἑξάτης, in c. ex A' τὸω 213
ἑξασπμόω, in ἄπμος 1639
ἑξατμίζω, in c. ex A' τμὶς 213
ἑξάτω, in c. ex A' τὸω 214
ἑξαυαίνω, in ἑξαύω.
ἑξαυδάω, in c. ex Αὐδὴ 216
ἑξαῦδις, in c. ex αὖδις 215
ἑξαυλος, cum d. 219
ἑξαύω, in c. ex αὖω 59
ἑξαυτὴς, in c. ex Αὐτὸς 222
ἑξαυτὶς, in c. ex αὖτις 215
ἑξαυθημερὸν, in ἄφνω 1064
ἑξαυχενίζομαι, cum d. in c. 222
ἑξαυχέω, in c. ex Αὐχέω ibid.
ἑξαυχμέω 223
ἑξαύω, in c. ex Αὖω ſicco ibid.
ἑξαφαιρέομαι, in ἀφαιρέω 77
ἑξαφίημι, in dec ex ἀφίημι 565
ἑξαφίστημι, in decom. ab ἀφίστημι 697
ἑξαφόροι 1735
ἑξαφελίζω, in c. ab A' φελὸς 226
ἑξαφύω, in c. ex A' φυω ibid.
ἑξάχλω 1801
ἑξαχὴ, in E' χ 485
ἑξάχυς, in c. ex χὺς 1810
ἑξάψις, in ἑξάπτω 179
ἑξεγηράω, cum d. in c. 434
ἑξεγείρω, cum d. in com. ex E' γείρω 437
ἑξέδρομαι, in c. ab ἔδρομαι ibid.
ἑξεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
ἑξέδρα, cum d. 441
ἑξέδω, in c. 440
ἑξεδύαν, in c. ab ἔδω, ſcio 447
ἑξέδυον, in ἑξύω.
ἑξεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
ἑξεικονίζω, in c. ab εἰκονίζω ibid.
ἑξαλὼ, ἑξέλασις, in com. ex ἐλέω 453
ἑξέλλω, in com. ex Ἐλέω, coarcto 451
ἑξεμι 573
ἑξεπεῖν, in c, cum pr. 493
ἑξέργω, in c. ex ἔργω 457
ἑξέρομαι, in ἑξέρομαι.
ἑξερύω, in ἑξερύω.
ἑξέρω, in c. ex Ἐρέω, necto 458
ἑξεκλησιάζω, in ἐκκλησιάζω 731
ἑξελαύνω, in c. 466
ἑξέλασις, in ἑξελαύνω.
ἑξελαύνω, & ἑζελάω, in c. 468
ἑξελέγχω 472
ἑξελεύθερος, cum d. in c. ex E' λεύθερος 474
ἑξελεύσις, in ἑξέρχομαι.
ἑξελίττω, cum d. in comp. ex ἑλίσσω 454
ἑξελκόω, in c. ex E' λκος 475
ἑξέλκω, cum d. in c. 476
ἑξελλίζω, in c. ex E' λλὸς 478
ἑξεμέω, in c. ab E' μέω 480
ἑξεμπόδων, in ἐμπεδος 1258
ἑξεμπολάω, in dec. 1409
ἑξεναίρω, in c. ex E' ναίρω 481
ἑξεναρίζω, in ἑξεναίρω.
ἑξενέπω, in dec. ex ἐνέπω 493
ἑξεσχυελάζω, in ἐνίσχυρον 545
ἑξέσυμι, in c. ex εἶνυμι 561
ἑξεσπερίζω 485
ἑξεπαίδω, in dec. ex ἐπαείδω 53
ἑξεπαίρω, in ἑξεπαίρω 81
ἑξεπίσαμαι, in dec. ab ἐπίσαμαι 689
ἑξεπίτηδες, in c. 490
ἑξερῶ, cum d. in compoſ. ab ἐρῶ 495
ἑξεραζόμαι, cum d. 507
ἑξερεείνω, in ἑξερέω.
ἑξερεδίζω, cum d. in c. ab E' ρέδω 508
ἑξερεάδω, in c. ab E' ρεάδω 509
ἑξερέπω, in c. ex E' ρέπω 510
ἑξερύω, cum d. in c. ab E' ρύω 512
ἑξερεωπάω, cum d. in c. ab Ἐρεωπάω 513
ἑξερέω, in c. 466
ἑξερημόω, in c. ex E' ρημος 515
ἑξερυθρύομαι, in c. ex Ἐρεύθω 457
ἑξερυνάζω, in c. ab E' ρυνὸς 516
ἑξερμηνεύω, in c. ex ἑρμηνεύω.
ἑξέρομαι, in ἑξερέω.
ἑξέρπω, cum d. in c. ex E' ρπω 519
ἑξέρρω, in c. ex E' ρρω ibid.
ἑξερυθρῶ, in c. ab E' ρυθρὸς 513
ἑξερύω, in c. ex ἐρῦω, trahō 520
ἑξέρχομαι 522
ἑξοστάω, in c. ab E' ὸστέω 525
ἑξεσις, ἑξεσία, in ἑξίημι.
ἑξεσι, in c. ex εἰμὶ 570
ἑξεσραμμένως, in σκορίφω 1545
ἑξετάζω, cum d. in c. 528
ἑξέτης, cum d. in ἑξετὴς.
ἑξέτι, in c. ab ἔτι 531
ἑξέτης, in ἑξετὴς.
ἑξευλαβέομαι, in εὐλαβὴς 924
ἑξευμαρίζω, in εὐμαρὴς 1003
ἑξευμιλίζω, in εὐμιλὴς 1030
ἑξευωχίζω, in εὐωχῶ 557
ἑξευπορέω, in εὐπορέω 1271
ἑξευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 538
ἑξευτελίζω, in εὐτελὴς 1600
ἑξεφνῶ, in ἐφνὸς 590
ἑξεύφίημι, in dec. ex ἐφίημι 565
ἑξέχω 550
ἑξέψω, in c. ab E' ψω 560
ἑξῶ, in c. ex H' ξω 590
ἑξηγέομαι, cum d. 593
ἑξήκοντα, in E' ξ.
ἑξηκοντατὴς, cum d. 532
ἑξηκοντατέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 1612
ἑξήκοντος, in E' ξ.
ἑξηκοστωμόριος, in ἑξακοσιοστός.
ἑξήκω, in c. 599
ἑξηλιάζω, in c. ex H' λιος.
ἑξήλυσις, in ἑξέλευσις.
ἑξῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ἑξημαρτημόριος, in ἑξαμερὴς.
ἑξημερόω, cum d. in c. ex H' μερος 606
ἑξημιόω, in ἑξαμείβω.
ἑξῆλιος, in c. ex H' λιος 608
ἑξηπατοσκόπος, in ἀποσκοπέω 1231
ἑξῆρης, in διῆρη 512
ΕΞΗΣ 486
ἑξηρτιασμένον, in comp. ex H' ρτιον 612
ἑξηρτῶμαι, in c. ex H' ρτημαι 611
ἑξηχέω 614
ἑξιάομαι, in c. ex I' άομαι 666
ἑξιάλλω, in c. ex I' άλλω 665
ἑξιδιόομαι, cum d. in c. ex I' διος 669
ἑξίδιος 670
ἑξιδρόω, in c. ex ἱδρὼς ibid.
ἑξιερόω, in c. 672
ἑξίημι 565
ἑξιθυίω, in c. 675
ἑξικετεύω, in c. ex I' κέτης 676
ἑξικμάζω, in c. ex I' κμὰς ibid.

ἐξικνέομαι, in c. ex κνέομαι 677
ἐξίκω, in c. ad Ἵκω 679
ἐξιλάομαι, cum d. in com. ex Ἱλάω 679
ἐξιλεόω, in ἐξιλάομαι.
ἐξιλλω, in c. 680
ἐξινόω, in c. ex Ἰνέω 683
ἐξιπόω, in c. ex Ἵπτω 688
ἐξιππαζομαι 686
ἔππον ibid.
ἕξις, in ἔχομαι 545
ἐξισάζω, &c. in ἐξισόω.
ἐξισοτιμία, in ἰσότιμος 1640
ἐξισόω, cum d. in c. ex Ἴσος 691
ἐξίστημι, cum d. 698
ἐξιχω, in ἐξέχω 550
ἐξίτηλος, ἐξιτέριος, ἐξίτητος, in ἔξειμι 573
ἐξιχνεύω, ἐξιχνιάζω, cum d. in c. ex Ἴχνος 715
ἐξιχνοσκοπέω, in ἰχνοσκόπος 1476
ἐξιχωρίζω, in Ἴχωρ 715
ἐξογκόω, in c. 1127
ἔξοδος, cum d. ibid.
ἐξοδοιπορέω, in ὁδοιπόρος 1269
ἐξοίγω, in c. ex Οἴγω 1137
ἔξοιδα, in ἐξειδέναι.
ἐξοιδέω ἐξοιδίσκω, in c. ex Οἰδέω 1137
ἐξοικειόω, in c. ex Οἶκος 1143
ἔξοικος, cum d. 1140
ἐξοικοδομέω 371
ἐξοιμώζω, in c. ex οἰμώζω 1136
ἔξοινος, in c. 1145
ἐξοιστράω, cum d. in c. ex Οἶστρος 1148
ἐξοιχνέω, ἐξοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
ἐξοκέλλω, in c. ex ὀκέλλω 765
ἐξολιγωρέω, in ὀλίγωρος 1853
ἐξολισθαίνω, & ἐξολισθέω, in com. 1152
ἐξολκῆ, in ἐξέλκω.
ἐξολλύω, ἐξολοθρεύω, cum d. in c. cum pr.
ἐξολολύζω in c. ex Ὀλολύζω 1155
ἐξομαλίζω, in c. 1157
ἐξομβρέω, in c. ab Ὄμβρος ibid.
ἐξομηρεύω, cũ d. in Ὅμηρος 1158
ἐξόμιλος cum d. in c. 1157
ἐξομματέω, cum d. in comp. ex ὄμμα 1178
ἐξόμνυμι, cum d. in c. 1159
ἐξομόσθεν in ὁμόσθεν 1161
ἐξομοιόω, cum d. in c. ab ὅμοιος 1162
ἐξομολογέω, in dec. 943
ἐξομόργνυμι, in ἐκμόργνυμι 1160
ἐξόμφαλος, in c. 1162
ἐξονειδίζω, cum d. in c. ex Ὄνειδος 1164
ἐξονειρώττω, cum d. in c. 1163
ἐξονομάζω, ἐξονομαίνω, in c. ex ὀνομάζω 1167
ἐξονομακλήδην, in κλήδην 729
ἐξονυχίζω, in c. ex Ὄνυξ 1168
ἐξοξύω, in c. 1170
ἐξόπιθεν, ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, in c. 1172
ἔξοπλος, cum d. in c. 1173
ἐξοπτάω, ἔξοπτος, in c. ab Ὀπτάω 1174
ἐξοργιάζω, in c. ab Ὄργια 1191
ἐξοργίζω, in c. ab Ὀργὴ 1190
ἐξορθόω, in c. 1193
ἐξορίζω, cum d. ἐξόριος 1201
ἐξορκίζω, cum d. ἐξορκόω 1195
ἐξορμάω, in c. 1196
ἔξομος, cum d. in c. 1197
ἐξοροθύω, idem quod ἐξορύω.
ἔξορος, in ἔξωρος.
ἐξορύω, in c. ex ὀρύω 1208
ἐξοῤῥίζω, in c. ex ὀῤῥὸς 1203
ἐξορύσσω, cum d. in c. cum præp. 120
ἐξορχέομαι, in c. 1206
ἐξόρω, in c. ex Ὄρω 1207
ἐξοσιόω, in c. 1210
ἐξοστείζω, in c. ex Ὀστέον 1213
ἐξοστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον.
ἐξόστωσις, cum ἐξοστείζω.
ἐξοτρυύω, in c. 1215
ἐξουδενέω, ἐξουδενόω, cum d. in οὐδεὶς 462
ἐξουθενέω, cum d. in οὐθὲς ibid.
ἐξούλης, cum ἐξίλλω 680
ἐξουρέω, in c. ex Οὖρον 1221
ἐξουρίσαντα ὠὰ, in c. ab Οὖρος, ventus secundus.
ἐξουσία, cum d. in ἔξεστι 570
ἐξοφέλλω, in Ὀφέλλω 1226
ἐξόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 1185
ἐξοφρυόομαι, in c. ab Ὀφρὺς 1227
ἐξοχὰς, in ἔξοχος.
ἐξοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1228
ἐξοχη, ἐξόχος, in ἐξέχω.
ἐξοχυρόω, in c. 544
ἐξοχῶς, in ἔξοχος.
ἐξυβρίζω, cum d. in c. ex Ὕβρις 1687
ἐξυγιαίνω, in ὑγιαίνω ibid.
ἔξυγρος, cum d. in c. 1688
ἐξυδαρόω, ἐξυδατόω, cum d. ἐξυδρίας in c. 1690
ἐξυδρωπιῶ, in ὕδρωψ 1184
ἐξυλακτέω, in c. 1691
ἐξυμνέω, in c. ex ὕμνος 1689
ἐξυπάλυξις, in ὑπάλυξις 113
ἐξυπηρετέω, in decom. ex ὑπηρέτης 511
ἔξυπνος, cum d. in com. ex Ὕπνος 1695
ἐξύπτιάζω, in compos. ex Ὕπτιος 1696
ἐξυφαίνω, & ἐξύφασμα, in com. ex Ὑφάω 1698
ἔξω, in Ἐκ 563
ἔξωθεν, in ἔξω.
ἐξωθέω, cum d. in c. 1848
ἐξωκεανισθῆναι, cum d. in c. ex Ὠκεανὸς 1849
ἐξωκέλης, in c. ex Κέλης 765
ἐξώκοιτος, in c. ex Κοίτη 821
ἐξώλης, cum d. in ἐξολλύω 1153
ἐξωμίας, ἐξωμίδιος, in ἔξωμος.
ἐξωμιδοποιὸς, cum d. 1350
ἔξωμος, cum d. in c. 1849
ἐξωμοσία, in ἐξόμνυμι.
ἐξωνέομαι, cum d. in c. 1850
ἐξώπιος 1180
ἐξώπροικα, in c. ex Προίξ 1388
ἐξωαίζομαι, ἔξωρος, in c. 1852
ἐξωριάζω, in c. 1853
ἔξωσμα, ἐξωστὴρ, cum d. in ἐξωθέω.
ἐξώτατος, ἐξώτερος, cum d. ἐξωτικὸς, &c. in ἔξω 463
ἔξωχρος, in c. 1856
¶ ἐοικὼς, ἐοικότως, in Εἴκω, similis sum 448
ἐόργη, cum d. in Ὀργάω 1190
ΕΟΡΤΗ, cum d. 486
ἑὸς, in Ἑ 432
ἐοχμὸς, in συνεοχμός.
¶ ἐπαγάλλομαι, in Ἀγάλλω 5
ἐπάγαμαι, in c. ex Ἄγαμαι 7
ἐπαγανακτέω, in c. ex Ἀγανακτέω 5
ἐπαγγέλλω, cum d. 8
ἐπαγείρω, cum d. in c. ex Ἀγείρω 11
ἐπαγινέω, in ἀγινέω 31
ἐπαγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκῶν 15
ἐπαγλαΐζομαι, in c. ex Ἀγλαὸς 15
ἐπάγομαι, in ἐπάγω.
ἐπαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 20
ἐπάγριος, cum d. in c. ex Ἀγρὸς 25
ἐπαγρυπνέω, in ἄγρυπνος 1695
ἐπάγω ἐπαγογὴ, &c. 35
ἐπαγωνίζομαι 48
ἐπάδω, ἐπαείδω 54
ἐπαείρω, in c. ex Ἀείρω 57
ἔπαθλον, in c. ex Ἄεθλος 52
ἐπαιάζω, in c. ex Αἰάζω 63
ἐπαιγίζω, cum impetu & desuper spiro. Iliad. β. Comp. ex Ἀΐσσω.
ἐπαίγδην, cum impetu, impetuosè. Ab Hesychio exponitur, in superficie, leviter, levi attactu.
ἐπαιδέομαι, in d. ab Αἰδὼς 66
ἔπαικλα sive ἐπαΐκλα, τὰ bellaria quæ à cœna opponuutur, secundæ mensæ: apud Athenæum l. 14. Legitur & ἐπαίκλεια, apud eundem lib. 24. item ἐπαίκλια, & ἐπαίκνια, apud Eust Comp. ex Αἶκλον.
ἔπαινος, ἐπαινέω, cum d. in c. ex Αἶνος 71
ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo: vt apud Nic. in Alexiph. Ἄλλοτε τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς. Comp. ex Αἰονάω. ¶ Item in littore lavor: ἐκ Ἠιόνος λούομαι, inquit schol. Nic. vt sit comp. ex Πίων.
ἐπαίρω 80
ἐπαισθάνομαι, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 84
ἐπαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω ibid.
ἐπαΐστος, in ἐπαΐω 90
ἐπαιχὴς, ἐπαιχήνομαι, in c. ab Αἶχος 86
ἐπαιτέω, cum d. in c. ab Αἰτέω 87
ἐπαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία causa 88 & in c. ex Αἰτία culpa ibid.
ἐπαίτιος, in c. ex Αἰτία culpa ibi.
ἐπαΐ, in c. ex Ἀΐω ibid.
ἐπαιωρέομαι, in c. ex Αἰωρέω 91
ἐπακανθίζω, in c. ex Ἄκανθα 92
ἔπακμος, cum d. in c. ab Ἀκμὴ 95
ἐπακολουθέω, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 67
ἐπακοντίζω, cum d. in c. ex Ἄκων 106
ἐπακούω, cum d. 100
ἐπακούστος, qui auditur vel audiri potest.
ἐπακρίζω, ἐπάκριος, in ἐπάκρος.
ἐπακροάομαι, cum d. in c. ex Ἀκροάομαι 103
ἔπακρος, in c. ex Ἄκρος 105
ἐπακτὴρ, ἐπακτικὸς, cum d. in ἐπάγω.
ἐπάκτιος, in c. ex Ἀκτὴ 105
ἐπακτὸς, ἐπακτόω, cũ d. in ἐπάγω.
ἐπακτροκέλης, in comp. ex Κέλης 765
ἔπακτρον in ἐπακτός.
ἐπαλαζονεύομαι, in c. ex Ἀλαζὼν 107
ἐπαλαλάζω, in c. ex Ἀλαλὴ ibid.
ἐπαλάομαι, in c. ex Ἀλάομαι 108
ἐπαλαστέω, in ἄλης 963
ἐπαλείφω, cum d. in c. ex Ἀλείφω 111
ἐπαλεξέω, in c. ex Ἀλέξω 112
ἐπαλετρεύω, in c. ex Ἀλέω, molo. ibid.
ἐπαληθεύω, in c. ex Ἀληθὴς 114
ἐπαλθέω, in c. ex Ἄλθω 115
ἐπαλλάττω, cum d. 123
ἐπάλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλω 127
ἐπαλλόκαρπα, in c. 750
ἐπαλλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ἔπαλξις, cum d. in c. ex Ἀλκὴ 117
ἐπαλφιτόω, in c. ex Ἀλφίτην 132
ἐπαλώστης, in c. ex Ἀλοάω 128
ἐπαμάω, in c. ex Ἀμάω 137
ἐπαμβλήδην, in ἀναβάλλω 242
ἐπαμβλίσκω, in c. ex Ἀμβὺς 138
ἐπαμείβω ἐπαμοίβος, cum d. in c. ex Ἀμείβω 138
ἐπαμπέχω, in ἀμπέχω 547
ἐμπαυνέω, cum d. in c. ex Ἀμυνέω 114
ἐπαμφάδησε, in ἀναφαίνω 1704
ἐπαμφέρω, in ἀπαναφέρω.
ἐπαμφιάζομαι, ἐπαμφιέννυμι, ἐπαμφίσκω, in dec. ex ἀμφιέννυμι 561
ἐπαμφοτερίζω 147
ἐπαὺ, in Ἐπεί 487
ἐπαναβαίνω, ἐπαναβαθμὸς, in ἀναβαίνω 231
ἐπαναβάλλομαι, in dec. ex ἀναβάλλω 242
ἐπανάβασις, in ἐπαναβαίνω.
ἐπαναβιβάζω, in ἀναβιβάζω 237
ἐπαναβληδὸν, in ἐπαναβάλλομαι.
ἐπαναβοάω, in ἀναβοάω 272
ἐπαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 318
ἐπαναγκάζω, cum der. in compos. 150
ἐπανάγω in dec. ex ἀνάγω 31
ἐπαναδιπλόω, cũ d. in ἀναδιπλόω 408
ἐπαναθεάομαι 624
ἐπαναιρέομαι, ἐπαιαίρεσις, in dec. ex ἀναιρέω 75
ἐπαναίρω, in ἀναίρω.
ἐπανακαλέω, in ἀνακαλέω 729
ἐπανακάμπτω, in ἀνακάμπτω 740
ἐπανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 760
ἐπανακεφαλαιοῦμαι, in ἀνακεφαλαιόω 778
ἐπανάκλησις, in ἐπανακαλέω.
ἐπανάκλισις, in ἀνακλίνω 807
ἐπανακοινόω, in ἀνακοινόω 820
ἐπανακομίζω, in ἀνακομίζω 832
ἐπανακρέμαμαι, in ἀνακρεμάω 867
ἐπανακρίνω, in ἀνακρίνω 871
ἐπανακρούω, in ἀνακρούω 878
ἐπανακτᾶσθαι, in ἀνακτάομαι 882
ἐπανακυκλέω, & ἐπανακυκλόω, cum d. in ἀνακυκλόω 891
ἐπαναλαμβάνω, ἐπανάληψις, in ἀναλαμβάνω 918
ἐπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 115
ἐπαναλύων, in ἀναλύω 984
ἐπαναμένω, in ἀναμένω 1033
ἐπαναμιμνήσκω, in ἀναμνάομαι 1061
ἐπαναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 1254
ἐπαναπηδάω, in ἀναπηδάω 1303
ἐπαναπλέω, in ἀναπλέω 1333
ἐπαναπνέω, in ἀναπνέω 1343
ἐπαναποδίζω, in ἀναποδίζω 1374
ἐπαναπολέω, in ἀναπολέω 1359
ἐπαναῤῥίπτω, in ἀναῤῥίπτω 1434
ἐπανασείω, cum der. in ἀνασείω, 1451
ἐπανασπείρω, cum d. in ἀνασπείρω 1505
ἐπανάστασις, in ἐπανίστημι.
ἐπαναστέλλω, in ἀναστέλλω 1524
ἐπαναστημα, in ἐπανίστημι.
ἐπαναστρέφω, cum d. in ἀναστρέφω 1554
ἐπανάτασις, ἐπανατείνω, in ἀνατείνω 1588
ἐπανατέλλω, in ἀνατέλλω 1596
ἐπανατίθημι, in ἀνατίθημι 1621
ἐπανατρέχω, in ἀνατρέχω 1663
ἐπανατρυγάω, in com. ex τρυγάω 1672
ἐπαναφέρω, cum der. in ἀναφέρω 1726
ἐπαναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω 1232
ἔπανδρος, in c. 155
ἐπανεγείρω, cum der. in ἀνεγείρω 437
ἐπάνειμι, in compos. ex ἄνειμι 573
ἐπανειπεῖν, in ἀνειπεῖν 492

ἐπανέρομαι, & ἐπανείρομαι, & ἀνερέω 459
ἐπανέρχομαι, in ἀνέρχομαι 521
ἐπανέχω, in dec. ex ἀνέχω 548
ἐπανήκω, in c. 598
ἐπανθέω, cum d. in com. ex ἀνθέω. 159
ἐπανθίζω, cum d. 160
ἐπανίημι, in c. ex ἀνίημι 564
ἐπανιστάω, ἐπανίστημι, in dec. ex ἀνίστημι 695
ἐπάνοδος, in ἄνοδος 1128
ἐπανοιδέω, in ἀνοιδέω 1137
ἐπανορθόω, cum d. in ἀνορθόω 1193
ἐπαντέλλω, cum ἐπανατέλλω.
ἐπάντης, cum d. in ἄντης 166
ἐπαντλέω, cum d. in c. 167
ἐπανύω, in c. ex Ἀνύω 169
ἐπάνω, ἐπάνωθεν, ἐπάνωθι, in c. ex Ἄνω 170
ἐπαξόνιος, in c. 172
ἐπάξιος, cum d. in c. 171
ἐπαοιδή, ἐπαοιδός, cũ d. in ἐπαείδω.
ἐπαπειλέω, in comp. ex Ἀπειλέω. 174
ἐπαπερείδω, in ἀπερείδω 509
ἐπαπέρχομαι, in ἀπέρχομαι 521
ἐπαποδύομαι, in ἀποδύω 429
ἐπαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 641
ἐπαπολογέομαι, in ἀπολέγω 937
ἐπαπορέω, cum d. in dec. ex ἀπορέω 1271
ἐπαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1521
ἐπαρά, ἐπαράομαι, ἐπαράσιμος, in c. ex Ἀρά 189
ἐπαράσσω, in comp. ex Ἀράσσω. 182
ἐπάρατος, in ἐπαρά.
ἐπάργυρος, cũ d. in c. ex Ἄργυρος. 184
ἐπάρδω, in c. ex Ἄρδω ibid.
ἐπαρέσκομαι, in com. ex Ἀρέσκω. 185
ἐπαρήγω, in c. ex Ἀρήγω 186
ἐπαριστερός, cum d. in c. ex Ἀριστερός 188
ἐπαρκέω cum d. in c. 189
ἔπαρμα, in ἐπαίρω 81
ἐπάρουρος, in ἄρουρα, ab Ἀρόω 191
ἔπαρσις, in ἐπαίρω 81
ἐπαρτάω, in c. 194
ἐπαρτής, in c. ex ἀρτέομαι 195
ἐπαρτύω, in c. ex Ἀρτύω 196
ἐπαρύω, cum d. in c. 197
ἐπάρχομαι, ἐπάρχω, ἔπαρχος, cũ d. 200
ἐπάρω, in c. 1200
ἐπαρωγός, cum d. in ἐπαρήγω.
ἐπασσμαίνω, in c. ex Ἄσθμα 206
ἐπασκέω, cum d. in c. 208
ἔπασμα, in ἐπαείδω.
ἐπασσύτεροι, in Ἄσσον 210
ἐπαυγάζω, cum d. in com. ex Αὐγή. 215
ἐπαυδάω, in c. ex Αὐδή 216
ἐπαυθαδίζομαι 50
ἐπαυλέω, in c. ex Αὐλός 219
ἐπαυλίζομαι, ἐπαύλιον, ἔπαυλις, in ἔπαυλος.
ἔπαυλος, in c. 218
ἐπαυξάνω, cum d. in com. ex αὔξω. 59
ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκω, ἐπαύρομαι.
ἐπαύρεσις, ἐπαύρησις 220
ἐπαύριον, in c. ex Αὔριον 221
ἐπαυχένιος, in c. 223
ἐπαυχέω 222
ἐπαφαιρέω, in ἀφαιρέω 77
ἐπαφαυαίνω, in ἀφαύω 224
ἐπαφή, ἐπαφάω, in ἐφάπτομαι.
ἐπαφίημι, in dec. ex ἀφίημι 564
ἐπαφρίζω, in c. ex Ἀφρὸς 225
ἐπαφρόδιτος, &c. in c. ex Ἀφροδίτη ibid.
ἔπαφρος, cum d. in c. ex Ἀφρὸς ib.
ἐπαχθής, cum d. in com. ex Ἄχθος, 226
ἐπεὰν, pro ἐπάν.
ἐπεγελάω, in ἐγελάω 311
ἐπέγγυος, in c. 435
ἐπεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 437
ἐπεγκεράννυμι, in ἐγκεράννυμι 771
ἐπεγχαίνω, in ἐγχαίνω 1787
ἐπεγχύω, cum d. in ἐγχέω 1806
ἘΠΕΙ 486
ἘΠΕΙΓΩ 487
ἐπειδὰν, ἐπειδὴ, ἐπεὶ, in Ἐπεί.
ἐπεικάζω, in c. ab εἰκάζω 450
ἐπείκεν, in ἐπεί.
ἐπείκτης, in ἐπείγομαι.
ἐπείκω, in c. ex Εἴκω, cedo 450
ἔπειμι 570. & 574
ἔπειξις, in ἐπείχομαι.
ἐπειπεῖν 493
ἐπειρέομαι, in ἐπείρομαι, in ἐπέρομαι 460
ἐπειρύω, in ἐπερύω 520
ἐπειρωνεύω, in c. ex Εἴρων 460
ἐπεισάγω, cum der. in dec. ex εἰσάγω. 33
ἐπεισβαίνω, in εἰσβαίνω 323
ἐπεισδέχομαι, in εἰσδέχομαι.
ἐπείσειμι, in decomposit. ex εἴσειμι. 573
ἐπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 421
ἐπεισηγέομαι, in εἰσηγοῦμαι 592
ἘΠΕΙΣΙΟΝ 487
ἐπεισκαλέω, in εἰσκαλέω 730
ἐπεισκείνομαι 872
ἐπεισκυκλῶ, cũ d. in εἰσκυκλῶ 891
ἐπείσοδος, cum d. in εἴσοδος 1129
ἐπεισσαίω, in εἰσσαίω 1237
ἐπεισσηδάω, in εἰσσηδάω 1303
ἐπεισσίπτω, in εἰσσίπτω 1314
ἐπεισσνέω, in εἰσσνέω 1343
ἐπεισρέω, in εἰσρέω 1423
ἐπεισφέρω, in εἰσφέρω.
ἐπεισφρέω, in εἰσφρέω 1761
ἔπειτα, in c. ex Εἶτα 642
ἐπείτοι, ἐπείτε, in Ἐπεί.
ἐπεκβαίνω in ἐκβαίνω 232
ἐπεκβοηθέω, in ἐκβοηθέω 373
ἐπεκδιδάσκω, in ἐκδιδάσκω. 396
ἐπεκδιηγέομαι, cum d. in d. ex διηγέομαι. 592
ἐπεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
ἐπεκδρομή, in ἐπεκτρέχω.
ἐπέκεινα, in c. ex Ἐκεῖνος 465
ἐπεκθέω, in ἐκθέω 632
ἐπεκλίνω, in ἐκκλίνω 807
ἐπεκλέγομαι, in ἐκλέγω 937
ἐπεκπίνω, in super ebibo Eurip. in Cyclop. ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα.
ἐπέκπλους, in ἐκπλέω 1334
ἐπέκτασις, ἐπεκτείνω, in ἐκτείνω. 1589
ἐπεκτρέχω, in ἐκτρέχω 1663
ἐπεκφορά, in ἐκφέρω 1728
ἐπέλασις, in Ἐλαύνω.
ἐπελαφρίζω, &c. in c. ex Ἐλαφρὸς 470
ἐπελέγχος, in comp. ex Ἐλέγχω. 472
ἐπελαύνω, in comp. ex Ἐλαύνω. 468
ἐπέλευσις, ἐπελευστικὸς, in ἐπέρχομαι.
ἐπεμβαδὸν, ἐπεμβαίνω, in ἐμβαίνω.
ἐπεμβάλλω, in decomp. ex ἐμβάλλω. 244
ἐπέμβασις, in ἐπεμβαίνω.
ἐπεμβολή, in ἐπεμβάλλω.
ἐπεμπηδάω, in ἐμπηδάω 1303
ἐπεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1313
ἐπενδύω, cum d. in ἐνδύω 429
ἐπένεγξις in ἐπιφέρω.
ἐπενθορέω, in ἐνθορέω 644
ἐπενθρώσκω, in comp. ex Θρώσκω. 653
ἐπενθυμέομαι, cum d. in ἐνθυμος. 655
ἐπεντανύω, in ἐντανύω 1593
ἐπεντρυφάω, in ἐντρυφάω 652
ἐπεντύω, ἐπενταύω, in c. ex Ἔντεα. 484
ἐπεξάγω, cum d. in decomp. ab ἔξαγω 33
ἐπέξειμι, in decompos. ab Ἔξειμι, 574
ἐπεξελαύνω, in ἐξελαύνω 468
ἐπεξέλευσις, in ἐπεξέρχομαι,
ἐπεξεργάζομαι, cum d. in ἐξεργάζομαι 507
ἐπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
ἐπεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 539
ἐπεξήγησις, in decomp. ab ἐξηγοῦμαι 592
ἐπέξοδος, in ἔξοδος 1129
ἐπέοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 449
ἐπεργάζομαι, cum d. 507
ἐπερείδω, cum d. in com. ex Ἐρείδω. 509
ἐπερέφω, in c. ab Ἐρέφω 514
ἐπέρομαι, in c. 460
ἐπερύω, in com. ex Ἐρύω, traho. 520
ἐπέρχομαι 521
ἐπερωτάω, cum d. in c. ex Ἐρωτάω. 524
ἐπεσβαίνω, in ἐπεισβαίνω.
ἐπεσβάλλω, in ἐπεισβάλλω.
ἐπεσβόλος, in c. ex βολὴ 252
ἐπεσθίω, & ἐπέσθω, in c. ab Ἔσθω. 525
ἔπεστι in ἔπειμι.
ἔπεστιος, in ἐφέστιος.
ἐπετειόκαρπος, in c. 751
ἐπετειόκαυλος, in comp. ex Καυλός. 758
ἐπέτειος 532
ἐπετειοφόρος 1735
ἐπετειόφυλλος, in c. 1772
ἐπέτης, in deriv. ex Ἔπω, sequor. 491
ἐπετήσιος, in ἐπέτειος.
ἐπέτης, in ἐπέτης.
ἐπευθυμέω, in εὔθυμος 656
ἐπευθύνω in c. ex εὐθύνω 535
ἐπευκτὸς, in ἐπεύχομαι.
ἐπευφημέω, in εὔφημος 1719
ἐπεύχομαι, cum d. in c. 541
ἐπευωνίζω, in εὔωνος 1850
ἐπέχω 550
ἐπήβολος, cum d. cum ἐπιβολή.
ἐπηγκενίδες, in ἐπιφέρω 1729
ἐπηγορῶ, cum d. in com. ex Ἀγορά, cum pr. 18
ἐπηετανὸς in ἐπέτειος.
ἐπήκοος, in ἐπακούω 100
Ἔπηλις, operculum arcæ seu cistæ. Hesych. Item pro macula à sole, idem quod ἔφηλις. Eust.
ἐπηλυγάζω, in Λύγη 978
ἔπηλυς, cum d. in ἐπέρχομαι.
ἐπημοίβος, in ἐπαμείβω.
ἐπηνέμιος, in comp. ex Ἄνεμος. 153
ἐπήορος, in c. desinentibus in ήορος 58
ἐπήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
ἘΠΗΡΕΑΖΩ, cum d. 487
ἐπήρεια, in ἐπηρεάζω.
ἐπήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 511
ἐπηρεφὴς, in ἐπερέφω.
ἐπήρης, in c. in ήρης 511
ἐπήρετος, in c. ex ἐρίζω 517
ἐπητὴς, in deriuat. ex Ἔπω, dico 492
ἐπήτριμος, in c. ex Ἤτριον 612
ἐπητὸς in ἐπητὴς.
ἐπηχέω 614
ἐπηωρος, pro ἐπήορος, reperitur, apud Greg.
ἘΠΙ 481
ἐπιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 665
ἐπιάλτης, in ἐφιάλτης.
ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum. Iliad. η, ἐμοὶ ἐπιανδάνει οὕτως, Odyss. π, τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος. Compos. ex Ἀνδάνω.
ἐπιαύω, in c. ex Ἰαύω 667
ἐπιάχω, in c. ex Ἰάχω 668
ἐπιβαίνω, cum d. 233
ἐπιβάλλω, cum d. 244
ἐπιβάπτω, cum d. in c. cum præp. 254
ἐπιβαρέω, in composit. ex Βάρος, 256
ἐπίβασις, cum d. in ἐπιβαίνω.
ἐπιβάσκω, in c. ex βάσκω 237
ἐπιβατεύω, ἐπίβατος, &c. in ἐπιβαίνω.
ἘΠΙΒΔΑ 489
ἐπιβεβαιόω, in comp. ex Βέβαιος. 261
ἐπιβήματα, ἐπιβήτωρ, in Ἐπιβαίνω.
ἐπιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
ἐπιβιόω, in com. ex βιόω 265
ἐπιβλάπτω, cum d. in c. ex Βλάπτω. 267
ἐπιβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 268
ἐπιβλὴ, ἐπιβλήδην, ἐπίβλημα, ἐπιβλὴς, ἐπίβλητος, cum d. in ἐπιβάλλω.
ἐπιβλὺξ, in c. ex Βλύζω 271
ἐπιβοάω, in c. ex Βοάω 272
ἐπιβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω. 273
ἐπιβόημα, ἐπιβόητος, in ἐπιβοάω.
ἐπίβοιος, in c. ex Βοῦς 281
ἐπιβολὴ, cum d. in ἐπιβάλλω.
ἐπιβομβέω, in comp. ex Βομβός. 275
ἐπιβόσκω, cum d. in com. ex βόσκω. 282
ἐπιβουκόλος, in βουκόλος 828
ἐπιβουλὴ, ἐπιβουλεύω cum d. 278
ἐπιβραδύνω, in comp. ex Βραδύς. 283
ἐπιβραχὺ, in c. ex Βραχὺς 285
ἐπιβρέμω, in c. ex Βρέμω ibid.
ἐπιβρέχω, in c. 286
ἐπιβρίθω, in c. ex Βρίθω 287
ἐπιβρομέω, in ἐπιβρέμω.
ἐπιβροντάω, cum d. in c. ex Βροντή. 288
ἐπιβροχὴ, in ἐπιβρέχω.
ἐπιβρύχω, in c. ex Βρύχω 290
ἐπιβρύω, in c. ex Βρύω 291
ἐπιβρώσκω, in comp. ex Βρώσκω. 292
ἐπιβύω, cum d. in comp. ex Βύω. 293
ἐπιβωμίζω, ἐπιβώμιος, in c. ex Βωμὸς 294
ἐπιβώτωρ, in ἐπιβόσκω.
ἐπίγαιος, in c. ex Γαῖα 296
ἐπιγαμβρεύω, cum d. in c. ex Γαμβρὸς 298
ἐπιγαμέω, cum der in c. ex Γαμέω. 299
ἐπιγάνυμαι, in c. ex Γάνος 300
ἐπιγάστριον, in c. ex Γαστὴρ 301
ἐπιγαυρόομαι, in comp. ex Γαῦρος. ibid.
ἐπιγειόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 758
ἐπίγειος, in ἐπίγαιος.
ἐπιγειόφυλλος, in c. 1772
ἐπιγελάω, in c. ex Γελάω 311
ἐπιγενήμα, in ἐπιγίγνομαι.
ἐπιγενὴς 304
ἐπιγενυνάω, cum d. 308
ἐπιγεραίρω, in c. ex Γέρας 313
ἐπιγηθέω, in c. ex Γηθέω 315
ἐπιγῆτις, ἐπίγαιος.
ἐπιγίγνομαι 305

ἐπιγιγνώσκω, vel ἐπιγινώσκω 319
ἐπίγλυκυς, cum d. in c. ex Γλυκὺς, 327
ἐπιγλωσσάομαι, ῶμαι, lingua effero, deblatero. Aeschyl. in Prometh.
ἐπίγλωσσις, &c. cum d. 328
ἐπιγνάμπτω, in com. ex γνάμπτω. 741
ἐπιγνώμη, ἐπιγνώμων, ἐπίγνωσις, in ἐπιγνώσκω.
ἐπίγονος, cum d. 308
ἐπιγουνατὶς, ἐπιγουνὶς, &c. in c. ex Γόνυ 331
ἐπιγράβδην, ἐπίγραμμα, cum d. in ἐπιγράφω.
ἐπιγράφω, cum d. 336
ἐπίγρυπος 343
ἐπιδαίομαι, in c. ex Δαίω, disco. 350. & in c. ex Δαίω, epulum præbeo ibid.
ἐπιδαίσιος, in c. ex Δαίω, divido. 351
ἐπιδαιτέομαι, in c. ex Δαίω, epulũ præbeo ibid.
ἐπίδαιτρον, in comp. ex δαιτρός. ibid.
ἐπιδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 353
ἐπιδακρύω, in c. 355
ἐπιδανείζω, in c. ex Δαύος 357
ἐπίδασυς, in c. ex Δασὺς 359
ἐπιδαψιλεύομαι 360
ἐπιδεὴς, in ἐπιδέομαι.
ἐπίδειγμα, in ἐπιδείκνυμι.
ἐπιδείελος, in c. ex Δείλη 365
ἐπιδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικὸς 364
ἐπίδειπνον, cum d. in c. 367
ἐπιδέκατος, in c. 368
ἐπιδέμνιος in c. ex Δέμνιον 370
ἐπιδεξιελευθέρως, in c. ex Ἐλεύθερος 474
ἐπιδέξιος, cum der. in c. ex Δεξιὰ. 374
ἐπιδέομαι, in c. ex δέω 387
ἐπίδερης, in c. ex δέρω 374
ἐπιδέρκω, cum d. in c. 376
ἐπιδερμιατὶς, ἐπιδερμὶς, cum ἐπίδερις.
ἐπίδεσις, ἐπίδεσμος, cum d. in ἐπιδέω.
ἐπιδεσπόζω, in comp. ex Δεσπόζω. 376
ἐπιδεύομαι, ἐπιδευὴς, in ἐπιδέομαι.
ἐπιδέχομαι 381
ἐπιδέω, in c. 384
ἐπιδεῶς, in ἐπιδέομαι.
ἐπίδηλος, in c. ex Δῆλος 389
ἐπιδημεύω, &c. in ἐπίδημος.
ἐπιδημιουργοὶ, in δημιουργὸς 500
ἐπίδημος, cum d. in com. ex Δήμος 390
ἐπιδιαβαίνω, in διαβαίνω 232
ἐπιδιαγινώσκω, in διαγινώσκω.
ἐπιδιαθήκη, in ἐπιδιατίθημι.
ἐπιδιαίτησις, in c. ex Δίαιτα 394
ἐπιδιάκειμαι, in διάκειμαι 761
ἐπιδιακρίνω, in διακρίνω 872
ἐπιδιαλάμπω, in διαλάμπω 926
ἐπιδιανέμω, in διανέμω 1090
ἐπιδιαπλέω, in διαπλέω 1333
ἐπιδιασκευάζω, cũ d. in c. ex διασκευάζω 1478
ἐπιδιατάττομαι, in διατάσσω 1582
ἐπιδιατίθημι, in διατίθημι 1622
ἐπιδιατρίβω, in διατρίβω 1669
ἐπιδίδυμις, in c. ex Δίδυμος 397
ἐπιδίδωμι 399
ἐπιδιετὴς, in διετὴς 532
ἐπιδίζημαι, in c. ex Δίζω 401
ἐπιδιήγησις, in decomp. ex διηγέομαι 593
ἐπιδικάζω, cum d. 405
ἐπίδικος 404
ἐπιδίμοιρος, in δίμοιρος 1022
ἐπιδίνεω, in c. ex Δίνη 406
ἐπιδιορθόω, in decomp. ex διορθόω. 1193
ἐπιδιπλόω, cum d. in comp. ex Διπλόος 408
ἐπιδίφριος, cum d. in c. ex Δίφρος. 410
ἐπιδίψιος, in c. ex Δίψα ibid.
ἐπιδίω, in c. ex ἰδίω 669
ἐπιδιώκω, in c. ex Διώκω 411
ἐπίδομα, in ἐπιδίδωμι.
ἐπίδοξος, cum d. in com. ex δόξα. 415
ἐπιδορατὶς, in c. ex Δόρυ 418
ἐπιδόρπιος, cum d. in c. ex Δόρπον ibid.
ἐπίδοσις, cum d. & ἐπιδοτικὸς, in ἐπιδίδωμι.
ἐπιδουπέω, in c. ex Δοῦπος 420
ἐπιδοχὴ, in ἐπιδέχομαι.
ἐπιδραττομαι, in c. ex Δράσσω 421
ἐπιδρομὴ, &c, in ἐπιτρέχω 1664
ἐπιδυναστεύω, in c. 427
ἐπιδυύω 429
ἐπιδυσφημέω, in δύσφημος 1718
ἐπιδύω, cum ἐπιδυύω.
ἐπιεικέα, in ἐπιεικής.
ἐπιείκελος, in c. ab ἔικελος 450
ἐπιεικὴς, cum d. in ἐπέοικα.
ἐπιεικτὸς, in ἐπιείκω 448
ἐπιείκω, in c. ex Ἔκω, cedo ibid.
ἐπιεικᾶς, in ἐπιεικής.
ἐπιελπομαι, in c. ex Ἐλπὶς 480
ἐπιέννυμι, in c. ex ἕννυμι 561
ἐπιέπομαι, in ἐφέπομαι.
ἐπιζαὴς, in ἐπιζάω.
ἐπιζάφελος, cum der. in Ζαφελής. 576
ἐπιζάω, in c. ex Ζάω 577
ἐπίζεμα, in ἐπιζέω.
ἐπιζεύγνυμι, cum d. 579
ἐπιζέω, in c. 582
ἐπίζηλος, in c. ex Ζῆλος 583
ἐπιζηλοτυπέω, in ζηλότυπος 1680
ἐπιζήμιος, cum d. in com. ex Ζημία 584
ἐπιζητέω, cum d. in c. 585
ἐπιζηγῶσαι, in ἐπιζεύγνυμι.
ἐπίζωστρα 586
ἐπίηρατος, in ἐπήρατος.
ἐπιθαλάμιος, cum d. in c. ex Θάλαμος 616
ἐπιθαλάσσιος, &c. in c. 617
ἐπιθαλπὴς in c. ex Θάλπω 619
ἐπιθαμβέω, in c. ex Θάμβος ibid
ἐπιθάνατος, cum d. in c. ex θάνατος 642
ἐπιθανὴς, in c. in θανὴς ibid.
ἐπιθαρσαύω, cum d. in c. 621
ἐπιθαυμάζω, in com. ex Θαυμάζω. 623
ἐπιθεάζω, & ἐπιθειάζω, cum der. 628
ἐπιθεραπεύω, in comp. ex Θεράπων 629
ἐπίθεμα, ἐπίθεσις, in ἐπιτίθημι.
ἐπιθεσπίζω, cum d. in c. ex Θέσπις. 631
ἐπίθετος, cum d. in ἐπιτίθημι.
ἐπιθέω, in c. ex Θέω 632
ἐπιθεωρέω, in c. ex Θεωρὸς 633
ἐπιθήγω, in c. ex Θήγω ibid.
ἐπιθήκη, ἐπίθημα, cum d. in ἐπιτίθημι.
ἐπιθήραρχος, qui aliis θηρώρχοις præest. Gaza expon. duplaris ferarius. ἐπιθηραρχία, duplaris ferarua 200
ἐπιθίγω, cum d. in c. ex Θίγω 639
ἐπιθλίβω, in c. ex Θλίβω 640
ἐπιθοάζω, in c. ex Θοὸς 644
ἐπιθολόω, in c. ex Θολὸς ibid
ἐπιθορέω, cum d. in c. ex Θόρω 645
ἐπιθορυβέω, in comp. ex Θόρυβος ibid.
ἐπιθραύιον, in c. ex θραύος 646
ἐπιθρηνέω, in c. ex Θρῆνος 647
ἐπιθρομβόω, in c. ex Θρόμβος 650
ἐπιθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 652
ἐπιθύω, cum ἐπιθύω 662
ἐπιθυμέω, cum d. in ἐπιθυμίδες 656
ἐπιθυμία ibid.
ἐπιθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω. 654
ἐπιθυμὶς, &c. 656
ἐπιθυμοδείπνος in c. 367
ἐπιθυύω, in c. 675
ἐπιθυω, in c. ex Θύω, in c. cum pr. 661. & 662
ἐπιθωρακίζω, cum d. in c. ex Θώραξ 664
ἐπιθωύσσω, in c. ex Θωύσσω ibid.
ἐπιΐδμων, in ἴδμων 689
ἐπίϊστωρ, in c. ex ἴστωρ 712
ἐπικαγχάζω, in c. 717
ἐπικαθέζομαι, in καθέζομαι 441
ἐπικαθεύδω, in καθεύδω 534
603
ἐπικαθίστημι, in dec. ex Καθίστημι. 702
ἐπικαινίζω, in c. ex Καινὸς 720
ἐπίκαιρος, cum d. in c. 721
ἐπικαίω, in c. cum pr. 723
ἐπικαλαμάομαι, in com. ex καλαμάομαι 728
ἐπικαλέω 731
ἐπικαλύπτω, cum d. in c. 736
ἐπικάπτω, cum d. in c. cum præp. 740
ἐπικανθίδες, in Κανθὸς 742
ἐπίκαρ, in c. ex Κὰρ 747
ἐπικάρπιος, cum d. in c. 750. & 752
ἐπικάρσιος, in c. ex Κάρσιος 752
ἐπικαρυκεύω, in Καρύκη 753
ἐπικαταβαίνω, κασεβαίνω 233
ἐπικατάγνυμι, in decomp. ex κατάγω 46
ἐπικατάγομαι, in dec. ex κατάγω. 53
ἐπικαταδαρθάνειν. in c. ex Δαρθάνω 359
ἐπικατακλείω, in κατακλείω 800
ἐπικατακοιμάομαι, in κατακοιμάομαι 819
ἐπικαταλαμβάνω, in dec. ex καταλαμβάνω 921
ἐπικατάρατος, in dec. ex κατάρα. 181
ἐπικαταῤῥάττω, in καταῤῥάσσω. 1418
ἐπικαταέρέω, in καταῤῥέω 1423
ἐπικαταῤῥήγνυμαι, in καταῤῥήγνυμι 1430
ἐπικατασείω, in κατασείω 1452
ἐπικατασκάπτω, in κατασκάπτω. 1470
ἐπικατασπένδω, in κατασπένδω. 1507
ἐπικαταστρέφω, in καταστρέφω 1546
ἐπικατασφάττω, in κατασφάττω. 1560
ἐπικατατέμνω, in κατατέμνω 1604
ἐπικαταφορά, &c. in καταφέρω. 1730
ἐπικαταχωννύω, in καταχόω 1809
ἐπικαταψεύδομαι, in καταψεύδομαι 1840
ἐπικατεράω, in κατεράω 495
ἐπικατοικέω, in decomp. ex κάτοικος 1141
ἐπικαττύειν, in comp. ex Κασσύω. 754
ἐπικαυλόφυλλος, in c. 1772
ἐπίκαυμα, ἐπίκαυσις, in ἐπικαίω.
ἐπικαυχάομαι, cum d. in c. ex Καυχάομαι 757
ἐπικαχλάζω, in Κάχληξ 758
ἐπικάω, in ἐπικαίω 748
ἐπίκειμαι 761
ἐπικείρω, in c. ex Κείρω 763
ἐπικελεύω, in c. ex κελεύω 766
ἐπικέλλω, in c. ex Κέλλω 765
ἐπίκενος, in c. ex Κενὸς 767
ἐπικεράννυμι, cum d. in c. ex κεράννυμι 771
ἐπικέρας, in c. ex Κέρας 774
ἐπικερασικὸς, in ἐπικεράννυμι.
ἐπικεράω, cum ἐπικεράννυμι.
ἐπικερδὴς, in c. ex Κέρδος 775
ἐπικερτομέω, cum der. in κέρτομος. 1606
ἐπικεύθω, in c. ex Κεύθω 777
ἐπικεφάλαιον, in com. ex Κεφαλή. 779
ἐπικηδείος, in c. ex Κῆδος, funus. 781
ἐπικίπιος, in c. ex Κῆπος 784
ἐπίκηρος, cum d. in c. ex Κῆρ ibid.
ἐπικηρυκεύομαι, in com. ex Κήρυξ. 786
ἐπικηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω. ibid.
ἐπικίδνημι, in c. 1471
ἐπικινδυνεύομαι, in com. ex κινδυνεύω 791
ἐπικινδυνος, cum d. in c. Κίνδυνος 990
ἐπικλαίω, in c. ex Κλαίω 793
ἐπίκλαυτος ibid.
ἐπικλάω, in c. ex Κλάω 793
ἐπικλεὴς, in c. ex κκλεος 801
ἐπικλείω, in c. 800. 801
ἐπίκλημα, ἐπίκλην, in ἐπικαλέω.
ἐπίκληρος, cum d. in c. cum præp. 804
ἐπίκλησις, ἐπίκλητος, in ἐπικαλέω.
ἐπικλίνω cum d. 807
ἐπικλονέω, in c. ex Κλόνος 809
ἐπίκλοπος, in c. cum pr. 802
ἐπικλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω. 809
ἐπικλυτὸς, in c. ex Κλύω 810
ἐπικλώθω, in c. ex Κλώθω 812
ἐπικνάμπτω, in com. ex κνάμπτω. 741
ἐπικνάω in c. ex κνάω 812
ἐπικνίζω, ἐπίκνισις, in com. ex κνίζω 814
ἐπικοιλὶ, in c. ex Κοῖλος 818
ἐπικοιμάομαι, in com. ex Κοιμάω. ibid.
ἐπίκοινος, ἐπικονωνέω, in c. ex Κοινὸς 820
ἐπικοιτάζομαι, in c. ex Κοίτη 821
ἐπικολλάω, cum der. in c. ex Κόλλα. 825
ἐπικολπίδιον, in c. ex Κόλπος 830
ἐπικομίζω, in c. ex κομίζω 832
ἐπικομπάζω, in c. ex Κόμπος 836
ἐπικομπέω ibid.
ἐπικόπτω, cum d. 843
ἐπικορίζω, in com. ex κορίζομαι. 848
ἐπίκορσος, in ἐπικείρω.
ἐπικορύσσομαι, in comp. ex Κόρυς. 851
ἐπικοσμέω, in composit. ex Κόσμος. 853
ἐπικοττωβίζειν, in c. ex Κόττωβος. 855
ἐπικότως, in c. ex Κότος ibid.
ἐΠΙΚΟΥΡΟΣ, cum d. 489
ἐπικοφίζω, in c. ex Κοῦφος 757
ἐπικραδαίνω, in c. ex κράδη 858
ἐπικράζω, in c. ex Κράζω ibid.
ἐπικραιαίνω, ἐπικραίνω, in com. ex Κραίνω 850
ἐπίκρανον, ἐπικρανὶς, in c. ex κράνον 748
ἐπίκρασις, in ἐπικεράννυμι.
ἐπικραταίνω 864
ἐπικρατέω, ἐπικρατὴς, cum d. ibid.
ἐπικρατίδες, sudaria, sudatoria, lintea: apud Hipp. in παραγγελίαι. Hesych. exp. ἐπίκρανα, προσκεφάλαια καλύμματα.

ἐπικρατίδιον, idem Hesychius dicit esse σημονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, innuens derivari ex nomine κράας seu κρὰς, caput.
ἐπικρατικὸς, in ἐπικεραύνυμι.
ἐπικρατῶν, in κρατῶν 861
ἐπικρατῶς, in ἐπικρατής.
ἐπικρέμαμαι, ἐπικρεμάννυμι, ἐπικρεμάω, cum d. in comp. ex Κρεμάω 867
ἐπίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 868
ἐπικρητηρίδιον, in κρατὴρ 770
ἐπικρίνω 872
ἐπίκριον, in Ἰκρίον 678
ἐπίκρισις, ἐπικριτὴς, ἐπίκριτος, in ἐπικρίνω.
ἐπίκροτος, cum d. in c. cum præp. 877
ἐπικρύω, cum d. in comp. ex Κρύω 879
ἐπικρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω. 881
ἐπικτάομαι, in comp. ex κτάομαι. 883
ἐπικτεύιον, in c. ex Κτεὶς 885
ἐπίκτησις, ἐπίκτητος, in ἐπικτάομαι.
ἐπικτίζω, in c. ex Κτίζω 886
ἐπικτυπέω, in c. ex Κτυπέω 1682
ἐπικυδὴς, in c. ex Κῦδος 889
ἐπικυέω, cum d. in c. ex κυέω 902
ἐπικυίσκω, in c. ex Κύω ibid.
ἐπικύκλιος, in c. ex κύκλιος 891
ἐπικυλίδες, in c. ex Κυλίω 893
ἐπικυλικεῖος, in κυλικεῖος ibid.
ἐπικυλινδέω, cum d. in c. ex κυλίνδω ibid.
ἐπικυλινδρόω, in com. ex κύλινδρος, ibid.
ἐπικυμαίνω, ἐπικυματίζω, in com. 894
ἐπικυνεῖν, in c. ex Κύω, osculor.
ἐπικύπτω, in c. 897
ἐπικυρέω, in ἐπικύρω.
ἐπικυρόω, in c. ex Κῦρος 899
ἐπίκυρτος, cum d. in c. ex Κυρτός, ibid.
ἐπικύρω, in c. 900
ἐπίκυφος, in ἐπικύπτω.
ἐπικωθωνίζεσθαι, in Κώθων 904
ἐπικωνύω, in c. ex Κωνύω ibid.
ἐπικωλύω, cum d. in c. ex Κωλύω. 906
ἐπικαμάζω, ἐπίκωμος, in c. ex Κῶμος 907
ἐπικωμῳδόω, in κωμῳδὸς 55
ἐπίκωπος, cum d. in com. ex Κώπη. remus 908
ἐπιλογχάνω, in com. ex Λαγχάνω. 912
ἐπιλάζομαι, in comp. ex Λάζομαι. 913
ἐπιπιλαὶς, vide in Ὑπιλαίς.
ἐπιλαμβάνω 919
ἐπιλάμπω, in c. ex Λάμπω 926
ἐπιλανθάνω, in ἐπιλήθω.
ἐπιλαρχία, in ἱλαρχὴς 200
ἐπιλέγω 934-937
ἐπιλείβω, in c. ex Λείβω 951
ἐπιλείπω 954
ἐπιλείχω, in c. cum pr. 956
ἐπίλειψις, in ἐπιλείπω.
ἐπίλεκτος, ἐπίλεξις, in ἐπιλέγω. 934
ἐπίλευκος, cum d. in c. ex Λευκὸς. 960
ἐπιλεύσσω, in c. ex Λεύσσω ibid.
ἐπιλήθω, in c. 963
ἐπιληκεῖν, in c. ex Ληκέω 964
ἐπιλήνιος, cum d. in c. ex Λῆνος. 965
ἐπίληπτος, cum d. in ἐπιλαμβάνω.
ἐπιλήσμη, ἐπιλήσμων, cum d. in ἐπιλήθω.
ἐπίληψις, cum d. in ἐπιλαμβάνω.
ἐπιλίγδην, in Λίγδην 966
ἐπιλιπαίνω, in c. ex Λίπος 970
ἐπιλλίζω, ἔπιλλος, in c. 680
ἐπιλοβὶς, in c. ex Λοβὸς 972
ἐπιλογὴ, in ἐπιλέγω 934
ἐπιλογίζομαι, cum d. in com. ex λογίζομαι 947
ἐπίλογος, in ἐπιλέγω 937
ἐπιλοίμια ἔπη, in Λοιμὸς 973
ἐπίλοιπος, in ἐπιλείπω.
ἐπίλυτρον, in com. ex 2. & 3. pers. præt. pass. 974
ἐπιλύομαι, in ἐπιλύω.
ἐπίλυπος, cum d. in c. 981
ἐπιλύω, cum d. 985
ἐπιμαίνομαι, in c. cum præposit. 992
ἐπιμαίομαι, in c. ex Μάω, cupio, 1015. & in Μάω, quæro 1014
ἐπίμαλθος, in c. ex μάλθα 996
ἐπιμαὴς, in ἐπιμαίνομαι.
ἐπιμανθάνω, in com. cum præp. 998
ἐπίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος. 1003
ἐπιμάρτυρος, cum d. in c. 1005
ἐπιμασσάομαι, ἴ c. ex Μασσάομαι 1006
ἐπιμάσσομαι, in comp. ex Μάσσω, tango 1008
ἐπιμάσσω, in c. ex Μάσσω, abstergo ibid.
ἐπιμαστίδιος, in c. ex μαστὸς 990
ἐπίμαστος, ibi. & in c. ex Μαστεύω 1008
ἐπίμαχος, cum d. in c. cum præp. 1011
ἐπιμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 1018
ἐπιμέλας, cum d. in com. ex Μέλας 1024
ἐπιμέλεια, ἐπιμελέομαι, cum d. ἐπιμελὴς, in c. ex Μέλει 1026
ἐπιμελητὴς, cũ d. in ἐπιμελέομαι.
ἐπιμέλλω, in c. ex Μέλλω 1028
ἐπιμέλπω, in c. ex Μέλπω 1030
ἐπιμελῶς, in ἐπιμελής.
ἐπιμέμφομαι, cum d. in c. ex Μέμφομαι ibid.
ἐπιμένω, in comp. cum præposit. 1033
ἐπιμερὴς, cum d. in com. ex μερος 1021
ἐπίμεσα, in c. ex Μέσος 1036
ἐπίμεστος, in c. ex Μεστὸς ibid.
ἐπίμετρον, cum d. 1040
ἐπιμήδομαι, in comp. ex μήδομαι, 1043
ἐπιμήθης, cum d. in com. ex Μῆδος ibid.
ἐπιμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
ἐπιμηλὶς, in c. 1045
ἐπιμήνιος, in c. ex Μὴν, mensis. 1047
ἐπιμηχανῶμαι, in c. 1052
ἐπιμίγνυμι 1054
ἐπίμικτος ibid.
ἐπίμιμνω, idem quod ἐπιμένω.
ἐπίμιξις, & ἐπιμιξία, in ἐπίμιγνυμι.
ἐπιμίσγομαι 1054
ἐπιμίσθιος, in c. 1058
ἐπιμνάομαι, in com. cum præp. 1061
ἐπιμοιράω, in c. ex μοῖρα 1023
ἐπίμολος, in c. ex Μολέω 1064
ἐπίμονος, in ἐπιμένω.
ἐπιμονόω, in c. ex Μόνος 1167
ἐπιμόριος, in c. ex μόριον 1022
ἐπιμύζω, in Μύζω 1072
ἐπιμυθέομαι, in c. ex Μύθος, verbum 1073
ἐπιμυθεύω, & ἐπιμύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1074
ἐπιμύλιος, cum der. in com. ex Μύλη 1076
ἐπίμυξις, in ἐπιμύζω.
ἐπιμύω, in c. ex Μύω 1080
ἐπιμύττω, in c. ex Μύσσω 1079
ἐπιμωμέομαι, cum d. in c. ex Μῶμος 1082
ἐπινάσιος, in c. ex νάω, habito 1083
ἐπινάσσω, in c. ex Νάσσω 1086
ἐπίνειον, in c. 1087
ἐπινέμω, cum d. in c. cum præp. 1090
ἐπινεύω, in c. 1097
ἐπινέφελος 1098
ἐπινεφὴς, cum d. in com. ex Νέφος. ibid.
ἐπινεφρίδιον, in c. ex Νεφρὸς ibid.
ἐπίνεψις, in ἐπινεφής,
ἐπινέω, in c. ex Νέω 1100
ἐπινήθω ibid.
ἐπινήϊος, in ἐπίνειον.
ἐπινηνέω, in ἐπινέω.
ἐπινητρὸν, ἐπινήθω.
ἐπινήφω, in c. ex Νήφω 1102
ἐπινήχομαι, in c. ex νήχω 1099
ἐπινήω, in ἐπινέω.
ἐπινίκιος, in c. 1103
ἐπινιπτρὶς, in c. ex Νίπτω ibid.
ἐπινίσσομαι, in com. ex Νέω, redeo 1099
ἐπινίφω, in c. ex Νίφω 1104
ἐπινοία, ἐπινοέω, cum d. 1109. & 1110
ἐπινομία, in ἐπινέμω 1091
ἐπινομὶς, in c. 1106
ἐπινομοθετέω, in νομοθέτης 1629
ἐπινόμος, in ἐπινέμω.
ἐπίνοσις, cum d. in comp. ex Νόσος 1111
ἐπινοτίζω, in c. ex νοτίζω 1113
ἐπινυκτὶς, in c. retinentibus νύκτ. 1115
ἐπινυστάζω, in comp. ex Νυστάζω. 1116
ἐπινώτιος, cum d. in com. ex Νῶτος. 1117
ἐπιξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1118
ἐπίξανθος, in c. ex Ξανθὸς ibid.
ἐπιξενῶμαι, in c. cum pr. 1119
ἐπιξέω, in c. ex Ξέω 1121
ἐπιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 1123
ἐπιξιφίζω, in c. ex Ξίφος ibid.
ἐπιξυνδέω, in ἐπισυνδέω.
ἐπίξυνος, in Ξυνὸς 1124
ἐπιξύω, in c. ex ξύω 1122
ἐπιόγδοος, in Ὄγδος 1151
ἐπιόπτομαι, in c. cum pr. 1176
ἐπίορκος, cum d. in com. ex Ὅρκος 1195
ἐπιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 1212 & in c. ex Ὄσσα ibid.
ἐπιούρια, & ἐπίουρα 1201
ἐπίουρος, & ἐπιοῦρος 1222
ἐπιούσιος, in c. ex οὐσία 572
ἐπιόπτομαι, in c. cum præpos. 1176
ἐπίπαγος, in ἐπιπήγνυμι.
ἐπιπάγχυ, in πάγχυ 1246
ἐπιπαιανίζω, in c. ex Παιὰν 1233
ἐπιπαίζω, in c. ex Παίζω 1234
ἐπιπαίω, in c. ex Παίω 1237
ἐπιπακτὶς, ἐπιπακτόω, in ἐπιπήγνυμι 1301
ἐπιπαλαμάομαι, in c. ex Παλάμη. 1238
ἐπιπαμφαλάω, in παμφαλάω. 1708
ἐπίπαν, in c. 1246
ἐπίπαππος, in comp. ex πάππος, avus 1241
ἐπιπαρανέω, ἐπιπαρανήω, in παρανέω 1099
ἐπιπαρασκευάζω, in d. 1480
ἐπιπάρειμι, in πάρειμι 571. & 574
ἐπιπαρέξειμι, in decomp. ab ἐξέιμι 574
ἐπιπάροδος 1131
ἐπιπαρορμάω, in παρορμάω 1196
ἐπιπάσσω, ἐπίπασος, in composit. ex Πάσσω 1247
ἐπιπαταγέω, in com. ex παταγέω. 1251
ἐπιπάτωρ, in c. 1253
ἐπιπαφλάζω, in com. ex παφλάζω 1749
ἐπίπεδος, in c. 1258
ἐπιπείθω, in deriuat. in c. ex Πείθω. 1261
ἐπιπεράω, in c. 1265
ἐπιπελανίαι, in Πέλανος.
ἐπιπέλομαι, in c. 1277
ἐπιπεντάμοιρος, in πεντάμοιρος 1023
ἐπίπεμπτος, in c. ex Πέντε 1286
ἐπιπέμπω, cum d. 1279
ἐπίπερκος, in c. ex Πέρκος 1294
ἐπιπετάομαι, ἐπιπέτομαι, in com. cum præp. 1298
ἐπίπετρον, in c. ex Πέτρος 1299
ἐπιπήγνυμι, in c. cum præp. 1301
ἐπιπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ἐπιπήσσω, in ἐπιπήγνυμι.
ἐπίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 2306
ἐπίπικρος, in c. 1308
ἐπιπίνω, in c. cum pr. 1311
ἐπιπίπτω 1315
ἐπιπίστωσις 1263
ἔπιπλα, in ἐπιπλέω.
ἐπιπλάσσω, cum d. 1322
ἐπιπλαταγέω, in c. ex πλαταγέω. 1325
ἐπιπλατύνω, in comp. ex Πλατύς. ibid.
ἐπιπλείων, & ἐπιπλεῖστον, in com. ex Πολὺς 1362
ἐπιπλέκω 1327
ἐπίπλεος, in c. ex Πλέος 1330
ἐπίπλευρος, in c. 1332
ἐπίπλευσις, in ἐπιπλέω 1334
ἐπίπλεως, in ἐπίπλεος.
ἐπίπληξις, in ἐπιπλήσσω.
ἐπιπληρόω, in c. ex πλήρης 1330
ἐπιπλήσσω 1337
ἐπιπλοκὴ, in ἐπιπλέκω.
ἐπιπλοκήλη, in c. ex Κήλη 783
ἐπιπλόμενος, in c. ex Πέλω.
ἔπιπλον, ἐπίπλοος, ἐπίπλους, in ἐπιπλέω.
ἐπιπλώω, in c. ex πλώω 1335
ἐπιπνέω, cum d. 1343
ἐπιποθέω, cum d. in com. ex Πόθος. 1346
ἐπιποιεῖν, cum d. in c. cum præp. 1348
ἐπίποκος, in c. ex Πείκω 1263
ἐπιπολάζω, cum d. in Ἐπιπολῆς.
ἐπιπολαιορρίζος 1432
ἐπιπόλαιος, &c. cum d. in Ἐπιπολῆς.
ἐπιπολεμέω, in c. 1358
ἐπιπολήϊδες, fibulæ muliebres. Hesych.
ΕΠΙΠΟΛΗΣ, cum d. 489
ἐπιπολιόομαι in c. ex Πολιὸς 1361
ἐπιπολὺ, in c. ex Πολὺς 1364
ἐπιπομπεύω, in comp. ex πομπεύω 1281
ἐπίπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 1284
ἐπιποντία, in c. ex Πόντος 1365
ἐπιπόνος, in ἐπίπονος.
ἐπιπορεύομαι, in com. ex πορεύω. 1273
ἐπιπόρπημα, in ἐπιπορπὶς, ἐπιπόρπωμα, in c. 1366
ἐπιπόρφυρος, in c. 1367
ἐπιποτάομαι, in ἐπιπέτομαι 1298
ἐπιπραττομαι 1377
ἐπιπρεπὴς, cum d. in c. 2380
ἐπιπρεσβεύω, in c. 1381
ἐπιπρηνὴς, in compos. ex Πρηνής. 1383
ἐπιπρίω, in c. 1384
ἐπιπρὸ, in Πρὸ 1385

ἐπιπροβάλλω, in dec. ex προβάλλω 248
ἐπιπροΐημι, in dec. ex προΐημι 567
ἐπιπροίκος, ἐπίπροιξ, in comp. ex Προὶξ 1388
ἐπίπροσεν, in πρόσθεν 1385
ἐπιπροσθέω, cum d. in ἐπίπροσθεν.
ἐπιπροτέρωσε, in προτέρω 1386
ἐπιπταίρω, in c. ex Πταίρω 1391
ἐπιπταίω, cum d. in com. ex Πταίω. ibid.
ἐπιπτάρνυμαι, in ἐπιπταίρω.
ἐπιπτύσσω, cum d. in com. ex Πτύσσω 1397
ἐπιπτύω, cum d. in comp. ex Πτύω. 1398
ἐπιπωλέομαι, in c. ex πωλέω 1360
ἐπιπωματίζω, in c. ex Πῶμα 1412
ἐπιπωρόω, cum d. 1413
ἐπίρικνος, in c. ex Ῥικνὸς 1432
ἐπιῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 1418
ἐπιῤῥακτὸς, in ἐπιῤῥάσσω.
ἐπιῤῥαπίζω, cum d. in com. ex Ῥαπὶς 1417
ἐπιῤῥάττω, in c cum pr. 1418
ἐπιῤῥάσσω, in c. ibid.
ἐπιῤῥαψῳδέω, in ῥαψῳδὸς 56
ἐπιῤῥέζω, in c. 1418
ἐπιῤῥέπω, cum d. in c. cum præp. 1420
ἐπιῤῥέω 1423
ἐπιῤῥήδην, ἐπίῤῥημα, cum d. ἐπιῤῥήσις, ἐπιῤῥητορεύω, ἐπίῤῥητος, in c. cum pr. 1422
ἐπιῤῥίζιον 1432
ἐπιῤῥίπτω, cum d. in com. ex Ῥίπτω. 1434
ἐπιῤῥοὴ, in ἐπιῤῥέω.
ἐπίῤῥοθος, cum d. in c. ex Ῥίθος. 1436
ἐπιῤῥοία, in ἐπιῤῥέω.
ἐπιῤῥοιβδήω, in c. ex Ῥοῖζος 1437
ἐπιῤῥοφάω, & ἐπιῤῥοφέω, in c. ex Ῥοφέω ibid.
ἐπιῤῥυγχὸς, in c. ex Ῥύγχος ibid.
ἐπιῤῥυθμίζω, in com. ibid.
ἐπίῤῥυσις, ἐπίῤῥυτος, in ἐπιῤῥέω.
ἐπιῤῥώννυμι, in c. 1441
ἐπίσαγμα, in ἐπισάττω.
ἐπίσαλος, cum d. in com. ex Σάλος 1443
ἐπίσαξις, in ἐπισάττω.
ἐπίσαπρος, in c. ex σαπρὸς 1459
ἐπισάττω, in c. ex Σάττω 1447
ἐπίσειον, in ἐπείσιον.
ἐπίσειον, cum d. in comp. ex Σείω. 1462
ἐπισέλαια in c. ex Σελήνη 1453
ἐπιτεύω, & ἐπισεύομαι, in com. ex τεύω 1451
ἐπίσημος, cum d. 1457
ἐπισίζω, cum d. in c. 1441
ἐπίπνης, in c. 1463
ἐπίσιστον, in ἐπισίζω.
ἐπίσιτος, cum d. in c. 1465
ἐπισιτεῖν, in Σίτεα 1466
ἐπισίφλιον, in Σιπαλὸς 1463
ἐπισκάζω, in c. ex Σκάζω 1467
ἐπισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1469
ἐπισκεδάω, in c. 1470
ἐπισκέλησις, in comp. ex Σκέλος. 1472
ἐπισκεπὴς, in ἐπισκέπω.
ἐπισκέπτομαι, in com. cum præp. 1474
ἐπισκέπω, in c. ex Σκέπω 1477
ἐπισκευάζω, cum d. 1479
ἐπίσκεψις, in ἐπισκέπτομαι.
ἐπίσκηνος, cum d. in c. 1481
ἐπισκήπτω, in c. ex Σκήπτω 1483
ἐπισκηρίπτω ibid.
ἐπίσκηψις ibid.
ἐπίσκιος, cum d. in c. 1484
ἐπισκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 1468
ἐπίσκοπος, cum d. in ἐπισκέπτομαι & in comp. ex σκοπὸς, scopus. 1477
ἐπισκοτέω, cum d. in c. 1488
ἐπισκυθίζω, in c. 1489
ἐπισκύνιον, in Σκύνιον ibid.
ἐπίσκυρος, in Σκύρος, scrupus. 1485
ἐπισκώπτω, in c. cum præp. 1491
ἐπισμαραγέω, in com. ex Σμαραγέω ibid.
ἐπισμήχω, in c. ex Σμάω ibid.
ἐπισμυγερὸς, cum d. in c. ex Σμύχω ibid.
ἔπισος, &c. in com. ex Ἴσος 691
ἐπισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1499
ἐπισπάω, cum d. 1501
ἐπισπείρω, in c. cum pr. 1505
ἐπίσπεισις, ἐπισπένδω, in c. cum pr. 1507
ἐπισπόρχω, cum d. in com. 1508
ἐπισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 1509
ἐπισπλαγχνίζομαι, in composit. ex Σπλάγχνον 1511
ἐπισπονδὴ, in ἐπισπένδω.
ἐπισπορὰ cum d. in ἐπισπείρω.
ἐπισπουδάζω, cum d. in c. ex σπουδάζω 1509
ἐπισσύτος, in ἐπισεύω 1452
ἐπισταγμὸς, in ἐπιστάζω.
ἐπιστάδιον, in ἐφίστημι 700
ἐπιστάζω, in c. 1514
ἐπίσταθμος, cum d. 709. & in c. ex σταθμὸς 711
ἐπισταλάζω, in ἐπιστάζω.
ἐπίσταλμα, ἐπισταλτικὸς, in ἐπιστέλλω.
ἐπίσταμαι, ἐπισταμένως, in Ἴσημι. 689
ἐπιστασία, ἐπίστασις, cum d. ἐπιστατὴρ, ἐπιστάτης, cum d. in ἐφίστημι 699. & 700
ἐπιστείβω, in com. ex Στείβω, calco, 1517
ἐπιστέχω, in c. ex Στέχω 1519
ἐπιστέλλω, in c. cum præp. 1522
ἐπιστένω, cum d. in c. ex στένω 1526
ἐπιστέφω, cũ d. in c. cum pr. 1530
ἐπίστημα, ἐπίστημος, in ἐφίστημι. 700
ἐπιστήμη, cum d. in ἐπίσταμαι.
ἐπιστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1532
ἐπιστητὸς, in ἐπίσταμαι.
ἐπιστίζω, in c. 1533
ἐπιστίλβω in c. ex Στίλβω ibid.
ἐπιστοβέω 1536
ἐπιστολὴ, cum d. in ἐπιστέλλω.
ἐπιστολιαφόρος 1735
ἐπιστομίζω, cum d. ἐπιστόμιον 1536
ἐπιστοναχίζω, in ἐπιστένω.
ἐπιστρατεύω, cum d. in c. 1542
ἐπιστρατοπεδεύω, in dec. 1258
ἐπιστρέφω, cum d. 1545
ἐπιστρόγγυλος, in c. 1549
ἐπιστροφὴ, cum d. in ἐπιστρέφω.
ἐπιστρώννυμι, cum d. in c. ex στρώννυμι 1539
ἐπιστρωφάω, in ἐπιστρέφω.
ἐπιστυγνάζω, in c. ex Στυγέω 1550
ἐπιστύλιον, in c. 1551
ἐπιστύφω, in c. ex Στύφω 1552
ἐπισυκοφαντεῖν, in συκοφάντης. 1709
ἐπισυλλέγω, in συλλέγω 934
ἐπισύλληψις, in decom. ex συλλαμβάνω 922
ἐπισυμβαίνω, in συμβαίνω 235
ἐπισυμμαχία, in συμμάχομαι 1011
ἐπισυνάγω, cũ d. in dec. ex συνάγω. 38
ἐπισυνάπτω, in decom. ex συνάπτω 181
ἐπισυνδέω, in συνδέω 385
ἐπισυνδίδωμι, in συνδίδωμι 400
ἐπισυνέιμι, in συνείμι 575
ἐπισυνέχω, in συνέχω 554
ἐπισυνίθεσις, in συντίθημι.
ἐπισυνίσταμαι, in dec. ex συνίστημι. 607
ἐπισυρίττω in c. ex Συρίσσω 1556
ἐπισυντάττω, in συντάσσω 1584
ἐπισυντίθημι, in συντίθημι 1626
ἐπισύομαι, in c. ex σύομαι 1452
ἐπισύρω, cum d. in c. cum præp. 1557
ἐπισύστασις, in ἐπισυνίσταμαι.
ἐπισυστρέφω, in συστρέφω 1547
ἐπισφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω. 1560
ἐπισφάλλω, cum d. in c. ex Σφάλλω 1563
ἐπίσφατος, in c. ex Φάω, occido. 1720
ἐπισφάττω, cum ἐπισφάζω.
ἐπισφελίτης, in σφέλας 1563
ἐπισφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1566
ἐπισφραγίζω, cum d. in c. 1567
ἐπισφύριον, in c. ex Σφυρὸν 1568
ἐπισχάζω, in c. 1569
ἐπισχεδὸν, in com. 1570
ἐπισχερὼ 559
ἐπίσχεσις, cum d. ἐπισχετικὸς, in ἐπίσχω.
ἐπισχηματίζω, in c. ex σχῆμα 558
ἐπισχίζω, cum d. in c. 1571
ἐπισχναίνω, in c. ex Ἰσχρὸς 712
ἐπίσχυρος, cum d. in c. ex ἰσχυρὸς. 713
ἐπισχύω, in c. ex Ἰσχύω 713
ἐπίθω, in ἐπέχω 550
ἐπίσωμος, cum d. in c. 1574
ἐπισωρεύω, in c. ex Σωρὸς ibid.
ἐπίσωτρα, & ἐπίσωτρα, in com. ex σῶτρον 1453
ἐπιταγὴ, ἐπίταγμα, cum d. ἐπιτακτὲρ, &c. in ἐπιτάσσω.
ἐπιταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος. 1413
ἐπιτάμνω, in ἐπιτέμνω.
ἐπιταννύω, in c. ex ταννύω 1593
ἐπιτάξ, ἐπίταξις, in ἐπιτάσσω.
ἐπιταράττω, in c. ex Ταράσσω 1579
ἐπιτάῤῥοθος.
ἐπίτασις, in ἐπιτείνω.
ἐπιτάσσω 1582
ἐπιτατικὸς, in ἐπιτείνω.
ἐπιτάφιος, in c. ex Θάπτω, sepelio 620
ἐπιταχύνω, in c. ex Ταχὺς 1585
ἐπιτεθειασμένως, in ἐπιθειάζω 628
ἐπιτείνω 1589
ἐπιτειχίζω cum d. in c. 1595
ἐπιτελὴς, cum d. 1599
ἐπιτέλλω, in c. ex Τέλλω 1596
ἐπιτέμνω 1603
ἐπιτερατεύομαι, in c. ex Τέρας 1608
ἐπιτέρμιος, in c. ex Τέρμα 1610
ἐπιτέρπω, cum d. in comp. ex Τέρπω ibid.
ἐπιτεταμένως, in ἐπιτείνω.
ἐπίτευγμα, ἐπιτευτικὸς, ἐπίτευξις, in ἐπιτυγχάνω.
ἐπιτεχνάομαι, cum d. in c. cum præp. 1615
ἐπιτεχνολογέω, in τεχνολόγος 944
Ε'ΠΙΤΗΔΗ'Σ, cum a. 490
ἐπιτήθη, in τήθη 1635
ἐπιτήκω, in c. ex Τήκω 1617
ἐπιτηρέω, cũ d. in c. ex Τηρέω 1618
ἐπιτίθημι, cum d. 1623
ἐπιτίκτω, in c. ex Τίκτω 1630
ἐπίτιμος, cum d. in c. ex τιμὴ 1639
ἐπιτίμιον, cum d. in c. 1642
ἐπιτίτθιος, in c. 1635
ἐπιτλάω, & ἐπίτλημι, in comp. ex τλάω 1577
ἐπιτμήγω, ἐπιτμήσσω, in ἐπιτέμνω.
ἐπιτολὴ, in ἐπιτέλλω.
ἐπιτολμάω, in c. ex Τόλμα 1643
ἐπιτομὴ, cum d. in ἐπιτέμνω.
ἐπίτονος, cum d. in ἐπιτείνω.
ἐπιτοξάζομαι, ἐπίτοξις, in c. 1645
ἐπιτοπίζω, in c. 1646
ἐπίτραγος, cum d. in c. ex Τράγος. 1647
ἐπιτραγῳδέω, in τραγῳδὸς 56
ἐπιτραπέζιος, cum d. in com. 1648
ἐπιτραχήλιος, in c. 1649
ἐπιτρέπω 1654
ἐπιτρέφω 1658
ἐπιτρέχω 1663
ἐπιτρίβω 1670
ἐπιτριηραρχῶ, in τριήραρχος 202
ἐπίτριμμα, ἐπίτριπτος, in ἐπιτρίβω.
ἐπιτρὶς, ἐπίτριτος, in c. ex τρὶς, & τρίτος 1651
ἐπίτριψις, in ἐπιτρίβω.
ἐπιτρίτη, cum d. in ἐπιτρίτη.
ἐπίτριχος, &c. in ἐπιτρέχω.
ἐπιτρύζω, in c. ex Τρίζω 1871
ἐπιτυγχάνω 1676. & 1677
ἐπιτυμβίος, cum d. in c. ex Τυμβος 1678
ἐπίτυρον, in Πίτυρον 1418
ἐπιτυφλόω, in c. ex Τυφλὸς 1684
ἐπιτύφω, in c. ex Τύφω 1685
ἐπιτυγχὸς, cum d. in ἐπιτυγχάνω.
ἐπιτωθάζω, in Τωθάζω 1685
ἐπιφάγω, in c. cum præp. 1700
ἐπιφαιδρήνω, in c. ex φαιδρὸς 1703
ἐπιφαίνω, cum d. 1706
ἐπιφάτνιδιος, in c. ex Φάτνη 1713
ἐπιφάτος, in c. cum pr. 1717
ἐπιφαύσκομαι, in ἐπιφαύω, cum ἐπιφώσκω.
ἐπιφέρω 1729
ἐπιφημίζω, cum d. in c. ex φημίζω. 1718
ἐπιφθέγγομαι, cum d. in c. cum pr. 1743
ἐπίφθονος, cum der. in com. ex Φθόνος 1764
ἐπίφθορον, in c. ex φθείρω, cum pr. 1745
ἐπιφθύζω, in ἐπιπτύω 1398
ἐπιφιλοπονοῦμαι, in φιλόπονος. 1285
ἐπίφλεβος, in c. ex Φλὲξ 1552
ἐπιφλέγω, in c. cum præp. ibid.
ἐπιφλύω, in c. ex φλύω, nugor 1752
ἐπίφοβος, in c. 1720
ἐπιφοινικίζω, in c. ex Φοῖνιξ, palma 1755
ἐπιφοιτάω, cum d. in c. ibid.
ἐπιφορὰ cum d. in ἐπιφέρω.
ἐπιφορβέω, in c. ex Φερβὼ 1724
ἐπιφορτίζω, in c. ex Φόρτος 1757
ἐπίφραγμα, in ἐπιφράσσω.
ἐπιφραδέως, in ἐπιφράζω.
ἐπιφράζω in c. cum præp. 1758
ἐπιφράσσω, in c. ex Φράσσω 1760
ἐπιφρὰξ, in c. 1766
ἐπίφρων, in c. 1762
ἐπιφύαδος, in ἐπιφύω.
ἐπιφηλάττω, in c. cum pr. 1769
ἐπιφυλλὶς cum d. in c. 1772
ἐπιφυλλόκαρπος, in com. 750
ἐπιφύομαι, in ἐπιφύω,
ἐπιφυσάω in c. cum præp. 1775
ἐπίφυσις, in ἐπιφύω.
ἐπιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
ἐπιφύω 1777
ἐπιφωνέω, cum d. 1782
ἐπιφωράω in c. ex Φῶρ 1785
ἐπιφώσκω, in c. ex φώσκω 1715
ἐπιχαίνω, in c. cum pr. 1787
ἐπιχαιραγαθὸς, in c. ex Ἀγαθὸς 4
ἐπιχαιρέκακος, in χαιρέκακος. 727
ἐπιχαίρω, in c. ex Χαίρω, cum pr. 1788
ἐπιχαλάζω, in Χάλαζω 1789
ἐπιχαλάω, in com. 1790
ἐπίχαλκος, cum d. in c. 1793
ἐπιχαράττω, in comp. ex Χαράσσω. 1794
ἐπίχαρης, in ἐπιχαίρω.
ἐπίχαρις, ἐπιχαρίτως, in comp. ex Χάρις

Χάρις 1796
ἐπίχαρμα, ἐπίχαρσις, ἐπίχαρτος, in ἐπιχαίρω,
ἐπιχατὴς in Χατέω 1797
ἐπιχέζω, in c. ex Χέζω ibid.
ἐπιχειλής, in c. ex Χεῖλος 1798
ἐπιχειμάζω, cum d. in c. 1799
ἐπίχειρ, ἐπιχειρέω, cum d. 1801
ἐπιχειροτονέω, cum d. in dec. 1593
ἐπιχερρονησιάζω, in χερρόνησος 1101
ἐπιχέω 1806
ἐπιχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1811
ἐπιχλευάζω, in Χλεύω 1813
ἐπίχνοος, cum d. in com. ex χνόος. 1815
ἐπιχολος, in c. 1817
ἐπιχορδής, in c. ex Χορδὴ 1818
ἐπιχορηγέω, cum d. in com. ex χορηγὸς 45
ἐπιχόω, in c. ex Χόω 1809
ἐπιχάομαι, in c. cum præposit. 1821
ἐπιχράω, in com. ex Χράω, coloro 1822
ἐπιχρίμπτω, in comp. ex Χρίμπτω 1825
ἐπιχρίσμα, ἐπίχριστος, ἐπιχρίω, in c. ex χρίω 1826
ἐπίχρονος, cum d. in c. 1829
ἐπιχρόω, in ἐπιχρώζω.
ἐπίχρυσος, in c 1830
ἐπιχρώζω, ἐπιχρωννύω, cũ d. 1827
ἐπιχυνέω, ἐπιχυω, cum d. in ἐπιχέω.
ἐπίχωλος, in c. ex Χωλὸς 1832
ἐπίχωμα, cum d. ἐχώννυμι, in ἐπιχέω.
ἐπιχωρέω, cum d. 1833
ἐπιχώριος, cum d. in com. ex χῶρος 1834
ἐπιχωσις, in ἐπιχόω,
ἐπιψάλλω in c. ex Ψάλλω 1836
ἐπιψαύω, cum d. in com. ex Ψαύω. 1838
ἐπιψιγεῖν, in c. ex Ψέγω 1839
ἐπιψηφίζω 1835
ἐπιψεύδομαι, in c ex Ψεύδω 1840
ἐπίψηγμα, in ἐπιψήχω.
ἐπιψηλαφάω, in ψηλαφάω 177
ἐπιψηφίζω cum d. in comp. ex Ψῆφος 1841
ἐπιψέχω, in comp. ex ψήχω 1838
ἐπιψόγος, in ἐπιψίγειν.
ἐπιψύχω, in c. 1846
ἐπιψωμίζω, in Ψωμὸς ibid.
ἐπιωγαὶ 47. & in Ἰωγὴ 716
ἐπόγκια, in com. 1127
ἐποδύρομαι, in decom. ex Ὀδύρομαι 1134
ἐπόζω, in c. cum pr. 1135
ἐποιδέω, & ἐποιδίσκω, in c. cum pr. 1137
ἐποικέω, ἐποικιδία, ἐποίκιον, in ἔποικος.
ἐποικοδομέω, cum d. 371
ἐποικονομέω, in οἰκονόμος 1093
ἔποικος 1141
ἐποικουρέω, in decomp. ex οἰκουρός. 1222
ἐποικτείρω, ἐποικτίζω, in c. 1144
ἐποιμώζω, in c. ex οἰμώζω 1136
ἐποίνιος, in c. 1145
ἐποιχνέω, ἐποίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
ἐποκελλω, in c. ex ὀκέλλω 765
ἐπολισθέω, cum d. in c. 1152
ἐπολολύζω, in c. ex ὀλολύζω 1155
ἐπολοφύρομαι, in c. ab Ὀλοφύρομαι ibid.
ἔπομαι, in comp. ex Ἕπω, sequor. 401
ἔπομβρος, cum d. in com. ex Ὄμβρος 1157
ἐπομένως, in ἕπομαι.
ἐπόμνυμι, in com. 1160
ἐπομόργνυμι, in com. 1161
ἐπομφάλιος, cum d. in c. 1162
ἐπονειδίζω, cum d. in c. ex Ὄνειδος. 1164
ἐπονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 1167
ἐποξίζω, in ἐποξύω, in c. 1170
ἐποπίζω, in c. ex Ὄπις 1172
ἐπόπισθεν, in c. ibid.
ἐποποιὸς, cum d. 1350
ἐπόπτομαι, cum d. in ἐπιόπτομαι. 1176
ἐποργάω 1190
ἐπορέγομαι, in c. ab Ὀρέγω, extendo 1192
ἐπορθρεύω, cum d in c ab Ὀρθος. 1194
ἐπορίνω, in c. ex ὀρίνω 1208
ἐπορέω, in c. ex ὀρέω ibid.
ἐπορχέομαι, in com. 1206
ἐπόρω, in c. ex Ὄρω 1207
ἔπος, in d. ex Ἔπω, dico 492
ἐποστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον 1213
ἐποτοτύζω, defleo, deploro, dico ἐποτοῖ propter aliquem. Eurip. in Phœn. Ἄλλος, ἄλλον ἐποτότυζεν.
ἐποτρύνω, in c. 1215
ἐπουλὶς, in c. ex οὖλον 1218
ἐπουλόω, cum d. in comp. ex οὐλόω. ibid.
ἐπουράνιος, in c. ex Οὐρὰ 1219
ἐπουράνιος, in comp. ex Οὐρανός. 1220
ἐπουρέω, in c. cum præp. 1221
ἐπουρίζω, ἔπουρος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 1222
ἐποφείλω in c. 1226
ἐποφέλλω, in Ὀφέλλω ibid.
ἐποφθαλμέω, ἐποφθαλμιος, cũ d. 1185
ἐποχέομαι, in ἐποχέω.
ἐποχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1228
ἐποχεύω in c. ex Ὀχεύω ibid.
ἐποχέω, in c. 1231
ἐποχὴ, in ἐπίχω 550
ἔποχος, in ἐποχέω.
ἔποψ, in c. ex ὄψις 1179
ἐποψάομαι cum d. in c. 1232
ἔποψις, cum d. in ἐπόπτομαι.
ἘΠΤΑ 490
ἑπταβόειος, ἑπτάβοιος, in c. ex Βῶς. 281
ἑπταγράμματος, in com. ex γράμμα 339
ἑπτάγωνα in c. ex Γωνία 347
ἑπταέτης, cum d. 532
ἑπταήμερος 604
ἑπτακαιδεκα, in c. 369
ἑπτακαιδεκέτης, in δεκαήτης 532
ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, in Εἴκοσι 448
ἑπτάκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ἑπτάκις, in Ἑπτά.
ἑπτάκλινος, in c. ex κλίνη 808
ἑπτακόσιοι, in Ἑπτά.
ἑπτάπτυπος, in c. ex κτύπος 1682
ἑπτάλοφος, in c. ex Λόφος 975
ἑπτάλυχνος in c. 982
ἑπταμηνιαῖος, ἑπτάμηνος, in c ex Μὴν 1047
ἑπταμόριον 1022
ἑπτάπεκτος, in c. ex Πείκω 1263
ἑπτάπηχυς, longitudinem septem cubitorum æquans.
ἑπταπλάσιος, cum d in Ἑπτά.
ἑπτάπλευρος, in com. 1332
ἑπτάπλους, in Ἑπτά.
ἑπταποδὴς, cum ἑπτάπους.
ἑπτάπορος 1269
ἡπτάπους 1371
ἑπτάπυλος, in c. 1402
ἑπτάπυργος, in c. ex Πύργος 1407
ἑπτάῤῥοος, in c. ex ῥοὴ 1424
ἑπτὰς, in Ἑπτά.
ἑπτάστολος, in c. sine præp. 1523
ἑπτάστομος, in c. citra pr. 1537
ἑπτάτονος, in c. sine præp. 1592
ἑπτάφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
ἑπτάφωνος, in c. sine præp. 1783
ἕπταχα, in Ἑπτά.
ἑπτάχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
ἑπτήρης, cum τριήρης.
ἐπύλλιον, in Ἔπος.
Ἔπω, & ἕπω 491
ἐπωάζω, cum d. in Ὠὸν 1851
ἐπωβελία, in c. ex Ὀβολὸς 1126
ἐπῳδὴ, ἐπῳδὸς, &c. in ἐπαείδω, ἐπῳδὴς, in ἐπώζω 1135
ἐπώδυνος, in c. 1133
ἐπωθέω, ἐπωθίζω 1848
ἐπωλενίος 1849
ἐπωμὶς, cum d. in c. ex Ὠμὸς ibid.
ἐπωμοσία, ἐπώμοτος, in ἐπόμνυμι. 1160
ἐπώνιον, in c. 1850
ἐπώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα. 1166
ἐπώπης, cum d. 1181
ἐπωρύω, & ἐπωρύωμαι, in c. ex Ὠρύω 1853
ἐπωτίδες, in c. ex Οὖας 1216
ἐπωφελέω, cum d. in c. 1856
¶ ἘΡΑ, ἔραζε 494
ἔραμαι, in Ἐράω.
ἐρανάρχης 200
ἐραιέμπολος, in dec. 1409
ἘΡΑΝΟΣ, cum d. 495
ἐραννὸς, in Ἐράω.
ἐράομαι, in ἐράω 496
ἐρασιχρήματος, in c. ex χρήματα. 1825
ἐράσμιος, ἐραστὴς, ἐρατὸς, cum d. in ἔραμαι.
ἐρατόχροος 1827
ἐρατώπις 1151
ἘΡΑΩ 496. & in d. ab Ἔρα.
ἐργάζομαι, in Ἔργον.
ἐργαθω, in ἔργω.
ἐργαλεῖον, ἐργάνη, &c. in Ἔργον.
ἐργασία, ἐργάσιμος, &c. in ἐργάζομαι.
ἐργαστηριάρχης 200
ἐργαστήριον, &c. in ἐργάζομαι.
ἐργατὴς, cum d. in Ἔργον 498
ἐργεπείκτης, in c. ab Ἐπείγω 487
ἐργεπιστάτη, in ἐργεπιστάτης
ἔργετος, sepes, sepimentum. Hesych. ab ἔργω.
ἔργμα, in ἔργω.
ἐργοδιώκτης, cum d. 411
ἐργοδότης, cum d. in c. ex δότης 401
ἐργοεπιστάτης, in decom. ex ἐφίστημι 700
ἐργολαβος, cum d. in c ex λαβὴ 924
ἐργολήπτης, in c. ex ληπτὸς 923
ἐργομωκῶν, in Μωκος 1081
ἘΡΓΟΝ 497
ἐργότρυς, in com. 1215
ἐργόχειρον 1802
ἔργω, in Εἴργω 456. & in d. ex εἴργω 456
ἐργώδης, cum d. in Ἔργον,
ἐργῶμαι, in Ἔργον 498
ἔρδω, in Ῥέζω 1419
ἐρέα, in Εἶρος 457
ἐρεβεννὸς, in Ἔρεβος.
ἘΡΕΒΙΝΘΟΣ, cum d. 508
ἐρεβοδιφῶ, in c. ex Διφάω 409
ἘΡΕΒΟΣ, cum d. 508
ἔρεγμα, ἐρεγμὸς, cum d in Ἐρείκω
ἐρεείνω, in ἐρέω.
ἘΡΕΘΩ, cum d. 508
ἘΡΕΙΔΩ ibid.
ἘΡΕΙΚΩ, cum d. 509
ἔρεικτος, ἔρειξις, in ἐρείκομαι.
ἘΡΕΙΠΩ, cum d. 510
ἔρεισμα, in ἐρείδομαι.
ἐρείψιμος, in Ἐρείπω.
ἐρείω, in Εἴρω, dico.
ἐρεμνὸς, in Ἐρεβός.
ἐρέομαι, in ἐρέω.
ἐρεῦς, in εἶρος.
ἘΡΕΠΤΩ 510
ἐρεσία, in Ἐρέσσω.
ἐρεσιμέτρα, in c. sine pr. 1041
ἘΡΕΣΣΩ, cum d. 510
ἘΡΕΣΧΕΛΕΩ, cum d 512
ἐρετὴς, ἐρετμὸς, cum d. in Ἐρέσσω.
ἘΡΕΥΘΟΣ, cum d. 512
ἐρευτικὸς in Ἐρεύγω.
ἘΡΕΥΓΩ, cum d. 512
ἘΡΕΥΝΑΩ cum d. 513
ἘΡΕΦΩ, ἐρεψις, cum d. ibid.
ἐρέω, in d. ex Εἴρω, dico 459
ἐρημάζω, ἐρημαῖος, &c. in Ἔρημος.
ἐρημοδίκιον 404
ἐρημοθῶκος, in c. ex θῶκος 644
ἐρημονόμος, in c. sine pr. 1092
ἘΡΗΜΟΣ, cum d. 514
ἘΡΗΤΥΩ 515
ἘΡΙ ibid.
ἐριαύχην, in c. 223
ἐριβρεμέτης, ἐρίβρομος, in com. ex Βρέμω 285
ἐριβρύχης, in c. ex Βρύχω 390
ἐρίβωλος, cum d. in com. ex Βῶλος 294
ἐριγάστωρ, in c. ex Γαστὴρ 301
ἐρίγδουπος, cum ἐρίδουπος.
ἐρίγηρος, in c. ex Γῆρυς 316
ἔριγμα, in ἐρεγμός.
ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, in Ἔρις.
ἐρίδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
ἐριδινὴς, in com. ex Δίνη 406
ἐραδῶ, ἐρίζω, in Ἔρις.
ἐρίζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 581
ἐρίζωος, in com. ex ζωὸς 577
ἐρίηρες, &c. in c. 204
Ἐρίηχος 614
ἘΡΙΘΑΚΗ, cum d. 515
ἐριθαλὴς, cum d. in com. 618
ἔριθος, cum d. in Ἔρις, & in Εἶρος.
ἐρίκη, ἐρίκιδες, in Ἐρείκω.
ἐρικλαγκτὴς, in compos. ex Κλάζω 797
ἐρικλαυτὸς, in c. ex Κλαίω 798
ἐρικτὸς, in Ἐρείκω.
ἐρίτυπος, in c. ex κτύπος 1682
ἐρικυδὴς, in c. ex Κύδος 890
ἐρίνω in Ἐρείκω.
ἐρικώδης, itidem in Ἐρείκω.
ἐριμήκετος, in c. ex Μῆκος 1044
ἐρίμυκος 1074
ἘΡΙΝΕΟΣ, cum d. 515
ἘΡΙΝΝΥΣ, cum d. ibid.
ἐρινὸς, & ἔρινος, ἐρινόω, in Ἐρινεόν
ἐρινύειν 51
ἐριόδων, in c. 113
ἔριον, in Εἶρος 457
ἐριόξυλον, in c. ex Ξύλον 1124
ἐριοπλύτης, in c. sine pr. 1341
ἐριοπώλης, cum d. 1409
ἐριούνης, cum d. in c. ab Ὄνυμι, juvo 1165
ἐριουργὸς cum d. 501
ἐριοφόρος 1735
ἐριόω, in ἔριον.
ἐρίπνη, in Ἐρείπω 510. & in c. ex Πνέω.
ἐριπόω in Ἐρείπω.
ἘΡΙΣ 516
ἐριστενὴς, idem quod μεγαλοσθενὴς, admodum validus.
ἔρισμα, in ἐρίζω.
ἐρισμαραγος, in com. ex Σμαραγέω 1491
ἐριστάφυλος, in c. ex Σταφὶς 1515
ἐριστὴς, ἐριστὸς in ἐράζω.
ἐρισφάραγος, in c. ex Σφάριγος. 1564
ἐριτάρβης, in c. ex Τάρβος 1579
ἐρίτιμος 1640
ἘΡΙΦΟΣ, cum d. 517
ἐρίφυλλος, in c. ex Φύλλον 1772
ἐριώδης, in ἔριον.
ἐριώδυνος, in c. 1133
ἐριώλη, in c. sine pr. 1154

INDEX.

Αὐλάϊγξ, in c. ex Λᾶας 910
ΕΥ̓ΛΑΚΑ 536
Αὔλαλος, in c. ex λάλος 915
Αὐλέαντος, in c. ex Λᾶος 952
Αὐλείμων, in c. ex Λειμὼν ibid.
Αὐλεξις, in c. fine pr. 938
Αὐλέπις, in c. ex Λέπω 958
Αὐληδάργης, in λήθαργος 507
Αὐλημωτεῖν, in c. ex Λήμω 964
Αὐληπτος, cum d. in com. ex ληπτός 923
ΕΥ̓ΛΗΡΑ 536
Αὐλίθος, in c. ex Λίθος 767
Αὐλίμως 968
Αὐλιπὴς, in c. ex Λ'πος 970
Αὐλοιχὰς, cum d. 941
Αὐλογεῖν, cum d. in c. ex λογίζομαι 947
Αὐλογος, cum d. in c. ex λόγος, ratio 946
Αὐλεσία, in c. fine pr. 974
Αὔλοφος, in c. ex Λόφος 975
Αὐλοχος, in c. ex Λοχὸς 977
Αὔλυτος, in c. ex λυτὸς 986
Αὐμηδὴς, cum d. in c. fine pr. 999
Αὐμήλακτος, in c. ex μηλάομαι 996
Αὔμερος, cum d. in c. ex Μάρη 1003
Αὐμεχέθη, in c. ex μέγεθος 1016
Αὐμηλικτος, in c. ex Μηλίσκω 1018
Αὐμελὴς, in c. ex Μέλος, carmen 1029
Αὐμελίας, in c. ex Μελία 1028
Αὐμελιστέω, in c. ex Μέλισσα ibid.
Αὐμμις cum d. 1032
Αὐμπεδόκλης, Αὐμπεδόκλος in μεταδίδωμι 246
Αὐμεταδίδως, in μεταδίδωμι 400
Αὐμεταίτιος in μεταίτημι 1624
Αὐμεταίνητος, in μεταίνεω 792
Αὐμετακόμιστος, in μετακομίζω 833
Αὐμετάπιστος in μεταπείθω 1261
Αὐμετάπτωτος, in μεταπίπτω 1315
Αὐμετάστατος, in dec. ex μεθίστημι 702
Αὐμεχανέλαιος, cum d. in μεχανάομαι 1802
Αὐμετρος, in c. fine pr. 1041
Αὐμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
Αὐμηλος, in comp. ex μῆλον, ovis 1046
Αὐμερος, in c. ex Μηρὸς 1049
Αὐμηρύω, in c. ex Μηρύω ibid.
Αὐμητις, & Αὐμήτης, in c. 1051
Αὐμήχανος, cum d. in c. 1052
Αὐμιστος, in c. ex Μῖσος 1059
Αὐμνημόνδυλος, in c. ex μνημονεύω 1062
Αὐμοιρία, &c. in c. ex Μοῖρα 1023
Αὐμολπία, & Αὐμολπέω, in com. ex Μέλπω 1030
Αὐμιτος, in c. ex Μίτρα 1060
Αὐμορφος, cum d. in c. 1068
Αὐμηστία, & Αὐμήστως, in c. 1070
Αὐμοχθοι in c. 1071
ΕΥ̓ΝΗ, cum d. 536
εὐῆτος, in c. ex Νέος, neo 1100
εὐῆς, in Εὐνὴ, &c. in Εἰς 461
εὐοέω, cum d. in εὐος. 1106
εὐόμος, cum d. in c. 1109
εὐος 1109
εὐος, in c. ex Νόος 1112
Αὐτος, cum d. 556
Αὐνόως, Αὔνος in Αὔνος.
Αὔνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
Αὔξων, cum d. in c. fine præp. 1120
Αὔξες, in c. ex ξεστὸς 1122
Αὐξήρωτος, in c. ex Ξηρὸς 1123
ἐὐξος 1122
Αὐξυλὴς in c. ex Ξύλον 1124
Αὐξυμβολος, Αὐξύμβολος, Αὐξυνέτης, in Αὐσώτερος, & ita de cæteris Atticè ξωὼ, prosώ, habentibus.
Αὔογκος, in c. 1127
Αὐοδέω, Αὐοδία, in Αὔοδος.
Αὔογμος, cum d. in Αὔσμος.
Αὔοδος, cum d. 1129
ΕΥ̓ΟΙ 537
Αὐοινοκόμης, in dec. ab οἰνοκόμος 1093
Αὔοινος cum d. in c. 1145
Αὐόλιστος, in c. 1152
Αὐόμιλος, in c. 1158
Αὐομολόγηθρον, in dec. 943
Αὐόνειροι, in c. 1164
Αὔοπλος, in c. 1173
Αὔοπλος, in c. fine pr. 1178
Αὐόρατος, in c. fine pr. 1188
Αὐόργος, cum in c. 1190
Αὐόρεκτος, cum d. in c. ex Ὀρέγω. appeto 1192
Αὐόρισος 1201
Αὔορκος, cum d. in com. ex Ὅρκος 1195
Αὔορμος, in c. 1197
Αὔορνις, in c. ex Ὄρνις 1198
Αὔοσμος, cum d. in c. fine pr. 1195
Αὐόσφρητος, in com. ex Ὀσφραίνομαι 1214
Αὐόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
Αὔοφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1227
Αὔοχος, cum d. in c. ex Ὀχέω 1229
Αὐοψία, in c. ex ὄψις 1179
Αὔοψος in c. ex Ὄψον 1232
Αὐπαγὴς in c. ex ἐπάγλω 1302
Αὐπαὴς, cum d. 1249
Αὐπαθὴ σία, Αὐπαθήσης, cum d. in c. ex παθήσω 1236
Αὐπαις, cum d. in c. ex Παῖς ibid.
Αὐπάλαμος, in c. ex Παλάμη 1238
Αὐπαλὴς, in c. ex Πάλη 1239
Αὐπαράγωγος, in dec. ex παράγω 36
Αὐπαραδέκτης, in παραδέχομαι.
Αὐπαράπτης, in dec. ex παραπτέω 88
Αὐπαρακλὴς, in παρακαλέω 732
Αὐπαρακλήθητος, in παρακαλέω 97
Αὐπαρακόμιστος, in παρακομίζω 833
Αὐπαραμύθητος, in παραμυθέομαι 1074
ἐὐπαρόφορος, in παραφέρω 1731
εὐπάρῃτος, in c. 1243
εὐπάρθενος, in c. 1244
εὐπαρηγόρητος, in παρηγορέω 19
εὐπαρόρμητος, in παρόρμηλος 1196
εὐπάροχος, in dec. ex παρέχω 552
εὐπάρυφος, in παρυφάω 1699
εὐπάσχω, in c. ex Πάσχω 1248
εὐπάτητος, in εὐπάτητος.
εὐπατητος, in c. ex Πατέω 1252
ΕΥ̓ΠΑΤὈΡΙΟΝ 538
εὐπάτητος, cum d. in c. 1253
εὐπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1257
εὐπηθὴς, cum d. in comp. ex πειθὴς 1262
Αὐπῆχος, cum d. in c. in πῆχυς ibid.
Αὐπηκτος, in c. ex Πήγνυμι 1263
εὐπήκτος, in dec. ab οἰκονόμος 1276
εὐπήνεκτος, in com. ex Πελεκάω 1276
εὐπήνεκτος, in Πήνεκτος 1282
εὐπεπτος, in c. 1287
εὐπεπτος, in c. 1288
εὐπερικάρηνος, in decom. ex περικάρηνος 36
εὐπεριάρετος, in περιαρέω 79
εὐπερίστατος, in περιστατέω 1177
εὐπερίστατος, in decom. ex περιίστημι 705
εὐπερίτρεπτος, in περιτρέπω 1655
εὐπερίφορος, in περίφορος 1785
εὐπερίχυτος, in περιχέω 1807
Αὐπέτηλος, in com. ex πέτηλον 1297
Αὐπέτας, in c. ibid.
Αὐπιτὴς, cum d. 1316
Αὐπιψία, in Αὐπεπτος.
Αὐπηγὴς, in c. ex πέπηγα 1302
Αὐπηκτος, in c. ex πηκτὸς ibid.
Αὐπήληξ, in c. ex Πήληξ 1304
Αὐπλωτος, in c. ex Πλῶτος 1305
Αὐπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
Αὐπίδαξ, in c. ex Πίδαξ ibid.
Αὐπισος 1263
Αὐπλαγος, in c. fine pr. 1323
Αὐπλατὴς, in c. ex Πλατὺς 1325
Αὐπλεκὴς, in c. ex πλεκὴς 1328
Αὐπλεκτος, in c. ex πλεκτὸς 1327
Αὐπλοος, in c. 1332
Αὐπλοια, Αὐπλοία in Αὐπλοος.
Αὐπλοκαμος, Αὐπλοκος, in com. ex πέπλοκα 1328
Αὐπλοος, Αὐπλους, in c. fine pr. 1335
Αὐπλυς, in c. ex Πλῦτος 1340
Αὐπλωτὸς in c. fine pr. 1341
Αὐπνοος, cum d. in c. ex πνέω, fine præp. 1344
Αὐπνος cum d. in c. ex πνοὴ ibid.
Αὐποδία, in Αὔπους.
Αὐποιος, Αὐποιὸς, cum d. 1350
Αὐπόλεμος, cum a in c. 1358
Αὐπολιόκτητος, in πολιορκέω 456
Αὐπομπος, in c. fine pr. 1281
Αὐπόρως, in c. ex πορίζω 1272
εὔπορος, cum d. 1271
εὔποτμος, cum d. in c. ex Πότμος 1368
εὐπροσωπος, in c. fine pr. 1312
εὔπυρος 1371
εὐπεραγὴς, cum d. in com. ex πρᾶγος 1378
εὐπρακτος, in c. ex πρακτὸς ibid.
εὐπρεξία, in c. ex πρᾶξις ibid.
εὐπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 1379
εὐπρεπὴς, cum d. in c. 1380
εὐπρηστος, in c. 1382
εὐπρὴστος, in c. 1384
εὐπροσπαθὴς, in προσπάσχω 1248
εὐπροσδεκτος, in προσδέχομαι 381
εὐπροσεδρος, in προσεδρος 442
εὐπροσήγορος, cum a, in προσηγορεύω 19
εὐπροσόδος, cũ d. in προσοδος 1131
εὐπροσφορος, in προσφέρω 1732
εὐπροσφυὴς, in προσφύω 1778
εὐπροσωπος, cum der. in compos. ex 1183
εὐπροφάσιστος, cum d. in προφάσις 1718
εὐπρυμνος, in com. ex Πρύμνα 1389
εὔπτερος in c. fine pr. 1393
εὐπτερὸς, pulchros habens ramos apud Sapid. Suid. 1398
εὐπυγὴς, in c. ex Πυγὴ 1407
εὐπυζος, in c. ex Πυζος 1405
εὐπυλος in com. ex πυλέω 1360 & in c. ex Πῦλος 1412
εὐραδάμαντος, in Ῥαδάμανθος 1415
εὐρὰ in Εὐρύς.
εὐρὺς, in Πλατὺς 1332
εὔρεμος, in εὐρίσκομαι.
εὐρεσιπὴς, cum d. in com. ex ἔπος 494
εὐρεσιλόχης, cum d. 941
εὕρεσις εὑρετὴς, εὑρετικὸς cum d.
εὐρήμων, in εὑρίσκομαι.
εὔρημος ibid.
εὐρήμων, cum d in c. fine præpos. 1427
εὐριζος, cum d. 1432
εὐρὺς, εὐρινος, in c. ex Ῥὶν 1433
ΕΥ̓ΡΙΠΟΣ, cum d. 538
ΕΥ̓ΡΙΣΚΩ ibid.
εὑρεσις, εὕρεσις, in εὑρίσκω.
εὐροϊζητος, in c. ex Ῥοιζέω 1437
εὐροκλύδων, in comp. ex κλύδων 810
εὐρόνοτος, in c. ex Νότος 1113
εὐρὺς, in c. ex ῥοὴ 1424
εὐρος, in Εὐρὺς 1424
εὐῤῥαφὴς, in com. fine præpositr. 1417
εὐῤῥήτης, in com. cum præpositr. 1424
εὐῤῥίλλω, in c. ex Ἄῤῥης 193
εὔῤῥης, cum εὐῤῥήτης.
εὔῤῥιν, in εὔρις.
εὐῤῥοος, cum εὔρος.
εὐρυ, in Εὐρὺς.
εὐρυάγυιος, in Ἄγυια 26
εὐρυάλως, in Ἄλως 133
εὐρυβίης, in c. 263
εὐρυγλήνεος, in c. ex γλήνος 307
εὐρυδίνης, in c. ex Δίνη 406
εὔρυθμος, cum a in c. 1437
εὐρυκηρέων, in com. ex Καρέω 747
εὐρυκρείων in c. ex Κέρας
ΕΥ̓ΡΥΚΛΗΣ 77-
εὐρυχρεῖων, in c. ex χρέων 539
εὐρυχειμων, in compos. ex Λειμὼν 859
952
εὐρυμιδὴς, in c. ex Μέδω 1017
εὐρυμέτωπος, in dec. ex μέτωπον 1182
εὐρυῶπα, in Εὐρὺς.
εὐρυώστος, in c. ex Νῶτος 1117
εὐρυόδελφος 1130
εὐρυοπὴς, in c. 1231
εὐρύοχλος, in c. ex Ὄχλος 1230
εὐρύπορος 1272
εὐρύπωγος, in com. ex Γρωκτὶς 1390
εὐρυπυλὴς, εὐρύπηλος, in c. 1402
εὐρυρεέθρος, εὐρυρέω, in c. fine pr. 1424
ΕΥ̓ΡΥΣ 539
εὐρυσάκης, in σάκος 1446
εὐρυσθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
εὐρύσορος, in c. 1495
εὐρύστερνος, in c. 1528
εὐρύστερνος, in c. 1526
εὐρυσωπὴς, in c. ex Σῶπος 1531
εὐρύφρων, in c. fine præpositr. 1537
εὐρυτενὴς, in c. in τενὴς 1591
εὐρύτης, in Εὐρὺς.
εὐρύτητος, in c. ex Τιτρώω 1036
εὐρυφυὴς 1779
εὐρυχαλὴς, in c. ex Χάζω 1786
εὐρύχορος, in c. 1839
εὐρυχωρὴς, εὐρύχωρος, in dec. in c. ex Χώρος 1834
εὐρυώπης, εὐρώψ 2181
εὐρωγὴ, in c. ex ῥώξ 1430
εὐρωὴς, εὐρωὸς, Εὐρώς.
ΕΥ̓ΡΩΣ 530
εὐρωστος cum d. 1441
ΕΥ̓ΡΩΤΑΣ 539
εὐρωτέω, in Εὐρώς.
ΕΥ̓Σ 539
εὐσσαμα, in Εὖω 541
εὐσσαιδωτος, in Σαὶς 1444
εὔσσηκος, cum d. in com. 1445
εὐσσὸς cum in c. 1449
εὐσσὸς, in c. ex Σείω 1452
εὐστελὴς, in c. ex σελλὴν 1453
εὔστελμος, in σέλμα 1454
εὔσπετος, cum εὐσσεῆς.
ἔυσπιλος, in c. fine pr. 1457
εὐσπλοος, εὐσπλία, in com. ex Σπέω 1459
εὐσθενὴς, cum d. in com. ex Σθένω 1460
ἔυστος, cum d. in c. 1475
εὔσπαρτος, in comp. ex Σπαίρω 1468
εὐσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
εὐσκεπὴς, in c. ex Σκέπω 1477
εὔσκευος, in c. ex Σκεῦος 1478
εὔσκιος, in c. 1484
εὔσκοπος, in c. ex σκοπὸς, speculator 1475
εὐσκώμμων, cũ d. in c. fine pr. 1491
εὐσμίλωτος, in c. ex Σμίλη 1592

ἔστος, cum d. in c. in σόος 1495
ἔσσειρος, in c. ex Σπείρω 1503
ἔσπλαγχνος, in c. ex Σπλάχνον 1511
ἔσσορος, in c. ex σσόρος 1505
ἐύσσελμος, cum ἔσελμος.
ἐυστάθη, cum d. in c. in σταθὴς 709
ἔστατον, in c. 1514
ἐυστατής, cum d. in c. sine pr. 1523
ἔσταχυς, in c. 1515
ἔστερος, in c. 1528
ἐϋστέφανος, ἐυστεφὴς, cum d. in c. sine præp. 1530
ἐυστίβης, ἐύστιπτος, in comp. ex Στείβω 1517
ἔστολος, & ἐύστολος, in c. sine pr. 1523
ἐυστομαχος, cum d. in c. ex Στόμαχος 1583
ἔστομος, cum d. in c. sine pr. 1537
ἐυστόρθυγξ, in Στόρθυγξ 1539
ἔστοχος, cum d. in c. ex Στοχάζομαι 1540
ἔστρα, in Εὔω 541
ἐυστραβὴς, in c. habentibus στραβ 1548
ἐυστρατηγέω 43
ἐυστραφὴς ἔυστρεπτος, ἐυστρεφὴς, ἔυστροφος, cum d. 1548
ἔυστυλος, in c. 1551
ἐυσύλληπτος, in dec. ex συλλαμβάνω 922
ἐυσυλλόγιστος, in dec. 948
ἐυσύμβλητος, ἐυσύμβολος, in d. ex συμβάλλω 250
ἐυσυμπρίφορος, in συμπριφέρω 1731
ἐυσύμφωτος, in συμφύω 1778
ἐυσυναγωγος, in d. ex συνάγω 37
ἐυσυνάλλακτος, in dec. ex συναλλάτω 124
ἐυσυνάρμοστος, in συναρμόζω.
ἐυσυνεσία, ἐυσύνετος, in d. ex συνίημι 565
ἐυσυνθετος, cum d. in d. 1626
ἐυσύνοπτος, in συνόπτομαι 1177
ἐυσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
ἐυσχημολογέω 941
ἐυσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα 558
ἐυσχιδὴς, ἐυσχιστος, in c. 1571
ἐυσχολος, cum d. in c. 1573
ἔυσωμος, cum d. in c. 1474
ἐυσωρτος, in c. ex σῶτρον 1453
ἐυτακτος, cum d. in com. ex τακτὸς 1584
ἐυταμίευτος, in c. 1578
ἐυταξία, in c. ex τάξις 1584
ἐυτάρακτος, in c. ex Ταράσσω 1579
ἐυταρσος, in c. ex ταρσὸς 1611
ΕΥΤΕ 540
ἐυτείχης. & ἐυτείχεος, in c. 1595
ἐυτείχητος, idem quod ἐυτείχη. Hom. hymn. in Ven.
ἐυτέκμαρτος, in com. ex Τέκμαρ 1596
ἐυτεχνος, cum d. in com. ex τέκνον 1632
ἐυτελὴς, cum d. 1600
ἐυτελία, in c. ex Τέλος. finis 1599
ἐυτελίζω, cum ἐυτελὴς.
ἐυτερπὴς, cum d. in com. ex Τέρπω 1610
ἐυτεχνος, cum d. in c. sine pr. 1615
ἐυτμητος, in c. ex τμητὸς 1607
ἐυτοκος, cum d. 1631
ἐυτολμος, cum d. in c. ex Τόλμα 1644
ἐυτομος, in c. sine pr. 1605
ἐυτονος, cum d. in c. ex τόνος 1592
ἐυτοξος, cum d. in com. 1645
ἐυτορνος, in c. ex τόρνος 1606
ἐυτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1648
ἐυτράπελος, cum d. in c. ex ἔτραπον 1656
ἐυτρετὴς, cum d. in c. ex Τρέπω, sine præp. 1655
ἐυτρεπτος, in c. ex τρεπτὸς 1655
ἐυτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
ἐυτρητος, in c. ex Τιτράω 1636
ἐυτριπτος, in c. sine pr. 1671
ἐυτροπος, cum d. in c. ex τρόπος 1656
ἐυτροφος, cum d. 1659
ἐυτρόχαλος, ἐυτροχος, cum d. in c. ex τέτροχα 1665
ἐυτρύγητος in c. ex τρυγάω 1672
ἐυτυκτος, in c. ex τυκτὸς 1613
ἐυτυχὴς, cum d. in comp. ex τύχη 1677
ἐυϋδρος, in c. 1690
ἐυϋμνος, in c. ex ὕμνος 1689
ἐυϋπέρβλητος, in ὑπερβάλλω 250
ἐυϋφαντος, ἐυφὴς, in c. ex Υφάω 1698
ἐυφαντατίωτος, in c. ex φαντάζω 1709
ἐυφάρμακος, in c. ex φάρμακον 1712
ἐυφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
ἐυφημος, cum d. in com. ex φήμη 1718
ἐυφθαντος, in c. ex secunda & tertia pers. 1745
ἐυφθογγος 1743
ἐυφιμος, in c. ex Φιμὸς 1749
ἐυφλεκτος, in c. sine pr. 1751
ἐυφορβία, ἐυφόρβιον, in compos. 1724
ἐυφορεω, cum d. in ἐυφορος
ἐυφόρμιγξ, in c. 1756
ἐυφορος, cum d. 1735
ἐυφραδὴς, cum d. cum ἐυφρατος.
ἐυφραίνω, ἐυφρασία, in ἐυφρον.
ἐυφρατος, in c. sine pr. 1759
ἐυφρονέων, ἐυφροσύνη, ἐυφρων. in c. 1762
ἐυφυγία, in c. sine pr. 1741
ἐυφυλλος 1772
ἐυφυὴς, cum d. 1779
ἐυφύλακτος, in c. ex 2. & 3. pers. præt. pass. 1770
ἐυφυρώτατος, in c. 1773
ἐυφυῶς, in ἐυφυής.
ἐυφωνος, cum d. in c. sine præp. 1783
ἐυφώρατος, in c. ex Φὼρ 1785
ἐυχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
ἐυχαλκος, in c. 1793
ἐυχαρις, cum d. in com. ex Χάρις 1796
ἐυχειλος, in c. ex Χεῖλος 1798
ἐυχείμερος, in c. 1799
ἐυχειρ, cum d. 1802
ἐυχείρωτος, in c. ex χειρόω 1803
ἐυχεπὴς, cum d. ibid.
ἐυχετάομαι, ἐυχὴ, in Εὔχομαι 540
ἐυχιλος, in c. ex Χιλὸς 1812
ἐυχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1815
ΕΥΧΟΜΑΙ 540
ἐυχορτος, in c. ex χόρτος 1819
ἐυχος, in Εὐχή.
ἐυχρήματος, cum d. in c. ex χρήματα 1825
ἐυχρηστος, cum d. in c. sine præp. 1821
ἐυχροος, cum d. 1827
ἐυχυλος, cum d. in c. ex Χυλός 1831
ἐυχωλὴ, cum d. in Εὔχομαι.
ἐυχώριστος, in c. ex Χωρὶς 1834
ἐυψυκτος, in c. ex Ψύχω 1846
ἐυψυχος, cum d. in c. 1844
ΕΥΩ 541
ἐυωδὴς, cum d. in ἐυόσμος 1135
ἐυώδιν, in c. 1133
ἐυωνος, cum d. in c. 1850
ἐυώνυμος, in c. ex Ὄνομα 1166
ἐυώνως, in ἐυωνος.
ἐυωπὸς, &c. in ἐυώψ.
ἐυωρος, cum d. 1223. & 1853
ΕΥΩΧΙΑ 542
ἐυώψ.
¶ ἐφαιρέομαι 77
ἐφαλίος, in ἐφαλος.
ἐφάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 125
ἔφαλος 129
ἔφαλμος 130
ἔφαλσις, in ἐφάλλομαι.
ἐφάμιλλος, in com. ex Ἅμιλλα 141
ἔφαμμα, in ἐφάπτω.
ἐφανδάνω, idem quod ἐπιανδάνω. Iliad. η, βουλὴν ἢ ῥὰ θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι.
ἐφάπαξ, in c. ex Ἅπαξ 173
ἐφάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 177
ἐφάπτω, in c. 178. & in c. ex ἅπτω, accendo 179
ἐφαπτωρ, captator apud Aesch. in Suppl. Ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες.
ἐφαρμόζω, cum d. in c. ex ἁρμόζω 205
ἔφαψις, in ἐφάπτω.
ἐφεδὲς, in ἐφέζομαι.
ἐφέδρα, cum d. 442
ἐφέζομαι, in c. ex ἕζομαι 441
ἐφεκτικὸς, cum d. in ἐπέχω 550
ἔφεκτος, in c. ab Ἕξ 485
ἐφελκὶς, in c. ex Ἕλκος 475
ἐφέκω, ἐφελκύω, in c. 477
ἐφεξῆς 486
ἐφεξὶς, in ἐπέχω 550
ἐφεπω, cum d. in c. ab Ἕπω, sequor 491
ἐφέρπω, cum d. in com. ex Ἕρπω 519
ἔφεσις, ἐφέσιμος, in ἐφίημι 565
ἐφεσπερος, cum d. in c. ex Ἕσπερος 526
ἐφέσσομαι, in ἐφέπω.
ἐφέσσαι, in Ἕω, statuo 562
ἐφέστιος, in c. ab Ἑστία 526
ἔφεστρις, in ἐπιέννυμι 561
ἐφέται, ἐφετικὸς, ἐφετίνδα, ἐφετὸς, ἐφετμὴ, in ἐφίημι.
ἐφευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 539
ἐφεψιάομαι, in c. ex ἑψία 494
ἐφέψω, in d. ab Ἕψω 860
ἔφηβος, cum d. in com. ex Ἥβη 590
ἐφηγέομαι, cum d. 593
ἐφήδομαι, cum d. in com. ex ἡδὺ 596
ἐφηδυνω, in c. ex ἡδύνω ibid.
ἐφήκω, in c. 599
ἐφῆλιξ, in c. ex Ἡλικία 601
ἔφηλος, &c. in c. ex Ἥλιος 602
& in c. ex Ἧλος ibid.
ἐφημερος, cum d. 605
ἐφημοσύνη, in ἐφίημι 565
ἐφησυχάζω, in c. ex Ἥσυχος 612
ἐφθαλέος, in ἐφθός.
ἐφθήμερος, in ἑπταήμερος.
ἐφθημιμερὴς, in ἡμιμερὴς 1021
ἐφθοπώλης, cum d. 1410
ἐφθὸς, cum d. in Ἕψω 559
ἐφιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 665
ἐφιάλτης cum d. in ἐφάλλομαι.
ἐφιδρόω, cum d. in c. ex ἱδρόω 670
ΕΦΙΕΑΙΣ 542
ἐφίεμαι, in ἐφίημι.
ἐφιέρεια, in c. 672
ἐφιζάνω, in c. ex Ἵζω.
ἐφίημι 565
ἐφικνέομαι, ἐφικτὸς, in c. ex Ἰκνέομαι 677
ἐφίμερος, in c. ex Ἱμείρω 682
ἐφιππάζομαι, in ἔφιππος.
ἐφιππαρχία, in ἵππαρχος.
ἐφίππος, cum d. 686
ἐφίπταμαι, & ἐφίπτημι, in c. ex Ἵπταμαι 687
ἐφίστημι, ἐφίσταμαι, &c. 698
ἐφιστορέω, in c. ex ἱστορέω 712
ἔφοδος, cum d. 1130
ἐφολκὶς, &c. in ἐφέλκω.
ἐφομαρτέω, in c. ex Ὁμαρτῆ 1157
ἐφοπλίζω, in c. 1173
ἐφορᾶω, cum d. in c. cum pr. 1187
ἐφορεύω, cum d. ibid.
ἐφόριος, cum d. 1202
ἐφορμάω, cum d. in c. 1196
ἔφορμος, cum d. in c. 1197
ἔφορος, in ἐφοράω.
ἐφυβρίζω, cum d. in c. ex Ὕβρις 1687
ἔφυγρος, in c. 1688
ἐφύδωρ, cum d. in c. 1690
ἐφύμνιον, &c. in c. ex ὕμνος 1689
ἐφύπερθε, ἐφύπερθεν, in ὕπερθε 1694
ἐφυπνίδιος, in c. ex Ὕπνος 1696
ἐφυστερίζω, in c. ex Ὕστερος 1698
ἐφυφαίνω, ἐφυφάω, ἐφυφὴ, in c. ex Υφάω ibid.
ἐφύω, in c. ex Ὕω 1700
ἐφώριος, in c. 1832
¶ ἐχέβοιον, in c. ex Βοῦς 281
ἐχέγγυος, in c. 435
ἐχέθυμος 656
ἐχείδιον, in Ἔχις.
ἐχέκαλλος 734
ἐχέκολλος, cum d. in c. ex Κόλλα 825
ἐχέμυθος, cum d. in c. 1073
ἐχεπευκὴς, in c. ex Πεύκη 1299
ἐχέπωλος, in c. ex Πῶλος 1412
ἐχέσαρκος, in c. 1445
ἐχέτης, in Ἔχω 545
ἐχέτλη, cum d. in Ἔχω ibid.
ἐχέτρωσις, bryonia alba Hippoc. γυναίκ. lib. 1. & περὶ γυναίκ. φύσ.
ἐχέφρων, cum d. 1765
ἔχης, cum ἐχέτης.
ἐχθαίρω, in Ἔχθος.
ἔχθες, in Χθές.
ἔχθημα, ἐχθίων, in Ἔχθος.
ἐχθοδοπὸς, cum d. 1186
ΕΧΘΟΣ, ἔχθρα, cum d. 542
ἐχθροδαίμων, in comp. ex Δαίμων 349
ἐχθροξενος, in c. sine pr. 1120
ἐχθροποιέω 1350
ἐχθρὸς, cum d. in ἔχθρα.
ἔχθω, in Ἔχθος.
ἔχιδνα, cum d. in Ἔχις.
ἐχιαλώπηξ, echino vulpes, 132
ἐχῖνος, ἐχινίσκος, in Ἐχῖνος.
ἐχινοκέφαλος, in c. sine pr. 779
ἐχινομήτραι, in c. ex Μήτρα 1050
ἐχινόποδες 1371
ΕΧΙΝΟΣ, cum d. 543
ἐχινόδηκτος, in c. ex præt. pass. 354
ἐχινώδης, in Ἐχῖνος 543
ἔχιον, in Ἔχις.
ΕΧΙΣ, cum d. 543
ἐχίτης, in Ἔχις.
ἔχμα, ἐχμάζω, in ἔχομαι 545
ἔχομαι, ἐχομένως, in ἔχω.
ΕΧΥΡΟΣ, cum d. 543
ἐχυρόφρων 1763
ἐχυρόω, cum d. in Ἐχυρός.
ΕΧΩ 544
¶ ἐψαλέος, ἐψανὸς, ἐψήω, cum d. in Ἕψω.
ἔψια ἐψία, ἐψιάομαι, ἐψίω, in Ἕπω, dico 492
ΕΨΩ 559
¶ ΕΩ, & ΕΩ 560
ἑωθεν, ἑωθινὸς, ἑώιος, in Ἠὼς 615
ἑολοκρασία, in c. ex κράω 772
ἑωλόνεκρος, in c. ex Νεκρὸς 1088
ΕΩΛΟΣ, cum d. 575
ἑῶς, in Ἠὼς 615
ἑώρα, cum d. in Αἰωρέω.
ἕως, in Ἠὼς 615
& in Ὡς 1855
ἑωσφόρος 1735
ἑωυτὸν, Iones dicunt pro ἑαυτὸν seipsum. Hippocr. & Herodot.

Z

ZA 575
ζαβοτος, in c. ex βοτὸς 285
ZΑΓΚΛΗ 575
ζαγρεὺς 23
ζαὴς, in c. ex Α῎ω 228
ζάθεος 628
ζαθέρης, in c. ex Θέρω 631
ζακαλλὴς 735
ZΑΚΕΛΤΙΔΕΣ 576
ζάκορος, in c. ex Κορέω 847
ZΑΛΕΙΑ 576
Ζάλη, ης, ἡ, turbo, procella, fluctuatio & agitatio maris. Plato de rep. ἐν χειμῶνι ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερομένου. Etymologus dicit esse τὴν μεγάλην ἄελλαν, ἀπὸ τοῦ ζοφόδρα ἀλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι. idem exponit etiam τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. Hinc compos. ἀζάλη, de quo vide suo loco.
ζάλος, idem ferè quod ζάλη, aqua agitata & fluctuans. Nicand. in Ther.
ζαλόεις, εντος, ὁ, procellosus, Nic. ibid.
ζαλάω, fluctuo, procellis agitor, ibid.
ζαμελὴς, in c. ex Μέλος 1029
ζαμενὴς, cum d. in c. ex Μένος 1032
ζαπεδὸν, in c. 1258
ζαπεμέλος, in c. ex Πιμελὴ 1309
ζαπλοκτος, cum d. in c. ex Πλοῦτος 1340
ζαπότης, in c. sine pr. 1312
ζάπυρος, in c. ex Πῦρ 1405
ζατρεύω, & ζητρεῖον, in c. ex Τρέω 1667
ζατρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
ζαφεγγὴς, in c. ex Φεγγος 1721
ZΑΦΕΛΗ῎Σ, cum d. 576
ζαφλεγὴς, in c. sine pr. 1751
ζάχολος, in c. 1817
ζαχρεῖος, in c. ex Χρεία 1823
ζαχρηὴς, in c. ex Χράω, id est, ἐπιπίπτω 1822
ζάχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ZΑΩ 576
¶ ZΕ῎Α, & ζεὰ 577
ζείδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ζείπυρον, cum ζέπυρον.
ZΕΙΡΑ῎, cum d. 577
ζέμα, ζεννυμι, ζεννύω, in Ζέω.
ζέπυρον, in c. ex Πυρὸς 1408
ζέσις, in Ζέω.
ζεστόλουσα, in c. sine pr. 974
ζεστὸς, in Ζέω.
ζευγάριον, in ζεῦγος.
ζευγελάτης, cum d. in c. ex secunda aut tertia pers. 479
ζευγέτης, ζεύγλη, in ζεῦγος.
ζεῦγμα, in Ζευγνύω.
ZΕΥΓΝΥ῎Ω, cum d. 577
ζευγοποιία 1350
ζεῦγος, in Ζευγνύω.
ζευγοτρόφος, cum d. 1659
ζευκτὸς, cum d. in Ζευγνύω.
ζεύξις, in Ζευγνύω.
ZΕΥ῎Σ 581
ZΕ῎ΦΥΡΟΣ, cum d. ibid.
ZΕ῎Ω ibid.
¶ ζῆθος, in Ζύθος.
ζηλαῖος, &c. in Ζῆλος.
ZΗ῎ΛΟΣ 582
ζηλότυπος, cum d. in com. ex τύπτω, quæ abiecerunt τ 1680
ζηλόω, cum d. in Ζῆλος.
ZΗΜΙ῎Α, cum d. 584
ζὴν, in Ζεύς.
ζηνόφρων 1763
ZΗΤΕ῎Ω, cum d. 585
¶ ζιβύνη, in Σιβύνη.
ZΙΓΓΙΒΕΡΙΣ 585
ZΙΖΑ῎ΝΙΟΝ 585
¶ ζμερδνὸς, ζμέρδω, in Μέρδω 1034
ζμικρὸς, in Μικρὸς 1055
¶ ζόη, in ζωή.
ζορκάδες, &c. in δορκάς.
ζόφεος, ζοφερὸς, in Ζόφος.
ζοφοδορπίας, in comp. ex Δόρπον 418
ζοφόεις, in Ζόφος.
ζοφομηνία, in c. ex Μήνη 1048
ZΟΦΟΣ, cum d. 585
¶ ζυγάδην, ζύγαινα, in ζυγός.
ζυγαρχία 200
ζύγαστρον, &c. in ζυγός.
ζυγηφόρος 1735
ζυγόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
ζυγοδέτης ibid.
ζυγομαχέω 1012
ζυγοποιεῖν 1350
ζυγὸς, in Ζευγνύω.
ζυγοστάτης, cum d. in prima classe comp. 711
ζυγόω, cum d. in ζυγὸς 578
ζυγώθρον, cum d. in com. ex Θύρα 659
ZΥ῎ΘΟΣ 585
ZΥ῎ΜΗ, cum d. ibid.
¶ ζωάγριον, in ζωγρέω 23
ζωαρκὴς, in c. 189
ζωαρχος 200
ζωγράφος, cum d. in com. ex γράφη 349
ζωγρέω, cum d. in c. ab ἄγρομαι 11 & in c. ex Α῎γρα 24. & in c. ab ἔγρομαι 437
ζωδάριον, ζωδιακὸς, ζώδιον, ζωδιωτὸς, in ζῶον.
ζωὴ, in ζωός.
ζωηδὸν in ζωόω.
ζωηρὸς, in ζωός.
ζωηφόρος 1735
ζωίδιος, ζωϊκὸς, ζῶον.
ζῶμα, in ζώννυμαι.
ζωμεύω, cum d. in Ζωμός.
ζωμήρυσις, in c. 197
ζωμίδιον in Ζωμός.
ζωμοποιὸς 1350
ZΩΜΟ῎Σ 586
ζωμοτάριχος, in com. ex Τάριχος 1580
ζώνη, ζώνιον, in Ζωννύω.
ζωνιοπλόκος, in com. ex πέπλοκα 1335
ζωνίτης, in ζώνη.
ZΩΝΝΥ῎Ω, cum d. 586
ζώντειον, in Ζέω.
ζωογόνος, cum d. 308
ζωοδότης, cum d. in comp. ex δότης 40
ζωόδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ζωοθυτέω 661
ζωόμορφος, in c. 1068
ζῶον, in Ζάω.
ζωοποιὸς, cum d. 1350
ζωόπολις, ζωοπώλης 1410
ζωὸς, in Ζάω.
ζωότης, in ζῶον.
ζωοτόκος, cum d. 1631
ζωοτὸς, in ζωόω.
ζωοτρόφος, cum d. 1659
ζωοφάγος, cum d. 1701
ζωοφόρος 1735
ζωόφυτα 1780
ζωόω, in ζῶον.
ζώπισσα, in c. 1318
ζώπυρον, cum d. in compos. ex Πῦρ 1405
ζωροπότης, cum d. in c. sine præp. 1311
ZΩΡΟ῎Σ, cum d. 588
ζὼς, in ζωύς.
ζώσιμος, in ζώω.
ζῶσις, ζῶσμα, ζωστὴρ, cum d. in Ζωννύω.
ζώτειον, in ζώντειον.
ζωτικὸς, cum d. in ζάω.
ζωΰφιον, in ζώδιον.
ζώφυτος, cum ζωόφυτα.
ζώω, in Ζάω 576
ζωώδης, in ζῶον.
ζώωσις, in ζώω.
ζωωτὸς, in ζωόω.

H

¶ Η῎ 589
Η῎, Η῎, Η῎, Η῎, sive ἦ 590
ἦα, in Η῎ιον.
ἠβαιὸς, in Βαιὸς 238
¶ Η῎ΒΗ, cum d. 590
ἠβὸς, ὄ, ὁ, curvus, gibbosus. Suidas ex Hippocr. Coo.
ἠβυλλιάω, in Η῎βη.
ἠβώω, in ἠβάω.
¶ ἠγάθεος 628
ἠγεμὼν, cum d. 591
ΗΓΕ῎ΟΜΑΙ ibid.
ἠγερέομαι, in d. ab Α῎γείρω 10
ἠγεσία, ἠγέτης, ἠγηλάζω, ἤγημα, ἤγησης, ἠγητὴρ, &cæt. in Η῎γέομαι.
ἤγυν, in Η῎ 589
¶ Η῎ΔΕ῎ 594
ἤδε, in Ο῎δε 1127
ἠδέως, in Η῎δύς.
Η῎ΔΗ 594
ἤδιστος, ἥδομαι, ἡδονὴ, ἥδος, cum d. in Η῎δύς.
ἡδυβόας, in c. sine pr. 273
ἡδύγελως, in c. ex Γελάω 311
ἡδύγλωσσος 328
ἡδυγνώμων 322
ἡδυεπὴς, in c. ex ἔπος 494
ἡδύθροος, in c. ex Θρέω 647
ἡδύκαρπος 751
ἡδύκρεως, in c. ex Κρέας 866
ἡδύκωμος, in c. ex Κῶμος 907
ἡδυλίζω, cum d. in Η῎δύς.
ἡδυλόγος, cum d. 941
ἡδυμελὴς, in c. ex Μέλος, carmen 1029
ἥδυμος, ἡδύνω, cum d. in Η῎δύς.
ἡδύοινος, in c. 1145
ἡδυόνειος, in c. 1164
ἡδύοσμος, cum d. in c. sine præp. 1[illegible]
ἡδυπαθὴς, cum d. 1249
ἡδύπνοος, &c. in c. ex πνοὴ 1318
ἡδύπολις, in c. 1362
ἡδυπορφύρα, in c. 1367
ἡδύποτος, in c. sine pr. 1312
Η῎ΔΥ῎Σ 594
ἡδύσαρον, ου, τὸ, frutex quidam sic dictus à suavitate odoris: vt censet Marcell. vide Diosc. lib. 3. c. 147.
ἥδυσμα, in ἡδύνω.
ἡδυσματύληρα, in com. ex Λῆρος 965
ἡδυσμὸς, ἡδύνω.
ἡδυφαὴς 1715
ἡδυφάρυγγες, in com. ex Φάρυγξ 1713
ἡδύφωνος, in c. sine pr. 1783
ἡδύχροος 1827
ἡδὼ, in Η῎δύς.
¶ ἠὲ, in Η῎.
ἠέλιος, in Η῎λιος.
ἠέπερ, in Η῎ 589
ἠερέθομαι, in Α῎είρα.
ἠέριος, in ἠὴρ 60. & in ἦρ, pro ἀὴρ 434
ἠεροδινὴς, in c. ex Δίνη 406
ἠερόεις, ἠερόθεν, in ἠήρ.
ἠερέφοιτος, cum d. in c. 1755
ἠερόφωνος 1784
¶ ἠὴρ, in Α῎ὴρ 60
¶ ἠθαίνω, in Η῎θω.
ἠθας, in Η῎θος.
ἠθεῖος, in Θεὸς 626
ἠθεος, in Η῎ιθεος.
ἠθέω, ἠθητὴς, ἠθίζω, in Η῎θω.
ἠθικὸς, in Η῎θος, & in Η῎θω.
ἠθικῶς, in ἠθικὸς, ab Η῎θος.
ἤθισις, ἠθισμὸς, in ἠθίζω.
ἠθμάριον, in ἠθμός.
ἠθμὸς, in Η῎θω.
ἠθογράφος, cum d. 340
ἠθολόγοι, cum d. 941
ἠθοποιὸς, cum d. 1350
Η῎ΘΟΣ 596
Η῎ΘΩ 597
¶ Η῎Ι῎ΘΕΟΣ 598
ἠιόεις, in Η῎ιών.
ἤιον, in der. ex Ε῎ω, i. eo.
ἠΐος, in d. ex Ε῎ω, mitto 562
Η῎ΙΩ῎Ν 598
¶ Η῎ΚΑ, ἤκαλος, ἠκαλόεις ibid.
ἤκεν, in Η῎ 589
ἤκεστος, in c. ex κεντέω 769
ἤκιστος, in Η῎κα.
ἠκριβωμένως, in ἀκριβόω.
Η῎ΚΩ 598
¶ ἠλαίνω, in Η῎λεός.
Η῎ΛΑΚΑ῎ΤΗ, cum d. 599
Η῎ΛΑ῎ΣΚΩ, & ἠλασκάζω 600
ἠλεκάτη, in Η῎λακάτη.
ἠλέκτωρ, & ἤλεκτρος, ἤλεκτρον, in c. ex λέκτρον 949
ἠλεκτροφαὴς 1715
ἠλέμαθος, in Η῎λεὸς, & in c. ex Μάτην 1010
Η῎ΛΕΟ῎Σ 600
ἠλιάζω, ἠλιάω, &c. in Η῎λιος.
ἠλίβατος, in c. in βάτος 236
ἠλιεῖον, in Η῎λιος.
Η῎ΛΙ῎ΘΙΟΣ, cum d. 600
ἠλιθίως, & Doricè ἀλιθίως, stultè, stolidè. Theocr. idyl. 10.
ἠλιθοεργὸς 502
Η῎ΛΙΚΙ῎Α, cum d. 600
ἠλικιώτης, in Η῎λικία 601
Η῎ΛΙΚΟΣ ibid.
ἤλιξ, in Η῎λικία.
ἠλιόβολος 252
ἠλιοκαὴς, ἠλιοκαΐα, in c. in καὴς 724
ἠλιοκάμινος, in Κάμινος 738
ἠλιοκάνθαρος, in c. ex Κάνθαρος 741
ἠλιόκαυστος, in c. sine pr. 724
ἠλιομανὴς 992
ἠλιόπους 1371
Η῎ΛΙΟΣ 601
ἠλιοσκόπηος, in c. ex σκοπὸς 1475
ἠλιοστερὴς, in c. 1528
ἠλιοτρόπιον 1656
ἠλιοφανὴς 1708
ἠλιόω, in Η῎λιος.
ἠλίσκος, ἠλίτης, cum d. in Η῎λος.
Η῎ΛΙΨ 602
ἠλιώδης, in Η῎λιος.
ἠλίωσις, in ἠλιόω.
Η῎ΛΟΣ 602. ἤλος, Η῎λεός.
ἠλότυπος 1680
ἠλόω, in Η῎λος.
ἠλύγη, cum d. in Λύγη 978
ἠλύσιον, ἤλυσις, in Ε῎ρχομαι.
¶ ἦμα, in Ε῎ω, mitto 562
Η῎ΜΑΙ 602
ἦμαρ, in Η῎μέρα.
ἠμάτιος, in ἦμαρ 604
ἠμεδαπὸς 358. & in c. ex ἔδαφος 443
Η῎ΜΕΚΤΕ῎Ω 604
ἠμελημένως, in ἀμελέω 1024
Η῎ΜΕ῎Ν 604
Η῎ΜΕ῎ΡΑ, ἡμερεύω, ἡμερήσιος, ἡμερινὸς, ἡμέριος, ἡμερίδιον ibid.
ἡμερίδης, ἡμερὶς, in Η῎μερος.
ἡμερόβιος, in c. ex Βίος 265
ἡμεροδρόμος, cum d. 1666
ἡμερόδρυς, in c. ex Δρὺς 425
ἡμεροθαλὴς, in c. 518
ἡμεροκαλὲς, ἡμεροκαλλὶς, in com. ex κάλλος 735
ἡμερόκοιτος, in c. ex Κοίτη 821
ἡμερολογέω, cum d. 941
ἡμερονύκτιον, in c. retinentibus νύκτ. 1115

INDEX.

Ἡ ΜΕΡΟΣ 606
ἡμεροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 1475
ἡμερότης, in Ἥμερος.
ἡμεροφοιτος, in c. 1755
ἡμερόω, cum d. in Ἥμερος.
ἡμερωρεῖν 1223
ἡμέτερος, in Ἐγὼ 437
ἡμι, in φημὶ, dico.
ἡμιαμφορεῖον, in ἀμφιφορεὺς 1726
ἡμίανδρος, in c. 156
ἡμιάνθρωπος 162
ἡμιάνωρ in c. in ἄνωρ 156
ἡμίαρτον, in c. ex Ἄρτος 196
ἡμιαστράγαλον, in c. ex Ἀστράγαλος 211
ἡμιβρεχὴς, ἡμιβροχὴς, in compos. 286
ἡμιβρὼς, ἡμιβρωτος, in c. citra pr. 292
ἡμιγένειος, in c. ex γένειον, barba 321
ἡμιγενὴς 304
ἡμίγυμνος, in c. ex Γυμνὸς 345
ἡμιγυνος, in c. ex Γυνὴ 346
ἡμιδαὴς, in c. ex δαίω; epulum præbeo 351. & in c. ex δαίω, divido. ibid. & in c. ex δαίω. vro 352
ἡμιδάϊκτος, in c. ex δαΐζω 351
ἡμιδαμὴς, in c. ex Δαμάω 356
ἡμιδεὴς, in c. ex δέω 386
ἡμιδιπλοΐδιον, in com. ex Διπλόος 407
ἡμίδουλος, in c. ex Δοῦλος 419
ἡμεκτέον, in. ab Ἐξ 485
ἡμίεργος 592
ἡμίετες 532
ἡμίεφθος, in c. ab ἑφθὸς 560
ἡμίηλος, in c. ex Ἥλιος 602
ἡμίθεος, cum d. 628
ἡμιθνὴς, ἡμίθνητος, in c. in θνὴς, aut θνητὸς 641
ἡμιθωράκιον, in c. ex Θώραξ 664
ἡμικάδδιον vel ἡμικάδιον, in Κάδος.
ἡμίκακον & ἡμικάκως, in c. 726
ἡμίκαυτος, in c. ex præt. pass. 724
ἡμίκλαστος, in c. ex tertia pers.
ἡμικλεῖς, in c. 801. præt. pass. 799
ἡμικοτύλιον, cum d. in c. ex Κοτύλη 856
ἡμίκραιρα, in c. ex Κραῖρα 799
ἡμίκρανον, cum d. in c. ex κράνον 748
ἡμικυκλος, cum d. in com. ex Κύκλος 891
ἡμικυλίνδριον, in c. ex κύλινδρος 893
ἡμικύων, in c. 903
ἡμίλεπτος, in c. ex Λέπω 958
ἡμίλευκος, in c. ex Λευκὸς 960
ἡμίλιτρον, in c. ex Λίτρα 971
ἡμίλυτος, in c. sine pr. 974
ἡμιλοχία, ἡμιλοχίτης, in c. ex Λόχος, cohors 976
ἡμιμαθὴς, in c. sine pr. 999
ἡμιμανὴς 299
ἡμιμάσητος, in c. ex Μασάομαι 1006
ἡμιμέδιμνος, in com. ex Μέδιμνος 1016
ἡμιμέθυστος, in c. ex Μέθυ 1017
ἡμίμεστος, in c. ex Μεστὸς 1036
ἡμίμναιον, in c. ex Μνᾶ 1060
ἡμιμόριον, in c. ex μόριον 1022
ἡμιμόχθηρος, in c. 1071
ἡμίνα, in Ἥμισυς.
ἡμιξύρητος, in c. ex ξυράω 1122
ἡμιόδιος, in c. 1130
ἡμιόλιος, cum d. in c. ab Ὅλος 1155
ἡμίονος, cum d. in c. ex Ὄνος 1168
ἡμιόπτι, in c. ab Ὀπὴ 1171
ἡμίοπτος, in c. ex Ὀπτάω 1174
ἡμιπαχὴς, in c. ex ἐπάγω 1302
ἡμιπαχὴς, in c. ex Παχὴς 1256
ἡμιπέλεκκον, & ἡμιπέλεκυς, in c. ex Πέλεκυς 1276
ἡμίπεπτος, in c. 1288
ἡμιπηχυαῖος, in c. ex Πῆχυς 1306
ἡμίπλεθρον, in c. ex Πλέθρον 1325
ἡμιπληξία 1338
ἡμιπληρώτης, in c. ex πλήρης 1339
ἡμιπλίνθιον, in c. ex Πλίνθος 1349
ἡμίπνοος, in c. ex πνοὴ 1354
ἡμιπόδιον 1371
ἡμίπολον 1359
ἡμίπτωτος, in c. ex πτόω 1317
ἡμίπυρος, in c. ex Πύρ 1406
ἡμιπυρρος, in c. ex πυρρὸς ibid.
ἡμιρραγὴς, in c. sine pr. 1430
ἡμισάλευτος, in c. ex Σάλος 1443
ἡμισαπὴς, in c. ex Σήπω 1459
ἡμισεύω, cum d. in Ἥμισυς.
ἡμίσοφος, in c. ex Σόφος 1496
ἡμίσπαστος, in c. sine pr. 1502
ἡμιστίχιον, in c. ex στίχος 1519
Ἡ ΜΙΣΥΣ 606
ἡμισφαίριον, in c. ex Σφαῖρα 1561
ἡμιτάλαντον, in c. ex Τάλαντον 1575
ἡμιτάριχος, in c. ex Τάριχος 1580
ἡμιτελὴς, cum d. 1599
ἡμίτομος, cum d. in c. sine pr. 1605
ἡμιτόνιον 1592
ἡμίτραυλος, in c. ex Τραυλὸς 1648
ἡμιτριταῖος, in c. 1651
ἡμιτύβιον, ἡμιτύμβιον, in c. ex Τύμβος 1678
ἡμιφάλακρος, in c. ex Φαλακρὸς 1710
ἡμιφάριον, in c. ex φᾶρος 1725
ἡμιφλεγὴς, ἡμίφλεκτος, in c. sine præp. 1751
ἡμίφωνος 1748
ἡμιχοαῖος, cum ἡμίχους.
ἡμιχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 1815
ἡμιχολώδης, in c. 1817
ἡμιχόριον, in c. 1819
ἡμίχους, in c. ex χοῦς 1810
ἡμιχρηστος, in c. sine pr. 1821
ἡμίχρυσος, in c. 1830
ἡμιψυγὴς, in c. ex Ψύχω 1846
ἡμιωβολιον, cum d. in c. ex Ὀβολὸς 1126
ἡμιώριον in c. 1852
ἡμὸς, in ἡμέτερος.
Ἡ ΜΟΣ 607
ἡμοσύνη, in ἥμων.
Ἡ ΜΥΩ cum d. 607
ἥμων, in ἡμᾶ 562
¶ Ἡ Ν 607
Ἡ ΝΕΚΗ Σ. cum d. ibid.
ἠνέμος, cum d. in Ἄνεμος 152
ἠνεμόφοιτος, in c. 1755
Ἡ ΝΙ 608
Ἡ ΝΙΑ, ἠνιάζω, cum d. ibid.
Ἡ ΝΙΚΑ ibid.
ἠνίον, in Ἡνία ibid.
ἠνιοποιὸς, cum d. 1350
ἠνιοστρόφος, cum d. in c. ex στροφή 1548
ἠνίοχος, cum d. 557
ἠνορέα, in Ἀνήρ.
ἠνοψ in c. 1231
ἠνυστρον, in Ἀνύω 169
¶ ἠοῖος, in Ἠὼς.
ἠονίος, in Ἠϊών.
¶ Ἡ ΠΑΡ, ἡπατηρὸς, &c. 608
ἥπατος, in Ἧπαρ.
ἡπατοσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 1475
ἠπεδανὸς, cum d. in ἄπεδον 1257
ἠπειγμένως in Ἐπείγω 487
Ἡ ΠΕΙΡΟΣ, cum d. 609
ἠπεῖτα, pro ἔπειτα.
ἠπεροπεύω, cum d. in c. 1251
Ἡ ΠΗΣΑΣΘΑΙ, ἡπητὴς 609
Ἡ ΠΙΑΛΟΣ, cum d. ibid.
ἠπιάω, cum d. in Ἤπιος.
ἠπιόδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ἠπιόθυμος 656
ἠπιόλης, cum d. in Ἤπιος.
Ἡ ΠΙΟΣ, cum d. 610
ἠπιόχειρ 1802
ἠπίως, in Ἤπιος.
ἤπου, in Ἡ 689
ἤπου, in Ἡ ibid.
ἠπύω, cum d. in Ἀπύω.
¶ ἦρ, in Ἔαρ 434
ἦρα, in Ἐράω 496
Ἡ ΡΑ, ἡραῖος 610
Ἡρακλῆς, cum d. in com. ex κλεῖος 801
ἠράνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 160
ἤρανος, in ἦρα.
ἠραρχικὸς 198
ἠρατέλεια 1599
Ἡ ΡΕΜΟΣ, cum d. 610
ἠριγενὴς, cum d. 304
ἠριγέρων, in c. ex Γέρων 313
ἠρίκωρα, in c. ex κώρα 747
ἠρινὸς, in ἦρ.
Ἡ ΡΙΟΝ 610
ἠριπόλη 1359
Ἡ ΡΥΓΓΙΟΝ 610
ἠρώειον, in Ἥρως.
ἠρωελεγεῖον, in c. ex Ἔλεγος 471
Ἡ ΡΩΣ, cum d. 611
¶ ἦσις, in ἥδω seu ἥδομαι.
Ἡ ΣΣΩΝ, ἥσσα, ἡσσάομαι 611
ἡσὸς, in ἥδω.
Ἡ ΣΥΧΟΣ, cum d. 611
¶ ἤτη in Ἡ 589
ἦτε, in Ἡ ibid.
ἤτι, in Ἡ ibid.
ἤτοι, in Ἡ ibid.
Ἡ ΤΟΡ 612
ἠτραῖα, ἠτρίδιον, in Ἧτρον.
Ἡ ΓΡΙΟΝ, cum d. ibid.
Ἡ ΤΡΟΝ ibid.
ἠΰγενείος, in c. ex γένειν, barba 312
ἠὺς, in Ἐὺς.
ἠΰτε, in Εὖτε.
¶ Ἡ ΦΑΙΣΤΟΣ, cum d. 613
ἠφαιστόπονος, in c. sine pr. 1285
¶ ἠχεῖον, ἠχέω, ἠχὴς, &c. in Ἦχος.
ἦχι, in Ὅς.
Ἡ ΧΟΣ cum d. 613
¶ ἠῶθεν, ἠῶθι, in Ἠὼς.
ἠὼν, in Ἠϊών 508
Ἡ ΩΣ, ἠῷος 615.

Θ.

¶ Θαάσσω, in θοάζω, à Θοὸς 643
θαήμα, θαητὸς, in Θεάομαι.
Θ ΑΙΡΟΣ 616
θᾶκος, cum d. in θαάσσω.
θαλαμεύομαι, θαλάμη, &c. in Θάλαμος.
θαλαμηΐα, in Θάλαμος.
θαλαμηπόλος 1359
Θ ΑΛΑΜΟΣ, cum d. 616
Θ ΑΛΑΣΣΑ, cum d. ibid.
θαλασσοκοπέω, in c. ex κοπὴ 844
θαλασσοκρατέω, cum d. 864
θαλασσόμελι, in c. 1027
θαλασσόνομος, qui in mari pascitur. Plut. symp. 1. probl. 2.
θαλασσόπλαγκτος, in c. ex Πλάζω 1320
θαλασσοπόρος, cum d. 1269
θαλάσσουργος, cum d. 502
θαλασσόω, cum d. in Θάλασσα.
θάλεα, in θάλος.
θαλέθω, θάλειος, cum d. in Θάλλω.
θαλερὸς, in θάλλω.
θαλιάζω, in θάλειος.
θάλικτρον, in Θάλλω.
θαλιοποιοῖ 1351
θαλλέω, cum Θάλλω.
θαλλὸς, &c. in Θάλλω.
Θ ΑΛΛΩ, θάλος, θαλὸς 617
θαλπείω, θάλπος, &c. in Θάλπω.
Θ ΑΛΠΩ, cum d. 618
θαλυκρὸς, θαλιύω, θαλύομαι, in θαλύω.
θαλύσια, cum d. in Θάλλω 617
θαλύω, in Θάλπω.
θάλψις, in Θάλπω.
Θ ΑΜΑ 619
θαματροχεῖ, in c. ex τέτροχα 1665
Θ ΑΜΒΟΣ, cum d. 619
θαμεὶς, θαμὴς, θαμίζω, θαμινὸς, cum d. θαμυρὶς, in Θαμά.
Θ ΑΜΝΟΣ, cum d. ibid.
θάμυρις cum d. in Θαμά.
θανάσιμος, θανατάω, in θάνατος.
θάνατος, cum d. in Θνήσκω.
θάπος, in d. ex Θείπτω, stupeo 621
Θ ΑΠΤΩ 620
Θ ΑΡΓΗΛΙΑ, cum d. 621
θάρρος, cum d. in Θάρσος.
Θ ΑΡΣΟΣ, cum d. ibid.
Θ ΑΣΟΣ, θασία 622
θάσσω, cum θαάσσω.
θάσσων, vel θάττων, in Ταχύς.
Θ ΑΥΜΑΖΩ, cum d. 622
θαυματοποιὸς, cum d. 1351
θαυμαστουργὸς, cum d. 502
Θ ΑΨΟΣ, cum d. 623
¶ θέα, in Θεάομαι, θεὰ, in Θεός.
θεαγελεὺς, in c. ex ἀγέλη, sine præp. 10
θεαγωγία 39
θεάζω, in Θεὸς 626
θέαινα, in Θεός.
θέαμα, θεάμων, in Θεάομαι.
θεανθρικὸς, in c. 156
Θ ΕΑΟΜΑΙ 623
θεαρχία, cum d. 198
θεατικὸς, in θεάζω.
θεατὴς, &c. θέατρον, &c. in Θεάομαι.
θεατρομανέω 992
θέατρον, in θεατής.
θεατροπώλης 1440
θεατροσκοπία, in comp. ex σκοπὸς 1475
θεατρώνης, in c. 1851
θεθόω, in θεόω.
θείω, in θεέω.
θεέω, in Θεάομαι.
θεηγενὴς 304
θεηγόρος, in c. ex Ἀγορὰ 17
θεηδόκος, in θεουδόκος.
θεήλατος, in com. ex secunda aut tertia pers. 469
θεήμα, in θεέω.
θεήμων, cum d. in θεέω.
θεητὴς, in θεέω.
θεητὸς, in θεέω.
θεητὸς, in θεέω.
θεικὸς, cum d. in Θεός.
Θ ΕΙΝΩ 624
θεῖον, in θεῖος.
θειόχροος 1827
θεῖος, θεία, θειότης, in Θεός.
θειόχρους, cum θειόχροος.
θειόω, in θεῖον.
θείω in Θέω. 632
θειώδης, in θεῖον, sulphur.
θείως, in θεῖος.
Θ ΕΛΓΩ 624
θέλημα, cum d. θέλησις, θελητὴς, &c. in θέλω.
θελκτὴρ, cum d. in Θέλγω, seu θέλγομαι.
θελξίνοος 1109
θελξίφρων 1763
θέλυμνον, in Θέμηλον.
θέλω, in Ἐθέλω 443
θέμω, cum d. in Τίθημι 1620
θέμεθλον, θεμέλιον, cum d. in Θέμηλον.
Θ ΕΜΗΛΟΝ, cum d. 625
Θ ΕΜΙΣ, cum d. ibid.
θεμιστοπόλος 1359
θεμιστὸς, cum d. θεμιτὸς, cum d. in Θέμις.
θέμωσε, appropinquare seu accedere fecit, coëgit. Od. ι. θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
Θ ΕΝΑΡ 626
θεοβλαβὴς, cum d. in com. ex Βλάπτω 297

θεογά-

θεογάμια, in c. ex Γαμέω 299
θεογενεσία, in c. ex γένεσις 306
θεογενήτω, in c. ex γενητὸς ibid.
θεογλυνω, in c. ex Γλυνὴ 352
θεόγλοσσω 328
θεογνωσία, θεόγνωστω, in c. ex secunda & tertia pers. 321
θεογονία 308
θεοδέγμων, in c. ex 1. pers. 381
θεοδέκτωρ, in c. ex tertia pers. 382
θεοθήλητω, in c. ex Δηλέω 388
θεοδίδακτω, in c. ex διδακτὸς 396
θεοδινὴς, in c. ex Δίνη 407
θεόδμητω, in c. ex præt. 370
θεοδόσιω, in c. ex δόσις 400
θεοειδὴς, cum d. in c. ab εἶδω 477
θεοείκελω, in c. ex ἔικελω 450
θεόθεν, in Θεός.
θεόθυτω 662
θέοινω, cum d. in c. 1145
θεοκάπηλω, in c. 744
θεόκλητω, in c. ex κλητὸς 732
θεοκλυτὸς, cum d. in c. ex Κλύω 810
θεόκμητω, in c. in κάμνω 739
θεόκρατος, in c. ex tertia pers. 874
θεοκτιστὸς, in c. ex κτιστὸς 886
θεόληπτω, & θεοληψία, in com. ex λήψις, & ληπτὸς 923
θεολόγω, cum d. 941
θεομανὴς 992
θεόμαντις, in c. 1001
θεομάχω, cum d. in 1012
θεομυνία, in c. ex Μῆνις 1048
θεόμητις, cum d. in com. 1051
θεομιμησία θεομίμητω, cum der. 1057
θεομισὴς, θεομίσης, in c. ex Μῖσω 1059
θεόμοιρω, in c. ex μοῖρα 1023
θεοξενία, in c. sine pr. 1120
θεοπαὶς, in c. ex Παῖς 1235
θεοπαράδοτω, in παραδίδωμι 400
θεοπεθὴς, in c. ex πεθὴς 1262
θεοπεμπέω, θεόπεμπτω, in c. sine præp. 1281
θεοπλάστης, cũ d. in c. sine pr. 1323
θεόπνευστος, in c. ex πνέω, sine præp. 1344
θεοποιὸς, cum d. 1351
θεοπολέω 1359
θεοπόνητω, in c. sine pr. 1286
θεοπρεπὴς, cum d. θεοπρόπος, cum d. in c. 1380
θεοπτὴς, cum d. in c. sine pr. 1178
θεοπύρω, in c. ex Πῦρ 1406
θεοῤῥήμων, cum d. θεόῤῥητω, in c. sine pr. 1427
θεόῤῥυτω, in c. in ῥυτω 1425
θέορτω, in c. in ὄρτω 1208
ΘΕΟ'Σ 626
θεόσδοτω, in c. ex δότης 401
θεοσεβὴς, cum d. in c. 1450
θεόσεπτω, cum d. ibid.
θεοσεχθρία, in c. 543
θεοσημεία, in c. sine pr. 1468
θεοσκυνέω, in Κύω, osculor 902
θεόσοφω, in c. ex Σοφὸς 1496
θεόσυτω, in c. in σύτω 1452
θεοστιβὴς, in c. 1517
θεόστοργω, in c. ex Στέργω 1527
θεοστυγὴς, cũ d. in c. ex Στυχέω 1550
θεοσυλὴς, in c. ex Σύλη 1554
θεόταυρω, in c. 1585
θεοτέρατω, in c. 1608
θεοτερπὴς, in c. ex Τέρπω 1610
θεότευκτος, in c. ex τευκτὸς 1613
θεότης, in Θεός.
θεοτίμητω 1640
θεοτέκος, & θεότοκος 1631
θεουδὴς, cum d. in θεοειδὴς.
θεουδοχος, in c. habentibus ο in pen. 382
θεουργὸς, cum d. 502
θεοφανία & θεοφανία 1708
θεόφαντω, cum d. ibid.
θεόφατος, cum d. in c. ex φατὸς 1719
θεόφιλω, cum d. in c. 1748
θεόφοβω, in c. 1720
θεόφορω, cum d. 1735
θεοφραδὴς, cũ d. & θεοφράθμων, in c. sine pr. 1759
θεόφρων, cum d. 1763
θεόω, in Θεός.
ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, cum d. 628
θερειλεχὴς, in c. ex λέχω 949
θέρειος, θερείτατος, θέρετρον, in Θέρος.
θερέω, in Θέρω.
θερήγανον 41
θερίζω, cum d. in Θέρω.
θερινὸς, in Θέρω.
θεριστὴς, θεριστὸς, &c. in θερίζω.
θέρμα, θερμάζω, θερμαίνω, &c. cum d. in θερμός.
θέρμης, in θερμός.
θερμημερίαι 605
θερμοδέτης, cũ d. in c. ex δότης 401
θερμολουσία, in c. sine pr. 974
θερμόπυλαι, in c. 1402
θερμοπώλις, cum d. 1410
θερμὸς, & θέρμω, in Θέρω.
θερμοσποδιὰ, in c. ex σποδὸς 1512
θερμότης, in θερμός.
θερμοτραγέω, in c. ex Τρώγω 1674
θερμουργὸς, cum d. 502
θέρμω, θερμωλὴ, θερμῶς, in θερμός.
θέρομαι, in Θέρω.
ΘΕ'ΡΟΣ 629
ΘΕ'ΡΩ 630
θέσις, in Τίθημι 1620
θεσκελω, in θεοείκελω.
θέσμιω, in Θεσμός.
θεσμοδοκέω, in c. habentibus ο in penult. 382
θεσμοιθεσία, in c. ex θέσις 1628
θεσμοθέτης, cum d. ibid.
θεσμοποιέω 1351
ΘΕΣΜΟ'Σ, cum d. 631
θεσμοτόκω 1631
θεσμοφόρω, cum d. 1735
θεσμοφύλαξ in c. ex φύλαξ 1770
θεσμωδῶ, in c. ex ᾠδὴ 55
θεσπαοιδὸς, in θεσπιῳδός.
θεσπιδαὴς, in c. ex δαίω 353
θεσπιέπεια, in c. ex ἔπω 494
ΘΕ'ΣΠΙΣ, cum d. 631
θεσπιῳδὸς, cum d. in c. ex ᾠδὴ 55
θέσφατος, in θεόφατω 1719
θέτης, θετικὸς, θετὸς, in Τίθημι 1620
θευμορία, cum d. 1022
ΘΕ'Ω 632
θεωνυμίαι, in c. ex Ὄνομα 1166
ΘΕΩΡΟ'Σ, cum d. 632
θέωσις, in θεόω.
¶ ΘΗ'ΓΩ, θηγαλέος, θηγάνη, &c. 634
θηέομαι, θηητὸς, &c. in Θεάομαι 624
θήκη, θηκίον, in Τίθημι.
θηκτὸς, in θήγομαι.
θηλάζω, θηλαίνω, &c. in Θηλή.
θήλεα, θήλεια, in Θῦλυς.
ΘΗΛΗ' 634
θηλυγενὴς 304
θηλύγονω, cum d. 309
θηλυδρίας, θηλυδριώδης, θηλυκὸς, &c. in Θῆλυς.
θηλυκρανία, in Κρανεία 860
θηλύκτονω, in c. ex ἔκτονα 884
θηλυμανὴς 992
θηλυμελεῖς, in c. ex Μέλω, carmen 1029
θηλύμιτρω, in comp. ex Μίτρα 1060
θηλύμορφω, in c. 1068
θηλυνοῦς 1110
θηλύνω, in Θῆλυς.
θηλύπους 1371
θηλυπτερὶς, in πτερὶς 1393
ΘΗ'ΛΥΣ, θηλύτης, &c. 634
θηλύσπορω, in comp. ex σπορά 1505
θηλυτόκω, cum d. 1631
θηλυφανὴς 1708
θηλυφόνω 1722
θηλύφρων 1763
θηλωτὶς, in Θηλή.
θήμα, θήμων, cum d. 1620
θήν, in Θὶν 639
θῆξις, in θήγομαι.
ΘΗ'Ρ 635
θήρα, cum d. in Θήρ.
θηράγρα 23
θήραμα, in θηράω.
θηράομαι, in θηράω.
θήραχω, cum d. 200
θηράσιμω, θηρατὴς, &c. in θηράω.
θηράω, θηρεύω, cum d. in θήρα.
θήρειω, in Θήρ.
θηριακὸς, in θηρίον.
θηριάλωτω, in c. ex ἁλωτὸς 116
θηρίβορω, in c. ex Βορὰ 275
θηρίδιον, in Θὴρ 636
θηριόδηγμα θηριόδηκτω, in c. ex præt. pass. 354
θηριομάχω, cum d. 1012
θηρίον, in Θήρ.
θηριονάρκη, in c. ex Νάρκη 1085
θηριόω, cum d. in θηρίον.
θηρίωμα, θηρίωσις, in θηριόω.
θηρόβορω, cum θηρίβορω.
θηροβοτω, in c. ex βότω 282
θηρόβρωτω, in c. citra præp. 292
θηροθῆραι, in c. ex θήρα 636
θηρόσκοπω 1475
θηρόσκυνη, in θήρα.
θηροτρόφω, cum d. 1659
θηροφόνω 1723
θηρῶν, in Ἥρως.
ΘΗ'Σ 637
ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, cum d. 638
θησαυροφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
θήσσα, θητεία, θῆτες, θητεὺς, θητεύω, θητικὸς, in Θής.
θητώνιον, in c. 1851
θιασάρχης, sacri chori princeps, princeps & antistes sacrificantium, vel solenni cœtu deum colentium. Luc. in Nigr
ΘΙ'ΑΣΟΣ, cum d. 638
ΘΙ'ΒΗ ibid.
ΘΙΒΡΟ'Σ 699
ΘΙ'ΤΩ θιγγάνω, θίγμα ibid.
ΘΙ'Ν, θινῶμαι, θινώθης ibid.
θῖξις, in Θίγω.
θὶς, cum Θὶν.
¶ ΘΛΑ'Ω cum d. 640
ΘΛΙ'ΒΩ θλίμμα, θλίψις ibid.
¶ ΘΝΗ'ΣΚΩ, cum d. ibid.
θνητογαμία, in c. ex Γαμέω 299
¶ θεάζω, in Θοός.
θοιμάτιον, &c. in ἱμάτιον 561
ΘΟΙ'ΝΗ, cum d. 642
θολερὸς, cum d. in Θολός.
ΘΟΛΟ'Σ, & θόλω, cum d. 642. & 643
ΘΟΟ'Σ, θοόω 643
θοραῖω, in θορή.
θορέω, cum Θόρω.
θορὴ, &c. in Θόρω.
θορνύω, in Θόρω 644
θορὸς, & θόρω, in θορή.
θορηβέω, cum d. in Θόρυβω.
θορυβοποιὸς, cum d. 1351
ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, cum d. 644
ΘΟ'ΡΩ ibid.
θουραῖω, θουρὰς, θουρικὸς, in θοῦρος.
θοῦρω, cum d. in Θόρω.
θόωκω, in θῶκω.
θοῶς, in Θοός.
¶ θρακίας, in Θράξ.
θρανεύω, &c. in θρανώω.
θρανώω, cum d. in Θράω 646
θρανύσσω, in Θραύω.
ΘΡΑ'Ξ 645
θρασίως, in θράσω.
θρασκίας, in Θράξ.
θράσω, cum d. in Θάρσω 621
θρᾶσσα, cum Θράξ.
θράσσω, in Ταράσσω 1579
θρασύγλωττω 328
θρασύγυω, in c. ex Γῦον 344
θρασύδειλω, in c. ex Δειλός.
θρασυκάρδιω, in c. 782
θρασυμάχης 1012
θρασυμέμνων, in c. sine præposit. 1034
θρασύμητις, & θρασυμήτης, in com. 1051
θρασυμήχανω, in c. 1052
θρασύμηθω, in c. 1073
θρασύνω, in θράσω.
θρασυξενία, in c. sine pr. 1120
θρασύπονω, in c. sine pr. 1286
θρασὺς, in θράσω.
θρασύσπλαχνω, cum d. in c. ex Σπλάχνον 1511
θρασύστομος, cũ d. in c. sine pr. 1537
θρασύτης, in θράσω.
θρασύφωνω, cum d. in c. sine pr. 1784
θρασύχειρ cum d. 1802
θραυλὸς, in Θραύω.
Θραύπαλω, traupalus, arbor: Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 7. & lib. 4. c. 1.
Θραυπὶς, auis apud Aristot. histor. anim. lib. 8. c. 3.
θραυσύντυξ, in c. ex Ἄντυξ 168
ΘΡΑΥ'Ω, cum d. 645
ΘΡΑ'Ω 646
θρεκτὸς, cum d. in Τρέχω 1661
θρέμμα, in Τρέφω 1657
θρεξάσκω, in Τρέχω.
θρεπτὴρ, cum d. θρεπτὸς, cum d. in Τρέφω.
ΘΡΕ'ΤΤΕ 646
θρέψις, in Τρέφω.
ΘΡΕ'Ω 646
ΘΡΗ'ΝΟΣ, θρηνέω, cum d. ibi. & 647
θρῆνυς, in Θράω.
θρηνῳδέω, in θρηνῳδός.
θρηνώδης, in Θρῆνω.
θρηνῳδὸς, cum d. in c. ex ᾠδὴ 55
θρὴξ, in Θράξ.
ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, cum d. 647
θρήσσα, in Θράξ.
θριάζω, θριαὶ, in θρίον.
ΘΡΙΑ'ΜΒΟΣ, cum d. 648
θριασταὶ, in θρίον.
ΘΡΙΓΚΟ'Σ, cum d. 648
ΘΡΙ'ΔΑΞ, cum d. ibid.
θρίζα, in Θέρω 629
θρίναξ, cum d. in Τρεῖς 1650
ΘΡΙ'Ξ 648
θρίον, & θρίον, in Τρεῖς 1650
θριπήδεστος, in c. ab Ἔδω 440
θριπόβρωτω in c. citra pr. 292
θριποφάγω 1701
θριπώδης, in θρίψ.
θρὶψ, in Τρίβω 1668
θροέω, in θρόω.
ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, cum d. 650
θρονίζω, cum d. in θρόνω ibid.
ΘΡΟ'ΝΟΝ ibid.
θρονοποιὸς 1351
θρόνω, in Θράω 646
θρόω, in Θρέω ibid.
θροῦμαι, in θροέω.
θροῦς, in Θρέω.
ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ 650
ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω ibid.
θρύϊω, in Θρύον.
ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, cum d. ibid.
θρύμμα, cum d. in θρύπτομαι.
ΘΡΥ'ΟΝ, θρύορω 651
ΘΡΥ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
θρύψις, in θρύπτομαι.

θρυψί-

θρυψίχρως, in com. ex χρόα, cutis. 1845
ΘΡΩΣΚΗ, θρωσμὸς 652
¶ θυάζω, θυάματα, θύανον, in θύον 661. vide etiam θυάζω, in d. ex θύω 662
θυάρπαξ, in c. 192
θυὰς, in d. ex Θύω 661. & 662
θυᾶω, in d. ex θύω ibid.
ΘΥΓΑΤΗΡ, cum d. 653
θυέα, θυέδιον, in d. ex θύω 662
ΘΥΕΛΛΑ 653
θύεστος, in θύος 661
θυήσεις, in θύος ibid.
θυηλὴ, cum d. in θύος ibid.
θύημα, in θύω ibid.
θυήπολος, cum d. 1359
θυία, cum θυεία.
θυιὰς, cum θυὰς 662
θυίδιον, in θυεία.
θυιοῦσθαι, in d. ex Θύω. 662
θυίσκω, θυίσκη, cum θύσκη.
θυίτης, in θυεία 662
θύκος, in θύος 660
ΘΥΛΑΚΟΣ, cum d. 653
θυλακώδης, in θύλακος.
θῦμα, in θύομαι 660
θυμαίνω, in d. ex θυμὸς, ira 658
θυμαλγὴς, in c. ex ἄλγος 109
θυμάλωψ, in τύφω 1684
θυμαρὴς 204
θυμαρέω, animo meo placet. Theocr. idyll. 25. v. 9.
θυμάτιον, in θῦμα.
ΘΥΜΒΡΑ, cum d. 653
θυμβρεπίδειπνος 367
θυμβροφάγος 1701
θυμελαία, cum d. in c. 466
θυμέλη, cum d. in d. ex θύω, macto. 661
θυμηγερέω, in c. ab ἠγερέομαι 11
θυμηδὴς, cum d. in c. ex ἡδὺς 595
ΘΥΜΙΑΩ, cum d. 653
θυμίδιον, θυμικὸς, in Θυμὸς 654 & 658
θύμινος, θύμιον, θυμίτης, θύμος.
θυμοβαρὴς, in c. ex Βάρος 256
θυμοβόρος, cum d. in com. ex Βορά. 275
θυμοδακὴς, in c. ex δάκος 354
θυμαλέων, cum d. in c. ex Λέων 961
θυμόμαντος, in c. 1001
θυμομαχέω 1012
θύμον, in θύμος.
θυμόομαι, in θυμόω.
θυμοραϊστὴς, in c. ex Ῥαίω 1416
ΘΥΜΟΣ 654
θύμος ibid.
θυμόσοφος, in c. ex Σοφὸς 1496
θυμοφθόρος, in c. ex ἔφθορα 1745
θυμόω, in dec. ex Θυμὸς, ira 658
θυμώδης, in Θυμὸς, & in θύμος. 654. & 658
θύμωσις, in θυμόω.
θυνέω, in θυνόω 662
θυννοθήρας, cum d. in com. ex θήρα. 637
ΘΥΝΝΟΣ, cum d. 658
θυννοσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 1475
θυννώδης, in Θυννὸς.
θυνόω, in d. ex θύω: id est, ὁρμῶ. 662
θυοδόκος, in c. habentibus ο in penult. 382
θυόεις, in θύον.
θύομαι 660
θύον ibid.
θύος ibid.
θυοσκόος, in comp. ex κοέω 1110
θυοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 1476
θυόω, in θύον 661
ΘΥΡΑ, cum d. 658
θύραυλος, cum d. in c. 218
θυρεάσπιδες, in c. ex Ἀσπὶς 209
θυρεὸς, in Θύρα.
θυρεοφόρος 1735
θυρεπανοίκτης, in ἀνοίγω 1137
θύρετρον, in Θύρα.
θυρηβόλος, cum d. 252
θύρηθεν, θυρίδιον, θύριον, θυρὶς, in Θύρα.
θυροίγος, in c. ex Οἴγω 1137
θυροκοπέω, & θυροκόπης, in c. ex κοπὴ 844
θυροπηγία, in c. ex πέπηγα 1302
θυρόω, in Θύρα.
θυρσομανὴς 992
θύρσος, in d. ex Θύω, macto 661
θυρσοφόρος, cum d. 1735
θύρωμα, in θυρόω.
θυρὼν, in Θύρα.
θυρωρὸς, cum d. 1223
ΘΥΣΑΝΟΙ, cum d. 660
θυσάνουρος, in c. ex Οὐρὰ 1219
θυσία, cum d. in θύομαι 660
θυσιὰς, in d. ex Θύω 662
θύσκη, θυσκάριον, in θύος.
θυσσὼ, in d. ex Θύω 662
θυστὰς, cum d. θυτὴρ, & θύτης, cum d. in θύομαι 660
θύψις, in Τύφω 1684
ΘΥΩ 660
θυώδης, in θύον 661
θύωμα, in θυόω.
θυωρὸς, cum d. 1223
¶ ΘΩ 663
ΘΩΗ ibid.
θώκος, θωκέω, in θοάζω, à Θόος. 643
θῶμαι, in Θῶ.
ΘΩΜΙΖΩ cum d. 663
θώμισυ, in Ἥμισυς.
ΘΩΠΤΩ, cum d. 662
θωρακίζω, θωράκιον, &c. in Θώραξ.
θωρακομάχος 1013
θωρακοποιὸς, cum d. 1351
θωρακοφόρος 1735
ΘΩΡΑΞ cum d. 663. & 664
θὼς, in Θέω 632
θώϋμα, &c. in Θαυμάζω 623
ΘΩΙΣΣΩ, cum d. 664
θωϋτὸς, in Θαυμάζω 623
θὼψ, in Θώπτω.

I

¶ Ἰὰ, vox, clamor. Hesych. & Suid. ¶ Item vis. Suid. ¶ Item sola, una: seu una eademque: ex masc. Ἰός. ¶ Item violæ, à sing. nom. Ἰόν.
ἰαίβοι, ἰαβοὶ dolentis adverb. apud Aristoph.
ἰαίνω, ἰαίνομαι 665
ἰακχάζω, ἴακχος, cum d. in Ἰάχω. 668
ἰΑΛΕΜΟΣ, cum d. 665
ἰΑΛΛΩ, cum d. ibid.
ἴαμα, in Ἰάομαι.
ἰΑΜΒΟΣ, cum d. 665
ἰαμβαυλεῖν 219
ἰαμψαὶ, in Εἰαμψή.
ἰάνθος, cum d. 159
ἰΑΟΜΑΙ 666
ἰΑΠΤΩ 667
ἰΑΠΥΞ ibid.
ἰάσιμος, ἴασις, in Ἰάομαι.
ἰΑΣΙΩΝΗ 667
ἰάσμη, cum d. in Ἴον 683
ἰΑΣΠΙΣ, cum d. 667
ἰατὴρ, ἰατὸς, cum d. in Ἰάομαι.
ἰατραλείπτης, cum d. in c. ex Ἀλείφω 111
ἰατρεῖον, ἰατρεύω, cum d. in ἰατρός.
ἰατρολογέω 941
ἰατρονίκης, in com. 1103
ἰατρὸς, in d. ex Ἰάομαι.
ἰατροτέχνης, in c. sine pr. 1615
ἰΑΣΤΑΤΑΙ 667
ἰΑΥ, ἰαυοῖ ibid.
ἰΑΥΩ, ἰαυθμὸς ibid.
ἰαφέτης, in d. ex ἀφίημι 564
ἰΑΧΩ, cum d. 667. & 668
¶ ἰΒΔΗΣ 668
ἰΒΗΡΙΣ ibid.
ἰΒΙΣ ibid.
ἰΒΙΣΚΟΣ ibid.
ἴβυξ, avis clamosæ species. Hesych. & Etym. Hinc quidam deducunt ἰβυκηνίσαι, quod metaph. dicitur pro βουκηνίσαι, & ἰβυκάνη, buccina: alij verò ab Ibyco inventore.
¶ ἴγδε, cum d. in Μίγνυμι 1055
ἰγνύα, in Ἰκνέομαι.
¶ ἰΔΑ, cum d. 668
ἰδάλιμος, in Ἴδος 669
ἴδε, in d. ab Εἴδω video 445
ἰδέα, in d. ab Εἴδω, video 446
ἰδέρως, in c. ex ἔρως 497
ἰδήρατος, in c. ex ἐρατὸς ibid.
ἰδιάζω cum d. in Ἴδιος.
ἴδια, in Ἴδιος.
ἰδιαίτατος, cum ἴδιος.
ἰδιοβουλέω 278
ἰδιογενὴς, in c. ex γένος 307
ἰδιογνώμων 322
ἰδιόγραφον 340
ἰδιόκτητον, in c. sine præp. 883
ἰδιολογία 941
ἰδιόμορφος, in c. 1068
ἰδιόξενος, cũ d. in c. sine pr. 1120
ἰδιοπαθὴς, cum d. 1250
ἰδιοποιέομαι 1351
ἰδιοπραγία, cum d. in c. ex πρᾶγος. 1378
ἰδιοπράγμων, in com. ex πρᾶγμα. 1377
ἰΔΙΟΣ 668
ἰδιόστολος, in c. sine præp. 1523
ἰδιοσυγκρισία, in συγκρίνω 873
ἰδιοσύστατος, cum d. in dec. ex συνίστημι 707
ἰδιότης, in Ἴδιος.
ἰδιότροπος, cum d. in c. ex τρόπος. 1656
ἰδιότροφος 1659
ἰδιοῦμαι, in Ἴδιος.
ἰδιόφυτον, in c. ex φυτὸν 1780
ἰδιόχειρον, cum d. 1802
ἰδίω, ἰδίσις, Ἴδος.
ἰδίωμα, ἰδίωσις, in ἰδιοῦμαι.
ἰδίως, in Ἴδιος.
ἰδιώτης, cum d. in Ἴδιος 668
ἰδμων, cum d. in Ἴσημι 689
ἰΔΝΟΩ 669
ἰΔΟΣ ibid.
ἰδὼ, cum ἴδε, in d. ab Εἴδω, video 445
ἴδρις, ἰδρεία, in Ἴσημι 689
ἰΔΡΥΩ, cum d. 670
ἰδρὼς, ἴδρωα, in Ἴδος 669
ἴδρωσις, ἰδρωτικὸς, cum d. in ἰδρώω.
ἰδρωτοποιὸς, cum der. 1351
ἰδρώω, in ἰδρώς.
ἰδυία, ἡ, sciens, gnara: ut ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, apud Hom. gnaramente. Inde & ἰδυιὰς, veteres appellarunt τὰς μάρτυρας, ut testatur Eust.
¶ ἵεμαι, in ἵημι.
ἱερὰ, in Ἱερός.
ἱεράκιον. &c. in Ἱέραξ.
ἱεράμοιβοι, in c. ex Ἀμείβω 140
ἰΕΡΑΞ 671
ἱεράομαι, in Ἱερός.
ἱεράρχης, cum d. 201
ἱερατεύω, cum d. ἱερεύω, cum d. in Ἱερός. ἱερὶς 671
ἱερογλύπτης, ἱερογλύφος, in c. ex γλύφω 324
ἱερόγλωσσος 328
ἱερογραμματεὺς, in c. ex γράμμα. 339
ἱερογραφα, &c. 340
ἱεροδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ἱεροδοῦλος, in c. ex Δοῦλος 419
ἱεροθέτης, cum d. 1628
ἱερόθυτος, in c. sine pr. 662
ἱεροκήρυξ, in c. ex Κήρυξ 786
ἱεροκόμος, in c. ex Κομέω 832
ἱερολογέω, cum d. 941
ἱερομηνία, in c. ex Μὴν 1047
ἱερομνήμων, cum d. in comp. ex μνήμων 1062
ἱερομύστης, in c. ex Μύεω 1072
ἱερομυρτος, in c. ex Μύρτος 1078
ἱερὸν, in Ἱερός.
ἱερονίκης, in c. 1103
ἱερόπλαστα, cũ d. in c. sine pr. 1323
ἱεροποιὸς, cum d. 1351
ἱερόπολις, in c. 1362
ἱεροπρεπὴς, cum d. in c. 1380
ἰΕΡΟΣ 671
ἱεροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς. 1476
ἱερόσυλος, cũ d. in c. ex Σύλη 1554
ἱεροτελεστὴς, in c. ex Τέλη, myst. 1601
ἱεροτυπος, in c. ex τύπος 1682
ἱερουργέω, cum d. 502
ἱεροφαύτης, cum d. 1708
ἱεροφόρος 1735
ἱεροφύλαξ, in com. ex φύλαξ 1770
ἱεροφῶνος 1784
ἱεροψάλτης, in c. ex Ψάλλω 1836
ἱερόω, cum d. in Ἱερός.
ἱερώνυμος, in c. ex Ὄνομα 1166
ἱερῶς, ἱερωσύνη, in Ἱερός,
ἰΕΥ 672
ἱέω, in d. ex Ἕω, mitto 562
¶ ἰΖΩ, cum d. 672
¶ ἰΗ, ἰήιος 674
ἰήκοπος, in c. ex κόπος 845
ἵημι, in der. ex Ἕω, mitto 562
ἰήσιμος, ἰητὴρ, ἰητρὸς, ἰήτωρ, in ἰάσιμος, ἰατὴρ, & ἰατρός.
¶ ἰθαγενὴς 304
ἴθαρ, ἰθαρὸς, cum ἴθι.
ἰθέως, in ἰθύ.
ἴθι, in εἶμι 672
ἴθορος, in c. sine pr. 1208
ἴτρις, in c. ex Θέρος 629
ἰθὺ, in ἰθὺς 674
ἰθύβολος 252
ἰθυδίκης 404
ἰθύδρομος 1666
ἰθυκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 765
ἰθυμαχία 1013
ἰΘΥΜΒΟΙ 674
ἰθυνω, cum d. in Ἰθύς.
ἰθυπετεῖν, in c. sine pr. 1298
ἰθύομαι, in ἰθύω.
ἰθυπόρος 1269
ἰθυπτίων 1298
ἰΘΥΣ 674. & 675
ἰθυτενὴς, in c. in τενὴς 1591
ἰθύτομος, in c. sine præp. 1605
ἰθυφαλλος, cum d. in φάλλος 1710
ἰθύω, in Ἰθὺς 675
¶ ἰίζω, in Ἰὸς 684
¶ ἱκανοδοσία, in com. ex δόσις 400
ἰΚΑΝΟΣ, cum d. 675
ἱκάνω, in Ἵκω 678
ἱκανῶς 674
ἱκόσιος, in ἱκετήσιος 676
ἰΚΕΤΗΣ, cum d. 675
ἰΚΜΑΣ, cum d. 676
ἴκμενος, ib. ἴκμενος, in Ἱκνέομαι.
ἰΚΝΕΟΜΑΙ, cum d. 676
ἰΚΡΙΟΝ 678
ἰκριοπηγοὶ, in c. ex πέπηγα 1302
ἴκταρ, in Ἱκνέομαι 677
ἰΚΤΕΡΟΣ, cum d. 678
ἱκτίδεος, in Ἰκτίς.
ἰΚΤΙΝ, & ἰκτῖνος 678
ἰΚΤΙΣ ibid.
ἰΚΩ ibid.
¶ ἰλαδὸν, in ἴλη.
ἱλάομαι, ἵλαος, ἱλάρος, cum d. in Ἱλάω.
ἱλάρχης cum d. 201
ἱλάσκομαι, ἱλασμὸς, ἱλαστήριος,

in Ἱλάω.
ΙΛΑΩ 679
ἵλεος, ἱλεόω, in ἵλεως.
ἵλεως, ἱλέως, ἱλεωτήριον, in ἵλαος.
ἵλη, in εἵλη 451
ἵλημι, cum Ἱλάω.
ΙΛΙΑΣ 680
ἱλιγγιάω, ἵλιγγος, in ἵλιγξ.
ἵλιγξ, in εἱλίσσω 453
ΙΛΛΟΣ, cum d. 680
ἱλιοραΐστης, in c. ex Ῥαίνω 1416
ΙΛΥΣ, cum d. 680
ἰλύω, ἰλυώδης, in Ἰλύς.
¶ ἱμαῖος, ἱμάλιος, ἱμαλὶς, in ἱμάω
ἱμαντελιδμὸς, ἱμαντελικταῖα, in c. ex εἱλίσσω 454
ἱμαντίδιον, ἱμάντινος, ἱμάντιον, in Ἱμάς.
ΙΜΑΣ 681
ἱμάσθλη, in ἱμάσσω.
ἱμάσσω, in Ἱμάς.
ἱματίδιον, ἱματίζω, in ἱμάτιον.
ἱματιοκλήτης, in c. sine pr. 802
ἱματιομίσθης, in c. 1058
ἱμάτιον, in c. ab Εἴω, in duo 561
ἱματιοπώλης, cum d. 1410
ἱματιοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
ἱματουργὸς, cum d. 502
ἱμάω, in Ἱμάς.
ΙΜΕΙΡΩ, cum d. 682
ἱμερόφωνος, in c. sine pr. 1784
ἱμέρος, &c. ἱμερτὸς, in Ἱμείρω.
ἱμητὸς, ἱμονία, in ἱμάω.
ἱμονιοστρόφος, in c. ex στροφὴ 1548
¶ ΙΝ 682
ΙΝΑ ibid.
ἰνδάλιμος, ἰνδάλλομαι, ἴνδαλμα, in εἰδάλλομαι.
ΙΝΔΙΚΟΝ 682
ἰνδολέτης, in c. sine præp. 1154
ΙΝΕΩ, ἰνηθμὸς 683
ἰνίον, ἶνις, in Ἶς 688
ἰννὸς, in Ὕννος.
ἰνώδης, in Ἶς 688
¶ ΙΞ 683
ἴξαλος, in c. ex Ἅλλομαι 145
ἰξεύω, cum d. in Ἰξύς.
ἰξία, ἰξίας, in Ἰχνός.
ἰξιβόρος, in c. ex Βορὰ 275
ἰξίνη, ἰξιόεις, in Ἰξός.
ἰξίς, in Ἰκνέομαι 677
ἰξιφάγος, cum ἰξοφάγος.
ἰξοβόρος, cum ἰξιβόρος.
ΙΞΟΞ 683
ἰξοφάγος 1701
ΙΞΥΞ 683
ἰξώδης, in Ἰξός.
¶ ἰοβόλος, cum d. 252
ἰοβόρος, in c. ex Βορὰ 275
ἰοβόστρυχος, in c. ex Βόστρυχος 277
ἰογένη, in c. ex Γλένη 325
ἰοδόκη, ἰοδόκος, in c. habentibus ο in penult. 382
ἰόξ, in Ἰός.
ἰόζωνος, in c. ex ζώνη 588
ἰοθάλης, instar violæ florens: ut στεφανὴς, ἰοθαλέας: apud Athē. lib. 9. ex Philoxeno.
ἰομηγὴς, in c. sine præp. 1055
ἰόμωρος, in c. ex μόρος, mutantibus ο in ω. 1021
ΙΩΝ 683
ΙΟΝΟΤΟΣ, ἰονθὰς ibid.
ἰόμαι, in ἰόω.
ἰόπιπλος, in c. 1287
ἰοπλόκαμος, in c. ex πέπλοκα 1328
ΙΟΡΚΟΙ 684
ΙΟΣ, & ἴος ibid.
ἰοστέφανος, in c. sine præp. 1530
ἰότης, in ἴημι 562
ἰοτόκος 1631
ἰοτυπὴς 1680
ΙΟΥ, & ἰοῦ 684
ἰουλίζω, ἰουλὶς, in ἴουλος.
[illegible], in c. 1259
ἴουλος, in d. ab Οὖλος, manipulorum fascis 1218
ἰουλοφυέω 1779
ἰουλὼ, ἰουλώδης, in ἴουλος.
ἰοχέαιρα, in c. sine præp. 1788
ἰόω, in Ἰὸς 684
¶ ἴπνος, ἰπνίτης, in ἰπνός.
ἰπνοποιὸς 1351
ἰπνὸς, cum d. in Ἵππω.
ἰποκτόνος, in c. ex ἔκτονα 884
ἴπος, ἰπὴς, ἶπος, ἴπος, ἰπόω, in Ἵππω 687
ἱππαδρέται, in c. ab ἄγρομαι 11
ἵππαγροι, in c. ex Ἀγρὸς 25
ἱππαγωγὸς 39
ἱππάετος, in c. ex Ἀετὸς 59
ἱππάζω, cum d. in Ἵππος 685
ἱππάκη, in Ἵππος.
ἱππακοντισταὶ, equestres iaculatores, qui ex equis pugnant jaculis 106
ἱππαλίδες, & Doricè ἱππαλίδας eques, equitandi peritus. Theocr. idyll. 25.
ἱππάριον, ἱππάρδιον, &c. in Ἵππος.
ἵππαρχος, cum d. 201
ἱππὰς, ἱππασία, ἱππαστὴς, cum d. in Ἵππος.
ἵππειος, &c. in Ἵππος.
ἱππέλαφος, in c. ex Ἔλαφος 470
ἱππεραστὴς, in c. ex ἐραστὴς 497
ἵππερος, in c. ab ἔρως ibid.
ἱππεὺς, cum der. in Ἵππος 685
ἱππηγέρανον, in Γέρανος.
ἱππηγὸς, cum d. 41
ἱππιδὸν, in Ἵππος.
ἱππηλασία, ἱππηλάτης, in com. ex 2. & 3. pers. 469
ἱππίατρος, cum d. in c. ex ἰατρός. 667
ἱππίδιον, ἱππικὸς, ἵππιος, in Ἵππος.
ἱπποιοχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
ἱπποιοχάρμης, in ἱπποχάρμης.
ἱππίσκος, in Ἵππος.
ἱπποβώμων, in c. in βάμων 235
ἱπποβάτης, ἱπποβήτης, in c. in βάτος 236
ἱππόβινος, in c. ex Βινέω 264
ἱπποβότης, ἱππόβοτος, in c. ex βοτὸς. 282
ἱπποβουκόλος, in βουκόλος 828
ἱπποβρώτος, in com. citra pr. 292
ἱππογέρανος, in Γέρανος 312
ἱππόγλωσσος 328
ἱππογνώμων 322
ἱππόγυπος, in Γὺψ 347
ἱππόδαμος, in c. ex Δαμάω 356
ἱππόδασυς, in c. ex Δασὺς 359
ἱππόδεσμα, in c. ex δεσμὸς 385
ἱπποδέτης ibid.
ἱπποδιώκτης 411
ἱππόδρομος, cum d. 1666
ἱππόθεν, in Ἵππος.
ἱππόθοος, in c. ex Θὸς 644
ἱππόθορος 645
ἱπποκάμπη, cum d. in c. ex καμπὴ 740
ἱπποκέλευθυς, in c. ex Κέλευθος 765
ἱπποκόμος, in c. ex Κομέω 832
At ἱππόκομος, in c. ex Κόμη 834
ἱπποκορυστὴς, in c. ex Κόρυς 851
ἱπποκρατέω, cum d. 864
ἱππόκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 868
ἱππόκροτος, cũ d. in c. sine pr. 877
ἱππηλάπαθον, in com. ex λάπαθον 929
ἱππολούστρα, in c. sine pr. 975
ἱππομανὴς, cum d. 992
ἱππομάραθρον, in Μάραθρον 1002
ἱππόμαχος, cum d. 1013
ἱππομολγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 140
ἱππομύρμηκες, in Μύρμος 1077
ἱππονόμος, cũ d. in c. sine pr. 1092
ἱππονώμας, in νωμάω 1090
ἱππόομαι, in Ἵππος.
ἱπποπῆραι, in c. ex Πῆρα 1305
ἱπποπόλος 1360
ἱππόπορνος, in c. ex πόρνος 1292
ἱπποποσειδὼν, in com. ex Ποσειδῶν. 1367
ἱπποπόταμος, in c. ex Ποταμὸς ibid.
ἱπποπώλης 1410
ΙΠΠΟΣ 685
ἱπποσέλινον, in c. ex σέλινον 1454
ἱππόστασις, cũ d. in c. ex στάσις 707
ἱππόσυνος, cum d. in Ἵππος.
ἱππότης, in Ἵππος.
ἱππότιλος, in c. ex Τίλος 1633
ἱπποτοξότης, in com. 1645
ἱππότροφος 1659
ἱπποτυφία, in c. ex τύφος 1685
ἵππουρος, cum d. in c. ex Οὐρὰ 1219
ἱπποφαὲς, ἱπποφανὲς, & ἱππόφεως, vide in ἱπποφυές.
ἱπποφοὰς, in com. 1720
ἱπποφορβὸς, cum d. in c. 1724
ἱπποφυὲς 1779
ἱπποχάρμης, in c. sine pr. 1788
ἱππώδης, ἱππὼν, in Ἵππος 685
ἱππώνης, cum d. in c. 1851
ΙΠΤΑΜΑΙ 687
ΙΠΤΩ ibid.
¶ ἱρὰ, ἱράομαι, ἱρεύω, cum d. in ἱρός.
ἵρηξ, in Ἱέραξ 671
ἱρήτειρα, in ἱρός.
ΙΡΙΓΓΕΣ 688
ἱρινόμικτον, in c. sine pr. 1055
ΙΡΙΣ, ἱρινὸς 688
ἱρὸς, cum d. in Ἱερὸς 672
ΙΡΟΣ 688
ἴρω, idem quod Εἴρω, necto. Hesych.
¶ ΙΣ 688
ἰσάγγελος, cum d. in c. ex ἄγγελος 10
ἰσάζω, ἰσαῖος, ἰσάω, ἰσάκις, in Ἴσος.
ΙΣΑΛΚΗ 688
ἴσαμαι, in Ἴσημι.
ἰσάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 141
ἰσάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 153
ἰσάριθμος, in c. ex Ἀριθμὸς 188
ΙΣΑΤΙΣ, cum d. 689
ἰσηγορέω, cum d. in c. ex Ἀγορὰ 17
ἰσῆλιξ, in c. ex Ἡλικία 601
ἰσήμερος, cum d. 605
ΙΣΗΜΙ 689
ἰσήμαρος, vide cum ἰσόμορος.
ἰσήρετμος, in c. ab ἐρετμὸς 511
ἰσόρης, in Ἴσος 691
ἰσήριθμος, in ἰσάριθμος.
ἴσθμα, idem quod ἆσθμα. Hesych. ἰσθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω, anhelo, crebra suspiria duco. item cum gravibus curis & dolorib. luctor. Hesych.
ΙΣΘΜΟΣ, cum d. 690
ΙΣΙΚΟΣ ibid.
ἴσκω, in der. ab Εἴδω, scio 447
ἰσμένιος, in Ἴσημι 686
ἰσοβάθης, in c. ex Βάθος 229
ἰσόβολος, in c. ex Ὀβολὸς 1126
ἰσογαῖος, in c. ex Γαῖα 296
ἰσογώνιος, in c. ex Γωνία 347
ἰσόδενδρος, in c. ex Δένδρον 372
ἰσοδίαιτος, cum d. in c. 374
ἰσόδομος, in c. ex δομὴ 371
ἰσόδρομος, cum d. 1666
ἰσοδύναμος, cum d. in c. 417
ἰσοέτης 532
ἰσόζυγος, ἰσόζυξ, in c. sine præp. 581
ἰσόθεος 618
ἰσοκατάλληκτος, in καταλήγω 861
ἰσοκίνδυνος, in comp. ex Κίνδυνος 791
ἰσοκιννάμωμον, in com. ex Κιννάμωμον 794
ἰσοκλέης, in c. ex κλέος 801
ἰσοκλήρος, in c. sine pr. 805
ἰσοκλινὴς, in c. in κλινὴς 808
ἰσόκοιλος, in c. ex Κοίλος 818
ἰσοκόρυφος, in c. ex Κορυφὴ 851
ἰσοκρατὴς, in com. ex κράω 773. & 864
ἰσόκωλος, in c. ex Κῶλον 905
ἰσολογία, in c. ex λόγος, ratio 946
ἰσόμαχοι 1013
ἰσομεγεθὴς, in c. ex μέγεθος 1016
ἰσόμετρος, in c. sine pr. 1041
ἰσομέτωπος, in decom. ex μέτωπον. 1182
ἰσομήκης, in c. ex Μῆκος 2044
ἰσόμοιρος, cũ d. in c. ex μοῖρα 1023
ἰσόνειρος, in c. 1164
ἰσόνεκης, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste.
ἰσονόμος, cum d. in com. 1106
ἰσοπαλὴς, cũ d. in c. ex Πάλη 1239
ἰσοπαχὴς, in c. ex Παχὺς 1256
ἰσόπεδος, in c. 1258
ἰσοπλατὴς, in c. ex Πλατὺς 1325
ἰσόπλευρος, in c. 1332
ἰσοπληθὴς, in c. ex πλήθω 1331
ἰσοπολιτεία, in c. ex πολιτεία 1363
ἰσόπυρον, in c. ex Πυρὸς 1408
ἰσόῤῥοπος, cum d. in c. ex ῥοπὴ 1421
ΙΣΟΣ 690
ἰσοσθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
ἰσοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
ἰσόσπειρος, in c. ex Ὄσπειρον 1212
ἰσόσταθμος, in c. ex σταθμὸς 711
ἰσοστάσιος, in 1. classe c. ibid. 712
ἰσοταχὴς, cum d. in com. ex Ταχύς.
ἰσοτάλαντος, in comp. ex Τάλαντον. 1575
ἰσότης, in Ἴσος 691
ἰσότιμος, cum d. 1640
ἰσότονος, cum d. 1592
ἰσοτύραννος, in c. ex Τύραννος 1983
ἰσοΰψης, in c. ex Ὕψος 1699
ἰσοφαράζω, in c. ex Φάρος 1712
ἰσοφόρος 1735
ἰσοφυὴς 1779
ἰσοχειλὴς, in c. ex Χεῖλος 1789
ἰσόχνοος, in c. ex χνόος 1815
ἰσόχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
ἰσόχρονος, cum d. in com. 1829
ἰσόχροος 1827
ἰσόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ἰσόψηφος, in c. ex Ψῆφος 1841
ἰσόψυχος, in c. 1844
ἰσόω, cum d. in Ἴσος.
ΙΣΤΗΜΙ 691
ἰστοδρομεῖν 1666
ἱστίον, in ἱστός.
ἱστοῤῥάφος, in c. sine præp. 1417
ἱστοβοεὺς, ἱστοβόη, in c. ex Βοῦς 281
ἱστοδόκη, in c. habentibus ο in penult. 382
ἱστοκεραία, in c. ex Κέρας 774
ἱστοπήδη, in c. ex Πέδη 1256
ἱστόπους 1371
ἱστορέω, ἱστορία, ἱστορικὸς, cum d. in Ἵστωρ.
ἱστὸς, in der. ex Ἵστημι 694
ἱστουργὸς, cum d. 502
ΙΣΤΩΡ 711
ἰσχάδιον, in ἰσχάς.
ἰσχαδοπώλις, cum d. 1410
ἰσχαιμος, ἰσχαίμων, in c. ab Αἷμα 70
ἰσχαίνω, ἰσχαλεὸς, in Ἰσχνός.
ἰσχανάω, ἰσχανώ, in ἴσχω.
ἰσχας, in Ἰσχνός 712
ΙΣΧΙΣ, ἰσχιαδικὸς, ἰσχιακὸς, ἰσχιὰς, ἰσχίον ibid.
ἰσχιοίδης 1137
ἰσχναίνω, ἰσχναλέος, &c. in Ἰσχνός.
ἰσχνομυθία, & ἰσχνομυθοῦντες, in c. 1073
ἰσχνόπορος 1272
ΙΣΧΝΟΣ, ἰσχνότης 712
ἰσχνόφωνος, cũ d. in c. sine pr. 1784
ἴσχομαι, in ἴσχω.

ἰσχνέω,

ἰχνέω, in Γ ἰχνός.
ἰχνεία, in c. fine pr. 1221
ἰχνεύζομαι, in ἰχνεύος.
ἰχνευτικὸς, in ἰχνεύος.
ἰχνευτικῶς, cum d. 322
ἰχνεφοσίεω 1351
ἰχνευρέβριζω 1432
ἰχνεύος, cum d. in Γ ἰχνύς,
ΙΣΧΥΣ, ἰσχύω 713
ἴχω, in Ε ἴχω 546
ἴσως, in Γ ἴσος.
¶ἴξμὸς, cum d. in Γ ἴσης.
ΙΤΕΑ, ἰτέινος, ἰτὼν 714
ΙΤΗΣ, ἰκτῖνος ibid.
ΙΤΡΙΟΝ ibid.
ἰτριοπώλης 1410
ἴτθεσι, vestes ex pellibus, rhenones, διφθέραι. Poll. l. 8.
ΙΤΥΣ 714
ἰυγὴ, ἰυγμὸς, ἴυγξ, in ἰύζω.
ἰύζω, in Γ ε.
¶ἰφθίμος, in ἴφι.
ἴφι, in Γ ς 688
Ἰφικράτης, genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Athenienſium duce. Suid. ex Damaſcio.
ἴφιος, & ἴφις, in ἴφι.
Ἴφυ. Species oleris agreſtis. Suid. apud Theophr. hiſt. pl. lib. 6. c. 7. ponitur ἴφυον inter flores æſtivos.
¶ἰχθύα, ἰχθυάω, in Γ χθύς.
ἰχθύδιον, &c. in Γ χθύς.
ἰχθυοβόλος, cum d. 252
ἰχθυόβρωτος, in c. citra pr. 292
ἰχθυόεις, in Γ χθύς.
ἰχθυοθηρος, in comp. ex θήρα 637
ἰχθυονόμα, in com. 825
ἰχθυόμαντις, in c. 1001
ἰχθυοπώλης, cum d. 1410
ἰχθυοτρόφος, cum d. 1660
ἰχθυβλὴς, in c. ex ὀλκὴ 477
ἰχθυφάγος, cum d. 1701
ἰχθυπτυγὴς, in c. ex ἐπίγλω 1302
ΙΧΘΥΣ, cum d. 714
ἰχνέομαι, ἰχνεύω, cum d. in Γ χνος.
ἰχνηλασία, ἰχνηλάτης, in c. ex 2. & 3. perf.
ἴχνιον, in Γ χνος.
ἰχνογραφία 350
ἰχνοπέδη, in c. ex Πέδη 1256
ΙΧΝΟΣ 715
ἰχνοσκοπέω, in c. ex σκοπὸς 1476
ΙΧΩΡ 715
ΙΧΩΡ 715
¶ἴψ, in Γ πτω 687
ΙΨΟΣ 716
¶ΙΩ ibid.
ΙΩΓΗ ibid.
ἰὼδὴς, in Γ ον 684. & in Γ ὸς ibid.
ΙΩΗ 716
ἰωκὴ, in Διώκω 411
ἰῶμαι, in Γ ἄομαι.
ΙΩΝ, cum d. 716
ἰωνιὰ, in Γ ρν.
ἰωξὶς, cum ἰωκή.
Ἴωρος, locus montanus, & mons. item domus, & cuſtos eius. Heſych. & Suid.
ἰῶσα, ἰώζικος, &c. vide initio literæ ι.
ἰωχμὸς, cum ἰωκή.
ΙΩΨ. 716

K

¶κάασω in Κάω.
ΚΑΒΑΛΗ, cum d. 716
κάβασις, in Κατ.
κωβαλικὸς, in κωβάλλω 246
κάβλυμα ibid.
κάβη, in κάω.
κάβηξ ibid.
ΚΑΒΟΣ 716
Κάβδος, in c. ex Ἀγαθὸς 4
ΚΑΓΚΑΜΟΝ, & κάγκανον. 716. At κάγκανον, in Καγχαίνω.
ΚΑΓΧΑΖΩ ibid.
ΚΑΓΧΑΙΝΩ 717
κωγχαλάω, in c. ex Χαλάω 1790
κωγχάομαι, in Καγχάζω.
κάγχηνος, in Κάγχηνος.
κωδάφεια, in Α ρω 180
κωδδώσαιμι, in c. 427
ΚΑΔΟΣ, cum d. 727
ΚΑΔΥΤΑΣ ibid.
ΚΑΖΩ ibid.
κωθαιράζω, in c. ex Αἴρω 12
κωθαίζω, cum d. in comp. ex Ἄγω. 22
κωθαγνίζω, in c. ex Ἁγνὸς 16
κάθαμος, cum der. in c. ab Αἴμα. 70
κωθαίρω, κωθαίρεσις, κωθαιρέτης, &c. 77
ΚΑΘΑΙΡΩ 717
κωθάλλομαι, in comp. ex Ἅλλομαι. 125
κωθάλμης, in κάθαλος.
κάθαλος 130
κωθαμαξεύω, in comp. ex Ἅμαξα. 134
κωθαμμία, in κωθάπτω.
κωθαμμίζω, in c. 1836
κωθάπαω, in c. 1246
κωθάπαξ, in c. ex Ἅπαξ 173
κωθάπαξ 177
κωθάπτω, cum d. 178
κωθάρδος, cum d. κωθαρεύω, κωθαρεύζω, κωθάρσιος, cum d. κωθαρισμὸς, κωθαρότης, κωθαρία, in Καθαίρω 718
κωθαρμίζω, in c. ex ἁρμὸς 205
κωθαροποιὸς 1351
κωθαρὸς, cum d. in Καθαίρω 718
κωθαρπάζω, in c. 192
κάθαρσις, cum d. κωθαρτὴς, cum d. κωθαρὸς, in Καθαίρω.
κωθεδὼν, in c. ex Ἕδος 222
κωθέδρα, cum d. 442
κωθέζομαι, in c. ex Ἕζομαι 441
κωθάμμως, in κωθίημι.
κωθάπερω, cum d. in comp. ex Εἴργω. 456
κωθεὰς, in c. ex Εἷς 461
κωθενδίω, in c. ex Ἕνδω 464
κωθεκτὴς, κωθεκτὸς, cum d. in κωτέχω 551
κωθέλκω, cum d. in c. cum præp. 477
κωθεμὼ, in κωθίημι.
κωθεξὴς, in c. ab Ἑξὴς 486
κωθεξὶς, in κωτέχω 551
κωθερπύζω, in c. ex Ἕρπω 519
κάθεσις, κωθεσμὸς, in κωθέζομαι, vide etiam κάθεσις, in κωθίημι.
κωθεσπώτως, in κωθίσημι 701
κωθεσπὼν, in ἑσπὼν ibid.
κωθετὴς, cum d. κωθέτω, κωθίημι 566
κωθεύδω, in c. ex Εὕδω 534
κωθεψιάομαι, in c. ex ἑψία 494
κωθέψω, cum d. in c. ab ἕψω 560
κωθηδὼν, in c. ex Ἡδὴ 591
κωθημέρωμα, cum d. 593
κωθηδυπαθέω, in ἡδυπαθὴς 1250
κωθήκω, cum d. in c. 599
κωθηλὼν, cum d. in c. ex Ἡλος 602
κάθημα, in κωθίημι.
κάθημαι, in c. ex Ἧμαι 603
κωθημερίος, &c. 605
κωθημερόθεν, in ἡμερόθεν 265
κωθήρω, in κωθίστρας.
κωθηρύω, cum d. in com. ex Γ θρύω. 670
κωθίστρας, in c. ex ἱστρὸς ibid.
κωθίεμαι, in κωθίημι.
κωθιερεύω, cum d. in c. 672
κωθίζω, κωθιζάω, cum d. in c. 673
κωθίημι 565
κωθίκετεύω 676
κωθικέομαι, in c. ex ἱκνέομαι 677
κωθιμάω, cum d. in c. ex ἱμάω 682
κωθιππάω, &c. 686
κωθιπποτροφέω, in ἱπποτρόφος. 1660
κωθίπτημι, in c. ex Γ πτημι 687
κάθισις κωθίσημι, in κωθίζω.
κωθίστημι, cum d. 700
κωθὸ in Ὅς 1209
κωθοδηγὸς, cum d. in ὁδηγὸς 42
κάθοδος, in c. 1130
κωθολικὸς, cum d. in κωθόλου.
κωθόλου, in c. ab Ὅλος 1155
κωθομαλίζω, in c. 1157
κωθομιλέω, in c. 1158
κωθομολογέω, in dec. 943
κωθοσιόω, cum d. in c. 1173
κωθοράω, cum d. in c. ex Ὁράω 1187
κωθορίζω 1202
κωθορμίζω, in c. 1197
κωθόρμιον, in Ὅρμος, monile ib.
κωθοσιόω, cum d. in c. 1211
κωθότι, in κώθο.
κωθυβρίζω, in c. ex Γ ὕβρις 1687
κώθυρος, cum d. in c. 1688
κωθυδρος, cum d. in c. 1690
κωθυλακτέω, in com. 1692
κωθυλομανέω, in ὑλομανὴς 993
κωθύμνιον, in c. ex ὑμνέω 1689
κωθυποβέχω, in ὑπαίτιος 554
κωθύποβλος, & κωθύποβλον, in ὑπόβλος. 169
κωθυπέρτατος, κωθυπέρτερος, cum d. in ὑπέρτερος, & ὑπέρβιος ib.
κωθυπισχνέομαι 555
κωθύπνος, κωθυπνῶ, in c. ex Γ πνος 1696
κωθυποδάλλω, in dec. ex ὑποδάλλω. 251
κωθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι. 874
κωθύποπτος, in ὑπόπτομαι 1178
κωθυστερέω, & κωθυστερίζω, in c. ex Γ στερος 1698
κωθυφαίνω ibid.
κωθύφιμι, κωθύφασις, in decom. ex ὑφίημι 568
κωθύω, in c. ex Γ ω 1700
κωθυραίζομαι, in c. 1852
κωτὰς, in Ὡς.
ΚΑΙ 719
ΚΑΙΑΔΑΣ, & καίαδος 700
ΚΑΙΚΙΑΣ, & καικίνης ibid.
καινία, Heſych. & victoria: παρὰ τὸ καίνειν, quod occidere ſignificat.
καινίζω, in Καινὸς.
καινὶς, in Καίνω.
καινισμὸς, in καινίζω.
καινολογία 941
καινοπηγὴς, in c. ex πίπημι 1302
καινοποιὸς, cum d. 1351
καινόπτερυγία, in c. ex πτερὸν 1378
καινοπρεπὴς, in c. 1380
ΚΑΙΝΟΣ, cum d. 720
καινοτόμος, cum d. 1605
καινουργὸς, cum d. 502
καινόφιλος, in c. 1748
καινόω, in Καινὸς.
ΚΑΙΝΩ, cum der. 720
καινὸς, in Κανός.
καίπερ, in Καί.
καίρειος, cum d. in Καιρός.
καιρόεις, in Καῖρος.
ΚΑΙΡΟΣ 720. & 721
At ΚΑΙΡΟΣ 721
καιροφυλακέω & καιροφυλακτέω, in com. ex φύλαξ 1770
καιρόω, cum d. in Καῖρος.
ΚΑΙΩ 721
κωκάγελος, cum d. in c. ex ἄγελος 10
κάκαλα, Aeſchyl. in Niobe appellavit τὰ τείχη, muros: teſte Heſych.
Κακαλία, ἡ, herbæ nomen quæ & leontice, apud Dioſc. lib. 4. cap. 123.
κακὰν, in Κάκκη 724
κακανδρία 156
κακαυῆν, expon. excitare: apud Plut. in Apohth. ubi Lac. quidam Tyrtæum poëtam dicit eſſe ἀγαθὸν κακαυῆν νέων ψυχὰς bonum ad excitandos juvenum animos.
κάκεῖνος, cum d. in com. ex Ἐκεῖνος 465
κακέμφατον, in κακίφατος.
κακεντρεχὴς, cum der. in ἐντρέχω. 1663
κακέχατος, in Ἐχατος 527
κακέφατος, in c. ex φατὸς.
κάκη, in Κακὸς 738
κακηγρέω, cum d. in c. ex Ἀγρέω. 17
κακηπελέα, & κακηπελέων, in com. 1277
κακία, in Κακὸς.
κακίζοτεχνος, ab Athenienſibus cognominatus fuit Callimachus, ſemper calumniator ſui, nec finem diligentiæ faciens: quaſi ὁ κακίζων τὴν τέχνην, teſte Plin. lib. 34. cap. 8. & Pauſ. in Atticis.
κακίζω, in Κακὸς.
κάκιθος, Suida & Etym. teſtibus dicitur ὁ κλαζόμενος ἢ κακιζόμενος. Apud Heſych. κακιδὲ λιμερὸ, κακιθὴς, famelica. Et κακιθὴς, eidem eſt vitis nutrimento deſtituta.
κακίμιλος, in c. ex Μίλος 1048
κακισμὸς, in κακίζω 725
ΚΑΚΚΑΒΑ, cum d. 824
ΚΑΚΚΑΒΗ, cum d. ibid.
κακκάω, in κακκαίω 723
ΚΑΚΚΑΝ 725
κάκκειον, in κάκκαίω.
κακκιφάλλω, in c. cum pr. 779
κάκκη, in Κάκκαβος.
κακκηρυφὼ, pro κακκηρυφίω.
κακκρύπτω, pro κακκρύπτω.
κακοβία, in c. ex Βία 265
κακοβλαὴς, cum d. in c. 268
κακοβλαβὴς, cum d. 278
κακογάμιον, in c. ex Γάμος 299
κακογείτων, in c. ex Γείτων 310
κακογλύφος, in c. ex γλύφω, barba 312
κακάγλωσσος 328
κακοδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων 350
κακοδεκτύω, in c. ex 3. perf. 382
κακοδέμνιος, malus adminiſtrator rei familiaris. Heſych. Decomp. Δέμνιος.
κακοδιδασκαλέω, in com. ex διδάσκαλος 396
κακοδιαιτία 404
κακόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
κακόδηλος, in c. ex δῆλος 419
κακοέμων, cum d. in c. ex ἔμμορος 562
κακοέπεια, in com. ex ἔπος 494
κακοεργὸς, cum d. 503
κακόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος. 583
κακοζωία, in c. ex ζωὴ 577
κακοηθὴς, cum d. in c. ex Ἦθος.
κακοθὴλὴς, in c. ex θῆλυς 444
κακοθήμων, cum d. in com. ex θῆμος 1630
κακόθρονος, & κακόθρας, in com. ex Θρέω 647
κακόθυμος, cum d. 656
κακοίλιον, improbum & ſceleſtum Ilium. Hom. Odyſſ. τ, & ψ.
κακοκαιρία, cum d. 751
κακοκερδία, in c. ex Κέρδος 776
κακοκλὴς, in c. ex κλέος 801
κακόνημος, in c. 815
κακοκελεία, in c. ex κέλευσις 874
κακολογία, cum d. 941

INDEX.

κακομαθὴς, in c. sine pr. 999
κακόμαντις, in c. 1001
κακομάχανος, cum κακομήχανος
κακομαχέω 1013
κακόμετρος, cũ d in c sine pr. 1041
κακομηδὴς 1043
κακομήτης, & κακόμητις, in c. 1051
κακομήχανος, cum d. in c. 1052
κακομημήτως, in comp. ex Μιμέομαι 1057
κακόμοχθος, in c. 1071
κακονοεω, & κακόνοια, in κακόνοος.
κακόνομος in c. 1106
κακονοος, & κακόνους 1109
κακόνυμφος, in c. 1114
κακόξενος, & κακόξεινος, in com. sine pr. 1120
κακόσμος, in c. sine præp. 1135
κακοπαθεία, κακοπαθῶς, κακοπαθέω 1250
κακόπατρις, in c. 1253
κακοπότης in c. sine pr. 1298
κακόπηρος, in c. ex Πῆρα 1305
κακοπινὴς, in c. ex Πίνος 1310
κακοποιὸς, cum d. 1351
κακοπολιτεία, in com. ex πολιτεία. 1363
κακοπονητικὸς, in c sine pr. 1285
κακόποτμος, in c. ex Πότμος 1368
κακόπους 1371
κακοπραγέω, κακοπραγία, in c. ex πρᾶγος 1378
κακοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 1377
κακόπτερος, in c. sine pr. 1393
κακορραφία, κακορράφος, in c. sine pr. 1417
κακορρήμων, cum d. in c. sine præp. 1427
κακορροθέω, in c. ex Ῥόθος 1436
ΚΑΚΟΣ 724
κακόσινος, in c. 1463
κακόσιτος, cum d. in c. 1465
κακοσκελὴς in c. ex Σκέλος 1472
κακοσμία, in κακόσμος 1135
κακόσπερμος, in c. ex σπέρμα 1505
κακοσσόμενος in c. ex ὄσσομαι 1176
κακοστόμαχος, in c. ex Στόμαχος. 1538
κακοστομος, cũ d. in c. sine pr. 1537
κακοσύνετος in dec. ex συνίημι 568
κακοσυνετία in dec. 1627
κακοσύστατος, in dec. ex συνίστημι. 707
κακοσχήμων, cum d. ĩ c. ex σχῆμα 558
κακόσχολος, cum d. in c. 1573
κακοτακτος, in c. ex τακτὸς 1584
κακότεχνος, cum d. in c. 1615
κακότης, in Κακός.
κακότροπος, cum d. in c. ex τρόπος. 1656
κακότροφος, cum d. 1660
κακοτυχὴς, cum d. 1678
κακουχέω, cum d. 557
κακοφημος, in c. ex φήμη 1719
κακοφραδὴς, in c. sine pr. 1759
κακόφρων, cum d. 1763
κακόφυης, cum d. 1779
κακόφωνος, cum d. in c. sine præp. 1784
κακόχαρτος, in c. sine pr. 1789
κακοχρασμων, in c. cum pr. 1822
κακόχροος, cum der. 1827
κακόχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
κακόχυμος, cum der. in comp. ex χυμὸς 1808
κακόψυχος, cum d. in c. 1844
κακοω, in Κακός.
ΚΑΚΤΟΣ 727
κακύω, in Κακός.
κάκχαρτος in κακόχαρτος.
κακωδὴς, κακῶς, κακωσις, κακωτικὸς, in Κακός.
ΚΑΛΑΘΟΣ, cum d. 727
ΚΑΛΑΙΣ, cum d. ibid.
καλαμαῖος, καλαμάομαι, in Κάλαμος.
καλαμαύλης, cum d. 219
καλαμεύω, cum d. καλάμη, in Κάλαμος.
καλαμητομία 1605
καλαμεύω, cum d. καλάμου, in καλαμάομαι.
καλαμηφόρος, in καλαμφόρος.
καλαμίνθη, cum d. in Μίνθα 1057
καλάμινος, καλάμιον, καλαμις, καλαμίσκος, in Κάλαμος.
καλαμοβόας, in c. sine præp. 273
καλαμογλύφος, cum d. in com. ex γλύφω 324
ΚΑΛΑΜΟΣ, cum d. 727
καλαμοστεφὴς, in c. sine pr. 1530
καλαμοτυπος, apud Lacones dicitur auceps: quasi τύπτειν τὸ κάλαμον. Hesych.
καλαμοφθεγγης, καλαμόφθογγος. 1743
καλαμοφόρος 1735
καλαμόφυλλος 1772
καλαμόχνοος, & καλαμόχνους, in c. ex χνόος 1815
καλαμώδης, καλαμωτὴ in Καλαμος.
ΚΑΚΑΣΙΡΙΣ 728
ΚΑΛΑΥΡΙΤΙΣ ibid.
καλαῦροψ, in c. ex ῥοπὴ 1421
ΚΑΛΕΩ 728
καλήμερος 605
καλήτωρ, in Καλέω.
καλιὰ, cum d. in Κᾶλον.
καλινδέω, in Κυλίω 892
καλιπτόλεμος, in c. 1358
κάλλαιον, in Καλός.
καλλειπω pro καταλείπω.
κάλλη, in κάλλος.
καλλιβλέφαρον, in com. ex Βλέφαρον 1712
καλλιγέφυρος, in c. ex Γέφυρα 314
καλλιγράφος, cum d. 340
καλλιγύναιξ, &c. in c. ex Γυνὴ 346
καλλιέθειρα, in c. ex Ἔθειρα 443
καλλιέλαιος, in com. 466
καλλιέπεια, &c. in c. ex ἔπος 494
καλλιέργος cum d. 502
καλλιερέω, cum d. in c. 672
καλλιθρὶξ, in c. ex Θρὶξ 649
καλλίθυτος, in c. sine pr. 664
καλλίκαρπος, cum d. 751
καλλίκλαδος, in com. ex Κέλαδος. 764
καλλίκερως, in c. ex Κέρας 774
καλλίκοκκος, in c. ex Κόκκος 822
καλλικολώνη, in c. ex Κολωνὸς 830
καλλίκομος, in c. ex Κόμη 834
καλλικοτταβέω, in c. ex Κότταβος. 855
καλλικρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
καλλιλογέω, cum d. 941
καλλίμηρος, in c. ex Μηρὸς 1049
καλλιμορφος, in c. 1068
καλλιμος, in Καλὸς 737
καλλίναος, in c. ex νάω, fluo 1084
καλλίνικος, in c. 1103
καλλιονία, in c. 1145
καλλιουλος, in c. ex ἴουλος 1218
καλλιόω, in Καλός.
καλλίπαις, cum d. in comp. ex Παῖς. 1236
καλλιπάρηος, & καλλιπάρειος, in c. 1243
καλλιπάρθενος, in c. 1244
καλλιπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1257
καλλιπεπλος, in c. 1287
καλλιπέτηλος, in com. ex πέταλον 1297
καλλιπήχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
καλλιπλόκαμος, in com. ex πέπλοκα 1328
καλλίπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 1340
καλλιπνοος, & καλλίπνους, in c. ex πνοὴ 1345
καλλιπόταμος, in comp. ex Ποταμὸς 1368
καλλίπρωρος, in com. ex Πρῴρα. 1391
καλλιπρόσωπος, in dec. 1183
καλλίπυγος, in c. ex Πυγὴ 1398
καλλίπυργος, καλλιπύργοτος, in c. ex Πύργος 1407
καλλιρέεθρος, in c. sine pr. 1424
καλλίρροος, cum καλλίρροος.
καλλιρρήμων, cum d. in com. sine pr. 1427
καλλίρροος, in c. ex ῥοὴ 1424
καλλιοθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
καλλιστεύω, cum d. in Καλός.
καλλιστέφανος, in c. sine pr. 1530
κάλλιπος, in Καλός.
καλλιστρούθια σῦκα, in c. ex Στρουθός. 1550
καλλίσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
καλλίτεχνος, cum d. 1615
καλλίτοκος 1631
καλλίτοξος, in c. 1645
καλλίφαρον, in c. ex Φᾶρος 1713
καλλιφεγγὴς in c. ex φέγγος 1721
καλλίφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
καλλίφλοξ, in c. sine præp. 1751
καλλίφυλλον 1772
καλλίφωνος, cum d. in c. sine pr. 1784
καλλιχέλωνος, dicitur ὁ ὀβολὸς, obulus: habebat enim testudinis effigiem sibi insculpram Hesych. Comp. ex χελώνη, testudo.
καλλίχειρ 1802
κάλλιχθυς, in c. ex Ἰφθὺς 715
καλλιχοῖρος, in c. ex Χοῖρος 1816
καλλίχορος, in c. 1819
καλλιωνυμος, in c. ex Ὄνομα 1166
καλλονὴ, κάλλος, in Καλός.
καλλόφυλλος 1772
καλλύνω, cum d. in Καλός.
καλλωπίζω, cum d. 1181
καλοβάται, grallatores: qui grallis subnixi gradiuntur, quæ κάλιναι, sunt. i. ligneæ.
καληδιδάσκαλος, in comp. ex διδάσκαλος 396
καλοιώνιστος, in c. ab Οἰωνὸς 1150
καλοκἀγαθὸς, cum d. in κἀγαθὸς.
ΚΑΛΟΝ 733
καλοπέδιλα 1257
καλοπόδιον, in καλόπους,
καλόπους 1371
ΚΑΛΟΣ 733
καλοτίθηνα, bene nutrita aut benè nutrientia. Hesych.
καλοτύπος 1680
καλόφρων 1763
ΚΑΛΠΗ, cum d. 735
καλύβη, cum d. in Καλύπτω ibid.
καλυβοποιέω 1351
καλυκίζειν, καλύκιον, καλυκώδης, in κάλυξ.
κάλυμμα, cum d. in Καλύπτω.
κάλυστρα, κάλυστρον, in Καλός.
κάλυξ, κάλυξις, in Καλύπτω 735
ΚΑΛΥΠΤΩ, cum d. ibid.
ΚΑΛΧΗ, cum d. ibid.
καλώδιον, in Κάλως.
καλωποδιώκτης, in com. ex Διώκω. 411
καλωπὸς, pulcher aspectu. Hesych.
καλῶς, in Καλός.
ΚΑΛΩΣ 735
καλωστρόφος, in com. ex στροφὴ 1148
ΚΑΜΑΞ, cum d. 934
ΚΑΜΑΡΑ, cum d. ibid.
ΚΑΜΑΣΙΝΕΣ ibid.
κάματον, cum d. in Κάμνω.
καμήλειος, in Κάμηλος.
καμυλέμπορος, negotiator qui camelis merces venit. apud Strab.
καμηληλασία, καμηληλάτης, in c. ex Ἐλαύνω 469
καμηλίτης, in Κάμηλος.
ΚΑΜΙΛΟΣ, & κάμιλος 737
καμηλωτὴ, in Κάμηλος.
ΚΑΜΗΝΟΣ, cũ d. 737. & 738
καμηθέειν, in καταμένω 1033
καμμονίη ibid.
κάμμορος, in c. ex μόρος 1021
ΚΑΜΝΩ 738
καμπαλέος, κάμπιος, in Κάμπτω.
καμπεσίγουνος, in c. ex Γόνυ 331
ΚΑΜΠΤΩ, cum d. 739
καμπυλόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
καμπυλόεις in καμπύλος.
καμπυλορρὶν, in c. ex Ῥὶν 1433
καμπύλος, cum d. in Κάμπτω.
καμψιδίαυλος, in διαύλιον 219
καμψίουρος 1219
κάμψις, in Κάμπτω.
καμψόδυνος, in c. 1133
καμψὸς, in Κάμπτω.
κἀν, in Ἐὰν 434. κἀν, in Ἐν 481
ΚΑΝΑΒΟΣ, cum d. 741
κάναστρον, in Κάνης.
καναχέω, cum d. 614
καναχήππους, pedib. sonum reddens.
καναχηδὰ, καναχηδὸν, κανάχω, καναχίζω, in καναχέω.
κάνδαυλος, in Κάνδυλος.
ΚΑΝΔΥΣ, cum d. 741
ΚΑΝΔΥΛΟΣ ibid.
ΚΑΝΗΣ, cum d. ibid.
κανηφορος, cum d. 1736
ΚΑΝΘΑΡΟΣ, cum d. 741
κανθήλιος, κανθὶς, in Κανθών.
ΚΑΝΘΩΝ 743
ΚΑΝΘΟΣ ibid.
κᾶνις, in Ἄνευ 153
ΚΑΝΝΑΒΗΣ, cum d. 742
ΚΑΝΝΗ ibid.
καννηνοποιὸς 1351
ΚΑΝΩΝ, cum d. 643. 743
ΚΑΝΩΠΟΝ, cum d. 741
καπάνη, Κάπτω 745
κάπετος, idem quod σκάπετος (ex quo & dempto σ ortum est) fossa, fovea. Il. σ, ο & ω.
κάπη, in Κάπτω 745
καπηλεύω, cum d. in Κάπηλος.
καπηλοδύτης 428
ΚΑΠΗΛΟΣ 793
καπνέω, in Καπνός.
κάπνεος, s. u κάπνιος ἄμπελος, κάπνη καπνία, καπνίας, καπνίζω, καπνίον, κάπνισις, κάπνισμα, καπνιστὸς, in Καπνός,
καπνοδοκὴ, &c. in c. habentibus ν in penult. 382
ΚΑΠΝΟΣ 744
καπνοσφραντὴς, in c. ex Ὀσφραίνομαι 1214
καπνώδης, in Καπνός.
κάπος, in Κάπτω.
κάππα, in litera K.
ΚΑΠΠΑΡΙΣ, cum d. 744
ΚΑΠΡΟΣ, cum d. ibid.
καπρόω, καπρώζω, in Κάπρος.
ΚΑΠΤΩ 744
καπυρὸς, in c. ex Πῦρ 1406
καπύω, in Κάπτω, spiro 745
καπφάλαρ, in compos. ex Φάλαρα. 1711
κὰρ, κάρα, in Κάρηνον.
ΚΑΡΑΒΟΣ, cum d. 745
καραδοκέω, cum d. in comp. ex Δοκάω 413
καραβαράω, & καραιβαρέω, in καρηβαρέω.
κάραυος, καραννιστὴς, in Κάραιον.
καράτομος, cum d. 1605
ΚΑΡΒΑΤΙΝΗ 745
καρδαμογλύφος, in c. ex γλυφω. 324

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, cum d. 745
καρδαμύττω, in σκαρδαμύσσω.
καρδάμωμον, in Ἄμωμον 147
ΚΑΡΔΙ'Α 745
καρδιαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος. 109
καρδιογνώστης, in c. ex 3. perf. 321
καρδιουλκέω, in com. ex ὁλκὴ 477
καρδιοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
καρδιόω, καρδιώσσω, cum d. in Καρδία 746
ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ 747
καρδοποδλόφος, qui ligna scalpendo, poliendoque alveos conficit, qui κάρδοποι dicuntur. Poll. ex Cratini Γείτοσιν.
κάρη, κάρηαρ, in Κάρηνον.
καρηβαρέω, cum d. in c. ex Βάρος. 256
καρηβοάω, in c. sine pr. 273
καρηκομάω, in com. ex Κόμη 834
ΚΑ'ΡΗΝΟΝ 746
καρηκοέργης, à Cratica gente factus: unde καρηκοέργεος ὀχάνου, apud Anaer.
καρίναι, dicebātur mulieres quę defunctos in funere prosequebantur cum planctu & lamentis: quoniam ex Caria oriundæ erant Hesych.
κάρις, cum d. in Κάρηνον 747
ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ 748
ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, cum d. ibid.
καρνεῖος, Apollinis est epitheton: forsan à Carno, Iovis & Europæ filio, inquit Hesych. Κάρνεια τὰ, sacra Carnia seu ludi Carnii qui agitabantur in honorem Apollinis Κάρνειου: apud Athenæum lib. 4. Pro eodem κάρνεια metri gratia dicitur κάρνεα, apud Theocrit. idyll. 5. τὰ δὲ κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.
καρνεάται, appellati fuerunt cælibes quidam ministerio Carniorum sacrorum destinati. Hesych.
καρνεονίκαι, in c. 1103
κάρνιον, in com. 1145
ΚΑ'ΡΟΣ, cum d. 749
ΚΑ'ΡΠΑΙ ibid.
ΚΑΡΠΑΙ'Α ibid.
καρπάλιμος, cum d. in ἀρπαλέος 194
ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ 749
καρπεύω, cum d. in Καρπὸς 750
ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ 749
καρπίζω, κάρπιμος, καρπισμὸς. in Καρπὸς 750
καρποβάλσαμον, in com. ex Βάλσαμον 253
καρπογενέθλος, in c. ex γενέθλη 307
καρπογόνος, cum d. 309
καρποδότης, in com. ex δότης 401
καρπολογέω, in c. sine pr. 935
καρπομανὴς 993
καρπόομαι, in καρπόω.
καρποποιὸς 1351
ΚΑΡΠΟ'Σ 749
καρποτόκος, cum d. 1631
καρπότροφος 1660
καρποφάσλος, cum d. 1701
καρποφόρος, cum d. 1736
καρποφυέω 1779
καρποφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
καρπόω, cum d. in Καρπὸς 749
καῤῥέζω, in καταῤῥέζω 1419
κάῤῥων, in Κράτος 862
ΚΑ'ΡΣΙΟΣ, cum d. 752
κάρσις, in Κείρω.
κάρτα, in κάρτος.
καρταίνω, in κάρτος.
ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ 752
καρτερέω, cum d. καρτερία, καρτερκὸς, in κάρτος.
καρτερόθυμος 656
καρτερὸς, in κάρτος.
καρτερόφρων 1763
καρτὸς, in Κείρω.
καρτος, cum d. in Κράτος 861
ΚΑΡΥ'Α, cum d. 752
ΚΑΡΥ'ΚΗ, cum d. ibid. & 753
καρυκποιὸς, cum d. 1351
καρυοκατάκτης, in dec. ex κατάγω. 45
καρυον, in Καρύα.
καρύοπος, in c. ex Ὀπὸς 1174
καρυόφυλλον 1772
καρυώδης, καρυωτὸς, in Καρύα.
καρφαλέος, καρφεῖον, καρφὴ, κάρφιον, καρφίτης, in Κάρφω.
καρφολογέω, cū d. in c. sine pr. 935
ΚΑ'ΡΦΩ, cum d. 753
καρχαρεοκυνὲς, καρχαρίας, in Καρχαρος.
καρχαροδοὺς, in c. 1132
κάρχαρος, in Χαράσσω 1794
ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ 753
κάρωσις, καρωτικὸς, in Κάρος.
ΚΑΣΑ'ΒΛΗ, cum d. 753
ΚΑ'ΣΑΣ ibid.
κασίγνητος, cum d. in c. ex γενητός. 306
ΚΑ'ΣΙΣ 753
ΚΑ'ΣΣΑ, cum d. 773. & 774
ΚΑΣΣΙ'Α, cum der. 754
ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, cum d. ibid.
ΚΑΣΣΥ'Ω, cum d. ibid.
κασσωρὶς, & κασσορεύω, in Κάσσα.
ΚΑ'ΣΤΑΝΑ ibid.
ΚΑ'ΣΤΟΡ, cum d. ibid.
ΚΑΤΑ' ibid.
κᾶτα, in com. ex Εἶτα 462
καταβαίνω, καταβάδην, καταβαθμὸς 233
καταβάλλω 245
καταβάπτω, cum d. in c. ex Βάπτω, cum pr. 254
καταβαρέω, &c. in c. ex Βάρος 257
καταβασις, in καταβαίνω.
καταβασκαίνω, in c. ex Βασκαίνω. 258
καταβάτης, &c. in καταβαίνω.
καταβαυκαλήσεις, dicuntur cantiones nutricum quib. pueros sopiunt: apud Athen. lib. 14. Compos. ex Βαυκὸς, seu βαύκαλος.
καταβεβαίομαι, in c. ex Βέβαιος. 261
καταβιάζω, in c. 263
καταβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
καταβιόω, in com. ex βιόω 266
καταβλακεύομαι, in Βλαξ 267
καταβλάπτω, in c. ex Βλάπτω ibid.
καταβλέπω, in c. 270
καταβλημα, καταβλητικὸς, in καταβάλλω.
καταβληχάομαι, in c. ex Βληχάομαι 271
καταβλώσκω, in c. ex Βλώσκω 272
καταβοάω, cum d. in c. ex Βοάω 273
καταβολὴ, &c. in καταβάλλω.
καταβορβόρωσις, in c. ex Βορβορος 276
καταβόῤῥος, in c. ex Βορέας ibid.
καταβόσκω, in com. ex βόσκω 282
καταβοστρυχος, cincinnis crinium obtectus. Suid. Comp. ex βόστρυχος.
καταβουκολέω, in βουκόλος 828
καταραβεύω, in c. ex βραβεύω 283
καταβραχέως, in comp. ex Βραχύς. 285
καταβρέχω, in c. 286
καταβρίθω in com. ex Βρίθω 287
καταβροντάω, in c. ex Βροντὴ 288
καταβρότοω, in Βρότος 289
καταβροχθίζω, in c. ex βροχθίζω. 288
καταβρόχω, in καταβρέχω.
καταβρύκω, in c. ex Βρύκω 260
καταβρύχω, in com. ex Βρύχω ibid.
καταβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω 291
καταβυθίζω, in c. ex Βυθὸς 292
καταβυρσόω, in c. ex Βύρσα 293
κατάγαιος, in c. ex Γαῖα 296
καταγγέλλω, cum d. 8
καταγγίζω, in com. ex Ἄγγος 10
κατάγειος, in κατάγαιος.
καταγελάω, cum d. in c. ex Γελάω. 311
καταγέμω, in com. ex Γέμω ibid.
κατάγηρως, καταγηράσκω, in c. ex Γήρας 315
καταγιγαρτίζω, in com. ex Γίγαρτον. 316
καταγινέω, in ἀγινέω 31
καταγίγνομαι 305
καταγινώσκω 319
καταγκυλόω, in Ἀγκύλος 14
καταγλυκαίνω, in com. ex Γλυκύς. 327
καταγλωττίζω, cum d. 328
κάταγμα, in κατάγω.
κατάγνωσις, in καταγνώσκω.
καταγογγύζω, in c. ex Γογγύζω 330
κατάγομαι, in κατάγω.
καταγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 20
καταγράφω, cum d. 337
καταγυιόω, in c. ex Γυιὸν 344
καταγυμνάζω, in c. ex Γυμνὸς 345
καταγυνάιξ, & καταγυνὴς, in c. ex Γυνὴ 346
κατάγχω in com. ex Ἄγχω 28
κατάγω, καταγωγὴ, &c. 38. & 45
καταγωνίζομαι, cum d. 48
καταδαίνυμαι, in com. ex δαίω, epulum præbeo.
καταδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum præp. 353
καταδακρύω, in c. 355
καταδακτυλικὸς, in c. ibid.
καταδαμάζω, καταδάμναμαι, in c. ex Δαμάω 356
καταδάνειος, in c. ex Δανὸς 357
καταδαπανάω, cum d. in c. ex Δαπανάω 358
καταδάπτω, & καταδαρδάπτω, in c. ex Δάρπτω ibid.
καταδαρθάνω, in c. ex Δαρθάνω 359
καταδεῖ, καταδεὴς, &c. in c. ex δέω. 387
καταδείδω, in c. ex Δείδω 361
καταδεῖκνυμι 364
καταδειλιάω, in c. ex Δειλὸς 366
κατάδενδρος, in c. ex Δένδρον 372
καταδέομαι, in καταδέω 384. & in c. ex δέομαι, precor 387
κατάδεσις, κατάδεσμα, cum d. ib.
καταδεύω, in com. ex Δεύω 378
καταδέχομαι 381
καταδέω, in c. ex δέω 384
καταδεῶς, in καταδεῖ.
καταδηιόω, in com. ex δηιος 353
κατάδηλος, in c. ex Δῆλος 389
καταδημαγωγέω, in dec. ex δημαγωγὸς 39
καταδημοβορέω, in δημοβόρος 275
καταδημοκοπέω, in δημοκόπος. 844
καταδημομερίσαι, in c. ex Μέρος. 1021
καταδηόω, cum καταδηιόω.
καταδηριαομαι, in c. ex Δῆρις 392
καταδιαιρέω, in Διαιρέω.
καταδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα 395
καταδίδωμι 399
καταδιΐστημαι, in d. ex διΐστημι 697
καταδικάζω, cum d. 405
κατάδικος, cum d. 404
καταδιφθερόω, in com. ex Διφθέρα. 410
καταδιψάω, in c. ex Δίψα ibid.
καταδιώκω, in com. ex Διώκω 411
καταδοκέω, in c. ex Δοκέω 414
καταδοξάζω, &c. in comp. ex δόξα. 416
καταδουλόω, cum d. in c. ex Δοῦλος 420
κατάδουπος, cum d. in c. ex Δοῦπος ibid.
καταδοχὴ, in καταδέχομαι 381
καταδρέπω, in c. ex Δρέπω 423
καταδρομὴ, &c. in καταδρέχω.
καταδρυμος, in c. ex Δρυς 425
καταδρύπτω, in κατάδρυμα, in c. ex Δρύπτω 424
καταδρυφάσσω, in δρύφακτος 1760
καταδυνασεύω, cum d. in c. 427
καταδυνάω, κατάδυσις 428
καταδυσωπέω, in dec. ex δυσωπέω. 1180
καταδύω cum καταδυνάω.
καταδωροδοκέω, in δωροδόκος 382
καταδεύνυμι, & καταδεύνω, in c. ex εὔνυμι 561
καταζάω, in c. ex Ζάω 577
καταζεύγνυμι, &c. 579
καταζευγοτροφεῖν, in ζευγοτρόφος 1659
κατάζευξις, καταζυγόω, cum d. in καταζεύγνυμι
καταζώννυμι, in καταζῶσται 587
καταθάλπω, in c. ex Θάλπω 619
καταθαμβέω, in c. ex Θάμβος ibid.
καταθάπτω, in c. ex Θάπτω, sepelio, & in c. ex Θάπτω, stupeo. 620
καταθαῤῥέω, & καταθαρσέω, in com. 621
καταθεάομαι 624
καταθέλγω, in c. ex Θέλγω 625
καταθέσις, in κατίθημι 1624
καταθέω, in c. ex Θέω 632
καταθύγω, in c. ex Θήγω 634
καταθήκη, in κατατίθημι 1624
καταθλάω, in c. ex Θλάω 640
καταθλέω, in c. ex Ἄεθλος 52
καταθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 641
κατάθνητος, in c. ex θνητὸς ibid.
καταθοινάω, in c. ex Θοίνη ibid.
καταθολόω, in c. ex Θολὸς 632
καταθορέω, in c. ex Θόρω 645
καταθρασύομαι, in καταθρασέω.
καταθραύνω, in c. ex Θραύω ibid.
καταθρέω, in com. ex Ἀθρέω 62
καταθρώσκω, in comp. ex Θρώσκω. 653
καταθύμιος, cum d. 656
καταθυμοβορέω, in θυμοβόρος 275
καταθύω, in c. cum præp. 661
καταίβασις, καταιβάτης, καταιβατὸς, in καταβαίνω.
καταΐγδην, impetuosè irruendo. Apoll. Ἀκαταΐσσω.
καταιγὴς, cum d. in καταΐσσω.
καταιδέω, καταιδέομαι, in com. ex Ἀδὼς 66
καταίθω, καταιθαλόω 68
καταικίζω, in Αἰκία ibid.
κατάιξ, in καταΐσσω.
καταιονάω, cum d. in Αἰονάω.
καταίρω 81
καταιστάνομαι, sentio, intelligo Soph.
καταΐσσω, in com. ex Ἀΐσσω 84
καταιωνύω, in c. ab Αἴσχος 86
καταιταιάομαι, in comp. ex Αἰτία, culpa 89
ΚΑΤΑΙ'ΤΥΞ 755
καταιωρέομαι, in com. ex Αἰωρέω. 91
κατακαίνω, in c. ex Καίνω 720
κατακαίω, in c. cum pr. 723
κατακαλέω 731
κατακαλλύνω, in compos. ex κάλλος. 735
καταλύπτω, cum d. in c. 736
κατακάμπτω, cum d. in compo. ex Κάμπτω, cum præp. 740

κατακαπηλεύω, in ἐκκαπηλεύω, 745
κατκάρα, in c. ex κάρα 747
κατακάρδιος, in c. 746
κατάκαρπος, cum d. 751
κατακάρφω, in c. ex Κάρφω 753
κατακάσα, in Κάσσα 754
κατάκαυμα, κατάκαυσις, κατακαύτης, in κατακαίω 723
κατακαυχάομαι, in c. ex Καυχάομαι 759
κατακαχρύσαι, in Κάχρυς ibid.
κατάκειμαι 761
κατακείρω, in c. ex Κείρω 763
κατακείω, in κατακαίω.
κατακελεύω, cum d. in c. ex κελεύω 766
κατακενόω, in com. 767
κατακεντάω, & κατακεντέω, cum d. in c. ex Κεντέω 768
κατακεραύνυμι, κατακέρασις, κατακεραστικὸς 771
κατακεραυνόω, in c. ex Κεραυνός. 775
κατακερδαίνω, in com. ex Κέρδος. ibid.
κατακερματίζω, in com. ex κέρμα, 763
κατακερτομέω, in Κέρτομος 1606
κατακερχνῦμαι, in com. ex Κέρχνω. 777
κατακηλέω, cum d. in c. ex Κηλέω. 782
κατακηρόω, in c. ex Κηρὸς 785
κατακιρνάω, in c ex κιρνάω 772
κατακισσηρίζω, in Κὶς 795
κατακλάζω, in καταήζω.
κατακλαίω, in com. ex Κλαίω 798
κατάκλασις, κατακλάω, in c. cum præp. 799
κατακλείω, cum d. κατακληΐζω, & κατακλήζω, in c. 800
κατακληρονομέω, in κληρονόμος. 1090
κατακληρῦμαι in κατακληρόω.
κατακληρουχέω, in κληρῦχος 557
κατακληρόω, in c. cum præpos. 804
κατάκλησις, cum d. in κατακλέω.
κατακλίνω, cum d. 807
κατακλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω. 809
κατακλώθω, cum d. in c. ex Κλώθω. 811
κατακνάω, in c. ex Κνάω 813
κατακνήθω, in c. ex κνήθω 814
κατάκνησις, in κατακνάω.
κατακνίζω, cum d. in com. ex κνίζω. 814
κατακοιμῶ, cum d. in c. ex Κοιμάω 818
κατακοινωνέω, in c. ex Κοινὸς 820
κατακοιρανέω, in comp. ex Κοίρανος 721
κατακολλάω, in c. 825
κατακολουθέω, in c. ex Ἀκόλουθος, 97
κατακολπίζω, cum d. in c. ex Κόλπος 830
κατακολυμβάω, cum d. in c. ex Κολυμβάω ibid.
κατακομίζω, cum d. in c ex κομίζω 833
κατάκομος, in c. ex Κόμη 834
κατακομψεύσας, in c. ex Κομψός. 837
κατακονὴ, interemptio, seu peremptio Hesych. & Eustath. παρὰ τὸ κατακαίνειν.
κατακονάω in c. ex Ἀκόνη 98
κατακονδυλίζω, in c. ex Κόνδυλος. 837
κατακοντίζω, in compos. ex Ἄκων, 106
κατάκοπος, in c. ex κόπος 845
κατακόπτω, cum d. 843
κατακορεύνυμι, κατακορὴς, in c. ex Κορέω, satio 848
κατακορμάζω, in κορμάω 763
κατάκορος, cum κατακορής.
κατάκορρος, in c. ex κόρση 764
κατακορῶς, in κατάκορος.
κατακοσμέω, cum d. in c. 854
κατακούω 100
κατακράζω, in c. ex Κράζω 859
κατάκρας, in c. ex κρὰς 748
κατάκρασις, in κατακεραύνυμι.
κατακρατέω, cum d. 864
κατακραυγάζω, in κατακράζω.
κατακρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
κατακρεουργέω, in κρεουργὸς 502
κατακρῆθεν, in c. ex κρὰς 748
κατακρήμνος, cum d. in c. ex Κρήμνος 868
κατακριβόω, in c. ex Ἀκριβὴς 103
κατακρίνω, cum d. 872
κατακροταλίζω, κατακροτέω, in c. ex κροτέω 877
κατακρηνίζω, in comp. ex Κρουνὸς. ibid.
κατακρούω, cum d. 879
κατακρύπτω, cum d. in c. 881
κατακτάομαι, in c. cum pr. 883
κατακτείνω, in c. ex Κτείνω 884
κατακτενοκόμη, in c. ex Κόμη 835
κατάκτης, fractor, κατακτὸς, in κατάγω 45
κατακυβεύω, in c. ex κύβος 889
κατακυκλόω, in c. ex κυκλόω 892
κατακυλίνδω, in com. ex Κυλίνδω. 893
κατακυλύω, in c. ex Κυλύω 892
κατακύπτω, in c. ex Κύπτω 897
κατακυρεύω, κατακυρόω, in c. 899
κατακωλύω, in c. ex Κωλύω 906
κατακωχὴ, κατακώχιμος, in κατέχω. 511
καταλαζονεύομαι, in c. ex Ἀλαζὼν 107
καταλέω, in com. ex Λαλέω 915
κατάλαλος, cum d. in c. ex Λάλος ibid.
καταλαμβάνω 921
καταλάμπω 920
καταλαγνευθεὶς, in Λάγνης 911
καταλγυνόμαι, in com. ex Ἄλγος. 111
καταλεαίνω, in com. ex Λεῖος 852
καταλέγω 934
καταλείβω in com. ex Λείβω 951
καταλείπω cum d. 954
καταλείφω, in com ex Ἀλείφω 111
κατάλειψις, in καταλείπω 954
καταλεπτολογέω 942
καταλεπτυνέω in c. ex Λεπτὸς 957
καταλεύω in com. ex Λᾶας 910
καταλέω, in c. ex Ἀλέω, molo 112
καταλήγω, in c. 961
καταληΐζομαι, in c. ex ληΐη 950
καταληκτικὸν μέτρον, κατάληξις, in καταλήγω.
καταληπτικὸς, cum d. κατάληπτος, καταλήψιμος, κατάληψις, in καταλαμβάνω 921
καταλέγομαι, in com. ex λέγομαι. 949
καταλέγω, in c. ex Λέγω, dico 938
καταλιθάζω, cum καταλιθόω 967
καταλιθόω, in com. ex Λίθος ibid.
καταλιμπάνω, in καταλείπω.
καταλιπαίνω, in composit. ex Λίπος 970
καταλιπαρέω, in com. ex Λιπαρής. ibid.
καταλίσκομαι, in com. ex Ἁλίσκω, cum pr. 116
καταλλάττω, cum d. 123
κατάλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων. 127
καταλοάω, in c. ex Ἀλοάω 128
καταλογάδην, in καταλέγω 938
κατάλογος, & καταλογεὺς, in καταλέγω 934
καταλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 948
καταλοιάω, in καταλοάω.
κατάλοιπος, in καταλείπω,
καταλύω, in c. cum pr. 974
καταλοφάδια, in c. ex Λόφος 976
κατάλοχος, cum d. in c. ex Λόχος cohors ibid.
κατάλυμα, in καταλύω.
καταλυμαίνομαι, in c ex λυμαίνομαι 980
κατάλησις, cum d. καταλυτήριον, &c. in καταλύω.
καταλυσσάω, seu καταλυττάω, in c. ex Δύσσω 982
καταλύω 985
καταμαγεύω, in Μάγος 989
καταμάθησις in καταμανθάνω.
καταμαίνομαι, in c. cum pr. 992
καταμαλακίζω, καταμαλάττω, in c. ex Μαλάσσω 996
καταμαλθακίζω, & καταμαλθάσσω, in c. ex μαλθάσσω ibid.
καταμανθάνω, in c. cum pr. 998
καταμαντεύομαι, in c. 1001
καταμαραίνω, in com. 1002
καταμάρπτω, in comp. ex Μάρπτω. 1004
καταμαρτυρέω, in com. ex Μάρτυρ 1005
καταμασσάομαι, seu καταμασσάομαι, in c. ex Μασσάομαι ibid.
καταμαστεύω, in comp. ex Μαστεύω 1008
καταμάχημαι, in c. cum pr. 1011
καταμάω, in c. ex Ἀμάω 137
καταμβλυνέω, in com. ex Ἀμβλύς. 138
καταμεθύω, in c. ex Μέθυ 1017
καταμειδιῶ, in c. ex Μειδάω ibid.
καταμειλίσσομαι, in c. ex Μειλίσσω. 1018
καταμελετάω, in com. ex μελετάω. 1026
καταμελέω, in ἀμελέω 1025
καταμέλλειν, in c ex Μέλλω 1028
καταμέμφομαι, in com. ex Μέμφομαι 1030
καταμένω, in c. cum præp. 1033
καταμερίζω, cum d. in c. ex μερίζω 1020
καταμέστιος, in c. ex Μεστὸς 1036
καταμεστόω ibid.
καταμετρέω, cum d. 1040
καταμηλόω, in c. ex Μήλη 1046
καταμηνίος, cum d. in c. ex Μήν. 1047
καταμηνύω, in c. ex Μηνύω 1048
καταμιαίνω, in c. ex Μιαίνω 1053
καταμίγνυμι & καταμιγνύω 1054
κατάμιξις, in καταμίγνυμι.
καταμισθοφορέω, in μισθοφόρος. 1737
καταμόνας, in c. ex μόνος 1067
καταμονομαχέω, in μονομάχος. 1013
καταμυσσόω, in c. 1070
καταμπέχω, in ἀμπέχω 547
καταμυθολογέω, in μυθολόγος. 942
καταμύσσω, in c. ex Ἀμύσσω 145
καταμυττόω, in μυττωτὸν 1079
καταμύω, in c. 1081
καταμωκάομαι, cum d. in com ex Μῶκος ibid.
καταμώσας, in c. ex Μάω, quæro. 1015
καταναγκη, cum d. in c. 150
καταναισιμόω, in Αἰσιμόω 84
καταναλίσκω, in ἀναλίσκω 115
καταναρκάω, in c. ex Νάρκη 1086
καταναυμαχέω 1013
κατανάω, in com. ex νάω, habito, 1083
κατανανινεύομαι, in com. ex Νεάζω 1095
κατανείσσομαι, in κατανέομαι.
κατανέμωμαι in c. ex Νέμω, habito 1090
κατανέμω in c. cum præp. ibid.
κατανόμαι, in c. ex Νέω, redeo. 1099
κατανεύω, cum d. 1097
κατανῆσαι, in c. ex Νέω, glomero 1100
κατανθρακόω, in comp. ex Ἄνθραξ 151
κατανίζω κατανίπτω, cum d. in c. ex Νίπτω 1103
κατανίσσομαι in κατανέομαι.
κατανίσταμαι, in dec. m. ex ἀνίστημι 695
κατανίφω, in c. ex Νίφω 1104
κατανοέω, cum d. 1109
κατανόμαι in κατανύω.
κατανομιστεύω, in c 1106
κατανομοθετέω, in νομοθέτης 1629
κατανουθετέω, in νουθετέω ibid.
καταντάω, in c. ex ἀντάω 166
καταντης, in c. ex ἄντης ibid.
καταντιβολέω, cum ἀντιβολέω.
καταντικρὺ, in c. ex ἀντικρὺ 166
καταντίον, in c. ex ἀντίος ibid.
καταντιπέρας, in ἀντιπέραν 1289
κάταντλος, cum d. in c. 168
κατανύσσω, cum d. in c. ex Νύσσω. 1116
καταυυστάζω, in comp. ex Νυστάζω. ibid.
κατανύω, in c ex Ἀνύω.
κατανωτιαῖος, κατανωτίζομαι, in c ex Νῶτος 1117
καταξαίνω in c ex Ξαίνω 1118
καταξέω, in c. ex Ξέω 1121
κατάξηρος, cum d. in c. ex Ξηρός. 1123
καταξιοπιστεύομαι, in ἀξιόπιστος. 1262
καταξίως, &c in c. 172
καταξύω, cum d. in c. ex ξύω 1122
καταπαίζω, in c. ex Παίζω 1234
καταπαιω, in c. ex Παίω 1237
καταπαλαίω, in c. ex Πάλη 1239
καταπανουργεύω, in πανοῦργος. 504
καταπάσσω, cum d. in c. ex Πάσσω. 1247
καταπατέω, cum d. in c. ex Πατέω. 1252
καταπαύω, cum d. 1255
καταπείθω, cum d. in com. ex Πείθω. 1261
κατάπεινος, in c. ex Πεῖνα 1264
καταπειράω, cum d. in c. 1265
καταπείρω in c. ex Πείρω 1268
καταπελεμίζω, in πελεμίζω 1276
καταπελματῶσαι, in c. ex Πέλμα, ibid.
καταπέλτης, cum d. in Πέλτη 1277
καταπέμπω 1279
καταπεθέω in c. 1282
καταπέπτω, in c. 1288
καταπερδὼ, in compos. ex Πέρδω. 1292
καταπρίειμι, in dec. m. ex πρίειμι. 572
καταπρονάω, in compos. ex Περόνη 1295
καταπρεύομαι, in Περπερος ibidem.
καταπετάζω, καταπεταννύω, & καταπετάννυμι cum d. in c. 1297
καταπετάομαι, & καταπέτομαι, in com. cum præp. 1298
καταπετρόω, in c. ex Πέτρος 1299
καταπέττω, in καταπέπτω.
καταπέφνω, in πέφνω 1722
καταπήγνυμι in c. cum pr. 1301
καταπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
καταπημαίνω, in c. ex Πῆμα 1305

κατα-

καταπέζ, κατακόπτω, in κατακόπτω.

καταπιέζω, cum d. in comp. ex Πιέζω 1107

καταπικρ-, in c. ex Πικρὸς 1308

καταπιμελὴς, in c. ex Πιμελὴ ibid.

κατα μολύνω, & κατακίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1332

καταπιμπράω, καταπίμπρημι, in κατάπρησις.

καταπίνω, in c. cum pr. 1311

καταπίμπλημι, cum κατακίμπλημι.

καταπίπτω, in c. ex πίπτω 1292

καταπίπτω 1315

καταπισσόω, &c. in c. ex πίσσα 1263

καταπίτνω, in c. 1318

καταπίων, in c. 1319

κατα πλάσσω, cum d. 1323

καταπλέκω 1327

καταπλέω, in c. ex Πλέω 1330

καταπλείω 1334

καταπόλεως, in κατάπολις.

καταπολεμῶ, in καταπολέω. }

καταπολῶ, in c. ex πολῶ 1331

καταπολέω, cum d. 1357

καταπλοκὴ, in κατάπλεκω.

κατάπλους, κατάπλους, in κατάπλεω.

καταπλήσσω, &c. in com. ex Πλήσσω 1340

καταπλυνῶ, in c. ex Πλυνῶ 1341

καταπλώω, in c. ex πλώω 1335

καταπνέω, cum d. 1344

καταπνίγω, cum d. in com. ex Πνίγω 1346

καταπόδρα, in κατάπτω.

καταπολὴ, in c. 1356

καταπολεμέω, cum d. in c. 1358

καταπολιτεύομαι, in c. ex πολιτεύω 1363

καταπολὺ, in c. ex Πολὺς 1365

κατατόνος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. & sup. 1284

καταποντίζω, cum d. in com. ex Πόντος 1365

καταπεντόω ibid.

καταπρήθω, in ἀποπρήθω 1292

καταπορεύομαι, in com. ex πορεύω 1273

καταπορεύω, cum d. in c. ex πόρος 1292

καταπότης, in καταπίνω.

καταπότης, καταπόλιον, in καταπίνω.

καταπραγματεύομαι, in καταπράσσω.

καταπρανὴς, in καταπρηνὴς.

καταπράσσω, & καταπρήθω 1377

καταπραΰνω, & καταπρηΰνω, in c. 1374

καταπρέμνος, in c. ex Πρέμνον 1379

καταπρηνὴς, in c. 1382

καταπρηνὴς, cum d. in c. ex Πρηνὴς 1383

καταπρίω, in c. 1386

καταπροδίδωμι, in προδίδωμι 400

καταπροίημι, in d. ex προίημι 567

καταπροίημαι, in c. ex Ἵημι 679

καταπρότερον, in πρότερος 1386

καταπτήσσω, in c. cum pr. 1393

καταπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1396

καταπτέω, in c. ex Πτέω ibid.

καταπτὸς, καταπτύω, in com. ex Πτύω 1398

κατάπτωμα, & κατάπτωσις, in καταπίπτω 1315

καταπτώσσω, in com. ex πτώσσω 1396

καταπτωχεύομαι, in c. ex πτωχὸς ibid.

καταπύνω, &c. in com. ex Πυγὴ 1298

καταπύω, in c. ex Πύω 1399

καταπύκνως, admodum denſus Theocr. in Epigr. ἡ καλὰ πύκνος ἐκάνα Ἐρυθρὸς κεῖται τᾶς Ἐλικωνιάδος.

καταπυκνόω, in comp. ex πυκνὸς 1401

καταπυλίδω, in c. ex πυλίδω 1403

καταπυρ-, in c. ex Πῦρ 1406

καταπυρπολέω, in πυρπολέω 1360

καταπυρρὸς, in c. ex πυρρὸς 1406

καταρᾶ, in c. ex Ἀρά 180

καταρακτὴς, cum καταῤῥάκτης.

καταρέομαι, in κατάρα.

καταῤῥάπτω, in καταῤῥάσσω.

καταῤῥυλος χλαῖνα, apud Soph. in Troilo dicitur ὑποδήματα, ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀστραγάλους καλᾶσθαι, id eſt, talares, ad ipſa uſque calcea mina demiſſæ, teſte Heſych. Comp. ex ἀῤῥυλὴ.

καταρχέω, in c. ab ἀρχὴς 499

καταρύγματα in καταρχὰ.

καταρύγω, cum d. in c. ex Ἄρυω 184

καταρδω, in c. ex Ἄρδω ibid.

καταρρέω, in c. 1419

καταρὴς ἄεμος, apud Alcæum & Sapph. dicitur πνεῦμα συστραφὲν ὑπὸ καὶ καταῤῥάσσον ἀλλὰ τὸ καταφερὴς ὁρμὴν ἔχον, ventus contortus & cum impetu deſuper irruens: typho. Comp. ex Ἀράσσω.

καταρρόω, in c. ex Ἄῤῥην 187

καταρρυγλὺς, in c. ex Ῥίγος 1431

καταρρυθμίω, in comp. ex Ἀρθμὸς 188

καταρρυσάω, in c. ex Ἄρσην 188

καταρρυσὴς, in c. 189

καταρρόω, in c. ex Ἀρόω 162

καταῤῥαγμὲς, in dec. ex ῥάγμα 657

καταῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416

καταῤῥάκτης, in καταῤῥάσσω.

καταῤῥάπτω, in c. cum pr. 1417

καταῤῥάσσω, in c. 1418

καταῤῥάφος, in καταῤῥάπτω 1417

καταῤῥαψῳδέω, in ῥαψῳδὸς 56

καταῤῥέομαι, in καταῤῥέω.

καταῤῥέπω, cum d. in com. ex Ῥέπω 1420

καταῤῥέω 1425

καταῤῥήγνυμι, & καταῤῥηγνύμις, in c. cum pr. 1430

καταῤῥησις, in c. cum pr. 1426

καταῤῥήσσω, cum καταῤῥήγνυμι.

καταῤῥυβδέω, cum καταῤῥησις.

καταῤῥιζόω, cum d. 1432

καταῤῥινάω, & καταῤῥινίζω, in c. ex Ῥίνη 1433

καταῤῥίπτω, cum d. in c. ex Ῥίπτω 1434

καταῤῥοος, cum d. in καταῤῥέω.

καταῤῥοος, καταῤῥοπία, in καταῤῥέω.

καταῤῥὼξ, in καταῤῥοος.

καταῤῥοφέω, in c. ex Ῥοφέω 1437

καταῤῥυθμίζω, in c. ibid.

καταῤῥυπόω, in com. ex ῥυπόω 1438

καταῤῥυτὸς, in καταῤῥέω.

καταρτὴς, cum d. in c. 196

καταρτύω, in c. ab Ἀρτύω 197

καταρτάω, cum d. 198

καταπαρκὴς, cum d. in c. 1445

κατασείω, in c. 1447

καταισχύνω, & καταισχυνῶ, in c. ex Σχύνω 1448

καταστέω, in c. ex Στέω 1452

καταίσσομαι 1457

καταισήπω, in c. ex Σήπω 1459

καταισιάω, &c. in c. 1461

καταισκελίζειν τινὰ, Siculum caſeum comedere. Ariſtoph. in p.

καταισινάζω, καταίσιομαι, in com. 1403

καταισιτίομαι, in c. 1465

καταισιωπάω, in comp. ex Σιωπάω 1466

καταισκάζω, in c. ex Σκάζω 1467

καταισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1469

καταισκαιρφάω, in c. ex Σκαιρφάω 1470

καταισκαφὴ, καταισκαφὴς, in καταισκάπτω.

καταισκεδάζω, & καταισκεδάννυμι, in c. 1471

καταισκελετεύω, & καταισκέλλω, in c. ex Σκέλλω ibid.

καταισκεπάω, in c. ex Σκέπω 1477

καταισκεπάσμα, in c. cum præp. 1475

καταισκιάζω, cum d. 1479

καταισκία, in c. 208

καταισκιλάω, καταισκιλῶω, cum d. in c. ex Σκιλὴ 1481

καταισκήπτω, cum d. in c. ex Σκήπτω 1483

κατάσκιος, cum d. in c. 1484

καταισκλῆμι, in καταισκέλλω.

κατάσκοπος, &c. in καταισκεπάσμα 1475

καταισκώπτω, in c. cum pr. 1491

καταισμικρολογέω, in μικρολόγος 942

καταισμικρύνω, in com. ex Μικρὸς 1055

κατασμερ-, in Σμύρνα 1078

καταισμύχω, in c. ex Σμύχω 1492

καταισμώχω, in Σμώχω 1493

καταισοθέω, in c. ex Σοθέω ibid.

καταισοφίζω, cum d. in c. ex σοφίζω 1497

καταισπάζω, in c. ex Σπάζω ibid.

καταισαρκίτης, in c. ex Σπαρὸς ὦν 1499

καταίσπασμος, καταισασιὸς, in καταισάω.

καταισαυλαλέω, in ἀσαυλὴ 1498

καταισάω 1502

καταισάερος, in c. cum pr. 1505

καταίσασις, καταισσόω, in com. cum pr. 150

καταισέχω, in c. 1508

καταισσόω, in comp. ex Σπαδὼν 1509

καταισιλάω, in c. ex Σπίλος 1510

καταισοδέω, in c. ex Σποδὸς 1512

καταισαυδάζω, in c. ex αὐδάζω 1509

καταιστίζω, in c. 1514

καταισταθμόω, in c. ex σταθμὸς, ſtab. 710

καταισταθμίζω, in c. ex σταθμὸς 711

καταισταλτικὸς, in καταιστέλλω.

καταισταμνίζω, in Στάμνος 1514

καταισταστάζω, in c. ex στάσις factio 709

καταίστασις, &c. καταιστὴς, cum d. in καθίστημι 701

καταίστεγος, cum d. in c. 1517

καταισταχὺς, in c. ex Στάχυς 1519

καταιστέλλω, in c. cum pr. & 1524 1523

καταιστάζω, & καταιστέω, in c. ex στέω 1526,

καταίστεφος, καταιστεφίζω 210

καταιστέφω in c. ex Στέφω 1530

καταιστιλτεύω, in c. ex Στίλη 1531

καταίστημα, cũ d. in καθίστημι 701

καταιστειλίζω, in c. ex Στειλίζω 1532

καταισιάζω, καταίσιος, in c. ex Σπάω 1533

καταισιλὴ, in καταιστέλλω.

κατάστομίζω, καταστομὶς, in c cum præp. 1537

καταισταχέω, καταισταχάζω, in καταστέω.

καταιστερίω, καταιστερύνω, &c. in c. ex Στερέω 1358

καταιστιχάζομαι, in c. ex Στιχάζομαι 1540

καταιστραγγίζω, in c. ex Στραγξ ib.

καταιστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 211

καταιστρατηγέω, in dec. ex στρατηγὸς 43

καταιστραβεδεύω, in dec. 1258

καταιστρωλάω, in c. ex στρεβλόω 1548

καταιστρέφω 1546

καταιστριώω, in Στρίγξ 1549

καταιστροφὴ, cum d. in καταστρέφω.

καταίστρωμα, καταιστρώννυμι, καταστρωννύω, καταίστρωσις, in com. ex στρωννύω 1539

καταιστυλέω, in c. ex Στυλέω 1550

καταισυφελὸς, in c. ex συφελὸς 1552

καταισυρτὸς, in c. ex Συρίσσω 1556

καταισύρω, in c. cum pr. 1558

καταισφάζω, καταισφαλικὸς, in c. ex Σφάζω 1560

καταισφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564

καταισφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1565

καταισφιόω, in c. ex Σφίγξ ibid.

καταισφραγίζω, in c. 1567

καταχάζω, cum d. in c. 1569

καταχεύω, καταχύσις, in κατέχω 551

καταχειλιάζω, in Χείλιος 1570

καταχημαπίζω, in comp. ex χήμα 559

καταχημονέω, in ἀχήμων 960

καταχίζω, cum d. in c. 1571

καταισορδόω, in c. ex σορὸς 1574

καταταίνω, in καταταινῶν.

καταταινύω, in c. ex τανύω 1593

καταπάσσω, καταπάσω 1582

καταταχέω, in c. ex Ταχὺς 1585

καλαταῤῥηκτὸς, in καταῤῥήγνυμι.

καταπεθήπω, in καταθάπτω.

καταπείνω 1590

καταπέλεια 1599. & 1600

καταπέμπω 1604

καταπεχνολογέω, in τεχνολόγος 944

καταπέχω, in c. cum pr. 1615

καταπήκω, in c. ex Πήκω 1617

καταπήγνυμι 1624

καταπίλλω, in c. ex Πίλος 1633

καταπίλλω, in c. ex Πίλλω ibid.

καταπιτραίνω, καταπιτρέω, in c. ex Πίτρημι 1636

καταπιτρώσκω, in c. 1637

καταπλίζομαι, in c. ex Πλίζω 1630

καταπλημμύω, in c. ex Πλήμη 1644

καταπλὴν, in καταπίμπλημι.

καταπλήσσω, in c. 1645

καταπλήσσω 1654

καταπτέχω 1664

καταπτήναι, καταπτοέω.

καταπτίσσω 1630

καταπτίζω, in c. ex Πτίσσω 1672

καταπτήσσω, in c. ex Θελξ 649

καταπτροπὸς, in καταπτρέπω.

καταπτυχίζω, in καταπτύχω.

καταπτυφάω, in c. ex πτυφάω 652

καταπτύχω, in com. ex πτύχω 1674

καταπτύω, in com. ex Πτύω ibid.

καταπτύω, in c. ex Πτύω ibid.

καταπυγόω, in c. 1677

καταπωάω, in καταπάω.

καταπωγάζω, cũ d. in c. ex Αὐγὴ 215

καταπώδησις, in c. ex Αὐδὴ 216

καταπωλακίζω, in c. ex Αὔλαξ 217

καταπωλέω, cum d. 219

καταπωλίζομαι, in c. 218

κατατωτθὶ, ibi. Apoll. Argon. 2.

καταπώω, in c. ex Αὔω, ſicco 224

καταφάω, cum d. in c. cũ pr. 1700

καταφαίνομαι, καταφάνης, cum d. 1706

καταφαυτάζω in c. ex φαυλάζω 1709

καταφαυὼς, in καταφανὴς.

καταφαρμακόω, καταφαρμάσσω, in c. ex Φάρμακον 1712

καταφάσις in κατάφημι.

καταφάσκω, in c. ex φάσκω 1719

INDEX.

καθαφάπτω, καθαφαλής, in κατάφημι.
καθαφέρω, cum d. 1730
καθαφύσιον, cum d. 1741
καθάφημι 1717
καθαφημίζω, in comp. ex φημίζω 1719
καθαφθείρω, in c. ex φθείρω 1745
καθαφθινδιάω. in καθαφθίω.
καθαφθινύω, καθαφθινω, καθαφθίω, in c. ex φθίω 1744
καθαφθορεύω, in καθαφθείρω.
καθαφιλέω, in c. 1748
καθαφιλοσοφέω, in φιλοσοφέω 1497
καθαφλέω, in c. cum pr. 1751
καθαφλεξιπλοκία, in c. 1362
καταφλεξιπλοκία, in καθαφλέγω.
καθαφλυαρέω, in c. ex φλύω, nugor 1752
καταφορά, cum d. 1720
καθαφοιτάω, in c. 1755
καθαφόρια, καθαφορίδιον 1723
καθαφορεύω, &c. in καθαφέρω.
καθαφορτικός, in com. ex Φόρτος 1757
καταφραγμα, in καθαφράσσω.
καθαφρίζομαι, in c. cum præpos. 1758
καθαφρίσσω, cum d. in c. cum pr. 1760
καθαφρονέω, cum d. 1763
καθαφρονίζω, in com. ex Φρόνησις 1767
καθαφρύγω, & καθαφρύσσω, in c. ibid.
καθαφυλάω, καθαφήγη, in καθαφεύγω.
καθαφυλαδόν, in c. ex Φυλή 1771
καθαφυλακτίω, in c. cum pr. 1769
καθαφυξιμος, in καθαφεύγω.
καθαφυσάω, in c. cum pr 1775
καθαφυτεύω, in comp. ex φυτεύω 1780
καταφυτος 1778
καθαφωνέω, cum d. 1782
καθαφωρεύω, & καταφωρος, in c. ex Φώρ 1785
καθαφωτίζω, in c. ex φωτίζω 1715
καθαχαίνω, in c. cum pr. 1787
καθαχαίρω, in c. cum pr. 1788
καθαχαλάω, in c. 1790
καταχλησις, cum d. in c. 1793
καθαχαρίζομαι, in com. ex Χάρις 1796
κατάχαυσμα, καθαχαυσμόομαι, cum d. in καθαχαίνω.
καθαχέω, in c. ex Χέζω 1797
καθαχηροτονέω, cum d. in χειροτονέω 1593
καθαχέω 1806
καθαχή, καθαχλίη, in καθαχαίνω.
καταχθομαι, in comp. ex Ἄχθος 227
καθαχθος, καταχθον, in c. ex Χθών 1811
καθαχλυάζω, in Χλιδή 1813
καθαχλιδάω, in c. ex Χλίω 1814
καθαχορεύω, in comp. ex Χορδή 1818
καθαχόρευσις, in c. 1819
καθαχρηνία, in decom. ex χρηνης 45
καθαχόω, in c. ex χόω 1809
καθαχρᾶ 1821
καθαχραίνω, in c. ex Χρώς, coloro 1822
καθαχρόομαι, in c. cum pr. 1821
καθαχρέμπτομαι, in c. ex Χρέμπτομαι 1823
καταχρησις, & καταχρήσεως, in com. 1824
καταχρησις, καθαχρησικός cum d. in καθαχρόομαι.
καθαχρίω, cum d. in com. ex Χρίω 1826
καθαχρόω 1828
καταχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσός 1830
καθαχρώζω, καθαχρωννύω, καταχρωσις 1828
καταχυσις, & καταχυσμος, καθαχυσμάδιον, in καθαχύω.
καταχυτλον, in χύτλον 1807
καθαχυτρίζω, in com. ex Χύτρα 1831
καθαχύω, cum καθαχέω.
καθαχωλεύω, in c. ex Χωλὸς 1832
καθαχωνεύω, in c. ex χωνεύω 1809
καθαχωννύω, in καθαχόω.
καθαχωρίζω, in c. ex Χώρα 1832
καθαψαίρω, in c. ex ψαίρω 1837
καθαψάλλω, in c. ex Ψάλλω 1836
καθαψάω, in c. ex Ψάω 1837
καθαψενάζω, in c. ex Ψευδὴς 1835
καθαψευδόμαι, in com. ex Ψεύδω 1840
καθαψευδομαρτυρία, cum der. in ψευδομάρτυς 1006
καθαψοσμος, in καθαψόδομαι.
καθαψυφέω, in Ψιφός 1840
καθαψηφίζομαι 184
καθαψηχω, in c. ex ψήχω 1838
καθαψιλόω, in c. ex Ψιλὸς 1842
καθαψύχω, cum d. in com. ex Χύχω 1846
καταβλακοδυμφως, in καθαβλακόομαι.
καταγλυαω 435
καταγκαλέω, cum der. in ἐγκαλέω 730
καταγκονέω, in ἐγκονέω 838
καταγχαίνω, in ἐγχαίνω 1787
καταγχιδάω, in c. ex Χλίω 1818
καταδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
καταδάω, in c. ab Ἔδω 440
καταίδω, in καθαιδέω 951
καταίδω, in c. 446
καταιδωλος, cum εἴδωλον ibid.
καταηχέω, in c. ab ἀνηχέω 450
κατάκης, in c. ab Ἄκω, similis sum 450. & in c. ab ἄκος, cedo ibid.
κατάλεω, in c. ab ἐλέω, coarcto. 451. & in c. ex ἐλέω 453
κατάλιος, in c. ex ἐλίσσω 454
καταλυσιῳδία, in ἀλυσιάομαι 1503
καταίλλω, in καταλέω.
καταλύω, in καταλέω 453
καταλωτίζω, in servitutem redigo, mancipo: unde καταλωτισμός, in servitutem redactus. Ab ἅλως, quod Lacedæmoniis servum significat.
κάταμαι 574
καταπήν, in c. cum pr. 495
καταίρω in c. ex ἔρω 457
καταρύω, in καταρύω.
καταρωσύομαι, in com. ex Εἴρων 460
κατασκλησία, in σκηλέω 731
καταλαίνω, in com. ex Ἐλαύνω 468
καταλέγχω, in c. ex Ἐλέγχω 472
καταλείφω, in c. ex Ἔλεος 473
καταλπίζω, cum d. 480
καταμπάζω corripio: vel urgeo. Nicol. in Ther. ὁπόταν χειμὼν σε καταμπάζῃ μηχέτι νίζεο.
καταμπτήνω, in ἐμπτήνω 1382
καταναίρω, in c. ex Ἐναίρω 481
καταύαλος, cum d. in com. ex ναῦλος 165
καταναλίζω, in καταναίρω.
καταυδενς, in dec. ex αὐδέω 387
καταυεχυρόω, in σὐέχυρον 544
καταύτδυκτης, καταυτυγχάνω, in σὐτυγχάνω 1676
καταυωπα, & καταυώπιον 1180
καταξανίσμαι, in ξανίσμαι, dec. ex ἀνίσημι 695
καταξετάζω, in ἐξετάζω 528
καταξέσις, cum d. in dec. ex ἔξεσις 570
καταπαγέομαι, in ἐπαγγέλλω 8
καταπάω, in decompos. ab ἐπάω 35
καταπάδω, in decom. ex ἐπαείδω 54
καταπέρομαι, in ἐπείρω 84
καταπέτω, in compos. ab Ἐπέω 487
καταπίμπλημι; in dec. ex ἐπιθυμέω 656
καταπορκέω, in ἐπόρκης 1195
καταρράσσω, in c. ex ἐράω 495
καταράζομαι, cum d. 508
κάτεργον 502
κατέργω, in κατείργω.
καταρεθίζω, in c. ab Ἐρεθω 509
καταρείδω, in c. ab Ἐρείδω ibid.
καταρέικω, in c. ex Ἐρέικω 510
καταρέιπω, in c. ex Ἐρείπω ibid.
καταρύγω, in c. ab Ἐρύγω 512
καταρίφω, cum d. in c. ab Ἐρίφω 514
καταρέω, in c. 460
καταρητύω, in c. ex Ἐρητύω.
καταρυθμάω, in c. ab Ἔρυθρος 513
καταρυκάκω; & καταρυκάνω, καταρύκω, cum d. in c. ex Ἐρύκω 520
καταρύω, in c. ex Ἐρύω, traho ib.
καταρχομαι 522
καταθέω, in c. ab Ἔθω 526
καταασυρμφως, in καταασύδω.
καταασυδωσμφως, in καθαασυδάζω.
κατάτ 532
κάτδυγμα, η κατάδυγμα.
καταωδαμοιζω, in δυδαίμων 349
καταδυμερῶ, in δύμερος 605
καταδύω, in δύω 534
καταδυθμόω, cum d. in c. ex δύθμιος.
καταδυλογέω, in δύλογος 941
καταδυμοιρέζω, in δύμορος 1003
καταδυνάω, καταδυνάζω, cum d. in c. 537
καταδυοδάω, in δύοδος 1130
καταδυορκῶ, in δύορκος 1197
καταδυτρεπίζω, in δύτρεπης 1655
καταδυτυχέω, in δύτυχής 1678
καταδύφημέω, in δύφημος 1719
καταδύχομαι, cum d. in com. ex Εὔχομαι.
καταδύχεσμαι, in com. ex Εὐωχία 542
καταφίσημι, in decom. ex ἐφίσημι 700
καταχθράω, in c. 543
καταχω 500
καταβολέω, in καθαλέω 246
καταηρέω, cum d. in c. ex Ἄγερος, cum pr. 18
κατηγος, in καθαγέω 100
κάτηλης, cum d. in καπήλομαι.
κατῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 665
κατημελημφως, in καθομιλέω 1025
κατήνεμος, ventis obnoxius seu expositus. Compos. ex Ἄνεμος.
καλήορος, dependens, demissus Apoll. Argon. 2 Λυσιμβρος, τελαμῶνα κατήορον. Compos. ex ἀείρω.
κατηρεμέω, & κατηρεμίζω, in c. ex Ἠρεμος 610
κατηρυδὶς dicuntur οἱ βελθυσιῷ καὶ καταρέουσιν ἄμπελοι, vites præpondere defluentes. Hesych.
κατηφής, cum d. in c. remot. 1715
κατηχὴς, cum d. 614
κάτη, in c. ex Ἔτη 531
καθάπτω, in c. ex l' ἅπτω 667
καπίλλω, cum d. in c. 684
καπλύω 681
καπόω, in c. ex l' ὀς 684
καθαχνος, cum d. in comp. ex l' χνος 713
καπάχω, in κατίχω 551
καταχύω; in c. ab ἰαχύω 713
καταδυνάω, in καταδύνω.
καθδύρομαι, in com. ex Οὐδύρομαι 1134
κάτειδα, in c. ex εἶδα, scio 447
κατικάς, καθικέω, cum d. κατοικία, καθικίδιον, καθικίζω, καθικὶς, καθίκισις, κατικισμὸς, in κάθικος.
καθικηδομέω 371
καθικημονέω, in dec. ex οἰκημόνες 1093
κάθικος, καθικεῖομαι 1141
καθικηφόριον, in οἰκηφόρος 1746
κάθικτέρω, καθικτίζω, cum d. in c. 1144
καθιμώζω; in c. ex αἰμώζω 1136
κάτοιν; cum d. in c. 1145
καθίομαι, in c. ex Οὖω, puto 1149
καθίχομαι; in compos. ab Οἴχομαι ibid.
κατοιωνίζομαι, in com. ab Οἰωνὸς 1150
καθκνῶ, in c. ab Οἶκος 1151
καθληρέω, in ὀληρος 1853
καθλιοτάνω, in c. 1152
καθλοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 1155
κάθμορος, cum d. in c. ab Οἶμος 1157
κατέμυνμι, in c. 1166
καθνειδίζω, in comp. ex Ὄνειδος 1164
καθνομαι, in c. ex Οἶνος 1168
καθνομάζω, in com. ex ὀνομάζω 1167
καθνόομαι, καθνόω, in ὀνέω 1165
κάθξυς, in c. 1170
καθπάζω, in c. ex Ὀπάζω 1171
κατόπιν, κατόπισθε, in c. 1172
καθπάω, & κατόπτος, in c. ex Ὄπιθεν 1174
κατόπτης, κατόπτευμα, cum d. 1177
καθρεγάω 1190
καθρηγάζω, in c. ex Ὄργανα 1191
καθρηδάω, cum d. in c. 1194
καθρόαθέω, in c. ab Ὄρρος 1203
καθρύπτω, cum d. in c. cum præp. 1204
καθρχόομαι, in c. 1206
καθρχίτης οἶνος, vide cum συνίτης 1553
κατυλὰς, in καπίλλω 671
& in ὀλοὸς 1153
κατυλόω, cum d. in com. ex ὀλόω 1218
κατυρέω in c. ab Οὖρος 1225
κατυρίζω, κατυρόω, in c. ab Οὖρος, ventus secundus 1223
καθφέλω, in c. 1226
καθφρυόομαι; καθφρυόομαι, in c. ex Ὀφρὺς 1227
καθχὴ, cum d. in κατίχω.
καθψοφαγέω; & καθψοφαγία, in ὀψοφάγος 1702
καταυύω, in καθαταυύω.
καταύω, cum d. in Κατεύω.
ΚΑΤΩ, cum d. 756
κατωλίσθων, κατώλεψ, in comp. 270
κατώλη, & κατώγεως 296
κατώδιον, in c. 1133
κάτωθεν, in Κάτω.
κατωθέι, in c. ex Ὠθέω 1848
κάτωμος, cum d. in c. 1850
κατωμύσια, κατωμύσις, in κατόμυνμι.
κατωνάκη, & κατωνάκης, in c. ex

INDEX.

Νάκης 1084
κωμῳδός cum d. 1181
κωτῶνυξ, κωτώνυχος, in κωδώνυτος.
κωτωφαγᾶς 1701
κωτωφέλας, in c. 1856
κωτωφερής, cum d. in c. fine prap. retinent. φερ. 1733
κωτωφόρος 1736
κωτωχρόα, & κωτωχριόα, in com. 1850
ΚΑΎΑΞ 756
καυθμὸς, in Καίω 722
ΚΑΥΚΑΛΙΣ 756
ΚΑΥΚΙΣ, cum d. ibid.
καυλία, καυλήδδι, καυλίας, καυλιηδὸς, καυλίσκος, in Καυλός.
καυλοτομία 1410
ΚΑΥΛΟΣ, cum d. 756
καῦμα, cum d. a Καίω 722
καυσάκη, in c. ex Νάκης 1084
ΚΑΥΝΟΣ. cum d. 757
καυσθμὸς, καύστης, &c. καῦσος, &c. καυστὴρ, &c. καῦσις, καυστὴς, cum d. καυστὸς, a Καίω.
καύστης, in c. ex Αὐτὸς 222
ΚΑΥΧΑΌΜΑΙ, cum d. 755
καφὸς, vide κωφὸς, in Κάπτω.
καχαξὶς 1796
καχαξίτης, cum d. in καχαξία.
καχαξία, in c. ab ἀξις 555
καχρὶς 605
ΚΑΧΛΗΞ, cum d. 758
ΚΑΧΡΥΣ, cum d. ibid.
καχύποωθος, in ὑποπθωμα 178
καχυποπτῶ, cum a. in ὑποπτεύω 1646
κάψα, cum d. in Κάπτω.
καψιδράκων, in c. ex ἱδρὼς 670
καψιπήδαι. Hesych. test. dicuntur οἱ μὴ ἐν τῶν τὰ ἄκρα μὴ δυνάμενοι ἀλλόμενοι.
κάψις in Κάπτω.
¶ ΚΕ' 758
κεάζω, a Κέω.
ΚΕΑΝΩΘΟΣ 758
ΚΕΑΡ ibid.
κεασσάμενοι a κεάζω.
κεβὴ, a Κεφαλὴ 778
κεβλὴ, idem quod κεβὴ: dictum pro κεφαλὴ, apud Callim.
κεβλητόν 309
ΚΕΒΡΙΟΝΗΣ 759
κεγχραλέτης, ὁ, milij molitor. Gal. apud Hippocr.
ΚΕΓΧΡΟΣ, cum d. ibid.
κεδάζω, κεδάω, κεδάω, in Σκεδάω 1470
ΚΕΔΜΑΤΑ, cum d. 759
κεδνὸς, a Κῆδος, cura 780
κεδνελαιον, in c 466
κεδρελάτη dicitur cedrus magna, arbietem magnitudine æquans ibid.
κεδρὶς, κεδρίνεος, κέδρινος, κέδρον, κεδρὶς, κεδρίτης, in Κέδρος.
κεδρόμηλα, cum d. 1045
ΚΕΔΡΟΣ cum d. 759
ΚΕΔΡΩΣΤΙΣ ibid.
ΚΕΙΜΑΙ ibid.
κειμηλιάρχης, cum d. 201
κείμηλιον, in Κεῖμαι 760
κεῖνος, cum Ion. Ἐκεῖνος 464
κείρω, vide κηρεῖαι, in Κήρ 784. Dicuntur κηρεῖαι etiam falces lecti: apud Aristo h. in Avib. & in proverb. Solom. cap. 7.
κειρεκόμης, in c. ex Κόμη 835
κεῖρις, in Κείρω.
ΚΕΙΡΩ 762
κείω, in Κεῖμαι.
κικλομαχία, in Κέλω.
κικλοσαλμὸς in Κολάζω 823
κικχαγμα, κεκχαγμὸς, κεκραγὼ, κεκχάκτης, in Κεκράζω.
κεκχαδήσας, in Κεράω.
κεκραξιδάμας, in comp. ex Δαμάω 356
κεκριδάω, in Κρίνω.
κεκυμβάκης, in Κρύπτω.
κεκυφαλοπλόκης, in c. ex πέπλος 1328
κεκρύφαλος, in Κρύπτω.
ΚΕΛΑΔΟΣ, cum d. 764
κελαινέγχης, in com. ex Ἔγχος 439
κελαινεφὴς, in c. ex Νεφος 1198
κελαινιάω, κελαινότης, in κελαινός.
κελαινόλωτα dicuntur cerasa: quòd sint velut nigricans locus. Hesych
κελαινοπάθημος, dici putatur is cuius cordis affectus sunt obscuri & veluti nigri: unde intelligitur, tectus, non apertus, subdolus.
κελαινοφανὴς 1715
κελαινὸς cum d. in Μέλας 1024
κελαινώπης 1181
ΚΕΛΑΡΥΖΩ, cum d. 764
κελεὸν, in c. ex Λωτὸς 951
ΚΕΛΕΟΣ, & κελεὸς 764
κελεύθεμα, κελεύθεος, κελεύθης. κελεύθιάω, a Κελεύθος.
κελευθιαῖος 1269
ΚΕΛΕΙΘΟΣ 764
κελεύω, cum d. ibid.
ΚΕΛΗΣ cum d. 765
ΚΕΛΛΩ ibid.
κελυφος, cum d. a Καλύπτω.
ΚΕΛΩ 766
κέλωρ, non παρὰ τὸ κέλω, vel κελλὸς. Etymol. Item filius, nepos. Hesych. Apud eundem exp. eunuchus, exectus, spado.
κελωρεύω, votiferor, clamo. Hesych.
κεμὼ, in Κοιμάω 818
κεν in Κέ.
κενάγγεια, in κενεαγγία.
κενάγγεια, in c. ex Ἀγγεῖον 17
κενεαυχὴς, in c. ex Αὐχέω 222
κενεδοῦμαι, in Νεκρὸς 1088
κενεμβατέω, i. a decom. ex ἐμβαίνω 233
κενεὸς, in Κενός.
κενεόφρων, in κενόφρων.
κενεὼν, in Κενός.
κενεώψιος, in c. 1384
κενήλεον, in Ἠέλιον 610
κενόδοξος, cum d. in com. ex δοξα 416
κενολογέω 941
κενοπαθεῖν 1250
ΚΕΝΟΣ 767
κενόσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1496
κενόστασις, cum d. in c. ex στασις 1109
κενοτάφεω, inane sepulchrum erigo Eurip. in Helene. Ἀλλ' Ἀτρέως παῖδ' ὀλόμεθ' οὐκ ἐκτάφεντες; Οὐκ τυμβεῖς πῶς ἡδὺ πόνος κενοτάφεις.
κενοτάφιον, in c. ex Θάπτω sepelio 620
κενότης, in Κενός.
κενοτομία 1605
κενῶμα, in Κενός.
κενόφρων, cum a. 1763
κενύφαντος, cum d. in c. fine pr. 1784
κενόω, a Κενός.
κεντωτίδιος, κεντωτόδιος, κεντωτὸς, cui d κεντωτέρειον, κεντωτὶς, κεντωτίσκος, in κεντωτός.
κεντωτομαχία 1013
κεντωτοπλὴξ, centauris plenus. Hercules, apud Eurip. Κεντωτοπλὴξ πόλεμον σὸν ἐμόλυνσα.
κεντωτὸς, in c. ex Ταῦρος 1585
ΚΕΝΤΕΩ, cum d. 768
κεντωτὸς, in com. ab Εἴκω, cedo 450
κεντρεύζω, κεντρεύνης, κεντρεῖον, κεντρὶς, vide κέντρον, in Κεντέω.
κεντρομυρσίνη, in comp. ex Μύρσος 1178
κέντρον, in Κεντέω.
κεντροτυπὸς 1680
κεντρόω, cum d. κέντω, κέντωρ, in Κεντέω.
κενώμαι, κενὼν, κένωσις, κενωλὴ, κος, in Κενὸς
ΚΕΠΦΟΣ cum d. 769
κεραβάτης, in c. in βάτης 236
κεραμαμφιάζω, in Κέρας.
κεράνω, κεζαίρω, in Κεράννυμι 770
Κεράμβηλον, κέραμβον & κεράμμυς, dicitur bestiola quædam scarabæo similis; quæ ficui arbori circumligata, voce sua culices abigit.
κεραμέα, κεραμεικὸς, κεράμιον, κεράμεος, κεραμεῖος, κεραμὺς, &c. in Κέραμος.
κεραμβπωλὴς, cum d. 1410
ΚΕΡΑΜΟΣ 769
ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ ibid.
κέρασξ, in Κέρας.
κερασοβόλος 1122
κερασὸς, in Κέρας.
ΚΕΡΑΣ 772
κερασσόλος 252
ΚΕΡΑΣΟΣ, cum d. 774
κέρασμος, in Κεράννυμι.
κερασὴς, a κεραΐσιος 773
κερασφόρος, in κερατοφόρος.
κεραυλὸς, in c. ex Χαῦλος 1798
κερατεία, κερατίας, κερατίζω, κεράτιον, in Κέρας.
κερατογλύφος, in c. ex γλύφω 324
κερατοειδὲς 502
κερατοφόρος, cum d. 1736
κερατόφωνος, in c. fine pr. 1783
κερατῶν, κερατώδης, κερατὼν, in Κέρας.
κεραώλης 219
κεραωνὸς, κεραωνίας, & κεραώνιος, in Κερωνός.
κεραωνοβλὴς, in c. in βλὴς 251
κεραωνοβόλος, cum d. 252
ΚΕΡΑΥΝΟΣ 774
κεραίωσοσκοπεῖν, in com. ex σκοπὸς 1476
κεραωφορὴς 1715
κεραωφορος 1736
κεραχάτης, in Ἀχάτης 226
κέρκω in Κεράννυμι.
κερκεροκίνδυνος, dicitur tartarus, quòd periculosus & infestus sit cane seu monstro illo quod cerberus dicitur. Hesych.
κερδαίνω, κερδαλέος, cum d. in Κερδὼ.
κερδαλεόφρων 1763
κερδαλέως, κερδέως, κερδίον, κερδίως, κερδίων, in Κέρδος.
κερδαμεια, in c. ex Γαμέω 299
ΚΕΡΔΟΣ, cum d. 775
κερκιδοποιὸς, cum d. 1351
ΚΕΡΚΙΣ, cum d. 777
ΚΕΡΚΟΣ ibid.
κερκηφόρος 1736
κέρκω, in Κέρκος.
κέρκωψ, cum d. in Κέρκος.
κέρμα, cum d. in Κείρω.
κέρνος, & κίρνος, in Κεράω 777
κερνοφόρος ξάνθος, apud Nic. in Alexiph. dicitur sacerdos ferens cratera qui κέρνος dominantur. Et κερνοφόρου ἄγημα, saltatio in qua, seu ἐχρεσάς gestabant. Poll. lib. 4. cap. 14.
κεροβάτης, in κερασβάτης.
κεροεὶς, a Κέρας.
κεροιὰς in Ὀιὰς 1136
κερσταλέος, in c. fine pr. 1323
κερσοῦς, in c. ex ερατὸς 1539
κερυλκὸς, cum d. in com. ex ολκὴ 477
κεσάχος 557
κέρτομος, cum d. 1605
ΚΕΎΘΩ cum d 776. & 777
κεσὸς, in Κεῖμαι 768
ΚΕΣΤΡΑ, cum d. 777
ΚΕΣΤΡΟΝ, cum d. ibid.
κέστρον ξύλον, lignum in summa parte uredo, acutum. Hesych. τὸ βαρὺ χαὶ τὸ κύτρον.
ΚΕΥΘΩ, cum d. 777
κεφάλαιον, κεφαλαῖόω, κεφαλαιώδης, cum d. κεφαλαίωμα, in Κεφαλὴ.
κεφαλαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος 109
ΚΕΦΑΛΗ 777
κεφαληγερέτης, in com. ex Ἀγείρω 437
κεφαλὴτης, κεφαλικὸς, &c. in Κεφαλὴ 778
κεφαλόδεσμος, cum d. in com. ex δεσμὸς 385
κεφαλόβλαξ, in com. ex Θλάω 640
κεφαλοκρύστης, in c. fine pr. 880
κεφαλορρίζος 1432
κέφαλος, in Κεφαλὴ.
κεφαλώδης, κεφαλωτὸς ibid.
ΚΕΎΩ 780
ΚΗΒΟΣ ibid.
ΚΗΔΟΣ, cum d. ibid. 781
ΚΗΘΙΟΝ, & κηθάϊον 782
κηκὶς, cum d. in Κακὸς, κηκίω, cum d. in Κίω.
κηλαίνω, in Κηλέω.
ΚΗΛΑΣΤΡΑΙ 781
κηλέομαι, in Κηλέω 782
κηλὶς, & κηλὸς, in κηλὸν.
ΚΗΛΕΩ 781. & 782
ΚΗΛΗ 782
κηληθμὸς, κηληδὼν, κήλημα, κήλησις, κηλητὴρα, κηλητὴριος, in Κηλέω.
κηλήτης, in Κηλὴ.
κηλητὴρ. κηλητὼρ in Κηλέω 782
ΚΗΛΟΣ, cum d. 780, & 783
κῆλος, &c. in Κάλον.
At κηλὸν & κηλόω, in Καίω 722
ΚΗΜΟΣ, cum d. 783
κλώσομαι, in spectrum & umbram corporis evanesco.
κλώνυμα, spectrum & umbra corporis. Hesych.
ΚΗΞ 783
κηπαῖος κηπεύω, cum d. κήπιον, in Κῆπος.
κὰπὶ, in Ἐπὶ 489
κηποκόμος, in c. ex Κομέω 832 & in c. ex Κόμη 834
ΚΗΠΟΣ 783
κηπωρὸς, cum d. 1222
κηπωρὸς 1224
ΚΗΡ, cum d. 783.
At κὴρ, in Κέαρ 758
κηραύλημα, in c. ex αὔλημα 160
κηρεία, a Κῆρ.
κηρέλαιον, in c. 466
κηρέσιος, in Κήρ.
κηρεσιφορητὸς 1736
κηρεύω, κηρεὺς, κήρευς, κήρειος, in Κηρὸς.

κηρη

κηλαπτοὶς 1351
κηλιόομαι, pereellor, conſternor: propriè, ex metu pallore cereo perfundor. Heſych. & Suid.
κηλίτης, in Κηρὸς.
κηλιτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
κηλόφατος, in c. ex Φάω, occido 1720
κηλογονία 309
κηλογραφος, cum d. 340
κηλόδεσς 385
κηλοδομέω, in c. ex δομὴ 371
κηλόδη, in κῆς 758
κηλοπαγὴς, in c. ex ἐπάγλω 1302
κηλοπήγιον, in c. ex πέπηγα ibid.
κηροπλάστης, cum d. in c. fine pr. 1323
ΚΗΡΟΣ 784
κηροτρόφος 1660
κηρυλὸς, in c. ex ὀλκὴ 477
κηρόφι, in κῆρ.
κηρόω, κι Κηρὸς.
ΚΗΡΥΒΙΑ 785
κήρυγμα, κηρυκεύω, cum d. in Κήρυξ.
κήρυλος, in Κήξ 783
ΚΗΡΥΞ, cum d. 785
κηρώδης, κήρωμα, cum d. κήρωσις, κηρωτὸς, in Κηρός.
ΚΗΤΟΣ, cum d. 787
κῆϋξ, in Κῆξ.
ΚΗΦΗΝ, cum d. 787
κηώδης, κηώης, in c. fine præpoſ. 1135
¶ ΚΙΒΔΗΛΟΣ, cum d. 787
ΚΙΒΙΣΙΣ ibid.
ΚΙΒΩΡΙΟΝ 788
κιβωθροιὸν 1351
ΚΙΒΩΤΟΣ 788
κιβώτιον, in Κιβωτός.
κιγκλίζω, cum d. in Κίγκλος.
κιγκλὶς, in c. 800
ΚΙΓΚΑΟΣ 788
ΚΙΔΑΡΙΣ ibid.
ΚΙΔΑΦΗ, cum d. ibid.
κίδνημι, & κίδναμαι, in Σκεδάω 1470
ΚΙΘΑΡΑ 788
κιθαρίζω, in Κιθάρα.
ΚΙΚΙ, cum d. 789
ΚΙΚΙΝΝΟΣ ibid.
ΚΙΚΚΑΒΑΥ ibid.
κικλήσκω, in Καλέω.
κικρᾶμαι, κεράννυμι 770
κυκρικὸς, κικυμώσεως, in Κικυμηλίων.
ΚΙΚΥΣ 789
ΚΙΛΙΞ, cum d. ibid.
ΚΙΛΙΒΑΝΤΕΣ ibid.
ΚΙΛΛΟΣ, cum d. ibid.
ΚΙΜΒΕΡΙΝΟΝ ibid.
ΚΙΜΒΗΞ, cum d. ibid.
ΚΙΜΩΛΙΑγῆ 790
ΚΙΝΑΒΡΑ, cum d. ibid.
ΚΙΝΑΔΟΣ, cum d. ibid.
κιναθίζω, cum d. in Κινέω.
κιναδία, &c. in κίναδος.
κιναδολόγος 941
κίναδος, in c. ex Αἰδὼς 66
ΚΙΝΔΑΛΟΙ, cum d. 790
κίνδαξ, agilis, qui facilè ſe huc illuc movere & flectere novit Heſych. παρὰ τὸ κινεῖν.
ΚΙΝΔΥΝΟΣ, cum d. 790. & 791
ΚΙΝΕΩ, cum d. 792
ΚΙΝΝΑ 793
ΚΙΝΝΑΒΑΡΙ, cum d. ibid.
ΚΙΝΝΑΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΙΝΝΑΜΩΜΟΝ, cum d. 794
ΚΙΝΥΡΟΜΑΙ, cum d. ibid.
κιὼπέδα, in c. ex Πέδον 1258
κίονος, κιόνιον, κιονὶς, in Κίων.
κιονόκρανον, in c. ex κρανίον 748
ΚΙΡΚΑΙΑ 794
ΚΙΡΚΟΣ, cum d. ibid.
κιρνάω, in Κεράννυμι.
κιρρόδης, fulvo ſeu gilvo ſimilis. Dioſc. lib. 3.
ΚΙΡΡΟΣ 794
κιρσοειδὴς, varicis ſpeciem gerens, varicoſus. Hippocr. de morb. lib. 1.
κιρσοκήλη, in c. ex Κήλη 783
ΚΙΡΣΟΣ, cum d. 794
ΚΙΣ, cum d. ibid.
ΚΙΣΣΑ, cum d. 795
κισσάμπελος, in com. ex Ἄμπελος 143
κισσαύλεμον, in comp. ex αὔλεμον 160
κίσσαρος, in Κισσός 795
κισσὸς ibid.
κισσήρης ibid.
At κίσσηρις, cum d. in Κίς.
κισσινοθαφὴς, in c. fine pr. 254
κίσσιος, κίσσιον, in Κισσός.
κισσοκήμης, in c. ex Κόμη 835
ΚΙΣΣΟΣ 795
κισσοστέφανος, in c. fine præpoſ. 1530
κισσοφόρος 1736
κισσοχίτων 1812
κισσύδιον, in Κισσός.
κισώδης ibid. & in Κίσσα.
ΚΙΣΤΗ, cum d. 795
κιστοφόρος 1736
ΚΙΣΤΟΣ 795
κίτταρις, in Κίδαρις.
ΚΙΤΡΙΑ, cum d. 795
κίτταρις, in Κίδαρις.
ΚΙΧΕΩ, cum d. 795
ΚΙΧΗ, cum d. 796
κιχράω, & κίχρημι. in Χράω 1820
ΚΙΧΩΡΗ, cum d. 796
ΚΙΩ ibid.
ΚΙΩΝ ibid.
¶ κλαγγάζω, κλαγγάω, κλαγγὴ κλαγγηδὸν, in Κλάζω.
κλαθαρμάτος, in c. ex ὄμμα 1179
ΚΛΑΔΟΣ, cum d. 796
ΚΛΑΖΩ 797
ΚΛΑΙΩ ibid.
ΚΛΑΜΒΟΣ 798
κλαὶξ in Κλάω 799
κλαρῶτης, in Κλῆρος.
κλᾶθρον, claustrum. Heſych. à κλάω Doricè poſito pro claudo.
κλαυσοῶλαξ, in c. ex Βῶλος 294
κλᾶσις, κλάσμα, κλαστὸς, &c. in Κλάω.
κλαυθμὸς, &c. in Κλαίω.
κλαυσιάω ibid.
κλαυσίγελως, in c. ex Γελάω 311
κλαυτὸς, in Κλαίω.
κλάω, in Κλαίω.
ΚΛΑΩ, frango 798
κλεαμὸς, & κλεανὸς 801. in Κέαω, celebro.
κλειδίον, in Κλείω.
κλειδοῦχος 557
κλειδόω, cum d. in Κλείω 799
κλείς, κλεισὰς, &c. ibid.
κλεισώρεια, in c. 1199
κλεισοπόδιον 1371
κλειστὸς in Κλείω, celebro ibid.
ΚΛΕΙΩ 799
κλέμμα, cum d. in Κλέπτω.
κλέος, in Κλείω, celebro 801
κλέπος, in Κλέπτω.
κλεπτίλεγχος, in c. ex Ἔλεγχω 472
ΚΛΕΠΤΩ, cum d. 801
κλεψίαμβοι, in com. ex Ἴαμβος 666
κλεψιμυῆς, in Κλέπτω.
κλεψίνοος 1109
κλεψιπότης, cum d. in c. fine pr. 1312
κλέψις, in Κλέπτω.
κλεψίῤῥυτον ὕδωρ, Athenis dicebatur aqua fontis cuiuſdam quæ terram ſubeundo veluti furari ſe videbatur, & è conſpectu hominum ſubripere, ſeu furtim & ſecreto fluere: utpote ſubterraneos habens meatus Heſych.
κλεψιτόκος 1631
κλεψύδρα, cum d. in c. 1080
κλεψίφρων 1763
ΚΛΕΩΝΙΑ 803
κληδίω, in Καλέω.
κληδὼ, cum d. in c. ex Κλέος, celebro 801
κλῆθρα, & κλῆθρη, vide κλῆθρον, in Κλείω.
κληΐζω, &c. ibid.
ΚΛΗΜΑ, cum d. 803
κληναὶς, in Κλῆς.
κληροδοσία, in c. ex δόσις 400
κληροδότης, cum d. in c. ex δότης 401
κληρονόμος, cum d. in c. fine pr. 1090
κληροπαλὴς, in c. 1241
ΚΛΗΡΟΣ 803
κληρῦχος, cum d. 557
κληρόω, cum d. in Κλῆρος 803
κλῆσις, κλητὸς, κλητὸς, κλητὸς, κλέω, in Καλέω, claudo.
κλέω, in Κλείω, claudo.
ΚΛΙΒΑΔΙΟΝ 805
ΚΛΙΒΑΝΟΣ, cum d. ibid.
ΚΛΙΜΑΞ, cum d. ibid.
κλίνη, in Κλίνω 806
κλινήρης 204
κλινίδιον, κλινικὸς, κλινὴς, in κλίνη 806
κλινοπετὴς 1317
κλινοπηγία, & κλινοπήγιον, in c. ex πέπηγα 1302
κλινοπόδιον, in Κλινόπους.
κλινοποιὸς 1351
κλινόπους 1371
κλινοτεχὴς, in c. ex τεχὴς 1665
ΚΛΙΝΩ, cum d. 806
κλοιὸς, cum d. in Κλείω 799
ΚΛΟΝΟΣ, cum d. 808
κλοπὴ, &c. in Κλέπτω.
κλοποφορέω 1736
κλοβοπεδάω, in c. 1231
κλύβαπις, à quibuſdam dicitur helxine herba ſeu perdicium, teſte Nicand. in Ther.
ΚΛΥΖΩ, cum d. 809
κλυτήκερτος 751
κλυτόμαντις, in c. 1001
κλυτόμητις, in c. 1051
κλυτομήχανος, in c. 1071
κλυτόπους, in c. ex Πᾶς 1236
κλυτόπωλος, in c. ex Πῶλος 1412
κλυτὸς, in Κλύω 810
κλυτοτέχνης, in c. fine pr. 1615
κλυτόξοος, in c. 1645
ΚΛΥΩ 810
ΚΛΩΒΟΥΣ, ἀμφιῤῥῶγες ibid.
κλώδωνες, in Κλώζω.
ΚΛΩΖΩ 810
ΚΛΩΘΩ 811
ΚΛΩΝ, cum d. ibid.
κλωποπόπτης, in c. 1253
κλώσκω, κλωσμὸς, κλωσμὸς, κλωσὴς, κλωστὸς, in Κλώθω.
¶ κναίω, in Κνάω.
κναικὸς, κνάκων, in Κνῆκος.
κνάμπω, in Κάμπτω.
ΚΝΑΠΤΩ, cum d. 811
ΚΝΑΩ 812
ΚΝΕΦΑΣ, cum d. 814
κνήθω, cum d. in Κνάω.
κνηκὸς, in Κνῆκος.
κνηκέλαιον, in c. ex Ἔλαία 466
ΚΝΗΚΟΣ, cum d. 814
κνήμαργος, ὁ, ἡ, albas habens tibias. Theocr.
ΚΝΗΜΗ cum d. 814. & 815
κνημιδοφόρος 1736
κνημὶς, in Κνήμη.
κνημοπαχὴς, in c. ex Παχὺς 1256
κνημὸς, in Κνήμη.
κνημὼς, terra aggreſta circumvallo, circumſepio, concludo. Heſych. Item φθέρω, perdo. Exponitur etiam, venio: apud eundem.
κνησιάω, κνῆσμα, κνησμὸς, κνησὴς, κνηστὴς, &c. in Κνήθω 812
κνιδάομαι, mordeor: forſan ducta ſignificatione ab herba, i. urtica, quæ vrit & mordicat admota cuti. Heſych.
κνίδη, in Κνίδιον.
κνιδύλαιον, in c. 815
ΚΝΙΔΙΟΝ ibid.
κνίζω, cum d. in Κνάω.
κνίπηρα, dicitur eſſe folliculus & veluti pera cui innaſcuntur oi κνίπες, apud Theophr. hiſt. pl. l. 2. c. ult.
κνιπὸς, κνιπόεις, in Κναίω.
κνίσμα, κνισμὸς, κνισμάδης, in κνίζω.
κνισολοιχὸς, cum d. in κνισολοιχός.
ΚΝΙΣΣΑ, cum d. 815
κνισοδιώκτης, in comp. ex Διώκω 411
κνισοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 824
κνισολοιχὸς, in com. ex λελοίχα 956
κνισσόω, κνισσὸς, in Κνίσσα.
κνισὸς, in Κνίζω.
κνὶψ, κνύζω, cum d. in Κνάω.
ΚΝΩΔΑΛΟΝ 816
κνώδων, in c. 1132
κνώσσω, in c. ex ὄσσω 1186
κνὼψ, in νὼψ 1182
ΚΟΑΛΕΜΟΣ 816
ΚΟΑΞ ibid.
κοάω, cum κρέω.
ΚΟΒΑΛΟΣ, cum d. 816
ΚΟΒΥΛΙΣ ibid.
ΚΟΓΧΗ, ἡ, cum d. ibid.
ΚΟΔΟΜΕΥΩ, cum d. 817
κοέω, in Νόος 1107
ΚΟΘΟΡΝΟΣ 817
κόθυρος 1219
ΚΟΙ, cum d. 817
κοιλαίνω, καιλὰς, in Κοῖλος.
κοιλιμβολον, in dec. ex ἐμβάλλω 244
ΚΟΙΛΙΑ, cum d. 817
κοιλιδιᾶν 1137
κοιλιοδαίμων, in comp. ex Δαίμων 350
κοιλιόθλος, in c. ex Δῆλος 419
κοιλιολυσία, in c. ex λύσις 986
κοιλιοπόλης 1410
κοιλὶς, in Κοῖλος.
κοιλιώδης, in Κοιλία.
ΚΟΙΛΟΣ 818
κοιλόσομος, cum d. 1537
κοιλότης, in Κοῖλος.
κοιλόφθαλμος, cum d. in c. ex Ὀφθαλμὸς 1185
κοιλόφυλλος 1772
κοίλωμα, in Κοῖλος.
κοιλωπὸς 1181
ΚΟΙΜΑΩ, cum d. 818
κοινέον, in Κοινός.
κοινόβιον, in c. ex Βίος 265
κοινοβῶλος, cum d. 279
κοινογάμια, in c. ex Γαμέω 299
κοινοδημὲς, κοινοδήμιον, in c. ex Δῆμος 391
κοινοδρομαῖα 1666
κοινόλοιτρος, in comp. ex λίκτρον 949

κοινολέκτως, in c. fine pr. 938
κοινολεχής, in c. ex λέχος 959
κοινολογέσως, in c. ex Γαστὴρ 301
κοινολογέομαι 941
κοινόπλοος, & κοινόπλους 1335
κοινοποιέομαι 1351
κοινόπους 1371
κοινοπραγία, & κοινοπραγέω, in c. ex πρᾶγμα 1378
ΚΟΙΝΟΣ, cum d. 819
κοινόβιος 1631
κοινοτροφική 1660
κοινόφρων 1763
κοινοχρηστία, communis usus. Oecumen. in acta Apost.
κοινόω, κοινὸν, κοινωνὸς, cum d. κοινὸς, in Κοινός.
κοινωφελὴς, cum d. in c. 1856
ΚΟΙΞ 820
κοιογονία dicitur Λητὼ, apud Apoll. Arg. 1. genita à Cœo, uno ex Titantibus, de quo Hesiod. in Theogon.
ΚΟΙΡΑΝΟΣ, cum d. 820
ΚΟΙΣΥΡΑ, cum d. 821
ΚΟΙΤΗ, cum d. ibid.
κόκκαλον, κόκκινον, in Κόκκος.
κοκκοβαφὴς, in c. fine pr. 254
κοκκοβαφὴς, in c. fine pr. 273
κοκκοθραύστης, avis quædam apud Hesyc. dicta (ut putatur) παρὰ τὸ θραύειν τοὺς κόκκους, id est à confringendis granis.
ΚΟΚΚΟΣ 822
κοκκύαι, in Κοκκύη.
κοκκυμηλον, & κοκκυμηλέα, in c. 1045
ΚΟΚΚΥΞ cum d. 822
ΚΟΚΥΑΙ ibid.
κόλαβος, cum d. in Κόλοψ.
ΚΟΛΑΖΩ 822
ΚΟΛΑΞ, cum d. 823
ΚΟΛΑΠΤΩ 824
ΚΟΛΑΡΙΣ ibid.
κόλασις, κόλασμα, κολαστὴριον, κολαστὴς, in Κολάζω.
κόλαφος cum d. in Κολάπτω.
κολεόπτερος, in c. fine pr. 1393
ΚΟΛΕΟΣ 824
ΚΟΛΕΡΑΙ ὕδατα ibid.
ΚΟΛΛΕΤΡΑ Ω ibid.
ΚΟΛΙΑΣ 824
ΚΟΛΛΑ ibid. & 825
κόλλαβος, cum d. in Κόλοψ.
κολλάω, κολλέας, κόλλησις, κολλητὸς in Κόλλα.
κόλλιξ, in Κόλοψ.
κολλομελέω, in c. ex Μέλος, carmen 1029
κολλοπίζω, in Κόλοψ.
κολλοπλακτὴς, in com. ex Διώκω 411
κολοπόω, in Κόλοψ.
κολυέριον, in Κολυέριον.
ΚΟΛΟΨ 826
ΚΟΛΛΗΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΛΛΥΡΑ, cum d. ibid.
ΚΟΛΛΥΡΙΟΝ ibid.
ΚΟΛΛΥΡΙΩΝ ibid.
κολοιὸς, in Κόλοιος.
κολοβοωτὴς, cum d. in c. ex οὐθὴς 159
κολοβόκερως, in c. ex Κέρως 776
κολοβόπους 1371
κολοβόρρυγχος, & κολοβόρρις, in c. ex Ῥὶς 1433
κολοβὸς, in Κολάω.
κολοβόσαρκος, in c. 1515
κολόβωσις, in κολοβὸς.
κολοβωτὴρ, in c. ex Οὐθὴς 1219
κολοβόω, cum d. in κολοβὸς.
ΚΟΛΟΙΟΣ, cum d. 827
ΚΟΛΟΚΑΣΙΑ, & κολοκάσιον ibid.
κολόπυρος, in c. 894
ΚΟΛΟΚΥΝΘΗ, cum d. 827
ΚΟΛΟΣ, ibid. & c. in Κολάω.
ΚΟΛΟΣΣΟΣ, cum d. 828
κολοσυρτὸς, cum d. in c. fine pr. 1558
κολόομαι, in Κολάω.
κόλυρος, cum d. in c. ex Οὐθὴς 1219
κολυσις, κόλυσμα, in Κολάω.
ΚΟΛΟΥΤΕΑ 828
ΚΟΛΟΥΩ ibid.
ΚΟΛΟΦΩΝ 829
ΚΟΛΠΟΣ, cum d. ibid.
Κολύβωμα, apud Athen. lib. 3. significare dicitur τὸ γαλακτῶδες κάθιον, vel τὸν κρέβδα.
ΚΟΛΥΜΒΑΩ, cum d. 830
ΚΟΛΥΤΕΑ ibid.
ΚΟΛΧΙΚΟΝ ibid.
ΚΟΛΩΝΟΣ, cum d. ibid.
κολωὰν, κολάϊον, κολωὸς, in Κολοιός.
κόμαθος 68
ΚΟΜΑΡΟΣ, cum d. 831
κομαροφάγος, qui arbutis vescitur. Aristoph. in Avib.
κομάω, in Κόμη.
κομβολύτης, marsupiorum amputator, ἀλύων τὰς κόμβας. Hesych.
ΚΟΜΕΩ 831
ΚΟΜΗ, cum d. 834
κομιδὴ, κομίζω, cum d. in Κομέω.
κόμμα, cum d. Κόπτω.
ΚΟΜΜΙ, cum d. 835
ΚΟΜΜΟΣ, cum d. ibid.
κομποφέω 1660
κομῶ, in Κόμη.
κομπίζω, κομπέω, κομπηρὸς, in Κόμπος.
κομποπολακύθης, in c. ex Λύκνος 964
κομποῤῥήμων, in c. fine pr. 1427
ΚΟΜΠΟΣ 836
κομποφακελορῥήμων, in c. fine pr. 1427
κομπώδης, cum d. in Κόμπος.
κομψεία, κόμψευμα, in Κομψός.
κομψοεπιδικῶς, scitè & eleganter, Euripideo more; Aristoph. in Equit.
κομψόω, in Κόμψος.
κομψοπτερὴς, in c. 1380
ΧΟΜΨΟΣ, cum d. 836
κομωτὴς, κομώτερος, in κομῶ
ΚΟΝΑΒΟΣ, cum d. 837
ΚΟΝΔΥ ibid.
ΚΟΝΔΥΛΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΝΕΩ, cum d. ibid.
κονία, κονιάω, cum d. κονιὸς, in Κόνις.
ΚΟΝΙΑΗ 838
κονίομαι, in Κόνις.
κονιόπους, κονιορτόπους 1371
κονιορτὸς, cum d. in c. ex ὄρνυμι 1208
ΚΟΝΙΣ, cum d. 838
ΚΟΝΝΑΡΟΣ 839
ΚΟΝΝΟΣ 840
ΚΟΝΤΟΣ ibid.
κοντοφόρος 1736
κόνυζα, in κνύζα.
κοπίζω, κόπανον, κοπὶς, &c. in Κόπτω.
κόπρος, κοπρίας, in litera K.
κοπρίδιον, κοπρεών, κοπρία, κοπρίζω, &c. in Κόπρος.
κοπρολόγος, in c. fine pr. 935
ΚΟΠΡΟΣ 840
κοπρόω, κοπρὸν, in Κόπρος.
κοπροφόρος 1736
κόπτομαι, in Κόπτω.
ΚΟΠΤΩ, cum d. 840
κόραξ 41
κορακοῦμαι, κορακίας, κορακιστὶ, κορακιστὶδιον, κορακίων, κορακιῶδης, in Κόραξ.
ΚΟΡΑΛΛΙΟΝ 845
κορακοσάτης, in Ἀχάτης 226
κορθαλία, in c. ex Ἀμάλθη 138
ΚΟΡΑΞ 846
κορδύσιον, κορδυσιώδης, in Κορέω.
ΚΟΡΔΑΞ, cum d. 846
κορδύνημα capitis gravedo: παρὰ τὸ κόρος δύνασθαι. Erotian. Scribitur & κοροδύνημα.
ΚΟΡΔΥΑΗ, & κορδυλὴ 846
ΚΟΡΕΩ, cum d. ibid. & 847
ΚΟΡΘΥΣ, cum d. 849
κορίαννον, in Κόρις ibid.
κορίδιον, κορίζομαι, κορίκιον, κορικὸς, cum d. κόρος, in Κορέω.
ΚΟΡΙΣ 849
κορίσκη, κορίσκιον, in Κορέω.
κορκορυγὴ, cum d. in Βορβορύζω 276
κορμίζω, κορμὸς, in Κάρη.
κόροιφος 1148
κοροκόσμιον, in c. 854
κοροπλάθος, in c. in πλάσσω 1323
κοροπλάστης, in c. fine pr. ibid.
κόρος, in Κορέω.
κόρρη, κόρση, κορσὸν, κορσωτὸς, κορωτὴς, cum d. in Κάρη.
ΚΟΡΥΒΑΣ cum d. 849
κορυδαλλὶς, κορυδαλλὸς, κορυδαλὸς, κόρυδος, in Κόρυς.
ΚΟΡΥΖΑ, cum d. 850
κορυθαίξ, in c. ex Αἴσσω 84
κορυβαντιᾶλος, in c. ex Αἰόλος 73
ΚΟΡΥΚΟΣ 850
ΚΟΡΥΜΒΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΡΥΝΗ, cum d. ibid.
κορύπτω, cum d. in Κέρας 773
ΚΟΡΥΣ, cum d. 850
ΚΟΡΥΦΗ, cum d. 851
ΚΟΡΥΧΟΡΟΣ ibid.
ΚΟΡΩΝΗ, cum d. ibid.
κορωνοβόλος 252
κορωνόμος, apud medicos significat id quod κύβωλον dicitur, ab Hipp. κύβιον, cubitum. Pollux. lib. 2.
κορωνὸς, cum d. 1732
κορωνὸς, in Κορώνη.
κοσκινηδὸν, κοσκινίζω, κοσκίνιον, in Κόσκινον.
κοσκινόμαντις, in c. 1001
ΚΟΣΚΙΝΟΝ 852
κοσκινοποιὸς 1351
κοσκινεῖον, pellis ad confricienda cribra. Hesych.
ΚΟΣΚΥΛΜΑΤΙΑ 852
κοσμήλιον, κοσμίδιον, cum d. κοσμικὸς, κόσμιος, cum d. in Κόσμος.
κοσμοβρόμια 309
κοσμοκράτωρ 864
κοσμολογία, κοσμολογικὸς 941
κοσμοπλάστης in c. fine pr. 1323
κοσμοποιὸς 1351
κοσμοπολίτης, in c. 1362
ΚΟΣΜΟΣ 852
κοσμοτόγος, cum d. 503
ΚΟΣΣΥΦΟΣ 854
ΚΟΣΤΟΣ ibid.
ΚΟΣΥΜΒΟΣ, cum d. ibid.
κοταίνω, κοτέω, κοτῆεις, in Κότος.
κοτινηφόρος 1736
ΚΟΤΙΝΟΣ, cum d. 854
κοτοβήλου; oleastro vescens, seu baccis oleastr. Aristoph.
ΚΟΤΟΣ 854
ΚΟΤΤΑΒΟΣ, cum d. 855
ΚΟΤΤΗ cum d. ibid.
ΚΟΤΥΑΗ, cum d. ibid.
κοτυληδὼν in c. 197
κοτυλιαῖος, κοτυλίζω, κοτύλις, κοτυλίσκη, &c. in Κοτύλη.
κοτυλοφόρον 1736
κυρὸς, &c. in Κυέω.
κυσίδιον, κυσίζω, in Κορέω.
ΚΟΥΡΜΙ 856
κουροτρόφος, puerorum seu puellorum generatio. Hippocr. περὶ γονῆς.
κουροθάλασα, in c. 618
κῦρος, κυροσύνη in Κορέω.
κυρόσκολος; in comp. ex Σκεῦος 1478
κυροτόκος 1631
κυροτρόφος 1660
κυφαγωγὸς 39
κυφίζω, cum d. in Κῦφος.
κυφολόγος, cum d. 941
κυφόνοσος 1109
κυφόνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
ΚΟΥΦΟΣ 856
ΚΟΦΙΝΟΣ 857
ΚΟΧΛΑΞ ibid.
ΚΟΧΑΩ, cum d. ibid.
ΚΟΧΟΣ, cum d. ibid.
ΚΟΧΩΝΗ ibid.
ΚΟΨΙΜΟΣ ibid.
ΚΟΨΙΧΩΣ ibid.
¶ κρᾶας, in Κάρηνον.
ΚΡΑΒΑΤΟΣ, seu κράββατος 858
ΚΡΑΤΠΟΝΕΣ ibid.
ΚΡΑΔΗ, cum d. ibid.
κραδηφορία 1736
κραδία, in Καρδία 746
κραδὸς, in Κραδή.
κραδοφάγος 1761
ΚΡΑΖΩ 858
ΚΡΑΙΝΩ 859
ΚΡΑΙΠΑΛΗ, cum d. ibid.
κραιπαλόωμος, in c. ex Κῶμος 907
ΚΡΑΙΠΝΟΣ 860
κραιπνότης, in c. in σύος 1452
ΚΡΑΙΡΑ 860
κραίτης, cum d. in Κράζω
κραμῶ, in Κεράννυμι.
ΚΡΑΜΒΗ, cum d. 860 & cum κραμβελὴ.
ΚΡΑΜΒΟΣ, cum d. 860
κραμβοφάγος 1701
κραναπόδης, in c. ex Πέδη 1258
κραναὸς, in Κάρηνον.
ΚΡΑΝΕΙΑ, cum d. 860
κρανίον, in Κάρηνον.
κρανοκλάπτης, in c. ex Κολάπτω 824
κράνον, in Κάρηνον.
κρανοποιὸς 1351
κράς, in Κάρηνον.
κραντὴς, cum d. κράντωρ, in Κραίνω.
κρὰς, in Κάρηνον.
κρᾶσις, in Κεράννυμι.
κράστιδον 1258
ΚΡΑΣΤΙΣ, cum d. 860
ΚΡΑΤΑΙΓΟΣ, & κραταιγών ibid.
κραταιγαλος, in com. ex Γύαλον 344
κραταιὸς, κράτιστος, κρατιστὸς, in Κράτος.
κραταίπεδον, in c. ex Πέδον 1258
κραταίπους 1372
κραταίωμα, κραταιῶς, in Κραταιὸς.
κρατερὸς, in Κράτος.
κρατερόφρων, in κρατερόφρων 1763
κρατερὸς, cum d. in κρατερὸς.
κρατερώνυξ, cum d. in c. ex Ὄνυξ 1169
κραταιὸς in κρατερὸς.
κρατοῦσι, κρατέω, in Κράτος.
κρατὴς, cum d. in Κεραίνυμι 770
κράτηρις, in c. in ἤρις 512
κρατησίμαχος 1013
ΚΡΑΤΟΣ, cum d. 860 & 861
κρωγάλεος, κρωγαλέον, κραύγασος, κρωγὴ, &c. in Κράζω.
ΚΡΑΥΡΟΣ, cum d. 863
κρεαν, in Κέρας.
κρεαγρα, κρεατὴς 23
κρεάδιον, in Κρέας.
κρεωνόμος, cum d. in c. fine præp. 1496
ΚΡΕΑΣ 165
κρέας, in Κρέας.

κρεῖ-

κρείσσων, κρειττωθῆναι, κρείττων, κρείτωεις, in Κράτος.
κρείων, in Κραίνω.
ΚΡΕ'ΚΩ, cum d. 866
ΚΡΕΜΑ'Ω, cum d. ibid.
ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, cum d. 867
κρεμνάω, κρέμνημι, κρέμομαι, κρεμάω, in Κρεμάω.
ΚΡΕ'ΜΗΣ 867
κρὲξ, in Κρέκω.
κρεοκάκκαβος, in c. ex Κακκάβη 724
κρεοσήπομαι, in c ex Σήπω 1459
κρεοσκευασία, in c. ex Σκεῦος 1478
κρεουργὸς, cum d. 503
κρέσσων, in κρείσσων.
κρεύλλιον, in Κρέας.
κρεωδαισία κρεωδαίτης, in com. ex δαίω, divido 351
κρεώδης, in Κρέας.
κρεωδοσία, in c. ex δόσις 400
κρεωδότης, in c. ex δότης 401
κρεωδόχος, in c. habentibus ο in penult. 382
κρεωκοπέω, in c. in κοπὴ 844
κρεωπώλις, cum d. 1410
κρεωστάτμη, in c. ex στάθμη 711
κρεωφάγος, cum d. 1701
ΚΡΗ'ΓΥΟΝ 867
ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, cum d. ibid.
κρήθεν, in Κάρηνον 747
ΚΡΗ'ΘΜΟΝ 868
κρημνάω & κρήμναμαι, in Κρεμάω.
κρημνηγορέω, cum d. in Ἀγορὰ 17
κρήμνημι, κρημνίζω, in Κρημνός.
κρημνοβάτης, in c. in βάτης 236
κρημνοκομπέω, in c. ex Κόμπος 836
ΚΡΗ'ΜΝΟΣ, cum d. 868
κρημνώρεια, in c. 1199
ΚΡΗ'ΝΗ, cum d. 868
κρυνοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
κρηπιδοποιὸς 1351
κρηπιδοπώλης 1410
ΚΡΗΠΙ'Σ, cum d. 868
ΚΡΗΣΕ'ΡΑ 869
κρησφύγετον, in c. sine pr. 1741
κρητήριον, in κρατὴρ 770
κρὶ, in Κρίμνον.
κρίβανος, cum d. in Κλίβανος.
ΚΡΙΖΩ, cum d. 869
ΚΡΙΘΗ', cum d. ibid.
κριθολόγος, in c. sine pr. 935
κριθοφάγος, cum d. 1701
κριθοφόρος 1736
κριθώδης, in Κριθή.
κρίθων, in Κριός.
κρικος, cum d. in Κίρκος 794
κρίμα, in Κρίνω.
ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, cum d. 869
κρίνομαι, in Κρίνω.
ΚΡΙ'ΝΟΝ, cum d. 870
ΚΡΙ'ΝΩ ibid.
κριοδόκη, &c. 382
κριοκοπέω, in c. ex κοπὴ 844
κριομαχία 1013
κριοπρόσωπος, in d. 1183
ΚΡΙΟΣ 874
κριοφάγος 1701
κριοφόρος 1736
κρίσιμος, κρίσις, in Κρίνω.
κρισσὸς, in Κιρσὸς 794
κριτὴς &c. in Κρίνω.
κρυαίνω, in Κρύω.
ΚΡΟ'ΚΗ, cum d. 875
κροκόβαπτος 255
κροκοβαφὴς, in c. sine pr. 254
κροκόδειλος 366
κροκείμων, in c. ex εἷμα 562
κροκοεὶς, in Κρόκος,
κροκόμαγμα, in c. ex Μάσσω pinso 1007
κροκόπεπλος, in c. 1287
ΚΡΟ'ΚΟΣ, cum d. 875
κροκύφαντος 1698
κροκώδης, κροκωτὸς, in Κρόκος.
κρομμυογήτειον, ου, τὸ, olus mixtæ naturæ ex getio & cæpa. Theophr. hist. pl. lib. 3.
Κρόμμυον, & apud poetas, κρόμυον, cæpa Homer. Il. λ, ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Xenoph. in sym. κρομμύων ὄζειν. Dictum ex eo traditur, quòd αὐτοῦ ὀσφραιόμενοι ἢ ἐσθίοντες τὰς κόρας μύομεν oculos enim claudere consueverunt, qui cæpam naribus admovent, aut ori ingerunt.
κρομμυοξυρεγμία, in com. ab Ἐρεύγω.
κρομμυοπώλις 1410
κρονίδης, κρονικὸς, κρόνιος, in Κρόνος.
κρωνίων in Κρόνος.
κρονόληρος, in c. ex Λῆρος 965
ΚΡΟ'ΝΟΣ 875
ΚΡΟΣΣΘ'Σ, cum d. ibid.
κρόταλον, cum d. in Κρότος.
ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, cum d. 876
κροτέω, cum d. in Κρότος.
κροταθόρυβος, in c. ex Θόρυβος 644
ΚΡΟ'ΤΟΣ 876
ΚΡΟ'ΤΩΝ 877
κροτανοειδὴς, ricino similis Hippocr. de nat. mul.
ΚΡΟΤΩ'ΝΗ 877
κρῦμα, cum d. in Κρύω.
ΚΡΟΥΝΟ'Σ, cum d. 878
κρύπεζαι, & κρυπεζία, cum d. in c. 1259
κρυσίδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 391
κρυσίμετρος, cum d. in c. sine pr. 1041
κρῦσις, in Κρύω.
ΚΡΟΥ'Ω, cum d. 878. & 879
κρύβδα, & κρύβδην, in Κρύπτω.
ΚΡΥ'ΟΣ, cum d. 880
κρυπτάδιος, κρυπτάσκω, in Κρύπτω.
κρυπτεύω, idē quod κρύπτω. Eurip. in Bacch. κρυπτεύουσι δὴ ποικίλως Δαρὸν χρόνου πόδα.
κρυπτεύομαι, in insidiis lateo. ἐνεδρεύομαι. Hesych.
ΚΡΥ'ΠΤΩ, cum d. 800
κρυσαίνεται, in Κρύος.
κρυσταλλίζω, κρυσταλλινος, κρύσταλλον, in Κρύσταλλος.
κρυσταλλόπηκτος, in com. ex πικτὸς 1302
ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, cum d. 881
κρύφα, κρυφαῖος, cum d. κρύφανδον, κρυφηδὸν, in Κρύπτω.
κρυφίνους 1109
κρύφιος, in Κρύπτω.
κρυψίνους, cum κρυφίνους.
κρύψις, in Κρύπτω.
κρυψίχολος, in c. 1817
κρυώδης, in Κρύος.
ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, cum d. 882
ΚΡΩΖΩ, cum d. ibid. & 883
ΚΡΩ'ΜΑΞ, cum d. 882
ΚΡΩ'ΠΙΟΝ ibid.
ΚΡΩΣΣΟ'Σ ibid.
¶ ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ibid.
κτάντης, in Κτάομαι.
ΚΤΕΙ'ΝΩ 883
ΚΤΕΙΣ, cum d. 885
κτενοπώλης 1410
ΚΤΕ'ΡΑ, cum d. 885
κτηδὼν, in Κτείς.
κτῆμα, cum d. in Κτάομαι.
κτῆμι, in Κτείνω 884
κτηματολογία 941
κτηνηδὸν, in Κτῆνος.
κτηνίατρος, in c. ex ἰατρὸς 667
κτηνοβάται, in c. in βάτης 236
κτηνόομαι, in Κτῆνος.
κτηνοπρεπὴς, in c. 1380
ΚΤΗ'ΝΟΣ 885
κτηνοτροφος, cum d. 1660
κτηνώδης, cum d. in Κτῆνος.
κτῆσιππος 686
κτῆσις, κτητικὸς, κτητὸς, κτήτωρ, in Κτάομαι.
ΚΤΙ'ΣΩ, cum d. 886
ΚΤΙ'ΛΟΣ, cum d. ibid.
κτίννυμι, κτιννύω, in Κτείνω.
κτίσις, κτίσμα, κτιστὴς, κτιστὸς, κτίστωρ, κτίτης, in Κτίζω.
κτυπέω, cum d. in Τύπτω 1680
¶ ΚΥ'ΑΘΟΣ, cum d. 886
κυάμειος, κυαμεύω, cum d. κυαμίζω, κυάμινος, κυάμιον, in Κύαμος.
ΚΥ'ΑΜΟΣ 887
κυαμοτρὼξ, in c. ex Τρώγω 1674
κυαμὼν, in Κύαμος.
κυανάμπυξ, in c. ex Ἄμπυξ 143
κυαναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 216
κυάνεος, κυανίζω, κυανίτης, in Κύανος.
κυανότεζα, in c. 1259
κυανόπεπλος, in c. 1287
κυανοπρώρειος, & κυανόπρωρος, in c. ex Πρώρα 1391
κυανόπτερος, in c. sine pr. 1593
ΚΥ'ΑΝΟΣ 887
κυανοστόλος, in c. sine pr. 1523
κυανόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1227
κυανοχαίτης, in c. ex Χαίτη 1789
κυανόχρως 1828
κυανῶπις 1181
ΚΥ'ΑΡ 887
κύβδα, in Κύβη.
ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, cum d. 887
κυβεύω, cum d. in Κύβος.
ΚΥ'ΒΗ, cum d. 888
ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, cum d. ibid.
κυβίζω, κυβικὸς, cum d. in Κύβος.
κυβιστάω, cum d. in Κύβη.
ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, cum d. 888
ΚΥ'ΒΟΣ 889
ΚΥΓΧΝΙΣ ibid.
ΚΥΓΧΡΑΜΟΣ ibid.
κυδάζω, κυδαίνω, κυδάλιμος, κυδάω, κύδεος, κυδηεὶς, in Κύδος.
κυδιάνειρος, in c. in ἄνειρος 156
κυδιάω, κύδιμος, κύδιστος, κυδίων, in Κύδος.
ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, cum d. 889
ΚΥ'ΔΟΣ ibid.
ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ, &c. 890
κυδωνόμελι, in μηνόμελι 1027
κυέω, cum d. in Κύω.
κυθὸν, in Κύω.
κυθρόγαυλος, in Γαυλὸς 301
κυθώδης, in c. sine pr. 1135
κυθώνημος, in c. ex Ὄνομα 1166
ΚΥ'ΙΞ 890
κυΐσκω, in Κύω.
ΚΥΚΑ'Σ 890
ΚΥΚΑ'Ω, cum d. ibid.
κυκησίτεφρος, in c. ex Τέφρα 1614
κυκλάζω, circumeo. Hesych.
κυκλαίνω, roto, rotundo: apud eundem.
κυκλάμινος, ου, ἡ, cyclaminus nomen herbæ: de qua Diosc. lib. 2. c. 149.
κυκλὰς, άδος, ἡ, orbiculata, rotunda: apud κυκλάδες, νῆσοι, apud Isocr. & Plut.
κυκλέω, in orbem circumago, in orbem verto Euripid. in Oreste, Ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συνοίᾳ κυκλεῖς.
κυκληδὸν, instar circuli, item circumcirca. Il. λ.
κυκλικὸς, ου, ὁ, orbiculatus rotundus: ut κυκλικὸν σχῆμα, apud Theophyl. Item circulator, circumforaneus, trivialis: unde κυκλικοὶ αὐληταὶ, apud Lucian. de saltat.
κυκλιοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
κύκλιος, idem quod κυκλικὸς: ut κύκλιοι χοροὶ, apud Aristoph. in Nub. & Aeschin. contra Ctesiph.
κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus. Item scalper excisorius, cavus ima sui parte ad circuli figuram accedens.
κυκλοβόρος, cum d. in c. ex Βορά 275
κυκλοδίωκτος, in c. ex Διώκω 412
κυκλόεις, εντος, idem quod κυκλικὸς suprà: ut κυκλόεις θρόνος ἀγορᾶς, apud Soph.
κύκλοθεν, undique, ex omnibus circuli partibus.
κυκλόομαι, in orbem colligor, in orbem cogor: unde κυκλοῦσθαι, apud Xenoph. pæd. 6. Item activè, corona cingo, ambio: unde apud Nonn. Χριστὸν ἐκυκλώσαντο.
κυκλοπαιδεία, in com. ex παιδεύω 1236
κυκλοπορέω 1269
ΚΥ'ΚΛΟΣ 890
κυκλόσε, in orbem, circulatim, Iliad. δ.
κυκλοτερὴς, in Τερέω 1608
κυκλοφορέω, cum d. 1736
κυκλόω, circulo, circulo includo. Plut. in symp. sept. Sap. ἀθρόοι πέριξ κυκλοῦντες. Item in orbem ago, circumago, in orbem torqueo. Athen. lib. 11. ἔδει γὰρ εἰς τὴν ἀριστερὰν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὑγρῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα: Sic κυκλοῦν τόξα, in Epigramm.
κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rota circumactio: ut κύκλωμ' Ἰξίωνος, Eurip.
κύκλωψ, cum d. 1181
κύκνειος, in Κύκνος.
κυκνοκάνθαρος, in c. ex Κάνθαρος 742
ΚΥΚΜΟΣ, cum d. 892
κυκνόπτερος, in c. sine pr. 1393
ΚΥ'ΛΑ 892
κυκλίκειος, in κύλιξ.
κυκλικηγορέω, cum d. in c. ex Ἀγορὰ 17
κυλικήρυτος, in c. 197
κυλικὶς, in κύλιξ.
κυλιδέω, cum d. κύλινδρος, cum d. in Κυλίω.
κύλιξ, κυλίομαι, κύλισις, κυλίσκιον, κύλισμα, κυλιστὴς, κυλιστὸς, κυλίστρα, κυλίχνη, κυλίχνιον, κυλίχνις, κύλιχνος, cum Κυλίω 892
κυλλοίπους, cum d. 1371
ΚΥΛΛΟΣ, cum d. 893
κυλοιδιᾶν, cum κοιλοιδιᾶν 1137
ΚΥ'ΜΑ 893
κυμαίθα, capræ seu vaccæ nomen apud Theocr. Aeo' cè pro κομαῖθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, id est, ξαιθὰς ἔχειν.
κυμαίνω, cum d. in Κῦμα.
κυμὰς, in Κύω.
κυματίας, κυματίζω, κυμάτιον, in Κῦμα.
κυματοπλὴξ, cum d. 1338
κυματόω, in Κῦμα.
κυματωγὴ 46
κυματώδης, κυμάτωσις, in Κῦμα.
ΚΥ'ΜΒΟΣ, cum d. 894
ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ 895
κυμινοδόχη, receptaculum cumini. Poll. lib. 10. c. 23 ex Nicocharmo.

κυμί-

κυμινοθήκη, repositorium cumini, idem ibidem ex Apollodoro.
κυμινοκίμβιξ, in c. ex Κίμβιξ 790
ΚΥ'ΜΙΝΟΝ 895
κυλινοπρίστης, in com. 1384
κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, in com. ex γλύφω 324
κύμινος, in Κύμινον.
κυμινότριβοι 1671
κυμοδέγμων, in c. ex prima pers. 382
κυμάρροος, ab Hesychio dicitur ὁ ὑπὸ τῶν κυμάτων ῥοῦς.
κυμοτόμος 1606
κυνάγχη, in com. ex Ἄγχω 28
κυναγωγὸς, in fine pol. 39
κυναιδὸς, in com. ex Αἰδὼς 66
κυνάκανθα, in c. ex Ἄκανθα 92
κυναλώπηξ, in c. ex Ἀλώπηξ 132
κυνάμυια, cum κυνόμυια.
κυνάριον, κυνάρος, ἄκανθα, κυνὰς, in Κύω.
κυνάστρον, in com. ex ἄστρον 210
κυνάω, in Κύων.
κυνέος ἐν κυνέος, in Κύων.
κυνέω, in Κύω, osculor 902
κυνηγὸς, cum d. 41
κυνηλασία, κυνηλατέω, initio col. 469
κυνήποδες 1372
κυνίδιον, κυνίζω, κυνικὸς, κυνίσκος, κυνισμὸς, in Κύων.
κυνίσφηλος, Hesych. est impostor, deceptor.
κυνοβλὼψ, in c. 270
κυνόβρωτος, in c. citra pr. 292
κυνόγλωσσος 328
κυνοδέσμιον, in c. ex δεσμὸς 385
κυνόδηκτος, in c. ex pr. pass. 354
κυνόδοντες, in c. 1132
κυνοδρομέω, cum d. 1666
κυνόζολον, in c. fine præp. 1135
κυνοθαρσής, in c. ex Θάρσος 622
κυνοκάρδαμον, in c. ex Κάρδαμον. 745
κυνόκαυμα, in c. ex pret. pass. 724
κυνόκεντρον, nomen herbæ Hesych. q. d. aculeus caninus.
κυνοκέφαλος, &c. in c. fine pr. 779
κυνοκλύπος, in c. fine præp. 803
κυνοκράμβη, in Κράμβη.
κυνοκτόνον, in com. ex ἔκτονα 884
κυνολέχης, in com. ex Λέχη 959
κυνόλοφα, in com. ex Λόφος 976
κυνόλυσσος, in c. ex Λύσσα 982
κυνομαχέω 1013
κυνόμυια, in com. ex Μυῖα 1074
κυνοπρῆστης, in c. 1382
κυνοπρόσωπος, in dec. 1183
κυνύροδον, & κυνόρροδον, in com. ex Ῥόδον 1435
κυνόρχιας, in c. 1206
κυνόσβατος, in c. ex Βάτος 259
κυνοσοῦρα, in c. ex Οὐρὰ 1219. At κυνόσουρα, in c. ab Οὖρος 1222
κυνόσσαργις, in c. ex Ἀργὸς 183
κυνοῦχος 557
κυνοφθαλμίζομαι, in com. ex Ὀφθαλμὸς 1185
κυνώψ, cum d. 1181
κύομαι, in Κύω.
κυοτοκία 1631
κυοφορέω, κυοφορία 1736
ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, cum d. 895
ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ ibid.
ΚΥΠΑ'Σ ibid.
ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ ibid.
ΚΥ'ΠΕΙΡΟΣ ibid.
ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ ibid.
κυπρογενὴς, cum d. 304
ΚΥ'ΠΡΟΣ 896
ΚΥ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
κύρβας, in Κορύβας.
ΚΥΒΑΣΙ'Α 897
ΚΥ'ΡΒΙΣ ibid.
κυρέω, in Κύρω.
ΚΥΡΗΒΑ'Ω, cum d. 898
ΚΥΡΗ'ΒΙΑ ibid.
κύρημα, in κυρέω.
κυριάζω, κυριακὸς, κυριεύω, in Κύριος.
κυρίζω, cum κυρίσσω. (884
κυριοκτόνος, cũ d. in c. ex ἔκτονα
κυριολεκτεῖν, in c. fine pr. 938
κυριολογεῖν, cum d. 941
κύριος, cum d. in Κῦρος.
κυρίσσω, seu κυρίττω, in Κέρας 773
κυρίως, in κύριος.
κύρμα κύρομαι, in Κύρω.
ΚΥ'ΡΟΣ, cum d. 898
κυρταύχην, in c. 223
ΚΥΡΤΟ'Σ, cum d. 899
ΚΥ'ΡΩ, cum d. 900
κύρωσις, in κυρόω 898
ΚΥ'ΣΤΟΣ 900
κυσοβάκχαρις, qui nates sibi bacchari injungit. Hesych.
κυσοδακνιᾷ, in c. ex Δάκνω, citra præp. 354
κυσολάκων, dictus fuit Clinias, utpote, τῷ κυσῷ λακωνίζων: usurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Hesych. ex Aristarcho.
κυσολέχης, in com. ex Λέχη 959
κυσονίπτης, in c. ex Νίπτω 1103
κυσὸς, seu κύσος, in Κύθος.
κύσσαρος ibid.
ΚΥ'ΣΤΙΣ, cum d. 900
ΚΥ'ΣΤΙΝΟΙ, cum d. ibid.
κυτισήνομος, qui cytiso vescitur. Nic. in Alexiph.
ΚΥ'ΤΙΣΟΣ ibid.
ΚΥ'ΤΟΣ, cum d. 901
κυφαλέως, in Κύπτω.
κυφοειδὴς, in Κῦφι.
ΚΥ'ΦΙ 901
κῦφος, κυφὸς, κυφόω, cum d. κύφων, &c. in Κύπτω.
ΚΥΨΕ'ΛΗ, cum d. ibid.
κυψελόβυστος, in c. ex Βύω 293
ΚΥ'Ω 901
ΚΥ'ΩΝ 902
¶ κῶας, in Κώς.
ΚΩΒΙΟ'Σ, cum d. 904
κωδάριον, in Κώς.
ΚΩ'ΔΕΙΑ, & κωδία 904
κώδιον, in Κώς 909
ΚΩ'ΔΩΝ, cum d. 904
κωδωνοφαλαρόπολος 1410
ΚΩ'ΘΩΝ, cum d. 904
ΚΩΚΑ'ΛΙΑ ibid.
ΚΩ'ΚΥΩ, cum d. ibid.
ΚΩΛΑ'ΚΡΕΤΑΙ ibid.
ΚΩ'ΛΟΝ, cum d. 604. & 905
κωλοτομέω 1606
κώλυμα, κωλύομαι, in Κωλύω.
κωλυσάμενος, in c. 153
κωλυσίδειπνος, in c. 368
ΚΩΛΥ'Ω, cum d. 905
ΚΩΛΩ'ΤΗΣ 906
ΚΩ'ΜΑ, cum d. ibid.
κωμάζω, in Κῶμος.
ΚΩ'ΜΑΚΟΝ ibid.
κῶμαξ, in Κῶμος.
κώμαρχος, &c. 201
κωμαστὴς, cum d. in Κῶμος.
ΚΩ'ΜΗ, cum d. 906
κωμόπολις, in c. 1362
ΚΩ'ΜΟΣ 907
κωμοῦσθαι, alto sopore & veterno opprimi: unde κεκωμῶσθαι. Gal. apud Hippocr. exp. ἐν κῶματι εἶναι.
κωμύδριον, cum κώμιον, in Κώμη.
ΚΩ'ΜΥΣ 907
κωμῳδέω, cum d. in κωμῳδὸς.
κωμῳδοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
κωμῳδοποιὸς 1351
κωμῳδὸς, in c. ex ᾠδὴ 55
ΚΩ'ΝΟΣ, cum d. 907
κωνοειδὴς, coni species gerens, turbinatus. Herod. l. 5.
κωνοφόρος 1756
κωνωπεῖον, κωνωπεὼν, in Κωνὼψ.
κωνωθήρας, in c. ex θήρα 637
κωνωποειδὴς, culicis speciem gerens. Aristot. hist. an. l. 3.
ΚΩ'ΝΩΨ 908
κῶος, in Κώς.
ΚΩ'ΠΗ, cum d. ibid.
κωπηλασία, κωπηλάτης, cum d. in c. ex 2. aut 3. pers. 469
κωπήρης, in c. in ἤρης 512
κωπητὴρ, &c. κώπιον, in Κώπη, remus.
κῶρος, vide κοῦρος, in Κορέω.
κωρύκειος, κωρύκιον, κωρυκὶς, in Κώρυκος.
κωρυκομαχία 1013
ΛΩ'ΡΥΚΟΣ, cũ d. 908. & 909
ΚΩ'Σ, cum d. 909
ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, ibid.
ΚΩΦΟ'Σ, cum d. ibid.

Λ

ΛΑ'Α Σ, cum d. 910
λαβάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
λαβὴ, &c. in Λαμβάνω.
λαβροποτέω, in c. fine pr. 1312
ΛΑ'ΒΡΟΣ 910
λαβρόσομος 1537
λαβρόσσυτος, in com. in σύτος 1452
λαβρωφαγέω 1701
ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, cum d. 910
ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, cum d. 911
λαγαρὸς, cum d. in Λαγών.
λάγειος, in Λαγωός.
λαγήναρφος, in c. ex Ἀρχὴ, principatus. 201
ΛΑ'ΒΡΟΣ 911
ΛΑ'ΓΝΗΣ, cum d. ibid.
ΛΑ'ΓΧΑΝΩ ibid.
λαγωβόλος 252
λαγωθήρας, in c. ex θήρα 637
ΛΑΓΩ'Ν 913
ΛΑΓΩΟ'Σ, cum d. ibid.
λαγώπους, in c. ex Ποὺς 1372
λαγώπυρον, in c. ex Πυρός 1408
λαγωτροφέω, cum d. 1660
λαγωφαγία 1701
λαγώφθαλμοι, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
λαδρέων, in c. fine pr. 1424
ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, cum d. 913
λάθαργος, in Λήθω.
λαθήβη, in c. ex Ἥβη 591
λαθικηδὴς, in c. ex Κῆδος, cura. 781
λαθίποινος, in c. ex Ποινὴ 1357
λαθίπονος, in c. fine pr. 1285
λαθιφθόγγος, in c. ex φθόγγος 1743
λαθίφρων, cum d. 1763
λάθος, cum d. λάθρα, cum d. in Λήθω 962
λαθροδάκνων, in c. fine pr. 354
λαθροδήκτης, in c. præt. pass. ibid.
ΛΑ'ΘΥΡΟΝ, λαθυρὶς 913
ΛΑΙΔΡΟ'Σ ibid.
λαικάζω, cum d. in Κάζω 716
ΛΑΙ'ΛΑΨ 914
λαιμάζω, cum λαιμάω.
λαίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 1003
λαιμάσσω, λαιμάω, in Λαιμός.
λαιμήτομος, in λαιμότομος.
λαιμοδακὴς, in c. ex δάκος 354
λαιμοπέδη, in c. ex Πέδη 1256
ΛΑΙΜΟ'Σ 914
λαιμότμητος, in c. ex τμάω 1607
λαιμότομος, cum d. 1606
λαιμώσσω, in Λαιμός.
ΛΑΙΟ'Σ, cum d. 914
λαιοτομέω 1606
λαισίιον, in Λαιός.
λαίσκαπρος, in Κάπρος 744
λαῖτμα, in c. ex τμάω 1607
ΛΑΙ'ΦΟΣ 914
λαιψηροδρόμος 1666
λαιρηροκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 765
λαιψηρὸς, in Αἶψω.
ΛΑΚΑ'ΘΗ 914
ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ ibid.
ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, cum d. ibid.
λακεῖν, in Λακέω 963
λακιδοφορέω, non sum sanus ex consequenti, qui enim ulcerosas tibias habent, pannos circa eas ferunt. Hesych.
λακιδόω, λακίζω, cum d. λακὶς, in Λακέω 963
ΛΑ'ΚΚΟΣ, cum d. 914
λακκόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος.
λακκόπρακτος, in c. ex Πρωκτός. 1390
λακκοχέας, in ὄχος 1069
λακπατέω, cum d. in c. ex Πατέω. 1252
λακτίζω, cum d. in Λάξ.
ΛΑΛΕ'Ω, cum d. 914. & 915
ΛΑΜΒΑ'ΝΩ 916. & 917
λαμπαδηδρομία 1666
λαμπαδηφόρος, cum d. 1736
λαμπαδοῦχος, cum d. 557
λαμπὰς, cum d. in Λάμπω 925
λαμπηλὼν, λάμπος ibid.
λάμπουρος, in c. ex Οὐρὰ 1219
λαμπρείμων & λαμπροείμων, in com. ex εἷμα 562
λαμπροπυρσόμορφος, in c. 1068
λαμπρὸς, cum d. in Κάμπω.
λαμπροφόρος 1737
λαμπρόφωνος, cum d. 1774
λαμπρόψυχος, in c. 1844
λαμπτὴρ, in Λάμπτω.
λαμπυρὶς, cum d. in λάμπουρος, & in c. ex Πῦρ 1406
ΛΑ'ΜΠΩ 925
ΛΑΜΥΡΟ'Σ, cum d. 927
λάμψις, in Λάμπω.
λανθάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 153
λανθάνω, cum d. in λήθω 962
ΛΑ'Ξ, cum d. 978
λαξεύω, cũ d. in c. ex ξέω, fine pr. 1122
λᾶξις, in Λαγχάνω 912
λαοδάμας, in c. ex Λαμάω 356
λαοδοκματικῶς, post δογματιστὴς 413
ΛΑΟ'Σ 928
λαοσσόος, in c. ex σόος 1495
λαοτρόφος 1660
λαοφθόρος, in c. ex ἔφθορα 1745
λαοφόνος 1723
λαοφόρος 1736
ΛΑΠΑ'ΖΩ, cum d. 928
ΛΑΠΙ'ΖΩ, cum d. 929
λαπιδόρχας, in c. 1206
ΛΑ'ΠΤΩ, cum d. 929
ΛΑΡΙΝΟ'Σ, cum d. ibid.
λαρισσοποιὸς 1351
ΛΑΡΚΟ'Σ, cum d. 929
ΛΑ'ΡΝΑΞ & ΛΑ'ΡΟΣ ibid. & 930
ΛΑ'ΡΥΓΞ, cum d. 930
ΛΑΣΑ'ΝΟΝ ibid.
ΛΑ'ΣΘΗ ibid.
ΛΑ'ΣΙΟΣ, cum d. ibid.
λασιόκωφος, in c. ex Κωφὸς 909
λασιόμαλον, malum lanuginosum, malum lanugine quadam hirtum. Hesych.
λασιαύχην, in c. ex Αὐχὴν 223
λασίοφρυς, in comp. ex Ὀφρύς. 1227
ΛΑ'ΣΚΕΙΝ 930
λασταυροκάκκαβον, in c. ex Κακκάβη 724
λάσταυρος, in com. 1585
ΛΑ'ΤΑΞ, cum d. 930
λατόμος, cum d. 1606

ΛΑ'ΤΟΣ 931
ΛΑ'ΤΡΙΣ, cum d. ibid.
λατύπος, cum d. 1680
ΛΑΥΚΑΝΙ'Α 931
ΛΑΥ'ΡΟΣ, cum d. ibid.
λαυροστομέω 1537
ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, cum d. 931
λαφυραγωγέω 39
λαφυροπωλὴς, cum d. 1410
ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, cum d. 931
λαχανοπώλης, cum d. 1410
λαχεσις, λαχμὸς, in Λαγχάνω. 912
ΛΑ'ΧΝΗ, cum d. 932
λάχος, in Λαγχάνω.
ΛΑ'Ω, cum d. 932
λαώδης, in Λαός.
¶ λέαινα, in Λέων.
λεαίνω, in Λεῖος.
ΛΕΒΗΡΙ'Σ 932 & ΛΕ'ΒΗΣ, cum d.
λεβητοχάρων, lebete seu lebetibus gaudens, Athen. lib. 8.
λεγαι, in λέχος.
ΛΕ'ΓΝΟΝ, cum d. 933
λέγομαι, in Λέγω dico 936. & in Λέγω cubare facio 948
ΛΕ'ΓΩ 933
ΛΕΙ'Α, cum d. 949
λειαίνω, in Λεῖος.
ΛΕΙ'ΒΩ, cum d. 950
λειοντερία, cum d. in c. ex ἔντερον. 485
λειμόδωρον, limodorum: herba quæ sœnum græcum suffocat radici ipsius à primò ex ortu adnascens, Theoph. de caus. pl. lib. 3. c. 22.
ΛΕΙΜΟ'Ν, cum d. 951
λειόβατος, in com. ex βάτος 230
λειογένειος, in c. ex γένειον, barba 312
λειοκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
λειόκαυλος, in com. ex Καυλὸς 757
λειοκύμων, in com. ex Κῦμα 894
λειόμιτος, in com. ex Μίτος 1059
λειοντομάχης 1013
λειοντοπάλης, in c. ex Πάλη 1239
λειόπους 1372
ΛΕΙ'ΟΣ, cum d. 952
λειόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 1213
λειόστρεια, in c. ab Ὄστρεον 1214
λειοτριβὴς, cũ d. in c. sine pr. 1671
λειουργῶ 503
λειόφλοιος, in c. 1753
λειόφυλλος 1772
λείω, in Λεῖος.
λειπανδρεῖον, cum d. 156
λειποβοτανεῖ, in com. ex βοτὴρ, & βοτὸς 282
λειπόγαμος, qui vel quæ nuptias relinquit. Euripid. in Oreste.
λειποδεὴς, in c. ex Δέω, egeo 387
λειπόδερμος, in com. ex δέρμα 374
λειποδρανεῖν, in com. ex δραίνω 422
λειπόθυμος, cum d. in c. ex θυμὸς, animus 656
λειπόκρεως, in com. ex Κρέας 866
λείπομαι, in Λείπω.
λειπομαρτύριον, in com. ex Μάρτυρ 1005
λειπομερία, arbor quæ trunco fracto è radice germina emittit & pullulat. Hesych.
λειπονεύτης, cum d. λειπόνεως, in com. 1087
λειποπάτωρ, in com. ex Πατὴρ 1253
λειποπωγωνία 1408
λειπόσαρκος, in c. 1446
λειποστράτιος, &c. in com. ex Στρατὸς 1542
λειπιτάκτης, cum d. λειποταξία, in c. m. ex τάξις, & τακτὸς 1584
λειποψυχέω, cum d. in c. 1844
λειπουρίας, in com. ex Πῦρ 1406
ΛΕΙ'ΠΩ, cum d. 952
ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, cum d. 955
λειρόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
λειρώδης, in Λείριον.
λειτουργὸς, cum der. ληϊτουργός. 502
λείφαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα. 70
ΛΕΙΧΗ'Ν, cum d. ΛΕΙ'ΧΩ 955
λείψανον, & λεῖψις, in Λείπω.
λειψυδρία, in c. 1690
ΛΕΙ'ΧΩ, ΛΕΚΑ'ΝΗ, cum d. 955. & 956
λειώδης, λείωμα, in Λεῖος.
λεκιθοπώλης, cum d. 1410
ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, cum d. 956
λεκτὸς, in Λέγω 936
λεκτικὸς, in Λέγω dico ibid.
λέκτρον, cum d. in Λέγω 988
λέκυθος, in Λεκίθος.
λεληθότως, in Λήθω 962
ΛΕ'ΜΒΟΣ, cum d. 956
Λεμφὸς, mucosus, stolidus: seu amens, mentis attonitæ. Hesych. & Eust.
λεξίδιον, λέξις, in Λέγω dico 936
λεόντειος, &c. in Λεών.
λεοντοκέφαλα, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 780
λεοντόκομος, in c. ex κομέω 832
λεοντομιγὴς, in c. sine pr. 1055
λεοντοφόνος 1723
λεοντοφυὴς 1779
λεοντόχλαινος 1813
λεοντώδης, in Λέων.
λέπαδνον, λεπαῖος, in Λέπω 957
λέπαργος, in c. ex Ἀργὸς 183
λεπαστὴ, in Λέπω.
λεπεδόχαλκος, in c. 1793
λεπὶς, &c. in Λέπω 957
λεπτακικὸς, λεπταλέος, in Λεπτός.
λεπτεπίλεπτος, in c. ex Λεπτός. 957
ΛΕΠΡΟ'Σ, cum d. 956
λεπτόβλαστος, in comp. ex βλάστη. 268
λεπτόγαιος, &c. in c. ex Γαῖα 296
λεπτογνώμων 322
λεπτόγραφος 340
λεπτοδέρματος & λεπτόδερμος, in com. ex δέρμα 374
λεπτόθριξ, in c. 649
λεπτόθριος, tenuia habens folia: propriè de ficu dicitur: abusivè de aliis arboribus aut herbis: ut λεπτοθρίοιο κονίζης, Nic. in Ther. Comp. ex θρίον.
λεπτοίνος, in com. ex Ἰς 688
λεπτόκαρπος 751
λεπτοκάρυον, in c. ex Καρύα 752
λεπτόκαρφος, in c. ex Κάρφω 753
λεπτόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
λεπτοκοπέω, minutatim contundo & concido: unde Καδμεῖα λελεπτοκοπημένη, apud Diosc. lib. 5. c. 85.
λεπτολεσχεῖς, cum d. in c. ex Λέσχη. 959
λεπτολόγος, cum d. 941
λεπτομερὴς, cum d. in c. ex μέρος. 1021
λεπτόμητις, in c. 1051
λεπτόμιτος, in c. ex Μίτος 1059
λεπτοποιέω 1351
λεπτόπους 1372
λεπτόπυγος, in c. ex Πυγὴ 1398
ΛΕΠΤΟ'Σ 957
λεπτοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
λεπτοσχιδὴς, in c. 1571
λεπτόσωμος, in c. 1574
λεπτότης, in Λεπτός.
λεπτότριχος, in λεπτόθριξ 649
λεπτουργὸς, cum d. 503
λεπτόφλοιος, in c. 1753
λεπτοφυὴς 1779
λεπτόφυλλος 1772
λεπτόφωνος, cum d. 1784
λεπτόχηλος, in c. ex Χεῖλος 1798
λεπτόχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
λεπτύνω, cum d. in λεπτός.
ΛΕ'ΠΩ, cum d. 957
ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ, cum d. ΛΕ'ΣΧΗ, cum d. 958
λεσχαλέος, in λοιγὸς 973
λεσκαίνω, in Λεσκὸς 959
λεσκακάνθα, in c. ex Ἄκανθα 92
λεσκάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 160
λεσκάνθεμον, in c. ex ἀνθὴς 159
λεσκανία, & λεσκανόθεν, in Λαυκανία 911
λεσκάργιλλον, in c. ex Ἄργελος 183
λεσκὰς, λεσκασμὸς, in Λεσκὸς 959
λεσκάσσις, in c. ex Ἀσσὶς 209
λεσκαχάτης, in Ἀχάτης 226
λεσκερινεὸς, in c. ex Ἐρινεὸς 516
λεσκέρυθρος, in c. ex Ἔρευθος 513
λεσκερώδιος, in Ἐρωγὰς 524
λεσκὴ, in λεσκός.
λεσκηπατίας, in Ἧπαρ 609
λεσκήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 511
λεσκίνος, λεσκίσκος, in Λεσκός. 960
λεσκοβραχίων, in com. ex Βραχίων. 284
λεσκόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
λεσκογραφέω, λεσκογραφὶς 340
λεσκοδίφθεροι, in com. in Διφθέρα. 410
λεσκοθέα in c. 628
λεσκόθριξ, in com. 649
λεσκοῖον, in c. ex Ἴον 683
λεσκόκαρπος 751
λεσκόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 557
λεσκοκέρατες, in c. 774
λεσκόκομος, in c. ex Κόμη 833
λεσκόκρας, in c. ex κράας 748
λεσκόκυμα, in com. ex κῦμα 894
λεσκόλιθος, in c. ex Λίθος 967
λεσκόλινον 969
λεσκόλοφος, in c. ex Λόφος 976
λεσκόνοτος, in c. ex Νότος 1113
λεσκοπάρηος & λεσκαπάρειος, in com. 1243
λεσκοπάρυφος, in παρυφάω 1699
λεσκόπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
λεσκόπους 1372
λεσκόπρωκτος, in c. ex Πρωκτός. 1390
λεσκόπτερος, in c. sine pr. 1393
λεσκόπυγος, in c. ex Πυγὴ 1398
λεσκόπωλος, in c. ex Πῶλος 1412
λεσκόπορος, in c. 1186
λεσκόροδον, in com. ex Ῥόδον 1435
ΛΕΥΚΟ'Σ, cum d. 959
λεσκόστικτος, in c. ex Στίζω 1533
λεσκόσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
λεσκότης, in Λεσκός
λεσκοϋφὴς, in c. ex Ὑφάω 1198
λεσκοφαὴς 1715
λεσκόφαιος, in c. ex Φαιὸς 1709
λεσκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
λεσκοφλεματίας, in c. ex sine pr. 1751
λεσκοφόρος 1736
λεσκοφρὺς, in c. ex Ὀφρὺς 1227
λεσκοχότων 1812
λεσκόχροος, cum d. 1828
λεσκόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
λεσκόχρως, in λεσκόχροος.
λεσκόω, in Λεσκός.
λεσκώλενος, in c. ex Ὠλένη 1849
λεσκώμα, λεσκώσις, in λεσκόω.
λεσκώπης, &c. 1181
λεσρὸς, in Λεῖος 952
λεσύσμος, λεσυσμὸς, in λεσύω,
ΛΕΥ'ΣΣΩ 960
λεσυστὴρ, & λεσυστὸς, in λεσύω.
λεσχείμων, cũ d. in c. ex εἷμα 562
λεσχηπατίας, in Ἧπαρ 609
λεσύω, in Λᾶας.
λεχεποίης, in Πόα.
λέχος, cum d. in Λέγω, cubare facio 948
ΛΕ'ΧΡΙΩ, cum d. 960
λεωβάτος, in c. in βάτος 236
λεωλογέω, populum percenseo. Athen. l. 12.
ΛΕ'ΩΝ 960
λεωπάτητος, in c. ex Πατέω 1203
λεώπετρα, in c. ex Πέτρος 1299
λεωργὸς 503
λεὼς, in Λαὸς 918
λεωφόρος 1636
¶ ΛΗ'ΓΩ 961
ληδάριον, & ληδίον, in Λῆδος.
ΛΗ'ΔΟΝ & ΛΗ'ΔΟΣ 961
ληθαῖος, ληθάνω, in Λήθω.
ληθαργος, cum d. in c. ex ἀργὸς, velox 506
ΛΗ'ΘΩ 962
ληϊὰς, ληϊάδης, in Λεία 950
ληϊβότης, & ληϊβοτὴρ, in c. ex βοτὴρ & Βοτὸς 282
ληΐη, ληΐδιος, in Λείω 952. At ληΐδιον, in Λήδος 962
ληΐζω, in Λεία 950. & in Λεῖον.
ΛΗ'ΓΟΝ 963
ληΐς, ληϊστὴρ, ληϊστὴς, &c. in Λεία. 950
ληϊστοσάλπιγγες, cognominati fuerunt Tyrrheni: quòd prædones essent, & primò tubas invenerint. Hesych.
ληΐστωρ, ληΐτη, ληΐτις, ληΐτον, &c. in Λεία.
ληϊτουργὸς, cum d. 503
ΛΗΚΕ'Ω 963
ληκτηρία, ληκτὸς, in Λήγω 961
ληκυθίζω, ληκύθιον, ληκυθισμὸς, ληκυθιστὴς, in Λήκυθος.
ληκυθοποιὸς 1351
ληκυθοπώλης 1410
ΛΗ'ΚΥΘΟΣ 964
ΛΗ'ΜΑ, cum d. ibid.
λημαλέος, λημαστίας, in Λήμη.
λῆμμα, cum d. in Λαμβάνω 916
ΛΗ'ΜΗ 964
ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ 965
ΛΗΝΟ'Σ, & λῆνος cum d. ibid.
ληξίαρχοι, cum d. in c. 201
ληξιπύρετος, in c. ex πυρετὸς 1406
λῆξις, in Λαγχάνω 912. & in Λήγω 961
ληπτὴς, & in Λαμβάνω 916
ληραίνω, ληρέω, cum d. in Λῆρος.
ΛΗ'ΡΟΣ, cum d. 965
λήσμων, cum d. in Λήθω.
Λῆσος, stella splendida, in spina Scorpionis Hesych.
ληστάρχης, & λῄσταρχος 201
ληστὴς, cum d. in Λεία 950
ληστοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 884
ληστὸς, ληστρικὸς, cum d. & ληστρὶς, in ληστής.
λῆψις, in λαμβάνω 916
¶ ΛΙΑ'ΖΩ, cum d. 965
λιάμαθοι, in ἀμαθὴς, 1001. At λιάμαθος, admodum arenosus. Hesych. Comp. ex. λίαν & ἄμαθος.
ΛΙ'ΑΝ 966
λίασμα, in Λιάζω.
λιβάδιον, & λιβάζω, in λίβω.
λιβανικὸς, λιβανῖτις, in Λίβανος.
λιβανόμαντις, in c. 1001
λιβανοπώλης 1410
ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, cum d. 966
λιβανωτοπώλης, cum d. 1410
λίβηθρον, λιβηρὸς, in λίβω.
λιβόντος, in c. ex Νότος 1113
λίβος, in λίβω.
λιβρὸς, cum λιβηρός.
λίβυς, & λίβυσσα, in Λείβω 951
λίβω in Λείβω ibid.
λίγα, λιγαίνω, in λιγός,

ΛΙΓΓΩ 956
ΛΙΓΔΗΝ ibid.
ΛΙΓΔΟΣ ibid.
Λίγνα, Poll. ea esse dicit, quæ sunt à parte interiore vestis.
ΛΙΓΝΥΣ, cum d. 966
ΛΙΓΝΩΤΟΣ ibid.
λιγυηχὴς, in c. ex Ἦχος 614
λιγύθροος, in c. ex Θρέω 647
λιγύμολπος, in com. ex Μέλπω. 1030
λιγύμοχθος, in c. 1071
λιγυαυθὴς, in c. 1073
λιγυπνεῖων, in c. ex Πνεω, sine pr. 1345
λιγύπνοος, in c. ex πνοὴ ibid.
λιγύριον, & λιγύρον, in Λίγυς.
λιγυρίζω, in λιγύς.
λιγυρόθροος, cum λιγύθροος.
λιγυρόπνους, in c. ex πνοὴ 1345
λιγυρὸς, cum d. λιγὺς, in Λίγγω. At ΛΙΓΥΣ 966
λιγυστικὸς ibid.
λιγύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
λιγύφωνος 1784
λίην in Λιαν.
λίθαξ, in Λίθος.
λιθάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
λιθάριον, λιθάς, λίθειος, & λίθεος, in Λίθος 962
λιθήσιος, Apollo dicitur ὁ ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθω προσιδρυμένος. Suid.
λιθιακὰ, λιθιάω, cum d. λιθίδιον, λιθίζω, λίθιος, cum d. λίθις, in Λίθος.
λιθόβλητος, in c. in βλητὸς 251
λιθοβόλος, cum d. 252
λιθογλυφὴς, λιθογλύφος, in c. ex γλύφω 324
λιθόδενδρον in c. ex Δένδρον 372
λιθοδερκὴς, in c. ex Δέρκω 376
λιθόδερμος, in c. ex δέρμα 374
λιθοδόμος, in c. ex δομὴ 371
λιθοθλάω, in c. ex Θλάω 640
λιθοκάρδιος, in c. 746
λιθοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 779
λιθοκόλλα, cum d. in c. 825
λιθοκόπος, cum d. in com. ex κοπὴ. 845
λιθολεύω, cum d. in com. ex Λᾶας. 910
λιθολόγος, cum d. in c. sine præp. 935
λιθόξοος, cum d. in c. habentibus ξο 1122
λιθοποιὸς 1351
λιθόρρινος, in c. ex Ῥινὸς 1433
ΛΙΘΟΣ, cum d. 967
λιθοσόος, seu λιθοσόος, in c. m. ex σόος 1353
λιθόσπερμον, in c. ex σπέρμα 1505
λιθόστρωτος, in c. ex στρωτὸς 1539
λιθοτόμος, cum d. 1606
λιθοτριβικὴ, in c. sine præp. 1671
λιθολκοὶ, & λιθουλκέω, in c. ex ὁλκὴ 477
λιθουργὸς, cum d. 503
λιθόω, λιθωθία, λίθωσις, in Λίθος.
ΛΙΚΙΓΞ 967
ΛΙΚΜΟΣ, cum d. ibid.
λίκνον 968
λικνοστεφὴς, vanno redimitus: λικνοστεφέω, vanno sum redimitus. Hesych.
λικνοφόρος, qui λίκνον fert. Dem. in Aesch.
λικνοφορέω, λίκνον gesto. Athen. lib. 11.
λικνοειδὴς, vanno similis: sordidus. Suid.
λικριφὶς, in Λέχριος 960
ΛΙΛΑΙΟΜΑΙ 968
λιμαχχέω, in c. ex Ἄγχω 28
λιμαίνω, in Λιμός.
Λιμβρὸς, tenebrosus, obscurus, epitheton noctis; quasi λιβηρὸς, παρὰ τὴν λιβάδα, διὰ τὸ ἔνδρασον τῆς νυκτός. Etym.
λιμμάρχης, cum d. 201
λιμμήοχος 557
λιμμίζω, λιμμίτης, λιμμίον, in Λιμήν.
λιμμίσκιον, parvus portus. Synes.
λιμμορμίτης, in com. 1197
λιμμοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 1476
λιμμοφύλαξ, cum d. in comp. ex φύλαξ 1770
ΛΙΜΗΝ, cum d. 968
λιμηρὸς, ibid. & in Λιμός.
ΛΙΜΝΗ, cum d. 968
λιμνοθάλαττα, in c. 617
λιμνόομαι, in Λιμνη.
λιμνόστρεα, in c. ex Ὄστρεον 1214
λιμνουργὸς 503
λιμνοφυὴς 1779
λιμνοχαρὴς, in c. sine pr. 1788
λιμοκίμβιξ, in c. ex Κίμβιξ 799
λιμοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα. 884
ΛΙΜΟΣ, cum d. 968
λιμόψωρος, in c. 1847
λιμπάνω, in Λείπω 953
λιμφὸς, sycophanta, delator rerum contra leges admissarum Hesych.
λιμφεύειν, dicere, fallere. idem.
λιμώδης, λιμώττω, in Λιμός.
λινάριον, λίνειος, λίνεος, in Λίνον.
λινεὺς, mugil, piscis. Hesych.
λινίσκος, in Λινον.
λινόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
λινόδετος, in c. ex tertia pers. præt. ibid.
λινόδους in c. ex Δρῦς 425
λινόθωρηξ, in c. ex Θώραξ 664
λινόκλωστος, in c. ex Κλώζω 811
λινόκροκος, ex lino textus, & croceo colore imbutus: ut λινόκροκον φᾶρος. Eurip. in Hec. Comp. ex λίνον & κροκη, vel κρόκος.
ΛΙΝΟΝ 969
λινοπλόκος, in c. ex πέπλοκα 1328
λινοπλύνας, & λινοπλυνὴς, in c. sine pr. 1341
λινοπόρος 1269
λινόπτερος, in c. sine præp. 1393
λινόπτης, cum d. in c. sine pr. 1178
λινόσαρκος, in c. 1144
λινοστασία, in c. ex στάσις 708
λινοστατεῖσθαι, in c. ex στατὸς 709
λινοστελία, in c. sine pr. 1523
λινουργὸς 503
λινόω, cum d. in Λίνον.
λιολεθρία, exp. παντελεῖ ὀλέθρῳ. Hesych.
λιοπέτριον, eidem est lapis lævis.
λίπα, λιπαίνω, in Λίπος.
λιπαράμπυκα Θασίαν, in c. 143
ΛΙΠΑΡΗΣ, cum d. 969
λιπαρόγειος, in c. ex Γαῖα 296
λιπαρόζωνος, in c. ex ζώνη 588
λιπαροκρήδεμνος, in com. ex Κρήδεμνον 868
λιπαρὸς, cum d. in Λίπος 969
λιπαρῶς, in λιπαρὸς, & in Λιπαρὴς.
λιπαρόχροος 1828
λιπαρῶψ 1181
λίπασμα, & λιπασμὸς, in λιπαίνω.
λιπαυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 216
λιπάω, in Λίπος.
λιπερνὴς, in c. ex Ἔρνος 518
λιπεσήνωρ, in c. ex ἤνωρ 157
λιπήμερος, in c. ex Ἡμέρα 605
λιπητὸς, in λιπάω.
λιπόβιοι, in c. ex Βίος 265
λιποβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον. 1712
λιπόγυιος, in c. ex Γύιον 344
λιποδέρμος, in c. ex δέρμα 374
λιπόζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
λιπομήτωρ, in c. ex Μητὴρ 1050
λιπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1286
λιπόρρινος, in c. ex Ῥινὸς 1433
ΛΙΠΟΣ 969
λιποσαρκὴς, λιπόσαρκος, in λειπόσαρκος 1446
λιπόσκιος, in com. 1484
λιποστέφανα, in c. sine pr. 1530
λιποστρατία, λιποστράτιον, in λειποστράτιος.
λιποτάξιον, in λειποταξία.
λιποτριχὴς, in c. 649
λιποφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
λιπόφθογγος, in com. ex φθόγγος. 1743
λιποψυχέω, in λειποψυχία.
ΛΙΠΤΩ 970
λιπώδης, in Λίπος.
λίρινος, λίρινον, in Λείριον 955
ΛΙΡΟΣ 970
λιροφθαλμὸς, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
ΛΙΣ 970
λισγάριον, ligo: schol. Theor.
λισσόπυγος, in c. ex Πυγὴ 1398
ΛΙΣΠΗ, cum d. 970
ΛΙΣΣΟΜΑΙ ibid.
ΛΙΣΣΟΣ, cum d. 971
ΛΙΣΤΡΟΝ, cum d. ibid.
λιτάζομαι, supplico, precor. Hesych.
λιτανεύω, cum d. in Λίσσομαι.
λίτεργος, cum d. in c. ex ἀργὸς, velox.
λιτὴ, λιτήσιος, in Λίσσομαι.
λιτοβόρος, in c. ex Βορὰ 275
λιτοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
λιτομαι, in Λίσσομαι.
ΛΙΤΟΣ, cum d. 971
ΛΙΤΡΑ ibid.
λιτρόσκοπος dicitur ἀργυρομαι βος ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, quod λιτρα vocatur. Hesych.
λιφερνοῦντες, Hesych. sunt. in arboroso loco amicè degentes.
λιχάζω, in Λιχανός.
ΛΙΧΑΝΟΣ 972
λιχὰς ibid.
λιχμάζω, λιχμὰς, λιχμάω, λιχμήρης, in Λείχω.
λίχνος, cum d. in Λιχανός.
λίχνως, in λίχνος.
λίχος, in λίχνος.
λιψ, vide λίβω, in Λείβω 51
λιωργὸς 503
¶ΛΟΒΟΣ, cum d. 972
λογαριάζω, cum d. in λόγος, ratio. 945
λογάριον, in λόγος, verbum.
λογὰς, cum d. in Λέγω, colligo.
λογάω, in λόγος, verbum.
Λόγγης, sepulchrum, bustum. Hesych.
λογγάω, tergo, mergo: idem.
λογγὼν, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, in eum finem, ut per eius foramen traiectio fune puppis religari queat. Hesych.
λογεῖον, in Λόγος, verbum.
λογέμπορος, in dec. 1268
λογία, in Λέγω, colligo 933
λογίατρος, in c. ex ἰατρὸς 667
λογιεὺς, in λόγος, verbum 939
λογίζομαι, cum d. in λόγος, ratio.
λογιστήρια, in λόγος, verbum 939
λογικὸς, cum d. in λόγος, ratio 945
λόγιος ibid.
λογογράφος, cum d. 349
λογοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος. 348
λογοδείπνον, in c. ex δεῖπνον 368
λογοδηρία, in c. ex Δῆρις 393
λογοδιάῤῥοια 1413
λογοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
λογοθέτης, rationum perscriptor rationalis. Cyrill.
λογοθετῶ, rationem reposco, ratiocinor, computo. Photius.
λογοθήρας, in c. ex θήρα 637
λογολέχης, cum d. 959
λογομανέω 993
λογομάχος, cum d. 1013
λογομύθιον, in com. ex Μῦθος, fabula 1074
λογοποιὸς, cum d. 1351
λογοπράτης, in com. ex πιπράσκω. 1292
λόγος, cum d. 938
λογοτόπος, apud philosophos dicitur τὸ ἐξ ἀμφοτέρων συνθετον. Suid.
λόγχη, cum d. in Λαγχάνω 913
λογχόρης, lanceatus. Eurip.
λογχοποιὸς 1352
λογχοφόρος 1726
λόετρον, in Λύω.
λοέω, in Λύω.
λοιβὴ cum d. in Λείβω 950
ΛΟΙΓΟΣ, cum d. 972
ΛΟΙΔΟΡΟΣ cum d. 973
ΛΟΙΜΟΣ, cum d. ibid.
λοιπάδες, λοιπάζεσθαι, λοιπὸς, in Λείπω 953
ΛΟΙΣΘΙΟΣ, cum d. 973
Λόκαλος, cicoria avis. Aristot. hist. an. l. 2.
ΛΟΞΟΣ, cum d. 973
λοξοβάμων, in c. in βάμων 235
λοξοβάτης, in com. in βάτης ibid.
λοξοπολέω 1369
λοξοπορέω 1269
λοξότης in Λοξός.
λοξοτροχὶς, in c. ex τέτροχα 1665
λοπάδιον, cum λοπός.
λοπὸς, &c. in Λέπω 957
ΛΟΡΔΟΣ, cum d. 974
ΛΟΥΣΣΟΝ ibid.
λουτὴρ cũ d. λουτάω, λούτριον & λουτρὸν, in Λύω.
λουτροχόος, in c. in χόος 1809
ΛΟΥΩ, cum d. 974
λόφαλοι, λοφαμίσκος, λοφάω, λοφεῖον, λοφέω, in Λόφος.
λοφιὰ, λοφίζω, λοφὶς, λοφνία, λοφνὶς, λοφόεις, in Λόφος.
λοφοπωλέω 1410
ΛΟΦΟΣ 975
λόφουρα, in c. ex Οὐρὰ 1219
λόφυρος, in Λόφος.
λόφωσις ibid.
λοφωτὸς, crista insignis. Hesych.
λοχαγὸς, cum d. 42
λοχαγωγὸς, in c. ex ἀγωγὴ 39
ΛΟΧΟΣ, cum d. 976
λοχὸς, cum d. ibid.
λυαῖος, in Λύω.
λυπαῖος, in Λύγη.
λυγγάνω λυγδὴν, in Λύζω.
ΛΥΓΔΟΣ, cum d. 978
ΛΥΓΗ, cum d. ibid.
λυγκούριον, in c. sine pr. 1221
ΛΥΓΞ, cum d. 978. vide & λύγξ in Λύζω.
λυγόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
λυγμὸς, in Λύζω.
ΛΥΓΟΣ, cum d. 973
λυγόω, λυγώδης, in λύγος.
ΛΥΓΡΟΣ, cum d. 978
ΛΥΔΟΣ cum d. ibid.

INDEX.

ΛΥ'ΖΩ, cum d. 979
ΛΥΘΡΟΝ, cum d. ibid.
ΛΥΚΑ'ΒΑΣ ibid.
λύκαια, λύκαινα, λυκαινὶς, in Λύκος.
λυκαύθρωπος, & λυκανθρωπία. 162
λυκαυγὸς, in c. ex Αὐγὴ 216
λυκεὴ, λύκειος, λυκὴ, in λύκος.
λυκηδὸν, λυκηθμὸς, λυκιδεὺς, λύκιον in Λύκος.
λυκὶς, in Λύκος.
λυκίσκος, Hesych. est trochlea quæ non habet suculam, sed tantum foramen.
λυκοβατίας, in c. in βάτος 236
λυκοβρώτος, in c. sine pr. 292
λυκόδοντες in c. 1132
λυκοθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 622
λυκολαίνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 884
λυκόπεδες 1372
λυκοῤῥαίστης, in c. ex Ῥαίω 1416
ΛΥ'ΚΟΣ 979
λυκοσκυτάλιον, in c. 1490
λυκοφίλιος, cum d. in c. 1748
λυκόφρων 1763
λυκόφως in c. ex Φῶς 1715
λυκόχροος 1828
λυκόω, λυκώδης in Λύκος 979
ΛΥ'ΜΑ, cum d. 979. & 980
ΛΥ'ΜΗ, cum d. 980
ΛΥ'ΠΗ, cum d. ib. d.
λυσπόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
λυπρὸς, cum d. in Λύπη.
ΛΥ'ΡΑ 931
λυραοιδὸς, idem quod λυρῳδὸς.
λυρίζω, λυρικὸς, λυρίστης, in Λύρα.
λυρογηθὴς, in c. ex Γηθέω 315
λυρόεις, in Λύρα.
λυροεργὸς 503
λυροθελγὴς, in c. ex Θέλγω 625
λυροκτήτος, in c. sine pr. 883
λυροκτύπος, cum d. in c. ex κτύπος 1682
λυροπριὸς, cum d. 1352
λυροφοῖνιξ species quædam citharæ Athen. l. 4.
λυρῳδὸς, cum d. 55
λυσανίας, in c. ex Ἀνία 163
λυσίγαμος, in c. ex Γάμος 299
λυσίγυος, in c. ex Γύιον 344
λυσίδικος 404
λυσιέθειρα, in c. ex Ἔθειρα 442
λυσιζώνη, λυσίζωνος, in c. ex ζώνη. 588
λυσιμάχιον 1013
λυσιμελὴς, in c. ex Μέλος, membrum 1029
λυσιμέριμνος 1035
λύσιμος, in Λύω.
λυσίνομος, in c. 1106
λύσιος, in Λύω.
λυσίπονος, in c. sine pr. 1285
λύσις, in Λύω.
λυσιτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal 1600
λυσίφρων 1763
ΛΥ'ΣΣΑ cum d. 981
λυσσόδηκτος, in com. ex præt. pass. 354
λυτὴρ, λυτικὸς, λύτρον, cum d. λύτωρ, in Λύω
λυχναῖος, in Λύχνος.
λυχνάπτης, cum d. in c. ex Ἅπτω, accendo 179
λυχνεῖον, λυχνεύω, λυχνία, λυχνίδιον, λυχνίτης, &c. in Λύχνος.
λυχνοβόρος, in c. ex Βορᾶ 275
λυχνοκαία, in c. desinentibus in καία 724
λυχνοκαυτία, in c. ex præt. pass. ib.
λυχνοποιὸς 1352
ΛΥ'ΧΝΟΣ 982
λυχνοῦχος 557
λύα, in Λύω.
ΛΥ'Ω 982
ΛΩ 986
ΛΩΒΗ, cum d. ibid.
λώιστος, λωΐτερος, λωΐων, in Λῶ.
ΛΩ'ΜΑ 987
ΛΩ'ΟΣ ibid.
λώπη & λῶπος, in Λόπω 958
λώπιον, in Λέπω ib. d.
λωποδυσία, λωποδύτης, cum d. in c. ex Δύω, indeo 430
ΛΩΤΟ'Σ, cum d. 987
λωτοτρόφος 1660
ΛΩΦΑ'Ω, cum d. 988

M

¶ΜΑ' ibid.
ΜΑΓΗ'Σ, cum d. ibid.
ΜΑΓΓΑΝΟΝ, cum d. ibid.
μαγεύω, cum d. in Μάγος.
ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, cum d. ibid.
μαγεὺς, in Μάσσω pinso.
μαγικὸς, in Μάγος.
μαγὶς, & μάγμα, in Μάσσω, pinso.
ΜΑ'ΓΝΗΣ 989
ΜΑ'ΛΟΣ ibid
μαγοφονία: magorum cædes eorum qui Persidis regnum invaserant Herodot. l. 3,
μαγῳδὸς, histrionum genus de quo Athen. lib. 14. Ibidem est μαγῳδία.
ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ 989
μαδαρὸς, μαδάω, &c. in Μαδὸς, μαδησίγενειος, in c. ex γένειον, barba. 312
ΜΑΔΟ'Σ, cum d. 989
μάδρυα, dici traduntur quasi μαλόδρυα, & eadem esse quæ κοκκύμηλα Seleucus in γλώσσαις, apud Athen. & Eust.
ΜΑ'ΖΑ 989 & 990
μαζαγέας, qui ob mazam flet. Hesych.
μαζάω, μάζιγος, μάζιον, μαζίσκη, in Μάζα.
ΜΑΖΟ'Σ 990
Μαθαλλίδες, apud Athen. li. 11. esse dicitur genus poculi vel mensuræ.
μάθηδα, μάθησις, μαθητὴς, cum d. in Μανθάνω.
ΜΑΙ'Α 990. & 991
ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ cum d. 991
μαιὸς μαιεύω, cum d. in Μαῖα.
μαιμάω, cum d. in Μάω, cupio. 1015
μαιμώμενος, in Μάω, quæro ibid.
ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, cum d. 991 & 992
Μαίνουργος, piscis species. Suid.
μαίομαι, in Μάω, cupio 1015
μαίω, in Μάω, quæro ibid.
ΜΑ'ΚΑΡ, cum d. 994
μακεδνὸς, in Μῆκος 1043
μάκελλα, in c. ex Κέλλω 765
ΜΑ'ΚΕΡ 994
μακεσίκρανος, in c. ex κράνον 748
μακραδρομώτατοι, qui longissimè currunt. Xenoph. in Cyneg.
ΜΑΚΚΟΑ'Ν 994
μᾶκος, in Μῆκος 1043
μακραίον, in c. ex Αἰὼν 90
μακραύχην, in c. ex Αὐχὴν 223
μακρετεῖος 532
μακρηγορεῖν 17
μακροβίος, cum d. in c. ex Βίος. 265
μακροβωλος, in c. ex Βῶλος 294
μακρογένειος, in c. ex γένειον 3 2
μακροδάκτυλοι, in c. ex Δάκτυλος 355
μακρόδρομος 1666
μακρόθεν, in Μακρός.
μακροθύμος, cum d. in c. ex Θύμος animus. 657
μακροκατάλητος, in κατάληγω. 961
μακρόκαυλος, in com. ex Καυλός. 757
μακρόκεντρος, in com. ex Κέντρον. 769
μακρόκερκος, in c. ex Κέρκος 776
μακροκέφαλος, in c. sine præp. 780
μακρόκωλος, cum d. in c. ex Κῶλον, membrum 905
μακρολοβος, in c. ex Λοβὸς 972
μακρολόγος cum d. 942
μακρονοσία, in c. ex Νόσος 1111
μακροπαραληκτεῖν, in παραληγω 961
μακροπαροίνος, in πάροινος 1146
μακρόπνοος, in c. ex πνοὴ 1345
μακρόπτορος in c. sine pr. 1393
μακροπτέλεμος in com. 1358
μακρόπυλος, in c. 1402
μακροπώγων 1408
μακρόῤῥιος cum d. 1432
μακρὸς, in Μῆκος 1043
μακροσκελὴς, in c. Σκέλος 1472
μακροστελέχης, in c. ex Στέλεχος. 1520
μακρότης, in μακρός.
μακρότομος, cum d. 1606
μακροτράχηλος in com. 1649
μακροφυὴς 1779
μακροφλυαρίτης, ου, ὁ, prolixus nugator.
μακρόφυλλος 1772
μακρόχειρ 1802
μακροχρόνιος, in c. 1829
μακρυώω, μακρῶς, μάρωσις, in μακρός.
μάκτης, & & μάκτρα, in Μάσσω, pinso.
μακὼν, in Μῆκος 1044
ΜΑ'ΛΑ 994
μάλαγμα, in Μαλάσσω.
μαλακαίπους 1372
μαλακία, μαλακίας, μαλακιάω, μαλακίζω, μαλάκιον, in Μαλάσσω.
μαλακόγειος, in c. ex Γαῖα 296
μαλακοχρώμων 322
μαλακόθερμος, in com. ex δέρμα. 374
μαλακοκρανεὺς, in com. ex κράνον 748
μαλακοπύρηνος, in c. ex Πυρήν. 1407
μαλακὸς, in Μαλάσσω.
μαλακόσαρκος, in c. 1446
μαλακόστρακος, in c. ab Ὄστρακον. 1213
μαλακότης, in μαλακός.
μαλακοτριχὸς in c. 649
μαλακόφλοιος, in c. 1753
μαλακοψυχέω in c. 1844
μαλακτὴρ, μαλακτικὸς, μαλακτὸς, μαλακιώω, cum d. μαλακῶς, μάλαξις in Μαλάσσω.
ΜΑΛΑ'ΣΣΩ 995
μαλαχὴ ibid
μαλερὸς, in Μαλός.
ΜΑ'ΛΗ 997
μάλθα, in Μαλάσσω.
μαλθακεύνια, in c. 537
μαλθακηρὸς, tener, mollis. Hesych.
μαλθακίζω μαλθακὸς μαλθακόω in Μαλάσσω.
μαλθακοφωνος 1784
μαλθακώδης, μάλθαξις, μαλθάσσω, μάλθη, μαλθόω, in Μαλάσσω.
ΜΑ'ΛΙΣ, cum d. 997
μάλιστα, in Μάλα ibid.
ΜΑ'ΛΚΗ, cum d. ibid.
μᾶλλον, in Μάλα.
ΜΑΛΛΟ'Σ, cum d. 997
μαλλοπάρῃος, in c. 1241
μαλόβαθρον, seu μαλάβαθρον, malobathrum: folium quod Indicæ gignunt paludes: in ea regione quæ Malabar dicitur: & vernacula Indorum lingua bathrum dicitur: de quo Diosc. & Plin.
μαλοπάρῃος, cum λαπάρῃος.
ΜΑΛΟ'Σ 997
μάλκρος, & μαλκρὶς, albam caudam habens. Hesych.
ΜΑΜΜΗΡΑ' 997
ΜΑ'ΜΜΑ ibid.
ΜΑΜΜΑ'Ν ibid.
μαμμία, & μαμμίον, in Μάμμα
μαμμόθρεπτος, in c. ex θρεπτός. 1659
μὰς, Doricè pro μὴν.
μαμακίον in Μάμμα.
ΜΑΝΔΑ'ΚΗ cum d. 997
ΜΑΝΔΑΛΩΓΟΝ 968
ΜΑ'ΝΔΡΑ, cum d. ib. d.
ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, cum d. ibid.
μάνης, in Μαίνομαι.
ΜΑΝΘΑ'ΝΩ 998
μανία, in Μαίνομαι.
μανιάκης, in Μάννος.
μανιὰς, μανικὸς, cum d. in Μαίνομαι.
μανιοκηπος, in c. ex Κῆπος 784
μανιώδης, in Μαίνομαι.
ΜΑ'ΝΝΑ 999
ΜΑ'ΝΝΟΣ ibid.
ΜΑ'ΝΟΣ, cum d. 1000
μανόσσορος, cum d. in c. ex σσόρος. 1505
μανόστημος, qui laxo seu raro est stamine Hesych.
μανότης, in Μανός.
μανόφυλλος 1772
μανόω, cum d. in Μανός.
μαντεύω, cum d. 1000
μαντικὸς, cum d. ibid.
μαντιπόλος 1360
ΜΑ'ΝΤΙΣ, cum d. 1000
μαντόσυνος, divino instinctu protectus, divinus: ut κηλεύσμα μαντόσυνον. Eurip. in Androm.
μαντοσύνη, μαντώδης, in Μάντις.
ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ 1001
ΜΑΡΑ'ΓΝΟΝ ibid.
ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ 1002
ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, cum d. ibid.
μαραίπους 1372
μαραυσὸς in Μαραίνω.
μαραυγεῖν, in c. ex Αὐγὴ 216
ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ cum d. 1002
ΜΑ'ΡΓΟΣ, cum d. ibid. & columna sequenti.
ΜΑ'ΡΟ 1003
ΜΑΡΙΑΔΥΝΟΙ ibid.
ΜΑΡΙ'ΛΑ cum d. ibid.
μαριλοπότης in c. sine pr. 1312
ΜΑ'ΡΙΣ 1003
ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, cum d. ibid.
ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ 1004
ΜΑ'ΡΠΤΩ ibid.
ΜΑ'ΡΣΥΠΟΣ, cum d. ibid.
ΜΑ'ΡΤΥΡ, cum d. ibid. & 1005
ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 1006
ΜΑ'ΣΘΗ ibid.
μαστὸς in Μαζὸς 990
ΜΑ'ΣΠΕΓΑ 1006
μασσάομαι, cum der. in Μασάομαι.
ΜΑ'ΣΣΩ 1000
μάσσον in μακρὸς 1044
μαστάζω μάσταξ in Μασάομαι.
μαστάζω, in μαζὸς 990
ΜΑΣΤΕΥΩ cum d. 1008
μαστιγεὺς, μαστιγίας, μαστιγόω, μαστίγμα, in Μαστίξ.

ΜΑ'ΣΤΙΞ 1008
ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, cum d. ibid.
μαστίω, in Μάστιξ.
μαστοειδὴς, mammæ similis. Aristot.
μαστὸς, in Μάζος 990
ΜΑΣΤΡΩΠΩ'Σ, cum d. 1009
μαστὺς, & μάστωρ, in Μαστεύω.
ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, cum d. 1009
ματαιάζω, in Μάτη.
ματαιολόγος, cum d. 942
ματαιλοιχὸς, in com. ex λέλοιχα. 956
ματαιοπονέω, ματαιπονία, in c. sine præp. 1285
μάταιος, in Μάτην.
ματαιόσπουδος, cum d. in c. ex σπουδὴ 1509
ματαιότεχνος, cum d. in c. sine pr. 1615
ματαιότης, in Μάταιος.
ματαιόφρων, cum d. 1763
ματαισμὸς, ματάω, in Μάτην.
ματεύω, in Μαστεύω.
ΜΑ'ΤΗΝ 1009
ματία 1010
ματιολοιχὸς, cum ματαιολοιχός.
μάτος, cum μαστεύω.
ΜΑΤΡΥ'ΛΛΗ, cum d. 1010
μάττομαι, in Μάσσω, pinso.
ματτύα, cum d. ibid.
μαυλίω, cum d. in c. 218
μαυρόω, & μαυρὸς, in Ἀμαυρός. 136
μάχαιρα, cum d. in Μαχόμαι.
μαχαιρομαχέω 1013
μαχαιροποιος 1352
μαχαιροπώλης, cum d. 1410
μαχαιροφόρος 1736
μαχαιρωτὸς, μαχαιρωτὸς, μάχη, cum d. in Μαχόμαι.
ΜΑ'ΧΛΟΣ, cum d. 1010
ΜΑ'ΧΟΜΑΙ, cum d. 1010. & 1011
ΜΑ'Ψ, cum d. 1014
μαψαῦραι, in c. ex Αὔρα 220
μαψίλακαι, in c. ex Ληκέω 964
μαψιλόγος 942
μαψίφωνος 1784
μαψύλακτος, in c. 1692
μάψατος, in Μάψ.
ΜΑ'Ω cum d. 1014
μεγάδηκος, in ἄδικος 403
μεγαθαρσὴς, in comp. ex Θάρσος. 622
μεγαθέες, μέγαθος, in μέγεθος.
μεγάθυμος, in μεγαλόθυμος.
ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, cum d. 1015
μεγακήτης, in c. ex Κῆθος 787
μεγαλαδικητικὸς, in μεγάδικος.
μεγαλαλκὴς, in c. ex Ἀλκὴ 118
μεγαλάμφοδος, in ἄμφοδος. 1128
μεγάλανδροι 156
μεγάλαρτος, cum d. in c. ex Ἄρτος 196
μεγάλαυχος, cum d. in c. ex Αὐχέω 222
μεγαλεῖος, cum d. in Μέγας.
μεγαλέμπορος, in dec. 1269
μεγαλεπήβολος, in ἐπιβάλλω 245
μεγαληγορέω, cum d.
μεγαλήνωρ, cum μεγάνωρ 156
μεγαλήτωρ, in c. ex Ἥτορ 612
μεγαλίζω, in μέγας.
μεγαλόβωλος, in com. ex Βῶλος. 294
μεγαλογνώμων, cum d. 322
μεγαλογραφία 340
μεγαλόδους, in com. 1132
μεγαλοδύναμος, cum d. in c. ex Δύναμαι 427
μεγαλόδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον 431
μεγαλόθυμος 657
μεγάλοιτος, in c. ex Οἶτος 1148
μεγαλόκαρπος 751
μεγαλόκαυλος, in c. ex Καυλός, 757
μεγαλοκέφαλος, in c. sine præp. 779
μεγαλοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος. 791
μεγαλοκοίλιος, in com. ex Κοιλίω. 817
μεγαλοκύμων, in comp. ex Κῦμα. 894
μεγαλόκωλος, in com. ex Κῶλον. 905
μεγαλόμαστος, in c. ex Μαστός. 990
μεγαλομερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1071
μεγαλομήτης, in c. ex Μήτης 1050
μεγαλομυκήτης 1074
μεγαλόμιστος, in c. 1058
μεγαλόνοος, cum d. 1109
μεγαλοπλούσιος, μεγαλόπλουτος in c. ex Πλοῦτος 1340
μεγαλόπολις, cum d. in c. 1362
μεγαλοπόνηρος, in c. ex πονηρός. 1286
μεγαλόπους 1372
μεγαλοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶσμα 1377
μεγαλοπρεπὴς, cum d. in c. 1380
μεγαλοῤῥήμων, cum d. in c. sine præp. 1427
μεγαλοσθενὴς, in com. ex Σθένω. 1460
μεγαλόσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 1511
μεγαλόσταχυς, in com. 1516
μεγαλοχήμων, in com. ex χῆμα. 559
μεγαλόσωμος, in c. 1574
μεγαλότεχνος, in c. sine præp. 1615
μεγαλότιμος 1640
μεγαλότολμος, in comp. ex Τόλμα 1644
μεγαλουργὸς, cum d. 503
μεγαλόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
μεγαλόφλεβος, in com. ex Φλὲψ. 1751
μεγαλόφρων, cum d. 1763
μεγαλοφυὴς 1779
μεγαλόφυλλος 1772
μεγαλόφωνος, cum d. 1784
μεγαλόψυχος, cum d. in c. 1844
μεγαλύνω, in Μέγας.
μεγάλως, μεγαλωστὶ, in Μέγας.
μεγάνωρ, in c. ex ἄνωρ 156
μέγαρον, in Μέγας.
μέγαρτις, μεγαρτὸς, in Μεγαίρω 1015
ΜΕΓΑΣ, cum d. ibid.
μεγασθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
μεγάσυρνος, uvæ species in Cnido. Hesych.
μεγαυχὴς, in c. ex Αὐχέω 222
μεγάφρων, in μεγαλόφρων.
μέγεθος, in Μέγας.
μεγεθουργία 503
μεγεθύνω, cum μέγεθος.
μεγήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
μέγισταν, μέγιστος, in Μέγας.
μεδάω, μεδεύω, in Μέδω.
ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, cum d. 1016
ΜΕ'ΔΩ, cum d. 1017
μέζεα, in Μέσος 1036
μεθαρμόζω, in comp. ex ἁρμόζω. 205
μεθάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 126
μεθεκτικὸς, μεθεκτὸς, in μεθέχω. 551
μεθέλκω, in c. ex Ἕλκω 477
μεθέξις, in μετέχω 551
μεθέορτος, in c. ex Ἑορτὴ 486
μεθέπω, in c. ex Ἕπω 491
μεθεμηνεύω, in c. ex Ἑρμηνεύς. 518
μεθη, in Μέθυ.
μεθήκω, in c. ex Ἥκω 599
μεθηλικιοῦμαι, cum d. in c. 601
μεθημερινὸς, in comp. ex Ἡμέρα. 605
μεθήμων, cum d. in μεθίημι.
μεθίημι 566
μεθίστημι, cum d. 702
μέθοδος, cum d. 1130
μεθομιλέω, in c. 1158
μεθορίζω, μεθόριος, in c. ab Ὅρος 1202
μεθορμίζω, in c. ibid.
ΜΕ'ΘΗ 1017
μεθυμναῖος, in Μέθυ.
μεθυπλὴξ 1338
μεθυποδύομαι, in ὑποδύνω 430
μεθύσκω, cum d. 1017
μεθυσοκόπταβος, in c. ex Κόπταβος, 855
μέθυσος, μεθυστικὸς, in Μέθυ.
μεθυτρόφος 1660
μεθυω, in Μέθυ.
μειαγωγέω 40
ΜΕΙΔ'ΑΩ, cum d. 1017
μείζων, cum d. in Μέγας.
ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, cum d. 1018
μειλιχόγυρυς, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.
μειλιχόμητης, in c. 1051
μείλιχος, in Μειλίσσω.
μειονεξία & μειονεκτέω, cum d. in c. ex ἕξις 555
μειότερος, in Μείον.
μείουρος, cum d. in com. ex Οὐρά. 1219
μειόφρων 1763
μειόω, cum d. in Μείων.
ΜΕΙ'ΡΑΞ, cum d. 1018
ΜΕΙ'ΡΩ 1019
ΜΕΙ'ΩΝ 1023
μελάγγειος, μελάγγεως, in comp. ex Γαῖα 296
μελάγκαρπος 751
μελαγκόρυφος, in c. ex Κορυφή. 851
μελάγκρανις, in comp. ex κράνον. 748
μελαγκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 868
μελαγχαίτης, in comp. ex Χαίτη. 1789
μελάγχιμος, in c. 1799
μελάγχιμος, idem quod μέλας: ut μελάγχιμοι πέπλοι. Aeschyl.
μελάχιτων 1812
μελάγχλαινος 1813
μελάγχλωρος, in com. ex χλωρός. 1815
μελαγχολία, cum d. in c. 1817
μελαγχρὴς, μελαγχροὴς, μελαγχροίης, μελάγχροος, μελάγχρως, μελαγχρὼς 1828
μελαδίνης, in c. ex Δίνη 407
ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ 1023
μελαινάετος, in comp. ex Ἀετός. 59
μελαίνω, in Μέλας.
μέλαις ibid.
μελαμβαθὴς, in comp. ex Βάθος. 229
μελαμβαφὴς, in c. sine pr. 254
μελάμβιος, in c. ex Βίος 265
μελάμβωλος, in c. ex Βῶλος 294
μελάμπελος, in c. 1287
μελαμπόδιον 1372
μελάμπυγος, in compos. ex Πυγὴ 1398
μελάμπυρον, in c. ex Πυρὸς 1408
μελαμφαὴς 1715
μελάμφυλλος 1772
μελάμφωνος, cui vox fusca est & obscura. Gal. de dogmatis lib. 4.
μελαναιγὶς, in c. ex Αἴσσω 85
μελαναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 216
μελάνδετον ἄορ, in com. ex tertia pers. præt.
μελανδόκος κίστη 382
μελάνδρυς, cum d. in com. ex Δρῦς. 425
μελανείμων, cum d. in c. ex εἷμα. 562
μελάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 160
μελάνθιος πόα, in Μέλας.
μελανία, μελανίζω, in Μέλας.
μελάνιον, in com. ex Ἴον 683
μελανόγραμμος, in c. ex γραμμή. 342
μελανοδοχεῖον 382
μελανόθριξ in c. ex Θρὶξ 649
μελανοκάρδιος, in c. 746
μελανοκόμης, μελανόκοσμος, in c. ex Κόμη 835
μελανόμματος, in com. ex ὄμμα. 1179
μελανονεκυοείμων, in μελανείμαν 562
μελανόπτερος, μελανοπτέρυγος, in c. sine pr. 1339
μελανότης, in Μέλας.
μελάνουρος, cum d. in c. ex Οὐρὰ. 1220
μελανόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
μελανόφρυς, in comp. ex Ὀφρύς. 1227
μελαντηρία, in Μέλας.
μελάνυδρος, in c. 1691
μελανωπὸς 1181
μελάνωσις, in Μέλας.
ΜΕ'ΛΑΣ, cum d. 1023
ΜΕ'ΛΛΩ 1024
ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ ibid.
ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, cum d. ibid.
ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ ibid.
ΜΕ'ΛΕΙ ibid.
μελεῖστι, in Μέλος, membrum.
ΜΕ'ΛΕΟΣ 1026
μελεόφρων 1763
μελέτη, cum d. in Μέλει.
μέλημα, μέλησις, μεληδὸν, in Μέλος, membrum.
μελησμὸς ibid.
ΜΕ'ΛΙ 1027
ΜΕΛΙ'Α ibid.
μελίας, in Μέλι.
μελίβρομος, in c. 285
μελιγαθὴς, cum μελιγηθὴς.
μελιγηθὴς, in com. ex Γηθέω 315
μελιγηρὺς, in c. ex Γῆρυς 316
μελίγλυνος, in c. ex Γλύνη 325
μελίγλωσσος, in com. ex Γλῶσσα. 328
μελίδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
μελίζω, in Μέλος.
μελίζωρον, in c. ex ζωρὸς 588
μελιηδὴς, in c. ex Ἡδὺς 595
μελίθρεπτος, in com. ex θρεπτός. 1659
μελίθρους, in com. ex Θρέω 647
μελίκηρα, cum d. in comp. ex Κηρός 785
μελίκομπος, in com. 836
μελικὸς, in Μέλος, carmen 1029
μελίκρατον, in c. in κράω, syncopen passo 772
μελίλωτος, &c. in Λωτὸς 987
μελίμηλον, in com. 1045
μελίνεος, vitis species. Hesych.
μελίνη, in Μέλι 1027
μελίπηκτον, in comp. ex πηκτός. 1302

INDEX.

μελίπνοος, in com. ex πνοὴ 1345
μελίῤῥυτος, in c. in ῥυτὸς 1425
μελίσμα, cum d. 1029
μελισσόνδος, in c. sine pr. 1507
ΜΕ'ΛΙΣΣΑ 1028
μελισσοβότανον, & μελισσόβοτος, in com. ex βοτὸς 282
μελισσοκόμος, in comp. ex Κομέω. 832
μελισσοτρόφος 1660
μελισσόφυλλον 1772
μελισσὼν 1028
μελιστάγης, in c. 1514
μελίτεινα, μελίτιον, & μελιτὸν, in Μέλι.
μελιτόμερον, in c. ex Ἥμερος 606
μελιτηρὸς, μελίτινος, μελιτίτης, μελιτέεις, in Μέλι 1027
μελιτοπώλης, cum d. 1410
μελιτουργὸς, cum d. 503
μελιτοῦττα, in μελιτόεις 1027
μελιτόω, μελιτώδης, μελίτωμα, in Μέλι ibid.
μέλιττα, in Μέλισσα.
Μελιττώδης, in Μέλισσα.
μελιφθόγγος, in com. ex φθόγγος. 1743
μελίφρων 1763
μελίφυλλον, in μελισσόφυλλον.
μελίφυρτος, in c 1773
μελίχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1815
μελίχρος 1828
μελιχρὸς, in Μέλι 1027
μελίχρωος, μελιχρὼς, in μελίχρος.
μελλέπεσις in πόσις 1310
μελλέπταρμος, in com. ex Πταίρω. 1391
μελλέφηβος, in ἔφηβος 591
μέλλημα, μέλλησις, μελλητὲς, μελλητιάω, in Μέλλω.
μελλιέρη, in com. ex Ἱερός 672
μελλόγαμβρος, in com. ex Γαμβρός 298
μελλόγαμος, in com. ex Γάμος 299
μελλόθανατος, in c. ex Θάνατος, 642
μελλονικιᾶν, Niciæ modo cunctari. Aristoph. in Avib.
μελλονύμφη, μελλονύμφιος, in c. 1114
μελλόπαις, in com. ex Παῖς 1236
ΜΕ'ΛΛΩ, cum d. 1028
μελοκοπία, in com. ex κοπὴ 845
μελοποιὸς, cum d. 1352
ΜΕ'ΛΟΣ 1029
μελουρὶς, esse dicitur locusta frumentum arrodens.
ΜΕ'ΛΠΩ, cum d. 1028
μελύδριον, in Μέλος, carmen.
μελῳδὸς, cum d. 55
μέμβλεται, in Μέλει 1025
μεμηνιμένως, in Μῆνις 1048
μεμιγμένως in Μίγνυμι 1053
ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ 1030
ΜΕΜ'ΦΟΜΑΙ, cum d. ibid.
μεμψίμοιρος, cum d. in c. ex μοίρα 1023
μέμψις, in Μέμφομαι.
ΜΕ'Ν 1031
ΜΕ'ΝΔΗΣ, cum d. ibid.
μενεαίνω, in Μένος.
μενεδήϊος, in com. ex δήϊος 353
μενέκτυπος, in c. ex κτύπος 1682
μενεπτόλεμος, in com. 1358
μενετὸς, in Μένω.
μενεχάρμης, μενέχαρμος, in c. sine præp. 1788
μενθῆρα, cum d. in comp. ex θήρα. 637
μενοεικὴς, in com. ex Εἴκω, similis sum 450
μενοινὴ, cum d. in Μένος.
μενόλκιον, in com. ex ὁλκὴ 477
ΜΕ'ΝΟΣ. cum d. 1031
ΜΕ'ΝΩ, cum d. 1032
μεράρχης, cum d. 201
ΜΕ'ΡΔΩ 1034
μεριδάρπαξ, in c. 192
μερίζω, μερικὸς, in μέρος.
ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, cum d. 1034
μεριμφοτόκος 1631
μεριμνοφροντιστὴ, in c. ex Φρόντις. 1767
μερὶς, μερισμὸς, μεριστὴς, μεριστὸς. in μέρος.
ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, cum d. 1035
ΜΕ'ΡΜΙΣ ibid.
μεροπήϊος, in μέροψ.
μέρος, in Μείρω 1019
μέροψ, in c. 1232
μέσαβον, cum μεσόβιον 281
μεσαβόω ibid.
μεσάγκυλον, in c. ex Ἀγκύλη 13
μεσάζω, in Μέσος.
μεσαιπόλιος, in c. ex Πολιὸς 1361
Μεσάραινον, τὸ, idem quod μεσεντέριον: comp. ex μέσον & ἀραιὴ, quod ventrem & tenuia intestina significat, teste Hesych. Sic enim dicitur quod in medio intestinorum tenuium vel ventre sit positum. Alii dicunt esse membranam, venis, arteriis, nervisque contextam: per cuius vasa (quæ μεσαραϊκὰ, inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.
μεσάτιος, μέσατος, in Μέσος.
μέσαυλος, cum d. in c. 218
μεσαυχένες, in c. ex Αὐχὴν 223
μεσέγγυος, cum d. in c. 435
μεσεντέριον, in c. ex ἔντερον 485
μεσέρκιος, epitheton Iovis qui olim in medio τῷ ἕρκει colebatur. Hesych.
μεσεύω, in Μέσος.
μεσήγαιος, vide cum μεσόγαιος.
μεσηγὺ, & μεσηγὺς, μεσήεις, in Μέσος.
μεσῆλιξ, in c. 601
μεσημβρία, cum d. 605
μεσήπειρος, in compos. ex Ἤπειρος 600
μεσηρεύω, μεσίτης, cum d. in Μέσος 1046
μεσοβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 258
μεσόβοιον, in c. ex Βοῦς 281
μεσόγαιος, in com. ex Γαῖα 296
μεσογάστωρ, in com. ex Γάστωρ 301
μεσόγειος, cum d. in μεσόγαιος.
μεσογονάτιον, & μεσογόνιοι, in c. 331
μεσόγραφος 341
μεσόδικοι 404
μεσόδμη, in com. ex δομὴ 370
μεσοκάρπιον, in c. ex Καρπὸς, iunctura manus 752
μεσόκρανον, in c. ex κράνον 748
μεσοκρινεῖς κίονες, à metallicis dicebantur οἱ κατελείποντο μέσοι ἀνέχειν τὴν γῆν, terræ moles quam in medio ceu columnam relinquebant, ad sustinendum cęteræ terræ pondus.
μεσοκύνιον, in c. ex Κύων 903
μεσόκωλον, in Κῶλον, intestinum 905
μεσολαβέω, cum d. in com. ex λαβὴ 924
μεσόλαβον ibid.
μεσόλευκος, in c. ex λευκὸς 960
μεσομήρια, in c. ex Μηρὸς 1049
μεσόμφαλος, cum d. in c. 1162
μεσοναῦται & μεσόνεοι, in compos. 1087
μεσονύκτιος, in c. retinentib. νυκτ. 1115
μεσοπαγὲς, in c. ex ἐπάγην 1302
μεσοπαλός, in com. 1241
μεσοπερσικὰ, in Πέρσης 1295
μεσόπλευρος, & μεσοπλεύριος, in c. 1332
μεσόπορος 1269
μεσόπυκνοι, in c. ex πυκνὸς 1401
μεσοπύργιον, in comp. ex Πύργος. 1407
μεσοπωρέω, in c. 1186
μεσόριον, cum μεσούριον.
μεσόρομβος, in ῥόμβος 1419
ΜΕ'ΣΟΣ 1035
μεσοσυλλαβέω, in dec. ex συλλαμβάνω 922
μεσοσχιδὴς, in c. 1571
μεσότης, in Μέσος.
μεσότοιχος, &c. in c. ex Τοῖχος. 1643
μεσοτόμος, cum d. 1606
μεσοτριγλύφιον, in τρίγλυφος. 324
μεσοτύλαρον, pudendum. Hesych. Comp. ex τύλος idem significante.
μεσουρανέω, cum d. μεσουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1220
μεσούριον 1202
μεσόφρηον, in c. ex Ὀφρὺς 1227
μεσόχθων, in c. ex Χθὼν 1811
μεσόχλοος, in c. ex χλόος 1815
μεσόχορος, in com. 1819
μεσόω, in Μέσος.
μεσόψηρος, semiaridus. Hesych.
ΜΕΣΠΙ'ΛΗ, cum d. 1036
μέσατος, cum μέσατος.
μεσηγὺ cum μεσηγύ.
μεσηγυδορποχέστης, in c. ex Χέζω. 1797
μεσήρος, in Μέσος 1036
μεσογενὴς 304
μεσόθι, μεσόθεν, μέσος, in Μέσος.
μεσοφανὴς 1708
ΜΕΣΤΟ'Σ, cum d. 1036
ΜΕ'ΣΦΑ ibid.
μέσως, in Μέσος.
ΜΕΤΑ' 1037
μεταβαίνω 234
μεταβάλλω 246
μετάβασις, μεταβατικὸς, cum d. in μεταβαίνω.
μεταβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
μεταβλαστάνω, in com. ex βλαστάνω. 268
μεταβλητικὸς, in μεταβάλλω.
μεταβοθρεύω, in c. ex Βοθρὸς 274
μεταβολὴ, &c. in μεταβάλλω.
μετάβουλος, cum d. in c. ex Βουλή. 279
μεταγγέλλομαι, cum d. 9
μεταγγίζω, in c. ex Ἄγγος 10
μεταγενὴς, & μεταγίγνομαι 305
μεταγινώσκω 320
μετάγλεια, in c. ex Ἄγκος 13
μετάγνωσις, in μεταγινώσκω.
μεταγράφω, cum d. 337
μετάγω, cum d. 35
μεταδαίομαι, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 351. & in c. ex Δαίω divido 351
μεταδήμιος, in c. ex Δῆμος 391
μεταδιαιτάω, in c. ex Διαίτα, vitæ genus 394
μεταδιδάσκω, in comp. ex Διδάσκω 396
μεταδίδωμι 399
μεταδιώκω, cum d. in c. ex Διώκω. 411
μεταδοκεῖ 414
μεταδοξάζω, in c. ex δόξα 416
μεταδόρπιος, in c. ex Δόρπον 418
μετάδοσις, μεταδοτικὸς, in μεταδίδωμι.
μετάδουπος, in c. ex Δοῦπος 420
μεταδρομὴ, cum der. in μετατρέχω.
μεταζεύγμα, & μεταζευγνύω. 580
μετάθεσις, in μετατίθημι.
μεταθέω, in c. ex Θέω 632
μεταίγδην, in μεταίσσω.
μεταίζω, in c. ex Ἴζω 674
μεταίρω 81
μεταίσσω, in c. ex Ἀΐσσω 85
μεταιτέω, in c. ex Αἰτέω 87
μεταίτης, mendicus. Μέταιτος, idem. Suid. ex Polyb.
μεταίτιος, in c. ex Αἰτία, causa. 89
μεταίφνιος, repentinus. Hesych.
μεταίχμιον, in c. ex Αἰχμὴ 90
μετακαθίζω, in Καθίζω 673
μετακαλέω, in c. ex Καλέω 731
μετακάρπιον, in c. ex Καρπὸς, iunctura manus 7[illegible]2
μετακείμαι, in c. ex Κεῖμαι 761
μετακεραύνυμι, in c. ex Κεραύνυμι. 771
μετάκερας, μετακέρασμα ibid.
μετακιάθω, in c. ex Κίω 796
μετακινέω, cum d. in com. ex Κινέω. 792
μετακλαίω, in c. ex Κλαίω 798
μετακλείω, in c. ex Κλείω, celebro. 801
μετάκλησις, in μετακαλέω.
μετακλίνω, cum d. 807
μετακομίζω, in c. ex κομίζω, porto 833
μετακόνδυλοι, in c. ex Κόνδυλος. 837
μετακοσμέω, cum d. in c. ex Κοσμέω 854
μετακτίζω, in c. ex κτίζω, condo. 886
μετακυλινδῶ, in comp. ex κυλίνδω. 893
μετακύμιος, in c. ex Κῦμα 894
μεταλαγχάνω, in com. ex Λαγχάνω 912
μεταλαμβάνω, in com. ex λαμβάνω 921
μεταλδήσκω, in c. ex Ἀλδέω 110
μεταλήγω in c. 961
μεταληπτικὸς, cum d. μετάληψις, in μεταλαμβάνω.
μεταλλαγὴ, μετάλλαξις, μεταλλάττω in c. ex Ἀλλάσσω 123
ΜΕΤΑ'ΛΛΟΝ, cum d. 1037 & 1038
μεταλλουργὸς 504
μεταμάζιος, in compos. ex Μαζός. 990
μεταμανθάνω, in c. sine præp. 998
μεταμείβω, cum d. in c. ex Ἀμείβω. 140
μεταμέλει, cum d. in com. ex Μέλει. 1026
μεταμέλπομαι, in com. ex Μέλπω. 1030
μεταμήθεια, pœnitentia. Hesych.
μεταμὶξ, & μετάμιξις 1054
μεταμορφόω, cum d. in c. 1068
μεταμοσχεύω, in comp. ex μοσχεύω. 1069
μεταμπίσχομαι, in ἀμπέχω 547
μεταμφιάζομαι, & μεταμφιέννυμαι, in ἀμφιέννυμι 562
μεταναγινώσκω, in ἀναγινώσκω. 318
μεταναιέτης, in c. ex Ναίω 1083
μεταναστάτιος, μετανάστασις, μετανάστατος, in μετανίστημι.
μεταναστεύω, μετανάστης, μετανάστιος, μετανάστρια, in c. ex νάω, habito 1084
μετανείσσομαι, in com. ex Νέω, eo. 1099

μετα-

μετανίζω, in c. ex Νίπτω 1104
μετανιπτρὶς, μετάνιπτρον, in ἐπινιπτρὶς ibid.
μετανίσσομαι, in μετανείσσομαι.
μετανίστημι, in ἀνίστημι 696
μετανοέω, cum d. 1109
ΜΕΤΑΞΑ 1038
μεταξὺ, in Μετὰ 1037
μεταξυλογία 942 (324
μεταξυτριγλύφιον, in τρίγλυφος.
μεταπαιδαγωγέω, in παιδαγωγὸς 40
μεταπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1236
μεταπαιφάσσω, in παιφάσσω 1716
μεταπυάομαι, cum d. in c. 1255
μεταπείθω, in c. ex Πείθω 1201
μεταπειρῶ, in c. 1266
μετάπειστος, in μεταπείθω.
μεταπέμπω, cum d. 1279
μεταπεπτύω, in Πεσσὸς 1296
μεταπηδάω, cum d. in c. ex Πηδάω 1303
μεταπίπτω 1315
μεταπλάσσω, cum d. 1323
μεταποιέω, cum d. 1343
μεταποίνιος, in c. ex Ποινὴ 1357
μεταπομπὴ, in μεταπέμπω.
μεταπορεύομαι, cum d. in c. ex πορεύω 1273
μεταποροποιῶ, cum d. ποροποιῶ 1353
μεταπράσεις, μεταπράτης, in c. ex πιπράσκω 1292
μεταπρέπω, in c. 1380
μεταπτάμενος, in c. ex Ἵπτημι 687
μετάπτωσις, in μεταπίπτω.
μεταπύργιον, in c. ex Πύργος 1407
μεταρίθμος, in c. 188
μεταῤῥέω 1423
μεταῤῥιπτέω, μεταῤῥίπτω, in com. ex Ῥίπτω 1434
μεταῤῥοία, in μεταῤῥέω,
μεταῤῥυθμίζω, in c. 1438
μεταρσιολεσχὴς, cum d. in c. ex Λέσχη 959
μετάρσιος, μεταρσιόω, μέταρσις, in μεταίρω 81
μετασκαίρω, in c. ex Σκαίρω 1468
μετασκευάζω 1479
μέτασσαι, in Μέσυς 1036
μετάστασις, μεταστατικὸς, in μετάστημι 702
μεταστείχω, in c. ex Στείχω 1519
μεταστέλλω, in c. cum præp. 1522
μεταστένω, in c. ex στένω 1526
μεταστοιχὲ, in c. ex στοῖχος 1519
μεταστοιχείόω, in c. ex στοιχεῖον ibid.
μεταστοιχαχίζω, cum μεταστένω.
μεταστρατοπεδεύω, in dec. 1258
μεταστρέφω, cum d. 1546
μετασυγκρίνω, cum d. in συγκρίνω 872
μεταχηματίζω, cum d. in c. ex χῆμα 559
μετατάσσω 1582
μετατίθημι 1624
μετατρέπω 1654
μετατρέφω 1658
μετατρέχω 1664
μετατροπὴ, μετάτροπος, in μετατρέπω.
μετατροχαζόντως, in μετατρέχω.
μετατυπόω, cum d. in c. ex τύπος 1682
μεταυδάω, in c. ex Αὐδὴ 216
μεταύριον, in c. ex Αὔριον 221
μεταυτίκα, idem quod αὐτίκα.
μεταυχένιον, in c. ex Αὐχὴν 223
μεταφέρω 1730
μετάφημι 1717
μεταφορὰ, &c. in μεταφέρω.
μεταφράζω, cum d. in c. cum pr. 1758
μετάφρενον 1763
μεταφύομαι, in c. ex Φύω 1778
μεταφυτεύω, cum d. in c. ex Φυτεύω 1780
μεταφωνέω 1782
μεταχείμασις, in c. 1799
μεταχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω 1802
μεταχείριος ibid.
μεταχέω 1807
μεταχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1811
μετάχοιρος, in com. ex Χοῖρος 1816
μεταχρόνιος, in c. 1829
μεταχρόω μεταχρωννύω 1828
μεταχωρέω, cum d. 1833
μεταψαίρω, in c. ex Ψαίρω 1838
μεταψηφίζω, cum d. 1841
μετεγγράφω, in ἐγγράφω 336
μετέειπε, in com. ex Ἔπω, dico 493
μέτειμι 570. & 574
μετεισδύω, in εἰσδύω 428
μετεκβαίνω, in ἐκβαίνω 232
μετεκβιβάζω, in ἐκβιβάζω 237
μετεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
μετεκδύω, in ἐκδύω 430
μετεμβαίνω, in ἐμβαίνω 233
μετέμφυτος, in ἐμφύω 1777
μετεμψυχόω, cum d. in ἐμψυχόω 1844
μετενσωμάτωσις, in ἐνσώματος 1574
μετεξανίστημι, in ἐξανίστημι 695
μετεξαντλέω, in ἐξαντλέω 167
μετεξετέροι, in c. ex Ἕτερος 530
μετέπειτα, in ἐπεῖτα 462
μετεράω, in c. ex ἐράω 495
μετέρχομαι 522
μετεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
μετέχω 551
μετεωρίζω, cum d. in Μετέωρος,
μετεωροθῆραι, in c. ex θήρα 637
μετεωροκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
μετεωρολέσχης, cum d. 859
μετεωρολόγος, cum d. 942
μετεωροπολέω 1460
μετεωροπόρος 1269
ΜΕΤΕΩΡΟΣ 1038
μετεωροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 1476
μετεωροσοφιστὴς, in com. ex σοφίζω 1497
μέτηλυς, in Μετέρχομαι.
μετηνέμιος, in c. 153
μετήορος, in c. desinentibus in ήορος 58. & in Μετέωρος.
μετέχω, in μετέχω.
μετοκέω, cum d. μετοικίζω, cum d. μετοικικὸς, μετοίκιον, in μέτοικοι.
μετοικοδομέω, in οἰκοδόμος 371
μέτοικοι 1141
μετοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 1149
μετοιωνίζομαι, in c. ab Οἰωνὸς 1150
μετοκλάζω in c. ex Ὀκλάζω 1150
μετονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1167
μετόπη, in c. ex Ὀπὴ 1171
μετόπιν, μετόπισθε, in c. 1172
μετοπωρινὸς, μετόπωρον, in c. 1186
μετόρχιον, in Ὄρχος 1207
μετουσία, cum d. in μέτειμι 570
μετοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 1228
μετοχὴ, cum d. in μετέχω 551
μετοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1229
μέτοχος, in μετέχω 551
μετρέω, cũ d. μετρικὸς, in Μέτρον.
μετριολόγος 942
μετριοπαθὴς, cum d. 1250
μετριοπότης, cũ d. in c. sine pr. 1312
μέτριος, cum d. in Μέτρον.
μετριοφρονέω 1764
μετρίως, cum μέτρος.
ΜΕΤΡΟΝ, cum d. 1038
μετρονόμοι, in c. sine pr. 1090
μετωνυμία, cum d. 1166
μέτωπον, cum d. 1181
μετωπωσκόπος, in com. ex σκοπὸς 1476
ΜΕΧΡΙ 1041
¶ΜΗ 1042
μηδαμινὸς, qui nullius pretij, est. Hesych.
μηδαμὸς, cum d. in c. ex Ἀμὸς 142
μηδὲ, in Μή.
μηδεὶς, in c. ex Εἷς 461
μηδέτερος, cum d. in c. ex Ἕτερος 530
ΜΗΔΟΣ, cum d. 1042
ΜΗΚΑΟΜΑΙ, cum d. ibid.
μηκεδανὸς, in Μῆκος.
μηκέτι, in c. ex Ἔτι 531
ΜΗΚΟΣ, cum d. 1043
ΜΗΚΩΝ, cum d. 1044
μηλάνθη, in c. ex ἀνθὴ 159
μηλάτης, in μῆλον, ovis 1046
ΜΗΛΕΑ 1044
μήλειος, in μῆλον, ovis 1046
ΜΗΛΗ ibid.
μηλιὰς, in Μῆλος.
μηλιαυθμὸς, in c. ex Ἰαύω 667
μηλίζω, μηλιόεις, μήλινος, μήλις, in Μηλέα.
μηλοβολέω 252
μηλοβότης, cum d. in c. ex βότος 282
μηλολάνθη, cum μηλάνθη.
μηλόμελι, in c. 1027
μῆλον, in Μηλέα.
μηλομαχία 1013
μηλονόμος & μηλονομεὺς, in c. sine pr. 1092
μηλοπάρηος, in c. 1243
ΜΗΛΟΣ, cum d. 1045
μηλόσκοπος, in c. ex σκοπὸς 1476
μηλόσπορος, in c. ex σπόρος 1506
μηλόσσοος, in c. ex Σόος 1495
μηλοσφαγέω, μηλοσφαγία, in c. ex Σφαγὴ 1561
μηλοτρόφος 1660
μηλοφόνος 1723
μηλοφόρος, cum d. 1736
μηλοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
μηλόω, cum d. in Μήλη.
μηλωτὴ & μηλωτὴς, in μῆλον, ovis 1046
μηλώδης, μήλων 1045
ΜΗΝ 1046
ΜΗΝ, mensis ibid.
μήνανθος, in c. ex Ἄνθος 159
ΜΗΝΗ 1047
μηνιαῖος in Μὴν, mensis.
ΜΗΝΙΓΞ 1048
ΜΗΝΙΣ, cum d. ibid.
μηνίσκος, in Μήνη.
ΜΗΝΥΩ, cum d. 1048
μηριαῖος, in Μῆρος.
ΜΗΡΙΝΘΟΣ 1049
μηρίον, in Μηρός.
μηροῤῥαφὴς, in c. sine pr 1417
ΜΗΡΟΣ 1049
μηροτομέω 1606
μηροτυπὴς 1680
ΜΗΡΥΩ, cum d. 1049
μήστωρ, in Μῆδος 1042
ΜΗΤΗΡ, cum d. 1049
ΜΗΤΙΣ, cum d. 1051
μήτρα, in Μήτηρ.
μητραγύρτης, cum d. in c. ex Ἄγυρις 26
μητράδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 50
μητραλοίας, in c. ex Ἀλοάω 128
μητρεγχύτης, in ἐγχέω 1808
μητριάζω, μητρικὸς, μητρὶς, in Μήτηρ.
μητρόδοκος 383
μητροδίδακτος, ĩ c. ex διδακτὸς 396
μητροκασίγνητος, &c. in κασίγνητος 306
μητροκτόνος, cũ d. in c. ex ἔκτονα 885
μητροκωμία 906
μητρομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
μητρόξενος, in c. sine pr. 1120
μητροπάτωρ, in c. 1253
μητρόπολις, cum d. in c. 1362
μητροῤῥαίστης, in c. ex Ῥαίω 1416
μητρόῤῥιπτος, in c. ex Ῥίπτω 1434
μητροφθόρος, in c. ex ἔφθορα 1745
μητροφόνος, μητροφόντης 1723
μητρυιὰ, cum d. μητρῷος, &c. in Μήτηρ.
ΜΗΧΑΝΗ, cum d. 1051
μηχανιώτης, idem quod μηχανητὴς. Hom. hym. in Merc.
μηχανοποιὸς, cum d. 1352
μηχανοῤῥάφος, cum d. in c. ex ἐῤῥάφα 1417
μῆχαρ, μῆχος, in Μηχανή.
μία, in Εἷς.
ΜΙΑΙΝΩ 1052
μιαιφόνος, cum d. 1723
μίαμμα μιαρὸς, cum d. in Μιαίνω.
μιαροφάγος, cum d. 1702
μίασμα, μιασμὸς, μιάστωρ, in Μιαίνω.
μίγα, μιγὰς, μιγάζομαι, μίγδην, μίγνα μιγμὸς, in Μίγνυμι.
μιγματοπώλης 1410
ΜΙΓΝΥΜΙ 1053
ΜΙΔΑΣ 1055
μιηφόνος, in μιαιφόνος.
μικκὸς, in Μικρός.
μικραδικητικὸς, in ἄδικος 403
μικραίτιος in c. ex Αἰτία, culpa 89
μικρόβιος in c. ex Βίος 265
μικρόβωλος, in c. ex Βῶλος 294
μικροδοσία, in c. ex δόσις 400
μικρόθυμος, cum d. 657
μικροκαρπος, cum d. 751
μικροκέφαλος, ĩ c. ex Κεφαλὴ 780
μικροκίνδυνος, ĩ c. ex Κίνδυνος 791
μικροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 817
μικρολόγος, in c. 642. & 946
μικρόλυπος, in c. 981 (1021
μικρομερὴς, cum d. in c. ex μέρος.
μικρόμματος in c. ex ὄμμα 1179
μικρόπεπλος, in c. 1287
μικροπολίτης, in c. ex πόλις 1362
μικροπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1286
μικροπρεπὴς, cum d. in c. 1380
μικρόῤῥαξ, in c. ex ῥὰξ 1430
μικρόῤῥιν, μικρόῤῥις, in com. ex Ῥίν 1433
μικροῤῥοπόγιος, in ὀῤῥοπύγιον 1399
ΜΙΚΡΟΣ 1055
μικροσπέρματος, in c. ex σπέρμα
μικρόσταχυς, in c. 1515 [1505
μικρόσομος 1537
μικρόσφυκτος, in c. ex Σφύζω 1567
μικρότης, in Μικρός. (1648
μικροτράπετος, in c. ex Τράπεζα
μικρότριχος, in c. 649
μικρόφυλλος 1783
μικρόφωνος, cum d. 1784
μικρόψυχος, cum d. in c. 1844
μικρύνω, μικρῶς, in Μικρός.
μικτὸς, in Μίγνυμι.
μικκύλος, cum μικκὸς in Μικρός.
μιλαξ, in Σμίλαξ 1492
ΜΙΛΙΓΔΟΣ 1655
μιλτειος, in Μίλτος.
μιλτηλιφὴς, minio illitus, rubricatus.
μιλτοθυρὴς, in c. ex θύρα 659
μιλτοπάρηος, in c. 1243
μιλτοπρεπὴς, in c. 1380
ΜΙΛΤΟΣ, cum d. 1055. & 1056
μιλτώρυχος, in c. sine pr. 1204
ΜΙΛΦΑΙ 1056
ΜΙΜΑΙΚΥΛΟΝ ibid.
μιμαλλόνες, μιμαλόνες, in Μιμέομαι.
ΜΙΜΑΡΚΙΣ 1056
μίμαυλος, cum d. 219
ΜΙΜΕΟΜΑΙ, cum d. 1056
μιμνάζω, cum μίμνω.
μιμνήσκομαι, in Μνάομαι.
μίμνω, in Μένω 1032
μιμικὸς, cum μίμος.
μιμογράφος 341
μιμολόγος, cum d. 942
μίμος & μιμὼ, in Μιμέομαι.
ΜΙΝ 1057. ΜΙΝΘΑ, cum d. ib.

μινύθω, μίνυνθα, ΜΙΝΥΟ'Σ 1057
μινυρὸς, cum d. ibid.
μινυώριος, in c. 1852
μιξαιθρία, &c. in c. ex Αἴθρα 67
μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci sunt.
μιξίαμβος, in c. ex Ἴαμβος 666
μιξοβάρβαρος, in c. ex Βάρβαρος 255
μίξοδος, cum d. 1130
μιξοθηρ, in c. ex Θήρ 636
μιξοθριξ, in c. 649
μιξοιφία, in c. ex Οἰφάω 1148
μιξοπάρθενος, in c. 1244
μιξοπόλιος, in c. ex Πολιὸς 1361
μίξοφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 1228
μισαγαθία, in c. ex Ἀγαθὸς 4
μισάδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφὸς 49
μισάλληλοι, cum d. in c. ex ἀλλήλων 128
μισάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 162
μισγάγκεια, in c. ex Ἄγκος 13
μισγοδία, in μίξοδος.
μισγομαι, cum μίσγω.
μισγονόμος, in c. sine pr. 1092
μίσγω, in Μίγνυμι 1054
μισεω, μίσημα, in Μῖσος.
μισητίζω, μισητὸς, in μισέω.
μισθάριον, in Μισθός.
μισθαποδότης, & μισθαποδοσία, in ἀποδίδωμι 398
μισθαρνεῖν, cum d. in com. ex Ἄρνυμαι 191
μισθοδοσία, in c. ex δόσις 400
μίσθιος, in Μισθός.
μισθοδότης, cum d. in com. ex δότης 401
ΜΙΣΘΟ'Σ 1057
μισθοφόρος, cum d. 1736
μισθόω, cum d. in Μισθός.
μίσκελλος, cum μίσκοι 1058
μισοβάρβαρος, in c. ex Βάρβαρος 255
μισοβασιλεὺς, in com. ex Βασιλεὺς 258
μισογύνης, &c. in c. ex Γυνὴ 346
μισόδημος, in c. ex Δῆμος 391
μισόδικος 404
μισόθεος, in c. 628
μισόκαλος, in c. ex Καλὸς 734
μισολόγος, cum d. 942
μισόνοθος in c. ex Νόθος 1105
μισόξενος, in c. sine pr. 1120
μισόπαις, in c. ex Παῖς 1236
μισόπολις, in c. ex Πόλις 1362
μισοπονέω, in c. sine pr. 1285
μισοπόνηρος, cum d. in c. ex πονηρός.
μισοπορπακίστατος, in c. 1366
μισοπράγμων, in com. ex πρᾶγμα 1377
μισοπώγων, in c. ex Πώγων 1408
ΜΙΣΟΣ 1058
μισόσοφος, in c. ex Σοφὸς 1497
μισότεκνος, cum d. in c. ex τέκνον 1632
μισοτύραννος, in c. in Τύραννος 1583
μισοφιλολόγος, in φιλολόγος 944
μισόφιλος, in c. 1748
μισοφρόντις, in c. ex Φρόντις 1767
μισόχρηστος, in c. sine pr. 1821
μισοχριστος, in c. ex Χριστὸς 1826
μιστύλη in Μιστύλλω.
ΜΙΣΤΥ'ΛΛΩ 1059
ΜΙΣΥ ibid.
ΜΙ'ΣΧΟΣ bid.
μιτόρραφης, in c. sine pr. 1418
ΜΙ'ΤΟΣ, cum d. 1059
ΜΙ'ΤΡΑ ibid.
μιτράγχουσα. Hesychio est squama aurea quæ in fronte gestatur.
μιτροχίτων 1812
μιτρόω, in Μίτρα.
ΜΙ'ΤΥΛΟΣ 1059
ΜΙ'ΤΥΣ ibid.
¶ ΜΝΑ', cum d. 1060
ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, & μνάω ibid.
ΜΝΑΣΙ'ΟΝ 1063
μνεῖα, μήνα, cum d. in Μνάομαι.
μνησίθεος, in c. 628
μνησίκακος, cum d. in c. 726
μνῆσις, in Μνάομαι.
μνησιχάρη, in c. sine pr. 1788
μνηστεύω, cum d. μνηστὴρ, cum d. in Μνάομαι, ambio.
μνήστις, in Μνάομαι 1061
μνηστὸς, μνηστὺς, in Μνάομαι, ambio.
μνήστωρ, in Μνάομαι 1061. & in Μνάομαι, ambio.
ΜΝΙ'ΟΝ, cum d. 1063
ΜΝΟΥ'Σ ibid.
μνώομαι, in Μνάομαι.
¶ ΜΟΓΓΟ'Σ 1063
μογιλάλος, cũ d. in c. ex λάλος 915
ΜΟ'ΓΟΣ, cum d. 1063
μογοστόκος, cum d. 1631
ΜΟ'ΔΙΟΣ 1063
ΜΟ'ΘΑΞ ibid.
ΜΟ'ΘΟΣ 1064
μοθούρα, ἡ, remi manubrium. Hesych.
μόθων, cum d. in Μόθαξ.
μοῖρα, in Μείρω 1020
μοιραγέτης 42
μοιραῖος, μοιράω, cum μοῖρα.
μοιρηγενὴς 304
μοιρίδιος, cum μοῖρα.
μοιρίλογχοι, in c. ex λόγχη 912
μοιροδοκέω 382
μοιρολαχέω, & μοιρολοχέω, in c. ex λόχος 912
μοιχαγρία 23
ΜΟΙΧΟ'Σ, cum d. 1064
ΜΟΛΓΟ'Σ, cum d. ibid.
ΜΟΛΕ'Ω, cum d. ibid.
μολιβαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 227
ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, cum d. 1065
μολιβδοφανὴς 1708
μολιβδοχοέω 1809
μολίβδοχρους, &c. 1828
μόλις, in Μόλος.
μολίσκω, in Μολέω.
ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ 1065
ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ ibid.
ΜΟ'ΛΟΣ ibid.
ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, cum d. ibid.
μοιλουρίς, in c. ex Οὐρὰ, & Οὖρον 1220
μολόχη & μολοχίτης λίθος, in μαλάχη 995
μολπὴ, cum d. in Μέλπω 1030
μολύβδαινα, &c. in Μόλιβδος.
ΜΟΛΥ'ΝΩ, cum d. 1065
μόλω, in Μολέω.
μομφὴ, in Μέμφομαι 1030
μονωδικὸς, cum d. μονάζω, cum d. in Μόνος.
μονάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
μονάμπυκες πῶλοι, in c. 143
μόνανδρέω 156
μόναπος, à Pæonibus dicitur ὁ βόνασσος, bonasus. Aristotel. hist. an. l. 9. c. 45.
μόναρχος cum d. 201
μονὰς, μονασικὸς, & in Μόνος.
μόναυλος, cum d. in 218. & 219
μονωχὸς, cum d. in Μόνος.
μονὴ in Μένω 1033
μονήμερος, cum d. in c. ex Ἡμέρα 605
μονήρης in Μόνος. At μονῆρες, in c. in ἤρης 512
μονίας, in Μόνος.
μόνιμος, cum μονή.
μόνιος, in Μόνος.
μόνιππος, in c. ex Ἵππος 686
μονοβάμων, unicum incessum habens. De metro dicitur in ovo Rhodii Simmiæ.
μονόγαμος, in c. ex Γάμος 299
μονογενὴς 304
μονόγλωνος, in c. ex Γλώνη 325
μονογνώμονες 322
μονόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui uno oculo videt; unoculus. Euripid. in Cyclop.
μονόδους, in c. 1132
μονοειδὴς, in c. ex εἶδος 447
μονοείμων, in c. ex εἷμα 562
μονοζυγὴς, & μονόζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
μονοήμερος, in μονήμερος.
μονόθυρος, in c. ex Θύρα 659
μονόκαμπτοι, in comp. ex κάμπτος 740
μονόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
μονοκέρατος & μονόκερως, in c. 774
μονόκλαυτος, in c. ex Κλαίω 798
μονοκληρονόμος, in κληρονόμος 1090
μονοκοίλος, in c. ex Κοιλία 817
μονοκόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 837
μονοκότυλος, in c. ex Κοτύλη 856
μονοκράτωρ 864
μονοκρηπὲς, in c. ex Κρηπὴς 868
μονόκροτος, in c. ex Κρότος, fine præp. 877
μονόκωλος, in c. ex Κῶλον 905
μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens, Eurip. in Helena.
μονολεχὴς, in c. ex λέχος 949
μονολήματος, in c. ex λῆμμα 923
μονόλιθος, in c. ex Λίθος 967
μονόλοπος, in c. ex Λέπω 958
μονομάχος, cum d. 1013
μονομερὴς, cũ d. in c. ex μέρος 1021
μονόμιτος, in c. ex Μίτος 1059
μονόμματος, in c. ex ὄμμα 1179
μόνον, in Μόνος.
μονονὺ, μονονὺν, μονονουχὴ, in μόνον.
μονόξυος, in c. habentib. ξο 1122
μονόξυλος, in c. ex Ξύλον 1124
μονούσιος, in c. ex οὐσία 572
μονοπάθεια 1250
μονόπαις, in c. ex Παῖς 1236
μονοπάτιον, in c. ex Πατέω 1252
μονοπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 1257
μονοπεῖραι λύκοι, in c. 1266
μονόπεπλος, in c. 1287
μονόπηρος, in c. ex Πῆρα 1305
μονοπόδιον 1372
μονοπραγματέω, in c. ex πρᾶγμα 1377
μονοπρόσωπος, cum d. in dec. 1183
μονόπτερος, in c. sine pr. 1393
μονοπώλης, cum d. 1410
μονοπώλος, in c. ex Πῶλος 1412
μονόρριζος 1432
μόνορχις, in c. 1206
ΜΟ'ΝΟΣ 1065
μονοσίλλη, clara stella quæ in hyadibus est. Hesych.
μονόσιτος, cum d. in c. 1465
μονοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
μονόσκηπτρος, in σκῆπτρον 1482
μονοστελέχης & μονοστέλεχος, in c. ex Στέλεχος 1520
μονόστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
μονόστιχος, in c. ex στίχος 1519
μονόστολος, in c. ex στόλος 1522
μονόστομος 1537
μόνοστος, in μονόστεος.
μονοστραβὴς ὄχος, Hesych. ἡμίονος.
μονόστροφος, in c. ex στροφὴ 1548
μονοσύλλαβος, cum d. c. ex συλλαμβάνω 922
μονοτέκνος, in c. ex τέκνον 1631
μονότοκος ibid.
μονοτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1648
μονότροπος, in c. ex τρόπος 1656
μονοτροφῶ cum d. 1660
μονοφάγος, cum d. 1702
μονοφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 1710
μονόφαντος 1709
μονόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
μονόφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
μονόφορβος, in c. 1724
μονοφυὴς 1779
μονόφυλλος 1772
μονόχειρ 1802
μονοχίτων 1812
μονόχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
μονόχροος μονόχρως 1828
μονόω, in Μόνος.
μονωδὸς, cum d. 55
μονώνυξ, cũ d. in c. ex Ὄνυξ 1169
μόνως, μόνωσις, μονώτης, in Μόνος.
μόνωτος in c. ex Οὖας 1216
μόρα, in μόρος.
ΜΟΡΕ'Α 1067
μορέω, cum d. in μόρος.
μόριμος, μόριον, μόριος, μορὶς in μόρος.
μορμολύκειον, μορμολύττομαι, in Μορμώ.
μορμορωπὰ, cum μορμυρωπὸς.
μορμυρίζω, μορμύρος, ΜΟΡΜΥ'ΡΩ 1067
μορμυρωπὸς 1182
μορμύσσομαι, in Μορμώ.
ΜΟΡΜΩ' 1067
μορὶς, in μόρος. portio.
μορόεις in μόρος.
μόρον, in Μορέα.
μοροπονέω, in c. sine pr. 1282
μόρος, in Μείρω 1019
μόρσιμος, in μόρος.
ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ 1067
ΜΟΡΥ'ΣΣΩ ibid.
ΜΟΡΦΗ', cum d. 1067. & 1068
μορφνὸς, in Ὄρφνη 1205
μορφοσκοπέω, in c. ex σκοπὸς 1476
μορφόω, μορφύω, in Μορφή.
ΜΟ'ΣΣΥΝ 1068
μοσσυνοικος 1141
μοσχάριον, μόσχος, μοσχέω, μοσχεύω, cum d. μοσχηδόν.
μοσχιναῖος, μοσχίον, in Μόσχος 1068
μοσχοκάριον, in c. ex Κάρυα 752
μοσχοπονέω 1352
ΜΟ'ΣΧΟΣ 1068. & 1069
μοσχοσφραγιστὴς, in c. 1567
ΜΟΤΟ'Σ, cum d. 1069
μουίαι, vermes qui carnibus innascuntur.
μουκηρόβατος, qui super nuces aut amygdalas gradiens eas frangit. Lacones enim μουκήρης nominant τὰ ἀμύγδαλα. Athen. l. 2. ex Pãphili glossis.
μουνὰξ, μούνας, in μοῦνος.
μουνέρτης, solus remex: in Epigr.
μουνογενὴς cum μονογενὴς.
μουνόγλωνος, cum μονόγλωνος.
μουνόκερας, cum μονόκερας.
μουνολέων, in c. ex Λέων 961
μουνολεχὴς, cum μονολεχὴς.
μουνόλιθος, cum μονόλιθος.
μουνομήτης, in c. ex Μήτης.
μουνοπάλαι, qui sola lucta vincunt Hesych. Comp. ex πάλη.
μοῦνος, in Μόνος 1066
μουνόω, in μοῦνος.
ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, cum d. 1069
μουνώψ, idem quod μονώψ.
ΜΟΥ'ΣΑ 1070
μουσαπολετὴρ, cantus & musicorum, modulorum deperditor, Athen. l. 10.
μουσεῖος, &c. in Μοῦσα.
μουσηγέτης 42
μουσηγετέω, musis cithara pulsu (præeo.
μουσί-

μυσίζω, μυσικὸς, μυσίκτης, in Μῦσα.
μυσοδρόμοις πέτραις, quas musæ percurrunt: in Epigr.
μυσόληπτος, in c. ex ληπτὸς 923
μυσομανὴς, cum d. 993
μυσόμαντις, in c. 1001
μυσομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
μυσοπάταγος, in c. ex παταγέω 1251
μυσοποιὸς, cum d. 1352
μυσοπόλος 1360
μυσουργὸς, cum d. 504
μυσόω, in Μῦσα.
ΜΟΧΘΟΣ, cum d. 1070
μοχλὸς, cum d. in Ὀχλεύω 1229
ΜΥ 1071
μύαγρος, &c. 23
μυάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
μυάξ, in Μῦς.
μυᾶν, in Μύω.
μυγμὸς, in Μύζω.
ΜΥΔΑΖΟΜΑΙ 1071
ΜΥΔΑΩ, cum d. ibid.
ΜΥΔΑΡΓΑΣΙΣ ibid.
μυδρόκτυπος, dicitur faber ferrarius, ut qui candentem ferri massam malleo tundat.
μυδρόκτυπεω, candentem ferri massam malleo tundo. Aesch. in Prom. Comp. ex κτόπος, & κτυπέω.
ΜΥΔΡΟΣ 1071
ΜΥΔΩΝ ibid.
ΜΥΕΛΟΣ, cum d. ibid.
ΜΥΕΩ, cum d. 1072
μυζάω, μηζέω, in Μύζω sugo 1072
μυζαρὶς, in c. ex Οὐρὰ 1220
ΜΥΖΩ 1072
μύημα, μύησις, in Μυέω.
μυθάριον 1074
μύθαρχοι, factionũ duces. Hesy.
μυθέομαι, μυθέσκομαι, in Μῦθος, verbum.
μυθεύω, cum d. in Μῦθος, fabula.
μυθητὴρ, μυθητὴς, in μυθέομαι.
μυθίζω, in Μῦθος, verbum.
μυθικὸς, in Μῦθος, fabula.
μυθογράφος 341
μυθολόγος, cum d. 942
μυθοπλάστης, cum d. in c. ex fine præp. 1323
μυθοποιὸς, cum d. 1352
ΜΥΘΟΣ 1073
μυθώδης, in Μῦθος, fabula.
ΜΥΙΑ 1074
μύϊνδα, seu μυΐνδα ibid.
μυοθήρας, in c. ex θήρα 637
μυοκέφαλον, in c. ex Κεφαλὴ, fine præp. 780
μυοσόβη, cum d. in com. ex Σοβέω 1493
ΜΥΚΑΩ, cum d. 1074
μυκὴ ibid. & in Μύω.
ΜΥΚΗΣ 1075
μύκησις, μυκητὴς, &c. in Μυκάομαι.
ΜΥΚΔΑΙ 1075
ΜΥΚΤΗΡ, cum d. ibid.
μυλακρὶς 1076
μύλαξ, in Μύλη.
ΜΥΛΗ 1075
μυληκόρον, in c. ex Κορέω, & κόρος, scopæ 848
μυλήφατος, in c. ex Φάω, occido 1720
μυλίας, μυλιάω, in Μύλη.
μυλικὸς, & μυλίτης, in Μύλη.
μυλλὰς, cum μύλλω.
ΜΥΛΛΟΣ 1076
μύλλω, in Μύλη.
μυλόκλαστος, in c. ex tertia pers. pr. 799
μύλος, in Μύλη.
μυλόσαρξ, in c. 1446
μυλόω, μυλωθρὸς, cum d. μύλων in Μύλη.
ΜΥΝΟΜΑΙ, cum d. 1076
ΜΥΞΑ, cum d. ibid.
μυογάλη, in Γαλέη 297
μυοδόχος 382
μυοδρέπανον, in c. ex δρέπανον 424
μυόθηρ, in c. ex θήρα 637
μυοκόπος, in c. ex Κόπρον 840
μυοκτόνος, in c. ex ἔκτονα 884
μυόσωτον & μυοσωτὶς, in com. ex Οὖας 1216
μύουρος, &c. vide μείουρος 1219
μυόφονος 1723
μυόχοδον, in c. ex Χέζω 1797
μύραινα, μύραινος 1078
μυραλοιφεῖν & μυραλοιφία, in c. ex Ἀλείφω 111
μυρεψὸς, cum d. in c. ex Ἕψω 560
μυρηρὸς, in Μύρον.
μυριάκις, in Μύριοι.
μυριάμφορον, decies mille amphorarum capax. vel decies mille amphoras æquans Aristoph. in Pace. Compositum ex μύριοι & ἀμφορεὺς: de quo col. 1726
μυριάρχης, &c. 201
μυριὰς, in Μόριοι.
μυρίδιον, μυρίζω, in Μύρον.
μυριέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 454
μυριέτης 532
ΜΥΡΙΚΗ, cum d. 1076
μυρίνης οἶνος, in Μύρον.
μύρινος, in Μύρος.
μυριόδους in c. 1132
μυριόλεκτος, millies dictus.
μυριόναυς, in c. 1087
μυριόνεκροι, in c. ex Νεκρὸς 1088
μυριοπλάσιοι, in Μύριοι.
μυριοπληθὴς, in c. ex πλήθω 1331
μυριόπους 1372
ΜΥΡΙΟΣ, cum d. 1076
μυριοστημόριον, in c. ex μόριον 1022
μυριότευχοι, in c. ex τεῦχος 1613
μυριότης, in Μύριοι.
μυριοφόρος 1737
μυριόφορτος, in c. ex Φόρτος 1757
μυριόφυλλος 1772
μυριόφωνος δῆμος, populus infinitas voces edens: vel infinitis linguis loquens. Epigr.
μυρὶς, μύρισμα, μυριστικὸς, in Μύρον.
μυριώνυμος 1166
μυρμηκολέων, in c. ex Λέων 961
ΜΥΡΜΟΣ, cum d. 1077
μυροβάλανος, in c. 240
μυροθήκη, & μυροθήκιον, in c. ex θήκη 1629
μύρομαι, in Μύρον.
ΜΥΡΟΝ, cum d. 1077
μυρίπνους, & μυρόπνους 1345
μυροπισσόκηρος, in πισσόκηρος 785
μυροποιὸς, qui vnguenta conficit. Athen, l. 13.
μυροπώλις, cum d. 1410
ΜΥΡΟΣ 1078
μυρόω, in Μύρον.
μυρόχριστος, in c. ex χριστὸς 1826
μύῤῥα, in Μύρον.
μυῤῥίνη μυῤῥινον, cum μυρσίνη.
μυῤῥίτης in Μύρον.
μυρσινέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
μυρσίνη, μυρσινίτης, μυρσίνιον, in Μύρτος.
ΜΥΡΤΟΣ, cum d. 1078
μυρτοπέταλον, à quibusdam dicitur τὸ πολυγόνατον, teste Plinio l. 27. c. 12.
μυρτοχέλα seu μυρτοχελίδες, dicuntur muliebris pudendi extremitates & veluti labia quę utrinque sunt. Poll. lib. 2. & Ruf. Ephes.
ΜΥΡΩ 1078
μυρωδία, in c. fine pr. 1135
μύρωμα, μύρωσις, in Μύρον.
ΜΥΣ 1078
μυσάζω, μυσαρὶς, cum d. μυσάττομαι, μυσαθθὴς, μυσαχνὸς in Μῦσος.
μύσις, in Μύω.
ΜΥΣΟΣ 1079
μυσσολεῖ 1360
ΜΥΣΣΩ 1079
μυσταγωγὸς, cum d. 39
μυστάλμης, in c. ex Ἅλς, sal 130
μύσταξ, vide μάσταξ, in Μασάομαι 1006
μύστης, cum d. in Μυέω.
ΜΥΣΤΙΛΗ, cum d. 1079
μυστιπόλος, cum d. 1360
μυστοδόκος 382
μύστρον, in Μυστίλη.
μύσφονον, muscipula, παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐπιφέρειν, quòd ex tium afferat muribus.
μυτακίζω, cum d. in Μὺ 1071
μύτιλος, vide Μίτυλος.
ΜΥΤΙΣ 1080
μυτιωτὸς, in Μῦσος.
μυχαίτωτος, μύχατος, μυχὴ, in Μυχός.
μυχηβόρος, in c. ex Βορὰ 275
μυχθίζω, in Μύζω 1072
μυχοίτατος, in Μυχός.
μυχοπόνιον 1365
ΜΥΧΟΣ 1080
ΜΥΩ ibid.
μυώδης, μυὼν, μυωξὸς, in Μῦς.
μυωπία, in c. ab Ὀπὴ 1171. & in μυωπός.
μυωπὸς, cum d. μύωψ 1182
μυωτὸς, in Μῦς.
¶ ΜΩΚΟΣ, cum d. 1081
ΜΩΛΟΣ, cum d. ibid.
ΜΩΛΥ ibid.
ΜΩΛΥΖΑ ibid.
ΜΩΛΥΣ, cum d. ibid.
ΜΩΛΩΨ ibid.
ΜΩΜΟΣ, cum d. ibid.
μωμοσκόπος, cum d. 1476
ΜΩΝ 1082
μώνυξ, in μονώνυξ 1169
μωραίνω, μωρία, & μώριον, in Μωρός.
μωρολόγος, cum d. 942
μῶρον, vide μόρον, in Μορέω 1067
ΜΩΡΟΣ 1082
μωρόσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1497
μωρότης, μωρῶς, μώρωσις, in Μωρός.

N

ΝΑΒΑΑ, cum d. 1083
ΝΑΙ ibid.
Ναιάδες, Naiades: nymphæ fluviales & fontanæ à Νάω, fluo.
ναΐδιον, in Ναός.
ναιέτης, cum d. in Ναίω.
ΝΑΙΡΟΝ 1083
ΝΑΙΩ ibid.
ΝΑΚΟΣ, cum d. 1084
νακοτίλτης, in c. ex Τίλλω 1633
νᾶμα, cum d. vide νάω in Ναία.
ΝΑΝΝΗ, ΝΑΝΟΣ, cum d. 1084
ναξιουργὴς, naxio opere factus: ut ναξιουργὲς κάνθαρος, apud Aristoph.
ναοποιὸς, cum d. 1352
ΝΑΟΣ 1084
ναοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ΝΑΠΟΣ, νάπη 1084
ΝΑΠΥ ibid.
ΝΑΡΔΟΣ, cum d. 1085
ναρθηκοπλήρωτος, in c. ex πλήρης 1331
ναρδόσταχυς, in c. 1515
ΝΑΡΘΗΞ, cum d. 1085
ΝΑΡΚΑΦΘΟΝ ibid.
ΝΑΡΚΗ, cum d. ibid.
νάρκισσος ibid.
ΝΑΡΤΑΛΟΣ ibid.
ΝΑΤΚΗ, cum d. ibid.
νασμὸς, νασμώδης, in νάω.
ΝΑΣΣΩ, cum d. 1085
νασὸς, in Νάσσω.
νασοφάγος, cum d. 1702
νασίσκος 1086
ναυαγὸς, cum d. in c. ex Ἄγω, frango 46
ναύαρχος, cum d. 201
ναυάτης 1086
ναῦλον, cum d. in Ναῦς.
ναύλοχος, cum d. in c. ex Λόχος, insidiæ 977
ναυμαχὴς, cum d. 1013
ναυπηγὸς, cum d. in c. ex πέπηγα 1302
ναύποδα, in ναυσίποδες.
ναῦσθλον, in Ναῦς.
ΝΑΥΣ 1086
ναυσία, cum d. ibid.
ναυσίβιος, in c. ex Βίος 265
ναυσιαλειτὸς, in compos. ex κλειτὸς 861
ναυσικλυτὸς, in c. ex Κλύω 810
ναυσιπέδη, in c. ex Πέδη 1257
ναυσίποδες 1372
ναυσίπομπος, in com. fine præp. 1281
ναυσιπόρος 1269
ναυσίπορος 1272
ναυσιφόρητος 1737
ναύσταθμος, navium statio. Lucian & Strab. l. 14.
ναύσταθμον, idem Thuc.
ναύστολος, in c. ex στόλος 1522
ναύτης, cum d. in Ναῦς.
ναυτία, cum d. ibid.
ναυτοδήκας 404
ναύτρειας, cum ναύτης.
ναύφθορος, cum d. in c. ex ἔφθορα 1745
ναύφρακτος, in com. ex φρακτὸς 1760
ΝΑΦΘΑ 1087
νάω, in Ναίω.
¶ νεάζω, in Νέος, iuvenis 1094
νέαιρα, cum νειαρός.
νεακόνητος, in c. ex Ἀκόνη 98
νεαλὴς, in c. ex Ἅλς, sal 130. & in Νέος, novus.
νεάλωτος, in c. ex ἀλωτὸς 116
νεὰν, cum d. in Νέος, iuvenis.
νέαξ ibid.
νεαοιδὸς, novus poëta. Epigr.
νεαρὸς, cum d. νεάσις, νεατὸς, νεάω, in Νέος.
ΝΕΒΡΟΣ, cum d. 1087
νεβριδόπιπλος, in c. 1287
νεβριτόκος 1611
νεβροχαρὴς, in c. fine pr. 1789
νεηγενὴς, in νεογενὴς 304
νεήκης, in c. ex Ἀκὴ 94
νεηκόνης, cum νεακόνητος 89
νεηλάτης 469
νεήλατος, in c. ex Ἀλέω, molo 112. & in c. ex Ἐλαύνω 469
νεηλιφεῖς οἰκίαι, in c. ex Ἀλείφω 111
νέηλυς, in c. ἤλυς 523
νεήφατος, in c. ex φατὸς 1719
νειαρρὸς, νειαρὰ 1095
ΝΕΙΚΟΣ, cum d. 1087
νειόθεν, & νειόθι, in Νέος.
νεῖος, in Ναῦς 1086. & in Νέος.
νεῖσσομαι, in Νέω, eo 1099
νείφω, in Νίφω 1104
νεκὰς, in Νεκρός.

νεκραγωρέω 40
νεκρικὸς in Νεκρός.
νεκροβόρος, in c. ex Βορὰ 275
νεκροδέγμων, in c. ex prima pers. præt. 382
νεκροδόκος ibid.
νεκροκόσμος, in c. ex Κοσμέω 854
νεκρομαντεῖον, & νεκρομαντεία, in c. 1001
νεκροπέρνας, in c. ex περνάω 1292
νεκροπομπὸς, in c. sine pr. 1281
ΝΕΚΡΟ'Σ, cum d. 1088
νεκροστόλος, cum d. in c. ex στόλος 1522
νεκρόσολος, cum d. 1555
νεκροτάφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 620
νεκροφόρος 1737
νεκρόω, νεκρώδης, νέκρωσις, in Νεκρός.
ΝΕ'ΚΤΑΡ, cum d. 1088
νεκταροσταγὴς, in c. 1514
ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ 1088
νεκυηγός 42
νεκύια, in Νεκρός.
νεκυόμαντις, cum d in c. 1001
νεκυόσσοος, in c. ex σόος 1453
νεκυοστόλος, cum νεκροστόλος.
νέκυς, νεκύσια, in Νεκρὸς.
νεμέθω, in Νέμω, pasco 1091
ΝΕΜΕΣΑ'Ω, cum d. 1088
νεμέτωρ, νέμησις, νεμητὴς, νέμομαι, in Νέμω, distribuo.
νέμος, in Νέμω pasco.
ΝΕ'ΜΩ 1089
ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ 1093
ΝΕ'ΝΝΟΣ ibid.
νεοαλδὴς, in c. ex Ἀλδέω 110
νεοαρδὴς, in c. ex Ἄρδω 184
νεοβδάλτον, in Βδάλλα 260
νεόβλαστος, in c. ex βλάστη 268
νεοβόρος, in c. ex Βορὰ 275
νεοβρὼς, in c. sine pr. 292
νεόγαμος, in c. ex Γαμὸς 299
νεογένης 304
νεογιλὴς, &c. ibid.
νεόγλυνος, in c. ex Γλύνη 325
νεογονὸς, & νεογνὸς 309
νεογράπτος, in c. ex γραπτὸς 339
νεόγυος, in c. ex Γυὸν 344
νεογυνὴς, in c. ex Γυνὴ 346
νεοδαμώδης, in c. ex Δῆμος 391
νεόδαρτος, in c. ex δαρτὸς 275
νεοδμῆτες γάμοι, & νεόδμητος κόρη, in c. ex Δαμάω 356. vide & in com. ex præterito syncopen passo 370
νεόδορος, in c. ex δορὰ 575
νεόδρεπτος, in c. ex Δρέπω 423
νεοεργὴς 504
νεόζυξ, cum d. in c. ex ξυγὸς 581
νεοθαλὴς, in c. 618
νεοθανὴς, in c. desinentibus in θανὴς 641
νεοθηγὴς, in c ex Θήγω 633
νεοθηλὴς, in νεοθαλὴς.
νεοθλιβὴς, in c. ex Θλίβω 640
νεοθρεπτὸς, in c. 1661
νεόθυτος, in c. ex Θύω, macto 662
νεοίη, in Νέος, iuvenis.
νέοικος 1142
νεοκατάστατος, in καθίστημι 702
νεοκατάχριστος, in καταχρίω 1826
νεοκάτοικος, in κάτοικος 1141
νεόκαυστος, νεόκαυτος, in c. ex præter pass. 724
νεοκηδὴς, in c. ex Κῆδος, mœror 781
νεόκλωστος, in c. ex Κλώθω 811
νεοκμὴς, &c. in c. desinentibus in κμὴς 739
νεοκόπος, in c. ex κοπὴ 845
νεόκρας, & νεοκρατὸς, in c. ex κράω 772
νεόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 886
νεολαία, in Νέος.
νεολκία, &c. in c. ex ὀλκὴ 477
νεόλλυτος, in c. sine pr. 975
νέομαι, in Νέω.
νεόμην, in c. ex Μήνη 1048
νεομηνία, in c. ex Μὴν ibid & in c. ex Μήνη ibid.
νέον, in Νέος, Novus,
νεόνυμφος, in c. ex Νύμφη 1114
νεοπαγὴς, in c. ex ἐπάγην 1302
νεοπηθὴς, in c. in πηθὴς 1262
νεόπηστος, in c. in πηστὸς ibid.
νεοπενθὴς, in c. 1282
νεόπηγος, in c. ex πέπηγα 1302
νεόπηκτος, in c. ex πηκτὸς ibid.
νεοπλεκὴς, in c. in πλεκὴς 1328
νεόπλυτος, in c. ex Πλῦτος 1440
νεόπλυντος, & νεόπλυτος, in c. sine pr. 1341
νεοπολίται, in c. ex πολίτης 1362
νεοπρεπὴς, in c. 1380
νεόπριστος, in c. 1384
νεόρραντος, in c. ex Ῥαίνω 1416
νέορτος, in c. in ὄρτος 1208
ΝΕ'ΟΣ 1093
νεοσπάρακτος, in c. ex Σπαράσσω 1499
νεοσπὰς, in c. sine pr. 1503
νεοσοποιία 1352
ΝΕΟΣΣΟ'Σ, cum d. 1095
νεοσοτροφεῖον 1660
νεόσυτος, ὁ νεωστὶ ὁρμῶν. Hesych. comp ex σύω seu σείω.
νεοσταθὴς, in c. desinentibus in σταθὴς 709
νεόστροφος, in c. ex στροφὴ 1548
νεοσύλλεκτος, in συλλέγω 934
νεοσύστατος, in συνίστημι 707
νεοσφαγὴς, in c. ex Σφαγὴ 1561
νεόσφακτος ibid.
νεοτελὴς 1599
νεοτευχὴς, in c. ex τεῦχος 1613
νεότευκτος, in c. ex τευκτὸς ibid.
νεότης, cum d. in Νέος.
νεότμητος, in c. ex τμητὸς 1607
νεοτόκος 1631
νεοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
νεοτρίβης, in c. sine pr. 1671
νεότρωτος, in c. 1637
νεοττεύω, cum d. νεόττιον, νεόττις, in Νεοσσός.
νεοτροφέω, cum νεοσοτροφεῖον.
νεουρεῖν, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 1222
νεούτατος, in c. ex Οὐτάω 1225
νεόφθιτης, in c. ex φθίω 1774
νεοφθόητος, in φθόη 1743
νεόφονος 1723
νεοφυὴς 1779
νεόφυτος 1780
νεοχάρακτος, in comp. ex χαράσσω 1794
νεοχμὸς, cum d. νέοω, in Νέος, novus 1094
νέπους 1372
νέρθε, cum d in Ἔρα 495
νεῦμα, in Νεύω.
νευρὰ, νευρία, νευρικὸς, νεύρινος, νευρὶς, &c. in Νεῦρον.
νευροβάτης, in c. in βάτης 236
νευρόκαυλος, in comp. ex Καυλός 757
νευροκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
νευρόλαλος, in c. ex λάλος 916
νευρομήτρα, in c. ex μήτρα 1050
ΝΕΥ'ΡΟΝ 1096
νευροῤῥάφος, cum d. 1418
νευροσπαδὴς, νευροσπάσται, &c. in c. sine pr. 1503
νευροτενὴς, in c. ex τενὴς 1592
νευρότρωτος, in c. 1637
νευρόω, in Νεῦρον.
νευρώδης, νευρώεις: in Νεῦρος.
νευροχονδρώδης, in com. ex Χόνδρος.
ΝΕΥ'Ω, cum d. 1096. & in Νέω, nato.
νεφέλη, in Νέφος.
νεφεληγερέτης, in c. ab ἠγερέομαι 11 & in c. ex Ἐγείρω 437
νεφελογενὴς 304
νεφελοκοκκυγία, in c. ex Κόκκυξ 822
ΝΕ'ΦΩΣ, cum d. 1097
ΝΕΦΡΟ'Σ, cum d. 1098
ΝΕ'Ω, cum d. ibid. & 1099
νεωκόρος, cum d. in c. ex κόρος, scopæ 848
νεωλκὸς, cum νεολκία 477
νέωμα, cum νεόω 1094
νεὼν, in Ναῦς 1086
νεώνητος, in c. 1851
νεωπὸς 1182
νεωποιὸς 1352
νεωρὴς 204
νεωρυχὴς 1204
νέως, νεώσις, in Νέος, novus.
νεώσοικος 1142
νεωστὶ, cum νέως.
νέωτα, cum νεόω.
νεωτερίζω, cum νεωτέρως.
νεωτεροποιὸς, cum d. 1352
νεωτέρως, in Νέος, novus.
νέωτος ibid.
νεωφύλαξ, in ναοφύλαξ.
νεώχορμος, terra recens culta. Hesych.
¶ ΝΗ' 1100
ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ ibid.
νήγρετος, in c. ex ἔγρομαι 437
νήδυμος, in com. ex Δύω, subeo 428
νηδύπους 1372
ΝΗΔΥ'Σ 1100
νηεω, in Νέω, neo ibid.
νήθω, in Νέω, neo ibid.
νήϊος, νήϊτης, &c. in Ναῦς.
νηκερδὴς, in c. ex Κέρδος 776
νήκερος, & νήκερως, in c. 774
νήκεστος, in c. ex Ἀκέομαι 93
νηκτὴς, νηκτικὸς, νηκτὸς, νηκτρὴς, in νήχω.
νηλεγὴς, cum d. in ἀνηλεγὴς 110
νηλεὴς, in c. ex Ἔλεος 473
νηλεόποινος, in c. ex Ποινὴ 1357
νηλεὼς, in νηλεὴς.
νηλεύστος, in c. ex Λεύσσω 960
νηλίπεζοι, in c. 1259
νηλιτὴς, in c. ex Ἀλιτέω 117
νήλωπος, in c. ex Λῶπος 958
νῆμα, cum d. in Νέω, neo.
νημερτὴς, cum d. in c. ex Ἁμαρτάνω 135
νήνεμος, cum d. in c. 152
νηνέω, in Νέω, glomero 1100
νῆξις, in νήχω.
νηοπόλος 1360
νηοπορέω, in ναυσιπόρος 1269
νηοσσόος, in c ex Σόος 1495
νηῦχος 557
νηπεκτὴς, in c. ex Πείκα 1263
νηπέλει, in c. 1277
νηπιάω, νηπιάζω, νηπίαχος, cum d. νηπιέη, in Νήπιος.
νηπενθὴς, cum d. in c. 1282
νηπιοκτόνος, in c. ex ἔπτονα 884
ΝΗ'ΠΙΟΣ, cum d. 1100
νηπιόφρων, qui puerili mente est præditus, qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus.
νηπιοφροσύνη, stultitia qualis est infantis aut pueruli.
νύπλεκτος, in c. ex πλεκτὸς 1327
νήποινος, cum d. in com. ex Ποινὴ 1357
νηπύτιος, in Νήπιος.
νήριθμος, in c. 188
νήριστος, in c. 517
ΝΗ'ΡΙΟΝ 1101
νηρίτης, ου, ὁ, nerites: cōcha quædam natatilis, apud Aristot. de part. animal. lib. 4. & Aelian.
νήριτος, in νήριστος.
Νηριτόφυλλος, multa habens folia. Hesych.
ΝΗΡΟ'Σ 1101
νησίον, in Νῆσος.
νῆσις, in Νέω, neo.
νησὶς, in Νῆσος.
ΝΗ'ΣΟΣ, cum d. 1101
ΝΗ'ΣΣΑ, cum d. ibid.
νηστεύω, in Νῆστις.
νηστικὸς, in νήθω.
ΝΗ'ΣΤΙΣ, cum d. 1101
νησύδριον, in Νῆσος.
νήτη, in Νέος 1094
νητὸς, in Νέω, neo 1100
νητρεκὴς, in c. ex Ἀτρεκὴς 214
νήττα 1101
νηττοφόνος, anates occidens. Aristot. histor. anim. libro 9. cap. 33.
νηῦς, in Ναῦς.
ΝΗ'ΦΩ, cum d. 1102
νήχυτος, in c. in χύτις 1823
νήχω, in Νέω, nato 1108
νῆψις, in Νήφω.
νύω, in Νέω, glomero 1100
¶ ΝΙΓΛΑ'ΡΟΣ 1102
νίζω in Νίπτω.
ΝΙΚΑ'Ω, cum d. ibid.
νικηφόρος 1737
νῆκος, in Νικάω.
νίμμα, in Νίπτω.
ΝΙ'Ν 1103
ΝΙ'ΠΤΩ, cum d. ibid.
νίσσομαι, in Νέω, eo 1099
ΝΙ'ΤΡΟΝ, cum d. 1104
νίφα, in νιφάς.
νίφαργος, in c. ex Ἀργὸς 183
νιφὰς, in Νίφω.
νιφετοβλὴς, & νεφοβλὴς, in c. in βλὴς 251
νιφετὸς, cum d. in Νίφω.
νιφόβολος 252
νιφόεις, in Νίφω.
νιφόκτυπος, nivis casu resonās. Athen. l. 10. Comp. ex κτύπος: de quo in Τύπτω.
νίφομαι, in Νίφω,
νιφοστιβὴς, in c. 1517
ΝΙ'ΦΩ 1104
¶ νοερὸς, νοέω, cum d. in Νόος.
νοθεία, νοθεύω, cum d. in Νόθος.
νοθογένητος, in c. γενητὸς 307
νοθοκαλλοσύνη, in com. ex κάλλος 735
ΝΟ'ΘΟΣ, cum d. 1104
νοΐδιον, in Νόος.
νομαδικὸς, νομαδίτης, νομάζω in Νέμω 1091
νομαδόστοιχοι, in comp. ex στοιχος 1519
νομαῖος, in Νέμω. At νόμαιον, in Νόμος.
νομαιδρία 156
νομάρχης, cum d. 201
νομὰς, νομεὺς, νομεύω, cum d. νομὴ, in Νέμω 1089. & 1090
νομίζω, νομικὸς, cum d. νόμιμος, cum d. νόμισις, νόμισμα, in Νόμος.
νομισματοπώλης 1410
νομιστεύω, in Νόμος.
νομογράφος 341
νομοδιδάκτης, in c. ex διδακτός 396
νομοδιδάσκαλος, in com. ex διδάσκαλος. ibid.
νομοθεσία, in c. ex θέσις 1628
νομοθέτης, cum d. ibid.
νομοίστωρ, in c. ex Ἵστωρ 712
νομομαθὴς, in c. sine pr. 999
ΝΟ'ΜΟΣ 1105
νομὸς, in Νέμω, distribuo 1089

νομο-

νομφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
νοσολαθὴς, in c. ex Βλάπτω 267
ΝΟΣΟΣ 1106
νοσοφαλὴς, in c. ex Ζφαλὴς 1564
νοσύζω, νοσυκερὸς, νοσφοὺς, νοσέω cum .. νοσηλεύω, cum d. νόσημα, νοσηρὸς, νοσίζω, in Νόσ.
νοσογνωμονικὴ 322
νοσοκόμος; cum d. in c. ex Κομέω 832
νοσσαιὸς 1352
ΝΟΣΣΟΣ, cum d. 1110. & 1111
νοσσοτροφία 1660
νοσσὸς, cum d. in Νεοσσὸς 1095
ΝΟΣΤΕΩ, cum d. 1111
ΝΟΣΦΙ, cum d. 1112
νοσώδης, in Νόσ.
ΝΟΤΙΣ, cum d. 1112
ΝΟΤΟΣ, cum d. 1113
νυβευτικὸς, cum d. in c. ex Βύω 293
νυβεπω, in c. ex Ἡσπις 1628
νυβεπω, cum d. νυβητίζω, cum d. ibid.
νεμλωία, νεμλώιος, νεμλωιαςὴ, in νομλωία 1048
ΝΥΓΜΟΣ 1113
νωωιχὴς, cum d. 558
νὸς, in Νοσ.
νσσ.., in Νόσος.
νσσοχθὴς, in c. ex Α'χθ. 227
νσσ.., in Νόσος.
νσσφύ.., morbos afferens. Epigr.
¶ΝΥ 1113
νύγμα, cum d. in Νύσσω.
νυκτηγ.., in c. ex Α'στὴς 59
νυκτάλος, in Νύξ.
νυκτάλωψ, cum d. 1182
νυκτεγερσία, in c. ex Ε'γείρω 437
νυκτεγερτέω ibid.
νυκτελέω, cum d. 1599
νυκτεναρ.., in ἐπάειρω 200
νυκτερεύω, cum d. νυκτερέδιος, νυκτερινὸς, νυκτερὶς. in Νύξ.
νυκτερόδιος, cum νυκτερ..
νύκτερος, in Νύξ.
νυκτηγερέω 18
νυκτηγερσία, & νυκτηγερτέω, νυκτηγερσία.
νυκτίβιος, in c. ex Βίος 265
νυκτιδρόμος 1666
νυκλικήσας, in c. ex Κόρις 846
νυκλαλαφραοφάγος 1702
νυκλαμπὴς, in c. ex Λάμπω 927
νυκλιχος, in c. ex Λόχος, insidiæ 977
νυκτίνομος, in c. fine pr. 1092
νύκτιος, in Νύξ.
νυκτιπλαγκτος, in com. ex Πλάζω 1320
νυκτιπλανὴς, in c. 1321
νυκτιπόλος 1360
νυκτιπόρος 1269
νυκλιφανὴς 1708
νυκτίφαντος 1709
νυκτίφοιτος, in c. 1755
νυκτογραφία, cum d. 341
νυκτοθήρας, in c. ex Θήρα 637
νυκτοκλέπτης, in c. fine pr. 803
νυκτομαχέω 1013
νυκτοπορέω, &c. in νυκτοπόρος.
νυκτορχὴς 504
νυκτοφυλακέω, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
νυκτωπὸς 1182
νύκτωρ, in Νύξ.
νύμφα, in Νύμφη.
ΝΥΜΦΗ, cum d. 1113
νυμφοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 832
νυμφόληπτος, νυμφολησία, in c. ex λὴψις & λητὸς 923
νυμφοπόνος, in c. fine pr. 1285
νυμφοστολὸς, cum d. in c. ex στέλλω 1523
νυμφὼν, in Νύμφη.
ΝΥΞ 1114
ΝΥΞ ibid.
ΝΥΟΣ 1115
ΝΥΣΣΩ, cum d. 1116
ΝΥΣΤΑΖΩ, cum d. ibid.
νυστολογερόντιον. in c. ex Γέρων 313
νύτίω, in Νύσσω.
νυχθήμερον, in c. ex Ἡμέρα 605
νυχηδὸρος, in c. in Βορέας 275
νύχος, cum d. in Νύξ.
¶ΝΩΓΑΛΑ, cum d. 1116
νωδαγέρων, in c. ex Γέρων 313
νωδὸς, in c. 1132
νώθμως cum d. in c. 1133
ΝΩΘΗΣ, cum d. 1116
νώθρος, cum d. in Νωθὴς.
νώθρως, in c. ex Κάρη 749
ΝΩΛΕΜΗΣ, cum d. 1117
νωμάω, cum d. in Νέμω, distribuo 1089
νώνυμος, in αὐώνυμος 1166
νῶροψ, in c. ex ὄψις 1179
νωτὰς, νωτὰν, νωτίζω, in Νῶτος.
νωτιδωνὸς, in ἐπιτώτιος 1117
νωτόρραπτος, in comp. ex ῥαπτός 339
νωτοτηκὴς 1338
ΝΩΤΟΣ 1117
νωχελὴς, cum d. in c. ex Κέχω 765
νώψ 1182.

Ξ

ΞΑΙΝΩ 1117
ξανθίας, ξανθίζω, ξανθικὸς, ξανθίον in Ξανθὸς.
ξανθοκ.ξ in c. 649
ξανθοκόρυμβος, in c. ex Κόρυμβος 747
ξανθοκόμης, ξανθόκομος, in c. ex Κόμη 835
ΞΑΝΘΟΣ, cum d. 1118
ξάνθοχρως, idem quod ξανθὸς. Theocr. idyll. 19. Τὰ δ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας ξανθόχρουν ἔσκεν.
ξανάω, cum d. ξάνιον, ξανίτης, &c. ξάσμα, in Ξαίνω.
ξάνιον, in ξενίον.
ξενίζω, &c. in ξενίζω, & sic de similibus.
ξεναγὸς, cum d. 42
ξεναγωγὸς 40
ξενακίζω. Suid. exp. congrego. propriè, hospites congrego. Comp. ex Ἀλίζω.
ξενακτία & ξεναπατία, ξεναπάτης, in c. ex Ἀπατάω 173
ξενάω, in Ξενόω.
ξενηλασία, ξενηλατέω 469
ξενία, ξενίζω, ξενικὸς, ξενίσω, ξενεστόω, cum d. in Ξενόω.
ξενοδόκος & ξενοδόχος, cum d. 382
ξενόεις, σσα, ὁ, apud Eurip. in Iphigen. Taur. à quibusdam exp. hospitibus & peregrinis frequens: vbi dicitur ξενόεσσα θρόνα.
ξενοκοπεῖν, exp. plagas accipere, apud Metagenem, teste Suid.
ξενοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτανα 885
ξενολόγος, cum d. in c. fine præp. 935
ξενομανέω, cum d. 995
ξενοπαθέω 1250
ΞΕΝΟΣ 1118
ξενοσυνὴ, in Ξενόω.
ξενοτρόφος, cum d. 1660
ξενοφόνος, cum d. 1723
ξενόφωνος cum d. 1784
ξενόω, ξενώιον, ξενὼν, ξενὼς, in Ξενόω.
ξενώσις, εως, ἡ, mentis alienatio Eurip. in Herc. fur.
ξερὸς, in Ἠρὸς.
ξέσις, ξέσμα, ξεσμὸς, ξεστὸς, ξέστρον, in Ξέω.
ΞΕΩ 1120
ξηραίνω, in ξηρὸς.
ξηραλοιψὰς, ξυραλοιφέω, &c. in c. ex Ἀλείφω 111
ξηραμπέλινος, in c. ex Ἄμπελος 143
ξήρασις, ξηραντικὸς, ξηρασία, ξηράφιον & ξήριον φάρμακον, in Ξηρὸς.
ξηροβατικὸς 236
ξηροδιαιτικὸς, in c. ex βιωτὸς 266
ξηροκαυστηλία, in καυστηλος 583
ξηρόκαρπος 751
ξηροκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, fine præp. 780
ξηροκλάζω, in c. ex Κλάω 827
ξηρόμυρον, in c. ex Μύρον 1087
ξηρονομικὸς, in c. fine pr. 1092
ξηροποιῶ 1352
ξηροπυρία, in c. ex Πῦρ 1406
ΞΗΡΟΣ 1122
ξηρόσαρκος, in c. 1446
ξηροτήγανον, in c. ex τήγανον 1617
ξηρότης, in Ξηρὸς.
ξηροτερία, in c. fine pr. 1671
ξηροτροφικὸς 1660
ξηροφαγῶ 1702
ξηρόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
¶ΞΙΡΙΣ 1223
ξιφέδιον, in Ξίφος.
ξιφήρης, in c. ex Αἴρω 81
ξιφηφόρος, cum d. 1737
ξιφίδιον, ξιφίζω, cum d. ξιφίον, in Ξίφος.
ξιφοδρέπανον, in com. ex δρέπανον 425
ξιφοθήκη, in c. ex θήκη 1629
ξίφοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
ξιφομάχαιρα 1014
ΞΙΦΟΣ 1123
ξιφοειδὴς, cum d. in c. ex εἶδος 477
ξιφηρὴς 504
¶ξόανον, ξοὶς, in Ξέω.
ξυθόπτερος, in c. fine pr. 1393
ξυθὸς, in Ξανθὸς.
¶ξυλεύς, in συλεύς.
ξυλεργὸς, in συλεργός.
ξυλεώμων, in συλεώμων.
ξυγγρέω, in συγκρέω.
ξύζυγος, in σύζυγος.
ξυλὴ ξυλίνη, in ξύλον 1121
ξυλαλὴ, in c. ex Ἀλάω 128
ξυλάδελον, ξυλάδομος, cum d. in Ξύλον.
ξυληδόρος, in c. ex Βορέας 275
ξυληγὸς, cum d. 42
ξυλύφιον, ξυλίζομαι ξυλικὸς, ξύλινος, ξυλίτης, in Ξύλον.
ξυλοκάλαμον, in c. ex Βάλαμος 253
ξυλοκαυσία, in Καυσία 754
ξυλοκέρατα, in c. 774
ξυλοκιννάμωμος, in c. ex Κίνναμωμον 794
ξυλοκόκκα, in c. 825
ξυλοκόπος, cum d. in com. ex κοπὴ 845
ξυλολυχνοχος, in λυχνοῦχος 558
ξυλομανέω 993
ξυλομάχαιρα, in c. ex μάχαιρα 1094
ΞΥΛΟΝ, cum d. 1124
ξυλόπους 1372
ξυλουργὸς, cum d. 513
ξυλοφόρος, in c. ex ἔφορα 1745
ξυλόφορος, cum d. 1737
ξυλόφρακτος, in com. ex φράκτης 1769
ξυλόω, ξυλώδης, ξύλωσις, in Ξύλον.
ξυὼ, in Σιὼ 1554
ΞΥΝΟΣ, cum d. 1124
ξυόεις, ξύομαι, ξυρέω, in ξύω.
ξυρηπαιμὸς, ξύρηπις, ξυρέας, ξύρεον, in ξύω.
ξυροπυρέτης, in c. ex Πυρὸς 1408
ξυρὸς, ξύσιλος, ξύσις. ξύσμα, ξυσμὸς ξυσὴς, &c. in ξύω.
ξυστφόρος 1737
ξύσρα, ξυσρὶς, in ξύω.
ξυσρολήκυθος, in c. ex Δήκυθος 964
ξύω, in Ξέω.

O

¶Ο' 1125
ὁ in Ὅς.
ὅα, in Οἷς 1147
Ο'ΑΡ, cum d. 1125
Ο'βελὸν, adverbiũ μεσότητος, ex, præt. perf. ὤμμαι, inquit Etym. unde μέση γὼ ἦλθον ἐς ὄβελὸν exp. veni in conspectum.
ὀβελαία, ὀβελίας, ὀβελίζω, ὀβελίσκος, in Ο'βελὸς 1126
ὀβελισκολύχνος, &c. in c. 982
Ο'ΒΕΔΟΣ 1125
Ο'ΒΟΛΟΣ, cum d. 1126
ὀβολοστάτης, cum d. in c. ex στὰς 709
ὀβελιαλία, in c. ex Καλὸς 734
ὀβελιαθλος, in c. ex Γῦον 344
ὀβελιαθλος, animo violento præditus, magnanimus. Hesych.
ὀβελιμπάτης, cum d. in c. 1253
ὄβελιμος, in ὀμβέλιμος.
Ο'ΒΡΥΖΟΝ 1126
ὀγδοηκοντούτης, & ὀγδοηκοντάτης 532
ὄγδος, cum d. in Ο'κτώ.
ὄγκαιον, in Ο'γκος.
Ο'ΓΚΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 1126
ὄγκη, in Ο'γκος.
ὀγκηρὸς ibid.
ὀγκησὶς, in Ο'γκόομαι.
ὀγκιὸν & ὀγκίον, in Ο'γκος.
ὀγκολογέω 943
ὀγκόομαι, in Ο'γκος.
Ο'ΓΚΟΣ, cum d. 1127
Ο'ΓΜΟΣ, cum d. 1126
Ο'ΓΧΝΗ 1127
ὁδάω, ὁδᾶν, in Ο'δὸς.
ὁδακτάζω, ὁδάξ, cum d. in Ο'δάξ.
Ο'ΔΕ 1127
ὁδεία, in ὁδάω.
ὁδελὸς, idem quod ὀβολός. Nic. in Ther.
ὁδεύω, ὁδέω, in Ο'δὸς.
ὁδηγὸς, cum d. 42
ὁδὶ 1127
ὁδὸς, ὁδῆτης, in Ο'δὸς.
ὁδμὴ, cum d. in Ο'ζω.
ὁδοιδὸκος, cum d. 383. & in c. 413
ὁδοιπλανέω, in c. 1321
ὁδοιπόρος, cum d. 1269
ὁδοντάγρα 24
ὁδοντάγωγὸν 40
ὁδοντάλγέω, ὁδοντάλγία, in com. ex Ἄλγος 109
ὁδόντιαω, cum d. ὁδοντίδης, ὁδοντισμὸς, in Ο'δὰξ.
ὁδοντόγλυφον & ὁδοντογλυφὶς, in c. ex γλύφω 324
ὁδοιδομάχης 1013
ὁδοντοξέστης, in c. ex ξεστὸς 1123
ὁδοντότεμμα, in c. fine pr. 1671
ὁδοντοφυὴς, cum d. 1779
ὁδοντόω, ὁδοντωτὸς, in Ο'δὰξ.
ὁδοποιὸς, cum d. 1352
Ο'ΔΟΣ 1128
ὁδὸστασις, in c. ex στάσις 1539
ὁδὸστρος & ὁδὸστρης 1222
Ο'ΔΟΥΣ, cum d. 1131. & 1132
ὁδοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ὁδὸω, in Ο'δὸς.
Ο'ΔΥΝΗ, cum d. 1133
ὁδμὴ φατος, in c. ex Φάω, occido 1720

ὁδυ-

ὀδυνολύων, in c. ex λύω, sine præp. 986
Ο'ΔΥ'ΡΟΜΑΙ, cum d. 1133. & 1134
Ο'ΔΥ'ΣΣΩ 1134
ὀδωδὴ 1135
¶ ὄζαινα, ὀζαινῖτις, ὀζανικὸς, ὄζη, ὄζολις, in Ο"ζω.
ὀζόμενος, in Ο"ζω.
Ο"ΖΟΣ 1134
ὀζόστομος 1537
ὀζοῦσθαι in Ο"ζω.
ὄζυγις, in ὁμόζυξ 580
Ο"ΖΩ 1134
ὀζωδὴς, in Ο"ζω, & in Ο"ζω.
¶ ὄη, in Οἶς 1147
¶ ὅθεν 1209
Ο"ΘΗ, cum d. 1135
ὅθι 1209
Ο"ΘΛΕΙΣ 1135
ὀθνεῖος, in Νόθος 1105
ὄθομαι, in Ο"θη.
Ο'ΘΟ'ΝΗ, cum d. 1135
Ο'ΘΟ'ΝΝΑ 1136
ὀθονοποιὸς, qui linteos pannos conficit. Diosc. l. 5. c. 152.
ὄθριξ, in c. 649
¶ ΟΙ" 1136. At οἷ, in Ο"ς 1136
οἷα 1147
οἰαδὸν, in Οἶος.
ΟΙ"ΑΞ, cum d. 1136
οἰακοστρόφος, cum d. in c. ex στροφὴ 1548
οἰάτειον κρέας, in Οἶς.
οἴκω, in Οἶος.
ΟΙ"ΓΩ, οἰγνυμαι 1136
ΟΙ'ΔΕΩ, cum d. 1137
οἰδίπους, cum d. 1372
οἰδίσκω, οἴδιον, οἶδος, Οἰδέω.
οἰέανος, in c. ex ἐανὸς 562
οἴειος, in Οἶς.
οἰέτης 533
ΟΙ'ΖΥ'Σι cum d. 1138
οἴη, in Οἶς 1147
οἴηθεν, οἴηξ, cum d. in Οἴαξ.
οἴημα, cum d. οἴησις, οἰητὴς, in Οἴω.
οἶκαδε, οἰκανὸς, οἰκάριον, in Οἶκος.
οἰκειοπραγέω, & οἰκειοπραγία, in c. ex πράγος 1378
οἰκεῖος. cũ d. οἰκέω, οἰκέτης, cum d. οἰκήϊος, οἴκημα, οἴκησις, cum d. οἰκητὴς, &c. οἰκίδιον, οἰκικὸς, οἰκίσκος, in Οἶκος.
οἰκογενὴς 1304
οἰκοδεσπότης, cum d. in c. ex Δεσπόζω 376
οἰκοδόμος, cum d. in com. ex δομὴ 371
οἴκοθεν, οἴκοθι, in Οἶκος.
οἴκοι, in Οἶκος.
οἰκομανία 993
οἰκονόμος, cum d. 1092
οἰκόπεδον, in c. ex Πέδον 1258
ΟΙ"ΚΟΣ, cum d. 1138
οἰκόσιτος, cum d. in c. 1465
οἰκοτραφὴς, in c. in τραφὴς 1658
οἰκοτρίβης, &c. in c. sine pr. 1671
οἰκότριψ ibid.
οἰκουμένη, cum d. in Οἶκος.
οἰκουρὸς, cum d. 1222
οἰκοφθόρος, cum d. in c. ex ἔφθορα 1745
οἰκοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ΟΙ"ΚΟΣ, cum d. 1143
οἰκτρὰ, in οἰκτρός.
οἰκτρολογία 942
οἰκτρὸς, in Οἶκτος.
οἰκτροχοέω, in c. in χοέω 1807
οἰκοφελὴς, cum d. in c. 1856
οἰμάω, in Οἴμη.
οἶμαι, in Οἴω.
ΟΙ"ΜΗ, cum d. 1144
οἶμος, in Οἴμη.
οἰμώζω, cum d. in Οἰ 1136
οἰναγωγὸς 40
οἰνάνθη, cum d. in c. in ἄνθη 159
οἴναρος, cum d. οἶνας, in Οἶνος.
οἰναχθὴς, in c. ex Ἄχθος 227
οἰνέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
οἰνεύομαι, οἴνη, οἰνηρὸς, in Οἶνος.
οἰνήρυσις, in c. 197
οἰνίζω, οἴνινος, οἰνίσκος, οἰνιστήρια, in Οἶνος.
οἰνοβαρὴς, cum d. in com. ex Βάρος 257
οἰνόγαλα, in c. ex Γάλα 297
οἰνόγαρον, in c. ex Γάρον 300
οἰνογευστέω, in c. ex Γεύω 314
οἰνόεις, in Οἶνος.
οἰνοηθέω, cum d. in com. ex Ἤθω 597
οἰνοθήρας, in c. ex θήρα 637
οἰνόληπτος, in c. ex ληπτὸς 923
οἰνομανὴς 993
οἰνόμελι, in c. 1027
οἰνόπεδον, &c. in c. ex Πέδον 1258
οἰνοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 1184
οἰνοπλάνητος, in compos. ex Πλάνη 1321
οἰνοπληθὴς, in c. ex Πλήθω 1331
οἰνοπλὴξ 1338
οἰνοποσία, οἰνοπότης, &c. in c. sine præp. 1312
οἰνόπτης, in c. sine pr. 1178
οἰνοπώλης, cum d. 1410
ΟΙ"ΝΟΣ 1145
οἰνόσπονδος, in c. sine pr. 1507
οἰνοσσόος, in c. ex Σόος 1495
οἰνοῦσσα seu οἰνοῦττα, in Οἶνος.
οἰνοφερὴς, in c. sine pr. retinentibus φέρ. 1735
οἰνόφλυξ, cum d. in c. ex φλύω, ferveo 1752
οἰνοφόρος 1737
οἰνόφυτον 1780
οἰνοχόος, cum d. in com. ex χόος 1807
οἰνοχρὼς 1828
οἴνοψ, in c. ex ὄψις 1179
οἰνόω, οἰνώδης, οἰνὼν, in Οἶνος.
οἰνωπὸς 1182
οἴνωσις, οἴνωτρος, in Οἶνος.
οἰόβιος, in c. ex Βίος 265
οἰοβότης, in c. ex βοτὸς 281
οἰόγαμος, in c. ex Γάμος 299
οἰόζωνος in c. ex ζώνη 588
οἰόζυν, οἰόθι, in Οἶος.
οἴομαι vel οἴμαι in Οἴω.
οἰονόμος, in c. sine pr. 1092
οἰοπέδιλος 1257
οἰοπόκος, in c. ex Πείκω 1263
οἰοπόλος, cum d. 1360
ΟΙ"ΟΣ 1146
ΟΙ"ΟΣ ibid.
οἰοφάγος 1702
οἰοχίτων 1812
οἰόω, in Οἶος.
ΟΙ"Σ 1147
οἶσον funis. Hesych. propriè esse dicitur funis nauticus, retinaculum nauium. Pro eodem Ionicè dicitur οὖσον, apud Lycophr. ¶ At οἶσον, aor. 1. imp. mod. vide in Οἴω, fero.
οἰσόκαρπος 751
οἰσοφάγος 1702
οἰσπώτη, in c. ex Πατέω 1252
οἰστέος, in Οἴω, fero.
οἰστεύω, cum d. in οἰστός.
οἰστὸς, in Οἴω, fero.
οἰστοῦχος 557
οἰστράω, οἰστρέω, οἰστρήεις, in Οἶστρος.
οἰστρηλασία, οἰστρυλατέω 469
οἴστρημα, οἴστρησις, in Οἶστρος.
οἰστροβολέω 252
οἰστροδίνητος, in c. ex Δίνη 407
οἰστρομανὴς 993
οἰστροπλὴξ 1338
ΟΙ"ΣΤΡΟΣ, cum d. 1147
ΟΙ'ΣΥ'Α, cum d. 1148
οἰσυοπλόκος, in com. ex πέπλοκα 1328
οἴσυπος, cum d. in comp. ex Ρ'ύπος 1438
ΟΙ"ΤΟΣ 1148
ΟΙ'ΦΕ'Ω, cum d. ibid.
ΟΙ"ΧΟΜΑΙ, cum d. ibid.
ΟΙ"Ω 1149
οἰωνίζομαι, οἰωνικὸς, οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστὴς, in Οἰωνός.
οἰωνόβρωτος, in c. sine pr. 292
οἰωνοθέτης 1629
οἰωνόμαντις, cum d. 1001
ΟΙ'ΩΝΟ'Σ 1150
οἰωνοσκόπος, cum d. 1476
οἴως, in Οἶος.
οἰωτὸς, in Οἶς.
¶ ὀκέλλω, in Κέλλω 765
Ο'ΚΛΑ'ΖΩ, cum d. 1150
Ο"ΚΝΟΣ, cum d. ibid.
ὄκρις, in Ἄκρος.
Ο'ΚΡΙ'ΒΑΣ 1151
ὀκτάβλωμος, qui octo buccellarum seu turundarum est. Hesiod. in Erg.
ὀκτάεδρος, in c. ex ἕδρα 442
ὀκταέτης, &c. 533
ὀκταίμερος, in c. ex Ἡμέρα 605
ὀκτάκις, in Ο'κτώ.
ὀκτάκνυμος, in c. ex Κνήμη 815
ὀκτακόσιοι, in Ο"κτω.
ὀκτάμηνος, cum d. in c. ex Μηνὸ 1047
ὀκτάπηχυς, cum ὀκτώπηχυς.
ὀκταπλάσιος, ὀκταπλόος, in Ο'κτώ.
ὀκτάπους 1372
ὀκτάρυμος, & ὀκτάῤῥυμος, in c. ex ῥυμὸς 1439
ὀκτάστυλος, in c. 1551
Ο'ΚΤΩ ibid.
ὀκτωπήχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ὀκτώπους, cum ὀκτάπους.
ὄκχος, ὀκχὴ, ὀκχέω, in Ο"χος 1239
¶ ὀλάργυρος, in com. ex Ἄργυρος 184
ὀλβιάζω, & ὀλβίζω, in Ο"λβος.
ὀλβιογάστωρ 301
ὀλβιοδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
ὀλβιοεργὸς 504
ὄλβιος, in Ο"λβος.
ὀλβοδότης, &c. in c. ex δότης 401
Ο"ΛΒΟΣ 1151
ὀλβοφόρος 1737
ὄλλεθρος, in Ο"λλυμι 1153
ὀλέκω ibid.
ὀλεσήνωρ, in c. ex ἤνωρ 157
ὀλεσίβωλος, in c. ex Βῶλος 294
ὀλεσίθηρος, in c. ex Θὴρ 636
ὀλέσκω, ὀλέτειρα, ὀλετὴρ, in Ο"λλυμι.
ὀλίγα, in Ο'λίγος.
ὀλιγακὶς, in Ο'λίγος.
ὀλιγανθρέω, cum d. 156
ὀλιγανδρωπία, in c. ex Ἄνθρωπος 162
ὀλιγαριστία, in c. ex Ἄριστον 188
ὀλιγαρκὴς, cum d. in c. 189
ὀλιγαρτία, in c. ex Ἄρτος 196
ὀλιγαρχία, cum d 201
ὀλιγαῦλαξ, in c. ex Αὖλαξ 217
ὀλιγαχόθεν, ὀλιγαχοῦ, in Ο'λίγος.
ὀλιγηπελέω, in ὀλιγοπελέω.
ὀλιγηροσία, in c. 192
ὀλίγιστος, in Ο'λίγος.
ὀλιγόαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα 70
ὀλιγόβιος, in c. ex Βίος 265
ὀλιγογνώμων 322
ὀλιγογόνατος 331
ὀλιγόγινος 309
ὀλιγοδεὴς, cum d. in c. ex Δέω egeo 387
ὀλιγοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
ὀλιγοδρανὴς, cum d. in c. ex δραίνω 422
ὀλιγοελαιόω, in c. ex Ἐλαία 466
ὀλιγοέτης, cum d. 533
ὀλίγοζος, in c. ex Ο"ζος 1134
ὀλιγόθερμος, in c. ex Θερμὸς 631
ὀλιγοκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 927
ὀλιγόκαρπος 751
ὀλιγόκαυλος, in com. ex Καυλὸς 757
ὀλιγομαθὴς, in c. sine pr. 999
ὀλιγόμισθος, in c. 1058
ὀλιγόμυθος, in c. 1073
ὀλιγόπαις, in c. ex Παῖς 1236
ὀλιγοπελέω, &c. in c. ex Πέλω 1277
ὀλιγόπιστος, in c. ex πίστις 1263
ὀλιγοποσία, ὀλιγόποτος, cum d. in c. sine pr. 1312
ὀλιγόπτερος, sine pr. 1394
ὀλιγόπυρος, in c. ex Πυρὸς 1408
Ο'ΛΙ'ΓΟΣ 1151
ὀλιγόσιτος, cum d. in c. 1465
ὀλιγόσπερμος, in com. ex σπέρμα 1505
ὀλιγόστιχος, in c. ex στίχος 1519
ὀλιγοστὸς, in Ο'λίγος.
Ο'λιγότης, in Ο'λίγος.
ὀλιγοτόκος, com d. 1631
ὀλιγότριχος, in c. 649
ὀλιγότροφος 1660
ὀλιγοῦδρος, in c. 1691
ὀλιγόφρων 1764
ὀλιγόφυλλος 1772
ὀλιγόχοος, cum d. in com. ex χόος 1808
ὀλιγοχορδία, in c. ex Χορδὴ 1818
ὀλιγοχρόνιος, in c. 1829
ὀλιγόψυχος, cum d. in c. 1844
ὀλιγόω, in Ο'λίγος.
ὀλίγωρος, cum d. in c. 1853
ὀλίζων, cum d. in Ο'λίγος.
ὁλικὸς, cum d. in c. Ο"λος.
Ο"ΛΙΣΒΟΣ 1152
ὀλισθαίνω, ὀλισθέω, ὀλίσθημα, ὀλισθηρὸς, in Ο"λισθος.
Ο"ΛΙΣΤΟΣ 1152
ὀλκὴ, ὁλκὸς, cum d. in Ἕλκω 475. & 476
Ο"ΛΛΥΜΙ 1153
ὀλμοποιὸς 1353
Ο"ΛΜΟΣ, cum d. 1154
ὁλογραφέω 341
ὁλοδάκτυλος, in Δάκτυλος 355
ὁλοεργὸς 504
Ο'ΛΟΘΟΥ'ΡΙΟΝ 1154
ὁλοθρεύω, cum d. in Ο"λλυμι.
ὁλοίτροχος, in c. ex τροχὸς 1665
ὁλοκαρπόω, cum d. 751
ὁλόκαυστον, ὁλοκαυτόω, cum d. in c. ex præt. pas. 724
ὁλόκληρος, cum d. in c. sine præp. 805
ὁλόκνημος, in c. ex Κνήμη 815
Ο'ΛΟΚΩΝΙ'ΤΙΣ 1154
Ο'ΛΟΛΥ'ΖΩ, cum d. ibid.
ὁλομελὴς, in c. ex Μέλος 1029
ὄλονθος, in Ο"νθος 1165
ὁλοοίτροχος, in c. 1665
ὁλοὸς, in Ο"λλυμι.
ὁλοόφρων 1778
ὁλοόφωνος 1784
ὁλόπτερος, in c. sine pr. 1394
Ο'ΛΟ'ΠΤΩ 1155
ὁλοπόρφυρος, in c. 1367
ὁλόπυρος, in c. ex Πυρὸς 1408
ὁλόῤῥιζος, cum d. 1432
Ο"ΛΟΣ, cum d. 1155
ὁλοσηρικὸς, in Σῆρες 1459
ὁλοσιαλοκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 927
ὁλόστεος, in c. ex Ο'στέον 1213
ὁλοσφύρατος, cum ὁλόσφυρος.
ὁλοσφυρήλατος, in σφυρήλατος 470

ἀλόσφυρος, in c. 1567
ἀλόχοιος, in c. 1571
ΟΛΟΣΧΟΙ 1156
ἀλοπλὸς, in com. 1599
ἀλότης, in Ὅλως.
ἀλοφλυκτὶς, ἀλόφυγδος, ἀλοφυγδὼν, in c. ex φλύω, ferveo 1752
ἀλοφυδνὸς, ἀλοφύζω, in Ὀλοφύρομαι.
ΟΛΟΦΥΡΟΜΑΙ, cum d. 1155
ἀλοφώϊος, in Φὼς 1714
ὀλόχρως 1828
ἀλοψύχως, in c. 1844
ΟΛΠΗ, & ὀλπὶς 1156
ΟΛΥΜΠΟΣ, cum d. ibid.
ΟΛΥΝΘΟΣ, cum d. ibid.
ΟΛΥΡΑ ibid.
ὀλύϊος, in Ὄλυμι.
ὄλως, in Ὅλος.
ὀμὸς, in Ὀμός 1161
ὄμοδος, cum d. ibid.
ὁμαιμὸς, cum d. in comp. ex Αἷμα. 70
ὁμαυχμὸς, cum d. in c. ex Αἰχμή. 90
ΟΜΑΛΟΣ, cum d. 1156
ΟΜΑΡΤΗ, cum d. 1157
ὄμασις, in c. ex Ἀᾶσις 209
ὁμαυλὼ 220
ὁμβρέω, cum d. in Ὄμβρος.
ὁμβρίζω, in Ὄμβρος.
ὁμβρομιγὴς 504
ὁμβρομίπαστος, in c. 1252
ὁμβρονὸς, ὄμβελος, in Ὄμβρος.
ὁμβροσλύζων, in c. ex Βλύζω 271
ΟΜΒΡΟΣ, cum d. 1157
ὁμέστιος, in c. ex Ἑστία 526
ὁμοδυέτης, & ὁμόδυος, in c. 537
ὁμοιαρέες, in c. ab ἠρέομαι 11
ὁμόγυιος, cum d. in c. ex Ἄγυιος. 26
ὁμόδμης, in ὁμοήθης.
ὁμοιλὶξ, cum d. in c. 601
ὄμιλυς, cum d. in c. in ἴλυς 523
ΟΜΗΡΟΣ, cum d. 1157
ΟΜΙΛΟΣ, cum d. 1158
ΟΜΙΧΕΩ 1159
ΟΜΙΧΛΗ ibid.
ὄμμα, cum d. in Ὄπωμαι.
ὁμμαζωστερὴς, in c. 1528
ΟΜΝΥΜΙ 1159
ὁμοβέλεμνος, in com. ex Ἀβλεμὲς. 188
ὁμοδῶλαξ, in com. ex Αὔλαξ 217
ὁμοδλασὴς, in com. ex βλάσση 268
ὁμοδῶμιος, in c. ex Βωμὸς 294
ὁμοζάλακτος, in com. ex Γάλα 297
ὁμόζαμβροι, in comp. ex Γαμβρός. 298
ὁμοζάστωρ, cum d. 301
ὁμοηθὴς, cum d. in c. in ἔθος. ex ἠθέω. 307
ὁμοθάλπω, cum d. 328
ὁμόθηνις, in ὁμοηθὴς.
ὁμοθνάμων, cum d. 322
ὁμόθεσις 309
ὁμοθρεμμὼν, in comp. ex θρεμμὴν. 342
ὁμόδελφος, in Δελφὺς 369
ὁμοδέμιος, in c. ex Δέμιον ibid.
ὁμοδήμιος, cum d. in c. ex Δῆμος. 391
ὁμοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
ὁμοδόξιος, cum d. in com. ex δόξα. 416
ὁμοδόρπιος, in c. ex Δόρπον 418
ὁμοδῶλος, in c. ex Δῶλος 419
ὁμοδρομέω 1666
ὁμοεθὴς, in c. ex Ἔθνος 444
ὁμοειδὴς, in c. ex εἶδος 447
ὁμοιρέης, in c. ex Ἔρκος 456
ὁμόζηλος, in com. ex Ζῆλος 583
ὁμόζυξ, in com. ex ζυγὸς 581
ὁμοηθὴς, in com. ex Ἦθος 597
ὁμοθάλαμος, in comp. ex Θάλαμος 616
ὁμόθεν, in Ὁμὸς 1161
ὁμοθεὸς, in c. 628
ὁμόθροος, in com. ex Θρέω 647
ὁμόθυμος 657
ὁμοιάζω, ὁμοιόω, in ὅμοιος.
ὁμοιόβιος, & ὁμοιοβίστος, in c. ex Βίος 265
ὁμοιοβλαστάνειν, in c. ex βλαστάνω. 268
ὁμοιογλὼς, cum d. in com. ex γλῶσσα. 307
ὁμοιοδὴς, in ὁμοηθὴς.
ὁμοιόκερπος, cum d. 751
ὁμοιόκεφαλος, in c. ex Κεφαλὴ 869
ὁμοιολογία 942
ὁμοιομερὴς, cum d. in c. ex μέρος. 1021
ὁμοιομορφος, in com. 1068
ὁμοιομορφὴς, cum d. 1250
ὁμοιοπροσωπος, cum d. in dec. 1183
ὁμοιόπλωτος, in c. ex πτέω 1317
ὁμοιόπους, in com. ex Πυδὸς 1408
ὅμοιος, seu ὁμοῖος, in Ὁμός.
ὁμοιόσημος, in c. fine pr. 1458
ὁμοιόσκυλος, in c. ex Σκεῦος 1478
ὁμοιόφρων 1537
ὁμοιοσώπυκτος, in σωπάσω. 1584
ὁμοιοχήμων, cum d. in c. ex χῆμα. 559
ὁμοιοῶκὺς, in c. ex Ταχὺς 1585
ὁμοιοτέλευτον 1599
ὁμοιότης, in ὅμοιος.
ὁμοιόστροπος, cum d. in c. ex τρόπος 1656
ὁμοιόω, in ὅμοιος.
ὁμοίωμα, cum d. ὁμοίως, ὁμοίωσις, ὁμοιώτης, in ὅμοιος.
ὁμόκαρποι, in com. ex καρπὸς 744
ὁμόκαρπος, in com. ex κάρπη 745
ὁμοκλὴ, cum d. in Κέκλομαι 766
ὁμοκλινέες, in c. definentibus in κλινὴς 808
ὁμόλεκτος, in c. ex λέκτρον 949
ὁμόλογος, cum d. 942
ὁμόλοχος, in c. ex Λόχος, cohors 976
ὁμομήτωρ, &c. in c. ex Μήτηρ 1050
ὁμόνεκος, in com. ex Νεκρὸς 1088
ὁμονήδυος, in Νηδὺς 1100
ὁμονοεῖον, concordiæ templum apud Dion.
ὁμόνοος, cum d. 1109
ὁμοούσιος, in c. ex ὐσία 572
ὁμοπαδὴς, cum d. in ὁμοιοπαδὴς. 1250
ὁμόπαδος, in com. ex Παῖς 1236
ὁμοπάτωρ, cum d. in c. 1253
ὁμοπλησὴς, &c. in c. in πλησὴς 1328
ὁμόπλοκος, in c. in πλεκτὸς 1327
ὁμόπλοος, cum d. 1335
ὁμόπολις, in com. ex Πόλις 1362
ὁμόπτερος, in c. fine pr. 1394
ὁμόπτολις, cum ὁμόπολις, ὁμοπτώτως, in c. ex πτῶ 1317
ΟΜΟΡΓΝΥΜΙ 1160
ὁμορος, cum d. 1202
ὁμόῤῥιζος, in c. fine pr. 1424
ὁμόῤῥοπος, in c. fine pr. 1427
ὁμόῤῥοος, cum d. in c. ex Ῥόος 1436
ὁμόῤῥοος, cum d. in c. ex ῥοὴ 1425
ὁμορυσμὸς, eosdem habens ῥυσμοὺς. Hippocr. de anatome: κρίνουσι ζυγκλιμὴν ὁμορυσμοῖς.
ὁμορυσμὶη, exp. vicinitas: apud eundem ibidem.
ΟΜΟΣ 1161
ὁμοσθενὴς, in com. ex Σθένος 1460
ὁμόσε, in Ὁμός.
ὁμοσίπυος, in Σιτὼν 1463
ὁμόσιτος, cum d. in c. 1464
ὁμόσκυλος, in c. ex Σκεῦος 1478
ὁμόσλωσ, cum d. in c. 1481
ὁμόσπορος, in c. fine pr. 1507
ὁμόστασος, in c. ex στάσις 1506
ὁμόστεγος, in c. 1517
ὁμοστιχὶα, & ὁμοστιχὶη, in c. ex στιχὸς 1519
ὁμόστοιχος, & ὁμόστιχος, in c. ex στίχος & στοῖχος ibid.
ὁμόστολος, in c. ex στέλλω 1522
ὁμόστοργος, in c. ex Στέργω 1527
ὁμόσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
ὁμοζωγὴς, cum d. in c. ex ἐπύγλω. 1584
ὁμοζυγὼς, in ὁμοιοζυγὴς.
ὁμοτελὴς, in c. ex Τέλος, vectigal 1600
ὁμοτέρμων, in c. ex Τέρμα 1610
ὁμότεχνος, in c. fine pr. 1615
ὁμότιμος, cum d. 1640
ὁμότυγος, in com. 1635
ὁμότοιχος, in c. ex Τοῖχος 1643
ὁμότονος, cum d. 1592
ὁμοτράπεζος, in com. ex Τράπεζα. 1648
ὁμότροπος, in c. ex τρόπος 1656
ὁμότροφος 1660
ὁμοῦ, in ὁμός.
ὁμοῦπόστατος, in ὑφίστημι 708
ὁμοῦρος, cum d. in ὁμορος.
ὁμόσιος, cum d. in c. ex ὐσία 572
ὁμόφλοιος, in c. 1753
ὁμόφοιτος, in c. 1755
ὁμοφραδὴς, ὁμοφραδμων, in c. fine præp. 1759
ὁμόφρων, cum d. 1764
ὁμοφυὴς, cum d. 1780
ὁμόφυλος, in c. ex φυλὴ 1771
ὁμόφωνος, cum d. 1784
ὁμόχροια, in ὁμόχρως.
ὁμόχροος, cum d. in c. 1829
ὁμόχρως 1828
ὁμόψηφος 1841
ὁμόψυχος, cum d. in c. 1844
ὁμῶς, in Ὁμός.
ὄμπνη, cum d. 1345
ὀμφοχύτης, larga manu dans, abundans. Hesych.
ὀμφάκη, ὀμφακίας, ὀμφακίζομαι, ὀμφάκινος, ὀμφάκιον, ὀμφακὶς, in Ὀμφαξ.
ὀμφακόμελι, in c. ex Μέλι 1027
ὀμφακορῥὰξ, in com. ex ῥὰξ 1430
ὀμφακώδης, in Ὀμφαξ.
ὀμφαλητόμος, cum d. in ὀμφαλοτόμος.
ΟΜΦΑΛΟΣ, cum d. 1106
ὀμφαλοτόμος, cum d. 1606
ὀμφαλώδης, ὀμφαλωτὸς, in Ὀμφαλός.
ΟΜΦΑΞ 1163
ΟΜΦΗ, cum d. ibid.
ὀμώνυμος, cum d. 1166
ὀμωρόφιος, in c. ex ὀροφὴ 514
ὄμως, ὁμως, in ὁμὸς 1161
ὁμωχέτρι, ἠοὶ 559
¶ὄν, in Εἰμὶ, ὂν in Ὄς.
ὄναρ, cum d. in c. ex Ἀρὸς 25
ὄνειμαι, in Ὄνυμι.
ΟΝΑΡ 1163
ὀνάεθλον, ὀνάθω, in Ὄνος, ὄνειαρ, in Ὄνημι.
ΟΝΕΙΔΟΣ, cum d. 1164
ὀνίδω, in Ὄνημι, & in Ὄνος, ὀνείρω, in ὀνίδω.
ὀνειρόμαντις 309
ὀνειροκρίτης, cum d. in c. ex tertia perf. præt. paff. 874
ὀνειρόπλητος 1338
ὀνειροπόλος, cum d. 1360
ὄνειρος, in Ὄναρ.
ὀνειρόφρων 1764
ὀνειρωγμὸς, ὀνείρωξις, ὀνειρώσσω, in Ὄνδω
ὀνδὸς, ὀνδὼ, in Ὄνος.
ὀνὶη, ὀνίησι, in Ὄνημι.
ὀνηλάτης, cum d. 469
ΟΝΗΜΙ 1164
ὀνησίδωρος, in c. ex Δῶρον 431
ὄνησις, cum d. ὀνητὸς, ὀνήτωρ, in Ὄνημι.
ΟΝΘΟΣ, cum d. 1165
ὀνίας, ὀνιαῖος, ὀνίδιον, ὀνικὸς, in Ὄνος.
ὀνίνημαι, ὀνίνημι, in Ὄνημι.
ὀνὶς, ὀνίσκος, in Ὄνος.
ὀνίσκω, in Ὄνημι.
ὀνίτης, in Ὄνος.
ὀνοβάτις, cum d. 236
ὀνοκνὶς, in c. ex Κὶς 796
ὀνόκηπος, in c. ex Κοπὴ 845
ὀνόκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 905
ΟΝΟΜΑ, cum d. 1165. & 1166
ὀνομαθέτης, cum d. 1629
ὄνομαι, in Ὄνημι, vitupero.
ὀνομαίνω, in Ὄνομα.
ὀνομακλήτωρ, in c. ex κλητὸς 723
ὀνομάκλυτος, in c. ex Κλύω 819
ὀνομασία, ὀνόμασμα, ὀνομαστὴν, &c. in Ὄνομα.
ὀναμαστορόφος, cum d. 341
ὀνομαστοσία, in c. ex θέσις 1628
ὀνομαστοθέτης 1629
ὀνομαστοθήρας, in c. ex θήρα 637
ὀνομαστολόγος 943
ὀναμαστοποιὸς, cum d. 1353
ὀναμαστορεὺς, cum d. 504
ὀνόπορδον, in c. ex Πέρδω 1292
ὀνόπυδος, in c. ex πύξ 1401
ΟΝΟΣ 1167
ὄνοσις, in Ὄνημι, vitupero.
ὀνόσκελος, in c. ex Σκέλος 1472
ὄνοσμος, herbæ nomen, apud Dioscor. lib. 3. ca. 147. & Galen. simpl. med. l. 8.
ὀνοτὸς, ὀνοτὸς, cum d. in Ὄνημι, vitupero.
ὀνοφορβὸς, in c. 1724
ὀνόχυλος, & ὀνοχυλὶς, in comp. ex Χεῖλος 1798
ὀνόχυλος, in c. ex Χυλὸς 1810
ὀνόω, in Ὄνημι, vitupero 1165
ὀνῳδὴς, in Ὄνος.
ὄντως, in Εἰμὶ.
ὄνυμος, in Ὄνομα.
ΟΝΥΞ, cum d. 1168
ΟΝΩΝΙΣ 1169
¶ὀξαλὶς, in Ὀξύς.
ὀξάλμη, in c. ex Ἅλς, sal 139
ὀξᾶια, ὀξᾶιδιον, in Ὀξύς.
ὀξέως, ὀξηρὸς, ὀξίζω, ὀξίνης, ὀξὶς, in Ὀξύς.
ὀξοπύλης 1410
ὄξος, ὀξὺς, ὀξύα, in Ὀξύς.
ὀξυάκανθος, & ὀξυάκαινα, in c. ex Ἄκανθα 92
ὀξύβαφος, &c. in c. fine pr. 54
ὀξυβελὴς, cum d. ex Βέλος 261
ὀξυδλεψία, in c. ex Βλέπω 270
ὀξυδολέω 252
ὀξύγαλα, in c. ex Γάλα 297
ὀξυγαλάκτιον ibid.
ὀξύγαρον, in c. ex Γάρον 300
ὀξύγλυος, in c. ex Γλοῦς 312
ὀξυγλύφιον, in c. ex γλύφω ibid.
ὀξύγλυκυς, in c. ex Γλυκὺς 327
ὀξυγράφος 341
ὀξυγωνία, in c. ex Γωνία 347
ὀξυδερκὴς, cum d. in c. ex Δέρκω. 376
ὀξυδερκὴς, cum d. ibid.
ὀξυέθρος, in c. ex Ἔθρα 443
ὀξυήκης, cum d. in comp. ex ἀκωὴ. 102
ὀξύηκος, in c. ex Ἧχος 614
ὀξύθυμος, in c. ex Θυμὸς 634
ὀξύθυμος, cum d. in com. ex Θυμὸς: ira 658
ὀξύϊς 1170
ὀξυκαρδία, in c. 746
ὀξυκάρδιον, in c. ex Καρδία 747
ὀξυκέδρος, in Κέδρος 759
ὀξυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine præp. 789

ὀξυκίνητος, in c. 793
ὀξύκρατον 772
ὀξυλαδὴς, cum d. & ὀξυλάδος, in c. ex λαὸς 924
ὀξυλάλος, in c. ex Λάλος 916
ὀξυλάπαδον, in c. ex λάπαδον 919
ὀξυλίπαρος, & ὀξυλιπὴς, in c. ex Λίπος 970
ὀξυμελὶ, in c. 1027
ὀξυμέριμνος, in c. ex Μέριμνα 1035
ὀξυμυρσίνη, cum d. in c. ex Μύρτος. 1076
ὀξύμωρος, in c. ex Μωρὸς 1082
ὀξυόω, in Ο῎ξυς.
ὀξυόεις 1170
ὀξυπαῖδες 1250
ὀξυπτήνιος, in c. ex Πῆνα 1264
ὀξύπορος, cum d. 1269
ὀξύπους 1375
ὀξυρρεμβὴς, in c. ex Ῥῶμβος 1391
ὀξυπτυκτοι, in c. ex πτυκτὸς 1401
ὀξυρεγμία, cum d. in c. ex ῥέγκω. 512
ὀξυρείας, in Ο῎ξυς.
ὀξυρόδιον, cum ὀξυῤῥόδιον.
ὀξυῤῥεπὴς, in c. fine pr. 1421
ὀξύῤῥιν, in c. ex Ῥὶν 1433
ὀξυῤῥόδιον, in c. ex Ῥόδον 1435
ὀξύστομος, in c. ex στόμα 1421
ὀξύῤῥυγχος, &c. in c. ex Ῥύγχος. 1427
Ο῎ΞΥΣ 1169
ὀξύσσω 1537
ὀξύχοι, in c. 1571
ὀξυτενὴς, in c. cum τενὴς 1592
ὀξύτης, in Ο῎ξυς.
ὀξύτροχος, &c. 1631
ὀξύφατος, cum d. 1592
ὀξύφρων acuta & solerti menti praditus. Eurip. in Med.
ὀξύφυλλος 1772
ὀξύφωνος, cum d. 1784
ὀξύχολος, cum d. 1802
ὀξυχολος, cum d. in c. 1817
ὀξυωπὴς, cum d. 1182
ὀξώδης 1170
¶ὄπα, in Ο῎πη.
Ο῎ΠΑΖΩ, cum d. 1170
ὀπᾶμα, ὀπᾶον, in Ο῎πη.
ὀπίων, in Ο῎πάζω.
ὀπλίζω, in Ο῎πλον 1231
Ο῎ΠΗ, cum d. 1171
Ο῎ΠΗ ibid.
ὀπηδὸς, cum d. in Ο῎πάω.
ὀπηλικιωσιὶ, in ὀπηλικος 601
ὀπήτιον, in Ο῎πη.
ὀπίας, in Ο῎πός.
ὀπιδνὸς, ὀπίζομαι, in Ο῎πις.
ὀπίζω, in Ο῎πός.
ὀπιθεν, in ὀπίσθεν.
ὀπιμαωτεῖον, in c. 1001
ὄπιον, in Ο῎πός.
ὀπιπτεύω, & ὀπιπτεύω, cum d. in Ο῎πλομαι.
Ο῎ΠΙΣ 1171
ὄπιθεν & ὄπισθε, in Ο῎πισω.
ὀπισθοσάρ, in c. ex Θσάρ 626
ὀπίσθιος, cum d. in Ο῎πισθεν.
ὀπισθοβάμων, in comp. ex βάμων. 235
ὀπισθογραφος 341
ὀπισθόδομος, in comp. ex δόμος. 371
ὀπισθόκαρπος 751
ὀπισθοκίλουθος, in c. ex Κίλουθος 765
ὀπισθόκωπος, in c. ex κώπη. 769
ὀπισθονόμης, & ὀπισθόνομος, in c. ex Κόμη 835
ὀπισθοκρηπίδες, in com. ex Κρηπὶς. 869
ὀπισθονόμος, in c. fine pr. 1092
ὀπισθόπορος 1269
ὀπισθόπους 1375
ὀπισθορμία, cum d. in c. 1195
ὀπισθοφενδόνη, in c. ex Σφενδόνη. 1464
ὀπισθότονος, cum d. 1592
ὀπισθοτρηχὴς, in c. ex Οὖρον 1221
ὀπισθοφάλακρος, in c. ex Φαλακρὸς 1710
ὀπισθοφανὴς cum d. 1708
ὀπισθοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
ὄπισμα, ὀπισμὸς, in Ο῎πίσω.
ὀπίσσω, in ὀπίσω.
ὀπίστερος, ὀπίστερος. 1172
Ο῎ΠΙΣΩ ibid.
ὁπλάεια, ὁπλίω, ὁπλὴ, ὁπλίζω, cum d. in Ο῎πλον.
ὁπλίζω 40
ὁπλίτης, &c. in Ο῎πλον.
ὁπλιτοδρόμος, cum d. 1666
ὁπλιτοπύλιος, in c. ex Πάλη 1239
ὁπλιτοπώλιος, cum ὁπλοποιός.
ὁπλομήκη, in c. ex μήκη 1629
ὁπλομαι, in Ο῎πλον.
ὁπλομανέω, 993
ὁπλομάχος, cum d. 1013
Ο῎ΠΛΟΝ 1172
ὁπλοποιὸς, cum d. 1353
ὁπλοσκοπία 1476
ὁπλότερος, &c. in Ο῎πλον.
ὁπλοφόρος, cum d. 1737
ὁπτὸς, in Ο῎ς 1209
ὀπτὸς, cum d. vide πτὸς, in Οἶος. 1147
ὀπτοκῶρ πασον, in Κάρπασον 749
ὀπτοκινναμωμον, in c. ex κινναμωμον 794
ὀπτοπέναξ, in πανακὴς 94
Ο῎ΠΟΣ, cum d. 1174
ὀποστάκις, ὁποσταλάσσω, ὁποσοῦχος, ὁπόσος, ὁπόσος 1212
ὁπότε, in Ο῎τε 1215
ὅπτε, in ὅς 1209
ὁπότης, cum d. in Πότερος 1363
ὅπτη, pro ὅπη.
ὁπτημος, in Ἧμος 607
ὁπτηνίκα, in Ἡνίκα 608
ὁπτοῖος, in ὁποῖος.
ὁπτότε in ὁπότε.
ὁπτύνω, ὀπτύσσω, in Ο῎πλομαι.
Ο῎ΠΤΑΩ, cum d. 1174
ὁπτὴς ὁπτηὸς, ὁπτὴλος, ὁπτηλέπης, in Ο῎πλομαι.
Ο῎ΠΤΟΜΑΙ 1174
ὁπτὸς, in Ο῎πτάω, & Ο῎πλομαι.
Ο῎ΠΥΙΩ 1186
ὀπώδης, in Ο῎πός.
ὄπωπα, ὁπωπὴ, ὁπωπητὴς, in Ο῎πλομαι.
Ο῎ΠΩΡΑ, cum d. 1186
ὁπωροφορέω 1737
ὁπωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ.
ὁπως, in Πῶς 1413
¶ὄραμνος, in Ῥάμνος 1416
ὄρεσς, montana. Hesych. ab Ο῎ρος, mons.
Ο῎ΡΑΩ, cum d. 1187. & 1188
ὀρχάζω, in Ο῎ργάω.
ὀρχάω, in Ο῎ργή.
Ο῎ΡΓΑΝΟΝ, cum d. 1189
ὀργυοποιὸς, cum d. 1353
Ο῎ΡΓΑΣ 1189
Ο῎ΡΓΑΩ, cum d. ibid.
ὀργὰν, cum d. in Ο῎ργια.
Ο῎ΡΓΗ, cum d. 1190
Ο῎ΡΓΙΑ, cum d. 1191
ὀργίζω, cum d. ὀργίλος, cum d. ὀργικὸς, in Ο῎ργή.
Ο῎ΡΓΥΙΑ, cum d. 1191
ὄρδηλον, apud Nican. in Ther. v. 841. schol. esse dicit semen quoddam seu herbam ex olerum genere.
ὀρίγδω, ὄρεγμα, ὀρέγνυμι, in Ο῎ρεγω.
Ο῎ΡΕΓΩ 1191
ὀρειὰς, in Ο῎ρος.
ὀρείομαι, in ὀ. 318
ὀρειοβάτης, cum d. 326
Ο῎ΡΕΙΓΑΝΟΝ 1192
ὀρειδρόμος 1666
ὀρεικὸς, in Ο῎ρος.
ὀρειμαλίδες, in c. 1045
ὀρεινόμος, cum d. in c. fine præp. 1092
ὀρεινὸς, in Ο῎ρος.
ὀρειπλὴξης, in Πελαργὸς 1274
ὀρεικόμος, in ὀρεωκόμος.
ὄρειος, in Ο῎ρος.
ὀρειοχαρὴς, in c. fine pr. 1789
ὀρείτης, in Ο῎ρος.
ὀρειτύπος, cum d. 1681
ὀρειφοίτης, in com. 1755
ὀρείχαλκος, in c. 1793
ὀρεκτικὸς, ὀρεκτὸς, ὄρεξις, in Ο῎ρεγω.
ὀρεοκόμος, in ὀρεωκόμος.
ὀρεοπόλος 1360
ὀρεοσέλινον, in c. ex Σέλινον 1454
ὀρεοτύπος, cum ὀρειοτύπος.
ὀρέοσωλος, in c. 218
ὀρέστιος, in c. ex Βίος 265
ὀρεσίτροφος 1660
ὀρεσκῴος, cum ὀρεσκῷος.
ὀρέσκιος, in c. 1484
ὀρεσκῷος, in montibus degens. Iliad. α, & Odyss. ι.
ὀρεσκῴος, in montibus dego. Derivata ab Ο῎ρος & κέω.
ὀρεστοίκος 1142
ὀρέοσωλος, in ὀρέοσωλος.
ὀρεσσινόμος, in ὀρεινόμος.
ὀρέσσης, cum d. in Ο῎ρος.
ὀρθὸς, cum d. in Ο῎ρος.
ὀρεχθέω, in Ο῎ρέγω.
ὀρεοκόμος, in c. ex Κομέω 832
ὀρεοπόλος 1360
ὀρεωπόλης 1410
ὀρθαγόρας, schol. Aristoph. accipit pro pudendo in hoc eius Concion. loco ἀλλ' ὦ μιαῖς ἐκτεθύμεθ' ὀρθαγόραις.
ὀρθανὴς, ὀρθάω, ὀρθάζω, ὀρθιαὶ, ὀρθασμὸς, in ὀρθὸς.
ὀρθὶ κῶποι, in c. ex Κώπη, remus. 908
ὄρθιος, in Ο῎ρθος.
ὀρθοδατέω 236
ὀρθόδολος 252
ὀρθοκλος, in c. ex Βολὴ 278
ὀρθοτὴ, vide in ὀρθοτόκη.
ὀρθοτραφία cum d. 341
ὀρθογώνιος, in c. ex Γωνία 347
ὀρθοδόξος, cum d. in com. ex δόξα. 416
ὀρθόδρομος, cum d. 1666
ὀρθοδωρον, in c. ex Δώρον 432
ὀρθοέπεια, in c. ex ἔπος 494
ὀρθοεπὴς ibid.
ὀρθοθρὶξ, in c. 649
ὀρθοθύρη in c. ex Θύρα 659
ὀρθόκωλος, in c. ex Κωλὸς 757
ὀρθοκερως, in c. 774
ὀρθόκαρπος, in c. ex Κεφᾶρα 860
ὀρθόκερως, in c. ex Κέρνον 748
ὀρθόκωλον, in c. ex Κῶλον, membrum 905
ὀρθολογέω 943
ὀρθόμματος, in com. 1001
ὀρθόνος, in c. 1109
ὀρθοπλὴξ 1338
ὀρθοποδέω, in ὀρθόπους.
ὀρθόπνοια, cum d. in comp. ex πνοὴ. 1345
ὀρθόπος, in c. 1362
ὀρθόπους 1372
ὀρθόπυγος, cum d. in com. ex Πυγὴ. 1398
Ο῎ΡΘΟΣ 1192
ὀρθοστάδιον, cum d. in c. habentibus στὰδ sine præp. 709
ὀρθόστασις, in c. ex στάσις 708
ὀρθοστάτης, in c. ex στὰς 790
ὀρθότης, in Ο῎ρθος.
ὀρθοτηδὸν, in c. 1356
ὀρθοτριχία, in ὀρθόθριξ.
ὀρθότομος, cum d. 1609
ὀρθότονος, cum d. 1592
ὀρθόφρων 1764
ὀρθοφυὴς, cum d. 1780
ὀρθοχαίτης, in c. ex Χαίτη.
ὀρθὸς, in Ο῎ρθος 1192
ὀρθρογερόσκοι, in com. ex ἀγερῶχος. 21
ὀρθρὰω, cum d. ὀρθρεία, ὀρθρίζω, ὀρθρινὸς, in Ο῎ρθρος.
ὀρθριοκόκκυξ in c. ex Κόκκυξ 822
ὄρθριος, in Ο῎ρθρος.
ὀρθριοφοίτης, in c. 1756
ὀρθρόδους, in c. fine præp. 273
ὀρθρογόη, in c. ex Γοάω 329
Ο῎ΡΘΡΟΣ 1194
ὀρθὼς, ὀρθωσις cum d. in ὀρθὸς.
ὀρθγανίζω, ὀρθγανιστὴς, ὀρθγανον, in ὀρέγανον.
ὀρθγανόομαι, in ὀρέγω, appeto. 1192
ὀρθδρόμος, cum d. in ὀρθδρόμος. 1666
ὀρίζω, ὁρικὸς, in Ο῎ρος.
ὁρκανὴς, in c. ex Κάπτω, habito. 886
ὁρκυνθλὶς, in c. 897
ὁρμαλίδες, cum ὁρμαλίδες.
ὁρμένα, in Ο῎ρω 1207
ὅρμος, ὁρμὸς, in Ο῎ρος.
ὁρμόλαγκος, in c. ex Πλάζω 1320
ὁρμολανὴς, in c. 1322
ὁρμισμὸς, ὁρμισὴς, cum d. in Ο῎ρος.
ὁρμιτροφὴς, in c. ex τροφὴς 1658
ὁρμοτροφος, in ὁρσιτροφος 1660
ὁρμόχλος, in ὁρμίχλος.
ὁρκανὴ, in ὁρκανὴ 458
Ο῎ΡΚΟΣ, cum d. 1194
Ὀρκυνίαι, pisces sunt qui in pelago pariunt: apud Aristotel. hist. an. lib. 5. c. 10. Apud Hesych. & Athen. lib. 7. scribitur ὄρκυνος, quod itidem dicunt esse piscis genus. At apud Aelian. ὄρκυνος (tenuato o) dicitur esse cetaceus piscis.
ὁρκωμότης, cum d. in c. ab Ο῎μνυμι 1160
Ο῎ΡΜΑΘΟΣ, cum d. 1195
ὁρμάω, in Ο῎ρμη.
ὁρμοῦτη, in Ο῎ρμιὰ.
ὁρμέω, in Ο῎ρμος.
Ο῎ΡΜΗ, cum d. 1195. & 1196
Ο῎ΡΜΙΑ 1196
ὁρμίζω, in Ο῎ρμος, statio navium.
ὁρμιηδόλος 252
Ο῎ΡΜΙΝΟΝ, cum d. 1196
ὄρμισις, in Ο῎ρμος 1197
ὁρμισὴ ibid.
Ο῎ΡΜΟΣ ibid.
ὁρμίσμα, in ὁρμάω.
ὁρναπέπον, ὁρνεπέπον, in Ο῎ρνις.
ὁρνεοσκόπος, cum d. 1476
ὁρνεον, in Ο῎ρνις.
ὁρνιθαγδυπὴς 24
ὁρνιθέλεον, ὁρνιθεία, ὁρνιθεῖος, ὁρνιθόω, cum d. ὁρνιθακὸς, ὁρνιθιὰς, in Ο῎ρνις.
ὁρνιθόμαλον, cauliculi nomẽ flores ferentis, qui quum sese pandunt: lactei visuntur: unde à γάλα denominari creditur, apud Dioscor. lib. 2. cap. 174
ὁρνιθόγειον, cum d. 309
ὁρνιθοθῆρας, &c. in c. ex θήρα 637
ὁρνιθοκόπηλος, in c. ex Κόπηλος. 743
ὁρνιθοκὸς, in c. ex κοέω 1110
ὁρνιθομανὴς, cum d. 993
ὁρνιθονομεῖον, in c. fine pr. 1092

ὀρνιθοπέδη, in c. ex Πέδη 1257
ὀρνιθοπώλις 1410
ὀρνιθοσκόπος 1476
ὀρνιθοτροφία, cum d. 1660
Ὄρνις, cum d. 1198
ὄρνυμι, in Ὄρω 1207
ὀροβάγχη, in c. ex Ἄγχω 28
ὀροβάδες, in c. ex βάδος 236
Ὄροβος, cum d. 1198
Ὀρόδαμνος 1199
ὀροδεμνιάδες, in c. ex Δέμνιον 370
ὀροθεσία, in c. ex θέσις 1628
ὀροθέτης, 1629
ὀροθύνω, in Ὄρω 1207
ὀροιτύπος, cum ὀρείτυπος.
ὀροιτύπος, idem quod ὀροιτύπος. Nic. in Ther.
ὄρομαι, in Ὄρω.
Ὀρόστιον 1199
ὀροπέδιον, in c. ex Πέδον 1258
Ὄρος 1199
Ὄρος ibid.
ὀρόσπιζης, in σπιζίας 1510
ὀρύω, cum d. in Ὄρω.
ὀροφή, in Ἐρέφω 514
ὀροφηφόρος 1737
ὀροφίας, cum ὀροφή.
ὄροφος, cum ὀροφή.
ὀροφόω, cum d. 514
ὀρόω, cum ὀρρόω 1203
Ὄρπηξ 1202
ὀρρόπισσα, in c. 1318
ὀρροπύγιον, in c. ex Πυγὴ 1399
ὀρροπυγόστικτος, in c. ex Στίζω 1533
Ὀρρόος, cum d. 1202
ὀρσιγυάλιξ, in c. ex Γυνὴ 346
ὀρσινεφὴς, in c. ex Νέφος 1098
ὀρσιπέτης, in c. sine pr. 1298
ὀρσοδάκνη, in c. citra pr. 358
ὀρσοθύρα, & ὀρσοθύρη, in comp. ex Θύρα 659
ὀρσολοπεῖται, & ὀρσολοπεύω, in c. ex Λέπω 958
ὀρσύδρα, in com. 1691
Ὀρταλίς, cum d. 1203
ὀρτυγοκόπος, cum d. in c. ex κοπή. 844
ὀρτυγομανία 993
ὀρτυγομήτρα, in c. ex μήτρα 1051
ὀρτυγοπώλης 1410
ὀρτυγοτροφεῖον 1660
Ὄρτυξ 1203
Ὀρύα, apud Epicharmum dicitur chorda, ut Vlpianus tradit, apud Athen. lib. 9. Hesych. est intestinum coctum.
ὀρυγὴ, ὄρυγμα, in Ὀρύσσω.
Ὄρυζα 1203
Ὀρυμαγδός ibid.
Ὀρύσσω, cum d. ibid.
Ὀρφανός, cum d. 1205
ὀρφανοτρόφος, cum d. 1660
ὀρφεωτελεστὴς, in c. ex τέλη 1601
Ὀρφνη, cum d. 1205
Ὀρφός ibid.
ὀρχάμη, Polluci est terra arboribus sylvaticis densa, arboretum.
ὄρχαμος, in Ἀρχὸς 199
ὀρχὰς, septum, sepes. item species oleæ. Hesych.
ὄρχατος, in Ὄρχος 1206
ὀρχείδιον, in Ὄρχις.
Ὀρχέομαι, cum d. 1205
ὀρχηστοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ὀρχίλος, in Ὄρχις.
ὀρχοπέδη, in c. ex Πέδη 1257
Ὄρχος 1207
ὀρχοτομέω, cum d. 1606
Ὄρω, cum d. 1207
ὀρώρω ibid.
¶ Ὀς 1208
ὀσάκις, ὀσαπλάσιος, ὀσαχῆπερ. ὀσαχῶ, in Ὄσος.
ὄσδω, in Ὄζω.
ὀσέτειος 533
ὀσημέραι, in c. ex Ἡμέρα 605
Ὄσιος, cum d. 1210
ὀσμὰς, ὀσμὴ, ὀσμηρὸς, ὀσμύλη, cũ d. ὀσμώδης, in Ὄζω 1134
Ὄσος, cum d. 1211
Ὄσπριον, cum d. 1212
ὀσπριοπώλης 1411
ὀσπριόνης, cum d. in c. 1851
ὀσπρολέων, in c. ex Λέων 961
Ὄσσα 1212
ὀσσάτιος, in Ὄσος.
ὀσσεία, ὀσσεύομαι, in Ὄσσα.
ὀσσίχος, in Ὄσος.
ὄσσομαι, ὄσσος, in Ὄπτομαι 1176
At ὄσσος, in Ὄσος.
ὀστάρα 24
ὀστάριον, ὀστεῖνος, in ὀστέον.
ὀστεοκόπος, in ὀστεκόπος.
ὀστεολογία 943
Ὀστέον 1212
ὄστινος 1213
ὄστις in Τίς 1634
Ὄστλιγξ 1213
ὀστοκόπος, in c. ex κοπὴ 845
ὀστολόγος, cum d. in c. sine pr. 935
ὀστομαχία, ὀστομάχιον 1013
ὀστοῦν, in Ὀστέον.
ὀστοφανέω 1708
ὀστοφυὴς 1780
ὀστρακεὺς, ὀστρακίζω, &c. in Ὄστρακον.
Ὄστρακον 1213
ὀστρακόνατος, testaceum tergum habens.
ὀστρακῶμαι, in Ὄστρακον.
ὀστρακῶν, ὀστρακώδης, in Ὄστρακον.
Ὄστρεον, cum d. 1213
Ὄστρυς 1214
ὀστώδης, in Ὀστέον.
Ὀσφραίνομαι, cum d. 1214
Ὀσφρύς ibid.
ὄσχος, cum d. in Μόσχος 1069
ὀσχοφόρος, cum d. 1737
¶ Ὅτε 1214
Ὅτι 1215
ὅτις, in ὅστις.
ὄτλος, cum d. in τλάω 1576
Ὄτοβος, cum d. 1215
ὀτοτύζω, dico ὀτοτοῖ, fleo. Hesych.
ὀτραλέως, ὀτρηρὸς, in Ὀτρύνω.
Ὀτρύνω, cum d. 1215
ὀτέα, in Ὄσσα.
ὄτοβος, cum d. in Ὄτοβος.
ὀττοτοῖ 1215
¶ Οὐ ibid.
οὖ, in Ὅς.
οὔα, in Οἷς 1147
Οὐαὶ 1216
Οὖας, cum d. ibid.
οὐδαῖος, in οὖδος.
οὐδαμὸς, cum d. in com. ex Ἀμός. 142
οὖδας, in Οὖδος 1217
οὐδεὶς, cum d. in c. ex Εἷς 461
οὐδενόσωρος 1234. & in c. ex Ὦρα.
οὐδενόω, in οὐδείς.
οὐδέπη, in πῇ 1209
οὐδέποτε, in Ὅτε 1214
οὐδέπω, in πω 1209
οὐδεπώποτε, cum οὐδέποτε.
οὐδετέρος, cum d. in c. ex Ἕτερος. 530
Οὔδος 1217
Οὐθαρ ibid.
οὐθεὶς, cum d. in c. ex Εἷς 461
Οὔτγγον 1217
οὐκ, in Οὐ
οὐκέτι, in c. ex Ἔτι 531
οὐκοῦν, in Οὐ.
οὐλαμὸς, οὐλὰς, in οὖλος, crispus.
οὐλὴ, in Οὖλος, sanus.
οὔλιμος, οὔλιος, in Ὄλλυμι. 1153
οὐλοδέτης, & οὐλόδετον, in c. ex tertia pers. pret. pass. 385
οὐλόθριξ, in c. 649
οὐλόθομος 657
οὐλοθυσία, οὐλοθυτέω, in c. ex Θύω. macto 662
οὐλοκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
οὐλομελὴς, cum d. 1029
οὐλόμενος, in Ὄλλυμι 1153
οὖλον, in Οὖλος.
οὐλοὸς, in ὀλοὸς 1153
Οὖλος, sanus, crispus 1217
οὐλότης ibid.
οὐλοφόνον 1723
οὐλοφυλλος 1772
οὐλοχόον 1808
οὐλόχυτα, οὐλοχύται ibid.
οὐλόω, in Οὖλος, sanus.
οὔλυμπος, in Ὄλυμπος.
οὔλη, in Οὖλος, sanus.
οὔλω, in Οὖλος, manipulorum fascis.
Οὖν 1219
οὕνεκα, in c. ex Ἕνεκα 482
οὔνομα, &c. in Ὄνομα.
οὔποτε, in πότε 1214
οὔπω, & οὐδέπω, in πω 1209
Οὖρα, cum d. 1219
οὐραγὸς, cum d. 42
οὐραῖος in Οὐρά.
οὐράνη, in Οὖρον.
οὐρανιάζω, οὐρανιδὴς, οὐρανίζομαι, οὐράνιος, οὐρανίσκος, οὐρανίων, in Οὐρανός.
οὐρανοβάμων, in c. in Βάμων 235
οὐρανογνώμων 322
οὐρανόδεικτος, è cœlo ostensus: vel qui è cœlo ostenditur: ut αἴγλυ οὐρανόδεικτος. Hom. hym. in Lunam.
οὐρανοδρόμος 1666
οὐρανόεις, οὐρανόθεν, οὐρανόθι, in Οὐρανός.
οὐρανομύκης, in c. ex Μῆκος 1044
οὐρανοπετὴς, in c. ex πέτω 1317
οὐρανόπλαγκτος, in c. ex Πλάζω. 1320
Οὐρανός, cum d. 1220
οὐρανοσκόπος 1476
οὐρανοφαίντωρ 1709
οὐρανοφοιτάω, cum d. in c. 1756
οὐρανόφρων 1764
οὐρανοφυτεύτος, in comp. ex φυτεύω 1780
οὐρανοχρώματος 1828
οὐρεοφοιτὰς, in οὐρεοφοίτης.
οὐρεσίοικος 1142
οὐρεσιφοιτὴς, cum ὀρεοφοίτης 1756
οὐρεὺς, in d. ex Οὖρος, custos. 1222
οὐρέω, οὐρήθρα, οὔρημα, οὐρηρὸς, οὔρησις, οὐρητὴρ, οὐρητιάω, οὐρητικὸς, οὐρητρὶς, in Οὖρον.
οὔρια, in Ὄρος 1200
οὐρίαχος, in Οὐρά.
οὐρίζω, in Ὄρος 1205. & in Οὖρος 1222
οὐρίθρεπτος, in c. ex θρεπτὸς 1659
οὐρινὸν ὠὸν, in Οὖρος.
οὐριοθρόμος, cum d. 1666
οὔριος, in Οὐρὶ, & in Οὖρος.
οὔρισμα, in Οὖρος 1200
οὐροδόχος, cum d. 383
οὐροπύγιον, cum ὀρροπύγιον.
οὐρὸς, in Οὖρος.
οὖρος, in Ὄρος, vide in Οὖρος, suo loco.
οὐροτομέω 1606
οὐρώδεις τένοντες, in Οὐρί.
οὖς, in Οὖας.
οὐσία, cum d. in εἰμὶ sum 569
οὐσιαρχία, in c. ex Ἀρχὴ 199
Οὐτάω, cum d. 1224
οὔτις, & οὖτις, cum d. in Τὶς 1634
Οὔτος, cum d. 1225
οὔχ, οὐχὶ, in Οὐ.
¶ ὀφείδιον, in Ὄφις.
Ὀφείδω, cum d. 1225
Ὀφέλλω cum d. 1226
ὀφεοσταφύλη, in c. ex Σταφὶς 1515
ὀφθαλμία, ὀφθαλμιάω, ὀφθαλμίδιον, ὀφθαλμίζομαι, ὀφθαλμικὸς, in ὀφθαλμός.
ὀφθαλμοβολέω 252
ὀφθαλμοδουλεία, in c. ex Δοῦλος, 419
ὀφθαλμὸς, in Ὄπτομαι 1175
ὀφθαλμότεγκτος, in com. ex Τέγγω 1586
ὀφθαλμοφανὴς, cum d. 1708
ὀφθαλμώδης, in ὀφθαλμός.
ὀφιακὸς, ὀφίασις, in Ὄφις 1227
ὀφίδιον, ὀφιῆτις ibid.
ὀφιογενὴς 304
ὀφιόδητος, in c. ex præterit. pass. 354
ὀφιομάχης, & ὀφιομάχος 1013
ὀφιόνεος, in Ὄφις.
ὀφιοσκόροδον, in com. ex Σκόροδον. 1487
ὀφιοστάφυλον, cum ὀφεωσταφύλη.
ὀφίουρος, serpentis caudam habens.
ὀφιοῦσσα, in Ὄφις.
Ὀφίς, cum d. 1227
ὀφλάνω, ὀφλίσκω, ὄφλω, in Ὀφείλω.
Ὄφρα 1227
ὀφρύα, ὀφρυάζω, in Ὀφρύς.
ὀφρυάω, in Ὀφρύς.
ὀφρυόεις, ὀφρυόομαι, in Ὀφρύς.
ὀφρυόσκιος, in c. 1484
Ὀφρύς cum d. 1227
¶ ὄχα, ὄχανον, in Ἔχω 547
ὀχεία, ὀχεῖος, in Ὀχεύω 1228
ὀχέομαι, in Ὀχέω.
ὀχετεύω, cum d. in Ὀχετός.
ὀχετηγὸς, cum d. 42
ὀχέτιον, in Ὀχετός.
ὄχετλον, in Ὄχος.
Ὀχετός, cum d. 1228
ὀχεὺς, in Ἔχω 547. & in Ὀχεύω.
Ὀχέω, cum d. 1228
ὀχέω, in Ὄχος.
ὄχη, in Ἔχω 547
ὄχημα, ὄχησις, cum ὀχέω.
Ὀχθέω 1225
Ὄχθη 1229
ὀχθηρὸς ibid.
ὄχθισις, ὀχθίζω, in ὀχθέω.
ὄχθοιβος, ὄχθος, ὀχθώδης, in Ὄχθη.
ὀχλαγωγὸς, cum d. 40
Ὀχεύω, cum d. 1229
ὀχλέω, ὀχληρὸς, ὄχλησις, in Ὄχλος.
ὀχλίζω 1229
ὀχλικὸς, in Ὄχλος.
ὀχλοκόπος, cum d. in c. ex κοπή. 845
ὀχλοαρατοῦμαι 864
ὀχλολοιδορος 973
ὀχλομανέω 993
ὀχλοπειέω 1353
Ὄφλος 1230
ὀχλοτερπὴς, in comp. ex Τέρπω. 1610
ὀχλοῦμαι, ὀχλώδης, in Ὄχλος.
ὄχμα, cum d. in Ἔχω 545
ὄχνη, in Ὄγχνυ.
ὀχὸς, in Ἔχω.
Ὄχος 1230
ὀχυρόομαι, in ὀχυρός.
ὀχυρόπατος, in comp. ex Πατέω. 1252
ὀχυρὸς, cum d. in Ἐχυρὸς 543
¶ Ὄψ 1231
ὄψιανον, in Ὄπτομαι 1175
ὀψάομαι, ὀψάριον, in Ὄψον.

INDEX.

ὀψαρότης, in c. 192
ὀψαρτύω, cum d. in c. ex Ἀρτύω. 197
ΟΨΕ 1232
ὀψείω, in Ὄπτομαι 1175
ὀψέω, in Ὀψέ.
ὄψημα, in Ὄψον.
ὀψία, ὀψιαίτερος, in Ὀψέ.
ὀψιανθὴς, in c. ex ἀνθὴς 159
ὀψιβλαστὴς, & ὀψίβλαστος, in c. ex βλαστὸς 268
ὀψίγαμος, cum d. in c. ex Γάμος. 299
ὀψιγενὴς 304
ὀψίγονος 309
ὀψιέστερος, ὀψίζω, in Ὀψέ.
ὀψίκαρπος, cum d. 751
ὀψικέλευθος, in c. ex Κέλευθος. 765
ὀψιμωθὴς, cum d. in c. sine præp. 999
ὀψίμορος, in c. ex μόρος 1021
ὄψιμος, in Ὀψέ.
ὀψίνοος 1109
ὄψις, ὀψιότης, in ὀψέ.
ὀψίπλουτος, in com. ex Πλοῦτος. 1340
ὄψις, in Ὄπτομαι 1175
ὀψισμὸς in ὀψίζω.
ὀψίσπορος, cum d. in c. ex σπόρος. 1506
ὀψιτέλεστος 1599
ὀψίτομος 1606
ὀψιφανὴς 1708
ὀψόβαφον, in c. sine pr. 254
ὀψοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος. 348
ὀψιλόγος, cum d. 943
ΟΨΟΝ 1232
ὀψονόμος, cum d. 1093
ὀψοποιὸς, cum d. 1353
ὀψοπόνος, in c. sine præp. 1285
ὀψοπώλης, cum d. 1411
ὀψοφάγος, cum d. 1702
ὀψὼν, in Ὄψον.
ὀψώνης, cum d. in c. 1851

Π

Παγὰς, in Πηγνύω 1300
παγγέλοιος, in c. ex Γελάω 311
παγγενέτης, in c. ex γενέτης 306
παγγενὴς, in c. ex γένος 307
παγγλωσσία 328
παγγώνιος, in c. ex Γωνία 347
παγερὸς, παγετὸς, παγετώδης, cum παγὸς.
πάγη, παγιδεύω, πάγιος, cum d. in Πηγνύω 1300
πάγκακος, cum d. in c. ex Κακός. 726
παγκαλλὴς in c. ex κάλλος 735
πάγκαλος, in c. ex Καλὸς 734
πάγκαρπος, cum d. 751
πάγκλαυστος, & πάγκλαυτος, in c. ex Κλαίω 798
παγκληρία, in c. sine pr. 805
πάγκοινος, in c. ex Κοινὸς 820
παγκρατὴς, cum d. 864
πάγκρεας, in c. ex Κρέας 866
πάγκρυφος, in c. ex Κρύπτω 881
παγοπληξία 1338
παγὸς in Πηγνύω 1300
πάγυρος 1223
παγχάλεπος, in com. ex χαλεπός. 1791
πάγχαλκος, cum d. in c. 1793
πάγχρηστος, in c. sine pr. 1822
πάγχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσὸς 1830
πάγχυ, in Πᾶς.
παγώδης, cum παγός.
παθαίνομαι, πάθη, πάθημα, παθητὸς cum d. in Πάσχω.
παθογνωμικὸν 322
παθοποιία 1353
πάθος, in Πάσχω.
ΠΑΙΑΝ, cum d. 1233
παίμα, παιγνήμων, παιγνία, παιγνιήμων, παιγνίμων, παίγνιον, παιγνιώδης, cum d. in Παίζω.
παιδαγώγος, cum d. 40
παιδάριον, cum d. παιδεία, παίδειος, in Παῖς.
παιδεραστὴς, cum d. in c. ex ἐραστής. 497
παιδέρως, in c. ex ἔρως ibid.
παιδεύω, cum d. in Παῖς.
παιδήϊος, παιδία, in Παῖς.
παιδιὰ, in Παίζω.
παιδικὸς, cum d. παιδίσκος, cum d. in Παῖς.
παιδιώδης, cum παιδία, & in Παῖς.
παιδνὸς, in Παῖς.
παιδοβοσκὸς, in c. ex βόσκω 282
παιδογόνος, cum d. 309
παιδόθεν, in Παῖς.
παιδοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω. 832
παιδοτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα. 885
παιδολέτωρ, pueros occidens, Eurip. in Medea.
παιδομανὴς, cum d. 993
παιδονόμος, cum d. 1093
παιδοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 1184
παιδοποιὸς, cum d. 1353
παιδοπόρος 1269
παιδοσπορέω, in c. ex σπόρος 1506
παιδοτέκνωσις, in c. ex τέκνον 1632
παιδοτόκος 1631
παιδοτρίβης, cum d. in c. sine pr. 1671
παιδότριψ ibid.
παιδοτρόφος, cum d. 1660
παιδουργὸς, cum d. 594
παιδοφθόρος, cum d. in c. ex ἔφθιρα 1746
παιδοφίλης, & παιδόφιλος, cum d. in c. 1748
παιδοφόνος, cum d. 1723
ΠΑΙΖΩ, cum d. 1233
παιήων, cum παιών.
ΠΑΙΠΑΛΑ 1234
παιπάλη, cum d. in Πάλη.
παιπαλόεις, in Παίπαλα.
ΠΑΙΣ 1234
παιστικὸς, in παίζω.
παιφάσσω 1716
ΠΑΙΩ, cum d. 1236
παιὼν, cum d. in Παιὰν.
πακτὸς, &c. in Πυγνύω 1300
ΠΑΛΑΘΗ, cum d. 1237
ΠΑΛΑΙ ibid.
παλαιγενὴς 304
παλαιθέτος 1629
παλαιόγονος 309
παλαιόπλουτος 1340
παλαιὸς, cum d. in Πάλαι.
πάλαισμα, cum d. in Πάλη.
ΠΑΛΑΙΣΤΗ 1237
παλαιστὴς, in Παλαιστὴ, & in Πάλη.
παλαιστιαῖος, in Παλαιστή.
παλαιστικὸς, παλαίστρα, cum d. in Πάλη.
παλαίτατος, παλαίτερος, in παλαιός.
παλαίφατος, in comp. ex φατός. 1719
παλαίχθων, in compos. ex Χθῶν. 1811
παλαίω, in Πάλη.
παλαίωσις, in παλαιός.
παλαμάτωρ, in comp. ex Μήτηρ. 1050
ΠΑΛΑΜΗ, cum d. 1237
παλάσσος, in Πάλλω.
παλαστὴ, in Παλαιστή.
ΠΑΛΕΥΩ, cum d. 1238
ΠΑΛΗ, cum d. ibid.
παλημάτιον ibid.
παλιγγενεσία, in com. ex γένεσις. 306
παλιγγενὴς 304
παλίγγλωσσος 328
παλίγγαμπτος, in c. ex γνάπτω. 741
παλιγκάπηλος, cum d. in c. ex Κάπηλος 743
παλίγκλαστος, in c. ex tertia pers. pr. pass. 799
παλίγκοτος, cum d. in c. ex Κότος. 855
παλίγξεστος, παλίγξυστος, in c. ex ξεστὸς 1122
παλιλογία, cum d. 943
παλίλλογος 935
παλίλλυτος, in c. ex λυτὸς 986
παλιμβάκχιος, palimbacchius qui & antibacchius: pes metricus ex prima & secunda longis, tertia brevi. Fab. lib. 9. cap. 4.
παλίμβιος, in c. ex Βίος 265
παλιμβλαστὴς, & παλίμβλαστος, in c. in βλαστὸς 268
παλίμβολος, cum d. 252
παλίμπαις, in c. ex Παῖς 1236
παλιμπετὴς, in c. ex πέτω 1317
παλιμπηγὸς, in comp. ex πέπηγα. 1302
παλιμπίσσα, in com. 1318
παλιμπλάζομαι, in c. ex Πλάζω. 1320
παλίμπους 1372
παλίμπρατος, in c. ex πιπράσκω. 1292
παλιμπροδότης, in προδότης. 400
παλίμπωλος 1411
παλίμφημος, in c. ex φήμη 1719
παλιμφυὴς 1780
παλίμψαιστος, in ψαίω 1837
παλίμψηστος, in c. ex Ψάω 1838
ΠΑΛΙΝ 1292
παλινάγγελος, in c. ex ἄγγελος. 10
παλινάγρετος, in c. ab ἄγρομαι 11
παλιναίρετος, in c. ex αἱρετὸς 79
παλιναυξὴς, in c. ex Αὔξω 59
παλιναυτόμολος, in αὐτόμολος. 1065
παλίνδικος, cum d. 404
παλινδίνητος, παλινδινία, in c. ex Δινη 407
παλινδόρια, in c. ex δορὰ 375
παλίνδρομος, cum d 1666
παλίνζωος, in c. ex ζωὸς 577
παλινοδία 1130
παλίνοπτος in c. sine præp. 1178
παλινόμενος, παλίνορος, in c. sine præp. 1208
παλινοστέω, cum d. 1112
παλίνουρος, in c. ex Οὖρον 1221
παλίνσκιος, in c. 1484
παλίντιτος, in com. 1642
παλιντοκία, in c. 1631
παλίντονος 1592
παλιτριβὴς, in c. sine præp. 1671
παλίντροπος, παλιντροπάασθαι, in c. ex τροπὴ 1656
παλινῳδέω, cum d. 55
Παλίουρος, paliurus: spinosus frutex: de quo Diosc. lib. 1. c. 122. Theocr. idyll. 25. Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω, ξύλ' ἑτομάσατ' ἢ παλιούρω, Ἢ βάτω, ἢ ἀνόμω δεδονημένον αὖον ἄχερδον.
παλιρρόθοος, in com. ex Ῥόθος. 1436
παλίρροπος, in c. ex ῥοπὴ 1421
παλίρροος, cum d. in com. ex ῥοπή. 1425
παλίρρυτος, in ῥυτὸς 1439
παλίσκιος, cum παλινίσκιος.
παλίσσυτος, cum d. in c. in σύτος 1452
παλίψηστος, in παλίμψηστος.
παλίωξις, in c. ex Διώκω 412
ΠΑΛΛΑΞ, cum d. 1240
πάλλευκος, in c. ex Λευκὸς 960
ΠΑΛΛΩ, cum d. 1240
παλποσκόπος 1476
πάλος, παλτὸν, in Πάλλω.
παλυνὼ, in Πάλη.
παμβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 258
παμβότανος, & παμβῶτις 282
πάμμα, in Πάω 1256
παμμακαρ, in c. ex Μάκαρ 994
παμμαχος, cum d. 1013
παμμεγα, q. d. omnino magnum.
παμμεγέθης, παμμέγιστος, in c. ex μέγεθος 1016
παμμεδέων, in c. ex Μέδω 1017
παμμελέσι ὕμνοις, in c. ex Μέλος, carmen 1019
πάμμετρος, in c. sine pr. 1041
παμμήκης, in c. ex Μηκος 1044
πάμμηνος, in c. ex Μὴν 1047
παμμήστωρ, in c. ex μήστωρ 1043
παμμήτωρ, & παμμήτειρα, in c. ex Μήτωρ 1050
παμμήχανος, in c. 1052
παμμίαρος, in c. ex Μιαίνω 1053
παμμιγὴς, in c. sine pr. 1055
πάμμικτος, cum παμμιγής.
παμπαιδὶ, in c. ex Παῖς 1235
παμπάλαιος, in c. ex Πάλαι 1237
πάμπαν, in c. 1246
παμπήδην, παμπησία, in c. ex Πάω 1256
παμπληθὴς, cum d. in c. ex πλήθω. 1331
παμπλούσιος, in c. 1340
παμποίκιλος, in c. 1356
πάμπολυς, in c. ex Πολὺς 1365
παμπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1286
παμπρασίω, in com. ex πιπράσκω. 1292
πάμπρατος, in c. ex πρᾶτος 1387
παμφαγος 1702
παμφαὴς 1715
παμφαίω, παμφαλάω, παμφανάω 1708
παμφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 1721
πάμφλεκτος, in c. sine præp. 1751
παμφόρβος, in c. 1724
πάμφορος 1737
πάμφυλος, in c. ex Φυλὴ 1771
πάμφυρτος, in c. 1773
πάμφωνος 1784
παμψυφὲς, in c. ex Ψῆφος 1841
πάμψυχος, in c. 1844
παν, in Πᾶς.
ΠΑΝ 1241
πανάρβος 2
παναγαθὸς, in c. ex Ἀγαθὸς 4
παναγὴς, cum d. in c. ex Ἅγος 22
πανάγιος, in c. ex Ἅγιος 12
πάναγνος, in c. ex Ἁγνὸς 16
πάναγρον, in c. ab ἄγρομαι 11. & in c. ab Ἄγρα 24
πανάγριος, in c. ex Ἀγρὸς 25
πανάγρυπνος, in ἄγρυπνος 1095
παναεργὴς, in ἀεργὴς 499
πανάθεσμος, in ἄθεσμος 631
πανάθλιος, in c. ex Ἄεθλος 52
παναιγλήεις, in c. ex Αἴγλη 64
παναιθος, in c. ex Αἴθω 68
παναίολος, in c. ex Αἰόλος 73
παναισχὴς in c. ex Αἶσχος 86
πανάκαρπὴς, in ἀκαρπὴς 750
πανακεια vel παναίκεια, πανάκες in πανακὴς.
πανακηρατος, in ἀκήρατος 785
πανακὴς, in c. ex Ἀκέομαι 93
πανακιτὴς, in πανακής.
πανακρὶς, in c. ex Ἄκρος 105
παναλάστωρ, in ἄλαστος 962
παναληθὴς, in c. ex Ἀληθὴς 114
παναλιγκιος, in c. ex Ἀλίγκιος. ibid.

παναλ-

παναλκὴς, in c. ex Ἀλκή 118
πανάμωμος, in ἄμωμος 1082
πανάνυτος, in c. ex Ἀνύω 169
πάναξ. cum πανακής.
πανάπαλος, in Ἀπαλὸς 173
πανάπημων, in ἀπήμων 1305
πανάποτμος, in ἄποτμος 1368
πανάπυστος, in Ἄπυστος 1402
πανάργυρος, in c. ex Ἄργυρος. 184
πανάριστος, in c. ex ἄριστος 186
παναρκὴς, in c. 190
παναρμόνιος, in c. ex ἁρμόζω 205
πανατρεκὴς, cum d. in c. ex Ἀτρεκὴς 214
παναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 215
πανάφυκτος, in ἄφυκτος 1741
πανάωρος, in ἄωρος 1223
πανάωριος, in ἄωρος 1852
πανδαισία, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 351
πανδακέτης, in c. ex δάκος 355
πανδάκρυτος, in c. ex Δάκρυ 465
πανδαμάτωρ, in comp. ex Δαμάω 356
πάνδειλος, in c. ex Δειλὸς 366
πάνδεινος, in c. ex Δεινὸς 367
πανδέκται, in c. ex tertia person. præt. 382
ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ 1241
πανδέξιος, in c. ex Δεξιὰ 373
πανδερκὴς, in c. ex Δέρκω 376
πανδέχης, cum πανδέκται.
πάνδηλος, in c. ex Δῆλος 389.
πάνδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 391
πάνδικος, cum d. 404
πανδικεύω, cum d. πάνδικος, πανδοξ, in πανδόχος.
πανδοξία, in c. ex δόξα 416
πανδουλὸς, in c. ex Δοῦλος 419
ΠΑΝΔΟΥΡΑ, cum d. 1241
πανδόχος, cum d. 383
πανδυσίη, in c. ex Δύω, subeo. 428
πανδῶρα, in c. ex Δῶρον 431
πανείκελος, in c. ex ἔικελος 451
πανελεύθερος, in c. ex Ἐλεύθερος 474
πανέλληνες, in c. ex Ἕλλην 478
πανέξαλλον, in ἔξαλλος 127
πανεπίσκοπος, in ἐπίσκοπος. 1474
πανεπήτριμος, in ἐπήτριμος 612
πανέρημος, in c. ex Ἔρημος 515
πανέστιος, in c. ex Ἑστία 526
πανετήτυμος, in Ἔτυμος 533
πανευδαίμων, in εὐδαίμων 349
πανεύκηλος 465
πανεύφημος, in εὔφημος 1719
πανεύφρων, in εὔφρων 1763
πάνεφθος, in c. ex ἑφθὸς 560
πανηγυριάρχης 201
πανήγυρις, cum d. in c. ex Ἄγυρις 27
πανήλιος, in c. ex Ἥλιος.
πανήμαρ, in παντῆμαρ 606
πανημέριος, in c. ex Ἡμέρα 605
πανήρης 204
πανθελγὴς, πανθέλκτειρα, in c. ex Θέλγω 625
πάνθεον, in c. 628
πάνθηρ, in comp. ex Θὴρ 636
πανθήρα, in comp. ex θήρα 637
πάνθηρον, in πάνθηρ.
πάνθοινος, cum d. in c. ex Θοίνη.
πάνθρυς, in comp. ex Θρέω 647
πανθρύλλιον, in c. ex Θρύλλος 651
πανθυμαδὸν 657
πανθύτος, in c. ex Θύω, macto 662
πανικὸς, in Πάν.
πανίλαος, in c. 680
πανίμερος, in c. ex Ἱμείρω 682
πανιὸς, πανίσκος, in Πὰν 1241
πάννυχος, cũ d. in c. ex νύχος 1115
πανόδυρτος, in c. ex ὀδύρομαι 1134
πανοικὶ, &c. 1142
πανόλβιος, in c. ex Ὄλβοι 1151
πανόλεθρος, cum d. in c. ab ὄλεθρος 1154
πανόμοιος, cum d. in c. ex ὅμοιος. 1162
πανομφαῖος, in Ὀμφὴ 1163
πάνοπλος, cum d. in c. 1173
πανόπτης, & πάνοπτος, in c. sine præp. 1178
πανορμὶ, in com. 1196
πάνορμος 1198
πανόσπερα, in comp. ex Ὄσπριον 1212
πανύλεος, in πανώλης.
πανοῦργος, cum d. 504
πανούριος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 1222
πανόψιος, in c. ex ὄψις 1179
πανσαγία, in σάγη 1446
πανσέληνος, in c. ex σελήνη 1453
πανσθενὴς, in c. ex Σθένω 1466
πάνσκοπος 1476
πάνσοφος, in c. ex Σοφὸς 1497
πανσπέρμια, in c. ex σπέρμα 1505
πανστρατὶ, & πανστρατιᾷ, & in c. ex Στρατὸς 1542
πανσυδὶ, &c. in c. remot. 1452
πάνσυρτος, in c. sine pr. 1558
πάνταθλος, in c. ex Ἄεθλος 52
παντάλας, in c. ex Τάλας 1577
πανταπάσι, in Πᾶς.
πανταρκὴς, in com. 190
πανταρχὰς 201
πανσάσκιος, in ἄσκιος 1484
πανταχῆ, &c. in Πᾶς.
πανταλὴς, cum d. 1599
πανταυχία, in c. ex τεύχος 1613
πάντη, in Πᾶς.
πανταῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
πανταῆτοκος 1742
πάντιμον 1640
πανταλήμων, in com. ex τλάω 1577
πανταδαὴς, in c. ex Δαίω, disco. 350
πανταδαπὸς, cum d. in c. ex Δάπεδον 258
πανταδύναμος, in c. ex Δύναμαι. 427
πάντοθεν, πανταῖος, cum d. in Πᾶς.
πανταχράτωρ, cum d. 865
πανταλαβὸς, in c. ex λαβὴ 925
πανταλέτωρ, in c. sine pr. 1154
πανταλιγοχρόνιος, in ὀλιγοχρόνιος. 1829
πάντολμος, cum παντότολμος.
πανταλυτηρίδια, in c. sine pr. 978
πανταμιγὲς, cum παμμιγὴς 1055
παντόμιμος, in c. ex Μιμέομαι. 1057
παντόπτης, in πανόπτης.
πανταπώλης, cum d. 1411
πάντοσε, in Πᾶς.
πανταύσιος, varius, omnis generis, Eurip. in Iphig. Taur. πανταύσιοι θεῶν ὅταν πνεύσωσιν αὐάγκαι.
πάντοτε, in Ὅτε 1214
πανταστελὴς 1599
πανταστόλμος, in c. ex Τόλμα 1644
παντότροφος, πάντροφος 1660
πάντως, πανταῖς, πάνυ, in Πᾶς.
πανυπείροχοι, in ὑπερέχω 555
πανυπέρτατος, in ὑπέρτατος. 1694
πανύστατος, in c. ex Ὕστερος 1698
πανώλεθρος, cum d. in c. ex ὄλεθρος 1154
πανώλης, cum d. in c. sine pr. ibid.
πάομαι, παὸς, in Πάω 1256
παταὶ, in Βαβαί.
ΠΑΠΠΑΞ 1241
ΠΑΠΠΑΣ, cum d. ibid.
παππεπίπαππος, in ἐπίππαπος. ibid.
παππίας, παππίζω, παπτικὸς.
πάππος, in Πάππας.
παππάδυ, in Πάππος.
ΠΑΠΤΑΙΝΩ 1241
ΠΑΠΥΡΟΣ 1242
πάρ, in παρά.
ΠΑΡΑ 1242
παραβαίνω, cum d. 234
παράβακχος, in com. ex Βάκχος. 239
παραβαλέταιρος, seu παραβαλλεταιρος, in c. ex Ἑταῖρος 529
παραβάλλω 246
παράβασις, in παραβαίνω.
παραβάσκω, in c. ex βασκω 237
παράβατης, cum d. in παραβαίνω.
παραβιάζομαι, in c. 263
παραβλάπτω, in com. ex Βλάπτω, 267
παραβλαστάνω, cum d. in c. ex βλαστάνω 268
παραβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω. 270
παραβλήδην, παράβλημα, παράβλητος, cũ d. in παραβάλλω.
παραβλύζω, in c. ex Βλύζω 271
παραβλὼψ, in παραβλέπω.
παραβοάω, in c. ex Βοάω, cum pr. 273
παραβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 274
παραβολὴ, &c in παραβάλλω.
παραβόλιον, & παράβολον, dicta fuerunt de sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponitur: prius apud Poll. posterius apud Aristot. Derivata à παραβάλλω.
παραβόρρος, in c. ex Βορέας 276
παραβουλεύομαι, in c. ex Βουλύ. 278
παραβραβεύω, in c. ex βραβεύω. 283
παραβύω, cum d. in c. ex Βύω 293
παραβώμιος, in c. ex Βωμὸς 294
παραπγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 9
παραγεύω, in c. ex Γεύω 314
παραγηράω, cum d. in c. ex Γῆρας. 315
παραγίγνομαι, in παραγίνομαι. 305
παραγινώσκω 320
παραγκαλίζομαι, cum d. in c. ex ἀγκάλη 12
παραγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκών. 14
παραγοράζειν, in com. ex ἀγοράζω. 21
παραγράφω, cum d. 337
παραγυμνόω, in c. ex Γυμνὸς 345
παράγω, cum d. 35
παραδακρύω, in c. ex Δάκρυ 355
παραδαρθεῖν, in c. ex Δαρθάνω. 259
παραδείκνυμι, & παραδεικνύω, cum a. 364
παραδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 368
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ 1243
παραδέχομαι 381
παραδηλόω, in c. ex Δῆλος 389
παραδιαζευγνύω, in διαζευγνύω. 580
παραδιαιτᾶσθαι, in c. ex Δίαιτα, vitę genus 394 & ib. in secunda sign.
παραδιακονέω, in dec. ex διάκονος 938
παραδιαστέλλω, cum d. in διαστέλλω 1514
παραδιατρίβω, cum d. in διατρίβω 1669
παραδίδωμι 400
παραδιηγέομαι. cũ d. in διηγέομαι 593
παραδιοικεῖν, in διοικέω 1140
παραδοξάζω, in παράδοξος.
παραδοξολόγος, cum d. in δοξολογία 940
παράδοξος, cum d. in c. ex δόξα. 416
παράδοσις, cum d. in παραδίδωμι.
παραδραθεῖν, in com. ex Δαρθάνω. 359
παραδράω, in com. ex Δράω, famulor 423
παραδρομὴ, cum d. in παρατρέχω. 1664
παραδυναστεύω, in c. ex Δύναμαι. 427
παραδύω, cum d. in com. ex Δύω, subeo 429
παραδωσείω, in παραδίδωμι.
παραείδω, in c. ex Ἀείδω 54
παραερέθομαι, in c. ex Ἀείρω 57
παραζάω, in Ζάω 577
παραζευγνύω 580
παραζηλόω, in com. ex Ζῆλος 583
παράζυγες, in παραζευγνύω.
παραζώννυμι, cum d. in c. ex ζώννυμι
παραλάσσιος, & παραθαλάττιος, cum d. in c. 617
παραθάλπω, in c. 619
παραθαρρύνω, & παραθαρσύνω, in c. ex Θάρσος 622
παραθεάομαι, in com. ex Θεάομαι 624
παράθεμα, in παρατίθημι.
παραθερίζω, in c. ex Θέρος 630
παράθερμος, cum d. in c. ex Θέρμος 631
παράθεσις, in παρατίθημι.
παραθέω, in com. ex Θέω 632
παραθεωρέω, in c. ex Θεωρὸς, spectator 633
παραθήγω, in com. ex Θήγω 634
παραθήκη, in παρατίθημι.
παραθίγω, in c. ex Θίγω 639
παραθλίβω, in c. ex Θλίβω 640
παράθραυος, in c. ex θράνος 646
παραθριγκίζω, in c. ex Θριγκὸς. 648
παραθρίζω, in παριθερίζω.
παραιγιαλίτης, in Αἰγιαλὸς 64
παραιθύσσω, in com. ex Αἴθω 68
παραινέω, cum d. in com. ex αἰνέω. 72
παραινίττομαι, in c. ex αἰνίττομαι. 71
παραίνυμαι, in c. ex Αἴνυμαι 73
παραιρέω, cum d. 78
παραισθάνομαι, in c. ex Αἰσθάνομαι 84
παραίσιος, &c. in c. ex Αἶσα ibid.
παραίσσω, in c. ex Ἀίσσω 85
παραιτέομαι, cum d. in c. ex Αἰτέω. 87
παραίτιος, in com. ex Αἰτία, causa 89
παραίφασις, & παραιφασία, in παράφημι 1717
παραιωρέω, cum d. in c. ex Αἰωρέω. 91
παρακαθέζομαι, in καθέζομαι. 441
παρακαθεκτικὸς, in παρακατέχω.
παρακάθημαι, in κάθημαι 603
παρακαθίζω, cum d. in καθίζω 673
παρακαθίημι, in καθίημι 166
παρακαθίστημι, in καθίστημι 702
παράκαιρος, cum d. in c. 721
παρακαίω, in c. 723
παρακαλέω, cum d. in com. ex Καλέω 731
παρακαλπάζω, in Κάλπη 735
παρακαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 736
παρακαταβάλλω, cum d. in καταβάλλω 246
παρακαταθήκη, in παρακατατίθημι.

παρακαταθνήσκω, in καταθνήσκω. 641
παρακατάκειμαι, in κατάκειμαι. 761
παρακατακλίνω, in κατακλίνω. 807
παρακαταλέγομαι, in καταλέγομαι 949
παρακαταπήγνυμι, in καταπήγνυμι 1301
παρακατάσχεσις, in παρακατέχω.
παρακατατίθημι 1624
παρακαταχράομαι, in καταχράομαι 1821
παρακατέχω, in κατέχω 552
παρακατηγόρημα, in dec. ex κατηγορέω 18
παρακατοικίζω, in dec. ex κάτοικος 1141
παρακατορύττω, in κατορύττω 1204
παρακαττύω, in Κασσύω 754
παρακαυλίζω, in c. ex Καυλὸς 757
παράκειμαι, in com. ex Κεῖμαι 761
παρακελεύω, cũ d. in c. ex κελεύω. 767
παρακελητίζω, in c. ex Κέλης 765
παρακενόω, in c. ex Κενὸς 767
παρακεντέω, cum d. in c. ex Κεντέω 769
παρακερδαίω, in com. ex Κέρδος. 775
παρακερκίδες, in Κερκὶς 776
παρακινδυνεύω, cum d. in com. ex κινδυνεύω 791
παρακινέω, cum d. in c. ex Κινέω. 792
παρακιρνάω, in c. ex κιρνάω 772
παρακλαυσίθυρον, in com. ex Θύρα 659
παρακλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum præp. 802
παράκλησις, παράκλητος, &c. in παρακαλέω 731. & 732
παρακλίνω, cum d. 808
παρακλύω, cum d. in c. ex Κλύω. 810
παρακμὴ, cum d. in com. ex Ἀκμή 96
παρακνήμιον, in c. ex Κνήμη 815
παρακνίζω, in c. ex κνίζω 811
παρακοιμάομαι, cum d. in com ex Κοιμάω 819
παρακοίτης, cum d. in c. 821
παρακολλάω, cum d. in com. 825
παρακολουθέω, cum d. in comp. ex Ἀκόλουθος 97
παρακομίζω, cum d. in com. ex κομίζω, porto 833
παρακόμος, in c. ex Κόμη 835
παρακονάω, in c. ex Ἀκόνη 98
παρακόπτω, cum d. 843
παρακορέω, in c. ex Κορέω, verro. 848
παρακόσμως, in comp. ex Κοσμέω 854
παρακούω, cum d. in c. ex Ἀκούω. 100
παρακρατέω 865
παρακρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 867
παράκρημνος, in com. ex Κρημνός 868.
παρακρίνω 872
παρακροάομαι, cum d. in c. ex Ἀκροάω 103
παρακροκίζω, in Κρόκος 875
παρακροτέω, in c. cum pr. 877
παράκρουσις, in παρακρούω.
παρακρούω, cum d. 879
παρακτάομαι, in c. cum pr. 883
παράκτιος, & παρακτίδιος, in c. ex Ἀκτὴ 105
παρακύπτω, cum d. in c. 897
παρακωμῳδεῖν, in κωμῳδὸς 55
παρακωφὸς, in c. ex Κωφὸς 909
παρακωχὴ, in παροχὴ 552
παραλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
παραλαμβάννω, in c. ex Λαμβάνω 921
παραλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 927
παραλανθάνω 963
παραλέγομαι 934. & in c. ex λέγομαι 949
παραλέγω, cum d. 938
παραλείπω 854
παραλείφω, in c. ex Ἀλείφω 111
παράλειψις, in παραλείπω.
παράλευκος, in c. ex Λευκὸς 960
παραλήγω, in c. 961
παράληρος, cum d. in c. ex Λῆρος. 965
παράληψις, in παραλαμβάνω. 921
παραλιθάζω, in c. ex Λίθος 967
παράλιμνος, in c. ex Λίμνη 968
παράλιος, cum πάραλος 129
παραλίσκω, in c. ex Ἀλίσκω 116
παραλιτέω, in c. ex Ἀλιτέω 117
παραλλάττω, cũ d. in c. ex Ἀλλάσσω 124
παραλληλία, & παραλληλίζω, cum d. in παράλληλος.
παραλληλόγραμμον, in c. ex γραμμὴ 342
παράλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων 128
παραλογία, in παράλογος.
παραλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 948
παράλογος, cum d. in c. ex λόγος, ratio 946
πάραλος, in c. ex Ἅλς, mare 129
παραλουργὴς, &c. in ἁλουργὴς 499
παραλύω, in c. cum pr. 974
παραλοφία, in c. ex Λόφος 976
παράλαμπος, cum d. in c. 927
παραλύω, cum d. in c. ex Λύω 985
παραμαρτάνω, in c. ex Ἁμαρτάνω 136
παραμαρτυρία, in c. ex Μάρτυρ. 1095
παραματήτης, in com. ex Μασάομαι ibid.
παραμείβω, in c. ex Ἀμείβω 140
παραμελέω, cum d. in Ἀμελέω, 1025
παραμένω, in c. cum præp. 1033
παράμεσος, in c. ex Μέσος 1036
παραμετρέω 1040
παραμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
παραμήρια, cum d. in c. ex Μηρός. 1049
παραμιγνύω, & παραμίγνυμι. 1054
παράμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 141
παραμνάομαι 1061
παραμίσγω, in παραμίγνυμι.
παράμονος, cum d. in παραμένω.
παράμουσος, dissonus, musis seu cantui non conveniens. Et generaliter, alienus abhorrens: sic Mars dicitur esse Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς, apud Eurip. in Phœn.
παραμπύκια, cum d. in c. 143
παραμυθέομαι, cum d. in c. 1073
παραμυκάομαι 1074
παραγινώσκω, in ἀναγινώσκω 318
παραναιετάω, in c. ex Ναίω 1087
παραναλίσκω, in ἀναλίσκω 115
παραναστατεῖν, in ἀνίστημι 695
παρανατέλλω, in ἀνατέλλω 1596
παρανείσσομαι, in c. ex Νέω, eo. 1099
παρανέομαι, in παρανέω.
παρανευρίζω, in c. ex Νεῦρον 1096
παρανέχω, in ἀνέχω 548
παρανέω, in c. ex Νέω 1099
παρανηνέω ibid.
παρανήτη, in νεατὸς 1094
παρανήχομαι, in c. ex νήχω 1099
παρανήω, in παρανέω.
παρανθέω, in c. ex ἀνθέω 160
παρανίσσομαι, pretereo seu pretervehor, Hom. hymno 1. in Apoll. Πελοπόννησον παρενίσσετο πᾶσαν.
παρανίσχω, cum παρανέχω.
παρανόια, & παρανοέω 1109
παρανόμος, cum d. in c. 1106
πάραντα, & παράντης 167
παρανυκτερεύω, in c. retinentibus νυκτ. 1115
παρανύμφος, cum d. in c. 1114
παρανύττω, in c. ex Νύσσω 1116
παράξενος, in c. cum præp. 1119
παραξέω, in c. ex Ξέω 1121
παραξιφὶς, in c. ex Ξίφος 1124
παράξυσμα, in παραξύω.
παράξυστον, à quibusdam dicitur instrumentum, quod servit lateribus in structura radendis. schol. Aristoph. Derivatũ à παραξύω.
παραξύω, in c. ex ξύω 1122
παραπαιδαγωγέω, in παιδαγωγὸς. 41
παραπαίω, in c. ex Παίω 1237
παράπαν, in c. 1246
παραπάσσω 1247
παραπάφω, seu παραπαφῶ, in c. ex Ἀπάφω 174
παραπείθω, in c. ex Πείθω 1261
παραπελεκάω, in c. ex Πελέκυς. 1276
παραπέμπω 1280
παραπετάζω, cum d. in c. 1297
παραπέταλος, in com. ex πέταλον, ibid.
παραπετάομαι, παραπέτομαι, in c. cum pr. 1298
παράπηγμα, παραπήγνυμι, in c. cum præp. 1301
παραπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
παράπηχυς, cum d. in c. Πῆχυς. 1306
παραπικραίνω, in c. 1308
πειραπίπτω 1315
παραπλάγιος, in Πλάγιος 1319
παραπλάζω, in c. ex Πλάζω 1320
παραπλάσιοι, in παραπηλύ.
παραπλασμὸς, παραπλάσσω in c. cum pr. 1323
παράπλειος, in c. ex Πλέος 1330
παραπλέκω 1327
παράπλευρος, cum d. in c. 1332
παραπλέω 1334
παραπληγία, παραπλὴξ, παραπληξία, in παραπλήσσω.
παραπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 1331
παραπλήσιος, cum d. in c. 1275
παραπλήσσω, & παραπλήττω. 1338
παραπλοκὴ, in παραπλέκω.
παράπλοος, παράπλους, in παραπλέω.
παραπλώω, in c. ex πλώω 1335
παραπνέω 1344
παραποδίζω, in c. ex ποδίζω 1374
παραποιέω, cum d. 1348
παραπολαύω, in ἀπολαύω 932
παραπόλλυμι, cum d. in ἀπόλλυμι 1154
παραπολὺ, in c. ex Πολὺς 1365
παραπομπὴ, cũ d. in παραπέμπω.
παραπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1273
παραπόρφυρος, in c. 1367
παραποτάμιος, in c. ex Ποταμός, 1368
παραπράσσω, & παραπράττω, in c. cum præp. 1377
παραπρεσβεύω, cum d. in c. 1381
παραπρίω, cum d. in c. 1384
παραπταίω, in c. ex Πταίω 1391
παράπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 177
παράπτωμα, παράπτωσις, in παραπίπτω.
παράπυξος, in c. ex πύξος 1401
παραπωμάζω, in c. 1412
παραρητὸς, in c. ex Ἀρὰ 181
παραρθρέω, cum d. in c. ex Ἄρθρον. 187
παραριγόω, in c. ex Ῥῖγος 1431
πάραρος 204
παραῤῥάπτω, in c. cum pr. 1417
παραῤῥέω 1423
παραῤῥήγνυμι, & παραῤῥηγνύω, in c. cum præp. 1430
παραῤῥητὸς, in c. cum pr. 1426
παραῤῥίπτω, seu παραῤῥιπτῶ, in c. ex Ῥίπτω 1434
παραρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω. 194
παραρτέομαι, in c. ex Ἀρτέομαι. 195
παραρτίζεσθαι, in c. ex Ἄρτιος 196
παραρτύω, cum d. in c. ex Ἀρτύω. 197
ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ 1243
παρασαλεύω, in com. ex Σάλος. 1443
παρασαρόω, in c. ex Σαίρω, verro. 1442
παρασάττω, in com. 1447
παράσειρος, in c. 1450
παρασείω, in c. ex Σείω 1452
παράσημος cum d. 1456
παράσιτος, cum d. in c. 1465
παρασιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 2466
παρασκαίρω, in c. ex Σκαίρω 1467
παρασκευάζω, cum d. 1480
παρασκήνια, cum d. in c. 1482
παρασκήπτω, in com. ex Σκήπτω. 1483
παρασκιρτάω, in comp. ex σκιρτάω 1468
παρασκώπτω, in c. cum pr. 1491
παρασοβέω, in c. ex Σοβέω 1493
παρασοφίζομαι, in com. ex σοφίζω 1497
παρασσάω, cum d. 1502
παρασσείρω, in c. cum pr. 1505
παρασσίζω, cum d. in c. ex Ἀσσίς. 209
παράσσονδος, cum d. in c. cum pr. 1507
παρασταδὸν, in παρίστημι 704
παρασταθμίδες, in com. ex σταθμός, stabulum 710
παρασταθμίζω, in c. ex σταθμὸς, statera 711
παράστασις, παρασταθμὸς, cum d. in παρίστημι 793
παρασταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 1514
παρασταχὴ, in c. ex Στάχυς 1519
παρασταλλὼ 1524
παράστημα, in παρίστημι 704
παρασίζω, in c. ex Στίζω 1533
παρασιχὶς, cum d. in com. ex στίχος. 1519
παραστορέω, in c. ex Στορέω 1539
παραστρατηγέω, in στρατηγὸς 43
παραστρατοπεδεύω, in dec. 1258
παραστρέφω 1547
παραστρωφάω ibid.
παρασύφω, in c. ex Στύφω 1552
παρασυγγραφέω, in συγγράφω 339
παρασυμβαίνω, in συμβαίνω 235
παρασυνεσις, in συνίημι 568
παρασυνθετος, in dec. 1627
παρασύρω, in c. ex Σύρω 1558
παρασφαγὶς, in c. ex σφαγὴ, aut ἐσφάγην 1561
παρασφαλὴς & παρασφάλλω 1563
παρασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564
παρασφραγίζω, in c. 1567
παρασχάζω, in com. 1569
παρασχεδιάζω, παρασχεδὸν, in com. 1570

παρα-

INDEX.

παραχέω.in παρίχω 552
παραχημάτιζω,in comp. ex χῆμα 559
παραχίζω,in c. 1571
παραχύτευξις,in παραπάσσω.
παραχωρήτιω , in c.ex Ταχέσσω 1579
παραψόησις,in πδρατάνω.
παρατάσσω 1583
παραταπικῶς,in παραλέγω.
παραπάτω,cum παραπάσσω.
παραπάνω 1590
παρατηλίζω,cum d.in c. 1595
παρατεκταίνω,in c.ex τέκτων 1613
παρατέλυτ 1599
πδρατελωνέω,in τελώνης 1851
παρατέμνω 1604
παρατεθειγμένως,in παραπάσσω.
παρατηρέω,cum d.in c. 1618
παρατίθημι,cum d. 1624
παρατίλλω,cum d. in com.ex Τίλλω 1633
παρατόλμως,cum d.in c.ex Τόλμα 1644
παρατρων,in παρατείνω.
παραυτος,in c. 1646
παραταραγῳδέω, cum d.in τραγῳδός 56
πδρατρέπω 1654
παρατρέφω,in c,ex Τρέφω, cũ pr. 1658
παρατρέχω 1664
παρατρέω.in c.ex Τρέω 1667
πδρατρέλλω,cum d. 1670
παρατροπή, cum d.in παρατρέπω.
παρατροχάζω,in παρατρέχω.
παρατρόχια,in c.ex τροχὸς 1665
παρατρύζω,in c. ex τρύζω 1672
παρατρώγω,in c. ex Τρώγω 1674
παρατρωπάω,in παρατρέπω.
παρατυγχάνω 1676
παρατυπτω, cum d.in c. ex τύπτω 1682
παραυλίζω,in c.ex Αὐλὴ 216
παραυδάω,in c.ex Αὐδὴ ibid.
παραυλίζομαι,in c. 218
παύραυλ 220
παραυξάνω , cum d. in c. ex Αὔξω 59
παραυπνω,παραυτύθεν,in com.ex Αὐτὸς 222
παραυχένι,cum d.in c.ex Αὐχὴν 223
παραφαίνω 1706
παραφαίρεσις,in ἀφαιρέω 76
παραφάσκω,in c.ex φάσκω 1719
παραφάσω,in c.in φάσκω ibid.
παραφάω,cum παράφθομαι 177
παράφερνα,in c.ex Φερνὴ 1724
παραφέρω,cum d. 1720
παράφημι 1717
παραφθάνω,in c. ex Φθάνω 1742
παραφθέγγομαι , cum d.in c. cum præp. 1743
παραφθείρω,παραφθορὰ 1745
παραφίημι,in ἀφίημι 564
παραφίμωσις,in c.ex Φιμὸς 1749
παραφορὰ, &c.in παραφέρω.
πδραφορτίζομαι,in com.ex Φόρτος 1757
παραφόρως,in παραφέρω.
παράφραγμα,in παραφράσσω.
παραφράζω, cum d.in c. cum pr. 1758
παραφράσσω , & παραφρήσσω 1760
παραφρονέω,cũ d. παράφρονος, in παράφρων.
παραφρυκτῶν , in φρυκτωρός 1224
παράφρων 1764
παραφυὰς,in παραφύω.
παραφυλάσσω , cum d. in c. cum præp. 1769
παραφυτεύω, in comp. ex φυτεύω 1780
παραφύω,cum d. 1778
παραφωνέω,cum der. παραφωνία 1782
παραχαλάω,in c. 1790
παραχαλκεύω,in c. 1793
παραχαραττω , cum d.in c.ex Χάραγμα 1794
παραχημάζω,cum d.in c. 1799
παραχέω 1807
παραχορδω, cum d. in c. ex Χορδὴ 1818
παραχρῆσθω 1819
παραχρηγέω , cum d. in χρηγὸς 45
παραχρέομαι,in c.cum pr. 1821
παραχρῆμα,in c.ex χρῆμα 1825
παράχρησις,in παραχρέομαι.
παραχύω,cum d.in παραχέω.
παραχωρέω,cum d. 1833
παραψαλίζω , in com.ex ψαλίζω 1836
παραψάλλω,in c. ex Ψάλλω ibid.
παραψαύω,in c.ex Ψαύω 1838
παραψήχω,in c.ex ψήχω ibid.
παραψόγος,cum παρέπαινος, in ἔπαινος 72
παραψύχω , cum d. in c. ex Ψύχω 1846
παρβολάδλω,in παραβάλλω.
ΠΑΡΔΑΚΟΣ 1243
παρδαλιαγχὲς,in c.ex Ἀγχι 28
ΠΑΡΔΟΣ, um d. 1243
παρεάω,in c.ex Ἐάω 434
παρεγγίζω,in πάρεγγυς.
παρεγγράφω , cum d. in ἐγγράφω 337
παρεγγυὴ,cum d.in c. 435
πάρεγγυς,in c.ex Ἔγγυς 436
παρεγκάθημα,in ἐγκάθημαι 603
παρέγκειμαι,in ἔγκειμαι 761
παρεγκελεύομαι , in ἐγκελεύω 766
παρεγκεφαλὶς,in ἐγκέφαλος 779
παρεγκλίνω,cum d.in ἐγκλίνω 807
πδρεγκύκλημα,in ἐγκυκλέω 891
παρεγγύησις,cũ d.in ἐγγυάω 1801
παρεγχύω,cum d.in ἐγχέω 1806
παρέδρα,cum d. 442
παρέζομαι,in c.ex Ἕζομαι 441
ΠΑΡΕΙΑ,cum d. 1243
παρεικάζω,in c.ex εἰκάζω 450
παρείδον,in c.ex Εἶδον, vide 446
παρείκω,in c. ex Εἴκω, cede 450
παρεῖμεν,in παρεῖμι 466
παρεῖμι 570.& 574
παρεπεῖν,in c. ex Ἔπω, dico 493
παρερύω,in παρερύω 520
παρεσύζω,cum d.in εἰσύζω 33
παρεισδάκνω,in εἰσδάκνω 243
παρεισδέχομαι,in εἰσδέχομαι 380
πδρεισοδιόω, cum d. in εἰσοδιόω 428
παρείσθμι,in εἴσθμι 574
παρίσεχομαι,in εἰσέχομαι 522
παρίσκυκλέω,in εἰσκυκλέω 891
παρίσοδος,in εἴσοδος 1129
παρίσπτω,in εἰσπίπτω 1314
παρεισφέρω,in εἰσφέρω 1423
παρίσφθειρομαι,in εἰσφθείρομαι 1728
παρὲκ,in Ἐκ 1745
παρεκβαίνω , cum d. in ἐκβαίνω. 463
παρεκδραμεῖν,in ἐκτρέχω 232.& 233
παρεκδρομὴ,in ἐκτρέχω 1663
παρεκδύω,in ἐκδύω 428.& 429
παρεκλίνω,in ἐκκλίνω 807
παρεκλέγω,in ἐκλέγω 934
παρεκνέομαι , in c.ex Νέω, nato 1099
παρεκπίπτω,in ἐκπίπτω 1314
παρεκπυρόω,in ἐκπυρω 1405
παρέκπωμα,παρέκπωσις,in παρεκπίνω 1593
παρεκπλαύω,in ἐκπλαύω ibid.
παρεκτείνω, πδκτάνω 1590
παρεκτὸς,in ἐκτὸς 463
παρεκτρέπω,in ἐκτρέπω 1663
παρεκτρέλλω,in ἐκτρέλλω 1670
παρεκφαίνομαι,in ἐκφαίνω 1705
παρεκφέρομαι,in ἐκφέρω 1729
παρελαύνω, in c.ex Ἐλαύνω, cum præp. 468
παρελέγχω,in c. ex Ἐλέγχω 472
παρέλκω,cum d.in c.ex Ἕλκω 477
παρέλλειψις,in ἐλλείπω 954
παρεμβάλλω , cum d. in ἐμβάλλω 244
παρεμπάσσω,in ἐμπάσσω 1247
παρεμπίπτω,in ἐμπίπτω 1315
παρεμπλάττω,cũ d.in ἐμπλάσσω 1322
παρεμπλέκω,in ἐμπλέκω 1327
παρεμποδίζω,in ἐμποδίζω 1374
παρεμπολῶ,in ἐμπολῶ 1409
παρεμπορεύομαι , cum d.in dec. 1269
παρεμφαίνω , cum d. in ἐμφαίνω 1706
παρεμφέρω , cum d.in ἐμφέρομαι 1729
παρεμφύομαι,in ἐμφύω 1777
παρεμφυσάω,in ἐμφυσάω 1797
παρεμφυσίκνυμι , in ἐμφυσίκνυμι 364
παρενείδω,in ἐνείδω 446
παρενέρω,in ἐνέρω 458
παρενθεσις,παρενθετω, παρενθήκη,in παρεντίθημι.
παρεπιαωτοφόρος , in ὀπιαωτοφόρος 1735
παρεπίνω , admonendo dico: unde παρεπίνει, apud Apoll. Rhod.
παρεπιχολέω , cum d. in ἐπιχολέω 1230
παρεπισκλδω,in c.ex Σάλος 1443
παρεπιτίλω , cum d. in ἐπιτίλω 1582
παρεπίθημι,in ἐπιτίθημι 1623
παρεπιτρώγω,in ἐπιτρώγω 1674
παρὲξ,in Ἐκ 463
παρεξάγω,in ἐξάγω 34
παρεξαμείβω,in ἐξαμείβω 139
παρεξαυλέω,in ἐξαυλος 219
παρέξειμι,in ἔξειμι 574
παρεξεωθῶν,in ἐξίστημι 493
παρεξέρεσία,in c.ex ἐρεσία 511
παρεξελαύνω,in ἐξελαύνω 468
παρεξέρχομαι,in ἐξέρχομαι 522
παρεξέλκω,in c ex Ἕλκω 529
παρεξδυέσκω,in ἐξδυέσκω 539
παρεξηγοῦμαι,cum d.in ἐξηγοῦμαι 593
παρεξῆς,in c.ex Ἐξῆς 486
παρεξίημι,in ἐξίημι 565
παρεξίστημι,in ἐξίστημι 799
παρεοικα,in com. ex Εἴκω, similis sum 450
παρέσω,in ἔσω 72
παρεπιπρασφὴ,in ἐπιπράσφω 337
παρεπισθέικνυμι , in ἐπισθέικνυμι 364
παρεπίδημος, cum d.in ἐπίδημος 391
παρεπιπνέω,in ἐπιπνέω 1344
παρεπισκοπῶ,in ἐπισκήπτω 1474
παρεπισρέφω , cum d.in ἐπισρέφω 1546
παρεπιψαύω,in ἐπιψαύω 1838
πάρεργος,cum d. 505
παρεργολογέω,cum d. in c.ex Ἔργον 518
παρερπύζω , & παρέρπω , in c.ex Ἕρπω 519
παρερύω,in c.ex Ἐρύω, traho 520
παρέρχομαι 523
παρεδέω,in c.ex Ἔδω 525
πάρεσις,in παρίημι 506
παρέσω,in c.ex Ἔσω 526
πάρεστος,in παρίημι 567
παρεσυμβολογεω 945
παρευδιάζομαι,in Εὐδία 534
παρευδοκιμέω,in εὐδόκιμος 413
παρευημερῶ,in εὐήμερος 605
παρευθυώω,in c. ex εὐθύω 536
παρευμαρέω,in εὐμαρὴς 1603
παρευρυάζω,cum d. 537
παρευρίσκω,cum d. in c.ex Εὑρίσκω 539
παρευτρεπίζω,in εὐτρεπὴς 1655
παρεφιδρόω,in ἐφέδρα 442
παρέχω 552
φάρηθ,cum d.in c.ex Ἤρη 591
παρηγορέω,cum d. 19
παρηδιώως,in c.ex ἡδιώω 596
παρηερίζομαι , in παραερίζομαι 57
παρηίω,in c.ex Ἤρα 597
παρήϊον,in Παρὰ 1243
παρήκω,in c.ex Ἥκω 599
παρήλιξ,cum d.in c. 601
παρήλι,in c.ex Ἥλιος 602
πάρημι,in c.ex Ἧμαι 603
παρημελυμφὼς , in παρημελέω 1025
παρημερόω,in c.ex Ἡμέρα 605
παρήορος,cum d.in ἀείρω 458
παρηχέω, cum d.in com.ex Ἠχέω 614
παρθεναγέτης , in c. ex Ἄγυρις 26
παρθένος,in Παρὰ 1243
παρθενοδμὴ , locus ubi virgines degunt, conclave virginum, Euripid. in Phœn. σὺν εὐχαρέτοις ἕδαι σὺ παρθενοδμοισι Νυμφαι πεοχωρεῖ δαμόνων, κατάστασις. Exponitur etiam, status virgineus seu virginitas apud eundem in Ione, νοθεύμε παρθενοδμὸ ἔπικτο σὸν.
παρθενοδύω,cũ d.παρθενεὼν, παρθενία , παρθένιος , παρθένιος, παρθενισσάλον,in Παρθένος.
παρθενοκτόνος , cum d. in c. ex Ἔκτονα 885
παρθενοπίπης , in c. ex ὀπιπεύω 1184
ΠΑΡΘΕΝΟΣ 1244
παρθενοπὸς 1182
πάρθη,πάρθενος,in Παρθένος.
παρθενοσθίδης,in c.ex Γάμος 666
παρθενόω,in c.ex Γαῖος 667
παρθ ,in c.ex Γῆρυς 671
παρθ ,in c. Γῆρυς 566
παρθένη,in c. Γῆρυς 671
παρθένω.in c.ex 674
ΠΑΡΙΟΣ 1244
πάριτος , cur in c. ex Γῶπος 686
παρίστημι,in c.ex Ἵστημι 687
παρείσθμια,in c. ex Ἴσθμος 690
πάρισος,cum d.in c.ex Ἴσος 691
παρίσημι,cum d. 702.& 703
παρισορεῖν,in c. ex ἱστορέω 712
παρίσχναίνω,in c. ex ἰσχνὸς 713
παρίχω,in παρίχω 552
παρίσως,παρίσωσις, παρισωτικὸς,in πάρισος.
παρκύπτω,in παρακύπτω 897
παρμένα,pro παραμένω.
ΠΑΡΝΟΠΕΣ 1244
πάρος,cum d. 1130
παροίχω,in c.ex Οἴχω 1137
παροισθάνω,in c.ex Οἶδέω ibid.
πάροιθε seu πάροιθεν,in Πάρος.
παροικέω,cum d.παροικία,παροικίζω,in πάροικος.
πάροικοδομία,cum d.in οἰκοδόμος 371
πάροικος 1142
παροιμία , in der. παροιμιάδης, πάροιος,cum d.in com. 1144
πάροιν,cum d.in c. 1145
παροισρέω,& παροισρέω, in c.ex Οἶστρος 1148
παροίσιος,παροίτερος,in Πάρος.
παροίχομαι,in c.ab Οἴχομαι 1149

παροκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 1150
παροκλιθαίω, & παροκλιθέω, in c. 1152
παροκλὴ, &c. in παρέκλω 477
παρομαρτέω, in c. ex Ὀμαρτῆ 1157
παρόμοιος, cũ d. in c. ex ὅμοιος 1161
παρομολογία, cum d. 943
παρονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 1167
παροξίζω, παρόξυς, cũ d. in c. 1167
παροτλίζομαι, in c. 1173
παρόπτησις, in c. ex Ὀπτάω 1174
παρόπτημαι 1177
παροράω, cum d. in c. cũ pr. 1187
παροργίζω, cum d. in c. 1190
παροργίλος, cum d. 1202
παροργέω, in c. ex Ὄργυς 1195
παρορμάω, in c. 1196
παρορμὴ 1198
παρόρμησις, παρορμητὸς, cum d. in παροράω.
παρούρχω, in c. cum pr. 1204
παρορχῆμαι, in c. 1206
ΠΑ῞ΡΟΣ 1244
πδροτρυνέω, in c. 1215
παρυλὶς, in c. ex Οὖλον 1218
παρυσία, in πάρειμι 571
πδρυχόομαι, in παρυχέω.
παρυχτάω, cum d. in c. ex Ὀχετὸς 1228
πδρυχόω, in c. ex Ὀχέω ibid.
παρυχέω, in πάρυχος.
παρχὴ, in παρέχω 552
παροχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 1229
παρχλῶ, in c. ex Ὄχλος 1230
πάρυχος, in παρέχω 552. & in c. ex Ὄχος 1231
παροψάομαι, cum d. παρόψις, in c. 1232
παροψωνέω, in ὀψώνης 1851
παῤῥησία, cũ d. in c. sine pr. 1427
πάρυχος, cum d. in c. 1688
παρυφὴ, πάρυφος, in c. 1691
παρυποψύχω, in ὑποψύχω 1846
παρυφάω, cum d. in com. ex Ὑφάω 1698
πάρυφίστημαι, in ὑφίστημι 708
πάρυφος, in παρυφάω.
παρφάσις, ἡ παρφάσεως.
πάρφέρομαι, in παραφέρομαι.
παρωδέω, cum d. in παραείδω 54
παρωθέω, in c. ex Ὠθέω 1848
πάρωκεῖοι, cum d. in c. ex Ὠκεανὸς 1849
παρωλοὺς, in c. ex Ὠλένη ibid.
παρωμὶς, in c. 1850
παρώνυμος, cum d. 1167
παρωνυχία, in c. ex Ὄνυξ 1169
ΠΑ῾ΡΩΟΣ 1244
παρώπιον, παρωπὶς, &c. 1182
παρώρα, cum d. in c. 1199
πάρωρος, in c. 1852
παρωφὶς, in c. ex ὀροφὴ 514
παρωὶς, & παρώπιον, in c. ex Οὖας 1217
πάρωχος, in c. 1856
ΠΑ῎Σ 1245. & 1246
παυμελέωσε, in c. ex Μέλει 1026
παυσπάνη 1715
παυσπέλη, in παυπέλη.
παυσπαλέτης, idem quod κιγχλεστὸς, milij molitor.
ΠΑ῎ΣΣΑΛΟΣ cum d. 1246
παυσυδίη, παυσυδὴς, in c. remot. 1452
ΠΑ῎ΣΣΩ 1246
πάσσων in Παχύς.
παυστὸς, πάυση, παυστὸς in Πάσσω.
παχνηφέω, in Πάχνη.
ΠΑ῎ΣΧΩ 1247
παυπαλάω, cum d. παυπαλὴ, in Παπάσσω.
παυπαλόφρων 1666
πάυπαλος, in Παπάσσω.
ΠΑΤΑ῎ΣΣΩ 1251
παπαλοχάζων, qui pateris gaudet, qui pateris potare amat. Alciphron. Comp. ex πατέλλιον (voce à Latinis mutuò sumpta, cuius meminit Poll. l. 6. c. 13.) & verbo χαίρω.
παπαίζω, πατέσον, in Πάτης.
ΠΑΤΕ῎Ω, cum d. 1251
ΠΑΤΗ῏Ρ 1252
παπὴς, πάτερ, in Πατέω.
πάτερα, in Πατὴρ.
πατεραλδίας, in c. ex Ἀ῾λδὼς 4
πατεράδελφος, in c. ex Ἀ῾δελφὸς 49
πατεραλοίας, in c. ex Ἀ῾λοάω 128
πάτερα, cum d. πατερὰ, cum d. in Πατὴρ.
πατελάρχις, cum d. in c. ex 199
πατεικὴς, cum d. πάτερος, παλεὶς, πατελώτης, cum d. πατρόθεν, in Πατὴρ.
πατρογνοσίγνητος, in κασίγνητος 307
πατρογκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 884
πατρομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
πατρονόμος, cum d. 1093
πατροπαράδοτος, in παραδίδωμι.
πατροπάτωρ, in c. 1253
πατροραίσης, in c. 1416
πατροτύπτης, in c. retinentib. ſl. 1680
πατρῶχος 557
πατροφόνος, &c. 1723
πατρυὰς, πατρύζω, πατρώϊος, πατρῶν, cum d. in Πατὴρ.
πατρωνυμία, & πατρωνυμικὸς 1166
πατρῶος, πατρωὸς, in Πατὴρ.
πάτρως, ἡ Πατὴρ.
πατιαλίαι, in Πάσσαλος.
παῦλα, παύομαι, παυρὸκις, παυείδιος, in Παύω.
παυροεπὴς, in c. ex Ἔπος 494
παῦρος, in Παύω.
παυσαύνημος, in c. 153
παυσικόπη, in c. ex κόπη 745
παυσίλυπος, in c. 981
παυσινύσαλον, in c. ex Νυσάζω 1116
παυσίπονος, in c. sine pr. 1285
παῦσις, παυσὴς, παυσικὸς in Παύω.
παυσώδυνος, in c. 1133
παυσωλὴ, in Παύω.
ΠΑΥ῾Ω 1254. & 1255
παφλάζω, cum d. in Φλάζω 1749
ΠΑ῾ΧΝΗ, cum d. 1255.
πάχυς, in Παχύς.
παχύδερμος, in c. ex δέρμα 374
παχύθριξ in c. 649
παχυκέφαλος, in c. ex Κάλαμος 728
παχυκώλωλος, in c. ex Κωλὸς 757
παχύκνυμος, in c. ex Κνήμη 815
παχυλὸς, cum d. in Παχύς.
παχυμερὴς, cum d. 1021
παχύω, cum d. in Παχύς.
παχύῤῥαδος, in c. 1414
παχύῤῥίζω 1432
παχύῤῥυγχος, in c. ex Ῥύγχος 1437
ΠΑΧΥ῎Σ 1255
παχύσαρκος, cum d. 1537
παχύτης, in Παχύς.
παχύτεγχος, in παχύθελξ 649
παχύφλοιος, in c. 1753
παχύφρων, qui craſſa mente eſt & intelligentia non valet, ſtupidus, bardus. Heſych.
παχύχλοος, in c. ex Χεῖλος 1798
παχυχύλος, in c. ex Χυλὸς 1831
παχύχυμος, in c. ex χυμὸς 1808
ΠΑ῎Ω 1256
¶ πεδαίρω, in c. ex Ἄειρω 81
πεδανὸς, in Πέδον.
πεδάρσιος, in πεδαίρω.
πεδάω, in Πέδη.
πεδήνης, in Πέδον.
πεδήρομαι, apud Pind. exp. ſequor, inſequor item ſubeo. venio. Apud Theocr. idyll. 30. Ἀλλὰ περὶξ ἀπάλῳ σώματος πεδήρομαι, exp. circa os tenerum te amplector.
ΠΕ῎ΔΗ, cum d. 1256
πεδήρης, in πεδαίρω.
πεδιαὶος, πεδιήσης, πεδὶς, πεδίσμος, in Πέδον.
ΠΕ῎ΔΙΟΝ 1257
πεδινὸς, πεδῖον, in Πέδον. At πέδιον, in Πέδη.
πεδόθεν, πεδὸι, in Πέδον.
πεδόικοι, inquilini. Heſych. Sic πεδόικος χελιδὼν, apud Aeſchyl. in τροφοῖς, exp. συνοίκη, apud eundem. Ex πέδον & οἶκος.
ΠΕ῎ΔΟΝ 1257
πεδοσκαφὴς, in c. ex Σκάπτω, fodio 1470
πεδοσὸς, in c. 1518
πεδοτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 1658
πέδον, in Πέδη.
ΠΕ῎ΖΑ 1258
πεζακοντὴς, in c. ex Ἄκων 106
πέζαρχος 201
πεζάτεροι, in c. ex Ἑτέρα 529
πεζέτεροι, in c. ex Ἑτέρα 530
πεζεύω, cum d. πεζὴ, πεζικὸς, πεζίτης, in Πέζα.
πεζεταίρα, cum d. 341
πεζομαχέω, cum d. 1013
πεζονομικὸς, in c. sine pr. 1092
πεζοπορέω 1269
πεζὸς, πεζῶς, in Πέζα.
πηδαγάγη, in c. 150
πηδαρχέω, cum d. 201
πηδήμων, in Πέδη.
πηθήιος, cum d. in c. ex Ἠΐα 608
ΠΕΙ῾ΘΩ 1259
πηθὼ ibid.
πήκης, in Πέκω.
ΠΕΙ῾ΚΩ 1262
ΠΕΙ῾ΝΑ, cum d. ibid.
ΠΕΙ῏ΡΑ, cum d. 1264
πεῖαρ, πείρας, in Πέρας.
πείρασις, in Πεῖρα.
πείρασμὸς, πειρασὴς, cum d. πειρατέω, πειρατάω, πειρατηρία, &c. πειρατὴς, πειρῶ, in Πεῖρα.
πειρητὴρ, &c. πειρητίζω ibid.
ΠΕΙ῾ΡΙΝΣ 1266
ΠΕΙ῾Ρ Ω ibid.
πειρῶμαι, in Πεῖρα.
πεῖσα, in Πείθω 1260
πεῖσις, in Πάσχω 1248. & in Πείθω 1260
πεῖσμα, cum d. in Πείθω.
πεῖσις, in Πίνω 1311
πεῖσὶς, cum d. πεισὴς, in Πείθω.
πεῖλὸς, in c. sine pr. 1154
πέκομαι, πέκος, πεκτέω, πεκτὴς, πεκτὸς, πέκω, in Πέκω.
ΠΕ῎ΛΑΓΟΣ cum d. 1273
πελάζω, cum d. πελάθω, in Πέλας.
ΠΕ῎ΛΑΝΟΣ 1273
ΠΕΛΑΡΓΟ῞Σ, cum d. 1274
ΠΕ῎ΛΑΣ ibid.
πελασὴς, πελατέα, πελάτης, cum d. πελάω, in Πέλας.
πλείθελσμα, πλίθρον, in Πλίθρον.
πέλεια, πελειὰς, in Πελὸς.
πελιθρέμμων, columbarum altor, aut altrix: vt πελειοθρέμμονα νῆσον, apud Heſych.
ΠΕ῎ΛΕΚΥΣ, cum d. 1275
πελεκηφόρος 1737
ΠΕΛΕΜΙ῎ΖΩ 1276
πελεσύδραι, aquarum vortices Heſych.
πελία, πελιὸς, cum d. in Πέλος.
πελικὰὼ, in Πέλεκυς.
πελιὸδζ, in Πελὸς.
ΠΕ῎ΛΛΑ, cum d. 1276
πελλοῦν, πελλῶσαι, πέλλωμα, in Πελὸς ibid.
ΠΕ῎ΛΜΑ ibid.
πέλομαι, in Πέλω.
ΠΕΛΟ῞Σ, cum d. 1276
ΠΕ῎ΠΤΗ, cum d. 1277
πέπλυξ seu πέπλυς, in Πέλεκυς.
ΠΕ῎ΛΩ 1277
ΠΕ῎ΛΩΡ, cum d. ibid.
πέρμα, in Πέρνημι.
πεμπάζω, cum d. πεμπὰς, πέμπω, in Πέντε.
πέμπελον, in Πέμπω.
πεμπὰς, cum d. in Πέντε.
πεμπτύω, in Πέντε.
πεμπτημόριον, in c. ex μόριον 1022
πέμπτον, in Πέμπω.
πέμπτος, in Πέντε.
ΠΕ῎ΜΠΩ 1278. & 1279
πεμπώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 1126
ΠΕ῎ΜΦΙΞ, cum d. 1281
ΠΕΜΦΡΗΔΩ῎Ν 1282
πέμψις, ἡ Πέμπω.
πένεσις, πένης, πενυτόω, in Πένομαι.
πενθαλέος, πενθὰς, πενθάω, in Πένθος.
ΠΕΠΘΕΡΟ῞Σ 1282
πενθέω, in Πείθω.
πενθήμερος, in c. ex Ἡμέρα 605
πενθημερὴς, in ἡμιμερὴς 1021
πενθημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 1371
πενθημιχρίνιξ, in ἡμιχρίνιξ 1815
πενθηνὴς, πενθηνέω, πυπικῶς, πενθητικὰ πενθικὸς, cum d. πένθιμος, in Πένθος.
πενία, πενιχρὸς, cum d. in Πένομαι.
ΠΕΝΟ῎ΜΑΙ, facio 1282
πένομαι pauper ſum 1283
πεντάγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
πεντάγωνος, in c. ex Γωνία 327
πενταδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 355
πενταέδεχος, cum d. 201
πενταδεκαετὴς, ἡ δεκαέτης 532
πενταδικὸς, in Πέντε.
πενταδύμου, in c. ex Μυῶ 1060
πενταέδιον, in Πέντε.
πενταδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 421
πενταέδρος, in c. ex Ἕδρον, palmus 432
πενταέθλον, in c. ex Ἄεθλος 52
πενταεπὴς seu πενταέτης, cũ d. 533
πενταῦς, in Πούτε.
πεντακμος, in c. ex Ἀίχμὴ 90
πεντάκις, in Πούτε.
πενταμισμύελοι, in c. ex Μύελος 1077
πενταπλάνιον, in c. ex κλίνη 808
πενταπλοσιόδεχος & πενταπλασιάρχης 201
πενταπόσιοι, in Πέντε.
πενταπολιμιδίμνιον, in comp. ex Μέδιμνος 1017
πενταπόσιος, in Πούτε.
πενταχυμία, in c. ex Κῦμα 894
πενταπέκτρος, in c. ex λέκτρον 949
πενταπέλιθος, cum d. in com. ex Λίθος 967
πενταπλίτρος, in c. ex Λίτρα 972
πενταμερὴς, cum d. 1021
πεντάμετρος, in c. sine pr. 1041
πεντάμυλος, in c. ex Μύλη 1047
πενταπύρος, in c. ex πῦρος 1023
πενταπόζος, in c. ex Ὄζος 1134
πενταπάλαιος, in c. ex Παλαιὸς 1237
πενταπέπλος, in com. ex πέπλος 1297
πενταπήχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
πενταπλάσιος, cum d. πενταπλοῦς, in Πέντε.
πεντάπορος 1272
πενταπώρος, cum d. in c. ex πῶρος 1287
πενταρχία, cum πενταέδεχος 201
πεντὰς, in Πούτε.

πενταστάτηρος, in στατὴρ 710
πεντάστιχος, in c. ex στίχος 1519
πεντάσχοινος, in c. 1571
πεντατάλαντος, in c. ex Τάλαντον 1575
πεντάτευχος, in c. ex τεύχος 1613
πενταφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 1712
πεντάφυλλος 1772
πεντάφωνος 1784
πέντεχα, in Πέντε.
πεντεχάλκον, in c. 1793
πεντεχῆ, in Πέντε.
πεντέχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
πεντεχῶς, in Πέντε.
ΠΕΝΤΕ 1286
πενεγκέφαλος, in ἐγκέφαλος 779
πενεγράμμος, in c. ex γραμμὴ 342
πεντεκαιδεκαέτης, in c. ex Ἔτος 532
πεντεκαιδεκήρης, in c. ex ἤρης 511
πεντελοχοι 727
πεντεσύριγγος, in c. ex σύριγξ 1556
πεντατάλαντος, cum πεντατάλαντος.
πεντετριαζόμενος, in c. ex τριάσσω. 1651
πεντέχαλκον, in πεντάχαλκον.
πεντήκοντα, in Πέντε.
πεντηκοντήδραχμος, in c. ex Δραχμὴ.
πεντηκονταετῆς, cum d. 533
πεντηκοντακαρήνος, in c. ex Κάρηνον 747
πεντηκοντάλαντος, cum d. in πεντατάλαντος.
πεντηκοντάχεος, & πεντηκοντάχους 1808
πεντηκοντεύομαι, in πεντήκοντα.
πεντηκοντὴρ, in Πέντε.
πεντηκοντόγυιος, in c. ex Γύα 343
πεντηκοντόργυιος, in c. ab Ὄργυια 1191
πεντηκόντορος, in c. in ορος 512
πεντηκοντοῦτης, in πεντηκοτέτης.
πεντηκοστάω, πεντηκοστεύομαι, in Πέντε.
πεντηκοστολόγος 935
πεντηκοστὸς, πεντηκοστὺς, in Πέντε.
πεντήρης, in c. ex ἤρης 512
πέντοζος, in πεντάοζος.
πεντόργυιος, in c. ab ὀργυιὰ 1191
πεντόροβον, in Ὄροβος 1199
πεντώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 1126
πενα, in Πένομαι.
πέζις, in Πέκω.
πεοιδὴς, in c. sine pr. 1137
ΠΕΟΣ 1286
πεπαίνω, πεπαίτατος, πεπαίτερος, πέπανος, πέπανσις, πεπασμὸς, πέπτερος, in Πέπτω.
ΠΕΠΕΡΙ, cum d. 1286
πεπλανημένως, in Πλανὴ 1321
ΠΕΠΛΟΣ, cum d. 1287
πέπλωμα, τὸ, idem quod πέπλος amictum seu vestem significans. Soph. in Trachin. Θυτῆρα καινῷ καινὸς ἐν πεπλώματι, Vritur & Eurip. & Supp.
πεποιημένως, in Ποιέω.
πεποίθησις, πεποιθότως, in Πείθω 1260
πεπονθότως, in Πάσχω.
πέπρωμαι, in Περάω.
πεπτικὸς, in Πέπτω.
ΠΕΠΤΩ 1187
πέπων ibid.
ΠΕΡ 1288
ΠΕΡΑ ibid.
περαάσκω, in Περάω.
περαίνω, in Πέρας.
περαιόθεν, περαῖος, περαιόω, περαίτερος, in Πέρα.
πέραμα, in Περάω, transeo 1290
πέραν, in Πέρα.
περαντικὸς, in περαίνω.
ΠΕΡΑΣ 1289
περάτιμος, in Περάω.
πέρασις, in Περάω.
περατεύω, περατόω, in Πέρας.
ΠΕΡΑΩ 1290. & 1291
περδικιδεὺς, περδίκιον, in Πέρδιξ.
ΠΕΡΔΙΞ 1292
ΠΕΡΔΩ ibid.
πέρην, πέρηθεν, in Πέρα.
περητὴς, περητήριον, in Περάω.
ΡΕΡΘΩ 1292
ΠΕΡΙ 1293
περιαγαπάω, in c. ex Ἀγαπάω 6
περιαγγέλλω, in c. ex Ἀγγέλλω 9
περιαγείρω, in c. ex Ἀγείρω 11
περιαγης, in περιαγνύω.
περιαγοραῖος, qui circa forum versatur, circumforaneus, rabula. Hesych. & Suid. Ex περὶ & ἀγοραῖος.
περιαγνύω, & περιάγνυμι, in c. ex Ἄγω, frango 46
περιάγχω, in c. ex Ἄγχω 28
περιάγω, cum d. 36
περιαδω, in c. ex Ἀείδω 54
περιαθρέω, cum d. in c. ex Ἀθρέω 62
περιαίνομαι, in c. ex Αἴνομαι 73
περιαιρέω, cum d. 78
περιακοντίζω, in c. ex Ἄκων 10[illegible]
περιαλγὴς, cũ d. in c. ex Ἄλγος 109
περιαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 111
περιαλλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
περιάλλος in c. ex Ἄλλος 127
περιαλουργὸς, in ἀλουργὴς 499
περιαμάω, in c. ex Ἀμάω 137
περιαμπέχω, περιαμπισχω, in ἀμπέχω.
περιαμυνω, in c. 145
περιαμφιενύω in ἀμφιέννυμι 561
περιαμφίδες ibid.
περιάμφοδος, in ἄμφοδος 1128
περιανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 16[illegible]
περιαντλέω, in c. 168
περιάπτω, cum d. in com. ex Ἅπτω necto 178
περιαργυρόω, in c. ex Ἄργυρος 184
περιαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 205
περιαρόω, in c. 192
περιαρτάω, in c. ex Ἀρτάω 194
περιαστράπτω 211
περιαυγὴς, cum d. in com. ex Αὐγὴ 216
περιαυθαδίζομαι, in αὐθάδης 50
περιαυτολογεῖν, cum d. 943
περιαυχένιος, in c. ex Αὐχὴν 223
περιαύω, in c. ex Ἰαύω 667
περιβάδην, περιβαίνω 234
περιβάλλω 426
περιβιόω, in c. ex βιόω 266
περιβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω 270
περιβλημα, περιβλητικὸς, in περιβάλλω.
περιβλύζω, in c. ex Βλύζω 271
περιβοάω, cum d. in com. ex Βοάω, cum pr. 273
περιβοθρόω, in c. ex Βόθρος 274
περιβολὴ, &c. in περιβάλλω.
περιβομβέω, in c. ex Βόμβος 275
περιβόσκομαι, in c. ex Βόσκω 282
περιβραχιόνιον, in com. ex Βραχίων 284
περιβρέμω, & περιβρομέω, in com. 285
περιβρίθω, in c. ex Βρίθω 287
περιβρυχομαι, in c. ex Βρύχω 290
περιβρώσκω, cum d. in c. cum pr. 291
περιβώμιος, in c. ex Βωμὸς 294
περίβωτος, Ionicè idem quod περιβοητος, decantatus, celebris: in Epigr.
περιγανόω, in c. ex Γανόω 300
περίγειος in c. ex Γαῖα 296
περιγενητικὸς in περιγίγνομαι.
περιγηθὴς, in c. ex Γηθέω 315
περιγηράσκω, in c. ex Γῆρας ibid.
περιγίγνομαι 305
περιγλαγὴς, in c. ex γλάγος 297
περίγλυνος, cum d. in c. ex Γλύνη 325
περιγλύφω, in c. ex γλύφω 324
περίγλωσσος, & περίγλωττις 328
περιγνάμπτω, in c. ex γνάμπτω 741
περίγρα, in c. ex Γράω 342
περιγράφω, cum d. 338
περιγυρίδας, in Γυρὸς 347
περιδαρδάπτω, in c. ex Δάπτω 358
περιδεὴς, cum d. in c. ex Δέος 362
περιδείδω, in c. ex Δείδω 361
περίδειπνον, in c. ex Δεῖπνον 368
περίδειρον, in c. ex Δέρη 375
περιδέξιος, in c. ex Δεξιὰ 373
περιδεραιος, & περιδερὶς, in περίδειρον.
περιδέρκομαι, in c. ex Δέρκω 376
περιδέω, in c. ex Δέω: ligo 385
περιδεῶς, in περιδεὴς.
περιδηλος, in c. ex Δῆλος 389
περιδιδομαι 400
περιδιείρω, in διείρω 458
περιδινὴς, cum d. in c. ex Δίνη 407
περιδοσις, in περιδίδομαι.
περιδοπέω, in c. ex Δοῦπος 420
περίδραξις, & περιδράττομαι, in c. ex Δράσσω 421
περιδρομὴ &c. in περιτρέχω 1664
περιδρύττομαι, in c. ex Δρύττω 424
περιδύω, in c. ex Δύω, induo 430
περιείδω, in c. ex Εἴδω 440
περιείδω, in c. ex Εἰδω, video 446
περιειλέω, cum d. in c. ex Εἰλέω, voluo 454
περιειλίσσω, in c. ex εἱλίσσω ibid.
περίειμι 570. & 574
περιείργω, in c. ex Εἴργω 436. & in c. ex Εἴργω ibid.
περιείρω, in c. ex Εἴργω, necto 458
περιεκτικὸς, cum d. in περιέχω.
περιελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum præp. 468
περιέλευσις, in περιέρχομαι.
περιλίσσω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 454
περιέλκω, in c. ex Ἕλκω 477
περιελλείπω, in ἐλλείπω 955
περιέννυμι, in c. ex ἕννυμι 562
περιεπιφιμωσις, in παραφίμωσις 1749
περιέπω, cum d. in c. ex Ἕπω, sequor 492
περίεργος, cum d. 504
περιερεσσω, in c. ex Ἐρέσσω 511
περίερμα, in c. ex Ἕρμα 517
περιέρχομαι 523
περιεσκεμμένως, in περισκέπτομαι 1475
περιέχω 553
περιζέω, & περιζέω, in c. 582
περίζυγα, & περίζυξ, in c. ex ζύγος 581
περιζώννυμι, cum d. 587
περιηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 593
περιηθέω, cum d. in c. ex Ἤθω 598
περιήκης, in comp. ex Ἀκὴ 94
περιήκω, in c. ex Ἥκω 599
περιήλυσις, in περιέρχομαι.
περιηχέω, in com. ex Ἦχος 614
περιθάλπω, in c. 619
περιθαμβὴς, in c. ibid.
περιθαρσὴς, in comp. ex Θαρσὴς 622
περιθειόω, cum d. in θειόω 626
περίθερμος, in c. ex Θερμὸς 631
περίθεσις, περίθετος, in περιτίθημι 1625
περιθέω, in com. ex Θέω 632
περιθράνω, in c. ex Θράνω 646
περιτρηνοῦμαι, in com. ex θρηνῶς 647
περιθριγνάω, in c. ex Θριγκὸς 648
περιθριξ, in c. 649
περιθρομβόω, in com. ex Θρόμβος 650
περιθρυλλέομαι, in com. ex Θρύλλος 651
περίθυμος, cum d. in c. ex Θυμὸς, ira 658
περιθυρεῖν, in com. ex Θύρα 659
περιθωρακίδιον, in comp. ex Θώραξ 644
περιιδεῖν, & περιϊδέμεναι, in c. ex εἴδω scio.
περιίδρόω, cum d. in com. ex ἱδρόω 970
περιΐζομαι, in c. ex Ἵζω 674
περιιππεύω, in c. ex Ἵππος 686
περιίπτημι, in c. ex Ἵπτημι 687
περιίστημι, cum d. 704
περιΐσχω, in περιέχω 553
περικαὴς, in περικαίω.
περικαθαίρω, in c. 719
περικαθάπτω, in καθάπτω.
περικαθαρίζω, & περικάθαρμα, in περικαθαίρω.
περικαθέζομαι, in καθέζομαι 441
περικαθημι, in καθημαι 693
περικαθίζω cum d. in καθίζω 673
περικαίω, in c. 723
περικακέω, in c. ex Κακὸς 726
περικαλινδησις, in c. ex καλινδέω 893
περικαλλὴς, cum d. in c. ex κάλλος 735
περικαλύππω, cum d. in c. ex Καλύπτω 736
περικάμπτω, cum d. in c. ex Καμπτω 740
περικάππεσε, in καταπίπτω 1315
περικάρδιον, in c. 746
περικαρπιάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
περικάρπιον, in c. ex Καρπὸς, iunctura manus 752
περικαρπιος 751
περικαρφισμὸς, in com. ex Κάρφω 753
περικαταλαμβάνω, cum d. in d. c. ex καταλαμβάνω 921
περικαταρρήγνυμι, in καταρρήγνυμι 1430
περικαταστρέφω, in καταστρέφω 1546
περικαῶς, in περικαὴς.
περίκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 761
περικείρω, in c. ex Κείω 763
περικεραννύω, in c. ex Κεράννυμι 771
περικεφαλαία, in com. ex Κεφαλὴ, cum præp. 997
περικίδομαι, in c. ex Κῆδος, cura 781
περικίδναμαι, in c. 1471
περικιόνος, à Thebanis dictus fuit Bacchus, quoniam Cadmea regia fulmine tacta ipsum infantem adhuc, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν ὅπως μὴ αὐθήμερον διαφθαρῇ. schol. Eur. in Mnasea.
περικίων, in c. ex Κίων 796
περικλάω, cũ d. in c. ex Κλάω 799
περικλεὴς, in c. ex κλέος 801
περικλείω, cum d. in c. ex Κλείω, claudo 800
περικλίζω ibid.
περικλίνω, cum d. 808
περικλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 809
περικλυτὸς, in c. ex Κλύω 810
περικλώζω in c. ex Κλώζω 811
περικλώθω, in c. ex Κλώθω ibid.
περικνημὶς, in c. ex Κνήμη 815
περικνίζω, in c. ex κνίζω 814
περικομίζω, in c. ex κομίζω, porto 833
περίκομμα, in περικόπτω.
περίκομος, in c. ex Κόμη 835

περικομπέω, in c. 836
περίκομψος, in c. ex Κομψὸς 837
περικόπτω, cum d. 843
περικορέω, in com. ex Κορέω, verro 848
περίκουρος, in περικείρω.
περικράζω, in c. ex Κράζω 859
περίκρανος, cum d. in c. ex κράνον 748
περικρατὴς, cum d. 865
περίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 868
περικρούω, in c. cum pr. 879
περικτείνω, in c. cum præp. 884
περικτίται, περικτίονες, in c. ex Κτίζω, habito 886
περικτυπέω, in c. ex κτύπος 1682
περικυκλόω, cum d. in c. ex κυκλόω 829
περικυλινδέω, in com. ex κυλινδέω 893
περικυλίω, in c. ex Κυλίω ibid.
περικύμων, in c. ex Κῦμα 894
περικωνέω, in c. ex Κῶνος 908
περιλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
περίλαλος, in c. ex λάλος 910
περιλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 922
περιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 922
περιλέγω, in com. ex Λέγω, dico 938
περιλείπω, cum d. 955
περιλείχω, in c. cum pr. 956
περίλεξις, in περιλέγω.
περιλέπω, cum d. in c. ex Λέπω 958
περιλεχήνευτος, in com. ex Λεχὴ 959
περίλευκος, in c. ex Λευκὸς 960
περίλημμα, περιληπτὸς, &c. περίληψις, in περιλαμβάνω.
περιλιμνάζω, in c. ex Δίμνη 968
περιλιμπάνομαι, in περιλείπω 922
περιλιπὴς ibid.
περιλιχμάζω, περιλιχμάω, cum d. in περιλείχω.
περιλούω, in c. cum pr. 974
περίλυπος, in c. 981
περιλωπίζω, in c. ex λωπίζω 958
περιμαίνομαι, in c. cum pr. 992
περιμάκτριος, assidens mactræ. Plut. Comp. ex μάκτρα.
περιμανής, in περιμαίνομαι.
περιμάττω, in c. ex Μάσσω, abstergo 1008
περιμάχητος, in c. cum pr. 1011
περιμεμφὴς, in c. ex Μέμφομαι 1030
περιμένω, in c. cum pr. 1033
περιμέριμνος, in c. ex Μέριμνα 1035
περίμετρος, cum d. 1040
περιμήκης, cum d. in c. ex Μῆκος 1044
περίμητρος, &c. in c. ex μήτρα 1050
περιμηχανῶμαι, in c. 1052
περιναιέτης, cum d. in c. ex Ναίω 1083
περινεύω 1097
περινέφελος, in c. ex νεφέλη 1098
περίνεφρος, in c. ex Νεφρὸς ibid.
περινέω, in c. ex Νέω 1099
περίνεως, in c. 1087
περίνημα in περινέω.
περινήσαια, & περίνησον, in c. ex Νῆσος 1101
περινήχομαι 1099
περινήω, in περινέω.
περινίσομαι, in comp. ex Νέω, eo 1099
περίνοια & περινοέω, cum d. 1109
περινοστέω, in c. ex Νόστος 1112
περίξ, in περί.
περιξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1118
περιξέω, in c. ex Ξέω 1121
περιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 1123
περιξύομαι, in περιξύω.
περιξυράω, & περιξυρέω, in com. ex ξυράω 1122
περιξύω, in c. ex ξύω ibid.
περίοδος, cum d. 1131
περιοικέω, περιοικία, περιοίκιον, περιοικὶς, in περίοικος.
περιοικοδομέω, in οἰκοδόμος 371
περίοικος 1142
περιοιχνέω, in c. ex Οἴχομαι 1149
περιοιλισθαίνω, περιολισθέω, cum d. in c. 1152
περιονυχίζω, in c. ex Ὄνυξ 1169
περίοπτομαι, cum d. 1177
περιοράω, in c. cum pr. 1188
περιοργὴς, περιόργως, in c. 1190
περίορθρον, in c. ex Ὄρθρον 1194
περιορίζω, cum d. 1202
περιορμέω 1158
περιορμίζω ibid.
περιορύσσω, in c. cum pr. 1204
περιορχοῦμαι, in c. 1206
περίοστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
περιουσία, cum d. in περίειμι 571
περιοχέω, in c. ex Ὄχος 1231
περιεχὴ, in περιέχω 552
περιπαπταίνω, in c. ex Παπταίνω 1242
περιπατέω, cum d. in c. ex Πατέω 1252
περιπάττω, & περιπάσσω 1247
περιπέζια, & περιπέζος, in Πέζα 1259
περιπείρω, in c. ex Πείρω 1268
περιπελὴς 1277
περιπέλω, in c. ex Πέλω ibid.
περιπέμπω 1280
περιπένομαι, in c. ex Πένομαι 1284
περιπίπτω, in c. 1288
περιπετάζω, cum d. 1297
περιπετὴς, in c. ex πέτω 1317
περιπέτομαι, in c. cum pr. 1298
περίπετρον, cum d. in c. ex Πέτρος 1299
περιπευκὴς ibid.
περιπήγνυμι, in c. cum pr. 1301
περιπηχύομαι, in comp. ex Πῆχυς 1306
περιπίμελος, in c. ex Πιμελὴ 1309
περιπίπτω 1315
περιπίσματα, in c. ex Πιέζω 1307
περιπλανάω, cum d. in c. 1321
περιπλάσσω, in c. cum pr. 1323
περιπλέγδην, in περιπλέκω.
περιπλέγνυμι 1327
περιπλεὲς, in περίπλεος.
περιπλέκω, cum d. 1327
περίπλεος, in c. ex Πλέος 1330
περιπλέω 1334
περίπλεως, in περιπλέος.
περιπλήθω, cum d. in c. ex πλήθω 1231
περιπλίσσομαι, in com. ex Πλίσσω 1339
περιπλοκὴ, &c. in περιπλέκω.
περίπλοος, περίπλης, in περιπλέω.
περιπλύω, cum d. 1341
περιπλώω, in c. ex πλώω 1315
περιπνέω, περιπνέω 1344
περιποδίη, in περίπους.
περιπόθητος, in c. ex Ποθέω 1346
περιποιέω, cum d. 1348
περιπολάρχης, & περιπόλαρχος 202
περιπολέω, in c. cum præst. 1359
περίπολος, in c. ex Πόλις 1362
περίπολος, in περιπολέω.
περιπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1286
περιπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1273
περιπόρφυρος, in c. 1367
περιποτάομαι, cum περιπέτομαι.
περίπους 1372
περιπρὸ, in Πρό.
περιπροχύομαι, in προχύει 1807
περίπτερος, in c. cum pr. 1393
περιπτίσσω, in c. ex Πτίσσω 1394
περιπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 1397
περίπτωμα, περίπτωσις, περιπτωτικὴ πεῖρα, in περιπίπτω.
περίπυστος, in com. ex Πυθάνομαι 1403
περιπωρμάζω, cum d. in c. 1412
περιῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416
περιῤῥακιδὲς, in περιῤῥήσσω.
περιῤῥαντὶς, περιῤῥαντήριον, in περιῤῥαίνω.
περιῤῥαντίζω 1416
περιῤῥέζειν, in c. 1419
περιῤῥέω 1423
περιῤῥηγνύω, in περιῤῥήσσω.
περιῤῥηδὴς, in c. ex ῥάζω 1416
περιῤῥήσσω, in c. cum pr. 1430
περίῤῥοος, περίῤῥυτος, in περιῤῥέω.
περιῤῥύπτω, in c. ex ῥύπτω 1438
περίῤῥωξ, in περιῤῥήσσω.
περισαίνω, in c. ex σαίνω 1453
περισαλπίζομαι, in c. ex Σάλπιγξ 1444
περίσαμος, cum περίσιμος.
περίσαξις, in περισάττω.
περισαρκίζω, cum d. in c. 1446
περισάττω, in c. 1447
περισείω, in c. ex Σείω 1452
περίσεμνος, in c. ex Σεμνὸς 1455
περίσημος 1457
περισήπω, in c. ex Σήπω 1459
περισθενὴς, in c. ex Σθένω 1460
περισιαλόω, in c. ex Σιάλον ibid.
περισκαίρω, in c. ex Σκαίρω 1468
περίσκαπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 1470
περισκαρίζω, cum περισκαίρω.
περισκελὴς, in c. ex Σκέλλω. At περισκελὶς, & περισκέλλιον, in c. ex Σκέλος 1472
περισκεπάζω, περισκεπὴς, in περισκέπω.
περισκέπτομαι, cum d. in c. cum præp. 1475
περισκέπω, in c. ex Σκέπω 1477
περισκήπτω, in com. ex Σκήπτω 1483
περίσκιοι, cum d. in c. 1485
περισκοπεύω, cum d. περισκοπέω, in περισκέπτομαι 1475
περισκυθίζω, in c. 1489
περισκυλακισμὸς, in σκύλαξ 1692
περισμαραγέω, in c. ex Σμαραγέω 1491
περισμάω, περισμήχω, in comp. ex Σμάω ibid.
περισμύχω, in c. ex Σμύχω 1492
περισοβέω, in c. ex Σοβέομαι 1493
περισοφίζομαι, in com. ex σόφιζω 1497
περισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1499
περισπάω, cum d. 1502
περισπειράω, in c. ex Σπεῖρα 1503
περισπείρω, in c. cum pr. 1505
περισπέρχω, cum d. in c. 1508
περίσπλαγχος, in c. ex Σπλάγχνον 1511
περισσούδαστος, περίσσουδος, in c. ex σσουδὴ 1509
περισσαίνω, cum περισαίνω.
περισσεύω, cum d. in περισσός.
περισσόβοτος, in c. ex βοτὸς 282
περισσοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 355
περισσοετὴς, cum d. in c. ex ἔπος 494
περισσόκαμος, in c. ex Κόμη 835
περισσολογία, cum d. 943
περισσόλοφος, in comp. ex Λόφος 976
περισσόνοος 1110
περισσός, cum d. in Περὶ 1293
περισταδὸν, in περίστημι.
περιστάζω, cum d. in c. 1514
περισταλτικὸς, in περιστέλλω.
περίστασις, περίστατος, cum d. in περιΐστημι 704
περισταυρόω, cum d. in c. ex Σταυρὸς 1514
περισταχιώδεις μόχοι, in c. 1515
περιστέγω, in c. 1517
περιστείχω in c. ex Στείχω 1519
περιστέλλω, in c. cum pr. 1523 & 1525
περίστενω, in c. ex στένω 1526
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ, cum d. 1294
περιστεροειδὴς, qui è columbino genere est, qui sub columbarum genere comprehenditur. Aristotel. hist. an. lib. 5. cap. 17.
περίστερνος, cum d. in c. 1528
περιστέφω, cum d. in c. ex Στέφω 1530
περιστήθιος, in c. ex Στῆθος ibid.
περίστια, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρσια. Et περιστιάρχους τοὺς τὰ ἱερὰ, καθαίροντας. Legitur autem hoc compos. apud Aristoph. in Concion.
περιστιβὴς, in c. 1518
περιστιγὴς, περιστίζω, in c. ex Στίζω 1533
περιστίλβω, in c. ex Στίλβω 1533
περιστλεγγίζω 1534
περίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1519
περιστολὴ, cum d. in περιστέλλω.
περίστομος, cum d. in c. cum præp. 1537
περιστοναχέω, & περιστοναχίζω 1526
περίστοον, in c. ex Στρὰ 1534
περιστρατο πεδεύω, in dec. 1258
περιστρέφω, cum d. 1547
περιστρωννύω, cum d. in c. ex στρωννύω 1539
περιστρωφάω, cum περιστρέφω.
περίστυλος, cum d. in c. 1551
περισυλάω, in c. ex Σύλη 1555
περισύρω, in c. cum pr. 1558
περισφάραγος, in c. 1564
περισφηκόω, in c. ex Σφὴξ 1565
περισφηνύω, in c. ex Σφὴν ibid.
περισφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1566
περίσφυρον, & περισφύριον, cum d. in c. ex σφυρὸν 1568
περιχίζω, in c. 1571
περιχοινίζω, in c. ibid.
περισώζω, in c. ex σώζω 1495
περισωρεύω, in c. ex σωρὸς 1574
περισώφρων, in σώφρων 1765
περιτάμνω in περιτέμνω.
περίτασις, in περιτεῖνω.
περιταφρεύω, in c. ex ταφρεύω 621
περιτείνω 1590
περιτειχίζω, cum d. 1595
περιτέλλω, in c. ex Τέλλω 1596
περιτέμνω 1604
περιτενὴς, in περιτείνω.
περιτεχνάομαι, cum d. in c. cum præp. 1615
περιτήκω, in c. ex Τήκω 1617
περιτίθημι 1525
περιτίλλω, in c. ex Τίλλω 1633
περιτιτράω, & περιτιτραίνω, in c. ex Τιτράω 1636
περιτίω 1638
περιτιμήεις 1640
περιτομὴ, cum d. in περιτέμνω.
περιτόναιος, &c. in περιτείνω.
περιτοξιεύω, in c. 1645
περιτορνεύω, in c. ex τορνεύω 1609
περίτρανος, in c. ex τρανὸς 1636
περιτραχήλιος, in c. 1649
περιτρέμω, in c. ex τρέμω 1667
περιτρέπω 1654
περιτρέφω, in c. 1661
περιτρέχω 1664
περίτρητος, in περιτιτράω.

περι-

INDEX.

περιτρίβω, cum d. 1670
περίτρομος, cum d. in περιτρέμω.
περιτροπὴ, &c. in περιτρέπω.
περιτρόχαλος, περιτροχάω, περίτροχος, in περιτρέχω.
περιτρώγω, in c. ex Τρώγω 1674
περιτυγχάνω 1676. & 1677
περιτύμβιος, in c. ex Τύμβος 1679
περιτυμπανίζω, in c. ex συμπανίζω 1682
περιτυχίζω 1613
περιβρίζω, in c. ex Ὕβρις 1687
περιφαλλία. Hesych. πομπὴ τῷ Διονυσίῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν
περιφαίνομαι, cum d. 1706
περιφεγγεία, in c. ex Φεγγὴς 1721
περιφείδομαι, in com. ex Φείδομαι 1722
περιφερὴς, cum d. in περιφέρω.
περιφέρω, cum d. 1731
περιφεύγω 1741
περιφημὸς, in c. ex Φήμη 1719
περιφθείρομαι, in φθεὶρ, & in c. ex Φθείρω 1745
περιφίμωσις, in c. ex Φιμὸς 1749
περιφλέγω cum d. in c. cũ pr. 1751
περιφλιδάω, in Φλιδάω 1753
περιφλοιζω, περίφλοιος, περιφλοισμὸς, in c. 1754
περιφλύω, in c. ex Φλύω, nugor. 1752. & in c. ex Φλύω, ferveo ibid.
περίφοβος, cum d. in c. 1720
περιφοιτάω, cum d. in c. 1756
περιφορὰ, &c. in περιφέρω.
περιφραδὴς, cum d. in περιφράζω.
περιφράζω, in c. cum pr. 1758
περίφρακτος, in περιφράσσω.
περίφρασις, in περιφράζω.
περιφράσσω 1760
περιφραστικὸς, in περιφράζω.
περιφρίττω, in c. ex Φρὶξ 1766
περιφρονέω, cum d. in περίφρων.
περιφρουρέω, in φρουρὸς 1223
περίφρων 1764
περιφύομαι, cum d. 1778
περιφωνέω 1782
περίφωρος, in c. ex Φὼρ 1785
περιφωτίζω, in c. ex φωτίζω 1715
περιχαίνω, in c. cum pr. 1787
περιχαίρω, in c. cum pr. 1788
περιχαλκόω, in c. 1793
περιχαρακόω, in c. ex χάραξ 1795
περιχαρακτὴρ, &c. in περιχαράσσω 1794
περιχαράκωμα, in περιχαρακόω.
περιχαράττω, cum d. in com. ex Χαράσσω 1794
περιχαρὴς, cum d. in περιχαίρω.
περιχάσκω, in περιχαίνω.
περιχηλόω, in c. ex Χεῖλος 1798
περίχηρον 1802
περιχέω, cum d. 1807
περιχιλόω, in c. ex Χιλὸς 1812
περιχλαυίζεσθαι, in c. ex Χλαῖνα 1813
περιχορεύω, in c. ex Χορὸς 1819
περιχόω, in c. ex χόω 1809
περιχρήματος, in c. ex Χρήματα 1825
περιχρίω, cũ d. in c. ex Χρίω 1826
περίχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσὸς 1830
περιχύω, cum d. in περιχέω.
περιχάννυμι, in περιχέω.
περιχωρέω, cum d. 1833
περίχωρος, in c. ex Χῶρος 1834
περιψάω, περίψημα, in c. ex Ψάω 1838
περίψηφος, in c. ex Ψῆφος 1841
περιψελόω, in c. ex Ψιλὸς 1842
περιψορῶ, in c. 1843
περιψύχω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1846
περιώδυνος, cum d. in c. 1133
περιωθέω, in c. ex Ὠθέω 1848
περιώμιος, in c. 1850
περιωπὴ, περιωπίζομαι 1182
περιώσιος, in c. 1211
περιωτάλσιος, in Λάσιος 930
περιωτὶς, in c. ex Οὖας 1217
ΠΕ'ΡΚΟΣ, cum d. 1294
περκνὸς ibid.
περκνόπτερος ἀετὸς, aquila alas habens nigris distinctas maculis: apud Plin.
περνάω, cum d. in Περάω, vendo 1291
ΠΕΡΟ'ΝΗ, cum d. 1294
ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, cum d. 1295
περσέπτολις 1362
περσεφόνη & περσέφασσα 1723
ΠΕ'ΡΣΗΣ, cum d. 1295. At πέρσις, in Πέρθω.
ΠΕ'ΡΥΣΙ, cum d. 1295
πέσημα, in Πίπτω 1313
πέσκος, in Πείκω.
ΠΕΣΣΟ'Σ, cum d. 1295
πετάζω, in Πετάω.
πέτακνον, πέταλον, cum d. 1296
πεταννύω, in Πετάω.
πετασίτης, πέτασμα, in Πετάω.
πέτασος, cum d. 1296
ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, cum d. ibid.
πέταχνον, cum πέτακνον.
ΠΕΤΑ'Ω 1296
πετεηνὸς, πετεινὸς, in Πέτομαι.
πέτευρον, in Πέταυρον.
πέτηλον, in πέταλον.
ΠΕ'ΤΟΜΑΙ 1297
πέτρα, in Πέτρος 1298
πετραῖος ibid.
πετρέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
πέτρη, πετρηδὸν, πετρηεις, in Πέτρος.
πετρηρεφὴς, in c. ex Ἐρέφω 514
πετρίδιον, πέτρινος, in Πέτρος.
πετροβόλος, cum d. 252
πετροποῖα 1353
πετροπομπὴ, in c. sine pr. 1281
πετρεῤῥιφὴς, in c. ex Ῥίπτω 1435
ΠΕ'ΤΡΟΣ 1298
πετροσέλινον, in c. ex Σέλινον 1454
πετροφυὴς 1780
πετρόω, πετρώδης, πέτρωμα, in Πέτρος.
πετρώφορος, in c. ex ὀροφὴ 514
πεττὸς, cum d. in Πεσσός.
πεύθη, πευθὴν, πεύθομαι, in Πυνθάνομαι 1402
ΠΕΥ'ΚΗ, cum d. 1299
πευσις πευστηρία, πευστικὸς, &c. in Πυνθάνομαι 1402
πεφασμένως, in Φαίνω 1703
πεφιλιππιθῶσθαι, emaciatum esse, redditum esse macrum: ducta significatione à Philippide quodam, qui à comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα. Athen. l. 33.
πέφνω, in Φένω 1722
πεφράδω, in Φράζω 1758
πεφύγω, in Φεύγω 1740
πέψις, in Πέπτω.
¶ πῆ, in Ὅς 1209
πηγάζω, cum d. πηγαῖος, in Πηγή.
πήγανον, cum d. πηγὰς, in Πηγνύω.
πηγασος, cum d. in Πηγὴ.
πηγεσίμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
πηγετὸς, in Πηγνύω.
ΗΗΓΗ' 1299
ΠΗΓΝΥ'Ω, cum d. ibid.
πηγόβρυτος, in c. ex Βρύω 291
πηγὸς πηγυλὶς, in Πηγνύω.
πήδαλιον, in Πῆδος.
πηδαλιοῦχος, cum d. 557
πηδαλιώδης, πηδαλιωτὸς, in Πῆδος.
ΠΗΔΑ'Ω, cum d. 1303
ΠΗ'ΔΟΣ, cum d. ibid.
πηδυλὶς, πηδύω, in Πηγνύω.
πηκτὸς, &c. in Πηγνύω.
πηλακίζω, cum d. πηλαμὶς, in Πηλός 1304
ΠΗ'ΛΗΞ.
πηλίκος, cum d. in Ἡλίκος 601
πήλιος, in Πηλός.
πηλοβάτης 236
πηλοβατίδες, vide in πηλοπατέω.
πηλόγονος 309
πηλόδομος, cum d. in com. ex δομή 371
πηλοπατέω, cum d. in c. ex Πατέω 1252
πηλοπλάθος, in c. in πλάθος 1323
πηλοποιὸς, cum d. 1343
ΠΗΛΟ'Σ 1304
πηλουργὸς 504
πηλουσιώτας, in Πηλὸς.
πηλοφόρος, cum d. 1737
πηλόω, πηλώδης, πήλωσις, in Πηλός.
ΠΗ'ΜΑ, cum d. 1304
πῆμος, in Ἦμος 607
πήνη, πηνίζω, in Πῆνος.
πηνίκα, in Ἡνίκα 608
πηνίκη, πηνικίζω, in φέναξ 1722
πήνισμα, in πήνος.
ΠΗ'ΝΟΣ 1305
πῆξις, in Πηγνύω.
ΠΗΡΑ, cum d. 1305
πηρὶν, in Σπείρω 1504
πηρόδετος ἱμᾶς, lorum quo pera ligata est, seu lorum peræ, quo stringitur aut alligatur. in Epigr. ex πήρα & δέω ligo.
πηρομελὴς 1029
ΠΗΡΟ'Σ, cum d. 1305
πήσσω seu πήττω, in Πηγνύω.
πητύα 1301
ΠΗ'ΧΥΣ, cum d. 1306
¶ πηάζω, in Πιέζω.
πιαίνω, πιαλέος, πιάλλω, πῖαρ, in Πίων.
ΠΙ'ΔΑΞ, cum d. 1306
πιδύω, & πιδύεις, in Πηδάω.
ΠΙΕ'ΖΩ, cum d. 1307
πιήεις, in Πίων.
πιθάκνη, in Πίθος.
πιθανολογία, cum d. 943
πιθανὸς, πιθανότης, in πειθανός 1260
πιθανουργικὸς 504
πιθανῶς, in πιθανὸς.
πιθάριον, in Πίθος.
πιθηκαλώπηξ, in com. ex Ἀλώπηξ 132
ΠΙ'ΘΗΞ, cum d. 1307
πιθίτης, in Πίθος.
πιθοιγία, in c. ex Οἴγω 1137
πιθοκοίτης, cum d. in c. 821
ΠΙ'ΘΟΣ, cum d. 1308
ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ ibid.
πικραίνω, cum d. πικρία, &c. in Πικρός.
πικρόγαμος, in c. ex Γάμος 299
πικρόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 328
πικρόχολος, in c. 1817
ΠΙΚΡΟ'Σ, cum d. 1308
πιλέω, cum d. πιλίδιον, πιλίον, πιλίσκος, in Πῖλος.
πιλνάω 1275
πιλοποιὸς, cum d. 1353
ΠΙ'ΛΟΣ 1308. & 1309
πιλόω, πίλωσις, πιλωτὸς, in Πῖλος.
ΠΙΜΕΛΗ', cum d. 1309
πίμπλημι, in Πλέος.
πιμπράω, πίμπρημι, in Πρήθω.
πινακηδὸν, πινακίδιον, πινάκιον, πινακὶς, πινακίσκος, cum d. in Πινάξ.
πινακοθήκη, in c. ex θήκη 1629
πινακοπώλης 1411
ΠΙΝΑΞ, cum d. 1309
ΠΙ'ΝΝΑ 1310
πιννοτήρης, in c. 1619
πιννοφύλαξ, idem quod πιννοτήρης. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.
ΠΙ'ΝΟΣ, cum d. 1310
πινύσκω, πινύσσω, πινυτὸς, cum d. in Πνέω.
πινυτόφρων 1764
πινυτῶς, πινύω, in Πνέω.
ΠΙ'ΝΩ 1310
πινώδης, in Πίνος.
πίος, cum d. in Πίων.
πιπίζω, πιπίσκω, in Πίνω.
πίπλημι, cum πίμπλημι.
ΠΙ'ΠΟΣ, cum d. 1313
πιπράσκω, in Περάω, vendo 1291
πιπράω, in πίμπρημι.
ΠΙ'ΠΤΩ 1313
πίσον, πίσινον, in Πτίσσω.
πίσος, in Πίνω 1394
ΠΙ'ΣΣΑ 1317
πισσαλιφὴς, in c. ex Ἀλείφω 111
πίσσανθος, in c. ex ἄνθος 159
πισσάσφαλτος, in Ἄσφαλτος 212
πισσέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
πισσήεις, πισσηρὸς, πισσίζω, πισσίτης, in Πίσσω.
πισσοκαυτέω, in c. ex prat. pass. 724
πισσόκηρος, in c. ex Κηρὸς 785
πισσωκωνάω, cum d. in c. ex Κῶνος 908
πισσωτρόφος 1660
πισσόω, in Πίσσα.
πισσώδης, in Πίσσα.
ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ 1318
πιστικὸς, in Πίνω, & in πίστις.
πίστις, cum d. in Πείθω 1260
πιστολοχία, in c. ex Λοχὸς 977
πιστὸς, cum d. in πίστις. vide & πιστὸς, in Πίνω.
πίστρα, πίστρις, in Πίνω.
πίστωμα, πιστῶς, πίστωσις, in πίστις.
ΠΙ'ΣΥΓΓΟΣ, cum d. 1318
πίσυνος, in Πείθω 1260
πίσυρες in Τέσσαρες 1611
ΠΙΤΑΝΑ, cum d. 1318
πιτνέω, πίτνω, in Πίπτω.
πιττάκιον, πίττωμα, in Πίσσα.
πιτύϊνος, πιτυΐς.
ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, cum d. 1318
πιτυόεις, in Πίτυς.
πιτυοκάμπη, in c. ex καμπὴ 740
πιτυοκάμπτης, in c. ex καμπτὸς ibid.
πιτυόστεπτος, in c. sine pr. 1530
ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, cum d. 1318
ΠΙ'ΤΥΣ ibid.
πιτύστεπτος, cum πιτυόστεπτος.
πιτυώδης, in Πίτυς.
πιφάσκω, πιφαύσκω, cum d. in Φάω, dico 1716
πίφηξ, in Πίνω.
ΠΙ'ΩΝ, cum d. 1319
¶ πλάγγος, species aquilæ apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 32.
πλαγγών, in Πλάσσω.
πλαγιάζω, cum d. in Πλάγιος.
πλαγιαυλίζω 229
πλαγίαυλος, ibid. vsurpatur & substantiuè, apud Theocrit. idyll. 21. pro obliqua tibia seu fistula: Κὴν αὐλῶ λαλέω κὴν δόνακι, κὴν πλαγιαύλῳ.
πλαγιόκαρπος 751
πλαγιόκαυλος in c. ex Καυλὸς 757
ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, cum d. 1319
πλαγιοφύλακες, in com. ex φύλαξ 1770
πλαγιόω, in Πλάγιος.
πλαγκτὴρ, πλαγκτὸς, cum d. in Πλάζω.
ΠΛΑ'ΔΟΝ, cum d. 1319
ΠΛΑ'ΖΩ 1320
πλάθανον, in Πλάσσω.
πλάθω, in Πέλας 1274
πλαίσιον, in Πλάσσω.
πλακερὸς, in Πλατὺς.
πλακέω, in Πλάζω.
πλακοεις, πλακοῦς, cum d. πλακόδης,

κώδης, in πλάξ.
ΠΛΑ'ΝΗ, cum d. 1320
πλανησίεδρος 442
πλανόδιος, in c. ex Ο'δὸς 1131
πλαύω, πλαυύτω, in Πλαύν.
πλάξ, in Πλατύς.
πλάσις, πλάσμα, cum d. in Πλάσσω.
ΠΛΑ'ΣΣΩ, cum d. 1321
πλάστιξ, in Πλήσσω.
πλαστικὸς, cum d. in Πλάσσω.
πλαστογράφος 341
πλαστυλάλος, in c. ex λάλος 916
πλαστὸς, in Πλάσσω.
πλαστουργὸς, cum d. 504
πλαστῶς, in Πλάσσω.
πλαταγὴ, cum d. πλαταγίζω, πλαταγὼν, cum d. πλαταμὼν, πλάτανος, cum d. πλάταξ, πλατάσσω, πλατηλάζω, cum d. πλαγτὶξ, πλατὸς, in Πλατύς.
πλάττω, in Πλάσσω.
πλατυγάστωρ, & πλατυγάστηρ, in c. ex Γαστὴρ 301
πλατυγίζω, in Πλατύς.
πλατύγλωττος 328
πλατύκαρπος 751
πλατύκαρφος, in c. ex Κάρφω 753
πλατύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
πλατύκερκος, in c. ex Κέρκος 776
πλατύκερως, in c. 774
πλατύλογχοι 912
πλατυνώ, in Πλατύς.
πλατυνώτος, in c. ex Νῶτος 1117
πλατυόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
πλατυπόρφυρα, in c. 1367
πλατύπους 1372
πλατυπρόσωπος, in dec. 1183
πλατύρροος, in c. ex ῥοὴ 1425
πλατύρυγχος, seu πλατύρρυγχος, in c. ex Ρ'ύγχος 1437
ΠΛΑΤΥ'Σ 1323
πλατύσημος, in c. sine pr. 1458
πλάτυσμα, &c. in Πλατύς.
πλατύστομος 1537
πλατύτης, in Πλατύς.
πλατύφυλλος 1773
πλατυώνυχος, in c. ex Ο'νυξ 1169
πλάτων est instrumentũ quod dam æreum, quo serum lactis hauriunt, quum lac conspissare volunt. Hesych.
πλάω, in Πέλας 1274
πλέγδην, πλέγμα, cum d. in Πλέκω.
ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, cum d. 1325
πλεὰς, in Πολύς.
πλεῖος, in Πλέος.
πλεϊστάκις, πλεισταχόθεν in Πολύς.
πλεισηριάζω, cum d. in πλεῖστος.
πλεϊστόβολος, cum d. 252
πλεϊστόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 289
πλεῖστος, in Πολύς.
πλεισταφόρος 1737
πλείων, πλεὶων, in Πολύς.
πλεκόω, implicor, i. coeo. Suid.
ΠΛΕ'ΚΩ cum d. 1325
πλεύνα, idem quod βλεύνα mucus.
πλεννερὸς, mucosus. Gal. in lex. Hippocr.
πλέομαι, in Πλέω.
πλεονάζω, πλεονάκις, πλεονασμὸς, πλεοναστικὸς, πλεοναχῶς, in Πολύς.
πλεονέκτης, cum d. πλεονεξία, in c. ex ἕξις 556
ΠΛΕ'ΟΣ 1328
πλεύμων, cum d. in Πνέω.
πλεῖν, vide in Πλέων.
ΠΛΕΥΡΑ', cum d. 1332
πλεῦσις, cum d. in Πλέω.
ΠΛΕ'Ω 1332
πλήγανον, πληγὰς, cum πληγή.
πληγενεῖς 304
πληγὴ, πλῆγμα, in Πλύσσω.
πλήθω, cum d. in Πλέος.
πλήκτης, &c. in Πλήσσω.
πληκτροποιὸς, cum d. 1353
πλήμη, in Πλέος.
πλημμελλὴς, cum d. in c. ex Μέλος, carmen 1029
πλημμύρα, cum d. in Πλέος.
πλήμνη, cum πλήμη.
πλημνόδεσαν, in c. ex tertia pers. præt. 386
ΠΛΗ'Ν 1335
πλήξ, in Πλήσσω.
πλήξιππος, in c. ex Ἵππος 686
πλήρης, in Πλέος.
πληροφορία, cum d. 1737
πληρόω, cum d. in πλήρης.
πλησιάζω, πλησιαίτατος, πλησιαίτερος, in πλησίος.
πλησίαλος, in c. ex Ἅλς, mare 129
πλησιασμὸς, in πλησιάζω.
πλησίγναθος, in c. ex Γνάθος 329
πλησίος, cum d. in Πέλας 1274
πλησιόχωρος, in c. ex Χῶρος 1834
πλησίστιος, velum implens: vt πλησίστιος ἄνεμος: Odyss. λ. Et πλησιστίοις πνοαῖς, apud Eurip. in Iph. Taur. Exponitur & passivè, qui prospero cursu navigat, vento implente velum. metaph. apud Plutar. in Catone. Comp. ex Πλήθω & ἱστίον.
πλησιφαὴς 1715
πλῆσμα, cum d. in πλήθω.
ΠΛΗ'ΣΣΩ 1336
πλήσιγξ ibid.
πλίγμα, in Πλίσσω.
ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, cum d. 1338
πλινθουργὸς, cum d. 504
πλινθόω, in Πλίνθος.
πλινθωτὸς 1339
ΠΛΙ'ΣΣΩ, cum d. ibid.
πλοιάριον, πλοίζομαι, πλοικὴ, in Πλέω 1333
πλοῖον ibid.
πλοκὴ, cum d. in Πλέκω.
πλόμος, in Φλόμος 1754
πλόος, in Πλέω.
πλοῦς, cum πλόος.
πλουσιάω, cum d in Πλοῦτος.
πλουσιόδωρος, in c. ex Δῶρον 431
πλούσιος, πλούταξ, πλουτέω, πλουτηρὸς, πλουτίζω, πλουτίνδην, in Πλοῦτος.
πλουτοδότης, cum d. in c. ex δότης 401
πλουτοκρατία 865
πλουτοποιὸς 1353
ΠΛΟΥ'ΤΟΣ 1339
πλοχμὸς, in Πλέκω.
ΠΛΥ'ΝΩ cum d. 1340
πλωὰς, πλώζω seu πλῴζω, πλοΐζω, πλώϊμος, πλῶμι, πλώσιμος, πλωτὸς, &c. πλώω, in Πλέω.
¶ πνείω, in πνέω.
πνεῦμα 1341
πνευματίας, πνευματικὸς, cum d. πνευμάτιον, in πνεῦμα.
πνευματοκήλη, in c. ex Κῆλη 783
πνευματοφαλος, in c. 1162
πνευματόω, cum d. πνευματόδης, πνευμάτωσις, πνευματωτικὸς, in πνεῦμα. (φαλος.
πνευμόμφαλον, cum πνευματόμ
ΠΝΕ'Ω, cum d. 1341
ΠΝΙ'ΓΩ, cum d. 1345
πνοὴ, in Πνέω.
πνοήπους 1372
πνοιὴ, πνῦμι, in Πνέω.
πνὺξ, cum d. in Πύκα 1401
¶ ΠΟ'Α, cum d. 1346
πόδαρβος, in c. ex Ἀβρὸς 3
πόδαγρα, cum d. 24
ποδάκνη. Polluci est vinculum in arcu.
ποδαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος 109
ποδανιπτὴρ, & ποδάνιπτρον, in ποδονιπτὴρ.
ποδαπὸς, in c. ex Δάπεδον 358
πόδαργος, in c. ex Ἀργὸς 183. & in c. ex ἀργὸς, velox 507
ποδάριον, in Ποῦς.
ποδάρκης, in c. 190
πόδαυρος, in c. ex Αὖρα 220
πωδεῖον, ποδεὼν, in Πούς.
ποδηγὸς, cum d. 42
ποδηνεκὴς, in c. ex Ἡνεκὴς 607
ποδήνεμος, in c. 153
ποδήρης 204. & in c. in ἠρὴς 511
ποδιαῖος, πωδίζω, in Πούς.
ποδίκροτος, in c. sine pr. 877
ποδίον, ποδισμὸς, ποδιστῆρες, in Ποῦς.
ποδοκάκη seu ποδοκάκη, in com ex Κακὸς 726
ποδοκρουσία, in c. sine pr. 880
ποδονιπτὴρ, cum d. in c. ex Νίπτω 1104
ποδορώρη, epitheton, Atlantes sic dictæ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶν ὀρούειν Legitur & ποδορρώη, apud Callim. hymno in Dianam.
ποδοστράβη, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis manibus ligatis & pedibus: dictum διὰ τὸ στρέφειν τοὺς πόδας. schol. Demosth. ¶ Item instrumentum medicum quo luxati artus reponuntur. Poll. ¶ Item tendicula qua cervi capiuntur: apud Xenoph. in Cyneg.
ποδότης, in Πούς.
ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens, figulus, Hesych.
ποδόω, in Πούς.
ποδώκης, cum d. in com. ex Ὠκνὺς 1849
ποδωτὸς, in ποδόω.
ποεσίτροφος 1660
ποέω, in Ποιέω.
ποηλογέω 935
ποηφάγος, cum d. 1702
ποθαίνω, ποθεινὸς, in Πόθος.
πόθεν, ποθὲν, in ὅθεν 1209
πόθεω, cum d. in Πόθος.
πόθι, ποθὶ, in ὅθι 1209
ποθοβλητὸς, in c. in βλητὸς 251
ΠΟ'ΘΟΣ 1346
ποῖ, & ποὶ, in οἷ 1209
ποιὰ seu ποία, in ποῖος.
ΠΟΙΕ'Ω 1346
ποίη, ποιήεις, in Πόα.
ποιηρὸς ibid.
ποίησις, ποιητὸς, &c. in Ποιέω.
ποικιλείμων, in c. ex εἷμα 562
ποικιλέρυθρος, in c. ex Ἔρευθος 513
ποικιλεὺς, in Ποικίλος.
ποικιλήνος, in c. ex Ἡνία 608
ποικιλία, ποικιλὶς, ποικίλλω, cum d. in Ποικίλος.
ποικιλόβουλος, in c. ex Βουλὴ 278
ποικιλόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
ποικιλόδειρος, in c. ex Δέρη 374
ποικιλοδέρμων, in com. ex δέρμα ibid.
ποικιλόδωρος, in com. ex Δῶρον 431
ποικιλόθριξ, in c. 649
ποικιλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ποικιλομήτης & ποικιλόμητις in c. 1051
ποικιλομήχανος, in c. 1053
ποικιλόμορος, in c. 1068
ποικιλόμυθος, in c. 1074
ποικιλόνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
ποικιλόπτερω, in c. sine pr. 1394
ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ 1355
ποικιλόστερνος, in c. 1528
ποικιλόστομος 1537
ποικιλότραυλος, in c. ex Τραυλος 1648
ποικιλόφρων 1764
ποικιλόχροος 1828
ποικίλησις, in Ποικίλος.
ποικιλτὴς, cum d. ibid.
ποικιλῳδὸς 55
ποικίλως, in Ποικίλος.
ΠΟΙΜΗ'Ν, cum d. 1356
ΠΟΙΝΗ', cum d. ibid.
ποινηλασία, ποινήλατος, cum d. 469
ποίνημα, ποινητὴρ, &c. ποίνιμος, in Ποινή.
ποιολογέω 935
ποῖος, ποιὸς, cum d. in Οἷος 1146
ποιπνέω, cum d. in Πνέω.
ποιρὶν, in Σπέρω 1503
ποιφύσσω, cum d. ex Φυσάω 1774
ποιώδης, in Πόα.
πόκος, cum d. in Πείκω 1263
πολεμαδόκος, in πολεμηδόκος.
πολέμαρχος, cum d. 202
πολέμεος, πολεμέω, in Πόλεμος.
πολεμηδόκος 394
πολεμήϊος, πολεμησέω, πολεμίζω, πολεμικὸς, cum d. πολέμιος, πολεμιστὴς, &c. πολεμίως, in Πόλεμος.
πολεμόκλονος, in c. Κλόνος 809
πολεμόομαι, in Πόλεμος.
πολεμοποιὸς, cum d. 1353
ΠΟ'ΛΕΜΟΣ 1357
πολεμοτροφέω 1660
πολεμόω, πολεμώνιον, in Πόλεμος.
ΠΟΛΕ'Ω, cum d. 1358
πολίαρχος, cum d. 201
πολιὰς, πολιεὺς, πολίζω, in Πόλις.
πολιήοχος, in πολιοῦχος.
πολιοκρόταφος, in Κρόταφος 876
πόλιον, τὸ, in Πολιός.
πολιορκέω, cum d. in c. ex Ἕρκος 456
ΠΟΛΙΟ'Σ, cum d. 1360
πολιοῦχος 557
πολιόω, in Πολιός.
ΠΟ'ΛΙΣ, cum d. 1361
πολισσοῦχος, in πολιοῦχος.
πολιτεύω, cum d. πολίτης, cum d. in Πόλις.
πολιτογραφέω 341
πολιτοφθόρος, in com. ex ἔφθορα 1746
πολιτοφύλακις, in comp. ex φύλαξ 1770
πολίχνη, & πολίχνιον, in Πόλις.
πολιώδης, πολίωσις, in Πολιός.
πολλαγόρασις, in com. ex ἀγοράζω 21
πολλάκις, πολλαπλάσιος, cum d. πολλαπλόος, in Πολύς.
πολλαχῇ, &c. in Πολύς.
πολλοστημόριος, in comp. ex μόριον 1022
πολλοστὸς, cum d. in Πολύς.
πόλος, in Πολέω.
πολτάριον, in Πόλτος.
ΠΟ'ΛΤΟΣ, cum d. 1363
πολὺ, in Πολύς.
πολυάκιστρον, in Ἄγκιστρον 13
πολύαγρος 24
πολύαθλος, in c. ex Ἄεθλος 52
πολύαιμος, cũ d. in c. ex Αἷμα 70
πολύαινος, in c. ex Αἶνος 73
πολυάϊξ, in c. ex Ἀΐσσω 85
πολζάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
πολυαλθὴς, in c. ex Ἄλθω 114
πολυάλφος, in comp. ex Ἄλφιτον 132
πολυάμπελος, in com. ex Ἄμπελος 143
πολυαναγνωσία, in ἀναγινώσκω

σκω 315
πολυανάλωτον, in ἀναλίσκω 115
πολύανδρος, cum d. 156
πολυανθὴς, in comp. ex ἀνθὴς 159
πολύανθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 162
πολυάνωρ, in comp. ex Ἄνωρ 156
πολυάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
πολυάρυτος, in comp. ex Ἀρὰ 181
πολυαρκὴς, in c. 190
πολυαρμόνιος, in c. ex ἁρμόζω 205
πολύαρς, in comp. ex Ἄρς 193
πολύαρχος, cum d. 201
πολυάχολος, in ἄχολος 1573
πολυαυξὴς, in comp. ex αὔξω 59
πολυάχητος, in πολυηχὴς 615
πολυβάτειος, in c. ex Βάτος 259
πολυβαφὴς, in c. sine præp. 254
πολυβενθὴς, έος, ὁ καὶ, multum altus seu profundus: ut πολυβενθέα λίμνην. Il. α. Ex βένθος.
πολυβλαστὴς, cum d. in c. ex βλάστη 268
πολυβοσκὸς, in c. ex βόσκω 282
πολύβοτος, & πολυβότειρα ibid.
πολύβουλος, in comp. ex Βουλὴ 279
πολυβότης, in c. ex Βοῦς 281
πολύβροχος, in c. 286
πολυγάλακτος, & πολύγαλον, in c. ex Γάλα 297
πολύγαμος, in c. ex Γάμος 299
πολυγηθὴς, in c. ex Γηθέω 315
πολυγλαγὴς, in c. ex γλάγος 297
πολύγλευκος, in c. ex Γλεῦκος 325
πολύγλωνος, multos oculos habens. Ex γλώνη.
πολύγλωσσος 329
πολυγλωχὶν, in c. ex Γλωχὶς ibid.
πολυγνάμπτος, in c. ex γνάμπτω. 741
πολυγνώμων 322
πολύγνωτος 321
πολύγομφος, multos habens clavos, seu multis clavis compactus: ut πολύγομφος ναῦς, apud Hesiod. in Erg.
πολυγόνατος 331
πολύγονος, cum d. 309
πολυγράμματος, in c. ex γράμμα. 339
πολύγραμμος, in c. ex γραμμὴ 342
πολύγραος, in c. ex Γράω ibid.
πολυγύμναστος, in com. ex Γυμνός. 345
πολυγυνάιος, in c. ex Γυνὴ 346
πολύγωνος, &c. in c. ex Γωνία 347
πολυδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος. 348
πολύδακρυς, cum d. in c. ex Δάκρυ 355
πολυδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος ibid.
πολύδαμνος, in c. ex Δαμάω 357
πολυδαπάνος, cum d. in c. ex Δαπανάω 358
πολυδειρὰς, in c. ex Δέρη 375
πολύδενδρος, cum d. in c. ex Δένδρον 372
πολυδερκὴς, in c. ex Δέρκω 376
πολύδεσμος, in c. ex δεσμὸς 385
πολυδευκὴς, in c. ex Δεῦκος 377
πολυδυνὴς, in c. ex Δῦνος 392
πολύδηρις, in c. ex Δῆρις ibid.
πολυδικέω 404
πολυδίνητος, in c. ex Δίνη 407
πολυδίψιος, in c. ex Διψὰ 410
πολύδοξος, in c. ex δόξα 416
πολύδονος, in c. ex Δονέω 417
πολύδουλος, in c. ex Δοῦλος 419
πολύδροσος, in c. ex Δρόσος 425
πολύδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον. 432
πολύεδρος 442
πολυειδὴς, cum d. in c. ex εἶδος. 447
πολυέλεος, in c. ex Ἔλεος 473
πολυέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 454
πολυετὴς cum d. 533
πολύευκτος, in c. ex Εὔχομαι 541
πολύεφθος, in c. ex Ἐφθὸς 560
πολύζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος. 584
πολύζυγος, in comp. ex ζυγὸς 581
πολυήκοος, qui multa audivit vel audit. Plat. de leg. Comp. ex Ἀκούω.
πολυηλάκατος, in comp. ex Ἠλακάτη 599
πολυήμερος, in c. ex Ἡμέρα 605
πολυήρατος, in c. ex ἐρατὸς 497
πολύηρος, dives agri: locuples Hesych. Comp. ex Ἔρα.
πολυηχὴς, in c. ex Ἦχος 615
πολυθαμβὴς, in c. 619
πολυθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 622
πολυθεάμων, in com. ex Θεάομαι. 624
πολύθεος, cum d. in c. 628
πολύθερμος, in c. ex Θερμὸς 631
πολύθεστος, multum desideratus seu exoptatus, per syncopen enim dicitur pro πολυπόθεστος: à ποθέω. Callim. hymno in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν.
πολύθηρος, in com. ex Θὴρ 636
πολύθουρος, in c. ex Θόρω 645
πολυθρέμματος, & πολυθρέμμων, in comp. ex θρέμμα 1659
πολύθρηνος, in c. ex Θρῆνος 647
πολύθριξ, in c. 649
πολύθρονος, in Θρόνον 650
πολύθροος, in comp. ex Θρέω 647
πολυθρύλλητος, in c. ex Θρύλλος 651
πολύθυρος, in comp. ex Θύρα 659
πολύθυτος, in comp. ex Θύω, macto 662
πολυΐδρις, cum d. in Ἴδρυς 689
πολύϊνος, in comp. ex Ἴς 688
πολύϊππος, in c. ex Ἵππος 686
πολυΐστωρ, in c. ex Ἵστωρ 712
πολυΐχθυος, piscibus abundans Hom. hymn. in Apoll. Ἣς εἰς οἶδμ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ὀρούσει.
πολυκαγκὴς, in Καγχαίνω 717
πολυκαισαρίη, Cæsarum multitudo, apud Plut.
πολυκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 728
πολύκαπνος, fumosus, fumo abundans: aut qui multo fumo infestari solet. vel quem fumus deformavit: unde πολύκαπνον στέγος, apud Eurip. in Electra.
πολύκαρπος, cum d. 751
πολύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
πολυκεύτητος, cum πολύκεστος.
πολυκερδὴς, cum d. in c. ex Κέρδος. 776
πολύκερος, in c. 774
πολύκεστος 769
πολυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 779
πολυκηδὴς, in c. ex Κῆδος, mœror 781
πολυκήριος, in c. ex Κὴρ 784
πολυκήτης, in c. ex Κῆτος 787
πολυκίνητος, in c. sine præp. 793
πολύκλαδος, & πολυκλαδὴς, in c. ex Κλάδος 797
πολύκλαυτος, & πολύκλαυστος, in c. ex Κλαίω 798
πολυκλήϊς, in c. ex Κλέω, claudo 801
πολυκλήϊστος, in c. ex κληΐζω ibid.
πολύκληρος, in c. sine præp. 805
πολύκλητος, in c. ex κλητὸς 732
πολύκλυστος, in c. desinentibus in κλύστος 810
πολύκλωνος, in c. ex Κλὼν 811
πολύκμητος, in c desinentibus in κμητὸς 739
πολύκνημος, in com. ex Κνήμη 815
πολύκνισος, in c. ex Κνίσα 716
πολικοίλιος, in c. ex Κοιλία 817
πολύκοινος, in com. ex Κοινὸς 820
πολυκοίρανος, in c. ex Κοίρανος 821
πολύκολπος, in c. ex Κόλπος 830
πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων, apud Aristoph. in Ran. dicuntur cantilenæ quas ranæ canunt sæpius natantes: à Κολυμβάω.
πολύκομος, in com. ex Κόμη 835
πολύκρανος, in c. ex κράνον 748
πολύκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 868
πολύκριθος, in c. ex Κριθὴ 869
πολύκροτος, in c. sine præp. 877
πολυκτήμων, cũ d. in c. sine pr. 883
πολύκτητος ibid.
πολυκτόνος, in c. ex ἔκτονα 885
πολυκυλίνδητος, in c. ex κυλινδέω. 893
πολυκύματος in c. ex Κύω 902
πολυκύμων, in c. ex Κῦμα 894
πολύκωμος, in c. ex Κῶμος 907
πολύκωπος, in c. ex Κωπὴ, remus. 908
πολύλαλος, in c. ex λάλος 916
πολυλήϊος, in c. ex Λήϊον 963
πολύλλιστος, & πολύλλιττος, in c. ex Λίσσομαι 971
πολύλοβος, in c. ex Λοβὸς 872
πολυλόγος, cum d. 943
πολύλοπος, in c. ex Λέπω 958
πολυμαθὴς, cũ d. in c. sine pr. 999
πολυμαύτευτος, in com. 1001
πολυμάχαλος, in c. ex μαχάλη. 1009
πολυμέδιμνος, in c. ex μέδιμνος. 1016
πολυμεθὴς, in c. ex Μέθη 1017
πολυμέλαθρος, in c. ex Μέλαθρον. 1024
πολυμεμφὴς, in c. ex Μέμφομαι. 1030
πολυμέρης, cum d. 1021
πολυμέριμνος, in c. ex Μέριμνα. 1035
πολυμέρμερον, in c. ex Μερμαίρω. ibid.
πολυμερὼς, in πολυμερὴς.
πολύμηλος, in c. ex μῆλον, ovis. 1046.
πολύτης & πολύμητις, in c. 1051
πολυμήχανος, cum d. in c. 1052
πολυμιγὴς, cũ d. in c. sine pr. 1055
πολύμιθος, in com. 1058
πολύμιτος, cum d. ĩ c. ex Μῖτος 1059
πολυμνήμων, in c. ex μνήμων 1062
πολυμνήστη, in c. ex Μνάομαι, ambio 1063
πολυμνία, in Μνίον ibid.
πολύμορφος, in c. 1068
πολύμουσος, in c. 1070
πολύμοχθος, in c. 1071
πολύμυθος, in c. 1074
πολύμυξος, in c. ex Μύξα 1076
πολυνάος, in com. ex Ναὸς 1084
πολυναύτης, in c. 1087
πολυνεύρον, in c. ex Νεῦρον 1097
πολυνιφὴς, in c. m. ex Νίφω 1104
πολυνόος, cum d. 1110
πολύξενος, & πολύξεινος 1120
πολυοδία, in com. ex Ὁδὸς 1131
πολυόδους, in c. 1132
πολύοζος, cum d. in c. ex Ὄζος 1134
πολύοινος, cum d. in c. 1146
πολύολβος, in c. ab Ὄλβος 1151
πολυόμματος, in c. ex ὄμμα 1179
πολύοπος, in com. ex Ὀπὴ 1171. & in c. ab Ὀπὸς 1174
πολύοπτος, in c. sine præp. 1178
πολύορκος, in com. ex Ὅρκος 1195
πολυόρνιθος, in c. ex Ὄρνις 1198
πολυόροφος, in c. ex ὀροφὴ 514
πολύοσμος, cũ d. in c. cum pr. 1126
πολυόστεος, in c. ex Ὀστέον 1213
πολύοχλος, cum d. in c. ex Ὄχλος 1230
πολύοψος, cum d. in c. 1233
πολυπαθὴς 1250
πολυπαιδία, in πολύπαις.
πολυπαίπαλος, in παιπάλη 1239
πολύπαις, in c. ex Παῖς 1236
πολυπάμμων, in c. ex Πάω 1256
πολύπειρος, cum d. in c. 1266
πολυπένθης, in c. 1282
πολυπευθὴς, in c. ex Πυνθάνομαι. 1403
πολυπήμων, in c. ex Πῆμα 1305
πολυπήνων, in c. ex Πῆνος ibid.
πολυπίδαξ, cum d. in c. ex Πίδαξ. 1307
πολύπιαρος, in com. 1308
πολύπιστος, in c. ex πίστις 1263
πολύπλαγκτος, in c. ex Πλάζω 1320
πολυπλανὸς, & πολύπλανος, in c. 1321
πολυπλάσιος, cum d. in Πολύς.
πολύπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1325
πολύπλεκτος, in c. ex πλεκτός.
πολυπληθὴς, cum d. in c. ex πλήθω. 1331
πολύπλοκος, cum d. in com. ex πέπλοκα 1328
πολυποδία, &c. in πολύπους.
πολυπόθετος, in c. ex Ποθέω 1346
πολιποίκιλος, c. in c. 1356
πολύπολις 1362
πολύπονος, cũ d. in c. sine pr. 1183
πολύπορος 1272
πολυποσία, in c. cum præp. 1313
πολυπόταμος, in comp. ex Ποταμὸς 1368
πολυπότης, & πολύποτος 1313
πολύπους 1372
πολυπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 1377
πολύπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 1379
πολυπρόβατος, in Πρόβατον 1387
πολύπτερος, in c. sine pr. 1394
πολυπτόητος, & πολυπτοίτος, in c. ex Πτοέω 1396
πολύπτορθος, in πτέρθος 1193
πολύπτυχος, in c. ex Πτύσσω 1397
πολύπτωτος, in c. ex πτόω 1317
πολύπυργος, in c. ex Πύργος 1407
πολύπυρος, in c. ex Πῦρος 1408
πολυπώγων, in c. ex Πώγων ibid.
πολύρραπτος, πολυρραφὴς, & πολύρραφος 1418
πολυρρήμων, in c. sine pr. 1427
πολύρρην, seu πολύρρηνος, cum πολύαρς 193
πολυρρητος, in c. sine pr. 1427
πολύρριζος, cum d. 1432
πολύρροδος, in c. ex Ῥόδον 1435
πολύρρθος, cum d. in com. ex Ῥόθος. 1436
πολυρρίζος, in c. ex Ῥοῖζος 1437
πολύρρυτος, in c. ex ῥυτὸς 1425
ΠΟΛΥΣ 1363
πολύσαθρος, in c. ex σαθρὸς 1459
πολύσαρκος, cum d. in com. 1446
πολύσιμος, &c. in c. sine pr. 1458
πολύσιγμος, in com. 1441
πολύσιτος, cum d. in c. 1465
πολύσκαρθμος, in c. ex Σκαίρω. 1468
πολυσμάραγος, in c. ex σμαραγέω 1491
πολυσπαθὴς, in c. ex Σπάθη 1498
πολύσπειρος, in c. ex Σπεῖρα 1503
πολυσπερὴς, πολύσπερμος, cum d. 1505
πολύσπλαγνος, in c. ex Σπλάγχνον 1511
πολύσπορος, in c. ex σπορὰ 1516
πολυσταγὴς, πολυστακτὴ, in c. 1514
πολυστάφυλος, in com. ex Σταφίς. 1515

πολύσχ, in Σπάω 1532
πολυσχέλεχ, in c. ex Σπίλεχ. 1520
πολυσοφὴς, in c. fine præp. 1530
πολύστ, cum πολύσχ.
πολύστιβος, πολύστιβ, in c. 1518
πολύστιχος, cum d. πολύστοιχος, in c. ex στίχ 1519
πολύστολ, in c. ex στόλ 1522
πολύστομος 1537
πολύστον, in c. ex στένω 1526
πολύστροβ, & πολύστροιβ, in c. ex στροβέω 1548
πολύστροφ, in c. ex στροφὴ ibid.
πολύσυλ, in com. 1551
πολυσυφόρης, in c. 1567
πολυσχιδὴς, in com. 1571
πολυσώματ, in c. 1574
πολυτάλαντ, in c. ex Τάλαντον. 1575
πολύτεκνος, cum d. in com. ex τέκνον 1632
πολυτελὴς, cum d. in c. ex Τέλ, vectigal 1600
πολυτενὴς, in c. ex τείνω 1592
πολύτεχν, in c. cum pr. 1615
πολυτίμητ, in c. 1642
πολύτιμ, cum d. 1640
πολύτλας, πολυτλήμων, πολύτλητ, in c. ex τλάω 1577
πολυτόκος, cum d. 1632
πολυτρήρων, in τρήρων 1667
πολύτροπος, in c. ex Τρέπω 1636
πολύτριχ, in πολύθριξ 650
πολύτροπ, cum d. in c. ex τροπή. 1656
πολύτροφ, cum d. 1660
πολυτρόχαλ, in c. in. ex Τέτροχα 1665
πολυΰδρ, cum d. in c. 1691
πολύυμν, in c. ex ὕμνος 1689
πολυφάγ, cum d. 1702
πολυφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 1713
πολυφασία, πολύφασ, in c. ex φάσις, & φατὸς 1719
πολυφεγγὴς, in c. ex Φεγγὸς 1721
πολύφερν, in c. ex Φερνὴ 1724
πολύφημος, in c. ex φήμη 1719
πολύφθογγος, in c. ex φθόγγος 1743
πολύφθορ, in c. ex ἔφθορα 1746
πολύφιλ, cum d. in c. 1748
πολύφλοισβ, in Φλοῖσβος 1753
πολυφονὸς 1723
πολύφορβ, in com. 1724
πολυφορὸς, cum d. 1738
πολύφορτ, in c. ex Φόρτος 1757
πολυφραδὴς, πολυφράδμων, in c. fine pr. 1759
πολυφρόνιμος, in c. ex Φρόνιμος 1767
πολύχρων, cum d. 1764
πολυψὴφος 1780
πολύφυλλος 1773
πολύφων, cum d. 1784
πολύχαλκος, in c. 1793
πολυχανδὴς, ές, ὁ & ἡ, multum capiens, valde capax: ut πολυχανδὲς κρωσσὸν. apud Theocrit. idyll. 13. Et χανδάνω.
πολύχηρ, cum d. 1802
πολυχίτων 1812
πολύχορδ, cum d. in c. in χορδὴ 1808
πολύχορδ, cum d. in comp. ex Χορδὴ 1818
πολυχρήμων, cum d. in c. ex χρῆμα 1825
πολυχρήμων, cum d. ibid.
πολύχρηστ, cum d. in c. fine pr. 1822
πολυχρηστία, in πολύχρηστ.
πολυχροΐ, cum d. in c. 1829
πολύχρους 1828
πολύχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
πολυχρώμων, cum πολύχρους.
πολύχυλος, in c. ex Χυλὸς 1831
πολυχυτ, in c. in χύτος 1808
πολύχωρ, in c. ex Χῶρος 1834
πολύψηφ, cum d. in com. ex Ψῆφος 1841
πολυώδων, in c. 1133
πολυώνυμ, cum d. 1167
πολυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 1169
πολυωπὸς, in πολύοπος 1171
πολυωρέω, cum d. in c. 1853
πολύωρος, in c. ex ὥρα 1217
πολυωφελὴς, in com. 1856
πόλοι, in Πόλος 1363
¶πόμα, in Πίνω 1310
πομπαγωγέω 40
πομπὴ, cum d. in Πέμπω 1278
πομποτολέω, in c. ex στόλος 1522
πομφολυγέω, πομφολυγὸς, in πομφόλυξ.
πομφολυγοπίφλασμα, in com. ex πιφλάζω 1749
πομφόλυξ, cum d. πομφὸς, in Πέμφιξ 1282
πονέω, cum d. in πόνος. 1283
πονηρεύω, cum d. πονηρία ibid.
πονηρεκτασία 865
πονηρολογία 943
πονηρὸς, πόνηρος, in πόνος.
πονηρόφιλος, in c. 1748
πονηρῶ, πονήρως, in πονηρὸς, & πόνηρος.
πόνηλικος, in πόνος.
πόνος, in Πτόημαι 1283
πόντιος, πόντιζω, πόντικος, πόντος, in Πόντος.
πόντιδρομος, in com. 286
πόντιθεν, in Πόντος.
πόντομέδων, in c. ex Μέδω 1017
πόντοπόρος, cum d. 1269
πόντοποσειδῶν, in c. ex Ποσειδῶν.
ΠΟ'ΝΤΟΣ 1365
πόντοχαιρυβδις, in Χάρυβδις 1796
πόξ, in Πέκω.
πόπανον, in Πέπτω 1287
ΠΟ'ΠΟΙ 1365
ΠΟΠΠΥ'ΖΩ cum d. ibid.
πόρδαλις, in Πάρδος.
πορδὴ, in Πέρδω.
πορδύω, cum d. in πόρος.
πορθέω, cum d. in Πέρθω 1292
πορθμὸς, cum d. πορθμεύω, πόρθμος, in πόρος.
πόρις, in Πόρπις 1366
πόρισμα, πορισμὸς, πορίστης, &c. in πορίζω.
ΠΟ'ΡΚΗΣ 1365
ΠΟ'ΡΚΟΣ, cum d. ibid.
πόρνη, cum d. in c. Περθω, vende 1291
πορνοβοσκὸς, cum d. in com. ex βόσκω 282
πορνομανὴς 993
πόρος, in πόρη.
πορπύω 1353
πόρος, in Πέρω 1266
ΠΟ'ΡΠΗ, cum d. 1366
πόρρω, cum d. in Πρὸ 1385
πορσύω, πορσύω, in πόρος 1267
πόρσω, cum d. in Πρό.
ΠΟ'ΡΤΙΣ, cum d. 1366
πορτηφόρος 1660
ΠΟΡΦΥ'ΡΑ 1366
πορφυραυγὴς, in c. ex αὐγὴ 159
πορφύρεος, πορφυρεὺς, cũ d. πορφυρέω, πορφυρίζω, πορφυρὶς, πορφυρίτης, cum d. πορφυρέων, in Πορφύρος.
πορφυροβάπτος 255
πορφυροβάφος, in com. ex ἔβαφον ibid.
πορφυροῦς, in Πορφύρος.
πορφυροφόρος, cum ἱστοφόρος, in c. ex φόρος 588
πορφυροχαιλος, in c. ex Χαίλος. 757
πορφυρομιγὴς, purpura mixtus.
πορφυρόπωλις 1411
πορφυρᾶς, πορφυρᾶσα, πορφύρω, in Πορφύρα.
πόρω, in Πείρω 1267
ποσάκις, ποσαπλάσιος, ποσαπλῶς, ποσαχῇ, &c. in πόσος 1212
πόσε ibid.
ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, cum d. 1367
ΠΟ'ΣΘΗ, cum d. ibid.
πόσμος, in Πίνω 1310
ποσπτερυγίδες, in Πτέρνα 1392
πόσις, in Πίνω 1310
πόσος, cum d. in Ὅσος 1211
ποσοήμαρ, in c. ex ἦμαρ 606
ποσοῦς, πόσος, in πόσος.
ποταμηπόρος 1269
ποταμογείτων, in c. ex Γείτων 310
ΠΟΤΑΜΟ'Σ, cum d. 1367
ποταμοφόρητος 1737
ποτάμοχθος, in c. ex χθὼν 1309
ποταυὸς, cum ποτιδύω.
ποτάομαι, in Πέτομαι 1298
ποδαπὸς, in c. ex Δάπεδον 358
πότε, ποτέ, in Ὅτε 1214
ποτέομαι, in Πέτομαι 1298
ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, cum d. 1368
ποτὴ, πότημα, ποτιδὸς, in Πέτομαι.
ποτὴρ, in Πίνω 1310
ποτηριογλύπτης, in comp. ex γλύφω 324
ποτήριον, πότης, ποτὴς, in Πίνω.
ποτὴς, in Πέτομαι.
ποτὴ, in Πρός.
ποτιδέρκομαι, in προσδέρκομαι 418
ποτίζω, in Πίνω.
ποτικέρδης, in c. 746
ποτικόριον, in κοθόριον 748
ποτνίασομαι, in com. ex Νέω, eo. 1099
ποτοάσομαι, in comp. ex ὄσομαι 1186
πότος, πότισμα, in Πίνω.
ποτισματοποιὸς 1353
ποτισμὸς, in Πίνω.
ποτρα ibid.
ΠΟ'ΤΜΟΣ 1368
ΠΟ'ΤΙΟΣ, cum d. ibid.
πότος, ποτὸς, in Πίνω.
ποῦ, & πῦ, in Ὅς 1208
πουλυκαρίζω, in com. ex Κάρηνον 747
πουλυμιγὴς, idem quod πολυμιγὴς.
πούλυπον, in πολύπους.
πουλυτενὴς, in πολυτενὴς.
ΠΟΥ'Σ 1369
ποὠδὴς, in Πόα 1346
¶πραγμα, cum d. in Πράσσω.
πραγματοδίφης, in c. ex Διφάω. 409
πραγματοθρυφὴς 999
πραγματώδης, πρᾶγος, in Πράσσω.
πρᾳέως, in Πρᾶος.
πρακτὴρ, πρᾶκτις, &c. in Πράσσω.
πραμνεῖος, seu πράμνιος, in Πρᾶμνος.
πρανὴς, cum d. in Πρηνὴς.
πρᾶξιδίκη 404
πρᾶξικοπέω, in c. ex κόπτω 845
πρᾶξις, in Πράσσω.
ΠΡΑ'ΟΣ, cum d. 1374
ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ ibid.
ΠΡΑΣΙΑ' 1375
πρασίζω, in Πράσιν.
πρασμὸς, in Πρᾶσις.
πράσιν, πράσοι, in Πράσον.
πρᾶσις, in Πιπράσκω 1291
πρασσικρεὴς, & πρασσόκρεον, in c. ex κρέας 763
ΠΡΑ'ΣΟΝ 1375
πρᾶσσοφάγος 1702
ΠΡΑ'ΣΣΩ, & πράτ̃ω 1375
πρατὴρ, &c. in πιπράσκω 1291
πρᾶτος, in Πρᾶτος.
πρᾳΰμηκας, in c. ex Μακὸς 1032
πρᾳΰνω, cum d. in Πρᾶος.
πρᾳὼς, πρᾳΰτης, πρᾳότης, in Πρᾶος.
ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, cum d. 1379
ΠΡΕ'ΠΩ, cum d. ibid.
πρεσβεία, πρέσβυς, πρεσβεύω, cum d. πρέσβεις, in πρέσβυς.
πρεσβυχρὼς, cum d. 304
ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, cum d. 1380
πρεσυμνὴς, cum d. in σύμνος 1032
πρηγυνέω, in Πρόσω.
πρηγρεῶν, in Προηγρεών.
ΠΡΗ'ΘΩ 1382
πρηκτὴρ, in Πράσσω.
πρημαίνω, in Πρήθω.
ΠΡΗΝΗ'Σ, cum d. 1382. & 1383
πρῆξις, in Πράσσω.
πρῆσαι, πρῆσμα, in Πρήθω.
πρήσσω, in Πιπράσκω, & in Πράσσω.
πρῆστὴρ, &c. in Πρήθω.
πρήθω, in Πράσσω.
πρηὺγελως, in c. ex Γελάω 311
πρηὺνω 1110
πρηύνω, πρηὺς, in Πρᾶος.
πρηὺτενὴς, in c. ex Τείνω 1592
ΠΡΗΩ'Ν 1383
ΠΡΙ'ΑΜΑΙ ibid.
ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, cum d. ibid.
πρίζω, cum Πρίω.
ΠΡΙΓΝ 1383
ΠΡΙ'ΓΝΟΣ, cum d. ibid.
πριονώδης, πριονωτὸς, πρίων, πρίσις, πρίσμα, πρισὴς, πρίστης, πρίστις, πριστὸς, in Πρίω.
ΠΡΙΩ 1384
πρίων ibid.
ΠΡΟ' 1384. & 1385
προαγγέλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλω 9
προαγωδέω, in c. ex Ἀγὼς 16
προαγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 21
προαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 20
προάγω, cum d. 36. & 37
προαγὼν, in Ἀγὼν 48
προαγωνίζομαι cum d. ibid.
προαδικέω, in ἄδικος 402
προάδω 54
προαιρέομαι, in προαιρέω.
προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, studium institutum, voluntas, consilium. Aristot. ethic. 6. c. 2. ἕξεώς βουλευτικὴ. Dicitur cũ προαιρέσεως fieri quod fit consultò & dedita opera: apud Dem. Philip. 2. Ex προαιρέομαι.
προαιρέω 78
προαίρω 81
προαιτιάομαι, cum d. in c. ex Αἰτιάομαι 84
προαιτιάομαι, in c. e. αἰτία causa 89. & in com. ex Αἰτία, culpa ibid.
προαιτιῶ, in c. ex Αἰτιῶν 90
προακέω, in c. ex Ἀκέω 101
προαλέφω, in c. ex Ἀλέφω 111
προαλὴς, cum προάλομαι.
προαλίζω, in comp. ex ἁλίζω 115
προαλίσκομαι, in comp. ex Ἁλίσκω 116
προαλοάω, in c. ex ἅλοος 127
προάλομαι, in c. ex Ἅλομαι 126
προαμέλγομαι, in comp. ex Ἀμέλγω 140
προαμύω, in c. 145
προαναβαίνω, in ἀναβαίνω 231
προαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 242
προανακινέω, in ἀνακινέω 791
προανακλαίομαι, in ἀνακλαίω. 798
προανακρίνω, in ἀνακρίνω 871
προανακρόομαι, in ἀνακρέω 878
προανάλισκω, in ἀνάλισκω 115
προαναμέλπω, in ἀναμέλπω 1030
προ-

προσαμπίπτω, in ἀναπίπτω 1314
προσαπαυω, in ἀναπαυω 1343
προσαρπαζω in ἁναρπάζω 193
προσαυασκυάζομαι, in ἀναασκυάζω 1478
προσαυασύρω, in ἀναασύρω 1524
προσαυατείνω, in ἀναατείνω 1588
προσαυατίθημι, in ἀναατίθημι 1596
προσαυαφώνησις, in ἀναφωνέω 1782
προσαυχω, in αὐίχω 548
προσαυθέω, in com. ex αὐθέω 160
προσαυίστημι 687
προσαυίσταμαι, in αὐίστημι 696
προσαυτω, in c. ex Αὐω 169
προσαπαυτάω, cum d. in ἀπαυτάω. 166
προσαπέπειν, in ἀπέπειν 493
προσαπέρχομαι. prior animum despondi. Isocr. in ep. ad Phil.
προσαπέρχομαι, ἡ ἀπέρχομαι 522
προσαπέχω, in ἀπέχω 286
προσαποδεικνυμι, in ἀποδείκνυμι. 363
προσαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 641
προσαποκόπτω, in ἀποκόπτω 842
προσαπολέπω, in ἀπολέπω 953
προσαπολίζω, prius decortico. unde Φοίνιξ προσαπολεπιδεὶς, apud Diosc. lib. 2. c. 129.
προσαπόλυμι, in ἀπόλυμι 1153
προσαποπεμπω, in ἀποπέμπω 1279
προσαποπίπτω, προσαποπίπτω, in ἀποπίπτω 1314
προσαπορέω, in decom. ex ἀπορέω. 1271
προσαπορρέω, in ἀπορρέω 1422
προσαποσμήχω, in ἀποσμήχω 1491
προσαποστέλλω, in ἀποστέλλω 1521
προσαποτέμνω, in ἀποτέμνω 1603
προσαποφοίλαω, in ἀποφοιτάω 1755
προσαρίθμησις, in com. ex Ἀριθμὸς 188
προσαρτάω, in com. ex Ἄρτον. ibid.
προσάρον, Articis dicitur crater Ligneus in quo vinum miscetur. Athen. libro 11. ex Pamphilo.
προσαρπάζω, cum d. in c. 193
προσάρχω in c. 199
προσασκέω, in c. 208
προσασπίζω, cum d. in c. ex Ἀσπίς. 209
προσαστον, in c. ex Ἄστυ 211
προσασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 1564
προσαύλιον, & προσαυλίω 220
πρόσαυλον, in c. 218
προσαύξω, cum d. 59
προσαφαιρέω, in ἀφαιρέω 75
προσαφηγέομαι, in ἀφηγέομαι 592
προσαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι, 677
προσαφίσημι in ἄφίσημι 697
προσαύδω, & προσαύνω 234
προσάυκω, cum d. 247
προσάυσις, cum προσαύνω, προσαύστηρ, προσαυστὴς, cum d. προσάυτημα προσαυτηκὸς, προσαύτον in Προσάτον.
προσαυχάπηλος, qui ovium caponam exercet, qui oves venditat. Plut. in Pericl. Ex προσβαίνω & κάπηλος.
ΠΡΟΣΒΑΤΟΝ 1387
προσβαθπώλης 1411
προσβαθμήτων 1813
προσβιβιωμμία, in compos. ex Βιόω. 266
προσβλημι, cum προσβαίνω 234
προσβιάζομαι, in c. 264
προσβιβάζω, in comp. ex βιβάζω. 237
προβιβάω, in compositis ex βιβάω. ibid.
προβιβρώσκω 292
προβλακεύω, cum d. in c. ex βλακεύω 268
προβλέπω, in c. ex Βλέπω 270
προβλημα, cui d. προβλὴς, προβλητικὸς, &c. in προβάλλω 248
προβλώσκω, in comp. ex Βλώσκω. 272
προβοάω, in c. ex Βοάω, cum præp. 273
προβολὴ, cum d. in προβάλλω 248
προβοσκης, in c. ex βόσκω 282
προβουλέω, in comp. ex Βούλομαι. 279
προβουλω, cum d. in c. ex Βουλὴ. ibid.
προβρέχω, in c. 286
προβύνη, in c. ex Βύω 293
προγαμω, cum d. in c. ex Γάμος. 299
προγαύσις, cum d. in com. ex Γαυσὴς. 301
προγλύφω, in comp. ex γλύφω. 307
προγλύω, in comp. ex γλύω. 312
προγλυφάω, cum d. in c. ex γλυφάω. 308
προγνόμαι, cum d. in c. ex Γνόω. 314
προγνώμων, vel προγνόμων 306
προγνώσκω 320
προγλωσσις 328
προγνώσις, προγνώστης, cum d. in προγνώσκω 320
προγνω cum d. 309
προγράφω, cum d. 338
προγυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνος. 345
προδαΐλλω, in com. ex Δαΐω, disco 350
προδανείζω, in comp. ex Δανείζω. 257
προδέδω, in c. ex Δέδω 361
προδείλη, in c. ex Δείλη 365
προδείκνυμι 364
προδειμαίνω, in προδείδω.
προδείπνεω, in c. ex δεῖπνον 368
προδέω in c. ex Δέω 378
προδηλω, cum d. in c. ex Δῆλος. 389
προδιαβαίνω, in διαβαίνω 232
προδιαβάλλω, in διαβάλλω 243
προδιαγινώσκω, in διαγινώσκω. 320
προδιαγωγὴ, in διάγω 32
προδιαδεσις, in nec. ex διαδίδημι 1622
προδιαθνέομαι, in διάνοια 1108
προδιαίρεσις, in c. ex Διαίρεσις, vitæ genus 394
προδιαιτάω, exp. prænuncio, prænoneo. Ioseph. in Antiquit. Iud.
προδιαιτάω, in διασύρω 1556
προδιαίτεω, in Διαίτεω 395
προδιαφθείρω, in διαφθείρω 1745
προδιαχρίω, in διαχρίω 1826
προδιαχωρέω, in διαχωρέω 1832
προδιδάσκω, in comp. ex Διδάσκω. 396
προδίδυμι 400
προδιεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
προδιεργάζομαι, in διεργάζομαι. 509
προδιήκνεμαι, in διήκνεμαι 874
προδιηγέομαι, cum d. in διηγέομαι. 592
προδίημι, in δίημι 697
προδικάζω, in comp. ex δικάζω. 405
προδίκω, cum d. 404
προδιομολογέομαι, in διομολογέομαι 943
προδιόρθωσις, in Διορθόω 1193
προδιυλίζω, in διυλίζω 1693
προδίωξις, in c. ex Διώκω 412
προδοκάζω, in c. 413
προδοκεῦται, in compos. ex Δοκέω, ibid.
προδοκὴ, in προδοκάζω.
προδοσία, in προδίδωμι.
προδοσίημι, in com. 836
προδοσις, in προδότης, &c. in προδίδωμι.
προδρομω, in προτρέχω 1665
προδωμάτιον, in compos. ex δῶμα. 372
προεγείρω, in com. ex Ἐγείρω 437
προέδρα, cum d. 442
προέδω, in com. ex Ἔδω 440
προεζω, in c. ex Εἴργω 457
προεζω, in c. ex Ἕζω 444
προειδέω, seu προείδω, in c. ex Εἶδω, video 446. & in c. ex Εἴδω, scio 447
προεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
προείμι 574
προεικεῖν, in comp. ex Ἔικω, dico 493
προειμι, in Πρόειμι.
προεισάγω, in εἰσάγω 33
προεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
προεισίημι, in εἰσίημι 1279
προεισφέρω, in εἰσφέρω 1728
προεκβάλλω, in ἐκβάλλω 244
προεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 399
προεκθέω, in ἐκθέω 632
προεκθορεῖν, in ἐκθορεῖν 645
προεκκομίζω, in ἐκκομίζω 833
προεκνικτέω, in c. ex νύκτωρ 1104
προεκπέμπω, in ἐκπέμπω 1279
προεκπίνω, in ἐκπίνω 1311
προεκτίκτομαι, in ἐκτίκτω 1617
προεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1623
προεκφοβέω, cum d. in ἔκφοβος. 1720
προελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum præp. 468
προέλευσις, in προέρχομαι.
προεμβάλλω, cum d. in ἐμβάλλω. 245
προεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1315
προεναέρχομαι, in ἐναέρχομαι 198
προενέπω, in ἐνέπω 493
προενικεω, cum d. in ἐνοικῆς 1141
προεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 1676
προεχειν πολλοῖς, ἁμαρτήμασι, multis peccatis, jam antè implicatum teneri. Maccab. lib. 2. c. 8.
προεξαίνω, in ἐξαίνω 84
προεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι 695
προεξέρπω, in ἐξέρπω 441
προεξαιρεσία, in c. ex ἀιρεσία 511
προεξαίρω, in ἐξαίρω 458
προεξελάσσω, in ἐξελαύνω 468
προεξεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 689
προεξετάζω, in c. ex ἐτάζω 528
προεξίσταμαι, in ἐξίσταμαι 699
προεξοδεύω, in ἐξοδεύω 1129
προεορὴ 571
προεξορμάω, in ἐξορμάω 1196
προεόρτεω, in c. ex Ἑορτὴ 486
προεπαινέω, in ἐπαινέω 72
προεπαυασεύω, in αὐασεύω 1451
προεπιβαίνω, in ἐπιβαίνω 245
προεπιβολεύω, in ἐπιβολὴ 278
προεπιλογίζομαι, in ἐπιλογίζομαι 947
προεπιτελεω, in ἐπιτελέω 1357
προεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 690
προεπιχρεω, in ἐπιχρέω 1802
προεργάζομαι 508
προερεσσω, in c. ex Ἐρέσσω 511
προερεύναω in Ἐρευνάω 514
προερέω, in comp. ex Εἶπω, dico, 460
προερέω, in Πρόειμι.
προεργάζομαι, in com. cum præpos. 1426
προεξύω, in comp. ex Ἐρύω, traho. 520
προέρχομαι 523
προερωτάω, in comp. ex Ἐρωτάω. 525
προεσθίω, in com. ex Ἔσθω ibid.
προέσις in προείημι 567
προεστὼ 533
προείσας, cum a. in προείημι 567
προεσιμάω, in com. ex εἰσιμάω. 531
προεσπίπτω, in εἰσπίπτω 1655
προεύχομαι, in comp. ex Εὔχομαι. 541
προεφοδιάζω, in ἔφοδος 1130
προέχω 553
προέψω, in c. ex Ἕψω 560
προεωλίζειν, in Ἕωλος 575
προηγέομαι, cui d. in c. ex Ἡγέομαι. 594
ΠΡΟΗΓΟΡΕΩΝ 1387
προηγορίαις, in προηγέομαι.
προηδέομαι, in c. ex ἥδω 596
προηκης, in com. ex Ἀκὴ 94
προηκω, in comp. ex Ἥκω 599
προηλιάζω, in com. ex Ἥλιος 602
προημαρ, προηὖξ, apud Simonid. in jamb. de mulieribus legunter exposita, interdiu, & noctu.
προηρεσία, in c. 192
προηχέομαι, in comp. ex Θιάομαι. 624
προθλιποδέω, in ἑλόπεδον 1257
προθρεύω 625
προθύρω πόω, cum d. in c. ex Θύρα 629
προθρεπτος, in προτίθημι 1625
προθύεσμος ibid.
προθυμέω, in compos. ex Θύμος. 932
προθυπὸς, in προτίθημι.
προθέω, in c. ex Θέω 632
προθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρὸς. spectator 633
προθησωρίζω, in c. ex Θησωρὸς. 638
προθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 641
προθόρω, in c. ex Θόρω 645
προθύελλα, in Θύελλα 653
προθύμια, in προθύω.
προθύμος, cum d. 657
προθύρον, & προθυρὸς, in c. ex Θύρα 659
προθύω, in c. cum pr. 661
προὶ, in Πρωΐ.
προιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 665
προιάπτω, in c. ex Ἰάπτω 667
πρόιπνα 567
προῖξα, in Προῖξ.
προικτὸς, προικτίδιον, προίκτιος ibid.
προικτέομαι, προίκτης, in c. ex Ἰκτὶς 678
προικτῶ, in Προῖξ.
προίμι, in πρωΐ.
ΠΡΟΙΞ 1387
προιππόω, in c. ex Ἵππος 686
προίσσω, in προῖξ.
προίσημι, cum d. 705
προισορέω, in c. ex ἰσορέω 712
προίσως, in c. ex Ἴσως ibid.
προίχω, in προέχω 553
προιχεύω, in c. ex Ἴχω 715
προΐξις, vide προδοσις 412
ΠΡΟΚΑ 1388
προκαθαίρω, in c. 719
προκαθεδρία, in καθέδρα 422
προκαθέζομαι, in καθέζομαι 443
προκαθίδω, in καθίδω 534
προκαθηγύομαι in καθηγέομαι 594
προκαθίζω, in καθίζω 603
προκαθίζω, in καθίζω 673
προκαθίημι, in καθίημι 702
προκαλέομαι, in c. cum præp. 732
προκαλίομαι ibid.
προκαλινδέω, in com. ex κυλινδέω. 891
προκαλύπτομαι, cum d. in c. ex Καλύπτω 736

προκήμια, in c. cum pr. 738
προκήμιαυλος, in c. ex Κάμπη 740
προκήρδιον, in c. 746
προκηρίω, in c. ex Κάρλωον 747
προκίμιον, in c. ex Καρπὸς, junctura, manus 752
προκλαδάινω, in προβαίνω 233
προκλαδάλλω, cum d. in προκλαλλω 246
προκλαγινώσκω, cum d. in προγινώσκω 319
προκλαδικάζω, in προδικάζω, 405
προκλαδύω, seu προκαταδυώω. in προδύω 428
προκλαθήκεσθαι, in προτιθήμι. 634
προκλαικλίνω, in προκλίνω 807
προκλαικλύζω, in προκλύζω 809
προκλαικρένω in προκρένω 872
προκλαλαμβάνω, cum d. in προλαμβάνω 921
προκλαλύω, in προλύω 985
προκλαπτίνω in προπίνω 1311
προκλαρχία, προκλαρχικὸς, προκλαρχία, cum προκαταρχω. 1
προκλαρτίζω, in προαρτίζω 196
προκλαστυομαι, in προαρτύω 197
προκλατέχω in προτύχω 199
προκλαυσκεπτομαι, in προαυσκέπτομαι 1475
προκλαυσκυάζω, cum d. in προαυσκυάζω 1479
προκαταύσασις, in προΐσημι.
προκαταύλησις, in προαυλεω 219
προκλαφρόδυω, in προαφρόδυω 1741
προκλαχρωμαι, in προαχρέομαι. 182
προκλαχρίω, in προαχρίω 1826
προκατέω, in προτδω 440
προκατέχω in προτέχω 551
προκατηγεία, in dec. ex προτηγεία 18
προκατηχέω, in προτηχέω 614
προκατοπτρομαι, in κατόπτρομαι. 1177
πρόκαυμα, in c. cum pr. 723
πρόκειμαι, in com. ex Κεῖμαι 761
προκέλδυθ-, in comp. ex Κέλδυθ- 765
προκελδυσμαλικὸς, in c. ex καλδύω. 767
προκέφαλ-, in comp. ex Κεφαλὴ, cum præp. 779
προκηρεύνω, in compos. ex Κέαρ, 759
προκηρύττω, in comp. ex κυρίσσω. 787
προκινδυνεύω, in c. ex Κινδυνεύω 791
προκινέω, in c ex Κινέω 793
προκλαίω, in com. ex Κλαίω 798
πρόκλησις, πρόκλητ-, cum d. in προκαλέομαι 732
προκλύζω, in com ex Κλύζω 819
προκλυτὸς, in com. ex Κλύω 810
προκνήμιον, in com. ex Κνήμη 815
προκοίλιον, in com. ex κοιλία 817
πρόκοιτ-, cum d. in c. 821
προκολακεύω, in com. ex Κόλαξ. 824
προκόλπιον, in c. ex Κόλπος 830
προκομίζω, in compos. ex κομίζω, porro 833
προκόμιον, in com. ex Κόμη 835
προκόνδυλοι, in com. ex Κόνδυλος 837
προκόπτω, cum d. 843
προκόσμημα, & προκόσμιον, in c. ex Κοσμέω 854
προκρένω, cum d. 872
προκρῆτα, in Κρῆτη 855
προκροσσαγνῆς, in com. ex Κροσσὸς 875
προκυβερνᾶν, in c. ex Κυβερνάω 888
προκυλινδέομαι, cum d. in comp. ex κυλίνδω 893
προκυλίω, cum d. in c. ex Κυλίω. ibid.
προκυμαῖα, in c. ex Κῦμα 894
προκωφᾶν, cum d. in προκώων.
προκύπτω 987
προκύων, in c. ex Κύων 903
πρόκωνα, seu προκώνια ἄλφιτα. 998
προκώπος, in Κώπη, manubrium ibid.
προλαλ-, in c. ex λάλος 916
προλαμβάνω, in comp. ex Λαμβάνω 922
προλάμπω, in c. ex Λάμπω 927
προλαχ-, in c. ex λάχος 912
προλεαίνω, in c ex Λεῶς 952
προλέγω, in c. ex Λέγω, dico 938
προλείπω 955
προλελεγμένοι 934
προλεπτύνω, in c. ex Λεπτὸς 957
προλέχ-, in c. ex Λέχος 959
προλήμμα, in προλαμβάνω.
προλίμνιον, in c. ex Λίμνη 965
προλιπτὴς, προλῆψις, in προλαμβάνω.
προλιμενάδες, in c. ex Λιμὴν 968
προλιμοκτονέω, in λιμοκτόνος 884
προλοβ-, cum d. in c. ex Λοβὸς. fidiæ 972
προλογ-, cum d. in προλέγω.
προλογίζω, in comp. ex Λόγος, in- 977
προλύτης, in c. ex Λύω, cum pr. 986
προμακρ-, in c. ex μακρὸς 1044
προμαλάττω, cum d. in c. ex Μαλάσσω 996
πρόμαλ- 997
προμάμμαι, in c. ex Μάμμη ibid.
προμανθάνω, in c. cum pr. 999
πρόμαντ-, in c. 1001
προμαρτύρομαι, in c. ex Μάρτυς, 1005
προμόχλομαι, cũ d. in c. cum pr. 1011
προμελαίνω 1024
προμελετάω, cum d. in com. ex μελετάω 1026
προμεμνάω, in com. ex Μέμνημαι 1035
προμετωπὶς, cum der. in μέτωπον 1182
προμηλὶς, cum d. 1043
προμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
προμιλύω, in c. ex Μιλύω 1049
προμήτης, in c. ex Μήτης 1050
προμιγνῦμι 1054
προμνάομαι, cum d. in c. ex Μνάομαι, ambio 1062
προμνησῖνομαι, in c. memor. 1034
πρόμοιρ- 1023
προμολέω, cum d. in comp. ex Μολέω 1065
πρόμος, vide πρόμαχος, προμάχομαι.
προμοχθέω, in c. ex μοχθέω 1069
προμοχθέω, ante affligor. Eurip. in Suppl. ἄξια σῆς ἡμῖν προμεμοχθήκασι σθένος.
προμύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 1074
προμυκλαίνω, in c. ex Μύκλαι 1076
προμύλια, & προμυλία ibid.
προμυστῆναι, in c. ex Μύστης 1079
πρόναος, in c. ex Ναὸς 1084
προνεμόμαι, in c. cum præp. 1091
προνεύω, in c. 1097
προνησίω, in c. ex Νῆσος 1102
προνοέω cum d. in πρόνοος.
προνόμαια, προνομεία, προνομεύω προνομὴ, in προνέμομαι.
πρόνοος, & πρόνους 1110
προνοπίζω, in comp. ex νοπίζω 1113
προνυξ 1115
προνοπὴς, &c. 1180
ΠΡΟΞ. 1388
προξενος, cum d. in c. cum pr. 1119
προοδοιπορέω, in ὁδοιπορέω 1269
προοδοποιεω, cũ d. in ὁδοποιὸς 1352
προόδος, in c. ex Ὁδὸς 1131
προόδος, & προόδων, in c. 1132
προοικοδομέω, in οἰκοδομέω 371
προοικονομία, &c. in dec. in οἰκονόμος 1093
προοίμιον, cum d. in c. 1144
προόλυμι, in c. cum pr. 1154
προομολογέω, in compos. ex Ὁμολὸς 1157
προομνύω, & προόμνυμι, in c. ab Ὄμνυμι 1160
προομολογέω, in d. 943
προόμοσία, in προόμνυμι.
προονειδίζω, in c. ex Ὄνειδος 1164
προόπτομαι, cum d. 1177
προορόω, cum d. in c. cum pr. 1188
προορίζω, cum d. 1202
προορμάω, in c. cum. 1196
προορμιὰ, in c. ex Ὅρμος, statio navium 1198
προορύττω, in c. cum præp. 1204
προοχεῖομαι, cum d. in c. 1206
προόψεον, vinum lixivium: quod defluit antequam uvæ calcentur.
προοφέλω, in c. 1226
προοχάω, in c. ex Ὀχάω 1228
προοχὴ, in προέχω 553
προόψις, in προόπτομαι.
προπαγὴς, in προπηγνύω.
προπαιδεύω, cum d. in c. ex παιδεύω 1236
προπαίζω, in com. ex Παίζω 1234
προπαὶς, in c. ex Παῖς 1236
προπάλαι, in c. ex Πάλαι 1237
προπαππ-, cum d. in c. ex παππος, avus 1241
προπαροσκυάζω, cum d. in dec. 1480
προπαρεσκυάω, in παρεσκυάω 436
προπαροιθε, seu προπαροιθεν, in Πάρ- 1245
προπας, in c. 1246
προπάσχω, in com. ex Πάσχω 1248
προπάτωρ, cum d. in c. 1253
προπάω, cum d. in c. 1266
προπεμπ-, in c. ex Πέμπω 1286
προπέπωκα, cum d. 1280
προπεφιλαύκα, in φιλαυκέω 1502
προπεφιλοσόφηκα, in φιλοσοφέω. 1794
προπερονάω, in c. ex Περόνη 1295
προπέρυσι, cum d. in Πέρυσι ibid.
προπετάζω, προπεταννύω 1297
προπετὴς, cum d. in comp. ex πέτω. 1317
προπηγνύω, in c. cum præp. 1301
προπηλακίζω, cũ d. in c. ex Πηλὸς. 1304
προπήχυον, in c. ex Πῆχυς 2306
προπίνω, in c. cum pr. 1211
προπίων, in Πρίπω.
προπιπτάσκω, in c. ex πιπτάσκω. 1292
προπίπτω 1315
προπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
προπωλέω, πρόπωλος, πρόπωλις 1334
προπωλύω 1341
προπνίγδον, in c. ex Πνίγω 1346
προποδίζω, cum d. in c. ex ποδίζω. 1374
προποιέω, cum d. 1348
προπολεμέω, in c. 1358
προπολάω, cum d. in πρόπολ-. 1359
προπόλις, in c. ex Πολιὸς 1362
πρόπολ-, in c. cum præp. 1359
προπομπεύω, in com. ex πομπεύω 1281
προπομπὴ, cum d. in προπέμπω.
προπονέω 1285
προπονὴς, in c. ex Πόντος 1365
προπορεύω, cum d. in com. ex πορεύω 1273
προποσις, προποτίζω, cum der. in προπίνω,
πρόπρας 1372
προπράπης, προπράπωρ, in προπιπράσκω.
προπρηωνὶς, in com. ex Πρηὼν 1383
προπροκυκεύγδλω, in κυκεύω. 84
προπυμνα, in com. 1389
προπτυέω, in c. ex Πτυέω 1391
προπτωσις, προπτώζω, cum der. in προπίπτω.
πρόπυλ-, & προπύλαιον, in c. m. 1402
προπωγώνομαι, in c. ex Πωγώνομαι 1403
προπώνιον, in compos. ex Πωγὼν 1408
προπωλέω, cum d. in c. cum præp. 1409
προρέω, in προῤῥέω.
προῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 1316
προῤῥέω 1424
προῤῥησις, προῤῥητέον, προῤῥητ-, &c. in c. cum pr. 1426
προῤῥιζ- 1432
προῤῥίπτω, in com. ex Ῥίπτω 1434
ΠΡΟΣ 1388
προσαγγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 9
προσαγκαλίζομαι, in comp. ex ἀγκάλη 12
προσαγλαΐζομαι, in c. ex Ἄγλαὸς 15
προσαγρεύω, cum d. in c. ex ἀγρεύω 20
προσάγω, cum d. 87
προσαδω, in comp. ex Ἀείδω 54
προσαίνω, in c. ex σαίνω 1453
προσαιρέομαι 78
προσαίρω 81
προσαιτέω, cum d. in c. ex Αἰτέω 88
προσαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, culpa 89
προσακηράω, in c. ex Ἀκήρη 98
προσακροτίζομαι, in com. ex Ἄκρων 105
προσακτέω, in com. ex Ἀκτέω 101
προσακτερίδες. Hesych. sunt οἱ τῆς μηλοκόνδης, ὡς τῷ σώματι μικροὶ πόδες: quibus τὸ ἐπιπηδᾶν, προσαγὴ προσέλκ.
προσαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 111
προσαλίσκομαι, in c. ex Ἁλίσκω. 116
προσαμαύω in c. 145
προσαμφιόομαι, in ἀμφιόννυμι 561
προσαναβάλλω, in ἀναβάλλω 242
προσαναγκάζω, in c. 150
προσαναιρέω, in ἀναιρέω 76
προσαναπλήμαι, in ἀναπίμπλημι 760
προσαναλαόομαι, & προσαναλαομαι in ἀναλαόω 798
προσαναλαμβάνω, in ἀναλαμβάνω 918
προσαναλίσκω in ἀναλίσκω 115
προσαναπαύομαι in ἀναπαύομαι 1254
προσαναπίπτω, in ἀναπίπτω 1314
προσαναπληρόω, in ἀναπληρόω. 1330
προσαναπτύσσω, in ἀναπτύσσω. 1397
προσαναῤῥιπίζω, in ἀναῤῥιπίζω. 1435
προσαναστάζω, in ἀναστάζω 1533
προσαναστενόομαι, in ἀναστενάω 1588
προσαναστρέφω, in ἀναστρέφω 1657
προσαναχαλκεύω, in ἀναχαλκεύω. 1827
προσαναίρεμαι, in ἀναίρεμαι 519
προσανέχω, in ἀνέχω 548
προσαντάω, in ἀναντάω 1596

προσ-

προσώπης 167
προσωτίλεω, in ο. 168
προσώτως, cum προσώπης.
προσωπηγτέω, in ἀπηγτέω 87
προσωπίλέω, cum d. in c. 174
προσωπομάδομαι, in ὀπόδυω 429
προσωπορέιδομαι, in ἀποβάδω 509
προσωπερέχομαι, in ἀπέχομαι 521
προσωποβάλλω, in ἀποβάλλω. 242
προσωποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 363
προσωποδίδωμι, cum d. in ἀποδίδωμι 398
προσωποδύομαι, in ἀποδύω 429
προσωπόρησις, in ἀπορέω 1622
προσωποκλίνομαι, in dec. ex ἀποκρίνομαι 871
προσωπόκνυμι, in ἀπόκνυμι 1153
προσωπορεάφω, in ἀπορεάφω 336
προσωποτερέω, προσωποτρέσκω, in ἀποτρέω 1528
προσωποτρέφω, in ἀποτρέφω 1545
προσώπωμα, in com. ex ἄπτωμαι, tango 177
προσώπτω, in com. ex ἅπτω, necto 178
προσωρόω, in com. ex Ἀ'ρόω. 182
προσωρέδω, in c. ex Ἀ''ρδω 185
προσωρήω, cũ d. in c. ex Ἀ''ρήω. 187
προσωρκέω, in c. 190
προσωρμέω, in προσωμέω 81
προσωρμόω, vel προσωρμόπω, in t, ex προσώρμος 205
προσωρσις, in προσωμέω 81
προσωρτάω, cũ d. in c. ex Ἀ'ρτάω. 194
προσωρόω 204
προσωσγάζομαι in c. ex Ἀ''σω 211
προσωσρώπτω ibid.
προσωσπμόω, in ἄπμος 1639
προσωσυδάω, in c. ex Αὐδὴ 216
προσωυλίεω, cum προσωυλίζω.
προσωυλέω 220
προσωυλίζω, in c. ex Αὐλὴ 218
προσωύζω, cum d. in com. ex ὠΰζω. 59
προσφαρέω, in ἀφαρέω 76
προσφιψέω, & προσφέψω, in ἀφέψω 560
προσφίσημι, in ἀφίσημι 697
προσφοδύω, in ἄφοδος 1128
προσοάω 234
προσβάλλω 248
προσβασις, in προσβαίνω.
προσβασκαίον, in c. ex Βασκαίνω. 259
προσβατὸς, in προσβαίνω.
προσβιάζω, in c. 264
προσβιβάζω, in c. ex βιβάζω 237
προσβιβάω, in c. ex βιβάω ibid.
προσβλέπω, in c. ex Βλέπω 270
προσβλητὸς, in προσβάλλω.
προσβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 274
προσβολὴ, in προσβάλλω.
προσβόρεος, & προσβορρέος, in c. ex Βορέας 276
προσγᾶς, in c. ex Γαῖα 296
προσγίγνομαι, vel προσγίνομαι. 306
προσγράφω, cum d. 339 (358
προσδεπαιάω, in c. ex Δαπαιάω.
προσδέγμαι, in προσδέχομαι.
προσδεὶς, προσδεῖν, in προσδέομαι.
προσδείκνυμι 364
προσδεκτὸς, in προσδέχομαι.
προσδόμαι, in com. ex Δέω, egeo 387
προσδρέπομαι, in c. ex Δέρκω 376
προσδρᾶς, in προσδέω.
προσδέχομαι 381
προσδέω, in c. ex Δέω, ligo 385
προσδιαβάλλω in Διαβάλλω 243
προσδιάρησις, in dec. ex Διαιρέω 1622
προσδιαιρέομαι, in διαιρέω 77
προσδιατάω, um d. in c. ex Διατὸς, vitæ genus 394
προσδιαλέγομαι, cum d. in Διαλέγομαι 937
προσδιαυδάομαι, in Διάνοια 1108
προσδιαπρήθω, in Διαπρήσσω. 1377
προσδιαφέρω, cum d. in Διαφέρω 1524
προσδιαφρέφω, in Διαφρέφω 1545
προσδιαφύω, in Διαφύω 1557
προσδιατρίβω, cum d. in Διατρίβω 1669
προσδιαφθείρω, in Διαφθείρω 1745
προσδίδωμι 400
προσδιέρχομαι, in διέρχομαι 522
προσδιορθόω, in διορθόω 1193
προσδιορίζω, cũ d. in διορίζω 1201
προσδιώκω, cum d. in c. 413
προσδόμος, in c. ex Δέμω 371
προσδόρπιος, in c. ex Δόρπον 418
προσδυσηλαίνω, in δυσηλαίνω. 828
προσεάω, in c. ex Ἐ'άω 434
προσεγγίζω, in c. ex Ἐ'γγὺς 436
προσεγγράφω, in ἐγγράφω 337
προσεγχύομαι, in c. 436
προσεγηλέω, in ἐγηλέω 730
προσέγκειμαι, in ἔγκειμαι 761
προσεγκελεύομαι, in ἐγκελεύω. 767
προσεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 443
προσέδερος, cum d. in c. ex ἕδρα ibid.
προσεθίζω, in c. ex Ἐ'θος 444
προσείδω, in comp. ex Εἶδω, video. 446
προσειδέναι, in comp. ex Εἶδω, scio. 447
προσεικάζω, in c. ex εἰκάζω 450
προσείκελος, in c. ex ἔοικελος ibid.
προσείλέω, in προσειλέω 454
προσείλω, in c. ex Ἐ'λὴ 474
προσείμι 571. & 575
προσεῖπεῖν, in c. ex Ἐ''πω, dico 493
προσείρω, in c. ex Εἴρω, necto 458
προσείσω, in προσοίσω 450
προσειτέω, in c. ex Σείω 1452
προσεκδλίβω, in ἐκθλίβω 640
προσεκκαίω, in ἐκκαίω 723
προσεκπηδάω, in ἐκπηδάω 1303
προσεκπυρόω, in ἐκπυρος 1405
προσεκκικὼς, cum d. in προσέχω 553
προσελαύνω in c. ex Ἐλαύνω 468
προσέλασις, in προσέρχομαι.
προσελάω, cum d. in c. ex σελήνη 1433
προσελκυόω, in c. ex Ἕλκω 477
προσελυτρόω, in c. ex ἕλυτρον 454
προσεμβαίνω, in ἐμβαίνω 233
προσεμβάλλω, in ἐμβάλλω 245
προσεμπάσω, seu προσεμπάπτω, in ἐμπάσω 1247
προσεμπηδάω, in ἐμπηδάω 1258
προσεμπικραίνομαι, in ἐμπικραίνω. 1308
προσεμφερὴς, in ἐμφέρομαι 1729
προσενέπω, & προσενυέπω, in ἐνέπω 493
προσενέχυρόω, in ἐνέχυρον 544
προσεντείνω, in ἐντείνω 1589
προσεντέλλω, in ἐντέλλω 1596
προσεντίκτω, in ἐντίκτω 1630
προσεξαρέομαι, in ἐξαιρέω 77
προσεξαμφοτέρωσις, in ἐξαμφοτέρων. 135
προσεοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 450
προσεπεμβαίνω, in ἐπεμβαίνω 233
προσεπεξεργάζομαι, in ἐπεξεργάζομαι 508
προσεπερωτάω, in ἐπερωτάω 525
προσεπιβλασταίνω, in ἐπιβλαστάνω. 268
προσεπιγυιάω, in ἐπιγυιάω 308
προσεπιθλίνυμι, in ἐπιθλίβω. 364
προσεπιδημέω, in ἐπίδημος 391
προσεπιδίδωμι, in ἐπιδίδωμι 399
προσεπιδοξάζω, in ἐπιδοξάζω 415
προσεπιζητέω, in ἐπιζητέω 585
προσεπιῆεν, in ἐπιῆεν 493
προσεπικτάζω, in ἐπικτόομαι 883
προσεπιλαμβάνω, in dec. ex ἐπιλαμβάνω 920
προσεπιλέγω, in ἐπιλέγω 938
προσεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι. 1026
προσεπιμετρέω, in ἐπιμετρέω 1040
προσεπινοέω, in ἐπινοέω 1109
προσεπίπτω, in ἐπιπίπτω 1315
προσεπισέλλω, in ἐπισέλλω 1522
προσεπιτείνω, in ἐπιτείνω 1582
προσεπιτέρπομαι, in ἐπιτέρπω 1610
προσεπιφυομαι, in ἐπιφύω 1778
προσεπιχέω, in ἐπιχέω 1806
προσερᾴζομαι 1508
προσερεάδω, in c. ex Ἐ'ρεάδω 509
προσερέδω, in c. ex Ἐ'ρεδω 512
προσερέω, & προσέρομαι, in com. ex Εἶρω, dico 460
προσερρῆγη, in c. cum pr. 1426
προσέρχομαι 523 (529
προσετυρίζω, cũ d. in c. ex Ἐ'τυμος 531
προσέτη, in c. ex Ἐ''τη
προσευκτήριον, in προσεύχομαι.
προσευπορέω, in εὐπορέω 1271
προσευρίσκω, in com. ex Εὑρίσκω 539
προσευσχολέω, in εὐσχολος 1573
προσεύχομαι, cum d. in c. ex Εὐχομαι 541
προσεφυρίσκω, in ἐφεύρίσκω 530
προσέχω, cum d. 553
προσεψία, in c. ex ἐψία 494
προσέψω, in c. ex Ἐ''ψω 560
προσζημιόω, in c. ex Ζημία 584
προσήβω, in c. ex Ἥ''βη 591
προσηγερέω, cum d. 19
προσηδομαι, in c. ex ἥδω 596
προσήκω, cum d. in c. ex Ἥ''κω 599
προσήλος, in c. ex Ἥ''λος 602
προσηλόω, in c. ex Ἥ''λος ibid.
προσηλυσις, προσήλυτος, in προσέρχομαι 523
προσήμαι, in c. ex Ἧμαι 603
προσημαίνω, cum d. 1458
προσήνης, cum d. in c. ex Ἠ''νὺς 540
προσήνεμος, in c. 153
προσηχὴς, in c. ex Ἠ''χὼ 615
προσηχέω, in c. ex Ἠ''χὼ ibid.
προσόδαλπω, in c. 619
προσόδε, in Πρὸ 1385
προσόδεμος, προσόδησις, προσόδετος, in προσήμαι 1626
προσόδηκη, in προσήμαι.
προσοδιγλαύω, in c. ex Θίγω 639
προσόδος, in προσόδε.
προσοδολίβω, in c. ex Θλίβω 640
προσοδρόος, in c. ex Ὁδὸς 647
προσοίσμαι, in προσοίσω.
προσοίζω, cum d. in c. ex Ἰ''ζω 674
προσοίσω 567
προσοίκτως, in c. ex Ἰ''κτειρω 678
προσοίνω, in com. 1463
προσοιπεύω, in c. ex Ἴ''ππος 686
προσοίπτημι, in c. ex Ἴ''πτημι 687
προσοίσω 706
προσοισρέω, in c. ex ἰσορέω 712
προσοίχω, in προσέχω 554
προσοιτὸς, in προσέρχομαι 575
προσοκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
προσοκνέω, in κνέω.
προσοκαΐζω, in κατΐζω 673
προσοκαΐσσω, in κατΐσσω 712
προσοκλοπίζω, in κατοπίζω 1173
προσόκαρ, cum d. in c. 721
προσοκαίω, in c. cum præp. 723
προσοκνηρεύω, in κατοκνηρεύω 250
προσοκολέω, in c. cum præp. 723
προσοκορέω, in c. ex κορτερέω 865
προσοκορτάζω, in κορτάζω 133
προσοκορτύβω, in κορτύβω. 246
προσοκταλέω, in κατελάω 311
προσοκλύζω, in κατακλύζω 209
προσοκλώμαι, in κατακλάω 123
προσοκολαλέω, in κατολαλέω 915
προσοκολέζομαι, in κατολέγω. 934
προσοκολέπω, in κατολέπω 954
προσοκτανέμω, in κατανέμω 1090
προσοκτοέω, in κατοέω 1109
προσοκτοσκυδάζω, in κατοσκυδάζω 1479
προσοκτασύρω, in κατασύρω 1558
προσοκτεπήμι, in κατεπήμι 1624
προσοκτεδω, in κατεδω 440
προσοκαλδύχομαι, in καλδύχομαι 541
προσοκτηρέω, in dec. ex κατηρεώ 18
προσοκτόμνομι, in κατόμνυμι 1160
προσόκνημαι, cum d. in c. ex Κᾶμαι. 761
προσοκέπτομαι, in c. cum pr. 1475
προσοκεφάλαιον, in c. ex κεφαλὴ, cum pr. 779 (tas.
προσοκῆδεῖς, in c. ex Κῆδος, affini-
προσοκηδὴς, in c. ex Κῆδος, cura 782
προσοκιδίον, in c. 1482
προσοκήπω, in c. ex Σκήπω, nitor 1383 (786
προσοκηρυκδύομαι, in c. ex κηρυκδύω
προσοκιρτάω, cum d. in c. ex σκιρτάω 1468
προσοκλιδονίζομαι, in c. ex κλιδονίζομαι 804
προσοκλῆμι, in c. ex Σκλάω 1471
προσοκληρόω, cũ d. in c. cum pr. 804
προσόκλησις, προσοκλητὸς, in προσκαλέω 732
προσοκλίνω, cum d. 808 (810
προσοκλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω
προσοκνάω, in c. ex Κνάω 813
προσοκνήω, in c. ex Κνήω 814
προσοκοδάω, in c. 825
προσοκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 833
προσόκομμα, in προσκόπτω.
προσοκοπὴ, in προσκόπτομαι.
προσοκοπέω, in προσκόπτω.
προσόκοπος, in προσκόπτομαι.
προσοκόπτω 844
προσοκορσύνυμι, & προσοκορέω, cum d. in c. ex κορέω, satio 849
προσόκρανον, in c. ex κρανον 748
προσοκρίνω 873
προσοκρύω, cum d. in c. cum pr. 879
προσοκτάομαι, in c. cum præp. 883
προσοκυδὴς, in c. ex Κῦδος, gloria 890
προσοκυλίω, in c. ex Κυλίω 893
προσοκυμαίνω, in c. ex Κῦμα 894
προσοκυνέω, cum d. in Κύων, oscu-lor 902
προσοκύπτω, in c. ex Κύπτω 897
προσοκυρέω, cũ d. in c. ex Κῦρος 899
προσόκυρος, in c. ex Κύρω 900 (908
προσόκωπος, in c. ex Κώπη, remus,
προσολάζομαι, & προσολάζυμαι, in c. ex Λάζομαι 913
προσολαλέω, in c. ex Λαλέω 915
προσολαμβαίνω, in c. ex Λαμβάνω. 922
προσόλεγω, in c. ex Λέγω, dico 938
προσολόασα, in c. ex Λόω 960
προσόλημμα, προσολήπτης, προσόλησις, in προσλαμβάνω.
προσολιπαίνω 970 (969
προσολιπαρέω, cũ d. in c. ex Λιπαρὴς
προσολοίζομαι 948 (ων 980
προσολυμαίνομαι, in c. ex λυμαίνω.
προσομαρτάνω, in c. cum pr. 999
προσμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυς. 1005
προσομόργνυμι, in c. cum pr. 1011
προσομόρος, in c. ex Μόλος 1018
προσομολπέω, in μολπάδες 55
προσομόω, in c. cum præp. 1033
προσομυχνόω, in com. 1052

INDEX.

προσμίγνυμι, cum d. 1054
προσμιθόω, cum d. in c. 1058
προσμολέω, in c. ex Μολέω 1065
προσμυδοποιέω, in μυδοποιὸς 1352
προσμονή, in προσμένω.
προσναυπηγέω, in ναυπηγὸς 1302
προσνέμω, in c. cum pr. 1090
προσνοθεύω, in c. ex Νόθος 1097
προσνομή 1099
προσνοέω 1110
προσογκής, in c. 1127
προσοδος, cum d. 1131
προσοζω, in c. cum præp. 1135
προσοίγω, in c. ex Οἴγω 1137
προσοικειόω, in c. ex οἰκεῖος 1143
προσοικέω, in προσοικος.
προσοικοδομέω, in οἰκοδομέω 371
προσοικος 1142
προσοιμα, in προσφέρω 1732
προσοκέλλω in c. ex ὀκέλλω 766
προσολοφύρομαι, in c. ab Ὀλοφύρομαι 1156
προσομιλία, cum d. in c. 1158
προσομνύω, & προσόμνυμι, in c. 1160
προσόμνυμι, in c. ex ὄμνυμι 1162
προσομοιόω, in dec. 943
προσομόργνυμι in c. 1161
προσομορέω, in ὄμορος 1162
προσομφαλίζω, in c. ex Ὀμφαλὸς 1164
προσονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 1197
προσόπθομαι 1177
προσοράω 1188
προσορμίζομαι, in c. 1191
προσορμίζω, in πρόσορμος.
προσορμάω, in c. 1196
προσορμέω, προσορμίζω, cum d. in c. ex Ὄρμος. Statio navium 1198
προσορος 1202
προσοχέομαι, in c. 1206
προσοχθίζω, in c. ex Οὖδας 1217
προσυρέω προσύρω, in c. ex Οὖρος, venter secundus 1222
προσφέλω, προσόφλω, in c. 1226
προσοχὴ, in προσέχω 553
προσοχθέω, προσοχθίζω, cum d. in comp. ex Ὀχθέω 1229
προσοψάομαι, cum d. in c. 1233
προσοψις, in προσόπθομαι.
προσπαίζω in c. ex Παίζω 1234
ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ, cum d. 1389
προσπαίρω, in c. ex Σπαίρω 1499
προσπαλαίω, in c. ex Πάλη 1239
προσπαραβάλλομαι, in παραβάλλω 247
προσπαραγράφω 339
προσπαραμυθέομαι, in παραμυθέομαι. 732
προσπαραλαμβάνω, in προσπαραλήψις 921
προσπαρέχω, in παρέχω 553
προσπασσαλεύω, in c. ex Πάσσαλος 1246
προσπάσσω, in c. ex Πάσσω 1247
προσπάσχω, in c. ex Πάσχω 1248
προσπαπαλύω, aum προσπασσαλεύω.
προσπεάνω, in c. ex Πέανα 1264
προσπελάω, cum d. in c. 1275
προσπέμπω 1280
προσπεράω, in c. ex Πέρδω 1292
προσπεφιδέομαι, in προσπεφίδομαι 247
προσπεριμένω, in περιμένω 306
προσπερόω, in c. ex Περόνη 1292
προσπεπέννυμι, in c. ex πεπέννυμι, 1297
προσπηγνύω, cum d. in c. cum pr. 1301
προσπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
προσπηχυομαι, in c. ex Πῆχυς 1306
προσπλαμαω, in προσπελάω.
προσπορεύσκω, in c. ex πιπορεύσκω.
προσπίπτω 1316 (1292
προσπτύνω, in c. ex πτύνω 1317
προσπλάζω, προσπλάθω, in προσπλαστος ibid. (πελάω.
προσπλάσσω, cum d. in c. cum pr. 1323
προσπλέω 1334
προσπληρόω, in c. ex πλήρης 1331
προσπλώω, cum d. in c. ex πλώω 1335
προσπορδύομαι, & προσπορνέω 1344
προσποιέω, cum d. 1348
προσπολεμέω, προσπολεμόω, in c. 1358
προσπολος, cum d. 1359
προσπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 1273
προσπορεύω, cum d. in c. ex πορεύω. 1272
προσπορπάω, cum d. in com. 1366
προσπτάω, cum d. in c. ex Πτάω. 1391 (1397
προσπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 1398
προσπτύω, in c. ex Πτύω 1398
προσπωλοπωλέομαι, in c. ex Πωλοπώλης 1403
προσραίνω, in c. ex Ῥαίνω 1416
προσρηξις, in προσρήσσω.
προσρήπτω, in c. cum præp. 1417
προσρήσσω, in com. 1418
προσρηγνύω, & προσρήγνυμι, in c. cum pr. 1410
προσρημα, προσρησις, προσρητὸς, in c. cum præp. 1427
προσραίνω, in c. ex σπίνω 1253
προσημαίνω, cum d. 1458
προσω, in πρόσω.
προσωγμα, προσωκλικὸς, in προσταω.
προσωνύω, in c. ex τανύω 1593
προσωξις, in προσάσσω.
προσαρμονία, in σαρμονία 1447
προσὼς, & προσωσία, in προΐσημι 705
προσώσω 1583
προσώτης, cum d. & προσωτήριος, in προΐσημι 705
προσωτίω, in προσώσω.
προσωρόω, in c. ex Στωρὸς 1514
προσώριον, in com. 1517
προσώιομαι 1590
προσοχίζω, in c. 1595
προσσίκκω, in c. cum pr. 1523
προσσίκω 1324
προσσεισμόομαι, in c. 1608 (1528
προσσερνίδω, προσσερνίζομαι, in c.
προσσφανόω, in c. ex Στέφω 1530
προσσηΐς, cum d. in c. ex Στῆθος 1531
προσήκω, in c. ex Τήκω 1617
προσιβάζεται, in c. 1518
προσίδμι 1625
προσιλάω, in c. ex Τίλω 1633
προσιμάω, cum d. in c. 1642
προσμος, cum d. in c. cum pr. 1536
προσραγωδέω, in τραγῳδὸς 56
προσρίπω 1655
προσρίχω 1664
προσρίβω, cum d. 1670
προσροπὴ, cum d. in προσρέπω.
προσροχω, in προσρέχω.
προστυχαίνω 1676
προσυλω, in com. 1551
προσυπος, cum d. in c. ex τύπος 1682
προσύφω, cum d. in c. ex Στύφω 1552
προσυχὴς, in προσυγχάνω.
προσφωον, in c. ex Σβέω 1534
προσυβεζω, in c. ex Ὑβρις 1687
προσυμφίνομαι, in συμφίνομαι 306
προσυπνέχω, in συπνέχω 934
προσυμμοχσμος, in dec. 948
προσυλω, in c. 1693 (1054
προσυμμισγοντες, in συμμίγνυμι.
προσυμοικήσασα, in συμοικος 1143
προσυπαίδευμαι, in dec. 1627
προσυπακέω, in ὑπακέω 101
προσυπαυτάω, in ὑπαυτάω 166
προσυπερχεῖας, in ὑπερχὴς 506
προσυρίζω, in c. ex συρίζω 1556
προσυφαίνω, in c. ex Ὑφάω 1699
προσφάγιον, in προσφάγω.
προσφαγμα, in προσφατῶ.
προσφαγω, in c. cum pr. 1700
προσφαίνομαι, cum d. 1707
προσφαθὴς, cum d. in com. ex Φαω. 1720
προσφατῶ, in c. ex Σφάζω 1560
προσφημι 1717
προσφέρω, cum d. 1731
προσφύω 1741
προσφθέγομαι, cum d. in comp. ex Φθέγομαι 1743
προσφθάρομαι 1745
προσφθονέω, in c. 1747
προσφιλὴς, cum d. in c. 1748
προσφιλοκαλῶ, inc. ex Καλὸς 734
προσφιλονεικῶ, in φιλόνικος 1088
προσφιλοπονέω, in φιλόπονος 1285
προσφιλοσοφέω, in dec. 1497
προσφιλοτεχνῶ, in φιλότεχνος. 1616
προσφορα, &c. in προσφέρω.
προσφυης, in προσφυω.
προσφυμι ibid.
προσφυξ, in προσφύγω.
προσφυω, cum d. προσφυὴς 1778
προσφωνέω, cum d. 1782
προχαίρω, cũ d. in cum pr. 1788
προχέρω 1303
προχέω 1807
προχημα, in προΐχω 553
προχημάτισμὸς, in c. ex χῆμα 559
προχέζω, cum d. in c. 1571
προχορδὴς, in c. ex Χορδὴ 1818
προχορος, in c. ex Χορὸς 1819
προχόω, in c. ex χέω 1809
προχρέομαι 1821
προσχύω, cum d. in προσχέω.
προσχωμα, προσχώννυμι, & προσχωννυω, in προσχόω.
προσχυρέω 1833
προσχυρος, in c. ex Χῶρος 1834
προσχωσις, in προσχόω.
προσψαύω, in c. ex ψαύω 1838
προσψύδομαι, in c. ex Ψύδω 1840
προσψηφίζομαι, in c. ex Ψῆφος.
προσω, in Πρὸ 1385 (1842
προσώδης, in προσόζω 1135. At
προσωδης, in c. cum præp. 1133
προσωδία, cum d. in προσῳδὸς 54
προσωθέω, in προσω.
προσωθέω, in c. ex Ὠθέω 1848
προσωνομασία, in προσονομάζω.
προσωνυμία 1167
προσωπεῖον, προσωπίδιον, προσωπικὸν, προσώπιον, προσωπὶς, in προσωπον.
προσωπολήπτης, cum d. προσωπολημψία, in c. ex λῆψις, & λήπτης.
προσωπον 1183 (923
προσωποποιὸς, um d. 1353
προσώτατος, προσώτερος, in προσω.
προσωφελέω, in com. 1876
προτεινὶ, nuper, novissimé. Apud Eurip. in Rheso προτεινὶ τάξεων, exp. ante acies.
προτολικὸς, προτολικῶς, in προτάσσω.
προτολμάω, in c. ex Ταρβῶ 1579
προτολμηχρόω, in c. ex Τάριχος 1580
προτόνωσις, in προτείνω.
προτόσσω 1583
προτομὴν, προτόμιον, in προτένω.
προτέτυσμαι, in c. 1517
προτάνω, cum d. 1590
προτυχίζω, cum d. in c. 1595
προτέλεια, προτελὴς, προτέλειος 1599
προτελέω, i c. ex Τέλος, vectigal 1600
προτελίζω, in compositis ex τέλη. 1601
προτίμιον, in c. ex Τίμιον 1604
προτένης, cum d. in Τείνω 1607
προτέρω, cum d. in Πρὸ 1386
προτεχνολογέω, in τεχνολόγος 944
προτὶ, in Πρός.
προτοβάλλομαι, in προσβάλλω 249
προτοπλέω, in c. ex Εἰλέω, volvo 454
προτόμημι 1625
προτομάσω, in c. ex Μάσω, tango 1008
προτόμω, cum d. 1646
προτόμωσις, in dec. 1189
προτομόσομαι, in c. ex ὄσομαι 1186
πρότμησις, πρότμης, in πρόπεμπω.
προτμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 1074
προτολμάω, &c. in com. ex Τόλμω.
προτομὴ, in προτέμνω. (1644
πρότονος, cum d. in προτείνω.
προτὸν, in Πρὸ 1386
προτρέπω, cum d. 1655
προτρέχω 1664
προτρέω, in c. 1651
προτροπὴ, cum d. in προτρέπω.
προτυγχάνω, προτυγχάνης, προτυγχάνω, in c. ex τυγχάνω 1672
προτυχαίνω 1676
προτύπωσις, cum d. in c. ex τύπος 1682
προϋλακτέω, in c. 1692
πρώκτης, binibus, mercenarius: qui mercede alicui ex foro aut agro portat: à πρὸ & ἑλκω: idem significante cum φέρω. Ael. Dionys. apud Pausan. vide & in comp. ex Νῆκος 1087
ΠΡΟΥΝΗ 1389
πτέννιχι, in c. 1103
πτοϋπάρχω, cum d. in ὑπάρχω 199
πτοϋπιχνέομαι, in ὑπισχνέομαι. 555
πτοϋποβάλλω, in ὑποβάλλω 251
πτοϋπόκειμαι, in ὑπόκειμαι 762
πτοϋπολαμβάνω, in ὑπολαμβάνω. 923
πτοϋπόστασις, in πτοϋφίστημι.
πτοϋποφρονέω, seu πτοϋποφανύμι, in ὑποφρονέω 1539
πτοϋποθήμι, in ὑποτίθημι 1627
πτοΰπτος, pro πτοόπτος.
πτοΰνος 502
πτρεσσήτω, pro πτοησήτω. Sic
πτρεφέλω, pro πτοοφέλω.
πτοϋφίσημι, in ὑφίσημι 708
πτοφαγεῖν 1709
πτοφάνω, cum d. 1707
πτοφασις, cum d. in πτοφήμι.
πτοφέρω, cum d. 1732
πτοφόω 1741
πτοφήμι, πτοφέτης, cum d. 1717
πτοφαδίλω, πτοφαίνω, in com. ex Φαίνω 1724
πτοφθίμβρω, in c. ex φθίω 1744
πτοφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 1754
πτοφορὸς, &c. in πτοφέρω.
πτοφράγμα, in πτοφράσσω.
πτοφραζομαι, in c. cum pr. 1758
πτοφράσσω 1760
πτόφρων, cum d. 1764 (1769
πτοφυλάσσω, cum d. in c. cum pr.
πτόφυσις, in c. ex φύσις 1775
πτοφυσις, in πτοφύω.
πτοφυτεύω, in c. ex φυτεύω 1780
πτοφύω 1778
πτοφώγνυμι, in φαγεῖν 1720
πτοφωνέω 1782
πτοχαίνω, cũ d. in c. cum pr. 1787
πτοχωρέω, cũ d. in c. ex Χαρέσσω 1794
πτοχαρίζομαι, cum d. in c. 1796
πτοχέλω, cum d. in c. ex Χέλω. 1798
πτοχθίζω, cum d. in c. 1797
πτοχθείζω, cum d. in c. ex χθείζω. 1803
πτοχθὲς 1802
πτοχθεσινὸς, cum d. 1593
πτοχέρνης, in πτοχέρνης.
πτοχέω, cum d. 1807
πτοχθὲς, in Χθὲς 1811
πτοχὴ, &c. in πτοχέω.
πτοχὸς, in c. ex χέω 1809
πτοχρεῖος, in c. ex Χρέος 1826
πτοχύομαι, in πτοχύω, & in c. ex χύομαι 1819
πτοχυὸς, cum d. in πτοχέω.
πτοχῶνας, apud Archipum communem dicuntur clunes; teste Poll. lib. 2. (χόα.
πτοχωννύω, & πτοχώννυμι, in πτοχω-

INDEX.

πεοχαρέω, cum d. 1833
πεοψύχω, in c. ex Ψύχω 1846
πεοωδικὸς, in πεοάδω 54
πεοωδέω, in c. ex Ὠδέω.
πεοώλης, in πεοόλυμι 1145
πεοωμοσία, in πεοόμνυμι 1160
πεσάτυμος 1167
πεσσεύω, cum d. in c. 1853
πεσσωσις, πεσσωτικὸς, πεσσέω.
ΠΡΥΛΕΕΣ 1389
ΠΡΥΜΝΟΣ, cum d. ibid.
πευμνώρεια, in c. 1199
ΠΡΥΤΑΝΙΣ, cum d. 1389
πεῦλον, πεῦλω, in Πραΐ.
πεῦλος, &c. in c. ex Ηὖδη 591
πεῦμνηστεύω, in c. ex Υἱστεος 1698
ΠΡΩΤ, cum d. 1390
πεωτιαῖος, in c. ex αὐθὶς 159
πεωτόλασις, cum d. in c. ex βλάσκη 268
πεωτίζω, & πεωτίζον, in Πρὸ.
πεωτίκαρπος, cum d. 751
πεωτίμνος, πεωτῖνος, πεωτίος, cum d. in Πραΐ.
πεωτοπορέω, cum d. in c. ex πορὸς 1506
ΠΡΩΚΤΟΣ 1390
πεωκτοφῆρες, in c. 1618
πεωλυθαι, exp. παρειμῶσι, παρελυμῶσι, apud Hesych. Eidem πεωλύθη est ἐπιρρέπει ἐπὶ τὸ πίσω. exoletus, præceps in os. παρὰ τὸ πεωλύειν.
πεῶν, in Πρὸ.
πεῶς, in Πραΐ.
ΠΡΩΡΑ, cum d. 1390
πεῶτ, in πεῶτος.
πεωτευωνισης, in c. ex ἀγωνίζομαι 48
πεωτεῖον πεωτεύω, in πεῶτος.
πεωτηρότης, in c. 192
πεωτὶς, in πεῶτος.
πεωτιλλω, in c. ex Ἁλς, mare 139
πεωτοβάρβιτος, cum d. in Βάρβιτος 230
πεωτοβολέω, cum d. 252
πεωτογαμία, in c. ex Γάλα 297
πεωτογλυφὶς 304
πεωτογνήμων, in comp. ex γλυφὰω 308
πεωτογλώσσης, in c. ex Γλῶα 314
πεωτογλωμέω 322
πεωτογλωμὶς 309
πεωτογωναῖκες, in c. ex Γυνὴ 346
πεωτοζυξ in compos. ex ζυγὸς 581
πεωτοτροινία, in com. ex Θοίνη.
πεωτοτραγῶν, in c. ex τρόγω.
πεωτοτροφῶν, in c. ex Θρέω 647
πεωτοκλισία, in c. ex κλίνω 808
πεωτόκυες, in c. ex κυεὸς 763
πεωτόλεσυες in c. ex Λέσω 950
πεωτολογέω, cum d. 943
πεωτολοχέω 976
πεωτόμορος, primo mortuus. Aeschyl.
πεωτόμφαλον, in c. 1162
πεωτόνεως, in c. 1087
πεωτοπάτης, in c. ex Πᾶσα 1266
πεωτόπλασος, in c. fine pr. 1323
πεωτόπολος, ος 1335
πεωτοπορέια, in c. ex πορεύω 1273
πεωτοπραξία, in c. ex πρᾶξις 1378
πεωτορρύτος, in c. in ῥύτος 1425
πεωτοτόκιμος, in c. ex ῥυμὸς 1439
πεῶτος, in Πρὸ 1386. At πεῶτος fatalis πεωτομμόρος Cyrill.
πεωτόφωτος, & πεωτοσπόρος, in c. ex φωτος 1506
πεωτόφυτος, cum d. in c. 1514
πεωτοφυτος, cum d. in c. ex φυτὸς 709
πεωτοτόκος, cum d. 1632
πεωτότομος, cum d. 1606
πεωτότυπος, in c. ex τύπος 1682
πεωτυρὸς 504
πεωτοφωνὸς 1708
πεωτοφυὲς 1680
πεῶτος, in Πρῶτος.
¶ ΠΤΑΙΡΩ 1391
¶ ΠΤΑΙΩ, cum d. ibid.
πτακὶς, cum d. πτὰξ, in Πτήσσω.
πταρμικὸς, πταρμὸς, πτάρμυμαι, in Πτάρω.
πτὲ, in ποτὲ 1215
ΠΤΕΛΕΑ, cum d. 1391. & 1392
πτερέως, πτέρνος, πτέρις, πτερὶς, in Πτέρον.
ΠΤΕΡΝΑ, cum d. 1392
πτεροδύνητος, in c. ex Δονέω 417
ΠΤΕΡΟΝ, cum d. 1392
πτεροποικιλος, in c. 1356
πτεροφόρος 1737
πτερόω, in Πτέρον.
πτερυγίζω, πτερύσσω ibid.
πτερυγοφόρος, cum πτεροφόρος.
πτερυγώδης, in Πτέρον.
πτερυγκὺς, in c. ex Ὠγκὺς 1849
πτερύγωμα, πτερυγωτὸς, πτέρυξ, cum d. πτέρωμα, πτέρωσις, πτερωτὴς, &c. in Πτέρον.
πτῆμα, πτηνὸς, πτῆσις, in Ἵπταμαι 687
πτήσσω, in Πτοέω.
πτηπὸς, in Ἵπταμαι.
πτηλὸς, & πτὴλος, cum d. 1394
ΠΤΙΣΣΩ, cum d. ibid.
ΠΤΟΕΩ cum d. ibid. & 1395
πτολεθρον, in Πόλις.
πτόλεμος, in Πόλεμος.
πτολίαρχος, in πολίαρχος 202
πτολίεθρον, in Πόλις
πτολιπορθέω, & c. in c.
πτόλις, πτολισμὸς, in Πόλις.
πτοηθίσκηνδοι in c. ex Ἄκανθα 92
πτόθος, in Ὀρθὸς 1193
πτυαλισμὸς, in Πτύω.
πτύαλον, πτυὰς ibid.
πτυγμὸς, in Πτύσσω.
ΠΤΥΓΗ 1396
πτυελίζω, cum d. πτύελον, in Πτύω.
πτυκτὸς, πτύξις, in Πτύσσω.
πτύον, in Πτύω.
πτύρω, cum d. in Πτοέω 1395
πτύσις, πτύσμα, in Πτύω.
ΠΤΥΣΣΩ, cum d. 1396
ΠΤΥΩ 1397
πτωκάζω, πτωκὸς, in Πτώσσω.
πτῶμα, cum d. in Πίπτω.
πτῶξ, in Πτοέω.
πτῶσις, cum d. in Πίπτω.
πτώσσω, in Πτοέω.
πτωτικὸς, πτωτὸς, in Πίπτω.
πτωχαλαζῶν, in c. ex Ἀλαζὼν 107
πτωχεία, πτωχεῖον, in πτωχὸς.
πτωχεύω, πτωχίζω, πτωχίσσω, in πτωχὸς.
πτωχοποιὸς 1353
πτῶχος, in Πτοέω.
πτωχοτρόφος, cum d. 1660
¶ πύαμος, in Κύαμος 887
πυαεψὸς, in c. ex Ἑψω 560
πυαλὶς, & πύωσις, in πύαμος.
πυγαῖος, in Πυχὸ.
πύγαργος, in c. ex Ἀργὸς 183
ΠΥΓΗ, cum d. 1398
πυγμαιομάχοι, γέρανοι, grues cũ pigmæis pugnantes.
πυγμαῖος, cum d. πυγμὴ.
πυγμὴ, cum d. 1014
πυγὴ, in Πόξ.
πυγοστόλος, in c. ex στολὴ 1523
πυγοστὸς, πυγὼν, in Πύξ.
πυδαρίζω, in Πάς 1369
ΠΥΕΛΟΣ, cum d. 1399
πυέω, πύω in Πύω.
πυθαύλης 120
πυθεδὼν, πυθιὰς, πυθικὸς, in Πύθω.
πυθμὴν, cum d. in Πύθω.
πυθμὸς, in Πύθω.
πυθμωνὶς, in c. 1001
πυθόχρηστος, in c. ex Χράω, oraculo edo 1822
ΠΥΘΩ, cum d. 1399
πύϊον, in Πύθω.
ΠΥΚΑ, cum d. 1400
πυκιμηδὴς, in c. ex Μῆδος 1043
πυκινὸς, in Πύκνος.
πυκινόφρων 1764
πυκινὸς, πυκνάκης, in Πύκνος.
πυκνόβλαστος, in c. ex βλάστη 268
πυκνοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 791
πυκνόρριζος 1432
πυκνορρὼξ in c. ex ῥὼξ 1430
πυκνὸς, in Πύκνος.
πυκνόσκηνος, in c. 1446
πυκνόσπορος, cum d. in c. ex σπόρος 1506
πυκνόφυλλος, in c. 1551
πυκνώτης, πυκνῶμαι, in πυκνὸς.
πυκνόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
πυκνόφυλλος 1773
πυκνόω, πύκνωμα, πυκνῶς, πύκνωσις, πυκνωτὴς, in πυκνὸς.
πύκτης, cum d. in Πύξ.
πυκτεῖον, πυκτίον, πυκτὴς, in Πύσσω.
πυλαῖος, in Πύλη.
πυλάρτης 204
πυλαορὸς, πυλαωρὸς, πυλουρὸς, in πυλωρὸς 1224
πυλεὼν, in Πύλη.
ΡΥΛΗ 1401
πυλὶς, πύλος, in Πύλη.
πυλωρὸς 1223
πυλόω, cum d. in Πύλη.
πυλωρὸς, cum d. 1224
πόμαστος, in πυθμὴν.
ΠΥΝΔΑΞ 1402
ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ ibid.
ΠΥΞ 1403
πυξάκανθα, in c. ex Ἄκανθα 92
πύξος, cum d. in Πύκνος.
πύον, in Πύθω.
πυοπτὸς, cum d. 1354
πυόῤῥοος, cum d. in c. ex ῥοὴ 1425
πῦς, πυὸς, in Πύθω.
πυρλικὸς, in c. ex ὁλκὴ 478
πυόω, in Πύθω.
ΠΥΠΑΞ, cum d. 1403
ΠΥΡ ibid.
πυρὰ 1404
πυράγρα, & πυραγρέτης καρκίνος 24
πυρακάνθη, in c. ex Ἄκανθα 92
πυρακτέω, & πυρακτόω, cũ d. 42
πυραλὶς, seu πυραλλὶς, in Πῦρ.
πυραμὶς, πυραμὶδος, in c. ex Ἀμάω 137
πυραμὶς, in Πῦρ. & in Πυρὸς.
πυραμὰς, in πυρὸς.
πυραυνὴς, in c. ex Αὐγὴ 216
πύραυνος, & πυραυσης, in comp. ex Αὔω, accendo 224
πυραφλεκτὸς, in πυραχλεγὴς.
πυργηδὸν, in Πύργος.
πυργηρέω, in turrisito, vel turrim custodio. Hesych. Scribitur & πυργωρέω: unde apud Eurip. in Oreſt. ὥστε πὸλις ἐκθρῶν, ὡμῶς πυργηρέμεθα, i. circumdamur.
πυργήρεως, excelsè instar turris. Hesych.
πύργιον, πυργήσκω, in Πύργος.
πυργίτης, in Πύργος.
πυργοδάρδις, propugnacula turrita. Suid. & Hesych.
πυργομαχέω 1014
ΠΥΡΓΟΣ 1406
πυργῶχος 557
πυργοφόρος, cum d. 1737
πυργόω, cum d. in Πύργος.
πύρδαλον, & πύρδαλιον, in com. ex Δαίω, vro 353
πυρεῖον, in Πῦρ.
πυρεκβόλος, & πυρέκβολος, in ἐκβάλλω 244
πυρέσσω, cum d. πυρετὸς, cum d.
πυρδέω, cum d. in Πῦρ.
πυρὴ, cum πυρά.
πυρήϊον, cum πυρεῖον.
ΠΥΡΗΝ 1407
πυρηνέμης, in c. ex Ἄνεμος 153
πυρηνώδης, in Πυρὸς.
πυρηφόρος cum πυροφόρος.
πυρία cum d. in Πῦρ.
πυρὸς, in c. ex Βίος 265
πυροζεμίτης, in c. 285
πυροηθὴς 304
πυρόκλωσος, in c. ex Γλωὸς 325
πυρολόφος 309
πυρόπιον, in Πῦρ.
πυρόπνοος, in c. ex ἐφὸς 550
πυροπαπὴς, in c. 639
πυρόπαπος, in c. ex Λάμπω 927
πυρόπυρος, in Πυρὸς.
πυρὸς, in Πυρὸς.
πυρὸς, & πυρὸν, in Πῦρ; vide πύρινος, ex πυρὸς.
πυρσεύω, in πυρὸς.
πυρσὶς, in Πῦρ.
πυρσὸς, & πυρσὸν, in c. ex πνοὴ 1344
πυρσοφόρος, in c. ex σπορὰς 1491
πυρσίπαρτος, in c. ex πάρτος 1505
πυρσόκοκκος, in c. 1514
πυρσοφάρος, in c. 1564
πυρσὸς, in Πῦρ, & in Πύρος.
πυρσοφλεγέθων, πυρσοφλεγὴς, πυρσόφλεκτος, in c. fine pr. 1751
πυρσὸς, cum πυρὸς.
πυρσόω, in πυρσὸς.
πυρκαϊὰ, & πυρκαϐὺς, in c. destinentibus in καΐω 724
πύργος, cum d. in Πυργός.
πυρόβολος 252
πυροειδὴς 304
πυροδαίσιον, in com. ex Δαίω, vro 352
πυρόεις, in Πῦρ.
πυρόμαντις, cum d. in c. 1001
πυροποιὸς, in c. 1356
πυροπωλὴς, cum d. 1411
ΠΥΡΟΣ 1407
πυροτιμία 1606
πυροφόρος 1737
πυρόχλωρος 1828
πυρόω, in Πῦρ.
πυρπαλάμη, cum d. in c. ex Παλάμη 1238
πύρπνος, cum πυρόπνοος.
πυρπολέω, cum d. 1360
πυρράγης, in c. fine pr. 1430
πυρράλης, in Πῦρ.
πυρρίας, πυρρίαω, πυρρίζω, in Πῦρ.
πύρριχος, cum d. in πυρρὸς.
πυρροκώμης, in c. ex Κόμη 835
πυρροκόρακες, in c. ex Κόραξ 842
πυρρόπτης, in comp. ex ὀπτάω 1184
πυρρὸς, cum d. in Πῦρ.
πυρρότειχος, in c. 650
πυρρύλας, cum πυρρὸς.
πυρσαίνω, in πυρσὸς 1404
πυρσάω, cum d. in πυρσὸς.
πυρσὸω ibid.
πυρσοπλόκος, in c. ex Λέσω 951
πυρσόπωτος, rufum tergum habens. Eurip. in Herc. fur.
πυρσὸς, in Πῦρ.
πυρσοτόκος 1632
πυρσοφόρος 1738
πυρώδης, in Πῦρ.
πυρωπὸς, cum d. 1183
πυρώσις, πυρωτὴς, &c. in Πῦρ.
πὺς, vide πὴ, in Ὁς 1209
πυσμὸς, cum d. πύστις, in Πευθάνομαι.
πυτία, in ποτέω 1301
πυτίζω, Πτύω.

INDEX.

Πυτίνη, cum d. 1408
πύτισμα, in πυτίζω.
πυώδης, πύωσις, in Πύθω.
¶ πῶ, & πω, in Ὁς 1209
Πώγων, cum d. 1408
πωγωνοτροφέω 1661
πωγωνοτροφία 1738
πωλάδιον, in Πῶλος.
πωλαδύω, cum d. in c. Πῶλος.
Πωλέω, cum d. 1408
πωλικὸς, πώλιον, in Πῶλος.
πωλοδαμνέω, cum d. in c. ex Δαμάω 357
Πῶλος 1411
πώλυψ, in πολύπους.
Πῶμα, cum d. 1412
πωμάλα, in Μάλα 995
πώματίας, in Πῶμα.
πώποτε, in ποτέ.
πωρέω, in Πῶρος 1212
πώρη ibid.
πωρητὴς, πωρεώδης, πώρινος, in Πῶρος.
πωροκήλη, in c. ex Κήλη 783
Πῶρος, & πωρὸς 1412
Πῶς 1413
πωτέομαι, in Πέτομαι.
πωῦ, in Πάω 1256
Πωγών 1414.

P.

¶ Ῥα ibid.
ῥαβδάω, cum d. ῥαβδίζω, ῥαβδίον, in Ῥάβδος.
ῥαβδέχω, cum d. 557
Ῥάβδος 1414
ῥαβδοῦχος, cum d. 1738
ῥαβδώδης, cum d. 56
ῥαβδωτὸς ῥαβδώτης, in Ῥάβδος.
ῥαγάδες, ῥάγδην, ῥάγδιν, ῥάγδις, ῥαγήκης, ῥάγιον, ῥαγίζω, ῥαγικὸς, ῥάγιον, ῥαγώδεις, in Ῥήσσω.
ῥαγολογέω, cum d. 935
ῥαγώδης, ῥαγώδης, in Ῥήσσω.
ῥαδαλὸς, tener, mollis, delicatus. Hesych. Item concussu facilis, εὐδιάφθειρος, Etymol. Dictum quasi ῥοδαλὸς à ῥοδάω, quatio vibro.
Ῥάδαμνος 1414
ῥάδανος, idem quod ῥωδινὸς, mollis, tener. παρὰ τὸ ῥᾴδιον δονεῖσθαι Hesych.
ῥαδανίζειν, concutere, quatere: unde ῥαδανίζεται eidem est πνάσσεται.
ῥᾰδίστερος, idem quòd ῥᾴων.
ῥᾰδίνω, in c. ex Δίνη 407
Ῥάδιξ 1415
Ῥάδιος ibid.
ῥᾰδιουργὸς, cum d. 505
ῥᾰδιόω, in Ῥᾴδιος.
ῥᾴζω, in Ῥαίνω.
Ῥάθαγος, cum d. 1415
Ῥαθάμιγξ ibid.
ῥᾰθαπυγίζω, in c. ex Πυγὴ 1399
ῥᾰθυμέω, ῥᾰθυμία, ῥᾰθυμίζω, in ῥάθυμος.
ῥᾰθυμοπὸς 1354
ῥᾰθυμος, cum d. 657
ῥᾰΐζω in Ῥᾴδιος.
ῥαιβοειδὴς, idem quod ῥαιβὸς, apud Hippocr.
Ῥαῖβος 1415
ῥαιβοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
Ῥαίνω 1415
Ῥαίω, cum d. 1416
ῥᾰκάζω, in c. ex Ἄζω 60
ῥᾰκαύδυτος, in συνδύω 430
ῥᾰκὶς, ῥᾰκίον, in ῥάκος.
ῥᾰκιοῤῥαπτίδης, in συῤῥάπτω 1417
ῥᾰκόδυσος, cum d. in c. ex Δύω, induo 430
ῥάκος, ῥακόομαι, ῥάκος, in Ῥήσσω.
ῥᾰκτὴρ, ῥάκτης, ῥάκτρια, in Ῥήσσω 1418
ῥᾰκώδης, ῥάκωμα, ῥάκωσις, in ῥάκος.
Ῥάμνος 1416
Ῥάμφος ibid.
ῥαυὶς, ῥαυτὴς, ῥαυτίζω, cum d. ῥαυτὸς, in Ῥαίνω.
ῥᾳξὶς, in Ῥήσσω.
Ῥάπις, cum d. 1416
ῥαπτῳδὸς 220
Ῥάπτω, cum d. 1417
Ῥάρος cum d. ibid.
ῥάσμα, in Ῥαίνω.
Ῥάσσω 1418
ῥᾴστος, ῥᾳστώνη, cum d. in Ῥᾴδιος.
ῥάσσω, in ῥάζω.
ῥᾰφανέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
Ῥάφανος, cum d. 1418
ῥαφὴ, ῥαφιδοῦς, cum d. ῥαφίον, ῥαφὶς, in Ῥάπτω.
ῥαχὶς, cum d. in Ῥήσσω.
ῥάψῳδὸς, cum d. 55
ῥάων, ῥᾶον, in Ῥᾴδιος.
¶ ῥέα ibid.
ῥέγκω, ῥέγκω, in Ῥέγχω.
ῥεγξὶς, in Ῥέγχω.
Ῥέγχω 1418
ῥέδω in Ῥέζω.
ῥέθρον, in Ῥέω.
Ῥέζω 1419
Ῥέθος ibid.
ῥεῖα, in ῥέα.
ῥεῖθρον, in ῥέθρον.
ῥείω, in Ῥέω.
ῥέκτης, &c. in Ῥέζω.
Ῥέμβω, cum d. 1419
ῥέος, in Ῥέω.
Ῥέπω 1420
ῥεῦμα, cum d. ῥευστὸς, &c. in Ῥέω.
Ῥέω 1421
¶ ῥήγνὶ, in Ῥήσσω.
ῥήγμα, cum d. ibid.
ῥηγμοχασμὸς, in c. fine pr. 1787
ῥηγνύω, & ῥήγνυμι, in Ῥήσσω.
ῥηδὶ, cum d. in Ῥᾴδιος.
ῥήϊς, ῥήϊτερ ibid.
ῥήκτης, cum d. in Ῥήσσω.
ῥῆμα, cum d. in Ῥέω 1425
ῥῆνικες, ovium aut agnorum pelles: Hippocr.
ῥηξ ἰώαχ, cum d. in c. ex Ἰώαχ 157
ῥηξικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 765
ῥηξινὸς 1110
ῥήξις, in Ῥήσσω.
ῥηξίφλοιος, in c. 1753
ῥηξίφρων 1764
Ῥῆπαι 1427
ῥησείδιον, ῥησίδιον, ῥῆσις, in Ῥέω.
Ῥήσσω 1427
ῥήτης, in Ῥέω.
ῥητὶνη, cum d. in Ῥέω.
ῥητορεύω, cum d. ῥητορικὸς, cum d. ῥητὸς, ῥήτρα, in Ῥέω.
ῥητροφύλακες, in compos. ex φύλαξ 1770
ῥήτωρ, ῥητῶς, in Ῥέω.
ῥηχὸς, ῥηχώδης, in Ῥήσσω.
¶ εἰῤῥυσγετῶ, in c. ex πυγετὸς 1496
Ῥῖγος, cum d. 1431
εἰῤῥιγόεις, perpetuò frigens seu algens. Poll.
εἰῤῥω, in Ῥίγος.
Ῥίζα 1431
εἰζάρεα 24
εἰζᾶς, in Ῥίζα.
ῥίζον ibid.
εἰζοβόλος, cum d. 252
εἰζοβὸς, in Ῥίζα.
εἰζόω, cum d. 935
εἰζωτὸς 1411
εἰζώτης, cum d. 1606
εἰζῶφάγος 1702
εἰζῶφλοιος, in c. 1753
εἰζώφυης cum d. 1780
εἰζώφυλλος 1773
εἰζόφυλλος 1780
εἰζόω, ῥιζώδης, in Ῥίζα.
εἴζωμα, in Ῥίζα.
εἰζώνυξ, in c. ex Ὄνυξ 1169
εἰζώρυχος, cum d. in c. fine præ. 1204
ῥίζωσις, in Ῥίζα.
Ῥίκνος, cum d. 1432
εἰμφάρμιλλος ὅμιλλα, certamen quod citato & celeri cursu fit. Soph. in Oediph. Colon. Ex ῥίμφα & ἅρμα.
Ῥίν, cum d. 1432
εἰνεγκυσία, ῥινεγκύτης, cum d. in ἐγκύω 1806
Ῥίνη, cum d. 1433
εἰνηλάτης, cum d. 469
ῥινηλατέω, εἰνίζω, ῥινίον, ῥίνισμα, in Ῥίνη.
εἰνοβῶλος 252
εἰνοδέψης, in c. ex Δέφω 378
εἰνόκερως, in c. 774
εἰνοκολεύτης, in c. ex Κολεύω 829
εἰνοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
εἰνολαβὶς, in c. ex λαβὴ 925
εἰνόμακτρον, in c. ex Μάσσω, abstergo 1008
εἰνοπύλη, in c. 1402
Ῥῖνος 1433
εἰνόσιμος, in c. ex Σιμὸς 1462
εἰνοτόμος 1606
εἰνοτρεφὼν, in c. ex τρέφω 1609
εἰνοχόος, in c. ex χόος 1808
Ῥῖον 1433
Ῥῖπτω, cum d. ibid. & 1434
ῥὶς, in Ῥίν.
ῥιψὶ, in Ῥίπτω, & in Ῥίπτω.
ῥίψασις, in c. ex Ἄσσις 209
ῥίψις, in Ῥίπτω.
εἰψοκινδυνος, cum d. in c. ex Κίνδυνος.
¶ Ῥόα 1435
ῥοὰς, in Ῥέω.
ῥοβδικὸν, ῥοβδόω, ῥόβδις, in Ῥέζω.
ῥόδαξ, in Ῥόδον.
ῥόδακον ibid.
ῥοδίζω, ῥόδινος, ῥόδιον, ῥοδὶς, ῥοδίτης, in Ῥόδον.
ῥοδοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 355
ῥοδοδένδρον, in c. ex Δενδρον 372
ῥοδόεις, in Ῥόδον.
ῥοδόμαγμα, in c. ex Μάσσω 1007
ῥοδόμελι, in c. 1027
ῥοδόμηλον, & Doricè ῥοδόμαλον in c. 1045
Ῥόδον 1435
ῥοδόπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
ῥοδόπνοος in c. ex πνοὴ 1345
ῥοδόστεγμα, ῥοδόστακτος, in c. 1514
ῥοδόχρους, ῥοδόχρως 1828
ῥοδόχρως, idem quod ῥοδόχροος, roseo colore decorus: apud Theocr. idyll. 18.
ῥοδωνιὰ, ῥόδων, ῥοδωνιὰς, in Ῥόδον.
ῥόδωπος, in usec. 1184
ῥόη, in Ῥέω.
Ῥόος 1435
ῥοὶὰ, in Ῥοά.
ῥοίζδην, cum d. in Ῥοῖζος.
Ῥοῖζος, cum d. 1436
ῥοϊκὸς, in Ῥέω.
ῥοϊσκοὶ, ῥοΐτης, in Ῥοά.
ῥομβος, cum d. in Ῥέμβω.
ῥομφαία, in Ῥέπω.
ῥόος, in Ῥέω.
ῥόπαλον, cum d. ῥοπὴ, ῥόπτρον, in ῥώς, cum ῥόος. (Ῥέπω.
ῥόσις, in Ῥοά.
Ῥόφέω, cum d. 1437
ῥοχθέω, in Ῥόθος.
ῥοὼν, in Ῥοά.
¶ ῥύαξ, ῥύας, in ῥύω 1432
ῥυγχομαχεῖν, rostro pugnare.
Ῥύγχος, cum d. 1437
ῥύδην, in ῥύω.
ῥύημα ibid.
ῥυηφαὼς, cum d. in Ἀφενος 225
ῥυθμίζω, ῥυθμικὸς, in Ῥυθμός.
ῥυθμοποιὸς, cum d. 1354
Ῥυθμὸς 1437
ῥύμβος, cum d. in Ῥέμβω.
ῥύμμα, in ῥύπτω. At ῥύμμα, in Ῥύω.
ῥύμη, in ῥύω 1422
ῥυμβομία, cum d. 1606
ῥυμηλικία, in c. ex ὁλικὴ 478
ῥυπαπὴ, nautica acclamatio. Aristoph. in Ran. & in Vesp.
ῥυπάω ῥυπαρὸς, cùm d. ῥύπασμα.
ῥυπία, in Ῥύπος.
ῥυπογραφία 341
ῥυποκύνδυλος, in c. ex Κόνδυλος
Ῥύπος, cum d. 1438 (838
ῥυσιάζω ῥύσιμον, in Ῥύω.
ῥυσίπονος, in c. fine pr 1285
ῥύσις ῥύσιον, ῥύσμὸς, ῥυσὸς, ῥυσόω, ῥυσωλὴ, in Ῥύω.
ῥύσημα ibid.
ῥυσόκαρπος 751
ῥυσὸς, cum d. ῥυστάζω, cum d. in Ῥύω.
ῥυτηρεὺς 40
ῥυτὴρ, in Ῥύω.
ῥυπδόφλοιος, in c. 1753
ῥυτὸς, cum d. ῥυτὸς, in Ῥύω.
ῥύψις, in ῥύπτω 1438
Ῥύω ibid.
¶ ῥωγαλέος, ῥωγὰς, ῥωγμὴ, ῥώγμὸς, in Ῥήσσω.
Ῥώθων 1440
Ῥωννύω, cum d. ibid.
ῥὼξ, in Ῥήσσω.
ῥωπὰς, ῥωπεύειν, ῥωπήϊον, ῥωπίζω, in ῥώψ.
ῥωπογραφικὴ, in Πέρσεις 1295
ῥωπωπὴ, cum d. 1411
ῥώσις, ῥώστρα, cum d. in Ῥωννύω.
ῥώομαι ibid.
ῥωταλίζω, cum d. in litera P.
ῥώχμὴ, & ῥώχμὸς, in Ῥήσσω.
ῥώψ, in Ῥέπω.
ῥώω, in Ῥώννυμι.

Σ

¶ Σαβοῖ, cum d. 1441
Σάγαρις 1442
σάγη, σαγλώη, cum d. in Σάττω.
σαγλωσόλος, qui sagenam iacit, piscator.
σαγλωσόδετος, sagenæ alligatus: ut σαγλωσόδετον ἄμμα, in Epigr.
σάγμα σάγης, in Σάττω.
Σάθεριον 1442
Σάθη ibid.
σαθρὸς, cum d. in Σήπω.
σαμβύκη, in c. ex Δᾶφον 412
σαμίνθος, in c. ex Οὖθος 1220
σαμόω, in Σέω.
Σαίρω 1442
σάκκος 156
σακεσπαλὸς, in c. 1241
σακέσφορος 1738
σάκκος, cum d. σάκος, in Σάττω.
Σάκχαρ 1448
σακχυφαίνης, in c. ex Υφαίνω 1699
Σαλαγκών, cum d. 1443
Σαλαμάνδρα ibid.
σαλάμη, fenestra quoniam σάλας βαίνει δι' αὐτῆς. Hesych. & Etymol.
Σάλος, cum d. 1443
Σάλπη ibid.
Σάλπιγξ, cum d. 1444
Σαμβύκη cum d. ibid.
Σάμψυχον, cum d. ibid.
Σανδάλιον ibid.
σανδαλοθήκη, in compos. ex θήκη 1629
Σανδαράχη, cum d. 1444
σάνδυξ ibid.
Σανίς, cum d. ibid.

σάνιναι,

INDEX.

σαίνω, σαυνίον, in Σείω.
σαῦρ, in Σόω.
σαοσύμβορος, homines ſervans.
σαόφρων, cum d. in σάφρων 1764
σαόω, in Σόω.
ΣΑΠΕ'ΡΔΗΣ 1444
σαπερίας, σαπερίζω, in Σήπω.
σαπρόκνημος, in c. ex Κνήμη 815
σαπρὸς, cum d. in Σήπω.
ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ 1445
σαραίπους 1373
σάργανη, in Σάτω.
ΣΑ'ΡΓΟΣ 1445
σαρδάζω, in Σαρδώ.
σαρδαχάτης 226
σαρδόω, in Σαρδώ.
σαρδόνυξ, in c. ex Ο''νυξ 1169
ΣΑΡΔΩ', cum d. 1445
ΣΑ'ΡΙΣΣΑ ibid.
σαρκάζω, cum d. σαρκέδιον, σαρκίον, σαρκίον, σαρκίον, σαρκίον, in Σάρξ.
σαρκόβορος, in c. ex Βορᾶ 275
σαρκοθλάσμων, in com. ex Θλάω 640
σαρκοκλη in c. ex Κλη 783
σαρκόμα, in c. 825
σαρκ. ασ, in c. ex λαβὴ 925
σαρκοτρόφεω 1661
σαρκοφαγ 1702
σαρκόφιλ 1773
σαρκόω, σαρκώδης, σάρκωσις, σαρκωτικὸς, in Σαρξ.
σαρόω, in Σαρόω, verro.
ΣΑ'ΡΞ 1445
σάρος, vel σαρὸς, σαρόω, σάρωθρον.
σάρωμα, σάρωσις, σάρων, σαρωνίδες, in Σαίρω.
σατίη, & σατινον, in Σάτω.
ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, cum d. 1446
ΣΑ'ΤΤΩ ibid.
ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, cum d. 1447
σαυλοπρωκτῶν, in c. ex Πρωκτὸς 1390
ΣΑΥΛΟ'Σ, cum d. ibid.
ΣΑΥ'ΡΑ ibid.
σαυρωτὴς, in Στωρεύς.
ΣΑΥΣΑΡΙΜΟ'Σ 1448
ΣΑΦΗ'Σ, cum d. ibid.
σαόω, cum d. n Σόω, ſalvus.
¶ ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, cum d. ibid.
¶ σεαυτὸ, & c. in c. ex Αὐτὸς 223
σεβάζω, σέβας, σεβασις, σέβασμα, cum d. σεβαστὸς, in Σέβω.
ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ 1449
ΣΕ'ΒΩ, cum d. ibid.
σβόος, in Σείω.
σβλωὸς, in c. ex Λλωὸς 965
σέαρ, in Σείρω.
ΣΕΙ'Ρ Α', cum d. 1450
σεραφόρ 1738
σερόω, σερὼ, in Σειρὸς.
σείρω, cum d. in Σαίρω, hio.
σεσίχθεα in c. ex Α'χθ 227
σεῖσις in Σείω.
σεσίχθων, in c. ex Χθὼν 1811
σεῖσμα, cum d. σεσμὸς, in Σείω.
σεσπυγὶς, in c. ex Πυγὴ 1399
σεσῦρα, in c. ex Οὐρὰ 1220
σεῦσις, σεῦσον, in Σεω.
ΣΕΙ'Ω 1450
ΣΕ'ΛΑΣ, cum d. 1453
ΣΕΛΕ'ΝΙΣ 1454
σελλὼν, cum d. in Σέλας.
σελλώδλητ, in c. in βλητὸς 251
ΣΕΛΙΝΟΝ 1454
ΣΕΛΙΣ ibid.
ΣΕΛΛΟ'Σ, cum d. ibid.
σέλμα, in Σελὶς.
ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, cum d. 1454
σεμνὲν, in Σεμνὸς.
σεμνηρεύω, cum d. 18
σεμνόγεως, in c 628
σεμνολόγ, cum d. 943
σεμνόμανης, in c. 1901
σεμνομυθέω, in c. ex Μύθ, verbum 1974
σεμνοπαρῴσιος, in παρῴσιος 1465
σεμνοποιέω 1354
σεμνοπρεπὴς, cum d. in c. 1380
σεμνοπρόσωπος, cum d. in d. c. 1183
ΣΕΜΝΟ'Σ, cum d. 1454
σεμνόσομος 1537
σεπτὸς, cum d. in Σέβω.
ΣΕΡΑΠΙ'ΑΣ 1455
ΣΕ'ΡΙΣ ibid.
ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, & σέριφον ibid.
ΣΕ'ΡΙΦΟΣ ibid.
ΣΕ'ΡΦΟΣ ibid.
ΣΕ'ΣΕΛΙ ibid.
σεσοφισμβώς, in Σοφὸς.
σκύτλον, in Τεύτλον.
σεύω, in Σείω.
¶ σήθω ibid.
σηκάζω, in Σηκὸς.
σηκαηρ, α σηκηρ, in σηκηρ.
σηκίζω, σηκὶς, σηκίτης, in Σηκὸς.
σηκηρὸς, in c. ex κήρος, ſcorpe 848
ΣΗΚΟ'Σ, cum d. 1445
ΣΗ'ΜΑ, cum d. ibid.
σημαιοφόρ 1738
σημαλέος, σημαντὴς, & c. σημασία, σημαντίζομαι, σημαντὸν, in Σήμα.
σημειογραφ, cum d. 341
σημεῖ, cum d. in Σῆμα.
σημειοφόρ, cum σημαιοφόρ.
σημειώδη, σημείωσις, σημειωτὴς, in σημεῖον.
σήμερον, in Η'μέρα 604
σηπεδὼν, cum d. σηπία, σήπιον, σηπίδιον, in Σήπω.
σηπεδὼς 1354
ΣΗΡΩ, cum d. 1458
σηραγξ, cum d. in Σαίρω, hio.
ΣΗ'ΡΕΣ 1459
σῆς, in Σήπω.
ΣΗΣΑ'ΜΗ, cum d. 1459
σῆσις, σῆσον, in Σείω.
σητώδ, in Σῆτες.
ΣΗ'ΤΕΣ, cum d. ibid.
σητόβρωτ, in c. fine pr. 292
σητοφάγ, in c. ex κρὴ 845
σὴψ, σῆψις, in Σήπω.
¶ ΣΘΕ'ΝΩ, cum d. 1459
¶ ΣΙΑΓΩΝ, cum d. 1460
σιαλίζω, in Σίαλον.
σιαλόχ, in c. in χ 1808
ΣΙ'ΑΛΟΝ, cum d. 1460
ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, cum d. ibid.
σιβώνη, σιβώνιον, in Σῦς.
ΣΙΓΑ'Ω, cum d. 1460
σιγλωσσάλπιγξ, in c. ex Σάλπιγξ.
ΣΙ'ΓΛΑΙ 1461
σίγμα, & c. in litera Σ.
σίγμ, & σιγώ, in Σῦς.
ΣΙ'Δ Η, cum d. 1461
σιδηρεῖον, σιδήρεος, & σιδήρεος, σιδηρόω, cum d. σιδηρικὸς, σιδήρεον, σιδηρίτης, cum d. Σίδηρος.
σιδηροβόλ 252
σιδηροβρεχὴς, in c. ex Βρέχω 288
σιδηροβρὼς, in c. fine pr. 292
σιδηροδάκτυλ, in c. ex Δάκτυλος 355
σιδηροδεσμὸς, in c. ex δεσμὸς 385
σιδηρόδετ, in c. ex 3. perſ. pr. 386
σιδηροκμὴς, in c. definetib. in κμὴς (139
σίδηρον, τὸ, in Σίδηρος. 1356
σιδηροπίκιλ, in 1400
σιδηροπώλης ibid.
ΣΙ'ΔΗΡΟΣ 1461
σιδηροτόκος 1632
σιδηροῦμέω 1606
σιδηρουργὸς 505
σιδηρ, in Σίδηρος.
σιδηροφόρ, cum d. 1738
σιδηροφόρ 1764
σίδιον, in Σίδη.
σίελ, cum d. in Σίαλον.
σίζω, in litera Σ.
σικκινοτύρβη, in c. 1555
σικύδιον, σικυηδὸν, σικυήλατ, σικύου, in Σίκυος.
σικυοπέπον, in c. 1288
ΣΙΚΥΟΣ, & σικυὸς, cum d. 1462
ΣΙΚΧΟ'Σ, cum d. ibid.
ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, cum d. ibid.
σιλλαίνω, in σιλλοί.
σιλλοκύτια, arbores in quadam Aegypti parte, ex quarum fructu fit vnguentum.
σιλογραφ, cum d. 341
σιλλοι. cum d. in c. ex Γ'λλ 681
σίλφ, in c. ex Οὐρὰ 1220
ΣΙ'ΛΦΗ 1462
ΣΙΛΦΙΟΝ, cum d. ibid.
σιλφιοπώλης 1410
ΣΙΜΒΑΛΟ'Ν, cum d. ibid.
σιμβρόσωπ, in dec. 1183
ΣΙΜΟ'Σ, cum d. 1462
σιγάμωμ, cum d. in c. ex μόρ, mutuantibus o in α 1022
σίναπι, cum d. in Σίνηπι.
σιναρὸς, σινὰς, in Σίνω.
ΣΙΝΔΩ'Ν, cum d. 1463
ΣΙΝΗΠΙ ibid.
σίνις, ibid. in Σίνω.
σινόδλης, in c. 1132
ΣΙΝΩ, cum d. 1463
ΣΙΝΩ'Π Η, cum d. ibid.
σίξις, in Σιζω.
ΣΙΓΟΝ 1463
σὸς, in Θεὸς 627
ΣΙΠΑΛΟ'Σ, ſeu σίπυλες 1463
ΣΙΡΥ'Η ibid.
ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, cum d. 1464
σιρὸς, in Σαίρω, hio.
ΣΙ'ΣΑΡΟΝ ibid.
ΣΙΣΥ'ΜΡΙΟΝ ibid.
ΣΙΣΥ'Ρ Α, cum d. ibid.
σισυριδῦ, Ι. c. ex Δύω, induo 429
ΣΙΣΩΝ 1464
σιταγωγὸς, cum d. 40
σιτανίας, σιταν, in Σῖτ.
σίταρχος, cum d. 202
σιτέομαι, σιτίσκομαι, σιτεύω, cum d. σιτέω, in Σῖτ.
σιτήρυν 309
σιτητίσιον, cum d. in c. ex αἵρεσις 79
σιτηρὸς, σίτησις, σιτίζω, σιτικὸς, σιτίον, σιτισμὸς σιτιστὸς, in Σῖτ.
σιτοβολίον, & σιτοβολὼν 152
σιτοδέομαι, cum d. in com. ex Δέω, egeo 387
σιτοδόκη, in σιτοδόχος.
σιτοδοσία, in c. ex δόσις 400
σιτοδότης, cum d. in c. ex δότης ibid.
σιτοδόχος 383
σιτοκώπλ, in c. ex Κάπηλος 744
σιτοκρὸς, in c. ex κρεὼ 764
σιτολογὸς, cum d. 935
σιτομέτρης, cum d. in c. fine pr. 1041
σιτομνημονέω, in c. ex μνήμων 1062
σιτοποιὸς, cum d. 1354
σιτοπο, α, & σιτοπομπία, in c. fine pr. 1281
σιτοπόν, in c. fine pr. 285
σιτοπώλης 1411
ΣΙ'ΤΟΣ 1464
σιτοφάγος 1702
σιτοφόρ 1738
σιτοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
σιτοχρό 1828
σίτ, in litera Σ.
σιτὼ, σιτὼδης. σιτὼν, in Σῖτος.
σιτὼνης, cum d. 1851
σιφλὸς, cum d. in Σιπαλός.
ΣΙΦΝΟ'Σ, cum d. 1466
ΣΙ'ΦΩΝ, cum d. ibid.
σιὼ, in Θεὸς 627
ΣΙΩΠΑ'Ω, cum d. 1466
¶ ΣΚΑ'ΖΩ ibid.
σκαιὸς, cum d. in Σκάζω.
ΣΚΑΙ'ΡΩ 1467
σκαιῶς, in σκαιὸς.
σκαλαθύρω, cum d. in c. ex Α'θύρω 63
σκαλδύω, cum d. in Σκάλλω.
σκάλιλλος, vnde σκάλιλλοι τρίγωνον, ſcalenum triangulum, cuius tria latera ſunt inter ſe inæqualia: apud Euclid.
ΣΚΑ'ΛΛΩ 1468
σκαλμὴ, in Σκάλλω.
σκαλμὸς, in Σκαίρω.
σκάλοψ, σκάλσις, in Σκάλλω.
σκαμβὸς, in Σκάζω.
σκαμμὼν, in Σκάπτω.
ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, cum d. 1468
σκαπέλλον, cum d. in Σκάζω.
σκαπανικὸς 1410
ΣΚΑ'ΝΔΙΞ 1468
ΣΚΑ'ΠΤΩ, cum d. 1469
σκαρδαμύσσω, cum d. in c. 1081
σκαρθμὸς, σκαρίζω, σκαρὶς, σκάρισμα, in Σκαίρω.
ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, cum d. 1470
σκάρος, σκάρτης, σκαῦρος, in Σκαίρω.
σκαφάγος 1702
σκαφεύω, cum d. σκάφη, & σκαφὴ, σκαφὶς, in Σκάπτω.
σκαφηφόρ, cum d. 1738
σκαφίδιον, & σκαφίον, σκαφὶς, σκαφίτης, in Σκάπτω.
σκαφολωτρέω, in c. fine pr. 975
σκάφ, in Σκάπτω.
ΣΚΕΔΑ'Ω, cum d. 1470
ΣΚΕΘΡΟ'Σ, cum d. 1471
ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, cum d. ibid.
σκέλεμα, in Σκέλλω.
ΣΚΕ'ΛΛΩ, cum d. 1471
ΣΚΕ'ΛΟΣ 1473
σκελῆμα, in Σκέλλω.
σκελύφιον, in Σκέλλω.
σκέμμα, σκεμμὸς, in Σκέπτομαι.
σκέπτω, cum d. in Σκέπω.
ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, cum d. 1473
σκέπας, σκέπασμα, σκεπαῖος, & c.
σκεπάω, σκέπη, σκεπτῶς, in Σκέπω.
ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, cum d. 1473
ΣΚΕ'ΡΩ 1477
σκέρολ, cum d. 253
σκευαγωγὸς, cum d. 40
σκευάζω, cum d. σκευάσμα, σκευασία, σκεύασμα, σκευασὴς, σκευὴ, in Σκεύω.
σκευοθήκη, in c. θήκη 1629
σκευοποιὸς, cum d. 1354
σκευοπώλης 1410
ΣΚΕΥ'Ο Σ 1477
σκευοφόρ, cum d. 1738
σκευοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 1770
σκευωρὸς, cum d. 1224
σκέψις, in Σκέπτομαι.
σκηλημα, in σκηλῆμα, in Σκέλλω.
σκήμπτω, in Σκήπτω.
ΣΚΗΝΗ', cum d. 1481
σκηνοβατέω 236
σκηνογραφ, cum d. 342
σκηνοπηγία, cum d. in c. ex πέσσω 1302
σκηνοποιὸς, cum d. 1354
σκηνορράφ, cum d. 1418
σκηνὼ, in Σκηνή.
σκηνόω, σκηνύδριον, σκήνωμα, σκηνωτὴς, in Σκηνή.
σκηπάδιον, σκηπλώδιον, σκηπτὸς, in Σκήπτω.
σκηπτοῦχος, ſceptrum manus geſtans, epitheton regum apud Hom. Il. β. & Od. θ, vtitur & Xenoph.
σκήπτρον, in Σκήπτω.
ΣΚΗ'ΠΤΩ, cum d. 1482
ΣΚΙΑ' 1483
σκιαγράφ, cum d. 341
σκιάδιον, in Σκιὰ.
σκιάδιον, σκιαδίσκη, in Σκιὰ 1483
σκιάζω ibid.
σκίαινα ibid.
σκιαμαχέω 1014
σκιάπες 1373

σκιαρὸς, σκιὰς, in Σκιά.
σκιατραφὴς, cum d. in c. in τραφὴς 1658
σκιατροφία, cum d. 1661
σκιαυχέω, in c. ex Αὐχή 216
ΣΚΙΓΓΟΣ 1485
σκιερὸς, in Σκιά.
σκίμπους, piscis qui & trachurus Hesych.
ΣΚΙΝΔΑΛΑ, cum d. 1485
ΣΚΙΜΑΛΙΖΩ ibid.
σκίμπους, cum d. 1373
σκίμπω, &c. in Σκήπτω.
σκίναξ, σκιαρ, in σκιερτάω.
σκινδαλαμοφόρησις, in c. fine pr. 1759
ΣΚΙΝΔΑΨΟΣ 1485
ΣΚΙΝΘΟΙ ibid.
σκινὶς in Σκιά 1483
σκιόεις ibid
σκιοῦν, in c. ex Σκία 637
σκιρᾷ in c. ex Οὐρᾷ 1220
σκιρὼ in Σκιά.
σκιπωνᾶ, σκίπων, in Σκήπτω.
σκιρφᾶ, σκιρφᾶον, σκιρφάω, in Σκιρᾷ.
σκίρον, in Σκία.
ΣΚΙΡΟΣ 1485
σκιρρᾷ, in Σκιρᾷ.
σκιρρία, σκιρρώδης, σκίρρωμα, in Σκιρᾷ.
σκιρτάω cum d. in Σκαίρω.
σκιρτηδὸν 1373
ΣΚΙΤΑΛΟΙ 1486
σκιὰθη, in Σκιάω.
σκιάω, cum d. in Σκιάω.
σκιλλαγχωρέω, um d. 41
σκιλλαγχωρία, in c. ex Ἀγχόω 225
σκιλληρὸς in σκληρὸς.
σκιληρόεως, in c. ex Γαῖα 296
σκιληροσάρκης, in c. ex Δέρμα 374
σκληροδιαίτης, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 394
σκληρόθριξ, in c. 650
σκληροκηρόω, cum d. in c. 746
σκληρόκηρος, in c. ex Κηρὸς 785
σκληροκοιλία, in c. ex Κοιλία 817
σκληρόκοκκος, dura grana habens.
σκληροπόσπος, in dec. 1183
σκληρὸς, cum σκλέω.
σκληρόσαρκος, in c. 1446
σκληρόσπορος, in com. ex Οὖσα κοκκώδη 1213
σκληροσώματος, in c. 1574
σκληρότης, in σκληρός.
σκληροτεχνία, in c. 1649
σκληρότεχνος, in σκληροτέχνος.
σκληρόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 1185
σκληρόω, cum d. σκλήρωμα, σκληρωτὸς, σκληρὸς, in σκλέω 1471
σκνιψ, in Κνιψ.
σκολιόγραπτος, in com. ex γραπτὸς 339
σκολιοπλανὴς, in c. 1321
ΣΚΟΛΙΟΣ, cum d. 1486
σκολιόφρων 1764
σκολομαχαίριον, in c. ex μάχαιρα 1044
ΣΚΟΛΟΠΑΞ 1486
ΣΚΟΛΟΠΕΝΔΡΑ, cum d. ib.
ΣΚΟΛΟΨ, cum d. ibid.
ΣΚΟΛΥΜΟΣ ibid.
ΣΚΟΛΥΠΤΩ ibid.
ΣΚΟΜΒΡΟΣ, cum d. ibid.
σκόπαρχος, cum d. 202
σκόπελος, σκοπὴ, cum d. in Σκέπελμα.
σκοπιὰς 1224
σκοπὸς, in Σκέπελμα.
σκοραχίζω, in Κόραξ 846
σκορδοπώλης 1411
ΣΚΟΡΟΔΟΝ, cum d. 1487
σκόρπινα, σκορπιώνη, σκορπίδιον, in Σκορπίος.
ΣΚΟΡΠΙΖΩ 1487
σκορποπωλήτης 1338
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 1487
σκορπιος, in c. ex Οὐρᾷ 1220
σκορπιοω, in Σκορπιος.
σκορπισμὸς, in Σκορπίζω.
σκορπίτης, σκορπιώδης, ἰ Σκορπίος.
σκόλαξ, σκοτώδης, σκόλασμος. σκοτάνδς, σκοτεύω, σκόλακα, σκοτήκας, σκοτίζω, σκότος, in Σκότος.
σκοτοβορος, in c. ex Βορὰ 275
σκοτόμωνα, in c. retinēctib. an 992
σκοτομώδης, in c. ex Μῆδος 1043
σκοτομώδη, cū d. in c. ex Μιλὴ 1048
ΣΚΟΤΟΣ, cum d. 1487
ΣΚΥΒΑΛΟΝ, cum d. 1488
σκυβαλίτης οἶνος, vide πρόχυμα, in ῥοῦς.
ΣΚΥΔΑΛΙΝΩ 1488
σκυλεύω, cum d. in Κύων 903
σκύλευμα, in Σκυθμαίνω.
ΣΚΥΘΗΣ, cum d. 1489
σκυθρωπία. 1313
σκυθρωτότης, in c. 1645
σκυθρωπὸς, cum d. in Σκυθμαίνω.
σκυθρωπὸς, cum d. 1184
σκυλακεῖς, cum d. in c. 1692
σκυλακω, σκυλάδιον, cum d. σκυλακτρια, in Σκύλη 1554
σκυλακτρια, cum d. σκύλαξ.
σκυλοπρωσωπος, cum d. 1183
ΣΚΥΛΛΑ, cum d. 1489
σκύλος, in Σκύλη 1554
σκύμνος, cum d. in σκυζω 903
σκυμνωδεῖν 1132
ΣΚΥΝΙΟΝ 1489
σκυρὸς, σκύρον, σκυρόω, in Σκῦρος.
σκυτάλη, cum d. σκυτάλιον, cum d. σκυτικὸς, σκυτοπῶν, in Σκυτος.
σκυτοβραχίων, in c. ex Βραχίων 282
σκυτοδέψεως, cum d. in c. ex Διφθέρα 1378
ΣΚΥΤΟΣ 1489
σκυτοτομος, cum d. 1606
ΣΚΥΦΟΣ, cum d. 1490
σκωλήκησις, σκωληκιάω, σκωληκίζω, σκωληκιον, in Σκώληξ.
σκωληκόρωτος, in c. fine pr. 292
σκωληκότος, cum d. 1632
ΣΚΩΛΗΞ, um d. 1490
σκωληβάτης, & σκωλοβατίζω 236
ΣΚΩΛΟΣ 1490
ΣΚΩΠΤΩ, cum d. ibid.
ΣΚΩΡ 1491
σκωρακὶς, in Ἀμὶς 141
σκωρεία, in Σκῶρ.
σκὼψ, n c. 1234 (1001
σμάραγδος, in Μάραγδος.
ΣΜΑΡΑΓΕΩ, cum d. 1491
ΣΜΑΡΙΣ ibid.
ΣΜΑΩ ibid.
σμεριδαλέος, σμεριδνὸς, in Μέρδω.
σμερὸν, in Σμίνω. (1034
σμιγμα, σμικτὸς, σμικτὸς, in Σμῶ.
σμιλοδακος 383
ΣΜΗΝΟΣ, cum d. 1491
σμιλωκεγκὸς 505
σμιλίον, in σμιλὸς.
σμιλὶς, in σμίλη.
σμιλανος, in Μήλανθος 1049
σμιλὸς, in Σμῶ.
σμικρολόγος, cum d. in μικρολόγος.
σμικρομερὴς, in μικρομερὴς.
σμικρὸς, cum d. in Μικρὸς 1055
ΣΜΙΛΑΞ 1492
ΣΜΙΛΗ cum d. ibid.
σμυγερὸς, cum d. in Σμύχω.
σμυκτὴρ in Μυκτὴρ 1075
ΣΜΥΡΙΣ cum d. 1492
σμύρνα, cum d. in Μύρον 1078
ΣΜΥΧΩ 1492
ΣΜΩΔΙΖ ibid.
ΣΜΩΧΩ ibid.
¶ σοβαροβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 1712
ΣΟΒΕΩ, cum d. 1493
ΣΟΓΧΟΣ ibid.
σογχώδης, in Σομφὸς.
σόλοικος, cum d. 1142
ΣΩΜΦΟΣ, cum d. 1493
σόρμα, in Σόρος.
ΣΟΟΣ, cum d. 1494. & in Σεύω 1451
σοάω, in σόος.
σορεῦω σορηδὸν, in Σορὸς 1495
σορεβρέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 1712
σορεδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
συροπηγὸς, cum d. in c. ex πῆγνυμι 1302
σορωτηκτος, σορωτηκτὸς 1338
ΣΟΡΟΣ 1495
σὸς, n Σύ.
ΣΟΥ 1495
σῶσις, in σόος.
ΣΟΦΟΝ, cum d. 1496
σοφίζω, cum d. in Σοφὸς.
σοφισμαινω 993
ΣΟΣΟΣ, cum d. 1496
σπαδιάτης in c. 1087
¶ σπάδιξ σπάδων, cū d. in Σπάω.
ΣΠΑΘΗ, cum d. 1479
σπαθομαλὴς, in c. ex Μηλὴ 1946
σπαθοφοινικη, in c. ex φοῖνιξ, palma 1755
σπαθοφυὴς 1773
ΣΠΑΙΡΩ 1498
σπαλαθρον in Σπάω.
σπαλὰξ, cum d. in Σπάω.
σπανὸς, cum d. in Σπανὸς.
σπανοποιῶν, in c. ex Ποιῶν 1408
ΣΠΑΝΟΣ 1499
σπανοστὸς, cum d. in c. 1465
σπαργὰω 1773
σπαργὴς 1691
ΣΠΑΡΑΣΣΩ, cum d. 1499
ΣΠΑΡΓΑΝΟΝ, cum d. ibid.
ΣΠΑΡΓΑΩ, cum d. 1500
σπαργὶζω, in Σπαίρω.
σπαρνοτόλος, in c. ex Πολὶς 1361
σπαρὸς, in Σπείρω.
σπάτιν, cum d. in Σπείρω.
σπαρτολόκος, in c. ex πέτομαι 1378
σπαρτοπόλιος, in c. ex Πολὶς 1361
σπαρτοπάλης 1411
σπαρτὸς, in Σπείρω.
σπάσις, σπασμὸς, cum d. σπασικὸς, in ἕπομαι.
ΣΠΑΤΑΓΓΟΣ 1500
σπαταλὴ cum d. in Σπάω.
σπάτος, in Σπάτος.
σπατίλη, in c. ex Τίλος 1633
ΣΠΑΤΟΣ 1500
ΣΠΑΩ ibid.
ΣΠΕΙΡΑ 1503
σπειραχὴς, in c. ex Ἄχθος 227
σπειρόω, σπειρώδης, σπείρημα, σπεῖρον, in Σπείρα.
σπειροπόλης, cum d. 1411
σπειρόω, in Σπεῖρα.
ΣΠΕΙΡΩ 1503
σπειρώδης, in Σπεῖρα.
σπελεω, idem quod σπλεκόω, ex eoq; factum per metathesin literarum, & addito σ.
Διασπικλόω (comp.) idem quod σπλεκόω: unde διεσπικλωμένη, corrupta lectio Aristop. in Plut.
ΣΠΕΛΕΘΟΣ 1506
ΣΠΕΝΔΩ ibid.
ΣΠΕΟΣ 1507
σπέρδολος, in Σπάω.
σπέργολος, in Σπέρχω.
σπερμὰ, cum d. in c. in σπέρμα.
σπερμαγὰ 2 in σπερμαίνω.
σπερμαπώλης 1411
σπερμάτιον, σπερμάτιος, in Σπέρμα.
σπερμολόγος, cum d. 936 944
σπερμοφόρος, cum d. 1738
σπερμοφυὴς, cum d. 1780
ΣΠΕΡΧΩ, cum d. 1507
ΣΠΕΥΔΩ, cum d. 1508
σπήλαιον, cum d. in Σπέος.
ΣΠΙΖΩ, nm d. 1510
ΣΠΙΔΑΜΗ, cum d. ibid.
ΣΠΙΛΟΣ, cum d. ibid.
ΣΠΙΝΔΑΣΙΣ ibid.
ΣΠΙΝΘΗΡ, cum d. ibid.
σπίνος, in Σπίζω.
ΣΠΑΓΝΟΝ, cum d. 1511
σπλαγχνότης, in c. ex Οἶτος.
σπλαγχνοσκόπος 1476 (1174
σπλαγχνοτόμος 1606
σπλαγχνοφάγος 1702
σπλὴνδὸς, in Σπόδος.
ΣΠΛΗΝ, cum d. 1511
σπληνοδέπαινος, in c. ex Δαπανάω.
σπληνώδης, in Σπλὴν. [358
σπογγὸς, σπογγιὰ, σπογγίζω, cū d.
σπογγίτης, in Σπογγὸς.
σπογγοθήρας, in c. ex θήρα 637
σπογγοκλυμενὸς, qui aquas subit ut spongias à petris avellat & abstrahat. Poll. li. 7. cap. 30. ex Lycurgi oratione contra Menesemum.
ΣΠΟΓΓΟΣ 1511
σπογγώδης, in Σπόγγος.
σποδεῖα, in Σποδὸς.
σποδησιλαῦρα, in c. ex λαύρα 931
ΣΠΟΔΟΣ, cum d. 1512
ΣΠΟΛΑΣ ibid.
σποδοθήκη, in c. in σποδὸς.
σποδὸς, in σποδὸς.
σποδοτάφος, in c. ex τάφος 944
σποδοτάφος, cum d. in σποδὸς.
σποδὸς, cum d. in Σποδὸς.
σποδοτρίβεω 1354
ΣΠΟΝΔΥΛΟΣ, cum d. 1512
σπόρος & c. in Σπείρω 1504
σποδάζω, in σποδὸς.
σποδομαλοχέω 944
σποδοῦς, cum d. in σποδὸς.
σποδὸς, cum d. in Σποδὸς.
σποδὸς, in σποδὸς.
σποδὸς, cum d. in Σποδὸς.
σποδοτρίβεω, in c. ex Γελάω 311
σποσμὸς, in σποδὸς.
ΣΠΥΡΑΘΑ 1513
σπυρὶς, cum d. in Πυρὸς 1407
σφαγμα σφαγείας, σφαγὼν, in Σπάζω.
σφάδιμα, &c. in Ἴσημι 693
σφαδοδρόμος, cum d. 1666
σφάδιος, σφάδιον, σφάδισμὸς, in Ἴσημι 693
ΣΤΑΖΩ 1513
σταθμὸς, in Ἴσημι 693
σταθμὸω, in σταθμὸς.
σταθμὸς, cum d. in σταθμὸς.
σταθμὸω, cum σταθμὸς, stabulū.
σταθμίον, & σταθμίζω, in σταθμὸς, statera.
σταθμὸω, cum d. in Ἴσημι, appendo 710
σταθμίδες, in Ἴσημι 694
σταθμοδώτης, in c. ex οἶκος 401
σταθμὸς, in Ἴσημι, statuo 693. & in Ἴσημι, appendo 710
σταθμῦχος 558
ΣΤΑΙΣ, cum d. 1514
σταιτὸω, cum d. σταλάζω, cum d. σταλάσσω, in Σταζω.
σταλίζ, in Ἴσημι 694
σταλιγὸς τάφος, sepulchrum in quo extructa est columna. Eustathius, in Ἴσημι 694 [pigr.
ΣΤΑΜΝΟΣ, cum d. 1514
στάσις, cū d. in Ἴσημι, statuo 692
στατεύω, in c. ex Εὔω 542
σταὴς, cū d. in Ἴσημι, appēdo 710
σταὸν, σταμὸς, cum d. in Ἴσημι, appendo 716
σταὸς cum d. in Ἴσημι 693
ΣΤΑΥΡΟΣ, cum d. 1514
σταυρωτὸς, in c. in τύπος 1682
σταυρὸω, in c. in Σταυρὸς.
ΣΤΑΦΙΣ, cum d. 1515
σταφυ-

INDEX.

ςαφύλη 1515
ςαφυλίζειν, ςαφυλῖνος, seu ςαφύλινος, ςαφυλὴς, in ςαφύλη.
ςαφυλοβολεῖν 253
ςαφυλοδρυμοι 1666
ςαφυλοφόρος 1738
ςαφύλωμα, in Σταφύλη.
ςαχάνη, in Ἵςημι, appendo 710
ςαχυηρὸς, in Στάχυς.
ςαχυοβολέω 253
ςαχυολόγος, cum d. 963
ςαχυόομαι, in Στάχυς.
ςαχυοςέφανος, in c. sine pr. 1531
ΣΤΑΧΥΣ cum d. 1515
¶ ΣΤΕΑΡ, cum d. ibid.
ΣΤΕΓΩ, cum d. 1516
ΣΤΕΙΒΩ, cum d. 1517
ςείλειν, ςείλειον, in Στέλλω.
ςείαυχιν, in c. ex Αὐχὴν 223
ςείνομαι, ςεῖνος, ςεινὸς, in Στενός.
ςείνόω, cum d. ibid.
ςείπτος, in Στείβω.
ςεῖρα, cum d. in Στερέω.
ΣΤΕΙΧΩ 1518
ςελγιδοποιὸς, cum ςελεγιδοποιὸς.
ςελγὶς, cum d. in Στελγίς.
ςελεγιδοποιὸς 1354
ςελεγγὶς, cum d. in Στελεγγίς.
ςελεχιαῖος, in Στέλεχος.
ςελεχόκαρπος 751
ΣΤΕΛΕΧΟΣ, cum d. 1520
ΣΤΕΛΙΣ ibid.
ΣΤΕΛΛΩ ibid.
ςελμονίαι, in Στέλλω, orno.
ΣΤΕΜΒΩ, cum d. 1525
ςέμμα, cum d. in Στέφω.
ςεμφυλα, in Σταφίς.
ςενάζω, cum d. ςενάχω, cum d. ςενόεις, in Στενός.
ςενοθωραξ, in c. ex Θώραξ 664
ςενοκώκυτοι τρίχες, in c. ex Κωκύω 904
ςενολίσχης, cum d. in c. ex Λέσχη 959
ςενολογέω 944
ςενοπορθμὸς, in c. ex πορθμὸς 1273
ςενόπορος 1272
ΣΤΕΝΟΣ 1525
ςενόςομα 1537
ςενότης, in Στενός.
ςενόφυλλος, cum d. 1773
ςενόφωνον 1784
ςενόχωρος, cum d. in com. ex Χῶρος 1834
ςενόω, in Στενός.
ςενυγρὸς, cum d. in c. ex Ὑγρὸς 1688
ςένω, in Στενός.
ςεπτήριος, ςεπτὸς, in Στέφω.
ΣΤΕΡΓΩ, cum d. 1527
ςερεμνὸς, in Στερεός.
ςερεομέτρης, cum d. in c. sine pr. 1041
ΣΤΕΡΕΟΣ, cum d. 1527
ςερεόφρων 1764
ςερεόω, in Στερός.
ΣΤΕΡΕΩ 1527
ςερέωμα, ςερεῶς, ςερέωσις, in Στερεός.
ςερησις, ςερητικὸς, ςερίζω, ςερίσκω, in Στερεω.
ςεριφόπεπλος, in c. 1287
ςερίφος, in Στερεός.
ςερκτικὸς, in Στέργω.
ςερνὶξ, ςερνίτης, cum d. in Στέρνον.
ςερνόμαντις, in c. 1001
ΣΤΕΡΝΟΝ 1528
ςερνοτυπὴς, cum d. 1681
ςερνοτύπτης, cum d. in c. retinentibus πτ. 1680
ςερνοῦχος 558
ςέρξις, in Στέργω.
ςέρομαι, in Στερέω.
ςεροπὴ, in ἀςεροπή.
ςεροπηγερέτης, in c. ex ἠγερέομαι 11
ςέρρος, in Στερεός.
ςέρφνιος, in ςέρφος.
ςερφόπεπλος, in c. 1287
ςέοφος, in Στέφω.
ςεφάνη, cum d. in Στέφω.
ςεφανηφόρος, cum d. in ςεφανοφόρος.
ςεφαναῖος, ςεφανίζω, ςεφανικὸς, ςεφάνιον, ςεφανισκος, ςεφανίτης, cum d. ςεφάνιον, in ςέφανος.
ςεφανοπλόκος, cum d. in com. ex πέπλοκα 1328
ςεφανοποιὸς 1354
ςεφανοπώλης, cum d. 1411
ςέφανος, in Στέφω.
ςεφανοφόρος, cum d. 1738
ςεφανόω, ςεφανιςικὸς, ςεφανωτίδες, ςεφάνωμα, cum d. ςεφάνωσις, ςεφανωτικὸς, ςεφίτης, in Στέφω.
ςεφηπλόκος, cum ςεφανοπλόκος.
ςέφος, in Στέφω.
ΣΤΕΦΩ 1529
ςηθήνιον, ςηθίδιον, ςηθικὸς, in Στῆθος.
ςηδοδεσμὸν, &c. in com. ex δεσμὸς 385
ΣΤΗΘΟΣ 1531
ΣΤΗΛΗ, cum d. ibid.
ςηλοχραφία, cum d. 341
ςηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
ςηλουργὸς 505
ςηλόω, in Στήλη.
ςῆμα, ςήμων, cum d. in Ἵςημι, statuo 693
ςὴρ, in Στέαρ.
ΣΤΗΡΙΖΩ, cum d. 1232
ςησίφυλλον 1773
ςήσιος, in Ἵςημι 694
ΣΤΗΤΗ 1532
ςητώδης, in Στέαρ.
¶ ΣΤΙΑ, cum d. 1532
ςιβάδιον, in Στείβω.
ςιβαδοκοιτέω, in c. ex Κοίτη 821
ςιβαδοποιέω 1354
ςίβω, cum d. in Στείβω 1517
ςιγεὺς, ςίγμα, cum d. in Στίζω.
ΣΤΙΖΩ, cum d. 1533
ΣΤΙΛΒΩ, cum d. ibid.
ΣΤΙΛΗ ibid.
ςιλπνὸς, in Στίλβω.
ΣΤΙΜΜΙ, cum d. 1534
ςὶξ, in Στείχω.
ςίον, in Στία.
ςιπτὸς, ςίφος, ςιφρός, in Στείβω.
ςιχαδίτης, ςιχαδικὸν, ςιχὰς, ςιχάω, ςιχηδὸν, ςιχήρης, ςιχίδιον, ςιχίζω, ςίχινος, in Στείχω.
ςίχος, in Στείχω.
ςιχουργέω 505
ςιχωδὸς 56
ςιώδης, in Στία.
¶ ΣΤΛΕΓΓΙΣ, cum d. 1534
¶ ςόβος, cum d. in Στόμα.
ςοιβὴ, cum d. in Στείβω.
ςοιχάριον, ςοιχὰς, ςοιχεῖον, cum d. ςοιχηδὸν, ςοιχίζω, cum d. ςοῖχος, in Στείχω.
ςόλαρχος, &c. 202
ςολὰς, ςολὴ, cum d. ςολμὸς, ςόλος, in Στέλλω.
ΣΤΟΜΑ 1534
ςομαλγία, in c. ex Ἄλγος 109
ςομάργος, in c. ex Μάργος 1003
ςοματικὸς, in Στόμα.
ςοματουργὸς 505
ςομαυλέω 220
ΣΤΟΜΑΧΟΣ, cum d. 1538
ςόμβος, cum d. ςομίας, ςόμιον, ςόμις, in Στόμα.
ςομοδόκος 383
ςόμος, ςομόω, ςομύλλω, cum d. ςομύλος, ςόμφαξ, cum d. ςόμφος, ςομάδης, ςόμωμα, ςόμωσις, in Στόμα.
ςόνος, cum d. in Στενός.
ςόνυξ, in c. ex Ὄνυξ 1169
ςοργὴ, cum d. in Στέργω.
ΣΤΟΡΕΩ, cum d. 1538
ΣΤΟΡΘΥΓΞ 1539
ςόρνυμι, in Στορέω.
ΣΤΟΧΑΖΟΜΑΙ, cum d. 1539
ςράβαι, in Στρέφω.
ςραβαλοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη 835
ςραβὸς, cum d. in Στρέφω.
ςραγγάλη, cum d. in Στράγγος.
ςραγγεύω, cum d. in Στράγξ, & in Στράγγος.
ςραγγίζω, in Στραγγὸς, & in Στράγξ.
ΣΤΡΑΓΓΟΣ 1540
ςραγγουρία, cũ d. in c. ex Οὖρον 1221
ΣΤΡΑΞ 1540
ςραγὸς, in Στραγγός.
ςρατάομαι, in Στρατός.
ςρατάρχης, cum d. 202
ςρατεύω, cum d. in Στρατός.
ςρατηγὸς, cum d. 42
ςρατηίη, in Στρατός.
ςρατηλασία, ςρατηλατέω 470
ςρατιὰ, ςράτιος, ςρατιώτης, cum d. in Στρατός.
ςρατοκήρυξ, in c. ex κήρυξ 786
ςρατολογέω, cum d. 936
ςρατοπεδάρχης, cum d. 202
ςρατόπεδον, cũ d. in c. ex Πέδον 1258
ΣΤΡΑΤΟΣ 1541
ςρατοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ςρεβλὸς, cum d. ςρέμμα, in Στρέφω.
ςρέπταιγλος, in c. ex Αἴγλη 64
ςρεπτίνδα, ςρεπτὸς, in Στρέφω.
ςρευγεδὼν, ςρεύγομαι, in Στράγξ.
ςρεφάσκω, in Στρέφω.
ςρεφεδινέω, in c. ex Δίνη 407
ςρέφος, cum d. in Στέφω, vide & ςρέφος, in Στρέφω.
ΣΤΡΕΦΩ, cum d. 1542
ςρεφίμαλλος, in c. ex Μάλλος 997
ςρέψας, in Στρέφω.
ςρεφοδικέω 404
ςρεψοδικοπανουργία, in πανοῦργος 504
ΣΤΡΗΝΗΣ 1549
ΣΤΡΗΝΟΣ ibid.
ςρηνόφωνος 1784
ςριβιλικίγξ, in Λίκιγξ 967
ΣΤΡΙΒΟΣ 1549
ςροβανίσκος, ςροβέω, cum der. in Στρέφω.
ςρογγυλαίνω, ςρογγυλίζω, in Στρογγύλος.
ςρογγυλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 757
ςρογγυλόλοβος, in c. ex Λοβὸς 972
ςρογγυλοναῦτης, in c. 1087
ςρογγυλοπρόσωπος, in dec. 1184
ΣΤΡΟΓΓΥΛΟΣ, cum d. 1549
ςρόμβος, cum d. in Στρέφω.
ςρουθάριον, in Στρουθός.
ςρουθεόμηλα, in c. 1055
ςρούθιος, ςρουθίζω, ςρούθιος, in Στρουθός.
ςρουθοκάμηλος, in Κάμηλος 737
ςρουδοκεφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr.
ςρουθόπους 1373
ΣΤΡΟΥΘΟΣ 1549
ςροφὴ, &c. in c. Στρέφω.
ςροφολογία 944
ςροφόομαι, ςρόφος, in Στρέφω.
ςρύμαργος, furiosè in venerem concitus. Gal. in lex. Hipp.
ςρυφνὸς, cum d. in Στύφω.
ΣΤΡΥΧΝΟΣ 1550
ςρῶμα, cum d. in ςρωννύω.
ςρωματοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1770
ςρωννύω, cum d. in Στορέω.
ςρωφάω, in Στρέφω.
ςυγάνωρ, in c. ex Ἄνωρ 156
ςυγερὸς, cum d. in Στυγέω.
ςυγερώπης, & ςυγερωπὸς, in dec. (1184
ςυγερῶς, in ςυγερός.
ΣΤΥΓΕΩ, cum d. 1550
ςυγόδεμνος, in c. ex Δέμνιον 370
ςύγος, in Στυγέω.
ςυλὶς, ςυλίσκος, ςυλίτης, in Στύλος.
ςυλοβάτης 236
ΣΤΥΛΟΣ 1550
ςύμμα, in Στύφω, ςῦμα, in Στύω.
ςυξ, in Στυγέω.
ςυομαι, in Στύω.
ΣΤΥΠΗ, cum d. 1551
ςυππροπώλης 1411
ςύππη, in Στύπη.
ςυπτηρία, in Στύφω.
ΣΤΥΡΑΞ, cum d. 1551
ςυφελὸς, cum d. ςυφλὸς, in Στύφω.
ςυφοκόμπος, vel ςυφόκομπος, in c. (836
ΣΤΥΦΩ, cum d. 1551
ΣΤΥΩ 1552
ςωμυλέω, ςωμύλιος, in ςωμύλος.
ςωμυλιοσυλλεκτάδης, in συλλέγω 934
ςωμύλος, cum d. in Στόμα.
¶ ΣΥ 1552
σύαγρος, cum d. 24
σύαινα, συὰς, in Σύς.
ΣΥΒΑΡΙΣ, cum d. 1553
συβήνη, & συβίνη, in Σύς.
συβόσιον, in c. ex βόσις 281
συβώτης, cum d. in c. ex βοτὸς 282
συγγάλακτος, in c. ex Γάλα 297
σύγγαμβροι, in c. ex Γαμβρὸς 298
σύγγαμος, in c. ex Γάμος 299
συγγενεαλογέω, in γενεαλόγος 940
συγγενὴς, cum d. in c. ex γένος 307
συγγεννάω, cũ d. in c. ex γεννάω 308
συγγεωργὸς, in γεωργὸς 500
σύγγυρος, cum d. in c. ex Γῆρας 315
συγγίγνομαι, & συγγένομαι 306
συγγινώσκω, cum d. 320
σύγγονος 309
συγγράφω, cum d. 339
συγγυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνὸς 345
συγκαθαιρέω, in καθαιρέω 78
συγκαθαρμόζω, in καθαρμόζω 205
συγκαθέζομαι, in καθέζομαι 441
συγκάθεδρος, in καθέδρα 442
συγκαθείργω, in καθείργω 456
συγκαθέλκω, in c. ex Ἕλκω 477
συγκάθεσις, in συγκαθίημι.
συγκαθεύδω, in καθεύδω 534
συγκαθέψω, in καθέψω 560
συγκάθημαι, in κάθημαι 603
συγκαθιδρύω, in καθιδρύω 671
συγκαθιερόω, in καθιερόω 672
συγκαθίζω, in καθίζω 674
συγκαθίημι, in c. ex καθίημι 566
συγκαθίςημι, in καθίςημι 702
συγκαίω, in c. cũ pr. 724 (1250
συγκακοπαθέω, in κακοπαθέω
συγκακουργέω, cum d. in κακοῦργος 501
συγκακουχοῦμαι, in κακουχέω 557
συγκαλέω, in c. ex Καλέω 732
συγκαλινδεῖσθαι, i. e. ex καλινδέω 893
συκαλλύω, in c. ex κάλλος 735
συγκαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 736
συγκάμνω, in c. cum pr. 739
συγκάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 736
συγκαρκινοῦσθαι, in Καρκίνος 749
συγκασικόρα, in c. ex κόρος puer.
σύγκασις, in Κάσις 754 (848
συγκαταβαίνω, cum d. in καταβαίνω 233
συγκαταβιόω, in καταβιόω 265
συγκαταγηράσκω, in καταγηράσκω 315.
συγκατάγω, in κατάγω 35
συγκαταρθεῖν, in καταδαρθεῖν 359
συγκαταδουλόω, in καταδουλόω 419
συγκαταδύομαι, in καταδύω 428
συγκαταξεύγνυμι, in καταξευγνύω 580
συγκαταζῶ, in καταζάω 577
συγκαταθάπτω, in καταθάπτω 620
συγκατάθεσις, in συγκατατίθημι.
συγκάταινος, cũ d. in καταινέω 72

συγκατακαίω, in κατακαίω 750
συγκατάκειμαι, in κατάκειμαι 761
συγκατακλείω, in κατακλείω 800
συγκατακλίνω, in κατακλίνω 807
συγκατακτείνω, in κατακτείνω 884
συγκαταλέγω, in καταλέγω 934
συγκαταλύω, in καταλύω 985
συγκαταμίγνυμι, in καταμίγνυμι 1054
συγκατανεύω, in κατανεύω 1197
συγκαταριθμῶμαι, in καταριθμέω 188
συγκαταῤῥέω, in καταῤῥέω 1423
συγκατασκάπτω, in κατασκάπτω 1470
συγκατασκευάζω, in κατασκευάζω 1479 (1481
συγκατασκηνόω, in κατασκηνόω
συγκατασκήπτω, in κατασκήπτω 1483
συγκατασπάω, in κατασπάω 1502
συγκατατάττω, in κατατάσσω 1582
συγκατατίθημι, in κατατίθημι 624
συγκαταφάγω, in καταφάγω 1700
συγκαταφέρομαι, in καταφέρω
συγκαταφλέγω 1751 (1730
συγκαταψηφίζομαι, in καταψηφίζομαι 1841
συγκατεργάζομαι, in κατεργάζομαι 508
συγκατεύχομαι, cum d. in κατεύχομαι 541
συγκατηγορέω, cum d. in dec. ex κατηγορέω 18
συγκατοκίζω, in d. ex κάτοικος 1141
συγκατορύττω, in κατορύττω 1204
σύγκαυσις, in σύγκαίω 743
σύγκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 762
συγκεκορδυλισμένος, in c. ex Κορδύλη 840
συγκεντέω, in c. ex Κεντέω 769
συγκεράννυμι, cum d. in c. ex Κεράννυμι 771
συγκεφαλαιόω, cum d. in c. ex Κεφαλή, cum pr. 779
συγκεχυμένως, in συγχύω 1807
συγκηδεστὴ in c. ex Κῆδος, affinitas 781
συγκηδεύω, cum d. in c. ex Κῆδος, funus ibid.
συγκηρύσσω, cum d. in c. ex κηρύττω 787
συγκινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 792
συγκινῶ, cum d. in c. ex Κινέω 793
συγκιρνάω, in c. ex κιρνάω 772
συγκλάω, in c. ex Κλάω 799
συγκλείω, cum d. in com. ex Κλείω claudo 800
συγκλέπτης, in c. ex Κλέπτω, cum præp. 801
συγκληΐζω, & συγκλῄζω, in συγκλείω.
συγκληρικὸς, in σύγκληρος 804
συγκληρονόμος, in κληρονόμος 1690
συγκληρος, cũ d. in c. cum pr. 804
συγκλησία, συγκλητικὸς, σύγκλητος, in συγκαλέω 732
συγκλίρω, cum d. 801
σωγκλονέω, cũ d. in c. ex Κλόνος 809
συγκλύζω, cũ d. in c. ex Κλύζω 810
συγκλὺς, in συγκαλέω 712
συγλύω, in c. ex Κλύω 810
συγκλώθω, in c. ex Κλώθω 711
συγκοιμάομαι, cum d. in c. ex Κοιμάω 819
συγκοινωνὸς, in c. ex Κοινὸς.
σύγκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 821
συγκαλάζω, in c. ex Κολάζω 823
σύκολλος, cum d. in c. 825
συγκολλυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 830
συγκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
συγκομμάτιον, in συγκόπτω.
συγκονίομαι, & συγκονιῶμαι, in c. ex Κόνις 839
συγκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω 845
συγκορυβαντιᾶν, in κορυβαντιάω 850
συγκοσμέω, in c. ex Κόσμος 854
συγκοφίζω, in c. ex Κοῦφος 816
συγκραδαίνω, in c. ex Κράδη 858
συγκράμα, συγκράσις, in συγκεράννυμι 771
συγκρατέω 865
σύγκρατος, in συγκεράννυμι.
συγκρίνω, cum d. 873
σύγκρατος, cum d. in c. cũ pr. 877
συγκρύω, cum d. in c. cum pr. 880
συγκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω 881
συγκτάομαι, in c. cum pr. 883
συγκτερείζω, in c. ex κτέρεα.
συγκυβεύω, in c. ex Κύβος 889
συγκυκάω, in c. ex Κυκάω 890
συγκυκλόω, in c. ex κυκλόω 892
συγκυλινδέω, in c. ex κυλίνδω 893
συγκυλίω, in c. ex Κυλίω ibid.
συγκυνηγὸς, cum d. in κυνηγὸς 42
συγκύπτω, cũ d. in c. ex Κύπτω 897
συγκύρω, cum d. in c. ex Κύρω 900
σύγκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 905
συγκωμὸς, socius comessationis. Eurip. in Bacch.
συγξαίνω, in c. ex Ξαίνω 1118
συγχαίρω, in c. cum pr. 1788
συγχάσαι, in c. ex Χάζω 1786
συγχειμάζω, in c. 1799
συγχειρουργέω, in χειρουργὸς 506
συγχέω 1807
συγχόνδρωσις, in c. ex Χόνδρος 1817
σύγχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
συγχορεύει, cũ d. in c. ex Χορὸς 1819
συγχορηγέω, in χορηγὸς 45
σύγχορτος, in c. ex Χόρτος 1819
συγχόω, in c. ex χόω 1809
συγχρίμπτω, in c. ex Χρίμπτω 1826
συγχρίω, cum d. in c. ex Χρίω ibid.
σύγχρονος, cum d. in c. 1829
σύγχρος ibid.
συγχρωτίζω, in c. ex χρόα, cutis ib.
συγχύω, cum d in συγχέω.
συγχωνεύω, in c. ex χωνεύω 1809
συγχωννύω, & συγχώννυμι, in συγχόω.
συγχωρέω, cum d. 1833
σύγχωσμα, in συγχόω.
σύδην, in Σέω 1451
σόειος, in Σῦς.
συζάω, in c. ex Ζάω 577
συζευγνύω, cum d. 580
συζητέω, cum d. 585
σύζυξ, cum d. in συζευγνύω.
συζωοποιέω, in ζωοποιὸς 1350
συῆλαι, συῆνος, cũ d. συικὸς, in Εὖς.
ΣΥΚΗ, cum d. 1553
συκοβασίλεια, in c. ex Βασιλεὺς 254
συκόβιος, in c. ex Βίος 265
συκολόγος, cum d. 936 & 944
συκόμορος, cum d. in Μορέα 1060
σῦκον, συκόομαι, in Συκῆ.
συκόπαις, in c. ex Παῖς 1236
συκοπρίστης, in c. 1384
συκόπρωκτος, in c. ex Πρωκτὸς 1390
συκουρὸς 1223
συκοφάντης, cum d. 1709
συκοφορέω 1538
συκώδης, σύκωμα, συκὼν, in Συκῆ.
συκωρὸς, cum d. 1224
σύκωσις, συκωτὸς, in Συκῆ.
συλαγωγέω 41
ΣΥΛΗ, cum d. 1554
σύλλαβος, cum d. συλλαμβάνω.
συλλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 912
συλλαλέω, in c. ex Λαλέω 915
συλλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 922
συλλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 927
συλλατρεύω, in c. ex Λάτρις 931
συλλέγω 934
συλλείβω, in c. ex Λείβω 951
συλλείω, in c. ex Λεῖος 952
συλλειτουργὸς, cum d. in λειτουργὸς 504
σύλλεκτρος, in c. ex λέκτρον 949
σύλλεξις, in συλλέγω.
συλληπτικὸς, συλλήπτωρ, in συλλαμβάνω.
συλλήρος, in c. ex Λεῖρος 965
σύλληψις, in συλλαμβάνω.
συλλογὴ, cum d. in συλλέγω 934
συλλογίζομαι ibid. & 948
συλλογιμαῖος, in συλλέγω 934
συλλογισμὸς, συλλογιστικὸς, cum d. in συλλογίζομαι 948
σύλλογος, in συλλέγω.
συλλύω, in c. cum pr. 974
συλλοχία, συλλοχίζω, cum d. 976
συλλυπῶμαι, in c. 981
συλλύω, cum d. in c. ex Λύω, cum præp. 686
σύλον, in Σύλη.
συλώπια, in c. ex λῶπος 958
συμβαίνω 234
σύμβακχεύω, in c. 239
συμβάλλω 249
συμβαμα, συμβασέω, in συμβαίνω 234
συμβασιλεύω, in c. ex βασιλεύω, & in c. ex Βασιλεὺς 258
σύμασις, in συμβαίνω.
συμβασταζω, in c. ex Βαστάζω 259
συμβατήριος, συμβατικὸς, cum d. in συμβαίνω.
συμβιάζω, in c. 264
σύμβιβαζω, cum d. in c. ex βιβάζω 238
συμβιβάω, in c. ex βιβάω 237
σύμβιος, in c. ex Βίος 265
συμβιόω, cum d. in c. ex βιόω 266
συμβλαστὴς, in c. ex βλαστὴ 268
σύμβλημα, σύμβλησις, συμβλητικὸς, &c, in συμβάλλω 249
συμβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 273
συμβολαιογράφος 341
συμβολὴ, cum d. in συμβάλλω 249
σύμβολον, cum συμβολή.
σύμβοτος, in c. ex βοτὸς 282
συμβουλὴ, cum d. in c. ex Βουλὴ 279
σύμβωμος, in c. ex Βωμὸς 294
συμμαθητὴς, cum d. in συμμανθάνω.
συμμαίνομαι, simul insanio. Eurip. in Bach.
συμμαλάττω, in com. ex Μαλάττω 996
συμμανθάνω, in c. cum pr. 999
συμμαρπτω, cum d. in c. ex Μάρπτω.
συμμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυρ 1005
συμμάχειμαι, cum d. 1011
συμμένω, cum d. 1033
συμμερίζομαι, cum d. in c. ex μερίζω 1021
συμμεταβάλλω, in μεταβάλλω 246
συμμεταφέρω, in μεταφέρω 1730
συμμεταχειρίζομαι, in μεταχειρίζω 1803
συμμεταίτιος, in μεταίτιος 89
συμμετέρχομαι, in μετέρχομαι 523
συμμετέχω, cum d. in μετέχω 552
σύμμετρος, cum d. 1040
σύμμαρος, in com. ex Μηρὸς 1049
συμμήστωρ, in c. ex μήστωρ 1043
συμμητιάσσω, in c. 1051
συμμίγνυμι, cum d. 1054
συμμησοπονηρέω, in μισοπόνηρος 1286
συμμνημονεύω, in compos. ex μνημονεύω 1062
σύμολπος, cum alio canens. Eurip. in Ione.
συμμορία, in c. ex μόριον 1022
συμμορίτης, in συμμορία.
συμμορφόω, in c. 1068
συμμυλόγος 944
συμμύστης, in c. ex Μυέω 1702
συμμύω, in c. ex Μύω 1081
συμπαθὴς cum d. 1250
συμπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 1236
συμπαίζω, cũ d. in c. ex Παίζω 1233
συμπαιωνίζω, in c. ex Παιὰν ibid.
συμπαλαίω, in c. ex Πάλη 1239
συμπανηρίζω, in πανήγυρις 27
συμπανουργέω, in πανοῦργος 504
συμπαραγγέλλοντες, in παραγγέλλω 9
συμπαραθέω, in παραθέω 632
συμπαραινέω, in παραινέω 72
συμπαρακαλέω, in παρακαλέω 732
συμπαρακολουθέω, in παρακολουθέω 97
συμπαραλαμβάνω 922
συμπαρανήχομαι, in παρανήχομαι 1099
συμπαραπέμπτω, in παραπέμπω 1280
συμπαραπλέω, in παραπλέω 1334
συμπαραπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 1153
συμπαρασκευάζω, in dec. 1480
συμπαραστάτης, cũ d. in παρίστημι
συμπαρατηρέω, in c. 1618 (704
συμπαραφέρομαι, in παραφέρω 1730
συμπαρεδρεύω, in πάρεδρος 442
συμπάρειμι, in πάρειμι 571
συμπαρελτέω, cũ d. in παρεκτείνω
συμπαρέχω 552 (1589
συμπαρίπτημι, in παρίπτημι 687
συμπάροικος, in πάροικος 1142
συμπαρομαρτέω, in παρομαρτέω
σύμπας, in c. 1146 (1165
συμπάσσω, cum d. in c. ex Πάσσω 1247
συμπάσχω, in c. ex Πάσχω 1248
συμπαταγέω, in c. ex παταγέω 1252
συμπατέσσω, in c. ex Πατάσσω ib.
συμπατέω, in c. ex Πατέω 1252
συμπατριώτης, in c. 1253
συμπεδάω, in c. ex Πέδη 1257
συμπείθω, in c. ex Πείθω 1261
συμπείρω, in c. ex Πείρω 1268
συμπέμπω 1280
συμπενθέω, in c. 1282
συμπίπτω, cum d. in c. 1288
συμπηραίνω, cum d. in c. 1290
συμπριάγω, cum d. in πριάγω 36
συμπριστρέφω, in πριστρέφω 1547
συμπριτίθημι, in πριτίθημι 1625
συμπριφέρω, in πριφέρω 1731
συμπριφθείρομαι, in πριφθείρω 1745
συμπροφορὰ, in συμπριφέρω.
συμπριφράττω, in πριφράσσω 1760
συμπηγνύω, & συμπήσσω, in c. cum præp. 1301
σύμπηξις, σύμπηκτος ibid.
συμπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
συμπιέζω, in c. ex Πιέζω 1307
συμπιλέω, cum d. συμπιλόω, in c. ex Πῖλος.
συμπίνω, in c. cum pr. 1312
συμπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω
συμπίπτω 1316 (1292
συμπιτνέω, in c. ex πιτνέω 1317
συμπλάσσω, & συμπλάττω 1323
συμπλαταγέω, in c ex πλαταγέω 1325
συμπλείονες, in c. ex Πολὺς 1365
συμπλέκω, cum d. 1327
συμπλέω 1334
συμπληγάδες, συμπλήγδην, in συμπλήσσω.
συμπληθύω in c. ex πλήθω 1331
συμπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης ibid.

συμ-

συμπολέω 1338 (πολέω.
σύμπλοια, συμπλοιὴς, in συμπλοκή, σύμπλοκος, in συμπλέκω.
σύμπλοος, σύμπλους, in συμπλέω.
συμπνέω, um d. 1344
συμπνίγω, in c. ex Πνίγω 1346
συμπολεμέω, & συμπολεμίζω, in c. 1358
συμπολίζω, cum d. 1362
συμπολιτεύω, in c. ex πολιτεύω 1363
συμπομπεύω, in com. ex πομπεύω
συμπαίω 1284 (1281
συμπερδόμαι, in c. ex περδόμαι 1273
συμπέρθω, in c. 1293
συμπορεύω, cum d. in c ex ποριζω. 1272 (ιω 1312
συμπόσια συμποσιάζω, in συμπίνω.
συμποσιαστὴς συμπόσιον, συμπότης, cum d. in συμπίνω.
συμπραγμάτόομαι, συμπράττω, cum d. in c. cum ur. 1377
συμπάθεια, in συμπιπτάσκω.
συμπεπτωκὼς, c. m d. in c. 1381
συμπλέκω, in συμπεφάσκω.
συμπλοκὴ, in συμπέφασκω.
συμπλοκὴ, in συμπεφάσκω.
συμπλοκὴ, in συμπεφάσκω.
συμπλοκὴ, in συμπεφάσ

συνσκελόμαι, in Σκελέω 872
συνσκλάμπω, in Σκλάμπω 926
συνσκλεαίνω, in Σκλεαίνω 952
συνσκλείπω, in Σκλείπω 954
συνσκλεκτὴ ἐκλησία, in ἐκλέγω 934
συνσκπέμπω, in Σκπέμπω 1279
συνσκπέτω, in Σκπέτω 1288
συνσκπίνω, in Σκπίνω 1314
συνσκπίπτω, in Σκπίπτω 1314
συνσκπόλεω, in Σκπολέω 1334
συνσκπληρόω, in Σκπληρόω 1330
συνέκπνεω, in Σκπνέω 1344
συνσκπολεμόω, in ἐκπολεμόω 1358
συνσκπονῶ, in Σκπονέω 1284
συνσκπτέλεω, in Σκτελέω 1598
συνσκηνὸς, cum d. in συνέχω 554
συνσκπίκτω, in Σκπίκτω 1630
συνσκπίνω συνσκπίνω, συνσκπινύω, in Σκπίω 1642
συνσκτρέφω, in Σκτρέφω 1658
συνσκτυῶ, in Σκτυῶ 1670
συνεκχυμὰν, in Σκχυμίζω 1808
συνελαύνω, in c. ex Ε'λαύνω 468
συνελθυθερόω, in c. ex Ε'λθυθερ. 474
συνελθύσις, in συνέρχομαι.
συνελίττω, & συνελίσσω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 454
συνέλκω, cum d. in c. ex Ε'λκω 477
συνεμπάσω in ἐμπάσσω 1247
συνεμπίπτω, in ἐμπίπτω 1315
συνέμπτος 1269
συνεμπνέω, in ἐμπνέω 1382
συνεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
συνεδείκνυμι, in Σδείκνυμι 364
συνεδίδωμι, in Σδίδωμι 399
συνέιδω, apud poëtas, idem q. συμφέρω, sicut συνέικω, idem q. φέρω, unde apud Hesiod. in Asp πάντες δὲ οἱ αὐτεδόλησεν Υ-ψηλὸς τῷδὴ συνεικέι), collis ei occurrit, in quem defertur.
συνεικάω, in c. ex Εἰς 462
συνείστασις, in Σστάνω 1589
συνεξάγω, in ἐξάγω 34 (135
συνεξαμερεύνω, in ἐξαμερεύνω.
συνεξανίστημι, in ἐξανίστημι 695
συνεξανοίγω, in Σνοίγω 1137
συνεξανύτω, in ἐξανύω 169
συνεξαπατάω, in ἐξαπατάω 173
συνεξατμίζω, in ἐξατμίζω 213
συνεξαυαίνω, in ἐξαύω 224
συνεξελαύνω 468
συνεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
συνεξελαζομαι, in c. ex ἐξελάζω 528
συνεξυβρίσκω, in ἐξυβρίσκω 539
συνεξισόω, in ἐξισόω 691
συνεξομοιόω, in ἐξομοιόω 1162
συνεξορμάω in ἐξορμάω 1196
συνεοςτάζω, cum d. in c. ex Ε'ορτή. 486
συνεπάγω, cum d. in ἐπάγω 35
συνεπάδω, in ἐπάδω 54
συνεπαγὼ, cum d. in ἔπαγος 72
συνεπάγω, in ἐπάγω 81 (84
συνεπαθαίνομαι, in ἐπαθαίνομαι
συνεπαπαίνομαι, in ἐπαπάω 89
συνεπαπαξειδῶ, in ἀπαξειδῶ 509
συνέπλα, in συνεπεῖν 493
συνεπερείδω, ια ἐπερείδω 509
συνεπαθυθύω, in ἐπαθυθύω 535
συνεπαθυφημέω, in σύφημ. 1719
συνεπηχέω, in ἐπηχέω 614
συνεπιβάλλω, in ἐπιβάλλω 245
συνεπιβυλλὼ, in ἐπιβυλὴ 278
συνεπιγράφω, cum d. in ἐπιγράφω. 337
συνεπιθρλιέω, in ἐπιθρλιέω 647
συνεπιθυμέω, cũ d. in ἐπιθυμέω 656
συνεπικλαω in ἐπικλάω 799
συνεπικοσμῶ, in ἐπικοσμέω 853
συνεπικρεόω, in comp. ex Ε'πίκρος 489
συνεπικρφίζω, in ἐπικρφίζω 857
συνεπικρωδάινω, in ἐπικρωδάινω. 858
συνεπικρότέω, in Ε'πίκροτος 877
συνεπικρύπτω, in ἐπικρύπτω 881
συνεπικύπτω, in ἐπικύπτω 897
συνεπικυρῶ, in ἐπικυρόω 899
συνεπιλαμβάω, cum d. in dec. ex ἐπιλαμβάνω 920
συνεπιμαρτυρέω, in ἐπιμαρτυρέω 1005
συνεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι. 1026
συνεπινδύω, in ἐπινδύω 1097
συνεπιπονέω, in ἐπίπονος 1284
συνεπισκέπτομαι, in ἐπισκέπτομαι 1474 (1502
συνεπισπάω. cum d. in ἐπισπάω, συνεπισπάδω, in ἐπισπάδω 1509
συνεπίσσομαι, in ἐπίσσομαι 689
συνεπισσύνω 1526
συνεπιστρέφω, in ἐπιστρέφω 1546
συνεπιχύω, in ἐπιχύω 713
συνεπιτείνω, in ἐπιτείνω 1590
συνεπιτλέω. in ἐπιτλέω 1599
συνεπιτελῶ, in ἐπιτέλω 1596
συνεπιτηδημι, in ἐπιτήδημι 1624
συνεπιφαίνομαι, in ἐπιφαίνω 1706
συνεπιφέρω, in ἐπιφέρω 1729
συνεπιψηφίζω, in ἐπιψηφίζω 1841
συνεπικέλλω, in ἐπικέλλω 766
συνεπιπλόω, in ἐπιπλόομαι 1177
συνεπέλωσις, in ἐπελόω 1218
συνεπερέζω, in ἐπερ. 1222
συνεραυίζω, cum d. in c. ex Ε'ραν. 495
συνερῶ, in c. ex Ε'ρῶ 496
συνερχαζομαι 508
συνερῶς. cum d. 505
συνέρχω, in συνέρχω 456
συνέρδω, in c. 1419
συνερείδω, cum d. in com. ex Ε'ρείδω 509
συνερίσω, in c. ex Ε'ρίσω ibid.
συνερέω, in c. ex Εἶρω, dico 460
συνερίζω, in c. ex ἐρίζω 517
συνέρλος, in c. ex Εἶρω 457
συνερεπῶ, cũ d. in c. ex Ε'ρέπω 510
συνέρξις, in συνέρχω 456
συνέρομαι, in συνερέω.
συνέρχομαι 523
συνερωτάω, in c. ex Ε'ρωτάω 525
συνεσθίω in c. ex Ε'σθω ibid.
σύνεσις, in συνίημι 568 (1480
συνεσκυθρωμάς, in συσκυθρίζω,
συνεσταλμένως, in συστέλλω.
συνεστάω, in comp. ex ἑστάω 526
συνίστω, in c. ex Ε'στία ibid.
συνεταιρᾶμαι, in c. ex Ε'ταῖρος 529
συνετὴς, συνετίζω, συνετὸς, cum d. in συνίημι 568
συνδυδακίαν, in δύδακίαν 414
συνδύω, in com. ex Εὔδω 534
συνέευω, cum d. in c. 537
συνδυπερέω, cũ d. in δύπερέω 1272
συνδυρίσκω, in c. ex Ε'υρίσκω 539
συνδυφαίνομαι, in δύφρων 1763
συνδύχρομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
συνδυωχέομαι, in c. ex Εὐωχία 542
συνεφάπτομαι, in ἐφάπτομαι 177
συνεφέλκω. in ἐφέλκω 477
συνέφηδ, cum d. in ἔφηδ 591
συνφίσημι, in ἐφίσημι 700
συνίχης cum d. in συνέχω.
συνεχθαίρω, in c. ex Ε'χθος 543
συνεχίζω, in συνέχω.
συνέχω 354
συνεψία, Hesy. ex συμπόλεκτεια.
συνεψιάζω, simul ludo. colludo. Suid. ex Epigr. Ἐξότε μοι πάννυν συνεψιάζεται Χαιρηλώ.
συνίψω. in c. ex Ε'ψω 560
συνηρέω, cum d. 19. & 20
συνηδολία 250
συνήδομαι, in c. ex ἡδὺ 596
συνηδυμέω, in c. ex ἡδυμέω ibid.
συνήθης. cum d. in c. ex Η'θος 597
συνικω, in c. ex Η'κω 599
συνήκω, in συναικέω 191
συνηλιξ, in c. 621
συνηλυδες, συνηλυσίη, in συνέρχομαι 523
συνημερεύω, cum d. in c. ex Η'μέρα 605
συνημερόμω, in c. ex Η'μερος 606
συνήμων cum d. in συνίημι 568
& in συνίημι 572
συνήορος, in ἀείρω 458
συνηπεροπεύω, in ἠπεροπεύω 1231
συνηρετμεῖν, in c. ex ἐρετμὸς 511
συνηρίφης, cum d. in c. ex Ε'ρέφω
συνηχέω, in c. ex Η'χος. (514
συνθακὼ, in c. ex θάκος 644
συνθάλπω in c. 619
συνθάπτω, in comp. ex Θάπτω, sepelio 620
συνθεάομαι, cum d. in c. ex Θεάομαι 624
συνθεία 628
συνθέλω, in c. ex θέλω 444
συνθερίζω, in c. ex Θέρος 630
συνθερμαίνω, in c. ex θερμαίνω 631
σύνθεσις, cum d. συνθέτης, &c. in συνίημι.
συνθέω, in c. ex Θέω 632
συνθεωρέω, in c. ex Θεωρὸς 633
συνθήκη, in συνίημι, (1770
συνθηκοφύλαξ, in com. ex Φύλαξ.
σύνθημα, cum d. in συνίημι.
σύνθης, cũ d. in c. ex θης 627
συνθιασώτης, in Θίασος 638
συνθλάω, in c. ex Θλάω 640
συνθλίβω, in c. ex Θλίβω ibid.
συνθύσκω, in c. ex Θνήσκω 641
σύνθοινος, cũ d. in c. ex Θοίνη 642
συνθολῶ, in c. ex Θολὸς 643
συνθράυω, in c. ex Θραύω 645
συνθρίω, in c. ex Θρύω 647
συνθρον, in c. ex θρόνος 646
συνθρὸς, in c. ex Θρὶξ 647
συνθρύπτω, in c. ex Θρύπτω 652
συνθυμέω, in com. ex Θυμὸς animus 657
συνθυμόω, in c. ex Θυμὸς, ira 658
συνθύω, in c. cum pr. 661
συνιδρόω, in c. ex ἱδρόω 670
συνίζω, cum d. in c. ex Ι'ζω 674
συνίημι 567
συνικμάζω, in com ex Ι'κμὰς 676
συνίσημι, in Ι'σημι 689
συνίστω, cum d. 706
συνισχυέζω, in com. ex ἰσχυρὸς 713
συνίχύω, in com. ex ἰχύω ibid.
συνίχω. in συνέχω.
συύαι, συναω, in com. ex Ναίω 1083
συναυμαχέω, in ναυμαχία 1013
συνωύτης, in c. 1087
συνεάζω, in com ex νεάζω 1095
συνέμομαι, in c. cum pr. 1091
συνυδρωσις, in c. ex Νύρων 1096
συνυδύω, cum d. in c. ex Νδύω 1097
συνεφὴς, cũ d. in c. ex Νέφος 1098
συνεχὲς, συνχέως, in συνέχω.
συνέω, συνήω 1100
συνικάω, in c. 1103
συνοέω, cum d. in συνὸς.
συνομοθετὴς, in νομοθέτης 1629
συνόμοσ, cum d. in συνέμομαι.
συνοσέω, in com. ex Νόσος 1111
συὸς 1110
συνυμφοκόμος, in νυμφοκόμος. 832
συνοδάω, συνοδία, συνοδικὸ συνόδιον, in συνόδος.
συνοδοιπόρος, in ὁδοιπόρος 1269
συνοδοντὶς, συνοδοντίτης, in συνόδους 1131 (ὀδς.
συνόδος, in σύνοδος 1132
συνόζω, in c. cum pr. 1135
συνοίδα, in c. ex Εἴδω scio 447
συνοιδάω, in c. cum pr. 1137
συνοικίδω, cum d. in c. ex οἰκέω 1143
συνοικέω, cum d. συνοικία, συνοικίζω, cum d. in συνοικος.
συνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 371
σύνοικος, in c. ex Οἶκος 1142
συνοίκυρος, in d. ex Οἰκυρὸς 1222
συνοικτίζω, in c. 1144
συνοίμος, in c. 1145
συνοίομαι, in c. ex Οἴω puto 1149
συνοκλάζω, in c. ab Ο'κλάζω 1150
συνοκωχὴ in συνέχω 554
συνολοθρεύομαι, in c. ex Ο'λοφύρομαι 1156
συνομαίμων, in ὁμαίμων 70
συνόμαρτος, in c. ab Ο'μαρτῆ 1157
συνόμιλος, in c. 1159
συνομνύω, & συνόμνυμι, in com. ex Ο'μνυμι 1160 (1250
συνομοιοπαθὴς, in ὁμοιοπαθὴς,
συνομολογέω, in dec. 943
συνοπυδὸς, in c. ex Ο'πάζω 1171
συνορχέομαι, in συνόρνυμι.
συνοξύω, συνόξυς, in c. 1176
συνόσθομαι, cum d. 1177
συνοφρὼ, in c. cum pr. 1188
συνοφέω, συνοφὰω, in συνέρχομαι.
συνοχυρώμοι, cupientes à verbo συνοχυροῦμαι, apud Suid. οἱ δὲ τῶν πλέονος κ᾽ σοφίστου συνοχυρώμοι, ὡς ἡγοῦ ἐπὶ Παμφυλίας.
συνοφίζω, in σύορος.
συνοφόω, in c. ab ὀφόω 1208
συνορμίζω, in c. ex Ο'ρμος, statio navium 1198
σύορος 1202
συνορόω, in c. ex ὀρόω 1208
συνυλόω, cum d. in c. ex ὑλόω 1218
συνυσία, cum d. in συνίημι 572
συνύφρυες, cum d. in c. ex Ο'φρύς. 1228
συνοχέω, in c ab Ο'χος 1232
συνοχὴ, cum d. in συνέχω 554
συύαλις. in συσπάομαι.
συυσωρεύω, in σύφορος 1765
συύπαγμα, συυγμαχὴς, συυγμαχικὸς, συυτακτικὸς, in συυτάσσω. (1413
συυπαλαιπωρέω, in πολυπόρος
συυτάμνω, in συυτέμνω.
συύταξις, in συυτάσσω.
συυπαρύτέω, cum d. in c. ex Ταρύσσω 1579
συύπαρρος, in c. ex παρρὸς 1618
συύπασις, in συυτείνω.
συυτάσσω 1583
συυτακὸς, in συυτείνω.
συύταφος, in συυθάπτω 620
συυτείνω 1591
συυτηκίζω 1595
συυτεκμαίρομαι, in c. ex τέκμωρ. 1596
συυτεκνοποιία, in τεκνοποιὸς 1355
συυτελαίνομαι, in c. ex Τέλαν 1614
συυτελέω, cum d. συυτελὴς 1599
συυτέμνω 1604
συυτέρμων, in c. ex Τέρμων 1610
συυτετμήσις, in συυτέμνω.
συύτηκος, in c. cum pr. 1615
συύτηγμα, συυτηκτὸς, συυτήκω, συύτηξις, in c. ex Τήκω 1617
συυτηρέω, cum d. in c. 1619
συυτίθημι 1626
συυτομόω, cum d. 1640
συυτυπόσσω, in c. ex Τυπόσσω 1633
συυτυπόω, in c. ex Τυπόω 2636
συυτυχόσκω, in c. 1637
συύτομος, cum d. in συυτέμνω.
σύύτονος, cum d. in συυτείνω.
συυτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 1648
σύύτασις, in c. 1651 (1658
συυτρίφω, in c. ex Τρίφω, cum pr.

σωτρίχω 1665
σώτησις, in σωτηρέω.
σωτριαινόω, in τρίαινα 1649
σωτρίζω, cum d. 1670
σώτροφος, cum d. in σωτρέχω.
σωτροχάω, cum d. in σωτρίχω.
σωτυγχάνω 1676
σωτύραννος, in c. ex Τύραννος 1683
σωτυρόω, in c. ex Τυρὸς 1684
σωτυχία, in σωτυγχάνω.
σωυπαεχος, in ὑπαέχω.
σωυπάεχω, in ὑπαέχω 199
σωύπαιδς, cum d. in ὑπαῖδς 1694
σωυποκεύνομαι, in ὑποκεύνομαι. 874
σωυπεργέω, in ὑπεργὸς 506
σωυποχωρέω, in ὑποχωρέω 1833
σωυφάω, cũ d. in c. ex Υ̓φάω 1699
σωυφίστημι, in ὑφίστημι 708
σωυψόω, in c. ex Υ̓ψόω 1699
σωωδίω, in c. 1133
σωωδὸς, cum d. in c. σωιδὸς 54
σωωθέω, σωώθησις, in c. ex Ὠθέω. 1848
σωωμία, in c. 1850
σωωμόσιμε, σωωμότης, σωώμοτον, in σωόμνυμι 1160
σωωνέομαι, in c. 1851
σωώνυμος, cum d. 1167
σωωρὶς, cum d. in σωήρης 458
σωώσις, in σωωθέω.
σωωφρονέω, in c. 1856
σωωχαδὲν, in σωέχω 554
συσκιασία, in c. fine præp. 884
συσκιγία, in c. ex Ἔκδυσα 885
συσφόντης 1723
συσφορδὸς, cum d. 1724
ΣΥ̓ΡΑΙ 1555
ΣΥ̓ΡΒΗ, cum d. ibid.
σύρδλω, in Σύρω.
συρία, in Σύρη.
συρλγμέλολος, & συρλγέμβολος, in ἐμβάλλω 244 (1555
ΣΥΡἸΣΣΩ, & συρίττω, cum d.
σύρμα, συρμαία, cum d. in Σύρω.
συρμαιοπώλης 1411
συρματὶς, συρμὶς, συρμὸς, in Σύρω.
συροπέρδιξ, in c. ex Πέρδιξ 1292
συρραφαγέω, in Ῥαφαγέω 1415
σύρρηξις in συρράσσω.
συρράπλω, in c. cum pr. 1417
συρράσσω, in c. 1418
συρρέω, cum d. 1424
συρρηγνύω, & συρρήγνυμι, cum d. in c. cum pr. 1430
συρρὸη, σύρροια, σύρρους, in συρρέω.
ΣΥ̓ΡΩ, cum d. 1556
ΣΥ̓Σ 1558
σύσις, cum σύω.
συσκεδάζω, in c. 1471
συσκεπάζω, in c. ex Σκέπω 1477
συσκιάζω, cum d. 1480
συσκιὴ 1481
συσκιωρέω 1224
σύσκλιος, cum d. in c. 1482
σύσκιος, cum d. in c. 1485
συσκοτάζω, in c. 1488
συσπαραύτω, in com. ex Σπαραύσω 1499
συσπάω, cũ d. in c. ex Σπάω 1502
συσπειρόω, in c. ex Σπεῖρα 1503
σύσσειδω, in c. cum pr. 1507
συσσιδάζω, in c. ex ασσιδάζω 1509
συσσαρκία, in c. 1446
συσσηκόω, cum d. ibid.
συσσείω, cum d. in c. ex Σείω 1452
συσσιὰν, in c. ex σιὰν ibid.
σύσσημος, cum d. 1458
συσσήτω, in c. ex Σήπω 1459
συσσιτέω, συσσιτία, συσσίτιον, in σύσσιτος.
συσσιτοποιέω, in σιτοποιὸς 1354
σύσσιτος, in c. 1465
συσσώζω, in c. ex σώζω 1495
συσσωμαποιέω 1354
συσσωμος, cum d. in c. 1574
συσσωρὸς, in c. ex Σωρὸς ibid.
συστάδὴν, ωσπερεὶ, in συνίστημι 707
συστάδω, & συστὰν ibid.
συστάθμη, cum d. in c. ex σταθμὸς, statera 711
συστατὸς, in συστέλλω.
συστασις, συστατὸς, συστάτης, in συνίστημι 706
συστεφόω, in c. ex Στεφὸς 1515
συστεγάζω, in c. 1517
συστέλλομαι, in c. cum pr. 1523
συστὴλη 1525
συστενάζω, in c. ex Στένω 1526
σύστεν, in c. ex Στενὸς ibid.
σύστημα, cum d. in συνίστημι 707
συστοιχος, cũ d. in c. ex στοῖχος 1520
συστολὴ, in συστέλλω.
συστολίζω, in συστέλλομαι.
σύστομος, in c. cum pr. 1536
συστρατεύω, in c. ex Στρατὸς 1542
συστράτηγος, cum d. in στρατηγὸς 44
συστρατιώτης, in συστρατεύω.
συστρέφω, cum d. 1547
συστροφυλίζω, συστροφύλαξ, in c. ex Στροφυλίζω 1549
συστροφὴ, in συστρέφω.
σύστυλος, in c. 1551
συσύρω, in c. cum pr. 1558
συσφαλίζω, cum d. in c. ex Σφάλλω. 1856
συσφίγγω, in comp. ex Σφίγγω.
συσχηματίζω, in c. ex σχῆμα 559
συσχολάζω cum d. in c. 1573
συφαὼς, in Σῦς.
ΣΥ̓ΦΑΡ 1559
συφεὸς, συφεὼν, in Σῦς.
συφορδὸς, cũ d. in συοφορδὸς 1724
συχνὸς, cum d. in πυκνὸς 1401
συώδης, in Σῦς.
¶ σφαγᾶον, σφαγεῖς. σφαγὴ, σφαγὶς. σφαγιάζομαι, cum d. σφαγίδιον, σφάγιον, σφαγὶς, σφαδάσσω, in Σφάζω.
ΣΦΑΔἈΖΩ, cum d. 1559
ΣΦἈΖΩ 1560
ΣΦΑἸΡΑ, cum d. 1561
σφαιροπαίκτεω, in com. ex Παίζω. 1234
σφαιρόω, cum d. in Σφᾶρα 1561
σφακελίας, σφακελίζω, cum d. in Σφάκελος.
σφάκελος, in Φάκελος 1709
ΣΦἈΚΕΛΟΣ 1561
ΣΦἈΚΟΣ 1562
σφακτηρία, &c. σφακτὸς, σφάκτειος, in Σφάζω.
σφακώδης, in Σφάκος.
σφανερόνηκτος 1099
ΣΦἈΛΛΩ, cum d. 1762
ΣΦἈΡΑΓΟΣ, cum d. 1564
σφελας, in Σφάλλω.
ΣΦἘΝΔΑΜΝΟΣ, cum d. 1564
ΣΦΕΝὈΝΗ, cum d. ibid.
σφέτερος, & σφὸς, in ἑὸς 433
σφέτερος, cum d. ibid.
σφηκῆοι, σφηκιὰ, σφηκίον, σφυκίσκος, σφηκίσμὸς, σφηκίωσις, σφηκὸς, σφηκόω σφηκώδης, σφήκωμα, σφηκὼν, in Σφῆξ.
σφήλος, in Σφάλλω.
ΣΦἨΝ, cum d. 1565
σφηνοπώγων, in c. ex Πώγων 1408
σφηνόω, cum d. in Σφήν.
ΣΦἨΞ 1565
ΣΦἨΤΤΙΟΣ ibid.
ΣΦἸΓΓΩ, cum d. ibid.
ΣΦΟΔΡὈΣ, cum d. 1566
σφονδυλὴ, σφονδύλη, σφονδυλίων, in σφόνδυλος.
σφονδυλοδινήσις, in c. ex Δίνη 407
σφόνδυλος, in Σπόνδυλος 1512
σφραγίδιον, in Σφραγὶς.
σφραγιδεμπορικὴ τέχνη, in c. ex Κόμη 835
σφραγιδοφύλακιον, in c. ex φύλαξ. 1770
ΣΦΡΑΓἸΣ, cum d. 1566
ΣΦΡΙΓἈΩ, cum d. 1567
ΣΦΥ̓ΖΩ cum d. ibid.
ΣΦΥΡἈ ibid.
σφυρὼς, in Στυρὸς Ἀκὴ 1513
σφυξιλατος 470
σφύελον, σφέλιον, σφυελῖνος, in Σφυρὸν.
σφυροκόπος, in comp. ex κοπὴ 845
σφυρὸν, cum d. in Σφυρόν.
σφωίτερος, in ἑὸς 433
& in Σὸ 1553
¶ ΣΧΑΔΩΝ, cum d. 1568
χάζω, in Σχάω.
ΣΧΑΛἸΣ, cum d. 1568
ΣΧἈΩ, cum d. ibid.
ΣΧΕΔὈΝ, cum d. 1569
χέθω, in Ἐχω 546
χελίδες, in Σκέλος.
χέσις, χεπὴς, cum d. in Ἐχω 546
ΣΧἘΤΛΙΟΣ cum, d. 1570
χῆμα, cum d. in Ἐχω 546
χῆσις, cum χῆμα ibid.
χυτεία ibid.
χιδακιδὸν, χιδακιδὲς, in Σχίζω.
χιδανόπους, in χιζόπους.
χίδαξ, χίδιον, χιδὸς, in Σχίζω.
χιδώνυχος, in d. ab Ὀνυξ 1169
χιζα, & χίζη, in Σχίζω.
χιζόπους 1373
χιζοπλεγὲς, in c. fine pr. 1394
ΣΧἸΖΩ 1570
χινδάλαμος, χινδαλμὸς, in c. ex Κάλαμος 728. & in Σχίζω.
χινδύλησις, in χίζω.
χινέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
χινίζομαι, χίνινος, χίνις, in Σχίνος.
χινοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ sine præp. 780
χινὸς, in Σχίζω.
χινοτεμκτὴς, χινοτρὼξ, in com. ex Τρώγω 1675
χινώδης, χῖνος.
χίσις, χῖσμα, χισμὸς, χισὸς, in Σχίζω.
χοίνια, χοινίζω, χοίνισσα, χοινίον, in Σχοῖνος.
χοινοσύμβολος, in dec. ex συμβάλλω 250
χοίνισμα, &c. χονίαι, in Σχοῖνος.
χοινοδόκης, cum d. 236
χοινόπλοκος, in com. ex πλέκτης. 1327
χοινοπλόκος, in c. ex πέπλοκα. 1328
χοινοπώλης 1411
ΣΧΟἸΝΟΣ 1571
χοινοτομὴς, cũ d. in c. ex τομὴς 1592
χοινοφόρος 1738
χοινώδης, in Σχοῖνος.
χολαῖος, cum d. in Σχολὴ.
χολάρχης 202
ΣΧΟΛἨ, cum d. 1571
¶ σώζω, in Σος, salvus 1494
σῶκος, cum σωτίοικος, & in Σός.
σωκεω, in σῶκος 1494
ΣΩΛἨΝ, cum d. 1573
σωλωοθήρας, in c. ex θήρα 637
ΣὨΜΑ 1473
σωματοικίον, cum d. in c. 202
σωματεῖον, in Σῶμα.
σωματέμπορος, cum d. 1269
σωματικὸς, cum d. σωμάτιον, in Σῶμα.
σωματοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος 744
σωματοποιέω 1354
σωματοφύλαξ, in comp. ex φύλαξ. 1770
σωματόω, σωματωδὴς, σωμάτωσις, in σῶμα.
σῶς, cum σύς.
ΣΩΡὈΣ, cum d. 1574
σῶς, in Σος. 1494
σωτοικος, in c. ex Οἶκος 1143
σωσίπολις, in c. ex Πόλις 1362
σωστικὸς, in σώζω.
σῶτειρα, in σώζω, impetus: & in Σος, salvus 1494
σώτειρα σωτὴρ, cum d. in σώζω.
σώτειρον, cum σῶτηρ.
σώφρων, cum d. 1764
σχάω, in Σχάζω 1492
σωὰ, in σος.

T

¶ Ταγαῖος, in Τάσσω.
ΤἈΓΗ, cum d. 1574
ταγδύω, cum d. τάγη. in τάσσω.
ταγλὸν, cum d. in Τήκω 1616
τάγμα, ταγματικὸς, ταγὸς, in Τάσσω.
τάζω, in Τάνω.
ταίνια, cum d. 1587
τακερὸς. in τήκη 1616
τακεροχρὼς, in com. ex Χρόα 1828
τακερόω, τακερῶς. in τακερὸς.
τακτὸς, &c. in Τάσσω
ταλαεργὸς 505
ταλαιπωρος, cũ d. in Πῶρος 1412
ταλαίφερος, cum ταλασίφερος.
ταλαπωρέω, in c. 746
ταλανίζω, in τάλας.
ΤἈΛΑΝΤΟΝ, cum d. 1574
ταλαὸς, in τάλας
ταλαπαθὴς 1251
ταλαπείρων 1206
ταλαπενθὴς, in c. 1282
τάλαρος, cum d. τάλας, ταλάσιον cum d. in Ταλάω.
ταλασιεργὸς, cum d. 565
ταλασίφερος 1765
ταλαύρινος, in Ταλάω.
ταλάφερος, cum ταλασίφερος.
ΤΑΛἈΩ 1575
ταλὶς ibid.
ταμείχη, ταμεῖον, in Ταμίας.
ταμειχρὼς in c. ex Χρόα 1828
ΤΑΜἸΑ Σ, cum d. 1577
ταμιὸχος 558
τάμισος, ὁ, ἡ, exp. coagulũ apud Hesych. Itidemq; apud Theocr. idyll. 7. Ἐκμὴν γὰ λασίοιο δασυτρίχος ἔιχε τράγοιο Κναγὶς ἐρεμ' ὠμησι νέως ταμίσιο πετόσδαι, quidam exp. pellem recens coagulum redolentem. Sed aliis hic loqui videtur de pelle recens hirco detracta quæ recentem adhuc sectionem redoleat: ut ταμισος, à τέμνω deducatur.
τέμνω, in Τέμνω.
ταναήκης, in com. ex Ἀκὴ 94
ταναμύκης 1075
ταναικίδης, in ταναήκης.
ταναόδαξ, in comp. ex Δέρη 375
ταναὸς, in Τείνω.
ταναύπαλος, in c. 1793
ταυηλεγὴς, in c. ex λέγομαι 949
ταυήλωσος 328
ταυηλωχεν, in compos. ex ηλωχὴς. ibid.
ταυηκὴς, in c. 650
ταυηρὶξ, in c. ex Θελξ ibid.
ταυήκεμος, in c. ex Κρᾶσις 860
ταυημήκης, in c. ex Μῆκος 1044
ταυπετὴς, in c. 1287
ταυπλόους, in c. 1332
ταυπλόκαμος, in c. ex πέπλοκα. 1328
ταυπὸς 1373
ταυπρωρος, in c. ex Πρώρα 1391
ταυπτέρος, ταυπτέρυξ, in c. fine præp. 1394
ταυρρὶζ 1432
ταυσκόπελος, in σκόπελος 1474
ταυτους, in ταυόω.

ταωύσφυρος, in c. ex σφυρὸν 1568
ταωύφλοιος, in c. 1753
ταωύφυλλος 1773
ταύω, in Τείνω.
ταξείδιον. ταξειώτης, in Τάσσω.
ταξίδρομος, cum d. 202
τάξις, in Τάσσω.
ταπεινολογία 944
ταπεινορρημοσύνη, in c. fine præp. 1427
ΤΑΠΕΙΝΟΣ, cum d. 1578
ταπεινόφρων, cum d. 1765
ταπεινόω, cum d. ταπεινὸς, ταπείνωσις, in Ταπεινός.
ΤΑΠΗΣ, cum d. 1578
ταραγμὸς, ταρακτὴς, &c. ταραξίας, in Ταράσσω.
ταραξικέρδιος, in c. 746
ταραξιπόστρατος, in c. ex Στρατὸς 1542
ΤΑΡΑΣΣΩ, cum d. 1578
ΤΑΡΒΟΣ, cum d. 1579
ταριχέμπορος, in dec ex ἔμπορος. 1269
ταριχέω, cum d. Τάριχος.
ταριχηδὸν 44
ταριχηρὸς, in Τάριχος,
ταριχοπώλης, cum d. 1411
ΤΑΡΙΧΟΣ 1579
ταρὸς, & ταρρὸς, cum d. in Τέρσω. 1610
ΤΑΡΤΑΡΟΣ, cum d. 1580
ΤΑΡΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΑΡΧΕΑ, cum d. ibid.
τάσις, in Τείνω,
ΤΑΣΣΩ 1580
ταυρόω, ταύρεος, & ταύρειος, ταυρηδὸν, ταυρία, ταυρεάω, ταυρείδιον. ταύρικος, ταύρος, in Ταῦρος.
ταυρόκερος, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch.
ταυροκόλλα, cum d. in c. 826
ταυρόκρανον, in c. ex κρανίον 748
ταυροκτόνος, & ταυρόκτονος, in c. ex τέκνον 885
ταυρόμορφος, tauri formam habens: ut ταυρόμορφον ὄμμα. Eurip. in Ione. Ex ταῦρος & μορφή.
ταυροπάτωρ, in c. 1254
ταυροπόλος 1630
ταυρόστις 1373
ΤΑΥΡΟΣ 1584
ταυροφάγος 1702
ταυροφανὴς 1708
ταυροφόνος 1736
ταυρόω, ταυρῶ, ταυρώδης, in ταῦρος.
ταυρωπὸς, tauri faciem habens, qui est taurino vultu.
ταὐτὴ, in Οὗτος 1225
ταυτίζω, in Αὐτὸς.
ταυτὸ 221
ταυτόπτια, in com. ex ἔπος 494
ταυτοκλινὴς, in c. definentibus in κλινὴς 808
ταυτολόγος, cum d. 944
ταυτομολέω, in αὐτομόλος 1064
ταυτοπροσωπικῶς, in dec. 1183
ταφὴ, cum d. in Θάπτω, sepelio. 620
τάφος, cum d. ibid.
ταφρώρυχος, in c. fine pr. 1195
τεῖχα τειχέων, τειχῖνος, τειχίνης, τεῖχος. τειχὺ, in τειχύς.
τειχυβάμων, in c. ex βάμων 235
τειχυβάτης, in c. ex βάτης 237
τειχυδασία, in c. ex βλάστη 268
τειχύδειλος in com. ex Βελὴ 279
τειχύγης, in com. ex Γῆρας 315
τειχύγιος, in comp. ex Γόνυ 331
τειχυδάφος 341
τειχύδακρυς, in c. ex Δάκρυ 355
τειχυδινὴς, in com. ex Δίνη 407
τειχυδρόμος, cum d. 1666
τειχυεργὸς, cum d. 505
τειχυθαύατος, in c. ex θάνατος 642
τειχυμαθὴς, in c. fine pr. 999
τειχύμιλως, in c. ex Μιλῶις 1048
τειχύμηνις, in c. 1051
τειχωματέω, in c. 1087
τειχωμάω, cum d. 1110
τειχωμὸς, in Τειχὸς.
τειχυπλὴς, in c. in πλῆς 1262
τειχυπὴς, in c. fine pr. 1298
τειχυπολέω 1335
τειχύποδος, in ὑποβολὴ 1178
τειχύπορος 1269
τειχύποτμος, in c. ex Πότμος 1368
τειχύπους 1373
τειχύπτερος, in c. fine pr. 1394
τειχυπώλης, in c. ex Πῶλος 1412
τειχυῤῥωγὸς, in c. ex Ῥωγνύω 1441
ΤΑΧΥΣ 1585
ταχυτόκος 1632
ταχύχρο, cum d. in c. ex Χέρ 1802
ταὼν, ταὼς, & ταῶς, in Τένων 1587
¶ ΤΕ 1586
ΤΕΓΓΩ, cum d. ibid.
τέγος, cum d. in Στέγω 1516
τεθριπποβάτης, in ἱπποβάτης 236
τέθριππος, in c. ex Ἵππος 686
τεθριπποτρόφος, cum d. in ἱπποτρόφος 1660
τεθρυλημμένως, in θρυλέω 644
τεθρυμμένως, in θρύπτομαι 651
ΤΕΙΝΩ, cum d. 1586. & 1587
τειρεα, in Τέρω.
ΤΕΙΡΩ 1593
τεκεσιβλήτης 251
τεκήρης 204
τεκίζω, τεκίδεις, τεκίον, τέκισμα, τεκισμὸς, τεκίστης, in Τεῖχος.
Τεκμεραφέα 341
τεκτοδόμος, cum d. in com. ex δομή. 371
τεκτολέτης, in c. fine pr. 1154
τεκτονάρχης, cum d. 1014
τεκτοσιὸς, cum d. 1354
ΤΕΚΤΟΣ 1594
τεκτοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ. 1771
τέκτων, in Τεῖχος.
τεῶς, in τέως.
ΤΕΚΜΑΡ, cum d. 1595
τεκνίον, in τέκνον.
τεκνογενὲς, cum d. 309
τεκνοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
τεκνολέτης, in c. fine pr. 1154
τέκνον, in Τίκτω.
τεκνοτοιὸς, cum d. 1354
τεκνοτροφία, in comp. ex τρόφος. 1506
τεκνοτροφεῖον, cum d. 1661
τεκνοφάγος 1702
τεκνόω, cum d. τέκνος, in Τίκτω.
τεκτεύνων, in τέκτων.
τεκτόναρχος 202
τέκτων, cum d. in Τεύχω.
τελεμὼν, cum d. in Ταλάω 1576
τελέω, in Τέλος.
τελεσφορὸν, cum 309
τελεσφόρος, cum d. 309
τελεσφορέω 752
τέλθος, in Τέλος.
τελθοσιχὴς, in c. ex Σῖτος 1520
τελθότης, in τέλειος.
τελθοτὴς, cum d. 1632
τελθόω, τελείω, in τελέω.
τελείως, τελείωσις, τελειωτὴς in τέλθος.
τελεόφορος, cum τελφορὸς.
τελεοκαρπέω, in τελφοκαρπέω.
τελεόω, τελέσις, in Τέλος.
τελεσιεργὸς, cum d. 505
τέλεσμα, in Τέλος.
τελεσίγαμος, in com. ex Γάμος. 299
τελεσίγενος 309
τελεσίμβιος, in c. ex μέρος 1021
τελεσήλιον, τελεσὴς, τελεσικὸς, cum d. in Τέλος.
τελεσφόρος, cum d. 1738
τελεσπάρχης, cum d. 202
τελετὴ, in Τέλος.
τελετεργὸς, cum d. 505
τελδυτὴ, cum d. τελέω, τελέως, τελέωσις, τελὴς, τελικὸς, in Τέλος.
τελισόμβλος, completus, absolutus Deut. cap. 23 ὅσα ἔχει τελισόμβλος πᾶσιν ἀγκλὼ ὑπὸ γῆν Γ' σφαλ.
ΤΕΛΑΙΝΗ 1596
ΤΕΛΜΑ, cum d. ibid.
ΤΕΛΛΩ ibid.
ΤΕΛΟΣ 2597
τέλσον 1598
τελχὶν, exp. fascinator, apud Hesych. Quidam θελχῖνας esse voluerunt δαίμονας κακοποιὲς, ἐπὶ σὸν κακὸν θέλγοντας τὲς ὠφρύσις: dictos quasi θελγίνας
τελχτεύων, in com. ex τένων 1592
τελωνάρχης 202
τελώνης, cum d. in c. 1851
τέμαχος, τέμβος, cum d. in Τέμνω.
τεμβωρὸς 1224
ΤΕΜΝΩ 1601
τέμπα, in Τέμνω.
τένακος, in Τέλλω.
ΤΕΝΔΩ, & τένθω, cum d. 1607
τένων, in Τείνω.
τέξις, in Τίκτω.
τεὸς, in Σὺ.
τέραμνος, cum d. τεραμώτης, τεράμων, in Τέρω.
ΤΕΡΑΣ, cum d. 1607
τερασκόπος, cum τερασκόπος. 944
τερασκόπος, cum d. 1476
τερατόκος, cum d. 1632
τερατεργὸς, cum d. 505
τερατωπὸς 1184
ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, cum d. 1608
τέρεινα, in τέρμινθος.
ΤΕΡΕΩ, cum d. 1608
τέρλω, in Τέρω.
τερπρὸς, cum d. in Τέρας.
τέρπρον, cum d. in τέρετρον.
ΤΕΡΜΑ, cum d. 1609
τέρμινθος, in Τερέβινθος.
τερμιόφις, τέρμις, τέρμων, in Τέρμα.
τερπικέραιως, in c. ex Κεραιὸς. 775
ΤΕΡΠΩ, cum d. 1610
ΤΕΡΣΩ, cum d. ibid.
τέρυες, τερύσιον, in Τέρω.
τερψίμβροτος, in comp. ex Βροτὸς. 289
τέρψινος 1110
τέρψις, in Τέρπω.
τερψίχορος, cum d. in c. ex Χορὸς. 1819
τέσαρα, in Τέσσαρες 1611
τεσσαρακονθὼ ibid.
τεσσαρακοντήρης, in τεσσήρης 512
τεσσαρακοντάετης 533
τεσσαρακοντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
τεσσαρακοτέργυος, in c. ab Ὄργυια 1191
τεσσαρακονταετὴς, in τεσσαρακονταέτης.
ΤΕΣΣΑΡΕΣ, cum d. 1611
τεσγαμῶς, in Τάσσω.
τεσγωνὸς, in τέσσων.
τεσωνόριξ, in ταυόριξ 650
τέσσων, cum d. in Τείνω.
τεσσαραμῶς, in Τασσάσω.
τεσσαρτάζω, τεσσαρτάζω, τεσσαρτὴς, in τέσσαρτος.
τεσσαρτημόριον, in c. ex μόριον 1022
τέσσαρτος, in Τέσσαρες.
τέμνω, in Τέμνω.
τέτορες, in Τέσσαρες.
τετραβάμων, in c. in βάμων 235
τετράβολος, in com. ex Βῶς 281
τετραγλώχιν, in c. ex Γλῶχις 329
τετραγράμματος, in c. ex γράμμα 339
τετράγωνος, in com. ex Γύα 343
τετραγωνοστόμος, in dec. 1183
τετράγωνος, cῦ d. in c. ex Γωνία 347
τετραδάκτυλος, cum d. in c. ex Δάκτυλος 355
τετράδραχμος, in com. ex Δραχμὴ. 421
τετράδυμος, in c. ex Δίδυμος 397
τετράδωρος, in c. ex Δῶρον, palmus 432
τετραελικτος, τετραέλιξ, in c. ex ἑλίσσω 454
τετρασυνὴς, & τετράσυος, in com. ex Ἑνὸς 484
τετραετὴς, cum d. 533
τετράζειν, in τετρὰξ 1611
τετράζυξ, in com. ex ζυγὸς 581
τετραήμερος, in c. ex Ἡμέρα 606
τετραθέλυμνος 625
τετράθυρος in com. ex Θύρα 659
τετραίνω, in Τιτράω.
τετρακίνη, idem quod ῥίδαξ, lactuca: apud Athen. ex Hipponacte.
τετράκις, in Τέσσαρες.
τετρακισμύριοι, in c. ex Μύριοι 1077
τετρακόρυμβος, in c. ex Κόρυμβος. 850
τετρακόρωνος, in c. ex κορώνη, cornix 852
τετρακόσιοι, cum d. in Τέσσαρες.
τετρακότυλος, in comp. ex Κοτύλη. 856
τετρακτὺς in Τέσσαρες.
τετράκυκλος, in c. ex Κύκλος 891
τετράκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum.
τετράκωμος, in c. ex Κῶμος 907
τετραλογία 944
τετραμέρης, in com. ex μέρος 1021
τετράμετρος, fine pr. 1041
τετράμηλος, in com. ex Μῆλον 1047
τετράμορος, in com ex Μοῖρα 1060
τετραμορία 1023
τετράξ, in Τέσσαρες.
τετράξυλος, in c. habentib. ξύλα 1122
τετράορος, in ἀείρω, & in c. ex Εἷρω necto 458
τετράπαλαι, in c. ex Πάλαι 1237
τετράπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
τετραπλάσιος, cῦ d. in Τέσσαρες.
τετράπλους, in c. 1332
τετραπλὴ, τετραπλόος, in Τέσσαρες.
τετρακποδώδης, τετραποδὴς, τετραποδίζω, cum d. in τετράπους.
τετράπολις, in c. 1362
τετράπολος 1360
τετράπους, τετράπους 1373
τετραπλερύσις, in c. ex fine præp. 1394
τετράπυλος, in c. ex Πύλη ibid.
τετράρυμος, & τετράῤῥημος, in c. ex ῥυμὸς 1439
τετράρχης, cum d. 202
τετρὰς, in Τέσσαρες.
τετρασκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
τετράστιχος, τετράστιχος, cum d. in c. ex στίχος 1520
τετράσυλος, in c. 1551
τετρασύλλαβος, in dec. ex συλλαμβάνω 922
τέτρατος, in Τέσσαρες.
τετράτευχος, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod. in Erg.
τετραφαλαγγία, in comp. ex Φάλαγξ

λαγξ 1710
πτερωφάληρ, in com. ex φάληρα 1711
πτερώφαλ, in c. ex Φαλὸς ibid.
πτεραφάεμονος, in c. ex Φάεμαχον 1712
πτεράφυλος, in com. ex Φυλὴ 1771
πτέραχα, τερφχὰ, πτεραχῆ, πτεραχῶς, in Τέσσαρες.
πτεραχοίνικ, in c. ex Χοίνιξ 1815
πτεράχορδος, in c. ex Χορδὴ 1818
πτεραχῶς, in Τέσσαρες.
πτεραωτ, in c. ex Οὖας 1217
πτερεμαίνα, in πτέμω 1667
πτερήμερ, in πτεραίμερ 606
πτέτελ, cum πέτερξ.
πτερόεργ, in c. ab Ὀργὰ 1191
πτερώδολον, cum d. in c. ex Ὀβολὸς 1126
πτερῶ, in πτερόω 458
πτερώροφ, in c. ex ὀροφὴ 514
ΤΕΤΤΑ 1612
πεπιημένη, in c. ex μήτρα 1051
ΤΕΤΤΙΞ, cum d. 1612
ΤΕΥΘΟΣ, cum d. ibid.
τδυκτὴρ, τδυκλικὸς, τδυκτὸς, in Τδύκω, πδξις ab. & in Τυγχάνω.
ΤΕΥΤΑΖΩ, cum d. 1612
ΤΕΥΤΛΟΝ ibid.
τδυτλοφάκη, edulium quoddã ex beta & lente miſtis. Dioſc. & Or. baſ.
τδυχσφόρ, τδυχφόρ 1738
ΤΕΥΧΩ, cum d. 1612
ΤΕΦΡΑ cum d. 1614
ΤΕΧΝΗ, cum d. ibid.
τεχνολογὲς, cum d. 944
τεχνοπάγνιον, in c. ex Παίζω 1234
τεχνοσυνὴ, in Τέχνη.
τεχνεργέω, cum d. 505
τεχνόω, in Τέχνη 1614
τεχνύδριον ibid.
τέως, in Ὡς 1854
ΤΗΒΕΝΝΑ, cum d. 1616
τήγανον, cum d. in Τήκω.
τήθη, cum d. in Τιτθὸς 1635
τηκόλ, in c. ex Λίβρ 967
ΤΗΚΩ, cum d. 1616
Τλωγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
ΤΗΛΕ 1617
τηλεβόλ 253
τηλέγων 309
τηλεδαπὸς, in c. ex Δαπεδὸν 358
τηλεθάω, τηλέθω, in Θάλλω 617
τηλέκλητ, in c. ex κλητὸς 733
τηλέκλυτ, in c. ex Κλυτὸς 810
τηλέμαχ 1014
τηλέπορ 1269
τηλεπλαγκτὸς, in c. ex Πλάζω 1320
τηλέπηλ, in c. 1402
τηλέσκοπ, τηλεσκόπ 1476
τηλεφανὴς 1708
τηλέφιλον, apud Theocritum idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quaſi δηλέφιλον, quoniam amoris indicia ex eo fieri olim ſolebant. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποπμοξάμβον πλάτάγησεν. Legitur tamen ibi & τηλέφυλλον, quod metri leges ferre poſſe non videntur.
ΤΗΛΕΦΙΟΝ 1617
ΤΗΛΕΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΗΛΙΑ 1618
τηλίκ, cum d. in Ηλίκ 601
ΤΗΛΙΣ, cum d. 1618
τηλόθεν, τήλοθι, in Τῆλε.
τηλοπέτης, in c. cum pr. 1298
τηλῦ, in Τῆλε.
τηλυρὸς 1202
τηλυγέτης, τηλύγετος, in c. ex γηύτης 306
τηλωπὸς 1184
τημελῶ, cum d. in c. ex Μέλι 1026
τήμεγον, pro σήμερον.
τῆμ, cum d. in Ημ 607
τηνὲ, in τῆνο.
ΤΗΝΕΛΛΑ 1618
τηνίκα, cum d. in Ηνίκα 608
τῆνο, in Ἐκεῖνο 465
τῆνοθε ibid.
τηξιμέλης, in comp. ex Μέλος, mẽbrum. 1029
τῆξις, in Τήκω.
ΤΗΡΕΩ, cum d. 1618
τησίχρυσος in c. ex Χρυσὸς 1830
ΤΗΓΑΩ, & τήτη 1619
τῆτες, τῆλυδς 533
ΤΗΥΣΙΟΣ 1619
¶ τὴ, vel τί, in Τὶς, vel Τίς.
ΤΙΑΡΑ, cum d. 1619
ΤΙΒΗΝ ibid.
ΤΙΓΡΙΣ ibid.
τίεω, in Τίω.
ΤΙΘΑΙΒΑΣΣΩ 1619
ΤΙΑΣΣΟΣ, cum d. ibid.
τίδεμαι, in Τίθεμι 1620
τηέω 1619
ΤΙΘΗΜΙ ibid.
τιθὺη, cum d. in Τίτθος.
τίθ, in Τιθασὸς.
τηύμαλ, in Τίτθος.
ΤΙΚΤΩ 1630
τίλαι, in Τίλλω.
πλάω, in Τίλ.
ΤΙΛΛΩ, cum d. 1632
ΤΙΛΟΣ 1633
τίλσις, πλτὸς, πλὼν, in Τίλλω.
πμωδιὰ, in πμή.
πμάομαι, in Ἀμάω.
πμόρος, in Ἀμόρος.
πμὴ, cum d. in Τίω.
πμήορος, in c. remot. 1188
πμησις, πμητὴς, &c. in πμή.
πμιοπώλης 1411
πμί, cum d. in πμή.
πμιλέω, in c. ex ὀλκὴ 478
πμιὼς, in πμί.
πμοκράτια, cum d. 865
πμόπολις 1362
πμωρὸς, cum d. cum πμήορος.
πνὰκοπήληξ in c. ex Πήληξ 1304
ΤΙΝΑΣΣΩ, cum d. 1633
ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ ibid.
τίνω, cum d. n Τίω.
τίσις, in Τίω.
ΤΙΣ 1634
πτύκω, in Τείνω.
πτωοκράτως 865
ΤΙΤΑΝΟΣ, cum d. 1635
πτίσις, in πτείνω, & in Τίω.
ΤΙΤΘΟΣ, cum d. 1635
ΤΙΤΙΖΕΙΝ ibid.
ΤΙΤΡΑΩ & πτραίνω 1636
ΤΙΤΠΩΣΚΩ 1637
πτοῖζαν, in Τιτίζαν.
πτὺρ, cum d. in Σάτυρ 1447
ΤΙΤΥΣΚΟΜΑΙ 1637
ΤΙΦΗ ibid.
ΤΙΦΟΣ, cum d. ibid.
ΤΙΩ ibid.
¶ τλαθυμ, in com. ex Θυμὸς, animus 657
τλαπαθὴς, cum τλημαθὴς.
τλάμων, in τλήμων.
τλάω, in Ταλάω.
τλῆθυμ, in τλάθυμ.
τλήμων. cum d. in τλάω.
τλήπαθὴς, εῦ d. in Ταλαπαθὴς 1251
τλησίπονος, in c. sine præp. 1285
τλῆσις, τλητὸς, &c. in τλάω.
¶ τμῶ, τμήγνς, τμῆγ, τμήγω, τμήδλω, τμῆμα, τμῆσις, τμήσω, τμυτὸς, &c. in Τέμνω.
¶ τὸ, in ὁ 1125
τόδε, in ὅδε 1127
τόθεν, in πόθεν 1209
τόθι ibid.
τοὶ, pro σοί.
ΤΟΙ 1642
τοίνυν, in Τοί.
τοῖος, τοιόσδε, τοιοῦτος, in Οἷος 1147
τοιτότροπ, in c. ex τροπὴ 1656
τοίχαρ 202
τοιχοδιφήτωρ, in c. ex Διφάω 409
τοιχορύκτης, in c. sine pr. 1204
ΤΟΙΧΟΣ, cum d. 1643
τυίος, in τοῖ.
τοκὰς, τοκετὸς, τοκὸς, τοκίζω, cum d. in Τίκτω.
τοκογλύφος, cum d. in c. ex γλύφω (342
τόκ, in Τίκτω.
ΤΟΛΜΑ, cum d. 1643
ΤΟΛΥΠΗ, cum d. 1644
τομὸς, τμ, &c. in Τέμνω.
τομερὸς, in c. remot. 1189
τομὸς, in τομὸς.
τοναῖ, in τόνος.
ΤΟΝΘΟΡΥΖΩ 1644
τόν, cum d. in Τείνω.
τοξάζομαι, in Τόξον 1644
τοξεύω, cum d. ibid.
τοξήρης 204
τοξικὸς, in Τόξον.
τοξοδόλ 253
τοξοδάμας, & τοξόδαμος, in c. ex Δαμάω 357
ΤΟΞΟΝ, cum d. 1644
τοξοφόρ 1738
τοπάζω, cum d. in Τόπος.
τοπάρχης 202
τοπεῖον, in Τόπος.
τοπηρεία 18
τοπικὸς, cum d. in Τόπος.
τοπηρέφ, cum d. 341
τοποθεσία, in c. ex θέτις 1628
τοποκλισία, in c. ex κλίσις 808
τοπομαχέω 1014
ΤΟΠΟΣ 1645
τοποτηρητὴς, in c. 1619
ΤΟΡΔΥΛΙΟΝ 1646
τορεύω, τρέω, cum d. in Τερέω.
ΤΟΡΜΗ 1646
τορνέα, τόρνυμαι, in τόρνος.
τόρν, cum d. τόρος, & τρὸς, in Τερέω.
τρωὴ, cum d. in Τείρω 1595
τρὼς, in τρὸς.
τόσος, cum d. in Ὅσος 1212
τόσος, cum d. in Ὅτε 1215
πάδαφος, pro τἔδαφος, τεμὼν; pro τὸ ἔμπην τὸμπυλιν, pro τὸ ἔμπυλιν, &c. τὺνεκα in c. ex Ἕνεκα 482
τυπὴ, τῦπ, &c. in Οἴστρος 1225
τύφω, in Ὄφις 1227
¶ τοφαίναφ, in Τρώγω.
τοφακάνθα, in c. ex Ἄκανθα 92
τοφαλίζω, in Τρώγω.
τοφάνω, τρωγάω, τραγεῖν, τράγω, in Τρώγω.
τοφηλάφ, in c. ex Ἔλαφος 470
τοφίς, in Τρώγω.
τοφύμω, cum d. in Τρώγω.
τραχίζω, τραχυὸς, cum d. τράχυνον, τραχὺσπ, in Τρώγω.
τραγηβάμων, in com. ex βάμων 235
τραγήκερ, in c. 774
τραγηκτόν, hircos occidens. Eurip. in Bacch. Ex τράγος & κτείνω. 1009
τραγημάχαλ, in c. ex Μαχάλη
τραγήπὺς 1373
τραγηπώγων, in c. ex Πώγων 1408
τραγήφαγον, cum d. in c. ex Ὀρέγανον 1192
ΤΡΑΓΟΣ 1646
τραγοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
τραγῳδέω, τραγῳδία, τραγῳδικὸς, in τραγῳδὸς.
τραγῳδιοδιφάφ 341
τραγῳδοδιδάσκαλ, & τραγῳδοδάσκαλ, in c. ex διδάσκαλος 396
τραγῳδὸς 56
τράμμ, vel τράμμις, Τίτραμμ 1636
τραμὴς, cum d. & τραμὺς ibid.
ΤΡΑΠΕΖΑ, cum d. 1647. 1648
τραπεζοκόμ, in c. ex Κομέω 832
τραπεζοκὸς, in c. ex κορέω, ſatio 849
τραπεζορήτωρ, in c. sine pr. 1427
τραπεζόω, cum d. τραπεζῶν, in Τράπεζα.
τραπελὸς, cum d. τραπέω, in Τρέπω.
τραπόμμ 1652
τραπὸ in Τέρπω 1611
ΤΡΑΥΛΟΣ, cum d. 1648
τραῦμα, cum d. in Τιτρώσκω.
τραύξαμαι, in Τρώγω.
τραφαλ, τραφερὸς, τραφηξ, in Τρέφω.
τραχὺνὸς, τραχέως, in Τραχύς.
τραχήλια, τραχηλιάω, τραχηλίζω, cum d. in Τράχηλος.
τραχηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
ΤΡΑΧΗΛΟΣ 1648
τραχυδέρμον, in c. ex δέρμα 374
τραχυῶ, cum d. in Τραχὺς.
τραχυβράκος, ἴ c. ex Ὀβράκη 1213
τραχύπους 1373
ΤΡΑΧΥΣ, cum d. 1649
τραχύσπορ 1537
τραχύφλοι, in c. 1755
τραχύφων 1784
τραχώδης, τραχώμα, cum d. τραχὼν in Τραχὺς.
ΤΡΕΙΣ 1649
τρέμω, in Τρέω.
ΤΡΕΠΩ, cum d. 1651. & 1652
τρέσις, in Τρέω.
ΤΡΕΦΩ, cum d. 1657
τρεχέδειπν, in c. ex Δεῖπνον 368
ΤΡΕΧΩ 1661
ΤΡΕΩ 1667
τρηχαλέ, pertruſus. Heſych.
τρῆμα, in Τιτράω 1636
τρηματικὴς, in c. ex Σπάω 1533
τρηματὰς, τρηματώδης, in Τρῆμα.
τρήρων, in Τρέω.
τρῆσις, τρητὸς, in Τραχύς.
τρία, τριάγμὸς, τριάνα, cum d. τριακὰς, τριάκις, in Τρεῖς.
τριακονθήμματ, in c. ex ἄμμα 179
τριάκονθ, in Τρεῖς.
τριακονθάπους 533
τριακονταπήχυς, in c. ex χυτὸς 581
τριακοντάτις, in Τρεῖς.
τριακονθάκλινος, in c. ex κλίνη 808
τριακονθάμοιρος, in c. ex Μοῖρα 1047
τριακονταπάπυχυς, in com. ex Πῆχυς 1306
τριακονταπὴς, in τριὴρης 512
τριακονταργυ, in c. ab Ὀργυὰ 1191
τριακονταρ, in c. ex ὄρος 512
τριακονταπους, in τριακονθάπους.
τριακοσίον τριακοσιοστὸς, τριάκοσις, τριάκοσι, τριακοσμὸς, τριάκοσ, in Τρεῖς.
τριακοντετάφαρ, in c. 1612
τριβάδικὴ, τριβακὸς, in Τρίβω.
τρίβακλοι, vel τριβαλλοὶ, ſycophantæ, aut menſarum aſſeclæ. Heſych. & ſchol. Ariſt.
τρίβωνον, τριβάξ, in Τρίβω.
τριβάρβαρος, terſi. valde barbarus. Plut. de educ. lib.
τριβελὴς, in c. ex Βέλος 261
τριβὴ, in Τρίβω.
τριβολεκτάπελα, in Ὀκτάπους 1653
τρίβολος, ὁ, herbæ nomẽ apud Dioſc. lib. 4. c. 13. & Theophr. hiſt. pl. lib. 4. c. 11. ſic dictæ à triplici cuſpide. ¶ Τρίβολοι οἱ, nominantur machinulæ quædam ferreæ, trigona forma: quæ quamcunq; in partem incubuerint, unum aut duos aculeos ſemper protendunt: apud Plut. in Scip. ¶ In frænis ſunt quæ lupatis adduntur, ut ſua aſperitate e-

quos oris durioris coërceant: Poll. l. 1.
τρίβω, in τρίβω.
τριβραχὺς, in c. ex Βραχὺς 285
ΤΡΙ'ΒΩ, τρίβων, cũ d. 1667. 1668
τριβωνοφόρος, cum d. 1738
τριγενὴς, cum d. in c. ex γένος 307
τριγέρων, in c. ex Γέρων 313
τρίγλη, in Τρεῖς.
τρίγλυκος, in c. ex Γλύκη 325
τριγλὶς, cum d. in τρίγλη.
τρίγλυφος, in c. ex γλύφω 324
τριγλώχιν, in c. ex Γλωχὶς 329
τρίγμος, in Τρίζω.
τριγονία, cum d. 309
τρίγωνος, cum d. in c. ex Γωνία 347
τρίδακνος, in c. citra pr. 354
τριδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 355
τρίδουλος, in c. ex Δοῦλος 419
τρίδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 421
τρίδυμοι in c. ex Δίδυμος.
τρίδυστηνος, in δύστηνος 710
τριέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 454
τριέμβολον in ἐμβάλλω 244
τρίενος, in c. ex Ἔνος 484
τριέσπερος, in c. ex Ἕσπερος 526
τριέτης, cum d. 533
τρίζυξ, in c. ex ζυγὸς 581
ΤΡΙ'ΖΩ 1671
τρικὰς, in Τρεῖς.
τρικονθήμερος, in τριήμερος.
τρικόντα, in Τρεῖς.
τρικόσιος, τρικοστὸς, in Τρεῖς.
τριημερόνυκτος, in c. retinentibus in νύκτ. 1115
τριήμερος, in c. ex Ἡμέρα.
τριημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 1371
τριημιχοίνιξ, in ἡμιχοίνικος 1815
τριήραρχος, cum d. 202
τριηρημολία, in ἡμιόλιος 1155
τριήρης, cum d. in c. in ἤρης 511
τριηρονόμος 1093
τριθαλὴς, in c. 618
τριθεία, cum d. 628
τρικαλίνδητος, in com. ex καλίνδητος 893
τρικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 747
τρίκαρπος 752
τρικέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine præp. 780
τρίκλινος, cum d. in c. ex κλίνη 808
τρίκλυστος, in c. desinentibus in κλύστος 810
τρίκλωστος, in c. ex Κλώθω 811
τρικόλωνος, in c. ex Κολωνὸς 831
τρικόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 837
τρίκορυς, tres galeas gestans: vel simpliciter armatus. Eurip. in Bacch. Ex Κόρυς.
τρικόρυφος, in c. ex Κορυφὴ 851
τρικόρωνος, in c. ex Κορώνη, cornix 752
τρίκουρος, in c. ex κουρὰ 764
τρίκρανος, in c. ex κράνον 748
τρίκροτος, in c. sine pr. 877
τρικυλίνδητος, in c. ex κυλινδέω 893
τρικυμία, in c. ex Κῦμα ibid.
τρίκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 905
τρίλλιστος, in c. ex Λίσσομαι 971
τρίμαμμα, in c. ex Μάμμα 997
τριπερὴς, cum d. in c. ex μέρος 1021
τρίμετρος, in c. sine pr. 1041
τρίμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 1047
τρίμιθος, in Τερέβινθος 1608
τρίμιτος, cum d. in c. ex Μίτος 1059
τρίμμα, cum d. in Τρίβω. (1060
τριμναῖος, & τρίμνως in c. ex Μνᾶ
τριμοιρία 1023
τρίμορφος, in c. 1068
τρινακρία, in c. ex Ἄκρος 105
τρίναξ, cum d. τρίξος, in Τρεῖς.
τριξώλης, in c. sine pr. 1154
τριοδίτης, cum d. in τρίοδος.
τριοδοτία, in τριόδους.
τρίοδος, in c. ex Ὁδὸς 1131
τριόδους 1131
τρίοζος in c. ex Ὄζος 1134
τριόρχης, τρίορχος, in c. 1206
τριόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς,
τρίπαις, in c. ex Παῖς 1236 (1185
τρίπαλαι, in c. ex Πάλαι 1237
τρίπαππος, in c. ex πάππος, avus.
τριπέτηλος, in c. ex πέτηλον 1297
τρίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 1306
τριπιθήκινος, in c. ex Πίθηξ 1308
τρίπλαξ, in c. ex Πλατὺς 1325
τριπλάσιος, cum d. in Τρεῖς.
τρίπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 1325
τριπλεκὴς, in c. in πλεκὴς 1328
τριπλῆ, τριπλόος, in Τρεῖς.
τριπόδης, τριπόδιον, &c. in τρίπους.
τριπόδητος, in c. ex Πόδος 1336
τριπόλιον, in c. ex Πολιὸς 1361
τρίπολος 1360
τριπόνητος, in c. sine præp. 1285
τρίπορθος, ter vastatus & direptus: apud Theocr. in Ara de Troia ter vastata.
τρίπος, & τρίπους 1373
τριπτοὴρ, &c. in Τρίβω.
τρίπτυχος, in c. ex Πτύσσω 1397
τρίπωλον, in c. ex Πῶλος 1412
τρίῤῥυμος, in c. ex ῥυμὸς 1439
τρὶς, in Τρεῖς.
τρισάγιος, in c. ex Ἅγιος 12
τρισάποτμος, in ἄποτμος 1368
τρισαριστεὺς, in c. ex Ἄριστος 186
τρισασμένος, in c. ex Ἄσμενος 208
τρισάωρος, in ἄωρος 1852
τρισδιάστατον σῶμα, in διίστημι 697
τρισέληνος, in c. ex σελήνη 1453
τρισεὐδαίμων, in εὐδαίμων 349
τρισκαίδεκα, cum d. in c. ex Δέκα 369
τρισκαιδεκαέτης, in δεκαέτης 532
τρισκαιδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 1306
τρισκαιδεκήρης, in τριήρης 512
τρισκακοδαίμων, ἰ κακοδαίμων 350
τρισκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
τρισκοπάνιστος, in κόπανον 841
τρίσλιπα 970
τρισμάκαρ, cum d. in c. ex Μάκαρ
τρισμὸς, in Τρίζω. (994
τρισμύριοι, in c. ex Μύριοι 1077
τρισοζύρος, in Ὀιζύς 1138
τρισόλβιος, in c. ab Ὄλβος 1251
τρισπιθάμος, in c. ex Σπιθαμὴ 1510
τρισπόλιον, in τρισπόλιον.
τρισσὸς, cum d. in Τρεῖς.
τριστάσιον, in compositorum ex Ἵσημι, Appendo prima cl 711
τριστάτης, in c. ex στατὸς 709
τριστέγος, in c. 1517
τρίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 1520
τρίστομος, cum d. 1537
τρισύλλαβος, cum d. in dec. ex συλλαμβάνω 922
τρισυπόστατος, in ὑφίστημι 708
τρισχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 1812
τρίσωμος, cum d. in c. 1574
τριταγωνιστὴς, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 48
τριταῖος, cum d. in Τρεῖς.
τριταιοφυὴς 1780 (1575
τριτάλαντος, in com. ex Τάλαντον
τριτάνυστος, in c. ex τανύω 1593
τριτέγγονος, cum d. in ἔγγονος 308
τριτεύω, cum d. in Τρεῖς.
τριτημόριον. &c. in c. ex μόριον
τριτογενὴς, cum d. 304 (1022
τριτοκόλλυβον, in Κόλλυβον 826
τριτόμηνις, in c. ex Μὴν 1047
τριτοπάτωρ, cum d. in c. 1254
τρίτος, τριτόω, τριττύα in Τρεῖς.
τριττύαρχος, idē quod τριτυάρχης.
τριττὺς, in Τρεῖς.
τριτυάρχης 202
τριτὺς, in τριττύς.
τριτὼ, Aeolibus significat τὴν κεφαλὴν, ut vult schol. Aristoph. Hinc epithetum τριτογενεία, quidam derivatum putârunt.
τρίτως, in τρίτος.
τριφαλαγγία, in c. ex φάλαγξ 1710
τριφάσιος, in c. ex φάσις 1719
τριφίλητος, & τριφίλατος, in c. 1748
τριφυὴς 1780
τρίφυλλος, cum d. 1773
τρίχα, in Τρεῖς.
τρίχαικες, in c. ex Ἀΐσσω 85
τρίχαπτον, in c. ex Ἅπτω, necto 179
τριχῆ, τριχθὰ, cum d. in c. τρίχα.
τριχία, in Θρὶξ 649
τριχάω, cum d. τριχίδιον, τριχίνιον, τρίχινος, in Θρὶξ 649
τριχίον, in Θρὶξ ibid.
τριχὶς ibid.
τριχίτης, in Θρὶξ ibid.
τριχοβρῶτος, in c. sine pr. 292
τριχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 1816
τριχοκόμος, in c. ex Κομέω 832
τριχοκοσμητὴς, in c. ex Κόσμος 854
τριχολάβιον, & τριχολάβις, in c. ex λαβή.
τριχολογέω 936. & 944
τριχόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 997
τριχιμανὲς 993
τρίχορδος, in c. ex Χορδή.
τριχορία, in c. ex Χορὸς 1819
τριχορροέω, τριχορρυέω, in c. ῥοὴ 142
τριχοτρώκτης, in c. ex Τρώγω 1675
τριχουνιαῖος, in c. ex χοῦς 1810
τριχοφυὴς, cum d. 1780
τριχόφυλλος 1773
τριχόω, in Θρὶξ 648
τρίχρονος, in c. 1829
τριχώδης, τρίχωμα, cũ d. in Θρὶξ 648
τριχῶς, in Τρεῖς.
τριχώσις, in Θρὶξ 649
τριχωτὸς ibid.
τριψημερέω, in c. ex Ἡμέρα 606
τρίψις, in Τρίβω.
τριώβολον, cum d. in c. ex Ὀβολὸς 1126
τριώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 1167
τριώπης, & τριωπὶς 1184
τρόμος, cum d. in Τρέω 1667
τροπαῖος, in τροπή.
τροπαιοῦχος, cum d. 558
τροπαιοφόρος, cum d. 1738
τροπὴ, &c. τρόπηξ, τρόπις, in Τρέπω 1651
τροπολογέω, cum d. 944
τρόπος, in Τρέπω.
τροποφορέω 1738
τροπόω, cum d. in Τρέπω.
τροφαλὶς, & τροφάλλις, τροφεύω, cum d. τροφὴ, τρόφι, τροφίας, τρόφιμος, τρόφις, τροφιώδης, τροφόεις, τροφὸς, τροφώδης, in Τρέφω.
τροχάζω, τροχαϊκὸς, τροχαῖος τροχαλειοὶ, τροχαλία, τροχαλιώδης, τροχαλὸς, τροχαντὴρ, τροχάω, τροχέος, τροχερὸς, in Τρέχω.
τροχήλατος, cum d. 469
τροχηλέα, τροχηλιὰ, τροχήλιον τροχιὰ, τροχίας, τροχίζω, τροχιλιὰ, τροχίλιον, τρόχιλος, τροχίλος.
τροχὶς, τρόχισκος, τρόχμαλος, in Τρέχω.
τροχοδινέω, in c. ex Δίνη 407
τροχόεις, in Τρέχω.
τροχοπέδη in c. ex Πέδη 1257
τρόχος, τροχὸς, in Τρέχω.
ΤΡΥ'ΒΛΙΟΝ 1672
ΤΡΥ'ΓΗ, cum d. ibid.
τρυγηφάγος 1702
τρυγηφάνιος 1708
τρυγίας, τρηγινὸς, in τρύγη.
τρυγόβιος, in c. ex Βίος 265
τρυγοδαίμονες, in c. ex Δαίμων 350
τρυγοδίφυσις, & τρυγοδιφάω, in c. ex διφάω 409
τρυγονόω, in τρυχών.
τρυγονοψάλλειν in c. ex Ψάλλω 1836
τρυγωθέω, in τρυγωδὸς.
τρυγωδὸς, cum d. 56
τρυγὼν, τρύζω, in τρίζω.
τρύμα, τρυμωλιὰ, τρύμη, in Τρύω.
τρὺξ, in Τρύγη.
ΤΡΥ'ΠΑ, cum d. 1673
τρυσάνωρ, in c. ex ἄνωρ 157
τρυσίβιος, in c. ex Βίος 265
τρύσιππον, & τρυσίππειον, in c. ex Ἵππος 687
τρύσις, τρύσκω, in Τρύω.
τρυσμὸς, in τρύζω.
τρυσσὸς, τρυτάνη, cum d. in Τρύω.
τρυτοδόκη 383
τρυφάλεια, in c. ex φάλος 1711
τρυφάω, τρυφεραίνομαι, τρυφέρος, in Θρύπτω. 651
τρυφερόχρως, τρυφερέχρωτος 1829
τρυφέρως, τρυφὴ, τρυφηλὸς, τρύφημα, τρυφητὴς, τρύφος, in Θρύπτω 651
τρυχερὸς, τρύχινος, τρυχίον, τρυχνόω, in Τρύω.
τρύχνος, in Στρύχνος 1550
τρύχω, cum d. in Τρύω.
τρωγάλιος, τρώγλη, τρωγληταὶ, in Τρώγω.
τρωγλοδύνω, cum d. in c. ex Δύνω. subeo 428
ΤΡΩ'ΓΩ, cum d. 1674
τρῶμα, cum d in Τιτρώσκω.
τρὼξ, τρωξαλλίδες, τρώξανα, in τρώγω.
τρωξάρτης, in c. ex Ἄρτος 196
τρώξιμος, τρῶξις, in Τρύγω.
τρωπάω, & τρωπέω, in Τρέπω 1651
τρῶσις, τρῶσκω, τρωτὸς, in Τιτρώσκω.
τρώω, in Τιτρώσκω.
¶ τὸ, in Σὺ 1552
τυγχάζω, in Τυγχάνω.
ΤΥΓΧΑ'ΝΩ 1675. & 1676
τυκτὸς, τύκος cum d. in Τεύχω 1612
ΤΥ'ΛΟΣ, cum d. 1678
τυλυφάντης, in c. ex Ὑφάω 1699
τυλώδης, τύλωμα, τύλωσις, τυλωτὸς, in Τύλος,
τυμβὰς, in Τύμβος.
τυμβαύλης 220
τυμβεὰς, τυμβεύω, cum d. in Τύμβος.
τυμβήρης 204
τυμβογέρων, in c. ex Γέρων 313
ΤΥ'ΜΒΟΣ 1678
τυμβοχοέω, cum d. 1824
τυμβώρυχος, cũ d. in c. sine pr. 1205
τύμμα, τυμμὴ, τύμπανον, cum d. in Τύπτω.
τυμπανοφορέομαι 1738
τυνὴ, in Σύ.
ΤΥ'ΠΟΣ, cum d. 1679
τύξις, in τεύξις 1612
ΤΥ'ΠΤΩ, cum d. 1679
τυραννέιον, τυραννεύω, τυραννησείω, τυραννία, cum d. τυραννίζω, τυραννικὸς, cum d. τυράννης, in Τύραννος.
τυραννοκτόνος, cum d. in c. ex ἔκτονα 885
ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ 1682
τύρβη cum d. in Σύρβη 1555
τυρεύω, cum d. τυρίον, in Τυρός.
τυροβόλιον 153
τυρόγαλα, in c. ex Γάλα 297
τυρόεις, in Τυρός.
τυροκνὴ. & τυροκνήσις, in c. ex Κνάω 813
τυρηκομεῖον, in c. ex Κομέω 832
τυροκόσκινον, in Κόσκινον 852
τυρόνωτος, dorsum ex caseo habens. Aristoph. Compos. ex

τυρὸς

τυρὸς, & νῶτος.
τυροπώλης, cum d. 1411
ΤΥΡΟ'Σ cum d. 1683
τυροφορεῖον 1738
τυρόω, in Τυρός.
ΤΥ'ΡΣΙΣ 1684
τυρώδης in Τυρός.
τυτθὸς, in Τιτθὸς 1635
τυφάων, cum d. in Τύφω. 1685
τυφεδανὸς, τυφεδὼν 1684
τύφλη, in Τυφλός.
τυφλῖνος ibid.
τυφλόπους 1373
ΤΥΦΛΟ'Σ 1684
τυφλόσομα 1537
τυφλότης, τυφλόω, in Τυφλός.
τυφλοφόρος 1738
τυφλώδης, in Τυφλός.
τύφλωσις ibid.
τυφλώττω, in c. ex ὄσσομαι 1186
τυφλὼψ 1184
τυφογέρων, in compos. ex Γέρων 313
τυφομανία 993
τύφος, seu τῦφος, in Τύφω.
ΤΥ'ΦΩ, cum d. 1684
τύχη, cum d. in Τυγχανώ.
τυχίζω, in τύκος.
τυχόντως, in τύχη.
¶ ΤΩΘΑ'ΖΩ, cum d. 1685
τὼς, in Ὡς.

Υ

¶ ὑάγχη, in c. ex Ἄγχη 28
ὕθονα, ὑάκινις, in ὗς 1559
ὑάδες, ὑάκιζω, in Ὕω.
ὑακινθίζω, in Ὑάκινθος.
ὑακινθυνοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore. Xen. Pæd. 6.
ΥΑΚΙΝΘΟ'Σ, cum d. 1685
ΥΑΛΟΣ, cum d. ibid.
ὑαλοτέχνης, in c. sine pr. 1615
ὑαλουργὸς 505
ὑὰς, in ὗς.
¶ ὑβάζω, ὑβὸς, in Κύπτω 896
ὑβριοπαθῶ 1251
ΥΒΡΙΣ, cum d. 1686
ὑβριδιστικὰ 404
ὕβωμα, ὕβωσις, cum ὑβός.
¶ ΥΓΙΗ'Σ, cum d. 1687
ὑγραίνω, cum d. in Ὑγρός.
ὑγρέμπλαστρον, in ἐμπλάσσω 1322
ὑγροβάτης 237
ὑγρόβιος, in c. ex Βίος 265
ὑγνοκέφαλος, in c. sine pr. 780
ὑγροκήλη in c. ex Κήλη 783
ὑγροκιρσοκήλη, in κερσοκήλη ibid.
ὑγροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 818
ὑγροκοπέρια 827
ὑγρομελὴς, in c. ex Μέλος, membrum 1029
ὑγρόμυρον, in c. ex μύρον 1078
ὑγρόνης 1110
ὑγρόπισσον in c. 1318
ὑγρόπορος cum d. 1269
ΥΓΡΟ'Σ 1688
ὑγρόσαρκος, in c. 1446
ὑγρότης, in Ὑγρός.
ὑγροτραχηλος, in c. 1649
ὑγροτροφικὸς 1661
ὑγρόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
ὑγρόφθογγον, in c. ex φθόγγος 1743
ὑγρῶς, in Ὑγρός.
¶ ὑδαλέος, ὑδαρὴς, & ὑδαρὸς, cũ d.
ὑδαταίνω, ὑδατικὸς, ὑδατινὸς, ὑδάτιον, ὑδατὸς, ὑδατόεις, in Ὕδωρ.
ὑδατοθρέμμον, in com. ex θρέμμα. 1659
ὑδαλόκλυστος, in c. desinentibus in κλύστος 810
ὑδατοτρεφὴς, in c. ex τρεφὴς 1658
ὑδατόχολα διουρήματα, in c. 1817
ὑδατόχροος 1828
ὑδατώω, ὑδατώδης, ὕδερος, cum d. in Ὕδωρ.
ὑδέω, ὕδης, in Ὕδω.
ὕδνον, in Οἶδνον ab Οἰδέω 1137
ὑδνόφυλλον 1773
ὕδρα, in Ὕδωρ.
ὑδραγωγὸς, cum d. 41
ὑδραίω, ὑδραλὴς, in Ὕδωρ.
ὑδράργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
ὑδραῦλαξ, in c. ex Αὖλαξ 217
ὕδραυλις, cum d. 220
ὑδρεία, ὑδρεῖον, in Ὑδρεύω.
ὑδρέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
ὑδρεύω, cum d. in Ὕδωρ.
ὑδρηγὸς 44
ὑδρηλὸς, in Ὕδωρ.
ὑδρία, ὑδριάδες, in Ὕδωρ.
ὑδριαφόρος 1739
ὑδρίον, ὑδρίσκη, in Ὕδωρ.
ὑδροβαφὴς, in c. ex ἔβαφον 255
ὑδρόγαρον, in c. ex Γάρον 300
ὑδροδόκος 383
ὑδρεῖος, in Ὕδωρ.
ὑδροθήκη, in c. ex θήκη 1629
ὑδροκέφαλον, in c. sine pr. 780
ὑδροκήλη, cum d. in c. ex Κήλη 783
ὑδρολάπαθον, in c. ex λάπαθον 929
ὑδρόμαντις cum d. in c. 1010
ὑδρομαστευτὴς, cum d. in c. ex Μαστεύω 1008
ὑδρομέδουσα, in c. ex Μέδω 1017
ὑδρόμελι, in c. 1027
ὑδρόμηλον, in c. 1045
ὑδρόμυλος, in c. ex Μύλη 1076
ὑδρόμφαλον, in c. 1162
ὑδροπέπερι, in Πέπερι 1287
ὑδροποσία, ὑδροπότης, cum d. in c. sine pr. 1313
ὑδρορρόα, & ὑδρόρροια, in c. ex ῥοή. 1425
ὕδρος, in Ὕδωρ.
ὑδροσκόπος, cum d. 1476
ὑδρόσπονδα, in c. sine pr. 1507
ὑδροφάντης, cum d. 1709
ὑδροφόβος, cum d. in c. 1721
ὑδροφόρος, cum d. 1738
ὑδροχαρὴς, in c. sine pr. 1788
ὑδροχόος, cum d. 1808
ὑδρόχυτος, in c. in χύτος ibid.
ὑδρόω, in Ὕδωρ.
Ὑδρὼψ, cum d. 1184
ΥΔΩ 1688
ΥΔΩΡ 1689
¶ ὕεις, ὑεικὸς, in ὗς.
ὑέλεψης, in c. ex Ἕψω 560
ὕελος, cum d. in Ὕαλος.
ὑελοτέχνης, in ὑαλοτέχνης.
ὑελουργὸς, cum d. 505
ὑελώδης, in ὕελος.
ὑετόμαντις, in c. 1001
ὑετὸς, cum d. in Ὕω.
¶ ὕης ibid.
ὑίνος, cum d. in ὗς 1559
¶ ΥΘΛΟΣ, cum d. 1691
¶ ὑικᾶς, in Υἱός.
ὑιοθεσία, in c. ex θέσις 1628
ὑιόθετος, cum d. 1629
ΥΙΟ'Σ, cum d. 1691
ὑίζω, cum d. in ὗς.
¶ ὕλαγμα, & ὑλαγμὸς, in Ὑλάω.
ὑλαγωγὸς, cum d. 41
ὑλαῖος, in Ὕλη.
ὑλακὴ, in Ὑλάω.
ὑλακόμωρος, in c. ex μόρος, mutantibus ο in ω 1022
ΥΛΑ'Ω, cum d. 1691
ΥΛΗ, cum d. 1692
ὑληβάτης 237
ὑληκοίτης, in c. ex Κοίτη 822
ὕλημα, in Ὕλη.
ὑλημανέω, in ὑλομανής.
ὑληουργὸς 505
ὑλητόμος, in ὑλοτόμος.
ὑλίζω, ὑλικὸς, ὕλις, ὑλιστὴρ, &c. ὑλόεις, in Ὕλη.
ὑλόκομος, in c. ex Κόμη 835
ὑλομανὴς cum d. 993
ὑλοτόμος, cum d. 1606
ὑλουργὸς, cum d. in ἠληουργός.
ὑλοφάγος. 1702
ὑλοφορβὸς, in c. 1724
ὑλοφόρος, cum d. 1739
ὑλώδης, in Ὕλη.
ὑλωρὸς 1224
¶ ὑμεδαπὸς, in c. ex Δάπεδον 358
ὑμέναιος, cum d. ὑμένινος, & ὑμένιος, in Ὑμήν.
ὑμενόπτερος, in c. sine pr: 1394
ὑμενόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 1213
ὑμενώδης, in Ὑμήν.
ὑμέτερος, in Σὺ 1553
ΥΜΗ'Ν 1693
ὑμναγόρας 18
ὑμνέω, in ὕμνος.
ὑμνηπόλος, cum d. in ὑμνοπόλος.
ὕμνησις, ὑμνητὴρ, in ὑμνέω.
ὑμνογράφος 341
ὑμνοθέτης 1629
ὑμνολογέω, & ὑμνολογίζω 944
ὑμνοποιὸς 1355
ὑμνοπόλος 1360
ὕμνος, in Ὕδω.
ὑμνῳδὸς, cum d. 57
ὕμοιος, in ὅμοιος 1161
ὑμὸς, in Σὺ 1552
¶ ὑνὴ, ὑνῖς, in ὗς 1559
ΥΝΝΟΣ 1693
¶ ὑοβοσκὸς in c. ex βόσκω 282
ὑοβότης, in c. ex βοτὸς ibid
ὑομουσία in c. 1070
ὑοπόλος 1360
ὑοσκύαμος, cum d. in Κύαμος 887
ὑοφορβὸς, in c. 1724
¶ ὑπαγγέλλω, cum d. in c. ex Ἀγγέλλω 9
ὑπαγκάλιος, in c. ex ἀγκάλη 12
ὑπαγκώνια, in c. ex Ἀγκὼν 15
ὑπάγομαι, in ὑπάγω.
ὑπαγορεύω, cum d. in com. ex ἀγορεύω.
ὑπάγω, cum d. 38
ὑπάδω, in comp. ex Ἀείδω 54
ὑπαὶ, in Ὑπό.
ὑπαιάζω, in com. ex Αἰάζω 63
ΥΠΑΙΘΑ 1693
ὕπαιθρος, cum d. in c. ex Αἶθρα 67
ὑπαικάλλω, in Αἰκάλλω 68
ὑπαινίττομαι, in c. ex αἰνίττομαι. 72
ὑπαίρω 81
ὑπαίσσω, in com. ex Αἴσσω 85
ὑπαίτιος cum d. in com. ex Αἰτία, culpa 89
ὑπακούω, cum d. in com. ex Ἀκούω. 101
ὑπαλείφω, cum d. in c. ex Ἀλείφω. 111
ὑπαλεύομαι, in c. ex Ἀλέω, vito. 113
ὑπαλλάττω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω 124
ὑπάλληλος, in c. ex ἀλλήλων 128
ὑπαλύξαι, & ὑπάλυξις, cum ὑπαλεύομαι.
ὑπαμβλύω, in c. ex Ἀμβλύς 138
ὑπαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω. 242
ὑπαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω (318
ὑπαναδύω, in ἀναδύω 428
ὑπαναθλίβω, in ἀναθλίβω 640
ὑπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 116
ὑπανάστασις, in ὑπανίσταμαι.
ὑπαναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω 1532
ὕπανδρος 156
ὑπανείμινος, in ὑπανίημι.
ὑπανιάω, in c. ex Ἀνία 163
ὑπανίημι, in ἀνίημι 564
ὑπανίσταμαι, in ἀνίστημι 696
ὑπαντάω & ὑπαντέω, cum d. in c. ex ἀντάω 166
ὑπαντιάω, & ὑπαντιάζω, in c. ex ἀντίος 165
ὑπάντομαι, cum ὑπαντάω.
ὕπαντρος, in Ἄντρον 168
ὑπανύω, in com. ex Ἀνύω 169
ὑπαπιέναι, in ἄπειμι 573
ὑπαποτρέχει, in ἀποτρέχει, 1663
ΥΠΑΡ 1693
ὑπαράττω, in c. 182
ὑπάργυλλος, in c. ex Ἄργυλος 183
ὑπάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 184
ὑπαρίθμησις, in c. ex Ἀριθμός. 188
ὑπαρκτικὸς, ὑπαρκτὸς, ὕπαρξις, cum ὑπάρχω.
ὕπαρνος, in c. ex Ἄρς 193
ὑπάρχω, cum d. in c. 199. & 202
ὑπαρωματίζω, in Ἄρωμα 206
ὑπασπίζω, cum d. in c. ex Ἀσπίς. 209
ὑπατεύω, cũ d. ὑπάτη, ὑπατικὸς, in ὕπατος. (213
ὑπατμίζω, cum d. in c. ex Ἀτμὸς
ὑπατοπὸς, in ἄτοπος 1646
ὕπατος, in Ὑπέρ.
ὕπαυγος, cum d. in c. ex Αὐγὴ 216
ὑπαυθαδίζομαι, in αὐθάδη 50
ὑπαυλέω 220
ὕπαυλος, in c. ex Αὐλὴ 218
ὑπαύστηρος, in c. ex Αὐστηρὸς 221
ὑπαυχένιος, in c. ex Αὐχὴν 223
ὑπαφρονέστερος, in ἄφρων 1762
ὕπαφρος, in c. ex Ἀφρὸς 225
ὑπέγγυος, cum d. in c. 436
ὑπείκω, ὑπεικάθω, ὕπειξις, in c. ex Εἴκω, cedo 450
ὕπειμι 572. & 575
ὑπειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 494
ὑπεὶρ, in Ὑπέρ.
ὑπείσειμι, in εἴσειμι 573
ὑπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 522
ὑπεκβάλλω, in ἐκβάλλω 243
ὑπεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 381
ὑπεκδιδράσκω, in ἐκδιδράσκω 423
ὑπεκδύω, in ἐκδύω 428. & 429
ὑπεκκαίω, cum d. in ἐκκαίω 723
ὑπεκκλέπτω, in ἐκκλέπτω 802
ὑπεκκλίνω, in ἐκκλίνω 807
ὑπεκκομίζω, in ἐκκομίζω 833
ὑπεκπέμπω, in ἐκπέμπω 1279
ὑπεκπροθέω, in ἐκπροθέω 637
ὑπεκπορεύω, in πορεύω 1424
ὑπεκπροφεύγω, in προφεύγω 1471
ὑπεκφέρω, in ἐκφέρω 1729
ὑπεκτίθημι, in ἐκτίθημι 1623
ὑπεκτρέπω, in ἐκτρέπω 1653
ὑπεκτρέχω, in ἐκτρέχω 1663
ὑπεκφαίνομαι, in ἐκφαίνω 1705
ὑπεκφέρω, in ἐκφέρω 1729
ὑπεκφεύγω, in ἐκφεύγω 1741
ὑπέλαιον, in c. ex Ἐλαία 466
ὑπεμφαίνω, in ἐμφαίνω 1706
ὑπεναντίος, cũ d. in ἐναντίος 165
ὑπενδίδωμι, in ἐνδίδωμι 399
ὑπένευθε, idem cũ ἔνερθε, infra, subtus. Il. β. ποδὼν ὑπένερθε κονίη Ἵστατο, sub pedibus.
ὑπεξάγω, in ἐξάγω 34
ὑπεξαιρέω, cum d. in ἐξαιρέω 77
ὑπεξαίρω, in ἐξαίρω 81
ὑπεξαλέασθαι, & ὑπεξαλύξαι, in ἐξαλέομαι 113
ὑπεξανάγομαι, in dec. ex ἀνάγω 32
ὑπεξαναδῦμι, ὑπεξαναδύομαι, in ἀναδύω 428
ὑπεξανίσταμαι, in ἐξανίστημι 695
ὑπεξαφύω, clam ex hurio. Apoll. Arg. l. 2. πολέες δ' πόροι νώνυμοι ἔασιν. Ὅππη ὑπεαφύονται.
ὑπεξελαύνω 468
ὑπεξέλευσιν, in ὑπεξέρχομαι.
ὑπεξερύω, in ἐξερύω 520
ὑπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 522
ὑπεξίσταμαι, in ἐξίστημι 699
ὑπεξούσιος, cum d. in ἐξούσιος 570
ὑπεπιμέριος, in ἐπιμέριος 1022
ΥΠΕ'Ρ 1693. & 1694
ὑπέρα, in Ὑπέρ.
ὑπεράγαμαι, in c. ex ἄγαμαι 7
ὑπεργανακτῶ, in c. ex Ἀγανακτῶ 5
ὑπεραγαπάω, in c. ex Ἀγαπάω 6

INDEX

ὑπερηφάνως 39
ὑπερηφανεύομαι, in c. ex ἀγερωχεύω 21
ὑπερήφανος 39
ὑπερηφανίζομαι, in c. ex ἀγωνίζομαι 48
ὑπερήφανος, in c. ex Αἴ᾽ω 228
ὑπερθαρσίμως, in c. ex Αἷμος 70
ὑπερθαυμαστός, in c. ex αἰνέω 72
ὑπερθαυμάζω 81
ὑπέρθυμος, ὑπερθυμιαχώομαι, in c. ex Αἰχμή 86
ὑπερθυμιωρέω, in c. ex Αἰωρέω 91
ὑπέρθυμος, cum d. in c. ex Αἰρέω 96
ὑπερθυμοπτίζω, in c. ex Αἴ᾽κων 106
ὑπερθύμελα, in c. ex Αἴ᾽χρη 105
ὑπερθυμελῆς, in c. ex Αἰκελῆς 103
ὑπερθυμελίζω, cum ὑπερθύμελα.
ὑπερθύμηνις, cũ d. in c. ex Αἴ᾽λης 109
ὑπερθύμιος, in c. ex Αἶλς, mare 129
ὑπερθύμομαι, in c. ex Αἴ᾽λομαι 126
ὑπερθυμάσης, in ὑπερθυμίσημι.
ὑπερθύμων, in c. ex Αἴ᾽νθρωπος 162
ὑπερθυνίσταμαι, in αὐίσημι 696
ὑπέρθυντος, cum d. in c. 168
ὑπερθύνω, cum d. in c. 170
ὑπερθυποθυόσκω, in ὑποθνήσκω 641
ὑπερθυρρώδεω, in ἀρρώδεω 1203
ὑπέρθυμος, in c. ex Αἶθμη 206
ὑπερθυμβρίζω, in c. ex Αἴ᾽θμη. 208
ὑπερθυμαίζω, cum d. in c. ex Αἰσθις. 209
ὑπερθυμαχημενεῖν, in ἀχήμων 553
ὑπερθυνξω, cum d. in c. ex αὔξω 59
ὑπερθυυχέω, in c. ex Αὐχέω 222
ὑπερθύχημα, in c. ex Αἴ᾽χθος 227
ὑπερβάθμιος, in ὑπερβαίνω.
ὑπερβαίνω 235
ὑπερβάλλω 250
ὑπερβασία, ὑπέρβασις, ὑπερβατὸς, cum d. in ὑπερβαίνω.
ὑπερβεβληκμῶς, in ὑπερβάλλω.
ὑπερβιάζομαι, cum ὑπρβίη.
ὑπερβιόζω, cum d. 238
ὑπερβίη, cum d. in c. 264
ὑπερβλασφάω, cum d. in c. ex βλάσσω.
ὑπερβλήδην, & ὑπέρβλητος, in ὑπερβάλλω.
ὑπερβολίζω, cum d. in c. ex Βλύζω. 271
ὑπερβολὴ, cum d. in ὑπερβάλλω.
ὑπερβόρεος, in c. ex Βορέας 276
ὑπερβρέλης in c. ex Βρέχω 288
ὑπερβρυχάομαι, in c. ex Βρυχάομαι 290
ὑπερμάζομαι 508
ὑπερμαμία, in c. ex Γάμος 299
ὑπερμάω, in c. ex Γαῖα 296
ὑπερμήρως, in c. ex Γῆρας 315
ὑπερμάφω 339
ὑπερμύω, in c. ex Γύα 343
ὑπερδάσυος, in c. ex Δασὺς 359
ὑπερδεὴς, in c. ex Δέος 362. & 387
ὑπερδείδω, & ὑπερδέμαίνω, in c. ex Δείδω 362
ὑπέρδειος, in c. ex Δφὺς 367
ὑπερδόπνεω, in c. ex Δεῖπνον 368
ὑπερδηκατέλεσθος βλάφη, damnum quod eſt plus quam decem talentorum.
ὑπερδέξιος, in c. ex Δεξία 373
ὑπερδέω, in c. ex Δέω ligo 385
ὑπερδιατείνομαι, in Διατείνω 1589
ὑπέρδικος, cum d. 404
ὑπερδίπηχυς 1306
ὑπερδοκεῖν, in c. ex Δοκέω 414
ὑπερεθίζω, in c. ex Ἐ᾽ρεθω 509
ὑπερείδω, in c. ex Ἐ᾽ρείδω ibid.
ὑπέρεισμα, ὑπέρεισις, ὑπερεισικὸς, in ὑπερείδω.
ὑπερεκεινα, in com. ex Ἐ᾽κεῖνος 465
ὑπερεκπερεμέω 867
ὑπερεκπίπτω, in ἐκπίπτω 1279
ὑπερεμπίπτω, in ἐκπίπτω 1314
ὑπερεκπολήσω, in ἐκπολήσω 1357
ὑπερεκτείνω, cum der. in ἐκτείνω. 1589
ὑπερεκπίνω, in ἐκπίω 1642
ὑπερέλαφρος, in c. ex Ἐλαφρὸς 470
ὑπερεμβάλλω, in ἐμβάλλω 244
ὑπερεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι 1332
ὑπερεύδοξος, in εὔδοξος 415
ὑπερευωπίζω, in εὐωπὸς 483
ὑπερεύτευξις, in ὑπερευτυχάω.
ὑπερευτυφάω, in εὐτυφάω 652
ὑπερευτυχάω, in εὐτυχάω 1676
ὑπερεπιμένω, in ἔπομαι 72
ὑπερεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 656
ὑπερεσθίω, in c. ex Ἐ᾽σθω 525
ὑπερευδοκέω, in εὐδοκέω 414
ὑπερευδοκιμεῖν, in εὐδόκιμος 415
ὑπερεύθης, in ὑπέρυθρος 513
ὑπερεύφημος, in εὔφημος 1719
ὑπερεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 541
ὑπερέχω, in c. ex Ἐ᾽χω 554
ὑπερέψω, in c. ex Ἐ᾽ψω 560
ὑπερζέω, cum d. in c. 582
ὑπέρζω, & ὑπέρζως, in comp. ex ζωὸς 577
ὑπερηβίας, ὑπερήβιος, in com. ex Η᾽βὺς 595
ὑπερήδω, in c. ex ἥδω 596
ὑπερηλίξ, in c. 601
ὑπερήμερος, cum d. in com. ex Η᾽μέρα 606
ὑπερλίσσω, cum d. in c. ex λίσσω 157
ὑπερηφανὴς, ὑπερήφανος, cum d. in ὑπερφαίνομαι.
ὑπερηχέω, in c. ex Η᾽χος 615
ὑπερθνῄσκω, in c. ex Θνήσκω 641
ὑπερθορέω, in c. ex Θόρω 645
ὑπερθυρεὸς, in com. ex Θύρα. 644
ὑπερθρώσκω, in com. ex Θρώσκω. 653
ὑπερθυμος: in com. ex Θυμὸς, animus 657
ὑπέρθυρον, cum der. in c. ex Θύρα. 659
ὑπερίάχω, in c. ex Ἰάχω 668
ὑπερίκνεομαι, in Ἵκανός 675
ΥΠΕΡΙΚΟΝ 1694
ὑπέρινος, cum d. in com. ex Ἰνέω. 683
ὑπερίπτημι, in c. ex Ἵπτημι 687
ὑπερίσωσε, in c. ex Ἴσως 712
ὑπερίσχω, in ὑπέρεχω 555
ὑπερίσχυος, in c. ab ἰσχυὸς 714
ὑπερισχύω, in c. ex Ἰσχύω 713
ὑπερκαγχάζω, in c. ex Καγχάζω. 717
ὑπερκαθαίρω, cum d. in c. 719
ὑπερκακέω, in c. ex Κακὸς 727
ὑπερκαλὰς, in c. ex κάλως 735
ὑπέρκαλος, in c. ex Καλὸς 734
ὑπερκάμνω, in c. cum pr. 739
ὑπερκάρτος, cum d. 752
ὑπερκατηγέλας, in καταγελάω. 311
ὑπερκατάκεμαι, in κατάκειμαι. 761
ὑπερκατέλικτον μέτρον, in κατελήγω 961
ὑπερκερδέω, cum d. 774 (824
ὑπερκλακτέω, in com. ex Κόλαξ
ὑπερκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 834
ὑπέρκομπος, cum d. in c. 836
ὑπέρκοπος, in c. ex κόπτω 845
ὑπερκόπτω, in c. ex Κόπτω. 844
ὑπέρκορος, cum d. in c. ex Κορέω ſatio 849
ὑπερκόσμιος, in c. ex Κόσμος 854
ὑπέρκοτος, animi nimium iracundus.
ὑπέρκοτος, animo nimium irato, ſupra modum iracundé. Eurip. in Hec. fur.
ὑπερκρεμάω, & ὑπερκρεμαννύω, in c. ex Κρεμάω 867
ὑπερκύδας, in c. ex Κῦδος, gloria. 890
ὑπερκύπτω, in c. ex κύπτω 897
ὑπερλαμπρὸς, cum d. in c. ex λαμπρὸς 927
ὑπερλάμπω, in c. ex Λάμπω ibid.
ὑπέρλεπτος, in c. ex Λεπτὸς 957
ὑπερλυπέομαι, in c. 981
ὑπερμαχέω, in Μάχη 990
ὑπερμαίνομαι, in c. cum pr. 992
ὑπέρμαργος, in c. ex Μάργος 1003
ὑπερμάχρως, cum d. in c. cum pr. 1011
ὑπερμεγέθης, in c. ex μέγεθος 1016
ὑπερμεθύσκομαι, in com. ex Μέθυ. 1017
ὑπερμῆνις, cum d. in c. ex Μένος. 1032
ὑπέρμετρος 1041
ὑπερμήκης, in c. ex Μῆκος 1044
ὑπέρμορος, & ὑπέρμορον, in c. ex μόρος 1021
ὑπερνεφὴς, in c. ex Νέφος 1098
ὑπερνικάω, in c. 1103
ὑπέρξηρος, in c. ex Ξηρὸς 1123
ὑπέροχος, in c. 1127
ὑπεροικέω in ὑπέροικος.
ὑπεροικοδομέω, in οἰκοδόμος 371
ὑπέροικος, in c. ex Οἶκος 1143
ὑπεροίομαι, in c. ex Οἴω, puto.
ὑπερόλλος, in c. ab Ὄλλος 1151
ὑπέροπλος, cum d. in c. 1173
ὑπεροπτεύω, in c. ex Ὄπτεύω 1174
ὑπερόπτομαι, cum d. 1177
ὑπερορόω, cum d. in c. cũ pr. 1188
ὑπερόρος, cum d. 1202
ὑπερορόφιος, in c. ex ὀροφὴ 514
ΥΠΕΡΟΣ 1695
ὑπερουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ὑπέροφρυς, cum d. in c. ex ὀφρὺς, 1228
ὑπεροχὴ, ὑπέροχος, in ὑπερέχω. 555
ὑπεροψία, in ὑπερόπτομαι.
ὑπερπαγὴς, in c. cum pr. 1302
ὑπερπαθέω 1251
ὑπερπάω, in c. ex Παύω 1237
ὑπερπαφλάζω, in com. ex παφλάζω 1749
ὑπερπαχύω, in c. ex Παχὺς 1256
ὑπερπέμπω 1281
ὑπερπόθεος, cũ d. in c. ex πόθεος 1294
ὑπερπέτομαι, in c. cum pr. 1298
ὑπερπέτω, in c. 1288
ὑπερπηδάω, in c. ex Πηδάω 1303
ὑπερπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 1332
ὑπερπίπτω 1316
ὑπερπολεονάζω, in c. ex Πολὺς 1365
ὑπερπολέω 1334
ὑπερπολάσιος, ὑπερπολαστέω 1340
ὑπέρπονος, cum d. in com. ex πόνος cum pr. 1284
ὑπερπόθεσμος, in προθέσμη 1625
ὑπερπυπαύζω, in Πύπαξ 1403
ὑπέρπυρος, in c. ex Πῦρ 1406
ὑπερπωτόομαι, in ὑπερπέτομαι.
ὑπερσαρκέω, ὑπερσάρκωμος, ὑπερσάρκωσις, in c. 1446
ὑπερσεμνυόμαι, in c. ex Σεμνὸς. 1455
ὑπερσκελὴς, in c. ex Σκέλος 1472
ὑπέρσοφος, in c. ex Σοφὸς 1497
ὑπερσπουδάζω, in c. ex σπουδάζω. 1509
ὑπερσπουδίζομαι, in c. ex σπουδάζω

ὑπερσπουνύω, & ὑπερσφώνυμι, in c. ex σφωνύω 1539
ὑπερσχέθω, in ὑπερέχω 555
ὑπερτρέζω, & ὑπερτρέζομαι, in Υ᾽πέρ.
ὑπερτελωνάω, in c. ex Τέλωνιον. 1575
ὑπέρτολος, in Υ᾽πέρ.
ὑπέρτονος, in c. 1517
ὑπερτείνω 1591
ὑπερτέλλω, & ὑπερτίλλω, ὑπερτελὴς 1599
ὑπερτέλω, in c. ex Τέλω 1596
ὑπερτενὴς, in ὑπερτείνω.
ὑπέρτερος, cum d. in Υ᾽πέρ.
ὑπέρτιχυς, in c. cum pr. 1615
ὑπερτίθημι 1627
ὑπερτίμιος, cum d. 1640
ὑπέρτονος, in ὑπερτείνω.
ὑπερτραγίζω, in c. ex Τραγῳδὸς 1647
ὑπερτρέχω 1665
ὑπέρυδρος, in c. 1691
ὑπερύθρος, cum d. in c. ex Ἐ᾽ρυθρος. 513
ὑπερύμνιος, in c. ex ὕμνος 1689
ὑπερύπιος, in c. 1697
ὑπερυψόω in c. ex Υ᾽ψος 1699
ὑπερφαίνομαι 1707
ὑπερφαλαγγεῖν, cum d. in com. ex Φάλαγξ 1710
ὑπερφέρω, cum d. 1733
ὑπερφθείρομαι, in c. ex Φθείρομαι 1743
ὑπερφιάλως, cũ d. in Φιάλη 1747
ὑπερφιλέω, in c. 1749
ὑπερφιλόπολις, cum d. in Φιλόπολις 1641
ὑπερφλύω, in c. ex φλύω, ferveo. 752
ὑπερφοβέομαι, in c. 1721
ὑπέρφρων, cum d. 1765
ὑπέρφυὴς 1778
ὑπερφυσόομαι, in c. 1775
ὑπερφυῶς, in ὑπερφυὴς.
ὑπερφωνέω 1783
ὑπερχαίρω, in c. cum pr. 1788
ὑπέρχλοος, & c. in c. ex Χλόος 1798
ὑπερχέω 1817
ὑπερχλιδάω, in c. ex Χλίω 1814
ὑπέρχολος, cum d. in c. 1817
ὑπέρχομαι, in c. ex Ἔ᾽ρχομαι 523
ὑπέρχρεως, in c. 1824
ὑπέρχρονος, cum d. in c. 1829
ὑπερχύω, cum d. in ὑπερχέω.
ὑπέρψυχος, in c. ex Ψύχω 1846
ὑπερωδυνία, in c. 1133
ὑπερωέω, in c. ex Ἐ᾽ωέω 524
ὑπερωΐδην, ὑπερωΐδιος, in ὑπερῷος.
ὑπερωμία, in c. 1850
ὑπερῴος, in Ὠ᾽ὠν 1852
ὑπέρωος, in c. 1853
ὑπερώπιος, in c. 1211
ὑπερωπέω, in c. ex Ἐ᾽ωπέω 525
ὑπερῴδιος, in Εὐῴδια 534
ὑπερῴδυνος, cum d. in c. ex ὀδύνη. 536
ὑπέχω, in c. ex Ἔ᾽χω 555
ὑπήλατος φαρμακὸς 470
ὑπήλεμος, cum d. in c. ex Ἀ᾽νεμος. 153
ΥΠΗ᾽ΝΗ, cum d. 1695
ὑπηοῖος, in c. ex Η᾽ὼς 615
ὑπηρεσία, & ὑπηρέσιον, in c. ex ἀρεσία 511
ὑπηρέτης, cum d. in c. ex ἐρέτης ib.
ὑπηχέω, in c. ex Η᾽χος 615
ὑπίλλω, in c. ex Ἰ᾽λλω 683
ὑπινέω, in c. ex Ἰνέω 683
ὑπιχνέομαι, in ὑπίχομαι.
ὕπνος, in c. ex Ἰ᾽ανὸς 713
ὑπνόομαι in ὑπέχω 555
ὑπνόλεος, ὑπνάω, & ὑπνέω, ὑπνολὸς ὑπνηκὸς, in Υ᾽πνος.
ὑπνοδοτέω, & ὑπνοδότης, in c. ex δότης 400
ὑπνομαχέω 1014

ὑπονοποιὸς, cum d. 1355
ΥΠΝΟΣ 1695
ὑπονοφοβὴς, in c. 1721
ὑπονοφόρος 1739
ὑπνόω, ὑπνώδης, ὑπωτικὸς, ὑπνώτω, in Ὕπνος.
ΥΠΟ 1696
ὑποβαίνω 235
ὑποβάθρον, & ὑποβάθρα ibid.
ὑποβάλλω 250
ὑποβάσιμον, ὑπόβασις & ὑποβάτης in ὑποβαίνω.
ὑποβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 259
ὑποβδύλλω, in βδύλλω 260
ὑποβιάζω, in c. 264
ὑποβιβάζω, cum d. 238
ὑποβινητιώτα βρώματα, in c. ex Βινέω 264
ὑποβλαστάνω, ῑ c. ex βλαστάνω 268
ὑποβλέπω, cum d. in compos. ex Βλέπω 270
ὑποβλήδην, ὑπόβλημα, ὑποβλήτος, cum d. ὑποβολὴ, cum d. in ὑποβάλλω.
ὑποβόρβορος, in c. ex Βόρβορος 276
ὑποβρέχω, in c. 286
ὑποβρύχιος, ibid. & in c. ex Βρύχω 290
ὑπόβρωμος, in c. ex Βρῶμος 291
ὑποβρώσκω 292
ὑπόγαιος, cũ d. in c. ex Γαῖα 296
ὑπογαστρίζομαι, cum der. in c. ex Γαστὴρ 301
ὑπόγειος, in ὑπόγαιος.
ὑπόγεσος, in c. ex Γεῖσον 310
ὑπογενειάζω, & ὑπογενειάσκω, in c. ex γένειον 312
ὑπόγεον, in ὑπόγαιος.
ὑπογλαυκὸς, in c. ex Γλαυκὸς 323
ὑπογλίσχρος in c. ex Γλίσχρος 326
ὑπογλυτὶς, in c. ex Γλυτὸς ibid.
ὑπογλυκὺς, cũ d. ῑ c. ex Γλυκὺς 327
ὑπογλώττιον, &c. 328
ὑπογνάμπτω, in c. ex γνάμπτω 741
ὑπογνύθα, manib. subiectis maxillæ. Hesych.
ὑπογονάτιον 331
ὑπογραμμὸς, in c. ex γραμμὴς 342
ὑπογράφω, cum d. 339
ὑπόγρυπος, in com ex Γρὺψ 343
ὑπόγυος, cum d. in c. ex Γῦον 344
ὑποδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 353
ὑποδακρύω, in c. ex Δάκρυ 355
ὑποδάμναμαι, in c. ex Δαμάω 357
ὑποδάσυς, in c. ex Δασὺς 359
ὑποδεὴς, in c ex δέος & in ὑποδέομαι.
ὑποδειδίζω, & ὑποδείδω, in c. ex Δείδω 362
ὑποδείελος, in com. ex Δείλη 365
ὑποδείκνυμι 364
ὑποδειμαίνω, in ὑποδείδω.
ὑποδενδρόομαι, ὑποδενδρυάζω, in c. ex Δένδρον 372
ὑποδέξιος in ὑποδέχομαι.
ὑποδέομαι, in c. ex Δέω, egeo 387
ὑποδέραιον, & ὑποδερὶς, in c. ex Δέρη 375
ὑπόδεσις, ὑπόδεσμα, &c. in ὑποδέω.
ὑποδέχομαι 381 (385
ὑποδέω, cum d. in c. ex Δέω, ligo
ὑποδηματοῤῥάφος 1418
ὑπόδισις, in ὑποδέω.
ὑποδιαιρέω, cum d. in διαιρέω 77
ὑποδιάκονος, cum dec. ex Διάκονος 838
ὑποδιαστολὴ, in Διαστέλλω 1524
ὑποδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 396
ὑποδίδωμι 400
ὑποδικάζω, in c. ex δικάζω 405
ὑπόδικος, cum d. 404
ὑποδίφθερος, in c. ex Διφθέρα 410
ὑποδιοικητὴς, in διοικέω 1140
ὑποδμηθῆναι, vide cum ὑποδάμναμαι.
ὑποδμὼς in c. ex δμὼς 357
ὑποδοχεὺς, ὑποδοχὴ, in ὑποδέχομαι 381
ὑπόδρα, cum der. in ὑφοράω 1188
ὑποδράω, in c. ex Δράω, famulor. 422
ὑποδρήσσω, & ὑποδρηστὴρ ibid.
ὑπόδριμυς, in c. ex Δριμὺς 424
ὑποδρομὴ, in ὑποτρέχω 1665
ὑπόδροσος, in c. ex Δρόσος 424
ὑποδύομαι, ὑπόδυσις, ῑ ὑποδύω.
ὑποδυσφορέω, in δυσφόρος 1735
ὑποδυσώδης, in δύσοδμος 1135
ὑποδύτης, in ὑποδυέω 430
ὑποδύω, in c. ex Δύω, subeo 429
ὑποεργὸς in ὑπουργὸς 505
ὑποεσθὴς, vestis quæ est subtus, interula, subucula, Hesych. χιτών.
ὑποζακορος, in ζάκορος 848
ὑποζευγνύω, cũ d. in c. cũ pr. 580
ὑπόζω, in c. cum præp. 1135
ὑποζώννυμι, cum der. in c. ex ζώννυμι 588
ὑποθάλπω, in compos. 619
ὑποθέμα, in ὑποτίθημι.
ὑπόθεναρ, in c. ex Θέναρ 626
ὑποθερμὸς, cum d. in c. ex Θερμός. 631 (θημι.
ὑπόθεσις, ὑποθέτης, &c. in ὑποτί-
ὑποθεωρέω, in c. ex Θεωρὸς 633
ὑποθήκη, ὑπόθημα, & ὑποθημοσύνη, in ὑποτίθημι.
ὑποθλίβω, in c. ex Θλίβω 640
ὑποθορυβέω, in c. ex Θόρυβος 644
ὑποθρύπτομαι, in c. ex Θρύπτω 654
ὑποθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω 654
ὑποθύμιος ibid. & in c. ex Θυμὸς, animus 657
ὑποθυρὶς, & ὑπόθυρον, in c. ex Θύρα 659
ὑποθωπεύω, in c. ex Θώπτω 663
ὑποιάχω, in c. ex Ἰάχω 668
ὑποίγνυμι, in c. ex Οἴγω 1137
ὑποικέω, in c. ex Οἶκος 1143
ὑποικουρέω, in dec. ex Οἰκουρὸς 1223
ὕποινος, in c. 1146
ὑποίομαι, in c. ex Οἴω, puto 1149
ὑποιστὸς, in c. ab οἰστὸς ibid.
ὑποκαθαίρω, cum d in c. 719
ὑποκαθίστημι, in καθίστημι 702
ὑποκαίω, in c. cum pr. 723
ὑποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 736
ὑποκάμπτω, in c. ex Κάμπτω 740
ὑποκαπνίζω, cum d. in c. ex Καπνὸς 744
ὑποκάπτω, in c. ex Κάπτω 745
ὑποκάρδιος, in c. 746
ὑποκαρόω, cũ d in c. ex Κάρος 749
ὑποκάρφω, cũ d. ῑ c. ex Κάρφω 753
ὑποκατακλίνω, in κατακλίνω 807
ὑποκατάστατος, in ὑποκαθίστημι.
ὑποκάτηφες, in κατηφὴς 1716
ὑποκατορύττω, in κατορύττω 1204
ὑποκάτω, cum d. in c. Κάτω 756
ὑποκαυμα, ὑπόκαυσις, ὑπόκαυστον, in ὑποκαίω 723
ὑποκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 762
ὑποκελεύομαι, in c. ex κελεύομαι
ὑπόκενος, in c. ex Κενός. (767
ὑποκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 787
ὑποκινῶ, in c. ex Κινέω 793
ὑπόκισθις, in Κίστος 795
ὑποκλαίω, in c. ex Κλαίω 798
ὑποκλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cũ pr. 802
ὑποκληΐζω, in c. ex κληΐζω 801
ὑποκλίνω 808
ὑποκλοπέω, in ὑποκλέπτω 802
ὑποκλύζω, in com. ex Κλύζω 810
ὑποκίζω, in c. ex κνίζω 814
ὑπόκοιλος, in c. ex Κοῖλος 818
ὑποκλαβὸς, in c. ex Κολέω 829
ὑποκόλπιος, cum d. in c. ex Κόλπος 830
ὑποκομψίας, in c. ex. Κομψὸς 837
ὑποκονίω, cum d. in c. ex Κονις 839
ὑπόκοπος, in c. ex κόπος 845
ὑποκόπτω, in c. ex Κόπτω 844
ὑποκορίζομαι, cum d. in comp. ex κορίζομαι 848
ὑποκοφος, in c. ex Κοῦφος 857
ὑποκρέκειν, in c. Κρέκω 866
ὑποκρεμάω, in c. ex Κρεμάω 867
ὑποκρινομαι, cum d. 873
ὑποκρύω, in c. cum præp. 880
ὑποκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω. 881
ὑποκυκλος, in c. ex Κύκλος 891
ὑποκύπτω, in c. ex Κύπτω 897
ὑποκυρτὸς, in c. ex Κυρτὸς 900
ὑποκυφος, in ὑποκύπτω.
ὑποκύομαι, in com. ex Κύω 902
ὑποκώλια, in com. ex Κῶλον, mẽbrum 905
ὑποκωμῳδέω, in κωμῳδὸς 55
ὑποκωφος, in c. ex Κωφὸς 909
ὑπολαΐς, in Ὑπολαΐς.
ὑπολαλέω, in c. ex Λαλέω 915
ὑπολαμβάνω 922 (927
ὑπολάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω
ὑπολαμπάζω, ῑ c. ex Λαπάζω 929
ὑπολεαίνω, in c. ex Λεῖος 9[illegible]2
ὑπολείβομαι, in c. ex Λείβω 951
ὑπολείπω, cum d. 955
ὑπολεπρὸς, in Λεπρὸς 957
ὑπολεύκος, cum d. in c. ex Λευκὸς 960
ὑπολημμα, in ὑπολαμβάνω.
ὑπολήνιον, & ὑπολήνις, in c. ex Ληνὸς 965
ὑπολήπτος, ὑπόληψις, in ὑπολαμβάνω.
ὑπολίζων, in ὀλίζων 1152
ὑπολίθος, in c. ex Λίθος 967
ὑπολιμπάνομαι, in ὑπολείπω.
ὑπολίπαρος 970
ὑπολήπης, in ὑπολείπω.
ὑπόλισσος, in Λισσὴ ibi.
ὑπόλιχνος, in c. ex Λιχανὸς 972
ὑπολογίζομαι, in c. ex λογίζομαι. 648
ὑπολόγος, in c. ex λόγος ratio 947
ὑπολοιπος, in ὑπολείπω.
ὑπολύω, in c. ex Λύω, cum pr. 986
ΥΠΟΛΩΙΣ 1696
ὑπομάζιος, in c. ex Μαζὸς 990
ὑπομαλάττω, in c. ex Μαλάσσω 996
ὑπομαργος, in c. ex Μάργος 1003
ὑπομβρος, in c. ab Ὄμβρος 1157
ὑπομειδιῶ, in c. ex Μειδάω 1018
ὑπομελας, cum d. 1024
ὑπομένω, cum d. 1034 (1021
ὑπομερίζω, cum d. in c. ex μερίζω.
ὑπομήκης, in c. ex Μῆκος 1044
ὑπομηλίζω, & ὑπομηλίνος in c. 1045 (1054
ὑπομιγνυμι, & ὑπομιγνύω, cum d.
ὑπομιμνήσκω, in ὑπομνάομαι.
ὑπομισέω, in c. ex Μισος 1059
ὑπομισθος, in c. 1058
ὑπομνάομαι, ὑπόμνημα, cum der. in c. ex Μνάομαι 1061. & 1063
ὑπομνηματογράφος, qui hypomnemata scribit.
ὑπόμνησις, in ὑπομνάομαι.
ὑπομνηστικὸν, in ὑπομνάομαι.
ὑπόμνυμι, in c ex Ὄμνυμαι 1160
ὑπομονὴ, cum d. in ὑπομένω.
ὑπομοσχεύω, in c. ex μοσχεύω 1069
ὑπομόχθηρος, in c. 1071
ὑπομόχλεον, in c. ex μοχλὸς 1230
ὑπομυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 1974
ὑπονεάζω, in c. ex νεάζω 1095
ὑπονέμομαι, in c. cum pr. 1091
ὑπονεφέλος, in c. ex νεφέλη 1098
ὑπονέω, in c. ex Νέω 1099
ὑπονήχομαι, natò subtus natando subeo. Cum dat. Pausan. in Art.
ὑπόνιπτω, in c. ex Νίπτω 1104
ὑπονίφω, in c. ex Νίφω ibid.
ὑπονοέω, & ὑπόνοια 1110
ὑπόνομος, cum d. in ὑπονέμω.
ὑπονοστέω, cũ d. in c. ex Νόστος 1112
ὑπονοτίζω, in com. ex νοτίζω 1113
ὑπονυμφὶς, in c. 1114
ὑπόνσσω, in c. ex Νύσσω 1116
ὑποξανθὸς, in c. ex Ξανθὸς 1118
ὑποξενίζω, in c. cum præp. 1120
ὑποξέω, in c. ex Ξέω 1122
ὑποξηρος, in c. ex Ξηρὸς 1123
ὑποξίζω, in ὕποξυς.
ὑποξυλος, in c. ex Ξύλον 1124
ὑποξυρέω, & ὑπόξυρος 1122
ὑποξυς, in c. 1170
ὑποξύω, in c. ex ξύω 1122
ὑποπαρωθέω, in παρωθέω 1848
ὑποπάσσω, in c. ex Πάσσω 1247
ὑποπαταγέω in c. ex παταγέω 1251
ὑποπατέω, in com. ex Πατέω 1252
ὑπόπαχυς, in com. ex Παχὺς 1256
ὑποπεινάω, in c. ex Πεῖνα 1264
ὑποπέλιδνος 1277
ὑποπέμπω 1281
ὑποπεράτωσις, in c. 1290
ὑποπερικλάω, in περικλάω 799
ὑποπερκάζω, in c. ex Πέρκος 1294
ὑποπέτρος, in c. ex Πέτρος 1299
ὑποπιέζω, in c. ex Πιέζω 1307
ὑποπιθηκίζει, in c. ex Πιθηξ 1308
ὑπόπικρος, in c. ibid.
ὑποπίμελος, in c. ex Πιμελῆ 1309
ὑποπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι. 1332
ὑποπίνω, in c. cum pr. 1312
ὑποπίπτω 1316
ὑποπιττόω in c. 1318
ὑποπλακος, cum d. in c. ex πλάξ. 1325
ὑποπλατυς, in c. ex Πλατὺς ibid.
ὑποπλεος, & ὑπόπλεω, in c. ex Πλέος 1330
ὑποπλέω 1334
ὑποπνέω 1344
ὑποπόδιον, cum d. in ὑπόπους.
ὑποποιέω, cum d. 1349
ὑποποίκιλος, in c. 1356
ὑποπολιος in c. ex Πολιὸς 1361
ὑποπολιτεύομαι, in comp. ex πολιτεύω 1363
ὑποπορτις, in Πόρτις 1366
ὑποπορφυρος, cum d. in c. 1367
ὑπόπους 1373
ὑποπραΰνω, in c. 1374
ὑπόπρεμος, in c. ex Πρέμνον 1379
ὑποπρηθω, in c. 1382
ὑποπρωρος, in c. ex Πρῶρα 1391
ὑποπτερος, in c. cum pr. 1393
ὑπόπτης, cum d. in ὑπόπτομαι.
ὑποπτήσσω, in c. ex πτήσσω 1396
ὑπόπτομαι, cum d. 1178
ὑπόπτωσις, in ὑποπίπτω.
ὑπόπυος, in c. ex πύον 1400
ὑποπυῤῥος, cum d. in c. ex πυῤῥὸς 1406
ὑποργίζομαι, in c. 1191
ὑπόρειος, in c. 1199
ὑπορραπτω, in c. cum præp. 1417
ὑπορρέω 424
ὑποῤῥήγνυμι, in com. cũ pr. 1430
ὑποῤῥήνος, cum ὕπαρος 193
ὑποῤῥιζος 1432
ὑπόῤῥινος, cum d. in c. ex Ῥὶν 1433
ὑποῤῥήπτω, & ὑποῤῥιπτέω, in c. ex Ῥίπτω 1434
ὑποῤῥωδέω, in c. ex Ὄῤῥος 1203
ὑπορύττω, in c. cum pr. 1440
ὑποχέοτται, cum d. in c. 1206
ὑποσαθρος, in c. ex σαθρὸς 1459
ὑποσαννω, in c. ex σαινω 1453
ὑποσακκίτειν, in σακκος 1446
ὑπόσαλος, in c. ex Σαλος 1443

ὑποσαρκίδιος, ὑποσάρκιος, ὑποσαρκώω, in c. 1446
ὑποσείω, cum d. in c. ex Σείω 1452
ὑποσημαίνω, ὑποσημειόω, in c. cum præp. 1458
ὑπόσιμος, cum d. in c. ex Σιμός. 1462
ὑποσιωπάω, cũ d. in c. ex Σιωπάω. 1466
ὑποσκάζω, in c. ex Σκάζω 1467
ὑποσκαλεύω, in c. ex Σκάλλω 1468
ὑποσκαλμὶς, in c. ex σκαλμὸς ib.
ὑποσκάπτω, cum d. in c. ex Σκάπτω fodio 1470
ὑποσκελίζω, cum d. in c. ex Σκέλος. 1472
ὑπόσκιος, cum d. in c. ex Σκιὰ 1485
ὑποσμύχω, in c. ex Σμύχω 1492
ὑποσπαίρω, in c. ex Σπαίρω.
ὑποσπανίζω, in c. ex Σπανὸς 1499
ὑποσπάω, in c. ex Σπάω 1502
ὑποσπείρω, in c. ex Σπείρω 1505
ὑποσποδίζω, in c. ex Σποδὸς 1512
ὑπόσπονδος, in c. cũ præp. 1507
ὑπόστασις, ὑποστάτης, &c. in ὑφίστημι 707. & 708
ὑποσταχύομαι, in com. 1515
ὑποστέγω, cum d. in c. 1517
ὑποστέλλω 1525
ὑποστεναζω, cum ὑποστένω.
ὑπόστενος, in c. ex Στενὸς 1526
ὑποστένω, in c. ex στένω ibid.
ὑποστερέω & ὑποστερίσκω.
ὑπόστερνος, cum d. in c. 1528
ὑπόστημα, in ὑφίστημι 708
ὑποστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 1532
ὑποστίζω, cũ d. in c. ex Στίζω 1533
ὑποστίλβω, in c. ex Στίλβω ibid.
ὑποστολὴ, in ὑποστέλλω.
ὑποστόμια, in c. cum præp. 1536
ὑποστοναχίζω, in ὑποστένω.
ὑποστορέω, cũ d. in c. ex Στορέω 1539
ὑποστρατηγος, cũ d. in στρατηγὸς 44
ὑποστρέφω 1547
ὑποστρόγγυλος, in c. ex Στρογγύλος. 1549
ὑποστροφὴ, & ὑπόστροφος, in ὑποστρέφω.
ὑπόστρυφνος, in c. ex στρυφνὸς 1552
ὑποστρωννύω, cum d. in c. ex στρωννυω 1539
ὑποστύφω, in c. ex Στύφω 1552
ὑποσυρίζω, in c. ex συρίζω 1556
ὑποσύρω, in c. cum præp. 1558
ὑπόσφαγμα, in ὑποσφάττω.
ὑποσφὰξ ibid.
ὑποσφάττω, in c. ex Σφάζω 1560
ὑποσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 1566
ὑποσφραγίζομαι, in com. 1567
ὑποσχέτω, in ὑπέχω 555
ὑποσχεσίη, & ὑπόσχεσις ibid.
ὑποσχίζω, cum d. in προσχίζω 1571
ὑποταγὴ, in ὑποτάσσω.
ὑποταίνιος, in ταινία 1587
ὑποτακτικὸς in ὑποτάσσω.
ὑποτάμνω, in ὑποτέμνω.
ὑποτανύω, in c. ex Τανύω.
ὑποταράττω, in c. ex Τράσσω 1579
ὑποταρβέω, in c. ex Τάρβος ibid.
ὑποταρτάριος, in Τάρταρος 1580
ὑποτάσσω 1584
ὑποταύριον, in c. 1585
ὑποτείνω, in c. ex Τείνω, cũ pr. 1591
ὑποτειχίζω, cum d. in c. 1595
ὑποτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal. 1600
ὑποτέμνω 1604
ὑπότεφρος, in c. ex Τέφρα 1614
ὑποτίθημι 1627
ὑποτίλλω 1633
ὑποτιμάω, cum d. 1640 & 1642
ὑποτήτθιος, in c. 1635
ὑποτιτραίνω, & ὑποτιτράω, in c. ex τιτράω 1636
ὑποτλάω, in com. ex τλάω 1577
ὑποτομὴ, &c. in ὑποτέμνω.
ὑποτονθορίζω, in Τονθορίζω 1644
ὑποτοπάζω, cum d. in c. 1646
ὑποτοπέω ibid.
ὑποτραυλίζω, in c. ex Τραυλὸς 1648
ὑποτραχήλιον, in c. 1649
ὑπότραχυς, in c. ex Τραχὺς ibid.
ὑποτρέω, in ὑποτρέω.
ὑποτρέμω, in c. ex τρέμω 1667
ὑποτρέφω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 1658
ὑποτρέχω 1665
ὑποτρέω, in c. ex Τρέω 1667
ὑπότρητος, in ὑποτιτράω.
ὑποτρίβω, cum d. 1670
ὑποτριορχης, in c. 1207
ὑπότριτος, in c. 1651
ὑπότρομος, cum d. in ὑποτρέμω.
ὑπότροπη, &c. in c. ex Τρέπω, cum præp. 1655
ὑποτρόχαλος, ὑποτροχάω, in ὑποτρέχω.
ὑποτροχίζεσθαι, in c. ex Τροχὸς 1665
ὑποτρύζω, in com. ex τρύζω 1672
ὑποτυγχάνω 1676
ὑποτυπόω, in c. ex τύπος 1682
ὑποτύπτω, in c. ex Τύπτω 1680
ὑποτύπωσις, in ὑποτυπόω.
ὑποτυρὶς in c. ex Τυρὸς 1684
ὑπότυφλος, in c. ibid.
ὑποτυφος, in c. ex τύφος 1685
ὑποτύφω in comp. ex Τύφω ibid.
ὑπουδαῖος. in comp. ex Οὖδος 1217
ὕπουλος, cum d. in c. ex οὐλὴ 1218
ὑπουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 1220
ὑπουργὸς, cum d. 505
ὑποφαίνω 1707
ὑποφαύσκω, in c. ex φαύσκω 1715
ὑποφέρω 1733
ὑποφεύγω, in com. cum pr. 1741
ὑποφήτης cum d. 1718
ὑπόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός. 1185
ὑποφθάνω, in c. ex Φθάνω 1742
ὑποφθεγγομαι, in c. cum pr. 1743
ὑποφθονέω, in c. 1746
ὑποφοινικίζω, ὑποφοινίσσω, in c. ex Φοῖνιξ, palma 1755
ὑποφορα, in ὑποφέρω.
ὑποφράζομαι, in c. cum pr. 1758
ὑπόφρικος, ὑποφρίσσω, in c. ex Φρίξ 1766
ὑποφύομαι, cum d. 1779
ὑποφωνέω, cum d. 1783
ὑποχάζομαι, in c. ex Χάζω 1786
ὑποχαίνω in c. cum præp. 1787
ὑποχαίρω, in c. cum præp. 1788
ὑποχαλάω, in c. 1790
ὑποχαλκος, in c. 1793
ὑποχάροπος, in χαροπὸς 1184
ὑποχάσκω, in ὑποχαίνω.
ὑποχαυνόω, in c. ex Χαῦνος 1797
ὑποχείριος, in c. ex Χεὶρ 1802
ὑποχέω 1807
ὑποχθόνιος, in c. ex Χθὼν 1811
ὑποχίτων 1813
ὑπόχλωρος, in c. ex χλωρὸς 1815
ὑποχοιρὶς in c. ex Χοῖρος 1816
ὑπόχολος, in comp. 1817
ὑποχόνδριος, in c. ex Χόνδρος ibi.
ὑπόχρεως, in c. 1824
ὑποχρίω, in c. ex Χρίω 1826
ὑπόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
ὑποχύω, cum d. in ὑποχέω.
ὑποχωρέω, cum d. 1833
ὑποψάθυρος, in Ψαθυρὸς 1835
ὑποψαλάσσω, in c. ex ψαλάσσω. 1839
ὑπόψαμμος, in c. 1837
ὑποψεκάζω, in c. ex Ψακὰς 1835
ὑποψηνίζω, in Ψὴν 1840
ὑποψία, in ὑποπτομαι 1178
ὑποψιθυρίζω, in c. ex Ψιθυρίζω.
ὑποψιος, cum ὑποψία.
ὑποψοφέω, in comp. 1843
ὑποψύχω, cũ d. in c. ex Ψύχω 1846
ὑποψωνεω, in ὀψώνης 1851
Υ῞ΠΤΙΟΣ, cum d. 1696
ὑπώβολος, in c. ex Ὀβολὸς 1126
ὑπωθέω, in c. ex Ὠθέω. 1848
ὑπωμίη, in c. 1850
ὑπωμοσία, in ὑπόμνυμαι 1160
ὑπώπιον, cum d. 1184
ὑπωρεία, in ὑπόρειος 1199
ὑπωρόφιος in c. ex ὀροφὴ 514
ὑπώροφος, idem cũ ὑπορόφιος: vt ὑπώροφα μέλαθρα Eurip. in Phœn.
ὕπωχρος, in c. 1856
¶ ὑραξ in ὗς 1559
ὑρεαφόμος 1607
Υ῾ΡΧΗ῾ 1697
¶ ὗς, in Σὺς 1559
ὑσγηνοβαφὴς, in c. ex ἔβαφον 255
Υ῞ΣΓΙΝΟΝ, cum d. 1697
ὕσθριξ, in c. 649
ὕσις, in Υ῞ω.
ὕσκυθα in c. remot. 1808
ὕσμα, in Υ῞ω.
ὑσμίνη, in c. remot. 1034
ὑσπέλεθος, in Πελεθος 1506
ὑσπολέω, in ὑοπόλος 1360
Υ῾ΣΣΟ῾Σ 1697
ὕσσωπος, cum d. 1184
ὕστατος, ὑστεραῖος, ὑστερέω, cum d. ὑστερίζω, ὑστερικὸς, in Υ῞στερος.
ὑστερόβουλος, cum d. in c. ex Βουλή. 278
ὑστερογενὴς 304
ὑστερολογία 944
ὑστερόμητης, & ὑστερομήτης 1051
ὑστερόποτμος, in c. ex Πότμος 1368
Υ῞ΣΤΕΡΟΣ 1697
ὑστεροφημία, in c. ex φήμη 1719
ὑστερόφωνος 1784
ὑστηρία, in ὗς 1559
ὕστριξ, cum ὕσθριξ.
¶ ὕφα, in Υ῾φάω.
ὕφαιμος, in c. ex Αἷμα 70
ὑφαίνω, in Υ῾φάω.
ὑφαιρέω, cum d. 79
ὕφαλμος, cum d. in c. ex Ἅλς, sal. 130.
ὕφαλος, in c. ex Ἅλς, mare 129. & in c. ex Ἅλς, sal. 130
ὕφανσις, ὑφάντης, cũ d. in ὑφαίνω.
ὑφάπτω, in c. ex in Ἅπτω, accendo. 179
ὑφαρπάζω, in c. 193
Υ῾ΦΑ῾Ω cum d. 1698
Υ῞ΦΕΑΡ 1699
ὑφεδρεύω, & ὑφεδρία, in c. ex ἕδρα. 443
ὑφειμένως, in ὑφίημι.
ὑφέλκω, in c. ex Ἕλκω 477
ὕφεσις, in ὑφίημι.
ὑφὴ, in Υ῾φάω.
ὑφηγοῦμαι, cum der. in c. ex Ἡγέομαι 594
ὑφηνίοχος, cum d. in ἡνίοχος 557
ὑφίομαι, in ὑφίημι,
ὑφίζω, cum d. in c. ex Ἵζω 674
ὑφίημι 568
ὑφίστημι 707
ὑφόλμιον, in c. ex Ὅλμος 1154
ὑφοράω, cum d. in c. cum pr. 1188
ὑφόρβος, in ὑοφόβος 1724
ὑφόρμιον, in Ὅρμος monile 1197
ὕφορμος, cum der. in c. ex Ὅρμος. statio nauium 1198
ὕφος, in Υ῾φάω.
ὑφὸς, in Κύπτω 896
ὕφυγρος, in c. 1688
ὕφυδρος, in c. 1691
¶ ὑψαγόρας, cum ὑψηγόρης.
ὑψαύτυξ, in c. ex Ἄντυξ 168
ὑψαυχέω, in c. ex Αὐχέω 222
ὑψαύχην, cum der. in c. ex Αὐχήν. 223
ὑψηγόρης 18
ὑψηλαύχην, cum der. in ὑψαύχην 223
ὑψηλοκάρδιος, in c. 746
ὑψηλόκρυμνοι πέτραι, in ὑψίκρημνος.
ὑψηλολογέω 944
ὑψηλόνους 1119
ὑψηλὸς, in Υ῞ψος.
ὑψηλόφρων, cum d. 1765
ὑψηλῶς, in ὑψηλός.
ὑψήνωρ, in c. ex ἤνωρ 157
ὑψηρεφὴς, in c. ex Ἐρέφω 514
ὑψητὸς, in Υ῞ψος.
ὑψηχὴς, in comp. ex Ἦχος 615
ὕψι, in Υ῞ψος.
ὑψιβαθὴς, in c. ex Βάθος 229
ὑψιβάμων, in c. ex βαμων 235
ὑψιβάτος 237
ὑψιβρεμέτης, in c. 285
ὑψιγενέθλος, in c. ex γενέθλη 307
ὑψίγυος, in c. ex Γύα 343
ὑψιζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
ὑψιθέμεθλος 625
ὑψικάρηνος in comp. ex Κάμηνον 747
ὑψικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 765
ὑψικέρατος, in c. 774
ὑψικέραυνος in c. ex Κεραυνὸς 775
ὑψικέρως in ὑψικέρατος.
ὑψίκομος, in c. ex Κόμη 835
ὑψίκομπος. cum d. in c. 836
ὑψικρατέω 865
ὑψίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 868
ὑψίλοφος, in comp. ex Λοφος 976
ὑψιμέδων, in c. ex Μέδω 1017
ὑψιμέλαθρος, in comp. ex Μελαθρον 1023
ὑψιμέλαιναι, in c. ex Μέλας 1024
ὑψίνοος, & ὑψίνους, cum ὑψηλόνους.
ὑψιπέταλος, & ὑψιπέτηλος, in c. ex πέταλον 1297
ὑψιπέτης, in c. sine pr. 1298
ὑψιπετὴς, in c. ex πέτω 1317
ὑψίπολος 1360
ὑψίπορος 1269
ὑψίπους 1373
ὑψίπυλος, in c. 1402
ὑψίπυργος, altis turribus instructus, altis turribus insignis. Eurip. in Troad.
ὑψιστάριος, in Υ῞ψος.
ὑψιστολος, in c. sine pr. 1523
ὕψιστος, in Υ῞ψος.
ὑψιτενὴς, & ὑψιτενέων, in c. in τενὴς 1592
ὑψίτερος, in Υ῞ψος.
ὑψιφαὴς 1715
ὑψιφανὴς 1708
ὑψιφοίτης, in c. 1756
ὑψόθεν, ὑψόθι, in Υ῞ψος.
ὑψόροφος, in comp. ex ὀροφὴ 514
Υ῞ΨΟΣ, cum d. 1699
ὑψόφρων 1765
ὑψόω, cum d. in Υ῞ψος.
¶ Υ῾Ω 1699
ὑώδης, ὑωδία, in ὗς.

Φ

¶ Φαάντερος, Φαάντατος, in Φαίνω
φάγαινα, cum d. Φαγέσωρος, Φαφάγημα, Φαγησία, in Φάγω.
Φαγησιπόσια, τὰ, festum quoddam in quo potu ad satietatem vsq; exhilarabantur. Athen. lib. 7.
ΦΑ῾ΓΩ, cum d. 1700
Φαέθω, Φαεινὸς. Φαεννὸς, in Φάω, luceo.
Φαισιμβροτος, in c. ex Βροτὸς 289
φαεσφόρος 1739
ΦΑΙΔΡΟ῾Σ, cum d. 1702
Φαιδρωπὸς 1184
ΦΑΙΚΑ῾ΣΙΟΝ 1703
φαινίνδα, in Φαίνω.
Φαινομηρις. in c. ex Μηρὸς 1049
Φαινοπροσωπέω, in dec. 1183
ΦΑΙ῾ΝΩ 1703
ΦΑΙ῾ΟΣ 1709
φάκελος, in Σφάκελος 1551

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ 1709
ΦΑΚΗ ibid.
φακοειδὲς ὑγρὸν, crystallinus oculi humor, lenti similis, rotundus & oblongus. Aet. l. 7.
φακοπτισσάνη, in c. ex Πτίσσω 1394
φακωτὸς, in Φακῆ.
φάλα, in Φαλός.
φαλαγγάρχης, cum d. 203
φαλαγγιόν, in Φάλαγξ. (354
φαλαγγιοδηκτος, in c. ex pr. pass.
φαλάγγιον, φαλαγγίτης, in Φαλάγξ.
ΦΑ'ΛΑΓΞ, cum d. 1710
ΦΑ'ΛΑΙΝΑ ibid.
φαλακροκόραξ, in πυῤῥοκόραξ 846
ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, cum d. 1710
φάλανθος, in c in ἄνθος 159
φάλαρα, φαληρὸς, cum d. φάλιος, in Φαλός.
φαλιόπους 1373
φαλλικὸς, in Φαλλός.
φαλλοβατέω, super phallum incedo, phallo infideo. Luc.
ΦΑΛΛΟ'Σ 1710
φαλλοφόρος 1739
ΦΑΛΟ'Σ, cum d. 1710
φάναι, φαναὶ, φαναῖος, φανάριον, in Φαίνω.
φανερόμισος, in c. ex Μῖσος 1059
φανερὸς, in Φαίνω.
φανερόφιλος, in c. ex Φίλος.
φανερόω, φανερῶς, φανὴς, φανητιάω, φανίον, φανὸς, φαντάζω, cum d. φαντασιόομαι, φαντασιώδης, φάντασμα, φαντασικὸς, &c. in Φαίνω.
φάος, in Φάω.
ΦΑ'ΡΑΓΞ, cum d. 1711
ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, cum d. ibid.
ΦΑΡΙΚΟ'Ν ibid.
ΦΑΡΚΙ'Σ, cum d. ibid.
Φ'ΑΡΜΑΚΟΝ, cum d. ibid.
φαρμακοποιὸς 1355
φαρμακοποσία, φαρμακοποτέω, in c. sine pr. 1313
φαρμακοπώλης, cum d. 1411
φαρμακὸς, & φάρμακος, in Φάρμακον.
φαρμακοτρίβης, φαρμακότριψ, in c. sine pr. 1671
φαρμακώδης, φαρμακὼν, φαρμάκων, φαρμάσσω, & φαρμάττω, in Φάρμακον.
ΦΑ'ΡΟΣ, cum d. 1712
ΦΑ'ΓΥΓΞ, cum d. 1713
φάσγανον in Σφάζω.
ΦΑΣΙΑΝΟ'Σ 1713
φάσκω, in Φάω, dico.
φάσμα, in Φαίνω.
φάσσα, ης, ἡ, palumbus: nomen avis Theocr. idyll. 5. Κηγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένω αὐτίκα φάσσαν, Ἐκ τῆς ἀρκεύθω καθελὼν, τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.
φασσαχάτης, in Ἀχάτης 226
φάσις, in Φαίνω.
φάτης, φατίζω, φάτις, in Φάω, dico.
ΦΑ'ΤΝΗ cum d. 1713
φατὸς, in Φάω, dico.
φατρία, in Φρατρία.
ΦΑΥ'ΛΟΣ, cum d. 1713
φαυλουργὸς, cum d. 506
φαύλως, in Φαῦλος.
ΦΑ'Ω, cum d. 1714
¶ΦΕ'ΒΟΜΑΙ 1720
ΦΕ'ΓΓΟΣ, cum d. 1721
φειδάφιτος, qui farinæ parcit.
φειδαλφίτως, ita vt farinæ parcas: vt apud Suid.
ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, cum d. 1721
φελλεύω, in φελλός. 1722
φελλεὺς ibid.
φελλίνας ibid.
φελλόδρυς, arbor nomen habens exsuberis & quercus appellatione compositum. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 15.
φελλόποδες 1373
ΦΕΛΛΟ'Σ 1722
ΦΕ'ΝΑΞ, cum d. ibid.
ΦΕ'ΝΩ ibid.
φέρασπις, in c. ex Ἀσπὶς 209
φεραυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 216
ΦΕ'ΡΒΩ, cum d. 1723
φερέγγυος, in c. ex Ἐγγύη 436
φερέδειπνος, in c. ex Δεῖπνον 368
φερέζωος, in comp ex ζωὸς 577
φερέκακος in c. ex Κακὸς 727
φερέκαρπος 752
φορεοικος, & φέροικος, in c. ex Οἶκος.
φερεπολις 1362
φερέπονος, cũ d. in c. sine pr. 1285
φερεσακὴς, in σάκος 1446
φερεστάφυλος, in c. ex Σταφὶς 1515
φερέσβιος, in c. ex Βίος 265
φερέστερος, φερέτερον, cum d. φέριστος, in Φέρω.
ΦΕΡΝΗ', cum d. 1724
φερομαι, in Φέρω.
φερόνικος, in c. 1103
φερσεφόνη, in Περσεφόνη.
ΦΕ'ΡΩ, cum d. 1724. & 1726
φερώνυμος, cum d. in com. ex Ὄνομα 1167
φετμὴ, in ἐφετμὴ.
ΦΕ'Υ, cum d. 1739
φεύγυδρος, in c. 1691
ΦΕΥ'ΓΩ, cum d. 1739
ΦΕ'ΨΑΛΟΣ, cum d. 1741
ΦΗΓΟ'Σ, cum d. ibid.
φηγότευκτος, in c. ex τευκτὸς 1613
ΦΗ'ΛΟΣ, cum d. 1741
φήμη, φημὶ, φημὶς, φημίζω, cum d. φημὺς, in Φάω, dico 1716
ΦΗ'ΝΗ 1741
φὴρ, in Θὴρ 636
ΦΗ'ΡΕΑ 1742
φηρομανὴς, in c. 993
¶ΦΘΑ'ΝΩ 1742
φθάρμα, φθαρτικὸς, φθαρτὸς, in Φθείρω.
ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, cum d. 1742
φθεὶρ, cum d. in Φθέω.
φθειροκομίδης, qui pediculis scatet, pediculosus.
φθειρομαι, in Φθείρω.
φθειροτραγεῖν, in c. ex Τρώγω 1675
φθειροτρωκτεῖν ibid.
φθειροφάγος 1702
φθείρω, φθειρώδης, in Φθέω.
ΦΘΕ'Ω 1743
φθιάομαι, φθινὰς, φθίνασμα, φθίνομαι, in Φθέω.
φθινόπωρον, cum d. in c. 1186
φθίνω, cum d. in Φθέω.
φθισήνωρ, in c. ex ἰνώρ 157
φθισιάω, in Φθίσις.
φθισικὸς, in φθίσις.
φθισίμβροτος, in c. ex Βροτὸς 289
φθίσις, φθίω, in Φθέω.
φθογγὴ, &c. in φθεγγομαι.
ΦΘΟΙ'Σ 1746
φθόη, in Φθέω 1743
ΦΘΟ'ΝΟΣ, cum d. ibid.
φθορὰ, cum d. in φθείρω, 1744
φθόρος ibid.
¶ΦΙ' 1737
ΦΙΑ'ΛΗ, cum d. ibid.
φθιαρὸς, cum d. in Φάω, luceo.
ΦΙΒΑΛΕ'Η, cum d. 1747
φιδίτιον, cum d in Φείδομαι.
φιλάγαθος, in c. ex Ἀγαθὸς 4
φιλάδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφὸς 49
φίλαθλος, in c. ex Ἄεθλος 52
φιλαίματος, & φιλαίμων, in c. ex Αἷμα 70
φιλαίτιος, in c. ex Αἰτία, culpa 89
φιλακόλαστος, in ἀκόλαστος 828
φιλακόλουθος, in c. ex Ἀκόλουθος 97
φιλάκρητος, in ἄκρατος 772
φιλακριβέω, in c. ex Ἀκριβὴς 103
φιλακροάμων, in c. ex Ἀκροάομαι ibid.
φιλαλαζὼν, in c. ex Ἀλαζὼν 107
φιλαλοιπτέω, in c. ex Ἀλείφω 112
φιλαληθὴς, cum d. in c. ex Ἀληθὴς 114
φιλάλληλοι, cum d. in c. ex ἀλλήλων 128
φιλαλοιφεῖν, in φιλαλειπτέω.
φιλαιαγνώστης, cum d. in ἀναγινώσκω 318
φίλανδρος, cum d. 156
φιλαύθρωπος, cum d. 162
φιλαοιδὸς, cum φιλωδὸς 56
φιλάπλους, cum d. in c. 175
φιλάργυρος, cum d. in c. ex Ἄργυρος 184
φιλάρετος, in c. ex Ἀρετὴ 168
φιλάρχαιος, in c. ex Ἀρχὴ, initium 199
φίλαρχος, cum d. 203
φίλαυλος 220
φίλαυτος, cum d. in com. ex Αὐτὸς 222
φιλεγκλήμων, in ἐγκλήμων 730
φιλεγκώμιος, in c. ex Ἐγκώμιον 438
φιλειδήμων, in c. ex Εἴδη, scio 447
φιλέλαιος, in c. ex Ἐλαία 466
φιλελεύθερος, in c. ex Ἐλεύθερος 474
φιλέλλην, in com. ex Ἕλλην 478
φιλέμπορος, in dec. ex ἔμπορος 1269
φιλενδακτέω, in ἐνδείκνυμι 363
φιλέορτος in c. ex Ἑορτὴ 486
φιλεπιείκεια, in ἐπιεικὴς 449
φιλεπισιμητὴς, in ἐπιτιμάω 1640
φιλέραστὴς, cum d. in c. ex ἐραστὴρ 497
φιλεργὸς, cum d. 506
φιλέρημος, in c. Ἔρημος 515
φιλέριθος, in c. ex Εἶρος 417
φίλερις, in c. ex Ἔρις 516
φιλέταιρος, cum d. in c. ex Ἑταιρος 129
φιλεύιος, in εὔιος 538
φιλευποιία, in εὐποιέω 1350
φιλευτικὸς, in c. ex Εὔχομαι 541
φιλεχθὴς, simultatis & inimicitiæ amans. Theocr. idyl. 5. τὸ δ' ὦ τάλαν ἐσσ[illegible]ιλεχθὴς.
φίλεχθρος, in c. ex Ἔχθρος 543
φιλέψιλος, in c. ex ἐψία 494
φιληδὴς, cum d. in c. ex Ἡδὺς 595
φιληδόνος, cum d. in com. ex ἡδονή 596
φιληκοία, amor seu studium audiendi. Isocr. ad Demon.
φιλήκονος, in c. ex ἀκοὴ 102
φιλήκοος, in c. ex Ἥλιος 602
φίλημα, in φιλέω.
φιλήνιος, in c. ex Ἡνία 608
φιλήρετμος, in c. ex ἐρετμος 511
φιλησία, furacitas Hesych.
φιλησίμολος, in com. ex Μέλπω, 1030
φιλήσυχος, cum d. in c. ex Ἥσυχος 612
φιλητεύω, φιλήτης, φιλητὴς, φιλητικὸς, φιλητὸς, φιλία, φιλιάζω, cum d. in Φίλος.
φιλίατρος, cũ d. in c. ex ἰατρὸς 667
φιλικὸς, cum d. φίλιος, φιλιόω, in Φίλος.
φίλιππος, in c. ex Ἵππος 687
ΦΙΛΙ'Σ, cum d. 1747
φίλιστος, in Φίλος.
φιλίως, φιλιωτὴς, in Φίλος.
ΦΙΛΛΥΡΕ'Α 1747
φιλοβάρβαρος, in c. ex Βάρβαρος 256
φιλοβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 258
φιλοβολίτης 253
φιλόγαμος, in c. ex Γάμος 299
φιλογέλος, cũ d. in c. ex Γελάω 311
φιλογέωργος, cum der. in γεωργὸς 500
φιγλοκὺς, in c. ex Γλυκὺς 327
φιλογράμματος, cum d. in c. ex γράμμα 339
φιλογυμνασία, cũ d. in c. ex Γυμνος 345
φιλογυνὴς, cum d. in com. ex Γυνὴ 346
φιλοδαίμων, in c. ex Δαίμων 350
φιλόδακρυς, in c. ex Δάκρυ 355
φιλόδειπνος, cum d. in c. ex Δεῖπνος 368
φιλοδέσποτος, cum d. in comp. ex Δεσπόζω 377
φιλόδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 391
φιλοδίκαιος, in c. ex δίκαιος 405
φιλόδικος, cum d. 404
φιλόδοξος, cum d. in c. ex δόξα 416
φιλόδουλος, in c. ex Δοῦλος 420
φιλόδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον 452
φιλοξέφυρος γαλήνη zephyri amatrix serenitas: in Epipr.
φιλόξωος, cum d. in c. ex ζωὸς 577
φιλοθάκος, in c. ex θάκος 644
φιλοθεάμων, in c. ex Θεάομαι 624
φιλόθεος, cum d. in c. ex Θεὸς ibid.
φιλόθερμος, in c. ex Θερμὸς 631
φιλοθέωρος, in c. ex Θεωρὸς, spectator 536
φιλόθηρος, cum d. in c. ex θήρα.
φιλοθρήνος, in c. ex Θρῆνος 647
φιλοθρηνὴς, idem Mosch. in Megara.
φιλοθύτης, in c. ex Θύω, sacrifico 662
φιλοίκειος, in c. ex οἰκεῖος 1143
φιλοκισσοφόρος, in κισσοφόρος 1756
φιλοικόδομος 371
φιλοικτίμων, φίλοικτος, in c. 1144
φιλοίνος, in c. 1146
φιλοιστορέω, in c. ex ἱστορέω 712
φιλοίστωρ, in c. ex Ἵστωρ ibid.
φίλοιφος, in comp. 1148
φιλόκαινος, in c. ex Καινὸς 720
φιλόκαλος, cum d. in c. ex Καλὸς 734
φιλόκενος 786
φιλοκερδὴς, cum d. in c. ex Κέρδος 776
φιλοκέρτομος, in κέρτομος 1606
φιλοκηδὴς, in c. ex Κῆδος, affinitas 781
φιλόκηπος, in c. ex Κῆπος 783
φιλοκιθαριστὴς, in c. ex Κιθάρα 789
φιλοκίνδυνος, cum d. in c. ex Κίνδυνος 791
φιλόκνημις, in c. ex Κνήμη 815
φιλόκομπος, cum d. in c. 836
φιλόκοπος, in c. ex Κόπος 840
φιλόκοσμος, cum d. in c. ex Κόσμος 854
φιλοκτέανος, in c. ex κτέανον 883
φιλοκτήμων, φιλοκτησία, in c. sine præp. ibid.
φιλοκτίστης, & φιλόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 886
φιλοκύβος in c. ex Κύβος 889
φιλοκυδὴ, in c. ex Κῦδος, gloria 890
φιλοκυνήγος, in κυνηγὸς 42
φιλοκωθωνιστὴς, in c. ex Κώθων 904
φιλόκωμος in c. ex Κῶμος 907
φιλολάλος, in c. ex λάλος 916
φιλολήιος in c. ex λήιη 950
φιλόλιθος in c. ex Λίθος 967
φιλολόγος, cum d. 944
φιλολοίδορος 973

φιλολ[illegible]

φιλολυτρέω, in c. sine præp. 975
φιλόλυπος, in c. 981
φιλομαθὴς, cum d. 999
φιλοχέω 1014
φιλόμβριος, in c. ab Ὄμβρος.
φιλομειδὴς, & in comp. ex Μειδάω 1018
φιλομέραξ, in c. ex Μέραξ 1019
φιλομεμφὴς, in com. ex Μέμφομαι 1030
φιλόμηλος, in c. 1046
φιλομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 1050
φιλόμισος, cũ d. in c. ex Μίσος 1059
φιλομειδὴς, cum φιλομειδὴς.
φιλόμυσος, cum d. in c. 1070
φιλόμολπος, in c. ex Μέλπω 1030
φιλόμοχθος, cum d. in c. 1071
φιλόμυθος, cum d. in com. ex Μῦθος, fabula 1074
φιλόμωμος, in c. ex Μῶμος 1082
φιλόνεικος, cum d. in c. ex Νεῖλος 1087
φιλόξενος, & φιλόξεινος 1120
φιλόπαις, in c. ex Παῖς 1236
φιλοπαράβολος, in παραβάλλω 247
φιλοπάρθενος, in c. 1244
φιλοπάτωρ, cum d. in c. 1254
φιλοπενθὴς, in com. 1282
φιλοπευθὴς. φιλόπευστος, cum d. in c. ex Πυνθάνομαι 1403
φιλόπλεκτος, dicitur κόμη: in Epigr. quasi gaudens nexu, & constrictionis, seu cohibitionis amans. Ἀπλέκω, necto.
φίλοπλος, in c. 1174
φιλόπλουτος, cum d. 1340
φιλοποιέω, in φιλοποιός.
φιλοποίμην, cum d. in c. ex Ποιμὴν 1356
φιλοποιὸς 1355
φιλοπόλεμος, in c. 1358
φιλόπολις, cum d. 1362
φιλοπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 1286
φιλόπονος, cũ d. in c. cũ pr. 1285
φιλοποσία, in c. sine præp. 1313
φιλοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 1378
φιλοπροστήγορος, cum d. in dec. ex προσηγορέω 19
φιλόπροιτος, cum d. in c. ex προῖτος 1287
φιλοπτόλεμος, cum φιλοπόλεμος.
φιλόπτωχος, in c. ex Πτωχὸς 1396
φιλόπυρος in c. ex Πυρὸς 1408
φιλόπυστος, ĩ c. ex Πυνθάνομαι 1403
φιλοπωρεστὴς, in c. 1187
φιλόργιος, in c. ex Ὄργια 1191
φιλορήτωρ, in c. sine pr. 1427
φίλορνις, cũ d. in c. ex Ὄρνις 1198
φιλορρὼξ in c. ex ῥὼξ 1430
φιλορχήμων, in c. 1206
ΦΙΛΟΣ 1747
φιλοσαρκία, in c. 1446
φιλόσκεπος, in c. ex Σκέπω 1477
φιλόσκιος, in c. 1485
φιλοσκώμμων, cum d. φιλοσκώπτης, cum d. in c. sine pr. 1491
φιλοσοφομειρακίσκος, adolescẽtulus philosophiæ deditus, seu qui adolescẽs admodum philosophatur. Athen. li. 13.
φιλόσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 1497
φιλοστέφανος, cũ d. ĩ c. sin. pr. 1531
φιλόστεργος, cum d. in c. ex Στέργω 1527
φιλοστρατιώτης, ĩ c. ex Στρατὸς 1542
φιλόσυκος, in c. ex Συκῆ 1554
φιλοσύμμαχος, ĩ συμμάχομαι 1012
φιλοσυνήθης in συνήθης 597
φιλοσυνουσιάζω, in συνουσία 572
φιλοσῶματος, cum d. in c. 1574
φιλοτάριχος, in c. 1580
φιλότεκνος, in c. ex τέκνον 1632
φιλότεχνος, cũ d. in c. sine pr. 1615
φιλοτήσιος, cũ d. φιλότης, in Φίλος.
φιλότιμος, cum d. 1640
φιλοτραγήμων, in c. ex Τρώγω 1675
φιλοτροφεῖν 1661
φιλοτύραννος, in c. ex Τύραννος 1683
φιλόφιλος, cum d. in c. ex Φίλος.
φιλόφρων, cum d. 1765
φιλοχορευτὴς, & φιλόχορος, in c. ex Χόρος 1819
φιλοχρήματος, cum d. φιλοχρήμων cum d. in c. ex χρήματα 1825
φιλόχρηστος, in c. sine pr. 1822
φιλόχριστος, in c. ex Χριστὸς 1826
φιλόχρονος, in c. 1829
φιλόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1830
φιλόχωρος, cum d. in c. ex Χῶρος 1835
φιλοψευδὴς, in c. ex Ψεύδω 1840
φιλόψιλος, in c. ex Ψιλὸς 1842
φιλόψογος, in c. ex Ψέγω 1839
φίλοψος, in c. 1233
φιλόψυχος, cum d. in c. 1844
φίλτατος, & φίλτερος, φίλτρον, in Φίλος.
φιλύδρος, cum d. in c. 1691
ΦΙΛΥΚΗ 1749
φιλυπήκοος, in ὑπακούω 101
φίλυπνος, in c. ex Ὕπνος 1696
φιλυπόδοχος, in ὑποδέχομαι 381
φιλιπόψια, in dec. ex ὑπόπτομαι 1178
φιλῳδὸς 57
ΦΙΜΟΣ, cum d. 1749
φίνις, in Φήνη.
ΦΙΝΤΙΣ 1749
φίξ, in Σφίγξ.
φίττα, in Σιττα, 1466
φιτύω cum d in Φύω.
¶ φλαδιάω, in Φλάω.
ΦΛΑΖΩ 1749
φλανύσσω, garrio, ineptio, deliro.
φλασμὸς, in Φλάω.
φλαστὸς, in Φλάω.
φλαῦρος, cum d. in Φαῦλος.
φλαυρουργὸς, in φαυλουργὸς 506
ΦΛΑΩ 1750
φλεβάζω, φλεβικὸς, in Φλέψ.
φλεβίον, τὸ, venula.
φλεβορραγία, in c. sine pr. 1430
φλεβοτόμος, cum d. 1607
φλεβώδης, in Φλέψ.
ΦΛΕΓΩ, cum d. 1750
φλεδὼν, cum d. in Φλέω 1752
φλέδων ibid.
φλέξις, in Φλέγω
ΦΛΕΨ 1751
ΦΛΕΩ, cum d. 1752
ΦΛΙΑ ibid.
ΦΛΙΔΑΩ, cum d. 1753
φλόγεος, φλογερὸς, φλογιάω, φλογίδιον, φλογίζω, φλόγινος, φλόγιον, φλογὶς, φλογισμὸς, φλογιστὸς, φλογμὸς, vide post φλὸξ, in Φλέγω.
φλογόεις, in φλόξ.
φλογόλευκος, in c. ex Λευκὸς 960
φλογόφαιος, in c. ex Φαιὸς 1709
φλογόω, φλογώδης, φλόγωμα, φλόγωσις, in Φλέγω.
φλοιάριον, φλοίζω, in φλοιός.
φλοιορραγὴς, εως, ὁ καὶ, corticem habens disruptum seu rimosum: apud Theop. hist. pl. l. 3. φλοιορραγέω, sum cortice disrupto seu rimoso. Diosc. l. 4. c. 183. Scribuntur hæc & vnico ρ. Composita ex φλοιὸς & aor. 2. ἐρράγην verbi Ῥήσσω, seu ῥήγνυμι.
ΦΛΟΙΟΣ 1753
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ibid.
φλοισμὸς, in Φλοιός.
φλοιστικὸς, φλοιὼ, φλοιώδης, in Φλοιος.
ΦΛΟΜΟΣ 1753
φλὸξ, in Φλέγω.
φλόος, in Φλοιός.
φλυάσσω, in Φλοιός.
φλοῦς, in Φλοιός.
φλύαξ, in Φλύω, nugor 1752
φλυαρέω, φλυαρία, in Φλυαρός.
φλύαρος, cum d. φλυάσσω, φλυδαρος, φλυδάω, φλύζω, in Φλέω.
φλύκταινα, cum d. φλυκτὶς, cũ d. φλύσις, φλύσσω, φλύω. in Φλέω.
¶ φοβέομαι, φοβερίζω, cum d. φοβερὸς, cum d. in Φόβος.
φοβεστράτη, φοβέστρατος, in c. ex Στρατὸς 1542
φοβέω, φόβη, φοβητικὸς, φόβητρον, in Φόβος.
φοβόδιψος, in c. ex Δίψα 410
φόβος, in Φέβομαι.
φοιβάζω, φοιβαίνω, φοιβὰς, φοιβαστικὸς, φοιβάω, φοιβήϊος, φοιβηὶς, φοιβητεύω, cum d. in Φοῖβος.
φοιβόληπτος, in c. ex ληπτὸς 924
ΦΟΙΒΟΣ 1754
φοινήεις, φοινιγμὸς, φοινίκειος, φοινίκεος, φοινικίζω, φοινίκινος, φοινικὶς, φοινικίτης, in Φοῖνιξ.
φοινικοβάλανος, in c. 240
φοινικοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 356
φοινικόεις, in Φοῖνιξ.
φοινιτόλοφος, in c. ex Λόφος 976
φοινικοπάρειος, & φοινικοπάρηος, in c. 1243
φοινικοπάρυφος, ἰ παρυφάω 1699
φοινικόπτερος, in c. sine pr. 1394
φοινικοροδίαι, in c. ex Ῥόδον 1435
φοινικόρυγχος, in c. ex Ῥύγχος 1437
φοινικοσκελὴς, in c. ex Σκελος 1472
φοινικοῖς, in Φοινίκεος.
φοινικοφαὴς 1715
φοινικὼν, in Φοῖνιξ, palma.
ΦΟΙΝΙΞ 1754
φοινίξις, in Φοινίσσω.
φοίνιος, in Φόνος.
φοινίσσω, in Φοῖνιξ.
ΦΟΙΤΑΩ, cum d. 1755
ΦΟΛΙΣ cum d. 1756
φολκὸς, in c. ex ὁλκὴ 478
φόλλις, φόλλικες, cum d. in Φολίς.
φονάω, φονεύω cum d. φονὴ, φονία.
φονικὸς, cum d. in Φόνος.
φονοκτόνος, cum d. 885
φόνος, cum d. in Φένω.
ΦΟΞΙΝΟΣ 1756
φοξίχειλος, in c ex Χεῖλος 1798
ΦΟΞΟΣ, cum d. 1756
φοράδες, φοράδην, in Φέρω.
φορβαία, φορβὰς, φορβεα, φορβειά, φορβὴ, φορβιὰ, φόρβιον, in Φέρβω.
Φορά, in Φέρω.
φορεαφόρος 1739
φορεῖον φόρετρον, φορεὺς, φορεύω, φορέω, cum d. in Φέρω.
φορμηδὸν, in Φορμὸς 1756
ΦΟΡΜΙΓΞ, cum d. ibid.
φορμίον, φορμὶς, φορμίσκος, cum d. in Φορμὸ.
φορμοκοιτέω, in c. ex Κοίτη 822
φορμοῤῥαφέω 1418
ΦΟΡΜΟΣ 1756
φορολόγος, cum d. 936
φόρος, φορὸς, in Φέρω.
φορταγωγὸς, in φορτηγὸς.
φόρταξ, in φόρτος.
φορτηγὸς, cum d. 44
φορτίζω, φορτικεύομαι, φορτικὸς, cum d. φορτίον, φορτὶς, in Φόρτος.
φορτοβαστάκτης, in c. ex Βαστάζω 259
ΦΟΡΤΟΣ 1756
ΦΟΡΥΩ, cum d. 1757
φόως, φόωσδε, in Φῶς 1714
¶ φράγμα, &c. φράγνυμι, in Φράσσω.
φράδη, cum d. φράδμων, cum d. in Φράζω.
ΦΡΑΖΩ 1757
φρακτὴρ, φρακτὸς, in Φράσσω.
φράσις, φράσμων, in Φράζω.
ΦΡΑΣΣΩ 1759
φραστὴρ, φραστικὸς, in Φράζω.
ΦΡΑΤΡΙΑ, cum d. 1760
φρατριάρχος 205
φρατριαστὴς, φρατρίζω, φρατρίος, φράτωρ, in Φρατρία.
φρεαύτλης, in c. 168
ΦΡΕΑΡ, cum d. 1760
φρεατορύκτης, in c. sine pr. 1205
φρεατώδης, in Φρέαρ.
φρεατώρηχος, in φρεατορύκτης.
φρεῖαρ, in Φρέαρ.
φρεναπάτης, cum d. in c. ex Ἀπατάω 173
φρενήρης 204
φρενῖτις, cum d. in Φρήν.
φρενοβλαβὴς, cum d. in com. ex Βλάπτω 267
φρενοδινὴς, in c. ex Δίνη 407
φρενοθελγὴς, in c. ex Θέλγω 625
φρενόθεν, in Φρήν.
φρενοκλοπέω, in c. sine pr. 803
φρενόληπτος, in c. ex ληπτὸς 924
φρενοπλὴξ 1338
φρενοτέκτων, in c. ex Τέκτων 1614
φρενόω, cum d. in Φρήν.
φρεορύκτης, cũ d. in φρεατορύκτης.
ΦΡΕΩ 1761
φρεωρύχος, cum d. in φρεατωρύχος.
ΦΡΗΝ 1761
φρήτρη, in Φρατρία.
φρικαλέος, φρίκη, φρικία, φρικίαι, φρικιάω, cum d. in Φρίξ.
φρικτὸς, φρικώδης, in Φρίξ.
φριμάσσομαι, in Φρυάττομαι.
ΦΡΙΞ 1765
φριξαύχην, in c. ex Αὐχὴν 223
φριξόθριξ, in com. 650
φρίσσω, & φρίττω, in Φρίξ.
φροίμιον, cum d. in προοίμιον 1145
φρονέω, cum d. in Φρήν.
ΦΡΟΝΤΙΣ, cum d. 1766
φρουδὸς, in c. ex Ὁδὸς 1131
φρουρὰ, in Φρουρός.
φρουραρχος, cum d. 203
φρουρέω, cum d. Φρουρὸς 1223
ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ, cum d. 1767
ΦΡΥΓΩ, cum d. ibid.
φρυκτωρὸς, cum d. 1224
φρυνέος, φρυνὴ, φρυνος.
φρυνίον ibid
ΦΡΥΝΟΣ 1768
φρύσσω, in Φρύγω.
φύγαδε, φυγαδεύω, cũ d. φυγαδικὸς, cũ d. vide φυγὰς, in φεύγω.
φυγαδοθήρας, in c. ex θήρα 637
φυγὰς, in Φεύγω.
φυττάνω 1740
φύγεθλον, in Φύω.
φυγεργὸς 506
φυγὴ, in Φεύγω.
φυγοδέμνιος, in c. ex Δέμνιον 370
φυγοδικέω 404
φυγόμαχος, cum d. 1014
φυγόπονος, cũ d. in c. sine pr. 1285
φυγοπτόλεμος, in c. 1358
φύζα, cum d. φύζω, in Φεύγω.
φυὴ, in Φύω.
ΦΥΚΟΣ, cum d. 2768
φυκτὸς, in Φεύγω.
φυκώδης, in Φῦκος.
φυλακή, φυλακίζω, φυλακὶς, φυλακικὸς, φυλάκισσα, φυλάκος, φυλακτὴρ, cum deriu. φυλακτικὸς, φύλαξ, φυλάξιμος, in φυλάσσω.
φύλαρχος, cum d. 203
ΦΥΛΑΣΣΩ 1768
ΦΥΛΗ, cum d. 1771
φυλλάανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
φυλλανθὲς, in c ex ἀνθὴς 159
φυλλάριον, φυλλὰς, φυλλιάω, φυλλι-

φυμικὸς, φυμίνεα ἀγῶνις, φύλλινος, φύμιον, φηλίτης, Φύλλος.
φυμοβόλος, cum d. 253
φυμολογία 936
φυμοπηπέω, in c. ex κηπη 845
φυμωμανία 993
ΦΥΛΛΟΝ 1771
φυλλοροέω, in c. ex ροὴ 1425
φυλόστρατος, in c. ex στρατὸς 1539
φυλοφήρ 1739
φυλοχόος, cum d. 1808
φυλώδης, in Φύλλον.
φυλοκρινέω, & φιλοκρινόμαι, in c. ex κρίνω, fine pr. 874
φυλοβασιλεὺς, in c. ex Βασιλεὺς, 258
φῦλυ, in Φυλή.
φύλοπις 1172. & in compositis. 1232
φῦμα, cum d. in Φύω.
φυξήλιος, in c. ex Ἥλιος 602
φηξίμηλα, in c. imp. ex μῆλον, ovis 1046
φύξις, cum d. in Φεύγω.
φύσεμα, in Φύω.
ΦΥΡΩ, cum d. 1773
ΦΥΣΑΩ, cum d. 1774
φυσήφρων 1765
φυσιασμὸς, in Φυσιάω.
φυσίγναθος, in c. ex Γνάθος 329
φύσιγξ, cum d. in Φυσάω.
φυσίζοος, in c. ex ζωὸς 577
φυσικὸς, cum d. in Φύω 1775
φύσιμος ibid.
φυσιογνώμων, cum d. 322
φυσιολόγος, cum d. 944 & 945
φύσις in Φύω.
φυσίωσις, Φύσιον, cum d. Φυσόω, in Φυσιάω.
φύσαι, Φυσαίω, cum d. Φύση seu Φυσὴ, in Φυσιάω.
φυτιαλιὰ, cum d. Φυταίω, Φυτὸς, Φυτάω, Φυτεύω, cum d. Φυτικὸς, Φυτὸν, Φύτλη, in Φύω.
φυτεργὸς, in Φυτουργός.
φυτοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω. 832
φυτὸν, in Φύω.
φυτοσκάφος, & φυτόσκαφος, in c. ex Σκάπτω, fodio 1470
φυτόσπορος, cum d. in c. ex σπορὸς 1506
φυτουργὸς cum d. 506
ΦΥΤΟΝ cum d. 1775
¶ φωγνύω, & φώγνημι, cum d. in Φάω, significante idem cum πυρέω 1720
ΦΩΚΑΙΝΑ 1781
φωνασκὸς, cum d. in c. 208
φώνυ, in Φαικὶς 1781
ΦΩΛΕΟΣ cum d. ibid.
ΦΩΝΗ, cum d. ibid.
φωνομαχέω 1014
ΦΩ, cum d. 1784
φῶς, φῶς, in Φάω, luceo 1714
φώσκω ibid.
φώσων, in Φυσάω.
φωσφόρος, cum d. 1739
φωτογωγὸς, cum d. 41
φωτωγὴς, cũ d. in c. ex Αὐγὴ 216
φωτεινὸς, φωτίζω, cum d. in Φάω, luceo.
φωτεότης. & φωτεότσία 401
φωτολήκτος, in c. 961
φωτοχυσία, in c. ex χύσις 1808.

X.

¶ ΧΑΖΩ 1785
ΧΑΙΝΩ 1786
χαλὸς, in Χαὸς ibid.
χαιρέκακος, cum d. in c. ex Κακὸς 727
χαιρετίζω, in χαίρω.
χαιρίφυλλον 1773
χαιρηδὼν, in Χαίρω.
ΧΑΙΡΩ, cum d. 1787. & 1788
ΧΑΙΤΗ, cum d. 1789
χαλαβέω, tumultuor, terreo. Hesych.
ΧΑΛΑΖΑ, cum d. 1789
χαλαζοκηπία, cum d. in c. ex κηπη. 845 x
χαλαζοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1771
χαλαζωδὴς, χαλάζωσις, in Χαλάζα.
χαλαίνω, in Χαλάω.
χαλαίπους 1373
ΧΑΛΑΩ, cum d. 1789
ΧΑΛΒΑΝΗ, cum d. 1890
ΧΑΛΕΠΤΩ, cum d. ibid.
χαλία, in Χαλάω.
χαλικάζω, in Χαλίξ.
χαλίκρατος, & χαλίκρητος 772
χαλιμάζω, χαλιμὸς, χάλιμος, in Χάλις 1791
χαλινὸς, in χαλινός.
χαλιναγωγία 41
χαλινοποιὸς, cum d. 1355
ΧΑΛΙΝΟΣ, cum d. 1791
χαλινοφάγος 1702
ΧΑΛΙΣ, & χάλιξ 1791
χαλίφρων, cum d. in com. ex Φρεὶ. 1765
χάλκαυθος, &c. in c. in αὖθος, & αὖθη 159
χάλκασπις, in c. ex Ἀσπὶς 209
χαλκίγγις, in c. ex Ἔγχος 438
χάλκειος, &c. in χαλκὸς.
χαλκεμπολος, in ἐμπολάω 244
χαλκεντὴς, in c. ex Ἔντεα 484
χαλκεοπήξης, in χαλκοπωξάω.
χαλκεοφόρος, in c. 746
χαλκεομίτρης, in c. ex Μίτρα 1060
χαλκέοπλος, in c. 1174
χάλκεος, in Χαλκὸς.
χαλκεύω 1784
χαλκεύω, cum d. in Χαλκὸς.
χάλκη, χαλκὴς 1792
χαλκήλατος 470
χαλκήρης 204
χαλκιδεύομαι χαλκιδεὺς, χαλκιδίζω, χαλκιδικὸς, χαλκίδιον, χαλκιδὴς, in χαλκὸς. 1792
χαλκίζω ibid.
χαλκίοικος, in c. ex Οἶκος 1143
χαλκίον, & χάλκιον, χαλκὶς, χαλκισμὸς χαλκίτης, in Χαλκὸς.
χαλκοβαρὴς, inc. ex Βάρος 257
χαλκοβατὴς 237
χαλκοβόας, in c. fine pr. 273
χαλκογλύφεια, in c. ex γλύφον 312
χαλκογλυφὸς, in c. ex Γοῦς ibid.
χαλκογλάχων, in c. ex Γλωχὶς 329
χαλκογραφία 341
χαλκόδετος, in c. ex tertia pers. præt. pass. 386
χαλκοθήκη, in c. ex θήκη 1629
χαλκοθωρὴξ, in c. ex Θώραξ 664
χαλκοκνημίδες, in c. ex Κνήμη 815
χαλκοκορυστὴς, in c. ex Κόρυς 851
χαλκόχρως, & χαλκόχροος 772
χαλκοκτύπος, in c. ex κτύπος 1682
χαλκολίβανον, in com. ex Λίβανος, 966
χαλκολογέω 936
χαλκόνωτος, in c. ex Νῶτος 1117
χαλκοπάρῃος, χαλκοπάρῃος, in c. 1243
χαλκοπλάστης, in c. fine pr. 1323
χαλκοπολεῖον, in c. 1332
χαλκοπληθὴς, in comp. ex πλήθω. 1331
χαλκόπληκτος 1338
χαλκόπους 1373
χαλκοπώρης, in com. ex Πρώρα. 1391
χαλκόπυλος, in c. 1402
χαλκοπώγων, in c. ex Γώγων 1408
χαλκοπώλης 1411
ΧΑΛΚΟΣ 1791
χαλκοσμάραγδος, in Μάραγδος. 1001
χαλκόστομος 1537
χαλκόστομος, in c. ex στόμα. 1613
χαλκοστυγὴς, in c. ex στύγος ibid.
χαλκόστυπος, cum d. 1681
χαλκουργὸς, cum d. 506
χαλκοῦς, in Χαλκὸς.
χαλκοφανὴς 1708
χαλκόφι, in Χαλκὸς.
χαλκόφωνος 1784
χαλκοχίτων 1813
χαλκόω, in Χαλκὸς.
χαλκόωμα, in Χαλκὸς.
χαλκώνητος, in c. 1851
χαλκωρύχιον, in c. cum pr. 1205
ΧΑΜΑΙ, cum d. 1793
χαμαίβατος, in c. ex Βάτος 259
χαμαιζηλὸς 304
χαμαίδικασαι, in com. ex δικάζω. 405
χαμαιδρυς, & χαμαίδρυψ, in c. ex Δρὺς 425
χαμαιεωὴ, &c. in χαμαιεωὴ.
χαμαίζηλος, in c. ex Ζῆλος 584
χαμαίκαωλος, in c. ex Καυλὸς 757
χαμαικέρασος, in Κέρας 774
χαμαίκιος, in c. ex Κισσὸς 795
χαμαικλινὴς, in c. definentibus in κλινὴς 808
χαμαίκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 822
χαμαίκυπάρισσος, in Κυπάρισσος 895
χαμαιλέων, in c. ex Λέων 961
χαμαίμηλον, in c. 1046
χαμαιμυρσίνη, in c. ex Μύρτος. 1078
χαμαιμύρτη ibid.
χαμαιπετὴς, in c. ex πέτω 1317
χαμαιπέτης in c. fine pr. 1298
χαμαιπέτια, χαμαιπετῶς, in χαμαιπέτης.
χαμαιπεύκη, in Πεύκη picea 1299
χαμαίπιτυς, in Πίτυς 1319
χαμαίπυς 1373
χαμαιρρεπὴς, cum d. in c. fine pr. 1421
χαμαιρρεφὴς, in c. ex Ῥίπτω 1434
χαμαισρωσία, in c. ex στρωτὸς 1539
χαμαισύκη, in c. ex Συκῆ 1554
χαμαιχιδὴς, in c. 1571
χαμαίπυς in Χαμαί.
χαμαιτύπος, cum d. 1681
χαμελαία, in c. ex Ἐλαία 466
χαμερπὴς, cum d. in com. ex Ἕρπω 519
χαμεταιελὴς, in c. ex Ἑταῖρος 529
χαμευνὴ, cum d. in c. 537
χαμηλὸς, χαμῖτις, χαμόθεν, in χαμαί.
χαμηλὴ, in c. ex ὁλκὴ 478
χανδάνω, in Χάζω.
χανδὸν, χάνη, χάννης, & χαὶνος, in Χαίνω.
χανόσω, χανύω, in Χαίνω.
ΧΑΡΑΣΣΩ, cum d. 1793
χαραδότης, inc. ex δότης 401
ΧΑΡΙΣ, cum d. 1795
χαρίτοβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 270
χαριβγλωσσέω, & χαριβγλωσσίεω 318
χαριζάω, in Χάρις.
χάριμι, &c. in χαίρω.
χαρμόφρον 1765
χαροποιὸς, gaudij & lætitiæ efficiens: vt χαρίεις χαροποιοὶ, Eurip. in Phœn.
χαροπὸς, cum d. in χαίρω.
ΧΑΡΤΗΣ, cum d. 1796
χαρτοπάτης, in c. ex πατέω 1292
χαρτὸς, in χαίρω.
χαρτοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ. 1771
ΧΑΡΥΒΔΙΣ 1796
ΧΑΡΩΝ, cum d. 1796
χάρυψ 1184
χάσις, in Χάζω.
χάσκω, cum d. χάσμα, cum d. χάσμη, cum d. in Χάινω.
ΧΑΤΕΩ, cum d. 1796
χαυλιόδης 1133
χαυνάξ χαυνιάζω, in Χαῦνος.
χαυνοπολίτης 1363
ΧΑΥΝΟΣ, cum d. 1797
¶ χεδροπὸς, in χεδροπὸς 423
χεζαυάγκη, in c. 150
ΧΕΖΩ, cum d. 1797
χέα, in Χέω.
χλάφαρον, χλαδίω, in Χαῦλος.
χλοποτέω, in c. fine pr. 1313
ΧΕΙΛΟΣ 1797
χλόω, χέλεν, χλωτὸς, in Χαῦλος.
ΧΕΙΜΑ, cum d. 1798
χιμαφίλωσα, in c. 145
χιμάῤῥος, χιμαῤῥὸς, in c. ex ῥοὴ. 1425
χιμὼς, χιμωσία, in Χεῖμα.
χιμῶσιεω, in c. 708
χείμασρον, χιμάω, χείμεθλον χειμερίζω, χειμερινὸς, χειμέριος, χειμέω, in χεῖμα.
χιμιθυνος, in c. definentib. in θυνὸς 641
χιμόσπορος, cum d. in c. σπόρος. 1560
χιμὼν, in χεῖμα.
ΧΕΙΡ 1799
χεδρεα 24
χεραωγὸς, cum d. 41
χειροβαία in Χείρ.
χειροπάζω, in c. ex ἅπτω 177
χεροὶ, in Χείρ.
χειροψία, in cum. habentibus ψ. 177
χειρόω, in Χείρ.
χειρὸς, χειρὶς, χείρισμα, & χείρισμος, in Χείρ.
χειρόσοφος, in c. ex Σοφὸς 1497
χειροβαώσως, in Βάναυσος 254
χειροβαρὴς, in c. ex Βάρος 257
χειρόδιος, & χειροῖστος, in c. ex Βίος 265
χειροζώσω, in c. ex Γαστὴρ 301
χειροχάφος, cum d. 341
χειροδείκτης, in c. ex δείκνυμι 351
χειρόδικτος, cum d. in c. ex Δείκνυμι, fine pr. 364
χειροδίκης 404
χειρόδοτος, in c. ex δότης 401
χειροπρόσω, in c. ex Δρέπω 423
χειροῦς, in c. ex Ἡδὺς 597
χειροθεσία, in c. ex θέσις 1628
χειροθετέω 1629
χειρεκμηρὸς, in c. definentibus, in κμηρὸς 739
χειροκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
χειροκρατία, cum d. 865
χειρολάβις, in c. ex λαβὴ 925
χειρόμακτρον, in c. ex Μάσσω, abstergo 1008
χειρόμαστις, cum d. in c. 1001
χειρομάχης 1014
χειρομύλη, & χειρομύλων, in c. ex Μύλη 1076
χειρόπτερον, in χερόπτερον.
χειρονόμος, cum d. in c. 1106
χειροπληθὴς, cum d. in c. ex πλήθω. 1331
χειρόπληκτος 1338
χειροπόδης, in χειρόπους.
χειροπόινος 1355
χειροπόνητος, χειροποίητος, in c. fine pr. 1286
χειρόπους 1373
χειροσκόπος, cum d. 1476
χειρόσοφος, cum χείρισοφος 1497
χειροτέκτων, in c. ex Τεύχων 1592
χειροτέχνης, cũ d. in c. fine pr. 1616
χειροτονέω, cum d. 1592

χειροτριβέω, cum d. in c. sine præposit. 1671
χειρουργὸς, cum d. 506
χειροχωλὸς, in c. ex Χωλὸς 1832
χειρόω χειρύδριον, χείρων, in Χείρ.
χειρώναξ, cum d. in c. 151
χειρώνειον, vel χειρώνιον, χείρωσις. χειρωτὸς, in Χείρ.
ΧΕΛΙΔΩ'Ν, cum d. 1803
χέλισκον, χελιχελώνη, χελύειν, χελῦς, in Χέλυς.
χέλυδρος, in c. 1691
χελώνη, in Χεῖλος, & in Χελώνη.
ΧΕ'ΛΥΣ, cum d. 1803
χελωνοφάγος 1702
χεομαι, in Χέω.
χέραδος, χεράς, in Χείρ.
χεριφυρὴς, in c. 1774
χερμὰς, in Χείρ, & in c. ex Μάσσω, tango 1008
χερματιστὴς. χέρνα. χερνὴς in Χείρ.
χερνήτης, cum d. in c. ex Νέω neo. 1100 & in χείρ.
χερνιβίον, & χερνιβον, χερνίπτω, cũ χέρνιμμα, & χέρνιψ, in c. ex Νίπτω 1104
χερόνιπτρον, in χερνίπτω.
χεῤῥόνησος, cum d. in comp. ex Νῆσος 1101
ΧΕ'Ρ'Ρ'ΟΣ 1804
χερσαῖος, χερσεύω, cum d. in Χέῤῥος.
χερσινὴς 1804
χερσομανέω 994
χέρσονδε, in Χέῤῥος 1804
χερσόνησος, cum d. in χεῤῥόνησος.
χέρσος, cum d. in Χέῤῥος,
χέρσυδρος, in c. 1691
χερύδριον, in Χείρ.
χεσέω, in Χέζω.
ΧΕ'Ω, cum d. 1805
¶ χηλαργὸς, in c. ex Ἀργὸς 183
ΧΗΛΗ', cum d. 1810
χηλὸς, in Χέω, capio ibid.
χημὴ, cum d. in Χαίνω.
ΧΗ'Ν 1810
χηναλώπηξ, in c. ex Ἀλώπηξ 132
χηνειος, & χηνέος, χηνέω, cum d.
χηνιδεῖς, χηνίζειν χηνίον, χηνίος,
χηνίσκος, in Χηνί.
χηνοβοσκὸς, cum d. in compos. ex βόσκω 283
χηνοβοσία, in c. ex βόσις 281
χηνοβοτία, in c. ex βοτὸς 282
χηνοτροφεῖον 1661
χηνοτέω χηνήστρα, in Χηνί.
χηραμὶς, in Χηραμός.
χηραμοδύτης, in c. ex Δύω, subeo 429
ΧΗΡΑΜΟ'Σ 1811
ΧΗ'ΡΟΣ, cum d. ibid.
χῆτος, cum d. in Χατέω 1797
¶ χθαμαλόπτησις, in c. ex Ἵπτημι 687
χθαμαλὸς, cum d. in Χαμαί.
ΧΘΕ'Σ, cum d. 1811
χθονίος, in Χθών.
χθονόπαις, in c. ex Παῖς 1236
χθονόπλαστος, in c. sine pr. 1323
χθονοστιβὴς 1518
ΧΘΩ'Ν 1811
¶ χιάζω, cum d. in litera X.
χιλεύω, in Χιλός.
χιλίαρχος, cum d. 103
χιλιὰς, χιλιασταὶ, in χίλιοι.
χιλιέτης, cum d. 533
ΧΙ'ΛΙΟΙ 1811
χιλιόκωμος, in c. ex Κώμη 906
χιλιοναύς, in com. 1087
χιλιοναύτης, cum χιλιόναυς.
χιλιοπλάσιος, χιλιοστὸς, & χιλιοστὸς, in Χίλιον.
χιλιοτάλαντος, in c. ex Τάλαντον 1575
χιλιόω, in Χιλίοι.
χιλιώρος, in c. 1853
ΧΙΛΟ'Σ, cum d. 1812
χίμαιρα, id χίμαρος.
χιμαιροβάτης, dicitur Pan. in Epigramm. quasi capellarum initor.
χίμαρος χιμέτλη, cum d. in Χεῖμα.
χιόνεος χιονίζω, in Χιών. (235
χιονύβας, in c. definẽtibus in βας
χιονόβλητος 251
χιονοβόλος 253
χιονόεις, in Χιών.
χιονοδρέμμων, in c. ex θρέμμα 1659
χιονόκτυπος, in c. ex κτύπος 1682
χιονοτρόφος 1661
χιονόχρος 1828
χιονοω, χιονώδης, χιονωτὸς, in Χιών.
χιραλεος, χιρὰς, in Χείρ.
χιρόπους 1373
ΧΙΤΩ'Ν, cum d. 1812
ΧΙΩ'Ν 1813
¶ ΧΛΑΙ'ΝΑ, cum d. ibid.
χλαινόω, cum d. in χλαῖνα.
χλαμὸς χλαμύδιον, in Χλαμύς.
χλαμυδηφόρος, in comp. 1739
χλαμυδοποιὸς, cum d. 1355
χλαμυδουργὸς, cum d. 506
χλαμυδηφορέω, in χλαμυδηφόρος 1739
ΧΛΑΜΥ'Σ, cum d. 1813
χλανίδιον, in Χλαῖνα.
χλανιδοποιὸς 1355
χλανίσκος, χλανίσκιον, χλανίτιδες, in Χλαῖνα.
ΧΛΕΥ'Η, cum d. 1813
ΧΛΙΑ'ΝΩ, cum d. ibid.
χλιδανος, in Χλιω (1568
χλιδανόσφυρος, in c. ex σφυρὸν
χλιδωνόπους 1373
ΧΛΙ'Ω, cum d. 1814
ΧΛΟ'Α, cum d. ibid.
χλοασμὰ ibid.
χλοαυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 216
χλοάω χλοερὸς, in Χλόα.
χλοεροτροφος 1661
χλόη, in Χλόα.
χληρὸς ibid.
χλοηφόρος, cum d. 1739
χλοιάω, in χλοάω.
χλοίη, in χλόη.
χλοιοῦσθαι, in χλοοῦσθαι.
χλοιώδης, in χλοώδης.
χλοόκαρπος, in c. ex Καρπὸς, fructus 752
χλόος, in Χλόη.
χλούνης, cum d. in c. ex Εὐνὴ 537
χλουνὸς χλοῦς 1814
χλοώδης, χλωράζω, χλωραίνω, χλώρασμα, in Χλόη.
χλωραύχην, in c. ex Αὔχην 223
χλωρεῖον, χλωρεὺς, χλωρηὶς χλωρίασις, χλωρίζω, χλῶρις, χλωρίτης, χλωρίων, in Χλόα.
χλωρόκομος, viridem comam habens. χλωρόκομος στέφανος corolla ex viridantibus connexa foliis. Eur. in Iph. Aul.
χλωρὸς, in χλόα.
χλωροσαῦρα, in Σαῦρα 1448
χλωρότης, in χλωρός.
χλωροφαγίω 1702
¶ ΧΝΑΥ'Ω, cum d. 1815
¶ Χόα, χοαῖος, χόανον, c. d. χοεῖον, χοεὺς, χοὴ, in Χέω.
χοήρης 204
χοΐδιον, χοϊκὸς, in Χέω.
χοινίκη χοινίκιον χοινικὶς, in Χοῖνιξ.
χοινικομετρὴς, in c. sine pr. 1041
ΧΟΙ'ΝΙΞ 1815
χοιραδώδης, χοιρὰς, χοιρεάται, χοίρειος, χοίρεος, χοιρίδιον, χοιρίνη, χοίριον, in Χοίρος.
χοιροβόσκος, in c. ex 283
χοιροπίθηκος, in c. ex Πίθηξ 1308
χοιροπώλης, cum d. 1411
ΧΟΙ'ΡΟΣ 1816
χοιροσφάγος, in c. ex φάγην 1561
χοιροτροφεῖν 1661
χολαγωγὸς 41
ΧΟΛΗ', cum d. 1816
χολήγος 44
χολήδοχος 383
χολήϊος, in Χολή
χολικὸς, χόλιξ 1816
χολόβαφος, cum d. in c. ex ἔβαφον 255
χολόεις, in Χολή.
χολοιβόρος, in com. ex Βορὰ 276
χόλος, cum d. in Χολή.
χονδράκανθος, in c. ex Ἄκανθα 92
χονδρεύω, χονδριάω, χόδριβος ἄρτος, χονδρίλη, χονδρίον, χονδρίτης, cum d. in Χόνδρος.
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ 1817
χονδρότυπος, in c. ex τύπος 1682
χονδρώδης, in Χόνδρος.
χόος, in Χέω.
χοραγὸς, cum d. in χορηγὸς.
χοραύλης 220
χορδαψὸς, in c. habentib. ψ 174. & in c. ex Ἕψω 559
ΧΟΡΔΗ', cum d. 1817
χορδολογέω 945
χορδοποιὸς, cum d. 1355
χορδοπώλης 1411
χορδοτονία 1593
χορδόω, in Χορδή.
χορεύω, cum d. in Χορός,
χορηγὸς, cum d. 44
χορικὸς χόριον, χόριος, in Χορός.
χοροβατέω 237
χοροδέκτης, in c. ex tertia pers. præt. 382
χοροδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 396
χοροιτύπος, cum d. 1681
χορόνδει, in Χορός.
ΧΟΡΟ'Σ 1818
χορτάζω, χορταῖος, χορτάριον, χόρτασμα, χορτασμὸς, in Χόρτος.
χορτοκόπος, cum d. in c. ex κοπή. 845
χορτομανέω 994
ΧΟ'ΡΤΟΣ, cum d. 1819
χορῳδία 57
χοῦς, χόω, in Χέω.
¶ χραίνω, in Χράω.
χραισμέω, cum d. in Χράω.
ΧΡΑ'Ω, cum d. 3819, & 1820
ΧΡΕ'ΙΑ, cum d. 1822
ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, cum d. 1823
ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ ibid.
ΧΡΕ'ΟΣ ibid.
χρεὼ, in Χρεῖα.
χρεωκόπος, cum d. in com. ex κοπή. 845
χρεὼν χρέως, in χρέος.
χρεώστης, cum d. 1823
χρεώω, in d. ex Χράω, oraculo edo. 1822
χρειώδης, χρὴ, χρήζω, in Χρεῖα.
ΧΡΗ'ΜΑ, cum d. 1824
χρηματοδαίτης, in c. ex Δαίω, divido 351
χρηματοποιὸς 1355
χρήμη, χρήσιμος, cum d. χρῆσις, in Χράω.
χρησμηγορέω, cum d. 18
χρησμοδοτέω, cum d. in c. ex δότης. 401
χρησμολόγος, cum d. 945
χρήσμος, χρησμοσύνη, in Χράω.
χρησμωδὸς, cum d. 57
χρηστεύομαι, χρηστὴ, χρηστὴρ, cum d. χρήστης, χρηστηκὸς, cum dec. in Χράω.
χρηστογραφία 341
χρηστοήθης, cum d. in c. ex Ἦθος. 597
χρησόκαρπος, cum d. in c. ex Καρπὸς 752
χρηστολόγος, cum d. 945
χρηστομουσέω, in composit. ex Μοῦσα. 1070
χρηστὸς, cum d. in Χράω.
χρηστουργία 596
χρηστόφιλος, cum d. in c. 1749
χρῖμα, in Χρίω.
ΧΡΙ'ΜΠΤΩ 1825
χρίσις, χρίσμα, in Χρίω.
χριστέμπορος, in dec. ex ἔμπορος. 1269
χριστιανὸς, cum d. in Χρίω.
χριστοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος. 744
χριστομάχος 1014
χριστομύστης, in c. ex Μυέω 1072
χριστὸς, in Χρίω.
χριστοταλιστὴς, in c. ex Τέλη 1601
ΧΡΙ'Ω 1826
ΧΡΟ'Α. ibid.
χρονιὰ, χροΐζω, & χροΐζομαι, in χρόα.
χρονιαῖος, χρονίζω, χρονικὸς, cum d. χρόνιος, cum d. χρονισμὸς, χρονιότης, in Χρόνος.
χρονογράφος, cum d. 341
ΧΡΟ'ΝΟΣ 1829
χρονοτριβέω, in c. sine præp. 1671
χρονουλκίω, in c. ex ὁλκὴ 478
χροῦς χρόω, in Χρόα.
χρυσαΐζω, in Χρυσός.
χρυσαλὶς, in Χρυσός.
χρύσαμμος, in c. 1837
χρυσαμοιβὸς, in c. ex Ἀμείβω 140
χρυσάμπυξ, in c. 143
χρυσανθέμων, & χρυσανθέμιον, in c. ex ἄνθεμον 160
χρύσταστις, in c. ex Ἀστὶς 209
χρυσαυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγή. 216
χρυσάφιον, in Χρυσός.
χρυσάωρ, in Ἀορ.
χρύσειος, in Χρυσός.
χρωσελεφαντεπήλεκτρος, in ἤλεκτρον 949
χρυσενδέτος, in ἐνδέω 384
χρυσεοκόμους, cum χρυσοκόμης.
χρυσεόκυκλος, aureum circulum habens. Eurip.
χρυσεόνωτος, in χρυσάνοτος.
χρύσεος, in Χρυσός.
χρυσεοσάνδαλος, in c. ex Σανδάλεον 1444
χρυσεοστέφανος, in c. sine pr. 1531
χρυσεόστολος, in c. sine pr. 1523
χρυσεότυπος 1681
χρυσεοφάλαρος, in c. ex φάλαρα. 1711
χρυσεπώνυμος, in ἐπώνυμος 1166
χρυσεραστὴς, in c. ex ἐραστὴς 497
χρυσηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη. 599
χρυσήλατος 470
χρυσήλακτρον, in ἤλεκτρον 949
χρυσηνίος, in c. ex Ἡνία 606
χρυσήρης 204
χρυσιδάριον, χρυσίδιον, χρυσίζω, χρύσινος, χρυσίον, χρυσὶς, χρυσίτης, in Χρυσός.
χρυσοβάλανος, in com. 240
χρυσοβαφὴς, in c. ex ἔβαφον 255
χρυσοβελέμνος in c. ex Βέλος 261
χρυσόγαιος, in c. ex Γαῖα 296
χρυσοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος 348
χρυσοδακτύλιος, in c. ex Δάκτυλος 356
χρυσόδετος, in c. ex tertia pers. præt. pass. 386
χρυσοδίνης, in c. ex Δίνη 407
χρυσοεψητεῖον, in c. ex Ἕψω 560
χρυσόζυγος, in c. ex ζυγὸς 581
χρυσόηλος, in c. ex Ἧλος 602
χρυσόθρονος, in com. ex Θρόνος. 646
χρυσοκάνθαρος, in c. ex Κανθαρος 742

χρυ-

χυδὲ καρπ⊙, in com. ex Καρπὸς, fructus 752
χρυσόχερ⊙, & χρυσοχείρ⊙, in c. 774
χρυσόκλειστος, in c. ex Κλεί̈ω, claudo 801
χρυσοκόμα, cum d. in c. ex Κόμη 826
χρυσοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη. 835
χρυσολάχανον, in c. ex λάχανον 932
χρυσόλιθ⊙, in c. ex Λιθ⊙ 967
χρυσόλογχος, auream lancem gestans. Palladis epitheton, apud Eur. in Ione. Compositum ex λόχνη, lancea.
χρυσόλεπ⊙, in c. ex Λέπω 958
χρυσόλοφ⊙ in c. ex Λόφ⊙ 976
χρυσόμαλ⊙, in c. ex Μᾶλος 997
χρυσομανὴς. cum d. 994
χρυσόμηλον, in c. 1046
χρυσομίτης, & χρυσόμιτρος in c. ex Μίτρα 1060
χρυσόμφαλ⊙, in c. 1163
χρυσόνωτος, in c. ex Νῶτ⊙ 1117
χρυσοπάρυφος, in παρυφάω 1699
χρυσόπαστος, in c. ex Πάσσω 1247
χρυσοπέδιλ⊙ 1257
χρυσοπήληξ, & χρυσοπήληξ, in c. ex Πήληξ 1304
χρυσοπλόκαμος, in c. ex πλόκαμος 1328
χρυσοπλόσπον, in c, fine pr. 1341
χρυσοποίκιλ⊙, in c. 1356
χρυσόποιος 1355
χρυσόπους 1373
χρυσόπτερος, in c. ex Πτέρον 1391
χρυσόπλερ⊙, in c, fine pr. 1394
χρυσορόης, in χρυσορρόας.
χρυσόρρο⊙, in c. ex ὀροφὴ 514
χρυσοῦχαπις, in c. ex Ἅπαξ 1417
χρυσυφέμων, in c. fine pr. 1427
χρυσόῤῥοας, in c. ex ῥοὴ 1425
χρυσόῤῥυτ⊙, in c. in ῥύτ⊙ ibid.
ΧΡΥΣΟΣ 1829
χρυσόσπαρμος, i c. ex σπέρμα 1505
χρυσοτέφρω⊙, in c. fine pr. 1531
χρυσόστομ⊙ 1537
χρυσοφόρ⊙, qui auro torquetur Soph. in Oedip. tyr.
χρυσοσθένων, in c. ex τέκτων 16.4
χρυσόπε⊙, in Χρυσός.
χρυσότευκτος, in c. ex τεύκτης 1613
χρυσοτευχὴς, in c. ex τεῦχος ibid.
χρυσοτρόφους, in c. τρέφω 1609
χρυσυφὴς, cum d. 506
χρυσὸς, in Χρυσός.
χρυσυφὴς, in c. ex Υ̓φάω 1699
χρυσοφὴς 1715
χρυσοφόρ⊙, cum d. 1739
χρυσοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 1771
χρυσοχάλινος, in c. ex Χαλινὸς 1791
χρυσόχλε, in c. ex Χεὶρ 1802
χρυσοχό⊙, cum d. 1809
χρυσόω, χρύσωμα, in Χρυσός.
χρυσωμαθὴκη, in c. ex ϑήκη 1619
χρυσωνεω, cum d. in c. 1851
χρυσωπὸς, cum d, 1184
χρυσωρύχος, cum d. in c. fine pr.
χρύσωσις, in Χρυσός. (1205
χρύζω, χρῶμα, cum d. in Χρόα.
χρωμαθεσία 1355
χρὼς, χρῶσις, χρωτὴς, χρωτίζω, χρώννυμι, in Χρόα.
¶ χυδαῖ⊙, χυδαιότης, χύδην, in Χύω.
ΧΥΛὈΣ, cum d. 1830
χυμὸς, cum d. in χύω.
χυὼν χύσις, in χύω.
χυσοχανόπτακτος, in c. 1390
χυλικὸς, χύτλον, cũ d. χυλὸς, in χύω.
χύτρα, χυτραῖ⊙, χυτρεῖον, χύτρε⊙, χυτρὸς, in Χυτρὸς 1831
χυτρεψὸς, in c. ex Ἑ̓ψω.
χυτρείδιον, χυτρεί̈ζω, χυτρείνδα, χύτρινος, χυτρίον, χύτριος, χυτρὶς, in Χύτρ⊙.
χυτρόπους, cum d. 1373
χυτροπῶλις, cum d. 1411
ΧΥ̓ΓΡΟΣ 1813
χύω, in χέω 1805
¶ χωλαίνω, cum d. χωλόω, cum d. in Χωλὸς.
χωλοίπους 1373
ΧΩΛὈΣ, cum d. 1831
χῶμα, χωμάτιον, χωνύω, cum d. in χόω.
χώμιμ, in χώω.
χώρα, in Χῶρ⊙.
χώραυλ⊙, in c. ex Αὐλὴ 218
χωρεπίσκοπ⊙, in ἐπισκέπτομαι. 1474
ΧΩΡἘΩ, cum d. 1832
χωρεάζω, χωρεαμὸς, χωρεῖδιον, in Χῶρ⊙.
χωρεῖζω, in Χωρεὶς.
χωρεικὸς, cum d, χωρείων, in Χῶρος.
χώρεσις, χωρεσμὸς, χωρεστὸς, in Χωρεὶς.
χωρεῖτης, in Χῶρ⊙.
χωροχράφ⊙, cum d. 341
χωρονομέω 1093
ΧὨΡΟΣ 1834
χωροφιλέω, in c. 1749
χωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 1771
χώω, in χολύω 1816

Ψ

ΨἈΓΔΑΣ 1835
ΨΑΘΥΡὈΣ, & ψαθυρὸς, cum d. ibid.
ΨΑΙΔΡὈΣ ibid.
ψαίκαλον, ψαικὴς, in Ψακάς.
ψαίρω, ψαίω, cum d. in Ψάω.
ψακάδιον, ψακάζω, ψάκαλον, in Ψακάς.
ΨΑΚἈΣ 1835
ψακαστὸς ibid.
ψαλάσσω, cum d. in Ψάω.
ψαλίδιον, in Ψαλὶς.
ψαλιδόφορ⊙ 1537
ψαλίζω, in Ψάλις.
ΨἈΛΙΟΝ 1835
ΨΑΛἸΣ, cum d. ibid.
ΨἈΛΛΩ, cum d. 1838
ψαλλεχαρὴς, in c. fine pr. 1789
ψαλμῳδὸς, cum d. 57
ψαλτὴς, cum d. ψάλλω, ψάλλιγξ, ψαλλικὸς, ψαλτὸς, ψάλτρια, in ψάλλω.
ψαλτῳδὸς, cum d. 57
ψάμαθ⊙, cũ d. ψαμμίον, ψαμμισμὸς, in Ψαμμός.
ψαμμοθύτης, in c. ex Δαιὼν, subeo 429
ΨἈΜΜΟΣ, cum d. 1836
ψάρ⊙, ψαρὸς, in ψαίρω.
ψαυκρόπους, cum d. 1373
ψαύω, cum d. in Ψάω.
ψαφωσία, in ψαφαρὸς,
ΨΑΦΑΡὈΣ 1837
ψαφαρότης, in c. 605
ψαφαρχὴς 1828
ψαφερὸς, in ψαφαρὸς.
ψάφιγξ, in Ψῆφ⊙.
ΨἈΩ 1837
¶ Ψὶ, Doricè dicitur pro ψῆς: vt apud Theocr. idyll. 4. Ἢ πάψε κερύθοσαν τὰ πολέσπερα πᾶσας ἀμέλγας;
ΨἘΓΩ, cum d. 1839
ΨΕΔΝὈΣ ibid.
ψεκὰς, cum d. in Ταχὺς.
ψέκτης, ψεκτικὸς, cum d. ψεκτὸς in Ψέγω.
ψέλλιον, in Ψάλλιον.
ΨΕΛΛὈΣ, cum d. 1839
ψευδάγελος, in c. ex ἄγγελ⊙ 10
ψευδάγχουσα, in ἄγχουσα 28
ψευδάδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 49
ψευδαλέος, ψευδάλιος in Ψεύδω.
ψευδαπόστολος, in ἀποστέλλω 1521
ψευδάργυρος, in c. ex Ἀργυρος 184
ψευδαυξησις, in Ἀναφαίρεσις 214 (1064
ψευδαυτομολ⊙, in αὐτόμολ⊙
ψευδεγγραφὴ, cum d. in ἐγγράφω 337
ψευδεπὶκ, in c. ex ἔπ⊙ 494
ψευδεπιγραφ⊙, cum d. in ἐπιγράφω 337
ψευδηγορέω, cum d. 18
ψευδὴς, ψευδίστατ⊙, in Ψεύδω.
ψευδογραφία, cum d. 341
ψευδοδιδασκαλ⊙, in c. ex διδάσκαλ⊙ 396
ψευδοδιχάμων, in Δίχαμον 405
ψευδόδοξος, cũ d. in c. ex δόξα 416
ψευδόθυρον, in c. ex Θύρα 659
ψευδοκωμία, & ψευδοκωμὶς, in Κωμὶς 754 (μων 794
ψευδοκινάμωμον, in c. ex Κινάμωμον
ψευδοκληρία, in c. ex κλῆρος 733
ψευδοκόρη, in c. ex κόρος, puer 848
ψευδολόγ⊙, cum d. 945
ψεύδομαι, in Ψεύδω.
ψευδομάντις cum d. in c. 1001
ψευδομήφυτος, cũ d. in c. ex Μάζυξ 1006 (1074
ψευδομυθία, & ψευδομυθέω, in c.
ψευδονύμφος τ⊙, in c. 1114
ψευδοπαιδεία, in c. ex παιδεύω 1236
ψευδοπαρθέν⊙, in c. 1244
ψευδοπερίπλεξ⊙, in περίπλεξ⊙ 1393
ψευδοπλαθὴς, in c. ex Πλαθὴς 1340
ψευδοπροφήτης, in προφήτης 1717
ψευδόπτωμα, in c. ex πτῶμα 1317
ψευδοπυρ⊙, in c. ex Πῦρ 1406
ψευδόρκης, cum d. in c. ex Ὅρκος. 1195
ψευδοσέλινον, in c. ex σελίνον 1435
ψευδόσοφιστὴς, i c. ex σοφίζω 1497
ψευδόσομα, cum der. 1538
ψευδοσφὴξ, in c. ex Σφὴξ 1565
ψεύδοφωνὴς 1708
ψευδόχρισος, in c. ex Χρεστὸς 1826
ψευδόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 1810
ΨΕΥΔΩ 1839
ψευδώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 1167
Ψεύδω̃ς, ψεῦσις, in Ψεύδω.
ψεύσιτευξ, in c. ex Στεῦξ 1550
ψεῦμα ψεύστης, cum d. in Ψεύδω.
ΨἘΦΟΣ, cum d. 1840
ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.
¶ ψῆγμα, in ψήχω.
ψηκλὴς, ψηκὸς, ψήκτρα, ψήκλεια, ψηκτεὺς, in ψήχω.
ψηλαφάω, & ψηλαφέω, cum d. in c. ex ἁφὴ 177
ΨἨΝ, cum d. 1840
ψῆξις, in ψήχω.
ΨἨΣΣΑ 1840
ψηφὶς, in ψῆχω.
ψήφιν⊙, ψηφὶς, ψήφισμα, cum d. ψηφισὴς, in Ψῆφ⊙.
ψηφοκλεπτὴς, in c. fine pr. 803
ψηφολόγ⊙, cum d. 945
ψηφοπαίκτης, cum d. in c. ex Παίζω 1234
ψηφοποιὸς 1355
ΨἨΦΟΣ 1840
ψηφοφόρ⊙, cum d. 1739
ψήχω, in Ψάω.
¶ ψιάζω, in Ψιὰς.
ψιαθηδὸν, ψιάθιον, in Ψιαθ⊙.
ΨἸΑΘΟΣ 1842
ΨΙἈΣ ibid.
ΨΙΘἸΑ ibid.
ΨἸΘΥΡΟΣ, cum d. ibid.
ψιλῆτευ, ψιλίζω, in Ψιλὸς.
ψιλογραφέω 342 (ρα 789
ψιλογραφικὴ, in com. ex Κιλικὸς
ψιλοκόρεσις, in c. ex κόρεσις.
ψιλομετρία, in c. fine pr. 1041
ΨΙΛὈΣ 1842
ψιλοτάπης, & ψιλότυπος, in c. ex Τάπης 1578
ψίλωσις, ψιλόω, cum d. in Ψιλὸς.
ΨἸΜΜΥΘΟΣ 1842
ψιμμυθοφανὴς 1708
ψιμμυθόω, in ψίμμυθ⊙.
ΨἸΝΕΣΘΑΙ, cum d. 1842
ΨἸΞ 1843
ψιττὰ, cum d. in Σίττα 1466
ΨΙΤ̓ΤἈΚΗ 1843
ψιχίον, ψιχάδης, in Ψίξ.
¶ ψόαι, in Ψάω 1838
ψόγ⊙, cum d. in Ψέγω.
ψοῦδος, tumultus. Item niger. Hesych. ¶ Ar ψοῦδ⊙ subst. Suidæ est ἀκαθαρσία, immundities: afferenti ex Phrynicho.
ψοθάλαν, strepere, strepitum edere.
ψολόεις, in Ψόλ⊙.
ψολοκομπίας, & ψολοκομπία, in c ex Κόμπ⊙ 836
ΨὈΛΟΣ 1843
ψοφέω, cum d. in Ψόφ⊙.
ψοφοδὴς, cum d. in c. ex δέος 362
ψοφομανὴς, in c. ex Μανὸς 1043
ΨὈΦΟΣ, cum d. 1843
¶ Ψυαι. in Ψάω 1838
ψυγεῖον, ψυγοὺς, ψυγμὸς, in ψύχω
ΨΥ̓ΔΡΑΚΕΣ & ψυδράκεα 1843
ψύω, cum d. in Ψεύδω.
ψυκτὴς, cum d. ψυκτικὸς, ψυκτὸς, in Ψύχω.
ΨΥ̓ΛΛΟΣ, & ψύλλα, cũ d. 1843
ΨΥ̓ΛΩΝ ibid.
ψύξις, in Ψύχω
ψυχαγωγὶς. cum d. 41
ψυχάζω, in ψύχω.
ψυχάσιον, in Ψυχὴ.
ψυχαρὴς, in ψυχρὸς.
ψυλλὸς, ψυχεῖον, in Ψύχω.
ψυχέμπορ⊙, in dec. ex ἔμπορ⊙, 1269
ΨΥ̓ΧΗ, cum d. 1843
ψυχοδαμάτης, in c. ex Δαίζω 352
ψυχόδυτης in c. ex δύτης 401
ψυχολεκτ⊙, in c. ab ὄλεθρος 1154
ψυχομαντεῖον, in c. 1001
ψυχομαχέω cum d. 1014
ψυχοπανὴς, in c. 1321 (1281
ψυχοτομὸς cum d. in c. fine pr.
ψυχοτροφ⊙, in ψυβροφέω.
ψυχοφάραγξ, cum d. in c. fine pr. 1430
ψυχοφθορέω, in c ex Φθορέω 1437
ψύχος, in Ψύχω.
ψυχοστασία, in c. ex στάσις 708
ψυχοστόλ⊙, in c. ex στόλ⊙ 1522
ψυχοτικὴς, in c. ex Τήκω 1617
ψυχότροφ⊙ 1661
ψυχόφθορ⊙, in c. ex Φθορὰ 1746
ψυχόω, in ψυχὴ.
ψυχρήλατ⊙ 470
ψυχρεία, ψυχρεύζω, in ψυχρὸς.
ψυχροβαφὴς, in c. ex βάφω 255
ψυχρολόγ⊙, cum d. 945
ψυχρολασία, ψυχρολασία, ψυχρολατρεία, in c. fine præp. 975
ψυχροποιὸς, cum d. 1355
ψυχροπασία, ψυχροπότης, cum d. in c. fine pr. 1313
ψυχρὸς, cum d. in Ψύχω.
ψυχροφόρ⊙, in c. 1721
ψυχρῶς, cum ψυχρὸς.
ΨΥ̓ΧΩ 1844
ψύχωσις, in ψυχὴ.
¶ ΨὨΑ, cum d. 1846
ΨὨΘΙΟΝ ibid.
ΨΩΛὈΣ ibid.
Ψ, ΩΜὈΣ ibid.
ΨὨΡΑ ibid.
ψωαλέ⊙, ψωείασις, ψωρία, ψωρικὸς, in Ψώρα.
ψωρὸς, & ψώρ⊙. ibid.

ψωροφθαλμία, in c. ex ὀφθαλμός, 1185
ψωρώδης, in ψώρα.
ΨΩΧΩΙ, 1846

Ω

¶ Ὦ 1847
ὦα in Οἶς 1147
ὠάζω, in ὦας.
ὠάριον in Ὠόν.
ὦας, in Οὖας 1216
ΩΒΗ, cum der. 1847
ΩΓΥΓΙΟΣ ibid.
ὧδε in Ὅδε 1127
ὠδὴ, in Ἀείδω.
ὠδὶ cum ὧδε.
ὠδικὸς, cum d. in ᾠδή.
ὠδὶν, cum d. in Ὀδυνή 1133
ὠδινολύων, cum d. in c. ex Λύω, fine pr. 986
ὠδῆνα, ὠδὶς, in ὠδίν
ὠδοποιὸς 1355
ὤεον, in Ὠόν.
ὤζω, εἴη, in Ὦ.
ΩΘΕΩ, cum d. 1847. & 1848
ὦκα, in Ὠκύς.
ΩΚΕΑΝΟΣ, cum d. 1849
ὠκέως, ὤκιμον, cum d. in Ὠκύς.
ὠκύαλος, in c. ex Ἅλς, mare 129
ὠκυβόλος 253
ὠκυδήκτωρ, in c. ex pr. pass. 354
ὠκυδίνητος, in c. ex Δίνη 407
ὠκυδρόμος 1667
ὠκυεπὴς, in c. ex ἔπος 494
ὠκύθοος, in c. ex θοος 644
ὠκύμολος, in c. ex Μολέω 1065
ὠκύμορος, in c. ex μόρος 1021
ὠκυύω in Ὠκύς.
ὠκυπέτης, in c. fine præp. 1298
ὠκυπόδης, in ὠκύπους.
ὠκύπομπος, in c. fine pr. 1281
ὠκύπορος 1269
ὠκύπους 1374
ὠκύπτερος, in c. fine pr. 1394
ὠκυρόης, ὠκύρροος, in c. ex ῥοὴ 1425
ΩΚΥΣ, cum d. 1849
ὠκυτόκος, &c. 1632
¶ ὠλέκρανον, cum d. in c. ex κράνον 748
ΩΛΕΝΗ, cum d. 1849
ὠλεσίθυμος, in c. ex Θυμὸς, animus 657
ὠλεσίκαρπος, in c. ex Καρπὸς, fructus 752
ὠλεσίοικοι, in c. ex Οἶκος 1143
ὠλιτήμερος, pro ὁ ἀλιτήμερος.
ὠλιτόφρων, pro ὁ ἀλιτόφρων, i. ἀλιτρὸς τὰς φρένας.
ὠμάδιον, ὠμάδις, ὠμαδὸν, in Ὦμος.
ὠμαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 227
ὠμήλυσις, in c. ex λυσις 986
ὠμηστὴς, in c. ex Ἔδω 440
ὠμίας, in Ὦμος.
ΩΜΙΛΛΑ 1849
ὠμοβόειος, &c. in c. ex Βοῦς 281
ὠμοβόρος, in c. ex Βορὰ 276
ὠμόβρωτος, in c. fine pr. 292
ὠμογέρων, in c. ex Γέρων 313
ὠμοδαΐκτος, in c. ex Δαΐζω 352
ὠμοθετέω 1629
ὠμόθυμος, in c. ex Θυμὸς, animus 657
ὠμοίδης, in c. fine præp. 1137
ὠμοκοτύλη, in c. ex Κοτύλη 856
ὠμοκρατὴς 865
ὠμοκυδιάω, in comp. ex Κῦδος, gloria 890
ὠμόλινον 969
ὠμομηλὶς 1046
ὠμοπλάται, in c. ex Πλατὺς 132
ὠμοργὸς in c. ex Ἔργον 506
ΩΜΟΣ 1849
ΩΜΟΣ 1850
ὠμόσιτος, in c. 1465
ὠμοσπάρακτος, in c. ex Σπαράσσω 1499
ὠμοτάριχος, in c. ex Τάριχος 1580
ὠμότης, in Ὠμός.
ὠμοτόκος, cum d. 1632
ὠμότομος, cum d. 1607
ὠμοτρίβης, in c. fine pr. 1671
ὠμοτύραννος, in c. ex Τύραννος. 1683
ὠμωφάγος, cum d. 1702
ὠμόφρων 1765
ὠμῶς, in Ὠμὸς 1850
¶ ὤν, in εἰμὶ sum ὤν, Doricè pro ἐν, ὤν genit. ab ὅς.
ὦναξ, pro ὦ ἄναξ, ὦνδρες, pro ὦ ἄνδρες. (1851
ΩΝΕΟΜΑΙ, cum d. 1850. &
ὤνθρωπος, pro ὦ ἄνδρωπος.
ὦνιος, ὦνος, in Ὠνέομαι.
ὠνομασμένως, in Ὄνομα 1165
ΩΟΝ 1851
ΩΟΝ ibid.
ὠοκάταξις, in κατάγω 46
ΩΟΠ 1851
ὠοπώλις 1411
ὠοσκύφια, in Σκύφος 1490
ὠοτόκος, cum d. 1632
ὠοφόρος 1739
ὠοφυλακέω, in c. ex Φύλαξ 1771
ὠπόλος, pro ὁ αἰπόλος, apud Theocr. Idyll. 1.
¶ ΩΡΑ, tempus 1851
ΩΡΑ, cura 1853
ὡραΐζω in Ὥρα.
ὡραιοκόμος, in c. ex Κομέω 832
ὡραιοπολῶ 1360
ὡραῖος, cum d. in Ὥρα.
ὡραιοτάριχος, cum ὡρατάριχος.
ὡρακιάω, in Ὥρα.
ὡρατάριχος, in c. ex Τάριχος 1850
ὦρες, in Ὄαρ.
ὡρεσιδώτης in c. ex δότης 401
ὠρεσίτροφος, in ὀρεσίτροφος 1660
ὠρέω, in Ὤκα.
ὠρία ὠριαίνω, ὠριαῖος, cum d. in Ὥρα.
ὠγοκὸς, cum d. in Ὥρα.
ΩΡΙΩΝ. 1853
ὠρίων 1858
ὥρμενος, pro ὡρμημένος.
ὠρογράφος, cum d. 342
ὠροθετέω 1629
ὠρολογέω, cum d. 945
ὠρολομέω, cum d. 1093
ὦρος, in Ὥρα.
ὠροσκόπος, cum d. 1476
ΩΡΥΩ, cum d. 1853
¶ ΩΣ ibid. & 1854
ὠσαύτως, in c. ex Αὐτὶς 222
ὦσις, ὠσμὸς, Ὠθέω.
ὥσπερ, in Ὡς 1854
ὥστε ibid.
ὤστης, ὠστίζω, ὠστικὸς, cũ d. in Ὠθέω.
ὦχος, in Ὄχος 1069
ὠχοφόρος, cum d. in ὀχοφόρος. 1737
¶ ὦτα, in Οὖς.
ὠτακουστὴς, cum d. in c. ex 3. pers. pr. pass. 101
ὠταλγία, cum d. in c. ex Ἄλγος 109
ὠτάριον, in Οὖας 1216
ὠτεγχύτης, in ἐγχέω 1806
ὠτελὴ, in Οὐτάω 1225
ὠτιαφόρος, in ὠτιοφόρος, ὠτικὸς, ὠτίτης, in Οὖας 1216
ὠτογλυφὶς, in c. ex γλύφω 324
ὠτυθλαδίας, in c. ex Θλάω 640
ὠτοκάταξις, in κατάγω 46
ὠτοκοπέω, in c. ex κοπὴ 845
ὠτὸς, seu ὦτος, in Οὖας 1216
ὠτύτμητος, in c. ex τμητὸς 1607
ὠτώεις, in Οὖας 1216
ΩΦΕΛΕΩ, cũ d. 1855 & 1856
ὤχρα, ὠχραίνω, ὠχρίας, ὠχριάω, cum d. 1856
ὠχρόλευκος, in comp. ex Λευκὸς. 960
ὠχρόμματος, in comp. ex ὄμμα. 1179
ΩΧΡΟΣ, cum d. 1856
¶ ὤψ in Ὄπτομαι 1175
¶ ὠώδης, in Ὠόν.

FINIS.

IACOBI ZVINGERI PHILOSOPHI ET MEdici Basilienſis,

GRÆCARVM DIALECTORVM Hypotypoſis,

ſeorſim primùm ſingularum, tum conjunctim omnium, tabulis methodicis,

Judicio memoriæque ſervientibus, propoſita.

Lætis Studiorum initijs

Gemini THEODORI:

Alterius quidem,

PASCHALIS GALLI, Viri Clariſs.
Philoſ. & Medici Pictavienſis:

Alterius verò,

Proprij FILII, benè comprecatus

JACOBUS ZUINGERUS,

PASCHALI SUO;

εὐδαιμονέσθαι λιάγειν.

TE appello; Clariſsime Vir, cum Filios noſtros debebam. Sed quando illi, in morem benè natorum, à noſtro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philoſophus, λόγον μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων. Quid ergò mirum, ſi præclara hac nota à beſtiis diſtet in ipſa quoque infantia puer, ejus linguam à ſollicitis matribus formari, ut articulatim, diſtinctéque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo uſu venit. Ut rerum omnium poſtliminiò reminiſcatur, quæ Platonis non ſpernenda ſententia eſt, ductore opus habet, cujus monitis rectam viam ingrediatur. At ſolis nutibus nequicquam id fiet, ni ſermonis præcepta, ſingula obſervanda indigitârint. Jam quia Græcorum jactis fundamentis, quicquid humanæ eſt vel divinæ ſcientiæ, jure debetur: illorum certè ſermonis cognitio tàm neceſſaria eſt, ut qui aliâs loquelæ defectu non Homo putari queat, Græci ſermonis inſcitia, non Sciens habendus ſit. Id non neſcivit decus literariæ tuæ Galliæ, Gulielmus Budæus. Ætate grandior Græcas didicit literas: & quod commendat ſtupendum ingenium hominis, quantumvis ὀψιμαθής, in Græciam viam, vel αὐτοδίδακτος invenit: maximoque bono τῶν ἀπιθανομενίων, inoffenſam eam & facilem patefecit. Scilicet is Cẽſorij Catonis exemplum ſecutus eſt, qui ſenex græcè dediciſſe, à Plutarcho traditur. At ipſa jam Græca lingua copia verborum diffluit, quam componendorum feſtivitas ita reſtinguit, ut pro conciſa, miniméque redundante habeatur. Eſt tamen præter ambigua vocum ſignificata, tàm varia dialectorum idiotiſmis, ut niſi hac parte diſcentium infirmitas ſublevetur, nimio ſatius difficilem impeditámque ſe objiciat. Heic ergò mihi, vel operâ duntaxat ſubciſivâ, deſudandum exiſtimavi, & uno quaſi obtutu, quæ notanda varietas eſſet, non magis exactâ, quàm cuivis obviâ methodo, regulis & canonibus ferè perpetuis, edocendum. Non fui ſubveritus, eandem proprietatem, diverſis id locis poſcentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura ſe extendens, compendio ſervit: ſed damnoſa obſcuritas eſt, quam ſecum vehit, uſumque præceptorum & impeditum & inutilem diſcentibus reddit. Quod ſi jam operæ curæque precium eſt, quod feci, quibus id verius, quàm Noſtris feciſſe videbor? Noſtris, inquam, eâ in ætate conſtitutis, quâ ſimiles variegatis Pſittacis, maturi judicij penuriam, Latini, Græci, Hebraici ſermonis oblectamento compenſent: eò liberiùs ſubinde ad Rerum notitiam, cujus ambitu vitæ humanæ beatitas incluſa eſt, provehendi. Memor ſum noſtræ juventutis, quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetijs inprimis, occaſionem quotidiani convictus Græcorum ſollicitè petebamus: eâ nimirũ cupiti ſermonis uſum ſine majore labore facilem, nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel ſi fuit peregrinis nobis minus ſecura, tutáve putabatur. Viximus interea vita, ſtudiiſque unanimes. Ego candore tuo delectatus, unicè gaudebam, ingenuitatem meam ita probari tibi, ut voluntas utriuſque communis eſſet, quodque vellet alter, alter non nollet. Italiam univerſam perambulavimus, plantarum ſarcinas, quæ tum iſtius philoſophematis noſtra cupido erat, humeris geſtavimus, queque literariæ peregrinationis prima eſt utilitas, doctos, quos licuit, Antonium Muſam Ferariæ, Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Coſtæum Bononiæ: Andream Baccium Romæ: Portam Neapoli, viros ad invidiam præclaros omnes: binos item ſolertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Ioannem Ponam Veronę, qui rerum naturalium accuratâ notitiâ in omnium ore verſabantur, nobis conciliavimus. Adjuti nimirũ virtute & doctrinâ verè illuſtris Io. Vincentij Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici & philoſophi perelegantis, amborum Pataui Antenoris viventium. Ita peregrinati ſumus. Quod eò libentiùs hac occaſione publicè profiteor, quâ noſtram prolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternæ adoleſcentiæ exemplo, eorundemque ſtudiorum communitate invitandam duxi. Vt ergo tu mecum quamtumvis abſens jugiter es: ſic hoc literariæ amicitiæ communi nexu Theodores quoque noſtros devincio: ut ubi ubi fuerint, memores dicti Homerici:

ξεῖνοι ἀλλήλων πατρώϊοι ἔχομεθ' εἶναι, parentum veſtigiis innutriti, diſcant ſe mutuò amare. Vterque Theodori Zvingeri, quem nemo non magni inter mortales æſtimavit unquam, fert nomen. Vtinam, utinam, quod tuum pariter votũ eſt, omine nominis, & Deo ſervire & proximo prodeſſe, πατρικὸν δίκαιον ex animo conetur uterque. Quâ bonâ ſpe jam finem facturus, tibi Meum ita commendo, ut mihi Tuus perpetuò alterius ſilij loco futurus ſit. Optimè vale. Baſileæ, 16. Novemb. 1605.

DIA-

DIALECTVS ATTICA.

ATTICORVM & Ionum antiquitùs eadem fuit sermonis proprietas & Attica Europeæ Ioniæ pars. Crescente verò multitudine posteaquã missæ in Asiam coloniæ, Ionum appellationem usurpassent, cæteri, qui remansêre, auito Atticorum nomine retento, vernaculam suam magno studio excoluerunt, opeq; præclarorum ingeniorum, Lysiæ, Platonis, Aristotelis, Aeschinis, Isocratis, Xenophontis, Demosthenis, Aristophanis, & aliorum longè lateq; propagarunt, ut rectè dixerit Fabius, Venerem, Atticis concessam, ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Horum ergo dialectum, vel sermonis genus, ea methodo, quæ discentibus facilis docentibus ver opportuna fictura est, cõsiderabimus, & ostendemus primùm generalissima diversione, quæ nam obtineat peculiaria, ratione tum

Vocis seu dictionis, quatenus ea, cum ore formatur, tum linearibus notis scribitur. De hac latissimus est dicendi campus, in quo, ne multitudine dicendorum obruamur, distinctè notanda est varietas, quæ se offert in

Significationis. Hæc enim unius & ejusdem dictionis apud diversas gentes nonnũquam diversa est. Attici ergo præter communem usum cæterorum Græcorum aliam significationem tribuũt Partibus orationis: quod nonnullis exemplis docebimus,

Articulorum. *Quis enim communiter sit usus præpositivi* ὁ, *non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi significationem nominis interrogativi & infiniti* τις: *ut, apud Demosthenem,* τὸ χάρειν ταῦτα λέγω, *pro* τινὸς χάριν. Τὸ *etiam pro* τοῦτο *usurpant, ut &* τόγε, *&* ὄγε, *pro* οὗτος. *Compositivum etiam* ὁδὶ *pro* οὗτος, τόδε *pro* τοῦτο: *& extra compositionem* ὁ δὲ, *pro* οὗτος δὲ. *Pari ratione postpositivum* ὅς, *pro pronomine* οὗτος: *ut, apud Platonem,* ἔσθ' ὅς, *pro* ἔστι δέ τις οὗτος.

Nominum. Προμηθὴς *communi dialecto est providus: Atticè figulus.* Ὄρτυξ, *avicula nyctícoraci similis: Atticè, homo simplex, fatuus.* Ὄρνις, *avicula quævis: Atticè gallina.* Τέχνη *ars: Att. ars mechanica.* Μάμμη, *avia: Att. mater.* Γραμματεῖον, *libellus, tabella: Att. locus, in quo pecuniæ reponuntur.* Ῥύπος, *sordes: Att. cera sigillaris.* Ἄστυ, *urbs: Atticè Athenæ.* Μουσικὴ, *ars musica: Att. ars quævis.* Γ'δῶς διδασκάλους λέγουσιν, *ait Etymologus,* οἱ Ἀττικοὶ, τοὺς ποιητὰς τῶν διτυράμβων, ἢ τῶν κωμῳδῶν, ἢ τῶν τραγῳδῶν.

Pronominum. Οὗτος *pro* ἐγὼ *ab Atticis usurpari testis est Schol. Aristophan.*

Verborum. *Ait Suidas* βαστάζειν, *Atticis non esse* ἄρας, *portare sed rem aliquam manu contrectando, pondus ejus explorare: ut, apud Homer. Odyss. Φ. v. 405.* Αὐ πὰρ ἐπὶ μέγα τόξον ἐδάσσατο κ' ἰδὲ παλίλλα. *Annotat Aristophanis scholiastes in Pluto.* χολᾶν *Atticis significare, furere,* μαίνεσθαι: *communiter autem* θυμοῦσθαι, *irasci.* Θέλω, volo: *Att.* δύναμαι, *possum: ut, apud Platonem.* τὰ χρήματα οὐδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Θωμάζειν, *admirari: Att. mercedem dare.* Γ'δεῖν τινα, *videre aliquem: Att. colloqui cum aliquo.* Καλεῖσθαι, *voco: Att. in jus voco.*

Adverbiorum. Οὐδὲν μᾶλλον, *nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum scriptorum principem, idem est, quod simplex* ὲ *Scholiastes Thucydidis illud* οὐδὲν μᾶλλον *reddit per* οὐδόλως. Οὐ γὰρ ἄλλα, *non enim, vel, sed non, Atticè pro* οὐ γὰρ *dici Aristophanis schol. habet. Ita* ἧττον *minus, Atticè significat* οὐδαμῶς, *nequaquam.*

Conjunctionum. Δὲ, *communiter: Atticè significat* δὴ, *sanè, item* ἄλλα, *sed,* γὰρ, *enim,* κὴ, *& ut annotat Thucyd. enarrator. Atticè etiam significat idem quod* ἔτι, *adhuc.* Ἀλλὰ *communiter sed, hortando utuntur Attici, ut Cornutus scribit.* Ὡς *pro* εἰς *&* ὡσὲι.

Præpositionum. Ἐνίστε *utuntur Attici pro* ἐκ: *ut,* ὧν τοῖς δικασταῖς μισῶ, *pro* ἐκ τῶν δικαστῶν. Εἰς *pro* ἐν: *ut,* ἐς οἶκον ἔρχομαι, *pro* ἐν οἴκῳ. Ὑπὸ *pro* ὑπὲρ: *ut,* ὑπόθεσις *pro* πρόθεσις. Ἐπὶ *pro* κατά.

Vna tantùm dictione. Hæc enim apud Atticos vel

Omninò *diversa est à communi Græcorum loquendi consuetudine: atque adeò solis Atticis: ut ait Plato in Cratylo* Κατὰ γὴ τὰς πόλεσιν ὀρθῶ ἰδίᾳ ἐπὶ τοῖς ὠνητοῖς κάπηλα ὀνόμαζε, κ' ἕλληνι παρὰ τοὺς ἄλλους ἕλληνας, κ' ἕλληνι παρὰ βαρβάρους. *Talia sunt Atticis propria Mensium nomina:* ἑκατομβαιὼν, *junius:* μεταγειτνιὼν. *Item,* ὁ δὲ Τελεόλολον, διιόλολον, *Atticorum numismatum nomina.* Ἁπλοῖς, *teste Polluce, vestis simplex est, nullis rugis plicata.* Σωλὸς, *scribit Hesychius, apud Atticos significare molles, delicatos.* Πώμολα, *minutæ gentium* Ἀλουργήσεις, *indumenta. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.*

Ex parte tantum: aliquot literis transpositis, mutatis, aut penitus sublatis. *Quod generatim prius, tum specialim docebimus: ut si quæ generalem supputationem, confusionis vitandæ causa, non attingent, speciali examini inserantur: quæ verò specialius ob sui copiam recenseri omnia non possunt, ad generalem classem referantur. Hanc ergo diversitatem expediemus, tum*

Generaliter, *ratione primorum dictionis principiorum, Literæ & Syllabæ: quorum considerationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographiæ, hujus verò Prosodiæ demandat. Afficiunt quidem hæc ipsa principia, dum pertinuntur, & variè immutantur, suum opus. Sed cùm dictio, qua talis est, peculiari sua proprietate gaudeat: eam Etymologicæ classi relinquemus, & in præsentiarum generatim annexat Atticas Literarum & Syllabarum affectiones adumbrabimus. Vide sign. A.*

Specialiter, *revocantes eam ad singulas Etymologiæ partes distinctius. Vide sign. B.*

Pluribus, *quocunq; modo syntactícè cohærentibus. Vide sign. C.*

A Generales Atticarum vocum affectiones exhibent tum

Orthographia: quæ non externam respicit literarũ formam, sed quantitatem & qualitatẽ: quatenus vel plures sunt, vel pauciores: vel saltem aliæ ab hactenus consuetis. Ergo in dictionibus singulis habenda est ratio literarum tum

Quantitatis: Nam solẽs Attici, iis vocabulis, quæ sunt communis Dialecti, literas vel

Adjicere novas aliis: idq; tum in

Initio, per πρόθεσιν, ut inde dictio augeatur, tum Litera Γ: ut, γλάμων pro λήμη: tum Syllaba, E: ut, ἐόρακα pro ὥρακα. A: ut, ἄσυχος, pro ἄτυχος. Dicunt hoc proprium Atticorum esse, ut initio abundet α. Sunt quoq; apud ipsos frequentes Anadiplasiasmi, quod ex augmentis verborum clarissimè perspicietur: ut, ἤγαγον pro ἦγον.

Medio, per ἐπένθεσιν, ut accedat, vel sola litera, vel syllaba. Litera quidem, I: ut χροιὰ pro χρόα, quod Stephanus libenter concedit Atticum esse, cùm eo sapiùs utatur Aristophanes. T: πτόλις, pro πόλις, quod inquiunt veterum Atticorum fuisse: αὐτυ pro αὐυ. P: ut, κατέρρεξε pro κατέρεξε. Observat enim Eustathius literæ ϱ geminationem consuetam esse Atticis. Syllaba verò: ut, O: ἀγήοχα pro ἄγηχα, κορύμβη pro κρόμβη: & meritò ait Corinthus, cũ dictum sit ἀπὸ τῦ τὰς κόρας ἀμβλυῶσθαι, quod pupillas hebetet. Quamvis H. Stephanus vocem illam haudquaquam Atticam, & ne Græcam quidem existimet. Ω, quod veteres Attici interponebant: ut, ἔωθα pro εἴθα, ita quidem, ut iota diphthongi eliderent, & ἴωθα pro εἴθα dicerent: quod tamen nonnullis est Aeolicum, pro ὦθα, præter. medio, verbi ἔθω. Δὸ: ut, ἐδήδοκα, pro ἔδηκα. Να: ut, ἀμμυάθω pro ἀμυία. Κα: ut, δηώκαθω pro δηόω.

Fine, per παραγωγὴν, ut accedat tum Litera: ut, N ἐφελκυστικὸν, dativis pluralibus & tertiis verborum addunt sequente licet consonante: ut, ἐσῆλθον πόλιν. Quanquam tertiæ quoque plusquamperfecti id ipsum præter aliorum usum adjicere sunt soliti: ut, ἤδεαν pro ἤδεα, tum Syllaba: ut, I, ἔᾶσι, pro οὗτος, λησαῖσι pro λῃσᾶς, νυωὶ pro νυῶ. Δι: ut, νυωδὶ pro νυῶ, ἐνθαδὶ pro ἔνθα. Θα: ut, ἔφηθα pro ἔφης, οἴδαθα pro οἶδας, ἦθα, pro ἦς. Hoc enim H. Stephanus inter atticissimos refert. Huc etiam pertinent dictiones παραπληρωματικαὶ, δή, γε, θεν, ϑι, ποτε: ut, τόνγε pro τὸν, ὁτῳῶν pro ὅτῳ, &c. Ει: ut, οἱονεὶ pro οἷον. Τι: ut, παύτι pro παύυ. Χι: ut, ναιχὶ pro ναί.

Demere hactenus usitatas, idq; tùm in

Initio, per ἀφαίρεσιν, Syllabæ, E: ut, συγγενήν, pro ἐσυγγενήν, μῶ pro ἐμῶ. A, intercedente apostropho: ut, τῇ 'γορᾷ pro τῇ ἀγορᾷ.

Medio, per συγκοπὴν, Literæ, I, quam ex diphthongis auferunt: ut κλάει pro κλαίει χρύσεος pro χρύσειος, ποεῖν pro ποιεῖν, ὑὸς pro ὑὸς, quod ab Eustathio dicitur Atticũ esse. B: ut, βόλιζον pro βόλιβον, apud Corinthum. Σ: ut, νομίω pro νομίσω. Syllabæ vero, O: ut, οἶμαι pro οἰομαι. Ω: ut, ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν: Ει: ut, ὄφλω pro ὀφέλω. Δα: ut, οἶδα pro οἴδαθα, quod Stephanus Atticis attribuit.

Fine, per ἀποκοπὴν, Literæ, N: ut, ἄλλο pro ἄλλον, καλὸ pro καλόν. Syllabæ, I: ut, ταχῶ pro ταχοί. Να: ut, λάπτω pro λάπτωνα, κρείττω pro κρείττονα. Amant enim concisiones Attici, teste Corintho. Nov: ut, κάρα & Ionicè κάρη pro κάρηνον. Σα: ut, βασιλὶς pro βασίλισσα. Τως: ut, πρέπον pro πρεπόντως, ut vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.

Vna

A in
- E: ut, λεὼς pro λαὸς, ὕελος, pro ὕαλος.
- H: ut ἠνειχόμην pro ἀνειχόμην, in verbis compositis cum præpositione ἀνά. Hoc agunt quoq; Attici in 4. verbis secundæ circumflexorum, & α ex contractione natum mutant in η, nec tamen iota subscribunt: ut, ζῶ, ζῇς, ζῇ: ταινῶ, ταινῆς: δηιψῶ, δηίψῃς: χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι: quò pertinet πρᾶε, τῇ imperativus, à πράω, τῦ. Sic apud Homerum Vlysses, τῇ κύκλωψ, πίε οἶνον. Dicun. etiam ὀπηδὸς pro ὀπαδὸς, ἀλοιήσω pro ἀλοιάσω.
- O: ut, ὀστρεῖς apud Athæneum, ὀστρηὸς pro ὀστρεός.
- Ω: ut, κρεώζω, pro κρέζω Athenienſib. uſitatum fuit, teſte Etymologo.

E in
- A: ut, βδάλλω, pro βδέλλω.
- H: ut, ἠδιωκάμην pro ἐδιωκόμην.
- I: ut, ὀδὶ pro ὁδὲ. Θιοσδὶ pro Θιοσδέ.
- Y: ut, in contractionibus, τὔνδυμα pro τὸ ἔνδυμα. Hoc annotat Io. Grammat.
- O: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
- AI: ut, δηῖ, pro δή.

H in
- A: ut, ἀνάβαθι ascende, pro ἀνάβηθι. In paucissimis hoc egerunt, dicit Caninius suavitatis causa: ut, κάλη pro κήλη: ἀχέτης pro ἠχέτης: δάμητερ pro δήμητερ, admirãtis adverbiũ. Sic è λήμη fecerũt γλάμων, suavitatis causa.
- E: ut, νεὼς pro νηός.
- EA: ut, ἐάλωκα pro ἥλωκα.
- EI: ut, κέρυλος pro κήρυλος.

I in E: ut, ἔελδες pro ἴελδες. teste H. Stephano.

O in
- I: ut, δδυλὰ pro δδύομαι.
- Ω: ut, δύω pro δύο, νεὼς pro ναὸς, βασιλέως pro βασιλέος.

Vocales

Plures etiam vocales inter ſe permutãt Attici:
- AEI in H, ſine iota ſubſcripto, quod in nonnullis verbis Attici cũ Doribus commune habent: ut, πεινῆς pro πεινάεις, δηψῆς pro δηψάεις.
- AE in OY, in quibusdam compoſitis ex ἔτος: ut, τελαντοτήτης pro τελαντωέτης.
- AO in Ω: ut, ἴσω pro ἴσαο.
- EA in A: ut, πειραιᾶ pro πειραιέα.
- EI in EI: ut, πηλείδης pro πηλείδης.
- EO in
  - EI: ut, πλεῖν pro πλέον, δεῖν pro δέον.
  - OY: ut, ἐπίθυ pro ἐπίθεο, quod excuſſit σ, pro ἐπίθεσο.
- EΩ in Ω: ut, πειραιῶς pro πειραιέως.
- HI in H cum iota ſubſcript. ut, νηῆδια pro νηηΐδια.
- OE in OY, in iis compoſitis, quorum pars prior deſinit in ο, poſterior ab ε incipit: ut, φυτῆρεγος, pro φυτόρεγος. Excipiuntur tamen compoſita ab ὁμὸς. Dicunt enim ὁμοεθνὴς, non ὁμοήθης. Compoſita etiam ab αὐτὸς excipiuntur: quamvis αὐθυεργὸς legatur, pro αὐθερεγός. Sin pars poſterior incipiat ab ε conſonante, tum nulla fit contractio: ut, ὁμοεδὴς.
- OI in OI: ut, οἷς pro οἷς. Hoc tamen poëtis adſcribit Anteſignanus.
- OO in υ: ut, δίδοσο, δίδοο, δίδυ.
- ΩI in Ω cum iota ſubſcripto: ut, λῴον pro λῷον.

Qualitatis, quãdo mutatio fit per ἀντιστοιχίαν. Mutantur enim

Diphthongi. *Vide ſign. D.* Conſonantes. *Vide ſign. E.*

Proſodia: quæ ſyllabarum affectiones expendit. Tempus, Spiritum, Tonum, Paſſiones: de quibus ſign. F.

D. Diphthongos quoq; permutant Attici:

- ΑΙ in Η cum jota subscripto: ut, ἐμίννα aoristus primus, à verbo μιαίνω.
- ΕΙ in
  - Η cum jota subscripto: ut, βασιλῆς pro βασιλεῖς. Aliqui jota non subscribunt. H. Stephanus reprehendit Io. Grammaticum, aliosq; Atticorum Posteriorum, quòd jota subscripti nullam fecerit mentionem, & hanc mutationem tantùm Arcadum reprehendat contra Priscianum adscripserit: cùm testetur Eustathius, id etiam in verbis fieri: ut quando dicunt: ἤκουον pro εἶχον. Apud Aristophanem invenitur ἱππῆς, non ἱππεῖς, & è contra Ἀχαρνεῖς, non Ἀχαρνῆς.
  - Ε Ω: ut, ἀφέωκα pro ἀφεῖκα, ἀφέωντω pro ἀφεῖντω.
  - ΗΙ: κλησθα pro κλεῖσθα.
- Ο in
  - ΕΙ: ut, ὀλυεῖν pro ὀλυοῖν, πεῖος pro ποῖος, apud antiquos Atticos.
  - Ω cum jotâ subscripto: ut, κλῳὸς pro κλοιὸς, νῳὸ pro ναοὶ, templa.
- ΕΥ in ΗΥ: ut, ἠυχόμλω pro ἐυχόμλω.
- ΟΥ in Ω: ut, ωμέλεω pro ωμελάω.
- Η cum jota subscripto in ΕΙ: ut, βέλει pro βέλῃ.

E. Consonantes itidem permutantur apud Atticos:

Mutæ,

- Π in Φ: ut, apud Etymologum, ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
- Κ in Γ: ut, γναφεῖον pro κναφεῖον. Sic Grammaticus & Corinthus. Quamvis autem id improbet H. Stephanus, colligimus tamen ex Aristophanis scholiaste, antiquos Atticos dixisse κναφεῖον, à κνᾶν radere: posteriores autem γναφεῖον.
- Β in Λ: ut, βόλιτος pro βόβιτος, asinorum fimus.
- Γ in Β: ut, βλήχων pro γλήχων, dictamnus. Observat hoc Aristoph. scholiastes & Corinthus.
- Δ in
  - Σ: ut, ὀσμὴ pro ὀδμὴ, ἴσμὸν pro ἴδμὸν.
  - Τ: ut, ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια: Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, necessarium esse dicens, ut prius quàm de dialectis feratur judicium, constet, quæ nam prima sit & vera dictionis alicujus scriptura.
- Χ in Ξ: ut, ὀλιξὰ pro ὀλίγα, τελξὰ pro τελεχα, ποσταξὰ pro ποσταχα. Sic Eustathius.
- Θ in
  - Σ: ut, κλωσμὸς pro κλωθμὸς apud Etymologum, ἀεσμὸς pro ἀεθμός.
  - Τ: ut, κολόκιωτα pro κολοκιώθη: ut vult Corinthus. Contrarium scribit Caninius, τ in θ mutari Attice, ut, κολόκιωθα pro κολόκιωτα.
  - Φ: ut, φλᾶν pro θλᾶν, quod Eustathius observat.

Semivocales, quæ etiam inter se Attica dialecto permutantur:

- Λ in
  - Γ: ut, μῆγις, vix, pro μῆλις. Corinthus.
  - Ρ: ut, κελέων pro κλίων. Hoc non probat Stephanus, quamvis Grammaticus eo exemplo utatur. Sequendo enim Etymologiam, ait, ex κελέων factum est κλίων, & ρ potius in λ mutatur, quàm viceversa. ποδαγρα quidem pro ποδάγρα, & ἀργαλέον pro ἀλγαλέον dici videtur. Sed & hæc ipsa, ait Stephanus, non carent controversia.
- Μ in Σ: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμόλυσμαι pro μεμόλυμμαι.
- Ν in Λ: ut, πολμων, pulmo, pro πνεύμων: λίτρον pro νίτρον.
- Ρ in Σ: ut, μυρσίνη, pro μυρρίνη, myrthus, apud Io. Grammaticum & Corinthum, quod tamen penitus negat H. Stephanus.
- Σ in
  - Τ: ut, τοῦτλον pro σοῦτλον: & si duplex fuerit σ in duplex τ: ut, ἐλάττων pro ἐλάσσων, πίπτω pro πίσσω. Lucianus in judicio vocalium asseverat, in plerisque hanc mutationem locum non habere, præsertim simplicis σ in τ initio dictionis. Aelius Dionysius refert, primum Periclem vitasse oris conformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem, quum se, adhibito in consilio speculo, exerceret. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas teneat inter Atticæ linguæ scriptores nunquam has literas invicem permutare, dicereq; non θάλαττα, sed θάλασσα. Id tamen Xenophontem & Demosthenem agere. Putatur etiam μεταίχμιον Atticum esse pro μεσαίχμιον; τύρβη pro σύρβη.
  - Δ: ut, πέφεσθμαι pro πέφασμαι.
  - Ρ: ut, ἄῤῥω pro ἄερσω: præsertim ubi literam ρ sequitur σ. Hoc Eustathius vult, contrarium planè Corinthus, ρ nimirum pro σ apud Atticos in usu esse, ut dicant ἄερσω pro ἄῤῥω. At H. Steph. adversatur Corintho, & Aristophanem ἄῤῥω dicere, non ἄερσω ostendit. Et quamvis apud Thucydidem θάερσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάῤῥος, ut & passim, apud Platonem, Demosthenem, Aristophanem. Unde colligere liceat, θάερσος antiquissimam dictionem, à posteris in θάῤῥος, ὁ nimirum in ρ, mutatum fuisse.
  - Ξ in compositis à σω: ut, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc semper agit Thucydides: non item Xenophon & Demosthenes. Extra compositionem etiam ξυὼ pro συὼ dicit Thucyd. Annotat Eustath. αὐαξυελὶς dici pro αὐασυελὶς, ὃν τῷ αὐασύρεσθαι.
- Ζ in
  - Δ: ut, κνίδη pro κνίζα, nidor.
  - Τ: ut, συελίττω pro συελίζω, apud Corinthum.
- Ξ in Σ: ut, παίσω, pro παίξω, à παίζω, Caninius.

F. Prosodia *Attica circa syllabas versatur, & earũ tum*

- Quantitatem. *Hęic Attici vocales*
  - Ancipites,
    - Producunt: *sunt enim illorum productiones propriæ. Ergo*
      - A, *in* βασιλέα, ἀτρέα, *producunt: item in* ἀληθέα, ἄγνοέα. *Alias enim habent* α *breve, sunt́que propterea properoxytona;* ἀληθεια, ἄγνοια.
      - I *in* ἥρεις, δύνῃμις, *aliisq; nonnullis producitur: quando aliàs barytona in* ις *in omnibus casibus corripiuntur.*
    - Corripiunt, *apud Comicos & Tragicos* I. *ut,* ἴσ῀ *prima correpta pro* ἴσ῀ *prima producta. Sic* ἡμίν *&* ὑμῖν *vel* ἦμιν *posteriora habent correpta, pro* ἡμῖν *&* ὑμῖν *ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota est.*
  - Correptas, *producunt,* ο *nimirum in* ω *mutatum: ut videre est in genitivis in* ι῀, *à recto in* ώς, βασιλέως *pro* βασιλέ῀.
- Qualitatem: *& quidem syllabarum vel*
  - Integrarum. *Vide sign. G.*
  - Affectarum, *& apostropho immutatarum. Apostrophum Attici initio quoque dictionis usurpant, ut vocalis brevis sequentis dictionis, à præcedentis vocali longa vel diphthongo obliteretur: ita quidem, ut ambæ dictiones vel*
    - Disjunctæ *maneant: ut.* ὦ 'γαθὲ, *pro* ὦ ἀγαθὲ: πῶ 'σι, *pro* πῶ εἰσί.
    - Conjungantur, *per crasin, & in unam coalescant: ut,* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ: ὦνες *pro* ὦ ἄνες.

G. Integras *syllabas affectis opponimus, & quo pacto Attice comparatæ sint, examinamus respectu*

- Accentus. *Hunc Attici vel*
  - Transferunt *in aliam syllabam: nimirum ex*
    - Vltima *in*
      - Penultimam: *Ergo*
        - Oxytonum *vertunt Attici in Paroxytonum & Properispomenon: ut,* τριὴς *pro* τριὲς, ἰδὴ *pro* ἰδὲ, λαβὴ *pro* λαβὲ, *quod in aliquos imperativis agunt,* εἰπὲ, ἐλθὲ, δὸς *: quamvis communis dialectus Atticos in tribus his verbis imitetur: ut apud Aristoph.* εἰπέμοι, φιλῆς ἐμὲ; *Item* μῶς *pro* μωρός.
        - Perispomenon *mutant Attici in Properispomenon: ut,* ἦμιν *pro* ἡμῖν.
      - Antepenultimam. *Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: ut,* πόνηρ῀ *pro* πονηρὸς, ἀσκλήπι῀ *pro* ἀσκληπιὸς, *apud Demosth.*
    - Penultima *in*
      - Vltimam. *Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici: ut,* ἀκανθοπλὴξ *pro* ἀκανθόπλης.
      - Antepenultimam. *Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet ultima sit longa: ut,* πόλεων *pro* πολέων. *Id inprimis fit in Hyperdisyllabis quartæ simplicium: ut,* Θύγως, Μενέλεως, Νικήλεως. *Ex Properispomenῳ etiam faciunt Proparoxytonum: ut,* ἀρχοικ῀ *pro* ἀρχοῖκ῀.
    - Antepenultima *in Penultimam. Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, & Properispomenon: ut,* ὀρνίθες *pro* ὄρνιθες, λυδῖον πεδῖον, *pro* λύδιον πέδιον: τρῶπαιον *pro* τρόπαιον, ὀμῶιον *pro* ὁμῶιον, εὐγνῶμων *pro* εὔγνωμων.
  - In *eadem syllaba retinent: mutant tamen, &*
    - Ex *Oxytono faciunt Perispomenon: ut,* γλαῦξ *pro* γλαὺξ, φαλῆς *pro* φαλὴς.
    - Ex *Perispomenῳ faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnis genitivus, cujus ultima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt,* λεῶ *&* νεῶ. *Sic in* ες *pluralia Attice acuunt penultimam: ut,* γυναῖκες *pro* γυναῖκες, χάριες *pro* χᾶρες.
    - Desinentia *in* ω *Attica acuuntur, eò quòd* ω *finale circumflecti non possit, nisi in Attica apocope: ut,* ποσειδῶ῀ *pro* ποσειδῶνα, κυκεῶ *pro* κυκεῶνα, ἱδρῶ *pro* ἱδρῶτα.
- Spiritus. *Hunc amant asperum, præsertim in* ἀθροισμῶς, *ut testatur Eustathius.* α *enim* ἀθροισμὸν *adspirabant, &* ἄθρους *dicebant, non* ἄθρους: ἔν῀ *pro* ἐνιαυτὸς: *unde* ἄφεν῀ *ait Stephan.* ὁ ἀπὸ ἐνιαυσίων γεγονημάτων πλοῦτ῀, *divitiæ, ab iis quæ annuatim nascuntur. Mutant ergo tenues in aspiratas: ut,* ἕλιξ *pro* ἕλιξ, ἅμαξα *pro* ἄμαξα, *teste Tzetze. Quod locum attinet, cui inscribitur, is non primą tantùm est, sed etiam*
  - Vltima. *Hæc enim Atticè recipit &*
    - Densum, *teste Tryphone apud Athenæum lib 9: ut,* ταὼς: *quamvis alii malint cum tenui. Litera densa aliquando, ut docet Eustathius, in densum spiritum abit. Densæ enim cum denso scribebantur: ut,* ἕθος.
    - Tenuem. *Est Canon Athenæi: Nomina quæ exeunt in* ας *purum, ultimam tenuant: ut,* πρῶος, ὕος, λαός, κεκός, νεώς: λεώς, μενέλεώς.
  - Penultima. *Ait Eustathius compositia differẽtiæ causa, in medio spiritũ mutant. Exprimitur ergo usuq; &*
    - Tenuis: *ut,* Εὐ ἄμων, Φιλίππ῀, Εὐρυάλ῀, *quæ propria sunt nomina. item* ἀέκων, *&* λαιψήρ῀.
    - Densus: *ut,* ἀμφιάλὸς, μελιηδὴς, πινὸρμε῀, ἐξεδ῀ρα. Ἑξεία, ἑσπ῀λαῖα, *in antepenultimis.*

B. Quod

B.

Quod *si jam generales Atticæ linguæ proprietates, ad speciales Etymologiæ classes adhibuerimus, apparebunt, ceu in speculo, illustriores. Recenseamus partes orationis, in quibus singulis cõmunis formatio diversimodè accipitur ab Atticis:*

- ARTICVLVS, *quo pacto communiter habeat, non ignoratur, Attici tamen aliter efferunt*
  - Simplicem, *præpositivum & postpositivum. Vel enim*
    - Declinant *eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non discrepant: ut,* τῖσι λόγοισι *pro* τοῖς λόγοις.
    - Adjiciunt *eis per paragogen voculas συμπληρωματικὰς, δη, γε, ιν, ποτε: ut,* τόνγε *pro* τὸν, ὅγε *pro* ὁ, ὁτῳδήποτε *pro* ὅτῳ.
  - Compositum. *Nam*
    - Οὗτος, ἥδε, τόδε, *ultimum* ε *Atticè mutant in* ι, *translato etiam tono: ut,* οὑτοσί, ἡδί, τοδί. *Id etiam in reliquis casibus. Dicunt enim* τουτουσί, τηδί, τῳδί.
    - Οὗτος, *in genitivo habet* ἑαυτοῦ, *&c. Attici verò id ipsum declinant, ac si esset* ὅτος, *& ratione terminationis duntaxat flecteretur. In Genitivo ergo dicunt* ὅτου, *in Dativo* ὅτῳ, ὁτῳῖ, *&* ὁτῳδήποτε *pro* ὅτου *&* ὅτῳ: *in plurali* ἅτιοι. *Hoc tamen est Atticum pro* ἅσοι: *& hoc pro* ἅσοι: *quod dicitur quasi esset* ἅπινα. *Nam cùm Megarenses, ut annotat Caninius usurpent* σ *pro* τ, σα *dicitur pro* τα: *& hoc pro* πινά.

- NOMEN *plura habet accidentia, quæ seorsim singula examinanda sunt:*
  - Species
    - Derivativa: *& vel*
      - Comparativa *& superlativa. Hæc ergo Attici comparativum & superlativum terminant in*
        - Ιτερος *&* ιστατος: *ut,* λαλὸς, λαλίτερος, λαλίστατος, *pro* λαλότερος, *&c.* ὀλιγίτερος *pro* ὀλιγώτερος. *Iones pro* ιτερος *dicunt* εστερος, *quo etiam Attici nonnunquam utuntur: ut,* ἀϋπηδὸς, ἀϋπαρέστερος, ἀρχαῖος, ἀρχαίτερος.
        - Υτερος *&* υτατος: *ut,* βραχύτερος, βραχύτατος *pro* βραχίων, βράχιστος.
        - Ειν: *ut,* βέλτειν *pro* βελτίον, πλεῖν *pro* πλέον: *Aristophanes,* πλεῖν ἢ μύελα.
        - Σων: *ut,* μάσσων *pro* μείζων, μᾶσσον *pro* μεῖζον. *Quod licet à nonnullis Poëtarum licentiæ adscribatur, reperitur tamẽ apud Xenoph. & Hippocratem.*

        Nonnunquam *etiam per Metaplasmum dicunt* ἥττιον *pro* ἥσσων, ἐλάττιον *pro* ἐλάσσων.
      - Diminutiva. *Hanc licet non aliter formen, quàm cæteri Græci: ea tamen libentiùs utuntur, quam primitiva: ut,* λοπάδιον *dicunt, pro* λοπάς: ποδάριον *pro* πόδαριον.
      - Denominativa, *& Numeralis. Atticiper metaplasmum* δύω *dicunt pro* δύο.
      - Possessiva. *In possessivis nominibus, quæ duplicem habent terminationem, altera magis est in usu apud Atticos, altera minus: ut,* αὐθαιρεσία φύσις *potius dicunt, quam* αὐθαιρεσίη. *Hoc ex Thoma magistro colligit H. Stephanus.*
      - Verbalis. *Hanc Attici aliter formant. Pro* βλέμμα *dicunt* βλέπος: *pro* αὔξησις *dicũt* αὔξη *pro* διάφορσις, διαφορά: *pro* δῆξις, δῆγμα: *pro* διάγνωσις, διαγνώμη.
      - Patronymica. Πηλείδης *dicunt pro* Πηλεΐδης, *à* πηλεὺς, πηλέος. Περσείδης *pro* περσεΐδης, *à* περσεύς.
    - Genus *apud Atticos diversum habent*
      - Adjectiva. *Nam adjectiva in* ὸς *trium generum, in primis composita & derivata, apud Atticos communia sunt: ut,* ὁ καὶ ἡ κόσμιος καὶ τὸ κόσμιον: ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος. *Simplicia & primitiva rarò admodum communis generis in prosa oratione inveniuntur. Sic illa quæ observat Eustath.* γυνὴ ἀεργὸς, κλαγγὴ κραιπνὸς.
      - Substantiva, *terminatione vel*
        - Eadem. *Sic Masculina Attici in genere fœminino usurpant: ut,* ἡ ἄσβολος *pro* ὁ ἄσβολος. *Fœminina etiam in genere Masculino: ut,* ὁ χὴς *pro* ἡ χὴς. *Ita in duali nonnulla ex Fœmininis Masculina fiunt Atticè: ut,* τὼ ἡμέρᾳ, *pro* τὰ ἡμέρᾳ: *quod in lingua communi sequuntur hæc quatuor,* γυνὴ, ὁδὸς, πόλις, χείρ. *Hæc autem generis mutatio observanda est interpretibus, ne si legant* τὼ ἵππον, *exponant Equam, in Fœminino genere.*
        - Diversa. *Sic ex Masculino faciunt Neutrum: ut,* τὸ ζυγὸν *pro* ὁ ζυγὸς. *Fœmininum item: ut,* ἡ κακκάβη, *pro* ὁ κάκκαβος.
    - Numerus *dualis apud Atticos crebrò est in usu, ut annotat Caninius. Usurpant etiam pluralem sæpiùs in verbalibus in* εον, *aliisque compluribus: ut,* βασιλέα *pro* βασιλέοιν: ἀσιώματα *pro* ἀσιώματοιν: συγγνωστὰ *pro* συγγνωστὸν: γάμους ποιεῖν *pro* γάμον: Ἀλκμήνας γεγάμειν *pro* Ἀλκμήνην: ἀφύας *pro* ἀφύη. *Quamvis hoc quoque Atticum fit,* καὶ χειρὸς ὕδωρ ἐνίψατο, *pro* καὶ χεροῖν, *ut vel hic solum libentiùs etiam singulari quam plurali utantur Attici.*
    - Figura. *Apud antiquos Atticos* ἐξ *in compositis non mutabatur in* ἑκ, *quanquam sequeretur consonans: ut,* ἔξαγον *pro* ἔκαγον: ἐξκλίνον *pro* ἐκκλίνον *Iam interponunt* α: *ut,* ἐξάγω, ἐξάκλινον *Sic notat Caninius.*
    - Declinatio. *De qua vide sign. H.*
- RELIQVAE *partes.* Pronomen. *signo I.* Verbum K. Participium L. Adverbium *M.*

DIALECTVS

H Declinatio Atticorum à communi forma aut ſpecie, ratione casuum vel

- **Omnium**, quæ in aliâ dialecto nominum ſpecierum, è variis, terminatione nominativi vel
  - **Eadem** exempli gratia. Nonnulla deſinunt in
    - Ους: *ut*, τελῆς, *quintæ declinationis ſimplicium, formant Attici more tertiæ ſimplicium: ut*, τελῆ, τελῆ: *pro* τελῆι, τελῆν: *&c.*
    - Υς: *ut*, ἀνδρύς, *tertiæ ſimplicium, declinant Attici more primæ contractorum*, ἀνδρῦς, ἀνδρεῖ, ἀνδρᾶ: ἀνδρᾶν, ἀνδρᾶς, ἀνδρᾶσι, ἀνδρᾶσὶ. *Vide Stephani animadverſiones in Comitibium.*
    - Ως: *ut*, ἥρως *quartæ communium, ipſi declinant more quartæ ſimplicium*: ἥρω *pro* ἥρῳ, ἥρων *pro* ἡρῶν.
    - Ης: *ut*, ἀελιτροφώης: *primæ contractorum, ipſi declinant more primæ ſimplicium*, ἀελιτροφώη, ἀελιτροφώῃ. *Sed tantùm habentur in uſu, ait Anteſignanus, nominativus, accuſativus & vocativus in ſingulari & plurali.*
  - **Diverſa**, quæ novam conſtituunt, *Attici*: *exempli gratia*:
    - Ους: *dicentes*: ὑιὸν *pro* ὑός: *ut apud Xenoph. primo Cyropæd.* ἠσπάζετο αὐτῶν τὸς ὑεῖς. *Sic* βασιλεὶν *pro* βασιλέως.
    - Η: *ut*, μεθυση *pro* μέθυσι *ſæpius utitur Ariſtophanes*, ἔρημη *pro* ἔρημο, χρησίμη *pro* χρήσιμο, *Ariſtoteles & Thucydides.*
    - Ις: *ut*, βασιλὶς *pro* βασίλισσα: ἀὐλητρὶς *pro* αὐλήτρια, μαθήτρις *pro* μαθήτρια: καθόδησις *pro* κάθοδος, ἀγαπησις *pro* ἀγάπη: πεισθύσις *pro* πεισθεῖα.
    - Ους. *Nam compoſita à* πᾶς, *quintæ ſimplicium transferuntur ad primam terminatione mutata: ut*, ἐπταπόδης, ἐπταπόδη: *pro* ἑπτάπους, ἑπτάποδος.
    - Ως. *Nam deſinentia in* ος (*non ſolùm in* αος, *ut nimis ſtrictè loquitur Grammaticus*) *linguæ communis apud Atticos efferuntur per* ως, *ſiq; α purum præceſſerit* ο, *mutatur in* ε: *unde quarta declinatio Attica nominum ſimplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo* νεὼς *pro* ναός, λαὼς *pro* λαγός, πλεὼς *pro* πλεῶ.

Aliquorũ tantùm: *in quib. ſpecierum*, *in declinationibus ſpeciebus vel*

- **Generatim**. *Ita*
  - Vocativus *ſingularis apud Atticos ſimilis eſt Nominativo: ut*, Ἀχάμεμνον ἄναξ *dicit Euripides, pro* εὖα. *Hoc non intelligens Io. Grammaticus, Atticos ait nominativum pro vocativo uſurpare.*
  - Dativus *pluralis deſinens in jota* ι *ephelcyſticum Atticè recipit, ſequente licet conſonante.*
- **Singulatim**. *In declinatione*
  - **Prima & ſecunda**, *Ad dativum pluralẽ Atticè aſſumitur jota: ut*, λησαῖσι *pro* λησαῖς: μέσαισι *pro* μέσαις.
  - **Tertia**
    - Nominativum, *Accuſativum, Vocativum ſingularem neutrius generis in* ον *deſinentem efferunt Attici abiecto* ν: *ut*, ἄλλο *pro* ἄλλον, τοιῦτο *pro* τοιοῦτον, καλὸ *pro* καλόν. *Quamvis* ν *quandoq; adſcriptum legatur ſequente vocali, vel conſonante: ut apud Eurip. in Iphig.* ἐκ τῶνδ' ὦ θύγατερ σύθ' ἥκεις σῷ πατρί. *Et apud Ariſtot. 2. Poſt cap. 8.* ἐπεὶ δ' ἔστι, ὡς ἔφαμεν, τοῦ μὲν τὸ εἶδος ἡ ὕλη, τοῦ δὲ ἡ ὕλη τὸ εἶδος. *Exempla ſunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.*
    - Genitivum *ſingularem terminant Attici in* οιο: *ut*, λόγοιο *pro* λόγου.
    - Dativo *plurali additur per paragogen Atticam jota: ut*, λόγοισι *pro* λόγοις.
  - **Quarta Attica**
    - Quinq; *nomina, more antiquorum Atticorum* ν *abjiciunt in accuſativo*, ἄθω, ἴω, κίω, κῶ, λαγὼ. *quibus adjiciunt nonnulli* τέω.
    - Nomina *a communibus Atticè formata, non mutant accentum, niſi in duobus*, λαγῶς *pro* λαγός, ὀρφῶς *pro* ὀρφός. *Propterea etiam hyperdiſſyllaba antepenultimam acuunt, licet ultima ſit longa: ut*, μνέλεως, μνέλεω: *quia* μνέλεα *erat proparoxytonum.*
  - **Quinta**
    - In *Genitivo ſingulari pro* ο *Atticè ſubſtituitur* ω *in tribus, teſte Clenardo & Anteſignano: ut* πέλεκυς, πελέκεως, *pro* πελέκεω: πέσσυς, πεσσέως, *pro* πέσσος. *Sic & πῆχυς.*
    - Naus ναῦς, *Ionicè* νηος, *Atticè* νεὼς: *ubi a penultimum vel* η *Ionicum etiam in pluralibus caſibus mutatur Atticè in* ε: *ut*, νέες, νεῶν, νήεσι, νέας, νέες.
    - Accuſativum *ſingularem abbreviant Attici*: νι, δοπόδωνι *pro* δοπόδωνα. Μῆνιν *pro* μῆνιδα, *teſte Euſtathio, Atticum eſt & Ionicum, & ait* ἄλλοι, ὅτι ὠνόμασται ἐπιγενικῶς ἀπὸ μόνου αὐτοῦ Ἀχιλλέως.
    - Nominativum *pluralem in* ες *fœmininorum acuunt Attici in penultima: ut*, γυναῖκες *pro* γυναῖκες, χέιρες *pro* χεῖρες, ὀρνίθες *pro* ὄρνιθες.
  - **Contractorum**: *in quib. Attici potius caſibus utuntur contractis, quàm ſolutis. In declinatione igitur*
    - **Prima**:
      - Genitivi *ſingularis* ο *Atticè mutatur in* ω: *ut*, ἀληθέως *pro* ἀληθέω.
      - Accuſativus *ſingularis deſinet Atticè in*
        - A, *ſi* η *nominativi fuerit purũ: ut*, ὑγιᾶ *pro* ὑγιῆ. *Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex* ὑγυῆν: *ut*, Τυδῆα *ex* Τυδῆά.
        - Hν, *nominum tam propriorum, quam adjectivorũ compoſitorum: ut*, δημοθοίλην *pro* δημοθοίλη, ἐπλαέτλην *pro* ἐπλαέτη.
      - Nominativus *pluralis Atticè in* αι *deſinit, accuſativus in* ας. *Hoc eſt, quod ſuprà diximus, quædam hujus declinationis nomina tranſire in primam ſimplicium.*
    - **Secunda**:
      - Genitivus
        - Singularis *Atticè in* ως *definit, & retinet accentum, quamvis ultima ſit longa: ut*, ὄφεως *pro* ὄφεω.
        - Dualis *Atticè contrahitur* οιν *in* ων: *ut*, ὄφεοιν *pro* ὀφέοιν.
        - Pluralis *tono tranſlato effertur ab Atticis: ut* πόλεων *pro* πολέων.
      - Dativus *ſingularis, Nominativus, item Accuſativus & Vocativus plurales contrahuntur Atticè in* ει: *ut*, ὄφει ὄφει, *pro* ὄφι ὄφι: ὄφεες ὄφεας, *pro* ὄφεις, ὄφις.
      - Nominativus & Accuſativus *dualis: ut & in neutris Nominativus, Accuſativus & Vocativus plurales contrahuntur in* ᾱ *Atticè: ut*, ὄφη *ex* ὄφεε: σινήπη *ex* σινήπεα.
    - **Tertia**:
      - Genitivus *ſingularis*
        - Mutat ο *in* ω *Atticè: ut*, βασιλέως *pro* βασιλέω.
        - Contrahitur *Atticè, ſi* ε *ante* ως *fuerit purũ: ut*, πλεόως *pro* πλεοῦς.
      - Accuſativus
        - Singularis *Atticè contrahitur in* ᾶ, *ſi genitivus in* ως *contrahatur: ut*, πλεᾶ *ex* πλεέα. *Apud Lycophronem autem etiam* φονῆ *ex* φονῆα *factum legitur. Quamvis videre poſſit Apocope poëtica ex* φονῆα.
        - Pluralis *contrahi videtur apud Thucydidem*, ἀλωεῖς *pro* ἀλωείας. *Non tamen in omnibus eſt Atticus, Thucydides.*
      - Nominativus *pluralis Atticè contrahitur in* ης, *jota à nonnullis ſubſcripto: ut*, βασιλῆς *vel* βασιλᾶς *pro* βασιλέες.
    - Quinta: *omnes caſus Ionici, qui poſſunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: ut*, κέρως, κέρω *Ionicè, communiter* κέρατος.
    - Comparativorum *in* ων *Accuſat. ſingularis Ionicus contrahitur Atticè in* ω: *Nominativus, Accuſ & Vocat. plurales neutrius quidem in* ω: *reliquorum generum in* ους: *ut*, μείζω, *pro* μείζονα, μείζους *pro* μείζονας, *&c.*

I PRONOMINA quoq; apud Atticos, nonnulla habent peculiaria:

- Poſſeſſiva, & alia quæ more nominũ ſecundæ & tertiæ ſimplicium declinantur, easdem; quas nomina, mutationes recipiunt: ut, ἐμοῦ, ἐμοῖσι pro ἐμοῦ, ἐμοῖς. Neutra etiam ν abjiciunt Atticè, ut nomina. Ait Stephanus in indice Theſauri, αὐτὸ Atticè pro αὐτὸν: ut, σκεῖνο, τοῦτο, & alia ſimilia iidem efferunt ſine ν, quod tamen addi interdum comperitur, ſed variè. Aliquando αὐτὸ habet adjunctum τοῦτο: ut, αὐτὸ τοῦτο ἀΦραίνομαι. Hæc Stephanus.
- Demonſtrativa:
  - Ἐγὼ, σὺ, in fine recipiunt Atticè particulam γε: ut, ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἐμοιγε, ἐμέγε. transpoſito tono in nominativo & dativo: σύγε, σοῦγε. Annotat H. Stephanus, Atticos mirum in modum amaſſe τῆς θέσιν τοῦ γε, ut id etiam cum aliis pronominibus junxerint, dicentes τοῦτογε, αὐτόνγε, pro τοῦτον, αὐτόν.
  - Οὗτος, ἐκεῖνος, & eorum compoſita, ſi deſinant in conſonantem, vocalem longam, aut diphthongum, acquirunt jota per paragogen Atticam: ſin in vocalem brevem, eam in jota mutant, ultimâ ſemper acutâ: ut, οὗτοσὶ pro οὗτος, τουτῳὶ pro τούτῳ, ἐκείνῳὶ pro ἐκείνῳ, τοσοῦδὶ pro τοσοῦτος, τοῦτὶ pro τοῦτο, τουτὶ pro τοῦτο. Scribit Clenardus, Atticos in neutro ſingulari dicere, τοῦτι, & ſæpius τουτὶ, pro τοῦτο. Addunt autem jota, ait Anteſignanus, ad vim ſignificationis intendendam, ut res præſens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, in egomet, tute, meapte, hujusce.

K VERBORVM Atticis affectionibus, cũ plures ſint, diligenter & methodicè eſt animadvertendum, quantoq; fieri poteſt compendio, in una vel altera tabella, temporum omnium ſimilitudines certo quodam ordine comprehenſæ ob oculos diſcentium ſunt collocandæ. Contingunt igitur verbis nonnulla ratione

- Thematum. *Vide ſign.* ☙
- Temporum, quorum apud Atticos à communi lingua varietas notari poteſt, tum in verborum
  - Initio, quod occupat AVGMENTVM. Hoc ſuo modo formãt Attici in
    - Simplicibus, *in quibus vel*
      - Inducunt, cùm alias nõ adeſſet. Sic
        - Ευ mutatur Atticè in ηυ: ut, ἠγχέμαχος, pro εὐχέμαχος. Contrarium affirmat H. Stephanus, communiter nimirum hac ratione augeri: Atticè verò nullatenus; ſeque Euſtathii potius quam recentiorum Grammaticorum opinionem ſequi: quum dicat: τὸ ᾗ εὔξαντο, ᾗ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν ἀττικῶς αἰ αὐξήσεις· κοινῶς δὲ γινόμεναι ᾗ πλέον, ἅπερ τὰ μὴ αὐξήσεως χωρίς.
        - Ει: mutatur Atticè in η: ut, ἤικαζον pro εἴκαζον: ἤκειν pro εἶκειν. Sic Euſtathius. Hinc etiam pro ἔωθα & εἴθα dicunt ἤθα.
      - Mutant: nimirum,
        - Syllabicum *augmentum in temporale vertunt Attici*: ut, ἤμελλον pro ἐμελλον: inprimis in tribus verbis βέλομαι, δύναμαι, μέλλω.
        - Augmentum *commune* ε & ι *Attici vertunt in* Ει: ut, εἴληφα pro λέληφα, ἀλήθω, pro quo λαμβάνω: εἴμαρμαι pro μέμαρμαι, ἀ μείρομαι.
        - Temporale *augmentum* η, *verborum ab* α *incipientiũ, reſolvunt Attici, teſte Euſtathio, in* εα: ut, ἑάλωκα pro ἥλωκα. Hoc nonnulli poëticum exiſtimant.
      - Multiplicant: *ubi notandæ ſunt regulæ*
        - In *verbis ab* α *brevi,* ε & ο *incipientibus; Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas*: ut, ἕδηκα, ἧκα, *Atticè* ἐδήκα: ἀκάομαι. ἤκεκα. *Atticè* ἀκήκοα. *Hoc ipſum verò augmentum in Pluſquamperf. denuò augent tempore*: ut, ἀκήκοα, ἠκηκόειν: ἀγήνεγκα, ἠγηνέγκειν. *In pluſquamperfectis tamen activo & medio, verbi* ἐλήλυθα. *hoc non agunt. Dicunt enim* ἐληλύκειν & ἐληλύθειν, *ab perfecto* ἐλήλυκα & ἐληλυθα. *Interea etiam notari debet, quod attinet penultimam, hoc eſt, tertiam ſyllabam à prima ejuſmodi Atticorum præteritorum, eam nonnunquam*
          - Variare, *quando præteritum excedit numerum trium ſyllabarum. Tunc enim corripitur, & ſi fuerit* η, *mutatur in* ε: ſi ω, *in* ο: ſi αι *vel* ου, *prior vocalis abjicitur: ſi* οι *&* ου, *poſterior*: ut, ἠρώτηκα, ἐρηρότηκα: ἤληκα, ἀλήλεκα: ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἤλουθα, ἐλήλυθα: ἤκουά, ἀκήκοα: ἠβίωκα, ἐτητύμηκα. *Excipitur tamen* ἐρήρεικα *ab* ἤρεικα, *verb.* ἐρείδω, *ut differat ab* ἐρήρεκα, *verbi* ἐρείζω.
          - Non variare, *in iis verbis quæ nõ excedunt numerum trium ſyllabarum: ut,* ὄλλω, ὤλα, ὁλωλα. *Vel quorum tertia ſyllaba eſt poſitione longa: ut,* ἤγερκα, ἀγήγερκα. *Hic verò notanda duo:*
            1. Quædam *per Atticam epẽtheſin accipiunt ο: ut,* ἔδηκα, ἐδήδοκα; ἄγηκα, ἀγήοχα.
            2. Quædam *per metatheſin transponuntur: ut,* ἤγερ, ἄγηγερ & ἤγαγερ.
        - Verbis *ab* α ο & ω *incipientibus, ut & nonnullis aliis Attici, præter commune augmentum præponunt* ε, *eodem ſpiritu manente*: ὤρεγκα, ἐώρεγκα: ὠτάμην, ἐὠτάμην, *ab* ὄθομαι: εἶπα, ἔειπα: ἦκα, ἔεκα, ἀοίγω, aperio, αἴεφα: αἰόλλω, placeo, ἐλώολεον. *Sic* οἰνοχοέω, *vinum fundo*, ἐωνοχόει, *Atticum eſt, apud Euſtath. Hæc autem in pluſquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur*: ut, ἔικα, οἶκα, ἔοικα, & in pluſquamperfecto Atticè ἐάκειν: ἔλπω, ἐόλπα, ἐώλπειν: ἔργω, ἔοργα, ἐώργειν.
    - Compoſitis, *quorum vel ſint, vel non ſint in uſu ſimplicia, augent Attici*
      - Initium: ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτουν: ἀφίει, dimittebat, *Atticè* ἤφιε: & ἠφέθη pro ἀφέθη, dimiſſus eſt.
      - Medium, *ſimplex nimirum verbum inuſitatum*: ut, ἀπλαίω, ἀπέλαιον: ἐπιχειρέω, ἐπεχείρεον.
      - Vtrumque: ut, ἐνοχλέω, ἐνώχλεον: πυροιτέω, ἐπυρώτεον: αὐχέομαι, ἠυχόμην.
  - Fine. *Vide ſign.* ☙

Themata *Attici permutant, ut coniugatio ratione Characteristicæ literæ vel*

- **Eadem** *maneat: ut,* ὄφλω *dicunt pro* ὀφείλω: ἔρρω *pro* ἐγείρω: ἄρρω *pro* ἀγείρω. *In quarta coniugatione duplex* σσ *mutant in duplex* ττ: *ut,* πράττω *pro* πράσσω.
- **Diversa** *evadat, abeatque vel*
  - **Barytona** *in*
    - **Aliam** *barytonam: ut,* ἀμειλάθω *pro* ἀμειλίω, ὀμωκάθω *pro* ὀμώκω ἀγλεί θω *pro* ἀγλείω, αὐύτω *pro* αὐύω. Τ *ratio est characteristicum, & in Atticis tantùm, ait Antesignanus, vel poëticis.*
    - **Circumflexam:** *ut,* μιλτῖᾶν *pro* μιλτίᾶν: ἐπιμέλομαι *pro* ἐπιμελέομαι: κάω *pro* καίω, κλάω *pro* κλαίω, *pro quibus Aeoles dicunt* κάω, κλάω: στλαγῶ *pro* στλαγίζω, τυπλήσω *pro* τύψω.
  - **Circumflexa** *in Barytonam: ut,* ἀμβλυώπῶ *pro* ἀμβλυωπῶ: αὐώγω *pro* αὐωγέω. *Finita in* ξω *Atticè à circumflexis facta: ut* αὔξω, ἀλέξω, *ultra imperfectum non conjugantur, sed reliqua tempora à circumflexis, unde ducta sunt, mutuantur, teste Antesignano.*

Fini *verborum penultimam adiungimus, & alia quæ præter augmentum occurrunt: & ita secundum Atticorum proprietatem considerabimus* Genus *tum*

- Activum, *eiusq; modos,*
  - Indicativum: *cuius tempora Attica formatione sunt ferè talia:*
    - **Præsens:**
      - **Verborum:** *in* μι *tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici: ut,* πθέασι *pro* πθῶσι: δι δόασι *pro* δι δῶσι. *Hoc alii proprium Ionum faciunt.*
      - Quod *Dores agunt in secunda circumflex. vt a perpetuò mutent in* η, *id Attici sunt imitati in 4. verbis,* ζῶ, ζῆς, ζῇ: πνεῶ, δι ψῶ, χρῶμαι.
    - **Imperfectum:**
      - **Tertia** *pluralis in* ον *desinens, vertitur in* οσαν: *ut,* ἐτύπ λοσαν *pro* ἔτυπλον: ἐδολιόοσαν, ἐσηολιῶσαν *pro* ἐδολίουν, ἐδολίευν. *Hoc Bœoticè vel Chalcidicè dictum est. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Athenienſium vetus colonia.*
      - Verbum εἰμὶ, *in prima persona habet* ἦ *pro* ἰῶ, *per crasin, ex Ionico* ἔα.
    - **Perfectum:**
      - Verba *dissyllaba* 1. & 2. *barytonorum e penultimam mutant Atticè in* ο: *ut,* πέπομφα *pro* πέπεμφα.
      - Tertia *pluralis in* σι *mutatur Chalcidicè in* ν: *ut,* τέτυφεν *pro* τετύφασι.
      - Penultima η, *Bœotorum more, vertitur in* ει: *ut,* τέθειμαι *pro* τέθημαι, εἶκα *pro* ἧκα.
      - Verbum *anomalum* εἶμι *Atticè resolvit penultimam, & pro* ἀφεῖκα, *dimisi habet* ἀφέωκα: *pro* ἀφεῖντο, *dimissi sunt,* ἀφέωντο: *pro* ἀνεῖντο, *remissi sunt,* ἀνέωντο. *Ergo in locum* τῆ *iota substituit* ω. *Ita aliàs in hoc eodem tempore loco,* η *usurpant* ω: *ut,* ὤχωκα *dicunt pro,* ὤχηκα, *ab* οἰχέομαι: *ab eo, teste Antesignano.*
    - **Plusquamperfectum:**
      - In *quibus* [illegible] *penultimam* [illegible] *in* η, *ou in* ῃ: *ut,* ψώλω, ψώλῃν, ἔψηλα: μειόω, μειόῃν, ἐμείνᾳ. *Alii iota non subscribunt: nec necessarium est. Ad producendam enim penultimam Aoristi, sufficit α breve fuisse mutatum in* η. *Qui verò subscribunt, ad præsentis ea ratione quod solet in* η *converti.*
      - Tertia *pluralis formatur Atticè, ut in Imperfecto: ut,* ἐτύψασαν, *pro* ἔτυψαν.
    - **Aoristus primus:**
      - **Prima & tertia singularis Atticè desinit in** η: *ut,* ἤδη *pro* ἤδειν *&* ἤδει. *Ait Caninius, à prima Ion. in* εα, *& tertia in* ε, *fiunt duæ Atticæ in* η: *ut,* ἐκεχλίσεα, ἐκεχλίνη, *à* χαίνω: ἤδεε, ἤδη, *ab* εἴδω.
      - Tertia *pluralis Atticè desinit in* εσαν: *ut,* ἐτετύφεσαν *vel* ἐτετύφησαν.
    - **Futurum primum:**
      - **Secunda & tertia singularis effertur Atticè per** η: *ut,* τύψης *pro* τύψεις, τύψη *pro* τύψει.
      - In *quibusdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipsorum præsens quondam fuerit circumflexum: ut,* θελήσω, *à* θέλω. *quod olim* θελέω: *vel quod habeatur, tanquam esset circumflexum: ut,* ἀλεξήσω, *ab* ἀλέξω. *quasi esset ab* ἀλεξέω.
      - Desinens *in* ισω, *plus quàm dissyllabum, asperi soni vitandi causa, terminatur Atticè in* ω, *circumflexum, abiecto* σ: *ut,* νομιῶ *pro* νομίσω, *à* νομίζω. *Sin dissyllabum in* ασω *vel* εσω, *unà cum* σ, *abiicit quoque adhærentem proximè vocalem* α *& ε. ut,* Δηδιῶ *pro* Δηδιάσω, *à* Δηδιάζω: ἐξελῶ *pro* ἐξελάσω, *ab* ἐξελάω: ἀμφιῶ, *pro* ἀμφίσω *ab* ἀμφίεω.
    - **Aoristus** *secundus: Tertia pluralis formatur, ut in Imperfecto: ut,* ἐτύποσαν *pro* ἔτυπον. *In verbis autem in* μι *contrarium agunt Attici. Per syncopen enim contrahunt eam personam: ut,* ἔσαν *pro* ἔσησαν, ἔδαν *pro* ἔδοσαν.
    - **Imperativum** *& reliquos, qui ipsi quoque variant, de quibus Vide sign. N.*
  - Passivum, *de quo inferiùs sub signo,* O: *&* Medium, *de quo sign.* P.

Reliquorum modorum variatio similiter notanda est

- Imperativi: in quo
  - In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβέ, ἰδέ pro λάβε, ἴδε.
  - Tertia pluralis præsentis & aoristorum Atticè formatur, ut genitivus pluralis participiorum, vel saltem ut tertia dualis præsentis Imperativi: ut τυπλόντων pro τυπλέτωσαν: ποιούντων pro ποιείτωσαν. τιθέντων pro τιθέτωσαν, & subauditur, ἔστωσαν τυπλόντων, sint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam similem esse tertiæ dualis: ut, τυπλέτων pro τυπλέτωσαν, ἔστων pro ἔστωσαν. De quo Eustath. Il. α. ἔστων, ait, aut per syncopen factum est ex ἔστωσαν: aut à tertia singulari ἔστω per assumptionem literæ ν. Plutarchus compositii meminit, ἐπίστων pro ἐπιθέτωσαν.
  - Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè: ut, τίθη pro τίθεσι, ἵστη pro ἵστασι, ἀνάβα pro ἀνάβαθι, κατάβα pro καταβάθι. Ait Neander usurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperativo. Dicitur ita μέτα pro μέτιθι, ἕξει pro ἔξιθι, δίδει pro δίδοθι, ἄπει pro ἄπιθι. Cur autem diximus ἀνάβαθι, cùm videatur dicendum esse ἀνάβηθι, quemadmodum τῆθι. Ergo quamvis communiter Aor. 2. Imperativi, verborum in μι vocalem Indicativi servet, Doricè tamen & in sequentibus exemplis Atticè ponitur α pro η, ut rectè observat Antesignanus: ut, φάθι, dic, pro φῆθι; σύμφαθι, confitere, pro σύμφηθι, ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, κατάβαθι pro καταβήθι.
- Optativi: in quo
  - Primæ singularis præsentis ultima syllaba μι vertitur Atticè in ν: ut, τρέφοιν pro τρέφοιμι: ut apud Euripid. ἔφερον αὖ ἄλω, ἐς τρέφοιν τὰ τῶν πέλας. Observat hoc Caninius. Vel etiam in λω in verbis circumflexis fieri factam contractionem; ut, ποιοῖλω pro ποιοῖμι, βοῶλω pro βοῶμι, χρυσοῖλω pro χρυσοῖμι. Sic Aoristus secundus λαχοίλω pro λάχοιμι, ab antiquo λήχω. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ conjugationis non solùm in præsenti, sed etiam in Aoristo secundo: ut, διδῷλω, διδῷς, διδῷ, & δῴλω, δῷς, δῴη pro διδοίλω, διδοίη. Quidam iota non subscribunt, Dorum more.
  - Secunda & tertia singularis & tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Aeolas: ut, τύψειας pro τύψαις, τύψαι pro τύψαι, τύψειαν pro τύψαιεν.
  - Prima & tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per syncopen efferuntur: ut, τιθεῖμεν pro τιθείμεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίμεν.
- Infinitivi. In hujus temporibus Attici ante ν & σαι finale, ponunt syllabam μεν, & ex diphthongo, si quæ μεν antecedat, subjunctivum iota vel υ detrahunt: siquæ solum ν fuerit, αι addunt: ut τύπλουν, Ionicè τυπλέμεν. Atticè τυπλέμεναι: θεῖναι, θεῖμεν, θεῖμναι, &c. Ἶσαι, ire ab εἶμι, Ionicè habet ἴμεν, Att. ἰμεναι. Habet tamen etiam ἴεναι, pro quo per metathesin ἰείναι, & Atticè ἰέμεναι, ex Ionico ἴεμεν.

Passivi quoq; generis, quo Attici libentius, quam activo utuntur, proprietates occurrunt, in modo

- Indicativo: cujus tempora sunt ferè talia:
  - Præsens:
    - Secundæ singularis finale, Atticè mutatur in ει, idque in omnibus ferè præsentibus & futuris, passivæ & mediæ vocis, plerarumque coniugationum: ut, τύπλεις pro τύπλῃ, ἕσει pro ἕσῃ. Olim autem in εσαι terminabatur: ut, φάγεσαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur secundæ personæ circumflectorum: ut, καυχάεσαι, ᾄσαι pro καυχᾶσαι καυχᾷ, ἀκουόμεσαι.
    - Eadem secunda singularis verborum in μι, abiecto ο, contrahitur Atticè ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵσταται, ἵστῃ.
    - Breves vocales Attici abjiciunt, ait Plutarchus: ut, λῦται pro λύεται, ἴμεθα pro οἰόμεθα. Quinetiam in nonnullis in μι vocalem longam servant: ut, ὄρημαι, ὄρηαι ὄρηται pro ὀρόμεθα, &c. ab ὄρημι, ὁράω: ὄνημαι, ὄνηαι, ὄνηται, pro ὀνέμεθα, ὀνέσθαι, ὀνῆται: φίλημαι pro φίλεμαι, κάλημαι pro κάλεμαι.
  - Imperfectum, secundam singularem verborum in μι, passivæ & mediæ vocis, Atticè contrahit, ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου: ἵστασο, ἵστω, ἵσω: ἐδίδοσο, ἐδίδου.
  - Perfectum:
    - Primæ singularis penultima si duplex μμ fuerit, prius mutatur Atticè in σ: πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud nonnunquam in σθ mutatur: ut, πέφρασμαι pro πέφρασμαι: nonnunquam penitus abjicitur: ut, κεκόνισμαι pro κεκόνισμαι, ὁ κεκονισμένος, pulverulentus: πεπέασμαι pro πεπέασμαι.
    - Tertia persona pluralis, in
      - Quatuor prioribus conjugationibus ante ται Atticè acquirit α, siquæ præcesserit tenuis, mutat in aspiratam: ut ex τέτυπται, fit τέτυπαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσί: sin præceserit σ, mutat ipsum in characteristicam præteriti Medii: ut, πεπλήθαται à πέπλησται, pro πεπλησμένοι εἰσί.
      - Quinta conjugatione tantùm α interponis Atticè: ut, ἐψάλαται, ab ἔψαλται, pro ἔψαλμαι.
      - Sexta α ante ται collocas Atticè, præcedente vocali, in brevem mutata: ut, πεποίαται pro πεποίηται. Quædam tamen diphthongum ει vocalem antepenultimam servant longam: ut, δεδάαται pro δεδάασται, diviſe sunt: βεβλήαται, ab inusitato βλέω, pro βεβλήκασι, jacti fuerant.
  - Plusquamperfectum, tertiam pluralem Atticè formát à tertia perfecti, αι mutando in ο, & augmentum imperfecti præponendo: ut, ἐτετύφατο, à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: ἐπεποίαθο à πεποίαται: ἐβεβλήκατο, & per epenthesin Atticam ἐβεβολήκατο, pro ἐβεβλήκατο.
  - Aoristum posteriorem magis amant Attici, quàm priorem: ut, ἐρρίφθη potius dicunt, quam ἐρρίφη, ἐτρώφθη quàm ἐτρώφη. Hoc tradit scholiastes Sophoclis, priores Aoristos passivos ut plurimum inusitatos esse, ubi posteriores in usu sunt. Addit Stephanus, inusitatos esse præterquam apud Poëtas.
  - Futurum primum secundæ finalis η mutat Atticè in α: ut, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: ut in præsenti dictum est.
- Imperativo: &c. Vide sign. ❧

- Imperativo: *in quo*
  - Secunda *singularis verborum in* μι *non aliter quàm Imperf. acto Atticè contrahitur: ut,* πίθι *pro* πίθει *ex* πίθεϛ: ἵστα *pro* ἵστασο, ἱστᾶϛ. ὅϊδα *pro* οἶδθι, ὅϊδϑϛ.
  - Tertia *dualis usurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, & utriusque aoristi: ut,* τυπτέσθων, *pro* τυπτέσθωσαν, ποιέσθων *pro* ποιείσθωσαν. *Caninius in præterito quoque* πεποιήσθων *inquit, pro* πεποιήσθωσαν *usurpari.*
- Optativo *Heic in præterito perfecto, Xenophon, pro* μεμνῆϛο *dicit* μεμνῷϛο *meminisset. In prima Cyropæd.*
- Infinitivo: *Vbi non minus syllaba* με *ante* νας *collocatur, quàm in activis: ut,* τυφθήμεναι *pro* τυφθῆναι, τυγήμεναι *pro* τυγῆναι.

P.

MEDII *generis Attica formatio eadem est, quæ activi & passivi: quatenus cum iis temporum similibus terminationibus convenit. Ergo in*

- Indicativo
  - Præsentis & futuri secunda persona singularis Atticè desinit in ει, ut in passivo: ut, τύπτῃ *pro* τύπτῃ, τύξῃ *pro* τύξῃ. *In verbis autem in* μι, *contrahitur ut in passivo: ut,* τίθῃ *pro* τίθεαι.
  - Imperfecti & Aoristi secundi verborum in μι secundâ singularis ex Ionica resolutione Atticè cõtrahitur, ut in Imperfecto passivo: ut, ἐτίθε *pro* ἐτίθεο, ἐτίθεσο, ἔθε *pro* ἔθεσο; ἵστα *pro* ἵστασο; ἔσλου *pro* ἔδοσο.
  - Pluſquamperfecti prima & tertia singularis, eodem pacto, ut in Activo Atticè variat: ut, ἐτεθάγη *pro* ἐτεθάγμην, ἐτετάγει: ἐτετύχεσαν *pro* ἐτετύχοσαν.
  - Futura, *quibus medii libentiùs, quàm activi, Attici utuntur, formantur Atticè à futuris activis: ut,* αὐαξιεῶμαι *pro* αὐαξιέσομαι. *Forundem etiam secundam personam ut præsentis in* ει *terminant: ut,* ἀπολεῖμαι, ἀπολῇ, *& Atticè* ἀπολεῖ.
- Imperativo
  - Secunda *singularis verborum in* μι *Ionicam terminationem contrahit Atticè, ut in passivo: ut,* θοῦ *ex* θίο *pro* θέσο: ἵστω *ex* ἵστεο *pro* ἵστασο: ὅϊδϑ *ex* ὅϊδεο *pro* ὅϊδσο: δοῦ *ex* δόο *pro* δόσο.
  - Tertia *pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo quoque dictum est: ut,* τυψάσθων *pro* τυψάσθωσαν: ποιείσθων *pro* ποιείσθωσαν.
- Infinitivo, *perfectum formatur, ut nonnulla tempora infinitivi activi & passivi: ut,* τετυγέμμεναι *pro* τετυχθαι.

L.

PARTICIPIA *partem nominis & verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen & verbum, affectionibus Atticis obnoxia sunt. Notandum tamen hîc est:*

- Participia *dualia fœminina formant Attici, ut masculina, ait Caninius in Hellenismo: ut, apud Sophoclem, pro* ἀφειδήσουσε, πεφασμένε λαβόντε, *de duabus sororibus dicitur pro* ἀφειδησάτην, πεφασμένα, λαβόντε. *Id tamen hoc non ad formam participiorum, sed ad constructionem & ἔπεφωσιν Atticam generum, referendum esse.*
- Perfectum *Ionicum Atticè contrahitur: ut,* ἑστηκὼς, *Ionicè,* ἑστεὼς, *& Atticè* ἑστώς. *Apud Euripidem in Iphig. legimus* ἀπεῶς ἠγεῶς, *pro* ἠγαώς.

M.

ADVERBIA *apud Atticos diversimodè & ipsa formantur quando præter communem penes alios usum vel*

- Augentur: *ita ut accedat ipsis aliquid in*
  - Initio, *per* ἀφαίρεσιν: *ut,* ἔχθις *pro* χθές.
  - Fine: *nimirum*
    - Ι: *ut,* ἀτωσὶ *pro* ἄτως: ναὶ *pro* νῶν. *cùm punctum temporis significat, dicit Caninius: ννυμὶ, pro* νύμφη: ννυαὶ *pro* νύμφαι.
    - ΕΙ: *ut,* ὡσπερεὶ, *pro* ὥσπερ: οἱονεὶ *pro* οἷον: καθαπερεὶ *pro* καθάπερ.
    - ΤΙ: *ut,* πάνυτι *pro* πάνυ: ἄτωτι *pro* ἄτω: ὁμῶϊτι, *pro* ὁμῶϊ: μεγαλωϛὶ *pro* μεγάλως: νεωϛὶ *pro* νέως.
    - ΧΙ: *ut,* ναιχὶ *pro* ναί: ὀχὶ, *pro* ὄ.
- Minuuntur *in*
  - Initio: *ut,* ἄπερ *pro* καθάπερ.
  - Fine: *ut,* ωϛ *pro* ωϛὶ. *Scribunt Corinthus & Philoponus, Atticos qualitatis adverbia terminare in* ον, *quæ alii in* ως: *ut,* δέον *pro* δέοντως, πρέπον *pro* πρεπόντως. *Ipsos tamen reprehendit H. Stephanus, dicens* δέον, πρέπον *& similia, esse participia accusativi casus, loco genitivi Atticè usurpata, pro* δέοντος, πρέποντος.
- Mutantur: *nimirum*
  - Α *in* οι: *ut,* ὦ τωθοῖ *pro* ὦτωθᾶ.
  - Ε *in* Ι: *ut,* οὐθαδὶ *pro* οὐθάδε.
  - Ο *in* Ι: *ut,* δοὺϛὶ *pro* δοῦϛοϛ.
  - Ως *in* Η: *ut,* ἄλλη *pro* ἄλλως, πῆ *pro* πῶς, ἀμηχάνη, *pro* ἀμηχάνως.
  - Ον *in* α: *nimirum desinentia in* ον, *neutris nominibus similia, in terminatione plurali efferunt Attici, & ab Eustathio vocantur* πληθυντικὰ ἀπλᾶ: *ut,* ωϛότα *pro* ωϛότον, ωϛόπερα *pro* ωϛόπερον, φίλα *pro* φίλον.
  - Nomina *dativi pluralis secundæ simplicium pro adverbio usurpant Attici: ut,* θήβησιν, *pro* ἐν θήβαις, ἀθλιώτησιν *pro* ἐν Ἀθλιώταις.

ATTICA.

C. PLVRES ... Orthographiæ: quãdo ſola ſcriptio diverſa eſt, non ſenſus verborum: ita ut plures una dictiones vel

Diſſolvantur, cùm eſſent jungendæ. Atticorum eſt, dividere, ait Corinthus: ut, ἀδὲ ἓν pro ἀδέν, ἀδ' αὖ ἓς pro ἀδὲς αὖ, μηδ' αὖ μία, pro μηδεμία αὖ. Hoc tamen varius fit, quàm inter Ionas: quorum diſſolutio propria eſt.

Jungantur cùm eſſent diſſolvendæ, Contractione vel

Intercedente, quam inquit Plutarchus, familiarẽ Atticis eſſe: & Corinthus eos καλλιφώνους, ad ſatietatem uſq; ſynalœphis uti. Contrahuntur autẽ inprimis Attici prævoſit. & Conjunctio ᾗ cum ſuo nomine: præterilla tamen & alia. Contrahuntur ergo vel

Simpliciter

Vocales

Diphthongi, in alias:
- AI EI in ᾳ: ut, κᾶτα pro κἀῖτα.
- AI OI in ᾳ: ut, κᾷνον pro κἀῖνον.
- AY in ᾱ: ut, κᾱκ pro κἀϋτὸν.

Breves omnes

Aα in α: ut, πᾶρχαῖα, pro τὰ ἀρχαῖα. } Si neutrum pluraleſequatur α vel ε.
Aε in α: ut, ταπὶ pro τὰ ἐπί. }
AI in αι: ut, θαυμάσια, pro τὰ ἰμάσια.
Aο in ω: ut, τῶτέα pro τὰ ὀστέα.

OA in
- α: ut, ὠνὴρ pro ὁ ἀνήρ.
- ε: ut, τἄλλο pro τὸ ἄλλο, in neutris.
- α: ut, πἀργύελον pro τὸ ἀργύελον.

OE in
- ε: ut, ἐμοὶς pro ὁ ἐμός.
- α: ut, ἄτερᾳ pro ὁ ἕτερος.

OI in οι: ut, θοιμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.
Oo in ε: ut, κλύμπτω pro ὁ κλύπτων.

Mixtæ
- Oη in ω: ut, θᾱμίου pro τὸ ἡμίου.
- Hε in η: ut, μελῷδικᾳ pro μὴ σῴδικᾳ.

Mixtæ, vocales & diphthongi: ut præcedat vel

Vocalis
- Oοι in ω: ut, ὠκόπτειψ pro ὁ οἰκότριψ.
- Hδ in δυ: ut, μὴνῳ pro μὴ δῦῳ.
- Ωοι in ῳ: ut, ἐγῷδα pro ἐγὼ οἶδα.

Diphthongus
- Aι α in α: ut, καᾠδικᾳ pro κἀῴδικᾳ.
- Aι ε in ᾳ: ut, καᾴγὼ pro κἀῴγώ. / η: ut, κλὼ pro κλῶν.
- Aι η in η: ut, ὁσημέρᾳ pro ὅσαι ἡμέραι.
- Aι ο in ω: ut, χᾠκύων pro κἀῴκύων.
- Hε in η: ut, τῆλεφανίνη pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
- Oι α in ω: ut, ὦλλοι pro οἱ ἄλλοι.
- Oι ε in ῳ: ut, ἄτεροι pro οἱ ἕτεροι. / ῳ: ut, ἑμῳὶ pro οἱ ἐμοὶ, μέσῳν pro μοί ἐστιν.
- Ουα in ω: ut, τωπόλλωνος pro τοῦ ἀπόλλωνος. / α: ut, ταὐδρὸς pro τοῦ αὐδρός.
- Ουε in α ut, θατέρα pro τἄτέρα.
- Ουη in η: ut, θημετέρᾳ pro τἠμετέρᾳ.
- Ωα in ῳ: ut, τῶπολλωνι pro τῷ ἀπόλλωνι.
- Ωε in α: ut, θατέρω pro τῷ ἑτέρῳ.
- Ωι in ῷ: ut, πατρῷον pro πατρῴϊον.
- Hη in η: ut, θημέρᾳ pro τῇ ἡμέρᾳ.

Non intercedente, quando integræ dictiunculæ, nulla literarũ ablatione aut permutatione, in unũ coëunt: ut, καλοκάγαθος pro καλὸς κἀγαθός, αὐτὰ κρᾶτος pro αὐτὸς κρᾶτος, apud Xenophontem, ἀδὲ pro ἀδὲ σὺ apud Ariſtoph. in ranis.

Integrum membrum. Hoc vocat Euſtath. παρόμοια πθένα τὰ ἰσοδυναμοῦντα, quando orationis membra ſynonyma copulantur. Apud Homerum, μὴ πελὸν ὲπ' ἠέλιον δυσῶμεν ᾗ ἐπὶ νυφας ἐλθεῖν: ubi ἠέλιον ἐπιδυσῶμεν & νυφας ἐπελθεῖν idem ſignificant, crepuſculum nimirum. Idem H. ait: Μαῖτη κακὴ, ἀ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, Αἰεί τοι κακὸν ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐσθλὸν δ' ἀδέπω ἔπας ἔπος, ἀδὲ ἐτέλεσσας: quorum omnium idem ſenſus eſt.

Abundat

Una tantùm dictio. Scilicet

Articulus. Solent Attici, inquit ſchol. Ariſtophan. τὰ ἄθεα πλεονάζειν. Ergo abundat Articulus

Simplex ad

Præpoſitivum: quando nimirum is otioſè repetitur: ut, apud Thucyd. lib. 8: ᾗ αἱ μὲν Δήλια λαβόμεναι, αἱ πλέιστ. pro αἱ μὲν πλέιστ. Δήλια λαβόμεναι.

Poſtpoſitivum. Annotat Soph. ſchol. ſolitos fuiſſe veteres, utrumq; articulum uni eidemq; nomini adjungere: ut apud Cratinum ὄνπερ φιλοκλέης τὸν λόγον διέφθορεν: ubi ὄν & τὸν adhærent nomini λόγον, & τὸν ſuperfluum eſt.

Nomen: vi, apud Ariſtoph. in Pluto, ὡς περ τὸ βέλτιστ' ὁ θεὸς πάντα τύχη. Annotat hic ſchol. τὸ redundare. Apud eundem in Ran. ἐκαθέζω ταῦτα τὸν πλέω χρόνον, pro πλέω χρόνον, non retinebo iſta longiore tempore. Inprimis etiam otioſè præponitur, numerabilibus, ſuperlativis, infinitis, interrogativis: ut, τὰ δύο λέγεις; quæ dicis? Apud Gregor. ὁ τὶς ᾗ πόθεν, ᾗ πόθεν: quis nam, & quantus & unde. Apud Lucam cap. 1. ἐνέδυσον τῷ παιδί, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. Ita dicimus τὶς ἄτλα, pro τίς, ποῖα ἄτλα pro ποῖα. Apud Luc. τὸν ἡσυχίαν ἄγειν, τὸν reundat.

Verbum. Sic τὸ Attice abundat ante Infinitivum, præfixa habens voculas μὴ δὲ: ut apud Xenoph. ἀλλ' ἐδοκεῖς σοι αὐτὸν λέγειν, τὸ μὴ δὲ λέγειν: τὸ redundat. Opinatur quidem ſchol. Thucydidis elleipſin eſſe præpoſit. ἀλλὰ pro ἀλλὰ τὸ μὴ δὲ λέγειν: ſed reſiſtit ipſi H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonaſmum Articuli τὸ, qui legitur apud Lucam, cap. 20: ᾗ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς ᾗ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς αὐτὸν ἀπειλήσουν αὐτόν. Qui pleonaſmus ſimilis eſt illi, quem inter conjunctiones particulæ ὅτι annotabimus. Ait autem Stephanus: Nonnulla in ſuo ſermone habent Euangeliſtæ, quæ, quum à ſermonis Græci conſuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibusq; ſcriptoribus communia exiſtimari.

Geminatus: ut apud Platonem τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις, pro ποῖα ταῦτα λέγεις; ita etiam dicitur, τὰ ποῖα ἄτλα ἔργα, pro ποῖα ἔργα.

Nomen, Pronomen, Verbum, &c. de quibus vide ſign. Q.

Deficit. Vide ſign. R. vel Mutatur vide ſign. S.

Syntaxeos: quando plures dictiones orationis cõſtituendæ gratia concurrunt. Hic igitur notãda eſt Atticorum conſuetudo, quatenus in orationis ſtructura aliquid vel

Q. Abundant etiam in orationis structura reliquæ partes Etymologiæ,

- Nomen: Quando abundantis significatio vel
  - Aliena est penitus ab eo quod dici debet: ut, si addatur, τὶς, ὅσος, ἡλίκος. Exempli gratia, apud Lucianum: ποῖός δέ τις ἐστι pro ποῖός δέ ἐστι. Apud Platonem, οἷός τις ἐστὶν ὁ πυρετὸς pro οἷός ἐστιν ὁ πυρετός. Sic ποῖός, τις pro τοῖος, ὀλίγοι τινες pro ὀλίγοι, πᾶς τις pro πᾶς, ἕκαστος τις pro ἕκαστος, αὐτόσις pro αὐτὸς πένης τις pro πένης, ἐγὼ δέ τις, pro ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον pro ὀλίγον, μικρὸν ὅσον pro μικρόν. Non item ϛωμυλον ὅσον pro ϛωμυλον. Nam ὅσον hîc abesse non potest. Significat enim, mirum quantum.
  - Non quidem est aliena, sed tamen inclusa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: ut, si synonyma, ἰσοδύναμα vel παρήλληλα jungantur: ut, δυνατόντι μόροντι, apud Hom. Sunt autem παρήλληλα, vel χῆμα ἐκ παραλλήλων, quando duæ voces simul ponuntur παρήλληλοι, quæ non significatione, sed σχήματι duntaxat differunt, ut ait Eustathius. Verbo autem: ut, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, oculis videns: ἐκκλέοσα δὲ φωνὴ, voce vocavit. Quo pertinet, quando nomen verbale additur verbo, quod est παρεπόμενον τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα, & ab Eustathio vocatur, παρονομασία: ut, λῆρον ληρεῖς, ἀληθείαν ἀληθεύεις: vel saltem id additur, quod pars est verbi compositi: ut, ξυνοκλινεῖν ξυνὸν, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμους. Hæc omnia sunt Attica.
- Pronomē: & quidem vel
  - Simplex: ut, ἡμῖν apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quin etiam: Attici ἐμὸν αὐτὸν pro ἐμὸν. Item σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς. ubi pleonasmus est, vel σχῆμα ἐκ παραλλήλων.
  - Geminatum. H. Stephanus Pronomen με geminatum invenit apud Aristoph. in Acharnensibus. Νῦν ἔν με σοφὸν πολὺν λέγετε ἐάσατε Εὐσκοδάσκαδ' ἐμὲ μ' οἷον ἀβλιώτατον.
- Verbum: ut apud Xenophontem verbum φάναι, ὀκνηλῶ σε τῆς ἡμῆς τύπτε γὰρ ἄλλα, φάναι, σε κάλλιον οἰνοχόον. Heic ait Steph. non solùm superfluum est φάναι, sed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam, quando cum εἰπεῖν ἐκ παραλλήλου ponitur ab eodem Xenophonte: ut, τὸν Ἀγησίλαον σκώψαντα εἰπεῖν, ἐκ' ὀρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχόει. Tales pleonasmi apud Homerum, à quo schematum omne genus meritò fluxisse dicitur, sunt frequentissimi. Ita abundat ἔναι: ut, τὸ νεῶ ἔναι pro τὸ νεῶ: τὸ σήμερον ἔναι pro τὸ σήμερον.
- Participium. Hoc Atticè redundat, adjectum Nominibus, Verbis, aut aliis partibus orationis. Nominibus quidem: ut, γεραπλέον ὂν, pro γεραπλέον: & apud Xenophontem 1. Pæd. δῶρ, οἷα δὴ πᾶσι φιλόστοργ ὢν φύσει ἠσπάζετο αὐτὸν ubi ὢν redundat. Verbis: ut, παίζεις ἔχων pro παίζεις. Apud Gregorium, τῷ μὲν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτὸς ἐκκλίναξεν, id est, nomina inter clericos dare ceperunt. Hinc si tollas, ait Budæus verbum φέροντες, eadem erit sententia. Ita etiam ἄγαν, ἰὼν & alia πλεονάζει.
- Adverbium. Hoc ita redundat Atticè, ut ejus significatio ad rem præsentem vel
  - Non faciat omninò. Sic πλεονάζει, ἐ, ὡς, πάνυ, μάλα, π adverbialiter positum: ut, ἐ μὲν ἄλλα, pro ἀλλὰ μέν: ἐδὲ ποῖ δεῖ, pro ποῖ δεῖ: πολύπ pro πολὺ: δέπ pro δέ.
  - Faciat quidem, sed tamen jam prius adsit inclusa alteri. Sic adverbia παράλληλα junguntur, λίαν πάνυ σφόδρα: μάλα σφόδρα: τυχὸν ἴσως: τάχα ἴσως: τάχα πᾶ: ἴσως πᾶ, quid, ut ait Budæus, πᾶ per se significat Fortasse: σχεδὸν ἄμφι: πάλιν αὖθις vel αὖ μάλα πάνυ: πήμερον ἡμέρᾳ. Ait Demosth. σκοπᾶτε δὴ τέθεις πάλιν αὖ. Ita apud Esajam ἐ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide offendiculi, ὁ τις δίων ἐπ' αὐτῷ, ἐ μὴ κατισχυθῇ. Aliquando enim duæ vel plures negationes Atticè junguntur, intendêdæ negationis ergò, ἀεὶ τὴν τελευταίαν ἄρνησιν τῷ πράγματος, ait Eustath. ut, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, interdico tibi hoc facere: μὴ enim redundat. Ait Aeschines, ἀπαγορεύω μὴ στεφανεῖν, prohibeo coronare. Sic ἐ μὴ δῷ pro μὴ δῷ ponitur. Ita etiam μὴ & οὐ vel μὴ ἐχὶ, cum voce negativa junguntur, ut tres negationes pro una ponantur: ut apud Lucianum, πῶς μὴ ὦ Ἀλέξανδρε, σὺ αὖ ἔξαρνος ἦλθες, μὴ σὸν ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Hic ἔξαρνος negativum, adjuncta habet superflua μὴ σὸν. Est tamen advertendum, geminationem sæpiùs, non majorem negationem, seu servata naturali constructione affirmationem efficere: ut apud Demosthenem, ἐδὲν, ὅ, τι ἐ ποιήσει, nihil est, quod non præstabit. Huc etiam pertinet, quando Adverbia comparativa & superlativa nominibus comparativis & superlativis Atticè junguntur ex abundanti: ut, μᾶλλον ὀλιώτερον, πλεῖστα διδαμονέστατος. Nam μᾶλλον & πλεῖστα παρέλκει.
- Conjunctio: τὶς
  - Simplex. Abundat ergo sepius apud Atticos, ἄλλα, αὖ, γὰρ, ἦ, κὴ, ὅπ. ὡς, θὴ: ut, ἄλλα apud Aristophanem, ἐ γὰρ ἄλλ' ἔχω κακῶς pro ἐ γὰρ ἔχω κακῶς. Et ἐ μὲν ἀλλ' ἐδὲ pro ἐ μὲν ἐδέ. Apud Xenophontem, κὴ ut, Φανερὸς ἦν κὴ πιὼν κὴ λέγων. Sic γὰρ abundat: ut, ἄλλα γὰρ pro ἄλλα. In primis etiam pleonasmus τῆ ὅπι observandus est, apud Plutarch. in apopht Alexandri: τῶν ϗ παίδων λεγόντων, ὅπ τοῦτ' ἐστι κτᾶσθαι. Et apud Marcum cap. 1. κὴ γονυπετῶν αὐτὸν, κὴ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in novo Testamento miratur H. Stephanus, cum vetus interpres, in quibusdam locis eam particulam reddiderit, in quibusdã non reddideri t: cùm reddenda non sit. Quamvis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendã esse, seu affirmativa quadam particula reddendam: ut, Marci 7: ὁ ϗ ἀπελθὼν εἶπεν αὐτοῖς ὅτι καλῶς προεφήτευσεν ὑμῶν, &c. ubi vir quidam doctus ὅτι reddendum censuerit, sanè, equidem.
  - Geminata: & vel
    - Eadem, nimirum ἄλλα, γὰρ, αὖ, &c. ut apud Aristoph. in Pluto: ἀλλ' ἐ μένειν χρὴ σ' ἀλλ' αὐτόν. Ubi prius ἄλλα omitti posset. Apud eundem in Vespis: μὰ τὸν δι' ἐ γὰρ ἐδαμῶς μοι ξύμφορον, κὴ γὰρ πρότερον, &c. ubi posterius γὰρ παρέλκει. Ait Corinthus Atticum esse, in eodem membro conjunctionem αὖ sæpiùs usurpare: ut apud Plat. 4. de Legib. τὰ ποῖ' αὖ λεχθέντα ἐρῶτᾶν αὖ φέροιτο. Addit H. Steph. in uno & eodem membro bis tantùm, non plures observari αὖ.
    - Diversa, ἐκ παραλλήλου posita, ὡς nimirum & ὅπ. Affert H. Stephanus verba Xenophontis Hellenic. l. 6. ἐντεῦθεν γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς ἐ μὴ ἀποκρίσονται αὐτοῖς, ὅτι πολλοὶ σφῶν κατακοπήσονται. Et dicit alterum esse superfluum.
- Præpositio: cujus significatio
  - Aliena est à sensu verborum propositorum. Ita πρὸς ex Corinthi sententia non solùm in compositione abundat, sed etiam extra compositionem. Profert locum Thucydidis, κὴ πρὸς αὐτῶν τῶν ἀδικουμένων ἐφύετο: cui tamen non fidit H. Steph. In compositione autem & πρὸς & aliæ extra controversiam abundant: ut, μετάγξεσθε idem quod ἄγεσθε: ἀπάνθρωπον idem quod αὖ ἄνθρωπον.
  - Non quidem aliena, sed quæ priùs adhæret, tum alteri Præpositioni: ut quando ἀμφὶ & πρὸ ἐκ παραλλήλου ponuntur. Iliados 2. ἀμφὶ πρὸ κρίλιν ἱερὸν πόπε βώμους, &c. tum Adverbio: ut, si ἐξ præpositio adjungatur adverbiis de loco; quæ tamen jam antea significationem ejus inclusam habeat: ut, ἐξ ἐμέθεν pro, ἔμεθεν, ἐξ ἐραυνόθεν pro ἐρεύνοθεν.

R.

Deficiunt *quinetiam Attica consuetudine in orationis contextu partes orationis*

Articulus. *Atticorum est, inquit Budæus, articulos supprimere. Fit hoc frequenter in nominibus propriis: ut,* Φίλιππός ἐστιν, *pro* ὁ Φίλιππός ἐστιν. *Aristot. in problematibus,* Διὰ τί λύγγα παύει πλαρμὸς, *pro* τὸν λύγγα ὁ πλαρμὸς. *Xenophon.* ἡ γὰρ χόρος ἐξ ἀνθρώπων συγκάμνος ἐστι, *pro* ὁ χόρος. *Ante participia quoque redundat: ut, apud Platonem,* παρῆσθα ἢ αὐτὸς λεγόμενος, *pro* τοῖς λεγομένοις. *H. Stephanus in notis ad Thucydidis, quæ leguntur lib. 7:* ἐν τοῖς χαλεπώτατα δηῆγον, *existimat articulum cum præpositione* ἐν *redundare, pro* χαλεπώτατα δηῆγον, *& rationem structuræ verborum subjungit.*

Nomen. *Ait Corinthus, defectus Atticorum sunt. Deest ergo quandoque substantivum: ut,* ἐν βαγῇ *scilicet* χρόνῳ: κράλων ἀμφοτέρησι, *scilicet* χερσί: κατ' ἐκάστην, *scilicet* ἡμέραν: ποῖον ἔεπες *apud Homerum, scilicet* μῦθον: ἔρχομαι ἐς διδασκάλου, *scilicet* οἶκον: εἰς Ἀπόλλωνος, *scilicet* ναόν. *Apud Lucam Evangel.* διαρήσσειν πολλὰς, *scilicet* πλοίας: *ut & Aristophanes dicit,* ἐπιτρίβεσθ' τυρόμῳ πολλὰς, *scilicet* πλοίας. *Sæpiùs sub articulo suo deficit: ut apud Aristoph.* μὰ τὸν, *scilicet* θεόν: τρίχειν τὸν ἀπὸ ψυχῆς, *scilicet* κίνδυνον: τὸ δρᾶν, *scilicet* τὸ χωρίον: εἰς τὴν ἑαυτῆς, *scilicet* παιδίαν. *Quandoque etiam deest Adjectivum: ut,* Διὰ βίου, *scilicet* ὅλου, *per totum vitam:* Διὰ χρόνου, *scilicet* πολλοῦ: ἐξ ὀνύχων, *scilicet* ἀκροδακτύλων.

Verbum. *Ait Eustathius 2. Iliados, in Agamemnonis oratione, quæ incipit* Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, *Atticam ellipsin inesse verbi* δοκεῖ, *vel* ποιήσω, *vel* θέλω, *vel* ἔχομαι, *vel alterius simulis. Desideratur quandoque* ἐστι: *ut apud Homerum Odysseæ 4:* ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ ἐν εἰδυίῃ δόμοισι, *scilicet* ἐστι. *Deficit quandoque infinitivus sub articulo: ut apud Thucyd.* Δοῦς ἀφὲς τὸ ἐς τὴν χίον ἔπλει ἐς τὴν χῶον, *pro* τὸ ἐς τὴν χίον πλεῖν. *De hoc uberius consulendum moneo H. Stephanum, qui talium Atticismorum proprietatem, multis verbis, exemplisq; copiosis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus* εὐανάπαστον *vocare videtur, si membro conditionali verbum non subjicitur: ut apud Sophoclem,* εἰ μὴ τις ἔνδον ἔξεστιν· εἰ δ' μή, λέγε: *pro* ἔξεισιν, σώπα.

Participium. *Hoc sæpiùs Atticè ad Articulum desideratur: ut,* ὁ σὺν τοῖς ἀρχαίοις, *scilicet* ὤν: ὁ πλησίον, *scil.* ὤν: οἱ περὶ *vel* ἀμφὶ Σωκράτην, *scil.* ὄντες, *qui circa Socratem sunt, vel Socrates.*

Adverbium. *Sic deest* ὦ *exclamandi: ut,* τῆ θράσυς, τῆς ἀναισθησίας, *pro* ὦ τῆ θράσυς, ὦ τῆς ἀναισθησίας. *Item* ὡς: *ut apud Thucydidem,* τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις χρῶντες, *pro* ὡς ἀλλοτριωτάτοις. *Negativum quoque: ut apud Demosthenem,* ὥστε σὺ δεῖ ὅπως τάττων ἀπολογήσεται, *pro* ὥστε δεῖ μὴ ὅπως, *&c. Ἕνεκα similiter omittitur: ut apud Thucydidem,* τῆ μὴ πινα ζητῆσαι πότε, *pro* ἕνεκα τῆ: *& apud Matthæum cap. 2.* μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό, *pro* ἕνεκα τοῦ. Μᾶλλον: *ut apud Lucam cap. 18:* κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος; *pro* μᾶλλον δεδικαιωμένος: *& in proverbiali senario,* θέλω τύχης σκαιαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον *pro* μᾶλλον θέλω. *Sic in 1. ad Corinth. cap. 14.* ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, *pro* θέλω μᾶλλον. Μόνον *item: ut, Paulus ad Rom. cap. 4:* ὁ μακαρισμὸς οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν, *pro* ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον *Sic apud Xenophontem 3. anabas.* τοὺς θεοὺς προσκυνοῦμεν, *pro* τοὺς θεοὺς μόνον. *Deficiunt etiam Attica consuetudine* ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, *& alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.*

Præpositio: *ut,* ταῦτ' ἄρα, *pro* Διὰ ταῦτα. *Ait H. Stephanus, Post* ταῦτα *positum* ἐλλειπτικῶς *additur frequenter particula* δή, τοι, ἦ, ἄρα, *&c. ut apud Plat. in Symposio.* ταῦτα δὴ ἐκελευσάμην, *pro* Διὰ ταῦτα: γνώμην ἐμὴν, *pro* κατ' ἐμὴν γνώμην: ὧν ἔπαθον *pro* ὑπὲρ ὧν ἔπαθον. *Sic etiam desunt,* ἀπὸ, αὐτὶ, ἀντὶ, ἐν, ἐπὶ, περὶ, ποτὶ, ποτὸς, σὺν, ὑπὸ, *&c. Apud Xenoph.* παιδὸς μὲν ἦ λέγεται Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, *pro* ἐκ *vel* ἀπὸ παιδός. *Isocrates autem & alii exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpositionem: ut,* ποτὸς ἦ μητρὸς ἀπὸ Διὸς ὤν. *Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica,* καλὸς τὸ σῶμα, *pro* κατὰ τὸ σῶμα, *quæ ellipsis tam est in usu, ut* κλίσει μὲν *sit Atticæ linguæ,* χρήσῃ δ' *Communis. Nonnunquam præpositiones in compositis quoque desiderantur: ut Iliados 1.* ἀλλ' ἴθι, *pro* ἀλλ' ἄπιθι. *Sic* ἄπτερος *pro* κατάπτερος.

S.

Mutantur *autem nonnulla ab Atticis, in orationis structura, quatenus ea, quæ cohærent, diversa sunt à communi usu, ratione tum*

Ordinis, *qui invertitur, ut posteriora prius, priora posterius collocentur: in quo cum eius quod transfertur mutatione vel*

Præcedentis *additur membro sequenti, tum mutat Atticè accusativum in nominativum: ut apud Xenophontem in Symposio,* ἀλλ' οἶδείς σοι, ἔφη, εὐπλέγει, τὸ μὴ δ' λέξειν, ὅτι ἐκεῖνος ἡγεῖται πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι, *pro* τὸ μὴ δ' λέξειν ἐκεῖνον, ὅτι ἡγεῖται. *Item Xenophon. 1. anab.* ὥστε ὥρα λέγειν, ὅ, τι τις, γινώσκει ἄριστον εἶναι, *pro* ὥρα λέγειν τινα, ὅ, τι γιγνώσκει, *&c.*

Aliqua. *Etenim quando nomen membri*

Sequentis *attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominativum in accusativum. Fit hoc inprimis cum verbis* ὁρῶ, οἶδα, φοβέομαι, *quæ nomen eo casu, qui ipsis acceptus est, admittunt: ut, apud Demosthenem,* ἑαυτῶν γὰρ ἡμᾶς, οἷα ἐσυκοφαντήμεθα ὑπὸ τούτων, *pro* ἑαυτῶν, οἷα ἡμεῖς ἐσυκοφαντήμεθα. *Marci 1. & Lucæ 4:* οἶδά σε, τίς εἶ, *pro* οἶδά, τίς συὲ. *& Paulus 1. ad Corinth. ultim.* οἴδατε, τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, *pro* οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.

Nulla. *Accidit quandoque, ut id, quod præcedentis membri fuisset, posteriori, nulla sui parte mutatum, Atticè inseratur: ut apud Aristotelem 3. polit.* ἐθέλεις γὰρ ἔκων ὑπομένει τῶν ἐλευθέρων τὴν τυραννίδα ἔχειν, *pro* ἐθέλεις τῶν ἐλευθέρων. *Sic negativa quandoque particula non datur sub verbo: ut,* εἰσπένης δ' νομίζεσιν, *pro* νομίζεσιν οὐκ εἰσπλουτεῖν. *Nec articulus suo adhæret nomini: ut apud Aristoph. in Achar.* τὰς νυμφίδιους λίθους χαμᾶζε ἔρριψαν, *pro* τὰς λίθους νυμφιδίους, *&c. Lucianus in Nigrino,* τὰ γὰρ μοι πάθη, τὰ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ἡδέατο, *pro* τὰ πάθη γὰρ, *&c. Plutarchus in Symposio,* οἱ ἦ τὰ μυλοθρικὰ, καὶ τὰ κοῖλα τῆς χώρας, Αἰγύπλιοι γεγονότες, ἐνῳκοῦν Αἰγύπλιοι ἦ, *&c. quæ verba vult Stephanus exemplo cujusdam Attici scriptoris dicta esse.*

Terminationis, *quæ apud Atticos diversis modis evariat. Vide sign.* T

T. Terminatio pluriũm verborum ſyntactice cohærẽtium, Attica conſuetudine à communibus loquendi regulis diverſa, obſervari debebit in orationis membro vel

Duobus, vel Pluribus. Vide ſing. X.

Vno, & vocatur τῆς φράσεως ἐνάλλαξις, in omnibus Orationis partibus conſideranda: in

Nomine: variatum

Articulo: ratione tum

Generis, ubi notandum

1. Τὸ & τῷ ſine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit ſchol. Sophoclis, quemadmodum ὄνειναι communis eſt generis Aeolibus, ſic Atticis τὸ & τῷ: ut, ὅτε τὸ κλύων σάλπιγγος: & τὸ χρεάς: & ὦ τύχη γε τῷ. Videtur autem pro τινὸς & τινὶ poni.

2. Nonnullis fœmininis in duali numero additur articulus maſculinus Atticè: ut apud Platonem τὼ τέχνα, pro ταὶ τέχναι: apud Xenophontem τὼ ἡμέρᾳ pro ταὶ ἡμέραι. Vel ſaltem nomina, quæ priùs fœminina erant, jam inter maſculina Attica recepta ſunt.

3. Articulus præpoſitivus neutrius generis τὸ, cum genitivo plurali, uſurpatur pro quovis alio genere ſingularis numeri: ut, τὸ τῶν ὀνύχων, pro οἱ ὄνυχες apud Thucydidẽ: τὰ τῆς πολέμου, pro ὁ πόλεμος: & apud Plutarchum, τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή.

Numeri, Quandoque articulus pluralis numeri cum præpoſitione σὺν, uſurpatur Atticè loco ſingularis: ut, οἱ σὺν Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.

Speciei: Nam

Qualitatis. Subſtantiva uſurpant pro adjectivis Attici, teſte Caninio: ut, ἄνθρωπον ἦθος pro ἀνθρώπινον: ἕλκας Αἰολικῶς, pro ἑλκωτικὰ: γυνὴ μοιχός, pro γυναικεῖος. Hoc etiam dici poteſt, nomen primitivum ſumptum eſſe pro derivativo.

Derivativa: nempe

Primitiva uſurpantur Atticè pro

Comparativis: ut in Pſalm. 117: ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἄνθρωπον: ubi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Niſi ſubaudiri quis velit μᾶλλον pro μᾶλλον ἀγαθὸν, de quo in adverbiis deficientibus.

Poſſeſſivis: ut apud Homerum Il. 24: ἕλκας γλωσσᾶς pro ἑλκωτικὴ, ὅβολον χρυσοῦν pro χρυσῆν. Convenit cum eo quod jam dictum eſt, ſubſtantivũ pro adjectivo uſurpari.

Comparativa Atticè ſumuntur pro

Poſitivis: ut, Lucæ 17: Ἀ'θλιώτεροι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι, εἰς ἑδὸν ἕτερον δικαίαν, ἢ λέγω, τὴ καλὴν καινοτέραν, pro καινόν. Ita loquitur Demoſth. πωλωνόμενοι καὶ τῶν ἀγορᾶν εἴ τι λέγεται νεότερον, pro νέον. Pejus hunc comparativorum p.o poſitivis, non audet Stephanus affirmare Atticum, quamvis id Corinthus dicat & ſcholiaſtes Thucydidis. Affert tamen illius exempla ex Demoſth. & alio: ut ſibi vix conſtare videatur.

Superlativis: ut apud Syneſium, μακρῷ πάντων βαρύτερος pro βαρύτατος. 1. ad Corinth. 13: μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.

Superlativa apud Atticos uſurpantur pro Comparativis: ut, θηλωθέστατος πάντων pro θηλωδέστερος. Apud Ariſtot. κινητικώτατα ἐστι κυβερνῶντα τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν pro κινητικώτερα.

Denominativa pro Primitivis adhibent Attici: ut, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc tamen Stephanus merè poëticum eſſe ait, & Atticis inuſitatum: & peccare Corinthum, quod quodlibet ſermonis genus, à communi lingua remotum, etiam ſine exemplo, Atticis tribuerit.

Numeri: Nam

Singulari numero Attici vice pluralis nonnunquam utuntur. Ita Thucydides τὸν Λακεδαιμονᾶ, τὸν Συρακόσιον dicit, pro τὰς Λακεδαίμονας, τὰς Συρακοσίας: quod reprehendit Dionyſius Halicarnaſſæus, quaſi apud ſolum Thucydidem id fieret, cùm tamen etiam apud Demoſthenem, Ariſtophanem & alios reperiatur.

Dualis loco pluralis apud Atticos frequenter in uſu eſt: quum amens dualem.

Pluralis ab Atticis adhibetur loco

Dualis: ut apud Homerum, Ἀ'τρειδαίτε καὶ ἄλλοι, pro ἀτρεῖδαι: cùm duo tantùm Atridæ fuerint, Agamemnon & Menelaus.

Singularis: nimirum, Collectivo nomini ſingulari adjungitur adjectivum plurale. Hoc quamvis videatur ex traditione quoq; Grammaticorum communis eſſe dialecti, & Syntheſis dici: attamen Stephanus Atticis proprium facit ſitq; adeo ἀποδιδόναι πρὸς τὸ σημαινόμενον, ἀ πρὸς τὸν φωνὴν: ſive μὴ ἀποδιδόναι πρὸς τὸν συνῳκίσμενον, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον: ut apud Demoſth. ὑμεῖς γὰρ ὁ δῆμος κάθησθε σύνεσι δεδομένοι. Præterea neutra adduntur verbis aut participiis ſingularibus perſonalibus in numero plurali: ut apud Lucianum, ταῦτα λῆρός ἐστι. Et apud Platonem, δόξαν ἡμῖν ταῦτα, pro δόξαντα.

Casus. Etenim

Nominativus Atticè ſumitur pro Genitivo: ut, apud Hom. οἱ γὰρ δύο σκόπελοι, &c. pro τοῖν γὰρ δυοῖν σκοπέλοιν, nimirum pro duobus genitivis abſolutè poſitis, uſurpant Attici duos nominativos: ut, apud Philonem Iudæum de Mundo: πᾶν γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν ῥύσει καὶ μεταβολαῖς ἀδιάπαυστος καὶ πολυτρόπους, καὶ μηδέποτε ταὐτὰ κατὰ ταὐτὰ ὄν, τῷ μὲν ἀορίστῳ καὶ νοητῷ προσφυέσθαι, &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντος, &c. Pro Vocativo etiam: ut, ὦ φίλος pro ὦ φίλε: inprimis cum Imperativo: ut Marci 5: ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.

Genitivus Atticè uſurpatur pro Accuſativo: ut apud Homer. ὄφρα πίνοι οἴνοιο, pro οἶνον. Apud Platonem, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Euſtathio ſubaudiri poſſe μέρος, vel τι: ut, πίνοι οἴνου ſcil. μέρος. Pro Nominativo ſingulari, ſi regatur à verbo ſubſtantivo: ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, pro πλούσιος.

Dativus pro Genitivo abſolutè Atticè collocatur: ut apud Thucyd. lib. 4: κατὰ χωρήσασι δὲ καὶπερ χαλεπὸν ὂν, ὅμως ἔσται, μᾶλλον κωλύοντος, pro κατὰ χωρησάντων. Matth. 8: καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, pro καταβάντος, &c.

Accuſativus Atticè pro Genitivo ſumitur, propter vim verborũ privandi & ſentiendi: ut, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σου λέγοντος. Sic Philop. pro Dativo: ut, apud Thucyd. εἰ ἔν τί σε τούτων ἀρέσκει pro τοι τούτων: οἷα μὴ ποιεῖς, pro μοι.

Vocativus pro Nominativo Atticis familiaris eſt: ut, νεφεληγερέτα Ζεῦς, pro νεφεληγερέτης. Hoc Stephanus non Atticorum, ſed Aeolum & Boeotorum eſſe contendit.

Reliqu partibus orationis, de quibus ſigno V.

V. Est quoque Atticè constructionis varietas considerandа in cæteris partibus: in

Pronomine, ratione

Significationis. *Articum est sumere relativum* αὐτὸς *pro reciproco* ὡυτὸς: *ut Psalm.* 103: ἐγνώρισε τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ τὰ θελήματα αὐτῦ *pro* αὐτῦ. *Apud Plut. in Apopht. Antigoni,* ἀξιώντος τὸν κρίσιν αὐτὸν χρήσαι, *petente sibi judicium instituì,* αὐτὸν *pro* αὐτόν. *Vicissim etiam Attici usurpant Reciprocum loco relativi: ut apud Thucyd. lib.* 2: μεθ' ἑαυτὸν, *pro* μέθ' αὐτὸν, *post eum. In Apocalypsi cap.* 9: ὄνομα ἐαυτῦ ἐβραϊστὶ Ἀβδαδών, *pro* ὄνομα αὐτῦ.

Numeri. *In Pronominibus etiam plurali numero quandoq; utuntur Attici, loco singularis: ut apud Isocr. in Panegyr.* ἐὰν πείθωσι καλοκαγαθίζεσιν, ἐξ ὧν ἔσται αὐτοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐγκλήματα, *pro* ἐξ οὗ.

Casus. *Relativum Atticè sequitur casum præcedentis verbi, non sequentis: ut,* χρῶμαι, οἷς ἔχω, βιβλίοις, *pro* χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. *Valdè hoc est familiare Græcis, & appellatur à Schol. Sophoclis* συνυπάγειν τὸν λόγον τῇ ὑποκειμενικῇ ἀρθρῳ.

Generum. *Nam*

Passivis *utuntur Attici pro Activis: ut,* ἠκούετο *pro* ἤκουε, ἐκέλευετο *pro* ἐκέλευε. *Philoponus ait semper hoc agere Atticos: cùm tamen plerunq; tantùm non semper. Nec oratoribus Atticis hoc adeò frequens est, qui solo futuro medio impensè delectantur: ut,* ἀκούσομαι *pro* ἀκούσω, *non* ἀκούομαι *pro* ἀκούω.

Activa *pro Passivis usurpant Attici: ut apud Hom.* βαλὼν *pro* βαλθεὶς, *& apud Thucyd. lib.* 1: ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις, *pro* ἐπιμιγνύμενοι, *invicem mixti sine formidine. Id ita vetus interpres intelligendum dicit.*

Modorum.

Indicativo *vice Optativi utuntur Attici. Observat hoc H. Stephanus: ut apud Demosth.* ἃ γὰρ ἐζήτουν οἱ Ἀθηναῖοι, ἔστε ῥήτορας, ἔστε στρατηγὸν, οἷς ὅτε δικαίως συνέβη εὐτυχῶς, *pro* δικαίως ἔβη. *Apud Xenoph.* 2. *Pæd.* εἰ σὺ ἔλθοι, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιήμην, *pro* ποιοίμην, *arma conficerem.*

Imperativo *utuntur Attici pro*

Indicativo: *ut,* δράσον *pro* δράσῃς, *apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, & ad Corinthi exempla respondet. Apud Menandrum* οἶδ' ὅτι ποίησον, *pro* ποιήσῃς.

Subjunctivo: *ut apud Aristoph.* μὴ ψοῦσον, *pro* μὴ ψοῦσῃς.

Optativũ *usurpant Attici loco*

Indicativi: *ut apud Thucyd.* καθαιροῦσθαι *pro* κατέλυον, λαλήσει *pro* ἐλάλησε. *Apud Xenophon.* καθαφρονοῖη *pro* καθαφρονεῖ, πέμποι *pro* πέμπει. *Dicit Eustath. Optativum loco præteritorum sumi, Indicativi non meminit.*

Imperativi, *ut annotat scholiastes Lycophronis: ut,* κλύοις αὖ *pro* κλῦθι. *Ait Nicandri scholiastes Optativum* πυνθοίης *sumi pro Imperativo* πῦθι: *id est,* σώσει, γνῶθι.

Subjunctivi, *teste Io. Grammatico: ut,* ἐὰν ἔλθοις *pro* ἐὰν ἔλθῃς. *Stephanus desiderat exemplum probati auctoris.*

Infinitivum *adhibet Attici pro*

Imperativo; *ut apud Homerum,* ὣς περ μῦθον ἐμοὶ εἰπεῖν *pro* μῦθε. *Possumus tamen cum Eustathio subaudire verbum* κελεύω. *Sic apud Hesiodum* γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δ' βοωτεῖν, *subaudiri potest* ἐπιτάσσομαι. *H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxisse.*

Indicativo, *inprimis Aoristum Infinitivi, ut observat Stephanus: ut,* ἐπειδὴ δ' ἀκούειν, *pro* ἤκουσε, *apud Demosth.*

Temporum.

Præsenti *tempore utuntur Attici pro* Imperfecto: *ut,* ἴασι *pro* ἴουν, *teste H. Stephano. Pro* Futuro *etiam, inprimis verbi* εἶμι *& compositorum. Apud Homerum hæc* ἀνάλυξις *frequens est, ut Attici ipsum imitati esse credantur. Sive jam futuro careat verbum, sive formet ut præsens: ut,* ἔπεσιν *pro* ἐπελεύσεται, τελεῖ *pro* τελεῖ, Ἀφικνοῦμαι *pro* Ἀφίξομαι. *Apud Hesiodum,* τῇ δ' εἶς, *hac ibis, & apud Homerum* εἶμι, *ibo.*

Imperfectum *pro Præsenti nonnunquam usurpant Attici: ut apud Hesiodum,* τὸν ἄρα μῦθον ἔλω ἐελδομαι ἠδὲ τελέσσω. ἔλω *pro* ἕλω.

Perfectum *loco Præsentis apud Atticos in usu est: ut,* ἤλπικα *pro* ἐλπίζω, νενόμικα *pro* νομίζω. *Lucianus in Toxaride ait:* θεὸς εἶναι πέπεισθε αὐτὸς, *pro* πείθει. *Aristoph.* ὅτως ὡπὼς πεπεισμένω ἢ πφόβημαι, *pro* φοβοῦμαι.

Plusquamperfecto *utuntur Attici loco* Præsentis: *ut apud Hesiod. 2. Oper.* τὸν ὃ μετ' ὀρθρογόην πωλεῦσι ὦρξε χελιδών: ὦρξε *pro* ὄρνυται, *ab* ὄρομαι. *Loco* Imperfecti: *ut apud Xenoph. 2. Cyrop.* ὁ μὲν πατὴρ πάλιν εἰς πέρσας ἀπῆει· κῦρος δ' εἰς μήδους ἐπορεύετο· ἀπῆει *pro* ἀπῆ.

Aoristum *utrumq;, sed maximè primum, usurpant Attici pro* Præsenti: *ut Soph.* σὸν ἀπώλεσα *pro* σὸν ἀπόλλυσι. Pro Futuro: *ut apud Callim.* ἃ γὰρ ἀπλάς ὑμετέρας ἐφύλαξα: *ubi schol. ait* ἐφύλαξα *pro* φυλάξω *dici.*

Futurum *adhibent Attici vice Præsentis, aut Aoristi in Infinitivo: ut apud Thucyd. lib.* 8: κὴ Ἀλκιβιάδην ὁπόσοι τι δύνανται Σάμῳ σφσι δώσοντα, μὴ ὄντως τῆς σφετέρας γνώμης, τούτων πάντων τὰς σφαγὰς λαβόντες ἐᾶσειν: *ubi scholiastes,* ἐᾶσειν *pro* ἐᾶσεν *positum esse admonet. Plutarchus in Apophthegm. Antigoni:* οἶει τὸν ὄμηρον γόγγρον ἔψειν *pro* ἔψαι. Futurum *etiam Medium pro Præsenti activo sumi Atticè, docet Moscopulus in Syntaxi.*

Numerorum. *Est enim Atticorum synthesis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectivo singulari additur verbum plurale: ut apud Thucyd.* ὁ δῆμος ὁ πολὺ σφῶν ἀλλήλους ἔκλαιε ἦσαν, *pro* λύ. *Et apud Homerum:* ὡς φάσαν ἡ πλῆθυς: φάσαν *pro* ἔφη. *Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè jungitur verbum singulare: ut apud Lucam,* ἔσπερμά ἐστι πάντα, *pro* εἰσι.

Participio. *Vide sign.* ❦

Adverbio: *Attici adverbiis non rarò addunt articulos: ut,* τὰ πρῶτα *pro* πρῶτον, τὰ μάλιστα *pro* μάλιστα, τὸ παραυτίκα, τὸ καθεξῆς *pro* παραυτίκα καθεξῆς.

Præpositione. *Casum enim mutat:*

Ἐπὶ, *in significatione motus ad locum pro accusativo genitivum habet: ut apud Thucyd. lib.* 2: ἀπεχώρησαν ἐπ' οἴκου *pro* οἶκον. *Nonnunquam etiam* ἐπὶ *accusativo junctum Atticè pro* κατὰ *cum genitivo usurpatur: ut* ἐφ' ἡμᾶς ἥξειν *pro* κατ' ἡμῶν.

Εἰς *loco accusativi genitivum acquirit Atticè: ut,* εἰς ἄδου *pro* εἰς ἅιδου. *Hoc tamen alii nominis defectum, de quo dictum est, causantur, pro* εἰς ἅιδου τόπον. *Aliàs etiam, teste Stephano,* εἰς *pro* κατὰ *sumitur: ut,* εἰς πάντως, *pro* κατὰ πάντων *ut, &* ἐπὶ.

Ἐν *Atticè admittit genitivum loco dativi: ut,* ἐν ἅιδου *pro* ἐν ἅιδῃ. *H. Stephanus hoc ellipsin proprii casus observandam dicit, pro* ἐν ἅιδου τόπῳ.

Ἀμφὶ *accusativo penes Atticos jungitur, loco genitivi: ut,* Ἀμφὶ πόλιν *pro* πόλεως.

Ὑπὸ *dativum vice genitivi regit Atticè: ut,* ὑπ' ἀρετῇ κὴ ἐκθορᾷ. *pro* ὑπ' ἀρετῆς κὴ ἐκθορᾶς. *Sic scribit Eustathius.* Genitivum *item, vice accusativi: ut apud Homerum Iliad. 2:* ὑπὸ πλεύνων λάβῃ, *pro* ὑπὸ πλεύνας.

Participiũ *in verborum conſtructione mutant Attici per*

- **Heteroſin**
  - **Temporum.** *Præſens tempus uſurpant Attici loco Futuri: ut apud Demoſth.* ἐπιόντα *pro* ἐπελθοῦσάν.
  - **Caſuum.** *Participia* δέον, πρέπον, παρὸν ἔξον, ὠὸν πεσσῆκον, μέλον, τυχὸν, δόξαν, δόκων, aliaq; *ſimilia in accuſativo uſurpant Attici, cùm in Genitivo deberent. Dicit ſchol. Sophoclis, Atticos nonnunquam* πλαγιάζειν, *hoc eſt, in obliquo caſu efferre τὰ ἀδέλφεα μέλοντα, participialia neutra* ἔξον παρὸν, ἐὸν &c. *eamq; conſtructionem vocat* πλαγιασμὸν: *vt, Iyſias ait:* παρὸν μὲν πολλῶν χρημάτων γαμαι ἄλλην, *pro* παρόντων, *cum poſſet opulentam aliam ducere. Ita* ἔξον *pro* ἐξόντων, τυχὸν *pro* τυχόντων, δόξαν *pro* δόξασιν, ἄδηλον ὂν, *pro* ἀδήλων ὄντων. *Id verò non ſolùm in Præſenti participii, ſed etiã in Aoriſto & Futuro fieri ſolet: ut,* δρᾶσαν *pro* δράσαντος, δρᾶσον *pro* δρασόντων: *inprimis cum particulis* ὡς *&* ὥσπερ: *ut,* ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, *pro* ὡς τοῦ ἀνδρὸς τοῦτο ποιήσαντος: *item* ὥσπερ οὐκ αὐτῷ χώραν πνὰ ἔσαν, *pro* χώρας τινὸς ἔσης, *tanquam nullum ei territorium fuiſſet. Sic Clenardus.*
- **Antimereian.** *Participium Atticè ſumitur pro*
  - **Nomine:** *ut,* οἱ φοβούμενοι *pro* οἱ φυγάδες, θεόμβροι *pro* θεάται, ἀλωὼβροι *pro* ἀλωάδες.
  - **Verbo:** *idque tribus ferè modis:*
    1. **Indicativi,** *aliúsve modi loco utuntur Attici participiis: ut apud Demoſth.* οὗτος ὁ παὶς τῶν ἀλοικῶν, *pro* ὅτις ἀλοικεῖ. *Item* τὸ τοῦτο φρονακίσας, *pro* τὸ ὅτις τοῦτο ἐφρόνακισε. *Apud Thucydidem,* ἐπεμψαν Δημοθένη ἐξόντα, *pro* ἵνα ἐξάγῃ. *Item* ἠκωνίσαντο, *pro* ἵνα ποιήσω.
    2. **Infinitivo** *neglecto uſurpant Participium Attici: ut apud Ariſtoph.* ἴσθι τοῦτ' ἔτος ἔχον: *pro* ἔχειν: Δαπτὰ ποιῶν, *pro* ποιεῖν: μέμνημαι ποιήσας *pro* ποιῆσαι. *Simile eſt quod ait Thucydides lib. 1.* τῷ τῶν μὴ μελετῶντι ἀξιωστότεροι ἕσονται *pro* τοῦ τῶν μὴ μελετᾶν. *Grammatici dicunt, verbis cognitionis, perſeverandi, deſiſtendi, & aliis nonnullis hoc contingere.*
    3. **Circumſcribunt** *verbum Attici adhibito participio & verbo ſubſtantivo, aut alio aliquo, habente ſignificationem congenerem, quale eſt* εἰμὶ, τυγχάνω, γίνομαι, &c. *ut,* σὺ ἔσῃ σωπῶν, *pro* σὺ σωπήσεις. *Cùm enim ſint Philomẽthoi, pro verbo σωπήσω, uſurpant participium σιωπῶν. Hoc autem, quia per ſe non abſolvit ſententiam, opus habet verbo ſubſtantivo, quod ſolum tempus adſignificet, aut certè alio verbo, quod diſcrepantem ſignificationem non habeat: ut,* ἦσαν ἐγγίζοντες πρὸ ἤγγιζον: ἠλιθιώτατα τὰ ὦτά σε πεφυκότα, *pro* πέφυκε τὰ ὦτά σε: ἥκει φέρων *pro* φέρει: διεδωκότες ὦσιν *pro* διεδωκᾶσιν σύθυράς, *apud Demoſthenem. Sic* τῷ πληθει βουλομένῳ ἦν *pro* τὸ πλῆθος οὐκ ἐβούλετο: εἰ σοι ἡδομένῳ ἐστὶ *pro* εἰ ἥδεται.

  Adverbio: *ut,* πεφόβημαι αὐσας, *fac properè, pro* αὐσίμως. *Ariſtoph. in Pluto,* περαινεῖνω, ὅ, πλέγδ, αὐσας ποτὲ *Dicit H. Stephanus heic evenire, ut participium in verbum & viciſſim verbum in participium mutetur: ut,* πεφόβημαι αὐσας, *& ἄνυε πεφόβημαι. Interea adhibent Attici participium loco adverbii, quia rim verbi aliquam includens, efficaciorem reddit orationem, quàm ſimplex adverbium.*

Generis. *Poſterius membrum apud Atticos vel habet* Maſculinum *genus pro neutro: ut apud Demoſthenem,* μοὶ δοκῶ τὰ ζῳοῦντα κινάδη, οἱ πεποιήκασι μοὶ ἀδὲν, *pro* ἃ πεποιήκασι. *Et apud Anacreontem,* βρίθω μοὶ ἐσορᾶν, φέρουσα τόξον *pro* φέρον. **Vel** Maſculinum *pro Fœminino: ut apud Demoſth.* ἢ τῶν πάλαι ἔλεγεν ἡ μικρὰ ἢ αὐασθὴς κεφαλὴ, ἐξελήλυθὼς τὴν πεντεραίαν πάλαι Α'ελευθέρα *pro* ἐξελήλυθεν. *Hoc in relativis etiam contingit: ut apud Platonem in Philebo,* λόγοι μοὶ εἰσὶν ὧν ἐκάστοις ἡμῶν, ὅσ ἐλπίδας ὀνομάζομεν, *pro* λόγοι, ἃς ἐλπίδας, *&c. Vel* Neutrum *loco Fœminini: ut, apud Thucyd.* ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο, γράφει τοῖς Α'θηναίοις: λεγόμενον μοὶ ἢ πρότερον, *pro* λεγομένη μοι.

Numeri. *Quod in ſimplici membro fit, id etiam in pluribus, ut nomini collectivo ſingulari adjiciatur Atticè in ſequenti membro numerus pluralis: ut apud Xenophontem Hell. 2.* ἐπιόντας ὁ αὐτὸς ὄχλος πρόσεχεν τόλυς, φοβούμενοι μὴ ἅπαντες ἥκοιεν. *Heic ſingulari* ὄχλος *additur pluralis* φοβούμενοι. *Apud Sophoclem in Antigono:* ὅσις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, ἢ γλῶσσαν, ἢν σὺκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν οὗτοι ἀναψυχθέντες ἀφίσιν κενοί, *pro* οὗτος. *Dicit ſcholiaſtes Atticum eſſe, ſingularibus pluralia adjungere.*

Caſus: *ubi notandum:*

1. **Tranſitur** *quandoque Atticè à genitivo ad accuſativum: ut apud Ariſtot.* ὡς ἐχ' ἡμέρας φύσῃ τῆς Δαμέλητα ἔσης, ἢ τῆς φωνῆς, ἀλλ' οὐ διεχομένων πλατείαν, *pro* ἀλλ' οὐ διεχομένης: *ubi etiam fœmininum in neutrum genus tranſit. Quandoq; etiam à dativo ad accuſativum: ut apud Demoſthenem,* ὁ πεντεκτὴν ὑμῖν ἐπιτρέψας τοῖς τοτὲ λόγοις, εἰσέλθοι ὅπως ἂν παῖδάν τοτὲ γένηται σωφέρεια: εἰσέλθοις *pro* εἰσέλθοι.
2. **Oratio** *nonnunquam obliquis caſibus præcedentibus, recto clauditur: ut* ζῇ ἄνθρωπος ἔση ὀγδοήκοντα, ἢ σὺν ἑκατὸν, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρόβιον, *pro* ὃ ἔστι τὸ μακρόβιος. *Sic Hiſpanus. Niſi velimus τὸ μακρόβιον adverbium eſſe, ſignificans longissimè. Ita apud Gregorium Ioannes βαπτίζει, πεφυσιωμένος, ἀγελάσων, τυχὸν μὲν καὶ τὸν βαπτιστὴν τὸ ἔστε δηλοῖ πάλαι τὸν παλαιὸν Α'δὰμ, &c. pro* ὃ δὲ πεφύλακται, *Poſſumus autem dicere, hunc nominativum ceu per parentheſin reliquis aſſociari.*
3. **Caſus** *nonnunquam apud Atticos præcedentium conſtructionem non admittit, propter vim verbi ſequentis, à quo regitur: ut apud Philoſtratum,* ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάρου, τὸ θεῶμα τὸ ἑλληνικὸν πολλὰ μοὶ αὐτὸς καὶ πολυειδὴς αἰ μορφαί. *Hic nominativus* Πρωτεὺς *præcedit, cui verbum finitum adhærens regere deberet ſequentem caſum accuſativum: ut* ὁ Πρωτεὺς ἔχει πολλὰς μορφάς. *Sed quia ſequens verbum eſt,* non ἔχω, ſed ἔμαι, *ſubaudiendum, quod ſua natura cum genitivo perſonæ & nominativo rei jungitur, ideo* πολλαὶ *nominativus eſt, reſpiciens ἔσι, quod ſubauditur, diſcordans à præcedentium nominativa conſtructione.*

Temporis. *Membra nonnunquam temporibus Atticè diſcordant: ut apud Syneſium,* σὺ ὑγιαίνοις, καὶ ἅσπασαι τὰς μακρὰς ἑτέρας. *Heic ἄσπασαι aoriſtus primus eſt,* ὑγιαίνοις *præſens: ſimul etiam modo diverſa ſunt, hoc Optativi, illo Imperativi exiſtente.*

Modi. *Modis etiam diverſis junguntur membra apud Atticos: ut apud Xenoph. 2. Cyrop.* τὰς μὲν ἵππους, τὰς δὲ τῇ ἀσπίδι οἰκεῖος, ἀδὲν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἔφοντας. *Hic Indicativus conditionalis, ſumitur pro infinitivo* ἔφεσθαι.

Perſonæ. *Huc pertinet quando Oratio* ἀπὸ τῆς διηγηματικῆς ἕδρας *ſeu* τύπου *ad* μιμητικὸν, *ab obliquo ad rectum tranſit: ut, Luc. cap. 5:* καὶ αὐτὸς παρήγγελκεν αὐτῷ μηδὲν εἰπεῖν· ἀλλ' ἀπελθὼν, δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἀρχιερεῖ.

Plura *etiam orationis membra præter communem uſum ab Atticis junguntur: ut poſterius ab antecedente diverſum fit, & vocari ſolet* πρὸς τὸ σημαινόμενον, *non* πρὸς τὴν φωνὴν *ſeu* λέξιν, *ad ſenſum non ad verba reſpicere: item* πρὸς τὸ σημαινόμενον *vel* νοητὸν ἀποδιδόναι, ἀλλ' ὁ πρὸς τὴν συνῳδίαν: *item,* καταλλήλως ἔχειν, *&* κατάλληλον εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. *Diverſitas autem illa oritur oratione usu*

DIALECTVS IONICA.

Antiqua IAS intercidit, ob inhabitantium commutationem. At cùm ex Attica in Asiã, tempore regni Daiaici, ut nonnulli existimant, colonias deduxissent Iones. Ephesum, Miletũ, Samium, aliasq; pra lxas urbes condidissent, Ionum regio constituta est, quæ terra Ionia dicta, in quaque, qua utebantur, Ionica: quam vir. præstãtissimi, Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Hesiodus, Phocyllides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. De hac compendiosè & methodicè acturi generalissima divisione considerabimus, tum

Votem ipsam, quæ à communi usu diversa est: sive sit

Vna tantùm: quæ apud Iones variat vel

Significationem: quã hactenus usitatis dictionibus attribuunt Iones diversã: quod in partibus orationis, exempli grati, ostendi potest: in

Articulo. *Iones enim frequenter utuntur præpositivis loco subjunctivorum: ut,* τὸν *pro* ὅν. *Ait Hom. Iliad. 1:* τὸν ἦ οὔ κεμ τέκε λητώ. *Dicunt alii, postpositivo per* ἐπίθεσιν *accedere.*

Nomine. *Herodotus in quinto testis est, prisca consuetudine in pellibus caprinis & ovillis scriptitatum esse. Quæ cùm βίβλους vocarent prisci Iones, translatum est nomen ad ipsa scripta, ut annotat Suidas ex Polydor. lib. 2. cap. 8. de rerum invent.* Ἐποικος, *domesticus, Ionicè conterraneus.* Λόγχη *lancea: Ionicè, ut scribit Etymol. & Hesych. sors, portio.* Μύθος *fabula: Ionicè sermo.* Οὐ μὴν, *vades, obses: Ionicè cautus.* Τέλος *finis: Ionicè sumptus.* Τεῦχος, *fragmentum: Ionicè summa vel extrema pars montis, τὸ ἀκρωτήριον.* Φάρμακον, *venenum: Ionicè color.*

Pronomine. Εὁς *Ionicè pro* σός. Σφέες *pro* αὐτοί.

Verbo. Ἀνήκω, *occurro: Ionicè bellum gero.* Ἀναιρέω, *occido: Ionicè vaticinor.* Ἀναγνώσκω, *recognosco: Ionicè persuadeo.* Σπερχόω, *luxurior: Ionicè desidero.* Εἶναι *pro* χρῆσθαι *Ionicè sumi testatur Eustathius 2. Iliados.*

Adverbio. Ἀνακῶς *Ionicè pro* ἐπιμελῶς. Ἐπιστρεφέως *pro* ἀπατηλῶς. Μὴ *pro* μὴν. Ποτὲ *pro* πρός

Conjunctione. Μὲν *Ionicè pro* μὴν: *ut apud Herod.* μὲν μὴν ἔχειν ἐλεύθερον. *Sic Corinthus.*

Præpositione. Δὲ *pro* εἰς: *ut,* πολεμώσδε *pro* εἰς πόλεμον. Ἐς *pro* εἰς. Ἐς ὸ *pro* ἕως οὗ, *apud Herod.*

Omnino. *Habent ergo & Iones peculiares quasdam voces, cæteris Græciæ populis inusitatas. Exempli gratia:* Αἰμασιά, *sepes, macelia.* Αἶτος, *lucus.* Ἔμπις, *manifestus.* Ἡμαξεών, *apud Suidam in manuscripto codice ex Herodoto, pro* ὑποφορῶν, *indignans: & ἠμαχτέων, pro indignari apud Camerarium.* Ἐνάρεες, *milites.* Μίξεα, *genitalia.* Οἰσύπη, *sordidarum ovium lana, & excrementum.* Συρμαίζειν, *præparare potionem ex aqua & caseo.* Συρήν, *olus quoddam apio simile: item cibus ex adipe & melle.* Τετραπλεύριες, *cicatrices, locisse. Multa annotat Corinthus, quæ sola significationis diversitate propria sunt Ionibus.*

Ex parte tantùm. *Quod ostendemus tum*

Speciatim, *in singulis Etymologiæ classibus. Vide* B.

Generatim, *respectu tum*

Orthographiæ: *qua dictio Ionica vel*

Augetur

Initio, *per* ἐπίθεσιν, *tum* Literæ, *nimirum* T: *ut,* τὸν *pro* ὅν, τὸν λέγεις *pro* ὃν λεγῖς. Θ: *ut,* θελόπεδον *pro* ἐλόπεδον. *tum* Syllabæ: *nimirum* O: ὅς *pro* οὗ. E: *ut,* ἔς *pro* ἐ. A: *ut,* ἅπας *pro* πᾶς, *ait Corinthus, Anadiplosis etiam apud Ionas frequens est: ut,* λελάχωσι *pro* λάχωσι, κἀκλυθι *pro* κλῦθι.

Medio, *per* ἐπένθεσιν, Literæ, *nimirum* I, *quod ut scribit Corinthus, vocali* ε *adjungunt. ut,* ξεῖνος *pro* ξένος: *vocali item* ο: *ut,* χροΐα *pro* χρόα. *Hoc enim utitur Hippocrates & Homerus: quamvis alii Doricum, alii Atticum, nonnulli poëticum faciant. Vocalo adjiciunt: ut,* νῆσος *pro* νῆσος, κέρη *pro* κήρη, μεῖνος *pro* μένος. *Non autem dicunt* πεῖνος *&* φεῖνος, *pro* πόνος *&* φόνος, *quoniam hæc, ut ait Corinthus, à verbis πίνω & φένω deducta sunt. Et quamvis μένος quoq; à verbo descendat, quia tamen est trium generum, assumit ν.* Γ: *ut,* ἐεργάθεσσι *pro* ἐέργασσι. Μ: *ut,* λάμψομαι *pro* λήψομαι. Σ: *ut,* λεγέμεσθα *pro* λεγόμεθα. Τ: *ut,* ὅττι *pro* ὅτι. *tum* Syllabæ: *nimirum* E: *ut,* αἰνείεω, ἀδελφείος, *pro* ἀδελφός. I, *ut,* λογίειν *pro* λόγειν. Τη: *ut,* ἐτήτυμος *pro* ἔτυμος.

Fine, *per* πλεοναγωγίαν Syllabæ I: *ut,* δεσποτάαι *pro* δέσποτας ποιητῆσι *pro* ποιητής. Τε: *ut,* ἐφ' ὥτε *pro* ἐφ' ᾧ.

Minuitur

Initio, *per* ἀφαίρεσιν, *quæ Ionibus est familiaris: tum* Literæ Δ: *ut,* ἀνὸς *pro* δεινός. Γ: *ut,* αἶα *pro* γαῖα. Λ: *ut,* ἔσαν *pro* λέσβιον. Σ: *ut,* μιχὸς *pro* σμικρός. *tum* Syllabæ, *nimirum* E: *ut,* ὀρτὴ *pro* ἑορτὴ, κεῖνος *pro* ἐκεῖνος. *Existimant enim Iones è dictionibus primas vocales, teste Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis & aoristis, vel omnia, vel aliqua: ut,* βλημθην *pro* βεβλημμένον.

Medio, *per* συγκοπὴν, *tum* Literæ I: *ut,* δέξω *pro* δείξω, ἐς *pro* εἰς, ἐκτέρεος *pro* ἑκατέρωθεν. *Ex ει enim subjunctivam volunt Iones, & aliqua de aliam literam substituunt: ut,* πονέωδι *pro* πονεῖωμι. Γ: *ut,* ἐνεγκω *pro* ἐνέγκω, *substituto jota: sic Corinthus ex Herodoto.* Δ: *ut,* ἔεργε *pro* ἔεργεδε. Κ: *ut,* βεέσσα *pro* βεβήκης, ἐστεὼς *pro* ἑστηκώς. Λ: *ut,* καλιὸν *pro* καλλίον. Σ: *ut,* ἐπίθιο *pro* ἐπίθεσο, Τ: *ut,* κρέα *pro* κρέατα. *tum* Syllabæ, Ε: *ut,* φέρτε *pro* φέρετε. Κο: *ut,* κάμμορος *pro* κακόμορος. Μη: *ut,* οἴμη *pro* οἰμωγή. Μο. *ut,* ἄρσωντες *pro* ἀρμόσαντες. Ρε: *ut,* ἑξαιτος *pro* ἐξαίρετος. Ωι: *ut,* δδυκαλίδης *pro* δδυκαλωνίδης.

Fine, *per* ἀπογραφὴν, *tum* Literæ, N. *Hoc enim ἐφελκυστικὸν non usurpant, adhibita potius apostropho: ut,* ἐσθ' ὅπως *pro* ἔστιν ὅπως, *tum* Syllabæ, Να: *ut,* κυκεῶ *pro* κυκεῶνα. Σι: *ut,* σφί *pro* σφίσι. Τα: *ut,* ἰδρῶ *pro* ἰδρῶτα.

Mutatur: *de quo signo* C.

Prosodiæ, *quæ consistit in syllabarum tum*

Quantitate. *Ionum propriæ sunt correptiones, teste Corintho, ut Atticorum productiones. Dicunt ergo* νέας *pro* νῆας, ζοὴ *pro* ζωή.

Tono. *Canonem profert Etymologus:* Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτῶν τῶν, ἐνθάσιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς ἡ ἡμέρα, οἷον ἄγυια, ὄργυια. ὅταν δὲ ῥήσεται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρᾷ Ἰωνικῷ ἦτα. κἀκεῖ δὲ ἀζεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγυιὰ, ὀργυιὰ, θεσπεσιά. *Interea auctis vel minutis dictionibus, observantur Iones quoque tonum mutare: ut,* ἀγυιὰ *pro* ἀγυιέα, ἀδυσίη *pro* ἀδυσίεια, ἔρος *pro* ἔρως, ξεῖνος *pro* ξένος. *Ait Neander, Fœminina in εια proparoxytona, Ionibus fiunt paroxytona, sublato ε: ut,* ἀληθίη *pro* ἀλήθεια.

Spiritu. *Ionas non minus, quam Æolas Eustathius* ψιλωτικὰς *vocat.*

Plures, *de quibus sign. D.*

C. Mutantur *literæ ab Ionibus, ratione tũ*

- Figuræ *per ἀνηφαίρεσιν: quando altera alterius locum subit. Mutantur ergo*
  - Vocales
    - Vna *in aliam*
      - A *in*
        - Ε: *ut,* γέμμα *pro* γάμμα *dicunt Iones, inprimis Democritus, qui pro* μῦ μῶ λέγει, *ait Eustath. 3 Iliados.* πόστεες *pro* πόσσαρες.
        - Ε Α: *ut,* σφέας *pro* σφᾶς.
        - Η, *si* α *sit longum: ut,* τοφίη *pro* τοφία, σέρη *pro* σάρξ: *vel etiam si breve, apud recentiores: ut,* ἀληθέἰη *pro* ἀληθείαν, *Sic Plutarchus, Philoponus & Corinthus. Hinc regula: In omnibus partibus orationis cujuscunque numeri casus & personæ fuerit,* α *in* η *mutare consueverunt Iones, Doricis nominibus exceptis.*
        - Ω: *ut,* χρῶ *pro* χρᾶα, ἄλως *pro* ἄλας, ὠυτὸς *pro* αὐτὸς *in diphthongo existimat Corinthus Ionas hoc agere in solis rectis ex collisione, & in Vocativis quemadmodum & Atticos: ut apud Herodotum,* ὦνθρωπε μὴ κλαῖνε Κροῖσον, *pro* ὦ ἄνθρωπε.
      - Ε *in*
        - Α *breve: ut,* μέγαθος *pro* μέγεθος, τάμνω *pro* τέμνω *apud Herod.*
        - Η: *ut,* θησῦμαι *pro* θεῶμαι, θηεῦντο, *pro* ἐθεῶντο, θηήσωμαι *pro* ἐθεάσωμαι, ἀγγήϊον *pro* ἀγγεῖον.
        - Ι: *ut,* ἐσίη *pro* ἐσία, ἐπέξι *pro* ἐφέσει.
      - Η *in*
        - Α *breve, teste Plutarcho & Corintho: ut,* πάλη *pro* κήλη, λελασμάι *pro* λελησμαι.
        - Α Ι, *assumpto insuper* α: *ut,* γιναίκα *pro* γίνη.
        - Ε: *ut,* ξεῦον *pro* ξηεῦν, νέας *pro* νῆας *per Systolen.*
        - Ε Α *Ionicè resolvi testatur Etymologus in voce* ἴσεστι, *quando dicit ejusmodi resolutionis beneficio pro* ἐστι *Ionicè dici* ἐσεα, *iota nimirum adscripto.*
        - Ω: *ut,* ἀρωγὸς *pro* ἀρηγὸς.
      - Ι *in*
        - Η: *ut,* ψαμύθιον κηκίω *pro* κικίω, πόλῃ *pro* πόλει.
        - Ε: *ut,* ὄφρι *pro* ὄφρα, πτόλεος *pro* πόλιος, τίθημι *pro* τίθημι.
      - Ο *in* Ω: *ut,* ἀλοῦρος *pro* ἀλοῦρος.
      - Ω *in*
        - Α Ο: *ut,* παύφρων *pro* σώφρων, *apud Theognidem, Anacreontem & alios.*
        - Ε Ω, *si* ω *sit circumflexum: ut,* πθέω *pro* πθῶ, ἔω *pro* ὦ.
    - Plures
      - Ι Ε *in* Ι *longum: ut vult Corinthus: ut,* ἠρεὺς *pro* ἱερεύς.
      - Ε Α *in* Η: *ut,* φρητὸς *pro* φρέατος, ἦρ *pro* ἔαρ, πνήπι *pro* πνήπια.
      - Ε Ε *in* Η: *ut,* ὄφη *pro* ὄφεε.
      - Ε Ο *in* Ε Υ: *ut,* πλοῦνας *pro* πλέονας.
      - Ο Α *in* Ω: *ut,* βῶξ *pro* βόαξ, *Gaza lib. 3. Gramm.*
      - Ο Η *in* Ω: *ut,* ὀγδοήκοντα *pro* ὀγδοήκοντα, βώσω *pro* βοήσω, νώσω *pro* νοήσω, βωθεῖν *pro* βοηθεῖν.
  - Diphthongi *in*
    - Vocales
      - ΕΥ *in*
        - Ω: *ut,* ἀπλώσας *pro* ἁπλώσας: Corinthus *ex Herodoto,* πλοῖον ἁπλώσαντες.
        - Η Υ: *ut,* ἠύκομος *pro* εὔκομος.
      - ΕΙ *in*
        - Ε Α: *ut,* πονέαλς *pro* πονεῖς.
        - Ε Ε: *ut,* σφέες *pro* σφεῖς.
        - Ε Υ: *ut,* πλοῦν *pro* πλεῖν.
        - Η Ι: *ut,* πηλήϊδες *pro* πηλεῖδες, κλῆις *pro* κλεῖς.
      - Α *cum iota subscripto in* Η *cum iota subscripto: ut,* αἰνείη *pro* αἰνέᾳ: *vel saltem* Η Ι: *ut,* φιλήξ *pro* φιλεῖξ, ῥηϊδιον *pro* ῥᾴδιον.
      - Α Υ *in* Ω: *ut,* πῶμα *pro* πᾶμα.
      - Η *cum iota subscripto in* Η Ι: *ut,* χρηΐζειν *pro* χρῄζειν.
      - ΟΥ *in*
        - Ε Ο: *ut,* ἐμέο *pro* ἐμοῦ: & Ε Ω: *ut,* τέω *pro* τοῦ, βορέω *pro* βορέου.
        - Ο Ο: *ut,* ῥοὸς *pro* ῥοῦς: & Ο Α: *ut,* χροὰ *pro* χροᾶν: & Ο Ι Ο: *ut,* λόγοιο *pro* λόγου.
        - Ω: *ut,* βῶν *pro* βοῦν.
      - Ω *cum iota subscripto in* Ω Ι: *ut,* τῶϊ λόγωϊ *pro* τῷ λόγῳ. Et *apud Hom.* ὡπλοτέϊον *pro* ὡπλοτέου *nisi sit poëticum.*
    - Diphthongos *alias*
      - Α Υ *in*
        - Η Υ: *ut,* νηῦς *pro* ναῦς.
        - Ω Υ: *ut,* θωῦμα *pro* θαῦμα. *Nam* ωῦ *diphthongus Ionum est propria, quæ nonnunquam dissolvitur: ut,* ὠϋτὸς *pro* αὐτὸς.
      - Α Ι *in* Η *cum iota subscripto: ut,* μέσσης *pro* μέσσας.
  - Consonantes, *de quibus consule sign. E.*
- Situs *& ordinis. Transponũt enim Iones literas per*
  - Metathesin *in una tantùm syllaba: ut,* κραδίη *pro* καρδία, κάλεσε *pro* καλέσε *pro* καλέσατε.
  - Hyperthesin, *in duabus: ut,* ὀθνεῖος *pro* νοθεῖος, γυνὸς *pro* γόνυος.

Consonantes *quoque inter se permutantur Ionicè, nimirum*

- Tenues *mutantur in Densas: ut,* ἐνθαῦτα *pro* ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν *pro* ἐντεῦθεν, βάθραχος *pro* βάτραχος. *Quod ipsum in nonnullis facilitat communis dialectus: ut,* αὐτήλιος *pro* αὐθήλιος, ἀπηλιώτης, *pro* ἀφηλιώτης. *Vel saltem in Tenues aliàs* Π *mimirum in* Κ: *ut,* κόσα *pro* πόσα, ὅκως *pro* ὅπως, *quod inprimis, inquit Antesignanus & Gellonius, in interrogativis sit & relativis.*
- Densæ *in Tenues: qua mutatione unicè delectantur Iones, in compositis inprimis, tum in simplicibus: ut,* ἀπικόμην *pro* ἀφικόμην, ἀλέκομαι *pro* ἀλέξομαι, ὀκ ὀρῶ *pro* οὐχ ὁρῶ, ἀπ' οὗ *pro* ἀφ' οὗ, κατ' ὃν *pro* καθ' ὅν, ὀκ ἔτω *pro* οὐχ' ἕτω, κίθων *pro* χίτων. *Quamvis teste Grammatico, & Corintho,* Χ *etiam in* Ξ *mutent: ut,* τριξὰ *pro* τρίχα, ἀλιξὰ *pro* ἁλίχα.
- Mediæ *mutæ:* Β *&* Γ *in* Ζ: *ut,* ζέρεθρον *pro* βέρεθρον, φύζη *pro* φυγή.
- Semivocales: *Duplex* σσ *in* Ξ: *ut,* ἀλιξὰ *pro* ἁλισσὰ, *teste Grammatico.*

IONICA.

B. **Specialius** *jam examinanda sunt, ea quæ hucusque generatim à nobis secundum literarum affectiones dicta, sunt: atque adeo in singulis orationis partibus Ionum proprietates declarandæ & ob oculos discentium evidenter collocãdæ sunt. Ergo*

- **Articvlvs** *hæc ferè propria habet*
  - Articuli *fœminini generis in secunda, masculini & neutri in tertia declinatione, eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem: ut,* τῆσι *pro* ταῖς, ἥϊσι *pro* ἅῖς, ἀ *pro* ἡ, *Nicander* τέων *dicit pro* τῶν, *seu* ὧν *masculino, quod tamen, teste Caninio, non probatur Grammaticis. Nisi dicere velimus ad exemplum primæ & secundæ declinationis nominum, in genitivo plurali accipere* ε.
  - Postpositivo *Articulo præfigunt Iones literam* τ, *exceptis nominativis* ὁς & ἡ: *ut,* τᾶ *pro* οὗ, τᾶς *pro* ἧς, τὰς *pro* ἅς. *Nisi quod jam dictum est ex Io. Grammatico, velimus Ionas nonnunquam pro postpositivo articulo vice postpositivi uti. Præfigunt etiam genitivo* οὗ *vocalem* O: *ut, apud Homerum* ὅο *pro* οὗ.
  - Compositivi *Articuli* ὅσις *nonnullos casus aliter, quàm consuetum est, formant Iones:* ὅτεο *dicunt pro* ὅτου, ὅτεῳ *pro* ὅτῳ, ὁτέων *pro* ὁτῶν, ὁτέοισι *pro* ὁτοῖς, ἄοσα *pro* ἅλινα, *ait Eustathius.*
- **Nomen** *iisdem diversum est ratione*
  - **Derivationis.** *Nam*
    - **Comparativa** *nonnulla formãt Iones præterusum communem & Atticorum in*
      - ιστερος, *& superlativum in* ιστατος, *cum prius esset, vel* οτερος: *ut,* δίκαιος, δικαίστερος *pro* δικαιότερος. *Vel* αίτερος: *ut,* πλησίστερος *pro* πλησιαίτερος. *Vel* ων: *ut,* ῥαδίστερος *pro* ῥᾴδιων. *Vel tandem secundùm Atticos* ιστερος; *ut,* ἀκραντίστερος *pro* ἀκραντίτερος.
      - ιτερος, *cùm prius esset* εστερος: *ut,* ῥηΐτερος *pro* ῥαδιέστερος. *Nam Iones positivum communem* ῥᾴδιος *resolvunt in* ῥηΐδιος. *Ab hoc regulariter formaretur comparativus* ῥηϊδιότερος. *Iones autem per Syncopem dicunt* ῥηΐτερος, *& in superlativo* ῥῆϊστος *pro* ῥηϊδέστατος.
      - εων, *ubi Attici* εν *& communes* εον *dicebant: ut,* πλάων *pro* πλέον, *&* πλείων.
    - **Denominativa**, *& inter hæc numeralia Iones quoq; per metaplasmum suo modo efferunt: ut,* τέσσερες *pro* τέσσαρες, τριήκοντα *pro* τριάκοντα: *& sic de cæteris,* ὀγδωκοντα *pro* ὀγδωήκοντα.
    - **Possessiva** *nonnulla a Dorico more amittunt iota, teste Corintho: ut,* ἀργύρεος *pro* ἀργύρειος, χρύσεος *pro* χρύσειος.
    - **Patronymica** *Iones vel*
      - Consueta *mutant. Quæ enim desinebant in* ωνης, *illi per* ων *efferunt: ut,* κρονίων *pro* κρονίδης, πηλείων *pro* πηλείδης.
      - Nova *formant ex desinentibus in* ων: *ut,* πηλεωνίδης *pro* πηλείων.
  - **Generis.** *Etenim*
    - Substantiva, *masculina in fœminina vertunt Iones, servata terminatione: ut,* ἡ κίων *pro* ὁ κίων, *columna: vel mutata: ut,* ἔσπερος *pro* ἑσπέρη, *ait Grammat. & Corinthus.* τοῖσι ϑ' ὑπερπολίοις μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν. *Ait Etymol. in voce* ἵππος. ἴστον ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἀσθηλώσαι τῇ θεσσαφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους, καὶ τὰς βόας λέγουσι. *Eustathius scribit Atticis cum Ionibus commune esse, ut fœmininum genus pro masculino usurpent: Iones tamen non mutare terminationem.*
    - Adjectiva *in* ος *apud Iones fiunt generis communis: ut,* κλυτὸς ἱπποδάμεια, *pro* κλυτὴ *Quinetiam Fœminina masculinorum in* ος *vel* εος, *mutantur in* η: *ut,* ἀγὴ *pro* ἀγία, αὐθηὴ *pro* αὐθηέη.
  - **Numeri.** *Numerorum dualium diligentem habent rationem Iones, teste Io. Grammatico.*
  - **Declinationis,** *quæ à communi forma diversa est, ratione tum*
    - **Terminationum** *quæ desinunt apud Iones vel in*
      - Αια ex η: *ut,* σελλωαία *pro* σελλώη.
      - Αιη ex η: *ut,* ἀϑλωαίη *pro* ἀϑλώη.
      - As *ablato finali* ος: *ut,* Νικόλας *pro* Νικόλαος, Μενέλας *pro* Μενέλαος.
      - Αμος ex εις: *ut,* ὁδμὸς *pro* ὁδὸς, *in omnibus casibus: in plurali* ὁδμοὶ *pro* ὁδοίσες, μηδοίσες, *quibus oratores etiam utuntur.*
      - Ευς ex ος: *ut,* ἠεὺς *pro* ἠός. *Hoc ab aliis tribuitur Atticis.*
      - Λου ex λυ: *ut,* πολλὸν *pro* πολὺ πολὸς *pro* πολύς.
      - Ης *ablato finali* ος: *ut,* ἐελπὴς *pro* ἐέλπης, *amabilis.*
    - **Casuum** *ut dicetur folio seq. sign.* ☙

Reliquæ *partes orationis.* **Pronomen** *signo* G. **Verbum** *signo* H. **Participiũ** *signo* I. **Adverbium** *&* **Conjunctio** *sign.* K.

Ionum *proprietas in Declinationibus observanda est sum*

- **Simplicibus:**
  - **Prima:**
    - *Iones in toto singulari numero & dativo plurali primæ simplicium mutant* α *in* η, *exceptis iis nominibus, quæ Dorica sunt in* ας *desinentia: ut,* αἰνείης *pro* αἰνείας, αἰνείῃ *pro* αἰνείᾳ, αἰνείων, αἰνείῃν. *In dativo plurali* ῃσι *mutato in* η. *In Doricis nominibus hoc non usu venit, quia antea sunt versa ex* ης *in* ας: *ut,* ληϊάδης *pro* ληϊάς.
    - Genitivus *singularis Ionicè in* εω, *cum accentu in antepenultima: ut,* βοείεω *pro* βοείε. *Io. Grammaticus ait, Omne* ης, *cujus genitivus in* ε *desinit, format eum per* εω.
    - Accusativus *singularis Ionicè desinit in* εα: *ut,* αἰνείεα *pro* αἰνείαν, ποιητέα *pro* ποιητήν.
    - Genitivus *& Accusativus pluralis per epenthesin Ionicam accipiunt* ε: *ut,* ταμιέων *pro* ταμιῶν, ταμιέας *pro* ταμίας.
    - Dativus *pluralis* αι *mutat Ionicè in* η, *assumpto nonnunquam per paragogen* ι: *vel retento* αι, *eandem recipit paragogen, hoc est, desinit Ionicè in* ης *vel* ηισι: *ut,* ταμίης *pro* ταμίαις, ἀλφησῆσι *pro* ἀλφησοῖς, ληϊάσι *pro* ληϊῶς.
  - **Secunda:**
    - *Iones in secunda simplicium* α *passim mutant in* η: *ut,* μιλίοισι *pro* μιλίοισα, γεφυρὴ *pro* γέφυρα, γεφυρέης, γεφυρῆ, *&c.*
    - Genitivus *& Dativus plurales formantur Ionicè, ut in prima declinatione: ut,* ἀρετίων *pro* ἀρετῶν, ἀρετῆς, *pro* ἀρετοῖς, *&c.*
  - **Tertia:**
    - Genitivum *singularem resolvunt Iones in* οιο: *ut,* λόγοιο *pro* λόγου.
    - Genitivus *& Dativus dualis inter* οι *&* ν *assumit Ionicè iota, ut,* λόγοιϊν *pro* λόγοιν.
    - Dativo *plurali addunt Iones* ι *per paragogen: ut,* λόγοισι *pro* λόγοις.
  - **Quinta:**
    - Barytona *in* ις *&* υς *Ionicè declinantur purè duntaxat: ut,* ἔελς ἔελος, *non* ἔελδος, χάβις, χάβιος, χάβεϊ, χάβεα.
    - Genitivum *pluralem Iones in quibusdam formant, ut in prima declinatione: ut,* χειρέων *pro* χειρῶν, ποσσέων *pro* ποσσῶν.
    - Dativum *pluralem Iones ducunt à nominativo plurali addendo* σι, *& in neutris insuper* α *mutando in* εσ: *ut,* ἄνδρεσι, ἀνδρέοισι, ἔπεα ἐπέεσι.
- **Contractis, &c.** *Vide sign.* ❧

Contractis

Contractis, *in quibus notandum eſt, Iones malle uti non contractis caſibus, iaq; in omnibus ſpeciebus. Ergo dicunt* ἀληθέος *pro* ἀληθοῦς, ὄφιι *pro* ὄφι, βασιλέι *pro* βασιλεῖ, νόος *pro* νοῦς, ῥόος *pro* ῥοῦς, *&c. Verſus primus primi Iliados eſt,* μῆνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος: *in quo rectè obſervat Gualtperius, nulla neceſſitate* πηληϊάδεω *dici pro* πηληϊάδου, *primæ ſimplicium quandoquidem in ſcanſione* δεω *contrahitur per συνίζησιν in* δω. *Notanda tamen quædam ſunt in ſingulis ſpecibus declinationum, in*

- **Prima**, *Iones nonnunquam ex genitivo contracto nominum in* κλέης *deſinentium formant alium genitivum, & ex eo cæteros caſus: ut,* ἡρακλέης *Hercules & contracta terminatione* ἡρακλῆς. *Hoc genitivum habet* ἡρακλέος, *quem duobus modis contrahit: primum so in u: ut,* ἡρακλέεος, *pro* ἡρακλέος: *ſecundo* εε *in* η: *ut,* ἡρακλῆος *pro* ἡρακλέος. *Ab hoc poſteriore contracto genitivo formant Iones alium,* η *in* εη *reſolvendo, vel ſaltem* ε *per epentheſin aſſumendo: ut,* ἡρακλέη *pro* ἡρακλῆ, *in dativo* ἡρακλέι, *&c. Sic Anteſignanus.*
- **Secunda**,
  - **Mutant** *Iones penultimum* ε *in* η *nonnunquam: ut,* πόληος *pro* πόλεως, πόλῃ, *pro* πόλεῖ, πόληα *pro* πόλιν, πόληες *pro* πόλεις: *nonnunquam in* ε: *ut,* πόλεος *pro* πόλεως, πόλεες *pro* πόλεις. *Hoc eſt, quod dicit Corinthus, in* ος *deſinentes genitivos, à rectis in* ις *factos, Iones per* εος *proferre: ut,* ὄφις, ὄφεος, πόλις, πόλεος.
  - **Contrahunt** *Iones* ιε *&* ια *in iota, Corintho teſte: ut,* ὄφις, *pro* ὄφιες ὄφιας. *Ait Cruſius: In Ionica declinatione etiam Nominativa terminatio dualis contrahitur: ut,* ὄφεε, ὄφη: *quod aliàs Atticorum eſt.*
  - **Dativum** *pluralem à nominativo formant Iones, ut dativum quintæ ſimplicium: ut,* ὀφέεσι *pro* ὄφεσι, *à plurali Ionico* ὄφεες.
- **Tertia**,
  - **Penultimum** ε *in omnibus caſibus, excepto nominativo ſingulari Ionicè mutatur in* η: *ut,* βασιλῆος *pro* βασιλέος, βασιλῆες *pro* βασιλέες, *& in dativo plurali* βασιλῆσι *pro* βασιλεῦσι, *abjecto etiam* υ. *Veteres tamen Iones, teſte etiam Anteſignano,* ε *in* ει *vertebant: ut,* βασιλεῖος *pro* βασιλέος.
  - **Dativum** *pluralem à nominativo quandoq; formant Iones, ut dativum quintæ Simplicium: ut,* βασιλήεσι, *pro* βασιλῆσι.
- **Quarta**, *Accuſativum in* α *deſinentem, Iones mutant in* ην: *ut,* λητῆν *pro* λητώ.
- **Quinta**, *Iones ex obliquis detrahunt* τ *literam: ut,* κέρα *pro* κέρατος, κεραῖ *pro* κέρατι.
- **Oligopathia**, *Iones in accuſativo ſingulari, nominativo, accuſativo & vocativo plurali* ν *abjiciunt: ut,* μείζονες, *Ionicè* μείζοες, *unde Atticum contractum* μείζους.

G. In PRONOMINE *Iones ſuis quoque privatis gaudent loquendi modis:*

- *Quæ more ſecundæ & tertiæ conjugationis ſimplicium declinantur pronomina, iisdem modis variant Ionicè: ut,* ἐμεῖο *pro* ἐμοῦ, σεῖο *pro* σοῦ, οἷο *pro* οὗ, ἑοῖο *pro* ἑοῦ, ἐμεῖσι *pro* ἐμοῖς, ἡμετέρῃσι *pro* ἡμετέραις, *&c.*
- **Syllabas** *circumflexas in Primitivis* ἐγώ, σύ, οὗ, *dividunt Iones,* ω *in* εο, ους *in* εες, ων *in* εων, ως *in* εας: *ut,* ἐμέο *pro* ἐμοῦ, σέο *pro* σοῦ, ἕο *pro* οὗ: ἡμέες *pro* ἡμεῖς, ὑμέες *pro* ὑμεῖς, σφέες *pro* σφεῖς: ἡμέων *pro* ἡμῶν, ὑμέων *pro* ὑμῶν, σφέων *pro* σφῶν: ἡμέας *pro* ἡμᾶς, σφέας *pro* σφᾶς. *Additur quandoq; iota ad* ε: *ut,* ἐμέϊο, σέϊο, ἕϊο, ἡμέων, ὑμέας, σφέας, *&c. quod Anteſignanus Poëticum eſſe dicit: alii Ionibus relinquunt.*
- *Reciprocum* οὗ *in dativo Ionicè habet* ἑοῖ *pro* οἱ, *in accuſativo* ἕε *pro* ἑ, *in dativo plurali* σφι *vel* σφίν *pro* σφίσι.
- Οὗτος, Αὐτὸς, Αὐτὸς, *& eorum compoſita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt per epentheſin Ionicam* ε, *in* αὐτὸς *quandoq; mutato Ionicè* αυ *in* ου: *ut,* τουτέω *pro* τούτου, τουτέο *pro* τούτου, τουτέων *pro* τούτων: αὐτέω *pro* αὐτοῦ, τωυτέης *pro* τουτου, ὠυτέων *pro* αὐτῶν, ὠυτέοις *pro* αὐτοῖς: αὐτέῳ *pro* αὐτῷ, ὠυτέε *pro* αὐτῇ: ἐμωυτέε *pro* ἐμωυτῆ, ἑωυτέῳ *pro* ἑαυτῷ, *&c.*

H. VERBORUM *Ionicæ proprietates, in eorum accidentibus conſiderandæ ſunt, in*

Conjugatione, *in qua ratio habenda eſt*

- **Thematum**. *Iones verbis contractis ſecundæ circumflexorum per epentheſin immittunt* ε: *ut,* ὁράω *pro* ὁρῶ, *ex* ὁράω, μνεόμῳ *pro* μνώμῳ. *Annotat etiam H. Stephanus in Theſauro,* ὑπνάω *Ionicum eſſe pro* ὑπνῶ, *ex* ὑπνάω, *quod tamen etiam pro Poëtico habeatur.*
- **Temporum** *reliquorum. Eorum enim varietates cū plures ſint, nunc omnibus ſpeciebus conjugationum, nunc aliquibus uſitatæ, nos omnes & ſingulas, in diſcentium gratiam, Methodi ἀκριβείᾳ neglectæ, per ſola genera & eorum modos & tempora enumerabimus: ſub quibus, ſi quæ ſingularum conjugationum fuerint proprietates, facilè deprehendentur. Hoc ergo jam nūc conſiderabimus tū*
  - **Initium verborū: ipſum ſcilicet AVGMENTVM: quod Iones** *vel*
    - **Tollunt**. *Iones augmenta verborū tollunt: ut,* τέκε *pro* ἔτεκε, τύπλε *pro* ἔτυπλε. *Hoc adeò eſt familiare Ionibus, ut ſæpiùs Pluſquamperfecto, aliiſq; temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia: ut,* δέκτο, *pro* ἐδέκτο, δεδέκτο, ἐδεδέκτο: δέκτῃ *pro* ἐδέκτου, δεδέκτῃ: βλῆσθαι *pro* βεβλῆσθαι, βλήμῳ *pro* βεβλημῶ. *Ita quoq; detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos* αι *&* οι *ab Ionibus non mutari volunt: ut,* αἰτέω, αἴτεον, αἴτηκα, αἴτησα: οἰκέω, οἰκεον, οἰκηκα, οἴκησα. *Quod etiam fit in Paſſiva voce* αἴτημαι, οἴκημαι, *&c.*
    - **Addunt** *ubi*
      - **Non** *debebant. Iones multis temporibus, eorum modorum, quibus non conveniunt, addunt perſæpè augmenta: ut in Præſenti Indicativi* κέκλυτε *dicunt pro* κλῦτε: *in Futuro* πεπιθήσω *pro* πείσω: *in Imperativo* κέκλυθι *pro* κλῦθι, *à* κλύω: τετλαθι *pro* τλάθι *à* τλῆμι: *in Conjunctivo* λελάχωσι *pro* λάχωσι: *in Infinitivo,* δεδειπνάναι *pro* δειπνᾶναι, λελάσθαι *pro* λάσθαι, *&c.*
      - **Deberent** *quidem, ſed tamen per conſuetudinem duplicant. Ergo, Iones quandoq; repetunt primam literam præſentis: quandoq; Atticam anadiploſin uſurpant: ut,* τέτυπον *pro* ἔτυπον, ἴλω *pro* λῶ *ex* εἰμί: ἀράϊγκα *pro* ἦγκα, *ex* ἀείρω: *unde participium* ἀϊαρωϊγκώς, *quo utitur Herodotus in Terpſichore. Sic* ὀρώρυγμαι *pro* ὤρυγμαι, ἐρήμυγκα *pro* ἤμυγκα, *ab* ἠμύω.
    - **Mutant**
      - **Quod** *Atticorum eſt, hoc Etymologus Ionibus tribuit, ut augmenta* λε *&* με *mutent in* εα: *ut,* ἐμεμέρμηκα *pro* μεμέρμηκα, ἐλήφα *pro* λέληφα.
      - **In** *verbis ab* ε *incipientibus Iones aſſumunt pro augmento iota, non ſolùm in iis thematibus, quæ communia ſunt, ſed & in aliis nonnullis: ut,* ἐρώζων, *pro* ἠρώζων, *ab* ἐρωτάω. *Quanquam fateatur Corinthus, præſens quoq; Ionicum eſſe* ἐρωτάω, *quod apud Herodotum & alios legatur.*

  Finem: *ſub quo non ſolā terminationem, ſed & penultimam, quæq; poſt augmentum leguntur alia comprehendimus. Hoc autem Generatim à primo notamus, quod, Iones non ſolas circumflexorum verborum terminationes ſine craſi eloquuntur: ſed etiam cæterarum conjugationum quævis tempora circumflexa reſolvunt, inſerto per epentheſin* ε: *ut,* ποιέω *dicunt pro* ποιῶ, ποιέωμαι *pro* ποιεῦμαι, ἐχρύσεον *pro* ἐχρύσουν, χρυσέειν *pro* χρυσοῦν, βοάω *item pro* βοῶ, *quamvis hoc varius agant in ſecunda circumflexorum:* ἐρέω *pro* ἐρῶ *futuro primo verbi* ἔρω: τυπέω *pro* τυπῶ *verbi* τύπτω: τυπέοιμι *pro futuro ſecundo. Optativi* τυποίμι: ταχέειν *pro* ταχεῖν *Aoriſto 2. Infinitivi:* ταχθέω *pro* ταχθῶ, ταχέω *pro* ταχῶ, *qui ſunt Aoriſti Conjunctivi vocis Paſſivæ:* πθέω *pro* πθῶ, θέω *pro* θῶ, ἱστέω *pro* ἱστῶ, στέω *pro* στῶ, ἔω *pro* ὦ, ἵεω *pro* ἱῶ, *quæ omnia conjunctiva ſunt verborum in* μι, πθημι, ἱστημι, ἐμι, ἰημι, *&c. Hæc generatim: jam ad Speciales proprietates. Vide ſign. L.*

Figura. *Ait Io. Grammaticus: Compoſitiones verborum proferunt Iones per conſonantes tenues: ut,* κροτέω, κροτέᾳς, κροτεᾷ *pro* κροτῶ, *&c.*

IONICA.

I. Temporũ ergò Ionicè formatorũ varia obſervanda eſt in Genere

- PASSIVO & *Medio, de quibus ſigno M.*
- ACTIVO: & illius modo
  - Indicativo. *Cujus tempus*
    - Præſens eſt:
      - Ad *tertiam ſingularem adjiciunt Iones ſyllabam* σι, & ει *mutant in* ε, *Aeolum more*: ut, ἐρίθηα *pro* ἐρίθει. *Hanc formam loquendi, qua delectatus eſt Ibycus,* Γ' ὄνκειον σχῆμα *vocat Euſtathius.*
      - Reduplicatio *verborum in* μι *apud Ionas fit per* ε: ut, τεθημι *pro* τίθημι, ἑσημι *pro* ἵσημι, ἑαμι *pro* ἵημι, *unde* ἔεμεν *pro* ἧμεν: τέθνημι *morior à* θνάω.
      - Tertia *pluralis verborum in* μι *reſolvitur Ionicè, ponendo* α *ante* σ, & *abjiciendo* ὲ *diphthongo, ſi adſit, ſubjunctivam*: ut, πιθέασι *pro* πιθῶσι, ἰσάασι *pro* ἰσῶσι διδόασι *pro* διδῶσι, ζώγνυασι *pro* ζώγνυσι, ἴασι *pro* ἰσὶ ἰάσι *pro* ἰῶσι.
    - Imperfectum:
      - Tertia *ſingularis Imperfecti & Aoriſti utriuſq; omnium conjugationum, formatur Ionicè à ſecunda, addendo* κε, & *augmentum abjiciendo, penultima correpta, longis ſcilicet vocalibus in breves mutatis, & è diphthongis poſteriori ſublata*: ut, τάπλεσκε *pro* ἐτάπλε, τίθεσκε *pro* ἐτίθει, ποίεσκε *pro* ἐποίει, ξώσκε *pro* ἔζη. *Quamvis autem hoc idem fieri dicant Cannius & alii nonnulli, in reliquis perſonis, non tamen illius, niſi ex Poëtis exempla proferri poſſe, ſunt qui contendant.*
      - Prima & tertia *ſingularis nonnullorum verborum in* μι *Ionicè deſinunt in* εα & ες, *ut pluſquamperfectum*: ut, ἐτίθεα *pro* ἐτίθην, ἐτίθεες *pro* ἐτίθης. *Sic* ἐμὶ *habet* ἔα & ἔλω *pro* λῶ *primæ & tertiæ perſonæ. Pro Poëtico etiam* ἔες, ἐῆς, *à prima perſona* ἔον, *Iones dicunt* ἔεις *pro* ἧς.
    - Perfectum: *Characteriſticam literam* κ *exterunt Iones, & longam antecedentem corripiunt*: ut, βέβαα *pro* βέβηκα, ἕστα *pro* ἕστηκα. *Nonnunquam tamen longam retinent*: ut, κεκόπηκε κεχήρηα *pro* κεχήρηκα: *niſi poëticum ſit.*
    - Pluſquamperfectum: *Primam in* εν *vertunt Iones in* εα *tertiam* ει *in* ες: ut, ἐτετύφεα *pro* ἐτετύφειν. *Pro* ἤειν *autem dicitur* ἤια, *teſte Euſtathio: qui etiam obſervat* εα *rurſum contrahi ab Ionibus in* η: ut, ἐρήκεα, ἐρήκη: *Tertiæ autem in* ες *adjungi* ν: ut, ἐρήκεσσ, ἐσήκεεν *quod rurſum contrahatur in* ει: ut, ἐρήκεεν *pro* ἐρήκεε, ἐσήκεεν *pro* ἐσήκεε; *unde apud Homerum,* ἦσκεν ἕρεα καλὰ, *pro* ἦσκες, *in* 3. *Iliad. Sic* ἤδεεν *pro* ἤδεε.
    - Aoriſtus *uterq; in tertia ſingulari formatur ab Ionibus, ut dictum eſt in Imperfecto*: ut, τάξασκε *pro* ἔταξε, πόησασκε *pro* ἐποίησε, ἄδοσκε *pro* ἔδωκε, ἀδόκησκε *pro* ἔδωκε.
    - Futurum *primum*:
      - Ad *tertiam ſingularem addunt Iones per paragogen* ευ: ut, τύψευ *pro* τύψει,
      - Quintæ *conjugationis circumflexum reſolvunt Iones*: ut, ἐρέω *pro* ἐρῶ, νεμέω *pro* νεμῶ.
      - Unum *eſt verbum* ἔρδω *Ionicum, quod futurum habet* ἕρξω. *Fit enim à* ῥέζω, ῥέξω, *& per metathaeſin* ἔρξω.
    - Futurum *ſecundum reſolvunt Iones*: ut, τυπέω *pro* τυπῶ, τυπέομαι *pro* τυπῶμαι.
  - Subjunctivo. *Tertiis perſonis ſingularibus ſubjunctivorum, ſæpè addunt Iones* σι *vel* σιν *ſequente vocali*: ut, δῶσι *pro* δῶ. *Quidam ionа non ſubſcribunt*, διδῶσι *pro* διδῷ, τύπῃσι *pro* τυπῇ, ποιῆσι *pro* ποιῇ. *Quod ſi circumflexam terminationem reſolvant, ut initio dictum eſt, terminant in* εησι: ut, ποιέησι *pro* ποιῇ, πιθέησι *pro* πιθῇ. *Varinus annotat Atticam hanc eſſe in ſubjunctivis paragogen & nominatam fuiſſe* Γ' ὄνκειον, *quod ea in primis Ibycus uteretur.*
  - Infinitivo:
    - Hujus *tempora omnia, excepto Aoriſto primo, formant Ionas, ut Attici, eo ſolum diſcrimine quod* αι *non adjiciant*: ut, ταπλέμεν *pro* τάπλην, πεπαυκέμεν *pro* πεπαυκέναι, θέρδε *pro* θέρδαι.
    - Perfectum *formant Iones à perfecto activo, ſublato etiam* κ: ut, τεθνάω *à* τέθνακα, *pro* τεθνηκέναι: ἑστάω *ab* ἕστακα, *pro* ἑστηκέναι: βεβάω *à* βέβακα *pro* βεβηκέναι.

M. Reliqua genera ſunt

- PASSIVUM, *cujus conſiderandus eſt* Modus
  - Indicativus:
    - Nonnulla *verba in* μι *in Paſſivo genere apud Iones vocalem longam ſervant. Atticorum more*: ut, ὄρημαι *pro* ὄρωμαι, ὄνημαι *pro* ὄνωμαι.
    - Secunda *perſona ſingularis aliquot temporum, Præſentis, Imperfecti, Futurorum trium, Subjunctivi item, formatur à tertia ejusdem numeri, ex ultima Syllaba detracto* σ: ut, τάπλη *pro* τάπλῃ, ἐτάπλε *pro* ἐτάπλης, ταχθήσεα *pro* ταχθήσῃ, ταγήσεα *pro* ταγήσῃ, πτάξεα *pro* πτάξῃ, ἐπίθεο *pro* ἐπίθεσο, *ab* ἐπίθεῦ: πεθήσεα *pro* πεθήσῃ, *à* πεθήσεται; ἴσεο *pro* ἴσασο, *ab* ἴσαῦ: ἐδίδο *pro* ἐδίδοσο, *ab* ἐδίδοῦ: ἐζεύγνυο *pro* ἐζεύγνυσο, *ab* ἐζεύγνυῦ: βοᾶαι *vel* βοᾶη, α *in* η *mutato ex* βοᾶται *pro* βοᾶη. *Dicunt alii ſecundam perſonam Imperfecti in* ευ *circumflexum reſolvi Ionicè in* εο: ut, ἐτάπλεο *pro* ἐτάπλευ. *Eſt tamen prior datus canon generalior, etiam eas ſecundas comprehendens, quæ non eſinunt in* ευ *circumflexum.*
    - Prima *pluralis deſinens in* μεθα, *omnium temporũ & modorum, ad* θ *perepentheſin acquirit Ionicè* σ: ut, ταπλόμεθα *pro* ταπλόμεθα, ἐποιεμεθα *pro* ἐποιέμεθα, πιθεμεθα *pro* πιθεμεθα.
    - Tertia *perſona pluralis Præteriti perfecti & Pluſquamperfecti omnium conjugationum formatur à tertia ſingulari, ut apud Atticos dictum eſt*: ut, τετύφατο *pro* τετυμμένοι εἰσὶ, ἐψάλατο *pro* ἐψαλμένοι εἰσὶ, ἐπεποίηθο *pro* ἐπεποίηντο. *Addit Anteſignanus, in quinta Conjugatione, non inveniri hanc Ionicam perſonam, niſi verbum deſinat in* λω & ρω, *ubi* λ & ρ *aſpiratur, ut quibusdam placet*: ut, ἐσπάρατο, *ſeminati ſunt. Herodotus in Pluſquamperfecto pro* ἐξαλάθη, *dixit* ἐξελάδαθο, *per pleonaſmum ſyllabæ* δα. *Neque enim invenitur in verbis ſextæ, quæ ante* τ *habent* σ.
  - Imperativus. *Secundam ſyllabã Imperativi Paſſivi deſinentem in* ε *Iones reſolvunt in* εο: ut, τύπλεο *pro* τύπλε, φείδεο *pro* φείδε. *Deſinentem autem in* το *per Syncopen minuunt, abjecto* σ, & *fit in verbis in* Μι: ut, πθέο *pro* πίθεσο, ἴσαο *pro* ἴσασο, δίδοο *pro* δίδοσο, ζεύγνυο *pro* ζεύγνυσο.
  - Optativus. *Nam*
    - Prima *pluralis in* μεθα, *acquirit apud Ionicè* σ: *ut in Indicativo*: ut, ταπλίμεθα *pro* ταπλείμεθα.
    - Tertia *pluralis in* το *deſinens, loco* ν *abjecti, acquirit* α: ut, ταπλοίαθο *pro* ταπλοιντο: ταχθησοίαθο *pro* ταχθήσοιντο.
  - Subjunctivus. *Nam*
    - Secunda *ſingularis præſentis formatur à tertia Iones, ut in Indicativo*: ut, τάπλεαι *pro* τάπλῃ.
    - Prima *pluralis in* μεθα *acquirit Ionicè* σ, *more temporum Indicativi*: ut, τάπλώμεθα *pro* ταπλώμεθα.
  - Infinitivus. *Hic*
    - Diphthongus ει *primæ circumflexorum nonnunquam reſolvitur Ionicè in* εα: *ut apud Heſiodum* ἐξαλέαθαι *pro* ἐξαλεῖαθαι, ἀπολέαθαι *pro* ἀπολεῖαθαι.
    - Aoriſtus *uterque Ionicè deſinit in* μεν, *abjecto* αι *ab Attica formatione*: ut, ταχθήμεν *pro* ταχθῆναι, ταγῆμεν *pro* ταγῆναι, σταθῆμεν *pro* σταθῆναι.
- MEDIVM: *Vide ſign.* ☞

☞ MIDEVM:

MEDIVM: *cujus Ionicæ variationes eædem sunt, cum Activo & passivo genere, quatenus cum iis terminationum debita proportione conveniunt: eos carptim perstringemus omnia, vel saltem præcaque*

- Secunda *singularis Medii generis Indicativi & Subjunctivi modi formatur Ionicè à tertia, abjecto* τ, *ut, dictum est in præsenti Indicativo passivo: ut,* πάπλεαι *pro* πάπλη, *à* πάπλεται, ἐπέξαο *pro* ἐπέξω, *ab* ἐπέξαθ, πάπτηαι *pro* πάπτη, *à* πάπτηται. *In hoc genere eodem pacto formatur secunda Aoristorum modi Subjunctivi: ut,* πάχηαι *pro* πάχῃ, πωνηαι *pro* πάγῃ.
- Prima *pluralis in* μεθα, *Indicativi, Optativi & Subjunctivi, acquirit* σ, *ut, in Passivo: ut,* τυπτόμεσθα *pro* τυπτόμεθα, πεξαίμεσθα *pro* πεξαίμεθα, *&c.*
- Tertia *singularis, ut & prima Plusquamperfecti Indicativi Ionicè desinunt in* εα *&* εε, *ut in Activo: ut,* ἐπεπάγεα *pro* ἐπεπάγειν, ἐπεπάγεε *pro* ἐπεπάγει.
- Futurum *secundum circumflexum Iones resolvunt: ut,* ταγέομαι, *pro* ταγοῦμαι, ταγέεσθαι *pro* ταγεῖσθαι.
- In *Imperativo secundam in* σ, *vel verborum in* το *desinentem Iones efferunt, ut in Passivo dictum est: ut,* πάπτεο *pro* πάπτου, ἴσαο, *pro* ἴσασο.
- In *Optativo tertia pluralis in* τὸ *desinens formatur, ut in Passivo: ut,* τυπτέαιτο *pro* τύπτοιντο, πεξαίατο *pro* πέξαιντο.
- In *Infinitivo, Præteritum perfectum Attico more formatur, sed tamen negligentiùs: ut,* τετυγέρθαι *pro* τετυχθαι.
- Verbi ἔω *Perfectum* εἶα *&* ἦα *Ionicè habet* ἧα *& Plusquamperfectum* ἤειν, *Ionicè habet* ἦα, *ut* ἐπεπάγεα.

I.
PARTICIPII *Ionicæ datur est ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum iis declinationũ & conjugationum similitudine convenit. Ergo ratione*

- Nominis, *quæ secundæ & tertiæ declinationis sunt participia, eodem, ut illæ, modo declinantur: ut,* ταπεινωθεὶς *pro* ταπεινωθείς, ταξαμένφασι *pro* ταξαμένοις.
- Verbi, & *illius tum*
  - In tii. *Participia quoque augmenta vel abjiciunt: ut,* βλήμενος *pro* βεβλημένος: *vel præter usum communem acquirunt: ut,* κεκμηὼς *Aor. 2. pro* κεκμηώς, πεπαλὼν *pro* παλών.
  - Finis *vel etiam Penultimæ:*
    - Participia *circumflexa eodem modo, ut verba, resolvuntur Ionicè: ut,* ταγέων *pro* ταγῶν, λυπεόμενος *pro* λυπούμενος: *in secunda quoq; circumflexorum* χρεώμενος *pro* χρώμενος, ορμεώμενος *pro* ὁρμώμενος. *Ita verbum substantivum* ὤων, ὄσα, ὄν, *Ionicè habet* ἐὼν, ἐοῦσα, ἐόν.
    - Perfectum *formatur Ionicè à perfecto activo omisso* κ: *ut,* ἑστεὼς, *pro* ἑστηκὼς: βεβαὼς *pro* βεβηκώς.
    - Participio ἐπὼν, *ait Corinthus, non utuntur Iones, sed solo* ἔπας, *ut,* πύψας.
    - Futurum *medium* τυπέομαι, *Iones faciunt* τυπεύμαι, *ut Dores, teste Caninio.*

K.
In reliquis orationis partibus pauca observantur quæ Ionæ peculiaria habent: In

- ADVERBIO:
  - Ea, *quæ descendunt à genitivis pluralibus contractis primæ conjugationis in* ης *&* εις, *Ionicè resolvuntur: ut,* ἀληθέως *pro* ἀληθῶς, ἀτρεκέως *pro* ἀτρεκῶς.
  - Δόξω *dicunt Iones pro* δόξῃ, *ultima productâ.*
  - Οὕτω, *sequente vocali apud Ionas non recipit* σ: *ut apud Herod.* ὥτω ἄπειμι.
- Conjunctione, *Iones* ω *in* σ *mutant: ut,* ὧν *pro* ὅν, γῶν *pro* γῦν.

D.
Audivimus *hactenus, quæ sint unius dictionis Ionicæ affectiones. Iam quæ duarũ sunt, aut plurium videndum est, ratione tum*

- Orthographiæ *si diversitas aliqua in scriptis & pronunciatis literis oboriatur, aut diversæ voces vel*
  - Disjungantur, *cùm junctæ esse deberent: simul que vel*
    - Intercedat *aliquid, est ἁ; Tmesis vel Hyperbaton: ut,* ἐξ ὧν ἕλον *pro* ἐξῶν. *Consueverunt enim Iones ὧν rejiciendam inter verbum & præpositionem inserere. Sic* λέων κῦ ταῦρον ἐδηδώς, *pro* κατεδηδώς. *Item* κῦ δ' ἔλεγεν Ἡσίοδα *pro* κατὰ ἔλεγεν.
    - Nihil *intercedat: ut,* πέλοπος νήσου, *pro* πελοπόννησον· αὖλα ἄρριον *pro* αὖραγον: ἔλαιον *pro* ἀγριέλαιον: δῶρα ἀπαίρεσθαι *pro* ἀφαίρεσθαι.
  - Conjungantur *disjungendæ per contractionem, quæ fit vel*
    - Simpliciter *Vocalium*
      - Α Ο *in* Ω: *ut,* θῶλα *pro* τὰ ὄωλα.
      - Ο Α *in* Ω: *ut,* τἄγαλμα *pro* τὸ ἄγαλμα, ὤνθρωπος *pro* ὁ ἄνθρωπος, *quod alii tribuunt Atticis.*
      - Ο Ε *in* Α: *ut,* ἄτερος *pro* ὁ ἕτερος.
      - Ω Α *in* Ω: *ut,* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ.
    - Mixtæ
      - Vocaliũ & Diphthongorum: *ut,* Ο ΑΥ *in* ΑΥ: *ut,* ἀυτὸς *pro* ὁ αὐτός.
      - Diphthongorum & Vocalium
        - Ο Ι Α *in* Ω: *ut,* ὤνθρωποι *pro* οἱ ἄνθρωποι.
        - Ο Ι Ε *in* Α: *ut,* ἄτεροι *pro* οἱ ἕτεροι.
        - Ο Υ Ε *in* Α: *ut,* θατέρῳ *pro* τῷ ἑτέρῳ.
        - Ω Ε *in* Α: *ut,* θατέρων *pro* τῶν ἑτέρων.
- Syntaxeos. *Iones appellatos fuisse* μακρολόγους, *quòd longiore uterentur verborum ambitu, testatur Cœl. Rhodig. lib 28 cap. 4. Est autem in ipsa orationis structura notanda Ionibus usitata*
  - Redundantia *vel Pleonasmus Articuli, Pronominis, aliarumve partium orationis, quod lectio auctorum facilè edocebit. Sic* γε, ἄρα, ὦν, τε, *& similia sæpè parèlxei.*
  - Defectus, ἔλλειψις. *Ita dicunt* μὴ ὢ *scilicet* τὸ τῶν *posthac vel postea:* ἢ ὡς *scilicet* τὸ τοῦς, *&* ὡς ὢ *scilicet* τὸ τοῖς, *præterea, &c.*
  - Enallage,
    - Numerorum. *Plurali numero pro singulari frequenter utuntur Iones: ut apud Herodotum* βιώσιμα *pro* βιώσιμον.
    - Casuum. *Nominativum pro Genitivo instar Atticorum usurpant Iones: ut apud Homerum,* οἱ ὃ ἑλὼ σκόπελοι, ὁ μὲ ἀφνὸν *pro* τῶν ὃ ἑλὼ σκοπέλων.
    - Modorum. *Infinitivus sæpè apud Ionas Imperativi vice ponitur: ut,* ἀγορεύειν *pro* ἀγόρευε *apud Homerum. Fit hoc inprimis in præceptis, pactionibus & præconiis.*
    - Temporũ. *Nam*
      - Imperfectum *sumunt pro præsenti Iones: ut apud Homer. l 22.* ἀλλὰ τὸ ἀρτεπὴς ἐμὲ ἐπίκλοπον ἔπλεο μύθων: *ubi Eustathius annotat* ἔπλεο *vel* ἐπέλεο, *Ionicè sumi pro* πέλεις.
      - Perfecto *pro præsenti utuntur Iones, teste Eustath. ut* Δελφινόμαι *pro* Δελφινεύμαι.
  - Anastrophe: *ut,* ᾧ ἔπι *pro* ἐπὶ ᾧ ὄρνιθες ὡς, *pro* ὡς ὄρνιθες. *Herodotus lib. 4:* ὑπερβορέων ὃ ὧδε αὐθρώπων, ὅτι τ Σκύθαι λέγουσι ἐδὲν, *pro* ὧδε ὑπερβορέων ὃ αὐθρώπων.

DIALE-

DIALECTVS DORICA.

Significationes vocum, quæ peculiares sunt Dorienſibus. Ergo Ῥήτρα, pactum, conventio, Doricè eſt lex, ὁ νόμος. Φόνοι, cædes: Doricè ii, qui perpetrant digna cæde. Τοῦλος dicunt, pro πας. Τὰ pro πυά. Κνυζᾶν, deturpare: Doricè radere. Αὖψ iterum: Doricè retrò, ὀπίσω. Ἐν pro ἐς, ἐν χρὸν pro ἐς χρόνον. ut notat Io Grammaticus. Ἀνὰ pro σπώ: ut, χρύσεα ἀνὰ σκήπτρα, pro σπὼ χρύσεα: αὔτινον pro σώτινον.

Dorienſium idioma aſperius eſt, ut & Aeolum. Dicti ob id παλαιόδωμοι, & apud Theocritum mulieres πλατεάσδοισαι ἀπὸ πατρός, ob frequentem uſum literæ α. Peloponeſiis uſitatum fuit, Spartanis imprimis, Dorienſium nobiliſſimis: Argivis item, Rhodiis, Cretenſibus & aliis: qui tamen inter ſe non penitus conſenſerunt. Eo etiam ſunt uſi Pythagoræi, Epicharmus, Pindarus, Ibycus, Bacchilides, Archytas, Symonides, Theocritus. Nos ejus naturam inveſtigaturi generaliſſima diviſione conſiderabimus &

Voces ipſas tum

Vnam dumtaxat: quæ à communi uſu diverſa eſt vel

Ex parte ſolummodo. Conſiderandum hoc eſt tum

Orthographiæ, quatenus dictio vel

Augetur

Initio: tum Litera, B: βηλέα pro ἠλέα. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à vocali incipientibus. T: ut, τοὶ pro οἱ, τὼς pro ὡς. Χ: ut, χαλκὸς quaſi ἀλκὸς, ait Etymologus. tum Syllaba. Sic nova formant themata per reduplicationem, τετύχω pro τυγχάνω.

Medio, tum Litera, I: ut, πνοίη pro πνέη, ὀλέσσας pro ὀλέσας. Eſt enim Dorum proprium iota ad ο apponere, teſte Corintho. Υ: ut, ζατεύω pro ζητέω. Β. ut, ἔβα, pro ἔα, ἔβασαν pro ἔασαν, Grammaticus. Θ: ut, θλιχθὰ pro θλιγῆ, τεῖχθὰ pro τειχῆ. Ν: ut, ὀρώω pro ὀρύω. Σ: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα. Diplaſiaſmo etiam utuntur, geminatione nimirum trium conſonantium, ut vult Corinthus: ut, ὄττι pro ὅτι, ὀππόθεν pro ὀπόθεν, ὄσσον pro ὅσον. tum Syllaba, A: ut, ποσείδαον pro Ποσειδῶν. E: ut, κευὸς pro κενὸς, ἀεργὸς pro ἀργὸς. Με: ut, βήμμαι pro βλῶμαι. Io. Grammaticus.

Fine: tum Litera, N: ut, ἐγὼν pro ἐγώ. Σ: ut, οἵκαδες pro οἶκαδε. tum Syllaba, I: ut, καλοῖσι pro καλοῖς. Γα: ut, ἐγώνγα pro ἐγώ. Νη: ut, ἐγώνη pro ἐγώ.

Minuitur

Initio, tum Litera, T: ut, ἥμος pro τῆμος: tum Syllaba, Θε: ut, λῶ pro θέλω, λῆς pro θέλεις.

Medio, tum Litera, I: ut, σφὲς pro σφεῖς, γράφσω pro γράφειν. Ait Gramm. iota ſemper detrahunt Dores: ſecundum Corinthum autem, è materialibus etiam ſubducunt: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος. Υ: ut, νὰς pro νωῦς, βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Δ: ut, πάελος pro πάελδος. Θ: ut, ἐσλὸν pro ἐσθλόν. Ρ: ut, ἔμπορθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: ut, ὄπιθον pro ὀπίσθεν. Illius autem loco quandoque aſperum ſpiritum ſequenti vocali inſcribunt: quod etiam agunt Argivi, Lacones, Pamphylii, Eretrii, Oropii: ut, αἵ pro αἵσι, βέοα pro βέσσα, μοῖκος pro μοιχὸς. tum Syllaba, E: ut, ἔγγυος pro ἐγγύης, ἔδλωμαι pro ἐδέλωμαι. ΕΥ: ut, κέλομαι pro κελεύομαι. Μο: ut, ὁπάτερος pro ὁμοπάτριος, ὄτριχας pro ὁμοτρίχας. Ο: ut, ὠμέλας pro ὠμόλαβος.

Fine, tum Litera, Σ: ut, ὁ pro ὅς: tum Syllaba, Α: ut, παῖ pro παιδὸς, αὖ pro ἀνά. Βδλα: ut, λαὺ pro λάβδλα. Μα: ut, δῶ pro δῶμα. Μον: ut, Κεί κεῖμον. Τα: ut, κέρα pro κεῖρα. Apocope certè. Dorum eſt propria.

Mutatur: de quo vide ſign. A.

Generatim, ratione

Quantitatis. Ergo

Productiones ancipitium, Dorum ſunt propriæ, teſte Grammatico, & Corintho: ut, ἴσος ξυναλίω. Sic τὸ ὕδωρ καὶ ἁλὺς, ut ſcribit Etymologus, producunt. Ἅλες, tamen ait Corinthus, Ionicè & ipſi corripiunt, ut apud Theocr. ὧν ἅλες, ὧν εἶπας, καὶ ἁλοῖτα τὺ τᾷμὴ ἰδόντα.

Corripiunt Dores accuſativos plurales appellativorum in ας definentes, ſimiliter etiam participia: ideo etiam tonum mutant: ut, νύμφας pro νύμφας, κρήνας pro κρήνας, νοήσας pro νοήσας, πεφύξας pro πεφύξας.

Proſodiæ: ſyllabarum nimirum tum.

Spiritus. Solent Dores ex puncto ſigma in medio, aſperum ſpiritum ſequenti vocali adſcribere: ut, ποίηαι pro ποιῆσαι.

Toni, quem Dores vel

Vltima in Penultimam. Nam

Ex Oxytono in ους maſculino Doricè & Aeolicè fit barytonum: ut, βασίλους pro βασιλοῦς, ὀδύσσους pro ὀδυσσοῦς.

Ex Periſpomeno faciunt Dores, in adverbiis inprimis Qualitatis Paroxytonon: ut, σόφως pro σοφῶς, ἁπλως pro ἁπλῶς.

Penultima in Vltimam. Ex Paroxytono faciunt Dores Periſpomenon, in genitivis pluralibus, adverbiis qualitatis, & futuris primis verborum: ut, παιδῶν pro παίδων, παντῶν pro πάντων: ὑτῶς pro ὕτως, παντῶς pro πάντως: τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.

Antepenultima in Penultimam:

Proparoxytona pluralia in οι, nomina & participia. Fœminina item pluralia in ες recti caſus, & Indefinita in ων & ον definentia Doricè fiunt paroxytona, ut, φιλοσόφοι pro Φιλόσοφοι, καλωθοὶ pro καλάθμοι: ὀρνίθες pro ὄρνιθες: ἑστάσαν pro ἔστασαν, ἐλάδον pro ἔλαβον.

Proparoxytona mutant Dores in Properiſpomena futurorum mediorum: ut, τυψέμαι pro τύψομαι.

Transferunt in aliam ſyllabam ex

Retinent in eadem ſyllaba: ſed ex Properiſpomeno faciliùs Paroxytonum: ut, χείρες pro χεῖρες, νάες pro νῆες.

Speciatim. Vide ſign. B.

Omnino. Habent enim & ipſi quaſdam voces peculiares, quales ſunt: Αἰμαχερείαι mortuorum parentationes. Αἰτὼς, lucus. Ἀπφὺς pater. Βαίτη, veſtis paſtoralis. Μύχων, palearum acervus. Πρὰξ, roris gutta, &c.

Plures, vel Syntacticè vel Orthographicè cohærentes. Vide ſign. C.

A. Mutantur *inter se Literæ apud Dores re ſpectu tum*

- *Figuræ per adiectionem, quatenus mutatur*
  - **Vocalis**
    - **Vna**
      - A *in*
        - E: *ut,* πάϊδε *pro* παῖδα, ἄτερ *pro* ἕτερ.
        - H: *ut,* σιγλῶν *pro* σιγλᾶν: *nimirum ſi a natum ſit ex contractione* αε *&* αη: *vel etiam ſi fuerit* α *ex* αϝ *&* αη. *Tum enim mutatur in* η, *licet iota ſubſcribendum neglegatur.*
        - Y, *quod Aeoles quoque agunt: ut,* σύξ *pro* σαῖξ, Etymologus.
      - E *in*
        - A *breve: ut,* γα *pro* γε, ἄοσον *pro* ἔοσον, τράχω *pro* τρέχω, ἄκε *pro* ἔκε.
        - O: *ut,* λάβον *pro* λαβοῖ, *aſſumpto* ι *ſuperv.*
        - Ω: *ut,* νωμῶ *pro* νέμω, *quando nimirũ verba circumflexa ſumuntur pro barytonis:* ὄτερ *pro* ἕτερ.
      - H *in*
        - A *longum: ut,* σελάνα *pro* σελήνη. *Et ſi duo* η *in duabus ſyllabis ſe mutuo ſequantur, utrumque abit Doricè in* α: *ut,* παγάν *pro* παγλῶ. *Quamvis dicat Corinthus, primæ conjugationis circumflexorum paſſiva indefinita corripi in penultima: ut apud Theocritum* γαμαθῆσα *pro* γαμηθῆσαι: *ubi per penultimam non poteſt, niſi μα, quod ex μη Doricè factum eſt, intelligi, quod in maſculino* γαμαθὲις, *eſt penultima. Regula eſt: In omnibus partibus orationis, cujuſcunque numeri, caſus & perſonæ, Dores* η *in* α *longum mutare conſueverunt.*
        - EE: *ut,* φιλέεσαι *pro* φιλῆσαι, *ait Etymologus.*
        - EI: *ut,* τίθεικα *pro* τεθηκα *Æoticè.*
        - Ω: *ut,* τῶς μελίσσως *pro* τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ *pro* τῇ μελίσσῃ.
    - **Plures *nimirum***
      - O *in*
        - A: *ut,* ἔϊκαπι *pro* ἔϊκοσι.
        - E: *ut,* ἀργεφόντης *pro* ἀργοφόντης, ἀνδρεφόνος *pro* ἀνδροφόνος.
        - OY: *ut,* ταξόμαι *pro* τἀξόμαι.
        - Ω: *ut,* ὦρος *pro* ὅρος, κᾶρος *pro* κόρος.
      - Ω *in*
        - A *productum: ut,* πεῶτος *pro* πρῶτος, μεσσᾶν *pro* μεσσῶν, γελαᾶν *pro* γελᾶν. *Hinc Cruſius ait, ſe credere* ω *pronunciatum fuiſſe per* α *obſcurum.*
        - EY: *ut,* ἠγάπευν *pro* ἠγάπων, ὀπλεύμρος *pro* ὀπλώμρος. *Hoc tarò inquit fieri Caninius.*
      - **Plures *nimirum***
        - AE *in* H: *ut,* ἔζη *pro* ἔζαε. *Et licet* αει *fuerit, tamen in* η *vocalem abit, iota ſubſcribendo neglecto: ut,* βοῆς *pro* βοάεις.
        - EA *in* A: *ut,* θάσσα *pro* θεάσσα: *&* EI *in* H: *ut,* κρῆς *pro* κρέας.
        - EO *in* EY: *ut,* πλεύς *pro* πλέος *&* ἀγεύς *pro* ἄγεος. *In verbis paſſivis hoc frequens, ubi* ει *per aiæreſin ex* ε *factum eſt: ut,* ἐπιτεύ *pro* ἐπιτέου.
        - OA *in* Ω: *ut,* βῶξ *pro* βόαξ.
        - ΩH *in* A: *ut,* ᾠδά *pro* ᾠδήν. *Niſi dicamus eliſo* ω, *vocalem* η *mutatum fuiſſe in* ᾰ.
  - **Diphthongus:**
    - A. *cum iota ſubſcripto, ut* ᾳ *&* ῃ *&* ῳ, *in pronuntiatione ſono carente: diphthongi Doricè amittunt iota ſubſcriptum, & in ſimplices vocales abeunt, ut* τῷ αἰνείᾳ, *pro* τῷ αἰνείᾳ. *Quamvis hoc non ita ſit generale, ut non frequenter etiam iota ſubſcriptum retinant.*
    - AY *in*
      - A: *ut,* νᾶν *pro* ναῦν: *item in* Ω: *ut,* ὦλαξ *pro* αὖλαξ.
      - OY: *ut,* τέῳς *pro* τοῦς.
    - EI *in*
      - A: *ut,* κλᾶδας *pro* κλεῖδας, κλᾶξ *pro* κλείς. *Quidam enim iota ſubſcribunt.*
      - AI: *ut,* αἰ *pro* εἰ, φθαίρω *pro* φθείρω.
      - H: *ut,* ἰᾶλῶ *pro* ἰάλειμαι, τῶ *pro* κεῖνο. *Et verò non debet eſſe factum per pleonaſmum litteræ* ν, *ut in Ionico* ξεῖνος *pro* ξενος: *tum enim non mutatur in* η, *ut vult Euſtathius.*
    - EY *in* OY: *ut,* ἔσσευται *pro* ἔσσυται. *Sic ille Scaron:* ἔρρει τὰ καλὰ, Μινδλας ἐπέσσε, *id eſt, πέθνηκε. Obſervavit hoc Caninius.*
    - OI *in* Ω *cum iota ſubſcripto: ut,* ᾠμῳδικὸς *pro* ποιμῳδικός.
    - OY *in*
      - A: *ut,* αἰνέα *pro* αἰνέας, πὰ *pro* ποτὰ: *&* OI: *ut,* μᾶσα *pro* μοῦσα, ἔχοισα *pro* ἔχουσα.
      - EY, *quoties* ε *venit ex contractione, ſæpiùs in* ευ *vel* εϝ, *& quoties in verbis circumflexum habet, quamvis non veniat ex contractione: ut,* φιλησι *pro* φιλεῦσι, ἀλδμαι *pro* ἀλεύμαι, *ſalio.*
      - Ω: *ut,* ὠρανὸς *pro* οὐρανὸς, μῶσα *pro* μοῦσα.
- **Conſonans**
  - **Muta**
    - Π *in* Φ: *ut in* κἄφα *pro* κἄπα. ΠΤ *etiam in* Σ: *ut,* νίζω *pro* νίπτω, *apud Etymologum.*
    - Κ *in* Γ: *ut,* τλῶν *pro* τλῆν.
    - Τ *in*
      - Π: *ut,* σπάθλιον *pro* σάθλιον: *in* Κ *etiam: ut,* πόκα *pro* πότε, ὄκα *pro* ὅτε.
      - Δ: *ut,* θέμιδος, *teſte Guillonio: & in* Ν: *ut,* τετρασνὲς *pro* τετραετές.
    - Β *in* Δ: *ut,* ὄδελος *pro* ὄβελος: *&* Μ: *ut,* μιαμφόνος, οἷον βιαμφόνος, *ait Etymologus: &* Ζ: *ut,* ζέρεθρον *pro* βέρεθρον.
    - Γ *in* Δ: *ut,* δνοφερὸς *pro* γνόφος, δᾶ *pro* γᾶ: *&* Ζ: *ut,* φύζα *pro* φυγή.
    - Δ *in* Θ: ψυθος *pro* ψοῦδος: *&* Ζ, *ut,* ἀζηχὲς *pro* ἀδηχὲς, Etymologus.
    - Θ *in* Σ: *ut,* σεὸς *pro* θεός: *&* Χ: *ut,* ὄρνιξα *pro* ὄρνιθα.
    - Χ *in* Κ: *ut,* κύτρα *pro* χύτρα, κιτῶν *pro* χιτῶν, *teſte Io. Grammatico.*
  - **Semivocales**
    - Λ *in* Ν, *ſequente* β *&* τ, *ut ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τὰν λ' ἀπηρυχέειν: ut,* φίνβατος *pro* φίλβατος, λύθομες *pro* ελβομεν.
    - Ν *in* Σ: *ut,* τύπτομες *pro* τύπτομεν: *in omnibus pluralibus verborum, deſinentibus in* μεν.
    - Ρ *in* Κ: *ut,* μικκὸν *pro* μικρόν.
    - Ζ *in*
      - Δ *ſimplex & duplex: ut,* ἔρδω *pro* ἔρζω, *per metatheſin τὲ* ῥίζω, θερίδδειν *pro* θερίζειν.
      - Σδ: *ut,* συρίσδω *pro* συρίζω.
    - Σ *in*
      - Τ: *ut,* Φατὶ *pro* φασὶ, τὺ *pro* σὺ: *&* Δ: *ut,* πέφραδμαι *pro* πέφρασμαι, ὀδμὴ *pro* ὀσμή.
      - Ζ, *ſi duplex non fuerit: ut* νίζω *pro* νίσσω, ἁλάζω *pro* ἁλίσσω, *ait Etymologus.*
      - Ξ: *ut,* καθίξας *pro* καθίσας, *quod fit in Futuris & Aoriſtis primis 4. barytonorum.*
- **Situs, & ordinis.** *Ait Plutarchus, Dorienſium eſt literas transponere: ut* ἔρξαμις *pro* ἄρτεμις *per hypertheſin: &* βάρδις *pro* βράδις, κείνος *pro* κίρνος, κάρπος *pro* κράπος *per metatheſin.*

B. Iam

DORICA.

B.
Iam verò specialius Doricas proprietates, inprimis quoad finem seu terminationem vocum considerabimus,

- ARTICVLVM: ubi notanda sunt:
  - Vterque *articulus* eosdem mutationes Doricè recipit cum iis declinationibus nominum, juxta quas inflectitur: ut, τῶν μασῶν pro τῶν μισθῶν, τῶς pro τῆς, τῷ ριο τῷ, ἁ pro ἡ, &c.
  - Præpositivus *pluralis* οἱ & αἱ invenitur Doricè cum τ & accidit: ut, τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ, τοὶ θεοὶ pro οἱ θεοὶ, ταὶ μῶσαι pro αἱ μῶσαι.
  - Postpositivus
    - Ὅς Doricè amittit σ: ut, ὁ pro ὅς. *Apud Theocritum*, ὁ τριφίλητος Ἀδωνίς. *Sic Corinthus. Hinc etiam* ὁπος pro ὅσις: *apud Homerum Odyss. 5:* κλῦθι ἄναξ, ὅπις ἐσσί.
    - Ionum *more apud Dores quoq; per prosthesin acquirit* τ, *exceptis nominativis* ὅς & ἥ, *teste Cæcilio: ut,* τᾶ pro οὗ, τᾶς pro ἧς.
  - Compositivus ὅπις *Genitivum Doricè in* οῦ *format: ut,* ὅτου pro ὅτευ *Attico.*
- NOMEN *vel ejus accidentium ejus*
  - Speciei
    - Comparativæ. *Dores per Metaplasmum & ἀλλοιοχίαν jam dictam varia efficiunt comparativa, pro* κρέοσσων *dicunt* κρέσσων, *pro* μείων μήων, *pro* πλέων πλήων, *pro* ἔσσον ἄσσον *pro* πλέον, πλεῖν. *Inprimis autem notanda sunt quædam,*
      - Comparativorum *syllabam penultimam*, γ, δ, ι, θ, κ, χ, *vel similem Dores in* σσ *vertunt: ut,* ἔσσων pro ἐγγίων, βραδύσσων pro βραδυθίων, βάσσων pro βαθίων, γλύσσων pro γλυκίων, πάσσων pro παχίων, θάσσων pro ταχίων, ἐλάσσων pro ἐλαχίων.
      - Os *mutant Dores in* ων, *interveniente syncope: ut,* κάρρων pro κάρτερος, *elisa syllaba* τε.
      - Ιον *in* εις *vertunt Dores: ut,* βέλτειν pro βέλτιον, *quod alii Atticis tribuunt.*
    - Denominativæ, & *Numeralis. Dicunt Dorienses* τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, ἑξιχθὰ pro ἑξηκοντή, τριχθὰ pro τριακοντή, τετραχθὰ pro τετρακοντή, &c
    - Diminutivæ. *Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiva;* φωτὶς *amiculus,* πυρρίχος *rufulus,* ὀσσίχος *quantulus.*
  - Generis. *Nam*
    - Substantivorum *nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem existente: ut,* ἡ πέρδαρος pro ὁ πέρδαρος, ἡ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός: *vel diversa: ut,* ὁ φθόγγος pro ἡ φθογγή.
    - Adjectiva
      - Desinentia *in* ος, *communia faciunt Dores: ut,* ὁ καὶ ἡ γλυκαῦς, σερρός. *Dicunt enim* γλυκαῦς pro γλυκεῖα, σερρὸς pro σερρά.
      - Fœminina *in* η, *masculinorum in* ος, *Dores per* α *reddunt: ut,* καλὰ pro καλή, ἀγαθὰ pro ἀγαθή.
  - Declinationis. *Variè observanda est varietas*
    - Casuum, *in declinationibus*
      - Simplicium:
        - Prima:
          - In *singulari numero* η *Doricè mutatur in* α *longum: ut,* ποιητὰς pro ποιητὴς, ποιητᾶν pro ποιητῶν.
          - Genitivus *singularis Doricè desinit in* ᾶ: *ut,* αἰνέα pro αἰνέου. *Hoc imitatur communis usus in nominibus maximè propriis: ut,* θώμᾳ pro θωμοῦ, Πυθαγόρᾳ pro Πυθαγόρου. *Hoc ipsum sic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in* αι, *quædam non in* ᾳ *tantum, sed etiam in* ᾱ *genitivum habent: quædam in* ᾳ *tantum: ut,* ἀρχύλλᾳ, παιδαλοίας, *habent* ἀρχίλλᾱ & ἀρχύλλα, παιδαλοίᾳ & παιδαλοία. *Sed* Μλωᾶς, Θωμᾶς, &c. *solùm habent* μλωᾶ, θωμᾶ.
          - Dativo *sæpiùs non subscribunt iota Dores: ut,* αἰνέα pro αἰνέᾳ ποιητᾶ pro ποιητῇ.
          - Genitivus *pluralis apud Dores desinit in* ων: *ut,* τῶν ταμιᾶν pro τῶν ταμιῶν.
          - Dativus *plura is Doricè desinit in* ης *vel* ησι *vel* αισι, *ut apud Ionas: ut,* ταμίης, ταμίῃσι, ταμίαισι, pro ταμίαις.
          - Accusativos *in* ας *corripiunt Dores, ut in Prosodia dictum est.*
        - Secunda:
          - Dores η *singularis numeri mutant in* α. *ut,* τιμᾷ pro τιμὴ, τιμᾶν pro τιμὴν.
          - Genitivi & Dativi *singularis* η *vel* α *mutant Dores in* ω: *ut,* τῶς μελίοσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίοσῳ pro τῇ μελίσσῃ. *Iota subscripto, vel neglecto.*
          - Genitivus *pluralis apud Dores desinit in* αω, *ut in prima: ut,* τῶν ταμιᾶ., τῶν τιμῶν *In* εων *etiam, ut apud Ionas. Ait enim Etymologus Genitivi in* αν *à rectis in* αω. *Aeolicè quidem habent* ἄων, μελιοσάων: *Doricè autem* ἐων, πυλέων.
          - Dativus *pluralis formatur Doricè, ut in prima declinatione: ut,* γεφυρᾶς, γεφυραῖσι, γεφυρᾶσι, *pro* γεφυραῖς.
        - Tertia:
          - Genitivus *singularis Doricè in* ω *desinit, vel in* οιο: *ut,* λόγω *vel* λόγοιο *pro* λόγου.
          - Nominativus *pluralis in* οι *penultimam acuit, ut dictum in Prosodia: ut,* φιλοσόφοι *pro* φιλόσοφοι.
          - Dativus *pluralis Doricè per paragogen acquirit* ι: *ut,* λόγοισι *pro* λόγοις.
          - Accusativus *pluralis Doricè in* ος *vel* ως *desinit: ut,* τὼς λόγως, *vel* τὸς λόγος *pro* τὲς λόγες.
        - Quinta:
          - Ex *obliquis casibus singularis numeri Dores auferunt* δ & τ: *ut,* πάελς, παέλος *pro* παέλδος: χάελς, χάελος *pro* χάελτος. *Sic Io. Grammaticus. Hoc alias est Ionum.*
          - Genitivum & Dativum *singularem formant Dores à nominativo ablato* σ: *ut,* θάας, θάᾳ, *pro* θάαστος: φόρκυς, τῷ φόρκυ, τῷ φόρκῳ, *pro* φόρκυος, φόρκυι. *Ita quoque* ἰησοῦς, ἰησοῦ, ἰησοῦν *declinatur.*
          - Accusativum *singularem terminant Dores in* ᾰ: *ut,* παῖδλε *pro* παῖδα: *in* ω *item, nominum in* ες: *ut,* βῶν *pro* βῆν: & *in plurali* βῶς *pro* βῆς.
          - Vocativum *quandoq; resolvunt Dores: ut,* ποσειδᾶον *pro* πόσειδον.
      - Contractorum, *de quibus signo D.*
    - Terminationum, *quas novas ex antiquis & usitatis condunt Dores, exempli gratia:*
      - Αξ ex αις: *ut,* πάλλαξ *pro* παλλακὶς: *vel ex* αλος: *ut,* πόσαξ *pro* πόσαλος.
      - As ex εως: *ut,* νᾶς *pro* νεῶς.
      - H ex ις: *ut,* ἁμαξάλη *pro* ἁμαξάλις, φύη *pro* φύσις.
      - Ion ex ον: *ut,* κρᾶνον *pro* κρᾶνιον.
      - As *etiam ablato* ο: *ut,* ἀκρόπολας *pro* ἀκροπόλαος, *Ionum etiam consuetudine.*

RELIQVAS *partes. Pronomen sign. E. Verbum sign. F. Participium sign. G. Adverbium, Præpositionem, Conjunctionem sign. H.*

D. In Contractis quoque declinationibus Dores suas habent proprietates, in

- **Prima:** *Genitivum singularem Dorienses per ους reddunt: ut,* Αἰολίδους *pro* Αἰολίδης, Ἄρους *pro* Ἄρης. *Alii Dorienses etiam tribuunt genitivum primæ simplicium,* Αἰολίς *pro* Αἰολίδος: *ut & Vocativum in ε desinentem, qui aliàs est Aeolum: ut,* ὦ σώκρατε *pro* ὦ σώκρατες.
- **Secunda:** *Genitivus singularis apud Dores in ους desinit: ut,* πόλους *pro* πόλεως.
- **Tertia:**
  - Omnia *in* ους *masculina oxytona Doricè & Aeolicè sunt barytona, teste Caninio: ut,* βασίλους *pro* βασιλοῦς, Ὀδυσσους *pro* Ὀδυσσοῦς.
  - Genitivum *singularem formant Dores in* ους, *ut in prima & secunda declinatione: ut,* βασιλοῦς *pro* βασιλέως: *ut idem Caninius observat.*
  - Dativos *plurales à rectis in* ους *efferunt Dores, ut dativum pluralem primæ declinationis: ut,* βασιλέεσι *pro* βασιλοῦσι, Δωριέεσι *pro* Δωριεῦσι. *Apud Theocritum,* Δωριστὶ δ' ἔξεστι (ὁμοίως) τοῖς Δωριέεσι.
- **Quinta:**
  - Dores *in obliquis singularis numeri τ sæpiùs auferunt: ut,* κέρως *pro* κέρατος.
  - Definentia *in* εα *Doricè sæpiùs contrahuntur: ut,* κρῆς *pro* κρέας.

E. Pronominum *Doricas variationes in plerisq; speciatim annotabimus:*

- **Ἐγὼ in**
  - Nominativo *Doricè, addito* νη, *habet* ἐγώνη. *Sin η auferatur,* ἐγών: *& adjecta syllaba* γα, ἐγώνγα.
  - Genitivo ἐμοῦ *vel* μοῦ, *pro* μεῦ.
  - Dativo ἐμῖν *vel* μὶν, *pro* ἐμοὶ *vel* μοὶ.
  - Nominativo *& Accusativo duali* ἄμμε *pro* νῶ, *Antesignanus.*
  - Nominativo *Plurali* ἄμες *vel* ἄμμες *pro* ἡμεῖς. *Et sic in reliquis casibus η mutatur Doricè in α:* ἀμέων *vel* ἀμῶν, ἀμῖν, ἄμμε. *Alii Accusativum* ἀμᾶς *faciunt, quam fatetur Caninius se nusquam legisse.*
- **Σὺ in**
  - Nominativo *Doricè habet* τύ, σ *in τ mutato: & addito* νη *vel* γα, τυνή, τύγα.
  - Genitivo σεῦ, τεῦ, τεοῖο, *&, quod addit Ioann. Grammaticus,* σέθεν *pro* σεῦ.
  - Dativo τοὶ, τὶν, *&* τειν, *pro* τοι.
  - Accusativo τὺ *&* τὲ *pro* σέ.
  - Nominativo *& Accusativo duali* ὔμμε *pro* σφὼ, *Antesignanus.*
  - Nominativo *Plurali* ὔμες *&* ὕμμες *pro* ὑμεῖς. *In cæteris casibus Dores sunt Aeolibus similes* ὑμμέων, ὔμμι, ὔμμας. *Apud Theognidem,* πάντως κύρνε κῆ ὔμμασι ὀλεῖ.
- **Οὗ in**
  - Genitivo *habet Doricè* σοῦ.
  - Dativo σφὶν *pro* οἱ.
  - Accusativo μὶν *&* νὶν *pro* ἑ: *ducentes à nominativo inusitato* ἓς *pro* ὃς, *cujus accusativus est* ἵν *& præpositio* μ- *vel* ν, μὶν *vel* νὶν.
  - Nominativo *plurali* σφὲς *pro* σφᾶς.
  - Accusativo ψε *pro* σφᾶς.

Σός. *Mutant hoc Dores σ in τ, & inserunt per epenthesin ε: ut,* τεὸς, τεὰ, τεὸν *pro* σὸς, σὰ, σὸν.
Ἡμέτερος. *Doricè* ἀμέτερος: *item* ἄμος, ἄμα, ἄμον *pro* ἡμέτερος, *&c.*
Ὑμέτερος. *Doricè* ὑμὸς, ὑμὰ, ὑμὸν *pro* ὑμέτερος, *&c.*
Σφέτερος. *Doricè* σφὸς, σφὰ, σφὸν *pro* σφέτερος, *&c.*
Οὗτος. *Accusativum pluralem* τώτας, *efferunt Dorienses per* τάτας.
Ἐκεῖνος. *Dores ablato ε, & κ, in τ verso, ει in η, dicunt* τῆνος, τῆνα, τῆνον, *&* τῆνὸ *pro* ἐκεῖνος, *&c. Servatur nonnunquam, η, teste Etymologo, dicituráque* κῆνος.
Αὐτός. *Dores, unà cum poëtis, utuntur dictiunculis* μὶν, νὶν, *& ut vult Hesychius,* ψε, *pro* αὐτὸν, αὐτῷ, αὐτὸ, αὐτὰς, αὐτά. *Caninius observat* νὶν *Dorum esse,* μὶν *Aeolum.*
Ἑαυτός: *Pro* ἑαυτὸν *dicunt Cretenses* σάσον, *teste Corintho.*

F. Verborum *Doricas affectiones sigillatim omnes pendendæ veniunt, in eorũ*

- **Temporibus:** *& horum vel*
  - **Augmento:** *quod vel*
    - Detrahitur: *Dores & syllabicum & temporale augmentum è nonnullis verbis submovent: ut, apud Pindarum,* γέρας ἔδεκτο *pro* ἐδέδεκτο: ἄδον *&* ἆσα *pro* ἦδον *&* ἧσα, *ab* ἄδω, *cano. Hoc potius mutatione τε η in α, quàm augmenti sublatione factum videtur.*
    - Mutatur: *nimirum*
      - Ου *augmentum Dores nonnunquam in ω vertunt: ut* ὤθιζον *pro* οὐθιζον.
      - EI *quorundam verborum, nimirum illorum fidecin', quæ ad ε augmenti loco acquirunt iota, Dores veteres vertebant in η: ut,* ἤλκον *pro* εἶλκον, ἤχον *pro* εἶχον.
      - Perfecti *Attici penultimam longam servant Dores: ut,* ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα. *Vide Perfectum.*
  - Reliquis *omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, & proximè post initium vel augmentum verborum occurrunt, ultima scilicet, & penultima. Vide L.*
- **Figura.** *Concidunt Dores in compositis præpositiones, teste Corintho: ut,* ὤτεινον *pro* ἀνάτεινον, ἀμβολιεργὸς *pro* ἀναβολιεργὸς, κωβαλεῖν *pro* κωβαλεῖν.
- **Thematibus,** *quæ vel*
  - **Nova** *fingunt:*
    - Α᾽ *præterito perfecto Dores nova ducunt themata: τεπάχω à πέπαχα, verbi* πάσσω: πιφύκω *à* πέφυκα: αὐάγω *ab* αὔηγα *pro* ἐώαγα, *verbi* αὐάσσω.
    - Α᾽ *Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: ut,* φωφάω, φωφῶ, *à* φρέφω: νωμάω, νωμῶ, *à* νέμω: πωτάω, πωτῶ, *à* πέτω.
  - **Characteristicas** *permutant:*
    - Verbis *in* αω *&* ωω *veteres Dorienses addunt ν: ut,* ζητάνω *pro* ζητάω, ψαύω *pro* ψάω.
    - Quæ *in* ιω *&* υω *desinunt, Doricè accipiunt ν: ut,* πίνω, *pro* πίω, θυύω *pro* θύω, παλυύω *pro* παλύω.
    - Quartæ *barytonorum* ζ *Doricè in* σδ *abit: ut,* κωμάσδω *pro* κωμάζω.

L. Vt autem Tempora Doricæ probè cognoscamus nonnulla communia inter se habet, ut cum α in η, η in α, ε in ου, μεν in μες frequenter mutatur. Quia tamen magis cõducet, singulis privatam propriamq; suam varietatem, assignabimus. & cõsiderabimus GENVS verborum

ACTIVUM, ejusque Modum

Indicativum & Tempus

Præsens:

In *secunda & tertia singulari* ε *diphthongo* ει, *posteriorem vocalem abjiciunt Dores: ut,* πάτῃς *pro* πατεῖς, πάτῃ *pro* πατεῖ.

Secundam *circumflexorum contrahunt Dores, non in* ᾶ, *sed in* η, *iota neglecto: ut,* ὀρῇς *pro* ὁρᾶς. βοῇς *pro* βοᾷς. *Hoc imitati sunt Attici in* πεινῇς, *διψῇς, ζῇς, & aliis. E contra in aliis nonnullis* η *penultimum mutant in* α: *ut,* φαμὶ *pro* φημὶ, ἰσταμι *pro* ἵστημι.

Tertia *singularis verborum in* μι *Doricè mutat* σ *in* τ: πίθητι *pro* πίθησι, ἵστητι *pro* ἵστησι, *διδοῖτι pro διδοῖσι, ζεύγνυτι pro ζεύγνυσι.*

Prima *pluralis in* μεν *desinens, ut & cæterorum omnium temporum, modorum, generum Doricè mutatur in* μες: *ut,* τύπτομες *pro* τύπτομεν, ποιῆμες *pro* ποιῆμεν, τίθεμες *pro* τίθεμεν.

Eadem *prima pluralis,* ε *penultimum, mutat Doricè in* ο: *ut,* ποιοῦμες *pro* ποιεῦμεν, ποιοῦσι *vel* ποιεῶντι *pro* ποιεῦσι. *Sin* ε *contractum sit verborum in* εω, *tunc ut vult Anteisanus, in annotationibus circumflexorum non abit in* ο: *ut ita pro* χρυσεῦμεν, *non dicamus* χρυσοῦμεν, *quamvis Caninius dicat* χρυσοῦν *pro* χρυσεῦν.

Tertia *pluralis omnium conjugationum, Præsentis & Futurorum, Doricè similis est dativo singulari participii masculini ejusdem generis: ut,* τύπτοντι *pro* τύπτουσι, ποιεῦντι *vel* ποιᾶντι *pro* ποιοῦσι, βοῶντι *pro* βοῶσι. χρυσεῦντι *pro* χρυσοῦσι, τιθεῖντι *pro* τιθεῖσι, ἰστᾶντι *pro* ἱστᾶσι, *διδόντι pro διδοῦσι, ζεύγνυντι pro ζεύγνυσι, ὠνῆ pro ἐσὶ, φαντὶ pro φασὶ.*

Verbi *substantivi* εἰμὶ *Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro* εἰμὶ *dicunt Dores* ἐμμὶ, *pro* εἶς, ἐσσὶ: *pro* ἐσὶ, ὠνῆ: *pro* ἰσμεν, *dicunt* ἰμεν, ἰμες *&* ἰμες: *pro* εἰσὶ, *ut jam vidimus* ὠνῆ.

Imperfectum:

Dores ε *quoq; in Imperfecto vertunt in* ο, *& μεν in μες: ut,* ἐποίον *pro* ἐποίην, ἐποιοῦμες *pro* ἐποιεῦμεν: ἐτάπτομες *pro* ἐτάπτομεν ἐβοῶμες *pro* ἐβοῶμεν.

In *secunda circumflexorum observavit Caninius* ω *in* ο *contrahi Doricè: ut,* ἠγάπον *pro* ἠγάπων, ἠγάπων. *Hoc tamen varius ait contingere. Contingit etiam, ut contractio fiat non in* α, *sed in* η, *ex* αε: *ut,* ἔᾶ *pro* ἔζαε, ἐζα.

Tertia *pluralis Imperfecti & Aoristi utriusque Barytonorum formatur Doricè, pro litera* ν *ponendo* σαν: *ut,* ἐτυπτοσαν *pro* ἔτυπτον, ἐιδοσαν *pro* ἔιδον, ἐμαθοσαν *pro* ἔμαθον. *Sic Imperfectum tertiæ circumflexorum* ἐδολιόοσαν, ἐδολιῶσαν *pro* ἐδολιοῦν, ἐδολιεῦν, *à* δολιόω. dolosè ago. *Hoc invenitur in Psalm.* 5: ἐδολιῶσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, *linguis suis dolosè agebant.*

Tertia *pluralis Imperfecti & Aoristi secundi Verborum in* μι *formatur Doricè à prima singulari, vel ipsa longa in brevem mutata: ut,* ἔπθεν *pro* ἐπίθεσαν, ἔδοδον *pro* ἐδίδοσαν, ἰσαν *pro* ἴσασαν ἐζεύγνυν *pro* ἐζεύγνυσαν, *ubi* υ *breve est.*

Verbi *substantiv. tertiam singularem formant Dores,* ν *in* σ *mutato,* ῆς *pro* ἦν, *vel* ἦ.

Perfectum:

Penultima *perfecti Attici tres syllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: ut,* ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα, *& Poëticè* ἀλήλυθα. *Quidam enim inquiunt* ι *& ο in* ει *& ε Poëticè redundare. Eustathius* ἀναδοσιν τῷ ι. *Ionicam esse dicit, τῷ* ὁ *Bœoticam.*

Ultimo *in nullis verbis* η *mutant Dores in* α: *ut,* ἕστακα *pro* ἕστηκα, κέκμακα *pro* κέκμηκα; *à* κάμνω.

Prima *pluralis in* μεν, *Doricè* μες *habet: ut,* τετάχαμες *pro* τετάχαμεν.

Tertia *pluralis Doricè terminatur in* αντι: *ut,* τετάχανται *pro* τετάχασι, ἐσήκανται *pro* ἑσήκασι, πεποιήκανται *pro* πεποιήκασι, τετείκανται *pro* τετείκασι.

Plusquamperfectũ:

Prima *& tertia singularis Doricè in* η *desinit; Tertia pluralis in* εσαν, *ut apud Atticos: ut,* ἐτετάχη *pro* ἐτετάχειν *& pro* ἐτετάχει, ἐτετάχεσαν *pro* ἐτετάχεισαν.

Prima *pluralis in* μεν *Doricè in* μες *desinit: ut,* ἐτετάχειμες *pro* ἐτετάχειμεν.

Aoristum *primum:*

Eandem *cum futuro characteristicam & penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut,* ἔκλαξα, *pro* ἔκλεισα, *à futuro* κλαξω: *hinc Imperativus* ἀπόκλαξον, *excinde:* ἐβάδλιξα *pro* ἐβάδλισα, *à* βαδλίζω: ἐβάσασε *pro* ἐβάσισε, *à futuro* βασῶ, *pro* βαίνω: ἔσασε *pro* ἔσησε, *à futuro* σασῶ *pro* σήσω.

Primam *pluralem, ut præsentis, in* μες, *terminant Dores: ut,* ἐτύψαμες *pro* ἐτύψαμεν, *&c.*

Tertia *pluralis Barytonorum Doricè desinit in* σαν, *ut in Imperfecto: ut,* ἐτάξασαν *pro* ἐτάξαν.

Aoristum *secundum:*

Prima *pluralis Doricè in* μες *desinit: ut,* ἐτάγομες *pro* ἐτάγομεν.

Tertia *pluralis Barytonorum quidem Doricè in* σαν *desinit: Verborum autem in* μι *à prima singulari formatur, ut in Imperfecto: ut,* ἐτάγοσαν *pro* ἔταγον: ἔθεν *pro* ἔθεσαν, ἔσαν *pro* ἔσησαν, ἔδοσαν *pro* ἔδωσαν, ἔφυ, *ita ut* υ *corripiatur, pro* ἔφυσαν.

Futurum *primum:*

Characteristica *litera* σ *sæpè mutatur Doricè in* ξ, *maximè in* 4 *Barytonorum, vel penitùs omittitur: ut,* βάδλιξω *pro* βαδλίσω, καθίξω *pro* καθίσω, κλάξω *pro* κλείσω, ει *in* α *quoque mutato à* κλείω: ἀγωνίξμαι *pro* ἀγωνίσμαι.

Nonnunquam *hæc quoque mutant Dores* η *in* α: *ut,* βασῶ *pro* βήσω, σασῶ *pro* σήσω, *δοκάσω pro δοκήσω.*

In *omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur, ut simile evadat secundo: ut,* τυψῶ *pro* τυψω, ποιησῶ *pro* ποιήσω, *δωσῶ pro δώσω,* σασῶ *pro* σήσω.

Prima *pluralis Doricè in* μες *desinit, tertia similis est dativo singulari participii, in utroq; Futuro: ut dictum est in Imperfecto: ut,* τάξομες *pro* τάξομεν: τάξουλι *vel* ταξοῦλι, *vel etiam* ταξοῦλι *pro* τάξουσι: ταγῦλι *vel* ταγοῦλι *pro* ταγῦσι.

Definentia *in* ω *Dores mutant in* ου: *ut,* ποιησοῦντι *pro* ποιησοῦλι, *δωσοῦλι pro δωσοῦσι.*

Reliquos: *quorum non minor est quàm Indicativi varietas. Vide signum M.*

PASSIVUM *& Medium. Vide sign. N.*

M In reliquis modis Activi generis & quidem in

- **Imperativo:**
  - **Præsens:**
    - In *prima circumflexorum* ει *mutatur Doricè in* η: *in tertia autem* υ *in* ω: *ut*, ποιήτω *pro* ποιείτω, ποιείτω: χρυσώτω *pro* χρησάτω, χρυσάτω. *Sic verbum* εἰμι *in Imperativo habet* ἤτω *pro* ἔστω; *tanquam à verbo* ἐω.
    - In *secunda circumflexorum contractio Doricè fit in* η: *ut*, ζῆ ζήτω *pro* ζῆ, ἀτω ζήτω, *ex* ζάετω
    - In *verbis in* μι *usurpatur potius à Dorienſibus terminatio contracta*: *ut*, τίθη *pro* τίθει, ἵστη *pro* ἵστασθι, δίδοι *pro* δίδοῖ *vel* δίδοῖ.
  - **Aoriſtus *ſecundus*:**
    - Mutari *ſolet* ε *in* ον *exemplo Syracuſanorum*: *ut*, λάβον *pro* λάβε, τύπον *pro* τύπε.
    - In *ſecunda conjugatione Verborum in* μι *ponitur* α *pro* η: *ut*, στάθι *pro* στῆθι.
- **Optati o**
  - Prima *pluralis in* μὰν *omnium conjugationum & temporum Doricè in* μες *deſinit*: *ut*, τυπτοίμες *pro* τύπτοιμὰν, ποιήσοιμες *pro* ποιήσοιμὰν, *&c.*
  - Præſens *tempus verborum circumflexorum terminant Dorienſes & Aoles in* ῶλω: *ut*, ποιῶλω *pro* ποιοῖμι, χρυσῶλω *pro* χρυσοίμι, βοᾶλω *pro* βοῷμι.
  - Aoriſti *utriuſque tertia pluralis formatur Doricè in* σαν, *ferè ut Imperfecti Indicativi*: *ut*, ἐλθέσαν *pro* ἐλθοιεν, τύψασαν *pro* τύψαιεν, ὀλέσασαν *pro* ὀλέσαιεν.
- **Conjũcti o:**
  - Prima *pluralis in* μεν *omnium temporum & conjugationum effertur apud Dores per* μες: *ut*, τύπλωμες *pro* τύπλωμὰν.
  - Tertia *pluralis omniũ temporum Doricè eſt dativo participii ſimilis, ut in Præſenti Indicativi*: *ut*, τύπλωνὶ *pro* τύπλωσι, ποιῶνὶ *pro* ποιῶσι, βοῶνὶ *pro* βοῶσι, τετυπωνὶ *pro* τετύπωσι.
- **Infinitivo:**
  - Tempora *quæ in* ειν *deſinunt formant Dores tribus diverſis modis*: 1. *ut Attici in* εμμεν: *ut* τυπτέμμεν *pro* τύπτειν, ποιησέμμεν *pro* ποιήσειν, *&c. Ait tamen Etymologus in voce* βασκεμὰν: ᾧ οἱ Δωριεῖς τὰς εἶν ἀπαρέμφατα, ἀλλὰ τὸ εμμεν παραφέρουσι: γελάμμεν *pro* γελᾶναι, τίθεμμεν *pro* τιθέναι. *Itaque è* ἔμμεν *non olim Doricè habet* ἔμμεν, *vel ut ſcribit Corinthius* ἔμμεν: *ſed etiam* ἦμεν, ε *inſuper in* η *mutato vel* ἦμεν, *ſi* ν *Dorico more in* σ *abeat*. 2. *Ex* ει *diphthongo auferunt jota*: *ut*, τύπτειν *pro* τύπτεν, τυπτὲν *&c. an tanto* τύπτεν *pro* τυπτεῖν. 3. Ει *in* η *mutant jota vel ſubſcripto vel neglecto*: *ut*, τύπλην *vel* τυπλῆν *pro* τύπλειν, δραμεῖν *pro* δραμέειν, λαβεῖν *pro* λαβέειν, γελᾶν *pro* γελᾶν.
  - Perfectum *in* καν *Doricè, ut apud Atticos in* εμμεν *deſinit*: *ut*, πεποιηκέμμεν *pro* πεποιηκέναι, πεζοχέμμεν *pro* πεζοχέναι.
  - Secunda *circumflexorum* α *mutatur Doricè in* η: *ut*, βολῶ *vel* βοήμεν, *pro* βοᾶν, *jota vel ſubſcripto, vel neglecto. Viceverſa in ſecunda in* μι, η *in* α: *ut*, στᾶναι *pro* στῆναι.

N. Reliqua *Genera ſunt*

- **Medium:** *quod eaſdem habet Doricas variationes quas Activum & Paſſivum, quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus convenit. Ergo*
  - Dores εν *vertunt in* ευ *ubique poſſunt*: *ut*, ἐπάτευ *pro* ἐπάτεν, ἐποιεύμεν *pro* ἐποιέμεν, ἔθευ *pro* ἔθεν, τάτευ *pro* τάτεν.
  - Perſonam *primam numeri pluralis in* μεθα *&* μὰν *deſinentem omnium temporum, modorum, conjugationum in* μεθα *&* μες *terminant Dores*: *ut*, τυπλώμεθα *pro* τυπλώμεθα, βοωμεθα *pro* βοώμεθα: ἐπετάγεμες *pro* ἐπετάγεμὰν, τετάχωμες *pro* τετάχωμὰν *&c.*
  - Præteriti *perfecti tertia pluralis Doricè in* αυν *deſinit, ut in Activo*: *ut*, τετάγαυν *pro* τετάγασι.
  - Pluſquamperfecti *prima & tertia ſingularis in* η *tertia pluralis in* εσαν *deſinit apud Dores, ut in Activo*: *ut*, ἐτετάγη *pro* ἐτετάγειν, *&* ἐτετάγει: ἐτετάγεσαν *pro* ἐτετάγεισαν.
  - Aoriſti *primi ſecunda ſingularis Doricè in* α *deſinit*: *ut*, ἐτάξα *pro* ἐτάξω.
  - Futurum *in Medio quoq; circumflectitur Doricè*: *ut*, τυψῶμαι *vel* τυψοῦμαι *pro* τύψομαι, σεσεῦμαι *pro* σήσομαι, θησεῦμαι *pro* θήσομαι, *&c.*
  - Infinitivi *perfectum tempus Doricè in* εμμαι, *deſinit, ut in Paſſivo*: *ut*, τετυπέμμαι *pro* τετύπθαι.
- **Indicativum:** *In quo*
  - Prima *pluralis in* μεθα *acquirit ad* θ *literam* σ: *in* μεν *autem* ν *mutat in* σ *Dorico more*: *ut*, τυπλόμεθα *pro* τυπλόμεθα, πθεμεθα *pro* πθίμεθα· ἐτύφθεμες *pro* ἐτύφθημὰν, ἐτάγημες *pro* ἐτάγημὰν.
  - In *præſenti & Imperfecto* ε *Doricè mutatur in* ᾰ: *ut*, ἐτάπλᾰ *pro* ἐτάπλε, ποιᾰμεν, *pro* ποιεμεν, ἐπίθᾰ *pro* ἐπίθε.
  - Secunda *ſingularis præſentis ſecundæ circumflexorum contrahitur in* η: *ut*, βοῆ *pro* βοᾶς: *et etiam ut annotat Anſeſignanus*, βοᾶσαι *pro* βοᾶ. *Viceverſa ſecundæ conjugationis in* μι *perſonam ſecundam Atticam ita, Dores ita dicunt* η *in* α *mutato.*
  - In *Perfecto quartæ baryton. loco* σ *aſſumunt Dores characterem Aoriſti ſecundi*: *ut*, πέφραδμαι *pro* πέφρασμαι. *Hoc alii atticis tribuunt.*
  - **Aoriſtus *uterque*:**
    - Frequenter *hic Dores* ε *in* α *mutant*: *ut*, ἀπέβαν *pro* ἀπέβην, ἀνεπλάμαν *pro* ἀνεπλάμην.
    - Tertiam *pluralem formant Dores & Aeoles à prima ſingulari, longa in brevem mutata, ων in* αν: *ut*, ἔπαχθαν *pro* ἐπάχθησαν, *ab* ἐπάχθω: ἔταγον *pro* ἔτάγησαν, *ab* ἐτάγω.
    - Prima *pluralis ultimum* ν *mutat Doricè in* σ: *ut*, ἐτάχθημες *pro* ἐτάχθημὰν, ἐτάγημες *pro* ἐτάγημὰν.
    - Penultima *Aoriſti primi per omnes modos & tempora Doricè corripitur, ut obſervat Neander*: *ut*, ἐποιέθην *pro* ἐποιέθην. *In participio* γαμιεθεῖσα *pro* γαμηθεῖσα. *Corinthus locum ex Theocrito citat*: ὅτω κὴ νύμφα γαμιεθεῖσα ἀφίκοιτο. *Hic* ι *breve eſt, ex* ε *factum Doricè.*
- **Imperativum:** *Dores* ε *in* ᾰ *vertunt*: *ut*, τάπλᾰ *pro* τάπλε, ποιᾰ *pro* ποιῆ, πίθᾰ *pro* πίθε.
- **Optativum.** *Hic*
  - Præſentis η *Doricè in* α *mutatur*: *ut*, χρυσίμαν *pro* χρυσίμην.
  - Prima *pluralis in* μεθα *vel* μεν *Doricè effertur, ut in Indicativo*: *ut*, χρυσίμεθα *pro* χρυσίμεθα, ταγείμες *pro* ταγείμὰν.
- **Subjunctivum,** *ubi*
  - Prima *pluralis in* μεθα *acquirit* σ, *in* μεν *deſinens, abit in* μες *Doricè*: *ut*, τατώμεθα *pro* τατώμεθα, τυφθῶμες *pro* τυφθῶμὰν.
  - Tertia *plurais Aoriſtorum in* ωνὶ *deſinit Doricè, teſte Caninio*: *ut*, ταχθῶνὶ *pro* ταχθῶσι, ταγῶνὶ *pro* ταγῶσι.
- **Infinitivum.**
  - Aoriſtum *utrumque in* ημὰν *terminant Dores, ut Attici*: *ut*, ταχθέμὰν *pro* ταχθῆναι, ταγήμὰν *pro* ταγῆναι, πθήμὰν *pro* πθῆναι.
  - Secunda *circumflexorum Doricè mutat* α *in* ᾱ: *ut*, χρυσᾶς *pro* χρυσοῦς, βοᾶς *pro* βοᾶς.

DORICA.

G.
PARTICIPII *Dorica formatio propter terminationis multitudinem in plerisq; convenit cum*
- **Nominibus**, *quibus easdem recipit declinationum formas: ut,* ἁ τετυμμβία, *pro* ἡ τετυμμβίη.
- **Verbis**, *ratione*
  - **Initii**, *vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter usum communem aliorum: ut,* ἐκλελαθόνϛα φυλάσσας *pro* λελαθόνϛα.
  - **Finis**, *vel etiam penultimæ:*
    - In *Barytonis activis præsentis temporis* α *femininorum Doricè abit in* οι: τύπτοισα *pro* τύπτουσα.
    - Primæ *circumflexorum participia* ου *mutant in* ω̃: *ut,* ποιῶσα *pro* ποιοῦμϛος *pro* ποιούμϛος.
    - **Aoristus** *primus in* ας *desinens per epenthesin Doricam acquirit jota: ut,* τύψαις *pro* τύψας. *Pindarus etiam* τύψαισα *dicit.* ποινήσαις *pro* ποινήσας.
    - **Circumflexa** *in* ῶν *efferunt Dores per* ω̃: *ut,* γελαῶ *pro* γελῶν, ἐλαῶ *pro* ἐλῶν.
    - Εἰμὶ *in præsenti participii formatur Doricè* ἐὶς ὤντος: *in fœminino,* ἔασσα, ἐάσσας, *quod apud Timæum frequens esse dicit Caninius. Hoc tamen alii Aeolibus tribuunt.*

H.
Reliquæ *orationis partes in multis etiam Dorum privatam inflexionem sequuntur:*
- ADVERBIUM *diversimodè afficitur sui vel*
  - **Initio.** *Dicunt ergo Dores* τὼς *pro* ὡς. Ἄψ *item pro* ὀπίσω, *o mutato in* α, π *& in* σ *in* ψ, *abjecto jota &* ω.
  - **Medio:** ϖλατῖον *dicunt pro* ϖλησίον.
  - **Fine.**
    - **Frequenter** *apud Dores adverbia in* α *desinunt: ut,* ἄλλοκα *pro* ἄλλοτε, ἁμᾶ *pro* ὁμοῦ, ὄκκα *&* ὄκκη *pro* ὅτε ὁπότε, ὁπωίκκα, ὅπᾳ: ὅπα *pro* ὅπη *vel* ὅπᾳ: πῦ *pro* πῆ: ϖαύτω *pro* ϖαντῆ: πόκα *pro* πόθε: τόκα *pro* τότε.
    - Præterea *dicunt* εἴδλος *pro* εἶδλον, οἴκαδλες *pro* οἴκαδλε, πῶ *pro* πόθεν, πιλοπονναισιὴ *pro* πιλοπονησισί.
- PRÆPOSITIONES *Dores &*
  - **Mutant:** *ut,* ποτὶ *&* ϖοτὶ *pro* ϖρὸς: *nimirum* σ *in* τ *mutato, & post adjectum jota, literra* ᾱ, *vel retenta, vel abjecta. Hinc composita,* πότταγε *pro* ϖρόσταγε,
  - **Minuunt** *per ἀpocopen: ut,* πὶς *pro* πιρὸς, αὖ *pro* ἀνά.
- CONIVNCTIONES *Doricæ sunt,* ἀὰ *pro* ἄ, αἴπερ *pro* εἴπερ, αἴκε *vel* αἴκα *pro* εἰκὴ, αἴκεν *pro* εἰκεν: γὰ *pro* γὲ: κᾴνεῖ *pro* κὴ αὖθι: ὧν *pro* ἂν.

C.
Hucusque, *quæ Vnius dictionis Dorica proprietas esset generatim primum, tum specialim, quantum licuit & decuit breviter comprobavimus. Quod si jam plurium quoque connexum requiremus, eum quoque apud Dorienses diversum esse comperiemus, ratione tum*
- Orthographiæ, *quatenus innectuntur dictiones, contractione vel*
  - *Aliqua intercedente: ut nimirum*
    - ΑΑ *contrahatur in* Α: *ut,* αὐάγρεαν *pro* αὐαάγρεαν.
    - ΑΟ *in* Ω: *ut,* τωνέφελα *pro* τὰ ὀνέφελα.
    - ΑΙΑ *in* Α: *ut,* κᾶνις *pro* κὴ αὖθι.
    - ΑΙΕ *in*
      - Α: *ut,* θάτερα *pro* τὰλ ἕτερα.
      - Η: *ut,* κήκῖς αὐτῖς, *pro* κὴ ὐκ τῖς αὐτῖς.
    - ΑΙΕΙ *in* Η: *ut,* κἤφα *pro* κὴ ἔϖτε, *utroque jota abjecto.*
    - ΑΙΕΥ *in* ΗΥ: *ut,* κῆυ *pro* κὴ σύ.
    - ΗΕ *in* Η: *ut,* μἤτι *pro* μὴ ἔτι.
    - ΗΕΥ *in* ΗΥ. *ut,* μἠύρω *pro* μὴ εὕρω.
    - ΟΕ *in* Ω: *ut,* ὠγὼ *pro* ὁ ἐγὼ, ὠξ αὐτνας *pro* ὁ ἐξ αὐτνας.
    - ΟΑ *in* Ω: *ut,* ὤλωνις *pro* ὁ Ἄλωνις,
    - ΟΙΑΙ *in* Ω *tum jota subscripto: ut,* ὠϖόλοι *pro* οἱ ἀϖόλοι, *ea in* ω *mutato, & posteriore jota subscripto.*
    - ΟΥΑ *in* Ω: *ut,* τῶλγε *pro* τᾶ ἄλγε.
    - ΟΥΑΥ *in* ΩΥ: *ut,* τωὐτᾶ *pro* τᾶ αὐτᾶ.
    - ΩΑ *in* Ω: *ut,* τὼγάλματα *pro* τᾷ ἀγάλματι.
    - ΩΕ *in* Ω: *ut,* ὠτᾶν *pro* ὦ ἑτᾶν.
  - **Nulla:** *ita tamen, ut literæ auferantur: ut,* ποτὰν μητέρα *pro* ποτὶ τὴν μητέρα, κατῖτο *pro* κἤτῖτο.
- Syntaxeos: *Vbi notatur*
  - *Ellipsis: ut,* ὁ γᾶν, *pro* ὁ μὲ τλὼ γλῶ, *apud Theocrit.*
  - Enallage
    - Specierum. *Primitivo usi pro possessivo Doribus & Atticis commune esse dicit Eustathius, & addit, quæ duriora sunt nostris auribus eorum esse, quæ molliora & jucundiora Atticorum: ut,* αὐθρωπον ἤθος *pro* ἀνθρώπινον, γυναῖκα μᾶζον *pro* γυναικεῖον.
    - Numerorum
      - Pro *singularibus fœmininis plurales casus proferunt Dores; teste Io. Gramm. ut* κηλὰς *dicũt pro* κηλῶ, σοφὰς *pro* σοφῶ.
      - Pluralia *sæpè ut dualia proferunt Dores, ait Corinthus, & exemplum subjicit ex Pindaro,* Μαθόντες ᾗ λαοὶ παγγλωσσίᾳ κόραικες Ὧς, ἄνερες γὰρ ἴσαν Διὸς ὧδες ὄρνιχα θεῖον.
    - **Casuum,** *pro Genitivo singulari utuntur Dores Dativo ejusdem numeri in prima & tertia simplicium. Sic quidam inquiunt. Est autem ea ratio, quam diximus suo loco, quoniam* ι *genitivi primæ declinationis mutant in* α: *tertiæ autem in* ω, *ut ita genitivi & dativi sint similes.*
    - **Verborum.** *Nam Tertiis personis pluralibus utuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthus, proferunt & tertias personas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum: ut apud Pindarum:* ὄρμησαν τὰς χέρας αὐαπλέκοντες ᾗ στεφάνοις *pro* αὐαπλέξασι.
    - **Modorum.** *Subjunctivum loco Indicativi Dores quoque adhibent: ut,* τὰ μᾶλλα ἐλθὸ ἵκω *pro* ἐλθόμην.

DIALECTVS AEOLICA.

Aeoles Dorienſium coloniam fuêre, in Siciliam & Italiam ductæ. Illorum ergo germanis proprietas Dorienſium aſſimilis. Vt autem horum Lacones, ſic Aeolum integerrimi Theſſali fuêre, teſte Scaligero. Aeolica lingua Sapho & Alcæus ſcripſêre: Homerus item Ariſtophanes ea ſunt uſi. Nos illius naturam examinaturi, conſiderabimus vocum

Significationem, *quam diverſam habent à cæteris Græcis.* Ἄφατος, *ignobilis: Aeolicè Vulcanus eſt.* Κλάδος *ramus: Aeolicè ſaltus.* Περπάζω, *mitto: Aeolicè, in quinq; metior.* Χελώνη, *teſtudo: Aeolicè cithara.* Σταλαγμὸς, *gutta: Aeolicè dolor.* Κατὰ *pro* μετὰ *accipiunt Aeoles, teſte Grammatico.*

Diverſitatem, *quæ ſeſe in ſcriptione & pronũciatione offert, partim,*

Vnius *dictionis, quæ à cõmuni uſu diverſa eſt vel*

Ex parte tantùm: *quod conſiderabimus &*

Generatim *tantùm*

Orthographiæ: *qua adhibito Aeolica vel*

Augetur

Initio *tum* Litera, O, *quod præponunt Aeoles υ pſilo: ut,* ὄλλως *pr.* ὅλλως. Β, *quoũ præmittunt literæ* ϱ, *ſequente* λ, κ τ, *iſte .o. Grammat. vel etiam* ζ, *ut anno at Caninius: ut,* βόδλον *pro* ῥόδλον, βρόδον *pro* ῥόδον, βρυτὸς *pro* ῥυτὸς, βέλζα *pro* ῥίζα. Ϝ *Digamma, quod Aeolicum vocatur, quoniam ab iis inventum & uſurpatum eſt: ut,* Ϝελένη *pro* ἑλένη, Ϝαὼς *pro* αὼς. *Apud Alcæum ſemel tantùm inveniri,* Ϝεικάδες *pro* εἰκάδες, *inquit Triphon Grammaticus, qui eodem vult Ionas uti, Dores, Lacones, Bœotos. Præfigebatur olim vocibus à vocali aut diphthongo incipientibus: tum* Syllaba Ε: *ut,* ἐλάπεδλον *pro* ἐλάπεδον.

Medio: Litera, I: *ut,* καλαῖς *pro* καλάς. Υ, *inprimis ſi poſt ſe ſequatur alia vocalis, teſte Grãmat. aut aliàs nulla ſequatur poſt ſe vocalis conſonãs: ut,* ἄυαδλος *pro* ἄαδος, χλύαντες *pro* χλάντες, αὐὴς *pro* αὴς. Β: *ut,* ἀλιδλόϊν *pro* ἀλιδλοεῖν: Κ: *ut,* ὄκχος *pro* ὄχος. Σ: *ut,* σπέρσω *pro* σπερῶ. *Inprimis dipl. ſigmo gaudet conſonantium* λ, μ, ν, π, ξ, σ, τ, *& aliarum: ut,* ἄλλαμες *pro* ἡμεῖς, ἔμμα *pro* εἶμι: ἔννεπε *pro* ἔνεπε, σπελλάνα *pro* σπέλλων, ἐγέρρω *pro* ἐγείρω, ὄσσος *pro* ὅσος, ὄππως *pro* ὅπως, ὄττι *pro* ὅτι: *quæ vis dicat Grammat.* ὅππη *&* ὄππως *communia eſſe. Nam communis, ait relativa duplicat,* ὁπποῖος *pro* ὁποῖος, ὅσσος *pro* ὅσος: *tum* Syllaba, Α: *ut,* θεάων *pro* θεῶν. Ε: *ut,* δύεσι δῦσι. Ο: *ut,* ἐστέροντο *pro* ἔστρωντο.

Fine: *tum* Litera, Ν: *ut,* λητῶν *pro* λητῶ, ἐγὼν *pro* ἐγὼ. *tum* Syllaba, Θα: *ut,* ἔπηθα *pro* ἔπης, ἤθα *pro* ἦς.

Minuitur

Initio: Litera, Δ: *ut,* αἰνὸς *pro* δεινὸς. Μ: *ut,* ἴα *pro* μία. Σ: *ut,* μίλαξ *pro* σμίλαξ, μυκτὴς *pro* σμυκτὴς.

Medio. *Syncopes Aeolum ſunt propriæ, ait Io. Gramma. tum* Literæ, Ι: *ut,* ἄρχα *pro* ἀρχαῖα, ἔπας *pro* ἑταῖρος. *Hoc verò non ſolum ex ea aufertur, ſed etiam ex ea, ita quidem, ut in illius locum ſuccedat conſonans aliqua, vel ſimilis ſequenti, vel alia aliqua: ut,* χέρρες *pro* χείρες, τέννω *pro* τείνω, σπένδω *pro* σπείδω. *Hic* ν *ſuccedit, non* δ, *duplicatur, ut in prioribus.* Γ, *ex iis quæ aſſinunt in* νγξ: *ut,* φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: *ut,* πάρδενος *pro* παρθένος. *tum* Syllaba, Ε: *ut,* ἰρὸν *pro* ἱερόν. Μ: *ut,* ὥρμεσα *pro* ὥρμησα. Ο: *ut,* ἀγνάκομες *pro* ἠγνοήκαμες.

Fine, Litera, Ν: *ut,* ὄπιδα *pro* ὄπισθε. Σ: *ut,* ὁ *pro* ὅς, ἀρχέω *pro* ἀρχίας.

Mutatur. *Vide ſignum* Α.

Prosodiæ. *In qua conſideratur*

Spiritus. *Aeoles aſperum ſemper vertunt in tenuem: quem ob id H. Stephanus Aeolicum vocat, ipſoſq; Aeolas,* Ψιλοῦντας, *Euſtathius: ut,* ἦλιος *pro* ἥλιος. *Inde fit, ut in Compoſitione tenuis non vertatur in aſpiratam. Interea Aeoles loco ſpiritus aſperi uſurpabant notulam, ex duobus* Γ *ſibi mutuò erectè inſiſtentibus,* Ϝ, *vel inversè* Ⅎ *efficiam, quam ut* ϝ *conſonans Latinorum proferebant. Ait Victorius: Aeolis* Ϝ *idem valet, quod apud nos* v, *cùm pro conſonante ſcribitur, vocaturque* βαῦ, *& δίγαμμα Aeolicum. Addit ipſius, pro* βαῦ, *voluiſſe dicere* ϝαῦ. *At verò Græci ſæpiùs* β *pro* ϝ *uſurpant, & Caninius teſtatur, Lacones & Cretenſes* β *ipſis fuiſſe loco digamma: ut,* ἀϝεὼν, ὠβεὼν, *unde Latinorum ovum:* ἀϝελὸς, βαβέλος. *Digamma ergo pro* v *conſonante, vel etiam pro aſpero ſpiritu uſurpabatur: ut,* Ϝεσπέρα *pro* ἑσπέρα, Ϝελένα *pro* ἑλένη, Ϝεπλὰ *pro* ἕπλα. *Quamvis inveniantur nonnunquam etiam pro ennui ſpiritu adhibuiſſe: ut,* Ϝοῖνος *pro* οἶνος, Ϝίσχυς *pro* ἴσχυς.

Tonus, *ſive Accentus. Vide ſign.* Β.

Speciatim: *quatenus ea pertinebunt ad ſingulas Etymologiæ claſſes. Vide ſign.* C.

Penitus. *Tales Aeolum propriæ dictiones ſunt,* Ἄιετος, *debilis.* Ἄϊγος, *aquila.* Καϊκωγὶς, *indumentum muliebre.* Δρέκων, *vir,* ωνὸς. Μωὶν, *prætextus,* ωΐδφασις. Ρέϋτος, *facies.*

Plurium, *invicem conjungendarum. Vide ſign.* D.

AEOLICA.

A. Permutantur *inter se unius dictionis literæ Aeolico more vel*

Figura: *nimirum*

Vocales: Una

- A *in*
  - E: *ut,* πξίεμος *pro* πξίαμος, λεγόμεθε *pro* λεγόμεθα.
  - H: *ut,* ἠὴρ *pro* ἀήρ.
  - Y: *ut,* σύρκες *pro* σάρκες.
  - O: *ut,* τροτὸς *pro* τρωτὸς, μέμφεμαι *pro* μέμαρμαι, ὄνα *pro* κἄω.
- E *in*
  - A: *ut,* αἰνὸς *pro* δεινὸς, ὄπποθα *pro* ὄπωπα.
  - H: *ut,* ἀχιλλῆος *pro* ἀχιλλέος.
  - O: *ut,* οἰσθαθα *pro* εἴσηθα, *teste Etymologo.*
- H *in*
  - A *longum, vel in breve, secundum alios, ad differentiam Dorum: ut,* πύλα *pro* πύλη.
  - E: *ut,* ἄρες *pro* ἄρης. *Inprimis hoc fit ab Aeolibus, quando sequentem consonantem duplicant: ut,* πίθεμμι *pro* πίθημι, ἀδικέσσαι *pro* ἀδικῆσαι.
  - AI: *ut,* πίθαμι *pro* πίθημι, μιμναίσκω *pro* μιμνήσκω.
  - EI: *ut,* πείλους *pro* πήλεις, μεὶς *pro* μὴν *mensis.*
- I *in*
  - E: *ut,* ἀδιέκας *pro* ἀδίκας, *apud Etymol.*
  - H: *ut,* ἀκτλὼ *pro* ἀκτὶν, ψημμύθιον *pro* ψιμμύθιον.
- Y *in*
  - Ω: *ut,* ὠψηλὸς *pro* ὕψηλος.
  - H: *ut,* ἀνέος, *ait Etymologus, sit* νύος, (ὡς τὸ, νύον αὐδρῶν αἰχμητάων, *pro* νυμφίων) *& Aeolica mutatione* νῆος. *Silburgius in notis ait: Haud scio, an verior lectio,* παρὰ τὸ νέος, γίνεται νέος, *ἢ* Αἰολικῇ τροπῇ, νυός.
  - I: *ut,* ἰψηλὸς *pro* ὕψηλος, ἴπαις *pro* ὕπαις.
- O *in*
  - A: *ut,* ἄοσα *pro* ὅσα, *Etymologus.*
  - E: *ut,* πρὲς *pro* πρὸς, ἐδιόντες *pro* ὀδόντες.
  - Y: *ut,* ὄνυμα *pro* ὄνομα. Ἐπώνυμος *autem, teste Eustathio commune est.*
  - Ω: *ut,* ἄμμι *pro* ὅμμι, ὥοσα *pro* ὅσα.
- Ω *in*
  - O: *ut,* ὄεα *pro* ὤα.
  - A: *ut,* γελᾶν *pro* γελῶν.

Plures EA *in* H *per contract. idque in quibusdam tantum, non in omnibus, teste Gramm. ut,* κρῆς *pro* κρέας.

Vocales: Diphthongi:

- A. *cum iotâ subscripto in* Aῖ: *ut,* βοάις, βοᾶς. *Non enim subscribunt iota Aeolos, sed adscribunt separatim.*
- AI *in* AῚ *per diæresin, quam amant Aeoles: ut,* παΐς *pro* παῖς.
- EI *in*
  - H: *ut,* ἔλθω *pro* ἐλθεῖν. *Priscianus ait, ei ab Aeolibus verti in η. Constat tamen iota ab iis vel negligi, vel adscribi, non autem subscribi. Sic* ἀηδών, *luscinia, ab* ἀείδω *derivatur. Aeolica mutatione τὸ ει in η, teste Eustathio. Vnde etiam Lycophron* Σειρήνων *vocavit* ἀηδόνας, ὡς καλὸν ἀείδουσας.
- EῚ *per diæresin: ut,* ἀργεῖοι *pro* ἀργῆοι.
- OI: *ut,* ὄνοιρος *pro* ὄνειρος, οἰκὼς *pro* εἰκώς.
- EY *in* H: *ut,* ὄρφνη *pro* ἐρφδὸς, ἀχίλλης *pro* ἀχιλλεύς.
- OI *in* OῚ *per diæresin: ut,* κόϊλον *pro* κοιλον, χρόϊα *pro* χροιά.
- OY *in*
  - Ω *si non fuerit natum ex crasi: ut,* μῶσα *pro* μοῦσα. *Fit hoc præcipuè, ut ait Io. Grammat. in participiis fœmininis, desinentibus in* οῦσα *circumflexum: ut,* ἰδῶσα *pro* ἰδοῦσα.
  - AO: *ut,* αἰνέαο *pro* αἰνείας.
  - H: *ut,* φοβήρμος *pro* φοβέρμος.
  - EY, *si ex crasi natum fuerit: ut,* λαλδύσα *pro* λαλοῦσα, ἀκδύμος *pro* ἀκούμος.
  - OI: *ut,* χρύσιν *vel* χρύσις *pro* χρυσοῦν. *In participiis inprimis fœmininis verborum gravitonorum præsentis temporis: ut,* τόπλοισα *pro* τύπλουσα, γελάοισα *pro* γελάουσα, *quod ab aliis Dorienſibus adscribitur.*

Consonantes, *tum*

Mutæ, *de quibus signo* E.

Semivocales

- M *in*
  - B: *ut,* βύρμαξ *pro* μύρμηξ, βέλλω *pro* μέλλω.
  - Π, *& simplex & duplex: ut,* παθῆσα *pro* μαθῆσα, ὄπ πάλ *pro* ὄμμα.
- N *in* Σ: *ut,* φρόνεις *pro* φρονεῖν, νόας *pro* νοῆν.
- I *in*
  - Δσ *vel* Σδ: *ut,* δσεὺς *vel* σδεὺς *pro* ζεὺς, *errantes pronuntiatione, ait Corinthus.*
  - Δ: *ut,* δυγὸς *pro* ζυγὸς, *teste Etymologo.*
- Ξ *in* Κσ *vel* Σκ: *ut,* κσεύω *vel* σκεύω *pro* ξεύω.
- Ψ *in* Πσ *vel* Σπ: *ut,* πέλοπς *pro* πέλοψ, σπολὶς *pro* ψολίς.
- Σ *in*
  - T: *ut,* τὺ *pro* σὺ, *quemadmodum Dores.*
  - Δ: *ut,* ὀδμιλὼ *pro* ὁσμιλὼ, *teste Plutarcho.*
  - Θ: *ut,* μιωιθμὸς *pro* μιωισμὸς, *ut notat H. Stephanus.*
  - N: *ut, in perfectis participiis,* νενοήκων *pro* νενοηκώς.
  - P: *ut,* μάρτυρ *pro* μάρτυς, *Eustath. teste,* ἵππυρ *pro* ἵππος, ἕτερ *pro* οὗτος, ἄρρω *pro* ἄρσω, κόρρη *pro* κόρση, *ait Caninius*
  - Z, *si* σ *duplex fuerit: ut,* μέζων *vel* μέιζων, *à* μέσων, *positivi* μέγας. *Sic Etymologus.*

Situ, *& ordine. Aeoles* ρ *transponunt, & quandoque duplicant,* ι *in* ε *mutato: ut,* πέρραμος *pro* πρίαμος, κόπερρα *pro* κόπρια, μέπερρος *pro* μέτρος, πέρτος *pro* πρίτος, πέρτη *pro* πρίτη.

E. Mutæ

DIALECTVS

A. Mutæ consonantes ab Aeolibus per αὐλλοιχίαν variis modis permutantur:

- Π in
  - K: ut, κῆον pro πῆον.
  - M: ut, μοτῶ pro ποτῶ.
- Π Τ in Σσ, præeunte vocali brevi: ut, ἐμπίσσω pro ἐμπίπλω, ὄσσω pro ὄπλω, πίσσω pro πίπλω. Non autem τύσσω dicunt pro τύπτω, quoniam υ longum est.
- Τ in Π: ut, πίπραπλε pro πίτραπλε, σπολή pro στολή.
- Β in
  - Ζ: ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
  - Δ: ut, ὀδελὸς pro ὀβολός
  - Μ: ut, βάρμιτος pro βάρβιτος, teste Etymol.
- Γ in Ζ: ut, ὀλίζον pro ὀλίγον.
- Δ in
  - Ζ: ut ζία vel ζᾶ, pro Δία, ζαβάλλειν pro Δαβάλλειν.
  - Β: ut, βέλεαρ pro δέλεαρ.
  - Θ: ut, θασὸς pro δάσος.
- Φ in Π: ut, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπέχει pro ἀμφέχω.
- Χ in
  - Ξ: ut, δρυξᾶ pro δρυχᾶ, τειξᾶ pro τειχῶ. Hoc alii Doribus tribuunt.
  - Φ: ut, αὐφλὼ pro αὐχλὼ.
- Θ in
  - Γ: ut, κατῆκε pro κατῆθε: nimirum aspirationem nescientes, tenues non mutant.
  - Φ: ut, φλᾶτυ pro θλᾶτυ.

B. Quæ etiam sit Accentus vel Toni apud Aeoles scribendi ratio brevi dicendum est. Tonum ergo contra communis linguæ consuetudinem Aeoles vel

- Movent loco, nimirum ex
  - Vltima in
    - Penultimam, ut accentum vel eundē servent vel mutent. Ergo.
      - Oxytonon mutant Aeoles in Paroxytonon. Ait Dionysius, omnem dictionem sup a unam syllabam, communiter oxytonam, Aeoles gravant, prater præpositiones & conjunctiones. Et Io. Grammaticus, Disyllaba apud nos in acutum tonum desinentia, Aeoles gravi tono proferunt: ut. σόφος pro σοφὸς, φίλαις pro φιλεῖς, αὐτός: ἐφάτω pro ἐφατὼς, βασίλδυς pro βασιλεύς. Idem fit, si Pronomen σός cum articulo coalescat: ut, ὄσος pro ὁ σὸς, ἥση pro ἡ σὴ, τόσον pro τὸ σὸν.
      - Peri pomenon mutant Aeoles in Paroxytonon: ut, φρόνλω pro φρονεῖν, γάλαις pro γελᾷς, ἄμμιν pro ἡμῖν. χέρρες pro χεῖρες.
      - Oxytonon mutant Aeoles in properispomenon: ut, λαῦκος pro λαυκὸς, θῦμος pro θυμὸς, χῶλος pro χωλός.
    - Antepenultimam. Ex oxytono faciunt Aeolii properoxytonum: ut, πόταμος pro ποταμὸς, δμώατος pro δμωατὸς, ἠέλιον pro ἠελιὸν, ὔμφαλος pro ὀμφαλός.
  - Penultima in Antepenultimam: nimirum, Ex paroxytono & properispomēno faciunt properoxytonon Aeoles: ut χρύσιον pro χρυσίον, πίθυλα pro πεθύπι, δισδοντι pro δισδοντ: βασίληος, pro βασιλῆος, βασίλαος pro βασιλέος.
  - Antepenultima in
    - Penultimam. Properoxytonon mutant Aeolii in paroxytonon: ut, ωεσσώπατα pro ωεσσωπα.
    - Vltimam. Ex Properoxytono formant Aeoles oxytonon: ut, ἰψηλὲς pro ὑψηλός.
- Non movent: sed mutant nimirum
  - Oxytonon mutant Aeoles in perispomenon, & ut ait Io. Grammat. & alii Monosylla'a longa circumflectunt: ut, ῥῶξ pro ῥαὼξ, ζοῦς pro ζόος, χλῶ pro χλώ. Sic dicunt ἐγῶν pro ἐγώ.
  - Properi spomenon mutant in paroxytonum: ut, ψάφαξ pro ψῆφος.

C. Vt verò has ipsas generales literarū mutationes ad speciales partium orationis classes adhibeamus, considerandæ sunt partes singulæ,

- Articvlvs. Ergo
  - Præpositivum Aeoles eodem pacto inflectunt, quo nomen cui præponitur: ut, τάων μουσέων pro τῶν μουσῶν.
  - Postpositivus amittit Aeolicè σ: ut, ὀ pro ὅς. Vnde compositum ὄππος pro ὅστις.
  - Compositivus genitivum habet Aeolicè ὄσσεο pro ὅτου, ὅτυ. Ait Scholiastes Sophoclis, Aeolios acc usativum ὅνδινα in utroque genere usurpare, quemadmodum Attici τὸν & τὼ.
- Nomen ratione accidentium
  - Speciei. Ergo
    - Patronymica in ιδης efferunt Aeolii per αδις: ut, ὑππάδις pro ὑππιάδης.
    - Numeralia suo more formant Aeoles: ἴα dicunt pro μία, τέρτος pro τρίτος. hinc alii minus tertius, τέρτη pro τρίτη, πίσυρες pro τέσσαρες, πίσυρα pro τέσσαρα, πέμπε pro πέντε.
  - Generis. Masculinum in fœmininum mutant Aeoles: ut, ἡ αἰθὴς pro ὁ αἰθὴς, ἡ ἀὴς pro ὁ ἀὴς.
  - Numeri. Duali numero non utuntur Aeolii; ait Corinthus, ut nec Romani, qui ab iis sunt deducti.
  - Declinationis. De qua vide signum F.
- Reliqvae Pronomen G. Verbum H. Participium I. Adverbium, Præpositio K.

F. Declinationis *Aolicæ* varietas deprehenditur in nominum

- Terminatione, *quam diversam ab usu communi formare solent. Mutant enim*
  - As neutrum in Os: *ut*, τὸ ὕδωρ pro ὕδας, κῶς pro κῶας.
  - Evs in Av: *ut*, ζᾶν, ζαὸς pro ζεύς.
  - Hr in Eis: *ut*, μεὶς, *mensis*, pro μήν.
  - Is in Oę: *ut*, τὸę pro τὶς.
  - Yę, *adjiciendo* Os: *ut*, μάęτυę pro μάęτυę, à cujus genitivo μάęτυęος, *fit novum nomen.*
  - Os in
    - Αξ: *ut*, ψάφαξ pro ψῆφος.
    - Oę: *ut*, ἀκηδὲς pro κηδὸς, ἵππος pro ἵππος.
  - Ωę in Os: *ut*, ὕδωę pro ὕδωρ.
  - Ων pro Os: *ut*, ἄγων pro ἄγων: *nimirum à genitivo* ἄγωνος *novum nomen ducentes.*
  - Ως in Os: *ut*, ἴęως, ἔęως pro ἔęως ἐęῶς.
- Casibus, *qui variant in Declinationum speciebus tum*
  - Simplicibus:
    - Prima:
      - Nominativus *singularis Aeolicè desinit in α: ut*, ὁ ἀęχύτα pro ἀęχύτης, ὑποδηγέα, pro ὑποδηγέας, ἱππηλάτα pro ἱππηλάτης, ἵππότα pro ἱππότης. *Ab his Nominativis Aeolicis Latinos fecêre, Prophetа, Bibliopola, Tradotriba, Geometra, Scytha, &c. Eustathius Poëtas ait Nominativum primæ declinationis in α, ὡς ἧς formare ut vocativum: ut*, ἀęχύτα pro ἀęχύτης, ὁ μελίετα pro μελίετης, ὁ θυέτα pro θυέτης. *Quod si sciatur Aeolicum esse proprium, cur non dicantur potius Aeolicè loqui Poëtæ, quàm poëticè? Inquiunt nonnulli vocativum loco nominativi usurpari: quod improbat Caninius, versiculo ejusmodi quem citat Eustathius, πατὴę μ' ἔφυσε κήπαινα. Potuisset enim in fine versûs κήπαινης dici, nullo obstante metro.*
      - Genitivus *singularis Aeolicè desinit, vel in ὸυ, vel in αο: ut*, αἰακίδου pro αἰακίδαο, αἰνείαο pro αἰνείαυ.
      - Genitivus *pluralis per epenthesin acquirit Aeolicè α: ut*, αἰνειάων pro αἰνείων.
      - Dativus *pluralis per Aeolicam paragogen assumit, ut apud Asticos, jota: ut*, λησσᾶισι pro λησσᾶις.
      - Accusativus *pluralis per syncopen Aeolicam amittit nonnunquam ex diphthongo ι: ut*, πιῶς pro πιᾶς, ἔęεως *apud Hesiodum pro* ἐęέας.
    - Secunda:
      - Genitivus *pluralis per epenthesin Aeolicam accipit α: ut*, θεάων pro θεῶν.
      - Dativus *pluralis apud Aeolios acquirit jota. Ait enim Antesignanus: Dativis pluralibus cujuscunque declinationis in σ desinentibus, Attice, Ionicè, Aeolicè additur jota: ut*, πηγαῖσι pro πηγαῖς.
      - Accusativo *plurali Aeoles inserunt jota servato tono: ut*, καλαὶς pro καλὰς, σοφαὶς pro σοφὰς.
    - Tertia:
      - Genitivus *singularis Aeolicè* ε *mutat in ω: ut*, τῦ λόγω pro τοῦ λόγου.
      - Dativus *singularis apud Aeolas jota subscriptum non habet: ut*, τῶ λόγω pro τῷ λόγῳ: *ut ita Genitivus & Dativus sint similes.*
      - Dativus *pluralis, teste Io. Grammatico, apud Aeolas acquirit jota per epenthesin: ut*, τοῖσ λόγοισι pro τοις λόγοις.
      - Accusativus *pluralis* ε *mutat Aeolicè in ω, vel secundum alios etiam in ος: ut*, τὼς λόγως pro τὰς λόγους, τοὶς νόμοις pro τὰς νόμους.
    - Quinta:
      - Nominativus:
        - Monosyllaba *in αις resolvuntur per diæresin, mutato & transpositione: ut*, πάις pro παῖς, φάις pro φαῆς. *Io. Grammaticus.*
        - Masculina *in αι acquirunt Aeolicè jota: ut*, μέλαις pro μέλας. *Non tamen αἷμας pro αἷμας dicitur, ne duæ vocales duriter coincidant, teste Corintho.*
      - Genitivus. *In is fœminina per δος declinata, amittunt Aeolicè δ, in reliquis quoque casibus* ἀęτέμιος pro ἀęτέμιδος, μιλίος pro μιλίδος, σφεγγὶν pro σφεγγίδα, κνάμιν pro κνημίδα.
      - Vocativus *nominativorum in ων, desinit Aeolicè in ον, accentu non retracto, sed servato: ut*, φαίęων, ὦ φαίęον pro φαίęων: ἀπόλλων, ὦ ἄπολλον pro ἄπολλον: χελιδὼν, ὦ χελιδὸν pro χέλιδον.
      - Dativus *plurales Aeolii formant à Genitivo singulari, os vertendo in εσσι: ut*, αὐδρὸς, αὔδρεσσι pro αὐδρᾶσι: γυναικὸς, γυναίκεσσι pro γυναιξὶ: πεῶος, πεώεσσι pro πεῶσι, ἄνακτος, ἀνάκτεσσι pro ἄναξι. *Item pro dativis pluralibus* ς. *simplicium, Aeoles usurpant dativos tertiæ: ut*, πάθημι, παθημάτοις pro πάθημασι. *Apud Eustath.* μὴ καθ' ἡλικίαν τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.
  - Contractis
    - Prima:
      - Genitivum *singularem contrahunt Aeoles in ους: ut*, δημοθένους pro δημοθένους. *Nonnunquam etiam à communi detrahunt sigma: ut*, Σακεράτης pro Σακεράτης. *Virunque volunt Dorienſium esse nonnulli.*
      - Vocativus *Nominativi in της, Aeolicè desinit in τε: ut*, ὦ σακεράτα pro ὦ σακεράτης.

      Secunda: *Aeoles genitivi penultimum jota secundum aliquos in η vertunt: quod aliàs Ionibus adscribitur: ut*, πόλη pro πόλει.
    - Tertia:
      - Aeoles *in hac declinatione retrahunt accentum: ut*, βασίλλους pro βασιλλοῦς, βασίλη & βασίλεα pro βασιλῆ & βασιλέα.
      - Genitivus *singularis nonnunquam etiam Doribus similis est apud Aeolios: ut*, βασιλλοῦς pro βασιλέως.
    - Quarta:
      - Genitivus *singularis Aeolicè desinit in ως: ut*, λατῶς pro λατῆς.
      - Accusativus *singularis Aeolicè in ων desinit, quemadmodum Ionicè in ην: ut*, λατῶν pro λατῶ: *vel etiam retracto tono* λάτων.
      - Numerus *pluralis Aeolicè secundum quintam simplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alii Poëticum esse inquiunt: ut*, αἱ κλεῖθες, ταῖς κλωσὶ pro αἱ κλεῖθοὶ, κλωθσι.

G. PRONOMINUM *Aeoliæ proprietates nõnullæ communes sunt iis nominibus, quibus cum declinationis modo conveniunt: ut* ἐμῴων *pro* ἐμῶν, ἐμῳῖσι, *pro* ἐμοῖς. *Nos de his loquemur tantum, quæ singulis eveniunt:*

- Ἐγὼ *in*
  - Nominativo *Aeolicè circumflectitur: ut,* ἐγὼ *&* ἐγῶν.
  - Genitivo habet ἐμεῦ *&* μεῦ, *ut apud Dores, pro* μοῦ.
  - Duali, ἄμμε *pro* νῶϊ, νῶ.
  - Plurali Nominativo, ἄμμες *pro* ἡμεῖς: ἀμμέων *&* ἄμμων *pro* ἡμῶν: ἄμμι *&* ἄμμιν *pro* ἡμῖν: ἄμμε *&* ἀμμῶς *pro* ἡμᾶς.
- Σὺ *in*
  - Nominativo *Aeolicè habet* τὺ *pro* σύ.
  - Genitivo σεῦ *&* τεῦ *pro* σοῦ, *ut apud Dores.*
  - Duali ὔμμε *pro* σφῶϊ, σφῶ.
  - Plurali ὔμμες *pro* ὑμεῖς: ὑμμέων *&* ὑμμῶν *pro* ὑμῶν: ὔμμι *&* ὔμμιν *pro* ὑμῖν: ὑμμῶς *pro* ὑμᾶς.
- Οὗ *in*
  - Genitivo *habet Aeolicè* δῦ *pro* οὗ. *Cyprii pro* οὗ *per digamma Aeolicum,* Fίο *dicunt. Hoc cum scribatur à nonnullis per* γ *simplex,* γίο, *erratum esse videtur, digamma Aeolici non animadversi. Et Caninius Hesychium malè ait multa per gamma scribere, quæ per digamma debebant: ut,* γιλὸς, γισχὺς, γισάμβω, *quæ scribi debebant* Fιλὸς, Fισχὺς, Fισάμβω.

Σ cum *suo articulo coit, retracto tono: ut,* ὅσ *pro* ὁ σὸς, ἥση *pro* ἡ σὴ, τόσον *pro* τὸ σόν.
Ἡμέτερ, α, ον, *Aeolicè habet* ἄμ, ἄμμα *vel* ἄμη, ἄμμν.
Ὑμέτερ, α, ον, *Aeolicè habet* ὔμ, ὔμμα *vel* ὔμη, ὔμμν.
Αὐτὸς *in Accusativo omnis generis & numeri habet Aeolicè* μίν.
Ἐκεῖν *efferunt Aeoles per aphæresin, dicentes* κεῖν.

H. In VERBIS *quoq; suos habent idiotismos Aeoles. Considerandæ sunt accidentia eorum:*

- **Tempora:** *quorum observandum est &*
  - **Conjugatio** *quæ à natura thematum dependet. Hic ergo vel*
    - Mutant *Characteristicas literas Aeoles:*
      - Εω *in*
        - Hω. *Etenim verba primæ circumflexorum, per* νω *efferunt Aeolii, teste Caninio: ut,* ἀδικήω *pro* ἀδικέω.
        - Εὼ: *ut,* ῥδὼ *pro* ῥέω. *Hinc in Aor. 2:* ἔῤῥων. *Ait Auteſignanus,* δδώσας *dici Paëtiis pro* δέσας, δδῶμαι *pro* δέομαι.
      - Πω *in* Σω: *ut,* ὄσω *pro* ὄπω, πέσω *pro* πέπω.
      - Σω *in* Ζω: *ut,* παῤῥάζω *pro* παῤῥάσσω. *Vnde creditur* ζ *non solùm valere* σδ, *sed & duplex* σ
    - Nova *themata fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium conjugationũ Aeoles, nova verba in* μι *formant: ut,* Οἰκέω, οἴκημι, νοέω, νόημι. Δαμνάω, δάμνημι, γελάω, γέλημι. Ἐλευθερόω, ἐλευθέρωμι: ὀλοιμόω, ὀλοίμωμι, *Nonnunquam geminant initium: ut,* ἀχέω, ἀκάχημι, ἀλάω, ἀλάλημι: ταλάω, τάτλημι, πιμπλημι: ἀλυτίω, ἀλαλύκτημι.
    - Metaplasmo *themata communia aliter efferunt ratione penultimæ: ut,* φθέῤῥω *dicunt pro* φθείρω, *&c.*
  - **Finis,** *tum etiam Penultimæ omnium Generum,*
    - **Initiũ,** *seu Augmentum: quod vel*
      - Tollunt. *Augmentum quandoq; abjicitur Aeolicè, in verbo tantùm Passivo, ait Caninius: ut,* δέκτω *pro* δέδεκται, βλῆται *pro* βέβληται, ἄρθω *pro* ἤρθω, ἐλέγμεν *pro* ἐλελέγμεθα. *Ita in Optativo* λύμεν *pro* λελύμεθα *apud Homerum, idem quod* λελυμθ῀εν. *Pro* ἔφλω *etiam dicere videntur* φλῶ, φῇς, φῇ.
      - Mutant
        - Ad *augmentum* εα, *resolutum ex* η, *addunt Aeoles* ν: *ut in Aor. 2:* δ᾽ἄαδον *pro* ἔαδον, *quod dictum est pro* ἤδον, *placui ab* ἄδω.
        - Verbis *à* ῥ *incipientibus, dicunt* ῥέῤῥφα *pro* ἔῤῥιφα. *Hinc apud Pindarum* ῥεῤῥιφθαι, *quod Caninius Aeolicum esse dicit.*
    - **ACTIVI,** *& eius Modorum*
      - Indicativi, *de quo, ut & de Imperativo & Optativo, consule sign. L.*
      - Subjunctivi, *Aeoles secundæ personæ singulari addunt per paragogen* θα: *ut,* ἐθέλησθα *pro* ἐθέλῃς, ἔλθησθα *pro* ἔλθῃς, σπεύδησθα *pro* σπεύδῃς, ῶ, ῇς *& Aeolicè* ἦθα.
      - Infinitivi.
        - Barytonorũ ειν *Aeoles in* λω *vel* εω *transformant: ut,* πάτλω *vel* πάτλεω *pro* πάτλειν, *idque Dorum more,* πόλω *pro* ποιεῖν. *Dicunt nonnulli Aeolios* λω *usurpare in Præsenti & Futuro primo duntaxat.*
        - Circumflexorum ειν *Aeoles vertunt in* εις, *quamvis etiam in* λω *& εω aliquando: ων autem in* αἶν *vel* αᾶς: ῦν *in* οις *& οιν: ut,* ποίεις *pro* ποιεῖν: *item* πόλω *aut* πόεω *pro* ποιῶν: γελάις, *&* γελάϊν *pro* γελᾷς: χρύσεις *&* χρύσεον *pro* χρυσοῦν. *Hesiodus ait* ἐρόμμμαι *pro* ἀρῦν, *ut ita etiam in* όμμμαι *Aeolicè desinere videri possit.*
        - Perfectum *quintæ conjugationis, habens* ε *in Penultima Præsentis,* α *mutat Aeolicè in* ο, *& tonum retrahit: ut,* τέτορθαι *pro* τετόρθαι, *à* τέρω.
    - **PASSIVI.** *Etenim*
      - Prima *pluralis in* μέθα *ab Aeolibus terminatur in* μέθε *&* μέθεν: *ut,* λεγόμιθε *vel* λεγόμιθεν *pro* λεγόμεθα.
      - Doricum δν *Aeolicè amittit* ν: *ut,* ποιδῦντω *pro* ποιδῦντωι.
      - Imperfectum *per epenthesin trium literarum* εσκ, *efferunt Aeoles, abjecto augmento: ut,* ταπεσκόμην *pro* ἐπατόμην.
      - Præteriti *perfecti penultimam* α *frequenter abit Aeolicè in* ο: *ut,* ἔφθορμαι *pro* ἔφθαρμαι, μέμορμαι *pro* μέμαρμαι.
      - Verba *in* μι *primæ conjugationis* η *penultimum in Imperfecto retinent Aeolicè: ut,* ἐκολήμην *pro* ἐκολέμην, ἐφιλήμην *pro* ἐφιλέμην.
      - Aoristi *utriusq; tertia pluralis Aeolicè formatur à prima singulari mutata ultima in* ν, *quod etiam fit à Dorien sibus: ut,* ἐτύφθεν *pro* ἐτύφθησαν, ἔτυπεν *pro* ἐτύπησαν. *Ait Eustathius fieri à prima plurali, per syncopen duarum literarum* η *&* μ, *ab* ἐτύφθημεν *nimirum,* ἐτύφθεν, *ab* ἐτύπημεν, ἔτυπεν.
      - In *Optativo Aoristo 2. Aeoles pro* θάμην θᾶο, θᾶτο *dicunt* θοίμαν, θοῖο, θοῖτο.
      - In *Infinitivo verba quintæ barytona. quæ habent* ε *in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine,* α *in* ο *mutando: ut,* τέτορθαι *pro* τετόρθαι, *à* τέρω: μεμόρθαι *pro* μεμόρθαι *à* μείρω.
    - MEDII: *eadem nimirum, quæ in duobus jam dictis: quatenus scilicet cum iis terminationum similitudine convenit. Exempli gratia:*
      - Prima *pluralis in* μεθα, α *ultimum Aeolicè in* ε *mutat, assumpto nonnunquam per paragogen* ν: *ut,* ἐξαξάμεθε *pro* ἐξαξάμεθα, ἐκτήμεθεν *pro* ἐκτήμεθα.
      - Doricum δν *hic quoque* ν *amittit Aeolicè: ut,* ἐξαδῦντω *pro* ἐξαδῦντωι, ποιεῦντω *pro* ποιεῶντωι.
      - Secunda *persona singularis Aeolicè acquirit* θα: *ut,* οἶσθα, *&* οἶδα *per syncopen* οἶσθα *pro* οἰσθας.
      - Imperfectum, *& Aoristi, ut in Activo, per epenthesin recipit tres literas* εσκ *abjecto augmento: ut,* ἐπεσκόμην, ἐπέσκεις, ἐπέσκετο, ἐπεσκόμεθα, ἐπέσκεσθε, ἐπέσκοντο, *pro* ἐπόμην, ἔπεσο, ἔπετο, ἐπόμεθα, ἔπεσθε, ἕποντο: ἐδασάσκετο *pro* ἐδάσατο.
  - **Figura.** **Hic ergo**
    - Syncope *frequenter utuntur Aeoles, teste Plutarcho: ut,* ὑποβάλλω *pro* ὑποβάλλω, καθαρθέτλω *pro* καταθαρθέτλω.
    - Tenues *non vertunt in aspiratas Aeolii: ut,* καθαγῆται *pro* καθαγῆται. *Nam ignorant aspirationem.*

L. Reliquo-

L. Reliquorũ *modorum Activi generis ratio itidem habenda est,*

- **Indicativi:** *cujus observanda tempora:*
  - **Præsens:**
    - Secunda *& Tertia persona Præsentis & Futuri* ει *mutat Aeolicè in* η, *jota non subscripto: ut,* πάτῃς *pro* πάτεις, πατῆ *pro* πατεῖ.
    - In *nonnullis verbis secunda personæ singularis præsentis Indicativi, sed & aliorum Modorum & Temporum Aeolicè acquirit* θα: *ut,* ἔσσα *pro* ἐῖς, *ab* εἶμι, *eo. Huc spectare videtur* χρῆσθα, *quod Aeolicè dicitur pro* χρῂ: *quamvis id Varinus Doricum esse velit.*
    - Dorica *in* σὺν *Aeoles formant abjecto* ν: *ut,* ποιοδῦσι *pro* ποιοδῦνσι.
    - Verba *secundæ circumflexorum contractionem in* α *resolvunt Aeolicè, jota non subscripto sed adscripto: ut,* γελάῑς *pro* γελᾷς, γελάῑ *pro* γελᾷ.
    - Primæ *conjugationis in* Μι, η *in* ε *mutatur Aeolicè,* μ *geminato: ut,* πέθεμμι *pro* πίθημι, πόθεμμι *pro* πόθημι. *in tertia plurali* πίθενθι *pro* πιθεῖσι. *In duali autem, & in prima & secunda plurali retinet* η, φίλητον φίλημμεν, φίλητε. *Sic Caninius.*
    - Secunda, *in* Μι *p nultimum* η *mutat Aeolica in* αι: *ut,* γέλαμμι, γέλαις, γέλαι, *pro* γέλημι, γελάεις.
    - Tertia *pluralis Dorica verborum in* Μί, *accentum transfert Aeolicè in antepenultimam: ut,* τιθέντι *pro* τυθέντι, ἰσᾶντι *pro* ἰσάντι, διδόντι *pro* διδόντι, ζωγνωῦτι *pro* ζωγνωῦτι.
    - Εἰμὶ *Aeolicè habet* ἦμι: *& in tertia plurali* εἰσὶ *pro* ἐασί.
    - Φημὶ *in tertia plurali habet Aeolicè* φανσὶ *pro* φασί. *Aeoles etiam per aphæresin auferunt* φ: *& dicunt* ἠμὶ, ἦς *&* ἤσθα, ἠσὶ *&* ἠή.
  - **Imperfectum:**
    - Totum *singularem numerum Imperfecti & Aoristi utriusq; Activi & Medii generis formant Aeoles in* σκον, σκες, σκε, *primam pluralem in* σκομμι, *tertiam in* σκον: *hoc est, per epenthesin ultimæ syllabæ præmittunt tres literas: ut,* τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, τυπτέσκομμι, τύπτεσκον: ποίεσκον, ποίεσκες, *pro* ἐποίεον, *&c.* ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, *pro* ὦ *verbi substantivi.*
    - Tertia *persona in* ει *desinens Aeolicè aliquando per* η *effertur: ut,* ἐφίλη *pro* ἐφίλει, ἐδύη *pro* ἐδύει.
    - Secunda *singularis acquirit nonnunquam Aeolicè* θα: *ut,* ἦσθα *pro* ἦς, ἐφησθα *pro* ἔφης.
  - **Plusquamperfectum:** *Secunda persona, ut in Imperfecto, Aeolicè nonnunquam acquirit* θα: *ut,* ἤδεισθα *pro* ἤδεις.
  - Aoristus *uterque formatur Aeolicè, ut Imperfectum: ut,* τάξασκον, τάξασκες, τάξασκε, ταξάσκομμι, τάξασκεν: πάγεσκον, πάγεσκες, πάγεσκε, παγέσκομμι, πάγεσκον.
  - **Futurum:**
    - Quintæ *barytonorum in* εω *&* λω *Aeolicè inseritur* σ: *ut,* σπέρσω *pro* σπερῶ, ψάλσω *pro* ψαλῶ.
    - Secunda *& Tertia singularis Aeol. mutatur in* η, *ut in Præsenti dictũ: ut,* τάξης *pro* τάξεις, τάξη *pro* τάξει.
    - Doricum σὺν *Aeolicè amittit* ν: *ut,* ποιησοῦσι *pro* ποιησουῦσι, ταξοῦσι *pro* ταξουῦσι.
- Imperativi. *Hîc Aeoles retinent penultimam longam in Verbis in* Μι: *ut,* πίθεῖ πιθήτω, *pro* πίθει πιθέτω, ἴσηθι *pro* ἴσαθι, ὀλίσλωθι *pro* ὀλίσθοι.
- **Optativi:**
  - Præsens *primæ circumflexorum contrahitur Aeolicè in* οιλω: *ut,* ποιοίλω, ποιοίης, ποιοίη, *pro* ποιοῖμι. *Ab* ἀξιόω *autem tertiæ circumflexorum, venit etiam* ἀξιοίη, *pro* ἀξιοῖ *ut rectè annotat Crusius: quod tamen Atticum esse potest. Ait enim Aristot* 3. *de cœlo cap. ult.* ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀξιοίη. *Antesignanus dicit Aeoles sequi Dorienses terminando Optativum in* ῶλω: *ut,* ποιῶλω *pro* ποιοίμι, χρυσῶλω *pro* χρυσοῖμι.
  - Secunda *persona acquirit nonnunquam Aeolicum* θα: *ut,* κλαίοισθα *pro* κλαίοις, πεφύγοισθα *pro* πεφύγοις.
  - Aoristus *primus Aeolicè inflectitur per* ειαν, ειας, ειε: *ut,* τύψειε, τύψειας, τύψειε *pro* τύψαμι: *quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus, primam singularem & tertiam pluralem esse Aeolicam: secundam & tertiam Atticorum. Alii omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos & Aeolios nihil mutare.*
- **Infinitivi:**
  - Barytona *in* αν *terminant Aeol. in* λω, *accentu retento, vel translato: ut,* τύπλω *pro* τύπλειν, ἐλθῶ *vel* ἔλθῶ *pro* ἐλθεῖν.
  - Primæ *conjugationis circumflexa in* αν, *terminant Aeoles in* εις *vel* λω *jota subscripto vel neglecto, accentu quinetiam retento vel translato: ut,* ποίεις *vel* ποιεῖς *pro* ποιεῖν, φρονῶ *vel* φρονῆν *pro* φρονεῖν.
  - Secundæ *conjugationis circumflexa in* αν, *jota ad latus scripto, Aeoles vel contracte efferunt, vel solutè per diæresin,* ν *quandoque in* σ *mutato, sæpius etiam translato tono: ut,* γελαῖν *vel* γελάϊν, *vel* γελάις, *vel* γέλας *pro* γελᾶν.
  - Tertiæ *conjugationis circumflexa in* αν, *terminant Aeoles in* οις *vel* οιν, *accentu retento vel translato: ut,* χρυσοῖς, χρυσοῖν, χρύσοιν *pro* χρυσοῦν.

I. PARTICIPII *Aeolismi conveniunt partim cũ*

- Nominibus, *quibuscum eadem recipiunt formas declinationum: ut,* πιπ[illegible]πίων *pro* πιπλεσῶν, τυπλομμένος *pro* τυπλομένας, τῷ ταξαμμένῳ *pro* τῷ ταξαμένῳ, *&c. Ita quoque* τύψας *dicunt pro* τύψας.
- Verbo *in* Fine. *Ergo*
  - Initio, *ratione Augmenti. Nam Aeoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: ut,* βλῆμμενος *pro* βεβλημένος, δίεγμενος *pro* δεδιεγμένος.
  - Fœmininorum ᾱ *circumflexum Aeolicè mutatur in* ῶ, *teste Antesignano: ut,* ἰδῶσα *pro* ἰδοῦσα.
  - Perfecti *ultima Aeolicè mutat* σ *in* ν *translato tono: ut,* τετύφων *pro* τετυφώς.
  - Ejusdem *characteristicam Aeoles nonnunquam neglegunt: ut,* τεθνηκὼς *pro* τεθνηκώς.
  - Prima *circumflexorum in* ων, *Aeolicè in* εις *abit, quasi esset verbum in* μι: *ut,* ποιεῖς *pro* ποιῶν, φιλεῖς *pro* φιλῶν, ἀεὶς *pro* ἀῶν. *Sic* εἰς *pro* ὢν, *ab* εἶμι. *Hoc scribunt nonnulli: sed non animadvertunt, participium illud esse non verbi circumflexi* ποιέω ποιῶ, *sed verbi in* μι, ποίημι, *quod à circumflexis Aeoles frequenter derivant.*
  - Secunda *circumflexorum pro* ων *Aeolicè habet* αν: *ut,* γελᾶν *pro* γελῶν, ἰλᾶν *pro* ἐλῶν. *Alii hoc Doribus tribuunt.*

K. Quæ *cæteræ sunt Partes orationis, parum variant Aeolicè:*

- ADVERBIUM. *Quæ desinunt in* θεν, ν *abjecto, mutant* ε *in* α: *ut,* ὄπισθα *pro* ὄπισθεν, οὔθα *pro* οὔθεν, ἄτερθα *pro* ἄτερθεν.
- PRAEPOSITIO. *Dicunt Aeoles* ἀμπὶ *pro* ἀμφὶ, ζὰ *pro* διὰ, πὲς *pro* πρὸς.

D. Plurium *autem dictionum connexio Aeolica hîc considerari potest vel*

- Orthographica, *quando diversæ dictiones, quæ dividendæ erant junguntur, contractione vel*
  - Intercedente. *Sic mutatur* Ο Α *in*
    - Ω: *ut,* ὦλλο *pro* ὁ ἄλλος.
    - ΟΥ: *ut,* τοὔλλο *pro* τὸ ἄλλο.
  - Non *intercedente, literis nonnullis mutatis & ablatis: ut,* τόσλε *pro* τοῦ ὑ: ζάνυκτος *pro* διὰ νυκτὸς: ὄσος *pro* ὁ σὸς, *solo accentu & spiritu mutato.*
- Syntactica, *quando constructio genuina variat, per enallagen*
  - Partium *orationis. Participiis verborum loco utuntur Aeoles: ut,* κερπῶ βεβοημμένη *pro* βεβόηται.
  - Accidentium, *Casus.*
    - Dativum *pluralem tertiæ simplicium usurpant Aeoles pro Accusativo ejusdem numeri: ut,* τοῖς νόμοις *pro* τὰς νόμους. *Hoc ideo fit quia gaudent* ως *pro* τῦ ν *in* ι.
    - Vocativo *primæ simpl. utuntur Aeoles loco Nominativi: ut,* ἵππα νέαι *pro* ἵππαι νέαι. *An non hoc, quia Nominativum terminant in* α? *Ait Hesychius, Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Aeolibus & Bœotis refert.*

LICENTIA POETICA.

In POETARVM *describenda licētia, eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, & usum communem metri causa diversimodè extulerunt. Ergo Tempora verborum in σκον, σκες, σκε terminare, frequenti consonātium diplasiasmo gaudere, non Poëtarum licentiæ est, sed utrumq; Aeoliorum consuetudinis. Ita dativorum pluralium Quintæ simplicium à nominativo formationem Ionibus & Aeolibus relinquemus, & id tantùm Poëticum censebimus, quod diversarum Græciæ nationum Poëtæ, communi licētia, præter usum vulgarem Oratorum, Historicorum, Populi, metri constituendi gratia adhibebunt. Ergo heic quoq; generalissima divisione considerabimus &*

Voces ipsas, *quatenus à soluta lingua diversæ sunt: vel*

- **Significationes** *vocum Poëticas, easque usitatis aliquot scholarum schematismis, exempli gratia, determinabimus:*
  - **Metaphora.** *Sic* αὐθᾶν *florere significat: Poëticè gaudere,* θάλλν. Δόμος, *domus est: apud Hesiodum, dolium.* Καλία *nidus: Poët. domus.* Φυὴ, *natura vel indoles: Poët. ætas.*
  - **Metalepsi.** *Sophocles per* ἀργύριον, *argentum, significat avaritiam. Ait Homerus* ἔβρε κακὴ γλωὼν, *pereat timida virgunccula. Cū enim* γλωὼν *significet* κόρην, *puellam & κόρη quandoque virginem: per metalepsin voci* γλωὼν, *eandem virginis significationem tribuit.*
  - **Synechdoche.** Ὀφρῦς, *supercilium, apud Homerum totum Caput significat.* Δρῦς, *quercus: Poët. non rarò quævis arbor, ut etiam vitis dicatur* δρῦς οἰνοχίτων. *Hesiodus voce* πηλάλιον, *temo, omne rusticum instrumentum intelligit.*
  - **Metonymia.** *Apud Homerum Apollo* ἔδμηκεν τεῖχος *Pandaro: id est,* τεχικὼ ἐμπειρίαν. *Per* δήμητρα *Cererem, intelligunt Poëtæ fruges. Per* μέσας, *quæ Deæ sunt tutelares liberalium artium, Artes ipsas.*
  - **Catachresi.** *Hesiodus per* βασιλῆα, *regem, abusivè quemvis judicem intelligit.*
  - **Periphrasi.** *Iovem vocant Poëtæ* μακρέεσσιν ἀνάσσοντα, *beatis imperantem. Musas* τέκνα διὸς, *filias Iovis. Cygnum* παῖδα ἐνυαλίοιο ἀνακτος, *filium regis Martis. Invisibilem appellant* ἠέρα ἐσσάμενον, *aëre indutum.*

- **Una** *dumtaxat, tum*
- **Ex parte**, *quod ostendemus in*

- **Omnino.** Κελάδει, *stridebat,* λίγεα *sonuit, Poëtica verba esse videntur, per onomatopœiam facta. In compositionibus inprimis licentiam suam exercuerunt Poëtæ.* Λακκόπλουτος *ex foda locupletatus: quam vocem Plutarchus in Aristidis vita, ex Comicis adducit.* Κομπαφακελορρήμων, *gravibus & sesquipedalibus verbis utens, apud Aristophanem legitur.* Ψαμμηνεσσογάργαρα, *innumera & infinita. Huc referri potest Hegesandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. adversus Phusophos:*

  Ὀφρυωνασπασίδια, ῥινυγκαξαπηξιγύειος,
  Σακκοβλυεσοτρόφοι, κὴ λοπαδαρπαγίδαι;
  Γναθωναπελέβαλοι, νηλιποκαβλεπέλοιοι,
  Νυκλιλαθραιοφάγοι, νυκλιπότται τωλάγοι,
  Μειρακιεξαπίτται κὴ συλλαβοποσιλαβῆται.
  Δοξοματαισοφοι, ζηζαρεπισιάδαι.

- **Species:** *adhibitis iis, quam generatim dicentur, ad singulas Orationis partes. Vide sign. A.*
- **Genere, rationem**
  - **Orthographiæ**, *quatenus vox aliqua ad metrum aptius constituendum literis*
    - **Augetur**
      - **Initio**, *tum* Litera, Γ: *ut,* γλῶς *pro* σκῶς. *tū* Syllaba, Α: *ut,* ἄασα, *pro* ἄσα. Ε: *ut,* εἴκησι *pro* ἴκησι. Προ: *ut,* προπάροιθεν *pro* πάροιθεν.
      - **Medio**: *tum* Litera, ι, *quo frequenter utuntur: ut,* ἀγνοιέω *pro* ἀγνοέω, γελοίω *pro* γελόω, ἔριον *pro* ἔρον. Υ: *ut,* ἀχνύω *pro* ἀχέω. Κ: *ut,* ὀκχὸς *pro* ὀχὸς. Σ *ad o aut aliam vocalem brevem adjicit, si plures in eodem compositio occurrant: sic,* θεόσδοτος *pro* θεόδοτος, δικάσπολος *pro* δικάπολος. *tum* Syllaba, Α: *ut,* κεφάατος *pro* κέρατος. Ε: *ut* γλυέεσθαι *pro* γλύεσθαι. Ει: *ut,* θαμειὸς *pro* θαμὸς, ἀφνειὸς *pro* ἄφνος. Η: *ut,* θεήλατος *pro* θέλατος.
      - **Fine**, Syllaba, Ε: *ut,* ἕε *pro* ἕ. Θεν: *ut,* πάροιθεν *pro* πάρος. Ο: *ut,* μίνυω *pro* μίνυ, *à nomin.* μίνυς. Φι: *ut,* σφατόφι *pro* σφατός.
    - **Minuitur**
      - **Initio**, Litera, Σ: *ut,* κεκμηώδριον *pro* σκαμμωνδριον. Syllaba, Ε: *ut,* πίσυτος *pro* ἐπίσυτος.
      - **Medio**, Litera, Ι: *ut,* ἀγέρω *pro* ἀγείρω. Υ: *ut,* δίπος *pro* δίπυος, *in cōpositis à* πύος. Γ: *ut,* φάρυξ *pro* φάρυγξ. Δ: *ut,* μόλις *pro* μόλισδος. Λ: *ut,* ἀχλὴς *pro* ἀχλυὴς. Syllaba, Α: *ut,* ἔλσας *pro* ἐλάσας. Ε: *ut,* ἔπλε *pro* ἔπελε, δήσει *pro* δήσεσι. Ο: *ut,* πίπτε *pro* πίποτε, θέσκελος *pro* θεοσκελὲς. Ω: *ut,* ἐκάτερθεν *pro* ἐκατέρωθεν. Κα: *ut.* δεδοιγμὸν *pro* δεδοικαμὸν, ἔοιγμεν *pro* ἐοίκαμεν. Νε: *ut,* ἀμώνα *pro* ἀνέμωνη. Ρε: *ut,* ἔξατος *pro* ἐξέρεστος. Συ: *ut,* δάσκιον *pro* δασύσκιον.
      - **Fine**, Litera, Ν: *ut,* πεῖθε *pro* πεῖθεν. Σ: *ut,* πολλάκι *pro* πολλάκις. Syllaba, Α: *ut,* αὐλύω *pro* αὐαλύω. Ε: *ut,* λόε *pro* ἐλόες, ὄστε *pro* ὅστεε, *ab* ὅστος, ὄστεος. Ον: *ut,* ἔες *pro* ἔεσον. Μόν: *ut* τρόφι *pro* τρόφιμον.
    - **Mutatur**, *per* ἀλλοιοχίαν. *Vide sign. B.*
  - **Prosodiæ.** *Poëtæ enim*
    - Quantitatem *syllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breves producunt. ancipites vel corripiunt, vel producūt tantum: de quo consulantur libelli, ea de re scripti.*
    - Accentus *etiam mutant, & Ex inflexis acuta faciunt in dativis pluralibus pronominum: ut,* ἡμὶν *pro* ἡμῖν, ὑμὶν *pro* ὑμῖν. *Præterea omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ suis nominibus, transferunt tonum apud Poëtas: ut,* ἐμεῦ μέτα. *Sed in oratione soluta* περὶ *duntaxat postponitur nominibus, & tonum transfert: ut,* τέτων περὶ. *Sic Varennius.*
    - Spiritum *asperum quandoque relinquunt literæ* ϱ *in medio dictionis, quando prius* ϱ *metri causa abjicitur: ut,* ἄρεκτον *pro* ἄρρεκτον, *ab* ἄρρεκτον.
    - Apostrophos *negligunt: ut,* ἀπαμείβομαι *pro* ἀφαμείβομαι.

- **Plures**, *de quibus consule sign. C.*

LICENTIA POETICA.

B. Mutant ego literas Poëtæ, tum

- Forma, quatenus alia in aliam mutatur,
  - Vocalis
    - Vna
      - A in O & Ω: ut, ὀρόω pro ὁράω, ὀρώω pro ὁράω. Nisi dicamus o & ω post contractionem forinsecus poëticè assumi.
      - E in
        - H: ut, ἀητὸς pro ἀετός.
        - Ω: ut, πταπάω pro πτέπω. Ejusmodi enim πτοπῦ ε in ω transsumitur.
      - H in
        - E: ut, ξερὸς pro ξηρὸς, νοσερὸς pro νοσηρός.
        - EA: ἐάγλω pro ἤγλω. Hoc nonnulli Atticis adscribunt.
        - EY: ut, ἄρδυς pro ἄρης.
      - O in
        - H: ut, θεητόκος pro θεοτόκος, in compositis inprimis, ne tot breves concurrant.
        - EY: ut, ὑδρεχόδυς pro ὑδροχόος.
      - Ω in O: ut, δρύχορος pro δρύχωρος.
    - Plures
      - EE in EI: ut, δημοθοίνει pro δημοθένει.
      - EO in EY: ut, πόλδος pro πόλεος.
  - Diphthongus,
    - AI in H cum jota subscripto: ut, σήλω pro σαίλω.
    - EI in
      - EI per diæresin: ut, θέϊος pro θεῖος.
      - EE: ut, ἐέργω pro εἴργω.
    - EY in
      - EY per diæresin: ut, ἐύζος pro δύζος.
      - HY per diæresin: ut, ἠύκομος pro δύκομος.
    - H cum jota subscripto in HI per diæresin: ut, κληδὼν pro κληδών.
  - Consonantes. Tenues enim mutæ & aspiratæ abeunt in medias: ut, δέδλιγμαι pro δεδλοίκαμαι, ἔγμαι pro ἐχέμαι: Quamvis etiam γ medium in χ aspiratum abeat: ut, αὔωχθι pro αὔωγε.
- Situ & ordine per
  - Metathesin: ut, ἔμπορος pro μέμπορος, ῥέφαδα pro ἔρριφα.
  - Hypertheſin: δλείφω pro δλίφω, ὑπέρεχον pro ὑπέρχον. Quamvis dici possit compositum esse à præpositione ὑπὲς poëtica, & ἔχον abjecto augmento, pro εἶχον.

A. Speciali examine effectionum Poëticarum, considerandæ sunt Orationis partes:

- ARTICVLVS
  - Præpositivus
    - Liberum est Poëtis articulum servare integrum, etiamsi vox, cui servit, dialecti alicujus formam induat: ut, τᾶ λόγῳ pro τῷ λογῳ Gualterius.
    - Τᾶ pro τίνος interrogativo poëticè habet τοῦ vel τέο.
    - Dativus pluralis τοῖσδε poëticè habet τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι.
  - Postpositivus. Pro ὃς dicunt ὅστε Poëtæ: item ὁ abjecto σ, quod alii Dorienſibus tribuunt.
  - Compositus. Dicunt Poëtæ ὅπις pro ὅστις vel ὅπινες. Item ὁπινα pro ὁυτινα vel ἅπινα: ὅπινας pro ἅστινας. Dativum etiam pluralem τοῖσδι, compositi ὅδε, efferunt adjecto σι: ut, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
- NOMEN & ejus accidentia:
  - Qualitas. Adjectiva nova singunt Poëtæ: ut, δλότης, δλότερος: πρέσθυς, πρέσθειρα.
  - Species:
    - Comparativa & Superlativa. Hæc apud Poëtas vel
      - Vsitata mutatis, per syncopen: ut, πλέων dicunt Poëtæ pro πλείων: ῥᾶδα pro ῥᾴδιος. Per Hypertheſin etiam: ut, χερείων pro χείρων assumpto ε.
      - Nova fingitur, à
        - Positivis. Solent nonnunquam Poëtæ à nominibus adjectivis vel substantivis, vel aliis etiam partibus orationis, præter usum communem, novos formare Comparativos & Superlativos: ut, κακώτερος, à κακὸς pro κακίων: φίλιος pro φίλτερος, à φίλος: θεώτερος à θεὸς apud Homer. ἀρείων ab ἄρης, mars, βέλτερος pro βελτίων, à βάλλω: μενόπαιος, à μένος, solus, &c.
        - Comparativis: ut, χερειότερος, vel χειρότερος, à χερείων ῥωτέρος, à ῥώων, ἀσσότερος ab ἄσσων, ὀφθαλμότερος, à ὀφθαλμός, λωΐτερος, à λωίων.
        - Superlativis: ut, ἐσχατώτατος ab ἔσχατος: χαιλιότατος à χείλιος.
    - Denominativa. Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poëtæ: ut, δλοιὼ & δλοιοὶ pro δλώ, teste H. Stephano. Anteſignanus Poëtas ait δύο dicere per omnes casus, præterquam in dativo pro communi δυοῖν, ipsi dicant δυσί, & genitivum pluralem forment δύων. Dicunt etiam πίτυρες & πίσυρα, pro τέσσαρες & τέσσαρα: δυολάδεκον pro δώδεκα, τεσσάκοντα pro τεσσαράκοντα, ut idem observat Anteſignanus.
    - Patronymica.
      - In Patronymicis frequenter apud Poëtas occurrit epenthesis literæ δ, & masculina fuerint: literæ verò υ, si fœminina: ut, πηλείάδης pro πηλείδης, κοδωνίς pro κωλμίς.
      - Nonnunquam per syncopen efferuntur Patronymica: ut, ἠπόλης pro ἠπιόλης.
  - Genus: Poëtæ, ut annotat Eustathius, mutât genera: ut, τὰ κίλδοθα pro οἱ κίλδοθοι, τὰ μηρὰ pro τὰ μηρία. Hoc quamvis aliis quoque dialectis sit usitatum, observari tamen debebit, quibus indictionibus soli Poëtæ id agant.
  - Declinatio, de qua signo D.
- RELIQVAE partes orationis, Pronomen, signo E. Verbum, F. Adverbium, Conjunctio Præpositio, G

D. Declinatio nominum Poëtica diuersa est ratione tũ Casuum, in declinatione Terminationis, quam vel

Mutant Poëtæ: ut, *species quandoque declinationis etiam immutetur. Terminant ergo in*

Aος, *pro* ως: *ut*, φάος, φάεσσι, φάεϊ, *pro* φῶς, φωτός.

As, *pro* υ: *ut*, δέμας, δέμασσι *vel* δέμας, δέμασσι, *pro* δέμυ, δέμυσσι, *& per metathesin Poëticam* δμῳός. *Hoc* δέμυ *aliàs etiam poëticè effertur per* os, δέμος, δέμοσσι, δέμοες, *ut sit primæ Contractorum. Sic etiam* Γόνας, γόνατος, *pro* γόνυ, γόνυος, *& poëticè* γενός. Κάρηνας, κρανατος, *& per crasin* κρᾶτος, *pro* κάρηνον, κρανίου, *caput:*

Eυς, *pro* ως: *ut*, αἰγικερδὺς *pro* αἰγόκερως: *pro* ῆς: *ut*, ἄρδυς *pro* ἄρης: *pro* ων: *ut*, γηγενὺς *pro* γηγενῶν: *pro* ας: *ut*, βοερδὺς *pro* βοεάς: *pro* ος: *ut*, παιεφονὺς *pro* παιεφόνος, ὑδροχόυς *pro* ὑδροχόος.

Is, *pro* η: *ut*, ωὖλις *pro* ωὐλὴ: Φῆμις, φημίδος *pro* φήμη: *pro* ιν *etiam*: *ut*, ῥὶς *pro* ῥὶν, δελφὶς *pro* δελφίν.

Hυ, *pro* ους: *ut*, ζιὼ, ζιὼος, *pro* ζόος, δῖος, *&c. Hujus alii adhuc octo nominativi inveniuntur apud Poëtas, nempe* Δώς, Βδῶς, Ζὰν, Ζὴς, Δἰὼ, Δὰν, Δὶς, *à quo ultimo fiunt communes obliqui* δῖος, δῖι, δῖα.

Hῦς, *pro* ως: *ut*, χρῆυς *pro* χρεώς, νῆυς *pro* νεώς, *& in Accusativo* νῆα, χρῆα, *pro* νεών, χρεών.

Φι. *Poëtæ nonnunquam adjiciunt nominib. per paragogen syllabam* φι *seu* φιν, *ultima vel non mutata, in desinentibus in* η *vel* α: *ut*, δύνᾳφι *pro* δύνῃ, ἀεθλοσυνᾳφι *pro* ἀεθλοσύνα: *vel mutata: sic quidem, ut* α *vertatur in* η: os *primæ contractorum in* ες; os *& ου tertiæ simplicium ultimâ consonantem amittant: ων quintæ simplicium formato prius genitivo, in locum abjecti* σ, *acquirat tum primum syllabicam illam adjectionem: ut*, βίηφι *pro* βίᾳ, σθένεσφι *pro* σθένος, φρατέρφι *pro* φρατέρες, ὀστέοφι *pro* ὀστέου, κτυλησιόωφι *pro* κτυλησιόων, *à genitivo* κτυλησιόωνος.

Eandem servãt, *sed declinationis speciem mutant: vel saltem obliquorum formationem:*

Ex *tertia simplicium faciunt quintam: ut*, πολὺς, *genit.* πολλοῦ, Poëticè *regulariter formatur*, πολέος, *tanquam* ἡδύς, ἡδέος.

Ex *quinta simplicium faciunt quartam: ut*, γάλως, γάλωτος, *& poëticè* γάλως, γάλω, *&c.*

Ex *prima contractorum faciunt primam simplicium, aut quintam: ut, pro* ἄρης, ἄρεος *dicunt* ἄρεις, ἄρι, *vel* ἄρης, ἄρητος. *H. Stephanus annotat* ἄρι *non legi, quamvis illius præter Anteſignanum & alios grammaticos, etiam Laſcaris meminerit.*

Ex *ſecunda contractorum fit Quinta ſimplicium: ut pro* ὄις ὄιος, Poëtæ *dicunt* ὄις, ὄϊδος: *ut* φθόις, φθόϊδος. *Dicunt etiam per ſynæreſin* οἷς, οἰός.

Licet *declinationis eadem ſpecies maneat, tamen ratione penultimæ aliter nonnunquam obliquis à Poëtis formantur: ut*, χόλος, χολεδος *vel* χόλεος *pro* χόλεος: θέμις, θέμιδος *& pro* θέμιος θέμιδος: χάρις, χαρῖος, χαρεῖ, *pro* χαρίος, χαριεῖ. *H. Stephanus ridet Anteſignani genitivum Poëticum* χόλεδος *vel* χόλεος, *quod nullibi bonorum auctorum inveniatur. Legitur tamen is non apud Ceporinum dumtaxat, ſed etiam apud Laſcarim.*

Simplicium

Prima: Genitivum *ſingularem primæ ſimplicium terminant Poëtæ in* ω: *ut*, αἰνέω *pro* αἰνείας. *Notari heic poteſt canon, qui apud Etymologum legitur: In metro Heroico genitivi rectorum in* ης, *non in* ᾱ *fiunt, ſed vel in* εω: *ut*, πηλείδεω *pro* πηλείδης: *vel in* αο, ὀρέστᾱο *pro* ὀρέστᾱ: *vel etiam aſcito iota ad* ε, *fit* ει: *ut*, πηλείδειω. *Hæ tamen formationes non ſunt propriè Poëtarum, ſed Ionum vel Aeolum.*

Dativum *ſingularem, nonnunquam efferunt Poëtæ terminatione quintæ ſimplicium: ut*, ἀίδι *pro* ἄιδῃ.

Secunda: *Dativus ſingularis effertur poëticè, more dativi quintæ ſimplicium: ut*, τῇ ἀλκὶ *pro* ἀλκῇ.

Tertia: *Dativus & Accuſativus ſingularis, Nominativus, Dativus & Accuſativus pluralis nonnunquam poëticè fiunt quintæ declinationis: ut*, τῇ κλαδὶ *pro* τῷ κλαδῷ, τῷ διχομηδὶ *pro* τῷ διχομηδῷ, τῇ λιτὶ *pro* τῷ λιτῷ, τῷ μελικηδέϊ *pro* τῷ μελικηδεῖ, τῇ παρθονὶ *pro* τῷ παρθενῷ, *tanquam à nominativis,* ἡ κλὰς, ὁ διχόμηδ, ἡ λὶς, τὸ μελίκηδες, ἡ παρθὼ. *Sic etiam* τλὼλῖτα *pro* τὸν λίτον, τὸν ἰκπινα *pro* τὸν ἰκπινον, *tanquam ab* ἰκπὶν. *Et*, σεσωσπασι *pro* σεσωσπᾶσι. *Item* σεσωσπαῖα *pro* σεσωσπα, κεῖνεα *pro* κεῖνα.

Quarta: *Genitivus ſingularis per paragogen Poëticam acquirit o: ut*, μίνυω *pro* μίνυ, πτεῶο *pro* πτεῶ.

Quinta: **Nomina** *in* ις *&* υς *puri genitivi, formant poëticè Accuſativum ſingularem in* α: *ut*, δῖρνα *pro* δῖρυν, ὄφια *pro* ὄφιν, δρύα *pro* δρῦν.

Accuſativum *nonnunquam concidunt Poëtæ contra communem aliorum uſum: ut*, θύγατρα *pro* θυγατέρα.

Vocativus *oxytonorum in* ις ἰδος *formatur poëticè à nominativo, abjecto* σ: *ut*, ἀμφιγυλλὶς, ἀμφιγυλλίδος, *in Vocativo poëticè* ἀμφιγυλλί.

Nominum *per* νς *declinatorum Vocativus in* αν *vel* ων, *poëticè amittit* ν: *ut*, ὦ λαοδάμα *pro* λαοδάμαν, ὦ αἶα *pro* αἶαν, ὦ σιμὼ *pro* σιμῶν, ὦ πλακῶ *pro* πλακῶν.

E *dativo pluralis Ionico & Aeolico Poëtæ nonnunquã alterum* σ *exterunt: ut*, αἰαύτεσι *pro* αἰαύτεσσι, βημάτεσι *pro* βημάτεσσι.

Contractorum

Prima: **Propria** *quædã in* κλέης *bifariam contrahuntur, propter vocalium concurſum, Poëticè: ut*, ἡρακλέης, *& contractè* ἡρακλῆς, *in genitivo habet* ἡρακλέος, *quod bifariam contrahitur, eo in* ω, *fit* ἡρακλέως, *& ω in* η, *fit* ἡρακλῆος, *tanquã à nominativo contracto* ἡρακλῆς. *Et contractio* ἡρακλέως, *rurſum contrahitur in* ἡρακλῶς. *Vocativus autem* ὦ ἡρακλέες *vel contrahitur in* ῆς, *ut*, ὦ ἡράκλῆς: *vel alterum* ε *amittit*, ἡράκλες. *Quæ ſyncope à Poëtis etiam in aliis caſibus uſurpatur: ut*, ἡρακλεῖ *pro* ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ: ἡρακλέα *pro* ἡρακλέεα ἡρακλέη. *Hinc regula extruitur, Quæ deſinunt in duplex* εε, *loco contractionis, alterum nonnunquam amittunt poëticè: ut*, κλέος, *in Accuſativo* κλέεα, κλέα *pro* κλέη. χρέος, χρέεα, χρέα *pro* χρέη. *Sic in duali* τῷ ὄοστε *pro* ὄοσθε. *Sic verò etiam quædam in* ος *bifariam contrahuntur: ut*, σπέος, σπέεσσι, σπέσσι, *&* σπῆος: *Dativo* σπέϊ, σπεῖ *&* σπῆι: *Accuſativo* σπέεα, σπέα, *&* σπῆα: *vel etiamſi alterum* ε *abjiciatur*, σπέα.

Dualis *nominativus & accuſat. poëticè deſinit in* ῆ: *ut*, δημοδόκω *pro* δημοδόκοε, σκέλη *pro* σκέλεε.

Plurale ῆς *poëticè amittit iota: ut*, ἐπιτηδῆς *pro* ἐπιτηδεῖς.

Secunda: *Quædam in* ις *contrahunt Poëtæ per omnes caſus: ut*, ὄϊς, *facta ſynæreſi in* οι, οἷς: ὄϊος, οἷος: ὄϊι, οἷ, ὄϊν, οἶν.

Tertia: **Accuſativus** *ſingularis amittit* α *per apocopen, vel per craſin poëticam: ut*, βασιλῆ *pro* βασιλῆα, *vel* βασιλέα.

Dativo *plurali ſubtrahũt Poëtæ* υ: *ut*, βασιλεῦσι *pro* βασιλεῦσι, ἰχθῦσι *pro* ἰχθῦσι, δρομεῦσι *pro* δρομεῦσι.

Quarta: *Pluralem numerum nonnunquam more quintæ ſimplicium inflectunt: ut*, αἱ κλῶθες, *parcæ*, κλωθῶν, κλωσὶ, *pro* κλωθοὶ, κλωθῶν, κλωθοῖς, *à ſingulari* ἡ κλωθώ.

Quinta: *Contractio, quæ cõmuniter fit in* α *productum, à Poëtis fit in* α *coreptum: ut*, κέρᾱ, κέρα, κέρᾳ. *Hoc tamen ita intelligit Anteſignanus, ut non velit fieri contractionem duorum* αα *in* α: *cùm talis ex neceſſitate longa foret: ſed fieri apocopen Poëticam ſyllabæ* τα: *ut*, κέρᾳ *pro* κέρατι.

E.
In PRONOMINIBVS etiam sua libertate utitur Poëtæ: & præter usum variarum dialectorum, nonnulla peculiari ratione efferunt.

- Ἐγώ.
  - Hoc *apud Comicos & Tragicos frequenter legitur per aphæresin seu apostrophum à fronte scriptum: ut,* ᾽γὼ *pro* ἐγώ.
  - Ad *Ionicos casus, Poëtæ, vel jota addunt, per epenthesin: vel syllabam* θεν, *per paragogen: ut,* ἐμεῖο *pro* ἐμέο, ἡμείων *pro* ἡμέων: ἐμέοθεν *&* ἐμέθεν *pro* ἐμέο. *Volunt hoc aliqui Ionibus usitatum esse, ut &* σεῖο, ὑμείων, *&c.*
  - In *duali* ὦι *&* νῶϊν *Poëtarum esse inquiunt.*
  - Dativi *pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut,* ἡμὶν *pro* ἡμῖν.
- Σύ.
  - Ad *Ionicos casus Poëtæ vel jota addunt per epenthesin, vel syllabam* θεν: *ut,* σεῖο *pro* σέο, ὑμείων *pro* ὑμέων, σείωθεν *pro* σέωθεν.
  - In *duali* σφῶϊ *&* σφῶϊν *Poëtarum esse inquiunt.*
  - Dativi *pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut,* ὑμὶν *pro* ὑμῖν.
- Οὗ.
  - Ad *Ionicos casus Poëtæ & jota addunt, &* θεν: *ut,* σφείων *pro* σφέων: ἕοθεν *pro* ἕο.
  - Pro *hujus accusativo* ἕ, *Poëtæ dicunt* σφέ. *Nam ait Anteſignanus: Euripides & Sophocles interdum usurpant duale* σφὲ, *pro ſingulari* ἕ. *Cui etiam addunt* θεν: *ut,* ἕθεν *pro* ἕ.
  - In *duali nominativo & accuſativo Poëticè habet* σφεέ *pro* σφέ, *in genitivo & dativo* σφῶϊν *pro* σφίν.

Οὗτος. *Pro hujus genitivo plurali* τούτων, *Poëtæ dicunt* τῶν. *Sic quidam inquiunt: ſed nos heic Aeolica proprietate exiſtimamus* τῶν *pro* τῶν *dici: τῶν autem articulum præpoſitivum uſurpari pro pronomine* τούτων: *ut* ὁ, *pro* οὗτος.

Αὐτός. *Pro hoc ſæpenumerò uſurpatur Poëticè relativum,* ὅς, *cujus genitivus* οὗ. *Vt ita pro* αὐτῷ *Poëtæ dicunt* οἱ *pro* ὧν, σφέ.

Ἑαυτοῦ *declinatur in ſingulari diviſim, præcipuè apud Homerum: ut,* ἕο αὐτοῦ *pro* ἑαυτοῦ, ἕοι αὐτῷ *pro* ἑαυτῷ, ἕε αὐτὸν *pro* ἑαυτὸν: *Anteſignanus.*

Δεῖνα. *Pro hoc Poëtæ dicunt & declinant,* ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

F.
VERBI *Poëtica variatio in ejus accidentibus conſpicitur, in*

- Figura: *Quando cum verbo copulantur vel*
  - Præpoſitiones. *In Figura Poëtica, nonnunquam ex præpoſitione* ἀνὰ, κὰτὰ, παρὰ, *ſolum* α *abjicitur: ut,* κάτθεο *pro* κατάθεο, αὐτείνω *pro* αὐατείνω, παρκόπλω *pro* παρακόπλω: *nonnunquam conſonantes quoque antecedentes: ut,* κασχέθω *pro* κατασχέθω, ἀμυήσει *pro* ἀμνήσει. *Aliquando præpoſitio & verbum integra ſervantur: ut,* ἀμφελίσσω *pro* ἀμφιλίσσω, ἐπέπομαι *pro* ἐφέπομαι. *Quandoque & præpoſitio & verbum aliquid mutationis recipiunt: ut,* κἀδδαλον *pro* κατέδαλον, κἀππεσον *pro* κατέπεσον, ἀΰσλω *pro* αὐέσλω.
  - Aliæ *partes orationis. Conjungunt Poëtæ quaſvis, etiam plures orationis partes, præter uſum communem liberrimè: ut,* μεγαλοκερπυλώχλω, *qui longum obtortum collum habet. Huc pertinet id, quod in ſine* συλλαβαζεσῶν *apud Ariſtophanem legitur, quod ſingularem facilitatem Græcæ compoſitionis arguit, ex partibus undeviginti conſtans: Λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαραμελιδοκαταξενυμφοκιχλεπικοσυφοπτεροκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγωοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.

- Obſoleta *verba in uſum vocant Poëtæ: ut,* ἔπω, αἴω, ὤδυρμαι: *etiam ea, quorum characteriſtica eſt* τ: *ut,* πέτω *pro* πίπτω, λίτμαι *pro* λίσσομαι. *Dicunt etiam* δηΐδω: *pro* δηΐδωσι, *à* δηΐδω, παραπιθᾶ *pro* παραπίθησι, *à* παραπιθέω, *&c.*
- Ex *Barytonis faciunt alia verba Poëtæ: vel Batytona: ut,* ἀλεγίζω *ex* ἀλέγω, βρωσείω *pro* βρώσω, κιχείω *pro* κίχω, ἐρείω *pro* ἐρω: *accedente etiam reduplicatione: ut,* πτοίνω *pro* τείνω, λιλαίω *pro* λαίω. *Vel circumflexa: ut,* ἰκνῶ *pro* ἵκω, μαχέομαι *pro* μάχομαι, ἀγνῶ *pro* ἄγω, *&* per *epenthesin* ἀγινῶ, τροπάω *à* τρέπω, νωμάω *à* νέμω. *Vel verba in* μι: *ut,* ἐχημι *pro* ἔχω, φέρημι *à* φέρω.
- Ex *circumflexis faciunt Poëtæ Barytona: ut,* ποθηλίζω *à* ποθηλῶ, πολεμίζω *à* πολεμῶ, νεμεσίζω *à* νεμεσάω.
- Ex *verbis in* μι *formant barytona in* ω: *ut,* ῥάω *pro* ῥαννύω.
- Themata *nova formant Poëtæ à Futuris: ut,* οἴσω, *à futuro* οἴσω, *verbi* οἴω: ὀλυτέω, *à* ὀλύσω, *verbi* ὀλύω: νίτομαι *&* νίσομαι, *à futuro* νίσω, *verbi* νίω. *Hæc tamen ultra Imperfectum non declinantur, teſte Etymologo.*

Thematis. *Hic ergo*

Conjugatione: *ubi habenda ratio &*

Temporum: *ipſorumque tum*

- Initii, *ſeu Augmenti: in quo pauca quædam habent peculiaria*
  - Augmentum *commune ſi reſolvunt Poëtæ in* εα: *ut,* ἐάγλω *pro* ἤγλω, ἐάφλω *pro* ἤφλω, ἐάδλα *pro* ἤδλα, ἐάλωκα *pro* ἤλωκα: *quamvis alii Atticis attribuant. Nonnunquam temporali adjiciunt ſyllabicum: ut,* ἔηκα *pro* ἧκα, ἔειπε *pro* εἶπε, αὐΐσσω *pro* ἀΰσσω.
  - Incidentia *à* ῥ *augent Poëtæ, ut cætera, quæ à conſonante incipiunt: ut,* ῥεῖφα *pro* ἔρριφα, *à* ῥίπτω, ῥεῖμμαι *pro* ἔρριμμαι, ἐρραπίσθη *pro,* ἔῤῥαπτον, *à* ῥάπτω.
  - Syllabicum *augmentum producunt nonnunquam poſitione: duæ, geminata conſonante ſequente, vel aſſumpta ejusdem: ut* ἐλλάχε *pro* ἔλαχε, *à* λήγω, ἐγλέψησι *pro* ἐβλέψησι, *à* βλέπω.
  - Verbis ἔω *&* ἔδω *Atticè auctis, per epenthesin inſerunt Poëtæ ſyllabas* σθ *&* γ: *ut,* ἐγήσεχα, *vel ablato* γ ἀφήσεχα *pro* ἀφῆκα. *Sic* ἐδέσθην *recipiunt Poëtæ. ut,* εἴπασκε *pro* εἶπε, *ab inuſitato* ἔπω.
- Finis, *de quo conſule ſignum H.*

H. Finem, *ut & Penultimam, fini proximã, temporum Poëticorum conſiderabimus in Genere*

- **Activo**, *ejuſq; modo*
  - **Indicativo**: *cujus Poëticũ*
    - **Præſens eſt**:
      - In *ſecunda circumflexorum, ſi contractio fiat in α, præmittunt Poëtæ aliud α: ſin in ω, præmittunt ω vel ο. Ait Anteſignanus, ſi vocalis præcedat longa, præmittitur ω ſin brevis, ο: ut* βοάει, βοᾶ & Poët. βοάᾳ : μνάει, μνᾶ & Poët. μνάᾳ: πηδάω, πηδᾶ & Poët. πηδῶ : ὁρόω, ὁρᾶ & Poët. ὁρῶ. *Id verò etiã in tertia videtur contingere, ut contractioni præmittatur ω. Dicunt enim Poëtæ* ὑπνόω pro ὑπνόω, ὑπνῶ: χόω pro χόω, χῶ.
      - **Verbum** εἰμι *in ſecunda perſona Poëticè habet* ἐσσὶ pro εἶ. *In plurali* ἐμὲν & ἐμμὲν pro ἐσμὲν, ἐτὲ pro ἐστέ.
      - **Compoſita** *ab* εἰ *per apocopen Poëticam amittunt verbum, ſola remanente præpoſitione & accentu in penultimam retracto: ut,* σύνι pro ἔνεσι, μέτα pro μέτεσι, πάρα pro πάρεσι, ἔπι pro ἔπεσι, πέρι pro περίεσι, ἄπο pro ἄπεσι, ὕπο pro ὕπεσι.
    - **Imperfectũ**:
      - **Contractioni** *ſecundæ circumflexorum Poëtæ α, ω vel ο præmittunt, ut in Præſenti: ut,* ἐβόων pro ἐβόων, ἐβόαε pro ἐβόα.
      - **Verbum** *ſubſtantivũ in prima Perſona habet Poëticè,* ἔον, ἔον, ἦλω, & ἦα *pro* ἦν. *In ſecunda* ἔεσ & *craſi* ἔις *pro* ἦς. *In tertia* ἔε, ἦε, ἦεν, ἦλω *pro* ἦν. *In duali pro* ἦτον, *habet* ἔστον, ἤστον, & *in tertia pro* ἤτην *habet* ἤστην & ἔστην. *Tandem in Plurali, ſecunda perſona* ἦστε *pro* ἦτε. *In tertia pro* ἔσαν, ἔοσαν & ὦν *pro* ἦσαν.
      - **Verbum** εἶμι *in Imperfecto Poëticè habet* ἔιον, ἔιες, ἔιε, *pro* ἤειν, ἤεις, ἤει, *tanquam eſſet ab* ἔω.
    - **Perfectum**: *Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poëtæ: ut,* τέτμηκα *pro* τετέμηκα, κέκμηκα *pro* κεκάμηκα. *Nonnunquã per epentheſin in ſerto κ ante γ:* ἔκλωγμαι *pro* ἐκλάγμαι, *à* κλέπτω, *occido.*
    - **Pluſquamperfectum eſt**: *Nonnunquã Poëtæ Syncopen uſurpant correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut,* ἐπέπιθμεν *pro* ἐπεποίθμεν. *Quidam, ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico* ἐπεπίθομεν, *ducunt, ſed repugnat, quod non ponitur ante Ionicã duplicationem. Sic* ἕκω, *per diæreſin* ἔικα: *in pluſquamp.* ἔκειν: *in duali* ἐκέτην, *diæreſi* ἐικέτην, *& per Syncopen Poëticam* ἐκτην.
    - **Indefinitum**:
      - Quædam *Poëtica habent α purum, neglecto σ, futuri characteriſtica: ut,* χέω, χεῦσω, ἔχεα, *& Aeoliceè* ἔχευα *pro* ἐχεύσατο: καίω, καύσω, ἔκηα: ἀλδίω ἀλδύσω, ἤλδυα *pro* ἤλδυσα.
      - Metatheſin *nonnunquã uſurpant Poëtæ: ut,* ἔδρακον *pro* ἔδαρκον, *à* δέρκω: ἔπαρθον *pro* ἔπραθον *à* πέρθω.
      - Penultimâ *brevi Poëtæ geminant ſequentem conſonantem: ut,* ἐτέλεσσα *pro* ἐτέλεσα, ἔφρασσα *pro* ἔφρασα.
    - **Futurum**:
      - Anadiplaſiaſmus *quoque frequens eſt Poëtis: ut,* ἔσσομαι *pro* ἔσομαι, ἐσσεῖται *pro* ἐσεῖται, ἀμφιέσσω *pro* ἀμφιέσω.
      - Verba *ſextæ conjugationis haud rarò ſ abjiciunt in futuris primis:* δήω *pro* δήσω, *inveniam, à* δέω: κλείω *pro* κλέσω, *laudabo, à* κλέω: κέω *pro* κέσω, *dormiam, à* κέω. *Hinc Italorum cheto, i. quieto, ſtill.* χόω *pro* χόσω, *ſpargam à* χέω. *Sic* βέομαι *pro* βέσομαι, *à* βέω. *i.* βιόω.
      - Quædam *futura Poëtæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuiſſent: ut,* ὀλοκήσω *pro* ὀλόξω, *à verbo* ὀλοκέω. *Hinc participium perfectum* ὀλοκημένος.
  - **Imperativo**:
    - **Contractioni** *ſecundæ circumflexorum α præmittunt Poëtæ: ut,* βοάατω *pro* βοάτω.
    - **Verbum** εἰμὶ *Poëticè* ἔσσο & ἔσσο *pro* ἔσο: ἦτε *pro* ἔστε.
  - **Optativo**:
    - **Contractioni** *ſecundæ circumflexorum præmittunt Poëtæ ω: ut,* βοάωμι *pro* βοῶμι.
    - **Aoriſtus** *ſecundus, ſecundæ & tertiæ verborum in μι Poëticè contrahitur: ut,* σήλω, σήῃς, σήῃ, *pro* σαίην, *&c.* δοῖλω, δοῖης, δοῖη *pro* δοίην, *&c.*
    - **Anomala** *in μι Poëtæ efferunt per* ἔοιμι, ἔοις, ἔοι, *pro* εἴην, *&c.* ἔοιμι, ἔοι, ἔοι, *pro* ἰείην, ης, η. *Sic Anteſignanus.*
  - **Conjũctivo**:
    - **Contractioni** *ſecundæ circumflexorum præmittitur ο, ω vel α: ut,* βοάω *pro* βοῶ, βοάᾳ *pro* βοᾷ: *id etiam vidimus Aoriſto ſecundo tertiæ in μι contingere: ut,* δώω, δώῃς, δώῃ, *pro* δῶ, δῷς, δῷ: *& in plurali* δώωσι *pro* δῶσι, γνώωσι *pro* γνῶσι.
    - **Terminationi** *Ionicæ inſerunt Poëtæ ιοτα: ſ* σέω *pro* σῶ, εἰω *pro* ἕω, ῥέω *pro* ῥέω: *Id quod etiam fit in pronomine,* ἐμείω *pro* ἐμέο.
    - **Primam** *pluralem in ωμεν efferunt per ομεν, ait Anteſignanus: ut,* δέμομεν *pro* δέμωμεν, *ædificemus, à* δέμω, ἔδεμα *in aoriſto primo. Ita* δώομεν *pro* δώωμεν, *quod etiam Poëticè dicitur pro* δῶμεν *demus:* τύπτομεν *pro* τύπτωμεν.
  - **Infinitivo**:
    - **Contractioni** *hic quoque præmittitur α: ut,* βοάειν *pro* βοᾶν.
    - Atti *è formato tempore in ἐμμεναι, Poëtæ geminant μ per anadiploſiaſmum: ut,* τετύφθεμμεναι *pro* τετύφθεναι. *Quandoq; per ἐκθλιψιν, ε in η mutant, inprimis in prima circumflexorum: us,* τετυφθῆμεναι *pro* τετύφθεμεναι, κιχήμεναι *pro* κιχέμεναι.
- **Paſſivo**, *de quo ſigno I.*
- **Medio**, *cujus variationes Poëticè ferè ſunt eædem cum Activo & Paſſivo. Etenim*
  - **Contractis** *in α vel ω ſecundæ circumflexorum Poëtæ quoq; in quovis modo præmittunt α, ο vel ω: ut,* βοάεσθαι *pro* βοᾶσθαι, βοάεσθαι *pro* βοᾶσθαι.
  - **Præterita** *nonnunquam tranſponunt Poëtæ per metatheſin: ut,* ἔμμορα *pro* μέμορα, ὀλόρνυμι *pro* ὄλλυμι, *à* ὄλεκω.
  - **Præteriti** *quoque penultimam producunt Poëtæ: ut,* ὀλώλια *pro* ὄλωλα, *á* ὀλόλω: μέμηλα *pro* μέμελα *à* μέλομαι.
  - **Cùm** *rarò formetur præteritum medium in ſexta barytonorum, fingunt illud frequenter Poëtæ: ut,* ὀλόλημαι *à* ὄλλυμι, κέκτημαι *à* κτάομαι, πέφυα *à* φύω.
  - **Tertia conjugatio** *circumflexorum futurum ſecundum non habet. At verò Poëtæ hoc ſibi pro libitu fingere permiſſum exiſtimant: ut,* ὀμοῦμαι *dicunt in futuro medio, ab* ὄμνυμι, *juro.*
  - **Infinitivi** *Perfectum Atticum per diplaſiaſmum reddunt: ut,* τετυγέμμεναι *pro* τετυγέναι.

I. **Passivi** *quoque Generis Poëtica formatio examinanda debet per modos ejus & tempora. Est ergo Poëticus*

- **Indicativus:**
  - Contractio *in* α *&* ω *per epenthesin poëticam heic quoq; ut in reliquis modis acquirat alterum* α, ο *&* ω, *inprimis tertiis pluralibus imperfecti: ut,* βοάομεν *pro* βοῶμεν: ἠγερόωντο *pro* ἠγερῶντο, *ab* ἀγείρομαι: ἐσιχόωντο *pro* ἐσιχῶντο *ab* ἰχάνομαι. *In participio* αὐτόωσα *pro* αὐτῶσα *ab* αὐτάω.
  - Tertia *pluralis praesentis Imperfecti & Futurorum formatur poëticè à tertia singulari, ponendo* α *ante* ται, *vel* το: *servata nonnunquam vocali longa, vel diphthongo metri causa, idque non solùm in dictis temporibus, sed etiam in Praeterito perfecto & Plusquamperfecto, Ionicè eodem modo formatis: ut,* πεπλέαται *pro* πέπλουται, ποιέαται *&* ποιέανται *pro* ποιοῦνται: ἐποιέατο *vel* ἐποιέανθ᾽ *pro* ἐποιοῦντο, ἔαθ᾽ *&* εἰαθ᾽ *vel* ἤατ᾽ *pro* ἦντο *ab* εἶμι: ταχθησέαται *pro* ταχθήσονται, *&c.* πεποιέαται *Ionicè, &* πεποιήαται *poëticè pro* πεποίηνται.
  - Verba *in* νω, *& alia nonnulla, quae in praeterito amittebant* ν, *illud in Aoristo primo recipiunt: ut,* ἐκλίνθην *pro* ἐκλίθην, *à* κλίνομαι: ἐκείνθην *pro* ἐκείθην, *à* κείνομαι, ἐπνύθην *pro* ἐπύθην, *à* πνέω, *spiro.*
  - Nonnunquam *in perfecto per μετάθεσιν dicunt Poëtae* ἐστόμωμαι *pro* ἔστομαι. *Hinc plusquamperfectum* ἐστόμωλον: *aoristus* ἐστόμωθον: *participium* ἐστομωμένος. *In aoristo item,* ἐτάφην *pro* ἐτράφην, ἐτάφημεν *pro* ἐτράφημεν, *à* τρέφομαι.
- **Imperativus:** *In hoc modo, ut & in sequentibus, ubi contractio secundae circumflexorum in* α *vel* ω *fit, Poëtae alterum interserunt vel* α *vel* ω: *ut,* βοάασθ᾽ *pro* βοᾶσθ᾽, βοάω *pro* βοῶ, βοωμεν *pro* βοῶμεν, *&c.*

C. **In reliquis etiam orationis partibus Poëtarum notanda est consuetudo. Ergo**

- ADVERBIA
  - **Nonnulla** *à nominibus formant Poëtae, adjecta particula* δε: *ut,* Μεγάρονδε, *ad Megara:* οἴκονδε, *domum:* ἅλαδε, *ad mare:* Ἰλιόθι τέλοσδε, *ad terminum mortis: ubi* δὲ *videtur assumere significationem praepositionis* ἐν.
  - **Vsitata** *immutant Poëtae, vel addendo aliquid per paragogen: ut,* πῆ *pro* τῆ, *cur? vel auferendo: ut,* πῆσι *pro* πῆποτε, πῖ, *pro* πῖπτε. Σ *inprimis &* ν *adjiciunt: ut,* παλάκι *pro* παλάκις, πολιῆτάι *pro* πολιήτῃσι, χῶρα *pro* χῶρας: πεδόνδε *pro* πεδόνδε, ὀπιδόπιθε *pro* ὀπιδόπισθε, ἐκατέρωθε *pro* ἐκατέρωθεν.
- CONIVNCTIONES *suo modo efferunt metri causa Poëtae: pro* καίπερ *dicunt* πέρ, *pro* ἄρα ἄρ. *Particulas* παραπλη-ρωματικὰς *proprias habent,* ῥα, κεν, κε, νὺ, θὴν, θι, πω.
- PRAEPOSITIONES *Poëtae efferunt nonnunquam per apocopen: ut,* πὰρ *pro* παρὰ, αὖ *pro* ἀνά. *Nonnunquam jota ex abundanti adjiciunt: ut,* ἀνὶ, εἰνὶ *&* ἐν *pro* ἐν, ὑπαὶ *pro* ὑπὲρ, παρὰ *pro* παρὰ, κατὰ *pro* κατὰ, πέρι, ἀμφὶ, ὑπαὶ, *pro* περὶ, ὑπὸ, ἀπὸ.

C. **Duae vel plures dictiones poëtica licentia respectu habent inter se vel**

- **Orthographicum,** *quando à Poëtis solvuntur ea, quae deberent esse junctа. Est ergo tmesis apud Poëtas frequentissima, ut & hysterologia: ut,* πέμψαι, ἐπ᾽ ἀτρέϊδῃ, *pro* ἐπιπέμψαι ἀτρείδῃ.
- **Syntacticum,** *ubi observari potest*
  - **Ellipsis:** *exempli gratia Nominis: ut,* ἐδ᾽ ἄρα πω οἱ ἐπικραίαινε χρονίων, *ait Homerus & subauditur* ἐελδωρ *vel* δόχμι. *Praepositionis item: ut,* αἴθερι ναίων *pro* ἐν αἴθερι. *Et certè apud Poëtas frequenter omittuntur praepositiones, sed subaudiendae sunt.*
  - **Pleonasmus** *frequens apud Poëtas, particularum* μὲν, δὲ, *& aliarum, inprimis completivarum.*
  - **Enallage**
    - **Antimeria:**
      - **Nomina** *pro Adverbiis usurpant Poëtae: ut,* πλατὺ χαίνειν *pro* πλατέως, ἀκὺ βαλίζειν *pro* ὠκέως, ὠραῖος *pro* ὡραίως παννύχιος, *pernox pro tota nocte: apud Homer. Il. 2.* ἐ χρὴ πανυ-νύχιον εὕδειν βουληφόρον ἀνδρα.
      - **Praepositionibus** *verborum loco videntur uti Poëtae: ut* πάρες, *pro* πάρεστι, ἔνι *pro* ἔνεστι. *Quamvis vevera praepositio non sit, sed verbum per apocopen poëticam formatum.*
      - **Verbis** *utuntur Poëtae vice Nominum: ut,* φέλεσε βαλὴ κὴ μάχεσθ᾽ *pro* μάχῃ.
      - **Adverbia** *pro Nominibus usurpant Poëtae: ut,* ἐξ ἀρχενόθεν, *pro* ἀρχῆθεν. *Sic Nicander. Nisi dicere velimus praepositionem* ἐξ *abundare.*
    - **Heterosis:**
      - **Qualitatis.** *Annotat Eustathius, substantiva innumera facere apud Poëtas officia epithetorum: ut,* αὐὴς γυνὴ *pro* γυναικώδης.
      - **Generis**
        - **Speciei:**
          - **Possessivis** *utuntur Poëtae pro Primitivis: ut,* παρθενικὴ *pro* παρθένος. *Hoc Atticorum esse dicit Corinthus, sed pernegat H. Stephanus.*
          - In *pronominibus etiam loco Derivatorum primitivis utuntur Poëtae: ut apud Hesiod.* μηδὲ γυνή σε νόον πυκάσσῃ ἐξαπατάτω. *Hic* σὲ *pro* σὸν *usurpatur.*
        - **Numeri:** *Dualem pro plurali frequenter usurpant Poëtae: ut,* βεβρώθοντε *pro* βεβρώθοντες, βοᾶντε *pro* βοῶντες.
        - **Nominum:**
          - **Terminationis** *similitudine quandoque genus pro genere usurpant Poëtae: ut,* ὃν πύλε ἠμαθόεντ᾽, *ex Pylo arenosa. Hic* πύλος *ratione terminationis videtur esse masculinum, cùm revera femininum sit.*
          - **Nonnunquam** *solius significationis ratione habita negligunt Genus Poëtae: ut apud Hom.* τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο κηδοσύνης μεν, *pro* κηδεμόνος.
        - **Verborum:**
          - **Activum** *pro Passivo adhibent Poëtae: ut,* πόλις δ᾽ ὑπὸ πάσσεται, *civitas benè habitans, pro benè habitata:* πεπαταγὼς, *qui percussit, pro percusso. Ait Caninius se unum observasse Aor. secundum apud Poetas, qui passivam habeat significationem, nempe* κίρνημι, ἔτραφον, ἐτράφες, ἔτραφε, *pro nutritus fui, &c.*
          - **Passivum** *vice Activi usurpant Poëtae: ut apud Euripid.* πεῖσόμεθα αὖθις πατέρα *pro* πείσομεν. *Sic inquiunt nonnulli. Et tamen mediam terminationem duntaxat, quae sua quoq; naturâ activè significat, pro passivâ usurpant: ut,* ὀρῶμαι *pro* ὁρᾶ. *Est enim illa non minus media, quàm passiva terminatio.*
      - **Casuum** *in praepositionibus:*
        - Μετὰ *poëticè cum Dativo construitur: ut,* μετ᾽ αὐθρώποισιν ἀάσθη, *id est,* σὺν αὐθρώποις.
        - Περὶ *Dativum acquirit poëticè: ut,* ὀξέϊ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, *timui à flavo Menelao.*
        - Κατὰ *cum Genitivo pro* ἀπὸ *poëticè usurpatur: ut,* κατ᾽ ὀλύμπου καλέσαι, *de vertice Olympi.*
  - **Hyperbaton:** *ut apud Sophoclem:* μὴ τῶν ὀναίμην, ἀλλ᾽ ἀρᾶσθαι, εἰ σέ πω ἔδρακ᾽, ὀλοίμην ὧν ἐπαπτᾷ μὴ δρᾶν, *pro* ἀρᾶσθαι ὀλοίμην: *id est, Ne mihi sit usura ullius boni, sed execrabilis peream, si quicquā contra te, &c. de quibus me accuses. Apud eundem,* ὀλφῶν κἀπὸ δουλίας *pro* ἀπὸ ὀλφῶν καὶ δουλίας.

DIALECTORVM OMNIVM

SIGILLATIM jam vidimus, quæ sint Dialectorum Græciæ præcipuarum diversæ proprietates. Quod si in unum collectis singulis, Methodi ἡγεμονίᾳ, convenientiam omnium & discrepantiam ostendemus, labor, quidem plus satis fuerit, sed discentium multitati proopportunum. Ergo quæ prius fuêre dicta, generalem moderationi revocabimus, hoc in scenam, ut quam ossit accuratiorem considerationem desiderare quisquam in speciali tabula depictam cogitet. Sed & minus celebrata minorũ Græciæ nationum idiomata suo loco & ordini adjicienmus, quod prius ob loci importunitatem fieri non potuit. Ad communia itaque Græcorum linguæ quã doctissimi Grammatici ex probatorum auctorum scriptis in compendiosa præcepta redegerunt: particularium quorundam ejusdem Græciæ populorum loquendi usus variat, tum

- **Significatione**, *quam inter se earundem vocum habent diversam: quod paucis aliquot exemplis docebimus, plurium seligendorum dexteritatem, quotidianæ studiosorum lectioni relinquentes.*
  - Aeoles, *ut audivimus,* κλάδον *saltum vocant, ut notat Etymologus, quæ vox aliàs Ramum denotat.* σπλαγμὸς, *dolor, al. gutta.*
  - Attici τέχνας *vocant artes mechanicas, aliàs in genere Artem denotante voce.*
  - Bœotis λέσχαι, τὰ κοινὰ ἀναπαυτήρια, *cœnacula publica: aliàs confabulationes.*
  - Cretensibus ἄκαρρα, τὰ σκέλη, *aliàs civitas est Asiæ, nunc Nyssa.* ἀμήτορες, κιθαρισταὶ, *al. matre carentes.* ἄνθεσσα, τὰ ἄνθεα, *al. flores.* γάστριον, πέμμα τι σησαμοῦν ἕλιξ, *alias* γάστρων, *gulosus.* δόρυ, τράβες. *al. pellis.* ἴλλωπες, *muti, al. pisces.*
  - Cypriis κέρρομον, *carcer, al. regula.* κίρρις. *Adonis, al. piscis.*
  - Cyrenensibus ἄμναμαι, οἱ τῶν ἀμνῶν ἀμνοὶ, *al. nepotes.* βάσσαρον, *vulpes, teste Herodoto, al.* βασσάρα *baccha.* βρέτας, *insensatus, al. idolum.* χέρσον, *imber, aliàs grus.*
  - Delphis ζύγαστρον, γραμματοφυλάκιον, *al. arca.*
  - Dorien sibus κνυζᾶν, *est radere, al. deturpare.*
  - Epheſsii ἔσσυω, *rex, al. rex apum.*
  - Ionibus μύθος, *sermo al. fabula.* Φάρμακον, *color, aliàs venenum.*
  - Lacones ἐσπνεῖν *vocant* ἐρᾶν, *al. inspirare &* ἐσπνήλαι, τὰς ἐρασὰς. μύθων, *verna, al. terribilis.*
  - Lydis ἄκυλος, τὸ αἰδοῖον, *al. glans Ilicis.*
  - Macedonibus ἄγημα, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς τάξεως, *al. agmen, quod ducem præibat.* ἀκρεᾶια, πᾶς θήλεια, *al. quæ præest arcibus, ut Athenis, quæ est in Acropoli.*
  - Megarenses σὺ *dicunt, pro* πνά.
  - Phœnicibus *vel Punicis,* γάλωνες, τὰ περιφερόμενα, *al.* χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοειδὲς. *Etym.*
  - Rheginenſibus ἄτερπνος, *insomnis, al.* ἄτερπος, *tristis.*
  - Siculis μέζα, τὰ αἰδοῖα, *al. media.* κινάδος, ἡ παιδοφθορία τῶν κακούργων, *al. vulpes.*
  - Syracuſiis ἀντίφασις, ἡ ζῆλη, *æmulatio, al.* ἀντίφασις *contrarium, significat.* ἀρύειν, *invocare, al. haurire.* ψόγος, *calumnia, aliàs gloria.* πὰς *pater, al. omnis.*
  - Tarentinis γαῦς, *merces, al. colonus.* μέσα, τὰ αἰδοῖα, *al. media.*
  - Theſſalis δημίεργος, ὁ περὶ τὰ τέλη, *al artifex.*
- **Voce**, *vel dictione, quæ pronuntiata, scriptionis aliminiculo oculorum sensu discernitur. Hujus diversitates variæ sunt, quando vel solæ literis & syllabis multis modis afficitur: vel cum aliis junctæ præter cõmunem usum, alienã copulam nanciscitur. Vt id clarè deprehendamus, distinctè considerandum fuerit, quæ sit affectio tum*
  - **Vnius** *dictionis, quæ à communi lingua diversa est vel*
    - **Omnino**, *ut illius totius usus communis nullus sit: sed distinctis nationib. proprius. Sic apud*
      - Aeoles, καταγωγὶς, *indumentum mulebre significat.*
      - Atticos, *varia sunt & privata mensium, sacrificiorum, judiciorum nomina, de quibus abundè H. Stephanus in apparatu Thesauri.*
      - Bœotos, βάσσακες, *divites,* βάσσαρος. *collum.*
      - Chios, Φλοῦς, *Bacchus.*
      - Cretenses, κεῖθα, *vocantur* θῆλαι. *Etym.*
      - Cyprios, κορδύλη *est capitis involucrum.*
      - Dores, αὖτος, *lucus,* ἀμφὺς, *pater.*
      - Iones, ἀμφικλεᾶν, *indignari,* σύγκλητος, *milites.*
      - Lacones, βέσον *est* ἰμάτιον. θιακελευσταὶ, *mimi, imitatores, alii scribunt* θεατρικτὰι ἐμβόσσιμοι. *fatum* κῶος, *magnus.* μόρα, *ordo militaris.*
      - Lycios, ἀλωσητυς, οἱ τὰς ἄλλας Φυλὰς πάντες. *Nam* ὠρεᾶν *est* Φυλάττειν.
      - Macedones γνάλα *genus poculi.*
      - Phœnices & Punicos, ἀστὴρ, Σταυρὸν βαίτυλον, *Saturnus,* θηλὼ, *vagabunda,* ἐλοπία, *virgo.* Κιννάμωμον, *cinnamomum, Phœnicum dictionem esse Herodotus in Thalia his asserit:* ὅρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν τοῦτο τὸ κῆφος, τὸ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μανθάνοντες, κιννάμωμον καλέομεν.
      - Spartanos, γεραῖος *mensis nonus. Thucyd.* Ὀνομάσια & μοῖρα, *nomina propria fuisse Spartanorum Plutarchus testatur.*
      - Syracuſios, γαφάγας, *vernis, Apollinis Apollo.*
      - Tarentinos, ἀγάλιος, *obtrectatio,* ἀγαλίζεσθαι, *obtrectari.* αὐεμύζω, ὁ δὲ ὁ αὐέμυξις θυόμενος. *Bacchius, Comicus.*
      - Theſſalos, γεγλάζειν, *clamare Philostr. in Epistolis à facundo quodam oratore Gorgia.*
      - Trœzenios, βώκας, τὸ ἔαρ, *ver.*
    - Aliqua *tantùm ex parte. Vide Aa.*
  - Plurium *invicem, quacunq; demum ratione cohærentium. Ee.*

Si ali-

Aa. Si *aliqua tantùm ex parte, diversa vox fuerit, expendenda quadam in*

- **Genere**, *eorum respectu quæ dictioni præter usum vulgatiorem contingunt, ratione tum*
  - Literarum, *quæ variæ patiuntur, ut vel suo loco moveantur, & mutentur, vel accedant de novo, aut evanescant penitus, de quibus sign. B b.*
  - Syllabarum, *quarum tum quantitas est, tum accessio eorum, quæ inscribuntur, Toni & Spiritus: de quibus sign. C c.*
- **Specie**, *quatenus specialioribus Etymologiæ classibus jam adhibentur ea, quæ in genere fuêre adumbrata. D d.*

Bb. Orthographiæ *tribuimus, ut doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum*

- **Quantitatis**: *quatenus vel*
  - **Augetur**
    - **Initio**,
      - LITERA, *quæ esse potest* O, *quod Bœoti præponunt τῷ v. ὕλα pro ὕλη, ὕδωρ pro ὕδωρ. Hoc Aeoliorum est, secundum alios.*
      - B: *quod Dores præfigere solent dictionibus à vocali incipientibus. βλέα pro ἠλέα: quod etiam agunt Cretenses, Lacones & Pamphylii. βάξον pro ἄξον, βαλικιώτης pro ἠλικιώτης. Aeoles illud præponunt literæ ϝ, sequentibus λ, κ, τ, βρόδον pro ῥόδον, βρᾶκω pro ῥᾶκω.*
      - Γ: *Poët. γλῦτο pro κῦτο. Il. θ, γλῦθο δ' ἀμφιθαλὼ. Atticè: ut, γλάμων pro λήμων.*
      - F *Digamma: Aeoles,* Ϝοῖνος *pro* οἶνος.
      - Θ: *Iones, θελόπεδον pro ἐλόπεδον.*
      - Σ: *Ait Herodotus Syracusios τὰς πύρας dicere σπύρας.*
      - T: *Ion. Dor. Aeol. Poët. τὼς pro ὡς, τὸν pro ὃν. Cyprii αὐότω pro αὐτῶ.*
      - X: *Dor. ut annotat Etymol. χάληος quasi ἁληός.*
      - SYLLABA, Ἀ: *Attici ἐξ ἄχυχος pro ἐξάχυς: Poët. ἄασά pro ἄσα. Ion. ἄπας pro πᾶς, ut ait Corinthus.*
      - E: *Atticè, ἐώρακα pro ὥρακα. Ion. ἐς pro ἑ. Aeol. ἐλάπεδον pro ἐλάπεδον. Poët. ἐείκοσιν pro εἴκοσι.*
      - O: *Ion. ὤυ, pro οὖ.*
      - Βα: *Cretenses aliquando hanc syllabam præponunt. βάσκαζίζω pro σκαζίζω, βαστραχηλίζω pro τραχηλίζω, assumpto etiam σ.*
      - Reduplicationes *& anadiplasiasmi usitatæ sunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, in primis Poëtis: Bœotis item, πιπίλεμι pro πίλημι.*
    - **Fine**: *Vide Ff.*
    - **Medio**,
      - LITERA: Ι, *Iones adjungunt literæ ε, ξείνος pro ξένος. Attici quoq; & Dores interserunt: ut, χροΐα pro χρόα, ὀλέσαις pro ὀλέσας. Aeol. μέσσαις pro μέσαις. Poët. ἀλάδια pro ἀλέδια. Syracusani exclusο ν, iota substituunt, ἕνατος pro ἔνατος.*
      - O: *Bœoticè, ἐλήλυθα pro ἐλήλυθα.*
      - Υ: *Iones literæ ο addunt: ἔρος pro ἄρος. Dor. ζητάω pro ζητέω. Aeol. ἄωδη pro ἄοδη. Poët. ἀχάω pro ἀχέω. Cretenses ὠσὸς pro ἀλσὸς, etiam detracto λ Bœoti, ὀπίτομαι pro ὑποτέθομαι.*
      - Β: *Aeol. ἀλιβδύειν pro ἀλιδύειν. Doricè. ἔβα pro ἔα. Lacones ἔβασαν pro ἔασαν. Cretenses ἔβα pro ἔα: omni enim vocali præmittunt β, quod apud Eustath. Heraclides de Pamphiliis dicit.*
      - Γ: *Ion. ἐγίγδεπος pro ἐδίδεπος. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ.*
      - Ζ: *καλῆζω pro καλύω, quod pro καλέω dicitur, Cypriis.*
      - Θ: *Dor. ὀιχθὰ pro ὀιχῆ.*
      - Κ: *Aeol. ὀκχὸς pro ὄχος. Maced. ἀκυδία pro ἀηδία. Poët. ὄκκα pro ὅκα.*
      - Μ: *Ion. λάμπομαι pro λήπτομαι.*
      - Ν: *Dor. ὀρωΐω pro ὀρύω. Lacones ἄνδα pro αὖτη, sublato ν. Cretenses σπένδα pro σπένδω, extrito ν.*
      - P: *Atticè: ut, καταῤῥέξε pro κατέρεξε, Eustath.*
      - Σ: *Ion. Dor. Aeol. λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.*
      - Τ: *Att. & Cypr. πόλις pro πόλις. Ion. ὄτι pro ὅτι.*
      - Diplasiasmum *inprimis Poëtæ amant: Iones item, Dores, & maximè Aeoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.*
      - SYLLABA, Ἀ: *Dor. ποσείδαον pro πόσειδον. Aeol. μεσάων pro μεσῶν. Poët. κεραάτος pro κέρατος. Bœot. λησέων pro λησῶν.*
      - Ε: *Ion. αἰγείων pro αἰνείων. Dor. κωεός pro κωός. Aeol. δύεσι pro δυσί. Poët. ἠυέεσθαι pro ἠυέσθαι.*
      - Η: *Poëticè: ut, θεήος pro θεῖος.*
      - Ι: *Ion. λόγηϊν pro λόγην. Poët. ἵππηϊν pro ἵππην.*
      - Ο: *Att. ἀγήοχα, pro ἀγηοχα. Aeolicè, ἐστέροται pro ἔστροται.*
      - Ω: *Attici veteres, ἔωθα pro εἴθα.*
      - ΕΙ: *Poët. θαμειὸς pro θαμὸς.*
      - Δο: *Att. ἐδήδοκα pro ἔδηκα.*
      - Τη: *Ion. ἐπήτυμος pro ἔτυμος.*
      - Verba *aliàs suo modo nova per epenthesin formabant Attici, ut suo loco dicitur. ἀωκάθω pro ἀράω.*
  - **Minuitur**, *de quo seq. pag. Gg.*
- **Qualitatis**, *qua mutatur litera per αὐτισοιχίαν. Vide Hh.*

Ff In fine augetur dictio

LITERA, N: ἐφελκυστικὸν etiam sequ. consonante, addunt Attici & Poëtæ. Illi aliàs dicunt ἤδειαν pro ἥδεια. Aeol. ἄρεων pro ἄρεα. Dor. ἐγὼν pro ἐγώ.

Σ: Dores & Megarenses οἰκοδόμος pro οἰκοδόμε. Cret. ἄγες pro ἄγε.

SYLLABA, E: Poëticè, ῆς pro ῆ.

O: Poëticè, μίνυω pro μίνω.

I, Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici inprimis hoc agunt, ad intendendam vim significationis, νυνὶ, πρωΐ.

EI: Att. οἰονεὶ pro οἷον. Ion. & Ephesii, ἄφαρεὶ pro ἄφαρ.

Δη, & alias similes dictiunculas paragogicas Attici usurpant.

Δι: ut, νυνδὶ pro νυνὶ Atticé.

Θεν: Poëticè, πάροιθεν pro πάρος.

Θα: Aeol. ἔφηθα pro ἔφης, χρῆθα pro χρῇ, ἦθα pro ἦς. Hoc etiam Atticis tribuit Stephanus.

Νη: Dor. ἐγώνη pro ἐγώ.

Γα: Dor. ἐγώνγα pro ἐγώ.

Τι: Att. πάνυ pro πάνυ.

Τε: Ion. ἐφ' ᾧτε pro ἐφ' ᾧ.

Χι: Att. ναιχὶ pro ναί, Dor. ἄχι pro ἦ.

Φι: Poët. ut, στρατόφι pro στρατός.

Gg Minuitur dictio Dialectorum:

Initio,

LITERA, Δ: Ion. & Aeol. αἰνὸς pro δεινός.

Γ: Ion. αἶα pro γαῖα.

Λ: Ion. ἄβεσι pro λάβεσι.

M: Aeol. ἴα pro μία.

Σ: Ion. & Dor. μικρὸς pro σμικρός. Aeol. μίλαξ pro σμίλαξ. Poëticè κεμάσθριον pro σκαμάσθριον. Cypri ἀγάνα pro σταγὼν.

T: Dor. ἥμος pro τῆμος.

SYLLABA, A: Att. & Poëtæ mediante apostropho τῇ ὁρᾷ pro τῇ ἀληθείᾳ. Alii hoc tribuunt Aeolii.

E: Atticè μῷ pro ἐμῷ. Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poët. πίστατη pro ἐπίστατη.

Λω: Dor. λῶ pro θέλω.

Iones etiam Poëtæ augmentum detrahunt. βλήμβρος pro βεβλημβρός.

Medio,

LITERA, E. Dor. ἐγένετο pro ἐγένετο.

I, Ion. δίξω pro δείξω. Att. ποῖν pro πριῖν. Dor. σφὶς pro σφεῖς. Aeol. ἄρχαος pro ἀρχαῖος. Att. ἕπερος pro ἕτερος. Poët. ἀγέρω pro ἀγείρω.

Y, Dor. βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Poët. δίπος pro δίπους. Cret. ἄργετος pro ἄρκευθος.

B: Att. βόλιος pro βούλιος.

Γ: Aeol. & Poët. φάρυξ pro φάρυγξ. Ion. ἐνείκω pro ἐνέγκω. Boeot. ἰὼ pro ἐγώ. Tarent. ἀλίος pro ὀλίγος.

Δ: Ion. Dor. Aeol. ἔρις pro ἔριδος. Poët. μόλιβος pro μόλιβδος.

Θ: Dor. ἐσλὸν pro ἐσθλόν.

K: Ion. & Dor. βέβακα pro βέβηκα.

Λ: Dor. κάλιον pro κάλλιον, parellesis. Ionicè item.

Σ: Att. νομιῶ pro νομίσω. Ion. ἐτίθεο pro ἐτίθεσο. Dor. ὄπιθεν pro ὄπισθεν, qui asperum spiritum illius loco seq. vocali inscribunt, ut & Amphilii, Eretrienses, Lacones, ποιῆαι pro ποιῆσαι. Boeot. ἐργάη pro ἐργάσῃ.

P: Dor. σκήπτορον pro σκήπτερον,

T: Ion. κέρας pro κέρατος.

SYLLABA, A: Poët. ἔλασας pro ἐλάσας, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic & Maced. κεδλὴ pro κεφαλή.

E: Att. νηλέλιος pro νηπείλιος. Dor. ἔλμμα pro ἐσθημμα. Poët. ἔπλε pro ἔπελε. Ion. φέρετε pro φέρεται. Aeolicè ἰρὸν pro ἱερόν.

O: Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. ῥμέλας pro ῥομέλας. Aeol. ἀγυνήκαμες pro ἠγνοήκαμεν. Poët. πόπλε pro πόπολε.

Ω: Att. & Poët. ἑκατέρωθεν pro ἑκατέρωθε.

EI: Att. ὄφλω pro ὀφείλω.

Ευ: Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.

Δα: Att. ut, οἶδα pro οἴδασι.

Μο: Dor. ὁπάτοις pro ὁμοπάτροις. Ion. ἄρσωνες pro ἁρμόσωνες.

Μη: Aeol. ἄρσεν pro ἄρμενσεν. Ion. εἶμι pro εἰμεμμι.

Νε: Poët. ἀμώνα pro ἀνεμώνη.

Ρε: Ion. ἔξαιτος pro ἐξαίρετος.

Το: Laconicè & Creticè, ὥς pro αὐτός.

Est etiam poëtica Syncope Compositorum notanda: de qua suo loco.

Fine: minuitur dictio vel

LITERA, N: Att. ἄλλο pro ἄλλον. Aeol. ὄπιθα pro ὄπισθον. Iones ν ἐφελκυστικὸν, non addunt, ut nec Att ci veteres. Poëtæ, πρόσθε pro πρόσθεν. Syracusii ν auferunt subsistente jota. ὑφλοῖ pro ὑφλόν.

Σ: Dor. ὁ pro ὅς. Aeol. ὄ pro ὅς. Poët. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. κηπαίνα pro κηπαίνης.

SYLLABA, A: Dor. πὰρ pro πάρα. Poët. αὐλύω pro αὐαλύω.

E: Poët. λόε pro ἐλόεε.

I: Atticè: ut, πρῶ pro πρωΐ.

Μα: Dor. δῶ pro δῶμα.

Να: Att. κρείττω pro κρείττονα. Ion. κικεῶ pro κυκεῶνα.

Νον: Att. ut, κάρα, Ion. κάρη pro κάρηνον.

Μον: Dor. κεὰ pro κελέμενον.

Βδα: Dor. λὰν pro λάμβδα.

Σα: Att. βασιλῆς pro βασίλεσα.

ΣΙ: Ion. σφὶ pro σφίσι.

Τα: Ion. ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. Dor κέρα pro κέρατα.

Τως: Atticè, ut πρέπον pro πρεπόντως, ut quis Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

SYNOPSIS.

Ordinis, *qui servatur, ut posteriores præcant, præeuntes sequantur, quod per Hypertheſin & Metatheſin ab Ionibus fit, Doribus, Aeolibus & Poëtis; ut ſuo loco exemplis oſtenditur.*

Hh. Qualitas *dictionis per dialectos variatæ, comprehendit in ſe mutationem literarum: & eam tum*

Figuræ, *per αὐπσοιχίαν quã Enallagen vocat Grammaticus. Mutatur ergo*

Vocalis *vel*

Vna *tantùm,*

A *in*
- E, *Atticè,* λεὼς *pro* λάος. *Ion.* γέμμα *pro* γάμμα. *Dor.* ἄτερος *pro* ἕτερος. *Aeol.* λεγόμεθεν *pro* λεγόμεθα, *addito* ν.
- H, *Atticè* ἰωνιχμὶλω *pro* αἰωνιχόμλω. *Ionicè* α *mutatur in* η, *ſi ſit longum: quamvis apud poſteriores etiam breve* α *in* η *abeat:* θυρη *pro* θύρα. *Dor. prò* πηγὼ παγὰν. *Aeol.* ἠὴρ *pro* ἀὴρ. *Poët.* βιηφὶ *pro* βίᾳ. *Cret.* ἠϝὴ *pro* ἄϝα. *Bœot.* πϝωΐλω *pro* πϝωΐαν. *Sicul.* φήμας *pro* φήμη.
- O, *Att.* ὁ σαφὶς *pro* ἁσαφὶς. *Aeol.* φρότος *pro* σφετὸς. *Poët.* ὁρόω *pro* ἀράω.
- Υ. *Dor.* σύρξ *pro* σάρξ. *Aeol.* σύρκες *pro* σάρκες, *Doricè item.*
- Ω, *Att.* κϝῶζω *pro* κϝάζω. *Ionicè* χρέω *pro* χρέα. *Poët.* ὁρῶω *pro* ὁράω. *Bœot.* ὥρις *pro* ἄρις, *ait Etymol.*
- A I, *Aeol.* φασὶ τὶ *pro* φασί.
- E A, *Ion.* σφέας *pro* σφᾶς.

E *in*
- A, *Ion.* μέγαθος *pro* μέγεθος. *Dor.* τεῖχος *pro* τεῖχος. *Aeol.* ὄπιθα *pro* ὄπιθεν. *Att.* ἄτερος *pro* ἕτερος.
- H. *Att* ἡδιωμὶλω *pro* ἐδιωμὶλω. *Ion.* θηϑσαυϑὸς *pro* ἐθεσαυϑὸς. *Aeol.* ἀχλὴς *pro* ἀχλὲς. *Poët.* ἀητὸς *pro* ἀετός.
- I, *Atticè* ὁδὶς *pro* ὁδὲ. *Ion.* ἐπίσι *pro* ἐφέσι. *Bœot.* ἰὼ *pro* ἐγώ. *Cret.* ἰν φάς *pro* ἐς φάος.
- Υ, *in contractionibus Atticè: ut,* τὺδλυμος *pro* τὸ σὐδλυμος.
- O, *Att.* πέπομφὰ *pro* πέπεμφα. *Dor.* λάϐον *pro* λάϐε. *Aeol.* οἶσθα *pro* εἶδησθα.
- Ω, *Dor.* νωμῶ *pro* νέμω. *Poët.* τεωπάω *pro* τρέπω.
- A I, *Atticè: ut,* σλᾶ *pro* σλῆ.

H *in*
- A, *longum Atticè: ut,* ὑγιᾶ *pro* ὑγιῆ. *Ion. in* α *breve* κώλη *pro* κήλη, λελακυῖα *pro* λελακυῖα. *Dor. in* α *longum* σελαὼν *pro* σελὼν, σλᾶμος *pro* σλῆμος. *Aeol. etiam & Bœoti,* πύλα *pro* πύλη *pleno hujus literæ ſono delectati.*
- E, *Att.* νεὼς *pro* ναὸς. *Ionicè in paucis* ἑστόω *pro* ἱστόω. *Doricè* ἄρεις *prò* ἄρης. *Poët.* νοστερὸς *pro* νοσηρός. *Aeolicè* ἀδληκέσαι *pro* ἀδληκῆσαι.
- I, *Bœot.* πιδλᾶν, *unde* πίδλαξ *pro* πηδλᾶν. *Etymol.*
- Ω, *Ion.* ἀρωγὸς *pro* ἀρηγὸς. *Dor.* πὼς μελίσσως *pro* τῆς μελίσσης. *Atticè,* ἤχωκα *pro* ἤχηκα.
- A I, *Ion. & Poët.* νικαία *pro* νίκη, *aſſumpto* α. *Laconicè* βλαιτὴ *pro* βλητή. *Dor.* τίθαμι *pro* τίθημι. *Hoc etiam Aeolis tribuunt*
- E I, *Att.* κέρυλος *pro* κήρυλος. *Aeol.* πειλὸς *pro* πηλὸς. *Ion.* πλωιλόπεια *pro* πλωιλόπη, *aſſumptò* α. *Dor.* τέθεικα *pro* τέθηκα; *quod etiam Bœoti agunt, quorum eſt proprium* η *in* ει *commutare nimirum, ut Anteſignanus annotat, ubi Dores ſervant* η: *ubi verò mutant in* α, *tunc ſervare* η.
- E A, *Att.* ἐάλωκα *pro* ἥλωκα. *Poët.* ἐάγλω *pro* ἤγλω.
- E E, *Dor.* φιλέσω *pro* φιλήσω. *Etymol.*
- E Υ, *Poët.* ἄρδυς *pro* ἄρης.

I *in*
- E, *Ion.* ὄφρει *pro* ὄφρῦ. *Aeol.* ἀδλέκας *pro* ἀδλίκας. *Atticè,* ἴελδες *pro* ἱεροὶ ες.
- H, *Ion.* κὴκίω *pro* κικίω. *Aeol.* ἀκτλὼ *pro* ἀκτὶν.

Υ *in*
- H, *Aeol. vide tabulam propriam.*
- I, *Aeol.* ἰψηλὸς *pro* ὑψηλός.
- Ω, *Aeol.* ὤψηλος *pro* ὑψηλός.

O *in*
- A, *Aeol.* ἄοσα *pro* ὅσσα. *Doricè* ἑκαλὰ *pro* ἑκατὸν. *Cret.* αὖαις *pro* ὄνις.
- E, *Dor.* αὐδρεφόνος *pro* ἀνδροφόνος. *Aeol.* πρὲς *pro* πρός.
- I, *Atticè: ut,* σλαρὸ *pro* σλᾶρο.
- Υ, *Aeol.* ὄνημα *pro* ὄνομα.
- Ω, *Att.* σλύω *pro* σλύο. *Ion.* σλύω *pro* σλῦρο. *Dor.* ὦς *pro* ὅς. *Aeol.* ὤμοι *pro* ὅμοι. *Poët.* σλάω *pro* σλόω.
- H. *Poët.* θεκτύκτος *pro* θεοτόκτος.
- E Υ, *Poët.* ὑσληχόδυς *pro* ὑσληχός.
- O I, *Dor.* πνοιη *pro* πνοή.
- O Υ, *Dor.* τάξυμαι *pro* τάξομαι.

Ω *in*
- A *productum, Dor.* γελᾶν *pro* γελῶν. *Aeol. quoque. Bœot.* ποσσλᾶν *pro* ποσσλῶν. *Tarentini* ἄϐα *pro* ὦϐα. *Cret.* ἄελον *pro* ἕωλον *metatheſi. Siculè etiam* ἐτύψα *pro* ἐτύψω, *ut quidam volunt.*
- O, *Aeol.* ὀϝᾷ *pro* ὦρα. *Poët.* δρύχος *pro* δρύχως.
- A O, *Ion.* σιοφρων *pro* σώφρων. *Poët.* φάος *pro* φῶς.
- O Υ, *Lac.* ἀπέσχεθον *pro* ἀπέσωσεν.
- E Υ, *Dor.* ἠγάπθυν *pro* ἠγάπων.
- E Ω, *Ionicè: ut,* πθεω *pro* πθῶ.
- O I, *Syrac.* ἐξοὶ *pro* ἐξω.

Plures, *quæ, vel in unam ſolam, vel in diphongum abeunt. de quibus Ii.*

Diphthongi *Kk.* **Conſonantes.** *Ll.*

Ii. **Plures**

VI. Plures quoque Vocales cum aliis permutantur:

- A E I *in* H *sine iota ſubſcripto, Atticè & Doricè: ut,* πεινῆς *pro* πεινᾷς, ὀψῆς *pro* ὀψᾷς.
- A E *in*
  - H, *Doricè* ἔζη *pro* ἔζαι, ἐγέλης *pro* ἐγέλαις, κιρνῆς *pro* κιρνάεις. *Attici quoque in aliquibus verbis idem agunt.* πεινῆς *pro* πεινάεις.
  - O Y, *Atticè* τριακοντούτης *pro* τριακονταέτης.
- A O *in* Ω, *Atticè* ἵστω *pro* ἵσταω.
- E A *in*
  - A, *Att.* πειρατῶ *pro* πειρατέω. *Dor.* θᾶσσα *pro* θεάσσα.
  - H, *Ion.* σινήπη *pro* σινάπια. *Dor.* κρῆς *pro* κρέας. *Aeol. item. Poët.* βασιλῆ *pro* βασιλέα.
- E E *in* E I, *Ion.* ὄφεις *pro* ὄφιες. *Poët.* δημοθοίνεα *pro* δημοθοίνεε.
- E Ι *in* E I, *Att.* πλειόδης *pro* πλεῖδης.
- E O *in*
  - E I, *Att.* δεῖν *pro* δέον.
  - E Y, *Ion.* πλοῦνας *pro* πλέονας. *Dor.* ἄρδυς *pro* ἄρεος. *Poët.* πόλδυς *pro* πόλεος.
  - O Y, *Att.* ἐπίθυ *pro* ἐπίθεσο, exirito σ.
- E Ω *in* Ω, *Att.* πειρᾶως *pro* πειρατέως.
- H Ι *in* H, *cum iota ſubſcripto* νηξῆδα *pro* νηηίδα.
- I E *in* I *longum, Ion.* ἰρὸς *pro* ἱερός.
- O A *in* Ω, *Ion.* βῶξ *pro* βόαξ. *Doricè item.*
- O E *in* O Y, *Att.* φυτῦργος *pro* φυτόεργος.
- O Ι *in* O I, *Att.* οἷς *pro* ὀΐς.
- O H *in* Ω, *Ion.* βώσω *pro* βοήσω.
- O O *in* O Y, *Atticè: ut,* ὀΐδης *pro* ὀίδοε, ὀίδοσι.
- Ω H *in* A, *Dor.* πρᾶν *pro* πρωΐην.
- Ω I *in* Ω *cum iota ſubſcripto* λᾶον *pro* λώϊον, *Atticé.*
- O I *in* Ω Ι, *Bœot.* γελάις *pro* γελοῖς.

Kk. Diphthongi *ſimiliter transmutantur, & quidem*

Propriæ,

- A I *in*
  - H *cum iota ſubſcripto, Att.* ἐμίμνα *à* μιμάω. *Ion.* αἰνείης *pro* αἰνέαις. *Poët.* σήω *pro* σαίω. *Bœot.* ποιέρμη *pro* ποιέρμαι. *ubi iota non ſubſcribitur.*
  - A Ι *per diæreſin. Aeol.* πάις *pro* παῖς, *in monoſyllabis.*
- A Y *in*
  - A, *Dor.* νᾶν *pro* ναῶν.
  - Ω, *Dor.* ὦλαξ *pro* αὖλαξ. *Ion.* τῶμα *pro* τραῦμα.
  - H Y, *Ion.* νηῦς *pro* ναῦς.
  - O Y, *Dor.* τόνας *pro* ταῦτας.
  - Ω Y, *Ion.* θωῦμα *pro* θαῦμα: *vel etiam* ωὐ *diſſolvitur.*
- E I *in*
  - A: *ut, Doricè* κλᾶδας *pro* κλεῖδας.
  - H *cum iota ſubſcr. Att.* βαλιλῆς *pro* βασιλεῖς. *Dor.* τῆνος *pro* κεῖνος. *Aeol.* ἔλθω *pro* ἔλθῃν, *etiamſi iota non ſubſcribatur. Bœot.* νήφω, *à* νέφω, *ait Etymol. Lac.* λύκηος *pro* λύκειος.
  - E A, *Ion.* πονέαθαι *pro* πονεῖσθαι.
  - E E, *Ion.* σφέες *pro* σφεῖς. *Poët.* ἐέργω *pro* εἴργω.
  - E Y, *Ion.* πλοῦν *pro* πλεῖν.
  - E Γ, *Aeol.* ἀργήιοι *pro* ἀργεῖοι. *Poët.* θέος *pro* θεῖος.
  - E Ω, *Att.* ἀφεωκα *pro* ἀφεῖκα.
  - H Γ, *Att.* κληίδα *pro* κλεῖδα. *Ion.* πληίδης *pro* πλειάδης.
  - O I, *Aeol.* ὄνοις *pro* ὄναις.
  - A I. *Dor.* φθαίρω *pro* φθείρω. *Cret.* αὔαις *pro* ὄνεις.
- E Y *in*
  - H, *Aeol.* ὄρφη *pro* ὀρφοῦ, Α'χήλης *pro* Α'χιλλεύς.
  - Ω, *Ion.* ἐπλώσας *pro* ἐπλεύσας.
  - E Y, *Poët.* ἐύζος *pro* εὔζωνος.
  - O Y, *Doricè: ut,* ἔοσα *pro* ἔουσα.
  - H Y, *Att.* ἠυχόμην *pro* εὐχόμην: *&* in H Y. *Poët. & Ion.* ἠύκομος *pro* εὔκομος.
- O I *in*
  - E I, *Att.* ὀμεῖν *pro* ὀμοῦν.
  - O Γ, *Aeol.* κοιλὸν *pro* κοιλόν.
  - Ω *cum iota ſubſcr. Att.* μμέλαω *pro* μμέλαοι. *Dor.* πωμμικὸς *pro* ποιμμικός.
- O Y *in*
  - Ω, *Att.* μμέλεω *pro* μμελάω. *Dor. & Aeol.* μῶσα *pro* μοῦσα. *Ion.* ὦν *pro* οὖν. *Baoticè quoque. Sic* ὠτειλή *fit ab* ἀτύω. *Etym.*
  - A, *Dor.* αἰνέα *pro* αἰνεῖς.
  - H, *Aeol.* φοῦημος *pro* φοβέρμος.
  - A O, *Aeol.* αἰνέαο *pro* αἰνέου. *Baoti. iidem.*
  - E O, *Ion.* ἐμέο *pro* ἐμοῦ.
  - E Ω, *Ion.* βορέεω *pro* βορέου.
  - E Y, *Aeol.* λαλεῦσα *pro* λαλοῦσα. *Dor.* φιλεῦσι *pro* φιλοῦσι.
  - O A, *Ion.* χρόα *pro* χροῦν.
  - O I, *Dor.* μῦσα *pro* μοῦσα. *Aeol.* χρύσοιν *pro* χρυσοῦν.
  - O O, *Ion.* ῥόος *pro* ῥοῦς.
  - O I O, *Ion & Poët.* λόγοιο *pro* λόγου. *Atticè item & Doricè.*

Impropriæ, *quas Dores in ſimplices vocales mutant, ablato iota ſubſcripto, ᾳ in α, ῃ in η, ῳ in ω. Præterea*

- A *cum iota ſubſcr. in*
  - H *cum iota ſubſcr. Ion. mutatur* αἰνείη *pro* αἰνέᾳ.
  - A Ι, *Aeol.* βοάις *pro* βοᾷς.
  - H Ι, *Ion.* ῥηιδίιον *pro* ῥᾳδίιον.
- H *cum iota ſubſcr. in*
  - E I, *Att.* βέλει *pro* βέλῃ.
  - H Ι, *Ion.* χρηίζειν *pro* χρῄζειν. *Poët.* κληηδῶν *pro* κληϊδῶν.
  - A *cum iota ſubſcr. Dor.* ἔχᾳ *pro* ἔχῃ.
- Ω *cum iota ſubſcr. in*
  - Ω Ι, *Ion.* τῶι λόγωι *pro* τῷ λόγῳ.
  - O I, *Bœot.* ἡροῖος *pro* ἡρῷος. *Syrac.* ἀρμοῖ *pro* ἁρμῷ.

Ll. Conſo-

SYNOPSIS.

L. Consonantiũ variationes & mutuæ permutationes diver ęsunt. Nam quoad

- **Mutas,**
  - Iones hoc habent ferè peculiare, ut mutent Tenues in Densas, & Densas in Tenues vice versa, ἐνθαῦτά pro ἐνταῦθα, δέκω pro δέχω.
  - Poëtæ mutant tenues & aspiratas in medias, δέδοιγμεν pro δεδοίκαμεν, ἔγμεν pro ἐχέμεν.
  - Π in
    - Κ, Aeol. κοῖον pro ποῖον. Ion. in Interrog. & relativis maximé. κόσα pro ὅσα.
    - Φ, Dor. κῆφα pro ϛ εἶπα. Att. ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
    - Μ, Aeol. μαστῶ pro πατῶ. Maced. ἀμαλὸς pro ἁπαλός.
  - Κ in
    - Γ, Att. γναφεῖον pro κναφεῖον, κνάφαλλον pro γνάφαλλον.
    - Ξ. Bœot. εἴξασιν pro εἴκασι, apud Aristoph.
    - Τ, Dor. τῶνος pro κεῖνος.
  - Τ in
    - Θ, Att. ait Caninius κολόκυνθα pro κολόκυντα: contrarium Io. Grammat.
    - Κ, Dor. ὅκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε.
    - Ν, Dor. τετραγενὲς pro τετραετὲς.
    - Π, Dor. & Cret. ἀπάδιον pro ϛάδιον. Aeol. πέπραπται pro τέτραπται.
    - Σ, Cyprii, σίβολε pro τίβυλε, Hesychius. Megarenses σὰ pro τὰ, id est, τινὰ, σάμαν pro τίνα μὴν.
    - Δ, Doricè, θέμιδος pro θέμιτος.
  - Τ τ in Π π, Maced. ἀππὰ pro ἀττά.
  - Π τ in
    - Ζ, Dor. νίζω pro νίπτω. Etymol.
    - Σ σ, Aeol. ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω.
  - Β in
    - Δ, Dor. ὄδελος pro ὄβελος. Aeolicè quoq;.
    - Γ, γλέφαρα pro βλέφαρα, Atticè: Ionicè etiam, φύζη pro φυγή.
    - Ζ, Aeol. ζέρετρον pro βέρεθρον. Ionibus hoc alii tribuunt: alii Doribus.
    - Λ, Att. βόλιτος pro βόβιτος.
    - Μ, Dor. μιαιφόνος pro βιαιφόνος, Etymol, Aeoli βάρμιτος pro βάρβιτος, Etym.
    - Π, Creticé. ἀβλόπες pro ἀβλαβές.
  - Γ in
    - Β, Bœot. βανῆκες pro γυναῖκες.
    - Δ, Dor. δνόφος pro γνόφος.
    - Ζ, Aeol. ὀλίζον pro ὀλίγον, Doricè, φύζη pro φυγή.
  - F in Β, Pamph. Lacones, Cretenses, ὠβεὸν pro ὠϝεὸν, βαβέλιος pro ἀϝέλιος.
  - Δ in
    - Γ, Poët, κρήγυον pro κηρήδυον.
    - Β, Aeol βέλεαρ pro δέλεαρ. Bœoti & Aeolii βελφῖνες pro δελφῖνες dicunt.
    - Ζ, Dor. ἀζηχὲς pro ἀδηχὲς. Aeol. ζια pro δία.
    - Θ, Dor. ψῦθος pro ψεῦδος. Aeol. θάσος pro δάσος.
    - Τ, Att. ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια.
    - Σ, Attice: ut ὀσμὴ pro ὀδμή.
  - Φ in
    - Π, Aeol. ἀμπὶ pro ἀμφί.
    - Β, Siculi & Macedones, βῶ pro φῶ, κῦβος pro κῦφος, κεβλὴ pro κεφαλή.
  - Χ in
    - Κ, Siculi, κιτὼν pro χιτών, Hoc Doriensibus tribuit Gramm.
    - Ξ, Att. διξὰ pro διχά. Aeol. τριξᾶ pro τριχῆ. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus.
    - Φ, Aeol. αὐφένα pro αὐχένα.
  - Θ in
    - Σ, Att. κλαυσμὸς pro κλαυθμός. Dor. σεὸς pro θεός. Lac. σιὸς pro θεός.
    - Τ, Att. κολόκυντα pro κολοκύνθη. Aeol. κατῆκε pro καθῆκε.
    - Δ, Maced. teste Etymol. ἀθέλω onim fit δέλω, ἔλδω & ἐέλδωρ.
    - Φ, Att. φλᾶν pro θλᾶν. Aeol. quoque.
    - Χ, Dor. ὄχνιχα pro ὄρνιθα.
- **Liquidas.**
  - Λ in
    - Γ, Att. μόγις pro μόλις.
    - Ν, Dor. φίντατος pro φίλτατος.
    - Ρ, Att. κρίβανος pro κλίβανος.
  - Μ in
    - Β, Aeol βέλλω pro μέλλω.
    - Π, Aeol. παθῦσα pro μαθῦσα. & Μ Μ in Π Π. ὄππατα pro ὄμματα.
    - Σ, Att. πέφασμαι pro πέφαμμαι.
  - Ν in
    - Λ, Att. πλεύμων pro πνεύμων.
    - Σ, Dor. τύπτομες pro τύπτομεν. Aeol. φρόνεις pro φρονεῖν. Cret. ἐς pro ἐν.
  - Ρ in
    - Σ, Att. μυρσίνη, pro μυῤῥίνη.
    - Κ, Dor. μικκὸν pro μικρόν.
- **Duplices.**
  - Ζ in
    - Δ, Att. & Aeol κνίδη pro κνίζα. Doricè, ἔρδω pro ἔρζω. in Δ Δ. Bœot. & Lacon μάδδα pro μάζα.
    - Σδ, & Δσ, Dor. & Aeol. συρίσδω pro συρίζω, δισεὺς pro ζεύς.
    - Σσ, Dor. μάζα à μάσσω, Etymol. Tarentini σαλπίσσω pro σαλπίζω dicunt.
    - Τ τ, Att. συρίττειν pro συρίζειν.
  - Ξ in Κσ vel Σκ, Aeol. σκένος vel κσένος pro ξένος. Item in Σ Atticè: ut παίσω pro παίξω.
  - Ψ in Πσ vel Σπ, Aeol. πέλοπς pro πέλοψ, σπαλὶς pro ψαλίς.
- Solitarium Σ, hoc sui privati iuris esse Grammatici dicunt. Vide Mm.

Mm. Σ pariter in alias consonantes mutatur, vel

- **Simplex, in**
  - Δ. At πέφραδμαι pro πέφρασμαι. Dor. ὀδμὴ pro ὀσμή Aeol. quoque.
  - Κ. Bœot. ἔδωκα pro ἔδωσα. Lac. ἀκκὸρ pro ἀσκός
  - Ρ. Ae. ἄῤῥην pro ἄρσην. At μάρτυρ pro μάρτυς Lac. ἀκκὸρ pro ἀσκός. Elei ἵππορ pro ἵππος dicunt.
  - Τ. At τεῦτλον pro σεῦτλον. Dor. φατὶ pro φασί. Ae. τὺ pro σῦ. Bœot. ἴττω pro ἴσω. Lac. πλητίον pro πλησίον.
  - Θ. Ae μηνιθμὸς pro μηνισμός.
  - Ξ. At. ξύμπας pro σύμπας. Dor. καθίσας pro καθίξας.
  - Ν. Ae. νενοήκων pro νενοηκώς.
- **Duplex, in**
  - Ζ. Dor. νίζω pro νίσσω. Ae. μέζων à μέσσων, Etymol. Tarentini pro πλάζω πλάσσω dicunt. Iones διξὰ pro δισσὰ, teste Grammatico.
  - Ξ Ion. διξὰ pro δισσά, τριξὰ pro τρισσά.
  - Τ τ. At. ἐλάττων pro ἐλάσσων. Bœot. φράττω pro φράσσω, apud Corinnam. Et hanc mutationem potius Bœoticam esse quàm Atticam dicit Caninius, θάλαττα, πίττα, μαλαττία, θατταλία.

Cc.
Syllabarum *affectiones Prosodiæ respectu jam recensendæ, cùm quæ literarum sint, satis superq; ostendevimus. Attendenda est tum*

- **Quantitas.** *Heic Poëtæ pro sua quisque libertate producendis vel corripiendis metri gratia syllabis. Reliquæ Dialectorum vel*
  - **Producunt** *correptas*
    - **Ancipites.** *Attici α & ι ἀληθάα, ὄφις, Dores ι & υ. δῶρα ἰλύς.*
    - **Natura**, *Attici: ut id possint legitimè, formam mutant brevium, α in ω. βασιλέως pro βασιλῶ. Sunt enim Atticorum propriæ productiones.*
  - **Corripiunt** *productas*
    - **Ancipites.** *Id inprimis etiam Comici & Tragici, sed Iones etiam: ut & Dores, desinentia in ας, νοήσας.*
    - **Natura.** *Ionibus usitatæ sunt correptiones, longis in breves mutatis: νέυς pro νῆας, ζοὴ pro ζωή.*
- **Accentus.** *Hunc mutant & transponunt plures dialecti, Attica, Ionica, Dorica, Aeolica, Poëtarum item, pro cujusque terminationis varietate: quod in singularum tabulis, quæ consulendæ sunt, nonnihil est adumbratum, & quotidiana lectione observari poterit.*
- **Spiritus.** *Hunc*
  - **Attici,** *non primæ tantùm, sed & reliquis inscribunt: ut, ἑός, ταῶς: ultimæ & penultimæ in polysyllabis: ut, ἀμφιάλος.*
  - **Iones** *spiritum asperum in tenuem mutant: ut, κύηαν dicunt pro κύτεαν Etym.*
  - **Aeoles,** *si densus sit vel asper, penitus ignorant, & ejus loco nonnunquam suum usurpant digamma: ut, ἄγιος non ἁγιος, Ϝελκύη pro ἑλκύη.*
  - **Poëtæ** *asperum etiam medio solitario relinquunt: ut, ὄρεκτος pro ἄρρεκτος.*
  - **Dores,** *Argivi, Lacones, Eretrienses, Oropii, teste Etymologo, in locum sigma, per Syncopen abjecti, densum spiritum sequenti vocali inscribunt: ut, ποιήϝ pro ποιήσω.*
- **Apostrophus.** *Hunc Attici amant vocalis initialis, sive jungantur dictiones, sive maneant solutæ: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ, pro ὦ γαῖε pro ὦ ἀγαθέ. Iones item, qui hujus adminiculo ν attractivi necessitatem elevant. Poëtæ negligunt.*

Dd
Generatim *hactenus Dialectorum varietatem, quâ literas, quâ syllabas occupat, declinavimus. Eandem jam speciatim in singulis orationis partibus ita considerabimus, ut quæ in privatis singularum tabulis dicta fuêre, heic uno quasi fasce comprehensa, gratæ brevitatis ergò simus prolaturi. Ergo.*

- **Articulus** *cõsiderandus est*
  - **Præpositivus:** *cujus affectio est vel*
    - **Communis** *cum nominibus quibuscum jungitur: ut, τῖο λόγῳο, pro τῶ λόγῳ, Attice Ionicè, Dor. τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, Dor. τᾷ μελίσσᾳ pro τῇ μελίσσῃ Doricè: τέων ἀρετέων pro τῶν ἀρετῶν Ionicè: τῖσι λόγῳσι pro τοῖς λόγοις Atticè Ionicè, Doricè: τάων μεσσάων pro τῶν μεσσῶν Aeolicè, &c.*
    - **Propria,**
      - **Attici** *per paragogen adjiciunt voces completivas, δή, γε, ἦν, ποτε: ut, τόνγε pro τόν.*
      - **Dores** *nominativis pluralibus οἱ & αἱ addunt per ἀφαίρεσιν τ: ut, νὶ pro οἱ, τὰ pro αἱ.*
      - **Poëtæ** *articulum quandoq; ad nominis variationem non mutant. ut, τῆ λόγῳο pro τοῖο λόγῳο.*
  - **Compositus**
    - **Οὗτος.**
      - **Attici** *ε mutant in ἰοτα acutum, οὗτοι, ἥδι, τοῦτοι, τῆσδι, τῆσδι, τῶνδι, τῆσδι, &c. Aeoles dicunt ὄδε, ἥδε, τόδε.*
      - **Poëtæ** *dativo plurali per paragogen addunt σι: ut, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.*
    - **Ὅστις.** *Hoc habet in*
      - **Nominativo** *Doricè ὅτις pro ὅστις: Aeolicè ὅττις.*
      - **Genitivo** *Atticè ὅτου pro ὅτευος: Ion. ὅτεο: Dor. ὅτου: Aeol. ὅτλεο. Poët. ὅτλεο.*
      - **Dativo** *Att. ὅτῳ & ὁτῳῶν & ὁτῳδήποτε pro ὅτευι: Ion. ὅτεῳ: Aeo. ὅτεω vel ὅτλεῳ.*
      - **Accusativo** *Aeol. ὅτλινα pro ὅτλινα: Poët. ὅτινα abjecto ν. Aeoles quinetiam ὅτλινα dicunt in utroque genere & masculino & fœmin. teste Sophoclis scholiaste.*
      - **Plurali** *Nominativo Poët. ὅτις pro ὅτινες.*
      - **Genitivo** *Ionicè ὁτέων pro ὅντινων.*
      - **Dativo** *Ionicè ὁτέοισι pro ὅτισι.*
      - **Accusativo** *Poët. ὅτινας pro ὅστινας. Et in nostro Attice & Ionicè ἄτλα vel ἄστα pro ἄτινα.*
  - **Postpositivus.**
    - **Attici** *adjiciunt particulam γε: ut, οὗγε pro οὗ.*
    - **Iones** *præfigunt literam τ, excepto nominativo. ὁς & ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοι pro οἱ. Dicunt etiam ὅο pro οὗ.*
    - **Dores** *nunc abiiciunt ὰ masculino σ, & dicunt ὰ pro ὅς, unde ὅτις pro ὅστις: nunc præfigunt τ, Ionum more, exceptis nominativis ὁς & ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τῶν pro ὧν.*
    - **Aeoles** *dicunt ὁ pro ὅς, neglecta aspiratione: unde etiam ὅπις pro ὅστις.*
    - **Poëtæ** *pro ὁς dicunt ὅσε.*
    - **Consentit** *etiam hic Articulus iis declinationibus, secundum quas inflectitur: ut Doricè, ᾶ pro ἥ: ᾖσι vel αἷσι vel ᾗς pro αἷς Atticè, Ionicè, Doricè.*

Vide in signum ☞

Nomen, & eius accidentia diversimodè habentur secundum proprietatem Dialectorum.

- Species. Derivativa.
  - Qualitas, *Adiectiva nova fingunt Poëtæ: ut,* δότειρα *à* δότης *præterea* ἀ πρέσβειρα *à* πρέσβυς.
  - Comparativa & Superlativa.
    - Attici *formant Comparativos & Superlativos. 1. in* αιτερος *&* αιστατος: *ut,* περαίτερος, περαίτατος *pro* περαιότερος, περαιότατος: φιλαίτερος *pro* φιλώτερος. *2. In* ισερος *&* ιστατος: *ut* λαλισερος, λαλιστατος *pro* λαλότερος, λαλότατος. *3. In* υτερος *&* υτατος: *ut* βραχύτερος, βραχύτατος *pro* βραχίων, βραχίστος. *4. In* ων: *ut* βέλτιον *pro* βελτίων, πλεῖν *pro* πλείων, *5. In* σων: *ut,* μάσσων *pro* μείζων. *Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt* ῥᾴτιων *pro* ῥάσσων, ἐλάττιων *pro* ἐλάσσων.
    - Iones *Comparativos & Superlativos terminant. 1. in* εσερος *&* εστατος: *ut,* δικαίσερος, δικαίστατος, *pro* δικαιότερος, *&c* ῥᾳδίσερος *&* *pro* ῥᾳδίων. *2. In* τερος: *ut,* ῥίτερος *pro* ῥᾴδτερος. *3. In* ῦον: *ut,* πλεῦν *pro* πλείων *&* πλέον.
    - Dores *pro* κάρτερος *dicunt* κάρρων: *pro* βελτίων βέλτιν, *quod alii tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparativorum penultimam in* ος *vertunt: ut,* ἔοσων *pro* ἐγγίων, βεθσόων *pro* βεθδίων, βάσσων *pro* βαθίων. *Per metaplasmum item* κρείσσων *dicunt pro* κρείσων, πλήων *pro* πλείων, ἄσσον *pro* ἔσον, πλεῦν. *ut in quinto nonnulli, pro* πλέον.
    - Poëtæ *novos comparativos & superlativos, abusitatis positivis, vel nominibus, vel etiam aliis orationis partibus formant. tum etiam à comparativis & superlativis: ut,* κακώτερος *à* κακὸς *pro* κακίων: ἀρέων *ab* ἄρης: ἐγγύτατος *ab* ἀγχοῦ: χερειότερος *à* χερείων *comparativo*: χειρίστερος *à* χείρις *superlativo. Per metaplasmum etiam* πλίων *dicunt pro* πλείων, ῥίων *pro* ῥίζων, *&c.*
  - Possessiva.
    - Apud *Atticos si Possessivorum nominum duplex sit terminatio, altera magis est in usu: ut,* ἀνθρώπεα φύσις *potius dicunt quàm* ἀνθρωπίνη.
    - Ionico *more nonnulla possessiva, teste Corintho, amittunt tota: ut,* ἀργύρεος *pro* ἀργύρεος, χρύσεος *pro* χρύσειος.
  - Diminutiva.
    - Attici *diminutivis gaudent, & libentiùs dicunt* λοπάδιον *quàm* λοπὰς, πεθάτιον *quàm* πέθαθον.
    - Dores *nonnulla peculiaria habent:* φωτὶς *amiculus,* πυῤῥίχος *rufulus.*
  - Denominativa. Numeralia.
    - Attici δύω *dicunt pro* δύο. (ἔικοσι.
    - Iones *per metaplasmum* τέσσερες *dicunt pro* τέσσαρες, τρίηκοντα *pro* τριάκοντα, ἐείκοσι *pro*
    - Dores *dicunt* τέτορες *pro* τέσσαρες, ἕκατι *pro* ἑκατὸν, δίχᾳ *pro* δίχα, *&c.*
    - Aeoles τέρτος *dicunt pro* τρίτος, πίσυρες *pro* τέσσαρες. ἴα *pro* μία, πέμπα *pro* πέντε.
    - Poëtæ δοιὼ *&* δοιοὶ *dicunt pro* δύο, πίσυρες *pro* τέσσαρες, δυοκαίδεκον *pro* δώδεκα.
    - *Dicunt etiam* δύο *per omnes casus, pro* δυοῖν *dicunt* δυοὶ, *&* *in genitivo plurali* δυῶν.
  - Verbalis. *Attici nonnulla habent peculiaria verbalia: ut* βλέμμα *pro* βλέπος, δῆγμα *pro* δῆξις.
  - Patronymica.
    - Attici πηλείδης *dicunt pro* πηλείδης, περσείδης *pro* περσείδης.
    - Iones *terminant Patronymica in* ων: *ut,* κρονίων *pro* κρονίδης, πηλείων *pro* πηλείδης. *Nonnunquam etiam alterum ueri nominis ab altero: ut* πηλειωνίδης *à* πηλείων.
    - Aeoles, *quæ in* ιδης *desinunt mutant in* αδιος: *ut,* ὑρράδιος *pro* ὑρρίδης.
    - Poëtæ *assitatis Patronymicis in* ιων *per epenthesin* ειος *vel* ηος: *ut,* πηλείδης *pro* πηλείδης, καδμείος *pro* καδμίς. *Nonnunquam etiam syncope utuntur: ut,* ἠπείδης, *pro* ἠπειρώτης.
- Reliqua, *de quibus sequenti signo* Nn.

Reliquæ partes. Pronomen, *vide sig.* Oo. Verbum Pp. Participium Qq. Adverbium Præpositio & Conjunctio, *sig.* Rr.

Nn. Reliqua accidentia Nominis sunt

Genus. *Hoc secundum dialectorum proprietatem diversum est Nominis*

- Adjectivi:
  - Attici *definentia adiectiva in* ος *trium generum; inprimis compositæ & derivata, communia efficiunt: ut,* ὁ ἢ κάρμις.
  - Iones & Dores *Atticorum morem communis generis observant: ut,* ὁ ἢ κλυτὸς, ὁ ἢ γενναῖος. *Fœminini etiam* α *mutant in* η: *ut,* ἀχὴ *pro* ἀχία καλὰ *pro* καλή.
- Substantivi:
  - Attici *substantiva masculina mutant in fœminina, & vice versa, in primis in duali numero: ut,* ἡ ἄσσολος *pro* ὁ ἄσσολος, ὁ χὲς *pro* ἡ χὲς, τὼ ἡμέρα *pro* τὰ ἡμέρα. *Quandoque etiam terminatione mutata vertunt masculinum in fœminum vel neutrum: ut,* ἡ κακκάβη *pro* ὁ κάκκαβος, τὸ ζυγὸν *pro* ὁ ζυγός.
  - Iones *etiam genus mutant terminatione vel servata, vel mutata: ut,* ἡ χίων *pro* ὁ χίων, ὁ ἕσπερος *pro* ἡ ἑσπέρα.
  - Dorienſibus *idem, quod Ionibus tribuitur: ut,* ἡ τάρταρος *pr.* ὁ τάρταρος, ὁ φθόγγος *pro* ἡ φθόγγη.
  - Aeoles *masculinum in fœmininum vertunt, Dorum exemplo: ut,* ἡ αἰθὴρ *pro* ὁ αἰθήρ.
  - Poëtis *quoq; generum mutationes tribuuntur: ut,* τὰ κέλαδα *pro* οἱ κέλαδοι, τὰ μηλὰ *pro* τὰς μηλέας.

Numerus:
- Attici *&* Iones, *teste Grammatico & Caninio frequenter adhibent dualem.*
- Aeolii *dualem negligunt, teste Corintho.*

Figura: *Apud antiquos Atticos* εξ *in compositis non mutabatur in* ων: *ut,* ἑξπὼν *pro* ἕκπων. *Iam interponunt* α, ἑξάπων.

Declinatio. *In hac ratio habenda est*

Terminationis, quæ vel

- Eadem manet, sed alio quàm communi modo declinatur.
  - Atticè: *Tertia simplicium transit in primam contractorum: ut,* δ᾽σύδρον, δ᾽σύδρες, δ᾽σύδρες, δ᾽σύδρεῖ, *&c. pro* δ᾽σύδρ. *2. Quinta simplicium transit in tertiam simplicium: ut,* τελίτης, τελίτᾳ τελίτᾳ *pro* τελίποδος, *&c. 3. Prima contractorum in primam simplicium: ut,* ἀελιοφάϊης ἀελιοφάϊᾳ, *pro* ἀελιοφάϊνες. *4. Quarta contractorum abit in quartam simplicium: ut,* ἥρως, ἥρω, ἥρῳ *pro* ἥρος, *&c.*
  - Poëticè:
    - Tertia *simplicium mutatur in quintam simplicium: ut,* πολὺς, πολέος *pro* πολλοῦ.
    - Quinta *simplicium abit in quartam simplicium: ut,* γέλως, γέλῳ *pro* γέλωτος.
    - Prima *contractorum fit prima simplicium aut quinta: ut,* ἄρης ἄρεος *vel etiam* ἄρεως ἄρηος *pro* ἄρεος.
    - Secunda *contractorum transit in quintam simplicium: ut,* οἷς, οἷος *pro* οἷος.
    - Quantumuis *eadem species declinationis maneat, tamen metaplasmus liquidis intervenit: ut* χάρις, χάριος *vel* χάρεος, *ut præter Antehac nanum, etiam Lascaris annotat, indignante licet H. Stephano, pro* χάριτος: χάρι, χάριος χαρεῖ, *pro* χαρέος, χαρεῖ.
- Diversa efficitur à variis Græcorum nationibus:
  - Attici *nomina communis Dialecti terminant in* Η Εὺς, Ις Οδες, Ον, Ως: *ut* ἡδὺς *pro* ἡδὺς, ἐρέτμη *pro* ἔρετμον, βασιλὶς *pro* βασίλισσα, ἐπωπόδης *pro* ἐπωπόδης, νεὼς *pro* ναὸς, ζυγὸν *pro* ζυγόν.
  - Iones *terminant in* Αια, Αιη, Ας, Αμος, Ευς, Ης, Ος: *ut,* σελλωία *pro* σελλώη, κωμωίη *pro* ἀθλώη, νικόλας *pro* νικόλαος, εχιτίος, ἡδὺς *pro* ἡδὺς, *quod Atticis etiam tribuitur,* ἐχθὴρ *pro* ἐχθρὸς *ablato* ρ, πόλλος *pro* πολλὺς, ἕσπερος *pro* ἑσπέρα.
  - Dores *terminant in* As, Aξ, Η, Ιον, Ος, Ως: *ut* νᾶς *pro* ναῦς, *ablato* υ, ἀκυσίλως *pro* ἀκυσίλαος, *ablato* ο *Ionico more,* πάλλαξ *pro* παλλακὶς, πάσσαξ *pro* πάσσαλος, δαμώλη *pro* δάμαλις, κραίον *p.* ο κεφάλον ζῶς *pro* ζῶς, φθόγγος *pro* φθόγγη.
  - Aeoles *terminant in* Αν, Αξ, Ις, Ος, Ος: *ut,* ζὰν, ζανὸς *pro* ζὰς, ψάφαξ *pro* ψῆφος, μὲις *pro* μὶλ, τὸν, *pro* τὰς, ἵππος *pr.* ἵππος, ὕσλος *pro* ὕδας, μάρτυρος *pro* μάρτυς, ὕδος *pro* ὑδατος, ἄγων *pro* ἄγων, ἔρος, ἔρα, *pro* ἔρως ἔρωτος.
  - Poëtæ *terminant iis* Α, As, Ευς, Ις, Ηὺς, Φι, Ηρ: *ut,* φάος *pro* φῶς. δόρας *pro* δόρυ, ἄρδος *pro* ἄρης, φῆμις *p.* φήμη. γρῆυς *pro* γραῦς, ὀστέφι *pro* ὀστέον, ζῆν *pro* ζεὺς, *cuius alii adhuc sunt casto nominativi* Poëtici, Δάυς, Βῆυς. Ζῆν. Ζῆς, Ζᾶς, Δῖς, Δῆν, Δᾶν.

Casuum *vide signum* Ss

DIALECTORVM OMNIVM

Contractorum, *de quibus signo Ss.*

Casuum, *in quibus generatim considerandum est, apud Atticos Vocativum similem esse Nominativo, Dativum etiam pluralem, sequente licet consonante, ν ἐφελκυστικὸν acquirere. Separatim autem declinationum species singulæ examinandæ sunt nominum*

Simplicium: *& quidem*

Prima:

In *toto singulari numero* α *mutatur Ionicè in* η, *& viceversa* η *mutatur Doricè in* ᾱ: *ut,* αἰνείης *pro* αἰνείᾱς ποιητὰς: *pro* ποιητῆς.

Nominativus *singularis Aeolicè desinit in* α: *ut,* ἀρχύτα *pro* ἀρχύτης, ὑσταγόρα *pro* ὑσταγόρας. *Hoc etiam Bœotis, Thessalis, & Macedonibus tribuitur. Nec esse vocativum pro nominativo sumptum probat Caninius.*

Genitivus *singularis Ionicè desinit in* εω, *Doricè in* ε, *Aeolicè & Bœoticè in* ευ *vel* αο, *poëticè in* ω *vel* εω. *ut,* βορέω *pro* βορέης, αἰνέα *pro* αἰνείης αἰμαχίδευ *pro* αἰμαχίδαο, αἰνέαο *pro* αἰνείης αἰνέεω *pro* αἰνείω.

Dativus *singularis caret sæpiùs apud Dorien e iota subscripto: ut,* τῷ ποιητᾶ *pro* ποιητῇ. *Apud Poëtas nonnunquam terminatione quintæ simplicium effertur: ut,* τῷ ἀίδι *pro* τῷ ἄιδῃ.

Accusativus *singularis Ionicè desinit in* εα: *ut,* ποιητέα *pro* ποιητήν.

Genitivus *pluralis Ionicè desinit in* εων, *Doricè in* εων, *Aeolicè & Bœoticè in* αων: *ut,* ταμιέων *pro* ταμιῶν, ταμιᾶν *pro* ταμιῶν, ταμιάων *pro* ταμιῶν, *aliàs regula est: Genitivi singulares in* α, ο *& ω desinentes, adjecta litera* ν, *formant genitivos plurales, sed* ο *in* ω *converso.*

Dativis *pluralibus in* σ *desinentibus omnes quamvis dialecti vocalem iota per proschematismum adiungere solent, ως nonnunquam in* ης *converso: ut,* ταμίαισι *pro* ταμίαις, λῃστῆσι *pro* λῃστῶς, *&c. Aeoles nonnunquam ex* ως *tollunt subiunctivam: ut,* τιμὰς *pro* τιμᾶς.

Accusativus *pluralis Ionicè desinit in* εας: *ut,* ταμίεας *pro* ταμίας.

Secunda

In *singulari numero* α *mutatur Ionicè in* η: *& viceversa* η *Doricè in* α: *ut,* μελίσση *pro* μελίσσα, τιμὴ *pro* τιμή.

Genitivi *& Dativi singularis* α *&* η *mutantur Doricè in* ω, *iota subscripto, vel neglecto: ut,* τῶς μελίσσως *pro* τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσω *pro* τῇ μελίσσῃ, τῷ πονηρῷ *pro* τῇ πονηρᾷ.

Dativus *singularis poëticè formatur secundum quintam simplicium: ut,* τῇ ἀλκί *pro* τῇ ἀλκῇ.

Genitivus *& Dativus plurales eodem modo Ionicè, Doricè, Aeolicè formantur, ut in prima declinatione: ut,* ἀρετέων *pro* ἀρετῶν, ἡμέων *pro* ἡμῶν, θεάων *pro* θεῶν, ἀρετῆς, *vel* ἀρετῆσι *vel* ἀρετῆισι *pro* ἀρετῶς. *Atticè quoque desinit in* αισι.

Accusativus *plurarum per epenthesin Ionicam accipit iota retento tono: ut,* καλὰς *pro* καλάς.

Tertia:

Nominativum, *Accusativum & Vocativum neutrorum efferunt Attici abjecto ν: quod tamen aliquando adscriptum reperitur: ut,* κάλλο *pro* κάλλος, ὠτὸ *pro* ὠτόν: *nimirum Atticos communis dialectus imitatur.*

Genitivus *singularis Atticè, Ionicè, Doricè & Thessalicè* ς *mutat in* ιο ι: *ut,* λόγοιο *pro* λόγου. *Dores tamen & Aeoles quandoque* ς *mutant in* ω: *ut,* τῶ λόγω *pro* τοῦ λόγου,

Dativus *singularis apud Aeoles iota subscriptum non habet: ut,* τῶ λόγω *pro* τῷ λόγῳ.

Dativus *& Accusativus singularis, Nominativus, Dativus & Accusativus plurales, nonnunquam poëticè fiunt quintæ simplicium: ut,* τῇ κλαδῇ *pro* τῷ κλαδῷ, τὸν ἠκτῖνα *pro* τὸν ἠκτῖνον, τὰ ᾠεσσω πώλω *pro* τὰ πρόσωπα, ζῆς ᾠεσσώπασι *pro* ζῆς προσώποις.

Genitivus *& Dativus duales per epenthesin Ionicam acquirit iota: ut,* λόγοῖιν *pro* λόγοιν.

Nominativus *pluralis Doricè penultimam acuit: ut* φιλοσόφοι *pro* φιλόσοφοι.

Dativus *pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen iota: ut,* λόγοισι *pro* λόγοις, νόμοισι *pro* νόμοις.

Accusativus *pluralis Ionicè in* ος *desinit: vel ut & Aeolicè, in* ως: *ut* τὸς κυρίους *pro* τὰς κυρίας, τὼς διδασκάλως *pro* τὰς διδασκάλας. *Apud Aeoles etiam in* οις, *secundùm quosdam: ut,* ζῆς νόμοις *pro* τὰς νόμους.

Quarta, *quamvis tota sit Attica, præter cætera tamen notandum est:*

Nomina *Atticè formata à communibus, non mutant accentum, nisi in duobus,* λαγῶς *pro* λαγὸς, ὀρφῶς *pro* ὀρφός.

Genitivus *singularis per paragogen poëticam acquirit* ο: *ut,* μίνωο *pro* μίνω.

Accusativus *singularis quinq; nominum, more antiquis Atticis usitato, amittit* ν: *ut,* ἄθω, ἐω, κέω, κῶ, λαγῶ, *pro* ἄθων, ἔων, κέων, κῶν, λαγών.

Quinta:

Barytona *in* ις *& us purè declinantur apud Ionas & Dores, apud Aeoles etiam, ut quidam volunt: ut,* χάρις, χαρέος *pro* χαριτος, ἔρις, ἐρέος *pro* ἔριδος. *Sic etiam fœminina in* ις *declinata per* ιδος *Aeolicè purè declinantur: ut,* ἀρτέμις, ἀρτέμεος *pro* ἀρτέμιδος, σφραγὶς, σφραγέος *pro* σφραγῖδος.

Monosyllaba in ις, *Aeolicè resolvuntur, mutato & transposito tono: ut,* πεῖς *pro* πείς.

Desinentia *in* ως *apud Aeoles acquirunt per epenthesin iota: ut,* μέλεως *pro* μέλας.

Genitivus *singularis trium nominum* ο *mutat Atticè in* ω: *ut,* πίλεκυς, πελέκεως *pro* πελέκεος: πήχεως, πρέσβεως. *Addunt aliqui* βαχέως.

Genitivus *& Dativus singulares formantur Doricè à nominativo ablato* σ: *ut,* ἀ Φόρκυς *fit* τοῦ Φόρκυ, τῷ Φόρκυ *pro* Φόρκυος. φωκὶ αἷμα, τὸ αἷμα, *pro* αἵματος.

Accusativus *singularis:*

Attici *eum in nonnullis efferunt per apocopen, Poëtæ per syncopen: ut,* ἀπόλλω *pro* ἀπόλλωνα. *Att.* δύνατα *pro* δυνατέρα *poëticè.*

Dores *eum terminant aliquando in* ε: *ut,* παῖδε *pro* παῖδα: *aliquando in* ω: *ut,* βᾶν *pro* βᾶν.

Poëtæ *in nominibus in* ις *& us genitivorum purum terminant Accusativum in* α: *ut,* βότρυα *pro* βότρυν, ὀφρέα *pro* ὀφρύν.

Vocativus *singularis:*

Dores *eum nonnunquam resolvunt: ut,* ποσείδαον *pro* πόσειδον.

Aeoles *Vocativum singularem nominum in* ων, *terminant in* ον, *accentu servato: ut,* ἀπόλλων, ὦ ἀπόλλον *pro* ἄπολλον.

Poëtæ *vocativum oxytonorum in* ις, ιδ *formant à nominativo abiecto* σ: *ut,* ἀμαρυλλὶς, ἀμαρυλλίδ, ὦ ἀμαρυλλί. *Nomina item per* ντ *declinatorum vocativus communis amittit poëticè* ν: *ut,* ὦ πλακοῦ *pro* πλακοῦν, ὦ αἷμα *pro* αἷμαν.

Genitivus *& Dativus duales per Ionicam epenthesin desinit in* οιιν, *ut in tertia: ut,* σφωϊτέροιιν *pro* σφωϊτέρουν.

Nominativus *pluralis in* ες *fœminorum Atticè acuitur in penultima: ut,* γυναῖκες *pro* γυναῖκες.

Genitivum *pluralem in quibusdam formant Iones secundum primam declinationem: ut* χειρέων *pro* χερῶν, ποσσιδέων *pro* ποσσιδῶν.

Dativus *pluralis:*

Iones *& Aeoles eum formant à nominativo plurali, addendo* σι, *& in neutris mutando in super* α *in* ες: *ut,* ἄνδρεσι *ab* ἄνδρες *pro* ἄνδρεσι, ἔπεσι *ab* ἔπα *pro* ἔπεσι, τρόσσι *pro* τροῦσι.

Aeoles *dativos quintæ simplicium, nonnunquam secundum tertiam inflectunt: ut,* παλαμάτοις *pro* παλάμῃσι.

Poëtæ *è dativo Ionico & Aeolico nonnunquam alterum* σ *exterminant: ut,* βημάτεσι *pro* βήμασι.

Accusativus *pluralis nominum in* ας *mutatur Doricè in* ως: *ut,* βῶς *pro* βᾶς.

Prima:

Propria *quædam in* κλέης *& alia nonnulla apud Poëtas bifariam contrahuntur: ut,* ἡρακλέης, ἡρακλέι : *hoc jam contrahitur bifariam* ἡρᾳ κλῆ, *vel* ἡρακλέεσς, *& hoc rursum in* ἡρακλεῖς. *Sic* ατέω, ατέι, ατεῖς *& ατέεις &c. Cæterum hæc privatam tabulam Poëtarum.*

Genitivus:

- **Attici** *genitivum singularem terminant en* ως: *ut,* ἀληθέως *pro* ἀληθῆ.
- **Iones** *à Genitivo bifariam poëticè contracto alium novum formant, ab* ἡρακλεῦ, *dicunt* ἡρακλέος, *à* ατῆ ατέω.
- **Dorienses** *eum terminant in* ὺς, *ut & Aeoles: ut,* δημοθοίδυς *pro* δημοθοίδεως, πλέθυς *pro* πλέθεος. *uiunt.*
- **Aeoles** *à contractio nonnunquam detrahunt* σ: *ut,* σωκράτυ *pro* σωκράτεος. *Hoc etiã Doribus tribuitur.*

Accusativus *singularis Atticè in* ᾶ *desinit, si in nominativi fuerit puerum, ait Eustathius: ut,* ὑγιᾶ *pro* ὑγιῆ. *In nonnullis similis est apud Atticos primæ simplicium: ut,* δημοθοίλω *pro* δημοθοίλη.

Vocativus *Nominum in* ης *Aeolicè desinit in* ε: *ut* ὦ σώκρατε *pro* ὦ σώκρατες. *Aliis hoc est Doricum.*

Nominativus *pluralis Atticè in* αι *nonnunquam desinit, Accusativus in* ας. *Hoc esse videtur quòd suprà diximus Atticos nomina primæ contractorum declinare secundum primam simplicium.*

Definentia *in* ες *poëticè amittunt jota: ut,* ἐπιτηδὲς *pro* ἐπιτηδεῖος.

Secunda:

Penultimum *jota Iones nonnunquam in* ε *mutant, aliquando in* η: *ut,* πόλεος *vel* πόληος *pro* πόλιος, *& in Accusativo* ὄφεα *pro* ὄφιν. *Nonnulli* η *volunt esse Aeoliorum.*

Quædam *in* ις *contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut,* ὄις, οἷς: ὄι, οἱ: ὄιι οἳ, *&c.*

Genitivus *singularis Atticè terminatur in* ως, *accentu recento: ut,* ὄφεως *pro* ὄφεος. *Doricè in* ὺς *: ut,* πόλυς *pro* πόλεος, ὄφυς *pro* ὄφεος.

Dativus *singularis, Nominativus item, Accusativus & Vocativus plurales, Atticè contrahuntur in* ει: *ut,* ὀφεῖ, ὄφι *pro* ὄφεϊ ὄφι. ὄφεες *&* ὄφεας ὄφεις *pro* ὄφις. *Annotat Corinthus Iones solitos esse Nominativum, Accusat. & Vocativum pluralem, ε nimirum & ια, in* ι *contrahere: ut,* ὄφιες, ὄφιας, *& Ionicè contractè* ὄφις.

Nominativus, Accusativus & Vocativus dualis, & in neutris Nom. Acc. & Vocativus plurales Atticè contrahuntur in η: *ut,* ὀφέε, ὀφη, συνήπεα, συνήπη. *Scribit Crusius in declinatione Ionica, etiam Nominativum terminationem dualem contrahi: quod alii Atticorum esse dicunt.*

Genitivus & Dativus dualis contrahitur Atticè in ῳ: *ut,* ὄφεων *pro* ὀφέοιν.

Genitivus *pluralis tonum Atticè retrahit: ut,* πόλεων *pro* πολέων.

Dativum *pluralem formant Iones à nominativo plurali, addendi* σι: *ut,* ὄφιεϊ, ὀφίεσι *pro* ὄφιοι.

Tertia:

Penultimam ε, *nominativo excepto, Iones in omnibus casibus mutant in* η: *ut,* βασιλῆος *pro* βασιλέος *&c.. Veteteres Iones* εῖ *dicebant: ut,* βασιλεῖος *pro* βασιλέος.
Omnia *in* ὺς *masculina oxytona, Doricè & Aeolicè sunt barytona, teste Cæsinio: ut,* βασίλυς *pro* βασιλεύς, βασίλῃ *pro* βασιλῆος, βασίλαος *pro* βασιλέος.

Genitivus:

- **Attici** *eumdem detrahunt, si ante* ως *fuerit purum: ut,* πειραίως, πειραιῶς. *Mutant quinetiam* ο *in* ω: *ut,* βασιλέως *pro* βασιλέος.
- **Dores & Aeoles** *eum terminant in* ὺς: *ut,* βασιλεύς *pro* βασιλέος. *Beoti in* ῳ: *ut* βασιλῴ.

Accusativus *singularis contrahitur Atticè, si genitivus contrahatur: ut,* πειραία, πειραᾶ : *poëticè verò abiicit* α *per apocopen: ut,* βασιλῆ *pro* βασιλῆα, φονῆ *pro* φονῆα, πηλῆ *pro* πηλέα. *Dicet hîc Neander, si nominativus non fuerit purus, tunc contractio fit in* η: *ut,* τυδῆ *pro* τυδέα *vel* τυδῆα *Ionicè.*

Nominativus *pluralis contrahitur Atticè in* ῆς, *jota à nonnullis subscripto: ut,* βασιλῆς, *vel* βασιλῆς *pro* βασιλεῖς.

Dativum *pluralem formant Iones & Dores à nominativo plurali non contracto, addendo* σι: *ut,* βασιλήεσι, *à* βασιλῆες, βασιλέεσι *à* βασιλέες. *Poëtæ ex eu auferunt* υ: *ut* βασιλεῦσι *pro* βασιλεύσι.

Accusativum *pluralem contrahit Thucydides, Atticus scriptor: ut,* ὀφρύας *pro* ὀφρῦς. *Neander ait similem esse nominativo plurali Attico.*

Quarta:

Gentivus *singularis Aeolicè & Laconicè desinit in* ως: *ut,* λυτῶς *pro* λυτοῦ.

Accusativus *singularis Ionicè in* ων, *Aeolice in* ῶν *desinit: ut,* λυτῶν, *vel* λυτῶν *pro* λυτόν.
Pluralem *numerum Poëta secundum quintam simplicium, nonnunquam flectunt: ut,* αἱ ὅλαῖαι, κλωθῶν, κλωσὶ *pro* κλοθοὶ, κλωθῶν, κλωθοῖς. *Hoc nonnulli Aeolis adscribunt.*

Quinta:

Definentia *in* εα *Doricè sæpiùs contrahuntur: ut,* κρῆς *pro* κρέας.

Ex *omnibus casibus Iones* τ *auferunt, quod alii etiam Doribus adscribunt. Attici autem terminationem Ionicam contrahunt: ut,* κέρας κέρατος, *Ionicè & Doricè* κέρως *&* κέρως.

Contractio *apud Poëtas fit in* α *correptum. Vide tabulam Poëtarum.*

Oligopathis: *Comparativorum in* ων *Accusativus singularis, Nominasivus, Accusativus & Vocativus plurales, Ionicè amittunt* ν, *Atticè contrahuntur in* ω *vel* ους: *ut,* μείζονα, μείζω: μείζονες μείζους, μείζως, *&c.*

In *Contractis quoq; declinationibus, in quibus Iones potius non contractis utuntur casibus, Attici cõtractis, Dialectorum proprietas observanda est, in*

Ὁ o.

De PRONOMINE *acturi, hoc prius generatim monebimus, quę more secundæ & tertiæ simplicium nominum declinantur, easdem etiam perpessiones non respuere: ut,* ἐμοῖο *pro* ἐμοῦ, ἐμοῖσι *pro* ἐμοῖς, τοῖϑ *pro* τοῖς. *Speciatim verò singulorum pronominum privatas dialectorum varietates paucis annotabimus.*

Nominativo *Atticè habet* ἔγωγε : *Doricè* ἐγώϝη, *vel* ἐγὼν, *vel* ἐγώνγα: *Aeol.* ἐγῶ *&* ἐγῶν: *Poët. cum* ϝ *post* φ *pho'γω pro* ἐγὼ : *Bœoticè* ἰώγα *&* ἰωνίγα *&* ἐγώνγα.

Genitivo *Atticè* ἐμοῦγε *pro* ἐμοῦ: *Ionicè* ἐμέο : *Doricè & Aeolicè* ἐμεῦ *vel* μεῦ : *Poëticè* ἐμεῖο, *vel* ἐμέοϑεν, *vel* ἐμέϑεν. *Scribit Crusius* ἐμεῖο *Ionicum esse,* ἐμέοϑεν *Atticum.*

Dativo *Atticè habet* ἔμοιγε *pro* ἐμοὶ : *Doricè* ἐμὶν *vel* μίν.

Accusativo *Atticè habes* ἐμέγε *pro* ἐμέ.

Ἐγὼ in

Nominativo *& accusativo duali Doricè & Aeolicè habet* ἄμμε *pro* νῶ *Poëtarum est* νᾶϊ.

Nominativo *plurali Ionicè habes* ἡμέες *pro* ἡμεῖς : *Doricè* ἄμες *&* ἄμμες: *Aeolicè* ἄμμες.

Genitivo *plurali Ion.* ἡμεῶν *pro* ἡμῶν: *Poët.* ἡμέων: *Dor.* ἀμέων ἀμῶν: *Acol.* ἀμμέων, ἄμμων.

Dativo *plurali Atticè habet* ἧμιν *pro* ἡμῖν : *Ionicè quoque, ut vult Vrbanus* : *Doricè* ἀμὶν : *Aeol.* ἄμμι, *&* ἄμμιν : *Poëticè* ὐμῖν, *ultima correpta.*

Accusativo *plurali Ionicè habet* ἡμέας *pro* ἡμᾶς : *Dor.* ἄμμε, *vel secundum alios* ἀμᾶς *Aeolicè* ἄμμε *&* ἄμμες.

Σὺ in

Nominativo *Atticè habet* σύγε : *Doricè* τὺ, *vel* τωὶ, *vel* τύγα.

Genitivo *Atticè* σεῦγε *pro* σεῦ : *Ionicè* τέο : *Doricè & Aeolicè* σεῦ, *vel* τεῦ, *vel* τεοῖο. *Poëticè* σέϑεν *vel* τέοϑεν, *vel* σέϑεν. *Alii tamen* σέο *Ionibus,* σέοϑεν *Atticis tribuunt.*

Dativo *Dor. cè habet* τοὶ *vel* τὶν *vel* τεῖν *pro* σοί.

Accusativo *Doricè* τὲ *vel* τὺ *pro* σέ.

Σὺ in

Nominativo *& Accusativo duali Doricè & Aeolicè habet* ὔμμε *pro* σφῶ. *Poëtarum est* σφᾶϊ.

Genitivo *& Dativo duali Poëtarum est* σφῷν, *communis dialecti* σφῶν.

Nominativo *plurali Ionicè* ὑμέες *pro* ὑμεῖς : *Doricè* ὕμες *&* ὕμμες: *Aeolicè* ὔμμες.

Genitivo *plurali Ionicè* ὑμέων : *Poëticè* ὑμέων: *Doricè & Aeolicè* ὔμμων *&* ὑμμέων.

Dativo *plurali Doricè & Aeolicè* ὔμμι *vel* ὔμμιν *pro* ὑμῖν. *Poëticè* ὐμίν.

Accusativo *plur. Ionicè* ὑμέας : *Doricè & Aeolicè* ὔμμας : *vel ut annotat Caninius* ὕμμε.

Οὗ in

Genitivo *Ion. habet* ἕο : *Poët* : εἷο *&* ἕοϑεν *&* ἔϑεν: *illud tamen alii Ionibus relinquunt, hoc Atticis adscribunt: Dor.* εὖ: *Aeol.* ϝεῦ. *Pro hoc Cyprii* Fιο *scribunt per digamma Aeolicum.*

Dativo *Poët. habet* σφίν *pro* οἷ, *apud Sophoclem, ut notat Crusius : Ion.* ἕοι.

Accusativo *Ion.* ἕε *pro* ἑ: *Dor. &* μὶν *&* νὶν: *Cypriè* ἶν : *Poët.* σφέ, *apud Euripidem, vel* ἔϑεν.

Nominativo *plurali Ionicè* σφέες *pro* σφεῖς: *Dor.* σφές.

Οὗ in

Nominativo *& Accusativo duali Poët. habet* σφέε *pro* σφώ.

Genitivo *& Dativo duali Poët. habet* σφωῖν *pro* σφίν.

Genitivo *plurali Ion.* σφέων *pro* σφῶν: *Poët.* σφέων.

Dativo *plurali Ion.* σφίσι *pro* σφίσιν, *ait Caninius, vel etiam* σφὶ *per apocopen : & poëticè per aphæresin* φίν.

Accusativo *plurali Ion.* σφέας *pro* σφῶς: *Dor.* ψὲ: *Aeol.* σφέ.

Σὸς.

Dores *pro* σὸς, σα, σον, *dicunt* τεὸς, τεὰ, τεόν.

Aeoles *contrahunt* σὸς *cum articulo, & dicunt* ὅσσος, ὅσσα, ὅσσον, *pro* ὁ σὸς, ἡ, σὴ, τὸ σόν.

Ἡμέτερος, *Dor. habet* ἀμέτερος, ἀμέτερα, ἀμέτερον : *vel etiam per syncopen* ἀμὸς, ἀμὰ ἀμόν : *Aeol.* ἄμμος, ἄμμα *vel* ἄμμη, ἄμμον.

Ὑμέτερος *Dor. habet* ὑμὸς, ὑμὰ, *vel* ὑμὴ, ὑμόν: *Acol.* ὔμμος. ὔμμα *vel* ὔμμη, ὔμμον.

Σφέτερος *Dor. habet* σφὸς, σφὰ *vel* σφὴ, σφόν.

Οὗτος :

Attici, *si desinat in consonantem, vocalem longam aut diphthongum, addunt ipsi, ut compositis, per paragogen* ιοτα : *sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta : ut,* τοῦσί *pro* οὗτος, ταῖ *pro* τοῦτο, ταῖσι *pro* τούτῳ, τοῖσιν *pro* τοῖσδε.

Iones *per epenthesin ante vocalem longam seu diphthongum, excepto duali & nominativo plurali inserunt* ς: *ut,* τουτέω *pro* τούτου, *&c.*

Dores *in Accusativo plurali* τόνας *dicunt pro* ταύτας.

Poëtæ *in Genitivo plurali* τάων *dicunt pro* τούτων.

Ἐκεῖνος :

Attici *per paragogen iota addunt, vel brevem vocalem in iota mutant, ut in* οὗτος : *ut,* κεινοῖ *pro* κείνου, κεινοῖσι *pro* κείνοις,

Dores *pro* κεῖνος *dicunt* κῆνος, κῆνη, κῆνον *& etiam teste Etymologo,* κῆνος.

Aeoles *per aphæresin* κῆνος *dicunt pro* κεῖνος : *Alii hoc Poëtis, vel Ionibus adscribunt.*

Αὐτὸς :

Iones *ω in ου mutant, etiam in compositis : ut,* αὐτὸς *pro* ὠὐτὸς, ἐμωυτοῦ *pro* ἐμωωτοῦ. *Inserunt etiam ante diphthongum seu vocalem longam ε, ut in* οὗτος : *ut,* ὠυτὲω *pro* αὐτοῦ, ἐμωυτέων *pro* ἐμωωτῶν.

Dores *pro accusativis omnis generis & numeri,* αὐτὸν αὐτὰν αὐτὼ, αὐτοὺς αὐτὰς αὐτὲ: *dicunt,* μὶν, νὶν, *& secundum Hesychium* ψε. *Dicunt nonnulli* μὶν *Aeolum esse.*

Poëtæ *pro* αὐτοῦ *frequenter usurpant* οἷ *pro* αὐτὸν, σφέ.

Ἐαυτοῦ :

Cretenses *pro* ἑαυτὸν *dicunt* ἄυσον, *teste Corintho.*

Poëtæ *hoc divisim declinant in singulari : ut,* ἑὸ αὐτοῦ *pro* ἑαυτοῦ, ἑοῖ αὐτῳ, ἑὸ αὐτόν.

Δεῖνα: *Pro hoc Poëtæ dicunt,* ὁ δᾶς: *& declinant,* τοῦ δᾶος, τῷ δᾶϊ, τὸν δᾶα.

SYNOPSIS.

Pp. Quod Verbi attinet Dialectorũ varietates, distincte eæ conſtituendæ ſunt in

- **Terminatione, quæ thematis & coniugationis diuerſitatem indicat. Ergo**
  - Attici *thema mutant.* 1. *Augent ea per epentheſin, vel minuunt per ſyncopen:* ut, ἀμέλω ἄθω *pro* ἀμελήσω, διωκάθω *pro* διώκω: ἔργω *pro* ἐγείρω. ἄργω *pro* ἀγείρω. 2. *Barytona mutant in circumflexa & vicevers a circumflexa in barytona:* ut, τυπλήσω *pro* τύψω, *tanquam à* τυπλέω, μιλῶν *pro* μιλιών, σελαγῶ *pro* σελαγίζω: ἀνέγω *pro* αἰωγάω, ωὖξω *pro* αὐξέω 3. *Quartæ coniugationis duplex* σ *mutant in duplex* τ: ut πεάτλω *pro* πεάσσω.
  - Iones *deſinentia in* αω *mutant in* εω: ut, ὀρέω *pro* ὀρόω. H. Stephanus. ὑπνέω *pro* ὑπνόω *Ionicum eſſe in quit & Poëticum.*
  - Dores *nova verba fingunt à barytonis, & præteritis:* ut, τετάχω *à* τέταχα: νωμάω *à* νέμω. 2. *Verbis in* εω *&* αω *in erunt* υ: *verbis autem in* ιω *&* υω, *inſerunt* ν: ut, ζηλέω *pro* ζαθῶ, ψαύω *pro* ψάω: πίνω *pro* πίω, θυίω *pro* θύω. 3. *Quartæ barytonorum* ζ *mutant in* σδ: ut, κραμάσδω *pro* κραμάζω.
  - Aeoles *nova verba in* μι *formant à circumflexis:* ut, νέημι *à* νοίω, δάμνημι *à* δαμνάω, ἐλεύθερωμι *ab* ἐλευθερόω, 3. *Characteriſticam* ς *mutans in* η, π *in* σ, σ *in* ζ: ut, ἀδικήω *pro* ἀδικέω: ὄοτω *pro* ὄπτω: ταρράζω *pro* ταρράσσω. 3. *Verbis in* εω *inſerunt quoque* υ, ut Dores: ut, ῥίνω *pro* ῥίω. 4. *Per metaplaſmum etiam* φθείρω *dicunt pro* φθέρω, *&c.*
  - Poëtæ *obſoleta themata uſurpant:* ut, ἔπω, πίτω. 2. *Nova formant à futuris:* ut, οἴσω, *à futuro* οἴσω, *verbi* οἶω. 3. *Ex barytonis faciunt alia barytona, vel circumflexa, vel verba in* μι: *ex viciſſim ex circumflexis faciunt barytona:* ut, ἐρέω *ex* ἔρω, προμάω *à* πρίπω, ἴσχημι *ab* ἔχω, πολεμίζω *à* πολεμῶ. 4. *Ex verbis in* μι *faciunt barytona in* ω: ut, ῥώω *pro* ῥώννυμι.
  - Bœoti *addunt reduplicationem verbis in* μι *&* η *penultimum mutant in* ει: ut, δεδέπνημι *pro* δέπνημι, πεφίλημι *à* φίλημι.
  - Cyprii *Aeolica in* ηω *terminant in* ηζω: ut, καλήζω *pro* καλήω, *ſic Etymologus.*
  - Siculi *cum Doribus à præteritis themata novâ formant:* ut, πεποιήκω *à* πεποίηκα, λελάθω *à* λέλαθα, πεποίθω *à* πέποιθα, πεφύκω *à* πέφυκα.
- **Temporibus: quorum apud Dialectos variat tum**
  - **Initium AVGMENTVM: quod præter uſum cõmunem vel**
    - **Inducitur:**
      - Attici *ὁ mutant in* ηυ, ε *in* η: ut, ἠυχόμην *pro* ὐχόμην, ἤκαζον *pro* ἔικαζον. *De compoſitis etiam, quem augendi modum ſervent, propria tabula explicat.*
      - Iones *temporibus & modis iis, qui communiter reſpuunt augmentum, illud adiungunt per anadiplaſiaſmum:* ut, πεπίθησω *pro* πιθήσω λελάχωσι *pro* λάχωσι.
    - **Duplicatur vel etiam multiplicatur:**
      - Attici *verbis incipientibus ab* α *brevi &* ο: *perfecto communi præmittunt duas primas præſentis literas, cum tertiæ à prima correptione: pluſquamperfectum in vero alio adhuc tempore augent:* ut, ἔδω, ἧκα, ἔδηκα: ἀκούω, ἠκηκοα, ἀκηκόειν. *Vide Atticam tabulam. Dores tamen nonnunquam tertiam à prima productionem ſervant:* ut, ἐλήλυθα *pro* ἐλήλυθα: *Poëticè* ἀλήλυθα, *adiecto ade iota. Nonnunquam etiam incipientibus ab* αο *&* ω *præter commune augmentum, addunt* ε, *eodem ſpiritu manente:* ut, ὀρώω, ὤρωκα, ἐώρακα. *Videatur Atticorum tabula.*
      - Iones *in nonnullis imitantur Atticos:* ut, ἀρείρηκα *pro* εἴρηκα. *Aoriſto ſecundo etiam primam literam præſentis præponunt:* ut, τέτυπον *pro* ἔτυπον.
      - Poëtæ *ſyllabicum augmentum poſitione producunt:* ut, ἔλαξα *pro* ἔλαξα *à* λάγχω. *Item etiam præteritum Atticum verborum* ἔδω *&* ἄγω *augent per epentheſin:* ut, ἐδήδοκα *pro* ἔδηκα, ἀγήοχα *vel* ἀγήοχα *pro* ἄγηκα. *Eodem fere pacto pro* εἶπα *dicunt* εἶπεκα. *Nonnullis etiam communibus augmentis præmittunt* ε: ut, εἶπα *pro* εἶπα, ἔικα *pro* ἧκα.
    - **Demitur:**
      - Attici *quandoq; omninò detrahunt augmenta: quandoq; primam duntaxat literam præſentis:* ut, συγγένες *pro* ἐσυγγένες, ἔκρυφα *pro* κέκρυφα.
      - Ionum *proprium eſt detrahere augmenta, nunc aliqua, nunc omnia:* ut *pro* ἐδέδεκτο *dicunt* δέδεκτο, ἔδεκτο *&* δέκτο. *Hoc etiam fit nonnunquam à Dorienſibus:* ut, ᾆδον *pro* ἦδον, ἄκουκα *pro* ἤκουκα, *non tam ut augmentum abiiciant, quam ut* η *in* α *mutent.*
      - Aeoles *etiam abiiciunt, ſed tantùm, ut vult Caninius, in verbo paſſivo:* ut, βλῆται *pro* βέβλητται.
    - **Mutatur:**
      - Attici ε *ſyllabicum vertunt in* η, λε *&* με *in* ει, η *in* εα: ut, ἤμελλον *pro* ἔμελλον, ἔληφα *pro* λέληφα, εἴμαρμαι *pro* μέμαρμαι, ἐάλωκα *pro* ἥλωκα.
      - Iones ε *in nonnullis augent abiecto iota:* ut, ἠρώτων *pro* εἰρώτων. *Sunt qui ipſis* ει *pro* λε *&* με *non minus, quàm Atticis attribuant.*
      - Dores ᾱ *mutant in* ε, ει *communium augmentum in* α: ut, ἄταζον *pro* ἴταζον, ἤλκον *pro* εἶλκον.
      - Aeoles *ad* εα *ex* ᾱ *aſſumunt* υ: *& quæ à* ε *incipiunt, augent præmiſſa prima litera præſentis:* ut, αὔαδον *pro* ἔαδον, *&* ἤδυ *ab* ἅδω, ῥέλφα *pro* ἔρριφα. *Hoc aliis poëticũ eſt.*
      - Poëtæ η *reſoluunt in* εα, *quod alii Atticorum eſſe inquiunt: incipientia etiam à* ε, *formant ut cætera, quæ à conſonante incipiunt:* ut, ἐάγλω *pro* ἤγλω: ἐέλμμαι *pro* ἔρριμμαι, ἔεαπτον *pro* ἔρραπτον.
  - Finis: *de quo ſigno* V *u.*
- **Figura**
  - Iones *in compoſitis non mutant tenues in aſpiratas:* ut *nec Aeoles:* ut, καθεῶ *pro* καθορῶ.
  - Dores *& Aeoles frequenter utuntur ſyncope in compoſitis:* ut, ὑββάλλων *pro* ὑποβάλλων, ἄντιον *pro* αὐάτιον.
  - Poëtæ *non ſolùm eiuſmodi conciſionibus utuntur, ſed etiam quandoq; nulla mutatione intercedente componunt:* ut, ἐπίπομαι *pro* ἐφίπομαι. *Imprimis in diverſarum partium orationis multiplici compoſitione. Comici, delectationis & riſus movendi cauſa utuntur:* ut, μεγαλοκαμπυλάγχω. *Vide Poëtarum tabulam.*

PASSIVUM, *de quo signo* Zz: & MEDIUM, *de quo signo* α α.

Finem *Verborum cùm dicimus, nõ solam intelligimus characteristicam, solámve terminationem, sed & penultimam, quáque præter Augmentum in aliqua dictione occurrere possunt alia, idiomatis varietatem exhibitura, uteo minori errore confusionis periculum vitetur. Heic ergo examen instituemus Verbalium Generũ, sub iis etiã Conjugationũ, Species comprehensuri.* VERBUM *itaq; vel est*

ACTIVUM: *ejusque Modus cùm*

Indicativus & tempus

Præsens

Atticum:
- Quod *Dores agunt in secunda circumflexorum, ut* α *perpetuò mutent in* η, *id Attici sunt imitati in 4. verbis:* ζῶ, ζῆς, ζῆ *pro* ζᾷς ζᾷ: πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
- Verborum *in* μι *tertiam pluralem, quę similis est dativo plurali Participii, resoluunt Attici, quòd aliâs Ionibus tribuitur: ut,* τιθέασι *pro* τιθεῖσι, ἀνιᾶσι *pro* ἀνιεῖσι.
- Substantivum εἰμὶ *Atticè in secunda singulari habet* ἐῖ *pro* εἶς *vel* εἶ.

Ionicum:
- Terminationem *circumflexam Iones & hîc, & ubicunque inveniunt, resoluunt: ut,* ποιέω *pro* ποιῶ, βοάω *pro* βοῶ. *Hoc tamen variùs ait Io. Gramm. in secunda circumflexorum fieri.*
- Reduplicatio *verborum in* μι *apud Iones fit in* ε: *ut,* τίθημι *pro* τίθημι.
- Tertiæ *singulari Ionicò additur* σι, *& ει mutatur in* η: *ut,* πάτησι *pro* πάτῃ.
- Tertia *pluralis in* μι *resoluitur Ionicè, ponendo* α *ante* σ, *& abiiciendo* ὲ *diphthongo postpositivam: ut,* τιθέασι *pro* τιθεῖσι, ἔασι *pro* εἰσί.

Doricum:
- Vocalis η *mutatur Doricè in* α, *non hîc solùm, sed in multis aliis temporibus: ut,* φαμὶ *pro* φημὶ, ἵσαμι *pro* ἵστημι. *Vicevers a secũda circumflexorum contrahitur Doricè in* η, *iota neglecto: ut,* ὁρῆς *pro* ὁρᾷς, ζῆς *pro* ζᾷς.
- Ex *secunda & tertia singulari aufertur Doricè iota: ut,* πάτεις *pro* πάτεαι, πάτει *pro* πάτεῖ.
- Tertia *singularis verborum in* μι *Doricè mutat* σ *in* τ: *ut,* τίθημι *pro* τίθησι, *&c.*
- Prima *pluralis in* μν, *Doricè & Creticè in* μες *desinit: idq; in omnibus omnium modorum & generum temporibus: ut,* τάτομες *pro* τάτομεν, ποιοῦμες *pro* ποιοῦμεν.
- Eadem *prima pluralis ut & tertia u penultimam mutat Doricè in* ου: *ut,* ποιοῦμες *pro* ποιοῦμεν, ποιεῖωτι *pro* ποιοῦσι. *Id tamen & vult Anteſignanus, non fit in tertia circumflexorum: quamvis Caninius in infinitivo* χρυσοῦν *pro* χρυσοῦν *dicat.*
- Tertia *pluralis præsentis & futurorum omnium coniugationum, Doricè similis est dativo singulari participii masculini eiusdem generis: ut,* τύπλοντι *pro* τύπλουσι, ποιοῦντι *vel* ποιεῶντι *pro* ποιοῦσι, *&c.*
- Pro *verbo substantivo* εἰμὶ *dicunt Dores* ἐμμὶ: *pro* εἶς, ἐστὶ: *pro* ἐσὶ, ἐντὶ: *pro* ἐσμὲν, *dicunt* ἐμὲν, ἐμὲν *&* ἐμές: *pro* εἰσὶ, ἐντί.

Aeolicum:
- Secunda *& tertia singularis præsentis & futuri* ει *mutant Aeolicè in* η, *iota non subscripto: ut,* πάτῃς *pro* πάτεαι, πάτῃ *pro* πάτει.
- In *nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed & aliorum modorum & temporum acquirit Aeolicè* θα: *ut,* ἐσσὶ *pro* εἶς, *ab* εἰμὶ, *eo. Hùc spectare videtur* χρῆσθα *pro* χρῇ.
- In ὀν *Dorica Aeoles formant abiecto* ν: *ut,* ποιοῦτι *pro* ποιοῦντι.
- Verba *secundæ circumflexorum contractionem in* α *resoluunt Aeolicè iota non subscripto, sed adscripto: ut,* γελάϊς *pro* γελᾷς.
- In *prima coniugatione in* μι *Aeoles* η *penultima mutant in* ε *& μ geminant: ut,* πίεμμι *pro* πίτημι. *In duali autem, ut & in prima & secunda plurali retinent* η: *ut,* φίληθεν, φίληρδυ, φίλητε.
- Secunda *in* μι *penultimam* η *mutat Aeolicè in* αι: *ut,* γέλαμι, γέλαις, γέλαι, *pro* γέλημι, ἀγελάω.
- Tertia *pluralis Dorica verborum in* μι, *accentum transfert Aeolicè in antepenultimam: ut,* τίθεῦλι *pro* τιθεῦτι, διδόῦλι *pro* διδόῦσι.
- Εἰμὶ *Aeolicè habet* ἦμι: *&* ἔμμι *& in tertia plurali* εἶτι *pro* εἰσί.
- Φημὶ *in tertia plurali Aeolica habet* φαισὶ *pro* φασί *Aeoles etiam per aphæresin dicunt* ἠμὶ, ἦς *&* ἦσὶ *&* ἦθα ἦτὶ *pro* φημὶ.

Poëticum:
- Si *contractio in secunda circumflexorum fiat in* α, *præmittunt Poëtæ aliud* α; *sin in* ω, *tum vocali præcedente longa præmittunt* ω: *brevi verò præcedente,* ο: *ut,* βοάει, βοᾷς, *Poët* βοάᾳς: πηδάω, πηδῶ, πηδάω: ὁράω, ὁρῶ, ὁράω, *Sic in tertia circumflexorum* ὑπνάω *dicunt Poëtæ pro* ὑπνάω, ὑπνῶ: χάω *pro* χάω, χῶ.
- Verbum εἰμὶ *in secunda persona poëticè habet* ἐσσὶ *pro* εἶ. *In plurali* ἐμμὲν *&* ἐμμὲν *pro* ἐσμὲν, ἐντὶ *pro* ἐσὶ.
- Composita *ab* εἰσὶ *per apocopen poëticam amittunt verbum, sola remanente præpositione, & accentu in penultimam retracto: ut,* ἐνὶ *pro* ἔνεσι, μέτα *pro* μέτεσι.

Imperfectum *& reliqua quære fol. seq. sign. Xx.*

Imperativus *& cæteri quibus signo* Yy,

- **Xx. Reliqua tempora Modi Indicativi Activi sunt:**
  - **Imperfectum:**
    - **Atticum:**
      - Tertiam *pluralem Atticos formare, ut Dores & Bœoti, nonnulli sunt qui affirment.*
      - Verbi *substantivi* ἐμὶ, *prima persona imperfecti Attice habet* ἦ *per crasin, ex Ionico* ἔα, *pro* ἤω: *vel etiam ut vocant nonnulli,* ἦλω, ἦης ἦη.
    - **Ionicum:**
      - Tertia *singularis Imperfecti utriusq; Aoristi omnium coniugationum formatur Ionice à secunda, addendo* κε, *& augmentum abiiciendo, penultima correpta: ut,* τάπεσκε *pro* ἔταπε, ποίεσκε *pro* ἐποίει.
      - Prima *& tertia singularis nonnullorum verborum in* μι *Ionicè desinunt in* εα *& ε, ut plusquampe fectum: ut,* ἐτίθεα *pro* ἐτίθην, ἐτίθεε, *pro* ἐτίθη. *Sic* ἐᾶμὶ *habet* ἔα *& ἔω pro* ἐῶ *Ionice primæ & tertiæ personæ. Et poëtico etiam* ἔες, ἔς, *à prima persona* ἔον, *Iones dicunt:* ἔεις, *pro* ἦς.
    - **Doricũ:**
      - Dores *ω quoq; in Imperfecto vertunt in ου, ὧν in μες: ut,* ἐποίουν *pro* ἐποίων, ἐτάπεμες *pro* ἐτάπεμὼν.
      - In *secunda contractorum observa. Casinius ω in ου contrahi Doricè: ut,* ἠγάπουν *pro* ἠγάπων. *Vbi etiam contractio ex αε fit in η: ut,* ἔζαε, ἔζα, *& Doricè* ἔζη.
      - Tertia *pluralis Imperfecti & Aoristi utriusq; verborum Barytonorum Doricè & Bœoticè desinit in σαν: ut,* ἐτύπτοσαν *pro* ἔτυπτον. *Eadem autem tertia verborum in* μι *formatur Doricè & Bœoticè à prima singulari, longa in brevem mutata. ut,* ἐτίθεν *pro* ἐτίθεσαν.
      - Verbi *substantivi tertia singularis Doricè habet* ἦς *pro* ἦ.
    - **Aeolicum:**
      - Totum *singularem numerum Imperfecti & Aoristi utriusq; formant Aeolen in* σκον, σπες, σκε, *primam pluralem in* σκομὲν, *tertiam in* σκον, *abiecto augmento: ut,* τἀπτεσκον, τἀπτεσκες, τἀπτεσκε, *&c.*
      - Tertia *in* ει *Aeolicè in* η *mutatur: ut,* ἐφίλη *pro* ἐφίλει.
      - Secunda *singularis acquirit in aliquibus syllabam* θα. *ut,* ἤθθα *pro* ἦς, ἔφηθθα *pro* ἔφης.
    - **Poëticũ:**
      - Contractioni *præmittunt Poëtæ α, ω, vel ο: ut,* ἐᾶάσκον *pro* ἐᾶσκον. ἐᾶλαα, *pro* ἐᾶλα.
      - Verbum *substantivum in singulari habet poëticè,* ἔον, ἦλω *& ἦα pro* ἐῶ. ἔες *& ἔεσθα pro* ἦς: ἔς ἦε, ἦν, ἦλω ἦα *pro* ἐῶ *In duali* ἔον, ἔεσον *& ἦσαν pro* ἦτον: ἔσλω *& ἦσλω pro* ἦτλω. *In plurali* ἦσε *pro* ἦτε: ἔσαν, ἔσεαν *& ἐῶ pro* ἦσαν.
      - Verbum *ἴημι in Imperfecto poëticè habet,* εἶον, εἶες, ἔς *pro* ἴλω, ἴης, ἴη, *tanquam ab* ἔω.
  - **Perfectum:**
    - **Atticum:**
      - Verba *ex syllaba 1. & 2. barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ο: ut,* πέπομφα *pro* πέπεμφα.
      - Verbum *ἀνομάλως in ημι resalsit penultimam, & pro* ἀφεῖκα, *misi, Atticè habet* ἀφεωκα, *pro* ἀφεῖναι, ἀφέωται.
    - Ionicum: *Characteristicam literam κ exterunt Iones & longam antecedentem corripiunt: ut,* βέβαα *pro* βέβηκα.
    - **Doricum:**
      - Penultima *perfecti Attici ex syllaba excedentis Doricè servatur longa: ut,* εἰλήλυθα *pro* εἰλήλυθα.
      - Prima *pluralis in μὲν Doricè habet* μες: *ut,* τετύχαμες *pro* τετύχαμὲν.
      - Tertia *pluralis omnium coniugationum Dorice terminatur in* αντι: *ut,* τετάχαντι *pro* τετάχασι.
    - **Bœoticum:**
      - Penultima η *primæ coniugationis in* μι *mutatur Bœoticè in* ει: *ut,* τέθεικα *pro* τέθηκα. *Erradunt enim Grammatici: Vbi Dores servant* η, *Bœoti scribunt* ει: *ub. Dores mutant* η, *in secunda nimirum in* μι, *ut quando dicunt* ἔστακα *pro* ἔστηκα, *ibi Bœoti servant* η.
      - Tertia *pluralis in* σι *mutatur Chalcidicè in* ν: *ut,* τέτυφαν *pro* τετύφασι.
    - **Poëticum:** *Hoc nonnunquam Poëtæ efferunt per syncopen: ut,* τέμνκα *pro* τετέμνκα, κέκμκα *pro* κεκόμνκα. *Nonnunquam per epenthesin ante κ inserunt γ. ut,* ἔκλαγκα *pro* ἔκλακα.
  - **Plusquamperfectum:**
    - Atticum: *Prima & tertia singularis Atticè & Doricè desinit in* η, *tertia pluralis in* εσαν: *ut,* ἤδη *pro* ἤδειν *&* ἤδει, ἐτετύφεσαν *pro* ἐτετύφεισαν.
    - Ionicum: *Prima singularis Ionicè desinit in* εα, *tertia in* ες: *ut,* ἐτετύφεα *pro* ἐτετύφειν, ἐτετύφεε *pro* ἐτετύφει.
    - Doricum: *Prima pluralis in* μὲν *Doricè in* μες *desinit: ut,* ἐτετάχμες *pro* ἐτετάχειμεν.
    - Aeolicum: *Secunda singularis nonnunquam Aeolicè acquirit* θα: *ut,* ἠδέιθα *pro* ἠδεις. (ποιεθέμεν.
    - Poëticum: *Nonnunquam Poëtæ syncope utuntur correpta vocali vel dipthongo antecedente: ut,* ἐπιπιθμὲν *pro* ἐπειθέμεν.
  - **Indefinitum:**
    - **Atticum:**
      - Tertiam *pluralem Atticos formare ut Dores & Bœoti, sunt qui affirment.*
      - In *quinta coniugatione a penultimum mutatur in η Atticè, αι in η: quamvis alii non subscribant iota: ut,* ἐψήλε *pro* ἔψαλε: ἐμίνα *vel* ἐμίλα *pro* ἐμίανα.
    - Ionicum: *Tertia singularis Ionicè formatur, ut tertia Imperfecti: ut,* τάξασκε *pro* ἔταξε, τάγεσκε *pro* ἔταγε.
    - **Doricum:**
      - Eandem *cum futuro Characteristicam & penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut,* ἔκλαξα *pro* ἔκλασα *à futuro* κλάξω: ἐδόησα *pro* ἐδόησα, *à* βοασῶ: ἔσησα *pro* ἔσησε, *à* σεισῶ.
      - Prima *pluralis Doricè desinit in* μες: *ut,* ἐτάξαμες, ἐτάγημες *pro* ἐτάξαμὲν, ἐτάγημὲν.
      - Tertia *pluralis Barytonorum utriusq; Aoristi Doricè & Bœoticè in* σαν *desinit: ut,* ἐτάξασαν, ἐτάγησαν *pro* ἔταξαν, ἔταγον. *Tertia autem pluralis Aoristi secundi verborum in* μι *Doricè & Bœoticè à prima singulari formatur, ut tertia Imperfecti: ut,* ἔθεν *pro* ἐθεσαν, ἔσαν *pro* ἔσησαν.
    - Aeolicum: *Aoristus uterque formatur Aeolicè, ut Imperfectum; ut,* τάξασκον, τάγεσκον, *pro* ἔταξα, ἔταγον, *&c.*
    - **Poëticum:**
      - Poëtica *quædam α privum habent neglecto σ: ut,* ἄλδα *pro* ἄλδασα. *ab* ἀλδάω.
      - enul imo *brevi Poëtæ geminant sequentem consonantem: ut,* ἐτέλεσσα *pro* ἐτέλεσα.
      - Metathesin *nonnunquam usurpans Poëtæ: ut,* ἔτραθον, *pro* ἔπαρδον, *à* πέρθω: ἔδρακον *pro* ἔδαρκον *à* δέρκω.
  - **Futurũ:**
    - **Atticum:**
      - Secunda *& tertia sing. Atticè desinit in η: ut,* τύψῃς, τύψῃ *pro* τύψῇς, τύψῇ. *Hoc aliis est Aeolicum.*
      - Barytona *quædam tanquam à præsenti circumflexo formant Atticè futura: ut,* ἑλῶ *à* ἕλω, ἀλεξύσω *ab* ἀλέξω.
      - Desinens *in* σω *abiecto σ circumflectitur: in* ἄσω *autem vel* ἰσω *σ abiicit cum adhærente vocali: ut* νομιῶ *pro* νομίσω. ἁλῶ. ἁλοῦμαι *pro* ἁλοῦσαι.
    - **Ionicum:**
      - Tertiæ *singularis præterea ωσει Ionicam additur ει: ut,* τύψωσει *pro* τύψει.
      - Futurum *primum & secundum circumflexum, Ionicè resolvitur: ut,* νεμέω *pro* νεμῶ, τυπέω *pro* τυπῶ.
      - Verbum ἔχω *Ionicum in futuro habet* ἕξω.
    - **Doricum:**
      - In *omnibus futuris primum Doricè circumflectitur: ut,* τυψῶ *pro* τύψω.
      - Characteristica *σ mutatur Dorice in ξ, vel penitus omittitur: ut,* βαδίζω *pro* βαδίσω, κλάξω *pro* κλάσω, ἀγωνιῶμαι *pro* ἀγωνίσομαι.
      - Penultimum η *mutant Dores in α, ω in ου: ut,* βοασοῦ *pro* βοήσῃ, ποιησοῦλα, *pro* ποιησῶνλα.
      - Prima *pluralis in μες desinit Doricè, tertiæ similis est dativo plurali participii: ut,* πάξομες *pro* τὰ ξομὲν: πάξοντι *pro* πάξουσι.
    - **Aeolicũ:**
      - Verbis *in λω & ρω inseritur Aeolicè σ: ut,* ἀστέρσω *pro* ἀστερῶ, ψάλσω *pro* ψαλῶ.
      - Secunda *& tertia singularis ει mutat Aeolicè in η, ut in Præsenti: ut,* πάξῃς, πάξῃ *pro* πάξεις, πάξει.
      - Doricum *ὁν Aeolicè amittit ν: ut,* ποιησάτι *pro* ποιησάντι.
    - **Poëticum:**
      - Verba *sextæ coniugationis frequenter amittunt poëticè σ: ut,* δάω *pro* δήσω, *à* δέω, *invenio:* κλείω, *laudabo pro* κλείσω, *à* κλέω.
      - Anadiplasiasmus *quoque frequens est Poëticus in futuro: ut,* ἴοσομαι *pro* ἴσομαι, ἴοσται *&* ἴοσῃ *pro* ἴσῃ, ἐοσέται *pro* ἴσεται, ἀμφιέσω *pro* ἀμφιέσω.
      - Quandoq; *loco irregularis communis, usurpant Poëtæ regulare: ut,* δοκήσω *pro* δόξω *à* δοκέω.

γγ. Reliqui Modi Generis Activi sunt

- **Imperativus:**
  - **Attibus:** Tertia *pluralis præsentis & aoristorum formatur Atticè, vel ut genitivus pluralis participiorum, vel ut tertia dualis ejusdem temporis imperativi: ut*, τυπλέντων *pro* τυπτέτωσαν : τυπλέντων : *pro* τυπλέτωσαν, ἐτέτω *pro* ἑστώσαν, χρήσθωσαν *pro* χρήσθωσαν.
    Secunda *singul. verborum in* μι *contrahitur Atticè: ut*, τίθη *pro* τίθεθι, ἵστασθι, *&c.*
    In *duobus verbis tonus Atticè mutatur: ut*, λαβέ, ἰδέ *pro* λάβε, ἰδέ.
  - **Doricus:** In *prima circumflexorum* ει *mutatur Doricè in* η : *in tertia* υ *in* ω: *ut*, ποιήτω *pro* ποιείτω χρυσώτω *pro* χρυσούτω. *Sic* ἀμὶ *habet* ἤτω *pro* ἔστω, *tanquam ab* ἔω.
    In *secunda circumflexorum contractio Doricè fit in* η: *ut*, ζῆ, ζήτω *pro* ζᾶ, ζάτω, *ex* ζάε, ζαέτω.
    In *verbis in* μι *usurpatur à Dorien sibus term natio circumflexa: ut*, τιθῆ *pro* τιθῆι, ἵστα *pro* ἵσταθι.
    In *aoristo 2. secundæ in* μι η *mutatur in* α *Doricè: ut*, σᾶθι *pro* σῆθι.
  - **Aeolicus:** *In verbis in* μι *retinent Aeoles penultimam longam. ut*, τίθηλι, τιθήτω, *pro* τίθελι, τιθέτω, *&c.*
  - **Syracusanus:** *Aoristus secundus more Syracusanorum desinit in* ον:: *ut*, λάβον *pro* λάβε.
  - **Poëticus:** Contractioni *præmittunt Poëtæ* α: *ut*, βοάατω *pro* βοάτω.
    Verbum ἀμὶ *in Imperativo poëticè habet* ἔσθι *&* ἔασο *pro* ἔσο, ἧσο *pro* ἔστω.
- **Optativus:**
  - **Atticus:** Præsens *verborum circumflexorum post contractionem Atticè desinit in* ῶω: *ut*, ποιοῖμι *pro* ποιοῦμι, βοῴμι *pro* βοῶμι, χρυσοῖμι *pro* χρυσοῦμι. *Ita nonnunquam etiam barytona formantur: ut*, τρεφοῖμι *&* *per syncopen* τρέφοιν *pro* τρέφοιμι, λαχοῖμι *pro* λάχοιμι. *Interdum verba tertiæ conjugationis in* μι, *illum circumflexorum optativū imitantur in præsenti & aoristo primo: ut*, δοῖμι *pro* δοίην δοῖμι *pro* δοίμι.
    Secunda *&* *tertia singularis, &* *tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Aeoles: ut*, τύψιας *pro* τύψαις, *&c.*
    Numerus *pluralis Aoristorum per syncopen apud Atticos redditur: ut*, τιθεῖμεν *pro* τιθείημεν, τιθεῖεν *pro* τιθείησαν: παχτεῖμεν *pro* παχτείημεν, παχτεῖτε *pro* παχτείητε, παχεῖεν *pro* παχείησαν, ἱσταῖμεν, ἱσταῖτε, ἱσταῖεν, *&c.*
  - **Doricus:** Prima *pluralis omnium coniugationum Doricè in* μες *desinit*: *ut*, τύπτοιμες *pro* τύπτοιμεν, ποιήσοιμες *pro* ποιήσοιμεν.
    Præsens *circumflexorum terminant Dores & Aeoles secundum Antesignanum in* ωμι *lw: ut*, ποιῶλω *pro* ποιοῖμι, βοῴμι *pro* βοῶμι, *&c.*
    Aorist *utriusque pluralis formantur Doricè & Eaoticè in* σαν : *ut*, ἔλθοισαν *pro* ἔλθοιεν, θηρεύσαισαν *pro* θηρεύσαιεν.
  - **Aeolicus:** Præsens *tempus circumflexorum Aeolicè desinit in* ῶλω, *& ut notat Crusius, in* οίλω : *ut*, ποιῴλω *vel* ποιοίλω *pro* ποιοῖμι.
    Secunda *persona acquirit nonnunquam Aeolicum* θα: *ut*, κλαίθα κλαίοις.
    Aoristus *primus Aeolicè formatur per* σια, σιας, σιε: *ut*, τύψεια *pro* τύψαιμι, *&c.*
  - **Poëticus:** Contractioni *secundæ circumflexorum præmittunt Poëtæ* ο *vel* ω: *ut*, βοώμι *pro* βοῶμι.
    Aoristus *secundus secundæ & tertiæ verborum in* μι *poëticè contrahitur: ut*, σήλω *pro* σαίλω, δῴλω *pro* δοίλω.
    Anomala *in* μι *formant Poëtæ in* οιμι: *ut*, ἔοιμι *pro* ἔλω, ἔοιμι *pro* ἰέλω.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:** Tertia *singularis Ionicè formatur in* σι, *ut tertia præsentis Indicativi: ut*, τύπληισι *pro* τύπλῃ, πλύπησι *pro* δετύπῃ, ποιέησι *pro* ποιεῖ, *vel* ποιῆσι *pro* ποιῇ. *Varinus ait hanc paragogen esse Atticam. Sic* τῶσι *pro* δῷ.
    Terminatione *potius soluta utuntur Iones, quàm contracta: ut*, ποιέω *pro* ποιῶ, ἔω *pro* ὦ, ξέω *pro* ξῶ.
  - **Doricus:** Prima *pluralis in* ρδω *omnium temporum & coniugationum Doricè in* μες *definit: ut*, τύπλωμες *pro* τύπλωμεν, ποιήσωμες *pro* ποιήσωμεν.
    Tertia *pluralis omnium temporum Doricè desinit in* ωνλι, *ut in præsenti Indicativi dictum est: ut*, τύπλωνλι *pro* τύπτωσι.
  - **Poëticus:** Contractioni *secundæ circumflexorum præmittitur poëticè* ο, ω *vel* α : *ut*, βοάω *pro* βοῶ, βοάα *pro* βοᾷ: *quod etiam contingit Aoristo secundo tertiæ in* μι: *ut*, δώω *pro* δῶ: *præcipuè in plurali* δώσι *pro* δῶσι.
    Terminationi *Ionicè inserunt Poëtæ iota: ut*, ξέω *pro* ξέω, ἔω *pro* ἔω.
    Primam *pluralem in* ωμι *efferunt per* ομι : *ut*, τύψομι *pro* τύψωμι, *verberemus.*
- **Infinitivus:**
  - **Atticus:** *Ante* ν *vel* ναι *finale Attici constituunt* μι, *& ex diphthongo* ει *vel* υ *detrahunt: sicque solum* ν *fuerit* αι *addunt: ut*, τυ: πλέμεναι *pro* τύπλειν.
  - **Ionicus:** Infinitivum *in* ν *vel* ναι *desinentem Iones, ut Attici formant, solo* αι *vel abjecto, vel non assumpto: ut*, ταπλέμεν *pro* τύπλῃ, πεποιηκέμεν *pro* πεποιηκέναι.
    Perfectum *Infinitivi formant Iones à perfecto activo, sublato etiam* κ : *ut*, τεθνάναι *pro* τεθνακέναι, *à* τέθνακα.
  - **Doricus:** Tempora *in* ειν *tribus diversis formant Dores.* 1. *ut Attici in* έμεναι: *ut*, τυπτέμεναι *pro* τύπλειν. 2. *Ex* ει *dipthongo auferunt iota: ut*, τύπτεν *pro* τύπλειν. 3. ει *in* η *mutant, iota vel subscripto, vel neglecto: ut*, τύπλη *vel* τύπτῃ.
    Perfectum *in* ειναι, *ut, apud Atticos, Doricè in* εμεναι *desinit: ut*, πεποιηκέμεναι *pro* πεποιηκέναι.
    Secunda *circumflexorum* α *mutat Doricè in* η: *ut*, βολῆ *pro* βολᾶν. *A: secunda in* μι η *in* α *mutat: ut*, σᾶναι *pro* σῆναι.
    In *tertia circumflexorum* υ *mutatur in* ῦ *Doricè: ut*, χρυσῦν *pro* χρυσοῦν.
  - **Aeolicus:** *Barytonorum* ειν *mutant Aeoles in* λω: *prima circumflexorum* ειν *in* εις *&* λω, *secundæ circumflexorum* ῦν *in* αῦν, *vel* αῖς *vel* αῖς: *tertiæ* υν *in* οιν *vel* οις, *accentu ubiq; vel retento vel translato: ut*, ἐλθῖν *vel* ἔλθλω *pro* ἐλθεῖν, ποιῖν *vel* ποῖς *pro* ποιεῖν, γελᾶν, *vel* γέλως, *vel* γελαῖς *pro* γελᾶν, χρυσῖς *vel* χρύσιν *pro* χρυσῆν.
  - **Poëticus:** Contractioni *præmittunt Poëtæ* α: *ut*, βοάαν *pro* βοᾶν.
    In *temporibus Atticè formatis* μ *geminant Poëticæ: quandoq; verò* ς *in* η *mutant per* ἔκτασιν: *ut*, ταπλέμμεναι *pro* ταπλέμεναι, ποιήμμεναι *pro* ποιήμεναι.

Zx. PASSIVUM quoque genus suis Dialectorum vicibus perfungitur, in Modo

Indicativo cũ Tempus est tum

Præsens:

Atticum: Secundæ *singularis* η finale mutatur Atticè in α, idq; *in omnibus fere præsentibus & futuris Passivæ & Mediæ vocis: ut*, τύπτῃ *pro* τύπτῃ. *Olim in* εσαι *terminabatur: ut*, φάγεσαι *pro* φάγῃ, κωκύεσαι κωκύῃ *pro* κωκύῃ κωκυᾷ.

Eadem *secunda singularis verborum in* μι Atticè contrahitur abiecto σ: *ut*, πίθεσαι, πίθεαι, πίθῃ, χρᾶ.

Breves *vocales ex verbis abiiciunt Attici: ut*, λῦται *pro* λύεται, εἶμαι *pro* οἴομαι.

In *verbis in* μι *vocalem longam servant Attici & Iones: ut* ὄρημαι *pro* ὄρᾶμαι.

Ionicum: Secunda *singularis præsentis, imperfecti & futurorum, ut & in Subiunctivo, formatur Ionicè à tertia singulari detracto* τ *ex ultima syllaba: ut*, τάττεαι *pro* τάττῃ.

Prima *pluralis desinens in* μεθα *omnium coniugationum, temporum & modorum, ad* θ *per epenthesin Ionicam & Doricam acquirit* σ *ut*, ταττόμεσθα *pro* τατόμεθα.

Doricũ: Mutant *Dores* σ *in* δ: *ut*, ποιεῦμαι *pro* ποιεῦμαι.

Secunda *singularis primæ circumflexorum contrahitur Doricè in* η: *secunda autem in* μι *desinit in* α: *ut*, βοᾷ *pro* βοᾷς: ἴστα *pro* ἵστη. *Dixit Antesignanus* βοᾶσαι *pro* βοᾷ *esse Doricum, quod alii antiquis Atticis tribuunt.*

Aeolicum: Prima *pluralis in* μεθα *omnium temporum, modorum & coniugationum Aeolicè desinit in* μέθε *vel* μέθεν: *ut*, λεγόμεθε *vel* λεγόμεθεν *pro* λεγόμεθα.

Doricum αν *Aeolicè amittit* ν: *ut*, ποιεῦται *pro* ποιεῦνται.

Poëticum: Contractioni *in* α *præmittitur* α: *in* ω *autem*, ο *vel* ω *poëticè: ut*, βοάομαι *pro* βοῶμαι, βοάεται *pro* βοᾶται.

Tertia *pluralis præsentis, imperfecti & futurorum formatur poëticè à tertia singulari ponendo* α *ante* ται *vel* ᾶ, *servata nonnunquam vocali longa vel diphthongo metri causa: ut*, πατέαται *pro* πατοῦνται ποιέαται & ποιέᾶται *pro* ποιοῦνται.

Imperfectum:

Atticum: Secunda *singularis verbi in* μι *passivæ & mediæ vocis Atticè contrahitur ex resolutione Ionica: ut* ἐτίθεο *pro* ἐτίθου, ἐτίθεσο.

Ionicum: Secunda *singularis formatur Ionicè ut tertia præsentis: ut* ἐτάπτεο *pro* ἐτάπτου, *ab* ἐτάπτετο.

Prima *pluralis desinit in* μεσθα Ionicè & Doricè, *ut in Præsenti: ut*, ἐταπτόμεσθα *pro* ἐτατόμεθα.

Doricum: *Mutant Dores* σ *in* δ: *ut*, ἐποιεύμεν *pro* ἐποιεύμην.

Aeolicum: Hîc *quoque inserunt Aeoles ante* ομην *per epenthesin tres literas* εσκ, *abiecto augmento & dicunt* ἐκαλεσκόμην *pro* ἐκαλόμην.

Prima *pluralis formatur, ut in præsenti: ut*, ἐταπτόμεθε *pro* ἐτατόμεθα.

Doricum αν *Aeolicè amittit* ν: *ut*, ἐποιοῦντο *pro* ἐποιοῦντο.

Prima *coniug in* μι *retinet Aeolicè* η: *ut*, ἐκαλήμεν *pro* ἐκαλέμεν.

Poëticum: Contractioni *præmittitur* α, ο *vel* ω: *ut*, ἐβοάομεν *pro* ἐβοῶμεν ἐβοάατο *pro* ἐβοᾶτο.

Tertia *pluralis formatur, ut tertia præsentis: ut*, ἐτάπτατο *pro* ἐτάπτοντο.

Perfectum

Atticum: Primæ *singula* ις *penultima, si duplex* μμ *fuerit, alterum mutatur in* σ Atticè: *ut*, πέφασμαι *pro* πέφαμμαι. *Sin fuerit* σ, *illud vel in* δ *mutatur, vel abiicitur: ut*, πέφραδμαι *pro* πέφρασμαι, κεκόπισμαι *pro* κεκόπισμαι.

Tertia *pluralis formatur à tertia singulari, apud Atticos & Iones, eò fere pacto, quo quæ Poëtæ: ut*, τέθυφα *pro* τέτυμμαι. *Sin* ται *vel* αται *pro* ασι. *Consule tabulam Atticam. Hîc breviati studemus.*

Ionicum: *Prima pluralis, in* μεθα *desinit Ionicè & Doricè: ut* τετάγμεθα *pro* τετάγμεθα.

Doricum: *Quartæ barytonorum* σ *penultimum mutant Dores in* δ, *id quod alii Atticis attribuunt: ut* πέφραδμαι *pro* πέφασμαι.

Aeolicum: Prima *pluralis Aeolicè desinit in* μεθε: *ut*, τετάγμεθε *pro* τετάγμεθα.

Penultimum α *frequenter abit Aeolicè in* ε: *ut* ἔφθορται *pro* ἔφθαρται.

Poëticum: Nonnunquam *per metathesin desinit Poëta* ἔσυμαι *pro* ἴσυμαι.

Tertia *pluralis Atticè & Ionicè formata antepenultimam poëticè nonnunquam servat longam: ut*, πεποιήαται *pro* πεποίηται.

Plusquamperfectum:

Atticum: *Tertia pluralis formatur Atticè & Ionicè, ut tertia perfecti: ut*, ἐπτύφατο *pro* ἐπτυμμένοι ἦσαν.

Ionicum: *Prima pluralis Ionicè & Doricè desinit in* μέθα: *ut*, ἐτετύμμεθα *pro* ἐπετύμμεθα.

Aeolicum: *Prima pluralis Aeolicè desinit in* μέθε: *ut*, ἐπετύμεθε *pro* ἐπετύμεθα.

Poëticum: *Tertia pluralis Attica & Ionica antepenultimam poëticè servat longam: ut*, ἐπεποιήατο *pro* ἐπεποίηντο.

Indefinitum:

Atticum: *Aoristum posteriorem magis amant quàm priorem Attici.*

Doricum: Tertiam *pluralem formant Dores, Aeoles & Bœoti à prima singulari, longa in brevem mutata: ut*, ἐτάχθεσαν *pro* ἐτάχθησαν, ἔπαυσαν *pro* ἐπαύησαν, *ab* ἐτάχθην, ἐτάγην: ἄγερθεν *pro* ἠγέρθη *vel* ἠγέρθησαν.

Prima *pluralis ultimum* ν *mutat Doricè in* σ: *ut*, ἐτάχθημες *pro* ἐτάχθημεν.

Penultimam *Aoristi primi per omnes modos & tempora Doricè corripi observat Neander: ut*, ἐποιέθην *pro* ἐποιήθην. *In participio* γαμεθεῖσα *pro* ἐποιήθην γαμηθεῖσα.

Poëticum: *Verba, quæ in præterito amittebant* ν, *illud in Aor.* 1. Poëticè recipiunt: *ut*, ἐκλιθην *pro* ἐκλίθην.

Futura:

Attica: *Secunda persona Atticè in* ει *desinit: ut*, τάξει *pro* τάξῃ, τετάξεις τάξῃ, ἔσῃ *pro* ἔσει.

Ionica: Secunda *singularis à tertia formatur Ionicè, ut secunda præsentis: ut*, τάξεαι *pro* τάξῃ, *à* τάξεται.

Prima *pluralis Ionicè & Doricè desinit in* μεθα: *ut*, ταξόμεθα *pro* ταξόμεθα.

Poëtica: Tertiam *pluralem formant Poëtæ, ut tertiam præsentis: ut*, ποιησεῦνται *pro* ποιησοῦνται ταγησέονται *pro* ταγήσονται, τελεξέαται *pro* τελέξονται.

Imperativo, *& reliquis modis, de quibus consule signum* ββ.

ββ. PASSIVI verbi reliqui modi sunt.

- Imperativus:
  - Atticus:
    - Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè, ut secunda imperfecti: ut, τίθει pro τίθη, ἵστα pro ἵστη.
    - Tertia plurialis usurpatur Atticè pro tertia duali, in præsenti & utroq; Aoristo: ut, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, ποιείσθων pro ποιείσθωσαν. In præterito quoque πεποιήσθων dicitur pro πεποιήσθασαν.
  - Ionicus: Resoluunt Iones ει in ευ, ex ου autem removent σ: ut, φάεσθε pro φάεσθε: τίθεο pro τίθου.
  - Doricus: Mutant ε in ευ Dores: ut, τάτεσθ pro τάτεσθε.
- Optativus:
  - Atticus: In præterito perfecto Xenophon dixit μεμνῷτο pro μεμνῆτο.
  - Ionicus:
    - Prima pluralis fit in μεθα Ionicè: ut, τετοίμεσθα pro τετοίμεθα.
    - Tertia pluralis extrito ν acquirit α: ut, τετοίαθ pro τέτοιντο.
    - Soluta potius terminatione, quam contracta utuntur Iones: ut, ποιεοίμεν pro ποιοίμεν:
  - Doricus:
    - Præsentis η Doricè mutatur in α: ut, γενοίμαν pro γενοίμην.
    - Prima pluralis in μεθα vel μθα Doricè fit in μεσθα, & μες: ut, γενοίμεσθα pro γενοίμεθα, ταγείμες pro ταγείμθα.
  - Aeolicus: In Aoristo 2. Æoles pro θέμεν, θεῖν, θεῖσθ dicunt, θοίμεν, θοῖν, θοῖτ.
- Conjunctivus
  - Ionicus:
    - Terminationes circũflexas resoluunt Iones: ut, τυπτέω pro τυφθῶ, τυπέω pro τυπῶ, ποιέωμαι pro ποιῶμαι (may.
    - Secunda singularis præsentis formatur à tertia Ionica, ut in præsenti Indicativo: ut, τάτεαι pro τάτῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè & Doricè σ: ut, τυπτώμεθα pro τυπτόμεθα.
  - Doricus:
    - Prima pluralis in μθα ν mutat Doricè in σ: ut, τυφτῶμες pro τυφθῶμθ.
    - Tertia pluralis Aoristorum Doricè desinit in ῶντι: ut, ταχθῶντι, ταγῶντι pro ταχθῶσι, ταγῶσι.
- Infinitivus:
  - Atticus: Aoristi desinunt Atticè & Doricè in ήμθαι, ut in activo dictum: ut, ταχθήμθαι pro ταχθῶ, &c.
  - Ionicus:
    - Aoristi Ionicè desinunt in ηθαι, ut in activo dictum: ut, ταχῆθαι pro ταχθῶναι.
    - Diphthongus α primæ circumflexorum nonnunquam resoluitur Ionicè in εα: ut, ἁπλόεσθαι pro ἁπλοῦσθαι.
  - Doricus: Secunda circumflexorum mutat α in η: ut, χρῆσθ pro χρᾶσθ.
  - Aeolicus: Verba quintæ barytonorum, quæ habent ε in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, ε mutando in ο: ut, τίφθεθαι pro τετύφθαι, à τέφω, &c.
  - Poëticus: In secunda circumflexorum penultimæ contractæ, poëtæ α præponunt: ut, βόασθ ζοᾶσθ.
- Indicativus:
  - Atticus:
    - Præsens & Futuri secunda singularis omnium conjugationum Atticè formatur, ut in Passivo: ut τάτεαι pro τάτῃ, τάξεαι pro τάξῃ: τίθῃ pro τίθεσαι. Vide Passivum, vel Atticam tabulam.
    - Imperfecti & Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis contrahitur, ut in Imperfecto Passivo: ut, ἐτίθεν pro ἐτίθεο, ἔθεν pro ἔθεσο.
    - Plusquamperfecti prima & tertia singularis formantur Atticè, ut in activo: ut, ἐτετύφη pro ἐτετύφειν & ἐτετύφει.
    - Futurâ, quibus libentiùs Attici, quàm activis utuntur formantur ut Attica activa: ut, ἀμαξιεῶμαι pro ἀμαξιεόμεθα, βαδιοῦμαι pro βαδιόμεθα.
  - Ionicus:
    - Secunda Singularis præsentis, imperfecti Aoristi secundi & Futurorum, formatur, ut dictum in præsenti indicativi Passivi: ut, τάτεαι pro τάτῃ, ἐτάτεο pro ἐτάτου, ἐτύπεο pro ἐτύπτου.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ: ut, τεθόμεθα pro τεθόμεθα.
    - Plusquamperfecti prima & tertia singularis desinit in εα & εε, ut in activo: ut, ἐπεπλήγεα pro ἐπεπλήγειν, ἤεα pro ἤειν.
    - Aoristi primi secundi singularis in ω resoluitur Ionicè in αο ut, ἐτύφαο pro ἔτυψω.
    - Futurum secundum resoluunt Iones: ut, ταγέομαι pro ταγοῦμαι. Sic resoluunt perfectum verbi εἰμι, dicentes ἧαι pro ἧσαι.
  - Doricus:
    - Mutant ε in ευ Dores: ut, ἐτάτευ pro ἐτάτου, ἐτύπευ pro ἐτύπτου, βαδιεῦμαι pro βαδιοῦμαι.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Doricè σ: in μθα mutat ν in σ: ut τετόμεσθα pro τεθόμεθα, τετύφαμες pro τετύφαμθ.
    - Perfecti tertia pluralis Doricè desinit in αυλ: ut, τετύφαυτι pro τετύφασι.
    - Plusquamperfecti primæ & tertia singularis in η, tertiæ pluralis in εαν desinit Doricè: ut, ἐτετύφη pro ἐτετύφει, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεσαν.
    - Aoristi primi secundi singularis Doricè & Syracusiè in α: ut, ἐτάξα pro ἐτάξω.
    - Futurum primum circumflectunt Dores: ut, τυψῶμαι & τυψοῦμαι pro τύψομαι.
  - Aeolicus:
    - Imperfectum & Aoristos formant Aeoles, ut imperfectum Activum, insertis per epenthesin tribus literis σεσ, & augmento ablato: ut, ταξεσόμθα, ταξέσεσθε, ταξέσαντο, ταξεσοίθ pro ἐταξόμθα, ἐτάξθε, ἐτάξαντο: δασόσεσθ pro ἐδάσαθ. Hic tres literæ invertuntur, pro εσυ sunt σες.
    - Prima pluralis in μεθα, α mutat Aeolicè in ε vel ει: ut, ἐταξάμεθ vel ἐταξάμεθεν pro ἐταξάμεθα.
    - Doricum ῦν omittit Aeolicè ν: ut ἐξόντι pro ταξόντων.
    - Secunda singularis acquirit aliquando syllabam θα Aeolicè: ut, οἴδασθα & οἶσθα pro οἶδας.
  - Poëticus:
    - Contractis in α & ο Poëtæ præmittunt α ο vel ω: ut βοάομαι pro βοῶμαι, &c.
    - Præterita nonnunquam transponunt Poëtæ: ut ἴμερσα pro μίμερσα, δίδορκα pro δίδροκα, à δέρκω.
    - Præteriti penultimam producunt Poëtæ: ut, δάλλω pro δέδαλμαι.
    - Futurum secundum in tertia quoque circumflexorum fingunt. Poëtæ: ut, ὀμοῦμαι, ab ὀμόομαι. Ita etiam, cùm rarò formetur Præteritum medium in verbis sextæ barytonorum, Poëtæ illud non rarò fingunt: ut, δέδηα à δαίω, κέκναμαι à καίω, πέφυα à φύω.
  - Bœoticus:
    - Præteriti perfecti tertia pluralis, ut, præteriti Activi, Bœoticè & Chalcidicè in αυ desinit: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.
    - Futuri primi secundam syllabam ablato σ contrahunt in nonnullis Bœoti: ut, ἐργᾶ operaberit pro ἐργάσῃ ex ἐργάσει ἐργάσομαι, σπεδᾶ pro σπεδάσῃ.
  - Imperativus: & reliqui modi exhibentur signo γγ.

αα MEDII generis eadem fere est, quæ Activi & Passivi, in flectionis Dialectorũ proprietas. Nos singula paucis adumbrabimus. Est ergo.

SYNOPSIS.

Yy. Reliqui Modi Modi generis jun.

- Imperativus:
  - Atticus: Secunda *singularis verborum in μι Ionicam terminationem Atticè contrahit, ut in passivo*: ut δὲ pro δέσο, διδὲ pro δίδοσο, ex δεῦ & δίδοο.
  - Tertia *pluralis præsentis & Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo dictum est*: ut τυψάσθων pro τυψάσθωσαν.
  - Ionicus, *Secundam in α vel verborum in μι in σο desinentem Iones formant, ut in passivo*: ut, τάτλεο pro τάτλε.
  - Doricus: *Mutant ε in ου Dores*: ut, τατλοῦ pro τάτλε.
- Optativus:
  - Ionicus: *prima pluralis in μεθα & in tertia θ formantur Ionicè & Doricè, ut in passivo dictum est*: ut, ταξαίμεθα pro ταξαίμεθα, ταξαίαθ pro τάξαιντο.
  - Doricus: *Prima pluralis in μθν mutat ν in σ Doricè*: ut, τετύχοιμες pro τετύχοιμεν.
  - Aeolicus: *Prima pluralis in μεθα Aeolicè mutat α in ε vel ω*: ut, ταξοίμεθ vel ταξοίμεθω pro ταξοίμεθα.
- Conjunctivus:
  - Ionicus:
    - Secunda *singularis præsentis Aoristum formatur à tertia singulari, ut in Indicativo dictum est*: ut τύχῃσθ pro τύχῃ, τάγηαι pro τάγῃ.
    - Prima *pluralis in μεθα acquirit Ionicè & Doricè σ*: ut, ταγώμεσθα pro ταγώμεθα.
  - Doricus *Prima pluralis in μθν mutat ν in σ Doricè*, ut, τετύχωμες pro τετύχωμεν.
- Infinitivus:
  - Aeolicus: *Prima pluralis in μεθα Aolicè mutat α in ε vel ω*: ut, ταξώμεθε pro ταξώμεθα.
  - Atticus: & *Dorius: perfectum formatur in εμθν Atticè & Dorice*: ut, τετυγέμεσθαι pro τετυγένθαι.
  - Ionicus:
    - Perfectum *in εμθν desinit Ionicè*: ut, τεθαγέμθν pro τεθαγυῖαι.
    - Futurum *secundam resoluunt Iones*: ut, ταγιεσθ pro ταγῆσθ.
  - Poëticus: *Perfectum Attic cum efferunt Poëtæ duplicato μμ*: ut, τεθαγέμμθναι pro τετάγθναι.

Qq. PARTICIPIA *Nominis & Verbi sunt in plerisque pares. Ergo convenientia Dialectorum pro priet: cum*

- Nominibus, *quæ iisdem sunt terminationibus & declinationibus obnoxia.*
- Verbi *natura tum*
  - In ii. *Augmenti, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam variis temporibus, pro natura & compositione Verborum.*
  - Finis *vel reliquorum quæ insunt participiis, præter augmenta. Hæc jam varietates participiorum vel sunt*
    - Propriæ
      - Atticorum:
        - Præteritum *Ionicum sublato κ, Attici contrahunt*: ut ἑστεώς, ἑστῶς pro ἑστηκώς.
        - Secundæ *in μι activæ & mediæ vocis penultimam α mutatur Atticè in ω*: ut, καθιστῶτα pro καθιστᾶσα.
      - Ionum:
        - Participio ἀπὼν *ait Corinthus non utuntur Iones, sed solo* ἄπας: ut τύψας.
        - Futurum *medium* τυπτέομαι *Ionès faciunt* τυπτεύμεν, *ut Dores, teste Caninio.*
      - Dorum:
        - In *barytonis activis præsentis temporis & fœminorum Doricè abit in οι*: ut, τυπτοῖσα pro τύπτουσα.
        - Aoristus *primus Doricè in αις desinit*: ut, τύψας pro τύψας.
        - Εἰμὶ *in præsenti habet Doricè εἰς, ἐντ*: ἔασσα, ἐάσας.
      - Aeolum:
        - Fœminorum *Aeolicè mutatur in ω*: ut, ἰδοῦσα pro ἰδοῦσα.
        - Perfecti *ultima mutatur Aeolicè in ν*. ut, τετύφων pro τετυφώς.
        - Characteristicam *Perfecti nonnunquam Aeoles negligunt*: ut, τεθνηῶς pro τεθνηκώς.
        - Secunda *circumflexorum ῶν mutat Aeolicè in εις*: ut, γελᾶν pro γελῶν. *Ab aliis tribuitur Dorien sibus.*
      - Poëtarum: *Præterito Attico contracto Poëtæ α vel ε per epenthesin immittunt*: ut, γαμαὼς, γαμαῶτ& γαμαῶσα, γεγαὼς pro γεγὼς, γεγὼτ&, γεγῶσα, γεγώς. *Nec Ionicum est*: *quia hoc habet* γεγαὼς, γεγαοτ&, γεγαῦια, γεγαός.
    - Communes, *quæ immutantur, quatenus à Verbis derivantur. Exempli causa proferemus omnium Dialectorum, specimen*
      - Atticum: *Primæ & secundæ coniugationis penultima Atticè est ε*: ut, πεπομφὼς pro πεπεμφώς.
      - Ionicum: *Circumflexa resolvunt Iones*. ut, ἀγέων pro ἀγῶν, &c.
      - Doricum: *Mutant Do es ε in ου*: ut πεισθοῦσα pro πεισθεῖσα.
      - Aeolicum: *Primæ circumflexorum αω, abit Aeolicè in εις: quia ex circumflexo fit verbum in μι*: ut, φιλέεις pro φιλῶν, εἶς pro ὢν, *ab* εἰμί.
      - Poëticum: *Contracti ni præmittunt α, ο vel ω Poëtæ*: ut, αὐτιόωσα pro αὐτιώσα.

Rr. Reliquarum *Partes orationis diversimodè eloquuntur privatæ Græcorum nationes & populi:*

- ADVERBIA *vel*
  - Nova *fingunt:*
    - Attici *Adverbia in loco efferunt per dativum pluralem secundæ simplicium*: ut, θύρῃσιν pro ἐν θύραις ἀθλώνησιν pro ἐν ἀθλώναις.
    - Poëtæ *ex omnibus faciunt adverbia per paragogen vocalis δε*: ut, μεγάρονδε, *ad Megaram*, οἴκονδε, *ad domum* ἄλαδε, *ab mare*: *ubi δε videtur supplere significationem præpositionis εἰς.*
  - Vsitata:
    - Augent:
      - Attici *per prosthesin dicunt* ἔχθες *pro* χθές: *per paragogen*, ἔτωσι *pro* ἔτως, ὥσπερεὶ *pro* ὥσπερ, πάντι *pro* πάντυ, ναιχὶ *pro* ναί.
      - Iones *ea adverbia, quæ descendunt à genitivis pluralibus nominum in ης & ες primæ contractorum, dissolvunt immisso per epenthesin ε*: ut, ἀληῆος *pro* ἀληῶς, ἀλεκέος *pro* ἀλεκῶς.
      - Dores *dicunt* τῶς *pro* ὡς, οἰκῶδ& *pro* οἴκοθε.
      - Poëtæ τίη *inquiunt pro* τί, *cur?*
    - Minuunt:
      - Attici ἄπερ *dicunt pro* καθάπερ, ὥσπερ *pro* ὥσπερεὶ. *Scribit Corinthus & Philoponus* δέον *dicè pro* δέοντος, πρέπον *pro* πρεπόντως: *quod pernegat Stephanus.*
      - Iones ἔτυ *dicunt pro* ἔτως, *sequenti vocali*: ut, ἔτεὼ δύπτεος, *apud Herodotum.*
      - Dores *dicunt pro* πόθεν.
      - Aeoles ἐνθα, ὀπιθα, *pro* ἔνθεν, ὄπιθεν, ε *in α mutato.*
      - Poëtæ λάχα *pro* τάχιστα *dicunt*, αὐτικὰ *pro* ἀπαυτίκα, τίπτε *pro* ἤποτε, ἄψλα *pro* ἐναυλίων, πε *pro* καίπερ. *Improbis σ & υ per apocopen detrahunt*: ut, πολλάκι *pro* πολλάκις, χώρη *pro* χῶρις: ὥσθε *pro* ὥσθεν ὄπιθε *pro* ὄπιθεν, ἐκατέρωθε *pro* ἐκατέρωθεν.
    - Mutant:
      - Attici *adverbia in ον à neutris nominibus ducta, in terminatione plurali efferunt & ab Eustathio vocantur* πληθυντικὰ ἀπλᾶ: ut, πρῶτα *pro* πρῶτον, πρώτερα *pro* πρώτερον, φίλα *pro* φίλον. *Præterea dicunt*, σὐτάρῃοι *pro* ἐνῆρῃα, ἐνῆαδὲ *pro* σὐῆάδε δοκεῖ *pro* δοκεῖν, ἄλλη *pro* ἄλλως, πᾶ *pro* πῶς, ἀμαγέπη *pro* ἀμαγέπως.
      - Iones *dicunt* δόξω *pro* δοῦρο.
      - Dores ἄψ *ex* ὀπίσω *formant. Dicunt etiam* πλατίον *pro* πλησίον. ἄλλοκα *pro* ἄλλοτε, ἀμᾶ *pro* ὁμοῦ, ὁκα *pro* ὅτε, ὅπα *pro* ὅπη, πᾶ *pro* πῆ, τόκα *pro* τότε, σὐδοί *pro* σὐδέν.
      - Aeoles *adverbia in θεν, ν abiecto, mutant in α*: ut, ἄπερθα *pro* ἄπερθεν, ὄπιθα *pro* ὄπιθεν.

Vide in signo ☞

DIALECTORVM OMNIVM

Præpositiones

- **Augent:** *Poëtæ frequenter iota vel inferunt vel adjiciunt præpositionibus: ut,* ἐνὶ, ἀνὶ ἀν *pro* ἐν, ὑπὰ *pro* ὑπὲρ, κατὰ *pro* κατὰ πεῖ *pro* ἐπεὶ ἀπὸ *pro* ἀπὸ, ὑπὸ *pro* ὑπό.
- **Minuunt:** *Dores inquiunt* πὰρ *pro* παρὰ, ἂν *pro* ἀνά. *Hoc tamen alii Poëtis tribuunt.*
- **Mutant:**
  - Dores ποτὶ & ποτὶν *dicunt pro* πρός. *Nam mutant* σ *in* τ, *tota etiam per paragogen adjiciunt, & literam* ϱ *vel retinent vel negligunt. Hinc composita,* πότταγε *pro* πρόσαγε.
  - Aeoles ἀμφὶ *pro* ἀμφὶ *dicunt,* ζὰ *pro* διὰ, πὲς *pro* πρός.

Conjunctiones tum

- **Augent:** *Poëtæ* πάρ & ποὶ *faciunt, pro quo etiam dicunt,* πάροιθεν, ποπάποιθεν.
- **Minuunt** *Poëtæ dicunt pro* κάπτω, ἆϱ *pro* ἄϱα.
- **Mutant:**
  - Iones ὦν *pro* ἐν *dicunt,* γῶν *pro* γοῦν.
  - Dores αἲ *dicunt pro* ἀ αἴπτω *pro* ἔπτω, αἶκε *pro* ἆκα, γὰ *pro* γε, κᾶνις *pro* ϵ ἀνθ.
  - *Nonnulli ipsis etiam tribuunt* ὦν *pro* ἐν.

Orthographiam solã, quando aliquid in scriptione plurium committitur cõtra vulgatã aliorum cõsuetudinẽ. Acciadt ergo ut dictiones

- **Disiungantur** *quæ cõiunctæ esse debebant: sive jam*
  - Intercedat *aliquid, per tmesin aut hyperbaton: quod Iones agunt & Poëtæ: & aliquoque aliorum Græcorum quandoque.*
  - Nihil *interveniat. Sic Attici dicunt* ἀδὲ ἐν *pro* ἀδὲν. *Iones* πέλοπ ϵ νῆσ ϵ *pro* πελοπόννησ ϵ.
- **Conjungantur,** *quod fit vel*
  - **Simplici** *coniunctione. Sic Attici dicunt* καὶ κἀφέρα *pro* καὶ τὰ κἀφέρα. *Aeoles,* ὄσ ϵ, *pro* ὁσός.
  - **Contractione** *quæ vel fit. Coniungentur enim vel*
    - **Vocales tãtùm.**
      - Αα *in* α *Attic.* τἀρχαῖα *pro* τὰ ἀρχαῖα. *Dor.* αὐαγορεὺ *pro* αὐὰ ἀγορά.
      - Αε *in* α. *Att.* τἀπὶ *pro* τὰ ἐπί.
      - Αο *in* ω. *Att.* τωστὲα *pro* τἀοστέα. *Ion.* θὠῶλα *pro* τὰ ὄωλα. *Dor.* τὠνέραϛ *pro* τὰ ὀνέραϛ.
      - Αῖ *in* ᾳ. *Att.* θἠμάτια *pro* τἀιμάτια.
      - Ηε *in* η. *Att.* μὴδὲν ϵ *pro* μὴ ϵἰδέναι. *Dor.* μᾶτι *pro* μή ἐστι.
      - Οα *in*
        - α. *Att.* τἀγγέλιον *pro* τὸ ἀγγέλιον.
        - ω. *Att.* ὠνὴρ *pro* ὁ ἀνὴρ. *Iones,* τὠγαλμα *pro* τὸ ἄγαλμα. *Dor.* ὦδωνις *pro* ὁ ἄδωνις. *Aeol.* ὦλλ ϵ *pro* ἄλλ ϵ.
        - ου. *Att.* ἐμὸς *pro* ὁ ἐμός. *Aeol.* τὔλλο *pro* τὸ ἄλλο.
      - Οε *in*
        - α, *Att.* ἄτερ ϵ *pro* ἕτερ ϵ. *Ion. item.*
        - ε. *Att.* ἐμὸς *pro* ὁ ἐμός.
        - ω *Dor.* ὦξ αἴτινας *pro* ὁ ἐξ αἴτινας.
      - Οῖ *in* οι. *Att.* ἰμερώτιον *pro* τὸ ἱμερότιον.
      - Οο *in* ε. *Att* ἐλύμπι ϵ *pro* ὁ ὀλύμπι ϵ.
      - Οη *in* ω. *Att.* ἡμισυ *pro* τὸ ἥμισυ.
      - Ωα *in* ω, *Ion.* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ.
      - Ωε *in* ω, *Dor. ut,* ὠτᾶν *pro* ὠ ἑτᾶν.
    - **Diphthongi.**
      - Αει *in*
        - α. *Att.* κᾶτα *pro* κἄειτα.
        - η. *Dor.* κἦφα *pro* κἄειπα.
      - Αευ *in* ηυ. *Dor.* κἦν *pro* κἄεν.
      - Αοι *in* ῳ. *Att.* κᾧον *pro* κἄοιον.
      - Αον *in* ε. *Att.* κἔκ *pro* κἄδυκ.
      - Οοι *in* ῳ *Dor.* ὦπόλοι *pro* οἱπόλοι.
    - **Mixtè vocales & diphthõgi simul. Ita ergo in vicem miscẽtur, ut vel præcedãt.**
      - **Vocales.**
        - Ηευ *in* ηυ. *Dor.* & *Att.* μήρω *pro* μὴ δῦρω.
        - Οαυ *in* ων. *Ion.* ὦντες *pro* ὁ αὐτός.
        - Οοι *in* ω. *Att.* ὠκωκειψ *pro* ὁ οἰκήτειψ.
        - Ωοι *in* ῳ. *Att.* ἐγῳδα *pro* ἐγὼ οἶδα.
        - Αια *in* ᾳ. *Att.* κᾴδικα *pro* κἀδικῶ. *Dor.* κᾴνις *pro* κἀνής.
      - **Diphthongi.**
        - Αει *in*
          - ᾳ. *Att.* κᾳγὼ *pro* ϵ ἐγώ. *Dor.* θᾴτερος *pro* ἕτερος.
          - η. *Att.* κἠν *pro* ϵ ἐν. *Dor.* κἠκτῆ αὐτῆ *pro* ἐκ τῆ αὐτῆ.
        - Αει *in* ω. *Att.* χὠκύων *pro* ὁ κύων.
        - Ηε *in* η. *Att.* τἠλεφαντίνη *pro* τῆ ἐλεφαντίνη.
        - Ηη *in* η. *Att.* θἠμέρα *pro* τῆ ἡμέρα.
        - Θια *in* ῳ. *Att.* ὦλλοι *pro* οἱ ἄλλοι, *Ion.* ὦνθρωποι *pro* οἱ ἄνθρωποι.
        - Οιε *in*
          - α. *Att.* ἄτεροι *pro* οἱ ἕτεροι. *Ion. quoque.*
          - ε. *Att.* ἐμοὶ *pro* οἱ ἐμοί.
        - Ουα *in*
          - α. *Att.* τἀνδρὸς *pro* τῦ ἀνδρός.
          - ω *Att.* τὠπόλλων ϵ *pro* τῦ ἀπόλλων ϵ. *D.* τὤλγι ϵ *pro* τῦ ἄλγι ϵ.
          - ων, *Dor.* τὠντῦ *pro* τῦ αὐτῦ.
        - Ουε *in* α. *Att.* & *Ion.* θατέρᾳ *pro* τῦ ἑτέρᾳ.
        - Ουη *in* η. *Att.* θημετέρᾳ *pro* τῦ ἡμετέρᾳ.
        - Ω. α. *in* ω. *Att.* τῷπόλλωνι *pro* τῷ ἀπόλλωνι. *Dor.* τὠγάλματι *pro* τῷ ἀγάλματι.
        - Ω. ε *in* α. *Ion.* & *Att.* θατέρω *pro* τῷ ἑτέρῳ.
        - Ωῖ *in* ῳ. *Att.* πατρῷον *pro* πατρῴοιον.

Ea Ostensum hactenus, quomodo Dialectorũ varietas sese habeat in una tantùm dictione. Iam etiã, quomodo si duæ vel plures cõjungãtur. Quæ conjunctio respicit vel

Syntaxin, *in qua etiam singularum Dialectorum proprietates observandæ essent. Sed Quando Atticorum longè plures sunt, quam cæterorum, ex privatis tabulis, quæ hùc observanda imitandæve fuerint, quisque commodiùs longè addiscet, quam si hac proportionis singularum imparitate, in unum locum consarcinarentur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani, æterna memoria dignissimi, quæ Atticorum elegantia fuit, stud osè consignavimus. In reliquis taciturn ores fuimus, quod tali viæ prænonstratore careremus, & ipsi aliorum negotiorum συνδρομῇ, in ac Grammaticali statione, minus vigi antes esse possemus. Sed benè habet: ad aditum singularum attigens lector constitutus est. Si, quam monstravimus in bonorum auctorum lectione regiam eam fuerit ingressus, tandem eò perveniet, unde cum nunis linguæ & singularum nationum privatæ discrimen facili negotio sit deprehensurus. Interea ne quis hac parte nostrum ure officium desiderare possit ad fontem duntaxat syntacticæ varietatis digitum intendemus. Vide signum δδ.*

δδ. Vide

SYNOPSIS.

δδ.

De *ſyntactica orationis ſtructura, ſecundum Idiomatum & Dialectorum varietatem dicturi, viam hactenus inter Grammaticos uſitatã, ſeruare poſſemus. Sed quando materiæ dicendi ſeruiẽdum eſt, nos omnes diuerſitates ad quantitatem Orationis compẽdio reducemus. Quantitatẽ vocamus, quùm una dictio vel plures abundãrint, defecerintve: qualitatem, cum accidentis alicuius mutatio intervenerit. In Orationis ergo ſtructura vel*

- **Abundat,**
  - Integrum *membrum: quando membra ſynonyma copulantur, Attico more: ut apud Homerum,* μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι & ἐπὶ νέφας ἐλθεῖν.
  - Vna tãtùm dictio; *mirum*
    - Articulus. *Hic apud Atticos abundat, vel bis poſitus, vel Poſtpoſitivo, Nomini verbo iunctus: ut,* τὰ ποῖα τὰ τοῦτα λέγεις, *pro* ποῖα ταῦτα λέγεις: τὰ ποῖα λέγεις *pro* ποῖα λέγεις. *Vide Atticorum tabulam quæ de hoc & de aliis copioſè præcipit.*
    - Nomen: *ut,* ποῖός δὲ τίς ἐστι, *apud Atticos, pro* ποῖός δέ ἐστι: πᾶς τις *pro* πᾶς: θάνατόν τε μέροντε: λῆρον ληρεῖς, &c. *Vide ſuo loco.*
    - Pronomen: *ut, quando attici dicunt,* ἐμὸν αὐτὸ *pro* ἐμὸν ἡμῖν αὐτοῖς *pro* ἡμῖν.
    - Verbum. *Sic apud Atticos abundat* φάναι, ἔναγε *& alia ut,* τὸ σήμερον.
    - Participium. *Inquiunt Attici* χραπτέον ὂν *pro* χραπτέον: παίζοις ἔχων *pro* παίζεις. *Sic* ἄγων, ἰὼν *& alia, præſelecta.*
    - Adverbium. *Apud Atticos* πολεμάζω, ὃ ὡς, πάνυ, μάλα, *&c. adverbialiter poſitum: ut* ὃ μὲν ἄλλα *pro* ἀλλὰ μέν. *Dicunt etiam* λίαν πάνυ *pro* λίαν: *in primis duas vel tres Negationes, intendendæ inficationis ergò iungunt: ut,* οὐκ ἀπαγορεύω, μὴ σφᾶν ἔτι μὴ *abundant & in,* οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ σὸν ἐμοὶ ῥὸς εἶν, μὴ σὸν *ſuperfluit.*
    - Conjunctio. *Attici frequenter otioſè adhibent particulas,* ἄλλαι, ἢν δή, ἤν, ὅτι, ὡς, ἵνα: *ut,* τῶν δὲ πάλαι λεγόντων, ὅτι τοῦ τέ σοι κτᾶται, *apud Plutarch. Cætera vide ſuo loco. Apud Ionas etiã ſæpiùs redundãt particulæ,* ἄρα, γε, ὧν τε: *ut,* ἔπειτ' ἐγὼ ταῦτα ἐγενόμην *pro* ταῦτα ἐγενόμην.
    - Præpoſitio. *Apud Atticos* ἐκ *&* ἐξ *alia, in & extra compoſitionem ſuperfluum eſt: ut,* μετὰ γυναικὸς *pro* ἄγελος. *Quandoquè* ἀμφὶ *&* περὶ *cum* πρόσκλησις *iunguntur: ut,* ἀμφὶ δὲ κελεύω.
- **Deficit**
  - Articulus. *Atticorum eſt, articulos ſupprimere: ut apud Platonem,* παρῆσθα δὲ αὐτὸς λεγομένοις, *pro* τοῖς λεγομένοις. (*ſcil.* τοῖς.
  - Nomen *hinc facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum ſunt: ut,* τὸ βραχὲ *ſcilicet* χρόνῳ, ἀλλ' ὅλως
  - Verbum *Apud Atticos ſæpè deſiderantur ἐστι & alia verba. Vide tabulam Atticorum.*
  - Participium *Articulus brevitati ſerviens, ſæpiùs eſt indicium ſubaudiri Participii apud Atticos: ut* ὁ οἱ τοῖς ἑραυνοῖς *(ſcil.* ὤν.
  - Adverbium: *Attici perſæpè omittunt adverbia,* ὦ *exclamandi,* ὡς, ἕνεκα, μᾶλλον, μόνον, ὥστε, ἄλλως, ὀλίγον, *& alia: negativa item. Exempla, propria tabella exhibebit.*
    Dores ἐγὼ *dicunt pro* ἐμὲ τὸν γιὸν, *apud Theocritum.*
  - Præpoſitio. *Deſunt ſæpiùs apud Atticos,* ἀμφὶ, ἀπὸ αὐτὸ ἐς, ὀν, ὀν, ἐπὶ ἀμφὶ, ἀμφὶ ἀμφὶς, σὺν, ὑπὸ *&c.* καλὸς τὸ σῶμα *pro* καλὸς τὸ σῶμα: *quæ ſynecdoche eſt Grammatica.*
- **Mutatur *partim Orationis***
  - **Ordo:**
    - Atticorum *conſuetudo hac parte notanda eſt diligenter. Sæpiùs enim, dum membra copulant, quod prioris fuerat, ſequenti tribuunt & viceverſa: nominum tranſpoſitorum caſibus vel mutatis, vel ſervatis integris. Exempla cùm ſint prolixiora, ex Atticorum tabella mutuari quiſque poteſt.*
    - Ionibus *etiam anaſtrophe frequenter in uſu eſt: ut apud Herod. lib. 4:* ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων, *pro* ἀνθρώπων δὲ ὑπερβορέων, *&c.*
  - **Terminatio, *in membris vel***
    - Pluribus. *Atticorum hac parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Caſu, Tempore, Modo, Perſona, diſcordenti invicem duo vel plura orationis membra.*
    - Vno: *in quo tñs φράσεως ἐναλλαξις obſervari poteſt, in omnibus partibus Orationis, in*
      - Articulo *Attici huius & Genus mutant: ut,* τὼ τέχνα *pro* τὰ τέχνα, τὸ τῶν ὀνύχων *pro* ὄνυχες, *vide ſuo loco: & Numerum: ut* οἱ ἀνθρωποι Πλάτωνα *pro* ὁ Πλάτων.
      - Nomine. *Hoc in cõſtructione variat*
        - Qualitatem *Subſtantiva uſurpant pro adiectivis Attici & Dores: ut,* ἀνθρωπον ἠθος *pro* ἀνθρώπινον.
        - Speciem. *Attici Primitiva uſurpant pro comparativis: Comparativa pro Poſitivis & Superlativis: Superlativa pro Comparativis: Denominativa pro Primitivis. Exempla dabit propria tabula.*
        - Numerum. *Attici viuntur ſingulari pro Plurali: Duali pro plurali, utq; Dores: plurali pro duali & Singulari. quod poſtremum etiam inter Dores in uſu eſt.*
        - Caſum *Attici Nominativum uſurpant loco Genitivi, ut, & Ionas: loco Vocativi etiam: Genitivum loco Nominativi & Accusativi: Dativum loco Genitivi, ut & Dores & Aeoles: Accuſativum vice Genitivi & Dativi: Vocativum loco Nominativi, ut & Aeoles.*
      - Pronomine. *Apud Atticos quandoque Relativum ſequitur caſum verbi præcedentis. Reliqua vide ſuo loco.*
      - Verbo *quod variat*
        - Genus. *Attici Activis utuntur pro paſſivis, & viceverſa. Hoc etiam Poëtis uſitatum.*
        - Modum *Attici Indicativum uſurpant vice Optativi: Imperativum vice Indicativi & Subiunctivi. Optativum vice Indicativi: Imperativi & Subiunctivi: Infinitivum vice Indicativi & Imperativi. Hoc poſtremum etiam Ionas facitant. Dores Subiunctivo pro Indicativo utuntur.*
        - Tempora *Attici utuntur Præſenti tempore pro Imperfecto & Futuro: Imperfecto pro Præſenti, ut & Ionas Perfecto pro Præſenti, unà cum Ionibus: Pluſquamperfecto pro Præſenti & Imperfecto: Aoriſto pro Præſenti & Futuro. Futuro pro Præſenti & Aoriſto.*
        - Numerum. *Attici Neutro plurali adjungunt verbum ſingulare: ut* ἔπεμψε ἐστι πάντα.
      - Participio. *Attici Præſens temporis loco futuri uſurpant: & Accuſativum caſum, loco Genitivi. Vſurpat etiã Participii pro Nomine, Verbo & Adverbio, ut ſuo loco docetur: Aeoles ſimiliter Participio pro Verbo utũtur. Poëtæ numerũ dualẽ pro Plurali adhibẽt.*
      - Adverbio *Attici adverbiis addunt articulos: ut,* τὰ πρῶτα *pro* πρῶτα.
      - Præpoſitione. *Attici & Poëtæ Præpoſitionibus nonnunquam eos caſus adiungunt, quos uſus Græcorum communis reſpuere ſolet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos brevitati ſervientes, duntaxat ad fontem intendere voluimus.*

Δόξα τῷ θεῷ.

APPENDIX
EORVM

QVÆ IN IPSO LEXICO COMMODÈ tractari non potuerunt, interim tamen ijs, qui feliciter in Græcis auctoribus, inprimis verò Poëtis versari cupiunt, apprimè necessaria visa sunt,

Cùm ad Idioma Græcorum varia percipienda, tùm ad diversas vocabulorum plurimorum, diversis accentibus insignitorum, Significationes cognoscendas, Græcæ linguæ studiosis utilissima futura.

DE GRAECAE LINGVAE DIALECTIS,

EXSCRIPTIS IOANNIS GRAMMATICI,

quæ τεχνικὰ fuerunt inſcripta.

ΔΙΑΛΕΚΤΟΣ eſt linguæ ἴδιωμα, id eſt proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica Aeolica, Ionica, communis. Et Attica quidem vocata eſt ab Atthide Cranai filia: Aeolica verò, ab Aeolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor conſtat. Habet autem unaquæq; dialectus proprium idioma.

De Ionica dialecto.

Ionica dialectus illa eſt, quâ uſi ſunt Iones: hęc autem illis antiqua eſſe videtur. Proprium illius eſt, pro α uti η, & circumflexas ſyllabas in duas partes dividere: & pro π, accipere κ: & pro aſpiratis colliſionibus tenues proferre: & è quibuſdam dictionibus ι eximere.

Vtuntur igitur η pro α: ut (quum dicunt) ἠύγλω pro ἀγλαὸν, & ἠμέρλιον pro ἡμέραν, & ὠφελείλην pro ὠφέλειαν. Circumflexas autem ſyllabas in duo dividunt, quum pro ποιεῖν dicunt ποιέειν. Pro π, κ accipiũt: pro πῶς enim κῶς dicunt. Pro aſpiratis ſynalœphis tenues proferunt, quum dicunt pro ἐφίππων ἐπίππων: & pro ἐφορᾶν ἐποπᾶν. Quibuſdam dictionibus ι auferunt, pro πανδοκεῦσαι, πανέσσι dicentes. Dicta eſt autem Ionica ab Ione filio Apollinis & Creuſæ, Erechthei filiæ.

De Attica dialecto.

Attica verò dialectus eſt, quâ uſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, affatim uti contractionibus, & dictiones indiviſum ρ ferre. Præterea verò τ & ϱρ σ ſumere: & υ pro ι: & σρ ξ.

Contractionibus igitur abundè utuntur, quum dicunt ἡμιάπον pro τὸ ἡμιάπιον, & ϱεοίμιον pro ϱεθοίμιον. Indiviſim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt παπᾶον pro παπᾶϊον: & Νηρῆδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ϱ & τ, pro σ. nã θάλασσαν efferunt θάλαττιαν: & πτάσσειν πτάττειν. Rurſus pro θυρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα dicunt. Pro ι ſumunt υ, ut τὸ ἔνδυμα, pro τὸ ἔνδυμα: τὸ ἔγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: τὸ ἔλαιον, pro τὸ ἔλαιον: τὸ πίσημον pro τὸ ἐπίσημον: τὸ ἔργον, pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ uſurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: & ξυμφορὰ pro συμφορά: & ξυνέηκεν. pro συνέηκεν. & ξύμβολον pro σύμβολον: & ξωθήκη pro σωθήκη. Vocata autem eſt Attica, quæ Atticorum eſt, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autem vocata eſt dialectus, qua uſi ſunt Dores. Eius proprium eſt, pro η, α uti: & pro ω, α, & pro fœmininis nominibus ſingularibus, plurales caſus proferre: & pro ι diphthõgo ω uti, & pro αι diphthongo ν aſſumere, & interdũ pro θ, σ, & quibuſdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α utuntur quum dicunt ἄλιον pro ἥλιον, pro ἡμέραν, ἁμέραν: & pro ἡ Κύπρις: ἁ Κύπρις: & ἁδύ, pro ἡδύ. Pro ω autẽ α utuntur, quũ dicunt pro μισῶν, μισᾶν: pro ϝρῶν, ϝρᾶν. Pro ſingularibus autem fœmininis nominibus plurales caſus proferunt, dicendo pro καλὴ καλὰς, σοφὴ σοφάς. Pro ι autem diphthongo ω utuntur, dicendo pro μέσαις μέσας. Pro αι aurem diphthongo η utũtur, quũ dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῶ, δραμῶ, λαβῶ. Sed & λαβεῖν pro λαβᾶν, & δράμμ pro δραμεῖν, & ἐλθεῖν pro ἐλθᾶν dicũt. Dorica autẽ appellata eſt à Doro Hellenis filio.

De Aeolica dialecto.

Aeolica autẽ dicitur dialectus, qua uſi ſunt Aeoles. Proprium autem ipſius eſt acutas dictiones invertere, & quibuſdam nominibus fœmininis accuſativi caſus ι addere: & aliquãdo pro υ, ω uti, & pro ο, ω: & incipientia à vocalibus tenuiter proferre: & pro αι diphthongo η ponere: & collocare in dictionibus ante ϱ, β: pro gemino μμ, geminum ππ aſſumere.

Invertunt igitur acutas dictiones, pro ποτάμος, πόταμος dicentes, & pro καλὸς, κάλος. Quibuſdam autem nominibus fœmininis accuſativi caſus ι apponunt, ut quum dicunt pro καλὰς, καλαῖς: pro σοφὰς σοφαῖς. Pro ι verò ω utuntur, ut quum dicunt λιπῶσαι pro λιπῆσαι, & ἰδῶσαι pro ἰδῆσαι: & λαλῶσαι pro λαλῆσαι. Pro ο, ω utuntur quum dicunt ὤμιον pro ὄμιον. Inchoantia verò à vocalibus, tenuiter proferunt, quum ἠμέϱος attenuant, ἤλιος & ὐιαῆς. Pro αι autem diphthongo utuntur η, pro Κυθαίϱειαν Κυθαίϱηναν dicentes, & pro μαθεῖν, & ἐλθεῖν, μαθῆν & ἐλθῆν. Ponunt in quibuſdam dictionibus ante ϱ, β: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκη βράκη. Pro gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, πὺ ὄμμαπα, ὀππαπα dicentes. Sunt & quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam ϰῺ pro μῺ præpoſitione accipiunt. Aliquando & pro βαλὼ βαλῶ dicunt, & pro γλῶγαῶ: & pro ἀγῶνα, ἄγωνον, ac pro Πρίαμος, Πρρίαμος. Appellata eſt Aeolica lingua ab Aeolo Hellenis filio.

De communi dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neq; enim aiunt habere proprium, ſed ſicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis conſtãs quadripharmacum dicitur, nihil proprij habens: ſic & communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta eſt dialectis ejuſdẽ vocis, ut φίλος, νὺξ & hujuſmodi: alii inquiunt non habere formam, ſed ex variis dictionibus eſſe congregatam. Mutationes autem ipſius non inveniuntur. Ionicâ ſcripſit Homerus, Atticâ Ariſtophanes, Doricâ Theocritus, Aeolicâ Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, eſt dictio propriam formæ notam oſtendens, vel dictio peculiarem vel communem oſtendens notam. Dialecti autem ſunt (ſi & communem quis annumeraverit) quinq; Ionica, Attica, Dorica, Aeolica, communis. Nam quinta propriam non habens notam; communis nominata eſt, vel quia communiter omnium notis utitur, & ex quatuor conſtat: vel quia communiter eâ omnes utuntur: vel quia eæ omnes ex hac tanquam ſubjecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè, quum ſint multæ, eæq; comprehendi nequeant, non eſt facilè tradere: atq; adeò dicendæ non ſunt dialecti, ſed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Iovis quidem filius, cognomento autem Deucalion loca per Græciam occupaſſet, omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, ſigillatim verò denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca atq; eandem vocem non amplius ſervantibus, ſed cum locorum mutatione unà vocem quoq; mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Aſopum, Dores ab ipſo appellari omnes contigit, & dialectum Doricam, quâ valde utuntur Rhodij & Cretenſes, & Peloponneſij, & Siculi, & Libyci, & antiquæ Epiri incolæ.

Ab Aeolo autem Hellenis filio & Pyrrhæ, Aeolica vocata eſt. Hic enim quum decem urbes condidiſſet, & regionem Aeoliam, dialectum Aeolicam nominavit.

Ionica autẽ ab Ione Xuthi filii Hellenis & Creuſæ Erechthei filiæ vocata eſt. Hic enim linguam quæ eadem atq; Attica videbatur, quum commigraſſet & condidiſſet tredecim urbes, à ſe Ionicam appellavit: urbes autẽ hæ ſunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Tius, Samus, Colophon, Epheſus, Chius, Smyrna.

Attica autẽ vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autẽ is Atticæ rex) vel eo quòd ad litus eſſet, quaſi ἀκτικὴν dixeris.

Intelligitur autẽ dialectus trifariam: per totius nominis immutationẽ, per immutationẽ quæ eſt in parte quadam, per immutationem quæ eſt per accidens. Per totius nominis immutationem, ut quum Aeoles muliebre indumentum κρηπαγωλὼ vocant; Attici autẽ, ἀλλαξόπτιν, quod nos πλίαν, & ſimilia. Per immutationem quæ eſt in parte quadam, vel per Proſthefin, (ut Aeoles pro ῥόδα, βρόδα dicunt: vel per Aphæreſin, (ut Dores φέρειν & λέγω pro φέρειν & λέγειν efferunt) vel per metatheſin, ut pro δίφρον dicunt δρίφον. At ex immutatione quæ eſt per accidẽs. vel in accentu, vel in ſpiritu, quem appellamus. In accentu, ut Attici quidem dicunt, ἱκάνω, ἵκανον: & ἐλαύνω, ἔλαυνον: Dores autem pro παντῶς dicunt πάντως, & ὄτως pro ὅτως: & ſimilia, quæ dividimus per ſingularum dialectorũ proprietates. In ſpiritu autem, ut Attici, quod apud nos tenuiter eſt, ipſi aſpiratè proferunt.

De ſingulis quæ Atticæ dialecto propria ſunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro θάλασσαν, θάλαττιαν dicit: & pro σῦτλον, τεῦτλον: & pro συμφορὰν, ξυμφορὰν: & pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ; in præpoſitione συν, etiam ſeorſum.

Semper in ης plurales nominativos à maſculinis in ους factos, per η profert: ut γονῆς pro γονεῖς, & βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In αος definentia maſculina antepenult. vel ultima acuta, per εως profert, ut Μενέλεως pro Μενέλαος: & λεὼς pro λαός: & νεὼς pro ναός.

Dictionibus additi ἰῶτα: ut νυνὶ, ὅποτὶ, τυποῖ, πτοῖ. nos autem νῦν, ὅτος, τῦτον, πτοῦ.

In ους nomina, per ω in Genitivo effert: ut Ἀ ἐλεξεὺς, Ἀ ἐλεξέως. ſimili modo, Πηλεὺς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum ſunt propriæ, ut τῷμῷ: pro τῷ ἐμῷ: ſic ἔχομ' ἔχων pro ἔχομαι ἔχων.

Ablationes literæ ἰῶτα Atticorum ſunt propriæ, & Dorum, &

Aeolum: ut ἔπερον pro ἕτερον: & ἐς Χρύσων, pro εἰς Χρύσων.

Sumere vocativos pro nominativis, Atticorum est proprium: ut πεφεληγερέτα Ζεὺς pro πεφεληγερέτης: & ἱππότα Νέστορ pro ἱππότης: & εὐρυόπα Ζεὺς pro εὐρυόπης. Nominativi enim pro vocativis, & vocativi pro nominativis. Hæc autem solùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis, Atticorum sunt, & Dorum, & Ionum: ut in ἠπίων ἀμφοτέρῃσι, deest χερσίν.

Accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est: ut, Μήτε σὺ τόνδ' ἀχαθὸς ὣς ἐὼν λιποίρεο κέρδεϊ, pro τούτου.

Semper passivis verbis pro activis utitur, ut γράφομαι pro γράφω: & ποιοῦμαι pro ποιῶ.

Item Atticorum est ποιέεσθαι & νοέεσθαι dicere pro ποιεῖτθαι & νοεῖτθαι.

In ως desinentia adverbia qualitatis, in ον terminat. nominibus enim pro adverbiis utitur, ut δέον & πρέπον, pro δέοντως & πρεπόντως.

In ονες desinentes nominativos comparativorum nominum in ης terminat: ut μείζης, & χέρης, & κακίης, pro μείζονες, & χέρονες, & κακίονες.

Synalœphis immodicè utitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, ϑιμάτιον: & pro τὸ ἔλαιον, τἄλαιον dicit.

Σ gro ρ utitur: nam pro ϑάρσος, ϑάρρος dicit: & pro ϑαρραλέον, ϑαρσαλέον: & ἄρσεν, pro ἄρρεν.

Ου pro ος usurpat quum dicit, τἄνδυμα, & τἄγκλημα, & τἄπος: pro τὸ ἔνδυμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔπος.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur, ut ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpe utitur, ubi dicendum esset ϑηλυκώτερος πάντων, dicens ϑηλυκέστατος.

Η pro ε usurpat. vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠδυαμίλω, & ἠβυλόμιλω.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus uti & comicos poëtas, & Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, & τὼ χεῖρε, & νὴ τὼ ϑεὼ, & Διὸς κέρω. Dicit Plato philosophus in Gorgia, τὼ γὼ ξένω τὼδε, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμοί. Item δυοῖν ὀβολοῖν, & δυοῖν χαλκοῖν, & τοῖν ϑεοῖν.

Quæcunq; in ος desinentia habent α in penultima. ea per ω & ε efferunt: ἴλεως pro ἵλαος, & per obliquos sequendo nominativi formam: ut Μενέλεω pro Μενελάου: & in dativo similiter, cum ι subscripto Μενελέῳ: additione ν. τοῖν Μενέλεων. Accusativum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atq; singularem dativum, Μενέλεῳ. Genitivum Μενέλεων: Dativum autē cum ι, τοῖς Μενέλεως. Accus. τὼς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro εὐφυῆ & ὑγιῆ, εὐφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοιέα & Πειραιέα, dicere Εὐβοῖα & Πειραῖα. Hoc autem consuevere facere in quibus ultima syllaba in purum η definit, penultima autem habet ε vel α, ut in propositis. Minimè verò in quibus cum consonante definit, ut ἐυμβῆ, ἐυτυχῆ. non enim dicēt ἐυμβᾶ aut ἐυτυχᾶ. Neq; rursum in quibus consonans præfixa est litteræ ε quæ habetur in penultima. ut βασιλέα, δρομέα.

In hujusmodi verbis, ἠδυαμίλω, & ἠβυλόμιλω, & ἤμελλον, ε in η mutant dicendo ἠδυαμίλω, & ἠβυλόμιλω, & ἤμελλον. Etiam in ἀνὰ præpositione mutant α in η, ut ἠνειχόμιλω dicentes pro ἀνειχόμιλω.

In verbis secundam personam passivam habentibus desinentem in η, eam per ει diphthongum efferunt: βάλει enim dicūt pro βάλῃ. Quum verò fuerit subjunctivum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βάλῃ.

Optativa sumunt pro subjunctivis, ἐὰν ἔλθοις, pro ἐὰν ἔλθῃς, & ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem sæpius & ι, pro κλαίνειν dicētes κλάειν, & μύαν pro μῆνιν: & μητρυιᾶν pro μητρυιῆν: & ποεῖν pro ποιεῖν: & πόημα pro ποίημα.

Et loco ποὸς præpositionis, ὡς usurpant: ubi dicimus ποὸς τὸν βασιλέα, & ποὸς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα & ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est & in α definētes singulares accusativos masc. per η proferre, ut Εὐρυδῆ pro Εὐρυδέα, & Πηλῆ pro Πηλέα: & Τυδῆ pro Τυδέα.

Vruntur & passivis pro activis, ut Λοιδορέμμος, pro λοιδορῶν: Φαινόμμος pro φαίνων: Φαιναπιζόμμος pro φαιναπίζων: Διακονύμμος pro Διακονῶν: Διαβαλλόμμος pro Διαβάλλων: Μισῦμμος pro μισῶν.

Interdum verò activa ponunt pro passivis: ut πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι: & γράφειν pro γράφεσθαι, & similia.

Indefinita tempora, & futura integra passiva ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μισηθήσεται, μισήσεται, & pro ζητηθήσεται, ζητήσεται: & pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ἵζω autē futura, abjicientes σ, circumflectunt, ὀνειδῶ dicentes, pro ὀνειδίσω: & ῥαπτῶ pro ῥαπτίσω: & μυκτηρῶ, pro μυκτηρίσω.

Delectantur etiam plerunq; syncopa. nam pro Νηρείδας, Νηρέδας dicunt. & pro Α'πόλλωνα, Α'πόλλω, & pro ἀμείνονα, ἀμείνω, & pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos, & sonos, & tempora. Tonos quidē, quum pro πολίων & ταξέων dicūt πόλεων & τάξεων. Sonos autem, quum pro ταφιδὸς & τάχυς dicunt ἀστᾰφιδὸς & ἄστᾰχυς. Tempora verò, quū in βασιλέα producūt α, & Α'τρέϊ, & ἰμαῖτα, & αὐδριαῖτα.

Dicunt etiam Α'θλώαζε πορεύομαι, pro ἐς Α'θλώας: & Α'θλώησι σοφιστεύω, pro ἐν Α'θλώαις: & Α'θλώηθεν, pro ἐξ Α'θηνῶν, & ἄρχομαι pro ἐξ ἀρχῆς. Et pro ἐς οἶκον, οἴκονδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ ἐκ χρόνου, ἐξ ὅσου χρόνου.

Et ρ pro λ utuntur: nam pro κλιβανον, κρίβανον dicunt.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας definentia nomina in ης mutat, (si non sint Dorica) ut pro Ε'ρμείας, Ε'ρμείης: & pro Σωσίας, Σωσίης, Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, ut dictum est, pro Ε'ρμείας, Ε'ρμείης. nam dores non vertunt ea.

Omne in υς definens, cujus genitivus in ος terminatur, apud eos in εω definit, pro Πέρσης, Πέρσεω, Πέρσεα, pro Ξέρξης, Ξέρξεω, Ξέρξεα: pro Πηληϊάδης, Πηληϊάδεω, Πηληϊάδεα.

In ης masculina quorum genitivus in ους, per εος profertur: ut Δημοσθένης, Δημοσθένεος: & ἀμφοδῆς, ἀμφοδέος. Accusativum autem in εα faciunt, ut Δημοσθένεα, ἀμφοδέα.

In ους desinentes genitivos, qui à neutris in ες rectis fiunt, dividit, ut εὐσεβές, εὐσεβέος: itidemque εὐγλυφές, εὐγλυφέος, εὐαστεβές, εὐαστεβέος.

Omnis nominativus in ους, per νος profertur in genitivo apud Ionas, ut βασιλεὺς, βασιλῆος.

Neutra genitivum in ος habentia, per εος terminant Iones, ut πολῆος, πολήϊος, πολήος.

In ις rectos plurales à singularibus in ους factos, in νες dividunt Iones, ut βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In αι pluralia dividunt in genitivo per ε, ut Πέρσαι, Περσέων, Περσέων: & νύμφαι, νυμφέων, νυμφέων, At verò νυμφάων, Aeolicé.

Omnis dativus pluralis in οις definens, assumit ι in fine, ut καλοῖσι pro καλοῖς: & σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis dativus pluralis in αις desinens, mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: ut pro καλαῖς, καλῇσι: pro νυμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones: ut pro Η"ρα, Η"ρη: pro χώρα, χώρη.

Ο' ὡ, conjunctionem Iones dicunt ὥν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones, ut κατρέω, κατρέᾱς, κατρεᾷ.

Præpositivis articulis Iones pro subjunctivis utuntur: ut τὴν ϑέλω, pro τὸν ϑέλω: τῶν ϑέλω, pro τοὺς ϑέλω.

Κ pro π in interrogativis & relativis, ut pro πόσα, ὁπόσα: & pro ὁπόσος, ὁκόσος: & pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro α aliquando usurpant Iones, dicentes ὥνθρωπον & ὧρεσιν, pro ἄνθρωπος & ἄρεσιν.

Ων pro αων diphthongo utuntur ϑωῦμος pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: ut Πέλοπος νῆσος, pro Πελοπόννησος. ἄρχιον ἔλαιον, pro ἀρχιέλαιον. & ἄρχιον αἶγα, pro αἴγαρχον, & συὸς ἀρχίου, pro συάρχου.

Sumere infinitivos pro imperativis, Ionum est: ut παῦπε μάλ' ἀπεκέσας ἀρχαδύεμμι, pro ἀρχάδυε. Sic Περιᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες, pro περᾶτε, & infinita alia.

Masculinis dare locum femininorum, Ionum est. ut Τοῖσι δὲ τεταγμένοισι μέλας ἐπὶ ἕστερος ἦλθεν, pro ἑστέρη.

Nominativis dare locum genitivorum, Ionum est. ut Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν ἐρεμνὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων, ὁ μέν, ὁ δέ.

In ω desinentia fœminina in accusativo, in ων terminant. ut pro Γ' ὼ, Γ' ὼν: pro Λητὼ, Λητῶν: pro Σαπφὼ' Σαπφῶν.

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica nam pro πονειόμαι, πονέεσθαι dicit, unde πονέοντο.

In ις desinentia fœminina, nunquam per ω declinant Iones, sed per ο: ut πόλις πόλιος, & ὄφις ὄφιος.

Divisiones singularium dativorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ: ut βέλεϊ pro βέλει: & ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum, ut λελάχωσι pro λάχωσι: κέκλυθι, pro κλύθι,

Transpositione elementorum Ionica dialectus utitur, ut κραδίη, pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt, ι, ut Ε'κτόρεος, χρύσεος, pro Ε'κτόρειος, χρύσειος.

In ες desinentes plurales Iones semper dividunt, si à nominativo in ους sint per η & per ε pronuntiantes, ut pro βασιλεὺς βασιλῆες, βασιλῆες. Si autem sint à nominativo in ης vel υς, pronuntiantes per εε: ut ἀληθὴς ἀληθέες, ἀληθέες: ὀξὺς, ὀξέες, ὀξέες.

Adiectiones τὸ ι ad ε, sequētē vocali, vel una immutabilium Ionum sunt ut εἶως, κεινὴ, pro ἔως, κενή.

Immutatio οι diphthongi in syllabam ες, Ionum est: ut ἐείκοσες pro ἐείκοσι: ἡῆες pro ἡοῖ: ἐρυσάρμοσσε pro ἐρυσσάρμοσαι.

In η pluralia neutra, in εα dividunt Iones, ut pro τεύχη, τεύχεα: pro ὄρη, ὄρεα. Similiter & genitivum per ἑων.

Semper ν adjiciunt dictionibus Iones, ut pro ὄρος, ὄρον: pro νόσος, νόσον: pro ὄνομα, ὄνομα.

Geminum σσ in ξ vertunt Iones. nam pro θώσσω, θώξω dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt. Nam pro θείξω, θέξω, & pro ἀπόδειξιν, ἀπόδεξιν dicunt.

Ου in participijs passivis Iones dividunt: ut pro λυπούμενος dicentes λυπόμενος.

In ων definentia participia à prima coniugatione circumflexorum facta, quorum imperativus in ſecunda perſona in ει diphthongum deſinit, dividunt Iones: ut pro φρονῶν, φρονέων. eſt enim φρόνει imperativus: ſic νοῶν, νοέων. eſt enim imperativus νόει. At βοῶν nõ vult dividi. Nam quæ ſunt ſecundæ, diviſionem non patiuntur. Sed tamen quæ dividunt, pauca ſunt.

Mutationes η in α breve, Ionum ſunt: μεμαχυῖα, pro μεμηχυῖα: & λελασμένος pro λελησμένος: & ἄλαφος, pro ἄληθος.

Immutationes α longi in η, Ionum ſunt: ut pro Ἠρα Ἠρη: & pro σπάρα, σπέρη.

Immutationes α brevis in η, recẽtiorum ſunt, ut pro ἀληθείαν, ἀληθέϊλω

Ablationes earum quæ ſunt in principio conſonantium, Ionum ſunt: ut ἔβειν pro λείβειν: & ἐνὸς, pro ἑνενός.

Semper ὧν ſyllabam ſupervacaneam ponunt inter præpoſitiones, ut ἐξ ὧν ἔλον, & ἀπ' ὧν ἔδοντο, pro ἐξεῖλον & ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt, ut pro σὺνεῖνος, κεῖνος: & pro ἑορτὴ, ὀρτὴ. Similiter & ε præteritorum: ut pro σὺνέει, νόει: pro ἔπευχε, πεῦχε: pro ἔπκτε, πέπτε.

Π pro φ utuntur. pro ἀφικόμὴν enim ἀπικόμὴν dicunt.

Compoſita verba diſſolvunt & interponunt: ut λέων κατὰ πῶρον ἐδηδὼς, pro κατεδηδώς. & κατὰ δ' ἔκτανον Ἠπίωνα, pro κατέκτανεν.

Anaſtrophæ & hyperbata Ionum ſunt. Anaſtrophæ, ut, δῶρ' ἀπὸ αἰρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. hyperbata autem, ut, νηποι οἱ κῆρ βῆς ὑπερλίονος ἠελίοιο Ἠθιόνα, pro κατήθιον.

Diviſiones in ως deſinentium adverbiorum à maſculinis in ης deſinentibus, & neutris in ες, Ionum ſunt: ut: ἀτρεκέως, pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus eſt eadem quæ antiqua Attica. Hac plerunq; Homerus & Heſiodus & Archilochus uſi ſunt, & Anacreon & Herodotus. Sunt autem eius proprietates. α pro η ponere: ut ἥμερα pro ἡμέρα: Ἠρων pro Ἠρῶν: ἐσίαν, pro ἑσῶν. At pro κωλαῖς κωλῆσι, pro σοφαῖς, σοφῆσι: pro πύλαις, πύλησι. Et ut ι ſuo in loco manere ſinunt, ſic η (ut dictum eſt) pro α Iones ponunt.

Vtuntur & correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Proſthеſis, Aphæreſis, Syncope, Parentheſis, Pleonaſmus, Diæreſis.

Proſthеſis igitur fit apud eos, ſi in principio orationis alia aſſumatur litera, ut ἐτύνκα ῥιγεδανὴς pro ἕνεκα. Sic Γ'λιον ἔσω, pro ἴσω. Et μῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et ξεῖνος ὃδ' ὃν ἐθέλω, pro ξένος. Et, ἄρτον ἕλον ἐλών. pro ὅλον, & alia innumera.

Aphæreſis contrarium patitur quàm Proſthеſis. nam Proſthеſis in principio aſſumit extrinſecus aliam literam, Aphæreſis autem abjicit eam etiam quæ poſita eſt: quum Iones pro ἑορτὴν, ὀρτὴν dicunt, pro ἱερὸν, ἰρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus conciduntur: ut, μούνυχος ἵππος, pro μονόνυχος: & κάππεσον, pro κατέπεσον: & φίρτε pro φέρετε: & κωκκείοντες pro κωτακείοντες.

Parentheſis contrarium patitur quàm ſyncope. Illa enim demit, hæc aſſumit literam extrinſecus: ut ἐρίγδουπος, pro ἐρίδουπος, ubi redundat γ. Sic pro ὑμέων, ὑμέων: pro σφέων, σφέων.

Enallage fit, quum aliud elementum aſſumitur loco proprij: ut ποτὶ pro πρὸς: & ξερὸν pro ξηρόν: & ἦ δεύρω μὲν ἔποντο, pro δεῦρο. Et τῆμῆμοὶ ἔντεα κάλα pro τῆμέρμον. Sed & κ pro π iuniores utuntur, ut ὅκως pro ὅπως.

Metatheſis fit, quum quædam tranſponuntur in eodem nomine: & vel prima litera propriæ ſyllaba, vel ſecunda, ut κραδίλω pro καρδίαν. & τετρατον ἦμαρ pro τέταρτον: & κορτερὸς Διομήδης, pro καρτερός. ac ſimilia.

Pleonaſmus eſt, quum in pluralibus dativis maſculinis caſibus in οις deſinentibus, vel fœmininis in ης, aſſumunt ι: ut pro ποταμοῖς, ποτάμοῖσι: pro κωλοίς, κωλοῖσι: & pro σοφῆς, σοφῆσι.

Diæreſis fit non ſolùm apud ipſos in diſſyllabis nominibus, ſed etiam in monoſyllabis & appellativis, ut pro ῥῆς, ῥόος: pro χνῆς, χνόος. Sed in nominibus unam ſyllabam excedentibus, & appellativis maſculinis ſingularibus in ης deſinẽtibus, quorum genitivus in ους definit, ipſi ους in εως dividunt: pro τοξότης, τοξότεως efferentes: & pro Ἀτρείδης, Ἀτρείδεως: pro Λαέρτης, Λαέρτεω. Et per paretheſin, Πηλεϊάδεω, Λαερτιάδεω, & ſimilia. In ης autem deſinentes genitivos in εος dividunt: ut pro Σωκράτης, Σωκράτεος: pro Διομήδης, Διομήδεος. Et dativos ſolos dividunt, Σωκράτει dicentes. & Διομήδει, & Πηλέι: pro Σωκράτει, Διομήδει, Πηλεῖ. Idem & in neutris, ut ἔγχει, τείχει, &c. Et in αις deſinentia pluralia nomina, quorũ genitivus apud nos definit in ῶν circunflexè illi per άων proferũt penacutè: ut pro κρίωαι κρίωῶν, κρίωάων: pro πύλῶν, πυλάων: pro μεσσῶν, μεσσίων.

In verbis tollunt augmentum: ut Ἀγω, ἄγην: Φέρω, φέρεον: Ἐλαύνω, ἔλαυνον: Ὀχέομαι, ὀχούμην: Τέχω, τέχον: λέγω, λέγον.

Vtuntur infinitivis pro imperativis: ut τανύσσαι pro τάνυσσον, & κεῖσθαι pro κεῖσον.

Habent & formas eloquutionis tales: pro τετραμμένοι εἰσὶ, τετράφαται: pro τετραμμένοι ἐσὶ, τετράφθαι. ſic pro κέκλιντται, κεκλίαται.

Et iam verba quæ in ultima circumflectuntur, dividũt: ut pro φρονῶ, φρονέω: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῶ, νοέω: pro χρυσῶ, χρυσέω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρέω. Et participia ipſorum ſimiliter dividunt: ut φρονίων, λαλέων, ποιέων.

Dualium autem diligens obſervatio apud eos ſervatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diverſitatem: permanſit autem uſq; ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, & tunc ſparſi ſunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτης, κηπάλης: pro ἀμύαμις, κρᾶτος: pro λόγος, μῦθος: & pro ὑγιαίνειν, ἐλεῖν: (unde τὰ ὑγιῆ τῶν πεπαμένων, etiam nunc ἁλὰς dicimus) & pro αὐτῶν & αὐτοῖν, σφέων & σφίσι proferunt: pro σῶν autem, ἑῶν: & pro αὐτὸς, ὠυτός. Pronomina dividũt ſic: pro σφῶν, σφέων, & interjiciendo ι, σφέων. ſic ἡμέων, ἡμείων: ὑμέων, ὑμείων, & ſimilia.

De ſingulis quæ Doricæ dialecto propria ſunt.

Dorica dialectus α pro η utitur: nam pro ἥλιον, ἄλιον dicit & pro ἡμέρα, ἀμέρα: & pro μητέρα, ματέρα: & hujuſmodi

A pro ω utitur in genitivis pluralium caſibus. nam μεσσῶν dicit, & ψυχῶν, & χρῶν: pro μεσσων, ψυχῶν, χεῶν.

Ους deficientes genitivos, à rectis ης factos, in ους vertit, ut Διογένης, Διογένους, pro Διογένεος.

Ω Litera ου pro diphthongo utitur. μώσας enim pro μούσας dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, veluti quum dicit, ἰδὴν pro ἰδεῖν.

Σ pro θ utitur. nam pro ἥνς, σὲς dicit: & pro ἧον, σόν.

Ex dictionibus ſemper ε aufert. nam λαβὲν & ἐλθὲν dicit pro λαβεῖν & ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem conſonantium utitur, ut ὅττι, ὀππόθι, & ὅοσον, pro ὅτι & ὁπόθι, & ὅσον. Aeolica quoque his utitur.

Productiones ancipitum propriæ ſunt Doricæ linguæ: ut, ἴσος σύναλίφ.

A pro ε ſæpe utuntur: pro ἕπερος, ἄπερος dicentes: & pro Ἀρτεμις, Ἀρταμις.

Apocopæ Dorum ſunt propriæ: fiunt autem in fine: ut ἡμίεπτον δῶ pro δῶμα.

Parentheſis ſyllabæ με in ijs quæ apud nos in ναι definunt infinitivis; Dorum eſt: ut βήμεναι, pro βῆναι.

Ablationes δ & τ ex obliquis ſingularium caſibus, Dorum ſunt. ut Πάελος pro Πάελλος: ſimiliter κίρως pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ ſunt ſubdiviſiones locales aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodij, aliter Argivi & Lacedæmonij. Generales verò ipſorum ſunt proprietates. pro η enim α ponunt, pro πύλη dicentes πύλα.

Et pro genitivis caſibus circunflexis, apud nos in ων deſinentibus, αν proferunt, ſervantes eundem accentum, ut pro πυλῶν, πυλαῶν: pro κωλῶν, κωλαῶν: pro σεμνῶν, σεμναῶν. Et ſimiliter in participijs, pro γελῶν, γελαῶν: pro ἐλῶν, ἐλαῶν: & pro ναῶ, ναῦ dicentes: pro κλήδας, κλάδας: & pro νίκᾶν, νίκαν.

Monoſyllaba nomina acuunt: ſimiliter autem & qualitatis ſignificativa adverbia, ut κάλως, σόφως, κόμψως, ἄπλως. Quæ autem apud nos gravitona ſunt, illi circunflectunt: ut ἑτῶς, ταυτῶς, αὐτοματῶς.

In οι deſinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent, ut φιλοσόφοι. Idem & in participijs: ut ποιουμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo & in ες deſinẽtia fœminina nomina pluralia, recti caſus penultimam acuunt: ut γυναῖκες, χέρες, νάες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αν deſinentia, in penultima acuunt: ἐστήσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδέραν, ὠμόξεαν. Etiam in ον deſinentia, in penultima acuunt: ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτύχον.

Circumflectunt verò ejuſmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν. Itidem quæ in ω deſinunt verba gravitona, in futuro tempore circunflectunt: δώσω, θεραπεύσω, νοήσω, καλήσω, μνήσω Etiam & tertiam perſonam gravitonorum verborũ in ει deſinentem futuri temporis circunflectunt: ut δώσει, πεσεῖ, θεραπεύσει, καλήσει. Dicunt & pro δώσουσι, δώσουῶσι: pro λίξουσι, λέξουῶσι: & pro ποιήσουσι, ποιησοῦνσι.

Corripiunt autem & in ας deſinentes plurales accuſativos, in nominibus appellativis, & ſimiliter in participiis. ut νύμφας, κρίνας, νοήσας, πεύθας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiva, per ablationem ι efferunt, ut pro φρονεῖν, φρονὲν, pro ἰδεῖν, ἰδὲν, pro φαγεῖν, φαγὲν.

In ου autem deſinentes genitivos efferunt per ω, ut οἶνος, οἴνω, pro σοφοῦ, σοφῶ: pro κωλοῦ, κωλῶ. Et accuſativos plurales maſculinos in ους deſinentes, per ως proferunt: τὼς καλὼς, σοφὼς, αὐθρώπως, ἵππως: pro τὸς καλὸς, σοφοὺς, αὐθρώπους, ἵππους.

Et imperativa verba quæ pronuntiantur per ε, per ον pronuntiant: ut pro λάβε, λάβον: pro θίγε, θίγον: pro δράμε, δράμον.

Siculi dicunt pro χύτρεαν, κύτρεαν: pro χυτῶνα, κιτῶνα: & pro γυναῖκα, γυνὼ.

Cretenſes autem, pro Ἀλικαντὸς, ἀλὲς: pro αὐτὸς, αὐτέ: pro βέλπον, βέλτερον: pro ἦλθεν, ἰὼν ἦλθεν: pro ἐς χρεὸν, ἐν χρεό: pro ἐς πὼ ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγορὰν: pro ἔα, ἔβα: pro ἔασιν, ἔβασαν: pro ἰὼ, ἦς: pro ἔωθα.

ἐλῶ. Pro εὐωχᾶσθαι, εὐῶ. Et Θουκυδίδης, Θουκράτης, Θεύφραστος. Pro Θουκυδίδης, Θουκράτης, Θεόφραστος: Pro κρίνη κρῆ: Pro ἄκρητον, ἄκρητον: Pro κρίνων, κίρνων Pro κελεύει κελεῖ. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν: Pro σορὸς ἀχύρων, μύχμος: Pro οἴκαδε, οἴκαδις: Pro ὄρνιθες, ὄρνιχες: Pro χεῖρες, χήρες: Pro σαῦλον, σαύλον: Pro κεῖνος, κῆνος: Pro σὺ, τύ.

Et pro λέγεσι & Φέρεσι, λέγουσι & Φέρουσι: & pro πᾶς, πᾶσσα: & pro ποῦς, ποσί: & pro τοτε, τόκα: & pro πῆμος, πῆμος: & pro δῆμος, δῆμος & pro θεὸς, σθεύ: deniq; pro βαλλώ, βαλλῶ pronunciant.

Differt autem Cretenſium dialectus, qua uſus eſt Cypſelas, & Laconum, qua uſus eſt Alcman, Sophron: Pindari tamẽ & Ibyci, & Simonidæ, & Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non ſint poetæ natura Dores, ſed utantur tantùm idiomate Dorico.

De ſingulis quæ Aeolicæ dialecto propria ſunt.

Literam β ipſi ρ aſciſcit, quum ei ſubiungitur κ, vel τ, vel δ, ut βρυτὴς pro ῥυτὴς. βρῶκος, pro ῥάκος: βρόδον pro ῥόδον.

Aeolica dialectus genitivos à nominativis in αι dividit, & per α profert. ut νύμφαι, νυμφάων, ὦραι, ὡρᾴων: μελισσάων, ἐρχομενάων, πυλάων, & ſimilia.

Syncopæ, Aeolum ſunt propriæ. fiunt autem in medio, ut ὤρσεν pro ὤρμησεν.

Additiones ια ſyllabæ in ſubjunctivorum ſecundis perſonis in σ definentibus, Aeolum ſunt: ut ἔπηθα pro ἔπῃς. & ἔλθηθα pro ἔλθῃς.

Addere ν ad ε ſequẽte vocali, Aeolũ eſt: ut χεύανλες pro χέανλες.

In αις monoſyllaba nomina dividit: ut πάϊς, δάϊς, pro φαῖς, & δᾳΐς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur: ut μῶσαι pro μοῦσαι, λειπῶσαι pro λαπτοῦσαι.

Υ pro ο utitur. nam pro ὄμμιον, ὔμμιον dicit.

Η pro ει diphthongo utitur. nam ἐλθῆω pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminat, & σ ſolum: ut pro ἐγέρω, ἐγέρρω. pro ἐγένατο, ἐγγένατο. pro πενθήσῃς, πενθήσσῃς. pro τόσον, τόσσον. pro τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Οππη & ὅππως commune eſt. communis enim relativa duplicat: ut pro ὁποῖος, ὁπποῖος. & pro ὅσας, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abjicit, ſi eam ſequatur vocalis: ut pro Ἀλκαῖος, Ἄλκαος.

Π pro μ utitur: nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ coniugationis circumflexorum ι in ſecunda & tertia perſona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat: ut βοᾷς, βοᾷ.

Vocativos in ων definentium nominativorũ corripit: ut pro χαριδών, χαλιδόν: pro μακεδών, μακεδόν. pro ἀπόλλων, ἄπολλον.

Aeolis conſueverunt ο pro α ponere: ut pro θρασέως, θρασσέως. pro σρατὸς, σροτὸς. pro αὖω, ὄνω. pro ἀνέλητες, ἀνάλητες. pro ἀνεχώρησεν, ἀνεχάρησεν. pro σολεὺς, σολεύς. Aliquando autem ε vel η: ut pro κρήτος, κρέτος. pro Πρίαμος, Πρίαμος. pro χαλιὴν, χαλιῶν. pro ἀὴρ, ἠήρ. Aliquando etiam addunt ν ad α: ut pro ναὸν, ναυόν. pro ἀὴρ, αὐὴρ. pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt: ut pro Ἀβραβάλεων, ζιαβάλεων. pro διανυκτὸς, ζιανυκτός. At pro ε & α, η: ut pro κρέας, κρῆς. Oportet autem noſſe quòd in quibuſdam, ſed nõ in omnibus, hoc faciunt: fieri enim non poſſet.

Pro ζ autem ponunt δ & σ: ut pro ζεὺς, δσεὺς. pro ζυγὸν, δσυγόν. pro μελίζειν, μελίδσειν.

Pro η autem ponere ε vel α commune eſt his cum Doribus: ut pro Ἄρης, Ἄρεις. pro Ἀρῆϊον, Ἀρεῖον. pro ἀδικήσω, ἀδικέσω. At α pro η: ut pro Ἑκάβλω, Ἑκάβαν. pro πύλλω, πύλαν. pro Ἥρᾳ, Ἥραν. pro νόημα, νόαμα. pro ἠὼς, ἀὼς. pro ἀπίτλω, ἀπόταν.

Pro θ ponunt φ: ut pro θλᾶσται, φλᾶσται. Pro μ, π: ut pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ. pro ὄμμασι, ὄππασι.

Pro ξ autẽ ponunt κ & σ: ut pro ξένος, κσένος. & pro ἱέραξ, ἵεραξ.

Pro ο ponunt υ: ut pro ὀμφαλὸς, ὑμφαλός. pro μόγις, μύγις. pro ὄμμιον, ὔμμιον, Interdum & ε: ut pro ὥσθ' σε, πῆς σέ. Aut α: ut pro ὅσσα, ἄσσα.

Pro π, utuntur μ: ut pro παυτῆς, μαυτῆς. pro παθέσω, μαθέσω.

Pro πλ, σ. ut pro ἐμπίπλειν, ἐμπίσσειν.

Pro σ, τ: ut pro σὺ τύ. pro ἐς σὲ, ἐς τέ,

Pro τ, π. ut pro σολλὼ, σπολλώ. pro σολεὺς, σπαλεύς. pro τέτραπλα, πέτραπλα.

Pro υ autem ι: ut pro ὑψηλὸν, ἰψηλόν. pro ὑψόθεν, ἰψόθεν. pro ὕπαρ, ἴπαρ.

Pro χ, φ. ut pro αὐχένα, αὐφένα.

Pro ψ, πς. ut pro Πέλοψ, Πέλοπς. pro Ἄρψ, Ἄρπς.

Et pro ω, ο. ut pro ὥρα, ὁρα. pro ὥτειλὴ, ὀτειλή.

Quæcunq; autem per αι diphthongum apud nos efferuntur, illi perſolum ε, geminantes conſonantem, proferunt. Efficiunt autem ex ſola duas conſonantes: ut pro χᾶρες, χέρρες. pro ἡμέραν, ἤμερραν. pro ὠτειλὰς, ὠτελλὰς. pro ἔμματα, ἔμματα. pro κτῆναι, κτέννα. pro ἡμῖν, ἄμμιν. pro ὑμεῖς, ὔμμες. pro ἤπειρον, ἄπερρον.

Quinetiam in οι ſæpe mutant αι diphthongum: ut pro ὄναρ, ὄνειρον.

Conſueverunt item vocalibus præponere digamma, ut pro εἶον, Γοῖον.

Complura autem geminant, ut pro οἶπνες, οἴττηνες: pro σελλώνη, σελλάνα, pro ωσσωπα, ωσσώππα. pro κατόπισθεν, κόππισθεν. pro ἐπόπιθεν, ὀππόθεν. pro ωστὸ δὲ, κῶδ δὲ. pro ὅπι, ὀπί.

Incipientibus apud nos à ῥ, ipſi præponunt β, ut tenue fiat: ut pro ῥόδα βρόδα. pro Ῥαδάμανθος, Βραδάμανθος. pro ῥυτῆρες, βρυτῆρες.

Peculiariter autem quæcunq; apud nos aſpirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, & gravitonẽ, ὅσιος, ὅτος, ὅρα, ὅρμος. Servant autem tenuem literam & in contractionibus: ut pro κἀθήκει, κατήκει pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν. pro ἀφέλκυσεν, ἀπέλκυσεν.

Gravi tono efferunt non ſolùm nomina, ſed & articulos, quando nominum ordinem habent: ut pro ὁ σὸς, ὅ σος, pro τὸ σόν, τὸ σον. pro ἡ σὴ, ἧση. pro τῆς σῆς, τῆς σης.

Quando autem pronomina proferunt, circumflectunt: ut ἐγὼ, pro ἐγώ.

Circumflectunt in univerſum monoſyllaba vel in ῳξ definentia: ut ῥᾶξ, πλῶξ, ῥᾶψ. vel in ες. ut χρῆς, ῥῆς, θρῆς, βῆς, νῆς, Item pro χλὼ, ζεὺς, χλῶ, ζῦς.

Diſſyllaba autem in acutum tonum apud nos definentia, ipſi gravi tono proferunt, ut σόφος, κάλος, λεύκης, ὄξυς, κήπις, ὗεις, ἄκις, ἄκαις, βρᾶμος, πράχυς, θῦμος, σκληρὸς, χᾶλος.

Aſſolent & appellativa gravi tono afficere: ut ἐρινὴν, ἄγρα, ἡμέρα, & propria: ut Ἀφροδίτα, Ἥρα, Ἑλένα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus, ut Ἀρτέμιδος, Θέτιδος, μελώδος; illi ſine δ dicunt: ut Ἀρτέμιος, Θέτιος; μελῴος.

In ης nomina quorum vocativi in ες, illi ſine σ dicunt: ut ὦ Σώκρατες, Ἀριστόφανες, Δημόσθενες.

Et à genitivis caſibus σ auferunt: ut Σωκράτης, Διομήδης, Σοφοκλέης.

Pro accuſativo dativum aſſumunt in paſſivis. ut τοῖς θεοῖς, pro τοὺς θεὺς, τοῖς ἀνθρώποις, pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ.

Accuſativum per ως efferunt, ut τὼς ἵππως, pro τοὺς ἵππους. id quod & Dorum proprium eſt.

Dativum pluralem adiecto ι faciunt: ut πᾶσι, θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiva verba à participiis in ῶν definentibus, deſinentia in ειν, ipſi in εις transferunt: ut νοῶν, νοεῖν, νόεις. & Φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις, & καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiva apud nos definunt in αν, ipſi in ας tranſmutant. ut pro γελᾶν, γέλας. pro θεαιᾶν, πέναις.

In υν terminata infinitiva, ipſi per ους proferunt. ut pro ἰθῦν, ὀρθοῦς. pro γυψῦν, γύψους. pro χρυσῦν, χρύσους. Hæc autem omnia gravi tono pronunciant.

Adhibent & η pro ει in infinitivis. ut pro φιλεῖν, φίλην, pro καλειν, κάλην. pro Φρονεῖν, Φρόνην,

Verba in ω definentia apud nos, pro indicativis optativa faciunt. ut pro νοῶ, νόημι. pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunq; autem participia acutitona in ως finiunt, per ων apud illos deſinunt, ut ἐρηκὼς, ἐρηκών, γενοηκὼς, γενοηκών. Servant autem eorum etiam flexiones, nominativo juxta analogiam reſpondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσίον, χρύσιον. pro ταύρῳ, ταύρῳ. pro πῆς, πίζα. pro πᾶις, παῖς. pro ἔρωτα, ἔρων. pro γάλατα, γάλων. pro πλάθρεμος, πλόθρεμος. pro ἐπαιτῶ, αἴτημι. pro χείρονα, χέρρονα. pro δαπέδου, ἐδάφεος. pro ἔφρωτα, ἐρώτα. pro αὐὴρ, ἀρέκων. pro ἠὴρ, ἀράκων. pro ἐμμαῖα, ἔμμαῖα. pro ἡ μία, ἓα. pro ψῆφος, ψάφαξ. pro ἰχνὴ & ἀσθενὴς, ἄκρος. pro ἐγὼ, ἐγών. pro σὺ, τύ. pro ἡμῖν, ἄμμιν. pro ἡμεῖς, ἄμμες. pro αὐτοῦδε, τῆδε. pro ἄλλοσε, ἐτέρωσε. Vſi autem ea Alcæus & Sappho.

En tibi & dialectos in manus trado, juvenũ mihi omnium amantiſſime literarũ, in quibus et Philoponus Ioannes laboravit, et Tryphon grãmaticus, et alij pleriq;, quibus multũ in libris ſtudij et exercitationis fuit. Nondum autẽ quiſpiam in hunc uſq; diẽ quicquid ad unamquamq; dialectum pertinet, notũ fecit. Nec putes nos dicẽdis his exiſtimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (ſecundũ Lyſiã oratorem) intellectus neq; multũ neq; parũ habet: intellectus aũt, cui multũ, multus: cui parũ, parvus. Non igitur noſtra laudantes, eos viros in hac parte accuſabimus; ſed, amici quum ſint, pluris facientes quàm ipſos, veritatẽ, quemadmodũ et Plato philoſophus ſummus ait. Ipſi igitur Atticæ eloquutionis regulã, comicũ Ariſtophanẽ nobis ꝓponẽtes, et Thucydidem hiſtoricũ et oratorẽ: Ionicæ aũt, Hippocratem, Ionem, et Halicarnaſſeum, Herodotum: Doricæ

verò,

verò, Tarentinum Archytam, & Theocritum, qui Bucolica conſcripſit: Aeolicæ, Alcæum, forſan de dialectis abundè tractaverimus. Siquid verò & à nobis per oblivionem omiſſum fuerit, non ſimili id accuſatione dignum apud benignos: ab illis enim major pars omiſſa eſt, à nobis autē pauca fortè nō dicentur.

QVID SIT DIALECTVS, ET QVOT SINT.

Dialectus eſt idioma linguæ, vel, Dialectus eſt dictio propriū characterem formæ oſtendens.

Ionica appellata eſt ab Ione filio Apollinis, & Creuſæ Erechthei, filiæ: qua ſcripſit Homerus.

Attica aūt ab Atthide Cranai filia, qua ſcripſit Ariſtophanes.

Dorica, à Doro Hellenis, qua ſcripſit Theocr.

Aeolica, ab Aeolo Hellenis, qua ſcripſit Alcæus.

Communis, qua omnes utimur: ſed & Pindarus hac uſus eſt.

De Attica lingua.

Ἄῆρον ληρεῖς, Attica loquutio & figura: ut μανίαν μαίνη. eſt enim Atticæ idioma loquutionis ubi dixeris rem inferre verbū quod à re deducatur: ut νόσον νοσεῖς, & φυγὴν φεύγεις.

Vtuntur imperativis Attici pro ſubjunctivis abnegativis: & rurſus ipſis imperat. pro indicativis. Et illius quidem illud Ariſtoph. in Teſmophoriaz. exemplum,

Μὴ ψεῦσον ὦ ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς. Hujus autem, Menander,

Οἶδ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσῃς. Sed & Eurip. in Polydori tragœdia, Οἶσθ' ἔτι ὁ δράσον: pro δράσῃς uſurpavit.

Τροιαῖον apud Thucyd. circunflexa penultima acceptum eſt, & apud Ariſtophanem in Theſmophoriazuſis, ὦ γυναῖκες σὸκ ἀρήξετ', ἀ πολλὼ βολλὼ ἤκουτε κ τροιαῖον; Et puto per analogiam hoc magis apud ipſos ſic proferri, ſicuti à τελτη, τελταῖον: ab ἑρμῆς, ἑρμαῖον: ſic etiam a τροπη, τροπαῖον.

Item ὁμοῖος circunflexa penultima proferunt: ut apud Homerū, Ὡς ἀεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγχι θεὸς ὡς τ' ὁμοῖον. Et eſt analogum. nam appellativa per οῖος, quæ duas ſyllabas imperant, omnia in penultima circunflectuntur: ut γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παυσῖος, ſic & ὁμοῖος. Supra duas ſyllabas tamen dictū eſt, propter κλοιὸς φλοιός. Additum eſt autem Appellativa, propter κλοιὸς nomen avis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur ſecundū cōmunē cōſuetudinē.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ. nam pro θάλασσαν, θάλαττα dicit: & pro σῦλον τεῦτλον, & pro συμφορὰ, ξυμφορὰ. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus quæ à σὺν præpoſitione incipiūt: ſed compoſitis tantùm. Quinetiam ipſa σὺν per ſe in ξ vertitur, ut Ἀρτέμιδι ξυὶ.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio eſt, pro Διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpoſitiones apud Atticos, ſicut & apud Homerum, Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἦγεν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἄπαντα. Et apud Ariſtophanem, γνώμῃ ἐμῇ. pro κατὰ γνώμην ἐμήν. Et Thucyd. in tertio hiſtor. κ τὸν πόλεμον ὁμιλον τῶν φιλιῶν ἔρρειν τὸ μὲν πρωτεξιόντας τῶν ὅπλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: pro Διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum ſunt: ut καθ' ἑκάστην, deeſt ἡμέραν, & ἐν βραχεῖ, ſuppletur καιρῷ, vel λόγῳ. Quinetiam ἐν ἀκαρεῖ tale eſt. Et, Εἰ δ' ἄρα μὴν πέρνασαι, ἵνα γνῶσι κ οἶδε, deeſt βάλει, ait enim, ἐὰ βάλει, πρᾶγμα. Et, κότων ἀμφοτέρωσι, deeſt πρὸς χρεώ. Et apud Ariſtophanē, Πάσχω βροῖς με πρωσέβαλον ὦναξ Ἡράκλεις. deeſt enim φωνὴ vel ὀσμή.

Atticorum autem eſt & nominativum pro genitivo accipere, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtrate, ἱερημένον δ' αὐτὰς ἀπάντων ἐνταῦθ' βαλδουσομένας ὁ πρὶν πρόμαχος φαύλης, σὐδ' ὅσιος κ ἔχ' ἥκιστα, pro ῥηδίης. & Thucydides in quarto, κυρωθὲν δὲ ἐδὲν ἐν τῆς Διαφορᾶς ὁπωσοῦν χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτὸς τ' ἐπιγιγνομένης ἐχώρησαν ἐπ' οἶκα, pro κυρωθέντος.

Βλήχωνα per β. non per γ proferunt Attici.

Λαὸς & ναὸς, & quæ ex ipſis, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, & in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: ut Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεώς. declinant autem omnia per abjectionem σ, ut τῷ Μενέλεω τῷ Νικόλεω.

Βλέπω dicunt pro βλέμμα: ut apud Ariſtophanem, Ὡς ἔστι τῶν Ἀθηνῶν βλέπος.

Etiam hoc Atticum eſt, aſſumere ſæpe in eodem membro αὖ conjunctionem, ut eſt invenire apud Platonem & Ariſtophanē: ut in Avibus, Ἦ Ἕλλας αὖ ἐξερημωθεῖσ' αὖ ὑμῶς ἔλαθεν.

Atticorum autem & hoc, ἐν præpoſitionem & ἐς conſtruere cum genitivo: ut ἐς vel ἐν ἅδου: & puto hīc deſici præpoſitiones nominum: quale eſt & hoc, ἐν διδασκάλου.

Atticorum eſt non reſpondere antecedentibus: ut Thucydid. in tertio hiſtor. ſtatim in principio, κ ἐὰ μὲν συμβῇ πᾶσιν: ἐὰ ὃ μή, Μιτυληναίοις ἐφεῖεν ναῦς τε παρασκευάσαι, κ τάχιστα κατέλεῖν: μὴ πειθομένοις δὲ, πολεμεῖν: deeſt enim κωλῦσαι αὖ ἔτι. Et Homerus, Α' Ἀ' ἐ μὲν δίωσεν ἥρας μεγάθυμοι ἀχαιοί. deeſt παύσειαν, vel ἠσυχάσαν.

Pro πρεσβεῖαι dicunt πρέσβυσι: pro κατάβολὴ, καταβόλησι: & pro ἀγάπη, ἀγάπησιν dicunt: & magis cæteris Thucydides.

Eſt hoc quoq; novum generaliter & Atticum. ut apud Demoſthenem, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος κάθησθε σκυθρωποί. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Item ἐδὲν dividere Atticorum eſt: ut Thucyd. in 2. ἔθισμον δὲ, ἐὰ μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ κ πάνυ θεραπεύομενοι, σὺ τε ἐδὲ σὺ κατέσῃ ἴαμα, ὡς ἐτέων, ὅ, τι μὴ χρὴ πρωσφέρουσι ὠφελεῖν· pro ἐδέν.

Novum & hoc dicatur tibi, dicere optativa pro indicativis, quod eſt Atticorum: ut Thucydides, τὸ σαφὲς μὲν κ' ἔχ' εἰπεῖν, αἰ ἐλέμενοι τ' νεῶν ἃς κατεδύσαμεν· pro κατέδυσαν.

Et uti τῷ ἐδὲν μᾶλλον pro ἐ, Atticæ linguæ nota. ſtatim enim Hiſtoricus in ſecundo, ἀλλ' αὖτε ἐσβολὴ ἐς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων ἐδὲν μᾶλλον τὴς Ἀθηναίους ἀπανίσασαν· pro σὸκ ἀπανίσασαν.

Item δενδρος dicitur apud ipſos, ut Thuc. κ πρῶτα μὲν πρέσβεις σαύρωσαν αὐτὰς τοῖς δενδρέσιν, ἃ ἔκοψαν τὸ μηδένα ἔτι ἐξιέναι. Et Homerus, Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Hujus autem rectus δένδρος· & flectitur δένδρεος, dativus δενδρεῖ· & per metaplaſmum, δενδρέῳ.

Et pro fœmininis, maſculinorum nominum utuntur dictionibus: ut Homerus, κλυτὸς Γ' ἀποδάμεια. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ δ' ὦ λίαν παρεῖλες, ἀγελθεῖσά μοι Γενναῖος· pro γενναία.

Et pro ὅσην ἡμέραν, ὁ σημέραν dicunt: & pro μόλις, μόγις.

Pro dativo amant accuſativum: ut Thuc. εἰ ἔν τί σε τέτων ἀρέσκει, πίμπε αὖθις πρὸς ἐπὶ θάλατταν pro σοί. Et Sophocl. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη· pro ἐ γάρ μοι. Aliaq; præterea invenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Homer. & omnes Atticæ linguæ autores.

Genitivi νὸς (cujus rectus ναῦς) ῆ in ε vertentes, & ο parvum in ω magnum producentes, νεὼς ſcribunt & proferunt.

Genitivorum in έως qui à rectis in εὺς fiunt, ο producunt Attici, ut Πηλέως & Ὀινέως. Illud autem, Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέως, ἦ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν, apud poëtas productum, communis eſt linguæ.

Pro αὐγὴν, Αὐτὴν, dicunt, ut Ariſtoph. in Avib. μᾶτλω ἄρα τὼ ὀδὸν αὐτὴν. Et Thucyd. in tertio Hiſtoriæ, κ ἔτι ἄλλο αὐτὴν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον.

In quibuſdam dictionibus addunt ι, ut τετοὶ, τετοῖ, ὁτοσὶ, τωυτί.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognovimus, ut apud Thucydidem in octavo, κ τὸ μὲν ἐπ' οἰκείοις εἶναι, κ ἄκεστοι κ βιαιότερον ὑποθήσοιεν.

Ablationes τῦ ι Atticorum ſunt propriæ, ἑτέρων enim dicunt pro ἑταίρων. (Inveni autē ego quòd & Dorum & Aeolum ſunt) Pro κλαίειν, κλάειν dicunt: pro ποιεῖν, ποεῖν: pro ποίημα, πόημα.

Ὡς etiam ſuperabundare apud eos ſolitum eſt, ut in octavo reciſſe Thucydides invenitur, Καὶ γὰ ὡς αὐτοῖς ἐδὲν ἐμελλε χρησεῖν, pro κ γὰ αὐτοῖς.

Eis præpoſitionem ès dicunt: ès Χρύσαν, ès πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς utuntur, ὡς τὸν θεὸν dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον: pro, πρὸς τὸν θεὸν, & πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὲ pro δὴ ſæpius utuntur: ut Thucyd. in octavo, Κεφαλαιώντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξεῖη αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην καταγαγέσι, κ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένοις, βασιλέα τε ξύμμαχον ἐχόν κ Πελοποννησίων ᾗ πρωτίστους. Hīc enim μάλιστα δὲ, & Πελοποννησίων δὲ pro δὴ uſurpata ſunt

Hi etiam & accuſativo & recto utuntur pro obliqua conſtructione: ut in octavo Thucydid. ἀλλήλοις γὰ ἅπαντες οἱ τῆ δήμῳ ὑποπεπτωκότες πρωσήεσαν, ὡς μετέχοντά τινα αὐτὸν γεγενημένων· pro μετέχοντος τινος γεγενημένων. In tertio autem, recto pro genitivo ſic uſus eſt, οἳ ᾗ Ἀθηναῖοι ὑ πολὺ ὕστερον κατεπολέμησαντες, ὡς εὖρον, ἀπῄγγειλαν οἱ στρατηγοὶ· pro τῶν Ἀθηναίων κατεπολεμωμένων. Homer. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Et Philoſtratus in Vitis ſophiſtarum, ὁ Πρώτευς ὁ Φάρις, τὸ Ἑλληνικὸν πολλὰ μετεπαιδεύσατο κ πολυειδῆς αὐ μορφή. Item, διαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρᾳ ἐπὶ τῷ πάθει τὸ ἦθος πρωνθέσαι. pro τῶν δὲ μετεώρων διαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis utuntur: & pro verbis viciſſim participiis: ut Thucyd. ὁ δὲ χρημασάμενος ἀφεὶς, pro ὁ δὲ ἀφεὶς χρημασάμενος.

Et ἦ abundat apud Atticos, ut in 8. Thuc. ὡς τῷ ἰδίᾳ πολέμῳ μεῖζον ἦ λόγῳ τῶν πολεμίων ἔχ ἑκάς, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμῷ ὄντι.

Ἀλλὰ conjunctionem pro hortativa ſæpe ponunt, ut apud Homerum, Ἀλλὰ γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accuſativos caſus pro genitivis, Atticorū eſt proprium: ut, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθὸς πῆ ἐὼν, ἀποαίρεο κέρτος· pro ἀπὸ τέτε.

Et proferre vocativos pro nominativis: ut, Νεφεληγερέτα Ζεῦς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum eſt. Thucyd. lib. 3. Hiſt. σύμμαχοι μὲν τοι ἐθνῦμεθα σὸκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, pro ἐλευθερίᾳ. Quamvis enim una ſit hīc negatio, videlicet ὐ, at vox illa καταδούλωσις negatio eſt quodammodo, quum libertatis privationem ſignificet & libertatis dignitati opponatur. Sic & Homerus, ἐπεὶ ὔ μιν ἀφαυρότερος βάλ' Ἀχαιῶν: pro αὐδρεῖος.

In fœminino genere aliquid dicere conſuevêre, inde inferre neutrum non ad vocem ſed ad ſignificatum reſpicientes: ut Homerus, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβεβήκει Κυανέη, τῷ μὲ ὔ πότε λήγει. nam τὸ intulit, ut ad ῥέος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις λεγόμενον μετὰ κ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι κ ἐς Λῆμνον κ ἐν ἄλλοις χωρίοις. nam λεγόμενον intulit, reſpiciens ad νόσημα.

A rectis in ους plurales in ως, per ης ſcribunt, ut βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum & ι adſcribunt, ut pro κλεῖδα κλαῖδα: & pro Ποσείδωνα, Ποσηίδωνα.

Et ὰ negationem ſupervacuam ſæpe accipiunt. ut Thucyd. in 3. hiſtor. ὠμὸν τὸ βέλτιμον καὶ μέγα, πόλιν ὅλην ἀμφιθεῖναι, ἢ ὰ τὰς αἰτίας, pro παρὰ τὰς αἰτίας. Et Hom. Οὐ μὰν γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον. Et Μὴ νῦν ὰ χραίσμῃ σκῆπτρον. Sic & nos conſuevimus ſæpe negationibus uti. quale eſt illud, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν: pro ἀπαγορεύω σοι ποεῖν. Et Theologus, ὃν ὰ φθονήσομεν ἁδὲ καθυβρίσομεν, ὰ μὰ τὰς ὑπὲρ ἀρετῆς τῶ ἀνδρὸς ἀγῶνας, καὶ τὰ παλαίσματα.

Etiam ὡς abundare his ſolet, ut Thucydides, καὶ ὡς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγίγνετο. pro αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius, τοιαῦτα γὰρ ἀρετὴ πρὸς βίαν ἔχεται κλώβιμα, pro βίαν ἔχεται.

Supervacua & καὶ conjunctio apud eos: & hujus infinita exempla eſt invenire. ſtatim in tertio eſt videre hoc utentem Thucydidem: ait enim, οἱ ἂν πολλῷ ῥᾳθύμως καὶ πεφοβημένοι, τότε ἂν πόλιν καὶ τὸν ἀπόπλουν παρεσκευάζοντό τε ἅμα ἐξήκοντα νῆες.

Atticorum eſt & poſſeſſiva accipere pro primitivis: ut παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: & ipſa primitiva pro poſſeſſivis: ut, γυναικὰ πεφίλαξε μᾶζον: pro γυναικεῖον ἐφίλαξε μᾶζόν.

Accuſativos etiam accipere pro genitivis: ut Heſiodus, Οὗ τέ μοι pro οὗ δ' ἕ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔσω σοι κεῖ μάνυε τὸ ὄφεως, δι' ὃν ἐξέπεσες: pro δι' οὗ ἐξέπεσες.

Conſueverunt præterea augmentis & alia augmenta ſuperinducere. ut pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro παρῴνησε, πεπαρῴνηκε.

Et comparativa pro ſimplicibus accipiunt, ut Thucydides in 3. Hiſtoriæ, τὰς γὰρ ἀφιστάμενας ἐν τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμαχίων τὴν πρὶν ἀπολιπούσας οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὴ ὠφελοῦντα, ἐν ἠδονῇ ἔχεται. νομίζοντες δὲ εἶναι προσόδους τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἠγοῦνται. hîc enim eſt χείρους pro κακούς. Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, ἄτοι σεῖο θεοὶ ὀλοώτεροι ἄλλοι. Et Theologus ſermone in Chriſti natalem, καὶ ὡς ὡς ἐν τῷ χρηστοτέρων ἦλθε τὸν λυπηρὸν, ἤτοι καὶ ἐν τῷ λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὸν χρηστότερον. dixit enim pro λάτο γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὸν λυπηρόν.

Vtuntur & ſuperlativo pro comparativo ſæpe. ubi enim dicendum ἠλεωδέστερον πάντων, dicunt ἠλεωδέστατον.

Ου pro ο ε utuntur, velut quum dicunt, τὸ νοῦμμα & τὸ γκλημα, & τὸ μπαλιν, pro τὸ σόῦμμα, & τὸ ἔγκλημα, & τὸ ἔμπαλιν.

Rectos & accuſativos eodem modo efferunt: ut, Ὦ ἔτος Αἴας, ἡδύτερόν σε ὠθοσκαλοῦ.

Atticorum eſt etiam dicere, ὧν ἔπαθεν ὀργὴν ἔχει: pro ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, extrinſecus accepta ὑπὲρ præpoſitione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum paſſivorum ſecundæ perſonæ, ut ζηλωτὸς ἔσῃ, pro ἔσῃ. Atticum eſt & λαβὲ pro λάβοῦ.

Atticorum eſt, & ἤδεεν pro ἤδει: & ἐπετύφειν pro ἐπετύφει. utuntur enim in pluſquamperf. primis perſ. pro tertiis.

Pro accuſativo genitivum accipiunt. ut Ariſtoph. Ἐῶς σωσεῖσθε τῆς κεφαλῆς, pro τῆὼ κεφαλῆὼ.

Et pro ἐπὶ τῇὼ κεφαλῇὼ πεσεῖν dicunt Attici Καταπρόξ non diviſim, ſed ſub uno accentu. ut Pindarus, οἱ μὲν καταπρόξ δεσμοῖσι ἁλόντων, pro ἐπὶ κεφαλάς.

Atticorum autem & pluralia ſingulariter pronuntiare, quemadmodū pro τὰς Λακεδαιμονίας, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον. ut orator in Philippicis, ἀλλὰ μὲν τόν γε Παίονα, pro Παίονας.

Atticorum etiam dicere βαδιστέον & ἀνυστέα, pro βαδιστέον & ἀνυστέον.

Apud eos præterea deficiunt imperativa. ut apud Ariſtoph. Ὦ Ζεῦ διόπτα: ἡλιοτρόπα παντοῖα, Ἐνσκοδιάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον. deeſt enim ποίησον.

Βόλιτον Attici dicunt fine β, quod nos βόλβιτον dicimus, videlicet κόπρον, i. ſtercus.

Atticum eſt etiam θέλει pro θέλωσιν: ut Plato, τὰ χοῖρια ἁδὲν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accuſativum aſſumere. ut Ariſtoph. in Avibus, Ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτὸς οἰχόμενον, ἃ μηδέποτε νοσήσαι πάλιν. pro δεινόν γε εἰ μὴ νοσήσει πάλιν ὁ κηρυξ ὁ παρὰ βροτὸς οἰχόμενος.

Pro κρόμβλω, Κορόμβλω dicunt. Atque hoc meritò. quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλυώσαι, id eſt, pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere τὰ θρόσους, & τῆς αὐαιδέας, pro ὧ τᾶ θρόσους, & ὦ τᾶς αὐαιδέας. Et apud Ariſtophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et uti participiis pro nominibus, ut in Ran. Ariſtoph. Εἶπα τῶν ἐωθότων ὦ δέσποτα; pro τῶν ἐθίμων. Et Hom. Τὸν δ' ὦ Τηλέμαχος πεπνυμένος αὐτὸν ὕδα, pro πιυτός.

Atticorum eriam hæc loquendi forma, ἐπὶ τόνδε, pro ἐπὶ τοῦδε τᾶδε. Ariſtoph. in Acharn. ἀλλὰ νῦν λέγε, εἴ σοι δοκᾶ, τ' Λακεδαιμόνιον ὠνὴν, ὅτῳ τρόπῳ σε φίλον, ἦγον ὦδε τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Atticorum etiam πολεῖν, pro πολέειν: & καλῶ, & πώμαλα, ac πῶδ' ὅς.

Et ponere ἡ ſupervacuum, ut Ariſtophan. in Ranis, Ἡ χρήματα τοῖς τ' αὖπαλαι νοῦσιν παρέχειν πιὰ θέλει, Ἡ κρουπαλᾶ τ' ἐκατέρων, κυκλίοισι χορεῖσιν ὑπᾴδων, Ἡ τὰς μισθὰς τ' ποιητῶν. ῥᾴτερ ὧν ἐτ' ἀπορῳγή. Item ληθᾶς ἔχων, & παίζεις ἔχων, Atticum.

Pro πνεύμονα, πλεύμονα dicunt: & pro νίτρον λίτρον: & pro στορυγίαν, στοργίαν.

Atticum etiam eſt elidere ſimulq; uti craſi: ut ὰ γὰρ μοῖσιν. eliditur enim ι, & per craſin coaleſcunt ο & ε in ου diphthongum: ut quum pro ἐχρύσους ἐχρύσους, pro ὦ θεοί, ὦ θεοί dicunt, elidentes ε.

Bifariam dicunt ἰώεγκα & ἰώενγκα.

Item defectivè jurare, ut μὰ τὸν, non addendo Δία, Atticū eſt.

Et accipere extrinſecus verbum εἰσί. ut Hom. Εἰ δ' ἦδη τεθνᾶσι, καὶ ἐν ἄϊδος δόμοισι: deeſt enim εἰσί.

Pro μυρρίνας, μυρσίνας dicunt: & pro συρίζειν, συρίττειν: & pro σὺν δελεχίᾳ, σὺν πλεχίᾳ: & κολοκίνθη pro κολοκύνθη.

Pro κναφεῖον, γναφεῖον dicunt: & pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominativis uti, ut Ariſtoph. in Ranis, Εἴ τις ὠλερώσας Κλεόκριτον Κινησίαν, Αἴροιτ' αὖραν πελαγίαν ὑπὲρ πολέως, pro τινὸς ὠπερώσαντος.

In ως adverbia qualitatis, in ον finiunt: δέον dicentes & πρέπον, pro δεόντως & πρέποντως.

In ες definentes rectos plurales comparativorum nominum, in ους finiūt: ut μείζους, χείρους, κρείσσους, pro μείζονες. χείρονες, κρείσσονες.

Proprium ipſorum & in α purum definentes accuſativos maſculinos, ab in ους rectis factos, per η proferre: ut pro Εὐρυδίκεα, Εὐρυδίκη: pro Τυδέα, Τυδῆ.

Atticorū & pro σῦφυῖ, ὑγιῖ, σῦφυᾶ & ὑγιᾶ dicere: & pro Εὐβοΐα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ & Πειραιᾶ dicere. Amant plerunque & conciſiones, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα dicentes, & ἀμείνω pro ἀμείνονα, & κρείττω pro κρείττονα, & ſimilia.

Eorundem eſt dicere Ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς Ἀθήνας, & Ἀθήνησι σοφιστεύω, pro ἐν Ἀθήναις & Ἀθήνηθε ἔρχομαι, pro ἐξ Ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον οἴκαδε. pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copioſè utuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, ἱματίδιον dicunt: & ὦναξ pro ὦ ἄναξ: & ὠνθρωπος pro ὦ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ utuntur. ut Ἀρσαλέον pro ἀρραλέον. & pro ἄρρεν, ἄρσεν.

Paſſivis pro activis utuntur: ut γεγράφομαι pro γράφω: & ποιεῦμαι pro ποιῶ: & ποιεῖσθαι, ac νοεῖσθαι. pro ποιήσασθαι & νοήσασθαι.

Abiζω futura, abjicientes σ, circumflectunt. ὀνειδιῶ enim dicunt pro ὀνειδίσω: & βαδιῶ pro βαδιζῶ, ac ſimilia.

Genitivis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis perſonis imperativorum verborum utuntur. ut ποιέντων & λεγόντων, pro ποιήτωσαν & λεγέτωσαν.

In ις appellativa quæ per ιος flectuntur, per ευς proferunt, vertentes ο in ω, & vocales quæ ſunt in penultima, in ε mutantes: ut ὄφις, ὄφεως commuuiter, & ὄφεως Atticé.

De ſingulis quæ Doricæ dialecto propria ſunt.

Dores autem ε in ου diphthongum cōtrahunt, ut apud Theocritum, pro Πηλέος, Πηλεῦς: pro Γ' δρυμέος, Γ' δρυμεῦς: & Homerus, Γ' δρυμεῦς κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Hoc eſt Ionicum.

Primas plurales verborum activorum τύπτομεν & ποιεῦμεν, efferunt τύπτομες & ποιεῦμες.

Imperfectorum paſſivorum indicativorum & præſentium primas perſonas, ut τυπτόμεθα, ποιεύμεθα, & ἐτυπτόμεθα ἐποιεύμεθα, dicunt τυπτόμεσθα & ποιεύμεσθα, & ἐτυπτόμεσθα, ἐποιεύμεσθα Theocrit. Οἱ ἀναβὶ πελόμεσθα, τὸ δ' ἄῦριον σὰν ἐσορῶμες. Eſt autem hoc & Ionicum.

Η in α longum vertunt. nam pro σηλιόω, σελαίω dicunt: & pro ἥλιον, ἄλιον.

Pro ποτὲ, πόκα dicunt: ut Theocrit. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ' ὄκα Δάφνις ἐτάκετο;

Geminationes ſecundorum indefinitorum, Dorum ſunt: ut Theocritus, -τὰν δ' ἀοιδὰν, Οὔπω σὺ ἐς ἀίδαν γε τὸν ὠλεληθότα φυλαξεῖς, pro λήθην ποιεῖσθαι.

Pro genitivo ſingulari in ς definente ab in ᾶ recto dativo eorum utuntur Dores: ut Theocritus, Ἡ κᾷ Πλουτοῖ καλὰ Τέμπεα ἢ κᾷ Πίνδῳ.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ε in ω, Ionum & Dorum eſt: ut Theocritus, Θύρσις ὤδ' ὠ 'ξ Αἴτνας καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

Pro ἐπόσσυγε & ἐπόσσυχε, πόσσυγε & πόσσυχε dicunt: Theocritus, Πρηξινόα πόσσυγ' ὧδε.

Pro πεῶτος, πρῶτος: & pro πεώτερον, πρότερον: & pro ἦλθον, ἰῶθον. Theocritus, Ἦνθον τοὶ βᾶτται, τοὶ ποιμῆρες, ὦ πόλοι ἰῶθον.

Οι articulum pluralem, qui habet ſequentem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes priùs ι articuli οἱ. ut ὦ πόλοι, pro οἱ ἀμπόλοι. elidunt enim ι, & contrahunt ο & α in ω, adſcribunt autem & ι diphthongi ῳ.

Et pro κὴ ἔπα, dicunt κἤφα, ab ἔω diphthongo elidentes ι, & contrahentes α & ε in η, tenuem quoque in aſpiratam vertentes: ut Theocritus, Κἤφα, Δάφνι πάλαι, τί τυ τάκεαι; ἀ δὲ τ κώρα Πᾶσαν ἀνὰ κεφάλαν πάντ' ἄλεται ποσὶ φοιτεῖται.

Erat autem Diplaſiaſmus non ſolùm Ionum, ut dictū eſt, ſed & Dorū. Eſt verò Diplaſiaſmus ejuſdem conſonantis additio in medio, nō perficiētis ſyllabā: ut pro μέσον μέοσον, pro τόσον, τόοσον.

Pro ἐγένετο, ἔγλυτο dicunt concidentes ſyllabam: ut Theocritus, Ὦ πόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦσιν, Τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι ἀ τράγος αὐτὸς ἔγλυτο. pro ἐγλύκη.

In ſecunda conjugatione circumflexorum, tertias perſonas plurales activorum, ut βοῶσι & γελῶσι, βοῶντι & γελῶντι dicunt: ſicut in dativo ſingulari propriorum participiorum. Pindarus.

Υ' πὲς

Τ' πὶ τὸν ἀληθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι Ψεύδεσιν ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Pro ἔναι, ἔμμεναι dicunt, ante ναι ponentes με, & pro ι interponentes μ.

Præpoſitionem ἀνὰ pro τιὼ accipiunt: ut Homerus, Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσέαις ἀν' ἵπποις.

Pro σᾶ genitivo, σέθεν dicunt. Pindarus, Τρεφπίζαισί τ' ἀμφὶ δόμοις ἀρετῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάτραν.

Παρὲξ præpoſitionem concidunt, conſonante ſequente. Hom. Οἵ θεοὶ πάρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγερώνται.

Vocativum Ποσειδῶν Aeoles Πόσειδον proferunt, at Dores Ποσείδαον.

Pro δίδε, δίδει, & alia ſimiliter ac tertias perſonas optativorum pronuntiant. Pindarus, τᾷ δ' ἀρεξίνορι φίλαν δίδοι.

Pro ἐθέλον, ἐσόλον dicunt. Pindarus, Ε'σλῶν γὰρ ὑπὸ χαεμόντων πῆμα θράσει παλίγκοτον δαμασθέν.

Παύτᾳ circunflectunt, παντᾷ dicentes: ut Pindarus, Προφανὲν σοφία καθ' Ε''λλανας ἐόντα παντᾷ.

Αἰμακρεΐας ſolent vocare mortuorum parentationes, id eſt, πὰρ τῶν νεκρῶν ἀναίσιμα.

Proferunt autem & tertias perſonas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum. Pindarus, Ο''ρμοισι τὰς χάρας ἀναπαλέκοντι καὶ στεφάνοις, pro ἀναπαλέκουσι.

Pro ὄρνιθα, ὄρνιχα dicunt. Idem Pindarus, Πρὸς Διὸς ὄρνιχα θεῖον.

Pluralia ſæpe ut dualia proferunt Pindarus, Μαθόντες ᾗ λαῶροι παγγλωσίᾳ κόρακες Ὡς, ἀκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, Ε'πὶ τρεῖς τε καὶ δέκα αὖθις ὀλέσας μνησῆρας.

Pro τι, τὸ dicunt. Pindarus, τύ τε τὶς ἀνώνυμον γέρας.

Αἴτω ſolent dicere pro τέμνω. Pindarus, Διὸς αἰτεῖ παιδόκᾳ, ſive τᾷ εὐδιανεμήτῳ.

Interponere ι τῷ ο, Dorum eſt proprium: nam pro πωλῶ, πωλιῶ dicunt: & pro χρυσοῦ, χρυσιοῦ: & pro πόαν, ποίαν. Pindarus, Ποιᾶς ὄπιθεν βρέτας.

Erat Dorum & ablatio contraria geminationi: ut Pindarus, Ο'λύμπια μέλη γὰ αὐτὸς γέρας ἔδεκτο, pro ἐδέδεκτο.

Extentiones etiam Dorum ſunt: ut pro κυνὸς, κυνέος.

Pro ὄπιθεν, ὄπιθε dicunt, el identes σ.

Genitivos plurales in ων deſinentes & circunflexos, per εων proferunt: nam ubi dicendum eſt μισῶν, μισεῶν dicunt.

Pro μή ἐστι, dicunt μῆστι, contrahentes η & ε, in η. ut Ariſtophan. Μῆστι ἔτ' ἐν χοΐῃς;

Vbi dicendum eſt αὐτὸν, νιν dicunt Dores. Pro ἔναι, ἔμμεναι.

Pro χρὴ χρῆθαι.

Pro σιγᾶν, σιγῆς. ut Ariſtophanes, Οὐ χρῆθ' ὑμᾶς σιγῆν. Sic pro δι-ψᾶν, δι-ψῆν: & pro πηνᾶν, πηνῆν.

Pro οἰκάδε, οἰκάδες dicunt, & pro σέ, τύ. Sicuti, τύδ' ἀποισῶ, pro, σὲ ἀποκομίσω.

Loco θεὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abſcindunt. Ποταὶ μητέρα, dicit Ariſtoph.

Et pro κὴ σὺ τᾶ αὐτᾶ, νὴ τᾶ αὐτᾶ dicunt, elidentes ι, deinde α & ε in η contrahentes: ut pro ἔζαε ἔζη: pro ἐκίρνατε ἐκίρνη, & ſimilia: hoc autem Atticum & Ionicum eſt.

Pro τᾶ αὐτᾶ, τωυτᾶ dicunt: & pro κρέας, κρῆς.

Pro Ο'βελὸς dicunt Ο'δελός.

Circunflectunt item futura, dicentes pro ἀποίσω, ἀποισῶ.

Pro πιμπλὼ πιμπλῶ dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἀμᾶς.

Pro ὑμεῖς, ὑμὲς efferunt.

Οἱ articulo nominativi pluralis, τ addunt: ut τοὶ θεοὶ, & τωὶ μέσσῳ, pro οἱ & αἱ.

Πάσαγα pro πάσαλον dicunt.

Ο''κκα pro ὁπωσοῦν & ὁπόπτε & ὅσσε utuntur.

A'γλίθας dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων, i.e. alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τὼς, ut Ariſtoph. in Acharnenſibus, Υ'μὲς ὧν οὐκ ἐσβάλητε τὼς ὀρωρυχοὶ μύες, Πάσακι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε.

Diphthongum ε in ω mutant: ut pro μέσσας, μώσας: & pro ἐρεῶνον, ὠρεῶνον, & pro κέρεον, κῶρεον.

Pro φασὶ, φαπὶ dicunt: & pro ἐγὼ, ἐγών: & pro γέ, γά. ut Ariſtoph. καὶ γένεταί γα.

Λῆς per η pro θέλεις: ut, -αἰ ᾗ λῆς αὐγάσεσθε. Et Ariſtoph. Α''ντίνων αἰ λῆς ὡς παχεῖα καὶ καλά.

A'νὰ præpoſitionem concidunt & in compoſitis: ut pro ἀνάτεινον, αὔτεινον. & iis quæ per appoſitionem dicuntur, ut ἀναγρεῶ, pro ἀνὰ τιὼ ἀγρεῶ.

Pro σφὼς, ψὲ dicunt. Theocritus, Η'πι ψὲ κρύδων τὸ πολέμερον πᾶσας ἀμέλγες; Hoc eſt, ἦπου αὐτὰς τὰς βόας ἀφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις;

Pro πῆπι & ὑφίσι, πῆθι & ὑφίθι dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίπι τὰ μηχία, κημὲ φυλάσσει.

Præteriti pluſquamperfecti tertias perſonas per η ſcribunt. ut Theocrit. Καὶ πόκα τιὼ ἔλαμον σὺ ὀφθαλμοῖσιν ὁπώπη.

Pro δάμαλις, dicunt δαμάλα. Theocrit. τοὶ δαμάλαν σ' αὐτὸν μυκώμενα ὧδε ποθεῦντα.

Pro ἄλλοτε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μὰ extrinſecus accipiunt. ὐ μᾶν, inquit Theocrit. pro ὐ μὰ τιὼ γιὼ.

Pro ἰὼ, ἧς dicunt. Theocrit. Οὐδὲ γὰ Εὐμάρᾳ πᾷ δεκατόπᾳ κς τοι ὐνεῦδεν. Οὐκ ἰὼ (inquit) ὐδὲ τῷ δεκατόπᾳ σε ἐγκωμιῶ ἐς ἐυμάρᾳ.

Pro κείσομαι, κεισᾶμαι dicunt: inde vertunt ε diphthongum in ᾶ. ut Theocrit. Κεισῦμαι ᾗ ποσὶν, ᾗ τοὶ λύκοι ὥδε μ' ἐδέντων.

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας. & λυγίξῳ pro λυγίσῳ, & ſimilia.

Pro θέασαι θᾶσαι dicunt. Theocritus, -θᾶσαι φίλ' ὡς καλὸν ὕσ-δει. Et rurſus, Θᾶσαι μαὶ ὑμαλγὲς ἐμὶν ἄχθ'.

Ο'ρομαλίδες dicunt pro ὄρεια μῆλα.

Pro ὁμᾶ, ἁμᾶ dicunt.

Pro ἔμπροσθεν ἔμπροθεν. Theocrit. -ἡμὶν ᾗ τὸ βαυκολιάσδω, Ε''μπροθεν. Sed quidam pro πρόθεν hanc dictionem ſumpſerunt: aut ἀπ' ὠπὸς σὺ φάλαρον, i. ἀμφιδεδέν.

Quum fuerint duo νν, unum poſt aliud, hæc in α vertunt: ut Theocr. Νίκη μαὶ δ' ἄλλη, ἀνάσσατοι οἱ ἐγλύουθ'. pro ἄνασσητοι.

Et ἐδοᾶτο, & ἐγελᾶτο, & ὐκλᾶτο in η vertunt.

Pro σοὶ & ἐμοὶ, τὶν & ἐμὶν dicunt.

Et ubi dicendum πλησίον, πλατίον dicunt.

Pro πρωΐ, πρῳαῖ. Theocrit. Ε''γων πρῳαῖ.

Ο' articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnũ, apud Dores ſic pronuntiatur ut apud Ionas: ut & Theocritus, Οὐχ ὕπνος ὠδίνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσας;

Pro ἐπερῶν, ὤπερ dicunt.

Pro πεπαιτὲς, πεπάκυις. Theocr. Τεπράκυες δὲ πίθοι ἀπολύετο κρᾶτὸς ἄλειφαρ.

Pro σὺ, τύ. pro πωλῶ, πωλαῶ dicunt. Pro ἡμέραν, ἀμέραν: pro παγῶ, παγάν.

Pro ἔκρυσι, ἔκρυδι: Theocrit. Φεῦ φεῦ, λάκαν τοὶ παλάρως χρεὸν ἔκρυδι πληροῖ Τυρᾶ.

Pariter cum Atticis & ipſi à barytonis circunflexa producunt: ut pro σρέφω, σρωφῶ, pro νέμω, νωμῶ, pro πέντε, πωντῶ. Theocrit. Πωντῶν ξυθαὶ παρὰ πίδακος ἀμφὶ μέλισσαι.

Vtuntur & ὧν pro ὤν, ut Iones, Χρήσθεις ὧν ἐσιθεῖν; χρήσθεις καταθεῖναι ἀεθλον;

Primæ conjugationis circunflexorum paſſiva indefinita corripiunt in penultima. Theocr. Οὔπω κ' νύμφα γαμηθεῖσ' ἀκήρικε.

Pro σαγήνη τῆς ἁρόσεως, dicunt Dores πρῶκα.

Pro βρενθύεται, dicunt φρεμήσεται.

Ε'κάθησεν, pro ἐμάσησε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν τῷ ὀφρῶ ut à γνῶ, γίγνω, ſic à κλῶ κιγκλῶ & inde κιγκλίζω.

Media futura prima circunflectũt, & in ſubjunctivis per diphthongum ſcribunt. Theocritus, Μεμοῦ λωβασεῖσθε τὰς ἀμπέλως.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. -ἰὸ' ὦ ξένε μικκὸν ἄκεσον Τῆ σῆ ἐλθών.

Βωρήσομες pro καλεσόμεθα accipiunt.

Pro κυρτὸν ὑβὸν dicunt.

Pro ἰδὲ dicunt ἰώ: Syneſius quoque ἰώδε itidem uſurpat. Theocritus, Η'νίδε τοι τὸ δέπας.

Ε'στὶ pro ἐσσὶ, accipiunt. Theocrit. -σὺ γὰ αὖαι.

Pro διφθέραν, βαύτραν dicunt.

Ο''λπις dicitur apud ipſos ἁλιεῦς, ὁ τὰς λεπιδώτας ἰχθῦς ἁρπάζων: à λέπω λεπὶς: & tranſpoſitione literæ ε, ἔλπις: & mutatione brevis ε in ο breve, ὄλπις.

Γέλαν, pro πορφυρᾶν ὄϊν dicunt: nigram enim corporis ſuperficiem quando ſuffuſione ſanguinis nigreſcit, πελίωμα vocant.

Πύῤῥιχον dicitur apud eos ὁ πυῤῥὲς & πανοχράσμων, ὁ σύγεσπον.

Ο'σίχον, pro ὅσον. Theocrit Ο'σίχον ἐσὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον αὐδρα δαμάσσεται.

Pro ἠγνόησε, dicunt ἠγνοίησε: & pro δωρέομαι, δωρεύπομαι.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ ſunt ſubdiviſiones locales: aliter enim Cretenſes loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi, aliter Lacedæmonii, aliter Syracuſii & Siculi. Vniverſales tamen ipſorum proprietates prædictæ ſunt, erſi nonnonnes.

Item hæ, vertere in ες deſinentes genitivos ab in ος rectis factos, in σς proprium habent. ut Διογθὼς, Διογθοῦς, pro Διογθόος.

Η pro ει diphthongo utuntur: pro ἐλθεῖν, ἐλθῆν dicentes. Subtrahunt autem & ab infinitivis ι. nam λαβεῖ pro λαβεῖν, & ἐλθεῖ pro ἐλθεῖν, & ἀνιῦσι pro ἀνιῦσιν. utuntur & geminatione trium conſonantium, ut Aeoles, ὄφελι, ὀπποῖον ὅσσον.

Pro θεὸς, σεὸς dicunt: ut Lacedæmonii quum per Dioſcuros jurant, dicunt. Νὴ τὼ σεὼ, ἰμὼ τὼς θεώς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, ut ἴσος συναλιφὴ.

Apro ε ſæpe utuntur, pro ἔπερος ἄπερος dicentes: & pro Α''ρτεμις, Α''ρτεμις.

Abſciſſiones propriæ ipſorum ſunt, pro Ποσειδᾶνα, Ποσειδᾶ: pro δῶμα, δῶ: pro κείμενον, κεῖ.

Additiones μι ſyllabæ. in iis quæ apud nos in νυ definunt infinitivis, Dorum ſunt ſunt βιβλύμι pro βλῶ.

Subtractiones ος ex genitivis qui per ος declinantur, pro Πάριδος Πάρι, & κέρως pro κέρατος, Ionum ſunt proprietates linguæ & Dorum.

Acuta penultima ſcribunt Dores qualitatis ſignificativa adverb. κάλως, σόφως, κόμψως, ἀπλῶς dicẽtes. Quæ nobis acuta penultima ſunt, circunflectunt, ut ἄτως, παντῶς. Et in οι nomina, ſimiliter & participia, quum antepenultimã acuunt, ipſi penultima

acuta

acuta dicunt, ut φιλοσόφοι, μμελάδες, ποθμμένοι, δηλεγλύοι.

Et participia in ων definentia, circunflexorum in ων terminant pro γελῶν & ἐλᾶν: γελασ̃, ἐλασ̃.

Pro ναῶν, νᾶν: & pro κλεῖδας, κλᾶδας proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias personas in αν definentes indefinitorũ, ἔστασιν, ἐφάσαν. Et in ον definentes, acuta penultima: ut ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον.

Circunflectunt & hujusmodi, παιδῶν, Τρωῶν, παντῶν.

Et futura, pro δώσεται, δωσ̃ντι: & pro λέξασι, λεξ̃ντι circunflexé.

Circunflectunt & ipsi ὁμοῖ⟨ον⟩, ut Attici.

Accusativos plurales masculinos in ας definentes per ⟨ους⟩ proferunt, τὸς κλος, τὸς σφὸς, τὸς αὐθρώπ⟨ους⟩ τὸς ἱππ⟨ους⟩.

Quæ per ε proferuntur imperativa verba, per ον proferunt, pro λαβές, λάβεον: pro δίγε, δίγον.

Pro πατέρα, ἀπφύν, & pro κέρας, κωπάδας dicunt.

Ἴδες Ionicè & ipsi corripiunt. Theocrit. in Adoniazusis, Ω᾽ ἴδες, ὢν εἶπας, κ᾽ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδεῖν.

Ἄργὸν per epenthesin ἀεργὸν dicunt.

Pro δαψιλές, ἀδές: pro πάϊδα, πάϊσδα proferunt.

Subjunctivis utuntur pro indicativis. Theocritus, Ἵ᾽ πον κ᾽ τ᾽ ψυχρὸν ὄφιν, τὸ μάλιστα δεδοίκω: pro δέδοικα.

Pro ἴσασιν, ἴσαντι dicunt: & pro ἐσήκασιν, ἐσήκαντι. Theocritus, Ὡς ἔτυμ᾽ ἐσήκαντι, κ᾽ ὡς ἔτυμ᾽ ἐνδινεῶσι, Ἐ᾽μψυχ᾽, οὐκ ἐνυφαπὲ σοφόν πρᾶγμ᾽ αὐθρωπ⟨ος⟩.

Materialium & ipsi ι abjiciunt, dicentes ἀργύρε⟨ος⟩ & χρύσε⟨ος⟩. Et ⟨ους⟩ subjunct. articulo σ abjiciunt: Theocritus, Οἱ τερφιλῆ⟨ες⟩ Ἀδωνις ὁ κ᾽ ἐν Ἀχέροντι φιλεῖτ⟨αι⟩.

Pro κλείσω, κλᾴξω dicunt. Theocrit. Τὰν αὐλείαν ἀπέκλαξον.

Desiderativa etiam apud eos sunt. Παύσασθ᾽ ὦ ἡβύσταιοι αὐλύ⟨ες⟩ καπιλδοίσαι. Τρυγόνες σπερμασιεῶ πολυτραφάσδοισαι ἄπαι⟨ες⟩.

Pro Πελοποννησίοις, Πελοποννασιοῖς dicunt.

Dativos plurales ab in ους rectis factos, non sic proferunt ut nos: Πλειόῦσι & βασιλεῦσι: sed ut primæ contractionum inflexionis nomina pariter ac Δημοθένεσι. ut ibi enim Δυμοθένεσι dativus pluralis, sic & hic Theocritus. Δωρίσδεν δ᾽ ἔξεσι (ἐυκῶ) πῖς Δωριέεσσι.

Pro φύσιν, φυλὼ dicunt.

Pro βαρδίστῳ dicunt βάρδιστον. Theocr. Βάρδιστα μακήρων ὥρᾳ φίλα, ἀλλὰ ποθεινά· Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεὶ π φορέουσα.

Πλάθανον, vocant speciem vasis cujusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας accusativos, ut νύμφας, κρῖνας: & participia νοήσας, πρᾶξας.

Et imperativa verba pronuntiata per ε tenue, per ον pronuntiant, ut pro δίγε, δίγον.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτρεα, κύτρεαν: & pro χιτῶνα, χιτῶνα: & pro μητέρα, δελφέαν: pro γυναῖκα, γάναν. Cretenses verò pro Δαμπαντὸς, αἰδὲς: pro αὐτὸ, αὐτέ: pro βέλιον, βίλιον dicunt: pro ἔα, ᾶ: pro ἑαυτὸν, Δασόν. Vertunt iidem & ες præpositionis σ in ρ, ut pro ἐς χρὸν, ἐν χρόν: pro ἐς τὸ ἀγρεῶ, ἐν τὸν ἀγρεόν.

Pro ἐώθα, ἐθῶ: & pro δύωχεᾶς, δύῶ.

Pro Θεκυδίδης, Θδυκυδίδης: pro Θεοκράτης, Θδυκράτης. pro Θεόφρασ⟨ος⟩, Θδόφρασ⟨ος⟩.

Pro κρέα, κρῆ: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κείκον, κίρκον: pro κελδέται, κέλεται. Pro κατακαλέϊν, κακκαλεῖν. Pro σαρὲς τῶν ἀχύρων, μύχωνας dicunt. Pro τόσε, τόκα: pro τῆμ⟨ος⟩, ἦμ⟨ος⟩.

Pro οἴκαδε οἰκάδες: pro σάδιον, στάδιον.

Pro μῆν, μές. Et ubi dicendum τοῦτος, τοῦς dicunt: & pro οὖδον, ὀυδοῦ: pro κρανίον, κρᾴνον.

Ἀδέματον ψυχλὸν, τὸ νεκρὸν, hoc est, τὸ ἄνω τῦ σώμ⟨ατος⟩. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselas usus est: & Laconum, qua Alcman & Sophron. Pindari autem & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores hi poëtæ: habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

In ας definentes rectos supra duas syllabas in ης proferunt Iones. Herodot. ὁ δ᾽ Ἀρχίης κ᾽ Δυκόφρης μᾶλλοι συμπεσόντες.

Dativis pluralibus definentibus in οις, addunt ι. Herodotus, τοῖσι Σαμίοισι.

Pro κλειοθέντες, κλειοθέντες dicunt: & pro Πλειάδων, Πληϊάδων. dissolvunt enim diphthongum in ε & ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερᾶον, ἱερήϊον.

In ων definentes genitivos plurales fœmininos dissolvunt, pro ὡρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὀρέων, & Θηβέων, & πυλέων dicunt. Homerus, Ὡς ἐπῶν, πυλέων ἐξέοντ⟨ο⟩. Et Hippocrates, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων πίκλησι νοσήμα⟨σι⟩.

Sed & masculinorum genitivos ab in ης rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων & νησιωτέων. Herodotus in tertia, κατ᾽ ὄχθας νησιωτέων μάλιστα ἐπαίτεον.

Dativis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueverunt, ut in dativis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueverunt: ut Hippocrates, ἐν τῆσι χρονίῃσι λειποτερίῃσιν ὀξυεγκμίῃ ἐπιγινομένῃ, ⟨σφόδρα⟩ γινομένῃ, σημεῖον ἀγαθον.

In ης desinentes genitivos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας, Herodot. πρίτῳ δ᾽ ἀπ᾽ Ἀρχίεω γεγονοτι: pro ἀπ᾽ Ἀρχίδ: ab iis autem qui in ης, ut Ἀτρείδεω διαφοροι⟨ς⟩.

Subjunctivis articulis, qui à vocali incipiunt addunt τ Iones: ut apud Herodotum, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ σωεγκόμιμι δήμῳ τουτεῦ τῷ ⟨ος⟩ pro ᾧ ⟨ος⟩. & alibi, τοῖς ἐπιπλέ⟨οις⟩ pro οἷς.

Ad ς addunt ι: ut, Χρὴ ξεῖνον παρεόντ⟨α⟩ φιλεῖν, ἐθέλοντ⟨α⟩ δὲ πίμπειν. Et Εἰμὶ ξείνιος δοίη. Et Εἰνάλι⟨ος⟩ ἧς, pro ἐνάλι⟨ος⟩.

O adjiciunt ipsi υ, pro κόρη, κόρη: pro νόσ⟨ος⟩, νῦσ⟨ος⟩: pro ὄρ⟨ος⟩, ὄρ⟨ος⟩: pro μόν⟨ος⟩, μῦν⟨ος⟩. Dixerit quispiam igitur, quomodo πόν⟨ος⟩ & φόν⟨ος⟩ non assumunt υ? non enim dicunt ποωῦ⟨μεν⟩ & φῦ⟨μεν⟩. Dicimus igitur quod à verbis πίνω & φένω, deducta sunt: μόν⟨ος⟩ autem, etsi à verbo deductum, quoniam trium generũ est, assumit υ.

A in η vertunt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαίρα, σφαίρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro πρᾶγμα, πρῆγμα.

In ας desinentes genitivos per ⟨ους⟩ proferunt, eodem modo & alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτια & Δημοθέντεα dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt non τὸ πολύ: & ὁ πολλὸς, non ὁ πολύς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt, ut Attici.

Præsentibus similiter & imperfectis præt. & partic. circunflexorũ, & ut universaliter dicam, omnibus modis integrè utuntur. ut in Anacreonteis, Δοκέει κλύειν χθ᾽ ἥδε, Δαλέειν τις ἀ γελήσει. Et in oraculo, κ᾽ ἀ λαλέοντ⟨ος⟩ ἀκέω.

Pro ὁράω, ὁρέω dicunt, α in ε vertentes: & pro ἐχθάρ⟨ος⟩, ἐχθέρ⟨ος⟩.

Ὧν pro ἕν dicunt Herodot. κ᾽ ὧν φασι πολέες.

Ὧ quod significat ὑπάρχω, ἐω efferunt. ut Homer. Οἳ ἤδεα πάντ᾽ ἴσαν, τά τ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπιγμένοι & ἀπίκνε⟨ται⟩ dicentes non in compositionibus solùm, sed in collisionibus. Herodot. σὺκ οἷοί τε ἦσαν.

Pro νῆας, νέας dicunt.

In ⟨ους⟩ genitivos ab in ους rectis factos, per κ⟨ους⟩ proferunt, dicentes βασιλῆ⟨ος⟩ & Πηλῆ⟨ος⟩.

In ις desinentes genitivos ab in ⟨ους⟩ rectis factos, per οιο proferunt: ut pro Μενελάϊς, Μενελάοιο: pro Θέτις, Θέτοιο.

In ⟨ους⟩ desinentes genitivos ab in ις rectis factos, per ε⟨ος⟩ proferunt, dicentes, ὄφις, ὄφε⟨ος⟩ per ο: πρέσβυς, πρέσβε⟨ος⟩: μάντις μάντε⟨ος⟩: πόλις πόλε⟨ος⟩, ut in Oreste Eurip. Οἳς αὖ θεμίστην πόλε⟨ος⟩ εὖ τ᾽ ἐχαίσιν ἦ. Et rursus in alia fabula, Ἔστειχ᾽ ὄφε⟨ος⟩ ἐν γαίᾳ ἕρπ⟨ων⟩.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex quibus ea facta sunt: ut τύπτε δ᾽ ἐπιφοβέδην. Et, ἄορε θῆνε. Et, Βᾶ δ᾽ ὁ γέρων. Et, Θῆκε δ᾽ ἐπὶ φρεσὶ θεὰ λάθ κώλυν⟨ος⟩. Ἤ⟨ρα⟩. Et, Ξωθὲν δ᾽ ὀκ κεφαλῆς ὄλεσε τεύχας. Et, Καλὸν δ᾽ ἄτω ἐγὼν ἄπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ᾽ ἄτω γεραρόν. Et, Τοιῆτοι δ᾽ ἔπερ μοι ἐέπησιν αὐτοβόλησαι, Πάντες κ᾽ αὐτόθ᾽ ὄλοιο. Præterea autem, Καὶ νύ με δεξάμεν⟨ος⟩ Πηλεΐδης πέφυκεν ὀνείκεος. Et, Σὸν γεράπαντ᾽ ὀνόμηνε. Et, Ἐ᾽σθ᾽ Ὅ᾽δυσῆα ἐγὼν ἰδέμεν, κ᾽ ξείνια δῶναι.

Et ut universaliter dicam, correptiones Ionum sunt: ut πίας ἀμφιελίσσας, pro πῖας: & ὄφε⟨ος⟩ & πόλε⟨ος⟩: sicut Atticorum productiones: ut, Πολῆτοί τις θεῖον γέρων ἅλι⟨ος⟩ νημερτής. Et, Οὐδέποτ᾽ ἐς ἀγορὴν πολέσκε⟨το⟩ κυδιάνειραν.

Puto quòd & δύωχία Atticè producitur & scribitur per ω: ὀχὴ enim dicitur τροφὴ & δύωχία. quòd bene habet corpus & cõtinet.

Secundas personas singulares passivorũ faciunt ex tertia persona singulari per subtractionem τ. Homerus, Γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν ⟨ος⟩ πάντων Ζεὺς ὑπέκπρο πόνοιο δάμπερείς. Et rursus, -τέο μέχρις ὀδυρόμ⟨ος⟩ κ᾽ ἀχεύω, Σὴν ἔδεαι κεφαλήν.

Similiter & genitivos à rectis in ας neutrorũ nominũ per τ⟨ος⟩ declinatorum, per subtractionem τ dicentes ut κέρα⟨ος⟩, γέρα⟨ος⟩.

Τε abundat apud eos, & superfluum est: ut Herodotus, ἐπέτ᾽ ἐχθέ⟨ος⟩ τοῦτο: pro ἐπέ.

In ης desinentes genitivos neutrorum per ε⟨ος⟩ proferunt.

Et omnem casum hujusmodi integrè deducunt, ut τείχε⟨ος⟩, βέλε⟨ος⟩. Et, Ἔ᾽κθορε δ᾽ ὀκ βελέων ὑπαρ Δαναός.

Κ pro π in interrogativis & relativis uti solent: ut pro πόσα, κόσα: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπόσα, ὁκόσα. non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: ut pro χιτὼν, κιθὼν: pro ἀκαθάριον, ἀχαύριον: pro βάτραχ⟨ος⟩, βάθρακ⟨ος⟩, & similia.

Ω pro α aliquando uti eos dicunt. ut pro ἄνθρωπον, ὤνθρωπον: & pro ἄειση, ὤεισον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in vocativis, quemadmodum & Attici faciunt. Initio Herodotus in vocativo sic inquit, ὦνθρωπε μὴ κλῆε Κροῖσον. Et rursus alibi, ὦναξ Ἡράκλεες: pro ὦ ἄναξ Et Sophocl. Ἀλλὰ γὰ ὦναξ, ὁ δ᾽ ὃς αὖ βλαστὼν, μόνος Νῶν τοῖς κακῶς πρᾴξασιν, ἀλλ᾽ ἐξίστατο. Et Homerus, Λοιδὸς ἄνηρ ὦειδε θεσπεσίῃσιν ἀοιδῇσι: pro ἄειδ⟨ε⟩. Nam ο & α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ο & α in ω magnum contrahunt: ut βόαξ βῶξ, piscis genus.

Item α & ο in ω magnum commiscetur: ut τὸ ὄπλα, ὦπλα. Et quoniam ὅπλον aspiratur, vertitur π in φ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro α in diphthongo utuntur, αὐτὸς dicentes pro αὐτός. & ἰωμμόσας pro ἰαμμόσας. Hinc puto Ionicè sic dictum φωρίαμ⟨ος⟩ pro φαρίαμος, ut sit ab origine vocabuli quæ vestes cõtinet arca.

Inci-

Incidere & dividere dictiones, Ionum proprium: ubi enim dicendum Πελοπόννησος, Πέλοπος νῆσος dicunt: & pro αἴγακρον, αἴγακ ἄρχιον.

Acceptiones infinitivorum pro imperativis, Ionum sunt. Homerus, Πεύκαι μακὰ ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν, pro ἀγόρευε. Et Πειρᾶν δ' ὡς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς, pro πείρᾱ. Et innumera alia ejusmodi apud Homerum & Hesiodum invenimus.

Acceptiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: ut illud, Τοῖσι γὰρ πρόμοισι μέλος ἐπὶ ἑκατέρωθεν ἦλθεν, pro ἑκατέρᾳ.

Divisiones in α definentium singularium dativorum, Ionum sunt propriæ: βέλεϊ pro βελεϊ: ἔγχεϊ pro ἔγχει.

In ω definentia fœminina accusativo in ουν finiunt: ut pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

I extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim πολιέσθαι pro πολιᾶσθαι.

Antea diximus Ionum esse scribere & dicere, ὄφις & πόλις. nunc autem dicimus communibus ipsorum genitivis uti Iones, & precipuè Homerum: ut Ἐξ ἀρχῆς νόσφι πόλιος. Et Hippocr. τὰ φθίνοντα ἐχομένα λεπτότερα ἐπιγλωσσίνεται, γανώσιμα.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, ut hoc, πεύκη τό τε δηλεῖται.

Transpositione literarum Ionica lingua utitur, ut κραδίη pro καρδίη: ἀτρεπτὸς pro ἄτρεπτος.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones: nam pro θεσσὰ, θεξά: & pro τελεσσὰ τελεξὰ dicunt.

Subtrahunt sæpe ι ex dictionibus, ut Η'ροδότου Ἀλικαρνησσῆος ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀποδείξις.

Sed & subtrahere ex possessivis ι, Ionum est, ut δρυός, χρύσεος. Homerus, Ἐκτόρεόν τε χιτῶνα δαΐζειν σίδηρος. Et ἀλίζεσθαι.

In ης definentes rectos plurales, si ab in υς rectis fiunt, per ηες proferunt: ut βασιλῆες, ἱππῆες, quoniam & genitivum sic proferunt. Si verò ab in ης, vel in υς, per ε, ut ἀληθὴς, rectus singularium & rectus pluralium apud nos ἀληθεῖς per ει diphthongum, Ionicè autem ἀληθέες: & rursus pro πολεῖς, πολέες: ut illud, Πολέες δέ μιν ἠρήσαν τὸ φέρειν, ᾗ ὀξέες ἦλοι.

Dubitaverit autem quispiam, quomodo genitivos ab in ης rectis, non proferant per ηος, ut ἡδέος, ὀξέος, sicut βασιλῆος & οἰκῆος. Est igitur dicendum, quòd nunquam penultima genitivi major vult esse ultima nominativi in ijs quę inæqualiter declinantur: ut Αἴας rectus ας habet natura longum: Αἴαντος genitivus longam habet penultimam, sed & Λάχητος natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitivi ultimæ recti, aut minor, ut in Αἴαντος, & χαρίεντος, & λέων λέοντος. nunquam autem maior. Quoniam igitur Πηλεὺς & similia habebant ultimam longam, fecerunt & Iones penultimam longam genitivi, ut fit æqualis ultimæ nominativi, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. Ἡδὺς autem non potuerunt vertere genitivum ἡδέος in η, sic enim inveniretur major penultima genitivi, ultima recti, quoniam ἡδὺς brevem habet ultimam, & ὀξὺς, & hujusmodi. In σ enim desinentia cum ambigua, per abjectionem σ neutrum faciencia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἡδὺς τὸ ἡδύ.

Ex ἡλεία extrahunt ι, & in omni casu hoc faciunt, Herodotus, τῶν ἡλείων ἵππων μίαν τῷ Δαρείῳ ἐς τὰ μάλιστα ἔσπερψε. Et rursus, Ἐγχίμαλον τῇ ἡλείῃ.

Non expressum ι pronuntiare solent. Homer. Υ' ὣς οἷον ἐπαναβᾶσα, &—παταγώδιος ἔσιν ἑταῖρος. Et Hesiodus, Χρείζειν ἀπόντος.

Additiones ι præ sequente vocali, vel una immutabilium. Ionum sunt: ut pro ἕως, ἑώς, καινὴ pro κενὴ & ξεῖνος pro ξένος.

Mutare οι diphthongum in ες syllabam Ionum est. Homerus, ἐρίηρες ἑταῖροι, pro ἐρίηροι. Et ἐρυσάρματες ἵπποι, pro ἐρυσάρμοιτοι.

Immutationes η in α breve, Ionum sunt. ut μεμακυῖα pro μεμηκυῖα. & λελασμένος pro λελησμένος. & ἄλαος pro ἄλης. Si quis autem dicat, Quomodo aliàs α in η vertunt: ut pro Η'ερι, Η'ρη, pro πταὶ, πτηὶ: aliàs η in αι scito quòd α in η vertunt quum est α longum: α autem in η nō generaliter, sed quum est α breve. Immutationes autem brevis α in η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt. λέβειν, ἔβειν: pro γᾶια, αἶα: pro σλεινὸς, ἐνὸς.

Semper ὧν syllabam abundantem ponunt inter præpositiones, ut, ἐξ ὧν εἷλον, & ἀπ' ὧν ἔδοντο.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahūt Iones: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ὀρτή.

Composita verba dissolvunt, & interponunt nomina: ut λέων κῆ τοιῶδε ἐδηδώς, pro καταδηδώς. Et Κατὰ δ' ἔκλαιεν Η'σπερια, pro κατέκλαιεν.

Invertere dictiones, Ionum est proprium: ὄρνιθες ὧες. Et, Ω' ἔπεσσι μὴ μάγησαι.

Hyperbara Ionum sunt: ut, Αὐτὰρ ἐπὰ λεπτὴ σκόλοπας ἠδὲ τάφρον ἔβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses in ως definentium adverbiorum quæ à genitivo plurali fiunt, cujus rectus singularis in ης terminatur, & in ες habet genitivum singularem, Ionum propriæ, ut εὐσεβής, εὐσεβέος: genitivus pluralis εὐσεβέων: & mutatione ν in σ, εὐσεβέως. Sic ἀληθής, ἀληθέος, genitivus pluralis ἀληθέων: & mutatione ν in σ, ἀληθέως, & id genus alia. Hæc igitur & hujusmodi dividunt Iones, ut nomina, ἀληθέως dicentes & ἀτρεκέως & εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων ὁσίως, & δικαίων δικαίως, & γραμμάτων γραμμάτως, non item. horum enim genitivi non in ως definunt, ut fint divisi & in nominibus & adverbiis.

Dores (ut dictum est) producto utuntur α, vertentes η in ipsum: ut pro ἠλιος, ἄλις: pro νῆσος, νᾶσος: pro στηλώη, στηλάα. Iones autem correpto utuntur eo.

Et ut in universum dicam, & Prosthesi & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa utuntur. Est autem Prosthesis Aphæresi contraria, & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut pro ἔνεκα, εἵνεκα & Γ'λαον ἔσω pro ἔσω. Sic pro μόνος, μοῦνος: pro ὅλος, ἄλος. Hæc autem ego Prostheses nō dico, sed Parentheses: ut & il a, pro ἕνατος, εἰνατος: pro πέοντες, πνέοντες, ut Homerus, Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν σχὴ μέσσα πνέοντες Ἀχαιοί. Et, Η'μῖν δ' εἴνατός ἐσι σὺν θεῷ πρωτέων σύμαντος.

Prosthesis aūt dicitur quum in principio orationis alia assumitur litera: ut ϱ ῥαψὶς, ἀραψὶς: pro πᾶς, ἅπας pro ἁλόπεδον θηλόπεδον. est q; hoc Atticū etiā. Sive igitur sit Prosthesis sive sit Parenthesis, Ionū est. Sed & quę sunt cōtraria h s. Est autem contraria (ut dictum est) Prosthesis Aphæresi, & Parenthesis Ellepsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: ut pro σκεῖος, κεῖνος, pro σκῆσε, κεῖσε, pro ἐχθὲς, χθές: pro ἐμὶ, μί: pro ἑορτὴ, ὀρτή.

Ellapsis autem abjectio est vocalis de medio, non facientis syllabam, ut ἀμύξαι, pro αἰμύξαι: & ἔπερ pro ἐπεάν. Est autem hoc & Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam & Ellapsis, & Parenthesis & Aphæresis, itemq; Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus unius syllabæ in medio dictionis: ut pro οἰμωγμοὶ οἰμοὶ: pro κωκυμός, κώμυς: pro ἐξαίρετος, ἔξαιρος: pro ἀραμόσαντες, ἄρσαντες.

Parectasis, abundantia est unius syllabę in mediō: ut pro ἀδελφὸς, ἀδελφεός: pro κενὸς, κενεός: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, ut pro Δωδωναιωσίδης, Δωδωνίδης. Hac syncope utuntur & Aeolenses. utuntur & Diæresibus: ut Η'δεε γὰ κῆ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphe, duarum vocalium divisarum in unam syllabam unio, ut pro τὸ ὄνομα, τὄνομα: & est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (ut diximus) propria est Ionum, ut pro λάχωσι, λελάχωσιν: & κεκμηώς, pro κεκμώς: & πεπαλὼν, pro παλών. Sed & sublatio, ipsorum est, ut pro βεβλημένος, βλήμενος. Est autem Anadiplosis contraria Arsi.

Rursus, Systole quidem Ionum est: ut Γ' ὀκτώ δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο. pro ξηρὸν. & νέας ἀμφιελίσσας pro νηας. correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breves in longas vertit, ut πλήμμυρα pro πλέμμυρα.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus abundantia syllabæ in fine: ut pro θεοῖς, θεοῖσι, pro σοφὶς, σοφοῖσι, pro μέσοις, μέσοισιν. Huic autem contraria est Apocope, est verò hæc Dorum: ut pro ἰδρᾶται, ἰδρᾶ. Homerus, Γ'δρᾶ ἀπεψύχοντο. Sic pro κυκεῶνα, κυκεᾶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, ut pro λεγόμεσθα, λεγόμεθα.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est, ut pro σκῆπτρον, σκᾶπτρον.

Rursus διπλασιάζειν (id est duplicare) sive διπλασιασμὸς (id est duplicatio) Ionum est: qui est contrarius Paralipsi. Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur, ut pro ὄπ, ὄπι. ut, ὄπιπτεν ἔπω. Sic pro ὅσον ὅσσον. Homerus, Τόσσον ἐχώσατο φοίβος Ἀπόλλων.

Parellapsis est quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: ut pro κάλλιον, κάλιον, & est Dorum. Ionum autem proprium abjicere ex α diphthongo ι: ut pro μάίζων, μέζων, pro κρέισσων, κρέων. At verò Ellepsis (ut prædixi) est abjectio vocalis de medio: quale est pro αἰμύξαι, ἀμύξαι.

Pro ἐπεὶν, ἐπεὰν dicunt. Herodotus, ἐπεὰν ἐμβῇ ἐς τὸν γλῶ ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro σύτωσι, οὕτως dicunt permutatim. Herodotus, σύτω τὰ ὀρυχίλα ἐσεδύων.

Ζωὸν vocant & τὸν ζῶσαν γυναῖκα, (id est viventem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, κάρτα dicunt.

Pro μέγαθος, μέγαθος. Herodotus in 2. hist. σφέσι τοι ἐς τὰ μάλιστα ἐπίχρυσον, μέγαθος ὅσον κρέξ.

E & o in ου diphthongum miscentur apud eos. Herodotus, ἐς τοῦτο, ὀρέων πίνε τε καὶ τέρπου. ἔσεαι γὰ δαίθρωσι τοιοῦτος. Et πλεῦνας pro πλέονας. Sic, Μετὰ τὸν Ε'λένης ἀρπαγὸν Ε'λλήνων φαπὸν πολὺν βοηθεῦσαν Μενελάῳ.

Pro σφίσιν σφίν dicunt. Homerus, Οὓς σφὶν ἐὺφροσύνην ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

Μὲν copulativam conjunctionem pro μὴν expletiva accipiunt, ut apud Herodotum, Μὴ μὲν ἴσχειν Ε'λένην.

Pro ἕως ἕ, ἐς ὅ dicunt. Herodotus, Ε'ς ὅ ἐξέλαον.

Pro Πάλαι dicunt semper ἀῶτα, & non ἀῶτα.

Ex ἐπισθε᾽ι eximunt, & ἐπισθέ᾽ι dicunt. Herodotus, ἵνα ϖωυθάνοιτο εἶναι ἡ ἕντηρια ἐπισθόπιζα.

Contractio ι & ε in ι longum. Ionum est, pro ἱερεῦς, ἱερῦς, pro ἱέρηξ, ἵρηξ.

Et mutatio α in η, ut ἵερηξ, per eandem fit dialectum. Hesiodus, Ὡς ἵερηξ ϖερστέπτων ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro ὄφιες, ὄφις. Ionicum est.

Pro τέμενεν τάμνειν dicunt. Herodotus in secundo, τὰς ἱερείας τὰς ἐν Αἰγύπτῳ συλέξαντας ϖάσας μέσας Δελτοτόμευεν. Et Hippocrates, φλέβα τάμνειν.

Ex ἐνέγκω auferunt γ, & pro eo interponentes ι. ἐνίακω dicunt. Herodotus millies hoc utitur.

Pro ἐκϖωλῦσαι, ἐκϖωλῶσαι dicunt. Herodotus, Καπηλήϊον ἐκϖωλώσαντες.

Σφᾶς σφᾶς & σφῶν dividunt, & sic proferunt, σφέες & σφέας & σφέων. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε. Νᾶϊ & ῥᾶϊ & χροῒ dividunt, νάϊ & ῥάϊ & χρόϊ dicentes. Homerus, Ταμεσίχροα νῆα. Herodotus, Οἱ δὲ ἐπὶ νάϊ τρέϖεται.

Participio ἐὼν non utuntur, sed ἔϖας, ut τύψας.

Εἰρώϖα per diphthongum scribunt, idq; ideo, ut opinor, quòniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐρώϖα: deinde interpositione ι, fit ἀρώϖα. Sic & ἐϖαναίρω apud eos per αι diphthongum scriptum. Vel à themate assumit αι diphthongum. Est enim ἐρωτῶ & ἔρω, & fit interponendo ι, ἀρωτῶ & ἄρω. Et passivum ἄρομαι, ἀρόμην, ἄρρω, ἤρρω.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, & addunt α: ut pro νενίϖλη, νενίφατται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραϖται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ gravitona fuerit per σ, tunc Ionica habet ante ατται characteristicâ medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδαι dicitur. Si verò à circunflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante ατται in debitam correptionem, ut ϖεποίηται, ϖεποίαται.

Item constituunt Iones in δης definentibus patronymicis Epectasis, dicentes, Πηλεϊάδεω & Λαερτιάδεω. debebat enim esse genitivus Πηλείδεω & Λαερτίδεω.

Quoniã in δης patronymica una syllaba superant gen. primitivi, ut Πηλέως & Πηλείδης, Πελάμων Πελαμίδης: sic & Λαέρτης, Λαερτιάδης debebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, & sic proferunt, Λαερτιάδης dicentes, & ϖηλειάδης, deinde per productionem Atticam Πηλεϊάδης.

Vtuntur autem & Metathesibus. Est autem Metathesis, quum vel prima litera fit secunda suæ propriæ syllabæ, ut pro ἀτρϖαπὸς, ἀτερϖίτος: (ex τρέϖεσθαι enim jam & α privativa particula facta est hæc vox ἀτρϖαπὸς, & significat τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, id est rectã viam. inde facta est metathesis (id est transpositio) primæ literæ, & dicitur ἀτερϖίτος) aut secunda, fit prima, ut καρδία pro καραδία: pro κρατερὸς, κραρτερός: pro τέτραζον, τέταρζον. Homerus, Τέταρζον ἦμαρ εἰν ᾗ τρὶ τετέλεστο ἄτυζος.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi: nam Metathesis, in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore, ut ὀθνεῖος. nam à νόθος erat νοθεῖος, sed per Hyperthesin, ὀθνεῖος: & rursus γόνυ, γόνυος, & δόρυ, δόρυος: sed per Hyperthesin, γουνὸς & δουρός. Vtuntur & hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem. & permansit usque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias, & in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνειν, ἰᾶσθαι: unde & sanata vulnera, ἰᾶτὰς dicimus.

Et pro λόγος, Μῦθος: pro Μυθεύεσθαι, Ἀγορᾶσθαι. Et loca in quibus versantur, Ἤθη. Et pro ἐπιμελῶς, Ἀνακῶς: pro ξενίλως ἐδωρήσατο, ξενίλως συνεζήκατο: & pro ἀπατηλῶς, vel ἐπιμελῶς, Ἐπιτρεφέως: pro ἠκύρης, ἐχθρὸς: pro ἡμιωβὲς, & παραχθὲς, Σπερχθές: pro ἔπικτος, Ἐφέτος: pro δυσφορῶν, Ἠμεκτέων: pro ἕτεροι, Μετερέτεροι: & pro ἠσυχάζων, Ἐλινύων. Itè Δᾶπανα dicunt τὰ κατ᾽ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν ἀνδρῶν.

Pro Δελφονθένδε, Ἐννάσασθε: pro ἀνέπεισεν vel ἐδίδαξεν, Ἀνέγνωσε: pro βαφὰς, Φάρμακα: pro ἀναλώμασι, Τέλη: pro λαῦρας, dicunt ῥύμας, id est, τὰς ἀμφόδους. Σαγάρεις autem πελέκεις, vel τὰ ἐν χεροὶ ὅπλα: & Φαρέτρας vocant Ἀγρέδεις.

Φάλαρα appellant τὰ ἐϖὶ τῶν γνάθων σκεπάσματα: Ὑῆνας, bestiolas quæ in grossis nascuntur.

Σχοινοτενὲς dicunt quod longum est & rectum. Συμψήσας pro σμηρίψας. Αἰμάσσειν autem vocãt τὸ ἐκ χαλίκων οἰκοδομημάτων αἷμα πηλῷ τεχέειν. Dicũt præterea Φάρσος pro κλάσμα: Τρύφος pro ἀκρωτήριον. Et Ταρσὸς καλάμων vocant τὴν ϖρῳσείαν ἐξηγέασθαι τὴν πλίνθον. Ἔμβολον appellant rostrum navis. Ἐναγίζειν verò dicunt τὰ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, i. inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et Πρόχυσιν, libationem.

Ἔμπλα dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν, ἀλλ᾽ ἐξ ἐμπολῆς. Λοιμὸν verò morbum quendam circa totum corpus. Κυζήματα, τὰ γεγερὰ ὑπὸ φλεγμάτων: Γεωπένας, τοὺς γῆς ϖανῶντας καὶ ὀλιγομένους.

Pro ἱκανώσαι, ἀπώσαι dicũt, ut Herodot. in secundo. Ἐμπεπύσθαι dicunt τὸ μέτρεον καλῶς ἔχον.

Pro κατδεχόμενοι, κάτοντες dicunt: Κορωνίδα verò inflexũ quod dam lignum appellant: & δυμαρείδα, δόμαρτον.

Pro ὀπώπμα dicunt ϖεσόπμα: & Βάρεας pro νεῶς.

Οἶσιν vocant Dionysum. Ἀφιδέας pro ἀλύσεις aut pro ψέκια secundum quosdam.

Συρμαΐζειν dicunt τὸ καθαίρειν πόμα ἐκ ζειῶν καὶ ὕδατος.

Λῖνον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

Θυσανίας dicunt pro κροσσούς. Et Ἀποφορὰν appellant τὸν πλημμύρα παρὰ τῶν ἀλέων τοῖς δεσπόταις.

Ἤλυσιν vocant τὴν ϖορείαν καὶ ἔφοδον.

Συρηὸν apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe & melle.

Ἐνηβητήρια sunt δυνηχητήρια.

Τελφάσιοί pro τελμησάσιοι, τελφῶνοι.

Ἀπεμπτέϊσε pro ἐμώρανε.

Ἀποτιμωτέρους verò dicunt pro ἀτιμωτέρους.

Pro φανερὸν, Ἐπίξυνον: pro Σώφρονα, Φρενήρη dicunt. Accipiunt autem hoc & in contrarium.

Καταϖεδίξαντας dicunt pro ϖρῆγμα ϖοιῆσαι (gratis seu impunè facere.) Et pro καταφανῆ, Ἐπίλαμπον.

Λάξιν verò, partitionem vel sortem.

Pro καταϖεποιημένον, dicunt ϖατρωγημένον.

Pro ϖολεμεῖν dicunt Ἀνιάζειν: & pro αἰδοῖα, Μέζεα. Hesiod. ἕρδειν δ᾽ ὡς μέζω ἕδνον.

Pro καταϖιχθὲς vel γελασθὲς dicunt Δεβεβελημένον. Herodotus, ὦ βασιλεῦ, Δεβεβελημένον ὡς Ἀμάσιν ὁ μαντεύεις;

Pro καλλωπίσας dicunt ἀσκήσας, ut, ὃς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀϖέϖεμψεν ὡς ἑωυτὸ ϑυγατέρα.

Pro ἀστὸν ἴσην dicitur Ἐνάειρες ab illis.

Διασοφᾶγες illis sunt οἱ δι᾽ ἐς ὦσιν ϖίτρας.

Γνωσιμαχεῖν significat illis, cognoscere suam imbecillitatem & inimicorum robur.

Σίσυρα ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

Ὑϖοζώννυσθαι, pro σκιρτᾶν, ab illis ponitur.

Οἰσύπη, ipsis est sordidarũ ovium lana, & ovium excrementũ.

Νεοχμῶσαι pro νεωτὶ κινήσαι ϖ.

Φερέζυλον pro βεβαιωτήν.

Ἔμφρακτον pro ἐπίκλητον.

Ἀγλατεύειν, pro διώκειν.

Τετραϖτερύλιδες, apud Iones dicuntur locustæ, eò quòd quatuor habeant pennas, duas extrà majores: minores autem intus alias duas.

Οὐκ ἰκνεομένους, pro ἐ ϖροσηκόντως sive ἐ καθηκόντως.

Ἀϖαλίζεσθαι, pro ἀϖέφυγε. ϖαλὶξ enim βῆμα, ex quo ϖαλίγκοτος, ϖηδήματα. unde & pro ϖροβαδίζω, Ἀμφιϖαλιξ, apud Sophoclem in Triptolemo, & Homerus, Αἱ δ᾽ ὅ μὲν ϖρὸ ϖόων ὅ δ᾽ ἐϖαλίσσετο ϖόδεσσιν.

Et Ψῶσαι, pro ϑάλπεσθαι. Est aũt apud eos Ψῶ, rustica cõpellatio.

Κόλλιξ autem species est panis rotundi, ex quo & apud nos κολλίκια.

Σημάϊνον συμβολεῖς dicuntur ab ipsis ψιαθοϖλόκοι.

Γνησιοῦς sunt οἱ γνήσιοι ϖαῖδες, id est legitimi liberi.

Πρόξενοι, sunt præfecti civitatum, & curatores, & qui hospitio susciϖiunt.

Σπείρεσθαι pro ὀρέγεσθαι, & ἐπιθυμεῖν.

Κορδίνημα verò pro κερδαίνειν, sed scribitur & Σκορδίνημα.

Ἴξις ab iis appellatur ἡ δύσπνοια.

Ῥοικὸν verò τὸ ἔξω νεῦον καὶ γράβον, quod & ῥοιβὸν dicitur.

Pro σεσηπὸς (id est, marcidum) dicunt σαπρόν.

Pro ἐϖιϖάσω, Παλινῳδῶ dicunt.

Pro ϖεῖσμα ἕλκω dicunt Ποτιάνια.

Βλακὸν, oro τρυφερόν.

Μαιελλινὲς vocant τὰς φρυγανώδεις αὐθράκας. Potius autem Μαιελλὴ vocatur ἡ θερμὴ ἀϖὸ Δήλου.

Μελιδαιθέων pro μελιμνῶν sive ϑερϖιδῶν. μελεδαίναν enim dicitur μελεμνᾶν.

Μισύκλιον vocant τὸν κοῖλον ἄρτον, i. panem concavum.

Μυδῶσαι dicunt pro σαπίσαι.

Pro δημόσιον, Ἐπιδήμιον.

Pro ἐκθλίβειν, Βλιμάζειν.

Et pro ἐξέναξεν, Ἔμυξε.

Ἐλατήρια appellant medicamenta τὰ τὰς κάτω κοιλίας ϑερμαίνοντα. (ϖάσοντα.

Pro ἐνέδησεν dicunt Ἐνεκρέκωσε.

Ἐδιχρώθη dicunt pro in duo divisum est.

Et pro εὐθύτης Εὐθυωρία dicunt.

Pro ἐτυλώθη, dicunt Ἐμυλώθη. & Ἐχρίμπτειν, pro ἐμπηδᾶν.

Pro ἐκτόπως & ϖαραδόξως dicunt ἐκϖαγίως.

Pro δύφορώτερον, dicunt Ἐπιφορώτερον. Pro μύλονα, ζῴδιον.

Pro ὠμοιωμένων, Ἠμελιφρονημένων dicunt. Pro πυρετὸν, Θερμαλιὴν.

Pro καταδύσεις dicunt Θαλάμους. Et Θείσασαν pro τὴν ϖυκνὴν ἐξίσασαν: id est, μαίνεσθαι.

De Aeolica Dialecto.

Aeoles τὸ β, τῷ ϱ addunt, quum τῷ ϱ infertur τ, vel κ, vel σ, ut βρυντὴς, pro ῥυτὴς, & βρῆκος pro ῥᾶκος, & βρόδον pro ῥόδον.

Genitivos à rectis in αι dividunt Aeoles. & per αων pro ferunt, ut νύμφαι, νυμφάων, & ϖαρθενικαὶ, ϖαρθενικάων.

Syncо-

Syncopæ in medio, Aeolum ſunt, ut ὦρσεν pro ὤρμησεν, & ὥλλων pro ὁ ἄλλων, item τὤλλο pro τὸ ἄλλο.

Pro ποῖον Aeoles Κοῖον dicunt.

Τεθνηὼς & Τεθνηκὼς & τεθνηκέναι pro τεθνηκὼς & τεθνηκέναι.

Additiones ſyllabæ, Aeolum ſunt, ut ἔπηδα.

In ας unius ſyllabæ nomina dividunt: ut pro πᾶις, Πάις, pro ὄφις, Δάις.

Ω pro ο utuntur. Μῶσαι, pro μοῦσαι, & Λέπτωσι dicentes, pro λέπτουσι.

Υ pro ο utuntur: pro ὄνομα, Υ̓νυμα & pro ὄμβιον Υ̓μβιον, dicentes. Interdum autem & ε pro ο. nam ὥσθ᾽ σε, illi πρὲς σε dicunt. Et pro ο parvo, ω magno: ut pro ὅσσα ὥσσα.

Η pro ει diphthongo utuntur. ἐληθῆν enim dicunt, & λαθῆν, & ἰδῆν, per η, pro ἐλθεῖν, & λαθεῖν, & ἰδεῖν.

Quæcunq; per ει diphthongum apud nos efferuntur, per ſolum ε proferunt, multiplicãtes immutabiles: ut pro ἰμείρων, ἰμέρρων: pro ὠτϛλὰς, ὠπελλὰς: pro ἐμοῖο, ἔμμοιο: pro ὑμεῖς, ὔμμες.

Geminant & σ, & ϖ, & τ: ut ποσσὶν, ὅππη, ὅππως, ὅττι.

Pro ὀσμὴ, ὀδμὴ, dicunt: pro ἱερὸν ἰρόν.

Genitivos in nominativos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρ, τᾶ μαρτύρα: ſic ὁ φύλακ, τᾶ φυλάκα.

Π pro μ utuntur: ὄππιθε, pro ὄμμοθε, dicentes: & πετ᾽ ἐμὲ pro μετ᾽ ἐμέ.

Vocativos in ων deſinentium ſingularium corripiunt: ut pro χελιδὼν, χελιδὸν: pro ἀηδὼν, ἀηδόν: pro Σαρπηδὼν, Σαρπηδόν.

Ex αι diphthongo abjiciunt ι, quum eas conſonans non ſequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκαῖος ſcribẽtes, & pro ἀρχαῖος, ἄρχαιος.

Τὸ ἔμον ſcriptum per ει diphthongum, ἔμεον dicunt.

Pro ὀδυσῆος, ἐδυσῆος: & pro ὀδύσσεως dicunt ἐδύσσεως.

Μίλητος per η ſcriptum, per α proferunt, μίλατος dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem, dicunt σδυγὸν pro ζυγὸν; pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλιον, πτέλιον: & pro ψαλίδα, πταλίδα.

Pro Θοας, Θόας dicunt: & pro μέλας μέλας: pro πάλας, πάλας. At pro Αἴας, Αἴας non dicunt, propter concurſum vocalium & αι diphthongi: quoniam malè ſonaret. Sed dicet aliquis, Quare deſinentibus in ας, habentibus α longum, addunt ι, ut in Θόας, & reliquis? Poſſumus autem dicere quòd productione gaudeant, ſimul & breviorum ſyllabis, pro Παλάς, Παλὰς dicentes: & pro φθέρω, φθείρω: nam poſitione longa minor eſt quàm ea quæ natura eſt longa, Quoniam igitur α natura longum, majus eſt αι diphthongo habente ι quod pronũtiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior eſt duobus illis) diphthongo αι utuntur.

Itidem ſæpe in α faciunt rectos: Ἀρχύτα enim dicunt: & pro Ἀρχύτης: ſic Υ̓ϑρηϊάδεω pro Υ̓ϑρηϊάδαο. Item γέρων ἱππηλάτα Πηλάος, pro ἱππηλάτης. Et ἱππόται Νέσωρ, apud Homerum.

Optativa primi indefiniti activi per σια proferunt: ut pro τύψαιμι, τύψειαν: pro ποιήσαιμι, ποιήσειαν pro λέξαιμι, λέξειαν. Et prima perſona hi ſoli utuntur: ſecunda verò & tertia, Athenienſes, τύψειας, τύψειε. Et τύψειαν tertia perſona pluralis.

Horum ſunt & diæreſes: nam pro Ἀγείοι, Ἀγέϊοι dicunt: & contractiones: nam pro βασιλέαι, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in οι: ut quum pro ὄνειρος, dicunt ὄνοιρος.

Dualibus numeris hi minimè utuntur, quemadmodum & Romani qui ex his ſunt deducti.

Hi in ω deſinentibus dativis non ſubſcribunt ι, ut τῷ Ὀμήρῳ & τῷ σοφῷ.

Ἀρες per ο flectunt.

Extractiones ι non ſolùm Aeolum ſunt, ſed & Atticorum & Dorum. nam pro ἑταίρων, ἑτάρων dicunt.

Hi conſonantes omnes geminant in brevibus, ut τὸ σῦκκον, & τὸ σῦκκα, & his ſimilia.

Pro Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ, hi Τρώεσσι, καὶ γυναίκεσσι ſcribunt, & his ſimilia.

In ν deſinentes genitivos per ος proferunt: Αἰακίδαο enim Ionicè, Αἰακίδεω verò Atticè, Αἰακίδου autem Aeoles ſcribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare conſueverunt in ſecunda & tertia perſona: ut pro βοᾶς, βοάις, pro γελᾷ, γελάι.

Pro ξ proferunt κς: ut pro ξυνὸν, κσυνὸν. Et ϖς, pro ψ, ut pro Πίλοψ, Πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune eſt etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidem, ut quum pro Ἀρὴς dicunt Ἀρὲς: in α autem, ut quum pro Ἐκάβη, Ἐκάβα: pro πύλη, πύλα: pro νόημα, νόαμα: pro ἠὼς, ἀὼς: pro ἀπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι, dicunt.

Pro θ proferunt φ, ut φλᾶται, pro θλᾶται.

Pro duobus ππ, duo ος, ut ἐμπίοσειν, pro ἐμπίπτειν.

Pro σ, τ: ut pro σὺ, τύ: pro ἀς σὲ, ἀς τέ.

Pro τ, π, ut pro σολὼ, σπολὼ: pro σταλὲς, σπαλὲς.

Pro ω magno, ο parvum: ut pro ὦρα, ὄρα: pro ὠτϛλὴ, ὀτϛλή.

Vtuntur ſyncope & in compoſitis vocabulis, geminantes mutas, ut κάππεσεν pro κατέπεσεν: & κὰδδὲ pro κὰτ δὲ. & κάββαλεν, pro κατέβαλεν.

Gravitonè pronuntiant non ſolùm nomina, ſed & articulos quum nominum locum habent: ut pro ὁ σὸς, ὁ σός: pro ἡ σὴ, ἡ σή: pro τὸ σὸν, τὸ σόν.

Eodem autem modo & diſſyllaba quæ apud nos acuunt ultimam, ipſi gravitonè pronuntiant, ut σόφος, κάλος, ὄξυς, βραδύς, βαρυς, λεῦκος, βᾶμος, ῥῦμος, τραχὺς, σκληρὸς, χᾶλος, & ſimilia.

Vocativum nominum in ης, qui eſt in ες, abſq; σ proferunt: ut pro Σώκρατες, Σώκρατ: Ἀριϛόφανες, Ἀριϛόφαν: pro Δημόσθενες, Δημόσθεν. Et à genitivis caſibus σ auferunt, dicentes: Σωκράτ, Διομήδ, Σοφοκλέ.

Pro accuſativo dativum accipiunt in pluralibus, ut τοῖς ἀνθρώποις, pro τὰς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ. Accuſativum verò pluralem proferunt ως pro ους accipientes: ut τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

Infinitiva verba in ειν deſinentia, ipſi per λν efferunt penultimã acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, καλὴν: pro φερεῖν, φερὴν.

Quæ autem apud nos deſinunt in ᾶν, ipſi in ᾶς mutant: ut pro ἐλᾶν, ἐλαᾶς: pro θεᾶν, θεαᾶς.

In ων deſinentia infinitiva ipſi per οις efferunt: ut pro ὑψῶν, ὑψοῖς: pro ὀρθῶν, ὀρθοῖς: pro χρυσῶν, χρυσοῖς.

In ω terminata verba apud nos in μι faciunt, ut pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunq; autem participia in ultima acuimus, & in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, & acuunt penultimam, ut pro ἐρηκὼς, ἐρήκων: pro νενηκὼς, νενοήκων. ſervant autem & horũ declinationes cum terminatione illa convenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: & pro γέλως, γέλος. & inflectunt ea quemadmodum quæ in ος deſinunt propria nomina.

Ἐγὼ circunflectunt, ἐγῶν dicentes, & pro ἐμὸν, ἐμῶν.

Pro σὺ dicũt τὺν, ſicut Dores: & pro ἡμῖν ἄμμιν: pro ὑμεῖς, ἄμμες.

Pro σὐδάδε, τῇδε: pro ἄλλοτε, ἑτέρωτε dicunt.

Pro χείρονα, χέρρονα: pro ἰμάτια, ἔμματα.

Pro ἐτανύω, ἰάνημι.

Pro μία, ια.

Pro ψῆφος, ψᾶφος.

Pro ἔρρωται, ἐτέρρωται.

In medio duarum vocalium interponunt ν: ἀὴρ enim ἀνὴρ dicunt: & pro ἕως, ἕως. Quum verò conſonans eſt media, non interponunt ν,

Et hæc quidem de dialectis dicta ſunt à me pro viribus: fortaſſe autem & alia quiſpiam accuratè indagans, inveniet quæ ab his ſunt diverſa.

EX PLVTARCHO EXCERPTA de dialectis, & Homerico earum uſu.

VAria dictione uſus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteras ſuis poëmatis interſeruit. Vnde eum totam Græciam & cunctas nationes peragraſſe conſtat. Nam Dorienſium ἐκτάψα (quæ perquam familiaris eſt brevitati ſtudentibus) uſus eſt, pro δῶμα dicens δῶ, ut hîc, -αἶψα δὲ οἱ δῶ Ἀφνειὸν πέλεται, & pro ὄπι, ὀ: ut, ὁ μοι αἰεὶ τὸς ἑκταμε χλῖας. & pro ὀπίσω, ὄψ, ο quidem in α, π verò & σ in cognatam ipſis literam, nimirum ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: ut, Ἠδὴ γάς με χὴ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, & hujusmodi. Ad eundem modum & mediàs ſyllabas concidendo, dicit ὄτρεχας pro ὀμότρεχας, & οἰετέας pro ὀμοετέης, & ὀπάτερον pro ὁμοπάτριον: item τρεῖν pro τρέμειν, & τίω pro τιμῶ, Eorũdem Dorienſium eſt & literas ponere, ut quum pro κρᾶπτοι, κράπτοι dicunt.

Aeolum verò τῇ συγκοπῇ in compoſitis utitur, καδδραθέτω dicens pro καταδραθέτω, & ὑββάλλειν pro ὑποβάλλειν. Deinde tertias imperfecti perſonas apud alios in ει diphthongum deſinentes, Aeoles per η efferunt, ut ἐφίλη, ενόη, pro ἐφίλει, ενόει, quem morem ſequutus Homerus ait, δῆδη μάχοισι λύγισι, pro ἔδει, quod eſt ἐδέσμει, ligabat. Et,

Τὸς μὲν ἄρ᾽ ὄτ᾽ ἀνέμων Δὴθ μὲν ὑγρὸν ἀκύπτων.

Eorum eſt & commutare σ in δ, ac pro ὀσμὴ dicere ὀδμὴ, & ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea & pleonaſmo in quibuſdam vocibus utuntur, ut quum pro ἑκηλος, αὔκηλος, & pro ἀπὶς, αὐπὶς, dicunt. Item ſecundæ verborum perſonæ θα ſyllabam adjicere, pro ἔφης, ἔφηθα, & pro εἶρης, εἴρηθα dicendo. Porrò conſonantium duplicationem alii Dorienſibus, alii Aeolibus tribuunt. quale eſt illud, ἐκκαθὲ ποξφύρεον θάνατον. &, ὁππότερος τάδε ἔρεξε.

Ionum autem proprietatẽ obſervat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus utitur. veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, & εἶπκον pro ἔδωκεν. ſiquidem in more habent præterita tempora ab iiſdem literis inchoare, quibus & præſens: & auferre ι in voce ἰφθὺς & ἰρηξ. Præterea quum tertiis ſubjunctivi modi perſonis σι addit, ut quum pro ἔλθῃ ἔλθῃσι, & pro λάθῃ λάθῃσι dicit. necnon dativis eandem adjicit, θυμῇσι & ὕλῃσι dicens. Adhæc dum τὸνομα pro τὸ ὄνομα, & νῆσον pro νῆσον, & κεινὸν pro κενὸν, & μείλων pro μέλων effert. Denique & α quum productum fuerit, in η mutat, ut Ἠρη, Ἀθηνη, pro Ἠρα, Ἀθωᾶ. Accidit autem nonnunquam ut econtra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant. Inſuper & circunflexa ita per Δῆσιν efferunt, pro φερεῶν φερέων, & pro νεῶν dicentes νέων. Eodem modo & genitivos

nitivos in ῆς definentes proferunt, ut Διομήδ@, Σαπφό@, pro Διομήδης, Σαπφῆς: & circunflexos genitivos plurales, ut Πηλέων, Πηρσέων: denique & plurales nominum neutrius generis rectos in η definentes, ut σηθεα, μίλεα. idemque de ejusdem numeri genitivis judicium. Cæterùm hoc eis proprium est, ut πετρόφατοι & similia dicant.

Maximè verò Attica dialecto usus est, quippe quæ sit varia & ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς usurpant, ita & ipse Πηλείδεω & χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnũquam uti, & pro duabus unam syllabam efficere, ut pro τὸ ἔπ@ τὸ ἔπος, pro τὸ ἰμάτιον ἱμάτιον. quibus hoc (Homeri) est simile, Τρῶες δὲ ἀθρόοι κνυζεῦν ἀλέες: & πεδία λωτεῦντα, pro λωτοῦντα. Atticum quoque est ex hujusmodi optativis η tollere, δοκοῖς, δοκοῖ, πιμῶς, πιμῶ, secundum quem Atticismum dictum est, ἄλλοι δὲ Ἀλκιβιάδῃ τάχιστα, Atticum est etiam hoc, Οἱ πολίορκες, κακίκες, παῦροι δέ τε παιδὸς ἀρείους: quod nos κακίονες & ἀρείονες dicere solemus. Solent quoque hujusmodi accusativos non per διαίρεσιν efferre, βᾶς, ἰχθῦς, ut in hoc, βᾶς ἀφεπιμομβμυς: & ἰχθῦς ὀρνιθοὺς τε. Et illud Atticè dictum est, ἐνθὲ μὲν Θρῄκεϊ ῥήγνυσι ῥέοντες, ut ζεύγνυσι, ὄμνυσι. Præterea & breves vocales Attici ex verbis abjiciunt, ut pro λάσεται λᾶται, pro οἴομαι οἶμαι. ad quem modum & pro ἐλύετο dicunt λῦτο. Eorundem est dicere ἐὼν & ἐων ποιμαίνω, ex abundanti addentium ε, unde etiam est ἐωνοχόει. Elidunt etiam ι, quum pro ἠϊόνες ἠόνες, & pro Νηρηΐδες Νηρῆδες dicunt. Sic verò & illud habet, σφὼ δὲ μάλ' ἠθελέτην. Denique in dativis in ι purum definentibus, quorum penultima α obtinet, idem fit, ut in his κέρᾳ χέρᾳ, στέλαι. Est & hoc Atticum, ubi dicitur ἴσαν & ἐπίσθων, pro ἔσαμεν & ἐπίσθομεν. Ejusdem consuetudinis est quòd optativos pro præteritis indicativorum usurpant: qua & Homerus identidem utitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, & adjectiva masculina conjungunt, ut τὰ χᾶρε, τὰ γυναῖκε: quod & Platoni familiare est, ἄγοντε καὶ φέροντε, & ἡ σοφὸς γυνή, & ἡ δίκαιο@. Sic igitur & Homerus de Iunone & Minerva dixit, Οὐκ ἂν ἐφ' ἡμετέρων ὀχέων ἅλις ἦεν ἁπάντων: & Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἰῷ: & κλυτὸς Ἱππομέδεια. Porrò quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando poëta dicit, Ἀλλ' ἄγ' εἰς ὅδυσσεῦ Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam consuetudinem refert: & quando ait, δέξατο δ' ἀσκηπτρον, & -δέμεν δὲ κλισιηφίν Δέκ@ δέπας, in his definit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum utitur nonnunquam peregrinis, ut sunt prædictæ, aliquando verò priscis, ut quum dicit ἄορ & σάκ@, interdum etiam communibus & assuetis, ut quum dicit ξίφ@ & ἀσπὶς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis gravitatem retinere.

EX EODEM PLVTARCHO EXCERpta de tropis, & Homerico eorum usu.

CAeterum quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, unde aut evidentior, aut gravior, aut modis omnibus jucundior fit: & verborum quidem immutatio, tropus; sententiarum autem, schema vocatur, & horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum sit, num've aliud quiddam à posteris inventum sit, quod ille non priùs dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιία admodum illi familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quòd hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, & inarticulatas voces in scripta retulissent, ut quum dicerent φυσᾶν, & πελέζειν, & βροντᾶν, & quæ istis sunt similia. Unde & ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit ut conformia essent rebus per ipsa significatis: cujusmodi sunt hæc, σίζ@, ἄρμ@, βόμ@, & ῥόχθει, ἀνέβρυχε, & σῖζε, aliaque istiusmodi, quibus nemo significantiora invenerit. Et rursus ubi alias voces & alias res pertinentes aliis tribuit, ut quum dicit φλέγμα καπὸν φορέουσα, (id est, malũ incendium ferens) efficaciam in conflagrando significans: & dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id est ignem pro febre.) Quibus & hoc affine est, χαλκοτύπους ὑπολύσας. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τῷ χαλκῷ πεπυπωμένας. Denique (ut summatim omnia complectar) multa verborum novitate multa cum licentia usus est, alia quidem præter consuetudinem immutans, alia verò eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus & magnificentiam adderet.

Præterea epitherorum copia illi est, quæ propriè & suo loco subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, ut quum singulis diis singulas appellationes attribuit, Iovem μητίετα & ὑψιβρεμέτην, & Solem ὑπερίονα, & Apollinem φοῖβον vocans. Iam absoluta ὀνοματοποιία, alios quoque tropos videamus.

Καταχρησις quidem (quæ usum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud poëtam est, ubi ait σειρὴν χρυσείην. (id est catenam auream) σειρὴ namque funiculum propriè denotat. Et ubi dicit αἰγέην κυνέην. siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur. ibi verò & eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autẽ, (quæ inde nomen sortita est quòd rem à propria significatione in aliam, cum conveniente utriusq; rei similitudine, transferat) & multa & varia apud illum est, ut illud,

Ἧκεν ἀποῤῥήξας κορυφὴν ὄρε@ μεγάλοιο. id est,
Contulit huc fracto se magni vertice montis. &,
Νῆσο@, τὴν πέρι πόντ@ ἀπείριτ@ ἐστεφάωτου, id est,
Insula, quam pontus circunluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam & cacumen in monte: & quam corona ad eum cui imponitur, eandem & mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus utens, orationem non solùm speciosiorem, verumetiam evidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata, ut Φθέγξατο δ' ἡνίοχ@ νηὸς κυανοπρῴροιο, (id est, Cæruleæ navis fic est auriga loquutus) pro ναύτης, nauta, & Βῆ δὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν, (id est, Ivit ad Atridem pastorem tot populorum) pro βασιλέα, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata, ut ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης, (id est, sub extremum Idæ pedem) pro τὴν ὑπώρειαν, radices. Et ἔθηκε ἀρούρης, (uber agri) pro τὸ γόνιμον, fertilitas. Aliæ econtra ab inanimatis ad inanimata, veluti σιδήρειον νύπτοι ἦπορ, (id est, ferreum certè tibi pectus) pro σκληρὸν, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata, ut σπέρμα πυρὸς σώζων, (id est semen ignis servans) pro γόνιμον ἔχλω. Porrò sicuti nominum, ita & verborum translationes apud eum sunt, quale est, Ἠϊόνες βοάσσαι ἐρεσσομένης ἁλὸς ἔξω, (id est, Littora nanque hoant, feriente salo atque procellis) pro ὑχῶσιν, sonant.

Alius deinde tropus (quæ μεταλήψις vocatur) fit quando per cognominationem res diversa significatur. ut Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπρωθέηκε θοῇσι, insulas enim quæ propriè appellantur ὀξείας, significare vult. siquidem θοὸν & ὀξὺ idem declarant. Ὀξὺ autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cujus forma tendit in tenuitatem. Istiusmodi & hoc est, ἐγὼ δὲ θοὰς παραπρέπω.

Alius tropus συνεκδοχὴ vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur. estque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus, ut ποῖος τὰχ@ ἐυδμητον βόας ὤμους. (id est, ad murum bene structum boves torridos) boum nanque appellatione corium ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum, ut Τοίλιν δ' ὦμ κεφαλὴν πυθέω. (id est, hujusmodi autem caput desidero, nam voce capitis totum hominem significat. Et quando pro Pulchra, λευκώλεν@ dicit, (id est, Candidis ulnis prædita) & pro Bene armati, εὐκνήμιδες. (id est Bene ocreati.) Aut ab uno multa, ut quando ita de solo Ulysse dicit, ἐπὰ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, (id est, Postquam Trojæ sacrum oppidum devastavit) neq; enim ille solus, sed unà cum aliis Græcis Trojam evertit. Econtra ex multis unum, ut σηθέα δ' ἱμερόεντα, pro σῆθ@. Præterea ex specie genus, ut μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών. marmor nanq; saxi species est. Aut econtra, ex genere speciem intelligimus. ut, Ὀρνίθας γνῶναι, καὶ σκαίσμασι μυθήσασθαι. siquidem non quasvis ὄρνιθας, (id est aves) sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adjunctis, effectum rei. ut Πάνδαρ@, ὅ τοι τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine jaculandi peritiam notat. Et ἕζόμενοι λούκαινον ὕδωρ. (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν. (id est, Tota die jugum movebant) ex accidenti nanque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens, ut λῦσε παρθενικὴν ζώνην. (id est, Virgineam solvit zonam) ex eo nanque sequitur quòd vitiaverit Et contrà, ex consequenti præcedens, ut quando pro φονεύειν, (id est occidere) σκυλεύειν dicit, id est spoliare.

Est autem & alius tropus μετωνυμία, quæ fit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat. quale est apud eundem,

Ἦμ@ ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα βωλοτομεῦσι, id est,
Aſt juvenes terræ Cererem concredere pergunt.

Triticeum nanq; fructum designat, quem sic à nomine Δήμητρ@ (id est, Cereris) inventricis appellavit. Et ubi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες, ὑπαΐσσοντο Ἡφαίστοιο. id est,
Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam Ἡφαίστ@, (id est Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine jam dictis & hoc est, ὅς κεν ἐμῆς γε Χοίνικ@ ἅπτηται. (id est qui meam chœnicem attigerit) ea nanq; quę in chœnice continentur, innuit.

Præterea & alius tropus αὐτονομασία vocatur, & fit quum epithetum aut configurativũ pro proprio nomine accipitur. ut,

Πηλείδης δ' ἐξαῦθις ἀπερητοῖς ἐπέεσσιν Ἀτρείδῃ μεθέηκε. i.e.
Aeacides Atriden rursus voce petulca Increpuit.

Per hæc enim nomina Achillem & Agamemnonem intelligit, Et rursus, Θάρσος Τριτογένεια, φίλον τέκ@. id est,
Sis animo fidens Tritonia, filia chara. Et alibi.

Φοῖβ@ ἀκερσεκόμης. (i. Phœbus intonsus) Illic enim Minervam, hìc verò Apollinem denotat.

Est

Eſt & ἀντίφρασις, dictio, quæ contrarium quàm præ ſe fert, ſignificat. ut in hoc,

Οὐδ' ἄρα τόγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. id eſt,
Hos ubi conſpexit, non eſt lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quòd his conſpectis indoluerit.

Eſt & ἔμφασις, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit. ut.

Αὐτὰρ ὅτ' ἐις ἵππον καταβαίνομεν ὃν κάπει Ἐπειός. id eſt,
Aſt in equum deſcendentes, quem ſtruxit Epeus.

Dum enim inquit καταβαίνομεν, æqui magnitudinem declarat. Simile autem illud eſt, Παῦ δ' ὑπ' ἀμαλὴ ξίφος αἵματι. (id eſt, Totus enim gladius ſanguine incaluit.) Per hoc enim majorem emphaſin oſtendit, quòd ait enſem adeò ſanguine tinctum fuiſſe ut incaluerit. Atque hujusmodi quidem tropi qui fic vocantur, ab Homero ficti ſunt.

DE SCHEMATIS, ET HOMERICO eorum uſu, ex eodem Plutarcho.

VIdeamus autem num & eas conſtructionis mutationes quæ σχήματα (hoc eſt figuræ) appellantur, ipſe quoque Homerus primus invenerit. Porrò ſchema eſt ſermo à communi conſuetudine recedens, ornatûs ſeu utilitatis gratiâ ſecundum quandam fictionem mutatus. Dicendi nanque varietas orationem non ſolùm venuſtiorem, ſed etiam ſtylum graviorem efficit. Vtilis autem eſt, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter ſchemata autem πλεοναςμῷ nonnunquam metri cauſâ utitur. ut in hoc,

Χρυσοῦ ζύσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα. id eſt,
Auri autem appendens Vlyſſes decem tota talenta.

Vox enim πάντα, nihil ad ſenſum faciens, adjicitur. Eſt etiam quando ornatûs cauſâ fit. ut;

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. id eſt,
Certè omnino mortuus eſt Menœtii ſtrenuus filius.

Vox nanq; μάλα Attica conſuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus ſignificatum refert: quæ figura περίφρασις appellatur, ut quum dicit Ἀχαιῶν, pro Ἀχαιούς, (filios Græcorum pro Græcos) & βίλλω Ἡρακλέϊ, pro Ἡρακλέα, (vim Herculeam, pro Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum conſuetam ſtructuram invertit: & dictionem in medio interponit: quæ figura ὑστερέατον vocatur. ut in hoc,

Αἰμωδέες, ὡς πίς τε λέων κὴν ταῦρον ἐδηδώς,

pro eo quod eſt, λεων ταῦρον καταδηδώς ac dictionem quidem ſic trãſponit per ὑστερολόγον. Aliquãdo verò totã orationẽ: ut in hoc,

Ἀργεῖοι μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δ' ὄνησς
Σμερδαλέον ἠνάδησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαγγήσαντις Ὀδυσῆος θείοιο.

Ordo nanq; orationis eſt, Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαγγήσαντις Ὀδυσῆος θείοιο.

Ejusdem ſpeciei figura eſt quæ παρεμβολὴ vocatur, & fit quando extrinſecus quædam nihil ad inſtitutum pertinentia interſeruntur: quæ etſi quis eximat, tamen conſtructioni nihil decedit. ut eſt illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε id eſt,
Iuro per hoc ſceptrum, quod nec folia ulla nec ullos
Ramos producet, poſtquam trunco illud ademptum.
Nam librum illius ferrum circumundique raſit.

& cætera quæcunque de ſceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἦ ποτ' Ἀχαιοῖς, ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν. id eſt,
Certè olim cupiet Peliden turba Pelaſga.

Eſt autem apud eum & παλιλλογία, hoc eſt, repetitio alicujus partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam ἀναδίπλωσις appellatur. quale eſt,

Τῷ δ' ἐγὼ αὐτὸς εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μάχη δ' ὡς σίδηρος. id eſt,
Hunc adverſus eo, quanvis ſit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando verò interſeruntur alia quædam, & eadem rurſus repetuntur: ut in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλεβόωντας,
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα διεδάσαντο, ἕκαστοι ἄλλων. id eſt,
Ille quidem Aethiopas adiit, procul inde colentes,
Aethiopas reliquis diviſos partibus orbis.

Hæc autem figura non ſolùm dicentis affectum declarat, ſed etiam auditorem movet.

Ejusdem generis eſt & ἐπαναφορὰ, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur; cujus exemplum apud poëtam hoc eſt,

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποιῆτ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν. id eſt,
Nireus tres Syma naves adduxit & ipſe,
Nireus Aglaia Charopoque potente creatus,
Nireus quo Troiam venit non pulchrior alter.

Eſtque ſimiliter & hæc figura affectui movendo & ſuaviloquentiæ perquam familiaris.

Eſt præterea apud eum & ἐπάνοδος, quæ fit quando duas res & nomina proponens aliquis, ſenſu nondum finito, ad utrunq; nominum redit, ac ſententiæ defectum complet: ut in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἀμοτον μενεαίνων,
Ἦ μὲν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊότητος·
Ἄρης δ' αὖ παλάμησι πελώριον ἔγχος ἀνώγει. id eſt,
Mars homicida, dea & Contentio litigioſa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hoſtilia multa:
Mars autem manibus prægrandem concutit haſtam.

Officium autem ſchematis iſtius eſt, orationem variegatam & perſpicuam reddere.

Ad hæc ſchema apud illum eſt ὁμοιοτέλευτον, in quo membra in voces ſono ſimiles deſinunt, eaſdem in fine ſyllabas habentia, ut eſt,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δ' πέμπειν. Et in illo,
Οὐλυμπόθεν, ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· ἔστ' αὖτε πνοιαὶ πνείουσιν ἄητοι,
Δοῦσαι, ἔστε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται αἰνέφελον, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ ſimiliter declinantur, periodi ſeu membra deſinunt, idque in eodem caſu fit, ὁμοιόπτωτον propriè nuncupatur. quale eſt,

Ἦ ὅτε ἐθνέα εἴσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ὑπ' γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομένάων.

Prædicta autem & his ſimilia, multum gratiæ & voluptatis adduut orationi Cæterum ſpecimen induſtriæ ſuæ circa compoſitionem dedit, quòd ſæpenumero duabus etiam figuris in iiſdem verſibus eſt uſus, nimirũ τῇ ἐπαναφορᾷ, & τῷ ὁμοιοτελεύτῳ. ut in illo,

Εὖ μὲν πις λόγου ἠξιάθη, εὖ δ' ἀπίδα ἤθετο.
Εὖ δὲ πις ἵπποισιν ἐξόπιθεν ἐλάτω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud ſchema cõtinetur quod παρισον appellatur, fitq; ex duobus aut pluribus membris pares inter ſe voces habentibus. Huius verò Homerũ primum autorem eſſe cõſtat, qui dixit,

Αἴδεσθαι μὲν ἀνήναθαι, ἐλέεσθαι δ' ὑποδέχθαι,
Μιιθεῖσθαι μὲν ὀπυρρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι.

Quòd verò & hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obſcurum eſt.

Porrò eandem gratiam & παρονομασία habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei ſimile ſtatim modico ſpatio interjecto ſubjungitur. quale eſt hoc.

Οὐδὲ γὰρ ἀδὲ Δρύαντα πάις, κρατερὸς Λυκόεργος. Et illud,
Τῶν ἦτοι Πρόθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.

Cæterùm prædicta aut per pleonaſmũ, aut per alium, quempiam ſchematiſmum, figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero & ea figura eſt quæ ἔλλειψις appellatur, quando etiam omiſſa aliqua voce ſenſus ex prædictis patet. quale eſt,

Δώδεκα μὲν σεῦ νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ' ἕνδεκα φημί.

Deeſt enim ἀλαπάξας, (i. vaſtaſſe) ſed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (i. defectum) dicitur,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμυνέσθαι περὶ πάτρης.

Deeſt enim verbum ἐστί. Item hoc,

Ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο. Deeſt enim verbum πάθεσι, vel συμβέβηκεν. aut aliquod hujusmodi.

Tale eſt etiam ἀσυνδετον, quum eximuntur συνδέσμοι (id eſt conjunctiones) orationem conjungentes: quod non ſolùm celeritatis gratia fit ſed & emphaſis affectu plenæ. quale eſt iſtud

Ἴομεν ὡς ἐκέλευσε ἀνὰ δῆμον, φαίδιμε Ὀδυσεῦ.
Εὕρομεν οἰ βόες τε πολυγληχῖνες ἠδὲ καὶ οἶες Κίρκης.

In his enim & conjunctio exempta eſt, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Eſt inter ſchemata id quoq; quod Ἀσύνθετον appellatur, ſive ἀλλοίωσις: quum conſueta ſtructura fit ἀλλοία, id eſt diverſa, redditurq; varia: ut ornatum aut venuſtatem orationi afferat, dum conſueta quidem ſtructura non videtur eſſe ἀνακόλουθον, id eſt inconſequens, ſed relatio ad peculiare quidpiã habet ἀκολουθίαν, id eſt, conſequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutãtur. quale eſt κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et ἥλυς ἔέρση, pro ἥλεια. Veteribus nanque familiare fuit, maſculinis pro fœmininis etiam uti, tanquam præſtantioribus & vehementioribus. Nec tamen immodicè nec citra certam rationem hoc fecerunt: ſed quum epitheto utendum fuit, quod eſt extra corpus cujus mentio fiebat. Illa nanque circa corpus verſantur, ὁ μέγας, & ἡ μεγάλη, id eſt, magnus & magna, item ὁ καλὸς, & ἡ καλὴ, id eſt, pulcher & pulchra, & hujusmodi. Extra corpus autem, ut εὐδοξος, id eſt, glorioſus, & εὐτυχὴς, id eſt fortunatus. Quinetiam propter compoſitionem utrunq; genus admittunt. Generaliter enim omnia compoſita utriq; generi commu-

nia ſunt. Præterea quum verbum maſculino & fœminino nomini commune ſubjungitur, aut participium, maſculinum præualet: ut in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἠίθεοι ἀπαλὰ φρονέοντες,

Quædam etiam ſunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur. quale eſt,

- ἔχῃ δέ τε κίονας αὐτὰς Μακρούς.

Sæpenumerò autem & metri cauſa genera commutat, ut in hoc,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomen τέκνον neutrius ſit generis, ei ſubjunxit maſculinum φίλε, vocem nimirum ad perſonam referens. Simile eſt & illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέθλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet & illud,

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίης Τειρεσίαο,
Σκῆπτρον ἔχων.

Participium nanq; ἔχων (id eſt tenens) non ad ψυχὴν, ſed ad genus corporis, hoc eſt ad ipſum Tireſiam, accommodavit. Plerunque enim non ad dictionem, ſed ad id quod ſignificatur, reſpicit. ut in hoc,

Πᾶσιν δ' ἐνὶ θυμὸς ἐκίνησεν γ' φάλαγγες
Ἑλπόμβροι παρὰ ναῦσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἑλπόμβροι non cum φάλαγγες eſt conſtruendum, ſed cum (ſubaud. τὸ) αὖθρες, ex quibus illæ conſtant.

Præterea & ſecundum aliam rationem genera permutat: ut quum dicit,

- νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανείη· τὸ μὲν ὄπατε ῥοθέει.

Quum enim νεφέλη & νέφος ejuſdem ſignificationis ſint, & antè uſus eſſet nomine νεφέλη, articulum τὸ neutrius generis intulit, ut quo νέφος ſubintelligeretur. Huic autem ſpeciei ſimile quoque hi ſunt verſus,

Τῶν δ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δηριχθὰ θέρεσσιν,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσι.

Etenim quum generale avium nomen in neutro genere præmiſiſſet, (τὰ πετεηνὰ) ac deinde illarũ ſpecies in maſculino ſubjunxiſſet, rurſus neutraliter infert, κλαγγηδὸν ποταομένων: reddens videlicet id quod generali avium nomini convenit.

Non ſolum autem genus, ſed & numerum poëta ſæpe commutat. veluti quum dicit,

- ἡ πολλοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπουέσθω.

Præpoſito enim ſingulari, pluralem ſubjunxit, dum videlicet ſenſum magis quàm vocem reſpicit. nanq; (πολλοὺς id eſt multitudo) appellatione quidem ſingularis numeri eſt, multos autem in ſe complectitur.

Porrò ſimile eſt à contrario, quando plurali præpoſito ſingularis ſubjungitur: ut in hoc,

- οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, Πρόσσω πᾶς πέτεται.

Dictio enim πᾶς voce quidem ſingularis eſt, ſed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem ſchematis formam & illud habet,

Οἱ δ' Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἴξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὸν ῥέζον.

Pylii nanque intelliguntur.

Fit apud eum & caſuum mutatio, ut quum nominativus & vocativus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορεῦσαι. &,
νεφεληγερέτα Ζεῦ. &,
Διὸς φίλος· ἐκ γάρ μοι δοκέεις ὁ κήδιστος Ἀχαιῶν.

Genitivus autem & dativus in hujusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν πεσέμεν καὶ ἐμοὶ θανέειν περ, pro τῶν Τρώων. Et viciſſim, Ἡ δ' αὖτε πετάσυρτο πρὸς αἰθέρα γλαφυρὸν, pro πρὸς αἰθέρι.

Atque mutationis iſtius cauſa eſt, quòd nominativus, accuſativus & vocativus quandam inter ſe cognationem habere videantur, præſertim quum nomina neutrius generis, & pleraque maſculina ac fœminina, tres iſtos caſus ſimiles habeant. Similiter autem & genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit ut & Homerus caſus haud immeritò præter conſuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque iſtius mutationis invenire quis poſſit. ut in hoc, ἐπισταμένω ποδοῖιν. & in hoc, διέπτησαν πεδοῖιν, quod perinde eſt atque ἐπέρων ἀμφὶ τὼ ποδέ,

Bellè autem & caſuum permutatio apud illum ſe habet, in utriusque poëmatis exordio, in quibus præpoſito accuſativo, nominativum intulit: dicens.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, - ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. Item:
Ἄνδρά μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.

Eſt etiam quando genitivo rectum infert, ut in hoc,

Τῶν ὃι νῦν βροτοί εἰσι.

Multa & alio modo figuratè dicit: quale eſt hoc,

Φημὶ γὰρ ἓν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἦ μάλα τῷ ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔδωκεν
Ἀργείοις, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀγράπτων ἐπιληΐ, συναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic ſimile eſt & illud,

- ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς, - ῥίμφα ἐγῶν' ἄγεσθαι φέρεσθαι.

Et hoc quidem ſecundum veterem conſuetudinem extulit, idque non ſine ratione. Si quis enim participia in verba diſſolvat, conſequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀγράπτων idem valet quod ἄγραπτε, & πεποιθὼς idem quod πέποιθε. His & illa ſunt affinia,

Οἱ δ' ὅλον σκόπελοι, ὁ μὲν ἔρχνον δ' ἔρυτο κικλήσκων. Item:
Τὼ δ' ἀμφικρεμάσθην, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν.
Ἦ τοι, ὁ δ' ἐς Τρώων ὁμάδον κίε.

Non enim ratione caret ſiquis de duobus aliquibus dicturus, nominativum caſum præponat, & eo quod ipſorum utrique commune eſt, obſervato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune eſt, multum gratiæ illi afferre, nemini obſcurum eſt. Denique eſt & ubi caſu communi præpoſito, ſermonem de uno infert: ut in hoc,

Ἀμφὼ δ' ἐξόμβρω, μεμαρπότον ἦεν Ὀδυσσεύς.

Nominum autem ſpecies immutat, dum ſæpenumero comparativum pro abſoluto, tanquam per hyperbolen, uſurpat, ut σακέσπαρον ὡς κε νέκυας.

Nonnunquam verò ſuperlativum itidem pro poſitivo: ſicuti hoc, δικαιόπατρον Κενταύρων. Talis in nominibus quidem mutatio eſt.

In verbis autem fit mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitivus pro imperativo ſumptus fuerit. ut,

Θάρσεῖν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro μάχου. Aut indicativus pro optativo: ut,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, pro μυθησαίμην & ὀνομήναιμι.

Viciſſim optativus pro indicativo: ut,

Καὶ νύ κεν αὖθ' ὀπάλοιτο Ἄρης, pro ἀπάλεσθη.

Temporum autem mutatio fit, quum præſens pro futuro poſitum fuerit: ut in hoc,

Τλῶ δ' ἐγὼ ἀλύσω τοῖν μιν χθονὸς ἔσσεσιν, pro ἐπελάσσεται. Aut pro præterito: ut,

Ἔνθ' ἤτοι πλῶσοι ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ' ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει, pro ἔῤῥει.

Aut futurum pro præſenti: ut,

Οἱ μὲν δυσομένῳ ὑποτρέσσουσιν, οἱ δ' ἀνιόντι.

Aut pro præterito, Δείδω μὴ δὴ πάντας ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι νημερτέα εἴπῃ, pro εἶπε.

Quinetiam diatheſes (verborum) ſæpius mutantur, & paſſiva aut media pro activis ponuntur: veluti,

Ἔλκετο δ' ὀκτὼ πόλεσιν μέγα ξίφος, pro ἕλκε. Item,
Καθορώρυχος Αἴας, pro ὀρύσσων.

Viciſſimque activum pro paſſivo uſurpatur: ut,

Δωρήσω τρίποδα χρυσείοισι, pro δωρήσομαι.

Eſt etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro ſingulari ponat, velut in familiari ſermone, quum quis de ſeipſo loquitur: veluti,

Τῶν ἀμφὶ γε θεὰ θύγατερ Διὸς ἐπὶ καὶ ἡμῖν. pro ἐμοί.

Fit autem apud illum & perſonarum mutatio, idque uno quidem modo ſic,

Ἄλλοι μὲν δὴ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἠὼ Ὀλύμπια.
Σοί τ' ἐπιπείθοντο, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi nanque quum dii eſſent, (inter quos & ea perſona erat quæ loquebatur) bellè utrunque extulit, & ἐπιπείθοντο & δεδμήμεσθα.

Alio autem modo, quum miſſa facta ea perſona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram tranſit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur: atque per mimeſin auditorem movet & ducit. cujusmodi hoc eſt,

Ἔκτωρ δ' Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύειν, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
Οἳ δ' αὖ ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωσε νοήσω. id eſt,
Hector voce jubet clara Teucros agitare ad
Naves, exuvias que ſinant ut quisque cruentas.
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione nanque tranſitum fecit ad mimeſin.

In ipſa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ ſæpe utitur: ut,

Ἀμφί σε Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verum & per mimeſin, mutatione perſonarum utitur: ſicuti in illo.

- ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγορόασθε
Νηπιάχοις, οἷς ἔπι μέλει πολεμήια ἔργα,
Ἀτρείδη, σὺ δὲ φῂς· ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βιβλὴν,
Ἄρχου Ἀργείοισι κὴ κεφαλῇς ὑμίνας. id eſt,
Revera pueris par eſt hæc concio veſtra
Inſipidis, quibus haud curæ ſunt bellica facta.
Aſſi Atrida, prius velusi conſultus cras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Eſt & alia ἀποστροφῆς ſpecies hujusmodi.

Τυδείδη δ' οὔτ' αὖ γνοίης ποτέροισι μετείη. Ponitur enim pro οὔτε αὖ τις γνοίη. Et rurſum,

- οὐδ μὴν δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρατὸς οὐδὲ δέ
Θεσπεσίη, τό τ' αὖ ἤτοι ἀποσχέθοι φίλον ἦκαρ.

Participiis quoque loco verborum utitur: ut in hoc,

ἐνὶ κήπῳ Καρπῷ βεβιθυῖαι, pro βεβίθασι. Hoc item,

Ε᾽νθ᾽ οἱ γ᾽ ἐσέλασσαν πρὸ ἀδόντες. pro πρὶν ἐιδέναι.

Articulos quoque sæpe commutat, pro postpositivis præpositivos usurpans: veluti,

Τὰς ἕτερε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀέλλη πορφύρῃ. Item,

Θώρηξ᾽ ὣς οἱ ἀπῶλεσε πρὸς ἑταίρους. quæ vicissim etiã accidit.

Præpositiones quoq; ad hunc modum commutare solet. ut,

Χθιζὸς ἐὼν μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα. Item,

Νῆσον ἀνὰ πρατὺν ὄρσε κακὸν. Similiter & præpositioni casum nominis nõ proprium infert, ut in isto, Μή πως τῷ Διῒ νίκῃ μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro Διὶ νικᾶν.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: ut,

Τῆς ὀμαρτεῖτ᾽ ἀχέων, pro ἐπὶ τῆς. Item,

--ποσὶν γὰρ ἐπὶ μὲν ἔπιπτε, pro πρόσθεν.

Ad hunc modum & alias præpositiones partim commutat, partim tollit.

Adverbia etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, & de loco, indifferenter utitur: ut,

Υἱωνοὶ δ᾽ ἑτέρωσε κάθιζον, pro ἑτέρωθι. Item,

Αἴας δ᾽ ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

Conjunctionum etiam mutatio apud illum extat. quale est,

--δύνῃ δ᾽ ὅποτ᾽ ἔμπεδον χόλον δὲ ἀλέσῃσι γυναικὸς, pro χόλον γὰρ ἀλέσῃσι γυναικός.

Atq; hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm poëtæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

Cæterum & schematum sententiæ species multæ apud illum sunt. qualis est & προσαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤτοι οἷς ἔγε πρῶτος ὑφαίνεσθαι ἐμέλεσκον.

Item ἐπιφώνησις. quale est, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Est & προσωποποιία apud eum frequens & varia. multas enim & diversas personas colloquentes introducit, quibus & omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit. ut,

Ἧκε μετ᾽ οἰμώξεις ἥρως ἐπιπλάτην Πηλεΐδης.

Est autem (apud eum) & Διατύπωσις, accurata tractatio rerum, aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: ut id quod dicitur, evidentius reddat. veluti hîc,

Ἄνδρας μὲν κλέπτουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,

Τέκνα δέ τ᾽ ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. id est,

Sternunt Marte viros, urbem depascitur ignis:

Alii abducunt proles cum matribus omnem.

Aut ad movendam misericordiam,

Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ

Αἶσαν οὐ λόγῳ ἐπὶ φθίσιν, κακὴν πόλλ᾽ ἐπιδόντα,

Υἱὰς τ᾽ ὀλυμβίους, ἐλκυσθέισας τε θύγατρας,

Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα

Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι,

Ἐλκομένας τε νυὸς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. Hoc est,

Me miserum, extrema cui tristia fata senectæ

Iuppiter immittet, quæ cernere tanta coegit

Totque mala: occisos natos, raptasque puellas,

Pollutos thalamos, allisos denique terræ

Infantes, ardente feri certamine Martis:

Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est & ἐιρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrariũ declarans. quale est hoc Achillis.

Ἀλλ᾽ Ὀδυσεῦ, σιὼ σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι

Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξήσειν δήιον πῦρ. Hoc item:

- ὁ δ᾽ Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω

Ὅς τις οἱ γ᾽ ἐπιτοίσει, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν. id est,

Sed Laertiade, tecum consultet, & omni

Concilio regum, quo pellat navibus ignem. Item,

- *alium legat inter Achivos*

Ipsum qui deceat, regno qui dignior illo.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inventurum. Atque hoc quidem modus est, quando aliquis se extenuat, ut contrariam sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quum re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντί νο᾽, ἢ μάλ᾽ ἔμοιγε κακὰ, πατὴρ ὡς, κήδεαι ὑμῖν.

Inimico nanque dicit, Tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus, quando quis irridendi gratia alterum extollit. ut proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.

Ἦ πινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,

Ἦ νύ κε καὶ Σπάρτηθεν. ἐπεὶ νύ οἱ ὀίεται αἶνως. id est,

Telemachus cædem haud dubiè nobis meditatur,

Auxilium ex Sparta cogens, Pyloque difertis,

Multum nanque sibi tribuit sumitque adolescens.

Est & σαρκασμὸς, quædam τῆς ἐιρωνείας species, quando quis per contrarium alicui convitians, risum simulat. quemadmodum Achilles.

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κῆτος ἐμεῖο δ᾽ ἀπὸ μένος Ἀχαιῶν

Εἵλετ᾽, ἔχει δ᾽ ἄλοχον ὑμωρέα, τὴν πρίν ἀνάσσων

Τερπόμην, id est,

Salva manent istis sua dona, sed unus Achilles

Muncre privatur, licet illi grata sit uxor

Atridæ, cum qua accumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, quale est istud,

Νῶϊ μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελαίνῃς νύκτα φυλάξεις,

Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ κατακείμενος, ὡς ἐπέοικε. id est,

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi,

In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum nanque & suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Usus est sæpenumero & τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans, multum vehementiæ ostendit. ut,

Δασυτέροι χθονός, ἠὲν οἵ᾽ ἀνέμοισιν ὁμοῖοι, id est,

Hi candore nivem superant, cursuque Aquilonem.

Hujusmodi tropis & figuris Homerus ita usus est, & ad posteros usum eundem transmisit, ut ob hæc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

ΠΕΡΙ ΠΑΘΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΕΚ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

ΤΑ τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιρεῖται, ποσόν τε καὶ ποιόν. καὶ τὰ μὲν ποσᾶ εἴδη, Ἔνδεια καὶ Πλεονασμός. τὰ δὲ ποιᾶ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συμπλεόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἂν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De passionibus dictionum, ex Tryphone grammatico.

Dictionum passiones in duo generalissima dividuntur, (videlicet) in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endeia & Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis & Metalepsis. Quum autem ambo in unum convenerunt, Sectio fit. Sunt verò (ut summatim dicam) passiones quinq;, Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis & Timesis.

Πλεονασμός.

Πλεονασμὸς, (id est Redundantia) est περιττότης χρόνων ἢ χρόνου, στοιχείων ἢ στοιχείου. id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi, ut κώρη pro κόρη, & κρῖμνον pro κρῖνον.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id est temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus. ut ἄδυλλον pro ἄιδυλλον, & σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις, (id est Transpositio) est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ᾽ ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam, ut θαρσὲ pro θρασὲ, & κραδίη pro καρδία, & κάρτος pro κράτος. Vocatur autem & Ἀνάκλασις & Ὑπέρθεσις, Permutatio & Transpositio.

Μετάληψις.

Μετάληψις, (id est Transsumptio) est στοιχείου μετακίνησις, id est, elementi mutatio, ut ἠπεδανὸς pro ἀπεδανὸς, & αἰμηπότης pro αἱμοπότης.

Τμῆσις.

Τμῆσις, (id est Sectio) est σωθέντος λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est, compositi vocabuli resolutio in duas dictiones, ut ἄκρου πόλις pro ἀκρόπολις.

Τέτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ, τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια· τὰ δὲ λοιπὰ, ἐστὶν ἄτμητα. Τῶν δὲ πλεονασμῶν εἴδη ἐστὶν ἑνδέκα, Πρόθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκθλασις, Ἔκτασις, Διαίρεσις, Παρεμβύθισις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προχημασμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη ἐστὶν ἑπτὰ, Ἀφαίρεσις, Ἀπόκοπη, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔκθλιψις, Παρέκθλιψις, Ἐκθλίψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκεινται δὲ Πρόθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἀποκοπῇ, Ἔκθλασις Συγκοπῇ, Ἔκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρεμβύθισις Ἐκθλίψει, Διπλασιασμὸς Παρεκθλίψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προχημασμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, ut Pleonasmus & Endia, id est Redundantia & Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt novem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Divisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis & Proschematismus. Endiæ autem, id est Defectus, species sunt novem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Ellisio, & Abscisio. Adversatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni; Superextensio Concisioni, Divisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscisioni.

Πρόθεσις.

Πρόθεσις, (i. Additio) est τεθεῖκη στοιχέιε κατ' ἀρχλὼ τῆς συλλαβῆς, id est, adjunctio elementi in principio syllabæ, ut ἀστφὶς pro στφὶς, ἄσταχυς pro στάχυς, ἅμμὸ pro ἄμμο.

Ἀναδίπλωσις.

Ἀναδίπλωσις, (i. Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν ἀφ' τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστίχων ἐπάναλ@ σκφορά. id est, primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστίχως, repetita prolatio. Fit autem in verbis & participiis & nominibus: estque frequens apud Ionas & Aeoles; ut κεκφόμωσι pro κφόμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀπαρτηρὲς pro ἀπηρὸς, ἐτήτυμον pro ἔτυμον.

Ἔκτασις.

Ἔκτασις, (i. Extenſio, ſive productio) est ὅταν τὸ συστελλόμενα δίχρονα σκληθῇ, ἢ τὰ βραχέα ἐς τὰ μακρὰ ἀντιστοιχα αὐτῶν μεταπεθῇ. id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, ſive producuntur, vel breves in longas earum ἀντιστίχως mutantur. ut κφῶ@ pro καλὸς, κώρη pro κόρη.

Ἐπέκτασις.

Ἐπέκτασις, (i. Superextenſio, ſive Superproductio) est πλεοναστὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοτόνε, ὅταν μὴ γλυκὺν παραπήγμα κωλύσῃ. id est, redundantia ſyllabæ in medio, quæ ejuſdem est accentus, quum generalis obſervatio id (fieri) non prohibet, ut δύτειχεον pro δύτειχον, & ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, πολεμήϊα pro πολεμία.

Διαίρεσις.

Διαίρεσις, (i. Diviſio) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ ἀφίστασις ἐς δύο. id est ſyllabæ reſolutio vel disjunctio in duo. Sed hæc paſſio Ionum & Theſſalorum propria est, ut παΐις pro παῖς, & κῆλιον pro κῶλον, & βέλε@ pro βέλος.

Παρένθεσις.

Παρένθεσις, (i. Interpoſitio) est τεθεῖκη φωνήσντ@ κῦ μέσον ὁ ποιῆντ@ συλλαβὴ. id est, additio vocalis in medio non facientis ſyllabam, ut πνέοντες pro πνέοντες, κεινὴ pro κενὴ, νέσος pro νόσ@, ξεν@ pro ξέν@, ἐλελυθὼς pro ἐληλυθώς. Porrò hæc paſſio Ionum est.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμὸς, (i. Duplicatio, vel Geminatio) est τὸ αὐτὸ συμφώνε τεθεῖκη κῦ μέσον, σὺν ὀλιγοπλεῦντ@ συλλαβῆ. id est, ejuſdem conſonantis additio in medio, non efficientis ſyllabam: ut ὄπι pro ὄπ, ἄδδιω pro ἄδιω, μέσσον pro μέσον, σύνεπε pro αὔνεπε, ὀππότε pro ὀπότε. Et hæc quoque paſſio Ionum est.

Παρεμπλωσις.

Παρέμπτωσις, (i. Intercidentia) est τεθεῖκη συμφώνων κῦ μέσον, σὺν ὀλιγοπλεύντων συλλαβῆ. id est, additio conſonantium in medio, non efficientium ſyllabam, ut πτόλις pro πόλις, & πτόλεμ@ pro πόλεμ@.

Προσθηματισμός.

Προσθηματισμὸς est προσθῆκη συλλαβῆς κῦ τὸ τέλ@. id est, additio ſyllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum est propria. ut λόγοισι pro λόγοις, μέσσῃσι pro μέσοις, προσώπασι pro πρόσωπα, ἐγὼν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque de ὑδεία.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (i Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχλὼ στοιχέε. id est, ablatio elementi ab initio, ut ὀρτὴ pro ἑορτὴ, αἶα pro γαῖα, κεῖν@ pro ἐκεῖν@. Sed hæc paſſio Ionum est.

Ἄφαιρεσις.

Ἄφαιρεσις, (i. Ablatio) est ὑποβολὴ κατ' ἀρχλὼ τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. id est, abjectio geminatæ ſyllabæ à principio, ut βλῆδαι pro βεβλῆδαι, δέδεχθαι pro δεδέχθαι, βλήμεν@ pro βεβλημένο@.

Συστολή.

Συστολὴ, (i. Contractio, ſeu Correptio) est quando τὸ ὀπτεινόμενα δίχρονα συστολῆ, ἢ τὰ μακρὰ ἐς τὰ βραχέα ἀντιστοιχα αὐτῶν μεταπεθῇ. id est, quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, in breves earum ἀντιστίχως commutantur, ut φυσίζο@ pro φυσίζω@, ξερὸν pro ξηρόν.

Συγκοπή.

Συγκοπὴ, (i. Conciſio) est ὑποβολὴ συλλαβῆς κῦ τὸ μέσον, id est, abjectio ſyllabæ in medio, ut Κἀμμορ@ pro καμόμορ@, δώσκιον pro δεκτώσκιον.

Συναλοιφή.

Συναλοιφὴ, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήσντ@ ἕνωσις, καταβολῇ τόνων, id est, duarum ſyllabarum in vocalem unio, dejectione tonorum. Fit autem Synalœphe per modos ſeptem: ſimplices quidem, tres, per ϑλῖψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compoſitos autem, quatuor per ϑλῖψιν & κρᾶσιν, per ϑλῖψιν & συναίρεσιν, per κρᾶσιν & συναίρεσιν, per ϑλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν. Per ϑλῖψιν igitur, ut ἐπ' ἐμὲ, pro ἐπὶ ἐμέ. Per κρᾶσιν, ut τἄμὸ pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, ut Νηϊάδες pro Νηϊάδες. Per ϑλῖψιν & κρᾶσιν, ut κἀγὼ pro κἀγώ. Per ϑλῖψιν & συναίρεσιν, ut ἐμεῖπ δωίει pro ἐμοὶ τῶδωίει. Per κρᾶσιν & συναίρεσιν, ut ἀπέλ@ pro ἀπόλ@. Denique per ϑλῖψιν & κρᾶσιν & συναίρεσιν, ut σὺ τἀθιοπίᾳ pro σὺ τῇ Αἰθιοπίᾳ.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις, (i. Defectus) est ὑποβολὴ φωνήσντ@ κῦ μέσον, ὁ ποιῆντ@ συλλαβὴ. id est, abjectio vocalis in medio, non facientis ſyllabam, ut ἀμύξαι pro ἀμύξαι, & γερᾶον pro γεραιόν.

Παρέλλειψις.

Παρέλλειψις, (i. Prætermiſſio) est ὅταν σὺ π τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. id est, quando una aliqua geminatarum conſonantium omittitur, ut κφίλιον pro κφίλλιον, & ἦτον pro ἧττον.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, (i. Eliſio) est ὑποβολὴ ἑνὸς συμφώνε σύντος τῆς πρώτης κῦ τελευταίας συλλαβῆς, ὁ ποιῆντ@ συλλαβὴ. id est, abjectio unius conſonantis inter primam & ultimam ſyllabam, non facientis ſyllabam, ut σκῆπτρον pro σκῆπτρον.

Ἀποκοπή.

Ἀποκοπὴ, (i. Abſciſſio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κῦ τὸ τέλ@. id est, ablatio ſyllabæ in fine, ut δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδᾶ pro Ποσειδᾶνα.

ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ ΔΙΑΦΟΡΩΣ ΤΟΝΕΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ, ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

id est,

COLLECTIO VOCVM QVAE pro diverſa ſignificatione, accentum diverſum accipiunt.

Invenitur & hæc inſcriptio Græca, cujus eadem est ſententia,

Ὅσαι λέξεις, πρὸς διάφορον σημαινόμενον, διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχεῖον.

Autor autem vulgò quidem Cyrillus eſſe creditur, ſed ego Philoponum eſſe arbitror, vel potius perſuaſum habeo.

Ἀγελαῖ@, qui est è grege, penultima circunflexa.
Ἀγέλαι@, imperitus, rudis, indoctus, antepenac.
Ἄγητε, τὸ ὁ, admirabilis, acuitur.
Ἄγητ@, γήτε, ὁ Agetus, nomen proprium, antepenac.
Ἄγκυρα, ἡ, anchora, antepenacuitur.
Ἀγκύρα, ἡ, urbs Galatiæ, penacuitur.
Ἄγν@, vitex, penacuitur.
Ἁγνός, purus, cum ſpiritu denſo, & acuto in fine.
Ἀγόραι@, in foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγοραῖ@, ὁ, forenſis, penult. circunfl.
Ἀγός, ἀγὲ, ὁ, dux, acuitur.
Ἄγ@, τὸ ἄγε@, τό, ſcelus, penultima acuta.
Ἄγρι@, agreſtus, ferus, antepenacuitur.
Ἀγρῆ@, ruſticus, ruri degens, penult. circunfl.
Ἀγροικ@, imperitus, rudis, antepenacuitur.
Ἀγροῖκ@, ruri degens, habitans agrum, penult. circunfl.
Ἀγρονόμ@, in agro paſcens, penacuitur.
Ἀγρόνομ@, in agro paſtus, antepenac.
Ἄγχαλος, ἡ, urbs Thraciæ acuitur.
Ἀγχίαλ@, ὁ, ἡ, maritimus, antepenult. acuta.
Ἄγχι, adverbium, propè, circunfl.
Ἄγχε, imperativi modi, ſuffoca, penacuitur.
Ἄγων, τὸ ἄγοντ@, ὁ, agens, penult. acuta.
Ἀγών, τὸ ἀγῶν@, ὁ, certamen, ult. acuta.
Ἀδελφός, frater, ult. acuta.
Ἄδελφ@, ὁ, nomen proprium, antepenac.
Ἀδολέσχης, ἀδολέσχε, ὁ, nugator, penacuitur.
Ἀδολεσχής, ές@, ὁ, ἡ, contemplativus, acuitur.
Ἀδρά, craſſa, aſpiratur & acuitur.
Ἄδρα, urbs Illyrica, tenuatur & penacuitur.
Ἄδω, F. ἄσω. Pr. ᾄδω, canto tenuatur.
Ἅδω, F. ἅσω. Pr. ἥδω, placeo, aſpiratur.
Ἀζόμ@, ſiccatus, tenuatur.
Ἁζόμ@, venerans, aſpiratur.
Ἀθλιᾶ@, Athenienſis, penult. circunfl.
Ἀθλίαι@, Athenæus, nomen proprium, antepenac.

Ἄθρο-ος, ον, ὁ, clamore carens, ſeu ſtrepitu, antepenacuitur.
Ἀθρόος, ὁ, confertus, penacuitur.
Ἄθῶος, ὁ, indemnis, penult. circunfl.
Ἄθως, ὁ, Iovis epitheton, antepenac.
Αἶθος, τὸ, calor, penult. circunfl.
Αἰθός, ὁ, ardens, acuitur.
Αἶνος, gloria, penult. circunfl.
Αἰνός, gravis, acuitur.
Αἰνοτόκος, gravia pariens ſeu gignens, penacuitur.
Αἰνότοκος, gravi fato natus, antepenac.
Αἴολος, ὁ, Aeolus, rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, alta, circumflexa penult.
Αἰπεια, nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων, τὸ ἄειροντος, ὁ, tollens, tenuatur & penacuitur.
Αἰρῶν τὸ αἰρῶντος, ὁ, accipiens, aſpiratur & circunflectitur.
Ἀκεσής, medicus, acuitur.
Ἄκεσης, Aceſtes & ſartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, inexorabilis, antepenac.
Ἀκηλητός, immaculatus, acuitur.
Ἀκίς, ἀκίδος, ἡ, cuſpis, acuitur.
Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluvius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ὁ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρίς, ἀκρίδος, ἡ, locuſta, acuitur.
Ἄληθες, verè, adverbium, antepenacuitur.
Ἀληθές, verum, acuitur.
Ἄμητός, ἀμητῦ ὁ, meſſis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ἀμητου, ὁ, meſſis fruges, antepenac.
Ἀμυγδαλῆ arbor, circunflectitur.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τὸ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.
Ἀμφίς, adverbium, circa, acuitur.
Ἀνά, præpoſitio, per, acuitur.
Ἄνα, Rex, penacuitur.
Ἀνηκεὺ, contrà, è regione, acuitur.
Ἄνηκεις, palàm, antepenultima acuta.
Ἄνω, quæ, aſpiratur.
Ἄνω, tanquam cum tenui ſpiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόη, ὁ, innavigabilis, antepenultima acuitur.
Ἁπλόος, ὁη, ὁ, ſimplex, penacuitur.
Ἁπλόω, per duplex λ, perdo.
Ἁπλύω, per unicum λ, dimitto.
Ἄπλους, ἀπλῦς, per ο, tangibilis, acuitur.
Ἄπλως, ἀπλῶτος, per ω, non cadens, acuitur.
Ἆρα, adverb. an, utrum, penult. circunflexa.
Ἄρα, completiva particula, penacuitur.
Ἀρά, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.
Ἀραῖος, ſubditus maledictioni, penult. circunflexa.
Ἀραιός, tenuis, rarus, acuitur.
Ἄργος, ἄργυ, ὁ, otium, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Argos, civitas Peloponenſi, penac.
Ἄργος, ἄργυ, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργός, ἀργῆ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.
Ἀρίστων, & ἀρίστωνος, ὁ, Ariſto viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστῶν, τὸ ἀριστῶντος, ὁ, optima faciens, ultima circunflexa.
Ἄρνειος, agninus, antepenacuitur.
Ἀρνειός, agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγή, rapina, acuitur.
Ἁρπάγη, hamus, penacuitur.
Ἄρρητος, non dictus, arcanus, antepenac.
Ἀρρητος, odioſus, acuitur.
Ἄρτεμης, ἀρτεμέος, ὁ, integer, acuitur.
Ἄρτεμις, Ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.
Ἄρτιγος, ἡ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίτοκος, ὁ, nuper natus, antepenac.
Ἀρτίτομος, nuper inciſus, antepenac.
Ἀρτότμος, qui nuper incidit, penac.
Ἅττα, aſpiratum, quæ, neutrius generis.
Ἄττα, tenuatum, quædam.
Ἀστηρ, ſtella, acuitur.
Ἄστηρ, Aſter urbs, penacuitur.
Ἀσφοδελὸς, locus apud inferos, acuitur.
Ἀσφόδελος, albucum, antepenultima acuta.
Ἄτια, aſpiratum, quæ.
Ἄτια, tenuatum, quædam.
Ἄτια, Homerus Iliad. θ, Φοῖνιξ ἄτια γεραιέ, λέγεται Ἀχιλεὺς τῶτος τὸν Φοίνικα. i. Phœnix atta ſenior, inquit Achilles ad Phœnicē. Vox eſt qua minores honorant majores.
Ἄτεχνῶς, adverbium, omnino, circunfl.
Ἀτέχνως, adverbium, ſine arte, penacuitur.
Ἄτροπος, ἀτρόπυ, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἀτροπυ, ἡ, Atropus Parca, antepenac.
Αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.
Αὐγή, αὐγῆς, ἡ, ſplendor, aurora, acuitur.
Αὕτη, ταύτης, ἡ, hæc, penacuitur.
Αὐτή, αὐτῆς, ἡ, ipſa, acuitur.

Ἄφετή, ἀφετῆς, ἡ, dimiſſio, acuitur.
Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete inſula, penacuitur.
Ἄφρος, Ἄφρυ, Apher, penacuitur.
Ἀφρός, ἀφρῦ, ὁ, ſpuma, acuitur.
Ἄχυρον, ύρυ, τὸ, palea, an epenacuitur.
Ἀχυρῶν, ἀχυρῶνος, ὁ, ſtabulum palearum, acuitur.
Ἄορ, ἄορος, τὸ, enſis, penacuitur.
Ἄορ, ἄορος, ἡ, mulier, penac.

B.

Βαιὸν, adverbium, paulum, acuitur.
Βαῦ ν, βαΐς, τὸ, ramus, penult. circunfl.
Βαιός, βαιᾶ, ὁ, brevis, acuitur.
Βαῖος, βαίᾳ, ὁ, Baius Vlyſſis ſocius, penult. circunfl.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.
Βάτος βάτυ, ὁ, cadus, penacuitur.
Βάτος, ἡ, rubus, penacuitur.
Βάτος, unico τ, pervius, acuitur.
Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, βήλυ, ὁ, Belus, penult. circunfl.
Βηλός, βηλῦ, ὁ, limen, acuitur.
Βῆσα, unico σ, Beſa urbs, penac.
Βῆσσα, gemino σ, convallis, penult. circunfl.
Βίος, βίᾳ, ὁ, vita, victus, penult. acuta.
Βιός, βιῦ, arcus, acuitur.
Βίοτος, βιότυ, ὁ, vita, antepenult. acuitur.
Βιωτός, βιωτῦ, ὁ, vivendus, acuitur.
Βλῆχρον, ν, τὸ, herbæ ſpecies, penult. circunfl.
Βλῆχρόν, βλῆχρῦ, τὸ, infirmum, acuitur.
Βοῶν, ῶνος, ἡ, cuſtodia, apud Alexandrinos, acuitur.
Βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circunfl.
Βροτὸς, βροτῦ, ὁ, mortalis, acuitur.
Βρότος, βρότυ, ὁ, ſanies, penac.
Βρωτὸς, per ω, comeſtibilis, acuitur.
Βρῦχος, ν, ο, bruchus vermis, penult. circunfl.
Βρυχὸς, βρυχῦ, ὁ, præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος ο, fœturiens, penac.
Βρυὼν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circunfl.

Γ.

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penac.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ Tranquilla, acuitur.
Γαυλὸς, γαυλῦ, ὁ, ſiſtula, vas paſtorale, acuitur.
Γαῦλος, ν, ὁ, navigium onerarium, penult. circunfl.
Γέλοιος, ridiculus, antepenac.
Γελοῖος, qui riſum movet, penult. circunfl.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon viri nomen, penac.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circunfl.
Γενετὴ, γενετῆς, ἡ, nativitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, ſtirps, penac.
Γεραὸς, γεραῦ, ὁ, ſenex, acuitur.
Γεραῖος, γεραῦ, ὁ, Geraus gentile, penult. circunfl.
Γῆρας, ſenectus.
Γήρασις, ad ſenectutem profectio, antepenac.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, cæſia, penacuitur.
Γλαυκὴ, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαυκυ, ὁ, glaucus, cæſius, penult. circunfl.
Γλαυκὸς, γλαυκῦ, ὁ, Glaucus, viri & piſcis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρυ, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circunfl.
Γυρὸς, γυρῦ, ὁ, rotundus acuitur.

Δ.

Δάφνη, ἡ, δάφνης, ἡ, laurus, penacuitur.
Δαφνὴ, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δείνη, ης ἡ δεινὴ, δεινῆς, ἡ, mala, acuitur.
Δεινὸς, δεινῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Δειρὴ δειρῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δειρὴ, δειρῆς, ἡ, civitas Aethiopiæ penacuitur.
Δεκαετὴς, decennis, de temporis, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, ὁ δελφίν, delphin piſcis, acuitur.
Δέλφυς, per υ, vulva, venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, ciſterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accipit, penacuitur.
Δεσπότης, per η herus, dominus, penacuitur.
Δέσποτις, per ι, domina, antepenac.
Δῆλος, δηλυ, ὁ, manifeſtus, penult. circunfl.
Δῆλος, ν, ἡ, Delus inſula, penult. circunfl.
Δῆμος, & δημυ, ὁ, populus, tribus, penult. circunfl.
Δημὸς, τὸ δημῦ, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσία, adverbialiter, publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, res Publicæ, antepenac.
Δηῶν, per η, populans, circunflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.

Δία, accuſativus, Iovem, penacuitur.
Διὰ, præpoſitio, per, propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aëris turbo, penult. circunfl.
Δίνων, δίνωνος, ὁ. Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δινῶντος, ὁ, volvens, circunflectitur.
Διογλυής, έος, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογλυής, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τῦ δίου, ὁ, divinus, penult. circunfl.
Διὸς, genitivus, Iovis, acuitur.
Δοιός, τῦ δοιοῦ, ὁ, per οι, duplex, geminus, ult. acuta.
Διχότομος, in duo dividens.
Διχότομος, in duo diviſus.
Δόκος, τὸ δόκου, ἡ, apparentia, opinio, penac.
Δοκὸς, τὸ δοκοῦ, ἡ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, doloſus, antepenac.
Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τὸ δολίχης, ἡ, Doliche inſula, penac.
Δολιχὴ, τὸ δολιχῆς, ἡ, longa, acuitur.
Δόλων, τῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τῦ δολοῦντος, ὁ, decipiens, circunfl.
Δρύμος, τῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, ſylva condenſus, acuitur.
Δύω, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E.

Ε Ἰδυία, τὸ ἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυία, τῆς ἰδυίας, ἡ, quæ ſcit, penult. circunflectitur.
Εἴκων, τῦ ἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, imago, ſimilitudo, acuitur.
Εἶπε, indicativi modi, dixit, penult. circunflectitur.
Εἰπὲ, imperativi modi, dic, acuitur.
Εἷς, præpoſitio, in accuſativo junctum.
Εἷς, numerale, unus, circunfl.
Ἕκτος, τῦ ἕκτου, ὁ, ſextus, penac.
Ἐκτὸς, adverbium, extra, ſine, acuitur.
Ἐκτωλίω, verbum, enavigo, penacuitur.
Ἐκτωλεω, adverbium, plenè, antepenacuitur.
Ἐλαιὼν, τῦ ἐλαιῶνος, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἐλεῶν, τῦ ἐλεῶντος, miſerans, circunflectitur.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, minor, pen. acuta.
Ἐλασσῶν, τῦ ἐλασσοῦντος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἐλάων, τῦ ἐλάοντος, ὁ, inſequens, penac.
Ἐλαὼν, τοῦ ἐλαῶνος, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἔλεος, τῦ ἐλέου, τὸ, miſericordia, antepenac.
Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεῦ, ὁ, Eleus fluvius & menſa, acuitur.
Ἔλευσις, τῆς, ἐλευσίος, ἡ, adventus, antepenac.
Ἐλευσὶς, τῆς Ἐλευσῖνος, ἡ, Eleuſis civitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἐλπίδος, ὁ, Elpis vir, penac.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, ſpes, acuitur.
Ἔμμεν, ab ἴημι, mittere, aſpiratur.
Ἔμμεν, ab ἔω, eſſe tenuatur.
Ἑνικὸς, τῆς ὀννάδος, ἡ, nonarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, unitas, aſpiratur.
Ἑν, præpoſitio, in dativo juncta, tenuatur.
Ἕν, numerus, unum, acuitur & aſpiratur.
Ἔνι, pro ἔστι, eſt, penacuitur.
Ἔνι, pro ἐν, in, acuitur.
Ἐνόρχης, τῦ ἐνόρχεως, ὁ, unicum habens teſticulum, aſpiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἀνόρχεως, ὁ, mas habens teſticulos, tenuatur.
Ἑνὸς, unius, genitivus, acuitur.
Ἔνος, ἔνου, ὁ, annus, vetus, penacuitur.
Ἑνόω, unio, aſpiratur.
Ἑνόω, quatio, tenuatur.
Ἐντροπῆ, revera, circunflectitur.
Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confuſio, reverentia, acuitur.
Ἕξ, ſex, nomen, cum aſpiratione, acuitur.
Ἐξ, præpoſitio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, ejiciendus, antepenacuitur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, liberat, circunflectitur.
Ἐξανέψιοί, οἱ, conſobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοὶ, οἱ, conſobrini, acuitur.
Ἔξω, adverbium, extra, tenuatur.
Ἔξω, futurum, habebo, aſpiratur.
Ἔοικα, cum dativo, ſimilis ſum, antepenacuitur.
Ἔοικα, ſine caſu, videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικὸς, ἐοικότος, τὸ, ſimile.
Ἐοικὼς, ἐοικότος, ὁ, ſimilis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, laus, antepenac.
Ἐπαινὸς, τῆς ἐπαινοῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, provincia, penacuitur.
Ἔπαρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penacuitur.

Ἐρι, εός, ὁ ἐρινεῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus ſylveſtris, antep. acuitur.
Ἔρκειος, per ει diphthongum, Iovis epitheton, antepen. acuta.
Ἔρκιος, per ι, ſeptum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, mercurialis, penult. circunfl.
Ἔρμαιος, ου, ὁ, λόφος, tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμηνία, ἑρμηνίας, ἡ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, unico ρ, dico, penacuitur.
Ἐῤῥω, duplici ρ, pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, ſocius, penult. circunfl.
Ἕτερος, ᾱ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, annus, penacuitur.
Ἐτὸς, ἑτῦ, ὁ, incaſſum, acuitur.
Εὐανθὴς, εὐανθέος, ὁ, Euanthes vir, penacuitur.
Εὐανθὴς, εὐανθὲς, ὁ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐηθεία, εὐηθείας, ἡ, ignavia, antepenac.
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, bonus mos, penacuitur.
Εὐηβόλος, εὐηβόλου, ὁ, rectè jactus, antepenultima acuta.
Εὐηβόλος, εὐηβόλου, ὁ, rectè jaciens, penacuitur.
Εὐθὺς, ἐπιῤῥηματικῶς, i. adverbialiter, ſtatim, acuitur.
Εὐθὺς, ὀνοματικῶς, id eſt nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, per η, facilis, acuitur.
Εὐμαελὶς, per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπείθεος, ὁ, ἡ, obediens principi, penult. acuta.
Εὖρος, aſpiratum, latitudo.
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, ῶντος, ὁ, pietatem exercens, ultima circunflexa.
Εὐσέβων, ονος, ὁ, Euſebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, νεος, ὁ, Euſthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, felicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenac.
Ἔχθρα, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimicitia.
Ἐχθρὰ, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimica, acuitur.

Z.

Ζ Ἡν ζηνὸς, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitivus, vivere, circunflectitur.
Ζυγὸς, ζυγῦ, ὁ, jugum boum, maſculinum.
Ζυγὸς, ζυγῆ, ἡ, jugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζώου, τὸ, animal, penult. circunfl.
Ζοὸν, ζοῦ, τὸ, vivum, acuitur.

H.

Η Δὲ, conjunctio, & acuitur, & tenuatur.
Ἡ δὲ, aſpiratum, hæc, penacuitur.
Ἡ, conjunctio, ſive, acuitur.
Ἧ, ῥηματικῶς, id eſt verbaliter, ibat, penult. circunfl.
Ἧ, aſpiratum & circunflexum, ubi, cui, quatenus.
Ἦ, tenuatum & circumflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, ſol, antepenacuitur.
Ἡλεῖος ἡλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circunfl.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, clavus, penultima circunfl.
Ἡλὸς, ἡλῦ, ὁ, ſtolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, jaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitivus, noſtrûm, circunfl.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenac.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Iunonius, penult. circunfl.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier & urbs, antepenac.
Ἡράκλεια, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡρακλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenac.
Ἡράκλειος, ου, ὁ, Herculeus, penult. circunfl.
Ἡρακλεις, Hercules. item adverbium jurandi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, Ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circunfl.
Ἥσσων, ἥσσονος, ὁ, minor, penacuitur.
Ἡσσῶν, ἡσσῶντος, ὁ, minuens, circunfl.
Ἧσσον, adverbium, minus, penult. circunfl.
Ἠχὴ, ἠχῆς, ἡ, fama, penacuitur.
Ἧχι, adverbium, ubi, qua, penult. circunfl.

Θ.

Θ Ἀλάμαι, αἱ, luſtra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαὶ, αἱ, templum Caſtoris & Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσους, τὸ, audacia, penacuitur.
Θρασὺς, θρασέος, τὸ, temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, convivium, feſtivitas, penultima acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμβὶς, θαμβῖ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, pavor, ſtupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, ſpectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ἡ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμῦ, ὁ, calidus, acuitur.

Θῆλυς, θήλεος, ἡ, fœmina, penult. circunfl.
Θηλύς, θηλύος, ἡ, papilla, acuitur.
Θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, venans, circunfl.
Θήρων, Θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, teſtudo, & locus ſcripturarũ Athenis, penacuitur.
Θολός, θολᾶ, ὁ, turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, cepa agreſtis, penacuitur.
Θυμός, θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, deſiderium, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, oſtium, hoc eſt lignum ipſum, acuitur.
Θύρα, θυρῶν, αἱ, fores, hoc eſt apertura, penacuitur.
Θυρσός, θυρσοῦ, ὁ, Thyrſus, acuitur.
Θύρσος, Θύρσου, ὁ, Thyrſus vir, penacuitur.

I.

Ἰ Α', τῆς ἰᾶς, ἡ, una acuitur.
Ἰ'α, τῆς ἴας, ἡ, vox, penacuitur.
Ἰ'δρύμμος, ὁ ἑδραζόμμος, ſedens, antepenult. acuitur.
Ἰ'δρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus, penult. acuitur.
Ἰ'δέ, conjunctio, &, acuitur.
Ἰ''δε, verbum, vide, penacuitur.
Ἰ'δέ, ecce, acuitur.
Ἰ'δε, vide, circunfl.
Ἰ'ερων, ωνος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἰ'ερῶν, ἱερῶντος, ſacrificans, circunfl.
Ἰκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, ſupplicatrix, penacuitur.
Ἰ'κέτης, ᾧ ἱκέτᾳ, ὁ, ſupplicator, ſupplex, penac.
Ἵ'να, τῆς ἵνης, ἡ, occaſus, penult. circunfl.
Ἵ''να, ut, penacuitur.
Ἰ'νδός, τῷ ἰνδῷ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἰ''νδος, τῷ ἴνδῳ, ὁ, fluvius Indiæ, penacuitur.
Ἴ'ον, ἰοῦ, τὸ, viola, penac.
Ἰ'όν, ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
Ἰ'πνός, τῷ ἰπνῷ, ὁ, furnus, acuitur.
Ἰ''πνος, τῷ ἴπνῳ, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἶ''ρις, τῆς ἴριδος, ἡ, iris herba, penacuitur.
Ἶ'ρις, δος, ἡ, Iris dea, penult. circunfl.
Ἱ'ρός, ἱρᾶ, ὁ, ſacer, acuitur.
Ἴ'ρος, ἴρου, ὁ, πτωχός, mendicus, penult. circunfl.
Ἴ'σπων, Ἰ''σπωντος, ὁ, Hiſpon vir, penacuitur.
Ἰ'σπών, ἰσπῶνος, τὸ, quod eſt, ἀθροιστικὸν, id eſt collectivũ, acuitur.
Ἰ'χθύς, τῦ, ἰχθύος, ὁ, piſcis, acuitur.
Ἴ''χθυς, ᾧ Ἰ''χθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰ'ωνία, τῆς Ἰ'ωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰ'ωνιά, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, violetum, acuitur.
Ἰ'ῶν, ἰοῶντος, ὁ, plenus veneno, circunfl.
Ἰ''ων, Ἰ''ωνος, ὁ, proprium & gentile, penacuitur.

K.

Κ Αίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cæna urbs, penacuitur.
Καινή, τῆς καινῆς, ἡ, nova, acuitur.
Κακή, τῆς κακῆς, ἡ, mala, penacuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, ῶντος, ὁ. ſubvertens, circunfl.
Καθαίρων, ᾧ καθαίροντος, ὁ, purgans, penacuitur.
Καλλισθένης, εος, ὁ, Calliſthenes, penacuitur.
Καλλισθενής, έος, ὁ, ἡ, potens, acuitur.
Κάλον, κάλα, τὸ, lignum, penacuitur.
Καλόν, καλῷ, τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλος, κάλλεος, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλός, unico λ, honeſtus, bonus, acuitur.
Κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
Καλῶς, adverbium, bene, circunflectitur.
Καμπή, καμπῆς, ἡ, flexura, curvamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθός, κανθῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, Κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
Κέδρος, ᾧ κέδρῳ, ὁ, fructus cedri, maſcul.
Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circunfl.
Κενὸς, κενῇ, ὄ, pro κενὸς, vacuus, acuitur.
Κήρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, mors, ſors, acuitur.
Κῆρ, ᾧ κηρὸς, τὸ, cor, anima, circunflectitur.
Κῆρος, ᾧ κήρῳ, ὁ, Cerus, fluvius Armeniæ, penult. circunfl.
Κηρός, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίρρα, ας, ἡ, urbs, penacuitur.
Κιρρά, κιρρᾶς, ἡ, ignea, acuitur.
Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
Κιών, κιόντος, ὁ. iens, acuitur.
Κλεῖτος, ᾧ κλείτου, ὁ, Cletus, penult. circunflectitur.
Κλειτός, ᾧ κλειτῷ, ὁ, glorioſus, acuitur.
Κλειώ, κλειόος, ἡ, Clio muſa, acuitur.
Κλείω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ἡ, ſors, penult. circunfl.
Κληρός, κληροῦ, ſorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio ad dextram, penacuitur.
Κλίσις, ίσιος, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
Κλωθώ, κλωθόος, ἡ, Clotho Parca, acuitur.

Κλῶθω, verbum, circunvolvo, penacuitur.
Κομπός, ᾧ κόμπῳ, ὁ, ſuperbus, acuitur.
Κόνις, τῆς κονίδος, ἡ, pulvis, acuitur.
Κόνις, τῆς κόνιος, ἡ, lentes aut furfures capitis, penacuitur.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, unico ρ, penacuitur.
Κόρρη, ης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
Κόρυς, τῆς κόρυος, ἡ, galea, penacuitur.
Κόρυς, τῦ κόρυος, ὁ, cimex, penacuitur.
Κόρωνος, ᾧ κορώνῳ, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
Κορωνός, κορωνῦ, ὁ, angulus, acuitur.
Κυελικὸς, ᾧ κυελικῷ, ὁ, tonſorius, vas ligneum, acuitur.
Κύελικος, ᾧ κυελίκῳ, ὁ, emporium, antepenacuitur.
Κύελον, τῦ κυελίκ, τὸ, civitas Cypri, antepenac.
Κυρτίον, τῦ, κυρτίου, τὸ, tonſtrina, penult. circunfl.
Κρὴς, ᾧ κρητὸς, ὁ, Cres, Cretenſis, acuitur.
Κρῆς, ἀπὸ τῦ κρέας, per συναίρεσιν, caro, circunfl.
Κρίνω, in præſ judico, penacuitur.
Κρινῶ, in fut. judicabo, circunfl.
Κρίνων, ᾧ κρίνοντος, ὁ, judicans, penacuitur.
Κρινὼν, τοῦ, κρινῶνος, ὁ, lilietum, acuitur.
Κριὸς, τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circunfl.
Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, muſca canina, vel civitas, penacuitur.
Κροτῶν, τοῦ κροτωνῶντος, ὁ, plaudens, circunfl.
Κύδος, τοῦ κύδῃ, convitium, penacuitur.
Κῦδος, τῦ κύδεος, gloria, penultima circunflectitur.
Κυκέω, miſceo, turbo, penacuitur.
Κυκεῶ, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circunfl.
Κωφὸς, τῦ κωφῷ, ὁ, inverecundus, penult. acuitur.
Κωφῶπις, τῆς κωφῶπιδος, inverecunda, penult. circunfl.
Κυπάρισσος, τῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cypariſſus puer, antep. acuitur.
Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, cypreſſus arbor, antepenult. acuitur.
Κῦρος, τῦ κύρῳ, ὁ, Cyrus vir, penult. circunflectitur.
Κῦρος, τῦ κύρεος, τὸ, autoritas, dominium, penult. circunfl.
Κύριος, τῦ κυρίῳ, ὁ, dominus, antepenac.
Κυρίος, τῦ κυρίῳ, ὁ, nomen loci, acuitur.
Κυρτὸς, τῦ κυρτῷ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κύρτος, τῦ κύρτῳ, ὁ, vas piſcatorium, penacuitur.
Κυφὸς, τῦ κυφῷ, ὁ, gibboſus, acuitur.
Κῦφος, τῦ κύφῳ, ὁ, urbs Theſſaliæ, penult. circunflectitur.
Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
Κυῶν, κυοῦντος, ὁ, prægnans, circunflectitur.

Λ.

Λ Αβέ, Attice, accipe, acuitur.
Λάβε, communiter, accipe, penacuitur.
Λαβή, λαβῆς, ἡ, capulus, anſa, acuitur.
Λάβη, λάβης, ἡ, excuſatio, penacuitur.
Λαβρὸς, λαβρᾷ, ὁ, abundans, acuitur.
Λάβρος, λάβρᾳ, ὁ, mediocris, vehemens, penult. acuitur.
Λᾶγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circunfl.
Λαγὸς, λαγῷ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon gentile, penac.
Λακὼν, λακόντος, ὁ, ſortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluvius, penacuitur.
Λαθὼν, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπσα, ας, ἡ, Lampra urbs, penacuitur.
Λαμπρά, λαμπρᾶς, ἡ, ſplendida, acuitur.
Λάος, λάϊ, ὁ, lapis, penacuitur.
Λαὸς, λαῷ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρὸς, λαροῦ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, larus avis, penacuitur.
Λάχος, per ο, ὁ, ſors, penacuitur.
Λάχως, per ω, quaſi, penacuitur.
Λεκυθοπώλης, λεκυθοπώλου, ὁ, venditor leguminum, penac.
Λεκυθοπώλις, λεκυθοπώλιδος, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
Λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, promontorium, penac.
Λεπὶς, τῆς λεπίδος, ἡ, genus oſtrei, acuitur.
Λέπτη, λέπτης, ἡ, Lepte urbs, penacuitur.
Λεπτὴ, λεπτῆς, ἡ, tenuis, acuitur.
Λευκή, λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
Λεύκων, Λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
Λευκῶν, λευκωῶντος, ὁ, albificans, circunflectitur.
Λῆμμα, τῦ λήμματος, quæſtus, ſeu captio.
Λῆμα, τῦ λήματος, ſpatium, ſeu fortuna.
Λιμναῖος, Λιμναίου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λιμναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circunfl.
Λιτουργᾶν, per η, populo miniſtrare.
Λιτουργᾶν, per ι, maledicere.
Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
Λιγὺς, λιγύος, ὁ, ſtridulus, canorus, acuitur.
Λιθότομος, τόμυ, ὁ, inciſus è petra, antepenac.
Λιθοτόμος, λιθοτόμυ, ὁ, lapicida, penacuitur.
Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara inſula, penacuitur.

Λιπαρὸ,

Λιπαρὸς, λιπαρᾶς, ἡ, pinguis, acuitur.
Λίς, λιὸς, ὁ, leo, acuitur.
Λὶς, λιτὸς, ὁ, pannus, lineus, acuitur.
Λόγιον, ίου, τὸ, oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penult. circumfl.
Λυσίας, ου, ὁ, Lyſias vir, penacuitur.
Λυσιὰς, λυσιάδος, ἡ, Lyſias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσιος, ἡ, ſolutio, penacuitur.
Λυσίς, λυσίος, ὁ, Lyſis, vir, acuitur.
Λῶτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penult. circumfl.
Λωτὸς, τοῦ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M.

Μ Α'κρον, μάκρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
Μακρὸν, μακροῦ, τὸ, longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, minor, penultima acuta.
Μειῶν, μειῶντος, ὁ, minuens, circumfl.
Μελιτίνη, τῆς Μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penac.
Μελιτινὴ, μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
Μένω, præſ. temp. maneo, penacuitur.
Μενῶ, fut. temp. manebo, circumfl.
Μενοικὴς, τοῦ μὴ μοικέος, ὁ, ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
Μενοίκης. τοῦ ἄκεος, ὁ, ἡ, facilè cedens, penacuitur.
Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, medica herba, penacuitur.
Μηδικὴ, τῆς Μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τοῦ Μήδου, ὁ, Medus, penult. circumfl.
Μῆδος, τοῦ μήδεος, τὸ, cura, conſilium, penult. circunfl.
Μισήτη, ἡ, libidinoſa, penacuitur.
Μισητὴ, ἡ, odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, ſola, penacuitur.
Μονὴ, μονῆς, ἡ, manſio, acuitur.
Μοχθηρὸς, ᾶ, ὁ, laborioſus, acuitur.
Μωχθηρὸς, ᾶ, ὁ, difficilis, penultima circunflexa.
Μύλλος, Μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
Μυλλὸς, μυλλᾶ, ὁ, ſtrabo, acuitur.
Μυρίαι, τῶν μυρίων, τὰ, infinita, penacuitur.
Μύρια, τῶν μυρίων, τὰ, decem millia, antepenac.
Μύριοι, decies mille, antepenac.
Μυρίοι, innumeri, penacuitur.
Μύρων, τοῦ Μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
Μυρῶν, τοῦ μυρῶντος, ὁ, redolens, circumfl.
Μύω, τὸ καταμύω, claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διδάσκω, doceo, propriè ſacra, circunfl.

N.

Ν Α'ρκισσος, τοῦ ίσσου, ὁ, Narciſſus puer, antepenac.
Νάρκισσος, τοῦ ίσσου, ἡ, narciſſus herba, antepenac.
Νεὸς, νεᾶ, ἡ, novale, campus, acuitur.
Νέος, τοῦ νέου, ὁ, novus, juvenis, penacuitur.
Νίκων, τοῦ Νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
Νικῶν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, circumfl.
Νόμαιον, τοῦ νομαίου, τὸ legitimum, antepenac.
Νομαῖον, ᾧ νομαίου, τὸ, paſcuale, penult. circumfl.
Νόμος, ᾧ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
Νομὸς, ᾶ, ὁ, paſcuum, regio, plaga, acuit.
Νύμφιος, ᾧ νυμφίου, ὁ, ſponſalis, antepenac.
Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ ſponſus, penacuitur.
Νωῖ, de præſenti, præterito & futuro.
Νωὶ, de præſenti tantùm.)

Ξ.

Ξ Α'νθος, ᾧ Ξανθοῦ, ὁ, Xanthus fluvius, & viri nomen, penac.
Ξανθὸς, ᾧ ξανθᾶ, ὁ, flavus, acuitur.
Ξανθὴ, τῆς Ξανθῆς, ἡ, Xanthe, mulier, penacuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, flava, acuitur.
Ξένων, Ξένωνος, ὁ, Xenon, vir, penacuitur.
Ξενὼν, ᾧ ξενῶνος, ὁ, hoſpitium acuitur.

O.

Ο Ἰκεῖοι, οἱ, per affinitatem domeſtici.
Οἰκῆες, οἱ, domeſtici quivis.
Οἶμος, ὁ, via maſculinum.
Οἴμη, ἡ, cantilena, fœmininum.
Ο'κνος, ὄκνου, ὁ, pigritia, acuitur.
Ο'κνὸς, ὀκνᾶ, ὁ, piger, penacuitur.
Ο'λος, ᾧ ὅλᾳ, totus, penacuitur.
Ο'λὸς, ᾧ ὀλᾶ, ὁ, atramentum ſepiæ, acuitur.
Ο'μως, tamen, penacuitur.
Ο'μῶς, ſimul, ſimiliter, circumfl.
Ο'ν, ens, acuitur & tenuatur.
Ὂν, quem, aſpiratur.
Ὄναρ, adverbialiter, inſomnis, penacuitur.
Ὄναρ, ὄναρος, τὸ, ſomnium, penacuitur.
Ο'ξὺς, per υ, acutus, velox, acuitur.
Ο'ξὶς, per ι, vas acetarium, acuit.
Ὅπη, adverbium, ubi, quò, aſpiratur & penac.
Ο'πὴ, ῆς, ἡ, foramen, ſine aſpiratione, acuitur.
Ὅπως, per ω, quomodo, ut, penac.
Ο'πὸς, ὀπᾶ, ὁ, ſuccus, acuitur.
Ὄρθος, ᾧ ὄρθᾳ, ὁ, Orthus, vir, penac.

Ὀ'ρθὸς, ᾧ ὀρθᾶ, ὁ, rectus, acuitur.
Ὄρμος, ὄρμου, ὁ, portus artificialis, penac.
Ὀ'ρμὸς, ὀρμᾶ, ὁ, monile, acuitur.
Ὄρος, ὄρεος, τὸ, mons tenuatur & penacuitur.
Ὅρος, ὅρου, ὁ, terminus, aſpiratur & penacuitur.
Ὀ'ρὸς, ᾧ ὀρᾶ, ὁ, ſerum, tenuatur & acuitur.
Ὄσσα, Oſſa, mons Theſſaliæ.
Ὄσσα, vox, fama.
Οὗ, aſpiratum, cuius & ubi, circunfl.
Οὐ, tenuatum, non, acuitur.
Οὐδὲν, ne unum quidem, imperfectum.
Οὐθὲν, nihil, perfectum eſt.
Οὐκοῦν, igitur, circunfl.
Οὔκουν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρὰ, ᾶρᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
Οὖρα, ᾶρας, ἡ, impetus, penult. circunfl.
Οὐρὸς, ᾶρᾶ, ὁ, navale, acuitur.
Οὖρος, εος, τὸ, mons, penult. circunfl.
Οὖρος, εος, τὸ terminus, penult. circunfl.
Οὖρος, ᾶρου, ὁ, ventus ſecundus, penult. circunfl,
Οὖρος, τὸ, urina, penult. circunfl.
Οὗτος, demonſtrativum & relativum.
Οὐτοσὶ, demonſtrativum ſolùm.
Οὕτως, per ω, ſic, penacuitur.
Οὗτος, per ο, hic, penult. circunfl.

Π.

Π Αίδευσις, diſciplina.
Παιδεία, eruditio.
Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, pueri, per ω.
Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, campi, per ε.
Παιὼν, ᾧ παιῶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παίων, τοῦ παίωνος, ὁ, pæon, metri genus, penult. acuta.
Παλλὰς, τῆς Παλλάδος, ἡ, Minerva, acuitur.
Πάλλας, τοῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
Παῦ, ᾧ παντὸς, τὸ, omne, circunfl.
Παὺ, ᾧ Παῦος, ὁ, Pan, deus paſtorum, acuitur.
Παντῇ, per ῆ, ubique.
Παντῇοῖ, per οῖ, quocunque.
Πάρεσ, pro πάρεσι, adeſt & adſunt, penult. acuta.
Παρὰ, apud, ab, præter, acuitur.
Παρακοίτης, παρακοίτου, ὁ, maritus, penac.
Παράκοιτις, κοίτος, ἡ, uxor, antepenac.
Παράρρητος, duplici ρ, dictus, antepenac.
Παρρητὸς, unico ρ, ſupplicabilis, acuitur.
Παρειὰς, τῆς ᾴδος, ἡ, maxilla acuitur.
Παρείας, ᾧ παρέᾳ, ὁ, pareas, ſerpens, penacuitur.
Πάρειμι, adſum, antepenac.
Παρεῖμι, accedo, penult. circunfl.
Παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Parthenice, mulier, penult. acuta.
Παρθενικὴ, κῆς, ἡ, virgo, acuitur.
Πάσασθαι, α producto, poſſidere.
Πάσασθαι, α correpto, guſtare.
Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, occiſus à patre, antepenacuitur.
Πατροκτόνος, τόνε, ὁ, parricida, penacuitur.
Πατρῷος, ᾧ Πατρῴου, ὁ, paternus, penult. circunfl.
Πατρωὸς, ᾧ ωᾶ, vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῆς πειθοῦς, ἡ, perſuaſio, acuitur.
Πέθω, F. πέσω. Pr. εικω, ſuadeo, penac.
Πελίας, ᾧ Πελίου, ὁ, Pelias, vir, penac.
Πελειὰς, ᾶδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρι, ultra, penacuitur.
Περὶ, de & circum, acuitur.
Πέραν, ᾧ πέραντος, ὁ, tranans, penacuitur.
Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, experiens, circunfl.
Πεύκιος, ᾱ, ὁ, qui ex picea arbore ſit, penult. acuta.
Πεύκεος, τοῦ πεύκεου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circunfl.
Πίνων, ᾧ πίνοντος, ὁ, bibens, penacuitur.
Πεινῶν, ᾧ πεινῶντος, ὁ, eſuriens, circunfl.
Πλείων, ᾧ πλείονος, ὁ, comparativum, penac.
Πλειὼν, ᾧ πλειόνος, ὁ, annus acuitur.
Πλήτων, Πλήτωνος, ὁ, Pluton, deus, penac.
Πλητῶν, πλητῶντος, ὁ, ditеſcens, ult. circunfl.
Ποία, τῆς ποίας, ἡ, qualis, interrogativè, penacuitur.
Ποιὰ, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam, indefinitè, acuitur.
Ποῖος, ᾧ ποίου, ὁ, qualis, interrogativè, penult. circunfl.
Ποιὸς, ᾧ ποιᾷ, ὁ, quidam, infinitè, acuitur.
Πολέμων, ᾧ Πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, ᾧ πολεμῶντος, ὁ, bellans, circunflectitur.
Πόνηρος, ᾧ πονήρου, agricola, antepenac.
Πονηρὸς, ᾧ πονηροῦ, ὁ, pravus, acuitur.
Πόττ, quando, penacuitur.
Ποτὲ, aliquando, acuitur.
Πότος, πότου, ὁ, potus, convivium, penacuitur.
Ποτὸς, ᾱ, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία, σίας, ἡ, urbs Peloponneſi, penacuitur.

Πρασιὰ,

Πρασιά, τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, ſulcus, acuitur.
Πρίν, adverbium, prius, antea, acuitur.
Πρίνος, πρινός, ἡ, arbuſtum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τὰ, pretium ſtatutum magiſtratus Athenienſium.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magiſtratus Athenienſium.
Πρύτανις, per η, præfectus, adminiſtrator, penultima acuta.
Πρύτανις, πρυτανίου, ἡ, providentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, τὸ πρωτογόνου, ὁ, primo genitus, antepenacuitur.
Πρωτογένος, τὸ πρωτογένου, ὁ, primò enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, πρώτη, ὁ, primus, penult. circunfl.
Πρωτός, πρωτοῦ, ὁ, fatalis, acuitur.
Πρωΐα, manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, primo genitus, antepenultima acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτυχή, πτυχῆς, ἡ, concavitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, ceſtus, acuitur.
Πυγμῇ, crebrò, ultima circunflexa.
Πυθών, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python ſerpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurij epitheton, penult. circunfl.
Πύλη, πύλης, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλίς, πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.
Πυῤῥός, πυῤῥοῦ, ὁ, fulvus, acuitur.
Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P.

Ῥ Ἄκης, duplici κ, naris cadi.
Ῥάκης, unico κ, veſtis attrita.
Ῥίπη, τῆς, ῥίπης, ἡ, Rhipe urbs, penacuitur.
Ῥιπή, τῆς ῥιπῆς, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥινή, ῥινῆς, ἡ, lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piſcis, penacuitur.
Ῥῖγον, ῥιγίου, τὸ, onuſtum, antepenacuitur.
Ῥιγεῖον, ῥιγείου, τὸ, pannus ad cooperiendum, penult. circunflectitur.
Ῥέα, ῥέας, ἡ, Rhea, pro Ῥέα.
Ῥᾳδίως, facilè, adverbium.
Ῥοιά, cum ι, malus punica.
Ῥοά, τῆς ῥοᾶς, malum punicum.
Ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodienſis, antepenacuitur.
Ῥοδίος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodius fluvius.
Ῥοδών, ῥοδῶνος, ὁ, roſetum, acuitur.
Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ῥόμβος, ου, ὁ, Rhombus fluvius, penacuitur.
Ῥυμβός, ῥυμβοῦ, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σ.

Σ Ἄκης, duplici κ, ſaccus, cilicium.
Σάκης, unico κ, ſcutum, acuitur.
Σάρων, σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαρῶν, σαρῶντος, ὁ, verrens, circunflectitur.
Σεβεκή, σεβεκῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.
Σεβέκη, ης, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.
Σένων, σένωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Σεινῶν, Σεινῶντος, ὁ, lædens, circunflectitur.
Σίμων, Σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circunflectitur.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narciſſus, antepenult. acuitur.
Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
Σίμος, σίμου, ὁ, ſimus piſcis, penacuitur.
Σιμός, σιμοῦ, ὁ, ſimus acuitur.
Σιγή, σιγῆς, ἡ, ſilentium, acuitur.
Σιγῇ, adverbium, tacitè, circunflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, circunflectitur.
Σιτός, σιτοῦ, ὁ, eſculentus, acuitur.
Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, effoſſio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, pelvis, ſcapha, penacuitur.
Σκῶπος, σκώπου, ὁ, natus ex rapta, antepenult acuitur.
Σκῶτος, σκώτου, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarii, penacuitur.
Σπαρτή, σπαρτῆς, ἡ, ſeminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, ſpartus, penacuitur.
Σπαρτός, σπαρτοῦ, ὁ, ſeminatus, acuitur.
Σπουδή, σπουδῆς, ἡ, ſtudium, acuitur.
Σπουδῇ, adverbium, cum ſtudio, cum labore, circunfl.
Στάχυς, correptè, ſpica, ſingulariter.
Στάχυς, productè, ſpicæ, pluraliter.
Σταφυλή, uva, acuitur.
Σταφύλη, perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, lignum jaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro στενάζων, ſuſpirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρίων, coarctans, circunfl.

Σπλῆν, σπλῆνος, τὸ, ſplendidum, penacuitur.
Σπλῆν, σπλῆνος, τὸ, laſcivè nutritum, acuitur.
Στρατιά, στρατιᾶς, ἡ, exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penacuitur.
Συνέργος, συνεργου, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenac.
Συνεργός, συνεργοῦ, ὁ, adjutor, acuitur.
Συῶ, præpoſitio, cum, acuitur.
Συῶ, accuſativus, ſuem, circunfl.
Σφόδρα, adverbium, valde, penacuitur.
Σφοδρά, σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, acuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδίος, σχεδίου, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχῆτος, σχίστου, ὁ, veſtis muliebris, acuitur.
Σχιστά, ῶν, calceamenta, acuitur.
Σχολή, σχολῆς, ἡ, otium, aut ſchola, acuitur.
Σχολῇ, adverbium vix, circunfl.

T.

Τ Ἄρσος, ταρσοῦ, ὁ, Tarſus in Cilicia urbs, penult. acuta.
Ταρσός, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυροκτονος, ὁ, à tauro cæſus, antepenac.
Ταυροκτόνος, qui taurum occidit, penacuitur.
Τεός, τεοῦ, ὁ, tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, Τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circunfl.
Τεύκρος, Τεύκρου, ὁ, Trojanus, acuitur.
Τηλεσκόπος, ὁπος, ὁ, longè aſpiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, ὁπος, longè viſus, antepenac.
Τίμων, Τίμωνος, ὁ, Timo, viri nomen, penac.
Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circunfl.
Τίνες, qui, interrogativè, penacuitur.
Τινές, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penacuitur.
Τομός, τομοῦ, ὁ, inciſus, penacuitur.
Τρίετες, triennio, antepenacuitur.
Τριετές, triennale, acuitur.
Τριτῶν, τριτῶντος, tertiò faciens, circunfl.
Τρίτων, τῶν, tertiorum, penacuitur.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè vivens, circunfl.
Τρύφων, Τρύφωνος, ὁ, Trypho, viri nomen, acuitur.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, hi & hæ tres, circunfl.
Τρίς, ter, acuitur.
Τροχός, τροχοῦ, ὁ, revolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, curſus, penult. acuta.
Τρυγητος, ου, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, Τύρου, ὁ, urbs Phœniſſa, penult. circunfl.
Τυρός, τυροῦ, ὁ, caſeus, acuitur.
Τύχων, ονος, ὁ ὡδὶ τῶν Ἀφροδίτων θεός, Deus qui eſt circa Venerem.
Τυχών, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ.

Φ Ανός, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φάρος, φάρου, ἡ, inſulæ nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος, τὸ, veſtis, penult. circunfl.
Φαῖδρος, Φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circunfl.
Φαιδρός, φαιδρᾶ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιά, φαιᾶς, ἡ, fuſca, acuitur.
Φαῖα, φαίας, ἡ, urbis nomen, penult. circunfl.
Φάσις, φάσιος, ἡ, fama dictio, penacuitur.
Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phaſis fluvius, penult. circunfl.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.
Φίλων, Φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circunflectitur.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.
Φορός, φορᾶ, ὁ, ventus proſper, acuitur.
Φυλακή, Φυλακῆς, ἡ, cuſtodia, acuitur.
Φυλάκη, ἀκης, ἡ, urbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per unum λ, gens, penult circunfl.
Φύλλον per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux circunfl.
Φώς, φῶτος, ὁ, vir, acuitur.

X.

Χ Ἄραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penacuitur.
Χαρίτων, χαριτώνος, ὁ, nomen proprium, & genitivus pluralis, circunflectitur.
Χαριτῶν, χαριτῶντος, ὁ, gratificans, circunfl.
Χάριεν, pro χαριέντως, gratiosè antepenacuitur.
Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, gratioſum, penacuitur.
Χάλκη, χάλκης, ἡ, nomen inſulæ, penacuitur.
Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, ærea, circunflectitur.
Χαλκιδίκη, κης, ἡ, urbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, penacuitur.
Χίτων, χίτωνος, urbis nomen, penacuitur.
Χιτὼν, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.

Χίλων, Χίλωνος, proprium, Chilo penacuitur.
Χιλῶν, χιλῶντος, ὁ, participium circunflectitur,
Χεῖλος, χείλεος, τὸ, labrum, penult. circunfl.
Χίλὸς, per ι, cibus, acuitur.
Χία, χίας, ἡ, Chia gentile nomen, penacuitur.
Χιὰ, χιᾶς, ἡ ſerpentis domus, acuitur.
Χρόα, abſque ι color penacuitur.
Χροιὰ, per οι, color, acuitur.
Χόα, τῆς χόας, feſtum quoddam, penacuitur.
Χοὰ, τῆς χοᾶς, ἡ, genus menſuræ: acuitur.
Χρέων, fatale decretum, penacuitur.
Χρεών, debitum, acuitur
Χρηστὸς, ὁ, bonus, utilis, acuitur.
Χρῆστος, χρήστε, ὁ, Chreſtus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψ Ἄ̓ω, præſens, gemino λ, canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ, futurum, unico λ. cantabo, circumflectitur.
Ψύχρος, ψύχρε, ἡ, Pſychrus fluvius, penacuitur.
Ψυχρὸς, ψιχρὲ, ὁ, frigidus; acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμε, ὁ, humerus, penult. circunfl.
Ὠμὸς, ὠμὲ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὦχρος, ὤχρε, ὁ, palior, penult. circunfl.
Ὠχρὸς, ὠχρὲ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὦ, ὁ, adverbium vocandi, circunflectitur.
Ὤ, heu, acuitur.
Ὦρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aſpiratur.
Ὥρα, ὥρας, cura, tenuatur.

ἈΜΜΩΝΙΟΥ ΠΕΡῚ ΟΜΟΙΩΝ καὶ Δ|αφόρων λέξεων.

Ammonij de ſimilibus & differentibus vocabulis libellus.

Ἀβαξ καὶ Ἀβάκιον Δ|αφέρει. Ἀβαξ μὲν γὰρ, ἐφ' ᾧ τὰ πράγματα παρατιθέασιν. Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' ᾧ ψηφίζονται.

¶ Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα Δ|αφέρουσιν, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν, καὶ τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα. Βεβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, ἐχίερωμένα δὲ, οἷον βάσιμα ὄντα. ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις ἔβεβήλωσε τὴν συναμφοτέρων ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον Δ|αφοράν.

¶ Ἀγγελος καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος Δ|αφέρουσιν. Ἀγγελος μὲν γὰρ, ὡς ὁ ἀγγέλων τι ἔξωθεν, Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἐνδοθεν τοῖς ἔξω διαγγέλλων, (ὃν Θεκυδίδης διάγγελον λέγει. ἔσαν γάρ τινες τῶν Νικίᾳ διάγγελοι.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτῷ Δ|αγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

¶ Ἀγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. ἄγεται μὲν τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐλίνεον οἶνον.

¶ Ἀγχιστῆς καὶ Συγγενὴς καὶ Οἰκεῖος Δ|αφέρουσιν. Ἀγχιστῆς μὲν γὰρ, οἷς, ἐπειδάν τις ἀπὸ τῆς ῥίζης ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος αὐτὴν κατέχεσθαι τῶν πλησιεστάτων δικαίων. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἀπὸ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐκ καλέσματος δὲ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

¶ Ἀγροῖκος καὶ Ἀγροικος Δ|αφέρει. ἀγροῖκος μὲν, ὁ ἀγρῷ κατοικῶν. ἄγροικος δὲ, ὁ σκαιὸς τὰς τρόπους.

¶ Ἀγυιὰ καὶ Ἀγρεὺς Δ|αφέρει. Ἀγυιὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμὸς, Ἀγρεὺς δὲ, ὁ Ἀγροῖκος.

¶ Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφαγνοεῖν Δ|αφέρει. Ἀγνοεῖν μέν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. Ἀμφαγνοεῖν δὲ, τὶ ἕν πσιν ἐπιδιζάζον.

¶ Ἀγωνοθέτην μὲν ἐπὶ τῶν σκιλῶν λέγουσιν, Ἀγλοθέτην δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

¶ Ἀγρονόμος, ἐαὼ μὲν παροξυνόμενον, ἔστιν ὁ τὰ ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ ὑπὸ παροξυνόμενα χαίρουσιν αὐαλύεσθαι εἰς πάχη.

¶ Ἀγόραιος, ἐαὼ δὲ περιπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ πεθραμμένον. ἐαὼ δὲ περισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.

¶ Ἀδὴς καὶ Ἀδαὴς Δ|αφέρει. Ἀδὴς μὲν γὰρ Δ|ὰ τὸ ἁψιλὲς, ὁ ἄφοβος. Δ|ὰ δ' ὀλιθόγυια, ὁ ἀμαθής.

¶ Ἀελλα καὶ Θύελλα Δ|αφέρει. Ἀελλα μὲν, ἅπλα σπερασμένον. Θύελλα δὲ, ἀελλα θύουσα καὶ ὀρμῶσα.

¶ Ἀθλος καὶ Ἀθλον Δ|αφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, ἀδιστέρως δὲ τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεστο.

ἐπὶ δὲ τῶν ἐπάθλων, ἀέθλια πόσσ' αἰελόντες.

¶ Ἀθῶαι καὶ Ἀτῖκὴ Δ|αφέρει. Ἀθῶαι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστὶν, Ἀτῖκὴ δὲ, ἡ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.

¶ Αἰτῶ καὶ Αἰτῆμαι Δ|αφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τῷ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδῶναι. τὸ δ' Αἰτῆμαι, ἐπὶ τῷ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῇ Γ' μνιδι Δ|αφέρειν.

Οὐ ταῦρ γὰρ αὐτῷ, ἀδὲ λωπάδ' αἰτῆμαι.

¶ Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη Δ|αφέρει, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς ἐστι συστροπὴ τοῦ ἔκφυσιν, ὡς σεβόμενόν τις ἔχει. Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἔκφυσις ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. καὶ Αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα. Αἰσχύνεται δὲ ὁς μεθύσκεται. Δ|αφέρει δὲ Ἀελξένος ὁ μυσικὸς τῶν Δ|αφορῶν ἐν τῷ πρώτῳ νόμῳ παθδυπικῶν. Φησὶ γὰρ Διαφορὰν τοιάδε νομιστέον Αἰδῆ τε καὶ Αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν Αἰδὼς, τοῦ ἡλικίαν, τοῦ ἀρετὴν, τοῦ ἐμπειρίαν, τοῦ εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπισάμενος αἰδεῖται, τοῦ ἑκάστων τῶν ἐρημένων ὑστεροχῶν τοῦτο πάσχειν, ἅτινα Δ|ακάμενος, ἐ διὰ τὸ ἡμφεκκένας τὰ, ἀλλὰ Δ|ὰ τὸ σέβεσθαι καὶ πμᾶν τὰς ἐρημένας ὑστεροχάς. ἡ δ' Αἰσχύνη πρῶτον μὲν τοῦ παντὸς αὐθρώπου, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

¶ Αἶνος καὶ Παροιμία Δ|αφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνος, ἔστι λόγος καὶ ἀνάπλησιν μυθικὴν ἀπὸ ἀλόγων ζώων, ἢ φυτῶν, τοῦς αὐθρώπους ἐρημένος, ὡς φησι Λάκις Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν. οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ.

Αἶνός τις αὐθρώποισιν ὁδ', ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς
Ξυνωνίαν ἔθεντο. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,
Ἐ̓ρέω τιν' ὑμῖν αἶνον ὦ Κηρυκίδη,
Ἀκυμένην σκυτάλην, ἅτ' ἐπιφέρει,
Πίθηκος ἦει θηρίων ἀπεκτενθὲς
Μοιῶν ἀν' ἐχατιλύ.
Τῶ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῆ συνιὼν τοῦτο.
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἠσίοδος,

Νεῦ δ' αἶνον βασιλεῦς' ἐρέω νοέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧ δ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἀκμὲ δὴ τὸν αἶνον, ὃν κότε Τμώλῳ,
Δάφνῳ ἐλαίῃ ἐκὼς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς. ἔστι δὲ ὁ Αἶνος ἐξαπολυμένη παροιμία μὴ δηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, τοῦς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν αὐθρώποις. Παροιμία δὲ ἡ τῶν ἀπὸ κεφαλαίᾳ ἐπὶ τὸ χεῖρον αὐαφορὰν ἔχει συνδυασμὸν τῶν αἰνῶν, καὶ τῶν ἔξωθεν συνδεχομένη μεταφασιν, οἷον, Μένε βᾶς πρὸς τὸν βοτάνην. καὶ, Ἀκιοσὸς μετ' αὐθεσήλα.

¶ Αἴτε καὶ ὤφελον Δ|αφέρει, τὰ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρεμφάτων προσώπων. τὸ δ' ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα. οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἴτε ἐστὶ ἐπίῤῥημα, τὸ δ' ὤφελον, ῥῆμα.

¶ Αἰκίαι καὶ ὕβρεις Δ|αφέρουσιν. Αἰκίαι μέν γάρ εἰσιν αἱ διὰ πληγῶν προπηλακισμοὶ γινόμεναι. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησὶν, ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, προπεπηλάκισται δὲ τὸ σῶμα τὰμόν.

¶ Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν Δ|αφέρει. Αἰπόλος μέν γὰρ ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς. Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

¶ Ἀκτὴ καὶ Θὶς ἐς Δ|αφέρουσιν. Ἀκτὴ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης. Οἶνες δέ, οἱ ἀμμώδεις.

¶ Ἀκόντιον δόρατος Δ|αφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος. Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ᾧ οἱ χερσὶ ἐχρῶντο. παρὰ δὲ Ὀμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προϊέναι.

¶ Ἀκαιρία καὶ ἀχολία Δ|αφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνθεα καιρῷ ἐπιτηδεία. Ἀχολία δὲ, ἡ περί τι ἄλλο ἀσχροφή.

¶ Ἀκηρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκηρὴ ἄνευ τοῦ σ, Δ|αφέρει. Ἀκηρὴ μέν ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχύ. οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκηρὲς τύχης ἐπίσημον. Ἀκηρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ὄν. Κατέπεσον ἀκηρὲς τῷ δίει.

¶ Ἀλαθὲς καὶ Ἀληθὲς Δ|αφέρει. Ἀλαθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Ἀλήθες δὲ περισπωμένως, τὸ κατ' ἐπιθάτησιν λεγόμενον.

¶ Ἀλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν Δ|αφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δυσέως, ἐπὶ τοῦ ἄλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας. Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀελξφάνης,

Ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον ἐπάταξεν.

ἀφ' οὗ καὶ μητραλοίαν Φαμὲν καὶ πατραλοίαν.

¶ Ἀλοίωσις Ἐ̓περοιώσεως Δ|αφέρει, Ἀλοίωσις μὲν γὰρ ὁ μένον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τὸ πρότερον ὑπολήψεως οἴησις ἑτέρα, ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἑτέρα χρώματος ἐς ἕτερον μεταβάλῃ.

¶ Ἀλίπασον καὶ Ἀλίασαν τὸν Δ|αφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πεπασμένον κρέας ἢ ἰχθυν, ἔλεγον Ἀλίπασον. Ἀλίασαν δὲ, τὸν ἁλὶ ἐσπαρμένην χώραν, ὡς τινῶν φθονερῶν τὸ τοιοῦτον. ὅθεν καὶ ὁ βίος τὸν ἡλισμένον καὶ ὑγροτεραπεύτως ἔχοντας τὸ σῶμα τε, ἁλιασάρτας καλεῖ.

¶ Ἀλλο καὶ Ἕτερο Δ|αφέρει. Ἕτερο μὲν, ἐπὶ δυοῖν. Ἀλλο δὲ, ἐπὶ πολλοῦ.

¶ Ἀμαξοχία καὶ Ἀρμαξοχί α Δ|αφέρει. Ἀμαξοχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἁς ταυτὸ συνδρομὴ τῶν ἁρμάτων

Τῇ ῥ' ἔσχεν Μενέλαος ἁμαξοχίας ἀλεείνων.

Ἀρμαξοχία δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγκάραξις τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τῆς γῆς.

ὧδέ π ποκὴ

Γίνετ' ἐπισσώτων ἁρμαξοχίη κατόπισθεν Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

¶ Ἀμυγδαλὴ καὶ Ἀμυγδάλη Δ|αφέρουσιν, Ἀμυγδαλὴ μὲν γὰρ βεσιαμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸ καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχαις φησὶ,

Δίδε μασσᾶσθαι ἀξίως ἀμυγδάλας.

¶ Ἀμα καὶ Ὀμᾶ Δ|αφέρει. Ἀμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα Ὀμᾶ δὲ, τοπικὸν, Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐχρῆτο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, ἐπεὶ καὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἥκμασαν. ἴσως μέντοι οὐκ ἦ. ὁ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ, τόπῳ ἐγκυνήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθῆναι, ὁ δ' ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὀμηρος Δ|αφέρει,

Ἐὖθ' ἅμα οἱ μαίμωσι τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν αἰδρῶν
Ὀμίων τε καὶ ὁμηλίκων. ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον.

καὶ,

Αὐτάρ ἐπεὶ νόσμηθεν ἅμ' ἠεμόνεσσιν ἔκησεν.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάχῃας ἔσχεν.

τοπικῶς δὲ τὸ Ὀμῆ, Τῇ ὁμῇ ἐπεφόμην, καὶ πάλιν,

Ἀλλά θ' ὁμῆ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φατῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τὲ σφῷ καὶ δύο παῖδε λάβεσκεράων Ἀχαιέων
Εἴην ἐπὶ δίφρῳ ἑόντε. ὁμῆ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἐσθ' ὅτε σὶ ὁ ποιητὴς τὸ Ο῾μᾶ κ῾ ἐπὶ χρονικᾶ πάσαις ἐπιῤῥήματος, ὥς φησιν Α῾σκληπιάδης.

Εἰ δὴ ὁμᾶ πόλεμός τε δαμᾷ κ῾ λοιμὸς Α῾χαιούς.

ἐὰ μὴ ἄρσις ἦ ἔπει, κ῾ νεῦ ἦ Ο῾μᾶ, σὺ τῷ αὐτῷ τόνῳ τίθεσο, σὺ Τροίᾳ ὁ, τε λοιμὸς κ῾ ὁ πόλεμος δαμάζῃ τὺς Α῾χαιούς.

¶ Α῾μφότεροι κ῾ Ε῾κάτεροι Διᾳφέρουσιν Α῾μφότεροι μὲν γὰ ἐρᾶμεν, ὅταν σὺ τῷ αὐτῷ κ῾ τὸ αὐτὸ πράττωσιν. Α῾μφότεροι τῶν δυὸν μίαν ἅσαν φέρουσιν Ε῾κάτεροι δὲ, ἐπὶ δυὸ χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτὸ πράττη. οἷον Ε῾κάτερος αὐτῶν δυὸν φέρων. ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

¶ Α῾μαύσας κ῾ Α῾μαύσειν Διᾳφέρει. Α῾μαύσας μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τὺς πεφαδικκόσιν. Α῾μαύειν δ', τὸ βοηθεῖν.

¶ Α῾μφιπόνη ὁ σὺν μελεμελῶν, Διαμφιτάνει ἦ ὁ ἀπαντιχάνων.

¶ Α῾μῆδες Ε῾ Α῾μητὲς Διᾳφέρει. Α῾μῆδες μὲν γὰ πεφυρωμένως, σημαίνῃ αὐτὸ τὸ θερίσμασιν, τὸ δ' ἐστὶ τὸν καρπὸν, ὀξυτόνως ἦ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ, ὥσπερ κ῾ ὁ τρυγητὸς, τοῦ τρυγᾶν.

¶ Α῾μαθος κ῾ Ψάμαθος Διᾳφέρει. Α῾μαθος μὲν γὰ, ἡ σὺν πεδίῳ κόνις. Ψάμαθος ἦ, ἡ παραθαλασσία ἄμμος.

¶ Α῾νακαλᾶς κ῾ Καλακεῖας Διᾳφέρει. Α῾νάκλησιν μὲν γὰ ὁ ἀνδριὰς κ῾ ἡ εἰκὼν τοῦδε κ῾ τοῦδε πωλῶ, Κατάκλησιν δὲ ὁ ἐνοχλούμενος.

¶ Α῾νδραγάθημα κ῾ Α῾νδρεία Διᾳφέρει. Α῾νδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, ὲ κ῾ τὸ ψυχικὸν ἀρετὸν ἔχῃ μορφυρόσων. Α῾νδρεία ἦ, δύναμις ἐπαινουμένη.

¶ Α῾νοχὴ Ε῾ Ε῾πικερυκία Διᾳφέρει. Α῾νοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ σὺν πολέμῳ διάπνοα χρείαν ἀναβολὴ κ῾ σωθήκλυ χάριν τῶν ἐπιένων ἀλλήλοις. Ε῾πικερυκία δὲ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τὺς αἰτησομένους ἀνοχὰς, ἢ σπονδὰς, ἢ ἐρξιλίου.

¶ Α῾νάμνησις κ῾ Υ῾πόμνησις Διᾳφέρει. Α῾νάμνησις γάρ ἐστιν ὅταν πις ἐλθὴ ἐς μνήμιλυ τῶν παρελθόντων Υ῾πόμνησις ἦ, ὅταν ὑφ' ἑτέρυ ἐς τοῦτο φερόμενος.

¶ Α῾ναβάλλεσθαι κ῾ Υ῾περτίθεσθαι Διᾳφέρει. Α῾ναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ φερόμενος κ῾ παρελθεῖν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πραξέων. Υ῾περτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πραξέων.

¶ Α῾ναγκὴ Ε῾ Α῾νοχὴ Διᾳφέρει. Α῾ναγκὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἦ Διᾳ τοῦ ὁ Α῾ναγκὴ, ἀνοχὴ μᾶλλον πολέμου. Διακωχὴ κ῾ Ακωχὴ Διᾳφέρει ὑσις πις κ῾ ἄνεσις.

¶ Α῾νάλωτος κ῾ Α῾νάλυτος Διᾳφέρει. Α῾νάλωτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀνεπίῤῥητος ὑ κράτους τοῦ Α῾νάλυτος ἦ, ὁ μὴ λυτός.

¶ Α῾ντικρυς κ῾ Α῾ντιπρὺ Διᾳφέρει. Α῾ντικρὺ μὲν γᾶ. τὸ ἐπ' ἰυθείας, Ε῾ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς ὑ σ, ὡς καταντικρὺ Α῾ντικρὺς δὲ, τὸ Διᾳῤῥήδην κ῾ φανερᾶς, κ῾ ἐπ' ὀὐθέως τοπικῶν.

¶ Α῾ναβάτης κ῾ Ε῾πιβάτης Διᾳφέρει. Α῾ναβάτης μὲν γᾶ, ἐπὶ ἱππου, Ε῾πιβάτης ἦ, ἐπὶ νηός.

¶ Α῾νασλῶσαι κ῾ Ε῾γερθῶσαι Διᾳφέρει. Α῾νασλῶναι μὲν γᾶ ἐπὶ ἔγερσιν. Ε῾γερθῶσαι δὲ ἐξ ὕπνυ.

¶ Α῾ναγόμενοι κ῾ Ε῾γερθέντες Διᾳφέρει. ἀνήγονθ μὲν γᾶ οἱ πλέοντες, ἀναχθέντες τε αἰ νῆες· ἀνηχθησαν δὲ τινες ἐς τὸ στρατηγεῖον.

¶ Α῾νεψιοὶ κ῾ Ε῾ξωνεψιοὶ Διᾳφέρουσιν. Α῾νεψιοὶ μὲ γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες. Ε῾ξωνεψιοὶ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Α῾ναγκάζῃ κ῾ Βιάζεσθαι Διᾳφέρει. Α῾ναγκάζῃ μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων. οἷον, βιάζεσθαι τὸν ναῦν.

¶ Α῾ναρχον κ῾ Α῾ναίπιον Διᾳφέρει. ὅπ τὸ μὲν Α῾ναίπιον ὡσὲ ἕτερον λέγεται, τὸ δ' Α῾ναρχον ὡσὲ ἑαυτόν.

¶ Α῾ντρον Ε῾ Σπήλαιον Διᾳφέρει. Α῾ντρον μὲν, τὸ αὐθφυὲς κοίλωμα, Σπήλαιον ἦ, τὸ χθροποίητον.

¶ Α῾νοια κ῾ Α῾φροσύνη Διᾳφέρει. Α῾νόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μὴ ἐν νοῶν, Α῾φρων ἦ, ὁ νοῦν μὲν, ἐ φρονίμως ἦ διοκῶν.

¶ Α῾ξονες κ῾ Κύρβεις Διᾳφέρει. οἱ μὲν Α῾ξονες ἦσαν τετράγωνοι οἱ ἦ Κύρβεις, τριγωνοι, Ε῾ οἱ μὲν Α῾ξονες εἶχον τὺς ἰδιωτικὺς ἐγγεγραμμένους, οἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας Ε῾ἐ πέτερον τοιοῦτον.

¶ Α῾ξιόχρεως μὲν ἐστιν ὁ ἐπιλῦσαι πικανὸς, Α῾ξιόπιστος ἦ, ὁ πιστεύεσθ ἄξιος

¶ Α῾ξίωμα μὲν ἐστι τὸ καθ' ὑπερβολὴν Διᾳπεπον. Α῾ξία ἦ, ἡ σὺν δοκιμασίας ἐναρέσκησις.

¶ Α῾ποτάσιν Α῾ποστασίᾳ Διᾳφέρει. Α῾ποστασία μὲν δίκλυ ἔλεγον, ὁπότε ἀπελαύνεσθ κελεύοιτο, ὡς δόποτας ἦ δεσπότης· Α῾ποστασία ἦ, ὁ πότε μέτοικος ἐγκαλοίτο ὡς μὴ ἔχων ποστάτην.

¶ Α῾ποκήρυκτο Ε῾κποίητος Διᾳφέρει. Α῾ποκήρυκτος μὲ γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήμασι τοῦ δ' πατρὸς ὀμβληθεὶς τ οἰκίας. Ε῾κποίητος ἦ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ δ' πατρὸς ἐς ὑοθεσίαν ὡ ἄλλῳ ὁ λέγουσιν, Εἰσποίητος λέγονεν.

¶ Α῾πολογεῖσθαι Ε῾ Α῾πολογίζεσθαι Διᾳφέρει. Α῾πολογεῖσθαι μὲ γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τῶν κατηγορέων ἀνασκευάζειν. Α῾πολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδυκνῦναι τὸν λόγον τῶν δαπανημάτων. Ε῾ γὰ τὸ ἀπολοιπὸν Λεγίζεσθαι κ῾ Λογίσαι, ἀριθμητοί.

¶ Α῾ποδρᾶναι Ε῾ Α῾ποφυγὼν Διᾳφέρει. Α῾ποδρᾶναι μὲν γᾶ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα ὕδηλον εἶναι ὅπως ἐστὶν Α῾ποφυγὼν δὲ, τὸ μὴ δυνάσθαι ἐπιληφθῆναι. λέγῃ ἦ Ξενοφῶν τῶν Διᾳφορᾶν ὡς τὴ Α῾ναβάσι, Οὔτε ἀποδρᾶναι ἐδύναντο, (οἷδα γὰ ὅπως ἔχοντα) ἔτε ἀποφυγεῖν.

¶ Α῾πὸ Ε῾ Παρὸ Διᾳφέρει. ἡ μὲν γᾶ Α῾πὸ πίπτουσι ἐπὶ τ' ἀψύχων. οἷον ἀπ' Α῾θηνῶν. ἡ δὲ Παρὸ, ἐπὶ τ' ἐμψύχων. οἷον, παρὸ Σωκράτυς. οἱ συναλλάσσοντες δὲ ἀμφοτέρως σιν, ἢ ἀλλαγῇ ποιῆσεως χρῶνται, ὡς Ε῾ μηρο, - παρὸ νηῶν ἀνιόντε. αὐτὰ δ', ἀπὸ τῶν νηῶν.

ὡς κ῾ ἀλλαχᾶ φησι κυρίως,

Οὔτε ποτε ποιητὲ πανῦ μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

¶ Α῾πελαύνετο Ε῾ Ε῾ξελαύνετο Διᾳφέρουσιν. Α῾πελαύνετο μὲν γάρ ἐστιν ὁ σὺν δηλη ἠλαυνόμενος. Ε῾ξελαύνετο ἦ, ὁ χθονόμενος Διᾳ χρείαν ποιήσαντος, ἢ κατὰ ἄλλο τινὰ αἰτίαν δηλούσας, εἴθε ἐλεαύνεσθαι.

θείς. ἤδη μὲν τοι κ῾ Διᾳφόρως χρῶνται τοῖς νοήμασιν.

¶ Α῾ποφορὰ κ῾ Εἰσφορὰ Διᾳφέρει. Α῾ποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τ' δήλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ὧν κ῾ Α῾ναφορὰν καλοῦσιν. Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

¶ Α῾ποκεκλεῖσθαι κ῾ Α῾ποκεκλεῖσθαι Διᾳφέρει. Α῾ποκεκλεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀπηχεκλεῖσθαι. Α῾ποκεκλεῖσθαι δὲ, τὸ ἐρυπᾶν τὸν λόγον ὅλων.

¶ Α῾πονίψασθαι κ῾ Χέρνιβα ὕδωρ αὐτῆσαι, Διᾳφέρει. Α῾πονίψασθαι μὲν γᾶ ἐστι μᾶλλον τὸ φαγεῖν. Κατὰ χέρνιβα δὲ ὕδωρ αὐτῆσαι, πρὸ τ' φαγεῖν.

¶ Α῾ποφοραὶ κ῾ Α῾ναφορὰ Διᾳφέρει. Α῾ποφορὰ μὲν γᾶ ἐστιν ἀνευ καλλόμενον φόρος. Α῾ναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν εὐωδῶν ἡ δυσωδῶν ἀναφερόμενος ὀσμός.

¶ Α῾πέθανε Ε῾ Τέθνηκε Διᾳφέρει. Α῾πέθανε μὲν νεῶ, Τέθνηκε ἦ πάλαι. ὡς, Περιεπάτησε μὲν ὁ δεῖνα σήμερον, ὡδὶ περιπάτηκε δὲ πάλαι.

¶ Α῾πόδοσις μ῾ ἀψυχίαν λέγεται, Α῾ποκατάστασις ἦ ἐμψύχυ Ε῾ ἀρετῶν.

¶ Α῾ρχὴ Ε῾ Κρατεῖν Διᾳφέρει Α῾ρχὴ μὲν γᾶ, τ' πνῶν ἐστ' ὠφελείᾳ ποιῆσαι Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ πνὰς ἀγὸν ἐναγκαζομένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὸ Ε῾ τῶν θηλέων κράτεῖν ἀλλ' οὐκ ἄρχειν λέγεται,

¶ Α῾ρπαγὴ κ῾ Α῾ρπάγη παρὰ τοῖς παλαιοῖς Α῾πίνεις, ὥς φησι Τρύφων σὺν τῷ τρίτῳ περὶ Α῾πίκης ποιησωδίας· ἐὰν μὲν ὀξυτόνως ποιήσεις, καθάπερ σὺν τῇ σωνθείᾳ, τὸν αἰφνίδιον Ε῾ μὴ βίας ἀφαίρεσιν δηλοῖ· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἀρπάγλιν, ὡς ἀνάφλιν, σὺν ἦ σὺν τ' φρεάτων τὰς κάδους ἐξαίρεται, κ῾ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἀρπάγλιν, δ' ὕστερον κάδον,

Κἀγὼ σὺ Η῾νίοχον,

Τὸν παῖδα σὶ δ' ἐδόμην, ἀλλ' ἀρπάγλιν

Αὐτὴ καθασκευάζομεν.

¶ Α῾ργὸς Ε῾ Α῾ργὸς Διᾳφέρει ὁ μὲν γᾶ κ῾ πεφασπασμὸν λεγόμενος σιδήρεος. Δόρπον γὰ λικός ἐστιν, ὅτε δόρπεῦντες λέγομεν Α῾ργὸν τέλος ἔχει τ πρᾶγμα· δὲ κ῾ συκλικὸς, συλλογιστικός· ἐ ἡμέρα ἐστὶ φῶς ἐστ· ἀλλὰ μᾶλλον ἡμέρα ἐστὶ ὡς ἄρσις ἐστὶ ἐ τοῦ συμφέρον πιεῖν, πιστέον ἡμῖν ἄρσις ἐστί.

¶ Α῾ρὶ γᾶ Α῾ρτίως Διᾳφέρει. Α῾ρὶ μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίῤῥημα, τὸ σὶ Α῾ρτίως, ἐπὶ τὸ ἀπηρτισμένως ἔργα τελέως. ὥστε ἀμφοτέρως Σαπφὼ, λέγουσα,

Α῾ρτίως μὲν ἀ χρυσοπέδιλος αὐ.

ὡς αὐτὴ χρονικὸν ἐπίῤῥημα τοῦ δὲ ἴσως Α῾πιστῶς Α῾ρτίως σημαίνει αὐτῆς τ' ὠρας. τὸ σὶ Α῾ρὶ παρεβλήκε ἐ ἐπὶ τὸ παρεχρηστῶς.

¶ Α῾ρχίον Ε῾ Ε῾ρχίνον Διᾳφερέ Α῾ρχίον μὲν γᾶ ἡλικιακὸς, τ' ὑφασμα, κ῾ δεύτερος τὸ Α῾ρχίνον δουλικῶς ὁ Α῾ρχίνης τὸ ζῶον.

¶ Α῾ρνες Ε῾ Α῾ρνειοι Διᾳφέρουσιν. Α῾ρνες μὲν γᾶ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἀρνειῶν ἐπίχρεων.

Α῾ρνειοὶ δὲ, οἱ πεφηκότες τῇ ἡλικίᾳ.

Α῾ρνειῷ μιν ἔγωγε εἰσκω πηγεσιμάλῳ,

Οὕστ' οἰων μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργιόδοντα.

¶ Α῾ῤῥωστος κ῾ Α῾ῤῥωστῶν Διᾳφέρει. Α῾ῤῥωστος μὲν γᾶ, ὁ νοσῶν. Α῾ῤῥωστῶν δὲ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τὰ κατὰ τὰς ὀρέξεις, ὡς Α῾ριστοφάνης φησίν.

¶ Α῾ῤῥωστεῖν τῷ Νοσεῖν Διᾳφέρει. Α῾ῤῥωστεῖ μὲν γᾶ ὁ κακεκτῶν τῷ σώματι Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

¶ Α῾ῤῥωδῶν Ε῾ Ο῾ῤῥωδῶν Διᾳφέρει. τὸ μὲν γᾶ Διᾳ Ϝ ὸ, σημαίνῃ τ' δύλαβ ὅτως γᾶ ἐγγὺς τῶν λεξιν. Ο῾ῤῥ ς λεγται ὁ ὠδὲ τὺς γλυτυς τόπος, ὃν ἵππ τῶν λεγουσι, ὁπὸν Ε῾ τῶν ὀρίων ὁ τόπος τῶτος ὀρροπύγιον καλῶται, ἐχ ὡς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθωσυγίον. ἐτύμως σὶ ἔρηται, ὄρος ὠ τ' τυγῆς, Ε῾ οἱονεὶ ὀροπύγιον. οἱ σὶ δύλαβῆμοι ὠδὲ ἔνος, ἀναπαύεσθαι ὑ σθαι τὸ σὐδεῖον, πολλάκις δὲ Ε῾ τὲ ἄλλοτε τῶν ζώων ὑποστέλλειν ἐωθᾶσι τῶν κραν, ὅταν δύλαβῆται, δύλογος ἦν σὺν τῷ παροιμιωδεῖν Ϡ τὸ ὀρρωδεῖν ἔρχεται ἐπὶ τὸ δύλαβεῖσθαι. κ῾ Εὐριπίδης τὸν Περσέα λεγόμενα φησίν,

Τὰς συμφορᾶς γὰ τῶν κακῶς πεπραγμότων

Οὐπώποθ' ὑβρεσ', ὡστὶς ὀρρωδῶν πιθεῖν.

κ῾ τὸ μὲν Ο῾ρωδεῖν τοιοῦτον. τὸ σὶ Α῾ῤῥωδεῖν, οἷον κ῾ σέρησιν, τοῦτ' ἔστι, μὴ δύλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καθαφοιεῖν, Ε῾ τὸ ὀρκεῖν.

¶ Α῾σφοδελ Ϡ Ε῾ Α῾σφοδέλεος Διᾳφέρει. ποιητικώτερος μὲν γᾶ, τ' φυτὸν ὀξυτόνως σὶ ὁ τόνος.

. κατ' ἀσφοδέλλον λειμῶνα.

¶ Α῾σεῖος κ῾ Α῾σικὸς Διᾳφέρει. Α῾σεῖος μὲν γᾶ ὁ πθωνὸς Ε῾ χαρείς, ἢ καθόλως ἐπιδεξιὸς σὺν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ. Α῾σικὸς δὲ, ὁ σὺν ἄσει Διᾳτρίβων.

¶ Α῾τρον Ε῾ Α῾τηρ Διᾳφέρει. Α῾τρον μὲν γᾶ ἐστι τὸ σὺν πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζῴδιον οἷον Ω῾ρίων Α῾ρκτος. Α῾τηρ δὲ, ὁ εἷς.

¶ Α῾τέχνως Ε῾ Α῾τεχνὸς Διᾳφέρει. τὸ μὲν γᾶ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, Ε῾ ἀμαθῶς· τὸ δὲ περισπωμένον πῆστι· αὐτὶ τοῦ ἀπλῶς, Ε῾ ἁδηλως, Ε῾ κακῶς πως Ε῾ κακῶλε, αὐτικρυς, ἢ φωνερῶς.

¶ Α῾τιμάσται Ε῾ Α῾τιμάζεται Διᾳφέρει. Α῾τιμάται μὲν γάρ ἐς ὑπὸ τ' νόμων ὁλοσχερῆ αἰτιμία· Α῾τιμάζεται ὁ ὑβριζόμενος Ϡ ἐν ἴδιοι πράγμασι.

¶ Α῾ῦπλα ψιλὰ ὅπλων Ε῾ δυσωνύμων Διᾳφέρει. ψιλὰ μὲν γᾶ σημαίνῃ τὸ πνὰ· δυσωνύμων δὲ, τὸ ἄσπα.

¶ Α῾τέλες κ῾ Α῾τέλειον Διᾳφέρει. Α῾τέλες μὲν γάρ ἐστι τὸ μηπω τετελεσμένον· Α῾τέλειον ἦ, τὸ ἀδυνάσθαι πλεοναζῶσι. οἱ ἐν συναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

¶ Αὐχλῶ Ε῾ Δέρη Διᾳφέρει. Αὐχλῶ μὲν γᾶ λέγεται τὸ ὀπισθεν τοῦ τραχήλυ. Δέρη δὲ τὸ ἐμπροσθεν, καθ' ὃ ἐστιν ἡ φάρυγξ.

¶ Αὖθις Ε῾ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ Διᾳφέρει. τὸ γᾶ Αὖθις ἐστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ σὶ Αὖθι, αὐτόθι κακῶς ἔν Καλλίμαχός φησι.

Αὖθι τέοι σὺ νόσυοιμι· αὐτὰ τοῦ μὴ τοῦτο.

¶ Αὖθις Διᾳ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· Διᾳ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

¶ Α῾χρι χρεὸς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίῤῥημα· Α῾χρις δὲ μὴ τοῦ σ, αὐτὶ τοῦ ἀκριβῶς ἀπέκψει.

Β.

Βασιλεῦς, Κοίρανος, καὶ Η'γεμὼν Δωφέρ. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστι ὁ παντὸς ἡγούμενος ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών. Κοίρανος δ', ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν, οἱονεὶ ὑπὸ τοῦ μιμούμενος ὁ Ἀριστοφάνης.

Ὡς ὄμοι καιρωνέων δίεπε φρενῶν.

Η'γεμὼν δέ ἐστιν ὁ πάσης φρονήσεως ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητὴς φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμησεν ἄρ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστον.

¶ Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν Δωφέρ. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ ἐκ ἑλληνικῆς, Βαρβαρικὸν δ', τὸ τῶν βαρβάρων.

¶ Βάρβαρος καὶ Βάρβαρον διαφέρ. Βάρβαρος μὲν γάρ, ὁ βαρβάρῳ ἄξιος αὐθρώπου. Βάρβαρον δὲ, ὀργανικόν τι Ἀθηναίοις, εἰς ὃ τοὺς κακοεργοὺς ἐνέβαλλον. ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς κακοδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Κεάδα.

¶ Βασιλεῖα καὶ Βασίλεια Δωφέρ. πρὸς θηλυκωτέρως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή. πρὸς πλουσιώτερον δ', ἡ βασιλέως γυνή.

¶ Βάεις μὲν ἐστιν Αἰγύπτιον πολεῖον. Βέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς τοῦ Φιλίππου.

¶ Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πόνων.

¶ Βασκαίνει μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ συναφανίζειν ὡς Δημοσθένης τὴν πρὸς Σφάνδριν, Α'ν μὲ δύσκολον συβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν.

¶ Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρ. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑπὸ βολῆς τετρῶσθαι, καὶ ὑπὸ τῶν σφαιπίων. Οὐτᾶσθαι δ', τὸ ὑπὸ χειρὸς τετρῶσθαι.

¶ Βιοῦν καὶ Ζῆν Δωφέρ. Βιοῦν μὲν δ', ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται. Ζῆν δ', ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἠδὲ δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

¶ Βίος Ζωῆς Δωφέρ. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάττεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δ', ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ὑπεύθυνος Α'ριστοτέλης τὸν βίον ἀεὶ σαθρὸν ὄντως, Βίος ἐστὶν λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν ἀλόγων βίον τάττων ἀκυρολογεῖ.

¶ Βιῶναι μὲν ἐστι τὸ ζῆν, Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φήσομεν ἀνθρώπους. Ζῆν δ' καὶ τὸ ἄλογον ζῶον.

¶ Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι Δωφέρουσιν. Βλέπειν μὲν δ' κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁποσονοῦν. Θεᾶσθαι δὲ τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πάλιν, παγκράτιον θεάσασθαι.

¶ Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες Δωφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλείοντα δέρματα. Βλεφαρίδες δ', αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

¶ Βόες καὶ Βόες Δωφέρ. Βόες μὲν δ' πᾶς ἐστιν ἐπὶ ζώντων. Βόες δ', ὁ θνητός.

¶ Βάλη καὶ Βάλη Δωφέρ. τὸ βάλη μὲν δ' ὁριστικόν ἐστιν, οἷον βάλη χολάσει μοι. τὸ Βάλῃ δ', ὑποτακτικός, οἷον Βάλῃ παρασύσει με θεός.

¶ Βοηθεῖ μὲν ὁ σώων, Ἐπικουρεῖ δ' ὁ ἐξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Υ'περμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. Α'μύνει δ' ὁ ὑπερασπίζων ὑπὲρ τὸ ἀπολωλός.

¶ Βακηλεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν Δωφέρει, Βακηλεῖν μὲν ἐστι τὸ ἐπιτηλεῖσον ἀεὶ παραλογιζεσθαι. Ἐξαπατᾶν δ', τὸ πρὸς οἱονδηποτοῦν σωματάζειν.

¶ Βαλαύσασθαι καὶ Βαλεῦσαι Δωφέρει Βαλαύσασθαι μὲν γάρ ἐστι τοῦτον τὸν σκέψασθαι. Βαλεῦσαι δ', τὸ συλλυμηθῆναί τι, καὶ σωτερῆσαι κακόν. οἷον βαλεῦσαι φόνον ἢ ἱεροσυλίαν.

¶ Βέλεσθαι μὲν, ἐπὶ μόνου λεκτέον τοῦ λογικοῦ. τὸ δὲ Θέλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγου ζώου.

¶ Βλύειν καὶ Βρύειν Δωφέρει. Βρύειν μὲν δ', ἐπὶ τῶν αὐθῶν, Βλύειν δ' ἐπὶ τῶν ἀναβαλλόντων.

¶ Βρύχειν καὶ Βρύχειν Δωφέρ. Βρύχειν μὲν δ' Δωρικῶς, τοῦ κ, τοῦ ὀδόντας. Βρύχειν δ' Δωρικῶς τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρύχεσθαι.

¶ Βωμός, Ε'στία, Ε'σχάρα καὶ Μέσαρον Δωφέρουσι. κατὰ καὶ Α'μμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ὧν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. Φησὶ δ', Βωμοὶ μὲν δ' οἱ τοὺς προβάσεις ἔχοντες. Ε'σχάρα δ', ἡ πρὸς τῷ βιωλικῷ γινομένη, ἐπὶ τῷ πάντα πολυειδία. τὸ δ' Μέσαρον, ἡ προηκοδομημένη Ε'στία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος· παρὰ δὲ Ο'μήρῳ ἡ Ε'σχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ε'στία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τῷ βάσιν σημαίνῃ.

Χρύσεοι δ' ἄρα κῦροι δύ' μήτιες ἐπὶ βωμοῦ.

αὐτὴ τὸ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ε'στία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ε'στίη τ' Ο'δυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Α'νέστιος, ὁ ἄοικος παρ' Η'σιόδῳ.

καὶ ἡ σωμασθεισὰ θεὸς Ε'στία ἐστίν.

Η'ν καὶ Δήμητρα, καὶ Η'ρῶ χρυσοπέδιλον.

ἰδίως δ' Νεανθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κτ' πόλιν, βωμὸς θεῶν φησὶν, ἐχάρας δ', ἡρώων. παρὰ δ' Εὐελπίδῃ Ε'σχάρα αὐτὴ τὸ βωμὸ κεῖται ἐν Πλειοδένει,

Μήλου φάγεται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάρας.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ε'πιθαλάμιος Δωφέρ. Ε'πιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῶν θαλάμων τῶν γαμουμένων γενόμενον ποίημα. ὁ δὲ Γαμήλιος ἐν ἑορταῖς χρόνῳ τινὶ ποιεῖται δ', ἐν καὶ κτ' τὸ δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

¶ Γεγληνῶσθαι ἐρεῖν μὲν τὸ ὡσανεὶ γεγληνημένον. Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

¶ Γενέθλια καὶ Γενέσια Δωφέρ, ὅπ μὲν δ' Γενέθλια τάττεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμερῶν ἐγλήφθη, αὐτὴ καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δ' ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ ἂν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

¶ Γέρων καὶ Πρεσβύτης ἐν Προσωπικῶς διαφέρει. Α'λεξίων δηλοῖ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῶν διδύμων συμμίκτων, λέγων ὅτως, ὅτι τῶν Α'ριστων πρὸς αὐθρώπους ἡλικίας καὶ αὐξήσεως ἄκρας γήρως· Βρέφος μὲν δ' ἐστὶ τὸ γλυκὺ θὲν σύθεως. Παιδίον δ', τὸ τρεφόμενον ὑπὸ πιθῶν. Παιδάριον δ', τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τ' λέξεως αὐτερόμενον. Παιδίσκος δ', ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ' ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων διανεμόμενος ἕως ἂν ἐχομένου τούτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Παλαιστικοὶ δ' Βάπαιδα, οἱ δ' Ανάπαιδα, οἱ δ' Μειλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δ' μὴ πρῶτος, Ε'φηβος. ὁ δ' Κυρίων τὸν Ε'φήβων Τελαμῶνας καλοῦσιν. ὁ δ' Κρίτη Α'πόρμους, Δωρ τ' μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετίσχειν. ὁ δ' μὴ πρῶτος, Μειράκιον, εἶτα Μείρακ ἕως Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Α'νὴρ μέσος, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ε'σχατιγηρως. (ὁ δ' Ω'μογέρων καλεῖται) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ε'σχατιγηρως.

¶ Γελοῖον καὶ Εὐτράπελον Δωφέρ. Γελοῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ Δωχύσῃ τῶν ἀκροατῶν χωρεῖς πινὰ ὕβρεως· Εὐτράπελον δ', τὸ μὴ σεμνότητα χωρεύοντος λεγόμενον. ἔρηται δ' παρὰ τὸ δῦ τρέπειν τὸν λόγον.

¶ Γέλοιος καὶ Γελοῖος Δωφέρ. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. Γελοῖος δ', ὁ γαλεπὸς ποιός.

¶ Γάμος καὶ Γάμησις Δωφέρουσι. ὅπ Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ· Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ο'μηρος τὸν Δωφροσύνην τετιμηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τὸ Γάμου εἰπών.

Γάμου μνήσω ὧ ὑμῶ. ὁ δ' ὃν πατέρ' ἐξεναρίξας,
Γῆμε. καὶ Α'νακρέων Δωσύρων ἁπαλὰ ἡλικίᾳ,
Καὶ θαλάμοις σὺν ᾧ κεῖνος σὸν ἐγάμησε.
καὶ Αἰσχύλος ἐν Α'μυμώνῃ.
Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν δ' μή.

¶ Γῆρας μὲν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δ', ἡ ἐπ' αὐτῷ πορεύσις. μήποτε δὲν τούτῳ καὶ γηρᾶν τὸ γηράσκειν Δωφέρ.

¶ Γράμμα Στοιχεῖα Δωφέρ. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὴ ἡ σημαντικὴ φωνῆσις, καὶ ὁ φθόγγος· ἔ τὸ γράμμα σημεῖον ἢ τύπος, χῆμα. ὡς ἐν τῷ, τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ, στρογγύλον δ' τὸ Ο, τύπος. τὰ δ' στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον, Α, Β, καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα κατηχητικῶς γράμματα. καὶ τὰ γράμματα σκάλοιωσι οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός πε φησι.

Γράμματα δ' οὐκ ἄλιτον ἀπόκρυφα,
τῦτ' ἐστι τὰ γράμματα. καὶ πάλιν.
-Πλάτων δ' Ε'ν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμα ἀναλεξάμενος. καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν ἐδίναι γράμματα τὸν δεῖνα· ἐν δὲ τοῖς ἴσως τόσα, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν ἔμπορον γράμματων.

¶ Γυμναδιῶσαι καὶ Γυμνᾶσαι Δωφέρ. Γυμναδιῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου. Γυμνᾶσαι δὲ, τὸ ὑφ' ἑαυτῦ.

¶ Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις. Α'σκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ σκιωικῶν.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις Δωφέρ. Δαμάλης μὲν γάρ, ὁ ἄρρην μέχρι. Δάμαλις δ', ἡ θήλεια. Μέχρι δ', κοινῶς ἐπ' ἀμφότερα.

¶ Δαὶ συνδέσμος ἐρωτηκὸς συντεταμένος.

Τίς δ' αὖ ὁμιλεῖ, καὶ,
Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων τρόπων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς δὲ, συνεστραμμένως.

¶ Δεσπότης καὶ Κύριος Δωφέρ. Δεσπότης μὲν γάρ, ὁ τῶν ἀρχαιονήτων, καὶ κύριος. Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱὸς, καὶ αὐτός τις ἑαυτῦ.

¶ Δέος καὶ Φόβος Δωφέρ. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος καὶ ὑπόνοια. Φόβος δ', ἡ παραυτίκα πλῆξις. διόπερ Η'ρόδοτος ἐν τετάρτῃ, Η'μεας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

¶ Δήμιος καὶ Δημόσιος Δωφέρ. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς κακοδίκους· Δημόσιος δ' ὁ βασανίζων.

¶ Δήμητερ καὶ Δαμάτερ Δωφέρ παρὰ τοῖς Α'τθικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δήμητερ μὲν, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς· Δάματερ δ', ἐπὶ θαυμασμοῦ.

¶ Δῆμος Ὁ Δημὸς Δωφέρ. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

¶ Δίσκος καὶ Σόλος Δωφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημμένος, ὡς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἐκλιπισμοῦ. Σόλος δ', τὸ χαλκωτὸν ὁλοσφύρελον. Ο'μηρος,

-σόλον αὐτοχόωνον, καὶ ἐν ἄθλοις, -λάβε δίσκον.
εἶτ' ἐπιφέρ, Βόμβησεν δ' λίθος. καὶ Πίνδαρος,
Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι,

¶ Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς Δωφέρ. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ νόμον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δ', ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάσεως χάριν. Μένανδρος ἐν πέμπτῳ.

Εἰπὶς δικαστὴς, ἢ διαιτητὴς θεῶν.

¶ Διέφθαρται καὶ Διέφθορε Δωφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γάρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δὲ ἕτερον. Α'ριστοφάνης κέρας.

Διέφθορας τὸν ὄρκον ἡμῶν.

Μένανδρος Α'δελφοῖς.

Εἰ δ' ἔστι τῶν κόρων διέφθορώς.

Ο'μηρος, -φρένας ἠλεὲ διέφθορας, διεφθάρης τὰς σαυτῦ φρένας.

¶ Διαβόητος καὶ Ε'πιβόητος Δωφέρ. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλητος. Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ ἀκρατής. καὶ τοῦτο δὴ τὸ λεγόμενον.

Η'ν ἑαυτὸν πορνίδιῳ τρισαθλίῳ
Ε'ωνὸν ὄντα παρεδέδωκεν.

¶ Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον Δωφέρ. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μίαν σχέσιν. Διπλάσιον δὲ, κατὰ πλείονας. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλασιαζομένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πλυνομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐκέτι διπλάσιον.

¶ Διχό-

¶ Διχότεμον καὶ Διχοτόμον Διαφέρει. Διχότομον μὲν, ὁ ἐκ δύο διῃρημένον· Διχοτόμον δὲ, ὁ εἰς δύο Διαιρεῖ.

¶ Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ πόλησις ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ πεῖραμα τὸ βραχύτερον.

¶ Διδοὺς ἔφη καὶ Διδάξασθαι Διαφέρει. Δίδωμι μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ. Διδάξασθαι δὲ, δι' ἑτέρου· ὡς Οἰκοδομησάμην μὲν δι' ἐμαυτοῦ· Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

¶ Διῴκηκα καὶ Μεμέλητο Διαφέρει. Διῴκηκα μὲν γὰρ, αἰῶνος· Μεμέλητο δὲ, ὠφελίας.

¶ Διαῤῥᾴδειν καὶ Ἐπανορθοῦν Διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοκούντων, καὶ ἐπὶ ὀβελίσκων, καὶ ἐπὶ λόγων· Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

¶ Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀνθυπολιτεύεσθαι Διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγεται τῶν ἐν τῇ πόλεως· Ἀνθυπολιτεύεσθαι δὲ, τῶν ἐξ ἑτέρας αὐτῇ διαφωνούντως ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τῶν ἐν μιᾷ πόλει φιλοπολεμούντων πρὸς ἀλλήλους, αὐτῇ πολιτεύεσθαι ἔφη.

¶ Διδάσκαλον καὶ Ἐπιστάτην Διαφέρει. Διδάσκαλον μὲν γάρ ἐστι λόγων. Ἐπιστάτης δ' ἔργων.

¶ Διαλέγεται μὲν ὁ διδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων. Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ σπουδαῖον λεγόμενον· Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

¶ Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

¶ Δοάσασθαι τὸ Δοιάσασθαι Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσασθαι, σημαίνει τὸ ἐδόξασε. τὸ δὲ Δοιάσασθαι, αὐτὸ τὸ ἐδίστασε.

¶ Δῆλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δῆλοι μὲν γὰρ εἰσὶ καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποπεπτωκότες ὑπὸ βασιλέα Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

¶ Δόξα καὶ Κλέος Διαφέρει. Δόξα μὲν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν πολλῶν ἔπαινος. Κλέος δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

¶ Δυνάμεις ἐστὶν ὡς Φησὶ Πλάτων ὑπὸ Προταγόρα. ἡ γὰρ ταυτόν ἐστι, δυνάμενον τε καὶ ἰσχύον. ἡ μὲν γὰρ δύναμις ἐστὶ δόσις ἐπιστήμης γίνεσθαι καὶ μανίας ἐστὶ συμβῆ. ἡ δὲ ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως ἐστὶ δὲ προφάσεως τῶν σωμάτων.

¶ Δυσπαθὴς καὶ Ἀπαθὴς Διαφέρει. Δυσπαθὴς μὲν ἐστιν ὃς δυσχερῶς παραδέχεται τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπαθὴς δὲ, ὃς ἀποκρούεται, καὶ ἐκ οἷός τε ἐστὶ πεισθῆναι.

¶ Δῶμα καὶ Δωμάτιον Διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· τὸ Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

¶ Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

E.

Ἐγχείρισις καὶ Ἀναλεῖψαι Διαφέρει. Ἐγχείρισις μὲν γὰρ, ἐπὶ σκορπίᾳ ἢ σφηκῶν, ἢ πάνυ τοιαύτα λέγουσιν· Ἀναλεῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

¶ Ἔγγυα καὶ Ἐγγύαται Διαφέρει. Ἔγγυα μὲν γὰρ ὁ διδοὺς. Ἐγγυῶνται δ' οἱ λαμβάνοντες.

¶ Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο Διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ παῖς συσήσας.

Ἀ. Ἐλεξάφανες σὺν νεφέλαις.
Ἐ. Διδαξάμενον μὲν θεὸν νὴ Δι' ὦ μέλεσε.

¶ Εἰκὼν καὶ Προσωπεῖον Διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· Προσωπεῖον δὲ, λέοντος, ἢ ἵππου, ἢ τῶν ἄλλων.

¶ Ἐκκλησία καὶ Καταπλησις Διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῆς τῶν πολιτῶν· Καταπλησιν δὲ, ὁ ποτε ἐπὶ τοὺς ὑπ' ἀρχὴν συνηγμένους, πρὸς ἐπισπεῦσαι μείζονα τῶν πραγμάτων.

¶ Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον ἔρχομαι, ἐκεῖ τελοῦσαν αὐτὸ, καὶ Ἐκεῖσε παρῆσαμεν.

¶ Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολεμῆσαι Διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολεμῆσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

¶ Ἔκγονον καὶ Ἀπόγονον Διαφέρει. Ἔκγονον μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος.

-εἰ ἐτεόν γε
Κάνη ἔκγονον ἔοσι, σίδας μ' ἔχῃ εἰσορόωντα.

Ἐπὶ δὲ ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν, Ἀπόγονον δ' οὐ τοιοῦτον, ἢ ἔτι ἄπαθες. καθὸ χρῆσθαι δ' ἔοικε τῷ ὅτι οἱ ἰσοθεοειδεῖς τῷ ἀπογόνῳ αὐτὸ ὑπάρχουσι.

¶ Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας τί πέρι Διαφέρει. δηλοῖ Μενάρχου τὸν τῆς Κλεομένους, λέγων, Ἀναγνώσεται ἢ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν ἢ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

¶ Ἔλαιος. Ὠτηλὴς Διαφέρει Ἔλαιος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος, μόνον ἐκ σιδήρου γινόμενον, ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ἐξ ὠτοματος. ἔξεστιν ἢ παρὰ τὸ ἐλελυθέναι τῶν σάρκα. Ὠτηλὴ δ' ἐστὶν ἡ ἐκ τῶν σωμάτων ὑπὸ σιδήρου πληγή.

¶ Ἐλέατος καὶ Ἐδεατος Διαφέρει. Ἐλέατος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μοίραρος, παρὰ τὰς ἐν ὁδῷ τραπέζας δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

-καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἐχούσας.

Ἐδεατος ἢ, ὁ πρόσθεν παρὰ τὰ ἐδέσματα.

¶ Ἐμβάδες καὶ Ἐμβάται Διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, αἱ κωμικαὶ ὑποδήματα· Ἐμβάται δὲ, αἱ τραγικαί.

¶ Ἐμβιο καὶ Ἐμβιῶ Διαφέρει. Ἐμβιο μὲν γάρ ἐστιν ἀπώλεσθρον, ὡς Ὅμηρος.

-ἐμβιο δὲ σεύγετο μῦθον.

τὸ δὲ Ἐμβιῶ σημαίνει τὸ ἐμβιο παῖδος. καὶ

Μνήσομ' ἑταίρου σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

αὐτὶ τοῦ ἑταίρου σοῦ.

¶ Ἐμπειρία Πείρας Διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ὁποῖς ἢ ὁμοίοις γνῶσίς ἐστι δοκιμαστική. Ἐμπειρία δ', ἡ ἐπὶ πολλῶν καταληψις βεβαία. πάλιν δὲ τέχνη Ἐμπειρίας Διαφέρει. ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς κανόσιν. ἡ δὲ ἀποφαντική δὲ τέχνη ἀδιαπλάστως, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν.

¶ Ἔνδον καὶ Ἔνσω Διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. Ἔνσω ἢ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ ποιῶν, Ἔνσω ἢ εἰσερχόμενος. ἁμαρτάνει δὲν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσερχομαι ἢ Ἔνσω ἐστὶν ὁ ποιῶν. Σοφοκλῆς τὸν Διαφορᾶν συγχεῖ. Φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις.

Γυναῖκες οἵ τε ἔνδον ἑστῆκας, οἵ τε ἐκτός.

οἷόν ἐστιν ἀγυναῖκες οἵ τε ἔνδον.

καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδῃ,

Καὶ τὸν γέροντα, τλῆμ' ἔσω πρᾶσαι δόμων.

αὐτὶ τοῦ ἔνδον. Εὔδοξος ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόρεις.

Ὅπως ἢ ταῦτ' ἔνδοθεν ὄψει τὰ γέρων ἔσω.

δῆλον ἐστιν, ἔνδον.

¶ Ἐντανθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε Διαφέρει. Ἐντανθοῖ μὲν γάρ, τῶν ἐν τόπῳ σημαίνων δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ τοῦ ἐν τόπῳ, καὶ τῶν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τῶν ἐν τόπῳ καὶ τῶν εἰς τόπον, καὶ αὐτὶ χρονικὴ ἐπιῤῥήματος τὸ Τότε, ἐπὶ μὲν ἐντανθοῖ.

Ἐντανθοῖ νιν ἦσα κώας ἀμφιβύκοιν.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα πέμψειν σῶμα μήποθ' ἡλίᾳ.
Φέρεσθαι καθορᾷ.

ἔχει γὰρ καὶ τῶν εἰς τόπον σημαίνων, καὶ τῶν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε φησὶν ἡ Καλυψώ,

Ἐνθάδε αὖτις μίμνων σεῦ ἐμοί, τόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

τοῦτο μὲν τῶν ἐν τόπῳ σημαίνων δηλοῖ. τὸ δ' εἰς τόπον ἔτι,

-τῆς δ' αὖτε λύτο γένεσθαι καὶ φίλον ἦτορ,
Τῷ δ' αὖτε λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἐνθα ἐν τόπῳ.

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρῆϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπάλεσθαι, καὶ πῆ θεὸς ἡγεμόνευσεν.

αὐτὶ χρονικὴ ἐπιῤῥήματος τὸ τότε.

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

¶ Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον Διαφέρει Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι σοφὸν λόγου χῆμα. τὸ δ' Ἐνθύμιον ἐτίγετο ἐπὶ τοῦ σοφιστροπάου παρ' Ἀριστοφάνει. ὁ γὰρ Ἀνυφῶν ἐν τοῖς φοινικικοῖς φησὶ, Τεθνεῶτ' οὐκ ἐνθύμιον ζωῆσεται.

¶ Ἔνδοξον ἐπίδοξον Διαφέρει. Ἔνδοξον μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημον. Ἐπίδοξον δ', ὁ σοφοσδοκώμενον, ἐλπιζόμενον.

¶ Ἕνεκα Χάριν Διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, φιλίαν τοῦ αἰτίου δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου. ἐν ᾧ Ἑλένης ἐρᾷ τοῦτο Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν μετ' αἰτίας δηλοῖ ἐν τῷ χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐρᾷ τοῦτο. τοιοῦτοι, Μενελάου χαριζόμενος.

¶ Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι Διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ἐπισκήνῃ, Ἐννοεῖσθαι δὲ, ὑπὸ μακρᾶς διαλογιζόμενος.

¶ Ἐξόσε καὶ Ἐξότε Διαφέρει. Ἐξόσε μὲν γὰρ, χρόνου. Ἐξότε ἢ, τὸ ἐξ ὅτου.

¶ Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ Διαφέρει. καὶ βαρυτόνως ἀποφέρονται τοὔνομα. φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς ἀποφωνίας, Ἐξανέψιοι, ὡς ἀμέτερμνοι, ἀναστρεφομένης τῆς ὀξείας ἐπὶ τὸ Ἀνεψιοὶ ὀνόματος ὀξυνομένης. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ὀνομάζομεν· Ἐξανέψιοι ἢ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

¶ Ἐοικὼς Εἰκότων Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ, πίστεως ἐχόμενα. τὸ δ' ἐμφερῆ, Ἐοικότα.

¶ Ἐπικηδὲς καὶ Θρηνῶδες Διαφέρουσι. Ἐπικήδειον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῇ κηδείᾳ. Θρηνῶδες ἢ, τὸ ἐν ᾠδῇ ὄντα. Τρύφων. Ἀριστοκλῆς ἢ ὁ Ἰσόδικος ἐν τῇ ᾠδῇ ποιητικῆς τοῦμπαλιν. φησὶ γὰρ, Θρηνῶδες δ' ἐστὶν ᾠδὴ τὸ συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ὁδυρμὸν ἐχρῆ σαν ἐγκωμίῳ τὸ τελευτήσαντος. πνεῦμα μὲν ἐν κοινῷ φάναι εἶναι Θρήνους· οἱ δὲ Διαφέρειν Θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδειον τῷ τὸν Θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτὴν τὴν συμφορᾶς ὥραν τῆς τελευτῆς. ἐπὶ μὴ τοῦ ταφῆναι, ἐπὶ μὴν τὸν σύμπαντα χρόνον τῆς κηδείας, ἀᾴδεσθαι τὸν θρῆνον ὑπὸ τῶν θεμιστοπωλῶν, καὶ τῶν συνεισιόντων χρόνον τῆς κηδείας, ἐπὶ μόνον τὸν τῆς τελευτήσαντος μετὰ τὴν μετρίως ἀγαθιασμόν.

¶ Ἐπισταφὴς Εὐσταφὴς Διαφέρει. Ἐπισταφὴς, ὁ σοφοσδοκῶν ἐπιμελὴς. Εὐσταφὴς δ' ὁ ἐπιδέξιος καὶ τοῖς μεταβολαῖς.

¶ Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι Διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμοῦσι βοηθοῦντες καὶ συναμυνόμενοι· Σύμμαχοι ἢ οἱ τῶν ποιούντων. Ὅμηρος δὲ ὅλως ἐφύλαξε τὴν ποικίλως τῶν Διαφορᾶν. οὐκ ἔστιν ὃν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρον Ἕλληνων ἐγχόμενον, ἀλλὰ Τρώων.

¶ Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι Διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μὲν, Διαφράμματων, Ἐπισκῆψαι δὲ, Διαλόγων.

¶ Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται Διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ σοφοστάσει Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑποσχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας· Ἐπαγγελλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

¶ Ἐπίτιμιον καὶ Ἐπίτιμον Διαφέρει Ἐπίτιμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία· Ἐπίτιμον ἢ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε ὀφεῖλε λέγειν, Ἐξέπεσε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέπεσε τὸ ἐπίτιμιον.

¶ Ἐπικηρύξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι Διαφέρει. Ἐπικηρύξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑποσχεῖν χρήματα δώσειν τῷ συναγωνιστῇ. καὶ ἀναγορεύοντες ἢ λαμπτέναντές τινα τῶν κακοδικούντων οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκηρυξαν, ἐὰν μὲν τις ζῶντα ἀναγάγῃ δι' ἀγορᾶς, τὸ μὴ ἴον δώσειν τάλαντον, ἐὰν δ' ἀπέλοιτο ἡμοῦ. Ἐπικηρυκεύσασθαι ἢ ἔλεγον, τὸ ἐπὶ συμβάσεως καὶ ἀποδόσεως τοὺς πολεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας Διαπέμψασθαι.

¶ Ἐπίπρασκε καὶ Ἐπιτίμησε Διαφέρει. Ἐπίπρασκε μὲν γὰρ, σύμπρασκε. Ἐπιτίμησε δὲ, ὁ ἐπιζήμιον, καὶ ἐπιτιμήτης ἐφ' ᾧ τὸ ἐπιτίμησιν. Ἐπιτίμιον φασὶ καὶ Ἐπιτίμησον αὐτὸν, αὐτὶ τοῦ ἐπιτίμησον.

¶ Ἐπι-

¶ Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν Διαφέρ. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ σωτηρίαν τῶν ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ σωμπάσχειν τινὸς ἀγαθοῖς.

¶ Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ δεομένοις ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δ', ὁ φίλοις.

¶ Ἐρωτᾶν τὸ Πυθαίνεσθαι Διαφέρει. Πυθαίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν περὶ τινος λεγόμενα, αὐτὸν δὲ ἐρωτᾶν τι· Ἐρωτᾶν δ', τὸ ἐθέλειν παρὰ κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ προκειμένου πράγματος· ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα.

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμί, ἐγὼ δέ κε τοι κατὰ λέξω.

Καὶ Ἀλκιδούς φησιν,

Ἀλλ' ἰθι νῦν Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ ἔρειο.

Οὗτινα τοῦτον ἄγει,

ὅτι δὲ τὸ Πυθάνεσθαι ἐπὶ ψιλῆ τῇ ἀκούειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τῶν λέγει Τηλέμαχος.

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων,

Πυθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ὄλβος ὑμοῦ.

καὶ Ὁ Δυσσεύς φησι.

Πυθαυόμην Ἰθάκης καὶ σὺ Κρήτην δύρεαι.

Κατὰ δὲ τὸν φιλόσοφον Ἐρώτησις, ἐστι φορὰ συμβολικὴ ἀποκείσιν ζητουμένη, οἷον νέον, ἀμφίβολον, σαφὲς, ἄδηλον. αὐτικα γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μὲν τοί γε ὅτε μὲν ἐκ ἔστιν, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκεινόμενα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις· οἷον, ἡμέρα ἐστιν. Εἰ ἔστιν, ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα καὶ ἔστιν, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις πρὸς ἣν δὴ ἐστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον, Πῦ οἰκεῖ Ἀλείων; φησὶν γάρ, οὐ τῷδε τῷ τόπῳ. Εἰ, Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη; ἡ δὲ ἀποκρίνεται,

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἴλιος, ἕνεκ' ἄκουσε

Τέρεος Τρῶας. Οὐ γὰρ ἐνεχώρει οὕτω τὰ συμβολικῶς ἐκφαίνεσθαι ἢ οὐ. καὶ τὸ ἦν ἆρα τὸ Διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προφερομένοις. Ποτάμιον ἆρα τὸ Διαφορᾶς φησιν ἵππος.

¶ Ἐρώτησις, Πεῦσις, καὶ Ἀνακρίσεως Διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπόκρισις· Πεῦσις δ', μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑπὸ δευτέρων ἐξήτησις.

¶ Ἔρως καὶ Πόθος Διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. Πόθος δ' τῶν ἀπόντων,

¶ Ἐρᾶν καὶ Ποθεῖν Διαφέρει. Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι, τῶν σὺν ὄψει· Ποθεῖν δὲ, τῶν ἀπόντων. Διαφέρει δ' καὶ Ὀμηρος,

Ὡς δέ ποτ' ἀνὴρ ἔρχηται, καὶ μὲν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. περὶ τοῦ Ἡρακλέους φησὶν ὁ Ζεὺς παρόντος, ἐπὶ τῶν ἀπόντος,

Ἀλλά με σύς τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φιλάσοφος γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τοὺς διαύλους συναλλαγάς;

¶ Ἐρωτᾶν μὲν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. Πυθαίνεσθαι δ', τὸ καθ' ἑξόδου ἀξιοῦν πρᾶγμα. οἷον, Πῶς ἐπολεμήσατε;

¶ Ἔρως μὲν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιίας. Πόθος δ' ἀπόντος. Ἱμερος δ' ἔρως παρακίζων τῆς περὶ τὸν ἐρώμενον χρείας.

¶ Ἔσω τὸ Γενήσεται Διαφέρει. Ἔσω μὲν γὰρ, τὸ καὶ νῦν ὄντα. Γενήσεται δὲ, τὰ χρόνοις τοῦ ὄμμα εἶναι, νέα πρεσβύτης ἔσται· τῶν δ' ἀτέκνων παῖδες γενήσονται. Ἄκρως. Ἔσω μὲν γὰρ τὸ ὑπακούμενον. οἷον; ὁ παῖς ἔσται εὐήνωρ· γενήσεται δὲ, τὸ ἄφυτον.

¶ Ἐστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν Διαφέρ. Ἐστιάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ὑποδεχεύς· Δαιτυμόνες δὲ οἱ ἐστιώμενοι.

¶ Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ Διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, σὺν μέρει τῆς ἡλίου. Ὀψὲ δ', βραδέως, καὶ μεθ' ὑστέρου χρόνου. Διὸ τοῦτο καὶ πρὸς παῖδας ἔσται· Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

¶ Ἑταῖρος καὶ Φίλος Διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος. ὁ δὲ Ἑταῖρος, οὐ πάντως Φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τῶν αὖθις φησὶν Ὀμηρος.

-πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγοντται, πάντες οἱ τὰς τῆς φιλίας σήκεια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δ', ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ σὺν σπουδῇ καὶ σὺν σπουδαιρίᾳ πολλοῦ χρόνου γεγονότες.

¶ Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος Διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ φύσιν πεπωθὼς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν· Μονόφθαλμος δ', ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ κύκλωψ.

¶ Ἕτερος καὶ Ἄλλος Διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος,

Φολκὸς ἴλη, χωλὸς δ' ἕτερον ποδός.

τὸ δ' Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν, ὡς αὐτὸς Ὅμηρος,

-Διὶ δ' ἡμέας σῖσον μῦθον ἄκουον.

¶ Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς Διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται περὶ Ἀττικοῖς ὁ σκωπτικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

¶ Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι Διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ σὺ τῇ σιωπῇ. Εὑρέσθαι δ', οἱονεὶ τὸ ἀκροάσασθαι. Μενάνδρου Δυσκόλῳ,

Εὕρηκας καὶ γὰρ τοῦτο τέχνῃ.

Διφίλου σὺ Πύρρᾳ.

Δῶρον δ' ἐμαυτῇ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

¶ Εὔμορφος Εὐειδὴς Διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τῷ μορφῷ εὖ ἔχων, οἷον εὐπροσωπος. (τὸ γὰρ τῷ ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφίζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δ', ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον πᾶν τὸ σῶμα.

¶ Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν· Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ, τὸ γυμνάσιον, αὐτῶν κατ' εὐθεῖαν τὸ γυμνάσιον· ἢ Εὐθὺ τὸ καυσόνιον. τὸ δ' Εὐθέως, αὐτὸ τὸ χρονικὸν ἐπιῤῥήματος. ὁ ἔν ἀναλάσσων ἀμαρτάνει. καὶ Μενάνδρου Δυσκόλῳ.

Τί φῄς ἰδὼν σὺ τὴν γε πᾶς δ' ἐλεύθερον,

Ἀπῆλθες αὖθις, ὡς ταχύ.

Τινὲς μέν τι τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς αὐτὸ χρονικὸν κεῖσθαι· φασὶ γὰρ καὶ λέξιν, Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθὺς λέγειν, ἐπὶ ἴσου· εὐθὺς οἷον ἐὰν μὲν ᾖ ὑπηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὀδός, εὐθεῖα βακτηρία. ἐὰν δ' ἄῤῥεν, εὐθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' οὐδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον, εἰ δ' ἀρχαῖοι εἶπον τὸ Εὐθὺ ἐτίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τάσεως ἐπὶ ἴσου τόπου· εὐθὺς δὲ τοῦτο, εὐθὺς δὲ ἀραμμάτων, τὸ δὲ καὶ χρόνου ἐστὶ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον.

Γήμαντος αὐτὸ δή, εὐθὺς ἔσαν ἐλεύθεροι. καὶ,

Ὡς τὸτ' εἶδεν, εὐθὺς νὺξ ἔπεσε καὶ ἐκάλυψεν.

¶ Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἡδεσθαι Διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ· Ἡδεσθαι δ', ἐνδιατρίβοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ παρόντα αὐτῷ τῷ σώματι.

¶ Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς χρόνικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα· τὸ δ' Εὐθὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

¶ Εὐεργεσία καὶ Χάρις Διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις. Χάρις δ', ἡ ἐλάττων. οἷον χιτῶνα ἢ κυνῆν χαρίζεται, δύεργετεῖ δὲ οὔ.

¶ Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ αὐτίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ δὲ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

¶ Εὖ καὶ Καλῶς Διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει. Καλῶς δ', τὸ χρήσιμον σωηρημένως. τὸ δὲ Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρήσιμος.

¶ Ἐχθρὸς Πολέμιος καὶ Δυσμενὴς Διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρὶς πόλεως· Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσμενῶς ἔχων.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία Διαφέρ. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος, ἤγουν τὸ σὺν μίσει ὑπάρχον. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλῆς, οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δὲ τε γείτονα γείτων. Ἡ σιοδος, ἐπὶ καλῆς· Ζηλοτυπεῖ δ' ἡ ἀλέκτωρ τοῦδε.

¶ Ζηλῶσαι τὸ Ἐζήλωσα Διαφέρει. Ζηλῶν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι· Ἐζήλωσε δὲ τὸ μὴ μάχης φιλονεικεῖν.

¶ Ζῆλος Φθόνος Διαφέρ. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις κινοῦσα, δικαίου τινὸς καλοῦ· Φθόνος δ', βασκανία τις τῶν ἄλλοις μὲν παρόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ.

¶ Ζῆλος μὲν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ παρεποίησεν.

¶ Ζῆλος τρία ἔδη, ὁ μὲν γάρ ἐστι Μανηφεστμὸς, καθὰ φησί τις, Ζηλῶ τὸν τῶδε ὄλβια ἐπὶ τῷδε ὑστέρῳ, καὶ τὸ ζηλωτὸν τινὸν λέγεται. οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέες. τρίτος δ', ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

¶ Ζυγὸς, ἁρσενικῶς μὲν ἐπὶ τῶν βοῶν ἡλικῶς δ', ἐπὶ τῶν στεμφύλων.

¶ Ζώνη καὶ Ζώνιον Διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν, ἡ τῆς ἀνδρὸς· Ζώνιον δ', ἡ τῆς γυναικός.

Η.

Ἡ Γέρη καὶ Ἀνέση Διαφέρει. Ἡ γέρη μὲν λεκτέον, ἀπὸ ὕπνου· Ἀνέση δὲ, ἀπὸ κλίνης.

¶ Ἡ ὁδὸς μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος. Τρόπος δ' ἐπίσωσις πράξεως καὶ σώσις καὶ σωφροσύνη.

¶ Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν Διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ, αὐτοί τινες ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος· Ἐπήλπισαν δ' ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

¶ Ἡμέρα Ἡῶς Διαφέρει. Ἡ μέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, ὡς Ἡσίοδος Νυκτὸς ἡμεροκοιτεῖ.

Νυκτὸς δ' αὖτ' οἰήσῃ τε καὶ ἡμέρας ἐξερύουσα.

Ἡῶς δ' τὸ σωματοφόρον, ὃν φαλιν Ἡσίοδος Θείας ὑποτίθεται,

Θείᾳ δ' ἠελίου τε μέγαν, λαμπρόν τε σελήνην,

Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,

Γείνατο, ἐπὶ δ' ἓ σωμάτευεν δῖας,

Ἀλλ' ἤ τοι τὸν χρυσόθρονον ἠρατο Ἠῶ.

¶ Ἥς καὶ Ἡῶθα, καὶ Ἠώ, Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἡῶθα, παρωχημένον δηλοῖ χρόνον. τὸ δὲ Ἠώς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δηίφοβ' ἦ μάλα τοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦθα.

ἐπὶ δὲ τῆς Ἠώς, Μενάνδρου σὺ Ψοφοδηρακλεῖ,

Ὑπὲρ μὲν οὖν, μηδὲ ῥᾳδύνητι λέγε,

Ἀν ταῦλα δ' ἦς ἄμεμπτος, εἰς τὸν ἔκτιλα

Βοηδρομιῶν σὺ δελεχώς ἑξῆς ἀεί· καὶ κωφὸλα πάντα ἔπος λέγεται ἐπὶ τῶν μέλλοντος, καὶ κατὰ τὸν ἡμετέραν σιωπήσεται. οἷον, ἐὰν νοῆς, ἐὰν λαλῆς, ὅπως λαλῆς, ἐὰν ἦς ἀγαθὸς. ὁ γοῦν λέγων περί τινα, Ἦς ποτε πολέσιος, ἀγνοήσας τὸν Διαφορᾶν, δέον φάναι Ἡῶθα. τὸ δὲ Ἡ αὐτὸ τῷ Ἔφη, τάττει Ὅμηρος,

Ἡ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Διαφέρει δὲ τὸ ῥήμασιν τῆδε, ὅτι τὸ μὲν παρατατικὸν παρατάσσει μόνον τάσσεται· τὸ δ' Ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς Ἔφημι.

¶ Ἡσυχία ὅτι μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὅτι δὲ τῶν Ἐπικούρου, ὁπότε φαμὲν, εὖ πολλὴ Διάγειν ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θαλαμηδὼν, ὡς ἀγαθὸς, καὶ Θαλάμιος, ὡς μεγάλος, Διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὃν ὁμωτέρῳ Περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν δὲ ὀξυβαρύνησωμεν, δηλόσει τὸ τῶν Διοσκόρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τοὺς κωφολήσους μιμοῦμεν.

¶ Θαυμάζω, ψιλικῇ μ σεσωτηρημένῳ σημαίνει τὸ καταγελῶ. οἷον, Θαυμάζω τῶν τοιούτων ἐχόντων τὸν γνώμιον. αἰτιατικὴ δ', τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τὸν ὧτω φρονοῦντα.

¶ Θεημαχία καὶ Θεομαχία Διαφέρει. Θεημαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, τῶν αὐτῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

¶ Θεραπὼν

¶ Θεωρὸς καὶ Θεαπὴς Ἀλφίερ. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς ἱεροὺς πεμπόμενος Θεαπὴς δ', ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων.

Πότερον θεαπὴς, ἢ χάραν μαντεύμάτων; καὶ Αἰσχύλος,

Βοᾶς τοιῶνδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

Ἀμαρτυίσιν ἂν οἱ λέγοντες, Θεωρησαί με δεῖ τὴν ἀγῶνα· δεῖον ἐπεῖν. Θεασασθ. Ἀφεστάναι δὲ τοῦτο ἐκωλῶς Λισιμαχίδης ἐν τῷ περὶ Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ῥητόρων, καὶ πολλῶν περὶ θεσμῶν ποιεῖται. Ἔστι τὸ θεάσασθαι ὥσπερ σκέπτεται, παρὰ τὸν θεᾶν. τὸ δὲ θεωρεῖν (φησὶν) σὺν ἀκολουθίᾳ τὸ τῶν θεῶν ὁρᾶν τοῦτο τὸ φρονπίζειν. διὸ καὶ τὰς τῶν θεαμάτων ἐκάλουν περιπομπὰς, σωμ ἱερείαις καὶ εὐσεβείᾳ, καθάπερ ἀνόμαζον θεωρὸς καὶ τοὺς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικὸν, ἀντὶ τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ λαμβάνειν τὰ

¶ Κιβωτὸς ϗ Κίστη Διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ξυλίνη. διὸ ϗ Ἀνάπλεῳ κιβωτὸν· Κίστη δ', ἡ πλεκτή.

¶ Κίνησις Περιφορᾶς Διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις. Περιφορὰ δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τόπου τροφή.

¶ Κίθαρις ϗ Κιθάρα Διαφέρει, Φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ περὶ ὀργάνων. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα, ϗ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρίστῃ, ὡς ἡμεῖς λυρῳδὸς φαμέν. Κιθάρα δ', ἡ χρήσιμος ϗ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου Διαλέγεται, ϗ φησὶν ὅτι, Περὶ αὐτῷ εἶχε κιθαριστὰς ϗ κιθαρῳδούς. Κιθαριστὴς μὲν ἐστιν ὁ μόνον ᾄδων. Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων ϗ ψάλλων.

¶ Κλῆσις ϗ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ὁποιᾶν τῶν δικαστηρίων γενομένη. Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

¶ Κλῆμα Κλίμαξ Διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου. Κλίμαξ δ', μέρος τι τῆς κώπης.

¶ Κλύσαι μὲν λέγεται ποτήριον ἢ ἀγγεῖον· Νίψαι δὲ, περὶ σώματος ϗ ποδῶν. Πλυνεῖν δ' ἐσθῆτα.

¶ Κόρδαξ ϗ Κάρδαξ Διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως. Κάρδαξ δὲ τις ἐκαλεῖτο γραπάτης. βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν γραπτικὴ ὄρχησις, ἀμμέλεια. Σίκινις δὲ, ἡ σατυρικὴ· Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

¶ Κωμῳδὴ ϗ Κωμῳδὸς Διαφέρει. Κωμῳδὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ πᾶσι σεμνυνόμενον τῶν κοινῶς πεπραγμένων, ϗ σκέφεται τὰ κοινά· Κωμῳδὸς δὲ, τὸ κωμικὸν ἐπιτηδεύων, ϗ τὰ κοινὰ κωμῳδῶν.

¶ Κόπτει ϗ Ψοφεῖ Διαφέρει. Κόπτει μὲν γάρ τὰ ὑπὸ τῶν ὑείων ὀδόντων ἐσθιόμενα, Ψοφεῖ δ', ὁ ἔσωθεν ἐξιόν.

¶ Κομᾶν ϗ Κειρᾶσθαι Διαφέρει. Κομᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ πᾶσι σεμνυνόμενον τῶν κοινῶς πεπραγμένων, ϗ σκέφεται τὰ κοινά· Κειρᾶσθαι δὲ, τὸ κειρὰς ἐπιδεῖσθαι, ϗ τὰ κοινὰ κωδυνᾶν.

¶ Κόρυδος ϗ Κορυδαλὸς Διαφέρει. Κόρυδος μὲν γάρ, τὸ ὄρνεον· λέγεται δὲ ϗ γῆς ἱερόν. Κορυδαλὸς δ' δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ σωτὴρ ϗ κτίστης ἱερός.

¶ Κόνις ϗ Κονὶς Διαφέρει. τὸ μὲν λεπτότατον τῆς γῆς Κονὶς, ὀξυνόμενον δὲ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες βαρυνόμενον.

¶ Κόσμος Οἰκουμένη Διαφέρει. τὸ μὲν, ἐκείνη οἰκουμένη ϗ ἄστρα. τὸ δὲ, γῆ μόνον τὴν φανερὰν.

¶ Κτήσασθαι ϗ Ἐπικτήσασθαι Διαφέρει. Κτήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἐπικτήσασθαι δὲ, τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ.

¶ Κτῆσις, μὲν ἐστι πᾶσα ἡ ὕσια. Κτῆμα δ', οὔ π.

¶ Κραιπάλη ϗ Μέθη Διαφέρει. Κραιπάλη μέν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μέθη. Μέθη δ', ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη οἴνωσις.

¶ Κύπελον ϗ Κυπέλλιζειν Διαφέρει. Κύπελον μὲν γάρ ἐστιν τὸ ἐπικεφαλίδιον ἔχειν τῷ σώματι. Κυπελλίζειν δὲ ἐστι τὸ τραγῳδεῖν. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Χάρει· τί κυπελλίζεις ἔχων πρὸς τὴν θύραν;

¶ Κυβεύειν ϗ Πεττεύειν Διαφέρει. Κυβεύειν γάρ ἐστι τὸ ἀπὸ ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν. Πεττεύειν δὲ, τὸ ἀπὸ ψήφων.

¶ Κεῖνον τὸ Διακεῖνον Διαφέρει. Κεῖνον μέν γε τὸ κυρίως δοκιμάζειν Διακεῖνον δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγμασιν διϊσᾶν ϗ χωρίζειν.

¶ Κύειν ϗ Τίκτειν Διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι· Τικτεῖν δὲ, τὸ ἀποκυϊσθέντα τὸν κύειν. Εὐριπίδης σύμφησιν,

Ἡ κύουσα πῶς τὸν (εἶπεν) ἡνίκ' ἠγάμει πάλιν.

¶ Κύελον ϗ Δεπάστης Διαφέρει. Κύελον γὰρ φασιν οἱ ἀνὴρ, ϗ τῶν ἡδὺ ὁ πατήρ· Δεπάστης δ' ἀγγεῖόν τι ἐστὶν ἄκρατον.

¶ Κωφὸς ϗ Ἔννεος, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος, Ὅμηρος,

-κύμβαχε κωφέ.!

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον, ϗ ἠσυχίαν.

Καὶ κωφὲ ξυνίημι, ϗ ὑ λαλέοντος ἀκούω.

παρεσκήλωσε ἔπεξε. νυνὶ δ' Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

¶ Κωμῳδὸς ϗ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς ϗ ὑποκριτής. Κωμῳδοποιὸς δὲ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. σύνηθες δὲ συγχέουσι τὰ Διαφορά.

Λ

Λαγχάνειν ϗ Κληρώσασθαι Διαφέρει. Λαγχάνειν μὲν ἐστὶ τὸ αὐτὸ ὁ κλῆρος ἔλαβε. (Ὅμηρος,

Κλῆρῳ νῦν πεπάλαχθε Δαναπερὲς ὅς κε λάχησι.)

Κληροῦντα δ' οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. ϗ λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τῷ προκειμένῳ τυχεῖν· Κληρώσασθαι δὲ, τὸ κλῆρον χρήσασθαι.

¶ Λαλεῖν ϗ λέγειν ϗ Διαλέγεσθαι Διαφέρει. Λέγειν μέν, τὸ πεπραγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον· Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ὑποπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, ϗ λόγον αὐτὸ λόγῳ παραδιδόναι πρὸς τὸν αὐτὸν λέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ. οἱ δ' ἄλλοι φιλόσοφοι Διαιρεῖσιν ἔφασαν, Λαλεῖν μὲν τὰς ἀτάκτως ἐκφερούσας ὀνόματα λόγον. Διαλέγεσθαι δὲ ϗ λέγειν τὰς μετ' ἐπιμελείας λεγούσας. Διαφορὰν δὲ τῶν δύο τούτων λέγουσι, ϗ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον σπουδαίου τινὸς, λέγειν φασὶν Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν ϗ ἀπόκρισιν. ποιεῖσθαι.

¶ Λαβεῖν ϗ Δέξασθαι Διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κεκμηκότα τινὰ ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ὑπ' χειρός.

¶ Λέπας ϗ Λεπάς Διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶ ὄρους ἀπόσπασμα. Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐν τοῖς πέτρας γινομένου τι ὄστρεον.

¶ Λέμβος ϗ Λέμφος Διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος. Λέμφος δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζώδεις ἐλέγοντο ϗ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίοις,

Γέρων ἀμέμπτ' ἄθλιος λέμφος.

¶ Λέχος ϗ Εὐνὴ Διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη. Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ τοὺς στρωμνὴ. Φησὶ γὰρ Πλωτίνη,

Ἐνηδὲ οἱ σκιθῆσιν πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Δέμνια ϗ χλαίνας.

¶ Λείαν ϗ Λίαν Διαφέρει. Λείαν μὲν γὰρ Διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπάλασιν τῶν τετραπόδων.

Ληΐδος δ' οὐ πεδίου σιτελάσσομεν.

Διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίρρημα ὁμαλοῖ ἐπιτάσεως, ἐαν τε σύτείνηται, ἐαν τε συελκῆται.

¶ Λῆμμα ϗ Λῆμμα Διαφέρει. Λῆμμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, παρόσημα τῆς ψυχῆς. Λῆμμα δὲ διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

¶ Λητουργεῖν Διὰ τοῦ η ϗ Λειτουργεῖν Διὰ τοῦ ι, Διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Γλώσσης. τὸ μὲν γὰρ Λητουργεῖν, τὸ τῷ δήμῳ ὑπηρετεῖν· λῆτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λητον ἀμφεπένοντες.

τὸ δὲ Λειτουργεῖν, κακῶς λέγεται.

¶ Λίβαν ϗ Λιβανωτὸς Διαφέρει. Λίβανον μὲν γὰρ κοινῶς ἐστὶ τὸ δένδρον ἐστὶ τὸ θυμιώμενον. Λιβανωτὸς δὲ μόνον τὸ θυμιώμενον.

¶ Λογοποιὸς ϗ λογοποιοὺς Διαφέρει. Λογοποιὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰς καινὰς λόγους γράφων· Λογοποιοὺς δὲ, ὁ λόγους πρὸς ϗ μύθους συντιθείς.

¶ Λόγος Ποιήσεως Διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὀξία μέτρου σύνταξις, Ποίησις δὲ, ἡ συνθετικὴ μέτρου κοσμουμένη.

¶ Λυχνοῦχον ϗ Λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν. φανὸν δὲ τὴν λαμπάδα. ϗ οἱ μὲν κωμικοὶ Διὰ τοῦ φ, οἱ τραγικοὶ Διὰ τοῦ π. Παιᾶν. Λυχνεῖον ἢ σκάλοιο τὴν λυχνέων.

¶ Λυχνίον Λύχνος Διαφέρει. Λυχνίον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀνυφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γενέσει· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέτῃ.

Ἑτέρα λυχνοῦχος, ἑτέρα λύχνος.

Μ

Μάχαιρα ϗ Μαχαιρὶς Διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἅπαντα λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κυρέων.

¶ Μακρολόγος ϗ Πολυλόγος Διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γὰρ ἐστιν ὁ ἐν ὀλίγοις πολλὰ λέγων· Πολυλόγος δὲ, ὁ ἐν πολλοῖς πολλὰ λέγων.

¶ Μαστὸς Μαζὸς Διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικείος κυρίως τὸ οἷον μεσοῦν ἔχουσα γαλακτός. Μαζὸς δ', ὁ ἀνδρεῖος. ὡς ϗ ὁ ποιητὴς φησι, Νεῦρα δ' ἀμφὶ μαζοῖσι πέλασεν, τέξῳ δ' ἐπίσηρον.

¶ Μάρτυς Ἔλεγχος Διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθῷ λαμβάνεται. Ἔλεγχος δ', ἐπὶ φαύλῳ.

¶ Μάχη ϗ Πόλεμος Διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμοις συμβολή. Πόλεμος δ', ὁ χρόνος, ἡ ἀπὸ τοῦ μάχου παρασκευή.

¶ Μαντεία ϗ Ἐμμαντεία Διαφέρει. Μαντεία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν ἐπιδημούντων· Ἐμμαντεία δ', ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κλεομενείδους αἰτίας, λέγων, Πολλὰ καταδὺς, ὦ ἀνδρες δικασταί, χθόνα ὑπεῖν, ϗ τῷ νομοθετησαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐμμαντείας παρέχεσθαι.

¶ Μάγον, τὸν τε Φαρμακὸν, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. ϗ τὸν τοὺς θεοὺς ἱερατεύοντα ὡς Ἡρόδοτος.

¶ Μανία μὲν ἐστιν ἕκστασις λογισμοῦ. Λύσσα δ', ἐπίτασις μανίας. Οἰστρος δὲ, μανιώδης ἐπιθυμία.

¶ Μαντικὴ μὲν ἐστιν ἡ τέχνη· Μαντεία δ', ὁ χρησμός.

¶ Μέτοικος ϗ Γ' στοτελὴς Διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὑποφορος. Γ' στοτελὴς δ', ὁ μὴ τελῶν τι, ἢ ἄρχων.

¶ Μεταβάλλεσθαι ϗ Μεταμορφοῦσθαι ϗ Ἀμοιβαῖος ϗ Ἑτεροιοῦσθαι Διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μέν γάρ ἐστι πάσης ποιότητος, ϗ γὰρ καιρῶν γίνονται ϗ πράξεων, ϗ ἀφροδισίων, ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, παισὶν τὴν δ' ὠμότητα τῆς λέξεως, φησὶ,

Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, μεταχαρακτηρισμὸς, ϗ μεταύπωσις σώματος εἰς ἕτερον χαρακτῆρα. Ἀμοίωσις δὲ, ὁ μόνον μεταχηματισμὸς χαρακτῆρος, (ὡς τὸ, Ἀμοιβὸς μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον παροίτης) ἀλλὰ ϗ τῆς ποιότητος ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρου· Ἑτεροίωσις δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

¶ Μείραξ ϗ Μειράκιον ϗ Μειρακίσκος Διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, ϗ Μείρακίσκος, ὁ ἄρσην. Μείραξ δ', ἡ θήλεια.

¶ Μετρεῖσθαι ϗ Γ' ρᾶσθαι Διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ἢ τι τοιοῦτον ἐν δάνει, ἵνα ἀποδῷ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

ἐχὶ ἀργύρεον, ἢ χρυσοῦν. ἠδέπω γὰρ ἐπὶ νομίσματος. ἴσασθαι δὲ. Ὅμηρος.

Δεῦρό μοι τὸ χλιζὸν ὑποσήσονται Ἀχαιοὶ Χρεῖος. οἷον, τὸ γλυφόμενον αὐτοῖς ἐλαττῶμα ἐν τῷ μάγκανι. αὐτὸ τὸ χρεολυτήσωσι ϗ αὐτὴν σώσωσι, ὥσπερεὶ ὠφειλημένον δεῖνι. Χρήσασθαι δ' ἔλεγον ἁπλῶς ἢ σκεῦος.

¶ Μέμψασθαι, Ἐγκαλεῖν ϗ Ψέγειν Διαφέρει. Μέμψις μέν, ἐστιν ἀμελοῦντος κατηγορία· Ψόγος δ', ἐπονείδιστος.

¶ Μινυρίζειν ϗ Μινύρεσθαι Διαφέρει. Μινυρίζειν μὲν γάρ, ἐστὶ τὸ ἠρέμα προσᾴδειν. Μινύρεσθαι δὲ, τὸ θρηνεῖν· τὸ δ' αὐτὸ ϗ Κινύρεσθαι φασίν.

¶ Μισητὴν ϗ Μισήτη Διαφέρει. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς φησι Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐαν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, σημαίνει τὴν ἀξίαν μίσους. (καθὰ ϗ ἡμεῖς σὺν τῇ σωτηρίᾳ προφερόμεθα) ἐαν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὴν καθαφερῆ προς σωτῆρα τὴν Διαφοράν τῶν σημαινομένων ϗ παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, ϗ παρ' Ἴωσι.

¶ Μισθὸς Μισθώματος Διαφέρει. Μισθὸς μέν, ἐστιν ὁ δίκαιος μισθός. Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐπονείδιστον.

¶ Μισ-

¶ Μνήμη ἡ Μνέα Ἀλφ. ἔστι μὲν γὰρ Μνήμη, τὸ τὸ ἑαυτοῦ ἡ Μνέα. ἔστι δὲ Μνέα, τὸ τοῦτο κ) Μνημη. ἔστι δὲ Μνημη, γλυκεῖα τύπωσις ψυχῆς. Μνέα δὲ, λόγῳ κ) ἀναιέσεων λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μεμνησκόμενος, ἐ παύεται· ὁ δὲ μεμνημένος, παύεται κ) μεμνήσεται. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τῶν μνημονικῶν ἀεὶ σωζομένη. Μνέα δὲ, ἡ ἐγερτικὸς τινος ὑπόμνησις. ὡς τε ὁ τύφις ἀναλαβὼν λόγον ἀμφιτίθεται.

¶ Μνημεῖα κ) Μνήμαθα Ἀλφ. Μνημεῖα μὲν γὰρ, ἔλεγον τὰ μνημόσυνα. Μνήμαθα δὲ, τὰς τάφους. Μνήμη μὲν γὰρ γίνεται νεκρῶν· Μνέα δὲ, ζώντων.

¶ Μοχθηρὸς, Μόχθηρος κ) Πόνηρος Ἀλφαβητικῶς. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ πολὺ πονηρὸς. λέγεται ἁπλῶς τὰ φαῦλα κ) μοχθηρά. Πονηρὸς ὡς Θερσυτίδης Πονηρὸς τὰ πράγματα Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Μόχθηρος ἐστὶ, ὁ ἐπὶ πόνῳ, ὡς ἡ Πονηρία.

¶ Μύριοι, ἀπὸ ἀριθμοῦ· Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

¶ Μῦθος ἡ Ἱστορία Ἀλφαβητικῶς. Ἱστορία μὲν γὰρ γέγονότα πράγματα περιέχει, ὁ δὲ Μῦθος Ἀλφαβητικὸς μία ἡ ψευδή. ὁ γὰρ λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ ὡδὴ τοῦ Κύκλωπος ἱστορία, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον, σφόδρα ὀρθοπεδῶν μᾶλλον γὰρ μᾶλλον λέγει, Εὖ πεποίηται ὁ ᾠδὸς τοῦ Κύκλωπος μῦθος.

N.

Ναὸς κ) Σηκὸς Ἀλφαβητικῶς. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἔστι θεῶν· ὁ δὲ Σηκὸς, ἡρώων.

¶ Ναύκληροι κ) Ναύκραροι Ἀλφαβητικῶς. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ ναῦς κεκτημένοι· Ναύκραροι δὲ, οἱ εἰσπραττόμενοι τὰ δημόσια κτήματα, κ) Ναυκρασίαι, οἱ τὸ πρὶν ὑπ' οἰκείοις ἀνηκεστῶς τὰ κτήματα ἐλεγόμενοι· ὁμοίως Ναύκληροι ἡ οἱ μισθοῦντες τοὺς οἰκοίτας.

¶ Ναυκλία μὲν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς ναὸς, Ἀλφαβητικῶς Ναύκλον ἡ, τὸ ἐξ οὗ τῆς ἐπιβαθῆναι.

¶ Νεαρὸν Νεαλὲς κ) Προσφάτως Ἀλφαβητικῶς. Νεαρὸν μὲν γὰρ ἐστι τὸ νεωστὶ ποιηθὲν ὕδωρ. ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Προσφάτως δὲ τὸ κρέας ἔγκειται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι ὄθεν κ) τὸ φασγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἁλωκὸς, οἷον ἰχθύς. δύναται κ) νεωστὶ ἁλισπεπασμένον.

¶ Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων Ἀλφαβητικῶς. Δίδυμος ὁμοίως τὰς τοιαύτας μνήμας Βακχυλίδης ἐπινίκων. φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν, Εἰσὶ δέ τινων οἱ φασι Ἀλφαβητικῶς τὰς Νηρεΐδας τὰς τοῦ Νηρέως θυγατέρων. καὶ τὰς μὲν ὡς Δωρίδα. γνησίας αὐτὰς θυγατέρας νομίζουσας· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη κατόπτερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι. κ) τὰς μὴ γνησίας, κ) τὰν ἀναλημμένην, τελείως δὲ τὰς ἐκ τῆς Θαλάσσης Ἀφροδίτης. Μνασέας δὲ ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. ἔπεσι σπείρασα Ἀλφαβητικῶς τὸν λέξιν, κ) ἐπιφέρει πιθανῶς, τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησιωτέρας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέων θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμπλεκτὰς αὐτοῖς, μόνον Νηρεΐδας.

¶ Νῆες Πλοῖον Ἀλφαβητικῶς. Δίδυμος ἐν δεκάτῳ ὑπομνημάτων φησὶν ἔτως, ὅτι Ἀλφαβητικῶς αἱ Νῆες τῶν Πλοίων. τὰ μὲν γὰρ, ἐστὶ τροχήλατα, αἱ δὲ κωπήρεις ἡ τριακόντοροι. Ἀλεξανδρεὺς δὲ ὁ Μολοσσὸς ὑπὸ ταύτην χρόνον Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλωσαν νυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς κ) φορτηγικοῖς.

¶ Νοῦς μὲν ἐστιν ἀπόκρυφος λογισμός. Φρένες δὲ αἱ ἀγαθαὶ διάνοιαι.

¶ Νεῶν κ) Νεωὶ Ἀλφαβητικῶς φησὶ κατὰ πτῶσιν Ἡρακλείδης ὁ πρώτῃ Περὶ καθολικῆς σωφροσύνης. τὸ μὲν γὰρ Νεῶν χρονικὸν ἐπιρρῆμα πλειόνων ἐστὶ τῶν τριῶν χρόνων, συνεστῶτος, παρωχημένου, κ) μέλλοντος. οἷον ὁπ' ἀγῶν νεῶν ἐστι, νεῶν ἔσται. τὸ δὲ Νεωὶ, ἐπὶ μόνου συνεστῶτος.

¶ Νωθεστέρῳ μᾶλλον, ὁ βλακώδης Ναχαλεστέρῳ δὲ, ὁ ἀσθενεστέρῳ.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα Ἀλφαβητικῶς. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον. Βρέτας δὲ, τὸ ἱερὸν τοῦ ὁμοίου, ἤγουν χαλκοῦν, ἢ ὁπωσοῦν τῆς ἐμφερεῖς ὕλης πεποιημένον. Ἄγαλμα δὲ, τὸ πᾶσαν ἑτέρας λιθοκοπευσμένον.

¶ Ξενιζεῖν μὲν ἐστὶ μόνον τὸ καθ' ἑαυτὸν ξένον, ἀλλὰ κ) τὸ ξένας Ἀλφαβητικῶς. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Βοιωτούς.

¶ Ξυνὸς, τὸ, τὰ ἀκάνθινον, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν τῷ πρώτῳ· κ) τὸ οἰκοδόμημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

O.

Ὀβελὸς Ὀβολὸς Ἀλφαβητικῶς. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν Ἀλφαβητικῶς τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι· Ὀβολὸς ἡ μέρος ἀργυροῦς.

¶ Οὐδὲ κ) Οὐδὶ Ἀλφαβητικῶς. Οὐδὲ μὲν γὰρ, ἀναφορικῶς κ) ἐγκλιτικῶς, Οὐδὶ δὲ, ἐγκλιτικῶς μόνον κατ' ἐπίτασιν.

¶ Οἰκῆας κ) Οἰκέας Ἀλφαβητικῶς φασιν. Οἰκῆοι μὲν γὰρ κ) οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσοικήσαντες. Οἰκῆες δὲ, ἁπάντως ἐκ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. φησὶ γὰρ Ἕκτωρ,

--ὄφρα ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, κ) νήπιον υἱόν. κ)
Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλης οἰκῆας ἐγείρει. κ) ἐν Ὀδυσσείᾳ,
Κήδετο οἰκήων ἃς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

¶ Οἰκίζεται κ) Συνοικίζεται Ἀλφαβητικῶς. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ὑπὸ τῆς πρώτης τῶν συνοικητόρων ἀθροίσεως κ) καθιδρύσεως. Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὑπὲρ τὸ πολίσια δύναμιν ἔχειν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγάθει ἰσχυούσης εἰς πολλὰ κατοικίαν μένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκησαν.

¶ Οἰκέτῃσιν κ) Οἰκετης Ἀλφαβητικῶς. Οἰκέτῃσιν μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἀλφαβητικῶς φόμβῳ, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν. Οἰκέτης δὲ, ὁ ἐλεύθερος ὁ ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκῶς κέκλητται ὁ Οἰκέτης.

¶ Οἶμος Οἶμης Ἀλφαβητικῶς. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρτηρικῶς, ἡ ὁδὸς. Οἶμη δὲ, ἡ ᾠδή.

¶ Οἰκῶ κ) Οἰκισμὸς Ἀλφαβητικῶς. Οἰκῶ μὲν γὰρ ἐστιν οἰκιζόμενος ἐλέγχω. Οἰκισμὸς δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκιζεσθαι.

¶ Οἶνη κ) Οἰναύη Ἀλφαβητικῶς. Οἶνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος. Οἰναύη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξανθήσις. Οἰνάρεα δὲ τὰ φύλλα.

¶ Οἶκαδε δὲ Εἰς οἶκον Ἀλφαβητικῶς. Οἶκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. Εἰς οἶκον δὲ, κ) ἐφ' ἕτερον.

¶ Οἰκία, Οἰκία, Σκευοθήκη, Οἰκίσκος, ἡ Δῶμα Ἀλφαβητικῶς ἐστιν Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα ἕδρα. Οἰκία δὲ ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ πλειόνων ἀνθρώπων κατοικουμένη. Σκευοθήκη δὲ, ἡ πολλοῖς, κ) μεθ' ἑαυτῆς ἔχουσα τὰ τελεσιουργὰ, ἢ τὸ δεσμωτήριον. Οἰκίσκος δὲ, τὸ μικρὸν δωμάτιον. Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

¶ Οἶβος ἡ Εὐτυχὴς Ἀλφαβητικῶς. Οἶβος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν οὐδὲν μοῖραν ἔχων. Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως ἡ καλύπτως.

¶ Ὀλίγον ἡ Μικρὸν Ἀλφαβητικῶς. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀελθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τίθεται. Ἀριστοκλῆς δὲ ἐν τοῖς ὀλίγων μικρῶν ἀναλεκτικοῖς τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀελθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τίθεται. ἡ Ὀλίγος·

Δίφρον ἀεικέλιον παρὰ θῆς, ὀλίγῳ τετράπιζαν,
τῶν μικρῶν.

¶ Ὅρμος ἡ Ὅρμημα Ἀλφαβητικῶς. Ὅρμος μὲν γάρ ἐστι μέρος ψαλτικὸν σκεύους, ἐς ὃ κρέμανται τὰ εἴδη τὰ μυρεψικά. Ὅρμημα δὲ ἐστι λιθίον.

¶ Ὄργια κ) Ἱερὰ Ἀλφαβητικῶς. Ὄργια μὲν γὰρ ἡ ἀπὸ ἀναβλαστῆς ἡλίου ὥρας, καθ' ἣν ἀνασαίνεις ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα. Ἱερὰ δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ κατὰ μέσην ἡμέραν. Ὅμηρος,

Ἠῶθεν δ' ὅτε κεν φάος ἠριγένεια φέρησιν. κ) Ἡσίοδος, τελευτῶσιν πρὸς μεσημβρίαν ἤδη τυγχάνοντα. Ἱερὰ δὲ, τὰ μετὰ μεσημβρίαν ἤδη τυγχάνοντα. Ὅμηρος δὲ ὁ τὰ ὄργια καὶ τὰ ἱερὰ ἐν ταὐτῷ τιθείς, ἐπὶ μὲν τῆς Ὀδυσσείας ἔφη,

Αὐτὰρ ὅ γ' ἐρρέεν αἵματι κατ' ἀγαμβρὸν ὠτειλήν.

¶ Οὖρος ἡ Οὐρὸς Ἀλφαβητικῶς. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τύπος, ἢ τὸ νεύρον.

Οὐρεύς τ' ἐξεκάθηρεν.

¶ Ὄφλειν ἡ Ὀφείλειν Ἀλφαβητικῶς, Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τοῖς μνημονικοῖς φησὶ παρατηρεῖσθαι Δημοσθένην, Ὀφλεῖν μὲν γάρ ἐστι, (φησὶν) ἐπὶ κατακρίσει· Ὀφείλειν δέ τινες, ὡς ἡμεῖς ἐνδέχεσθαι.

¶ Ὄφλημα ἡ Χρέος Ἀλφαβητικῶς. Ὄφλημα μὲν γὰρ ἡ Ὀφείλημα, τὸ ἐν κακοδίκῃ τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

¶ Ὄχθαι κ) Ὄχθοι Ἀλφαβητικῶς. Ὄχθαι μὲν γάρ, εἰσὶ ποταμοῦ χείλη. Ὄχθοι δὲ, ἐπάρματα γῆς.

¶ Ὄψε ἡ Ἑσπέρα Ἀλφαβητικῶς. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα· Ὄψε δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, ἡ καθολοῦ μετὰ πολὺ χρόνου, ὡς Ὅμηρος.

Ὄψὲ δὲ δὴ μετέπρεπε κ) ὀψαρότης παρατηρότη ἰσοφαρίζει. Ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ παρατηρότος χρόνου ἀφιστάμενος.

Παρέχω καὶ Παρέχομαι Διαφέρει. Παρίχω μὲν γὰρ λέγεται τὰ ἀφ' ἑαυτοῦ διδόμενα, οἷον ἐαυτὸν παρίχω ἢ σκιὰν παρέχω· τὸ δὲ Παρέχομαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων· οἷον ἐπιμέλειαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ τοῖς τὸ ὠφέλιμον παρεχόμενοι. Δημοσθένης δὲ Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμενα ὠφελείαν.

¶ Παρεμὶ καὶ Παρεῖναι Διαφέρει. Παρεμὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τῶν ἀνθρώπων· Παρεῖναι δ' ὠφελοῦμαι, ὅθεν πυνθανόμενος τὰ παρεῖα ἔχοντες. ὡς παρείας ὧν ὅφις.

¶ Πάσασθαι, βορᾷ μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γὰρ σασθαι δηλοῖ. ὃν σκοπὸς δὲ τυ, τὸ κτήσασθαι.

¶ Παραβολὴ καὶ Παραβόλημα Διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ οἱάτε γλυκεῖα ἐπὶ παραβολέγματος. οἷον.

Ὡς εἶ' ὅτε πίς τε δράκοντα ἰδών.

Παραβόλημα δὲ, γεγονότος παραγήματος. οὕτω καὶ κέντρον ἀπώλεσεν.

¶ Πάλθη καὶ Πέλτη Διαφέρει. Πάλθη μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ· Πέλτη δ', ἀσπὶς ἴζωι σὺν ἔχουσα,

¶ Παρακέκρεκται καὶ Παρακέκρετται Διαφέρει. τὸ μὲν συνῳ τύπτω, συνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηκε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

¶ Παῖς καὶ Ἀντίπαις Διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. Ἀντίπαις δ', ὁ σωβόηκώς τὰ παίδος τῶν ἡλικίαν, καὶ ἤδη ἀφαιρῶν. Βάπαις δ', ὁ μέγας παῖς.

¶ Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα Διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τῶν παιδικῶν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δ', ἡ δούλη.

¶ Παιδεία καὶ Παιδεύσις διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δυνάμεις ψυχικαὶ ἀπροβούλευτοι ψυχῆς. Παίδευσις δὲ παιδείας καὶ ἀρετῆς παραδόσις, καὶ ὁπόσος ἀρετὴ ἐπὶ ἀρετῶν ὁδηγῆσαι.

¶ Παιδίσκη καὶ Παῖς Διαφέρει. Παιδίσκη μὲν δὴ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς. Παῖς δ', ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ.

Ἐπὶ τεθεὶ ὧδε ἔθεσι κακοδαίμων ἔφη,
Ὅς σὸν αὐτὸν δεῖ γυναῖτ' ἐμοῦ,
Κἀγὼ τοιοῦτος παιδίσκας ἔχων.

¶ Παρθενία καὶ Σωφροσύνη Διαφέρει, καὶ Παρθένος· Σώφρων. καθὸ μὲν Παρθένος, σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων, οὐ πάντως παρθένος.

¶ Πάχλη καὶ Συμπάχλη Διαφέρει, ὡς Πάχων Συμπάχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάχων, λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ Συμπάχοντος πάθει. ὁ μὲν τοι Συμπάχων ἀλγεῖ καθάπερ ὁ Πάχων. οἷον, πυρέττει τὸν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάχομεν τούτῳ πυρέττομεν, ὁ μὲν δὴ καὶ πυρέττομεν.

¶ Πάτρια Πατρῴων καὶ Πατρικῶν Διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ὁπὸ πατέρων εἰς ὑὲς χωρεῖν. Πατρικοὶ, οἱ φίλοι ἢ ξένοι· Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

¶ Παιδίσκη καὶ Παιδισκάριον Διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ λέγεται τὴν ἐλευθέραν. Παιδισκάριον δὲ, τὴν δούλην. Παῖδα, ὁ μόνον τὸν ὑὸν, ἀλλὰ καὶ τ' ἄλλον, ὡς Δημοσθένης ὁ τῷ περὶ Παντενέτου.

¶ Πελασγὸς καὶ Πενεστὴς Διαφέρει. Πελασγὸς μὲν γὰρ, ὁ φεύγων. Πενεστὴς δὲ παρὰ Θεσσαλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δουλεύων, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ εἵλωτες.

¶ Πένης καὶ Πτωχὸς Διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τῶν ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν προαιρούμενον τὸν βίον. Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τὸ ἔχειν σκηπτόμενος. ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν ἀλαστῶν ἀπολυμαντῆρα.
καὶ ἑτυμολογῶν φησιν.

--ἀλλὰ πτώσσων καὶ δίημαι
Βάλλεται αἰπήεσσι βόσκειν ἰὼ γαστέρ' ἀναλτον.

¶ Πεπλημμέλησαι καὶ Ἐκπέφευγα, τὰς οἰομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ κακοποιημάτων ἀπολύειν.

¶ Πειρατὴς καὶ Περατὴς Διαφέρει. Πειρατὴς μὲν γὰρ, ὁ πειρῶν. Περατὴς δ', ὁ διαπλάστιος λῃστής. καὶ Νᾶλος, Τὰς Διαλυθείσας συνόδους καταλιπόντες τοῖς περατικοῖς.

¶ Πέρασ καὶ Πεῖρασ Διαφέρει. Πέρασ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. Πεῖρασ δ', τὸ ἰατρικὸν ἐγχείριδιον, καὶ δέρμα τι ἀρχαῖον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

¶ Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεώς· Πληθρίον δὲ, χειδίας.

¶ Πῆ καὶ Ποῖ, καὶ Πῆ Διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον· οἷον, Πῆ ἔδη Ἀνδρομάχη; τὸ δὲ Πῆ, ἐν τόπῳ· οἷον.

Πῆ νῦν δὲ ἄορ κιὸν λίπες Ἔκτορος;

ὥσθ' ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Πῆ ἀπέρχη; δέον εἰπεῖν, Ποῖ ἀπέρχη;

¶ Πλεῖν τῷ Α' πατρικῶν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περαπλεῖν, διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' οὐδὲν πλέειν. Ἀποπλεῖν δ', τὸ ὁπόταν τινὸς ἀκμάσειν. Παραπλεῖν δ', τὸ πόρρω τινὰ Διαπλοῖς διέρχεσθαι. Περαπλεῖν δ', τὸ ἀφ' ἑκάστου ἀναστρέφεσθαι ἀφ' ἑτέρου τόπου.

¶ Πλέστος, Εὔπορος, Ἀφνεὸς, Ὀλβίος, καὶ Εὐτυχὴς Διαφέρει. Πλέστος μὲν γάρ, ὁ πολυάστος, ὁ πολλὰ ἔχων ἀστία. Εὔπορος δ', ὁ ἀνενδεὴς· Ἀφνειὸς δ', ὁ ἀπ' οἰκείων τῷ τρόπῳ συλλέγων· (ἐνθεν γάρ, ὁ οἰκιστὸς) Ὀλβιος δ', ὁ τελείαν τῶν ἀδιαφορίαν ἔχων, οἷον ὁλόβιος. Εὐτυχὴς δ', ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

¶ Πλῆμμα καὶ Πλοῦτος Διαφέρουσι. Πλῆμμα μὲν γάρ, οἱ παλιμμυρίδες τῶν πελαγῶν· Πλοῦτος δ', οἱ τῶν τροχῶν σύναρσες.

¶ Πλῆθος καὶ Ὄχλος Διαφέρει, Πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δ', κυρίως ἡ ὄχλησις.

¶ Πλέστοι Εὐπόρων Διαφέρουσιν, οἱ μὲν γὰρ Πλέστοι ἁπάντως εὔποροί εἰσιν, ἀλλὰ ἔκ τινων αἰσχίστων καὶ ἀπορρήτων ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλως τινός· οἱ δὲ Εὔποροι καὶ μὴ τοιούτων, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπορείαν μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἡγοῦνται· Πλοῦτον δὲ, τὸν μεγάλων εὐπορείαν.

¶ Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς Διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπείρως πολεμῶν· Αἰχμητὴς δὲ ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

¶ Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγεται. τὸ μὲν ἁπλῶν, ἀφ' οὗ ὁ μικρὸς. οὗ δὲ σωζέτοις, μόνον ἀφ' οὗ ὁ μεγάλως, οἷον χαλκοῦ πωτῆν, καὶ ὑδροπωτῆν.

¶ Πομπὴ καὶ Πομπεία Διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ὡς τοῖς θεοῖς πέμπεται· Πομπεία δ', ἡ λοιδορία. Δημοσθένης, Τῆς δ' πομπείας ταύτης ὕστερον.

¶ Παῤῥησία καὶ Παρεσία Διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ ἀφ' ἑκάστου ὡσοῦν ἕνα οἰκείωσις· Παρεσία δ' ἡ ἐπέλευσις.

¶ Πολίτης καὶ πατριώτης Διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ, ὁ ὢν τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλευθέρου ἐλευθέρου· Πατριώτης δ', ὁ ὢν τῆς αὐτῆς χώρας, δῆλον δὴ ὅτι. ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τίθεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμόν γλυκίον γήυετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλων ἐς πατρίδα γαῖαν.

ὁ γὰρ πάντες ὢν μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' οὐ μιᾶς χώρας.

¶ Πόλις καὶ Ἄστυ Διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ οἱ τοῦτον καὶ οἱ καθεικῦσαι, ἤγουν τὸ σύμπαμφότερον. Ἄστυ δ', μόνον ὁ τοῦτον.

Φράζεο νῦν ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς.

¶ Ποιεῖν τὰ Περιποιεῖν Διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου ἀόριστον. Περιποιεῖν δ', τὸ ἀφαιρετῶς, ἢ ἡσυχεῖν.

¶ Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς σύλοικον, ἢ Πονηρὸν ὀξυνόμενον. ὡς κυδιμὸν, φασὶ Διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ὁμοίως Μόχθηρον ἢ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γάρ ἐστιν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης. Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπὶ πόνοις. Ἀτόπως φησὶ Τρύφων, καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λεγόμενα, τ' δ' ὀξυτόνως φησὶ καὶ ἐπ' ἐμψύχων. μοχθηρῶς γέτοι τέχνης δημιούργημα φαυλῶς εἴρηκε. καὶ δὴ καὶ τὸ τῶν οὕτω κεκινωνήκασιν. ἄμφω ὀφείλει καὶ τῶν αὐτῶν τόνων μετέχειν ὅτι ὀξυνθεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος βία ἀνάγκης. πᾶν γὰρ, παρώνυμον ἐς ρ λῆγον παραχηρεύομενον τοῖς ῥήμασιν, ὀξύτονα ἔτυ οἷον κάματος, κάματηρός. ὄλιθος, ὀλιθηρός. μέλη, μελιτηρός. τύλμα, τολμηρός. νόσος, νοσηρός ἐὰ δὴ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ ἀρχέτυπα, Πονηρὸς ἢ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. ἐὰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυνθεῖσιν, ἐ θυμμασίαν ἐστὶ, χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδηλος δὲ λέγουσι, τὸν πρώτον ὀξυτονοῦντες, ὡς ἄπαλος. Φησὶν ὁ Τρύφων, παροξύνεσθαι Φιλήμονα τ' Ἀγωνέα, ὡς Θεοπάλλιν, ὡς Μυρτάλλιν, καὶ χάρεσσιν, τὸν πρώτον συλλαβὴν ὀξυνθέντες. ὥστε τὸν εἰς Ἀμφιτρύωνα (φησὶν) τὸ σημαινόμενον δοῦρον τὸν βαρύτητα, ἀλλ' ὡς ἐθος σκληρύντες, ὥτ' ἀπολυόμενον.

¶ Ποῖ καὶ Πᾶ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸν εἰς τόπον σημαίνει δηλοῖ. Πῆ μὲν, τὸν ἐπὶ τόπῳ· Πᾶ δ', τὸν σὺν τόπῳ.

¶ Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν Διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν. Ἀλγεῖν δ', τὸ ὀδυνᾶσθαι.

¶ Πότος καὶ Βαρυτόνως καὶ Ποτὴς ὀξυτόνως Διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος,

Πότοι σπουδαῖοι κύδοι.

ὀξυτόνως δ', αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης ἐν τῇ κατ' Ἀνδροτίωνος, Βρωτὰ μεθυλαβεῖν.

¶ Πολύπημος καὶ Πολυπήμητος Διαφέρει. Πολύπημος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλὰς πημὰς ἠνεγκὼς μόνος ἀνθρωπος. Πολυπήμητος δ', ὁ πολλὰς πημὰς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυπημήτας λέγομεν.

¶ Πρεσβεύειν καὶ Πρεσβεύειν Διαφέρει. Πρεσβεύειν μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις. Πρεσβεύειν δέ, τὸ πέμπων ἑαυτὸν πρεσβεύειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

¶ Πρόξενος καὶ Διόξενος καὶ Δορύξενος Διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ· Ξένος δ' ὁ εἰς ἕνα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Διόξενος. σὺν ὀρθῶς ἔν Εὐριπίδου ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἴρηκε τὸν Διόξενον.

Κακός τις ἐσὶ πρόξενός σοί γε ὠμῷ.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον ξενούμενος φίλος. ἁλείς γὰρ ξενίων τυχὼν ἀφείλη πρὸς τὸν πολεμίαν λύσας λαβόντος μεταδίδωσι ἢ τελεσχημένη, καμίσας δ' καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐκλύεσθαι φίλος, καὶ δορύξενος ἐκαλεῖτο.

¶ Πρότερα καὶ Προτεραία Διαφέρει. Πρότερα μὲν γὰρ, ἐπὶ πάσεως. Προτεραία δ', ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

¶ Πρῶτος καὶ Πρότερος Διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν. Πρότερος δ', ἐπὶ δύο, καὶ τῇ μὲν Πρώτῳ ἀκόλουθός ἐστιν ὁ ὕστερος τῇ δ' Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν ἐπὶ πάσεως, πρῶτος δ', ἐπὶ ποιότητος ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξάκις. Πλάτων γοῦν διαιρεῖται τοὺς πολιτείας. τὸν μὲν Πρώτως ἔχειν φησὶ τὸν δ' ὑστέρως. δηλονότι ἡ μὲν πρώτευε, ἡ δὲ ἐπετεύ. ἐὰ δὲ τις εἴποι, Πρότερον ἦλθον εἰς Ἀθήνας, ἀμφοτέρως. Πρῶτον γὰρ χρή.

¶ Περυσιανὸς, τὸν καθ' ἑαυτὸν μόνον τῶν διοικούντων τὸν δῆμον. ὃν δὲ πρὸ ἐπιδέκατος τῇ τιμήματος τῆς δίκης. Περυσινὸς δὲ ἤδη καὶ ὁ χρόνος. δηλοῖ δὲ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ σιωπητὸς ἐς δέκα Περυσινείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευσαν ἐκάστη φυλὴ κατ' σιωπὸν ἀπαξ. ὅθεν καὶ τὰς μισθὰς καὶ τὰ οἰκοῖα καὶ τὰς περυσινείας κατὰ μῆνα ἐτέλων.

¶ Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας Διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθνῄσκων. Πρὸ ὥρας δ', ὁ ἐν νεότητι.

¶ Πρεσβεύοντες καὶ Πρεσβεύσαι Διαφέρει. Πρεσβεύοντες μὲν γὰρ, οἱ τὰς πρέσβεις χρόνον ἔχοντες καὶ πέμποντες. Πρεσβεύσαι δ', οἱ χρόνον ἔσχηκότες ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ.

¶ Πρέσβεις

¶ Πρίσβυς, ει Πρέσβυτευ. Πρίσβυς δὲ ὁδέ ποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἐνίκων Πρεσβευτὴς ἀνέγνωσται.

¶ Πρόπερ Ὁ Πρῶτ Ὁ Ἀμφίδρ. Πρόπερ Ὁ μᾶλ, ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ως Ὅμηρ Ὁ ἐπὶ Τληπολέμ Ὁ Σαρπηδόν Ὁ.

Τᾶ δὲ Τληπολέμ Ὁ πρόπερ Ὁ.

τὸ δὲ Πρῶτ Ὁ, ἐπὶ πολλῶν.

Ὡ Ὅρτο πολὺ πρῶτ Ὁ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

¶ Πρωτότοκ Ὁ μᾶλ πρόπερ παροξυτόνως, ὁ πρότερον τεχθείς. Πρωτότοκ Ὁ δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

¶ Προσπλαίειν μᾶλ λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν ἢ ποσὶν, ἢ κνήμη. Προσπρέσειν δὲ, τοῖς ἄνω ἢ κεφαλῇ.

¶ Πείθεαζ μᾶλ τὸ ε ισίως συγκαταπίθεσθαι. Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πιθωλῶσθαι.

¶ Πυθὲν ἠλυκῶς ἢ ὀξυτόνως, ὁ τόπος, βαρυτόνως ἢ ἠρσενικῶς, ὁ δράκων

¶ Πῦς ἢ Ποῖ, Ὁ Πᾶ Ὁ Πῶ Ἀμφίρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μᾶλ γὰρ Πῦς ἢ Ποῖ, τλῶ εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. τὸ δὲ Πᾶ, τλῶ ἐν τόσῳ. τὸ δὲ Παῖ, τλῶ ὁπόθ ὥσθ' οἱ δωριζοντες ἢ λέγοντες, Πᾶ πορεύη, ἀμφιπόνεσ. δ' ον γὰρ, Παῖ πορεύη. τὸ γὰρ Πᾶ τλῶ ἐν τόπῳ χρέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

Πᾶ γὰρ ἄσφαλ Ὁν, ποῖ Ὁ ἐλίσσοιτο τέκνα.

αὐτὶ δ' ὡδ. ὅταν δ' εἰς τόπον ἔλθῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῦς εἰς μυχὸν κατέδυ αὐτὶ δ' εἰς τίνα μυχόν.

Ρ.

Ῥ Ἀφανον ἢ Ῥαφανὶς Ἀμφέρει. Ῥάφανον μᾶλ γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὸν παρ' ἡμιν κράμβην. Ῥαφανίσδα ἢ, τλῶ παρ' ἡμὶν ῥάπανον.

¶ Ῥέφανον Ὁ Ῥάφανον Ἀμφέρει παρ' Ἴωσι Ὁ Ἀττικοῖς. Ῥέφανον μᾶλ, ὡ ἢ ἡμεῖς φαμεν Ῥάφανον ἢ, τλῶ κράμβην.

¶ Ῥάθρον Ῥόμβ Ὁ Ἀμφέρει. Ῥάθρον μᾶλ γὰρ ἐστιν ὁ τόπ Ὁ δι' ὃν φέρεται τὸ ῥεῦμα. Ῥεῦμα ἢ, αὐτὸ τὸ ὑδωρ.

¶ Ῥάδιον μᾶλ τὸ εὐόδων, τὸ ῥᾶστα τὴν ὁδὸν ἐπιπλέμενον. Εὐχερὲς ἢ, τὸ τῶν χρεῶν παχέως ἐπιτελεσθέν. Εὐπετὲς δὲ, τὸ ἐμπεσὸν ἂς ἁμάρτειαν.

¶ Ῥῖς ἢ Ῥυγχ Ὁ Ἀμφέρει. Ῥῖς μᾶλ γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπ. Ῥύγχ Ὁ δὲ, ἐπὶ ἀλόγων ζώων.

¶ Ῥῖς Ὁ Μυκτὴρ Ἀμφέρει. Ῥῖς μᾶλ γὰρ λέγεται ἡ κάτ Ὁ μεσοφρύου κατάτασις μέχρι Ὁ χείλους. Μυκτῆρες ἢ, αἱ Ὁ ῥινῶν κατάτρησις δ' ὧν ἔξεσι τὸ ὑγρὸν ἀπομασσόμενον.

¶ Ῥοιὰ μᾶλ μῆ Ὁ ι, τὸ δενδρον. Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

¶ Ῥόδον Ὁ Ῥοδωνιὰ ἢ Ῥοδῆ Ἀμφέρει. Ῥόδον μᾶλ γὰρ, τὸ ἄνθ Ὁν. Ῥοδινιὰ δὲ, ὁ τόπ Ὁν. Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχ Ὁς,

Ἔγχεσι γὰρ μυρσίνης ἐτέρπεθ,
Ῥοδῆς τε καλὰν ἄνθ Ὁν.

¶ Ῥύσθαι ἢ Ἐρύσθαι Ἀμφέρει. Ἀλεξέειν Ὁ τῷ πρώτῳ παραγωγῶν ὡδὲ νεωτέρων ὅτω φησὶ κῆ λέγειν. Ῥύσθ Ὁ ἢ Ἐρύσθ Ὁ Ἀμφοτέρως ἔχει ὡδὲ ἄκλιτα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, σὺν διανάτῳ ἐλκειν. τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθμὸν ἢ Στλῶμ Ἀμφέρει. Σταθμὸν μὲν γὰρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρ Στλῶμα ἢ. τὸ καθ' ἰδίαν ὁρμὴν ἢ ἀφαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρ, Ἐστάθη ἡ νόσ Ὁ. Ἔστη δ' ὁ ἀνθρώπ Ὁ δ' αὐτ Ὁ.

¶ Στάχυς ὁ, βραχὺς τὸ ἐπὶ πλέον. σκέπτεσθαι ἐνεστῶτος, τὸ πλησιωλικόν.

¶ Σταφυλὴ ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκυὼ ἢ Σταφύλη βαρυτόνως, ὡς Μελίτη. Ἀμφέρει φησὶ Πτολεμαῖ Ὁς ἐν δ' τέρᾳ ὡδὲ τῶν ἐν Ὀ Ὀδυσσείᾳ ἀναφωνῶν. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ὄνομα ἐπὶ τῆς ἡμιτελεσμένης μολύβδ ᾳ, παρὰ τοῖς δρεπτέκτοσι τίθεται. τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὁπώρας. ὁ αὐτὸς πάλιν ἐν δ' τέρᾳ τῶν ἐν Ἰλιάδι ἀναφωνῶν ἢ λέξιν φησὶν ἔτως.

-σταφυλὴ ἐπὶ νῶϊν εἶσας.

Σταφυλὴ βαρυτόνως ὡς Νιόβη. ἐνταῦθα γάρ ἐστιν ὅμοιον τῷ συκῆ. τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, συκέη· σκέπτο δ' ὁ Ἀμφιρεῖτης. Ἡρακλείδης ὁ ἡμέτερ Φησὶν, Ἡμαρτηκὼς δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἐλλησιν ὀξυτονούμενον τὸ νόημα. ὁδὲν γὰρ ἐστ ἢ ληγόντων ἠλυκῶν ὀνομάτων μετέχον χθόνος τὸ ὀδετέρᾳ, παραπεπλάδυτὼν τ' τ ν, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, ἢ τὸ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ ι οιχεῖον ἔχ. οἷον κηδύλη, δαμύλη, φεσύλη, ἐδύλη. δοκεῖ δ' αὖ τὴ μέᾳ τ πληθυντικμένων τὸν Διόνυσον. ὡς ὁ Λυκόφρ Ὁν.

Σεῦς κατ' ἠμέγεον Νυσήιον.

ὅθεν ἢ τὸ Σταφύλη βαρύτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες, φασὶν ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν ἐις ος ληγόντων τὰ εἰς η ληγοντα ἠλυκὰ ὀξυτονεῖται. ἢ ἐαν τὸ ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ ἠλυκὰ βαρυτονήσεται, οἷον πόθ Ὁς, ποθή· σομ Ὁ, νομὶ ὢν Ὁς, ὠνή· τέμ Ὁς, τομή· φόν Ὁς, φονή.

-σὺ δ' ἀγαλείῃσι φονῆσι.

ἢ τοῦμπαλιν Δαναὸς, Δαναή. ἐπὶ δὲ ἓν ἢ ἐπὶ τέτᾳ τὸ ἀρσενικὸν ἐστι Στάφυλ Ὁν, (ἔστω γὰρ σκαλεῖὸ ὁ Διονύσ ιος) τὸ ἠλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονητέον. ὡδὲ ἔς ῥητέον, ἰδὲ κόγχος, κόγχη, κ ὡσ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόν Ὁς, μόνη· μύλ Ὁς, μύλη· ἢ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλὸς, καλὴ· σοφὸς, σοφή· ἢ τὰ ἠλυκὰ βαρυτόνητα, ἀλλ' ὁμοζυγεῖ τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δ' ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν ἢ παρόδοζον ἢ λόγ τῷ Σταφυλ Ὁν βαρυτόνῳ ὀνόματος ἢ τὸ ἠλυκὸν βαρυτονεῖν σταφύλη, ὡς ἐλύλη. Τινὲς δὲ βουλόμενοι τῇ συνηθείᾳ. Ὁ ὀξυτονεῖν βαλόμβοι, φασὶν ὅτι ὅσα τῷ αὐτῷ ἀπαραλλάκτως ἔχεται σημαινομένῳ, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ Ἀμφιλάσεις τῶν σημαινομένων, σὺκέτι. ὁ μὲν δ φίλ Ὁς ἢ φίλη, Ὁ ἑαυ Ὁν ἑαυτῇ, Ὁ τὰ ποτερικμένα, ἀπαραλλάκτε ἐστιν· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ Ἀμφέρονζα σὺκέτι καθάπαξ γὰρ χόλος χολή· ἢ τρόπος, τροπὴ ἢ νόμ Ὁς, νομὴ· γόν Ὁς, γονὴ· δόμος, δομή· τροφ Ὁς, τροφή· πόθος, ποθή. ὡδὲ τάτᾳ ἓν ἐν ἄλλοις σύντελῶς ἔρηται ὅτι Ἀμφέρει. ἐν ἓν ἐστι σταφυλ Ὁν ἀρσενικὸν, Ἀμφέρει δὲ τῷ σημαινομένῳ, ἡ σταφυλὴ, ὁπώρα ἢ, ὄντως ὀξύτεται. τὸ μὲν δὴ προκειμένου τᾶ Ἡ ραπλείδης παρεληλυθὼς ἰσχυρὸν, καθὰ παρεγγυᾶται ὀξυτονεῖν, ἀ μάνον Ἀμφὶ τὰ παρωχημένα ἐνόησε τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι Ὁ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβὰς. τὰ γὰρ προκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε ἀξιοῖ τὴν ὁπώραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπ. ἀλλὰ καὶ ἡ Πτολεμαίᾳ ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν Ἀμφίρειν φησὶ τοῖς τόνοις τοῦνομα κῆ τῷ σημαινομένῳ.

¶ Σημεῖον κῆ Τεκμήριον Ἀμφέρει. Ἀπὸ φῶν ὲν τῇ τέχνῃ τὰ παροιχόμενα σημείοις πιστεύοντ, τὰ δὲ μέλλοντα τεκμηρίοις.

¶ Σισύρα Ὁ Σίσυρμα Ἀμφέρει. Σισύρα μᾶλ γὰρ, τὸ ὁπὸ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναποιοῦν τέραστον· Σίσυρμα δὲ, τὸ ὁπὸ τῶν κροκύδων ραπτόμενον ἀμπεχόνιον.

¶ Σηκὸς δύο σημαίνει, θεῶν τε ναὸν, κῆ ποιθάτων περίφραγμα ἁυλῆς.

¶ Σικελὸς Ὁ Σικελιώτης Ἀμφέρει. Σικελὸς μᾶλ γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τ Σικελίας ὤν. Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μᾶλ μὴ ὤν, τλῶ δὲ χώρεω αὐτλῶ οἰκῶν.

¶ Σιωπὴ Ὁ Σιγὴ Ἀμφέρει. Σιωπὴ μᾶλ γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγ. Σιγὴ δὲ, στέρεσις λόγ.

¶ Σκήπλεαζ κῆ Σκέπλεαζ Ἀμφέρει. Σκήπλεαζ, μᾶλ γάρ ἐστι τὸ ποθ φασίζεαζ. Σκέπλεαζ δὲ, τὸ βλαδύεαζ.

¶ Σκῶμμα, Γελοῖς, Εὐτραπέλ, Ὁ Γφυελασμᾶ Ἀμφέρ. Σκῶμμ μᾶλ γάρ ἐστ τὸ ἐπὶ Ἀμφυσμᾶ τὸ θέλας λεγόμ, οἷον τὸ κέρμ. Γελοῖον δὲ, τὸ ἐπὶ βάθ χυτὸ τῶν ἀκροτῶ χαρᾶς ἢ Ὁ ὕβρεω. Εὐτράπ, τὸ μὴ σεμνύνθης, χαλεπότως λεγόμ. ἔξηται ἢ παρὰ τὸ τρέπ Ὁ τ λόγ. Ἐφυελασμὸς δὲ, ὅπο τᾶ ἐπὶ θλῖς Ἀθλίσειν ἐπὶ χερυρῶν ἐπιχεάφειν ἢ ἐπὶ ἐμμέτρ, κῆ δέχε μέτρων, Ἀφυσμὸς ἰάμβ.

¶ Σοφὸς κῆ Συνετὸς Ἀμφέρει. καλῶ ὁ Σοφὸς, κῆ Συνετὸς ὁ δὲ Συνετὸς, ὁ πάντως Σοφός.

¶ Σοῖο Ὁ Σέο παρὰ ποιηταῖς κῆ τὰς ἀκριβῶς αὐταναγνώσκοντας Ἀμφέρει. Σοῖο μᾶλ γάρ ἐστ συναίρ Ὁν αὐτωνυμία. οἷον, Μνήσεο πατρὸς σοῖο, ἡ δὲ Σέο, ὁ συναίρ Ὁν.

Σέο δὲ κρν ζωὸ κῆ τρὶς τόσα δοῖον ἄποινα. αὐτὶ τᾶ, Σᾶ ζῶντ Ὁν κῆ τρὶς τοσαῦτα δοῖον ἄποινα, σὺκέτ Σᾶ ζῶντος. Ὁ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρ.

¶ Σπουδαῖ Ὁ Σπουδῆκαι Ἀμφέρει. Σπουδὴ μᾶλ γὰρ, ἀς ὁπὸ πολέμ συνπίπτοντ ποθ' ἀλλήλ, ἀς ἀναιρέφοντα ἐφ' οἷς Ἀμφικέκοντα. οἷον συνπίπτομοι μὴ πολεμήσθ, μηδ' ἀδικήσθ ἀλλήλ. Συνπίπτοντ δὲ ἀρμόζω Ὁ φιλίαν πρὸς ἀλλήλ, κῆ τὸ παρὰ ταύτας ποθ πεῖν λέγκ γίνεται πόλεμ.

¶ Σπασθάζειν Ὁ Σπαδύσειν Ἀμφέρ. Σπασθάζειν μᾶλ γάρ ἐστ τὸ ἀναπίον τᾶ πάζειν. Σπαδύσειν δὲ, τὸ βυηθεῖν λνὶ κῆ σωαίρεσ.

¶ Στρατόπεδον Ὁ Στρατὸς Ἀμφέρει. Στρατόπεδον μᾶλ, ὁ τόπ Ὁν ἐν ᾧ ἡ στρατέα. Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθ Ὁς.

¶ Στρατέα σὺντεθμμένως, τὸ πᾶγμα. Στρατιὰ σπουδαλμένως, τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. σπανιάκις ἢ πολλάκις σὺν τῇ χρήσ.

¶ Στρατὸς κῆ Στράτευμα Ὁ Στρατόπεδον, Ἀμφέρ. Στρατὸς μᾶλ γὰρ κῆ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται. Στρατόπεδον δὲ, ὁ τόπ Ὁν ᾧ εἰσι.

¶ Συμμαχεῖν κῆ Ἐπιμαχεῖν Ἀμφέρει. Συμμαχεῖν μᾶλ γὰρ λέγεται τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, ἐπ' αὐτοῖς ἐπίοισι πολεμοῖς, ἐπ' ἄλλοις ἐπιστρατεύοισι. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τὰς ἐπιούσας ἀμυνώμεθα μάνον. διέσαλκε Θηκυδίδης σὺν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίας συμμαχαν μᾶλ ἀ ποιησαζ, ἐπιμαχίαν δέ.

¶ Συνεργὸς κῆ Συνεργὸς Ἀμφέρ. Συνεργὸς μᾶλ γὰρ ὀξυλόνως, ὁ πρὸ τέρου αὐεπιτήδειον συμπονῶν. Συνέργος δὲ, πρὸ παροξυλόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετὰ ἄλλου, οἷον συνέργ Ὁν.

¶ Σύγγραμμα Συντάξεως Ἀμφέρει. Σύγγραμμα μᾶλ γάρ ἐστιν ὁ δι' ἐμέτρ λόγ, ὁ πρὸ παγορευόμ Ὁν πεζός. Συντάγμα, ἢ, πολεμικὸν πρᾶγμα. ἀφ' ἓ κῆ συνάγμα τάξεως. ὁ τὸ συνήμαθος αὐτὸ ἀρχων.

¶ Σύνταξις Συντάξεως Ἀμφέρει. Σύνταξις μᾶλ γὰρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἐμμετρ Ὁν. Συντάξις ἢ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

¶ Συμβουλὴ Παραινέσεως Ἀμφέρ. Συμβουλὴ μὲ γάρ ἐστιν εἰσήγησις, ἀπολογίαν ἐπιδεχομένη Ἀμφὶ τὸ ἄδηλον Ὁ σκοπτομένου. κῆ γὰρ ἐαν τις συμβουλεύσῃ πολεμεῖν, ἀμφίβολον ἐστὶ μέν Ἀμφέρει. διὸ κῆ ἔχει τὸ σὺνεστῶμον. Παραίνεσις δὲ ἐστι συμβουλὴ αὐτὸ ῥῆσιν σὺν ἐπιδεχομένη, Ἀμφὶ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσαι σωφρονεῖν. ὁπερ ἐστιν ὁμολογημένου ἀγαθόν.

¶ Σπάθαι Ὁ Θῦσαι Ἀμφέρει. Θῦσαι μᾶλ γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶζ. Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερεργῆσαι τ ζῶον. κῆ Ὅμηρ Ὁς τᾶ Ἀμφορεῦ τετήρηκεν, ὅτ τως μᾶλ Θῦσαι εἰπὼν,

-θεοῖσι δ' ἔθυσαι αὐθήλη.

Πάτροκλον δὲ ἑταῖρον ὁ δὲ σὺ σφυλ βάλλε ἠλιάς.

ἐπὶ δὲ τᾶ σφάξαι.

Αὖ ἔρυσαν μᾶλ πρῶτα, κῆ ἔσφαξαν, Ὁ ἔδειραν.

Στόμαχ ἠλυκῶς μᾶλ, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δ', τὸ ξύλον τᾶ ἀκανθίν.

¶ Σχίσαι, τὰ κατὰ δήμους. Εὔπολις Φίλοις,

Οὐ δῆτα, τοῦτο δ' ἔργ ἄφρεσι φέρειν;
Σχίσας σ' ἐργεῖν.

Σχίσὸς δ' ἀρσενικῶς κατὰ γυναικᾶ Ὁν. Ἀπολλόδωρ Ὁς ἐν Ἐφήβοις Σχισὸν χιτωνίσκον τινὰ ἐνδέδυκας.

¶ Σχολὴ τὸ Ἠρέμα, καθὸ φαμέν. Σχολῇ βαδίζω. Ὁ τὸ ὡς καιρῶ, κατ' ὀλέγετον; Οὐκ ἔχω σχολήν. Ἡ Ἀμφίβιον, κῆ οἱ μαθηταὶ διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τάλων

Τ.

Τ Α'λω διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα. διὰ ϑ τοῦ ς, ὁ παλαίπωρος.

¶ Τάπητες, καὶ Α'μφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γάρ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς ἑτέροις μέρεσι μαλακὸν ἔχοντες. Α'μφιτάπητες ϑ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

¶ Ταυροκόλος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς. Ταυροκτόνος, ὁ ταῦρον ἀποκλείνας.

¶ Τέχνη Ε'πιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ αὐτοῦ λόγῳ μετὰ ὕλης μένουσα εἶναι, οἷον γραμματική, ῥητορική. Ε'πιτήδευμα ϑ τὸ λόγῳ χρεῶδες, οἷον χαλκουργική, τεκτονική.

¶ Τεχνίτης, καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος κρίσεως. Βάναυσος ϑ ὁ διὰ λόγου τινὸς ἐπιτηδεύμενος.

¶ Τέτρασχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτρασχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα. Τετράδραχμον ϑ, τὸ τεσσάρων δραχμῶν.

¶ Τέρας Σημεῖόν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ ϑ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

¶ Τεχνάσματος καὶ Τεχνήματος διαφέρει. Τεχνάσματος μὲν γάρ, τὰ κακουργήματα. Τεχνήματος δὲ, καὶ τέχνας.

¶ Τεῖχος καὶ Τειχία διαφέρει. Τεῖχος μὲν γάρ ἐστι τὰ περὶ πόλεων. Τειχία ϑ, τὰ περὶ οἰκίαν.

¶ Τηθὴ καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τηθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς μήτηρ. (τούτους δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι) Τηθὶς ϑ, ἔστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή, ὃν οἱ μὲν Θείαν καλοῦσι.

¶ Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθήνη διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς ϑ καὶ Τιθήνη, ἡ τῶν ἄλλων ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς, καὶ μὴ τὸν ἀποβαλακκιζομένου.

¶ Τιμωρεῖας καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖας μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν Τιμορεῖν ϑ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

¶ Τίθησι καὶ Τίθεντιν διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης. Τίθενται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

¶ Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοὔνεκα, ἐστὶ τάττε συνεκα· τὸ Οὕνεκα, αὐτὴ τῇ ὀπ. ἁμαρτάνει ἓν ὁ Καλλίμαχος ὧν Αἰκάλῃ καὶ ὅλως τρόπως λέγων.

Τοὔνεκεν Αἰγαῖον ἔχον.

ὅπ τε δέον ἐπεῖν Οὕνεκα, Τοὔνεκεν εἶπε· καὶ ὅπ αὖτ' ϑ Οὕνεκα Τοὔνεκεν εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖας διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινι· καὶ σωτάρειας. Τιμωρεῖας ϑ, τὸ κολάζειν, καὶ σωτάτησι Τιμωρεῖ τῷ φίλῳ, αὐτὴ τῇ βοηθῶ. Τιμωρέμεν ἔχηθρὸν, αὐτὴ τῇ κολάζω.

¶ Τίθεται νόμον καὶ Τίθησι, διαφέρει. Τίθησι μὲν γὰρ, ὁ εἰσφέρων. Τίθεται δὲ, ὁ κυρῶν.

¶ Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ, ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς ϑ, ὁ τέμνων σίδηρος.

¶ Τελεστὴς βαρυτόνως, καὶ Τελετὴς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Α'σκαλωνίτης. ἐαὶ μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησιν.

Ὡς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, ἐὰν ϑ ὀξυτονήσωμεν Τελετὴς, ὡς δύο ἔτη ἔσται ἐπὶ ἡλικίας. οἷον, τριετὴς τὸ παιδίον· ὁ δὲν τὸ Ε'ξετὴς, ἀδυνάτων· χρὴ δὲν αὐαγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ Α'σκαλωνίτης.

¶ Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Α'τθικοῖς· φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Α'τθικῆς προσῳδίας. τὸν μὲν γὰρ προφερεῖς Τροχὸν ὁμοίως ἡμῖν προφέροντα ὀξυτονοῦντες. Τρόχος ϑ βαρυτόνως λέγουσι τὸν δρόμον. ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φησιν, μὴ ἐν Α'λόπῃ Εὐριπίδη.

Ὁρᾷ Μοίρων τὸν ϑ γυμνάδων φίλον

Στείχοντα θεῶν ἐν τρόχοις πεπεισμένον.

αὐαλογώτερον ϑ τὸ βαρυτόνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παραπεπλάκασι ὄνος τὸ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος. βρόχος, κόγχος, κήλιχος, μόσχος. ἔστω δὲ τρόχος, καὶ ἐπὶ τὰ παρὰ ῥήμασι εἰς ω βαρύτονα καὶ δὲ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλάβων. οἷον πολέω, πολόχος. σπείρω σπόρος. λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. ἔστι καὶ τρέχω, τρόχος.

¶ Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ εἰσὶν οἱ ὑποκεκριμένοι τὰ κωμῳδίας δὲ τραγῳδίας. Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

¶ Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔπασον, Η'ρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τυράννους δ' ἐθνέων, καὶ πόλεων, Τελοῦτήσωντος ϑ Α'λυάττεω, διεδέξατο τὸν βασιλήϊον. καὶ Α'ισχύλος ἐν Λημνίαις, Ε'νταῦϑ' ἐτυράννευσεν Υ'ψιπύλης πατὴρ Θόας, βασιλεύτερον τῶν οὐ πάντων ἀνθρώπων ἀρχαίων. ἔϑ' ὅτε καὶ τὸ τύραννον βασιλέα ἔλεγον, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

¶ Τῆθη μέν ἐστιν ἡ μάμμη. Ε'πιτῆθη ϑ, ἡ προμάμμη. Τιθὴ ϑ, ἡ θεία. Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

Υ Μέναιος Ε'γκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Υμέναιος, ἔστι θεῶν· τὸ ϑ Ε'γκώμιον, ἀνθρώπων.

¶ Υπαρ Ονείρου διαφέρει. Υπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· Ονειρον ϑ, ἡ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι φαντασία.

¶ Υπαντήσαι καὶ Α'παντήσαι διαφέρει. Υπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ ὀδοῦ λέγεται· Α'παντῆσαι ϑ, τὸ ἀδικουμένων δίκη. οἷον, Α'πάντησέ τινι δίκην, αὐτὴ τῇ ἀδικέτυχεν.

¶ Υποχέσεις καὶ Ε'παγγελίαι διαφέρει. Υποχεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὰ ἀξιωθέντα διδόναι μέλλων. Ε'παγγέλλεται ϑ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχων βαλόμενος.

¶ Υπωπία Υποφόσεως διαφέρει. Υπωπία μὲν γὰρ, ἔστι κοιλότης ὑπόνοια. Υποφόσις ϑ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

¶ Υπάρξαι, τό, τε γλυκέως, καὶ τὸ καπάρξασθαι.

¶ Υπάγω καὶ Προάγειν διαφέρει. ὅπ τὸ Προάγειν μὲν ἐστι τὸ βαδίζειν· Υπάγω ϑ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βῆς ἢ ἵππους, ἢ τὸ ζεύττων, ὡς Ο'μηρος,

--ὑπάγειν ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ ϑ βοηθοῦντες τῇ λέξει φασὶν, ὅπ Υ πάγω λέγομεν αὐτὸ τὸ Προάγω. ὥσπερ ὑφηγητὴν αὐτὸ τὸ Προηγητὴν, καὶ Υπεζευγμένην αὐτὸ τὸ προζευγμένην· ὡς φησι καὶ Α'ριστοφάνης,

Ε'γὼ ϑ ὑπαείρω τὸν ὄρνιν, αὐτὸ τὸ προαίρω.

ὅτως δὲν καὶ ὑπάγω λέγομεν αὐτὸ τὸ προάγω, τυτέσιν εἰς ζεῦγος τοῦ προζεύξαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς ζεῦγος τοῦ προζεύξαι.

Φ.

Φακὸς Φακῆς διαφέρει φασί. Φακοὶ, οἱ ἐπ' ὠμοῖ, ἐχ σικῶς Φακῆ ϑ, ἡ ἐψημένη. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

¶ Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, ἐστὶ ἐλαία. Φυλία δὲ, ἡ χίν.

¶ Φάκελος καὶ Φάκελον διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θυκιδίδης, φακελος ὕλης ἐργάσας· Φάκελον ϑ, ὁ μὴ λεγομένης πασμός.

¶ Φάσκαλος Φασκωλίς διαφέρει. Φάσκαλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματοφορεία· Φασκώλιον δὲ ἐστὶ δερμάτινον.

¶ Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δικτηρίᾶς τινὸς γινομένη Φάρμακα· Γοητεία ϑ ἡ τοῦ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπαοιδῆς. Φαρμακὸς. Φαρμακὸς ϑ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθαρσῷ τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.

¶ Φάσμα μὲν ἐστι τὸ ὅμοιον ἀληθείᾳ· Φαντασμα ϑ, τ' ἑτερόμορφον. Εἴδωλον ϑ, τὸ ὅμοιον τῇ σκιᾷ· Τέρας ϑ, σύναρσις σώματος ἑτερόμορφον. Βρέξας ϑ, τὸ ξόανον.

¶ Φάγαινα' μὲν λέγεται ἡ μὴ τὰς νόσους πολυφαγία. Φαγαίδενα ϑ, φθόμα αὐτὴ κεν.

¶ Φαύγη καὶ Α'παφαύγη διαφέρει. Φαύγη μὲν γὰρ δίκλω ὁ κατηγορούμενος. (ἐ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Α'παφαύγη ϑ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

¶ Φθῖοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθῖοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τὴν Πρωτεσιλάου, φησὶ γὰρ Ο'μηρος.

--ὅϑεν Φθῖοι τε μέλδοντοι,

οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ χώρας, ἀπ' αὐτοῦ Φθίης. Φθιῶται δὲ οἱ ὑπὸ τὴν Α'χιλλέα, ἀπὸ πόλεως Θετταλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

Φθίῃ δ' ἐξικόμην ἐλεοπόλακα.

ἠγνοήκασιν ἓν Καλλίμαχον, ἐπὶ τὸν,

Οὐδὲ ἓν τῶν Φθίων ἔχεν αὐακλεΐην.

¶ Φιλεῖν καὶ Κυεῖν διαφέρει. ὅπ τὸ μὲν Κυεῖν, τοῖς χείλεσιν ἁπτάζεσθαι. Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

¶ Φίλος καὶ Ε'ταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰς τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ε'ταῖροι ϑ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες. οἱ καὶ σὺν τῇ σωφροσύνῃ καὶ σὺν τῇ σωφροσύνῃ πολὺν χρόνον γεγενότες.

¶ Φόρος καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φέρων, ὅτως καὶ Φόρος ἡ αὐαίρεσις· Φορὸς δὲ, ὁ τόπος τῆς αὐαιρέσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

¶ Φράσσαν καὶ Φράσσαι διαφέρει. Φράσσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ· Φράσσαι ϑ αὐτὴ τῇ ἀμυνοῆσθαι.

--σὺ δὲ φράσσαι ἄ με σαώσεις.

¶ Φερεμάπλεας καὶ Φρυάπλεας διαφέρει. Φερεμάπλεας μὲν γὰρ τὸ τράγον φαγεῖν (καὶ Φερεμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, ὥσπερ Φρυαγμὸς.) Φρυάπλεας ϑ, τ' ἵππου τ' φυσῶντος καὶ γαυριῶντος.

¶ Φρονεῖν τῇ Καλοφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ σύνεσιν· Καλοφρονεῖν δὲ, τὸ σύνελίζειν καὶ ὑποφέρειν.

¶ Φερνὴ μὲν ἡ παρὰ τῶν Φερνῶν δὲ, τὸ ἁλισθήκην συνεδρίου.

¶ Φύλλον καὶ Φύλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου. Φύλον δὲ τὸ γένος.

¶ Φωνεῖν καὶ Ὑρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται· Ὑρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων· παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστῳ ὅπ βλαπτόμενα μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, καὶ τῇ π. Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν, καὶ τῇ υ. Βρεμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων. Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων. Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. Λαρύζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Α'θηναίοις, ἀπὸ τῆς ὀρφωνῆς· παρ' ἡμῖν δ' Υλακτεῖν λέγεται.

¶ Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν πάσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ὥστε ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν ῥητέον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν. ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνέων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γὰρ λέγων Νοσσιὰν τὰ τέκνων, ἀκυρολογεῖ. Τέκνα μὲν γὰρ ἀνθρώπων. Νοσσοὶ δ' ὀρνίθων. Νεοσσοὶ δὲ, ἐλάφων. Σκύμνοι δὲ, λεόντων, Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χ Α'ρεξ ϑηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τοῦ τῇ ἀκμῇ πεπαιδεσμευμένου· ἀρσενικῶς ϑ, ἐπὶ τοῦ ἐν τοῖς πολέμοις ἐπιτηγυνομένου· ἀφ' ὧν λέγουσι Χαρακώσαντες, αὐτὶ δ' ἐπιφερόμενοι· καὶ Χαρακώμεθα, τὶ ἐπιφερόμεθα.

¶ Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τερψις καὶ Εὐθυμία καὶ Η'δονὴ καὶ Α'πόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι ἐπιφορὰ ψυχῆς ἐπαρσις ἐξάφνισις· Εὐφροσύνη ϑ, πάθος χρονίως μὴ συμφροσύνης γινόμενον. Τερψις ϑ, οἱονεὶ τρέψις καὶ ψυχαγωγία ἀπὸ δ' ἀνοδὸς ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Εὐθυμία δὲ βεβαία ψυχῆς χαρά. Η'δονὴ ϑ, ἐν ψυχῆς αἴσθησις. Α'πόλαυσις ϑ, ἕξις κοινὴ ἐπὶ πάσης μεταλήψεως ταυτομιγὴς ἐναγὴς τε καὶ φαύλης.

¶ Χαμαί ζῇ

¶ Χἀμαίζηλον, ὁ μόνον τὸ Παραχαμαίζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ συνοχλεῖν· ὡς Μενάνδρου ἐν Ἡνιόχῳ.

¶ Χλαῦναν καὶ Χλανίδα Διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα· Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἑτοίμας ἐγκομιστέων καὶ πεχέων, διὸ καὶ Ὀμήρου φαίνεται,

Ἐν δὲ οἱ εὐθεῖαν πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' ὄυλῳ,

Δέμνια καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Χλανίδας δὲ, τὰς φορεμβώδεις καὶ μαλακωτέρας. ἀπὸ πίπτειν τοῦ παρατηρήματος.

Χλαῦναν πορφυρέαν αὐτ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπιχώων.

μή ποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκομιστέων, καὶ φορεμβώδων· Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορεμβώδων, ἐκεῖ δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκομιστέων.

¶ Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα Διαφέρει, καθὸ Διδυμος ἀπεδείξατο Δίδυμον ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἡρωϊκὴ φόρημα. Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικόν. καὶ ἐξακούεται ἔτι παρὰ τοῖς ἡρωϊκοῖς ὀνομαζομένη. Σαπφὼ (αὕτη γὰρ μέμνηται τῆς Χλαμύδος) Διαφέρειν φησὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον. ἡ δὲ Χλαμὺς, εἰς τέλειον ἀπὸ τοῦ κάτω σωμήκτου, καὶ τὰς χεῖρας καλύπτει πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. ἀποδέχεται Ἀριστοτέλην, Φίλοξενον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ Διαφέρουσι.

¶ Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκιον Διαφέρει. Χιτωνίσκιον μὲν γάρ, ὁ τῶν παίδων χιτών. Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς εἶδος.

¶ Χόας σωφρονεστέρως, τῷ ἑορτῷ. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀνέσετε λεὼς καὶ τὰ πάντα τῆς χόας.

Χοᾶς δὲ ἀφελεγμένως, ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου.

¶ Χορηγὸν καὶ Χορηγὸς Διαφέρει. Χορήγιον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον. καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος. Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

¶ Χολάδες ἢ Χόλικες Διαφέρει. Χολάδες μὲν γάρ, τὰ σπέρατα.

Χοῖτο χαμαὶ χολάδες.

Χόλικες δὲ, τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις,

Ἢ βοιδωρέων ὃς ἀπέκτηνε ζεύγη, χολίκων ἐπιθυμῶν.

¶ Χρήσας καὶ Δανίσας λεκτέον καὶ τὰς χρεωφιλίας.

¶ Χρηστήριον ὁ τόπος, καὶ ὁ χρησμὸς, ἢ τὸ ἱερόν.

¶ Χύτρα καὶ Χυτρεῖα Διαφέρει. Χύτρα μὲν γάρ, ἢ αὐτὸ τὸ σκεῦος, καὶ τὸ χυτροπωλεῖον· Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρέων ὀφραγα.

Ψ.

Ψ Ἄλιον καὶ Ψέλιον Διαφέρει. Ψάλιον μὲν, τὸ τῶν ἵππων· Ψέλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. οἱ Δωριεῖς Ψέλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον, ὅθεν καὶ ἡμεῖς τῶν ἐπ' ἄκρων χαλκέων λεγομένων ποδονιπτήρων, Ψιλὸν ἐκαλέσαμεν, ὡς φησι Τρύφων.

¶ Ψάμμος ἢ Ἄμαθος Διαφέρει. Ψάμμος μὲν γάρ, τὸ περὶ θαλάσσαν ἄμμον·

ἐπὶ ψαμάθοις ἁλιήσιν.

Ἄμαθον δὲ, τὸν κόνιν·

τυχὸν γὰρ ἀμάθοιο βαθείας.

Ω.

Ὥρα, διαστέως, τῷ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φρονὶς.

¶ Ὠνήσασθαι καὶ Ἀγοράσαι Διαφέρει. Ὠνήσασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ περιάδεσθαί τι τῶν πωλουμένων. Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ συναγείρασθαι Διατρίψαι.

¶ Ὠτηλὴ ἢ Οὐλὴ Διαφέρει. Ὠτηλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ περίσσωμα τεραῦμα, παρὰ τὸ ἐπάνω. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ὅπου τεραύματος παλαιὸς ὡς Ὁμήρου.

Οὐλὴν τὴν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΟΝΤΩΝ.

Κατάλογος ἐστὶ τὸ ἐς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν. Λόχος, οἱ μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν ἢ. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν ιβ'. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος. ὃ καὶ τέλειον φασὶ καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, Πρωτοστάτης καὶ Ἡγεμών, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος καὶ ἄρχων τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Σπίρα καὶ Δεκαυία καὶ Λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ Ἑνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ς' λέγουσι τὸ λόχου τῶν Ἑνωμοτίαν, οἱ δὲ, τὸ δ'.

Ἑνωμοτάρχης, ὁ τῆς Ἑνωμοτίας ἄρχων,

Δημιουργὸς καὶ Ἡμιλοχίαν τὸ αὐτὸ φασι. καὶ Δημιουργὸς καὶ Ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς δημιουργίας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπίσατης, ὁ τοῦ λόχου ὀπίσω τεταγμένος. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, Πρωτοστάτης. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, Ἐπισάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἀπὸ Πρωτοστατῶν καὶ Ἐπισατῶν συγκείμενον. οὕτοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν Πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ ἔστιν ὁ ἀφηγούμενος τὸν Ἐπισάτην· τοὺς οὖν μέσους, ἔχ ὡσαύτως· ἀλλ' Ἐπισάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν Πρωτοστάτην, ἤτοι δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πρωτοστάτου, Ὑποστάτην.

Συλλογισμός ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ἐπιτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῶν, ἢ ἀφηγητὴν ἀφηγητῶν, καὶ τοὺς μεταξὺ τούτοις ὁμοζύγους παραλαμβάνειν. Παρασάτται, οἱ ὁμήλικοι, ἀνδρῶν ξέ. ἢ ὁ ἡλικιώτης, ὁ Τετράχης.

Τάξεις, αἱ δύο τελαρχίαι, ἀνδρῶν ρκ'. ἢ ὁ ἡλικιώτης, πάλαι μὲν Ταξίαρχος. νεωτὶ δὲ, Ἑκατοντάρχης.

Σπεῖραμα, ὃ ἔνιοι Παράταξιν, αἱ β' τάξεις ἢ ἄνδρες σνς', καὶ ὁ ἡγεμὼν Σπειραματάρχης. τοῦτο δὲ ἔνιοι, καὶ Ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ Ξεναγὸν τὸν ἡγεμόνα.

Πενταπλασιαρχία, τὰ β' τάγματα, ἀνδρες φιβ'. καὶ ὁ ἡγεμὼν, Πενταπλασιάρχης.

Σκάκτοι. τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν. ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διὸ τάξεως ἐξαιρεθέντες ἦσαν. εἰσὶ δὲ ε· Στρεβλοκήρυξ, Σαλπιγκτὴς, Σημειοφόρος, Ὑπηρέτης, Οὐραγός. νυνὶ δὲ, καὶ τὰ σπειράγματα λέγονται καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ θεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ τὸ συνάγεσθαι. τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προτρεπόμενον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ παρακούοιτο διὰ θόρυβον· τὸν δὲ Σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲν σημεῖα βλέποιεν διὰ κονιορτόν· καὶ τὸν Ὑπηρέτην, ὥστε ἂν τῶν ἀεὶ τῇ χρείᾳ παραγινομένων τόνδε μὲν ἐκάλεσεν Οὐραγὸν, ὅπως τὸ ἐπαναγὰν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, ὃς, τῶν τεσσάρων ἄνω τυπτομένων καὶ μέτωπον, κάτω πάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β' πενταπλασιαρχίαι, ἀνδρῶν ακοβ'. οἱ δὲ πολῖται τοῦτο τὸ πλῆθος Χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ Χιλίαρχον, τὸν ἡγεμόνα.

Μεραρχία, αἱ β' χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν· οἱ δὲ καὶ Τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγεμόνα, Μεράρχην· οἱ δὲ, Τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β' μεραρχίαι, ἀνδρες δλς'. τοῦτο ἔνιοι καὶ Α' πόρπην καλοῦσι· φασὶ, οἱ δὲ μέρος. πάλαι δὲ καὶ Στρατηγία ἐκαλεῖτο, καὶ ὁ ἡγεμὼν, Στρατηγός. νυνὶ δὲ, Φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β' φαλαγγαρχίαι, ἀνδρες ηᾳ'λβ. τοῦτο δὲ καὶ Μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται· ἀλλὰ καὶ Κέρας. καὶ ὁ ἡγεμὼν, Κεφάρχης.

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β' φάλαγγες, ἀνδρες· στπ' δ'. τοῦτο γὰρ, ἡ τελεία καὶ σύλληψις φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ ἀπὸ τῶν λόχων συμπεσμα, ὁ μίαν εὐθεῖαν ποιοῦσι, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας Διαφέρον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ Πρόσωπον, καὶ Μέτωπον, καὶ Στόμα, ἢ Παράταξις, καὶ Πρωτοχλοία, καὶ Πρωτοστάται· ὃ καὶ ποτὲ μὲν τὰ στίχου καὶ παραλλήλου κέκληκε, δεύτερον ζυγὸν καλεῖται. καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν, καὶ ἔξης ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ μέτωπον ἅπαν· καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ ἀφηγεῖν στίχος, Κατὰ βάθος λεγόμενος. (ἐχέν.

Ζυγὸν ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας τοῦ μέτωπος στίχου κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως

Στοῖχον ἐστὶ τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τοῦ μέτωπος βάθος στίχου. τοῦτο γὰρ, καὶ κυρίως Στίχος λέγεται.

Διχομοιία Φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. τοῦτο δὲ μέρη καλεῖται Κέρατα. ὧν τὸ μὲν, Εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ Οὐρά. τὸ δὲ λοιπὸν, Δεξιὸν καὶ κεφαλή. ἢ Δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ Δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ Ὀμφαλὸς ἢ Συνοχή, πρᾶγμα ὡς ἔνιοι, καὶ σῆμα, ὡς ἕτεροι, ἡ Διχομοιία καλεῖται.

Ὀπλῖται, Πελτασταί, Ψιλοί, τῆς πεζικῆς εἰσὶ καὶ μαχίμου δυνάμεως. ἔχουσι δὲ Διαφοράν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτην κεκτημένοι ὁπλισιν, καὶ τὸν Μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίσι χρώμενοι ἀφειμέναις ἢ δόρασι χρεμετικεσέροις· Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφοτάτην. κέκρωνται γὰρ τόξῳ ἢ ἀκοντίοις καὶ λίθοις καὶ σφενδόναις, ἢ ὅπλοις χέρος. οἱ δὲ Πελτασταὶ μέσην πως κέκρωνται σκευήν. ἡ γὰρ Πέλτη μικρόν τι ἐστὶ ἀσπιδίσκη, καὶ κόφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχημαπικῆς δυνάμεως τρεῖς Διαφοραί. ἡ μὲν γάρ ἐστιν Ἱππικὴ, ἡ δὲ, δι' ἁρμάτων, ἡ δὲ, δι' Ἐλεφαύτων. τὸ δὲ Ἱππικὸν τὸ μὲν ὅλως ἵππον καλεῖται, Ἱππεῖς καὶ Ἱππικόν. τὸ δὲ, Ἀμφίππον. καὶ Ἀμφίπποι μέν, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀγράβιν ἵππους σεσυνδεδεμένοι ὀχούμενοι, οἱ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τὸ δὲ κυρίως Ἱππικὸν τὸ μὲν ἐστι Κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται· τὸ δὲ, Ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ, οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, Θυρεοφόροι καλοῦνται. οἱ δὲ, ἀσπίδας Δορυφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἐρχόμενοι. καὶ καλοῦνται Ἱππακοντισταί, καὶ Ταραντῖνοι· οἱ δὲ, τόξοις, οἱ λέγονται Ἱππότοξόται. ἔτι δὲ, οἱ μὲν Δορυφόροι, ἢ Κοντοφόροι, ἢ Ξυσφόροι. καλοῦνται γὰρ ὑπ' αὐτῶν ὀνόμασιν. ὅτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων ἢ πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, Ἀκροβολισταί, οἷον πρόμαχοι βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως Κατάφρακτοι, Ἱππακοντισταί. Ἐλαφροί, Θυρεοφόροι, οἱ καὶ Ταραντῖνοι, Ἱππότοξόται.

Πύκνωσις, καὶ παρασατῶσι καὶ ἐπισατῶσι. τοτέσι, πύκνωσις καὶ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει ὁ πεπύκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β'. ὁ δὲ ἀραιῶς τεταγμένος, πήχεις δ'.

Συναπασμός, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν σὺν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, τοῦτο καλεῖται Συναπασμός.

Προέπταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων ἕνεκα σὺν πολέμῳ προτάττονται. Ὑπόζωσις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται. Προσένταξις ἢ, ὅτε καὶ ἐμπλεκόμενοι τῇ φάλαγγι, παρ' αὐδρὰ τάττονται. λέγεται δὲ καὶ Παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ Παρεντάξεως Διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων Παρέντεσις οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. Πηρένταξις δὲ, ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλοὺς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, ἀνδρῶν ὀκτώ.

Σύσασις, τεσσάρες λόχοι, ἀνδρῶν λβ'.

Πεντηκονταρχία, β' συσάσεων, ἀνδρῶν ἑξήκοντα τεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β' πεντηκονταρχίαι, ἀνδρῶν ρκή. ἐκάστη δ' ἑκατονταρχία ὑπὸ τάκτους ἔχει πέντε.

Χιλιαρχία, β' ἑκατονταρχίαι, ἀνδρῶν Διακοσίων πεντηκοντάξ.

Ξεναγία, β' χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν φιβ'.

Σύντρεμμα, β' ξεναγίαι, ἀνδρῶν, ακδ'.

Ἑπτέξεναγία, δύο συντρέμματα, ἀνδρῶν, βμή.

Ὀπτώξεναγία, δύο ἑπτεξεναγίαι, ἀνδρῶν, ϡλς'.

Ἑπτάγμα, δύο σίφη, ἀνδρῶν, ηρλβ'. τέτταρες ἔκτακτοι ἄνδρες ἡ ἑπτεξεναγία μὲν δύο, στρεμματάρχαι δὲ, οἱ λοιποί.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα τοιᾶσδε. ἔστι δὲ τὸ ἡμισυ τῆς Ῥόμβου τοιᾶσδε ὄντος.

Ῥομβοειδὲς, παραπλεῦρον, ὃ νομάζεται καὶ Σφηνοειδὲς,
Γλυφὶς πέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.
Ε' πιλαρχία, β' ἴλαι, ἱππέων ρκή.
Ταξιαρχία, β' ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκοντα εἷς.
Γ' πταρχία, β' ταξιαρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.
Ε' φιππαρχία, β' ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων ἑκατοντεσσάρων.
Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαρακοντα ὀκτώ.
Ε' πίπαγμα, β' τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων λς'.
Κλίσις, ἡ καθ' ἁῦδρα κίνησις.
Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἔστιν ἡ ἐπὶ τὸ δεξιὰ κλίσις. Ε' παν άκλισις ἦ, ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.
Ε' π' ακοίδα κλίσις, ἔστιν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμαίως.
Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινομένη κλίσις, καθ' ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὕψις μεζωπιθᾶσα. ἧς δύο διαφοραί. ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων, λω & Ε' ωδρεαν ὀνομάζουσιν· ἡ δ', ἐπὶ τὰς πολεμίους, Α' ω ἀρχῶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ, ἔτι καὶ αὐτὰ ὑποχράφουσιν, Μεταβολὴ, ἐφ' μετὰ λῆψις τῆς πρὸς παρεχόσις ἐπιφανείας εἰς τὰ κατ' ἀρεὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὰ ἐναντία. καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶ πολεμίων μεζωβολὴ, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται. ἡ δ' ἐπὶ τὰς πολεμίους, δὶς ἐπ' ακοίδα.
Ε' πιστροφὴ ἔστιν, ἐπὰν αὐτὸ πᾶν σύζυγμα πυκνωθὲν τος καὶ παρασταθὲν καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνός ανδρὸς σῶμα, ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ακοίδα ἐγκλίνωμεν. καθάπερ ἐπὶ κέντρου τῆς λοχαγῶ, φανεὶς τὸ πάγματος ἀθρόως ἐξεγένετο, καὶ μεταλαβὸν τὸ πον, καὶ τὸν ἑαυτοῦ θεν· ἐπιφανὲν δὲ τὰ ὂν δεξιῶν, διαχθέντων ἐκάστῳ τῶν παρεστώτων καὶ ἐπιστώτων.
Α' ναστροφή ἔστιν ἡ ἀποκατάστασις τ ἐπιστροφῆς εἰς τὰ πρότερον χώραν.
Περισπασμὸς ἦ ἔστιν ἡ ὅτ δυοῖν ἐπιστροφῶν τὸ πάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὀπίσω τόπον. Ε' κκλασπασμὸς δὲ ἔστιν, ὅτ τριῶν ἐπιστροφῶν στοιχῶν κίνησις, ὥστε μεζαλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γίνηται, τὰ ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν. ἐὰν δ' ἐπ' ακοίδα, τὰ ὅτ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δὲ ἔστιν ἀποδοθέν, ὅ ἐπὶ τὰ ἐξ ἀρχῆς θεσιν ἀποκαθιστᾶσιν αὖθις ἐκφορ· ὥστε ἐ ἐπὶ δόρυ κλινθὲν ὅτ τῶν πολεμίων κελεύουντο, ἐπ' αὖθις ἐς ὀρθὸν ἀποδοθέναι, δεήσαι ἐπὶ τὰς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖ δ τοῦθ καὶ Ε' π' ὀρθὸν ἀποκατάστασιν.
Ε' ξελιγμῶν διπλοῦ ἐστιν ἰδέαι· ἡ μὲν, Κατὰ λόχους· ἡ δ', Κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκάτερον αὐτῶν, β'. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν Μακεδών, ὁ δὲ Χορεῖος, ὃν καὶ Κρητικὸν καὶ Περσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ, Μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ καὶ λόχους ὁ μεζαλαμβάνων τῆς Φάλαγγ τὸν ἐμπροσθεν τόπον. αὐτὸ δ τ καὶ πρόσω τὸν ἐπιφανείας τῶν ὀπισθεν. Χορεῖος δὲ, ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς Φάλαγγ τ ὀπλιτῶν καὶ μέρους, αὖθ' ὧν προκατέχων τὸν τόπον ἕτερος μεζαλαμβανόν. τῶν δ μὲν Λοχαγὸν, τὸν δ Οὐραγόν. δ δὲ Οὐραγὸς, τὸν τὸ Λοχαγὸν. αὐτὸ δὲ τῆς καὶ προσω τὸν ἐμπροσθεν ἐπιφανείας, τῶν ὀπισθεν, οἱ δὲ δὴ Κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπὰν αὖ ἐπὶ τῶν ἀποδομῶν βέλτιόν πις τὸ κέρας καθιστάναι, τὰς ἦ ἀποδομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν· καὶ ὁμοίως τὸ δεξιὰ ὃν τοῖς ἐναντίοις, καὶ τὰ ἐναντία, ὧν τοῖς δεξιοῖς.
Διαπλασιάσαι διχῶς λέγεται. ἢ γὰρ τόπον ὃν ὧ ἡ φάλαγξ, μόνον τὸ πλήθος τῶν ανδρῶν, ἢ ἀριθμὸν αὐτῶν. γίνεται ἦ ἑκάτερον διχῶς, ἢ Κατὰ λόχον, ἢ ζυγά. ταυτὸν δ' ἐπεῖν Κατὰ μῆκ καὶ βάθ. Κατὰ μῆκ μὲν ἂν γένεται διπλασιασμὸς ανδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων λόχων παραβάλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς, τὸ μῆκ φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς Φάλαγγ, ὥστε πύκνωσιν μόνου ὃν τῆς τῶν ανδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθ δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν προϋπαρχόντων ζυγῶν παρεμβάλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθ πύκνωσιν εἶναι μόνην. Κατὰ μῆκος δὲ, τότε γίνεται διπλασιασμὸς ὅταν τὰ προειρημένα καὶ μῆκ πύκνωσιν μειώσῃ μεταπλάττωμεν, ἢ οἱ παρεστῶτες ἐξελίξωσι καὶ μῆκ. Κατὰ βάθ δὲ γίνεται τότε διπλασιασμὸς, ὅταν τὰ προειρημένα καὶ βάθ πύκνωσιν μεταπλάττωμεν μανότητι, ἢ οἱ παρεστῶτες ἐξελίξωσι κατὰ βάθ. ἔνιοι δὲ τὸν τοιοῦτος διπλασιασμὸς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μᾶλλον ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων. ἐφ' ἑκάτερα ἦ τ κεράτων τὰς ψιλὰς καὶ τὰς ἱππέας ἐπεκτείνοντες τὰ ὅταν τὸ διπλασιασμὸ, χωρὶς παρεχῆς τῆς Φάλαγγος ἀποδιδόασι.
Παλίμα λέγεται Φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκ τὸ βάθους πολλαπλάσιον. Ο' ρθία ἦ λέγεται ὅταν ἐπὶ κέρατ πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τὸ βάθος τὸ μῆκ. καθόλα ἦ παρόμοιος μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὁ αὖ τὸ μῆκ ἔχη πολέον τὸ βάθους.
Λοξὴ λέγεται φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὑπότερον αὖ προηρῆται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ σὺν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη. τὸ ἦ ἕτερον, σὺν διαστάσει δι' ὑποζυλῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβεβλημένη, λαιὰ ἦ, ἡ τὸ λαιόν.
Παρεμβολὴ λέγεται ἐπὰν αὖ προτεταγμένων πᾶν. εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶντι αὐτοῖς ἐπ' δύθείας.
Προέτειξις ἦ ὅταν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρα καὶ τὸ κέρας αὖ προτεθῇ ἢ σιφὸν τῇ πάσῃ φαλαγγὶ, κατὰ θὺ τὸ μετώπου τ τάξεως.
Ε' ντειξις ἦ, ἐπὰν αὖ πως προαιρῆται τὰς ψιλὰς εἰς τὰ διαστήματα τ φάλαγγ συντάσσειν, ἄνδρα πρὸ ἀνδρὸς, ἔνιοι ἦ τοῦτο καὶ παράτειξιν ὀνομάζουσιν.

Ε' πανωγὴ ἦ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ὑποτάσσηται, οἷον, τετραρχίας ἡγεμόνης, αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται. ἡ ξεναγίας ἡγεμένης, αἱ λοιπαὶ ξενιάδες ἐπακολουθῶσι. καθόλα ὅταν σύταγμα συτάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοῖς τ ἐξῆς τάγματ ἡγεμόνας συνάπτειν.
Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τὰς ἡγεμόνας ὀκ τ δυνατῶν ἔχουσα, ἢ ὀκ τ δεξιῶν. καὶ μὲν ὀκ τ ἐυωνύμων ἔχη τὰς ἡγεμόνας, Ε' υώνυμ παραγωγὴ λέγεται. ἐὰν ἦ ὀκ τ δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή. εἴτε ἦ ἡ πορεία ὀκ ἐπαγωγὴ γίνεται, εἴτε ὀκ παραγωγή, ὀκ μονοπλεύρω, ἢ διπλεύρω, ἢ τριπλοῦρω, ἢ τετραπλοῦρω τάγματι βαδίζεται. μονοπλεύρω μὲν, ὅταν μηναχόθεν φοβηθῇ. διπλεύρω ἦ ὅταν διχόθεν. τριπλεύρω ἦ, ὅταν τριχόθεν. καὶ τετραπλεύρω, ὅταν οἱ πολέμιοι παντα χόθεν ἐπιπίπτωσιν. ὑφορῶνται.
Α' μφίσμος φάλαγξ καλεῖται ἡ τὰς ἡμίσεας τ ὂν τοῖς λόχοις ανδρῶν ἀπερραμμένας ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς αὐτανύτας εἶναι. Διφαλαγγία ἦ ἀμφίσμος, ἥτις ὂν τῇ πορείᾳ τὰς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὂν ἐπαγωγῆς τεταγμένας. ἐς μὲν δεξιᾶς παραγωγὴ, ὅς ἦ ὂν ἐυωνύμοις. τὰς ἦ ἀριστερὰς, ἕως τεταγμένας.
Α' ντίσμος διφαλαγγία, ἡ τὰς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσας τεταγμένας, τὰς δὲ ἀριστερὰς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν ὂν μερῶν ὂν παραγωγαῖς τεταγμένας.
Ε' πρόσωμος φάλαγξ καλεῖται, ἅτις αὖ πορεύηται τὸ μὲν ἡγεμόνων ἥμισυ ἔχουσα ὂν ἐυωνύμῳ παραγωγῇ. τὰ τέσι, τὰς ἡγεμόνας ἐξ ἐυωνύμ. τὸ ἦ λοιπὸ ἥμισυς τὰς ἡγεμόνας, ὂν δεξιᾷ παραγωγῇ.
Ο' μοιόσωμος ἦ ὂν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν, ἥτις τὰς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγ ὂν τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένας, οἷον ὂν δεξιῶν ἢ ἐξ ἐυωνύμων ἑκατέρας φαλαγγ.
Ε' μβολον ἦ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίσμος διφαλαγγία τὸ μὲν ἡγέμονα κέρατος ἀλλήλοις συνάψῃ, τὸ ἦ ἐπόμενα διαστήσῃ.
Κοιλέμβολον ἦ καλεῖται, ἐπὰν αὖ ἡ αὐτὴ σμος διφαλαγγία τὰ μὲν ἑπόμενα κέρατα συνάψῃ, τὰ ἦ ἡγέμονα διαστήσῃ.
Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν τὰς πίσω τὰς πλαγίους παραπτέξηται τις ἑτερομήκει χήματι.
Πλινθία ἦ ἡ Πλινθίον λέγεται, ὅταν ὂν τετραγώνῳ χήματι τοῦτο τὸ πρόσωπ. ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τὸ Γρύλλ Πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.
Πεπλεγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ὑποπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξαμοιβάδας, περιόδου λόγον ἐπέχει. καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ πολυφόρος τῇ πέξῃ.
Ε' πιμαμπὴς ἦ, ἐπὰν τὰ μέσα τῆς πολεμίοις προαποπίπτῃ, τὰ ἦ κέρατα ὂν τῶν ὀπίσω μερῶν ὀρθια ὑφ' ἑαυτὰ ἔχη τεταγμένα.
Ε' παρεμπὴ ἦ, ὅταν εἰς ὄγκως πολέονας διαλύηται τῶν παγμάτων.
Κυρτὴ καὶ Κοίλη καὶ Ε' πικάμπιον λέγεται εἰς τὸ πίσω καὶ προσω, ἢ τὸ πίσω, ἢ εἰς τὸ προσω. ὥστε τὰ ἔθη αὐτῶν γίνεσθαι ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τὸ πίσω χηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ προσω.
Υ' περφαλάγισις λέγεται ὅταν ἐξ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.
Υ' περκέρωσις δὲ, ὅταν ὂν τὸ ἕτερ μέρος μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.
Λεπτυσμός ἐστιν, ὅταν τὸ βάθ τῆς φάλαγγ συναιρῆται, καὶ αὐτὴ ἐυτυχὲς ανδρῶν ἐλάττους γίνωνται.

Ο' ΡΒΙΚΙ' ΟΥ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙ' ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΜΑ ΤΑΞΕΩΝ.

Γ' στέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτομα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ανδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπάς, ὁ ἦ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ ἦ τ δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ ἦ τῶν πέντε καὶ ἕκοσι, Λόχος, & Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, Πεντηκοστύς, καὶ Πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατόν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματοφύλαξ. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστύς, καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστύς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία, καὶ Τέλος, & Μεράρχης, & Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριαστύς, & Μυριάρχος. αἱ δύο δὴ φαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, αὐδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων. καὶ ὁ ἀρχῶν Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μὲν τοι πεζικὸν ἅπαν στράτομα ὁμωνύμως τοῖς μεριθεῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ· ὁ ἡγεμὼν, Στρατηγός. τὰ δὲ ἱππικὰ, Ἵππαρχος. τὸ ἦ συναμφότερον πεζοί τε & ἱππεῖς, Στρατιὰ. τῆς ἦ γραπᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ πρῶτον Ζυγὸν καλεῖσι) Πρωτοστάτην, καὶ ὁ ἡγεμὼν Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τεταγμένοι, κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οἱ αὐτοὶ καὶ Παρασάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως· οἱ ἦ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθ τεταγμένοι, Ε' πίστατ. τὸ δὲ ἐπὶ τέταις πρὸς τὸ βάθ ἔχαλον ζυγὸν, Οὐραγὸν καὶ Οὐραγός. ὁ αὐτὸς ἦ Ο' πλοφύλαξ, ἡ συνήθεια Πεντηκοντοφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ ἦ τὰ πάντος στρατὸς ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

Τ Ε' Λ Ο Σ.

VERBO-

VERBORVM QVORVNDAM THEMATA, QVAE MAGNA EX PARTE vel ſunt anomala, vel poetica, aut certè ejuſmodi ut non obviam cuilibet habeant originem.

De hac autem illorum collectione aliquid in ejus calce dicetur.

A

Ἄδε, (moleſtus fuit: ἐλύπησεν, Heſych.) Aor. 2, verbi ἀαδέω. Præſentis autē ἀαδεῖν idem Heſych. meminit, exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, ἐπηρεῖαζ.

Ἄάθω, (deceptus fui, ἠπατήθην, Var.) Aor. 1. paſſivus verbi ἀάομαι.

Ἄασάμην, (damnum dedi: interdum & damnum accepi; læſus ſum, ἐβλάβην, Heſych. & Euſt.) Aor. 1, medius, ab Aor. activo ἄασα. ex verbo ἀάω. Vnde & Aor. 1, paſſ. ἀάσθην, ſignificans itidem ἐβλάβην. Sed & ἀάσατο tertia perſona præſentis temporis apud Homerum legitur, ex prima perſona ἀάομαι.

Ἄατται, (ſatiatur: κορέννυται, Varino) ab ἄαμαι. id autem ab ἄημι activo.

Ἄβάκησαν, (neſcierunt: ἠγνόησαν, Heſych. & aliis) poeticè & Ionicè pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄβαλε, poeticè pro αὐτόβαλε, (ut κάββαλε pro κατέβαλε, & ὔββαλε pro ὑπέβαλε) ex præſenti αὐαβάλλω.

Ἄγάγες pro ἀγαγὼν dici Heſych. tradit. Eſt autem ἀγαγὼν particip. Aor. 2, activæ vocis, ab ἄγω. Idem & ἄγαγε pro ἄγαγε uſurpari ſcribit. quod eſt imperativi modi Aor. 2, ab ἄγω,

Ἀγαπάοιν, optativo modo & tempore præſenti dicūt Attici pro ἀγαπῴην, ἀγαπῷμι, à themate ἀγαπάω.

Ἀγασσάμενε, Aor. 1, optativi modi: cujus indicativus ἠγασσάμην, à themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, ſignificāte, admiror, vel etiam, colo. Heſych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poeticè & Ionicè ἀγάσσατο etiā dicitur pro ἠγάσατο. admirati ſunt: & ἀγασσάμην pro ἠγασσάμην. Vnde & particip. ἀγασσάμενος metri cauſa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus, at ἀγασσάμενος eſt futuri 1, medii participium.

Ἀγάσθεὶς, admiratus: particip. Aor. 1, paſſivi, ab eodem themate; nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturus: fœm. ἀγγελέουσα, nunciatura. Ionicè pro ἀγγελῶν & ἀγγελοῦσα. Eſt autem ἀγγελῶν particip. à futuro indicativi ἀγγελῶ: id verò ex præſenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis ſolent Iones ῶ in έω reſolvere, & ῶν in έων.

Ἀγγελόντων, Attici dicunt pro ἀγγειλέτωσαν, nuntient: participii activi genitivo plurali poſito pro tertia perſona plurali imperativi modi. Sic βοάντων dicunt pro βοάτωσαν, & τυπτόντων pro τυπτόντων.

Ἄγεμεν, Doricè pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω.

Ἄγηε, Bœoticè pro ἄγησαν, fracti ſunt: tertia perſona plur. Aor. 2, paſſ. ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante, frango.

Ἄγεο, prima ſyllaba producta & aſpirata, Doricum eſt pro ἦγε, ἠγῶ, duc: à præſenti ἠγέομαι. At ἄγεο, prima correpta & tenuata, Ionicè pro ἄγε, ducere: à præſenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγερώμοι quidam pro ἀγηράοι poſitū aiunt: Heſych. tamen exp. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἀγέρομαι.

Ἄγερθεν, congregati ſunt: Aor. 1, paſſ. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθω. id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, congregatus eſt. Vnde particip. ἀγερθεὶς, & futurum indicativum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο, Ionicè pro ἠγέροντο, congregati ſunt. Aor. 2, medius. ἀγείρω enim facit fut. 2, ἀγερῶ, unde Aor. 2, ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam poeticè pro ἠγείροντο dictum volunt imperfecti eſſe temporis dicentes: itidemq; ἀγέρω pro ἀγείρω dici aiunt, poeticè exempto ι.

Ἄγες, Heſychio ἄγε, φέρε. poeticè forſan adjecto σ.

Ἄγεσκεν, pro ἦγε dicunt Iones, ut τύπτεσκε pro ἔτυπτε: abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε: ab ἄγω.

Ἄγη, Ionicè pro Attico ἐάγη, fractus eſt: tertia perſ. ſing. Aor. 2, paſſivi: à them. ἄγνυμι ſeu ἀγω. Vnde futur. 2, ἀγῶ: ex quo Aor. 2, ἤγον: unde paſſ. ἤγλη, Ionicè, ἄγλη, Atticè ἐάγλη.

Ἀγηγέρατται, tertia perſona plur. præteriti paſſivi Ionica pro ἠγερμένοι εἰσὶ: itidemq; in pluſquamperfecto ἀγηγέρατο pro ἠγερμένοι ἦσαν. ex ἀγείρω facto præterito activo ἤγερκα, & Attica reduplicatione ἀγήγερκα: paſſivè ἤγερμαι, & Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα, (congregavi) Atticè iteratis duabus initialibus literis præſentis pro ἤγερκα. Itemq; ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, congregatus ſeu collectus ſum. Quorum illud activæ vocis, hoc autem paſſivæ præteritum eſt, à them. ἀγείρω.

Ἄγῆλαι, (exornaſſe, cōſecraſſe Heſychio κοσμῆσαι, σεμνῦναι, αὐξῆσαι: necnon ἐς ἀγέλλω ἀγαγεῖν) Aor. 1, infinitivi modi, ab Aoriſto 1, indicativi modi, ἤγηλα, ex them. ἀγάλλω. Vnde & conjunctivo modo, ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, exornavero: & partic. ἀγήλας, qui exornavit. At ἀγηλόδμαι, quod idem lexicographus affert pro χαίρεσθαι, ab alio profectum themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi: præt. perf. activum ex ἦχα factum formatione Attica. primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἄγηχα, ut ἀγήγερκα, ex ἤγερκα, deinde ο inſerto, ἀγήοχα.

Ἀγκαλέει, tertia perſ. ſing. præſentis indic. poeticè pro αὐαγκαλᾷ: ab αὐανκαλέω. ut ἀγκαλίω etiā dicitur, p αὐανκαλῶ, teſte Heſych.

Ἄγκαλον, idem lexicogr. affert pro ἄνοιξον, aperi. Pro quo fortaſſis ſcribendum ἄγχαλον, ab ἀγχαλάω poeticè itidem uſurpato pro αὐαχαλάω, relaxo & aperio.

Ἄγκειμαι, poeticè pro αὐάκειμαι, recumbo, vel poſitus ſum.

Ἄγκλίνας, particip. Aor. 1, activi, pro αὐανκλίνας, more poetico, à them. αὐανκλίνω, reclino, reſupino, vel etiam aperio: Heſychio ἀγκλίνας exponente non ſolùm αὐανκλίνας, ſed etiam αὐοίξας.

Ἀγκρυφῶσι, itidem pro αὐανκρυφῶσι apud Heſych. qui exp. αὐαπηθῆσι.

Ἀγκεφάμμαι, quod idem pro ἀναφηνάμμαι affert, poeticum & ipſum eſt pro αὐανκεφάμμαι: ab ἀγκείνω poeticè dicto pro αὐανκείνω.

Ἀγνήκαμες, teſte eodem, dicunt Aeoles pro ἠγνοήκαμεν, ignoravimus: à them. ἀγνοέω.

Ἄγοιατο, (ducerentur) tertia perſ. plur. optativi paſſivi, Ionicè pro ἄγοιντο, à them. activo ἄγω.

Ἄγον, penult. circumfl. præt. imperf. Doricum eſt pro ἦγον, ducebam: ἄγον autem, penultima correpta & penacuta, Aor. 2, duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à them. ἄγω.

Ἀγορόαζε, poeticè pro ἀγορεύεσθε ſeu ἀγορᾶσθε, concionari, διαλέγεσθε: à them. ἀγορόομαι. Heſych.

Ἀγρόσιον, Ionicè & poeticè pro ἠγρόσιον, nunciabant, à themate ἀγρεύω.

Ἀγρομένυσε, (quod Heſych. exp. συνελθόντες, συναθροισθέντες, qui coierunt & in unum congregati ſunt) particip. eſt per ſyncopen factum ex ἀγερόμένυσε. eſt autem ἀγερόμθω particip Aor. 2, à them act. ἀγείρω.

Ἀγχάζε, poeticè pro αὐάχαζε: & ἄγχασαν pro αὐάχασαν, itidemq; ἀγχάσασθε pro αὐαχάσασθε à themate ἀγχάζω poeticè pro αὐαχάζω, quod eſt αὐαχωρέω, recedo.

Ἄγχατδε, Doricè pro ἄγχαζε: ἄγχαζε autem pro αὐάχαζε, ut dictū eſt. Ambo apud Heſych.

Ἀγχιβέσαι, Doricè pro ἀγχεβῆναι, propè acceſſit: ab ἀγχιβαίνω. unde & ἀγχιβάτης & ἀγχιβατέω. id autem βαίνω futurum facit βήσω.

Ἄγχε, imperativus paſſivus à them. act. ἄγχω, ſuffoco, ſtrāgulo, ango: at ἄγχε, periſpomenως, adverbium eſt, ſignificās propè.

Ἀγωνίδωται, Ionicè pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia perſ. pl. præt. perf. paſſ. thematis activi ἀγωνίζω, facta ex tertia ſingulari ἠγώνισται, abjecto primùm augmento, deinde correpta penultima, hoc eſt exempto σ & ejus loco inſerta ſyllaba δα ut πεφοδάται dicitur pro πέφασμένοι εἰσί. Quidam ex prima perſona præteriti medii formare malunt, adjecta ſyllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè & Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autē ἀγωνιοῦμαι, Atticum eſt pro ἀγωνίσομαι, à them. act. ἀγωνίζω.

Ἀδδηκότες, metri cauſa pro ἀδηκότες dicitur. Id autem ἀδηκότες eſt partic. præt. temp. Ionicum pro ἠδηκότες, à them. ἀδέω: quod ἀδέω ex ἀνδέω factum putatur, & ſignificat ærumnis ſeu laboribus & moleſtiis conficior ſeu fathiſco.

Ἄδδον, prima circumflexa, & jota aſſcripto, eſt vel imperfectum Doricum pro ἦδον, canebam: vel partic. neutrius generis, à maſculino ἄδων: utrunq; autem à them. activo ἄδω. At ἄδον prima brevi & aſpirata, eſt Aor. 2, activæ vocis, ab αὐδάω, & ſignificat, placui: ut apud Hom. ἀλλ' οἳ Ἐκβερέμυθον, pro ἤρεσε, teſte Heſych. etiam.

Ἄειρε, (ſuſtuli vel extuli) Aor. 1. activæ vocis ſine augmento, à them. ἀείρω.

Ἀές, partic. præſ. temp. ab ἄημι ſignificante flo, ſpiro.

Ἄεισε, cecinit, Aor. 1, act. ab ἀείδω, poetico verbo, pro quo in proſa dicitur ἄδω. Caret autem illud ἄεισε augmento, more Ionico & poetico.

Ἄεισιν, Aeolicè pro ἀῆσιν, ſpirant: à them. ἄημι.

Ἄειξε, augebat: & ἀίξετο, augebatur: poeticè & Ionicè ſine augmēto, ab ἀέξω, itidem poetico verbo pro ἄυξω.

Ἀέξήσω, poeticè pro αὐξήσω, augebo: à poetico them. ἀεξέω.

Ἀερθείς, particip. Aor. 1, paſſ. ſignificans ſublatus, elatus, evectus: à them. activo ἀείρω. itidem ἀέρθω eſt Aor. 1, paſſ. indic. modi, augmento carens pro ἤέρθω, ex tertia perſona præt. paſſ. ἦερται: & ipſum à them. activo ἀέρω, cujus fut. 1. ἀερῶ: Aor. 1, ἦερα, præt perf. ἦερκα.

Ἄερον, ſuſtuli, extuli, Aor. 2, act. à them. ἀείρω. Vnde in ſubjunctivo ἄέρῃς, quod Heſych. exp. ἄρῃς βαστάσῃς.

Ἀέσαι, Aor. 1, infinitivi modi: ab inuſ. them. ἀέω, ſignificans ſpirare, dormire: Heſychio ἀῆσαι, κοιμηθῆναι. apud quem eſt & ἀέσασθαι pro ἐκοιμήθησαν, duplicato σ. Meminit & Euſt. Rurſum verò apud Heſ. eſt ἄεσκοντο, ab eodem themate derivato verbo ἀέσκομαι: quod itidem exp. αὐσταίνοντο, ὠκοιμῶντο.

Ἄ˘ζεο, (cole reverere: σὺ τρέπε, σέβε, σὺ λάβε, Heſych.) Ionicè pro ἄζε, à them ἄζομαι.

Ἄ˘η, (aſpirabat: ἔπνει, ἐφύσα, Heſych.) tertia perſona præt. imperf. activi, à them. ἄημι.

Ἀ˘ηδίζον, ſine augmento dicitur pro ἠᾴδιζον, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η: à them. ἀᾳδίζω. Euſt.

Ἀ˘ήθεσον, itidem pro ἠήθεσον dicitur euphoniæ cauſa, à them. ἀνήθεσω, inſuetus ſum.

Ἀ˘ήϋμαι, infinitivus præſens Ionicus pro ἄημαι, ſpirare, flare: πνεῖν, Heſ. à them. ἄημι. Quanquam Euſt. hoc ἀήναι eſſe dicit tanquam ex ἀαίνω. tunc autem eſſet Aor. 1.

Αἰδέσθεν, Ionicè pro ἠδέσθησαν, veriti ſunt: ab ἠδέσθην Aor. 1, paſſ. verbi αἰδέομαι. Ex quo Aoriſto eſt & imperat. αἰδέσθητι, revereare. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum, alterum per η, nimirum αἰδήσομαι: alterum per ε, αἰδέσομαι. unde & imper. med. αἴδεσαι, reverere.

Αἴˆον, part. imper. augmento carens pro ἧˆον: audiebã: à them. ἀΐω.

Αἰˆρας per ſyncopen pro ἀείρας, ex them. ἀείρω. nam ab αἴρω fit ἄερας, ſine diphthongo.

Αἰρεθέωσι, Aor. 1, paſſ. ſubjunct. modi, Ionicè pro αἱρεθῶσιν, cujus indicativ. modus eſt ἡρέθην, ex them. αἱρέομαι,

Αἱρεθῇ, tertia perſ. ſing. Aor. 1, paſſ. indic. modi, Ionicè pro ἡρέθη, captus eſt: unde & fut. 1, paſſ. αἱρεθήσομαι. ambo ab act. them. αἱρέω.

Αἰρήκεε, apud Herodot. Ionicè pro ἠρήκει, ceperat, ab act. themate αἱρέω.

Αἰσθεῦ, Aor. 2, med. infin. modi. ex Aoriſto indicativo ἠσθόμην, à them. αἰσθέομαι vel αἰσθείομαι. Ex quo αἰσθέμεναι eſt & fut. med. αἰσθήσομαι, ſentiam.

Αἰσχυνθείλω, optat. modi Aor. 1, ab αἰσχύνθην, pudefactus ſum, vel veritus ſum. Id autem ab act. them. αἰσχύνω.

Αἰλώσῃς, apud Homer. & Herod. Ionicè pro αἰλωᾶῖ, culparent. à them. αἰλόομαι.

Ἀκαχέαθ, (pro quo & ἀκαχείαθ dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκαχίζω, triſtati erant, vel etiam triſtabantur, ex ἀχέομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo partici. ἀκαχμένος. Quòd ſi ἀκαχμένος ſcribas, ſignif. λυπέμενος: eſtque particip. præſentis temporis, à them. ἀκάχημαι, cujus Heſ. meminit. apud quem legitur & ἀκαχέδαται, expoſitum itidem λυπῶνται pro quo & ἀκαχέδαται infrà.

Ἀκαχμένος, quidam ex ἀκαχίζω formant, quidam ex ἀκαχήμενος factum per ſyncopen ajunt, quorum probabilior eſt opinio. Exponit autem ἀκαχμένον ἔγχος Heſ. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἑτοιμωμένον δόρυ, acuta haſta. poſſis etiam, triſtis ſeu dolorifica haſta, interpretari, ex eo quòd ἄχος & dolorem afferat ſuo ictu. ut ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem Poeta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκεόμενος, Ionicè & Poeticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέδαται apud Heſ. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortaſſis ſcribendum ἀκαχέδαται.

Ἀκήκα, præt. med. Atticum pro ἄκμαι, reduplicatis literis initialibus præſentis: à quo & ἀκηκόεσαν in pluſquamperf. pro ἠκούεσαν ſeu ἀκηκόᾱσαν, audiverant à them. ἀκούω.

Ἀκηχέαθ, præt pluſquamperf. paſſ. Ionicè pro ἀκήχιθο, ex ἄχέομαι reduplicatione Attica literarum initialium facto ἀκηχέμεν, triſtitia affectus fuerãm, vel etiam triſtitia afficiebat.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχισται, interpoſito etiam δ, ſicut in ἐλελέδαται pro ἐλήλαται interpoſitum itidem δ eſt unà cum ε, ut Euſtath. teſtatur, qui illud ἀκηχέδαται expon. λελύπηται. Eſt & partici. præt. paſſ. ἀκηχεμένος, ex indic. ἀκήχεμαι, ut ἀκηχήμενος eſt ex ἀκήχημαι.

Ἄ˘κευε, Ionicus infinit. eſt pro ἀκούειν, audire: à them. ἀκούω.

Ἄ˘κηκα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, audivi: itidem à them. ἀκούω.

Ἀκουΐσῃς, fut. Attic. pro ἀκροάσῃ, audire facies: ex them. ἀκροάζω.

Ἀκῳῶ, (audiam) fut. 2, ex them. ἀκούω: unde & Aoriſt. 2, ἄκῳον.

Ἀλαθεὶς, partici. Aor. 1, ſignif. vagatus qui erravit. ex them. ἀλάομαι. unde & præter. imperf ἀλᾶτο apud Hom.

Ἀλάλημαι, (erravi, vagatus ſum, Heſ. πεπλάνημαι) præt. perf. paſſ. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarum initialium. Quidam præſentis etiam temporis eſſe hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Vnde eſt infinitivus ἀλάλησθαι, præſentis temporis & ipſe ſignificationem habens: itidemque partici. ἀλαλήμενος. Sic verò & ἀκήχημαι ſecundum quoſdam præſentis, ſecundum alios præt. temporis eſt. Rurſum tamen Heſych. ἀλάλητο per præt. pluſquam. exp. ἐπεπλάνητο.

Ἄ˘λαλκον, Aor. 2. act. pro ἤλαλκον, ex ἀλαλέω, ut ἔδαπον ex δαπέω. Vnde & ſubjunct. modo ἀλάλκῃ, quod Heſ. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, juverit. propulſarit.

Ἀλαλύκτημαι, perturbatus ſum: Heſychio πεφορύβημαι, ἀπὸ τῆς Αἰφνίου ἀλάδος) præt. perf. paſſ. Atticam reduplicationem habens, à them. ἀλυκτέομαι. Quidam verò & præſentis eſſe temporis volunt ut ἀλάλημαι & ἀκήχημαι: facto nimirum primùm ἀλύκτημι ex ἄλυκτω, indeque paſſivo ἀλύκτημαι, ex hoc autem, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Vtriusq; derivationis meminit Euſt.

Ἀλὰς, Particip. præſ. temp. à them. ἄλημι. Eſt autem ἄλημι, contorqueo me & conglobo. Vnde apud Heſych. ἀλέντων quod exp. συρεψάντων, itẽ ἀθροισθέντων, necnõ συγκλεισθέντων. Et ἀλήμβῃσι, eidem συραφῆσι, nec non πλανηθῆσι, errare. Apud eundem & ἀλὰς legitur, exponiturq; non modò συραφὰς, ſed etiam πλανητὰς, κεκαπηθὰς, ἀρθὰς, item φυλαχθὰς, & πεπλησμένους.

Ἀλέξασθ, quidam per ſyncopen factum ajũt ex ἀλεξήσασθ, Aor. 1. verbi medii ἀλεξέομαι. Poteſt tamen & regularis eſſe Aoriſtus ille ex barytono themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμβαι, Doricè & Ionicè pro ἀλέξειν ſeu ἀλεξᾶν, à themate ἀλέξω vel ἀλεξέω.

Ἀλήλεκα, (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα, à them. ἀλέω. Vnde & præt. paſſ. ἀλήλεσμαι, molitus ſum: ex quo particip. ἀληλεσμένος, molitus.

Ἀλήληκμαι, Atticum præteritũ paſſ. ex them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus: & ſynonymum τῷ ἀλάλημαι, erravi, vagatus ſum: ſed ab eo differens ea re ſola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item: ſicut ἀκήχημαι quoq; augmentum non habet, habet autem ἀκάχημαι. Sunt tamen & qui præſentis temporis hæc eſſe dicant, uti ſuprà quoq; admonui.

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidem præter. paſſ. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, & exempto ε ex diphthongo à them. activo ἀλείφω. Vnde particip. ἀλήλιμμένος, pro ἠλειμμένος, unctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, unctus eſt.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. activum pro ἤλειφα, ex eodem them. ἀλείφω eodem modo quo paſſivum formatum.

Ἀλήμβαι, Doricè pro ἀλῆσαι, ſignificans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi. ex them. ἄλημι.

Ἀλιάξεται, poeticè metri cauſa pro ἀναλέξεται, à them. ἀναλέγω. Euſt.

Ἀλύσσεις, poeticè & Ionicè pro ἀθύμεις, reſolvebat. Poetæ enim ἄλλυε dicunt pro ἀθύμει, metri cauſa: & Iones addũt ſuum σσ: ex them. ἀναλύω. Euſtath.

Ἀλφῶν, pro ἀλόμβων, ex them. ἄλομαι, per ſyncopen, & Aeolicè tenui facto ex aſpirato.

Ἀλοίλω, (captus ſim) Aor 2, activi opt. modi, à them. ἄλωμι, ut δοίλω à δίδωμι, pro quo Atticè dicitur ἁλῷλω, ut δῷλω pro δοίλω.

Ἄλὰς, (captus) particip. Aor. 2, activi ab eodem them. Fit enim ex ἤλων ἁλὰς, ut δὰς ex ἔδων.

Ἅλσο & Ἅλτο, (ſaliiſti, ſaliit: ſeu cum ſaltu irruiſti & irruit) ſecundum quoſdam per ſyncopen ſunt ex ἄλασο & ἄλατο, abjecto augmento pro ἤλασο & ἤλατο, & exempto α: & tunc eſſent Aor. 1, medii ſecundum alios. ſunt præteriti pluſquamperfecti temporis, abjecto itidem augmento pro ἤλσο & ἤλτο, & aſpirata in tenuem converſa. Quæ poſterior opinio eſt probabilior & ſimplicior: ſed tũc ἅλσο & ἅλτο imperfecto potius reddenda ſunt, inſiliebas, inſiliebat.

Ἁλῷλω, captus ſim vel caperer, Atticè pro ἁλοίλω: quod vide.

Ἄ˘λωθι, capere ſeu capiaris, imperativus Aor. 2, ab ἄλωμι, ut δόθι ex δίδωμι, & γνῶθι ex inuſitato γίγνωμι.

Ἄ˘λωκα, captus ſum, præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα. ex them. ἄλωμι: pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἄ˘μμορτεν, erravit, peccavit, Aor. 1, activæ vocis, augmento carens pro ἤμαρτε, ab inuſitato them. ἀμαρτέω.

Ἀμαρτήσω, futurum ejuſdem inuſitati thematis ἀμαρτέω.

Ἀμβαλόμεσθα, poeticè & metri cauſa pro ἀναβαλώμεθα.

Ἀμβάσῃ, poeticè & Doricè pro ἀναβήσῃ, aſcendes: ex poetico them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω: cujus fut. poeticum & Doricum ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις & ἀμβάτης, poeticè dicuntur pro ἀνάβασις pro ἀναβάτης.

Ἄ˘μμβαν, ſatiatum eſſe infinitivus Dorieus ex them. ἄω. inde enim primùm fit ἄᾱν, regulariter: ex quo ἄμμβαν, Doricè ſeu Ionicè, & exempto ε ejuſq; loco inſerto μ, ἄμμβαν, ut Varinus tradit. Apud Heſych. unico μ ſcriptum ἄμβαν, itidem expoſitum πλησθῆναι. quod ſimpliciter Doricum ſeu Ionicum eſt pro ἆαι,

Ἀμπέρας, poeticè pro ἀναπέρας, ex ἀναπερῶ.

Ἀμπιπυλὰν, particip. Aor. 2. poeticum, ex them. ἀναπύλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπυλὰν, ex quo poeticè ἀμπυλὼν, & inſerto augmento præteriti perfecti ἀμπεπυλών. Eſt autem ἀναπύλλω, vibro.

Ἀμπέσῃ Laconicè pro ἀμφιέσῃ apud Heſych. ex inuſ. them. ἀμπέω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχθη pro ἀμφιέχεν.

Ἀμπέτασον, poeticè pro ἀναπέτασον, à them. ἀμπετάζω pro ἀναπετάζω.

Ἀμπλακὼν, qui erravit, particip. Aor. 2, activi, ex them. ἀμπλακέω: ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύθη, tertia perſona Aor. 1, paſſ. tanquam ex them. ἀμπνύνομαι, ex quo & ἀμπνύθη. duplici enim modo formant præteritum illa in ύω terminata, vel in μαι vel in σμαι. Eſt autem ἀμπνύθη, reſpiravit: pro ἀνέπνευσε. Verùm & ἀμπνυθμὸς legitur apud poetas, ab ἄμπνυμαι idem ſignificante quod ἀναπνέω in proſa.

Ἀμφίσῃ, circumſtiti, Aoriſt. 2. act. vocis, ab ἀμφίστημι.

Ἀμφέχυτο, circumfuſus erat, vel etiam circumfundebatur, præter. pluſ-

pluſquamperf. paſſ. augmento ex parte carens pro ἀμφικέχυτο, ex them. ἀμφιχέω: unde & Aoriſt. 1. paſſ. ἀμφεχύθλω, circumfuſus ſum.

Α᾽μφιεσάμην, partic. ex Aor. 1. med. ἡμφιεσάμην: id autem ex them ἀμφιέννυμαι, circuminduor ſeu circuminduo me.

Α᾽μφιέσω, futurum ejuſdem thematis ἀμφιέννυμι ſeu ἀμφιέω: pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, circuminduam ſeu circumamiciam.

Α᾽ν᾽α, per apocopen pro ἀνάστα, retracto etiam accentu, ab ἀνίστημι, ſignificante, ſurgo.

Α᾽νάβα, pro ἀνάβαθι, aſcende: imper. Aor. 2, ex indic. ἀνέβην, ut ἀνάστα ex ἀνέστην: à them. ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Α᾽ναλέξας, poeticè metri cauſa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex them. ἀναλέγω, relego ſeu ſubligo, aut colligo.

Α᾽ναθεματπῶ, fut. Atticum pro ἀναθεματίσω, ex them. ἀναθεματίζω, devoveo.

Α᾽νάλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex them. ἀναλόω ſeu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα ab eodem them. pro ἀνήλωσα: pro quo ἀνήλωσα, tranſpoſitis literis dicitur interdum λώάλωσα. Futurum ejuſdem thematis eſt ἀναλώσω, conſumam ſeu inſumam.

Α᾽ναστέψω, Ionicè pro ἀνάσσειν, ex them. ἀνάσσω, regno, impero.

Α᾽νάστα, pro ἀνάστηθι, ſurge, per apocopen: ex them. ἀνίστημαι. ut ἀνάβα pro ἀνάβαθι.

Α᾽ν᾽αστε, per ſyncopen ex ἀνάστητε factum ajunt, ab eodem them.

Α᾽ναστῆλαι, aor. 1, activus, infinit. modi, ex indic. ἀνέστηλα: id autem ex ἀναστάλλω, ſignificante, reſurgo ex lapſu, vel reſurgo ex morbo.

Α᾽νδραποδιεῶντες Ionicum eſt pro ἀνδραποδιῶντες, hoc autem ἀνδραποδιῶντες eſt futurum 2, mediæ vocis, Atticum, pro ἀνδραποδίσοντες, mancipabuntur, ſeu in ſervitutem rapientur: ex act. them. ἀνδραποδίζω.

Α᾽νεθεὶς, (remiſſus) particip. paſſ. ex Aor. 2, paſſ. ἀνέθην: id autem ex activo them. ἀνίημι.

Α᾽νεῖλεν (ſuſtulit ſeu interemit) tertia perſ. Aor. 2, activi, ex them. ἀναιρέω: quod fut. 2, habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω: unde Aor. 2, ἀνεῖλον.

Α᾽νεῖναι, (remiſiſſe, vel omiſiſſe) infinit. Aor. 2, ex them. ἀνίημι, cujus Aor. 2, indic. modi, eſt ἄνλω, ex quo infinitivus ille. Inde & particip. ἀνείς: necnon infin. med. ἀνέσθαι. At ἀνεῖσθαι, eſt præter. perf. paſſ. infinitivi modi, ab eodem themate.

Α᾽νεῖσαν, tertia perſ. plur. Aor. 1. à them. ἄνεμι, aſcendo.

Α᾽νεῖσθαι, (remiſſum ſeu reſolutum eſſe) infin. præt. perf. paſſ. ex indic. ἀνεῖμαι. id autem ex act. them. ἀνίημι, ut paulo antè dixi in Α᾽νεῖκα.

Α᾽νελεῖ, (tollet, interimet) tertia perſona fut. temp. tanquam à them. ἀνέλω. Iſto porro futuro ἀνελῶ verbū ἀναιρέω utitur mutuatio loco futuri 2, eſtq; inde Aor. 2, ἀνεῖλον: ex quo infinit. ἀνελεῖν, & particip. ἀνελών. Inde & infin. med. ἀνελέσθαι, ejuſdem temporis & ſignif. cum ἀνελεῖν.

Α᾽νελὸν, pro ἄνελε, more Syracuſano: ab indic. ἀνεῖλον, Aoriſt. 2, mutuatitio verbi ἀναιρέω. Eſt autem ἄνελον, tolle, perime.

Α᾽νέντες, num. plur. ex ſing. ἀνείς. Eſt autem hoc, ἀνὲς partic. Aor. 2, ex indic. ἄνλω. Id autem ex them. ἀνίημι, remitto.

Α᾽νεπάλμω, pro ἀνεπαλόμην, ex them. ἀνεπάλομαι: ex quo & ἀνέπαλθ, pro ἀνεφήλθ, ut ἅλτο pro ἦλτο dici ſuprà monui.

Α᾽νες, (omitte vel remitte) imper. Aor. 2, ex ἄνλω id aũt ex them. ἀνίημι. Ex illo verò Aor. 2. ἄνλω. Eſt & tertia perſ. plur. num ἄνεσαν, remiſerunt aut dimiſerunt.

Α᾽νέσαν, ex ἀνέσησαν factum eſt Aeolica ſyncope. Eſt autem ἀνέσησαν tertia perſona plur. num. Aor. 2. indic. modi, à prima perſ. ἀνέσλω. Hoc verò ἀνέσλω à them. ἀνίσαμαι.

Α᾽νέτλαν, tertia perſ. ſing. Aor. 1, ἀνέτλα, exortus ſum: à them. ἀνατέλλω.

Α᾽νέῳγα, præteritum medium Atticum pro ἄνῳγα, apertus ſum: à them. ἀνοίγω. Solent enim Attici in præteritis & Aoriſtis verborum ab ο vel ω incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἐώρτακα pro ὤρτακα, ἐώνημαι pro ὤνημαι, ἔωσα pro ὦσα: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in Aor. 1, dicitur ἀνέῳξα pro ἄνῳξα: pro quo & λώῳξα interdum reperitur, ut λώάλωσα pro ἀνήλωσα.

Α᾽νέωντες, Atticũ eſſe tradunt nonnulli pro ἀνεῖντες, dimiſſi ſunt. quod eſt præt. perf. paſſ. ab activo them. ἀνίημι. Ego tamen potius eſſe judico Aor. 2, cõnjunctivi modi, pro ἀνῶντες, ut ἀφέωντες pro ἀφῶντες dici tradit Euſt.

Α᾽νήν pro ἄνῃ, epentheſi literæ η: vel etiam ex ἀνέη diphthongo ea cõverſa in vocalem, η à them. ἀνίημι, teſte Euſtathio. Heſych. priorem opinionem ſequitur, exponens ἀφῇ, item ἀναπέσῃ: innuensq; eſſe Aoriſt. 2, conjunctivi modi.

Α᾽νηλώθη, tertia perſ. Aor. 1, paſſ. ab inuſ. them. ἀναλόω. Vnde & præter. perf. activum ἀνήλωκε, & Aoriſt. 1. ἀνήλωσα, conſumpſi ſeu inſumpſi. Pro quibus mutata vocalium ſede reperitur etiam λώάλωσα, λώάλωκε, λώαλώθλω.

Α᾽νῆμν tradunt nonnulli per ſyncopen dici pro ἀνήκαμεν, remiſimus: à them, ἀνίημι: quidam pro ἀνεμεν, producta penultima, ex eodem themate. At ἀνῆμεν eſt præt. imperf. ab ἄνημι ſignificante ἀνέρχομαι,

Α᾽νήνασθ (remiſſe) ab ἀνηνάμεν Aor. 1, med. ex them. ἀναίνομαι. ut ἐμιηνάμεν ex μιαίνομαι.

Α᾽νλώεγκα, & Α᾽νλώοχα, & Α᾽νλωέχθλω, ſunt ab inuſitato themate ἀνενέγκω, à quo verbum ἀναφέρω hæc tempora mutuatur.

Α᾽νηεικὼς, particip. præt. perf. activi, ex ἀνήεικα, quod ſignificat, ſuſtuli. Id autem, ex them. ἀναείρω.

Α᾽νθέμεν, poeticè metri cauſa p ἀναθήμεν: ex them ἀνατίθημι.

Α᾽νθέξομαι, fut. med. à them. ἀντέχω: tenui in aſpiratam mutata quoniam & ἔξω ſuum ſpiritum in futuro mutat.

Α᾽νθεσαν, poeticè metri cauſa pro ἀνέθεσαν. eſt autem ἀνέθεσαν, tertia perſona plur. num. ex prima ſing. ἀνέθλω: quod eſt Aor. 2. verbi ἀνατίθημι.

Α᾽νθετο, itidẽ poeticè dicitur pro ἀνέθετο, metri cauſa: Aor. 2. medius ex eodem them.

Α᾽νθορε quoque poeticè metri cauſa dicitur pro ἀνέθορε, ex them. ἀνθορέω poeticè pro ἀναθορέω. eſtq; itidem Aor. 2.

Α᾽νιᾶσι, (ſurſum mittunt) tertia perſ. plur. indic. modi, ex them. ἀνίημι,

Α᾽νίσω, (ſurge) Atticè p ἀνίσασο: imper. modo, ex them. ἀνίσαμαι.

Α᾽νιὼν, (qui aſcendit vel exortus eſt) particip. act. Aor. 2, ab ἄνιον id autem ex them. ἄνεμι.

Α᾽νστὰς, poeticè pro ἀναστὰς, qui ſurrexit. ab ἀνέστλω, Aor. 2, verbi ἀνίσταμαι.

Α᾽νστήτλω, poeticè itidem pro ἀνεστήτλω ſeu ἀναστήτλω, ab ἀνέστλω, Aor. 2, ejuſdem them.

Α᾽νχοιτο & ipſum poeticè & metri cauſa pro ἀνάχοιτο dicitur, optativo modo, ab ἀνεχόμλω Aoriſto 2, medio verbi activi ἀνέχω. Facit enim ἀνέχω fut. 2, act. ἀναχῶ: unde Aor. 2. ἀνέχον: ex quo med. ἀνεχόμλω.

Α᾽ντγον quoq; dicitur eodem modo pro ἀνάτγον, extende: imperf. modo, Aor. 1, ex ἀνέτγα Aor. 1, verbi ἀνατείνω. Similiter ἀντείνω pro ἀνατείνω reperitur. Quam ſyncopen nonnulli non poeticam ſolùm metri cauſa eſſe dicunt, ſed etiam Doricam.

Α᾽νπόων & Α᾽νπόωσα, poeticè pro ἀνπῶν & ἀνπῶσα, epentheſi literæ ο, & retractione accentus facta: à them. ἀνπάω, obvio ſeu occurro.

Α᾽νωγα, præt. med. verbi ἀνώγω ſeu ἀνωγέω, augmento carens: ex quo them. & imperf. ἀνώγεα, & Aoriſt. 2. ἄνωγον.

Α᾽νωίχθλω, reſoluta diphthongo pro ἀνῴχθλω, apertus ſum, à themate ἀνοίγω.

Α᾽νωχθι, imperativus μεταπεπλασμένος ὀπ τῦ ἄνωγε, teſte Euſtath. cujus Heſych. quoq; meminit, allato etiam ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, jubeat, κελδύέτω.

Α᾽ξε, ut volunt nonnulli, eſt imperativus præſentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω, quod poetæ fecerũt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum eſt pro ἄξον, in Aoriſto 1, ut viciſſim in Aor. 2, reperitur λάδον pro λαδέ.

Α᾽ξον, imper. Aor. 1, à themate ἄγω vel ἄγνυμι, ſignificans vel duc vel frange, à quo eſt & futur. indic. ἄξω.

Α᾽ξῶ Doricum eſt pro ἄξω, à them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Α᾽παμμένος, Ionicè pro ἀφημμένος, ſublata aſpiratione & augmento: à them. ἀφάπτομαι.

Α᾽πάρας, partic. act. Aor. 1, à them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, Aor. 1. ἀπᾶρα ſeu ἀπῆρα, unde iſtud particip.

Α᾽πδᾶ, Doricè pro ἀπέβη, Aor. 2. verbi ἀποδήμι.

Α᾽πέδρα, per apocopen ſecundum quoſdam pro ἀπέδρασεν, aufugit. unde plur. ἀπέδραμεν & ἀπίδραν. Alii verò ab ἀπόδρημι derivare malunt.

Α᾽πί, ſecunda perſona præſentis indic. à them. ἄπιμι, abſum. ſecundum quoſdam eſt ſecunda perſona præſ. indic. ab ἄπιμι, abeo, & imper. verbi ejuſdem pro ἄπιθι, abi.

Α᾽πλήτλω, per η ſcriptum in penultima eſt per ſyncopen factum ex ἀπελήτλω: at per ε diphthongum, eſt præter. imper. dualis num. à them. ἀπελέω. Euſt.

Α᾽πέλασσα & Α᾽πέλασσα ſunt ex them. ἀποελάω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλασσα & ἀπήλασσα.

Α᾽πελέσθαι, Ionicè pro ἀφελέσθαι, abſtuliſſe, infinitivi modi, ex Aor. 2, med. indic. ἀφειλόμλω, à them. ἀφαιρέω, quod fut. 2, mutuatitium facit ἀφελῶ.

Α᾽πέπτλω, (avolavi) Aor. 2, indic. modi, à them. ἀφίπτημι. ἵπτημι enim facit ἔπτλω, ut ἵσημι facit ἔσλω: unde comp. ἀπέπτλω.

Α᾽πέργμαι, præt. perf. paſſ. ex them. ἀπέργω, abarceo: unde particip. ἀπεργμένος.

Α᾽πες, Ionicè p ἄφες: imper. modo, Aor. 2, à them. ἀφίημι, dimitto.

Α᾽πέσομαι, futur. verbi ἄπιμι, abſum.

Α᾽πέσλω, Aor. 2, indic. modi, à them ἀφίσαμαι.

Α᾽πεχθήσομαι, fut. 1, med. verbi ἀπέχθομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάνομαι: unde & Aor. 2, med. ἀπεχθόμλω, odio fui, invi-ſus fui. niſi imperfectum id eſſe malis.

Α᾽πέχθη, præt. imperfectum impersonalis verbi ἀπέχθομαι, ſufficit.

Α᾽πεὼν, particip. Ionicum pro ἀπὼν, à them. ἄπιμι, abſum.

Α᾽πῆκε, Aor. 1, Ionicus indic. modi, pro ἀφῆκε, dimiſit. à them. ἀφίημι.

Α᾽πήλαων & Α᾽πήλασται pro Α᾽πέλαων & Α᾽πέλασται, ex themate ἀπολαύω. Vtrorumq; exempla ſuo loco reperies in Α᾽πολαύω.

Α᾽πίω, præt. imperf. indic. modi ab ἄπημι, ſignificans, aberam. Quidam ajunt eſſe etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, ſignificante, abeo. Sed tunc ſcribendum eſſet potius ἀπῆν. nam verbi εἶμι præt. imperf. eſt ἦν.

Α᾽πλωσάθω, (obſtupefactus ſum & obmutui) Aor. 1, paſſ. indic. modi ab ἀπονέομαι.

Α᾽πῆγον, Doricè pro ἀπῆλθον, apud Theocritum frequens. Eſt autem ἀπῆλθον, Aor. 2, indic. modi, à them. ἀπέρχομαι ſeu ἀπελεύθω.

Α᾽πῦρον, quod Heſych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφέλοντο, eſt Aor. 2, indic. modi, ab ἀπαυράω. unde & ἀπηύρα, quod idem expon. ἀφεῖλεν, necnon ἀφῆκεν: in imperf.

Α᾽πήχθημαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, à them. ἀπέχθομαι: pro quo uſitati⁹ eſt ἀπεχθάνομαι, ſignificás, odio ſum, inviſus ſum.

Α᾽πίεντα, Ionicè ꝑ ἀφίεντα, ex Ionico them. ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι.

Α᾽πικόμην, itidem Ionicè pro ἀφικόμην: particip. ex Aor. 2, indic. modi ἀπικόμεν pro ἀφικόμεν, ex Ionico them. ἀπικνέομαι, pro ἀφικνέομαι.

Α᾽ποδρὰς, particip. Aor. 2, ab ἀπέδρα, tanquã ex ἀπόδρημι: pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω, aufugio.

Α᾽ποδρώη, Atticus optat. pro ἀποδράοιμι, aufugerem.

Α᾽πὸν, poeticè pro ἀπᾶπον, Aor. 2, ab inuſitato them. ἀπέπω, à quo ἀπαρνέομαι mutuatur futurum ſecundum.

Α᾽πόερσεν, & Α᾽πόερσε, & Α᾽πόερσε, Aor. 1, à themate ἀποείρω, quod Aeolicè formar futurum ſuum ἀποέρσω, ut tradit Euſtathius, ἀπόερσεν illud exponens ἀπέφθειρεν, itidemq; cætera duo.

Α᾽πόκλαξον, imper. Aor. 1, Doricè pro ἀπόκλασον ſeu ἀπόκλῖσον. nam loco communis futuri ἀποκλάσω, dicunt primùm ἀποκλάζω, deinde ᾱ in α converſo, & ſubſcripto ι, ἀποκλάξω. unde Aor. 1, ἀπέκλαξον, & ex eo imper. ἀπόκλαξον.

Α᾽πολαμφθέντες, particip. Aor. 1, paſſ Ionicum pro ἀπολῃφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cũ aliis Græcis, ſed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμπω. Itidem verò ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπολελημμένοι ſeu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in uſu.

Α᾽πολᾶι, Atticè pro ἀπολῇ, peribis ſecunda perſona fut. 2, medii ἀπολᾶμαι ex them. ἀπόλυμαι ſeu ἀπόλλυμαι.

Α᾽πολελαμμένον, vide in præcedente Α᾽πολαμφθέντες.

Α᾽πολέλακα, præt. perf. activum, à them ἀπολακέω.

Α᾽πολᾶμαι, fut. 2, med. verbi ἀπόλυμαι ſeu ἀπόλλυμαι.

Α᾽πόλλα, præt. med. ejuſdem thematis. Ejuſdem præteritum activum eſt ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum ſimplicis thematis initialium, ut ὄρωρα, ἐρήρεικα, ὀνώλοχα, & ſimilia.

Α᾽πόστε pro ἀπόστηθι, ut αὐάστε pro αὐάσηθι: imper. Aor. 2, ex them. ἀφίστημι.

Α᾽ποστὰς, particip. Aor 2, ab eodem them.

Α᾽ποστῶσαι, infinitivus Aor. 2, ejuſdem them. Ex quo etiam fut. 1, act. ἀποστήσω.

Α᾽πούρας, per ſyncopen pro ἀπουρείσας: itidemq; ἀπουρέσαι pro ἀπουρεῖσαι, & ἀπουρεσάμην, voce media pro ἀπουρεισάμην: à them. ἀπούρω pro ἀπουρίζω, cõpoſito ex ἔρω Ionico pro ὄρω. Euſt. Sic verò ἀπαύρας dictum putatur pro ἀπαυρήσους.

Α᾽πόχρη, impersonale verbum ſignificans, ſufficit, ſatis eſt. Vnde infinit ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, ſatis eſſe ſeu ſufficere. Futur. ἀποχρήσει, ſatis erit, ſufficiet. Particip. ἀποχρῶν, ſufficiens: cujus fœm. ἀποχρῶσα.

Α᾽πώμνυς, poeticè pro ἀπώμνυς, abjurabas: à poetico themate ἀπόμνυμι pro ἀπόμνυμι.

Αἶρεα, infinitivus ab ἦρα ſeu ἄρρω Aoriſto 1, verbi αἴρω.

Α᾽ραιρημένων, Atticè & Ionicè ſimul pro ἠρημένων, à them. αἱρέω. Illa enim reduplicatio inirialium literarũ, Attica eſt: augmenti autem omiſſio, Ionica eſt. Sic ἀραίρητο pro ἤρητο. Ambo apud Herodot.

Α᾽ρεσα, eodem modo dicitur pro ἦρα in præt. med. à them. ἄρω. Vnde particip. ἀρεσώς.

Α᾽ρεσοίατο, Ionicè pro ἀρεσαίατο, conveniſſent. Poteſt autem hoc ἀρεσοίμην eſſe vel præſens optativi paſſivi, vel Aor. 2, optativi medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed eſt potius Aoriſti 2, quàm præſentis, quia reperitur activ. Aor. ἄρεσσεν eandem habens reduplicationem, pro ἦρον, ut λελαθήμην pro ἐλαθόμην, & κέκαμον pro ἔκαμον. quæ tamen poetis duntaxat uſitata ſunt.

Α᾽ρασσ, infin. med. ab ἠράμην Aor. 1, med. verbi αἴρω.

Α᾽ρέσομαι, fut. 1, med. verbi ἀρέσκω, tanquam à them. ἀρέω. A quo them. eſt & fut. 1, act. ἀρέσω, & Aor. 1, ἤρεσα, & infin. ἀρέσαι.

Α᾽ρηαι, Ionica conſuetudine pro ἄρῃ: eſt autem Aor. 1, med. ſubjunct. modi à them. αἴρω.

Α᾽ρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Eſt autem præt. med. vel ab ἄρω, & ſignificat, compactus ſum, aut congrui: vel ab αἴρω, & ſignificat, ſuſtuli vel abſtuli. Vbi diſcriminis cauſa ſubſcribi poſſet ι. Præt. pluſquamperf. ἀρήρεα.

Α᾽ρθεὶς, particip. paſſ. ab Aor. 1, indic. ἦρθλον, ex quo & infin. ἀρθλῶσαι, & futurum primum paſſ. ἀρθήσομαι: ex them. activo αἴρω.

Α᾽ρθη, imper. paſſ. itidem ab ἤρθλον Aor. 1, paſſ. verbi αἴρομαι.

Α᾽ρσον, imper. Aor. 1, ab ἦρσα, Aeolico Aoriſto verbi ἄρω. Facit enim id Aeolicè futurum ἄρσω pro ἄρῶ, unde illi duo Aoriſti.

Α᾽ρχμὸν, per ſyncopen pro ἀρχόμενον, ex ἄρχομαι. Var.

Α᾽ρῶ, interdum eſt thema, cujus fut. ἄρσω, & præt. med. ἄρηρα ſeu ἄρορα. interdum eſt Aor. 1, ſubjunctivi modi à them. αἴρω.

Α᾽σσω, infin. Aor. 1, act. ſignificans interdum βλάψαι. & tunc per contractionem ex ἀάσσω factum putatur, ex them. ἀάω: interdum κορέσσω aut ἀναπνεῦσαι, à verbo ἄω. Vnde & media voce ἄσασθαι pro κορέσασθαι, & optat. act. ἄσσαιμι ſignificans itidem κορέσαιμι.

Α᾽σθείλω, Aor. 1, paſſ. optat. modi, ex ἀσθήλω Aoriſto 1, paſſ. indic. modi. Id autẽ ex them. ἀσθέλομαι. Vnde & Aor. 1, med. ſubjunct. ἀσθήσῃ, quod Heſ. exp. λυπηθήσῃ, βλαβῆσῃ.

Α᾽ωθεὶς, particip. paſſ. ex ἤωθλω Aor. 1, paſſ. verbi ἄθω.

Α᾽ωθλω, poeticè & Ionicè pro ἀώθλω dici tradunt, ex them. ἄπω vel ἄω ſignificante, damno afficio, lædo. pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Α᾽ωρθρον pro ἠσμενον, ex them. ἤδομαι, ſecundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἄδω derivandum, Ionicè primùm detracto augmento & ſpiritu aſpero in tenuem mutato, poſtea retracto accentu more Aeolico.

Αὐαίθλω, Aor. 1, paſſ. indic. modi, ex them. αὐαίνω.

Αὐχάσθεο, Dorica imper. præſ. temporis pro αὐχάζῃ, ex them. αὐχάζομαι, ζ in σδ mutato, & diphthongo ε in εο reſoluta.

Αὐξήσω, fut. 1, verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξαίνω vel αὔξω, augeo.

Α᾽φέμας, præt. perf. paſſ. indic. modi, ex them. act. ἀφίημι, ut πέθεμαι ex πίημι. Vnde particip. ἀφεμένων, dimiſſus.

Α᾽φεῖμεν, pro ἀφέμεν, ab ἄφλω, Aor. 2, verbi ἀφίημι. Vnde & infin. ἀφεῖναι dimiſſe.

Α᾽φεὶς, & fœm. Α᾽φεῖσα, & neutrum Α᾽φὲν, particip. ab eodem Aoriſto ἄφλω, ex eodem them. ἀφίημι.

Α᾽φεκτέον, adverb. poſitivum à verbo ἀπέχω.

Α᾽φέξω, futurum 1, ejuſdem thematis.

Α᾽φες, Aor. 2, imper. modi, ab ἄφλω Aor. 2, indic. verbi ἀφίημι. Vnde med. vocis Aor. 2, ἀφέμεν, ex quo part. ἀφέμενος.

Α᾽φεσίη, novo & poetico more pro ἀποσίη apud Homer. ſecundum quoſdam ex them. ἀφέσημι.

Α᾽φέστε, per ſyncopen pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίστημι. Euſt.

Α᾽φετέον, adverb. poſitivum ab ἀφίημι, dimitto.

Α᾽φέωκα, pro ἀφῆκα, ἐλλείψει literæ ι, & pleonaſmo τῶ, ex them. ἀφίημι. Var.

Α᾽φέωντο, Ionicè pro ἀφῶντο, Aor. 2, medius ſubjunctivi modi, ab eodem them.

Α᾽φηγέομαι, Aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. ἀφαιρέομαι.

Α᾽φθεὶς, particip. ab ἤφθλω Aor. 1, paſſ. verbi ἅπτομαι.

Α᾽φιᾶσι, tertia perſ. plur. præſ. indic. ἀφίημι, per cõtractionem ex Ionico ἀφιέασι, pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Α᾽φῖγμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, ex them. ἀφίχθημαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Α᾽φίει, tertia perſ. ſing. præt. imperf. act. indic. modi, ex them. ἀφιέω: pro quo dicitur etiam ἀφίη, ex them. ἀφίημι. ut non ſolùm ἐπίθη dicitur, ſed etiam ἐπίθει, ex baryt. them. πίθω. Idem ἄφιει eſt etiam imperativus ab eodem them. barytono ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἄφιες.

Α᾽φίκνα, Ionica paragoge pro ἀφίκη: ſecunda perſona Aoriſt. 2, medii ſubjunctivi modi. ex them. ἀφικνέομαι, cujus Aor. 2, indic. eſt ἀφικόμην.

Α᾽φίξομαι, fut. 1, med. ejuſdẽ thematis ἀφικνέομαι, vel potius ἀφίξομαι. Vnde & præt. perf. paſſ. ἀφῖγμαι, ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Α᾽φοῦ, imper, Aor. 2, vocis mediæ: ſed irregularis: regulariter enim ἄφεσο dicitur, unde poſtea fit ἄφοῦ, exempto σ & εο contracto in ου diphthongum, ſicut θοῦ quoq; pro θέσο dicitur, ac ſimilia alia, ex them. activo ἀφίημι.

Α᾽φῶσι, Aor. 2, coniunct. modi, ab eodem them.

Α᾽χὴ, prima longa, Doricè pro ἠχὴ, reſonabat: ex them. ἠχέω. Sin priori brevi reperiatur uſurpatum, eſt à them. ἀχέω, augmento carens.

Α᾽χθεὶς, partic. paſſ. ex ἤχθλω, Aor. 1, paſſ. indic. modi, them. activi ἄγω.

Α᾽χθέσῃ, Atticè pro ἀχθέσῃ, moleſtè feres: ſecunda perſona futuri ἀχθέσομαι, ex inuſitato themate ἀχθέομαι, pro quo uſurpatur ἄχθομαι. Vnde & Aor. 1, paſſ. ἠχθέσθλω. ex quo particip. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen & ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Α᾽ωρτο, per ſyncopen pro αἰώρητο, ex them. αἰωρέω. Sin ἄορτο ſcribas, eſt à them. ἀείρω. Euſtat. Quidam ex ἦρτο factum volunt, ε in α converſo, & inſerto ω. Eſt autem illud ἦρτο præter. pluſquamperf. paſſ. ex them. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

B

Βᾶ, pro βῆθι, incede: ab ἔβλω, Aoriſto 2, verbi βῆμι. ut καταβᾶσα etiam dicitur pro καταβᾶθι,

Βαδίσσεται, Atticè pro βαδίσεται, fut. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδῶ Atticè itidem dicitur pro βαδίσω, ab eodem them.

Βαῖεν, Aor. 2, opt. modi, per contractionem pro βαίησαν, ex prima persona, βαίω, ut σαίω. Hoc autem βαίω, ex Aor. 2, ἔβαλον, à them. βάλλω, βῆμι.

Βαῖε, Ionicè pro ἔβαινε, incedebat: à them. βαίνω. Alioqui & imperativus esse potest ejusdem verbi.

Βαλέειν, Ionicè & poeticè p βαλεῖν, infin. Aor. 2, vel fut. 2, à them. βάλλω. De quo futuro dicetur & paulo pòst.

Βάλε, Ionicè pro ἔβαλε, vel etiam imperativus: à them. βάλλω.

Βάλεο, imper. Ionic. pro βάλλου, ex them. βάλλομαι.

Βαλλήσομαι, fut. inusitati them. βάλλω: apud Aristoph. Alioqui βαλῶ fut. 1, mutuatitium habet à βλέω, nimirum βλήσω. (sicut præt. βέβληκα ex eodē sumit.) nam βαλῶ (licet quidam utrunque esse velint) est fut. 2. Itidem βάλλησαι poeticè pro ἐβάλησαι, ex eodem βαλλέω.

Βαλὼν, particip. ex ἔβαλον Aoristo 2, act. them. βάλλω.

Βάρδω, Doricè apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: Aor. 2, subjunct. modi ex ἔβλω Aoristo 2, indic. modi, them. βῆμι.

Βαῶ, pro ἐβήσαν, itidem Aor. 2, indic. modi, verbi βῆμι.

Βᾶς, & Βᾶσα, particip. ex ἔβλω, Aorist. 2, them. βῆμι.

Βασεῶντι, Doricè pro βήσοντι, ex eodem βημι seu βαίνω. Sed & βασσάντων affertur pro βησάντων, diciturq; Aeolicum esse.

Βᾶτε, Doricè pro βῆτε: & Βάτλω pro ἐβήτλων ambo Aorist. 2, ejusdem thematis.

Βάτω, tertia pers. imper. ex prima pers. βᾶδι: itidem ex Aor 2, ejusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα factum esse dicunt, detracto κ & η in α mutato Ionicè. (quemadmodum & ἕστηκα formatur ex ἑστηκα.) Vnde tertia pers. plur. βεβάασι pro βεβήκασι, & particip. βεβαώς.

Βέβαμεν quoq; ex βεβήκαμεν per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν, infinitivus est pro βεβηκέναι, iviſſe. Ambo ex inusitato them. βῆμι.

Βεβαρηὼς, Ionicè pro βεβαρηκὼς, exempto κ, ex them. βοιέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβαὼς, particip. ex præt. βέβαα, de quo paulo anté.

Βέβηκα, præt. perf. activæ vocis, ex inus. them. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Vnde præter. pluſquamperf. βεβήκειν: & particip. βεβηκώς.

Βεβίηκα, præt. perf. act. à them βιάω. Vnde & particip. paſſ. βεβιημένος.

Βεβίωμαι, præt. paſſ. ex act. them. βιόω. Paſſ. tertiam perſonā præteriti habet βεβίωται, quæ impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc particip. paſſ. βεβιωμένος.

Βεβλαφα, præt. perf. act. ex them. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαφα: paſſ. βεβλαμμαι, unde Aor. 1. ἐβλάφθην,

Βεβλήατο, Ionicè pro βέβληντο: itidemq; βεβλήατο, pro βεβλητο. quorum illud est præteritum perfectum paſſivum, hoc verò præt. pluſquamperf. Ambo ex activo them. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (ut jam dixi) mutuatitium futurum βλήσω. ex inusitato them βλέω. Vnde præt. ter. pluſquamperf. βεβλήκειν. Et præt. paſſ. βέβλημαι: ex quo particip. βεβλημένος.

Βεβοήατο, Ionica consuetudine pro βεβόληντο, ex them. βοάω.

Βεβολήατο & βεβολήατο, Ionicè pro βεβόληντο & βεβόλητο. Hæc autem sunt vel ex them. βολέομαι, vel ex βεβλητο & βέβλητο, inserta litera ο. Id quod & de particip. βεβολημένος dicendum est: nec non de infinit. βεβολῆσθ.

Βέβολε, præt. med. verbi βόλομαι.

Βεβούλημαι, præt. paſſ. verbi βόλομαι, ex inus. βελέομαι formatum.

Βεβρέμηκα, præt. perf. act. verbi βρέμω, interposito η euphoniæ causa, secundum quosdam: ut in νενέμηκα & similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritum ex inusitato βρεμέω.

Βέβρεχα, præt. perf. act. verbi βρέχω: βέβροχα autem, mediæ vocis præter. ab eodem themate.

Βέβρεγμαι, præt. med. verbi βρέχω. Vnde particip. βεβρεγμένος.

Βεβρώθω, thema habet ex verbo βρῶ (ut κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Attica syllabæ βε. Eust. Alii tamē βεβρώθοις volunt esse secundam personam præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βεβρώσκω, ex inusitato them. βρόω. Vnde pluſquamperf. βεβρώκειν, & præt. perf. paſſ. βεβρωμαι.

Βεβρὼς, particip. præt. perf. ab eodem them. per syncopen ex βεβρωκὼς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medii, ut fit ex βεβροὼς, sicut ἑστὼς ex ἑσαώς.

Βέβωκα, mutuatitium præt. perf. verbi βόσκω, ex inus. them. βόω.

Βεβὼς, ex βεβαὼς, ut ἑστὼς ex ἑσαώς. Est autem βεβαὼς particip. ex præt. med. βέβαα, ab inusitato them. βάω. Alii ex βεβηκὼς esse factum ajunt Attico more, exempto primùm α, deinde η in α converso, & α atq; ω contractis.

Βέη, Ionicè pro βῇ, ut ἔῃ pro ᾖ, Aorist. 2, subjunctivi modi, ex themate βῆμι.

Βέομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βέω ex βῶ, aut ex βέομαι, interjecto ι. Eustath. Fuerit itaq; βέομαι pro βιώσομαι, ut πίομαι pro πίεμαι, & φάγομαι pro φαγέμαι.

Βέω, poeticè metri causa pro βῶ. Primùm enim ex βῶ, Ionicè fit βέω, inde ι inserto βέω. Ambo Aor. 2, conjunctivi modi, ex inusit. them βῆμι seu βάω.

Βῆ, Aor. 2, poeticus augmento carens, pro ἔβη, ex eodem them. Sin cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing. subjunctivi modi, ejusdem temporis, & ex eodem them. At βῇ pro βαίη, ut σῇ pro σαίη teste Eust.

Βῆθι, imper. Aor. 2, activi, ex eodem them.

Βήμεναι, Doricè & poeticè pro βλῶναι: Aor. 2, infin. modi, ex eodē themate.

Βλῶ, poeticè sine augmento, pro ἔβλω, ex eodem verbo.

Βησάμενος, particip. ex ἐβησάμην Aoristo 1, medio verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῆσαν, poeticè sine augmento pro ἔβησαν. Aor. 2, verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε.

Βήσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet & activum fut. βήσω.

Βήτλω, poeticè pro ἐβήτλω, quod est tertia pers. dualis num. ex ἔβλω, Aoristo 2, verbi βῆμι.

Βιήσατο, poeticè itidem sine augmento, ex them. βιάομαι.

Βιὰς, particip. Aor. 2, ex ἐβίων, ut δὰς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex them. βίωμι, ut ἔδων ex δίδωμι.

Βιῴλω, Atticè pro βιοίλω, ut ἀῴλω pro δοίλω, ex eodem them. Βιῶναι quoq; est ex ἐβίων, ut γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia pers. imper. modi, temporis Aor. 2, ex prima βίωθι, ut δότω & δόθι. Ambo aūt illa ex them. βίωμι, ut hæc ex δίδωμι.

Βλαβὲὶς particip. Aor. 2. paſſ, ex ἐβλάβην: ambo ex them. βλάπτω, faciente fut. 2, βλαβῶ, tenui in mediam cōmutata. Vnde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est & infin. βλαβῆναι: necnō futur. 2, βλαβήσομαι.

Βλασήσω, mutuatitium fut. verb. βλαστάνω, ex inus βλαστέω.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, optativo modo, Aor. 2, medii, ex inus. them. βλῆμι: ut θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: & ἕμην, ἕο, ἕτο, ex ἵημι.

Βλεὶς, particip. ex ἔβλην Aoristo secundo verbi βλῆμι, ut θεὶς ex ἔθην. Alii verò per syncopen ex βληθεὶς factum volunt, teste Varino.

Βληθεὶς, Βληθῆναι, Βληθῆ, & hujusmodi alia, sunt Aoristi 1, paſſ. ex them. βάλλω, cujus mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, poeticè pro ἐβλητο, abjecto augmento præteriti pluſquamperfecti, ex eodem them Sic in infinitivo præteriti perf. & pluſquamperfecti dicitur βλῆσθαι pro βεβλῆσθ, & particip. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, poeticè p βοᾷ dicitur ut ὀρόα pro ὀρᾷ, pleonasmo literæ α.

Βοσκήσω mutuatitium futurum verbi βόσκω, ex inusitato them. βοσκέω.

Βολει Atticè pro βάλῃ, secunda pers. verbi βέλομαι.

Βολήσομαι, fut. 1, medium, verbi βόλομαι, mutuatitium ex them. βολέομαι, quod inusitatum est.

Βοῴω, Atticè pro βοάω seu βοήσω, à them. βοάω.

Βρωθεὶς, particip. ex ἐβρώθην, Aor. 2, verbi βρώσκομαι.

Βραχεὶς, particip. ex ἐβράχην, Aor. 2, verbi βρέχομαι. Ex quo Aor. 2, ἐβράχην, est etiam infin. βραχῆναι.

Βρωθεὶς, particip. ex Aor. 1, ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω futur. 1. facit βρώσω, mutuatitium ex inusitato themate βρόω. unde præt. perf. act. βέβρωκα, paſſ. βέβρωμαι, ex cuius tertia pers. sing. est Aor. 1, ἐβρώθην.

Βωθεῖν per contractionem ex βοηθεῖν. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem grammaticus & βώσεσθ pro βοήσεσθ. Testatur verò & Hesych. qui præterea affert βῶσον pro βόησον, κάλεσον. Necnon Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, καθέξαντι: afferens tamen & βώσεσθε pro βιώσεσθε. procul dubio ex Apollonio. apud eum enim lib. 1. Πῶς τῆμος βώσεσθε μυστήμβροι; schol. exponit πῶς βιώσεσθε ἢ ζήσεσθε;

Γ

Γαθεῖν, Doricè pro γηθεῖν, ex them. γαθέω pro γηθέω.

Γαμέσσετται poeticè pro γαμέσεται seu γαμήσεται, ex them. γαμέω. quanquam Eust. inter illa duo γαμέσσεται & γαμήσεται discrimen facit. Annotat enim γαμῆσαι per η, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν, sive γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ε, esse τὸ γυναῖκα ἕξειν: dicente Homero Iliad. ι. Πολεῖς δὲ μοι ἔπφτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: usurpanteq; illud γαμέσαιτ & ὑπανδρεύσαιτ, ut recentiores loquuntur.

Γαρύει apud Pind. Doricè pro γηρύει: à Dorico them. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitivis in ειν desinentibus ι tollunt.

Γέγαα, poeticus præteritum ex γάω. tradunt enim ex ejus præterito γέγαγκα, exempto γ, fieri primum γέγακα, deinde κ etiam dempto, γέγαα. Vnde & tertia persona plur. γεγάασι, & partic. γεγαώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præterito etiam medio haberi: facto videlicet ex γαω, futuro 2, γαῶ, & inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμβρ, Doricè pro γεγηθὼς dicitur Facto nimirum γέγημι ex inusitato γάω, indeq; infinitivo γεγάναι, ut ἱστάναι ex ἵστημι, & Doricè γεγάμβρ pro γεγάναι, ut ἱστάμβρ pro ἱστάναι. Etymolog.

Γεγένημαι, præt. perf. paſſ. verbi γίνομαι seu γένομαι, mutuatitium ex inusitato them. γηνόμαι.

Γέγηθα, per ſyncopen ex γεγήθηκα, quod eſt præt. perfect. activum verbi γήθω ex inuſitato them. γηθέω. Vnde particip. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι ex inuſ. them. γένομαι vel γόμαι. Hujus enim γέγονα ſeu γόω futurum 2, eſt γόωμαι, unde γέγονα, ut τέτονα, τέτωκα: μέμονα, μόωμαι, Vnde particip. γεγονώς.

Γεγωνέμβω, Doricè pro γεγωνῶν: & γεγώνδυ Doricè itidem pro ἐγεγώνει, abjecto etiam augmẽto. Hoc autem γεγωνέω eſt ex præt. med. γέγωνα, teſte Euſt. qui id ipſum γέγωνα per metatheſin factum eſſe ait ex γέγνωα, ab inuſ. them. γνάω.

Γεγὼς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, ut βεβὼς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαὼς particip. eſt ex præter. perf. γέγαα, de quo paulo antè.

Γεινάμεν poeticè & Ionicè pro ἐγεινάμην, abjecto augmẽto. quod ἐγεινάμην eſt Aor. 1, med. verbi γείνομαι, ut ἐτεινάμην verbi τείνομαι. Itidemq; γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Vnde particip. γεινάμενος apud Homerum paſſ. ſignif. pro γενηθείς,

Γεινόμεν, itidem poeticè pro ἐγενόμεν, abjecto primùm augmento, deinde ε inſerto metri cauſa. Itidemq; γείνετο pro ἐγένετο & γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα ſeu ἐγενηθημεν, nati ſumus, apud Homerum. apud quem tamen γεινομένῳ in hoc hemiſtichio Odyſſ. δ, -γαμεοντί τε γεινομένῳ τε, Euſt. accipi poſſe ait non ſolùm pro γενηθέντι, ſed etiam pro γενοῦντι & ποιοπουμένῳ. Et tunc præſentis eſſet temporis ex them. γείνομαι, ex quo & γείνατο pro ἐγένετο activa ſignificatione, γεινόμενος enim pro γενόμενος ſeu γενηθείς, eſt Aoriſti ſecundi medii, paſſivam habens ſignificationem.

Γείνεαι, Ionicè pro γένῃ, ex themate γείνομαι: activa ſignif. apud Homer. Od. υ, Οὐκ ἐλεαίρεις αὐδρας, ἐπεὶ γείνεαι αὐτὸς. Vbi tamen Euſt. videtur innuere eſſe conjunctivi modi, quum exponit γένῃ: eſſe etiam Aoriſti 2, non præſentis.

Γελάᾶς, Aeolicè pro γελᾷς, ſecundum quoſdam: ex them. γελάω.

Γελαῶ, Doricè pro γελῶ, ut ἐλαῶ pro ἐλῶ. At γελᾷν cum ι ſubſcripto, infinitivus eſt cõtractus ex γελάειν. Ambo ex them. γελάω.

Γελάοισα, Doricè itidè pro γελάᾶσα, quod eſt particip. fœm. gen. ex eodem themate. Ambo apud Var. & γελάοισα nimirum & præcedens γελαῶ.

Γελῆς, Doricè iterum pro γελᾷς, Atticè etiam ſecundum quoſdã.

Γελοίωντες & Γελόωντες, poeticè pro γελῶντες. Ambo apud Homer. ſub finem Od. υ. Ibi enim quidam codices habent γελοίωντες πετόιντο, quidam γελόωντες, teſte etiam Euſtath. Sed & γελοίων paulo antè locum illum legitur pro ἐγέλων: γναθμοῖσι γελοίων ἀλοητοῖσι.

Γένυ, poeticè & Doricè pro ἐγένυ abjecto augmento & ε in υ converſo: Aor. 2, med. ex them. γένομαι ſeu γένομαι. Infin. γενέσθαι, particip. γενόμενος.

Γενήσομαι, fut. 1, med. verbi γίνομαι ſeu γένομαι, ex inuſitato them. γενάομαι vel γενέομαι. Ex quo & præt. paſſ. γεγένημαι, & Aor. 1. ἐγενήθην. At γένηται eſt tertia perſona Aor. 2, med. ſubjunctivi modi.

Γένναιο ſignificãs ἐγένησο, Var. ait factum eſſe vel ex ἐγέναιο, abjecto primùm augmento, deinde α in η converſo Aeolica conſuetudine, vel ex ἐγενήσαιο per ſyncopen & aphæreſin.

Γενοίατο, Ionicè pro γένοιντο. Ambo Aor. 2, med. vocis, opt. modi, ex them. γίνομαι ſeu γένομαι.

Γέντο, poeticè pro ἐγένετο, abjecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo Aor. 2, med. vocis, ind. modi, ex eodem themate. Interdum verò hoc γένο ſignificat ἔλαβεν: eſtq; itidem Aor. 2 med. vocis, ind. modi, ſed factũ ex ἕλετο ſeu ἕλετο, pleonaſmo literæ γ. exempto itidem ε, & λ in ν cõverſo, more Dorico, ut λῶδε iidem dicunt pro ἧλθε. Etymol. & Euſt.

Γήθησεν, Ionicè & poeticè pro ἐγήθησεν, abjecto augmento: à γηθέω. Nam & γηθέω reperitur & γήθω. Sic γήθεον pro ἐγήθεον ex eodẽ.

Γῆμε, Ionicè itidem & poeticè pro ἔγημε. Eſt autem ἔγημα. Aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquam ex them. γάμω, ut ἔψηλα ex ψάλλω. Ex quo Aoriſto eſt & infin. γῆμαι & particip. γήμας.

Γηθέοντεσι, Ionicè pro γηθέσι. Eſt autem hoc, dativus pluralis participij γηθέων, quod eſt ex inuſitato themate γήθημι, ut ἵστας ex ἵστημι: vel etiam per ſyncopen factum ex γηθέοντες, participio mutuatitio verbi γηθέοντα ex γηθέω.

Γηθέοντο, fut. mutuatitium verbi γηθέοντα ex γηθέω, uti jam dictum eſt. unde eſt Aor. 1, ἐγηθέοντα, præt. perf. γεγηθέοντα: ex quib. participia γηθέοντας & γεγηθέοντες.

Γνοίλν, Aor. 2, opt. modi, ex inuſ. them. γνῶμι, ut ἀλοίλν ex ἄλωμι δοίλν ex δίδωμι. cujus ſecunda perſ. ſing. γνοίης, & tertia plur. γνοῖν apud Homer. Atticè autem γνοῖμι pro eodem dici poteſt, ut δοῖμι pro δοίλν, & ἀλοῖμι pro ἀλοίλν.

Γνὺς, participium ex Aor. 2, ἔγνων, ut ἰδὼν ex ἔδων, ab eodem them.

Γνῶ, Ionicè & poeticè pro ἔγνων, ab eodem them.

Γνῶθι, imper. Aor. 2, ex inuſit. themate γνῶμι, ut δόθι ex δίδωμι. Itemq; γνῶναι ab eodem them. ut ἀλῶναι ex ἄλωμι.

Γνωσεῖ, Atticè pro γνωρίσω, ex them. γνωσίζω.

Γνώσω, fut. 1, act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium à themate inuſ. γνάω, unde fut. med. γνώσομαι, cujus ſecunda perſona Ionica eſt γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde & Aor. 1, paſſ. particip. γνωσθείς.

Γνώσι, poeticè pro γνῶσι, Aor. 2, ſubjunctivi modi. Etym. tamen ex them. γνάω derivare mavult.

Γομφωσι, Doricus infinitivus ex themate γομφόω vel γόμνυμι. Euſtat.

Γεγηγεώς, particip. augmento carens ex ἐγεγήγεα præterito medio verbi γεγηγέω.

Δ

Δᾶμβαι, Doricè pro δαῖναι. ambo infinitivi modi ex ἐδάην Aoriſto 2, paſſ. verbi δαίω: ex quo & fut. 2, δαήσομαι. cujus ſecunda perſona Ionicè eſt δαήσεαι pro δαήσῃ apud Homerum.

Δαίνυ, pro δαίνυθι per apocopen, ex them. δαίνυμι.

Δάκον, poeticè abjecto augmento pro ἔδακον, à them. δάκνω. hoc enim δάκνω facit fut. 2, δακῶ, vel ex ſe nimirum abjecto ν, vel ex inuſit. them. δήκω: unde poſtea Aor. ille ἔδακον, & ex eo infin. δακεῖν.

Δάμασσα, itidem poeticè pro ἐδάμασσα, abjecto augmento & duplicato σ metri cauſa. Itidemq; δάμασσεν pro ἐδάμασε, & voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex them. δαμάζω, poetis uſurpato.

Δάρθι, itidem poeticè & Bœoticè pro ἐδάμησαν: Aor. 2, paſſ. ex them. δάμνω. facit enim id fut. 2, δαμῶ, unde Aor. 2, ἔδαμον, & voce paſſ. ἐδάμεν. Vnde opt. quoq; δαμεῖεν, & infin. δαμεῖν, partic. δαμεὶς, & ſimilia alia.

Δαμήθμεν, Doricè p δαμεῖμεν: infin. Aor. 2, paſſ. ex them. δάμνω, uti jam dictum eſt.

Δαμναίμαν, Doricè itidem pro δαμναίμεν: opt. paſſ. præſent. temporis ex activo themate δάμνημι: cujus tertia perſ. δάμνησι apud Homerum, & paſſ. δάμνανται apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2, paſſ. verbi δέρω facit enim id fut. 2, δαρῶ, unde Aor. 2, ἔδαρον, paſſ. ἐδαρῆναι, ex quo δαρήσομαι.

Δαρθεῖν, infin. Aor. 2, ἔδαρθον, ex δαρθάνω ſeu δαρθέω: unde & fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσαντο, poeticè & Ionicè pro ἐδάσαντο, abjecto augmento: ex themate δάζω, vel δαίω, abjecto ι. unde infinit. δάσασθαι.

Δασάσκετο, itidem poeticè & Ionicè pro ἐδάσκετο, detracto augmẽto & interpoſito σκε. Niſi ex them. δασάσκω derivare malis, ut ὤσασκε ex ὠσάσκω.

Δάσσεται, Doricè pro δάσεται, circunflectunt enim Dores futura ſua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, & οἰσοῦμαι pro οἴσομαι.

Δατεῦντο, pro ἐδατεῦντο, Ionicè abjecto augmento, & ε in ευ converſo: à them. δατέομαι.

Δάωμεν, Aor. 2, ſubjunctivi modi ex them. δαίω ſeu δαέω: at δαῶμεν eſt paſſ. vocis, ejuſdem tamen & temporis & modi, ut τυφθῶμεν ex ἐτύφθεν, ſic illud ex ἐδάην, teſte Euſtar. Poſſit tamen δαῶμεν eſſe etiam præſens activum ſubjunctivi itidem modi ex them. δαέω.

Δέατται, Ionicè pro δέδηται, abjecto etiam augmento: ex them. δέω. Etymol.

Δέγμενος, poeticè pro δεχόμενος, facta primùm ſyncope, deinde χ in γ verſo: vel etiam pro δεδεγμένος, abjecto augmento & retracto accentu, more Aeolico. Euſtath.

Δεδάασθαι, infin. Aor. 1, à præſ. δεδάεσθαι: hoc autem ex δαίεσθαι, exempto ι & reduplicatis primis literis, ut annotat idem grammaticus.

Δεδάηκα, præt. perf. act. ex them. δαέω. Paſſ. δεδάημαι eiuſdem temporis & ex eodem. Vnde particip. δεδαημένος, ſicut ex δεδάηκα, infin. δεδαηκέναι & itidem participium δεδαηκώς.

Δεδαίαται, Ionicè pro δέδανται: itidemq; δεδαίατο pro ἐδέδαντο: ex them. δαίω. Etymol.

Δέδαον, reduplicatione poetica pro ἔδαον, ut λέλαβον pro ἔλαβον: ex them. δαίω ſeu δαέω.

Δέδεγμαι, præt. perf. paſſ. ex them. δέχω. facit enim id fut. δεχῶ, præt. perf. act. δέδεχα.

Δέδηαμαι, præt. perf. paſſ. verbi δάζω.

Δεδηὼς, particip. ex δέδηα præt. medio verbi δαίω.

Δεδήσομαι, præt. perf. paſſ. verbi δέομαι. habet enim id fut. mutuatitium δεδήσομαι, ex inuſ. them. δεέομαι.

Δεδέπαδμι, ex inuſ. them. δεπάνημι, reduplicatione Ionica primarum literarum, ut Euſt. tradit. Poſſit tamẽ dici eſſe etiam præt. medium verbi δαπάνω, ut δέδηπται eſt à δαπάω.

Δεδέᾶσιν, Ionica reduplicatione apud poetas pro δέᾶσιν: in Aor. 1, infin. modi à them. δέδω.

Δέδεχαι, (pro quo Ionicè δέδεχαι) præt. perf. act. verbi δέκνυμι, mutuatitium ex inuſ. them. δέκω.

Δέδημαι & Δεδήμεθα præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi δέω, ſine σ, contra communem regulam: irregulariter etiam pro δέδεσμαι & δεδέμεθα. nam fut. facit. δήσω.

Δεδέμνηται, præt. perf. act. verbi δέμω, ut γενέμνηται verbi νέμω: mutuatitium ex inuſ. them. δμέω.

Δεδέξεται, Ionica reduplicatione pro δέξεται, teſte Euſt. Poteſt tamen eſſe & fut. paulo pòſt, ut τετύψομαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidemq; δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiam pro imperfecto ἐδέξαντο ſeu ἐδέχοντο.

Δέδης & Δεδήει, præt. perf. & pluſquamperf. med. à them. δαίω, ut κέκηπα ex κηαι: Atticè vel Ionicè pro δέαται, α in η verſo & ſubſcripto ι.

Δεδηθέ-

Δεδῆσθε, pro δεδεμένοι ἔητε: ſecunda perſona plur. præt. perfect. & pluſquamperf. optativi paſſ. à them. δέω. facit enim id fut. δήσω, præt. paſſ. δέδημαι, unde hoc δεδήμεθον, ut πεποιήμεθον ex πεποίημαι à them. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulo poſt, ex eodem them. facit enim fut. duplex verbum illud, & δήσω nimirum & δήσω.

Δέδηχα, præt. perf. activum verbi δάκνω, mutuatitium ex in. them. δήκω: unde particip. δεδηχώς. Paſſ. δέδηγμαι. unde particip. δεδηγμένος: aor. 1, ἐδήχθην, unde particip. δηχθείς.

Δεδήωται, præt. perf. paſſ. ex them. δηόω.

Δείδια, præt. med. verbi δείδω, ex inuſ. them. δίω, ſecundum Euſt. Niſi ex δέδεικα factum eſſe malis dicere, exempto primùm κ, deinde ε diphthongo ſublato: vel potius ex δέδιδα, regulari præt. medio, exempto itidem δ & σ.

Δεδιήτημαι, præt. perfect. act. ex verbo διαιτάω, duplex habens augmentum, ex quo paſſ. δεδιήτημαι.

Δείδιθι, imper. verbi δείδω, factus ex δέδια, converſo ι in θ, ut tradunt grammatici. Videtur tamen potius eſſe ex inuſ. them. δείδημι.

Δείδυμεν & Δείδυτε per ſyncopen, pro δεδίαμεν & δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, ut paulo antè etiam dictum eſt.

Δεδιηκόνηκε, præter. perfect. act. verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιώκηται, præter. perf. paſſ. ex verbo διωκέω, duplici augmento pro διώκηται: pro quo & δεδιοίκηται dicitur. Euſtath.

Δεδμήατο, Ionicè pro δέδμηντο ſeu δεδμημένοι ἦσαν: ut & δεδμήατο pro δέδμηντο ſeu δεδμημένοι εἰσί, ex inuſ. them. δμάω ſignificante δάμνω. Etymol. addit, σπάνιον literæ ε (dicendum enim fuiſſe δεδμέαται ut πεποίεαται) hoc δεδμήαται factum eſſe, ut πέφοβήαται.

Δέδμηκα, per ſyncopen pro δεδάμηκα: præt. perf. act. verbi δέμω, ut ſuprà etiam annotavi. Itidem δέδμημαι pro δεδέμημαι, ex eodem: necnon δέμητο pro δεδέμητο in pluſquamperfecto.

Δέδεγμαι, præter. perf. paſſ. verbi δεκίω, mutuatitium ex inuſitato them. δέκω.

Δείδιγμεν, per ſyncopen pro δεδίαγμεν, tenui in mediam converſa, præt. med. verbi δείδω.

Δείδιγμι, præter. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδιδα, teſte Euſt. & aliis: & ε verſo in ο, ſicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέλοιδα, οἶδα, & ſimilibus. Subjunctivo modo δεδίκω, quo Theocritus utitur loco præſentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. paſſ. verbi δοκάω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, ut ἐλήλυθα ex ἐλεύθω, πέπρωμαι ex πέρδω.

Δέδρηπα, præt. perfect. med. verbi δραπέω, unde participium δεδρηπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: unde paſſ. δέδραμαι. ex quo particip. δεδραμένος.

Δεδραμένος, præt. perf. act inuſ. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμοῦμαι, unde præt. δεδράμηκα, ut νενέμηκα ex νεμῶ fut. verbi νέμω,

Δέδρατο apud Homerum pro δέδυρται, facta literarum tranſpoſitione: itidemque ἐκδέδρατο pro ἐκδέδυρται, ex them δέρω & ἐκδέρω. facit enim δέρω futurum δαρῶ, præt. δέδαρκα, paſſ. δέδαρμαι, & per metathefin δέδραμαι.

Δέδορκα quoque pro δέδορκα dici tranſpoſitis literis ajunt.

Δέδρομα, præter. med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inuſit. themat. δρέμω.

Δεδυκεῖν, pro δεδυκέναι poëticè vel etiã Doricè. ut quùm Theocr. apud Euſt. τὼ ἥδη ἁνὸν ἅλιον dicit τὸν ἥλιον πάντως δεδυκεῖν, totum occidiſſe ſolem: à verbo δυκέω ſeu δύω.

Δεδυώμεθα, præter. perf. paſſ. verbi δυόω mutuatitium à δυνέομαι: facit enim δυόμαι fut δυνήσομαι.

Δεδυστύχηκα præterit. perfect. verbi δυστυχέω, foris aſſumpto augmento. Quæ ratio eſt in cæteris quoque verbis compoſitis ex δυς.

Δεήσει, futurum imperſonalis verbi δεῖ, mutuatitium ex inuſitato δέω. Vnde particip. aoriſti 1, δεήσαν: & futuri primi, δεησόμενον, quorum illud ſignificat, quod oportuit: hoc verò, quod oportebit.

Δεήσομαι, fut. 1, med. verbi δέομαι, mutuatitium ex δείομαι. unde & præt. perf. paſſ. δεδέημαι.

Δεδέγμην, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi δέχομαι, poëticam ectaſin primæ ſyllabæ habens pro δεδέκτο ſeu ἐδέδεκτο: ut apud Homerum δεδέγμεθ' Ἀχαιΐδα. Sic in infinitivo δεδέγθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δεδέχαται, Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν, & δεδέχατο itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem them. habentia & ipſa ectaſin primæ ſyllabæ metri cauſa, apud Hom.

Δείδια quoque primæ ſyllabæ ectaſin poëticam habet, propter metrum, pro δέδια. quod eſſe præteritum medium verbi δείδω, ſuprà docui.

Δείδι, eodem modo pro δέδι, de quo ſuprà. Itidemque δείδομεν pro δέδιμεν: de quo itidem ſuprà dictum eſt. Et δειδίξασθαι pro δεδίξασθαι, à δείδιττομαι.

Δείδοικα etiam pro δέδοικα eadem ratione dicitur, ex themate δείδω.

Δείκνυ, ſecundum quoſdam pro ἐδείκνυ, Ionicè ablato augmento, ſecundum quoſdam pro δείκνυσι per apocopen: in hoc loco Heſiodi, Οὐ γάρ οἱ ἤελιος δείκνυ νομὸν ὀρμηθῆναι. Alioqui & imperativi modi eſt, ut apud Gregor. in Maccab. encom. δείκνυ τὸ τῆς μιᾶς χαρᾶς δύσβατες πολυωδέστατον. velut & ἴσθι dicitur imperativè. Etymol.

Δεῖμε, Ionicè & poëticè pro ἔδειμε, ædificavit, aor. 1, verbi δέμω. Vnde particip. δείμας, & aor. 1, med. infin. modi δείμασθαι, necnon particip. aor. 1, δειμάμενος.

Δείμομεν, poëticè pro δείμωμεν, indicativo poſito loco ſubjunctivi: ut ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν & τρόπομεν pro τρόπωμεν, ac hujusmodi alia.

Δεῖξε. Ionicè & poëticè pro ἔδειξε, abjecto augmẽto: aor. 1, activus mutuatitius ex them. inuſ. δείκω. Facit enim δείκνυμι ſeu δεικνύω fut. 1, δείξω: unde aor. 1, ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δέρας, particip. aor. 1, ex them. δέρω, ut δείμας ex δέμω, νείμας ex νέμω.

Δεῦτε, Ionicè & poëticè pro ἔδευτε: aor. 1, act. verbi δείδω.

Δέχομαι, Ionicè pro δέχομαι: itidemq; δεκόμεσθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δέκτο, itidem Ionicè & poëticè pro δέδεκτο ſeu ἐδέδεκτο, ablato augmento: præt. pluſquamperfectum paſſivum verbi δέχομαι.

Δεξιόωντο, poëticè pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à themat. δεξιόομαι.

Δεργθείς, particip. paſſ. aor. 1, ex them. δέρκω.

Δοὐήσομαι, poëticè pro δεήσομαι, ut δοὔομαι quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δοὔομαι eſt etiam verbum paſſ. ab activo δοὐόω, ſignificante madefacio, humecto.

Δέχατο, pro δεδέχατο, abjecto augmento. Ambo præt. perf. paſſ. Ionicè pro δεδεγμένοι εἰσίν, à them. δέχομαι.

Δέχθαι, Ionicè & poëticè pro δεδέχθαι, præt. perf. paſſ. infinitivi modi ab eodem them. Apud Heſych.

Δέχμην apud eundem pro δεδεχόμην, per ſyncopen, pro quo ſuprà δεγμένος.

Δῆτε ex them. δήω, derivato ex δαίω, α in η converſo & ſubſcripto ι.

Δῆξω, fut. 1, verbi δάκνω, mutuatitium à verbo δήκω: unde & fut. 2, δακῶ mutuatur, & tempora ex his formata.

Δῆσαι, aor. 1, infin. modi, à them. δέω, cujus fut. δήσω.

Διᾶγε, Doricè pro διῆγε, præt. imperf. vel aor. 2, indic. act. vocis, à them. ἀγάω.

Διάδ', imperf. act. aoriſt. 2, à διέδω, ut δὸς ab ἔδων: ex them. ἀγ- δίδωμι.

Διαδράκοι, aor. 2, opt. modi, act. vocis, ex them. ἀγδράκω, δέρκω. nam facit δρακῶ, unde ἔδρακον, & in opt. δραίκοιμι.

Διαδρᾶναι, infin. aor. 1, ex inuſ. them. ἀγδράημι, pro quo ἀγδιδράσκω dici ſolet. Vnde & part. ἀγδρᾶς, ut τρὰς ex ἴστημι.

Διαείσομαι, fut. 1, med. verbi ἀγαείδω ſeu διείδω ſignificantis perſpicio, cognoſco. Item verbi ἀγαέω ſignificantis idem quod δυσλαίνω, ut annotat Euſt. in hoc loco Hom. Iliad. δ, ἀγ ὣς δὲ ἕστασ' ἐν τῆς.

Διαήσει, poëticè pro διήσει, à them. ἀγαίνημι pro δίνημι, tranſmitto, mutuante ſua tempora ex δίω. Heſych. verò ἀγήσει exp. etiam ἀγαπᾷ, perflat. Pro quo ſcribendum potius ἀγήσει, à them. ἀγήνημι: aut certè pro ἀγαπνεῖ reponendum ἀγαπνόσει. ut illud ἀγήσει ſit fut. verbi hujus ἀγήνημι.

Διαιωνιεῖ, Atticè pro ἀγαιωνίσει, ex them. ἀγαιωνίζω.

Διακοσμηθεῖμεν, pro ἀγακοσμηθείημεν, per ſyncopen, ex ἀγακοσμέω.

Διακελδόμεναι, Doricè pro ἀγακελεύσασθαι, ex them. ἀγακέλλω.

Διακελθεῖτε, poëticè metri cauſa pro ἀγακελεύσητε, per ſyncopen etiã, opt. aor. 1, paſſ. ex them. ἀγακέλλω. Niſi potius exiſtimandum eſt dici non ſolùm ἀκέλθω ut ἀκλίθω, ſed etiam ἀκελίνθω ut ἀκλίνθω.

Διαλαχεῖν, & particip. Διαλαχὼν, aor. 2, act. ex them. ἀγαλαγχάνω. verbum enim λαγχάνω fut. 1, facit ἀλήξω ſeu λήξομαι, mutuatitiũ ex inuſ. λήχω, ex quo habet & futurum 2, λαχῶ, unde aoriſt. 2, ἔλαχον.

Διαμπερὲς ἰδέειν, quod Heſych. exp. ἀγαπερῆσαι, eſt infin. aor. 2, ex them. ἀγαπέρθω, inſerto μ, ut ſit ſonantius. Niſi fortè eſt poëticè pro ἀγαπερθεῖν, metri cauſa. Porrò πέρθω fut. 2 facit πραθῶ, ut, δέρκω facit δρακῶ, & θαρσέω ſeu θαρσέω, θραθῶ. unde aor. 2, ἔπραθον, ex quo infin. πραθεῖν, & Ionicè ac poëticè πραθέειν.

Διανύσαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. ἀγανύω.

Διανεῖμαι, aoriſt. 1, act. infin. modi, ex them. ἀγανέμω: ex quo eſt & paſſ. aor. 1, ἀγανεμεθῆ. Ambo apud Heſych.

Διαπερᾶναι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. ἀγαπεράω.

Διαπεσεῖσθαι, infin. fut. med. ex verbo ἀγαπίπτω: ex quo & aor. 2, act. ἀγαπεσεῖν.

Διαπραθέειν, ex ἀγαπέρθω, ut docui paulo antè in Διαμπερὲς ἰδέειν.

Διαῤῥαγείης, opt. paſſ. aor. 2. ex ἀγαῤῥήγνυμι, mutuante ſua tempora ex inuſ. ἀγαῤῥήγω, vel potius ex ἀγαῤῥήσσω.

Διαστῆσαι, aor. 1, act. infin. modi, ex them. διΐστημι.

Διαχὼν, partic. aor. 2, act. verbi διέχω, mutuatitium à ἀγαχέω.

Διαωθωθῆναι, aor. 1, paſſ. infin. modi ex them. διωθάω.

Διαχέαι, infin. aor. 1, act. ex them. ἀγαχέω.

Διδάξω, fut. 1, verbi διδάσκω, mutuatit. ex inuſ. them διδάχω.

Διδαξαπῆσαι, infin. aor. 1, act. ab eodem them. ex inuſ. verbo διδαξαπέω. Heſych.

Διδείαση, poëticè, pro διδέαση ſeu διδέᾶσι, ut πθείαση pro πηέαση ſeu πθέᾶσι. ex them. δίδημι: apud Heſych.

Διδῆ, Ionicè & poëticè pro ἐδίδη, ex them. δίδημι.

Διδόαμεν, pro δίδομεν, pleonaſmo literæ α, ex them. δίδωμι. Euſt.

Διδοῖσθα, pro δίδοις, pleonaſmo ſeu paragoge Aeolica ſyllabæ θα, ut in ἔφηθα & ſimilibus. Apud Var.

Διδοῦναι, pro δίδναι, poëticè epenthesi literæ υ, ut πθεῖναι pro πηέναι iidem dicunt. Euſt. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Aeolicum eſſe tradunt nonnulli. ajunt enim Aeoles in imperativis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίλητι, ἴλητι, πίμπλητι. Quin apud Homerũ quoque legi δίδωθι illud, brevi propter metrum in longam converſa, ſcimus ex Euſt.

Δίε pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inuſ. them. δίεω pro δίειδα: cujus aoriſt. 2, fit ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui poſſet eſſe & ex δίω ſignificante διώκω, & vel tertia perſona imperf. aut aor. 2, augmento carens, vel imperativus.

Δίει, imper. præſens verbi δίημι ex inuſ. them. δίεω, per cõtractionem pro δίεε, pro quo & δίες dicitur. Alioqui δία eſt etiam aliquando tertiæ perſ. præſ. temp. à them. δίω.

Διέλε, aor. 2, act. verbi Διαφείω, mutuat. ab inuſ. διέλω. cujus infin. διελεῖν.

Διεξιέμμαι, Doricè pro διεξιέναι, à them. διέξειμι: à quo & διεξιοίμεθα ſignificans διεξερχοίμεθα.

Διέπτοσε, aor. 2, act. ind. modi, verbi Διαπίπτω, mutuat. ab inuſ. them. Διαπετέω.

Διεπέφραδε, poëtica anadiploſi pro διέφραδε: ex Διαφράζω. ſicut ἐπέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον.

Διεπρᾴθομεν, aor. 2, act. ind. modi, ex them. Διαπέρθω. Facit enim πέρθω fut. 2, πραθῶ, unde ἔπραθον.

Διέσσω, aor. 2, verbi δίεμαι: cujus particip. Διασάς.

Διεσσάς, particip. præt. perf. ex eodem them. pro διεσπακώς. Tradunt enim primùm dici Ionicè διεσπάς, exempto κ, & correpta penult. deinde ſublato etiam α, fieri διεσσάς. Niſi malis dicere ex σάω eſſe præt. med. ἔσσαι, ex quo partic. ἐσσάς, unde ἐσσάς, abſorpto α.

Δίζηαι, poëticè pro δίζεαι, facta ectaſi literæ ε metri cauſa. hoc autem δίζεαι Ionicum eſt pro δίζῃ ſecunda perſona ſingul. verbi δίζομαι.

Διῆεν, præt. imperf. verbi δίεμαι.

Διήεσαν, aor. 1, ind. verbi διεέσσω, ſecundum quosdam.

Διῆχθεν, quod Heſych. exp. διεκωλύθην, eſt aor. 1, paſſ. indic. modi, ex them. διέργω.

Διῆσαν, aor. 1, act. ind. modi, ex them. δίημι, cujus fut. διήσω ex inuſ. them. διέω.

Διϊχθαι, præt. perf. paſſ. infin modi, ex them. διϊκνέομαι, mutuante fut. ſuum ab inuſ. verbo δίκομαι.

Διϰαζέμμεν, Doricè pro διϰάζειν.

Διυδύσκον, Ionicè pro ἐδίυδυον, à them. διυδύω.

Διοίσω, fut. 1, verbi Διαφέρω, mutuatitium à δοίω.

Δίσδημεν, Doricè pro δίζημεν, ζ in σδ converſo.

Δμηῆτο, imper. aor. 1, paſſ. ex inuſ. them. δμιάω, pro quo dicitur δάμνημι & δέμνω, necnon δαμάζω.

Δοάσατο, dictum putatur pro δοιάσατο, detracto ι & geminato σ: vel pro ἐδοξάσατο, ſublato primùm augmento, deinde exempto ξ, & Aeolicè duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖεν, pro δόῃσαν: tertia plur. aor. 2, act. opt. modi, à prima δοίην, hæc autem ab ἔδων, aor. 2, ind. modi, ex th. δίδωμι.

Δοκηκῶ, per jocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, ut refert Varin.

Δόμμεν, Doricè pro δοῦναι, ut ἔμμεν pro εἶναι, ἔμμι pro εἶναι, & ſimilia: aor. 2, infin. modi, à δίδωμι. Iidem Dores & Δόμμαι dicunt pro δοῦναι, ut ἔμμαι pro εἶναι, ἔσμαι pro θεῖναι. ab eodem them.

Δόξω, fut. 1, verbi δοκέω, mutuatitium ab inuſ. them. δόκω, ex quo aor. 1, ἔδοξα, & particip. δόξαν.

Δός, imperf. ab ἔδων aor. 2, act. verbi δίδωμι: pro quo & δόθι dicitur, ut ἔθι & ἐς.

Δόσαν, Ionicè & poëticè pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. aor. 2, ἔδων, ex eodem them.

Δόσκον, poëticè itidem pro ἐδίδων: & δόσκες pro ἐδίδως, δόσκε pro ἐδίδω, derivato ex δόω verbo δόσκω, ut βόσκω ex βόω.

Δῦ, pro δύσο, ſublato σ & duobus ο in υ coaleſcentibus: ſecunda perſ. imper. aor. 2, vocis mediæ, ex them. δίδωμι.

Δοῦναι, infin. ejus dem aor. 2, ἔδων, ex eodem them. Itidemq; δόμεν participi. ejusdem aor. ab eodem verbo.

Δραθεῖν, aor. 2, act. inf. modi, à them. δαρθάνω, mutuante ſua tempora à δαρθέω. facit hoc δαρθέω fut. 2, δραθῶ, tranſpoſitis literis, ut πέρθω facit πραθῶ: unde aor. 2, ἔδραθον, ex quo infin. δραθεῖν. Alii tamen à δρήθω derivatum malunt.

Δραίλω, fugerem: opt. aor. 2, ab ind. ἔδραιν. hoc autẽ ab inuſ. them. δρῆμι, ut σαίλω ab ἴσημι, pro quo uſurpari ſolet διδράσκω.

Δραμεῖν, aor. 2, infin. modi verbi inuſ. δρέμω: pro quo ſolet uſurpari τρέχω. Ejus dem fut. 2, med. eſt δραμοῦμαι.

Δραῦναι, aor. 2, infin. modi, ab ἔδρᾶν aor. 2, indic. verbi δίδρημι. cujus aoriſti particip. eſt, δραύς, ut σάς.

Δραῦσον apud Ariſtoph. Atticè pro δραύσεις, ex them. δραύω, faciente fut. δραύσω. Sic enim ille, οἷσθ' οὗ τὸ δραῦσον.

Δρῶντων, Atticè pro δράσαντων, ex them. δράω. Solent enim Attici genitivos plur. participiorum quorundam uſurpare pro tertiis perſ. plur. imperativorum præſ. temporis.

Δρῴοιμι, quod Heſych. exp. τηρεῖτοίλν, eſt pro δρῷμι ſeu δραῖοιμι. opt. præſens ex them. δραίω.

Δῦ, poëticè & Ionicè pro ἔδυ, detracto augmento: aor. 2, verbi δῦμι ſeu δίδυμι.

Δύθι, imperativus ejus dem aor.

Δύμμαν, Doricè pro δῦναι, infin. ejus dem aor.

Δυμάσθη, Ionicè pro ἐδυμάσθη, detracto augmento: aor. 1, paſſ. ind. modi, à them. δυμάομαι, mutuatitium habente fut. δυμάσομαι, tanquam à δυμάζω.

Δυῶς, Ionicè pro ἐδύωσε, ex them. δυόω.

Δυώη, ut ἐπίσῃ pro δυώασαι & ἐπίσασαι: ex quibus & κῦ πάλιν facta putantur. Ionicè enim δυώεαι & ἐπίσεαι, unde δυώῃ & ἐπίσῃ, contracto ε & α in η, & ſubſcripto ι. Var.

Δυωήσεαι, Ionicè pro δυωήσῃ, η reſoluto in εαι. Ambo ſecunda perſona fut. δυωήσομαι, quod verbum δυώομαι mutuatitium habet ex inuſ. δυωέομαι.

Δυόωσι, poëticè pro δυῶσι, ex them δυάω, derivato ex δύω.

Δύσεαι, Ionicè pro δύσῃ, ſecunda perſ. fut. 1, medii δύσομαι, ex th. δυόω ſeu δύω. Niſi malis eſſe ſecundam perſ. præſentis temp. ex poëtico verbo δύσομαι, formato & translato ex fut. in præſens, à cujus imperfecto, eſt ſecunda perſ. δύσο, & tertia δύσετο ſive δύσετ', augmento carentes. Necnon imper. δύσο, Ionicè pro δύσε, ut apud Hom. δύσεο δ' ἀλκὴν, induere robore. δῦναι.

Δυσπίσιον, imperf. verbi δυσπετέω.

Δύσκε, Ionicè pro ἔδυσκε, à poëtico verbo δύσκω pro δυάω ſeu δύω.

Δῴω, Δῷης, Δῴη, Atticè pro δοίλν, δοίης, δοίη, aoriſt. 2, opt. modi, à them. δίδωμι.

Δῶσι, cum ι ſubſcripto, eſt ſingul. numeri & tertiæ perſ poëticam ſeu Ionicam habens paragogen, ut λάθῃσι, ἕλῃσι, & ſimilia pro δῷ: fin abſq; ι, eſt tertia perſona pluralis. Ambo ſubjunct. modi, aor. 2, act. à them. δίδωμι. Heſych. & alii.

Δωσωῦσι, Doricè pro δώσουσι, ut λεξουῦσι pro λέξουσι. Solent enim Dores circunflectere futura, & in tertiis plur. pro ου dicere υν.

Δώωσι, poëtico pleon. literæ ω, pro δῶσι, de quo paulo anté. Sed & δύω affertur pro δῶ, diciturque eſſe Ionicum.

E.

Ε῎Α, interdum eſt præteritum imperfectum Ionicum, pro ἐῶ, vel ἤ, ſecundum quosdam σωεσταλμένον ex ἦα, dicentes etiam regulariter debuiſſe dici ἔον: ſecundum alios ex ἐῶ, per τμῆσιν ſive Διάλυσιν, ut ἤδεα ex ἤδειν. Interdum eſt tertiæ perſonæ ſingul. præſ. temporis, per apocopen facta ex ἐάει, nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia perſ. per contractionem ex ἐάει. pro quo poetæ dicunt ἐάει, ut ὀράᾳ, ἰαχᾴ, pleonaſmo ſeu epenthesi literæ α ut apud Hom. Il. ε, Ἀντίον εἰμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἔα παλὺς Ἀθήνη, non ſinit me trepidare & metuere. Nonnunquam eſt imper. præſ. temp. per contractionem ex ἔαε. Alioqui eſt & interjectio ὀκνηλίξεως, ut tradunt nonnulli.

Ε῎άα, poëticè pro ἐᾷς, uti jam dixi in præcedente Ε῎ω.

Ε῎αγα, Attica ſeu Ionica dialyſi diphthongi pro ἦγα, præt. med. verbi ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificantis, frango. Vnde partic. ἐαγώς.

Ε῎άγλω, Atticè itidem pro ἤγλω: aor. 2, paſſ. ab eodem them. Vnde partic. ἐαγείς, & inf. ἐαγλῶαι retento augmento.

Ε῎αδε, itidem Attica ſeu Ionica diphthongi reſolutione, pro ἦδε. quod ἦδε eſt præt. med. verbi αὐδάω ſeu ἄδω, ſignificantis ἀρέσκω, placeo. Vnde partic. ἑαδώς.

Ε῎ακα pro ἔωκα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ε῎άλη, ſimiliter Attica ſeu Ionica diphthõgi reſolutione pro ἤλη: aor. 2, them. ἄλημι ſignificantis κακλίνω, πλανῶμαι, συρέφομαι, ex quo partic. ἀλείς. Etymol.

Ε῎άλων, eodem modo pro ἤλων: aor. 2, verbi ἄλωμι. Et ἑάλωκα itidẽ pro ἤλωκα, ab eodem ἄλωμι, mutuante ſua tempora ab ἁλόω.

Ε῎αύδανον, eadem ratione pro ἐαύδανον dicitur, à th. αὐδάω.

Ε῎αυτα, Ionica reſolutione diphthongi & ipſum dicitur pro ἐῶτα, & ἕαυθ pro ἐαύτο, ab ἦμαι. Ambo apud Heſ.

Ε῎αξα quoque pro ἔαξα dicitur, ut ἐαγε pro ἦγε, itidem ab ἄγνυμι ſeu ἄγω ſignificante, frango.

Ε῎ασας etiam Var. affert pro ἐκαθεσπίσας, annotans & ipſe Ionica diphthongi diſſolutione dictum eſſe pro ἦσας, ab ἤδω. Alioqui & ab ἄδω ſeu αὐδάω eſſe poſſet, ſi neutralem ſignificationem haberet.

Ε῎ασι, Ionicè pro ἐᾶσι ſicut πθέασι iidem Iones dicũt pro πθεῶσι, & διδόασι pro διδῶσι, reſolventes diphthongũ penultimæ ſyllabæ in tertiis perſ. plur. præſ. temp. vocis activæ verborum in μι.

Ε῎ασκε, Ionicè itidem pro ἔα, ex them. ἐάω: niſi malis ἑάσκω.

Ε῎αται & Ε῎ατο, Ionicè pro ἐῶται & ἐῶτο, ſicut πεποιέαται & πεποίεατο pro πεποίωται & πεποίωτο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formam præteriti, præſ. autem habet ſignific. Paulo antè ἕαυται & ἕαυτο habuimus ex Heſych. Ionicè itidem, ſed tantùm cum vocalis η reſolutione in εα.

Ε῎άφθη

Ε᾽ἄφθη etiam Ionicam habet diphthongi reſolutionẽ pro ἔφθη, ex them. ἔπομαι, ſicut ἔασι pro ἐᾶσι iidem Iones dicunt, & πέασι pro πᾶσι: nec non ἐάλη ſecundum Euſtath. ἔλη, ex ἔλημι, derivato ab ἁλέω: ſecundum alios tamen pro ἧλη ab ἄλημι. Vtitur autem iſto ἐάφθη. Homer. Il. υ. dicens, Ε᾽κλίνθη σ᾽ ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ᾽ ἀσπὶς ἐάφθη, inſequuta eſt, ἐπικλίθησε. Minus probabilis eorum opinio eſt qui ἐάφθη iſtud pro ἐάφη dictum volunt pleonaſmo literæ φ. Verùm affertur ἐάφθη & pro ἅφθη, ab ἅπλομαι, η in εα reſoluto, ut paulo antè in multis aliis.

Ε᾽ᾶε, pro ἔβη, aor. 2. indic. verbi βαίνω, ſignificantis gradior, vado. quod ἔβαε Ariſtoph. uſurpavit etiam pro ἐπῆλθε ſeu ἐπῆλθε, aggreſſus eſt & invaſit, ſimplici uſurpato pro cõpoſito: dicens, πρὸς θεὸν ἔβαμεν. Rurſum ἔβα Laconicè uſurpari ajũt pro ἔα, pleonaſmo literæ β, ut ἔβασον pro ἔασον dici, paulo pòſt annotabo.

Ε᾽βαν, poëticè pro ἔβησαν, aor. 2. indic. verbi βαίνω.

Ε᾽βαρυάθησαν, aor. 1. ind. à verbo βαρυαθέω.

Ε᾽βασον, pro ἔασον, hoc eſt συγχώρησον, pleonaſmo literæ β, Syracuſano & Laconico, ut teſtatur Etymol. qui itidem ἔβαστω pro ἔαστω dici annotat.

Ε᾽βαφον, aoriſt. 2, act. ind. modi, à verbo βάπτω, tanquam ex βάφω, vel etiam tenui in aſpiratam converſa, euphoniæ cauſa. Vnde paſſ. ἐβάφθην.

Ε᾽βλω, aor. 2, ind. modi à verbo βῆμι, ut ἔγλω ab ἵστημι, ἔθλω à τίθημι. cujus tertia plur. eſt ἔβλησαν.

Ε᾽βησε, aor. 1, ind. modi, itidem à βῆμι ſeu βαίνω, mutuantibus ſua tempora à βάω, ut ἵστημι à στάω.

Ε᾽βήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod poëtico more ex fut. in præſens tralatum eſt. Sic δήσετο ex δήσομαι, de quo paulo ſuprà. Sunt verò & alia quorum μέλλων ἀεὶ ἐνεστῶτος ἀναπτέχθ.

Ε᾽βίων, aor. 2, verbi βίημι, ut ἔγνων & ἔκλων & ἔδων à γνῶμι, ἅλαμαι, δῶμι. Verum pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ε᾽βλαβον, aor. 2, verbi βλάπτω, tenui in mediam verſa. unde paſſ. ἐβλάφθην.

Ε᾽βλάκδυμαι, Atticè ſecundum quosdam pro βεβλάκδυμαι, ex th. βλακδύω.

Ε᾽βλαμμαι, itidem Atticè pro βέβλαμμαι, à themate βλάπτω. Euſtath.

Ε᾽βλασκήτες, itidem pro βεβλασκηκότες, Attica abjectione conſonantis ex augmento, quemadmodum iidem Attici ἐβεβιωμένης dicunt pro βεβιωμένης, ἐβεβωμένος pro βεβρωμένος: Aeolica lingua econtrà conſonantem augmenti in communi etiam lingua omitti ſolitam aſciſcente, dicenteq; παπάφεγμαι pro ἐπαπάφεγμαι, & πεπλεύγωμαι pro ἐπεπλεύγωμαι. præſente enim incipiente à duplici conſonante, tantùm ε augmenti loco aſciſcitur. Etymol. & lexicum vetus.

Ε᾽βλασον, aor. 2, indic. à them. βλασάω ſeu βλαστέω, ut ἤμαρτον ab ἁμαρτάω ſeu ἁμαρτέω.

Ε᾽βλήθ, per ſyncopen pro ἐβεβλήθ, quod eſt præt. pluſquamperf. paſſ. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum à βλέω. Niſi quis eſſe velit imperf. à them βλῆμαι.

Ε᾽βλιδυκα, Atticè pro βεβλίδυκα, propter euphoniam, ut refert Euſtath. At ἐβλίδηθ Heſych. affert pro ἐβλίδηθ & ἐβλιδίσανθ. quod haud ſcio an ſit aor. 2, verbi βλόμαι.

Ε᾽βλήθ. aoriſt. 1, paſſ. verbi βλόμαι, mutuatitius ab inuſ. βλέομαι.

Ε᾽βρώθ, aor. 1. paſſ. verbi βρώθω ſeu βρώσσω.

Ε᾽βραχον, aoriſt. 2, act. verbi βρέχω. unde paſſ. ἐβράχθ, & particip. βραχείς.

Ε᾽βρω, aor. 2. act. verbi βρῶμι, ut ἔδω ex δίδωμι, ἔγνω ex γνῶμι. Legitur apud Heſych. & exponitur non ſolùm ἔφαγον, ſed etiam ἔδακεν, διέφθειρε.

Ε᾽βωσεν, apud eundem pro ἐβόησεν, ſeu ἐκραξεν, κάλεσεν. ut Varin. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι ſuprà habuimus pro βοήσομαι.

Ε᾽γγάασα, præt. med. verbi ἐγγάομαι ſeu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cujus ſecunda & tertia perſ. duali ἐγγάατον per ſyncopen metri cauſa dicitur ἐγγᾶτον, ut infrà ἐκγεγάαθον pro ἐκγεγᾶτον. Hom. Il. ζ. τοὶ Γ᾽ἄλιῳ ἐγγεγάασι. Et apud Etym. Α᾽μφω δ᾽ ἐγγάατον φασεμβρότες ἠελίοιο. Vbi legendum videtur ἐκγεγᾶτον & φαεσιμβρότες.

Ε᾽γεγύνηκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinſecus, alioqui & extrinſecus augmentum aſſumendo, facit ἐγγυήκα.

Ε᾽γγιῶ, fut. Atticum verbi ἐγγίζω, pro ἐγγίσω.

Ε᾽γγύησα, aor. 1, act. verbi ἐγγυάω, augmẽto carẽs, ut & in comp. παρεγγύησε apud Syneſ. & in ἐνεγγύησε. apud Plut. itidemq; in ἐνεγγυησάμενος apud Demoſth. Quorum hæc duo ſunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ε᾽γεγραφήκειν, præteritum pluſquamperfect. activum verbi γράφω. mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω non ſolùm γράψω, ſed etiam γραφήσω, ut τύπτω non ſolùm τύψω, verùm etiam τυπήσω.

Ε᾽γενόμεθα, aor. 2. med. verbi γίνομαι.

Ε᾽γήθ, per ſyncopen poëticam ex ἐγήθεθ, à verbo γίνομαι ſeu γένομαι. Exponitur etiam ἔλεθ, de qua ſignif. dixi ſuprà in Γένθ.

Ε᾽γερθεν, Doricè ſeu Bœoticè pro ἠγέρθησαν: aor. 2, paſſ. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, unde ἤγερκα. & paſſ. ἤγερμαι, ex quo ἠγέρθην.

Ε᾽γηγερθ, Ionicè pro ἐγηγερμένοι ἦσαν: pluſquamperf. paſſ. indic. modi, ab eodem them.

Ε᾽γήγερμαι, præteritum perf. paſſ. ejusdem verbi ἐγείρω, Atticè pro ἠγερμαι, ut act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Vnde pluſquamperf. paſſ. ἐγηγέρμην, & particip. ἐγηγερμένος.

Ε᾽γημα, aor. 1, act. verbi γαμέω, tanquã ex γάμω, ut ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alii tamen per ſyncopen ex ἐγάμεσα factum ajunt, α in η Ionicè converſo. Vnde particip. γήμας.

Ε᾽γῆρα pro ἐγήρᾳ, ut ἔδεα pro ἔδει, ex inuſ. them. γάρημι, ut Euſtath. tradit. Poteſt tamen & à γηράω deduci.

Ε᾽γκεχόδα, præt. med. verbi ἐγχέζω, ut φεύζω facit πέφευδα. ε autem in ejusmodi biſyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum eſt, ut λέπω, λέλοπα.

Ε᾽γκεχυσμένος, part. paſſ. ex præt. perf. verbi ἐγχυσάζω, ut ἐγκεχαρισμένος ex verbo ἐγχαριζω. facit ἐγχυσάζομαι, præter. perf. ἐγκεχύσασμαι, ut ἐγχαρίζομαι dat ἐγκεχάρισμαι. Verùm nõ ſolùm intrinſecus augeri dicunt hoc verbum, ſed etiam extrinſecus, & dici ἐνεχυσασμένος. Quod tamen non eſt ab hoc ἐγχυσάζω, ſed ab ἐνεχυσάζω. Iraq; dicendum foret ἠγχυσασμένος, ut non modò ἀνήλωκα, ſed etiam ἐνάλωκα reperimus.

Ε᾽γκύρσας, participiũ ex ἐνέγκυρσα aoriſto 1, activi ἐγκύρω, facientis futur. non modò ἐγκυρῶ, ſed etiam ἐγκύρσω, Aeolicè.

Ε᾽γκω, per ſyncopen ex ἐγκέω, Dorico infin. verbi ἐγχέω, apud Heſych.

Ε᾽γνωκα, præt. perf. act. verbi γιγνώσκω, mutuatitium ex γνάω. facit enim γνώσκω futurum γνώσω, unde & aor. 1, ἔγνωσα.

Ε᾽γνων, aor 2, verbi γνῶμι, ut ἤλων ex ἁλῶμι eſt.

Ε᾽γνωσμαι, præt. perf. paſſ. ejusdem verbi γνῶμι ſeu γιγνώσκω, mutuatitium itidem ex γνάω. Vnde aor. 1. paſſ. ἐγνώσθην.

Ε᾽γρεο, Attica ſyncope, ut volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imperat. verbi ἔγρομαι, eadem ſyncope facti ex ἐγείρομαι. Vnde & imperf. ἔγρεθ pro ἠγείρεθ.

Ε᾽γρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω. id enim fut. 2, facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγερκα, Atticè ε in ο converſo, ut in ἔωρακα, ἔφθορα, & ſimilibus. inde, reperitis duabus initialibus literis præſentis Attico more: inſerto etiam ς, ἐγρήγορα. Vnde poëticum verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici ſolet γρηγορέω, abjecto ε.

Ε᾽γρήγορθαι, infin. paſſ. ex medio formatus. ἐγείρω enim facit præt. med. ἐγρήγορα, uti jam dictum eſt. unde fit ἐγρήγορκα, terminatione activa, inſerto κ, & paſſ. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitivus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex paſſivo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per ſyncopen. Solent autem Aeoles ejusmodi infinitivos paſſivos in ορθαι deſinentes ωσπαροξύνειν, contra communem regulã, ut τέτυφθαι, μέμφθαι, ἔφθορθαι. Euſt. p. 790. Idem tamen alibi imperativum ἐγρήγορθι per ſyncopen & προπερ. factum eſſe ſcribit ex ἐγρηγόρτω. ſicut infinitivum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoq; deducunt, dicentes primò pleonaſmum eſſe literæ θ, de induſtria à poëta admiſſum, ut alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde ſyncopen literarum ε & ν, inſuperque Aeolicam accentus retractionem.

Ε᾽γρωται, Heſych. affert pro ἥλωται: forſan ex inuſ. them. γρέω, ex quo ζωγρέω, ſignificans ζωὸν αἱρέω, vivum capio.

Ε᾽γρομαι, Attica ſyncope pro ἐγείρομαι: itidemque à participio ἐγειρόμενος per ſyncopen fit ἐγρόμενος.

Ε᾽γύμνασμαι, Atticè pro γεγύμνασμαι, apud Heſych.

Ε᾽γχεον, poëticè & Ionicè pro ἐνέχεον, ſine augmento, à themate ἐγχέω.

Ε᾽γχεώσας, partic. aor. 2, act. verbi ἐγχεώνυμι, mutuat ab ἐγχέω.

Ε᾽δαον, ἔδαες, ἔδαε, aor. 2. act. verbi δαίω ſeu δαέω. Vnde aor. 2, paſſ. ἐδάην.

Ε᾽δακον, aor. 2, act. verbi δάκνω, vel proprius vel mutuatitius ab inuſ. them. δήκω.

Ε᾽δάμεν, aoriſt. 2. paſſ. verbi δάμνα ſeu δαμνημι. Facit enim fut. 2. δαμῶ, aor. 2, act ἔδαμον, ex quo paſſ. ἐδάμην.

Ε᾽δάμνα, præt. imperf. verbi δαμνάω, ſecundum quosdam. Poteſt tamen eſſe & à δάμνημι, haberes; προπερ τέτηκα, ſicut ἔδα & ἐγήρακα.

Ε᾽δαρθον, aor. 2, act. verbi δαρθάνω ſeu δαρθέω. Apud Heſychium legitur & paſſ. aor. 2, ἐδάρθη, expoſ. ἐκοιμήθη.

Ε᾽δαρκον, per metatheſin pro ἔδρακον, metri gratia. eſt autẽ aor. 2, act. verbi δέρκω.

Ε᾽δαφίει, fut. 1, Atticum verbi ἐδαφίζω, pro ἐδαφίσει.

Ε᾽δδαισε, poëticè geminata conſonante metri gratia, pro ἔδαισε: aor. 1, act. verbi δαίδω.

Ε᾽δεαι, Ionicè pro ἔδῃ: ſecunda perſ. verbi ἔδομαι.

Ε᾽δέγμην, per ſyncopen, vel pro ἐδεδέγμην, exempta ſyllaba δε, & tunc eſt præt. pluſquamperfect. vel pro ἐδεχόμην: exempto ο, & aſpirata in mediam converſa. à them. δέχομαι.

Ε᾽δεδήει, præt. pluſquamperfect. med. verbi δαίω. facit id præter. perf. δέδηα. At ἐδεδήει eſt præt. pluſquamperf. med. verbi δαίδω. facere enim id præteritum δέδηα ſuprà docui.

Ε᾽δέδμηθ, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi δέμω, per ſyncopen pro ἐδεδέμηθ. Facit enim δέμω fut. δεμῶ. unde præt. perf. δεδέμηκα, ut νενέμηκα ex νέμω: & per ſyncopen δέδμηκα, exempto ε, paſſ. δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην,

Ε᾽δέησε, aor. 1, act. verbi δέω, vel etiam impersonalis verbi δεῖ, mutuat. ex δέεω seu δέεϊ.

Ε᾽δέθλω, aor. 1, passiv. verbi δέω, cujus præt. pass. δέδεμαι.

Ε᾽δείδισαν per syncopen pro ἐδεδίεσαν, ut testatur Etymol. Est autem hoc ἐδεδίεισαν tertia pers. plur. præt. pluſquamperfect. verbi δείδω, ex perfecto med. δείδια, de quo ſuprà.

Ε᾽δέμω, aor. 1. act. verbi δέμω, ut οἴσω. Et voce med. ἐδεμόμην, cujus tertia pers. plur. num. est ἐδέμοντο.

Ε᾽δεξα, aor. 1, act. verbi δείκνυμι ſeu δεικνύω, mutuantis fut. ſuum ab inuſ. them. δείκω. Vnde med. aor. ἐδεξάμην, pass. autem ἐδείχθην.

Ε᾽δεραε, aor. 1, act. verbi δέω, ut ἔδεμε paulò antè.

Ε᾽δηκε, Doricè pro ἐδέδηκε per ſyncopen: pluſquamperfect. paſſ. verbi δέχομαι.

Ε᾽δήιστε, poëticè pro ἐδέησε ſeu ἔδησε. dicunt enim δήομαι pro δέομαι, & δήϊα pro δέη, metri gratia.

Ε᾽δῇ, ſecunda perſona fut. 2, ἐδέσμαι, ex verbo ἔδομαι.

Ε᾽δηδε, præt. med. verbi ἔδω, pro ἧδε, habens Atticam reduplicationem duarum præſentis initialium literarum.

Ε᾽δήδυται & Ε᾽δήδυϑε, Ionicè pro ἐδηδεσμένος ἐστὶ, & ἐδεδησμένος εἰμὶ: præt. perfect. & pluſquamperf. paſſ. verbi ἔδω. facit ἔδω fut. 1, act. ἐδέσω. præt. perf. ἤδεικα, & Atticè ἐδήδεκα: unde præt. perfect. paſſ. ἐδήδεσμαι, cujus tertia perſona ἐδήδεται, abjecto σ ἐδήδεται, & Ionicè ἐδήδυται, ut refert Etymol. ex Herodiano gramm. Vtitur autem eo verbo Homer. dicens, Οὐ σοί γε σπείσεται ᾗ ἐδήδυται, quæcunque tibi ebibita & comeſa ſunt.

Ε᾽δήδοκα, præt. perf. act. verbi ἔδω Atticum. Fut. enim facit ἐδέσω, ex inuſ. them. ἐδέω. Vnde præt. perf. ἤδεκα, & Atticè primum reduplicatis duabus præſentis initialibus literis, deinde ε in ο converſo, (ut in τέτροφα, κέκλοφα, πέπομφα, & ſimilibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt. pluſquamperf. ἐδηδόκειν, & particip ἐδηδοκώς. ex quibus compoſ. κατεδήδοκε, & κατεδηδοκώς. Var. verò & ἐδήδοται ex vet. ſchol. ſeu comment. affert: quod paſſ. est ex them. ἐδῶ, faciente fut. ἐδώσω, præt. ἤδωκα, & Atticè ἐδήδοκα, ex quo paſſ. ἐδήδομαι, ut δέδομαι.

Ε᾽δηδώς. particip. præt. medii ἔδηδε, ex eodem them. Facit enim ἔδω fut. 2, ἐδῶ, præt. med. ἧδα, Et Atticè reduplicatis primis duabus literis præſentis ἔδηδε.

Ε᾽δηκα quoq; eſſe dicitur præt. Atticum præfixis præſ. primis literis, pro ἧκα. cujus tamen nullam apud Græcos mentionem reperio, ideoque ſuſpectum ipſum habeo.

Ε᾽δήχθη, aor. 1, paſſ. verbi δάκνω. habet enim id fut. δήξω, mutuat. ab inuſ. them. δήκω. Vnde præt. paſſ. δέδηγμαι, & ex eo aor. 1, ἐδήχθην.

Ε᾽ἐδε pro ἐδίδου, ut ἐπίθε pro ἐπίθη. Illud, ex διδέω pro δίδωμι uſurpato, hoc ex πιθέω pro πίθημι.

Ε᾽δμηνα, aor. 1, act. verbi δαμάω, ut ἐμίμνα, ἔχνυα.

Ε᾽δμωαι, Doricè & poëticè pro ἔδεαι. ex them. ἔδω. Habet autem ſyncopen hoc ἔδμωαι. nam pro ἔδεαι prius dicitur ἐδέαρ & ἐδέεαι, unde poſtea illud ἔδμωαι per ſyncopen factum eſt.

Ε᾽δμαι, Atticè interdum pro ἐδόμαι, ut φάγμαι pro φαγοῦμαι, πίομαι pro πιοῦμαι. fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ε᾽δυν, pro ἔδοσαν, ab ἔδων, aor. 2, verbi δίδωμι more Bœotico.

Ε᾽δυνὶ, Doricè ſeu Aeolicè pro ἔδοσι, à them. ἔδω.

Ε᾽δῦμαι, fut. 2, med. verbi ἔζω: tenui autem ſpiritu ſcriptum ἐδῦμαι, eſt fut. 2, med. verbi ἔδω.

Ε᾽δυπον, aor. 2, act. verbi δλιπέω. Facit enim fut. 2, δλιπῶ & aor. 2, ἔδυπον ut συγάω facit ἔσυγον, & κτυπέω, ἔκτυπον.

Ε᾽δρα pro ἔδρη, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ut ſuprà in ἔβα, ἐγήρα, ἐδύμεναι: aor. 2, verbi δρῆμι ſeu δίδρημι. Alioqui poteſt eſſe & imperfect. verbi δράω, contractum ex ἔδραε.

Ε᾽δραθον, aor. 2, act. verbi δλαρθάνω ſeu δλαθέω, poëticam literarũ metathelin habens pro ἔδαρθον, ut ἔδρακον, ἔπταθον. Sunt tamen qui à δράθω derivare malint. Eodem modo comp. καταδαρθάνω ſeu καταδαρθέω facit κατέδραθον. Heſych. verò & ἰδράθη affert pro κατενεμήθη. quod eſt paſſ. aor. 2, ejusdem them.

Ε᾽δρακον, aor. 2, act. verbi δέρκω, ut jam dictum eſt.

Ε᾽δραμον, aor. 2, act. verbi inuſ. δρέμω, pro quo uſurpari ſolet τρέχω.

Ε᾽δρυ, pro ἔδρησαν, ut ἔβαν pro ἔβησαν, ἔδυν pro ἔδυσαν: aor. 2, act. verbi δρῆμι ſeu δίδρημι. Niſi malis eſſe aor. 1, act. verbi διδράσκω ſeu δράω, per ſyncopen itidem pro ἔδρασαν. nam verbum illud διδρήσκω facit fut. δράσω, à δράω.

Ε᾽δυσάμενος, poëticè pro ἐδυσάμενος, ut ὀρόωντες pro ὁρῶντες. ex them. ἐδύσομαι.

Ε᾽δω, ἔδυς, ἔδυ, aor. 2, act. verbi δύω. Verùm ἔδων interdum eſt prima perſ. ſing. numeri, interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico, ut ἔδον pro ἔδυσαν.

Ε᾽δωνήθω, aor. 1, paſſ. verbi δμώομαι, mutuat. ex inuſ. them. δμωέομαι, ex quo habet fut. δμωήσομαι, præt. δεδμώημαι. Atticè verò & ἠδωνήθην dicitur pro ἐδωνήθην.

Ε᾽δύσαϑε, poëticè metri gratia, geminato σ pro ἐδύσαϑε: aor. 1, med verbi δμώω ſeu δύω.

Ε᾽δωκα, pro ἔδωσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα: aor. 1, act. verbi δίδωμι, mutuat. ex inuſ. them. δόω.

Ε᾽ἔκτα, poëtico pleonaſmo pro ἔκτα: ut ἐάδιθον pro ἄδιθον, & ἰάνθη pro ἄνθη dicunt iidem. Eſt autem hoc ἔκτα præt. perf. paſſ. verbi ἴσκω ſeu ἄκω.

Ε᾽άλεον, eodem modo pro ἄλεον, ex them ἀλέω.

Ε᾽ἄπα, itidem poëtico pleonaſ. dicitur pro ἅπα: & ἔαπον pro ἄπον. quorum illud eſt aor. 1. verbi inuſ. ἔπω, hoc autem aor. 2.

Ε᾽αμάμβε, ſimiliter pro ἀμάμβε: part. ex ἐϝαμάμβω pro ἐαμάμβω, aor. 1. med. verbi ἔδω. Cujus aor. ſecunda perſ. eſt ἐάσατο pro ἔασο vel potius ἄσω, ſignificans ὠμοιώσω. nam paſſivam habet ſignif. Heſych. verò ἐασάσθω affert etiam pro ᾠχρησα, ἐπλήθυν quod videtur eſſe ab ἄω, eo.

Ε᾽ασάμβω autem eſt pro ἀσάμβω, ab σάνυμι ſeu ἄω ſignificante induo.

Ε᾽έλδομαι etiam pleonaſmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et derivatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ε᾽έλσω itidem pro ἕλσω: hoc autem per ſyncopen interdum pro ἐλάσω, interdum pro ἑλήσω. Vnde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος, ſignificans ἐληλαμένος vel ἐληλιμένος, interdum & ἀπεκεκλεισμένος & ἀπεργμένος. Ambo apud Homer.

Ε᾽έλπε ſimiliter pro ἔλπε ſeu ἤλπετο: & ἐέλποιμι pro ἔλποιμι ſeu ἐλπίσωμι. Ambo poëtica.

Ε᾽ένδυνεν, eodem modo pro ἔνδυνεν ſeu σνέδυνεν, à th. σνδύω.

Ε᾽έργαϑε, itidem poëtico pleonaſ. pro ἔργαϑε ſeu ἔργαϑε, à themate ἐργάϑω.

Ε᾽έργε quoque pro ἔργε ſeu ἔεργε, à them. ἐέργω pro ἔργω. Vnde & præt. imperf. ἐέργετο pro ἔργετο ſeu ἔεργετο: & præter. pluſquamperfect. ἐέρκτο pro ἕρκτο: particip. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Ε᾽έργνυσαι eadem ratione pro ἔργνυσαι, quod ἔργνυσαι derivatum eſt ex ἔργω.

Ε᾽ερτο autem, quod Heſych. affert pro σπερέμενα, dubium fit ne pro ἕρτο an ἦρτο an alio quopiam.

Ε᾽έρχατο, rurſum pro ἔρχατο ſeu ἔρκατο. Eſt autem hoc Ionicum pro εἰργμένοι ἦσαν. Præt. pluſquamperf. paſſ. ab ἔργω.

Ε᾽έσθω item pro ἕσθω: tertia perſ. aor. 2, paſſ. imper. modi, ex activo them. σνύμι ſeu ἕω. Ex quo & ἔεσο pro ἔσο præt. pluſquamperf paſſ. Et aor. 1, med. ἐέσατο pro ἔσατο, geminato etiam σ metri cauſa.

Ε᾽ζῶ, ἔζῃς, ἔζῃ, Doricè ſecundum quoſdam dicitur pro ἔζων, ἔζας, ἔζα, à them. ζάω. Poteſt tamen eſſe etiam ab inuſ. them. ζήμι. Ejusdem ζάω aor. 1, eſt ἔζησα.

Ε᾽ζύγλω, aor. 2, paſſ. verbi ζεύγνυμι ſeu ζεύγω. facit enim fut. 2, ζυγῶ, aor. 2, ἐζύγην, unde poſtea paſſivum illud.

Ε᾽ζωον, poëticè pro ἔζων, ex them. ζάω.

Ε᾽ζωσμαι, præt. paſſ. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, ut χώννυμι ſua tempora ex χόω mutuatur. Vnde aor. 1, ἐζώσθην, & particip. ἐζωσμένος.

Ε᾽ῆ, poëticè pro ᾖ tertia perſona præſentis ſubjunctivi ὦ, ex verbo εἰμί. Vide & Ε᾽οι infrà.

Ε᾽ῆν, itidem poëticè pro ἦς, eram: ἔης, pro ἦς, eras: imperf. indic. modi, ab eodem them.

Ε᾽ηκε, ſimiliter pro ἧκε, pleonaſmo literæ ε poëtico: & ἔηκα pro ἧκα, aor. 1, act. verbi ἵημι, facientis fut. 1, ἥσω, ex ἵημι.

Ε᾽ιδύεσον, eodem modo pro ἰδύεσον, à them. αὐδαάω. apud Varin.

Ε᾽ηδεα quoq; pro ἤδεα uſurpatum, habet poëticum iſtum literæ ε pleonaſmum. Rurſum verò ἤδεα illud poëticã habet paragogen pro ης, ut ἐφῆδεα pro ἐφῆς. eſt autẽ imperfectum verbi εἰμί.

Ε᾽ησι item pro ᾖσι. hoc autem ᾖσι poëtica adhuc paragoge pro ᾖ. ſolent enim poëtæ certis perſonis ſingularibus conjunctivorum aſciſcere illud σι, dicere q; λάβησι pro λάβῃ, eodem q; modo ἔῃσι pro ἔῃ. Atticam tamen eſſe hanc Φησὶ ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ὡς θήκω, & peculiariter nominatam fuiſſe l᾽Ευκαιον, φ Ibycus imprimis ea uteretur, annotat ex priſcis grãmaticis Varinus.

Ε᾽ησσον, idem quod ἔασσον, teſte Heſych. Vnde intelligimus ἐάω duplex facere futurum, & ἐάσω nimirum & ἐησω.

Ε᾽ητε rurſum pro ἦτε, miſeritis. aor. 2, conjunctivi modi, à themate ἵημι.

Ε᾽ηλον, aor. 2, act. verbi ἠλάω.

Ε᾽θαον, aor. 2, act. verbi θιήσκω, mutuatitius ex inuſ. th. θάω.

Ε᾽θὲς, partic. ab ἔθλω ſeu ἄθλω, aor. 2. paſſ. verbi a ct. ἵημι.

Ε᾽ϑελησθε, poëtica paragoge pro ἐϑέλης, ut ἔφησθα pro ἔφης, & ἤδεα pro ἤς. Conjunct. præſens ex them. ἐϑέλω.

Ε᾽ϑελήσω, fut. 1, verbi ἐϑέλω, mutuatitium ex inuſ. them. ἐϑελέω.

Ε᾽ϑεσαν, aor. 2, indic. modi à them. τίθημι. Media voce ἐϑεντο dicitur in eodem tempore & ab eodem them. cujus prima perſ. ſing. eſt ἐϑέμλω, tertia ἔϑετο.

Ε᾽ϑιόμεϑα & Ε᾽ϑεῦντο, Ionicè pro ἐϑιώμεϑα & ἐϑεῶντο: à ϑιέομαι Ionicè itidem uſurpato pro ϑεάομαι. unde & aor. 1, med. ἐϑησάντο pro ἐϑεάσαντο. necnon ἐϑήκατο voce activa Varinus affert pro ἐϑεάσαντο & ἐθαύμασεν.

Ε᾽θηκα, aor. 1, verbi τίθημι contra regulam pro ἔθησα, ut ἔδωκα irregulariter itidem pro ἔδωσα uſurpari notum eſt. Mutuatur autem hoc τίθημι futurum ſuum ab inuſ. them. θέω.

Ε᾽θηλα, aor. 1, act. verbi θάλλω, ut ἔψηλα eſt à ψάλλω.

Ε᾽θλω, aor. 1, paſſ. indic. modi, à verbo activo ἵημι: pro quo & ἔθλω dicitur. Dicitur enim & ἀφέθη & ἀφείθη. quia duplex eſt præteritum paſſ. ἕμαι & εἷμαι.

Ε᾽θε, pro ἔθησε, ut ἕ pro ἕσο: ſecunda perſ. aor. 2, med. indic. modi,

ex them. πῆμι, facit enim πῆμι aor. 2, act. ἔθλω, unde pass. ἐθέμλω, & secunda pers. ἔθεσο, ex qua ἔθην, ejecto σ, & ε contracto in ε.

Ἔθρεξα, aor. 1, act. verbi τρέχω: tenui in aspiratam reversa, propter χ enim sequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα, itidem tenui in aspiratam reversa est aor. 1, à verbo τρέφω, cujus fut. θρέψω. At aor. 1, pass. ἐθρέφθλω an rectè itidem per aspiratam scribatur, dubito.

Ἐθῶσι, tertia pers. aor. 2, pass. conjunct. modi è them. ἴημι: ex prima ἐθῶ. Ea autem ex aor. 2, pass indicat. ἔθλω.

Εἶ, secunda pers. verbi εἰμὶ vel εἶμι: interdum & imperf. præsens verbi εἶμι, unde ἔϊσι & ἄπεισι pro ἔϊσθι & ἄπιθι: sicut πίθει quoque pro πῖθι reperitur.

Εἶα, ἔας, ἆς, præt. med. verbi εἶμι. pro quo & ἧα dicitur poëticè. Alioqui ἔα est & interjectio quædam hortantis, pro quo ἄα quoque scribitur.

Εἴαθω, poëticè metri causa pro ἔαθω, hoc autem ἔαθω Ionicam resolutionem habet τῶν pro λῶτο, sicut ἐάλω pro ἥλω dicitur, & similia alia. præt. imperf. ab ἧμαι. Hesych. tamen exp. ἦσαν.

Εἴασκε, Ionica paragoge τῶν σκε pro ἔα: imperf. verbi ἐάω. At ἔασε est aor. 1, ejusdem.

Εἴατην & Εἰατο, poëticè & metri gratia pro ἔατην & ἔατο. Ἔατην autem & Ἔατο Ionicè dicta sunt pro λῶτην & λῶτο: quorum illud est præter. perf. temporis vel præsentis, hoc pluſquamperfecti vel imperfecti.

Εἴδεεν, Ionica ϑεμαιρέσει τῶν κατὰ ἔκτασιν λ, pro λέϑεεν, sicut ἄϊσϑαι quoque & ἀϊδόμενος pro λέϑεσϑαι & λειδόμενος.

Εἰδείλω, opt. præs. verbi εἴδημι: ex quo & infin. præsens ἐδέναι, ut πϑείλω & πῖϑεναι ex πῆμι. Hæc enim formatio simplicior est quàm eorum qui illud ex εἴδυμι dicũt μεταπεπωλάδθαι, hoc autem ex ἀδηκέναι συγκεκφθαι. Notum autem est esse multa verba quorum quædam tempora sequuntur normam verborum in μι desinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰδήτω, fut. 1, act. verbi εἴδω, mutuatitium à them. εἰδέω. nam ex fesc ἔσω facit.

Εἶδον, aor. 2, act. verbi εἴδω: pro quo & ἴδον dicitur.

Εἶδοσαν, Bœoticè pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœotos tertias personas plurales imperfecti & utriusq; aoristi, ισσυλλάβως facere primis pluralibus, dicentes ἐτυπλόσαν pro ἔτυπλον, ἐτύψάσαν pro ἔτυψαν, ἔδοσαν pro ἔδον, ἐμφθοσαν pro ἔμφθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præsens subjunctivi à verbo εἴδημι, ut πϑῶ à πῆμι, ἰσῶ ab ἵστημι. Nam εἴδω seu εἰδέω facit quædam tempora in modũ verborum in μι, nimirum εἰδείλω, in optativo præsentis temporis: εἰδῶ, in subjunctivo: εἰδῆναι, in infinitivo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subjunctivi à suis verbis circumflexis, πῆμι à πῆέω, ἵστημι ab ἱστέω, δίδωμι à δίδεω, & sic alia ab aliis.

Εἰδὼς, partic. medium ejusdem them. εἴδω seu εἰδέω. facit enim in indicativo præteriti med. εἶδα à fut. 2, εἰδῶ, unde & aor. 2, ἔδον. Quãvis alii hoc εἰδὼς per syncopẽ ex εἰδηκὼς factũ existiment, inter quos est Eust. Sed Etymologi sententia simplicior est.

Εἶεν, tertia pers. præs. opt. per syncopẽ Atticâ pro ἔϊησαν, ex them. εἰμί. Quin & cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant, diciq; ἔμεν pro ἔϊημεν, & ἔτε pro ἔϊητε. sicuti Ἀφικνεῖσθε pro Ἀφικνείησθε apud Homerum legi, suprà docui. Prima autem singul. est εἴλω.

Εἴλω autem est aor. 2, opt. activi, ex themate ἴημι, ut θείλω ex πῆμι.

Εἴθλω, seu ἔθλω, aor. 1, pass. indic. modi, ex eodem them. Facit enim ἰημι seu ἑω præt. pass. duplex, εἷμαι & ἕμαι. unde duplex iste aoristus. εἴθλω & ἔθλω.

Εἴθισα, aorist. 1, act. verbi ἐθίζω. ex quo & particip. præteriti activi ἐθικὼς, & præt. pass. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi ἔοικα: pro quo Atticè ἔοικα dicitur, repetita initiali præsentis litera, & ι in ο verso sicut in πέποιθα, οἶδα. Quidam tamen volunt esse aor. 1, Bœoticum pro εἶξα, ut ἔϑηκα pro ἔθησα.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi activi ἵκω. ex cujus pluſquamperfecto ἵκειν Atticè fit ἥκειν.

Εἶκα præter. perf. activum verbi ἴημι, Bœoticum secundum quosdam pro ἧκα, ut τέϑεικα pro τέϑηκα. Potest tamen ex ἑω formatum tale habere augmentum dici quale ἔπα, ἔλον, ἔχον, & quæ his sunt similia, quæ nimirum ι augmenti loco sibi ascisc unt in præteritis & aoristis.

Εἶκτον & Εἴκτην, poëtica diphthongi dialysi dicuntur pro ἔκτον & ἔκτην. hæc autem, syncopen passa, usurpantur pro ἔκατον & ἑκάτην, personis dualibus præteriti perfecti & pluſquamperfecti ἔκα & ἔκειν, ex them. ἵκω.

Εἶκτο autem, est tertia persona singul. præt. pluſquam. passivi, ex prima εἴγμαι, passa itidem poëticam diphthongi dialysin. facit enim εἴκω præt. pass. ἔγμαι, ex activo ἔχα.

Εἰκὼς, particip. præteriti perfecti ἔοικα, ex eodem them. ἵκω.

Εἴλεγμαι, præt. perf. pass. verbi λέγω, Atticum pro λέλεγμαι. solent enim Attici augmentum λ quorundã à λ incipientiũ in præteritis vertere in ε, ut ἔλαφα etiam dicũt pro λέλαφα, euphoniæ gratia, ut putatur. Inde particip. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴλεφα, itidem præt. Atticum verbi λείβω, pro λέλειφα.

Εἶλετο, tertia pers. singul. aor. 1, med. ἑλόμλω, ex verbo αἱρέω, mutuante suum fut. 2, ab inusitato them ἕλω.

Εἰλεῦντο, Doricè pro εἰλέοντο seu ἑλδ, θ, à th. activo εἰλέω.

Εἰλήλυθα, poëticè pro ἐληλυθα, metri gratia insertis ι &ο. hoc autem ἐληλυθα est præt. med. verbi ἔρχομαι mutuantis fut. 2, act. ἐλεύθω. facit enim fut. 2. ἐλυθῶ, exempto ε diphthongo ad corripiendam, (juxta regulam) penultimam. unde aor. 2, ἦλυθον, & per syncopen ἦλθον: præt. med. ἤλυθα, & Atticè, reduplicatis primis præsentis ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλεθμθν, poëtica syncope pro εἰληλεθμεθν. Notandũ verò præterea est, quod ad ἐληλυθα attinet, esse qui dicãt in prima quidem syllaba poëticam esse ἔκτασιν τῶ ε, in penultima verò syncopen Aeolibus propriam. Eust. πῶς σήμαινον τὰ ἐν τῇ ἔρχεσθαι Ionicam esse scribit, alteram autem Bœoticam.

Εἴλημμαι, Atticè pro λέλημμαι, ut ἄλεγμαι paulo antè pro λέλεγμαι: præt. pass. verbi act. λαμβάνω, mutuatitiũ ab inus. them. ληθω. Vnde partic. ἐλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præter. activum ejusdem themat is; Atticum itidem pro λελῆφα. Vnde particip. εἰληφὼς.

Εἴληχα, itidem præt. Atticum verbi λαγχάνω pro λέληχα: ex inus. them. λήχω.

Εἰλίχατο, Ionicè pro ἐλιγμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. pluſquamperf. passivi, ab activo them. ἑλίσσω. ut ὀρωρύχατο iidem dicunt pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, ante τ in tertia singulari inserto α, & tenui quæ præcedit, conversa in aspiratam.

Εἰλίμλω aor. 2, med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cujus tertia plur. ἔλοντο: secunda singularis ἔλῃ.

Εἶλον, aor. 2, act. ejusdem them.

Εἴλοχα, Atticè secundum quosdam pro λέλεχα: præt. perf. activum verbi λέγω. habet autem ο in penultima ut κέκλοφα, πέπομφα, & similia.

Εἰλύατο, Ionicè pro ἐλυμθνοι ἐσὶ, ex them. ἑλύω. Dictum enim est paulo antè etiam, Iones tertias personas præteritorum passivorum indicativi modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante το vel τι.

Εἶμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi εἰμί: ideoq; significans modò missus sum, modò indutus sum. Vide partic. εἱμένος.

Εἰμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι, præt. perfect. passivum verbi act. μάρω. facit enim μείρω præt. pass. μέμαρμαι, ut ἀπέρω ἀπαρμαι, κέρω κέκαρμαι: unde ἔμαρμαι fit augmento με Atticè in ε cõverso, ficut in ἔληφα, ἔληχα, ἔλεγμαι augmentum λε in ε versum esse videmus.

Εἰμὲν, poëticè pro ἐσμὲν. prima pers. plur. verbi εἰμί.

Εἶμεν, Doricè pro εἶναι: præsens infinitivi ejusdẽ them. Habet verò illud ἔμμεναι ascititium. Dicitur enim primùm ἔμμαι Doricè pro εἶναι, deinde ἔμμεναι, advocato ad ε, ut volunt nonnulli.

Εἰμὲς, Doricè itidem pro ἐσμὲν, ut λέγομες pro λέγομθν dicunt. idẽ. ἐμὲν autem poëticè pro ἐσμὲν, ut paulo antè docui, est à them. εἰμί. quanquam secundum Heraclidem ἐμὲν regularius est quam ἐσμὲν, ut prolixius docet Varin. & alii.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: secundum quosdam poëticè etiam usurpari solitum pro ἦν, eram, à them. εἰμί. quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, in fin. aor. 2, act. à them. ἴημι, ut θεῖναι est in fin. aor. 2, ex verbo πῆμι. At verò εἶναι est in fin. præsens verbi substantivi εἰμί. nam ἐμὶ significãs πορεύομαι, & properi sonum enon, facit ἴεναι.

Εἶντα, tertia pers. plur. præt. perf. pass. εἶμαι, de quo suprà. cujus pluſquamperf. εἴμθν.

Εἶξα, aor 1, verbi ἴκω. At tertia persona plur. ἔξαν, Bœoticè pro ἔκασι usurpata cõperitur, pleonasmo ι ante σ, ut ἐϑέσι præt. med. nõ itè aor. 1. act. Aristoph. ἔξασι δ' οἱ ἐξοίσι πεπεισμένοισι. Etym.

Εἶπα, aor. 1, anomalus verbi inus. ἔπω, ut tradũt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, ut ἔικα. Aoristum tamen potius esse, ostendit partic. ἔπας.

Εἰπὲ, imper. aorist. 2, ab ἔπον, ut λαβὲ ab ἔλαβον, Atticè mutato accentu, ut volunt nonnulli. Ab eodem them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infinitivus ejusdem aoristi, ab eodem verbo.

Εἶπεσκε, Ionicè pro ἔπε: tertia pers. sing. aor. 2. ἔπον.

Εἴπησθε, Aeolica paragoge pro ἔπῃς, ut ἤεδα pro ἦς, aor. 2, subjunct. ab eodem them.

Εἰπόμλω, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco ascitum habens ι, ut ἔλον, ἔχον, & similia.

Εἶπον, aor. 2, act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititium ι, quod in reliquorum quoq; modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam privilegio. nam εἰπὲ dicitur in imperativo, εἴποιμι in optativo, εἴπω in subjunctivo, εἰπεῖν in infinitivo, itidemq; participium facit εἰπών. At εἶπον est imperativus ex aor. 1, εἶπα, mutatũ habens accentũ itidem ut εἰπὲ, pro εἶπον: forsan etiam ad differentiam aor. 2, indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασο, εἰργάσθη, sunt præt. perf. & aor. 1, pass. ab activo them. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco ascisc it ι. Vnde & aor. 1, med. εἰργασάμλω.

Εἴργμαι, præt. pass. verbi εἴργω vel ἔργω: ar. εἴργμαι est ab ἄργυμι, mutuante itidem ab ἄργω sua tempora.

Εἴρεαι, Ionicè pro ἔρῃ, secunda pers. sing. verbi ἔρομαι.

Εἶρε, ionicè itidem pro ἄειρε: ſecunda Perſ. imper. præſ. ab eodem them.

Εἰρηκὼ, præt. perf. activum inuſ. verbi ἐρέω, habens aſcititium ι loco augmenti, ut ἔπον, ἔοργα, & ſimilia. Cujus paſſ. εἴρημαι: unde particip. εἰρημένος.

Εἴρυκα, præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens & ipſum ι loco augmenti aſcitum. cujus aor. 1, ἔρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύαθ', Ionicè pro ἐρύμθοι ἦσαν: tertia perſona plur. facta ex 3. ſingul. ante τ inſerto α, ſicut in ἐλύαθ', ab eodem them. ἐρύω.

Εἴρυθ', tertia perſ. ſingul num præt. pluſquamperf. paſſivi, ab eodem them.

Εἰρύαται & Εἰρυαθ', Ionicè pro εἰρυμθοί εἰσὶ & ἐρυμθοί ἦσαν: præt. perfect. & pluſquamperf. verbi ἔρυγμι ſeu ἔρυγω, ſicut ἐλύαθ' ſuprà.

Εἶρψα, aor. 1, verbi ἔρπω, habens & ipſe ι loco augmenti aſcitum, ut ἔρυκα, ἔρηκα, & ſimilia. Itidem in imperf. facit ἔρπυθον.

Εἰρώτων & Εἰρώθα, pro ἠρώτων & ἠρώθα, tanquam ex ἐρωτάω, habente Ionicam ΩΣΥΝΘΕΣΙΝ τῶ ι, ſicut & ἄρω pro ἔρω Ionicè uſurpari creditur.

Εἶς, ſecunda perſona præſentis vel imperfecti à them. ἔμι. Ab ἐμὶ autem non dici ἄς, ſed ἔς tradunt, oxyton ας, idque encliticum eſſe interdum.

Εἶς, particip. aor. 2 activi à them. ἵημι, ut θὰς à τίθημι. Cujus fœm. ἔσσα, neutrum ἕν.

Εἶσα, aor. 1 act. interdum verbi ἔδω: interdum verbi ἔμι, pro quo ἦσα etiam dicitur, reſoluta diphthongo, converſoque ε in η & ſubſcripto ι. At ἔσσα aſpiratum, eſt aor. 1, verbi ἕννυμι ſeu ἕω.

Εἰσάμην, aor. 1 med. verbi ἔδω vel ἔμι. exponitur enim non ſolùm ὡμοιώθην, nec non διενόησα, ſed etiam ἐπορσύθην. unde eſt ἔσσατ' ἴμῳ, pro eo quod Homerus dicit βῆ δ' ἴμῳ. Quanquam in hac ſignif. ſunt qui non ab ἔμι, ſed ab ἔω derivatum velint.

Εἴσετο, Ionicè pro ἔσητο, ſecunda perſ. fut. 1 medii, ex them. ἔδω, vel ἔω.

Εἶσθα, Aeolica paragoge pro ἔς, ut ἔπηθθα pro ἔπης, ἴφησθα pro ἔφης: à them. ἔμι. apud Homer.

Εἶσθαι, infin. præt. perfect. paſſ. interdum à verbo ἵημι, interdum à them. ἕννυμι ſeu ἕω. ut ἕσσο quoque.

Εἶσι, tertia perſ. ſingul. verbi ἔμι: at verò oxytonon εἰσὶ, eſt tertia pluralis, verbi ſubſtantivi εἰμί.

Εἴσομαι, fut. 1 med. verbi ἔδω: item verbi ἔμι, ab inuſ. ἔω. unde & aor. 1 med. eadem duo verba communem habent. Heſych. vero ἔσομαι exp. non ſolùm ὄψομαι, γνώσομαι: nec non ὁμοιώσομαι, ab ἔοικα: adhæc εἰσελεύσομαι, ὁδοιπορήσω, ab ἔμι: verùm etiã ἰδρύσομαι. In qua poſtrema ſignificatione videtur ι habere κατὰ θέσιν l'αντικὼ, ab ἔω pro ἵω. Significat enim ἵω etiam ſtatuo. unde aor. 1, ἔσσεν, quod Etymol. exp. ἐκάθισε: & comp. κατὰδ' ἔσσεν pro ἐκάθισε δέ.

Εἶσται, tertia perſ. præt. perf. paſſ. ἕμαι: quod eſt non ſolùm ab ἵημι, ſed etiam ab ἕννυμι ſeu ἵω ſignificante in duo, interdum & ab ἕω ſignificante καθίζω. unde in pluſquamperf. ἧστο.

Εἰσήκειν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἵημι, pleonaſmo literæ ι in prima ſyllaba.

Εἴσω, fut. 1, act. verbi ἔδω.

Εἶτε, per ſyncopen pro ἄϊτε, ut Ἀμφιαραθεῖτε apud Homerum pro Ἀμφιαραθείητε. præſens optativi à them. ἀμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἴϊτω: quod eſt tertia perſ. imper. præſentis pro ἴτω, à them. ἐμί. Euſtath. At ἔστω quod Heſych. exp. ἐλθέτω, eſt ab ἔμι.

Εἰχένην, quod idem Heſych. affert pro εἰκαίαν, eſt infin. præt. perf. activi ab ἔκω. facit enim ἔκω fut. 1, ἕξω, præt. perf. ἔοχα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω, augmenti loco aſcitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω, ι augmenti loco itidem aſcitum habens. ω autem κατὰ πλεονασμὸν, ut tradunt grammatici.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex ἔαον, habens verò & ipſum ι loco augmenti. At in ἀᾶσι, præſente conjunctivi, pleonaſmus eſt τῶ ι, pro ἰᾶσι.

Εἴωσεν, pro ἔωσε, itidem habet pleonaſmum τῶ ι, apud Heſychium.

Ἐκάδδυον, Doricè pro ἐκάδδυον, à καδδύω. Dorico them. pro καδδύω: apud eundem. exponit autem ἐπάνθυε.

Ἐκάλυ, aor. 2 paſſ. verbi καίω, facit enim fut. 2, καῶ, aor. 2, ἐκάην. unde paſſ. ἐκάλυ.

Ἐκάδδυδον, præt. imperf. verbi καδδύδω: habens augmentum extrinſecus aſſumptum, ſicut aor. 1, ἐδύκλωσε & ſimilia.

Ἐκαθήμην, itidem augmentum habet extrinſecus, hoc eſt præpoſitioni præfixum: à verbo κάθημαι.

Ἐκαθήρθεν, aor. 1, act. verbi καθαίρω, duplex habens augmentum, & intrinſecus & extrinſecus, ut & alia quædam.

Ἐκάθιζον, præt. imperf. verbi καθίζω, habens & ipſum augmentum extrinſecus, ut καθήμην. Itidemque ἐκαθίσθη dicitur. necnon ἐκαθέδη à καθέζομαι.

Ἐκαλήμην, Aeolicè pro ἐκαλέμην, ut ἐνοήμην pro ἐνοέμην. Apud Varin.

Ἐκαμον, aor. 2, act. verbi κάμνω: med. autẽ, ἐκάμοντο apud Heſych. qui exp. κατεγράσαντο.

Ἐκάμμυον, poëticè pro κατέμυον, à καμμύω pro καταμύω.

Ἔκανον, aor. 2, act. verbi καίνω. facit enim fut. 2, κανῶ.

Ἔκαον, aor. 2, act. verbi καίω. unde med. voce ἐκαόμην.

Ἐκάρη, aor. 2, paſſ. verbi κείρω.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi καίω. at paſſ. aor. 1, ἐκαύθην.

Ἔκβαλον, poëticè pro ἐξέβαλον: aor. 2, act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκεχάμβην, poëticè pro ἐκεχαδήνεα: ex verbo ἐκχάνω. facit enim fut. 2, ἐκχαῶ, mutuatitium ab ἐκχάω: unde præt. med. ἐκχάμαι, ex quo infin. ἐκχαέμεναι, & Doricè ἐκχαίμην, ex quo ἐκχαίμην per ſyncopen. apud Homerum.

Ἐκδεδερμένος, particip. præt. perf. paſſ. à them. ἐκδέρω.

Ἐκεκάσμην & Ἐκέκαστο, præt. pluſquamperf paſſ. verbi κάζω.

Ἐκέκλετο, pro ἐκέλετο, pleonaſmo τῶ κ, ex them. κέκλομαι pro κέλομαι Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἐκέρσε, Aeolicè pro ἔκειρε, aor. 1, act. verbi κείρω.

Ἐκεχάνεα, Ionicè pro ἐκεχήνεα & ἐκεχήνη: pro quo Atticè ἐκεχήνη dicitur, contractis ε & α in η. Varin.

Ἐκῆα, aor. 1, act. verbi καίω. ut χέω facit ἔχεα. verùm hîc retenta brevi, illic autem in longam verſa ſicut in ἔψηλα. Sic ἔλπα.

Ἐκήκιον, per reduplicationem poëticam pro ἔκιον, tanquam ex them. κηκίω.

Ἐκῆθεν, Doricè pro ἐκεῖθεν, ſignificante ἐκατέρωθεν, apud Heſych. Poſſit verò alicubi eſſe etiam pro ἐκθείναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἐκίχε, aor. 2, verbi κιχάνω, mutuat. à κιχάω.

Ἐκλαγον, aor. 2, act. verbi κλάγξω, mutuat. à κλήγω. At aor. 1, ejusdem eſt ἔκλαγξα.

Ἐκλάδθην, aor. 1, paſſ. verbi κλάω: ut ἐκλάδθην, aor. 1. paſſ. verbi κλάω.

Ἐκλέλαθον, poëticè pro ἐξέλαθον, aor. 2, act verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθε eſt præt. med. ejusdem verbi, habens η in α converſum.

Ἐκλήισαν, Ionicè pro ἔκλασαν, reſoluta diphthongo, & ι in η converſo. Nili malis eſſe à κληίζω. Vtroque certè modo derivat Euſtath.

Ἐκμαῶσι, aor. 2, paſſ. conjunctivi modi, ex them. ἐκμαίνομαι. Vnde infin. ἐκμαῶναι.

Ἐκμηλε, poëticè pro ἐξέμηλε: à them. ἐκμηλέω.

Ἐκόπη. aor. 2, paſſ. verbi κόπτω.

Ἐκορέθη, aor. 1, paſſ. verbi κορέννυμι, facientis fut. 1, κορέσω, ex inuſ. them. κορέω.

Ἐκόσμηθεν, Bœotiscè pro ἐκοσμήθησαν, converſo ησαν in εν. aor. 1, paſſ. verbi κοσμέω.

Ἐκπαιωίατον, fut. Atticum pro ἐκπαιωίσετον, à them. ἐκπαιωίζομαι.

Ἔκραγα, præt. med. verbi κράζω. facit enim fut. 2, κεκράγω, unde & aor. 2, ἐκράγην. At ἐκραγλῶσα, & ἐκραγὲς, ſunt ab ἐξερράγλω, aor. 2. paſſ. verbi ἐκρήγνυμι ſeu ἐκρήσσω.

Ἐκρέμω, tertia perſ. præt. imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, eſt ejusdem imperf. ſecunda perſona. Ionicè enim ἐκρέμω dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, unde poſtea ἐκρέμω per contractionem & Atticé.

Ἐκρήνα, pro ἐκρήνα, aoriſto 1, activi verbi κρατάω pro κραίνω.

Ἐκρέσσω, ſecunda perſona aor. 1, med. ἐκρεσσάμην, à them. κρέομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρέσσω. At ἐκρέθω eſt aor. 1, paſſ. ejusdem verbi.

Ἐκρύβλω, aor. 2, paſſ. verbi κρύπτω, facientis fut. 2, κρυβῶ, tenui in mediam verſa. ut in βλαβῶ.

Ἔκρυφα, Atticè pro κέκρυφα. præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκταν, teſte Euſtath. aor. 2, act. ex κτείνω. Vel potius eſt ἔκτα pro ἔκτη, ut ἔθα pro ἔθη, ex inuſ. them. κτῆμι, unde ex particip. κτάς.

Ἔκταγκα poëticè pro ἔκτακα: à κτείνω, ut τέτακα à τείνω.

Ἐκτάθεν, Bœoticè pro ἐκτάθησαν, converſo ησαν in εν & retracto accentu: itidem à verbo κτείνω. At ἐκτάθεσαν eſt infin. aor. 1, paſſ. à verbo ἐκτείνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμησι, Ionica paragoge pro ἐκτάμε: aor. 2, act. ſubjunctivi modi ex them ἐκτέμνω.

Ἔκταν pro ἔκτασαν, ut ἔβαν pro ἔβασαν ſeu ἔβησαν. aor. 2, act. inuſ. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτάμην, Varin. & Etymol.

Ἔκτανον, aor. 2, act. verbi κτείνω. facit enim fut. 2, κτανῶ, ut στείρω, στερῶ. unde aor. 2. ἔκτανον.

Ἐκταύθην, infin. præt. paſſ. à κτείνω, ut ἐστάρθην à στείρω. Et ἐκτάνθην, aor. 1. paſſ. indic. modi ab eodem them. Facit enim κτείνω, perf. act. ἔκταγκα, tanquam à κταίνω.

Ἔκτες, per ſyncopen pro ἔκτεινας, ſecundum quosdam. Sed eſt potius aor. 2, verbi κτῆμι, ut in ἔκτε paulo antè admonui.

Ἔκτο, aor. 1, med. verbi κτῆμι. facit enim ἔκτην voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἑκτόν, adverbium poſitivum à verbo ἕξω.

Ἑκτέατο, Ionicè pro ἑκτῶντο ſeu ἐκέκτηντο. Solent enim tertias plurales præteritorũ ex verbis in ω purum deſinentibus formare ex tertiis ſingularibus, inſerto α ante ται & το. Nota verò & ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem uſurpatum, vel Atticè ſecundum quosdam: & ſimiliter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum ſunt frequentia.

Ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, ut ἔσταγα.

Ἐκυδάσσατο, Ionicè & poëticè pro ἐκυδάνθη. aor. 1, med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσε, aor. 1, Aeolicus verbi κύρω, ut ἔκερσε.

Ἔκφανον, poëticè & Bœoticè pro ἐξεφάνησαν, ſublato primùm augmen-

augmento, deinde ησαν in ων converso. Ex them. σαφαίνω.

Ε᾽λᾶ, Atticè pro ἐλάσεις.

Ε᾽λάαν, poëticè pro ἐλᾶν seu ἐλαυνέειν, ut ὀράαν pro ὁρᾶν. Itidemq; ἐλάα in Epigram. pro ἐλάσεις seu ἐλαυνέις. Alioqui ἐλάαν est & nomen Atticum pro ἐλαία.

Ε᾽λάασσον, Ionicè pro ἥλασσον seu ἥλαττον, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαάσσω.

Ε᾽λαβον, aorist. 2, act. verbi λαμβάνω, mutuatitius ex inusitato themate λήβω.

Ε᾽λαθέις, particip. ex ἠλάθω, aor. 1, pass. verbi ἐλαυνω seu ἐλάω.

Ε᾽λαθον, aor. 2, act. verbi λανθάνω, mutuatitius ab inus. them. λήθω, Vnde & aor. 2, med. ἐλαθόμην.

Ε᾽λακον, aor. 2, act. verbi ληκέω, teste Eustath.

Ε᾽λάσασκε, poëticè & Ionicè pro ἤλασε, abjecto primùm augmento, deinde σε in σασκε cõverso, aor. 1, act. verbi ἐλαυνω, ex ἐλάω.

Ε᾽λασκε, itidem poëticè & Ionicè pro ἤλα seu ἤλαυνε: præter. imperf. verbi ἐλάω.

Ε᾽λασσάμβων, poëticè geminato σ metri causa, pro ἐλασάμβων, particip. aor 1, med. à verbo ἐλαυνω, faciente fut. 1, act. ἐλάσω, ex them. ἐλάω. Itidem voce act. ἐλάσασι pro ἐλάσαι.

Ε᾽λάχνε, aor. 1, act. verbi λαχαίνω.

Ε᾽λαχον, aor. 2, act. verbi λαγχάνω, ex inus. them. λήχω.

Ε᾽λε, imper. aor. 2, act. verbi αἱρέω, ex them. ἕλω.

Ε᾽λέειν, Ionicè & poëticè pro ἑλᾶν: aor. 2, vel fut. 2, ejusdem verbi ab eodem them.

Ε᾽λεηῶσι, aor. 1, pass. conjunctivi modi ex them. ἐλείω.

Ε᾽λείψασκον, Ionicè pro ἔλειψαν, αν (terminatione plurali tertiæ pers. aor. 1, act. indic. modi) verso in ασκον, ut ὤρσασκον & ὦσασκον de quibus dicunt pro ὦρσαν & ὦσαν. Etymol.

Ε᾽λεκτο, Ionicè & poëticè pro ἐλέλεκτο: præter. pluſquamperf. pass. verbi λέγω. Nisi quis malit esse præter. imperf. exempto per syncopen ε, & media in aspiratam conversa. Sic ἔδεκτο dicitur vel pro ἐδέδεκτο, vel pro ἐδέχετο: & similia alia.

Ε᾽λελήθεε, Ionica diphthongi ει resolutione pro ἐλελήθει: præter. pluſquamperf. med. verbi λανθάνω, ex inus. them. λήθω. A quo est & ἐλελήθεσαν pro ἐλελήθεσαν, Atticè exempto ε ex diphthongo.

Ε᾽λελικτο, præt. pluſquamperf. pass. verbi ἑλίσσω. facit enim fut. 1. ἑλίξω, præt. perf. act. ἕλιχα, pass. ἕλιγμαι, & Atticè repetitis duabus initialibus thematis literis ac syſtole facta τοῦ η ἐλέλιγμαι. Ita Etymolog. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλελιζω, & carere augmento, sicut aor. 1, act. ἐλέλιξεν itidem augmẽto carens, ab eodem verbo defluxit. ex quo & particip. ἐλελιξάμβων. Vtitur autem hi. Homerus, apud quem & partic. præſ. ἐλελιζομβήν.

Ε᾽λέλιχθεν, Bœoticè pro ἐλελίχθησαν, cõverso ησαν in εν aor. 1, pass. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω habẽs reduplicationem Atticam & τροπὴν τοῦ η εἰς ε, sicut præcedens ἐλελικτο.

Ε᾽λελοίπεσαν, Atticè pro ἐλελοίπεισαν: tertia pers. plur. præt. perf. med. à them. λείπω, ut ἐπεποίθεσαν à πέποιθα.

Ε᾽λεσθ, infin. aor. 2, med. ex them. αἱρέω, mutuatitius ex inus. verbo ἕλω. At ἑλέσθω & ἑλέσθε, sunt imperativi, ejusdem temporis & ab eodem them.

Ε᾽λέσθω, Ionicè & poëticè pro ἑλέσθω, dempto augmento. tertia pers. dualis num. ex prima ἕλον pro ἕλλον: aor. 2, act. ab eodem verbo.

Ε᾽λδε, Doricè pro ἔλθε: imper. aor. 2, med. ab eodem.

Ε᾽λδόμαι, fut. 1, med. verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύθω. Vnde & particip. ἐλδύσόμβων.

Ε᾽λέχθω, aor. 1, pass. indic. modi, à them. act. λέγω.

Ε᾽λησα, aor. 1, act. verbi λάω, pro ἕλκυσα, exempto σ, ut ἔχεα & ἔχυτα pro ἔχυσα, & ἔκηα pro ἔκησα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum & syncopen τοῦ σ ex ἠθέλησα factum esse malit.

Ε᾽ληθεν, secundum quosdam aor. 2, med. verbi λανθάνω pro ἐλάθεν. Potest tamen esse & imperf. pass. verbi λήθομαι.

Ε᾽λήλακα, præt. perf. activum verbi ἐλαυνω, ex ἐλάω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationẽ, pro ἤλακα. Vnde præter. pluſquamperf. ἐληλάκειν, cujus tertia pers. plur. ἐληλάκεσαν pro ἐληλάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde & particip. ἐληλακώς.

Ε᾽λήλαμαι, præt. perf. pass. ejusdem them. habens & ipsum reduplicationem Atticam pro ἤλαμαι. Vnde præt. pluſquamperf. ἐληλάμην, cujus tertia pers. ἐλήλατο. Ex ambobus autem participium ἐληλάμβων pro ἐληλασμβων, amisso σ & accentu in antepenultimam retracto, sicut in ἐπίμβων pro ἐπασμβων. solent enim ejusmodi participia præteritorum passivorum μετὰ τοῦ ὄντος ἢ ἐσομένου, ἢ παροξυνόμενα, ἢ συμπίπτουσι τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς άμβων κατηληγόντων ὀνομάτων, ut Etymol. annotat.

Ε᾽λήλεγκται, præt. perf. pass. verbi activi ἐλέγχω, itidem initialium duarũ thematis literarũ reduplicationẽ habens pro ἤλεγκται, sicut & prima persona ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiã unum γ omissum esse, quod in secunda & tertia resumitur.

Ε᾽ληλέδαται, Ionicè pro ἐλήλανται seu ἐληλασμβοί εἰσι. tertia pers. plur. num. præt. perf. pass. verbi ἐλαυνω seu ἐλάω, facta ex tertia singulari pleonasmo τοῦ δε, sicut ἀκηκέδαται pro ἀκηκίαται ex ἀκήκασται, & πεφρικέδαται pro πεφρικασμβοί εἰσι ex πέφρικα. In quibus tamen δε per pleonasmum insertum est tertiæ singulari, correpta simul penultima.

Ε᾽ληλυθὼς, particip. præt. perf. medii, à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω, facit enim ἐλεύθω fut. 2, ἐλυθῶ, præt. med. ἦλυθα, & Atticè reduplicatis primis duabus literis thematis ἐληλυθα: ex quo postea ἐληλυθα, Aeolica epenthesi τοῦ υ. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso themate fuisse retentum, & ε in ο conversum, sicut in πέποιθα, λέλοιπα & similibus.

Ε᾽ληλύθειν, præt. pluſquamperf. med. ejusdem verbi. cujus tertia plur. ἐληλύθεσαν Attico more correpta penult. pro ἐληλύθεισαν.

Ε᾽ληλυθυῖα, particip. fœm. præt. perf. & pluſquamperf. medii, ab eodem them.

Ε᾽λθὲ, Atticè pro ἔλθε, ut λαβὲ pro λάβε, εἰπὲ pro εἶπε. solent enim Attici in aoristis 2. imperativis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in ultimam. est autem hoc ἐλθὲ aor. 2, imper. verbi ἐλεύθω.

Ε᾽λθέμβαι sive Ε᾽λθέμβαν, Doricè pro ἐλθεῖν, infin. aor. 2, act. ab eodem them.

Ε᾽λθέω, itidem Doricè pro ἐλθεῖν.

Ε᾽λθοσαν, Bœoticè pro ἦλθον, inserto σα ante ν in tertia persona plurali aoristi 2, activi indicativi modi, ut ἔδοσαν suprà pro ἔδον. unde etiam ἔλθοισαν apud Græcos Bibliorum interpretes pro ἔλθοιεν, in optativo.

Ε᾽λθὼν, particip. ab ἦλθον, aor. 2. act. indic. verbi ἐλεύθω.

Ε᾽λιγήσομαι, fut. 2, pass. verbi activi ἑλίσσω. facit enim id fut. 2, act. ἑλιγῶ, aor. 2, ἤλιγον, passiva voce ἤλιγμαι, unde postea futurum illud.

Ε᾽λιπον, aor. 2, act. verbi λείπω: cujus pass. ἐλίφθην.

Ε᾽λιστέμβαι & Ε᾽λιστέμβαν, Doricè pro ἑλίσσειν, à them. ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ε᾽λιφθεν, Bœotica seu Aeolica syncope pro ἐλείφθησαν, exempto simul ε ex diphthongo, ut volunt nonnulli. Est autem aor. 1, pass. ejusdem them.

Ε᾽λκεο, pro ἕλκυ, Ionica diphthongi resolutione. est autem imper. præſ. pass. vocis, ab act. ἕλκω.

Ε᾽λλαβε, poëticè metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor. 2, act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήβω. Itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ε᾽λλάσσαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem poëtico more propter metrum geminato λ: Hesych. tamen exp. συγκλεῖσαι, κωλύσαι.

Ε᾽λλαχεν, itidem geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε aor. 2, act. verbi inusitati λήχω, ex quo λαγχάνω mutuatur sua tẽpora.

Ε᾽λλιξε, eodem modo pro ἔλιξε: aor. 1, act. verbi λίγω.

Ε᾽λόσθυν, Doricè pro ἐλόσην seu ἐλόεσθαι. à poëtico them. λοέω.

Ε᾽λοιμι, Ε᾽λοιν, Ε᾽λῶ, ab eodem them. sunt & ejusdem temporis: nimirum ab αἱρέω. facit enim id fut. 2, ἑλῶ, aoristo 2, εἷλον. Vnde optativus activæ vocis ἕλοιμι, & imperativus vocis mediæ ἕλοο, at ἕλον poëticum est pro εἷλον, augmento carens.

Ε᾽λῶμβ, per syncopen Atticam pro ἐλόομβ, præt. imperf. activum verbi λόω. At ἐλῶμβ, aspiratum, est fut. 2, act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. them. ἕλω.

Ε᾽λόωσι, poëticè pro ἑλῶσι seu ἐλάσωσι, ut ὀρόωσι poëticè itidem pro ὀρῶσι seu ὁράσωσι. Homer. in futur. utitur pro ἐλάσουσι, ut ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, & ἐλᾷν pro ἐλάσειν Atticè usurpata comperiuntur.

Ε᾽λπεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἔλπου, imper. præſentis temp. à poëtico verbo ἔλπομαι.

Ε᾽λπῶ, fut. 1, act. verbi ἐλπίζω, Atticè pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circunflectere in ultima syllaba exempto σ.

Ε᾽λσαι, apud Homerum per syncopen aliàs pro ἐλῆσαι, aliàs pro ἐλάσσαι, ut tradunt grãmatici. Itidemq; partic. ἕλσας pro ἐλάσας.

Ε᾽λύμβλων, aor. 2, med. indic. modi, significans ἐλυτρώθλων, ut tradit Etymolog. Erit igitur à them. λύμαι. Vtitur autem eo Homerus, dicens, Νῶϊ δ᾽ ἐλύμβλων τρὶς τόσσα πραΰν.

Ε᾽λυμήναθε, aor. 1, med. verbi λυμαίνομαι.

Ε᾽λυτρώσω, secunda pers. aor. 1, med. ab act. them. λυτρέω.

Ε᾽λω, aor. 2, act. conjunctivi modi, similis ipsi them. ἕλω, à quo αἱρέω suum fut. 2, mutuatur. At ἑλῶ, perispwmenws, est fut. 2, act. ejusdem αἱρέω: unde aor. 2, εἷλον.

Ε᾽λωμαι, aor. 2, med. subjunctivi modi, ab eodem them.

Ε᾽λὼν, partic. aor. 2, activi, ejusdem thematis.

Ε᾽μαθον, aor. 2, act. indic. modi, ex inus. them. μήθω, unde μανθάνω suum fut. 2, mutuatur.

Ε᾽μάθοσαν, Bœoticè pro ἔμαθον tertia pers. pluralis ejusdem temporis, ut ἔδοσαν suprà pro ἔδον, & ἦλθοσαν pro ἦλθον.

Ε᾽μαίμησε, poëticè metri causa geminato σ pro ἐμαίμησε, aor. 1, act. verbi μαιμάω.

Ε᾽μαλάχθω, aor. 1, pass. verbi μαλάσσω.

Ε᾽μανὼν, aor. 2, pass. verbi μαίνομαι.

Ε᾽μάξαθε, aor. 1, med. verbi μάσσω seu μάττω.

Ε᾽μαραάνθω, aor. 1. pass. verbi μαραίνω. facit enim fut. 1, μαρανῶ, præt. act. μεμάρανκα, passivum μεμάρασμαι, ex cujus tertia pers. sing. μεμάρανται fit ἐμαραάνθω.

Ε᾽μαχήνατο, aor. 1, med. verbi activi μαχαίνω.

Ε᾽μαχέσαμην, aor. 1, med. verbi μάχομαι, facientis fut. 1, μαχέσομαι, ex inuſ. them. μαχίομαι.

Ε᾽μβα, per apocopen pro ἔμβηθι, ut καπέσα pro καπέσηθι, & ἀνάσα pro ἀνάσηθι: imperativus aor. 2, act. à them. ἔμβημι.

Ε᾽μβαινον, præter. imperf. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Homer. & alios poëtas.

Ε᾽μβαλε, aor. 2, act. indic. modi, augmento & ipſe carens pro ἐνέβαλε, à them. ἐμβάλλω. Alioqui eſt etiam imperativus ejusdem temporis ab eodem verbo.

Ε᾽μβάλλε, Ionica diphthongi diſſolutione pro ἐμβάλλει: imper. præſens paſſ. ab eodem them.

Ε᾽μβεβασαν, per ſyncopen pro ἐνεβεβήκεισαν, tradunt enim ex βῆμι ſeu βαίνω, faciente fut. 1, βήσω, fieri primùm præt. perf. βέβηκα, itidemque præter. pluſquamperfect. ἐβεβήκειν, & tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verſo ἐβεβάκεισαν, & per ſyncopen exempto κει, ἐβέβασαν: unde comp. ἐνεβέβασαν, & dempto ε, ἐμβέβασαν.

Ε᾽μβεβαὼς quoq; ex ἐμβεβηκὼς fieri eodem modo dicitur, η nimirum in α verſo & exempto κ. habet enim præteriti & formam & ſignificationem: ab eodem them.

Ε᾽μβεῖ, Ionicè pro ἐμβῇ, ut ἔῃ pro ᾖ, aor. 2 ſubjunct. modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ε᾽μβη, Ionicè item & poëticè ſine augmento pro ἐνέβη: aor. 2, act. indic. modi ab eodem them.

Ε᾽μβαίη, pro ἐμβαίη, ut σῇη pro σαίη, φῇη pro φαίη: aor. 2, act. opt. modi ab eodē them. habens α converſum in η, & ι ſubſcriptū.

Ε᾽μβηθι, aor. 2, act. imper. modi, ab ἐνίβω, aoriſto 2, indicativi, ut σῆθι ab ἔσω. cujus ſecunda perſ. dualis eſt ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, & ſic deinceps.

Ε᾽μβεσμαι, Laconicè pro ἔμαρμαι: itidemq; ἔμβεσται pro ἔμαρται, & ἐμβεσμένη pro ἐμαρμένη, ſublato primùm ι & mutato ſpiritu, deinde tranſpoſito ρ, & præmiſſo ei β euphoniæ cauſa. Apud Heſych. & Etymol.

Ε᾽μεγεσα, aor. 1, act. verbi μεγαίρω.

Ε᾽μεθεν, aor. 2, med. ab activo verbo ἵημι. facit enim in prima perſ. ἕω, ut πίημι ἐπέμω.

Ε᾽μενα, aor. 1, act. verbi μένω.

Ε᾽μελε, aor. 2, vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλω.

Ε᾽μέλησε. aor. 1, ejusdem verbi, ex fut. μελήσει, tanquam à μελέω.

Ε᾽μεμηκὼς, particip. præter. perf. activi à them. ἐμέω. facit enim id fut. 1, ἐμήσω, (interdum verò & ἐμέσω) unde ἤμηκα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis ἐμέμεκα.

Ε᾽μμι & Ε᾽μμεν, Doricè pro εἶναι: infin. verbi ſubſtantivi εἰμί. At ἐμμὶ, Doricum itidem eſt, ſed pro ἐσμὲν, ſumus, ab eodem them.

Ε᾽μμι & Ε᾽μμεναι, Dorica & ipſa pro εἶναι. aoriſt. 2, act. infin. modi, à them ἵημι. Alioqui ἔμμι eſt etiam prima perſ. plur. aor. 2, indic. modi, ab eodem them. ut ἧεμμι à πίημι: cujus prima perſona eſt ἧα, ut ἔθω.

Ε᾽μμενος, particip. ex ἔμμεν, aor. 2, med. ejusdem them. ut ἧεμμενος.

Ε᾽μέσας, partic. aor. 1, act. à verbo ἰμέω, faciente fut. 1, ἰμέσω.

Ε᾽μεν, aor. 2 ſmed. verbi ἵημι, ut ἐθέμεν ex πίημι.

Ε᾽μεύθην, Bœotica ſive Aeolica ſyncope pro ἐμεύχθησαν, converſo ησαν in ην. aor. 1, paſſ. activi verbi μεύω.

Ε᾽μηνάμεν, aor. 1, med. verbi μαίνομαι, ut ἐφηνάμεν.

Ε᾽μήσατο, aor. 1, med. verbi μηδομαι.

Ε᾽μιγεν, aor. 2, act. verbi activi μίγνυμι, ex inuſ. them. μίγω. unde & paſſ. aor. 2, ἐμίγην.

Ε᾽μινα aor. 1, act. verbi μιαίνω.

Ε᾽μικτο, Ionicè pro ἐμέμικτο, ut ἔκτο, pro ἐκέκτο, ἔλκτο pro ἐλέλκτο. præter. pluſquamperf. paſſ. verbi activi μίγνυμι ex inuſ. th. μίγω.

Ε᾽μιχθεν, Bœotica ſeu Aeolica ſyncope pro ἐμίχθησαν, ab eodem them. ut ἐμεύθεν paulo antè habuimus itidē pro ἐμεύχθησαν.

Ε᾽μμαθε, poëticè pro ἔμαθε, metri cauſa geminato μ, ut λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε, & ſimilibus aor. 1, act. verbi activi μανθάνω, ex inuſit. them. μήθω.

Ε᾽μμεμηνα. præt. med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ε᾽μμι & Ε᾽μμεναι, pro ἔμμι & ἔμμεναι, utraq; dialecti Doricæ propria pro εἶναι: ex ſubſtantivo verbo ἐμὶ, ut πιέμμι & πιέμμεναι ex πίεναι.

Ε᾽μμι, Doricè itidem pro ἐμὶ, ſublato ι & duplicato μ.

Ε᾽μμορε pro μέμορε, tranſpoſitis primæ ſyllabæ literis: præt. med. verbi μείρω.

Ε᾽μνήμυκα, Euſtath. teſte dictum eſt pro ἤμυκα ab ἠμύω, reduplicatione Attica & pleonaſmo τῦ ν. exponit autem ἐνύγμακα, πεπαπέναμαι, πεπαθέλημαι.

Ε᾽μνησα, aor. 1, verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ε᾽μνήθλω, aor. 1, paſſ. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt. paſſ. μέμνημαι.

Ε᾽μνώοντο, poëticè pro ἐμνῶντο, pleonaſmo τῦ ο, ex eodem them.

Ε᾽μολε, aor. 2, act. verbi μολέω.

Ε᾽μπάζεαι, Ionicè pro ἐμπάζῃ. ſecunda perſ. verbi ἐμπάζομαι.

Ε᾽μπέλα, imper. præſens verbi ἐμπελάω.

Ε᾽μπαρμὼς, particip. præt. perf. paſſ. ab act. them. ἐμπάρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, ut ἔπαρκα.

Ε᾽μπεσον, poëticè & Ionicè pro ἐνέπεσον, abjecto augmento, aoriſt. 2, verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inuſ. them. ἐμπετέω. Vnde infin. ἐμπεσεῖν & ἐμπετεῖν. Euſtath.

Ε᾽μπεφυῖα, particip. præt. perf. medii ἐμπέφυα, à them. ἐμφύω: fœminini autem generis, ex maſculino ἐμπεφυώς. Sunt tamē qui πέφυα per ſyncopen factum dicant ex act. præt. πέφυκα.

Ε᾽μπίπλη, Atticè pro ἐμπίπλησθι ſeu ἐμπίπλαθι: (utrunq; enim reperitur) præſens imper. modi à them ἐμπίπλημι.

Ε᾽μπλείμεν, aoriſt. 2, med. verbi ἐμπίπλημι, ut θείμεν ex τίθημι, & βλείμεν ex βλῆμι. Apud Varin.

Ε᾽μπλήμενος per ſyncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodē ἐμπίπλημι: apud Ariſtoph. teſte Euſtathio. Sed apud Suid. ſcribitur ἐμπλησάμενος, qui præteritum eſſe innuit augmento carens, exponitq; πεπληρωμένος, in hoc loco ejusdem Ariſtoph. Ἐξῆλε νύχθ᾽ ὅλην τειχίδ᾽ ἐμπλησάμενος.

Ε᾽μπλήσατο, poëticè pro ἐνεπλήσατο, abjecto augmento, ab eodem them.

Ε᾽μπνύθη apud Heſych. aor. 1, paſſ. tanquam à verbo ἐμπνύομαι aut ἐμπνυμαι. unde & ἔμπνυτο apud eundem ab eodem th. Vtrunq; autem caret augmento.

Ε᾽μπολόωντο, poëticè pro ἐμπολῶντο, pleonaſmo τῦ ο. hoc autem ἐμπολῶντο eſt præt. imperf. verbi ἐμπολάομαι augmento carens more Ionico & poëtico.

Ε᾽μπηδήσας, particip. ab ἐνεπηδάω, aor. 1, paſſ. verbi ἐμπίπημι ſeu ἐμπήδω. At ἐμπεσὼν eſt particip. itidem aoriſt. 1. paſſ. ex them. ἐμπεσέω.

Ε᾽μυκον, aor. 2, act. verbi μυκάομαι.

Ε᾽ναγκανιεῖς, fut. 1, act. verbi ἐναγκανίζω, Atticum pro ἐναγκανίσεις.

Ε᾽ναλόντες, particip. act. aor. 2, interdum ab ἐνάλμαι, & nominativum fing. habet ἐναλὰς, interdum ab ἐνάλλω, (ut Heſych. innuit) & habet ἐναλών.

Ε᾽ναξε, aor. 1, act. verbi νάσσω.

Ε᾽ναρξε, poëticè & Doricè pro λύσεν, abjecto augmento & σ in ξ verſo, à them. ἐναρίζω.

Ε᾽ναρον, aor. 2, act. poëtici verbi ἐναίρω, pro ἔνηρον vel λῦσαν.

Ε᾽νάσθλω, aor. 1 paſſ. inuſ. them. νάω, pro quo ναίω dici ſolet.

Ε᾽νάσσατο, poëticè geminato σ metri cauſa pro ἐνάσατο: aoriſt. 1, med. ejusdem them.

Ε᾽νδεικτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐνδείκνυμι mutuantis ſua tempora ab ἐνδείκω, augmento carens pro ἐνδέδεικτο, ſeu ἐνιδέδεικτο, ut δέκτο pro δέδεκτο ſeu ἐδέδεκτο reperitur. Quidam ἐνδεῖκτο ſcribendum ajunt, ſed non aſſentientibus Heſychii exemplaribus.

Ε᾽νδυεσαν, poëticè ſine augmento pro ἐνέδυσαν, à them. ἐνδύνω, ut ἐπῆσαν à πίημι. Euſtath. verò annotat, hoc ἐνδῦσαν quosdam non ſolùm accipere pro ἐνδύτερσαν, à them. ἐνδύνω, ſed etiam pro ἐνῆσαν ſignificante ἐνέβαλον, dicentes eſſe pleonaſmū pro ἐνῆσαν, à them. ἐνίημι: alios rurſum dicere eſſe compoſitum ex δύνω ſignificante θάνω.

Ε᾽νεγγύησα, aor. 1, act. verbi ἐνεγγυάω, augmēto carens, pro ἐνεγγύησα: quemadmodum apud Demoſth. quoq; ἐνεγγυησάμενον legitur pro ἐνηγγυησάμενον.

Ε᾽νεγκον, aor. 2, act. verbi φέρω, mutuatitius ab inuſ. them. ἐνείγκω: carensque augmento, more Ionico & poëtico, pro ἤνεγκον. Poteſt eſſe & imper. aor. 1, ab eodem.

Ε᾽νέγκαι, aor. 1, act. infin. modi, ab eodem them. Vnde & particip. ἐνέγκας.

Ε᾽νέγκατο, aoriſt. 1, med. augmento carens, pro ἠνείγκατο: ab eodem verbo. Ex quo aoriſto eſt infin. ἐνείγκασθαι, & particip. ἐνεγκάμενος.

Ε᾽νεγκάτω, imper. aor. 1, activi, ab eodem them.

Ε᾽νεγκεῖν, infin. aor. 2, act. ejusdem verbi. unde & particip. ἐνεγκὼν, ejusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ε᾽νέεικα, poëticè pro ἤνεικα: necnon ἐνείκα pro ἐνείγκω. Ambo aor. 1, act. itidemq; à φέρω mutuante ſua tempora ab ἐνείγκω: ambo etiam apud Heſych.

Ε᾽νέηκεν, poëticè & Ionicè pro ἐνῆκεν. aor. 1, act. vel etiam præter. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ε᾽νεθλῶσα aoriſt. 1, paſſ. infin. modi, à them. act. ἐνίημι, ut πεθλῶσαι, à πίημι.

Ε᾽νείλω, optativus interdum præſentis temporis, à verbo εἶμι, inſum: interdum aor. 2, act. à them. ἐνίημι. facit enim ἵημι in opt. aor. 2, act. εἵλω, ut πίημι facit θείλω.

Ε᾽νεικα, aor. 1, act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνείγκω, carens autem augmēto pro ἤνεικα. Itidem verò ἐνεγκα pro ἤνεγκα, ejusdem temporis, & ab eodem them. Quanquam hoc ἐνεικα ſit potius ab ἐνείκω uſurpato Ionicè pro ἐνέγκω, ut Euſtath quoq; indicat. Vnde infin. ἐνεῖκαι, & particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικόμενον pro ἠνειγμένον. cujus ſubjunct. eſt ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικόμενος.

Ε᾽νεμβε, ab ἐνέμω, eſt aoriſt. 1, act. verbi νέμω, ut ἔδεμβε. Interdum tamen ἐνεμβε, pro ἐνεσμεν, eſt prima perſona pluralis verbi εἰμὶ.

Ε᾽νεὶς, particip. aor. 2, activi, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι aor. 2, act. ἧν, unde particip. ἑὶς, ut πίημι facit ἑθὶς, unde particip. θείς. Fœm. autem genus ejus participii eſt ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

Ε᾽νεῖσαι, præter. perf. paſſ. infin. modi, interdum ab activo them. ἐνίημι,

σύνημι, interdum ab σνέω ſeu σνέννυμι. nam & σύνυμι & ἵημι faciunt præt.paſſ.indic.modi ἕμαν.

Ε᾽νέιχθλω, ſine augmento pro ἐνήιχθλω, Ionicè etiam inſertum ι habens pro ἐνήιχθλω, ab σνείκω Ionico verbo pro σνέγκω. Vnde particip.σνειχθείς.

Ε᾽νεκτέον, adverbium poſitivum ex verbo σνέγκω.

Ε᾽νελίπιτον, aor.1, act. verbi ἐνλιπαίνω.

Ε᾽νεμέθλω, aor.1, paſſ. verbi νέμω, facientis præt.perf.act. σνενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ε᾽νσύνθ Heſych.exp.σνσυνόηθ, ideoq; pro ipſo per ſyncopen uſurpatum indicat. Eſt autem hoc σνσυνόηθ præter.pluſquamperf. paſſ.verbi activi νοέω. Vide & Ε᾽νσυνόησι paulo póſt.

Ε᾽νσίπλη, Attica reduplicatione pro ἐνήιπλη, à them.σνίπλω.

Ε᾽νσυνόησι & Ε᾽νσύνθ Ionicè apud Herodot.per contractionem pro σνσυνοήκασι & σνσυνόηθ: ab act.them.νοέω.

Ε᾽νεπάγησαν, aor.2, paſſ.indic.modi, à verbo activo ἐμπήγνυμι ſeu ἐμπήσω, ut σνεπλάγησαν eſt ab ἐμπλήσω ſeu ἐμπλήπλω.

Ε᾽νεπνύθη, aor.1, paſſ.tanquam à them. ἐμπνύω, pro quo in proſa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνεπνύθη ſuprà dixi eſſe quaſi ex them. ἀναπνύω. Niſi quis eſſe malit pleonaſmum τῦ ν, tanquam ex ἀνάπνυμα & ἔμπνυμα. Apud Heſych.enim & ἐμπνύθη legitur ſine ε, augmento carens, & σνεπνύθη, cum ν.

Ε᾽νεσαν, tertia perſ.plur.aor.2, activi indic.modi à them.σνίημι, ut ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog.dicit eſſe etiam ab σνειμι ſignificante σνυπάρχω. nam imperf. ἤω facere numero plurali ἔμθν, ἔτε, ἔσαν. ſyſtole igitur fuerit pro σνῆσαν.

Ε᾽νέσω, per ſyncopen pro σνέσετω: fut.med.verbi σνειμι.

Ε᾽νεσπάμην, aor.1.med.verbi activi σνίσπημι.

Ε᾽νεσὼς, per ſyncopen pro σνεσηκὼς, ſublato κ & correpta penultima, ut tradunt grammatici. Eſt igitur particip.præt.perfect.à them.σνίσπημι.

Ε᾽νετείλαθ, aor.1, med.verbi σνστέλλω.

Ε᾽νεχθλῶσι, aor.1, paſſ.infin.modi à verbo φέρω, mutuãte ſua tempora ab σνέγκω. Reperitur & in indic. modo σνέχθη, ſine augmento pro ἐνήιχθη, ab eodem them.

Ε᾽νέγραε, aor.2, act.verbi ἐγγράφω vel ἐγγράω.

Ε᾽νῆσι, poëticè pro σνῆω, tanquam ab σνέω. Immò ſint qui ἶω per contractionem ex ῆσι factum dicunt, ex them. ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ε᾽νῆκα, præt. perf. activum verbi σνίημι, mutuatitium ab σνέω, ex quo habet fut. σνήσω. Vel etiam aor.1, act.irregularis pro σνῆσα, ut ἔδωκα quoque pro ἔδωσα uſurpari notum eſt, & ἔθηκα pro ἔθησα.

Ε᾽νίοθα, poëticum præteritum verbi σνθέω, habens primùm reduplicationem Atticam, ut σνεσίπλον & ſimilia; deinde interpoſitum ο: nam regulariter dici debuiſſet ἰῶθα. Vnde compoſ. ἐπσνιόθα.

Ε᾽νιόχα, præt.med.verbi φέρω, ex σνέγκα ſeu σνέγκω. facit enim fut. σνέξω, præt.perf.act. ἐνοχα, med. ἰόχα, & Attica reduplicatione duarum initialium præſentis literarum, σνιόχα. Etymol.

Ε᾽νῆσαν, tertia perſ.plur.præt.imperf.à them.σνειμι.

Ε᾽νήσω, fut. 1, act.indic.verbi σνίημι, mutuatitium ab σνέω, unde infin. σνήσειν, & particip. σνήσων.

Ε᾽νθεο, interdum eſt indicativi modi, temp.aor.2, med.pro σνέθετο ſeu σνέθεσο, augmento carens: interdum imperativi modi eſt, ejusdem temporis. Ab act them.σνίημι.

Ε᾽νθες, imper.aor.2, activi, ab eodẽ them. facit enim τίθημι, aor.2, ἔθλν, unde in imperativo θὲς, ut δὸς à δίδωμι, ἑὲς ab ἵημι.

Ε᾽νθορον, Ionicè & poëticè pro σνέθορον, metri cauſa abjecto augmento. aor.2, act. verbi σνθρέω.

Ε᾽νι, per ſyncopen pro ἔνεστι, à them.σνειμι.

Ε᾽νίει, imper.præſens verbi σνίημι, mutuatitius ab σνιέω. ut τίθημι quoque facit interdum πίθει, ex πθέω. Suidas verò σνίει affert etiam pro ἐμβάλλων: quod ſuſpectum eſt. ſi enim præſentis eſſet temporis, potius ſcribendum foret σνιῶν, ab σνιέω: alioqui eſſet à them.σνίω.

Ε᾽νικον, aor.2, act.verbi σνειμι, compoſiti ex σὺ & ἔμι ſignificantis πορεύομαι. Ita nonnulli, non tamẽ allato exemplo vel nominato autore. At pro σνικε, quod Varin.affert pro ᾤκει, fortaſſe ſcribendum σνῆκε, ut ita ſit à ναίω ſicut ἔνηκε à ναίω ſeu νάω.

Ε᾽νίεναι, infin.præſ.act.à them.σνίημι. Vnde & particip.σνιὲς, cujus fœm.σνιεῖσα. Ex eodem verò σνίημι eſt & imperf.σνίεσαν, & imperf.præſ.σνίετε. Alioqui σνιοῦσα poſſet eſſe & infin.præſens verbi σνειμι compoſiti ex ἔμι ſignificante ἐμπορεύομαι, ſi uſus ejus aliquis comperiretur.

Ε᾽νιπάτθε, poëticè & Ionicè pro ἐνηκατέθη ſeu ἐνηκατέθε, aoriſt. 2, med.imper.modi, à them. ἐνηκατίθημι.

Ε᾽νισπε, aor.2, act.indic.modi, ex them.σνισπέω.

Ε᾽νιστέμεν, Doricè pro σνίσταν, à them.σνίστημι.

Ε᾽νοσέμεν, Doricè itidem pro σνόσαι, ab σνόθω, habente ν geminatum metri gratia. Heſych. verò illud σνοσέμεν exp. ἐπιστῆναι.

Ε᾽νώσας, Ionicè apud Herodotum pro σνοήσας, teſte Suida. ſicut ſuprà βῶσαι pro βοῆσαι, & βωθᾶν pro βοηθᾶν accipi dictum eſt. Itidem σνωσάμην pro σνοησάμην: Ambo à them.σνοέω.

Ε᾽νταχὲς, particip.aor.2, paſſ.à them.act.σντήκω.

Ε᾽νταλθὲς, particip.aor.1, paſſ.à them.σντέλλω.

Ε᾽ντέτατο, præt.perf.paſſ.verbi activi σντείνω.

Ε᾽ντετύχηκα, præt.perf.act.verbi σντυγχάνω, ex σντυχέω.

Ε᾽ντὶ, Doricè pro ἐσὶ: à verbo ſubſtantivo ἐμί.

Ε᾽ντο, aor.2, med.à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, ut τίθημι facit θέμην. unde tertia illa perſona plur. σντο ut θεντο.

Ε᾽ντυε, ſine augmento pro ἐντυε, à verbo σντύω.

Ε᾽νῶρσα, aor.1, act.verbi σνόρω, Aeolicus, ut κίρσαι. Ex quo & præt. pluſquamperf.paſſ. σνῶρτο: ὄρω faciente ὦρκα, paſſ. ὦρμαι.

Ε᾽νῶσι, ſubjunct præſens verbi σνειμι.

Ε᾽ξαιρόμιλον, pro ἐξηρόμιλον, omiſſo augmento & ν verſo in λ.

Ε᾽ξίβαν, per ſyncopen pro ἐξίβησαν: aor.2, verbi ἔκβημι.

Ε᾽ξεα, imperativum præſens verbi ἔξαμι, ex inuſ.them. ἐξέω, ut ἔμι quoque facit ἔα, ex them. ἔω. At ἐξεῖ erit imperativus ab ἐξίημι, ex inuſ them.ἐξέω.

Ε᾽ξελόμιλον, ἐξέλκε, ἐξέλεθ, aor.2, med. verbi ἐξαιρέω, ab inuſ.themate ἐξέλω.

Ε᾽ξένισα, aor. 1, act.Ionici verbi ξενίζω pro ξενίζω.

Ε᾽ξὲς, particip.aor.2, act à them.ἐξίημι. Ex quo eſt & infinit. ἐξεῖναι, ſicut σνθεῖναι ab σνίημι.

Ε᾽ξεισι, tertia perſ.ſing.verbi ἔξειμι.

Ε᾽ξελον, aor.2, act.verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξέλον, itidemque ἔξελε pro ἐξέλε. Vnde etiam infin.ἐξελεῖν, & particip. ἐξελὼν.

Ε᾽ξελῶ, interdum eſt fut.2, verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: & tunc aſpero ſpiritu notandum eſſet in media ſyllaba, hoc modo ἑξελῶ, interdum futurum Atticum pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω ſeu ἐξελάω: & tunc differentiæ cauſa tenui ſpiritu ſcribi poſſet ἐξελῶ. nam medias quoque ſyllabas in compoſitis admittere ſpiritum diſcriminis cauſa, Euſtath. docet; ut inter alia videre eſt in iis quæ in Α᾽ωρ@ ab H.Steph, dicta ſunt.

Ε᾽ξέμθν, infin.aor.2, act.Doricus pro ἐξεῖναι, à them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέμθναι Doricè dicitur pro ἐξεῖναι. Verùm ἐξέμθν & ἐξέμεναι dici poſſent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεσι, ſicut ἔμθν & ἔμθναι pro εἶναι uſurpari ſuprà annotatum fuit.

Ε᾽ξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad σνφέρω.

Ε᾽ξσύτο, tertia perſona pluralis aor.2, med. ἐξέμιλον, ab act.themate ἐξίημι.

Ε᾽ξεπλάγη, aor.2, paſſ.à them. σπλήσσω faciente fut.2, σπλαγῶ.

Ε᾽ξεπεράθμθν, aor.2, act.verbi σπέρθω, habens literarum tranſpoſitionem ut aor.2, ἐβράκμθν ex βλέκω.

Ε᾽ξέπλη, aor.2, act.verbi ἐξίπτημαι. nam ἵπτημαι aor.2, facit ἔπτλν, ut ἵσημι ἔσλν.

Ε᾽ξέσμων, præt.imperf.verbi σπσμόω.

Ε᾽ξέσκληκα, præt.perf.verbi σπσκέλλω ſeu σπσκελέω, vel etiam verbi σπσκλῆμι, mutuantis fut.ab.σπσκλέω.

Ε᾽ξέσλω, aor.2, act.verbi ἐξίσημι, aoriſt. autem 1, eſt ἐξέσησα: præt. ἐξέσηκα ſive ἐξέστακα, unde apud Varin. ἐξεστακυῖαν, quod exp. κατασκληθεῖσαν.

Ε᾽ξέτμον, aor.2, act.verbi σπτέμνω.

Ε᾽ξετμήθη, aor.1, paſſ. ejusdem verbi, tanquam ab σπτμόω.

Ε᾽ξετράπησαν, aoriſt.2, paſſ.verbi σπτρέπω, facientis fut.2, σπτραπῶ, unde aor.2, ἐξέτραπον.

Ε᾽ξέτρωσε, aor.1, act.verbi σπτρώσκω, ab σπτρόω.

Ε᾽ξεφάνθη, pleonaſmo τῦ α pro ἐξεφάνθη: aor.1, paſſ.verbi activi σνφαίνω.

Ε᾽ξεφερέομθν, Ionicè pro ἐξεφερόμθν, tanquã à them. σνφερέω: apud Ariſtophan. Videtur autem ex φέρω factum primùm φρέω, per metathefin, deinde Ionica epentheſi τῦ ι, φρείω, unde poſtea compoſ.illud.

Ε᾽ξέωσαν, Atticè pro ἐξῶσαν, à them.ἐξωθέω ſeu ἐξόω.

Ε᾽ξηγερόμιλον, per ſyncopen pro ἐξηγειρόμιλον vel ἐξηγερόμιλον, à them, ἐξέγερομαι, habente itidem ſyncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ε᾽ξήλαθ, aor.1, med.verbi ἐξάλλομαι, ut à ψάλλω eſt ψῆλαι.

Ε᾽ξῆλθον, per ſyncopen pro ἐξήλυθον: aor.2 act.verbi ἐξέρχομαι, facientis fut.2, ἐξελυθῶ, ab ἐξελεύθω.

Ε᾽ξήωλοτο, præt.pluſquamperf.paſſ.verbi ἐξαπόλλω. Ineptiunt enim qui ab σπωλέω detorquent.

Ε᾽ξῆρα, aor.1, act.verbi ἐξαίρω. ut ἐπῆρα ab ἐπαίρω.

Ε᾽ξήρθμαι ſive Ε᾽ξήρσμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ξηραίνω. Vnde & aor.1, paſſ.ἐξηράνθην.

Ε᾽ξίμθναι, Doricè pro ἐξεῖναι, teſte Euſtath. etiam, necnon Heſychio exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. & ἐξαφθῆναι, pro quo ſcribendum potius eſſet ἐξέμθναι, de quo paulo anté.

Ε᾽ξοιχνεῦσι, Ionicè pro ἐξοιχνεῦσι, à poëtico them.ἐξοιχνέω.

Ε᾽ξωιϊκέ, vide infrà in Εσωϊκέ.

Ε᾽ξύρημαι, præt.perf.paſſ.verbi act.ξυρέω ſive ξυρίω.

Ε᾽ξω, futur.1.act.verbi ἔχω: cujus med.fut ἕξομαι.

Ε᾽ξώδηκα, præt.perf.act.verbi ἐξοιδέω.

Ε᾽ξώικισα, aor.1, act.verbi ἐξοικίζω.

Ε᾽ξώλεκα, præt.pluſquamperf.act.verbi ἐξόλλυμι ab ἐξολέω.

Ε᾽ξώλισθον, aor.2, act.verbi ἐξολισθαίνω ab ἐξολισθέω.

Ε᾽ξῶχον, præt.imperf.verbi ἐξοίχομαι.

Ε᾽οι, aor.2, optativi modi, à verbo ἔμι, mutuatitius ab ἔω. facit enim aor.2, ἔον, unde optativus ille ἔοι, & conjunctivus ἔῃ poëtis uſurpatus pro ᾖ: necnon particip. ἐών. Ita Euſtath.

Ε᾽οιγμῷ, per ſyncopen pro ἐοίκαμῷ, exempto α, & κ in γ converſo. Ambo præt.med.verbi ἔικω cum reduplicatione Attica, ut ἔωσα, ἐφνοχόει.

Ε᾽οίκεσαν, Atticè pro ἐοίκεισαν, exempto ι ex diphthongo. præter. pluſquamperf.med.ejusdem them. Facit enim ἔικω præt.med. οἶκα, ut πείθω πέποιθα, & Attica initialis literæ præſentis repetitione ἔοικα, ut ἐώνημαι. Vnde particip. ἐοικώς.

Ε᾽οιμι, aor.2, act.verbi εἶμι ex ἔω, ſicut ἐμὶ facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem hujus ἔοιμι Heſychius: exponens ἐμβάλοιμι.

Ε᾽οισα, Doricè pro ἔδσα: particip.aor.2, ab ἐμί.

Ε᾽ολπα, præt.med. verbi poëtici ἔλπω ſeu ἔλπομαι. ut enim ἔικω facit primùm οἶκα, ſic ἔλπω ὄλπα, & Atticè reduplicata initiali præſentis litera ἔοικα & ἔολπα.

Ε᾽ον, aor.2, verbi ἐμί, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Vnde opt. ἔοιμι, ut apud Homerum, Πῶς γὰρ ἔοι πάλιν ἔργα; Atque adeo hæc regularia ſunt ut & ἦον. Necnon εἶμι ab ἐμὶ regularius eſt quàm ἰὼ ut Euſt. annotat.

Ε᾽οργα, particip. med. verbi ἔργω, eandem habens formationem quam ἔολπα.

Ε᾽σσα, particip. fœm. gen. ex maſculino ἐών. Ambo aoriſt.2, verbi ἐμὶ, ut in Ε᾽οι paulo antè annotavi.

Ε᾽στάγλω, aor.2, paſſ. verbi στήγνυμι ſeu στόω, facientis fut.2. act. σταχῶ ex quo aor.2. act. ἔσταγον, & inde paſſ. ἐστάγλω, ut ἐωλάγλω à ὠλόσω.

Ε᾽στυγον, aor.2, act. verbi στάχω, ex inuſ. them. στυγέω: ſecundum alios ex στείγω.

Ε᾽στάχθη, aor.1, paſſ. verbi activi στάζω.

Ε᾽στάλμθ᾽ν, per ſyncopen pro ἐφαλάμθ᾽ν, Aeolicè mutato etiã ſpiritu aſpero in tenuem. à them. ἐφάλαμαι.

Ε᾽σταλτο, eodem modo pro ἐφάλετο, abjecto ſimul augmento.

Ε᾽στάμεσθ᾽, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ε᾽σταναθήσεται, fut.1, paſſ. verbi activi ἐσταναίημι, ut τεθήσεται eſt à τίθημι. Ex quo ἐσταναίημι eſt & particip. aor.2, act. ἐσταναὶς, ut θὶς à τίθημι.

Ε᾽σταυτέον, adverbium theticum ex verbo ἐσταύεμι, ex quo & particip. ἐσταυεών.

Ε᾽στευν, aor.2, act. verbi πεύω: unde paſſ. ἐπεύθω.

Ε᾽στάρη, aor.2, paſſ. à verbo στείρω, ut ἐστάρη à στείρω. At ἐπάρη, eſt aor 1, act. ſubjunctivi modi, à them. ἐστάρω. ex quo & partic. ἐπάρας.

Ε᾽σταρήρει, præt. pluſquamperf. medium verbi ἐπάρω. facit enim ἄρω præt. med. ἦρα, & Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis, ἄρηρα.

Ε᾽σταρον, aor.2, act. verbi πέρθω, pro quo & ἔπραθον dicitur tranſpoſitis literis. Sic δέρκω aor.2, facit ἔδρακον ſimul & ἔδερκον.

Ε᾽στάσαν, per ſyncopen quidam uſurpatum tradunt pro ἐπαπήσαν, à them. παπέω, ſignificante ἐσθίω. Alii præſenti carere aiũt. præſens enim mutuatitium eſſe δμώνυμον, ex quo imperf. ἐδαμνύμην: fut. πάσομαι, aor.1, med. ἐπασάμην, præt. paſſ. πέπασμαι. omnia autem hæc eſſe poëtica. Ε᾽πᾶσθαι autem, eſt aor.1. infin. modi, ex verbo ἐπάσθω.

Ε᾽σταθον, aor.1, paſſ. verbi παπέω.

Ε᾽σταύρηται, Ionicè pro ἐσταύρη. ſecũda perſona præſentis ſubjunct. à them. ἐσταύραμαι. Ex quo & infin. aor.1, med. ἐσταύρασθαι. At Ε᾽σταυρέμθ᾽ν, ſive Ε᾽σταυρέμθ᾽μαι, Dorica ſunt pro ἐσταυρεῖν.

Ε᾽σταύσω, ſecunda perſ. aor.1, med. indic. modi, à σταύρωμαι.

Ε᾽σταφανώθη, aor.1, paſſ. indic. modi, à them. ἐσταφανόω.

Ε᾽στάφησεν, aor.1. act. indic. verbi activi ἐσταφίημι, ex ἐσταφέω: unde & med. vocis particip. ἐσταφησεμένη. Ejusdem ἐσταφίημι tertia plur. eſt ἐσταφιᾶσι: præt. perf. ἐσταφῆκα: & aor.2, conjunct. ἐσταφῶ.

Ε᾽στεῦσαθ᾽, aor.1, med. verbi ἐπίστημι ſeu ἐπιστάνω: activus autem aor.1. eſt ἐπέστησε, aor.2, ἐπέστω.

Ε᾽στέγεθ᾽, per ſyncopen poëticam pro ἐπιστέγετο, ex poëtico itidem & ſyncopen paſſo them. ἐπέχομαι pro ἐπισχάσμαι.

Ε᾽στεῦω, aor.2, vel præt. imperf. act. verbi ἐπίστυμι.

Ε᾽στεζάρησαν pro ἐπεδάρησαν dici κατὰ ξένιν τινὰ γλῶσσαν, annotat Euſtath.

Ε᾽στεζησα, aor.1, act. verbi ἐπιζάω.

Ε᾽στέθεθ᾽ & Ε᾽στέτεθ᾽, aor.2, med. à verbo ἐπίθημι. à quo eſt & aoriſt.1, act. ἐπέθηκα, irregularis pro ἐπέθησα, ut ἔδωκα pro ἔδωσα itidem uſurpari ſcimus contra regulam.

Ε᾽στεφόσω, ſecunda perſ. aor.1, med. indic. à them. στεφόομαι.

Ε᾽στέφη, Ionicè pro ἐστέφει: præt. imperf. act. verbi στεφόω.

Ε᾽στέχθη, Ε᾽στέχθην, Ε᾽στιχθῶ, aor.1, paſſ. verbi ἐστίγημαι: at ἐστιχθη augmento carens pro ἠστίχθη à poëtis uſurpatum eſt.

Ε᾽στμενάμεν, aor.1, med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ε᾽στνιώθη, præt. med. ſecundum quoſdam ex ἐστανθέω. dicũt enim ἐστανθῶ facere præt. med. ἐστνῶθαι, unde fieri ἐστνιώθη, epenthesi τῦ ο, & ἐπιστνιώθη, reduplicatione Attica. Secundum alios eſt præt. med. verbi ἐπενθέω, dicentes primùm pro θέω dici ἔθω, per metathesin, unde ὀνέθω facere præt. med. ἰώθη, ex quo fieri ὀνιώθη, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis: & ἐπενιώθη per compoſitionem.

Ε᾽στεῖδι, imper. act. verbi ἐπέξειμι, ut ἄπιθι ab ἄειμι.

Ε᾽στίπιθμ᾽, per ſyncopen Aeolicam pro ἐπίθομ᾽, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor.2, act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur ſententia qui dicunt eſſe præt. pluſquamperf. med. pro ἐπεπίθειμ᾽ ſeu ἐπεποίθειμ᾽. nam πείθω præt. perf. med. facere poteſt & πέποιθα, ut ἔοικα, & πέπιθα, ut ἔολπα, abjecto ε ex diphthongo. Paſſivè certè accipitur pro ἐπεπαρρήκειμ᾽.

Ε᾽στέωλησεν Syracuſana lingua pro ἔστειλεν, ut ἐπέφυγε pro ἔφυγε, & ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præſenti πεστείλω ex præt. πέστειλα, ut κεκλήγω ex κέκληγα.

Ε᾽στέωλος, præt. imperf. act. verbi ἐπίστωλμι, ut ἐδίδως. ſecundum alios verò per apocopen dictum eſt pro ἐπέστωλκας, aor.1, verbi ἐπιστώλω.

Ε᾽στποίθειν, præt. pluſquamperf. med. verbi πείθομαι ſeu πέθω. facit enim id præt. perf. πέπιθα, ut λείπω λέλοιπα. Facit verò & πέπιθα ſine diphthongo, ut ἄλυθα, quemadmodum in Ε᾽πέπιθμ᾽ admonui paulo antè.

Ε᾽στπόνθη, Atticè vel Ionicè pro ἐπεπόνθειν, ut ἐωρᾴκη pro ἑωράκειν, ᾔδη pro ᾔδειν. præt. pluſquamper. med. verbi πάσχω tanquam ex πένθω. Apud. Suid.

Ε᾽στπτας, aor.2, act. verbi ἐπίπταίρω.

Ε᾽στπτώκειν. præt. pluſquamperf. act. verbi πίπτω, ex πτίω.

Ε᾽στπυσο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι ſeu πύθομαι

Ε᾽στρήρεισμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἐπερέδομαι, habens duarũ initialium præſentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐστρήρεισθαι, quod Varin. affert pro ἐπισηερίχθαι, videtur ſcribendum potius ἐστρηρεῖσθαι, ut ſit infin. ejusdem præteriti.

Ε᾽στρράγη, aor.2, paſſ. verbi ἐπιρρήγνυμι ſeu ἐπερράγον.

Ε᾽στρράφη, aor.2, paſſ. verbi ἐπιρράπτω, facientis fut.2. act. ἐπιρράφῶ, tanquam ab ἐπιρράφω.

Ε᾽στρρώοντο & Ε᾽στρρώσαθ᾽, præt. imperf. paſſ. & aor.1, med. verbi ἐπιρρώω, ſignificantis ἐπισείω ἢ ἐπικινέω, ut Etymol. annotat.

Ε᾽στσον, aor.2, act. verbi πίπτω, ex inuſ. them. πεσέω.

Ε᾽στάσαν, aoriſt.2, act. indic. verbi inuſitati ἐπασσέω. unde & infin. ἐπασσᾶν, & particip. ἐπασσών: necnon med. vocis particip. ἐπασσόμθ᾽ος. Varin.

Ε᾽στόσετσι, poëtica geminatione τῦ σ merri cauſa pro ἐπίσετσι, fut.1, med. verbi ἔσσυμι derivati ab ἐμί.

Ε᾽στόσυντσι, præt. perf. paſſ. verbi ἐπισύομαι ſeu ἐπισύομαι, habens ὑπερβιβασμὸν τὸ ε pro ἐπισύντσι. ſecundum quoſdam. Veruntamen ut dicitur ἐσσύοντο & ἐπεσσύοντο, metri cauſa duplicato σ pro ἐσύοντο, & ἐπεσύοντο, ita ἔοσυντσι dici poteſt eſſe pro ἔσυντσι hoc autem Ionicè pro σύσυντσι, ut ἔκτημαι pro κέκτημαι, ἐβλάδικα pro βεβλάδικα.

Ε᾽στσυμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἐπίσσυμαι.

Ε᾽στυόθη, aor.1, paſſ. verbi activi πυαίνυμι ſeu πεύθω. ridiculi enim ſunt, qui ex πέπυσμαι derivant.

Ε᾽στέτελκα, aor.1, act. verbi ἐπιτέλλω

Ε᾽στεγάφθη, aoriſt 2, paſſ. verbi ἐπιγέφω, facientis fut.2, act. ἐπιγαφῶ.

Ε᾽στυγχάνω, aor.2, act. verbi ἐπιτυγχάνω, ex ἐπιτυχέω.

Ε᾽στδύχεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἐπδύχθ: imper. præſens verbi ἐπδύχομαι.

Ε᾽στφενον, per ſyncopen pro ἐπέφενον, hoc autem Syracuſanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον, aoriſto 2, verbi φείω derivati ex φῶ ſignificante φονεύω. Ita Etymol. qui etiam addit, imperitè quosdam dicere eſſe præter. imperf. verbi πέφνω. id enim πέφνω non eſſe præſentis indic. ſed aor.2, conjunctivi.

Ε᾽στφραδον, Syracuſana reduplicatione pro ἔφραδον, facto them. πεφράδω ex præterit. med. πέφραδα, quod eſt ex φράζω faciente fut.2, act. φράσω. Sic ἐπέφρασαν pro ἔφρασαν aor.2, act. ejusdem thematis. Ambo apud Heſ.

Ε᾽στφυκον, itidem Syracuſano more pro ἔφυον, facto them. πεφύκω ex præt. act. πέφυκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Heſiod.

Ε᾽στχέθη, aor.1, paſſ. verbi activi στέκω.

Ε᾽στχέθαον, aor.2, act. verbi act. ἐπιχεθάω ſeu ἐπιχεθέω.

Ε᾽στχει & Ε᾽στήσασαν, præt. imp. verbi ἐστημι ſignificantis ἐστέχομαι.

Ε᾽στίσεν, aor.1, act. verbi ἐπτίω: ut ἐστίξε eſt ab ἐπτίσσω.

Ε᾽στηρικυῖα, particip. præt. perf. act. à them. ἐπτηρέω.

Ε᾽στηλαν, aor.1, act. verbi πτάλλω, ut ἔψηλαν à ψάλλω.

Ε᾽στμήνιαν, aor.1, act. verbi στμαίνω.

Ε᾽στήνεον, pro ἐπήνουν, præt. imperf. act. verbi ἐστανέω. Vnde & aor.1, ἐστήνεσα: & paſſ. ἐστηνέθην. Item præt. act ἐστήνεκα. unde infin. ἐστηνεκέναι: ſed rarioris uſus. Apud Hom. verò & ἐστήνεσαν legitur pro ἐστήνεσαν.

Ε᾽στωύσθη, aor.1, paſſ. verbi activi ἐπαύω ſeu ἐστανύω: ex quo & activæ vocis aor.1. ἐστώυσα.

Επηρέσαθ᾽, poëticè metri cauſa geminato σ pro ἐπηρέσατο, aor.1, med. verbi ἐπαρέσκω, ex inuſ. them. ἐπαρέω.

Ε᾽πῆρα, aoriſt.1, act. verbi ἐστάρω. unde media voce ἐπηράμην: ac paſſ. ἐπήρθην, ex præt. paſſ. ἐπῆρμαι.

Ε᾽πήρεθ᾽, præter. imperf. verbi ἐπέρομαι, ſignificantis apud poëtas ἐσθίω. At ἐπήρεθ᾽, cum ι ſubſcripto, eſt imperf. paſſ. verbi ἐπαίρομαι ſignificantis, attollor.

Ε᾽πήρη,

Ε᾽πήχθη, aor. 1. pass. ejusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.
Ε᾽πῆξαν, aor. 1, Aeolicus verbi ἐπάρω, ut ἔκερσε.
Ε᾽πῆσαν, per synæresin pro ἐπίσαν, teste Var. Ambo præt. imperf. verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι.
Ε᾽πηυδέων. Ionicè pro ἐφηυδέων & ἐπιχαρέων, ab Ionico them. ἐπήδομαι pro ἐφήδομαι. Itidemque ἐπηυδεύντες pro ἐφηυδεύτες. Apud Suid. & Var.
Ε᾽πηφθέω, aor. 2, med. verbi ἐπαυθέομαι ex ἐπαυθέομαι.
Ε᾽πιόψεσθε, imper. præsens ex them. ἐπιήσομαι, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιῶσθε. Thema autem illud ἐπιήσομαι contra regulam è futuro in præsens est translatum, sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κεκληγα, & similia.
Ε᾽πιδῶμαι & Ε᾽πιδώμεθα, aor. 2, subjunct. verbi ἐπείδω.
Ε᾽πιεμμένος, particip. præt perf. pass. ex them. ἐπισύνυμι seu ἐπίεω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφειμένος & ἐφσύνυμι.
Ε᾽πιέσεται, fut. 1, med. verbi ἐπειμι, ex ἐπέω. Interdum verò est fut. 1, med. verbi ἐπείδω.
Ε᾽πίεσασθαι, poëticè metri causa geminato σ, pro ἐπίεσθαι seu ἐφίεσθαι: aor. 1, med. verbi ἐπισύνυμι facientis fut. 1, act. ἐπίεσω, ex ἐπίεω. Vnde particip. ἐπιεσσάμενος. At ἐπίεσαι & ἐπίεσθε sunt itidem aor. 1, ab eodem themate, sed activæ vocis.
Ε᾽πίλνεν, aor. 1, act. verbi ἐπιάλλω, ut πίλλω facit ἔπηλε.
Ε᾽πιφθύντες, Ionicè vel poëticè pro ἐφηυδύτες, à them. ἐπιήδομαι usurpato pro ἐφήδομαι.
Ε᾽πιθεῖτε, per syncopen pro ἐπιθείητε, ut ἀμφεκυθεῖτε pro ἀμφεκυθείητε. aor. 2, act. optativi modi, à them. ἐπίθημι. At ἐπιθεῖναι, infinitivus est ejusdem temporis: & ἐπιθεὶς, particip. ἐπίθες autem imper.
Ε᾽πιθι, imper. præsens verbi ἔπειμι significantis ἐπέρχομαι, ut ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.
Ε᾽πιον, aor. 2, act. verbi πίνω.
Ε᾽πίωνται, aor. 2, med. subjunct modi, ex activo them. ἐπιπίημι. facit enim aor. 2, indic. ἐπεπέμην.
Ε᾽πικρανεῖς, fut. 1, vel 2, verbi act. ἐπικραίνω. Vnde & infin. aor. 1, act. ἐπικρᾶναι.
Ε᾽πικράνθη, aor. 1, pass. verbi activi ἐπικραίνω.
Ε᾽πικρήνωμαι, aor. 1, act. subjunct. ab ἐπικραίνω, facientis aor. 1, act. indic. modi ἐπέκρηνα, ut ἔφηνα, ἐμίηνα. Imper. autem ejusdem temporis est ἐπικρήνον, pro quo dicitur & ἐπίκρηνον.
Ε᾽πικρῆσαι, Ionicè pro ἐπικερᾶσαι, tanquam ex ἐπικρέω aut ἐπικρώω.
Ε᾽πιλήσομαι, fut. 1, med. verbi ἐπιλανθάνομαι ex ἐπιλήθομαι.
Ε᾽πιμώσασθαι, poëticè metri causa geminato σ pro ἐπιμήσασθαι, ex them. act. ἐπιμῶ, ut Eustath. tradit.
Ε᾽πιμέμφεται, Ionicè pro ἐπιμέμφῃ, à them. ἐπιμέμφομαι.
Ε᾽πίμωλω, secunda persona præt. imperf. à them. πίμωλαμαι: per contractionem ex ἐπίμωλαο, id autem Ionico more ex ἐπίμωλασο factum est exempto σ. ut ὀκρέμω ex ὀκρέμασο, id verò ex ὀκρέμασο.
Ε᾽πινεησμῷσι, particip. præt. perf. pass. ex them. ἐπινήω, unde & aor. 1, pass. ἐπινησθῆσαι.
Ε᾽πον, aor. 2, act. verbi πίνω, ex them. πίω.
Ε᾽πιπνέυσαι, Ionica epenthesi τῦ ι pro ἐπιπνέυσαι, ex them. ἐπιπνέω.
Ε᾽πίπλεσθαι, aor. 2, med. infin. modi, ex ἐπιπλέω aut ἐπίπλημι, ut χέσθαι, ex χέω vel χῆμι, ἐσθαι ex ἵημι seu ἔω. est & aor. 2, med. indic. modi ἐπτόμην, unde apud Soph. ἐδειμαίνης δ᾽ αὐτόμην, ut ἐχόμην itidem à χέω. Nisi malis esse per syncopen pro ἐπιπέπλεσθαι. Etymol.
Ε᾽πισμῇ, Ionicè pro ἐπισμᾷ, à them ἐπισμήω.
Ε᾽πίσῃ, Atticè pro ἐπίστασαι, secunda pers. præs. indic. ab ἐπίσταμαι. primùm enim ex isto ἐπίστασαι fieri tradunt ἐπίστασι, Ionicè exempto σ, unde postea ἐπίσῃ esse per contractionem.
Ε᾽πισῇσθ itidem secunda persona fut. 1, med. ab eodem ἐπίσταμαι, tanquam ex ἐπιστέομαι.
Ε᾽πισυβέεσκον, Ionicè pro ἐπισύβεον seu ἐπισύβεον, ex them. ἐπισυβέω. Varin. ex Apollonio.
Ε᾽πίσω, interdum est persona secunda præt. imperf. pass. ab ἐπίσταμαι: interdum imperativus præsens ejusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίστασο, quod Ionico more factum est ex ἐπίστασσο, exempto σ, ut ἐπίμωλο & ὀκρέμω ex ἐπίμωλαο & ὀκρέμασο, pro ἐπιμώλασσο, ὀκρέμασσο.
Ε᾽πίχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπίχευ imper. aor. 2, med. à them. activo ἐπέχω, mutuante futurum 2, ab ἐπιχέω. Inde est & particip. aor. 2, med. ἐπιχόμενος, necnon particip. aor 2, act. ἐπιχών.
Ε᾽πιτεῖλαι, aor. 1, act. infin. modi, à them. ἐπιτείλω, ut ἐπισεῖλαι est ab ἐπισείλω. Vnde & particip. ἐπιτείλας. Inde imper. quoq; ἐπίτειλον, & subjunct. ἐπιτείλω.
Ε᾽πιτέλεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ἐπιτέλευ: imper. præsens pass. ex eodem ἐπιτέλω.
Ε᾽πιτέτατται, præter. perf. pass. indic. verbi activi ἐπιτένω. facit enim id præt. perf. act. ἐπιτέτακα, tanquam ex ἐπιτάω.
Ε᾽πιτετράφαται, Ionicè pro ἐπιτετραμμένοι εἰσὶ, ut ὀρωρύχαται pro ὀρωρυγμένοί εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, ex activo themate ἐπιτέτρω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται finale & tenui in aspiratam conversa.
Ε᾽πλάγλην, aor. 2, pass. verbi πλήσσω facientis fut. 2, act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, aor. 2, act. ejusdem them. Dicitur & ἐπλήγλην.
Ε᾽πλάγχθης, aor. 1, pass. ab inus. them. πλάγγω, unde & fut. 1, med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epenthesin τῦ γ pro ἐπλάγχθη ex πλάζω.
Ε᾽πλασε, aor. 1, act. indic. modi ex act. them. πλάτω seu πλάσσω: unde & aorist. 1, pass. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. passivo tertiam pers. πέπλασται.
Ε᾽πλεο, Ε᾽πλευ, & Ε᾽πλετο, per syncopen dicta sunt pro ἐπέλεο, ἐπέλευ, ἐπέλετο, ex poëtico verbo πέλομαι. priora verò duo Ionicam etiam terminationem habent pro ἔπλης seu ἐπέλης, ut σέο & σεῦ pro σῦ dici novimus. Sic & ἔπλε affertur per syncopen usurpatum pro ἔπελε, ex act. πέλω. At ἔπλετο est tertia pers. singul. præteriti imperfecti verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεετο.
Ε᾽πλησεν, aor. 2, act. verbi πλήθω facientis fut. 2, act. πλησῶ. Vnde pass. aor. 2, ἐπλήγλην. Dicitur verò & ἔπλαγον & ἐπλάγλην ex futur. 2, πλαγῶ. Inter quæ discrimen statuunt, dicentes τὸ δι᾽ ν ad corpus referri. τὸ δὲ ἀφ᾽ τῦ α ad animum.
Ε᾽πλήμην, aorist. 1, pass. verbi activi πίμπλημι mutuantis futurum suum ab inusitato them. πλάω.
Ε᾽πλιον, Ionicè pro ἐπίπλεον, sicut ἔδεκα & ἔλεκα pro ἐδέδεκα & ἐλέλεκα, præt. pluſquamperfect. pass. verbi activi πίμπλημι, ex inus. them. πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. pass. esse malunt ex them. πλῆμι. facit enim id imperf. pass. ἐπλήμελιν, ἔπλησο, ἔπλητο.
Ε᾽πλήσθη, aor. 1, pass. verbi activi πλήθω facientis præt. pass. πέπλησμαι, ut σήθω σέσημαι, νήθω νένημαι.
Ε᾽πνυσε, aor. 1, act. verbi πνέω, sicut ἔπλυσε à πλέω est, assumpto υ ad ſ in futuro.
Ε᾽πνιώθη, aor. 1, pass. tanquam à them. πνιῶ, ut ἐπλιώθη à πλιῶ. unde comp. ἀμπνιώθη & ἐμπνιώθη, augmento carentia pro αὐϵπνιώθη & ϵὐϵπνιώθη. Verùm & sine ν reperitur ἐμπνύθη & ἔμπνυτο, itidemque ἔπνυτο, tanquam à them. πνύω vel πνῦμι. unde & πέπνυμαι. Omnium mentio apud Hesych. Vide & Ε᾽σέχυτο, paulo infrà.
Ε᾽ποΐσω, aor. 1, infin. modi, à verbo ἐπιφέρω, mutuatitius à them. inus. ἐποίω: unde & fut. 1, act. ἐποίσει, & pass. ἐποισθήσεται.
Ε᾽πομόσσω, aor. 1, act. infin. modi à them. ἐπόμνυμι, faciente fut. 1, act. ἐπομόσω, ex ἐπομόω.
Ε᾽πορσον, aor. 1, act. imper. modi. à them. ἐπόρω, faciente fut. 1, act. ἐπόρσω, more Aeolico.
Ε᾽πραδον, Ionicè pro ἐπεπρόδεον, præt. pluſquamperf. med. verbi πέρδω facientis fut. 2, act. πρασδῶ, aor. 2, ἔπρασδον, præt. med. πέπρασδε, & pluſquamperf. ἐπεπρόδεον, ex quo ἐπρόδεον, imminuto augmento sicut in ἔκτητο. Itidem verò πέρδω facit fut. 2, πρωθῶ, & δέρκω δρωκῶ, unde itidem ἔδρακον & ἔπρωδον. Apud Suid.
Ε᾽πρᾴθη, aor. 2, pass. verbi πιπράσκω, ex inus. them. πρᾴω per syncopen facto ex πρεάω, ut suo loco docui.
Ε᾽πραθον, aor. 1. act. verbi πέρθω facientis fut. 2, πρᾰθῶ, ut πέρδω πρασδῶ, δέρκω δρᾰκῶ.
Ε᾽πρασον, aor. 1, act. verbi πιπράσκω, itidem ex inus. them. πρᾴω per syncopen facto ex πρεάω.
Ε᾽πρησε, aor. 1, act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inus. them. πρήω. At pass. aor. 1, ἐπρήσθη, est duntaxat à πρήθω faciente præt pass πέπρησμαι.
Ε᾽πρήχθη, Ionicè pro ἐπρήσθη, ab Ionico itidem them. πρήσω pro πρήω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρησσόμην dicitur: & voce activa ἔπρηξε pro ἔπρησε, itidemq; in aliis tęporibus & modis.
Ε᾽ρέω, secunda pers. præt. imperf. à them. πείραμαι: facta per contractionem ex ἐπείρεο, Ionicè habente exemptum σ. Sic ὀκρέμω, ἐπίσω, & similia, facta sunt ex ὀκρέμασο, ἐπίσσο: hæc autem ex ὀκρέμασσο, ἐπίστασο.
Ε᾽ρωσεν, quod Hesych. exp. ἐμοίρασεν, per syncopen est ex ἐπερώτωσεν, si verum est quod Eustath. dicit πεπερωμένος per syncopen esse pro πεπερωτωμένος: tanquam ex περάω per syncopen itidem dicto pro περάω.
Ε᾽πλάμην, aorist. 1, med. verbi ἔπλαμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐπησάμην. Sunt tamen qui dicant esse aorist. 2, πλῆμι enim facere aorist. 2, act. ἔπλην, ut ἵσημι, ἔσην, unde media voce fieri ἐπλάμην ut ἐσάμην. Inde infin. πλάσθαι, particip. πλάμενος: & in compos. ἀμπλάσθ᾽ apud Eurip. initio Medeæ, ἀπὸ πλάμενος apud Homerum.
Ε᾽πλαρον, aor. 2, act. indic. verbi πλαίω.
Ε᾽πλεύην, aor. 2, pass. verbi πλεύσομαι.
Ε᾽πλην, aor. 2, act. verbi ἵπτημι seu πτῆμι, ut ἔστην facit ἔστλην. unde infin. πτῆναι, particip. πτὰς, sed rarioris usus.
Ε᾽πτόμην, aor. 2, med. ejusdē them. ut testantur omnes ferè grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum habere προτλῶ τᾰ ἐς ο. regulariter enim debuisse dici ἐπλάμην, ut ἐσάμην, ab ἔπλην. alii verò dicunt per syncopen esse ex ἐπητόμην, à them πέτομαι. Vnde infin. πτέσθαι, particip. πτόμενος: & in comp ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.
Ε᾽πτωκὼς, Ionicè pro πεπτωκὼς, ut ὀκτημένος pro κεκτημένος: particip. præt. perf. activi ἔπτωκα, à them. πίπτω, faciente fut. 1, πτώσω ex inus. verbo πτόω.
Ε᾽πυθόμην, aor. 2, med. verbi πυνθάνομαι, ex πύθομαι seu πεύθομαι.

Ε῎πωρρεχατο, Ionicè pro ἐπορωρεγμένοι ἦσαν. præt. pluſquamperf. paſſ. tertia perſona pluralis facta ex tertia ſingulari ἐπώρορεκτο, inſerto α ante το, & tenui præcedente verſa in aſpiratam: ſicut ὀρωρύχατο, poſitum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum eſt ex ὀρώρυκτο, ac ut hoc eſt à them. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præſentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quòd augmentum tranſumpſit in prius ο ſicut ὤρορεγ. regulariter enim ſcribi debebat ἐπορωρέχατο. Legitur autem apud Heſych.

Ε῎πώχατο, itidem Ionicè pro ἐπωγμένοι ἦσαν. tertia perſ. plur. præt. perf. paſſivi, facta ex tertia ſingulari ἐπῶκτο, inſerto α ante το, & tenui verſa in aſpiratam: à them. ſimplici οἴγω, faciente futur. 1, act. οἴξω, præt. perf. act. ὦχα, paſſ. ὦγμαι: & in comp. ἐποίξω, ἐπῶχα, ἐπῶγμαι. At ἐπώχατο, eſt tertia perſ. ſingul. præt. imperf. paſſ. à them. ἐποίχομαι. Ambo apud Homerum.

Ε῎ραύθη, aor. 1, paſſ. verbi activi ῥαίω.

Ε῎ραθθη, Ionicè vel poëticè pro ἠράθη, ſine augmento: aor. 1, paſſ. verbi ἔραμαι ſeu ἐράομαι.

Ε῎ργῶ, Bœoticè pro ἐργάσῃ: ſecunda perſ. ſingul. fut. 1, medii ex ἐργάζομαι. hoc autem modo formatur. eximitur primùm σ, ut itidem in ſecundis perſonis aoriſtorum 1, med. & præt. imperf. paſſivorum in αμην terminatorum, necnon imperativorum paſſ. in ασο finitorum: deinde α & η in ᾱ contrahuntur, ſecundum regulam.

Ε῎ργαθεν, poëticè pro ἔργαθεν, ſine augmento, ex them. ἐργάθω.

Ε῎ρδησε, Ionicè, primùm augmento carẽs deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, ut τύπτεσκε: à poëtico them. ἔρδω.

Ε῎ρεω. Ionicè itidem pro ἔρῳ, ex them. ἔρομαι: primùm videlicet diphthongo ῳ in εω reſoluta, deinde ι aſcito ad ſ metri cauſa.

Ε῎ρεῖω itidem pro ἐρέω dicitur metri cauſa aſſumpto ι: unde ἐρείομεν itidem pro ἐρέομεν.

Ε῎ρεπλο, ſine augmento pro ἐρήερεπλο: præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐρείπω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præſentis literarum, & dialyſin diphthongi quæ erat in penultima, ſicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα & ἀλήλιμμαι. Minùs aptè quidam ex ῥίπτω deducunt.

Ε῎ρῥιμμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ῥίπτω. ex quo them. & imperf. ἔῤῥιπτον, aor. 1, ἔῤῥιψα, aor. 2, ἔῤῥιφον, tenui in aſpiratam verſa ut in Ε῎ῤῥαφη. ex paſſivi autem præteriti perfecti ſecunda perſona ἔῤῥιψαι. eſt imper. ἔῤῥιψο, cujus tertia dualis ἐῤῥίφθων apud Var.

Ε῎ρρυκα, præt. perf. act. verbi ῥυέω.

Ε῎ρρύη, aor. 2. paſſ. ejusdem them.

Ε῎ρρύπηνα, aor. 1, act. verbi ῥυπαίνω. Idq; Atticum eſſe tradunt non item ἐῤῥύπωκα.

Ε῎ρρυσθη, aor. 1, med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim eſt potius ἐρύσθη, vel ἐρύσατο ſine augmento apud poëtas. Euſtath.

Ε῎ρρωγα, præt. perfect. med. verbi ῥήγνυμι ſeu ῥήσσω, habens η vel α verſum in ω. regulariter enim dicẽdum foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro ſecundo faciente ῥηγῶ & ῥαγῶ. Vnde tertia perſ. ἐῤῥώγασι: & partic. ἐῤῥωγώς.

Ε῎ῤῥωμαι, præt. perf. paſſ. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Vnde & aor. 1, paſſ. ἐῤῥώθην, ut ἐχώθην: imper. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι, particip. ἐῤῥωμένος.

Ε῎ῤῥωσθη, aor. 1, med. verbi ῥώω, ex quo & præt. imperf. ἐπεῤῥώοντο.

Ε῎σω, fut. 1, Aeolicum verbi ἔῤῥω.

Ε῎συγεν, aoriſt. 1, vel fut. 2. act. infin. modi à them. ἐσύγω, faciente fut. 2, ἐσυγῶ, & aor. 2, ἤσυγον, exempto ſ ex diphthongo ut & in ἐλαύνω fit.

Ε῎συθήνας, particip. aor. 1. act. ex verbo ἰσυθαίνω.

Ε῎συκέμβη & Ε῎συκέμβαν, Doricè pro ἐρύκω, ex ἐρύκω.

Ε῎σχατοι & Ε῎σχατο, Ionicè pro ἐσγμένοι εἰσί, & ἐσγμένοι ἦσαν tertia perſ. plur. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. à verbo ἄγνυμι ſeu ἔσγω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante τοι, & præcedente tenui in aſpiratam verſa: deinde ι ex diphthongo ſublato & mutato ſpiritu.

Ε῎σχατόωνθ, Ionicè pro ἐσχατῶνθ, ex them. ἐσχατόω, novo more facto ex Ionico illo præterito ἔσχατο, ut ἐῤῥίγω, πέφυκα, κέκληγα, ex ἔῤῥιγα, πέφυγα, κέκληγα.

Ε῎σω, fut. 1, vel 2, verbi ἔῤῥω.

Ε῎σωσθ, per contractionem pro ἐσωτάσιο, ut ἐσωτᾶτο pro ἐσωτάσιτο, & ἐσωτῶμεν pro ἐσωτάσιμεν, præſ. opt. paſſ. ab activo themate ἐσωτάω.

Ε῎ς, aor. 2, imper. modi, ex them. ἵημι, ut δὲς ex πίθημι, δὸς ex δίδωμι. unde comp. αἶες, ἄφες, παρές, & ſimilia alia.

Ε῎σχλθ, ſecundum quoſdam pro ἐσήλθ, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἄλλομαι, carens augmento: ſecundũ alios autem itidem augmento carens, ſed per ſyncopen pro imperf. ἐσιήλθ, aut aor. 2, med. ἐσήλατ.

Ε῎σων, tertia perſ. plur. præt. imperf. à them. εἰμί, pro ἦσαν, facta ſyſtole: niſi potius eſt aor. 2, ut ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud aoriſt. 2, verborum in μι, in duali & plurali numero. nam ab ἔθω dicitur ἔθεμεν, ab ἰῶ ἔμεν, ab ἔδω ἔδμεν.

Ε῎σων, aor. 2, act. indic. modi, à them. ἵημι. interdum ab εὔνυμι ſeu εἵω eſt idipſum ἔσων, ſed tunc eſt aor. 1, act. ex fut. ἔσω, carens augmento pro εἶσων.

Ε῎σωθ, ſine augmento pro ἔσωσθ: aor. 1, med. ejusdem them. ἴω ſeu εὔνυμι.

Ε῎συπλω, aor. 2, paſſ. verbi activi σήπω.

Ε῎σωθεν, pro ἐσωθησαν, ſyncope Bœotica: ſolẽt enim Bœoti tertias perſonas aor. 1, paſſ. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in ν. A them. poëtico σαόω. unde eſt & ἐσάωσε in voce activa, à fut σαώσω.

Ε῎σθεσι, aor. 1, act. verbi σθεύνυμι ex σθέω.

Ε῎σθλω, aor. 2, act. verbi σβήμι, ut βήμι facit ἔβλω.

Ε῎σθμισται,

Ε᾽σόλμεθα, Dor. pro ἐζώμεθα, ex dorico them ἔσδομαι pro ἕζομαι.
Ε᾽σσαι, Ionicè pro ἔσῃ: secunda perſona fut. 1, med. à them. εἰμί.
Ε᾽σσί autem Atticum eſt pro eodem ἔσῃ.
Ε᾽σάσατο, Aor. 1, med. verbi activi σάω.
Ε᾽σεῖται, Doricè pro ἔσται, fut. 1, med. verbi εἰμί. circumflectunt enim Dores futura act. & med. ut ἐσῶμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.
Ε᾽σευάγατο, præt. pluſquamperf. paſſ. indic. modi, tertia perſ. plur. verbi σεύω, facta Ionico more ex tertia ſingulari ἐσέσευκτο, inſerto α ante τ, & tenui quæ præcedit converſa in aſpiratam. ut ἔχαστον quoq; paulo antè.
Ε᾽σείσεα, præt. pluſquāperf. med. them. σείω potius quàm σείρω.
Ε᾽σθυα, Aor. 1, act. verbi σύω, pro ἔσδυσα, ablata characteriſtica conſonante futuri, ſicut in ἔχθυα: Aeolico more ſecundum quoſdam grammaticos.
Ε᾽σεῦμαι, Doricè pro ἔσομαι: fut. 1, med. verbi εἰμὶ ex inuſ. them. ἔω.
Ε᾽σέφθαι, Aor. 1, paſſ. indic. modi, ex them. σέφομαι.
Ε᾽σέχωντο, Ionicè pro ἐσπεκέχωντο, ut ἐπάλητο pro ἐπέπαλητο, ἔκτιλωτο pro ἐκέκτιλωτο, præt pluſquamperf. paſſ. verbi χέω tanquam ex χυέω: ut à πνέω eſt ἔπνωτο & ἐπνώθη, tanquam ex πνυέω.
Ε᾽σήκοθεν, Bœotica ſyncope pro ἐσηκάθησαν: tertia perſona plur. Aoriſti 1, paſſ. ex them. σηκάζω.
Ε᾽σήλατο, Aor. 1, med. indic. modi, ex them. ἐσάλλομαι.
Ε᾽σημήναντο, Aor. 1, med. indic. modi, ex activo ἐσήμηνα: ambo à them. σημαίνω.
Ε᾽σθαν, Aoriſt. 2, med. infin. interdum ex them. ἵημι, interdum ex ἔννυμι ſeu ἕω.
Ε᾽σθορε, poeticè pro ἐσέθορε: Aor. 2, act. à them ἐσθορέω ſeu ἐσθορέω.
Ε᾽σθω, poeticum them. factum ex ἔδω, pleonaſmo τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, unde ἐσθίω in proſa quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσθω per ſyncopen factum dicere malint. Vnde particip. ἔσθων. Alioqui ἔσθω, ſive ἕσθω, eſt etiam Aor. 2, act. ſubjunctivi modi, ex them. ἐσθίημι.
Ε᾽σθω. Aor. 2, med. imper. tertia perſona ſing. ex ſecunda ου, ut θοῦ facit θέσθω, ex activo them. ἵημι. Ε᾽σθῶ autem eſt Aoriſt. 1, paſſ. ſubjunct. modi à verbo ἔννυμι ſeu ἕω.
Ε᾽σκαφα, verbi activi σκάπτω præt. perf. act. vel medium. nam σκάπτω facit fut. 2, σκαφῶ, ut ῥάπτω ῥαφῶ, ῥίπτω ῥιφῶ, & ſimilia alia, tenui in aſpiratam mutata. unde Aor. 2, ἔσκαφον, ut ἔῤῥαφον & ἔῤῥιφον. Ex activo autem ἔσκαφα eſt paſſ. ἔσκαμμαι, unde Aor. 1, paſſ. ἐσκάφθην.
Ε᾽σκε, Ionicè pro ἦν, vel potius pro ἔα, ut ὤθεσκε pro ὤθεα. nam εἰμὶ facit non ſolùm ἦν in imperfecto, ſed etiam ἔην, (niſi Aoriſt. 2, eſſe malis) ſine augmento: cujus tertia perſona ἔῃ, & ἔᾖ per contractionem ex inuſ. them. ἔω. Sic ἔσκον infrà pro ἦον.
Ε᾽σκεμμαι, præt. perf. paſſ. verbi σκέπτομαι.
Ε᾽σκιδάδατται, Ionicè pro ἐσκιδασμένοι εἰσί: itidemq; ἐσκιδάδατο pro ἐσκιδασμένοι ἦσαν. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. indic. modi, perſona tertia plur. facta ex tertia ſingulari ἐσκεύασται & ἐσκεύαστο, primùm correpta penultima, hoc eſt abjecto σ, deinde inſerto δα ante ται & το ut in ἐρηρέδαται & πεφράδαται dictum eſt. Ex them. activo σκιδάζω, cujus fut. 1, act. σκιδάσω, præt. ἐσκεύακα, paſſ. ἐσκεύασμαι.
Ε᾽σκίδναντο, præt. imperf. paſſ verbi σκίδναμαι.
Ε᾽σκλη, Aor. 2, act. vel præt. imperf. verbi inuſ. σκλῆμι, ut ἔβλω ex βῆμι eſt.
Ε᾽σκληκα, præt. perf. act. ejuſdem σκλῆμι, facti per ſyncopen ex σκελέω. unde particip. ἐσκληκώς.
Ε᾽σκον, Ionice pro ἦν, eram: vel potius pro ἦον. imperf. verbi ſubſtantivi ἔω: vel etiam Aoriſtus 2, ut quidam volunt.
Ε᾽σμὲν, prima perſ. plur. indic. ab eodem them. εἰμί.
Ε᾽σμεγμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi σμήχω.
Ε᾽σσο, ἔσο, ſecunda & tertia perſ. imper. præſentis, à them. εἰμί.
Ε᾽σσομαι, fut. 1, med. ejuſdem verbi εἰμὶ, ex inuſ. them ἔω.
Ε᾽σσῃ, Doricè pro ἔσσῃ apud Theoc. Itidemq; ἐσσῆς pro ἐσσῇς. A᾽ them. ἐσσέω.
Ε᾽σσεῖται, Doricè itidem pro ἔσται. fut. 1, med. verbi εἰμὶ ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere futura act. & med. dicentes ἐσσῶμαι, ἐσσῇ, ἐσσεῖται, & ſic deinceps.
Ε᾽σταικα, præt. perf. act. verbi σταίω.
Ε᾽σταρκα, præt. perf. act. verbi σταίρω, unde paſſ. præt. perf. ἔσταρμαι: & infin. ἐσταρθαι. Itidem verò κέρω facit κέκαρμαι.
Ε᾽σταμκα, præt. perf. act. verbi σταμέω ex inuſ. them. σταμάω. Vnde præt. paſſ. ἔσταμσμαι, ex quo infin. ἐσταῆχθαι, & particip. ἐσταμσμένος. Aor. 1, act. ἔσταμσα: med. ἐσταμσάμην.
Ε᾽στασο, vide in ſequente Ε᾽στον.
Ε᾽στετε, vide in Ε᾽στομαι.
Ε᾽στομαι, poetica epentheſi pro ἔπομαι dicitur: unde particip. ἐστόμενος. Itidemq; ἔστω pro ἕπω. Vnde imper. ἔστετε pro ἕπετε, dicite, frequens apud Homerum. qui & præcedēte ἔστομαι non minus crebro utitur, ac inter alia optativo ἐστοίμην, & particip. ἐστόμενος. Idem verò & imperfecto ἔστετο utitur ſine augmento: Od. α, Ὣς ἐπὼν ἠγεῖθ᾽, ἡ δ᾽ ἔστετο παιδὸς ἀΐθλῳ.
Ε᾽στον, Aor. 2, act. poetici verbi στέω. Vnde infin. στῆν, & partic. στάς: & in cōmpoſ. ἐπιστῆν, ἐπιστάς. Item media voce ἐστόμην, στάσθαι, στάμενος. & in compoſ. ἐπιστόμην, ἐπιστάσθαι, ἐπιστάμενος. quod particip. præ aliis frequens eſt apud Homerum.

Meminit verò & Heſych. hujus Aoriſti 2. med. indic. modi: ferens ἔστο pro ἠγλάϊσο, & ἔστετο pro ἠγλαΐσθησαν. Meminit & particip. ἀστόμενος: afferens præterea ἀστόομαι & ἀστάω habentia inſertum ι & reſolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud enim pro ἀστᾶμαι dicitur, primùm Ἀφλυήνης τὰ ὦ ἐς ε, ὦ Ἀλγὸ μέσῳ ἐπενθέντος τοῦ ι: hoc verò pro ἀστᾶ, diſſoluta itidem vocali circumflexa ᾶ in εο, & inſerto ι metri cauſa. Errant igitur qui ἔστον eſſe ajunt Aoriſt. 2, verbi ἵστημι. quanquam iis Heſych. quoque aſtipulari videtur, dum ἐπίστω exp. ἐπισταίσαντο, καταλάβῃ.
Ε᾽σσα, poeticè pro ἔπτα, geminato σ metri cauſa, & abjecto augmento. Aor. 1, act. interdum ab ἕω ſeu ἵημι ſignificante induo, interdum ab ἕω ſeu ἕζω ſignificante, ſedere facio. καθίζω.
Ε᾽σσαν poeticè itidem pro ἔστην, σ geminato metri gratia: Aor. 1, act. infin. modi ab iiſdem them. Vnde med. voce ἐσσάμην. Interdum tamen ἔσσαν eſt ſecunda perſ. præt. perf. paſſ. eorundem them. pro ἔστην, à prima perſ. ἔστμαι. ſicut ἔστο quoq; pro ἔστο dicitur in pluſquamperf.
Ε᾽σσαν, poeticè rurſum pro ἔστην, duplicato σ ut metro ſuccurreretur: tertia perſ. plur præt. imperf. act. à them. εἰμί.
Ε᾽σσας. particip. Aor. 1, ἔσσαι. Qui Aor. 1, act. ἔσσα, media voce facit ἐσσάμην, unde infin. ἔσσασθαι, & particip. ἐσσάμενος.
Ε᾽σσε, tertia perſ. Aoriſti illius ἔσσα, de quo ſuprà.
Ε᾽σσεαι, poeticè pro ἔσῃ, geminato primùm σ metri cauſa, deindè η reſoluto in εαι more Ionico ſecunda perſona futuri ἔσσομαι, ex them. εἰμί.
Ε᾽σσεῖται, habet & ipſum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται, quod ἐσεῖται, Doricum eſſe pro ἔσται, ſuprà dixi.
Ε᾽σσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσται: tertia perſ. ſing. futuri ἔσσομαι.
Ε᾽σσευαν, Ε᾽σσεύαντο, ſimiliter apud poetas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσευαν & ἐσεύαντο, à them. σεύω. Ambo autem Aor. 1, ſunt, indicativi modi, ſed prius activæ, poſterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteriſtica litera futuri, ut ἔχθυα. Similiter ἔσσομαι (quod eſt prima perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ex eodem them.) dici poteſt pro ἔσσομαι poſitum eſſe: hoc autem, Ionicè pro σέσομαι, ut ἔβλωμαι pro βεβλώμην, ἔκτημαι pro κέκτημαι. licet alij malint in hoc ἔσσομαι, ut & in ἔσσυμαι, & reliquis ejuſmodi, eſſe metathefin τῶν τῆς ἀρχούσης γραμμάτων.
Ε᾽σσηται quoq; pro ἔσηται dictum videtur, eſſeq; Aor. 1, med. conjunctivi modi, à themate εἰμί. Heſych. tamen in indic. modo exp. futuro ἔσῃ.
Ε᾽σσι, poeticè & contra regulas grammaticas pro ἦ ſeu ἦς, es, ſecunda perſ. præſ. indic. à them. εἰμί. licet Varin. annotet poeticè uſurpari pro ἐσί quoq; Nunquam autem aſciſcit ν, ſequente vocali aliqua, ut annotat Euſt:
Ε᾽σσο, poeticè rurſum geminatum metri cauſa σ habet pro ἔσο: eſtq; imper. præſens verbi εἰμί. At ἔσσο, itidem geminatum habens σ pro ἔσο, abjecto augmento pro ἔστο, eſt ſecunda perſ. ſingul. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. ἵστημι ſeu ἕω, faciente fut. 1, act. ἔστω, præt. ἕστηκα, paſſ. ἕσταμαι, & pluſquamperf. ἕστην.
Ε᾽σσόμθον, ſimiliter pro ἐσόμθον. particip. fut. 1, à them. εἰμί.
Ε᾽σσον, itidem pro ἔσον geminato metri cauſa σ, imper. Aor. 1, act. ab eodem them. cujus Aor. 1. act. indic. eſt, ἔσσα, ut paulo ſuprà docui.
Ε᾽συθεν, Bœoticè pro ἐσύθησαν, Aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. σύω, habens & ipſe metri cauſa duplicatum σ.
Ε᾽σσυται & Ε᾽σσυτο, dici poſſunt & ipſa habere σ metri gratia geminatum, ut in ἔσσυμαι paulo ſuprà admonui: afferens tamen & aliorum ſuper iis ſententiā. ſunt autem ab eodē them. σύω.
Ε᾽σταμαι, Ionicè pro ἵσταμαι, ab ἐστόμην Ionico them. pro ἱστάμην: caret autem augmento pro ἵσταμαι.
Ε᾽στακα, per ſyncopen pro ἕστηκα, verſo ſimul η in α, ut volunt nonnulli præt. perf. verbi ἵστημι mutantis ſt. 1. à στάω.
Ε᾽στασθεν, pro ἐστάθησαν, Bœotica ſyncope, ut ἔσυθεν pro ἐσύθησαν. Aor. 1, paſſ. ejuſdem verbi facientis præt. paſſ. ἕσταμαι, ex cujus tertia perſ. fit. Aor. ille ἐστάθην.
Ε᾽στε, per ſyncopen pro ἔσται tertia perſ. ſing. fut. ἔσομαι. ex εἰμί.
Ε᾽στήλω, opt. præſ. act. verbi ἵστημι, unde & imper. ἔστα, infin. ἑστάναι, & particip. ἑστὰς: & in comp. ἀφίστασθαι, ἀφεστάναι. Varin.
Ε᾽στακα, per ſyſtolen & τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα: itidemq; ἑστάκειν pro ἑστήκειν. præt. perf. verbi ἵστημι.
Ε᾽στηκθ, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi στήζω, regulare.
Ε᾽στιλάδατο, Ionico pleonaſmo ſyllabæ δα pro ἐστάλατο, ſignificante ἐστολισμένοι ἦσαν ſeu ἐσταλμένοι. Apud Heſych.
Ε᾽στάλατται & Ε᾽στάλαται, Ionicè pro ἐσταλμένοι εἰσὶ & ἐσταλμένοι ἦσαν. tertiæ perſ. plur. præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi activi στέλλω, factæ ex tertiis ſing. ἔσταλ) & ἔσταλτο, inſerto α ante λ) & θ.
Ε᾽σταλκα, præt. perf. act. ejuſdē them. στέλλω: unde præt. perf. paſſ. ἔσταλμαι, & inde præt. pluſquamperf. ἐστάλμην, & Aor. 1. paſſ. ἐστάλθην.
Ε᾽σταλον, Aor. 2, act. ejuſdem verbi: ex quo paſſ. ἐστάλην.
Ε᾽σταμδν, ſecundum Euſtat. per ſyncopen uſurpatum eſt pro ἑστήκαμδν, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex ἑστάω. Alii tamen dicunt eſſe præſentis temporis ex them. ἵστημι. de quo vide quæ in Ε᾽στήλω paulo antè tradidi ex Var.

Ε᾽σαν, Bœotica ſyncope pro ἔσησαν ut ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν, tertia perſ. plur. Aor. 2, act. indic. à them. ἵστημι. Scribitur & ἔσαν aſpirata prima litera, quod potius ex ἔστασαν videtur συγκεκόφθαι.

Ε᾽στένη, ſecundum quoſdam συγκέκοφται ἐκ τῆς ἑστηκένη, ſeu ἑστακένη: tuncq; eſt præteriti perfecti activi, à themate ἵστημι: ſecundum alios autem præſens eſt infinitivi modi, ex themate ἵστημι, ut ἰσχύειν ex ἴσημι. Vide Ε᾽σάλπω.

Ε᾽στασαν, per ſyncopen pro ἐστήκεσαν, verſo etiam η in α, ut tradit Euſtathius: ut alij, pro ἑστᾶκεσαν itidem per ſyncopen. Quidam tenui ſpiritu ἔστασαν, ſcribunt & habere dicũt προπερισπωμένης τῆς η εἰς α, eſſeq; Aor. 2, pro ἔστησαν.

Ε᾽στᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per ſyncopen & προπερισπωμένης τῆς η pro ἑστήκασι, ut tradunt nonnulli, innuentes eſſe præt. verbi ἵστημι. Poteſt tamen eſſe etiam præſ. temporis, ex them. ἵστημι, ut ἱστᾶσι ex ἵστημι. de quo thẽ. vide in Ε᾽σάλπω ſuprá.

Ε᾽στάτω, quoq; nonnulli tradunt per ſyncopen eſſe pro ἑστακέτω. poteſt tamen & ipſum eſſe præſens imperativum ex ſecunda perſona ἕστασι, ab ἵστημι. Vide itidem Ε᾽σάλπω.

Ε᾽στεὼς, particip. præt. ἕστεως, ex them. ἵστημι.

Ε᾽στειλε, Aor. 1. act. verbi στέλλω: unde voce media ἐστείλατο.

Ε᾽στέρημαι, præt. perf. paſſ. verbi στερέσκω ex στερέω. unde Aor. 1, paſſ. ἐστερήθην.

Ε᾽στεφάνιξα, Aor. 1, act. verbi στεφανίζω, Doricè pro ἐστεφάνισα.

Ε᾽στεὼς, pro ἑστεὼς, apud Hom. ex præt perf. ἕστεα pro ἕστασα, ab ἵστημι. Dicit enim ἕστεότ᾽ ἐν᾽ ὠϊδιο.

Ε᾽στη, Aor. 2. act. verbi ἵστημι, ut πίθημι facit ἔθην. habet tertiã perſ. pluralem ἔστησαν communem cum Aor. 1, ἔστησα, ſed in eo differentem quòd neutram habeat ſignif. at Aor. 1, tranſitivam.

Ε᾽στηκα, præt. perf. act. verbi ἵστημι. unde pluſquamperf. ἑστήκειν, & particip ἑστηκώς. Alii tamen med. vocis eſſe hæc volunt ex themate ἑστήκω.

Ε᾽στήκειν, apud Hom. pro ἑστήκην, facta contractione Ionici ἑστήκεϊν, in quo ν propter ſequentem vocalem aſcitum eſt. Ambo tertiæ perſonæ ſing. præt. pluſquamperf. à them. ἵστημι.

Ε᾽στήκωσι, Doricè pro ἑστήκασι. præteritum perf. verbi ἵστημι.

Ε᾽στήξω & Ε᾽στήξομαι, futur. 1, act. & med. verbi ἑστήκω, facti ex præt. ἕστηκα.

Ε᾽στησε, Aor. 1, act. verbi ἵστημι facientis fut. 1, act. στήσω, ex στάω. Tertia autem perſ. plur. ἔστησαν, ejuſdem Aor. eadem eſt terminatione cum tertia Aor. 2, ſed non item ſignificatione, ut annotavi in Ε᾽στη paulò antè.

Ε᾽στησάμην, Aor. 1, med. ex act. ἔστησα, ab eodem thẽm.

Ε᾽στηὼς quoq; per ſyncopen dici pro ἑστηκὼς, ut ἑστὼς pro ἑστακὼς, κεκοτηὼς pro κεκοτηκὼς, κεχαρηὼς pro κεχαρηκὼς, annotant nonnulli recentiores grammatici.

Ε᾽στιβη, Ionicè pro ἐστίβη, omiſſo augmento, à them ἐστίβομαι. apud Heſych.

Ε᾽στιβεν, Aor 2. act. verbi στείβω, facientis fut. 2, στιβῶ.

Ε᾽στιχόωντο, poeticè pro ἐστιχῶντο, præt. imperf. paſſ. verbi στιχόομαι.

Ε᾽στω, poeticè, ſeu Ionicè pro ἔσο: tertia perſona ſingularis præteriti pluſquamperfecti paſſ. à them ἵννυμι ſeu ἔω, facientis fut. 1, act. ἔσω, præt. perf. ἔσμαι, unde paſſ. ἐσμαι.

Ε᾽σον, ſecunda & tertia dualis numeri, præſ. tẽporis, ex them. εἰμί.

Ε᾽σπορται, præt. perf. med. verbi σπείρω, ut ἔοργα.

Ε᾽σπεσα, Aor. 1, act. verbi σπένυμι ex σπέω. faciente fut. 1, act. σπέσω. Vnde & Aor. 1, paſſ. ἐσπέσθη.

Ε᾽σπορται, in tertia ſingulari perfecti paſſ. ab eodem them. Doricè pro ἐσπέρεσται dicitur, ut ex recentioribus quidam tradunt.

Ε᾽σταλμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. στέφω, ut πέπαλμαι eſt ex πέφω, verſo ε in α.

Ε᾽στατόωντο, Ionicè vel poeticè pro ἑστατῶντο, pleonaſmo τῆς ο, ex them. στατόομαι.

Ε᾽στράφατο, Ionicè pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia perſ. plur. præ. pluſquamperf. paſſ. à them. eodẽ, facta ex tertia ſingulari ἔστραπτο, inſerto α ante π, & tenui præcedente cõmutata in aſpiratam.

Ε᾽στρέφθην, Aoriſt. 1. paſſ. verbi act. στρέφω, ex tertia præt. ἔστραπται, α præteriti reverſo in ε præſentis.

Ε᾽στροφα, præt. perf. med. ejuſdem verbi, ut τέτροφα ex τρέφω eſt ε verſo in ο, ut in aliis fieri ſolet biſyllabis ε in priore ſyllaba habentibus, ut ſunt λέγω, τολέκω, πέκω, πέθω, ἀπέρω, & ſimilia.

Ε᾽στρωμαι, præteritum perfectum paſſ. verbi activi στρώννυμι, ex στρόω faciente fut. 1, act. στρώσω, ut χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ε᾽στρωσα, Aor. 1, act. ejuſdem thematis.

Ε᾽συγην, Aor. 2, act verbi συγέω, facientis fut. 2, συγῶ.

Ε᾽σω, tertia perſ. imperativi præſ. à them. εἰμί.

Ε᾽σωμυλάμην, Aor. 1, med. verbi σωμύλλω.

Ε᾽σων, Attica ſyncope pro ἔσωσαν ponitur, ut ἐφέσων quoq; pro ἐφέσωσαν: duali numero uſurpato pro plurali. eſt enim ἔσων dualis numeri, perſonæ tertiæ, imperativi modi, à them. εἰμί: ἔσωσαν autem pluralis numeri, & tertiæ perſonæ, eiuſdem alioqui modi, & ab eodem them.

Ε᾽σὼς, particip. præt, perf. ſyncopen itidem paſſum, factumq; ex ἑστηκὼς ſeu ἑστακὼς, vel potius ex ἑστᾶς, aut ἑστὼς, abſorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνεσὼς, ἀφεσὼς, διεσὼς, ἐνεστὼς, ἐφεσὼς, χωρησὼς, & cæteris.

Ε᾽σύλω, Aor. 1, paſſ. verbi. σύω, ut ἐχύλωσα eſt ex χύω.

Ε᾽σωϊκεν, apud Alcæum, & ἐξωϊκε apud Anacreõtem, Atticè pro σεσωϊκε ſive ξεσωϊκε, Attico more aſcito duplici augmento, ut in πεπυρώνηκα, λωϊχλήκα, παρλωϊχλήκα, à πυροινέω, ὑοχλέω, παροινοχλέω. Etym. Eſt autem Aor. 1, irreg. verbi σωίπημι ſive ξωίπημι, facientis fut. 1, act. ξωϊνήσω, tanquam à ξωνέω ſeu σωνέω.

Ε᾽σφάγλω, Aor. 2, paſſ. verbi σφάπλω facientis fut. 2, σφαγῶ, & Aor. 2, ἔσφαγον.

Ε᾽σφάλλω, Aor. 2, paſſ. verbi act. σφάλλω, faciẽtis fut. 2, act. σφαλῶ, & Aor. 2, ἔσφαλον.

Ε᾽σφαλμαι, præt. perf. paſſ. ejuſdem thematis, ex activo ἔσφαλκα.

Ε᾽σφαξα, Aor. 1. act. verbi σφάπω.

Ε᾽σφηλα. aor. 1, act. verbi σφάλλω, ut ἔπηλα à πάλλω, ἔψηλα à ψάλλω.

Ε᾽χέθω, Aor. 1, paſſ. verbi activi ἴχω ſeu χέω, facientis fut. 1, act. χήσω, præt. perf. ἔχηκα, paſſ. ἔχημαι. ex cujus tertia perſona ἔχη fit hic Aoriſtus ἐχέθω, commutata vocali longa in brevem, ut in εὑρέθη, ἐρρέθη & ſimilibus. Ε᾽χεθεν autem eſt tertia perſ. ſingul. præt. imperf. act. à them. χέθω, nonnunquam tamen & Bœotica ſyncope uſurpatum eſſe poteſt pro ἐχέθησαν, ut ἐμέμνυθεν pro ἐμεμνύθησαν, & ſimilia: tuncq; rurſum eſt Aor. 1, paſſ. à them. χέω, pluralis num. & tertiæ perſonæ.

Ε᾽χήκα, præt. perf. act. ejuſdem them χέω.

Ε᾽χον, Aor. 2, act. verbi ἔχω, mutuatitius ab eodẽ verbo χέω. Vnde Aor. 2, med ἐχόμην.

Ε᾽σω, fut. 1, act. verbi ἕω ſignificãtis vel induo (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel ſedere facio: p quo uſitatꝰ eſt, ἕζω, necnõ ἵζω.

Ε᾽σώθην, Aor. 1, paſſ. verbi act σώζω, ex tertia perſ. ſingul. præterit. perf. σέσωσται, detracto σ.

Ε᾽τάγην, Aor. 2, paſſ. verbi act. τάσσω facientis fut. 2, act. ταγῶ, Aoriſt. 2, ἐτάγην.

Ε᾽τέθην, Aor. 1, paſſ. verbi act. τέτνω, facientis præt. perf. act. τέτακα, paſſ. τέτεμαι, tanquam ex them. τέω.

Ε᾽τάκην, Aor. 2, paſſ. verbi act. τήκω, facientis fut. 2, act. τακῶ, Aor. 2, ἔτακον.

Ε᾽ταμον, Aor. 2, act. verbi τέμνω vel τάμνω.

Ε᾽ταείσατο, Aor. 1. med. augmento carens & σ duplicatum habens metri cauſa: ex poetico them. ἐταείζω, pro quo in proſa dicitur ἐτανύζω.

Ε᾽τασαν, Aor. 1, act. imperativi modi ex them. act. ἐτάζω.

Ε᾽τάφην, Aor. 2, paſſ. verbi activi θάπτω, facientis fut. 2, act. ταφῶ, Aor. 2, ἔταφον, tenui in aſpiratam verſa, ut ἐῤῥίφην, ἐσκάφην, ἐῤῥάφην, ex ῥίπτω, σκάπτω, ῥάπτω.

Ε᾽τεθήλει, præt. pluſquamperf. med. verbi θάλλω, ectaſin habens penultimæ ſyllabæ pro ἐτεθήλει, metri gratia ab Homero admiſſam. regulariter enim ex fut. 2, θαλῶ, fit præteritum mediũ τέθαλα, unde participium τεθαλυῖα apud eundem frequentiſſimum. irregulariter verò propter metrum τέθηλα, non minus crebrum apud eundem.

Ε᾽τέθην, Aoriſt. 1, paſſ. verbi act. τίθημι, facientis fut. 1, act. θήσω, ex θέω, (verbo inuſ.) præterit. perfect. τέθηκα, & voce paſſ. τέθημαι ſeu τέθειμαι: ex cujus tertia perſ. ſing. τέθηται ſeu τέθειται, Aoriſtus hic ἐτέθην, correpta penultima, & aſpirata verſa in tenuem propter aliam immediatè ſequentem aſpiratam, ut in ἐτύθην, à θύω.

Ε᾽τέθητο, Ionicè pro ἐτεθήπει: tertia perſona præteriti plusquamperfecti med. verbi θήπω, facientis præt. medium τέθηπα.

Ε᾽τεθήκειν, præt. pluſquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. θνήξω, præt. τέθνηκα.

Ε᾽τηνα, Aor. 1, act. verbi τείνω.

Ε᾽τεκον, Aor. 2, act. verbi τίκτω, ex inuſ. them. τέκω.

Ε᾽τελέετο, Ionicè & poeticè pro ἐτελεῖτο, nulla facta contractione ex imperfecto paſſ. ἐτελέετο, & aſcito ε ad ε metri cauſa. ut & τελέω dicunt iidem Iones pro τελέω.

Ε᾽τέλεστο, Aor. 1, act. ejuſdem verbi τελέω, facientis fut. 1. τελέσω, retento ε. Ex quo eſt & paſſ. Aoriſt. 1, ἐτελέσθην, factus ex tertia perſona ſingulari præteriti paſſivi τετέλεσται.

Ε᾽τεμε, Aor. 2, act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμνω eſt. Vnde paſſivus Aor. 2, ἐτέμην.

Ε᾽τέρσε, Aor. 1, act. verbi τέρω, Aeolicè, ut ἔκερσε ex κέρω eſt. Alioqui eſt & à τέρσω ſignificante exſicco, unde τερσαίνω etiam.

Ε᾽τετάλμην, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. τέλλω facientis præt. perf. act τέτακα, ut ἐστάλκη, paſſ. τέταλμαι, ut ἔσταλμαι.

Ε᾽τετύχοντο, verbi activi τύσω in præterito pluſquamperf. paſſ. tertia perſona pluralis, Ionicè pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, ex tertia ſingulari ἐτέτακτο, inſerto α ante τ, & tenui præcedente verſa in aſpiratam. Sic ἐστοίχατο ſuprá.

Ε᾽τετύχατο, Ionicè, ut præcedens ἐτετύχατο, tertia perſona pluralis præteriti pluſquamperf. paſſ. à them. act. τύχω, facta ex tertia ſingulari ἐτέτυκτο, inſerto α ante τ, & tenui præcedente verſa in aſpiratam. Cõmuni lingua dicitur ἐπετυγμένοι ἦσαν.

Ε᾽τῆλω, imperf. inuſitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonaſmo ſyllabæ τε: pro quo in proſa dicitur τέμνω. Niſi pleonaſmum eſſe malis τῆ τ pro ἔτεμε.

Ε᾽τετηχει, præteritum pluſquamperfect. med. tanquam ex τήκω vel τηχέω: cujus uſus apud poetas duntaxat eſt pro ἐπεφύκεσαν.

Ε῎τυκῶ, præteritum pluſquamperfect. paſſ. verbi τύχω tanquam ex τύχω. Vſurpatur verò & ipſum tantummodo à poetis. ſecunda perſona eſt ἐπτύξο, ex prima ἐπτύγμην.

Ε῎πτύφα, Ionicè pro ἐπτύφειν, & ἐπτύφᾱς pro ἐπτύφει: ut ἐπεπτοίηκεα pro ἐπεποιήκειν, & ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, reſoluta diphthõgo & abjecto ν. Eſt aũt præt. pluſquãperf. act. verbi τύπτω.

Ε῎πτοιμαγκα, præt. perf. act. verbi ἐπτοιμάζω, Atticum pro ἠτοίμακα, reduplicatis duabus initialibus literis præſentis. Dicitur verò pro eodem & ἐπτόμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ε῎πθα, tertia perſona præt. imperf. ex verbo πήθημι, Attico more tranſſumpta ab inuſ. themate πήθω, ut ἠφίει ex ἀφίεω

Ε῎πθᾱς, ſecunda perſ. præt. imperf. paſſ. ἐπήθεμεν, pro ἐπῆσθε. Solent enim Iones exempto σ dicere ἐπήθε, ut ἐκρέμασο pro ἐκρέμασσο: unde poſtea Atticè & in communi lingua factum ἐπήθᾱς, per cõtractionem. Sunt verò ex eodem them. πῆμι.

Ε῎πλω, præt. imperfect. vel Aoriſtus 2, verbi πλῆμι facti ex πλάω.

Ε῎πμαγεν, Bœot. ſyncope pro ἐπεμάγησαν, ab ἐπμάγλω, Aor. 2, paſſ. verbi activi πμήγω ſeu πμήσσω faciẽtis fut. 2, act. πμᾱγῶ, Aor. 2, ἔπμαγον. Alioqui & tertia perſ. ſingul. eſſe poteſt Aoriſti 2. act. habens aſcitum ν, pro διέπμᾱγε.

Ε῎πμηγον, Aoriſt. 2, act. ejuſdem them. πμήγω ſeu πμήσσω, facientis fut. 2, act. non ſolùm πμᾱγῶ, ſed etiã πμηγῶ, ut πλήσσω & πλᾱγῶ facit & πληγῶ.

Ε῎πμηθλν, Aor. 1, paſſ. verbi πέμνω, tanquam ex πμάω. facit enim fut. 1. act. πμήσω, præt. perf. πέπμηκα, paſſ. πέπμημαι, ex cujus tertia perſ. πέπμηται fit Aor. ille.

Ε῎πμῆξα, Aor. 1. act. verbi πμήνω ſeu πμήσσω.

Ε῎πον, ες, ε, ομεν, ετε, εσαν, dual. & plur. Aor. 2, act. à them. ἔπημι, facientis in prima ſing. ω, ut ἔθλω.

Ε῎πραγον, Aor. 2, act. verbi πράω, tanquam ex πράγω vel πραγέω.

Ε῎πρεπεν, Aor. 2, act verbi πρέπω facientis fut. 2, πρεπῶ. quo Homerus in paſſiva ſignificatione uſus eſt pro ἐπρέφθη, (eſt enim ἐπρέφθλω Aoriſt. 2, paſſ. ex activo illo ἔπρεπον) dicens Ἐς δ᾽ ἰφθεον δ᾽ αὐλοῦς φύλαδ᾽ ἔπρεπε. ut annotat Euſtat. Alioqui enim ſubaudiendus foret accuſativus aliquis, nimirum τὸς ἵππους vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐπρεπόμλν, ἐπρέπε, ἐπρεπτο. Rurſum ἔπρεπεν poteſt alicubi Bœotica ſyncope poſitum eſſe pro ἐπρέπησαν, in Aor. 2, paſſ.

Ε῎πρᾰφλν, Aor. 2, paſſ. verbi πρέφω, facientis fut. 2, act. πρᾰφῶ, & Aor. 2, ἔπρᾰφον.

Ε῎πρεσα, Aor. 1, act. verbi πρέω facientis fut. 1, πρέσω, retento ε.

Ε῎πρησα, Aor. 1, act. verbi πίπρημι ſeu πίπρω, ex them. πράω.

Ε῎πρηγον, Aor. 2, act. verbi πρίζω facientis fut. 2, πρίγῶ, verſo ζ in γ, ut a ia quoq; ſecundæ conjugationis verba in ζω deſinentia, κρίζω, κλάζω.

Ε῎πυφη, Aoriſt. 2, paſſ. verbi activi φύπλω facientis fut. 2, act. πυφῶ, ut ῥάπλω ῥαφῶ· ῥίπλω ῥιφῶ, & ſimilia quæ tenuem mutant in aſpiratam: propter quam etiam aſpiratam conactum eſt verbum hoc præcedentis ſyllabæ aſpiratam vertere in tenuem, ne duæ aſpiratæ concurrentes χαχύτητα quapiam & cacophoniam efficerent. ſicut ἐτύθλν quoq; & ἐτέθλν mutarunt thematis ſui aſpiratam θ in tenuem, τύπτω & τίθημι.

Ε῎πυσσα, Aoriſt. 1, Activus verbi πτύσσω, ex inuſ. themate πτύω, unde fut. 1, πτύσω. Paſſ. Aoriſt. 1, eſt ἐπτύθλν, ex præteriti paſſ. πέπτυσμαι tertia perſona ſingul. quæ eſt πέπτυται.

Ε῎τύθλν, Aoriſt. 1, paſſ. verbi θύω in quo aſpirata præſentis litera θ verſa eſt in tenuem propter ſequẽtem immediatè aliam aſpiratam: qualem mutationem factam eſſe in Ε῎τέθλν quoque & Ε῎τρύφλν, paulo ſuprà admonui.

Ε῎ρύχθλν, Aor 1, paſſ verbi act. τεύχω, abjectum habens ex diphthongo nisi potius eſt ex inuſ. them. τύχω vel τυκω.

Ε῎τυχον, Aor. 2, act. verbi τυγχάνω, ex τύχω faciẽte fut. 2. τυχῶ, ſublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε, pleonaſmo Aeolico τὸ ν, pro ἔαδε, mutato ſimul ſpiritu. hoc autem εαδὲ factum eſt (reſoluta Ionicè ſeu Atticè vocali circunflexa ᾶ in εα (ex ἄδε, Aoriſto 2, verbi poetici αὐδάω ſeu ἄδω, ut ſuprà docui.

Εὐγνοίης apud Hom. pro εὖ γνοίης.

Εὐηγχέλλν, Aoriſt. 2, paſſ. verbi εὐαγγελέω, intrinſecus habens augmentum.

Εὐνικλν, præterit. imperf. verbi εὐνεκτέω, intrinſecus habens augmentum.

Εὐηρέτησα, Aoriſt. 1. act. verbi εὐαρετέω, ſimilis præcedentibus.

Εὐρέμλν, per ſyncopen pro εὐρεσάμλν, ut tradunt quidam grammatici vetereſ: Aoriſti 1, med. verbi act. εὑρίσκω mutuantis futurum εὑρήσω ex εὑρέω. Niſi quis ex εὕρω malit facere fut. 1, εὑρῶ, Aoriſt. 1, act. ἧρα, indeq; medium εὑράμλν. Ex quo infinitivus εὕρᾰσθαι. Ambo autem rarioris uſus ſunt: atq; adeo quidam eorum uſu interdicunt.

Εὑρὲ, Aoriſt. 2, act. imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὑρε, ut ἑπὲ pro ἕπε, λαβὲ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὗρον.

Εὑρέθλν, Aoriſt. 1, paſſ verbi ejuſdẽ εὑρήσω ex εὑρέω, faciente fut. 1, act εὑρήσω, præter. perf. act εὕρηκα, paſſ. εὕρημαι. ex cujus tertia perſ. εὕρηται factus eſt Aor. ille εὑρέθλν, mutata vocali longâ in brevem. Vnde particip. εὑρέθεὶς, & infin. εὑρεθλῶναι.

Εὑρήσω, fut. 1, act. verbi εὑρίσκω, ex inuſ. them εὑρέω: ex quo Aor. 1, εὕρησα, & præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, Aor. 2, act. ejuſdem them. ex eodem verbo εὑρέω. facit enim futurũ 2, εὑρῶ, unde hic Aor. εὗρον, & inde Aor. 2, med. εὑράμλν.

Εὔρωσαν, Aor. 1, act. verbi εὐρώω, carens augmento.

Εὕσαν, Aor. 1, act verbi εὔω, facientis fut. 1, act. εὔσω.

Εὖχεο, Ionicè pro ἤυχο, primum omiſſo augmento, deinde diphthongo ε reſoluta in εο ſecũda perſ. præt. imperf. paſſ. à them. εὔχομαι.

Εὐχετῶμλν, pleonaſmo poetico τὸ ε pro εὐχετῶμλν. eſt autem hoc εὐχετῶμλν opt. præſ: per contractionem ex εὐχετοίμλν à them. εὐχετόομαι. ſicut βοᾶμλν fit ex βοαοίμλν: & pleonaſmo τὸ ο βοοᾶμλν.

Εὔχθω, tertia perſ. imper. modi, præt. perf. paſſ. ex ſecunda εὔχω, Ambo ex them. εὐχόμαι.

Ε῎φαεθλν, vide paulo poſt in Ε῎φαὔθλν.

Ε῎φαγον, Aor. 2, verbi φάγω, facientis fut. 2, φαγῶ.

Ε῎φαλῶν, quod Heſychius exponit ἐφθηλῶν, Doricum eſt pro ἐφηλῶν, ex them. ἐφηλόω.

Ε῎φάμλν, Aor. 2, med. verbi φημί, ex Aor. 2, act. ἔφλν, ut ἐθέμλν ex ἔθλν. Etymol.

Ε῎φαν, Bœotica ſyncope pro ἔφασαν, ut ἔσαν pro ἔσασαν exempta ſyllaba σα. eſt autem præterit. imperf. act. ejuſdem thematis. Idem Etym.

Ε῎φαὔθλν, Aor. 2, paſſ. verbi act. φαύνω, facientis fut. 2, act. φαυῶ, Aor. 2, ἔφαυον.

Ε῎φαὐθλν, Aor. 1, paſſ. ejuſdem thematis, facientis præt. paſſ. πέφαυμαι, ex cujus tertia perſona πέφαυται Aoriſtus ille formatus eſt. Poetæ autem ἐφαὐθλν dicunt pleonaſmo τὸ α, neconon φαὐθλν ſine augmento, pro eodem.

Ε῎φαξαντο, Aor. 1, med. verbi φάργνυμι, facientis fut. 1, act. φάρξω. Factum eſt autem φάργνυμι hoc ex φεφάσω, tranſpoſitis literis, meminitque ejus Heſych. afferens ἐφάργνυσαν, quod exp. ἔφραξαν, quamvis id potius ſit Aor. 1, act. ex them. φαργνύω.

Ε῎φείκαν, Ionicè ſeu poeticè pro ἐφῆκαν: Aoriſt. 1, act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1, ἐφήσω ex inuſ. them. ἰφέω: habens η circunflexum Ionico more diſſolutum in ει. ut & ἀφείηκε, ξυνείηκε, & ſimilia, dicuntur pro ἀφῆκε, ξυνῆκε.

Ε῎φεθὲς, particip. Aor. 1, paſſ. ex eodem them. Facit enim præt. perf. paſſ. ἐφεῖμαι: ex cujus tertia perſ. ſit ἐφεθλν hoc exempto ι ex diphthongo, correptaq; penult. ut ex τέθειται fit ἐτέθλν.

Ε῎φεῖναι, Aor. 2, act. ejuſdem verbi, ut θεῖναι ex τίθημι eſt.

Ε῎φεῖντο, præt. pluſquamperf paſſ. vel ex eodẽ them. vel ex ἐφέννυμι ſeu ἐφέω, habent enim hæc commune perf. paſſ. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem eſt ſortitum.

Ε῎φείω, imper. præt. perf. paſſ. eodem

Ε῎φέω, poeticè pro ἐφῶ, reſoluto primùm ω circumflexo in εω, deinde metri cauſa aſcito ι ad ε. Aor. 2, act. ſubjunct. modi ab eodem verbo.

Ε῎φεῳν, Doricè pro ἐφεῖναι, Aor. 2, act. infin. modi ex eodem them.

Ε῎φέπεσον, Ionicè pro ἐφεῖπον, abjecto augmento, & inſerto ε. præt. imperf. vel Aor. 2 act. à verbo ἐφίπω.

Ε῎φεσεν, quod Heſych affere pro ἐκύησεν, videtur eſſe Aor. 1, activus verbi φέω, facientis Aeolico more fut. 1, φέσω, & ſignificantis eo in loco quem exponit, in utero ferre.

Ε῎φες, Aor. 2, act. imper. modi, à them. ἐφίημι, ut δὸς ex δίδημι.

Ε῎φεσσαι, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἐφεσαι: Aor. 1, med. imper. modi, ex them. ἐφέ. νυμι aut ἐφέω, faciente fut. 1, act. ἐφέσω. Vnde med. Aor. 1, infin. modi ἐφεσασθαι, vel ἐφεσσθαι.

Ε῎φεψιόωντο, poetico pleonaſmo τὸ ο pro ἐφεψιῶντο præt. imperf. verbi ἐφεψιάομαι.

Ε῎φηκα, præt. perf act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur à them. inuſ. ἐφέω. Vel etiam Aor. 1, act. irregularis, ut ἔδωκα, ἔθηκα, pro ἐφῆσα, ἔδωσα, ἔθησα. Mediæ certè voces Aor. 1, ἐφήκατο apud Heſych legitur. At ἐφῆκα præſens eſt tertiæ perſ. ex them. ἐφήκω.

Ε῎φλαο, Aor. 1, med. verbi ἐφάλλομαι.

Ε῎φλν, præt. imperf. vel Aor. 2. act. verbi φημί ut ἔθλν.

Ε῎φηνα Aor. 1, act. verbi φαίνω. Vnde med. voce ἐφηνάμλν.

Ε῎φησα, Aor. 1, act. verbi φημί, mutuatitius ab inuſ. φάω, faciente fut. 1. φήσω.

Ε῎φηδα, paragoge Aeolica pro ἔφης, ut ἄπηδα pro ἄπης. ſecunda perſona Aoriſt. 2, ἔφλν, ab eodem them.

Ε῎φηδᾶεν, optat. Aor. 1, paſſ. ex them. ἐφήδομαι, faciẽte præt. paſſ. ἐφῆσμαι, Aoriſt. 1 paſſ. ἐφήδθλν. unde & particip. ἐφηδᾶεὶς.

Ε῎φησμαι fut. 1, med. verbi activi ἐφίημι, vel etiam verbi paſſ. ἐφήδομαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. mediam, ut & activum ἐφήσω, ex inuſ. them. ἐφέω: ἐφήδομαι autem ſuum ex ſeipſo.

Ε῎φηκα, præt. perf. act. verbi φθάνω, ejecto ν.

Ε῎φθάλν, Aor. 2, paſſ. verbi φθείρω facientis fut. 2, act. φθαρῶ, Aor. 2, ἔφθαρον.

Ε῎φθαρκα, præt. perf. act. verbi ejuſdem, mutuatitium à Dorico φθαίρω. ut Euſtarh. tradit. Vnde præt. perf. paſſ. ἔφθαρμαι, cum ſuo infin. ἐφθάρθαι, & particip. ἐφθαρμένος. Hinc nõ Aor. 1, indic. ἐφθάρθλν.

Ε῎φθασα, Aor. 1, act. verbi φθάνω ex them. φθάω.

Ε῎φθιν, Aor. 2, ejuſdem verbi, ex them. φθῆμι, ut ἔφθιν.

Ε῎φθιτο, Ionicè pro ἔφθιντο: tertia perſona plur. præt. pluſquamperf. ex them. φθίνω ſeu φθίω, facta ex tertia ſingulari, inſerto α ante τ.

Ε῎φθίθη, Aor. 1, paſſ. verbi φθίνω facientis præt. paſſ. ἔφθιμαι. Legitur apud Heſych.

Ε῎φθιτο, præt. pluſquamperf. paſſ. ejuſdem them. uti jam dixi, φθίνω nimirum.

Ε῎φθορα, præt. perfect. med. verbi φθείρω, ut ex στείρω eſt ἔστορα.

Ε῎φιδσι, tertia perſ. plur. verbi ἐφίημι, in præſ. indic. modi, ut ἴημι quoq; facit ἰᾶσι.

Ε῎φιγμένος, particip. præter. perf. paſſ. ab ἐφικνέομαι faciente fut. 1, med. ἐφίξομαι, & præteritum paſſ. ἐφῖγμαι, ex inuſitato themate ἐφίγομαι, unde fut. 2, etiam habet, & Aoriſt. 2.

Ε῎φιε, tertia perſ. ſing. præt. imperf. a ct. ex inuſ. them. ἔφιέω, pro quo ἐφίημι in uſu eſt. Interdum eſt & ſecunda perſona imperativi præſ. ab eodem them.

Ε῎φιέλμ & Ε῎φιέλμαι, Doricè pro Ε῎φιενμ. præſ. infin. ab eodem ἐφίημι. (ημι.

Ε῎φιεναι, infin. præſens verbi ἐφίημι, ut dixi: veluti πθίναι eſt ex πί-

Ε῎φίησι, tertia perſ. ſing. præſ. indic. ab eodem. At ἐφίησι, eſt præſens quidem itidem, ſed ſubjunctivi modi, habens Ionicâ paragogen σι, ut λάβῃσι, ᾖσι & ſimilia, pro ἐφίῃ, λάβῃ, ᾖ.

Ε῎φίκοντο, Aor. 2, med. verbi ἐφικνέομαι facientis fut. 2, med. ἐφικέσθαι, Aor. 2, ἐφικόμην, cujus hoc ἐφίκοντο eſt tertia perſona plur.

Ε῎φίλατο, Aor. 1, med. verbi φίλημι, unde & imper. φίλαι, ut Euſt. tradit. Ambobus utitur Homerus, illo pro ἠγάπησεν, Iliad. ε: hoc autem pro ἀγάπησαν, Iliad. κ: in ambobus producens.

Ε῎φίλησεν, Bœotica ſyncope pro ἐφιλήσησαν. Aor. 1, paſſ. verbi activi φιλέω, facientis fut. 1, act. φιλήσω, præt. perf. paſſ. πέφίλημαι.

Ε῎φίση, tertia perſ. ſing. præt. imperf. à them. ἐφίσημι. Quidam & imperativum eſſe ajunt pro ἐφίσω.

Ε῎φλαδον, Aor. 2, act. verbi φλάζω: apud Etymolog.

Ε῎φλέχθη, Aor. 1, paſſ. verbi activi φλέγω facientis fut. 1, act. φλέξω, præt. paſſ. πέφλεγμαι.

Ε῎φόβηθεν, ut ἐφίλησεν paulò antè, Bœotica ſyncope pro ἐφοβήθησαν: Aor 1, paſſ. verbi activi φοβέω.

Ε῎φρεσδον, Aor. 2, act. verbi φρέζω, facientis fut. 2, φρεσδῶ, converſo ζ in δ, ut in aliis quoq; verbis tertiæ declinationis fit quæ in ζω finiuntur.

Ε῎φρυξα, Aor. 1, act. verbi φρύγω ſeu φρύττω.

Ε῎φυ, tertia perſ. Aoriſti 2, ἔφων, de quo mox.

Ε῎φυγον, Aoriſt. 2, act. verbi φεύγω facientis fut. 2, φυγῶ exempto ε ex dipthongo, ut in ἐλεύθω, τεύχω, & ſimilibus.

Ε῎φύγοσαν, Dorica epentheſi ſyllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur. Aor. 2, act. ut ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον.

Ε῎φυν, Aor. 2, paſſ verbi activi φύω, ex Aoriſto 2, act ἔφυον.

Ε῎φων, Aoriſtus, 2, act. verbi inuſitati φῦμι. unde participium φύς.

Ε῎χαδον, Aor. 2, act. verbi χάζω, ut ἔφεχαδον. (pto ι.

Ε῎χαλέπηνα, Aor. 1, act. verbi act. χαλεπαίνω, verſo α in η, & ſubſcri-

Ε῎χανεν, Aor. 2, verbi act. χαίνω facientis fut. 2, χανῶ. At Aor. 1, foret ἔχηνα.

Ε῎χαρλον, Aoriſt. 2, paſſ. verbi act. χαίρω, facientis fut. 2, act. χαρῶ, Aor. 2, ἔχαρον.

Ε῎χεα. Aor. 1, act. verbi χέω, ex ἔχεσα. unde infin. χέαι.

Ε῎χέλμ, Doricè pro ἔχειν: infin. præſ. verbi ἔχω.

Ε῎χεσεν, Ionicè pro ἔχε, abjecto primùm augmento, deinde adjecta paragoge σε, ut & in aliis præt. imperf. ind. modi, ab eodem them.

Ε῎χεσα, Aor. 1, act. verbi χέω, uti jam dixi: contra regulam pro ἔχεσσα, exempto σ characteriſtica futuri litera in tertia conjugatione. unde, dempto præterea ν, fit ἔχεα. Niſi quis potius hoc ἔχεσα ex illo ἔχεα factum exiſtimet pleonaſmo τῦ ν Aeolico qualis eſt in Εὕαδεν, & Δεύομαι, ac ſimilibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

Ε῎χηρα, Aor. 1, act. verbi χαίρω, ut à θαίνω eſt ἐθήνα. Var. Ionicum eſſe ait pro ἐχάρλω.

Ε῎χθήρας, Aor. 1, act. optat. modi, Atticus & Aeolicus pro ἐχθήραι, à them. ἐχθαίρω faciente Aor. 1, ind. modi ἤχθηρα, ut præcedens ἔχηρα à χαίρω eſt. ſubjunct. Aor. 1, act. eſt ἐχθήρω.

Ε῎χθησομαι, fut. 1, med. verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ε῎χόντων, Atticè pro ἐχέτωσαν: participio præſentis temporis pluralis numeri genitivi caſus uſurpato pro tertia perſona pluralis imperativi modi. Ambo à themate ἔχω.

Ε῎χραον, Aoriſtus 2, activus verbi χραύω facientis futurum ſecundum χραῶ, exempto υ ex diphthongo, ad corripiendum penultimam. Interdum eſt & imperfect. verbi χράω.

Ε῎χρώντο, poetico pleonaſmo τῦ ο pro ἐχρῶντο, ut ἐφεψιόωντο pro ἐφεψιῶντο, & ſimilia. præter. imperf. verbi paſſ. χρῶμαι.

Ε῎χύη, Aor. 2, paſſ. verbi χύω ſeu χέω, ut ἐρρύη. Apud Heſych.

Ε῎χύη, Aor. 1, paſſ. ejuſdem verbi, ut ἐλύθη.

Ε῎χώσθη, Aoriſt. 1, paſſ. verbi χώννυμι ſeu χόω, facientis futurum 1, act. χώσω, præt. paſſ. κέχωσμαι, ut χρώννυμι facit κέχρωσμαι, & ſimilia, aſſumpto σ contra morem aliorum in όω definentium.

Ε῎ψαθλατο, Aor. 1. med. verbi act. ψαθάλλω. ut ἤλατο ab ἄλλομαι formatum eſt.

Ε῎ψάλατται, Ionicè pro ἐψαλμένοι εἰσί. tertia perſ. plur. præt. perf. paſſ. verbi activi ψάλλω, ex tertia ſing. facta inſerto α ante ται. Niſi malis formare ex præt. medio ἔψαλα. adjecta ſyllaba ται.

Ε῎ψεαι, Ionicè itidem pro ἔψῃ, reſoluta diphthongo. ſecunda perſona ſingul. fut. 1, fmed. ἐψομαι, ex themate ἕπομαι. Apud Heſychiũ verò & Ε῎ψεω, legitur, quod itidem Ionicâ diphthongi diſſolutionẽ admiſit pro ἕψῃ: ipſe in imper. modo & temp. præſ. exp. ἀκολλήθει, ἕπου, ſequere: tanquam fut. 1, medio ἕψομαι, tranſeunte in præſens, ſicut à βήσομαι & σύσομαι eſt ἐβήσετο & ἐδύσετο.

Ε῎ψιάασδε, poetico pleonaſmo τῦ α pro ἐψιᾶσθαι, ut μηχανάασθαι pro μηχανᾶσδαι, & ſimilia.

Ε῎ψυθείσδομμ, Doricè pro ἐψυθείζομμ: à Dorico itidem them. ψυθείσδω pro ψυθείζω.

Ε῎ψιόωντο, poetico pleonaſmo τῦ ο pro ἐψιῶντο, ut ἰχρόωντο, pro ἰχρῶντο: à them. ἐψιάόμαι ſeu ἐψιῶμαι.

Ε῎ω, ἔῃς, ἔῃ, Ionicè pro ῶ, ῇς, ῇ, reſoluta vocali circunflexa, Aor. 2, act. ſubjunct. modi, à themate ἵημι ſeu ἔω. nam interdũ ἔω thema quoq; eſt, & aliquando eſt origo τῦ ἵημι, faciens fut. 1, act. ἥσω, aliquando τῦ ἔννυμι vel ἕζω, faciens ἕσω.

Ε῎ω, ἔῃς ἔῃ, itidem Ionicè pro ῶ, ῇς, ῇ, reſoluta vocali circunflexa, præſens eſt ſubjunctivi à them. εἰμὶ, niſi Aor. 2, eſſe malis. nam tradunt grãmatici hoc εἰμὶ in Aor. 2, facere ἔον, optativo ἔοιμι, ſubjunctivo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔον eſt & ipſum à themate ἔω. nam & ἔω, ut ἐω, thema interdum eſt, & primitivum atq; origo eſt modo τῦ εἰμὶ, faciens fut. 1, med. ἔσομαι, modò τῦ εἶμι, ſignificãtis πορεύομαι, faciẽs fut. 1, med. ἕσομαι, aſſumpto ι.

Ε῎ωγα, præt. med. verbi act. οἴγω, Atricè aſſumpto ε, pro ᾠγα.

Ε῎ωγμαι, præt. paſſ. ejuſdem them. itidem habens Atticè aſſumptum ε pro ᾠγμαι. Vnde particip. ἐωγμένος.

Ε῎ωγυια, partic. fœm. gen. ex maſculino ἐωγώς, Ambo particip. ex præt. med. ἔωγα.

Ε῎ωθα, præt. med. verbi ἔθω, ut ἔεργω facit ἔωεργα, pro ἔοθα, & ἔοεργα, verſo primùm ε prioris ſyllabæ in ο, deinde repetita initiali litera præſentis, ut ἔλπω etiã facit ἔολπα. Vtitur porro hoc præterito ἔωθα Araros, ut & Thucyd. pluſquamperfecto Attico ἐώθεσαν pro ἐώθεισαν: & Archippus participio ἐωθός. Var. Alioquin & ἔωθα dicitur pro ἔωθα, aſſumpto ι.

Ε῎ώθων, itidem Atticè aſſumpto ε dicitur pro ᾤθων: hoc autem per contractionem pro ᾤθεον. præt. imperf. act. verbi ὠθέω.

Ε῎ώκειν, pro ἐοίκειν, ο verſo in ω & ſubſcripto ι. pluſquãperf. med. verbi activi ἔοικω, habens & ipſum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præſentis, ut ἔωικα.

Ε῎ώλπει, pro ἤολπει, κῇ χρόνε μετάθεσιν, ut ſcribit Euſtathius, innuens regulariter debuiſſe dici ἤολπειν in hoc pluſquamperfecto verbi ἔλπω, aſſumpto aliquo augmento præter augmentum præteriti ἔολπα: ſed poetica quadã licentia ab Homero tranſpoſito augmento, hoc eſt è prima ſyllaba translato in ſecundam, dictum fuiſſe ἐώλπειν. Habet verò & hoc ἔολπα, necnon ἐώλπειν, Attico more reduplicatam initialem præſentis literã. Sic ἐώεργειν dicitur.

Ε῎ώμμ, pleonaſmo τῦ ε pro ὦμμ: Aor. 2, ſubjunct. act, ab inuſ. them. ἔημι ex ἔω, ſignificante πλησῶ, ut tradit Euſt. qui etiam addit, pro eo ἐώμμ ſcribi & ἔομμ.

Ε῎ώμι, per contractionẽ ex ἐάοιμι: optat. præſens verbi act. ἐάω.

Ε῎ών, poetico pleonaſmo τῦ ε pro ὤν, ut tradunt nonnulli, qui partic. præſentis eſſe temporis indicant. Alii Aoriſti ſecundi eſſe ajunt, regulare, ab Aor. 2, indic. modi ἔον, ut paulo antè etiam in Ε῎ω admonui.

Ε῎ων, ſine augmento pro ἤων, poetico vel Ionico more. præt. imperf. act. verbi ἐάω.

Ε῎ώνημαι, Atticè aſſumpto ε dicitur pro ὤνημαι, ut ἐώθειν & ἔωσα pro ᾤθειν & ὦσα. Eſt autẽ præt. perf. paſſ. verbi ὠνέομαι: ex quo & Aor. 1. paſſ. ἐωνήθλω. Itidem in præt. imperf. ἐωνέμλν dicitur pro ὠνέμλν.

Ε῎ωροχόει, præt. imperf. act. verbi οἰνοχοέω, habens & ipſum Attico more aſſumptum ε, pro ὠροχόει, ut ἔωγα dici pro ᾠγα ſuprà docui.

Ε῎ωξα eodem modo pro ᾤξα: Aor. 1, act. verbi οἴγω.

Ε῎ώρα. itidem Atticè aſſumpto ε pro ὤρα. tertia perſona præt. imperf. activi ex prima ἐώρων, pro ὤρων. ambo ex activo themate ὁράω.

Ε῎ώρακα, ſimiliter pro ὤρακα dicitur: præt. perf. act. ejuſdem thematis ὁράω.

Ε῎ώργειν, præt. pluſquamperfectum medium verbi ἔργω, ex perfecto ἔοργα, aſſumpto augmento intrinſecus quod extrinſecus aſſumi oportebat, ut in ἐώλπειν ſuprà. Similem ectaſin habere tradunt & ἐωργὼς pro ἐοργώς. Legitur verò & in præterito perf. indic. modi apud Heſych. ἔωργε, quod exp. ἔεργασται, ſimilẽ habens ectaſin. (trinſecus.

Ε῎ώρταζον, præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum in-

Ε῎ώρων, Atticè pro ὤρων, aſſumpto ε, ut in ἐωνοχόει. præt. imperf. verbi act. ὁράω.

Ε῎ωσα, itidem Atticè aſſumpto ε, pro ὦσα: Aor. 1, act. verbi ὠθέω ex inuſ. them ὤθω. Itidemq; media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμλν & ἐώσαντο pro ὠσάμλν & ὦσαντο.

Ε῎ώθλν,

Ζάω, ſimili modo aſſumpto Atticè ε pro ᾰω dicitur, eſt autem Aor. 1, paſſ. ejuſdem them. ᾰ͂ϑεω, itidem ab inuſ. ᾰ͂ϑω, ex præt. paſſ. ἔωσμαι.

Ζ᾽ῶσι, Ionicè pro ᾰ͂σι, reſoluta vocali circumflexa, ut volunt nonnulli, qui ajunt eſſe præſentis temporis ſubjunctivi modi. Poteſt tamen eſſe & regularis Aor. a, ſubjunctivi, ex Aor. 2, indicativi ἴον, qua de re vide & quæ paulo antè dixi in Ε᾽ω,

Ε᾽ωσμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ᾰ͂ϑεω, ex inuſ. them. ᾰ͂ϑω faciente futurum 1, ᾰ͂σω. habet autem Atticè aſſumptum ε, ut & Aor. ἔωσα & ἐωσάμην, itidemq; præt. ἔωσμαι pro ᾰ͂σμαι, itidemque in tertia perſ. ἔωσται pro ᾰ͂σται.

Z

ΖΑὰς, particip. præſ. ex them. poetico ζάημι, ut ἀὰς ex ἄημι. Idemq; ferè ſignificant ζάημι & ἄημι niſi quòd ζάημι videtur ſignificare σφόδρα ἄημι, tanquam compoſitum ex ζα particula intenſiva, & verbo ἄημι.

Ζαῖν, ſyncope Attica pro ζαίνων. tertia perſona pluralis, ex prima ζαίνω: præſens optativi modi, ex inuſitato themate ζῆμι, ut βαίην ex βῆμι, ἱσταίην ex ἵστημι. Itidem verò ζαίμην & ζαῖτο ſyncope illa Attica dici ajunt pro ζαίημην, & ζαίητο.

Ζαλεῦ, Doricè pro ζηλῶ verſo η in α, & ῶ in εῦ. imperat. præſ. paſſ. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Heſych. ab eoq; exponitur μιμᾶ.

Ζαπεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Eſt autem participium præſ. act. ex them. Dorico ζαπέω pro ζητέω.

Ζάσσω, Ionicè & poeticè inſerto ι, pro ζέσσω, à themate ζέω pro ζέω.

Ζίσιν, Ionicè itidem & poeticè pro ἵζουσι, abjecto augmento: Aor. 1, act. verbi ζίω, facientis fut. 1, act. ζίσω, retento ι. Paſſiva autem voce facit Aor. 1, ἐζέσθην, unde eſt partic. ζεσθείς, ferve factus.

Ζεύγνυσι, Var. tradit elegantius eſſe quàm ζεύγνῦσι. Videtur tamē id Ionicum eſſe, ut πήσασι pro πεθῆσι. Eſt autem tertia perſona plural. præſent. temporis vocis activæ, à them. ζεύγνυμι, habens epenthefin. τῦ α pro ζεύγνῦσι, ut ἀμεκῦσι.

Ζεύξαι, infin. Aor. 1, ejuſdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1, act. ζεύξω, ab inuſ. them. ζεύγω.

Ζεύσασκε, Doricè pro ζεύσασκε, verſo γ in ξ à Dorico itidem them. ζεύσομαι pro ζεύξομαι, ſeu ζεύω pro ζεύγω. Etymol. & Var.

Ζῆ, interdum eſt imperf. modi, καθ᾽ ὑποστολὴ pro ζῆϑι: interdum indic. modi eſt, & tertia perſona ſingularis vel præter. imperfect. vel Aor. 2, activi, carens augmento pro ἔζη, ut βῆ ſcimus à poetis uſurpari pro ἔβη. Ambo ab inuſitato them. ζῆμι. Quidam verò per contractionem eſſe dicunt pro ζάς.

Ζῆϑι, imper. præſens vel Aor. 2, act. ab eodem them. ut στῆϑι ab ἵστημι. Alij tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm eſſe ζάς, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indeq; ζῆϑι, adjecta ſyllaba ϑι, quam cæteris quoq; monoſyllabis imperativis aſciſci ajunt. Sed altera formatio ſimplicior eſt.

Ζῆν, pro ζᾶν, Dorica mutatione τῦ ᾱ͂ ἀὰς η, ut ϝεινῆν pro ϝεινᾶν ijdē dicunt. infin. act. verbi ζάω, Atticæ etiam linguæ & communi uſitatus.

Ζῆς, itidem pro ζᾶς ſeu ζάεις ijdem Dores dicunt, ut μελῆς pro μελᾶς, cõtractõ α & ε in η, & ſubſcripto ι. Quòd ſi verò dicamus eſſe ſecundam perſ. verbi inuſ. ζῆμι, non amplius ι ſubſcribendum fuerit.

Ζῆσαι, Aor. 1, act. infin. modi, ab eodem them. ζάω faciente fut. 1, act. ζήσω, ex quo med ζήσομαι.

Ζήσϑω, tertia perſ. ſing. imper. paſſ. ab inuſ. them. ζόω, pro quo ζώνυμι ſolet uſurpari.

Ζυγέντες, participium plur. ex ſingulari ζυγές: quod eſt Aoriſt. 2, paſſ. à themate activo ζύγνυμι faciente futurum 2, activum ζυγῶ ex inuſitato themate ζύγω, ut ἐρεύγω facit ἐρυγῶ.

Ζώγρει, imper. præſ. act. verbi ζωγρέω per compoſitionem dicti pro ζῶον ἀγρεύω.

Ζώλω, Atticè pro ζῶμι, ut βοώλω pro βοῶμι: opt. præſens act. verbi ζάω. facit enim id communiter ζώοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, & Atticè ζώλω, verſo μι in λω, contractiſq; α & ο in ω, & ſubſcripto ι.

Ζωδεῖσα, particip. fœm. gen. Aor. 1, paſſ. ex them. ζώννυμι, faciente fut. 1, act. ζώσω. ex inuſ. them. ζόω: præt. perf. paſſ. ἔζωσμαι, ut ἔχωσμαι, ἄχθωσμαι: Aor. 1. paſſ. infinitivi modi eſt ζωσθῆναι.

Ζώσσον, Ionicè pro ἔζωον, abjecto primùm augmento, deinde inſerta ſyllaba εσ: ut ᾤθεσκον & τύπτεσκον ijdem dicunt pro ᾤθων & ἔτυπτον. Eſt autem illud ζώεσκον præt. imperf. ab Ionico, themate ζώω.

Ζωννύσκετο, Ionicè pro ἐζώννυτο, abjecto augmento, & inſerta ſyllaba σκε. imperfectum paſſivum verbi activi ζώννυμι.

Ζώοντες, Ionicè vel poeticè pro ζῶντες, pleonaſmo τῦ ο, ut κεκμώοντες pro κεκμῶντες apud Hom. legimus, Part. præſ. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, Aor. 1, act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1, act. ζώσω, ex inuſ. them. ζόω, utijam dictum eſt. Vnde media voce ζώσασκε, & ind. modo ζώσατο apud poetas pro ἐζώσατο, abjecto augmento. Rurſum verò ζῶσαι interdum eſt particip. præſens fœmin. gen. per contractionem pro ζάουσαι, ut ζῶσαις itidem legimus pro ζαούσας. Tunc autem eſt à them. ζάω. Ζωσάμενος autem eſt particip. Aor. 1, act. ex them. ζώω.

H

Η᾽Atticè apud Ariſtoph. abjecto ν pro ἵω vel ἴημι. Quidam ſic formatum ajunt. dicunt ἐμὶ præt. imperfectum facere ἔα. ut τίθημι facit ἐτίθεα. ex eo fieri ᾱ, primùm abjecto ν, & diphthongo more Ionico reſoluta in εα, (ut ijdem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, σύνοιδα pro σύνοιδειν) deinde contractis ε & α in η. Interdum ᾱ eſt pro ἔφη, ut quitē præter. imperf. vel Aor. 2, act. verbi ἠμὶ, per apocopen pro φημὶ, ut ijdem grammatici tradunt. Alioquin eſt & conjunctio ſeu particula ſignificans interdum ἄρα, interdum ἀληϑῶς interdum etiam δῆ Etymol.

Η᾽, cum ι aſſcripto ſive ſubſcripto, eſt tertia perſ. conjunct. modi, ex prima ᾰ͂: ambo ex inuſ. verbo ἴω ex quo ἐμὶ quædam ſua mutuatur tempora.

Η᾽, itidem aſſcripto ſive ſubſcripto ι, ſed aſperum gerēs ſpiritum, interdum eſt tertia perſ. ſingul. conjunctivi modi, itidem ex prima ῶ, ſed Aor. 2, activi, ex them. inuſ. ἴω, ex quo ἴημι ſua mutuatur tempora. Interdum eſt dativus articuli fœm. poſpoſitivi, nonnunquam adverbiū etiam ex eodem articulo factū.

Η᾽α, Atticè pro ἔα. Ambo autem ſunt præteritum med. verbi ἐμὶ ſignificantis πορεύομαι: ſed prius formatum ex poſteriore. tradunt etenim eſſe thema ἄω, epentheſi Ionica vel poetica pro ἴω. hujus præteriti medium eſſe ἄα. ex quo ᾔα hoc fieri, ι in ν verſo, & ſubſcripto ι: id quod ſatis eſt manifeſtum ex Ionico illo ᾖα. Interdum verò ᾔα nomen quoq; eſt [illegible] ex ſingulari ᾔον, itidem per contractionem pro ᾖα & ᾖον. Η᾽α autem eſſe Aoriſtum primum verbi ἐμὶ ex ἴω, annotat Apollonius. Innuit enim ἐμὶ ex ἴω facere Aoriſtum 1, ἴα, ut χέω facit ἔχεα, unde κατ᾽ ἔκτασιν eſſe ᾖα. Ita verò ᾖα ſive ἶα facere hoc verum in Aor. 1, ut facit ἦον ſive ἔον in Aor. 2.

Η᾽ατε, Ionicè pro ἦτε ab ἦμαι.

Η᾽ακέστες, quod Suidas exp. ἡρωϊκῶς ποιήσαντες, videtur eſſe partic. præt. perf. act à them. ἀκάζω, ideoq; deberet habere ſubſcriptum ι.

Η᾽ακὼς, particip. præt. perf. act. à them. ἠκέω faciente fut. 1, ἠκήσω, unde & particip. Aor. 1, ἠκήσας.

Η᾽βουλήθω, Attico more pro ἐβουλήθω dicitur, ut ἠδυνήθω pro ἐδυνήθω, aſſumpto præter ſyllabicum augmentum etiam temporali. Eſt autem Aor. 1, paſſ. verbi βάλομαι ex inuſitato themate βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed & ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Atticè itidem.

Η᾽δοίμι, poeticè pro ἡδοίμην ſeu ἥδοιμι: optat. præſ. act. ab eodem verbo. Vtitur autem eo Homerus.

Η᾽δῶσσα, poetico pleonaſmo τῦ ω pro ἡδῶσα: partic. præſ. ab eodem them. Varin.

Η᾽αγεν, aor. 2, act. verbi ἄγω, Atticam reduplicationem habens mediæ ſyllabæ αγ pro ἦγεν. Itidem media voce in eodem tempore ἠαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Η᾽γάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Η᾽γάσθη, Aoriſt. 1, paſſivus indicativi, verbi ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet & præteritum perfectum ἠγασμαι, unde tertia perſona præt. pluſquamperf. ἠγασο apud Heſych.

Η᾽γάσατο, poeticè metri cauſa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia perſona ſingul. Aor. 1, med. indic. ab eodem themate ἄγαμαι faciente fut. 1, med. ἀγάσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

Η᾽γειλάμην, Aor. 1, med. ind. ex them. act. ἀγγέλλω.

Η᾽γγέλην, Aor. 2, paſſ. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2, ἀγγελῶ, Aor. 2, ἤγγελον.

Η᾽γγέλθη, Aor. 1, paſſ. indic. ab eodem them. faciente fut. 1, ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, paſſ. ἤγγελμαι.

Η᾽γνων, præt. imperf. paſſ. verbi act. ἐγνόων.

Η᾽γρετο, Aor. 1, act. verbi ἐγείρω.

Η᾽γρέθοντο, præt. imperf. paſſ. poetici verbi ἀγρείω derivati ex ἀγείρω, ut tradunt grammatici.

Η᾽γρεθεν, Bæotica ſyncope pro ἠγείρθησαν, tertia perſ. plural. Aor. 1, paſſ. ex act. them. ἐγείρω. Prima verò perſona eſt ἠγέρθην.

Η᾽γερκα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1, act. ἐγερῶ. Ex quo paſſ. præt. perf. ἤγερμαι.

Η᾽γησάμην, Aor. 1, med verbi ἡγέομαι facientis fut. 1, ἡγήσομαι.

Η᾽γμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἄγω. ex quo particip. ἠγμένος.

Η᾽γνοίησε, pleonaſmo τῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonaſmum τῦ ι, pro ἀγνοέω.

Η᾽γον, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi ἄγω, Paſſ. eſt ἠγέμην. unde apud Hom. ἠγερεκάρηνος.

Η᾽γρεύθησαν, Aor. 1, paſſ. verbi act. ἀγρεύω.

Η᾽γρώοντο, poetico & Ionico pleonaſmo τῦ ο pro ἠγρῶντο. præt. imperf. verbi ἀγρόομαι.

Η᾽γρετ, poetica ſyncope pro ἠγέρετ, ex ἤγρομαι itidem per ſyncopen uſurpato à poetis pro ἐγείρομαι.

Η᾽γρίωσεν, apud Soph. ſecunda perſ. ſing. præt. perf. paſſ. à them. ἀγριόω. facit enim id fut. 1, act. ἀγριώσω, præt. perf. ἠγρίωκα, & paſſ. voce ἠγρίωμαι. Vnde & infin. præt. perf. paſſ. ἠγριῶθαι.

Η᾽γροικησάμην, Aor. med. verbi act. ἀγροικέω, apud Heſych.

Η᾽δάφθαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ἐδαφόω.

Η᾽δεα, præt. pluſquamperf. med. verbi ἔδω, habens Ionicā diphthongi diſſolutionē pro ᾔδειν, ſolent enim Iones primas perſonas ſingul. præt. pluſquāperf. act. cōmuniter in εν definētes, terminare

terminare in ε, resoluta diphthongo, nimirum πεποιήκεα dicentes pro ἐπεποιήκειν, πεπύφεα pro ἐπεπύφειν, ἤϊα pro ἦειν: unde apud Homer. ἤϊα πολλὰ γενέσθω. qui & altero ἤδεα utitur dicens, Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδεα. Iidem Iones itidem ἤδεσ dicunt pro ἤδει, resoluta diphthongo. Euſt.

H. ἤδειν, præt. pluſquamperf. med. verbi εἴδω, habens diphth. ει cõverſam in η cum ι ſubſcripto. Alioqui & οἴδειν pro eodem dici ſolet verſo ε in ο, ſicut in ἐπεποίθειν. At ἐιδήκειν eſt præt. pluſquamperf. act. ejuſdem verbi εἴδω ex ἀιδέω.

H. ἤδεσθα, Aeolica paragoge ſyllabæ θα pro ἤδεις: ſecunda perſ. ſing. præcedentis præt. pluſquamperf. medii ἤδειν. Similiter οἴδασθα dicitur pro οἶδας. Etym. Atticè & ἤδησθα dici ſcribit pro illo ἤδεισθα. Poteſt tamen ἤδησθα illud eſſe & conjunct. modi, ſed tunc ſubſcribendum ei potius ι, ut in ἐπῄδησθα.

H. ἤδεκα, præt. act. verbi εἴδω ex ἐιδέω. pro quo Atticè dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialib. literis præſentis, & ε converſo in ο.

H. ἤδεσαν, Atticè pro ἤδεισαν, correpta penult. Tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. ἤδειν, de quo ſuprá.

H. δέδαῶ, Aor. 1, paſſ. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι, & præt. paſſ. ἤδεσμαι.

H. δη, Atticè per contractionem ex Ionico ἤδεα, ſolent enim Attici pluſquamperfecta Ionica definẽtia in εα, factaq; ex communibus terminatis in ειν, reſolutione diphthongi, contrahere, & pro πεποιήκεα dicere πεποιήκη, itidemq; ἤδη pro ἤδεα. Eſt autem hoc ἤδη prima perſona ſingul. præt. pluſquamperf. med. ex themate εἴδω.

H. δον, Aor. 2, act. verbi αὐδάνω ex ἀδέω.

H. δραθσι, Aor. 1, act. verbi ἐδράζω, faciẽtis fut. 1, ἐδράσω. Vnde & paſſivum præteritum perfect. ἤδρασμαι, & Aor. 1, paſſ. ἠδράσθην.

H. δρωθη, Aor. 1, paſſ. verbi act. ἀδρόω. Eſt verò & thema ἀδρέω, ex quo particip. ἠδρηκὼς apud Dioſc. & Aoriſt. 1, paſſ. ἠδρήθη.

H. δυωάμην, Atticè pro ἐδυωάμην, augmento ſyllabico verſo in temporale. præt imperf. verbi δυώαμαι. Similiter ἠδυωήθην dicitur pro ἐδυωήθην, in Aor. 1, paſſ. ejuſdem thematis, facientis futurum 1, δυωήσομαι, ex δυωέομαι. Habet verò idem δυώαμαι & alium Aoriſtum 1, paſſivum. nimirum ἐδυωάσθην, ex inuſitato themate δυωάζομαι.

H. δυωται, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἠδυωμαι, ex act. them. ἠδυώω.

H. ε, tertia perſ. ſing. Aor. 2, ἦεν, ex them. inuſ. ἔω, pro quo uſurpari ſolet εἰμὶ: vel etiam præt. medij ἧα ab eodem verbo. Nonnunquam ἦε eſt etiam ex ἔω ſignificante προεύομαι, & declarat ἐπροεύετο: cujus Heſych. meminit, ἦεν afferens pro ἦιε. ſed tunc eſt ſubſcribendũ ι, ut ex ἦιε ſit per contractionẽ ſeu ſynæreſin.

H. ε, quod idem Heſychius affert pro ἐπροεύετο, ἦρχετο, eſt præt. pluſquamperfecti tertia perſ. ſingul. itidem per contractionem ex ἦιε, ſubſcripto ι, εἶμι (ſignificante προεύομαι) faciente præteritum med. ἦια, & per contractionem ἦα.

H. ἔα, Ioniça diphthongi reſolutione pro ἦειν, ut ἤδεα pro ἤδειν ſuprá. eſt autem hoc ἦειν præt. pluſquamperfectum med. ex præt. perf ἦα. Ambo ex them. εἶμι.

H. ἐάδα, pleonaſmo τῦ η, pro ἔδα: vel etiam pro ἤδει, Attica epentheſi τῦ α, ut tradit Euſtath. apud Homerum, qui etiã addit, eſſe præteritum pluſquamperf. med. verbi εἴδω.

H. ἔειν, præt. pluſquamperf. medium verbi εἶμι ſignificantis προεύομαι: unde in compoſ. ἀπῆειν. Fit autem hoc pluſquamperf. ἦειν ex perfecto ἦα: hoc autem ex ἔα, verſo ε in η & ſubſcripto ι. Sed notandum eſt, in plurali numero, facta ſyncope. dici ἦμεν pro ἤειμεν, & ἦσαν pro ἦεισαν. Quorum ambobus Ariſtophanes uſus eſſe comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἐπὶ πᾶσι τοῖς τέμενος ἦμεν τῦ Διός. Et in Gerytade, ἦσαν ἐνδὺ τῦ Διονυσίε. Apud Etymol.

H. ἔαρα, Aor. 1, activus verbi ἀείρω. Quidam & pro ἔηρα, Aor. 1, activo verbi ἔηρω, uſurpatum volunt pleonaſmo τῦ η.

H. ἔβ pro ἦε, aſcito ν propter ſequẽtem vocalem: tertia perſ. ſing. Aor. 2, ἦον, ex inuſ. them. ἔω pro εἰμὶ, ſum. At ἦον cum ι ſubſcripto, eſt à themate ἔμι ſignificante προεύομαι, itidem ex ἦον, qđ factum ajunt ex ἔον (Aoriſto 2, vel imperf. verbi ἔω inuſitati pro εἶμι) verſo ι in η & ſubſcripto ι. quanquam eſſe poteſt & tertia perſona præt. med. ἦα. Vtitur autẽ illo ἦε Apollonius, dicens, ἦε δ' ἀρ' ἐς Λῆμνον. Apud Var. & Euſt.

H. ἐρέδονται, & H. ἐρέδοντο, apud poetas duntaxat leguntur. ſuntq; ex poetico verbo ἠερέθομαι, facto ex ἀείρω, ut ſuprá ἠερέθονται ex themate poetico ἠγερέθομαι derivato ab ἀγείρω. Ea enim formatio ſimplicior eſt, quippe quum ἠερέθεσθ exponatur ἀπ' ἀείρω ἀείρεσθ.

H. ἐρθω, Aoriſt. 1, paſſivus indicat. verbi activi ἀείρω, facientis futurum ἀερῶ. Vnde tertia perſona pluralis eſt ἠέρθησαν.

H. ερκε, præt. pluſquamperf paſſ. verbi act. ἀείρω.

H. ες, ſecunda perſona ſing. Aor. 2, ἦον.

H. ἔσαν, tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. ἦειν, Atticè exemptũ ex diphthongo habens ι, ex prima ἦειν, de qua ſuprá.

H. ἴλω, apud Heſych. legitur, ab eoq; exponitur λῶ, ἥμερω. Legitur verò & apud Euſt. qui dicit habere poeticum pleonaſmum τῦ η, eſſeq; tertiæ perſ. à them. ἐμὶ ſignificante ὑπάρχω.

H. ζαώθη, Aor. 1, paſſ. ind. verbi activi ἀζάω, ut ἐφαύθη ex φαύω eſt.

H. ἦκα præt. med. verbi ἵημι, tradunt nonnulli. ſed ego ejus rariſſimum eſſe uſum exiſtimo. nam pro eo εἷκα ſolet uſurpari.

H. ἠλησα, Aor. 1, act. verbi ἠέλω ex ἐθέλω. ex eo enim mutuatur fut. 1, ἐθελήσω.

H. ἧκα, præt. perf. act. verbi ἥκω facientis fut. 1, ἥξω, Aor. 1, ἧξα, Vnde etiam participium præt. perfect. paſſivi ἡγμένος.

H. ἴα, Euſtathius alicubi eſſe dicit præt. med. verbi ἴημι, diſſoluta diphthongo, & ε in η verſo: alibi Aoriſtum 1, activum eſſe ſcribit ex eodem themate, eodem modo formatum: alicubi etiam ait eſſe præteritum pluſquamperfectum act. reſolutione Ionica uſurpatum pro ἦειν. Solent enim Iones primas perſonas plusquamperfectorum in ειν, reſolvere in εα, pro ἦδειν dicentes ἤδεα, & πεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, ut ſuprà ex eodem grammatico docui. Pro hoc verò ἴαα per ſyncopen dicitur etiam ἦα, vel potius per contractionem. Tertia ejus perſona eſt ἴιε, ſeu ἴιεν ſequente vocali.

H. ἴζα, præt. med. verbi act. ἰάσω.

H. ἴεαν, præt. pluſquamperf. ex præterito perf. ἴαα: ambo ex them. ἔω, pro quo εἶμι dici ſolet. Solet autem pro iſto ἴιεν per contractionem dici etiam ἦεν, ſubſcripto ι. Meminit Euſt.

H. ἴεν, ſeu ἴιε, tertia perſona ſingularis præteriti ἴαα, ut ſuprà annotavi: pro quo per ſynæreſin dicitur ἦε, ut ἦα pro ἴαα. Poteſt eſſe & tertia perſona Aoriſti 2, ἴον, de quo infrá.

H. ἰκτο, præt. pluſquamperfect. paſſ. verbi activi ἰάσω facientis futurum 1, activum ἰάξω. Interdum eſt pluſquamperf. paſſ. verbi act ἵκω, habens reſolutionem diphthongi ει, & προπλῶ τῦ ε εἰς η. Vtriuſq; meminit Heſych. illud exponens ἐφίκτο, hoc verò ὡμοίωτο.

H. ἴμβρ, quod Heſych exp. ἐπροεύομεθα, per diphthongi reſolutionem dictum eſt pro ἦμβρ. hoc autem ἦμβρ per ſyncopen pro ἤειμβρ uſurpatum eſſe ab Ariſtoph. docui paulo antè in H. ἔειν.

H. ἴξα, Aor. 1, act. verbi ἰάσω.

H. ἴξαι, poetica diphthongi reſolutione pro ἔξαι, verſo ſimul ε in η. Eſt autem hoc ἔξαι ſecunda perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ind. modi, à them. ἵκω, faciente fut. 1, act. ἴξω, & præt. perf. paſſ. ἔγμαι.

H. ἴον, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi inuſitati ἴω, habens poeticam diphthongi diſſolutionem, & προπλῶ τῦ ε εἰς η. Prima perſona pluralis eſt ἴμβρ, pro qua dicitur etiam ἦμβρ, facta ſynæreſi & ſubſcripto ι, ut refert Var. Tertia autem ſing. ἴιε ſive ἴιεν, communem habet cum præt. med. ἴαα. In compoſ. porro ἴιον facit αὐτίον, ut Euſt. annotavit.

H. ἰονῆσαι, apud Heſych. legitur, exponiturq; κατατλῆσαι. Videtur autem habere poeticam vel Ionicam diphthongi αι diſſolutionem, ſimulq; προπλῶ τῦ α εἰς η, pro αἰονῆσαι, à them. ἀονάω.

H. ἴσαν, prima perſona præt. imperfecti verbi ἴστημι pro ἵστλω, verſo primùm η in α, deinde per pleonaſmum aſſumpto ab initio η. Meminit Etym. Alioqui ἤισαν ſignificans ἐπροεύοντο, eſt tertia perſ. plur. ſecundum quoſdam præt. imperf. ſecundum quoſdam Aor. 1, ſecũdum quoſdam præteriti pluſquamperf. Qui imperfecti eſſe volunt, ſic declinant, εἶν, ἔεις, ἔει. ἴσην, ἴστλω. ἴμβρ, ἴστε, ἴσαν, & pleonaſmo literæ η, ἤισαν. Qui Aoriſti primi, dicunt ἔαω (ex quo hoc verbum εἶμι) facere ἔασα: ex cujus tertia plurali ἔασαν fieri hoc ἤισαν, diſſoluta diphthongo αι & ε verſo in η. Qui verò tradũt eſſe præteriti pluſquamperfecti, ita formant: ἤειν, ἤειας, ἤειε, & per ſyncopen ſubſcripto ſimul ι, ἦεν, ἦεας, ἦε: plur. numero, ἦεμβρ, ἦειτε, ἦεισαν, & dempto ε ex diphthongo, ἤισαν. Sed tunc ι ei ſubſcribendum foret in prima ſyllaba. Hæc ferè Euſt.

H. ἴσκεν, præt. imperf. poetici verbi εἴσκω, à quo & prima plur. ἴσκομβρ.

H. ἰσωσις, Aor. 1, act. verbi ἰάσω.

H. ἰχθη, Aor. 1, paſſ. verbi act. ἰάσω.

H. κα, tenui ſcriptum ſpiritu, eſt præteritum perfectum act. modò verbi ἔθω, modò verbi ἔδω, facientium fut. 1, ἔσω. aſpero viciſſim notatum ſpiritu, eſt itidem præteritum activum, modò verbi ἥδω, modò verbi ἵημι ſeu ἔω, facientium futurum 1, ἥσω. unde in comp. αὐῆκα, ἀφῆκα. item præt. med. verbi ἧκαι. Rurſum tenui ſpiritu ſcriptum & ſubſcripto ι, eſt præt. perf. act modò verbi ἄδω, modò verbi αἴω, modò verbi αὔδω. Euſtath. Vide & ἧκει paulò poſt.

H. ἧκαζον, Atticè pro εἵκαζον verſo ει, diphthongo propria, in impropriam η, ut idem Euſtath. annotat. Sic ἧκει pro εἵκει.

H. ἤκαχον, Aoriſtus 2, activus inuſitati thematis ἄχω, inſertum habẽs κα, ut ἤκαγον inſertũ habet χα, more Attico, pro ἦγον & ἦγαγον.

H. ἧκει, Atticè pro εἵκει, ut paulo antè ἧκαζον pro εἵκαζον, propria diphthongo ει verſa in impropriam η. Eſt autem tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. ἤκειν ſeu εἵκειν, à them. ἵκω faciente præt. med. ἧκα & εἷκα. Vtitur autem hoc ἧκει Ariſtoph. apud Suid. dicens, Οὗτος καλεῖται. ὃς δ' ἧκει ὄρτυγι, quod exp. ἐοίκει, ὡμοιώσατο, ſimilis erat.

H. κεσόμην, Aor. 1, med. verbi ἀκέομαι faciẽtis fut. 1, med. ἀκέσομαι.

H. κκήφειν, pro ἀκκήφειν, aſſumpto novo augmento in pluſquamperfecto. Legitur apud Ariſtoph. in Pace, atq; ita per η ſcribi annotat ſchol. ex Phrynicho. Vnde & tertia plur. ἠκκήφεσαν Attico more correpta penultima pro ἠκκήφεσαν: dicentibus

ijſdem

ijsdem ἐγχειρήσεσιν, ἐπιτηδεύσεσιν, συνηθείαις, ut idem Phrynich. tradit.

Η᾽ικέσατο, Aor. 1, med. verbi activi αἰκίζω: ex quo & particip. præt pass. ἠκισμένος.

Η᾽κόημαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀκοάω.

Η᾽κω, tertia pers. sing. præt. oblique perf. pass. ab activo themate ἄγω, faciente fut. 1, act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Η᾽λάθιλον, Aor. 1, pass. verbi ἑλαύνω facientis fut. 1, act. ἐλάσω, ex themate ἐλάω.

Η᾽λακα, præt. perf. act. ejusdem them. cujus Aorist. 1, act. est ἤλασα.

Η᾽λάμεθα, Aor. 1, med. verbi ἅλλομαι: cujus prima plur. ἠλάμεθα, tertia ἤλαντο. Sic verò ψάλλω in eodē tempore facit ἐψηλάμεθα.

Η᾽λασαν, Aor. 1, act. verbi ἐλαύνω ex them. ἐλάω: cujus tertia pers. sing. ἤλασε sive ἤλασεν, frequens est apud Homerum.

Η᾽λάσσον, præt. imperf act. verbi ἀλασέω, non contractū pro ἠλάεσσον. Similiter ἠλάσρεον à verbo ἐλασρέω derivato ex ἐλάω.

Η᾽λιγκα, præt. perf. act. verbi ἀλιγέω: unde particip. ἠλιγκώς.

Η᾽λειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: unde pass. ἤλειμμαι. Inde & Aor. 1, act. ἤλειψα, & voce med. ἠλειψάμην.

Η᾽λδαν, Aor. 1, act. verbi ἀλεύω, poeticè vel Aeolicè pro ἤλασαν, sublata litera characteristica futuri & Aoristi. Itidemq; media voce ἠλδάμην, ἤλεύατο. Similiter ἔχδα dicitur pro ἔχεδα, & quædam alia.

Η᾽λήλαντο, assumpto novo in præterito pluſquamperf. augmento pro ἐλήλαντο, ut ἠκηκόεαν pro ἀκηκόεαν. Est enim hoc ἠλήλαντο, sive ἐλήλαντο, pluſquamperf. pass. verbi activi ἐλαύνω facientis fut. 1, act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Atticè duabus initialibus literis præsentis, & in pass. ἐλήλαμαι.

Η᾽λθον, Aor. 2, act. verbi ἐλεύθω, per ſyncopen pro ἤλυθον. facit enim fut. 2, ἐλυθῶ. Secunda persona ἦλθες, tertia ἦλθε sive ἤλθεν, & ſic deinceps.

Η᾽λθοσαν, Chalcidica ſeu Bœotica dialecto pro ἦλθον: παρεχημάτισμένον πρὸς τὸ ἔθος. tradit q; Etymologus, Bœotos ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὸ μετοχλὶ εἰς οὖτος, ποιεῖν ἰσοσύλλαβον.

Η᾽λήλιμμαι, pro ἀλήλιμμαι, ut ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, & ἠλήλαντο pro ἐλήλαντο, aſſumpto novo augmento in pluſquamperfecto. est enim hoc ἠλήλιμμαι sive ἀλήλιμμαι, præt. pluſquamperf. pass. verbi activi ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium thematis literarum reduplicat. & συζυγὴ diphthongi quæ est in penultima.

Η᾽λινδῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi à them. ἀλινδέω: ex quo & particip. præt. perf. pass. ἠλινδημένος, & Aor. 1, act. ἠλίνδησα.

Η᾽λιτεν, Aor. 2, act. verbi poetici ἀλείτω, ut tradunt quidam grammatici. potest tamen esse & Aor. 2, verbi ἀλιτέω, unde est Aor. 1. ἠλίτησεν, & particip. ἀλιτήσας.

Η᾽λλάγησαν, Aor. 2, pass. verbi activi ἀλλάσσω ſeu ἀλλάττω facientis fut. 2, act. ἀλλαγῶ, Aor. 2, ἠλλαγον. Ejusdem thematis præteritum perf. pass. est ἤλλαγμαι, unde infinit. ἠλλάχθαι, & particip. ἠλλαγμένος.

Η᾽λοίαμαι, præt perf. pass. verbi activi ἀλοιόω.

Η᾽λοησίωντται, itidem perf. pass. verbi act. ἀλλοησιόω.

Η᾽λοίησεν, pleonasmo literæ ι pro ἤλοησεν, ut ἠγγοίησε pro ἠγγόησε. Aor. 1, act. verbi ἀλοιάω poeticè inſertum ι habentis pro ἀλοάω.

Η᾽λοήθιλον, Aorist. 1, pass. ejusdem them. ἀλοάω facientis futur. 1, act. ἀλοήσω.

Η᾽λυθον, Aor. 2, act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2, act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo juxta regulam. Veruntamen regularis hic Aor. ἤλυθον non nisi apud poetas usum habet. in proſa enim dicunt ἦλθον per ſyncopen, ut ſuprà quoque admonui.

Η᾽λυξεν, Aor. 1, act. verbi ἀλύσκω.

Η᾽λωκα, præt. perf. act. verbi ἅλωμι ex ἁλόω, ut δίδωμι ex διδόω ſua tempora mutuatur. Vnde particip. ἑλωκώς. Atticè pro ijs dicitur ἐάλωκα & ἑαλωκώς, diſſoluta vocali η in εα, ut ſua serie ſuprà docui. Verùm notandum est, ἤλωκα esse interdum mutuatitium præteritum perf. verbi ἀλίσκω, præsertim in compoſitione. Ideoq; Suid. ἠλωκότα exponens κεκτημένα, in neutrali ſeu paſſiva significatione, ſimul affert ἤλωκεν pro ἐκεφάτησεν in significatione act.

Η᾽λώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis, vagor, erro.

Η᾽λων, Aor. 2, act. verbi ἅλωμι, ut ἔγνων ex γνῶμι est. pro quo Atticè ἐάλων quoq; dici ſuprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Euſtat. affert & aliud ἤλων ſignificans ἤλθον, ex them. ἀλέω, pro quo debuiſſet dici potius ἦλον. Affert autem ex Athen. ἤλων ὀρθρίαν τὴν στίπαν.

Η᾽λωσαν, tertia pers. plur. ejusdem Aor. 2, ἤλων.

Η᾽μάθησεν, Aor. 1, act. verbi ἀμαθαίνω. Η᾽μάθησε autem est Aor. 1, vel 2, vel imperf. act. verbi ἀμαθαίω.

Η᾽μαι per contractionem ex ἔεμαι: hoc autem ex ἧμαι, derivato ex ἑέω, ut ἧμαι ex ἕω, velut tradunt grammatici. eoſq; ſequendo est præsentis temporis.

Η᾽μάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inuſ. them. ἁμαρτέω.

Η᾽μαρτον, Aor 2, act. ejuſdem verbi ex eodem them.

Η᾽μάτωμαι, præt. perf. pass. verbi αἱματόω.

Η᾽μβλακεν, Aor. 2, act. verbi poetici ἀμβλακέω.

Η᾽μβροτεν, apud poetas pro ἥμαρτεν frequens est, α verſo in β, & pleonasticè inſerto ο ut grammatici docent. Similiter ἤμβροτον pro ἥμαρτον, & ἤμβροτες pro ἥμαρτες. Eodem propemodum modo Lacones ἐμβεβαμεν dicunt pro ἐμάχεμεν.

Η᾽μείδησε & Η᾽μειδήσας præteriti perf. activi à them. ἀμειδῶ ſignificante γελῶ.

Η᾽μελημένος, partic. præt. perf. pass. ex activo them. ἀμελέω.

Η᾽μελλον, Atticè pro ἔμελλον: præt. imperf. act. verbi μέλλω.

Η᾽μὶ, per contractionem pro ἤαμι, ut ex Etymologico ſuprà docui in Η᾽αν. At ἤμὶ ſine ι ſubſcripto, est præteritum imperf. verbi ἐμὶ ſignificantis ſum. Alioqui ἤμὶ Euſt. apud Homer. poni ait etiam pro ἦμαι.

Η᾽μὶν & Η᾽μῖν, Doricè etiam pro ἔναι uſurpata comperiuntur. Itidemq; Η᾽μὶν & Η᾽μῖν pro ἔναι, aſpiratè. illud, ab ἐμὶ, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Heſych exponens ὑπάρχειν, & ſcribēs etiam ἔμμὶν. quæ ſcriptura longè magis conſentanea videtur.

Η᾽μὶν, participium verbi ἧμαι, de quo ſuprà. At ἡμένος participium præt. pass. à them. act. ἅπτω.

Η᾽μενον, participium præt. perf. pass. ab act. them. ἀμάω.

Η᾽μὶν, præter. imperf. pass. verbi ἐμὶ ſeu ἔω. tradunt enim ἴω voce pass. facere ἔομαι, præt. imperf. ἠόμὶν, & per ſyncopen ἤμὶν. Vel pass. præsens ἐμαι facere imperf. ἤμὶν. Sed notandum est poeticum esse hoc verbum, & apud Eurip. tantùm legi in Helena, ἐγὼ ὁ θεσπότης ἐκ ἤμὶν τέκνον. Etymol.

Η᾽μὶν autem aſpiratū, est præt imperf. verbi ἧμαι, de quo ſuprà

Η᾽μὶ, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω. unde imperf. ἠῶ pro ἔφων.

Η᾽μμαι, præterit. perf. pass. verbi activi ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Η᾽μοιρηκὼς, particip. præt. perf. act. à verbo ἀμοιρέω.

Η᾽μπεχόμὶν pro ἀμπέχομὶν dicitur geminato augmento, à them act. ἀμπέχω.

Η᾽μπεχόμην, itidem pro ἀμπεχόμην dicitur, duplici augmento & intrinſecus & extrinſecus: Aor. 2, medius verbi act. ἀμπέχω.

Η᾽μπεχόμην quoq; ab ἀμπέχομαι extrinſecus augmentū accepit.

Η᾽μπόληται eodem modo auctum est. est autem Aor. 1, act. verbi ἐμπολέω.

Η᾽μυσε, imperf. vel Aor. verbi activi ἀμυόω.

Η᾽μυσε, Aor. 1, act. verbi ἡμύω, carens augmento.

Η᾽μφαγνόων, præt. imperf verbi ἀμφαγνοέω apud Heſych. quod exp. ἐδίσαζον ἐπιγνῶναι, dubitabant & ambigebant.

Η᾽μφεμένος partic. præt. perf. pass. ab act. them. ἀμφιέννυμι faciens fut. 1, act. ἀμφέσω ab ἀμφέω, præt. pass. ἤμφεσμαι, utrinque aſſumpto augmento, & extrinſecus & intrinſecus.

Η᾽μφιβαλον, pro ἀμφίβαλον, forinſecus aſſumpto augmento: à them. ἀμφιβάλλω.

Η᾽μφιγνόησα, ſimiliter augmentum extrinſecus accepit. Est autem Aorist. 1, act. verbi ἀμφιγνοέω, unde & imperf. ἠμφιγνόουν.

Η᾽μφιεννὺμὶν, eodem modo augmentum extrinſecus aſſumpſit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.

Η᾽μφίεσα, Aor. 1, act. ejusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inuſ. them. ἀμφιέω. habet verò & ipſum extrinſecus augmentum. nam regulariter dici debuiſſet ἀμφίεισα.

Η᾽μφίεσμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi: unde particip. ἠμφιεσμένος pro quo ſuprà habuimus etiam ἠμφεσμένος. nam ſimplex ἕννυμι ſeu ἔω facit præt. pass. ἔσμαι.

Η᾽ν, eram: præteritum imperfectum verbi ἐμὶ ex ἔω. facit enim id ἔω imperfectum (Aor. etiam 2,) ἦον, ex quo hoc ἰῶ fit per ſyncopen. Ideoq; regulariter habet ν, non item tertia persona ſingularis. ea enim regulariter esſet ῆ, per contractionem ex ῆε vel ἔε, ab eodem them ἔω. Niſi fortè ἰῶ tertiæ personæ aſciviſſe ν putandum ſit, ſicuti Doricum ἐωλν, contractum ex ἔωλεεν. Euſtath. Sunt nonnulli qui dicant ἰῶ Dorica etiam dialecto uſurpari pro ἦσαν, erant. ſed ejus rei exemplum deſidero.

Η᾽ν, ης, η, ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἔφων, ἔφης, ἔφη, dicebam, dicebas, dicebat. dicitur enim & ἠμὶ pro φημὶ, ut paulo ſuprà annotavi.

Η᾽ν autem aſpiratum, est Aor. 2, act. verbi ἵημι, ut ἔθλω à πίθημι est.

Η᾽ναδήκοτες, particip. præt. perf. act. à them. αἰναίδέω.

Η᾽νάλωσαν, Aor. 1, act. verbi αὐαλίσκω facientis fut. 1, act. αὐαλώσω, ex inuſ. them. αὐαλόω: augmentum habens extrinſecus pro αὐηλωσαν. Similiter verò præt. perf. act. facit ἰῶ ἀλωκα, pass. ἰῶ ἀλωμαι, & Aor. 1, pass. ἰῶ ἀλώθλω, pro αὐηλωκα, αὐηλωμαι, αὐηλώθλω.

Η᾽ναντίωμαι, præt perf. pass. verbi ἐναντόομαι, unde & Aor. 1, pass. ἰῶ ἀναπώθλω, & particip. præt. perf. ἰῶ ἀναπωμένος,

Η᾽ναξα, Aor. 1. act. verbi αὐάσσω.

Η᾽ναρῶ, Aor. 1, act. verbi ἐναίρω.

Η᾽ναστεν. præt. imperf. act-verbi αὐάσσω.

Η᾽νδρώθλω, Aor. 1, pass. verbi ἀνδρόομαι: ex quo them. est & partic. præt. pass. ἰῶ ἀνδρωμένος, Aoristi autem 1, αὐδρωθείς.

Η᾽νεγκα, Aor. 1, act. verbi φέρω, mutuatitius ab inuſ. them. ἐνέγκω. Aoriſt. 1, act. est ἰῶ ἐνεγκον. Mediæ autem vocis Aoriſt. 1, est ἰῶ ἐνεγκάμὶν, Aor. 2, ἰῶ ἐνεγκόμὶν.

Η᾽νεγμαι, præt. perf. pass. ejusdem them. act. φέρω, mutuatitium

ab ϖέγκω, uti dictum eſt. nam ϖέγκω facit fut. ϖἐγκω, paſſ. præt. λἐλεγμαι, ut ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Vnde participi λωϊγμενος.

Η᾽νέθλω, Aor. 1, paſſ. verbi activi αἰνέω facientis futur. 1, act. αἰνέσω, unde compoſ. ἐπη ἐθλω.

Η᾽νεικα, Aor. 1, Ionicus pro λὦϊγκα, à them. ϖἐικω, contra regulam etiam pro λὦϊξα, ut λὦϊγκα pro λὦϊξα, & ἔθηκα pro ἔθησα, & ſimilia. Media voce λὦϊκάμλω dicitur ex hoc λὦϊκα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Η᾽νεῖπα, Aor. 1, vel 2, verbi inuſitati αὐέπω, pro quo αὐαγορεύω dici ſolet: duplici augmento pro αὐεῖπα. pro quo poetæ dicunt αὐέπειπα per anadiplaſiaſmum.

Η᾽νέχοντο, præt. imperf. paſſ. verbi αὐέχομαι, duplex augmentum habens pro αὐἐχοντο. Sic ἠμπεχόμλω ſuprà pro ἀμπεχόμλω.

Η᾽νεπον, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi poetici ϖἐπω, extrinſecus habens augmentum pro ϖὦπον.

Η᾽νσα, Aor. 1, act. verbi αἰνέω facientis fut. αἰνέσω. Ex quo them. eſt & imperfect. ἤνεον poeticè vel Ionicè pro ἤνεν, nulla facta contractione.

Η᾽νεχέθλω, Aor. 1, paſſ. verbi activi αὐἰχω, mutuantis fut. act ab αὐἐνεχέω, facientiſq; præt. paſſ. αὐἐχημαι: ex cujus tertia perſ. ſing. fit Aoriſtus ille λὦϊεχέθλω, facta ſyſtole vocalis longæ quæ erat in penultima, cujuſmodi ſyſtole facta eſt & in εὐρέθλω ac ſimilibus. Habet verò idem Aor. λὦϊεχέθλω duplex augmentum ut ἠμπεχόμλω, λὦϊεχόμλω. & ſimilia.

Η᾽ιεχόμλω, Aoriſt 2, med. ejuſdem verbi αὐἰχω habentis fut. 2, act. αναχῶ, mutuatitium ab αὐαχέω. unde Aor. 2, act. λὦϊέχον, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, ut & præcedens λὦϊεχέθλω, pro αὐἐχον & αὐεχόμλω.

Η᾽νέχθλω, Aor. 1, paſſ. verbi activi φέρω, ex inuſ. them. ϖἐνεγκω. facit enim id præt. paſſ. λὦϊεγμαι, ut ἐλέγχω, ἤλεγμαι.

Η᾽νέψα, duplici augmento dicitur pro αὐἐψα: præt. perf. act. med. verbi activi αὐοίγω, Atticè etiam pro αὐῷξα, aſſumpto ε præter augmentum. Similiter particip. præt. paſſ. λὦϊεγμένος eſt pro αὐεῳγμένος ſeu αὐῳγμένος.

Η᾽νήλαμαι, duplici itidem augmento pro αὐήλαμαι: itidemq; λὦϊνλαμένος pro αὐηλαμένος, & λὦϊνλάθλω pro αὐηλάθλω, & voce activa λὦϊνλαχα pro αὐήλαχα, & λὦϊνλασαι pro αὐήλασαι: à them. αὐαλίσκω faciente fut. 1, αὐαλῶσω ab inuſ. verbo αὐαλόω. Verùm & alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò λὦϊάλωκα & λὦϊάλωσαι dicitur, modò αὐήλωκα & αὐήλωσαι, itidemq; in cæteris temporibus.

Η᾽νήνατο, Aor. 1, med. verbi αὐαίνομαι. facientis fut. 1, αὐανῶμαι. Prima perſ. eſt λὦϊηνάμλω.

Η᾽νθε ſive Η᾽νθεν, Dorica τροπῇ τὦ λὰις ν dicitur pro ἦλθε, venit: ſicut βέντις pro βέλπις, & φίντατ pro φίλπατ. Eſt autem ἦλθε Aor. 2, act. verbi ἐλεύθω ſyncopen habens pro ἤλυθε, ut ſuprà docui.

Η᾽νδισμένος, particip. præt. perf. paſſ. ex act. them. αὐθίζω.

Η᾽νί, vide paulo pòſt in Η᾽νίδε.

Η᾽νιγμαι præt. perf. paſſ. verbi αἰνίττομαι. unde particip. ἠνιγμένος. At Aor. 1, med. eſt λὦϊξάμλω.

Η᾽νίδε Doricum eſt pro ἔνιδε ſeu ἰδὲ, reſpice, legiturq; lib. 3. Epig. Verùm & λὦϊ dicunt ijdem Dores eodem ſignificatu, reperiturq; id apud Ariſtophanem quoq;.

Η᾽νίπαπε, pleonaſmo poetico pro λὦϊπε, quod eſt præt. med. verbi poetici ϖἰπτω. Ita Euſt. Sunt qui Aoriſtum 2, act. eſſe velint.

Η᾽νίσσετο, præt. imperf. verbi αἰνίσσομαι. ſine ι autem ſubſcripto, foret præt. imperf. paſſ. poetici verbi ϖίσσω.

Η᾽νοῆα, præt. med. verbi αὐοέω, interpoſitum poeticè habens ο, pro λὦϊα, ut volunt nonulli recentiores.

Η᾽νοίγλω, Aor. 2, paſſ. verbi activi αὐοίγω, præpoſterè habens augmentum pro αὐἀγλω.

Η᾽νοισεν, quod Heſych. affert pro ϖεϖοιλήκη, eſt præt. perf. paſſ. verbi activi αὐαφέρω vel ἐμφέρω, mutuatitium futurum 1, act. ab inuſ. them. οἴω. Habetq; præteritum hoc augmentum ſuum extrinſecus.

Η᾽νοχα, præt. med. verbi ϖέγκω ſeu ϖἐγκω: pro quo Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis dicitur ϖἐνηνοχα.

Η᾽νον, præt. imperf. act. poetici verbi αὐω. Sunt tamen qui malint dicere per ſyncopen poſitum eſſe pro λὦϊνον ab αὐύω derivato ex illo αὐω.

Η᾽νται, tertia perſ. plur. verbi ἦμαι, de quo ſuprà.

Η᾽ντετο, imperf. verbi poetici αὐτομαι. pro quo in proſa dicitur ἀπλὦϊτο vel ἀπήντησε à verbo ἀπαντάω.

Η᾽ντησε, Aor. 1, act. verbi αὐτάω facientis fut. 1, αὐτήσω. Pro λὦϊτητο item quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum λὦϊτετο ex manuſcripti etiam codicis autoritate.

Η᾽νπεόλλν, præteritum imperf. verbi αὐπεολέω.

Η᾽νπδίκεν præt. imperf. verbi act. αὐπδικέω, extrinſecus habens augmentum. At λὦϊπδίκεν, ſicubi reperiretur, eſſet præt. imperf. verbi αὐταδικέω, utrinq; habens augmentum pro αὐτηδίκεν.

Η᾽ντο, tertia perſ. plur. præt. imperf. ἤμλω.

Η᾽νυον, præt. imperf. act. verbi αὐύω, niſi malis eſſe Aor. 2.

Η᾽νωγα, præt. perf. med. poetici verbi αὐωγάω ſignificantis, jubeo.

Η᾽νωμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἐνόω: unde & infin. λὦϊῶθαι, apud Heſych.

Η᾽νωξα, Aor. 1, act. verbi poetici αὐώγω.

Η᾽νώρθων, præt. imperf. act. verbi αὐορθόω, habens geminum augmentum pro αὐώρθων. Itidemq; in Aoriſt. 1, λὦϊώρθωσα dicitur pro αὐώρθωσα, atq; eodem modo in voce paſſiva.

Η᾽νώχλων, ſimiliter eſt præt. imperf. verbi ϖνοχλέω duplex habens augmentum pro ϖώχλων. Itidemq; in Aor. 1, λὦϊώχλησα pro ϖώχλησα, & in præt. perf, λὦϊώχληκα pro ϖώχληκα, & ſimiliter in voce paſſiva,

Η᾽ξα, aſpiratum, eſt Aor. 1, act. verbi ἵκω facientis fut. 1, ἥξω, unde & ἧξεν apud Heſych. quod exp. ἐλεύσεται.

Η᾽ξα autem tenui notatum ſpiritu, eſt Aor. 1, verbi ἄσσω facti ex ἀΐσσω per ſyncopen vel ſynæreſin, unde ἧξαν apud Varin. quod exp. ὥρμησαν: & apud Sophoc. Καὶ ϖοῖος τὸ δυσλόγιστον ὧδ᾽ ἧξεν χέρας; tranſitive pro, impulit. Alioquin ἧξα eſt etiam Aor. 1, act. verbi ἄγω, ſignificans communiter ἤγαγε, interdum verò & κατέκλασε, ab eo ἄγω ſeu ἄγνυμι quod ſignificat, frango. ut apud Homerum, ϖᾶσι κατ᾽ αὐχένας ἧξε, omnibus confregit cervices. pro quo ἧξε ſeu κατἧξε, Attici ſolent dicere ἔαξε & κατἔαξε, vocali η in εα reſoluta, ut ſupra annotavi.

Η᾽ξε autem, quod Heſych. exp. σωιπέσθη, γέγηνεν, factum eſt ex ἔἶξε, ut idem innuit, verſo ε in η, & ſubſcripto ſeu aſſcripto ι. ut ſuprà ἧκεν habuimus & ἧκαζον pro ἔικεν & ἔικαζον.

Η᾽ομδω, per ſyncopen pro ἠίομδω, unde & ι ſubſcriptum ſeu aſſcriptum habet. Iſtud verò ἠίομδω, eſt prima perſ. plur præt imperf. vel Aoriſti 2, ἤϊον ex them. ἔω ſeu ἴω, pro quo uſurpari ſolet εἶμι. Vtitur autem eo Homerus, dicens Od. κ, Η᾽ομδω ὡς ἐκέλευες ἀὐὰ δρυμὰ, φαίδιμε Ο᾽δυσεῦ. Et aliquando pòſt Α᾽λλ᾽ ὅτε δὴ ῥ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ ϑίνα ϑαλάσσης Η᾽ομδω ἀκυμδοις. Sunt qui pro ἰαμδω quoq; dictum velint, ſignificante, eamus, in ſubjunctivo. ſed pro eo dici ἴομδω aio.

Η᾽ον, per ſynæreſin dicitur pro ἤϊον, ut ſuprà quoq; admonui. eſt autem præt imperf. vel Aor. 2, act. verbi ἔω, (pro quo εἶμι uſurpari ſolet) habens dialyſin diphthongi ει, & ϖροπλὦ τὦ ε ἐς η. Prima perſona pluralis hujus ſive imperf. ſive Aor. 2, eſt præcedens ἠομδω. At ex ἤον per ſyncopen fieri λὦ cũ ſuis, annotat Euſt.

Η᾽όνησεν, Aor. 1, act. verbi αἰονάω. unde & particip. præt. paſſ. ἠονημένος.

Η᾽παφον, ἤπαφες, ἤπαφε, Aor. 2, act. verbi ἀπαφίσκω ſeu ἀπάφω.

Η᾽πάγμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἐπείγω, unde particip. ἠγμένος.

Η᾽πχθαίοντο affertur pro ἀπηχθέοντο, præpoſterè aſſumpto augmento extrinſecus, à them. ἀπεχθάνομαι.

Η᾽πιθη, Aor. 1, paſſ. verbi activi ἠπιάω.

Η᾽πιϑήλω, Aor. 1, paſſ. verbi ἀπιστέομαι ſignificantis, non creditur mihi, ex activo ἀπιστέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidã ajunt eſſe etiam Aor. 1, paſſ. ver. ἐπίσαμαι, interpretantes, ſcivi, dicentesq; præt. perf. ejuſdem ἐπίσαμαι eſſe ἐπίσημαι. Sed hi parum ἐπισημόνως mihi illa aſſerere videntur.

Η᾽πόμλω, Varin. pro ἠκολάθων affert, dicitq; eſſe imperf. verbi ἔπομαι: itidemq; apud Heſych. legimus, ἧπτο expoſitum ἠκολάθει. Vnde diſcimus ἔπομαι, duplex facere imperfectum, vel ἠπόμλω vel ἐπόμλω. poſterioris tamẽ per diphthongum ει, major uſus eſt tam in carmine quàm in proſa: quod augmenti loco aſcivit ι, ut εἶχον, εἶλον, εἶπον, & ſimilia.

Η᾽πται, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἦμαι, ex act. them. ἅπτω.

Η᾽ρα, Aoriſt. 1. act. verbi αἴρω, unde in compoſ. ἀπἦρα, ἐπἦρα. At ἦρα, ſine ι ſubſcripto ſeu aſſcripto, eſt præt. med. verbi ἄρω. pro quo uſitatius eſt ἄρηρα, Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præſentis.

Η᾽ρε, tertia perſ. ſing. præt. imperf. ἤρεων, ex them. ἐρέω.

Η᾽ρεμλω, Aor. 1, med. verbi act. αἴρω, ex Aor. activo ἦρα, de quo paulo anté. cujus tertia plur. ἦρατο apud Heſych. legitur. Et apud Homerum, ἦρατο μέγα κλέος τῷ παιδί: & rurſum, ἠράμεθα μέγα κῦδος.

Η᾽ρεσα, metri cauſa tranſpoſito augmento dicitur pro ἄρησα, ut ὤρεσα pro ὄρεσα. Eſt autem præt. med. Verbi ἄρω apud Homerum, ubi Euſt. & alij exponunt ἤρμοσε.

Η᾽ρεσσάμλω, Aor. 1, med. verbi ἐρέσσομαι, frequens apud Homerum cum tertia perſ. ἠρέσσατο. pro qua metri cauſa geminato σ dicit interdum ἠράσσατο, Vide & Η᾽ρήσατο paulo infrà.

Η᾽ρέθλω, Aor. 1, paſſ. verbi ἐρέσσομαι.

Η᾽ρετο, præt. imperf. paſſ. verbi ἔρομαι. Η᾽ρετο autem, eſt Aor. 1, med. verbi αἴρω.

Η᾽ργαύθη, Aor. 1, paſſ. verbi activi ἀργαίνω, ut ἐπιαύθη eſt à παίνω.

Η᾽ργμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἄρχομαι: unde & particip. ἠργμένος. Illud autem particip. ἠργμένον, quod Heſych. exp. ἐρχόμδον, κωλυόμδον, eſt à them. act. ἔργω ſignificante, arceo, prohibeo.

Η᾽ρέθλω, Aor. 1, paſſ. verbi act. αἰρέω, habens ſyſtolen τὦ η. ut εὑρέθλω, & ſimilia. nam αἰρέω facit fut. 1, act. αἱρήσω, præt. perf. act. ἤρηκα, paſſ. ἤρημαι.

Η᾽ρει, præt. imperf. act. ejuſdem them. αἰρέω.

Η᾽ρέικα præt. pluſquamperf. act. verbi ἐρείδω: unde particip. ἠρεικώς. Η᾽ρεικον autem eſt imperf. verbi ἐρείκω.

Η᾽ρέτο, præt. imperf. paſſ. verbi αἱρέομαι. activa autem voce αἱρέω in eadem perſona præt. imperf. facit ἤρει & in prima ſing. ἤρεον, & per contract. ἦρουν.

Η᾽ρέψαντο,

Ἥ ξειψαντο, Aor. 1, med. verbi activi ἐρέπω. facit enim act. voce Aor. 1, ἤρεψα.

Ἧ ξεν, tertia perſ. ſing. Aoriſti 1, ἦρα, de quo ſuprà.

Ἥ ρεπται, præt. perf. paſſ. verbi activi ἐρέφω.

Ἥ ρεσα, Aor. 1. act. verbi αἴρω ex ἀρέω. Eſt etiam Aor. act. verbi ἐρέσσω ſignificantis, remigo, ut apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1, Οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι ἱερῆς ὑπὸ πείσματα πέτρης, Ἥ ρεσαν ἐς λιμένα Θρηίκιον.

Ἥ ρεσκάμην, Aor. 1, med. verbi ab ἀρεσκέζω.

Ἧ ρετο, præt imperf. verbi ἔρομαι, Atticum. nam Iones per diphthongum ει dicunt ἤρειτο, ut annotat Varin. Atticum igitur fuerit ut imperf. ἠπόμην pro ἐπόμην, ab ἕπομαι. Vide & Ἥ ρόμην. Ἧ ρετ cum ι adſcripto, eſt imperf. verbi activi αἴρω.

Ἥ ρεύνησα, Aor. 1, act. verbi ἐρευνάω.

Ἧ ρημαι, præt. perf. paſſ. verbi activi αἴρω facientis præt. perf. act. ἦρκα, cujus apud Etym. mentio. tertia perſ. plur. ἠρήκασι: pluſquamperf. ἠρήκειν, infin. ἠρηκέναι, & particip. ἠρηκώς. Ex ἦρημαι autem eſt particip. ἠρημένος.

Ἧ ρημαι, Varin. per ſyncopen dici tradit pro ἠρήκαμεν.

Ἡ ρήκειν, præt. pluſquamperf. med. verbi ἄρω, novum habens augmentum ut ἠκηκόειν ἠλήλατο, & ſimilia. ex præt. perf. medio ἄρηκα, ut ἠκηκόειν ex ἀκήκοα, & ἠλήλατο ex ἐλήλαμαι. Illud autem ἄρηκα Atticum eſt præt med. verbi ἄρω, pro ἦρκα, habens Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis.

Ἡ ρήκεσαν quoq; eſt præt. pluſquamperf. paſſ. verbi ἐρέδω, novum habens augmentum pro ἐρήρεδαν, ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod & ipſum habet Atticè reduplicatas duas initiales literas præſentis pro ἤρεισμαι. Apud Suidam ex hiſtorico quopiam, τὸ δὲ σίφων εὖ μάλα ἠρήρεισο τῷ σιωπαπισμῷ, ὃ ἀκριβῶς ὑπῆρχε τερπόν τε ἐνωξίσαρσον. ubi tamen ipſe exp. ἤρμοσο.

Ἡ ρήσατο, apud Homerum, Aor 1, med. verbi ἀράομαι. Proſæ autē ſcriptores dicunt ἠράσατο, ut oſtendit comp. ἐξαράσασθαι. item ἐπαράσιμος, ἐπάρατος, καπάρατος. fueritq; illud ἠρήσαντο Ionicum potius, quum apud Ariſtoph. quoq; legamus καταρησάμενος. At ἠρήσατο, ſpiritu aſpero & ſubſcripto ι, eſt Aor. 1, med. verbi αἱρέομαι.

Ἧ ρθλι, Aor. 1, paſſ. verbi activi αἴρω facientis perf. paſſ. ἦρμαι.

Ἡ ρθρωσας, Aor. 1, act. verbi ἀρθρόω.

Ἧ ρκεν. Aor. 2, act. verbi ἐρέκω, apud Homerum.

Ἡ ρίκει, præt. pluſquāperf. act. verbi ἐρίζω. unde & partic. ἠρικώς.

Ἧ ρπον tertia perſ. ſing. Aoriſti 2, ἥρπον, ex them. ἐρέπω.

Ἡ ρπάσθη autem, quod Suid. affert pro ἔπτυσεν, eſt Aor. 1, paſſ. verbi ἐρπάω.

Ἧ ρσα, Aor. 1, act. verbi ἐρίζω, ἤρισα autem cum diphthongo α in penultima, eſt Aor. 1, act. verbi ἐρείδω.

Ἧ ρκα, præt. perf. act. verbi αἴρω: unde paſſ. ἦρμαι, & in comp. ἐπῆρκα, ἐπήρκως.

Ἧ ρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ἧ ρκεσε, Aor. 1. act. ejuſdem them.

Ἧ κται, tertia perſ. ſing. præt. perf. paſſ. ἦγμαι, ex them. ἄγχομαι.

Ἧ κων, particip. præt. act. ἦγκα, ex ἄγω.

Ἧ γμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἄγω. ex activo præt. ἦγκα. unde particip. ἠγμένος, & in compoſ. ἐπηγμένος.

Ἡ γνόμην, præt. imperf. verbi ἀγνίομαι.

Ἡ γνωτο, præt. imperf. verbi ἄγνυμαι uſitati apud poetas.

Ἧ γορμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἀγόω facientis fut. 1, ἀγόσω, per ο.

Ἡ γόμην, ſine ι ſubſcripto, eſt præt. imperf. verbi poetici ἔρομαι ſignificantis ἐρωτῶ, interrogo: unde eſt ἤροντο quod Heſych. exp. ἠρώτων, interrogabant. Pro quo alioqui ſolet dici ἠρόμην, aſcito ι loco augmenti, ut ἐπόμην pro ἠπόμην. Ἥ ρόμην autem, habens aſſcriptum ſeu ſubſcriptum ι, eſt imperf. paſſ. verbi activi αἴρω. Vtriuſq; meminit Etym.

Ἧ ρσω, Aor. 1, act. verbi ἀρόω facientis fut. 1, ἀρόσω, per ο.

Ἧ ρς, ſecunda perſ. ſing. imperf. ἠρόμην, ſignificans ἠρώτησας: itidemq; ἦρε ſecunda perſona imperf. ἠρόμην ab activo them. αἴρω. At ἦρε, eſt ſecunda perſ. præt. imperf. ἠρέμην ab αἱρέομαι.

Ἡ ρῶντο, tertia perſ. plur. ejuſdem imperf. ἠρόμην, ab act. themate αἱρέω.

Ἡ ρῶτο, præt. imperf. paſſ. verbi act. ἐρόω, apud Heſych. qui exp. ἠρωτῶντο, ἐπυνθάνετο.

Ἧ ρσα, Aor. 1, act. verbi ἄρω. unde ἦρσεν quod Heſych. exp. ἤρμοσεν. At ἤρσαν, quod idem affert pro ἐπότισαν, eſt ab ἄρδω ſignificante, humecto, irrigo.

Ἧ ρται, tertia perſ. ſing. præt. paſſ. ἦρμαι, ex act. them. αἴρω.

Ἡ ρτημαι, præt. perf. paſſ. verbi activi ἀρτάω facientis fut. 1, ἀρτήσω unde imper. præt. perf. ἠρτήσθω. ut in proverb. ἠρτήσθω βρόχος.

Ἧ ρτο, tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. paſſ. ἤρμην, ex activo them. αἴρω. ut, τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο.

Ἧ ρυγον, Aor. 2, act. verbi ἐρεύγω facientis fut. 2, ἐρυγῶ, ut ἐλεύθω ἐλυθῶ, diſſoluta diphthongo & exempto ε.

Ἡ ρυκεν, præt. imperf. vel Aor. 2, verbi ἐρύκω.

Ἡ ρυον, præt. imperf. act. verbi ἀρύω. unde & Aor. 1, med. ἠρύσατο.

Ἧ ρυτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. ἐρύω: Heſych, tamen ἤρυτο activè exp. ἐρύσατο.

Ἧ ρχατο, idem Heſych. exp. καθῆρκε. Videtur tamen potius expo-

nendum καθήγμενοι ἦσαν nam formam habet præteriti pluſquamperf. Ionici, facientis tertiam pluralem ex tertia ſingulari, inſerto α ante γ, & præcedente tenui in aſpiratam converſa, ut in Ἐ γχατο videre eſt & ſimilibus aliis. Eſt autem vel à them. ἔρχω, vel à them. ἄρχω. habent enim ea duo & particip. præt. paſſ. ἠγμένος commune, ut ſuprà ex Heſych. docui.

Ἧ χθη, Aoriſt. 1, paſſ. verbi ἄρχομαι, idem ſignificans cum Aoriſto medio ἤρξατο, ut ἤρχθη χερῶν ἀδίκων apud Heſych.

Ἧ ρω, ſecunda perſ. Aoriſti 1, medij ἠράμην, ex act. them. αἴρω. Alioqui ἥρω & nomen eſt, vel dativi caſus per apocopen pro ἥρωι, vel accuſativi pro ἥρωα, per contractionem.

Ἥ ρων, præt. imperf. verbi activi ἐρέω.

Ἧ ς, ſecunda perſona præteriti perfecti ἦ, idq; vel ab εἰμὶ, ſum, vel ab ἦμι uſurpato pro φημὶ. ſicut ἦ quoq; eſt interdum ab εἰμὶ, interdū ab illo ἦμι. Ἧ ς aūt, cū jota aſſcripto ſive ſubſcripto, eſt ſecūda perſona ſubjunctivi ὦ, ab eodem themate εἰμί.

Ἧ ς, Doricè ponitur etiam pro ἦ, erat, nominatimq; eo Alcman uſus eſt, ut refert Euſt. ex Heraclide. ſolent enim Dores ν in σ vertere, dicentes πεποιήκαμες & λέγομες pro πεποιήκαμεν & λέγομεν: quorū ſimilia exempla paſſim occurrunt apud Theoc.

Ἧ σα, Aor. 1, act. verbi ἄδω: vel etiam verbi ἔδω, verſo ε in η & ſubſcripto ι, ut in pluſquamperf. ἤκει.

Ἧ σαι, ſecunda perſ. verbi ἦμαι, præſent. temporis & indic. modi.

Ἧ σαν, tertia perſ. plur. præt. imperf. ἦ, à them εἰμὶ, ſum. At ἦσαν habens ſubſcriptum iota, eſt tertia perſona pluralis modò Aoriſti 1, ἦσα ab ἄδω, modò Aoriſti 1, ἦσα ab ἔδω: ideoq; à Varino exponitur non ſolùm ὑπῆρχον, ſed etiam ὕμνησαν, ἐδόξασαν, necnon ἔδησαν, ἐγύμνωσαν, afferente, ἐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν. quæ apud Suidam quoq; leguntur. Eſt etiam per ſynæreſin poſitum pro ἦισαν, ut tradit Euſt. Hoc autem ἦισαν eſt tertia perſona plur. præt. pluſquamperf. ἤειν, à them. ἔω ſeu εἶμι ſignificante πορεύομαι. Vide ἦσμεν paulo infrá.

Ἧ σασε, ſecunda perſona Aor. 1, ἦσα, à them. ἥδω.

Ἡ σατο Heſych. exp. ἰδρύσατο: & tunc eſt Aor. 1, verbi ἕω, ex quo ἕζω & ἵζω: exponit etiam ἥδη, ἐυφρόνθη, διεχύθη. & tunc eſt Aor. 1, med. verbi ἥδομαι. At ἥσατο, eſſet Aor. 1, med. verbi vel ἄ̓δω vel ἔδω, ex activo ἧσα.

Ἧ σε, tertia perſ. ſing. Aoriſti 1, ἦσαι.

Ἧ σῇ, tertia perſ. ſing. fut. 1, act. vel ab ἵημι (ex inuſ. them. ἕω) vel ex ἥδω. Ideoq; Heſych. ἥσῃ exp. non ſolùm ἀφήσῃ, πέμψειν, ſed etiam πέψειν.

Ἧ σεν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod eſt à them. ἕω ſignificante ἕζω ſeu ἵζω. Exponit etiam ἔιασεν, ſed tunc tenui ſpiritu ſcribendum eſt, exiſtimandumq; eſt per contractionem factum eſſe ex ἔασεν, à them ἐάω. At ἦσεν, eſt tertia perſona Aoriſti 1, ἦσαν, ab ἄ̓δω vel ἔδω, ut ſupra annotavi.

Ἡ σέλγηνα, Aor. 1, act. verbi ἀσελγαίνω.

Ἧ σθα, Aeolica paragoge ſyllabæ θα, pro ἦς, eras: ſecunda perſ. præt. imperf. εἰμὶ, à them. εἰμί. Ἧ σθα autem cum ι ſubſcripto ſive aſſcripto, pro ἦς ponitur, ſecundā perſona ſingul. conjunctivi ὦ, ab eodem them. Sunt qui hoc ipſum ἦσθα dicant per ſyncopen poni etiam pro ἤδεισθα quod eſt ſecunda perſona ſing. præt. pluſquamperf. act. ἤδειν, à them. εἴδω. Pro quo frequentius οἶσθα uſurpatum comperitur, ſcriptum per οι.

Ἧ σθαι, infinitivus verbi ἦμαι, ſedere.

Ἧ σθας quoq; dicitur pro ἤσθα, & οἶσθας pro οἶσθα, aſcito σ, ut Aelius Dionyſius refert apud Euſtath.

Ἡ σθείλη, Aor. 1, paſſ. opt. modi à verbo ἥδομαι.

Ἡ σθένων. præt. imperf. act. verbi ἀσθενέω: unde & Aor. 1, ἠσθένησα.

Ἧ σθετο, Aor. 2, med. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι.

Ἥ σθη, Aor. 1, paſſ. verbi ἥδομαι. Ἧ σθη autem, tenui ſpiritu & ſubſcripto ι, eſt Aor. 1, paſſ. verbi activi ἄ̓δω vel ἔδω, ut & Aoriſt. 1, activ. ἧσα eadem duo verba habere communem, ſuprà docui.

Ἡ σθημαι, præt. perf. paſſ. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut. 1, αἰσθήσομαι, unde apud Ariſtoph. ἠσθῆσθαι, quod exponitur ἔγνωσαν, & tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. ἤσθητο. nec non infin. præt. perf. & pluſquamperf. ἠσθῆσθαι.

Ἡ σθήσομαι, Aor. 1, med. ejuſdem them. αἰσθάνομαι facientis fut. 1, αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ἡ σθήσομαι, fut. 1, paſſ. verbi ἥδομαι, ex Aor. 1, ἥσθην.

Ἡ σθητο, præt. pluſquamperf. paſſ. inuſitati them. ἐσθέομαι, ſignificantis ἕννυμαι, induor, veſtior. ut apud Suidam ἦσθητο χρυσῶν χιτῶνα. quod exp. ἐνεδέδυτο. Et apud Herodotum ſine augmento, ἐσθημένος ἐσθῆτι Μηδικῇ: necnon, ἐσθημένος ῥάκεσι. At ἤσθητο, cum ι ſubſcripto, eſt pluſquāperf. paſſ. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι, unde mutuatur fut. 1. αἰσθήσομαι.

Ἡ σθιον, præt. imperf. verbi ἐσθίω.

Ἡ σθμηνα, Aor. 1, act. verbi ἀσθμαίνω.

Ἡ σθόμην, Aor. 2, med. verbi αἰσθάνομαι, ex inuſ. them. αἰσθέομαι.

Ἧ σιν, poetica ſeu Ibycea paragoge ſyllabæ σιν pro η, ut λάβησι pro λάβῃ εἵπησι pro εἴπῃ. tertia perſ. ſing. ſubjunctivi ὦ, à them. εἰμί. Euſt. ἧσιν dialecto Rheginorum ait uſurpari etiam pro ἦν ſeu ὑπῆρχε, ut apud Homer. Καὶ μέν ὁ τόσον ἦσιν ὑπὸ ῥηγεσσιν ἐκοίτη. Sed tunc ι non eſt ſubſcribendum.

Ἧ σι, per apocopen pro φησὶ, ab ἦμι uſurpato itidem per apoco-

pen pro φημί. Apud Heſych. & Euſtath. qui Ionicum eſſe ait.

Η᾽σίτευν, præt. imperf. act. verbi ἀσιτέω.

Η᾽σκεν apud Homerum pro ἤσκει, exercebat dicentem, ἤσκεν ἕλικα κραδίην. ſolet verò & in aliis imperfectis verborum in έω in tertia perſona ſingulari εε aſſumentium ν propter ſequentem vocalem, in contractione idipſum ν retinere. eſt enim hoc ἤσκεν præt. imperf. verbi ἀσκέω, per cõtractionem factum ex ἤσκεεν.

Η᾽σκήθλω, Aor. 1, paſſ. ejuſdem verbi ἀσκέω, facientis fut. act. ἀσκήσω, Aor. 1, act. ἤσκησα, præt. perf. act. ἤσκηκα, paſſ. ἤσκημαι, ex cujus tertia ſingulari Aoriſtus ille ἠσκήθλω.

Η᾽σκεν, præt. imperf. ejuſdem them. ἀσκέω.

Η᾽σμεν, præt. perf. paſſ. verbi activi ᾄδω.

Η᾽σμαι, præt. perf. paſſ. verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiam, ſedi, dicánt; eſſe præt. perf. paſſ. verbi ἵω ſignificantis ἕζω ſeu ἵζω, à quo ſuprà habuimus etiam Aor. 1, med. ἵσατο. Id tamen rariſſimi admodum uſus eſſe exiſtimo.

Η᾽σμω pro ἥδειμν ſic poſitum ait Etymologicus. verbum εἴδω facere præt. med ἤδειν: in duali ἤδειτον, ἠδείτην: in plur. ἤδειμν, ἤδειτε, ἤδεισαν. Pro quibus dici ἤεσαν, ἤεσιν, ἤσμν, ἦστε, ἦσαν, ſyncope diphthongi ει, & τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorum; horum affert exempla. ut, τὸ ἦσιν pro ἠδείτην, hoc ſine autoris nomine, τὸ δ᾽ ἂν ἐδύν ἦσιν ἄλλο τι λέγειν. Et primæ perſonæ plur. ἦσμν pro ἤδειμν, ex Eurip. Hęc. ἃ δ᾽ ἐμὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἦσμν. Necnon tertiæ pluralis ἦσαν pro ἤδεισαν, hoc ex ejuſdem Rheſo, ἐδεῖ᾽ ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν. Item hoc ſecundæ ἦστε pro ἤδειτε, ex Sophoclis Colchis, Υ᾽μᾶς μὲν ἐκ ἄρ ἦστε τὸν Προμηθέα. Hæc Steph in Lex. ſuo uet. in quo ι ſubſcribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus eſt neglectum, quum tamen rationem ipſum exigere manifeſtum ſit vel ex ipſo ἤδειν facto ex ἔδειν verſo ε in η, & ſubſcripto ι.

Η᾽σο, eras vel fueras: ſecunda perſona imperfecti ἤμλν, de quo ſuprà: ἦσο autem, aſpiratum, eſt ſecunda perſona imperfecti ἤμλν, ſedebam: illud, à them. ἐμί, hoc à verbo ἧμαι. Rurſum verò ἦσο eſt imperativi modi, habetq; formam imperativi præteriti perfecti paſſivi, ut τέτυψο: velut apud Hom. Η᾽σο παῖ᾽ ἀῶν ἰέσαι, κ᾽ οἴζυε.

Η᾽σπιόπτες, particip. ex ἤσπιον præt. perf. act. verbi ἀσπίζω.

Η᾽σπήθλν, Aor. 1, paſſ. verbi ἠσπάομαι: ex quo & præt. pluſquamperf. paſſ. ἤσπητο, & infin. ἠσπῆσθαι. Ex act. autem ἠσπάω eſt particip. perf ἠσπηκώς.

Η᾽σσάτευν, præt. imperf. verbi ἀσσατέω.

Η᾽σε, ſciebatis: per ſyncopen pro ἤδειτε, verſo ſimul δ in σ: ſecundæ perſonæ pluralis præteriti pluſquamperfecti ἤδειν, ex them ἔδδω, ut prolixius annotavi in Η᾽σμεν paulo ſuprá.

Η᾽σθω, tertia perſona dualis præt. imperf. ἤμλν: apud Ariſtoph. in Avibus, τὼ δ᾽ ἄρ ἤσθω. id eſt, ἐκαθέζοντο, ſedebant.

Η᾽σθω, tertia perſ. dualis præt. imperf ἤμλν, de quo ſuprá. quídam tamen malunt habere pleonaſmum τῆ σ pro ἦτον, eſſeq; ab imperfecto ἰῶ, à them. ἐμί.

Η᾽σθω autem, per ſyncopen factum eſt ex ἤδειτων, verſo δ in σ, ex th. ἔδδω. ut ſuprà docui in Η᾽σμεν ubi etiã exemplũ habes.

Η᾽σο, tertia perſ. ſing. præteriti imperf. ἤμλν, à verbo ἧμαι.

Η᾽σον, ſecunda perſona dualis præteriti imperfecti ἤμλν ſignificantis. eram: alijs tamen malentibus habere pleonaſmum τῆ σ pro ἦτον, ex imperf. ἰῶ, Eſt à them. ἐμί. At ἦσον, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda dualis ſyncopen paſſa pro ἤδειτον, verſo ſimul δ in σ, ex prima ſing. ἤδειν, quod eſt præt. pluſquamperf. med. verbi ἔδδω, ut videbis in Η᾽σμεν. Η᾽σον verò aſpero notatum ſpiritu, erit ſecunda dualis præt. imperf. ἤμλν ab ἧμαι.

Η᾽σσωθήτησαν, Aor. 1, act. verbi ἀσσωθητέω.

Η᾽σχολήθησαν, Aor. 1, paſſ. verbi act. ἀσχολέω.

Η᾽σω, fut. 1, act. verbi ἵημι, ex inuſ. them. ἔω, vel etiam fut. 1, act. verbi ᾄδω.

Η᾽τε, ſecunda perſ. plur. præt. imperf. ἰῶ ab ἐμί. Η᾽τε autem, cum ι ſubſcripto, eſt ſecunda perſ. plur. præſentis ſubjunctivi ὦ, ab eodem them.

Η᾽τεινεν, Aor. 1, act. verbi ἐτείζω.

Η᾽τή, præt. imperf. act. verbi αἰτέω: ex quo & præt. pluſquamperf. ἠτήκει, Aor. 1, ἤτησεν, & particip. præt. paſſ. ᾔτημένος.

Η᾽τλν & Η᾽τον, tertia & ſecunda dualis præt. imperf. ἰῶ à them. ἐμί. Dicitur etiam ἦσαν & ἤσλν, ſed ab ἤμλν præt. imperf. paſſivo ejuſdem them.

Η᾽τω, ſit: per craſin ex ἐέτω, ut volunt grammatici, nam ἔω, primitivum verbi ἐμί, in imper. facit ἴσ, ἐέτω, unde per contractionem fit ἔτω. ex quo τροπῇ Dorica hoc ἧτω fieri dicunt. Alioqui & ἔσω dicitur pro hoc ἧτω, ab eodem them.

Η᾽υγά, præt. imperf. verbi αὐγέω.

Η᾽υδα, præt. imperf. act. verbi αὐδάω.

Η᾽υδάξαντο, Doricè pro ἠυδάσαντο: Aor. 1, med. verbi αὐδάζομαι.

Η᾽υδηκώς, particip. præt. perf. ἤυδηκα, ex αὐδάω faciente fut. αὐδήσω.

Η᾽υδον, præt. imperf. vel Aor. 2, act. verbi εὔδω.

Η᾽υθύνθη, Aor. 1, paſſ. verbi act. εὐθύνω.

Η᾽υλίσθησαν, Aor. 1, paſſ. verbi αὐλίζομαι: ex quo eſt & Aor. 1. med. ἠυλίσαντο.

Η᾽υξήθλω, Aor. 1, paſſ. verbi act. αὐξέω facientis fut. 1, αὐξήσω: unde & præt. paſſ. ἤυξημαι. præt. autẽ act. eſt ἤυξηκα, & Aor. 1, ἤυξησα.

Η᾽υρέμλν, ἤυρω, ἤυρητο, per ſyncopen pro ἠυρησάμλν, ut volunt nonnulli Aor. 1. med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Poteſt tamen fingi verbum εὔρω, quod faciat Aor. 1, act. εὕρα ſeu ἦυρα, & med. voce εὐρόμλν ſive ἠυρόμλν, ſicut facit Aor. 2, act. εὗρον, & med. voce εὐρόμλν.

Η᾽υρῆσθαι, infin. præt. perf. paſſ. à them. act. εὑρίσκω faciente fut 1, εὑρήσω ab εὑρέω. Dicitur etiam ſine augmento εὑρῆσθαι, ut εὕρημαι quoq; & εὑρέθλν.

Η᾽υρον, ſecunda perſona Aor. 1 ἠυρόμλν, de quo jam dixi.

Η᾽ὔσε, Aor. 1, act. verbi ἀύω ſignificantis vociferor apud poetas. dicitur autem illud per Αἰόλυσιν eſſe factum ex αὔω.

Η᾽φειδήκεσαν, præt. pluſquamperf. act. verbi ἀφειδέω, ex quo & particip. præt. perf. ἠφειδηκὼς, & præt. imperf. ἠφείδεν.

Η᾽φείη, duplici augmento pro ἀφείη: Aor. 1, paſſ. verbi act. ἀφίημι facientis præt. perf paſſ ἀφεῖμαι.

Η᾽φιλιακὼς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφιλιακώς: particip. præt. perf. act. à them. ἀφιλιάζω.

Η᾽φθαι, infin. præt. perf. paſſ. ἧμαι, ab act. them. ἅπτω.

Η᾽φιεν, duplici augmento pro ἀφίεν: tertia perſona ſingul. præt. imp. act ex inuſ. them. ἀφίεω, pro ἀφίν quod ex them. ἀφίημι: ſicut ἐπίθει quoq; reperimus pro ἐπίθη, ex πίθεω. Varin. videtur innuere ἤφιεν uſurpari etiam pro ἔσκε ἀφίει: ſed hoc parum eſt probabile, opusq; habet exemplis.

Η᾽φιεν pro ἤφιει apud Marc. Evang. legimus, cap. 11, Καὶ ἔσκε ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et cap. 1, Καὶ ἔσκε ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ἤδεισαν αὐτόν, Sunt qui dicant eſſe Aor. 2, ex them. ἀφέω pro ἀφέω aut ἀφίημι. Sed eſt potius Aor. 2, them. ἀφίεω facientis fut. 2, ἀφιῶ. Aor. 2, ἤφιον.

Η᾽φυσάμλν, Aor. 1, med. verbi ἀφύσσω ſeu ἀφύω.

Η᾽φωείζ, duplici augmento pro ἀφωείζ: infin. præt. perf paſſ à them. ἀφοείζω. Itidemque in Aoriſto 1, act. ejuſdem them. ἠφώειζεν dicitur pro ἀφώειζεν. Ambo apud Suidam.

Η᾽χε, tertia perſ. ſing. præt. perf. act. ἦχα, à them. ἄγω: ut apud Suidam, ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. Vnde & infin. ptæt. perf. paſſ. ἦχθαι.

Η᾽χθέσθλν, Aor. 1, paſſ. verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι faciente fut. 1, ἀχθεσθήσομαι. Alioqui eſt etiam tertia perſ. dualis præt. imperf ἠχθόμλν ab eodem them. ἄχθομαι.

Η᾽χθημαι, præt. perf. paſſ. verbi ἐχθάνομαι facientis fut. ἐχθήσομαι ab inuſitato them ἐχθέομαι.

Η᾽χθλν, Aor. 1, paſſ. verbi activi ἄγω facientis præt. paſſ. ἦγμαι.

Η᾽χθόμλν, odio fui: Aor. 2, med. verbi ἐχθάνομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui eſt & præt. imperf. verbi ἄχθομαι.

Η᾽χλυσε, Aor. 1, act. verbi ἀχλύω.

Η᾽ψησεν, Aor. 1, act. verbi ἐψέω: unde & med. vocis Aor. 1. ἠψήσατο.

Η᾽ψω, ſecunda perſ. ſing. Aor. 1, med. ἠψάμλν, à them. ἅπτομαι: Activum autem ἅπτω facit ἦψα, ex fut. ἅψω.

Η᾽ωνίκα, præt. pluſquamperf. act. verbi ὠνίζω.

Η᾽ώρεν, præt. imperf. act, verbi αἴρω: unde & pluſquamperf. paſſ. ἠώρητο, & infin. ἠωρῆσθαι, & particip. ἠωρημένος.

Θ

Θ Αγῇ, quod Heſych. exp. ἦξεις, videtur eſſe ſecunda perſ. fut. 2, med. θάγεμαι ex verbo θάσσω, quod eidem ſignificat, propero: nam θάσσεσθε exp. σπεύδεσθε.

Θαέο, Doricè pro θοῦ ſeu θοός: ex them. θάομαι. eſt autem imperat. præſ.

Θαλέει poeticè pro θάλλει: à them. θαλέω pro θάλλω. unde apud Homerum σύες θαλέωντες ἀλοιφῇ.

Θαλφθῇ, Aor. 1, paſſ. ſub iunctivi modi à verbo θάλπω.

Θάλωμεν, Aor. 2, act. ſubjunct. modi, à θάλλω vel etiam θαλέω.

Θάμβησε, Ionicè & poeticè pro ἐθάμβησε: Aor. 1, act. verbi θαμβέω.

Θανέειν, itidem Ionicè & poeticè pro θανεῖν, infin. Aor. 2, act. ſecundum quoſdam à them. θανέω, ſecundum alios à θένω. Vnde particip. θανὼν, & infin. fut. 2, med. θανεῦμαι.

Θαίομαι, Aor. 2, opt. modi ab eod. θανέω ſeu θένω, vel etiã à θνήσκω ſecundũ alios: quanq; id θνήσκω ex θανέω originẽ ſumpſit.

Θανεῦμαι, fut. 2, med ejuſdem them. unde infin. θανεῖσθαι.

Θάοντες, Ionicè vel Doricè pro θέοντες, à θάω pro θέω, ut ſuprà θάεω habuimus pro θάσω ſeu θεῶ.

Θάρσ, imper. verbi θαρσέω.

Θᾶσσ, pro θέασσ, Ionicè vel Doricè Aor. 1, med. imper. modi à them. θάομαι pro θεάομαι uſurpato. ex quo & θάεο & θάοντες, de quib. paulo anté. Theocr. Θᾶσσ φίλος ὡς καλὸν ὄσδε, aſpice.

Θαυμαιόωντες, Ionica & poetica diphthongi diſſolutione pro χαυμαινόντες: particip. fut. 1, act. à verbo θαυμαίνω.

Θέα, imperat. præſens verbi θεάω, per contract. ex θέας.

Θέαι, Ionicè & poeticè pro θῆ, aſſumpto ι metri cauſa: itidemq; θέαιεν pro act. θεῖν ſeu θεεῖν.

Θέλω, θέῃς, θέῃ, Aor. 2, opt. verbi πίμπλημι.

Θέομβρ, poeticè pro θῶμβρ, Aor. 2, act. ſubjunct. ab eodem them. Faciunt enim poetæ ex illo θῶμβρ primùm θέομβρ. reſolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inſerto ι θέιομβρ, & ſyſtole τῆ ω, θέομβρ: quomodo & δέομβρ dicunt pro βῶμβρ, & πεπέομβρ pro πεπῶμβρ.

Θεῖναι, infin. Aor. 2, act. à verbo τίθημι.

Θεῖπε per ſyncopen pro θέιπτε, ut ἀπόδοῖτε pro ἀποδοίητε. ſecunda perſona plur. optativi θέλω, de quo ſuprá,

Θέμεσθα,

Θείωσε. Ionica & poetica augmenti detractione pro ἐθείωσε: Aoriſt. 1, act. verbi θειόω.

Θ:λγεν. eodem modo pro ἔθελγεν: à them θέλγω.

Θελήσω, fut. 1, act. verbi θέλω ex inuſ θελέω.

Θέμμι & Θέμμαι, Doricè vel Ionicè pro θῆναι, ut ἔμμι & ἕμμαι pro εἶναι Aor. 2, act. infin. modi à them. πίθημι. At θέμμι eſt partic. Aor. 2, med. ab eodem them.

Θερέω, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro θρεῶ: hoc autem θρεῶ eſt Aor. 2, ſubjunct. modi à verbo act. θρέω. ut apud Homerum, θρεέω πυρὸς pro θρεμαυθῶ ἀμφὶ πυρὸς, calefiam igni.

Θερίσδειν, Doricè pro θερίζειν, à θερίζω.

Θέρετο, Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἐθέρμετο: præt. imperf. paſſ. verbi poetici θέρμω.

Θές, pro θέπε, pone: Aor. 2, act. imper. modi, à πίθημι.

Θέσθαι, Aor. 2, med. infin. modi, ab eodem them.

Θέσθω, Aor. 2, med. imper. modi, ab eodem.

Θέτω, tertia perſ. imperativi θής, de quo paulo anté.

Θεύμεσθαι, Cretenſium dialecto pro θέλεσθαι. Heſych.

Θεύσαι, Ionica reſolutione diphthongi η pro θεύσῃ. hoc autem θεύσῃ ſecunda eſt perſona fut. 1, med. θεύσομαι, à them. θέω, ut πλευσούμαι à πλέω. unde & infin. θεύσασθαι. Ambo apud Heſych.

Θοὐσόμβρῳ, pro θουσόμβρῳ, fut. verbi θέω Doricũ potius quàm linguæ communis proprium. utitur tamen proſæ quidã ſcriptor apud Suid. cujus nomen tacetur. οἱ δ' ἀφίκοντο, (inquit) ὁ μὲν, ἀγωνιόμβρῳ συγμείλων, ὁ δὲ θουσόμβρῳ γάδιον, i. dramæ βρῳ.

Θέωμι, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro θῶμι: Aor. 2, act. ſubjunctivi modi à verbo πίθημι.

Θηέτο, Ionicè & poeticè pro ἐθηέτο, detracto augmento. præt. imperf. paſſ. verbi Ionici θηέομαι uſurpati pro θεάομαι: unde & infin. θηέσθαι pro θεᾶσθαι.

Θηεύντο, pro ἐθηέντο, Ionicè primùm abjecto augmento, deinde ε verſo in ευ præt. imperf. paſſ. ejuſdem them.

Θηήσωντο, itidem pro ἐθηήσαντο. Aor. 1, med. ejuſdem them.

Θηοῖο, præſens optat. paſſ. ſecundæ perſ. ab eodem.

Θησώμαθα, Ionicè pro θεάσωνται, contracto primùm εα in η, deinde ν in ω verſo & tralato accẽtu. Aor. 1 med. opt. modi à θεάομαι.

Θῆσαι, quod exp. θρέψαι, θηλάσαι, per ſyncopen ex θηλάσαι factum creditur. Eſt tamen potius Aoriſt. 2, act. verbi θάω, ut videbis paulo poſt in Θῆαι.

Θήσω, fut. 1, act. infin. modi à πίθημι faciente futur. 1, θήσω. unde & med. vocis fut. 1, θήσομαι.

Θῆσθαι, quod ſignificare ajunt non modò θηλάζειν, ſed etiam ἀμέλγειν, ex θάεσθαι contractum volunt, à θάω: unde θηλὴ derivata creditur.

Θήσω, fut. 1, act. verbi πίθημι, ex θέω: unde med voce θήσομαι.

Θίγειν, Doricè pro θίγε: ſolent enim Dores imper. quoſdam in ε, mutata propria terminatione, finire in ον, eſt autem hoc θίγε imper. verbi θίγω.

Θνήσκω, thema derivatum ex θανέω per ſyncopen: pro quo Doricè θνάσκω dicitur. Vnde fut. 1, act. θνήξω, & med. θνήξομαι, pro quo & τεθνήξομαι dicitur, ſed potius in fut. paulo póſt.

Θοίμεν, θοῖο, θοῖτο, reperiri ajunt nonnulli pro θείμεν, θεῖο, θεῖτο, quæ ſunt Aor. 2, med. à verbo πίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε, poeticè & Ionicè ſine augmẽto pro ἔθορε, Aor. 2, act. à them. θόρνυμι ſeu θόρω. unde & infin. θορεῖν & particip. θορών.

Θῦ, per contractionem pro θέσο, exempto primùm Ionico more σ, deinde εο contracto in υ: Aor. 2, med. imper. modi à verbo πίθημι.

Θρέξασκον, Ionicè pro ἔθρεξον, ut ὤσασκον pro ὦσον, abjecto primùm augmento, deinde inſerto σκο: Aor. 1, activi verbi τρέχω.

Θρέξω, fut. 1, act. verbi τρέχω, habens τροπὴν tenuis literæ in aſpiratam, ut in ſequenti θρέψω.

Θρέψω, fut. 1, act. verbi τρέφω, tenui in aſpiratã reverſa ut in præcedenti θρέξω. nec enim poterat ſcribi θρέχω & θρέφω, propter concurſum duarum aſpiratarum. unde imper. θρέψον, & partic. Aor. 1, med. θρεψάμενος. Inde & infin. Aor. 1, paſſ. θρεφθῆναι.

Θροηθῆναι, Aor. 1, paſſ. infin. modi, à them. θροέω. unde & particip. θροηθείς.

Θυμήνας, particip. Aor. 1, act. ἐθύμηνα, à them. θυμαίνω.

Θῶ, θῇς, θῇ, Aor. 2, act. ſubjunct. modi, à verbo πίθημι.

I

Ἴ Α'ὐθη, Aoriſt. 1, paſſ. verbi activi ἰαίνω.

Ἴασι, tertia perſ. plur. præſ. indic. verbi εἶμι ſignificantis πορεύομαι, Ionicè ſecundùm quoſdam pro ἴσι. unde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, προσίασι.

Ἰᾶσι, per cõtractionem ex ἰέασι: hoc autem ἰέασι Ionicum eſt pro ἰεῖσι, ut πιθέασι pro πιθεῖσι. tertia perſ. plur. præſ. indic. à them. ἵημι: unde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαχεν, Aeolicè pro ἴαχε. Hoc autem ἴαχε eſt tertia perſ. ſing. vel Aor. 2, ἴαχον, vel præt. med. ἴαχα: quæ ambo ſunt ex them. ἰαχέω.

Ἰαφθῶσι, Aor 1, paſſ. infin. modi à them. act. ἰάπτω faciente fut. 1, ἰάψω. unde & particip. ἰαφθείς.

Ἰαχῇσι particip. fœm. gen. ex maſculino ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facto ex them. ἰαχέω.

Ἰγμένος, particip. præt. paſſ. ex ἴκημαι vel ἰκνέομαι. unde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε, tertia perſ. ſingul. Aor. 2, ἴδον, à them. ἔιδω faciente fut. 2, ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Attici & ἰδὲ dicunt, ut εἰπὲ) eſt imper. ejuſdem Aor. 2, act. ab eodem them. ſignificans, vide, reſpice, aſpice: vel etiam, ecce. Pro quo ἰδὲ quoq; dicitur adverbialiter ex ἰδὲ Aoriſto 2, med. imper modi. Dores verò & ἰδοὺ & ἰδοὺδὲ dicunt pro eodem. Theocr. ἰδ' ὡ πάλιν ἄδε ποθέρπει, ecce iterum hæc adrepit. Rurſum ἰδὲ pro ἴδε ponitur interdum apud poetas, & ſignif. ναί.

Ἴδεαι Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro ἰδῆαι: Aor. vel fut. 2, act. infin. ab eodem them.

Ἴδεσθαι, Aor. 2, med. infin. modi, ab eodem ἴδον.

Ἴδεσκε, Ionica paragoge τὸ σκε pro ἴδε: Aor. 2, act. indic. modi, ab eodem.

Ἰδέω, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro ἰδῶ: fut. 2, act. ſubiunct. modi, ab eodem ἔιδω.

Ἴδηαι, Ionicè pro ἴδῃ ſecunda perſ. ſingul. Aor. 2, med. ab eodem them.

Ἴδοσε, Aor. 1, act. verbi ἰδόω.

Ἴδρμεν, Dorica ſive Aeolica προπῆ τὸ σ εἰς ρ pro ἴσμεν, ut veteres grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδδρμεν etiam per ſyncopen factum dicant, vel ex præt. med. οἶδαμεν, ut refert Etymol. apud quem & exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὸ ἐδέν τρανές.

Ἴδμεν per ſyncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ionicũ ſeu Doricum eſt pro ἰδεῖν, Aor 1, act. infin. modi ex verbo ἔιδω. ut apud Homerum, Α'λλ' ἐθέλω ἴδμεν ἠδ' ἐπιφήμεναι αὖτιν, volo videre & tueri oculis.

Ἴδοιατο, Ionicè pro ἴδοιντο, tertia perſ. plur. Aor. 2, med. opt. modi à them. act. ἔιδω.

Ἴδομεν, Aor. 2, med. indic. ex eodem ἔιδω. Activa autẽ voce idem thema Aor. 2, facit ἴδον.

Ἴδοσαν, Bœotico more pro ἴδον, ut ἤλθοσαν pro ἦλθον. ſolent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum & Aoriſt. inſerere σα. Eſt autem hoc ἴδοσαν tertia perſ. plur. à prima ἴδον, Aoriſt. 2, act. indic. modi ex them. ἔιδω. Apud Suid. ἴδοσαί σε ὕδατα.

Ἴδε, adverbium demonſtrandi factum accentûs mutatione ex ἰδὲ Aor. 2, med. imper. modi, ab eodem them.

Ἰδῆα, particip. fœm. gen. ex ἴδα præterito med. verbi ἔιδω: unde apud Hom. ἰδῆσι πραπίδεσσι.

Ἴδμεν pro ἴδιμεν dici ἐκτάσει τῆς παραλήγουσης, tradit Euſt.

Ἴε, ſignificans, i, vade, eſt Aor. 2, imper. modi ex ἶον Aoriſto 2, infinitivi modi, quem verbum εἶμι mutuatitiũ habet ex them. ἔω.

Ἴεδε, ἰέτω, præſens imperf. act. à them ἵημι.

Ἴεα, pro ἵη uſurpatum alicubi reperitur, ut ἐπίθεα pro ἐπίθη. eſtq; tertia perſona ſingul. præteriti imperfecti ἴλω ex inuſ. them. ἰέω. Eſt interdum & ſecunda perſona imperativi præſentis activi, ab eodem themate, pro ἴεθι.

Ἰέαν, ἰείης, ἰείη, præſens optat. act. ex eodem them. ἵημι, ut πιθέλω ex πίθημι.

Ἰεὶς, particip. præſ. act. ejuſdem thematis, ut πιθεὶς ex πίθημι eſt. fœm. ἰεῖσα, neutrum ἰέν. At ἴεις, eſt ſecunda perſ. ſing. præt. imperf. indicat. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἴεω, referri tamen ſolita ad idem ἵημι.

Ἰεῖσι, tertia perſ. plur. præſ. indic. act. ejuſdem them. ut πιθεῖσι eſt ex πίθημι.

Ἴεμαι, præſens indic. paſſ. ex act. ἵημι: unde imperf. ἰέμην & particip. ἰέμενος.

Ἴεμεν & Ἴεμμαι, Ionicè & Doricè pro ἰέναι: infinit. præſens act. ab eodem them. ut πιθέμεν & πιθέμμαι pro πιθέναι dicunt ijdem. Alioqui ἰέμμαι eſt etiãm particip. fœm. ex maſc. ἰέμενος: ambo ex ἵημι.

Ἴεμεν & Ἴεμμαι, itidem Ionicè & Doricè pro ἰέναι dicũtur, ſuntq; præſ. infin. act. à them. ἔμι.

Ἴεμενος, particip. ex ἵεμαι paſſivo verbi ἵημι.

Ἴεν, aſpiratum, Bœoticum eſt pro ἴεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἴεν autem, tenui ſpiritu, eſt tertia perſ. ſing. Aoriſti 1, ἶον, aſcitum habens ν propter ſequentem vocalem, ex them. ἔμι.

Ἰέναι, infin. præſens verbi ἵημι. ἰέναι autem eſt infin. præſens thematis ἔμι.

Ἴεντο, tertia perſ. plur. præſentis ἵεμαι: ἴεντο autem tertia plur. imperfecti ἰέμην. At ἰέντες eſt particip. nominat. plur. ex ſing. ἰείς, de quo ſuprá.

Ἴεσαν, tertia perſ. plur. præteriti imperf. ἴλω, ex ἵημι.

Ἰέσθην, tertia dualis præt. imperf. ἰέμην ex ἵεμαι. cujus ſecunda pluralis eſt ἴεσθε, tertia ſing. ἰέτο, & tertia pluralis ἴεντο.

Ἴζεο & Ἵζου, Ionicè pro ἵζε, imperat. præſ paſſ. à them. ἵζομαι.

Ἰζήσας, particip. Aor. 1, act. ab ἰζάω, ἐξ ἰζάω.

Ἴηλα, Aor. 1, act. verbi ἰάλλω, unde & ſubjunct. ἰήλω.

Ἴηνσι, tertia perſ. ſing. verbi ἵημι.

Ἴην, Ionica & poetica paragoge pro ἴη. Hoc autem ἴην, eſt tertia perſ. ſing. Aor. 2, ἶω, ex them. ἔμι, faciente Aor. 2, indic. ἶον ex inuſit. them. ἔω. Sic ἴηνσι pro ἴῃ dicitur, quod eſt ſubjunct. præſ. ex them. ἵημι.

Ἴθι, imper. præſ. ejuſdem them. ἔμι, ſecundum quoſdam grammaticos μεταπεπλασμένον ἐκ τοῦ ἴε.

Ἵκω, Ionica diphthongi dissolutione pro ἵκω: imper. Aor. 2, med. à them. ἱκνέομαι, faciente fut. 2, ἵξομαι.

Ἵκηαι, Ionicè itidem pro ἵκῃ, ut apud Hesiod. ἐπλὼ δ' ἐς ἄκρον ἵκηαι, secunda persona sing. Aor. 2, med. subjunct. modi, ab eodem them. ἱκνέομαι, faciente Aor. 2, indic. ἰκόμεν, ex ἵκομαι.

Ἵκῃφιν, per syncopen pro ἱκόμῃφιν, particip. ex them. ἵκομαι.

Ἵκόμεν, Aor. 2, med. verbi, ἱκνέομαι ex ἵκομαι, unde infin. ἱκέσθαι, & particip. ἱκόμῃφιν. Doricè verò pro ἱκόμεν dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt. pluſquamperf. paſſ. ab eodem them. Niſi quis Aor. 2, med. eſſe velit per ſyncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper. præſ. ex inuſ. verbo ἵλημι, ut ἵστημι ex ἵσταθι: ex quo them. eſt & particip. ἱλάς, ut ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper. Aor. 1, paſſ. à them. ἱλάσκομαι faciente fut. 1, ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut. 1, med. verbi ἱλάσκομαι ſeu ἱλάομαι.

Ἵλῃθι pro ἵλαθι, ab inuſ. them. ἵλημι.

Ἱλήκῃσι, Ionica poeticaq; paragoge pro ἱλήκῃ. Eſt autem hoc ἱλήκῃ tertia perſ. ſing. præt. perf. act. ſubjunctivi modi, ab inuſitato illo them ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλέω: nec ulla alia ab iis tempora in uſu ſunt quàm imper. ἵλῃθι ſive ἱλαθι, præt. perf. opt. ἱλήκοιs & ἱλήκοι, & ſubjunct. ἱλήκῃ. ut apud Hom. Odyſſ. γ, Ἀλλὰ σύ γ' ἵλῃθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ ἔ κεν Ἀπόλλων Ἡμῖν ἱλήκῃσι, nobis ſit propitius.

Ἴμεν, prima perſ. plur. præſ. εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν & ἴμεναι, Ionicè & Doricè dicuntur pro ἰέναι, ire: à them. eodem.

Ἴναι pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidem recentiores: ſed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἴξομαι, fut. 1, med. verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἴξον, Bœotica dialecto pro ἷκον. ſolent enim ij κ in ξ commutare, dicentes itidem ἔξασι pro ἄκασι. quorum hoc ἔξασι, eſt præt. med. verbi ἄκω pro ἄκασι, uti jam dictum eſt, apud Ariſtoph. ἄξασι γὰν ἐξόισι πεπωμένοις: illud verò, Aor. 2, act. indic. modi à them. ἵκω: apud Hom. Il. κ, Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἵξον ἰόντες. Et Iliad. γ, Οἵ ῥ' ἵξον Πύλον Νηλῆος ἐυπήμονα πολίεθρον Ἴξον. Itidemq; alibi. Οἱ δ' ἵξον ἠϊθέην Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι ἴοις ἴοι, opt. Aor. 2, act. à them. εἶμι. Facit enim εἶμι Aor. 2, indicat. mod. ἴον, ex inuſ. them. ἴω, unde particip. ἰών.

Ἴον, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutuatitium ab ἴω, ut τίθημι facit interdum ἐτίθουν ex τιθέω.

Ἰπτήσομαι, fut. 1, med. verbi ἴπτομαι, ut volunt nonnulli, ſed parũ πιθανὰ λέγοντες. nam ἴπτομαι facit fut. πτήσομαι, ut ἵσταμαι facit στήσομαι. ἰπτήσομαι autem, ſicubi reperitur, eſt à verbo ἰπτάω, quod tamen rejicit Phrynichus.

Ἰρῶσται, Ionicè pro ἱερῶνται apud Herodotum, à them. ἱερόομαι.

Ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι.

Ἴσαν, tertia perſ. plur. præteriti imperf. ἦν, ex them. ἔμι, Interdum per ſyncopen poſitum reperitur pro ἴσασαν, tertia perſona plurali præteriti imperfecti ἴσαν, ſciebam ex them. ἴσημι, ut apud Homerum, τὸ δ' οὔκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Ἵσας, particip præſ. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰστὰς, ut ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἴσασι ſimiliter pro ἴστασι contra morem aliorum verborum in μι, Doricè, ut volunt nonnulli. tertia perſ. plur. præſentis ἴσημι deberet enim ἀφαιρεῖσθαι ὦσθαι, ut ἱστᾶσι ex ἵστημι, πιμπρᾶσι ex πίμπρημι, & ſimilia.

Ἴσθι, pro ἴστασθι ſecunda perſona ſingul. verbi ἴσταμαι. Varin. ἴσθι exp μνῆσθι, deriyans ex ἴσθμαι ſignificante γνώσομαι. ea tamen cum diphthongo potius ſcribenda forent ἄσθι, ἄσθμαι. Quanquam & apud Heſychium legimus ἴσατο expoſitum ὁμοιώθη, itidem pro ἔσατο, Aor. 1, med. verbi activi ἔδω facientis fut. 1, ἔσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro καθίδρυσεν, eſt à them. ἵζω, itidem Aor. 1. med.

Ἴσθι, imper. præſens duo ſignificans, nimirum γίνωσκε & ὕπαρχε. Prius eſt ab ἴσημι, per ſyncopen pro ἴστασθι, ut & in tertia perſona ἴστω pro ἱστάτω, itidemq; in duali ἴστων pro ἱστάτων, & in plur. ἴστε pro ἴστατε, ἴστωσαν pro ἱστάτωσαν. Poſterius autem ἴσθι ſignificans ὕπαρχε, eſt ab εἰμὶ, à poſteris Homeri uſurpatum pro ὄσσο, nec ſimiliter facit ἴστω in tertia perſona, ut præcedens, ſed ἔστω, & ſic deinceps, ut cùm alij tradunt grammatici, tum Varin.

Ἴσκε apud Homerum imperfectum eſt verbi ἴσκω facti ex ἔδω, eandemq; plerunq; cum eo habentis ſignificationem. unde & particip. ἴσκων.

Ἴσμεν, per ſyncopen pro ἴσταμεν, prima perſona pluralis thematis ἵστημι pro quo ἴσταμι dici etiam ἴδμεν, ſuprà docui.

Ἴσοντα apud Heſychium legitur cum his duabus expoſitionibus ἰδρύσοντας, πορεύσοντας. Ac quod ad ἰδρύσοντας attinet, ſcribendum eſſet ἵσσοντας, ſicus aſpero ſpir. ἴσσοντας, à them. ἵζομαι: quod verò ad πορεύσοντας attinet, ſi ἴσοντας in ea ſignificatione ſcribamus, videtur amiſiſſe primam ex diphthongo vocalem, pro ἴσοντας à them. ἔω. ſiquidem apud eundem legimus ἔσομαι expoſitum ἐπελεύσομαι: necnon ἐσόμμον, ὀδοιπορῆντα.

Ἴστε, præteriti imperfecti verbi ἵστημι tertia perſona ſing. ex them. ἱστάω, ut πίμπλημι ſcimus facere ἔπλην, & ἵημι ἵει, ex πλέω & ἰέω. Eſt interdum & præſens imperativi, itidem contractum ex ἵστατε.

Ἵστεο, Ionicè exempto σ pro ἵστασο: ſecunda perſ. ſing. præteriti imperf. ἱστάμην, ex paſſ. them. ἵσταμαι.

Ἵστε, per ſyncopen ex ἴσατε, quod eſt verbi ἴσημι ſecunda perſona pluralis modò in præſenti indicativi pro, ſcitis; modò in præſenti imperativi pro, ſcite.

Ἰστέον, adverbium ἰστέῳ ex them. ἴδω, amiſſo ε ex diphthongo. nam olim ἀστέον ſcriptum fuiſſe, teſtatur Euſt.

Ἵστη, interdum eſt tertia perſ. ſing. præteriti imperfecti ἵστημι ex ἵστημι, interdum ſecunda imperativi præſentis. nam ex tertiis ſingularibus imperfectorum activorum fiunt ſecundæ imperativorum, abjecto augmento, idq; tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim ſolùm ex ἐνόει, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε, fit νόει, φίλει, βόα, λέγε: ſed etiam ex ἐτίθη & ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam ſunt qui hos imperativos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, brevi quæ præcedebat in longam converſa, ut ex πίμπλαθι & ἵσταθι fieri πίμπλη & ἵστη. Etym. & Varin.

Ἵστω, per ſyncopen pro ἱστάτω. tertia perſ. ſing. imper. modi ex them. ἵστημι: itidemq; ἵστων pro ἱστάτων dicitur, & ſic deinceps in reliquis perſ.

Ἵστω autem per contractionem eſt ex ἵστεο, quod Ionico more factum eſt ex ἵστεσο, exempto σ. ſunt verò hæc ſecunda perſona ſingul. vel præt. imperfecti paſſ. ἱστάμην, vel imperativi præſentis paſſivi, à them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵσταν, per contractionem ex ἵσταον præteritо imperf. verbi ἱστάω. At ἵστων per ſyncopen pro ἱστάτων, eſt tertia perſ. dualis imperativi præſ. ex them. ἵστημι, ut in Ἵσθι ſuprà admoni.

Ἰχαυάα, poetico pleonaſmo pro ἰχανῶ, ex them. ἰχανάω. Itidemque ἰχανάασι pro ἰχανᾶσι.

Ἰχαυόων, itidem poetico pleonaſmo pro ἰχανῶν: & ἰχανόωσα pro ἰχανῶσα. participp. præſ. act. ab eodem them.

Ἰχέμβ & Ἰχέμμαι, Ionicè & Doricè pro ἵκω: infin. præſens à them. ἵκω.

Ἰχεο, Ionica diphthongi reſolutione pro ἵκου: imperat. præſ. paſ. ab eodem them. cujus imperativi ſecunda plur. eſt ἵχεσθε.

Ἰχάν, Ionicè itidem vel Doricè pro eodem ἵκω.

Ἴτον, ſecunda perſona dualis interdum præſentis εἶμι, & tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperfecti ἔα ab eodē themate, & tunc tertiam dualis facit ἴτην. Vtrobiq; autem ſecundam pluralis facit ἴτε, quæ ſervit & imperativo.

Ἴτω apud Ariſtophanem pro ἰέτω, ut ſchol. ipſius & Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia perſ. ſing. imperativi præſentis ἴθι. ἴτων autē & ἴτωσαν, ſunt tertiæ dualis & pluralis num. ab eodem.

Ἰψαο, Ionicè pro Ἵψασο, exempto σ: ſecunda perſ. ſingul. Aoriſt. 1, med. ἰψάμην à them. ἵπτω: pro quo Atticè per contractionem dicitur ἵψω Homerus, μίγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præteriti ἴφα, quod ab eodem ἵπτω affertur, rarum admodum exiſtimo uſum eſſe.

Ἰῶ, præſens act. ſubjunctivi modi, verbi ἴημι ex ἰέω.

Ἴωμεν, Aor. 2, ſubjunct. verbi εἶμι ex ἔω, ex quo facit Aor. 2, ἴον.

Ἰὼν, particip. ex eodem Aoriſt. ἴον. cujus fœm. ἰοῦσα.

K

Κἀββαλεῖν Dorica συγκοπῇ, & τροπῇ dicitur pro καταβαλεῖν: itidemq; κἀββαλεῖν pro καταβαλεῖν: quę ambo ſunt Aor. 2, activi, ſed prius infinitivi modi, alterum indicativi: ambo etiam à them. καταβάλλω.

Κὰδ δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδ δ' ἔβαρε, itidem pro κατέβαρε δὲ, à καταβάρω.

Κὰδ δ' ἐμάψε, ſimiliter pro κατέμαψε δέ.

Κὰδ δὲ λοπὸς χίδη, pro κατεχίδη δὲ λοπός.

Καδδραθέτω, Doricè vel Aeolicè itidem pro καταδραθέτω: Aor. 2, act. verbi καταδαρθανάω ſeu καταδράθω, facientis futur. 2, καταδραθῶ.

Καδδῦσαι, itidem pro καταδῦσαι: Aor. 1, act. infinit. modi à them. καταδύω.

Κάδδυσον autem, quod Heſych. affert pro κάδυσον, ſi per υ in penultima ſcriptum eſſet, per ſyncopen poſitum videretur pro καδίδρυσον.

Καεὶς, particip. Aor. 2, paſſ. ἰκρίλω, ex act. them. κρίω.

Καήσομαι, fut. 2, paſſ. ex eodem Aor. 2, ἰκρίλω.

Καθαρθῶμεν, Aor. 1, paſſ. infin. modi, à them activo καθαίρω. Affertur & præter. perf. paſſ. infin. κεκαθάρθαι per ſyncopen pro κεκαθάρσθαι.

Καθεδῆμαι, καθεδῆ, καθεδῆται, fut. 2, med. verbi καθέζομαι. Vnde & fut. 1, paſſ. καθεδήσομαι.

Καθεικένοι, præt. perfect. act. infin. modi à them. καθίημι faciente præt. perf indic. modi καθεῖκα: unde & particip. καθεικὰς. Paſſiva autem voce præt. perf. facit καθεῖμαι, unde particip. καθειμένος, demiſſus.

Καθέλοι, Aor. 2, act. verbi καθαιρέω ex inuſitato themate καθέλω.

Καθεῖναι, Aor. 2, act. infin modi, à them. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia perſ. plur. præt. pluſquamperf. paſſ. ab eodē them. καθίημι faciente. præt. perf. paſſ. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται & καθεῖρκτο, præt. perf. & pluſquamperf. paſſ. verbi activi καθείργνυμι ex καθέργω.

Καθεῖς, particip. Aor. 2, act. à them. καθίημι.

Καθεῖσεν, Aor. 2, act. verbi καθίζω vel καθέω, habens aſcitum ι loco augmenti. Apud Varin.

Καθῆστο,

κατέδ, tertia perſ. ſing. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. καθίημι faciente præt. perf. paſſ. κατέαμαι.

Καθελεῖς, fut. 2, act. verbi καθιερεύω ex inuſ. them. καθέλω: unde infin. aor. 2. καθελεῖν, æ particip. καθελών.

Καθέξω, fut. 1. act. verbi κατέχω unde med. καθέξομαι.

Κάθεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro κάθου, de quo mox.

Κάθες, aor. 1, act. imper. modi à them καθίημι.

Κάθεσαν, aor. 2, act. uerbi καθίημι, ut καθαπτήμι facit κατέθεσαν.

Καθεσμένῳ, particip. præteriti perf. paſſ. καθέσμαι, ex act. them. καθίζω.

Καθεσπώς, particip. præteriti perfecti act. καθέσπκα, ex eodem themate.

Καθεσῶς, ῶτος, particip. eiuſdem præt. perf. act. per ſyncopen ex καθεσηκὼς, ut volunt nonnulli: niſi potius exiſtimandum eſt καθίζω habere præt. med. καθέσμαι à καθιζάω, ex quo per contractionem fiat hoc particip. καθεσώς.

Κάθῃ, ſecunda perſ. ſingul. verbi κάθημαι, pro κάθησαι, ut volunt nonnulli: tradunt enim ex κάθησαι Ionicè fieri κάθηαι & κάθῃαι, indeq; Attica contractione κάθῃ.

Καθῆκα, aor. 1. act. verbi καθίημι facientis fut. 1, act. καθήσω ex καθίω. irregularis autem eſt pro καθῆσα, ut ἔβηκα & ἔδωκα quoque pro ἔβησα & ἔδωσα dicuntur.

Καθηρέθλω, aor. 1. paſſ. verbi καθαιρέω facientis fut. 1, act. καθαιρήσω, præt. paſſ. καθῄρημαι. habet autem ſyſtolen pro καθηρέθλω, ut ἀμείβω. Ex eodem καθαιρέω eſt & imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro καθῄρουν.

Καθῆτο, præt. pluſquamperfect. paſſ. verbi activi καθιερεύω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι. καθίζω autem eſt tertia perſona imperativi κάθησο, ex eodem them.

Καθῆσο, tertia perſona ſing. præteriti imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, ut ἀφίει ἐφίει, pro καθίη, ἀφίη, ἐφίη. Ex quo καθίημι eſt & participi. καθιείς, & infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. eiuſdem them.

Καθίκεο, Ionica reſolutione diphthongi pro καθίκου. aor. 2. med. à them. καθικάνω faciente fut. 2, καθίξομαι ex καθίκομαι. Ex eodem aor. 2, καθικόμην eſt aor. 2, ſubiunct. καθίκωμαι.

Καθίζω, Doricè pro κάθιζον: itidemq; καθίζη & καθίζας pro καθίζῃ & καθίζασα. à them. καθίζω.

Καθίζομαι, Atticè pro καθίσομαι, fut. 1. med. verbi activi καθίζω.

Καθίζω, imper. præſ. verbi καθίζημι ex καθιζάω.

Κάθου, aor. 2, med. imperativi modi, à themate activo καθίημι, ut καταπίθημι facit κατέθου. hoc autem κάθου per contractionem eſt ex Ionico κάθεο, facto ex κάθησο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primùm ὑποβολῇ τοῦ σ, deinde συνεζευγμένῃ τοῦ η, & contractione τοῦ ε συνεζευγμένου τῷ ο.

Καθυφὲς, particip. aor. 2, act. à them καθυφίημι: ex quo & aoriſt. 2, med. infin. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι eſt aor. 1, act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα: ex quo med. voce καθυφεκόμην. Item καθυφῇς, ſecũda perſ. ſing. aor. 2, act. ſubiunct. modi

Κάη, aor. 2, act. ſubiunctivi modi à themate καίω, faciente fut. 2, καύω. At καύσω eſt infin. aor. 2, paſſ. καίω ex activo ἔκαον.

Κακκείειν, Aeolica ſyncope pro καθεκείειν, quod eſt κοιμᾶσθαι ἔχειν & dormiturire.

Κακκῆαι autem, eſt Aeolica itidem ſyncope pro καθεκῆαι, quod eſt καθεκαῦσαι. nam καίω ſive κάω, aor. 1, act. facit non ſolùm ἔκαυσα, ſed etiam ἔκηα,

Κάκτανε, itidem per ſyncopen pro κατέκτανε: præt. imperfect. act. verbi κατακτείνω. Itidemq; κάκταν pro κατέκτανε, in aor. 2.

Κακχεῦσαι ſimiliter pro κατεχεῦσαι: aoriſt. 1, act. infinit. modi à καταχέω.

Κακχυσῆ, quoq; pro καταχυσῆ poſitum videtur. ab Heſychio tamen exponitur ὀραπεδίᾳ, κακεργῇ.

Κάλεον, Ionicè pro ἐκάλουν, præt. imperfect. act. verbi καλέω. Itidem Ionicè in præſente optativi paſſivi καλεοίμεν dicitur pro καλοίμεν.

Καλεῦνται, Ionicè & Doricè pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο

Καλημμαι. Doricè & poeticè pro κέκλημαι, tanquam ex καλαίνω vel κάλημι, ut annotat Euſtath. apud Hom.

Καλημμῳ, pro καλάμῳ, ut νοήμῳ pro νοΐμῳ, Aeolica μεταθέσει τοῦ υ διφθόγγου ἀπὸ, ut tradit Varin. Niſi potius ſit particip. ex them. κάλημαι.

Κάλλιπον, Aeolica ſyncope pro κατέλιπον: aor. 2, act. verbi activi καταλείπω. Sic κάλλειψαν iidem dicunt pro κατέλιπον.

Κάμβαλον itidem pro κατέβαλον poſitum aiunt nonnulli. Sed viderint ne ſcribendum ſit κάββαλον.

Καμμάψαι, eadem ſyncope pro καταμάψαι, quod eſt καπηλεῦσαι. apud Heſych.

Καμμένειν, ſimiliter pro καταμένειν: Laconicum tamen id eſſe dicitur.

Καμμορίων pro κακομοιρίων ſeu κακοπαθέων, ex nomine κάμμορος uſurpato itidem apud poetas pro κακόμορος.

Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμον, Ionicè pro ἔκαμον, abiecto augmento: aoriſt. 2, act. verbi κάμνω: unde & particip. καμών. facit enim fut. 2, κάμω, ut τέμνω τεμῶ.

Καυσῆν, aor. 2, act. infinit. modi à them. καίνω ſignificante, perimo. unde particip. καυών. Ambo apud Heſych.

Κάπποσε, Aeolica ſyncope pro κατέπεσε, quod eſt aor. 2, verbi καταπίπτω, mutuatitius à καταπεσέω.

Καρῶσαι, aor. 2, paſſ. infinit. modi, à them. act. κείρω. facit enim id fut. 2, κερῶ, aor. 2, ἔκαρον. unde aor. 2, paſſ. indic. modi ἐκάρην.

Καρρίζειν, Aeolica ſyncope pro καταρρίζειν, apud Euſtath. qui exp. καταψᾶν,

Καρτυῶσαι, poetica μεταθέσει pro κρατυῶσαι, quod eſt aor. 1, act. infin. modi à them. κρατυόω.

Κάχθεν, Aeolica ſyncope pro κατέχθη, præter imperf. act. verbi καταχέθω, apud Homerum. Itidem κάχθη dicitur pro κατέχθη, quod eſt aor. 2, med. in dic modi, a the. καταχέω mutuante fut. 2, καταχῶ & aor. 2, act. κατέχον ex them. καταχέω.

Καπάβα, per apocopen pro καπάβαθι apud Arcos: Aor 2, act, imper. modi à themate inuſ. καπάβημι, pro quo uſurpatur καταβαίνω.

Καταδύμβαι, Doricè pro καταδῦναι, à them καταδυόω.

Καταδύσετο, Ionicè pro καταδύσεται: præſens imper. paſſ. à them. καταδύσομαι, quod ex futuro in præſens abiit.

Καταειμένῳ, poeticè pro καθειμένῳ, particip. præter. perf. paſſ. ex them. καθέννυμι ſeu καθέω faciente præt. paſſ. καθεῖμαι. (quod tamen præteritum commune eſt & verbo καθίημι.) Similiter καταείνυον eſt à καταενύω, pro καθεννύω ſeu καθέννυμι poſito.

Καταείσατο, aor. 1, med. verbi κάτειμι ex inuſ. them. κατέω.

Καταιγεόμῳ, Ionicè apud Herodotum pro καθαιρούμενος, ab Ionico them. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατάκανε, aor. 2, act. imper. modi à them. καταγκαίνω.

Καταικτανέεσθαι, aoriſt. 2, med, infinitivi modi, à themate act. καταγκτείνω.

Καταπυγῆς, aoriſt 2. paſſ. ſubiunctivi modi, à themate act. καταπύσσω faciente fut. 2, act. καταπυγῶ. unde & part. aoriſt. 2, paſſ. καταπυγείς.

Καταξέρδω, Ionicè pro καταξέειν: fut. 1, act. infin. modi à them. καταίω, apud Homer.

Καταπεπτηῶα, ſecundum quoſdam pro καταπεπτωκῶα, exempto per ſyncopen κ, & ω in η verſo: particip. præt. perf act. verbi καταπίπτω ex καταπτόω. Vide & Πεπτηώς.

Καταπημήειε, aor. 1, act. optativi modi, à them. καταπημαίνω.

Καταποθῇ, aor. 1, paſſ. ſubiunctivi modi, à themate activo καταπίνω faciente futur. 1, act. καταπόσω ex inuſ. verbo καταπόω.

Καταπηχθῆ, aoriſt. 1, paſſivi ſubiunctivi modi, ab act. themate καταπήγω.

Καταπεφόρησθαι, fut. 1, med infin. modi, à them. καταφορέω. unde eſt & aor. 2, med. infin. modi καταφορέσθαι.

Κατάσχῃ, aor. 2, act ſubiunct. à them. κατέχω mutuante fut. 2, act. καταχῶ à καταχέω. Vnde & infin. καταχεῖν: & particip. aor. 2, med. καταχόμενος.

Καταχῇνῃ, aor. 1, act. ſubiunct. modi, à them. καταχαίνω, faciente aor. 1, act. indic κατέχηνα.

Κατεαγῆναι, præt. perf. med. infin. modi, à them. κατάγω ſeu κατάγνυμι, diſſoluta vocali more Ionico & Attico pro κατηγῆναι. unde particip. κατεαγώς. At κατεαγῆ, eſt aor. 2, paſſ. indic. modi ab eodem them. Inde eſt & aor. 1, act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεδάη, aor. 2, paſſ. indic. modi, à them. act. καταδάω, ut κατικάω à καταικάω.

Κατεδήδοκεν, præt. perf. act. verbi κατέδω, Attiecè pro κατήδηκεν, à κατεδέω: unde & paſſ. κατεδήδεσμαι.

Κατεῖς, præt. perf. med verbi κάτειμι ex κατέω, ut tradit Varinus.

Κατείλοχε, Atticum præt. præſ. act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχε.

Κατέκανε, aor. 2, act. verbi κατακαίνω.

Κατέκηλε, quod Heſych. affert pro σιωπῶν ἤδιωε, videtur eſſe aoriſt. 2. act. verbi καταικηλέω, ex quo eſt aoriſt. 1, act. κατεκήλησε apud eundem.

Κατεκόπησαν, aor. 2, paſſ. indicativi à them. act. καταικόπτω.

Κατέκτα, ſecundum quoſdam per apocopen pro κατέκτεινε, ex καταικτάνω, ſecundum alios pro κατέκτη, ex κατακτάομαι.

Κατέκταθεν, Bœotica ſyncope pro κατεκτάνθησαν: aor. 1, paſſ. verbi καταικτάνω, facientis præt. perf. act. κατέκταγκα, paſſ. κατέκταγμαι, tanquam ex καταικτείνω,

Κατέλεκτο, Ionicè pro κατελέλεκτο, præt. pluſquamperf. paſſ. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικε, aor. 1, act. irregularis pro κατένεγκε, ab Ionico themate κατενείκω, quod ſubſervit verbo καταφέρω.

Κατενύγησαν, aor. 2, paſſ. verbi act. καταινύσσω, facientis fut. 2, act. καταινύξω.

Κατεπήκτην, præt. perf. paſſ. eiuſdem verbi καταφέρω, ex inuſitato themate κατενέγκω ſeu κατενέχω, unde & præterit. med. κατενήνοχα. ambo habentia Atticam duarum initialium præſentis literarum reduplicationem, & pro κατεπήκτην & κατενήνοχα.

Κατενήνοθε, præt. med. verbi κατανθέω, ſecundum quoſdam veteres grammaticos, quod ſic formant. Dicunt ex οὐθέω fieri primùm ὀνίθω, metatheſi literarũ inde præt. med. ὄνοθα, & Atticè

duarum initialium literarũ præsentis reduplicatione *κάτοιδα*, unde præmissa præpositione *κατὰ*, *κατοιδώδα*.

Κατονήρεθε, aor. 1, med. verbi act. *κατονηρέω*, apud Hesych.

Κατεπιμύη, aor. 1, pass. verbi act. *κατεπιπαίνω*.

Κατεπόη, aor. 1, pass. verbi act. *κατεπίνω*, facientis fut. 1, *κατεπόσω* ex inus. them. *κατεπόω*.

Κατέσθη, aor 2, pass. verbi act. *κατεσθίνυμι*. facit enim id futur. 2, *κατεσβῶ*, ex *κατεσβέω*, unde aor. 2, *κατέσβον*, ex quo pass. aor. 2, *κατέσθλω*, quidam tamen malunt dicere esse aor. 2, act. ex themate *κατεσθέμι*.

Κατέσλω, aor. 2, act. verbi *καθίημι*, cujus tertia persona plur. *κατέσηκαν*.

Κατήδεσα, aor. 1, act. verbi *κατᾴδω*, apud Hesych. qui exp. *ἀϊχωθῶσα ἐποίησα*.

Κατηϊαγωμένη, particip. præt. perfect. pass. ex themate activo *κατᾴηλόω*.

Κατήκει, Ionicè pro *καθήκει*, ex Ionico themate *κατήκω* pro *καθήκω*.

Κατήκιζον, præt. imperf. act. verbi *κατακιζω*. unde & præter. pass. *κατήκισμαι*. & aor. 1, med. *κατηκισάμην*.

Κατηλόκισμαι, præt. perf. pass. verbi act. *κατηλοκίζω*.

Κατηλωκῦια, Ionicè pro *καθηλωκῦια*, partic. fœm. præt. perf. act. ex them. *καθάλωμι* faciente fut. 1, *καθαλώσω*.

Κατημύχθη, aor. 1, pass. verbi act. *κατεμύσσω*.

Κατιώαρε, aor. 1, act. verbi *κατενάρω*.

Κατιώκα, præt. med. verbi act. *κατενέγκω* seu *κατενείκω* subservientis verbo *καταφέρω*.

Κατηόνων, præt. imperf. verbi act. *κατανοέω*.

Κατῆρε, aor. 1, act. verbi *καταίρω*.

Κατῆρες, Ionicè pro *καθῆρες*, à them. *καταιρέω* pro *καθαιρέω*.

Κατηρέθε, præt. imperf. pass. verbi act. *κατερέω*.

Κάτθανον, Aeolica syncope pro *κατέθανε*. aorist. 2, act. verbi *κατεθνήσκω* ex *κατεθανέω*.

Κατθέρμι, itidem pro *καταθέρμι*: hoc autem Ionicè vel Doricè pro *κατατθεῖναι*, quod est aor. 2, act. infin. modi, à them. act. *κατατίθημι*. Similiter *κάτθετο* pro *κατέθετο*. Hoc autem pro *κατέθεσο* seu *κατέθε*, quod est aor. 2, med. impèr. modi ab eodem them.

Κατᾶσι, tertia persona plur. præsentis *κάτειμι*, at *καθῆσι* præsentis *καθίημι*.

Καυάξας pro *καπάξας*, sublato primùm *τ*, deinde ejus loco inserto *υ* more Aeolico, ut in *αὖης* pro *ἀπὸς*: aor. 1, act. optativi modi, itemque in infinitivo pro *καπάξαι* dicitur *καυάξαι*. hoc autem *καπάξαι* est à *καπάγω* seu *καπάγνυμι* significante, frango.

Καυχώσομ & *Καυχῶσομ* ex *καυχήσομαι* pro *καυχᾶ* in secunda persona dici, annorant grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, poëticè metri causa geminato *σ* pro *κεάσας*: particip. aor. 1, act. à them. *κεάζω*.

Κέατεν & *Κέαθ*, Ionicè pro *κεῖντο* & *κεῖτο*, abjecto etiam augmento in posteriore, sicut *δεδέατεν* iidem dicunt pro *δέδεντο*, & *ἐπεποιέατο* pro *ἐπεποίητο*.

Κεάοντες & *Κεάμενοι* pro *καίσαντες* & *καισάμενοι* dicitur, tanquam ex *κεάω*. ambo aoristi 2, alterum activi, alterum medii.

Κέαται & *Κέαθ*, rursum Ionicè pro *κεῖνται* & *ἔκειτο*, inserto etiam *ε* metri causa.

Κεισῦμαι & *Κεισέμεναι*, Doricè pro *κείσομαι*, à themate *κεῖμαι*.

Κεκαδήσειν pro *τερήσειν* & *χάσεσθαι ποιήσειν*, ex *χάζω* derivant. nam ex futuro 2, *χαδῶ*, faciunt *κεκαδῶ*, per anadiplasiasmum & *τροπὴν τοῦ χ εἰς κ*, unde & fut. 1, med *κεκαδήσομεθα*. Similiter ex *ἔχαδον* faciunt *κέκαδον*, & med. voce *κεκάδοντο*.

Κεκαδμένος verso *σ* in *δ* dicitur pro *κεκασμένος*, ut *ἴδμεν* pro *ἴσμεν*. est autem id præteritum perf. pass. verbi activi *κάζω*.

Κεκάθικα, duplici augmento pro *κάθικα* dicitur, in præt. perf. act. verbi *καθίζω*.

Κεκόμω, poëtico anadiplasiasmo pro *κόμω*, quod est aor. 1, act. subjunct. modi à them. *κόμνω*.

Κεκόρθαι, præt. perf. pass. infin. modi à them. act. *κείρω*. facit enim id fut. 1, *κερῶ*, præt. *κέκαρκα*, & in præt. pluſquamperf. *ἐκεκόρεκεν*, in pass. *κέκαρσμαι*.

Κεκόσθαι, præter. perf. pass. infinit. modi, à themate activo *κάζω* faciente præt. pass. *κέκασμαι*: cujus secunda persona *κέκασσαι* apud Homerum legitur, geminato metri causa *σ*, pro *κέκασαι*.

Κεκαῦθαι, præt. perfect. pass. infin. modi, à verbo act. *καίω* faciente fut. 1, act. *καύσω*.

Κεκαφηκώς, Ionicè pro *κεκαφηκώς*: particip. præt. perf. act. à them. *καφέω*, quod ex *κέκαφα* præterito perfect. act. verbi *καφίω* esse factum dicitur.

Κεκινέαται, præt. perf pass. verbi *κινέω*, Ionicũ pro *κεκινημένοι εἰσί*, ut *πεποιέαται* pro *πεποίηνται* seu *πεποιημένοι εἰσί*.

Κέκλαμμαι, præt. perf. pass. verbi *κλέπτω*, habens versum *ε* in *α*, ut *ἔγραμμαι*.

Κεκλάγξω, poëtico anadiplasiasmo pro *κλάγξω*: itidemque med. voce *κεκλάγξομαι* pro *κλάγξομαι*. ambo futura sunt verbi *κλάγγω* vel *κλάζω*.

Κεκλασμένων Varin. affert pro *κεκλασμένων* usurpatum. quorum utrunque est partic. præt. pass. à verbo *κλάω*. facit enim id præter. perf. pass. *κέκλασμαι*, unde etiam in pluſquamperf. *κεκλασο*, Ionicè vel Atticè pro *ἐκέκλασο*, omisso augmento.

Κεκλειμμένος, itidem pro *κεκλεισμένος* affertur à th. *κλείω* faciente præter. pass. & *κέκλειμαι* & *κέκλεισμαι*. quorum hoc tamen usitatius est.

Κέκλεο, Ionicè pro *κέκλυ*, resoluta diphthongo: quod est imperativi præsentis, à poëtico verbo *κέκλομαι* habente pleonasmum *τῦ κ* pro *κέλομαι*. Itidem *κέκλεθ* ab eodem est, augmento carens pro *ἐκέκλεθ*. Apud Hesychium verò & *κεκλεῖ* legitur, expositum itidem *κελσύει*, *καλεῖ*, à them. *κέκλέω*.

Κεκλήατεν & *Κεκλήατο*, Ionicè pro *κέκλιντεν* & *κέκλιτο*, ut *κεκινέατεν* paulo antè pro *κεκίνηντεν* tertia persona pluralis præteriti perfecti & pluſquamperfecti passivi à verbo *καλέω*, faciente fut. 1, act. *κλήσω* & præt. *κέκληκα*, ex inus. them. *κλεω*.

Κέκληγα, præt. perf. med. verbi *κλάζω*, habens *τροπὴν τοῦ α εἰς η* pro *κέκλαγα*: unde part. *κεκληγώς* apud Homerum. Ab eodem *κέκληγα* fit thema *κεκλήγω*, ex quo particip. *κεκλήγων* apud eundem.

Κεκλήσομαι, fut. paulo pòst verbi activi *καλέω*, ex secunda persona præt. perf. pass. *κέκλησαι*. facit enim præt. pass. *κέκλημαι*, ex inusitato them. *κλέω*, ex quo habet futurum *κλήσω*.

Κεκλίαται & *Κεκλίαθ*, Ionicè pro *κέκλινται* & *κέκλιτο* seu *ἐκέκλιτο*: tertia persona pluralis præteriti perfecti & pluſquamperfecti passivi à themate *κλίνω*, ut *κεκλήατεν* paulo antè.

Κεκλόμβοι, particip. poëtici verbi *κέκλομαι* usurpati pro *κέλομαι*. Unde & imper. *κέκλυ* pro *κέλυ*.

Κέκλοφα, præt. perf. act. verbi *κλέπτω*, Atticè habens *ε* versum in *ο*, ut *πέπομφα* & similia. unde infinitivus *κέκλοφέναι*.

Κέκλυθι, poëtico anadiplasiasmo pro *κλῦθι*: imper. præs. verbi *κέκλυμαι*, præt. perf. pass. erbi act. *κλύω*. (*κλῦμι*.

Κεκμηκώς, Doricè pro *κεκμηκώς*. Apud Hesych. itidem pro *κεκμῶτα*, quod exp. *κεκοπιακότα*, videtur legendum *κέκματα*, ut Doricum sit pro *κέκμηντα*. Est autem *κέκμηκα* præt. perf. act. verbi *κάμνω*, tanquam ex *κμήω*, ut *τέμνω* facit *τέτμηκα* tanquam ex *τμήω*. Vnde particip. *κεκμηκώς*.

Κεκμηὼς, apud Homerum Ionica *τῦ κ* in *ξ* *αμένη* pro *κεκμηκώς*, ut *βεκαφηὼς* paulo antè pro *κεκαφηκὼς*, & similia alia. Præterea verò *κεκμηῶτα* idem dicit pro *κεκμηότα*, metri causa.

Κέκναισμαι, præt. perf. pass. verbi act. *κναίω*.

Κέκομμαι, præt. perf. pass. verbi act. *κόπτω*.

Κέκονα, apud Sophoclem pro *ἔκτονα*, ejecto *τ*, ideoq; reduplicata initiali litera præsentis. præter. med. verbi *κτείνω*. Etymol.

Κεκορηὼς, Ionicè ponitur pro *κεκορηκὼς* apud Homerum, exemto *κ*, ut de bobus, *ἄμφω κεκορηότε ποίης*. Vbi etiam nota *κεκορηότε* neutraliter vel passivè usurpatũ pro *κεκορεσμένω* seu *κορεσθέντε*, satiati, saturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per syncopen usurpatum creditur pro *κεκορυθημένος*, quod est participium præteriti perfecti passivi, à themate activo *κορυθέω*. Sed verisimilior Eustathii opinio est qui *κεκορυθμένος* dictũ *τροπῇ τοῦ σ εἰς θ* ait pro *κεκορυσμένος*, à themate *κορύσσω*, præsertim quum particip. *κεκορυσμένος* legatur apud Hesychium.

Κεκοτηὼς, pro *κεκοτηκὼς*, Ionicè, ut *κεκορηὼς* pro *κεκορηκὼς*, paulo suprà, exempto *κ*, veluti *κεκοτηότι θυμῷ* apud Homerum. Est autem particip. præter. act. à themate *κοτέω*.

Κεκόφθαι, præt. perf pass. infinitivi modi, à themate activo *κόπτω*.

Κεκρήανται, poëtico pleonasmo *τῦ α*, & Ionica detractione augmenti dicitur pro *ἐκέκρηντο*. præt. pluſquamperfect. pass. verbi act. *κρεάνω*. Similiter *φαείνθη* pro *ἐφαάνθη* reperitur apud poëtas, à *φαίνω*.

Κέκρεμμαι, præt. perf. med. verbi *κρεμάζω* facientis fut. 2, *κρεμῶ*. Ex quo & thema *κεκρεμήσω* fit, ut *κεκλήγω* ex *κέκληγα*. At *κεκρεμήσα*, quod Hesych. affert pro *κρεμάσαι*, est ex them. *κεκρεμάω*.

Κέκρεμκα, præt. perf. act. verbi *κρεμάω* facientis fut. 1, *κρεμάσω* per syncopen pro *κεκρέμακα*. Itidemque in pass. voce *κέκρεμαμαι* dicitur pro *κεκρέμασμαι*, ex quo participium *κεκρεμμένος*.

Κεκρεμόμαι, fut. paulo pòst verbi act. *κρεμάζω*, ex *κέκρεμκα* secunda persona singulari præteriti perfecti passivi *κέκρεμαμαι*.

Κεκρεμάαται, Ionicè pro *κεκρεμγμένοι εἰσί*: tertia pers. plur. præt. perf. pass. à them. *κρεμάζω*. facta autem est ex tertia singulari. inserto *α* ante *ται*, & tenui precedente versa in aspiratam, sublatoque *τ*.

Κέκρεχθι, imperativus est verbi *κρέκω* pro *κέκρεγχε*, ut annotatur apud Varinum. Apud Suidam verò perperam *κέκρεθι* scribitur, qui exponit *κρέκον*.

Κέκρηγα, præt. perfect. med. verbi *κράζω*, habens *τροπὴν τοῦ α εἰς η*, sicut *κέκληγα* ex *κλάζω* fit. Vnde infin. *κεκρηγέμεν* apud Suidam, & particip. *κεκρηγότα* apud Hesych.

Κέκρητο, Ionicè pro *ἐκέκρατο*, sublato primùm augmento, deinde *α* verso in *η*. præt. pluſquamperf. pass. verbi *κεράω* facientis futurum 1, *κεράσω* per syncopen pro *κεράσω*.

Κεκριγότες apud Aristoph. est particip. præter. perf med. à verbo *κρίζω*, quod Hesych. exp *κράζω*.

Κέκρυβα, præt. med. verbi act. *κρύπτω*, tenui versa in mediam, veluti in *βέβλαβα*, & similibus.

Κεκρύφατεν, Ionicè pro *κεκρυμμένοι εἰσί* tertia persona plur. præt. perf. pass. ab eodem themate *κρύπτω*, facta ex tertia singulari, inserto *α* ante *ται*, & præcedente tenui versa in aspiratum.

Κέκτημαι, præt. perfect. pass. verbi *κτάομαι*: pro quo & *ἔκτημαι* dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro κύθωσι, ut λελάβωσι pro λάβωσι, κεκράμωσι pro κράμωσι: aorist. 2, act. subiunct. modi, à them. κεύθω.

Κέλεαι, Ionicè pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda pers. sing. poetici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut. 1. med. verbi κέλομαι, ex κελέομαι, ut ἥλω & μέλει ex ἠλέω & μεμέλεται sua fut. mutuantur. Apud Homerum κεκλήσεται ὀνηλιῶσαι.

Κέλσαι, aor. 1, act. infin modi, à them. κέλλω.

Κέντσαι, aor. 1, med. syncopen passus pro κέντησαι, ex them. act. κεντέω. Est & aor. 1, act. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem them.

Κίονται apud Theocr. pro κίενται. necnõ κίονθι Ionicè abiecto augmento reperitur pro ἔκειντο: ex them. κέομαι. Apud Hesych. & κέοιθ legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπάρχει.

Κέρασσε, Ionicè pro ἐκέρασε, omisso augmento, & geminato simul σ metri causa. aorist. 1, act. verbi κεράω facientis futur. 1, act. κεράσω.

Κερασπέμψω, Atticè pro κερασίσω: futurum 1, act. verbi κεράπτω.

Κεράωνθ, poetico seu Ionico pleonasmo τὸ ὸ pro κερᾶνθ: præt. imperf. pass. verbi act. κεράω,

Κέρσαι, Aeolico more pro κείρεαι. nam Aeoles fut. 1, verbi κέρω faciunt κέρσω, ut φθέρσω à φθέρω est.

Κερῶ, eiusdem κέρω fut. 1 regulare & commune. ex quo infin. poeticus κερέειν pro κερᾶν, vel potiùs Ionicus. solent enim Iones ει circumflexum dissoluere in εε. Alioqui κερῶ est etiam thema contractum ex κερόω.

Κέσκεθ. Ionicè pro ἔκεθ, ex κίω facto themate κέσκω, ut ex ἔω fit ἔσκω, teste Eustath. Apud Hesych. κίσκεθ legitur, itidem expositum ἔκεθ.

Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντ, Ionico diplasiasmo pro ἐχάδοντ, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. aor. 2, med. eiusdem them. χάζω facientis fut. 2, χαδῶ, aorist. 2, ἔχαδον.

Κεχανδότε, pleonasmo poetico metri causa pro κεχαδότε: partic. præt. perf. med. ab eodem verbo χάζω.

Κέχαρσε, p. t. med. verbi χαίρω vel χαρέω: rarissimi usus, ut existimo.

Κεχάρηκα, præt. perf. act. verbi χαίρω, ex inus. them. χαρέω, ut μεμέρηκα & νενέμηκα ex μρμέω & νεμέω. nisi potius futura horũ verborum, χαρῶ μρμῶ, νεμῶ, ex sese præterita illa formare putanda sunt, ἀναδραμόντα ἐς σύνταξιν. unde pass. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμμεν, Ionicè apud Homerum pro χαρήσειν, quod est fut. 1, act. infin. modi ex them. χαρέω faciente fut. 1, χαρήσω. Vnde & media voce κεχαρήσαμαι. quanquã hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam futurum paulo pòst ex κεχάρησαι secunda persona singulari præteriti perfecti κεχάρημαι.

Κεχαρηὼς, Ionica ἐξαιρέσει τὸ κ pro κεχαρηκὼς, ut κεκοπηὼς pro κεκοπηκώς. velut apud Homer. κεχαρηὼς νίκῃ.

Κεχαροίαθ, Ionicè pro κεχάροιντο. Hoc autem κεχάροιντο poeticum anadiplasiasmum habet pro χάροιντο, ut λελάθοιντο pro λάθοιντο: itidemque κεχάροντ dicitur pro ἐχάροντο eodem anadiplasiasmo, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Est porro utrunque illorum, κεχάροιντο nimirum & κεχάροντο, aor. 2, med. ab eodem them. χαίρω: Illud, optativi modi: hoc, indicativi.

Κέχηνα, præt. med. verbi activi χαίνω: unde participium κεχηνώς.

Κέχλαδα, præt. perf. med. verbi χλάζω, apud Pind. teste Varino.

Κεχλίαγκα, præt. perf. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλίδωσ, præt. perf. med. verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, fut. paulo pòst verbi activi χολόω. ex κεχόλωσαι secunda persona sing. præt. perf. pass. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι, præt. perf. pass. verbi activi χράω vel passivi χρέομαι.

Κέχριμαι, præt. perf. pass. verbi act. χρίω.

Κεχωρέκεσαν, Atticè pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, & sublato simul augmento plusquamperfecti. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν. præt. plusquamperf. act. verbi act. χωρέω.

Κεχωλάδασι, Ionicè pro κεχωλασμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. à verbo χωλάζω, facta ex tertia singulari, correpta primùm penultima, hoc est, sublato σ, deinde inserto δα: vel etiam ex præterito medio, adiecta syllaba σαν.

Κῆα, aor. 1, act. infin. verbi κάω. facit enim id in indicativo modo aor. 1, ἔκηα, unde particip. act. κήας, & med. voce κηάμενος.

Κηκιε, poeticè pro ἔκιε, aor. 2, act. verbi κίω. facit enim id aorist. 2, ἔκιον, & poetico anadiplasiasmo κέκιον, ut λελάβον pro ἔλαβον. inde ἐκτάσει vocalis brevis κήκιεν, ut tradit Varin. post Etymologum & Eustathium. Homer. μείλανι δ' αὖ κήκιεν αἵματι.

Κῆφα, Doricè pro κῆ ἔφη. Theocr. Κῆφα Δάφνι πάλαι πὰ τὸ πίκρας;

Κίε, Ionicè & poeticè pro ἔκιε: aor. 2, act. verbi κίω seu κιέω. Itidemq; κίεν sequente vocali pro ἔκιον.

Κίερνα, Ionicè pro ἐκίερνα: præt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη, autem pro ἐκίρνη, est præter. imperf. verbi κίρνημι. quanquã nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, ut ἔζη pro ἔζα.

Κιχείη, præsens opt. act. ex κίχημι, ut πθείη ex πύθημι. unde & particip. κιχείς, ut πθείς. At κιχῶν, est aor. 2, act. infin. modi, à them. κιχάνω seu κιχέω.

Κιχεῖτε, Attica syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eodẽ κίχημι. Sic κιχείμμεν & κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν & κιχείησαν.

Κιχήμμαι, Doricè pro κιχῶμαι vel κιχεῖμαι. Eust.

Αἰχλῶσαι, infin. ex eodem κίχημι vel κιχάνω, ut Eustath. tradit. Sed si ex κιχάνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ionicè pro ἐκιχήσατο: aor. 1, med. verbi κιχάνω seu κιχέω facientis fut. κιχήσομαι, unde & infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per syncopen pro κιχησάτην seu ἐκιχησάτην: tertia persona dualis aorist. 1. medii ἐκιχησάμην, à κιχέομαι. sin. κιχείτην scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκιχεον, ut ἐπιείτην, à them. κιχέω Eustath. apud Hom.

Κλαίσαι, quod Hesych. exp. κλαύσαντες, fut est à them. κλαίω.

Κλαίσκε, Ionicè pro ἔκλαιε, abiecto augmẽto & annexo σκε. præt. imperf. act, verbi κλαίω.

Κλαισιόθα, Aeolica paragoge pro κλαίοις, ut εἴπησθα pro εἴπῃς. presens opt. act. à them eodem.

Κλᾴξω, Doricè pro κλέσω, ex κλᾴζω. Faciunt enim primum fut. κλᾴξῶ, deinde ᾱ verso in α & subscripto ι κλᾴξῳ. Theocr. τὼ αὐλαίαν ἀπὸ κλᾴξον. Similiter κλᾶξαι pro κλεῖσαι in aorist. 1, infin. modi.

Κλάοισα, Doricè pro κλαίουσα particip. verbi κλάω.

Κλᾰσῶ quoq; dicunt pro κλείσω, eodem modo. nã futura verborum in ίζω & per ξ faciunt more suo, & per σ communi more.

Κλαωσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται. solent enim circumflectere futura activa & media, itidemq; κλαωσῶ dicunt pro κλαύσω, & sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1, act. verbi κλαύω, ut ex καύω καύσω est.

Κλείσσαι, Ionicè & poeticè pro κλέσσαι, ex them. κλέω usurpato pro κλέω: unde est & opt. κλείοιμι significans ἄδοιμι, ὑμνοῖμι: necnon pass. κλείομαι significans ἐπικλᾶσθαι. Est alioqui aliud thema κλείω significans, claudo.

Κληΐσαι, Ionicè pro κλείσαι seu κλεῖσαι, à themate κλείζω & κλείω.

Κλῆσον, apud Aristoph. pro κλῆισον per synæresin, à them. κλῄζω. At κλῆσον, fine ι subscripto, est aor. 1, imperativi modi, à them. κλέω faciente fut. 1, κλήσω, per syncopen.

Κλιυῆτλν, aor. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἐκλιυήτλν. à them. act. κλίνω.

Κλύζεσκεν, Ionicè pro ἔκλυζε: præt. imperf. act. verbi κλύζω.

Κλῦθι, imperat. præsens secundum alios ex inus. them. κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, ut κεκρόχθι itidem metaplasmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνᾶσαι, Doricè pro κνῆσαι: aorist. 1, act. infin. modi, à them. κνάω vel κνήθω.

Κνηθείλν, aor. 1, pass. opt. modi, à them. act. κνήθω faciente præt. perf. pass. κέκνησμαι.

Κνῇ, Ionicè pro ἔκνη, quod est præt. imperf. act. vel ex them. κνῆμι, vel ex κνάω. nam ἔκνη per contractionem quidam fieri aiunt ex ἔκνασ, ut ἔζη ex ἔζασ.

Κνίσσαι, poeticè metri gratia pro κνίσαι, quod est aor. 1, act, infin. modi à them. κνίζω.

Κνυζεῦντα, apud Theocr. Dorico more pro κνυζῶντα, à themate κνυζέομαι.

Κοιλώσαι, aor. 1, act. infin. modi à them. κοιλάνω faciente aorist. 1, ἐκοίλανα.

Κομεύτλν, Ionicè detracto augmento pro ἐκομεύτλν: tertia pers. dualis præt. imperf. act. ex them. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω, fut. 1, act. verbi κομίζω: itidemque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, aor. 2, vel fut. 2, act. infin. modi, à verbo κόπλω faciente futur. 2, indic. modi κοπῶ, aor. 2, ἔκοπον, unde pass. ἐκόπλν, ex quo infin κοπλῆναι, & particip. κοπείς.

Κορέξαι, aor. 1, act. infin. modi à them. κορέσαω vel κορέσσω.

Κορέει, apud Homerum pro κορεσῇ, itidemq; κορέεις pro κορέεις: forsan fut. 2, verbi κορέω habens dialysin Ionicam diphthongi ει circumflexæ, ut in ἱρέει pro ἱρεῖ.

Κορέσσατο, Ionicè pro ἐκορέσσατο, nec non κορέσσατο, geminato metri causa σ, per eodẽ aor. 1, med. verbi κορέννυμι seu κορέω facientis fut. 1, act. κορέσω, unde et pass. voce aor. 1. infin. modi κορεσθῆναι

Κορθύσσαι, per metathesin ab Homero usurpatũ creditur pro κορυθῦσαι, à κορυθάω significante, galeæ in modum fastigior.

Κόσμηθεν, Bœotica syncope pro ἐκοσμήθησαν, abiecto simul augmento. aor. 1, pass. verbi act. κοσμέω facientis fut, 1, κοσμήσω.

Κοχύδεσκον, Ionicè pro ἐκοχύδουν, ut ὤθεσκον pro ὤθουν. à themate κοχυδέω,

Κόψεν, Ionicè pro ἔκοψε, omisso augmẽto: aor. 1, act. verbi κόπτω.

Κράανον, pleonasmo poetico pro κρᾶνον, ut κεκράανται pro κέκρανται: aor. 1, act. imperi. modi à them. act. κραίνω.

Κραγγές, part. aor. 2, pass. ex them. act κράζω faciente fut. 2, κραγῶ, & aor. 2 ἔκραγον, ac voce pass ἐκράγλν: unde & infin. κραγλῆναι.

Κραθές, particip. aor. 1, pass. ex them. act, κεράω faciente fut. 1, act. κεράσω: per syncopen, pro κερῶσω.

Κραυέεσθαι, dialysi Ionica & poetica pro κραυᾶσθαι. fut. 1, vel 2, med. verbi act. κραύνω. facit enim act. voce in indicat. modo κραυῶ, & media κραυοῦμαι.

Κρήηνον, aor. 1, act imper. modi à them, κραίνω faciente aor. 1, act. indic. ἔκρηνα, pleonasmum poeticum habens pro κρῆνον. Itidemq; in infin. modo κρῆναι dicitur pro κρῆναι.

Κρήμνη, Ionicè pro ἐκρήμνη: præt. imperf. act. verbi κρήμνημι. Item

imper-

imper. præsens ejusdem thematis. nam imperativi activi præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti activi, dempto augmento.

Κεῖσαι, aorist. 1. act. infin. modi, à them. κεράνω, ut φῆναι ex φάνω. Itidemq; imperativus κεῖσον ex eodem est.

Κείγε, poëticè pro ἔκειγε, omisso augmento: aorist. 2, act. è them. κείζω, faciente fut. 2, κεχγω, unde & præt. med. κέκεγα. κείκε autem videtur potius esse à themate κείκω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. π. de equis, Τὼ δὲ Δῖος ἥτην, κείκε δὲ ζυγόν. Ambo sunt ἀναμφιστοιχήτως, ut τείζω quoq;. Ex iisdem est aor. 1, act. infin. modi κείξαι apud Hesych. pro ἠχῆσαι.

Κειε, Ionicè sine augmento pro ἔκειτε: præt. imperf. verbi κείω. Itidemq; in aor. 1, pass. ab eodem dicitur κείθη pro ἐκείθη.

Κευθείς, particip. aor. 2, pass à them. κεύθω faciente fut. 2, act κεύβω, vel etiam à them. κρύβω. nam & ipsius esse usum aliquem credunt nonnulli. Vnde & infin. κευθεῖν. Ab eodem est fut. 2, pass. κευθήσομαι.

Κτὰ, Ionicè abjecto augmento pro ἔκτα. hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκτανε, ab aliis ex aor. 2, ἔκτλη τροπῇ τῆ η, ut ἔδα pro ἔδη.

Κτάμενος, particip. aor. 2, med. ex them. κτῆμι. facit enim id aor. 2, ἔκτλη, & voce media ἐκτάμην. Quanquam Eustath. præsentis temporis esse innuit, & pass. vocis. scribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι, unde particip. κτὰς, ut ἱστὰς, & pass κτάμενος ut ἱστάμενος. Vtitur certè Homerus passiva signif. Iliad. ε, Τὸν μὲν ἀλδάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κτὰν, Ionicè & poëticè sine augmento pro ἔκταν. hoc autè Bœotica syncope pro ἔκτασαν, ut ἔδαν pro ἔδασαν. tertia person. plur. aor. 2, ἔστλν ex them. κτῆμι significante, occido, ut κτείνω.

Κτανέεσθαι, Ionica & poëtica dialysi diphthongi circumflexæ pro κταυεῖσθαι: aor. vel fut. 2, med. verbi κτείνω facientis fut. 2, act. κτανῶ.

Κταν̈έοντες, itidem poëtica & Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κταναίντες. particip. act fut. 2, κταναῦ, ex eodem themate κτείνω.

Κταὰν, Bœotica syncope, simulque Ionica augmenti detractione, pro ἐκταάδησαν: aor. 1, pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perf. act ἔκταγκα.

Κτάσθαι, infinitivus aor. 2, medii à them. κτῆμι; unde suprà particip. κτάμενος. Eustath. exp. πεφονεῦσθαι. At κτᾶσθαι est infinitivus verbi κτάομαι, per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτᾶτο, Ionica & poëtica augmenti detractione pro ἔκτατο tertia persona singul. ejusdem aor. medii ἐκτάμην, ab eodem them. κτῆμι. Hesych. pass. exp. ἀπέθανεν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est imperf. pass. verbi κτάομαι.

Κτεάποσε, itidem Ionicè & poëticè pro ἐκτεάποσε, geminato etiã σ metri causa. aor. 1, act. verbi κτεατίζω.

Κτείνωμι pro κτείνοιμι dicì κατ' ἔκτασιν, tradit Eust.

Κτενῶ, fut. 1, act. verbi κτείνω, significans occidam.

Κτερέϊσσι, Atticè pro κτερίσασι. fut. 1, act. verbi κτερίζω. Suidas exp. θάψασι.

Κτέωμβι, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμβι aorist. 2, act. subjunct. modi à them. κτῆμι, quod derivant ex κτῶ idem significante quod κτείνω. Eustath. apud Homerum exp. φονεύσωμβι.

Κτήσομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμβρος, poëticè pro ἐκτισμβρος, ut ἐληλάμβρος pro ἐληλασμβρος. particip. præt. perf. pass. ab act. them. κτίζω.

Κυδαίνω, fut. 1, act. verbi κυδαίνω.

Κυεῖς, particip. aor. 2, pass. ἐκύλω, ex act. them. κύεω, ut tradunt nonnulli: sed rarum ejus esse usum puto.

Κυήμβαι, Doricè pro κυεῖν. ex κυέω.

Κύθον, κύθες, κύθι, Ionicè pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aorist. 1, act. infin. modi, à poëtico them. κεύθω faciente fut. 2 κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἐλυθῶ.

Κυκηθήτλω, Ionicè dempto augmento pro ἐκυκηθήτλω aor. 1. pass. indic. modi, à them. act. κυκάω faciente fut. 1, act. κυκήσω.

Κυνίσσω, apud Hesych. legitur expositum ἐφίλουν: quod habet poëticum pleonasmum τῆ ε, & Ionicam augmenti detractionem, pro ἐκυνίσσων, à them. κυνέω.

Κῦρε, Ionicè & poëticè pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Homerus αἰεὶ ἐπ' αὐχένι, κῦρε φαεινῆ δῃρὸς ἀκωκή. id est, ἐπιτόγχανε τῇ κατευθύτητι.

Κύρσαι, aorist. 1, act. infin. modi, Aeolico more pro κῦραι. faciunt enim Aeoles futur. 1, verbi κύρω, non κυρῶ, sed κύρσω. Vnde & particip. κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσε sive Κῦσαν, poëtica & Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε: aor. 1, act. verbi κύω. Homer. Κῦσε δέ μιν κεφαλήν. Inde & imper. κῦσον, quo Aristoph. utitur in Nub. Κῦσόν με, τῇ τλῶ χέρᾳ δῆτα δεξιά.

Λ.

Λᾶε, itidem apud poëtas legitur pro ἔλαβε: aorist. 2, act. indic. modi. à verbo λαμβάνω faciente fut. 2, act. λαβῶ, ex inus. them. λήβω, unde & fut. 1, mutatur. Λαβέ autem, imperativus est ejusdem thematis in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, ut εἰπὲ, & similia. Ex hoc porrò aor. 2, ἔλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subjunct. λάβω, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβησι, Ionica & poëtica paragoge τῆ σι, pro λάβῃ, ut εἴπησι pro εἴπῃ. tertia pers. singul. aor. 2, act. conjunctivi modi, ab eodem themate.

Λαβοίαθε, Ionicè pro λάβοιντο: præt. opt. pass. à them. poëtico λάβομαι ex quo est & imperf. λάβετο, augmento carens more poëtico & Ionico, pro ἐλάβετο.

Λαήμβαι, Doricè pro λάειν. Hesych. exp. φθέγγεσθαι, qui λάε (poëticè & Ionicè carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθέγξατο, ἐψόφησε, afferens hoc hemistichium, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπείγων. A them. λάω: quod tamen & alias habet signif.

Λάθε, Ionicè & poëticè abjecto augmento pro ἔλαθε: aor. 2, act. indic. modi à them. λανθάνω faciente fut. 2, λαθῶ, ex inus. verbo λήθω. Est alioqui λάθε etiam imperativus ejusdem them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aor. 2, ἔλαθον, est optat. λάθοιμι, subjunct. λάθω, infin. λαθεῖν, particip. λαθών. & in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λάθε, optat. λαθοίμην, subjunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, particip. λαθόμενος.

Λάκε, aor. 2, act. verbi λακέω. unde & infin λακεῖν.

Λαμπετόων, poëtico pleonasmo τῆ ο pro λαμπετῶν, à themate λαμπετάω.

Λαμφθείη, aor. 1, pass. opt. modi, Ionicè pro ληφθείη, à them. λάμβω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, & λαμφθεὶς pro ληφθεὶς. Itidemq; in fut. 1, med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λάξασθαι, quod Hesych. affert pro κληρώσασθαι, Doricum est, pro ληξασθαι. hoc autem ληξασθαι est aor. 1, med. inf. modi, ex inus. them. λήχω, ex quo λαγχαίω sua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponiturque μερισμὸς, κλῆρος.

Λαπλῶαι, aorist. 2, passivus infinitivi modi, à themate activo λέπλω.

Λαχεῖν, aor. 2, act, infin. modi à them. λαγχάνω, faciente fut. 2, act. λαχῶ, ex inus. verbo λήχω. Vnde & particip. λαχών.

Λαχήνας, particip. aor. 1, act à them. λαγχάνω.

Λαχοίμι, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione usurpari ajunt pro λαχοίμι, λαχοῖς, λαχοῖ, ut ποιοίμι, ποιοίης, ποιοίη pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. futur. 2, act. opt. modi, à themate λαγχάνω, faciente fut. 2, λαχῶ, & aor. 2, ἔλαχον, à verbo inusitato λήχω.

Λαψεῦμαι, sive λαψέομαι, λαψῇ, λαψεῖται, Doricè pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται. fut. 1 med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λεαίνω, aor. 1, act. infin. modi, à them. λεαίνω.

Λεγόμεθεν, Aeolicè pro λεγόμεθα, ut φερόμεθεν pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ὄπιθεν & ὄπερθε dicunt ὄπιθα & ὄπερθα, ut annotat. Etymol.

Λεεῦμαι, Doricè & Ionicè pro λεξόμαι, ex activo them. λεύω.

Λείηναν, poëticè & Ionicè dempto augmento pro ἐλείηναν: aor. 1, activus verbi λειαίνω. Vnde & participium λειήνας.

Λεῖπ, itidem sine augmento pro ἔλειπε: & λείπω pro ἐλείπω: præteritum imperf. act. & pass. verbi λείπω & λέλειμμαι.

Λείπωσα, Doricè pro λείπουσα: participium fœmininum verbi λείπω.

Λεῖψαν, poëticè & Ionicè sine augmento pro ἔλειψαν: aor. 1, act. verbi λείπω.

Λέκτο, itidem pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο dicitur: pluſquamperf. pass. verbi act. λέγω.

Λελάδησι, Ionico anadiplasiasmo & paragoge τῆ σι, pro λάδῃ: aor. 2, activus subjunctivi modi, à themate λαμβάνω, faciente futurum 2, λαβῶ, & aorist. 2, ἔλαδον. Sic λελαδόμην dicitur pro ἐλαδόμην, & λελαδέσθαι pro λαδέσθαι.

Λελάθηκε, pro ἔληθε, præteritum perfectum act. ex them. λαθέω. nimirum τῆ δευτέρᾳ μέλλοντος λαθῶ, ἀναδραμόντος εἰς σπεσῶπε. quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαθε, præter. med. verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro λέληθε. unde apud Pind. ἐπιλέλαθε. Ex hoc verò præt. λέλαθε fit thema λελάθω, more Siculo. Solent enim ii ex præteritis formare themata præs. ut πεποίηκα ex πεποίηκε, δεδύκα ex δέδυκε. Varin. ex Eustath.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ionico pro ἔλαθον: aor. 2. act. indic. à themate λανθάνω, faciente fut. 2, λαθῶ, & aor. 2, ἔλαθον. ex inus. verbo λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην, & λελάθοντο pro ἐλάθοντο, & λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, & λελάθη pro λάθη.

Λέλακον, præt. med. verbi λακέω: unde participium fœm. gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc participium ex λελακηυῖα factum volunt per syſtolén: id autem, ex λελακληυῖα per syncopen.

Λελάσθαι, Doricè pro λελῆσθαι: præterit. perfect. pass. infinitivi modi, ex themate activo λήθω faciente præteritum perfectum pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέληστο, & λελασμένος pro λελησμένος, apud Hom. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi ex themate λάθω derivare malis.

Λέλαχα, (ut λέλαθα) præteritum medium verbi activi λαγχάνω, facientis futurum 2, λαχῶ, ex inusitato themate λήχω.

Λελαχήσωμβι, quod Hesych. exponit λαχεῖν ποιήσωμβι, ex aorist. 1, activus subjunctivi modi, à themate λελαχέω, facto ex præterito medio

medio λέλαχα, ut λελάβηκα, fit ex λέλαθα more Siculo, qui ex præteritis faciunt themata præſ. temporis.

Λελάχωσι, Ionico anadiplaſiſmo pro λάχωσι. ut ſuprà λελάβωσι pro λάβωσι: aor. 2. act. ſubiunct. modi, à themate λαγχάνω, faciente fut. 2, λαχῶ, ex inuſ. λήχω.

Λέληθα, præt. med. verbi λανθάνω ſeu λήθω.

Λέληκα, præt. med. verbi ληκέω, unde particip. λελακώς, & apud Heſiodum in ſecunda perſona λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχεις νύ τε πολλὸν ἀρείων. Vbi tamen & λέλακας ſcribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per ſyncopen factũ dicant. Sed quid opus eſt è longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum λακέω, cuius Heſych. meminit, ληκᾶ, afferens pro βοᾷ & κροτεῖ: & ληκᾶσι in eadem ſignif.

Λέλημμαι, præt. perf. paſſ. verbi λαμβάνω ex λήζω.

Λελῆσθαι, præt. perf. paſſ. infin. modi à them. act. λήθω ſeu λανθάνω. facit enim id præt. paſſ. indic. λέλησμαι: unde & particip. λελησμένος.

Λελῆσθαι autem, per ſynæreſin dictum eſt pro λελήϊσθαι, itidemq; λελησμένος pro λελησίμενος, quæ ſunt præt. perf. paſſ. ex them. λήζω, pro λῃΐζω.

Λέληφα præt. perf. act. verbi λαμβάνω ex λάβω. Sic λέληχα ex λήχω.

Λελιημένος, particip. præt. perf. paſſ. ex activo them. λιάω, facto ex λῶ. Hom. Iliad. μ. Βαιὴ ἰὼν Δαναῶν λελιημένος.

Λέλογα, pt. med. verbi act. λέγω, verſo ε in ο, ut in λέλοπα ex λέπω.

Λέλογχα, præt. act. verbi λαγχάνω ſeu λήχω, contra regulam formatũ tanquã ex λέγχω. Homerus Odyſſ. λ. τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσον θεοῖσι. Vnde particip. λελογχώς, & fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογμένος, eſt particip. præt. perfect. paſſ. à themate act. λογχόω.

Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ε in οι, ut πέποιθα ex πείθω. Vnde particip. λελοιπώς.

Λελειμμένος, particip. præt. perf. paſſ. ex them. act. λείω.

Λέλοχα præt. perf. act. verbi λέχω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλοπα ex λέπω. Vnde particip. λελοχώς, & fœm. gen. λελοχυῖα.

Λελύμασμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. λυμαίνω.

Λέλυτο, præt. perf. paſſ. verbi act. λύω Et in pluſquamperf. λέλυντο, numero plur. Vnde & infin. λελύσθαι, & particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυτο uſurpavit etiam pro λυθεῖεν ſeu λύοιντο, indicativo uſurpato pro optativo, ut annot. Euſtath. in hoc loco Odyſſ. ο. Νεύοισι κεφαλὰς, λέλυτο δὲ γυῖα ἑκάστου.

Λέξεο, imper. præſens ex them. λέξομαι, quod ex futuro in præſens abiit. ut βήσετο δ' ὕστερος, itidem ex futuris ſunt quæ εἰς σύνεσῶτας ἀνέδραμον.

Λεξῆντι, Doricè pro λέξωσι. fut. 1, act. verbi λέγω.

Λελουκανθὲς part. aor. 1, paſſ. ex them act. λευκαίνω.

Λελχώνω, poetico pleonaſmo τοῦ ο, & Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐλελχώνω, à them. λελχόομαι, apud Heſych.

Λεῶμι, apud eundem legitur, exponiturq; θέλοιμι. quod per contractionem eſt ex λεάοιμι, optativo verbi λεάω.

Λῇ Doricè pro θέλεις. Itidemq; λῆς pro θέλεις. ut in illo hemiſtichio chorico, αἱ δὲ λῆς. αὐχάσδεο, Ex them. λάω.

Λήϊσαι, poeticè pro ἐλήϊσαι, abiecto augmento & geminato σ metri cauſa, aor. 1, med. verbi act. λῃΐζω.

Λήξω, itidem poeticè & Ionicè pro ἔληξα: aor. 1, act. verbi λήγω facientis fut. 1, λήξω. unde & in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνου apud Homerum alioqui λήξασθαι eſt etiam aor. 1, med. verbi λαγχάνω, ex λήχω unde & verbale λήξις.

Λῆς, Doricè pro θέλεις, ut paulo ſuprà dixi, ex them. λάω faciente in ſecunda perſona λάεις, & Dorica contractione λῆς, ut γελῆς eſt ex γελᾷς.

Λήσομαι, fut. 1, med. verbi λανθάνω, ex λήθω. At λησμοσύνη, Ionico more abiecto augmento, eſt pro λελησμοσύνη: particip præt. paſſ. λέλησμαι, ex eodem them.

Λησῶ, Doricè pro λήσω. fut. 1, act. verbi λήθω.

Λῆτο Heſych. affert pro ἐπελάθετο. quod forſan per ſyncopen uſurpatum eſt pro λήθετο, vel pro λέληστο, dempto augmento & exempto σ.

Ληφθεὶς, particip. aor. 1 paſſ. ex them. act λαμβάνω, faciente fut. 1, act. λήψω, ex inuſ. themate λήβω. Eiuſdem aor. 1, infinitivus eſt ληφθῆναι.

Λήψομαι. fut. 1, med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε, poeticè vel Ionicè pro ἔλιγξε: aor. 1, act. verbi inuſ. λίγγω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem poetæ. quod eſt aor. 2, act. verbi λείπω, facientis fut. 2, λιπῶ. unde optat λίποιμι, coniunct. λίπω, infin. λιπεῖν, particip. λιπών: & media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην. ſubiunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed & λιπόμην ſine augmento apud poetas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπόων, poetico pleonaſmo τοῦ ο pro λιπών: particip. præſ. verbi act. λιπάω.

Λισσέσκετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abiecto primùm augmento deinde inſerto σκε ante το. præt. imperf. paſſ. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, aor. 2, med. infin. modi, à them λίτομαι.

Λίσε, aor. 2. act. indic. verbi poetici λοέω ex quo per contractionem λόω.

Λόεσαν, aoriſt. 1, act. eiuſdem verbi, augmento carens geminatumq; metri cauſa σ habens pro ἐλόεσαν. Vnde infin λαέσαν, & particip. aor. 1, med. λοεσσάμενος. Item fut. 1, med. indic. λοέσεται pro λοήσεται.

Λῦμαι, Attica ſyncope pro λύομαι, itidemq; λῦτο pro λύετο, ἐλύμην pro ἐλυόμην, ἐλῦτο pro ἐλύετο: & infinit. λῦσθαι pro λύεσθαι, ac in particip. λύμενος pro λυόμενος.

Λύῃεν, Bœotica ſyncope & Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν. aor. 1, paſſ. indic. à them. act. λύω.

Λύμεν apud Homerum pro λυθεῖεν ſeu λελυμένοι εἶεν. Iliad. φ. Νεῶ δὲ λύμην τῆς πόσις πορών. præt. perf. ſeu pluſquamperf. optat. paſſ. pro λελύμην. ſecundum alios aoriſt. 2, med. opt. modi, ut θείμην, ex them. λῦμι, in qua ſententia Euſtath. eſt.

Λυμηνόμενος, particip. aor. 1, med. ex them. λυμαίνω faciente. aor. 1, indic. ἐλύμηνε.

Λυῶτο, Ionicè pro λέλυτο ſeu ἐλέλυτο, abiecto augmento. præt. pluſquamperf. paſſ. à them. act. λύω.

Λύσε, itidem Ionicè & poeticè ſine augmento pro ἔλυσε, & λύσαι pro ἔλυσαν. aor. 1, act. eiuſdem verbi λύω. unde & in aor. 1, opt. λύσειε, & particip. λύσας.

Λυσσῆν, Doricè pro λυσσᾶν. infin. act. verbi λυσσάω.

Λυσσάων, poetico pleonaſmo, ſeu Ionica diſſolutione vocalis circumflexæ pro, λυσσᾶν, particip. præſens à them λυσσάω.

Λύτο, Ionicè & poeticè ſine augmento pro λέλυτο ſeu ἐλέλυτο. præt. pluſquamperf paſſ. verbi activi λύω. Quidam pro ἐλύετο uſurpatum aiunt per ſyncopen vel ſynæreſin.

Λῶντι, Doricè pro λῶσι quod contractum eſt ex λάωσι tertia perſ. plur. verbi λάω ſignificantis idem quod θέλω. unde & particip. fœm. λῶσα, quod eſt θέλουσα.

M

Μαθήσομαι, fut. 1, med. verbi act. μανθάνω ex inuſitato themate μαθέω.

Μαθὼν, particip. aor. 2, act. eiuſdem thematis itidem ex μαθέω vel etiam μηθω, facit enim fut. 2, μαθῶ, aor. 2, ἔμαθον, unde opt. μάθοιμι, ſubiunct. μάθω, & infin. μαθεῖν.

Μαμάων, poetico pleonaſmo, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro μαμᾶν, itidemq; μαμάωσι pro μαμῶσι, à themate μαμάω. At μαμεώων & μαμεώσιν ſunt à them. μαμέω.

Μανεῖσα, particip. ex ἐμάνην aor. 2 paſſ. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, futur. 1, vel 2, med. ex themate μανέομαι, unde aoriſt. 2, ἐμανόμην. At μανήσομαι eſt futurum 2, paſſ. ex aoriſt. 2, paſſ. ἐμάνην.

Μαρεῶ, Atticè pro μαρεῖσθαι, fut. 1, act. verbi μαρεΐζω.

Μαχὼν, particip. aor. 2, act. à themate μηκάω. Exponitur etiam εἰς μῆκος ἐκτανθείς, quaſi ex μηκέω vel μακέω,

Μαύσσον, Doricè pro μαύσαι: aoriſt. 1, act. imper. modi, à Dorico them μαύω pro μηύω.

Μαραυθῶσαι, aor. 1, paſſ. infin. modi, à them. act. μαραίνω.

Μαρπέων, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro μαρπᾶν: aor. vel fut. 2, act infin. verbi μαρπάω.

Μαρύεται, Doricè apud Theocr. pro μαρύεται, à Dorico themate μαρύομαι pro μαρύομαι.

Μασίσδοισιν, Doricè itidem pro μασίζουσιν, à themate μασίσδω pro μασίζω.

Μαχιόωντος, poetica epentheſi τοῦ ι metri cauſa pro μαχόωντος, ex them. μαχέομαι pro μαχέομαι.

Μαχέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro μαχοῖτο, præſ. opt. paſſ. à them μαχέομαι.

Μαχεσσάμην, aor. 1, med. optat. modi, à them. μάχομαι ſeu μαχέομαι faciente fut. 1, med μαχέσομαι. Alioqui facit & μαχήσομαι, unde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχέσμαι, futur. 2, med verbi μάχομαι ſeu μαχέομαι. cujus uſus apud optimos quoſq; ſcriptores eſt, ut tradunt grammatici.

Μεγαλίζεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro μεγαλίζου. præſens imper. paſſ. à them. act. μεγαλίζω.

Μεδέωτο, Ionicè pro μέδοιντο. præſens optativus paſſ. à themate μέδομαι.

Μεθέηκεν, aoriſt. 1, act. verbi μεθίημι facientis fut. 1, μεθήσω ex μεθέω habet verò Ionicam vocalis circumflexæ diſſolutionem pro μεθῆκεν. eſtq; irregularis pro μεθῆσε, ut ἔθηκε & ἔδωκε pro ἐθησε & ἔδωσε reperiuntur.

Μεθεῖλε, aoriſt. 2, act. verbi act. μεθαιρέω, ex inuſitato themate μεθέλω.

Μεθειμένος, particip. præt. paſſ. à them. act. μεθίημι facit enim id μεθεῖμαι in præt. perfect. paſſ. unde præt. pluſquamperf. μεθείμην.

Μεθεῖναι, aor. 2, act. infinit ex eodem, ut θεῖναι ex τίθημι eſt. Vnde & particip. μεθείς.

Μεθεῖτε, per ſyncopen pro μεθείητε, ut θεῖτε pro θείητε, more Attico, aor. 2, act. opt. modi ab eodem.

Μεθέω, poeticè vel Ionicè pro μεθῶ primùm enim vocalem circumflexam ῶ reſolvunt in έω, deinde ι metri gratia inſerunt. aor 2, act. ſubiunct. modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor. 2, act. infin. modi, à them. μεθαιρέω mutuante fut. 2, ex inuſ. μεθέλω.

Μεθέμδω, Ionicè pro μεθεῖναι, ut ἑέμδω pro ἑεῖναι. aorist. 2, act infin. modi ex μίθημι.

Μεθέξομαι, fut. 1, med. verbi act, μετέχω.

Μέθεν, aor. 2, act imper. modi ex them μεδίημι. cujus secunda persona pluralis μέθετε. Ex medio autem aor. 2, μεθέμεν est secunda persona pluralis μέθεσθε, & infinit. μεθέσθαι.

Μεθεσαάναι, præt. perf. infin. modi ex them. μεδίσημι, per cõtractionem pro μεθεσεάναι.

Μεθέσηκε, præt. perf. act. eiusdem them, unde particip. μεθεσηκὼ & per syncopen μεθεσὼς.

Μεθῆκε, aor. 1, act. verbi μεδίημι facientis fut. 1, μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσα, ut ἔβηκε pro ἔβησα. At μεθήκειν est infin. verbi μεθήκω.

Μεθῆς, secunda persona singularis aorist. 2, act. subiunctivi modi, ab eodem.

Μεθήσω, futur. 1, act. eiusdem thematis ex μεθέω. unde & infinit. μεθῆσειν.

Μεθησόμδω, Ionicè pro μεθήσειν, de quo iam dixi.

Μεδίει, præter. imperf. verbi μεδίημι ex μεδιέω, ut ἐπίθει ex πηθέω.

Μεδιέμδαι, Doricè pro μεδιέναι, quod est præsens infinit. modi ex eodem them. ut πηθέναι.

Μεδίεν Bœotica syncope pro μεδίεσαν. tertia pers. plur. aor. 2, act. ind. ab eodem.

Μεδῶ aor. 2, act. subiunct. modi, ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthongi resolutione pro μειλίσσῃ præs. imper. pass. à them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aoristo 1, med. indic. modi, ab eodem them.

Μείνας, particip. ex ἔμεινα, aor. 1 act. indicat. modi à them. μένω.

Μείρεται aiunt accipi interdum pro ἐμείρεται, primę syllabę aphęresi: alioqui est à them μείρομαι.

Μελήσῃ, fut. 1, act. imperſonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέω. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίσσῃσι Doricè pro μελίζεις, ex Dorico themate μελίσσω pro μελίζω.

Μεμνήσω, fut. 1, act. verbi μέλω ex inus. the. act. μεμνέω.

Μεμόντων, Atticè pro μεμνέτωσαν, curæ sint: genitivo plur. particip. masculi. usurpato pro tertia plur. imperativi. à verbo imperf. μέλει.

Μεμοάσι, per syncopen pro μεμοήκασι, à them. μοάω, unde fit μεμοάω. Similiter μέμαμεν per syncopen dicitur pro μεμοήκαμεν. At μεμοάμεν, infin. Ionicus vel Doricus est pro μεμοάνεσι. Rursum in particip. quoq; μεμοὼς & μεμοῶσα syncope est pro μεμοηκὼς & μεμοηκυῖα. quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμόηκα, præter. perfect. activum verbi μοιθάω ex inus. themate μοηθέω.

Μεμοηκυῖαι, particip. ex præt. μέμοηκα. itequo paulo suprà in μεμοάσι.

Μέμδλεται, syncopa & pleonasmo τοῦ β dici pro μεμέλητται, tradit Eustath. Itidemq; μεμδλεται pro μεμέλητο Quin. & μέμδλα thema ex μέλω facit diplasiasmo τοῦ μ, & παρωθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμδλωκε quoq; dicitur pro μεμόλυκε seu παρῆλθε: ut apud Homer. Odyss. ε, δὴ γὰρ μέμδλωκε μάλιστα Ἡμοῤ. Est autem syncope in hoc μέμδλωκε pro μεμόλυκε, pleonasmusq; τοῦ β, & τροπὴ τοῦ η εἰς ω. à them. μολέω.

Μεμένηα, præt. perf. verbi μανέω, ut νέμω facit νενέμηκα, τοῦ μέλλοντος αὐαστρέφοντος εἰς ἀνεστῶτα. futurũ enim μνῶ facit, quasi præsens, aliud fut. νεμήσω, ex quo præt. hoc νεμεμήκα.

Μεμετρέαται, Ionicè pro μεμέτρηται, ut πεποίεαται pro πεποίηται. tertia persona plur. præt. perf. pass à them. act. μετρέω.

Μέμηκε, præt. perf. med. verbi μηκάω: unde particip. μεμηκώς. pro quibus μέμακε etiam dicitur & μεμακὼς, facta systole vocalis longæ.

Μέμηλε, præt. med. verbi imperf. μέλω, habens ectasin vocalis brevis pro μέμελε. Quidam tamẽ ex μεμέληκε per syncopen factũ volunt. Vnde in subiunct. modo μεμηλῃ. Est verò & particip. μεμηλὼς ex μήλω, significans φροντίζων, ἐπιμελούμδων.

Μέμηνα, præt. med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι sive Μεμίαμμαι, præt. perf. pass. verbi activi μιαίνω.

Μέμιγμαι, præt. perf pass. verbi act. μίγνυμι ex inus. them. μίγω. unde & infin. μεμίχθαι.

Μεμινέωτο, factum aiunt grammatici veteres vel ex μεμνέοιτο, κατ' ἔκθλιψιν τοῦ ο, vel à μεμνῶτο, ἐπενθέσει τοῦ ε, ut ἑέμδω Iones dicunt pro ἑῶμδω, resoluta vocali circunflexa. à quo posteriore est apud Soph. Α'ρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνώμεθα. Quidam anadiplasiasmo Ionico usurpatum aiunt pro μνῶτο, quod est tertia persona sing. præsentis opt. contracta ex μνάοιτο, habeneq; itidem dialysin Ionicam diphthongi circunflexæ.

Μέμνη, pro μέμνησαι usurpatum reperitur, per contractionem huiusmodi. Iones primùm μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per systolen fit μέμνεαι, vocali longa conversa in brevem: inde posteà per contractionem μέμνη, Attico more ε & α in η coalescentibus, & ι quod remansit, subscripto.

Μέμνησο, pro μεμνῆσθε dici per syncopen tradunt nõnulli ex recentioribus, tuncq; est præt. perf. act. verbi μένω.

Μέμνημαι, præt. perf. pass. verbi μνάομαι, usurpatum tamen pro præsenti, ut ἧμαι.

Μεμνήμδλω μεμνῆο, μεμνῆτο, præt. perf. pass. opt. modi, ab eodem them. vel etiam à μεμνήσκομαι. Aristoph. Pluto, Ἵνα τὸν ἀμφίπολον φορῶν μεμνῆτό μοι. mei meminerit. ὡς θαυμαστὰ θεὰ αὐτὸ hoc μεμνῆτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμοίραται, præt. perf. pass. verbi μοιράομαι: unde & particip. μεμοιραμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi μένω.

Μέμορα, præt. med. verbi μείρω, ut σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμορται, per syncopen pro μεμόρηται, hoc autem pro μεμοίρανται. Sic μεμορημένον pro μεμορανμένον Apud Suid. & Varin.

Μέμυκε, præt. med. verbi μυκάω, ut μέμυκε à μυκάω est. Est etiam præt. perf. act. verbi μύω, unde participium μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à themate μεμφόμαι.

Μεμὼς pro μεμοὼς, absorpto ο, ut ἑὼς ex ἑοαὼς.

Μενέηνα, aor. 1, act. verb ἐμφεαίνω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμφέαινα. Sic μφέασνε pro ἐμφέαινε.

Μενέω, Ionica vocalis circũflexæ dialysi pro μφῶ: fut. 1, vel 2, act. verbi μένω.

Μεπειόησθαι, poeticè pro μετείσεσθαι. quod est fut. 1, med. infin. modi, vel à μείσμι ex μετείω, vel à μετείδω. unde ab Hesych. exponitur non solùm μετελθεῖν, sed etiam μεταγνῶναι. quanquam sine diphthongo μεπίσεσθαι apud eum scriptum sit.

Μεπάλμδω, per syncopen pro μεταλλόμδω, mutata simul aspirata in tenuem, ut in ἐπάλμδω.

Μήδεο, Ionica diphthongi resolutione pro μήδῃ. præs. imper. à them. μήδομαι.

Μήσατο, Ionica augmenti sublatione pro ἐμήσατο. aorist. 1, med. ex them. μήδομαι vel μήδω.

Μῆτο, Ionica itidem augmenti detractione pro μέμητο seu ἐμέμητο: pluſquamperf. pass. ab eodem them.

Μιαιῶ, fut. 1, vel 2, act. verbi μιαίνω.

Μιγὲς, particip. aorist. 2, pass. ex act. them. μίγνυμι faciente fut. 2, act. μιγῶ, ex inus. them. μίγω, unde aorist. 2, ἔμιγην, & voce pass. ἐμίγδην.

Μιγέωσι, Ionica vocalis circunflexæ resolutione pro μιγῶσι. aor. 2. pass. subiunct. ab eodem them.

Μιγήμδρια, Doricè pro μιγῆναι: infin. eiusdem aor. 2, pass. ab eodem them.

Μιγήσομαι, fut. 2, pass. ex eodem aoristo.

Μίξω, fut. 1, act. eiusdem them. μίγνυμι, ex inus. them. μίγω.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ secunda pers. sing. verbi μίσγομαι.

Μισηθὲς, particip. aor. 1, pass. à them. act. μισέω.

Μιχθὲς, particip. aor. 1, pass. à them. act. μίγνυμι faciente fut. 1, μίξω. ab inus. μίγω, unde præt perf. pass. μέμιγμαι.

Μυάω, poetico pleonasmo τοῦ α pro μνῶ. hoc autem μνῶ, est vel secundæ personæ thematis μνάομαι, per contractionem ex μνάῃ, vel tertiæ singul. ex them. act. μνάω, per contractionem ex μνάει.

Μναμηνεύθημδω Doricè pro ἐμνημηνεύθημεν, sublato simul augmento. aorist. 1, pass. à them. act. μναμηνεύω pro μνημηνεύω.

Μνησάμεθ, Ionicè pro μνήσαντο. aor. 1, med. optat. modi, à them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι.

Μνησάσκεθ, Ionicè pro ἐμνήσαθ, abiecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε. aorist. 1, med. indic. modi ab eodem themate.

Μνηθὲς, particip. aor. 1, pass. ab eodẽ them. Facit enim ἐμνήσθην, unde & fut. 1, pass. μνηθήσομαι. Ab eodem est imper. μνήσθητι, optat. μνηθείη, subiunct. μνηθῶ, infinit. μνηθῆναι.

Μνήσομαι, fut. 1, med. eiusdem them. μιμνήσκομαι seu μνάομαι. ex quo & aor. 1, infin. modi μνήσασθαι.

Μνώεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνῶ. præsens imper. modi à poetico them. μνάομαι.

Μνώοντο, poetico pleonasmo τοῦ ο pro μνῶντο. præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex them. μνώομαι esse malis.

Μολὼν, partilip. aor. 2, act. à them. μολέω.

Μόρξαι, aor. 1, act. infin. verbi μόργνυμι ex inus. them. μόργω.

Μοχθίζουδι, Doricè pro μοχθίζουσι. à them. μοχθίζω.

Μυδώσαν, poetico pleonasmo pro μυδῶσαν: particip. fœm. gen. à them. μυδάω.

Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λέγεις. Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μύθῃ, ex them. μύθομαι. pro quo solet usurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσαθ. Ionicè omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσαθ, estque aor. 1, med. verbi poetici μυθέομαι.

Μύκε, Ionica augmenti detractione pro ἔμυκε: aorist. 2, act. verbi μυκάω. Sic in aor. 1, med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi activi, μύκον pro ἔμυκον. ut apud Hom. Il. θ, Αὐτόμεδον τε ϝ ὠύλαν μύκον ἠδ' ἀϝῆσαι.

Μύσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor. 1, act. verbi μύω. pro quo alicubi & μύσαν reperitur σ geminato metri causa.

Μωραωθέις, particip. aor. 1, pass. ἐμωράνθην, ex act. them. μωραίνω.

N.

ΝΑιετάεσκε, Ionicè pro ναιέτευε seu ναίεσκε, abjecto primùm augmento, deinde annexo illo σκε. præt. imperf. poetici verbi ναιετάω.

Ναιετάωσι, poetico pleonasmo ᾱ ω, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro ναιετῶσι, ab eod. them.

Νάσσε, poeticè & Ionicè itidem augmento detracto pro ἐνάσσατο. aor. 1, med. verbi νάω, unde & infin. νάσσασθαι.

Νάσθλω, itidem pro ἐνάσθλω. aor. 1, pass. indicat. ab eod. them.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα. aor. 1, act. ejusd. them. habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασσα.

Νεάτην, Ionicè detracto augmento dicitur pro νενέατην, quod vide infrà. Alioqui νέατην est etiam nomen fem. gen. à masc. νέατος.

Νέηαι, Ionica paragoge pro νέῃ secunda pers. præs. subjun. pass. à them. νέομαι.

Νεικείεσκεν, Ionicè pro ἐνείκεις, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf act. verbi poetici νεικείω.

Νεικέησι, Ionica paragoge pro νεικέῃ. præsens subjun. act. ab eodem νεικέω poeticè metri causa usurpato pro νεικέω inserto ε.

Νείκησεν & Νείκεσεν, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνείκησεν & ἐνείκεσεν. ambo aor. 1, act. à them. νεικέω faciente futur. 1. act. & νεικήσω & νεικέσω. Sed & νείκεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνείκεσε.

Νέμβω, itidem pro ἔνεμβω. aor. 1, act. verbi νέμω, unde & particip. νέμβων. Itidem media voce νέμβομαι pro ἐνεμόμην, ab eod. them. & in eod. temp.

Νέοσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro νέῃ. secun. pers. sing. præs. temp. à them. νέομαι. Sic in imper. νέοσεο dicitur pro νέεσο.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται, à them. νέομαι.

Νεμηθείς, particip. aor. 1, pass. ἐνεμήθην, ab act. them. νέμω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, pass. νενέμημαι.

Νεμησάασθαι: aor. 1, med. infin. modi, ex νεμῶ, futuro act. verbi νέμω transeunte in præsens.

Νένασται, præt. perf. pass. verbi act. νάω, significantis inter alia σωρεύω, ut tradunt grammatici quidam.

Μενέαται, Ionicè pro νένιται: tertia pers. plur. præt. perf. pass. νένημαι, ex act. them. νέω faciente fut. 1. act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ faciente ex se aliud fut. νεμήσω, unde aor. 1, med. infin. νεμήσασθαι.

Νένημαι, præt. perf. pass. verbi act. νέω: νένησμαι autem, verbi act. νήθω.

Νένοφα. præt. perf. med. verbi act. νέφω, apud Eust.

Νενώμεθα, quod Hesy. & Suid afferunt pro λελογισμένοι ἐσμέν, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενοήμεθα. Itidem que νένωται, quod idem Hes. exp. εὖ νοῦν ἔχει, factum est Ionicè ex νενόηται. Ambo præt. perf. pass. à them. act. νοέω faciente fut. 1, act. νοήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσεν, Ionicè & poeticè pro ἔνευσε, sublato augmento. aor. 1. act. verbi νεύω significantis, nuo. At νευσούμεθα significans Hes. νηξόμεθα, est fut. 1, med. vocis, à them. νέω significante, nato. unde & particip. νευσάμβροι apud Suid. ex Xenoph.

Νήησαν, poeticè & Ionicè detracto augmento pro ἐνήησαν. aor. 1, act. verbi νηέω. unde & infin. νήησαι, & particip. νήησας: necnon aor. 1, med. imper. modi νηησάσθω. Factum est autem hoc νηέω ex νέω, pleonasmo τοῦ η.

Νῆσαι, aor. 1, act. infin. modi, à them. νέω. At νήσασθαι, significans ἔκλωσαν seu ἐπέκλωσαν, est aor. 1. med. indic. modi, à them. act. νήθω, habens Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐνήσασθε.

Νικῶεν, Attica contractione ex νικόοιεν. tertia pers. plu. præs. opt. act. à them. νικάω.

Νοέις, partic. præsens ex Aeolico them. νόημι facto ex νοέω.

Νοσῶσι, Doricè seu Aeolicè pro νοσοῦντι. particip. præs. verbi νοέω. At νοσῦσαι quod Hes. affert pro νοήσαι, est partici. aor. 1, act. à them. νοέω. Nisi potius pro νοήσαις, scribendum est νοσῦσαις, ut νοσῦσαι itidem Doricum seu Aeolicum sit pro νοήσαι.

Νόησε, poeticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε. aor. 1. act. verbi νοέω.

Νομεῦσῶ, Doricè pro νομεύσω: fut. 1, act. verbi νομεύω.

Νομιῶ, Atticum fut. 1, act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidemq; νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυγὲις, particip. aor. 2, pass. à them. act. νύσσω faciente fut. 2, act. νυγῶ, aor. 2, ἔνυγον, & pass. voce σύνυγλα.

Νύξεν, aor. indic. ab eodem νύσσω faciente fut. 1, act. νύξω, caret autem augmento, more Ionico seu poetico, pro ἔνυξε. unde & infin. νύξαι, & partici. νύξας.

Νώθητι, Ionica synæresi pro νοήθητι: aor. 1, pass. imp. modi à themate νοέω. Hes. exp. σύνηψόν, γνῶθι.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones. quod est aor. 1. act. infin. modi, ab eodem them. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abjecto simul augmento: & νώσατο pro νοήσατο, necnon νωσάμβρω pro νοησάμβρω. Sed & νώσω pro νοήσω dicitur, in fut. 1, act.

Ξ.

ΞΑνῶ, fut. 1, vel 2, act. verbi ξαίνω.

Ξεσθὲις, partic. aor. 1, pass. à them. ξέω faciente fut. 1, ξέσω, retento σ.

Ξωδεδέαθε, Ionicè pro ξωδεδένθε: tertia pers. plur. præt. pluſquamperf. pass. à them. act. ξωδέω.

Ξωνέηκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξωνῆκε. aor. 1, act. verbi ξωνέημι fut. 1, ξωνήσω, ex ξωνέω. irregularis autem est pro ξωνῆσαι, ut ἔθηκε pro ἔθησε.

Ξωὲς, aor. 2, act. imper. modi, ab eod. them. Communiter σωὲς dicitur per σ.

Ξωὲτο, aor. 2, med. indic. modi, ab eod. them.

Ξωιεσσι, tertia pers. plur. præs. indic. à them. ξώω seu σώω, unde & infin. ξωιέναι. Ab eod. imperfecto est ξώιεσαν.

Ξωιὲν pro ξωιέσαν: præt. imperf. act. verbi ξωίημι ex ξωιμέω.

Ξωινενοφῶμαι, partic. fœm. præt. perf. med. à them. ξωνέφω. facit enim id ξωνένοφα, Attica mutatione ε in ο.

Ξωοίσει, fut. 1, act. verbi ξυμφέρω, ex inus. them. ξωοίω.

Ξυσθὲις, partici. aor. 1, pass. ἐξύσθην, ex them. act. ξύω.

O.

ΟΔύρεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀδύρου. imper. præs. verbi ὀδύρομαι.

Ο'δώδε, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὦδε, ex fut. 2, ὀδῶ. Vnde infin. ὀδωδέναι, & partic. ὀδωδώς.

Ο'δώδη, in pluſquamperf. medio ejusdem them. pro ὀδώδει, dicitur verso ε in η & subscripto ι. Ο'δώδη autem, sine ι subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὀδωδέϝ, ut πεποιήκεα ex πεποιήκειν.

Ο'δώδυσθε, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὠδύσθε dictum est. præt. imperf. pass. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι, fut. 2, pass. indicat. modi, ex act. them. οἴγω. facit enim id aor. 2, pass. ᾠγόμην.

Οἶδε, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ει εἰς οι, ut in πέπυσθε. Alioqui & εἶδε dicitur, nulla facta mutatione. quin & ἴδε, sublato ε ex diphthongo.

Οἰεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ. secunda per. sing. præsentis them. οἴομαι.

Οἰει, Atticè pro eod. οἴῃ dicitur verso η in ει: quod in aliis quoq; passivis fieri usu docemur.

Οἰηθῆϊεν, aor. 1, pass. infin. modi, ab eod. them. οἴομαι faciente fut. 1. med. οἰήσομαι ex inus. verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præt. med. verbi ἔικω, ut οἶδα est ex εἴδω, verso ε in ο. sed frequentius pro eo usurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἴκευν, Aeolicè pro οἰκεῖσι dici, ut πίθευν pro πιθέσι, tradunt non nulli ex recentioribus grammaticis. est autem id tertia pers. plur. præsentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκεῖτο: præsens opt. pass. act. them. οἰκέω.

Οἰκῆσαι, infin. aor. 1, act. ex them. οἰκέω. οἰκίσαι autem, ex them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò, activam.

Οἰκπὶ, Atticum fut. 1, act. verbi οἰκπίζω pro οἰκπίσω.

Οἶμαι, themá per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴοιτο, quidam dicunt esse aor. 1, med. verbi οἴομαι. sed perperam. scribendum enim divisim ὄἰοιτο, à them. οἴομαι.

Οἷοτε, imper. ex οἴσω, fut. verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δύσσεο & βήσεο sunt ex futuris δύσομαι & βήσομαι, transsumptis more poetico in præsentia. unde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἰσῆ Doricè pro οἰσῇ. fu. 1, med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia pers. οἰσεῖται dicitur pro οἴσεται, & οἰσῆται in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἴδασθα. quod οἴδασθα Aeolica paragoge dicitur pro οἶδας. præt. perf. med. verbi εἴδω.

Οἰσθὲις, partic. aor. 1, pass. ὠίσθην, ex poet. them οἴομαι.

Οἴσομαι, fut. 1, med. verbi φέρω ex them. οἴω. pro quo Dores οἰσῆμαι dicunt ut jam admonui.

Ο'ἴσατο, aor. 1, med verbi οἴομαι, augmento carens & metri gratia geminatum σ habens, unde partic. ὀΐσάμβρω.

Οἰστὸν, adverbium positivum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut. 1, act. ejusdem verbi ex eodem οἴω. pro quo Doricè οἰσῶ dicitur circumflexa ultima.

Οἰχήσομαι, fut. 1, med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.
Οἰχθείς, particip. aor. 1, pass. ἄχθω. ex act. them. οἴχω.
Οἴχνεσκον, Ionicè pro ἄχνεον, abjecto augmento & inserto σκ. præt. imper. act. verbi οἰχνέω.
Οἰχοίαθ', Ionicè pro οἴχοιντο. præs. opt. pass. à them. οἴχομαι.
Οἴχωκα, Ionicè seu Atticè (ut volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento & verso η in ω præter. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.
Οἰχόμενος, particip. ex ᾠχόμην, aor. 1, act. verbi οἰχνέω.
Οἰχόμενος, Ionicè pro ᾠχόμενος. abjecto primùm augmento, deinde inserta syllaba εσκ. præt. imperf. act. verbi οἰχέω.
Οἶλε, aor. 2, med. infin. modi, ab eod. them.
Οἴλεσε, aor. 1, act. subjunctivi modi, ab eodem, habens σ metri causa geminatum pro οἶλεση. unde & infinit. οἰλέσσαι, & partici. οἰλέσας.
Οἶλην, aorist. 2, med. subjunct. modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem them.
Οἰλιθέ, aor. 2, act. indic. modi, à them. οἰλιθέω, carens augmento. unde infin. οἰλιθεῖν.
Οἴλην, Ionicè pro ὄλῃ, secunda persona singularis præs. subjunctivi ὄλωμαι, à them. ὄλλω. Sic in aor. 2, med. ὄλην dicitur pro ὄλη.
Οἰλοίαθ', Ionicè itidem pro ὄλοιντο. aor. 2, med. opt. pass. ab eod. them ὄλλω vel οἰλέω.
Οἶλον, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤλον. aor. 2, med. indic. modi, ab eodem οἰλέω seu ὄλλω faciente fut. 2, οἰλῶ, aor. 2, ὦλον.
Οἰλέσομαι, fut. 2, med. ejusdem them. ex act. οἰλῶ.
Οἴωλα, præt. perf. med. ejusd. habens Atticam duarum initialium præsent. literarum reduplicationem pro ὦλα, ex fut. 2, οἰλῶ. Vnde prima pers. plur. οἰώλαμεν, & subjunct. οἰώλῃ. Similiter οἰώληκα in præt. perf. act. dicitur pro ὤληκα, ex them. οἰλέω. faciente fut. 1, οἰλέσω.
Οἴμυ, pro ὄμνυθι, præs. imperf. act. à them. ὄμνυμι.
Οἰμώξω, tergam, fut. 1, act. verbi ὀμῴζνυμι ex ὀμώζω.
Οἴμωσα, fut. 1, act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο.
Οἶμαι, fut. 2, med ejusd. verbi ex eod. ὀμόω.
Οἰμωθῶσι quidam dici scribunt pro ὀμοιωθῶσι. Hesy. tamen exp. εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν. Eustath. ἐνωθῶσι, innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὀμόω. eorumque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi οι;
Οἰμώκησε, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα; ut ὀλώλεκα.
Οἰνάμενος, per syncopen pro ὀνησάμενος: aor. 1, med, opt. modi, à them. ὄναμαι, ex quo & pres. infin. ὄνασθαι, & particip. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui & hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι & ὀνησάμενος: sed ii non habentes assentientem Eustathium, qui ὄναμαι & cætera pro ὄνημαι dici annotat, ex them. ὄνημι, facto ex ὀνέω.
Οἰνασῆ, Doricè seu Aeolicè pro ὀνήσῃ, translato accentu in ultimam, & verso simul η in α.
Οἴναται, præsens infin. à them. ὄναμαι: unde apud Hom. compos. verbo ἠδὲ καὶ ὀπίσσω ἀπόναται.
Οἰνειδῶ, Atticum fut. 1, act. verbi ὀνειδίζω, pro ὀνειδίσω.
Οἰνήθλωμαι, aor. 1, pass. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνέω. ex quo & aor. 1, med. ὀνήσασθαι.
Οἰνήμενος, particip. pass. verbi ὄνημι ex ὄνημι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoq; dicitur ex ὄναμαι.
Οἰνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ fut. 1, med. verbi ὄνημι seu ὄναμαι ex ὀνέομαι. unde & infinit. ὀνήσεσθαι.
Οἴνητο, præsens imper. pass. ex them. ὄνημι, ut πίθεσο ex πίθεμαι.
Οἴνοιθ' autem est præs. opt. pass. à them. ὄνομαι: vel etiam aor. 2, med. ex ὀνόομαι, ex quo & imp. ὄνοσαι, in aor. 1, med. & opt. ὀνόσαιθ' in eod. temp.
Οἶπτισε, poeticè & Ionicè dempto augmento pro ὤπτισε. aor. 1, act. indic. modi, à them. ὀπτίζω, unde & aor. 1, med. ὀπτίσασθαι, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa σ.
Οἴπωπα, præt. perf. med. verbi ὄσσομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præs. pro ὤπα, unde partici. ὀπωπώς.
Οἰπωλεῖ Atticè pro ὀπωλέσῃ: fut. 1, act. verbi ὀπωλέζω. Itidemque media voce ὀπωλέμαι pro ὀπωλέσομαι. Sed & ὀπωλεῦντες Dorico seu Aeolico more dicitur pro ὀπωλέσαντες, quod Atticum est pro ὀπωλέσοντες.
Οἰρήσεται, tertia persona singul. fut. 2, med. ὀρέομαι, ex act. them. ὄρω.
Οἴρεξαι, infin. ab ὄρεξα aor. 1, act. verbi ὀρέγω.
Οἴρουθ', poetica detractione augmenti & pleonasmo ρ dicitur pro ὤρουθ', in præt. imperf. vel aor. 2, med. verbi act. ὄρω.
Οἴρι, Ionicum thema pro ὀρόω. unde ὀρέει pro ὀρᾷ. & particip. ὀρέοντι pro ὀρῶντι.
Οἶρνας apud Homer. legitur pro ὀρᾷς, vides: Odyss. ξ, τὰ δὲ οἱ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Vbi Eustath. annotat, quosdam paroxytonως legere ὄρηαι, à them. ὄρημι quo Theocr. usus est: quosdam properispomenως, ut sit ex ὀρῶ-τας, exempto primùm τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὄρησαι, exempto σ ex pass. ὄρημαι, cujus Hes. meminit, exponens ipsum per act. ὀρᾶ. At verò ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ. secunda pers. sing. aor. 2, med. subjunct. ὄρωμαι, ex them. act. ὄρω.
Οἰρῆς, Dorica contractione ραι εἰς η pro ὀρᾷς, ut πτύνης pro πτύᾳς. ab eodem them. ὀράω. Itidem verò ὀρῆτε pro ὀρᾶτε dicunt ijdem.
Οἰρθαι apud Suid. legitur expositum διεγερθῶσι. quod, si mendo caret, habet systolen Ionicam τᾶ ω pro ὦρθαι. quod est præt. perf. pass. infin. ex indic. ὄρθμαι: ambo à them. act. ὄρω.
Οἰρεῦ, Doricè seu Aeolicè pro ὀρτᾶν, à them. ὀρτάω. Apud Hesychium.
Οἰρῶ, Atticè pro ὀρθείσω. fut. 1. act. verbi ὀρθίζω.
Οἰρῶ, itidem Atticè pro ὀρέσω. fut. 1, act. verbi ὀρέζω.
Οἴρμωσι grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ὤρμησι, facta literarum metathesi. est autem ὤρμησι præt. perf. pass. verbi act. ὁρμίζω, augmento carens pro ἤρμησι.
Οἰρογύα, Ionica systole pro ὠρογύα. hoc autem ὠρογύα particip. est fœm. generis: ex ὤρογα præt. perf. med. verbi ὀρέγω, habente Atticam τροπὴν τᾶ ε εἰς ο. veluti λέλογα, & similia.
Οἰρώτη, Ionico pleonasmo τᾶ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὀρᾷτε. quod est contractum ex ὀράοιτε, secunda pers. plur. præs. opt. act. à them. ὀράω.
Οἰρόωντες, itidem pro ὀρῶντες, ab eod. them.
Οἴρσαι, Aeolicè pro ὄραι: aor. 1, act. infin. modi. à them. ὄρω. faciunt enim Aeoles fut. 2, act, non ὀρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.
Οἴρσεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσαι. quod est pres. imper pass. à them. ὄρσομαι. hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς σνεσταλμένος μετηγμένος. solent enim quidam μέλλοντες εἰς σνεσταλμένος ἄγναι χρῆσθαι, ut δύσομαι, βήσομαι, & hujusmodi.
Οἰρώω, Atticè pro ὀρῶμι: præs. opt. act. a them. ὀράω.
Οἴρωρα, præt. med. Attic. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præsen. literas pro ὦρα. Vnde præt. plusquamperf. ὀρώρει, & in subjunct. ὀρώρῃ.
Οἰρωρέχατο, Ionicè pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præter. plusquamperf. pass. à them. ὀρέγω: facta ex tertia sing. ὀρώρεκτο, inserto κ ante τ, & præcedente tenui versa in aspiratam. habent verò & hæc Atticam illam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.
Οἰρώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤρηκα. præt. perf. act. verbi ὀρῶ, facientis fut. 1, act. ὀρήσω. Vnde præt. pass. ὀρώρηται, quod apud Hom. legimus, Iliad. ν, ὅπποτε νῆας ὀρώρηται πολέμοιο. Hoc autem ὀρέω thema est ex futuro verbi ὄρω. scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς σνεσταλμένος à poetis. Nisi potius hoc ὀρώρηται est præsens subjunctivi pass. ex them. ὀρώρω, quod factum sit ex præt. medio ὄρωρα. unde in pass. ὀρώρεται apud eund. Hom. Odyss. τ, ἐπεί μοι ὀρώρεται ἐνδοθὶ θυμὸς Κύδεσιν. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem poetæ præsentia.
Οἴρωον quoque dici aiunt pro ὄρουν, anadiplasiasmo Ionico, ut λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὤρουν præt. imperf. vel aor. 2, act. verbi ὄρω.
Οἰρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens & ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.
Οἴστετο, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ὤστετο. præt. imper. pass. verbi ὄσσομαι, quod poetas Aeolicè pro ὄπτομαι usurpare tradunt quidam grammatici.
Οἴφομαι per syncopen ajunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius. elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes ejus usus exemplum ex Libanio. Leguntur verò & apud alios in fin. ὄσφρεσθαι & particip. ὀσφρόμενος.
Οὖ, pro ἔσο, exempto Ionicè σ, & facta deinde contractione: est interdum secunda persona aor. 2, medii εἶμι, in indicativo modo: interdum secunda persona ejusd. aor. in imper. unde compos. κάτου, καθείθι, & similia. Ex act. them. ἰημι. Alioqui est & genitivus sing. artic. postpositivi ὅς. nec non pronomen est, itidem genitivi casus.
Οὖα apud Homer. pro ὄτις vel ὅτεῳ, per apocopen. unde & α in eo corripitur. à them. ὀτάω vel ὀτέω.
Οὐτάμμαι, Doricè vel Aeolicè pro ὀτάνυμαι, ut ἰστάμμαι pro ἰστάνυμαι. hoc autem ὀτάνυμαι est ex them. ὄτημι, ut ἰστάνυμαι ex ἵστημι. Ex pass. autem ὄτημαι est particip. ὀτάμενος, ut ἱστάμενος, Nisi potiùs id ὀτάμενος censendum est per syncopen factum ex ὀτασάμενος, ut ἐλαλάμενος ex ἐλαλησάμενος, exempto σ & accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certè per præt. perf. πεπτεωμένος & βεβλημένος.
Οὔφελον, ὄφελες, ὄφελε, poeticè pro ὤφελον, ὤφλες, ὤφλε, abjecto augmento & correpta penultima. præt. imperf. verbi ὀφέλω, habens plerunq; usum adverbii.
Οὐφλήσω, fut. 1, act. verbi ὀφλάνω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ἀφλέω.

ὀφλέω. Vnde aor. 2. act. ὤφλον, infin. ὀφλεῖν, & part. ὀφλών.

Ὄχεσον, Ionicè pro ὄχεον, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imp. act. verbi act. ὀχέω. ex quo & fut. 1. med. ὀχέσομαι.

Ὀχλεῦντα, Doricè vel Aeolicè pro ὀχλοῦντα: præt. paſſ. à themate act. ὀχλέω. Nec non ὀχλεύνλα pro ὀχλοῦσι dicunt itidem

Ὄψει, Atticè pro ὄψῃ: ſecunda perſona ſing. fut. 1. medii ὄψομαι, à them. ὀπ͂θμαι.

Π

ΠΑγὲς, part. aor. 1. paſ. ἐπάγλω, ex act. them. πήγνυμι ſeu πήσσω faciente fut. 2, παγῶ, aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aor. 2. paſ. ἐπάγλω, eſt opt. παγείλω, ſubjunct. παγῶ, & infin. παγλῦναι: necnon futurum 2 paſ. πυγήσομαι.

Παθέαν, Ionica diphthongi circumflexæ reſolutione pro παθεῖν: aor. 2. act. inf. modi à them. πάσχω mutuante fut. 2, à παθέω, unde aor. 2. ind. modi ἔπαθον, ex quo opt. πάθοιμι, ſubjunct. πάθω, & part. παθών.

Παίσποτε, aor. 2. act. imper. à them. παίζω, faciente non ſolùm παίξω, ſed & ϝαίσω: unde & ſubjunct. παίσωμϑν, & infin. παίσαι: & in paſ. voce apud Herodotum πέπαισμαι, necnon comp. ἀναπέπαισμαι. Alioqui παῖσαι eſt & aor. 1. act. infinitivi modi à them. παίω ſignificante, cædo.

Παίσδλη, Doricè pro παίζη, à Dorico them. παίσδω pro παίζω.

Παιχϑὲις, part. aor. 1. paſ. à them. παίζω faciente fut. 1. act. παίξω, & præt. perf. paſ. πέπαιγμαι.

Παλαξέμϑν, Ionicè ſeu Aeolicè pro παλάξειν, fut. 1. act. inf. modi, à them. παλάσσω: Ab eodem eſt præt. imperf. paſ. παλάσσϵϑ, Ionicè carens augmento pro ἐπαλάσσϵϑ.

Πάλϑ, Ionicè pro πέπαλϑ ſeu ἐπέπαλϑ, abjecto augmento præt. pluſquamperf. paſ. verbi activi πάλλω. Alii pro ἐπάλϵϑ poſitum ajunt, abjecto itidem augmento, & factâ præterea ſyncope.

Παμφαίνῃσι. Ionica paragoge τῆ σι pro παμφαίνῃ: præſens ſubjunct. act. à them. poëtico παμφαίνω.

Παμφανόων, poetico pleonaſmo τῆς ὁ, vel Ionica vocalis circumflexæ reſolutione, pro παμφαῶν. itidemque παμφανόωσα pro παμφαῶσα: part. præſ. act. à them. παμφανάω.

Παρακεκρόατται legitur apud Heſychium, expoſitum τῶν φρενῶν ἠλατῆνϑ: quod videtur eſſe præt. perf. paſ. Ionicum pro παρακεκρεσμϑοι εἰσι: faciunt enim ij tertias perſonas plur. à tertiis ſingularibus, correptâ primùm penultimâ, ut & hîc ejecto υ & σ, deinde inſerto α ante ται; vel etiam ex prima perſona præter. med. addito ται: faceret autem παρακρέω in præt. med. παρακέκροα, exempto υ ex diphthongo; ut ἐλαύνω facit ἤλυϑα. Sed pro ἠλατῆνϑ, puto ſcribendum ἠλάτῆνται, quòd ſi ἠλάτῆνϑ eſſet, ſcribendum foret παρακεκρόαϑ, & tunc eſſet præt. pluſquamperf.

Παρακεώμεϑα apud eundem eſt præſens ſubjunctivi à them. παρακέομαι.

Παρακορδὲὶς, Atticè pro παρακορδίσῃς: futurum 1. act. verbi παρακορδίζω.

Παρέβασκε, Ionicè pro παρέβαε, inſerto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβάω niſi à them. παραβάσκω eſſe malis.

Παρίζεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro παρίζῃ: præſ. imp. paſ. à them. παρέζομαι.

Παρέϑη, aor. 1. paſ. ind. modi, à them act. παρίημι, faciente fut. 1. παρήσω. præt. perf. παρεῖκα, paſ. παρεῖμαι, ex cujus tertia παρεῖται fit aor. ille παρέϑη, exempto ι, ut ἐτέϑειτο ex τέϑειται. Inde partic. παρεϑὲὶς. Reperitur tamen & παρέϑη, retento ι, cujus meminit Heſych. Alioqui παρέϑη eſt etiam Aor. 2. act. ind. modi, à them. παρατίθημι.

Παρέθριοῦν, per ſyncopen pro παρεδέριοῦν: aor. 1. act. ind modi, à themate παρεδρεύζω ſignificante παρακύπτω. Apud Apollon. Rhod.

Πάρει, ſecunda perſona ſing. præt. imperf. à them. πάρειμι ſignificante παραγίνομαι. Apud Soph. in Ajace, & apud Eurip. in Phœniſ.

Παρέαϑ, Ionicè pro παρῆϑ, præt. pluſq. paſ. ex præt. παρεῖμαι, cujus paulò poſt mentio fiet. Alioqui apud Homerum παρέαϑ ἀκαχήσειν ſignificat παρῆν vel παρέζῃϑ; quod ſic format Etym. Dicit ab ἔω eſſe ἔμι, medium ejus aor. 2 eſſe ἔμιν, ἔσο, ἔϑ, & ἔατο; epentheſi τῆ ι: unde pleonaſmo τοῦ α fieri ἔιατο & παρέαατο, aſcita præpoſitione.

Παρεέϑλω, aor. 1. paſſ. verbi παρείημι: ut dixi in παρέϑλω.

Παρεῖκα, præt. perf. act. verbi παρίημι ut jam dixi, unde apud Heſychium παρέικαμϑν, expoſitum παρεπέμψαμϑν. Alioqui eſt etiam præt. med. verbi παρέκω.

Παρεῖμαι, præt. perf. paſſ. ejuſdem παρείημι, ut à παρατίθημι eſt παρατέθειμαι, ex præterito activo παρεῖκα. Vnde partic. παρειμέν-ϑν, & pluſquamperf. παρείμην, cujus ſecunda perſ. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην eſt etiam pluſquamp. ſeu perf. paſſ. opt. modi, necnon aor. 2. medius ejuſdem modi, ſed tunc in ſecunda perſ. facit παρεῖο.

Παρεὶς partic. aor. 2. act. πάρλω, ab eodem them. παρείημι, ut παρεϑὲὶς, à παρατίθημι.

Παρείϑω, præt. perf. paſ. imper. modi, tertiæ perſonæ, ex ſecunda πάρεισο.

Παρελεύσεσϑ, Ionica diphthongi reſolutione pro παρελεύσῃ, fut. 1. med. verbi παρέρχομαι ex παρελεύϑω.

Παρεπῆν. aor. 2. act. verbi παρίπτημι, ut παρίσ-λω.

Παρεχέμϑν, Ionicè pro παρέχην, à them. παρέχω.

Παρῇ, ſubjunct. præſens tertiæ perſonæ ex prima παρῶ, à them. πάρειμι ſignificante, adſum.

Παρῆϑ apud Heſychium legitur, expoſitum ἐάϑη; quod ſi mendo caret, eſt aor. 1. paſ. indic. modi, ab eodem them. παρίημι faciente præt. perf. παρῆκα, & paſ. παρεῖμαι. Alioqui παρέϑη dicitur pro eodem & παρεῖϑη, ut jam docui.

Παρῆκα, aoriſt. 1. act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter, pro παρῆσα, ut ἐϑῆκα pro ἔϑησα poni ſcimus & ſimilia alia. Varin. παρήκασι affert etiam pro παρῆλϑον: quod eſt præt. med. verbi παρήκω.

Παρήλϑοσϑν, Bœoticè pro παρῆλϑον: ſolent enim tertiis pluralibus imperfectorum & aoriſtorum ante ν inſerere σϑ, dicentes itidem ἐτύψασϑν pro ἔτυψαν, ut ἰσοσύλλαβοι ſint perſonæ pluralis numeri. Apud Varinum κύκλοι μῖῶες παρήλϑοσϑν τρεῖς. Eſt autem hoc παρῆλϑοσϑν ſive παρῆλϑον aor. 2. act. verbi παρέρχομαι ex παρελεύϑω.

Παρϑέμδοι, Poetica ſeu Aeolica ſyncope, pro παρεϑέμδοι, metri cauſa, particip. aor. 2. med. παρεϑέμλω, à them. act. παρατίθημι. Similiter πάρϑεσϑν pro παρῆσϑν reperitur in aor. 2. act. ab eodem them.

Παρκατελέκτο eandem ſyncopen habet pro παρεκατελέλεκτο, truncato ſimul augmento: præt. pluſquamperf. paſſ. verbi παρακατάλέγομαι.

Παρκλίνσι itidem pro παρεκλίνσι, à παρκλίνω pro παρεκλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet & ipſum Aeolicam iſtam ſyncopen pro παρεμμέμβλωκε, quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μεμόλωκε tradunt Grammatici, nimirum ſyncope τῆ ο, ejuſque loco propter euphoniam inſerto β, & η verſo in ω, ſicut παρώχωκε pro παρῴχηκε dicitur. Tradunt hoc ipſum παρμέμβλωκε pro παρεμμεμόλωκε etiam dici, ideoque expon. non ſolùm πρσϑυμεῖϑ, ſed etiam παρῆλϑεν: factumque hoc παρμέμβλωκε ex παρεμμεμόλωκε tradunt, videlicet ſyncope ipſius præpoſitionis, deinde β poſito loco ο, & η verſo itidem in ω, ut in præcedente.

Παροιϑεὶς, partic. aor. 1. paſ. ex them. παραφέρω, mutuante futur. 1. act. παροίσω ex inuſ. them. παροΐω.

Παρπεπιϑὲὶν, apud Homerum pro παρεπιϑεῖν, factâ primùm ſyncope in præpoſitione, deinde anadiplaſiaſmo Ionico qualis eſt in λελαβεῖν pro λαβεῖν: aoriſt. 2. act. infin. modi, à themate παραπέϑω. Itidem in participio παρπεπιϑὼν dicitur pro παρεπιϑών.

Παρϑέτω, itidem Aeolicam illam ſyncopen habet pro παραϑέτω: eſt autem præſ. imper. act. à them. παραπίθημι. Similiter παρτέλεται, quod Heſych. affert pro παραγείται, eandem ſyncopen habet pro παρατέλεται, à them. παρατέλλομαι.

Παρφάμδω, itidem pro παραφάμδω, quod Ionicum eſt pro παραφάνω, aor. 2. act. infin. modi, à them. παράφημι. Itidemque in partic. aor. 2. med. παρφάμδϑ pro παραφάμδϑ: & in infin. παρφάδ pro παραφάδ. Sed & verbale πάρφασις eandem ſyncopen habet pro παρέφασις.

Παρῴκισμα, præt. perf. paſ. verbi act. παροικίζω.

Παρῶπϑ, præt. pluſq. paſ. verbi παρόπτομαι.

Παρῴχωκε, poetica τροπὴ τῆ ὲις ω, pro παρῴχηκε: ut ſuprà extra compoſitionem οἴχωκε pro ᾤχηκε detracto etiam augmento.

Πάσασϑαι, aor. 1 med. infin. modi ab inuſ. them. πάω: unde & particip. πασάμδϑ, ſignificans φυσάμδϑ. Euſtath. Eſt alioqui πάσασϑαι etiam à πάσσω ſeu πάτλω, itidem aor. 1. med. ſignificans inſpergere vel conſpergere; unde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασϑαι à them. πάσσασϑαι deduci poteſt: ſiquidem apud Heſychium legimus πάσσεται expoſitum ἐσθίει. Aliis tamen volentibus ipſum ſyncopen habere pro πατήσασϑαι, ex themate πατέω ſignificante ἐσθίω, quorum opinio mihi equidem parum eſt probabilis. Metri cauſa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασε: dempto augmento, & geminato σ: itidemque πασσάμδϑ pro πασάμδϑ, ab iiſdem them.

Πεδέα, Ionico pleonaſmo vel etiam diphthongi circumflexæ reſolutione pro πεδᾶ, à themate πεδέω. Sic in infin. πεδέαν pro πεδᾶν.

Πεδέασσεν, Ionicè itidem pro ἐπέδασεν ſeu ἐπέδα, abjecto primùm augmento, deinde inſerto ασσ. præterit. imperfect. act. verbi πεδάω.

Πέδησεν, aor. 1. act. ejuſdem verbi, Ionicam & ipſe augmenti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi reſolutione pro πείϑῃ. præſ. imperf. paſ. à them. πείθομαι.

Πεινήμδαι, Doricè & Aeolicè pro πεινῆν, ſeu (ut alii volunt) pro πεινῆσαι, ut πεινήμδαι pro πεινῆναι, νοήμδαι & φιλήμδαι pro νοῆσαι & φιλῆσαι. Derivant autem ij πεινῆσαι ex them. πέφνημι vel πεινάω: itidemque cætera: πεινῆν verò ex πεινάω, eſt Doricum itidem pro πεινᾶν, ut γελῆν.

Πείσησι, aor. 1 méd. imperat. modi à them. πειρόομαι. At πείσῃς est partic. aor. 1. act. à them. πείρω.

Πειρώατο, Ionicè pro πειρῶντο, quod est tertia persona plur. optat. pass. per contractionem ex πειρόοιντο, à them. πειρόομαι.

Πείσομαι, futurum 1. med. verbi πέποιθμαι, significans parebo. Est etiam futur. 1. med. verbi πάσχω mutuatitium; unde πάσεται, quod Hesych. exp ὑποπεσεῖται: & infin. πάσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πάσαντες expositum ποτίσαντες, ὑγραίνοντες: unde procul dubio sunt πέισα, apud Homerum λειμῶνες καὶ δυσχεῖς τόποι. Sed quænam hæc duorum posteriorum themata sint, an itidem πάθω, an aliud quodpiam, dubium adhuc est; certè videtur pro πάσαντες signif. ποτίσαντες, scribendum potiùs πίσαντες, à πίω.

Πέλεσκε, Ionicè pro ἔπλε, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. à poëtico them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθῆναι, quod πενθῆσαι ajunt esse infin. verbi, vel πενθημι, vel πενθάω. Nisi potius est κατ' ἔκθλιψιν pro πενθέμεναι, Doricè pro πενθεῖν posito, ut ἐπέμμεναι pro ἐπεῖν.

Πεπαθυῖα, part. fœm. præt. perf. πεπάθηκα. per syncopen pro πεπαθηκυῖα, ut ἑστὼς pro ἑστηκώς, itidem per syncopen dici ajunt. Ita Eustath. & alii Grammatici. Potest tamen esse etiam præteriti medii hoc participium, παθέω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut. 2. παθῶ & præt. med. πέπαθα, ut λακέω facit λέλακα, μηκάω, μέμηκα.

Πεπασμένος, part. præt. perf. pass. ab act. them. πεπάω, ut quidem Varin vult; sed parùm probabilis videtur ejus opinio: regulariter enim facere hoc πεπεπάω debet πεπεπαμένος, ut μιαίνω facit μεμιασμένος: unde verbale πέπανσις, & part. aor. 1. pas. πεπανθείς. Itaque πεπασμένος est potius partic. præt. perf. pas. ex them. vel πάζω, vel πάω, ea enim fut. 1. act. faciunt πάσω. præter. perf. pas. πέπασμαι.

Πεπαλών, part. aor. 2. act. à themate πάλλω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro παλών, ut λελαβὼν pro λαβών, πεσὼν pro πιὼν.

Πεπαύσω, aor. 1. act. infin. modi à them. πεπαύω, ex quo est & partic. aor. 1. pass. πεπαυθείς.

Πεπάθοιμι, præt. perf. pass. infin. modi à them. act. πέσω, faciente præt. perf pass. indic. modi πέπαρμαι, unde & participium πεπαρμένος.

Πεπαρώνηκα, duplici augmento dicitur pro παρώνηκα, Atticè; est. autem præt. perf. act. verbi παροινέω.

Πεπέδηται, Ionicè pro πεπασμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. πέδω, Etymol.

Πεπεγυκέναι, præt. perf. seu plusquamperf. act. infin. modi, à themate πεφυκέναι.

Πεπιθμένος, part. præt. perf. pass. ex them. πιθέω, quod est σύνεσιν ἐκδιδόντος μέλοντος μετημμένος. Ab eodem est fut. 1. act. πεπίθησω habens Ionicum anadiplasiasmum pro πιθήσω, idemque apud Homerum significans quod πέσω.

Πεπίθμεν, per syncopen pro πεπίθομεν, vel pro πεπίθαμεν. Sic pro πεπίθομεν, est aor. 2. act. à them. πέθω, Ionico anadiplasiasmo pro ἐπίθομεν. Si pro πεπίθαμεν est præt. med. ab eodem them. faciente fut. 2. πιθῶ, exempto ε ex vocali, ut ἐλεύθω facit ἐλυθῶ, & ea derivatio est vero magis consentanea, quum in passiva significatione exponatur ἐπεπίθειμεν, secundùm quam expositionem est pro ἐπεπίθειμεν, in plusquamperfecto medio. Vide & Ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοισι, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοισι, aor. 2. act. opt. modi, ab eodem them. πέθω. Itidem πεπίθοιμεν in eodem modo & temp. pro πίθοιμεν: & in part. πεπιθὼν & πεπιθοῦσι pro πιθὼν & πιθοῦσι. Homer. Σπερχῆ παρπεπιθόντες.

Πεπλημένος & Πεπλημμένος, Ionica & Dorica sunt pro πεπλήγμαι, à them. πεπλήγω, quod ex præt. med. πέπληγα in præsens abiit; unde & præt. imperf. πέπληγον, augmento carens pro ἐπεπλήγειν, nisi hoc πέπληγον esse malis aor. 2. act. verbi πλήσσω, facientis fut. 2. πλαγῶ, anadiplasiasmo Ionico pro ἔπλαγον, ut λέλαβον pro ἔλαβον. Ex hujus porro verbi πλήσσω præterito medio πέπληγα, est partic. πεπληγώς, At πεπλημμένος, est partic. præt. perfecti pas. ab eodem them.

Πεπνυμένος, part. perf. pass. πέπνυμαι, à them. vel πνύω, per syncopen derivato ex ποιῶ, vel ex πινύσκω: Eust.

Πεποιέατται, Ionicè pro πεποιημένοι εἰσί, præt. perf. pas. verbi activi ποιέω. Sic pro κεκίνωνται seu κεκινημένοι εἰσί. iidem dicunt κεκινέαται, à them. κινέω.

Πεποικάνδι, Doricè pro πεποιήκασι, præter. perf. act. ejusdem thematis.

Πέποιθα, præt. mediũ verbi πέθω, habens Attico more ει versum in οι, ut λέλοιπα à λάπω. Vnde partic. πεποιθώς.

Πεποιθμεν, præs. ind. à them. πεποίθω. quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πέποιθα, ut πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, & hujusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præt. perf. act. à them. πέμπω, habens & ipsum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut κέκλοφα, τέτροφα, & similia.

Πέπονθα, præt. med. verbi πάσχω, ex πονέω, ut volunt nonnulli, per pleonasmum τοῦ θ. Etymolog. & Eustath. Idem tamen Eust. alibi πάσχω, hoc præteritum medium mutuari ait à πάθω, mutato η in ο, & pleonasticè inserto ν & θ.

Πέπρωδε, præt. med. verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλογα ex λέγω.

Πεπρᾶν, Ionico anadiplasiasmo pro πρᾶν, ut suprà πεπιθεῖν pro πιθεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à them. πόρω, Hesych.

Πέπυσθε, apud Homerum quidam ajunt per syncopen factum ex πεπύνθατε, præt. perfect. pass. verbi act. πυνέω. quidam ex πέπηθε, præt. med. verbi inusitati πήθω, verso η in ο, & σ pleonasticè inserto; nonnulli etiam ex πεπύνθατε, facta syncope, & itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente & præterit. imperf. excepto, tempora.

Πέποχε, pro πέπαχε dicitur κατὰ προσλῳ τοῦ α. præt. perf. act. verbi πάσχω facientis fut. πάσξω, & præt. perf. πέπαχα, Epicharmus Ἀρπαγὰς ἀϝ Σικελίᾳ πέποχε. Etymol.

Πεποτέαται pro πεπότηται dicunt Iones, η resoluto in εα, ut ἑάλω iidem usurpant pro ἥλω, & ἑάγη pro ἦγη; est autem tertia persona singularis præter. perf. pass. ab act. them. ποτάω faciente futurum 1. ποτήσω. Ita Varin. Alioqui est etiam tertiæ personæ pluralis pro πεπότηνται, Ionicè itidem, ut πεποίεαται pro πεποίηνται.

Πεποτήαται, pro πεποτῆται dici κατ' ἔκτασιν tradit Etymolog. qui ipsum accipit pro tertia persona plur. præt. perf. pas. ab eodem them.

Πεπρᾶσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πιπράσκω, faciente futurum 1. act. πρᾶσω, ex inus. them. πρᾶω, per syncopen facto ex πρᾰάω, ut πρᾰάω ex κερᾰάω. Ex eodem est fut. paulò post πεπρᾶσόμαι, quod magis Atticum esse tradunt, quàm πραθήσομαι, quod est fut. 1. pass. ejusdem verbi, ex aor. 1 ἐπράθην.

Πέπτωτο, per syncopen apud Poëtas pro πεπέτασται, itidemque participio πεπτῶμένος pro πεπετασμένος, præteritum perfectum pass. à themate act. πτάω facto itidem per syncopen ex πεπετάω.

Πέπτωμαι tradunt nonnulli esse præter. perf. pass. verbi act. πτῆμι faciens fut. 1. πτήσω, ut ἑστήμαι est ex ἵστημι. Ego tamen, quum videam ipsum nullam habere volandi significationem apud Homerum, qui passim ponitur, sed τὸ ὠκυπετῶσθαι & ἠωλῶσθαι, quod est aperrum & expallium esse, ideo per syncopen dictum existimo pro πεπέτασμαι, ut ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à themate act. πετάζω. Vnde infinitivus πεπτῶσθαι, & participium πεπτάμενος.

Πεπτώτω Homerus pleonasmo τοῦ ε dicit pro πεπτῶτα: πεπτῶτα autem per syncopen pro πεπτωκότα, ut ἑστῶτα per syncopen pro ἑστηκότα seu ἑστακότα, part. præt. perf. act. à them. πίπτω, faciente fut. 1. πτήσω, ex πλήσω.

Πεπτηῶτα, quidam per syncopen itidem usurpatum ajunt pro πεπτηκότα, participio præt. perf. act. à themate πτήσσω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκθλιψιν dictum esse pro πεπτεῶτα, ut πεποτήαται tradunt κατ' ἔκθλιψιν pro πεποτέαται usurpari.

Πέπτωκα, præter. perf. act. verbi πίπτω, ex πτέω faciente fut. 1. act. πτέσω, ut paulò antè quoque admonui.

Πεπτῶτα, per syncopen pro πεπτωκότα, ut ἑστῶτα pro ἑστηκότα. At πίπτωκα, cujus accusativus est hoc πεπτωκότα, est partic. præt. perf. πίπτωκα, cujus jam meminit.

Πεπύθοντο, Ionico anadiplasmo pro πύθοντο, ut λελάβοντο pro λάβοντο, aor. 2. med. subjunct. modi, à themate πυθάνομαι, mutuante futur. 2. πεύσομαι ex verbo πεύθομαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεπύθοιν, Ionicè dempto augmento pro ἐπεπύθοιν, quod est tertia persona dualis præt. pluſq. pas. à themate πυθάνομαι, faciente præterit. perfectum passivum πέπυσμαι, ex themate πεύθομαι, exempto ε. Homer. Iliad. ρ. οὐδέ ὅ γ' οὔπω φῶτε πεπύθοιν Πατρόκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præter. perfect. act. verbi πίνω, mutuatitium ex themate πόω.

Περάαν, Ionico pleonasmo τοῦ α, vel Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro περᾶν, infinitivo præsent. act. à themate περάω.

Περῆσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem περάω, faciente fut. 1. act. περήσω. Alioqui idem & περέσω facit, quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis, illud Poëtis & Ionicè scribentibus familiarius est.

Πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρθαι, ut ἐλέχθαι pro ἐπελέχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à them. act. πέρθω. Etymolog. & Varin.

Περιδδείσασα, ectasi poëtica pro περιδείσασα, metri causa, partic. aoristi 1. act. à themate περιδείδω, unde & præteritum med. περιδείδια.

Περιέλεσθαι, apud Hesychium legitur expositum κόψον, ἀφελεῖν, est autem aor. 1. med. imperat. modi à themate περιαιρέω, futur. etiam 1. περιελῶ mutuante ex inus. themate περιέλω, unde aor. 1. περιεῖλα.

Περιέφθιμεν, aor. 1. pass. verbi activi περιέπω, carens augmento. Eustath.

Πεκνήδεο, Ionica diſſolutione diphthongi pro πεκνήδεσο, præſ. imper. paſſ. è them. πεκνήδομαι.

Πεκπαρῶμαι, aor. 2. paſſivus infinitivi modi, à themate act. πεκπείρω.

Πεκπαυοίλω, Atticè pro πεκπαυσῖμι, ut ποιοίλω pro ποιοῖμι, præſ. opt. act. à them. πεκπαύω.

Πεκπλομβώων ἐνιαυτῶν, apud Homerum per ſyncopen uſurpatum ajunt pro πεκπλομβώων ſeu πεκπολεμβώων, à them. πεκπόλομαι, ſyncopen itidem paſſo pro πεκπέλομαι ſeu πεκπολέμαι.

Πεκίχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro πεκίχου, aor. 2. med. imper. modi, à them. act. πεκίχω, mutuante fut. 2. πεκιχῶ à πεκιχέω, unde & infin. πεκιχέσθαι.

Πεκφάς, part. aor. 2. act ab inuſ. verbo πεκφήμι, pro quo πεκφαίνω uſurpatur.

Πεκράς, partic. præſ. act. à them. πέρνημι.

Περρεθήκοϐ, apud Heſych. pro πεκιθήκοϐ, procul dubio metri cauſa ſublato ι, & geminato ρ. Sic περρέχην, quod idem exponit ὑποκρίνειν, poſitum eſt pro πεκίκειν.

Πέρσαι, aor. 1. act. infin. modi, à them. πέρθω.

Πεσέεσθαι, Ionica diphthongi circumflexæ diſſolutione pro πεσεῖσθαι, fut. med. verbi πίπτω ex πεσέω.

Πεσέμεν, Ionicè pro πεσεῖν, futurum 2. act. ejuſdem πίπτω ex eodem πεσέω.

Πεσέπεσον, aor. 2. act. imper. modi, ab eadem origine.

Πεσέομαι, Doricè ſeu Aeolicè pro πεσοῦμαι, futur. med. ab eodem themate.

Πέσῃσι, Ionica paragoge pro πέσῃ, aor. 2. act. ſubjunctivi modi, ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. eſt 2. act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2. πεσῶ ex πεσέω. Alioqui πέσον eſt etiam aor. 2. act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi ejuſdem.

Πεσὼν, partic. aor. 2. act. ab eodem them. Facit enim aor. 2. indic. ἔπεσον, ex fut. 2. πεσῶ.

Πέζωσαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπέζωσαν, aor. 1. act. ind. modi, à them. πεπάζω: unde & aor. 1. opt. πεπάσαις, & partic. πεπάσας.

Πεπίθοιν, itidem pro ἐπεπίθοιν, tertia dual. præt. imp. paſſ. à them. πέπομαι.

Πέπυ, Ionicè aut Doricè pro πέπων, ab eod. them.

Πεύθοίαϐ, Ionicè pro πεύθοιϐ, præſens optativus paſſ. à themate πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi reſolutione pro πεύσῃ, ſecunda perſona ſing. fut. 1. med. indicativi modi, ab eodem πεύθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι: nam id fut. πεύσομαι, hinc mutatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

Πέφαμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. φάω, ſignificantis φονεύω, cujus tertia perſ. πέφαται, & inf. πεφάσθαι. At πέφαμαι ſive πέφασμαι eſt præt. perf. paſſ. verbi act. φαίνω.

Πεφαργμέναϐ, particip. præt. perf. paſſ. à them. act. φάργνυμι faciente fut. 1. act. φάρξω. Habent autem methateſin hæc literarum pro πεφραγμέναϐ, φράγνυμι, & φράξω: quorum thema eſt φράσσω ſeu φρήγω.

Πεφασμένοϐ, partic. præt. perf. paſſ. commune verbi φάω, ſignificantis φονεύω, & thematis φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαιμένοϐ.

Πεφασμένοϐ, part. præt. perf. paſſ. à them. φείδομαι.

Πεφευγοίην, Attico metaplaſmo pro πεφύγοιμι, ut tradit Euſtath. Hoc autem πεφύγοιμι eſt præt. med. act. opt. modi, à themate φεύγω.

Πέφλωα, præt. perf. med. verbi φλάω, τροπὴ habens τὸ α pro πέφαυα. Sic καίνω facit κέχλωα. Niſi potiùs hæc ſcribenda ſunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, ut πέποιθα quoque, & λέλοιπα, ac ſimilia retinuere diphthongum, mutata tantùm priore ejus litera. Idem de μέμηνα dicendum eſt & ſimilibus aliis.

Πεφήσεαι, Ionica diphthongi reſolutione pro πεφήσῃ, ſignificante φονευθήσῃ fut. paulò poſt verbi φάω, facientis futur. 1. φήσω. Communè tamen idem eſt verbo φάω ſignificanti φαίνω: unde πεφήσεται Euſtath. ex. φανήσεται. At πεφέσεται eſt fut. paulò poſt verbi act. φείδω.

Πεφειδέσθαι, aor. 2. med. infin. modi, à them. φείδω, habens Ionicum anadiplaſiaſmum pro φιδέσθαι, ut λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, fut. paulò poſt verbi φιδέω, quod ex fut. 2. φιδῶ in præſens abiit. Niſi malis eſſe fut. 1. med. verbi πεφιδέω, facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo ſeu Syracuſano. Euſtath.

Πεφιδοίμεν, πεφίδοιτε, aor. 2. med. optativi modi, à themate φείδω faciente fut 2. φιδῶ: anadiplaſiaſmum Ionicum habens pro φίδοιτε, ut λελάθοιτο pro λάθοιϐ.

Πέφνε, poëtica augmenti detractione pro ἔπεφνε: quod Etymol. deducit ex φονάω. Alij à themate πέφνω, derivato ex eodem φονάω, facto anadiplaſiaſmo & ſyncope; vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφοβήαϐ, Ionicè pro πεφόβεωϐ ſeu ἐπεφόβεωϐ, præt. pluſq. perf. paſſ. indic. modi, à them. act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήαϐ ectaſin vocalis habere pro πεφόβεατο, ut πεποτήαται ſuprà pro πεποτέαται.

Πέφραδε, præt. perf. med. ejuſdem φράζω, facientis fut. 2. φραδῶ Vnde imperat. πέφραδε, ſignificans ἀπόφηνον; quanquam eum nonnulli putant eſſe aor. 2. & habere anadiplaſiaſmum Ionicum pro φράδε. At πέφρασμαι, eſt præter. perfectum paſſ. ejuſdem thematis.

Πεφράδαϐ, itidem Ionico more uſurpatum pro πεφράσμοι ἦσαν, præt. pluſq. perf. paſſ. verbi act. φράζω.

Πέφραδε, in aor. 2. act. ejuſdem thematis reperitur poſitum pro ἔφραδε, ut λέλαϐε pro ἔλαϐε. Sic in infinitivo πεφραδεῖν pro φραδῶν, itidem anadiplaſiaſmo Ionico. Pro quo πεφραδέειν, Ionicè vel Doricè πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplaſiaſmo Ionico pro ἐφραδέτην, tertia perſ. dual. aor. 2. πέφραδον, qui & ipſe anadiplaſiaſmum illum habet pro ἔφραδον.

Πέφρασμαι, pro πέφρασμαι dicitur, verſo σ in δ, ut κέκασμαι pro κέκασμαι. præt. perf. paſſ. ejuſdem them. φράζω, unde partic. πεφραδμένοϐ.

Πέφυκαν, pro πεφύκασι, dici dialecto Chalcidica annotat Varin. ut ἔχηκαν pro ἔχήκασι. Eſt autem πέφυκα præt. med. verbi φύσω, unde partic. fœm. gen. πεφυκύῖα.

Πεφυγμένοϐ, apud Homerum pro πεφυγμένοϐ reperitur, ἀφ' οὗ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, ut πεπυσμένοϐ, quoque dicitur pro πεπυσμένοϐ, partic. præt. perf. paſſ. à them. φεύγω, habens nihilominus ſignificationem activam, & modò genitivum in conſtructione recipiens, modò accuſativum: legimus enim apud Homerum non ſolùm πεφυγμένοϐ ὀλέθρου, ſed etiam πεφυγμένοϐ ἀϊδῆλον, ut Euſtath. quoque annotavit.

Πεφύγω, præſens è præterito medio πέφυγα factum more Syracuſano. Alioquin eſt præt. med. ſubjunctivi modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ionicè pro πέφυγα, itidemque partic. πεφυζώς, pro πεφυγώς, ut refert Euſtath. Quidam tamen ex them. φυζέω derivare malunt.

Πέφυκα, præter. perf. act. verbi φύω, facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit thema πεφύκω, more Siculo & Syracuſano, ut πεφύγω ex πέφυγα. Vnde præt. imperf. ἐπεφύκην, apud Heſiod. in Theogon.

Πεφύχθαι, præt. perf. paſſ. infin. modi, ex act. them. φύχω, faciente fut. 1. φύξω. At περιφαμένοϐ eſt partic. præt. perf. paſſ. ſed à them. φυεσάω.

Πεφώρατται, præt. perf. paſſ. à verbo act. φωράω faciente fut. 1. φωράσω. Idem tamen & φωρήσω facit, ſed magis Ionicè, unde particip. præt. perf. paſſ. πεφωρημένοϐ, apud Heſych.

Πῆλε, Ionicè & poëticè detracto augmento pro ἔπηλε: aor. 1. act. verbi πάλλω, ut ψάλλω facit ἔψηλε: unde & partic. πήλας, & infin. πῆλαι.

Πημάνεις, aor. 1. act. optat. modi, Aeolicus pro πημαίνοις, à themate act. πημαίνω faciente in aor. 1. indicat. modi, ἐπήμηνα. Ab eodem eſt futur. med. πημανέομαι. Item aor. 1. paſſ. πημάνθη, augmento carens pro ἐπημάνθη, ex quo infin. πημανθῆναι.

Πῆξε, aor. 1. act. indic. modi, à them. πήγνυμι ſeu πήσσω faciente fut. 1. act. πήξω: caret autem augmento pro ἔπηξε, more Ionico & poetico.

Πῆχθεν, Bœotica ſyncope, & ſimul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν, aor. 1. paſſ. indic. modi, ab eodem them.

Πιαυάτω, aor. 1. act. imper. modi, tertiæ perſonæ, ex prima πίαυον, à them. πιαίνω, faciente fut. 1. πιανῶ, & aor. 1. ἐπίαυα. Vnde & in ſubjunct. πιάνῃ.

Πίε, aor. 2. act. imperat. modi, à them. πίνω, faciente fut. 2. πιῶ, aor. 2. ἔπιον.

Πίεαι, Ionica vocalis circumflexæ reſolutione pro πιῆι, aor. 2 vel fut. 2. act. infin. modi, à them. πίνω, faciente fut. 2. act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πιέσθαι.

Πιέζειν, Ionicè ſeu Doricè pro ἐπίεζον, abjecto ſimul augmento, præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίῃ, aor. 2. act ſubjunct. modi: ab eodem them.

Πίηθα, Aeolica paragoge pro πίῃς, aor. 2. act ſubjunct. modi, ab eodem.

Πίηται, Ionica diphthongi reſolutione pro πίθῃ, vel potiùs paragoge Ionica aor. 2. med. ſubjunctivi πίωμαι, ex act. themate πέθω.

Πίθι, metaplaſmo uſurpatum pro πίς, ut κλύθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε: ut in illo proverbiali dicto, ἢ πίθι, ἢ ἄπιθι. Eſt autem πίς aor. 2. act. imperat. modi, à them. πίνω, faciente F. 2. πιῶ.

Πιθοίαϐ, Ionicè pro πίθοιϐ, aor. 2. med. opt. modi, à them. act. πέθω, faciente fut. 2. πιῶ.

Πιμπρᾶς, partic. præſ. act. ex them. πίμπρημι.

Πινέμεν Doricè pro πίνειν: præſens infin act. à them. πίνω.

Πιόμαι, pro πίομαι, uſurpatum reperitur frequentiſſimè, ita ut & τὸ πίομαι uſu interdicant: unde partic. πιόμενοϐ pro πιόμενοϐ, id eſt, πίειν μέλλων. fut. 1. vel 2. med. verbi πίνω, facientis itidem πιῶ in activa voce: habens ſyſtolen diphthongi, & accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγέομαι uſurpari ſcimus. Notandumque eſt ι in hoc futuro produci, ac ſi præſentis eſſet temporis: ut apud Homer. Odyſſ. κ. πολεμίζειν δὲ κομεῖ ὕλης, Πιόμενοϐ, bibiturus.

Πίσυ, quod Heſych. exp. ποτίσαι, potum præbere, eſt aor. 1. act

infin.modi,à them. πιπίσκω faciente fut.1.πίσω, ex inusit.theme πίω. Frequens apud Hippoc. Itidem πίσῃ ex Eupol.affert Eustath. pro πῖθι.

Πισώθην, dual.aor.1.pass.imper. modi, ex prima persona πισώθην: ea autem est à them.act.πισόω: unde & aor.1.med. πισώσαιτο augmento carens pro ἐπισώσαιτο. Ambo apud Homerum.

Πίσω & πίσομαι, in fut.1. act. & medio à them. πίνω, in usu esse, ut πίομαι & πίεμαι, tradit Eustath. Attamen πίσω transitivum potiùs est, ut ex eodem docui in Πίσυγι paulò antè, necnon ex Hesych.

Πίτνα, Ionicè & poëticè pro ἐπίτνα, omisso augmento. præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτνας, vel ex them. πίτνημι, τροπῇ τῆ ης α, ut dicitur ἔβα pro ἔβη. Ex quo πίτνημι est præsens partic. πιτνάς.

Πιὼν, partic. aor.2.act.à them. πίνω, faciente fut. 2. πιοῦμαι, ex inusit. πίω.

Πλαγχὼν, ut quidem nonnullis recentioribus grammaticis placet, est partic. aor. 2. poeticè geminatum habens γ pro πλαγὼν, à them. πλάζω, faciente fut. 2. πλαγῶ, aorist. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos grammaticos & lexicographos non reperiam mentionem participij πλαγγὼν, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάγχθη, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐπλάγχθη. aor. 1. pass. verbi πλάζω, habens epenthesin τοῦ γ, euphoniæ causa. Nisi ex πλάγχω aliquis derivare malit.

Πλακὲς, part.aor.2.pass.à them. πλέκω, faciente fut.2. πλακῶ, aor. 2. ἔπλακον, verso ε in α, ut τρέπω τραπῶ facit.

Πλέειν, Ionica seu poetica epenthesi τοῦ ι, pro πλεῖν.

Πλεῖϑι, Ionico metaplasiasmo pro πλεῖ, seu πλεῖς, ut ζεῖϑι pro ζεῖς, seu ζῇ, & στῆϑι paulò antè pro στῆς. præsens imper. act. à them. πλέω.

Πλεῖϑε pro ἔπλευσε usurpatum afferunt nonnulli: ἔπλευσε autem est præter.imperf.verbi πέλομαι, syncopen passum pro ἐπέλασε.

Πλεύσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro πλεύσῃ, fut. 1. med. verbi act. πλέω.

Πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται, Doricè pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται, itidem fut. 1. med. ab eod. them. πλέω, faciente fut. 1. act. πλεύσω, assumpto υ.

Πλεγλῶμαι, aor.2.pass.infin.modi, à them.act.πλήσσω, faciente fut. 2. πλεγῶ, & aor.2. ἔπλεγον.

Πλῆ, Ionicè seu poeticè detracto augmento dicitur pro ἔπλησε aut ἐπέπληϑε, itidemque πλῆϑε pro πέπληϑε seu ἐπέπληϑε, præt.pluscq.perf.pass. verbi act. πίμπλημι, facientis fut.1. act. mutuatitium πλήσω, vel etiam verbi πλάω, syncopen habentis pro πλαέω: nam apud Homerum scimus πλῆϑε χθονὶ usurpari pro ἐπεπέλασο, & appropinquabat.

Πλῆξε, Ionicè seu poeticè detracto augmento pro ἔπληξε: aor.1. act.verbi πλήσσω, facientis fut.1.act. πλήξω.

Πλυϑὲς, partic.aor.1.pass.ἐπλύϑην, ex act.themat. πλύνω, faciente præter. perf. passiv. πέπλυμαι, tanquam ex πλύω: regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, ut μηλύω, μεμήλυμμαι, & μεμήλυσμαι.

Πλωΐσσε, Ionicè pro ἔπλωσε, abjecto primùm augmento, deinde annexo σσε, præt.imperf.act.verbi ejusdem.

Πλώεσκε, itidem Ionicè pro ἔπλωε, à them. πλώω, similiterque πλωίζεσκε, pro ἐπλώϊζε, à them. πλωΐζω.

Πνεῦσαι, aor.1.act. infinit. modi, à them. act. πνέω, faciente fut.1. act. πνεύσω, assumpto υ, ut πλέω facit πλεύσω.

Πνιγὲς, particip. aorist. 2. pass. verbi activi πνίγω facientis fut. 2 πνιγῶ, aorist.2. ἔπνιγον, & pass.voce ἐπνίγλω, unde & fut.2.pass. πνιγήσομαι.

Πνύϑι, Ionicè & poëticè detracto augmento pro πέπυστο seu ἐπέπυστο, præt.pluscq.perf.pass. verbi πυέω, ex πυύω, ut χέω facit χύϑι ex χύω.

Ποδιῶ, fut.1.act. Atticum pro ποδίσω, à them. ποδίζω.

Πόει, Atticè pro ποίει, præs.imper.act.à them.ποέω Attico pro ποιέω.

Ποϑέεσκε, Ionicè pro ἐπόϑει seu ἐπόϑει, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt.imperf.act.verbi ποϑέω.

Πόϑεσαν, aor.1.act.ind.à them.ποϑέω, faciente fut.1.act.non solùm ποϑήσω, sed etiam ποϑέσω, & quidem Atticè, ut volunt nonnulli, aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus: habet autem aor. ille Ionicam seu poeticam augmenti detractionem pro ἐποϑέσαν. Sic in infin. modo ποϑέσαι pro ποϑῆσαι dicitur: quo post Homerum Plato usus est, dicens apud Eust. σὺ μὲν ποϑέσαι ἄλλο εἶδος αἰτίας. Indeque est & κύων ἀποϑέσις rursum apud Homerum, pro ἀπόϑητος, cujus desiderio nemo teneatur.

Ποϑήμεναι, Doricè pro ποϑεῖν: à them. πόϑημι vel ποϑάομαι, ut scribit Eust. Sed alij poeticam ἔκϑεσιν habere aiunt pro ποϑήμεναι.

Ποιεῖμεν, Doricè itidem vel Ionicè pro ποιῦμεν.

Ποιῆσι, Ionica paragoge pro ποιῇ, præs. subjunct. act. à themate ποιέω.

Ποιησῶ, Doricè pro ποιήσω, itidemque ποιησεῖς & ποιησῆ, pro ποιήσεις, ποιήσῃ, & sic deinceps, fut.1.act. verbi ποιέω.

Ποιμανῶ, fut.1.vel 2.act. verbi ποιμαίνω.

Ποιοῖμι, ποιοῖης, ποιοῖη, Attica inflexione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, præs. opt. à them. ποιέω.

Ποιοῦσιν, Atticè itidem pro ποιέουσιν: genitivo plurali partic. præs.act.posito pro tertia persona plur.imperf. præs.act. Itidem à them. ποιέω.

Ποιόω, pro ποιοῖμι, Doricum esse tradunt vel Aeolicum, verso ο in ω, & subscripto ι. præs. optat.act.ab eodem ποιέω.

Ποκίζαϑε, Doricè pro ἐποκίσαϑε, sublato simul augmento, aorist.1. med. verbi act. ποκίζω.

Πολίσκεϑε, Ionicè pro ἐπολεῖϑε, seu ἐπολέεϑε, sublato primùm augmento, deinde inserto σκ. præt.imperf.pass. verbi act. πολέω. Nisi ex πολέσκω derivare malis, facto ex πολίω.

Πονεύμενον, Doricè pro πονέμενον. partic.præs.pass.à Dorico itidem them. πονεόμαι, pro πονοῦμαι. Ex quo & imperf. πονεύσϑε poeticum pro ἐπονεῖσϑε, sine augmento & contractione. Itidemque in aor.1.med. πονήσασϑε, pro ἐπονήσατο.

Πόρε, præt.imperf. vel aor.2. augmento carens pro ἔπορε, à them. πόρω.

Πόσσαγε, Doricè pro ἐπέσσαγε: præs.imper. act. à Dorico them. ποτάσσω pro ἐποτάσσω.

Ποτάγχυμμι, apud Hesych. legitur, expositum ἐποσφιγγόμην, Doricum & ipsum, à them. ποτάγχυμι pro ἐποτάγχυμι: si mendo careat.

Ποτεκλεπτόμην apud eundem legitur, expositum ἐποσπορδύομαι, Doricè itidem fortassis pro ἐποσεκλεπτόμην: significante ibi ἐποσκελίσϑαι, furtim ad aliquem duci vel pervenire.

Πότεχε, itidem pro ἐπόσεχε, à them. ποτέχω pro ἐποτέχω.

Ποτήμμι, similiter Doricè pro ἐποτᾶναι, à themate ἐπόταμι: ut in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam, τῷ κῦ νόμῳ αὐδὴ ποτήμμι.

Ποτιδεγμένῳ, pro ἐποσδεδεγμένῳ, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti: partic.præt.perf.pass. à ἐποσδέχομαι.

Ποτιδέκεται quoque Doricum est, pro ἐποσδέκεται.

Ποτίδω, eodem modo pro ἐποσίδω, aorist.2.act.subjunct.modi, à ποτείδω pro προσείδω.

Ποτιμείξαϑε, itidem pro προσεμείξαϑε, ablato simul augmento, aor. 1.med. verbi Dorici πλημμύω pro προσμίσγω.

Ποτιόσσεται, similiter pro προσόσσεται.

Ποτόσσω, itidem pro προσόζω, dicitur ab iisdem Doribus. Itidemque ποτιόσσεται pro προσνίσσεσϑαι & προσπορεύεται dicunt iidem. Quibus similia alia verba composita, necnon & nomina, crebrò occurrunt tùm apud alios Poetas, tùm apud Theocritum, apud eos etiam, qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Πραθέων, Ionica diphthongi resolutione pro πραθῶν, aor. 2. act. infin.modi, à them.act.πέρνημι, faciente fut.2.πραθῶ aor. 2. ἔπρασσον, transpositis literis ad corripiendam penultimam quę brevis esse debet in penultima fut.2. & aor.2.

Πραϑὲς, partic. aor. 2. pass. à them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω, ex πράω facto per syncopen ex περάω, ut suo loco docui.

Πρηνιχϑὲς, partic. aorist. 1. pass. à Dorico themate πραΐζω pro πρηΐζω.

Πρεπέμεν, Ionicè & Doricè pro πρέπειν, præs. infin. act. à themate πρέπω.

Πρῆξαι, aor.1.act. infin.modi, ab Ionico them. πρήσσω pro πράττω.

Πρῆσε, aorist.1.act. indic. à them. πρήϑω augmento carens, Ionico more pro ἔπρησε, vel etiam à them. πίμπρημι ex inus. πράω. Unde infin. πρῆσαι.

Πρίαιο, præsens optat. pass. à them. πρίαμαι, unde & imperfect. πρίατο, augmento carens pro ἐπρίατο.

Πριϑὲς, partic. aorist. 1. pass. ἐπρίϑην, ex act. themate πρίω seu πρίζω, faciente præt.perf. pass. πέπρισμαι. Ex eodem them. est aor.1.act. infin. πρίσαι.

Πρίω, Atticè pro πρίασο: primùm enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο, exempto σ, deinde Attici πρίω, contractis αο in ω: ut Aristoph. μὴ πρίω ταῦτ' ἄδικα, præs.imperf.pass.à them.πρίαμαι. Alioqui πρίω thema quoque est, uti dixi.

Προϊδέω, præt. med. verbi προοράω seu προοπτεύω.

Προείκε, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προΐσχε, aor. 1.act.indic.à them.προΐημι faciente fut.1. act. προήσω, ex inusit. verbo προέω. Irregularis autem aor. iste est: characteristicam enim futuri commutavit characteristica præteriti, ut ἔδωκα quoque ἔθηκα, & similes alij.

Προέμεν, Ionicè seu Doricè pro προεῖναι, quod est aor.2. act. infin. modi, ab eodem them.

Πρόες, aor. 2. act. imperat.modi, ab eod. At πρόεσαν est tertia plural. aor.2.indic. ex prima singul. πρόω, ab eod.

Προήειν, præt. pluscq. perfect. act. ex perfecto προΐκα, à themate εἶμι, ex ἔω.

Προϊέμεν, Ionicè & Doricè pro προιέναι, infin. præs.act.à themate προΐημι.

Προϊήλε, aor. 1. act.indic.à them. προϊάλλω.

Πρόϊσι, aor. 2. med.imper.modi, à them.προΐημι, per contractionem factus ex πρόεσο, quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσο est aor.2.med. imper.à them. προσίημι, itidem ex Ionico πρόσεο contractus.

Προσέθε, aorist. 2. med. indic. à themate προστίθημι. Factum au-

tem est hoc προσέθε itidem ex προσέθεσο, exempto Ionicè σο. [illegible]

Προσείλε, Aor. 2. med. indic. à them. προσσυρέω, mutuante futur. 2, προσελῶ ab inus. them. προσέλω. unde Aorist. 2, act. προσεῖλον, med. προσηλόμην, cujus illud προσέλε est secunda pers. sing.

Προσελεῦμαι, fut. 2, act. indic. ejusdem them. ex quo & infin. προσελεῖν.

Προσέπαυσε Plato Atticè pro προσέπαυξε dixit: quod est Aor. 1, act. indic. à them. προσπαύζω.

Προσεπλάκην, Aor. 2, pass. indic. à them. προσπλέκω, faciente fut. 2, act. προσπλακῶ.

Προσέσθε, Aor. 2, med. indic. vel imper. modi, à them. act. προσθάομαι.

Προσήικται, quod Hesych. affert pro προσέοικε, est præt. perf. pass. verbi προσεΐσκομαι. nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσῆκται, verso ε in η, & subscripto ι, à them. act. προσείκω.

Προσήκατο, Aor. 1, med. indic. à them. προσήκω faciente fut. 1, act. προσήσω, ex quo fit Aor. 1, act. indic. προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti. quam τροπὴν habent ἔθηκα quoq; ἔδωκα, ἔδυσηκα, & hujusmodi alij Aor. Vnde partic. προσηκάμενος.

Προσήσατο, fut. 1, med. ejusdem them. ex προσέω.

Προσῆχε, præt. perf. act. verbi προσέοικα, pro quo Attici προσεοίκεσαν dicunt.

Προσοίσηθε, Aor. 1, act. subjunct. modi, à them. προσοίσω mutuante fut. 1, προσοίσω ab inus. verbo προσοίω.

Πρόσυτο, Aor. 2. med. opt. modi, ab act. them. προσύμι, ut προσθοίτο à προσίθημι. Vide Πτοίμην.

Πρόσω, vide in Πρόσ.

Πρόσχες, Aor. 2, act. subjunct. modi, à them. προσέχω mutuante fut. 2, προσχῶ ex inusit. them. προσχέω. unde particip. προσχών, & media voce προσχόμενος.

Προσπαμμείμην, Aor. 2, med. opt. modi, à them. προσπέμνω faciente futur 2, προσπαμῶ.

Προσπεδάκεσαν, pro προσεδάκησαν, ab initio Doricum est, in fine Ionicâ diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προσπάπτω Doricum est pro προσάπτω.

Προσπεδέμενος similiter Doricum est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσδεδεγμένος vel προσδεχόμενος. à Dorico them. προσπεδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προσπέδευ quoq; pro προσπέδεσον, à προσπεδάω pro προσεδάω.

Προσπελᾶν, eodem modo pro προσελᾶν. quod est Aor. 2, act. infin. modi, à them. προσσυρέω faciente fut. 2. προσελῶ, ex inus. them. προσέλω. Similiter προσπόσομαι significans προσβλάπτω, est pro προσποσόμαι: quod Aeolicum esse ferunt pro προσπόθομαι. Necnon προσπτυσσοίμεθα pro προσπτυσοίμεθα.

Προσσάλεν, Attica synæresi pro προσέβαλε: Aor. 2, act. indic. à them. προσβάλλω.

Προσσῆν, itidem pro προσέβην: Aor. 2, act. indic. à them. προσβήσομαι. Sic Προσσγράφε pro προσέγραφε. Προσδιδάξατο pro προσεδιδάξατο: Aor. 1, med. à προδιδάσκω. Προσδώκας pro προσέδωκας, Aor. 1, act. infin. à them. προσδίδωμι. Προσθῆκα pro προσέθηκα. Aor. 1, act. indic. à them. προσθήσω. Προσκεκινδύνευκε pro προσεκινδύνευκε. Προσπεμψε pro προσέπεμψε: Aor. 1, act. indic. à them. προσπέμπω. Προσπύθοντο pro προσεπύθοντο: Aor. 1. à προσπεύθω. Προσπίθει pro προσέπιθε. præt. imperf. verbi προσπίθημι ex προσπιθέω. Προσπεφέποντο pro προσεπεφέποντο. præt. imperf. pass. à them. act. προσπέφω. Προσπύσω pro προσέπυσω. Aor. 1, act. à προσπύθω. Προσφέλες pro προσέφελες. imperf. à them. προσφέλω, augmento etiam carens pro προσώφελες. Προσχὲν pro προσέσχεν. & προσχόντο pro προσίσχοντο, itidem fine augmento pro προσέσχοντο. In alijs quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε & ο, vel οο, ut usus abundè docet.

Πρόσωμαι, Aor. 2, med. subjunctivi modi, à them. act. προσίημι: cujus prima plur. προσώμεθα, & tertia προσῶνται.

Πτοίλω, Aor. 2, act. opt. modi, à them. ἵπτημι, ut φοίλω ab ἵσημι.

Πτοίμην, partic. Aor. 2, med. ab eodē them. ut φοίμην ab ἵσημι.

Πτόμην, Aor. 2, med. indic. ejusdem verbi, augmento carens pro ἐπτόμην. Vnde infin. πτόσθαι, & in comp. Δμπτόσθαι apud Eurip. initio Medeæ.

Πτέσθαι, Aor. 2, med. infin. modi, syncopen habens pro πετέσθαι, à them. πέτομαι. unde comp. ἐμπιπτέσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτέω derivare malunt.

Πτλῶμαι, Aor. 2. act. verbi ἵπλημι in inf. modo, ut ab ἵσημι est φλῶμαι.

Πτήσω, fut. 1, act. indic. à verbo ἵπτημι, ut φήσω ab ἵσημι, ex inusit. them. πτάω.

Πτοίμην, (unde in compos. apud Plat. in Phœd. ἀνάπτοιτο) Aor. 2, med. opt. modi, syncopen habens pro πετοίμην, à them. πέτομαι. Quidam tamen à πτέω derivare malunt, qui etiam addunt pro πτέμην dici ut θοῖτο pro θέτο, οἶτο (unde προσσοιτο) pro ἔτο.

Πτυχθὲς, partic. Aor. 1, pass. ἐπτύχθην, ex act. them. πτύσσω faciente fut. 1, πτύξω.

Πτωκάζεμεν, Ionicè sive Doricè pro πτωκάζειν. præsens infin. act. à them. πτωκάζω.

Πτώσω, fut. 1, act. indic. verbi πίπτω ex πτόω.

Πυθέσθαι, Aor. 2, med. indic. à them. πευθάνομαι seu πύθομαι; faciente fut. 2, πύθεσθαι. unde & partic. πυθόμενος.

Πύθε, Ionicè seu Doricè pro πύθου. Aor. 2, med. imper. modi, ab eodem them.

Πύθηαι, Ionicè itidem pro πύθῃ. Aor. 2, med. subjunct. modi, ab eodem.

Πυθοίατο, Ionicè rursum pro πύθοιντο. Aor. 2. med. optat modi. ab eodem. At πύθοντο est Aor. 2, med. indic. modi, ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πύσω, fut. 1. act. verbi πύθω significantis, putrefacio. unde & particip. Aor. 1, pass. πυθεὶς.

Πῶ, pro πόθι per ectasin dici, in præs. imperat. act. à them. πῶμι, volunt quidam recentiores grammatici, cujus apud veteres grammaticos & lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro ποῦ.

Πώλεαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ. secunda pers. præs. indic. à them. πωλέομαι.

Πωλέεσκε, Ionicè itidem pro ἐπώλεε, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. ejusdem them πωλέω.

Πωλέσκετο quoq; Ionicum est pro ἐπωλέετο, detracto itidem augmento & inserto σκ, ut suprà in Πολέσκετο. Quidam tamen ex πωλέσκομαι derivatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμεν, Ionicè seu Doricè pro ἐπωλεῖμεν, sublato simul augmento. præt. imperf. ejusdem πωλέομαι.

Πώλησαι, Ionicè pro πωλῆσαι dissoluta diphthongo. fut. 1, med. ejusdem πωλέομαι.

Πώσω, ut 1, act. verbi πίνω, ex them. πῶμι seu πόω.

P

Ῥᾶγὲς, partic. Aor. 2, pass. ἐῤῥάγην, ex activo them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente fut. 2, act. ῥαγῶ. Vnde & fut. 2, pass. ῥαγήσομαι.

Ῥᾰνθὲς, particip. Aor. 1, pass. ἐῤῥάνθην, ab act. them. ῥάνω, faciente præt. perf. act. ἐῤῥᾰγκα, pass. ἔῤῥαμμαι. Ab eodem est Aor. 2, subjunct. ῥάω, 1. facit enim fut. 2, act ῥαῶ.

Ῥάσσετε, Aor. act. imper. modi, à them. ῥάζω pro ῥάνω, apud Homerum. unde & præt. perf. pass. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥασμένοι εἰσί. Scribitur & ῥάσσατε duplici σ, metri causa.

Ῥᾰχθὲς, partic. Aor. 1, pass. ἐῤῥάχθην, ex them. act. ῥάσσω.

Ῥέε seu ῥέεν, Ionic & poeticè dempto augmento pro ἔῤῥεεν. præt. imperf. act. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ionicè itidem pro ἔῤῥεζε, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

Ῥεῖ, Ionica rursum & poetica epenthesi τῦ ι, metri causa, pro ῥή. præs. subjunct. act. à them. ῥέω pro ῥέω,

Ῥέξεις, Aor. 1, act. opt. modi, à them. ῥέζω. Alii tamen sese torquere malunt in eo ab ἔζω eduendo.

Ῥεύσω, fut. 1, act. verbi ῥέω, sumpto υ, ut πνέω facit πνεύσω.

Ῥηγλῶμαι, Aor. 2, pass. infin. modi, à them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente futur. 2, act. non solùm ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ ideoq; duplicem Aoristi 2, & ἔῤῥαγον & ἔῤῥηγον. sicut à πλήσσω scimus esse non tantùm πλαγλῶναι, futur. 2, πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, ex fut. 2. πληγῶ.

Ῥηθὲς, partic. Aor. 2, pass. ἐῤῥήθην, à inus. them ῥέω faciente fut. 1, act. ῥήσω, & significante, dico. refertur ad ἀγορεύω. Ab Aoristo autem illo ἐῤῥήθην, est & fut. 1, pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, Aor. 1, act. infin. à them. ῥήγνυ seu ῥήσσω, faciente fut. 1, act. ῥήξω. At ῥηξάτω est Aor. 1, act. imp. modi, ab eodem.

Ῥήσαντο, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐῤῥήσαντο. Aor. 1, med. indic. modi, ab inus. them. significante, dico, & faciente fut. 1, act. ῥήσω. Vnde & partic. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥικνώσεται Ionica diphthōgi dissolutio pro ῥικνώσῃ. fut. 1, med. verbi act. ῥικνόω.

Ῥίπτασκον, Ionica syncopé pro ῥιπτάζεσκον. hoc autem ῥιπτάζεσκον Ionicum itidem est pro ἐῤῥίπταζον, adjecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥίπτεμεν, Atticum est pro ῥίπτομεν, ab act. them. ῥίπτω.

Ῥιφθὲς, partic. Aor. 2. ἐῤῥίφην, ex them. act. ῥίπτω faciēte fut. 2, ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratā, ut ῥάπτω ῥαφῶ unde Aor. 2, ἔῤῥιφον, & voce pass. ἐῤῥίφην. At Aor. 1, est ἐῤῥίφθην unde ῥιφθῶμεν in infin. & partic. ῥιφθὲς, item fut. 1, pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥυὲς, partic. Aor. 2, pass. ἐῤῥύην, ex act. them. ῥύω, eundem significante quod ῥέω.

Ῥύεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. impe. pass. à them. ῥύομαι.

Ῥύηθι, itidem Aor. 2, pass. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύην, ut τύπηθι ab ἐτύπην.

Ῥύσομαι, fut. 2, pass. ex Aor. 2, ἐῤῥύην, fac ex them ῥύω.

Ῥύωλῶμαι, Aor. 1, pass. infin. modi, à them act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἐρυμαι: præt. perf. pass. ejusdem them. ῥῦω seu ῥύομαι. Nisi potiùs per synæresin factum est ex ῥύομαι, ut λεῖμαι ex λέομαι. Certè ἔδμαι pro ῥύεδμαι, dici infrà annotabo.

Ῥύοντο, itidem pro ἐῤῥύοντο: præt. imperf. ejusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυπόω, Ionico pleonasmo τῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυπῶ dicitur, ut ὁάω pro ὁῶ, βοάω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est Aor. 1, med. imperat. modi, à them. ῥύομαι.

Ῥῦτο, per synæresin pro ῥύετο dici tradunt grammatici veteres, quemadmodum λῆτο quoq; contractione Attica pro λίετο usurpari novimus

Ῥύτο, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσεν, est præt. plusquamperf. pass. ab eodem them. ῥύομαι, Ionico more seu poetico abjectũ habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, ut λύτο pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, ut λύτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωθὲς, particip. Aor. 1, ἐῤῥάωθ-ν, ex act. them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἐῤῥωσμαι.

Ῥώσω, fut. 1, act. ejusdem them. ῥώννυμι seu ῥόω, ut χώννυμι seu χόω facit χώσω. Vnde in media voce ῥώσομαι,

Σ

Σαμαίνετω, ab Epicharmo usurpatum pro σφριγάτω, teste Hesychio, Doricum est pro σημαίνετω, à Dorico itidem themate σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπὼν, particip. Aor. 2, act. à them. σήπω faciente fut. 2, act. σαπῶ, ut λήχω λαχὼ, πλήσω πλαγῶ. unde Aor. 2. ἔσαπον, & in pass. ἐσαπῶν, ex quo infinit. pass. σαπῆναι, & particip. σαπὰς.

Σαρεῖ, fut. 1, act. verbi σαίρω, ut χαίρω facit χαρῶ. Vtitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecubâ, dicens, Σαίρειν τε δῶμα, κερκίσιν τ' ὑφεστάναι. At σαροῖ, est à verbo σαρόω, quod huic σαίρω est synonymum.

Σαφλωιῶ, fut. 1, act. verbi σαφλωίζω, Atticum pro σαφλωίσω.

Σαχθὲς, particip. Aor. 1, pass. ἐσαχθ-ν, ex act. them. σάττω.

Σάω apud Homerum modò est tertia persona præt. imprf. activi, modò secunda præsentis imperativi, per apocopen pro σάωζε, ut σ' ἔπε pro σ' ἔπεσε seu σ' ἔπεζε, à them. σαώζω. in imperfecto autem Ionicam habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σάε, verso ε in ω more Dorico, ex them. pass. σάομαι, faciẽte imperat. σάεο, σάε. Quin & secunda persona præt. imperf. pass. ἐσάόμην eodem modo esse potest hoc σάω detracto augmento, pro ἐσάε.

Σβέσι, Ionica seu poetica augmenti detractione pro ἔσβεσι. ut σβέσαν pro ἔσβεσαν. Aor. 1, act. verbi σβέννυμι ex inus. them. σβέω, faciente fut. 1, act. σβέσω, præt. perf. pass. ἔσβεσμαι, & Aor. 1, pass. ἐσβέσθην unde infin. σβεσθῆναι, particip. σβεσθὲις, & fut. 1, pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι quoq; esse dicitur fut. 1, med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2, pass. ex pr. 2. ἔσβλην. nam fut. 2, σβῶ, facit Aor. 2, ἔσβον, unde in pass. ἐσβήν, ex quo σβήσομαι. Certè futuri 1, act. σβήσω, vel Aor. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos grammaticos aut lexicographos.

Σεβάσθησαν, Ionica augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν. Aor. 1, pass. à them. σεβάζομαι.

Σαωθὲις, particip. Aor. 1, pass. ἐσάωθ-ν, ex act. them. σάω faciente fut. 1, σάσω.

Σέσυγμαι, præt. perf. pass. verbi ξύττω. Vnde in fin. σεσύχθαι.

Σεσωρῦῖα, particip. fœm. gen. ex præt. medio σέσωρα, derivato ex σωρέω significante ἀκρίτως μόλῶ, seu ἀκρίτου μεσδιαμμε πάχω. Dicitur etiam σεσηρῦῖα Varir

Σεσῶὸς, præt. perf. pass. infin. odi, à them. activo σάω faciente fut. 1, σάσω.

Σέσηπε, præt. perf. med. verbi σήπω, facientis fut. 2, non solùm σαπῶ, sed & σηπῶ. unde particip. σεσηπὼς.

Σέσηρα, vel potius σέσηρα, pr. med. verbi σαίρω, ut φαίνω facit πέφηνα seu πέφαγα. unde particip. σεσηρὼς, & fœm. gen. σεσηρῦῖα. pro quo paulo antè habemus σεσαρῦῖα. Quidam à σήρω derivare malunt.

Σεῦα Ionica augmenti detractione pro ἔσεῦα: Aor. 1, act. verbi σεύω carens futuri literalis & characteristica, ut ἔχεα. Itidem voce medii σεύατο pro ἐσεύατο. unde particip. σευάμενος.

Σεύθω, per syncopen pro σεύαθω usurpari ajunt grammatici quidam recentiores. hoc autem σεύαθω est tertia persona Aoristi 1, med. imp. σεῦαι. eodem them σεύω.

Σέψαθ, Aor. 1, med. in à them. act. σέβω: passivus autem Aor. 1, infin. ab eodem tm. est σεφθῆναι.

Σήκωθεν, Bœotica syncope pro ἐσηκώθησαν, abjecto simul augmento more Ionico. Aor. 1, pass. indic. modi, à them. act. σηκόω. Apud Suid.

Σημανέω, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ. fut. 1, vel 2, act. verbi σημαίνω. Ab eodem & Aor. 1, act. ἐσήμηνα, cujus infin. σημῆναι.

Σιγηθὲις, particip. Aor. 1, pass. ἐσιγήθην, à them. act. σιγάω faciente fut. 1, σιγήσω.

Σιγῆν, Doricè pro σιγᾶν. prs. infin. act. ab eodem them.

Σκαφθῆναι, Aor. 1, pass. infin. modi, à them. act. σκάπτω.

Σκεδᾶ pro σκεδάσῃ per cõtractionem, exempto prius σ more Ionico, secunda pers. sing. fut. 1, med. à them. act. σκεδάννυμι seu σκεδάζω.

Σκήλη, quod Homer. usurpavit pro ξηρύνη & σκελετὸν ποιήσῃ, Eustath. ait esse potius à th. σκάω: Aor. 1, act. subjunct. modi, ut ξηρύνῃ à σκάω. nam si à σκέλλω esset, faceret σκέλῃ, ut ἀναπέλλω ἀνατείλῃ, ἀγγέλλω ἀγγείλῃ. Veruntamen σκάλλω longè diversam habet significationem. Ab eadem origine est optat. σκήλαι apud Hesychium, expositum σκιλεπύοιτο, ξηραίνοι: & infin. σκῆλαι, eandem habens expos.

Σκιόωντο, Ionicè pro ἐσκιῶντο, abjecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa, præter. imperf. pass. verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, Aor. 2, infin. modi, à them. σκλῆμι, facto ex σκλέω. unde & præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo particip. ἐσκληκὼς.

Σκοπιαζέμεν, Ionicè seu Doricè pro σκοπιάζειν, infin. præs. act. à σκοπιάζω.

Σκυλῶναι, Aor. 2, pass. infin. modi, à them. σκύλλομαι.

Σκυλμανέις, fut. 1, act. à them. σκυλμαίνω. vel etiam fut. 2.

Σμυγὲις, partic. Aor. 1, pass. ἐσμύγλω, ex act. them. σμύχω faciente fut. 2, act. σμυγῶ. versa aspirata in mediam.

Σόας, secunda pers. sing. poetici verbi σόω pro σώζω. à quo & in subjunct modo est σόῃ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἦ γὰρ δὴ μὲ σόωσι θεοὶ, ᾗ οἵκαδ' ἱκώμεθ'.

Σῦ, imper. præs pass. verbi σόομαι per cõtractionem ex σόε. unde tertia persona σόεται, per contractionem ex σοέται: & secunda plur. σόεσθε per contractionem ex σόεσθε. Alioqui σῦ est etiam pronomen genitivi casus, ex nominativo σὺ vel σός.

Σπαλὲις. Aeolicè pro σταλὲις. quod est partic. Aor. 2, pass. à them. act. στέλλω faciente fut. 2, σταλῶ. Sic ἀπολλὼ dicunt ijdẽ pro σταλλὼ.

Σπαρὲις, partic. Aor. 2, pass. ἐσπάρλω, ex act. them. σπείρω faciente fut. 2, σπαρῶ.

Σπεῖο, Ionicè pro σπῶ dicitur, resoluta primùm diphthongo ε in εο, deinde inserto metri gratia ι. Est autẽ hoc σπῶ, præsens vel Aor. 2, med. verbi poetici σπόμαι seu σπέομαι significantis idem quod ἕπομαι unde & Aor. 2, indic. ἐσπόμην.

Σπεῖρθ, itidem Ionicè dicitur pro σπῶθ, in Aoristo 2, act. subjunctivi modi, resoluta itidem vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τῦ ω, & inserto itidem metri causa ι, ut θείομεν pro θῶμεν. significat autem σπείσθω Hesychio προσεύχεσθω, ἀνηλεήσωσθω. est ἡ; ab activo them. σπῶ.

Σπεῖσαι, Aor. 1, act. infin. modi, ab act. them. σπείνδω faciente fut. 1. σπείσω, ex inus. them σπείδω. Vnde med. vocis Aor. 1, infin. σπείσασθαι, & particip. σπεισάμενος.

Σπίνδισαι, Ionicè pro ἔσπεισαι, abjecto primùm augmento, deinde annexo σαι præt. imperf. act. ejusdem verbi σπείνδω.

Σπὲς, Aor. 2, act. imper. modi, à them. σπῶ, faciente futur. 1, σπήσω, Aor. 2, ἔσπασον, ex quo factum est hoc σπὲς, pleonasmo τῦ σ, pro σπὲ, ut χὲς pro χέ. ad formam verborum in μι. nam τίθημι in Aor. 2. imper act. θὲς facit, ἵημι ἕς. Inde compos. ἀνίσπες: ambo significantia λέγε, εἰπέ. Porro videtur hoc thema σπῶ usurpatum esse pro ἕπω: ut præcedens σπῶ significans ἀνηλεήσω, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σπεῦσαι, Aor. 2, med. infinit. modi, à them. σπεύμαι facto ex ἕπομαι dempto ε & ejus loco posito σ.

Σπὲτε, secunda pers. plur. Aoristi 2, σπὲς, de quo paulo antè.

Σπόμβοι, partic. Aor. 2 med. ἐσπόμβην, ex poetico verbo σπόμβω facto ex ἕπομαι, ut paulo antè etiam annotavi in Σπέσθαι. unde comp. ἐπισπόμβοισι. Ambo apud Homer.

Σταθὲς, partic. Aor, 1, pass. ἐστάθην, ex act. them ἵστημι. ex quo Aoristo est & infin. σταθῆναι, & fut. 2 σταθήσεται.

Στὰθι pro στῆθι, ut πίμπλαθι pro πίμπληθι. præs. imper. act. à themate ἵστημι.

Στατῦμεν, στᾶτε, στᾶεν, Attica syncope pro στάιμεν, στάιτε, στάιεν. ut θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν. Aor. 2, act. opt. modi, à them. ἵστημι.

Σταλλῶμεν, Aor. 2, pass. infin. modi, ab act. them. στέλλω faciente fut. 2, act. σταλῶ, Aor. 2, ἔσταλον. Vnde particip. σταλὲις.

Στάμβω, Ionicè seu Doricè pro στένω, ut στῶμβω pro σταλῶμαι.

Στὰν, Bœotica syncope, simul cum Ionica augmenti detractione, pro ἔστασαν, ut βὰν pro ἔβασαν. Aor. 2, act. indic. modi, à themate ἵστημι.

Στὰς, participium ejusdem Aor. 2, ἵστλω, ab eodem them.

Στέλλαντο, Aor. 1, med. verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστέλλαντο, more Ionico.

Στείομβ, Ionicè pro στῶμβ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τῦ ω, & inserto metri gratia ι, ut στειομβ paulo suprà pro στωμβ. Aor. 2, act. subjunct. modi, ab eodem them.

Στέομβ, itidem pro στῶμβ, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, & systole τῦ ω.

Στερέσαι, poeticè metri causa pro στερῆσαι. Aor. 1. act. infinit. modi, à them. στερέω subserviente verbo στερίσκω.

Στεγθέμβ, apud Hesych. legitur. expositum στεγηθῶμεν. Videtur igitur habere syncopen simulq; systolen pro στεγηῦμβ. quod Ionicum seu Doricum est pro στεγηθῶμεν, ut βῦμβ pro βῶμεν.

Στέξαι, Aor. 1, act. infinit. modi, à them. στέγω ex quo & particip. Aor. 1, pass. στεχθεὶς. facit enim præt. perf. pass. indic. ἔστεγμαι, & Aor. 1, ἐστέχθην.

Στιῦτω, Eust. per syncopen factum ait ex στιέτω: quod est præs pass. verbi activi στέω facti ex στέω pleonasmo τῦ ι. Itidemq; in imperf

imperf. σεῦτο pro ἐσεύετο, Subiato simul augmento. Expe...ur verò hoc σεῦτο aliàs διεσεῦσθο, aliàs ὑπεχώρησε, aliàs ἔφυγε. quæ primaria ejus est significatio, tanquam originē trahentis ex σῶ.

Στέψας, particip. act. Aor. 1, à them. στέφω faciente fut. 1, στέψω.

Στέωμεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. Aor. 2. act. subjunct. modi, à them ἵστημι.

Στήη pro στῇ, α verso in η & ι subscripto, ut φθήη pro φθαίη, teste Eust. Alij tamen pleonasmo τὸ η pro στῇ dictum volunt. Illum sequendo, est optativi modi: hos autem, erit conjunctivi. utrobiq; autem Aoristi 2, act. à them. eodem.

Στῆλαι, infin. ejusdem Aor. 2, ἵστημι, ex eodem them.

Στῆσαι, Aor. 1, act. infin. modi, ab eodem themate, faciente fut. 1. act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτην, Ionicè & poeticè dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. Aor. 2, act. in dic. ab eodem them.

Στήω στήῃς, στήῃ, fact. am ajunt ex στέω, στέῃς, στέῃ, quod Ionicam habere diphthongi dissolutionem suprà dixi factum (in ...im) ex eo ajunt ectasi τὸ ε: vel etiam ex στέω, στέῃς, στέῃ, verso ε in η & ι subscripto. quam formationem sequēdo, ubiq; isti η subscribendum fuerit, στήω, στήῃς, στήῃ.

Στίχε. Aor. 2, act. imper. modi, à them. στείχω faciente fut. 2, στιχῶ.

Στιχθείς, partic. p. Aor. 1, pass. ἐστίχθην, ex act. them. στίζω.

Στορέσαι. Aor. 1, act. infin. modi, à them. στορέννυμι faciente fut. 1, στορέσω, ex them. στορέω. In eodem Aor. 1, act. indicativi modi poetæ στόρεσσαν dicunt, Ionicè detracto augmento, pro ἐστόρεσαν: itidemq; voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ionicè pro ἐστρατώντο, dempto primùm augmento, deinde vocali circumflexa resoluta, seu, o pleonasticè inserto. præt. imperf. verbi στρατόομαι.

Στραφῶσαι, Aor. 2, pass. infinit. modi, à them. act. στρέφω, faciente fut. 2, act. στραφῶ, Aor. 2, ἔστραφον.

Στρεφθείς, particip. Aor. 1, pass. ἐστρέφθην, ex eodem them.

Στύξαιμι, Aor. 1, act. opt. modi à them. στυγέω, mutuante ipsum à σύγω. quanquam nonnulli sunt qui fut. 1, σύξω per contract. onem facti velint ex συγήσω, exēpto η & γ ac σ abeuntibus in ξ.

Σύθεν, Bœotica syncope & Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν, Aor. 1, pass. indic. modi, à them. σεύω vel σύω. unde particip. συθάς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἐλθέ, metaplasmum habere videtur pro σύς, ut κλύθι pro κλύς, πίθι pro πίς, & similia alia. ut sit præs. imper. ab eodem σύω.

Συμβόαμεν, Doricè pro συμβῶμεν. Aor. 2, act. infinit. modi, à them. σύμβημι.

Συμπρὸν, partic. Aor. 1, pass. συμπόθην, à them. συμπίτνω, faciente fut. 1, συμπόσω, ex inus. verbo συμπόω.

Συναγόμην, participi. à poetico verbo συνάγρομαι, quod metri causa factum est ex συναγείρομαι.

Συνάεσθε, Aor. 1, med. infin. modi, à them. act. συνάείρω.

Συναρήρεκται, præt. perf. pass. indicat. modi, ab act. them. συναραρίσκω. habet autem præter augmentum Atticam reduplicationē duarum initialium præsentis literarum, ut ἀρήροται ab ἀρόω.

Συνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα. Aor. 1, act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præteriti perfecti, ut ἧκα. ἔδωκα, ἰώνηκα, & similes alii Aoristi.

Συνεθέμεθα & συνέθεντο, sunt Aoristi 2, med. indic. modi, ab act. them. συντίθημι.

Συνελεγμένα, particip. præt. perf. pass. Atticum pro συλλελεγμένα, à them. act. συλλέγω. Itidemq; participi. præt. perf. act. ab eodem them. est συνειλεχὼς pro συλλελεχὼς, Atticè augmento λε verso in ει.

Συνείληχας itidem pro συλλήληχας. præt. perf. act. verbi συλλαγχάνω ex συλλήχω. Similiter συνειλόχασι Atticè pro συλλελόχασι dicitur, quod est præt. perf. act. verbi συλλέχω, habens Atticè rursum ε mutatum in ο.

Συνεσέφρησε, Attica syncope pro συνεισεφρόνησε. Aor. 1, act. verbi συνεισφορέω.

Συνες, Aoristi 2, act. imper. modi, à them. συνίημι. unde secunda plur. συνέτε.

Συνεῶν, Atticum fut. 1, verbi συνετίζω pro συνετῶ.

Συνέτο, Aor. 2, med. indic. modi, ab eodem them.

Συνῆκα, Aor. 1, act. verbi συνίημι, ut paulo antè dixi in Συνέηκα.

Συνῆτο, Ionicè exempto σ pro συνῆστο, ex quo postea cōtractione Attica fit συνῶτο. est Aor. 2, med. imper. modi, à them. συνίημι.

Συνιέμεν, Doricè vel Ionicè pro συνιέναι: quod est præs. infin. act. vel à them. συνίημι vel à συνέω, συνίημι significante συμπορεύομαι.

Συνίην, pro συνίεσαν, est præt. imperf. act. verbi συνίημι, mutuatitium à them. συνιέω.

Συνιήσκει, Ionicè pro συνιάσκει, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi συνιάω.

Συνενέατται, Ionicè pro συνηνέωνται. præt. perf. pass. ex act. verbo συνηνέω.

Συνοχωκότες, part. præteriti perf. act. συνόχωκα, Ionico more carentis augmento, & præter augmentum habentis amissum etiā, ι præterea; passi τροπὴ τῆς ηὰς ω, pro συνώχηκα, à them. συνοιχέω. Apud Homer. Iliad β, de humeris Therſitæ, Κυρτὼ, συνοχωκότε Hesych. habet συνοκαχότε exponens συμπίπτοντες: quoniam (inquit) συνοκωχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. & Eustath. ex συνοχὴ faciunt verbū συνοχέω ex quo particip. illud derivant. A quibus dissentire videtur Hesychius, ex συνοίχω derivatum innuens. nam ex οἴχω inquit fieri præt. med. ᾦχα, & Atticè reduplicatis initialibus literis præsentis ὄχωκα, & addita præpos. συνόχωκα.

Συρίσδω, Doricè pro συρίζω. Ii tamen συρίσδειν & συρίσδες pro συρίζειν, & συρίζας dicunt exempto ι ex vocali.

Συσῶ, Aor. 2, act. subjunct. modi, à them. σωίζω. Ex quo & participi. Aoristi 1, pass. συσθεὶς facit enim præt. pass. σωίσαμαι, ex quo Aor. 1, σωισθῆναι.

Συχεθῇ, Aor. 1, pass. subjunct. modi, à them. σωίζω faciente fut. 1, συχήσω, præt. perf. pass. σωίσηκα. Aor. 1, σωισθῆναι, facta systole vocalis longæ, ut in σύρεθλον. unde & particip. συχεθείς.

Σύτο, præt. pluſquamperf. pass. verbi σύω seu σεύω, augmento carens pro ἔσυτο, ut χύτο pro κέχυτο.

Σφαγὲς, particip. Aor. 2. pass. ἐσφάγην, ab act. them. σφάπω faciente fut. 2, σφαγῶ.

Σφαλίωμαι, Aor. 2, pass. infin. modi, à them. σφάλλω faciente fut. 2, σφαλῶ. Ex eodem est Aor. 2, pass. opt. modi σφαλεῖεν, Atticam habens syncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγιώτο, Ionicè seu Doricè apud Homer. pro ἐσφαραγήσατο, sublato etiam augmento. præter. imperf. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι. Aor. 1, act. infin. modi, à them. σφάλλω. unde & particip. σφήλας.

Σχεθέμεν, Aor. 1, pass. opt. modi, à them. act. σχάζω, faciente fut. 1, σχάσω.

Σχέθε seu σχέθον, præt. imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθὲς, particip. Aor. 1, pass. ab act. them. ἔσχω, faciente fut. 1, σχήσω, (ex them. σχέω) & præt. pass. ἔσχημαι, Aor. 1, pass. ἐσχέθην. facta systole vocalis longæ, ut in σύρεθλον. unde Aor. infin. σχεθῆναι.

Σχέμεν, Ionicè seu Doricè pro σχεῖν. Aor. 2, act. infinit. modi, ab eodem them.

Σχείω, Ionica diphthongi dissolutione pro σχῶ. Aor. 2, med. imper. modi, ab eodem them.

Σχὲς, pleonasmo τοῦ σ pro σχὲ. Aor. 2, act. imper. modi ab eodem. Similiter ἀπὸς dicitur pro ἀπὸ, & ὑπίασσες pro ὑπίασε, sequendo formam Aor. 2, imper. verborum in μι, nimirum θὲς, ἐς.

Σχήσεαι, fut. 1, med. infin. modi, ab eodem verbo ἔχω, faciente fut. 1. act. σχήσω, ex inus. them. σχέω.

Σχιδθῆναι, Aor. 1, pass. infin. modi, à them. act. σχίζω faciente præt. perf. pass. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ionicè pro σχοῖντο. Aor. 2, med. optat. modi, à verbo ἔχω faciente fut. 2, σχῶ, ex inus. them. σχέω. Idem in Aor. 2, act. facit σχοίλυ, Atticè pro σχοῖμι, ut ποιοίλυ pro ποιοῖμι: ex quo postea med. ille σχοίμην.

Σχόμην, participi. Aor. 2, med. ἐχόμην, ex eodem them.

Σχὲ, Aor. 2, med. imp. modi, ab eodem.

Σχὼν, participi. Aor. 2, act. ab eodem.

Σῶσαι, Ionicè pro ἔσωσε, abjecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa syllaba σαι. præt. imperf. act. verbi ζώω, quanquam nonnulli à σώσαω derivare malunt. Ex eodem ζώω est præt. imperf. pass. ζώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: alijs tamen id pro ζώζετο usurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse thema ζέω alterius etiam significationis. à quo est præt. imperf. pass. ζώοντο. quod Hesych. exponit ἠρεμοῦντο, ἡσύχαζον.

Σωθὲς participi. Aor. 1, pass. ἐσώθην, facti ex tertia pers. præt. perf. pass. σέσωσται, dempto σ, à them. act. ζώζω.

T

Τᾶγὲς, participi. Aor. 2, pass. ἐτάγην, ex act. them. τάσσω seu τάττω, faciente fut. 2, act. ταγῶ.

Ταθὲς, partici. Aor. 1, pass. ἐτάθην, ex act. them. τάνυ faciente præt. perf. act. τέτακα, anquam ex τάω. Inde & infin. τατῆναι.

Τακὲς, participi. Aor. 2, pass. ἐτάκην, ex act. them. τήκω faciente fut. 2, act. τακῶ. unde Aor. 2, ἔτακον, & pass. voce ἐτάκην: ex quo fut. 2, τακήσομαι.

Τάμε, Aor. 2, act. indici. modi, augmento carens more Ionico & poetico pro ἔταμε. facit enim τέμνω fut. 2, ταμῶ, unde Aor. ille 2, ἔταμον. ex quo participium ταμών. Aor. 2, pass. est ἐτμήμην, unde in subjunct. est ταμῶ.

Ταμέω, Ionica diphthongi circumflexæ dissolutione pro ταμῶ. itidemq; ταμέων pro ταμῶν, in fut. 2, act. ejusdem verbi τέμνω.

Τάρπημεν, Ionica & poetica augmēti detractione pro ἐτάρπημεν itidemq; τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. Aor. 2 pass. indic. modi, à theme act. τέρπω faciente fut. 2, act. ταρπῶ, mutato ε in α, ut in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitivo apud Homerum, τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, pro, ad satietatem usq; nos oblectavimus & exhilaravimus cibo potuq; : vel etiam simpliciter, nos satiavimus, nam & infin. pass. hujus Aoristi exponunt πλησθῆναι simpliciter. Inepti autem sunt qui in his à τέρπω deformandis sese torquent.

Ταρφήμεναι, Doricè pro τερφθῆναι. Aor. 1, pass. infin. modi, ab eodem them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφὲς,

Ταφεὶς, particip. Aor. 2, pass. ἐτάφην, ex act. them. θάπτω, faciente fut. 2, ταφῶ, propter sequentem aspiratam priore conversa in tenuem, ut in alijs quoq; fieri notum est. Itidem partic. Aor. 2. act. est ταφών. Suntq; qui Ionicam esse putent harum cognatarum literarum enallagen. ij siquidem dicunt σὺθαῦτα κιθὼν, κύβρα, βάβρακος, pro σὺτὰῦτα, χιτὼν, κύτρα, βάτραχος. Notandũ porro est hoc ταφὼν duplicem habere significationem. nonnunquam enim declarat idem quod θάψας, qui sepelivit: nõnunquam idem quod ταμβήσας & ἔκπαγλον παθών. In qua significatione sunt qui hoc participium itidem à θάπτω derivent, significante ταμβέω, nonnulli à δήπω. Vide & Τεθνηότας infrá.

Τεθαλυῖα, particip. fœm. gen. ex τέθαλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Attica syncope pro τεθείησαν. Aorist. 1, pass. opt. modi, ex Aor. 2, indic. ἐτέθην. unde & particip. τεθείς.

Τέθεικα, præt. perf. act. indicat. verbi τίθημι, Bœoticè pro τέθηκα. nam id regulare est ex fut. 1, act. θήσω. Itidemq; in præter. perf. pass. τέθμαι dicitur pro τέθημαι ut ἕκα & ἕμαι pro ἧκα & ἧμαι, à them ἵημι faciente fut 1, act. ἥσω.

Τεθελημένας dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro ἠθελημένας, in infinitivo præteriti perf. act. à them. θέλω. Sed improbatur ejus usus.

Τεθηλα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα, in præterito medio verbi θάλλω Frequens apud Homerum, unà cum particip. τεθηλώς.

Τεθηλάμεθα apud Hesych. legimus expositum αὐξηφύμθα. quod est præt. perf. med. habens terminationem passivi. ut ἐγρηγέθαμαι quoq; apud poetas reperimus pro ἐγρηγόρειναι.

Τεθηπέναι, infinitivus præteriti perf. med. τέθηπα, ex quo & particip. τεθηπώς. secundum quosdam à verbo θήπω, secundum alios ex θάπτω, inter quos est Eustath.

Τεθήσατο, Ionico pleonasmo pro ἐθήσατο. Aor. 1. med. verbi θέομαι, ex quo suprà Doricus infinit. θῆσθαι. significat autem ἐθηλάσατο.

Τέθναα, quidam κῦ συγκοπὴν τροπὴν factũ ajunt ex τέθνηκα. simplicius tamen possumus dicere esse præter. perfect. med. verbi inusitati θνάω, ut ἔσταα est ex στάω.

Τέθναθι, præsens imper. act. à them. τέθνημι, ut ἴσταθι ab ἵστημι. Apud Eust. τέθναπι scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθναίλω, Aor. 2, act. opt. modi, anadiplasiasmum Ionicum habẽs pro θναίλω. ex verbo τέθνημι facto ex θνάω. ex quo τέθνημι est prima plur. τέθναμεν, in fin. τεθναίην, & particip. τεθνάς.

Τεθναῖμεν τεθνεῖτε, τεθναῖεν, Attica syncope pro τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν: numerus pluralis præcedentis τεθναίλω.

Τεθνάκαμεν, Doricè apud Theocritũ pro τεθνήκαμεν. de quo mox.

Τεθνάμεν, Doricè pro τεθναύναι, infinit. præs. act. ab eodem τέθνημι.

Τεθνᾶσι, per synæresin ex τεθνάασι, ut βεβῶσι ex βεβάασι. De τέθναα autem (cujus tertia perf. plur. est hoc τεθνάασι) dixi paulo anté.

Τέθνασι, præs. imperf. pass. ex τέθναμαι, ut ἵσασι ex ἵσαμαι.

Τεθνειὼς, particip. præt. act. τέθνεια, quod syncopen passum esse factumq; ex τέθνεικα ajunt. hoc autem τέθνεικα Bœoticũ esse volunt pro τέθνηκα, ut τέθεικα paulo suprà pro τέθηκα: à them. θνήσκω faciẽte fut. 1, θνήσω ex θνάω. Quod porrò ad obliquos attinet hujus participii, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ο, quum metri lex postulat, modò per ω, ut quum dicit, Ἐλπήνορα τεθνειῶτα. Idem in Τεθνηὼς accidit.

Τεθνεὼς quoq; legitur apud Suidam. particip. ex præt. τέθνεα habente τροπὴν, ut ἑστεὼς ex ἕστεα, Nisi pleonasmum τῦ ε habere dicamus pro τεθνώς.

Τέθνηκα, præt. perf. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem fut. 1, act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα, ut πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut. 1. act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τεθνάω derivare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηὼς, particip. præt. perf. τέθνηκα, syncopen habens pro τεθνηκὼς, Acquod de obliquis participii τεθνεὼς dictũ est, hoc hujus quoq; obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, ut Odyss. ο, Οὐκέτι μέμνητοι τεθνηότος, ὅσ τε μετ' ἀνδρῶν.

Τεθνὼς quoq; per syncopen dicitur pro τεθνεὼς ex τέθναα, ut in ἑστὼς quoq; ex ἕστεα absorbetur α. De τέθναα autem suprà dictum est.

Τεθορεῖν. anadiplasiasmo Ionico pro θορεῖν, ut λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. Aor. 2, act. infin. modi, à θόρω.

Τεθρᾶσι, Doricè pro τεθρῆσι. præt. perf. pass. infin. modi, ab act. them. τίτρημι faciente fut. 1. τρήσω ex inus. τράω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro ὠχῦσθαι, ut Terebrari quoq; apud Latinos.

Τεκλήνατο, Aor. 1, med. verbi τεκτάινομαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.

Τικὼν, particip. Aor. 2, act. à them. τίκτω mutuante fut. 2, τεκῶ ab inus. them. τέκω, unde Aor. 2, ἔτεκον.

Τελείετο, Ionicè pro ἐτελεῖτο præt. imperf. pass. αὐαίνετον, à them. poetico τελέω pro τελέω.

Τέλεσσα, itidem sine augmento pro ἐτέλεσσα: Aor. 1, act. indic à themate τελέω faciente fut. 1, τελέσω, retento ε.

Τελειῶν, Doricè pro τελῶσι. à τελέω.

Τεμῶ, fut. 1, act, verbi τέμνω: unde in fin. τεμεῖν. Quanquam & fut. 2, hæc esse possunt. nam reperitur etiam Aor 2, τεμών. Mediæ vocis fut. 1, vel 2, est τεμέομαι.

Τέξω, fut. 1, act. verbi τίκτω, mutuatitiũ ab inus. τέκω, unde & fut. τεκῶ. In voce med. fut facit τέξομαι: at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρπο, Ionica dissoluti one diphthongi pro τέρπε. præs. imper. pass. ab act. them. τέρπω. Dores pro eodẽ τέρπεο dicunt τέρπευ.

Τέρσετο, Ionicè sine augmento pro ἐτέρσετο. præt. imperf. pass. verbi activi τέρσω. Alioqui τέρσω est & Aeolicum fut. 1, act. verbi τάρω, ut κέρσω à κέρω est.

Τέρσηνε, itidem sine augmẽto, pro ἐτέρσηνε. Aor. 1, act. indic. τερσαίνω.

Τετυγὼν, Ionico anadiplasiasmo pro τυγὼν, ut λελαβὼν pro λαβὼν. particip. Aor. 2, act. à them. τύχω, derivato ex τῶ significante λαμβάνω, ut annotat Eust.

Τέτυκα, præt. perf. act. indicativum verbi τέκω, tanquam ex τύω. Vnde præt. pass. τέτυμαι, ex quo Aor. 1, ἐτύθην.

Τετάγμαι, præt. perf. pass. indic. verbi act. τεφόω.

Τετραπόμθος, Ionico & poetico anadiplasiasmo pro τετράφθος. partic. Aor. 2, med. à them. act. τέρπω faciente fut. 2, act. τερπῶ. Homer. Iliad. ε, τετραπόμθοι φίλον ἦτορ Οἴνῳ καὶ σίτῳ, quum ad satietatem usq; amicum pectus oblectassent exhilarassentq; vino & cibo. (σω

Τετάχατο, Ionicè pro τεταγμένοι εἰσί præt. perf. pass. verbi act. τάσσω

Τετεύχατο, itidem pro τετυγμένοι εἰσί. tertia perf. plur. præteriti perf. pass. τέτυγμαι. facta ex tertia singul. τέτυκται. inserto α ante τυ, & præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquamp. τετεύχατο pro τετυγμένοι ἦσαν. Ab act. them. τεύχω.

Τετυχηκὼς, poeticè pro ὡπλισμένος, & armis instructũ esse, quasi verbo τυχέω facto παρὰ τὸ τεύχη.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, ut suprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in fut. 2, & Aor. 2.

Τετίημαι, apud poetas pro τέτιμαι seu τετιμώρημαι. præt. perf. pass. tanquam à τίω, facto ex τίνω significante, punio, ulciscor. Ab eodem verbo est particip. τετιηὼς poeticam habens syncopen pro τετικὼς, ut κεκορηὼς pro κεκορηκὼς, & similia. unde in plur. τετιηότες apud Hom.

Τεπμένος, quidam per syncopen pro τεπαμένος usurpatũ ajunt, quod est partic. præt. perf. pass. à them. πάω. Sed quid vetát dicere esse partic. præt. perf. pass τέπαμαι, ex act. them πάω; nec enim è longinquo petenda sunt quę habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro τέτλαθι. præs. imper. act. à verbo τέτλημι, ut τέθναθι à τέθνημι. Sunt tamen qui hæc Aoristi 2, esse dicãt, habereq; anadiplasiasmum Ionicum pro τλὰς & τλαθι.

Τετλαίλω, præsens opt. act. ab eodem τέτλημι, ut τεθναίλω à τέθνημι.

Τέτλαμθι, per syncopen pro τετλάμθι, ut τέθναθι pro τεθνάθι. Prima perf. plur. præt. perf. τέτλαα quod per syncopen itidem & τροπὴν τῦ η factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro præterito medio. At τετλάμθι, est in fin. Doricus pro τετλαίαι, ut in eo ipso videbis.

Τετλαίαι, præsens inf. act. ab eodem, ut τεθναίαι à τέθνημι est. Atq; ut Doricè & Aeolicè τεθνάμθαι & τεθνάμμεναι dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλαίαι itidem τετλάμθαι & τετλάμμεναι reperiri sciendum est.

Τετληὼς, Ionica syncope pro τετληκὼς, ut suprà τεθνηὼς pro τεθνηκώς. particip. præt. perf. act. τέτληκα, ex τλῆμι seu τλάω, faciente fut. 1, act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi, τέμνω ex inus. them. τμάω, ut κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετέμηκα, quod τετέμηκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, ut νεμέμηκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ & hujusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo particip. τετμημένος.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente τροπὴν τῦ ε εἰς ο, ut λέλογα & similia.

Τέτμομαι, præt. perf. med. verbi τέμνω, habens eandem τροπήν.

Τέτορα, itidem præt. med. verbi vel τέρω vel τορέω. Item τέτορα apud Hesiod. poeticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. indicat. modi, à them. activo τρέπω, habens τροπὴν τῦ εἰς α, ut ἔτραμμαι & similia alia. Vnde infin. τετράφθαι, & particip. τετραμμένος.

Τετράφατο, Ionicè pro τετραμμένοι εἰσί. ut suprà τετάχατο & τεύχατο, præt. perf. pass. indicat. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut. paulo pòst ejusdem them. ex τέτραψα secunda pers. præteriti pass.

Τετρήγη, pro τεταρρήγη seu ἐτεταρρήγη usurpant poetæ, facta syncope alterius ρ, & alterius τροπὴ ᾶς η. præt. plusquamperf. med verbi ταρρήγω. Homer. Τετρήγη δ' ἀγορή. id est ἐτετάρραχτο. Etym.

Τέτρηνε, Aor. 1, act. indic. augmento carens pro ἐτέτρηνε: à them. τετραίνω. unde & particip. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχη, præt. pluſquamperf. med. verbi poetici τρήχω significantis τραχύνομαι. unde partic. τετρηχὼς, & fœm. τετρηχυῖα. Varin.

Τετείχη,

Τετεύχη, præt. pluſquamperf. med verbi τεύχω. Vnde partic. p. τετεύχως, cum ſuo fœm. τετευγυία.

Τέτροφα, Atticum præt. perf. act. verbi τρέφω, ut κέκλοφα à κλέπτω eſt & πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτευμαι, præter. perf. paſſ. verbi activi τεύω.

Τέτρωμαι, præt. perf. paſſ. verbi activi τρώσκω, mutuo ſumptum ab inuſ. τρόω. Vnde particip. τετρωμένος.

Τέτυγμαι pro τέτυμμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ μ, ut πέπυσμαι pro πέπυσμαι. præt. perf. paſſ. verbi act. τύπτω. Niſi quis à τύκω derivari malit. Vnde infin. τετύχθαι & particip. τετυγμένος.

Τετύκοντο, aor. 2, med. indic. modi, Ionicum habens anadiplaſiaſmum pro ἐτύκοντο, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Sunt qui ex τεύχω derivent. verùm quum id facere deberet aor. 2. med. τετύχοντο, ex fut. 2, τυχήσομαι, ideo magis conſentaneum eſt ut formemus à verbo τύκω, quod Heſ. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, eſt aor. 2, infin. ab eodem them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω, Vnde partic. τετυχηκώς.

Τετύχησι, Ionicè pro τύχῃ, primùm anadiplaſiaſmo, dein paragoge. aor. 2, act. ſubjunct. modi, ab eod. τυγχάνω, ex inuſ. them. τυχέω.

Τετύχθαι, infi. præt. perf. paſſ. à them. act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cujus meminiſſe Heſych. jam dixi. At τετύχθω eſt imperat. ejuſdem præteriti ab eodem them.

Τιχθλῶμαι, aor. 1, paſſ. infin. modi, à them. act. πίκτω faciente fut. 1, act. πίξω, ex inuſ. verbo πέκω. Inde & fut. 2, paſſ. πεχθήσομαι.

Τῦ, imperf. præſens verbi vel τύω, ω & ε contractis in η, ut ζῆ pro ζάε reperimus: vel τῆμι, per apocopen. ut τλῆ pro τλήθι, ſignificat autem λάβε apud Hom. quum ait, Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθόωσα κήμη apud Hom. pleonaſmo poetico ᾱ ο pro τηλετῶσα: quod eſt particip. præſ. fœm. gen. ex verbo poetico τηλεθάω derivato ex θάλλω.

Τῆθεα, Ionicè exempto σ pro τήθεσι, ſecunda perſ. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμβι: epentheſi τοῦ α pro τίθεμβι, ut διδόαμβι pro δίδομβι. Euſt.

Τιθέατοι, Ionicè itidem pro τίθενται, tertia plur. ejuſdem them.

Τῑθέησι, Ionicè itidem pro τίθῃ. reſoluta primùm circumflexa diphthongo ῆ in έη, deinde annexa illa paragoge σι. præſens ſubjunct. act. à τίθημι.

Τίθει, præſ. imper. act. ab eodem them. mutuo ſumptum ex τιθέω, pro τίθε.

Τιθεῖμι, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Attica ſyncope pro τιθείημι, τιθείητε, τιθείησαν. præſ. opt. act. ab eodem.

Τιθέμβαι, aſſumpto metri gratia ε pro τιθέμμαι. Euſt.

Τῖθεμι, Aeolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidemque τίθεντι pro τιθέασι.

Τῑθήμβαι, ectaſi poetica dicitur pro τιθέμμαι. quod eſt Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verùm & τῑθήμβων in particip. reperitur pro τῑθέμμος, itidem ectaſi illa poetica verſo ε in η, metro ita poſtulante.

Τίνεσκε, Ionicè pro ἔπινε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε. præt. imper. act. verbi πίνω.

Τισάμβη, Ionicè pro τίσαμμι. aor. 1, med. verbi τίομαι ſignificantis, ulciſcor, punio, facit enim id futur. 1, med. τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλάθι, imper. præſ. act. à them. τλῆμι.

Τλαίλω, opt. præſ. act. ab eod. ut ἰσχίλω.

Τλάς, particip. præſ. act. ab eod.

Τλῆσαι, aor. 2, act. infin. modi ab eod. ut σλῆσαι ab ἵστημι.

Τλήσω, ejuſdem verbi eſt futur. 1, act. mutuo ſumptum ex inuſit. them. τλάω.

Τμόγλω, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτμόγησαν, in aoriſt. 2, paſſ. indic. modi, à them. act. τμήγω ſeu τμήσσω, faciente fut. 2, act. τμαγῶ. Alioqui τμόγλω Ionica itidem augmenti detractione poſſet eſſe pro ἔτμαγε, in Aoriſto 2, activo, tertia nimirum perſona ſing. ex prima ἔτμαγον.

Τμηγεῖς, particip. ex aor. 2, ἐτμήγλω, ab eod. them. τμήγω ſeu τμήσσω, retinente η in fut. 2, quemadmodum πλήσσω notum eſt facere non ſolùm πλαγείς, ſed etiam πληγείς.

Τμηθεῖσαι, itidem particip. fœm. aoriſt. 1, paſſ. ἐτμήθλω, ex act. them. τέμνω, faciente præter. act. τέτμηκα, & paſſ. τέτμημαι. de quibus ſuprà.

Τμήσω, fut. 1, act. ejuſd. verbi τέμνω, mutuatitium ab inuſ. τμάω, ut κάμνω ex κμάω ſua tempora mutuatur. Τμηξῶ autem eſt futur. verbi τμήγω ſeu τμήσσω.

Τραγεῖν, aor. 2, act. infin. modi, à them. τρώγω faciente fut. 2, τραγῶ, verſo ω in α, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2, & aoriſt. 2. plerunque brevis eſt.

Τραπέσθλω, Ionicè pro τραπῶμβι dicunt poetæ, reſoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta ſyſtole τῦ ω, & metri cauſa inſerto ε. aor. 2, paſſ. ſubjunct. modi, à them. τρέπω faciente fut. 2, act. τραπῶ, mutato ε in α, ut σέλω σταλῶ. Ejuſd. aor. 2, paſſ. infin. eſt τραπλῶναι, & particip. τραπείς: & in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμβων.

Τρώπη, Ionica augmenti detractione pro ἔτραπε. Aoriſt. 2, act. à them. τρέπω faciente fut. 2. τραπῶ, verſo ε in α. Poteſt τράπη Ionica itidem augmenti detractione & præterea Bœotica ſyncope, eſſe etiam aor. 2, paſſ. indic. modi pro ἐτράπησαν, ut τμόγλω paulo ſuprà pro ἐτμόγησαν.

Τρώφεν, Ionica augmenti detractione & Bœotica ſyncope dicitur pro ἐτρώφησαν, ut τμόγλω ſuprà pro ἐτμόγησαν. Aor. 2, paſſ. indic. modi, à them. act. τρέφω, faciente fut. 2, act. τραφῶ, mutato ε in α, ut τρέπω τραπῶ. Eſt etiam hoc idem τράφεν aor. 2, act. ex fut. 2, τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφεν, ex prima perſ. ἔτραφον.

Τρέσσαν, Ionicè & poeticè pro ἔτρεσαν, abjecto primũ augmento, deinde geminato σ metri cauſa. aor. 1, act. indic à them. τρέω, faciente fut. 1, act. τρέσω, retento ε, ut πελέω πελέσω.

Τρέφοιν, præſ. opt. act. per ſyncopen pro τρεφοίλω, quod Atticum eſt pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc hujus τρέφοιν uſum: Ἀ Φρεσὶν αὖ ἅλις ἃ τρέφοιλεν τὸ πέλας.

Τελαχθλῶσαι, aor. 1, paſſ. infin. modi, à them. act. τριάσσω.

Τρομεοίαθο, Ionicè pro τρομέοιντο. præſ. opt. paſſ. ab act. τρομέω.

Τροχόωσαι, Ionico itidem ſeu poetico pleonaſmo τῦ ο pro τροχῶσαι. particip. præſ. à them. τροχάω.

Τρωθῇ, aor. 1, paſſ. ſubjun. modi, à them. act. πτρώσκω faciente fut. 1, τρώσω, ex inuſ. them. τρόω,

Τρώσω, fut. 1, act. verbi πτρώσκω, ex inuſ. them. τρόω.

Τυπήσῃς, Atticè pro τύψεις, ex τύπλω formato them. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Atticè pro τυπτέτωσαν: particip. præſ. genitivo plur. poſito loco tertiæ perſ. plur. imper. præſ. act. ut ἀγλεκλόντων itidem dicunt pro ἀγλεκλέτωσαν.

Τυφθᾶμβι, τυφθᾶτε, τυφθᾶεν, Attica ſyncope pro τυφθάημβι, τυφθάητε, τυφθάησαν. Aor. 1, paſſ. opt. modi, à them. act. τύπτω.

Τυχθὲς, particip. paſſ. aor. 1, ἐτύχθλω, ex them. τοῦχμαι, depoſito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cujus Heſ. meminit.

Τυχὼν, particip. aor. 2, act. ἔτυχον, à them. τυγχάνω faciente fut. 2, τυχῶ ex inuſ. verbo τυχέω. Ex quo them. eſt & in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, poeticè & Ionicè dempto augmento. Ex τυχέω autem eſt fut. 1, act. τυχήσω.

Τυψάντων, Atticè pro τυπτόντων, ut paulo ſuprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψῦνι, Doricè pro τύψασι. fut. 1, act. verbi τύπλω.

Υ.

Ὑβάλλων, Aeolica ſyncope pro ὑποβάλλειν dicitur, ut κωβάλλειν pro κωβαβάλλειν, exempto ο, & π in β mutato propter ſequens β. Euſt. annotat hanc λέξιν à quibuſdam ψιλῶς.

Ὑπείρεχον, Ionicè ſeu poeticè metri cauſa inſerto ε pro ὑπερέχον, dempto etiam augmento. præt. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσσω, Ionica cõtractionis diſſolutione pro ὑπελύσω. ſecunda perſonà ſing. aor. 1, med. indic. modi, ab act. them. ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Euſt. diplaſiaſmo & pleonaſmo uſurpatum ſcribit pro ὑπήμυκε, à them. ὑπημύω, ſignificareque ait τεταπεινῶσθαι, κεκλασμένα, Idem tradit Etym.

Ὑπεξαπιῶ, Atticè pro ὑπεξαπίσω. fut. 1, act. verbi ὑπεξαπίζω.

Ὑπέσσαν, Bœotica ſyncope pro ὑπέστησαν. Aor. 2, act. indic. à them. ὑφίστημι.

Ὑπεχόμιλν, Aor. 2, med. indic. à them. ὑπισχνέομαι, mutuante fut. 2, ὑποχῶμαι ex inuſ. them. ὑποχέω. ex quo habet & fut. 1, ὑποχήσω ex quo præt. perf. paſſ. ὑπέχημαι.

Ὑπῆρμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, ex act. them. ὑπαίρω. Vnde particip. ὑπηρμένος.

Ὑπῆρξα, aor. 1, act. indic. modi, à them. ὑπάρχω: cujus præt. perf. act. eſt ὑπῆρχα.

Ὑπόχεο, Ionica diphthongi diſſolutione pro ὑπέχῃ aor. 2, med. imper. modi, à verbo ὑπισχνέομαι vel ὑπέχω faciente fut. 2, med. ὑποχῶμαι ex ὑποχέω. ex quo facit & fut. 1, ὑποχήσομαι.

Ὑσλῶσαι, Aor. 1, paſſ. infin. modi, à them. act. ὕω faciente fut. ῡ, act. ὕσω.

Ὑφεῖμαι, præt. perf. paſſ. verbi act. ὑφίημι. unde partic. ὑφειμένος.

Ὑφελοίατο, Ionicè pro ὑφέλοιντο. Aor. 2, med. opt. modi, à them. ὑφαιρέω faciente fut. 2, act. ὑφελῶ, ex inuſ. them. ὑφέλω.

Ὑφεσθε, ſecunda perſ. plur. aor. 2, med. vel in indic. vel in imper. modo, à them. act. ὑφίημι.

Ὑφῆκα, aor. 1, act. indic. modi, ab eodem them.

Ὑφῆναι, Aor. 1, act. infin. modi à them. ὑφαίνω. unde & med. aor. 1, ὑφηνάμβην.

Ὑφίπτι, Doricè pro ὑφίησι, ut πίπτι pro πίπτει, à them. ὑφίημι, ut annotat Varin. A' quo them. eſt & infin. act. ὑφιέναι, & particip. ὑφιείς.

Ὑφόωσι, Ionico pleonaſmo ῦ ο pro ὑφῶσι, à them. act. ὑφάω.

Ὑφύφασμαι, præt. perf. paſſ. indic. modi, à them. act. ὑφυφαίνω faciente præt. paſſ. ὑφύφασμαι, ut φαίνω πέφασμαι, Zenodot. apud Etymol.

Φ

Φᾶνθεν, pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde poetico pleonaſmo τῦ α, & tertiò Bœotica ſyncope. Aor. 1, paſſ. indic. modi, à them. act. φαίνω. Similiter φαανθη pro ἐφάνθη, Ionicam habet thematis amiſſionem & poeticum pleonaſmum τῦ α.

Φαγεῖν, Aor. 2, act. infin. modi, à them. vel φάγω vel φήγω, faciente ω in η, deinde facta syncope τοῦ ω, & inserto ι metri causa. Aor. 2. act. subjunct. à them. φθῆμι. ut θείομεν pro θῶμεν, à τίθημι.
fut. 2, act. φαγῶ. Referunt ad verbum τράγω vel ἐδίω.
Φέβδομαι, Aeolicum thema est pro φθέβομαι, unde fut. 1, φθέψομαι.
Φάγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari usurpatum reperitur. Φθεωμεν, Ionica vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, pro φθῶμεν. Aor. 2, act. subjunct. modi à them. φθῆμι.
secunda pers. sing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicetur. Itidemque φάγεται pro φαγεῖται. Φθῇ, Ionica augmenti detractione pro ἔφθη. Aor. 2. act. indi. modi, à them. φθῆμι. At φθῇ est Aor. 2, act. subjunctivi modi, ab eodem.
Φάγομαι, pro φαγεῖμαι dicitur, correpta penultima & translato accentu, ut πίομαι suprà habuimus pro πιεῖμαι. & ἔδομαι pro ἐδεῖμαι. fut. 2, med. verbi act. φάγω seu φήγω. Φθῆν dici pro φθαίη, ut στῆν, pro στείη, α verso in η & subscripto ι, scribit Eustath. Atque ita erit Aorist. 2, act. opt. modi ab eod. them. φθῆμι. Alii tamen subjunctivi modi esse volunt & ejusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τοῦ η, pro φθῶ, scribentesq; φθῶ.
Φάγωσι apud Theoc. Doricè pro φάγωσι. Aor. 2, act. subjunct. modi, ab eodem.
Φάθι, præs. imper. act. à them. φημὶ, ut ἵστα θι. Φθῆσε, Ionica augmenti detractione dicitur pro ἔφθησε: Aor. 1, act. indic. modi, ab eod. φθῆμι faciente fut. 1, φθήσω, ex φθάω, unde & fut. 1, med. φθήσονται.
Φᾶθι, per syncopen pro φάεθι, ut ἄγε, ἄγεθι, ἄγε. Φθῆσι, Ionica paragoge τοῦ σι pro φθῆ. tertia pers. sing. Aor. 2, subjunct. φθῶ, ex eod. φθῆμι.
Φαίην, fut. 1, act. verbi φάω. unde infin. fut. 1, med. φάσεσθαι. Φθίμβρω pro φθόμβρω: partic. à them. φθόμαι.
Φαίνω, infin. præs. vel Aor. 2, act. ab eod. ut ἰσχάνω & στάνω. At φῶναι est Aor. 1, act. infin. modi, à φαίνω, ut μιῶναι à μιαίνω. pro quo & φῆναι dicitur. facit enim Aor. 1, indic. & ἔφανα & ἔφηνα. Φθίθω, itidem per syncopen factum ajunt ex φθιέθω, præs. imper. à verbo φθίομαι.
Φανὲις, partic. ex ἐφάνην, Aor. 2, pass. verbi φαίνω facientis futur. 2, φανῶ. Φθίσω, fut. 1, act. verbi φθίω. unde infin. fut. 1, med. φθίσεσθαι.
Φάνεσκε, Ionicè pro ἔφανε, dempto augmento & inserto σκε. Aor. 2, act. ab eod. Φίλατο, Ionicè dempto augmento pro ἐφίλατο. præt. imper. pass. verbi φίλαμαι ex act. φίλημι: quorum tamen utriusq; nullus est usus. Alii per syncopen malunt ex φιλήσατο factum esse, & tunc esset Aor. 2, med. verbi act. φιλέω.
Φανῇ, pleonasmo τοῦ η pro φανῇ. Aor. 2, pass. subjunctiv. modi, à them. act. φαίνω. In eod. Aor 2, indic. modi φάνη poeticè & Ionicè dicitur pro ἐφάνη: & in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eod. est imper. φάνηθι, & infin. φανῆναι. Φιλέσκε, Ionicè pro ἐφίλεε, dempto primùm augmento, deinde annexa syllaba σκε.
Φανθὲις, partic. Aor. 2, pass. ἐφάνθην, ab eod. them. Φιλεῦντας, Doricè pro φιλοῦντας, à them. eod.
Φανὶ, Doricè pro φασὶ. tertia persona plur. verbi φημί. Φιλήθμαι, Ionicè itidem seu Doricè pro φιλοῦμαι, ex them. φίλημι, ut tradit Eust. Alii ecfasin habere dicunt pro φιλέμεναι, quod Doricum itidem est pro φιλεῖν, à them. φιλέω.
Φάο, Ionicè pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. secunda pers. Aor. 2, med. ἐφάμην, ex them. φημί. Item Aor 2 med. imper. modi, itidem pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ἐπίκουρος, dic nec celes. Φιμωθὲις, partic. Aor. 1, pass. ἐφιμώθην, à them. act. φιμόω.
Φὰς, partic. Aor. 2, act. ἔφην, ab eod. tem. Φλεγεθοίατο, Ionicè pro φλεγέθοιντο. præs. opt. pass. à them. φλεγέθω.
Φᾶσθαι, infin. ex ἐφάμην, Aor. 2, med. ejusd. them. Φλεγὲις, partic. Aor. 2, pass. ἐφλέγην, à them. act. φλέγω.
Φασὶ, φασὶς, φασὶ, Doricè pro φήσι, φήσεις, φήσει. fut. 1. act. ab eod. φημὶ, faciente fut. 2, φήσω, ex inus. them φάω. Φλεγμήναι, Aor. 1, act. infi. modi, à them. φλεγμαίνω faciente Aor. 1, indic. ἐφλέγμηνα, ut φαίνω ἔφηνα.
Φάτο, tertia pers. sing. Aor. 2, med ἐφάμην, ab eod. them. At φατὶ Doricum esse tradunt pro φησὶ, ab eod. Φλεγήσατο, præs. opt. pass. Ionicum pro φλέγοιντο, ex act. themate, φλέγω.
Φέρεσκον, Ionicè pro ἔφερον, dempto augmento, & inserta syllaba εσκ. præt. imperf. act. verbi φέρω. Φλεχθὲις, Aor. 1, pass. partic. ex eod. them. φλέγω. Similiter in infi. ejusd. Aor. 1, φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut. 1, act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, ex cujus tertia pers. πέφλεκται fit Aor. 1, pass. ἐφλέχθην.
Φερόμεθα, Aeolicè pro φέρομεθα dici, ab eodem themate, tradit Etymol. Φοβεόμβρω, Ionicè seu Doricè pro φοβέομβρω: partic. à them φοβέομαι.
Φῆ, Ionica augmenti detractione pro ἔφη, præt. imperf, vel Aor. 2, act. verbi φημί. Φοιτῆναι, Aor. 1, act. infin. modi, à them. φοιταίνω.
Φῇ, autem, cum ι subscripto, est præsens subjunctivi, vel Aor. 2, ab eodem. Φρᾶδε, Aor. 2, act. imper. modi, à them. φράζω faciente fut. 2, act. φραδῶ. Est & Aor. 2, act. indic. modi, augmento carens pro ἔφραδε. ab eod. them.
Φήν, pro eod. φῇ dicitur pleonasmo τοῦ η, ut στήν pro στῇ. Φράξεσκε, Ioniçè pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε. præt. imper. act. ejusd. φράζω.
Φῆς, secunda pers. sing. præsentis φημὶ præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. Φῆς autem ἀναύξητον pro ἔφης, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel Aor. 2. act. ἔφην ab eod. them. Φράζεο & Φράζεο, Ionicè pro φράζου. præs. imper. pass. ab eod.
Φήσθα, Aor. 1. act. opt. modi, ab eod. them. faciente fut. 1, act. φήσω ex φάω. Φρασσάμενος, Ionicè itidem pro φρασάμενος. Aor. 1, med. opt. modi, ab eodem.
Φῆσθα, Ionica augmenti detractione & Aeolica paragoge dicitur pro ἔφης. ab eod. Φραχθὲις, particip. Aor. 1, pass. ἐφράχθην, ab act. them. φράσσω seu φράττω.
Φῇσι, Ionica paragoge pro φῇ præs. vel Aor. 2. subjunct. modi, ab eod. At φησὶ, est tertia sing. à præs. φημί. Φρεῖν, per syncopen pro φέρειν seu φορεῖν. Ex eod. φορέω est fut. 1, act. φρήσω, habens & ipsum syncopen. At φρὲς est Aorist. 2, act. imper. à them. φρῆμι, ut χὲς ex χῆμι, δὲς, ex δῆμι. Nisi id φρὲς pleonasmum τοῦ σ habere velis pro φρὲς, ex eod. them. φρέω, ficut ἀπὲ ex ἔπω.
Φήσω, fut. 1, act. indic. ejusd, φημὶ, ex inus. them. φάω. Φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φορέω factum est. Thema est præs. temporis.
Φθαίη Aor. 2, act. opt. modi ab inus. them. φθῆμι, ut σταίη ab ἵστημι Refertur ad verbum φθάνω. Φῦ, Ionica augmenti detractione pro ἔφυ. Aor. 2, act. indic. modi, à them. φῦμι.
Φθάμβω, partic. Aor. 2, med. ἐφθάμβων, ex eod. φθῆμι, ut πτάμβω. ab ἵπτημι. Φῦτο, itidem pro ἔφυτο, dempto augmento. præt. imper. pass. ex them. φῦμαι facto ex act. φῦμι. Possit etiam esse præt. pluſquamperf. pass. pro πέφυντο seu ἐπέφυτο, à them. act. φύω, ut χῶντο pro κέχυτο seu ἐκέχυτο ex χύω.
Φθάνειν, Aor. 2, act, infin. modi, ab eod. φθῆμι, ut στάναι ab ἵστημι, & φάναι à φημί. Φὺς, φυὼτ, partic. Aor. 2, act. ἔφυν, ex them. φῦμι.
Φθεὶς, partic. ex Aor. 2, ἐφθέγξατο, ab act. them. φθέγγω, faciente fut. 2, act. φθαρῶ. Φωνεῦσα, Doricè seu Ionicè pro φωνοῦσα. partic præs. act. ex them. φωνέω.
Φθέγξαιτο, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθέγξηται per syncopen. est autem hoc φθέγξητο, imper. Aor. 2, pass. ab eod. φθέγγω faciente præt perf. pass. ἔφθαρμαι. Φαχθὲις, participip. Aorist. 1, pass. ἐφάχθην, ex act. them. φάγνυμι seu φάσσω.
Φθὰς, partic. ex Aor. 2, ἔφθην, ut στὰς ab ἔστην. ab inus. them. φθῆμι.
Φθείσω, fut. 1, act. verbi φθείνω, tanquam ex φθίω. Vnde Aor. 1, ἔφθεισε, cujus opt. est φθείσαι, infin. φθείσαι, partic. φθείσας.

X.

Φθάμενος, φθεῖο, φθεῖτο, Aor. 2, med. opt. modi, à φθῆμι facto ex φθέω, idemq; significante quod φθίνω, ut quidem tradunt nonnulli ex recentioribus.
Φθιόμβρω, Ionicè pro φθομβρω, resoluta primùm vocali circumflexa Χάδε seu χάδεν, Ionica augmenti detractione pro ἔχαδε. Aor. 2, act. indic. modi, à them, χάζω faciente fut. 2, act. χαδῶ, & Aor. 2, ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. Aor. 2, act. ab eodem.
Χαδέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν. Aor. 2, act. infin. modi, ab eod. them.
Χάζεο & Χάζεο, Ionicè & Doricè pro χάζου. præsen. imper. pass. ab eod. χάζω.